

Edit & Trans: Anna Ryeo

Chú à!

Đừng nên thê!

Trần Mạc Tranh

CHÚ À! ĐỪNG NÊN THẾ!

Trần Mạc Tranh

Ngôn Tình, Sắc, Ngược, Sủng

Thể loại: Ngôn tình, hiện đại, ngược, sủng, H+ (cái này do bạn thêm mắm muối cho đặc sắc, chứ nó nhẹ nhàng lắm) HE, 1v1

Editor: Anna Ryeo, Động Panda

Số chương: 772

Hai người họ ngay từ khi bắt đầu đã không ưa gì nhau nhưng mối quan hệ của hai người lại không chỉ đơn giản như vậy.

Người ông nội trên danh nghĩa của cô lại là cha của hắn, cô vì thế mà tôn tính gọi hắn một tiếng là chú.

Chồng trước phản bội, em gái cùng chồng lại yêu nhau, Bùi Dịch xuất hiện như thiên thần rồi nói: Ly hôn đi, tôi cưới cô.

Một ngày kia hắn ôm cô nói: Nếu như đã vì em làm nhiều chuyện như vậy em cũng nên báo đáp rồi.

"Bùi Dịch"

"Anh điên rồi"

Bùi Dịch khẽ cong miệng đem Thi Thi ném lên giường, một bên kéo cà vạt một bên đến gần cô: "Điên sao? được lắm, tôi sẽ cho em biết thế nào là kẻ điên"

Mục lục

- Chương 1: Tôi đã có chồng
- Chương 2: Hôn nhân lừa gạt không bằng cảm thú
- Chương 3: Cứu tôi
- Chương 4: Hay dùng chính cô bồi thường
- Chương 5: Đối với cô cảm thấy hứng thú
- Chương 6: Cô gái, lá gan của cô cũng thật lớn
- Chương 7: Không cho phép ly hôn
- Chương 8: Có cách nào để ly hôn
- Chương 9: Gật bừa
- Chương 10: Tranh nhau làm kẻ thứ ba
- Chương 11: Muốn ly hôn, nhưng phải
- Chương 12: Anh sao lại đến đây
- Chương 13: Cách chúc mừng tự do
- Chương 14: Kết hôn
- Chương 15: Bùi tiên sinh thích
- Chương 16: Cái gọi là người thân
- Chương 17: Chú trẻ
- Chương 18: Bùi diên khùng
- Chương 19: Té lều
- Chương 20: Chúng ta đi đăng ký
- Chương 21: Đầu óc anh bị kẹt cửa rồi
- Chương 22: Người đàn bà chanh chua chửi bậy
- Chương 23: Con rể của tôi....
- Chương 24: Cô có còn là người không
- Chương 25: Ăn chết em...
- Chương 26: Thím trẻ
- Chương 27: Anh trai không phải...
- Chương 28: Người phỏng vấn thật là khùng khiếp
- Chương 29: Cô thật tốt như vậy sao
- Chương 30: Cô gái lưu manh
- Chương 31: Tàn thiếu mời cô ăn cơm

Chương 32: Anh lại cầu hôn?
Chương 33: Lễ vật kết hôn
Chương 34: Tức giận đến run cầm cập
Chương 35: Bị ôm
Chương 36: Anh đột nhiên không thấy nữa
Chương 37: Anh lại tức giận cái gì?
Chương 38: Mà có phần hơi quá rồi
Chương 39: Các người cứ đấu đi
Chương 40: Chấn động toàn trường
Chương 41: Anh nằm mơ đi....
Chương 42: Chính em thổ lộ
Chương 43: Phu nhân té xỉu
Chương 44: Phạt roi
Chương 45: Anh như vị anh hùng
Chương 46: Anh lại rời nhà trốn đi
Chương 47: Đá anh trên mặt đất
Chương 48: Vạch trần
Chương 49: Thịnh an
Chương 50: Xây dựng Tiệp Khắc
Chương 51: Nhiệt tình tương mời
Chương 52: Chó điên
Chương 53: Cứu mạng
Chương 54: Nữ nhân người chán sống
Chương 55: Tại sao gặp nạn luôn là tôi
Chương 56: Uống nhầm thuốc
Chương 57: Xảy ra chuyện lớn
Chương 58: Con chó gây họa
Chương 59: Sóng gió đến
Chương 60: Cô ta cố ý đi
Chương 61: Oan gia ngõ hẹp
Chương 62: Yêu thương cô
Chương 63: Về nhà sớm một chút
Chương 64: Tức chết rồi

Chương 65: Ủy khuất cho cô
Chương 66: Nhà cửa sụp
Chương 67: Con trai của bọn họ
Chương 68: Thật sự có vấn đề
Chương 69: Đó là một con ngựa
Chương 70: Bị đá ngã lăn
Chương 71: Tại sao tôi phải chọn?
Chương 72: Nhiệm vụ bị cướp
Chương 73: Mặt của cô đáng giá sao
Chương 74: Bắt gà của người khác để làm chi
Chương 75: Anh muốn cùng tôi đi hẹn hò sao?
Chương 76: Bị cướp đi rồi
Chương 77: Chột dạ cái gì
Chương 78: Vậy mà trong rạp chiếu phim làm ra chuyện này
Chương 79: Đả kích nhất chính là...
Chương 80: Không hiểu sao lại cảm động
Chương 81: Cô nghĩ muốn gả cho anh
Chương 82: Tôi chơi với các người
Chương 83: Tự làm
Chương 84: Thì ra chỉ là bao cỏ
Chương 85: Khóa thân
Chương 86: Không để ý tới chó
Chương 87: Hôn mê (18+)
Chương 88: Tổng giám đốc biết rõ?
Chương 89: Chúc lớn đê chết người
Chương 90: Quá khứ đen tối của Bùi tiên sinh
Chương 91: Một con heo
Chương 92: Đến chó cũng đang cười nhạo cô
Chương 93: Hạnh phúc tới quá đột nhiên
Chương 94: Kinh hỉ liên tục
Chương 95: Cọp mẹ tiến vào nhà
Chương 96: Đưa người đi chiến trường
Chương 97: Đây là tính bất kể thông dâm sao?

Chương 98: Xấu hổ
Chương 99: Cẩn thận thăm dò
Chương 100: Trận đấu bới móc
Chương 101: Tôi pha trà anh dám uống sao?
Chương 102: Say trà
Chương 103: Giống đi giết người
Chương 104: Cửa lại bị phá banh
Chương 105: Anh không thèm để ý
Chương 106: Tức chết người không đền mạng
Chương 107: Tức chết đi
Chương 108: Sinh cho tôi đứa bé
Chương 109: Anh phát cáu rồi
Chương 110: Tuyệt đối không thể vật lộn
Chương 111: Táo bạo cực kỳ
Chương 112: Ướt sũng
Chương 113: Chị em cũng không cần
Chương 114: Tổng giám đốc đến đây
Chương 115: Bà ngoại tới Bắc Kinh
Chương 116: Chúng tôi đã cố gắng hết sức
Chương 117: Hạn đến mức tận cùng
Chương 118: Sinh lễ của tôi cho Thi Thi
Chương 119: Điên rồi! Thật sự điên rồi
Chương 120: Mà là tên nghịch tử
Chương 121: Là anh bỏ thuốc tôi?
Chương 122: Tôi chính là đang ghen tị
Chương 123: Nước miếng Tiêu Viêm
Chương 124: Bạn trai cũ
Chương 125: Hù chết
Chương 126: Kẻ điên lại phát bệnh
Chương 127: Nửa đêm cưới ngựa đi dạo
Chương 128: Ác nhân tự có ác nhân trị
Chương 129: Đằng sau chính là các người
Chương 130: Tìm vợ trở về

Chương 131: Không có vô cùng tàn nhẫn chỉ có ác hơn
Chương 132: Kịch bản thật không tệ
Chương 133: Tức giận đến phát cuồng
Chương 134: Chỉ biết so với các người ác hơn
Chương 135: Trận chiến tiếp theo
Chương 136: Tôi đến để đối chất
Chương 137: Không ngừng tung đại chiêu
Chương 138: Ông nội, người đang nhìn đúng không?
Chương 139: Ông ta muốn tạo phản
Chương 140: Ly hôn
Chương 141: Giải độc cho Bùi tiên sinh
Chương 142: Tiểu Tam đến cửa
Chương 143: Hạ hỏa
Chương 144: Sinh lộ tử lộ
Chương 145: Người theo đuổi tới cửa
Chương 146: Muốn cùng chết chung
Chương 147: ☒
Chương 148: Đã xảy ra chuyện
Chương 149: Bùi tiên sinh bị mất mặt
Chương 150: Cậu coi em ấy như cái gì
Chương 151: Nổi giận
Chương 152: Tôi phục rồi
Chương 153: Tâm tư
Chương 154: Ai trên cơ ai
Chương 155: Kẻ điên lại gọi đến
Chương 156: Giúp tôi chặn anh ta
Chương 157: Anh cũng dám lừa gạt
Chương 158: Thật sự không phải cố ý
Chương 159: Đối với em tôi là gì?
Chương 160: Chừa chút khí lực
Chương 161: Đều đã gặp mặt
Chương 162: Quần đều đã cởi
Chương 163: Là cạp dử không phải mèo bệnh

Chương 164: Phụ nữ rất nham hiểm
Chương 165: Động tác thực nhanh
Chương 166: Mặt bị đánh sưng lên
Chương 167: Làm cái giao dịch
Chương 168: Cái giao dịch này em nhất định thích
Chương 169: Sụp hố Sư huynh
Chương 170: Tên trẻ con!
Chương 171: Như một triệu năm
Chương 172: Tiểu thư, cô đây là thận hư
Chương 173: Cô ấy là Trầm Dẫn Lan
Chương 174: Ngày hoàng đạo
Chương 175: Fast & Furious
Chương 176: Cô nên coi lại chính mình
Chương 177: Đau lòng vì cô
Chương 178: Tin tức khác
Chương 179: Anh ta cố ý
Chương 180: Lôi kéo cùng khó chịu
Chương 181: Bắt cóc?
Chương 182: Muốn bị tức chết
Chương 183: Xương sắp gãy rồi
Chương 184: Muốn cưa chân anh
Chương 185: Dấu hôn trên cổ cô ấy là chuyện như thế nào?
Chương 186: Làm sai chuyện
Chương 187: Ngại chuyện còn chưa đủ lớn sao
Chương 188: Điểm yếu của Bùi tiên sinh
Chương 189: Ăn bám
Chương 190: Hẹn hò với tôi
Chương 191: Anh là thứ đàn bà nhiều chuyện
Chương 192: Đào hầm vùi mình
Chương 193: Không thêm mang theo kẻ hẹp hòi như anh
Chương 194: Lần này thật sự tìm đường chết
Chương 195: Phu nhân muốn bày tỏ như thế nào
Chương 196: Một ván này toàn thắng

Chương 197: Đoạn tuyệt quan hệ
Chương 198: Khuynh gia bại sản
Chương 199: Thì ra dùng roi đánh đau đến thế!
Chương 200: Tô Thi Thi ,tôi không để yên cho cô
Chương 201: Dấu hôn từ đâu đến
Chương 202: Thì ra chó và ngựa có tình cảm
Chương 203: Bọn họ đã sớm lên kế hoạch chu toàn
Chương 204: Trói lên máy bay
Chương 205: Bùi tiên sinh lạnh lùng bạo lực
Chương 206: Chúc mừng các vị lên chức ông nội bà nội
Chương 207: Vậy thì cùng nhau mất mặt đi (20+)
Chương 208: Cầu hôn đến nghiện
Chương 209: Nơi đó có quý
Chương 210: Tên trẻ con kia lại tới nữa
Chương 211: Bùi tiên sinh tính tình không tốt
Chương 212: Muốn khóc
Chương 213: Có tróc da hay không
Chương 214: Tới tính số
Chương 215: Tên thần kinh rớt cuộc là từ đâu chui ra
Chương 216: Tiếp chiêu
Chương 217: Thái độ kỳ quái
Chương 218: Bị anh phát hiện
Chương 219: Giấy chứng nhận
Chương 220: Kẹo mè xừng
Chương 221: Chuyện này có gì đó không đúng lắm
Chương 222: Lần này ngoạn chơi vui rồi
Chương 223: Chi phí sửa xe rất đắt
Chương 224: Dám hẹn người đàn ông khác sau lưng anh!
Chương 225: Tô tiểu thư đáng thương
Chương 226: Rùa đen rứt đầu
Chương 227: Quyết định đáng ngờ
Chương 228: Rốt cục không cần nhịn
Chương 229: Đây cũng không phải là nói đùa

Chương 230: Tôi chỉ nghĩ muốn cô bình an
Chương 231: Anh cướp đoạt lời kịch của tôi
Chương 232: Anh vậy mà là người đàn ông như vậy
Chương 233: Em thổ lộ, anh cầu hôn
Chương 234: Tuyệt đối không thể thừa nhận
Chương 235: Ngàn vạn lần đừng để cho anh ta chạy
Chương 236: Các người quá độc ác
Chương 237: Tứ Đại Gia Tộc
Chương 238: Lật lọng
Chương 239: Kịch bản biến nhanh
Chương 240: Tô tiểu thư giết người rồi!
Chương 241: Cầu xin cô cứu con tôi
Chương 242: Tôi ký
Chương 243: Đã chết mấy ngày
Chương 244: Tìm chỗ ở cho bà
Chương 245: Tôi sai lầm rồi còn không được sao?
Chương 246: Bùi tiên sinh anh quá độc ác (H+)
Chương 247: Một phong thư
Chương 248: Muốn các người phụ trách
Chương 249: Sư huynh sắp sợ đến phát khóc (H+)
Chương 250: Em bị đuổi ra khỏi nhà phải không?
Chương 251: Rủ nhau bỏ trốn
Chương 252: Thật biết chọn thời điểm
Chương 253: Không thể lạc hậu hơn so với hai con chó
Chương 254: Phương pháp bổ thận thích hợp với anh
Chương 255: Thương cảm Tần tiên sinh
Chương 256: Hai người đàn ông ghen tuông
Chương 257: Người đàn ông sau lưng Tô tiểu thư
Chương 258: Xấu hổ
Chương 259: Tô tiểu thư nổi giận
Chương 260: Đưa bé mất tích
Chương 261: Tô tiểu thư thật có tiền đồ
Chương 262: Gãy tay

Chương 263: Gọi một tiếng chị dâu
Chương 264: Chị lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn
Chương 265: Bùi tiên sinh chạy mất dép
Chương 266: Cô gái khó dỗ
Chương 267: Bùi tiên sinh giận rồi!
Chương 268: Tô tiểu thư, người vẫn lại là đừng đi
Chương 269: Cũng dám tới vũ hội
Chương 270: Tới bắt kẻ thông dâm
Chương 271: Muốn xảy ra chuyện
Chương 272: Trần trường
Chương 273: Có người âm thầm hỗ trợ
Chương 274: Tự động tìm tới cửa
Chương 275: Kết quả nó điên rồi
Chương 276: Thời cuộc
Chương 277: Cô gái, ai bảo cô đóng cửa
Chương 278: Đây là muốn làm việc lớn
Chương 279: Dám lớn tiếng quát anh
Chương 280: Anh bồi đền! (H+)
Chương 281: Làm bại lộ
Chương 282: Em hôn lên anh là sao ?
Chương 283: Tức giận đến nở nụ cười
Chương 284: Mắng giỏi không?
Chương 285: Lại đưa tai họa tới
Chương 286: Ngài quá độc ác đi!
Chương 287: Cậu lại muốn làm gì?
Chương 288: Điện thoại kỳ lạ
Chương 289: Tòa nhà bị ngập
Chương 290: Sách của Bùi tiên sinh
Chương 291: Tiểu Tam, cô còn non lắm!
Chương 292: Thần trợ công
Chương 293: Đều là một phe
Chương 294: Vận khí thật không tệ
Chương 295: Nổi tiếng

Chương 296: Đào hố nhảy chung
Chương 297: Tô tiểu thư trèo tường
Chương 298: Gài bẫy người không đền mạng
Chương 299: Đào hố chôn chết anh!
Chương 300: Mau nói xin lỗi với chị dâu em đi!
Chương 301: Chọn ngày lành tháng tốt
Chương 302: Mong đợi biểu hiện của cô
Chương 303: Bảo vệ vợ từ xa
Chương 304: Hết sức bất lợi
Chương 305: Kẻ xấu tác oai tác quái
Chương 306: Chó độc thân sẽ không hiểu đâu
Chương 307: Về nhà sẽ trừng phạt anh
Chương 308: Anh có thể quỳ trên ván giặt
Chương 309: Đã trút giận đủ chưa?
Chương 310: Chọc tức chết người không đền mạng
Chương 311: Người thừa kế mới
Chương 312: Điên rồi phải không
Chương 313: Phá gia chi tử
Chương 314: Toàn thân hàng giả
Chương 315: Anh cần trả giá thật nhiều
Chương 316: Bắt gian tại giường
Chương 317: Ác mộng
Chương 318: Ba chữ "Trạm Dẫn Lan"
Chương 319: Ghen tị
Chương 320: Đầu óc bị cửa kẹt
Chương 321: Xảy ra bất ngờ
Chương 322: Tới nhà của tôi làm khách
Chương 323: Muốn phạt như thế nào?
Chương 324: Nhà xác
Chương 325: Ân đoạn nghĩa tuyệt
Chương 326: Bùi tiên sinh âm hiểm
Chương 327: Nó mới là tình yêu
Chương 328: Đàn ông đều là kẻ lừa đảo

Chương 329: Oan gia ngõ hẹp
Chương 330: Quậy một trận lớn
Chương 331: Người đàn ông xui xẻo
Chương 332: Thất bại
Chương 333: Muốn đi an ủi hay không
Chương 334: Bí mật bại lộ
Chương 335: Đem trâu! Làm ngựa!
Chương 336: Tôi cũng lo lắng cho anh ấy
Chương 337: Lại háo sắc
Chương 338: Quậy lớn
Chương 339: Bồi đền không dậy nổi
Chương 340: Trước thu chút lợi ích (H+)
Chương 341: Thu thập cục diện rối rắm chuyên nghiệp
Chương 342: Quấy rối
Chương 343: Đây là, lỗi chớ?
Chương 344: Không nghĩ anh phá đám đến như vậy
Chương 345: Anh gần đây có phải quá dung túng em hay không
Chương 346: Bá đạo như vậy
Chương 347: Tôi có chứng cứ
Chương 348: Cô thích tôi?
Chương 349: Trước mặt cô vén muội
Chương 350: Cười nghiêng ngã
Chương 351: Không thể tin nổi
Chương 352: Toàn bộ đều đã sáng tỏ
Chương 353: Lại bị người ta theo dõi
Chương 354: Thi Thi bị mang đi
Chương 355: Sư phụ hẳn là ai?
Chương 356: Khí phách trấn trận
Chương 357: Anh đánh thắng được sao?
Chương 358: Ông nên chống đỡ được
Chương 359: Đứa bé kia có phần nhìn quen mắt
Chương 360: Thừa nước đục thả câu
Chương 361: Đau lòng cực kỳ

Chương 362: Nếu cô ấy còn sống
Chương 363: Thiên đường có lối anh không đi
Chương 364: Đau lòng vì anh
Chương 365: Nguyên nhân cha anh chết
Chương 366: Ép rời đi
Chương 367: Không khống chế được
Chương 368: Đến tên thái giám cận bã kia cũng không bằng
Chương 369: Vòng vây
Chương 370: Cô điên rồi phải không
Chương 371: Toàn bộ Bắc Kinh đều đã biết rõ
Chương 372: Muốn tạm giam
Chương 373: Em vậy mà thật sự mặc kệ anh
Chương 374: Tâm tư Bùi tiên sinh
Chương 375: Đau lòng cực kỳ
Chương 376: Cho các người thêm giờ đoán
Chương 377: Cô tới cùng muốn làm cái gì
Chương 378: Tiểu tử thói chán sống rồi!
Chương 379: Vậy mà lại để cho anh chân không ra trận
Chương 380: Vui vẻ thỏa hiệp
Chương 381: Cô đã trở lại
Chương 382: Mới không có từ thất bại này
Chương 383: Anh cũng không phải không biết
Chương 384: Xong đời rồi
Chương 385: Bùi tiên sinh anh nên chống đỡ được
Chương 386: Hối hận đến ruột đều đã tái rồi
Chương 387: Tên phá của
Chương 388: Mẹ con cùng Hồ gia có quan hệ
Chương 389: Coi người vợ như cô là đồ Trang trí....
Chương 390: Thật đáng sợ
Chương 391: Bà nội không thấy nữa
Chương 392: Là duy nhất gốc
Chương 393: Là tình nhân cần hẹn trước
Chương 394: Anh cũng thật giỏi

Chương 395: Cô ta như thế nào đến đây
Chương 396: Xảy ra bất ngờ
Chương 397: Hồng bát
Chương 398: Hai anh em này không tệ
Chương 399: Đây là kết cục khiêu khích Bùi tiên sinh
Chương 400: Đàn ông nhiều chuyện thật không tốt
Chương 401: Tôi là người thay đổi thất thường sao?
Chương 402: Khẩu vị thật lớn
Chương 403: Cũng không biết thỏa mãn
Chương 404: Cô cũng không nghĩ muốn gây sự
Chương 405: Lò mờ rồi
Chương 406: Cô cảm nhận được sát khí
Chương 407: Vợ yêu, kiểm chế vẻ mặt của em đi!
Chương 408: Thật sự không cứu được cô rồi
Chương 409: Liên chính cô cũng không tin
Chương 410: Không biết bao che khuyết điểm sao
Chương 411: Không khí phách như vậy
Chương 412: Sẽ không lại để cho cô ta lợi dụng
Chương 413: Bị xấu mặt
Chương 414: Tuyệt đối không nghĩ tới
Chương 415: Sao lại là hắn
Chương 416: Chuyện lạ ở Bắc Kinh
Chương 417: Anh thật sự thích cô ta rồi hả ?
Chương 418: Quá không nghĩ a khí
Chương 419: Người phụ nữ kỳ quái
Chương 420: Không nghĩ qua là đùa quá trớn
Chương 421: Có người giờ trò lưu manh
Chương 422: Lòng đặc biệt khó chịu
Chương 423: Ác mộng đến đây (H+)
Chương 424: Cậu chỉ là so với tôi khiêm tốn hơn....
Chương 425: Như vậy thật sự được sao?
Chương 426: Có tật giật mình
Chương 427: Nhân chứng, vật chứng cũng lấy được (H+)

Chương 428: Tường sụp!
Chương 429: Xe không người
Chương 430: Mục đích của bọn họ
Chương 431: Đây là cái Logic gì?!
Chương 432: Vô dụng
Chương 433: Lầu uyên ương
Chương 434: Bùi tiên sinh có phần ủy khuất
Chương 435: Nói lỡ miệng
Chương 436: Lý do sinh con
Chương 437: Người phụ nữ kia lại xuất hiện
Chương 438: Lão yêu bà
Chương 439: Người vui vẻ là tốt rồi
Chương 440: Liền đơn giản như vậy
Chương 441: Thì ra là thế
Chương 442: Anh hẳn không ngoạn chơi lớn như vậy đi
Chương 443: Hẳn đối với anh hâm mộ đến ghen ghét
Chương 444: Ha ha ha dừng lại không được
Chương 445: Kẻ ngốc sẽ không suy nghĩ nhiều
Chương 446: Bị chó hôn
Chương 447: Ông ta tên Hồ Khải Văn
Chương 448: Tiết mục nhảm chán?
Chương 449: Làm gì có ai phát lì xì như vậy
Chương 450: Đục khoét nền tảng lại tới nữa
Chương 451: Năm thùng nước
Chương 452: Không nghĩ tới anh lại ngây thơ như thế
Chương 453: Anh ta tâm tình thật không tốt
Chương 454: Còn có người nào!
Chương 455: Bọ ngựa bắt ve sầu
Chương 456: Chim sẽ rình sau lưng
Chương 457: Bà rốt cục thừa nhận
Chương 458: Để ý tảng đá trên trời
Chương 459: Cầu lương
Chương 460: Cô là phụ nữ sao?

Chương 461: Đừng lại vũ nhục chỉ số thông minh của tôi
Chương 462: Đầu óc có bệnh
Chương 463: Tai nạn bất ngờ
Chương 464: Có thể, này cực kỳ tinh thần
Chương 465: Không thể nhịn được nữa
Chương 466: Anh trở lại
Chương 467: Yên tĩnh là tình yêu của cô ấy sao?!
Chương 468: Bị ném trở lại
Chương 469: Con như vậy là đào hố giết cha
Chương 470: Khách không mời mà đến
Chương 471: Người đàn ông xuất hiện tại cửa
Chương 472: Bỗng nhiên cực kỳ đồng tình hẳn
Chương 473: Trở về làm cái quỷ gì
Chương 474: Chúng ta đều bị cô ta lừa
Chương 475: Dục hỏa
Chương 476: Cha đào hố chôn con (H+)
Chương 477: Tôi muốn ông ta cưới tôi
Chương 478: Tôi sẽ mãi nắm tay anh ấy không buông...
Chương 479: Sơn không cánh mà bay
Chương 480: Trốn như mèo
Chương 481: Nó là vô tội
Chương 482: Chẳng lẽ chỉ như vậy?
Chương 483: Tới cùng là muốn làm gì?
Chương 484: Đây là lễ phục sao?
Chương 485: Bất an
Chương 486: Đứng ở chỗ cao khó trốn
Chương 487: Đau nhất bất quá là như vậy thôi
Chương 488: Không có đường lui
Chương 489: Các vị tình cảm thật tốt
Chương 490: Hẳn tới tìm anh
Chương 491: Phóng viên lén vào
Chương 492: Hiệp nghị
Chương 493: Đánh một trận trời bời

Chương 494: Hấn vừa rồi mò mẫn em chỗ nào?
Chương 495: Sau khi làm chuyện ngu xuẩn...
Chương 496: Hồ gia tham dự ít nhiều
Chương 497: Bị phát hiện sao
Chương 498: Yêu thương lặng thầm
Chương 499: Để cho Đồng Đồng về nhà
Chương 500: Nằm úp sấp cho chị dâu em đánh
Chương 501: Nhận tổ quy tông
Chương 502: Chảy máu mũi
Chương 503: Hồ dữ cũng không ăn thịt con
Chương 504: Mất hết lý trí
Chương 505: Tôi cũng sẽ đánh người
Chương 506: Tìm giúp đỡ
Chương 507: Ẩn thân
Chương 508: Trong lòng bất an
Chương 509: Không có nhân tính
Chương 510: Dưới vách núi là biển
Chương 511: Cô ta lại nghĩ muốn để cô chết
Chương 512: Cô không có lý do gì để yếu đuối
Chương 513: Cái nhà này, sụp đổ không được
Chương 514: Nó tới không phải lúc
Chương 515: Tôi muốn bóp chết anh ấy
Chương 516: Anh chính là con chim đó đi
Chương 517: Khóc không có nghĩa là yếu đuối
Chương 518: Chúng ta bỏ lỡ
Chương 519: Tức chết cô
Chương 520: Cho anh quỳ ván giặt cả ngày
Chương 521: Ngược chết Bùi tổng tâm trạng thật tốt
Chương 522: Thì ra đã sớm biết
Chương 523: Bùi tiên sinh ngồi không yên
Chương 524: Cô chính là liều mạng phát cáu
Chương 525: Giúp anh kêu xe cứu thương
Chương 526: Ẩn tình

Chương 527: Cầu buông tha
Chương 528: Mau đưa Tiểu Tổ Tông mang đi
Chương 529: Oan oan tương báo khi nào
Chương 530: Manh mối
Chương 531: Hình ảnh quá không không dám nhìn
Chương 532: Nếu muốn một mình đấu tiết tấu
Chương 533: Đến nói một câu cũng không nói
Chương 534: Tức giận đến không nhẹ
Chương 535: Phá sản
Chương 536: Chiến tranh giữa những người phụ nữ...
Chương 537: Mở phiên tòa
Chương 538: Cái gì gọi là phá sản
Chương 539: Không có phá sản chỉ có càng phá sản
Chương 540: Như vậy có sai sao?
Chương 541: Vợ của tôi mang thai rồi
Chương 542: Cùng nhau điên đi
Chương 543: Toàn gia kỳ hoa
Chương 544: Tự tìm đường chết
Chương 545: Tội nhân
Chương 546: Ông ta nghĩ muốn trả thù
Chương 547: Không cam lòng
Chương 548: Hormone nam tính
Chương 549: Nhất thời nhịn không được
Chương 550: Hiện trường trực tiếp
Chương 551: Toàn gia đều đã phá sản
Chương 552: Anh có phải biến thái hay không
Chương 553: Cứ tùy cô ấy đi!
Chương 554: Khí phách trở về
Chương 555: Xảy ra chuyện lớn
Chương 556: Ngày này rốt cục đến đây
Chương 557: Người đàn ông kia điên rồi
Chương 558: Bức bách
Chương 559: Nhất định đang làm mấy chuyện xấu

Chương 560: Còn có thể như thế nào, chạy a!
Chương 561: Lo lắng không thôi
Chương 562: Đang nói đùa sao
Chương 563: Dám lừa tôi nhảy hố?
Chương 564: Ngày này rốt cục đến đây
Chương 565: Người phụ nữ cường tráng như vậy
Chương 566: Hấn ra ngoài rồi hả ?
Chương 567: Quyết định điên cuồng
Chương 568: Mặt đối mặt
Chương 569: Một chút chuyện bị xem nhẹ
Chương 570: Hồ kẻ điên
Chương 571: Rời khỏi đây đi
Chương 572: Oán hận
Chương 573: Bị phát hiện
Chương 574: Lâm trận phản chiến
Chương 575: Đừng kích động
Chương 576: Các người rốt cục đến đây
Chương 577: Cô trái lại nghĩ muốn bình tĩnh
Chương 578: Khí phách như Bùi Dịch
Chương 579: Trộm chạy đến
Chương 580: Kẻ rình coi
Chương 581: Một người điên chặn đường
Chương 582: Lòng dạ hiểm ác
Chương 583: Coi như cô sợ đi
Chương 584: Nhất định là anh đến đây
Chương 585: Ngụy trang tiến vào
Chương 586: Tôi cũng đau lòng
Chương 587: Vấn đề đi ngủ
Chương 588: Hôm nay, thực không có cách nào tán gẫu
Chương 589: Cậu cho là cậu đang canh gác à?!
Chương 590: Đừng làm cho tôi nhìn thấy
Chương 591: Nơi hồi ức không tốt đẹp
Chương 592: Hai chọn một, anh muốn ai

Chương 593: Lòng của cô, thật sự rất là khó chịu
Chương 594: Hấn sợ phán được không đủ lâu
Chương 595: Thì ra các người cũng sẽ cãi nhau
Chương 596: Cảnh sát đến đây
Chương 597: Mỹ nam kế của Bùi tiên sinh
Chương 598: Chị sao lại béo như thế
Chương 599: Nếu không có em, anh biết làm gì đây?
Chương 600: Đánh chết hấn!
Chương 601: Dọa ngất
Chương 602: Cậu đừng không nhìn thấy lòng tốt của người khác
Chương 603: Bảo Bảo của chúng ta
Chương 604: Giúp anh hả giận
Chương 605: Vị kia là người nhà...
Chương 606: Ngoan như vậy?
Chương 607: Thiếu người dọn dẹp
Chương 608: Hiện tại tỷ đệ luyện cực kỳ lưu hành
Chương 609: Cùng bỏ đi
Chương 610: Xem ai đùa giỡn ai
Chương 611: Em vui vẻ là được
Chương 612: Người phụ nữ kia rốt cục tìm được cơ hội
Chương 613: Thành linh xảy ra ngoài ý muốn
Chương 614: Anh cùng em tuyệt giao
Chương 615: Ngục giam gởi thư
Chương 616: Bị người âm
Chương 617: Hộ thể cuồng ma trên mọi mặt trận
Chương 618: Không thể đồng ý
Chương 619: Bị đánh được mặt mũi bầm dập
Chương 620: Cô đã hai bàn tay trắng
Chương 621: Là do phu nhân dạy dỗ tốt
Chương 622: Vì cái gì là bọn họ
Chương 623: Một lời không hợp liền đấu võ
Chương 624: Rốt cục hạ quyết định
Chương 625: Thật xin lỗi

Chương 626: Vô lực
Chương 627: Nói không ra lời
Chương 628: Kết quả kiểm tra DNA
Chương 629: Người nhà
Chương 630: Chó tới điên
Chương 631: Không phải là gặp một lần đánh một lần sao?
Chương 632: Cô dần dần tốt lên
Chương 633: Cô chính là người không có quyền
Chương 634: Nửa đêm trèo tường
Chương 635: Người nào đó đào hôn bị bắt
Chương 636: Cô dâu duy nhất trên đời
Chương 637: Không muốn lên trang nhất cũng khó
Chương 638: Đi sai phương hướng biết không?
Chương 639: Bị điện hôn mê
Chương 640: Buồn chết người chủ trì
Chương 641: Thơ tình
Chương 642: Có khả năng sinh
Chương 643: Người đùa giỡn ta à?
Chương 644: Em không quay về
Chương 645: Bị bắt sau khi nói bậy
Chương 646: Sau này hãy nói đi
Chương 647: Cô cứ như vậy đi mất!
Chương 648: Anh khóc
Chương 649: Hai người bọn họ cực kỳ xứng đôi!
Chương 650: Trò chơi mèo vờn chuột
Chương 651: Anh cũng không phải người mù
Chương 652: Lang băm
Chương 653: Dù đối tốt với em đều phải cẩn thận dè dặt
Chương 654: Cùng Ôn tiểu thư em có cái quan hệ gì?
Chương 655: Trở về ở vài ngày đi
Chương 656: Cố chấp ngu xuẩn
Chương 657: Lại không thấy nữa
Chương 658: Gặp mặt tình địch

Chương 659: Cô chính là trong suốt
Chương 660: Lúc này không chạy còn muốn đợi đến khi nào?
Chương 661: Xong rồi, tức giận
Chương 662: Cũng không phải em để cô ta thua
Chương 663: Đều là máu
Chương 664: Kí gửi cảnh cáo
Chương 665: Thực xin lỗi
Chương 666: Dạ...
Chương 667: Lợi tức này có phần ít (H+)
Chương 668: Người to gan lớn mật
Chương 669: Quấy rối
Chương 670: Lau đi dấu vết người khác
Chương 671: Ghen tị
Chương 672: Bị phát hiện
Chương 673: Cái gì kêu một lần sảy chân để hận nghìn đời
Chương 674: Trốn đi
Chương 675: Em về sau chỉ buông chuyện của anh
Chương 676: Tôi đánh cô ta hôn mê
Chương 677: Đến khi gặp được chẳng tốn chút sức lực
Chương 678: Cô ta đi câu dẫn người đàn ông của chị kìa
Chương 679: Phản ứng khó đỡ của phụ nữ
Chương 680: Ác mộng
Chương 681: Tàn phá
Chương 682: Sự cố trực tiếp
Chương 683: Một chút đều đã không thấy ủy khuất
Chương 684: Mất tích
Chương 685: Nói sang chuyện khác thất bại
Chương 686: Hành động của tôi có tiến bộ hay không?
Chương 687: Tiễn cô một đoạn đường
Chương 688: Sợ anh sinh ra bệnh đấy!!!
Chương 689: Phát hiện không thích hợp
Chương 690: Biện pháp của Ôn tiểu thư
Chương 691: Người phụ nữ trong biệt thự

Chương 692: Cô ta lại bán đứng cô
Chương 693: Bị phát hiện
Chương 694: Bà chủ người...
Chương 695: Mất cảm giác
Chương 696: Đà điểu
Chương 697: Làm chuyện xấu cùng nhau gánh
Chương 698: Ảnh chụp kinh động
Chương 699: Giờ trò trong điện thoại
Chương 700: Vì cái gì là tôi
Chương 701: Máy chụp nhóm như vậy
Chương 702: Cô có rất nhiều rất nhiều bạn bè
Chương 703: Cùng công kích
Chương 704: Gậy ông đập lưng ông
Chương 705: Báo thù đến đây
Chương 706: Nháo lớn
Chương 707: Một thùng máu chó mực
Chương 708: Khinh bỉ người không cần ngôn ngữ
Chương 709: Tôi chết chắc rồi
Chương 710: Tên gia hỏa kia sắp ra rồi
Chương 711: Thế nào cũng giúp cho các người gặp mặt
Chương 712: Lần đầu trên toàn thế giới
Chương 713: Kia đúng là muốn chết người
Chương 714: Đánh tới cửa
Chương 715: Luân phiên đổi chỗ
Chương 716: Anh muốn làm gì
Chương 717: Cảm giác thích một người
Chương 718: Anh cái tên đần độn
Chương 719: Trước đi nhà anh hay là nhà em
Chương 720: Cứ như vậy vút cô quăng đi
Chương 721: Ôn tiên sinh nổi giận
Chương 722: Mặt bị đánh đều nhanh méo lệch
Chương 723: Các người dọa anh ấy chạy
Chương 724: Đứa bé kia

Chương 725: Oa oa
Chương 726: Mất tích
Chương 727: Ai tới phụ trách
Chương 728: Biến mất
Chương 729: Tàu lượn
Chương 730: Liều chết trả thù
Chương 731: Anh vẫn lại là nói cho cô ấy một tiếng
Chương 732: Kỳ thật cùng tình yêu không quan hệ
Chương 733: Bóng đèn
Chương 734: Cha hiền dạy con hư
Chương 735: Chú của tôi là Tần Phong
Chương 736: Làm khó dễ
Chương 737: Dưa hái xanh không ngọt
Chương 738: Em đối với chị không có hứng thú
Chương 739: Người phụ nữ kia già quá
Chương 740: Sinh vật không thể trêu chọc
Chương 741: Thùng thư
Chương 742: Cô cũng là có tính tình
Chương 743: Vậy đi làm thủ tục đi
Chương 744: Thư ký mới
Chương 745: Thị uy
Chương 746: Nộ kỳ bất tranh
Chương 747: Anh em họ
Chương 748: Lật lọng
Chương 749: Đối chất
Chương 750: Anh ta cũng không dám trêu chọc
Chương 751: Lần đầu tiên
Chương 752: Buông tha đi
Chương 753: Em thích đàn ông?
Chương 754: Các người cần thuốc mỡ sao
Chương 755: Đại Cầu Tử lớn tuổi
Chương 756: Đem người triệu tập về đây
Chương 757: Đại Kết Cục (một)

Chương 758: Đại Kết Cục (hai)
Chương 759: Đại Kết Cục (ba)
Chương 760: Đại Kết Cục (bốn)
Chương 761: Đại Kết Cục (năm)
Chương 762: Đại Kết Cục (sáu)
Chương 763: Hoàn
Chương 764: Hồ Sĩ Minh ngoại truyện (một)
Chương 765: Hồ Sĩ Minh ngoại truyện (hai)
Chương 766: Hồ Sĩ Minh ngoại truyện (ba)
Chương 767: Hồ Sĩ Minh ngoại truyện (bốn)
Chương 768: Hồ Sĩ Minh ngoại truyện (năm)
Chương 769: Hồ Sĩ Minh ngoại truyện (sáu)
Chương 770: Như Ngọc tự tĩnh (một)
Chương 771: Như Ngọc tự tĩnh (hai)
Chương 772: Kết (HOÀN)

Chương 1: Tôi đã có chồng

Tô Thi Thi bị chấn động làm cho giật mình tỉnh giấc. Cô trợn mắt vừa nhìn thấy, sợ tới mức hét rầm lên.

"Anh là... Ưm..." Vốn là tiếng thét chói tai lập tức thành âm thanh rên rỉ, người đàn ông che trên người cô động tác nhanh hơn.

Anh cúi đầu ngậm chặt môi của cô, cánh môi xoa sát rồi di chuyển đến bên tai cô nói: "Kêu lên."

"Anh là ai... A!" Anh đột nhiên dùng lực, Tô Thi Thi thét chói tai hóa thành mảnh nhỏ, thân thể cũng giống như không là của chính mình, hoàn toàn không có cách gì suy nghĩ.

Như trận bão, dừng lại khi đó, trên thân của hai người đều là mồ hôi. Tô Thi Thi nằm ở trên giường lớn, đầu óc trống rỗng.

Người đàn ông kia liếc cô một cái, bình tĩnh đứng dậy, đi xuống giường. #_#

Tô Thi Thi theo bản năng nhìn anh một cái.

Chỉ thấy từng lớp mồ hôi theo cơ ngực rắn chắc của anh chạy xuống thành dòng, vóc dáng như người mẫu, khuôn mặt anh tuấn đến không chân thực, làm cho người ta nhin không được mặt hồng tim đập.

Không đúng!

"Anh là ai? Chồng tôi đâu?" Tô Thi Thi từ trên giường ngồi dậy, cầm cái chăn bao lấy chính mình, mặt mũi trắng bệch.

Cô tối hôm qua rõ ràng là theo chồng mình ở cùng một chỗ, làm sao có thể biến thành một người đàn ông xa lạ?

Cô cúi đầu nhìn đến trước ngực mình đều là dấu vết hồng hồng, tất cả đều là do người đàn ông này lưu lại, lập tức khóc lớn.

"Anh tới cùng đã làm gì tôi? Tôi là người đã có chồng!"

Người đàn ông sắc mặt rùng mình, ánh mắt liếc đến trên giường kia lau xuống vệt máu đỏ: "Có chồng sao vẫn là xử nữ?"

"Anh!" Tô Thi Thi ngẩng đầu trừng anh, "Tôi sẽ tố cáo anh!"

Người đàn ông kia trong mắt hiện lên tia hứng thú, cười nhạt nói: "Là cô thuận theo còn muốn đi báo án, được thôi, tôi sẽ đợi. Tiền để ở đầu giường, chính mình lấy, cô mau biến đi."

Anh nói xong xoay người vào phòng tắm, không bao lâu bên trong liền truyền đến ào ào tiếng nước.

Tô Thi Thi triệt để ngu ngơ rồi.

Cái gì thuận theo, cái gì tiền bạc? Cô là phụ nữ có chồng, làm sao có thể làm ra cái chuyện này?

Cô tối hôm qua là cùng chồng mình ăn bữa tối, chỉ là về sau cô đột nhiên có phần choáng quáng. Chồng cô liền đưa cô về nhà rồi.

Cô trên đường tỉnh quá một lần, phát hiện chính mình hiện tại ở trong phòng của một cái khách sạn nhỏ, có một người đàn ông rất béo giúp

cô cời y phục.

Cô chạy thoát, trước khi hôn mê ôm lấy chân một người đàn ông cầu xin anh ta đưa cô đi khỏi nơi này.

Liền là người đàn ông này, dẫn cô đến chỗ khách sạn! Cô thậm chí nhớ tới ban đầu là chính mình quấn lấy anh...

"Không..." Trí nhớ hầu như trở về, Tô Thi Thi khẳng định chính mình bị người ta bỏ thuốc, có cái đáp án miêu tả sinh động.

Cô không tin, cô cùng chồng mình yêu nhau như thế. Cô hiện tại phải làm sao bây giờ, cô làm sao có thể cùng người đàn ông khác...

Cô nghiêng ngả lão đảo bò xuống giường, nhìn đến quần áo của chính mình đều bị xé nát, không còn cách nào, cầm lấy quần áo của người đàn ông kia quấn lung tung trên sofa mặc lên người.

Ánh mắt lờm đến trên tủ đầu giường đang đặt một tờ chi phiếu, cô khẽ cắn môi, cầm lên vừa thấy.

Là năm vạn, phía dưới có một cái viết ngoáy kí tên.

"Bùi Dịch."

Tô Thi Thi oán hận trừng mắt nhìn về phía phòng tắm, năm vạn, hủy đi sự trong sạch của cô, cô sẽ nhớ kỹ khuôn mặt kia, cũng nhớ kỹ tên của anh!

Cô nhất định sẽ không bỏ qua cho anh!

Hiện tại, cô phải về nhà. Cô muốn trước tiên biết rõ ràng này tới cùng là xảy ra chuyện gì!

Tô Thi Thi cầm chi phiếu lập tức đi xuống chỗ tiếp tân lầu 1, võ mạnh đặt tấm chi phiếu trên mặt bàn, mặt trầm xuống nói: "Cho phòng 801 một thanh niên trẻ trung lên hầu hạ, lập tức."

"801, không phải là phòng của Bùi tổng giám đốc..."

Tô Thi Thi cắt ngang lời của nữ tiếp tân kia nói: "Không thấy được trên này có chữ ký của anh ta sao? Khẩn trương, hay không muốn sống nữa, mau cho một thanh niên lên hầu hạ Bùi tiên sinh, nếu chậm trễ anh ta phát hỏa tôi cũng mặc kệ!"

Cô nói xong liền ôm chặt bộ tây trang dài rộng kia đi ra khỏi khách sạn.

Lúc này cô lại sờ lên người, một xu đều không có, cô không có cách gì, đành phải chịu đựng đau nhức thân thể đi bộ trở về.

May mắn nơi này cách nhà cô không xa!

Lúc Bùi Dịch tắm sạch sẽ đi ra, phát hiện cô gái kia đã đi rồi.

Nhìn đến chi phiếu trên tủ đầu giường cũng bị cầm đi.

Trong mắt anh hiện lên tia khinh thường, bất quá lại là một cô gái muốn lên giường cùng anh. Đối với loại người này, anh đều là tiện tay điền vài con số vào rồi đuổi đi cho nhanh.

Chỉ là ánh mắt nhìn qua trên giường kia có vệt máu lưu lại, nhớ tới tối hôm qua bộ dáng yêu tinh của cô, làm bụng dưới của anh căng thẳng.

"Chết tiệt, làm cả đêm, như thế nào lại có phản ứng rồi hả?"

Đúng lúc này, bên ngoài có tiếng bước chân truyền đến.

Một thanh niên ăn mặt thanh tao vô cùng sợ hãi đi đến trước mặt anh: "Bùi tiên sinh, tôi là tới hầu hạ người."

Hầu hạ?

Bùi Dịch sắc mặt nhất thời trầm xuống: "Người nào bảo cậu tới?"

"Vâng... Là một vị tiểu thư thay người kêu phục vụ. Trên chi phiếu có người kí tên, cho nên tôi..."

"Cút!"

Bùi Dịch mặt triệt để đen. Cô gái kia cũng thật to gan! ^_^

Chương 2: Hôn nhân lừa gạt không bằng cảm thú

Tháng bảy buổi sáng đã bắt đầu se lạnh, Tô Thi Thi đi ra mới phát hiện mới sáu giờ sáng.

Lúc về đến nhà, cô đầu đầy mồ hôi, thêm nữa tối hôm qua vận động quá độ, đã kiệt sức rồi.

Nhìn đến cổng nhà quen thuộc, mũi cô đau xót, may mắn khu nhà xa hoa nơi đây chuyên dùng khóa điện tử, nhập mật mã là có thể đi vào.

Lúc này, chắc là chồng cô cùng mẹ chồng còn đang ngủ, cô cố gắng nhẹ chân.

Nhưng thật là ngoài ý muốn của cô, bình thường mẹ chồng cô mặt trời chưa lên cao thì không dậy nổi giường bà Phú Tuyết Trân, hôm nay vậy mà đã dậy rồi. Lúc này đang ở trong phòng khách gọi điện thoại.

"Cái gì mà tìm không thấy người rồi hả? Cô ta không phải đang vui vẻ hầu hạ Vương lão bản ở khách sạn sao? Vương lão bản tuy hơi béo, nhưng là nghe nói rất có đầu óc làm ăn, nếu lỡ mang thai, đến lúc đó sinh con ra cũng sẽ kiếm được không ít tiền." #_#

Hầu hạ, sinh con?

Tô Thi Thi nhất thời liền lờ mờ, ngây ngốc đứng yên tại chỗ.

Phú Tuyết Trân cũng không phát hiện con dâu trở lại, còn đang bận

rộn nghe người bên kia điện thoại.

"Ông khẳng định nghĩ sai rồi, Chí Tường nói nó tận mắt thấy cô ta ăn thức ăn đã bỏ thuốc mà, tuyệt đối chạy không được. Tôi nói cho ông biết, ông đừng bởi vậy quyệt nợ tôi đi! Vương lão bản đáp ứng trả năm vạn, nhà tôi bỏ người, cho tôi bốn vạn! Bằng không tôi không để yên cho ông!"

Vì cái gì phải như vậy?

Tô Thi Thi nhìn thấy trên mặt bà mẹ chồng kia đặc ý tươi cười, cảm giác toàn bộ thế giới xem đều đã sụp đổ rồi.

Tay cô gắt gao nắm bắt quả đấm, phần nộ cùng bi ai đan xen, tức giận đến nỗi đầu óc cô từng đợt choáng váng như bị say xe.

Chuyện này chắc là cô đang nằm mơ rồi, đối cô tốt với mẹ chồng như vậy, vậy mà bà ta thật sự bán cô!

"Vì cái gì? Mẹ, vì cái gì phải làm như vậy!" Cô đột nhiên lao ra, khàn cả giọng quát lớn.

"A!" Phú Tuyết Trân sọt tới mức từ trên ghế sofa nhảy dựng lên, "Là kẻ nào! Thi Thi? Cô như thế nào nhanh như vậy liền trở lại rồi hả?"

"Tôi như thế nào trở lại?" Tô Thi Thi cười lạnh, nước mắt đầm đìa.

Khó trách mẹ chồng cô dám công khai ngồi ở trong phòng khách gọi điện thoại, là không nghĩ tới cô sẽ trở về sớm như thế?

Cô nên cảm tạ người đàn ông kia để cho cô sớm tỉnh như thế sao? Tô Thi Thi nghiêng răng nghiêng lợi, nhìn phản ứng của mẹ chồng cô, bao nhiêu hy vọng chỉ là sự hiểu lầm đều tan thành mây khói!

Cô thật sự bị bán!

"Mẹ, làm sao vậy... vợ, cô như thế nào sớm như vậy..." Cửa phòng ngủ chính mở ra, Chí Tường đi ra, nhìn đến Tô Thi Thi cũng là hoảng sợ.

"Vợ à?" Tô Thi Thi im lặng cười lạnh, lúc trước chỉ là suy đoán, bây giờ nhìn thấy phản ứng của chồng và mẹ chồng mình, cô đã hiểu rõ toàn bộ.

Cô bị chồng cùng mẹ chồng bắt tay nhau đem cô đi bán.

"Tôi từ trước đến giờ chưa từng làm chuyện gì có lỗi với các người, các người sao lại đối xử với tôi như vậy!" Tô Thi Thi gắt gao trừng mắt nhìn Hà Chí Tường.

Bọn họ làm sao biết lúc cô trên đường trở về có bao nhiêu khó chịu sao? Bị mất đi sự trong trắng..., cô cảm thấy rất có lỗi với chồng mình, thậm chí vừa nghĩ muốn chết.

Nhưng mà toàn bộ chuyện này đều là do chồng cùng mẹ chồng cô bố trí!

"Cô đã đều đã biết rõ, chúng tôi đây cũng không gạt cô nữa. Xem bộ dạng này của cô, đã lên giường với người ta rồi? Cô đây là đi ra ngoài tặng tiện với người khác..., theo lý mà nói, chúng tôi làm sao có thể chấp nhận một người không sạch sẽ như cô. Bất quá tôi cùng Chí Tường thương lượng qua, cô chỉ cần sinh một đứa bé, chúng tôi coi như chuyện gì cũng chưa phát sinh qua."

Tô Thi Thi nhìn Phú Tuyết Trân khi đóng khi mở miệng, mê muội từng đợt đánh úp lại, trong lòng miệng vết thương càng lúc càng lớn,

đau đến nỗi cô như chết đi.

"Các người cho người khác cưỡng bức tôi..., bây giờ bảo xem như chuyện gì cũng chưa phát sinh qua?"

"Người nào ép buộc cô rồi hả? Tối hôm qua không phải là cô cực kỳ hưởng thụ đi?" Hà Chí Tường kỳ quái nói, nhất là khi nhìn đến cô trên người mặc y phục của đàn ông, trên khuôn mặt đầy vẻ ghen tị đến độ soi mói rồi.

"Hưởng thụ?" Tô Thi Thi nước mắt vô thanh rơi xuống, nhớ tới người đàn ông bá đạo kia, nhớ tới buổi sáng người đàn ông đó nhục mạ cô, toàn thân cô liền run rẩy.

"Tôi vì cái này nhà này cố gắng như vậy, cuối cùng lại đạt được một cái kết cục như thế này." Tô Thi Thi im lặng tự giễu mình, rất nhiều chuyện đều đã hiểu rõ ra.

"Anh không động chạm tôi là vì không có năng lực đúng không? Anh không thể sinh con, cho nên để cho tôi cùng người đàn ông khác sinh, thuận tiện giúp các người kiếm ít tiền bạc sao?"

Mỗi một câu cô nói ra, trái tim như bị phủ thêm một lớp băng lạnh. Ngày hè chói chang, cô lại lạnh run cầm cập!

Sự sẵn sóc của anh ta, ôn nhu của anh ta tất cả đều là giả.

Bọn họ chỉ là nghĩ muốn lừa gạt cô kết hôn!

"Tô Thi Thi, tôi đều đã không ngại cô bị người đàn ông khác thương qua, cô làm loạn cái gì?" Hà Chí Tường tiến lên đồng loạt bắt được cánh tay Tô Thi Thi, trên mặt xuất đầy vẻ nham hiểm chưa bao giờ có.

Cái mặt nạ ôn nhu vỡ tan, bọn họ rút cục lộ ra khuôn mặt đáng ghê tởm.

"Làm loạn?" Tô Thi Thi vừa khóc vừa cười, hất tay hất ra.

Cô liền làm loạn cho bọn họ xem!

Cô cố gắng chống lại thân thể vô lực, chạy vào phòng ngủ cầm lấy túi, thần tốc sửa soạn lại đẹp đẽ, cầm chứng minh thư cùng chi phiếu đi ra.

Cô muốn đi tố cáo hai mẹ con tán tận lương tâm này!

"Cô muốn làm gì?" Phú Tuyết Trân vừa nhìn liền thấy có gì đó không thích hợp, đẩy một cái vào Hà Chí Tường ở bên cạnh, "Con còn đàn độn lại vẫn thất thần đấy làm cái gì? Tuyệt đối không thể để cho cô ta ra ngoài! Nhốt cô ta lại, sau này sẽ cho người đến nhà thương cô ta, mãi đến khi cô ta mang thai mới thôi!"

"Hà Chí Tường anh là tên súc sinh! Mau buông!" Tô Thi Thi hai mắt đỏ ngầu, lại đá lại đánh.

Đúng là cô bị người đàn ông kia dày vò cả đêm, lại gặp chuyện như vậy, một chút khí lực cũng không có, làm sao chạy trốn được.

Cô bị trói lại tay chân khóa ở trong thư phòng, cho dù cô khóc đánh kêu hô làm loạn cũng chỉ là phí sức.

"Tên khốn nạn!" Tô Thi Thi lui ở trong góc, tức giận không gian trước mặt từ từ biến thành màu đen.

Cô cho tới bây giờ chưa từng nghĩ tới, người đó vô sỉ đến mức này.

"Tôi tuyệt không cam chịu như vậy!" Cô là đang nói với chính mình, cô không thể ngồi chờ chết, tuyệt đối sẽ không để cho thêm bất kỳ người đàn ông nào cưỡng bạo cô rồi mang thai được.

Cô còn có bà nội muốn phụng dưỡng, không thể xảy ra chuyện!

"È ề!" Ngay tại lúc cô ra sức vùng vẫy, quần áo mặc trên người bỗng nhiên chấn động lên.

Dọa cô sợ đến toàn thân đổ mồ hôi lạnh, cẩn thận xác nhận mới phát hiện, cô bây giờ mới biết bộ quần áo kia trong túi thậm chí có điện thoại!

Cô khẩn trương dùng miệng đem quần áo mở rộng, cố gắng lấy điện thoại từ trong túi ra.

Cái điện thoại này so chi phiếu chỉ dày hơn một chút, khó trách lúc trước cô không phát hiện ra. Chỉ là khi cô vừa muốn nhận cuộc điện thoại, đầu dây bên kia đã cúp rồi.

Tô Thi Thi tâm giống như rơi xuống vực thẳm một dạng, lúc cô tinh thần suy sụp, điện thoại lại gọi tới rồi.

Cô cật lực cố gắng bắt máy.

"Này, tôi..."

"Tôi đang ở dưới lầu của nhà cô, cầm điện thoại đem xuống, nếu không thì tự gánh lấy hậu quả." Đầu bên kia điện thoại truyền đến một giọng nói lạnh lùng. ^_^

Chương 3: Cứu tôi

"Cứu tôi!"

Tô Thi Thi chỉ kịp kêu hô một tiếng, Hà Chí Tường liền chạy vào.

"Tô Thi Thi cô đúng là con tiện nhân!" Hà Chí Tường dựng thẳng mi mắt giận dữ mắng mỏ, đoạt được di động trong tay cô liền quay lại cấp cho cô một cái tát, "Cô còn dám mật báo cho gian phu sao? Tôi nói cho cô biết, dù là ông trời cũng không thể nào cứu được cô!"

Hắn vừa mới biết, tối hôm qua Tô Thi Thi cùng đi theo một người đàn ông khác! Thì ra cô ở bên ngoài sớm đã có đàn ông!

"Hà Chí Tường, tôi thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho anh!" Tô Thi Thi trơ mắt nhìn hắn đem di động giẫm lên bể vỡ nát, một tia hi vọng cuối cùng cũng không còn.

"Chí Tường, mẹ thấy chúng ta đúng là đối với cô ta thật tốt quá rồi. Mẹ đã kêu Vương lão bản đến đây, ông ấy không ngại cô ta có còn trong trắng hay không." Phú Tuyết Trân đẩy cửa tiến vào, lãnh nghiêm mặt đá đá Tô Thi Thi đang ngã dưới đất, hận không thể phum một ngụm nước bọt, "Dù sao lên giường cùng nhiều đàn ông một chút cũng không sao, đến lúc đó đứa bé là của ai đều đã không rõ ràng lắm, đỡ phải có người gây phiền toái." #_#

"Các người - - không chết từ tế được!" Tô Thi Thi nhìn hai người trước mặt bộ dáng thật độc ác, cố nén không cho nước mắt chảy ra, trong lòng chỉ còn lại có tuyệt vọng.

Một ngày trước hai người này lại vẫn đối với cô rất tốt, quay mặt đi liền biến thành ác ma!

Cô cùng Hà Chí Tường là thông qua một đàn chị giới thiệu mới quen biết nhau.

Hà Chí Tường từ diện mạo cho đến học thức đều không tệ, tuy nhiên cha hắn mất sớm, nhưng dựa vào xổ số làm giàu để lại cho hắn không ít gia nghiệp. Hắn cùng Phú Tuyết Trân hai người đối với Tô Thi Thi lại rất tốt, cô cho tới bây giờ chưa từng yêu đương qua, lập tức liền bị hắn mê hoặc, sau khi tốt nghiệp hai người liền kết hôn.

Nào biết đâu rằng, chuyện này toàn bộ đều là âm mưu! Hà Chí Tường cưới cô, từ đầu liền là không thể giao hợp muốn tìm một người lấy về cho có danh mà thôi!

Tô Thi Thi càng nghĩ càng khổ sở, không biết khí lực từ đâu truyền đến, bỗng nhiên cởi thoát dây thừng trên người ra, nhảy lên chạy đến trên giường, sai bước đến cửa sổ.

"Cô muốn làm gì?"

"Nếu đã không thể ra ngoài! Chẳng thế thì tôi nhảy xuống! Tôi xảy ra chuyện các người cũng thoát không được trách nhiệm, mau cút đi!" Tô Thi Thi hét lớn.

Phú Tuyết Trân ngón trỏ chỉ vào mặt Tô Thi Thi, chỉ mong sao cô nhảy xuống nói: "Cô cho là cảnh sát sẽ tin tưởng? Chúng tôi đã nói cô bị bệnh tâm thần!"

Bà ta nói xong cùng Hà Chí Tường một người một bên hướng tới cửa sổ tiến sát: "Muốn nhảy mau nhảy đi, tôi không tin cô có can đảm này!"

"Đừng tới đây!" Tô Thi Thi một chân vươn tới ngoài cửa sổ, hung tợn trừng mắt nhìn hai mẹ con lòng lang dạ sói kia.

Cô không thể chịu thua, bằng không liền thật sự không có đường ra rồi!

Hà Chí Tường thở dài tóm lấy vai cô, nhưng chưa bắt được Tô Thi Thi, nhíu mày nói: "Cô đừng thấy cho chút mặt mũi mà lên mặt. Cô yên tâm, tôi về sau vẫn lại là tiếp tục đối tốt với cô..."

"Cút!" Tô Thi Thi ghê tởm nghe xong chỉ muốn ói, làm bộ liền muốn đem cả người đều đã vươn ra.

Đúng lúc này, bên ngoài bỗng nhiên vang lên "oành" một tiếng, Ngay sau đó truyền đến một trận tiếng bước chân, hai người đàn ông thân hình cao lớn như thiên thần giáng trần, xuất hiện tại cửa phòng.

"Các người là ai?" Hà Chí Tường cùng phú Tuyết Trân biến sắc, theo bản năng liền lui về sau một bước.

Tô Thi Thi chỉ thấy hai người đàn ông kia đứng sang hai bên, ở cửa xuất hiện một người đàn ông anh tuấn.

Toàn thân mặc bộ đồ vest màu đen được cắt may tỉ mỉ, thân cao chừng 1m85, thân hình cao ngất, anh tuấn phi phàm.

Mặt anh trầm xuống, ánh mắt chỉ là nhàn nhạt đảo qua, khiến cho người ta không rét mà run.

Tô Thi Thi nhìn anh đi vào gian phòng, từng bước một đi về phía cô. Chống đỡ kia liền buông lỏng tay, thân thể yếu ớt của cô liền muốn ngã xuống.

Anh thật sự tới cứu cô rồi!

Bùi Dịch.

Chỉ cần để cho cô rời đi khỏi nơi này liền tốt rồi! Cô không thể chờ một đám đàn ông đến lãng nhục chính mình!

Liền là đi chết, cô cũng sẽ không để cho mẹ con Hà gia thực hiện được!

"Các người là ai? Làm sao có thể tự tiện xông vào nhà dân? Ra ngoài!" Hà Chí Tường bị khí thế của người đàn ông trước mặt làm cho sợ tới mức nhất thời không có chủ ý, đứng ở một bên nghĩ tiến lên lại không dám, chỉ có thể lớn tiếng hô.

Bùi Dịch tiến lên ôm lấy thân thể Tô Thi Thi gần như không còn chút khí lực nào, ánh mắt di chuyển, lạnh lùng liếc về phía Hà Chí Tường.

"Buông vợ tôi ra!" Hà Chí Tường đỏ mắt, ở trong lòng nghĩ xem thân phận của người đàn ông này là gì.

Bùi Dịch khước miệng ngoéo... một cái: "Vợ?"

Anh đánh giá Hà Chí Tường một chút, có điều ngụ ý nói: "Anh cho cô ấy hạnh phúc sao?"

Một giờ trước cô gái này vẫn sinh khí dồi dào, trở về như vậy một hồi hoàn toàn bị hành hạ thành cái dạng này! Bùi Dịch nhớ tới vừa rồi Tô Thi Thi ở trong điện thoại kêu to, tức giận càng lên cao.

Chẳng thế thì, anh hẳn không đi lên!

"Anh!" Hà Chí Tường tức giận đến sắc mặt trắng bệch, trực giác nói cho hẳn biết người đàn ông này không dễ chọc, đúng là lại không cam lòng khiến để cho người khác đem Tô Thi Thi đi như vậy.

"Cô ta là con dâu nhà chúng tôi, cậu không được quyền đem cô ta đi." Vẫn lại là Phú Tuyết Trân phản ứng nhanh, nói.

"Vậy thì đã sao?." Bùi Dịch lạnh giọng nói.

"Đây là chuyện riêng nhà chúng tôi, cậu quản được sao?" mẹ con Hà gia vừa nghe, nhất thời tức giận vô cùng.

Tô Thi Thi trước mắt dần biến thành một mảng màu đen, đã nghe không rõ bọn họ đang nói cái gì. Chỉ thì thào nói: "Mang tôi rời khỏi nơi này, cầu xin anh..."

Cô nhất định phải rời khỏi nơi này!

Lập tức, cô triệt để lâm vào hôn mê.

Bùi Dịch ánh mắt lạnh lùng, ánh mắt lờm đến mảnh vụn di động trên mặt đất, vẻ mặt triệt để trầm tiếp xuống.

"Đập bể." Anh nhàn nhạt nói xong, ôm Tô Thi Thi đi nhanh đi ra ngoài. ^_^

Chương 4: Hay dùng chính cô bồi thường

Tô Thi Thi tỉnh lại khi đó toàn thân đau nhức. Cô giật giật tay chân, trong lòng trầm xuống.

Trên tay cô vẫn như cũ bị trói bằng dây thừng!

Người đàn ông kia không có mang cô đi sao?

Không được, cô tất phải khẩn trương rời khỏi Hà gia, bằng không... Cô thật không dám tưởng tượng hậu quả.

Cô vọt lên muốn ngồi dậy, hai tay không cách nào chống đỡ lập tức mất đi trọng tâm, thẳng tắp hướng bên giường nệm ngã xuống.

"Đông!" Một tiếng trầm đục, cô thất bại té ở trên mặt đất, đau đến nỗi cô nghe răng trợn mắt, chỉ cảm thấy thân thể gân cốt đều đã muốn rời ra từng mảnh. #_#

"Nơi này là..." Tô Thi Thi cơ hồ là nhảy dựng lên, cô như thế nào lại về căn phòng trước cùng kia cùng người đàn ông đó trầm luân một đêm trong khách sạn rồi hả?

"Xem ra cô không có việc gì rồi." Bên cạnh bỗng nhiên truyền đến một giọng nói lạnh lạnh.

Tô Thi Thi quay đầu vừa thấy, hoảng sợ.

Bùi Dịch ngồi ở trên sofa bằng da, trên tay cầm một cái di động rất

mỏng, nhưng mà mặt không chút thay đổi nhìn cô.

Tô Thi Thi sẽ không quên tối hôm qua người đàn ông này đối chính mình đã làm cái gì!

Cô cúi đầu nhìn xem chính mình vẫn như cũ bị dây thừng cột lấy hai tay, lạnh mặt xuống hỏi: "Anh có ý tứ gì?"

Cô cảm kích anh cứu cô khỏi đó, nhưng không có nghĩa là cô còn muốn cùng anh có cái gì liên quan!

Bùi Dịch ôn hoà nhìn cô: "Mang cô rời khỏi đó đã hết lòng rồi, Tô tiểu thư tưởng là tôi còn cần làm như thế nào?"

Tô Thi Thi sắc mặt cứng đờ, thì ra là chính cô đã hiểu sai rồi.

"Cảm ơn." Cô từ trước đến nay ân oán rõ ràng, anh giúp cô, cô đương nhiên nên nói cảm ơn.

Lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa.

Lập tức chỉ thấy Bùi Dịch cầm lấy điều khiển từ xa bên cạnh ấn xuống một cái, cửa phòng liền tự động mở.

Hai người phục vụ của khách sạn đem một xe đẩy thức ăn tiến vào: "Tổng giám đốc, đây là thức ăn của Tô tiểu thư."

Tổng giám đốc?

Tô Thi Thi lấy làm kinh hãi, cô không nghĩ tới Bùi Dịch thực ra là tổng giám đốc của khách sạn này.

Cô nhìn thấy một đồng hồ ăn kia, không tự giác nuốt một ngụm nước

bọt. Lúc này toàn thân vô lực, thật sự đói bụng.

Bùi Dịch vẫn mặt không chút thay đổi nhìn Tô Thi Thi, lãnh đạm nói: "Tô tiểu thư sinh khí dồi dào, nên là không cần ăn đâu, mau đem đi đi."

Tô Thi Thi trừng mắt. Người đàn ông này khẳng định tại vì cô buổi sáng giúp anh kêu đàn ông lên hầu hạ anh nên trả đũa.

"Ọc ọc ọc..." Tô Thi Thi xoa bụng, sắc mặt lúng túng.

Cô cắn răng một cái, xiêu xiêu vẹo vẹo đi đến chỗ phục vụ, duỗi tay đến trước mặt hai cái người phục vụ kia, "Các vị có thể giúp tôi cởi bỏ dây thừng được không?"

Hai người phục vụ không biết nên làm thế nào bây giờ, đồng thời nhìn Bùi Dịch, gặp tổng giám đốc không có phản đối, đánh bạo gan giúp Tô Thi Thi cởi dây thừng.

"Cảm ơn. Thức ăn này tôi sẽ ăn rồi thanh toán, các vị đi trước đi." Tô Thi Thi hai tay vừa được tự do, liền bùng lên một tô mì Ý bắt đầu ăn.

Cô bây giờ trước tiên cần lấp đầy bụng, mới có khí lực nghĩ đến chuyện kế tiếp.

Chỉ là ăn, hốc mắt cô liền đỏ lên, ủy khuất nhịn không được tóa ra ngoài. Bên nhau nửa năm, đều là đối trá lừa gạt, cô liền là quá ngu ngốc rồi.

Bùi Dịch vẫn như cũ ngồi ở trên ghế sofa, mặt không chút thay đổi. Chỉ là lúc nhìn thấy bộ dạng Tô Thi Thi khi đó một bên chảy nước mắt một bên liều mạng nhét thức ăn vào trong miệng, anh liền nhíu hạ mi.

Tô Thi Thi ăn thật sự nhanh, cuối cùng thể lực khôi phục một chút, bắt đầu suy nghĩ tiếp theo muốn làm sao bây giờ.

"Nếu ăn xong rồi, liền đến tính toán nợ nần đi." Bùi Dịch tùy ý tựa vào ở trên ghế sofa, mâu quang trong veo mà lạnh lùng.

Tô Thi Thi nhìn di động trong tay anh, cảnh giác nói: "Điện thoại anh cũng lấy được rồi, tôi cực kỳ cảm tạ anh đã cứu tôi ra khỏi đó, có cơ hội tôi sẽ báo đáp của anh. Trừ lần đó ra, tôi không hề nợ anh cái gì đi?"

"Vậy sao?" Bùi Dịch nhếch một bên môi lên bàn tay lật chuyển một phen, đem màn hình điện thoại di động kia đối mặt Tô Thi Thi.

"Nhưng mà, nó hư rồi. Bên trong này có tư liệu quý giá của tôi, cô đã làm hỏng nó, vậy thì lấy cô ra bồi thường đi."

Anh vừa nói vừa đứng lên, giống như là một con báo tao nhã, từng bước một hướng con mồi đi tới.

Tô Thi Thi lui về sau đi: "Điện thoại này không phải tôi ném vụn, anh đừng lại thượng tôi!"

"Lại thượng cô?" Bùi Dịch khóe môi hơi vạch, dễ dàng bắt được cánh tay của cô, đem cô hướng trên giường quăng lên. "Tôi tiểu thư nói ngược rồi?"

"Không phải cô lấy nó đi, nó sẽ bị ném vụn sao? Đây có phải hay không lại là cô cố ý lại dùng thủ đoạn để tôi thượng cô?" Bùi Dịch đánh giá trên người cô mặc tây trang, mâu sắc càng ngày càng trầm.

Anh không thể phủ nhận, cô gái này thân thể cực kỳ hấp dẫn anh. Nhất là dáng vẻ cô mặc bộ đồ tây trang này của anh, để cho anh rất

muốn ăn cô ở trên giường.

Nếu trong di động có gì đó bị hủy đi, anh lấy cô tới bổ sung vào, cũng không phải không chấp nhận được!

"Anh tránh ra!" Tô Thi Thi liều mạng vùng vẫy, nhưng mà khí lực của đàn ông so với cô lớn hơn nhiều, cô từ đầu không có khả năng chống cự được anh.

Đột nhiên, cô lại nghĩ ra dùng chân đá vào bộ vị của anh.

Bùi Dịch kêu lên một tiếng đau đớn: "Đàn bà chết tiệt, cô thật muốn chết!"

"Tôi nói cho anh biết, chuyện ngày hôm qua là việc ngoài ý muốn, không là do tôi muốn như vậy. Về sau, chúng ta không còn có quan hệ rồi!" Tô Thi Thi không biết lấy đâu ra khí lực, thừa dịp anh ngây người, dùng lực đẩy anh ra, co cẳng chạy.

Bùi Dịch đứng lên, nhìn hướng Tô Thi Thi rời đi, trong mắt hiện lên tia hứng thú.

"Lần thứ hai, Tô Thi Thi, tôi xem thử cô có thể chạy được bao nhiêu lần!

Chương 5: Đối với cô cảm thấy hứng thú

Một giờ sau, thư ký của Bùi Dịch đi vào phòng Tổng Thống, đem một phần văn kiện đưa cho Bùi Dịch.

"Tổng giám đốc, đây là tư liệu về bối cảnh của Tô tiểu thư."

Bùi Dịch tiếp nhận, thần tốc nhìn lướt vài lần, ánh mắt từ từ u ám trở lại: "Thật có chút thú vị rồi."

Tối hôm qua anh cũng là nhất thời nảy ra ý muốn đi đến xem thử cái khách sạn mà mình sắp thu mua, lại gặp phải cô bị người ta bỏ thuốc.

Khi anh nhìn đến dáng vẻ cô cắn cắn đôi môi anh đào của mình cố gắng tỉnh táo thỉnh cầu anh cứu cô, tim của anh bỗng dưng đập một cách rối loạn.

Cho nên, anh liền đem cô vào phòng riêng ở khách sạn của anh. #_#

"Quả thật cực kỳ thú vị." Bùi Dịch ánh mắt hí hí, đã thật lâu không ai có thể làm cho anh cảm thấy hứng thú rồi.

"Đi thăm dò xem cô ấy đi nơi nào, phái người đi theo cô ấy." Bùi Dịch phân phó nói.

Dựa theo tính cách không chịu thiệt thòi của cô, nhất định sẽ phải đi lấy lại những thứ thuộc về mình mới đúng.

Bùi Dịch thật sự là phán đoán như thần.

Tô Thi Thi ra khỏi chỗ khách sạn ngày hôm qua, mới phát hiện đã hai giờ chiều. Trên người cô không một xu, cũng không có tiền trả bữa cơm trưa lúc nãy, vụng trộm chạy ra ngoài.

"Bọn họ hẳn không từ bỏ ý đồ!" Tô Thi Thi nghĩ nghĩ, dựa theo tính cách của hai mẹ con Hà gia kia, nếu cô không nhanh chóng thoát khỏi Hà gia, về sau chuyện như vậy khẳng định lại vẫn sẽ phát sinh!

Cô thật sự rất sợ.

Bây giờ cô may mắn gặp được Bùi Dịch cứu, nhưng lần sau ai có thể cứu được cô chứ?

"Oe..." Tô Thi Thi nhớ tới tối hôm qua bị người đàn ông to béo kia cởi quần của cô, nhất thời nghĩ muốn nôn.

"Báo án... Phải, báo án!" Một mình Tô Thi Thi cô một không đối phó được bọn họ, nghĩ tới nghĩ lui, trực tiếp đi cục cảnh sát báo án.

Nhưng cảnh sát tiếp nhận hồ sơ của cô lại nói chứng cứ không đủ, không thể giải quyết, chuyện tranh cãi trong gia đình để cho chính bọn họ giải quyết.

"Tôi tuyệt đối không thể cứ như vậy bỏ qua được! Tôi nhất định phải ly hôn!" Tô Thi Thi nhớ tới trước đây Phú Tuyết Trân nói sẽ tìm đàn ông đến nhà cho an toàn, toàn thân cô lập tức run rẩy mồ hôi toát ra đầm đìa.

Hiện tại với cô ly hôn chính là biện pháp tốt nhất rồi.

Cô cúi đầu nhìn đến trên người mình đang mặc bộ đồ tây của người

đàn ông kia, nhưng mà, đầu tiên phải đi mượn một bộ quần áo mới, sau đó quyết định trở về Hà gia một chuyến.

Nếu cô không quay về, cô sợ bọn họ sẽ trực tiếp đi tìm bà nội của cô. Bà nội của cô đã lớn tuổi như vậy, sẽ không chịu không nổi đã kích này!

Một giờ sau, Tô Thi Thi lại đi tới Hà gia. Thật sự là ngoài ý muốn, đi đến trước cửa nhà.

"Cô còn dám trở về!" Hà Chí Tường đang cho người đem TV bị đập hư mang đi, nhìn thấy Tô Thi Thi, đi lên liền muốn đẩy cô ra.

Tô Thi Thi theo bản năng trốn sang một bên, trong mắt đều là không thể tin nổi.

"Đây mới là vẻ mặt thật sự của anh sao?" Tô Thi Thi trái tim đã triệt để đóng băng rồi.

Trước kia ôn nhu của hắn, là thật giả bộ tới mê hoặc cô.

Cô lờm mắt thấy đến một phòng bừa bãi, ngăn người, bỗng nhiên cảm thấy được vui sướng!

Ác giả ác báo, xem tình thế này, người yêu tiền hơn yêu mạng mẹ con nhà họ Hà phỏng chừng tâm đều đã đang nhỏ máu rồi.

"Đây đều là gian phu của cô làm, cô muốn bồi thường..."

"Hà Chí Tường anh đừng quên, là anh từng bước một đưa tôi đến trên giường của ta anh."

Cô hít sâu một hơi nói: "Tôi tới là thông báo với anh một tiếng, tôi

muốn ly hôn với anh. Chuyện này do anh ta gây ra, không liên quan gì tới tôi. Mặt khác, tài sản sau khi kết hôn tôi cũng có một nửa, anh đừng nghĩ muốn độc chiếm."

Ở chung đã hơn một năm, cô đối với mẹ con Hà gia cũng xem như hiểu rõ. Đối với bọn họ nên dụng trực tiếp, bởi vì không biết họ lại muốn giở thủ đoạn gì!

Phải dò la trước khi hành động, cô trước nói chuyện ngụ ý với hần trước.

Quả nhiên, mẹ con Hà gia tức liền tức điên rồi.

"Cô nằm mơ! Muốn ly hôn không có cửa đâu, tiền bạc cô càng đừng nghĩ!" Trong phòng Phú Tuyết Trân vội vàng vàng đi tới, tức giận đến nỗi quên việc giả vờ giả vịt trước mặt người khác.

Hai người giúp việc đang dọn dẹp cứ cúi đầu, giả vờ không có nghe đến, khăn trương đem bàn ăn bị đập hư đem ra ngoài.

Tô Thi Thi sớm liền biết bọn họ sẽ như vậy nói: "Tôi sẽ đến tòa án khởi tố. Ly hôn hay không, không phải do các người."

Cô nói xong liền hướng phòng ngủ đi tới, muốn lấy giấy tờ tùy thân của mình.

Trước khi đến cô đã nghĩ đến, nếu không có người ngoài ở đây cô hẳn không trực tiếp nói ra chuyện ly hôn. Nhưng hiện tại lại có người ngoài ở đây, cô đương nhiên phải bắt lấy cơ hội.

Có người ngoài ở đây, hai mẹ con nhà này sẽ sã diện, ít nhất sẽ không giống như buổi sáng đối xử với cô như vậy!

Chỉ là cô tìm hồi lâu, đều đã không tìm được giấy tờ tùy thân của mình, đi ra khi đó phát hiện cửa lớn đã bị đóng lại, hai người giúp việc đã rời đi.

Tô Thi Thi sắc mặt trầm xuống: "Trước khi tôi tới đã nói với bạn của tôi rồi, nếu nửa giờ sau tôi không có trở về, cô ấy sẽ thay tôi báo cảnh sát."

"Cô thật đúng là tưởng là tôi sợ người của cô sao?" Hà Chí Tường phát hỏa, làm bộ liền muốn đánh người.

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến "oành" một tiếng, lập tức hai người đàn ông mặc tây trang mặt không chút thay đổi đi đến.

Phía sau bọn họ là một người đàn ông thân hình cao ngất.

"Bùi Dịch?" Tô Thi Thi ngần ngợ, anh lại tới làm cái gì?

"Cửa nhà chúng tôi lại bị các người phá hủy!" Phú Tuyết Trân vừa thấy Bùi Dịch, liền bổ nhào nhảy dựng lên lên như gà mắc tóc, "Chúng tôi đang muốn tìm cậu đây, thật chính mình tự đi đến cửa. Các người đem đồ đạc trong nhà tôi đập bể thành cái dạng này, định làm như thế nào?"

Lúc họ đến cảnh sát báo án, đúng là cảnh sát điều tra theo dõi nói sẽ giải quyết. Hà gia tại vùng này cũng là có chút danh tiếng, lập tức liền cảm thấy được sự tình không đơn giản.

Không nghĩ tới bây giờ bọn họ tự động đưa lên cửa rồi! Tổn thất tiền tài, Phú Tuyết Trân muốn đòi lại đủ!

Bùi Dịch nhìn cũng chưa nhìn đến bà ta, hướng tới Tô Thi Thi giơ ngón tay ngoắc ngoắc: "Lại đây."

Tô Thi Thi do dự một giây, ánh mắt thoáng nhìn Bùi Dịch trong mắt anh đầy cảnh cáo, quay đầu nhìn đến Hà Chí Tường tức đến méo mặt, ý muốn trả thù dâng lên, cô liền thẳng tắp hướng Bùi Dịch đi đến.

Nhưng vừa mới vừa tiếp cận, Bùi Dịch liền kéo cô vào trong lòng.

Tô Thi Thi thân thể đột nhiên liền là cứng đờ.

Bùi Dịch ôm cánh tay cô nắm thật chặt, sau đó nhàn nhạt nhìn lướt qua mẹ con Hà gia, quay đầu nhìn về mấy thủ hạ của mình liếc mắt ra hiệu.

Người đàn ông mặc đồ đen liền đem một phần văn kiện đưa cho Phú Tuyết Trân.

Phú Tuyết Trân nghi hoặc mở ra, ánh mắt lập tức trừng thẳng: "Thư bồi thường? Các người đập phá nhà tôi tanh bành thế này, vậy mà còn bắt chúng tôi bồi thường?"

Bùi Dịch cười lạnh: "Các người đập hư cái điện thoại của tôi nó là đồ vô giá, đập phá nhà của các người cũng không bồi thường đủ. Luật sư tôi sau đó liền tới tìm các người, không bồi thường liền chờ ngồi tù đi."

Bùi Dịch nói xong bỗng nhiên cúi đầu xoa xoa đỉnh đầu Tô Thi Thi, ôn nhu nói: "Tôi đã đặt bàn ăn rồi, đi thôi."

Tô Thi Thi thân thể cứng đờ, anh tại giúp cô?

Có lẽ đó là một cơ hội tốt. Cô nói: "Đồ đạc của tôi còn không có lấy."

Bùi Dịch liếc mắt nhìn hai người thủ hạ ra hiệu, bọn họ lập tức đi vào phòng ngủ, lục tung đồ đạc lên.

"Các người muốn làm cái gì? Dừng tay! Chết tiệt, đồ đạc của cô ta tôi đang giữ!" Hà Chí Tường thấy bọn họ thấy cái gì đập bể cái đấy, y hét bọn cướp, vội vàng đem tất cả đồ đạc của Tô Thi Thi đưa ra.

Tô Thi Thi nhìn thấy quần áo của mình bị ném xuống đất, liền giống như chó con bị vứt bỏ ngoài đường, trái tim vẫn lại là hung hăng đau đớn một phen.

Cô cúi đầu, nhặt lên tất cả, ném tất cả vào trong thùng rác ở cửa, chỉ lấy chi phiếu cùng mấy thứ trọng yếu và giấy tờ tùy thân.

Cái khác, cô không muốn mang đi nữa.

Lúc cô ra đến cửa, cô nghe Phú Tuyết Trân ở trong phòng hét toán lên "Cái gì, bồi thường đến 30 vạn?"

Tô Thi Thi bỗng nhiên nở nụ cười.

"Cảm ơn anh." Trong thang máy, Tô Thi Thi đứng ở bên cạnh Bùi Dịch nói.

Thang máy vừa mở ra, cô co cẳng chạy.

Cô cũng không muốn cùng người đàn ông nguy hiểm này có liên quan, có thể tránh càng xa thì nên tránh xa.

Bùi Dịch bây giờ là thật không có phản ứng kịp.

"Cô được lắm, lần thứ ba, cô có dũng khí!"

Chương 6: Cô gái, lá gan của cô cũng thật lớn

Ngày hôm sau, Tô Thi Thi lấy tốc độ nhanh nhất thuê một căn hộ gần công ty, tiện cho việc tiếp tục đi làm.

Cô vốn là một kiến trúc sư có năng lực, ở công ty rất được ông chủ coi trọng.

Công việc của cô rất thuận lợi, vẫn như cũ cần kiếm tiền. Cô không thể để cho bà nội lo lắng, muốn sống so với trước kia càng phải thật tốt.

Nhớ tới bà nội, Tô Thi Thi trên mặt thêm vài phần tươi cười. Khi cô lên ba tuổi lúc đó cha mẹ li hôn, cô đi theo mẹ, mà mẹ lúc cô lên mười tuổi bệnh nặng rồi qua đời.

Là bà nội sống một mình đem cô về nuôi dưỡng, trên đời này người quan trọng nhất với cô liền là bà nội rồi.

"Brùm.." Tô Thi Thi mới vừa cởi áo khoác mỏng ra, điện thoại liền vang lên. #_#

Cô vừa thấy, là bà nội Phương Ngọc Hoa hiện lên di động, trên mặt hiện lên quét xuống ý cười.

"Bà nội..."

"Tô Thi Thi cô kẻ tiện nhân!" Điện thoại mới được kết nối, liền truyền đến tiếng mắng chửi.

Tô Thi Thi tâm tình nhất thời trầm xuống: "Bà đi tìm bà nội tôi rồi hả?"

Đầu bên kia điện thoại, Phú Tuyết Trân hỗn hển nói: "Cô làm ra chuyện như thế còn không biết xấu hổ, tôi không tìm bà nội của cô thì tìm ai? Bà già kia hiện tại ở trong bệnh viện nhân dân, cô khẩn trương tới nhật xác bà ta đi!"

Tô Thi Thi trong đầu ông lên một tiếng, triệt để lờ mờ rồi. Đến áo khoác cũng không kịp mặc, cầm lấy chạy vội đi.

Bệnh viện!

Bọn họ tới cùng đã nói gì với bà nội rồi!

Bên ngoài trời càng ngày oi bức, công ty ở trên đoạn đường cực đông đúc, Tô Thi Thi đứng ở trên đường đợi hồi lâu, vẫn như cũ không bắt được xe, cấp bách đến muốn khóc.

Cô đi tới đi lui, cuối cùng hạ quyết tâm, hướng về phía một chiếc xe Buick màu bạc có vẻ thông thả nhất đang chạy tới, vươn tay ra ngăn đón ở phía trước: "Làm phiền xuống xe một chút!"

Chỉ nghe "két" một tiếng, lái xe một cái dừng ngay, truyền ra tiếng chửi rủa: "Gấp muốn chết a - - ôi a, mỹ nữ, cô có chuyện gì sao?"

Người lái xe đầu bị hỏi, nhìn đến dung mạo Tô Thi Thi khi đó, thái độ thay đổi chóng mặt.

Hắn nheo nheo ánh mắt lưu luyến nhìn bộ ngực Tô Thi Thi lấp ló sao cái áo ba lỗ nói: "Muốn đi nhờ xe sao?"

Tô Thi Thi này mới phát hiện chính mình chỉ mặc áo ba lỗ liền chạy

ra, đúng là lúc này trở về đã không còn kịp rồi. Cô nhìn lại phía xa, liền là không có một chiếc xe taxi, khẽ cắn môi, kéo ra cửa ra ngồi xuống.

"Phiền toái đưa tôi đi bệnh viện nhân dân, cảm ơn."

Hắn ta huýt sáo, khởi động xe, nghiêng đầu nhìn Tô Thi Thi: "Mỹ nữ, cô thân thể không thoải mái a?"

Tô Thi Thi cố gắng chịu đựng ánh mắt không an phận của hắn, trầm giọng nói: "Xin làm ơn chú ý an toàn, tôi sẽ trả cho anh tiền xe."

"Tôi không cần chút tiền ấy."

Tô Thi Thi ngậm miệng lại, tính toán đến chỗ nào đó đông đúc liền đi xuống xe.

Ở một góc đường sáng sủa, một chiếc Cayenne màu đen chậm rãi dừng lại.

"Bùi tiên sinh?" ngồi trên ghế lái phụ nam thư ký quay đầu nhìn người đàn ông đang ngồi ở phía sau.

Bùi Dịch mày nhíu lại, nâng nâng tay.

Vị thư kia gật đầu, nói với lái xe chỉ chỉ phía trước, "Đuổi theo."

Xe một lần nữa khởi động, mau chóng theo chiếc xe Buick phía trước mà đi.

Bùi Dịch lạnh lùng nhìn chiếc xe Buick càng ngày càng gần, trên người tản mát ra một cỗ tức giận.

"Cô gái, lá gan của cô cũng thật lớn!"

Ăn mặc hở hang như vậy không nói, còn dám tùy tiện ngồi lên xe của một người đàn ông xa lạ! Anh thật sự là xem thường cô rồi!

Mâu quang băng lãnh nhìn chiếc xe Buick phía trước, dám có ý đồ tư tưởng đến người phụ nữ của anh, chán sống rồi!

Mấy phút đồng hồ sau.

"két - -" trên đường cái vang lên một trận chói tai tiếng xe phanh lại, lập tức hỗn loạn lên.

Tô Thi Thi theo quán tính chuối nhũn về phía trước, mặt đụng vào lưng ghế dựa, lập tức liền đã tê rần.

"Con bà nó, lái xe như thế nào vậy?" Cái đầu hỏi người đàn ông kia va vào vô lăng, đau đến nhe răng trợn mắt, cởi giầy an toàn ra mở cửa xe liền đi tiếp xuống.

"Đâm xe rồi sao?" Tô Thi Thi nhíu mày lau trán, vốn là sốt ruột, lúc này lại càng gấp đến độ muốn bốc khói rồi.

Nhưng cô ngẩng đầu vừa thấy, lập tức ngây ngẩn cả người.

Chỉ thấy trước mặt là một chiếc xe màu đen sang trọng, rất rõ ràng là chiếc xe kia cố tình chặn đầu xe của bọn cô.

Chặn xe giữa đường sao, tới cùng cái gì tình huống?

Đúng là cô mới vừa mở cửa xe, một chân vừa mới bước xuống, rõ ràng nhìn đến trên chiếc xe kia một người đàn ông thân mặc tây trang đang bước xuống.

Người nọ lập tức đi tới trước mặt cô, túm chặt cánh tay của cô liền lôi cô xuống xe.

"Anh muốn làm gì?"

Chương 7: Không cho phép ly hôn

Người đàn ông tím Tô Thi Thi đi tới chiếc xe màu đen kia, mở cửa xe, đẩy cô đi vào.

"Này!"

"Quả nhiên là anh!" Tô Thi Thi quay đầu nhìn đến người ngồi ở bên cạnh Bùi Dịch, sắc mặt nhất thời trầm tiếp xuống, "Bùi tiên sinh, mặc kệ giữa chúng ta có cái ân oán gì, tôi đều hi vọng anh có thể bỏ qua cho tôi lần này, tôi hiện tại muốn đi bệnh viện, bà nội tôi..."

Lúc cô nói hốc mắt liền đỏ lên. Bà nội nếu lỡ xảy ra chuyện gì, cô có chết cũng sẽ không tha thứ chính mình!

Bùi Dịch màu sắc trầm xuống: "Bệnh viện nào?"

Tô Thi Thi sững sốt, rồi sau đó khẩn trương nói: "Bệnh viện nhân dân." #_#

"Lái xe." Bùi Dịch nói xong tựa vào ở trên ghế, cũng không nói thêm gì.

Tô Thi Thi một lòng lo lắng cho bà nội, cũng không tâm tư nói chuyện. Đợi cho đến bệnh viện nhân dân, cô nói một tiếng cảm ơn, mở cửa xe liền xông ra ngoài.

Bùi Dịch nhìn thấy túi cô còn để quên trên xe đã chạy mất, ánh mắt hơi trầm xuống, cầm lấy túi xách mở cửa xe đi xuống.

Tô Thi Thi chạy đến trước quầy đăng ký hỏi thăm một chút tình hình, sau đó một hơi chạy tới phòng cấp cứu.

"Tiểu tiện nhân, trễ như thế mới đến, tôi còn tưởng rằng cô không tới chứ." Phú Tuyết Trân nhìn đến Tô Thi Thi mặt liền biến sắc.

Tô Thi Thi chẳng muốn cùng bà ta so đo: "Bà nội tôi sao rồi?"

"Ở bên trong chờ cấp cứu, cô không đến chúng tôi cũng không dám tùy tiện quyết định. Cô yên tâm, tôi đã thương lượng cùng bác sĩ, nhất định đợi cô đến rồi mới có thể cứu, bằng không xảy ra chuyện gì đều do cho bọn họ chịu trách nhiệm!"

"Bà!" Tô Thi Thi ánh mắt đều đã đỏ, "Các người còn phải là con người không!"

Trời ạ, thời gian đã qua bao lâu như thế còn không có cứu giúp bà nội của cô...

"Cút ngay! Nếu bà nội tôi xảy ra chuyện gì, tôi nhất định với các người chết chung một chỗ!" Tô Thi Thi trừng mắt, xông lên đẩy Phú Tuyết Trân ra.

Cô chưa tức giận như thế bao giờ!

Cô trước kia tôn trọng bà ta như thế, coi bà ta như mẹ ruột của mình luôn đối tốt với bà ta, không nghĩ tới lại đổi lấy một cái kết quả như vậy!

"Cô muốn làm gì?" Hà Chí Tường lập tức nhảy lên trên, che ở trước mặt Tô Thi Thi.

"Các người tránh ra! Tôi muốn gặp bà nội tôi!" Tô Thi Thi nước mắt lã chã rơi xuống, "Tránh ra, tôi trước cứu bà nội!"

"Tô Thi Thi, cô chỉ cần ký vào hợp đồng này, tôi liền để cho cô đi vào gặp bà nội. Mà còn con bà nó tiền thuốc men tôi cũng sẽ phụ trách." Hà Chí Tường đưa ra một phần văn kiện tới trước mặt Tô Thi Thi.

"Cút!" Tô Thi Thi dơ tay liền muốn đẩy Hà Chí Tường ra.

Hà Chí Tường bắt lấy tay cô nâng lên một chút, sắc mặt cũng lạnh xuống: "Cô đừng thấy cho chút mặt mũi mà lên mặt, mau ký vào giấy cam đoan không li hôn này, tôi liền cho cô đi vào cứu bà nội cô!"

"Anh là đồ đốn mạt!" Tô Thi Thi tức giận đến run cầm cập, cô lúc trước thật là có mắt như mù, mới có thể cảm thấy được người đàn ông này thật tốt!

"Hừ, muốn gặp bà nội cô thì liền ngoan ngoãn ký thỏa thuận này. Hiện tại tất cả mọi người đều biết Chí Tường không thể sinh con, nhất định là cô giở trò quỷ, Hà gia chúng tôi đều bị cô làm mất hết mặt mũi rồi, cô muốn ly hôn, nghĩ cũng đừng nghĩ!" Phú Tuyết Trân túm lấy hợp đồng kia nhét vào trong tay Tô Thi Thi.

"Bà già đó không chống đỡ được bao lâu nữa đâu, không ký đừng hối hận!"

"Các người! Được, được lắm! Muốn tôi ký phải không? Đến lúc đó muốn hối hận chính là các người!" Tô Thi Thi lau hạ nước mắt, oán hận nhìn hai mẹ con ghê tởm này, liếc mắt một cái, cầm lấy bút, ở trên hợp đồng chài quét viết xuống tên mình.

Hợp đồng có hai bản, cô đem trong đó một phần thu vào trong túi. Loại văn kiện không công bằng này, ký rồi cô sẽ như thế nào đây?

Hiện tại trước cứu bà nội quan trọng hơn!

"Hừ, sớm như vậy thì tốt rồi." Phú Tuyết Trân liếc nhìn Tô Thi Thi một cái, xông lên cướp đi hợp đồng.

Tô Thi Thi cười lạnh: "Các người đã như thế nghĩ muốn đội nón xanh, tôi nhất định giúp cho các người từ đầu đến cuối!"

Cô nói xong đi lên đẩy Hà Chí Tường đang đứng chặn đường ra, hướng phòng cấp cứu chạy tới.

"Tiện nhân!" Phú Tuyết Trân tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Nơi xa, Bùi Dịch trong mắt hiện lên quét xuống ý cười. Cô gái này quả nhiên rất thú vị.

Anh cho rằng cô sẽ trực tiếp động thủ, không nghĩ tới còn sẽ có thỏa hiệp một mặt.

Anh nhìn xem hai mẹ con kia đang đặc ý, trong mắt hiện lên quét xuống tia ngoan độc. Dám như vậy khi dễ người phụ nữ của anh, anh nhất định làm cho bọn họ phải trả giá thật nhiều!

"Bùi tiên sinh, đã tìm hiểu rõ ràng. Bà nội của Tô tiểu thư là bị kích động nên té xỉu, không có gì trở ngại." thư ký của Bùi Dịch đi tới, nhẹ giọng nói.

Bùi Dịch nhìn phía trước phòng cấp cứu, Tô Thi Thi chính là đang lo lắng ghé vào cửa nhìn vào trong. Anh gật gật đầu: "Sắp xếp cho bà ấy một căn phòng riêng."

Anh dừng một chút, liếc mắt hai mẹ con họ Hà kia, "Dừng cho bất luận kẻ nào quấy rầy."

Vâng ạ thư ký lập tức lui xuống.

Tô Thi Thi rất nhanh liền biết bà nội không có trở ngại, cô nhẹ nhàng thở ra, mới giựt mình cảm giác toàn thân mồ hôi lạnh.

Tình hình của bà đã ổn định, đưa đến trong phòng bệnh, bác sĩ nói còn cần ở lại bệnh viện quan sát một ngày.

"Đứa bé này, lại làm cho con lo lắng rồi." Trong phòng bệnh, Phương Ngọc Hoa suy yếu tựa ở trên giường bệnh, thương tiếc nhìn cháu gái.

"Bà nội..." Tô Thi Thi giọng nói đầy nghẹn ngào, kìm nén hai ngày ủy khuất vừa qua nhin không được muốn òa khóc.

Cô cố gắng quít cúi thấp đầu xuống, nhẹ giọng nói, "Mọi chuyện không giống như là bọn họ nói như vậy, con không có..."

"Bà nội tin tưởng con." Phương Ngọc Hoa đau lòng cầm tay cháu gái mình, chính mình nuôi lớn cháu gái, trong lòng đương nhiên rõ ràng.

Bà chỉ là đau lòng.

"Cháu ngoan, ly hôn đi." Phương Ngọc Hoa thở dài một tiếng, cháu gái của bà, không nên chịu cái loại ủy khuất này.

"Bà nội." Tô Thi Thi rớt cuộc nhin không được, nằm úp sấp ở bên giường, khổ sở khóc lên.

Tất cả toàn bộ, cái gì cũng không nói chỉ bảo cô "Ly hôn" để cho cô càng khổ sở.

Cô vẫn muốn để cho bà nội biết chính mình cực kỳ hạnh phúc, mà lúc này, chẳng những không có bảo vệ tốt cho bà, lại vẫn để cho những người đó chạy tới nhục nhã bà nội.

Bên ngoài phòng bệnh, Bùi Dịch muốn đẩy cửa phòng bệnh ra động tác dừng một chút, mắt nhìn thấy, Tô Thi Thi nằm úp sấp ở trên giường chính là đang khóc đến thương tâm.

Anh mi phong nhíu lại, đẩy cửa ra.

"Anh... Anh... Anh tới làm cái gì?" Tô Thi Thi nghe được thanh âm ngẩng đầu vừa thấy, sắc mặt nhất thời biến đổi.

Bùi Dịch nhìn cô gái này dáng vẻ trong lòng hận chính mình không thể đem anh đuổi ra ngoài, khóe miệng cong cong, hướng tới giường bệnh đi đến. ^_^

Chương 8: Có cách nào để ly hôn

Ngắn ngủi chỉ cách nhau hai mét, nhưng sao cảm thấy dài dằng dặc giống như là đi tới một vạn năm ánh sáng.

Tô Thi Thi nhìn người đàn ông đang đến gần, khẩn trương đến nỗi toàn thân tóc gáy đều đã thẳng đứng lên.

"Vị này chính là?" Phương Ngọc Hoa híp đôi mắt già nua của mình, nghĩ muốn thấy rõ ràng người trước mắt là ai.

Bùi Dịch nhếch môi cười, thái độ cực kỳ khiêm tốn: "Bà nội, con là..."

"Anh ấy là anh Trọng Hạo!" Tô Thi Thi cuống quýt xoa xoa nước mắt, mang theo dày đặc giọng mũi nói, "Bà nội người còn nhớ rõ Tống Trọng Hạo không? Là người bạn tốt nhất của con, trước đây từng đến nhà chúng ta thăm bà."

"Trọng Hạo sao, bà nhớ rõ. Anh Trọng Hạo đó của con không phải nói..." Phương Ngọc Hoa xem Bùi Dịch khi đó trong mắt chứa đầy tia thương hại, đối với anh nói, "Con à, dám yêu dám hận là chuyện tốt."
#_#

Bùi Dịch thân thể cứng đờ, ánh mắt của bà lão này là có ý gì?

Anh âm thầm đưa mắt nhìn Tô Thi Thi, chỉ thấy cô gái nhỏ kia mặt quay sang một bên, từ đầu không dám nhìn anh.

Nhất định có vấn đề!

Bùi Dịch chỉ trong nháy mắt liền khôi phục tự nhiên, đối với Phương Ngọc Hoa cười cười: "Bà cứ an tâm tĩnh dưỡng, chuyện khác không cần lo lắng, con sẽ giúp đỡ Thi Thi xử lý tốt."

Anh nói xong tăng thêm ngữ khí, ngoài cười nhưng trong không cười liếc nhìn Tô Thi Thi: "Dù sao con là anh Trọng Hạo, người nhà của cô ấy, liền là người nhà của con."

Anh vừa dứt lời, thư ký của anh liền đem theo một đồng lớn quà tặng đi đến.

"Chuyện này không được." Phương Ngọc Hoa khẩn trương nói.

Tô Thi Thi cũng lờ mờ, tổng giám đốc đại nhân ra tay cũng quá đại lượng rồi.

Bùi Dịch không chấp nhận được bọn cô cự tuyệt, để cho thư ký đem các thứ đặt xuống rồi liền tính toán rời đi.

"Thi Thi con mau đi tiễn khách, bà nội nơi này không có việc gì, con đi về trước đi làm đi."

"Không được..."

"Tô tiểu thư, tôi đã giúp bà nội mời một y tá riêng, cô muốn đi làm mà nói, tôi tiễn cô một đoạn đường?" Bùi Dịch nhìn như không nhìn Tô Thi Thi, tuy ngữ khí là hỏi, lại không chấp nhận được người ta sẽ cự tuyệt.

Tô Thi Thi âm thầm trợn mắt nhìn anh, sợ anh ở trong này nói lung tung, đành phải gật gật đầu, đợi y tá đến liền cùng đi theo rồi.

Trên xe, Tô Thi Thi trừng mắt ngồi ở bên cạnh anh: "Anh tại sao phải đi gặp bà nội tôi?"

Bùi Dịch nhíu mày: "Như thế nào, cô không muốn?"

"Anh sao lại đi đến gặp người thân của tôi làm gì? Chỉ là chúng ta không thân chẳng quen, anh đi gặp bà nội tôi làm cái gì?" Tô Thi Thi càng nói càng tức giận, cô vừa rồi thật sự bị anh dọa sợ muốn chết.

"Cô sợ cái gì?" Bùi Dịch vươn tay đem cô ôm vào lòng, bá đạo nói, "Cô đừng quên, cô đã là người của tôi."

Anh nói xong ngữ khí trầm ấm thêm vài phần, "Nếu tôi nhớ không lầm, tôi là của người đàn ông đầu tiên của cô đi."

"Tôi còn chưa ly hôn!" Tô Thi Thi mạnh đẩy anh ra, hốc mắt đã đỏ.

Bất luận sự tình nguyên nhân gây ra như thế nào, cô lúc còn có chồng lại cùng người đàn ông khác có quan hệ da thịt thân thiết là sự thật.

Cô từ nhỏ nhìn thấy cha mình ở bên ngoài lăng nhăng tổn thương mẹ của cô, đã trở thành nỗi ám ảnh trong lòng. Đối với loại chuyện này, cô thật rất xấu hổ.

Bùi Dịch không nghĩ tới cô sẽ phản ứng lớn như vậy, nhíu mày suy nghĩ, nói: "Ly hôn đi."

"Anh nói nghe nhẹ nhàng quá." Tô Thi Thi từ trong túi lấy ra hợp đồng vừa rồi tại bệnh viện ký đó là giấy cam đoan không li hôn. "Anh vừa rồi khẳng định cũng thấy được rồi? Bọn họ sẽ đồng ý ly hôn sao?"

"Không cần lo lắng, có tôi ở đây, chuyện ly hôn này đã định." Bùi Dịch ánh mắt trầm trầm nhìn cô, "Cái hợp đồng này cô trước tiên cất kỹ, có lẽ dùng được."

Tô Thi Thi muốn nở nụ cười. Vừa nói nhất định có thể để cho cô ly hôn, một bên lại bảo cô giữ lại giấy chứng nhận không ly hôn này, anh tại đùa cô sao?

"Tôi không cần anh giúp, tôi..."

"Nói nữa, tôi liền đem cô ăn!" Bùi Dịch ánh mắt trầm trầm, ánh mắt ở trên người Tô Thi Thi đánh giá.

Tô Thi Thi nhìn đến trong mắt anh nổi lên dự vọng, lập tức đem lời nuốt trở vào, trong lòng chỉ có thể tự mình tức giận.

Cô muốn ly hôn thì anh cũng có liên quan gì? Hiện tại muốn nói cũng không để cho cô nói, thật sự là quá bá đạo rồi!

Tô Thi Thi chờ xe vừa dừng lại, đã đi xuống xe.

Bùi Dịch nhìn bóng lưng cô đã đi xa, hơi cong môi một cái.

Cô gái nhỏ này lại dám hoài nghi năng lực của anh?

Anh cầm ra điện thoại bấm số người bạn chí cốt của mình Tần Phong.

Điện thoại vang vài tiếng mới có người bắt máy. Bùi Dịch nhíu hạ mi: "Hàng lần trước của cậu còn không?"

"Cái gì?" Đầu bên kia điện thoại truyền đến một đạo âm thanh lười biếng, cực kỳ hiển nhiên Tần Phong còn chưa ngủ tỉnh.

Bùi Dịch mày nhú lại được càng sâu một chút, không nghĩ muốn châm chọc người anh em có thói sinh hoạt thối nát, đi thẳng vào chính đề: "Cậu lần trước có thuốc trị được bệnh bất lực có còn không?"

Tần Phong trầm mặc nửa ngày, bỗng nhiên giật nảy mình tỉnh táo lại: "Cậu nói cái gì? Cậu không được sao? Lúc này vẫn còn trẻ mà!"

"Cút!" Bùi Dịch mặt đen, "Cậu mới không được. Tôi tại "Ám Nhữ" chờ cậu, mang theo thuốc của cậu lập tức quay lại đây!"

Bùi Dịch sau khi cúp điện thoại, liền nói với lái xe: "Trực tiếp đi Ám Nhữ."

Ám Nhữ là kinh đô đỉnh cao để các VIP gặp mặt, là nơi những kẻ có tiền tiêu xài. Có rất ít người biết, nơi này phía sau màn tối một trong những Đại Cổ Đông đó là Bùi Dịch.

Lúc Bùi Dịch đến nơi này, hoàng hôn trầm trầm, Ám Nhữ rất nhanh liền muốn nghênh đón nó một tối của Trung Hoa phồn thịnh.

"Bùi tiên sinh." Quản lý Hội sở vừa nghe nói ông chủ lớn đến đây, lập tức mang theo đám lính của mình đến đón chào.

Bùi Dịch mặt không chút thay đổi nhìn bọn họ liếc mắt một cái: "Tần thiếu đến, để cho cậu ta trực tiếp đi đến phòng nghỉ của tôi."

Vâng ạ quản lí xoa mồ hôi lạnh, vội vàng trả lời. Bình thường một năm không thấy được Bùi Dịch một lần, hôm nay không biết là có cái chuyện gì sắp phát sinh nữa.

Nửa giờ sau, Tần Phong mệt mỏi chạy tới Ám Nhữ.

Anh vừa vào phòng nghỉ của Bùi Dịch liền cười trên nỗi đau của người khác nói: "Cậu thực không được? Đừng nói tôi không phải anh em tốt của cậu, cậu xem tôi đem cho cậu hơn mười loại thuốc này, đảm bảo cậu..."

"Tôi muốn được tính cực mạnh." Bùi Dịch lạnh giọng cắt ngang lời anh.

Tần Phong ngẩn ra, khuôn mặt như trắng sáng nhưng xinh đẹp đến để cho con gái đều ghen tị, trên mặt anh đều là kính ngạc, ánh mắt đào hoa của anh hí hạp dài vui vẻ chạy đến trước mặt Bùi Dịch, nhìn trái nhìn phải một chút lại xem xét xung quanh.

Bùi Dịch trực tiếp một cước đạp tới: "Nhìn nữa tôi liền móc mắt cậu quăng cho chó ăn."

Tần Phong trừng mắt nhìn anh: "Cậu muốn làm cái quỷ gì? Thuốc của tôi quả thật tân tiến uống một cái rất lợi hại nha, nhưng nó cũng có tác dụng phụ. Cậu hẳn là biết hậu quả."

Bùi Dịch khước miệng nhếch lên, trong mắt đều là ngoan độc: "Tôi tự nhiên biết. Giúp tôi tìm hai người đến đây."

"Người nào?" Tần Phong cảnh giác nói.

"Đoàn gia Nhị Tiểu Thư Đoàn Ngọc Lộ, Hà thị Hà Chí Tường." Bùi Dịch lời nói ra không mang theo chút cảm tình.

Dám lặp đi lặp lại nhiều lần thương tổn người phụ nữ của Bùi Dịch, anh nhất định phải làm cho bọn họ sống không bằng chết!

Chương 9: Gật bừa

Đèn rực rỡ mới lên, thành phố dần dần an tĩnh lại, nhưng ở Âm Nhữ lại là thời gian bắt đầu tối phồn hoa.

Nơi này xa hoa truy lạc, lãng phí phồn hoa, người đứng đắn vào ban ngày đến nơi này, đều đã thay đổi mặt khác hoàn toàn.

Hà Chí Tường xả buông cà- vạt, cởi bỏ hai nút áo sơmi, ở trên quầy bar hung hăng rót rượu vào ly.

Vị rượu cay của XO xâm nhập vào cuống họng, ở trong dạ dày nóng rát như muốn bốc cháy lên, lại vẫn như cũ không tiêu tan phiền não ở trong lòng hắn.

"Đàn bà chết tiệt!" Hà Chí Tường nghĩ tới Tô Thi Thi cùng gian phu của cô, trong lòng hắn liền giống như bị ngàn vạn con kiến tạt tại cắn nuốt.

"Nói tôi không thể cho cô hạnh phúc? Thứ "tiểu bạch kiểm" kia, có gì đặc biệt hơn người! Cô ấy vĩnh viễn là vợ của tôi, các người mãi chỉ là đôi gian phu dâm phụ!" Hà Chí Tường càng nghĩ càng giận, không biết có phải hay không bởi vì tác dụng của cồn, khí lực cũng so với bình thường lớn hơn rất nhiều, bóp nát chén rượu trong tay. #_#

"Tôi nhất định hẳn không cho các người dễ chịu!" Tuy rằng ép buộc Tô Thi Thi ký thỏa thuận không li hôn, trong lòng hắn vẫn như cũ không thoải mái.

"Thêm một ly nữa!" Hà Chí Tường hất tất cả mảnh vỡ ném đến trên

quầy bar, cảm giận hô.

Nơi này động tĩnh hấp dẫn rất nhiều người, một cô gái trang điểm tinh xảo liền đi đến gần Hà Chí Tường cô ta vừa rồi nhìn thấy anh bóp nát ly rượu kia, trong mắt sáng long lanh, giống như gặp được con mồi mới mẻ.

Cô ta thích nhất liền là loại đàn ông thích dùng vũ lực này!

"Tiên sinh, sao lại một mình uống rượu giải sầu, có chuyện gì không vui sao?" Hà Chí Tường chính đang uống đến choáng váng, bên cạnh bỗng nhiên vang lên một thanh âm quyến rũ.

Hắn mê mang ngẩng đầu, đang nhìn đến bộ dáng cô gái khi đó, theo bản năng hô một tiếng: "Ô Thi Thi?"

Cô ta trên mặt tươi cười bỗng đứng cứng ngắt.

"Làm sao có thể gọi cái tên của kẻ tiện nhân kia! Thực xui xẻo!" Cô ta mắt hứng khởi gợi kéo cằm Hà Chí Tường, bùi môi nói, "Người ta tên là Đoàn Ngọc Lộ, nhớ kỹ?"

"Đoàn Ngọc Lộ?" Hà Chí Tường choáng váng đến mơ hồ, lá gan cũng so với bình thường lớn hơn rất nhiều, nắm ở thắt lưng của cô ta nói, "Là người của Đoàn gia?"

Đoàn Ngọc Lộ tự hào nói: "Ở thành phố này có thể đến Âm Nhữ người của Đoàn gia có thể có mấy người? Anh nói thử xem?"

Hà Chí Tường trong lòng rung mình, rượu cũng tỉnh táo lên rất nhiều. Đây là người của gia tộc Đoàn thị? Đoàn gia đúng là gia tộc giàu có nhất thành phố này, đứng thứ hai không ai dám xưng thứ nhất!

Bất quá cô gái này cùng Tô Thi Thi bộ dáng thật là rất giống nhau.

Hắn còn chưa kịp hiểu rõ ràng, Đoạn Ngọc Lộ đã khiến cho hắn uống thêm rượu.

Phục vụ rót cho hai người ly mới, mới xuống chưa hết, hai người uống vào sau đó càng mơ màng, xem đối phương ánh mắt cũng càng ngày càng nóng bỏng, trong cơ thể giống như có mấy con rồng lửa khí huyết dâng trào.

Người biết chút ít về y thuật liền biết, đây là ăn phải thuốc kích tình rồi.

Lúc này, bên cạnh xuất hiện hai người phục vụ, nâng đỡ hai người không còn tỉnh táo, đưa lên trên lầu vào một phòng nghỉ dành cho khách.

Chỗ tối, mắt Tần Phong nhìn qua Bùi Dịch ngồi uống rượu, lòng còn sợ hãi nói: "Đắc tội cậu thật sự là quá thảm rồi."

Bùi Dịch thu hồi ánh mắt đang nhìn hai người Hà Chí Tường bọn họ, cười lạnh nói: "Tôi hỗ trợ hắn một đêm xuân phong, chẳng lẽ không nên là cảm tạ tôi?"

Tần Phong giật giật khóe miệng, nếu để cho Hà Chí Tường biết một đêm này đắt giá, phỏng chừng tự sát cũng đều có thôi?

Đối với Hà Chí Tường mà nói, một đêm này là hắn vui vẻ nhất, thỏa mãn nhất trong 26 năm cuộc đời mình, tự hào làm cả một đêm.

Hắn rốt cục cũng giống một người đàn ông rồi! Lại vẫn đem tiểu yêu tinh Nhị Tiểu Thư của Đoàn thị triệt để chinh phục rồi. Chuyện này đối với hắn mà nói, so với năm đó biết ba hắn trúng số mừng rỡ lại

còn có phần hưng phấn hơn!

Chỉ là giữa trưa ngày thứ hai, Đoàn Ngọc Lộ vừa tỉnh dậy liền tát hấn một cái.

Đoàn Ngọc Lộ mặt trầm xuống nhìn Hà Chí Tường: "Ô Thi Thi là vợ anh?"

Tối hôm qua hai người hưng phấn nhất, cái này người đàn ông chết tiệt này vậy mà một cái lại kêu cô ta là Ô Thi Thi!

Nếu không phải hấn làm rất tốt, cô ta nhất định đập hấn xuống giường rồi.

Hà Chí Tường bị đánh đến mơ hồ ngu muội, hấn hoàn toàn không nhớ rõ chính mình tối hôm qua nói qua cái gì. Đúng lúc này, đi động của Hà Chí Tường vang lên.

Đoàn Ngọc Lộ hai mắt nhú lại, giành lấy điện thoại trong tay Hà Chí Tường, vừa thấy màn hình bảo vệ là ảnh chụp của Ô Thi Thi, mặt triệt để trầm tiếp xuống: "Thật đúng là kẻ tiện nhân này!"

"Tôi... Tôi còn chưa kịp đổi đi. Tôi đối với cô ấy không có tình cảm, đang ở giai đoạn sắp ly hôn. Cô ấy vẫn quán lấy tôi không chịu buông..." Hà Chí Tường cho rằng Đoàn Ngọc Lộ biết hấn có vợ nên tức giận, cống quát giải thích nói.

So với việc giữ lại Ô Thi Thi bên mình, hấn tự nhiên muốn lựa chọn Đoàn Ngọc Lộ.

"Vậy sao?" Đoàn Ngọc Lộ khước miệng lộ ra một nụ cười quý dị, ngón tay nhất điểm liền muốn nhận cuộc điện thoại này.

Hà Chí Tường trong lòng rung mình, nhào lên liền đoạt được điện thoại di động, rất nhanh tắt máy, miệng khẩn cấp hoang mang rối loạn nói: "Không thể để cho cô ấy biết, cô ấy đặc biệt yêu tôi, nếu để cho cô ấy biết... Cô ấy nhất định sẽ tự sát!"

"Hừ, anh cho là bản tiểu thư là người tùy tiện sao? Anh hiện tại là người đàn ông của tôi, còn muốn vợ của anh sao?" Đoàn Ngọc Lộ lạnh giọng nói.

Cô ta lại vẫn thật không nghĩ tới, chính mình tìm đàn ông chơi đùa có một ngày chơi đến chông của chị gái cùng cha khác mẹ!

Cô ta cực kỳ hận Tô Thi Thi, cho dù cô đã cùng Đoàn gia đoạn tuyệt quan hệ nhiều năm, cô ta vẫn lại là hận cô!

Suy nghĩ đến có thể để cho Tô Thi Thi thống khổ, cô ta liền cao hứng!

"Anh, lập tức cùng cô ấy ly hôn!" Đoàn Ngọc Lộ vênh vác tự đắc.

"Cái này..." Hà Chí Tường trong lòng đánh tính toán, nếu hắn có thể cùng Đoàn Ngọc Lộ cùng một chỗ, đương nhiên hắn không muốn dây dưa với Tô Thi Thi nữa.

Nhưng trèo cao Đoàn gia, hắn nghĩ cũng không dám nghĩ.

Hắn nào biết đâu rằng, người vợ hiện tại của hắn Tô Thi Thi cũng là con gái của Đoàn gia.

"Như thế nào, anh không muốn?" Đoàn Ngọc Lộ mặt mày tối sầm lại tức giận.

Hà Chí Tường nghĩ nghĩ, nổi lên tiểu tâm tư: "Đoàn tiểu thư, kỳ

thật... Tôi thành thật nói cho cô, tôi cùng Tô Thi Thi kết hôn nửa năm lại chuyện gì cũng chưa phát sinh qua. Nếu để cho Thi Thi biết tôi không đụng đến cô ấy lại ra ngoài tìm phụ nữ, cô ấy nhất định rất thống khổ."

"Ý anh là anh không được?" Đọan Ngọc Lộ trừng lớn mắt, Hà Chí Tường là người đàn ông lợi hại nhất trong đám người cô từng lên giường qua, vậy mà nói không được?

"Tôi nghĩ chắc là, cô ấy đối tôi thật sự không lực hấp dẫn rồi. Đúng là dù sao cũng là vợ của tôi, tôi..."

"Anh lập tức cùng cô ấy ly hôn đi! Sau đó - -" Đọan Ngọc Lộ nhấn cầu xoay một vòng, bổ nhào vào người Hà Chí Tường, "Kết hôn với tôi!"

Cô ta chính là muốn cướp đoạt hết tất cả mọi thứ của Tô Thi Thi! Nhà cô, cha của cô, còn có chồng của cô!

Có thể để cho Tô Thi Thi thống khổ, Đọan Ngọc Lộ cô liền vui vẻ!

Hà Chí Tường ở trên giường dững mãnh như thế, gả cho hắn cũng không tệ. Dù sao cô ta đến lúc đó nghĩ muốn ly hôn, Hà gia còn dám nói một chữ không? Chỉ cần hiện tại có thể khiến Tô Thi Thi thống khổ, cô ta liền cao hứng!

Bên này, Tô Thi Thi nhìn thấy di động màn hình báo từ chối cuộc gọi, tâm liền trầm trầm.

"Tên khốn nạn này, rốt cuộc hắn đang muốn làm gì đây?" Tô Thi Thi cắn răng, cô hiện tại không dám tùy tiện trở về Hà gia, chỉ nghĩ muốn mau chóng cắt đứt với Hà gia, nhắm mắt làm ngơ!

Ngay tại lúc cô đang vắt óc nghĩ biện pháp giải quyết, Phú Tuyết Trân gọi điện thoại đến.

"Ô Thi Thi, nếu cô còn nghĩ muốn ly hôn mà nói, hiện tại liền đến đây một chuyến. Cho cô nửa giờ, không đến mà nói đời này đều đừng nghĩ đến việc ly hôn nữa!"

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương 10: Tranh nhau làm kẻ thứ ba

"Bùi tiên sinh, Tô tiểu thư đi Hà gia. Mặt khác, Đoàn gia Nhị Tiểu Thư cũng đang ở Hà gia, cô ta muốn để cho Hà tiên sinh cùng Tô tiểu thư ly hôn, để cho Hà tiên sinh cưới cô ta." Thư ký của Bùi Dịch hoàn tất báo cáo, đứng im ở một bên lẳng lặng chờ.

Bùi Dịch trên mặt biểu tình thần bí khó lường, ngón tay gõ gõ cái bàn, nhìn thư ký rồi nói: "Phái người bảo vệ tốt Tô tiểu thư. Cái khác, do bọn họ."

Vâng ạ thư ký được nhận lệnh rất nhanh lui xuống.

Mà Tô Thi Thi bên này, sau khi nhận được điện thoại càng nghĩ, vẫn lại là quyết định nghĩ kỹ đã.

Phú Tuyết Trân như vậy kêu cô trở về, nhất định là có chuyện gì xảy ra. Bằng không sẽ không dùng chuyện ly hôn lấy cớ.

"Tôi ngược lại là muốn nhìn các người có thể là ra trò xiếc gì!" Tô Thi Thi trước tiên nói cho đồng nghiệp một tiếng, bảo đảm vạn nhất xảy ra chuyện còn có người đến cứu mới đi về Hà gia. #_#

Đến chỗ Hà gia, ngay ở cổng Hà gia đi vào.

"Thiếu... Tô tiểu thư." Dì giúp việc nhìn đến Tô Thi Thi theo quán tính định kêu thiếu phu nhân, nhưng mà nghĩ tới trước đó Phú Tuyết Trân ra lệnh, lại vội vàng sửa miệng, chỉ thương tiếc nhìn Tô Thi Thi.

Bà chỉ là người giúp việc theo giờ, cũng không rõ lắm tới cùng chuyện gì xảy ra. Chỉ biết là, đôi son vợ chồng này đang ở giai đoạn sắp ly hôn.

Tô Thi Thi đối vị dì giúp việc này ấn tượng vẫn không tệ, đối với và cười cười, liền đi vào trong nhà.

"Ô tiểu thư..." Dì giúp việc bỗng nhiên gọi cô lại, muốn nói lại thôi nhìn một chút phòng trong.

"Làm sao vậy?" Tô Thi Thi trong lòng căng thẳng, trên mặt nhưng không có biểu lộ ra, tầm mắt hướng trong phòng khách ló ra.

Ngay sau đó, mặt cô liền trầm tiếp xuống.

Chỉ thấy trong phòng khách có một cô gái tuổi xấp xỉ cô đang ngồi. Người nọ mặc trang phục mới nhất của hè năm nay nhãn hiệu Chanel, khuôn mặt trang điểm tinh xảo, mà khuôn mặt cô đời này đều sẽ không thể quên!

"Đoàn Ngọc Lộ! Cô ta như thế nào lại ở chỗ này?"

Đoàn Ngọc Lộ cũng vừa lúc ở nhìn về ngưỡng cửa, ánh mắt hai người đụng chạm đụng cùng một nơi.

Đoàn Ngọc Lộ vừa nhìn thấy đến Tô Thi Thi, liền giống con gà đá thấy đối thủ mà xù lông, đứng lên ngạo nghễ nhìn Tô Thi Thi.

"Tiểu tiện nhân, chúng ta lại gặp mặt. Có năm năm rồi nhỉ? Lúc trước cô lời thề son sắt nói không gặp lại, lần này vừa muốn nói như thế nào?"

Tô Thi Thi thờ ơ nhìn cô ta, lúc ban đầu phần nộ bây giờ chỉ là cực

độ bình tĩnh.

Sớm liền biết lại có một ngày gặp lại, bọn họ cho rằng cô lại vẫn giống năm năm trước yếu đuối như vậy sao?

"Như thế nào, biến thành câm điếc rồi hả?" Đoàn Ngọc Lộ khõe môi nhếch lên cười lạnh, hận không thể coi cô như con kiến dẫm trên đất.

Tô Thi Thi không thềm mở miệng. Cô chả dư hơi đôi co với cô ta, chỉ tổ mồi miệng!

Tô Thi Thi cười lạnh, nhìn cũng không nhìn cô ta một cái, lập tức hướng tới phòng bếp chỗ Phú Tuyết Trân đang đứng đi đến.

"Nếu đến đây, liền đi phòng bếp hỗ trợ. Bên trong đang loạn hết cả lên rồi, khẩn trương vào dọn dẹp sạch sẽ." Phú Tuyết Trân tức giận trừng mắt liếc nhìn Tô Thi Thi một cái, quay đầu nhìn lại Đoàn Ngọc Lộ khi đó, nhưng là đầy mặt tươi cười.

"Nhị Tiểu Thư, trước tiên ăn cháo tổ yến lót bụng, lập tức là có thể ăn cơm rồi."

Tô Thi Thi ánh mắt tối sầm lại, đây là người đã từng nói qua muốn coi cô như con gái đối đãi là mẹ chồng tốt của cô!

Chỉ là không biết Hà gia làm sao có thể cùng Đoàn Ngọc Lộ có quan hệ?

Cô im lặng không nói gì đi vào phòng bếp, chỉ chốc lát cầm một đôi bát đĩa lập tức đi đến bên cạnh bàn ăn, ngồi xuống mà bắt đầu đem mỗi món đồ ăn hướng trong chén mình gắp vào.

"Tô Thi Thi cô từ khi nào không lễ phép như vậy? Đứng lên cho tôi!"

Hà Chí Tường mang theo một túi hoa quả tiến vào nhìn đến nhà ăn một màn này, mặt nhất thời trầm tiếp xuống.

"Người nào cho cô ngồi đây ăn cơm rồi? Bỏ xuống cho tôi!" Phú Tuyết Trân nói như vậy, cũng khiến cô bực mình rồi.

Hà Chí Tường lại còn đem hoa quả đưa tới trước mặt Tô Thi Thi: "Đem ô mai đi rửa sạch cho tôi. Nhanh chóng làm, Ngọc Lộ không có ăn sẽ không vui cô chịu trách nhiệm được sao?"

Tô Thi Thi hít sâu một hơi.

Cô không được tức giận!

Một chút cũng không tức giận!

Cô lạnh lạnh liếc mắt nhìn bọn họ một cái: "Tôi ở trong nhà mình ăn cơm thì làm sao? Tôi nói anh như thế nào đột nhiên đồng ý ly hôn, thì ra là quen được nhà giàu có."

Tô Thi Thi đối với cô em gái cùng cha khác mẹ này hiểu rất rõ tính ngoan độc của cô ta. Phàm là thứ gì cô càng thích, cô em gái cùng cha khác mẹ này liền muốn cướp đoạt.

Phỏng chừng lúc này là muốn cướp đoạt chồng của cô nên đến đây chơi đùa.

"Tô Thi Thi, là cô ở bên ngoài... Trước đây, còn có gian phu. Tôi nói cho cô biết, khẩn trương cùng Chí Tường ly hôn, không cần ngại đường nó đi tìm hạnh phúc!" Phú Tuyết Trân xông lên cướp đi đôi đũa trong tay Tô Thi Thi, thở hồng hộc nói.

"Tôi ở bên ngoài...?" Tô Thi Thi đứng lên, trong mắt đau xót chớp lóe

rồi biến mất. Những cái này là do bọn họ dùng thụ đoạn ép cô lên giường cùng người khác, ở trước mặt người ngoài cô không mặt mũi nói ra miệng.

"Được thôi, tôi không có dựa theo kịch bản của các người lên giường của người mà các người chọn là tôi sai. Tôi phá hủy tính toán các người kiếm tiền cũng là tôi sai. Các người vừa ý rồi chứ?"

Tô Thi Thi càng nói càng thương tâm, ly hôn đi, khẩn trương ly hôn! Cô còn không chịu li hôn mới đúng là con ngốc!

Cô chỉ vào Hà Chí Tường nói: "Yên tâm đi, tôi hẳn không ngại đường anh với Tiểu Tam của anh ở cùng một chỗ, không phá hoại anh hạnh phúc!"

"Cô nói người nào là tiểu tam?" Đoàn Ngọc Lộ bị gọi là Tiểu Tam cái tên gọi này càng làm cô ta nổi điên lên.

Năm đó mẹ cô ta liền là tiểu tam, cô ta trước đây thường xuyên bị người ta mắng, vừa nghe đến cái này từ liền muốn mất đi lý trí!

"Ngọc Lộ, đừng cùng cô ấy so đo. Em xem cô ấy đã khổ sở đến nói năng lung tung rồi, không cần lại tiếp tục đả kích cô ấy nữa rồi." Hà Chí Tường sợ để cho Đoàn Ngọc Lộ biết Tô Thi Thi chỉ mong sao sớm được ly hôn, lập tức nắm bả vai của Đoàn Ngọc Lộ dỗ dành nói.

Hắn tuy nhiên không biết Đoàn Ngọc Lộ cùng Tô Thi Thi có quan hệ gì, nhưng là có thể nhân cơ hội cùng Đoàn Nhị Tiểu Thư kết hôn, đồng ý trợ giúp Hà gia làm cho nhà hắn càng phát triển là được!

Thương tâm quá độ? Tô Thi Thi hít một hơi thật sâu, cưỡng chế ở tại đây lòng càng thêm bi thương.

Cô sẽ không còn vì Hà Chí Tường kia mà thương tâm nữa!

Cô rất cục hiểu rõ, mẹ con Hà gia tìm cô trở về, chẳng qua là muốn diễn trò cho Đoàn Ngọc Lộ xem!

Được lắm! Cô không giúp bọn hấn chẳng phải là vừa muốn tha thứ cho họ sao?

Tô Thi Thi trong lòng băng lãnh, cúi thấp đầu xuống, giống như cực kỳ thương tâm, trầm thấp nói: "Tôi có một điều kiện, nếu các người có thể đáp ứng mà nói, tôi sẽ lập tức đáp ứng ly hôn."

"Đòi điều kiện?" Đoàn Ngọc Lộ nhìn đến Tô Thi Thi khổ sở như vậy, lập tức vui vẻ thêm vài phần.

"Tô Thi Thi, cô cực kỳ yêu Chí Tường đúng không? Đúng là Chí Tường lại chưa từng động đến cô sao? Cô có biết tối hôm qua hấn ở trên giường tôi rất lợi hại không?"

Tô Thi Thi móng tay hung hăng nắm chặt ở mép bàn, trong mắt nổi lên một cỗ khí đau lòng, trong lòng không biết là cái gì hứng thú.

"Tôi nói cho cô biết, Chí Tường chính là vì đối với cô không có cảm giác cho nên mới không được. Chỉ có bản tiểu thư thích hợp hấn, cô hiểu không? Tôi nói cô cũng không soi gương đi, nhìn dáng vẻ này của cô thật giống như người trong nhà có người chết vậy, người nào đối với cô có hứng thú được!"

Đoàn Ngọc Lộ nói từng câu xỉa xói chui vào trong lỗ tai Tô Thi Thi, miệng đầy chua ngoa.

Đối với cô không có hứng thú? Vậy trước đây Hà Chí Tường đối cô giờ trò lại vào thời điểm máu chốt phanh lại nên giải thích như thế

nào?

Cho dù là cô bị nhà chồng sắp đặt kế hoạch, nhưng cô lúc đang có chồng nhưng cùng người đàn ông khác ở bên ngoài đã xảy ra quan hệ, đạo làm vợ ở trong lòng cô xấu hổ liền không qua được.

Hiện tại hẳn cũng cùng nữ nhân khác...

"Ha ha..." Tô Thi Thi vô thanh cười lạnh, như vậy cũng được, huề nhau.

"Như thế nào, thương tâm đến không nói nên lời sao? Tô Thi Thi, cô nếu là cầu xin tôi, tôi có thể suy xét cho cô kéo dài hôn nhân này duy trì thêm vài ngày." Đoàn Ngọc Lộ hưng phấn mà nhìn Tô Thi Thi đang cúi đầu không nói gì.

Thương tâm sao! Tô Thi Thi một chút cũng không có thống khổ, cô kỳ thực đang cực kỳ vui vẻ!

Muốn cô duy trì thêm vài ngày? Tô Thi Thi trào phúng nhếch môi cười, để cô ta chế nhạo cô vài ngày sao?

Lại vẫn xem cô như con ngọc phải không?

Tô Thi Thi thân thể nghiêng tới trước, đem chén bát trên bàn hất xuống.

"Xoảng" một tiếng, dọa những người khác ở đây sợ hãi.

Chương 11: Muốn ly hôn, nhưng phải

Tô Thi Thi lau nước mắt, đem tất cả ủy khuất đều đã nuốt vào bụng.

Những thứ chén đĩa này đều là cô dùng tiền bạc của chính mình mua, tuyệt đối sẽ không để cho hai mẹ con Hà gia được lợi!

"Cô làm gì thế?" Phú Tuyết Trân thịt đau không thôi.

Tô Thi Thi ánh mắt đảo qua người mẹ con Hà gia, không cần diễn, cô quả thật cực kỳ thương tâm.

Nhưng cho dù cô có thương tâm, cũng sẽ không để cho Đoàn Ngọc Lộ có cơ hội chế ngạo chính mình!

Cô nhìn chăm chăm Hà Chí Tường giật mình cười: "Chí Tường, vợ chồng đã lâu rồi, tôi nghĩ muốn với anh đơn độc nói chuyện một chút." #_#

"Cô mơ đi!" Phú Tuyết Trân trầm mặt xuống. Đoàn tiểu thư lại vẫn đứng ở chỗ này, nếu lỡ hiểu lầm làm sao đây?

"Nếu không được, tôi chết cũng không li hôn!" Tô Thi Thi tay lướt qua lưng ghế dựa, u ám nói.

"Tô Thi Thi cô!" Hà Chí Tường bực mình, nhưng sợ Tô Thi Thi sẽ làm hỏng chuyện tốt của hắn, đành phải khuyên Phú Tuyết Trân, "Mẹ, người trước cùng Ngọc Lộ đi ăn một chút gì đi."

"Hà Chí Tường, anh là có ý tứ gì?" Đoàn Ngọc Lộ mặt mày rạng rỡ liền trầm xuống. Cô ta liền là muốn ở lại xem Tô Thi Thi thống khổ, đi như vậy thật quá đáng tiếc rồi.

Hà Chí Tường vội vàng kéo tay cô ta, thuận miệng bịa chuyện nói: "Cô ấy trước đây đã tự sát qua một lần, nếu lỡ thực gây ra chuyện gì, chúng ta buổi chiều cũng không thể đi đăng ký rồi. Dù sao chuyện này chỉ cần một chút thời gian đối phó với cô ấy."

Hắn nói xong dụng thân thể ôm lấy Đoàn Ngọc Lộ: "Anh buổi tối bồi thường cho em?"

"Anh thật là xấu!" Đoàn Ngọc Lộ trợn mắt nhìn hắn, miễn cưỡng đáp ứng.

"Tô Thi Thi, cô hãy hưởng thụ thật tốt khoảng thời gian là vợ lần cuối cùng này đi. Muốn đấu với tôi sao, cũng không nhìn xem chính mình mấy cân mấy lượng!" Đoàn Ngọc Lộ liếc mắt nhìn Tô Thi Thi một cái, đi theo Phú Tuyết Trân ra ngoài.

Bọn họ vừa đi, Hà Chí Tường lập tức liền thay đổi sắc mặt, chỉ vào Tô Thi Thi mắng: "Tôi nói cho cô biết, nếu cô không li hôn, tôi liền khiến cho cô mỗi ngày phải đi hầu hạ một người đàn ông khác nhau!"

"Anh thật không biết xấu hổ!" Tô Thi Thi tức giận đến dơ tay liền muốn đánh người, người này có thật là người trước đây cô từng biết không?

Cô cho tới bây giờ chưa thấy qua người ghê tởm như thế!

Hà Chí Tường dùng lực hất tay cô ra đi qua một bên. Tô Thi Thi bị hắn quăng phất một cái liền lảo đảo, thiếu chút nữa ngã sấp xuống.

Hà Chí Tường lạnh lùng nói: "Cô đừng quên, cô không li hôn liền vĩnh viễn là vợ của tôi, tôi muốn đối xử với cô như thế nào đều là dựa vào tâm trạng của tôi có tốt hay không!"

"Anh như vậy là phạm tội, anh biết không?" Tô Thi Thi thềm hít một hơi thật sâu.

Cô không thể tức giận! Cô muốn bình tĩnh! Cùng người như thế cần gì phải tức giận!

"Phạm tội? Tôi có tiền bạc sợ cái gì? Tô Thi Thi, cô cảm thấy được dựa vào chút tiền cô kiếm được có thể đấu với tôi sao? Cô đừng quên, trong nhà cô còn có bà nội cần phụng dưỡng! Nếu trêu chọc tôi nóng giận, tôi cho các người đi đoàn tụ tổ tông cùng đi gặp Diêm Vương!"

Hà Chí Tường mắt đỏ lên như máu, vì ép Tô Thi Thi ly hôn, đã sớm lộ ra bộ mặt thật! Chờ hấn thành người của Đoàn gia, còn sợ cái gì?

"Anh!" Tô Thi Thi tức giận đến toàn thân phát run.

Muốn ly hôn phải không?

Được, cô nhất định tác thành cho hấn!

Cô vốn là tới ly hôn!

Cô mặt trầm xuống đến chỗ túi xách của mình, từ trong túi xách lấy ra một phần văn kiện quăng vào mắt Hà Chí Tường một cái

"Đây là ngày hôm qua ký thỏa thuận không li hôn, anh hấn là chưa quên đi?"

Hà Chí Tường biến sắc: "Ý cô là sao?"

Tô Thi Thi theo dõi ánh mắt của hắn: "Muốn ly hôn được thôi, tài sản tôi muốn một chia một nửa."

"Cô lúc gả cho nhà chúng tôi có được đồ cưới gì, vậy mà vẫn còn đòi chia gia sản?" Vừa nói tới tiền bạc, Hà Chí Tường liền phát hỏa.

"Lúc anh lừa gạt tôi kết hôn sao không nghĩ đến những thứ này? Tôi ít nhất không có đồ cưới, vậy anh đến tiền biếu cũng chưa cho tôi không. Sau khi kết hôn tôi cũng vì cái gia đình này mà ra sức cố gắng, tôi tiền kiếm được có một phần mua sắm đồ đạc trong nhà, chẳng lẽ tôi không nên lấy lại?"

Tô Thi Thi cười lạnh, cô dù là cầm tài sản đi quyền cho trại trẻ mồ côi, cũng sẽ không để cho bọn họ có được tiện nghi!

"Muốn ly hôn, liền ký cái này đi." Tô Thi Thi từ trong túi lại bày xuất một phần hợp đồng về việc phân chia tài sản ly hôn.

Sớm đã có quyết định ly hôn ngày đó, cô liền nghĩ soạn hợp đồng, hiện giờ thật đúng là dùng được rồi.

"Tô Thi Thi, cô thật không biết xấu hổ..." Hà Chí Tường tức giận đến bộ mặt đầy vẻ hung dữ, nhìn cô.

"Tôi chỉ là tranh thủ dùng quyền lợi hợp pháp của tôi có gì sai sao? Đoàn Ngọc Lộ thực rất thích hợp với anh, cô ta còn không biết anh không có khả năng sinh đẻ đi?"

Bằng không mẹ con họ cũng không cần hao tổn tâm cơ muốn cô cùng người đàn ông khác gieo trồng. Hiện giờ khoa học kỹ thuật phát triển như thế, có cái gọi là thụ tinh trong ống nghiệm có thể sinh con

được.

"Cô dám!" Hà Chí Tường nghe ra Tô Thi Thi trong lời nói cảnh cáo, tức giận đến dơ tay liền muốn đánh người.

Tô Thi Thi ngẩng đầu lên, khinh thường nhìn hắn: "Anh dám đánh tôi thử xem?"

Cô nhìn xem một phen bốn phía, âm thanh lạnh lùng nói: "Nhu thế khoái còn chưa mua đồ dùng mới rồi hả? Bồi thường cho người đàn ông của tôi không ít tiền bạc đi?"

Cô nói "người đàn ông của tôi" khi đó chỉ cảm thấy chính mình toàn thân nổi cả da gà, nhưng là có thể để cho Hà Chí Tường nổi trận lôi đình, cũng rất đáng giá.

Hà Chí Tường mặt trương thành màu gan heo, tức giận đến trán gân xanh nổi lên giật giật. Lúc nghĩ tới Bùi Dịch khùng bố, của hắn quả dám đang muốn tung ra vậy cũng không dám đánh tiếp.

"Các người đúng là đôi gian phu dâm phụ, nhất định sẽ gặp báo ứng!" Hà Chí Tường nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Hắn đã sớm hỏi thăm quá người đàn ông kia liền là Bùi Dịch! Là ở thành phố này dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng là nhân vật rất nổi tiếng! Hắn Hà gia không thể trêu vào!

"Nếu muốn gặp báo ứng, trước tiên cũng là mẹ con các người trước hết gặp báo ứng!" Tô Thi Thi đem hợp đồng phân chia tài sản kia tát quăng phất đến trên người Hà Chí Tường: "Anh trước giữ được hạnh phúc của mình rồi nói sau. Nếu không ký, nếu để cho Đoàn tiểu thư biết anh không thể sinh..."

"Xem như cô lợi hại!" Hà Chí Tường túm lấy bản thỏa thuận, lấy bút dùng lực ký hạ tên tự mình, cảm giận quăng phất trả lại cho Tô Thi Thi, "Hiện tại lập tức đi dân chính cục."

Tô Thi Thi nắm chặt thỏa thuận li hôn tay căng thẳng, trong lòng tràn ra một tầng chua sót.,

Hắn thật đúng là khẩn cấp!

"Được..." Cô hít sâu một hơi, xoay người ra khỏi Hà gia.

Cùng thời khắc đó, ở một Cao ốc trong phòng tổng giám đốc, thư ký cung kính ở trước bàn làm việc, báo cáo tình huống mới.

"Bùi tiên sinh, Tô tiểu thư đã cùng Hà tiên sinh đi dân chính cục làm thủ tục li hôn. Đồng hành còn có Đoàn Nhị Tiểu Thư cùng Hà phu nhân."

Bùi Dịch xem văn kiện tay ngừng một chút, khóe miệng nhếch lên... một cái.

Không biết "mèo hoang nhỏ" của anh dùng điều kiện gì mới đồng ý li hôn? Hi vọng đừng cho anh thất vọng.

Ang đứng lên, cầm lấy áo khoác tây trang đang đặt ở một bên:

"Chuẩn bị xe, đi dân chính cục."

Chương 12: Anh sao lại đến đây

Lấy giấy chứng nhận kết hôn chỉ cần vài phút, công việc ly hôn càng đơn giản thuận tiện.

Một cuốn sổ mỏng manh, về sau liền đem hai người quan hệ chặt chẽ trở thành không còn có quan hệ, hoàn toàn là người xa lạ.

Tô Thi Thi nhìn giấy chứng nhận ly hôn trên còn có dán ảnh chụp chính mình, mũi lại vẫn là có chút cay cay.

Cố gắng như vậy lâu, một lòng vì cái nhà này, kết quả lại nhận lấy một cái kết cục như vậy. Trong lòng hận, giống như tờ giấy chứng nhận ly hôn này, phai nhạt rất nhiều.

Ngày, lại vẫn dài.

Cô đi ra khỏi phòng làm thủ tục li hôn thì phòng kế bên khi đó, nhìn đến Hà Chí Tường cùng Đoàn Ngọc Lộ tay dắt tay vào lấy giấy chứng nhận kết hôn phòng bên cạnh. #_#

"Thật đúng là đoạn tuyệt!" Ly hôn, có một số việc cũng buông xuống, lúc này Tô Thi Thi nhìn thấy Hà Chí Tường cùng Đoàn Ngọc Lộ cùng một chỗ, trong mắt hiện lên vài tia vui sướng khi người gặp họa.

Cô nhớ không lầm mà nói, cô em gái cùng cha khác mẹ này đúng là từng tuyên bố muốn lên giường ngủ đủ 1000 người soái ca, hiện tại phòng chừng không có gần ngàn người cũng có vài trăm người thôi?

"Ô Thi Thi, sau này đừng có mà làm trò quẩn lấy con tôi!" Phía trước bỗng nhiên vang lên một thanh âm lạnh lùng.

Tô Thi Thi nhướng mày, đều đã ly hôn vậy mà Phú Tuyết Trân lại vẫn không buông tha cô.

"Nhìn cái gì mà nhìn? Cô vừa rồi cùng Chí Tường nói cái gì rồi hả? Tôi nói cho cô biết..."

"Tôi đồng ý ly hôn, tài sản chia cho tôi phân nửa. Hà phu nhân hình như còn không biết?" Tô Thi Thi ngắt lời bà ta, khóe miệng cong lên cười châm biếm.

Lần này có trò hay để xem rồi.

"Cô nói cái gì?" Phú Tuyết Trân lập tức sắc mặt biến đổi lớn, hận không thể đi lên bóp cổ Tô Thi Thi, " Con tiện nhân kia cô nói cái gì?"

"Hà phu nhân, bà cũng là người có thân phận nhân, xin tự trọng." Tô Thi Thi lui một bước, hiện giờ đã ly hôn, ân oán trước kia cũng phai nhạt rất nhiều.

Cô chỉ là bình tĩnh nói: "Tôi sẽ mời luật sư giải quyết các thủ tục phân chia tài sản. Hi vọng các vị cho chính mình một chút mặt mũi, không phải trở thành truyện cười ở thành phố Bắc Kinh này."

Hiện giờ truyền thông internet phát triển, ly hôn chiếm đoạt sản, chiến tranh âm ỉ náo loạn ở Bắc kinh ày có rất nhiều mà.

"Cô! Cô!" Phú Tuyết Trân tức giận đến sắc mặt trắng bệch, nhưng xem đến bên cạnh đã có rất nhiều người đứng lại nhìn bà ta mà chỉ tỏ, tức giận liền xoay người hướng đến chỗ lấy giấy chứng nhận kết hôn chạy tới.

Bà ta muốn tự đi hỏi con trai của mình, sao lại hồ đồ như vậy!

Lúc này, Hà Chí Tường đã cùng Đoàn Ngọc Lộ lấy xong giấy chứng nhận kết hôn đi ra, nhìn thấy Phú Tuyết Trân bộ dáng nổi giận đùng đùng, vội hỏi: "Mẹ, xảy ra chuyện gì?"

"Chí Tường, con có phải hay không đem tài sản chúng ta..."

"Mẹ!" Hà Chí Tường trong lòng căng thẳng, vội vàng cắt ngang lời Phú Tuyết Trân đang nói, kéo bà ta sang một bên nhỏ giọng nói, "Loại sự tình này vẫn lại là đừng cho Ngọc Lộ biết đến thì tốt hơn, mẹ có biết phụ nữ đều keo kiệt. Chúng ta sau này đã có Đoàn gia chiếu cố, còn để ý chút tiền ấy sao?"

"Cái này..." Phú Tuyết Trân tuy nhiên đau lòng, nhưng cảm giác được con trai nói lời cũng có đạo lý, chỉ cắn giận nói, "Liên là để cho tiểu tiện nhân kia hưởng lợi rồi, mẹ thật không cam lòng mà!"

"Mẹ, các người đang nói chuyện gì vậy?" Đoàn Ngọc Lộ gặp hai người to nhỏ nói chuyện, vội vàng đi tới.

"A..., không có việc gì. Liên là mắng Tô Thi Thi kẻ tiện nhân kia. Sớm đáp ứng ly hôn thì tốt rồi."

...

Tô Thi Thi ở phía trước đi tới, bước chân từ từ nhanh hơn.

Cô lại vẫn vì cái gì mà thương tâm? Coi như là bị chó sủa, chẳng lẽ cô lại vẫn gào lên trở về?

Cô nhớ đi nhớ lại, bỗng nhiên cảm giác như là có cái gì đang nhìn cô

chăm chăm, mạnh mẽ, lập tức thất thần ngay tại chỗ.

"Anh sao lại đến đây?" Tô Thi Thi nhìn đến Bùi Dịch đứng ở đại sảnh, yên lặng hướng bên cạnh né tránh.

"Em nghĩ rằng tôi bị mù sao?" Bùi Dịch nâng bước đi về phía cô.

Tô Thi Thi tránh né không kịp, bị anh kéo lại cánh tay.

"Này, anh buông ra!" Tô Thi Thi cố gắng kìm chế, khé quát.

"Như vậy đi liền muốn đi, muốn tôi hay người khác ôm ấp em, chính mình lựa chọn." Bùi Dịch hí mắt, hữu ý đùa cô.

Vừa rồi những lời này anh đều đã nghe được, có thể lấy một nửa tài sản của mẹ con Hà gia, Tô Thi Thi sức chiến đấu thật sự không thể khinh thường.

"Anh!" Tô Thi Thi bực mình, người đàn ông này sao lại bá đạo như vậy!

"Hừ, đã sớm cùng gian phu thông đồng, lại vẫn ở bên kia tỏ ra bộ dạng rất vô tội." Phú Tuyết Trân vừa nhìn thấy Tô Thi Thi cùng với Bùi Dịch, mi mắt liền giật giật rồi.

Bà ta nhất định sẽ không quên, chính là người đàn ông này, đã làm cho bà ta tổn thất nhiều tiền bạc như vậy!

Tô Thi Thi nhướn mày, theo bản năng muốn tránh thoát khỏi cánh tay của Bùi Dịch.

Bên cạnh, đã có người đối với cô chỉ trỏ. Phòng chừng vừa rồi cô ở bên trong làm thủ tục li hôn, bà mẹ chồng cũ này liền ở ngoài bố trí

người nói xấu cô.

"Hà phu nhân, hi vọng bà tự trọng. Công đạo tự tại lòng người, dù sao chân trước cùng vợ cả ly hôn, chân sau liền cùng Tiểu Tam kết hôn, Thi Thi nhà tôi dù có tốt tính cũng nhịn không được." Bùi Dịch nhàn nhạt nói.

Tô Thi Thi ngẩn ra, anh vậy mà tại giúp bản thân cô nói chuyện? Cô còn tưởng rằng người đàn ông này cũng giống hai mẹ con Hà gia kia, chỉ mong sao cô càng khổ sở càng tốt.

"Cậu làm sao lại nói như vậy? Rõ ràng là các người..."

Phú Tuyết Trân đang muốn nói chuyện, lờm mắt thấy đến Đoàn Ngọc Lộ cùng Hà Chí Tường đã đi tới. bà ta sợ chuyện bị sẽ phiền phức, liền đem lời muốn nói nuốt trở vào.

Đoàn ngọc Lộ ngẩng đầu nhìn đến Tô Thi Thi vậy mà còn ở nơi này, lập tức con gà đá thấy đối thủ mà hưng phấn, nhưng ánh mắt của cô ta liếc đến người đàn ông đang đứng bên cạnh Tô Thi Thi khi đó, sắc mặt lập tức biến đổi: "Tiểu..."

Bùi Dịch ánh mắt nghiêm nghị, trong mắt hiện lên tia cảnh cáo chớp lóe rồi biến mất.

Đoàn Ngọc Lộ thân thể khẽ run rẩy, vội vàng đem lời muốn nói nuốt trở vào.

"Ngọc Lộ con tới vừa lúc, để mẹ nói cho con biết, chính là người đàn ông này đã cho người đập bể hết đồ đạc nhà chúng ta, lại còn bắt chúng ta như vậy bồi thường nhiều tiền bạc!" Phú Tuyết Trân lôi kéo Đoàn Ngọc Lộ, chỉ vào Bùi Dịch nói.

Nếu so sánh với Đoàn gia, một người dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng như Bùi Dịch có là cái gì? Hà gia của bà ta hiện tại đúng là có chỗ dựa rồi!

"Người mẹ nói là hấn... Hấn?" Đoàn Ngọc Lộ mi mắt mở to, không thể tin nhìn Phú Tuyết Trân.

Cô hình như rất sợ Bùi Dịch, đến nhìn cũng không dám nhìn anh, đã thế Phú Tuyết Trân vẫn nói, cô lập tức kéo bà ta đi sang một bên, nhỏ giọng nói: "Đừng nói nữa, khẩn trương rời khỏi nơi này!"

"Ngọc Lộ, sao em lại đi gấp như vậy?" Hà Chí Tường thấy thế vội đuổi theo.

Tô Thi Thi nhìn thấy cảnh này trong lòng cực khó hiểu, quay đầu đánh giá Bùi Dịch một phen, cảm thấy được anh cùng Đoàn Ngọc Lộ trong lúc đó có chút kỳ quái.

Nhưng ngẫm lại, chuyện này lại không mắc mớ tới cô. Cô đối với Bùi Dịch vẽ lên một nụ cười tươi tắn: "Vừa rồi cảm ơn anh đã giúp tôi nói chuyện."

Nói xong, cô xoay người rời đi.

So với hai mẹ con Hà gia kia, người đàn ông này tựa hồ càng đáng sợ hơn. Cô vẫn lại là tránh xa anh ra mới tốt.

"Tô Thi Thi, cảm ơn không phải chỉ dựa vào lời nói miệng." Bùi Dịch nhíu mày, nâng bước đuổi theo.

Bước lên phía trước, anh hướng mẹ con Hà gia nhìn thoáng qua, mâu trung lãnh ý chớp lóe mà thôi.

Dám mắng nữ nhâ của anh là tiện nhâ, anh sẽ làm cho bọn họ biết tiện nhâ hai chữ này viết làm sao

Chương 13: Cách chúc mừng tự do

"Anh muốn làm gì?" Tô Thi Thi đi tới chưa được hai bước, chỉ thấy Bùi Dịch đã đi đến bên cạnh

Cô biến sắc, vội vã chạy trốn.

Bùi Dịch hai bước liền đuổi theo cô, khom lưng liền ôm lấy cô.

"Anh mau buông!"

"Nếu em còn kêu hô một câu, em sẽ hối hận." Bùi Dịch nhàn nhạt nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái.

Nhìn biểu tình kia, làm Tô Thi Thi sợ tới mức trong lòng run lên, sợ tới mức tạm thời cũng không dám nói thêm lời nào. #_#

Người đàn ông này tuyệt đối so với mẹ con Hà gia khủng bố hơn!

Bên ngoài Dân chính cục, một chiếc xe Cayenne khiêm tốn xa hoa đang đậu. Bùi Dịch ôm Tô Thi Thi lên xe.

"Ừm..." Tô Thi Thi kêu lên một tiếng đau đớn.

Cái người đàn ông đáng giận này cứ như vậy mà ném cô! Đau chết cô rồi!

Cô liền tìm chỗ ngồi, ngồi sát trong cùng, cảnh giác đánh giá cái người đàn ông bá đạo này.

"Ô Thi Thi, em không cần như vậy nhìn một người đàn ông." Bùi Dịch chậm rãi quay đầu, khi nói chuyện nheo lại mắt, nguy hiểm giống như một con báo đang rình mồi.

Tô Thi Thi giật mình, cảm giác dờ đi ánh mắt.

Biết trốn không thoát, cô chỉ đơn giản thả lỏng xuống, cô nghĩ nghĩ, hỏi: "Chuyện của Hà Chí Tường, là do anh làm sao?"

Người đàn ông này trước đây từng có lời thề son sắt nói nhất định làm cho cô ly hôn, sau đó Hà Chí Tường đột nhiên có thể giao hợp mà lại còn cùng với người cô ghét nhất Đoàn Ngọc Lộ ở một chỗ, chuyện này toàn bộ đều đã quá mức trùng hợp rồi.

"Hừ..." Bùi Dịch đem ngón trỏ điểm tại môi cô, thân thể chậm rãi tiếp sát, một bàn tay bắt đầu cởi quần áo của cô, "Chúng ta có phải hay không nên là trước tiên nên chúc mừng một chút?"

"Chúc mừng em, đạt được tự do!"

"Đồ lưu manh!" Tô Thi Thi nổi giận, người đàn ông này vậy mà lại vẫn muốn cùng cô...

"Tôi nói cho anh biết tôi không phải loại phụ nữ giống như anh nghĩ!" Cô liều mạng vùng vẫy, cô mới vừa li hôn, làm gì có cái loại tâm tư này! (ờ ý chị là bình thường có loại tâm tư đó đấy anh:)))

Nhưng mà người đàn ông này khí lực quá lớn, cô bị đè đến sít sao, từ đầu đã không thể chuyển động được.

"Ô Thi Thi, em đã là người tự do. Mà còn, em có phải hay không đã quên? Em đã đem thứ quý giá đó của tôi làm hư rồi, đem chính mình

bồi thường cho tôi rồi."

Bùi Dịch nửa áp chế Tô Thi Thi, nhẹ nhàng ngậm chặt vành tai của cô, ở bên tai cô thì thào, "Không phải sợ, tôi sẽ không làm em bị thương."

"Bùi Dịch!" Tô Thi Thi thét chói tai, lỗ tai là cô chỗ mẫn cảm nhất, giờ phút này chỉ cảm thấy toàn thân đều đã đang run run, thân thể mềm xuống giống như không còn là của mình nữa.

"Ngoan." Bùi Dịch ôm cô, để cho cô xoay người ngồi ở trên thân anh, bá đạo giam cầm, không cho cô trốn thoát.

Bùi Dịch muốn phụ nữ, cho tới bây giờ liền không có chuyện không chiếm được! Tô Thi Thi từ đầu không phải là đối thủ của anh.

Anh từng bước một hướng dẫn Tô Thi Thi, anh muốn cho Tô Thi Thi hiểu rõ, hiện tại, cô chính là người phụ nữ của anh, cùng chồng trước của cô đã không còn có bất luận quan hệ nào rồi!

"Tô Thi Thi, nếu em đã quên qua đi toàn bộ, chúng ta lần nữa bắt đầu." Bùi Dịch kề sát vào bên tai cô thì thào, lập tức thân thể đột nhiên trầm xuống.

Tô Thi Thi thét chói tai, đầu óc đã hoàn toàn không còn cách nào có thể tiếp tục suy nghĩ.

Bên trong xe nhiệt độ không khí cấp tốc bay lên, không tới một hồi cũng chỉ còn lại có tiếng thờ dốc.

Một đêm kia, Tô Thi Thi có hơn nửa thời gian là nửa hôn mê, nhớ rõ không phải rất rõ ràng. Giờ phút này cô hoàn toàn tỉnh táo thanh tĩnh, cảm giác rất rõ ràng, kích thích làm cho cô một trận thét chói tai.

Lúc dừng lại tạm nghỉ, Tô Thi Thi nào đợi vẫn lại là trống rỗng, toàn thân đổ mồ hôi đầm đìa.

Bùi Dịch thoả mãn vô cùng, người phụ nữ anh gặp được này là cực kỳ phù hợp của anh. Mà còn Tô Thi Thi quanh năm luyện tập, thân thể tố chất cũng rất tốt.

Bùi Dịch nhớ lại, ánh mắt lại u ám trở lại.

"Mau nhìn qua chỗ khác!" Tô Thi Thi khóe mắt lại vẫn còn vương lại giọt nước mắt, trong lòng không thể không khó chịu. Giờ phút này bị anh thấy vừa - xấu hổ, cầm lấy y phục loạn xạ mặc vào trên người trở lại.

"Mèo con nhỏ." Bùi Dịch cong khóe miệng, cầm lấy quần áo rơi rụng ở dưới chỗ ngồi, làm bộ phải giúp cô mặc vào.

"Anh đừng động!" Tô Thi Thi nóng nảy, trời biết người đàn ông này có thể hay không lại nổi điên.

Cô khẩn trương mặc quần áo tử tế, nhìn thấy đến bên ngoài đang đi qua một tiệm thuốc, hô: "Dừng xe!"

Vài giây sau, xe vẫn như cũ trầm ổn tiến lên trước, lái xe từ đầu không nghe lời của cô.

Tô Thi Thi quay đầu nói với Bùi Dịch: "Anh có thể hay không giúp tôi xuống mua thuốc?"

Bùi Dịch sửng sốt: "Mua thuốc gì? Tôi mới vừa làm đau em rồi hả?"

Tô Thi Thi sắc mặt đỏ lên, có chút không được tự nhiên nói: "Thuốc

tránh thai. Anh biết chứ?"

Bùi Dịch sắc mặt bị kiềm chế, trong lòng một cỗ tức giận tăng cao: "Không được uống!"

Người phụ nữ này không nghĩ muốn sinh con cho anh sao?

Tô Thi Thi mặt lập tức trầm tiếp xuống: "Không uống nếu lỡ mang thai thì làm sao đây? Xin hỏi Bùi tiên sinh, anh muốn kết hôn với tôi sao? Cho dù anh thật sự muốn kết hôn, tôi cũng sẽ không gả cho anh. Tôi không có khả năng để cho con của tôi trở thành con riêng, còn có sinh ra liền nhận hết ánh mắt phán xét của người đời!"

"Tô Thi Thi!" Bùi Dịch thần sắc cứng lại, anh quả thật không nghĩ tới vấn đề này, những người phụ nữ trước kia của anh đều đã chính mình xử lý tốt.

Nhưng là kết hôn?

Nghe qua tựa hồ cũng không tệ.

"Nếu có thai, liền sinh ra, tôi..."

"Không có khả năng!" Tô Thi Thi cắt ngang anh, nhìn thấy Bùi Dịch sắc mặt rất khó xem, chỉ nói: "Tôi mới 24 tuổi, không nghĩ sớm như vậy phải sinh con. Mà còn trẻ con cần phải có một gia đình ổn định, bằng không đối với sự phát triển của chúng ảnh hưởng cũng rất lớn. Người lớn không thể chỉ nghĩ muốn chính mình hưởng lạc, không để ý tương lai của con cái sau này."

Cô nói xong cực kỳ chăm chú nhìn Bùi Dịch: "Bùi tiên sinh, anh phải là người hiểu rất rõ những chuyện này chứ?"

Bùi Dịch bỗng nhiên có chút hoảng hốt, nhớ tới những chuyện trước đây ký ức cứ hiện lên ngay trước mắt, hiện lên tia thương cảm chớp lóe rồi biến mất.

Anh cho rằng chính mình đã quên, nhưng những cái này ngấm vào trong tận xương cốt, sao vậy khả năng quên.

"Thực xin lỗi, tôi... Tôi không phải nói anh." Tô Thi Thi thấy anh biểu tình bất thường, đột nhiên nhớ tới trước đây từng nghe được tin tức về anh.

Bùi Dịch là dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, nhưng chưa từng nghe nhắc qua đến cha của anh...

"Em nói rất đúng." Bùi Dịch yên lặng nhìn cô, lần đầu tiên không có bởi vì cô nói năng lỗ mắng mà tức giận.

Anh dơ tay gõ hạ tấm ngăn.

Chỉ có chưa đầy nửa giây, tấm ngăn liền hạ xuống. Bùi Dịch nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, tay với lấy cái vali từ phía trước lấy ra một cái túi giấy đưa cho cô.

"Đây là cái..." Tô Thi Thi mở ra vừa thấy, tim đột nháy một phen. Chỉ thấy bên trong là một túi chứa rất nhiều áo mưa, các loại thuốc tránh thai, tất cả cũng hơn chục loại.

Những thứ này đều là anh cùng những người phụ nữ khác sử dụng à? Nhớ tới bọn họ vừa rồi nằm trên chỗ ngồi, không biết bị bao nhiêu người phụ nữ nằm quá, Tô Thi Thi trong lòng khổ sở chớp lóe rồi biến mất, lập tức là ghê tởm.

Cô nhú mày ở trong túi lục lọi một hồi, tính toán tìm một hộp uống.

Nhưng ngay sau đó, cô nhìn chăm chăm trong đó một hộp làm cô ngây ngẩn cả người.

"Chuyên trì bất lực,?"

Cái này không phải thuốc tăng lực của đàn ông sao?

Tô Thi Thi thật sự bị chấn động đến chỗ, ánh mắt tại hộp thuốc cuối cùng duy chuyển lên người Bùi Dịch nhìn: "Thì ra Bùi tiên sinh lợi hại như vậy, là dựa vào thứ này?"

"Cái gì?" Bùi Dịch quay đầu vừa thấy, mặt đen, "Ô tiểu thư, em là đang khen ngợi tôi sung sức duy trì sao?"

Anh đem "duy trì" hai chữ được đặc biệt trọng, rồi sau đó tóm lấy hộp thuốc trong tay Tô Thi Thi, hạ xuống cửa kính xe liền quăng ra ngoài.

Chết tiệt Tần Phong, bảo cậu cho Hà Chí Tường hạ thuốc, lại còn dám đem thứ này để ở trong xe của anh làm cái gì!

Tô Thi Thi đối với hành vi ngây thơ của anh mà trợn mắt há hốc mồm, tóm lấy một hộp thuốc, nhìn thấy xe gặp đèn đỏ ngừng lại, mở cửa xe liền chạy xuống, lại còn quay đầu hướng Bùi Dịch ra động tác "không gặp lại" Thủ thế.

Bùi Dịch mặt triệt để đen.

CHỗ ghé lái, lái xe xoa trán đầy mồ hôi lạnh, nhỏ giọng nói: "Bùi tiên sinh, tôi lần sau nhất định khóa cửa xe thật chặt."

Cái cô Tô tiểu thư này thể lực cũng thật tốt quá, lăn qua lăn lại gần một giờ, lại vẫn tràn đầy sinh khí!

Chương 14: Kết hôn

Bên kia, Đoàn Ngọc Lộ cùng Hà Chí Tường sau khi nhận được giấy chứng nhận kết hôn, nhớ tới ánh mắt của Bùi Dịch lúc nãy, cảm thấy được trong lòng có phần sợ hãi, tiện về nhà trước một chuyến.

Cô ta mới vừa bước vào cửa phòng khách của biệt thự, vẫn đi chưa được mấy bước, phía trước liền truyền đến tiếng một người phụ nữ chỉ tiếc rên sắt không thành thép.

"Cô bây giờ còn biết trở về? Đi cả đêm không về nhà, mẹ nói qua cho con bao nhiêu lần, bị cha con biết nhất định đánh chết con!"

"Mẹ, ba ba ông ấy hẳn là không biết?" Đoàn Ngọc Lộ lui cổ bốn phía nhìn quanh, xác định không thấy được Đoàn cha mới nhẹ nhàng thờ ra.

"Thật sự là hết cách với con!" Đoàn mẹ lườm cô ta một cái, nhưng lại không nỡ thực đánh chửi đứa con gái của mình.

"Mẹ, con vừa rồi gặp Tô Thi Thi rồi. khà khà, mẹ con nói cho người một tin tức tốt, con kết hôn rồi! Chồng con hai tiếng trước vẫn là chồng của Tô Thi Thi!" #_#

"Cái gì?" Đoàn mẹ Phương Thanh Hoa sợ ngây người, "Con nói con kết hôn rồi hả?"

"Vâng. Mẹ không phải nói con mau bắt đầu xem xét đối tượng kết hôn sao? Mẹ xem con rất nghe lời phải không?" Đoàn Ngọc Lộ ôm lấy thân cánh tay của mẹ mình, cười nói.

Chỉ cần nghĩ tới tối hôm qua Hà Chí Tường lợi hại, cô ta phải cầu xin tha. Tô Thi Thi lại không hấp dẫn được đàn ông, Đoàn Ngọc Lộ cô thì lại dễ dàng liền thu phục được rồi rồi.

"Hôn nhân đại sự, con sao lại như vậy tùy tiện liền quyết định rồi hả? Mẹ nói con buổi sáng nhìn thấy người giống con thoáng qua ở nhà nhưng kiếm mãi không thấy, thì ra là con trở về trộm hộ khẩu đi đăng ký?" Phương Thanh Hoa bị cô ta chọc giận đến nổi muốn hôn mê, đứa con gái này sao lại ngang ngược như vậy, làm bà không thể nào ngừng lo lắng cho tương lai sau này.

"Mẹ, không phải nói chỉ cần con hạnh phúc là có thể sao? Con nói cho mẹ..." Cô nói xong ghé vào tai Phương Thanh Hoa hi hi ha ha nói vài câu bí ngữ.

"Con, đứa nhỏ này!" Phương Thanh Hoa nghe được mặt đỏ lên, đứa con này thật sự là cả gan làm loạn.

"Nói con không cần đi uống rượu, con luôn luôn không nghe."

"Không uống rượu, liền không gặp được hần rồi?" Đoàn Ngọc Lộ đắc ý nói.

Tuy nhiên cô ta cũng kỳ quái, chính mình bình thường tửu lượng không kém, ngày hôm qua sao lại như vậy uống vài chén liền say.

"Ngọc Lộ, chuyện con kết hôn tạm thời trước không nên nói cho cha con biết. May mắn ông nội con thời gian này không có ở trong nước, nếu như bị ông ấy biết, xem lột da của con ra!"

"Mẹ, chuyện này mẹ phải giúp con. Cha cùng ông nội biết rõ, khẳng định đánh chết con!"

"Hiện tại biết sợ?" Phương Thanh Hoa nhéo tay cô ta một cái, thờ dãi, bắt đầu hỏi rõ tình huống.

Đoàn Ngọc Lộ bị bà ta làm cho giật mình, cũng quên nói chuyện của Bùi Dịch rồi.

Chỉ là buổi tối cô ở Hà gia qua đêm, lúc muốn cùng Hà Chí Tường ân ái, phát hiện Hà Chí Tường làm sao cũng không được!

"Chuyện này là sao đây?" Đoàn Ngọc Lộ trợn mắt há hốc mồm mà nhìn Hà Chí Tường bộ vị vẫn yếu xìu không ngốc lên nổi.

"Cái này... Khả năng... Có thể là ngày hôm qua tiêu hao quá độ. Nghi ngơi một hồi là có thể rồi." Hà Chí Tường trán thấm mồ hôi lạnh, không biết là đang an ủi Đoàn Ngọc Lộ hay vẫn lại là đang an ủi chính mình.

Huynh đệ của hắn đột nhiên sao vậy lại không được nữa rồi!

"Xảy ra chuyện gì? Hơn nửa đêm, sao lại như thế ầm ĩ?" Cách vách Phú Tuyết Trân cũng bị hai người đánh thức, khoác lên bộ y phục đi tới.

"Mẹ, con trai của người không được!" Đoàn Ngọc Lộ chống nạnh, tức giận mắng.

"Cái gì?" Phú Tuyết Trân giật mình, triệt để tỉnh táo, vào phòng vừa thấy con trai không mặc quần áo, vội vàng xoay người nói, "Chuyện này tới cùng sao vậy?"

"Con cũng không biết! Ngày hôm qua rõ ràng còn rất tốt." Hà Chí Tường vẻ mặt cầu xin, trong lòng thành thích đột nhiên nháy lên.

Hắn không chỉ có bây giờ đi, nếu vậy hắn sau này muốn thì phải làm sao đây? Đoàn Ngọc Lộ biết nhất định sẽ cùng hắn ly hôn!

Phú Tuyết Trân xem tình huống không đúng, cảm thấy so đo một hồi cũng không xong, vội vàng kéo Đoàn Ngọc Lộ qua an ủi: "Ngọc Lộ à, con trước đừng có gấp. Có thể là Chí Tường thân thể có phần không thoải mái, ngày mai đi bệnh viện xem gặp bác sĩ khám thử, được không?"

Đoàn Ngọc Lộ mặt lạnh lẽo, nhớ tới tối hôm qua Hà Chí Tường như vậy lợi hại lại không giống như là giả, đành phải trước nhin xuống, đáp ứng ngày mai cùng Hà Chí Tường đi bệnh viện.

Chỉ là đến chỗ bệnh viện, làm xong một đống kiểm tra, kết quả lại là ngược lại mong đợi.

Trong văn phòng của bác sĩ chuyên Nam khoa, cả sau con mắt hiện đầy vẻ không tin: "Bác sĩ, ông không chẩn đoán bệnh sai đi?"

Bác sĩ kia nhìn ba vị người bệnh cùng người nhà người bệnh hoàn toàn bị đả kích, kiên nhẫn giải thích nói: "Kết quả chuẩn đoán chắc chắn không có sai. Hà tiên sinh là uống phải thuốc kích thích nước ngoài mới nghiên cứu chế tạo ra. Loại thuốc này làm cho nam tính "mạnh lên" chung quanh thần kinh bởi vì hưng phấn quá độ mà hoại tử. Sau này, Hà tiên sinh lại không thể..."

"Sao vậy có chuyện như vậy? Tôi từ trước đến giờ liền không ném qua cái loại thuốc này! Bác sĩ, ông có hay không tính sai rồi, tôi khuya ngày hôm trước rõ ràng rất lợi hại, không tin ông cứ hỏi vợ của tôi!"

"Tôi không phải vợ của anh!" Đoàn Ngọc Lộ tức giận đến run cầm

cập, chỉ vào Hà Chí Tường cùng Phú Tuyết Trân mắng, "Các người một tên lừa gạt, uống thuốc gạt tôi phải không?"

"Ngọc Lộ, em nghe anh giải thích. Anh thật sự không quá..."

"Cái kia... Mặt khác Hà tiên sinh là người mắc chứng bệnh vô tình, sau này cũng không thể sinh hoạt tình dục..." Bác sĩ còn chưa nói xong, Đoàn Ngọc Lộ liền dơ tay cấp cho Hà Chí Tường một cái tát.

"Kẻ lừa đảo!" Đoàn Ngọc Lộ bị chọc giận điên muốn rồi. Cô ta đặc chí cướp đoạt chồng chị mình, chẳng những là cái không có năng lực, vẫn lại là cái thứ không phải đàn ông!

Cô đời này liền chưa bị như thế qua!

"Cô để làm sao lại đánh con ta! Chuyện này toàn bộ khẳng định đều là Tô Thi Thi cùng gã gian phu của cô ta giở trò quỷ! Ngọc Lộ, trước đừng có gấp, Chí Tường bệnh nhất định có thể trị..." △△,

"Như thế này phu nhân, sợ là phải làm các vị thất vọng rồi. Nếu trước khi uống thuốc Hà tiên sinh sớm một chút tới bệnh viện trị liệu, chứng bệnh bất lực vẫn lại là có thể khôi phục. Nhưng hiện giờ... Trừ phi một lần nữa đầu thai rồi." Bác sĩ thật có lỗi nói.

"Các người đi chết đi! Tôi sẽ không bỏ qua cho các người! Còn có Tô Thi Thi, cô khẳng định sớm liền biết, các người là tập đoàn kẻ lừa đảo!" Đoàn Ngọc Lộ đẩy Hà Chí Tường bỏ chạy ra ngoài.

"Ngọc Lộ!" Hà Chí Tường cùng Phú Tuyết Trân biến sắc, vội vàng đuổi theo.

"Không được đi theo tôi, nếu không thì tôi liền để cho Đoàn gia diệt các người!" Đoàn Ngọc Lộ quay đầu hung tợn trừng mắt nhìn bọn họ

liếc mắt một cái, dẫm xuống giày cao gót đi tới.

"Sao vậy lại như vậy!" Phú Tuyết Trân cũng là không có vách gì, toàn bộ chuyện này phát sinh quá nhanh, mộng muốn trở thành người của Đoàn gia mới một ngày liền phải tỉnh dậy?

"Đều là Tô Thi Thi!" Hà Chí Tường có thể nghĩ đến người hạ thuốc hấn cũng chỉ có Tô Thi Thi, tức giận đến nỗi cầm lấy điện thoại liền gọi cho Tô Thi Thi.

Trong văn phòng bác sĩ chuyên môn nam khoa xoa trán đầy mồ hôi lạnh, nhìn theo người đàn ông phòng trong kiểm tra đi tới, cung kính nói: "Thư ký Vương, tôi đã dựa theo phân phó của cậu nói."

Chương 15: Bù tiên sinh thích

Thư ký Vương gật gật đầu, đưa ra một tờ chi phiếu: "Vất vả cho bác sĩ Mao rồi. Đây là Bù tiên sinh trả thù lao cho ông. Mặt khác..."

"Cậu yên tâm, chuyện này không có người thứ ba biết." Bác sĩ Mao vội vàng hồi đáp

Ông nói vốn là là sự thật, Hà Chí Tường đời này đều khó có khả năng giao hợp rồi. Mà ông vừa rồi chẳng qua đem toàn bộ chuyện không tốt kia đều đã nói cho Đoàn Ngọc Lộ biết mà thôi.

Bên kia, Tô Thi Thi ở công ty ăn xong cơm trưa đang định nghỉ ngơi một chút, điện thoại đột nhiên vang lên.

"Hà Chí Tường?" Tô Thi Thi nhìn dây số quen thuộc, nhú mày ngắt máy.

Điện thoại vừa bị ngắt kết nối, Hà Chí Tường dùng hết sức gọi lại.
#_#

Tô Thi Thi không kiên nhẫn "Anh tới cùng muốn làm chi?"

"Tô Thi Thi cô là kẻ tiện nhân, cô hại tôi!" Điện thoại liền thông, Hà Chí Tường liền gầm thét ầm lên.

Tô Thi Thi cho dù tốt tính tình cũng nhịn không được, không hề nghĩ ngợi liền cúp điện thoại.

Hà Chí Tường càng không ngừng gọi lại, Tô Thi Thi sợ hãi đi tìm bà

nội cô gây phiền toái, đành phải bắt máy.

"Ô Thi Thi, cô thật có năng lực! Cô đem đời này của tôi đều đã hại, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cô!" Hà Chí Tường bởi vì hét quá lớn tiếng, đều đã hét đến lạc âm rồi.

Tô Thi Thi nhú mày hỏi: "Nói rõ ràng đi, tôi đã với tôi không có quan hệ gì, sao lại hại đến anh cái gì được?"

Cô còn muốn nói sạo? Không phải vì cô hại, tôi sẽ thật sự thành người bất lực?" Hà Chí Tường nói xong liền cảm thấy được chính mình nói lộ ra gì, tức giận một phen liền ném điện thoại di động quăng đi rồi.

"Anh vốn là là... Này?" Tô Thi Thi xem di động bị ngắt giữa chừng không hiểu chuyện gì. Hà Chí Tường không phải có thể được rồi sao? Sao bây giờ đột nhiên lại làm sao lại như cũ rồi?

Cô đang buồn bực, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến một trận tiếng chửi rủa, lập tức một cái bóng dáng hồng sắc phi tới trước mặt cô, dơ tay liền cấp cho cô một cái tát.

"Bốp..." Vang dội đem văn phòng yên tĩnh phi thường vang dội tiếng vỗ tay, Tô Thi Thi trực tiếp bị đánh đến xém chút hôn mê rồi

Định chửi lại vừa thấy, thực ra là Đoàn Ngọc Lộ!

Tô Thi Thi sắc mặt biến đổi, chống tay đứng dậy: "Cô nổi điên cái gì vậy?"

"Ô Thi Thi cô là kẻ tiện nhân! Tôi muốn giết cô!" Đoàn Ngọc Lộ trên mặt trang điểm kỹ lưỡng, vẻ mặt hung dữ, liền giống như chó cái đến mùa động dục, nói xong lại hướng Tô Thi Thi đánh tới, "Cô chính là

kẻ tiện nhân, vớì mẹ cô một dạng ti tiện!"

"Cô muốn chết rồi!" Tô Thi Thi nổi giận, đồng loạt túm được tóc Đoàn Ngọc Lộ hướng bên ngoài mà kéo

Mắng cô, cô cũng nhịn, phỉ báng mẹ cô thì thật là chán sống rồi!

"Cô mau buông! Tô Thi Thi, tôisẽ không bỏ qua cho cô! A, cô mau buông!" Đoàn Ngọc Lộ từ nhỏ luôn được nuông chiều, khí lực đâu nào so được với Tô Thi Thi.

Giờ phút này bị Tô Thi Thi bức tóc, một chút sức lực phản kháng đều không có.

Nơi này một màn đánh nhau của hai cô gái rơi vào trong mắt Bùi Dịch.

Trước cao ốc công ty của Tô Thi Thi bên ngoài có một bãi đất trống, một chiếc xe Credit khiêm tốn đậu ở trong góc.

Trong xe, thư ký Vương chính là đang xem CCTV của Cao ốc thông qua Laptop đưa đến trước mặt Bùi Dịch, thật cẩn thận nói: "Tổng giám đốc, có hình ảnh rồi. Tô tiểu thư mới vừa rồi bị Đoàn tiểu thư đánh một cái tát."

Người ngồi sau lưng truyền đến một đạo rét lạnh khí tức, Bùi Dịch mặt trầm xuống, lạnh lạnh quét mắt nhìn một cái, dơ tay tiếp nhận máy tính.

Chỉ là khi thấy video clip bên trong là hình ảnh Tô Thi Thi kéo Đoàn Ngọc Lộ đi ra bên ngoài hình ảnh khi đó, khóe miệng của anh co rút mạnh.

CÔ gái này, thật sự là một chút cũng không muốn chịu thiệt a!

Anh vui vẻ mà đặt máy tính qua một bên, tựa lưng vào ghế ngồi, ngón tay chậm rãi gõ bên cạnh chỗ ngồi, khép hờ mắt nhìn Tô Thi Thi bên kia: "Mèo hoang nhỏ, lần sau em sẽ cho tôi ngạc nhiên thêm chuyện gì nữa đây?"

Vài phút trước nhận được điện thoại của thủ hạ, nói Đoàn Ngọc Lộ tìm đến Tô Thi Thi rồi. Anh trái lại cực kỳ có hứng thú đến xem kịch vui.

Đột nhiên, ánh mắt anh liền ngưng lại. Cao ốc đang có người đi tới rồi.

Tô Thi Thi túm cổ tay Đoàn Ngọc Lộ, tựa như đang lôi cổ một con chó điên, tay liền dùng lực, đem cô ta hướng ra cổng công ty ném đi như ném rác.

Đoàn Ngọc Lộ không đứng vững, trực tiếp ngã ngời ở trên mặt đất. Tóc của cô ta rối tung mở ra, trang điểm tinh xảo giờ thật quý dị, hình tượng hủy hết.

Tô Thi Thi nhú mày, cô cũng không nghĩ muốn ở nơi này bị người vây xem, xoay người muốn đi.

Đoàn Ngọc Lộ ngồi dưới đất, oa địa một tiếng liền khóc: "Các người nhất định là cố ý. Các người cho Hà Chí Tường kia cái đồ vô dụng đó uống thuốc kích dục mới có thể như vậy lợi hại. Hiện tại bác sĩ nói hẳn đời này cũng không thể được rồi. Tôi vừa mới kết hôn liền kết thúc thật rồi! Vương bát đản!"

Vừa rồi những lời bác sĩ nói là cô đời này nghe qua sỉ nhục nhất! Lần này lật thuyền trong mương, thật sự muốn giết người!

Tô Thi Thi cứ c bộ ngừng một chút, không biết nên cười hay không
Này có tính tự mình tạo nghiệt không thể sống?

Cô nhớ tới ngày hôm qua ở trên xe Bùi Dịch nhìn đến cái kia bị anh
ném xuống dục, mơ hồ như là hiểu ra chuyện gì. Đúng là cái loại
này thuốc này thật sự có khủng bố như vậy?

"Tô Thi Thi, nhất định là cô muốn cùng Hà Chí Tường ly hôn, cho nên
mới kéo tôi xuống nước. Tô Thi Thi, tôi sẽ không bỏ qua cho cô!"
Đoàn Ngọc Lộ khóc chạy đi.

Tô Thi Thi lúng ta lúng túng nhìn cô ta, thật lâu vẫn chưa lấy lại bình
tĩnh. Cô đây là trêu ai chọc ai rồi.

Cách đó không xa, Bùi Dịch nhìn chăm chăm bộ dáng Tô Thi Thi nhú
mày, khoe miệng không tự giác lại cong lên.

"Xem ra sau này không cần quá lo lắng cô sẽ bị người ta khi dễ."
Vừa gặp phải những chuyện như thế, dù là hai người đàn bà chanh
chua, phỏng chừng đều đã không phải là đối thủ của cô.

Anh nhớ tới đã cho người điều tra cái người tên Tống Trọng Hạo kia,
trong mắt hiện lên quét xuống hứng thú.

"Thích đàn ông?" Anh ghé mắt đánh giá bóng lưng Tô Thi Thi, "Tôi sẽ
để cho em có biết, tôi chỉ thích phụ nữ!"

Quả thật, ngày hôm qua lúc thư ký nói cho anh Tống Trọng Hạo kia
thích đàn ông, anh rất tức giận.

Khó trách ngày đó bà nội cô dùng ánh mắt kỳ quái kia nhìn anh như
vậy!

"Lái xe, đi công ty." Bùi Dịch tựa vào ở trên chỗ, nhàn nhạt mở miệng.

Vốn định đi tìm cô, hiện tại đột nhiên quyết định bỏ rơi cô vài ngày.

Mới vừa trở lại văn phòng ngồi vào trên vị trí Tô Thi Thi đột nhiên rùng mình một cái.

Cô nhìn sang bốn phía, điều hòa vẫn đang mở, nên là không lạnh mới đúng. Trong lòng cô có phần chộn rộn, cảm thấy được sắp gặp chuyện không may.

Quả nhiên, lúc tan làm, người của Đoàn gia tìm lên đây

Chương 16: Cái gọi là người thân

"Ô tiểu thư, Đoàn tiên sinh gọi cô đến nhà một chuyến." Một vị vệ sĩ của Đoàn gia ngăn ở trước mặt Tô Thi Thi, mặt không chút thay đổi nói.

Tô Thi Thi ngằm bóp chặt tay, cô đâu không lại Đoàn gia, cũng chẳng muốn vùng vẫy, không rên một tiếng lên xe.

Mỗi một lần Đoàn Ngọc Lộ ăn vạ chỗ cô xong, sẽ về nhà cáo trạng. Rồi người cha bạc tình kia không cần nghe cô giãi thích sẽ kêu cô về không ngừng đánh chửi một trận.

Năm năm trước cô cùng Đoàn gia đoạn tuyệt quan hệ, thề không bao giờ chủ động bước vào Đoàn gia. Không nghĩ tới năm năm sau, vận mệnh lại làm cho bọn họ dây dưa cùng một chỗ.

Bây giờ, ông lại muốn dùng quyền làm cha đối phó cô?

Lúc Tô Thi Thi đến Đoàn gia, cha của cô Đoàn Chấn Ba đang ngồi ở trong phòng khách chờ cô. #_#

Đoàn Chấn Ba nhìn thấy Tô Thi Thi, sắc mặt nhất thời trầm tiếp xuống, quát mắng: "Quy xuống cho ta!"

Tô Thi Thi vắn mi, ngẩng đầu thẳng tắp địa nhìn ông: "Đoàn tiên sinh, xin hỏi ông có cái gì quyền gì mà bắt tôi quy xuống?"

Lời này vừa nói ra, mẹ Đoàn còn có Đoàn Ngọc Lộ đang ngooffi

trong phòng khách đều cả kinh.

Tô Thi Thi bây giờ lớn gan như vậy sao??

"Cô làm phản sao?" Đoàn Chấn Ba trừng to hai mắt, từ trên chỗ ngồi đứng mạnh lên, đối với quản gia đang đứng một bên nói, "Lấy roi tới!"

Tô Thi Thi vô thanh cười lạnh, lại dùng chiêu này phải không?

Đáng tiếc - -

"Ông đã quên, tôi không họ Đoàn, năm năm trước tôi liền theo mẹ tôi đổi thành họ Tô rồi. Tôi cùng Đoàn gia đã đoạn tuyệt quan hệ, ông dùng gia pháp Đoàn gia dụng tại trên người tôi thật không thích hợp." Tô Thi Thi lạnh giọng nói.

Ông lại vẫn xem cô giống như năm năm trước là một tiểu cô nương nhu nhược sao?

Khi ông cùng ông nội cầm roi đánh cô bà nội đều đã chạy tới đỡ cho cô, cô liền dưới đáy lòng nói cho chính mình, từ bây giờ đến mãi sau này, cô cùng họ Đoàn không còn có một chút quan hệ!

"Cô cho là đoạn tuyệt quan hệ tôi liền trừng phạt không được cô rồi hả? Tôi vẫn như cũ là cha của cô!" Đoàn Chấn Ba tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, trong nhà trừ bỏ cha ông ra, đều là do ông định đoạt, bây giờ tiểu nha đầu này cũng dám phản kháng rồi hả?

"Nếu không có việc, tôi liền đi trở về. Tôi hôm nay tới, liền là nói cho ông một tiếng, sau này đừng tùy tiện cho người đến bắt tôi đưa về đây, như vậy là trái pháp luật." Tô Thi Thi ánh mắt xẹt qua người đang ngồi ở trên ghế sofa Phương Thanh Hoa, xoay người rời đi.

"Cha, người xem cô ta có thái độ gì! Cướp bạn trai con không nói, bây giờ một chút ý tứ hối cải đều không có! Cha, người nhất định phải phân xử cho con!" Đoàn Ngọc Lộ nói xong liền khóc lên.

Tô Thi Thi lạnh lùng nhìn cô ta, thì ra lại đặt điều viết thêm một cái tội danh mới cho cô. Cướp đoạt bạn trai? Đoàn Chấn Ba còn không biết con gái mình đã kết hôn rồi?

Thật là, mẹ con Đoàn Ngọc Lộ nào dám nói!

"Cô mau giải thích cho rõ chuyện của Ngọc Lộ, bằng không tôi hôm nay liền đánh chết cô!" Đoàn Chấn Ba nói xong đem roi hướng trên mặt đất hung hăng căng lên, "Quy xuống nói xin lỗi!"

"Để cho tôi giải thích, nằm mơ đi! Bảo tôi tự mình chà đạp mình sao, tôi không làm được!"

"Cô dám lặp lại lần nữa? Tôi đánh chết..." Đoàn Chấn Ba tức giận đến dương lên roi liền muốn đánh Tô Thi Thi.

Đúng lúc này, cửa truyền đến một đạo lành lạnh thanh âm: "Là ai muốn đánh người phụ nữ của tôi?"

Thình lình xảy ra thanh âm, giống như đêm khuya vang lên tiếng kêu la, dọa chết người.

Trong phòng mấy người thân thể đều là một trận, không hện mà cùng nhìn về phía ngoài cửa.

Cửa, một người đàn ông thân hình cao lớn sáng chói, từng bước một đi vào trong nhà. Đôi giày da màu đen của anh dẫm trên đất, trầm ổn, hữu lực, coi như gõ ở trong nhà làm trái tim ngoài khác loạn

lên

Trong lúc này, trong phòng người nào cũng không nói gì.

Đoàn Chấn Ba dương roi, dừng tại chỗ, có phần không tin vào mắt chính mình.

Tại trong ấn tượng của ông, người này chưa từng bước vào tòa biệt thự này.

"Nữ nhân của anh?" Tô Thi Thi trái tim, không biết tại sao, ở một khắc này nhảy lên đặc biệt lợi hại.

Thực ra là anh!

Không nghĩ tới anh thật sự lại xuất hiện!

"Chú trẻ?" Đoàn Ngọc Lộ trước hết phản ứng kịp, kinh hô một tiếng, nhìn Bùi Dịch lại nhìn đến Tô Thi Thi, bỗng nhiên hiểu rõ chuyện gì, cuống quýt trốn ra sau lưng mẹ mình.

Chú trẻ?

Tô Thi Thi muốn tới nghênh tiếp bước chân liền dừng ngay tại chỗ, triệt để ngu ngơ rồi.

Anh là chú trẻ của Đoàn Ngọc Lộ, vậy là gì của cô?,

Buồn cười, cô vậy mà cho rằng anh là vì cô xông Đoàn gia!

Cha Đoàn nhìn thấy Bùi Dịch hiển nhiên cũng cực kỳ ngoài ý muốn, ông phóng hạ roi, có chút kiêng kị nhìn Bùi Dịch: "Tiểu Dịch, cậu sao vậy đến đây?"

Bùi Dịch ánh mắt nhàn nhạt nhìn trên người Tô Thi Thimột chút rồi dừng lại, xác định cô không có việc gì, mới nhìn về hướng Đoàn Chấn Ba: "Không biết người phụ nữ của tôi đã làm gì trêu chọc đại ca mất hứng, để cho đại ca đến gia pháp cũng đã dùng tới rồi."

"Đại ca?"

"Người phụ nữ của cậu?"

Tô Thi Thi cùng Đoàn Chấn Ba mấy người đều đã ngây ngẩn cả người.

Tô Thi Thi trừng lớn mắt, ông nội cô từ lúc nào có con trai lớn như vậy?

Chương 17: Chú trẻ

Lời Bùi Dịch vừa nói ra đã làm cho mấy người ở đây đều đã chấn kinh không thôi.

"Các người, cậu..." Đoàn Chấn Ba chỉ vào chỉ Bùi Dịch, lại chỉ chỉ Tô Thi Thi, tức giận tăng lên lên cao, nhưng lại không thể phát tác.

Anh là con riêng của mẹ kế "em trai" này tính tình cổ quái thủ đoạn độc ác tàn bạo, hiện tại liền ngay cả cha của ông cũng không dám hướng anh tùy tiện phát hỏa.

Lúc trước cha của ông cố ý muốn kết hôn với vợ nhỏ là mẹ Bùi kém hai mươi mấy tuổi, bọn ông liền không vừa ý.

Hiện tại tốt thật rồi, năm đó bà mang đến con riêng đã trưởng thành, biến thành uy hiếp lớn nhất với ông! Bây giờ lại cùng con gái của ông ở cùng một chỗ!

Quả thực là câu chuyện cười! #_#

Bên kia, Đoàn phu nhân nhẹ nhàng lôi kéo tay con gái mình, nhỏ giọng hỏi: "Chuyện này là thế nào?"

Đoàn Ngọc Lộ rút cổ nói: "Trước đây con chỉ là nhìn thấy chú cùng với Tô Thi Thi qua lại, không nghĩ tới bọn họ thật sự..."

Chết tiệt, nếu là sớm biết chuyện này, cô ta liền không đem Tô Thi Thi dẫn về nhà rồi!

Chỉ có Tô Thi Thi bình tĩnh nhất, chỉ là trong lòng như chạm vào khối băng, băng lãnh một mảnh.

Chú trẻ? Cô ở trong lòng cười lạnh, này lại là do Đoàn gia bọn họ trêu đùa cô sao? Khó trách anh đem toàn bộ mọi chuyện tính kế không sai một li, là từ sớm đã để mắt đến cô rồi hả?

Cô có tài gì đức gì, làm cho bọn họ hao tổn tâm cơ như vậy!

Bùi Dịch vừa thấy biểu tình trên mặt Tô Thi Thi liền biết cô gái này khẳng định nghĩ nghĩ lệch lạc rồi, sắc mặt anh càng thêm đáng sợ, chống lại Đoàn Chấn Ba, nhàn nhạt nói:

"Nếu anh trai không có chuyện khác, tôi trước hết mang Thi Thi đi trở về, chúng tôi buổi tối còn có việc." Anh đem mấy chữ cuối cùng nói đến phi thường ái muội.

Đoàn Chấn Ba mí mắt run lên, vội vàng nói: "Cậu có biết con bé là ai không? Cậu vốn dĩ..."

"Cô ấy là ai?" Bùi Dịch nhẹ cười, "Là ai đâu có cái gì quan hệ? Hiện tại các vị chỉ cần biết rằng, cô là người của tôi là được rồi."

Anh nói xong nhìn về phía Đoàn Ngọc Lộ, thanh âm lạnh một chút: "Sau này phải luôn tôn kính dì trẻ biết không? Nếu còn có lần sau, tôi không tha cho cô."

Bùi Dịch nói xong, lôi kéo Tô Thi Thi đang đứng im lặng ở đó, bước ra hướng ngoài cửa đi tới.

"Ba, mẹ, hai người nhìn..."

"Ngậm miệng!" Đoàn Chấn Ba gầm lên, "Tới cùng chuyện này là

sao?"

Đoàn Ngọc Lộ sợ tới mức trốn ở phía sau mẹ Đoàn, đánh chết cũng không dám nói: "Con thật sự không biết!"

Mẹ Đoàn hơi hơi nhẹ nhàng thở ra, may mắn con gái bà ta còn có điểm đúng mực, nếu là nói hết ra chuyện kia, đứa con này liền không tránh khỏi bị trách phạt.

Ra khỏi biệt thự, Tô Thi Thi vừa đến cửa, liền bỏ tay Bùi Dịch ra.

Bùi Dịch cười nhìn cô: "Lợi dụng xong liền vứt, Tô tiểu thư cũng thật vô tình."

Tô Thi Thi lạnh lùng liếc nhìn anh một cái, nhắc chân liền đi.

Chú trẻ? A, cô nghĩ tới hàng ngàn loại khả năng, cũng tuyệt đối không nghĩ tới anh chính là chú trẻ của cô!

Cô cho tới bây giờ không cảm thấy được mình ngu xuẩn như vậy, bị Hà gia lường gạt xong, hiện tại lại bị anh lừa dối!

"Tô Thi Thi!" Bùi Dịch nhíu mày, đi lên liền ôm lấy cô, đi đến một tòa biệt thự bên cạnh.

"Anh mau buông!" Tô Thi Thi tức giận đến nổi cắn lấy bả vai anh.

Bùi Dịch mày cũng không nhăn chút nào, chỉ lạnh lạnh nói: "Thì ra là em bị đả kích."

"Anh!" Tô Thi Thi tức giận đến mặt trắng bệch, trơ mắt nhìn anh đem cô ôm vào biệt thự lớn kia.

Đoàn gia có được một trang viên rất lớn, mà nhà thờ tổ của Đoàn gia cùng biệt thự của các thành viên trong gia tộc đều ở trong trang viên này.

Trừ bỏ nhà thờ tổ nằm ở chỗ sâu nhất của trang viên, biệt thự của Bùi Dịch cùng Đoàn Chấn Ba nằm ở vị trí trung tâm trang viên, hai căn là liền kề cùng một chỗ.

Tô Thi Thi sững sờ nhìn biệt thự theo phong cách châu Âu này, vẻ mặt có chút mê mang.

"Vào xem." Bùi Dịch đặt cô đến trên đất, ôm eo của cô đi vào.

Tô Thi Thi thân thể cứng đờ, theo bản năng liền nghĩ muốn chạy trốn.

"Đừng sợ." Bùi Dịch hiếm khi có được kiên nhẫn như vậy, như dỗ dành con mình vậy, ôm cô vào lòng chậm rãi đi vào trong.

Tô Thi Thi không biết là bản thân bị anh mê hoặc, hay là chính mình trong lòng cũng muốn vào xem.

Sau 21 năm, ấn tượng đối với tòa biệt thự này cơ hồ không tồn tại. Cô duy nhất nhớ rõ mẹ có chụp một bức ảnh tại nơi này.

Đã từng, cô cùng mẹ sống tại nơi này.

Khi đó, cha cô ở Đại Biệt Thự bên cạnh, cô cùng mẹ ở nơi này.

Toàn bộ, đều giống như trong tấm ảnh đó, nơi này một chút cũng chưa thay đổi. Đèn chùm bằng thủy tinh từ trên mái nhà buông xuống rơi xuống, vẫn như cũ tản ra ánh sáng ngọc quang mang, thật biết làm người nhìn cảm thấy choáng quáng mắt.

"Anh có phải từ đầu đã biết tôi là con gái của Đoàn Chấn Ba?" Tô Thi Thi mạnh cuối đầu xuống, thấp giọng hỏi.

Cô rất muốn hỏi, bọn họ gặp nhau, có phải hay không do anh cố ý an bài.

"Tô Thi Thi, cô có tin vào duyên phận không?" Bùi Dịch bỗng nhiên nâng cằm Tô Thi Thi lên, thật sự chăm chú nhìn vào mắt cô, "Quen biết được em, liền là do duyên phận."

Tô Thi Thi đôi mắt trong suốt nhìn Bùi Dịch, đáy mắt có tia sáng lên nhấp nháy, nhưng chỉ trong nháy mắt, liền khôi phục yên lặng.

Cô quay đầu, cười nhạt nói: "Chú à người lớn rồi, lại vẫn nói những lời này lừa gạt cháu mình sao?"

Bùi Dịch trên mặt đen lại, cô gái này thật không thú vị!

"Chú tiếp cận tôi, tới cùng có mục đích gì?" Tô Thi Thi mặt không chút thay đổi nhìn anh. Cô không thể nào tin toàn bộ đều là vô duyên vô cớ.

Bùi Dịch mi mắt híp nhú lại, bắt lấy cô ôm vào trong lòng: "Cô đừng quên, ban đầu là cô câu dẫn của tôi!"

Anh nói xong liền liếm liếm vành tai của cô, làm cô một trận run run.

Bùi Dịch đặc ý nói: "Tôi chỉ biết thân phận của cô sau khi cho người điều tra cô, Đoàn Ngọc Lộ cùng với Hà Chí Tường cũng là tôi làm cho người ta làm, cho hẳn chút thuốc đối với loại người bất lực như hẳn, một lần có thể để cho hẳn triệt để phế đi, cô vừa ý rồi chứ?"

"Nếu tôi vì cô làm nhiều chuyện như vậy, hiện tại nên cô báo đáp tôi rồi." Bùi Dịch nói xong liền ôm lấy Tô Thi Thi, đi lên lầu đi.

Chương 18: Bùì điên khùng

"Bùì Dịch!"

"Anh là người điên!"

Bùì Dịch khóe miệng nhếch lên, đem Thi Thi ném đến trên giường, một bên kéo cà- vạt một bên đi tới gần cô: "Kẻ điên? Được được, tôi sẽ cho cô kêu lên như người điên!"

Anh vươn người liền chiếm lấy chân của Tô Thi Thi, thân thể che đi lên, dễ dàng khống chế được cô. Môi mỏng lướt qua vành tai của cô, anh cảm giác được trong tay nắm non mềm túc co rúm lại một phen.

"Thực mất cảm." Bùì Dịch nhẹ cười, cúi đầu hôn môi cô.

Trong phòng ngủ, tiếng thét chói tai rất nhanh biến thành làm cho người ta mặt hồng tim đập "tiếng rên rỉ" . #_#

Đối mặt với người đàn ông tình trường lão luyện, Tô Thi Thi từ đầu không phải đối thủ, đến cuối cùng đã sớm quên mình ở chỗ nào, thân thể khoái cảm chi phối tất cả suy nghĩ của cô.

Lúc Tô Thi Thi chìm vào giấc ngủ, cổ họng đã khàn đặc kêu hô không thốt nên lời rồi.

Ngày hôm sau, cô ngủ thẳng đến giữa trưa mới tỉnh, phát hiện bên cạnh đã không ai.

"Uí..." Cô mới động hạ thân, phía dưới liền truyền đến một trận đau

đón, không khỏi mắng một tiếng.

Cô thực hoài nghi Bùi Dịch có phải là người hay không, thể năng quả thực so với uống thuốc rồi còn lợi hại hơn, tối hôm qua cô từ đầu liền không ngủ được!

Nhớ tới tối hôm qua anh cẩn thận giúp cô bôi thuốc, Tô Thi Thi xấu hổ đến đỏ mặt.

"Ai nha, Tô Thi Thi, mày mau tỉnh lại đi! Đang nghĩ lung tung cái gì chứ!" Tô Thi Thi gõ gõ vào đầu mình, bò xuống giường.

Tuy nhiên tối hôm qua đã hỏi rõ bọn họ không có quan hệ huyết thống, nhưng cô vẫn lại là không nghĩ muốn cùng người của Đoàn gia có liên quan gì nữa.

Rửa mặt thay đổi y phục, Tô Thi Thi đi ra cửa phòng khi đó liền hoảng sợ.

"Tô tiểu thư." Ở cửa đang đứng có một nữ giúp việc hơn ba mươi tuổi, nhìn thấy Tô Thi Thi chào, nói, "Tiên sinh đi đến công ty, ngài ấy căn dặn để cho cô chờ ngài ấy trở về cùng nhau dùng cơm. Mặt khác, dưới lầu Đoàn Nhị Tiểu Thư tìm cô."

"Đoàn Ngọc Lộ?" Tô Thi Thi lông mày cau lại, cũng không rảnh đi nghĩ lại chuyện Bùi Dịch và cô.

Đoàn Ngọc Lộ tìm cô luôn là không có chuyện gì tốt, cô vẫn lại là sớm đi khỏi.

Lúc cô còn chưa đi ra, hành lang kia liền truyền đến tiếng của Đoàn Ngọc Lộ: "Tô tiểu thư, ngủ thẳng mặt trời lên cao mới rời giường, gia giáo cũng thật tốt."

Tô Thi Thi sắc mặt nhất thời trầm tiếp xuống, lạnh lùng nhìn cô ta liếc mắt một cái, nhìn không chớp mắt đi qua.

Người bị chó cắn, tổng thể không thể đi cắn ngược lại.

"Này, nói chuyện với cô đấy, cô điếc sao? Cô cho rằng ở lại bên cạnh chú trẻ là có thể vô tư rồi hả?" Đoàn Ngọc Lộ vươn người kéo tay Tô Thi Thi lại, oán hận nói.

Tô Thi Thi liếc xéo: "Chú trẻ? Anh ấy họ Bùi, cô họ Đoàn, các người có bao nhiêu quan hệ? Cô muốn ghen tị với tôi cứ việc nói thẳng, không cần tìm quan hệ để nói."

"Cô! Chú là con riêng của ông nội, liền là chú trẻ của tôi!" Đoàn Ngọc Lộ tức giận nói.

"Nếu tôi nhớ không lầm mà nói, Bùi Dịch chưa từng có tuyên bố mình là người Đoàn gia?" Tô Thi Thi dùng lực rút tay về, cười lạnh, "Các người thật đúng là tự dán vàng lên mặt mình!"

"Cô!" Đoàn Ngọc Lộ tức giận đến sắc mặt trắng bệch, đi theo, "Được, tôi với cô là Hà Chí Tường mà ghi nợ! Cô đem tôi hại thành cái dạng này, chẳng lẽ liền quên hết rồi hả?"

Cô muốn ly hôn, chắc chắc Hà gia sẽ chết sống không đồng ý, cô lại không dám cùng cha mình nói, chỉ có thể âm thầm chịu đựng chẳng lẽ liền bỏ qua sao?

"Cô phá hoại hôn nhân của tôi, bắt tôi ly hôn lúc đó không phải rất thích thú sao?" Tô Thi Thi quay đầu liếc cô ta một cái, "Xem bộ dáng ngày hôm qua, Đoàn Chấn Ba còn không biết đưa con gái của ông ta theo người ta cưới chui thôi?"

"Cô dám uy hiếp tôi?" Đoàn Ngọc Lộ biến sắc, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn cô.

Tô Thi Thi lười phản ứng lại cô ta: "Nơi này không phải nhà của cô, xin khuyên cô khẩn trương rời khỏi."

"Nơi này cũng không phải nhà cô, cô dựa vào cái gì để bắt tôi đi?"
Đoàn Ngọc Lộ tức giận đến vừa muốn tới bắt Tô Thi Thi., o

Cô ta liền là nhìn Tô Thi Thi không vừa mắt. Nhớ tới trước đây cô cùng mẹ đến Đoàn gia, cha cô ta để cho cô ta cùng Tô Thi Thi đi học cùng nhau đến trường. Các học sinh đều đã ngầm nói mẹ cô ta là tiểu tam, bà là tiểu tam sinh ra tiểu tiện nhân. Khi đó cô liền hận chết Tô Thi Thi!

"Vợ trước sinh con gái liền khá lắm sao? Người mẹ đoán mệnh của cô còn không phải ngoan ngoãn đem vị trí Đoàn phu nhân tặng cho mẹ tôi?" Đoàn Ngọc Lộ nheo lại mắt, trong lòng như là biến thành ma quỷ, tay liền dùng lực đẩy Tô Thi Thi.

Hai người chính đang đứng ngay bên cạnh tay vịn của lang can trên lầu, Tô Thi Thi một cái không chú ý, cả người mất đi trọng tâm, hướng lang can ngã xuống.

"A!"

"Tô tiểu thư!"

Toàn bộ mọi chuyện phát sinh nhanh như vậy, Tô Thi Thi còn chưa phản ứng kịp, cả người liền té rào chắn bên ngoài, cấp tốc sắp rơi xuống dưới lầu.

"Ô Thi Thi!" Cửa truyền đến tiếng gầm thét của người đàn ông, cả người nhanh chóng hướng bên trong xông tới.

Chương 19: Té lầu

Trong nháy mắt thời gian, giống như qua một thế kỷ vậy. Tô Thi Thi tình thế cấp bách trong lúc hoảng loạn bắt được đèn chùm thủy tinh.

"Tô Thi Thi, bình tĩnh! Nhất định phải bình tĩnh!" Tô Thi Thi từ từ nhắm hai mắt, giống như là đang nói cho chính mình, cô không thể loạn, đèn thủy tinh này đều đã treo hai mươi mấy năm, nhất định chống đỡ không được lâu lắm!

"Tô Thi Thi, đừng loạn." Bùi Dịch bước nhanh chạy đến phía dưới đèn thủy tinh, sắc mặt đáng sợ dọa người. Nhưng sợ dọa đến Tô Thi Thi, thanh âm của anh đều đã nhẹ rất nhiều.

Chết tiệt, tại sao ở trong nhà anh lại phát sinh loại sự tình này!

"Bùi Dịch?" Tô Thi Thi nghe được thanh âm của anh, mở mắt ra, trong lòng không biết sao, bỗng nhiên kiên định rất nhiều.

"Ngoan, tiếp tục duy trì thân thể không cần lắc lư, từ từ buông tay, tôi ở phía dưới tiếp đón em." Bùi Dịch đi đến phía dưới Tô Thi Thi, vươn tay nhẹ giọng nói. #_#

"Không được." Tô Thi Thi nhìn thoáng qua phía dưới, chỉ cảm thấy đầu óc một trận choáng váng.

Nơi này cách mặt đất ít nhất cao ba thước, nhảy xuống kiểu gì cũng bị thương.

Chỉ là cô mới vừa động, đèn thủy tinh bỗng nhiên phát ra một trận

"Rắc rắc vụn vỡ" thanh âm.

Đèn muốn rơi xuống rồi!

Tô Thi Thi sợ tới mức động cũng không dám động, ngay cả như vậy, đèn vẫn lại là kịch liệt lắc lư trở lại, bất cứ lúc nào đều có thể rơi xuống.

"Tô Thi Thi, buông tay, tôi sẽ tiếp được em. Ngoan." Bùi Dịch nhìn nóc nhà đang bóc ra càng ngày càng lớn đèn thủy tinh sắp chống đỡ không nổi, sắc mặt trầm trầm, kiên nhẫn hết.

"Tin tưởng tôi."

Tô Thi Thi nhìn hai tay anh dang ra, hốc mắt có chút nóng lên. Cô không nghĩ tới người đàn ông này sẽ tới cứu mình.

Đúng là - -

Bùi Dịch mắt thấy đèn muốn rơi xuống, bỗng nhiên hét lớn một tiếng: "Tô Thi Thi, đừng thất thần nữa!"

Tô Thi Thi bị như thế liền giật mình, tay mềm nhũn liền buông lỏng ra. Chỉ nghe rầm một tiếng, đèn thủy tinh hợp với người cô đồng thời rơi xuống.

"A!" Tô Thi Thi vội vàng nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy một trận ngán ngủi mất trọng lực, một giây sau, cô liền rơi vào trong một vòng tay ấm áp.

Bùi Dịch tiếp được cô!

Lúc cô lại vẫn chưa kịp thở ra, liền nghe bên cạnh lại truyền đến một

tiếng thét chói tai.

Chỉ thấy đèn thủy tinh vĩ đại kia lúc cô rơi xuống khi đó vung ra, mà lại hướng tới hành lang rào chắn đánh tới, hướng thẳng tấp địa nện vào trên người Đoàn Ngọc Lộ.

"Á!" Đoàn Ngọc Lộ nửa người bị áp ở dưới đèn thủy tinh, thiếu chút nữa ngay tại chỗ liền ngất đi.

"Cứu tôi! Mau đưa đến lấy nó ra!" Đoàn Ngọc Lộ khóc hô.

Này thật sự là - -

Quá sung sướng!

Tô Thi Thi bỗng nhiên quay đầu nhào vào trong lòng Bùi Dịch, vui vẻ cười rộ lên.

Tự tác nghiệt không thể sống, những lời này hiện tại ở trên người Đoàn Ngọc Lộ triệt để phát huy được vô cùng nhuần nhuyễn.

Bùi Dịch thân thể cứng đờ, người phụ nữ trong lòng thật quá là không nắm bắt được rồi, vừa rồi còn sợ được muốn chết, bây giờ lại lại vẫn có tâm tình cười người khác.

Thật là thú vị!

Anh ôm tay cô cũng nắm thật chặt, trong lòng vẫn đang còn có chút sợ hãi. Vừa rồi nếu anh đứng lúc đó không đuổi tới kịp, hậu quả thực nghĩ cũng không chịu đựng nổi.

Tô Thi Thi lúc này mới phát hiện chính mình còn bị Bùi Dịch ôm, vội vàng động đậy thân thể: "Mau buông tôi xuống."

Bùi Dịch mặt lập tức đen.

"Chú trẻ, cứu tôi!" Đoàn Ngọc Lộ khóc hồi lâu, lại không một người tới cứu mình, nhất thời luống cuống.

Nhón người hầu nghe tin liền chạy tới rồi nhưng cả đám đều lo lắng đề phòng nhìn anh, không có Bùi Dịch lên tiếng, ai dám động?

Bùi Dịch ngẩng đầu lạnh lạnh lườm một cái nhìn hai nữ giúp việc đứng ở lầu hai ra lệnh: "Đi xem Đoàn Nhị Tiểu Thư thế nào rồi."

Vâng dạ nữ giúp việc nhanh chân bước tiếp đến, đi sát vào Đoàn Ngọc Lộ cẩn thận kiểm tra rồi một lần, đứng lên hướng xuống dưới lầu nói, "Tiên sinh, Nhị Tiểu Thư bị đè lên chân, nên là không có nguy hiểm đến tánh mạng."

Bùi Dịch khòe miệng nhếch lên: "Nếu Nhị Tiểu Thư thích lầu hai nhà ta như vậy, vậy thì để cô ta ngồi đó chơi một hồi đi."

Anh nói xong kéo Tô Thi Thi hướng phòng khách đi đến.

Đoàn Ngọc Lộ thiếu chút nữa ngất đi, sốt ruột hô: "Chân của tôi đau quá, sẽ chết, nhanh lên cứu tôi! Chết tiệt, cứu tôi! Nhanh đi giúp tôi bảo tôi mẹ đến, cứu tôi!"

Trong phòng khách, Tô Thi Thi ngồi vào ghế sofa bằng da thiết kế theo phong cách Châu Âu, nhắm mắt, nhíu mày nói: "Cực kỳ âm ỉ à."

Bùi Dịch ngồi ở bên cạnh, nhíu mày nhìn cô: "Em chẳng lẽ không muốn hưởng thụ cô ta thét chói tai?"

Tô Thi Thi sắc mặt đỏ lên, người đàn ông này liền đem những suy

ngĩ ở trong lòng cô nói ra hết.

Hai người đang nói chuyện, từ cửa liền có người hầu tiến vào thông báo, nói Đoàn phu nhân đã tới.

Đoàn gia có hai vị phu nhân. Đoàn phu nhân là vợ hiện tại của Đoàn Chấn Song phu nhân Phương Thanh Hoa, cũng là mẹ của Đoàn Ngọc Lộ. Một vị khác liền là mẹ của Bùi Dịch, mẹ kế của Đoàn Chấn Song, Nhậm Tiểu Vi, Đoàn gia mọi người gọi bà Vi phu nhân.

Bùi Dịch nghiêng người tựa vào trên ghế sofa, một bàn tay tai to đặt lên cạnh thành ghế sofa, tùy ý gõ gõ ngón tay: "Để cho bà ta tiến vào."

Tô Thi Thi ngồi thẳng người dậy, mang trà trà hoa hồng trà thượng hạng đưa lên uống một ngụm, lại đem điểm tâm đặt trên bàn ăn ngon lành.

Bị Bùi Dịch hành hạ cả đêm cộng thêm cho tới trưa không ăn cái gì, đã sớm đói dẹp bụng rồi.

Phương Thanh Hoa tiến vào liền nhìn đến Bùi Dịch ngồi ở trên ghế sofa, Tô Thi Thi ngồi ở bên cạnh anh chính đang nồng nhiệt địa ăn uống, mà con gái của bà ta lại ở trên lầu hai khóc rống thét chói tai.

Bà ta tức giận đến sắc mặt trắng bệch, mới vừa nghe được hạ nhân báo lại nói Nhị Tiểu Thư ở trong này cầu bà qua, liền biết sự tình không tốt rồi.

Nhưng bà ta vẫn lại là treo nụ cười trên mặt, nói với Bùi Dịch: "Tiểu Dịch, Ngọc Lộ có phải hay không chọc giận gì làm cho cậu mất hứng rồi hả? Con bé còn nhỏ không hiểu chuyện, cậu không nên cùng nó so đo. Hiện tại có thể hay không trước để cho tôi đưa nó đi bệnh

viện?"

Bùi Dịch cười châm biếm nhìn bà ta: "Đây là cách chị dâu giáo dục con mình sao? Thiếu chút nữa gây ra chuyện hại chết người, bởi vì tuổi còn nhỏ liền tính cho qua sao? 23 tuổi không nhỏ, nếu chị dâu dạy không được, ta đây chú trẻ hôm nay liền tốt bụng dạy dỗ đứa cháu này một chút."

Bùi Dịch nói xong liền hất tay: "Thình Đoàn phu nhân ra ngoài."

Bên cạnh lập tức đi tới một vị vệ sĩ, kéo Phương Thanh Hoa không nói hai lời liền đi ra cửa.

"Khụ khụ..." Tô Thi Thi bị sặc lên.

Cô hôm nay xem như biết cái gì kêu bá đạo rồi!

Chương 20: Chúng ta đi đăng ký

"Bùi Dịch, cậu không nên quá đáng như vậy!" Phương Thanh Hoa biến sắc, quay đầu lại trừng mắt với vệ sĩ, "Người dám đụng chạm ta thử xem?"

Vệ sĩ sắc mặt không chút thay đổi, khom lưng liền vươn tay khiêng bà ta lên.

Người ở nơi này, đều chỉ nghe theo mệnh lệnh mà Bùi Dịch phân phó.

"A!" Phương Thanh Hoa choáng váng, từ khi bà ta gả vào Đoàn gia tới nay chưa bao giờ phải chịu qua loại đối đãi này, thật xấu hổ, thiếu chút nữa liền sợ đánh mất hình tượng hiền lành, cô không chửi ầm lên.

"Mẹ! Người đừng đi, mau cứu con, con không muốn chết!" Đoàn Ngọc Lộ ở trên lầu nghe được tiếng của mẹ mình, lúc này liền quát to lên.

Chân của cô ta đã hoàn toàn đã tê rần lên, toàn thân mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Trên người đèn thủy tinh mặc dù có một nửa lúc rơi xuống vỡ nát, nhưng cô ta vẫn như cũ đẩy không ra nó. #_#

Phương Thanh Hoa nghe được lòng đều đã run lên một cái, quay đầu hướng Bùi Dịch nói: "Tiểu Dịch, chuyện này là Ngọc Lộ không đúng, nhưng nó làm gì sai cũng là nên để anh của cậu tự mình dạy dỗ."

Cô nói xong lại hướng về phía Tô Thi Thi hô: "Tô tiểu thư, Ngọc Lộ dù sao cũng là cháu gái của bà nội cô, nếu là nó gặp chuyện không may, bà nội cô cũng sẽ đau lòng vậy, cô nói phải hay không?"

Tô Thi Thi đang ăn động tác liền dừng lại, trong mắt tàn độc chớp lóe rồi biến mất.

Bà ta lại uy hiếp cô! Cô tuyệt đối tin tưởng, nếu Đoàn Ngọc Lộ nếu như thực sự xảy ra chuyện gì, người của Đoàn gia tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho bà nội của cô!

Bùi Dịch sắc mặt cũng trầm tiếp xuống.

Dám ở trước mặt anh uy hiếp người nhà của cô, những người này lá gan là càng lúc càng lớn rồi!

Anh vừa muốn nói chuyện, đã thấy Tô Thi Thi bỗng nhiên kéo tay áo anh một phen.

"Bùi tiên sinh." Tô Thi Thi cắn chặt răng, gần từng chữ nói, "Phiền toái, giờ cao đánh khế."

Cô gái này!

Bùi Dịch trong mắt hiện lên tia tức giận, anh giúp cô hạ giận, mà cô ngốc này...

Mà khi anh nhìn đến Tô Thi Thi tay đang nắm chén trà ngón tay xiết chặt đến trắng bệch lại run nhẹ khi đó, ánh mắt anh cong lên, vậy mà thật sự thỏa hiệp rồi.

"Để cho Đoàn phu nhân qua đi."

Anh nói xong vươn tay ôm lấy Tô Thi Thi: "Tôi đi lên giúp em kiểm tra một chút vừa rồi có bị thương hay không."

"Anh!" Tô Thi Thi ngượng ngừng lại vừa tức giận, anh đâu nào muốn kiểm tra, từ đầu lại là nghĩ muốn giờ trò lưu manh!

"Sao vậy? Nghĩ muốn ở phía dưới kiểm tra?" Bùi Dịch cúi đầu thì thầm vào bên tai cô, nhẹ giọng nói, "EM chắc không?"

"Lưu manh!" Tô Thi Thi quay mặt, mặc kệ anh.

Ở bên kia, Phương Thanh Hoa bước nhanh chạy đến lầu hai, nghĩ muốn muốn tìm người hỗ trợ, chắc chắn bên này người hầu của Bùi Dịch từ đầu không nghe bà ta chỉ huy. Bà ta phải đi về kêu người đến thì mất thời gian, chỉ là bản thân phải tự động thủ.

"Mẹ, người nhanh lên. A, nhẹ chút, đau chết con rồi!" Đoàn Ngọc Lộ liền hét chói tai khí lực đều không có, nằm trên mặt đất ỉu xiu hô.

Phương Thanh Hoa vừa thấy trên đùi con gái mình đều là máu, hốc mắt lập tức liền đỏ, hạ giọng mắng: "Không cho con tới, con càng muốn đến gây chuyện!"

"Con..."

"Đừng nói nữa." Phương Thanh Hoa nhìn thấy Bùi Dịch ôm Tô Thi Thi đi tới, ánh mắt tối sầm lại, cúi đầu động tác nhanh hơn

"Đoàn phu nhân trước khi rời đi, phiền toái thu dọn nơi này sạch sẽ." Bùi Dịch nhìn thấy trên đất bừa bãi mảy mòi lại một phen, đối với người hầu bên cạnh nói, "Các người canh chừng ta, bọn họ không quét sạch sẽ không được rời khỏi!"

Đây là nhà của Bùi Dịch anh, bọn họ làm sao có thể tùy tiện tới? Đến anh còn làm thương tổn người phụ nữ của anh, chán sống rồi!

Phương Thanh Hoa xiết chặt quả đấm, gặp Đoàn Ngọc Lộ muốn nói gì đó, vội vàng bịt kín miệng của cô ta lại.

"Nếu như để cho Chấn Ba biết chúng ta chọc tiểu hồ li này, phỏng chừng sẽ bị quở trách." Phương Thanh Hoa âm thầm cắn răng, hôm nay bà ta sẽ âm thầm chịu đựng là được rồi!

Bùi Dịch đem Tô Thi Thi ôm vào phòng ngủ, bây giờ động tác trái lại cực kỳ ôn nhu, chẳng qua Tô Thi Thi vẫn lại là cảm thấy được cực kỳ sợ hãi.

"Anh đừng làm càn, tôi hiện tại cái kia... Nơi đó... Lại vẫn đau nhứt." Tô Thi Thi đỏ bừng cả khuôn mặt nói.

"Tô tiểu thư suy nghĩ cái gì? Tôi chỉ là muốn thay em kiểm tra một phen có bị thương hay không thôi." Bùi Dịch nói xong liền vươn người ôm cô vào trong lòng, trên dưới đánh giá cô một vòng, "Nếu em nghĩ muốn như vậy, tôi liền phối hợp với em."

"Không cần!" Tô Thi Thi vội vàng nhảy ra thật xa, xấu hổ đỏ mặt đến độ có thể rỉ máu rồi.

Sao mà gặp phải anh, cô ngay cả nói chuyện cũng nói không lại anh!

Bùi Dịch nhìn cô khuôn mặt đỏ bừng bộ dáng đáng yêu, con người sắc bén càng ngày càng mờ.

Tô Thi Thi ngũ quan cũng không phải cực kỳ tinh xảo, nhưng này một đôi mắt to đen nhánh đồng tử đặc biệt linh động, nhất là những lúc cô

thẹn thùng.

Nhớ tới tối hôm qua lúc cô ở dưới thân anh dùng này hai mắt mê ly nhìn anh...

"Anh! Anh!" Tô Thi Thi hoảng sợ nhìn anh dưới thân bộ phận kia đã nổi cộm lên hùng vĩ, "Anh hẳn không phải lại uống thuốc đi đi?"

"Uống thuốc?"

"Lại?"

Bùi Dịch mặt đen tối vô cùng: "Tô Thi Thi, em thật sự là cần tôi giáo huấn rồi!"

"Không cần!"

"Không cần? Thân thể của em so với em thành thực hơn nhiều!" Bùi Dịch đê nặng Tô Thi Thi hung hăng muốn một lần, mới thoả mãn.

△△

Cô gái này, so với thuốc lợi hại hơn!

Tô Thi Thi nằm ở trên giường, đến khí lực chuyển động đầu ngón tay đều không có rồi.

Bùi Dịch mặc quần áo tử tế, cúi đầu nhìn thấy cô ủ khuất vĩnh môi, thâm cảm thấy buồn cười.

Mấy ngày nay cô gái nhỏ này được anh chăm sóc làn da càng ngày càng tốt, non mềm đến độ có thể nhéo ra nước.

Có một người phụ nữ như vậy mỗi ngày ở nhà chờ anh trở về, hình

như cũng rất tốt.

Nghĩ tới đây, Bùi Dịch ngồi đến bên giường, ánh mắt ôn nhu rất nhiều: "Ô Thi Thi, chúng ta ngày mai đi đăng ký kết hôn. Sau này em liền ở nơi này."

"Cái gì?" Tô Thi Thi lờ mờ rồi.

Chương 21: Đầu óc anh bị kẹt cửa rồi

"Đầu óc anh bị kẹt cửa rồi!" Tô Thi Thi kìm nén hồi lâu, chỉ nói như thế một câu.

Đi đăng ký kết hôn? Ở lại Đoàn gia? Anh làm sao vậy? Quả thực điên rồi!

"EM lặp lại lần nữa?" Bùi Dịch nguy hiểm tiếp sát, cô cũng dám cự tuyệt anh!

"Anh... Anh đừng luôn luôn cũng chỉ dùng duy nhất chiêu này!" Tô Thi Thi lui chân từ nay về sau rút lui, "Chú ý đến sức khỏe đi!"

Bùi Dịch thân thể cứng đờ, rồi sau đó mi mắt nheo lại, nguy hiểm nhìn cô: "Thì ra là em thích kiểu mới, được được, tôi còn có một trăm lẻ các loại tư thế chur thử qua! Em yên tâm, tôi tuổi trẻ thể lực rất khỏe mạnh, tuyệt đối có thể thỏa mãn em!"

Bùi Dịch nói xong bắt được chân của Tô Thi Thi, một tay liền lấy cô kéo trở lại. #_#

"Anh!" Tô Thi Thi bực bội khóc, "Tôi không phải là đồ chơi của anh! Anh mau buông! Muốn kết hôn có rất nhiều cô gái sẽ nguyện ý gả cho anh, anh sao cứ phải tìm tôi làm chi? Anh có xấu hổ hay không!"

"Em lặp lại lần nữa?" Bùi Dịch tính tình hoàn toàn bị chọc tức rồi. Nhiều năm như vậy, anh lần đầu tiên có ý định muốn kết hôn, lại bị cô như vậy ghét bỏ!

"Em nói không sai, có rất nhiều cô gái sẽ nguyện ý lên giường của tôi! Tôi không phải không có em thì không được!" Bùi Dịch lạnh lùng nhìn cô một cái, đứng dậy cũng không quay đầu lại đi ra ngoài.

"Xem chừng Tô tiểu thư, không cho cô ấy rời khỏi biệt thự." Ngoài cửa truyền đến tiếng của Bùi Dịch.

Tô Thi Thi vừa nghe, quay đầu lại nhìn, mặc quần áo tử tế vội vàng đuổi theo. Không cho cô rời khỏi biệt thự, công việc của cô phải làm sao đây? Bà nội của cô ở nơi đó làm sao đây?

"Bùi Dịch!" Tô Thi Thi bởi vì lao đi quá mau, trước mặt bỗng tối sầm, một trận mê muội truyền đến, một cái lão đảo liền bỏ nhào ra phía trước.

"A!" Trọng vật rơi xuống phát ra âm thanh vang dội trầm đục, nghe cũng rất đau.

"Thật là ngu dốt!" Bùi Dịch nhíu mày, bước nhanh đi trở về tới kéo cô, thờ ơ liếc cô, "Này lại là em dùng thủ đoạn câu dẫn tôi sao?"

Tô Thi Thi đau đến nhe răng trợn mắt, tức giận liếc anh một cái: "Nếu tôi vừa rồi ngã chết, nhất định là làm quỷ cũng đi theo ám anh cho anh xui xẻo đến chết!"

Bùi Dịch thiếu chút nữa nhin không được cười ra tiếng.

Cô gái này này rõ là...

Tô Thi Thi vụng trộm xem biểu tình của Bùi Dịch, thấy anh như vậy không tức giận, hạ giọng mềm mỏng nói : "Tôi... Vừa rồi tôi nói chuyện quá thật có chút lỗ lời."

Muốn nói ra, hai người lần đầu tiên gặp nhau vẫn lại là cô chủ động bò lên người anh, sau này anh lại một mực giúp cô, anh muốn cùng cô kết hôn, cô như vậy nói anh quả thật cực kỳ không đúng rồi.

Bùi Dịch ngần ra, không nghĩ tới cô sẽ giải thích.

Anh phụng phịu nói: "Em đuổi theo tôi ra tới đây chính là vì nói cái này?"

Tô Thi Thi sắc mặt cũng nghiêm túc lên, chỉ chỉ sô pha dưới lầu: "Nói chuyện đi."

Bùi Dịch trong mắt hiện tia sáng, đối với người hầu khoát tay, làm cho bọn họ lui xuống, chính mình ôm lấy Tô Thi Thi đi xuống dưới lầu.

Tô Thi Thi sắc mặt đỏ lên, người này sao lại thích ôm ấp cô như vậy!

Đến chỗ dưới lầu, Tô Thi Thi ngồi xuống chỗ cách anh rất xa, điều chỉnh lại suy nghĩ, nói: "Bùi tiên sinh, tôi cực kỳ cảm kích anh đã giúp tôi. Nhưng anh cũng biết tôi cùng Đoàn gia có ân oán, tôi không nghĩ muốn cùng người của Đoàn gia có chút quan hệ."

Bùi Dịch nhàn nhạt dựa nhìn cô: "Tôi họ Bùi."

"Dù vậy, anh hiện giờ cũng coi như là người của Đoàn gia." Tô Thi Thi trong thanh âm chứa nhiều hơn một phần đau thương.

Cô cho rằng chính mình đã né tránh Đoàn gia, không nghĩ tới bởi vì một hồi ngoài ý muốn lại dây dưa vào lần nữa.

"Tô Thi Thi." Bùi Dịch bỗng nhiên xoay mặt cô qua bắt cô nhìn anh,

ngón tay vuốt ve gương mặt cô, híp mắt nói, "Tôi là tôi, Đoàn gia là Đoàn gia, Bùi Dịch tôi có được như hôm nay là dựa vào chính mình. Tôi nói rồi, cô đã làm hư thứ trân quý đó của tôi, chỉ có thể đem chính mình bồi thường cho tôi!"

"Anh!" Tô Thi Thi bực mình không thôi, người này có thể hay không hảo hảo nói chuyện phiếm?

Cô lạnh mặt xuống nói: "Cái điện thoại kia của anh giá trị bao nhiêu tiền, tôi sẽ bồi thường cho anh."

Người này để cho Hà gia thường tiền không nói, lại còn bắt cô bồi thường, cũng thật quá tham lam rồi.

Bùi Dịch thần sắc lạnh xuống: "Hồi ức. Em bồi thường được sao?"

Tô Thi Thi sững sốt. Hồi ức? Là người yêu cũ của anh sao? Chỉ là cô còn không có suy nghĩ cẩn thận, đã bị Bùi Dịch nhốt chặt ở trên miệng cắn một ngụm.

Bùi Dịch ở trên cánh môi của cô, trầm giọng nói : "Tô Thi Thi, cho nên em chỉ có thể giúp tôi tạo nên hồi ức mới, dùng quãng đời còn lại của em để hoàn lại."

Trong lời nói của anh chứa đựng đầy tia ưu thương, Tô Thi Thi chợt ngẩn ra.

Chỉ là - -

Cô đẩy ra anh nói: "Tôi không đồng ý! Anh không thể coi thường ý kiến của tôi mà tự ý quyết định, tôi là người không phải đồ chơi của anh! Bồi đền cái gì bồi đền..."

Tô Thi Thi nhìn đến Bùi Dịch sắc mặt càng ngày càng khó coi, tiếng nói chuyện càng ngày càng nhỏ, rụt rụt cổ, đành phải nói: "Cha anh, cũng là ông nội của tôi chắc chắn sẽ không đồng ý!"

Ông nội hai chữ cô nói ra thật không luu loát, nếu có thể, cô đời này cũng không nghĩ muốn nhắc đến cái từ này.

Thượng bất chính hạ tắc loạn, cha của cô là sản sao của ông nội. Mà bọn họ ngay cả người vợ kết tóc còn có thể đối xử cực kỳ tàn nhẫn!

Nhớ tới những chuyện mà bà nội cô từng trải qua, trong lòng cô liền khổ sở.

Bùi Dịch con người càng ngày càng tối sầm lại, âm thanh lạnh lùng nói: "Tôi muốn kết hôn, cưới người nào, có cần ông ta đồng ý không?"

Tô Thi Thi cuối cùng không phản đối, người này hoàn toàn không thể nào nói chuyện phiếm.

Cô nghĩ nghĩ, nói: "Bây giờ không đề cập tới cái này, tôi hiện tại muốn đi làm! Anh không thể giam cầm tự do của tôi, bằng không tôi nhất định phản kháng tới cùng! Anh cũng biết, tôi cái gì đều đã làm được..."

Bùi Dịch nhìn cô gái đang nói không ngừng trước mặt, trong mắt hiện lên quét xuống giảo hoạt.

Đi làm?

"Có thể." Anh gật đầu.

"Hả?" Tô Thi Thi hồ nghi nhìn anh, anh sao tự dưng tốt như vậy?

Nhưng một giây sau, cô liền từ trên ghế sofa đứng lên, trong thân thể coi như đột nhiên đột nhiên tràn đầy năng lượng, đi lên cầm lấy túi xách bỏ chạy.

Cơ hội tốt như vậy không bắt lấy mới là lạ!

Chỉ là lúc cô trở lại công ty, lại ngoài ý muốn phát hiện công ty nhìn cực kỳ quý dị.

"Chú lý, xảy ra chuyện gì? Hôm nay sao lại như vậy không thấy hai đi làm?" Tô Thi Thi nhìn thấy văn phòng trống không, hỏi bảo an trước đại sảnh.

"Tô tiểu thư còn không biết? Ông chủ ôm tiền bỏ trốn rồi, mọi người tiền lương cũng chưa lấy, rất nhiều người đã tự nhận mình xui xẻo rời đi, còn vài người ở lại nhìn xem tình hình." Bảo an vừa nói vừa lắc đầu, "Tôi thấy chúng ta chắc là không lấy lại được tiền lương rồi, tôi cũng cần phải đi tìm việc khác thôi."

"Sao đột nhiên lại như thế?" Tô Thi Thi triệt để lơ mờ, chuyện này một chút dấu hiệu cũng không có.

Hai ngày trước, ông chủ còn nói với cô làm tốt dự án lần này, đến tết sẽ tặng tiền thưởng cho cô. Chỉ chớp mắt, người bỏ chạy rồi sao?

△△

Cô không tin lắm, đúng là lúc đi vào bên trong sau khi nghe ngóng, phát hiện ông chủ quả thật chạy mất rồi. Nơi này lập tức cũng sẽ bị chính phủ ngành niêm phong.

"Lòng dạ quá hiểm độc rồi!" Tô Thi Thi nghiến răng nghiến lợi, công trình cô đang phụ trách đã gần hoàn thiện rồi, vốn đang trông cậy vào đấy đến trích phần trăm giúp bà nội cô mua một căn nhà mới tốt một

chút, bằng không cùng Hà gia phân chia tài sản lại không biết muốn đợi bao lâu.

Hiện tại, đều đã xong rồi.

Nóc nhà bị thủng còn gặp mưa suốt đêm, lúc này, Tô Thi Thi nhận được cuộc điện thoại của hàng xóm nhà bà nội cô gọi tới.

"Thi Thi, mẹ chồng và chồng cô đến đây náo loạn! Cô mau tới nhanh, bà nội cô tình hình nhìn không tốt lắm." Bác gác hàng xóm còn không biết chuyện Tô Thi Thi đã ly hôn, chỉ nghĩ rằng vợ chồng cô gây gổ làm phiền đến bà nội ở nhà.

Tô Thi Thi sắc mặt trắng nhợt, quay đầu lại, co cẳng chạy.

Cô vừa chạy vừa gọi 110. Bây giờ, cô tuyệt đối sẽ không như vậy mà chịu bỏ qua!

Chương 22: Người đàn bà chanh chua chửi bậy

Chỗ ở của Phương Ngọc Hoa, nằm trong một con hẻm cũ nát nhỏ đang phát ra một hai câu chanh chua tiếng chửi bậy.

Bỗng nhiên, một còi cảnh sát chói tai phá tan tiếng chửi bậy.

"Mẹ, cảnh sát đến đây." Hà Chí Tường chạy đến sân cửa nhìn một phen, vội vàng chạy về nói với phú Tuyết Trân.

Phú Tuyết Trân thu hồi cánh tay đang chỉ vào Phương Ngọc Hoa, hướng bên ngoài nhìn lại: "Sao lại có chuyện như vậy? Ai dám nhiều chuyện, xen vào việc nhà người khác mà dám báo cảnh sát? Không đem Hà gia chúng ta để vào mắt đúng không?"

"Là tôi báo cảnh sát đây." Từ ngoài sân, cửa truyền đến một âm thanh lạnh như băng, Tô Thi Thi cùng một vị cảnh sát cùng nhau đi đến.

Tô Thi Thi không nghĩ tới lần này báo cảnh sát lại là vị mà mấy ngày hôm trước cô đi báo án tiếp nhận hồ sơ cáo trạng của cô, vì thế hai người liền cùng nhau đi đến. #_#

"Tiểu tiện nhân, cô rốt cục đến đây!" Phú Tuyết Trân cùng Hà Chí Tường vừa thấy Tô Thi Thi đến, mắt liền đỏ lên, nếu không có cảnh sát ở đây, nhất định xông lên trước đánh cho cô một cái tát.

Tô Thi Thi nhìn cũng chưa từng nhìn bọn họ, ba chân bốn cẳng đi đến bên cạnh Phương Ngọc Hoa: "Bà nội người không sao chứ?"

"Bà nội không có việc gì. Cháu ngoan, con đi trước đi, bà nội có thể ứng phó..."

"Bà nội, chúng ta không sợ!" Tô Thi Thi nâng bà nội của mình dậy, hốc mắt ướt át.

Từ nhỏ đến lớn, cô bà nội vẫn luôn như vậy che chở cô, vì cô đã chịu quá nhiều thiếu ủy khuất rồi.

Bây giờ, cô tuyệt đối hẳn không lại làm cho người ta khi dễ!

"Cảnh sát Vương, cô vừa rồi cũng nghe được, bọn họ mắng có bao nhiêu khó nghe. Bà nội tôi đã hơn 70 tuổi, mấy ngày hôm trước vừa mới bị bọn họ làm cho tức giận đến ngất xỉu phải đưa đi bệnh viện. Hiện tại bọn họ rõ ràng là muốn đem người bức tới chết, tôi tố cáo bọn họ cái gì cố ý đã thương người đã đủ bằng chứng chưa?" Tô Thi Thi nói với vị cảnh sát tiếp nhận hồ sơ.

"Thối tha đáng chết, cô nói bậy cái gì?" Hà Chí Tường làm bộ liền muốn tiến lên đánh Tô Thi Thi.

Cảnh sát Vương không nói hai lời liền lấy còng tay khào trụ cổ tay hắn: "Trước mặt cảnh sát còn dám đánh người, cái này là tội cố ý đã thương người là chứng cứ xác thực rồi."

"Người làm cái gì? Mau thả con trai ta ra! Biết chúng ta là ai không?" Phú Tuyết Trân biến sắc, cấp bước lên phía trước bắt lấy còng tay, la lớn.

Cảnh sát Vương mặt không chút thay đổi nhìn bà ta: "Tôi mặc kệ các người là ai, cũng chỉ là người sống trên đất nước này phải tuân theo luật pháp. Chẳng lẽ các người còn muốn đánh luôn cảnh sát hay

sao?"

Một đám tội danh chụp xuống, pPhú Tuyết Trân cũng u mê.

Bà ta lập tức phản ứng kịp, chỉ vào cảnh sát Vương cùng Tô Thi Thi mắng: "Các người là cùng một phe sao?"

Cảnh sát Vương triệt để phát hỏa, nói với mấy cảnh sát phía sau: "Đem hai người này mang về sở cảnh sát cho tôi!"

Vị này cùng Tô Thi Thi mới gặp mặt đây là lần thứ hai mà thôi. Mấy ngày hôm trước Tô Thi Thi báo án với cô, nói cô ấy bị chồng mình hạ thuốc tuy đồng tình nhưng là cô không có biện pháp giúp gì được, hiện tại nhìn thấy chồng và mẹ chồng của cô đối xử với cô như vậy, trong lòng cảnh sát Vương liền càng thêm phần nộ thay!

"Mang đi!" Loại mẹ chồng và chồng ác độc như thế này không tạm giam trước 48 giờ thực thấy có lỗi với quần chúng nhân dân!

"Tô tiểu thư, lão nhân gia, phiền toái hai vị theo chúng tôi cùng đi cục cảnh sát lấy lời khai." Cảnh sát Vương đối Tô Thi Thi lên tiếng chào hỏi, liền cùng đồng nghiệp đè ép cưỡng chế mẹ con Hà thị đi tới.

"Người có biết chúng ta là ai không? Chúng ta là người của Đoàn gia, các người dám bắt chúng ta sao? Buông chúng ta ra!" Phú Tuyết Trân mắng to.

Con trai của bà ta bị biến thành tàn phế không nói, Đoàn Ngọc Lộ vẫn còn đòi ly hôn, chuyện này bà ta thật sự nuốt không trôi. Vốn định trút ra cơn giận lên người Hoa lão bà, không nghĩ lại bị đưa tới cảnh sát.

"Tô Thi Thi, cô là kẻ tiện nhân! Cô thông đồng gian phu thì thôi, lại vẫn hại con ta..." Liền ngay sau đó, Phú Tuyết Trân trên đầu đã bị

chụp vào một cái túi vải đen, sợ tới mức lập tức im lặng.

Hà Chí Tường thấy thế, ngay cả rắm cũng không dám đánh một cái, im lặng bị mang đi rồi.

"Ai!" Phương Ngọc Hoa thấy bọn họ rời khỏi, nặng nề mà thở dài, "Thật sự là nhìn nhầm, trước kia lại vẫn cảm thấy được mẹ con bọn họ thật tốt. Cháu gái ngoan, làm khổ con rồi."

"Bà nội, đều đã qua rồi. Người thân thể có chỗ nào không thoải mái không?" Tô Thi Thi muốn đỡ Phương Ngọc Hoa vào nhà, Phương Ngọc Hoa khoát tay.

"Đi trước cục cảnh sát lấy lời khai. Lấy xong lời, giúp ta trở về quê một chuyến, thuận tiện nhìn xem bà ngoại con. Bà nội ở trong này, chỉ biết cho người thêm phiền toái."

"Bà nội..." Tô Thi Thi hốc mắt đỏ lên, "Đều là con hại người."

"Cháu ngốc, nói lung tung cái gì. Bà nội biết, nếu không phải vì bà nội, con cũng sẽ không chịu nhiều ủy khuất như vậy."

Phương Ngọc Hoa sóng to gió lớn đều đã trải qua, đối với rất nhiều chuyện đã đã xem nhạt, hiện giờ không yên lòng, cũng chỉ có mong Tô Thi Thi hạnh phúc.

Nhưng bà biết chính mình nếu còn ở lại nơi này, đối cô không giúp được gì, vẫn lại là trở về quê là tốt.

Lúc hai người đến cục cảnh sát, thật xa liền nghe đến Phú Tuyết Trân lên tiếng chửi bậy.

"Thật khó cho bà ta trước đây luôn phải đóng kịch làm người nhã

nhận trước mặt người khác, lần này là giận dữ đến quên phải giả vờ luôn rồi." Phương Ngọc Hoa thở dài.

Tô Thi Thi thiếu chút nữa nhin không được cười ra tiếng.

Cô thật muốn để cho Phú Tuyết Trân nghe một chút lời này, phỏng chừng thật sự quá giận dữ quên giú mình, xiu vì tức.

"Tô tiểu thư, khẩu cung đã lấy tốt rồi. Hai vị chỉ cần ở mặt trên ký tên là được." Vị cảnh sát Vương cảnh vừa rồi quan cầm một phần văn kiện đi tới, đối với hai người Tô Thi Thi khách khí nói.

Tô Thi Thi sững sốt: "Chúng tôi cái gì cũng chưa nói mà?"

Cảnh sát Vương nháy mắt mấy cái: "Có người giúp các vị nói. Yên tâm đi, hẳn không hại các vị. Ký tên là có thể đi."

Tô Thi Thi trong đầu bỗng nhiên hiện lên một người.

Là Bùi Dịch sao?

Trong tất cả những người mà cô quen biết, có năng lực giúp cô giải quyết việc này cũng liền chỉ có anh thôi.

Bà cháu hai người ký tên xong, Tô Thi Thi hỏi: "Vậy mẹ con Hà gia..."

"Yên tâm đi, khẳng định chiếu cố bọn họ vài ngày!" Cảnh sát Vương hung tợn nói.

Loại chuyện này muốn xử phạt lại vẫn không đủ chứng cứ, nhưng là tạm giam vài ngày là có thể làm được.

Tô Thi Thi nhoèn miệng cười, cảm ơn cảnh sát Vương, mang theo

bà nội rời khỏi cục cảnh sát.

Phương Ngọc Hoa sớm đã có ý định rời đi, thu dọn đồ vốn là không cần àm nhiều lắm, hai người về nhà qua loa thu dọn một chút, tiện cầm rương hành lí chuẩn bị chạy tới nhà ga.

"Không được, con thuê chiếc xe đưa người trở về. Bằng không con thực lo lắng." Tô Thi Thi dẫn theo hành lý, đỡ Phương Ngọc Hoa một bên đi ra bên ngoài vừa nói.

"Bà nội cũng không phải đi không luôn, xuống ô tô đường dài liền gọi biểu ca của con ra đón ta, không có việc gì..." Phương Ngọc Hoa nói đến một nửa ngừng lại, nhìn về phía trước đi tới một người.

"Tô tiểu thư, lão phu nhân, tiên sinh phái tôi tới đưa lão phu nhân đi Dương thành." Một người đàn ông trung niên hơn bốn mươi tuổi đi đến trước mặt hai người nói.

"Bùi Dịch?" Tô Thi Thi kinh ngạc không thôi, người nọ là lái xe của Bùi Dịch. Nhưng là anh sao vậy liền biết bà nội cô muốn đi Dương thành?

"Đó là?" Phương Ngọc Hoa nghi hoặc nhìn Tô Thi Thi.

"A..., đó là... lái xe của anh Trọng Hạo. Anh Trọng Hạo rất lợi hại." Tô Thi Thi kiên trì nói.

Phương Ngọc Hoa cười nói: "A..., là người đó sao. Vậy làm phiền cậu rồi."

"Bà nội..." Tô Thi Thi cực kỳ ngoài ý muốn, bà nội cô vậy mà không phản đối, cũng chỉ hảo do cô.

Tiến bà nội xong, cô vừa muốn về phòng thuê của mình, điện thoại liền vang lên.

"Người nào đây là - - Vâng?"

"Chơi đã rồi, nên trở về nhà ăn cơm."

Bùi Dịch?

Tô Thi Thi theo bản năng nhăn mày lại, anh tới cùng muốn như thế nào mới có thể buông tha cô?

"Tôi không quay về nữa." Tô Thi Thi không hề nghĩ ngợi đã nói ra.

△△

Nói đùa, đều đã chạy đi cô sao lại muốn quay lại, cô lại không ngốc.

Đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng Bùi Dịch lạnh lùng: "Em cảm thấy được chính mình chạy khỏi tôi sao?"

"Anh!"

"Hôm nay muốn cùng anh trai tôi, cha của em cùng nhau ăn cơm. Em xác định không nghĩ muốn đến xem trò vui?"

"Cùng ông ta ăn cơm tôi sẽ thối ra... Từ từ, xem diễn trò?" Tô Thi Thi bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, khóe miệng kìm lòng không đậu cong lên. Nội tâm giãy dụa một hồi, cuối cùng vẫn lại là thỏa hiệp rồi.

"Tôi lập tức quay lại!"

Nếu là xem kịch hay như vậy, cô không có ở đó xem liền quá đáng tiếc rồi! Dù sao cô không quay về, Bùi Dịch có khi cũng có biện pháp

tóm cô trở về!

Chương 23: Con rể của tôi....

Đây là lần đầu tiên sau năm năm, Tô Thi Thi lần thứ hai bước vào dinh thự của Đoàn Chấn Ba. Cô chưa vào nhà, chỉ nhìn trong sân cả một vườn hoa màu hồng nhạt nở đầy đẹp đến ngẩn người.

"Biết đây là hoa gì sao?" Bên tai bỗng nhiên vang lên tiếng của Bùi Dịch.

Tô Thi Thi theo bản năng quay đầu lại, nào biết anh tựa vào người cô quá gần, môi xoa sát đến chỗ mặt anh.

Mặt cô đỏ ửng lên, vội vàng lui về sau một bước dài.

Bùi Dịch nheo lại mắt, lấy tay lướt qua chỗ bị cánh môi như hoa đào của cô chạm qua: "Cô gái, đây là em lại dùng thủ đoạn câu dẫn tôi sao?"

Tô Thi Thi liếc mắt nhìn anh một cái: "Lưu manh!" #_#

Xoay người rời đi.

Bùi Dịch đuổi theo, dường như là đang nhìn cô: "Nếu em thích loại hoa đoàn viên này như vậy, tôi liền bảo người trồng thật nhiều trong sân nhà của chúng ta."

Anh là cố ý đem hai chữ "đoàn viên" đưa vào trong câu nhấn mạnh.

Tô Thi Thi khóe miệng rụt rụt, người đàn ông này quả nhiên không biết xấu hổ rồi!

Bùi Dịch sắc mặt trầm xuống, trên người hơi thở lập tức thấp hơn rất nhiều: "Ô Thi Thi, em lại tại vụng trộm mắng tôi?"

Tô Thi Thi ngẩn ra. Người đàn ông này vẫn còn đang vì cô buổi sáng chọc anh nên vẫn còn tức giận sao?

"Thật nhỏ mọn!" Cô thì thầm một tiếng, đã đi đến cửa biệt thự Đoàn gia.

"Cô tới làm cái gì?" Đoàn Ngọc Lộ ngồi ở trên xe lăn, vừa thấy Tô Thi Thi đến, mi mắt liền trừng lại.

"Tôi mang dì trẻ của cô đến đây ăn cơm, sao vậy, không chào đón?" Bùi Dịch phía sau theo kịp tới, lạnh lạnh nói.

"Chú trẻ..." Đoàn Ngọc Lộ trong lòng run lên, đánh chết cũng không dám nói không, âm thầm oán hận trừng mắt nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, để cho người hầu đẩy cô ta đi vào.

Cô ta vừa mới từ bệnh viện trở về, may mắn đều là bị thương ngoài da, chỉ là ngứa tới những cái vết sẹo này trên chân mình, cô ta liền hận đến nghiến răng nghiến lợi.

"Ô Thi Thi, tôi sẽ để cho cô có biết, nhà tôi cơm không phải ăn ngon như vậy!"

"Hắt xì!" Tô Thi Thi kìm lòng không đậu hắt hơi một cái.

Bùi Dịch nhàn nhạt liếc cô một cái, thầm nghĩ tối hôm qua là có hay không do mở điều hòa quá thấp.

"Tiểu Dịch đến đây, tới, có thể ăn cơm rồi." Đoàn Chấn Ba nhìn thấy

Bùi Dịch, cười đón chào.

Chỉ là tại lúc nhìn thấy Tô Thi Thi, mà theo bản năng nhú một phen, rất muốn đem nghiệt chủng này đuổi đi ra.

"Tạ đại ca khoản đãi." Bùi Dịch gật gù đầu, ôm cả người Tô Thi Thi theo hướng nhà ăn đi đến.

Tô Thi Thi mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, bình tĩnh ngồi xuống, trong lòng cũng hiểu rõ ra vài phần.

Bữa cơm này, sợ là Đoàn Chấn Ba vì chuyện ngày hôm qua hướng Bùi Dịch nhận lỗi.

Lúc này, người hầu phụ giúp Đoàn Ngọc Lộ đi đến.

Đoàn Chấn Ba vừa thấy đến con gái mình như vậy, sắc mặt lập tức trầm tiếp xuống: "Con thế này là sao?"

"Cha, đều là..." Đoàn Ngọc Lộ nói đến một nửa, chú ý tới mẹ mình nhìn chính mình lắc đầu, cường bạo đem nửa câu sau mà nuốt xuống, bực tức nói, "Con không cần thận vấp ngã."

Nếu để cho cha cô ta biết là cô ta ở trong nhà Bùi Dịch bị thương, phỏng chừng cô ta liền ăn roi.

Đoàn Chấn Ba nhướng mày, mắng: "Thật sự là cái đồ vô dụng!"

Tô Thi Thi ánh mắt chột tất.

Đây là cha của các cô. Người mà cô không bao giờ có thể yêu quý được!

Nếu không phải mẹ của Đoàn Ngọc Lộ Phương Thanh Hoa biết lấy lòng ông ta, Đoàn Ngọc Lộ kết cục hẳn không so với cô cũng chả tốt hơn.

"Em yêu, ăn cái gì." Bùi Dịch thấy Tô Thi Thi sắc mặt không tốt lắm, thay cô gấp một ít đồ ăn.

Ba người đang ngồi ở trước mặt đều đã trừng lớn mắt, ánh mắt đều đã thay đổi.

Đoàn Chấn Ba trong mắt hiện lên quét xuống thâm ý. Bọn họ trước kia tại nhà tổ mỗi tháng đều phải ăn cơm một lần, liền cho tới bây giờ chưa thấy qua Bùi Dịch đối người nào ân cần như vậy.

"Nếu Tô Thi Thi có thể ở lại bên cạnh Bùi Dịch, tựa hồ cũng không sai. Dù sao thế nào cũng là con gái của Đoàn Chấn Ba, nước phù sa không để chảy ra ruộng người ngoài." Đoàn Chấn Ba âm thầm suy nghĩ.

Chỉ là thấy Tô Thi Thi bộ dáng ôn hoà, mày của ông lại nhíu lại.

Đưa con gái này, sợ là không thể khống chế.

"Mẹ, con muốn ăn móng heo. Té bị thương, ăn gì bổ cái đấy." Đoàn Ngọc Lộ thấy Tô Thi Thi muốn đi gấp móng heo, lập tức nói.

Tô Thi Thi ánh mắt tối sầm lại, chiếc đũa một cong, bỗng nhiên nhắm ngay một miếng gan heo, gấp đưa đến trên bát Đoàn Ngọc Lộ, ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Giữa trưa tôi thấy trên đùi cô chảy quá nhiều máu, nên bồi bổ."

"Cô!" Đoàn Ngọc Lộ đột nhiên xiết chặt chiếc đũa, cô ta ghét nhất ăn gan heo, nếu không phải cha cô ta đặc biệt thích, cô ta tuyệt không

để cho loại thức ăn này xuất hiện trên bàn cơm của nhà cô ta!

"Sao vậy? Cô không thích sao?" Tô Thi Thi cười hỏi.

Trong mắt ánh sáng lóe ra vài tia lạnh, ý uy hiếp không cần nói cũng biết. Đoàn Ngọc Lộ dám nói một chữ không, cô sẽ đem chuyện giữa trưa đã xảy ra nói ra hết.

"Tôi... Thích!" Đoàn Ngọc Lộ cắn răng, gắp miếng gan heo lên oán hận cắn một miếng, giống như cắn Tô Thi Thi một dạng.

Cô biết rất rõ cô ta không thích ăn loại này, bảo là ghê tởm gì đó, rõ ràng liền là cố ý!

Cô ta đang muốn ói ra, điện thoại bỗng nhiên vang lên, lấy ra vừa thấy, cô sắc mặt khế biến đổi, không hề nghĩ ngợi liền cúp điện thoại.

Nhưng cô ta vừa mới để điện thoại vào trong túi, người kia lại gọi tới rồi.

Đoàn Ngọc Lộ trộm chăm chú nhìn sắc mặt mẹ mình, vội vàng đem di động tắt máy.

"Một chút quy củ đều không có, để cho Tiểu Dịch chú chê cười."
Phương Thanh Hoa xấu hổ nói.

Nhưng bà ta lời nói vừa ra khỏi miệng, Đoàn Chấn Ba di động cũng vang lên.

Phương Thanh Hoa mặt liền đỏ lên, không dám nhìn sắc mặt chồng mình.

Đoàn Chấn Ba bị vợ mình vừa rồi nói câu kia không quy củ biến

thành thật mắt mặt, cầm ra điện thoại đứng lên đi đến phòng khách nghe điện thoại.

Bàn ăn bên này, Tô Thi Thi hơi hơi đưa mắt nhìn Bùi Dịch.

Không phải nói có trò hay để nhìn sao, cơm đều sắp ăn xong rồi, mà một chút động tĩnh gì đều không có.

Bùi Dịch khước miệng cong lên, ra hiệu ý bảo cô nhìn xem phòng khách.

Tô Thi Thi vừa mới quay đầu, liền nghe trong phòng khách truyền đến tiếng Đoàn Chấn Ba gầm gừ.

"Nói cái gì lặp lại lần nữa! Con rể của tôi? Con dâu? Bà có biết chính mình đang nói cái gì?"

"Mẹ!" Đoàn Ngọc Lộ sợ tới mức từ trên xe lăn đứng lên, mặt mũi trắng bệch, lo lắng nhìn mẹ Đoàn, "Làm sao đây? Bà già kia làm sao lại có số điện thoại của cha?"

Là cô ta sơ suất rồi. Cô ta vừa rồi khoing nhận điện thoại của Hà Chí Tường, không nghĩ tới tên kia liền cả gan gọi đến di động của cha cô!

Cục cảnh sát làm sao vậy, cô xem thường bọn họ rồi!

"Con... Rõ là..." Phương Thanh Hoa cả kinh sắc mặt đại biến, lại có Bùi Dịch ở đây bà ta khó mà nói được gì, chỉ hy vọng chồng bà coi trọng sĩ diện, có người ngoài ở đây, có thể ít nhiều nể mặt một tí.

Nơi xa tiếng bước chân truyền đến, Đoàn Chấn Ba sắc mặt đen xì, liền so với địa ngục Diêm Vương một dạng, thẳng tắp hướng tới

Đoàn Ngọc Lộ đã đi tới.

"Cha..." Đoàn Ngọc Lộ hai tay sợ hãi vịn vào xe lăn muốn lùi ra, nhưng càng rớt tay chân càng luồn cuộn, xe lăn không nhúc nhích tí nào, chạy đều đã chạy không được.

"Nghịch chướng!" Đoàn Chấn Ba đi lên liền cấp cho Đoàn Ngọc Lộ một cái tát, "Ai nào cho mày lá gan một mình kết hôn?"

"Chấn Ba!" Phương Thanh Hoa vội vàng đi ngăn cản.

Đoàn Chấn Ba trở tay liền cấp cho Phương Thanh Hoa một cái tát: "Bà dạy con như thế sao? Con của Đoàn Chấn Ba ta vậy mà gả cho một nhà không quyền không thế Tiểu Tạp Chủng, các người chán sống rồi!"

Đây là Đoàn gia, cho tới bây giờ chỉ coi trọng ích lợi của Đoàn gia.

Tô Thi Thi trong lòng lạnh thấu rõ ràng như băng, âm thầm lườm Bùi Dịch một cái, cúi đầu uống một ngụm nước canh, sâu xa nói: "Không những không có năng lực hay quyền thế, còn là loại không khả năng sinh đẻ, bị bắt lực."

"Nói cái gì?" Đoàn Chấn Ba sắc lạnh nhìn về phía Tô Thi Thi, hình như nghe rõ ràng.

"Cô đừng nói lung tung thêm dầu vào lửa! Chấn Ba, chuyện này là Ngọc Lộ làm sai, tôi đã mắng quá nó rồi. Nhưng ván đã đóng thuyền, ông dù có tức giận cũng vô dụng. Chúng ta trước yên tĩnh nhìn xem làm sao giải quyết có được hay không?"

Phương Thanh Hoa nói xong vội vàng đẩy Đoàn Ngọc Lộ một cái "Vẫn còn không mau cùng cha con giải thích?"

"Cha, là con sai lầm rồi. Con là bị lừa gạt, là Tô Thi Thi, là cô hại con..."

"Cháu gái, người lời này là thật sao?" Bùi Dịch lạnh lạnh nhìn xem Đoàn Ngọc Lộ, lúc nói chuyện lại gấp một đũa cá đến trong bát của Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi hơi cúi thấp đầu, tao nhã nuốt xuống thức ăn trong miệng, nhàn nhạt nói: "Hắn là thật sự đi, dù sao người cô lấy là..."

"Tiểu Dịch, Ngọc Lộ nói lung tung. Việc này sao có khả năng cùng Thi Thi có quan hệ. Phải không, Thi Thi?" Phương Thanh Hoa cười gượng, phía sau mồ hôi lạnh đều đã chảy ra đầm đìa rồi.

Nếu để cho Tô Thi Thi nói ra người đàn ông kia là chồng trước của cô, lại là cái không có năng lực, Đoàn Chấn Ba nhất định đánh chết con gái bà ta!

Đường đường con gái Đoàn gia gả cho kẻ đã có một đời vợ, còn là chồng trước của chị gái, truyền ra ngoài còn không bị chê cười sao?

"Mẹ, con đâu nào có nói bậy, rõ ràng là..."

"Bốp!" Phương Thanh Hoa gấp đến độ quăng Đoàn Ngọc Lộ một cái tát, "Con lập tức cam miệng lại cho mẹ, cha con tức giận đến thành ra như vậy rồi, con lại vẫn nói lung tung nữa!"

Bà ta nói xong ra sức nháy mắt ra hiệu cho con gái mình.

Đứa con ngu ngốc này, nếu là chọc giận Tô Thi Thi nói ra toàn bộ, nghĩ tới hậu quả sẽ ra sao?

"Mẹ, con..." Đoàn Ngọc Lộ oa lên một tiếng khóc, cô ta lớn như thế này, mẹ cô ta cho tới bây giờ chưa từng đánh cô ta lần nào.

Tô Thi Thi buông đũa xuống lau miệng ba, quay đầu nhìn về phía Đoàn Ngọc Lộ đắc ý cười.

Bị khi dễ như vậy lâu, rốt cục có cơ hội báo thù, cô cần gì phải khách khí?

Chương 24: Cô có còn là người không

Tô Thi Thi liếc Đoàn Ngọc Lộ, khóe miệng gợi lên một nét cười lạnh: "Đoàn Ngọc Lộ, cô vừa rồi nói tôi hãm hại cô? Tôi đây nhớ rất rõ, cô tại dân chính cục chờ lúc tôi vừa hoàn thành xong thủ tục ly hôn, thật cao hứng nha?"

"Cái gì ly hôn?" Đoàn Chấn Ba ánh mắt lợi hại vèo bấn về phía Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi nhìn thẳng vào ánh mắt của ông ta, tiểu nha đầu năm đó luôn bặm bưng chịu đựng sớm đã trưởng thành.

Hiện tại, cô sẽ không còn sợ ông nữa!

Tô Thi Thi nhìn Phương Thanh Hoa liếc mắt một cái, cười nhạt: "Chuyện này, muốn biết rõ ràng liền hỏi Đoàn phu nhân đi? Không biết Đoàn phu nhân đối với chuyện này có cảm tưởng gì?"

Phương Thanh Hoa trên mặt thoát xanh thoát trắng, Tô Thi Thi đây là tại uy hiếp bà ta! #_#

Bà ta có thể nói cái gì?

Bà ta chỉ có thể phục thấp nhận sai!

"Là tôi không quản giáo tốt con gái." Phương Thanh Hoa chịu đựng tức giận, nghiêng răng nghiêng lợi nói, "Tôi không nên buông thả Ngọc Lộ."

"A..., là như vậy sao?" Tô Thi Thi vẻ mặt nghi hoặc, "Xem Nhị Tiểu Thư vừa rồi tức giận đến như vậy, chuyện này không có đơn giản như vậy đi?"

"Là tôi quản giáo bất nghiêm, chính mình là tiểu tam là tấm gương xấu cho con gái." Phương Thanh Hoa trong mắt nén lệ, quay đầu nhìn Đoàn Ngọc Lộ nói, "Con à, con ngàn vạn lần đừng giống như mẹ."

"Đoàn phu nhân nghiêm trọng rồi, dù sao hiện tại bà cũng là phu nhân Đoàn gia. Những chuyện đáng xấu hổ này không cần nói trắng ra như vậy, nếu không bị hạ nhân truyền ra đi, đúng là mặt mũi Đoàn gia còn biết vớt đi đâu."

Tô Thi Thi đứng lên, ánh mắt rơi vào trên người Đoàn Chấn Ba: "Tôi dù sao cũng chảy trong người dòng máu Đoàn gia, nói thế nào cũng không muốn nhìn thấy Đoàn gia bị người ta nói ra nói vào."

"Cô..." Đoàn Ngọc Lộ tức giận đến muốn chửi ầm lên, nhưng vừa mới muốn mở miệng đã bị Phương Thanh Hoa bịt miệng lại.

Phương Thanh Hoa sắc mặt trắng bệch, thân thể lung lay thoáng động, giống như tùy thời đều có thể ngã quỵ một dạng.

Tô Thi Thi lời nói này thật sự là quá độc ác! Bà ta khổ tâm ở bên Đoàn gia hai mươi mấy năm, vẫn không dễ dàng ngồi yên vị trí Đoàn phu nhân, hiện tại cũng bởi vì Tô Thi Thi ám chỉ bà ta làm ô uế Đoàn gia, rất có khả năng công sức của bà ta đều phải đổ sông đổ biển!

Lại nhìn sắc mặt Đoàn Chấn, đã tối sầm lại, càng ngày càng xấu.

"Tô Thi Thi, nơi này không đến lượt cô nói chuyện!" Đoàn Chấn Ba

phát hiện mình đang bị nha đầu này nắm mũi dẫn đi, trong lòng càng thêm tức giận.

Anh thấy không cần phải tiếp tục nói, Bùi Dịch liền đứng lên ôm eo Tô Thi Thi, đưa mắt nhìn Đoàn Ngọc Lộ đang khóc, như là lương tâm trỗi dậy, nói: "Đừng khóc nữa. Có một số việc cha người không tiện ra mặt, chú trẻ đây sẽ giúp người."

"Người yên tâm, ta sẽ giúp người cứu người cứu chồng và mẹ chồng người ra ngoài, cho các người một nhà đoàn tụ."

Tô Thi Thi thân thể cứng đờ, một cỗ tức giận vọt lên càng ngày càng lớn.

Anh vậy mà lại giúp hai mẹ con Hà thị sao?

Đoàn Ngọc Lộ nghe xong sắc mặt cũng là biến đổi, cô ta chỉ mong sao mẹ con Hà Chí Tường vẫn bị giam giữ, từ đầu không nghĩ tới muốn cứu người!

Sau đó Bùi Dịch ôm Tô Thi Thi cáo từ, một chút cơ hội phản đối cũng không cho cô ta nói.

Ra khỏi cửa biệt thự, còn có thể nghe đến bên trong tiếng Đoàn Chấn Ba mắng chửi, cùng tiếng khóc Đoàn Ngọc Lộ.

Tô Thi Thi cố nén, rốt cục đến chỗ vách ngăn giữa hai biệt thự, đẩy mạnh tay Bùi Dịch ra, lập tức hướng sô pha đi đến.

Bùi Dịch nhẹ cười: "So lần trước có tiến bộ, bây giờ đến chỗ biệt thự mới phát giận."

"Anh!" Tô Thi Thi tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, nhíu mày hỏi: "

Anh sao lại muốn cứu Hà Chí Tường bọn họ? Còn nói phải giúp tôi trút giận, tôi xem anh từ đầu liền là lợi dụng tôi tiếp cận Đoàn Chấn Ba!"

Bùi Dịch trên mặt ý cười vừa thu lại, nhìn chăm chăm cô: "Em nghĩ tôi là người như thế sao?"

Tô Thi Thi sợ tới mức vội lui người về phía sau: "Chẳng lẽ không đúng sao? Chẳng thế thì anh sao lại muốn cứu bọn họ ra ngoài?"

Bùi Dịch lạnh lùng nói: "Tô Thi Thi, em có phải hay không không có đầu óc? Nếu tôi không phải vì giúp em, tôi sẽ làm cho người ta đi cục cảnh sát dận dò họ làm cho bọn người kia bị giam?"

"Anh suy nghĩ Logic quá thành ra hỗn loạn rối tinh rối mù. Lúc đầu muốn bắt giam bọn họ, hiện tại lại muốn cứu bọn họ, tới cùng người nào có bệnh?" Tô Thi Thi thờ phì phì nói.

"Em!" Bùi Dịch bị cô nói lại đến á khẩu không trả lời được.

Cô gái này càng ngày thông minh hơn rồi!

Anh hít sâu một hơi, không cùng cô so đo, nói: "Em lúc trước không trực tiếp nói cho Đoàn Chấn Ba chân tướng, lúc đó chẳng phải có ý định muốn đánh từ từ hành hạ mẹ con Đoàn Ngọc Lộ sao?"

Tô Thi Thi trong lòng chấn động.

Cô quả thật là hảo hảo muốn hành hạ mẹ con Đoàn Ngọc Lộ, liền như vậy đánh cho bọn họ một trận rồi bỏ qua, quả thực lợi cho họ quá!

Cô tin tưởng, chuyện này giấu diếm được càng lâu, đến lúc để cha

con Đoàn gia biết được, nổi điên lên liền càng lợi hại! Ông nội lúc trở về biết chuyện này, nộ khí chắc chắn so với Đoàn Chấn Ba còn lớn hơn nữa!

Bùi Dịch vươn tay nắm lấy cằm cô, hung tợn nói: "Đoàn Ngọc Lộ nghĩ muốn ly hôn, mẹ con Hà thị kia hẳn không ly hôn, thả bọn họ ra ngoài, em không biết là sẽ càng phẫn khích sao?"

Tô Thi Thi sững sốt, cô trái lại không nghĩ tới điểm này.

Chỉ là bị bẽ mặt, miệng cô cứng rắn nói: "VẬY... VẬY cũng không cần anh đi cứu? Bùi tiên sinh, anh dầu gì cũng là người có phẩm giá, sao luôn luôn thích làm loại này, hành động lén lút như chó mèo rình đồ ăn!"

"Tô Thi Thi, em lặp lại lần nữa!"

"A!" Tô Thi Thi vội vàng nhảy xuống sofa, chạy đi mất.

Cô một hơi leo đến lầu hai, chui vào phòng ngủ tối hôm qua, lập tức khóa cửa lại.

Phòng rất lớn, bố trí được rộng rãi thoáng đãng, đây chắc hẳn là phòng ngủ của Bùi Dịch.

Tô Thi Thi trước tiên gọi điện thoại cho bà nội, xác định bà đã bình an tới Dương thành quê nhà mới yên lòng.

Rồi sau đó, cô xem qua một lượt phòng ngủ xa hoa này, lúng túng trở lại.

"Nếu lỡ anh dùng cái chìa khóa, cô không phải bị anh chơi đùa đến chết sao?" Tô Thi Thi trong lòng suy tính, vội vàng nhìn quanh bốn

phía, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở cạnh tường chỗ một cái tủ màu trắng thiết kế theo phong cách Châu Âu.

Đồ vật của Bùi Dịch gì đó tự nhiên đều là vô cùng tốt. Cái tủ này vật liệu gỗ đều là thật, cộng lại nặng đến mấy trăm cân.

Tô Thi Thi cởi áo khoác, khởi động thân thể một chút, sau đó bắt đầu di chuyển ngăn tủ đến cửa.

"Để tôi xem thử anh làm sao tiến vào được!" Tô Thi Thi ngẫm nói trong lòng, đừng tưởng rằng ở trong nhà anh, thì anh có thể muốn làm gì thì làm, cái này **!

Một cái ngăn tủ, hai cái ngăn tủ, ba cái...

Tô Thi Thi di chuyển đến đầu đầy mồ hôi, nghiêng tai nghe xong tình hình bên ngoài một chút, không có nghe được một chút động tĩnh nào, cô mới nhẹ nhàng thở ra.

"Một cái cuối cùng nữa là xong!" Tô Thi Thi trở về kéo một cái ngăn tủ, thở hổn hển, đã có chút kiệt lực.

Thật sự là quá nặng rồi!

Cô bỏ đi sức của chín trâu hai hổ, di chuyển ngăn tủ gần tiếp sát đến cửa phòng, mắt thấy liền muốn di chuyển tới cửa, chợt nghe từ cửa sổ trong phòng rầm một tiếng, nát.

"A - -" Tô Thi Thi nhất thời hít một ngụm khí lạnh. Cô nhìn đến cửa sổ đang có bóng người, như là muốn bò tiến vào!

Đoàn gia nhiều bảo vệ như vậy, hấn là sao vậy leo lên?

"Rầm - -" lại là một tiếng, người đàn ông kia đùng nát một cánh cửa sổ thủy tinh, nửa ngồi, ánh mắt sâu thẳm đăm nhìn Tô Thi Thi.

Hai người ánh mắt vừa tiếp xúc, Tô Thi Thi giật nảy mình liền run lẩy bẩy.

"Bùi Dịch?" Tô Thi Thi lờ mờ, nhìn Bùi Dịch tao nhã nhảy đến mặt đất, từng bước một đi về phía cô.

Cô nuốt một ngụm nước bọt, từ từ hướng cửa tựa vào: "Anh... Anh đừng tới đây. Có chuyện, có chuyện gì từ từ nói."

"A...? Chủ ý này không sai. Vừa rồi ở trong lòng em không thiếu mắng tôi đi? Tôi cho em cơ hội, chúng ta công bằng, hảo hảo trao đổi!"

Bùi Dịch cười nhạt, dáng đi vững vàng, giống như là một con mãnh hổ nhìn đến con mồi, giữ sức chờ phát động.

"Tôi mới không nghĩ muốn với anh công bằng!" Tô Thi Thi sắc mặt đỏ lên, người đàn ông này rất dẻo miệng đều đã dùng từ nói đến xuyên tạc việc này rồi!

"A...? Vậy em thích đơn giản thô bạo?" Bùi Dịch nhìn chăm chăm ở trên ngón tay trên tay Tô Thi Thi, tươi cười nhiều hơn một phần cường nhiệt, "Bảo bối, biết cái gì gọi là mua dây buộc mình không?"

"Anh!" Tô Thi Thi bị chọc giận muốn khóc.

Cô khổ cực di chuyển ngăn tủ để chặn cửa, kết quả hiện tại chính mình trốn đều đã không có biện pháp trốn, cũng không phải là mua dây buộc mình sao.

"Tôi hiện tại cầu xin tha thứ còn kịp không?" Tô Thi Thi hào hán không chịu thiệt thòi trước mắt, nhỏ bé hỏi.

Bùi Dịch ánh mắt ôn nhu, tiểu nữ nhân khó có được cầu xin tha thứ, đáng vẻ đáng thương tội nghiệp biểu tình quả thật làm anh sung sướng.

Anh vẫy tay: "Đến đây."

Xem cô như là mèo con sao? Tô Thi Thi trong lòng căm giận, trên mặt lại không biểu lộ một phần, ngoan ngoãn đi đến trước mặt Bùi Dịch, rồi sau đó thừa dịp anh không chú ý, ở trên eo anh hung hăng ngắt một phát.

Trốn không thoát, cũng không để anh có thể quá tiện nghi!

"Hí! Tô Thi Thi em!" Bùi Dịch trong khoảnh khắc mặt liền đen, cô gái này tay thật có sức lực, trên eo anh nóng bỏng vô cùng, so với bị mào cào lại vẫn đau!

"A, không nên đụng tay của tôi! Móng tay gãy rồi!" Tô Thi Thi hét chói tai.

Trời ơi, không phải cầu anh một cái, vậy mà đem móng tay cô mới vừa làm bẻ gãy rồi!

Bùi Dịch sừng sốt, mặt càng thêm đen, đi lên nhất bả khiêng lên cô liền hướng cửa sổ đi.

"Tô Thi Thi em thật sự là rất bản lĩnh! Cầu tôi có thể đem ngón tay chính mình cầu tôi sao, toàn bộ sức mạnh đều đã dùng tới đúng không? Tôi để cho em biết, cái gì gọi là tự tác nghiệt không thể sống!"

Chương 25: Ăn chết em...

Tô Thi Thi nhìn thấy mình càng ngày càng gần đến bên bệ cửa sổ, triệt để lơ mờ, hét lớn: "Anh muốn làm gì?"

Bùi Dịch nhất bả quăng cô sát đến bên cạnh cửa sổ, đem cô giữ chặt lại, nhìn chăm chăm ánh mắt cô, gần từng chữ địa nói: "Ăn - - em!"

"Anh... hỗn đản!" Tô Thi Thi không sợ chết trừng mắt nhìn anh, "Trong đầu anh trừ bỏ cái này còn có cái khác sao?"

Bùi Dịch híp mắt, cúi đầu khẽ cắn vành tai cô, trầm trầm nói: "Rất nhanh, trong đầu em cũng chỉ có chuyện này rồi."

"A!" Tô Thi Thi toàn thân khẽ run rẩy, xuất khẩu thét chói liền muốn chạy trốn

Cô vừa - xấu hổ, vừa không ngừng vùng vẫy.

Bùi Dịch bỗng nhiên đẩy ra một cánh cửa sổ, bế cô đến trên cửa sổ ngồi, chính mình ngay sau đó đi lên: "Ôm chặt tôi, nếu không sẽ ngã xuống."

"Anh! Anh đừng quá đáng!" Tô Thi Thi nhìn ra bên ngoài một chút, liền nhắm nghiền mắt.

Cô sợ độ cao a!

"Nếu nhảy xuống, phỏng chừng sẽ tàn phế, lại còn không mặc quần áo..." Bùi Dịch nói xong tay liền lột sạch quần áo của Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi hét lên một tiếng, sợ tới mức ôm lấy cổ Bùi Dịch.

Bùi Dịch khòe miệng nhếch lên, hôn lên cánh môi cô.

Bây giờ, anh hết sức ôn nhu. Từng chút giày vò Tô Thi Thi, lại thì thầm bên tai cô nói: "Cầu tôi."

"Mơ tưởng!" Tô Thi Thi cô còn lâu mới cầu xin anh!

"Được được." Bùi Dịch ánh mắt tối sầm lại, anh có thừa biện pháp để cho cô khuất phục!

"Cầu tôi."

"Không!"

"Cầu tôi, Tô Thi Thi, thân thể của em, tâm em, đều đã tị khát vọng tôi."

"Không cần!" Tô Thi Thi thét chói tai, trong cơ thể từng đợt hư không, đã khoái cảm đến mức không thể suy nghĩ rồi.

"Cầu tôi." Bùi Dịch vậy mà lời kéo cô từ trên cửa sổ đứng lên.

Tô Thi Thi nhanh chóng ôm lấy anh, nhắm mắt lại, đầu óc hỗn độn, không biết chính mình tới tới cùng có hay không cầu xin tha thứ.

Chỉ nhớ rõ cô bị anh làm cho đều đã sắp điên rồi.

Cô mệt đến nỗi ngủ thiếp đi, chỉ nghe Bùi Dịch bên tai cô nói: "Tô Thi Thi, về sau đừng chọc tôi sinh khí."

Người đàn ông này thật dụng tâm!

Ngày hôm sau lúc tỉnh lại, bên cạnh trước sau như một đã không còn ai bên cạnh. Bùi Dịch thể lực tuyệt đối không phải người bình thường có thể sánh bằng được, bận rộn cả đêm, ngày hôm sau như cũ sáng sớm đến công ty đi làm.

Lúc Tô Thi Thi đau nhức xoa xoa lên thân thể, đã có người hầu ở bên ngoài hầu hạ.

"Oa? Như thế nào thay đổi người rồi hả?" Tô Thi Thi buồn bực nhìn gương mặt xa lạ này, nữ giúp việc ngày hôm qua giống như không phải người này.

"Hồi Tô tiểu thư, về sau liền do Tiểu Ưu hầu hạ người rồi." Nữ giúp việc này so với vị kia nhỏ hơn vài tuổi, nhìn qua cùng Tô Thi Thi cũng cỡ tuổi nhau

Tô Thi Thi trong lòng lạnh lẽo. Rõ ràng, vị nữ giúp việc kia hẳn là bị đuổi đi rồi.

Rồi sau đó, cô phát hiện người hầu trong biệt thự vậy mà đều đã thay đổi.

"Thực xin lỗi, hình như là tôi làm liên lụy các người rồi." Tô Thi Thi có chút khổ sở nói.

Nhất định là ngày hôm qua chuyện cô bị ngã xuống đã liên lụy đến bọn họ.

"Không có, người hầu trong biệt thự Bùi tiên sinh qua một khoảng thời gian đều đã đổi hết, người đừng nghĩ nhiều." Tiểu Ưu vội vàng nói.

Tô Thi Thi biết cô ấy là đang an ủi cô, cũng không tiếp tục nói đến cái này đề tài, chỉ nói: "Không nên gọi tôi như vậy, nghe nhiều không được tự nhiên. Cô gọi tôi là Thi Thi là được rồi."

"Cái này không được, Bùi tiên sinh biết nhất định sẽ tức giận." Tiểu Ưu vội lắc đầu.

"Độc tài bá đạo!" Tô Thi Thi buồn bực mắng một tiếng, bất đắc dĩ nói, "Vậy thì kêu Tô tiểu thư đi. Bất quá không được gọi tôi là "người" nữa."

"Vâng. Tô tiểu thư, cô có muốn ăn chút điểm tâm trước không? Tiên sinh nói, ngày ấy giữa trưa sẽ trở về cùng cô ăn cơm." Tiểu Ưu nói.

"Cùng tôi ăn cơm?" Tô Thi Thi sững sốt, cảm thấy được cái này nói có chút kỳ quái.

Tiểu Ưu nghiêm mặt nói: "Tôi nghe lão quản gia nói, Bùi tiên sinh trước không hề thường về nơi này, là từ khi Tô tiểu thư đến nên ngài ấy mới thường xuyên trở về. Mà còn trước đây cũng chưa từng có chuyện về nhà ăn cơm trưa."

"Hả?" Tô Thi Thi sững sốt, trong lòng không biết như thế nào, mà lại cảm thấy được có phần ấm áp.

"Tô Thi Thi, cô đầu óc cũng bị cửa kẹt rồi hả?" Tô Thi Thi mạnh lắc đầu.

Cô hẳn chưa từng quên tối hôm qua tên hỗn đản kia hành hạ mình như thế nào.

Cô đơn giản ăn chút gì, liền suy nghĩ ra ngoài tìm công việc mới.

Cô cùng Bùi Dịch hiện tại quan hệ không rõ ràng, nhất thời cũng không có cách nào trốn khỏi anh. Nhưng là chuyện đi làm cô tuyệt đối không thể thỏa hiệp, phụ nữ chính là nên tự lập, cô vẫn còn dựa vào bản lĩnh của chính mình để cho bà nội sống những tháng hạnh phúc!

Chỉ là cô vừa mới ăn xong một miếng bánh ngọt nhỏ, liền nghe đến bên ngoài xa xa truyền tới một trận tiếng chửi bậy.

Mà còn thanh âm này đặc biệt quen thuộc.

"Ô Thi Thi, cô chính là kẻ tiện nhân! Cô trốn ở bên trong không chính là rùa rút đầu! Cô lăn ra đây cho tôi! Cùng tôi đối chất nhau, liền là cô hại tôi! Tôi không có đồ oan cho cô!"

Là Đoàn Ngọc Lộ! Ô Thi Thi đặt mạnh cái chén xuống, cơn thịnh nộ càng ngày càng bộc phát.

Cô ta dám như vậy mắng cô, phỏng chừng là Đoàn Chấn Ba không ở nhà, bằng không có cho cô ta mười lá gan cô ta cũng không dám.

"Ô tiểu thư, cô đừng đi. Nhị Tiểu Thư mắng một hồi thì chán thôi." Tiểu Ưu ngăn ở trước mặt Ô Thi Thi, sốt ruột nói.

Cô vẫn lại là rất thích Ô Thi Thi, nhưng là đối phương dù sao cũng là Đoàn gia Nhị Tiểu Thư, không thể trêu vào.

Ô Thi Thi quay đầu, nhìn đến trong mắt Tiểu Ưu rõ ràng quan tâm, trong lòng cô càng thêm ấm áp.

Thân làm người hầu cũng không dễ dàng, đều lo lắng cho chính mình. Ô Thi Thi cũng không nghĩ muốn phiến toái, cường bạo đem sự tức giận trong lòng nuốt xuống.

Bên ngoài cửa sắt của biệt thự, Đoàn Ngọc Lộ thấy Tô Thi Thi vẫn không chịu đi ra, càng mắng chửi càng độc địa.

"Tô Thi Thi, cô đúng là rùa đen rút đầu quả thực giống với tính cách của mẹ cô. Mẹ cô năm đó liền là con rùa đen, đánh rắm cũng không dám phóng một cái! Các người đều là tiện nhân, đại tiện nhân!"

"Tô Thi Thi, mẹ ngươi liền là một con gà! Cô đừng quên, tôi so với cô còn lớn hơn. Cha từ lúc trước khi kết hôn với mẹ cô, liền cùng mẹ tôi cùng một chỗ rồi! Cô liền là gà! Là kỹ nữ!"

"Đúng là chán sống rồi" Tô Thi Thi roạt một phen từ trên ghế sofa đứng lên, mặt tức giận đến trắng bệch.

Mắng cô, cô còn có thể nhịn, còn dám vũ nhục mẹ cô nữa!

Bệnh thích làm tiểu tam phá hoại nhà người ta còn chưa sửa phải không? Mẹ cô khi đó từ đầu không biết có Phương Thanh Hoa tồn tại, bằng không làm sao có thể đáp ứng Đoàn Chấn Ba cầu hôn?

"Tô tiểu thư, cô đừng đi!" Tiểu Ưu sốt ruột lôi kéo Tô Thi Thi. Cô tuy nhiên mới vừa điều qua công tác tại biệt thự của Bùi Dịch, nhưng từ lâu trước đây liền ở trong trang viên, biết Đoàn gia Nhị Tiểu Thư tính tình khó ưa. Chỉ sợ Tô Thi Thi ra ngoài sẽ chịu thiệt.

Tô Thi Thi bỏ tay cô ra, hít sâu một hơi nói: "Tiểu Ưu, các người đều ở yên bên trong không cho phép ra ngoài, chuyện này bản thân tôi tự có cách giải quyết."

"Nhưng mà..."

"Không có nhưng là. Đoàn Ngọc Lộ mắng mẹ tôi mắng đến khó nghe

như thế, cơn giận này tôi nuốt không trôi!" Tô Thi Thi lửa giận bùng bùng đi ra ngoài.

Nhưng cô còn không có đi ra đến cửa, trước mặt bóng người chớp lóe.

Ngay sau đó, chỉ thấy một cái thân ảnh lớn cao khoảng chừng 1m9 chặn đường đi của cô. Người này mặt lạnh như tiền, mặt ngàn năm không đổi, đứng như tượng sắt ngăn đường cô.

Tô Thi Thi nhận ra hắn. Người này liền là vệ sĩ riêng chuyên trong coi biệt thự này.

"Tránh ra!" Tô Thi Thi lạnh giọng nói.

Anh ta vẫn mặt lạnh đứng trơ ra tại cửa, không nhúc nhích.

Tô Thi Thi đẩy anh ta sang một bên, lại phát hiện từ đầu người này một chút cũng không động. Anh ta so với cái cột chắc cũng không khác là bao.

Bên ngoài, Đoàn Ngọc Lộ càng mắng càng hăng, liền ngay cả bà nội cô đều đã lôi ra mắng chửi.

Tô Thi Thi tròn mắt hơi híp, ngón tay chỉ ra bên ngoài, đối với vệ sĩ nói: "Đi đem đoạn Nhị Tiểu Thư lôi vào đây cho tôi tiến."

Vệ sĩ kia lập tức phản ứng, xoay người rời đi.

Nghe lời như vậy? Tô Thi Thi sửng sốt.

Cô nghĩ nghĩ, hướng về phía cửa chính nơi vệ sĩ kia đang đi hô một câu: "Từ từ đi!"

Cô nói xong thần tốc chạy tới phòng bếp.

"Ô tô tiểu thư, cô chậm một chút." Tiểu Ưu vội vàng đi theo.

3 phút sau, Tô Thi Thi dù bận xong, ung dung ngồi ở trên ghế sofa, thưởng thức trà, ánh mắt nhàn nhạt nhìn ra cửa.

Tiểu Ưu chính đang trong lòng run sợ đứng ở cửa, ánh mắt chút chút lại hướng trên khung cửa nhìn xem.

"Tiểu Ưu, đừng khẩn trương như thế." Tô Thi Thi hướng cô vẫy tay.

Tiểu Ưu muốn nói lại thôi, hướng bên cạnh xê dịch một chút, trốn ở sau cánh cửa.

Lúc này, bên ngoài vang lên tiếng Đoàn Ngọc Lộ hét chói tai.

Tô Thi Thi ngẩng đầu lên vừa thấy, thiếu chút nữa phun trà hết ra ngoài. Vị này vệ sĩ này quả thực quá nghe lời, quả nhiên đích thực là đem Đoàn Ngọc Lộ lôi vào cho cô.

Hơn nữa còn là nắm bắt mắt cá chân của cô ta, lôi đến!

Chương 26: Thím trẻ

"Để cô ta ở cửa đi. Anh đi được rồi." Tô Thi Thi ngồi ở trên ghế sofa, chậm rì rì đặt Cốc trà xuống.

"Tô Thi Thi, cô chính là kẻ tiện nhân!" Đoàn Ngọc Lộ giận đến ác miệng mắng to, đứng ở cửa hất tóc chửi bậy.

Cô lớn lên từng này tuổi. Chưa từng chịu mất mặt đến như thế!

"Sao vậy, Đoàn Nhị Tiểu Thư chân không đau rồi hả?" Tô Thi Thi liếc Đoàn Ngọc Lộ chân mặc quần dài, âm thầm liếc mắt ra hiệu cho Tiểu Ưu đứng ở phía sau cửa.

Tiểu Ưu liền gật đầu, tay liền đưa đến trên khung cửa có 1 sợi dây dang buông xuống, mạnh mẽ lôi kéo.

"Tô Thi Thi, tôi sẽ không bỏ qua cô, tôi..."

"ào..."

Một chậu nước từ trên trời giáng xuống, đổ lên người Đoàn Ngọc Lộ đang mãi mê nói kia.

Đoàn Ngọc Lộ đứng yên tại chỗ, cả người nước chảy xuống ướt nhẹp, mắt mở ra không nổi, gốc nghếch đơ ra đó.

"Ai nha, cô hiện tại cũng biến thành một con gà rồi." Tô Thi Thi đứng lên chậm rãi hướng cửa đi tới, khinh thường đánh giá Đoàn Ngọc Lộ, gằn từng chữ nói, "Ướt sũng!"

Dám vũ nhục mẹ cô, cô hắt cho cô ta một chậu nước là quá nhẹ tay rồi!

"Cô!" Đoàn Ngọc Lộ lúc phản ứng kịp, nhất thời thét chói tai muốn bỏ nhà qua, "Ô Thi Thi, tôi muốn giết cô!"

Nhưng cô ta còn chưa đi được một bước, đã bị vệ sĩ ở một bên giữ chặt cổ áo, vươn tay lôi trở ra.

Đoàn Ngọc Lộ sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, không dám thở mạnh một phen.

Tô Thi Thi nhàn nhạt liếc cô ta một cái: "Đoạn Nhị Tiểu Thư này bộ dáng nhếch nhát, đi vào sẽ làm nhà chúng tôi ô uế, có chuyện liền đứng ở cửa nói đi."

"Cô!" Đoàn Ngọc Lộ tức giận đến toàn thân phát run, ra sức hít thở không khí, cố kìm nén để cho chính mình không bạo phát ra.

Cô ta hôm nay tìm đến Tô Thi Thi là có chuyện muốn thương lượng!

"Ô Thi Thi, tôi tới liền là nói cho cô, tôi đem Hà Chí Tường trả lại cho cô. Cô bảo hấn theo tôi ly hôn!" Đoàn Ngọc Lộ trầm giọng nói.

Nghe nói mẹ con Hà Chí Tường hôm nay sẽ được thả ra, đến lúc đó nếu lỡ tìm đến Đoàn gia, cô liền tiêu rồi.

"Trả lại cho tôi?" Tô Thi Thi giống như nghe được truyện cười hay nhất tức trước đến nay, "Đoàn Ngọc Lộ, cô đang nói đùa sao?"

"Cô!" Đoàn Ngọc Lộ hít sâu, "Cô không phải vì hấn muốn chết muốn sống à? Tôi bây giờ còn cho cô, cô còn không mau cảm ơn tôi đi?"

Đừng ở chỗ này khiến cho tôi bực mình, tôi thừa biết cô đi theo bên cạnh chú trẻ chỉ là diễn trò, cô từ đầu liền không phải là người phụ nữ của chú ấy!"

Xem vẻ mặt cô ta chắc chắn như vậy, Tô Thi Thi quả thực muốn nở nụ cười.

"Đoàn Ngọc Lộ, mẹ con Hà Chí Tường không nói cho cô, ly hôn là tôi nói ra sao? Ly hôn tôi cùng Hà gia chia một nửa tài sản, cô đâu gì cũng là con dâu Hà gia, những thứ này bọn họ cũng chưa nói cho cô biết sao?" Tô Thi Thi vẻ mặt ra vẻ đáng tiếc nhìn cô ta nói.

"Cái gì?" Đoàn Ngọc Lộ trong đầu ông lên một tiếng, thân thể lung lay muốn ngã.

Cô ta lắc đầu, thì thào nói: "Không đúng. Hà Chí Tường nói cô cực kỳ yêu hắn."

Cô ta nói xong hét rầm lên: "Tô Thi Thi cô là cái đồ không biết xấu hổ giả tạo, tôi đem Hà Chí Tường trả lại cho cô, cô mau để cho hắn theo tôi ly hôn!"

"Là người nào đang dạy người phụ nữ của ta đào chân tường?" Phía sau bỗng nhiên truyền đến một giọng nam sâu xa. *Ý anh là ai dám dạy bảo bối nhà anh đi theo trai*

Đoàn Ngọc Lộ cả kinh thiếu chút nữa từ trên mặt đất nháy dựng lên, cũng không dám nhìn ra sau lưng.

Chú trẻ không phải đi công ty sao? Sao lại đột nhiên trở về!

"Đoạn Nhị Tiểu Thư, cô cũng gan quá rồi, dám xúi dục người phụ nữ của tôi quay lại với chồng trước sao?" Bùi Dịch từng bước một

đến gần, trên mặt nhìn không ra cảm xúc.

"Chú trẻ, không phải. Tôi... Là Tô Thi Thi, chính cô ấy nói cô cực kỳ yêu Hà Chí Tường, tôi hiện tại chỉ là nghĩ muốn nhường hẳn cho cô ấy." Đoàn Ngọc Lộ vội nói ra.

"À...?" Bùi Dịch hai mắt nhíu lại, quay đầu nhìn về phía Tô Thi Thi, "Cô cực kỳ yêu chồng trước của cô sao?"

Tô Thi Thi mắt trợn tròn, lạnh lạnh nói: "Ai nói, tôi hiện tại yêu nhất chỉ có Bùi tiên sinh anh."

Tuy biết cô là nói dối, nhưng Bùi Dịch tâm tình không hiểu lí do gì lại cao hứng lên rất nhiều.

Anh tiến lên vươn tay ra ôm lấy eo của Tô Thi Thi, đối với Đoàn Ngọc Lộ nói: "Nhớ kỹ, cô ấy là thím trẻ của cô. Vẫn còn không mau gọi người?"

"Thím trẻ?" Đoàn Ngọc Lộ sắc mặt liền trắng bệch.

Bùi Dịch không phải đang cùng Tô Thi Thi diễn trò sao? Hẳn không phải là thật sự muốn kết hôn với cô ấy đi?

Tô Thi Thi cũng bị cái xưng hô "thím trẻ" này làm cho ngờ ra luôn rồi. Muốn tránh thoát ra ngoài, nhưng thấy Đoàn Ngọc Lộ sắc mặt không tốt, cô cũng vui vẻ như đang được xem kịch vui.

Bùi Dịch gặp Đoàn Ngọc Lộ không chịu gọi, sắc mặt lập tức trầm tiếp xuống: "Sao vậy, muốn tôi dạy cho cô lễ nghi đối với trưởng bối sao?"

"Tôi..." Đoàn Ngọc Lộ sợ tới mức khẽ run rẩy, đánh chết cô cũng

không dám trêu chọc Bùi Dịch.

Cô căm giận nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, chịu tức giận, nghiêng răng nghiêng lợi gọi cô một tiếng: "Thím trẻ."

"Chưa ăn cơm sao? Nghe nói cô vừa rồi lúc mắng chửi người rất lớn tiếng mà, một lần nữa gọi lại m." Bùi Dịch âm thanh lạnh lùng nói.

Đoàn Ngọc Lộ hốc mắt phấm hồng, hướng về phía Tô Thi Thi hô một tiếng "Thím trẻ", xoay người bỏ chạy ra ngoài.

Tô Thi Thi mặt không chút thay đổi nhìn bóng lưng cô ta rời khỏi, bỗng nhiên đẩy ra Bùi Dịch, khó chịu nói: "Sao anh như vậy liền đuổi cô ta đi?"

Cô còn chưa có chơi đã a!

Bùi Dịch liếc nhìn cô một cái: "Tôi giữa trưa không có nhiều thời gian, chẳng lẽ muốn tôi cho người khác thời gian để quấy rầy tôi sủng ái em sao?"

"Anh!" Tô Thi Thi sắc mặt đỏ lên, căm giận mắng, "Đồ lưu manh!"

Bên kia, Đoàn Ngọc Lộ khóc chạy về trong nhà mình. Phương Thanh Hoa thấy xô ta lâu như vậy vẫn không trở lại, chính đang đứng ở trong sân chờ.

"Ngọc Lộ, con đây là sao vậy, mau nói mẹ nghe?" Phương Thanh Hoa vừa thấy con gái của mình toàn thân ướt chèm nhẹp trở về, trong lòng căng thẳng.

Đoàn Ngọc Lộ liền vươn tay ra ôm mẹ mình, rồi khóc chạy vào trong nhà.

"Ngọc Lộ!" Phương Thanh Hoa quỳnh lên, nhìn người hầu hỏi, "Nhị Tiểu Thư xảy ra chuyện gì?"

"Phu nhân, chúng ta cũng không phải rất rõ ràng rồi sao. Giống như tiểu thư bị cái cô Tô tiểu thư kia khi dễ rồi." Người hầu thật cẩn thận nói.

Phương Thanh Hoa tay liền nắm chặt thành quả đấm, căng thẳng hít một hơi thật sâu, đối với người hầu khoát tay: "Các người đi xuống trước đi."

Bà ta nói xong xoay người vào phòng, đi tới Đoàn Ngọc Lộ phòng, lại phát hiện môn bị khóa, chỉ nghe đến chính mình tiểu nữ nhi ở bên trong khóc.

Phương Thanh Hoa sắc mặt trầm trầm, trở về phòng của mình, nghĩ nghĩ, cầm điện thoại ra gọi cho von gái bà ta đang ở nước ngoài. Đem chuyện đã xảy ra nơi này đều nói một lần, để cho con gái lớn của bà ta mau trở lại.

"Hắt xì!" Đang ở trong biệt thự, lúc ăn cơm trưa Tô Thi Thi liền nháy mũi hai cái liên tục.

Cô xoa cái mũi, buồn bực nói thầm: "Nhất định là mẹ con nhà họ Đoàn đang mắng tôi."

Bên cạnh bỗng nhiên duỗi qua một bàn tay. Bùi Dịch lấy mu bàn tay thăm dò một chút cái trán của cô, cau mày nói; "Không phải bì chuyện tối hôm qua mà bị cảm lạnh rồi chứ?"

Tô Thi Thi sắc mặt đỏ lên, buồn bực nói: "Người nào ở bên cạnh cửa sổ làm cả đêm mà không cảm lạnh?",

Sơn Trang Đoàn gia lại ở lưng chừng núi, nhiệt độ không khí so với trong thành phố thấp hơn rất nhiều. Hơn nữa buổi tối ngày hôm qua, không mở điều hòa cũng thật lạnh khoái. Ngày hôm qua lẫn qua lẫn lại cả đêm, Tô Thi Thi thật đúng là cảm giác có phần bị cảm.

"Khụ khụ..." Bùi Dịch xấu hổ ho khan một tiếng, cô gái này thật đúng là cái gì cũng dám nói.

Anh cùng cô ăn cơm không mất nhiều thời gian lắm, đứng dậy từ trong cặo công văn cửa mình đưa ra một chồng văn kiện đưa cho Tô Thi Thi: "Chính mình chọn một công ty đi."

"Cái gì?" Tô Thi Thi lướt mắt qua nhìn thử liền thấy, mi mắt mạnh trừng lên, "Phòng vấn tuyển chọn?"

Anb vậy mà sẽ giúp cô tham gia phòng vấn tuyển chọn?

Không đúng - -

"Anh có âm mưu gì?" Tô Thi Thi cảnh giác nhìn Bùi Dịch, "Trước đó nói qua, tôi sẽ không tới công ty anh làm việc rồi!"

Chương 27: Anh trai không phải...

Bùi Dịch trên cao cúi xuống nhìn Tô Thi Thi, thẳng thấy mặt cô càng ngày càng đỏ có dấu hiệu sắp nổi giận, mới nhàn nhạt địa nói: "Nơi này tổng cộng có 10 công ty để phỏng vấn, chỉ có 1 cái là của tôi."

"Cái gì?" Tô Thi Thi bùng nổ rồi.

Bùi Dịch một tay kéo cô ấn trở về ghế tựa, đưa mắt nhìn trên tay cô thông báo phỏng vấn: "Một phần mười xác suất mà thôi, sao vậy, không dám đánh cược một lần?"

Tô Thi Thi đem một xấp tài liệu thông báo phỏng vấn nghĩ muốn ném đi, nhưng nghĩ lại, hỏi: "Có phải hay không tôi không thể phản đối chuyện đi phỏng vấn này?"

Bùi Dịch nhếch môi: "Thông minh."

Cô không tuân theo anh, anh tự nhiên là có biện pháp khác. Cho phép chính cô lựa chọn.

Tô Thi Thi nhíu mày: "Nếu tôi chọn trúng là công ty của anh?"

"Không có nếu."

"Nhưng là..."

"Cô quá chỉ biết suy bụng ta ra bụng người."

"Anh!" Tô Thi Thi thở không ra hơi, cúi đầu nhìn xem thông báo phỏng vấn trong tay, tựa hồ như đã cam chịu số phận.

Trước đây Bùi Dịch đã nói qua không cho cô đi ra ngoài làm việc, hiện tại rất không dễ dàng anh mới chịu thỏa hiệp, cô không đồng ý cũng phải đồng ý.

"Có tiền liền giỏi lắm!" Tô Thi Thi nói thầm vài tiếng, bắt đầu xem thử mấy cái thông báo phỏng vấn.

Để cho cô ngoài ý muốn chính là, 10 thông báo phỏng vấn 10 cái, thì có 9 đều là xí nghiệp hạng ba, so với công ty trước đây của cô không sai biệt lắm về quy mô. Nhưng có một công ty là - -

"Xây dựng Tiệp Khắc?" Tô Thi Thi chấn kinh không thôi.

Đây là một công ty kiến trúc và thiết kế, được trong nước thậm chí là thế giới đánh giá rất cao về đội ngũ xây dựng và thiết kế. Bên trong đều là những Thiết Kế Sư đầy năng lực, nghĩ muốn vào công ty này là điều không thể nào.

"Tại sao lại có "xây dựng Tiệp Khắc"?" Tô Thi Thi nghĩ mãi không xong, cô quả thật rất muốn vào làm việc ở công ty này, nhưng cô không có khả năng hơn nữa lại không có người chống lưng.

"Là công ty của Bùi Dịch sao?" Tô Thi Thi rất nhanh liền phủ quyết ý nghĩ này.

Cô biết rõ, Tổng giám đốc của "xây dựng Tiệp Khắc" hình như không phải họ Bùi, cũng không phải họ Đoàn. Mà còn Bùi Dịch dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng đích là kinh doanh khách sạn, lần đầu họ gặp nhau chính là khách sạn của Bùi Dịch.

"Công ty này rõ ràng như vậy, mà anh là người mưu mô như thế, hẳn sẽ không làm chuyện để cô có thể phát hiện ra?" Tô Thi Thi nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy được một công ty khác chuyên môn trang hoàng khách sạn càng giống là công ty con của Bùi Dịch

"Chắc chắn là công ty này rồi!" Tô Thi Thi hít một hơi thật sâu.

Có cơ hội tốt cơ thể tiến vào "xây dựng Tiệp Khắc", không bắt lấy mới là lạ!

Một lúc lâu sau, Bùi Dịch từ thư phòng cầm văn kiện đi ra, thấy Tô Thi Thi ngồi ở trên ghế sofa, trên đùi đặt một máy tính, tại tra tư liệu.

Anh đi qua, hỏi: "Đã chọn xong?"

"Uh"m." Tô Thi Thi đem thư mời phỏng vấn của "xây dựng Tiệp Khắc" rút ra đưa cho anh, cẩn thận quan sát đến biểu tình của Bùi Dịch.

Lúc Bùi Dịch thấy là Tô Thi Thi chọn công ty đó, rõ ràng sững sốt một phen. Rồi sau đó đưa mắt nhìn Tô Thi Thi, có thâm ý khác nói: "Ánh mắt không tệ."

Tô Thi Thi trong lòng vui vẻ. Xem vẻ mặt của anh bây giờ hẳn không phải là công ty của anh rồi, cô chọn đúng rồi!

"Tôi buổi chiều có thể đi phỏng vấn sao?" Tô Thi Thi cố ghi nhớ thật kỹ những tư liệu của "xây dựng Tiệp Khắc" mà mình vừa tra được, cũng không ngẩng đầu lên hỏi han.

Bùi Dịch cười nhạt, rất nhanh đến chính mình cũng chưa phát hiện nói: "Nơi này 10 công ty, em tùy ý lúc nào cũng có thể đi phỏng vấn."

"Vây là tốt rồi." Tô Thi Thi khép lại Computer đứng lên, nhìn bóng dáng cao lớn của người đàn ông trước mặt, do dự một phen, có chút không được tự nhiên địa nói, "Cái kia... Cám ơn anh, giúp tôi tranh thủ cơ hội."

Bùi Dịch sửng sốt, không nghĩ tới cô như vậy nghiêm trang nói cảm ơn anh.

Anh liền vươn tay ôm lấy cô: "Tôi đây liền làm người tốt làm đến cùng, đưa em đi phỏng vấn."

Tô Thi Thi mặt đen.

Cô cũng không thể được cự tuyệt hảo ý anh sao?

Kết quả tự nhiên không được. Tô Thi Thi bị ép ngồi trên xe Bùi Dịch.

Nhìn chiếc xe mới rộng rãi, Tô Thi Thi khóe miệng giật giật. Kẻ có tiền liền là tùy hứng, ba ngày hai bữa đổi xe.

Giống nhìn thấu Tô Thi Thi nghĩ gì, Bùi Dịch quay đầu nhìn thoáng qua Tô Thi Thi: "Rộng rãi không?"

Tô Thi Thi gật đầu.

Bùi Dịch quý dị cười: "Rộng rãi là được rồi. Làm chuyện kia cũng thuận tiện hơn."

"Cái gì làm chuyện kia... Này, anh là kẻ lưu manh!" Tô Thi Thi sắc mặt đỏ bừng, người đàn ông này thật sự là một ngày 24 giờ đều đã suy nghĩ đến việc kia!

"Sao vậy, em không nghĩ muốn. Không biết tối hôm qua là người nào

cầu tôi..."

"Đừng nói nữa! Chú ý dưỡng sức tốt đi không được sao?" Tô Thi Thi cố gắng quít che miệng Bùi Dịch lại, đỏ bừng cả khuôn mặt.

Bùi Dịch cảm thụ được ngoài miệng truyền đến xúc cảm ôn nhu, ánh mắt vèo một phen liền u ám trở lại.

Tô Thi Thi cả kinh, đang muốn chạy, điện thoại vang lên, cứu cô một hồi.

Cô lập tức ngồi trở lại trên chỗ của mình, từ trong túi xách lấy điện thoại ra. Nhìn đến điện báo biểu hiện khi đó, khóe miệng không tự giác địa cong lên.

"Trọng Hạo, muốn trở về sao?" Tô Thi Thi cười nói.

Đầu bên kia điện thoại truyền tới một giọng nam đầy hưng phấn: "Thi Thi, anh giữa trưa ngày mai sẽ xuống máy bay, em ngày mai ra đón anh nhé...!"

"Đó là nhất định, anh nhắn thời gian và số hiệu chuyến bay cho em đi."

"Được. Anh còn muốn ăn mì vịt tiềm ở trước cửa trường học của chúng ta, thèm muốn chết rồi!"

"Được được được, ngày mai liền đưa anh đi ăn."

...

Tô Thi Thi cùng Tống Trọng Hạo tán gẫu bên này, hoàn toàn quên bên cạnh có một vị tổng giám đốc bá đạo vẫn đang ngồi.

Di động của cô âm lượng thoát ra ngoài thật rất lớn, trong xe không gian lại rất yên tĩnh, âm thanh trong di động đều nghe được rõ ràng.

Bùi Dịch sắc mặt càng ngày càng kém, quả đấm nắm lại càng chặt, trong lòng tràn đầy kích thích muốn cướp lấy cái điện thoại kia.

Tô Thi Thi bỗng nhiên cảm giác được có chút lạnh gáy, liền quay đầu lại, nhìn đến Bùi Dịch mặt không chút thay đổi đang nhìn chính mình, sợ tới mức cùng Tống Trọng Hạo đơn giản nói một câu liền cúp điện thoại.

"Tán gẫu thật vui quá nhỉ?" Bùi Dịch như có như không nhìn cô.

Cô gái này nói chuyện với anh chưa từng có vẻ mặt ôn hòa như thế, cùng một người đàn ông khác nói chuyện lại có thái độ tốt như vậy!

Tô Thi Thi nuốt nuốt nước miếng, không biết trong lòng sợ hãi cái gì, theo bản năng giải thích nói: "Anh là bạn khuê phòng tốt nhất của tôi. Khuê phòng, anh biết ý tứ này là gì phải không?"

Bùi Dịch khước miệng giật giật. Hiện tại giữa nam và nữ cũng tồn tại cái gọi là bạn khuê phòng sao? Anh có phải hay không quá lạc hậu rồi hả?

Anh bỗng nhiên nói: "Ngày mai tôi với em cùng đi đón cậu ta."

Tô Thi Thi lông mày lập tức dựng đứng cả lên: "Không cần! Bùi tổng anh khí thế quá cường đại, sợ sẽ dọa đến anh ấy..." Gặp Bùi Dịch sắc mặt càng ngày càng khó coi, cô buồn bực hỏi: "Thật là, anh tại sao muốn đi cùng tộ? Anh lại không quen biết anh ấy."

Bùi Dịch hừ lạnh một tiếng, nhàn nhạt nói: "Là "Ca ca" của em, tôi

không nên đi đón cậu ta sao?"

Anh đem hai chữ ca ca nói ra được đặc biệt trọng.

Tô Thi Thi một càng thêm khó hiểu. Anh hẳn không là biết Tống Trọng Hạo ca ca kia thích đàn ông đi?

Hắn là, Bùi Dịch này là người đàn ông tâm cơ như vậy, nhất định đã sớm cho người ta điều tra qua.

Tô Thi Thi cầu nguyện, ngày mai Bùi Dịch nhìn thấy Tống Trọng Hạo, có thể thủ hạ lưu tình.

10 phút sau, xe đến chỗ góc rẽ của cao ốc "xây dựng Tiệp Khắc".

Tô Thi Thi khẩn trương nhìn ra bên ngoài, vừa hướng lái xe nói: "Liền ở trong này, đừng nên làm cho người ta để ý. Thế nên, đừng lại đi, tôi xuống đây được rồi."

Cô nói xong, liền giống như phía sau đang bị sói truy đuổi, nhảy xuống xe bỏ chạy rồi.

Bùi Dịch nhìn bóng dáng Tô Thi Thi đi xa, khóe miệng không tự giác lại cong lên.

"Không biết cô bây giờ lại sẽ cho tôi bất ngờ gì đây?"

Bùi Dịch cực kỳ chờ mong.

Anh chỉ là làm cho người ta gửi thư mời phỏng vấn cho Tô Thi Thi, nhưng không có làm cái gì khác. △△,

"Xây dựng Tiệp Khắc" lựa chọn nhân viên cực kỳ nghiêm khắc và vô

cùng đáng sợ, cả nước nổi danh.

"Cô gái gốc không chịu nghe lời, lần này nên cho cô chút giáo huấn rồi."

Anh tựa vào ở trên ghế, nhớ tới cái gì đó, bấm điện thoại gọi cho thư ký.

"Mẹ con Hà thị được thả ra rồi sao? Uh"m, tạm thời không cần đi quản bọn họ. Để cho Dương Dũng âm thầm đi theo bảo vệ Tô tiểu thư."

Bùi Dịch cúp điện thoại, nhìn bên ngoài xe cộ qua lại, ánh mắt càng ngày càng mờ.

"Đoạn Kế Hùng, chờ ông trở về, tôi sẽ đưa ông một phần đại lễ."

Vị "cha kế" này của anh, là nên trao nhận kích thích rồi.

Chương 28: Người phỏng vấn thật là khủng khiếp

Hà gia.

Hà Chí Tường cùng Phú Tuyết Trân mới từ cục cảnh sát trở về nhà, mệt đến mức tê liệt ngã xuống ở trên ghế sofa.

"Thật sự là buồn cười, con nhất định sẽ không bỏ qua cho Tô Thi Thi cái con tiện nhân kia!" Hà Chí Tường nghiêng răng nghiêng lợi nói.

"Bây giờ thật sự là thuyền lật trong mương rồi. Chí Tường, Đoàn Ngọc Lộ bên kia con cũng không thể nhả ra. Hiện tại chúng ta chỉ có thể dựa vào Đoàn gia thôi." Phú Tuyết Trân sau khi tính toán trong đầu liền nói.

Tại cục cảnh sát bị hành hạ hỏi cung cả một ngày một đêm không chớp mắt, đã sớm mệt mỏi không thôi.

Hà Chí Tường cau mày nói: "Nếu như Đoàn Ngọc Lộ nhất định phải ly hôn thì sao? Là Đoàn gia đó mẹ, Hà gia chúng ta làm sao mà chọc được."

Hà gia chỉ là nhà giàu mới nổi, mở được cái công ty hạng ba mà thôi, đâu nào so được với Đoàn gia.

"Con trai ngốc, con đừng quên, Đoàn gia bọn họ rất coi trọng sĩ diện. Mẹ cũng không tin bọn họ dám buộc con ly hôn! Con yên tâm, mẹ đã có biện pháp đối phó bọn họ! Bất quá tạm thời vẫn lại là không cần trở mặt, chúng ta liền cùng Ngọc Lộ thương lượng một chút, có thể

lừa liền lừa."

Trong mắt Phú Tuyết Trân, Đoàn Ngọc Lộ cùng Tô Thi Thi đều giống nhau, đều là người không đầu óc. Trước kia bà ta có thể đem Tô Thi Thi lừa đến xoay quanh, hiện tại làm theo cách đó vẫn có thể đem Đoàn Ngọc Lộ lừa ở lại.

Hà Chí Tường đang muốn hỏi mẹ hắn có biện pháp gì, điện thoại bỗng nhiên vang lên.

Hắn nhú mày bắt máy, không nghe được hai câu liền tức giận ném luôn điện thoại di động đi.

"Xảy ra chuyện gì?" Phú Tuyết Trân hỏi.

Hà Chí Tường sắc mặt khó coi nói: "Là luật sư của Tô Thi Thi mời gọi đến, nói muốn phân chia tài sản. Chết tiệt, cô ấy đã sớm tính kế rồi!"

Hà Chí Tường nghĩ tới liền bực bội. Hắn hiện tại là tiền mất tật mang.

"Đúng là con tiện nhân! Con điều tra được không, cái người họ Bùi kia thế lực tới cùng có bao lớn?"

Hà Chí Tường biến sắc, mới nhớ tới này đã cho người điều tra, cầm lấy điện thoại bàn gọi cho bạn thân của mình. Sau khi cúp điện thoại xuống, hắn sắc mặt có hơi trắng bệch.

"Sao vậy nói mau?" Phú Tuyết Trân sốt ruột nói.

"Cái tên Bùi Dịch này quả nhiên không đơn thuần là chủ của khách sạn lớn mà thôi, bạn của con điều tra được, anh ta cùng Đoàn gia

cũng có quan hệ dây mơ rễ má."

"Cái này coi bộ khó làm rồi. Tô Thi Thi đang ở nơi đó chúng ta trước tiên yên lặng xem xét, dù sao đến lúc người đàn ông kia chơi ngán rồi, chúng ta có cũng sẽ có biện pháp dầy vò nó thôi. Mẹ nghĩ, hiện tại chúng ta vẫn lại là mau chóng đến tìm gặp Ngọc Lộ một lần, để ngừa đêm dài lắm mộng."

Phú Tuyết Trân nói xong liền đi đến nhà bếp làm qua loa vài món, tính toán cơm nước xong nghỉ ngơi một chút liền đi Đoàn gia.

Cao ốc của công ty Xây dựng Tiệp Khắc tọa lạc tại kinh đô Bắc Kinh nằm ngay trung tâm khu vực phồn hoa nhất của thành phố này. Công ty này còn có trung tâm tập thể hình, giải trí nghỉ ngơi cho nhân viên được xem là thánh địa phúc lợi danh tiếng nhất.

Tô Thi Thi đầu tiên nhìn thấy liền thích màu sắc ánh lên hào quang sáng ngời của tòa Cao ốc này.

Mỗi người ra vào nơi này, đều là quần áo ngăn nắp, nam thì bộ dáng tinh anh, nữ thì dung mạo tinh xảo.

"Mỹ nữ thật nhiều." Từ đại sảnh đi đến trước quầy lễ tân khá gần khoảng cách chưa đầy 6 mét, Tô Thi Thi liền gặp được ba vị mỹ nữ, không khỏi có chút bắt đầu ghen tỵ.

"Tiểu thư, xin hỏi cô là..." Trước quầy lễ tân một vị tiểu thư mang theo khuôn mặt ngọt ngào mỉm cười nhìn chăm chú vào Tô Thi Thi.

"Vâng xin chào, tôi gọi là Tô Thi Thi, là đến để phỏng vấn." Tô Thi Thi đem theo thư mời phỏng vấn đưa ra.

Mỹ nữ trước quầy lễ tân liền hai tay tiếp nhận, dùng máy móc quét mã kiểm tra sau lưng thư mời một hồi, xác định thư mời là thật, mới lấy ra một tờ khai đưa cho Tô Thi Thi, mỉm cười nói:

"Phiền cô điền thông tin vào bảng tờ khai này, rồi mới đến lầu hai khu vực phỏng vấn chờ đợi. Đến lúc đó lại có chủ quản sẽ thông báo cô vào phỏng vấn."

"Cảm ơn." Tô Thi Thi tiếp nhận bảng tờ khai, trong lòng tim cứ đập thình thịch.

Còn cần quét mã, nơi đây cũng quá nghiêm khắc rồi!

Cô điền bảng tờ khai xong liền đi lên lầu hai, mới ra thang máy liền sừng sốt một hồi.

"Vượt qua cả số lượng được mời phỏng vấn sao?" Tô Thi Thi phát hiện nơi này thậm chí có hơn 50 người đang đợi tham gia phỏng vấn.

Mỗi một người đều là khí chất xuất chúng hơn người, người không biết còn tưởng công ty Xây dựng Tiệp Khắc này là tuyển chọn mỹ nữ chứ không phải đang tuyển chọn Thiết Kế Sư.

Cô hỏi thăm một chút, thế mới biết chính mình may mắn gặp đúng lúc công ty Xây dựng Tiệp Khắc ba năm một lần thông báo tuyển dụng nhân tài.

Tới tham gia phỏng vấn có rất nhiều chức vụ khác nhau, có người tham gia phỏng vấn ở vị trí quản lý, vị trí kế toán, có người phỏng vấn làm lễ tân, thậm chí có cả lao công....

Tô Thi Thi nhận lời mời tham gia phỏng vấn vị trí Thiết Kế Sư cương vị, đợi một giờ mới đến phiên cô.

Vừa vào văn phòng phỏng vấn, cô đã bị trận địa trong phòng làm cho hoảng sợ.

Chỉ thấy hai mươi mấy cái bình trong phòng, bốn phía đều có hình cung ngồi đầy hơn mười người giám sát phỏng vấn.

"Bắt đầu đi." Ngồi ở tối trung tâm một người phụ nữ dáng vẻ chuyên nhàn nhạt mở miệng.

Tô Thi Thi đem bảng đăng ký thông tin lúc nãy chuyển đi lên, trước giới thiệu một chsut về danh tính của mình.

Cô mới vừa nói xong, người phụ nữ ngồi ở trung tâm lúc nãy lên tiếng nói: "Đem bảng lý lịch tóm tắt của cô đến đây, nếu có lý lịch tóm tắt bằng điện tử càng tốt."

Cô ta nói xong chỉ chỉ bên cạnh đặt một bàn hình chiếu. Đây là máy chuyên dụng cho người sử dụng lý lịch tóm tắt bằng điện tử, nhận lời mời triển lãm lý lịch của chính mình dùng.

Tô Thi Thi lập tức liền lờ mờ rồi. Cô là đột nhiên lấy thư mời phỏng vấn đi đến đây, đâu nào có rảnh chuẩn bị lý lịch sơ lược?

"Thật ngại quá, tôi không có mang lý lịch sơ lược." Tô Thi Thi xấu hổ nói.

Trong đó một vị đang là giám sát phỏng vấn mặt nhất thời trầm tiếp xuống, nhìn thẳng Tô Thi Thi nói: "Cô cứ như vậy liền đi tới. Tiệp Khắc chúng tôi không chào đón những người không có chuẩn bị tốt liền đến phỏng vấn. Việc này chỉ có thể giải thích thái độ của cô đối

với công ty chúng tôi là không hề coi trọng rồi."

"Tôi..." Tô Thi Thi á khẩu không trả lời được, đứng ở nơi đó trơ ra không biết làm gì

Bên cạnh vài vị giám khảo phỏng vấn tựa hồ cảm thấy được có hay không lý lịch sơ lược cũng không phải vấn đề rất trọng yếu, còn không mở miệng, đã bị người phụ nữ ở trung tâm kia lạnh lùng liếc qua vài lần.

Vị giám khảo ở trung tâm kia vẫn như cũ mặt không chút thay đổi nhìn Tô Thi Thi: "Tôi biết cô nhất định cảm thấy được tôi yêu cầu quá nghiêm khắc, nhưng đây là tác phong làm việc của Xây dựng Tiệp Khắc chúng tôi. Tôi cũng cho phép cô thêm một cơ hội, tuyển dụng còn có hai ngày, cô ngày mai và ngày mốt mỗi ngày đều có thể tới phỏng vấn. Chỉ cần cô có thể để cho tôi chấp nhận cô, cô liền là một thành viên của công ty Xây dựng Tiệp Khắc chúng tôi."

Cô ta nói xong nhìn quét xung quanh một lần, đối với mấy vị giám khảo đang ngồi cái khác hỏi : "Mọi người có ý kiến gì không?"

"Không có, không có." Các vị giám khảo phỏng vấn khác đều cùng nhau ra động tác nhất trí.

Một người ngồi ở bên cạnh cô ta nói: "Chúng tôi tin tưởng ánh mắt của Diêu phó tổng."

Tô Thi Thi đứng tại chỗ, tâm đang nhỏ máu.

Cô - - cũng không ý kiến!

Là chính mình có lỗi, chính mình nhận thức! Cô từ biệt, nói một tiếng ngày mai gặp, liền ra khỏi phòng phỏng vấn.

Sau khi đi ra ngoài, cô dài thở phào nhẹ nhõm, lòng còn sợ hãi.

Quá khủng bố rồi!

Bất quá Tô Thi Thi tinh thần chiến đấu bị kích thích cũng tăng thêm vài phần rồi.

"Ngày mai gặp!" Cô sẽ không thua.

Chỉ là vừa ra khỏi Cao ốc của Khắc Tiệp nghĩ muốn về căn nhà thuê của mình, di động của Tô Thi Thi liền có tin nhắn đến.

"Đừng nghĩ chạy, ngoan ngoãn cùng lái xe trở về."

Tô Thi Thi tức giận đến nghiến răng nghiến lợi. Người đàn ông này có phải hay không ở trên người cô gắn thiết bị định vị rồi hả?

Cô hướng bốn phía nhìn quanh, phát hiện chiếc Cayenne kia của Bùi Dịch còn đứng ở chỗ lúc nãy cô xuống xe.

Tô Thi Thi trên đường đi vẫn quyết định về căn nhà thuê của mình thu dọn ít đồ đạc rồi mới trở về.

Trong văn phòng tổng giám đốc, một người đàn ông anh tuấn phóng khoáng ngồi ở trên ghế sofa, bắt chéo hai chân, đang cúi đầu trộm cười.

"Có lời cứ nói. Đừng phát ra những âm thanh ghê tởm như thế, nếu không tôi liền ném cậu ra ngoài." Trên bàn làm việc bên kia truyền đến âm thanh lạnh lùng.

"Bùi Dịch, qua cầu rút ván, không ngờ cậu lại là người như vậy." Tần

Phong ngời thẳng thân thể, thật sự rất sợ bị đá văng ra ngoài.

Bùi Dịch vẫn như cũ nhìn chăm chăm laptop trên bàn làm việc của mình. Computer chính là đang truyền phát một đoạn video theo dõi, rõ ràng liền là cảnh tượng của Tô Thi Thi đi vào phòng vấn.

Anh cong cong khóe miệng, đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy Tô Thi Thi kinh ngạc như vậy.

"Tôi nói này, bộ phận quản lí nhân sự của cậu vẫn là còn có người như thế này sao? Cũng là do cậu cố ý gây khó dễ cho Tô Thi Thi đúng không?"

Bùi Dịch nhíu mày: "Tôi không được làm khó cô ấy sao?"

Tần Phong cười xấu xa nói: "Cô ấy còn không biết nơi này là công ty của cậu đi?"

Bùi Dịch lạnh nhạt nói: "Trên đời này người biết chuyện này không vượt qua năm người. Sao vậy, cậu muốn đi nói cho cô ấy?"

"Không dám, không dám!" Tần Phong toàn thân da căng thẳng, anh ta cũng không dám quấy rầy nhã hứng mèo vờn chuột của Bùi Dịch.

Chỉ là suy nghĩ đến biểu tình của Tô Thi Thi sau biết chân tướng sẽ thế nào, anh ta liền hưng phấn.

Bùi Dịch sờ sờ cái mũi, khóe miệng kìm lòng không đậu lại cong lên.

Đây là Tô Thi Thi chính mình lựa chọn, anh cũng không có ép buộc cô!

10 công ty kia trong đó quả thật chỉ có 1 cái là công ty của anh,

chẳng qua 9 công ty kia đều phải cho Xây dựng Tiệp Khắc mặt mũi, anh cũng đã sớm đoán chắc Tô Thi Thi sẽ chọn công ty này.

Bên này, Tô Thi Thi còn không biết chính mình bị anh bày mưu tính kế. Lúc ngồi xe về đến trang viên Đoàn gia, chợt nghe phía trước truyền đến tiếng ồn ào.

Cô ló đầu ra vừa thấy, con người đã trở nên căng thẳng.

Chỉ thấy cửa lớn trang viên bị một già một trẻ hai người vây quanh, đang ở cùng bảo vệ tranh cãi ầm ĩ.

Là mẹ con Hà gia.

Rốt cục đến đây!

Chương 29: Cô thật tốt như vậy sao

"Ô tiểu thư" lái xe nghiêng người hỏi ý kiến Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi tựa vào ở trên ghế, nhàn nhạt nói: "Lái vào đi."

Lái xe lập tức nhấn ga, xe gia tốc hướng đến cửa lớn đang từ từ mở ra.

Ở cửa, mẹ con Hà thị còn đang cùng bảo vệ tranh luận.

"Vị Tiểu ca này, chúng tôi thật là người của Đoàn gia. Tôi là mẹ chồng của là Đoàn Ngọc Lộ tiểu thư, vị này chính là chồng của cô ta. Chúng tôi đã đem giấy chứng nhận kết hôn cho cậu xem qua, cậu như thế nào lại không tin. "

Phú Tuyết Trân lời ngon tiếng ngọt nói.

Tô Thi Thi ghé mắt, khóe miệng thâm thúy nhếch lên. Đây chính là Phú Tuyết Trân, giỏi nhất ở trước mặt người khác giả vờ giả vịt.

Nếu không phải từng nhìn thấy bộ dáng của bà ta lúc trở mặt, Tô Thi Thi cũng sẽ không tin người đàn bà trước mặt quần áo lộng lẩy, mặt mũi hiền lành nhưng cùng lòng dạ rắn rết không ai bằng.

Tô Thi Thi hạ kính cửa xe xuống. Xe chạy sát bên chỗ mẹ con Hà thị đang đứng.

"Mẹ, mau nhìn xem xem cô gái kia, có phải Tô Thi Thi hay không " Hà

Chí Tường bỗng nhiên giữ chặt mẽ mình, chỉ vào chiếc xe đang chạy qua nói.

"Người nào" Phú Tuyết Trân sững sốt, lập tức lắc đầu, hạ giọng nói, "Không có khả năng, cái con tiểu tiện nhân kia làm sao có thể xuất hiện tại nơi này "

Xe mới vừa chạy qua được nửa cánh cửa sắt, Tô Thi Thi khóe miệng nhếch lên, đối với lái xe nói: "Phiền toái anh lúc đi vào, tốc độ chậm một chút."

Lái xe không nói hai lời, giảm tốc độ từ từ hướng cửa chính.

Xe cách mẹ con Hà thị càng ngày càng gần, từ hai thước đến một thước, rồi đến nửa thước, hai mẹ con kia nhìn đến muốn rớt mắt ra ngoài, bên trong chiếu ra chính là Tô Thi Thi đang ngồi.

Tô Thi Thi tựa vào ở trên ghế, quay mặt tùy ý ngắm nhìn cảnh bên ngoài, ánh mắt nhàn nhạt đảo qua chỗ mẹ con Hà thị.

"Tô Thi Thi" Hà Chí Tường nhìn đến quả nhiên đích thực là Tô Thi Thi, đứng ngay tại chỗ thiếu chút nữa giận dữ xông đi tới.

Vẫn lại là Phú Tuyết Trân phản ứng nhanh, liền đưa tay tóm chặt con trai mình lại, nhíu mày đánh giá Tô Thi Thi đang ngồi trong xe.

"Tiểu tiện nhân như thế nào lại ở trong này" Phú Tuyết Trân trong lòng thần tốc suy nghĩ, Tô Thi Thi có thể tự do tiến vào Đoàn gia, nhất định không đơn giản như vậy.

"Nghe nói cái người họ Bùi kia cùng Đoàn gia do thiên ti vạn lữ quan hệ gì gì đó" Phú Tuyết Trân suy nghĩ đến lời con trai mình lúc chiều nói, trong lòng rùng mình, lập tức nảy ra chủ ý.

"Thi Thi à, ở trong này gặp được con thật sự là quá trùng hợp rồi. Con muốn đang muốn vào bên trong sao đưa chúng tôi vào cùng được chứ?" Phú Tuyết Trân đi đến cạnh cửa xe, thân thiết nhìn Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi nhìn Phú Tuyết Trân kia trên mặt bảo dưỡng một vẻ tràn ra tươi cười, ánh mắt thân thiết.

Đối với việc cô trước đây bị bà ta lừa gạt bằng vẻ mặt này, cô bỗng nhiên có chút bình thường trở lại.

Nhìn Phú Tuyết Trân này ra vẻ thân thiết, người không biết thật sự sẽ cho rằng bà ta là người tốt.

"Hà phu nhân, các vị ngài muốn đi vào" Tô Thi Thi nhả cầu xoay một vòng, như có như không nhìn bà ta.

Phú Tuyết Trân liền gật gật đầu, vội vàng nói: "Là vậy. Chúng tôi đến tìm phu nhân Đoàn gia có chút việc."

Phú Tuyết Trân biết Đoàn Ngọc Lộ cùng Tô Thi Thi từng có xích mích, không dám nói thẳng ra tên của Đoàn Ngọc Lộ, chỉ nói tìm phu nhân Đoàn gia.

Tô Thi Thi như là thờ ơ rồi vô tình gật gật đầu: "Như vậy sao, vậy các người như thế nào đứng ở cửa."

Cô nói xong đánh giá một phen bảo vệ ở cửa, cười nói: "Bọn họ là người rất tốt, các người là khách của Đoàn gia, nhất định sẽ cho các người đi vào."

Phú Tuyết Trân trên mặt tươi cười cứng đờ, trong lòng kìm nén nóng

giận dăng lên tận cổ thiếu chút nữa để cho bà ta chửi ầm lên.

"Bảo vệ cửa nói, là Đoàn gia bọn họ từ chối không tiếp khách, là chúng ta mà khách mới là lạ, nói như vậy thật mất mặt lắm, con nói xem đúng không?"

Phú Tuyết Trân nắm chặt quả đấm ở dưới cửa kính xe cố gắng nhẫn nhịn. Trên mặt còn phải treo lên một nụ cười thân thiện, lấy lòng nói:

"Trong này chắc là có hiểu lầm gì đó bọn họ chết sống không cho chúng ta đi vào. Thi Thi à, con xem có thể hay không giúp chúng ta giải thích một chút, làm cho bọn họ để ta đi vào "

"Như vậy sao." Tô Thi Thi nhíu mày, như là cực kỳ khó xử, nghĩ nghĩ nói, "Tôi đây mang các người vào, đi thôi."

"Thật sao" Phú Tuyết Trân mừng rỡ không thôi. Đứng ở bên cạnh Hà Chí Tường vốn không ôm hi vọng cũng bu lại.

Lúc này Tô Thi Thi trên mặt hiện tươi cười, ôn nhu ngoan hiền, giống như là lúc trước kia vẫn là con dâu tốt của bà ta một dạng.

Hà Chí Tường nhìn thấy bộ dáng này của Tô Thi Thi lúc ngồi ở xe khi đó, trong nháy mắt có chút hoảng hốt.

Tô Thi Thi tuy rằng dáng vẻ không cỡnh đẹp tinh xảo như Đoàn Ngọc Lộ, nhưng là ánh mắt của cô đặc biệt rất đẹp, khí chất cũng không chút nào thua Đoàn Ngọc Lộ, thậm chí so với Đoàn Ngọc Lộ càng cao hơn một bậc.

Tô Thi Thi chú ý tới Hà Chí Tường nhìn mình đến gần người, trong mắt cô chớp lóe tia lạnh lẽo rồi biến mất.

Nhưng trên mặt cô như cũ vẫn duy trì khéo tươi cười, cực kỳ thật lòng nhìn hẳn: "Các người đi theo xe của tôi chạy vào đi, tôi sẽ để cho lái xe lái xe chậm một chút. Chú ý không được chạy lung tung bị bỏ lại..., trang viên này của Đoàn gia rất lớn, nếu chạy theo không kịp bị bảo vệ đuổi đi ra, tôi cũng không có cách gì nha."

"Cô" Phú Tuyết Trân cùng Hà Chí Tường trên mặt tươi cười liền thu lại, không thể tin được nhìn Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi vẻ mặt như khó xử nhìn bọn hắn: "Làm sao vậy các người muốn ngồi xe sao, nhưng là này chiếc xe không là của tôi, tôi không có quyền cho các người ngồi chung."

Cô nói xong liền đối với lái xe nói: "Bác tài, phiền toái lái xe đi."

Vâng ạ lái xe lập tức khởi động xe.

Một trận ngắn ngủi nổ vang qua đi, Cayenne chậm rãi hướng phía trước đi đến.

"Mẹ, chúng ta làm sao bây giờ" Hà Chí Tường tức giận đến sắc mặt trắng bệch.

Phú Tuyết Trân trên mặt cũng là thoát xanh thoát trắng, nhìn đến xe Tô Thi Thi đang lập tức muốn đi vào cửa lớn, bà ta cắn răng một cái, nói: "Đi "

Lập tức, liền mang theo túi xách, lạch bạch chạy đuổi theo xe chạy.

"Tiện nhân, cô đừng để cho tôi tìm được sơ hở" Hà Chí Tường rủa thầm một tiếng, cũng đi theo.

Nhóm người bảo vệ ở cửa tự nhiên cũng nghe được lời Tô Thi Thi

nói mới vừa rồi. Nhưng cô hiện tại là người phụ nữ của Bùi Dịch, ai dám để cho cô mất hứng đành phải do mẹ con Hà gia kia vào trang viên.

Trong xe, Tô Thi Thi thích ý tựa lưng vào ghế, cao hứng đến nỗi thiếu chút nữa cười ra tiếng.

"Thực tưởng là tôi là đũa ngọc phải không" Tô Thi Thi khinh thường hừ lạnh một tiếng.

Nghĩ tới vừa rồi Phú Tuyết Trân coi cô như con ngọc một dạng mà lừa cô, cô liền cảm thấy được là mình đang bị sỉ nhục chỉ số thông minh.

Cô tiện tay từ trong túi xách, lấy ra điện thoại bắt đầu quay video clip thu hình, đem mẹ con Hà gia kia chạy theo phía sau nhìn y hệt mấy con chó Nhật chạy theo chủ xin thức ăn.

Cán chuôi vĩnh viễn chệ ít, cô đã sớm thấy rõ ràng nhìn thấy rõ tính tình của hai mẹ con Hà gia kia, về sau sẽ không tránh khỏi chuyện dây dưa. Trên tay nắm nhiều điểm bất lợi của họ, tránh hậu hoạn sau này.

Nơi xa xa kia trong trang viên trên bang công tầng cao nhất của một ngôi biệt thự, Đoàn Ngọc Lộ đang dùng Ống Nhòm quan sát đến tình hình xảy ra ở cửa lớn bên này.

Lúc cô ta nhìn đến mẹ con Hà gia kia vậy mà đi theo xe Bùi Dịch chạy tiến vào, giận đến ác miệng mắng to.

"Chết tiệt, mẹ, người nói thử xem anh ta tới cùng muốn thế nào đây, vì cái gì muốn thả mẹ con Hà gia kia rồi để bọn họ tiến vào nếu để cho cha nhìn đến bọn họ, nhất định sẽ đánh chết con "

"Con hiện tại biết sợ rồi sao" Phương Thanh Hoa trừng mắt nhìn con gái mình liếc mắt một cái, đi tới tiếp nhận Ông Nhòm nhìn một phen, phát hiện hai mẹ con Hà gia kia đã gần tiếp sát biệt thự rồi.

Bà ta nhú mày nghĩ một chút, nói: "Trong xe hẳn không phải là Bùi Dịch mẹ nghe hạ nhân nói, cậu ta một giờ trước cũng đã trở lại."

"Trong xe kia chính là con nhỏ đáng ghét Tô Thi Thi. Chết tiệt, nhất định là nó rồi, con còn đang nghĩ ai dám để cho hai mẹ con Hà gia tiến vào, cô ta nhất định là muốn xem kịch hay nhà chúng ta, mẹ nói con phải làm sao bây giờ "

Đoàn Ngọc Lộ cầm lấy tay mẹ mình, gấp đến độ sắp khóc đến nơi rồi.

Phương Thanh Hoa nhìn thoáng qua nơi xa, vỗ vỗ tay Đoàn Ngọc Lộ an ủi, nói: "Mẹ đã có biện pháp. Nhưng là sau này con làm bất cứ chuyện gì trước tiên phải nghe mẹ nói, nhớ kỹ không "

"Con nhớ kỹ mẹ, người bây giờ nhất định phải cứu con" Đoàn Ngọc Lộ vội vàng gật đầu.

Chỉ cần có thể giấu diếm chuyện này, không chỉ nói để cho cô ta nghe lời, liền là không cho cô ta ra khỏi cửa, cô ta cũng nguyện ý

Ông nội cô ta cũng sắp muốn trở về, chuyện này đến lúc đó nếu là còn không có giải quyết xong, cô ta cũng đừng mong tiếp tục sống những ngày tháng thoải mái.

Chương 30: Cô gái lưu manh

Chiếc Cayenne tốc độ rất chậm từ từ đi vào.

Tô Thi Thi cảm thấy được vị lái xe này của Bùi Dịch thật sự rất biết làm việc, lái không nhanh không chậm, cũng không phải quá nhanh để cho mẹ con Hà gia kia theo không kịp, cũng sẽ không lái quá chậm làm cho bọn họ đuổi đến quá thoải mái.

Vốn dĩ cô còn đang rất cao hứng một hồi, bỗng nhiên thấy bên cạnh lao tới bốn năm vệ sĩ, đồng loạt bắt được cánh tay mẹ con Hà gia, không nói hai lời liền đem bọn họ hướng của lớn kéo ra.

"Các người muốn làm gì? Thả ra... Buông chúng tôi ra!" Phú Tuyết Trân vội vàng hô to.

Bọn họ chạy theo đến đầu đầy mồ hôi, rất không dễ dàng nhìn thấy biệt thự, vậy mà cứ như vậy bị kéo đi trở về!

"Buông ra! Tôi muốn gặp Đoàn Ngọc Lộ! Tôi là chồng cô... Hu hu hu..." Hà Chí Tường còn chưa hô xong, đã bị một vệ sĩ thân hình cường tráng bịt miệng.

Hắn ra sức vùng vẫy, một giây sau đã bị vệ sĩ kia đưa tay lên đánh một cái sau gáy ngất xỉu rồi.

"Các người! Các người..." Phú Tuyết Trân sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, đang muốn chửi ầm lên, một vệ sĩ đột nhiên chặn trước mặt bà ta.

Bà ta hai mắt trợn ngược, liền hôn mê bất tỉnh.

"Thật đáng thương." Tô Thi Thi lắc đầu, đem thu video clip lưu lại rồi thu hồi điện thoại cất vào túi xách, ngồi thẳng thân thể.

"Chuyện này nhất định là thủ đoạn của Phương Thanh Hoa." Vệ sĩ tới nhanh chóng như vậy, vừa thấy liền là Phương Thanh Hoa gọi người tới, Đoàn Ngọc Lộ không có cái đầu óc kia.

"Đáng tiếc lại không xem được trò hay rồi." Tô Thi Thi yên lặng nghĩ đến.

Xe tại cửa biệt thự ngừng lại.

Tô Thi Thi kỳ quái nhìn nhìn ra bên ngoài, không rõ tại sao lại không trực tiếp lái vào đi.

Đang nghĩ ngợi hướng từ cửa trang viên đột nhiên truyền đến Phú Tuyết Trân tiếng chửi bậy.

"Các người đây là cố ý giết người hiểu không? Tôi có thể đi tố cáo các người! Mau thả con tôi ra!"

Tô Thi Thi xoay người lại xem, phát hiện Phú Tuyết Trân đã tỉnh lại, đang bị hai vệ sĩ lôi cái cánh tay dắt ra ngoài. Bên kia Hà Chí Tường bị một vệ sĩ khiêng đi, còn chưa có tỉnh lại.

Lúc này, bên cạnh vừa đi tới một người sáu mươi tuổi, mặc áo vest nhỏ, lão nhân tinh thần hưng phấn. Tô Thi Thi vừa thấy đến người kia, mi mắt nhíu lại.

Lần này có trò hay xem rồi.

Ông ta đi đến trước mặt đám vệ sĩ kia, lạnh lùng nghiêm mặt khoát tay. Ngay sau đó chỉ nghe "bịch bịch" hai tiếng trầm đục, Phú Tuyết Trân cùng Hà Chí Tường đều bị ném đến trên mặt đất.

"Ai ôi! Các người thật tán tận lương tâm!" Phú Tuyết Trân tức giận đến sắc mặt trắng bệch, một bên xoa xoa cái mông bị ngã đau điếng, một bên bò qua đi đỡ con mình.

Hà Chí Tường vẫn còn đang bất tỉnh nhân sự, nhất điểm phản ứng đều không có.

"Con ta nếu là có xảy ra chuyện không hay..."

"Con trai của người nếu là có xảy ra chuyện gì không hay, Nhị Tiểu Thu Đoàn gia chúng tôi sẽ tiến hành thủ tục thừa kế tài sản." Ông ta từ trên cao cuối xuống nhìn mẹ con Phú Tuyết Trân.

"Đến như con trai của người chết, phiền toái không cần lại đến Đoàn gia giương oai, nếu không hậu quả các người chỉ là hạng vô danh tiểu tốt gánh vác không nổi đâu."

"Ông là ai? Dám như vậy nói chuyện với tôi? Ông biết tôi là ai không? Tôi nói cho ông biết..."

"Hà phu nhân, tôi là quản gia trang viên Đoàn thị. Nơi này toàn bộ đều là tôi phụ trách. Hiện tại, tôi muốn thực hiện chức trách của mình, muốn mời các người đi ra ngoài." Đoàn quản gia nói xong, liền liếc mắt ra hiệu cho vệ sĩ.

Một vệ sĩ dán người cao nhất đi đến trước mặt Hà Chí Tường cùng Phú Tuyết Trân, cúi đầu một cái liền xách Hà Chí Tường lên.

Một vị vệ sĩ khác đi đến lôi cánh tay của Phú Tuyết Trân, đem cả

người bà ta từ trên mặt đất dẫn ra ngoài.

"Hà phu nhân, Đoàn gia không phải là nơi mà các người có thể vào. Nếu còn có lần sau, không phải tôi tới mời các người ra ngoài. Mà là..."

Hắn nói xong xoay người nhìn nhìn mặt sau, nơi đó thỉnh thoảng xảy ra một tiếng chó sủa, thanh âm lớn đến nỗi khiến nửa cái trang viên đều đã nghe được.

Chỉ thấy một đầu của con tê giác màu đen cùng cỡ với chó ngao Tây Tạng, bị ba người vệ sĩ cao lớn giữ chặt lại, như hổ rình mồi nhìn chăm chăm Phú Tuyết Trân.

Phú Tuyết Trân má ửng một tiếng, trên mặt sợ đến cắt không còn giọt máu.

Nhìn đến bộ dáng Đoàn quản gia không coi ai ra gì, lại nhìn thấy cảnh ngộ của chính mình giờ phút này, bà ta tức giận đến toàn thân phát run.

"Các người... Được lắm, các người chờ đi! Hãy đợi đấy!" Phú Tuyết Trân tức điên rồi.

Bọn họ là đường đường chính chính là thông gia của Đoàn gia, sao lại phải chịu nhục nhã như vậy! Quả thực tức quá mà!

"Thật sự là đáng thương nhưng tất có chỗ đáng hận." Tô Thi Thi xem xong lắc đầu.

Ánh mắt của cô xẹt qua trên người Đoàn quản gia khi đó, hơi hơi dừng một chút, có khí phách hơn người làm cho có cảm giác không thoải mái.

Vị này là Đoàn Hòa Dự đi theo ông nội làm quản gia, hiện tại là Đại Quản Gia củatrang viên. Kỳ thật ở trong trang viên này mỗi tòa biệt thự đều có quản gia riêng.

Chỉ là không có người nào quyền lợi như vị Đoàn Hòa Dự này.

Tô Thi Thi trong mắt hiện lên quét xuống lạnh lùng. Lúc trước liền là vị Đoàn quản gia này, thay Đoàn Chấn Ba đem thỏa thuận li hôn giao cho mẹ cô, làm hại mẹ cô thổ huyết tại chỗ.

"Đại tiểu thư." Đoàn Hòa Dự cũng thấy được Tô Thi Thi, ngoài ý muốn đi tới, đối với Tô Thi Thi cúi chào.

Tô Thi Thi sững sốt, không biết ông ta sao lại đột nhiên khách khí đến vậy, nhưng vẫn lại là xem như không thấy, xoay người hướng biệt thự đi đến.

Đoàn Hòa Dự nhìn Tô Thi Thi rời đi, trong mắt hiện lên quét xuống hứng thú. Trước đây biết được Hà Chí Tường cùng Đoàn Nhị Tiểu Thư kết hôn đã nghĩ nói cho lão ia nghe, nhưng là Bùi Dịch vậy mà ngăn cản ông.

Ông tự nhiên muốn cho Bùi Dịch mặt mũi, tạm thời đem chuyện này coi như không biết. Xem ra nể mặt Bùi Dịch nhiều, đối Tô Thi Thi tự nhiên cũng không dám giống như trước như vậy tùy ý.

"Hi vọng các người đừng quậy lớn chuyện." Đoàn Hòa Dự ở trong lòng yên lặng nói.

Bên này, Tô Thi Thi còn chưa đi hai bước, phía trước từ phía sau cây bạch quả trăm năm tuổi, bỗng nhiên chui đi ra một người đàn ông, chặn Tô Thi Thi đường đi.

Tô Thi Thi bởi vì nhìn đến quản gia trong lòng có chút loạn, nhất thời không chú ý, liền đụng phải người đó.

"Mỹ nữ, cô chủ động như vậy không tốt..." Người nọ nhìn đến Tô Thi Thi khi đómi mắt vụt sáng lên, hai mắt nhất thời phát sáng lên, thay đổi tư thế sang ôm ấp Tô Thi Thi nói, "Chủ động cũng rất tốt, tôi thích."

"... Lưu manh!" Tô Thi Thi biến sắc, liền muốn đẩy hắn ra!

"Mỹ nữ, rõ ràng là chính cô nhào lên ôm tôi." Người đàn ông này có một đôi xinh đẹp đào hoa, làn da trắng nõn, ngũ quan đứng thẳng, tinh xảo giống như tranh vẽ đẹp như một suất ca.

Chỉ là này nói chuyện ngữ khí cùng thái độ, thật sự làm cho người ta không dám khen tặng.

Tô Thi Thi liền dùng sức cô gắng đẩy tay hắn ra, cúi đầu rồi chạy lấy người.

Người đàn ông kia liền bắt lấy tay Tô Thi Thi, cười nói: "Tôi gọi là Tần Phong, mỹ nữ cô tên là gì? Là người của Đoàn gia sao? Trước kia sao chauw từng nhìn thấy cô?"

Tô Thi Thi nhướng mày: "Tần Phong? Thật ngại, không biết. Phiền toái buông tay."

"Này không phải là đã quen biết rồi rồi hả? Mỹ nữ, nhìn cô gầy gầy nho nhỏ, vóc người đẹp hoàn mỹ thôi." Tần Phong nói xong dùng lực đem Tô Thi Thi kéo vào trong lòng, nghĩ muốn tìm lại xúc cảm vừa rồi.

Tô Thi Thi mặt trầm xuống, bày ra móng tay hướng tới mặt hắn bắt ngay đi lên.

"Hí... Cô!" Tần Phong không thể tin nhìn Tô Thi Thi, tay liền đưa lên sờ soạng trên mặt, đưa tay đến chỗ đó.

Chậc, đều đã chảy máu rồi!

"Mỹ nữ, cô... Cô quả thực là Nữ Lưu Manh!"

Tô Thi Thi tức giận đến nghĩ muốn lại cho hắn tới một cước, phía sau bỗng nhiên truyền đến một thanh âm lạnh lùng.

"Tô Thi Thi, lại đây."

Bùi Dịch?

Tô Thi Thi quay đầu vừa thấy, phát hiện Bùi Dịch không biết từ khi nào đứng ở cách đó năm thước chỗ một cây bạch quả nhỏ khác.

Cô không hề nghĩ ngợi, liền muốn chạy tới.

Còn chưa chạy được một bước, tay cô lại bị bắt được.

"Cô tới cùng muốn làm gì?"

"Cô là Tô Thi Thi?" Tần Phong nhìn Tô Thi Thi bằng ánh mắt so với vừa rồi đã bất đồng, lúc này giống nhìn Tô Thi Thi như nhìn một con quái vật, "Cũng từ chỗ nào chui ra? Bùi Dịch tên kia sao vậy liền nhìn tới cô rồi hả?"

Tô Thi Thi mặt đen.

Người này miệng thật đáng ghét!

Cô ánh mắt lờm đến nơi xa có bóng dáng một cô gái đang chạy tới, cũng không cần biết là ai, dùng lực đem Tần Phong hướng người nọ đẩy đi.

Tần Phong một cái không chú ý, thật đúng là bị cô thuận lợi thoát ra rồi.

"A!" Cô gái kia vừa chạy đến hiển nhiên không nghĩ tới nguwofi trước mặt đột nhiên bổ nhào tới mình, lập tức kêu to lên.

Tô Thi Thi sửng sốt, thấy rõ ràng người nọ là ai khi đó, nhất thời vui vẻ.

Chương 31: Tần thiếu mời cô ăn cơm

Edit: Linh Thái

Beta: Gấu

"Anh là cái đồ lưu manh, anh muốn làm gì hả? Mau thả tôi ra! Chết tiệt, tay anh đang sờ vào đâu thế!"

Đoàn Ngọc Lộ hỗn hển đang cố đẩy cái này người đàn ông chết tiệt này ra khỏi người mình.

Nhưng khi cô ta ngẩng đầu, lúc nhìn đến người đàn ông này bộ dáng khi đó, mi mắt lúc này liền biến thành mắt lấp lánh.

"Tần ca ca!" Đoàn Ngọc Lộ ôm liền vòng cánh tay qua cổ Tần Phong, hận không thể cả thân thể đều dính đến trên người hắn ta.

Tần Phong mới vừa còn muốn nhân cơ hội mò mẫn vài cái, vừa nghe là tuếng của Đoàn Ngọc Lộ, lập tức hận không thể ngay tại chỗ bỏ chạy.

"Cô đờn đấy!" Hắn ta oán hận đang trừng mắt nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, người phụ nữ này là đang cố ý!

"Tần ca ca, mặt của là sao vậy, đã xảy ra chuyện gì? Sao bị chảy máu rồi hả?" Đoàn Ngọc Lộ nhìn đến Tần Phong trên mặt trái có mấy vết máu, lúc này đau lòng đang muốn giúp hắn ta lau lau.

Tần Phong liền cố gắng tránh né tay cô ta, cố nặn ra một nụ cười tươi tắn nói: "Ngọc Lộ, cô trước tiên bỏ tay..."

"Tần ca ca, anh để cho em xem xem, này nếu lỡ để lại sẹo thì làm sao đây a?"

Đoàn Ngọc Lộ mới không nỡ buông tay. Cô từ trước đến nay chỉ thích bộ dạng đẹp trai hoặc là đàn ông ở trên giường công phu lợi hại.

Mà Tần Phong chẳng những bộ dạng soái ca, nghe nói kia phương diện cũng rất lợi hại, là trong cảm nhận của cô ta là đệ nhất tuyệt phẩm hiếm có.

Chỉ tiếc trước kia không cơ hội, hiện tại rất không dễ dàng ôm ấp như thế này, cô ta làm sao có thể dễ dàng buông tay.

Tô Thi Thi trái lại thấy có chút trợn mắt há hốc mồm.

Đoàn Ngọc Lộ này, tác phong cũng quá phóng đãng, nhất điểm đều không có chút đức hạnh của người vợ.

Cô ho khan một tiếng, như có như không cười nhìn thoáng qua Tần Phong, nói: "Nhị Tiểu Thư nói không sai, Tần tiên sinh đi trước rửa sạch một phen miệng vết thương. Nếu lỡ bị uốn ván cái gì, liền không được."

"Đúng đúng, Tần ca ca, chúng ta đi thôi." Đoàn Ngọc Lộ không khỏi phân trần đang kéo tay Tần Phong, lôi kéo hướng biệt thự nhà mình đi đến.

"Được." Tần Phong bỗng nhiên thay đổi chủ ý, hướng Tô Thi Thi đá lông nheo, theo Đoàn Ngọc Lộ đi tới.

Tô Thi Thi bị hấn ta nhìn một cái toàn thân tóc gáy đều đã thiếu chút nữa dựng thẳng lên trời, đang muốn tiến vào biệt thự, bên tai bỗng nhiên truyền đến tiếng Bùi Dịch ôn hoà.

"Còn chưa có xem đủ?"

"Anh làm sao mà đi không có chút tiếng động nào vậy?" Tô Thi Thi bị dọa sợ đến nỗi cả người nhảy dựng. Người đàn ông này vừa mới rõ ràng còn đang đứng cách cô hơn 5m, bằng không Đoàn Ngọc Lộ mà nhìn thấy anh sẽ không chạy tới rồi.

Bùi Dịch nhàn nhạt đang nhìn hai mắt Tô Thi Thi, bỗng nhiên khom lưng đem cô bế lên.

"Ang muốn làm gì?" Tô Thi Thi thét chói tai.

Bùi Dịch cúi đầu xem cô, khóe môi nhíu lại, nhàn nhạt nói: "Em không phải mới vừa bị kẻ lưu manh kia dọa sợ tới mức chân mềm nhũng sao? Tôi ôm em đi vào."

"Tôi đâu nào..." Tô Thi Thi còn chưa nói xong, liền nhìn thấy tia cảnh cáo trong mắt Bùi Dịch, yên lặng đem những lời còn lại nuốt trở vào.

Cô có thể cho rằng anh đang ghen hay không đây?

Mà cái tên Tần Phong kia không biết từ đâu chạy đến!

"Anh biết người kia sao?" Tô Thi Thi nhịn không được hỏi.

Bùi Dịch khóe môi bĩu một cái, có vẻ vẫn lại là không rất cao hứng:

"Em không cần để ý đến hấn ta."

"Không được! Tôi muốn báo thù!" Tô Thi Thi cắn răng nói.

Người đàn ông kia vừa rồi sờ soạng cô, không thể cứ như vậy thôi!

"Tô Thi Thi, em nếu còn lại gần người đàn ông khác, có tin tôi hay không ném em trên mặt đất?" Bùi Dịch bạo phát.

Cái người phụ nữ chết tiệt này, không sợ anh à?

Vừa rồi anh gọi cô đi đến chỗ anh, vậy mà cô vẫn ở lại bên kia cùng Tần Phong lôi lôi kéo kéo, bây giờ còn nói cái không để yên!

"Này, anh sao không nói đạo lý vậy! Buông ra, bản thân tôi đi!" Tô Thi Thi nổi giận.

Bùi Dịch ôm tay cô chặt chẽ, bước chân nhanh hơn.

Tô Thi Thi chỉ cảm thấy chính mình bên tai gió lạnh vù vèo không ngừng, sợ tới mức tâm can phù phù phù đang nháy.

"Anh đi chậm một chút đi!" Tô Thi Thi kìm lòng không đậu đang ôm lấy Bùi Dịch cổ, người này tốc độ cũng quá khủng bố rồi!

Bùi Dịch cúi đầu liếc nhìn cô một cái, hừ lạnh: "Hiện tại biết sợ?"

"Ấu trĩ!" Tô Thi Thi chẳng muốn nói chuyện với anh.

Bùi Dịch kìm nén tức giận trong lòng, hận không thể đem cô vút trên mặt đất!

Người phụ nữ này thật biết cách chọc giận anh!

Bởi vì đi quá nhanh, không quá một phút đồng hồ liền đến phòng

khách. Bùi Dịch nhú mào, đem Tô Thi Thi vút đến trên ghế sofa.

"Anh..." Tô Thi Thi thiếu chút nữa bị ném choáng quáng, tức giận đến nỗi cầm lấy một cái gối ôm liền muốn hướng Bùi Dịch ném tới.

Bùi Dịch đang muốn ngồi xuống, một cái không chú ý, bị gối ôm vừa văng ném trúng vào người, bịch một tiếng liền ngã ở trên ghế sofa.

"A..." Tiểu Ưu bung trà đi ra sợ tới mức thân thể mềm nhũn, gì đó trong tay toàn bộ quẳng ngã ở trên mặt đất.

"Thực xin lỗi, tôi không phải cố ý." Tiểu Ưu vội vàng ngồi xổm xuống nhặt mảnh vỡ, sợ tới mức tay đều đã run lên.

"Cút!" Bùi Dịch đen mặt phần nộ quát.

"Tôi... Là!" Tiểu Ưu hốt mắt nhất thời đỏ, cúi đầu đứng lên.

Tô Thi Thi còn không có ứng kịp trước thái độ của Bùi Dịch quát mắng người hầu, nhìn Tiểu Ưu mắt đỏ lên nước mắt sắp trào ra luôn rồi, còn có trên đất nhặt các mảnh vỡ, lúng ta lúng túng nói một câu cũng không xong.

"Bùi tiên sinh, anh hẳn không là nghĩ muốn giết người diệt khẩu đi?"

"Em..." Bùi Dịch bị chọc giận đến nở nụ cười, người phụ nữ này luôn luôn có thể để cho anh vừa tức lại không làm được gì.

"Tiểu Ưu, cô đi pha một bình trà khác đi. Dụng cụ chổi tới quét, đừng để bị đứt tay." Tô Thi Thi đối với Tiểu Ưu thật có lỗi nói.

Đều do cô vừa rồi ném quá chuẩn, bằng không cũng sẽ không đem Tiểu Ưu dọa đến như vậy.

Tiểu Ưu cảm kích nhìn thoáng qua Tô Thi Thi, nhưng Bùi Dịch không có cho phép, đứng ở chỗ đấy vẫn lại là không dám động.

Bùi Dịch nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, lại nhìn đến nữ giúp việc cúi đầu đáng thương tội nghiệp, thật lâu sau, không kiên nhẫn xoa xoa tay : "Đi xuống đi."

"Cảm ơn tiên sinh, cảm ơn Tô tiểu thư!" Tiểu Ưu gào rút vệt vàng lui xuống, dùng tốc độ cực nhanh cầm công cụ dọn dẹp, thu dọn nơi này sạch sẽ lại lui xuống.

Chờ cô sau khi đi rồi, Tô Thi Thi tựa vào ở trên ghế sofa, nhìn Bùi Dịch: "Anh mỗi lần đều là như vậy tùy tiện sa thải người sao?"

Nếu vừa rồi cô không nói chuyện, hiện tại Tiểu Ưu sợ là đã bị sa thải rồi.

"Sao vậy, Tô tiểu thư muốn quản chuyện trong nhà tôi sao?"

Tô Thi Thi ghen lời, bị ngữ khí của anh làm cho cô có chút không thoải mái.

Anh nói không sai, cô cũng không phải là gì của anh, dựa vào cái gì quản những thứ này?

Cô lạnh lùng nghiêm mặt, cúi đầu chơi với mấy ngón tay của mình.

Bùi Dịch nhìn đến tiểu nữ nhân trên mặt biểu tình cô đơn, sừng sốt một phen.

Anh vừa rồi có phải hay không nói bậy rồi hả?

"Ô Thi Thi." Bùi Dịch nghĩ nghĩ, đổi đề tài, "Em hôm nay đi phỏng vấn, có phải hay không bị bẽ mặt rồi hả?"

"Không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì." Ô Thi Thi sắc mặt càng kém rồi.

Bùi Dịch mặt cũng đen.

Người phụ nữ này tính khí càng ngày càng lớn rồi?

Thật sự là làm hư rồi!

Hai người chính đang còn đang chiến tranh, bên ngoài tiểu biệt thự quản gia đi đến, đối với Bùi Dịch nói: "Tiên sinh, Tần tiên sinh tới mời Ô tiểu thư qua đi ăn cơm chung."

"Mời tôi?" Ô Thi Thi nhíu mày, "Đi nhà bên cạnh?"

Quản gia cung kính nói: "Đúng."

Bùi Dịch lông mày nhíu lại, đối với quản gia khoát tay: "Biết rõ, nói cho hắn ta, chúng ta lập tức đi qua."

"Tôi không cần đi qua ăn cơm!" Ô Thi Thi lập tức phản bác.

Tòa biệt thự bên cạnh kia, cô đi vào một lần liền ghé tòm một lần! Vậy mà vẫn còn phải đi qua ăn cơm? Cô ngốc sao?

"Ô Thi Thi." Bùi Dịch bỗng nhiên yên lặng nhìn Ô Thi Thi.

"Anh... Anh muốn làm gì? Tôi nói cho anh biết, tôi nhìn thấy bọn họ sẽ tiêu hóa không nổi, anh đừng có mà dụ dỗ tôi..."

"Ô Thi Thi." Bùi Dịch lại gọi cô một lần, bây giờ, anh cực kỳ thành thật nói, "Tôi nghe nói, mẹ em có một cái lắc đeo tay, hiện tại đang ở trên tay mẹ kế của em."

"Sao vậy? Em không nghĩ muốn đi lấy trở về?"

Chương 32: Anh lại cầu hôn?

Edit: Thanh Tuệ An

Beta: Gấu

Nhìn trong vườn nhìn thấy cây đại thụ đoàn viên, Tô Thi Thi ảo não nghĩ về chính mình.

Cũng bởi vì một câu nói của Bùi Dịch "Em không nghĩ muốn đi lấy nó trở về", vậy mà cô thật sự đi quá xa rồi

"Mẹ, con nhất định sẽ giúp người cầm lại cái lắc tay. Kẻ bạc tình kia vậy mà đem lắc tay cho bà ta, con nhất định phải lấy lại!"

Tô Thi Thi ở trong lòng tự nói với chính mình

Bùi Dịch nhìn thấy Tô Thi Thi nhìn chăm chăm vào cây đại thụ đoàn viên đến gần người, ghét sát vào, thấp giọng hỏi: "Em thật sự thích cây này?"

Tô Thi Thi không chú ý tới ý tứ trong lời nói của anh, theo bản năng nói: "Đây là cái cây mẹ tôi năm đó đã tự tay trồng, hiện giờ đã lớn lên thế này rồi."

"Ừ" Bùi Dịch nhàn nhạt ừ một tiếng, có vẻ dăm chiêu nhìn thoáng qua thấy một người thành niên đang ôm ấp cái cây này, anh vươn tay ôm ở thắt lưng Tô Thi Thi nói : "Vào thôi."

Tô Thi Thi cảm thấy được có chút không rõ, đi theo anh vào trong

biệt thự.

Còn chưa đến nơi đã nghe thấy tiếng của Đoàn Ngọc Lộ

"Tần ca ca, bị vậy có đau không?"

Tô Thi Thi một trận lạnh sống lưng

Tần Phong cái này họ lại vẫn thật không sai, Tần ca ca trực tiếp trở thành tình ca ca. Nhất là lúc Đoàn Ngọc Lộ nói ra càng không có thiện cảm.

Hai người đi vào, vừa hay nhìn thấy Đoàn Ngọc Lộ chính đang ngồi sát bên Tần Phong ở trên ghế sofa giúp Tần Phong xử lý miệng vết thương.

Từ góc độ của Tô Thi Thi cảm nhận được, Tần Phong chính đang về mặt hưởng thụ.

Nhưng là Tần Phong đang nhìn ngó xung quanh, liếc thấy Tô Thi Thi, nhất thời từ trên ghế sofa đứng lên.

"A!" Đoàn Ngọc Lộ không chú ý, đã bị Tần Phong hất ngã ở trên mặt đất, té xuống một bên hòm thuốc, thuốc và băng gạc rơi trên đất.

Tần Phong giống như Đoàn Ngọc Lộ không tởm tại, nhìn vào Tô Thi Thi: "Tô tiểu thư, cô đã đến rồi? Đói bụng chưa? Tôi nghe nói Đoàn gia bảo vịt ở đây rất ngon, cô đợi nhất định phải ném thử."

Tô Thi Thi nhìn thấy cảnh tượng này liền trợn mắt há hốc mồm, bỗng nhiên có phần đồng tình với Đoàn Ngọc Lộ.

Đúng là một giây sau cô cảm thấy mình thật lực cười

Đoàn Ngọc Lộ vừa nghe đến "Tô tiểu thư" ba chữ, tức giận nhảy lên, từ trên mặt đất đứng lên nhìn đến Tô Thi Thi liền mắng: "Cô là kẻ tiện nhân đến nhà tôi làm gì?"

"Đoàn Ngọc Lộ!" Bùi Dịch mặt lập tức trầm tiếp xuống, ánh mắt băng lãnh đạ nhìn Đoàn Ngọc Lộ.

"Chú... Chú trẻ..." Đoàn Ngọc Lộ mặt trắng bệch. Cô ta vừa rồi cũng không để ý lần có Bùi Dịch ở đây, lần này làm sao đây?

"Tiện nhân?" Bùi Dịch cười lạnh, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Đoàn Ngọc Lộ, lại như vạn tấn hỏa dược muốn nổ mạnh, lợi hại, khủng bố.

"Tiểu Dịch, các cậu đến rồi à" đó là mẹ Đoàn Phương Thanh Hoa nhìn thấy tình huống không đúng, lập tức chạy ra, đồng thời quát lớn, "còn không mau xin lỗi thím trẻ"

"Mẹ!" Đoàn Ngọc Lộ vĩnh môi khó chịu nói.

So với việc bắt cô ta xin lỗi và gọi bằng thím trẻ thì bắt cô chết còn hơn

Lần trước là vì tại Bùi Dịch không có ở đây, hiện tại là đang đứng đây...

"Thì ra cách dạy dỗ con cái của đại ca vẫn như cũ như vậy." Bùi Dịch lạnh lùng nói.

"Tiểu Dịch, cậu hiểu lầm rồi. Ngọc Lộ nó hôm nay tâm tình..."

Phương Thanh Hoa nói đến một nửa lại sợ giống lần trước Bùi Dịch nói bà ta thay con gái mình giải vây, vội vàng trừng mắt nhìn Đoàn Ngọc Lộ liếc mắt một cái.

"Lại vẫn không xin lỗi đi?"

"Mẹ..." Đoàn Ngọc Lộ tức giận đến mắt đều đã đỏ, cắn răng, hướng Tô Thi Thi kêu một tiếng, "Thím trẻ."

Tô Thi Thi còn chưa biết làm sao, Bùi Dịch không coi ai ra gì đi hướng trong phòng ăn.

Đoàn Ngọc Lộ biểu tình cương ở trên mặt, tức giận đến sắp ngất đi, vừa định để cho Tần Phong an ủi một phen, nào biết Tần Phong đuổi theo Tô Thi Thi rồi.

"Tô tiểu thư, chờ ta với. Chúng ta tới tiếp tục thảo luận về vịt?"

"Mẹ, người xem bọn họ! Hơi quá đáng, nơi này là nhà chúng ta... Hu hu hu..."

Phương Thanh Hoa liền vội vã bịt kín miệng con gái mình lại, chỉ tiếc rên sất không thành thép nói: "Con nói ít vài câu đi, bằng không đừng chọc giận Tô Thi Thi, cô ta không vui lại hướng chỗ cha con đâm thọt, lúc đó con làm sao đây?"

"Chẳng lẽ con phải chịu cho họ khi dễ?" Đoàn Ngọc Lộ không phục nói.

"Nhấn nại một phen đi, chị con đến bọn họ lập tức liền muốn trở về rồi." Phương Thanh Hoa nói.

Đoàn Ngọc Lộ lập tức im tiếng.

Chị cô ta trở về, không phải là ông nội cũng sẽ trở về sao? Đến lúc đó cô ta chưa biết chừng còn thảm hại hơn?

Bên chỗ phòng ăn, Đoàn Chấn Ba chẳng biết lúc nào cũng đến ngồi rồi, này đang cùng Tần Phong ở đó nói chuyện phiếm.

Tô Thi Thi liền yên lặng ngồi giữa Bùi Dịch và Tần Phong, trong lòng chỉ toàn nghĩ đến đây vì chuyện cái lắc tay mẹ cô, đổi mấy chuyện khác cô không có hứng thú

"Thi Thi à, cô có phải cảm thấy không thoải mái? Sao không nói lời nào vậy?" Tần Phong hoàn toàn giống như là rất quen thuộc, liền gọi tên cô một cách thân mật như vậy.

Ngồi ở đối diện Đoàn Chấn Ba sắc mặt cứng đờ, không biết tên nhóc Tần Phong này làm sao vậy, sao cũng đối nha đầu Tô Thi Thi bắt đầu cảm thấy hứng thú.

Tô Thi Thi mặc kệ Tần Phong, tiếp tục lặng im không tiếng động.

Tần Phong kia không chút để ý, cùng Đoàn Chấn Ba không nói được hai ba câu, lại bỗng nhiên lôi kéo Tô Thi Thi: Cô thích ăn cái gì? Để cho phòng bếp đi làm. Đoàn bá phụ rất hiếu khách.

Đoàn Chấn Ba nghe xong, đành phải theo nói đạo theo: "Tiểu Phong nói không sai. Các người thích ăn cái gì, ta cho phòng bếp đi làm."

Tô Thi Thi vẫn như cũ ôn hoà ngồi ở chỗ kia, một chút phản ứng đều không có.

Đoàn Chấn Ba sắc mặt nhất thời liền trầm tiếp xuống. Ngồi xuống không bao lâu Đoàn Ngọc Lộ quả thực muốn chọc giận bùng nổ rồi.

"Mẹ, người xem, con nhỏ đó là có thái độ gì? Cha nói chuyện với nó, vậy mà một chút đều không để ý?"

"Đoạn Nhị Tiểu Thư tựa hồ có ý kiến?" Bùi Dịch bỗng nhiên lãnh lạnh nói đến đây một câu, anh đồng thời âm thầm cảnh cáo Tần Phong một vừa hai phải.

Ở trước mặt anh quyền rũ người phụ nữ của anh, xem anh là người chết sao?

Bất quá Tô Thi Thi hôm nay biểu hiện anh cực kỳ vừa lòng.

Đoàn Ngọc Lộ vừa nghe Bùi Dịch tràn đầy lời cảnh cáo, lúc này một câu cũng không dám nói, chỉ biết lắc đầu.

"Tốt, mọi người ăn cơm đi." Đoàn Chấn Ba giảm bớt lúng túng nói.

Giúp việc bung đồ ăn lên, cảm thấy không khí nơi đây thật quý dị.

Tô Thi Thi một mực nhớ rất kỹ lý do đến đây để lấy lại vòng trang sức, cũng không để ý gì đến việc ăn cơm.

Chờ đến lúc cô lấy lại tinh thần, liền phát hiện một bàn đồ ăn đều đã ở trước mặt mình rồi!

"Thi Thi, mời ăn thử"

"Thi Thi, cái này vịt quả nhiên tuyệt vị, cô thử xem."

"Thi Thi, cái này hùng chưởng không phải thật sự hùng chưởng, cô xem làm lại vẫn rất giống. Có muốn ăn hay không?"

Tô Thi Thi trơ mắt nhìn một chén đầy đồ ăn chất đống chỗ trước mặt mình, cả người cũng không vui.

Vị Tần thiếu gia này là muốn cô cả đời không ăn cơm xong sao? Nhiều đồ ăn như thế, cô dù là một con heo cũng ăn không hết.

Tô Thi Thi nghiêng đầu liếc liếc Bùi Dịch, anh vậy mà không ngăn cản?

"Tần ca ca, anh cũng ăn đi, đừng chỉ cố gấp cho người ta như vậy!" Đoàn Ngọc Lộ rất cục nịnh không được, thanh âm như là tổn hơi thừa lời.

Tần Phong gấp cho Tô Thi Thi một món ăn, Đoàn Ngọc Lộ liền ân cần mà đem món đồ ăn đó gấp cho Tần Phong ăn.

Nhìn bộ dáng buồn nôn kia, người xem đến da gà đều phải dưng lên.

Tô Thi Thi lặng lẽ cầm ra điện thoại, mở lại video clip quay được lúc nãy.

Dù sao cũng là một đoạn phim hay, cô liền gửi cho Đoàn Ngọc Lộ xem thử.

Vờ chòng Đoàn Chấn Ba nhìn trước mặt mình trống không, lại nhìn thấy con gái mình hoàn toàn không để ý đến thể diện cha mẹ, chỉ biết là lấy lòng Tần Phong, sắc mặt đều đã càng ngày càng kém.

"Nào, ăn một chút rau dưa, dễ dàng tiêu hóa." Bùi Dịch không có đụng đến chén của mình, chỉ là gấp một chút đồ ăn đến trong bát của Tô Thi Thi.

Đoàn Chấn Ba cũng đang muốn gấp ít rau xào, bỗng nhiên nghe Bùi Dịch lại nói thêm một câu.

"Bên này còn có."

Đoàn Chấn Ba theo bản năng liền thu hồi chiếc đĩa, chỉnh gương mặt già triệt để đen.

Bị mấy tiểu bối như vậy nắm mũi dẫn đi, thật sự là tức chết ông ta rồi! △△

"Chấn Ba, uống chút canh đi." Phương Thanh Hoa nhìn thấy sắc mặt khó chịu của chồng mình, vội vàng múc một chén nước canh cho ông, trong mắt đều là thân thiết.

Đoàn Chấn Ba cố gắng đè nén cơn giận.

Bùi Dịch cùng Tần Phong vừa nhìn liền biết là cố ý, ông chỉ là không biết hai người này đang có cái chủ ý gì.

Đang nghĩ ngợi, chỉ thấy Bùi Dịch chậm rì rì đĩa buông đĩa xuống, nhìn nhìn mấy người đang ngồi, không nhanh không chậm nói: "Đại ca, em. Muốn cùng Anh nói chuyện

Tô Thi Thi lổ tai lập tức thẳng đứng lên, tính ra anh vẫn còn có lương tâm, còn nhớ rõ giúp cô lấy lại vòng trang sức.

Nhưng Bùi Dịch lại nói: "Tôi tính toán cùng Thi Thi kết hôn."

"Phụt..." Tô Thi Thi nhất thời nước trong miệng phun ra

Kết thúc cuộc trò chuyện

Chương 33: Lễ vật kết hôn

Ở đây mọi người toàn bộ đều đã lơ mờ, thậm chí đều không có người chú ý đến Tô Thi Thi một cái phun nước canh ra tới, làm cả bàn đồ ăn đều đã ô nhiễm rồi.

"Tiểu Dịch, cậu nói cái gì?" Đoàn Chấn Ba không thể tin nhìn Bùi Dịch, trong lòng nổi lên lửa giận, "Cậu cưới người nha đầu này làm cái gì? Cậu có biết hay không nó là đứa con gái bị Đoàn gia ta đuổi đi!"

Đoàn Chấn Ba thật sự phát hỏa.

Nếu lão già ở nhà biết Bùi Dịch muốn kết hôn với Tô Thi Thi, không chừng tưởng rằng ông đang âm thầm xui khiến con gái mình câu dẫn Bùi Dịch!

Nói ra những lời này, Đoàn Chấn Ba trong lòng liền khó chịu.

Lão già kia cũng không biết làm sao vậy, đối Bùi Dịch đặc biệt coi trọng, liên quan đến việc kết hôn của anh thật sự cũng rất trọng.

Đoàn Chấn Ba có một lần nghĩ muốn tác hợp một người bạn của mình cho anh, lại bị cha ông ta vừa mắng một trận.

"Tiểu Dịch, chuyện này vẫn còn cần suy nghĩ kĩ..."

"Tôi muốn cưới người nào, còn cần phải đợi người khác đồng ý sao?" Bùi Dịch cười nhạt, ánh mắt rơi vào trên người Đoàn Chấn Ba, lại nhìn thấy ông ta đang mở miệng khi đó, trong thanh âm nghe

không ra bao nhiêu cảm xúc chân thật.

Anh lại nói: "Tôi nói cho đại ca anh một tiếng, là vì anh dù sao cũng là cha ruột của cô anh, đại ca, anh nói đúng không?"

Đoàn Chấn Ba sừng sốt một giây, lập tức nghe ra ý tứ trong lời nói của Bùi Dịch, lập tức gật đầu, vẻ mặt tươi cười nói: "Đúng vậy, đây là chuyện tốt, chuyện tốt."

Tô Thi Thi nói sao cũng là con gái của ông, nếu thật sự có thể gả cho Bùi Dịch, chuyện này với ông mà nói chỉ là chuyện tốt.

Tô Thi Thi còn không có phản ứng kịp khi Bùi Dịch bỗng nhiên tuyên bố chuyện kết hôn, lúc nghe được những lời Đoàn Chấn Ba mà nói, trong mắt hiện lên quét xuống tia châm biếm.

Ông ta quả nhiên luôn đặt lợi ích lên hàng đầu, đây chính là tác phong của hai cha con Đoàn gia. Chỉ cần có thể có lợi, Đoàn Chấn Ba liền không cần biết ông với cô đã đoạn tuyệt quan hệ hay không, bảo ông nhận lại cô, ông phỏng chừng liền đồng ý.

Chỉ tiếc, Tô Thi Thi cô đời này cũng không nghĩ muốn mang họ Đoàn rồi.

"Tôi không..." Tô Thi Thi nghĩ muốn cự tuyệt, Bùi Dịch khiếm nhã như vậy chưa được sự đồng ý của cô đã nói hôn sự, có phải hay không quá không tôn trọng cô rồi hả?

Ngay lúc cô vừa mới mở miệng, liền nghe Đoàn Ngọc Lộ đã trước cô một bước phản đối rồi.

"Cha, người già rồi hồ đồ! Tô Thi Thi trong người nói sao cũng là đang chảy dòng máu của Đoàn gia, như vậy sao có thể gả cho chú

nhỏ..."

"Bốp!" Đoàn Chấn Ba trở tay liền cấp cho con gái mình một cái tát, phần nộ quát, "Nơi này nói chuyện đến lượt ày tham gia sao? Không ăn cơm thì khăn trương cút cho ta!"

"Chấn Ba?" Phương Thanh Hoa cũng lơ mờ, vội vàng đứng dậy nhìn con gái mình.

"Cha, người lại đánh con?" Đoàn Ngọc Lộ trong mắt nén lệ, oán hận nhìn Đoàn Chấn Ba, lại nhìn thoáng qua Tần Phong, chỉ cảm thấy chính mình không có chút mặt mũi nào nữa, bụm mặt, khóc bỏ chạy rồi.

"Ngọc Lộ!" Phương Thanh Hoa đưa tay muốn đi kéo cô ta lại, nhưng là Đoàn Ngọc Lộ đã chạy trốn mất, bà ta từ đầu ngăn không được.

Bàn tay bà ta dài, ống tay áo hướng lên trên tuột xuống, lộ ra một mảng lớn cổ tay. Liền bỗng dưng xuất hiện tại tầm mắt của mọi người một cái lắc tay bằng thủy tinh lưu ly màu mật ong hòa cùng Bồ Đề kết lại.

Tô Thi Thi tâm đột nhiên căng thẳng, âm thầm xiết chặt quả đấm.

Đây là cái lắc tay của mẹ cô!

Bọn họ thật sự là không biết xấu hổ rồi! Đây là tín vật định tình của mẹ cô đưa cho cha cô! Vật mà người đàn bà Tiểu Tam này thực có can đảm không biết xấu hổ lấy đấy đeo lên người mình!

"Được, ngồi xuống!" Đoàn Chấn Ba nhìn vợ của mình liếc mắt một cái, đem chuyện vừa rồi con gái không hiểu chuyện âm thầm đổ hết lên trên đầu vợ mình.

Tô Thi Thi nhìn Phương Thanh Hoa che hạ tay áo tao nhã ngời xuống, trong lòng liền giống như bị móng vuốt của 100 con mèo cào lên người mình một dạng, hận không thể đi đem vòng trang sức cướp về!

Đó là di vật duy nhất của mẹ cô còn lưu tại trên đời, là mẹ cô năm đó một lòng một dạ chung tình. Bọn họ thương tổn mẹ cô, vậy mà vẫn còn dám lấy đeo sao!

Thật sự là hơi quá đáng!

Bỗng nhiên, trên tay cô nóng lên. Bùi Dịch cầm tay cô.

Nhiệt độ ấm áp, giống như lập tức xua tan khói mù trong đáy lòng cô. Lòng của Tô Thi Thi, ở một khắc này bỗng nhiên an tĩnh rất nhiều.

Chỉ thấy Bùi Dịch ngẩng đầu nhìn thoáng qua cổ tay Phương Thanh Hoa, nhàn nhạt nói: "Nếu tôi cùng Thi Thi muốn kết hôn, chị dâu khẳng định muốn tặng lễ vật. Chúng tôi không cần cái khác, chị dâu liền cầm cái vòng tay đang đeo trên tay kia đưa cho Thi Thi là tốt rồi."

Tô Thi Thi im lặng rồi.

Trên đời lại có người như vậy sao đòi hỏi chọn lễ vật kết hôn?

Cô thật sự là mở rộng tầm mắt rồi!

Đúng là tại sao cô lại cảm giác như vậy sáng khoái? Nhất là nhìn đến Phương Thanh Hoa trợn mắt há hốc mồm vẻ mặt không tình nguyện, nghĩ muốn chửi ầm lên mà lại không thể đáng vẻ như chỉ có thể cố gắng nhẫn nại, kiềm chế, thật sự là quá vui sướng rồi!

"Tiểu Dịch, cái lắc tay kia rẻ tiền, không có gì đáng giá, sao lại có thể làm lễ vật." Đoàn Chấn Ba nhìn thoáng qua cái lắc tay trên tay vợ mình, lập tức nhíu mày nói.

Để cho người ngoài biết hẳn Đoàn Chấn Ba đưa con gái mình lễ vật kết hôn chỉ là một cái lắc tay, không phải cũng bị người ta cười chê đến chết sao.

Rẻ tiền? Tô Thi Thi trong lòng phần nộ thiếu chút nữa liền bạo phát ra.

Ông ta nói như vậy là nói mẹ cô rẻ tiền gì đó sao? Những thứ này Bồ Đề pha sáp ong đều là mẹ cô dùng mọi cách mới có thể làm ra được, có tiền cũng không mua được.

Là mẹ cô suốt cả một năm gọt gọt dừa dừa mới làm ra được.

Đoàn Chấn Ba vậy mà dám nói đồ mẹ cô bỏ tâm sức làm ra rẻ tiền sao?

Mẹ, người năm đó thật sự không đáng giá! Tô Thi Thi gắt gao nắm chặt quả đấm, hận chết Đoàn Chấn Ba!

"Tiểu Dịch, vòng trang sức này làm sao được." Phương Thanh Hoa cười cười nói.

Trong lòng bà ta lại hối hận muốn chết.

Xem ra Tô Thi Thi nha đầu này đã sớm để ý đến cái lắc này rồi

Phương Thanh Hoa biết cái này là lắc tay của mẹ Tô Thi Thi, bà ta chính là muốn cướp đoạt tất cả mọi thứ của mẹ cô, cho nên mới cố ý đem cái lắc tay này mỗi ngày mang ở trên người.

Huống chi, bà ta là biết giá trị của cái lắc tay này. Tuy nhiên so ra không bằng những cái trân bảo hiếm có, nhưng hiện ở bên ngoài giá của 1 món đồ làm từ sáp ong pha Bồ Đề như vậy cao, nên cái lắc tay này đúng là giá cả xa xỉ.

"Nhưng tôi lại rất thích cái lắc tay kia." Tô Thi Thi ngời thẳng thân thể, ánh mắt nhìn thẳng Phương Thanh Hoa.

Đáy mắt cô hiện lên lửa giận bùng bùng.

Đối với cô mà nói, Đoàn gia bất luận cái gì đồng tây cô đều không cần, cô chỉ cần cái lắc tay quý giá của mẹ mình thôi!

"Thi Thi, này vòng trang sức này tôi đã đeo rồi. Nếu là cầm cái này đưa cô, bị người đời biết không là để cho người ta chê cười sao?" Phương Thanh Hoa cười, quay đầu nhìn Bùi Dịch, "Tiểu Dịch, cậu nói đúng không?"

"Vậy sao?" Bùi Dịch khóe môi hơi nhếch lên, tầm mắt không biết là vô tình hay cố ý đảo qua cổ tay Phương Thanh Hoa, cười nói, "Anh, chị dâu, chẳng lẽ thật sự không biết chúng tôi tại sao thích cái lắc tay này?"

"Cái gì?" Đoàn Chấn Ba này mới phát giác sự tình tựa hồ có phần không thích hợp, không để ý phương Thanh Hoa tránh né, liền bắt được cổ tay bà ta, đem quần áo của bà ta vén lên tới, cẩn thận nhìn một phen vòng trang sức.

"Này không phải..." Đoàn Chấn Ba sắc mặt hơi đổi, nhất thời hiểu rõ ra, đây là tin vật định tình vợ trước tặng cho ông ta!

Mắt như ngàn mũi dao đâm phóng tới liếc Phương Thanh Hoa một

cái, lạnh lùng nói, "Đem vòng trang sức tháo xuống."

Khó trách Tô Thi Thi lại thích cái lắc tay này, là di vật của mẹ cô, nha đầu kia khẳng định nghĩ muốn lấy đi về!

"Chấn Ba, tôi..." Phương Thanh Hoa sắc mặt trắng nhợt.

Hiện tại đã không phải chuyện đưa hay không vòng trang sức là vấn đề, mà là vấn đề mặt mũi!

Đúng là Đoàn Chấn Ba đâu nào cho bà ta mặt mũi, thấy bà ta không tháo ra, mặt lúc này liền đen.

Phương Thanh Hoa tim liền đập mạnh, biết chông mình thật sự sinh khí, khẩn trương đem vòng trang sức tháo ra, đưa cho Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi thẳng tắp đi nhìn chăm chăm cái vòng kia, đưa hai tay vươn ra, dùng rất lớn khí lực mới không có run rẩy, tiếp nhận xong thật cẩn thận che đậy ở trong lòng bàn tay.

"Mẹ, con rất cục lấy trở lại." Tô Thi Thi mũi lên men, cô rất cục cầm lại thứ thuộc về mẹ mình rồi!

Bùi Dịch thấy thế, lôi kéo Tô Thi Thi liền đứng lên, đối với Đoàn Chấn Ba nói : "Chúng tôi nên cáo từ rồi."

Nói xong, liền lôi kéo Tô Thi Thi đi ra phía ngoài.

"Chấn Ba, tôi thân thể có phần không thoải mái..."

"Bác gái, người có phải hay không bởi vì không có thích ăn? Đây, đồ ăn đều phải lạnh rồi." Vừa rồi vẫn không nói chuyện Tần Phong bỗng nhiên gấp một cái rất lớn vệt chân đến trong bát Phương Thanh Hoa.

Bùi Dịch bọn họ vừa đi, hấn không thể nào giúp bọn họ gì, giúp giải quyết hậu quả vậy?

Phương Thanh Hoa ăn không được cũng phải ăn!

Chương 34: Tức giận đến run cầm cập

Edit: Linh Thái

Beta: Gấu

Trong lúc này, ở nhà ăn cũng chỉ còn lại có Tần Phong cùng Đoàn Chấn Ba vui sướng nói chuyện phiếm.

Phương Thanh Hoa nhìn trong chén kia của mình chân vịt đầy ngấy mỡ, ăn cũng không được, không ăn cũng không được.

Nhìn lại chồng của mình ở bên kia theo người ta nói chuyện phiếm, nhất thời cũng không bận tâm, chịu nhiều ủy khuất nên hốc mắt đều đã đỏ.

"Đoàn Chấn Ba, tôi đau khổ đắng cay vì ông, ông lại đối xử với tôi như vậy!"

Phương Thanh Hoa trong mắt đều là hận ý.

Đoàn gia cực độ trọng nam khinh nữ. Đoàn Chấn Ba không có con trai, nếu không có bà ta hỗ trợ mọi chuyện trong ngoài, đã sớm bị lão già ở nhà cắt hết quyền lực, đâu nào còn sẽ có như bây giờ oai phong?

"Bác gái, người sao vậy không ăn đi?" Tần Phong đem quan tâm vừa rồi đối với Tô Thi Thi lập tức chuyển dời đến trên người Phương Thanh Hoa, một cái vẻ đang phụ giúp bà ta đĩa rau.

Phương Thanh Hoa chịu đựng bức bối, không muốn ăn, lại bị Đoàn Chấn Ba phát ra ánh mắt uy hiếp nhìn tới.

"Thật sự là tức chết tôi rồi!" Phương Thanh Hoa bị bức muốn khóc.

Tần thị thực lực không thua Đoàn gia, tuy nhiên Tần Phong là cháu học hàng xa của Tần gia 纛, lại được Tần gia lão gia tử yêu thích, tương lai rất có khả năng kế thừa Tần thị.

Cho nên, Đoàn Chấn Ba mới không muốn đắc tội Tần Phong, nên bà ta uất ức cũng ráng chịu thôi.

Một bữa cơm này, là Phương Thanh Hoa đời này khó nuốt trọn nhất!

Bên kia, Bùi Dịch mang theo Tô Thi Thi trở về biệt thự. Tô Thi Thi dọc theo đường đi đều đã nắm chắc cái lắc kia, một hồi đến biệt thự, còn không có người ngồi trên ghế sofa, nước mắt liền lã chã rơi.

"Được, đã lấy trở lại rồi, khóc cái gì?" Bùi Dịch khó có được không có đùa cợt cô, mà là ôn nhu đang ôm cô.

"Bùi Dịch, tôi thật sự muốn giết ông ta! Nếu ông ta không lừa gạt mẹ tôi, mẹ tôi đời này đều không thảm như vậy!" Tô Thi Thi đang cầm vòng trang sức, thương tâm khóc ròng nói.

Nhà bà ngoại cô tuy không phải danh môn vọng tộc, nhưng hiện tại cũng coi như là có chút danh tiếng. Năm đó Đoàn gia đang lâm vào suy tàn, gặp phải tình hình sắp phá sản.

Là Đoàn Chấn Ba theo đuổi mẹ cô, lời ngon tiếng ngọt lừa gạt mẹ cô gả cho ông ta.

Ông Bà Ngoại cô chỉ có mẹ cô là con, đương nhiên tận lực trợ giúp con gái và con rể. Chỉ là sau khi tận lực giúp Đoàn gia, đạt được nhưng là một tờ thỏa thuận li hôn.

Mẹ cô xấu hổ với nhà mẹ đẻ, buồn bực không vui, không quá vài năm liền qua đời.

"Ông ta tại sao có thể ngoan độc đến nước này?" Tô Thi Thi nhào vào trong lòng Bùi Dịch, càng khóc thiết thương tâm.

Cô cho rằng chính mình đã thành thói quen rồi, đúng là ngày hôm nay nhìn đến Đoàn Chấn Ba ngay từ đầu không nhớ rõ cái lắc tay này khi đó, đáy lòng triệt cảm hận bị đã kích phát ra rồi.

"Thi Thi, nếu có thể, lấy cái lắc tay đó về cho mẹ." Đây là mẹ cô trước khi lâm chung nói với Tô Thi Thi một câu cuối cùng.

Tô Thi Thi gắt gao đang nắm vòng trang sức, những cái này bén nhọn góc cạnh đâm vào lòng bàn tay cô, đau đớn từng tắc đang lan tràn nhưng cũng không đau bằng nỗi đau trong lòng cô.

"Tô Thi Thi." Bùi Dịch ôm Tô Thi Thi, ánh mắt ngoan độc lệ chớp lóe rồi biến mất, "Em cùng mẹ em chịu quá nhiều ủy khuất, tôi sẽ giúp các người đòi lại toàn bộ!"

Nếu là người phụ nữ của anh, anh đều không cho phép bất luận kẻ nào khi dễ! Tô Thi Thi trước kia chịu quá nhiều đau khổ, anh sẽ giúp cô đòi lại toàn bộ!

Tô Thi Thi nghe được những lời Bùi Dịch, nước nở nói: "Không, tôi muốn chính mình đi đòi lại! Tôi muốn để cho người của Đoàn gia phải hối hận!"

Bùi Dịch ôm cô, nhẹ nhàng mà vỗ, không có nói nữa.

Lúc biết Tô Thi Thi là con gái của Đoàn gia lại bị đuổi đi khoảnh khắc đó trong lòng anh liền nhói một tia thương tiếc.

Nhớ tới hai người lần đầu gặp mặt, cô từ trong phòng một cái khách nhỏ cũ nát lao tới, quỳ trước mặt anh cầu xin anh mang cô rời khỏi, khi đó tâm của anh quả thật chấn động một cái.

Bùi Dịch cúi đầu vuốt ve mặt Tô Thi Th, trong mắt hiện lên quét xuống thương tiếc.

"Cô gái ngốc này, em không biết đêm đó em khóc có biết bao nhiêu thương tâm." Nếu không phải một đêm kia Tô Thi Thi ngây ngô biểu hiện, nếu không phải nước mắt cô, anh hẳn không thương tiếc như vậy.

Ngày hôm sau càng sẽ không đi vào trong nhà cô cứu cô.

Cô cùng anh, đều đã một dạng bất lực quá.

"Cô bé, chuẩn bị một chút, chúng ta đi." Bùi Dịch nho nhỏ nói.

Nhưng là đợi thật lâu, đều không có nghe thấy tiếng Tô Thi Thi đáp lại. Anh cúi đầu vừa thấy, mặt nhất thời đen.

Cái này tiểu bạch nhãn lang vậy mà ngủ thiếp đi!

Khóc xong liền có thể ngủ, anh thật sự là phục cô rồi!

Ngày hôm sau, thời điểm Tô Thi Thi đã tỉnh lại, bên cạnh trước sau như một không có ai, Bùi Dịch đã sớm đi đến công ty rồi.

"Thật sự là kỳ quái, có ông chủ nào mỗi ngày buổi sáng 6h liền tới đi công ty?" Tô Thi Thi buồn bực đang nói thầm.

Cô thực thay nhân viên của công ty Bùi Dịch cảm thấy bí ai. Ông chủ đi sớm công ty như vậy, thuộc hạ chẳng phải là buổi tối đều cũng không ngủ?

Đang ngồi ở Xây dựng Tiệp Khắc trong văn phòng tổng giám đốc Bùi Dịch hắt hơi mạnh một cái, không biết là kẻ nào đui mù ở sau lưng mắng anh.

"Tô tiểu thư cô thức dậy rồi?" Tiểu Ưu nghe được động tĩnh đẩy cửa tiến vào, nhìn thấy Tô Thi Thi, mi mắt có ý cười.

"Có chuyện gì vui sao?" Tô Thi Thi nhìn một cái, hỏi.

Tiểu Ưu cười nói: "Đoàn gia có đại sự rồi. Cô xem tin tức đi."

Tiểu Ưu nói xong đem di động đưa Tô Thi Thi.

"Tin tức?" Tô Thi Thi sững sốt, "Là người nào?"

Cô vừa nói, một bên mở trang web xem tin tức, ngay sau đó, cô ngây dại.

Lại nhìn một hồi, một đầu chui vào trong chăn, cười lên ha hả.

"Hai mẹ con Hà gia bây giờ thật sự là không làm cho người ta thất vọng!" Tô Thi Thi cười nói.

Khẳng định là ngày hôm qua cách làm của Đoàn gia triệt để chọc giận mẹ con Hà gia rồi, bọn họ chó cùng rứt giậu, vậy mà trực tiếp

hướng truyền thông bộc phát tin tức Hà Chí Tường cùng Đoàn Ngọc Lộ kết hôn.

Tiểu Ưu không dám nói lung tung, chỉ đứng ở một bên cười.

Tô Thi Thi lại lật chuyển một trang tin tức, sau đó vẻ mặt đáng tiếc đang nói: "Thực đáng tiếc, không có nói ra chuyện Hà Chí Tường là lần thứ hai kết hôn."

Bất quá truyền thông là rất nhanh sẽ đem chuyện này đào ra.

"Như vậy rất mau làm sáng tỏ, thật sự là ít đi rất nhiều lạc thú rồi." Tô Thi Thi có chút chưa hết giận nói.

Nhưng là cô lại xem xét một trang tin tức, nhạy cảm phát hiện Hà Chí Tường kia mấy cái tin tức này đã bị người áp chế rồi.

Đợi cho cô ăn xong điểm tâm lại nhìn, phát hiện kia mấy cái tin tức lúc này đã mất tích. Nếu vậy chuyện kết hôn lần thứ hai, lại càng bóng dáng đều không có bị đào ra một cái.

"Xem ra Đoàn Chấn Ba quan hệ xã hội lớn nhỏ gì vẫn lại là rất lợi hại." Tô Thi Thi cố bĩu môi.

Bất quá như vậy liền chơi vui hơn!

Chuyện kết hôn lần hai liền như là một quả bom từ từ bành trướng to hơn, thời gian càng lâu, khả năng phát nổ lại càng khủng bố.

Tô Thi Thi cơm nước xong, mở laptop đem lý lịch trích ngang của mình sửa chữa lại, làm thành một phần lý lịch sơ lược mới, tính toán tiếp tục đi Xây dựng Tiệp Khắc phòng vấn.

Lúc nay thoảng thoảng bên biệt thự bên cạnh, rõ ràng nghe được mơ hồ có thanh âm tiếng roi quất, còn có tiếng khóc Đoàn Ngọc Lộ tê tâm liệt phế.

Tô Thi Thi nhìn xem đồng hồ, phát hiện mới hơn bảy giờ. Đoàn Chấn Ba thức dậy cũng thật là sớm.

Cô không tâm tình đi nghe Đoàn Chấn Ba giáo dục nữ nhân, tiến đến công ty phỏng vấn.

Chỉ là cô đang đi tới Xây dựng Tiệp Khắc, mới vừa tiến vào phòng phỏng vấn, chỉ thấy người phụ nữ ngồi ở vị trí trung tâm giám khảo phỏng vấn quét nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, hỏi một câu nói.

"Cô ngày hôm qua đã tới?"

Vâng ạ Tô Thi Thi vội vàng nói.

"Ngày hôm qua đã tới, hôm nay tại sao trễ như vậy mới quá tới? Hôm nay cô không tư cách phỏng vấn, ngày mai trở lại."

Tô Thi Thi trợn mắt há hốc mồm, còn không có phản ứng kịp, đã bị người ta đuổi ra ngoài.

Mãi đến đến chỗ dưới lầu, cô còn không có phản ứng kịp, mình rốt cuộc làm gì đến muộn!

"Thi Thi a, cô không phải lại phỏng vấn sao? Oa? Xem bộ dạng này của cô, có phải hay không phỏng vấn không thành công?" Tô Thi Thi đang buồn bực khi đó, bên cạnh truyền đến một đạo tà tà tiếng cười.

Tô Thi Thi vừa nghe này thanh âm, cũng không ngẩng đầu lên liền đi.

Tần Phong lập tức đuổi theo, ngăn ở Tô Thi Thi trước mặt, cười nói: "Muốn hay không đi cửa sau? Tôi cùng tổng giám đốc Tiết Khắc quan hệ cũng vô cùng..."

Tô Thi Thi liền vươn tay bưng kín miệng Tần Phong, lôi anh ta đến một góc khuất trốn

Chết tiệt, nếu như bị người của "Xây dựng Tiết Khắc" nhìn thấy cô đi cửa sau, có thể hay không trực tiếp bị liệt vào sổ đen?

Bọn họ không phát hiện, lúc Tô Thi Thi bịt miệng Tần Phong lại lôi anh ta đến góc khuất, một chiếc xe màu đen đậu ở một góc, một ánh mắt lạnh thấu xương coi như muốn xuyên thấu cửa kính xe thủy tinh bắn thẳng đến tiến vào thân thể Tô Thi Thi.

Chương 35: Bị ôm

Edit: Thanh Tâm

Beta: Gấu

"Anh muốn làm gì?" Tô Thi Thi trừng mắt nhìn Tần Phong.

Người đàn ông này ong bướm đào hoa, lúc này lại ở trước mặt nhân viên công ty lôi lôi kéo kéo ra vẻ thân mật với cô, nếu lỡ bị người khác nhìn thấy, lần phỏng vấn này, cô vĩnh viễn khó có thể được nhận vào làm.

"Tôi đang giúp cô." Tần Phong nháy mắt, bộ dáng kiêu như "Tô Thi Thi cô biết mà".

Tô Thi Thi muốn thổ huyết, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Tôi không cần!"

"Xây dựng Tiệp Khắc tuyển cô sao? Kỳ thật chỉ cần có tôi nói vài câu..."

"Tần tiên sinh, cảm ơn anh! Tôi thật sự không cần hỗ trợ!" Tô Thi Thi bịt miệng anh ta lại, cắt ngang lời anh ta, buồn bực nói.

Trên mặt cô chẳng lẽ viết cô cần phải trợ giúp sao?

Đúng là Tô Thi Thi xem nhẹ năng lực của Tần Phong, vô luận cô nói sao, Tần Phong cũng quán lấy cô không rời.

Cuối cùng, Tô Thi Thi nổi giận, một cước hướng tới chân anh ta mà đá tới.

"Tôi đi, cô thật quá độc ác!" Tần Phong ôm lấy chân bị đá, đau đớn đến mức mặt tái mét.

Cô gái này đúng là dám động thủ!

Anhn ngẩng đầu lên, nhìn ra phía sau Tô Thi Thi, vẻ mặt bỗng cứng đờ, buồn bực đứng thẳng dậy.

Tô Thi Thi nhìn thấy vẻ mặt của anh, trong lòng chột dạ, trong đầu hiện lên một ý nghĩ, quay đầu lại thì phát hiện Bùi Dịch đang ở phía sau mình.

Tô Thi Thi không hề nghĩ ngợi, chạy thẳng tới bên cạnh Bùi Dịch: "Anh tới vừa đúng lúc. Tôi cho anh biết, người bạn này của anh quả thực có tật xấu, chúng ta nhanh lên đi."

"À mà, anh sao vậy đến chỗ này, nếu bị người khác nhìn thấy thì làm sao đây?" Tô Thi Thi nhớ tới Bùi Dịch có danh tiếng, nhất định cũng sẽ làm cho người ta hiểu lầm, trực tiếp bỏ Bùi Dịch ra hướng tới chiếc xe đậu ở một góc, đề phòng mà chạy đến.

Bùi Dịch nhìn Tô Thi Thi, hận không thể lập tức tan biến ở trong bộ dáng này, ngực kìm nén tức giận bỗng thở ra.

Anh thừa nhận, mới vừa nhìn đến Tô Thi Thi bịt miệng Tần Phong lại, anh thật muốn giết người!

"Thật đúng là trọng sắc khinh bạn! Chân của tôi bị người phụ nữ của cậu đá sưng lên rồi." Tần Phong nhìn Bùi Dịch, không để ý chính mình, buồn bực nói.

Bùi Dịch quay đầu, trên dưới đánh giá anh ta một lúc, khóe miệng nhếch lên: "Rất đáng!"

"Cậu! Bùi Dịch cậu không có tính người." Tần Phong nổi giận.

Bùi Dịch tâm tình tốt theo sát Tô Thi Thi vào trong xe, đối với lái xe nói: "Lái xe."

Tô Thi Thi bỗng nhiên giật mình, ngời thẳng người nói: "Sau khi ra đến đường lớn thì cho tôi xuống, có chút việc."

Bùi Dịch nhàn nhạt liếc cô một cái, sắc mặt bỗng nhiên cũng có chút khó coi rồi.

Tô Thi Thi đang buồn bực, người này mặt biến sắc cũng nhanh quá đi?

Lúc này, chỉ nghe Bùi Dịch đối với lái xe nhàn nhạt nói một tiếng: "Đi sân bay."

Tô Thi Thi ngẩn ra, mi mắt từ từ trợn to, trong lòng là có vài phần vui sướng.

Cô ngày hôm qua ở trong xe gọi cho Tống Trọng Hạo, nói cô trưa mai phải ra sân bay đón anh ta. Bùi Dịch nói anh cũng phải đi. Cô chỉ tưởng anh là nói đùa, không nghĩ tới thực ra là thật sự!

Bùi Dịch quay đầu nhìn bộ dạng mỉm cười của cô gái bên cạnh, sắc mặt mạnh trầm xuống.

Gặp được người đàn ông khuê phòng, cô liền như vậy cao hứng?

Ánh mắt anh dừng lại trên bàn tay thon dài trắng nõn, mắt tối sầm lại. Vừa rời đôi tay này còn sờ qua miệng của tên tiểu tử Tần Phong kia.

"A!" Tô Thi Thi dựa vào lưng ghế dựa bỗng nhiên ngã ra phía sau, không để ý, cả người cũng đi theo ngã xuống.

Cô ngẩng đầu, chỉ thấy Bùi Dịch đang đè cô xuống. Anh không biết đã nhấn cái nút nào khiến cái ghế rộng rãi lại trở thành ghế xô pha giản dị.

Tô Thi Thi sửng sờ nhìn người đàn ông trên người mình, chưa kịp phục hồi tinh thần lại.

"Anh...Anh muốn gì?" Tô Thi Thi nuốt nuốt nước miếng, người đàn ông này sao lại trở nên như vậy?

Bọn họ không phải lần đầu tiên như vậy, cô tự nhiên biết trong mắt anh biểu hiện như vậy là có ý gì.

"Tô Thi Thi, sau này không được tùy tiện sờ mó người đàn ông khác, biết không?" Bùi Dịch nhìn chăm chăm vào mắt Tô Thi Thi, nói xong hung tợn cắn bàn tay lúc nãy đã sờ qua Tần Phong.

Tô Thi Thi đột nhiên cả kinh, sợ tới mức run lên, lắp bắp giải thích nói: "Anh mới vừa mới nhìn thấy rồi hả? Tôi không muốn sờ anh ta, là anh ta nói chuyện quá chán ghét, tôi chỉ là muốn che cái miệng của anh ta..."

"Ừm... Bùi Dịch..." Tô Thi Thi thét chói tai nhưng đều bị Bùi Dịch nuốt hết.

Bùi Dịch hung hăng hôn cô. Không cho cô nói chuyện nữa.

Anh phát hiện, mỗi lần cô nói tới người đàn ông khác, anh đều cảm giác rất khó chịu.

Thi Thi bị hôn, trong nháy mắt không có khí lực phản kháng. Người đàn ông này luôn luôn chọn chỗ cô miễn cảm nhất, mỗi một lần đều để cho cô vô lực chống đỡ.

Dịch nhìn Tô Thi Thi trên mặt đỏ ửng, ánh mắt càng ngày càng mờ, tay từ từ xoa quần áo của cô.

Tô Thi Thi bỗng nhiên giật mình tỉnh lại, tay cô nắm chắc tay anh, mang theo sự cầu khẩn nói: "Tôi còn phải đi đón bạn."

Cô không nghĩ muốn mang theo toàn thân toàn vết hôn đi gặp Tống Trọng Hạo. Tống Trọng Hạo biết cô ly hôn, cô còn không có nói cho anh ta sự tồn tại của Bùi Dịch, như thế này đi gặp bạn cũ, anh ta sẽ nghĩ gì đây?

Bùi Dịch nhìn Tô Thi Thi trong mắt chớp lóe nỗi thống khổ rồi biến mất, tim nhói đau.

Tô Thi Thi chỉ cảm thấy trên người bỗng nhẹ hẳn, Bùi Dịch vậy mà thật sự buông ra cô.

Cô khẩn trương ngồi dậy, nhìn xem dưới chiếc ghế mình ngồi, hiểu ra vì sao Bùi Dịch có thể dễ dàng thay đổi kiểu dáng của cái ghế.

"Em còn muốn?" Bùi Dịch nhìn đến Tô Thi Thi mặt càng ngày càng hồng, ghé sát vào cô nhỏ giọng hỏi.

Tô Thi Thi vội vàng hướng sang bên cạnh né tránh, ra sức lắc đầu: "Không có không có. Tôi chỉ là nghĩ muốn... suy nghĩ... Bùi Dịch, anh hôm nay rất đẹp trai a!"

Tô Thi Thi vốn dĩ chỉ là nghĩ muốn thuận miệng một câu khen ngợi anh, nào biết Bùi Dịch nghe được, lại bỗng nhiên ngáy ngẩn cả người.

Bùi Dịch ngơ ngác nhìn Tô Thi Thi. Mắt của cô là rất đẹp, lúc này mí mắt của cô lại sáng long lanh, giống như chứa đựng ánh sáng.

Nhất lúc là cô nói anh rất đẹp trai, ánh mắt cô giống như chiếu sáng bốn phía.

Giờ khắc này, Bùi Dịch cảm giác cả thế giới của anh lúc này chính là cô.

"Tô Thi Thi, nhắm mắt lại mau! Em nếu là tiếp tục câu dẫn tôi, tôi không ngại để cho lái xe đi tiếp bạn em!" Bùi Dịch nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Chết tiệt, anh giống như đối cô lực khống chế càng ngày càng yếu rồi. Chỉ là cứ nhìn như vậy, thì anh sẽ không khống chế nổi!

Tô Thi Thi lúng ta lúng túng ngậm miệng lại, trong lòng nói thầm: "Người này hẳn đã đến thời kỳ mãn kinh? Tính tình còn thay đổi nhanh hơn cả thời tiết tháng Sáu."

Điều tốt đẹp là vào hôm nay đường đi sân bay cực kỳ thông thuận, không có bao lâu liền đến sân bay.

"Anh...anh muốn cùng đi sao?" Tô Thi Thi lúc xuống xe, như là nhớ tới cái gì, hồi đầu có chút xấu hổ nhìn Bùi Dịch.

Cảm giác để cho anh như vậy một cái nhân vật lớn lưu lại ở trong xe chờ cô, có phần quá không có nhân đạo?

Bùi Dịch nhìn bộ dáng Tô Thi Thi cẩn thận, cho rằng cô là đang mời mình, ánh mắt ngoài ý muốn bắt đầu nhu hòa.

Lúc anh đang muốn xuống xe, bỗng nhiên nhận ra cách đó không xa một chiếc xe quen thuộc đang đậu. Mặt anh đen lại, đối với Tô Thi Thi nói: "Em vào đi, tôi ở chỗ này chờ em."

"A...." Tô Thi Thi nhẹ nhàng thờ ra, nhưng cảm thấy có chút mất mát, rồi quay đi, chính mình đi tới.

Chờ cô sau khi đi, Bùi Dịch quay đầu nhìn phía xa chiếc xe quen thuộc Cadillac kia, trên mặt nhìn không ra biểu tình.

Không quá một phút đồng hồ, cửa xe Cadillac mở ra, đi xuống là một người trẻ tuổi cách ăn mặc thời thượng.

"Sao không cùng vào theo?" Tần Phong đi đến trước xe Bùi Dịch, cười cười đánh giá anh.

Bùi Dịch nhàn nhạt liếc anh một cái, ngồi trở lại trong xe. Tần Phong khước miệng nhếch lên, đi đến bên kia rồi chui vào xe.

Sau khi cửa xe đóng lại một giây, vẻ mặt của Tần Phong lập tức thay đổi. Anh nhìn theo hướng Tô Thi Thi mới đi đến rồi quay sang nói với Bùi Dịch: "Cậu thực sự sẽ kết hôn với cô ấy?"

Chương 36: Anh đột nhiên không thấy nữa

Nhàn nhạt thanh âm, lộ ra nòng đậm lo lắng. Tần Phong cực kỳ thật sự nhìn Bùi Dịch, trong giọng nói là chưa từng có quá nghiêm túc.

"Bùi Dịch, cậu nghĩ rõ ràng không? Cô ấy thật sự thích hợp kết hôn sao? Cậu cũng không phải không biết, cô ấy là con gái của Đoàn gia. Mặc kệ như thế nào, trong thân thể cô ấy cũng đang chảy dòng máu Đoàn gia."

Bùi Dịch nhíu mày, nói: "Điểm ấy không cần hoài nghi. Cô ấy so với tôi càng hận Đoàn gia."

"Cho dù như vậy. Chẳng lẽ cô ấy thật là người cậu muốn kết hôn duy nhất? Bùi Dịch, cậu cũng không phải không biết, cậu nếu thật sự quyết định chọn cô ấy làm vợ, đời này liền là cô ấy, đúng là cậu thật sự hỏi qua chính mình, cậu thật sự thích cô ấy?"

Tần Phong mãi miết nói.

Mấy năm nay, nữ nhân bên người Bùi Dịch không ít, nhưng đều đã chỉ là gặp dịp thì chơi. Từ khi sau chuyện kia, Bùi Dịch bất luận liền không có để tâm quá đối cái gì một nữ nhân.

"Cậu để cho cô ấy ở lại bên cạnh cậu, là thật bởi vì cô ấy làm hư cái di động kia sao, muốn để cho cô ấy thay cậu bỏ khuyết đoạn trí nhớ kia, hay lại vẫn là vì cô ấy có phần giống Dẫn Lan?"

Dẫn Lan...

Đã bao nhiêu năm không có nghe nói qua tên này. Giờ phút này, lại lần một lần hai đột nhiên xuất hiện bên tai, giống như một quả bom nổ vang trong đầu Bùi Dịch.

Bùi Dịch vốn dĩ cho rằng chính mình đã quên, nhưng mãi đến khi cái tên này bị nhắc tới, anh mới phát hiện cái tên này đã sớm khắc vào nội tâm, vừa nhắc tới sẽ dẫn tới hiệu ứng bướm bướm.

Bùi Dịch nắm tay lại thành quả đấm, mày cũng nhíu chặt lại: "Cô ấy cùng Dẫn Lan tuyệt không giống."

"Hai người họ bộ dáng quả thật không giống. Nhưng là tính cách? Cảnh ngộ? Trước kia Dẫn Lan không phải là giống Tô Thi Thi hiện tại một dạng, thích một người, khả dĩ trả giá toàn bộ! Tô Thi Thi đối với chồng trước của mình lúc đó chẳng phải..."

"Tôi nói, Tô Thi Thi cùng Dẫn Lan bất đồng! Hai người họ tính cách một chút cũng không giống!" Bùi Dịch quát khế nói.

Lý do này không biết là nói Tần Phong nghe hay vẫn lại là nói cho chính mình nghe.

Anh một cái vẻ như nói cho chính mình, Tô Thi Thi cùng Trạ Dẫn Lan là hoàn toàn khác nhau.

Trạ Dẫn Lan kia đã chết! Tô Thi Thi là hoàn toàn là một người khác.

"Bùi Dịch, tôi không phản đối cậu thích Tô Thi Thi, trái lại, làm bằng hữu, tôi rất mong muốn nhìn thấy cậu có thể lần nữa bắt đầu một đoạn cảm tình. Nhưng là nếu thật sự chỉ là coi Tô Thi Thi bổ khuyết chỗ trống trong lòng kia, tôi hi vọng cậu suy nghĩ kĩ."

Tần Phong nói xong, trong mắt hơn một chút mê mang: "Thi Thi là đứa bé ngoan, từ nhỏ cũng rất khổ. Cậu không biết cô ấy trước đây chịu quá nhiều thiếu ủy khuất, cô ấy nên là đạt được hạnh phúc."

Tuy nhiên Tô Thi Thi không nhớ rõ Tần Phong, nhưng là Tần Phong lại vẫn nhớ rất rõ vị muội muội Đoàn gianà.

Nếu khi đó không phải Tô Thi Thi cha mẹ ly dị, như vậy anh ta hiện tại có khả năng đã cùng Tô Thi Thi đám hỏi rồi.

Trong trí nhớ cô có chút nhút nhát, là một tiểu cô nương hiểu chuyện luôn có gắng chịu đựng, bây giờ đã trưởng thành trở thành một cô nương dũng cảm rồi.

Bùi Dịch sau khi cùng Tần Phong nói chuyện liền chìm vào một suy nghĩ, anh tựa vào trên ghế, nhíu mày đóng chặt mắt.

"Bùi Dịch, không cần vì chính mình mất cảm giác mà thương tổn chính mình cùng người khác." Đây là Tần Phong cuối cùng mà nói ra trước khi xuống xe.

Bùi Dịch một quyền đánh xuống chiếc ghế, trong lòng bực bội càng dâng lên.

Anh thật sự chỉ coi Tô Thi Thi là vật thay thế sao?

Ngay cả chính anh cũng không biết.

"Lái xe." Bùi Dịch bỗng nhiên đối với lái xe nói.

Lái xe sửng sốt, nhưng vẫn lại là thần tốc khởi động xe.

Ngay sau đó, chiếc xe màu đen kia nghênh ngang chạy đi mất.

Bên trong sân bay, Tô Thi Thi đứng ở cửa đón khách kiểm chân cổ gấn tìm kiếm, rốt cục nhìn thấy Tống Trọng Hạo.

"Thi Thi!" Là Tống Trọng Hạo nhìn thấy được trước Tô Thi Thi, chạy vội thẳng đến chỗ Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi liền quay đầu, nhìn đến một người đàn ông mặc đồ tông màu xám giống một đầu gấu ngựa một dạng, thẳng tắp hướng chính mình xông đi tới.

Cô theo bản năng tránh sang bên cạnh, Tống Trọng Hạo không nghĩ tới cô sẽ né tránh, nhất thời hãm không được xe, hướng tới phía sau người Tô Thi Thi vọt tới.

"A!"

"Thực xin lỗi thực xin lỗi!" Tống Trọng Hạo nhìn người trong lòng bị anh ta ôm ấp được thiếu chút nữa sợ đến nỗi rơi làm rớt con đang bế trên tay, là ra một cái vẻ vô cùng không phải.

Tô Thi Thi trợn mắt há hốc mồm.

"Tống... Tống Trọng Hạo, chỉ là thời gian 2 năm, anh làm sao liền trưởng thành như vậy rồi hả?" Tô Thi Thi nói xong làm một cái động tác hình vòng tròn

Hai năm trước, Tống Trọng Hạo đi ra nước ngoài vẫn là một người dáng gầy gầy như mấy cậu thiếu niên trong truyện tranh. Nhưng là hai năm sau, vậy mà biến thành - - ông chú to béo?

Lúc này Tống Trọng Hạo, quả thực liền là giống như một con gấu

xám khổng lồ. Coi dáng người căng phồng của anh ta, sợ là nặng hơn 200kg rồi.

Không hiểu sao anh ta vừa rồi có thể chạy như vậy!

Tống Trọng Hạo rất không dễ dàng xin lỗi cô gái kia, nghe được Tô Thi Thi nói như vậy, rõ ràng sừng sốt một phen, lập tức "A..." một tiếng.

"Hình như là có phần nóng." Tống Trọng Hạo thì thầm một tiếng, rồi mới ở tại chỗ, bắt đầu - - cởi quần áo!

Hết áo khoác này đến áo khoác khác, y phục trên người từng cái cởi ra, Tô Thi Thi trực tiếp xem đến choáng váng.

"Anh... Mau để cho tôi nhìn xem, có phải hay không đầu bị choáng váng rồi?" Tô Thi Thi khóe miệng giật giật đi mò mẫn đầu Tống Trọng Hạo.

Tống Trọng Hạo buồn bực né tránh: "Để làm chi, đầu óc anh lại không bệnh."

"Đầu óc không bệnh, anh mặc qua gần 10 bộ y phục đi máy bay?" Tô Thi Thi triệt để hết chỗ nói rồi.

Khó trách nhìn anh ta sao lại béo như vậy, vậy mà mặc qua nhiều y phục như vậy!

Cô nói béo như vậy làm sao còn có thể chạy như thế chứ, còn có thể thiếu chút nữa đem tiểu cô nương nhà người ta ôm ấp sợ đến suýt ngất, hóa ra là bởi vì mặc quá nhiều y phục.

Tống Trọng Hạo ôm lại một đồng lớn y phục, đi tới hai bước, chân run

lấy bẫy, cầm trên tay y phục hướng trên tay Tô Thi Thi nhét: "Em chờ anh một chút. Mặc quần nhiều khó chịu lắm, anh đi buồng vệ sinh cởi mấy cái."

Mấy cái...

Tô Thi Thi nhìn Tống Trọng Hạo chân béo to, khoe miệng rút gân lấy ra.

Anh ta mặc nhiều quần như vậy mà có thể chạy nhanh thật làm không dễ dàng mà!

Nhìn thấy những người bên cạnh đều đã đang nhìn chính mình cười trộm, Tô Thi Thi vội vàng lấy y phục chặn mặt.

Thật sự quá dọa người rồi!

Nếu để cho người khác biết người mặc hơn 10 bộ quần áo đi máy bay quốc tế lại là khoang thượng lưu, chính là kiến trúc sư gần đây danh tiếng cực kỳ cực kỳ nổi tiếng trong giới Thiết Kế Sư, phỏng chừng sẽ ngắt xiết đi?

Tống Trọng Hạo cao hơn Tô Thi Thi 2 lớp, cũng là thiết kế chuyên nghiệp. Năm đó lúc Tống Trọng Hạo xuất ngoại là muốn mời Tô Thi Thi cùng đi, nhưng Tô Thi Thi vì Hà Chí Tường...

"Nghĩ tới cái này làm gì nữa chứ." Tô Thi Thi cấp vội vã lắc lắc đầu, đem vẻ u sầu trong đầu đuổi đi hết.

Lúc Tống Trọng Hạo đi ra, chỉ thấy Tô Thi Thi đã cực kỳ thân thiết mà đem quần áo của anh ta xếp gọn gàng ngăn nắp lại.

Chỉ là như vậy một chồng lớn y phục nhưng không có chỗ chứa.

Tô Thi Thi không nói gì nhìn Tống Trọng Hạo: "Anh hẳn lại không lấy hành lý đi?"

Tống Trọng Hạo vô tội chỉ chỉ y phục trên tay Tô Thi Thi: "Cái này không phải sao?"

Tô Thi Thi triệt để bái phục: "Sur huynh, anh là đang thực hành chủ nghĩa tiết kiệm đi, nhưng cũng không cần tiết kiệm đến nước này đi?"

Tống Trọng Hạo càng thêm vô tội: "Trợ lý của anh muốn ngày mai mới đến, những cái này không thể giúp anh được"

Tô Thi Thi nghĩ muốn mắt trợn trắng: "Vậy anh để làm chi không cho cô ta đem y phục của anh đóng gói ngài mai đem đến?"

Tống Trọng Hạo chu mỏ: "Còn không phải con gái các người quá phiền toái. Cô ta mua một đồng lớn đồ vật, này không, 10 bộ y phục của ta không có chỗ chứa."

Lúc này, Tô Thi Thi bỗng nhiên nhớ tới chuyện gì đó, tinh tế lật lại những bộ y phục kia xem thử.

Quả nhiên, cô ở trên quần áo thấy được các loại kí tên, mi mắt lập tức liền phát sáng lên, ôm y phục không chịu buông tay: "Những thứ này thuộc về tôi rồi!"

Cô nói Tống Trọng Hạo sao lại phí công như vậy muốn mặc quần áo trở về, những thứ này đều có chữ ký của các minh tinh kí trên y phục.

Mỗi cô gái đều thích sưu tập đồ vật của minh tinh, Tô Thi Thi thích

nhất liền là loại này kí tên lên y phục.

Tống Trọng Hạo buồn bực nhìn cô: "Em đây là cướp cạn giữa ban ngày đấy!" 8☆8☆. \$.

Tô Thi Thi ôm y phục lui về sau một bước: "Vừa rồi cùng anh đứng đó coi y phục thật mắt hết mặt mũi rồi, anh dù sao cũng phải bồi thường cho em đi?"

"Càng ngày càng dọa người được rồi?" Tống trọng hạo nói thềm. Nhưng lại không có tiếp tục muốn đem y phục cầm lại tới.

Những thứ này y phục vốn là là vì Tô Thi Thi mới mang về, anh vừa rồi cũng bất quá là trêu chọc nha đầu kia.

Tay anh vươn qua khoát lên vai Tô Thi Thi, một bộ dáng đỏi đến choáng váng: "Đi, mời anh đi ăn mì vịt. Anh vì ăn cái này, đã đỏi bụng cả ngày rồi."

Tô Thi Thi thật sự hết chỗ nói rồi, hai người đi trước mua một cái vali nhỏ để y phục, rồi mới đi bên ngoài tìm Bùi Dịch.

Tô Thi Thi lúc này mới nhớ tới, cô muốn giới thiệu Bùi Dịch cùng Tống Trọng hạo như thế nào đây?

Chỉ là đến bên ngoài, lại phát hiện, xe Bùi Dịch không thấy nữa.

Chương 37: Anh lại tức giận cái gì?

Người đến người đi sân bay đón người, muôn hình muôn vẻ mấy chiếc xe chạy qua chạy lại, nhưng không có một chiếc quen thuộc màu đen dáng vẻ khí phách oai phong.

"Thi Thi, xảy ra chuyện gì?" Tống Trọng Hạo nhìn thấy Tô Thi Thi đang nhìn chăm chăm đến khoảng trống ở mặt đường ngăn người, đi tới đẩy một phen bờ vai cô, cười hỏi.

Tô Thi Thi lúc này mới phản ứng kịp, quay đầu cười cười với anh ta: "Không có việc gì, chúng ta đi bên kia đón xe."

Không biết trong lòng là nhẹ nhàng thờ ra, hay vẫn lại là thất vọng càng nhiều một chút, Tô Thi Thi không biết Bùi Dịch tại sao đột nhiên biến mất.

Đợi cho lúc cô lên taxi, trong di động mới có tin nhắn tiến vào, là Bùi Dịch gửi đến.

"Có việc đi trước rồi."

Chỉ có ngắn ngủn năm chữ, không có cái giải thích gì khác. Tô Thi Thi trong lòng ít nhiều lại vẫn là có chút phiền muộn, nhưng là thấy người bên cạnh líu ríu, hết sức hưng phấn - Tống Trọng Hạo, trong lòng có chút phiền muộn gì đó rất nhanh đã không thấy tăm hơi.

"Hai năm không trở về, nơi này lại vẫn không thay đổi gì nhiều." Tống Trọng Hạo ghé vào cửa sổ nhìn bên ngoài cảnh vật đường phố quen

thuộc, nhin không được cảm thán nói.

Tô Thi Thi mắt trợn trắng, dờ khóc dờ cười nói: "Mới 2 năm mà thôi, cũng không phải 20 năm, anh cho là có thể thay đổi được bao nhiêu chứ? Bất quá không biết những khu vực xung quanh trường học có hay không thay đổi, lần trước nghe các học sinh nói, nơi đó tựa hồ so với trước kia càng phồn hoa hơn rồi."

"Chỉ cần cửa tiệm bán mì vịt kia còn là được." Tống Trọng Hạo vừa nói tới mì vịt, liền nhin không được nuốt nước miếng.

Nơi đó là quán ăn rất nổi tiếng, có rất nhiều đồng học mỗi lần trở về đều ghé đến cửa tiệm kia ăn một trận cho thỏa thích.

"Ở nước ngoài chẳng lẽ cũng chưa cơm ăn sao?" Tô Thi Thi buồn cười nhìn anh ta: "Lần này trở về lại vẫn tính toán ra ngoài sao?"

Tống Trọng Hạo nhíu mày nói: "Bên đó đều là cơm Tây, làm sao có đồ ăn Trung Quốc chúng ta, mà có cũng ăn ngon sao? Bất quá trái lại không định đi nữa, tính toán tìm một công ty trước làm ổn định, hoặc là chính mình gây dựng sự nghiệp đi."

"Gây dựng sự nghiệp thật tốt." Tô Thi Thi trong mắt sáng lên, cô vẫn đã nghĩ chính mình gây dựng sự nghiệp, chỉ là không có cơ hội, nghĩ nghĩ nói: "Em đang định đi Xây dựng Tiệp Khắc nhận lời mời phỏng vấn, chỉ tiếc cái kia người phỏng vấn quá khủng bố, đã bị đuổi ra tới hai lần, ngày mai nếu là lại không thành công, phỏng chừng đời này đều đã cùng Xây dựng Tiệp Khắc vô duyên rồi."

Tống Trọng Hạo như là đột nhiên nhớ tới cái gì, khóe miệng nhếch lên nói: "Người kia hẳn không là Diêu Thanh Uyển đi?"

Tô Thi Thi nghĩ một chút nói: "Hình như là họ Diêu, mặc quần áo

công sở nghiêm túc bộ dáng, giống như bà cô già khó tính." Cô nói xong làm một cái mặt quý, đối vị nữ khảo phỏng vấn kia ấn tượng khắc sâu.

Đây là cô lần đầu tiên nhìn thấy có người phụ nữ nghiêm khắc như vậy.

Tống Trọng Hạo ném cho cô một bộ dáng an ủi như có như không: "Nén bi thương đi, người ta đều gọi cô ấy là quản lí ma quỷ, em sau này liệu mà sống."

Tô Thi Thi vẻ mặt đau khổ nói: "Có thể hay không được nhận vào vẫn lại là một vấn đề!"

"Chưa gì đã nản rồi sao?" Tống Trọng Hạo đẩy đẩy cô, "Tiểu sư muội luôn được mọi người khen là thiên tài của tôi ơi, nếu phỏng vấn lần sau không muốn đi nữa cũng tốt, chúng ta cùng nhau gây dựng sự nghiệp."

Tô Thi Thi cười tí mắt nhìn Tống Trọng Hạo, mỗi lần cùng với anh, cô liền cảm thấy được đặc biệt thoải mái.

Hai người rất nhanh liền đến quán mì vịt bên ngoài trường học. Tống Trọng Hạo cảm động hai tay tạo thành chữ thập, thâm sâu nói: "Không tòi quán ăn này vẫn còn mở cửa, bằng không anh cảm giác anh trong vòng 3 ngày đều đã không muốn ăn cơm rồi."

"Xem đem anh kích động rồi." Tô Thi Thi lời tuy như thế nói, nhưng là miệng vẫn lại là nhịn không được nuốt nước miếng.

Trong quán vẫn như trước kia náo nhiệt, không còn chỗ ngồi, Tô Thi Thi bọn họ đợi hơn nửa giờ mới có chỗ ngồi.

Tống Trọng Hạo lấy tay quạt gió, sau đó tay cầm thực đơn bắt đầu chọn món nào là đùi vịt, gan vịt, mì trộn... gọi một tràn đã 4. 5 món

"Sur huynh, anh kiềm chế chút đi, bằng không như thế này sẽ bị người ta đuổi giết mất." Tô Thi Thi nhất bả túm lấy thực đơn trong tay Tống Trọng Hạo, nhỏ giọng nói.

Không thấy được bên ngoài cửa học sinh đang đứng đợi đều dùng ánh mắt muốn giết người nhìn bọn họ bày một bàn đầy đồ ăn sao?

Mà quán ăn bày, mỗi ngày cung ứng thức ăn là có hạn, nếu ai gọi quá nhiều ăn không hết, sau này đừng mong quay lại chỗ này, phỏng chừng sẽ bị cự tuyệt tiếp đãi.

Tống Trọng Hạo vỗ vỗ bao tử: "Ang hiện tại có thể nuốt trôi đầu một con trâu."

"Phốc..." Bên cạnh mấy bàn truyền đến tiếng cười, có người trực tiếp xóa liễu khí, gục xuống bàn ho khan khởi lai.

Tô Thi Thi bụm mặt, hận không thể tìm cái lỗ nào để chui vào.

Hai năm không gặp, Tống Trọng Hạo cái con người quái đản này, càng ngày độ điên càng nặng rồi

May mắn sau khi mì vịt được đưa lên, Tống Trọng Hạo không nói chuyện linh tinh nữa, cuối đầu ra sức ăn.

Tô Thi Thi múc một chén nhỏ, nếm một chút, nháy mắt nheo lại mi mắt. Cái này vừa vào miệng là tan ra, mang theo 10 phần hương vị nước canh vịt cực ngon, mới nếm thử khiến cho đầu lưỡi nhịn không được cuốn lại.

Tư vị kia thật sự là quá mỹ diệu rồi.

"Thi Thi, sau khi ăn xong chúng ta đi trường học tản bộ đi, anh gần đây có ý nghĩ, muốn làm ra một công trình vĩ đại trong sự nghiệp thiết kế của mình, nhưng vẫn chưa có linh cảm gì cả, có lẽ về trường học đi dạo, có thể kích phát điểm linh cảm."

Lúc ăn Tống Trọng Hạo đột nhiên ngẩng đầu, đối với Tô Thi Thi nói.

Tô Thi Thi gật đầu cười nói: "Được ạ, dù sao em hôm nay cũng không có việc gì làm."

Ngay lúc cô còn đang nói mobile phone đột nhiên vang lên, cô lấy ra vừa thấy, tâm mạnh nhảy một phen.

Là Bùi Dịch.

"Vâng?"

"Cho em nửa giờ, về nhà, nếu không hậu quả tự chịu." Đầu bên kia điện thoại truyền đến âm thanh Bùi Dịch lạnh như băng.

Tô Thi Thi nhướn mày, ngữ khí liền có chút không vui trở lại: "Ngại quá, tôi bây giờ còn có việc."

"Tô Thi Thi, tôi có phải hay không cho em quá nhiều tự do, cho nên em đã quên chính mình là ai? Người nào đưa cho em cái quyền được phép cự tuyệt tôi?" Lời Bùi Dịch nói ra toàn là băng lãnh ngoan độc, giống như một cây đao cắm thẳng vào trong thân thể Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi sắc mặt liền trắng đi vài phần, quả đấm hung hăng nắm chặt. Trong lòng có càn thêm tức giận, không biết là vì thương tâm vẫn lại là tức giận.

Anh chưa từng có dùng ngữ khí như vậy nói chuyện với cô. Lúc đưa cô tới sân bay còn rất tốt mà, sao bây giờ đột nhiên như vậy, rốt cục trong lúc đó là xảy ra chuyện gì?

Ủy khuất, phẫn nộ, Tô Thi Thi thiếu chút nữa liền chửi ầm lên. Nhưng là nhìn đến một bên vẻ mặt quan tâm nhìn cô của Tống Trọng Hạo, cô yên lặng đem lời muốn nói nuốt trở vào, đối với điện thoại lãnh đạm nói một tiếng "Tôi biết rồi."

Sau đó liền cúp điện thoại.

"Xảy ra chuyện gì?" Tống Trọng Hạo tuy nhiên không nghe rõ nội dung của cuộc điện thoại, nhưng là xem sắc mặt Tô Thi Thi sau khi tiếp điện thoại xong liền rất xấu, nhin không được có chút lo lắng.

Tô Thi Thi lắc đầu nói: "Một người bệnh thần kinh đột nhiên lên cơn. Sư huynh, thật ngại quá..., hôm nay không thể cùng anh đi dạo trường học, chúng ta hôm nào hẹn lại cùng đi được không?"

"Bệnh thần kinh?" Tống Trọng Hạo nghi hoặc nghĩ nửa ngày, cũng không nghĩ ra cái nguyên do, điểm gật đầu nói, "Được hôm nào gấp lại, anh mới về vẫn chưa quen mùi giờ ở đây, vừa lúc cũng mệt nhọc."

Tô Thi Thi cùng anh tách ra sau đó hướng thẳng đến trang viên Đoàn gia trở về.

Lúc trở lại biệt thự, ngoài ý muốn nhìn đến Bùi Dịch đan ở trong biệt thự.

Tô Thi Thi lạnh lùng nhìn Bùi Dịch liếc mắt một cái, sau đó liền kéo tiểu rương hành lí, cầm lấy laptop ở trên bàn trà, xoay người hướng

lên lầu di tới.

Bùi Dịch nhìn bộ dáng Tô Thi Thi xoay người rời đi, trong đầu không biết sao vậy, bỗng nhiên hiện ra một nữ nhân khác kéo hành lý quyết liệt tuyệt tình rời đi.

Nữ nhân kia sau khi rời khỏi, không còn có xuất hiện nữa. Đến bây giờ, Bùi Dịch lại vẫn hoài nghi Trạm Dẫn Lan có phải hay không thật sự đã chết.

"Ầm!"

Cái chén hung hăng bị đập bể trên mặt đất, nháy mắt bể thành nhiều mảnh nhỏ.

Bùi Dịch đứng lên, lạnh lùng nhìn thoáng qua cái chén trên mặt đất bị anh đập nát, xoay người đi ra ngoài.

Tô Thi Thi đang muốn vào đi vào cửa phòng, đột nhiên nghe đến dưới lầu truyền đến âm thanh cái chén vỡ tan, trong lòng chấn động mạnh một cái.

Cô theo bản năng xiết chặt quả đấm, hốc mắt có chút cay cay, trong lòng là vô tận ủy khuất.

Cô rõ ràng cái gì đều không có làm, người đàn ông này sao lại đột nhiên phát giận.

Cô căm giận mở cửa phòng, đi vào trong phòng, đang định đi tắm rửa một cái, đột nhiên nghe đến dưới lầu truyền đến tiếng động cơ ô tô khởi động.

Cô nhú mày suy nghĩ một chút, vẫn lại là đi đến cửa sổ nhìn ra

ngoài, phát hiện chiếc xe Cayenne của Bùi Dịch đậu lúc này, bây giờ liền tự mình lái xe rời khỏi biệt thự.

"Hỗn đản!" Tô Thi Thi oán hận đập cửa sổ một cái, nước mắt không kiềm chế được cứ thế chảy ra

Chương 38: Mà y có phần hơi quá rồi

Đêm chậm rãi đến, Tô Thi Thi nhốt mình ở trong phòng, đến cơm chiều đều không có ăn, trong lòng kìm nén cổ khí cảm giác phát không được, lại nuốt không trôi, khó chịu trong lòng miệng buồn bực.

Mãi đến lúc cô ngủ quên, Bùi Dịch đều không có trở về. Tô Thi Thi cảm giác chính mình mơ gặc ác mộng, ở trong mộng khóc đến cực kỳ thương tâm.

Đến lúc cô tỉnh lại, chỉ cảm thấy cảm xúc giảm sút, đúng là không biết trong lòng cái loại cảm giác vắng vẻ này là tại sao.

"Tô Thi Thi, mà y có phần hơi quá rồi!" Tô Thi Thi gõ gõ đầu chính mình, hít sâu một hơi, một lần nữa làm mới tâm tình.

Cô mới hẳn không vì cái người đàn ông kia mà tâm tình bất định, vì anh mà thương tâm!

Lúc xuống lầu, Tiểu Ưu đã giúp cô chuẩn bị tốt bữa sáng, thấy cô đi xuống, lập tức đã chạy tới nói:

"Tô tiểu thư, tiên sinh buổi sáng gọi điện thoại về, đặc biệt cho bảo tôi vì cô chuẩn bị cháo tổ yến, cô thừa dịp nhiệt nếm thử."

Tô Thi Thi tim đập rối loạn một hồi, nhưng là quay đầu nhìn đến Tiểu Ưu cúi đầu, bộ dáng không dám nhìn cô của cô ấy, tâm lại là mạnh mẽ xuống.

Cô buồn bực nói: "Kỳ thật anh ta từ đầu liền không có gọi điện thoại trở về đsung không?"

"Tôi..." Tiểu Ưu cúi đầu không dám nói lời nào.

Cô ấy chỉ là nhìn đến ngày hôm qua Tô Thi Thi cơm chiều cũng chưa ăn, biết cô cùng Bùi Dịch cãi nhau, nhớ lại nên muốn làm cô vui một chút.

Tô Thi Thi vỗ vỗ bờ vai Tiểu Ưu, cố nặn ra một nụ cười tươi tắn, nói: "Tôi lại không có việc gì, đi, ăn cháo tổ yến đi."

Cô mới hẳn không ngược đã dạ dày chính mình. Tối hôm qua không ăn cơm chẳng qua là lúc giữa trưa mì vịt ăn quá nhiều không muốn ăn tối thôi!

Chaso tổ yến óng ánh trong suốt, vào miệng là tan, mùi vị phi thường đậm đặc cực ngon. Tô Thi Thi ăn, tâm tình không tự giác là tốt rất nhiều.

Cô quay đầu đánh giá một phen bốn phía, trong phòng im ắng, hôm nay có vẻ đặc biệt an tĩnh.

Nội tâm cô đấu tranh một hồi, vờ như không lắm để ý hỏi Tiểu Ưu đạo: "Tiên sinh tối hôm qua không trở về sao?"

Tiểu Ưu sắc mặt khốn khổ, thật cẩn thận nói: "Tôi tối hôm qua ngủ thiếp đi, không biết."

"A..., không có việc gì." Tô Thi Thi khoát tay, "Cô đi làm việc của mình đi."

Chỉ là phía bên này cô mới vừa hỏi xong, bên kia Bùi Dịch liền nhận

được tình báo nói cô hỏi tin tức của mình.

Bùi Dịch thu hồi điện thoại, khóe miệng nhin không được cong cong.

Bên cạnh, Tần Phong vẽ mặt xem thường nhìn anh: "Nghĩ muốn cô ấy liền đi xuống nhìn cô ấy đi, trốn ở chỗ này, cậu không biết là cực kỳ ấu trĩ sao?"

Bùi Dịch mắt như dao găm phóng tới nhìn Tần Phong kia, môi mỏng nhấp nhẹ, xuất khẩu mà nói như lưỡi kiếm bén nhọn một dạng: "Tần Phong, cậu có phải hay không thầm yêu tôi? Đến nỗi tôi lên sân thượng hóng gió cậu cũng cần phải đi theo?"

"Hóng gió?" Tần Phong khóe miệng giật giật, không nói gì nói, "Tôi là sợ cậu nghĩ không thông không phải sao? Người nào hóng gió hết một buổi tối?"

"Cút!" Bùi Dịch mặt đen.

Hai người đang nói chuyện, liền xem đến dưới lầu Tô Thi Thi đang ra khỏi cửa rồi.

Tần Phong đẩy đẩy tay Bùi Dịch, để cho anh nhìn xuống: "Tôi thấy nha đầu kia tâm tình vô cùng tốt nha, không phải nói ngày hôm qua cãi nhau sao? Cậu lại rời nhà đi ra ngoài? Cô ấy bộ dạng này sao có vẻ hoàn toàn không thèm để ý vậy nhỉ?"

Bùi Dịch sắc mặt lại trầm vài phần, rất muốn đem cái miệng của người này vá lại.

Tô Thi Thi cũng không biết trên lầu có hai người đàn ông nhàm chán đang nhìn phong cảnh phía dưới. Cô đi ra vườn hoa đang muốn đón xe ra ngoài, chợt nghe cách vách truyền đến một chút thanh âm quen

thuộc.

"Chí Tường, con mau đến xem, cái cây đoàn viên này rất đẹp nha!"

Phú Tuyết Trân cùng Hà Chí Tường đến đây?

Tô Thi Thi kinh ngạc một hồi, lập tức hiểu ra.

Xem ra việc để lộ tin tức Đoàn Ngọc Lộ đã hết hôn, thắng lợi là mẹ con Hà gia. Không có mẹ con Đoàn Ngọc Lộ mời, mẹ con Hà gia kia làm sao có khả năng tiến vào đến Đoàn gia này?

"Tô Thi Thi?"

Hai nhà biệt thự bên cạnh nhau, chỉ dùng hàng rào ngăn cách, cực kỳ dễ dàng liền xem tới được tình huống bên sân vườn bên cách vách. Mẹ con Hà gia vừa thấy đến Tô Thi Thi, mi mắt lập tức liền tái lại rồi.

Hà Chí Tường thậm chí hận không thể nhảy quá lai đánh Tô Thi Thi.

"Cô quả nhiên là ở nơi này. Ngọc Lộ nói cô lên giường với chú trẻ của nó xem ra không giả. Coi cô trước kia lúc nào cũng ra vẻ thanh thuần, vô tội, thì ra đã sớm thông đồng gian phu!" Hà Chí Tường vừa thấy đến Tô Thi Thi liền hận không thể đến cắn xé cô thành trăm mảnh.

Nếu không vì người phụ nữ này, anh ngày đó cũng sẽ không bị người ta làm mình nhục nhã như vậy. Nghĩ đến chính mình giống con chó chết bị những cái vệ sĩ này kéo ra ngoài, hắn liền nghiêng răng nghiêng lợi.

Tuy nhiên đã sớm thấy rõ ràng bộ mặt thật của bọn họ, nhưng là mỗi

một lần nghe được bọn họ ngoan độc như vậy mắng chính mình, Tô Thi Thi trong lòng lại vẫn là có chút đau đớn.

Đã từng đối với cô tốt như vậy, trong nháy mắt liền biến thành kẻ thù, nói ra thật đúng là mỉa mai.

Cô hôm nay vội vàng đi Xây dựng Tiệp Khắc phỏng vấn, cũng mặc kệ bọn họ, lập tức đi ra phía ngoài.

Nhưng Hà gia mẫu tử đâu nào sẽ bỏ qua cho cô dễ dàng?

Phú Tuyết Trân trực tiếp ở hàng rào ngăn cách mắng lên: "Tô Thi Thi, cô đứng lại đó cho tôi! Sao vậy, chính mình làm chuyện tốt không dám thừa nhận? Ngày đó cô bảo chúng tôi đi theo xe tiến vào, là cố ý muốn nhục nhã chúng tôi đi?"

"Cô là con đàn bà lòng dạ rắn rết ngoan độc! May mắn con dâu của tôi có học thức mời chúng tôi đến đây. Cô mau đến đây cầu xin tôi cùng Chí Tường tha thứ, bằng không tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cô!"

Tô Thi Thi nở nụ cười. Để cho cô theo chân bọn họ xin tha lỗi?

Cô dừng lại chân, xoay người nhìn nhợt nhạt nhìn bọn họ, cười lạnh nói: "Thỉnh hỏi các người có cái tư cách gì để cho tôi cầu xin tha thứ? Nơi này là Đoàn gia, không là Hà gia của các người."

"Nơi này là nhà thông gia của tôi." Phú Tuyết Trân nghênh ngang hống hách một phen. Cho dù nói chuyện cực kỳ chướng tai, nhưng là vẫn như cũ ở trước mặt người khác nhất quán đáng vẻ làm bộ làm tịch làm cô càng nhìn càng muốn ói.

Bà ta cũng không thể cho thông gia lưu lại ấn tượng xấu.

Tô Thi Thi nhìn đến Đoàn Ngọc Lộ từ phía sau chạy đến, ánh mắt tối sầm lại, như có như không nhìn Đoàn Ngọc Lộ.

Đoàn Ngọc Lộ vừa tiếp xúc với ánh mắt Tô Thi Thi, trong lòng mạnh mẽ rùng mình.

"Cô nhìn cái gì mà nhìn?" Đoàn Ngọc Lộ trừng mắt nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, này cô là ở đây xem truyện cười của cô ta sao?

Đoàn Ngọc Lộ trong lòng chọc giận muốn bùng nổ, nếu phải không trên tay mẹ con Hà thị có cán chuôi, cô ta mới hẳn không làm cho bọn họ bắt buộc phải cho đi vào trong biệt thự. Vì việc này, cô ta cùng mẹ mình rất không dễ dàng mới vỗ yên cha cô ta.

Mẹ cô ta còn bị cha mình tát một cái.

"Hào, các người nhanh lên vào đi thôi, ở nơi này mắt mặt xấu hổ." Đoàn Ngọc Lộ tức giận đối với mẹ con Hà thị kia nói.

"Này con sao dám nói chuyện với mẹ như thế?" Phú Tuyết Trân biến sắc, thân làm con dâu mà cũng dám nói chuyện như vậy với mẹ chồng?

Hà Chí Tường sắc mặt cũng là mạnh trầm xuống, đối với Đoàn Ngọc Lộ nói: "Cô còn không mau xin lỗi mẹ tôi đi."

"Bảo tôi xin lỗi?" Đoàn Ngọc Lộ mặt mày rạng rỡ lập tức kéo xuống, giống chế giễu một dạng nhìn Hà Chí Tường, "Tôi nghe làm sao? Tôi có thể cho các người tiến vào đã cực kỳ không dễ dàng, các người còn muốn như thế nào nữa?"

"Cô đừng quên..." Hà Chí Tường đang muốn nói chuyện, Đoàn Ngọc

Lộ trực tiếp ngăn lại lời của hắn nói:

"Chẳng qua các người tiếp tục đi loan tin tức thôi, các người thực tưởng là người Đoàn gia chúng tôi sợ các người sao? Tôi nói cho các người, chẳng qua cá chết lưới rách, nhưng là các người tuyệt đối sẽ so với tôi thảm hại hơn!"

Dù sao ở đây mọi người đều biết nội tình, Đoàn Ngọc Lộ cũng chẳng muốn giả vờ nữa, trực tiếp nói toạc ra hết, tức giận nhìn mẹ con Hà gia kia đến run cầm cập.

Tô Thi Thi ở bên cạnh thấy quái lạ, thật không rõ chính bọn họ sao vậy, cứ thế gây gổ rồi. Cô cảm thấy được không thú vị, đang định đi, bị mẹ con Hà gia kia thấy được.

Phú Tuyết Trân lôi kéo Đoàn Ngọc Lộ, chỉ chỉ Tô Thi Thi liếc mắt ra hiệu cho cô ta, nhỏ giọng nói: "Con nhỏ đó mới là kẻ thù hiện tại của chúng ta, con làm sao vậy quên rồi hả? Chẳng lẽ mẹ còn có thể hại con hay sao?" △△

Đoàn Ngọc Lộ vốn dĩ thực không nghĩ muốn kêu bà ta là mẹ. Chỉ là nhìn đến bộ dáng Tô Thi Thi vẻ mặt ung dung, trong lòng cô ta càng thêm tức giận, nháy mắt liền chuyển hoá phe cánh, chỉ vào Tô Thi Thi nói:

"Tiểu tiện nhân, vừa rồi mẹ tôi kêu cô đến xin mẹ tôi tha thứ, cô chẳng lẽ không có nghe đến? Tôi nói cho cô biết, ông nội của tôi, bọn họ lập tức liền muốn trở về, cô thực tưởng là chú tôi sẽ lấy cô sao, cô nằm mơ đi!"

Đoạn Kế Hùng muốn trở về rồi hả?

Tô Thi Thi trong lòng chấn động, trên mặt không có biểu lộ gì, chỉ

nhàn nhạt nhìn thoáng qua Đoàn Ngọc Lộ, giống như đang nhìn mấy thằng hề một dạng.

Cô nhìn thấy Hà Chí Tường vẻ mặt ân cần ôm Đoàn Ngọc Lộ, trào phúng hơi cong môi một cái, cầm ra điện thoại, cúi đầu gáy vài cái.

Không quá vài giây, di động Hà Chí Tường truyền đến hai tiếng thông báo, có tin nhắn đến.

Hà Chí Tường mở ra xem thử, sắc mặt đại biến, qua tay liền cấp cho Đoàn Ngọc lộ một cái tát.

Chương 39: Các người cứ đấu đi

Editor: Hương Cyndi

"Hà Chí Tường, anh dám đánh tôi!" Mắt Đoàn Ngọc Lộ đỏ lên vì tức giận, động tay là có thể đánh đến Hà Chí Tường.

Phú Tuyết Trân phản ứng nhanh hơn, đã chặn cổ tay Ngọc Lộ lại, muốn nổi giận.

Nhưng đây là Đoàn gia nên vẫn không dám, bà ta chỉ có thể cố chịu, nói: "Ngọc Lộ có chuyện gì thì từ từ nói."

"Từ từ nói? Sao bà không đi kéo con trai bà về đi?" Đoàn Ngọc Lộ giận đến nổi hất tay bà ta ra, bùm mặt, giận dữ nhìn Hà Chí Tường: "Anh dám đánh tôi? Anh chờ đó! Quán gia, đuổi bọn họ ra ngoài!"

"Cô còn đuổi chúng tôi ra ngoài sao?" Hà Chí Tường đưa điện thoại di động cho mẹ mình, nói: "Mẹ xem đi, bây giờ cô ta là vợ con, mà còn dám câu dẫn người đàn ông khác!"

Phú Tuyết Trân liếc nhìn điện thoại di động một cái, sắc mặt cũng biến đổi.

Đoạn video này chính là ngày đó, lúc Tô Thi Thi ăn cơm tại Đoàn gia đã quay lại cảnh Ngọc Lộ lấy lòng Tần Phong.

Chẳng qua khi đó là Tô Thi Thi nhất thời nổi hứng, không nghĩ tới phải cần dùng nhanh như thế.

"Ngọc Lộ, chuyện này là con không đúng rồi, dù sao thì bây giờ con cũng là con dâu của Hà gia chúng ta."

"Ai là con dâu Hà gia của bà? Con trai vô dụng này của bà mà cũng đòi làm chồng của tôi, các người còn có mặt mũi nói sao? Tôi nói cho bà biết, các người không ly hôn phải không? Tôi sẽ có cách để cho các người ly hôn, bà cho là tôi sợ các người sao?!" Đoàn Ngọc Lộ thật muốn giận điên lên.

Từ nhỏ đến lớn cha mẹ còn không nỡ đánh cô ta, bây giờ tùy tiện bị mấy người không bằng chó mèo này đánh, cô ta sống cũng thật mất mặt quá đi.

Hà Chí Tường bị Đoàn Ngọc Lộ nói nên rất tức giận, tiến lên bóp chặt lấy cổ tay cô ta, nói: "Cô vẫn còn lý sự? Muốn đuổi chúng tôi rời đi phải không? Được, cô chính là con dâu của Hà gia, phải đi về cùng tôi!"

"Anh dám động vào một cọng lông của tôi thử xem!" Đoàn Ngọc Lộ trừng mắt.

Thấy quản gia biệt thự đã tới, đám vệ sĩ đều đã chờ ở ngay cạnh, chỉ cần cô ta ra lệnh một tiếng, thì sẽ đến ném mẹ con Hà gia ra ngoài.

Phú Tuyết Trân tất nhiên cũng nhìn thấy, nháy mắt với con trai, tiến lên nhỏ giọng nói với Đoàn Ngọc Lộ: "Ngọc Lộ, cha cô chắc chưa biết đây là cuộc hôn nhân thứ hai của Hà Chí Tường nhà chúng tôi nhỉ?"

Mặt Đoàn Ngọc Lộ liền biến sắc, lạnh giọng hỏi: "Bà có ý gì?"

Phú Tuyết Trân cười ha hả, tựa như vẫn là bà già hiền lành kia, chẳng qua là lời nói làm cho người ta nghiêng răng nghiêng lợi.

Bà ta nói: "Chỉ cần cô ngoan ngoãn cùng chúng tôi trở về, thì bí mật này, chúng tôi cũng chẳng ai nói ra cả."

"Bà dám uy hiếp tôi?" Đoàn Ngọc Lộ nghiêng răng.

"Ở đây mà uy hiếp sao? Nhưng dù sao thì cô cũng là con dâu của Hà gia chúng tôi, vẫn nên trở về nhà chứ?" Phú Tuyết Trân nói toàn những lời hay ý đẹp.

Hà Chí Tường nhận được ám chỉ từ mẹ, cũng nói với Đoàn Ngọc Lộ: "Ngọc Lộ, vừa nãy anh đánh em là anh không đúng, nhưng là em cũng thấy đấy, anh cũng là một người đàn ông bình thường, là chồng em. Thấy loại video này dĩ nhiên sẽ tức giận. Tất cả mọi chuyện này đều là Tô Thi Thi có ý xấu mà kích bác, bây giờ em cùng anh về trước, chúng ta đều dễ bàn bạc mọi chuyện, nói sao thì em là con gái của Đoàn gia, anh với mẹ có thể làm gì được đây?"

"Buông tôi ra, tôi mới không muốn cùng các người trở về!" Đoàn Ngọc Lộ vừa nghĩ tới Hà Chí Tường là một tên đàn ông vô dụng, nào muốn về cùng anh ta chứ?

Phú Tuyết Trân thấy đỡ dành không được, buộc phải hạ thấp tâm nói: "Cô mà không về, chúng tôi cũng không dám đảm bảo cha cô có thể sẽ biết một số chuyện không nên biết đâu."

"Các người... Các người chờ tôi chút!" Đoàn Ngọc Lộ tức đến nỗi cả người run lẩy bẩy.

Nhưng lại sợ bọn họ đi rêu rao ra ngoài thật, để cha cô ta biết Hà Chí Tường chẳng những tái hôn mà còn là một tên vô năng, nhất định sẽ

đánh chết cô ta, đành phải để cho Hà Chí Tường nửa ôm mình đi ra ngoài.

Quản gia biệt thự nhỏ đi tới thấy sắc mặt Đoàn Ngọc Lộ có gì đó không đúng, vội hỏi: "Nhị tiểu thư, đã xảy ra chuyện gì sao?"

Hà Chí Tường đang ôm ngang hông Đoàn Ngọc Lộ liền căng thẳng, ánh mắt tràn đầy uy hiếp.

Đoàn Ngọc Lộ đè nén, cắn răng nói: "Tôi không sao, lát nữa ông nói lại với mẹ tôi một tiếng, tôi trở về Hà gia rồi, để bà không phải lo lắng."

"Chuyện này... thì" Mới ban nãy quản gia thấy bên này còn đang thấy ồn ào, không biết tại sao Đoàn Ngọc Lộ lại đột nhiên trở về với mẹ con Hà gia, nhưng là người làm cũng không dám quản chuyện của chủ nhân, không thể làm gì khác ngoài cúi thấp đầu lui xuống.

Đoàn Ngọc Lộ nhìn quản gia rời đi, trong lòng càng tuyệt vọng, thấp giọng nói: "Các người chờ đấy, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho các người."

Tô Thi Thi nhìn bọn họ rời đi, bỗng nhiên lại có cảm giác dở khóc dở cười.

Cô vốn chỉ muốn xả giận cho Hà Chí Tường, không ngờ kết quả lại như vậy.

Thật là càng ngày càng thú vị.

Tô Thi Thi nhún nhún vai, thấy thời gian đã không còn sớm, vội vàng lên xe, để cho tài xế bắt đầu đưa đến công ty Tiệp Khắc, hôm nay mà còn đến muộn thì cô sợ rằng cả đời này sẽ chẳng có tư cách bước

vào cửa công ty Tiệp Khắc nữa.

Cô ta rời khỏi đó chưa đến một phút sau thì Phương Thanh Hoa từ trong nhà chạy ra.

Bà thấy trong sân đến một bóng người cũng không có, lập tức tìm quản gia hỏi: "Nhị tiểu thư đâu rồi?"

"Khi nãy dường như tôi nghe thấy tiếng con bé nói chuyện, đã xảy ra chuyện gì sao?"

Quản gia thành thật nói: "Nhị tiểu thư cùng mẹ con Hà gia về rồi."

"Cái gì?" Phương Thanh Hoa nghe xong đã túa đầy mồ hôi lạnh:

"Ngọc Lộ sao có thể đi cùng bọn họ chứ? Nhất định là bọn họ đang uy hiếp con bé. Ai nha, ông thật là đần chết! Sao ông có thể nhìn Nhị tiểu thư cứ thế bị người ta mang đi chứ!"

Quản gia vừa nghe xong mặt mũi liền trắng bệch, vội vàng hỏi: "Làm sao bây giờ? Nếu không để tôi gọi điện thoại cho tiên sinh, để ngài kêu người đưa Nhị tiểu thư về?"

"Ngàn vạn lần đừng!" Phương Thanh Hoa lập tức ngăn cản.

Sau đó phát hiện bản thân phản ứng có phần thái quá, giọng điệu của bà chậm lại một chút, nói với quản gia: "Được rồi, chuyện này tôi sẽ xử lý, ông lui xuống đi. Nhớ rằng chuyện xảy ra hôm nay không được nói cho bất cứ ai biết, hiểu không?"

Quản gia gật đầu. Ông đã ở Đoàn gia qua hơn nửa đời người, còn chuyện gì chưa thấy qua, chuyện nên nói hay không nên nói ông đều hiểu.

Phương Thanh Hoa thấy quán gia đã đi, nghĩ đi nghĩ lại rồi quay về phòng, gọi điện thoại cho con gái lớn.

"Trường Trường, bao giờ con mới trở về đây? Sợ chuyện của em gái con không giấu được nữa rồi. Mẹ cũng không biết nếu bây giờ bố con biết chuyện này thì sẽ ra sao nữa."

Đầu điện thoại bên kia thoáng trầm mặc, ngay sau đó truyền tới một giọng nói dịu dàng: "Mẹ, con với ông nội đang chuẩn bị lên máy bay rồi, không đến vài tiếng nữa là về đến nhà, mẹ cứ yên tâm đi."

"Vậy thì tốt." Phương Thanh Hoa lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nói thêm mấy câu nữa rồi mới cúp máy.

"Ô Thi Thi, Hà Thị, tôi cũng muốn xem xem rốt cuộc các người có bao nhiêu bản lĩnh đấu với Đoàn gia tôi. Phương Thanh Hoa tôi cố gắng cả đời, tuyệt đối sẽ không bị các người dễ dàng huỷ hoại như vậy!"

Vị trí Đoàn phu nhân này là do bà ta phấn đấu cả đời, thật vất vả mới ngồi vững được, bà ta sao có thể để cho người ta phá hỏng hình tượng của mình dễ như trở bàn tay thế? Thật may là bà ta còn có một đứa con gái lớn thông minh, khôn khéo.

Trong sân dần dần yên tĩnh lại, cũng không ai phát hiện ra toàn bộ một màn này đều rơi vào mắt hai người đàn ông trên sân thượng của biệt thự.

"Thi Thi của chúng ta thật đúng là không chịu thua thiệt nha." Tần Phong cười nói.

"Người phụ nữ của tôi lúc nào đã thành của cậu vậy?" Ánh mắt Bùi Dịch có phần lạnh lẽo như phi đao, sắc mặt hơi đen lại.

Tần Phong nhảy về sau một bước dài, bĩu môi nói: "Không phải là cậu mặc kệ cô ấy sao? Vừa nãy cô ấy bị người khác ức hiếp cũng không ra mặt, thế nào bây giờ đem mã, hậu, pháo tới quan tâm à?"

"Tần Phong, cậu rốt cuộc là có ý gì?" Bùi Dịch buồn bực nhìn Tần Phong. △△

Hôm qua tên tiểu tử này vẫn còn ở bên cạnh hết sức khuyên anh mghix kỹ mối quan hệ với Tô Thi Thi, bây giờ lại mang bộ dạng bênh vực kẻ yếu cho Tô Thi Thi.

Tần Phong nhún nhún vai nói: "Cậu nhìn lại bản thân mình một chút đi, chỉ là chiến tranh lạnh với cô ấy cả một buổi tối, mà cả người cậu liền như mất hồn vậy. Hôm qua là tôi nói sai rồi được chưa? Thật ra thì tôi trở về đã suy nghĩ một chút, làm thế thân thì sao? Cậu đối xử với cô ấy tốt là được, dù sao..."

Dù sao Trạm Dẫn Lan đã chết, người còn sống cần gì phải gây khó dễ với một người đã chết.

Câu nói đó, Tần Phong không nói ra.

Bùi Dịch nghe anh nói vậy trong lòng lại phiền não, miễn cưỡng nói: "Cậu rất rảnh rỗi sao, còn không trở về đi?"

Tần Phong cười nói: "Tớ cách công ty cậu gần như thế, còn đang chuẩn bị đi nhờ xe cậu tới đó. Sao vậy, hôm nay cậu muốn đình công hả? Chỉ là hôm nay là ngày phỏng vấn cuối cùng rồi, chúng ta cùng đánh cược đi, xem Thi Thi của chúng ta có thuận lợi thông qua phỏng vấn lần này không?"

Sắc mặt Bùi Dịch đột nhiên có chút quý dị, lạnh nhạt quay đầu nhìn

thoáng qua Tần Phong, nói: "Cậu nhất định phải đánh cược sao?"

Chương 40: Chấn động toàn trường

Edit: Thủy Tiên

Beta: Gấu

Tô Thi Thi cũng không biết chính mình trở thành người bị Bùi Dịch và Tần Phong đem ra đánh cược.

Cô đến Xây dựng Tiếp Khắc thời gian vừa lúc. Lúc này đây rốt cuộc không có đến muộn, đợi nửa giờ đến phiên cô đi vào phỏng vấn, như cũ là phía trước giám khảo.

Ngồi ở chính giữa vẫn là Diêu Thanh Uyển, người kia trông rất giống một bà cô, nghiêm khắc mà làm người khác cảm thấy trưởng phòng nhân sự này rất khủng bố.

Tô Thi Thi hít sâu một hơi, đơn giản giới thiệu một chút tên họ chính mình, đem lý lịch sơ lược và bảng biểu đẩy tới.

Sau đó đi đến một bên của máy chiếu, cắm USB vào, bắt đầu giới thiệu lý lịch sơ lược của chính mình bằng Power Point (ppt).

Khi hình ảnh trang đầu PPT xuất hiện, cả phòng vang lên một trận đảo khí thanh âm rì rào bàn tán, trông mắt mọi người đều bị màn hình hấp dẫn.

Chỉ thấy phần lý lịch sơ lược trang đầu này là một căn phòng lập thể 3D. Phòng ốc màu sắc tuần hoàn một cái góc độ chậm rãi xoay tròn,

hướng mọi người nhìn ra được là một căn nhà kết cấu tạo hình độc đáo hai tầng.

Phòng ở chính giữa nhất là một hàng chữ cái từ nhỏ biến thành lớn, chậm rãi xuất hiện ở giữa tầm mắt mọi người.

"Ô Thi Thi" ba chữ, như không khí mùa hè oi bức thỉnh thoảng xảy ra một tia chớp, lập tức yên lặng cắt qua, phảng phất có một không khí mới khí rót nhập vào đó, làm cả căn nhà phòng ốc lập tức sống động lên.

Tô Thi Thi nhẹ nhàng nhấp chuột, ngay lập tức, bốn phía phòng ốc từng khối vật liệu trút xuống, và cuối cùng chỉ còn lại có một tầng.

Đại sảnh lầu một, lộ ra thiết kế nội thất đơn giản cùng trang hoàng hiện đại.

Tô Thi Thi dùng con chuột chỉ chỉ đến trung tâm của lầu một ngay đại sảnh nói: "Đây là một thiết kế tôi làm lúc học năm thứ 3 đại học, trường học tổ chức cuộc thi thiết kế."

Cô nói xong lại rê một chút con chuột, chỉ thấy cái phòng khách kia trong giây lát biến thành một bản vẽ thiết kế của ngôi nhà ba phòng.

Tô Thi Thi nhanh chóng mở ra bản thiết kế này, đến cuối cùng hình thành một bản vẽ hoàn mỹ.

Tuy rằng cũng không phải đặc biệt tinh xảo, nhưng là đối với một sinh viên năm ba mà nói này đã là phi thường hiếm thấy tác phẩm xuất sắc.

Lúc sau Tô Thi Thi lại nhấp con chuột, hình ảnh tan ra, nháy mắt lại hội tụ thành kia một phòng ốc 3D. Con chuột hoạt động theo từng cái

click chuột của cô, phòng ốc lại lần nữa chậm rãi giải thể, hình ảnh dừng lại một phòng ở lầu hai.

Đây là một bản thiết kế khác của Tô Thi Thi.

Bản thiết kế này so với lần trước càng tinh xảo hơn rất nhiều, thiết kế được trời ưu ái. Lúc sau còn có một bản thiết kế đặc biệt hơn, tất cả hòa hợp lại bên trong một tòa nhà, cô hướng về mọi người triển lãm thành tựu mấy năm gần đây của chính mình.

Đơn giản thành thạo, ngắn gọn rõ ràng, bất quá ngắn ngủn ba phút mà thôi, cô đã chứng minh tài hoa của mình với mọi người.

Cô ra trường ba năm, tác phẩm lần sau so với lần trước càng tinh xảo, thiết kế càng đa dạng hơn, ngay cả ở đây vài vị là nhà thiết kế chuyên nghiệp đều khen không dứt miệng.

"Đó là tất cả những gì của tôi, Tô Thi Thi. Cảm ơn mọi người." Tô Thi Thi hướng tới nhóm giám khảo phòng vấn cúi đầu, lẳng lặng mà đứng ở một bên.

Cô trên mặt ẩn dấu thanh sắc, kỳ thật tim đang không ngừng đập mạnh, lòng bàn tay tất cả đều là mồ hôi.

Cô lặng lẽ quan sát Diêu Thanh Uyển đang ngồi ở chính giữa một chút, phát hiện thần sắc của cô ta so với lúc trước hòa hoãn hơn rất nhiều, trong mắt có tán thưởng, tức khắc nhẹ nhàng thở ra.

Như vậy hẳn là qua được rồi đi?

"Tô tiểu thư, cô lý lịch cực kỳ đặc sắc. Chúng tôi trong vòng 3 ngày sẽ cho cô câu trả lời." Diêu Thanh Uyển đi đầu đứng lên vỗ tay, những người khác cũng đều lộ ra tươi cười.

Tô Thi Thi cười một chút, đối với bọn họ lại lần nữa cúi đầu, xoay người rời khỏi phòng phỏng vấn.

Ra bên ngoài, cô cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều, có loại cảm giác như trút được gánh nặng.

Vừa rời ở bên trong cô thật sự sắp khẩn trương muốn chết, may mắn lúc trước rèn luyện đủ nhiều, còn không đến mức luống cuống.

Cùng thời khắc đó, tầng 20 của phòng chủ tịch, Bùi Dịch chính là mắt không rời chỉ nhìn chăm chăm máy tính. Bên trong là hình ảnh vừa rời Tô Thi Thi ở trong phòng phỏng vấn kia giới thiệu một cái lý lịch sơ lược bằng ppt.

Tần Phong không biết khi nào cũng bu lại xem, trong miệng tám tắc khen ngợi: "Nha đầu này thật là nhìn không ra nha, tiền đồ không thể đo lường."

Anh lại nhìn nhìn thấy khoe miệng Bùi Dịch cong cong lên, trong lòng nhịn không được nói thầm: "Tiểu tử này sao mà vận khí lại tốt như vậy."

Anh thấy Bùi Dịch nhìn ppt đến mê mẩn, nhìn nhìn bốn phía, lặng lẽ rời khỏi văn phòng.

Bùi Dịch xem cái ppt đến 2, 3 lần, trong lòng không hiểu sao cảm thấy có chút tự hào.

Anh vốn dĩ không nghĩ tới Tô Thi Thi thật sự có năng lực xuất sắc như vậy. Tuy rằng hiện tại còn tương đối non nớt, nhưng là sau một thời gian, tuyệt đối là kỳ tài trong giới thiết kế.

Khó trách cô lại dám chọn Xây dựng Tiệp Khắc. Bùi Dịch khen ngợi gật gật đầu.

Ngay từ đầu anh quả thật đoán trúng Tô Thi Thi sẽ chọn xây dựng Tiệp Khắc, bởi vì ở trong mắt Tô Thi Thi, công ty này sẽ không có khả năng cùng Bùi Dịch anh có chút quan hệ.

Chỉ là anh không nghĩ tới, trong lòng Tô Thi Thi cũng có dã tâm riêng của mình.

"Bảo bối à, em quả nhiên không làm tôi thất vọng." Bùi Dịch đứng lên, đang muốn tìm Tần phong, bỗng nhiên phát hiện trong phòng nào có bóng dáng Tần phong.

Anh đang buồn bực, vừa lúc nhận được điện thoại thư ký nói Tô Thi Thi chuẩn bị đi rồi.

Anh đột nhiên nghĩ tới cái gì, rủa thầm một tiếng, cầm lấy áo khoác, xoay người đi ra khỏi văn phòng, vào thang máy chuyên dụng của mình, thẳng đến dưới lầu.

Đối với hiểu biết của anh nhiều năm về Tần Phong, tiểu tử này hiện tại sẽ không có làm chuyện tốt.

Bùi Dịch thật đúng là hiểu Tần Phong, giờ phút này anh ta đang ở dưới lầu xây dựng Tiệp Khắc. Anh ta vừa nhìn thấy Tô Thi Thi từ cao ốc đi ra, lập tức tươi cười đuổi theo.

"Thi Thi à, chúng ta lại gặp mặt, thật là quá có duyên."

Tô Thi Thi vừa nghe thấy giọng nói này liền nhin không được nhúu mày trừng mắt nhìn anh ta liếc mắt một cái, xoay người liền đi.

Tần Phong chạy đi lên ngăn ở trước mặt Tô Thi Thi, vẻ mặt bi thương: "Thi Thi à, cô sao lại đối xử với tôi quá lạnh nhạt, làm tôi thật đau lòng mà. Không được, cô đến an ủi tôi đi, đưa tôi cùng đi ăn một bữa cơm?"

Tô Thi Thi vẻ mặt không nói nên lời mà nhìn anh ta: "Tần tiên sinh, xin hỏi anh thực không bị gì sao? Ngại quá, tôi còn có việc."

"Cô có việc sao, thật đúng lúc, tôi đưa cô đi làm việc nhé. Cô yên tâm, tôi thực có khả năng, tuyệt đối so với Bùi Dịch có khả năng." Tần Phong gắt gao mà dính ở bên người Tô Thi Thi, ân cần mà nói.

Tô Thi Thi nghe được tên Bùi Dịch, biểu tình hoảng hốt một chút, trong lòng cái loại cảm giác rầu rì này lại nổi lên.

Từ tối hôm qua đến bây giờ, cái tên gia hỏa kia một chút tin tức đều không có, nghĩ đến anh ngày hôm qua đối với chính mình không hiểu sao lại phát giận, trong lòng cô sự khó chịu lại bốc lên.

"Tránh ra." Tô Thi Thi một phen đẩy Tần Phong ra, tên này là bạn của Bùi Dịch cũng không có gì tốt đẹp.

Tần Phong sờ sờ mặt chính mình, có điểm bất đắc dĩ. Anh ta vừa rồi có phải hay không nói lời sai rồi?

Thấy Tô Thi Thi thật sự phải đi, anh ta vội vàng lại đuổi theo nói:

"Chúng ta thương lượng một chút, cô muốn hay không đến công ty tôi làm? Xây dựng Bác Nghệ? Tôi cho cô gấp mười lần tiền lương xây dựng Tiệp Khắc như thế nào?"

"Xây dựng Bác Nghệ?" Tô Thi Thi sững sốt một hồi, quay đầu cẩn thận đánh giá Tần Phong một chút, "Anh..... Xây dựng Bác Nghệ là của anh sao?"

Tần Phong gật mạnh đầu: "Đúng vậy, tôi là giám đốc của nó. Cô yên tâm, tiền lương tuyệt đối sẽ không bạc đãi cô."

Tần Phong tràn đầy tự tin.

Bác Nghệ tuy rằng so ra kém hơn xây dựng Tiệp Khắc, nhưng cũng là một trong số hai công ty lớn, không biết có bao nhiêu thiết kế sư tài giỏi muốn tiến vào. Hiện tại anh nguyện ý trả lương gấp mười lần mời Tô Thi Thi về công ty mình, nghĩ cô hẳn là sẽ không phản đối rồi?

"Ngại quá, tôi đã đồng ý với Bùi Dịch rồi, chỉ có thể chọn đi làm tại những công ty mà anh ấy đưa ra. Hiện tại tôi lựa chọn xây dựng Tiệp Khắc, nếu bọn họ cho tôi trúng tuyển, tôi sẽ không đi công ty khác." Tô Thi Thi nghiêm mặt nói.

Tần Phong xua xua tay, bịa chuyện nói: "Tôi nói với cô, cậu ta cùng các lãnh đạo cấp cao của xây dựng Tiệp Khắc có quan hệ không thể cho ai biết. Cô nếu đến làm việc cho xây dựng Tiệp Khắc, kỳ thật là làm việc cho cậu ta, biết không? Cho nên cô nên đến công ty tôi làm, tôi tuyệt đối sẽ không bạc đãi cô."

Anh ta vốn dĩ chỉ là muốn cho Tô Thi Thi biết, Bùi Dịch cố ý gạt cô. Nhưng là không nghĩ tới Tô Thi Thi vừa nghe lời này, sắc mặt đột nhiên trầm xuống, vung túi xách lên liền hướng tới chỗ anh ta đánh tới tấp.

Chương 41: Anh nằm mơ đi....

"Tôi đi, cô sao vậy luôn luôn thích nói chuyện bằng nắm đấm?" Tần Phong né tránh, sợ bị cô đánh trúng.

Cô gái kia lực tay có phải quá lớn hay không?

Trên mặt anh ta bị thương còn không chưa có lành, hiện tại nếu lại bị cô lao tới tặng cho vài đường vết rách trên mặt nữa, anh ta hẳn không muốn ra ngoài gặp người rồi?!

Đúng là ngẩng đầu, đã thấy Tô Thi Thi trừng mắt lửa giận đùng đùng nhìn anh ta.

Tô Thi Thi cho tới bây giờ chưa thấy qua ai đáng giết như thế, chỉ vào Tần Phong mắng: "Anh không phải bạn tốt của Bùi Dịch sao? Sao vậy sao lại đi nói xấu anh ấy trước mặt tôi? Nếu thật như anh nói, xây dựng Tiệp Khắc này thật sự có quan hệ cùng anh ấy, anh ấy sao lại còn có thể để cho tôi tới đây chịu phỏng vấn địa ngục của công ty này, anh hơi quá đáng rồi đấy!"

Tần Phong sững sốt, lập tức nở nụ cười: "Tôi nói mắt nhìn người của cô có phải hay không sai lầm rồi?"

Tô Thi Thi trừng mắt nhìn anh ta: "Đừng nói sang chuyện khác!"

Tần Phong sắc mặt nghiêm chỉnh nói: "Một khi đã như vậy, tôi đây liền thành thật nói. Không sai, tôi chính là muốn giành giật nhân tài. Không riêng gì tài năng của cô, liền là cả cô tôi cũng muốn. Cô đưa ra giá tiền đi."

"Anh... anh... anh kể ti tiện!" Tô Thi Thi tức giận đến nỗi cầm lấy túi xách dùng hết sức đánh lên người Tần Phong, chỉ vào mũi anh ta mắng, "Anh nghe kỹ cho tôi, tôi là người phụ nữ của Bùi Dịch!"

Cô nói xong câu đó, trong lòng bỗng nhiên có chút không nắm chắc, dùng một chút nói: "Cho dù anh không là cho là như vậy, nhưng tôi đã là người của anh ấy, tôi cũng sẽ không đi tìm những người khác, sau này đừng cho tôi lại nghe được những lời nói như vậy lần nào nữa. Nếu không thì tôi thật sự sẽ coi thường anh, Tần thiếu gia!"

Tô Thi Thi nói xong, ngồi xổm người xuống nhặt đồ của mình vẩy rơi trên mặt đất. Vừa rồi tức giận, đem trong tất cả đồ trong túi xách đều đã tung ra hết rồi.

Tần Phong vô tội dùng tay xoa mặt mình, tay cảm nhận được hình như mặt đã bị đánh sưng lên, nhin không được nhe răng hít một tiếng. Ngẩng đầu về mặt buồn bực nhìn người đàn ông đứng phía sau Tô Thi Thi.

Người đàn ông kia đến nhìn cũng chưa từng nhìn anh ta liếc mắt một cái, chỉ cúi đầu nhìn cái người đang ngồi chồm hồm trên mặt đất bên này nhặt đồ của mình, Tô Thi Thi.

Người đàn ông lòng mạnh tê rần, tiến lên vươn tay kéo Tô Thi Thi đứng lên, nhàn nhạt nói: "Mấy thứ này bỏ đi, tôi mua cho en cái mới."

"Bùi... Bùi Dịch?" Tô Thi Thi quay đầu vừa thấy, sợ tới mức thiếu chút nữa từ trên mặt đất nhảy dựng lên, hoảng sợ địa trừng mắt nhìn anh, "Anh giờ này sao lại ở đây?"

Xong rồi, cô vừa rồi nói những lời này, hẳn anh không nghe được đi? Trời ơi, cô cũng không thể như vậy trực tiếp chết ở chỗ này?

Bùi Dịch yên lặng nhìn Tô Thi Thi, trong mắt hiện lên quét xuống mềm mại.

"Tôi là người phụ nữ của Bùi Dịch." Anh thừa nhận những lời này làm anh rất sung sướng.

Anh chưa từng có cảm thấy được trên thế giới có thứ gì so với những lời này dễ nghe hơn, nhưng lại là nhìn thấy cô sau đó không xác định chắc chắn, ủy khuất cùng mang theo nhàn nhạt tuyệt vọng, ang lại có chút đau lòng.

Có phải hay không biểu hiện chính mình ngày hôm qua đã làm cho cô thương tâm, cho nên cô hôm nay mới có thể như vậy không có lo lắng, cho rằng anh thật không cần cô?

"Đi theo tôi." Bùi Dịch kéo tay Tô Thi Thi, xoay người liền hướng tới chiếc xe đang đậu bên ngoài của mình đi đến.

Tô Thi Thi kinh hãi, quay đầu nhìn trên mặt đất còn không có nhặt đồ xong: "Anh từ từ, để cho tôi nhặt hết đồ đã."

"Tần Phong, đem mấy thứ đó đều đã cất kỹ." Bùi Dịch nhàn nhạt bỏ lại một câu, xoay người liền ôm lấy Tô Thi Thi, nhét cô vào trong xe.

Xe rất nhanh nghênh ngang mà đi.

Tần Phong vẻ mặt buồn bực nhìn xe rời đi, lại nhìn xem trên mặt đất tán loạn nơi nơi đều là giấy ăn, son môi cái gì, lại nhìn xem trên cổ tay mình từng sợi hồng ngân, mặt nhất thời đen.

Anh tới nơi này cuối cùng là vì người nào?

Bất quá may mắn anh ta trong cái khó ló cái khôn bức Tô Thi Thi nói ra những lời này, bằng không để cho Bùi Dịch nhìn thấy được anh ta phá hoại nền tảng nhất định sẽ không tha cho anh ta.

Nhớ tới lần trước anh ta nghĩ muốn giành lấy một vị Thiết Kế Sư của Bùi Dịch, sau khi bị Bùi Dịch biết, trực tiếp đem ba vị Thiết Kế Sư cao nhất của công ty anh ta đều cướp đi, anh ta liền đau xé lòng.

An tọa trong xe, Tô Thi Thi qua một hồi lâu mới phản ứng kịp, chính mình sao vậy cứ như vậy cùng anh đi?

Cô rõ ràng vẫn còn đang tức giận! Cô ngồi ở một bên nhìn ra ngoài của sổ xe, vẻ mặt lạnh lùng không nói lời nào.

Bùi Dịch nhìn đến thân thể người phụ nữ này, đang ngồi đó sinh hờn dỗi, trong mắt hiện lên quét xuống ý cười.

Thời điểm người phụ nữ này có chút tức giận cũng rất đẹp.

"Tô Thi Thi, lại đây." Bùi Dịch tựa lưng vào ghế ngồi, quay đầu nhìn nhặt nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái.

Tô Thi Thi hừ một tiếng, động cũng không động.

Tính tình vẫn không còn không đổi. Bùi Dịch có chút đau đầu thu hồi ánh mắt mà nhiều lại, đột nhiên hối hận xem Tần Phong kia có phần coi thường, tiểu tử kia dụ dỗ phụ nữ rất giỏi nha.

Bùi Dịch quay đầu nhìn thoáng qua Tô Thi Thi, gặp tiểu nữ nhân vẫn như cũ thờ phì phì, yên lặng vươn tay ra, gửi cái tin nhắn cho Tần Phong.

"Chỉ chiêu."

Tin nhắn chỉ có ngắn ngủn hai chữ.

Nhưng là Tần Phong nhìn thấy liền biết.

Rất nhanh, tin nhắn Tần Phong trở lại. Bùi Dịch vừa thấy, mặt lập tức liền đen.

"Để cho Thi Thi tới công ty tôi làm."

Cực kỳ hiển nhiên, Bùi Dịch để cho Tần Phong chỉ chiêu giúp anh đỡ phụ nữ, Tần Phong liền mở miệng đòi điều kiện.

Bùi Dịch trầm mặt xuống, lại gửi tin nhắn hai chữ đi.

"Mơ tưởng."

Đầu kia rất nhanh lại có tin nhắn quá lai: "Đem ba Thiết Kế Sư lần trước trả lại cho tôi."

Bây giờ, Bùi Dịch không hề nghĩ ngợi, lập tức trả lại hai chữ qua đi: "Thành giao."

Tần Phong tin nhắn cơ hồ là lập tức đến nội dung tin nhắn chỉ có một chữ: "Tốt."

Bùi Dịch nhìn kia ngắn ngủn một chữ, ánh mắt lại càng thêm u ám. Chỉ là trong lòng có chút tổn thương, chẳng lẽ lại còn cần Tần Phong dạy anh đỡ cô?

Bên cạnh Tô Thi Thi tuy bộ dạng nhìn bên ngoài, nhưng là ánh mắt vẫn ở lại bên trong quan sát đến hành động của Bùi Dịch.

Khóe mắt dư quang lờm đến anh cúi đầu cùng người ta nhắn tin nói chuyện phiếm, tán gẫu giống như cực kỳ vui vẻ, Tô Thi Thi trong lòng càng thêm bực mình trở lại.

"Dừng xe, tôi muốn xuống xe." Tô Thi Thi tức giận nói.

Bùi Dịch liền ngẩng đầu lên, để điện thoại ở một bên, quay đầu ý tứ hàm xúc không rõ nhìn cô.

Tô Thi Thi bị anh nhìn như vậy, chỉ cảm thấy toàn thân lông tơ đều phải dựng thẳng lên, thân thể liền hướng góc sáng sửa trốn, khẩn trương nhìn anh: "Anh muốn làm gì?"

Bùi Dịch ánh mắt tối sầm lại, tay dài chụp tới, lập tức liền kéo cô vào trong lòng, xoay người liền đè cô xuống ghế

Tay anh ấn đến một cái nút bên cạnh, ngay sau đó, vốn là lưng ghế dựa đang dựng đứng lập tức liền ngã nằm xuống. Ghế dựa rất nhanh tụt thành một cái ghế sofa giản dị.

"Anh buông." Tô Thi Thi hốt mắt lập tức liền đỏ, người đàn ông này mỗi lần đều chỉ biết dùng duy nhất chiêu này.

Bùi Dịch đè ở trên người cô, liền nắm lấy cằm của cô, để cho cô nhìn thẳng vào mắt anh: "Tô Thi Thi, em vừa rồi mới nói em là người phụ nữ của tôi, như thế liền quên rồi hả?"

"Anh..." Tô Thi Thi tức giận đến mi mắt càng đỏ, miệng không dẫn đo liền nói: "Anh không biết xấu hổ!"

"Em!" Bùi Dịch hiện tại vừa nghe đến những lời này đã muốn phát hỏa.

Anh ta hít sâu một hơi, kiềm chế tức giận nói: "Không cần chọc tôi mất hứng."

"VẬY anh buông." Tô Thi Thi vừa nói vừa đẩy anh, đúng là Bùi Dịch xem ra không đô con, nhưng là trên người anh đều là bắp thịt, Tô Thi Thi không thể nào đẩy anh ra được, không hai lần tay liền không còn khí lực rồi.

Bùi Dịch giữ chặt tay cô, vậy mà phóng tới bên môi khinh khế hôn một cái, ánh mắt cũng không tự giác mềm mại rất nhiều.

Anh phả hơi nóng đến cạnh tai cô nói nho nhỏ đạo: "Ngày hôm qua là tôi không tốt, thực xin lỗi."

Tô Thi Thi triệt để ngây dại.

Anh vậy mà cùng cô xin lỗi?

Tô Thi Thi miệng nhanh hơn não nói: "Anh có phải hay không có chỗ nào không thoải mái? Uống nhầm thuốc rồi hả?"

"Tô Thi Thi!" Bùi Dịch nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn cô, mặt triệt để đen.

Anh sao lại cùng cô nói nhảm nhiều như vậy? Trực tiếp phủ trên môi của cô.

Người phụ này vẫn lại là không nói lời nào là tốt đẹp, lời vừa nói ra có thể để cho anh tức giận đến phát điên.

"Ừm..." Tô Thi Thi vừa muốn phản kháng, Bùi Dịch đột nhiên ngậm chặt vành tai của cô.

Thân thể cô khẽ run rẩy, giống như khí lực cả người đều bị rút đi một dạng, ánh mắt mê ly, một đôi mắt ướt sũng nhìn Bùi Dịch.

Bùi Dịch thấy cô như vậy, tâm lập tức mềm xuống rất nhiều, động tác cũng ôn nhu trở lại.

Trong lúc này bên trong xe nhiệt độ càng lên càng cao, không lâu cũng chỉ còn lại có tiếng thở dốc quen thuộc.

Đợi cho mưa rào ra đi, Tô Thi Thi vô lực tựa vào trên người Bùi Dịch, trong lòng ảo não không thôi.

Cô rõ ràng vẫn còn đang tức giận!

Cô quay đầu nhìn bên ngoài một chút, phát hiện phương hướng xe đang chạy không phải trang viên nhà họ Đoàn, hỏi: "Chúng ta là muốn đi đâu?"

Bùi Dịch nhìn xem bên ngoài, khóe miệng nhếch lên, nhàn nhạt địa phun ra ba chữ: "Dân chính cục."

Chương 42: Chính em thổ lộ

"Dân chính cục?" Tô Thi Thi trực tiếp từ trên chỗ ngồi bắt dậy, một bộ dạng như thấy kẻ bị bệnh thần kinh nhìn Bùi Dịch, "Anh không làm đi!"

Bùi Dịch sắc mặt nhất thời đen thêm, gằn từng chữ nói: "Tô Thi Thi, em còn dám dùng loại vẻ mặt này nhìn tôi thử xem?"

Tô Thi Thi giật mình, lập tức lấy tay che mào, ôm má, để cho cảm xúc chính mình không đến mức phát hỏa lên như vậy, ngữ khí cố gắng hoà hoãn thương lượng nói: "Anh không phải thật đi đến đó chứ, chúng ta không phải là muốn đi đăng ký kết hôn đúng không?"

Bùi Dịch liếc cô một cái, ngữ khí vẫn như cũ nhàn nhạt: "Em không phải mới vừa hướng tôi thổ lộ sao? Nếu đều đã nói ra như vậy, tôi không cưới em có phải hay không hơi quá đáng?"

"Cái gì?" Tô Thi Thi ngây ngẩn cả người: "Tôi thổ lộ lúc nào rồi hả? Tôi sao lại không biết? Bùi Dịch, anh thật sự là đùa với tôi sao? Tôi tại sao nghe không hiểu lời anh nói?"

"Ngậm miệng." Bùi Dịch ngắt lời cô, để cho cô gái này nói thêm gì đi nữa, ang phòng chừng lại muốn ném cô xuống xe rồi.

"Ang không phải đi tới đó thật đúng không?" Tô Thi Thi nhìn đến thái độ này của anh, thật sự bị dọa cho sợ run ròi.

Quay đầu vừa thấy, phát hiện bọn họ đã đến chỗ cửa dân chính cục, xe đã dừng lại, lái xe đang muốn xuống xe tới cho bọn họ mở cửa.

"Tôi không đi." Tô Thi Thi nắm chặt thành ghế, chết sống không chịu buông tay.

Bùi Dịch mặt triệt để đen, trên cao cúi xuống nhìn Tô Thi Thi, lạnh lùng nói: "Buông tay."

Tô Thi Thi vội vàng lắc đầu: "Tôi không muốn cùng anh đi đăng ký kết hôn."

Nói đùa, cô cùng Bùi Dịch tình cảm nền tảng nhất đều không có, hai người quen biết chưa được một tháng cái gì cũng không có, liền muốn kết hôn sao?

Cô đã có bóng ma tâm lý, hiện tại vừa nói đến kết hôn liền phản xạ có điều kiện. Vốn dĩ còn tưởng rằng trước kia lời Bùi Dịch chỉ là nói đùa, không nghĩ tới anh sẽ thật sự nói là làm.

"Tô Thi Thi, em có muốn tôi lên xe ăn em đến em không còn khí lực, rồi mới ôm ấp em đi vào đăng ký kết hôn không. Hay muốn tự mình hiện tại ngoan ngoãn xuống xe." Bùi Dịch có chút tức giận, này người phụ nữ này càng ngày càng to gan, dám chống đối anh.

"Tôi... Anh..." Tô Thi Thi tức giận đến nổi mặt đỏ bừng, người đàn ông này sao vậy nói biến sắc, mặt liền biến sắc mặt?

Vừa rồi trải qua một hồi kịch liệt vận động, Tô Thi Thi hiện tại đôi má vẫn còn phấm hồng, lúc này vẻ mặt ủy khuất nhìn Bùi Dịch, như vậy nói không hấp dẫn thật lừa người.

Bùi Dịch nhìn cô, ánh mắt không ngừng u ám trở lại.

Tô Thi Thi vừa thấy anh thành cái dạng này, thân thể theo bản năng

run run một phen, khẽ cắn môi, từ trong xe chui ra ngoài.

Cô tuyệt đối tin tưởng chính mình nếu là nếu còn không đi ra, người đàn ông này khẳng định sẽ lại đè cô ra làm một lần, quả thực là cầm thú!

Bùi Dịch thấy cô đi ra, thật là có chút thất vọng, đứng thẳng người, đưa tay ra ý bảo cô ôm cánh tay chính mình.

Tô Thi Thi chu mỏ, cực kỳ không tình nguyện ôm lấy cánh tay của anh, hai người cùng nhau hướng đại sảnh của dân chính cục đi đến.

Không biết có phải hay không Bùi Dịch trước đó đã thông báo trước, lãnh đạo dân chính cục sáng sớm liền chờ ở trong đại sảnh chờ, vừa thấy đến bọn họ tiến vào khuôn mặt tươi cười đón chào.

Tô Thi Thi hạ giọng, nho nhỏ nói thầm: "Thì ra anh đã sớm mưu đồ từ trước."

Bùi Dịch cong cong khóe miệng, không nói gì, kỳ thật chuyện này thật đúng là nhất thời nảy lòng tham.

Trước bởi vì những lời nói kia của Tần Phong để cho chính anh cũng mơ hồ không xác định rõ. Mà hôm nay khi nghe được Tô Thi Thi chính miệng nói cô là người phụ nữ của Bùi Dịch anh, trong một khắc kia, Bùi Dịch đột nhiên cảm thấy được cứ như vậy cùng Tô Thi Thi cả đời cũng không tệ.

Lãnh đạo Dân chính cục đem hai người đưa đến chỗ trong phòng của khách quý.

Tô Thi Thi không được tự nhiên ngồi ở trên ghế, nhìn nhìn bốn phía, lập tức nhỏ giọng bên cạnh Bùi Dịch nói: "Anh có mang bản sao hộ

khẩu đến không?"

Bùi Dịch nhíu mày, quay đầu nhìn Tô Thi Thi đầy ẩn ý liếc mắt một cái.

Người phụ nữ này vừa rồi vẫn còn phản đối, như thế nào bây giờ lại liền khẩn cấp như vậy, phụ nữ quả nhiên thiên biến vạn hóa.

Tô Thi Thi vừa thấy vẻ mặt của anh liền biết ang hiểu sai rồi.

Anh nhỏ giọng đề nghị nói: "Nếu không có mang hộ khẩu, chúng ta đây hôm nào trở lại đi!"

Cô nói xong đã nghĩ muốn trốn rồi, dù sao hiện tại có thể kéo dài thêm một ngày liền kéo thêm một ngày.

Bùi Dịch mặt nhất thời đen, giữ chặt cô, âm thanh cảnh cáo: "Đừng có tiếp tục làm loạn, hậu quả em tự chịu."

"Bá đạo!" Tô Thi Thi đen mặt, ngồi trở lại đến trên ghế dựa, không nói gì nữa

Các lãnh đạo ngồi ở một bên, nhìn đến hai người bọn họ ngồi ở chỗ này bất động, cũng không biết nên làm thế nào cho phải.

Cuối cùng trong đó có một vị nữ lãnh đạo thật cẩn thận đề nghị: "Nếu không nhị vị tiên đi chụp ảnh trước đi?"

Bùi Dịch gật gật đầu, kéo Tô Thi Thi, đi nhanh ra phía ngoài.

Tô Thi Thi khuôn mặt khốn khổ, đầu ngón tay thẳng bấu vào lòng bàn tay Bùi Dịch đang nắm cô.

Bùi Dịch nhướng mày, liền xiết chặt quả đấm, Tô Thi Thi "A" địa một tiếng thiếu chút nữa kêu lên.

Đau chết cô rồi!

"Tiếp tục làm loạn?" Bùi Dịch quay đầu lạnh lẽo nhìn cô một cái.

Tô Thi Thi tức giận đến nổi trợn mắt nhìn anh, quay đầu, không thèm để ý anh nữa.

Hai người rất nhanh liền đến chỗ chụp ảnh, những người khác đều thối lui ra ngoài, chỉ còn lại có nhiếp ảnh gia ở lại canh ảnh chụp vợ chồng cho họ.

Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch sóng vai ngồi ở trên ghế, Tô Thi Thi chỉ cảm thấy thân thể chính mình đều đã cứng ngắc rồi.

Cô rất cục muốn làm sao đây? Cô hiện tại bỏ trốn tỷ lệ thành công có bao lớn?

"Nhiệm vụ, vui lòng ngồi sát lại một chút, mỉm cười. Cô dâu hãy mỉm cười." Nhiếp ảnh gia phóng hạ màn ảnh, đối với Tô Thi Thi làm một cái động tác mỉm cười.

Tô Thi Thi giật giật khóe miệng, cố gắng muốn cười, đúng là thân thể cứng ngắc đến nỗi mỉm cười đều đã không có biện pháp.

Cô hiện tại chỉ cần nghĩ tới chính mình cùng Bùi Dịch sắp trở thành vợ chồng, liền cảm giác muốn chết rồi.

Cô không nghĩ muốn cứ như vậy u mê hồ đồ kết hôn, rồi giống cái vợ của mấy ông đại gia ngày ngày ai oán ở nhà, ăn không ngồi rồi, mỗi ngày liền chờ anh trở về.

Loại cuộc sống mà mẹ cô khi đó trải qua rất nhiều năm, khổ sở chờ cha cô trở về, nhưng là cùng tới cùng được cái gì, chỉ là cô đơn uất ức. Đến cuối cùng Tiểu Tam tới cửa, bà nhận được chỉ là một tờ giấy chứng nhận ly hôn.

Tô Thi Thi càng nghĩ thân thể càng cứng ngắc, hốc mắt có chút ướm át. Trong lòng tràn ra vô tận ủy khuất.

Cô tại sao nhất định phải sống những ngày như vậy? Đúng là bên người đàn ông này, cô ngay cả cơ hội phản kháng đều không có.

"Cô dâu à vui lòng mỉm cười, thân thể thả lỏng." Nhiếp ảnh gia sắp khóc đến nơi.

Chưa từng chứng kiến chụp hình đám cưới chụp thành cái dạng này? Cái cô dâu kia giống như là bị người bắt cóc tới một dạng.

Bùi Dịch quay đầu nhìn đến bộ dáng Tô Thi Thi, tâm mạnh trầm xuống. Để cho cô giả cho anh, chẳng lẽ liền thật sự ủy khuất như vậy sao?

Tô Thi Thi, em trốn không thoát, nên là chấp nhận đi!

Bùi Dịch bỗng nhiên bẻ quá Tô Thi Thi thân thể, cúi đầu hôn lên môi của cô. Cái cô bé ngốc này chỉ có làm cách này mới biết được cái gì gọi là ôn nhu.

Cô không muốn anh liền hôn đến khi nào cô nguyện ý mới thôi!

"Ừm..."

Tô Thi Thi kêu lên một tiếng đau đớn, còn chưa phản ứng kịp, trên

môi liền là nóng lên. Nháy mắt tiếp theo, từ hơi thở đều là mùi hương của Bùi Dịch.

Cô muốn phản kháng, đúng là Bùi Dịch ôm cô, từ đầu không cho cô cơ hội phản kháng, cô chỉ có thể bị động thừa nhận, từng bước một theo anh trầm luân.

Thương cảm nhất vẫn là nhiếp ảnh gia kia còn thiếu mỗi việc quỳ trên mặt đất rồi. Đúng là Bùi Dịch ở trong này, ông ta lại không dám đi, liền hô hấp đều đã thở ra thật sự nhẹ, sợ quấy rầy bọn họ.

Ước chừng quá năm phút đồng hồ, Bùi Dịch mới buông Tô Thi Thi ra.

Tô Thi Thi mặt đỏ tai hồng, não đại thiếu dưỡng khí, giống như ngay sau đó liền muốn ngất đi.

Bùi Dịch nhìn đến cô thành ra cái dạng này, lúc này mới mãn ý, đỡ cô ngồi lại đàng hoàng, cùng chính mình sóng vai ngồi xuống. Ngẩng đầu đối với nhiếp ảnh gia nói: "Bắt đầu đi!"

Nhiếp ảnh gia lập tức lấy camera, đối với hai người nói: "Mỉm cười.",

"Cô dâu, miệng cong lên cười một cái."

Tô Thi Thi lại vẫn còn đang đắm chìm trong mê muội vừa rồi, não đại mơ mơ màng màng nghe được có người muốn cô cười, phản xạ có điều kiện cong lên khoe miệng. Trong một khắc kia, nhiếp ảnh gia khẩn trương đè xuống chụp lại được khoảnh khắc đó

Chỉ nghe tách một tiếng, một màn này bị vĩnh viễn như phim nhựa bị ngừng lại.

"Tốt, chụp xong rồi." Nhiếp ảnh gia nhẹ nhàng thở ra, xoa xoa trán thấm mồ hôi lạnh, đối với bọn họ nói một tiếng chúc mừng, rồi mới liền đi một bên rửa ảnh chụp rồi.

Hiện tại đều là chụp ảnh kỹ thuật số, đóng dấu ảnh chụp thuận tiện cực kỳ.

Tô Thi Thi vẫn còn trong trạng thái hồ đồ bị Bùi Dịch mang ra khỏi phòng, mới quá không bao lâu, nhiếp ảnh gia liền đem ảnh chụp đi tới, cung kính đem ảnh chụp đưa cho anh: "Nhị vị, vui lòng cất kỹ, sau đó đến bên kia phòng chứng nhận là thủ tục."

Bùi Dịch nắm ở vai Tô Thi Thi, mang theo cô đi đến phòng đăng ký kia, nơi đó cũng sớm đã có thư ký Vương cầm hộ khẩu gốc đem đến.

Chương 43: Phu nhân té xỉu

Khách quý của Dân chính cục đang ngồi trên ghế lô, bốn phía im ắng, chỉ có nhân viên công tác nơm nớp lo sợ ngồi ở trước máy tính chờ này đôi vợ chồng mới này đi đến làm các thủ tục lấy giấy chứng nhận kết hôn.

Tô Thi Thi không tình nguyện đi đến bên trong, cùng Bùi Dịch ngồi cùng một chỗ.

Bên cạnh bày chứng minh thư của hai người, còn có sổ hộ khẩu.

"Tại sao giấy chứng nhận gì của tôi đều ở chỗ của anh?" Tô Thi Thi nhìn đến chính mình trừ bỏ cái chứng minh thư các giấy chứng nhận khác đều đang ở trên tay Bùi Dịch, nhất thời buồn bực không thôi.

Bùi Dịch nhàn nhạt lờm cô một cái: "Đồ ở trong nhà tôi, em sao lại hỏi tôi tại sao tại trên tay tôi?"

Tô Thi Thi ghen lờ.

Được rồi, cô nói không lại anh.

"Nhiệm vụ vui lòng điền thông tin vào bảng này." Nhân viên công tác thừa dịp hai người không nói chuyện, khẩn trương đem hai bản kê khai đưa cho bọn họ, để cho bọn họ điền.

Tô Thi Thi lúc này cũng không dám phát câu, dù sao đều đã đi đến mức này, đến lúc đó vứt bỏ không đơn thuần chỉ là mặt mũi của cô, còn làm mất mặt Bùi Dịch.

Chỉ là lúc hai tay tiếp nhận tờ giấy mỏng kia, lòng của cô vẫn là hơi run rẩy một phen.

Có phải hay không điền xong cái này, sau này, vận mệnh của bọn họ liền mãi bên nhau sao?

Cô không nhìn Bùi Dịch, tiếp nhận giấy liền cúi đầu cầm bút yên lặng viết, có vẻ quá mức an tĩnh.

Bùi Dịch nghiêng đầu nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, nhìn thấy cô an tĩnh ngoan ngoãn quay mặt ngồi viết, trong lòng coi như có cái gì đó tại từ từ nẩy mầm.

Anh cầm lấy bút, nhìn lướt qua nội dung trên giấy, bắt đầu điền vào.

Tô Thi Thi viết cực kỳ chậm, như đang suy tư vẽ tranh, giống là như thế này có thể kéo dài thêm một chút thời gian. Sau khi Bùi Dịch viết xong, Tô Thi Thi còn chưa xong.

Lúc này bên ngoài mơ hồ có tiếng bước chân truyền đến, nghe ra có chút dồn dập, ngay sau đó thư ký Vương xuất hiện tại cửa, bước nhanh đi đến bên người Bùi Dịch, ở tại bên tai anh thấp giọng nói:

"Bùi tiên sinh, phu nhân té xỉu, hiện tại đã đưa đi bệnh viện."

Bùi Dịch tay đang cầm bút ngừng lại nắm chặt, trong tay cán bút thiếu chút nữa bị anh bẻ cong, ngẩng đầu ánh mắt lợi hại nhìn chằm chằm thư ký Vương: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Tô Thi Thi động tác đang viết chữ cũng là ngừng lại. Phu nhân? Đó không phải là mẹ của Bùi Dịch sao?

Bà ấy bây giờ trở về rồi?

Thư ký Vương nhìn Tô Thi Thi bên cạnh, lại nhìn nhân viên công tác bên trong, muốn nói lại thôi, không biết có nên hay không nói ra mọi chuyện.

Bùi Dịch nhất thời hiểu rõ ra, sắc mặt mạnh trầm xuống, buông xuống bút, mặt không chút thay đổi đứng lên.

Tô Thi Thi cũng phóng hạ bút, dáng vẻ tò mò nhìn anh.

"Chính em về trước đi." Bùi Dịch nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, lưu lại như thế một câu, sau đó xoay người liền đi theo thư ký Vương đi tới.

Tô Thi Thi sững sờ ngồi ở tại chỗ, một chốc không phản ứng kịp.

Chuyện này có phải hay không nói không cần đăng ký kết hôn nữa rồi hả? Cô theo bản năng nhẹ nhàng thở ra. Đúng là nghĩ đến vừa rồi nhìn thấy bóng lưng Bùi Dịch xoay người rời đi, trong lòng bỗng nhiên có chút hụt hẫng trở lại.

Mất mát?

Tô Thi Thi đè xuống cảm giác khó chịu kia trong ngực của mình, trong đầu bỗng dựng nổi lên cái ý nghĩ này, mạnh lắc lắc đầu.

Cô sao vậy, sao lại có khả năng cảm thấy mất mát? Cô chỉ mong sao không cần đăng ký kết hôn nữa, không cần cùng Bùi Dịch vĩnh viễn buộc cùng một chỗ, người đàn ông như anh từ đầu không thích hợp với cô.

Tô Thi Thi đứng lên, cúi đầu đem giấy chứng minh thư cùng bằng

thông tin đều đã thu lại, đối với biểu hiện trợn mắt há hốc mồm nhân viên công tác kia nói một tiếng thật có lỗi, đem tất cả giấy tờ liên quan bỏ lại vấp trong túi xách, xoay người rời đi ra ngoài.

Giống như bị thú dữ khát máu đuổi theo một dạng, Tô Thi Thi mãi đến khi ra khỏi dân chính cục bước chân mới chậm dần, chống tay vào một thân cây lớn ven đường thở ra.

Cô cầm ra điện thoại nhìn nhìn, không có thông báo tin nhắn hay gì cả, Bùi Dịch thật sự như vậy liền rời đi, chỉ để lại một câu: Chính em về trước đi.

"Người nào yêu thích!" Tô Thi Thi bực mình đá một cước vào thân cây, đứng thẳng người lại, hướng tới trạm xe buýt đi đến.

Trong phòng nghỉ của bệnh viện Thành phố, một người phụ nữ trung niên mặc bộ sườn xám màu hồng cánh sen lẳng lặng tựa vào trên ghế, đang nhắm mắt nghỉ ngơi.

Làn da bà trắng nõn, thời gian dường như không chừa một ai, ở trên người bà lưu lại ít nhiều dấu vết của tuổi tác. Người hơn năm mươi tuổi, nhìn qua lại giống chỉ hơn bốn mươi tuổi một dạng, dáng người cân xứng, làn da bóng loáng, chắc sức cực kỳ tốt.

Bên cạnh bà là một người hầu cũng hơn năm mươi tuổi, đang ở giúp bà xoa mồ hôi lạnh trên trán, không ngừng nói làm nhảm: "Phu nhân, nếu để cho thiếu gia nhìn thấy bộ dạng này của người, khẳng định sẽ rất đau lòng."

"Hồng Cầm, ta không sao, chỉ là đầu có phần choáng quáng mà thôi, nhìn xem các người lo lắng quá rồi." Nhận Tiểu Vi mở mắt ra, lấy tay nâng trán, chậm rãi ngồi thẳng người.

Hồng Cầm vội vàng đỡ bà ngồi xong, ở phía sau lưng bà lót cái đệm, nhìn nhìn bên ngoài nói: "Thiếu gia cũng sắp tới rồi."

Nhậm Tiểu Vi lườm bà một cái: "Cô sao lại là nói cho nó biết, ta đã không có việc gì rồi."

"Không nói cho cậu ấy biết có được không? Cũng không ngấm lại ai sinh khí vậy? Nếu không thiếu gia cậu ấy..."

"Hừ, đừng nói nữa." Nhậm Tiểu Vi nghe đến bên ngoài có tiếng bước chân truyền đến, vội vàng ngăn cái người bên cạnh đang lải nhải này không cho tiếp tục nói hết.

Ngay sau đó, một bóng dáng cao lớn xuất hiện tại cửa.

"Mẹ." Bùi Dịch đi nhanh tới chỗ Nhậm Tiểu Vi, bởi vì đi quá mau, trên trán mồ hôi có chút mờ hôi.

Nhậm Tiểu Vi nhìn thấy con trai tiến vào, không tự giác lộ ra tươi cười, oán trách trừng mắt nhìn thư ký Vương ở sau lưng Bùi Dịch một cái: "Không phải nói các người không được báo cho nó, sao lại vẫn để cho nó vô cùng lo lắng chạy tới?"

"Mẹ, người không sao chứ?" Bùi Dịch lập tức đi tới trước mặt Nhậm Tiểu Vi, hỏi bác sĩ bên cạnh, "Bà ấy bị làm sao?"

Bác sĩ vội vàng nói: "Phu nhân là vì cảm xúc quá kích động mới dẫn đến đột nhiên ngất, hiện tại đã không trở ngại, chỉ cần sau này không cần chịu đã kích lớn là được."

Bùi Dịch nghe xong cúi người, ôn nhu nhìn Nhậm Tiểu Vi nói: "Rất cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Hồng Cầm cùng Nhậm Tiểu Vi tình cảm như chị em ruột thịt, hầu hạ bà nhiều năm như vậy, thấy vậy nhịn không được nói: "Còn không phải bởi vì phu nhân nghe được thiếu gia người muốn cùng Tô tiểu thư kết hôn, long lắng khẩn trương đến nỗi hôn mê bất tỉnh."

Bùi Dịch ánh mắt tối sầm ám, đối với kết quả này, anh sớm đã có chuẩn bị tâm lý.

Nhậm Tiểu Vi tự biết tính tình con trai của mình, Bùi Dịch đã quyết định chuyện gì là không thể nào thay đổi.

Bà cười vỗ vỗ bả vai Bùi Dịch, nói: "Đỡ ta đứng lên đi. Lão gia đã đi về trang viên trước, chúng ta cũng nhanh đi về đi!"

"Ông ta đã về trang viên rồi hả?" Bùi Dịch nghe xong sắc mặt mạnh trầm xuống, lập tức đỡ Nhậm Tiểu Vi đứng lên, xoay người đối với thư ký Vương nói, "Anh mau đi làm thủ tục."

"Vâng, tôi lập tức đi." thư ký Vương bí thư gật đầu, lập tức đi ra phòng nghỉ.

"Mẹ, người chậm một chút." Bùi Dịch đỡ Nhậm Tiểu Vi, chậm rãi đi ra bên ngoài.

Nhậm Tiểu Vi sắc mặt vẫn như cũ có chút tái nhợt, vừa đứng lên liền cảm thấy choáng quáng, bà hướng Bùi Dịch khoát tay nói: "Coni đi về trước đi, Tô tiểu thư phỏng chừng đã trở về trang viên, con cũng biết tính tình của lão gia..."

Nhậm Tiểu Vi cũng không nói gì khác, bọn họ mới vừa xuống phi cơ, Đại Quản Gia của trang viên Đoàn Hòa Dự liền đem chuyện mấy ngày gần đây xảy ra ở trong trang viên đều đã bẩm báo bọn họ, ông già kia lập tức tức giận đến mặt đều đã tái rồi.

Rồi sau đó ông ta sau khi nghe được tin Bùi Dịch đang ở dân chính cục cùng Tô Thi Thi đăng ký kết hôn. Ông ta còn không có tức giận, Nhậm Tiểu Vi lúc này liền hôn mê bất tỉnh., o

"Mau trở về đi thôi." Nhậm Tiểu Vi thúc giục nói.

Bùi Dịch đỡ Nhậm Tiểu Vi đến ngồi nghỉ ở ghế bên trong, cau mày nói: "Thời gian còn sớm, mẹ trước nghỉ ngơi một chút, khỏe hơn một chút chúng ta cùng trở về."

Lời tuy nói như thế, anh vẫn lại là đi ra ngoài trước gọi cho quản gia trong biệt thự của mình, để cho ông tùy thời báo cáo tình hình của Tô Thi Thi ở nhà.

Mà Tô Thi Thi cũng không biết ở nhà đang có chuyện gì sắp đến với mình, lúc cô về đến trang viên, chỉ cảm thấy bốn phía không khí có chút lạ lùng.

Trở về đến biệt thự của Bùi Dịch, vừa mới vào cửa, liền nhìn thấy ông nội Đoàn Kế Hùng của cô đang ngồi ở ghế tựa trong phòng khách, đối diện trọn mắt nhìn cô.

"Chết tiệt." Tô Thi Thi rửa thềm một tiếng, xoay người muốn đi.

Đúng là cô vẫn chưa kịp bước ra cửa lớn, bên cạnh bỗng nhiên vung roi đến, "vút" một tiếng ở trên lưng cô.

Chương 44: Phạt roi

Vút" một tiếng, là thanh âm da tróc thịt bong. Trong phòng khách yên tĩnh càng thêm nữa vang dội.

Mấy người hầu lá gan nhỏ sợ hãi trực tiếp lui ra đứng ở bên cạnh động cũng không dám động.

Tô Thi Thi nuốt một ngụm khí lạnh, trực tiếp bị đánh đến nỗi nằm úp sấp ở trên mặt đất. Cô chỉ cảm thấy sau lưng đều đã co giật, nóng rát đau buốt, vừa rồi một roi kia thiếu chút nữa đánh cô đến thở không nổi rồi.

"Ông dựa vào cái gì đánh tôi?" Tô Thi Thi ngẩng đầu, hung tợn trừng mắt nhìn Đoàn Kế Hùng ngồi ở bên trong.

Nhiều năm như vậy, ông ta lại vẫn chỉ biết dùng duy nhất chiêu này, bọn họ thật đúng là xem cô vẫn giống như năm đó là một cô bé nhát gan không nơi nương tựa Tô Thi Thi sao?

Nơi này không có bà nội cô cũng không cần lo lắng do dự nữa, cô sớm đã không còn sợ ông ta rồi!

"Mày gan to quá rồi đúng không?" Đoàn Kế Hùng gầm thét, tức giận đến lông mi đều phải dựng thẳng lên, "Ầm" vỗ một cái ghế dựa, đứng lên chỉ vào mặt Tô Thi Thi.

"Vài năm không gặp, nha đầu mày không biết chính mình là ai phải không?"

Nha đầu, nha đầu! Là, nói cô chỉ là một đứa con gái, vĩnh viễn đều chỉ là nha đầu. Tại trong mắt bọn người Đoàn gia kia, con gái từ đầu không là cái gì cả, ngay cả chó Ngao Tây Tạng canh giữ trang viên cũng không bằng!

"Đoàn lão tiên sinh, phiền toái mời ông làm rõ ràng, tôi đã không phải người của Đoàn gia nữa, ông như vậy đánh tôi là phải trách nhiệm pháp luật." Tô Thi Thi chịu đựng đau nhức trên lưng, đứng thẳng thân thể, mặt không chút thay đổi nhìn Đoàn Kế Hùng.

"Mày..." Đoàn Kế Hùng tức giận, đối với vệ sĩ bên cạnh cửa nói, "Tiếp tục đánh cho ta! Tại Đoàn gia chưa từng có người dám nói chuyện như vậy với ta! Tiểu nha đầu mày bây giờ gan lớn rồi! Không muốn sống nữa đúng không?"

Ông ta vừa dứt lời, bên cạnh liền có một vệ sĩ mặc quần áo màu đen thân hình cao lớn hướng Tô Thi Thi đi tới.

Tô Thi Thi nhìn đến người này khi đó, trong lòng mạnh cả kinh. Khó trách vừa cô đau nhức như vậy, hóa ra là người luyện võ, không đánh cô chết, thật đúng là mạng lớn rồi.

Tô Thi Thi biết chính mình trốn không thoát, đơn giản cũng chẳng muốn vùng vẫy, thẳng tắp địa đứng ở nơi đó, thà chết chứ không chịu khuất phục.

Tại Đoàn gia vĩnh viễn đều là như thế này, mặc kệ người nào cầu xin tha thứ cũng không có cách nào thoát được, ở nơi này vĩnh viễn lại không phân rõ phải trái.

Cô có thể làm chỉ là làm cho người của Đoàn gia tức chết thôi! Cô không dễ chịu, bọn họ cũng đừng nghĩ muốn quá thoải mái!

Tên vệ sĩ mặc đồ đen kia vững vàng bước đến, làm như là cố ý hành hạ Tô Thi Thi, đi đến không nhanh không chậm.

Tiếng bước chân kia càng ngày càng lớn truyền đến bên tai Tô Thi Thi, như là dao găm sắc bén đâm xuyên lên người cô, mỗi một cái đều đã cảm thấy được kinh hồn bạt vía.

Ngay lúc tên vệ sĩ kia đến khoảng cách vừa đủ chuẩn bị vung roi lên muốn hướng trên người Tô Thi Thi, bên cạnh bỗng nhiên có một bóng đen chớp lóe, một người vững vàng bắt được roi da ra sức vung đến kia, đem roi da trực tiếp từ trong tay vệ sĩ kia lấy ra, dùng lực ném đến trên mặt đất.

Tô Thi Thi quay đầu vừa thấy, phát hiện bóng đen kia chính là vệ sĩ Dương Dũng, trong lòng một trận cảm kích.

Cô còn tưởng rằng Bùi Dịch hoàn toàn không quan tâm cô, không nghĩ tới là anh âm thầm để cho Dương Dũng đi theo cô.

"Người muốn tạo phản?" Đoạn Kế Hùng nhìn đến có vệ sĩ bảo vệ Tô Thi Thi, sắc mặt triệt để đen, lạnh lùng nhìn chằm chằm vệ sĩ kia, đồng thời nháy mắt ra hiệu cho người bên cạnh, "Trói lại cho ta."

Dương Dũng một tay kéo lấy Tô Thi Thi ra phía sau lưng mình, lập tức đón đầu xông tới, trong nháy mắt liền cùng tên vệ sĩ vừa rồi đánh Tô Thi Thi đánh nhau ở một chỗ.

Nơi xa lại có vài tên vệ sĩ xông đi tới, cùng vài vệ sĩ bên trong biệt thự của Bùi Dịch đã an bài từ trước nháy mắt loạn lên ở một chỗ.

Quản gia của tiểu biệt thự này thấy như vậy một màn, gấp đến độ trên đầu mồ hôi lạnh chảy ra ầm ầm, xem xét bốn phía không ai phát hiện, khẩn trương chạy ra ngoài, gọi điện thoại cho Bùi Dịch nói cho

anh tình huống nơi này.

Bùi Dịch quan tâm Tô Thi Thi như vậy, trước kia Đoàn Ngọc Lộ chạy đến khiêu khích, thiếu chút nữa ở trong biệt thự gặp chuyện nguy hiểm đến tính mạng. Hiện tại Tô Thi Thi bị người ta đánh thành cái dạng này, ông không biết bây giờ hạ nhân trong biệt thự sẽ phải chịu trừng phạt gì dù sao kết cục khẳng định hẳn không tốt chút nào.

"Ông trời phù hộ, ngàn vạn lần đừng gặp chuyện không may." Tiểu quản gia thiếu chút nữa liền quý xuống trên đất. Tuy nhiên làm việc lâu năm ở đây, nhưng là trước đây trong biệt thự từ đầu liền không có địa vị, cùng Đại Quản Gia Đoàn Hòa Dự lại càng không thể so được.

Bên trong không ngừng truyền đến tiếng đánh nhau, còn có tiếng rống giận dữ. Không biết là ai thông báo tin, cơ hồ đem tất cả vệ sĩ trong trang viên đều đã dẫn đến hết cả đây.

Trong biệt thự bên cạnh, Phương Thanh Hoa cùng con gái Đoàn Ngọc Lộ và con gái lớn Đoàn Ngọc Tường âm thầm xem xét tình hình biệt thự bên cạnh, trên mặt bày ra một bộ dáng quan tâm, hỏi: "Đoán thử xem, Tô Thi Thi có thể hay không gặp chuyện không may?"

Đoàn Ngọc Tường thăm dò nhìn sang bên cạnh, nói: "Nếu không đi xem thử?"

"Cái này..." Phương Thanh Hoa không dám chắc, hiện tại lão gia tử đang ở nổi nóng, giờ phút này qua đi nói không chừng tự mình chuốt lấy họa.

Đoàn Ngọc Tường an ủi: "Mẹ, hiện tại cha còn chưa có trở lại, cô ấy dù sao cũng là con ruột của cha, vạn nhất thực xảy ra chuyện gì,

chúng ta cũng không thể nói ra. Mà còn người không phải mới vừa nói chú trẻ kia đặc biệt để ý cô ấy sao? Nếu chúng ta thật sự có thể giúp một chút, coi như là một cái ân tình."

"Như vậy... Vậy được rồi, con khẩn trương đi đi." Phương Thanh Hoa nghe xong, lập tức gật đầu đáp ứng rồi.

Đoàn Ngọc Tường gật gật đầu, đi qua sân, đi vào bên trong biệt thự bên cạnh.

Tô Thi Thi nhìn bốn phía người đánh nhau tụi bụi, mày càng nhíu thật chặt. Bọn họ ít người từ đầu không phải đối thủ, nếu cứ như vậy tiếp tục chống đỡ không được bao lâu nữa.

Ông ta càng thấy lại càng bức hỏa, mười mấy người đánh tam bốn người, lại vẫn không chế ngự được những người này, đều là nuôi tổn cơm!

Ông ta trực tiếp chỉ vào Tô Thi Thi nói: "Đem nha đầu đó bắt lấy cho ta, đánh cho chết!"

Đều là con nhóc này, dám cùng Bùi Dịch đi đăng ký kết hôn. Đoàn Kế Hùng ông cũng chưa đồng ý, bọn họ lá gan cũng to quá rồi?

Tô Thi Thi nghe được lời của ông ta nói, trong lòng giống như bị đóng băng, lòng lạnh lại, thong thả vô cảm.

Cô cười lạnh, đây là ông nội cô, cho tới bây giờ đều chỉ muốn cho cô chết.

Đoàn Ngọc Tường đến vừa lúc gặp được có hai vệ sĩ đã bắt được Tô Thi Thi, ánh mắt cô ta tối sầm lại, bước nhanh đến tiến vào.

"Ông nội, người đừng nổi giận, có chuyện từ từ nói thôi." Đoàn Ngọc Tường đi đến bên người Đoàn Kế Hùng, vội vàng bưng chén trà bên cạnh lên đưa tới, cười nói.

"Ông nội hà tất vì một tiểu nha đầu mà tức giận, người xem đều kinh động tất cả người trong nhà rồi, người ngoài không biết còn tưởng rằng chúng ta tại sao vậy khi dễ người khác!"

"Khi dễ người khác? Ta là đang giáo huấn đứa cháu bất hiếu này!" Đoàn Kế Hùng tức giận nói. Nhưng là nhìn đến Đoàn Ngọc Tường, tính tình rõ ràng so với vừa rồi dịu đi một chút.

Đoàn Ngọc Tường khẩn trương đem ly hứng bã trà, đáng thương tội nghiệp đưa tới bên miệng Đoàn Kế Hùng nói: "Mọi người biết ông nội là ở đây giáo huấn đứa cháu bất hiếu, nhưng là người ngoài không biết. Người nói trong trang viên củachúng ta nhiều người như vậy, bí mật khó giữ nếu nhiều người biết, cuối cùng truyền ra ngoài nói có thành không, nếu để cho người khác nghe được một chút tin đồn không tốt, đối ông càng không tốt rồi!"

Cô ta nói xong lại nhìn thoáng qua ở bên kia Tô Thi Thi đã bị bắt quỳ trên mặt đất, quay đầu tiến đến bên tai Đoàn Kế Hùng nhỏ giọng nói:

"Hiện tại chú trẻ đối cô ấy để tâm như vậy, nếu là trở về nhìn đến cô ấy bị đả thương, khẳng định sẽ nổi giận phải hay không? Ông nội, chúng ta đều biết ông là vì muốn tốt cho chú trẻ, nhưng là ông cũng biết tính tình của chú ấy, nếu là chú ấy trở về thấy được, có thể tán thành không?"

"Chuyện này chúng ta vẫn lại là từ từ bàn tới, không gấp được."

Đoàn Kế Hùng nghe xong nhíu mày, lạnh lùng nhìn thoáng qua Tô Thi Thi nơi xa kia, tựa như thấy được một con ruồi ghê tởm một

dạng.

Ông lại nhìn thoáng qua đứa cháu gái lớn nhu thuận này, đưa tay tiếp nhận Cốc trà, nói: "Theo ý con, trước thả nó." △△

Đoàn Ngọc Tường nghe xong, lập tức cao hứng đứng thẳng thân thể, đối với bọn vệ sĩ vẫy vẫy tay nói: "Thả người."

Rồi mới đi đến trước mặt Tô Thi Thi, đỡ cô đứng dậy, nói: "Tô tiểu thư, chuyện vừa rồi thực xin lỗi, tôi nghĩ lúc này khả năng có phần hiểu lầm, nhưng là những lời cô vừa rồi nói lời cũng quả thật làm người ta giận. Như vậy đi, nếu không cô đi đến chỗ của ông xin lỗi một tiếng, chuyện này coi như đi qua được không?"

Tô Thi Thi cười lạnh. Để cho cô đi nhận lỗi? Chuyện này bọn họ nói bỏ qua, cô cũng không đồng ý bỏ qua đi.

Cô cùng Đoàn gia cho tới bây giờ liền không có hiểu lầm, có, chỉ là nghiêng về một mình cô chịu ủy khuất.

"Để cho tôi đi nhận lỗi, thật có lỗi, làm không được." Tô Thi Thi đứng thẳng thân thể, lạnh lùng nói.

"Àm!" Đoàn Kế Hùng đem chén trà hướng trên mặt đất quăng đi bể tan nát, đứng lên gầm thét, "Đồ bất hiếu, đánh, đánh cho ta, đánh cho chết! Ai dám cầu xin, liền đánh luôn không tha!"

Đúng lúc này, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến một âm thanh ôn hoà: "Không biết Thi Thi là làm sai chỗ nào, để cho lão gia tử lại tức giận lớn như vậy? Nếu là lỗi ở người của ta, ta thì sẽ giáo huấn, liền không phiền toái lão gia tử rồi."

Chương 45: Anh như vị anh hùng

Edit: Vi Vũ

Beta: Gấu

Tô Thi Thi chưa từng hi vọng Bùi Dịch xuất hiện như vậy, không phải là vì cô sợ hãi, mà là ở giờ phút này cô thật sự rất nhớ anh.

Cô ở nơi này tứ cố vô thân, mỗi một lần đều không có người đến cứu cô, hiện tại, rốt cục có một người vì cô mà xuất hiện.

Cô quay đầu lại nhìn, phát hiện Bùi Dịch được bao phủ ở dưới ánh mặt trời, giống như toàn thân che kín kim quan, ở một khắc này vậy mà chói mắt làm cho người ta không mở ra được mắt.

Bùi Dịch đi tới, tầm mắt tiếp xúc đến mặt Tô Thi Thi, thấy cô không có trở ngại mới nhẹ nhàng thở ra.

Nhưng đi được hai bước, nhìn đến phía sau cô có một vết lằn roi đánh thật dài, quần áo đều bị rách, da tróc thịt bong.

Toàn thân anh tức giận tím người, mắt lạnh thấu xương nhìn bốn phía.

Dương Dũng còn bị bốn vệ sĩ áp chế, trên mặt cũng bị thương. Bên cạnh mấy tên thuộc hạ của anh đều bị bọn họ lấy nhiều người ức hiếp ít người chế ngự.

"Được lắm!" Bùi Dịch trong mắt đều là tức giận, quay đầu lạnh giọng hỏi, "Roi là ai đánh?"

"Người kia!" Tô Thi Thi lúc này liền chỉ vào một người vệ sĩ đang kiềm ép Dương Dũng đằng kia nói.

Cô sẽ không chịu thiệt thòi trước mắt, vào thời điểm này, không báo thù mới đúng là đồ ngốc.

Cô vừa mới nói xong, chỉ thấy người trước mắt thân ảnh chớp lóe. Bùi Dịch đột nhiên vọt tới trước mặt vệ sĩ kia, nhắc chân liền đá một cước, đem người nọ trực tiếp đá bay ra ngoài.

Người nọ chỉ kịp kêu lên một tiếng đau đớn, liền ôm mặt đất lăn ra đi hơn một thước, ôm ngực quỳ rạp trên mặt đất kêu rên, khí lực đứng lên đều không có.

"Tiểu Dịch, con đây là có ý tứ gì?" Đoàn Kế Hùng đứng lên, sắc mặt khó coi nhìn Bùi Dịch.

Tiểu tử này đem người của ông đá ngã lăn như vậy, không phải là không nể mặt ông sao?

Bùi Dịch nghe nói, ngẩng đầu ánh mắt hàn nhạt nhìn thẳng Đoàn Kế Hùng, cười nhạt nói: "Lão gia, tôi nhớ rõ ông đã nói, trong căn biệt thự này mọi chuyện đều do tôi quyết định."

Anh nói xong xoay người chỉ vào Tô Thi Thi, ánh mắt vẫn như cũ nhìn chằm chằm Đoàn Kế Hùng nói: "Cô ấy là người phụ nữ của tôi, chuyện của cô ấy do tôi quyết định, lại vẫn không tới phiên một vệ sĩ giáo huấn cô ấy."

"Con..." Lúc trước câu nói kia liền là do Đoàn Kế Hùng nói, ông ta

khinh thường nhìn thoáng qua Tô Thi Thi nói, "Ta là ông nội nó, ta giáo huấn cháu gái ta chẳng lẽ cũng không được sao? Ta cho người động thủ, hay con lại muốn để cho ta lão già sắp gần đất xa trời tự mình động thủ hay sao?"

Tô Thi Thi lập tức nói: "Tôi cùng Đoàn gia đã đoạn tuyệt quan hệ, phiền ông không cần lấy của thân phận người nhà của tôi ra rồi tự cho mình có cái quyền đó."

"Mày lặp lại lần nữa?" Đoàn Kế Hùng tức giận đến sắc mặt trắng bệch, nổi giận đùng đùng trừng mắt nhìn cô, sau đó ánh mắt rơi vào trên người Bùi Dịch, lớn tiếng nói, "Con muốn kết hôn với người này? Nó bị Đoàn gia chúng ta đuổi đi, con vẫn còn muốn cưới? Ta nói cho con biết, ta không đồng ý hôn sự của con!"

"Lão gia, ông hình như quên, tôi họ Bùi, không họ Đoàn. Hôn sự của tôi lại vẫn không phải do..."

"Bùi Dịch!" Từ phía sau Nhậm Tiểu Vi chạy tới bên cạnh cười tươi vừa lúc nghe được đoạn đối thoại bọn họ, chau mày, vội vàng đi tới bên người Bùi Dịch, nhỏ giọng nói: "Con điên rồi phải không? Sao có thể nói chuyện với lão gia như vậy?"

Bùi Dịch nhíu mày, muốn nói cái gì đó, quay đầu nhìn ánh mắt lo lắng của mẹ mình, trong lòng như có một trận đau đớn, lời muốn nói nuốt trở vào.

Tô Thi Thi một bên nhìn thấy đột nhiên Nhậm Tiểu Vi xuất hiện, hơi sửng sốt một chút. Vị này nói vậy liền là mẹ của Bùi Dịch, không nghĩ tới còn trẻ như vậy.

Có thể hiểu tại sao lúc trước người phụ nữ trẻ tuổi này gả cho Đoàn Kế Hùng, lại có nhiều người phản đối như vậy rồi.

"Tiểu Vi, bà tới thật vừa lúc, bà xem con của bà đi, hiện tại đã thành cái bộ dáng gì rồi hả? Bà mau nói cho nó, hôn sự của nó tôi sớm có tính toán, không phải do nó định đoạt!" Đoàn Kế Hùng nhìn thấy Nhậm Tiểu Vi tiến vào, tức giận nói.

Bùi Dịch hừ lạnh, toàn thân tản ra hơi lạnh thấu xương.

Anh chỉ là nhàn nhạt nhìn Đoàn Kế Hùng, nhưng vẫn như cũ để cho Đoàn Kế Hùng cảm giác như là bị một con báo săn theo dõi, toàn thân không khỏi rét run.

Trong lòng ông ta không khỏi run run một phen, ông nhớ lúc trước cưới Nhậm Tiểu Vi về, chẳng bao lâu sau bà mang đến con riêng đã lớn về ở, hiện giờ anh giống như con sói ngang tàn không thể khống chế, hơi vô ý cũng sẽ bị anh cắn thương tổn.

Đều là con nhóc Tô Thi Thi này, trước giữa bọn họ tuy quan hệ cũng không tốt, nhưng là hẳn không trở mặt như bây giờ.

"Đem Tô Thi Thi trói lại đuổi đi ra cho ta, không được để cho cô ta bước vào Đoàn gia một bước nữa!" Đoàn Kế Hùng tức giận nói.

Bùi Dịch che chở con nhóc này, ông hiện tại không thể động được cô, nhưng là cũng tuyệt đối sẽ không cho phép cô ở lại chỗ này.

Bùi Dịch lại vươn tay ôm bả vai Tô Thi Thi, quay đầu lạnh lùng quét một vòng bốn phía.

Các vệ sĩ muốn xông lên nhìn thấy anh như vậy, sợ tới mức động cũng không dám động.

"Các người đây là muốn tạo phản sao?" Đoàn Kế Hùng tức giận đến

sắc mặt đều đã thay đổi.

Bên cạnh Đoàn Ngọc Tường lập tức trợ giúp Đoàn Kế Hùng, trên mặt đều là lo lắng.

Bùi Dịch ôm lấy Tô Thi Thi đang muốn đi, bên cạnh bỗng nhiên truyền đến "A nha" một tiếng, Nhậm Tiểu Vi ngã về phía sau khiến mọi người đều sợ hãi.

"Mẹ!" Bùi Dịch biến sắc, bước nhanh xông tới, đỡ Nhậm Tiểu Vi.

Nhậm Tiểu Vi sắc mặt trắng bệch, là chứng choáng váng đầu lại tái phát.

Bà thờ dài có lỗi nhìn Bùi Dịch liếc mắt một cái, muốn nói cái gì, cuối cùng vẫn lại là yên lặng đem lời nuốt xuống.

Bùi Dịch âm thầm xiết chặt quả đấm, đành phải đem tất cả tức giận tạm thời đều đã đè ép tiếp xuống. Anh khom lưng ôm lấy Nhậm Tiểu Vi, quay đầu lạnh lùng nhìn người xung quanh nói: "Chuyện này đừng ở đây."

Anh nói xong, quay đầu nhìn Tô Thi Thi: "Em đi lên nghỉ ngơi trước đi."

Tô Thi Thi vốn định nói chính mình muốn rời khỏi đây, nhưng khi nhìn đến Bùi Dịch cau mày, tâm bỗng nhiên đau xót, đem lời muốn nói nuốt trở vào, gật đầu, lập tức hướng tới lầu hai đi tới.

Đoàn Kế Hùng tức giận đến nỗi còn muốn muốn cho người tóm lấy Tô Thi Thi đuổi đi ra, Đoàn Ngọc Tường thấy thế vội vàng can ngăn.

Tô Thi Thi tiến vào phòng ngủ không bao lâu, truyền đến tiếng đập

cửa nhẹ nhàng: "Ô tiểu thư, xin mở cửa một chút, tôi giúp cô rửa sạch miệng vết thương."

Ngoài cửa truyền đến giọng nói yếu ớt của Tiểu Ưu.

Tô Thi Thi đã cởi một nửa quần áo một lần nữa mặc lại, đứng dậy đi đến cạnh cửa, mở cửa.

Tiểu Ưu vừa thấy Tô Thi Thi, hốc mắt lập tức liền đỏ, cúi đầu, bụng cái hòm thuốc đi đến, khăn trương đóng cửa lại.

Tô Thi Thi vốn toàn thân đều đau nhức, nhìn đến bộ dạng này của Tiểu Ưu, trong lòng ấm áp, đau đớn trên người tựa hồ cũng giảm bớt không ít.

"Ô tiểu thư, cô nằm úp sấp ở trên giường đi, tôi trước giúp cô đem y phục cắt bỏ rồi mới băng bó vết thương, khả năng có chút đau, cô cố chịu đau một phen." Tiểu Ưu ánh mắt đỏ ửng, giọng có chút nghẹn ngào.

Tô Thi Thi tuy tới này tòa biệt thự này mới vài ngày, nhưng là đối những hạ nhân như bọn họ cũng rất tốt. Cô cùng Tô Thi Thi tuổi tác lại xấp xỉ, Tô Thi Thi đối cô giống như là bằng hữu một dạng. Mới vừa mới nhìn đến Tô Thi Thi bị đánh, cô chỉ hận chính mình không có năng lực đi cứu người.

Lúc nhìn đến vết roi trên lưng Tô Thi Thi cơ hồ đang rỉ máu, Tiểu Ưu cuối cùng không nhịn được nước mắt thi nhau chảy ra.

"Hít..." Tô Thi Thi há miệng hít một ngụm khí lạnh, nước mắt của Tiểu Ưu nhỏ giọt chạy xuống trên miệng vết thương, cũng thật không phải nói đùa, đau chết rồi.

"Thực xin lỗi, thực xin lỗi!" Tiểu Ưu vội vàng áy náy nói, muốn thay cô lau nhưng lại sợ làm đau cô. Sau khi dùng kéo nhẹ nhàng đem quần áo phía sau Tô Thi Thi cắt sạch, nhanh tay nhanh chân cầm rượu sát trùng giúp cô chậm rãi rửa sạch miệng vết thương.

Đợi cho băng bó xong, toàn thân Tô Thi Thi giống như là mới vừa tắm ra chưa kịp lau người, toàn thân đều là mồ hôi lạnh, đau đến môi đều đã trắng bệch

"Tô tiểu thư, cô nghỉ ngơi một chút đi, có chuyện gì cứ bảo tôi, tôi đi chuẩn bị điểm tâm cho cô ăn."

Tiểu Ưu nói xong thật cẩn thận nhìn xem bên ngoài, hạ giọng nói: "Lão gia, ông ấy đã về nhà, cô yên tâm."

Tô Thi Thi gật đầu, cảm kích nở nụ cười một phen, nằm úp sấp ở trên giường, yên lặng chờ miệng vết thương đỡ đau đớn hơn một chút.

Chờ chờ một hồi, không biết cái gì liền ngủ thiếp đi.

Lúc tỉnh lại khi đó, bên ngoài trời đã tối rồi. Cô quay lại vừa thấy, phát hiện trên tủ đầu giường đặt đầy đồ ăn, chắc là vừa rồi Tiểu Ưu để ở đó.

Cô nhìn thời gian, đã là buổi tối nhưng bốn phía không có bóng dáng Bùi Dịch.

Anh vẫn không trở về.

Không biết sao vậy, trong lòng Tô Thi Thi có chút mất mát.

Chương 46: Anh lại rời nhà trốn đi

Edit: Vi Vũ

Đêm đã khuya, cả tòa biệt thự đều đã im ắng, đã hơn một giờ, Tô Thi Thi vẫn đợi nhưng mà Bùi Dịch không có trở về.

Cô xem trên tủ đầu giường đồ ăn đã nguội lạnh, một chút khẩu vị đều không có.

Ngủ lại ngủ không được, phía sau còn đang tại một trận một trận đau đớn, cô chống thân thể đứng lên, trong lòng có chút bất an.

Cũng không biết mẹ anh thế nào rồi. Tô Thi Thi nghĩ tới nghĩ lui, vẫn lại là quyết định ra đi xem.

"Tô tiểu thư người thức dậy?" Tiểu Ưu đang canh giữ ở cửa, vừa thấy Tô Thi Thi xuất hiện, lập tức nhỏ giọng hỏi, "Đói bụng sao? Bên trong đồ ăn lạnh, tôi hâm lại cho cô"

Tô Thi Thi khoát tay: "Tôi không có khẩu vị, cô đi xuống nghỉ ngơi đi."

"Nhưng mà cô không có ăn cơm, nếu lỡ thấy đói thì làm sao đây?" Tiểu Ưu lo lắng nói.

Tô Thi Thi hạ khóe miệng, cười nói: "Tôi đói bụng thì sẽ tự mình sẽ đi làm đồ ăn, được rồi, cô đi xuống nghỉ ngơi đi."

Tiểu Ưu không có cách gì, đành phải nói: "Tôi đây trước hết đi nghỉ"

ngơi, cô có chỗ nào không thoải mái liền gọi tôi."

Trong lòng Tô Thi Thi dâng lên một cỗ ấm áp, đối với Tiểu Ưu mỉm cười ôn nhu, rồi mới xoay người đi đến các phòng khác.

Cũng không biết Bùi Dịch đi nơi nào, cô cũng không biết anh có còn ở trong biệt thự hay không.

Chỉ là đi tới vài thước, phát hiện ở lầu hai của biệt thự có một phòng cửa đang khép hờ, bên trong có âm thanh truyền ra.

"Tiểu Dịch, con nghe mẹ một câu, lão gia hiện tại đang nổi nóng, không đồng ý con cưới Tô tiểu thư. Con nghe lời mẹ miễn cưỡng chịu đựng không tốt sao? Tất cả mọi người là người một nhà, mà cãi nhau ồn ào như vậy thì thật không thoải mái." Trong phòng, Nhậm Tiểu Vi tận tình khuyên bảo.

Bùi Dịch nhíu mi, giọng nói so với bình thường nghe ra muốn ôn hòa rất nhiều, anh nói: "Con đã quyết định cưới Tô Thi Thi. Mẹ, chuyện này bản thân con tự giải quyết, người không cần tham gia, người chỉ cần chú ý thân thể của chính mình là được rồi."

"Mẹ sao có thể yên tâm được!" Nhậm Tiểu Vi thở dài, trong giọng nói chứa một tia phiền muộn, "Mẹ biết năm đó, con đối với chuyện mẹ tái hôn con luôn canh cánh trong lòng, nhưng là khi đó mẹ..."

"Mẹ, " Bùi Dịch ngăn Nhậm Tiểu Vi nói: "Chuyện quá khứ không cần nói ra."

Nhậm Tiểu Vi vừa thấy con trai có thái độ này, trong lòng cũng chỉ có thở dài.

Mỗi lần nói lên chuyện này, Bùi Dịch cũng rất mâu thuẫn. Những năm

gần đây, bà vẫn muốn giải thích cho anh, nhưng Bùi Dịch cho tới bây giờ đều không muốn nghe.

Nhậm Tiểu Vi đành phải nói: "Con không vì mẹ suy nghĩ một chút, cũng phải vì em trai suy nghĩ một chút. Tuy hiện tại nó luôn ở nước ngoài, đúng là cuối cùng có một ngày sẽ là muốn trở lại Đoàn gia. Đồng ý với mẹ không cùng Đoàn gia quan hệ căng thẳng nữa, được không?"

Ở ngoài cửa Tô Thi Thi nghe đến đó, giật mình bùm miệng.

Bùi Dịch còn có em trai?

Cô chỉ nghe người giúp việc nói, Nhậm Tiểu Vi gả vào cũng chỉ có Bùi Dịch là con trai một. Đứa em trai kia chẳng phải là của Nhậm Tiểu Vi và Đoạn Kế Hùng? Nói cách khác anh chân chính là chú trẻ của cô?

Đúng là cô vẫn không hiểu rõ, tại sao Đoạn Kế Hùng còn có con trai mà bên ngoài lại không ai biết.

Trong phòng, Bùi Dịch mặt trầm xuống, không nói gì.

Mẹ anh không rõ, anh sớm liền không cần xem sắc mặt Đoàn gia. Nếu không bận tâm mẹ cùng em trai, hiện tại anh đã sớm rời khỏi Đoàn gia.

Nhậm Tiểu Vi thấy con trai không nói lời nào, đầu tựa hồ càng choáng váng, than thở nói: "Con nghe mẹ một câu. Hôn sự tạm thời gác qua một bên, chờ lão gia hết giận sẽ tìm cách giải quyết tiếp chẳng phải sẽ tốt sao?"

Tô Thi Thi nghe xong, tâm roạt roạt càng trầm xuống.

Kỳ thật bọn họ người nào cũng không chắc chắn, lão gia kia không có khả năng nuốt trôi cơn giận này. Tô Thi Thi cô cùng Đoàn gia trong lúc đó là bế tắc, vĩnh viễn cũng không hoá giải được.

Cho nên - -

"Không cần phiền toái như vậy, tôi không muốn gả cho Bùi Dịch." Tô Thi Thi đẩy cửa ra, thẳng tắp tiến vào.

Bùi Dịch không nghĩ tới Tô Thi Thi đột nhiên xông tới, mày thâm sâu nhíu lại, có chút không kiên nhẫn nhìn cô: "Người nào cho em đi lại? Trở về phòng đi."

Tô Thi Thi vốn không thích anh luôn nói chuyện với khí như vậy, giờ phút này trước mặt mẹ anh, đơn giản đem lời muốn nói ra: "Bác gái, thật xin lỗi để cho người hiểu lầm, tôi không hề muốn gả cho Bùi Dịch. Cho nên các người không cần băn khoăn nhiều như vậy, quan hệ của tôi với Đoàn gia cũng không có khả năng dậu đi."

Cô nói xong, xoay người đối mặt Bùi Dịch, nhàn nhạt nói: "Nếu có thể, xin cho tôi rời khỏi nơi này, như vậy tôi sẽ càng thêm cảm kích anh."

Bùi Dịch xiết chặt quả đấm, giữa trán tất cả đều là tức giận. Anh nhìn chằm chằm Tô Thi Thi, gần từng chữ hỏi han: "Tô Thi Thi, đây là điều em muốn nói với tôi?"

Được lắm, quả nhiên là cô xem thường anh, anh vì cô nén giận, nhưng lại đối lấy chỉ là cô một câu "tôi càng thêm cảm kích anh".

Nói anh để cho cô đi, ở cùng với anh khiến cho cô không thể chịu được như vậy sao?

Bùi Dịch tức giận đến nỗi hận không thể bóp chết người phụ nữ này, nếu không phải vì cô, anh vừa rồi đã sớm trực tiếp đem tất cả toàn bộ vệ sĩ đều đã đá văng ra ngoài. Nếu không là vì Tô Thi Thi cô trong người đang chảy dòng máu của Đoàn gia, anh sẽ chịu đựng Đoàn Kế Hùng kia đối chính mình khoa tay múa chân sao?

Anh sẽ như vậy ở trước mặt mẹ mình làm bà khó xử sao?

"Tô Thi Thi, tôi muốn bóp chết trước em, lập tức cút cho tôi!" Bùi Dịch gắt gao nắm quả đấm, nghiến răng nghiến lợi nói.

Tô Thi Thi trong lòng đau xót, gắt gao cắn môi, xoay người liền muốn đi tới ngưỡng cửa.

Nhưng là cô còn chưa đi được hai bước, phía sau lại truyền đến âm thanh Bùi Dịch lạnh lùng nói: "Lập tức trở về phòng, dám rời khỏi biệt thự, tôi sẽ làm cho em đời này đều sẽ không có biện pháp bước ra khỏi tòa biệt thự này nửa bước!"

"Anh!" Tô Thi Thi tức giận đến nỗi mạnh xoay người lại, không nghĩ qua là làm động đến miệng vết thương phía sau lưng, đau đến cô nhe răng trợn mắt, mồ hôi lạnh trên trán ứa ra.

Bùi Dịch vẻ mặt chấn động, nhìn thấy bộ dạng anfy của cô, lại có chút đau lòng, chịu đựng tức giận nói: "Còn không đi?"

Tô Thi Thi hung hăng trợn mắt nhìn anh, kìm nén một bụng khí xoay người rời đi.

Một bên khác, Nhậm Tiểu Vi nhìn đến con trai của mình thiếu chút nữa khống chế không nổi tính tình, kinh ngạc trừng lớn mắt, tâm tình so với vừa rồi càng trầm trọng một chút.

Con của bà từ sau khi Trạm Dẫn Lan kia rời đi, chưa từng có chuyện kích động mà nổi giận quá như thế? Xem ra chuyện này so với bà tưởng tượng còn phức tạp hơn rất nhiều rồi.

"Mẹ, con đưa người trở về." Bùi Dịch hít sâu một hơi, cố gắng áp chế lửa giận trong lòng, xoay người khi đó đã như không có chuyện gì khôi phục lại bình tĩnh.

Khả năng kiềm chế tính khí của anh từ trước đến nay đều rất tốt, chẳng qua mỗi lần Tô Thi Thi chống lại anh khi đó, luôn luôn khống chế không nổi tính tình của mình.

Nhậm Tiểu Vi đứng lên, yên lặng gật gật đầu, đến mức này, bà cũng không nói nhiều lời nữa, con trai bà trong lòng tự có chừng mực.

Tô Thi Thi thở phì phì trở về phòng, "ầm" một tiếng đóng cửa vang trời. Chỉ là cô ở trên giường nằm úp sấp không tới một phút đồng hồ, liền nghe đến dưới lầu truyền đến tiếng khởi động ô tô.

Trong lòng cô không hiểu sao có chút hoảng hốt, nhẹn đau bò lên, lặng lẽ đi tới cửa sổ bên cạnh, vừa hay nhìn thấy Bùi Dịch ngồi vào trong xe. Lập tức xe hướng cửa biệt thự chạy đi mất.

"Hỗn đản! Không cho phép tôi đi, chính mình lại không ở lại! Chỉ cho phép châu quan đốt lửa, không cho dân chúng thắp đèn, đồ dối trá!" Tô Thi Thi tức giận đánh một quyền đến trên cửa sổ, lập tức "A" một tiếng, khế động đến miệng vết thương ở phía sau, lưng đau, tim cũng đau đóm.

"Bại hoại, chỉ biết ức hiếp tôi..." Tô Thi Thi chịu đựng nước mắt, hữu khí vô lực nằm úp sấp đến trên giường.

Có thể là bởi vì quá đau, đem tất cả khí lực của cô đều đã tiêu hao hết. Bất tri bất giác liền ngủ thiếp đi.

Không biết qua bao lâu, cô cảm giác phía sau có chút khác thường, tay theo quán tính đưa ra phía sau vừa sờ, rõ ràng phát hiện quần áo trên người ình không thấy nữa.

Ngay sau đó, cô cảm giác phía sau có chút ngứa, nóng nóng, như là có cái gì đó đang liếm chính mình.

Thân thể cô cứng đờ, triệt để thanh tỉnh lại.

Lúc vừa muốn xoay người, liền phát hiện trên có một cánh tay bò lên trên lưng mình, bị người nào đó ôm cổ rồi. Tô Thi Thi một cái giật mình, không hề nghĩ ngợi, xoay người một cước liền đá qua đi.

Chỉ nghe "Đông" một tiếng, có âm thanh vật gì đó rơi xuống đất, sau đó nghe thấy một tiếng kêu đau đớn.

Tô Thi Thi lúc nghe được âm thanh người nọ phát khi đó, sợ tới mức trực tiếp từ trên giường ngồi bật dậy, đến đau đớn trên lưng đều đã quên rồi.

"Bùi Dịch?!"

Chương 47: Đá anh trên mặt đất

Edit: Di Du Du

Beta: Gấu

"Hít - - em chán sống rồi." trên mặt đất truyền đến tiếng gầm nhẹ đầy phần nộ của Bùi Dịch.

Tô Thi Thi hoảng sợ từ trên giường bật dậy, khẽ động miệng vết thương, vì đau nên cô nhe răng trợn mắt.

Trong phòng kéo màn che, cực kỳ mờ ám, cô trừng mắt nhìn nửa ngày, nhỏ giọng lên tiếng: "Bùi Dịch?"

Không ai nói chuyện.

Tô Thi Thi nuốt nuốt nước miếng. Cô vừa rồi có phải hay không đã trúng chỗ nào của anh rồi? Nghe âm thanh của anh hình như rất thống khổ.

"Anh không sao chứ?" Tô Thi Thi thật cẩn thận hỏi han.

Bùi Dịch vẫn như cũ không có lên tiếng.

Tô Thi Thi nhất thời có chút bối rối, trong phòng bốn phía đều tối đen, cô từ đầu đã không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Cố gắng di chuyển thân thể, muốn mò mẫm tìm đèn trên đầu tủ cạnh giường.

Đúng là vừa rời gập lại vọt lên, cô không biết chính mình đã đến kế bên cạnh giường, tay không đỡ được, thân thể liền hướng bên cạnh ngã xuống.

"Ừm..."

"Đáng chết!"

Tiếng kêu rên cùng với âm thanh nguyên rửa của anh.

"Thực xin lỗi, thực xin lỗi..." Tô Thi Thi lờ mờ, cô vậy mà bất cẩn bỏ nhào trên người Bùi Dịch.

Cô luống cuống tay chân muốn rời khỏi, trong lúc vô tình lại khế động miệng vết thương phía sau, thống khổ kêu "A" một tiếng, rịn ra cả mồ hôi lạnh.

Cô vốn muốn đẩy thân thể cứng đờ của Bùi Dịch ra, ở trong một mảnh tối đen anh lạnh giọng nói: "Không được động đây."

"Anh không sao chứ?" Tô Thi Thi biết mình vừa rồi ngã xuống không nhẹ, cũng không biết đụng vào đâu của anh, hai tay thật cẩn thận bắt đầu sờ trên người anh.

"Chết tiệt, kêu em không nên cử động rồi." Bùi Dịch hiện tại như cố đè nén cái gì, âm thanh nghe có mùi cực kỳ giận dữ.

Tô Thi Thi vừa định hỏi anh có hay không bị thương chỗ nào, trên mu bàn tay bỗng nhiên nóng lên, có cái gì như là chất lỏng nhỏ giọt xuống.

Trong lòng cô nhất thời cả kinh, vội hỏi lại: "Anh xảy ra chuyện gì? Khóc sao?"

Hắn không phải chỉ là va chạm nên đau thôi?

"Em câm miệng cho tôi!" Bùi Dịch tức giận, cô vậy mà cho rằng anh khóc sao?

Anh từ nhỏ đến lớn, cho đến bây giờ chưa từng rơi quá một giọt nước mắt, trong đầu cô tới cùng suy nghĩ cái gì?

"Đứng dậy nhanh lên!" Bùi Dịch cảm giác thân thể của chính mình đã bắt đầu phát sinh biến hóa. Cô không biết buổi tối không thể tùy tiện sờ soạng thân thể đàn ông sao?

Tô Thi Thi sửng sốt, nhất thời có chút không vi trở lại: "Một lúc thì bảo tôi không nên cử động, một lúc lại kêu tôi khẩn trương đứng dậy, anh tới cùng muốn như thế nào?"

Tầm mắt mờ mịt, cô lại nhìn không rõ bốn phía, hai tay tùy ý chụp lung tung, chỉ nghe bộp một tiếng, tay cô không biết đánh trúng chỗ nào.

Lập tức nghe Bùi Dịch phát ra một tiếng kêu đau đớn, ngay sau đó anh nghiêng răng nghiêng lợi gầm nhẹ: "Em còn dám lộn xộn thử xem?"

"Anh tới cùng muốn như thế nào a?" Tô Thi Thi nói lời giải thích để ở trong cổ họng, bị tính tình ngang ngược của anh làm cho cơn tức lại trào lên.

"Đi xuống, mở đèn." Trong bóng đêm, Bùi Dịch yên lặng ngửa mặt ngược lên, thanh âm nghe ra có chút buồn bực.

Hắn là không chỉ bị thương rồi?

Tô Thi Thi trong lòng cả kinh, không dám nói nhiều nữa, chịu đựng đau đớn phía sau. Cắn răng từ từ leo qua một bên, xác định không đụng tới Bùi Dịch mới đứng lên, đỡ eo, từng bước một chậm rãi bắt đầu tìm kiếm.

"Àm!"

"A!" Tô Thi Thi không cẩn thận đá trúng cái ghế cuối giường, đau đến sắp khóc.

Do không hề phòng bị tình huống đá đến ghế gỗ, thật sự có thể đau chết người.

"Em còn có thể ngốc hơn nữa không?" Bùi Dịch lạnh giọng nói.

"Còn không phải là anh cho đem bức màn đó treo trong đây, tối đến nổi không thấy được năm ngón tay, tôi từ đầu nhìn không rõ đường..." Tô Thi Thi âm thầm nói nhỏ.

Tuy nói như thế, nhưng vẫn tiếp tục trong phòng tìm kiếm.

"Em ở yên đó, không được cử động." Bùi Dịch nhíu mày nói, chính mình ở trong phòng bắt đầu di chuyển.

Không quá vài giây, chỉ nghe truyền đến "Cạch" một tiếng vang nhỏ, phòng nháy mắt phát sáng lên.

"Anh làm sao có thể tìm được?" Tô Thi Thi chấn động không thôi, thị lực cô xem như vô cùng tốt, đúng là vừa rồi dưới loại tình huống kia cô từ đầu không thể thấy mọi vật. Nhưng Bùi Dịch lại có thể ở trong phòng hành động tự nhiên, đây cũng quá đáng sợ rồi?

Trên người cô không có mặc quần áo, vội vàng chạy đến bên giường khoác áo ngủ lên.

Bùi Dịch mặc kệ cô, nhíu mày đi đến một cái ghế trong phòng ngồi xuống, lạnh giọng nói: "Đi lấy khăn mặt lại đây."

"Khăn mặt?" Tô Thi Thi đỡ eo, thật cẩn thận đi lại vài bước, kỳ quái đánh giá Bùi Dịch.

Ngay sau đó, cô đột nhiên cả kinh, mi mắt giật một hồi liền trừng lớn, chỉ vào cái mũi Bùi Dịch: "Cái mũi anh bị sao vậy?"

Chỉ thấy Bùi Dịch hơi hơi ngẩng đầu, một tay đỡ cái mũi, trên tay tất cả đều là máu đỏ tươi.

"Chảy máu mũi rồi hả?" Tô Thi Thi hoảng sợ đứng yên tại chỗ, thật sự không nghĩ đến Bùi Dịch chảy máu mũi.

"Vẫn còn không đi?" con người Bùi Dịch trừng lớn, hận không thể trên người cô đánh hai cái.

"Không phải là bị tôi đá chứ?" Tô Thi Thi đột nhiên nghĩ đến vừa rồi cô hình như đá vào chỗ nào của Bùi Dịch, không lẽ đá trúng vào mũi anh sao?

Nhìn mũi Bùi Dịch máu không ngừng chảy ra ngoài, cô khẩn trương chạy đến toilet, cầm khăn lông ướt trở lại, thật cẩn thận bước đến bên cạnh anh, dùng giọng điệu nhẹ nhàng dỗ dành anh như dỗ một đứa trẻ nói: "Tôi trước tiên lau sạch cho anh. Sẽ không đau."

Khóe miệng Bùi Dịch không thể nhận ra có chút co rút, nhưng không phản đối.

Tô Thi Thi thấy thế, chạy nhanh qua giúp anh đem máu trên cầm cùng tay lau sạch sẽ, chỉ là mũi anh xuất huyết vẫn cực kỳ nghiêm trọng.

"Muốn hay không gọi bác sĩ đến?" Tô Thi Thi nhỏ giọng hỏi.

Bùi Dịch liếc mắt nhìn cô: "Em dám?"

Tô Thi Thi rụt cổ lại, thật cẩn thận nói: "Để chảy máu như thế này cũng không phải biện pháp tốt, hình như rất nghiêm trọng."

"Đi lấy một ít bông băng tơi, không cần kinh động bất luận người nào." Bùi Dịch đầu tựa vào lưng ghế ngồi, ngửa mặt nhìn trần nhà, cảm xúc so với vừa rồi bình tĩnh hơn rất nhiều.

Tô Thi Thi gật đầu, lập tức ra ngoài. Chẳng qua bao lâu, trên tay cầm một hộp bông băng cùng túi chườm nước đá quay lại, thật cẩn thận thay anh đắp lên.

Cô nhìn chiếc mũi đẹp, cao thẳng của anh, muốn đi lại kiểm tra nhưng không dám, trong đầu nhớ tới sáng nay nhìn thấy một tin tức, nói thầm: "Cái mũi của anh hẳn không là giả đi? Tôi hôm nay đọc được một tin tức, một nữ nghệ sĩ khi đang phỏng vấn bởi vì cảm xúc quá kích động khóc đến không kiềm chế được, dẫn đến mũi của cô ta đột nhiên gãy..."

"Tô Thi Thi, em còn dám phát ra âm thanh, tôi liền đem em cõng hết buộc ở cạnh cửa sổ!"

Bùi Dịch rớt cuộc bạo phát, tức giận trừng mắt nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái.

Nếu không phải cái này tiểu bạch nhãn lang, anh cũng đâu biến

thành bộ dạng này? Vậy mà vẫn hoài nghi anh phẫu thuật thẩm mỹ!

Tô Thi Thi lập tức đứng thẳng người, không dám nói thêm câu nào nữa.

Chẳng qua giờ phút này đứng thẳng, liền cảm thấy được phía sau rất đau, nhưng so với lúc nãy chuyển biến hình như đã tốt hơn rất nhiều.

Cô đột nhiên nhớ tới vừa rồi chính mình là vì cảm giác được có gì liếm đông liếm tây trên lưng nên cô mới tỉnh lại.

"Anh... Anh hẳn không là..." Tô Thi Thi hoảng sợ chỉ vào miệng Bùi Dịch, bộ dạng giống như gặp phải ma.

"Trong đầu em suy nghĩ cái gì?" Bùi Dịch sắc mặt tối sầm, không cần nghĩ cũng biết giờ phút này cô đang nghĩ gì.

"Chẳng lẽ không đúng?" Tô Thi Thi khi nói chuyện vẫn nhìn chăm chăm vào miệng Bùi Dịch, giống như muốn đem đầu lưỡi anh móc ra xem xét một phen. △△

Bùi Dịch mặt tối đen vô cùng, từ trên ghế đứng lên, bước đi đến trước mặt Tô Thi Thi nói: "Trêu đùa tôi lâu như thế, cũng nên nguôi giận rồi? Sao vậy, vẫn còn muốn tiếp tục?"

Tô Thi Thi sắc mặt bị kiềm hãm, biểu tình lúc nãy thu lại, ngược lại thay dáng vẻ lạnh như băng.

Ánh mắt anh không khỏi quá sắc bén rồi hả? Không sai, cô ngay từ đầu đã ra một cước kia, quả thật là vì kinh hoàng. Đúng là cô lập tức liền bình tĩnh suy nghĩ lại.

Đã trễ như thế này, có thể vào trong phòng cô trừ Bùi Dịch thì còn ai

vào đây? Một mặt cô chẳng qua là muốn trêu đùa anh, cố ý diễn xuất tới cùng, đúng là không nghĩ đến nhanh như vậy đã bị anh vạch trần rồi.

Tô Thi Thi đỡ eo, chậm rãi đi đến bên giường ngồi xuống, nghiêng người ngẩng đầu lên nhìn anh: "Không phải lái xe đi rồi sao? Trở lại để làm gì?"

Bùi Dịch khóe miệng cong lên, tay vịn túi chườm nước đá, chậm rãi hướng đến Tô Thi Thi đi tới, trong mắt quang mang lúc sáng lúc tối.

"Sao vậy? Tôi không trở lại, em ghen tị?"

Chương 48: Vạch trần

Edit: Nguyễn Thị Hải Anh"ss + Gấu

Beta: Gấu

Tô Thi Thi biến sắc, có chút xấu hổ nghiêng đầu, mím môi nói:
"Người nào ghen tị? Chẳng qua là cảm thấy được có chút tức giận mà thôi."

"Dựa vào cái gì để cho tôi đợi ở chỗ này, anh lại ở bên ngoài thông dong hưởng lạc."

"Tôi thông dong hưởng lạc?" Bùi Dịch đi đến trước mặt Tô Thi Thi, dơ tay xoa xoa cằm cô, nhìn chăm chăm mắt cô nói, "Còn nói không có ghen?"

"Buông." Tô Thi Thi hất tay anh ra, thân thể hướng bên cạnh di chuyển.

Vừa khẽ động, cô cảm nhận phía sau miệng vết thương liền vô cùng đau đớn, đau đến mặt cô đều nhanh vụn vụn rồi.

Bùi Dịch ánh mắt tối sầm lại, trầm thấp phát ra âm thanh mắng: "Ngu dốt liền chết." Sau đó anh khom lưng ở trên giường tìm tìm, ngay sau đó, trên tay cầm một tuýp thuốc mỡ.

Tô Thi Thi âm thầm đánh giá một phen, trong lòng hiểu rõ.

Vừa rồi cô cảm giác phía sau ướt át giống như là có cái gì liếm đông

liêm tây trên lưng cô, phỏng chừng là do anh giúp cô thay thuốc cao.

"Thật sự là làm khó Bùi tiên sinh, như vậy tối như vậy mà vẫn thấy rõ vết sẹo trên người tôi." Tô Thi Thi mờ ám nói

"Trên thân em có chỗ nào tôi chưa chạm qua, tôi cho dù nhắm hai mắt đều có thể biết rõ" Bùi Dịch nhàn nhạt liếc cô một cái, chỉ chỉ vị trí trước mặt mình: "Đến đây ngồi xuống."

"Không cần." Tô Thi Thi quay đầu, vẫn như cũ có chút thờ phì phì.

Bùi Dịch trực tiếp bắt được tay cô lôi kéo, đê cô đến trên giường.

Tô Thi Thi đau đớn "A" địa một tiếng, nước mắt đều trào cả ra.

Bùi Dịch mặt không chút thay đổi nhìn cô, lạnh giọng nói: "Cho dù muốn chịu khổ, em cũng không tất yếu cùng thân thể của chính mình kra chịu khổ."

"Hừ!" Tô Thi Thi hừ lạnh, nằm úp sấp ở trên giường, vùi đầu ở trong chăn, không nghĩ để ý anh.

Bùi Dịch nhìn một phen túi chườm nước đá, phát hiện cái mũi đã cầm máu, liền đem túi chườm nước đá ném, sau đó liền vặn mở thuốc mỡ đặt cái nắp đến trên giường, nhẹ nhàng vén áo ngủ của cô lên.

"Hí..." Tô Thi Thi há miệng hít một ngụm khí lạnh. Vừa rồi lôi kéo một hồi, miệng vết thương tựa hồ lại rách ra rồi.

Bùi Dịch nhìn đến phía sau lưng cô miệng vết thương thấm tơ máu, ánh mắt càng thêm tối sầm ám, có chút tự trách.

"Còn đang tại vì chuyện buổi tối mà tức giận sao?" Bùi Dịch đột nhiên hỏi.

Tô Thi Thi sững sốt một phen, hơn nữa ngày mới phản ứng kịp, anh nói là chuyện vừa rồi mẹ con bọn họ đàm luận việc kết hôn.

Cô chậm rãi lắc đầu một cái, cô mới không phải vì vậy mà tức giận.

Tuy nhiên không nghĩ muốn thừa nhận, nhưng là để cho cô càng tức giận thật sự chính là, đợi một buổi tối, anh đều không có trở về xem cô thế nào, rồi sau đó lại nhìn đến anh lái xe rời khỏi biệt thự...

Bùi Dịch ngón tay ở trên lưng cô nhẹ nhàng thoa thuốc mỡ lên miệng vết thương.

Lạnh lạnh thuốc mỡ va chạm vào miệng vết thương boils lên, chậm rãi lại có cảm giác nhột nhột.

Khó trách vừa rồi Tô Thi Thi luôn cảm giác giống như là có người đang liếm mình.

"Anh..." Tô Thi Thi trên mặt có chút nóng lên, không được tự nhiên xoay người vận động thân thể một phát.

Bùi Dịch lập tức đè lại lưng của cô, trầm giọng nói: "Không được nhúc nhích. Thuốc này rất tốt, ngày mai miệng vết thương có thể đóng vảy rồi, em nhẫn nại một phen."

Tô Thi Thi sững sốt, cô không nghi ngờ lời Bùi Dịch nói. Kẻ có tiền dùng bất cứ thứ gì đều là vô cùng tốt, như loại thuốc này cũng vậy, trước kia bà nội cô cũng vụng trộm đưa cho cô dùng qua.

Nhớ lại lúc trước, cô còn không có thoát ly Đoàn gia, cô mỗi tháng

đều phải trở về nơi này. Nhiều lần khi trở về, cô liền là ăn một trận đòn roi, mặc kệ cô làm cái gì, ông nội cô đều đã xem không vừa mắt.

Có một lần cô bị đánh thật sự là quá nghiêm trọng, bà nội cô tới đón cô, đau lòng vô cùng, lặng lẽ đi đến nhà thờ tổ trộm một loại thuốc mỡ của ông nội, loại này thuốc mỡ bôi xuống miệng vết thương đặc biệt mau lành.

Nhưng là, ông nội phát hiện rồi...

Tô Thi Thi nhắm mắt hồi tưởng lại, trước mắt tựa hồ chính là hình ảnh bà nội cô ôm cô bị ông nội dụng roi đánh.

Vì chuyện lần đó, cô triệt để đoạn tuyệt với Đoàn gia.

"Em thật ngốc." Bùi Dịch nhìn đến Tô Thi Thi nước mắt từ khóe mắt rơi xuống, động tác bôi thuốc liền dừng lại, tâm hơi hơi đau đớn một phen.

Anh đã cho người điều tra cẩn thận lý lịch của Tô Thi Thi lúc ở Đoàn gia, biết cô trước kia đã xảy ra những chuyện gì.

Anh nghiêng người nằm ở trên giường, đưa tay từ phía sau nhẹ nhàng mà ôm Tô Thi Thi, thấp giọng nói: "Tôi nói rồi, em chịu quá nhiều ủy khuất tôi đều sẽ thay em đòi lại tất cả."

"Em là người phụ nữ của tôi, do chính tôi chọn, đời này chỉ có thể gả cho tôi, nhớ kỹ chưa?"

Tô Thi Thi nước mắt càng tuông trào, cô không biết chính mình vì cái gì mà đang khóc, có lẽ là câu nói đầu tiên của anh - - em chịu quá nhiều ủy khuất tôi sẽ thay em đòi lại tất cả.

Trên cái này thế giới, trừ bỏ mẹ cô cùng bà nội, chưa từng có người nghĩ tới cô có phải hay không chịu ủy khuất. Ông nội cùng ba cô cảm thấy được cô không nên đến trên thế giới này, mẹ và chồng trước đối tốt với cô cũng chỉ là muốn lợi dụng cô thôi.

Nhưng người bá đạo như Bùi Dịch, vậy mà ôn nhu nói với cô: "Ủy khuất của em tôi sẽ thay em đòi lại".

"Nếu anh không nói tiếp câu nói kia, tôi nhất định sẽ thích anh." Tô Thi Thi ấp úng nói.

Cô thật sự không muốn đi đăng kí kết hôn. Cô đã từng hi sinh quá nhiều cho gia đình cùng với chồng trước, cho rằng cuộc sống và tình yêu của cô đã hoàn hảo, vậy mà giờ đây cô lại cảm thấy mình thật ngu ngốc.

Cô hiện tại suy nghĩ đến việc phải kết hôn liền cảm giác sợ hãi, nhất là cùng Bùi Dịch như vậy kết hôn.

"Thực xin lỗi, tôi thật sự không có cái dũng khí đó rồi." Tô Thi Thi chậm rãi nói.

Bùi Dịch yên lặng nhìn cô, bây giờ anh không có ép buộc cô: "Tôi sẽ cho em thêm thời gian suy nghĩ."

"Nhưng phải nhớ kỹ, em đời này chỉ có thể gả cho tôi, chỉ có thể là người phụ nữ của tôi, tuyệt đối không cho phép người khác động vào."

Tô Thi Thi khóe miệng giật giật, đây mới là Bùi Dịch, vừa rồi cái ôn nhu kia của anh, cũng chẳng qua chỉ là ảo giác thôi.

Bá đạo mới đúng tính cách của anh. Người phụ nữ của anh, cho dù

là anh không chiếm được, cũng không có khả năng để cho những người khác đạt được.

"Dù sao tôi cũng không nghĩ tới tìm người khác." Tô Thi Thi ở trong lòng không phục nói.

Bùi Dịch đứng dậy đi toilet rửa tay, khi trở về nhìn đến Tô Thi Thi cực kỳ ngoan ngoãn ngủ ở trên giường.

Dưới tầm mắt anh dời đi, nhìn đến tấm thảm màu xám trên mặt đất có mấy chỗ dính vết máu.

Nhớ tới Tô Thi Thi vừa rồi cho chính mình một cái đập, còn cố tình trêu đùa anh, sắc mặt của anh trầm xuống, vài bước đi đến bên giường, lạnh giọng nói: "Xuống dưới, em đêm nay không được ngủ trên giường."

Dám trêu chọc anh, lại vẫn ngủ yên lành như vậy? Bùi Dịch nhìn sao vẫn thấy chướng mắt.

"Anh có phải quá ngây thơ rồi hả?" Tô Thi Thi đứng lên trừng anh.

Lập tức hai mắt cô nhú lại, để cho cô ngủ trên mặt đất đúng không?

Tô Thi Thi đứng lên, kéo tay áo, đem trên giường chặn gối toàn bộ đều đã kéo xuống mặt đất, rồi mới chính mình ngồi trên chăn, chỉ chỉ chỗ trống trên giường nói: "Bùi tiên sinh đi ngủ đi, ngủ ngon."

Cô nói xong xoay người nằm xuống, dùng chăn đem chính mình bao quấn lại thật chặt.

Bùi Dịch sững sờ nhìn cô, anh có phải hay không quá cứng chiều cô, thế cho nên để cho cô vô pháp vô thiên rồi hả?

"A! Bùi Dịch, anh muốn làm gì? Thả tôi xuống!" Tô Thi Thi còn đang đắc chí, bỗng nhiên cảm giác chính mình bay lên trời, người này vậy mà đem cô cả người và chăn đều đã bế lên.

"Đau! Anh chạm tới vết thương của tôi rồi! Chết tiệt, nhanh thả tôi xuống!"

Bùi Dịch cắn răng nói: "Em còn dám nói tôi liền đánh em cho hôn mê trôi ở trên giường!"

"Anh la tên vô lại!" Tô Thi Thi tức điên, cô cứ như vậy bị Bùi Dịch quấn ở trong chăn, giống con nhộng, khốn khổ ở trên giường ngủ một đêm.

Đợi cho ngày hôm sau thức dậy, Bùi Dịch đã rời giường đi làm rồi.

Thân thể cô giãn ra chút ít, phát hiện miệng vết thương đã tốt hơn phân nửa, không còn chạm vào mà đau rồi., o

"Tô tiểu thư, cô đã thức dậy?" Tô Thi Thi mới ra cửa, canh giữ ở cửa Tiểu Ưu lập tức hướng tới cô chào một tiếng, quan tâm hỏi, "Miệng vết thương còn đau không ạ? Tiên sinh buổi sáng dậy nói cô vẫn còn đau, khiến cho tôi lo quá phải đi mua thuốc về cho cô."

Tô Thi Thi trong lòng ấm áp, cười nói: "Đã không có việc gì rồi. Đi thôi, tôi đói bụng, đi ăn bữa sáng."

"Cái này... Nếu không tôi đem bữa sáng lên phòng cho cô?" Tiểu Ưu thật cẩn thận nói.

Tô Thi Thi sững sốt: "Có phải có việc gì không?"

"Cái này..." Tiểu Ưu có chút lo lắng nhìn một chút dưới lầu, nhỏ giọng nói, "Đại tiểu thư dưới lầu."

"Đoàn Ngọc Tường?" Tô Thi Thi theo bản năng nhíu mày, hỏi: "Cô ta tới tìm tôi làm cái gì?"

"Cô..." Tiểu Ưu vội vàng dậm dậm chân nói. "Nếu ko để tôi đi gọi quản giả nói tiên sinh 1 tiếng, đại tiểu thư cô ta mà nói sẽ lôi cô đi qua nhà lớn thỉnh an lão gia."

Chương 49: Thịnh an

Edit: Hương Cyndi

Thịnh an Đoàn Kế Hùng sao?

Tô Thi Thi áp chế lửa giận trong lòng, khoát tay một cái, nói với Tiểu Ưu: "Tôi biết rồi, cô xuống trước đi."

Đoàn gia thật đúng là trăm năm như một, ngày trước còn để lại tập tục, bây giờ vẫn theo thế mà làm.

Con cháu ở trong trang viên, buổi sáng hàng ngày đều phải đến thịnh an lão gia. Chẳng qua trước kia buổi tối ngủ không ngon, bây giờ buổi sáng còn phải đi thịnh an nên không thể tinh táo, thường vẫn khoảng tầm bảy giờ.

Tô Thi Thi nhìn đồng hồ đeo tay, còn 10 phút nữa là đến bảy giờ rồi.

Đoàn Ngọc Tường...

Tô Thi Thi thoáng suy nghĩ một chút, ngày hôm qua, ngay từ đầu Đoàn Ngọc Tường đã giúp cô.

Năm năm không gặp, cô ta trở nên tốt bụng vậy sao?

Tô Thi Thi nhíu mày, có thể cô chưa quên Đoàn Ngọc Tường của trước kia, tuy không giúp Đoàn Ngọc Lộ ức hiếp cô, nhưng cũng vì từ trước tới nay cô ta không xuất hiện, càng không cần phải nói tốt giúp cô.

Vẫn cẩn thận thì tốt hơn.

Lúc Tô Thi Thi đi xuống, Đoàn Ngọc Tường đang ngồi trên ghế sofa.

Đoàn Ngọc Tường vừa thấy cô, lập tức từ trên ghế sofa đứng lên, bước nhanh tới, ân cần hỏi han cô: "Vết thương đã đỡ hơn chút nào chưa?"

Tô Thi Thi bình tĩnh gật đầu: "Chuyện hôm qua cảm ơn cô."

Đoàn Ngọc Tường cười, lắc đầu: "Không có gì, cô không bị thương nặng là được rồi. Hôm qua ông nội rất tức giận, hôm nay tôi tới... là muốn cô cùng đi đến nhà chính thỉnh an. Nói thế nào thì cô cũng là con cháu của Đoàn gia, hổ dữ không ăn thịt con, hôm qua chỉ là ông nội đang bức bối, thật ra sẽ không đối xử với cô như vậy đâu."

Hổ dữ không ăn thịt con? Tô Thi Thi rất muốn cười.

Nếu không phải mạng cô lớn thì cô đã sớm chết trong trang viên của Đoàn gia không biết bao nhiêu lần rồi? Cô tin rằng ai cũng có lúc hổ dữ không ăn thịt con, nhưng loại chuyện này tuyệt đối sẽ không xảy ra với ông nội và cha cô!

Bọn họ đều hận không thể để cô chết!

Từ khi còn nhỏ, cô đã được ông bà ngoại yêu quý, mà thời gian Đoàn gia gặp nguy cơ lúc trước, cũng là do mẹ cô và gia đình bên ngoại đã giúp đỡ Đoàn gia vượt qua khó khăn.

Cha con Đoàn gia không biết ơn lòng tốt của người khác, bọn họ chỉ chịu khuất phục trong quãng thời gian đó, còn hận lúc trước không thể tiêu diệt hết tất cả mọi người.

"Thi Thi, cô với tôi cùng đi thỉnh an, được không?" Đoàn Ngọc Tường dịu dàng nói.

Tô Thi Thi lui về sau một bước, nhàn nhạt nói: "Tôi không đi đâu, tránh để Đoàn lão gia lại nổi cáu."

"Sao vậy? Tôi đã thuyết phục ông nội rồi, bây giờ ông nội đang chờ cô đó." Đoàn Ngọc Tường an ủi: "Cô yên tâm đi, có tôi ở đây nhất định sẽ không để cô xảy ra chuyện gì đâu."

Tô Thi Thi âm thầm xiết chặt nắm đấm. Đoàn Ngọc Tường đến đã có chuẩn bị từ đầu, cũng sớm đã thông báo cho người bên kia rồi mới đến nói với cô, sợ cô không đến sao?

Dường như nhìn thấu được suy nghĩ của Tô Thi Thi, Đoàn Ngọc Tường thành thật khuyên nhủ: "Cô không cần nghĩ nhiều, tất cả cũng là vì tôi muốn giúp cô. Dù sao đây cũng là Đoàn gia, cô muốn sống được ở đây, trước hết phải qua cửa của ông nội đã, không phải sao? Cô cần gì phải tự mình gây khó dễ chứ?"

"Không cần, việc tôi ở đây cũng không phải chủ ý của bản thân tôi, nếu như Bùi Dịch đồng ý, tôi sẽ lập tức rời khỏi nơi này." Tô Thi Thi không hề nghĩ ngợi liền cự tuyệt.

Để cô đi thỉnh an Đoàn Kế Hùng, cô còn có thể sống mà trở về sao?

"Thôi, được rồi, tôi sẽ giúp cô nói với ông nội một tiếng, cô cũng đừng tức giận." Đoàn Ngọc Tường tựa như cực kỳ bất đắc dĩ thờ dài, xoay người đi ra ngoài.

Tô Thi Thi nhàn nhạt nhìn chăm chú vào hướng cô ta rời khỏi, trong lòng dâng lên một cỗ chua xót.

Các cô đều là con cháu của Đoàn gia, lại phân biệt đối xử như vậy. Chắc rằng Đoàn Ngọc Tường là cháu gái được Đoàn gia cưng chiều nhất.

Nhưng tất cả đều đã không còn liên quan gì đến cô.

Tô Thi Thi đi đến phòng ăn bắt đầu ăn sáng, người là sắt cơm là thép, ăn no mới có sức.

Mới ăn được nửa bữa sáng, cô nhận được điện thoại của công ty Tiệp Khắc, nói rằng cô đã thông qua phỏng vấn, hôm nay cô có thể đi làm luôn.

Nhiều ngày như thế, cuối cùng đã có tin tốt rồi. Tô Thi Thi liền kích động, ngay cả bữa sáng còn chưa ăn xong, đã vội vàng đi thu xếp, lựa chọn quần áo chuẩn bị đi làm.

Bên kia, Đoàn Ngọc Tường đang chuẩn bị rời khỏi biệt thự, lại gặp Phương Thanh Hoa đứng sẵn ngoài cửa.

"Tường Tường, sao con lại đến tìm cô ta vậy? Ông nội con đã không thích cô ta như thế, con cần gì phải tiếp xúc với cô ta. Mẹ cũng đã nói với con, cô ta hại em gái con lắm lắm, người phụ nữ này tuyệt đối không hề đơn giản." Phương Thanh Hoa vừa thấy Đoàn Ngọc Tường đến liền sốt ruột nói.

Đoàn Ngọc Tường vỗ vỗ vào tay Phương Thanh Hoa, cười nói: "Mẹ, mẹ không cần lo lắng, con tự biết chừng mực. Mẹ cũng thấy đấy, bây giờ quan hệ giữa cô ta và ông nội căng thẳng như vậy, tâm tình của ông nội không được tốt, mọi người cũng đều không dễ chịu."

"Nói sao thì bây giờ cô ta cũng là người của Bùi Dịch, trên danh

nghĩa mà nói, con còn phải kêu cô ta một tiếng thím nhỏ, quan hệ với cô ta cũng cần phải tốt một chút."

"Bây giờ cô ta còn chưa gả cho Bùi Dịch đâu!" Sắc mặt Phương Thanh Hoa trầm xuống. Bà không hiểu con gái lớn thông minh như vậy, bây giờ sao lại cứ muốn cùng ôn thần Tô Thi Thi kia ở chung một chỗ.

Nhưng thấy dáng vẻ tự tin của con gái, bà cũng không biết nói sao, đành phải nhắc nhở cô chú ý một điểm, rồi mới chuyển đề tài nói:

"Hôm qua em gái con bị mẹ con Hà gia mang về, cũng không biết tình hình sao rồi. Tối qua đợi ở nhà chính con không về, mẹ cũng không muốn quấy rầy con. Bây giờ nói gì cũng vô ích, nhìn tình hình này xem."

"Ngọc Lộ về Hà gia ư?" Đoàn Ngọc Tường hơi nhíu đôi lông mày thanh tú, khó trách hôm qua cô không thấy em gái đâu.

"Không gọi điện thoại cho con bé sao? Kêu nó trở về."

Phương Thanh Hoa thở dài, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói:

"Mẹ đã sớm gọi rồi, nhưng nha đầu kia nói rằng không muốn về, gọi lại thì con bé đã tắt máy. Mẹ cũng rất hi vọng thế, vẫn cảm thấy không yên tâm, con nhất định phải mau chạy qua đó xem, lờ như cha bọn con biết..."

"Con biết rồi, hôm nay con muốn đến công ty một chuyến, tan tầm lúc chạng vạng sẽ qua xem một chút." Đoàn Ngọc Tường cắt ngang lời Phương Thanh Hoa.

Nơi này nhiều người lắm miệng, có một số chuyện tự mình biết là được rồi, không cần phải nói ra.

Phương Thanh Hoa hiểu ý, lại dặn dò cô một lần nữa, rồi mới xoay người trở về biệt thự.

Đoàn Ngọc Tường nhìn bóng lưng mẹ mình xoay người về nhà, âm thầm nhíu nhíu mày.

"Ngọc Lộ ngu ngốc này, thật biết gây chuyện cho mình mà." Cô cắn giận mắng một câu trong lòng.

Sao cô ta không nghĩ tới em gái sẽ đại dột đi cướp chồng của Tô Thi Thi chứ, hơn nữa chuyện này cũng không phải là không có khả năng. Nếu để lão gia biết chuyện, Đoàn gia có thể sẽ rung chuyển đất trời.

Đến lúc đó địa vị của ba mẹ con cô ở Đoàn gia chắc chắn sẽ sụp đổ!

Lúc Tô Thi Thi ra ngoài cửa, phát hiện ra Đoàn Ngọc Tường vậy mà vẫn còn đứng ở cửa biệt thự. Ánh mắt cô tối sầm, xoay người ngồi vào trong xe.

Trước đây người tài xế này lái xe riêng của Bùi Dịch, bây giờ Tô Thi Thi ở đây, liền đem tài xế này giao cho cô.

Đợi cho Tô Thi Thi ngồi vào trong xe, tài xế hơi nghiêng đầu, nói với Tô Thi Thi ngồi sau: "Xin Tô tiểu thư thắt chặt dây an toàn."

Ánh mắt Tô Thi Thi lộ ra tia kinh ngạc, trong đầu như có hào quang chợt lóe, nhanh đến nỗi cô cũng không kịp bắt lấy. Nhưng cô vẫn rất nhanh thắt dây an toàn vào người.

Ngay sau đó, tài xế liền khởi động xe, lập tức đạp mạnh xuống chân ga. Mới bắt đầu thôi mà xe đã chạy rất nhanh, chẳng tới vài giây đã vèo một cái chạy thẳng ra ngoài.

"Két- -" chỉ nghe thấy một tiếng phanh xe chói tai, cùng với tiếng thét chói tai của Đoàn Ngọc Tường.

Người Tô Thi Thi văng mạnh về phía trước, may mà có dây an toàn giữ lại, không đến mức bay thẳng ra ngoài.

Mà chiếc xe có tốc độ kỳ lạ này đang dừng lại ngay trước mặt Đoàn Ngọc Tường, đầu xe khoảng cách người cô ta chưa tới 20 centimeter.

Đoàn Ngọc Tường bị dọa đến ngây người, sắc mặt trắng bệch nhìn chiếc xe đột nhiên xuất hiện trước mặt mình, ngón tay run rẩy, một câu cũng nói không nên lời.

Tô Thi Thi ngẩng đầu nhìn lên, thiếu chút nữa cười thành tiếng.

Người tài xế này cũng thật đáng yêu đi!

Đoán rằng đời này Đoàn Ngọc Tường cũng chưa bao giờ phải hoảng sợ như vậy.

"Ông... Ông là..." Vài giây sau Đoàn Ngọc Tường mới kịp phản ứng lại, người tài xế này không phải là tài xế riêng của Bùi Dịch sao?

Theo bản năng cô ta nhìn về chỗ ngồi phía sau xe, rõ ràng vừa rồi nghe nói Bùi Dịch đã rời khỏi biệt thự, sao vẫn còn ở trong biệt thự chứ?

Nhưng ngay sau đó, cô nhìn thấy người ngồi ghế sau là Tô Thi Thi, khuôn mặt hờ hững thiếu chút nữa thì nứt nẻ.

"A, tài xế, xảy ra chuyện gì rồi ư? Sao vậy đột nhiên dừng lại vậy?"

Tô Thi Thi ngồi phía sau rất phối hợp mà hỏi han.

Tài xế nhàn nhạt nói: "Xảy ra chút ngoài ý muốn ạ, Tô tiểu thư, cô không sao chứ?"

"Không sao không sao, mau đi thôi, tôi bị muộn làm rồi đấy." Tô Thi Thi lập tức nói, sau đó cúi đầu bắt đầu lấy điện thoại ra chơi.

Tài xế lập tức khởi động xe.

Nghe thấy tiếng gầm rú, Đoàn Ngọc Tường sợ tới mức nhanh chóng lui qua một bên.

Thời điểm xe lướt qua người, Đoàn Ngọc Tường cố ý nhìn về phía sau một chút. Chỉ thấy Tô Thi Thi đang cúi đầu, hoàn toàn không phát hiện ra bộ dạng của cô.

"Chẳng lẽ là mình suy nghĩ quá nhiều sao?" Đoàn Ngọc Tường nhíu mày, vừa rồi thiếu chút nữa là cô bị xe đâm vào rồi.

Nhưng nghĩ lại, tài xế của Bùi Dịch lái xe dường như đều ngang ngược như vậy. Trước kia có người nhìn thấy xe Bùi Dịch tiến vào mà không tránh ra, suýt nữa đã bị vị tài xế này đâm phải.

"Nhất định là do mình nghĩ nhiều rồi." Đoàn Ngọc Tường lắc đầu, thấy thời gian cũng sắp tới, xoay người vào biệt thự nhà mình, định thay quần áo rồi mới tới công ty.

Chương 50: Xây dựng Tiệp Khắc

Edit: Hương Cyndi

Công ty xây dựng Tiệp Khắc là một công ty xây dựng đứng đầu toàn quốc. Bầu không khí làm việc ở đây khác hẳn so với những công ty khác, vừa căng thẳng hơn nhưng cũng rất hài hòa.

Tô Thi Thi do trợ lý nhân sự tiếp nhận, theo chương trình là đi tham quan cơ quan trước rồi mới làm việc.

Chẳng trách nhiều người lại vất óc cũng muốn đến đây làm việc như vậy, trước mắt Tô Thi Thi là hệ thống trang thiết bị làm việc của khách sạn cấp độ năm sao, thật không khỏi khen ngợi.

Nơi này quản lý cực kỳ có nhân tính, nhân viên được tuyển vào đều là nhân viên tinh anh, trả công cho bọn họ càng cao thì càng tích cực làm việc, càng nhận được thêm nhiều quyền lợi.

Phòng trà, phòng nghỉ, thư viện, phòng tập thể thao, tòa cao ốc này có hai mươi tầng làm việc đều rất hiện đại, đầy đủ tiện nghi.

"Tô tiểu thư, sau này đây sẽ là nơi làm việc của cô ở bộ phận thiết kế. Bây giờ tôi sẽ đưa cô đi gặp cấp trên Ôn Ngọc của cô. Cô ấy là nhà thiết kế số một của chúng tôi, sau này cô sẽ là trợ lý của cô ấy." Trợ lý nhân sự nói xong liền đẩy một cánh cửa thủy tinh ra.

Tô Thi Thi ngẩng đầu nhìn, chỉ cảm thấy trước mắt sáng lên.

Đây là một gian phòng làm việc rộng hơn trăm m² được thủy tinh bao quanh, bên trong tổng cộng có mười gian làm việc, mỗi gian đều được ngăn cách bởi thủy tinh, trong suốt mà rộng rãi, gọn gàng mà sạch sẽ.

Trợ lý nhân sự chỉ vào chỗ trống gần cửa sổ nhất, nói với cô: "Kia là chỗ làm việc của cô."

Tô Thi Thi gật đầu một cái, rồi theo cô ta vào trong.

Đây là một căn phòng dùng ba tấm thủy tinh mờ quây lại thành một phòng làm việc khép kín, nơi mà sau này Tô Thi Thi sẽ cùng cấp trên làm việc với nhau.

"Ôn tiểu thư, vị này chính là Tô tiểu thư, vì cô mà công ty mới tuyển trợ lý. Tô tiểu thư, vị này là Ôn tiểu thư, các cô làm quen với nhau một chút, tôi về trước đây." Trợ lý nhân sự dẫn người tới rồi rời đi.

"Cô chính là Tô Thi Thi sao?" Ôn Ngọc mở to đôi mắt, tò mò đánh giá Tô Thi Thi.

Đôi mắt của cô ấy thật trong suốt, giống như một đứa trẻ chưa hiểu sự đời.

Lần đầu tiên Tô Thi Thi nhìn thấy cô ấy, liền thích vị sếp không lớn hơn cô đến vài tuổi này.

"Xin chào, tôi tên là Tô Thi Thi, rất vui khi được làm trợ lý của cô." Tô Thi Thi duỗi tay ra nói.

Ôn Ngọc thật không ngờ Tô Thi Thi sẽ bắt tay với mình, liền đỏ mặt, có chút xấu hổ vội vàng vươn tay ra, nắm lấy tay cô.

Lần này đến lượt Tô Thi Thi ngây ngẩn cả người, phản ứng của Ôn Ngọc cũng thật đáng yêu đi.

"Thật ra thì tôi là một người không giỏi nói chuyện, dù sao ở đây cô nghe lời là tốt rồi, có yêu cầu sinh hoạt gì, tôi sẽ nói với cô." Ôn Ngọc có chút xấu hổ nói.

Tô Thi Thi gật đầu, trong lòng cảm thấy may mắn không thôi, cấp trên của cô có tính tình không tệ.

"Đây là những văn kiện trong thời gian gần đây của bộ phận chúng ta, trước hết cô làm quen một chút, không hiểu gì có thể đến hỏi tôi." Ôn Ngọc đem một xấp tài liệu giao cho Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi nhận lấy xấp tài liệu nặng nề, sửng sốt một chút. Cô nhìn một tài liệu trên cùng, thời gian soạn là ngay ngày hôm qua, chắc hẳn vẫn là tài liệu cần bàn bạc.

Vị Ôn tiểu thư này thật đúng là không có so đo tính toán gì, cứ vậy mà giao hết tất cả tài liệu cho cô.

Đối với sự tín nhiệm của cô ấy, Tô Thi Thi mỉm cười đáp lại, gật đầu rồi nói: "Được, tôi sẽ cố gắng xem hết, Ôn tiểu thư có chuyện gì thì cứ kêu tôi."

"Cô kêu tôi là Ngọc là được rồi." Ôn Ngọc ngại ngùng cười cười, đáng yêu mà khoát tay với Tô Thi Thi, chờ cô đi rồi mới trở về chỗ ngồi của mình.

Tô Thi Thi đóng cửa lại, khước miệng nhin không được cong lên. Xem ra vận may bây giờ thật không tồi, Ôn Ngọc là người rất dễ gần gũi.

Cô tình nguyện cùng người đơn thuần ở chung một chỗ, cũng không

muốn gặp phải một cấp trên thông minh, khôn khéo.

Dự định sau khi xem xong cũng sẽ mệt chết đi, Tô Thi Thi nghĩ vậy, bất đắc dĩ lắc đầu.

Tuy cô làm việc tại chức chỉ có một năm ngắn ngủi, nhưng cũng hiểu rằng nhiều người thì lảm chuyện, cô cực kỳ quen thuộc.

Ngày đầu tiên cũng không có quá nhiều công việc, Tô Thi Thi chỉ cần làm quen với tài liệu là được, nhưng lúc ăn cơm trưa, Tô Thi Thi lại nghe được một tin tức làm cô cực kỳ đau đầu.

"Cô nói là tổng giám đốc bộ phận thiết kế của chúng ta kêu Đoàn Ngọc Tường sao, Đoàn Ngọc Tường đó chính là người của Đoàn gia à?"

Tô Thi Thi cho rằng bản thân mình nghe lầm rồi.

Ôn Ngọc vô tội liền gật đầu, lần nữa khẳng định nói: "Đúng vậy, thì sao chứ?"

Tô Thi Thi yên lặng lắc đầu, trong lòng lại ai oán.

Phụ nữ của Đoàn gia không đến Đoàn thị làm, chạy đến công ty Tiếp Khắc làm gì?

Hơn nữa còn là lãnh đạo trực tiếp của cô, Tô Thi Thi có dự cảm cuộc sống của cô sau này ở đây sẽ cực kỳ đặc sắc.

Mà lúc này, trong văn phòng của tổng giám đốc trên tầng 20, Bùi Dịch đang xem báo cáo tài vụ.

"Cốc cốc cốc." Cửa bị gõ nhẹ ba tiếng.

Bùi Dịch dừng động tác lại một chút, nhàn nhạt mở miệng: "Vào đi."

Thư ký Vương đẩy cửa đi vào, cẩn thận quan sát Bùi Dịch, nhẹ giọng nói: "Bùi tiên sinh, tổng giám đốc bộ phận thiết kế yêu cầu được trực tiếp gặp mặt nói chuyện với ngài."

"A...?" Bùi Dịch buông báo cáo tài vụ xuống, ánh mắt nhàn nhạt lướt qua thư ký Vương, giọng nói lạnh lùng: "Đoàn Ngọc Tường sao?"

Thư ký Vương chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh trên đầu đang chảy ròng ròng, kiên trì gật đầu: "Là Đoàn tiểu thư ạ."

"Phải không?"

Bùi Dịch nói xong một câu, rồi tiếp tục cúi đầu cầm báo cáo tài vụ lên xem, dường như đã quên mất chuyện này.

Thư ký Vương kinh hồn bạt vía đứng im tại chỗ, đi cũng không được, nói chuyện cũng không xong, trong lòng cảm thấy vị đại tiểu thư của Đoàn gia có chút kỳ lạ.

Cũng không biết cô ta nghĩ sao nữa, luôn viện đủ mọi lý do để gặp được tổng giám đốc.

"Hôm nay cô ta lại lấy cớ gì?" Bùi Dịch đột nhiên hỏi.

Thư ký Vương lập tức trả lời: "Muốn cùng ngài thảo luận một chút về dự án xây dựng hồ sâu."

"Xây dựng hồ sao?" Bùi Dịch cong khóe miệng, trong mắt hiện lên sự lạnh lẽo, nhàn nhạt nói: "Lý do không tồi."

Ngay lập tức, giọng nói của anh lạnh lùng hẳn, mặt không đổi sắc nói: "Nói với cô ta, nếu việc này cũng không giải quyết được, thì để cô ta rời đi, công ty Tiệp Khắc không nuôi người vô dụng."

"Vâng!" Thư ký Vương lau mồ hôi lạnh, lập tức lui ra ngoài.

Từ khi công ty Tiệp Khắc thành lập đến nay thư ký Vương đã đi theo Bùi Dịch, ngoài mấy người thân cận, chẳng ai biết tổng giám đốc công ty Tiệp Khắc này là Bùi Dịch.

Bên ngoài cũng không biết Bùi Dịch có quan hệ chính xác gì với Đoàn gia, chỉ biết rằng Bùi Dịch có quan hệ với Đoàn gia.

Hiện giờ Bùi Dịch chẳng những là trùm khách sạn, Bắc Kinh có hai khách sạn lớn nhất cũng là của Bùi Dịch.

Người này dựa vào thực lực của bản thân mà xây dựng sự nghiệp bằng hai bàn tay trắng, quả là một người trẻ tuổi đầy tài năng, từ trước đến nay xã hội thượng lưu đều thích lôi kéo những người trẻ tuổi như thế.

Thật không biết lúc trước Đoàn đại tiểu thư tới xin việc, sao Bùi tiên sinh lại nhận cô ta nữa. Thư ký Vương bất đắc dĩ lắc đầu, từ trước đến nay tâm tư Bùi Dịch vẫn luôn kỳ quái, cho tới bây giờ anh ta vẫn không thể hiểu nổi anh.

Trong văn phòng tổng giám đốc, Bùi Dịch bỏ báo cáo tài vụ qua một bên, ngón tay khẽ gõ lên mặt bàn. Thoáng suy nghĩ, bấm điện thoại nội bộ, gọi một trợ lý thư ký vào.

"Báo cáo tình hình của Tô tiểu thư." Bùi Dịch nhàn nhạt nói.

Trợ lý thư ký thoáng sửng sốt, sự kinh ngạc trong mắt không hề che

dấu chút nào. Lúc trước, cô có nhận được thông báo rằng sau này nhiệm vụ duy nhất của cô là âm thầm theo dõi hành động của vị Tô tiểu thư mới tới ở bộ phận thiết kế.

Cô còn tưởng là tổng giám đốc nói đùa, không nghĩ lại là thật.

May là cô cũng không lười biếng, lập tức báo cáo sơ qua tình hình của Tô Thi Thi.

Bùi Dịch nhíu mày: "Rất nhiều công việc nhiệm vụ?"

Trợ lý thư ký lập tức gật đầu: "Đúng vậy, buổi sáng Tô tiểu thư gần như là không rảnh, chỉ cần xem bản tài liệu là được. Nhưng đến chiều, hai bộ phận đều biết một bộ phận có trợ lý mới tới, đều đem công việc chưa hoàn thành của mình nhét hết vào tay cô ấy. Một bộ phận... Bộ phận của Ôn tiểu thư tán dóc tương đối nhiều..."

Giọng nói của trợ lý thư ký càng ngày càng nhỏ, cô cảm thấy Bùi Dịch đã trầm mặt xuống.

Cũng không biết vị kia Tô tiểu thư kia là người như thế nào, mà để tổng giám đốc phải quan tâm như vậy. Cô là trợ lý của thư ký Vương, là một trong số rất ít người ở công ty biết tổng giám đốc là ai.

"Tốt, cô có thể ra ngoài rồi, tiếp tục âm thầm theo dõi, đừng để cô ấy biết." Bùi Dịch sắc mặt âm trầm nói.

Trợ lý thư ký vội vàng lui ra ngoài.

"Tự rèn luyện bản thân cũng tốt." Bùi Dịch nhíu mày suy nghĩ, vẫn là không nhúng tay can thiệp. 8.8. \$.

Anh biết tính tình của Tô Thi Thi, con mèo hoang nhỏ có móng vuốt

cực kỳ sắc bén, động một tí là đùa giỡn với tính tình của anh, cho nên Tô Thi Thi vào công ty có xảy ra chuyện gì anh cũng đều không nhúng tay vào. Chức vụ này cũng là do bộ phận quản lý nhân sự sắp xếp, chỉ là không nghĩ tới, vậy mà lại sắp xếp cho cô một cấp trên vô dụng.

Nghĩ tới đây, Bùi Dịch liền cầm lấy điện thoại di động, bấm số điện thoại của Tô Thi Thi.

Tầng 15, trong bộ phận thiết kế, Tô Thi Thi đang bận rộn đến nổi sứt đầu mẻ trán, điện thoại di động đột nhiên rung lên.

"Bùi Dịch?" Tô Thi Thi nhíu mày, cô bận rộn như vậy, nào có rảnh mà nhận điện thoại của anh ta chứ? Không hề nghĩ ngợi liền cúp điện thoại luôn.

Trong văn phòng tổng giám đốc, Bùi Dịch nhìn đến cô gái nhỏ dám cúp điện thoại của anh, đen mặt lại, lặng lẽ gõ một hàng chữ rồi gửi đi.

"Buổi tối tôi chờ đấy."

Tô Thi Thi nhìn qua nội dung tin nhắn, mặt liền đỏ lên.

Chương 51: Nhiệt tình tương mời

Edit: Tiểu Mẫn

Beta:

"Rất cục cựa tan ca rồi."

Tô Thi Thi thu gom phần văn kiện cuối cùng, cẩn thận kiểm tra lại một lần, xác định hôm nay mọi việc đều đã làm xong mới đỡ thắt lưng từ trên chỗ ngồi mà đứng lên.

Cả một buổi chiều bận rộn đến cả một ngụm nước cũng chưa uống được, tốc độ của công việc này quả thật có điểm làm cho người ta mệt mỏi.

"Thi Thi, tôi có thể thương lượng một chuyện với cô hay không?" Phó trợ lí tổ thiết kế Khúc Hồng Mai chấp tay sau lưng đi tới, trên mặt mang đầy ý cười.

Tô Thi Thi không biểu hiện gì, trên tay vẫn luôn tay dọn dẹp văn kiện như cũ.

Khúc Hồng Mai nói: "Tôi tan ca còn có việc muốn đi làm một chút, phần tư liệu trên tay tôi còn chưa có chỉnh lý xong, cô có thể hay không..."

"Hồng Mai, cô còn chưa có xong việc à? Vậy cô nên cố lên.... Tôi còn có chuyện phải đi trước rồi." Tô Thi Thi nói xong liền xách túi ở trên

ghế lên, nở một nụ cười ngọt ngào với Khúc Hồng Mai, thoải mái hướng về phía cửa văn phòng mà đi đến.

Khúc Hồng Mai trừng mắt đứng tại chỗ, một hồi lâu mới phản ứng kịp, chỉ vào bóng lưng Tô Thi Thi, tức giận đến mặt mũi trắng bệch.

Chết tiệt, cô gái này dám đem lời của cô ta đổ ngoài tai! Cô thật sự còn muốn cho Tô Thi Thi một bài học, để cho cô thêm một việc, không nghĩ tới chuyện cô có thể trốn đi như vậy.

" Cô nghĩ phòng thiết kế sẽ dễ cho cô sống yên ổn như vậy sao, chờ coi!" Khúc Hồng Mai trừng mắt liếc nhìn Tô Thi Thi rồi chuyển sang hướng khác, xoay người đi trở về chỗ ngồi của mình, ném văn kiện xuống, xách túi lên rồi cũng đi theo ra ngoài.

Tư liệu không sửa lại cũng không sao, chẳng qua là lấy một cái có mà thôi, mỗi lần có người mới đến, những thứ này bọn họ đều làm như vậy.

Tô Thi Thi bên này đang đứng chờ thang máy, vừa nghĩ sau khi trở về sẽ tránh Bùi Dịch như thế nào, vừa tiến vào thang máy.

Cô còn không có ngẩng đầu, phía trước đột nhiên truyền tới một thanh âm vui vẻ.

"Thi Thi?"

Tô Thi Thi nghe thanh âm như thế, trong lòng nặng nề trầm xuống, cho rằng chính mình nghe lầm rồi. Đúng là ngẩng đầu, phát hiện người đứng phía trước không phải là Đoàn Ngọc Tường sao?

"Thật đúng là cô." Tô Thi Thi yên lặng thờ dài, không biết cùng Đoàn Ngọc Tường làm chung công ty là chuyện tốt hay chuyện xấu.

"Thi Thi cũng đã tan ca sao?" Đoàn Ngọc Tường cực kỳ thân thiết khi đã ngoài ý muốn nhìn thấy Tô Thi Thi, thậm chí đi đến gần Tô Thi Thi đặt tay lên vai cô, trên mặt cười khanh khách.

Bên cạnh cô ta còn có vài người làm chung công ty đứng đó, nhìn thấy hai người thân mật như vậy, cả đám đều tò mò đánh giá Tô Thi Thi, không biết người này địa vị như thế nào đây.

Tô Thi Thi cực kỳ không thích cô ta đụng chạm, giả vờ cầm điện thoại trong túi, nhân cơ hội một bước đã tránh được Đoàn Ngọc Tường chạm vào tay mình.

Làm chung một công ty, cô cũng không muốn làm mất mặt vị tổng giám đốc thiết kế này, gật đầu nói: "Mới vừa tan ca, thật khéo lại gặp tổng giám đốc."

"Kêu tên của tôi là được." Đoàn Ngọc Tường hoàn toàn coi Tô Thi Thi là chị em một nhà, làm cho Tô Thi Thi thoáng nhịu mày.

Cô tuy cùng Đoàn Ngọc Tường không có mâu thuẫn gì, nhưng do từ trước tới giờ cũng không có thân mật như vậy, bất thành linh nhiệt tình làm cho cô có chút không tiêu hóa được.

Vừa lúc này thang máy đến chỗ, Tô Thi Thi nhìn Đoàn Ngọc Tường gật đầu sau đó bước nhanh đi ra khỏi thang máy.

Nào biết được Đoàn Ngọc Tường đuổi theo phía sau: "Thi Thi, chờ một chút, kiếm một chỗ nói chuyện có được hay không?"

Tô Thi Thi nhịu mày, trong lòng không nghĩ là muốn nhưng lại không thể không đi chậm lại, suy nghĩ một lúc liền nhìn cô ta nói: "Có chuyện gì sao?"

Đoàn Ngọc Tường muốn nói gì đó lại thôi, nán lại nhìn xung quanh thì các đồng nghiệp đều đã đi hết, cô ta mới đi đến gần Tô Thi Thi, nhỏ giọng nói: "Cô có biết Hà bá mẫu thích cái gì không?"

"Cái gì?" Tô Thi Thi cho rằng chính mình nghe lầm, "Phú Tuyết Trân?"

Đoàn Ngọc Tường gật gật đầu, có chút xấu hổ nói: "Ngọc Lộ đến nhà họ Hà hai ngày, đến bây giờ còn không có trở về. Mẹ tôi vẫn rất lo lắng, đã nghĩ sẽ để cho tôi qua đó xem một chút. Đúng là tôi cũng không biết Hà bá mẫu kia thích gì, nên nghĩ sẽ đánh cược một phen."

Cô ta nói xong nhìn Tô Thi Thi, có chút xấu hổ nói: "Tôi biết cô với bọn họ rất rõ"

"Ha ha, phải không?" Tô Thi Thi cười nhàn nhạt.

Đoàn Ngọc Tường sao không nói thẳng dù sao cô cũng là con dâu của nhà họ Hà nửa năm nay, cô đối với sở thích của bọn họ có chút hiểu rõ.

Xem ra Đoàn Ngọc Tường đã biết lúc trước cô cùng với nhà họ Hà và Đoàn Ngọc Lộ đã xảy ra chuyện gì rồi.

Phú Tuyết Trân thích cái gì? Tô Thi Thi khóe miệng ngoéo... một chút, trên thế giới này Hà bá mẫu thích nhất, ngoại trừ tiền bạc thì còn có cái gì?

Ánh mắt cô chăm chú đánh giá Đoàn Ngọc Tường một chút, thấy cô ta thật giống như là nhìn cô học hỏi.

Đúng là con gái nhà họ Đoàn đều đơn giản như vậy? Tô Thi Thi muốn nở nụ cười, cô tròn mắt xoay xoay, nói với Đoàn Ngọc Tường: "Thật ra thì tôi cũng không biết nhiều nhưng trước đây nghe Hà phu nhân có khen ngợi một cái củi chó nhà hàng xóm."

"Vậy sao?" Đoàn Ngọc Tường gật đầu nói, "Tôi biết rõ, cảm ơn cô."

Cô ta nói xong lại nhú mày, có chút khó xử nhìn Thi Thi: "Tôi có làm phiền cô hay không, xin cô theo tôi cùng đi đến đó một chuyến?"

"Cái gì?" Tô Thi Thi lại trừng mắt.

Để cho người vợ trước này cùng cô ta về nhà mẹ chồng, Đoàn Ngọc Tường này suy nghĩ cái gì? Hiềm khích chưa đủ nhiều sao?

Đoàn Ngọc Tường như là hoàn toàn không biết Tô Thi Thi cùng nhà họ Hà gia mâu thuẫn, thân thiết đứng cạnh Tô Thi Thi mà nói: "Tôi đối với nơi đó không quá quen thuộc, cô giúp tôi cùng nhau đi qua đó một chuyến thôi. Tôi nghe Ngọc Lộ nói cô cùng với nhà họ Hà lúc trước cũng có chút hiểu lầm, hay nhân cơ hội tốt này mà giải thích một phen. Cô yên tâm, có tôi ở đây nhất định sẽ giúp cho cô."

Đoàn Ngọc Tường nói xong, không phân vân kéo Tô Thi Thi đi ra ngoài.

Tô Thi Thi dờ khóc dờ cười, lời này của Đoàn Ngọc Tường chính là làm cho cô không tin, xem cô như đứa trẻ ba tuổi sao?

"Để cho tôi đi phải không?" Trong mắt Tô Thi Thi hiện lên sự châm chọc.

Đi thì đi, hiện tại cô cùng Hà Chí Tường đã ly hôn, chẳng lẽ còn sợ bọn họ sao? Chỉ sợ đến lúc đó người hối hận chính là Đoàn Ngọc

Tường.

Lúc hai người đến bên ngoài, tài xế đã để Đoàn Ngọc Tường rời xe.

Đoàn Ngọc Tường nói Tô Thi Thi: "Lên xe đi, chúng ta đi đến nhà họ Hà rồi trở về biệt thự, hẳn không chậm trễ bao nhiêu."

Tô Thi Thi chỉ cười nhạt không nói gì, khom lưng ngồi vào trong xe.

Xe rất nhanh chóng rời xa cao ốc Tiệp Khắc, đến một chỗ rẽ, Tô Thi Thi thông minh theo bản năng hướng nhìn lại một góc ngách của đường phố bên cạnh, rõ ràng phát hiện chiếc xe màu đen của Bùi Dịch đậu ở xa chỗ này.

Tô Thi Thi ánh mắt loe loe, hai mắt không khỏi nhìn nhiều.

Cô không nghĩ tới Bùi Dịch lại đây đón cô. Cúi đầu mở điện thoại ra, quả nhiên phát hiện có tin nhắn của Bùi Dịch.

Nội dung rất đơn giản, chỉ có hai chữ: "Xuống đây."

Chỉ tiếc, vừa rời cô bị Đoàn Ngọc Tường lôi kéo không chú ý tới điện thoại có tin nhắn.

"Sao vậy?" Đoàn Ngọc Tường dựa qua, tầm mắt vô tình hay có tình liếc ra ngoài cửa sổ xe liền sửng sốt.

Kia không phải... Cô nhận ra chiếc xe màu đen kia, không khỏi cúi đầu liếc mắt nhìn Tô Thi Thi một cái.

Xem ra Bùi Dịch đối với Tô Thi Thi thật đúng là vô cùng tốt, trước kia cô ta nghe được tin tức bọn họ muốn kết hôn là ngoài ý muốn, hiện tại xem ra Bùi Dịch rất có khả năng là thật sự.

"Không có gì." Tô Thi Thi cất điện thoại di động vào, ngồi ở trên ghế dựa, nhàn nhạt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ánh mắt Đoàn Ngọc Tường tối sầm, giống như không thấy được xe của Bùi Dịch, cầm lấy máy tính xách tay, bắt đầu xử lý văn kiện.

Xong chiếc xe màu đen, Bùi Dịch chậm rãi thu hồi tầm mắt, sắc mặt có phần đen tối, ngậm mắng một tiếng: "Ngu dốt đáng chết."

Tô Thi Thi là cô gái ngốc nghếch, cô thật là nã bò câu mà!

"Thư ký Vương, mau cho Dương Dũng bảo vệ tốt Tô tiểu thư." Bùi Dịch lấy điện thoại ra gọi cho thư ký Vương dừng một chút, lại nói thêm một câu, "Không có việc gì đừng cho Dương Dũng xuất hiện."

Rồi mới "Bốp" ném điện thoại lên chỗ ngồi.

Cô gái kia ngốc nếu như vậy muốn đi đến nhà họ Hà? Như thế anh cũng phải dạy dỗ cô một chút, xem sau này cô còn có dám đến hay không.

"Đúng là không biết sợ!" Bùi Dịch nghĩ đến vừa rồi Tô Thi Thi nhìn xuyên thấu qua cửa sổ, rõ ràng thấy được xe mình vậy mà lại lướt qua, sắc mặt càng ngày càng đen.

Anh nhặt điện thoại lên gọi gấp đến cho Tần Phong, hỏi cậu ta: "Cậu đang ở đâu?"

"Ở trong Âm Nhữ, cậu muốn đến không?"

"Chờ." Bùi Dịch nói xong liền cúp điện thoại.

Đầu dây điện thoại bên kia, Tần Phong sững sờ chăm chú nhìn đi động, mí mắt mở to, lẩm bẩm nói: "Thời tiết thay đổi sao? Cậu ấy tháng này đã tới hai lần rồi!"

Chương 52: Chó điên

Lúc Tô Thi Thi các cô đến Hà gia, người của Đoàn Ngọc Tường đã chọn một cái chuồng chó đưa đến.

Này chó đặc biệt hoạt bát, một người thanh niên thân hình cao lớn lôi kéo nó, vậy mà cũng đều bị nó kéo tới sắp ngã sắp xuống một dạng, khí lực thực không phải một dạng vừa.

Bên cạnh trên mặt đất còn chất đầy một đống lễ vật, dù gì người Đoàn gia đến chơi nhà người ta, cấp bậc lễ nghĩa vẫn là muốn làm đủ.

"Hộc hộc hộc hộc..." Cái chuồng chó vừa đưa đến chỗ Tô Thi Thi các cô, con chó kia liền chồm cái mũi của mình chạm vào người các cô.

Đoàn Ngọc Tường "A" một tiếng khẽ gọi, khẩn trương hướng bên cạnh tránh đi, nhú mày nhìn cái chuồng chó kia.

Cô ta không thích chó, nhất là loại chó này vừa thấy người đến liền muốn nhào đến.

Tô Thi Thi thì lại ngẩn người, trong mắt hơn chút ý cười. Cô không chán ghét chó, nhất là loại chó nghịch ngợm này.

Cô nhìn nhìn cửa cổng Hà gia đóng chặt, khoe miệng nhin không được cong lên.

Lần này chơi vui rồi.

"Nhanh lên bắt nó khiên đến một bên đi." Đoàn Ngọc Tường bịt cái mũi miệng, có chút chịu không nổi nói.

Người đàn ông dắt cho kia lập tức kéo thẳng xích chó, mang con chó hướng bên cạnh giữ chặt lại

Đúng là cái chuồng chó lẫn con chó kia tựa hồ đặc biệt thích các cô gái xinh đẹp, một cái vẻ muốn hướng trên người Tô Thi Thi cùng Đoàn Ngọc Tường bổ nhào đến. Nó bốn chân chồm đất, chống đỡ trên mặt đất chết sống cũng không chịu đi, cuối cùng bị người đàn ông kia cắn răng lôi qua một bên.

Tô Thi Thi nhìn thấy càng vui vẻ, cúi đầu yên lặng đứng ở một bên không nói lời nào.

Đoàn Ngọc Tường nhìn cô một cái, cũng không nghĩ nhiều, tiến lên ấn vang chuông cửa.

Lúc này người giúp việc theo giờ của Hà gia còn không có tới cửa, là Phú Tuyết Trân đi ra mở cửa. Bà ta từ trong khe cửa xem đến bên ngoài đích thị một vị tiểu thư xinh đẹp tinh xảo, lập tức mở cửa.

"Xin hỏi cô là?" Phú Tuyết Trân âm thầm đánh giá Đoàn Ngọc Tường, vừa thấy cô ta khí chất liền không tệ, không biết là con gái gia đình danh giá nào.

Đoàn Ngọc Tường cười nói: "Hà bá mẫu người khỏe, tôi là Đoàn Ngọc Tường, là chị gái của Ngọc Lộ."

"Đại tiểu thư Đoàn gia?" Phú Tuyết Trân vừa nghe, mi mắt lập tức phát sáng lên, vội vàng thối lui đến một bên, để cho Đoàn Ngọc Tường đi vào, "Mau vào, không nghĩ tới là chị gái của Ngọc Lộ bên nhà thông gia, thất lễ thất lễ."

Tô Thi Thi thấy vậy lúng ta lúng túng chép miệng.

Nếu không phải biết rõ bộ mặt thật của Phú Tuyết Trân mà nói, chỉ sợ cực kỳ dễ dàng đã bị bà ta này ra bộ dáng mê hoặc lừa gạt rồi.

Tô Thi Thi cố ý bước lên phía trước một bước dài, động tĩnh không nhỏ, lập tức dẫn tới sự chú ý của Phú Tuyết Trân.

Phú Tuyết Trân vừa thấy đến Tô Thi Thi, sắc mặt lập tức thay đổi: "Cô cái này tiểu..."

Bà ta mắng đến một nửa, đột nhiên nhớ tới Đoàn Ngọc Tường ở trong này, không thể cho con gái bên nhà thông gia lại có ấn tượng xấu, lập tức đổi với Tô Thi Thi cố nặn ra một nụ cười tươi tắn, ôn nhu hỏi: "Thi Thi à, cô sao cũng đến đây vậy?"

Tô Thi Thi toàn thân không khỏi nổi lên da gà gồ ghề, tốc độ thay đổi sắc mặt cũng quá nhanh đi.

Nhưng bà ta đã nguyện ý giả tạo như vậy, cô không phối hợp với bà ta, chẳng phải là cô không hiểu tình người rồi sao?

Tô Thi Thi ôn nhu cười cười, sẵn sàng nói: "Tôi là theo Đoàn tiểu thư cùng đi đến."

"A? A..., vậy sao?" Phú Tuyết Trân sắc mặt hơi đổi, trong lòng âm thầm thấy kỳ lạ Tô Thi Thi sao lại cùng Đoàn đại tiểu thư quan hệ tốt như vậy, còn cùng cô ta cùng nhau đến đây?

Vừa lúc lúc này, bên ngoài kia người soái ca đang dẫn chó, ôm một đồng lớn lễ vật đi đến.

Phú Tuyết Trân nhìn đến kia một đống lớn tổ yến nhân sâm, trong lòng lập tức đều đã nở hoa, cười nói với Đoàn Ngọc Tường: "Đoàn đại tiểu thư, cô thật sự là quá khách khí."

Đúng là bà ta nói vừa xong, đột nhiên nhìn thấy theo phía sau người đàn ông kia xuất hiện một cái đầu chó lông lá xù xì.

"Oảng oảng!" Con chó nhìn thấy Phú Tuyết Trân, không biết sao vậy, đột nhiên hướng bà to sủa ầm lên.

"Má ơi!" Phú Tuyết Trân giật nảy mình hoảng sợ, chân mềm nhũn, phù phù một tiếng liền té ngã trên mặt đất.

Bà ta trừng mắt lớn, miệng há to, ngón tay co quắp lại, hồi lâu cũng chưa có thể nói ra một câu nguyên vẹn.

Đoàn Ngọc Tường sắc mặt hơi đổi, vội vàng qua đi nâng bà ta đứng dậy hỏi han: "Bá mẫu, người đây là xảy ra chuyện gì?"

"Chó... Tại sao lại có chó? Mau để cho nó ra ngoài!" Phú Tuyết Trân kích động kêu to, giống như người nhìn thấy quỷ một dạng.

Con chó kia tựa hồ cảm giác được chủ nhân không tốt, ưỡn con thân thể, uông uông uông càng sủa to lên.

"A! Nhanh lên đem thứ quỷ quái này đem ra ngoài!" Phú Tuyết Trân bất chấp phong độ, chỉ vào con chó kêu to, thiếu chút nữa liền dọa sợ đến khóc.

Khiến ngay cả Tô Thi Thi cũng ngây ngẩn cả người.

Cô không biết bà mẹ chồng cũ này không biết từ khi nào lại sợ chó như thế rồi hả? Cô vốn biết là Phú Tuyết Trân không thích cho, cho

nên mới cố ý chỉ bậy cho Đoàn Ngọc Tường.

Đúng là, lần trước bà ta là thật sự đã khen ngợi nhà hàng xóm nuôi con chó kia vừa lớn vừa đẹp, hiện tại sao lại phản ứng lớn như vậy?

"Mẹ, xảy ra chuyện gì?" cửa Thư phòng mở ra, Hà Chí Tường nghe được thanh âm vọng ra. Vừa thấy tình huống trong phòng khách, thực sự cũng sửng sốt một phen, nhất là đang nhìn đến Đoàn Ngọc Tường, ánh mắt lập tức liền thẳng rồi.

"Chí tường, con nhanh lên đem con chó kia dẫn ra đi!" Phú Tuyết Trân nhìn thấy con trai mình đi ra, lập tức kêu khóc.

Hà Chí Tường lúc này mới phản ứng kịp, cuống quýt đem tầm mắt từ trên người Đoàn Ngọc Tường dời, đi về phía trước một bước, rõ ràng phát hiện Tô Thi Thi vậy mà cũng đến đây.

Sắc mặt của hắn lúc này liền là biến đổi, chỉ vào Tô Thi Thi lạnh giọng nói: "Cô sao lại đến đây? Nơi này không chào đón cô, khẩn trương mau rút khỏi đây cho tôi."

"Cô ấy là đi tới cùng tôi." Đoàn Ngọc Tường vội vàng nói.

Tô Thi Thi khóe miệng cong lên, yên lặng đứng yên tại chỗ nhìn bọn hắn diễn trò.

"Chị?" Phía sau bỗng nhiên truyền đến một âm thanh kinh ngạc. Đoàn Ngọc Lộ nghe đến bên ngoài có tiếng ồn ào, từ trong phòng ngủ đi ra, liếc thấy Đoàn Ngọc Tường đang đứng trong phòng khách.

"Cô ta là chị của cô?" Hà Chí Tường ngẩn ngơ, cẩn thận lại nhìn nhìn, phát hiện hai người bộ dáng quả thật có chút giống.

Không nghĩ tới vị mỹ nữ này vậy mà chính là đại tiểu thư Đoàn gia, Hà Chí Tường trong lòng âm thầm cẩn thận, người của Đoàn gia, cũng không dám đắc tội.

"Cứu mẹ!" Phú Tuyết Trân lại ngã ngời dưới đất, đợi hồi lâu đều không có người đến cứu bà ta, nhất thời sốt ruột không thôi.

Hà Chí Tường lúc này mới phản ứng kịp, vội vàng muốn đi đến dẫn con chó kia đi ra. Trên thực tế một vị suất cao dáng người cao lớn đã liều mạng muốn đem con chó dẫn ra, đúng là con chó kia giống như là cùng Phú Tuyết Trân yêu thương thắm thiết một dạng, chết sống không chịu đi.

"Ầm ỹ muốn chết." Đoàn Ngọc Lộ ngáp ngẩng ngáp dài, không kiên nhẫn nhìn thoáng qua tình hình lộn xộn trong phòng khách, dương tầm mắt tiếp xúc đến Tô Thi Thi, mi mắt của cô ta nhất thời tái rời.

Cô ta chỉ vào Tô Thi Thi mắng: "Cô tới nơi này làm cái gì? Đừng quên, cô đã bị đuổi ra khỏi nhà, vậy mà còn có mặt mũi tới nơi này?"

Đoàn Ngọc Tường tiến lên cầm tay cô ta, lườm cô ta một cái: "Thi Thi là tới với chị, sao lại không lễ phép như vậy?"

"Chị!" Đoàn Ngọc Lộ trừng mắt, đúng là bị Đoàn Ngọc Tường trừng mắt ngược lại, cô ta một câu cũng không dám nói lung tung.

Đoàn Ngọc Tường lôi kéo cô ta nói: "Mẹ nhớ em, theo chị trở về một chuyến đi."

"Em không cần!" Đoàn Ngọc Lộ vội vàng nói, lập tức phát hiện chính mình cự tuyệt quá nhanh, có chút xấu hổ bĩu môi nói, "Em ở trong này vô cùng tốt, chị về nói với mẹ một tiếng, em qua vài ngày nữa sẽ trở về."

"Ngọc Lộ!" Đoàn Ngọc Tường mặt trầm xuống, ánh mắt lờm đến áo ngủ hở hang mặc như không mặc, rõ ràng phát hiện cổ cùng xương quai xanh của cô ta có dấu hồng hồng, vừa thấy liền biết là hôn ngân!

Đoàn Ngọc Tường trong lòng căng thẳng, Hà Chí Tường không phải nói không thể giao hợp sao? Mà cô ta biết rõ tính tình em gái mình, để cho nó cam tâm tình nguyện ở lại nơi này, chẳng lẽ...

Đứng ở chỗ không xa Tô Thi Thi cũng thấy được Đoàn Ngọc Lộ trên người lộ ra dấu vết xanh đỏ trên người, ánh mắt tối sầm ám.

Hà gia thật đúng là không bỏ qua bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, phỏng chừng dùng thủ đoạn lúc trước đối phó với cô, giờ lại dụng ở trên người Đoàn Ngọc Lộ., o

Xem bộ dáng Đoàn Ngọc Lộ thỏa mãn như vậy, nghĩ đến là Hà gia tìm được đàn ông hầu hạ cho cô rất khá.

Đoàn Ngọc Tường hiển nhiên cũng nghĩ tới chuyện này, sắc mặt mạnh trầm trầm xuống, ngữ khí cũng có chút nghiêm khắc trở lại: "Ngọc lộ, theo chị trở về."

"Chị, em..." Đoàn Ngọc Lộ đang muốn nói chuyện, bên kia người đàn ông cố gắng muốn mang con chó dẫn đi ra trong lúc này không có bắt lấy xích chó, để cho con chó kia lập tức chạy ra.

"Gâu gâu!" con chó kia như là người được cái hương vị gì, lập tức liền hưng phấn, vung chân liền hướng tới Đoàn Ngọc Lộ quần áo hở hang bỏ nhào qua. Răng nanh sắc nhọn cắn, trực tiếp đem áo ngủ Đoàn Ngọc Lộ xé chonát, lập tức le đầu lưỡi ở trên người cô ta liều mạng liếm láp.

"A!" Đoàn Ngọc Lộ hét chói tai không thôi, một màn này phát sinh quá nhanh, tất cả mọi người không phản ứng kịp.

Chỉ nghe xẹt xẹt vài tiếng, công phuchi chớp mắt, áo ngủ trên người Đoàn Ngọc Lộ đã bị con chó kia cắn xé nát bươm

Chương 53: Cứu mạng

"Cứu mạng!" Trong nhà phát ra tiếng kêu thê thảm, giống như nửa đêm gặp ma một dạng.

"Mau, nhanh lên!" Đoàn Ngọc Tường cũng bị dọa đến choáng váng, khẩn trương cho người ta mau đem con chó kia kéo ra, mà bọn hắn còn không có đến gần, con chó kia đầu liền là vừa sủa hú, răng nanh sắc nhọn hướng về phía mọi người, giống như người nào dám đến gần một bước, sẽ cắn người.

"Làm sao đây?" Hà Chí Tường bọn họ cũng lờ mờ rồi.

Con chó này sức chiến đấu quá mạnh mẽ, bọn họ vậy mà một chốc không có người nào dám lại gần, chỉ có thể trơ mắt nhìn con chó kia đem Đoàn Ngọc Lộ trần trường ** từ đầu tới đuôi liếm mấy lần.

"Con chó kia sao lại xuất hiện ở đây? Chuyện này rốt cuộc là sao?" Hà Chí Tường mi mắt đều đã tái rồi, người này tốt xấu cũng là vợ hắn, còn lại là trước mặt chị vợ xảy ra chuyện này, mặt ngoài mặt trong đều đã mất hết rồi.

Bên kia Phú Tuyết Trân sắc mặt cũng không khá hơn, vịnh sô pha, ngồi dưới đất tức giận đến run cầm cập, hận không thể một đao làm thịt này con chó điên kia.

Tô Thi Thi cũng là trợn mắt há hốc mồm, con chó này quả thực là thiên binh lên trời phái tới quấy phá bọn người Đoàn Ngọc Lộ kia. Nhưng là ngay sau đó, càng kinh bạo một màn đã xảy ra.

Con chó kia liếm xong Đoàn Ngọc Lộ tựa hồ lại vẫn không đã ghiền, bỗng nhiên ở trong phòng ngửi ngửi một phen, sau đó đem ánh mắt nhắm ngay Hà Chí Tường.

"Mày mày muốn làm cái gì? Súc sinh, cút ngay cho ta!" Hà Chí Tường sắc mặt một phen liền trắng, không ổn từ lùi về sau rút lui.

Đúng là phía sau thân hắn liền là sô pha, một cái không chú ý chân đạp vào sô pha, hắn ngã ngồi ở trên ghế sofa.

Nháy mắt tiếp theo, con chó kia liền hướng tới hắn bổ nhào đi lên.

Bây giờ, con chó kia không có xé quần áo của hắn, mà là trực tiếp đem túi quần cắn xé, chỉ thấy rầm một tiếng, chỉ thấy trong túi quần Hà Chí Tường liền rơi ra tới bảy bình thuốc nhỏ.

Ở đây mọi người nhìn thấy thuốc này khi đó, sắc mặt lập tức liền thay đổi.

Nhất là Đoàn Ngọc Tường, sắc mặt triệt để trầm tiếp xuống, quả đấm gắt gao nắm chặt, không thể tin vào mắt mình.

"Cái này... Là... Là bản thân tôi dùng!" Hà Chí Tường vội vàng giải thích, khom lưng muốn đi nhặt.

Nhưng là một tiếng chó sủa, trực tiếp làm hắn sợ tới mức thu tay rút trở về.

Con chó kia giống che chở bảo bối một dạng, miệng ngậm lên vài cái bình, hai cái chân trước cũng đem mấy cái bình giữ ở trên mặt đất, làm ra vẻ chớ động vào đồ của tôi.

Tô Thi Thi nhu lại tầm mắt của mình. Cô không nhìn lầm đi? Trên cái

bình nhỏ kia "thuốc kích tình" ba chữ phi thường rõ ràng, dù là đũa
đần cũng biết trên đó viết là cái gì.

Cô không nghĩ tới, Hà Chí Tường vậy mà vô sỉ đến độ là đi bỏ thuốc
người khác!

"Cái này, đại tiểu thư, cô nghe chúng tôi giải thích, đây là... Chí
Tường nó dùng để chữa bệnh của mình... Thật sự..." Phú Tuyết Trân
vừa thấy sự tình không ổn, vội vàng từ trên mặt đất đứng lên, lấy
lòng nhìn Đoàn Ngọc Tường.

Đoàn Ngọc Tường cơ bản duy trì vẻ mặt bình ổn như mặt hồ, nhưng
là trong mắt lửa giận không chút nào che dấu được.

Cô ta quay đầu lạnh lùng đưa mắt nhìn em gái mình, Đoàn Ngọc Lộ
bị cô ta nhìn sợ đến rụt rụt cổ, nhỏ giọng nói: "Em ngay từ đầu không
biết hẳn cho em dùng thuốc..."

"Còn không ngậm miệng!" Đoàn Ngọc Tường hận không thể tát cho
đứa em này một cái, nha đầu quả nhiên còn dám nói ngay từ đầu
không biết, sau lại nói bây giờ mới biết rõ, nhưng lại vẫn không muốn
đi?

Chuyện này nếu để cho người trong nhà biết, không đánh chết nó
mới là lạ!

"Lập tức mặc quần áo tử tế theo chị đi về, bằng không chuyện sau
này em tự biết hậu quả." Đoàn Ngọc Tường thấp giọng nói.

Đoàn Ngọc Lộ sợ tới mức khẽ run rẩy, khẩn trương đem quần áo
trên mặt đất bị xé rách lung tung nhặt lấy, che khuất bộ phận nhạy
cảm, chạy vào phòng ngủ.

"Đoàn đại tiểu thư, cô nghe chúng tôi giải thích, chuyện này thật chỉ là hiểu lầm..." Phú Tuyết Trân cùng Hà Chí Tường còn muốn giải thích.

Đoàn Ngọc Tường hướng bọn hăn bài trừ một nụ cười tươi tắn, nhàn nhạt nói: "Tôi biết, quấy rầy bá mẩu, hôm nay tôi trước đem Ngọc Lộ mang về, những cái khác chúng ta hôm nào gặp lại nói sau."

"Cái này..." mẹ con Phú Tuyết Trân hai mắt nhìn nhau ra hiệu, không biết phải làm sao?

Vị Đoàn đại tiểu thư này tuyệt đối không giống Đoàn Ngọc Lộ có dễ dàng dặt mũi như vậy, khí thế nghiêm nghị, bọn hăn đến một chữ "không" cũng không dám nói.

Đoàn Ngọc Lộ rất nhanh liền mặc quần áo xong đi ra, Đoàn Ngọc Tường cùng mẹ con Hà gia kia lên tiếng chào hỏi, tiện đà kéo Đoàn Ngọc Lộ đi tới.

"Bà xã..." Hà Chí Tường đưa tay nghĩ muốn kéo Đoàn Ngọc Lộ lại.

"Ông xã..." Đoàn Ngọc Lộ yếu điệu nhìn Hà Chí Tường, trong lòng tức giận đến muốn chết.

Chết tiệt, chị cô sao lại đột nhiên đến đây? Nhất định là Tô Thi Thi cái nữ tiện nhân này xui khiến.

Cô ta hiện tại một chút cũng không nghĩ muốn trở về Đoàn gia, ở tại Hà gia thật tốt, Hà Chí Tường sẽ giúp cô ta tìm đàn ông, như vậy cô lại cũng không phải lo lắng đề phòng, sợ bị người trong nhà biết. Đúng là một hời đến Đoàn gia cô liền không tự do, muốn đi ra ngoài cũng phải lén lút.

"Ngọc Lộ!" Đoàn Ngọc Tường sắc mặt trầm trầm, trong mắt ngăm có ý cảnh cáo.

Đoàn Ngọc Lộ rụt rụt cổ, không dám nói nữa, đi theo phía sau chị mình, không tình nguyện đi ra ngoài.

Lúc đi ngang qua chỗ Tô Thi Thi đang đứng, Đoàn Ngọc Lộ hung tợn lườm cô một cái, nhỏ giọng nói: "Hãy đợi đấy."

Tô Thi Thi khóe miệng kéo kéo, lạnh lùng trừng mắt lại cô ta một cái, nhỏ giọng nói: "Cô trước tiên nên lo cho bản thân mình đi."

Lúc cô nói chuyện khi đó, tầm mắt như không rõ vô tình hay cố ý nhìn lướt qua những cái bình nhỏ hướng trên mặt đất khi đó, ý tứ không cần nói cũng biết, cô biết rõ Đoàn Ngọc Lộ cùng Hà gia đang làm những trò mèo gì.

"Chết tiệt, cô..." Đoàn Ngọc Lộ biến sắc, Tô Thi Thi cũng dám uy hiếp cô ta sao. Nếu để cho Tô Thi Thi đem sự tình hôm nay nói cho cha cô ta biết, coi ta nhất định sẽ bị đánh chết.

"Ngọc Lộ, còn không đi?" Đoàn Ngọc Tường nhìn thấy em gái mình không có theo tới, quay đầu lạnh lùng lườm cô ta một cái.

"Lập tức liền đến." Đoàn Ngọc Lộ khế cắn môi, khinh thường liếc mắt nhìn Tô Thi Thi một cái, sau đó vội vàng đuổi theo.

Tô Thi Thi đứng yên tại chỗ, trong mắt hiện lên quét xuống tia châm chọc.

Đoàn Ngọc Tường quả nhiên không nhớ lại mang cô cùng trở về. Cũng thật là, lợi dụng xong rồi ai còn nhớ lại cô chứ?

"Dựa theo chỉ số thông minh của cô ta mà nói, nên là không khó phát hiện tôi là lừa gạt cô ta Phú Tuyết Trân thích chó." Tô Thi Thi bĩu bĩu môi.

Đoàn Ngọc Tường bắt quá là muốn lợi dụng cô tới làm loạn Hà gia, rồi mới tìm cơ hội đem Đoàn Ngọc Lộ mang về.

Nhìn tuồng vui cũng không sai. Tô Thi Thi xem đến trên đất con chó kia vẫn còn đang liếm bình, trong mắt đều là ý cười, hướng chỗ con chó đi tới.

"Ưm ư..." Con chó kia nhìn thấy Tô Thi Thi tựa hồ không hề bài xích, ngược lại cực kỳ thân mật.

Tô Thi Thi thăm dò tính vượn tay, con chó kia vậy mà lại đuổi đầu vượn đến để cho cô mò mẫn.

Tô Thi Thi trong lòng ấm áp, đưa tay kéo lại dây xích chó.

"Cô muốn làm gì?" Phú Tuyết Trân vừa nhìn thấy hành động của Tô Thi Thi, toàn thân lông tơ đều đã thẳng đứng lên.

Bên cạnh Hà Chí Tường cũng không dám xông tới, đúng là chuyện xảy ra với vừa rồi với con chó kia quá đáng sợ, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Tô Thi Thi giống như nghe không được bọn hắn nói một dạng, trái lại đem xích chó quấn ở trên cổ tay, chỉ là cúi đầu nhìn đến có mấy cái bình đã bị con chó này mở được nắp, bên trong bột phấn bị nó liếm được không còn một mảnh.

Tô Thi Thi khóe miệng giật giật, những thứ thuốc này hữu dụng với con người, đối chó có hữu dụng hay không?

Ăn nhiều như vậy, hẳn sẽ không gặp chuyện không may đi?

Tô Thi Thi lo lắng nhìn con chó kia một phen, đúng là con chó trông mắt xoay vòng di chuyển, xem ánh mắt của nó như mấy kẻ háo sắc nheo nheo laih.

"Sắc cầu!" Tô Thi Thi gặp nó không bị làm sao cả, vồ vồ một cái vào đầu của nó, yên lặng đem trong đó một cái lọ không có bẻ vỡ thu vào trong tay, đứng lên.

"Tô Thi Thi, chuyện hôm nay này toàn bộ đều là cô giờ trò quỷ đi? Cô sao lại ti tiện vậy như vậy, chúng ta đều đã đã ly hôn, cô còn quyến tôi không rời!" Hà Chí Tường vừa thấy đến Tô Thi Thi cùng con chó đứng lên, lập tức lui về sau một bước, nhưng là ngoài miệng vẫn đang nghĩ không muốn như vậy để dàng buông tha Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi đứng thẳng thân thể, tay tùy ý quăng phất một phát xích chó một chút, con chó kia lập tức bước tới phía trước một bước, rất phối hợp đi hướng về phía Hà Chí Tường đang run lẩy bẩy thân thể, giống như toàn thân lông mao đều muốn dựng thẳng lên.

Đang muốn xông lên giáo huấn Tô Thi Thi, Phú Tuyết Trân sợ tới mức vội vàng hướng bên cạnh một lui, xoay người liền đi tìm cây chổi, quăng cây chổi liền muốn hướng Tô Thi Thi đánh tới.

Nhưng bà ta còn không có tiếp sát Tô Thi Thi, trước mắt một bóng đen chớp lóe, một người vệ sĩ toàn thân mặc đồ đen không biết từ nơi nào xuất hiện, liền bắt được tay bà ta, lập tức đem bà ta nhấc lên, ném đến trên ghế sofa.

"Cứu mạng!" Phú Tuyết Trân hét thảm một tiếng, sợ tới mức hồn bay phách lạc.

"Anh là ai? Nói cho mà biết, các người đây là tư xông vào nhà dân, tôi phải đi tố cáo các người!" Hà Chí Tường nhìn đến người đàn ông này trên trán có một vết sẹo dài, bộ dáng này vừa thấy liền biết là không phải người tốt, sợ tới mức nói năng loạn xạ.

"Dương Dũng, anh đã đến rồi à?" Tô Thi Thi nhìn thấy là Dương Dũng đến đây, cao hứng híp mắt, cầm trên tay dây xích đưa cho anh ta, "Giúp tôi nắm, có khí lực quá lớn."

Dương Dũng gật gật đầu, cực kỳ thuận theo tiếp nhận dây xích chó.

Hà Chí Tường chỉ vào Tô Thi Thi, người như bị cô chọc giận muốn điên rồi: "Cô... Các người! Tiện..."

Dương Dũng ánh mắt híp lại, tiến lên một bước, trực tiếp cấp cho Hà Chí Tường một quyền.

Hà Chí Tường chữ "Nhân" kia lại vẫn mắc kẹt ở trong cổ họng, trực tiếp liền hôn mê.

Chương 54: Nữ nhân người chán sống

Hà Chí Tường bị đánh ngất xỉu, Phú Tuyết Trân là bị dọa ngất.

Dương Dũng nắm con chó kia đi ở phía trước, Tô Thi Thi cúi đầu đi theo mặt sau, trong lòng cô chưa từng có vui sướng đến như vậy.

Chỉ là còn đang cao hứng một hồi, liền nghe Dương Dũng nói: "Tô tiểu thư, tiên sinh ở trong câu lạc bộ Âm Nhữ chờ cô."

Câu lạc bộ Âm Nhữ? Cái chỗ biến thái kia...

Tô Thi Thi vừa nghe, mặt liền đen. Cô cực kỳ không thích những nơi như thế, nhất là Âm Nhữ, nghe nói bên trong rất loạn.

"Bùi Dịch sao lại ở nơi đấy?" Tô Thi Thi nhíu mày hỏi.

Dương Dũng phun ra mấy chữ: "Tiên sinh tâm tình không tốt."

"Gì?" Tô Thi Thi lờ mờ rồi.

Bất quá cái tên Bùi Dịch kia, anh có bao giờ tâm tình dễ chịu? Tựa hồ mỗi ngày đều là bộ mặt hầm hầm, giống như người khác nợ anh mấy trăm vạn không trả.

"Tôi không đi có được không?" Tô Thi Thi nhỏ giọng hỏi.

Dương Dũng giật giật dây xích chó, đứng thẳng người, giống như miệng đột nhiên bị trúng độc không nói chuyện được.

Tô Thi Thi giựt giựt khoe miệng, buồn bực hỏi han: "Tôi chạy mà nói, anh sẽ bắt tôi lại sao?"

"Tôi tiểu thư đừng nói đùa."

"Thật đáng buồn." Tô Thi Thi nói thềm một câu, cực kỳ không tình nguyện vào thang máy.

Dương Dũng không hổ là người được Bùi Dịch đào tạo, tính tình bất thường y như anh vậy.

Trải qua trận làm ầm ĩ vừa rồi, lúc Tô Thi Thi đi ra mới phát hiện bên ngoài trời đã tối rồi, cuộc sống tốt đẹp về đêm liền muốn bắt đầu.

Lúc bọn họ đến câu lạc bộ Âm Nhữ, nơi này đã chuẩn bị mở cửa, nhưng là không có người khách nào tới.

Tô Thi Thi vừa tiến vào đến nơi đây, trái lại hơi hơi kinh ngạc một hồi.

Nơi này rất sang trọng, bốn phía phát ra tiếng nhạc nhẹ nhàng chậm chạp, hoàn cảnh có vẻ thanh tĩnh, nhưng cũng ẩn ẩn cảm giác như nơi trốn tránh thực tại, so với trước kia cô tưởng tượng những nơi như thế này quán bar chướng khí mù mịt hoàn toàn khác.

"Mời." Người phục vụ đưa Tô Thi Thi mang tới một căn phòng được đặt trước sau đó lui xuống. Dương Dũng đứng ở cửa, đem dây xích chó giao cho Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi sững sốt, lập tức trong mắt hiện lên quét xuống ý cười. Mang theo chó đi vào vừa lúc.

"Chó yêu, đứng sau ta nhé." Tô Thi Thi vỗ vỗ đầu con chó, nó vừa

thấy cô vỗ đầu liền nhướng đầu lên ra vẻ hường ứng.

"Không biết trọng nhân tài", cô nhớ không lầm mà nói, Đoàn gia trang trong vườn cũng có nuôi một con chó ngao Tây Tạng to lớn như con trâu gọi là Tiểu Vịnh.

Tô Thi Thi đẩy cửa ra, người còn chưa tiến vào, liền nghe đến ghế lô bên trong truyền đến một trận tiếng cười của phụ nữ.

"Tần thiếu, anh thật biết trêu đùa người ta." Âm thanh yếu điệu kia làm Tô Thi Thi cả kinh da gà đều đã dâng lên.

Tần thiếu? Tô Thi Thi sừng sốt, chẳng lẽ Tần Phong cũng ở trong này?

Cô đẩy cửa ra, một chân vừa muốn bước vào đi, lại nghe bên trong truyền tới tiếng nói của một người phụ nữ khác: "Bùi tiên sinh, anh nể mặt cùng người ta uống một chén thôi."

Bùi tiên sinh... Tô Thi Thi mặt trầm trầm, thông suốt đẩy cửa ra, nắm con chó cùng tiến vào.

Con chó kia cực kỳ ngoan, thành thành thật thật đi theo phía sau Tô Thi Thi, giống một đứa em nhỏ đi theo chị mình.

Tô Thi Thi giương mắt nhìn qua, chỉ thấy trong ghế lôto như vậy, thật đúng là có không ít người. Chẳng qua chỉ có hai người đàn ông, một người là Bùi Dịch, một người khác liền là Tần Phong, tại bên cạnh bọn họ mỗi người ngồi bốn năm người phụ nữ vây quanh.

Lúc này có một mỹ nữ hở ngực lộ lưng, cơ hồ cả thân thể đều dán trên người Bùi Dịch rồi. Cô ta cầm một ly rượu, chu môi, đang cùng Bùi Dịch làm nũng.

Tô Thi Thi lòng ở một khắc này mạnh trầm xuống. Chưa xót không hiểu sao cứ như vậy dang lên, ngay cả chính cô cũng chưa phản ứng kịp.

Cơ hồ là lập tức đã nghĩ quay đầu rời đi.

Người ngồi trong ghế lô hiển nhiên cũng phát hiện ra cô, những người phụ nữ kia nhìn đến Tô Thi Thixuất hiện tại cửa, có trong mắt hiện lên quét xuống châm biếm.

Có khi là ghen tị, càng còn nhiều mà xem kịch vui. Cô là ai mà cũng dám đến căn phòng được bao trọn này chứ, không muốn sống nữa sao?

Đúng là ngay sau đó, chỉ thấy Tần Phong đứng lên, hướng về phía Tô Thi Thi vẫy vẫy tay, thật nhiệt tình nói: "Thi Thi, em đến rồi sao, mau tới đây, chúng ta uống rượu. Tôi cùng Bùi Dịch chờ em đã lâu rồi!"

Tần Phong nói xong mắt đầy khiêu khích nhìn Bùi Dịch kia ngồi ở trên ghế sofa không nói được một lời: "Đúng không, Bùi tiên sinh?"

Bùi Dịch cũng không ngẩng đầu một phen, thân thủ tiếp nhận ly rượu trong tay của người phụ nữ kia, ngửa đầu uống một ngụm.

"Bùi tiên sinh, tôi lại rót thêm cho người một ly." Vị mỹ nữ bên cạnh anh quả thực mừng rỡ như điên, cao hứng lấy chai rượu mở ra lại rót một chén cho Bùi Dịch, trong lòng quả thực muốn kích động điên rồi.

Ai chẳng biết người này trong giới thương trường rất tài giỏi? Bình thường cao lãnh cực kỳ. Bọn họ đến nơi đây ngồi gần một giờ, Bùi

Dịch một câu cũng chưa nói qua, càng không cần phải nói gì các cô rồi.

Đúng là bây giờ lại uống rượu của cô ta rót, cô ta có phải hay không sẽ được đổi vận rồi hả?

Tô Thi Thi nhìn thấy một màn này, cảm giác không hiểu trong lòng kia càng thêm nghiêm trọng rồi.

"Để cho tôi tới nhìn anh cùng người phụ nữ khác ** sao?" Tô Thi Thi nghiêng rặng, cô vốn biết Bùi Dịch không hảo tâm như vậy, kêu cô tới khẳng định không có chuyện gì tốt.

Cô âm thầm hít vào một hơi, ngẩng đầu mỉm cười nhìn các cô, đồng thời nhẹ tay dùng đũa đưa sợi dây xích chó trong tay.

Cùng thời khắc đó, theo phía sau cô xuất hiện một cái đầu chó, mở to một đôi quay tròn mi mắt, tò mò nhìn người ngồi trong ghế lô kia. Lúc nó đang nhìn đến phía trước rất nhiều mỹ nữ ngồi đó, mi mắt sáng rực lên một phen.

"Đây là cái gì vậy?" Tần Phong đang nhìn đến đột nhiên xuất hiện con chó khi đó, sợ tới mức lập tức nhảy đến trên ghế sofa.

Tô Thi Thi mi mắt nhú lại, nắm đũa cầu kia cười cười đi qua: "Không nghĩ tới Tần thiếu sợ chó nha? Anh yên tâm, tiểu cầu cầu này của tôi cực kỳ ngoan, nó sẽ không theo công kích con người đâu. Đương nhiên, không phải người mà nói, liền khó nói rồi."

Tô Thi Thi vừa nói, một bên nắm con chó hướng sofa bên kia đi đến, những mỹ nữ kia nhìn thấy con chó kia nheo nheo mắt nhìn chằm chằm mình khi đó, sợ tới mức lập tức hướng bên cạnh chạy tới.

"Bùi tiên sinh, cô ta là ai vậy? Sao lại không lễ phép như vậy, lá gan thật sự là quá lớn, cũng dám mang chó đến Âm Nhữ!"

Bùi Dịch ánh mắt tối sầm lại, ngẩng đầu nhìn nhặt nhìn nhìn con chó trong tay Tô Thi Thi, sau đó mở miệng nói câu đầu tiên từ khi đến nơi đây: "Lá gan quả thật rất lớn."

Mấy người phụ nữ kia vừa nghe được như vậy, lập tức hưng phấn lên. Bùi tiên sinh vậy mà đồng ý lời của cô ta nói, có phải hay không thật sự nhìn tới cô ta rồi hả? Cô ta sắp được đổi vận rồi!

Cô ta lúc này liền chỉ vào Tô Thi Thi nói: "Khẩn trương mang đi, cô nghe không hiểu tiếng người sao? Khẩn trương mang theo con chó kia rời khỏi nơi này!"

Tô Thi Thi nhìn cô ta từ trên xuống dưới, khóe môi nhếch lên nụ cười thản nhiên, bỗng nhiên lôi kéo dây xích chó đem nó đưa lên trước.

Ngay sau đó, con chó kia rất hiểu ý liền hướng tới vị mỹ nữ này phóng tới, mỹ nữ kia hét lên một tiếng, sợ tới mức trực tiếp từ trên ghế sofa ngã trên mặt đất.

Tô Thi Thi đi qua, xoay người liền ngồi xuống vị trí vừa rồi cô ta ngồi, dù bận vẫn ung dung nhìn cô ta: "Tiếng người nói tôi đương nhiên nghe hiểu được."

Các mỹ nữ khác nghe xong, cả đám đều muộn cười rộ lên.

Vừa rồi lúc cô tiến vào đã nói, chó của cô không theo công kích người ta, nhưng không phải người mà nói liền khó nói rồi. Mà cô vừa rồi liền cho con chó kia trực tiếp công kích vị mỹ nữ này, không phải là nói cô ta không phải người sao?

"Cô... cô thật quá đáng! Bùi tiên sinh người xem cô..." Vị mỹ nữ kia hiển nhiên cũng phát hiện chính mình bị trêu đùa, đứng lên liền hướng tới Bùi Dịch cáo trạng.

Muốn dùng chiêu này?

Cô cũng sẽ!

Tô Thi Thi trong lòng cười lạnh, liền buông dây xích chó ra, xoay người mềm mại nương đến trên người Bùi Dịch.

"Bùi tiên sinh, anh xem cô ta..." Tô Thi Thi học lời của cô ta, mặt mày nhu thuận, bộ dạng yếu điệu kia làm cho người ta xương cốt đều phải rụng rời.

Cô lại vẫn không sợ chết mà đem tay từ từ xoa xoa thân thể Bùi Dịch, hết sức khiêu khích

Ánh mắt Bùi Dịch lập tức liền tối sầm.

"Cô..." Mọi người trợn mắt há hốc mồm, cô gái này cũng dám đụng vào Bùi tiên sinh, mà Bùi tiên sinh vậy mà không có tức giận.

Chỉ là tất cả mọi người không có phát hiện, lúc Tô Thi Thi lần mò Bùi Dịch trong tay ẩn dấu một cái bình thuốc nhỏ, cô mò qua mò lại trên tay trang Bùi Dịch để lại nhỏ vụn bột phấn màu trắng.

"Oa hu..." Một bên thưởng thức mỹ nữ đại cầu kia cái mũi đột nhiên động một phát, ngửi được hương vị nó thích, cọ một phen từ trên mặt đất đứng lên.

Ngay sau đó, còn nhanh hơn sét đánh, bổ nhào vào trên người Bùi

Dịch trên.

"Ô Thi Thi, em muốn chết!"

"Đem con chó ngu xuẩn này đuổi đi ra!"

Chương 55: Tại sao gặp nạn luôn là tôi

Cơ hồ là trong lúc đó như ánh sáng chớp nhoáng, Bùi Dịch rất nhanh bỏ đi áo khoác, đưa tay liền ném lên trên người Tần Phong.

"A, Bùi Dịch, cậu quá độc ác!" Tần Phong cả kinh từ vị trí của mình đứng lên.

Đúng là đại cầu kia động tác nhanh hơn anh ta, thân thể nó liền xoay chuyển, quay đầu liền hướng Tần Phong xông tới.

Tần Phong vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa lúc này nhất thời thành hoảng sợ, còn không có phản ứng kịp, đã bị đại cầu kia chồm lên bổ nhào ở trên ghế sofa.

"Ô Thi Thi, Bùi Dịch, hai người cấu kết với nhau làm việc xấu!" Tần Phong muốn chọc giận điên rồi. Anh ta sợ nhất là chó, hiện tại con chó ngu xuẩn này vậy mà nhào vào trên người anh ta, một cái le liếm anh ta.

"A! Tần thiếu!" Các mỹ nữ kia nhìn thấy cảnh tượng đó tất cả sợ tới mức mặt mày biến sắc, nhưng là ai cũng không dám tiến lên.

Con chó này thật là điên rồi, một cái le liếm quần áo Tần Phong.

Bùi Dịch nhìn Tần Phong liếc mắt một cái, sau đó mặt không chút thay đổi hướng tới Ô Thi Thi nhìn qua, Ô Thi Thi rụt rụt cổ, đầu cũng không dám ngẩng lên.

Người này thật sự là quá âm hiểm, may mắn vừa rồi anh đem y phục không có ném tới trên người cô, bằng không hiện tại bị đại cầu kia đè lên người liếm láp liền là cô rồi.

Nghĩ vậy cái tình cảnh đó, Tô Thi Thi trong lòng không khỏi một trận buồn nôn.

"Tần Phong, uất ức cho anh rồi." Tô Thi Thi yếu kém nhỏ giọng nói.

"Thi Thi à, tôi đối đãi cô không tệ mà!" Tần Phong đã muốn khóc, chết tiệt, khí lực của con chó này sao lại lớn như vậy, anh ta vậy mà đẩy đều đã đẩy không xong.

Mà còn con chó khổng lồ này tựa hồ kinh nghiệm lão luyện, anh ta hất chân nghĩ muốn đá nó rơi xuống, đúng là mỗi lần đều bị nó tránh được, Tần Phong quả thực bị bức đến sắp điên rồi.

"Cầm cái gì đó?" Bùi Dịch đột nhiên ghé sát vào Tô Thi Thi nhẹ giọng hỏi.

Tô Thi Thi khó khăn liếc anh một cái, thật cẩn thận đem trong lòng bàn tay nắm gì đó bày ra, đưa ở trước mặt anh.

"Thứ này ở đâu ra?" Bùi Dịch vừa thấy đến trên bình nhỏ kia ba chữ "thuốc kích dục", mặt chài quét một phen liền đen.

Tô Thi Thi vội vàng nói: "Đây là của Hà Chí Tường."

Nào biết cô nhắc tới Hà Chí Tường, Bùi Dịch sắc mặt càng khó nhìn.

"Làm lơ tôi, chính là vì đi gặp chồng trước của mình sao?" Bùi Dịch cả đêm kiềm chế tức giận có phần muốn khống chế không nổi.

Tô Thi Thi giật giật khóe miệng, nho nhỏ nói thềm: "Biết rõ còn cố hỏi."

Gặp Bùi Dịch một bộ dạng muốn bạo phát, Tô Thi Thi lập tức nói: "Tôi là bị Đoàn Ngọc Tường mang qua đi, anh nghĩ rằng tôi nguyện ý đi vào trong đó sao?"

"Bất quá chuyện xảy rất thú vị." Tô Thi Thi nhìn nhìn con chó to lớn kia đang nhào vào trên người Tần Phong nói.

Bùi Dịch quay đầu nhìn một phen Tần Phong bị liếm đến toàn thân đầy nước miếng, nhíu nhíu mày: "Trong nhà không được nuôi chó."

Tô Thi Thi lập tức ngồi thẳng người, trừng mắt nhìn anh nói: "Vậy không được, tôi cùng nó rất có duyên, anh sao lại không thể để cho tôi nuôi nó cứ như vậy ném đi?"

"Có duyên?" Bùi Dịch nghiêng răng nghiêng lợi, cô gái này, làm lơ anh đi gặp chồng trước, vậy mà lúc trở về còn dẫn theo một con đực nữa, coi anh như chết rồi à?

"Bùi tiên sinh, anh vừa rời trái ôm phải ấp cực kỳ vui vẻ nha...?" Tô Thi Thi nhìn lướt qua ở bên cạnh mấy mỹ nữ kia đang vụng trộm nhìn bọn họ, trên mặt tức giận lên cao.

Anh mắt Bùi Dịch tối sầm lại, yên lặng nhìn Tô Thi Thi, thanh âm như là nghiêng răng: "Em - - "

"Ai, anh nhìn xem, con chó đó từ trong túi quần của Tần Phong cắn xé lôi ra thứ gì kia!" Tô Thi Thi gặp tình có gì không đúng, bỗng nhiên chỉ vào Tần Phong nói.

Bùi Dịch mày thâm sâu vừa nhíu, quay đầu chưa kịp nhìn, chỉ nghe

rầm một tiếng, con chó khổng lồ kia từ trong túi quần của Tần Phong lôi ra một đồng lớn đồ vật.

Có bình nhỏ chứa, cũng có thứ nhìn như mấy viên thuốc từ lum thứ.

"Con chó điên này, tao muốn giết mày!" Tần Phong nhìn đến bảo bối của mình lôi hết ra ngoài, mặt tức giận đến nổi đều đã tái lại rồi, cũng không quản có việc mình có sợ chó hay không nữa, nhào thẳng đến chỗ con chó.

Đúng là con chó kia thân thể so với anh ta linh hoạt hơn, lách người qua một bên, mông xoay chuyển liền nhảy đến trên mặt đất, bảo bối của anh ta những loại thuốc viên, rồi chai lọ kia va đều bị nó gom hết ôm vào người như lúc ở nhà Hà Chí Tường.

Tô Thi Thi trợn mắt há hốc mồm nhìn con chó, lại nhìn Tần Phong, giống như thấy được một cái ”sequin” cuồng.

Tần Phong lần này là thật muốn khóc.

Anh ta lần này thật sự rất oan uổng, những thứ thuốc này là một người bằng hữu hay đi chơi chung vừa cho anh ta. Anh ta liền theo quán tính nhét hết vào trong túi quần, không nghĩ tới bị một con chó chết này lôi hết ra ngoài.

Anh ta sau này làm sao còn mặt mũi ra ngoài lăn lộn?

May mắn những mỹ nữ bên cạnh này đã cực kỳ thức thời thối lui đến một bên, cũng chưa dám nhìn xem nơi này.

"Tần thiếu thuốc mê của anh cực thật độc đáo nha." Tô Thi Thi đôi má rút rút, triệt để hết chỗ nói rồi.

Lại nhìn trên mặt đất con chó kia vừa muốn bắt đầu ăn những thứ thuốc bột này, Tô Thi Thi trong lòng cả kinh, lôi kéo Bùi Dịch nói: "Nó vừa rồi đã ăn rất nhiều rồi, bây giờ ăn nữa có thể hay không gặp chuyện không may?"

Bùi Dịch nhàn nhạt liếc cô một cái, một bộ dáng không thèm quan tâm, đứng lên trực tiếp liền đi ra ngoài.

Tô Thi Thi vội vàng đi theo đứng lên, đi qua giữ chặt xích chó, muốn đem nó kéo đi.

"ừ ừ - -" con chó kia tựa hồ cực kỳ thích những thứ thuốc bột này, ngã trên mặt đất chết sống không chịu đi. Tô Thi Thi kéo nó không nhúc nhích tí nào, may mắn lúc này Dương Dũng đi đến, giúp cô dắt nó đi ra.

Tần Phong thấy bọn họ cả đám đều đi tới, buồn bực nói: "Mặc kệ tôi rồi hả?"

Tô Thi Thi cố bĩu môi, hướng đến chỗ anh ta làm ra cái mặt quỷ, xoay người bỏ chạy.

Tần Phong nở nụ cười lạnh, anh đây là trêu ai chọc ai rồi chứ?

Lúc Tô Thi Thi cùng Dương Dũng lôi được con chó ra ngoài, phát hiện Bùi Dịch đã đi xa.

Cô không tự giác mà bước chậm lại một chút, cảm thấy được đêm nay Bùi Dịch cực kỳ khủng bố.

"Muốn tôi tới ôm ấp em đi sao?" Phía trước truyền đến thanh âm lạnh lùng, Bùi Dịch quay đầu mặt không chút thay đổi nhìn cô.

Tô Thi Thi trong lòng giật mình, vội vàng chạy đi lên, nhu thuận đứng ở bên cạnh anh.

Ở chung mấy ngày này với anh, cô đối tính tình Bùi Dịch cũng hiểu được ít nhiều, người này chỉ có thể thuận theo, không thể nghịch, bằng không chịu thiệt vẫn lại là chính cô

Bùi Dịch thấy cô nghe lời như thế, sắc mặt mới giãn ra một chút. Nhưng là nghe được phía sau truyền đến tiếng chó sủa, mặt anh liền đen trở lại, đi nhanh ra bên ngoài.

Tô Thi Thi quay đầu vụng trộm đối với Dương Dũng vẫy vẫy tay, đi theo Bùi Dịch chạy ra ngoài.

Lúc lên xe, Tô Thi Thi thừa dịp Bùi Dịch chưa mở miệng, một tay kéo con chó đến bên trong xe.

Bùi Dịch mặt triệt để tối đen vô cùng, ở trên chỗ ngồi mím môi, không nói được một lời.

ANh không nói lời nào, Tô Thi Thi cũng không dám nói, chỉ yên lặng ngồi yên.

Trong lúc này bên trong xe chỉ còn lại có tiếng con chó kia thở hổn hển hà hơi thanh.

"Chó ngoan, có phải hay không có chỗ nào không thoải mái rồi?" Tô Thi Thi dần dần phát hiện con chó có biểu hiện lạ, nó như là rất khẩn cấp, không ngừng mà ở trong xe đối tới đối lui.

Tô Thi Thi sợ nó thật sự có vấn đề, khom lưng muốn đi xem xét một phen, nhưng là tay cô còn không có đụng tới nó, bỗng nhiên bị Bùi

Dịch nhất bả túm trở về.

"Yên lặng ngồi xuống đi." Bùi Dịch lạnh mặt nói.

"Đúng là con chó xem ra bị gì rồi." Tô Thi Thi có chút sốt ruột, nhưng là ngẩng đầu nhìn đến ánh mắt Bùi Dịch nhìn mình, trong lòng cô giật mình, mạnh quay đầu nhìn con chó kia, đột nhiên hiểu rõ ra.

Nó ăn như vậy nhiều "thứ thuốc kia" , hiện tại hẳn là được tính phát tác đi?

Tô Thi Thi dở khóc dở cười, hiện tại muốn làm sao đây? Cho nó tìm con chó cái sao?

"Chúng ta phải làm sao đây, đi nó đi bệnh viện được không? Nó có thể hay không gặp chuyện không may?" Tô Thi Thi nhỏ giọng hỏi.

Bùi Dịch một cước đá văng nó đang hướng chân anh cọ cọ ra, lạnh mặt nói: "Ra bên ngoài."

Tô Thi Thi lập tức ngậm miệng lại, chỉ có thể thương tiếc nhìn con chó, hi vọng nó kiên trì được lâu một chút.

"Ừ ừ..." Con chó kia càng ngày càng nôn nóng, nhìn đến cái gì cũng đều muốn cọ một phen, không nghĩ qua là lại cọ đến trên người Bùi Dịch.

Bùi Dịch nhắc chân liền muốn đá, Tô Thi Thi vội vàng bổ nhào vào trên đùi của anh, đè nặng chân của anh nói: "Anh nhẫn nại một hồi, đừng đá nó bị thương như vậy."

Bùi Dịch nhìn đến cô đang vươn người nằm trên đùi mình, ánh mắt mạnh u ám vô cùng, đáy mắt sáng lên tuyệt đối so với con chó kia

hiện tại trong mắt cũng đang sáng lên không khác là bao.

Tô Thi Thi mặt liền đỏ ửng lên, tay không biết nên để vào đâu, luống cuống tay chân muốn đứng lên. Đúng là ngay sau đó, cô đã bị Bùi Dịch nhấn một cái, miệng trực tiếp đụng đến chỗ đó trên đùi của anh.

Tô Thi Thi mặt đỏ đều nhanh muốn rỉ máu, động cũng không phải, bất động cũng không phải, dưới tình thế cấp bách, há mồm liền cắn một cái.

"Hí..." Bùi Dịch thiếu chút nữa đưa tay bóp chết cô rồi, cô gái này thật là có biện pháp để cho anh tức giận đến điên cuồng mà.

ANH nghiêng răng nghiêng lợi quát: "Em còn dám cắn luôn chỗ đó hả?!"

"A?" Tô Thi Thi cả kinh, cúi đầu vừa thấy, sợ tới mức liền từ trên chân anh bật lên, mặt đỏ như quả gấc rồi.

Cô hiện tại siêu cấp nghĩ muốn cùng con chó kia cùng nhau chạy đi khỏi chiếc xe này!

Chương 56: Uống nhầm thuốc

Edit: Hương Cyndi

Beta: Gấu

Chuyến xe này tuyệt đối là chuyến đi khó chịu nhất mà Tô Thi Thi từng ngồi trong cuộc đời, thật vất vả mới về đến trang viên của Đoàn gia, vừa vào cổng chính của trang viên, Tô Thi Thi liền mở cửa xe muốn trốn.

Nhưng cô vừa mới mở cửa xe, con chó đã nhanh như chớp chạy xuống. Tô Thi Thi kinh hãi, vội vàng muốn đuổi theo.

"Người phụ nữ kia, em còn dám chạy thử xem?" Bùi Dịch gọi cô lại, lạnh mặt đóng cửa xe.

Ngay sau đó, tài xế lập tức tăng tốc độ xe.

Trên đầu tài xế đã xuất hiện mồ hôi lạnh, anh ta lại quên khóa cửa xe, có phải sẽ bị Bùi tiên sinh trực tiếp đuổi đi không?

May mắn là bây giờ Tô tiểu thư không chạy mất, nếu không đoán rằng đêm nay anh ta cũng sẽ bị đuổi ra khỏi nhà.

"Con chó kia ăn thứ thuốc kia, mà cứ thế chạy đi, lỡ như xảy ra chuyện gì thì phải làm sao đây?" Tô Thi Thi đẩy Bùi Dịch ra, buồn bực nói.

"Tô Thi Thi, bây giờ em nên lo lắng cho chính mình đi, chứ không

phải là cho con chó kia." Bùi Dịch lạnh giọng nói, trong lời nói mang theo sự lạnh lẽo khiến Tô Thi Thi không nhịn được mà thoáng run rẩy.

Trong khi nói chuyện, xe đã tới cửa biệt thự.

Tài xế dừng xe lại xuống xe, giúp bọn họ mở cửa xe.

Tô Thi Thi ngồi sau cửa xe, ngẩng đầu làm bộ tội nghiệp nhìn Bùi Dịch nói: "Anh vào trước đi."

Ánh mắt Bùi Dịch tối sầm lại, không nói hai lời, trực tiếp khom lưng bế cô lên.

"Tôi tự đi được." Tô Thi Thi nóng nảy, nhưng lời cô vừa mới nói ra, chỉ thấy trời đất quay cuồng một trận, ngay sau đó cô đã nằm trên vai của Bùi Dịch, bị anh vác lên vai.

"Bùi Dịch, có chuyện gì thì từ từ nói..." Tô Thi Thi không dám thờ mạnh.

Tiêu đời rồi, Bùi Dịch dường như rất tức giận, có phải cô sẽ chết cực kỳ thảm không?

Bùi Dịch lạnh mặt, một cước đá văng cửa chính của biệt thự ra.

Người làm trong biệt thự nhìn thấy, tất cả đều cúi đầu, nhìn cũng không dám nhìn lung tung, Tô Thi Thi muốn tìm người giúp mà cũng chẳng thấy.

Bùi Dịch ôm cô lập tức đi tới phòng ngủ trên tầng hai, một mạch vào trong phòng tắm.

"Anh muốn làm gì.. Ừm..." Tô Thi Thi còn chưa nói xong, đã bị Bùi Dịch ném vào trong bồn tắm lớn, cô đau đến nỗi chảy cả nước mắt ra.

"Anh thật quá đáng!" Tô Thi Thi chổng vào bồn tắm đứng lên.

"Vậy sao?" Bùi Dịch nhếch khóe miệng lên, vừa cởi cúc áo sơ mi ra, vừa vào trong bồn tắm.

Tô Thi Thi nuốt nuốt nước miếng, không kịp được lùi về sau một bước. Nhưng trong bồn tắm rất trơn, cô không chú ý liền trượt chân, trực tiếp ngã xuống bồn tắm lớn.

Ánh mắt Bùi Dịch tối sầm lại, thuận tay giữ chặt cô, Tô Thi Thi còn chưa kịp thở phào, đã bị Bùi Dịch áp ở dưới thân.

Bùi Dịch giơ tay lên vịn vòi nước, lập tức nước chảy ra làm cơ thể Tô Thi Thi ẩm ướt.

"Lạnh!" Tô Thi Thi bỗng chốc run rẩy.

Bùi Dịch ôm lấy cô, cúi đầu phủ lên môi của cô, thì thầm nói: "Lát nữa sẽ không lạnh."

"Ừm..." Mặt Tô Thi Thi đỏ lên, vội vàng đẩy anh ra, người đàn ông này không phải muốn ở trong bồn tắm mà...

"Anh tránh ra..."

"Đợi lát nữa xem tôi cầu xin tôi tiến vào thế nào." Bùi Dịch đứng thẳng dậy, kéo áo sơ mi một cái, cúc áo liền lạch cạch rơi xuống đất, có một chiếc vừa vịn rơi trên ngực Tô Thi Thi.

Lập tức ánh mắt Bùi Dịch cực kỳ u ám, cởi áo sơ mi ra, cúi đầu phủ lên cơ thể của Tô Thi Thi, dùng miệng nhẹ nhàng ngậm lấy cúc áo, đặt nó lên trên cổ Tô Thi Thi. Sau đó, môi theo quần áo cô trượt xuống, bắt đầu cởi cúc trên áo cô.

"A!" Tô Thi Thi đỏ mặt, muốn đẩy anh ra, lại bị anh bắt lấy cả hai tay, căn bản là không thể nhúc nhích được.

Trong bồn tắm lớn nước càng ngày càng nhiều, không bao lâu đã tràn qua cơ thể Tô Thi Thi.

Bỗng nhiên tay Bùi Dịch xuyên qua cô, nâng đỡ lưng cô, lập tức chính mình gắt gao kéo cô lên

Cơ thể Tô Thi Thi lạnh như băng, lại cảm giác trong thâm tâm như có một cây đuốc, trong cơ thể càng ngày càng nóng lên.

Dường như cô đã trúng phải một loại độc, mà loại độc này chỉ có Bùi Dịch mới có thể giải được.

Bùi Dịch cảm giác được cơ thể Tô Thi Thi không tiếp tục cứng ngắt nữa, dục vọng trong mắt càng ngày càng đậm, hai tay dùng lực một cái đã xé nát quần áo của cô.

"A!" Tô Thi Thi giật mình tỉnh lại, vội vàng lấy tay che trước ngực.

"Vẫn còn xấu hổ ư? Còn chỗ nào của em mà tôi chưa thấy qua chứ?" Bùi Dịch nhếch khóe miệng lên, kéo tay cô, cúi đầu hôn xuống.

Trong phòng tắm, nhiệt độ càng ngày càng cao, dần dần, chỉ còn lại tiếng thờ dốc.

Tô Thi Thi lơ lửng ở trong nước, suy nghĩ dần trở nên hỗn loạn, cuối

cùng chỉ muốn điên cuồng hét chói tai.

Trước khi Tô Thi Thi quá mệt mà mất đi ý thức, trong đầu bỗng nhiên nhớ tới hôm nay hình như còn chuyện gì đó chưa làm. Nhưng ngay sau đó, cô liền mệt mỏi rồi mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ.

Lần thứ hai sau khi tỉnh lại, Tô Thi Thi chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức.

Thể lực của Bùi Dịch cũng thật tốt quá đi, tối qua hai người không biết đã làm đến bao nhiêu lần. Cuối cùng cô mê man thiếp đi, nửa chừng tỉnh lại một lần phát hiện ra Bùi Dịch vẫn còn đang làm chuyện ấy.

"A!" Tô Thi Thi nghĩ tới chuyện tối hôm qua, mặt chịu không được liền phát sốt.

Người đàn ông này thật quá khủng khiếp đi!

Cô ở trên giường dịch chuyển cơ thể một chút, làm giảm bớt đau nhức trên người. Duỗi tay ra bỗng đụng phải một thứ cứng rắn nào đó, cẩn thận sờ lại, còn có chút mềm, cùng nhiệt độ ấm áp.

Miệng cô thở ra khí lạnh, sợ tới mức lập tức từ trên giường ngồi dậy, thấy trên giường mình vậy mà còn có người nữa, không hề nghĩ ngợi liền một cước đá văng xuống giường.

"Chết tiệt, Tô Thi Thi em chán sống rồi!" Dưới sàn truyền đến tiếng nghiến răng nghiến lợi.

"Bùi Dịch?" Tô Thi Thi hoảng sợ mở to miệng, sao hôm nay anh không đi làm chứ?

Chuyện này thật sự không trách cô được, ngày trước mỗi khi tỉnh dậy, trên giường cũng chỉ có một mình cô thôi, cô đâu nghĩ đến hôm nay Bùi Dịch vẫn còn đang ở đây.

"Đi làm... Xong rồi xong rồi, phương án thiết kế tôi còn làm chưa xong!" Tô Thi Thi đột nhiên nhớ tới trước khi đi ngủ tối qua, vẫn chưa làm xong chuyện gì đó.

Cô sợ tới mức lập tức từ trên giường nhảy dựng lên, cũng không thèm nhìn Bùi Dịch bị cô đá xuống giường đang ở trên mặt đất, thân thể trần truồng cứ thế mà chạy vào phòng thay đồ.

"Tô Thi Thi, em được lắm!" Bùi Dịch đen mặt lại, nhìn đến thân thể nhẵn bóng của Tô Thi Thi, bụng dưới liền căng thẳng mạnh mẽ.

"Chết tiệt." Anh khẽ nguyên rủa một tiếng, đứng dậy vào phòng tắm, không lâu sau, bên trong truyền đến tiếng nước chảy.

Nếu không phải tối qua cô quá mệt mỏi, nhất định vừa nãy anh sẽ đem người phụ nữ đáng giận này ném lên giường, hung hăng giáo huấn một trận.

Tô Thi Thi thay quần áo xong rồi đi ra, phát hiện Bùi Dịch đang tắm trong phòng tắm, liền đi đến phòng vệ sinh khác trong phòng khách rửa mặt, sau đó mang máy tính vào thư phòng của Bùi Dịch.

Bây giờ mọi người ở các tổ thiết kế trong công ty đều muốn thấy cô phạm lỗi, cô tuyệt đối không thể lơ là chuyện này, trước khi tới công ty nhất định phải hoàn thành phương án thiết kế này. May là hôm qua ở công ty cô đã hoàn thành được hơn nửa, chỉ cần thêm một số nội dung là có thể hoàn thành rồi.

"Tô tiểu thư."

Tiểu Ưu thấy Tô Thi Thi đẩy cửa thư phòng của Bùi Dịch ra, trên mặt thoáng chút bối rối rồi biến mất.

Tô Thi Thi ngoảnh đầu lại, kỳ quái nhìn cô ấy một cái: "Có chuyện gì sao?"

Tiểu Ưu hơi há mồm, muốn nói cái gì, nhưng lại không dám.

Tô Thi Thi đang vội cũng không suy nghĩ nhiều, thoáng cười với cô ấy, xoay người rồi đẩy cửa ra tiến vào.

Tiểu Ưu gấp đến nỗi quay vòng vòng tại chỗ, thật vất vả mới nghe thấy âm thanh từ trong phòng ngủ truyền tới, chỉ chốc lát sau Bùi Dịch đã ăn mặc chỉnh tề bước ra. Tiểu Ưu vội vàng nói: "Bùi tiên sinh, Tô tiểu thư vừa mới vào thư phòng."

Sắc mặt Bùi Dịch chợt trầm xuống, nhắc bước đi tới thư phòng.

Chết tiệt, lần sau anh nên khóa cửa lại! Nếu để Tô Thi Thi nhìn thấy mấy thứ kia, phỏng chừng là phải âm ỉ thật lâu đây!

Không biết sao lại thế này, từ trước đến nay Bùi đại tổng tài anh nguy hiểm không chùn bước, mà vào giờ khắc này lại có chút hốt hoảng.

Bùi Dịch bước nhanh tới phía trước cửa thư phòng, đẩy mạnh cửa ra.

Chương 57: Xảy ra chuyện lớn

Nhưng là lúc anh đi vào phòng ngừng đầu lại phát hiện Tô Thi Thi chỉ là ngồi ở bàn công tác của anh, chính đang tập trung nhìn chăm chăm laptop của cô.

Bùi Dịch im lặng như tờ đi qua, nhìn đến ở trên bàn mình còn một phần văn kiện chưa kịp xử lý xong của Xây dựng Tiệp Khắc đang đặt ở một góc bàn, xem ra Tô Thi Thi vẫn là không phát hiện.

Bùi Dịch lặng không tiếng động mà đem văn kiện thu gom lại, đi tới bên cạnh người Tô Thi Thi.

Anh lại vẫn muốn nhìn một chút tiềm lực của người phụ nữ của anh thế nào, nếu cứ như vậy để cho cô phát hiện anh là tổng giám đốc của Xây dựng Tiệp Khắc, sẽ ít đi rất nhiều lạc thú.

Bùi Dịch đi đến bên cạnh người Tô Thi Thi, nhìn đến màn hình laptop của Tô Thi Thi khi đó sừng sốt một phen.

Cô gái nhỏ này đang làm phương án thiết kế sao?

Tô Thi Thi lúc làm việc đặc biệt tập trung, chân mày cau lại, ngón tay rất nhanh gõ gõ bàn phím, giống như toàn bộ thế giới cũng chỉ còn lại có không gian sáng tạo trong đầu cô một dạng.

Bùi Dịch nhìn nhìn, ánh mắt từ từ nhu hòa hơn.

Trước kia lúc nhìn thấy lý lịch trích ngang bằng PPT của Tô Thi Thi đã để cho anh kinh ngạc một lần, bây giờ nhìn đến cô chăm chỉ làm

việc như vậy, tựa hồ càng thêm đặc biệt cảm giác cô thật sự rất có khả năng.

Bốn phía an tĩnh lại, trong lúc này trong thư phòng chỉ còn lại có tiếng gõ bàn phím của Tô Thi Thi, yên tĩnh đến hoàn hảo.

Động tác Tô Thi Thi rất nhanh, chỉ tốn 15 phút liền đem phương án sửa chữa thật tốt.

Cô duỗi thắt lưng, chậm rãi thở ra một hơi, chỉ là ngẩng đầu nhìn đến Bùi Dịch vậy mà ngồi ở bàn làm việc đối diện, sợ tới mức thiếu chút nữa kinh ngạc hét lên.

"Anh giờ này sao còn ở đây?" Tô Thi Thi buồn bực hỏi.

Lặng lẽ như vậy xuất hiện tại nơi này, không sợ hù chết người sao?

Bùi Dịch nhàn nhạt liếc cô một cái: "Chiếm dụng thư phòng của tôi, thái độ của em như vậy là sao đây?"

Tô Thi Thi đuối lý, lấy lòng địa hướng đến anh cười cười, nói thầm: "Không cần keo kiệt như vậy chứ, chỉ là mượn bàn làm việc của anh một phen mà thôi."

Bùi Dịch từ trên vị trí đứng lên, từng bước một đi đến bên người Tô Thi Thi, hai tay chống đỡ ở trên bàn, đem cô vây ở giữa người anh với cái bàn kia.

Tô Thi Thi nuốt một ngụm nước bọt, ra sức muốn thu nhỏ cảm giác tồn tại của chính mình, chăm chú hỏi: "Anh muốn làm gì?"

"Em nói xem?" Bùi Dịch nhìn chăm chăm mi mắt Tô Thi Thi, chậm rãi hướng tới tiếp sát mặt cô.

"Anh..." Tô Thi Thi trong mắt hiện lên quét xuống bối rối, cô không phải chỉ là mượn cái bàn của anh dùng một chút thôi sao, không tất yếu như vậy đi? Cô còn phải đi làm mà..@

Lúc Bùi Dịch muốn cúi xuống hôn lên mặt cô khi đó, cửa bỗng nhiên bị mở ra, Tiểu Ưu thất kinh chạy tiến vào: "Ô tiểu thư, chó đã xảy ra chuyện!"

"Chó? Đại Cầu tử?" Tô Thi Thi mạnh vỗ đầu mình một cái. *(thiệt ra tui cũng chả biết con chó đó tên gì, nên kêu đại cầu tử đi, nghe có vẻ hay *cười*)*

Không xong, cô sao vậy đem chuyện này quên mất.

Bùi Dịch đã đứng thẳng người, sắc mặt có chút đen, tầm mắt lạnh lạnh đảo qua trên người Tiểu Ưu.

Giúp việc trong nhà anh, từ khi nào mà không đạt anh ở trong mắt rồi hả? Tùy tùy tiện tiện liền vào cửa, vì một con chó, cũng dám phá hỏng chuyện tốt của anh.

Đúng là Tô Thi Thi đã vội vàng chạy ra ngoài, đuổi theo Tiểu Ưu hỏi: "Đại cầu tử của tôi đã xảy ra chuyện gì? Hiện tại ở nơi nào?"

Thanh âm dần dần đi xa, Bùi Dịch mặt càng ngày càng đen, nâng bước đi ra ngoài.

Dưới lầu Tô Thi Thi mới vừa chạy đến cửa thang lầu, liền nhìn đến Đại cầu tử kia êm đẹp ngồi chồm hồm ở trong phòng khách, nhìn thấy cô thở hổn hển hướng tới cửa thang lầu đã chạy tới.

Tô Thi Thi có chút buồn bực, quay đầu nhìn Tiểu Ưu một phen hỏi:

"Này không phải là rất tốt sao?" (*ơ sao buồn bực, ko bị anh ăn nên buồn bực sao =*)) *cười gian*

Tiểu Ưu muốn nói lại thôi, không biết nên nói sao.

Tô Thi Thi buồn bực không thôi, đi đến dưới lầu sờ sờ đầu đại cầu tử, cẩn thận kiểm tra một chút, phát hiện không có vấn đề, ngược lại so với ngày hôm qua tinh ranh hơn rất nhiều rồi.

Lúc này, tiểu quản gia của biệt thự từ ngoài cửa vội vã đi đến, nhìn thấy Tô Thi Thi đang ở cùng đại cầu tử kia chơi đùa, trong mắt lo lắng càng sâu hơn.

"Ô tiểu thư, nó thật là chó của người?" Quản gia muốn nói lại thôi.

Tô Thi Thi đứng lên, nghi hoặc liền gật gật đầu: "Quản gia, có phải hay không xảy ra chuyện gì rồi hả?"

"Cái này..." Quản gia nhìn xem Tô Thi Thi, lại nhìn xem đại cầu tử kia.

Nói thật là có điểm khó mở miệng, ông nhìn thấy Tô Thi Thi thật sự bắt đầu nôn nóng, vội nói đạo: "Chuyện là, con chó này tối hôm qua không biết xảy ra chuyện gì, đi trêu chọc chó ngao Tây Tạng của lão gia nuôi."

"A?" Tô Thi Thi cả kinh, vội vàng đi thăm dò xem đại cầu tử của mình.

Cái con chó ngao Tây Tạng kia thân hình to lớn như trâu, lại hung lại hãn, không biết cắn chết bao nhiêu con chó rồi. Đại cầu tử của cô còn có thể còn sống trở về, thật không dễ dàng.

Đúng là cô kiểm tra rồi hồi lâu, phát hiện trên người đại cầu tử một chút vết thương đều không có, nghi hoặc ngẩng đầu nói: "Đại cầu tử của tôi đâu có việc gì đâu?"

Quản gia trán tấy nhỏ giọt mồ hôi lạnh, ông lúc nào nói qua đại cầu tử kia xảy ra chuyện vậy, xảy ra chuyện đích thị là cái chó ngao Tây Tạng kia!

"Xảy ra chuyện gì?" Bùi Dịch đi xuống, nhìn đến quản gia thần sắc lo lắng, nhíu mày hỏi.

Quản gia nhìn đến anh, mồ hôi trên trán càng thêm một chút, nói lắp bắp: "Vâng, Tô tiểu thư tối hôm qua đem con chó này đến... Đem chó ngao Tây Tạng lão gia nuôi cho... Cho..."

Ông ta khó nói nên lời bèn dùng tay làm cái động tác động chạm ám muội để giải thích.

"Cái gì?" Tô Thi Thi nhìn ông ta quơ tay chân loạn xạ cuối cùng hiểu ra, cả kinh cảm đều muốn rơi xuống, không thể tin nhìn đại cầu tử, lại nhìn sang quản gia kia, "Ông không nói dai chứ?"

Quản gia muốn khóc, ông cũng muốn nghĩ sai rồi, nhưng sự thật đúng liền là như vậy.

Con chó này không biết từ đâu chạy tới, là con chó đực dũng mãnh phi thường vô địch, tối hôm qua đột nhiên vọt tới chuồng chó ngao Tây Tạng kia, trực tiếp thượng chó ngao Tây Tạng của lão gia rồi.

Tối hôm qua chó ngao Tây Tạng gào rú cả đêm, tất cả mọi người đều tưởng là nó đến kỳ động dục.

Nhưng là sáng nay người chăm sóc cho nó đi qua vừa thấy, phát

hiện chó ngao Tây Tạng vậy mà cùng con chó vài Đại cầu tử kia nằm cùng một chỗ.

Mà con chó này như trêu người, thấy có người tới, nhất điểm cũng không sợ người lạ, trực tiếp vây quanh người chăm sóc chó kia người hồi lâu, làm người nọ sợ tới mức không dám tiếp sát chuồng chó.

Mà còn... Đại cầu tử kia cũng rất ghê gớm, sau khi dò xét nhìn vẻ mặt của người chăm sóc chó kia, lại cùng chó ngao Tây Tạng gào rú hồi lâu.

Người chăm sóc chó sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, lập tức đi nói cho lão gia biết.

Cho nên nói hiện tại trang viên trên dưới toàn bộ đều đã biết rõ.

Tô Thi Thi giật giật khóe miệng, triệt để hết chỗ nói rồi.

Nó thật không biết sợ ai chút nào sao? Trêu chọc ai không được, lại đi trêu chọc cái con chó ngao Tây Tạng kia, là Đoàn Kế Hùng nuôi dưỡng còn yêu nó hơn con mình.

Tô Thi Thi thật cẩn thận nhìn nhìn Bùi Dịch, nhỏ giọng hỏi: "Tôi hiện tại dẫn nó đi, bây giờ còn kịp không?"

Bùi Dịch nhàn nhạt liếc cô một cái, mím môi không nói ra tiếng.

Tô Thi Thi chán nản gục đầu xuống, vỗ vỗ đầu Đại cầu tử.

Nó vậy mà lại vẫn híp mắt lại, một bộ dạng cực kỳ hưởng thụ, không biết chính mình vừa gây ra chuyện động trời gì sao?

"Hiện tại lão gia đang ở trong trang viên tìm con chó này, nếu không

chúng ta trước đem nó giấu đi?" Quán gia thật cẩn thận đề nghị nói.

Tô Thi Thi không nói gì địa chọc chọc đầu Đại cầu tử: "Ông cảm thấy được trốn được sao?"

Con chó này có thể đem chó ngao Tây Tạng thể hình lớn gấp đôi nó đều đã cho thượng, trốn được mới là lạ.

"Vậy phải làm sao đây?" Quán gia cũng sốt ruột không thôi, chuyện này không đơn thuần chỉ là vấn đề về con chó kia, mà có khả năng sẽ liên lụy đến Tô Thi Thi.

Ông biết Bùi Dịch rất sủng nịnh Tô Thi Thi, ông mấy ngày nay cũng coi cô như nữ chủ nhân của tòa biệt thự này rò, thật sự là không nghĩ muốn nhìn thấy cô xảy ra việc gì.

Tô Thi Thi cũng đang nghĩ biện pháp, nhưng là biện pháp cô còn không chưa nghĩ ra được, bên ngoài người hầu thất kinh chạy tiến vào.

"Tiên sinh, lhoong hay rồi, Đoàn quán gia nghe nói chó ở trong này, muốn tới đây bắt chó!"

Tới thật là nhanh quá rồi!

Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi mặt đều là trầm xuống.

Tô Thi Thi đứng lên, thẳng thắn lưng, chuẩn bị tốt tư thế chiến đấu.

Đoàn Hòa Dự là người của lão gia, ông ta dám đến chỗ này bắt cho, chuyện này chỉ có thể giải thích là lão gia kia bày mưu đặt kế.

Tô Thi Thi đứng ở bên cạnh Bùi Dịch, lẳng lặng chờ.

Không quá 2 phút, Đoàn Hòa Dự liền mang theo hai người hạ nhân đi đến, nhìn đến Bùi Dịch cực kỳ khách khí lên tiếng chào hỏi: "Bùi thiếu gia."

Bùi Dịch nhàn nhạt gật gù đầu, làm bộ như cái gì cũng không biết hỏi han: "Không biết Đoàn quản gia mới sáng sớm đến biệt thự của ta làm cái gì?"

Đoàn Hòa Dự nhìn vào trong một phen, nhìn đến Đại cầu tử khi đó, ánh mắt mạnh run sợ một phen, ngẩng đầu đối với Bùi Dịch cười nói: "Tối hôm qua có một con chó đem chó ngao Tây Tạng mà lão gia nuôi cho khi dễ, lão gia cực kỳ tức giận. Không muốn cho qua chuyện này, nên để cho tôi đi tìm con chó kia bắt về trị tội"

"A..., vậy sao?" Bùi Dịch gật gù đầu, hỏi, "Vậy bây giờ cái con chó kia đang ở nơi nào? Tìm được chưa?"

Đoàn Hòa Dự trong lòng mạnh trầm xuống, con chó kia rõ ràng liền ở trong này, Bùi Dịch lại giả không biết. Anh đây là muốn bao che.

Đoàn Hòa Dự sắc mặt không đổi, chỉ chỉ con chó đang ngồi xổm xuống bên chân Tô Thi Thi nói: "Nó liền ở trong này, lại vẫn nhờ Bùi thiếu gia giúp đỡ, để cho tôi dẫn nó đi, như vậy lão gia bên kia cũng đòi được công dsajo cho chó của mình."

Chỉ là một con chó mà thôi, Đoàn Hòa Dự nghĩ rằng Bùi Dịch không đến mức chỉ vì một con chó mà cùng lão gia gây chiến.

Đúng là ông ta hiển nhiên là nghĩ sự tình quá đơn giản rồi.

Bùi Dịch chỉ là nhàn nhạt nói: "Đoàn quản gia nói chó của ta khi dễ chó ngao Tây Tạng kia, không biết có cái chứng cứ gì không?"

Đoàn Hòa Dự cả kinh: "Con chó vàng này là Bùi thiếu gia nuôi?"

Bùi Dịch gật gật đầu: "Không sai, tối hôm qua mới vừa nuôi."

Tô Thi Thi ở một bên yên lặng cúi đầu lắng nghe, thiếu chút nữa cười ra tiếng.

Không nghĩ tới Bùi Dịch tỏ ra không liên quan mà lại lợi hại như vậy. Người sáng suốt vừa thấy liền biết là con chó vàng kia khi dễ chó ngao Tây Tạng, nhưng là Bùi Dịch lại bắt đối phương lấy ra chứng cứ mới chịu.

Đoàn Hòa Dự sắc mặt lập tức khó coi, ông ta biết tìm đâu ra chứng cứ.

Tối hôm qua mọi người chỉ nghĩ chó ngao Tây Tạng đến mùa động dục, người nào sẽ đi chụp tấm hình lại làm chứng cứ. Sáng nay người chăm sóc chó kia cũng đã sớm bị dọa đến u mê, càng không cần phải nói đi tìm cái gì chứng cứ.

Chẳng lẽ còn muốn đem chó ngao Tây Tạng mang tới bệnh viện đi kiểm tra xét nghiệm? Rồi mới chứng minh là bị con chó kia ” cường gian” rồi hả?

Mà cho dù bọn họ nghĩ muốn như vậy, cũng không có bác sĩ nào đồng ý tiếp cận cái con chó ngao Tây Tạng hung bạo kia à kiểm tra.

"Bùi thiếu gia, đừng nên đùa như thế, lão gia nếu tức giận, hậu quả đã có thể nghiêm trọng rồi." Đoàn Hòa Dự tận tình khuyên bảo nói.

Tại tất cả người ở trong trang viên Đoàn gia đều biết, Đoàn Kế Hùng cho tới bây giờ đều là nói một không hai. Ômg mà phát hỏa, tất cả

mọi người trong trang viên hẳn sẽ gặp tai ương.

Đúng là hiển nhiên Bùi Dịch một chút đều đã không thềm để ý, anh nhàn nhạt nói: "Đoàn quản gia, ông nhìn tôi giống đang nói đùa sao? Tôi ngược lại là cảm thấy được, Đoàn quản gia là đang nói đùa với tôi. Đại cầu tử của ta với cái thân thể như vậy, ông cảm thấy được nó có thể khi dễ được chó ngao Tây Tạng sao?"

"Cái này..." Đoàn Hòa Dự trán toát ra một tầng mồ hôi mỏng, muốn nói ông ta cũng đang buồn bực, không biết con chó vàng này làm sao tới đây được.

Nhưng là sự tình rõ ràng đã xảy ra, mà hiện tại Bùi Dịch lại ở trong này chết cũng không thừa nhận.

Đang ở giảng co hết sức, ngoài cửa truyền đến gầm lên giận dữ :
"Con chó kia sao còn không có bắt được!"

Tô Thi Thi trong lòng rùng mình, không nghĩ tới Đoàn Kế Hùng vậy mà tự mình đến đây, ông ta thật đúng là coi trọng cái con chó ngao Tây Tạng kia.

Cũng là, trước đây vì cái con chó ngao Tây Tạng kia bị đánh không ít hạ nhân, ông ta quả là xem con chó kia quan trọng hơn so với mạng người mà.

Hiện tại cái con chó kia bị khi dễ, ông ta đương nhiên là không muốn để yên rồi.

"Đoàn Hòa Dự, ngươi lại vẫn đứng ở chỗ này làm cái gì? Vẫn còn không khẩn trương cho người làm đi đem cái con chó đáng chết kia đến đây, lập tức bắn, đánh chết cho ta!" Đoàn Kế Hùng tiến vào, nhìn đến cái con chó kia lại vẫn êm đẹp ngồi chồm hồm trên mặt đất, tức

giận đến đỉnh đầu đều muốn bốc hỏa rồi.

Chó ngao Tây Tạng ông ta nuôi nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ lại bị một con chó không biết từ đâu chạy đến vũ nhục như vậy, thật sự là khiến cho ông ta tức điên rồi!

"Ông dựa vào cái gì đánh chết chó của tôi?" Tô Thi Thi vừa nghe, lập tức tiến lên che ở trước mặt Đại cầu tử, lạnh lùng trừng mắt nhìn Đoàn Kế Hùng.

"Thì ra nó là chó của nghiệt chủng mày." Đoàn Kế Hùng vừa thấy đến Tô Thi Thi, trong mắt trực tiếp liền muốn bốc hỏa rồi.

Chương 58: Con chó gây hoạ

Edit: Kaly Vương

Beta: Gấu

"Nghiệt chủng! Ta hôm nay liền đem mày cùng con chó đó đi xử lí! Người đâu, trói chúng lại đánh chết cho ta!" Đoàn Kế Hùng chỉ vào Tô Thi Thi cùng con chó, thẹn quá hoá giận nói.

"Lão gia, cô ấy hiện tại là người của ta, lại vẫn hi vọng người nể mặt ta, không cùng cô ấy so đo." Bùi Dịch một tay ôm Tô Thi Thi vào lòng, không nhanh không chậm nói.

Giọng điệu bình thản, giống như đang nói chuyện phiếm.

Đoàn Kế Hùng tức giận đến thiếu chút nữa chửi ầm lên. Tiểu tử này thật đúng là cho rằng chính mình sợ nó hay sao? Ba lần bốn lượt ngăn cản ông giáo huấn đứa cháu gái bất hiếu này.

"Bùi Dịch, bây giờ con không cần nhúng tay. Nó dung túng chó của mình gây chuyện, chẳng lẽ ta còn không được giáo huấn nó sao?" Đoàn Kế Hùng lạnh mặt nói.

Bùi Dịch cười nhạt: "Lão gia nghĩ sai rồi, chó là do ta nuôi. Mà hiện tại không có chứng cứ chứng minh con chó đã làm sai chuyện, lão gia như vậy vô duyên vô vớ muốn đem nó đi đánh chết, chỉ sợ kẻ dưới khó phục tùng?"

"Con... Chẳng lẽ ta nói oan cho nó?" Đoàn Kế Hùng trên mặt thoát

xanh thoát trắng.

Bùi Dịch này thật đúng là lời gì cũng dám nói, đổi trắng thay đen, năng lực quả thực so với ông còn muốn lợi hại hơn.

"Gâu Gâu!" Không biết có phải hay không phá phách còn chưa đủ, chú chó lúc này đột nhiên đứng lên, hướng về phía Đoàn Kế Hùng điên cuồng sủa một tiếng, sau đó vung chân liền chạy tới ngưỡng cửa đi mất.

"Đại Cầu tử?" Tô Thi Thi cả kinh, vội vàng đuổi theo.

Những người khác cũng lập tức đi theo chạy ra ngoài. Đoàn Kế Hùng trợn mắt: "Bắt lấy nó cho ta!"

Bùi Dịch lãnh đạm nghiêm mặt nhìn Dương Dũng ra hiệu bằng mắt, Dương Dũng lập tức đuổi theo.

Bên này Đoàn Hòa Dự cũng đỡ Đoàn Kế Hùng, thở phì phì đuổi theo con chó kia. Đại Cầu tử tốc độ cực nhanh, chỉ chốc lát liền biến mất.

Tô Thi Thi chạy đến bên ngoài nhìn bóng lưng Đại cầu tử rời đi, thiếu chút nữa chửi ầm lên.

Sắc cầu, hẳn không lại đi tìm chó ngao Tây Tạng kia nữa chứ?

"Dương Dũng, nhanh lên đi dẫn nó trở về!" Tô Thi Thi nhìn Dương Dũng đuổi theo, vội vàng nói.

Dương Dũng gật đầu, lập tức chạy vội đi.

Thời điểm Tô Thi Thi bọn họ đuổi đến, rõ ràng phát hiện Đại Cầu tử kia đang ở chuồng chó, chó ngao Tây Tạng Tiểu Vịnh vô cùng thân

thiết thay nó liếm lông mao.

Dương Dũng liền đứng ở bên ngoài chuồng chó, thoáng muốn đến gần, chó ngao Tây Tạng liền nhe răng trợn mắt, chỉ cần manh động liền cắn chết anh. Dương Dũng cũng không dám động.

Giống như nghe được tiếng bước chân, Đại Cầu tử đầu dựng lên, hướng tới Tô Thi Thi lè lưỡi, cực kỳ chân chó gầm lên hai tiếng, lập tức lại nằm úp sấp trở về trên mặt đất, để cho chó ngao Tây Tạng giúp nó liếm lông mao.

Tô Thi Thi dở khóc dở cười, lần này thật sự là nhảy vào Hoàng Hà đều không rửa sạch rồi.

Thở hổn hển đuổi theo, Đoàn Kế Hùng thấy một màn như vậy, tức giận thiếu chút nữa thở không nổi đi.

"Lần này các người còn có cái gì giải thích? Đem con chó kia bắt lại, đánh chết!"

"Lão gia, Tiểu Vịnh giống như che chở nó, chúng tôi từ đầu tiếp cận không được nó!"

"Ngươi... Buồn cười, buồn cười!" Đoàn Kế Hùng tức giận đến thật sự muốn bốc khói, muốn nói thẳng đem chó ngao Tây Tạng cũng đánh chết, đúng là lại không nữa.

Nhưng có chó ngao Tây Tạng thủ thế, người ngoài từ đầu tiếp cận không được chuồng chó, càng không thể mang Đại Cầu tử kéo ra.

"Đều là do tiểu tiện nhânmày, nhất định là mày xúi bậy!" Đoàn Kế Hùng quay đầu nhìn Tô Thi Thi đang đứng ở một bên, mi mắt nhất thời liền nhắm lại, thở phì dơ tay liền muốn đánh tới.

Tô Thi Thi đang nhìn Đại Cầu tử, nhất thời không phát hiện, chờ cô phản ứng kịp, liền nhìn đến Đoàn Kế Hùng đã dơ tay hướng mình đánh tới. Chỉ cảm thấy một trận gió truyền đến, cô theo bản năng nhắm nghiền mắt.

Nhưng mà không như cô dự liệu sẽ có đau đớn, cô hơi hơi mở mắt ra, phát hiện trước mặt có một bàn tay tiếp được bàn tay Đoàn Kế Hùng.

"Bùi Dịch?" Tô Thi Thi ngẩng đầu vừa thấy, phát hiện là Bùi Dịch bảo vệ mình, trong lòng nhất thời ấm áp, hốc mắt hơi có chút ướt át.

Cô không phải lần đầu tiên bị Đoàn Kế Hùng đánh, nhưng người Đoàn gia chưa từng có giống anh bảo vệ cô như vậy.

"Bùi Dịch, trong mắt con còn có phụ thân là ta không?" Đoàn Kế Hùng mặt triệt để trầm tiếp xuống.

Đứa con riêng này của ông tuy không có chính thức cho làm con thừa kế hợp pháp đến Đoàn gia, nhưng từ trên danh nghĩa, ông liền là phụ thân của anh.

"Lại vẫn xin lão gia bớt giận." Bùi Dịch buông tay ông ra, không mặt không nhạt nói.

"Con..." Đoàn Kế Hùng tức giận đến mặt đều đỏ, đang muốn phát hỏa, mặt sau bỗng nhiên truyền đến thanh âm của Nhậm Tiểu Vi.

"Tiểu Dịch, con sao có thể đối phụ thân con không lễ phép như vậy?" Nhậm Tiểu Vi vội vội vàng vàng đi tới, oán trách trừng mắt nhìn con trai một cái.

Bùi Dịch ánh mắt âm u, đối với mẹ mình, anh vẫn cực kỳ tôn trọng. Lập tức hơi hơi thấp hơn đầu, không có nói nữa.

"Bà tới vừa đúng lúc, bà xem con trai của bà, hiện tại hoàn toàn không đem ta để vào mắt, ta ngay cả con chó cũng không có thể xử lí! Còn có cái Tiểu Tiện nhân này..."

"Phiền toái Đoàn lão tiên sinh nói chuyện tôn trọng một chút, người tôn trọng người khác, người khác mới sẽ tôn trọng người." Tô Thi Thi nhịn không được nói.

Toàn bộ nguyên nhân gây ra chuyện này đều là cô, cô không nghĩ vì cô mà để cho Bùi Dịch bị gây khó dễ, lại càng không muốn để cho mẹ của Bùi Dịch ckhó xử.

"Nơi này tới phiên cô nói sao?" Nhậm Tiểu Vi thần tốc nói.

Đoàn Kế Hùng vốn dĩ còn muốn chửi ầm lên, gặp vợ đã mở miệng giáo huấn, liền đem lời nói nuốt trở vào.

Tô Thi Thi tuy nhiên trong lòng có chút không thoải mái, nhưng là biết Nhậm Tiểu Vi là giúp mình, vì thế cúi đầu, cũng không nói thêm gì.

Không khí dịu đi một chút, Nhậm Tiểu Vi âm thầm nhìn Bùi Dịch liếc mắt ra hiệu, rồi mới xoay người đối với Đoàn Kế Hùng nói: "Sự tình đều đã xảy ra, ông nên bớt giận. Mới sáng sớm cả trang viên đều loạn cả lên, nếu truyền ra ngoài sẽ bị người ta chê cười."

Đoàn Kế Hùng lông mi dựng lên, lạnh giọng nói: "Còn không phải con trai của bà cùng tiểu tiện nhân kia làm ra sao."

Nhậm Tiểu Vi đỡ cánh tay Đoàn Kế Hùng, thở dài: "Ông cũng không phải không biết tính tình Tiểu Dịch, nó làm sao lại cố ý để con chó

làm càng? Chuyện này tôi nghĩ chỉ là hiểu lầm."

"Hừ!" Đoàn Kế Hùng hừ lạnh một tiếng, nhưng không có tiếp tục thăm dò vấn đề này.

Bùi Dịch tính tình cổ quái cực kỳ, mà còn hiện giờ anh bên ngoài là thương nhân kiệt xuất tài năng, lại càng để cho ông kinh hãi không thôi.

Đợi một thời gian, tất cả Đoàn gia phỏng chừng không ai có thể đầy đủ năng lực ngăn chặn anh. Cho nên ông để cho con trai của mình cùng những người khác trong Đoàn gia đều không được trêu chọc đứa con riêng này.

Bùi Dịch ôm bà vai Tô Thi Thi, nhàn nhạt nói: "Thi Thi còn phải đi đi làm, chúng tôi đi về trước."

Tô Thi Thi ánh mắt tối sầm ám, do Bùi Dịch ôm mình hướng biệt thự đi đến.

Nhìn đến Nhậm Tiểu Vi cùng Đoàn Kế Hùng, cô không khỏi nghĩ tới bà nội cô, năm đó bà nội cô vì Đoàn Kế Hùng trả giá tất cả, nhưng cuối cùng vẫn lại rơi vào kết cục ly hôn.

Người Đoàn gia cho tới bây giờ đều vô tình, mà đi theo Đoàn Kế Hùng lâu nhất, liền là vị phu nhân nhỏ hơn hơn ông ta hai mươi mấy tuổi này Nhậm Tiểu Vi. Mẹ của Bùi Dịch.

Tô Thi Thi có chút ảo não ở phía dưới, quan hệ này cũng thật loạn.

"Em không cần suy xét những thứ này, em chỉ cần biết rằng, em là người phụ nữ của tôi, lập tức sẽ trở thành vợ của tôi là được."

Bùi Dịch như là con giun trong bụng Tô Thi Thi, liền biết cô đang nghĩ cái gì. .

Tô Thi Thi buồn bực ngẩng đầu nhìn anh: "Anh cảm thấy bọn họ sẽ đồng ý sao?"

Bùi Dịch yên lặng nhìn Tô Thi Thi: "Tôi có cần bọn họ đồng ý không?"
Chuyện của anh cho tới bây giờ đều là chính anh quyết định.

Anh nhìn Tô Thi Thi ngẩn người, khóe miệng nhếch lên, nhàn nhạt nói: "Cô gái ngốc, em đi làm muộn rồi kìa."

"A!" Tô Thi Thi hét lên một tiếng, co cẳng chạy.

Chương 59: Sóng gió đến

Edit: Kaly Vương

Beta: Gấu

Thời điểm Tô Thi Thi đến công ty, còn năm phút liền đến thời gian làm ròi.

Cô chạy đến đầu đầy mồ hôi, lúc xuống xe còn quên luôn cả việc chào hỏi Bùi Dịch, mang theo Laptop liền hướng công ty Cao ốc chạy đi.

"A, tới cũng thật sớm ha." Khúc Hồng Mai nhìn thấy Tô Thi Thi hốt hoảng chạy vào, châm biếm cười nói.

Tô Thi Thi sắc mặt hơi đổi, hẳn không phải là ngày hôm qua không cô có giúp cô ta, người phụ nữ này liền ghi hận?

Cô nở nụ cười tươi tắn, vòng qua cô ta lập tức đi đến bàn làm việc của mình.

"Đây là thái độ của cô đối tiền bối sao?" Khúc Hồng Mai nhìn thấy bộ dạng này của Tô Thi Thi, mặt troen trắng, lắc mông đuổi theo.

Tô Thi Thi đặt máy tính ở trên bàn, nhàn nhạt nói: "Xin hỏi tôi nên dùng dạng thái độ nào để đối mặt sự châm chọc khiêu khích của người khác?"

"Cô..." Khúc Hồng Mai bực bội, hít một hơi thật sâu, nói, "Tôi bất quá

là muốn nhắc nhở cô sau này tới sớm một chút, không làm trễ tiến độ của mọi người, chẳng thế thì bị lãnh đạo công ty thấy được, đối với bộ phận thiết kế chúng ta ảnh hưởng nhiều"

"A..., vậy sao? Được, tôi nhớ kỹ, như vậy cũng mời cô không nên ở chỗ này hô to gọi nhỏ, nếu lỡ bị lãnh đạo thấy được, ảnh hưởng không tốt." Tô Thi Thi cười nhạt nói.

"Cô!" Khúc Hồng Mai bị chọc giận bùng nổ, cô không nghĩ tới Tô Thi Thi nhìn nhu nhu nhược nhược, miệng lợi hại như thế.

Bên cạnh nhóm trợ lý tổ Thiết Kế cùng nhìn thấy, vội vàng đến hoà giải.

Có người nói: "Thời gian không trễ lắm, lập tức liền họp, mà còn nghe nói hôm nay tổng giám đốc thiết kế cũng có khả năng tham gia, mọi người chuẩn bị sẵn sàng.

"Tô Thi Thi vẻ mặt nghiêm túc, hôm nay là cô đầu tiên tham gia lần hội nghị của công ty, hơn nữa còn là mời giám đốc chuyên môn đến dự họp ở bộ phận thiết kế, cô buổi sáng đã sửa chữa phương án thiết kế ổn thỏa rồi như thế này liền có thể dùng.

Chỉ là Đoàn Ngọc Tường cũng có xuất hiện.. Tô Thi Thi theo bản năng nhíu mày.

Ngày hôm qua bị Đoàn Ngọc Tường âm thầm sắp xếp vào bẫy, không biết hôm nay lại sẽ phát sinh cái gì.

Tô Thi Thi biết cùng với Đoàn Ngọc Tường, tuyệt đối không có chuyện tốt.

Phòng họp bộ phận thiết kế trang hoàng có vẻ thanh nhã, chính giữa

là một cái bàn tròn, bộ phận thiết kế đến họp gồm nhà Thiết Kế cùng trợ lý cộng lại tổng cộng phân 3 tổ, mỗi tổ bốn người.

Tô Thi Thi làm việc ở tổ một, tổ trưởng là Ôn Ngọc. Tổ hai tổ trưởng tên là Tương Tinh Oánh, trợ lý là Khúc Hồng Mai. Tổ trưởng tổ ba là nam, tên Tôn Hiểu Minh, trợ lý là một cô gái, tên Phương Viện Viện.

Những người này trong đó, tính cách ôn nhu nhất, tốt nhất đó là tổ trưởng Ôn Ngọc. Còn lại vài vị vừa thấy đều là người thông minh lanh lợi, ngày hôm qua Tô Thi Thi đã ở trong tay bọn họ ném qua không ít thiết thòi.

"Nghe nói Tô tiểu thư đối với thiết kế dự án rất biết nhận xét, hôm nay cho chúng tôi được mở rộng tầm mắt xem thực lực của cô nha."

Tổ trưởng tổ Hai Tương Tinh Ánh cười tít mắt nhìn Tô Thi Thi, trong mắt ánh sáng lạnh chớp lóe rồi biến mất.

Dám khi dễ người của cô ta, cô ta nhất định để cho cô biết rằng trong bộ phận thiết kế này, người nào nói một không ai dám nói hai.

Trợ lý của cô ta Khúc Hồng Mai nghe được, trong mắt hơn một tia vui sướng khi người gặp họa.

Ba tổ trong lúc đó tranh đấu gay gắt đã sớm không phải chuyện lạ, chỉ có tổ trưởng Ôn Ngọc bấm bụng chịu đựng, chịu các tổ khác khi dễ. Bằng không trợ lý của cô tại sao không thể kiên trì, hết người này đến người khác đều rời đi rồi.

Bây giờ đến phiên vị Tô Thi Thi này, cũng là cô xui xẻo.

Tô Thi Thi nghe xong cũng không thêm để ý, cầm Computer đi đến bục diễn thuyết.

Dưới đài Ôn Ngọc thật có lỗi nhìn cô, cô ta biết những người đó là vì nhằm vào mình, cho nên liên lụy Tô Thi Thi. Chỉ vì cô ta tính tình xưa nay đã như vậy, giận mà không dám nói gì, chỉ hy vọng Tô Thi Thi có thể sống sót.

Tô Thi Thi đối cô ta âm thầm gạt đầu, sau đó mở ra máy tính, tính toán thuyết trình phương án thiết kế của mình.

"A?" Tô Thi Thi buổi sáng đã chỉnh sửa lại văn kiện, nhưng nhìn đến màn hình máy tính kia cho lòng cô trầm xuống.

Này không phải ngày hôm qua trước khi tan sở cô lưu lại sao? Cô buổi sáng rõ ràng đã sửa chữa, sao vẫn còn nguyên như cũ?

Cô thần tốc nhấp chuột, đem ppt từ đầu tới đuôi nhanh chóng xem một lần, tâm thật lạnh thật lạnh.

Cô vậy mà quên lưu rồi!

Chết tiệt, buổi sáng bởi vì Đại ấu tử, cô từ đầu quên lưu lại, trở về tắt máy tính liền đi làm rồi.

Lần này xong đời rồi.

"Tô tiểu thư, còn đang suy nghĩ cái gì? Nhanh lên đi?" Khúc Hồng Mai nhìn Tô Thi Thi ở trên bục một câu cũng không nói, mi mắt sáng lên.

Tô Thi Thi hít một hơi thật sâu, rồi mới nói: "Thật xin lỗi, phương án thiết kế của tôi có vấn đề, không thể dùng máy, tôi có thể giảng giải bằng miệng."

Phương án kia ngay tại trong đầu cô, cô thuận miệng có thể nói ra.

Có người lại không buông tha cô, Khúc Hồng Mai cười nói: "Có vấn đề? Tôi thấy cô từ đầu không có làm, thuật lại? Cô xác định chúng tôi muốn nghe cô nói những cái đạo lý trống rỗng kia sao? Không có biểu đồ, không có đồ án, cô đây là muốn kiểm tra năng lực tưởng tượng của chúng tôi sao?"

Tô Thi Thi nhú hạ mi, nói: "Trọng yếu biểu đồ trong máy tính đều có, có thể mở cho mọi người xem. Không ngại lý giải cho mọi người."

"Các người nhìn xem, đây là cô ta không hoàn thành nhiệm vụ, bộ dáng cãi lại cứng rắn. Tô tiểu thư, cô đừng tưởng rằng cô quen biết rộng liền không đem ai để vào mắt, cô thật không biết xấu hổ mà." Khúc Hồng Mai cười lạnh nói."

"Tôi... Tôi không sao, tôi nghĩ Thi Thi nhất định không phải cố ý, đừng làm khó cô ấy." Ôn Ngọc nhỏ giọng nói, trong lòng cực kì sốt ruột.

Tổ trưởng tổ Hai Tương Tinh Oánh bóp một phen, cầm bút trong tay đập xuống bàn, quay đầu đối với Ôn Ngọc chỉ tiếc rên sắt không thành thếp nói: "Ngọc, là vì cô hờn như thế, cấp dưới quen thói cho nên mới vô pháp vô thiên, khi dễ cô."

"Nói với cô bao nhiêu lần, cô sao như thế không thay đổi? Cô dung túng bọn họ như vậy, cũng không có lợi gì, chỉ biết kéo chân bộ thiết kế chúng tôi vào."

"Tôi..." Ôn Ngọc cúi đầu, sắc mặt đỏ lên, một câu cũng không dám nói.

Tô Thi Thi âm thầm xiết chặt quả đấm, những người này toàn là cố ý.

Cô biết bọn họ vẫn âm thầm khi để Ôn Ngọc, nhưng không nghĩ tới trong cuộc họp, vậy mà một chút mặt mũi cũng không cho cô ấy.

Mà tổ trưởng tổ ba cùng trợ lý của anh ta ngồi ở một bên nhìn không nói lời nào. Phụ nữ cãi nhau, bọn anh chưa bao giờ nhúng tay.

"Sự tình hôm nay là tôi sai, tôi sẽ đem phương án thiết kế làm lại một lần nữa, thời gian còn lại để các tổ khác lên giới thiệu phương án thiết kế của mình đi." Tô Thi Thi đem tất cả tức giận đều nuốt trở vào.

Nhưng lời của cô vừa nói, Khúc Hồng Mai liền theo lời của cô nói: "Sớm nhận sai thì tốt rồi? Chúng tôi nơi này có cái quy tắc, làm chuyện sai, liền bị trừng phạt. phạt cô đem tư liệu thiết kế của hai tổ còn lại đều chỉnh lý tốt."

Tô Thi Thi nắm quả đấm mạnh căng thẳng, trong lòng tức giận nhảy lên cao.

Cô nhin nhẫn, nhưng sao nhin được đi? Cô tới nơi này cũng không phải tới bị khinh bỉ.

Cô đi làm đã hơn một năm, cho tới bây giờ cũng không là dựa vào nén giận để được mọi người tôn trọng.

Cô cười lạnh nói: "Để cho tôi giúp các người chỉnh lý tư liệu, như vậy xin hỏi các người, công ty cho các người tìm người khác giúp các người hoàn thành công việc sao?"

"Cô đừng xem vào nói." Tô Thi Thi nhìn đến Khúc Hồng Mai muốn nói, chỉ vào mặt cô, lập tức đem lời của cô ngăn ở miệng.

"Cô ngày hôm qua, đem bản kế hoạch quý trước về thiết kế nội thất

nhờ tôi giúp cô làm. Không biết cô trở về có hay không xem qua, tôi đem tất cả lỗi trong báo cáo trước của cô đều đã chỉnh sửa lại. Hi vọng cô trở về sau khi hảo hảo nhìn một cái, sau này cái loại này sai lệch sẽ không cần tái phạm rồi."

"Còn có tổ trưởng Trương, phiền toái lần sau không cần đem thiết kế vớt xó xỉnh của cô cho nhóm chúng tôi, tổ trưởng của tôi tuy rất tốt tính, nhưng cũng không vì như vậy mà lấn tới. Cô nếu là làm không đến xin mời cô thành thật thừa nhận, sớm từ chức."

"Còn có tổ trưởng tổ ba, tôi cực kỳ cảm kích anh không ở sau lưng nói người nói bậy, nhưng phiền mời anh không cần đem việc của tất cả mọi người người trong tổ anh tất cả chuyện đều vớt qua cho tôi làm, tôi chỉ là một trợ lí nhỏ nhỏ, làm không nổi công việc của tổ trưởng."

Tô Thi Thi nói đến đây, tốc độ nhạt nhẽo, giống như làm diễn thuyết, nhưng khí thế giữa trán bút người, ở đây không một ai dám nói lại.

Chương 60: Cô ta cố ý đi

Edit: Kaly Vương

Beta: Gấu

Không khí thanh lịch tao nhã trong phòng hội nghị lập tức giống như tràn ngập dày đặc khói thuốc súng, áp lực làm cho người ta hít thở không thông, tất cả mọi người chấn kinh không thôi, nhìn Tô Thi Thi đột nhiên bạo phát.

Rõ ràng là một con cừu nhỏ, sao đột nhiên trong một lúc liền biến thành một pháo đài phun lửa?

Tô Thi Thi lần lượt điểm mặt từng người bắt nạt cô, liều mạng đem công việc của mình giao cho cô làm, yêu cầu cho mọi người coi lại lần nữa, tổng kết nói: "Tôi đến công ty chỉ hai ngày, lại giúp các người làm xong việc cả quý. Tôi cực kỳ muốn biết, nếu cái gì cũng do tôi làm, vậy các người tới đây làm gì?"

"Tô Thi Thi, cô nói như vậy có phần hơi quá đáng?" Người trong các tổ bắt đầu có phản ứng kịp, nhao nhao nhíu mày.

Cô gái này đầu óc có phải hay không có vấn đề, không nên trêu chọc nhiều người tức giận, đạo lý này không hiểu sao? Cô lại đi đắc tội tất cả người trong bộ phận thiết kế rồi.

Tô Thi Thi chỉ là nhàn nhạt cười: "Tôi quá đáng, xin hỏi các người không quá đáng sao? Chẳng lẽ tôi nén giận, các người sẽ để cho tôi dễ chịu?"

"Tôi chỉ là muốn cho các người biết điểm mấu chốt ở nơi nào, mà tôi hôm qua đã giải quyết tốt việc của các người giao cho. Tôi tin những người được tôi giúp hỗ trợ, nên là đều đã hiểu biết thực lực của tôi rồi."

Cô nói xong đi về phía trước một bước, nhìn Ôn Ngọc một phen cả kinh trợn mắt há hốc mồm, ánh mắt nhàn nhạt nhìn quét mọi người ở đây nói: "Tôi tin tưởng người được chọn làm tổ trưởng của tôi là người dùng thực lực của mình mới đạt được vị trí này, mà cô ấy hẳn không mang cho mọi người bất kì phiền toái gì, tôi nghĩ người ở đây thông minh. Mọi người hợp tác tốt, chẳng phải nhận được càng thêm lợi ích, nếu xích mích thương tổn nhau, người nào cũng không có lợi."

Cô nói đến cuối cùng một câu, trong mắt ánh sáng lạnh chớp lóe rồi biến mất. Khí thế kia, để cho tất cả mọi người thật hít một hơi.

Tất cả mọi người thầm cảm thấy nhìn sai rồi, cái này nhìn giống một cô gái nhu nhu nhược nhược, từ đầu bọn họ không ngờ rằng đầu tôm là mình.

Tô Thi Thi nhìn đến một đám người bị cô hù sợ, trong lòng không khỏi cảm thấy có chút bí ai.

Người hiền hay bị bắt nạt. Cô nén giận chỉ đổi lấy thua thiệt thôi. Nơi đây cá lớn nuốt cá bé, cô không thể không trở nên ngoan độc.

Dụng thực lực của chính mình đi đánh bại một đám đối thủ, làm cho bọn họ cam tâm tình nguyện cùng hợp tác với mình.

Cho nên từ đầu cô không sợ bọn họ. Bọn họ dù có người chống lưng, chẳng lẽ cô liền sợ sao? Cho dù cố gắng làm việc im lặng mà

sống, cũng sẽ bị người ta tìm cách ám hại, vậy thì sao không đem mọi chuyện từ đầu nói cho rõ ràng, rồi thoả mái làm việc.

"Cô..." Khúc Hồng Mai không nghĩ tới Tô Thi Thi dám nói như thế, hoàn toàn là một cái Liễu Mạng Tam Lang.

Hai người ngằm khẽ cắn môi, tức giận đến mặt mũi trắng bệch.

Mọi người chính đang giằng co hết sức, bên ngoài bỗng nhiên truyền tới một thanh âm ôn nhu: "Hôm nay sao náo nhiệt thế?"

Lập tức cửa bị đẩy ra, Đoàn Ngọc Tường mang theo trợ lý đi đến.

Mọi người vừa thấy đến cô, lập tức từ trên chỗ ngồi đứng lên, khuôn mặt tươi cười đón chào: "Đoàn tổng giám đến đây, hoan nghênh hoan nghênh."

Ở đây, không ai không biết vị Đoàn tổng giám này liền là người của Đoàn gia. Cô không làm công ty nhà mình, mà là bằng năng lực của mình cố gắng vào Xây dựng Tiệp Khắc, lại ngồi vào vị trí tổng giám thiết kế, có thể thấy được thực lực cường đại.

Cho nên bộ phận thiết kế đối cô đều là vừa kính vừa sợ.

Tô Thi Thi nhìn đến Đoàn Ngọc Tường, trong lòng không khỏi nhảy một phen.

Tới thật đúng lúc!

"Tôi chỉ là đến xem, các người tiếp tục." Đoàn Ngọc Tường chọn vị trí ngồi xuống, đối với mọi người khoát tay, làm cho bọn họ quay lại chỗ ngồi.

Tương Tinh Oánh âm thầm ra hiệu cho Khúc Hồng Mai, Khúc Hồng Mai gật gù đầu, theo sau đi đến trước mặt Đoàn Ngọc Tường nói: "Đoàn tổng giám, cô tới thật vừa lúc, cô tới phân xử, vừa rồi Tô Thi Thi không có hoàn thành phương án thiết kế ngày hôm qua, cô ấy không những không nhận sai, ngược lại đem tất cả các tiền bối bộ phận thiết kế toàn bộ đều mắng một lần. Một nhân viên mới như vậy, cô nói xem, sau này làm sao chúng tôi ở trong này làm việc?"

"Cái gì?" Đoàn Ngọc Tường kinh ngạc đứng lên, nhìn Tô Thi Thi một phen, lại nhìn xem mọi người ở đây, nghi hoặc nói, "Có phải hay không có hiểu lầm? Thi Thi nhất định hẳn không làm mấy chuyện này."

"Tất cả mọi người đều nghe, chẳng lẽ còn có thể bịa đặt sao?" Khúc Hồng Mai nói. Cô ta cũng không tin, mọi người chẳng lẽ không bằng một trợ lý thiết kế mới, mà tất cả người bên trong bộ phận thiết kế chống lại cô, không tin cô qua được?

Đoàn Ngọc Tường nhíu mày nghĩ nghĩ, sau đó lắc đầu nói: "Tôi cùng Thi Thi cũng không phải ngày một ngày hai quen biết, tôi tin tưởng tính tình của cô ấy, trong này nhất định là có cái gì hiểu lầm, mọi người nói rõ liền tốt rồi."

"Đoàn tổng giám..." Khúc Hồng Mai sùng sốt, không nghĩ tới Đoàn tổng giám đốc vậy mà cũng sẽ giúp đỡ một trợ lý nhỏ.

Tô Thi Thi nghe đến đó nhíu mày, dự cảm của cô quả nhiên không sai.

Đoàn Ngọc Tường này không phải giúp cô, rõ ràng là tạt nước bắn lên người cô.

Cô vừa rồi đâu có thừa nhận sai? Mà còn, nói những lời này cũng

đều những câu có lý, không có một câu bịa đặt giả tạo. Cô vốn là đúng, nhưng bị Đoàn Ngọc Tường "Bao che" như vậy, ngược lại như là cô đuối lý một dạng.

Mà bên cạnh những đồng nghiệp này vừa rồi bị cô vạch mặt, giờ phút này trên mặt cả đám đều lộ ra biểu tình khinh thường.

Quả là kiếm củi ba năm thiêu một giờ. Tô Thi Thi cắn răng, cô biết Đoàn Ngọc Tường hẳn không tốt bụng như vậy.

Bên kia Khúc Hồng Mai vẫn còn nói chuyện, đột nhiên bị Thiết Kế Sư bên cạnh lôi kéo cánh tay. Người nọ nhỏ giọng nói: "Tôi ngày hôm qua nhìn thấy Tô Thi Thi lên xe giám đốc, các cô ấy có quan hệ khá tốt, cô không nên nói nữa."

"Chết tiệt, khó trách Tô Thi Thi lại như vậy." Khúc Hồng Mai ngậm cắn răng, đem lời nói đều nuốt trở vào.

Có chỗ dựa, cô ta tự nhiên không dám ra mặt trách cứ cô rồi.

"Được, chuyện này liền đến đây kết thúc đi. Mọi người sau này đều phải bắt tay cộng sự, hòa hợp ở chung, Thi Thi cũng cần phải cố lên." Đoàn Ngọc Tường hướng về phía Tô Thi Thi cười cười, sau đó mang theo trợ lý rời đi.

Chờ cô ta vừa đi, hiện trường không khí lập tức liền thay đổi, có người đi tới hỏi Tô Thi Thi.

"Thì ra cô cùng Đoàn tổng giám đốc biết nhau sao?"

Tô Thi Thi giật giật khóe miệng, không có phủ nhận cũng không có thừa nhận. Cô phủ nhận, họ sẽ lại nói rằng cô đạo đức giả, để cho cô thừa nhận, cô càng không muốn.

Cô càng muốn nói cô cùng Đoàn Ngọc Tường có thù oán! Nhưng là, người nào sẽ tin?

Hội nghị kết thúc không vui, Tô Thi Thi sắp xếp lại giấy tờ rồi đi ra ngoài. Vừa tới cửa, Ôn Ngọc nhỏ giọng kêu cô một tiếng.

Tô Thi Thi thấy những người khác đều đi ra ngoài, cô quay trở vào trong phòng hội nghị.

Ôn Ngọc thật có lỗi nhìn cô nói: "Thực thực xin lỗi, chẳng thể giúp được gì, lại làm hại cô bị mọi người khi dễ."

Tô Thi Thi kinh ngạc, nói: "Chuyện này lại không dính dáng tới cô, chính là hôm nay tôi làm phiền hà cô."

"Cô không cần nói như thế, tôi biết là tôi vô dụng, cho nên mọi người mới bắt nạt người của tổ chúng ta. Trọ lý trước..."

Ôn ngọc nói tới đây, bỗng nhiên cảm thấy được việc này giống như không nên nói với Tô Thi Thi, yên lặng đem lời nói nuốt trở vào.

Kỳ thật cô không nói Tô Thi Thi cũng biết vì cái gì, trước mấy người trợ lý đều là bị xa lánh mà xin nghỉ rồi.

Có một người sếp như vậy, ở tại chỗ này, chỉ có thể bị khi dễ.

Tô Thi Thi nhìn đến Ôn Ngọc vẻ mặt khó xử, trong lòng mềm mại vài phần, cười nói: "Được, không có việc gì, sau này có tôi ở đây, hai người chúng ta sẽ không còn bị bọn họ khi dễ, cô yên tâm đi."

"Uh"m. Như vậy đi, giữa trưa tôi mời cô ăn cơm có được hay không? Dù sao bọn họ cũng sẽ không nguyện ý theo chúng ta cùng đi ăn."

Ôn Ngọc le lưỡi, có chút nghịch ngợm nói.

Tô Thi Thi nghĩ ngợi, gật đầu.

Lúc này ở lầu 20, trong văn phòng tổng giám đốc, Bùi Dịch đã thu được tin tức vừa rồi Tô Thi Thi lặc chiến quần hùng. Lúc này anh đang xem hình ảnh theo dõi bên trong hội nghị của bộ phận thiết kế.

Khi thấy Tô Thi Thi mặt trầm xuống đem tất cả việc các tổ thiết kế bắt cô làm ngày hôm qua nói qua một lần, Bùi Dịch ánh mắt lập tức đen lại.

"Mèo hoang nhỏ, em thật đúng là mỗi ngày đều có thể mang đến cho tôi một bất ngờ khác." Bùi Dịch khước miệng nhin không được cong lên.

Anh chọn người, quả nhiên không sai, khí thế vừa rồi của Tô Thi Thi, tuyệt đối không thua gì mấy người lão luyện trên thương trường rồi.

Anh suy nghĩ, cầm lấy điện thoại, nhắn tin cho Tô Thi Thi.

"Giữa trưa cùng ăn cơm."

Tin nhắn cực kỳ mau trở về: "Xin lỗi, giữa trưa đã có hẹn."

Bùi Dịch sắc mặt trầm trầm, nghiêm mặt nhắn đi một nhóm chữ: "Ở nơi nào? Với ai?"

Bên kia Tô Thi Thi cảm thấy được có chút không thể hiểu được, người đàn ông này quán cũng quá nhiều chuyện rồi, nhưng cuối cùng cô vẫn đem địa điểm cùng người đi cùng đều thông báo qua cho anh.

Bùi Dịch nhìn nội dung tin nhắn, trên mặt không chút thay đổi, nhìn không ra là cái cảm xúc gì.

Lúc này Tần Phong đẩy cửa đi đến.

Chương 61: Oan gia ngõ hẹp

Edit: Kaly Vương

Beta: Gấu

"Khi nào văn phòng của tôi biến thành nhà cậu rồi hả?" Bùi Dịch lạnh lùng nhìn Tần Phong không mời tự vào, sắc mặt vẫn lại là thật không tốt.

Tần Phong xoay xoay cánh tay, vẻ mặt cẩn thận nhìn anh: "Sao vậy, tâm tình không tốt? Thi Thi nhà tôi chọc gì cậu?"

Cùng Bùi Dịch làm bằng hữu nhiều năm như vậy, tâm tư của anh tự nhiên hiểu biết. Nếu là chuyện công việc, Bùi Dịch sẽ không lộ ra bộ mặt ai oán này.

Bị anh nhìn thấu tâm sự, Bùi Dịch mặt đen lại, lạnh giọng nói: "Cậu cực kỳ rảnh rỗi? Không có ở công ty mình, mỗi ngày chạy tới nơi này của tôi làm cái gì?"

Tần Phong ngồi vào chiếc ghế tựa đối diện bàn công tác bắt chéo hai chân, nhìn anh nói: "Công ty tôi ở bên cạnh, đi vài bước là đến rồi. Tôi đi dạo nghỉ ngơi một chút không được sao? Đáng vẻ không giống như cậu, làm việc điên cuồng, một ngày hận không thể 24 giờ đều mang ra làm việc."

Thấy anh ta lại sắp dong dài nữa, Bùi Dịch không thể chịu đựng, trán nhăn lại, anh nhìn Tần Phong từ trên xuống dưới nói: "Cơ thể toàn nước bọt chó có rửa sạch chưa?"

"Chết tiệt, cậu còn dám nhắc lại?" Tần Phong mặt trầm tiếp xuống, người này thật sự là không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì.

Trước mắt anh lại hiện ra cảnh tượng tối hôm qua bị con chó điên kia áp ở dưới thân cuồn liếm, tức giận đến mặt đều tái, nghiến răng nghiến lợi nói:

"Đừng để tôi gặp lại con cho kia, nếu để cho tôi nhìn thấy, tôi nhất định bắt nó lột da, làm thành áo khoác da chó!"

Bùi Dịch nhàn nhạt nói: "Tôi ủng hộ cậu."

Con chó điên chết tiệt kia, xuất hiện không đến 24 giờ liền làm cho anh rước lấy một đống phiền toái, anh sớm đã xem không vừa mắt rồi.

Tần Phong nghi hoặc nhìn anh: "Sao vậy, con cho kia cả cậu cũng liếm rồi hả?"

Bùi Dịch sắc mặt trầm xuống: "Tôi cũng không giống người nào đó, có thuốc kích dục trong người."

"Bùi Dịch, cậu có phải huynh đệ của tôi không? Cậu có cần nhắc tới nó không!" Tần Phong tức điên.

Ngày hôm qua rõ ràng liền là ngoài ý muốn, không nghĩ tới là đúng lúc như vậy. Anh nhất định phải giết con chó điên kia.

Bùi Dịch ánh mắt tối sầm lại, cầm lấy một phần văn kiện trên bàn mở xem ra, thuận miệng nói: "Giữa trưa muốn ăn cơm không?"

Tần Phong lập tức ngồi thẳng thân thể, cảnh giác nhìn Bùi Dịch: "Cậu

lại có ý đồ gì?"

Không có việc gì mà ân cần, không phải gian trá tức trộm cắp. Anh mới không tin tưởng Bùi Dịch vô duyên vô cớ mời mình ăn cơm.

Bùi Dịch nhàn nhạt liếc anh một cái, cười như không cười nói: "Sao vậy, không muốn?"

Tần Phong lập tức lắc đầu, anh dám từ chối sao?

Đến giữa trưa, Tô Thi Thi cùng Ôn Ngọc tay dắt tay cùng đi quán cà phê bên cạnh Công ty.

Quán cà phê trang trí cực kỳ rất khác biệt, khung cảnh tao nhã, thành phần tri thức thời gian nghỉ ngơi đều thích tới nơi này.

"Nơi này món cá chuối rất rất ngon, cô muốn thử một lần không?" Ôn Ngọc điềm đạm nói.

Tô Thi Thi gật đầu, cô ăn cái gì không kén chọn, trên cơ bản ăn ngon là được.

"Chọn vị trí ngồi gần cửa sổ, có thể nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ." Tô Thi Thi chỉ vào vị trí bên cửa sổ nói. Ôn Ngọc gật đầu, hai người cùng đi đến bên kia.

"Tô Thi Thi?" Phía trước vang lên một thanh âm bén nhọn.

Tô Thi Thi vừa nghe đến thanh âm này, nhưếng mày. Chết tiệt, ăn một bữa cơm cũng lại gặp phải cô ta.

"Thật sự là cô!" Phía trước Đoàn Ngọc Lộ đã đứng lên, nhìn đến Tô Thi Thi máu lập tức sôi lên, lập tức kích động lên.

"Ngọc Lộ, ngồi xuống." Đoàn Ngọc Tường vừa thấy biểu tình này của em gái liền biết sẽ xảy ra chuyện xấu, đây là nơi công cộng, muốn ồn ào cũng không có thể ở trong này.

"Chị!" Đoàn Ngọc Lộ cắn răng, liền quay đầu lại nhìn đến Đoàn Ngọc Tường mặt đã trầm xuống.

Trong lòng cô ta khẽ run rẩy, sợ chị mình mất hứng, chịu đựng tức giận ngồi trở lại vào vị trí, quay đầu oán hận trừng mắt nhìn Tô Thi Thi một cái.

Ngày hôm qua nếu không phải Tô Thi Thi mang theo chị cô ta đi đến Hà gia, cô ta cũng không đến mức bị chị mình hung hăng mang về Đoàn gia.

Còn có con chó của Tô Thi Thi, ngày hôm qua làm hại cô ta thiếu chút nữa không còn mặt mũi nhìn người khác. Lại còn nghe nói dám đem chó ngao Tây Tạng ông nội cô ta nuôi dưỡng cho khi dễ rồi.

"Thật sự là tiện nhân nuôi chó hoang!" Đoàn Ngọc Lộ ở trong lòng mắng thầm.

"Thi Thi, có muốn hay không đổi một nhà hàng khác?" Ôn Ngọc nhìn Đoàn đại tiểu thư cùng một chỗ với vị tiểu thư kia giống như đối Tô Thi Thi có ý thù địch, sợ Tô Thi Thi chịu thiệt, nhỏ giọng đề nghị.

Cô nói chuyện thanh âm rất nhỏ, cũng chỉ có Tô Thi Thi nghe được.

Nhưng không biết sao, bên cạnh Đoàn Ngọc Tường lại như Thuận Phong Nhĩ, đứng lên đối với Ôn Ngọc nói: "Xin lỗi, em gái tôi từ nhỏ bị chiều hư, mong hai người không để ở trong lòng."

"Không có không có..." Ôn Ngọc mặt một phen liền đỏ. Lần này đi cũng không được, không đi cũng không được, cô khó xử nhìn Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi nhìn cô cười cười, lôi kéo cô đi đến vị trí bên cạnh gần cửa sổ: "Ở trong này chịu đựng một chút cũng không sao, vẫn phải đi về đi làm mà."

Đến nơi nào gặp người không hợp ý, chẳng lẽ cô liền cơm cũng không ăn? Tô Thi Thi chưa bao giờ ngược đãi chính mình.

Ăn không ngon, phòng chường vẫn là chị em Đoàn gia.

Ôn Ngọc thấy thế cũng không nói gì, hai người gọi người phục vụ chọn món, bắt đầu nhỏ giọng tán gẫu.

"Chị xem bọn họ!" Đoàn Ngọc Lộ quay đầu nhìn Tô Thi Thi bọn họ nói chuyện vui vẻ như vậy, trong lòng càng thêm tức giận.

Dựa vào cái gì cô ta ở trong này như vậy sinh khí, mà Tô Thi Thi kia lại thoải mái yên ổn như vậy.

"Chị, chị phát hiện không vừa rồi cô ta nhìn cũng chưa từng nhìn chị liếc mắt một cái, chị để làm sao mỗi lần đều giúp cô ta nói chuyện." Đoàn Ngọc Lộ buồn bực nói.

Đừng tưởng rằng cô ta không biết, chị cô âm thầm một mực bên ông nội thay Tô Thi Thi nói chuyện, bằng không Tô Thi Thi kia kia phòng chường đã sớm bị ông nội đuổi đi rồi.

Đoàn Ngọc Tường chỉ là nhàn nhạt cười cười, chỉ cà phê trước mặt cô ta nói: "Ngoan, uống coffee của em đi."

Đoàn Ngọc Lộ chu mỏ, nghĩ đến bởi vì Tô Thi Thi làm hại cô ta hiện tại trong nhà vẫn còn bị canh chừng căng thẳng, trừ tìm chị mình, không còn chỗ nào chứa cô ta. Trong lòng cô ta càng nghĩ càng sinh khí.

Lúc này, bên cạnh người phục vụ đang bưng đồ ăn đến cho Tô Thi Thi.

Đoàn Ngọc Lộ nhăn cầu xoay một vòng, thân thể yên lặng hướng lối đi nhỏ bên kia ngồi xuống. Đợi cho thời điểm người phục vụ đi đến, chân cô đột nhiên duỗi ra ngoài.

"Cẩn thận!" Tô Thi Thi âm thầm nhìn Đoàn Ngọc Lộ chuẩn bị vươn chân ra, roạt một phen liền từ chỗ ngồi đứng lên.

Người phục vụ hoàn toàn không chú ý tới, vấp phải chân Đoàn Ngọc Lộ, thân thể mất đi trọng tâm, người cấp tốc hướng mặt trước ngã, trên tay món ăn liền hướng tới Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi tay mắt lanh lẹ, đem món ăn chụp lại, thẳng tắp hướng tới Đoàn Ngọc Lộ bay tới.

"A!"

"A!"

Liên tiếp hai tiếng thét chói tai, Tô Thi Thi đỡ người phục vụ muốn ngã kia. Mà Đoàn Ngọc Lộ vừa vấp bị tất cả đồ ăn đổ lên người, thức ăn rơi ra, bắn tung tóe, cả người đều là nước canh.

"Tô Thi Thi cô điên rồi!" Đoàn Ngọc Lộ thét chói tai.

"Thực xin lỗi, thực xin lỗi!" Người phục vụ thấy thế sợ tới mức mặt

mũi trắng bệch, vôi vàng giải thích.

"Người nào cho người giải thích, cút cho ta!" Đoàn Ngọc Lộ dơ tay, một cái tát liền đánh qua.

Tô Thi Thi ánh mắt tối sầm lại, theo bản năng chần trước người phục vụ, chỉ nghe tát một tiếng, một cái tát nặng nề rơi trên mặt cô.

Tô Thi Thi chỉ cảm thấy đầu óc ông một tiếng, lập tức mặt nóng rát i.

"Ngọc Lộ!" Đoàn Ngọc Tường sắc mặt cũng là hơi đổi, ngẩng đầu đột nhiên thoáng nhìn ra cửa bính dáng hai người đàn ông quen thuộc vô cùng đang đứng, bọn họ chính là đang mặt không chút thay đổi nhìn các cô ở nơi này.

Trong lòng cô ta căng thẳng, không hề nghĩ ngợi, trở tay liền cho em gái mình một cái tát, lạnh lùng quát: "Ngọc Lộ, em hơi quá đáng rồi!"

Tô Thi Thi đang muốn giáo huấn Đoàn Ngọc Lộ, không nghĩ tới bị Đoàn Ngọc Tường giành trước rồi. Cô có chút kinh ngạc, lại là muốn diễn tuồng náo nhiệt?

Ở cửa, Bùi Dịch cùng Tần Phong mặt trầm xuống đi nhanh tới.

Tô Thi Thi chú ý tới động tĩnh, ngẩng đầu nhìn lên, cơ thể liền đóng băng.

Anh sao có thể ở nơi này?

"Chị, chị sao lại đánh em!" Đoàn Ngọc Lộ lúc này mới phản ứng kịp, bụm mặt, nước mắt lưng tròng nhìn chị mình.

Gần đây tới cùng là xảy ra chuyện gì? Cô ta thường xuyên bị người

trong nhà đánh, mẹ đánh cô ta, cha đánh cô ta, hiện tại ngay cả chị cũng đánh cô ta.:

Đoàn Ngọc Lộ trực tiếp liền òa khóc, ủy khuất vô cùng.

Đoàn Ngọc Tường lườm cô ta một cái, âm thầm đưa mắt ra hiệu cho cô ta. Đứa đàn độn này không thấy được Bùi Dịch bọn họ đến đây sao?

Vừa rồi Bùi Dịch nhất định thấy được Đoàn Ngọc Lộ đánh Tô Thi Thi, theo như tính tình của anh không dễ dàng tha các cô?

"Chú trẻ." Đoàn Ngọc Tường cũng không nói gì, chỉ là quay đầu đối với Bùi Dịch lên tiếng chào hỏi.

"Chú trẻ?" Đoàn Ngọc Lộ ngẩng đầu nhìn đến thật là Bùi Dịch, sợ tới mức mặt đều trắng, cũng không dám nói một câu.

"Chú trẻ, Ngọc Lộ em ấy không phải cố ý, vừa rồi thật là hiểu lầm, con cũng đã giáo huấn em ấy rồi." Đoàn Ngọc Tường vội vàng giải thích.

Bùi Dịch nhìn cũng chưa từng nhìn cô ta một cái, lập tức hướng Tô Thi Thi đi tới. Đến trước mặt cô, nhẹ nhàng nâng cằm của cô, lấy tay vuốt ve mặt cô, ôn nhu hỏi: "Đau không?"

Chương 62: Yêu thương cô

Edit: Kaly Vương

Beta: Gấu

Đau không?

Chỉ là một câu hỏi bình thường, lại để cho Tô Thi Thi mũi cay cay.

Cô cống quít quay đi mặt, yên lặng gật đầu.

Đương nhiên đau, phỏng chừng mặt bị đánh sưng lên.

Chỉ là cô không phải loại người đạo đức giả, gặp đàn ông là khóc lên?

Bùi Dịch nhìn đến Tô Thi Thi trên mặt in năm ngón tay, trong mắt lệ khí chớp lóe rồi biến mất, quay đầu đưa mắt nhìn Tần Phong: "Tôi nhớ rõ, nhà hàng này là của cậu?"

Tần Phong hiểu ý, gật đầu nói: "Không sai, nhà hàng này là tôi nhảm chán mở chơi."

Anh đối với người phục vụ bên cạnh nói: "Nhận dạng rõ hai người phụ nữ này, rồi đi thông báo quản lí, sau này hai người kia không được đến nhà hàng này nữa."

"Tần thiếu..." Đoàn Ngọc Tường cắn cắn môi, âm thầm xiết chặt quả đấm, trong mắt có tức giận nháy lên cao.

Cô lớn lên đến từng này, vẫn chưa từng mất mặt như vậy.

"Chị, bọn họ quá khi dễ người..." Đoàn Ngọc Lộ vừa nghe đã tức điên.

"Em câm miệng cho chị" Đoàn Ngọc Tường thấp giọng mắng, ngẩng đầu đối với Bùi Dịch cùng Tần Phong bọn họ nói, "Thực xin lỗi, hôm nay là chúng tôi không tốt, quấy rầy rồi."

Sau đó cô kéo Đoàn Ngọc Lộ đi tới ngưỡng cửa, cúi đầu nhìn trên thân mình bị đồ ăn bắn vào vết bẩn, hận không thể tìm cái lỗ nào chui xuống ở trong này.

Lần này thật sự là mất hết cả mặt mũi, thế nhưng cô en gái đáng giận của cô ta vẫn còn không biết, cứ muốn tìm Tô Thi Thi tranh luận.

"Bọn họ dựa vào cái gì không cho chúng ta tới? Chúng ta là khách, có quyền đến chỗ này!"

"Em còn dám nói, chẳng lẽ muốn cho chú trẻ phát hỏa?" Đoàn Ngọc Tường chỉ tiếc rèn sắt không thành thép lườm cô ta một cái, lập tức bỏ tay cô ta ra, lập tức hướng xe mình đi đến.

"Chị muốn đi đâu?" Đoàn Ngọc Lộ suy nghĩ đến Bùi Dịch phát hỏa, vội vàng đuổi theo.

Đoàn Ngọc Tường bước nhanh hơn, lạnh giọng nói: "Về nhà thay quần áo."

Quần áo của cô ta đều đã ô ւế, chẳng lẽ còn có thể về công ty sao?

May mắn vừa rồi chỉ có các cô, nếu bị nhiều người nhìn thấy, thật là

không biết mặt mũi giấu đi đâu.

Mà trong quán cà phê, lúc này không khí có chút quỷ dị.

Tô Thi Thi cúi đầu, chậm rãi xoa mặt mình.

Mà bên cạnh cô, Bùi Dịch lãnh đạm nghiêm mặt một câu cũng không nói, không biết là lại tức giận cái gì.

(Người ta thấy chị bị đánh nên xót chứ sao. Thế cũng thắc mắc >"<)

Ôn Ngọc đứng đối diện Tô Thi Thi, khẩn trương nhìn cô, cực kỳ muốn hỏi một chút cô thế nào rồi. Nhưng nhìn đến người đàn ông đang đứng bên cạnh cô, Ôn Ngọc sợ tới mức một câu cũng không dám nói.

Cuối cùng vẫn lại là Tần Phong phá trầm mặc.

"Mỹ nữ, cô là nhân viên Xây dựng Tiệp Khắc à?" Tần Phong ngồi vào bên cạnh Ôn Ngọc hỏi.

Ôn Ngọc mặt liền đỏ, khó xử gật gật đầu

Tần Phong bị dáng bộ yêu bộ của cô mê hoặc, cao hứng, cười hì hì nói: "Mỹ nữ, số điện thoại là gì?"

"Này! Anh đừng trêu ghẹo cô ấy!" Tô Thi Thi nghe không nổi nữa, trừng mắt nhìn Tần Phong liếc mắt một cái.

Cái dạng công tử đào hoa này nhìn thấy mỹ nữ liền hận không thể nhào đi lên, Ôn Ngọc đơn thuần như vậy, chẳng phải là cừu mắc lừa sói?

"Thi Thi à, em ghen sao?" Tần Phong vừa nghe, mi mắt lập tức phát sáng lên, chớp chớp nhìn Tô Thi Thi, "Nếu em nguyện ý đến công ty của anh làm, anh đảm bảo chỉ chung tình với mình em."

"Tần Phong, cậu ngứa mình phải không?" Bùi Dịch đôi mắt lạnh lùng bắn qua.

Tần Phong giật mình, một cái quay đầu nhìn Ôn Ngọc, cười tít mắt nói: "Mỹ nữ, những thứ kia nhất điểm không dễ ăn, anh mời em đi nơi khác ăn cơm, em xem hai người bọn họ cũng có chuyện muốn thương lượng, chúng ta không cần quấy rầy bọn họ."

Tô Thi Thi khóe miệng nhin không được rút rút. Tần Phong vì theo đuổi mỹ nữ, thật đúng là cái gì đều nói được.

Cô là lần đầu tiên gặp được ông chủ bảo khách món quán mình không dễ ăn, thật sự là bí tay với anh ta rồi.

Bên kia Ôn Ngọc ngây thơ đâu phải đối thủ của Tần Phong, hai ba câu đã bị anh lừa gạt mà dẫn đi quán cà phê.

"Không được, tôi muốn đi đem Ôn Ngọc trở về, chẳng thế thì cô ấy sẽ bị Tần Phong bắt nạt chết!" Tô Thi Thi đứng lên liền muốn đuổi theo.

Nhưng là cô còn chưa đi một bước, đã bị Bùi Dịch nhất bả kéo trên chỗ ngồi, Bùi Dịch quay đầu nhất chặn cô, mâu quang lạnh lùng: "Hiện tại là hoàn toàn không đem tôi để vào mắt phải không?"

Tô Thi Thi trong lòng khẽ run rẩy, gặp Bùi Dịch hôm nay thái độ có gì đó không thích hợp, lập tức lấy lòng nói: "Sao dám chứ? Bùi tiên sinh người khí thế lợi hại như vậy, sao có khả năng không coi anh ra gì chứ?"

Tuy nhiên biết rõ là cô nói dối, nhưng Bùi Dịch vẫn lại là cực kỳ hưởng thụ bộ dạng cún con này của Tô Thi Thi.

Lôi kéo cô đứng lên, xoay người hướng bên cạnh đi đến, Tô Thi Thi khẩn trương hỏi: "Muốn đi đâu?"

Bùi Dịch hồi đầu nhàn nhạt liếc nhìn cô một cái, phun ra hai chữ: "Ghế lô."

Tô Thi Thi ha ha cười gượng một phen nói: "Liền ở trong này đi, vị trí gần cửa sổ, tầm mắt tốt."

Bùi Dịch nhàn nhạt thoáng nhìn: "Bí ẩn, dễ làm."

Tô Thi Thi mặt liền đỏ, người này trong đầu trừ bỏ chuyện này còn có cái khác sao?

Bùi Dịch hồi đầu nhìn đến tiểu nữ nhân đỏ bừng mặt, trong mắt hiện lên ý cười, lôi kéo cô đi đến một căn phòng được bao, đóng cửa lại, sau đó nhất bả ấn cô ở tại ghế lô, nâng cằm cô, thấp giọng hỏi: "Em suy nghĩ cái gì?"

"Không... Không cái gì nha..." Tô Thi Thi vội vàng nói.

"Không cái gì, vậy em mặt đỏ là sao?" Bùi Dịch nhìn chăm chăm mi mắt cô, gần từng chữ hỏi.

"Anh!" Tô Thi Thi tức giận đẩy ra, đi vào bên trong, nói: "Tôi đói bụng, tôi muốn ăn cơm."

Buổi sáng bị đại cầu tử kia làm náo loạn gà bay chó sủa, cô cả điểm tâm cũng không kịp ăn. Buổi sáng lại vội vàng với công việc, một chút

cơ hội được nghỉ đều không có, lúc này đã sắp tới đến hôn mê.

Bùi Dịch thấy sắc mặt cô có hơi trắng bệch, ánh mắt tối sầm, hơi có chút đau lòng, lập tức rung chuông gọi người phục vụ tới, gọi chút điểm tâm gì đó.

Các loại vừa lên tới, Tô Thi Thi vừa thấy đến đồ ăn, mặt lập tức liền khổ: "Bùi tiên sinh, anh hẳn không keo kiệt như vậy đi, tôi muốn ăn thịt!"

Này rau xanh cây cải củ, xem cô như con thỏ sao?

Bùi Dịch thay cô múc một chén bánh nước canh, nói: "Em đã qua 10 tiếng đồng hồ không có ăn qua cái gì, lập tức ăn quá đầy mỡ không tốt lắm, uống trước chút canh."

Tô Thi Thi sửng sốt, trong lòng coi như được rót vào một dòng nước ấm, mà dòng nước ấm này nháy mắt lan tràn đến toàn thân cô, để cho cả thân thể cô đều ấm lên.

Miệng cô bất giác nhin không được nhoèn cười... một cái, cũng không muốn ăn thịt cá, cúi đầu lẳng lẳng uống nước canh anh đưa tới.

Bùi Dịch nhìn thấy bộ dạng cô nhu thuận, ánh mắt cũng mềm mại rất nhiều.

Nha đầu kia không cùng anh cáu kỉnh thật sự là nhu thuận cực kỳ, chỉ là bị trêu chọc, tính tình kia thật không phải người bình thường chịu được, giống như một con nhím.

"Anh không ăn sao?" Tô Thi Thi uống vài bát canh, phát hiện Bùi Dịch ngồi ở chỗ kia đũa cũng chưa động, nhin không được hỏi.

Bùi Dịch nhàn nhạt liếc cô một cái: "Giúp tô múc."

Tô Thi Thi hết chỗ nói rồi, để bát xuống, cầm lấy bát bên cạnh thay anh múc thêm một chén, đoan đoan chính chính để tới trước mặt anh: "Mời uống, chú Bùi!"

Bùi Dịch khóe miệng nhếch... một cái, bỗng nhiên cảm giác cách xưng hô không tệ.

Đợi cho hai người uống canh xong, người phục vụ lại lục tục đem một chút đồ ăn, là Tô Thi Thi vừa rồi la hét muốn ăn thịt cá.

"Không nghĩ tới trong quán cà phê thức ăn cũng phong phú như vậy." Tô Thi Thi vừa ăn vừa thờ dãi, "Tần Phong thật rất biết kinh doanh."

"Là sao?" Nghe được cô khen ngợi người đàn ông khác, Bùi Dịch cũng có chút mất hứng rồi.

Tô Thi Thi lập tức cảnh giác, vội vàng nói: "Đương nhiên không sánh bằng anh rồi, anh mở cả chuỗi khách sạn, một quán cà phê tính là cái gì chứ!"

Bùi Dịch liền thích xem bộ dạng cún con của cô, nhàn nhạt "Uh"m" một tiếng, môi mỏng nhẹ thở ra mấy chữ: "Thật tinh mắt."

Tô Thi Thi khóe miệng giật giật, người này, thật đúng là quá tự kiêu rồi.

Thấy cô ăn ít, Bùi Dịch buông đũa xuống, quay đầu nói: "Tô Thi Thi, lần sau để cho tôi thấy em bị người khác khi dễ, em chờ xem."

Tô Thi Thi hết chỗ nói rồi: "Tôi không thích ngược đãi bản thân, chẳng lẽ thích bị người ta khi dễ? Mà còn vừa rồi chỉ là ngoài ý muốn, Đoàn Ngọc Lộ vốn là muốn đánh người phục vụ kia, tôi chỉ nhịn không được thôi."

Bùi Dịch màu sắc trầm trầm, một màn kia anh thấy rõ ràng, tuy biết Tô Thi Thi là vì người phục vụ kia mới bị đánh một tát, nhưng làm người đàn ông của cô, anh nhìn đến vẫn lại là rất tức giận.

"Tô Thi Thi em nhớ kỹ, sau này người khác khi dễ em, em liền hung hăng đáp trả lại cho tôi, xảy ra gì đều có tôi rồi."

Xảy ra gì đều có tôi.

Những lời này một mực Tô Thi Thi trong đầu phóng đại, không ngừng phóng đại, Tô Thi Thi sửng sờ nhìn Bùi Dịch, hốc mắt chậm rãi ươn ướt.

Chương 63: Về nhà sớm một chút

Edit: Kaly Vương

Beta: Gấu

"Buổi tối về nhà sớm một chút."

Tô Thi Thi ngồi ở trong phòng làm việc, tay vuốt ve cánh môi, sắc mặt hơi chút đỏ lên.

Vừa rồi Bùi Dịch trước khi rời đi hôn cô một phen, một câu nói như thế.

Nhà...

Cái này đối với cô mà nói rất xa lạ, nhưng mới vừa rồi, người đàn ông kia nói - - về nhà.

"A!" Tô Thi Thi che mặt, "Tô Thi Thi, người nhất định phải bình tĩnh, tuyệt đối không thể bị viên đạn bọc đường kia phá thành lũy được!"

Tô Thi Thi không ngừng nhắc nhở chính mình.

Cô cùng Bùi Dịch khoảng cách quá xa, Đoàn gia là chướng ngại lớn nhất giữa hai người bọn họ, càng không cần phải nói cái khác.

Cô nhìn tổ trưởng của mình, nhìn Ôn Ngọc đã trở lại, yên lặng nhẹ nhàng thở ra.

Cũng không biết Tần Phong vừa rồi mang Ôn Ngọc đi nơi nào.

Ngày hôm nay thật bận rộn, Tô Thi Thi vừa tan tầm liền rất nhanh đi về, chỉ sợ Bùi Dịch đến đón cô.

"Hừ, cô xem cô ta tan tầm liền đi vội vã, tâm tư từ đầu liền không ở trong công ty. Tôi xem cô ta đến chỗ này, liền là câu dẫn đàn ông." Khúc Hồng Mai khinh thường nhìn lướt qua vị trí Tô Thi Thi, đi tới tổ trưởng Trương Tinh Oánh nói.

"Cô vừa rồi nói, cô ấy giữa trưa tại nhà hàng bên cạnh công ty cùng Đoàn Nhị Tiểu Thư nổi lên xung đột?" Trương Tinh Oánh hỏi.

Khúc Hồng Mai gật đầu: " Bởi vì cô ấy, Đoàn Nhị Tiểu Thư còn bị Đoàn tổng giám đốc tát một cái, khóc chạy ra ngoài. Mà còn Đoàn tổng giám đốc tựa hồ cũng gặp tai họa. Mà còn có người dường như nhìn thấy bên cạnh cô ấy có hai người đàn ông, cũng không biết cô ấy thông đồng người nào."

"Lần này tốt rồi." Trương Tinh Oánh mi mắt hí hí, cô ta đúng là nghe nói Đoàn Nhị Tiểu Thư kia tuyệt đối không phải dễ chọc.

Cô ta nhìn trợ lý thiết kế của mình, trong lòng suy xét.

"Tô Thi Thi này không đơn giản, có thể để cho Đoàn tổng giám bởi vì cô ấy mà đánh em gái mình, phía sau cô ấy khẳng định có người chống lưng."

"Hồng Mai, sau này cô chú ý động tĩnh Tô Thi Thi một chút, biết không?" Trương Tinh Oánh đối với Khúc Hồng Mai nhỏ giọng nói.

Khúc Hồng Mai hướng cô ta chớp mắt vài cái: "Tôi biết, quy cũ."

Tương Tinh Oánh ánh mắt âm thầm, không nói gì.

Quy cũ, đơn giản là xa lánh người mới. Mấy người trợ lý trước của Ôn Ngọc là bị bọn họ chèn ép.

"Ngu ngốc, để cô giúp tôi giải quyết những rắc rối, dù sao xảy ra chuyện gì, cũng không liên quan đến tôi."

Tương Tinh Oánh mắt hiện lên tia khinh thường.

Ở trong mắt cô ta, thủ hạ của mình chỉ để lợi dụng. Nếu như có thể nhân cơ hội xa lánh Ôn Ngọc, sau này bộ phận thiết kế là thế giới của cô ta rồi.

Khúc Hồng Mai nào biết rằng cô ta bị tổ trưởng của mình tính kế, lại vẫn ở bên kia đặc chí, lên kế hoạch phải như thế nào để chinh Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi hoàn toàn không biết mình trở thành cái gai trong mắt người khác, cô lên xe trực tiếp trở về Đoàn trang viên.

"Tô tiểu thư." Còn chưa tới biệt thự, phía xa đã nhìn thấy tiểu quản gia đứng ở cửa biệt thự, như là đang chờ cô.

"Quản gia, xảy ra chuyện gì?" Tô Thi Thi bước chân nhanh hơn đi tới, nghi hoặc hỏi han.

"Cái này..."

"Thật ra..!" Quản gia còn chưa nói xong, liền nghe trong biệt thự truyền đến thanh âm vang dội tiếng chó sủa.

"Đại Cầu tử?" Tô Thi Thi cả kinh, tiếng kêu Đại Cầu tử sao hoảng sợ như thế? Cô vội vàng hướng biệt thự chạy tới, quản gia thở dài, đuổi theo.

Nhưng khi Tô Thi Thi đẩy cửa biệt thự, còn chưa đi vào, chỉ thấy trước mặt hình ảnh chớp lóe, sau đó Đại Cầu tử liền bổ nhào trên người cô.

Tô Thi Thi ôm Đại Cầu tử lui về sau hai bước mới dừng lại, thiếu chút nữa đã bị nó bổ nhào đến ngã trên mặt đất.

"Ư ư ư..." Đại Cầu tử núp ở trong lòng Tô Thi Thi kêu, ủy khuất giống như bị người ta kéo ra ngoài làm thịt.

"Đây là sao?" Tô Thi Thi ngẩn ngơ, cẩn thận kiểm tra Đại Cầu tử. Phát hiện trên thân nó không có vết thương, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

"Đem con chó ngốc này dắt đi." Phía trước truyền đến một làn lạnh thanh âm.

"Bùi Dịch?" Tô Thi Thi ngẩng đầu vừa thấy, lập tức trừng lớn mắt.

Chỉ thấy Bùi Dịch cầm roi trên tay, mà ở trên mặt đất, trước mặt cô lag một cái lồng sắt.

"Huấn luyện chó?" Tô Thi Thi ngây ngốc nhìn Bùi Dịch.

Bùi Dịch đem roi ném trên mặt đất, ánh mắt nhàn nhạt rơi vào tay ôn chó của Tô Thi Thi: "Qua đây"

Đại cầu tử "ư" một tiếng, đầu hướng vào lòng Tô Thi Thi.

Bùi Dịch ánh mắt lập tức liền tối sầm, tiến lên lôi nó, bắt nó ra khỏi lòng Tô Thi Thi.

"Oảng..." Đại Củi kêu thảm một tiếng, vung chân ra liền hướng biệt thự bên ngoài chạy.

"Anh xem anh bắt nó sợ đến đã chạy đi rồi." Tô Thi Thi trừng mắt nhìn Bùi Dịch liếc mắt một cái, vội vàng đuổi theo.

"Tô tiểu thư!" Bên cạnh Tiểu Ưu nhìn thấy cũng vội vàng đuổi theo.

Bùi Dịch mặt liền đen.

Cô gái này thật không đem anh để vào mắt, vừa về đến, trong mắt cũng chỉ có con chó ngốc này.

Dạy nó cái gì đều không biết, nhảy qua vòng lửa cũng không dám, quỳ trên mặt đất động không chịu động, lười như heo!

"Nữ nhân chết tiệt!" Bùi Dịch đứng tại chỗ một hồi, phát hiện Tô Thi Thi không có trở về, mặt càng ngày càng đen rồi.

Lúc này đuổi theo phía sau, Tiểu Ưu chạy về tới, sốt ruột nói: "Bùi tiên sinh, không ổn rồi, Tô tiểu thư cùng Đại Cầu tử ở chuồng chó bên kia đi."

"Thật phiền!" Bùi Dịch ánh mắt tối sầm lại, nâng bước đuổi theo. Còn chưa tới chuồng chó bên kia, thật xa liền nghe đến tiếng chó sủa, có Đại Cầu tử, còn có chó ngao Tây Tạng.

Mơ hồ còn có thanh âm Tô Thi Thi: "Tiểu Vịnh, người đừng kích động, chúng ta đưa người ra..."

Cái cô gái ngọc này.

Bùi Dịch nhíu hạ mi, đi nhanh tới, rất nhanh nhìn đến chó ngao Tây Tạng bị nhốt trong lồng sắt. Lúc này Tô Thi Thi ngồi xồm bên cạnh lồng sắt, nghĩ biện pháp mở khóa.

Đại Cầu tử liền ngồi xồm bên cạnh Tô Thi Thi, sốt ruột di chuyển, trong lồng chó ngao Tây Tạng tựa hồ cực kỳ kích động, thỉnh thoảng lại đụng phải lồng sắt, muốn đi ra bên ngoài.

Bùi Dịch nhìn, cô gái ngọc này nghĩ đến cô không sợ bị chó cắn à.

Anh đi lên một tay kéo Tô Thi Thi trở về, ánh mắt sắc bén bắn về phía chó ngao Tây Tạng, nguyên bản chó ngao Tây Tạng đang bất an bị anh nhìn vậy mà sợ tới mức "ư" một tiếng, nằm úp ở trong lồng.

"Gâu gâu!" Đại Cầu vừa thấy, nhất thời vây quanh Tô Thi Thi đảo quanh.

"Anh có thể giúp một chút? Đại Cui giống như cực kỳ thích Tiểu Vịnh." Tô Thi Thi lôi kéo tay áo Bùi Dịch, đáng thương tội nghiệp nói.

Bùi Dịch trong lòng không kiên nhẫn bị ngữ khí mềm của cô lập tức biến mất, anh âm thầm lườm cô một cái, không nói một lời đi đến lồng sắt. Cầm lấy ổ khóa nhìn một phen, sau đó đối tiểu quản gia nói : "Đi lấy công cụ."

"Bùi tiên sinh?" Quản gia không thể tin nhìn anh, lồng sắt này là lão gia đặc biệt sai người làm, chính là sợ Đại Cui tới quấy rầy Tiểu Vịnh. Hiện tại muốn đem Tiểu Vịnh thả ra, chẳng phải là muốn lộn xộn sao?

"Quản gia?" Bùi Dịch ghé mắt, lạnh lùng nhìn qua, quản gia khẽ run

rầy, khẩn trương chạy đi tìm công cụ.

Không mất nhiều thời gian đã tìm được công cụ, trực tiếp cắt ổ khóa.

"Oa!" Chó ngao Tây Tạng được tự do liền chạy ra khỏi lồng sắt, cùng Đại Củi cọ xát, hai con chó cực kỳ hăng hái nhanh chân bỏ chạy.

"Hẳn không xảy ra chuyện gì?" Tô Thi Thi nhìn hai con chó chạy như điên, bất giác phát hiện cô giống như làm sai rồi.

Hai con chó ngốc chạy trốn nơi đâu không chạy, lại hướng nhà chính chạy tới.

"Em còn nói a?" Bùi Dịch nhàn nhạt liếc cô một cái, hướng biệt thự đi, Tô Thi Thi thật cẩn thận đuổi kịp, thấp giọng nói : "Vậy anh làm sao còn giúp tôi?"

"Trang viên này nhàm chán lắm, là thời điểm nên náo nhiệt náo nhiệt." Bùi Dịch nói xong, xoay người yên lặng nhìn Tô Thi Thi, "Nếu để cho ta nhìn thấy cô quan tâm chó hơn tôi, sau này đừng hòng gặp lại nó rồi."

Tô Thi Thi không nói gì.

Chương 64: Tức chết rồi

Edit:

Beta: Gấu

Nhà chính của Đoàn gia là một tòa có hơn hai trăm năm lịch sử kiến trúc Tứ Hợp Viện.

Bên ngoài cùng của phòng thờ tổ tiên được xây dựng bằng nhiều cọc gỗ, đầy khí chất lịch sử.

Đoàn Chấn Ba mới vừa cùng cha mình bàn xong việc, còn chưa đi đến sân, liền nghe đến phía trước truyền đến hai tiếng tiếng chó sủa. Lập tức một bóng đen khổng lồ thẳng tắp hướng tới ông vọt tới.

"A!" Ông chỉ kịp phát một tiếng thét chói tai, đã bị đụng phải người ngã chổng vó.

May mắn bên cạnh là bồn hoa, trồng rất nhiều hoa cỏ, bằng không ngã trên nền đất xi măng, phỏng chừng trực tiếp có thể đem xương cốt trên người ông vỡ tan.

"Tiểu Vịnh?" Đoàn Chấn Ba thấy rõ là chó ngao Tây Tạng, sắc mặt càng thay đổi, đem lời nói thô tục nén trở về.

Đây chính là bảo bối của cha ông, cho dù là ông là con cũng không dám mắng, bằng không nhất định bị cha giáo huấn.

Nhưng khi ông đứng lên, liền gặp được chó ngao Tây Tạng hướng

về phía sân ngoài "Oảng" kêu một tiếng, lập tức cửa liền có một cái bóng thần tốc vọt qua.

"Là con chó điên này!" Đoàn Chấn Ba vừa thấy xông tới là Đại Cầu tử mi mắt lập tức liền tái rồi, vội vội vàng vàng đứng lên, hướng về phía trong phòng hô, "Người đâu nhanh lên, đem con chó điên này bắt lấy cho ta!"

Bên trong lập tức chạy đến mấy người hạ nhân, nhìn đến Đại Cầu tử cũng đều là cùng đánh máu gà một dạng, vội vàng muốn bắt chó.

Nhưng chó chạy, người có thể đuổi kịp sao? Trong lúc này, cả khu vườn như gà bay chó sủa.

Hai con chó ở trong sân chạy tán loạn, đem bồn hoa trên quý toàn bộ đều giẫm lên nát bươm.

Nghe được động tĩnh Đoàn Kế Hùng đi tới vừa thấy tình hình, tức giận đến thiếu chút nữa ngất đi.

"Đóng cửa lại cho ta, hôm nay nhất định phải đem con chó điên này bắt lấy!" Đoàn Kế Hùng là thật tức giận rồi.

Buổi sáng ông nể mặt mũi Bùi Dịch không có hạ lệnh giết chết con chó này, mà chỉ đem chó ngao Tây Tạng nhốt lại. Nhưng không nghĩ tới con chó điên này lại thả chó ngao Tây Tạng ra.

"Chết tiệt, không phải nhốt ở trong lồng sao? Sao lại sống được?" Đoàn Kế Hùng tức đỏ mặt, phẫn nộ trừng mắt Đoàn Hòa Dụ.

Đoàn Hòa Dụ ở một bên nơm nớp lo sợ cúi đầu, trong lòng cũng buồn bực không thôi.

Lồng sắt chắc như vậy, còn cả ổ khóa lớn, theo lý mà nói chó ngao Tây Tạng có lợi hại cũng không có khả năng thoát ra...

"Hắn không là Bùi thiếu gia bọn họ..." Đoàn Hòa Dự ngẩng đầu nhìn Đoàn Kế Hùng, không dám nói rõ là Bùi Dịch bọn họ đem chó cho thả ra.

"Kêu họ đến cho ta!" Đoàn Kế Hùng quát.

Quản gia lập tức sai người đi tiểu biệt thự mời Bùi Dịch qua, sau đó gia nhập đội bắt chó.

Tô Thi Thi bọn họ nhận được tin là lúc đang muốn ăn cơm, Tô Thi Thi cầm đũa, trong miệng mới vừa nuốt xuống miếng cơm, thiếu chút nữa không bị nghẹn chết.

"Đại Cầu tử chúng nó làm hỏng hoa viên?" Tô Thi Thi nhìn quản gia.

Quản gia gật đầu: "Lão gia rất tức giận, mời tiên sinh cùng Tô tiểu thư qua xem."

Tô Thi Thi quay đầu yên lặng nhìn thoáng qua Bùi Dịch, chờ anh nói chuyện.

Bùi Dịch buông đũa xuống đứng lên, không nói một lời đi tới ngưỡng cửa, Tô Thi Thi đành phải đi theo.

Đã rất nhiều năm không có trở lại nơi này, hiện giờ lại đi vào nhà tổ, Tô Thi Thi đáy lòng nhịn không được cảm thấy lạnh cả người.

Đối với chỗ này, cô tất cả ấn tượng trong trí nhớ đều là băng lạnh còn có đau rét buốt xương, mỗi một lần cô tới nơi này không phải bị mắng liền là bị đánh.

"Không cần sợ." Một bàn tay ấm áp bỗng nhiên nắm lấy cô, Bùi Dịch nắm tay cô, nhàn nhạt nói.

Tô Thi Thi trong lòng ấm áp, cuống quýt cúi đầu, không muốn để cho anh nhìn đến chính mình mi mắt ửng đỏ.

Người đàn ông này luôn luôn chu đáo như thế, mỗi lần đều có thể phát hiện suy nghĩ trong lòng cô, có đôi khi cảm giác thực đáng sợ.

Chỉ là loại thương cảm này rất nhanh đã bị tình cảnh trong trang viên nhà thờ tổ đui đi không thấy tăm hơi, Tô Thi Thi trợn mắt há hốc mồm mà nhìn hoa viên hoàn toàn thay đổi.

"Con chó này thật giỏi phá hoại." Tô Thi Thi nhìn những cây thược dược Mẫu Đan bị giẫm hư, còn có các loại hoa cỏ quý hiếm, âm thầm hít vào một hơi.

Thật là có chút đau lòng cho hoa cỏ vô tội.

Cả khu vườn, chỉ còn lại có hai cây bạch quả đoàn viên hoàn hảo không tổn hao gì.

Nhìn đến hai cây bạch quả, Tô Thi Thi kìm lòng không được thờ dài, trong mắt hiện lên tia ảm đạm.

Kia một trắng một vàng chạy tán loạn, một đám hạ nhân ở phía sau, đều không có biện pháp bắt được chúng nó.

Cô thậm chí nhìn đến trên đầu Đại Cầu tử vẫn dính một cánh hoa, như vậy miễn bàn có bao nhiêu buồn cười.

"Thật giống một kẻ lãng nhãng?" Tô Thi Thi nho nhỏ nói thầm.

Bùi Dịch cứốc bộ ngừng lại, trong mắt hiện ý cười. Đã lúc này, cô gái này lại có tâm tình quản những thứ này.

Anh ngẩng đầu nhìn qua, thấy bên kia cha con Đoàn Kế Hùng tức giận đến mặt đều đã bốc khói rồi.

"Các người tới vừa lúc, các người nhìn đi?" Đoàn Kế Hùng nhìn thấy hai người, chỉ vào trong viện một mảnh bừa bãi, phẫn nộ mắng.

"Thật có lỗi." Bùi Dịch đứng ở trong sân, lời nói nghe ra cực kỳ thành thật, nhưng vẫn lộ ra một cỗ lạnh nhạt: "Là tôi sơ sót, cha cùng đại ca hà tất cùng hai con chó tranh chấp."

"Tiểu Dịch, cậu..." Đoàn Chấn Ba nghe được Bùi Dịch nói, tức giận đến mặt trắng rồi lại xanh.

Anh đây là cái gì ý tứ? Liền như thế nhẹ nhàng bâng quơ một câu, đã nghĩ đem sự tình bỏ qua? Bọn họ so đo cùng súc sinh không được, có phải hay không so với súc sinh còn không bằng?

"Chấn Ba, con cầm mõm cho ta!" Đoàn Kế Hùng hét con trai, yên lặng đem khí trong lòng nuốt xuống.

Ông sớm biết Bùi Dịch sẽ có thái độ này, đưa con riêng so với ông tưởng tượng vẫn còn trầm ổn rất nhiều.

Con trai lớn của ông so với Bùi Dịch lớn hai mươi mấy tuổi, nhưng so với anh, quả thực một điểm lại không bằng.

"Cùng dùng cơm đi." Đoàn Kế Hùng nhìn Bùi Dịch liếc mắt một cái, nói xong xoay người đi vào trong nhà.

"Cha?" Đoàn Chấn Ba không thể tin nhìn cha mình, lão gia vậy mà không truy cứu?

Ông vẫn định nói chuyện, chỉ thấy Đoàn Kế Hùng quay đầu lạnh lạnh trợn mắt nhìn ông. Đoàn Chấn Ba lập tức cảnh giác, đột nhiên nhớ tới vừa rồi giữa bọn họ nói chuyện.

Hiện tại Đoàn thị muốn khai phá bất động sản, nhưng đối thủ cạnh tranh theo chân bọn họ quá sát, xuất hiện nhất điểm vấn đề. Đoàn Chấn Ba giải quyết không được, rất có khả năng muốn nhờ Bùi Dịch hỗ trợ, phỏng chừng cha cũng bởi vì điểm này, mới không muốn cùng Bùi Dịch gây nhau.

"Chết tiệt! Tôi liền nhẫn cậu mấy ngày!" Đoàn Chấn Ba âm thầm nắm quả đấm, đành phải đem tức giận đều giấu ở trong lòng.

"Ăn cơm?" Tô Thi Thi nhướn mày, ở nhà chính Đoàn gia, cháu gái như cô không cho phép ngồi vào bàn.

Cô vừa định kiểm soát trở về, đã bị Bùi Dịch kéo lên.

"Không cần..." Tô Thi Thi ở trong lòng kêu rên, cô không muốn đi vào ăn cơm, sẽ tiêu hóa không được.

Đúng lúc này, Đoàn Ngọc Lộ bên cạnh xem kịch hay hồi lâu từ trong nhà chạy ra, chạy đến trước mặt Bùi Dịch nói: "Chú trẻ, chú mau vào đi, nữ nhi không thể đến nhà tổ ăn cơm, con cùng Tô Thi Thi đi về trước."

Cô nói xong kéo Tô Thi Thi từ trong tay Bùi Dịch, lôi kéo Tô Thi Thi hướng bên cạnh đi.

Đồng thời hạ giọng nói: "Tô Thi Thi, cô nghĩ chú trẻ vẫn che chở cô

sao? Cô dung túng chớ cô dụ dỗ bảo bối tâm can của ông nội, bây giờ còn đem hoa viên khiến cho loạn hết, cô cho là ông nội sẽ bỏ qua cô sao? Chờ coi đi!"

Người này đầu óc không bệnh đi? Tô Thi Thi cảm thấy được Đoàn Ngọc Lộ chỉ số thông minh quả thực là rớt thành con số âm. Vậy mà chạy tới cùng cô giả thân thiết, ngằm chằm chọc cô, xem người khác là kẻ điếc người mù sao?

Cô quay đầu nhìn thoáng qua, phát hiện sắc mặt Bùi Dịch đã trầm xuống.

"Qua đây." Bùi Dịch hướng cô vươn tay. Tô Thi Thi bĩu môi, cực kỳ ăn ý đi tới anh.

"Chú trẻ, nữ nhi không thể đi vào bên trong ăn cơm..." Đoàn Ngọc Lộ một lòng chỉ nghĩ đem Tô Thi Thi ra xa nơi này, không nghĩ Bùi Dịch che chở cho cô, cô ta nghĩ biện pháp hành hạ cô.

Ngờ đâu Bùi Dịch không quan tâm quy cũ Đoàn gia.

"Tới phiên cô nói chuyện sao?" Bùi Dịch mặt không chút thay đổi nhìn Đoàn Ngọc Lộ, "Nếu cô nguyện ý, cũng có thể vào trong cùng ăn."

Nói xong đưa Tô Thi Thi đi vào bên trong, Tô Thi Thi bị anh ôm người cứng đờ, mày hơi nhíu lại.

Người đàn ông này lại chê chuyện không đủ phiền toái sao? Vậy mà mời Đoàn Ngọc Lộ vào ăn cơm.

"Thật không?" Đoàn Ngọc Lộ nghe được Bùi Dịch nói, cao hứng quên cả chính mình là ai, vội vàng chạy vào bên cạnh Bùi Dịch thật cẩn thận nhìn anh, "Chú trẻ, chú nói thật không?"

Bùi Dịch không hề để ý cô ta, chỉ là bình tĩnh ôm Tô Thi Thi đi vào trong.

Tô Thi Thi nhả cầu xoay một vòng, như là bỗng nhiên minh bạch cái gì, khóe miệng chậm rãi cong lên.

Chương 65: Ủy khuất cho cô

Edit:

Beta: Gấu

Phòng ăn Đoàn gia phong cách cổ xưa thanh lịch, đi vào liền có hương vị gỗ nhàn nhạt, xông vào mũi, làm cho người ta nhất thời sáng khoái tinh thần.

Tô Thi Thi dừng bước hít sâu một hơi, phiền toái trong lòng tựa hồ cũng tiêu giảm rất nhiều.

"Qua ngòi bên này." Bùi Dịch ôm Tô Thi Thi đi đến vị trí bên cạnh.

"Tiểu Dịch?" Phía trước truyền đến thanh âm kinh ngạc, Nhậm Tiểu Vi ánh mắt đảo qua Bùi Dịch đang ôm Tô Thi Thi, mày nhíu lại.

Nhưng nháy mắt liền khôi phục bình thường, hướng về phía Tô Thi Thi âm đạm cười: "Tô tiểu thư cũng đến đây."

"Bá mẫu người khỏe." Tô Thi Thi không khác Nhậm Tiểu Vi vừa rời trong mắt chớp lóe rồi biến mất tia kinh ngạc.

Tất cả người Đoàn cơ hồ đều biết cháu gái không thể đến chỗ này ăn cơm. Ngay cả con dâu trưởng Phương Thanh Hoa, cũng không tư cách đến chỗ này ăn cơm, trừ phi là lão gia cho phép.

"Mẹ." Bùi Dịch lên tiếng chào hỏi, không coi ai ra gì ôm Tô Thi Thi ngòi xuống vị trí tay phải mình, Nhậm Tiểu Vi ngòi vào vị trí bên trái,

bên cạnh Nhậm Tiểu Vi là chủ vị, là chỗ của Đoàn Kế Hùng.

Cùng đi theo vào Đoàn Ngọc Lộ nhìn thấy màn này, trong lòng ghen tị muốn chết.

Đoàn gia quy cũ, có nhiều chỗ không phải mỗi người đều có thể đụng chạm, mỗi chỗ ăn cơm đều có thứ bậc.

Hiện giờ Tô Thi Thi ngồi vị trí này, bình thường chỉ có chú bác mới có tư cách ngồi, bây giờ Bùi Dịch lại mang cô công khai ngồi.

"Cô chết chắc rồi." Đoàn Ngọc Lộ ở trong lòng thầm nói.

Lúc này, nơi xa có tiếng bước chân truyền đến, Đoàn Kế Hùng cùng Đoàn Chấn Ba hướng tới nhà ăn đi tới.

Đoàn Kế Hùng nhìn thấy Tô Thi Thi ngồi đó, sắc mặt trầm xuống, nhưng đem lửa giận đè ép xuống.

Ông biết đây là Bùi Dịch cố ý, hiện tại có việc nhờ tiểu tử này, anh lại nóng tính, không nên giáp mặt gây chuyện.

Bên kia Nhậm Tiểu Vi xem tình huống có chút không quá xấu, đang muốn nói chuyện, chỉ thấy Đoàn Kế Hùng liếc mắt ra hiệu cho bà.

Nhậm Tiểu Vi hiểu ý, yên lặng đem lời nói nuốt trở vào, đi qua đỡ Đoàn Kế Hùng ngồi xuống.

"Ngọc Lộ? Em không phải đi trở về sao?" Đoàn Ngọc Tường nhìn thấy em gái đi ở nơi này, không khỏi có chút kinh ngạc.

"Chị, em cũng tới ăn cơm." Đoàn Ngọc Lộ vừa thấy chị mình, lập tức cao hứng đi qua ôm cánh tay của cô ta.

Các cô vừa rồi cùng đến tìm Nhậm Tiểu Vi nói chuyện phiếm, sau biết chuyện Đoàn Kế Hùng, tiện để Đoàn Ngọc Tường cùng ăn cơm, nhưng không có kêu cô ta ở lại. Lúc ấy Đoàn Ngọc Lộ trong lòng cũng rất không thoải mái.

Cùng là cháu gái, ông nội cô ta lại rất thích chị cô ta, ra nước ngoài đều mang theo chị cô ta, nhưng lại luôn luôn không muốn gặp cô ta.

Cô ta tuy cũng biết chính mình không thể cùng chị so sánh, nhưng trong lòng luôn cảm thấy có chút ủy khuất.

"Chú trẻ, tôi vậy..."

"Người nào cho con đến chỗ này? Vẫn còn không nhanh cút ra ngoài cho ta!" Đoàn Kế Hùng quay đầu lại, nhìn đến Đoàn Ngọc Lộ, sắc mặt một phen liền lạnh giống như hồ sâu lý xuất hiện một dạng, lạnh lùng quát.

"Ông nội?" Đoàn Ngọc Lộ bị dọa người nhảy dựng, ủy khuất nhìn ông ta.

Vừa định nói là Bùi Dịch để cho cô ta vào, bên kia Đoàn Chấn Ba cũng đã dẫn đầu đi tới tát cô ta một cái: "Con thật không biết quy củ, ông nội nói con vẫn không nghe lời? Muốn bị đánh phải không?"

"Cha! Rõ ràng là chú trẻ..."

"Con còn dám nói sạo?" Đoàn Chấn Ba nói xong vừa muốn vung tay, bàn tay đã bị Đoàn Ngọc Tường ngăn lại, Đoàn Ngọc Tường đối với Đoàn Ngọc Lộ nói: "Ngọc Lộ, em nhanh trở về đi."

"Em..." Đoàn Ngọc Lộ nhìn chị mình, lại nhìn cha. Cuối cùng ánh mắt

lạc ở trên người Bùi Dịch đang ngồi thờ ơ với cô ta, nhất thời hiểu rõ ra.

Bùi Dịch là cố ý, nhất định là nghe được vừa rồi cô ta nói Tô Thi Thi vài câu, muốn báo thù cho cô.

"Còn không đi!" Đoàn Chấn Ba gập tiểu nữ nhi vẫn đứng lì ở đây, giơ tay lên vừa muốn đánh.

Đoàn Ngọc Tường khẩn trương đẩy đẩy Đoàn Ngọc Lộ ra ngoài: "Ngọc Lộ nghe lời, nhanh trở về."

"Em..." Đoàn Ngọc Lộ che miệng lại, nước mắt ở trong hốc mắt đảo quanh, vừa - xấu hổ.

Dựa vào cái gì Tô Thi Thi có thể ngồi ở chỗ này ăn cơm, mà cô ta lại không được!

Cả người nhà cũng không giúp cô ta, thật đúng là bi ai. Tô Thi Thi nhìn đến người hầu bưng lên một cái đĩa gan heo, tròn mắt xoay xoay. Nhìn Đoàn Ngọc Lộ nhiều thương cảm, cô không ngại giúp cô ấy một tay.

Nếu cô ta muốn ngồi bàn ăn cơm nh vậy, cô không có gì ghen tị để không giúp cô ta, chẳng phải là chính mình keo kiệt?

"Để Ngọc Lộ tới dùng cơm đi, dù sao Đoàn gia cũng không kém một đôi đũa." Tô Thi Thi quay đầu cười tít mắt nhìn Bùi Dịch, "Đúng không?"

"Em nói đúng." Bùi Dịch sủng nịch xoa đầu của cô, lập tức rót một chén trà cho cô, "Trước làm thông cuốn họng, nơi này vệt rất mềm, như thế này ăn nhiều nhất điểm."

"Được." Tô Thi Thi cười tiếp nhận chén trà, nhẹ nhàng nhâm nhi.

Hai người cái dạng này hoàn toàn coi nơi này là khách sạn.

"Để nó qua đây!" Đoàn Kế Hùng tức giận nắm chặt tay thành quả đấm, cắn răng nói.

Bên cạnh Nhậm Tiểu Vi khẩn trương thay ông rót một chén trà, để cho ông ta nguôi giận, đồng thời trong lòng yên lặng thờ dài.

Bùi Dịch vẫn đối với việc năm đó bà gả cho Đoàn Kế Hùng khó chịu trong lòng, nhiều năm quanh quẩn thế, tuy không đến mức cùng Đoàn Kế Hùng trở mặt, nhưng là bà biết con trai một mực âm thầm cùng Đoàn gia làm trái lại.

Bà kẹt ở giữa, giúp ai cũng không được, đành phải như nhìn không thấy.

Bên kia Đoàn Ngọc Lộ nghe được mình có thể ăn cơm, lập tức nín khóc mỉm cười, ôm tay Đoàn Ngọc Tường, cao hứng đi tới: "Chị, em nói rồi, rõ ràng là chú trẻ để cho em đến ăn cơm, các người còn la em."

"Được rồi, em ít nói chút đi." Đoàn Ngọc Tường nhỏ giọng nói, tên đàn độn này bị người lấy ra đùa giỡn mà còn không biết.

Ánh mắt Đoàn Ngọc Tường hơi hơi đảo qua Tô Thi Thi. Nói thật, nhìn đến Tô Thi Thi ở trong này, cô quả thật khá kinh ngạc, mà còn Tô Thi Thi kêu Ngọc Lộ ở lại ăn cơm, chỉ sợ không đơn giản như vậy.

"Đừng để tôi thấy cô làm gì xấu." Đoàn Ngọc Tường ngằm cắn răng.

Bọn họ một nhà rất không dễ dàng mới khiến cho lão gia coi trọng như vậy, cũng không thể bởi vì một lỗi không đáng của em gái mà hủy đi đại cục.

Lúc này, người hầu đã đem đồ ăn toàn bộ dọn trên bàn, Đoàn Kế Hùng ngồi ngay lại, tuyên bố ăn cơm.

Bùi Dịch gấp cho Tô Thi Thi một khối vịt mềm, ôn nhu nói: "Mấy ngày nay mệt mỏi, ăn nhiều chút."

Mệt mỏi... Tô Thi Thi không biết sao, mặt nóng lên, vội vàng cúi đầu, im lặng ăn cơm.

Những người khác yên lặng nhìn bọn họ một cái, cũng đều bắt đầu ăn cơm.

Trong lúc này, cả nhà đều im ắng, không phát ra bất kì âm hưởng nào.

Thực không nói ngủ không nói, nhai kĩ nuốt chậm, là quy củ Đoàn gia.

Nhưng hôm nay có người quá mức hưng phấn, lại có ý muốn để cho Tô Thi Thi mất mặt, ăn một chốc liền nhịn không được.

"Tô Thi Thi, tôi nghe nói thịt chó ăn rất ngon, đem Đại Cầu tử của cô làm thịt đi. Xem nó cường tráng như vậy, thịt nhất định rất thơm." Đoàn Ngọc Lộ uống một ngụm canh, trào phúng nói.

Hiện tại ông nội cô nhất định cực kỳ chán ghét con chó kia, khẳng định cũng càng thêm ghét Tô Thi Thi, cô chính là muốn kích khời ông nội cô tức giận.

Cô nào biết đâu rằng cô đây là tạt vạt áo cho người xem lưng?

Đoàn Kế Hùng e ngại mặt mũi Bùi Dịch, tạm thời vẫn không nghĩ muốn động thủ với con chó kia cùng Tô Thi Thi, hiện tại bị đưa cháu nhắc tới, ông lửa giận trong lòng liền bốc lên.

"Uống chút nước canh đi." Nhậm Tiểu Vi khẩn trương thay lão gia mời chén canh, ôn nhu lời nói nhỏ nhẹ nói.

Lão gia không lên tiếng nhận nước canh, trừng mắt nhìn Đoàn Ngọc Lộ liếc mắt một cái: "Ai cho con ăn cơm nói chuyện?"

"Con..." Đoàn Ngọc Lộ khẽ cắn môi, sợ tới mức không dám nói nữa.

Tô Thi Thi thấy thế, khẩn trương gấp một khối gan heo bỏ vào trong bát Đoàn Ngọc Lộ, cười nói: "Vẫn lại là ăn nhiều một chút đi, nhìn cô cũng chưa động đũa."

"Cô..." Đoàn Ngọc Lộ vừa thấy đến gan heo, mặt lập tức liền tái đi!

Nữ nhân kia là cố tình chơi mình, cô ta vốn biết cô tuyệt đối không có hảo tâm giúp mình!

Cô ta đang muốn đem gan heo lấy ra, trước mặt lại xuất hiện thêm một đôi đũa.

Bùi Dịch cũng gấp một khối gan heo bỏ vào trong chén cô ta, thái độ là chưa từng có ôn hòa: "Thích ăn cái này?"

"Con... Không phải con..."

"Ngọc Lộ, chú trẻ gấp thức ăn cho em, em còn không mau nói cảm ơn?" Đoàn Ngọc Tường sợ em gái nói ra những lời không xuôi tai,

khẩn trương hướng cô ta liếc mắt ra hiệu.

"Con... Cám ơn chú trẻ." Đoàn Ngọc Lộ cắn răng nói.

"Uh"m." Bùi Dịch nhàn nhạt ừ một tiếng, "Nếu thích, ăn nhiều chút."

"Vẫn còn không ăn?" Đoàn Chấn Ba nhìn đến con gái cầm đĩa ra sức vít vít gan heo trong chén, sắc mặt lập tức liền trầm xuống.

Khó có được Bùi Dịch để ý, con bé ngu xuẩn này vậy mà không cảm kích. Hiện tại bọn họ đều có việc nhờ Bùi Dịch, không thể đắc tội anh.

"Con..." Đoàn Ngọc Lộ sắc mặt lập tức liền khổ, vậy mà để cho cô ăn gan heo, cô ghét nhất ăn cái này.

"Ngọc Lộ..." Đoàn Ngọc Tường ở dưới bàn lặng lẽ lôi kéo tay áo Đoàn Ngọc Lộ, liếc mắt ra hiệu cho cô ta, để cho cô ta cố gắng nhẫn nhịn một phen.

"Em..." Đoàn Ngọc Lộ lặng lẽ nhìn nhìn, phát hiện sắc mặt cha cùng ông nội đã rất khó xem, trong lòng có chút bối rối. Đành phải hé miệng, đem gan heo nhét vào trong miệng.

Cô ta sắp khóc, cô ta thật không biết thứ này tới cùng có cái gì ngon. Ông nội cùng cha cô là bệnh thần kinh rồi, liền thích ăn thứ này, mà còn mỗi bữa ăn đều ăn.

Ghê tởm như thế, ăn không ngấy sao?

"Nôn..." Cô càng nghĩ càng ghê tởm, "Ừa" một phen, rốt cục nhịn không được phun ra.

"Chết tiệt!" Đoàn Chấn Ba roạt một phen đứng lên, tức giận đến mặt

đều đen, đi tới liền cấp cho cô một cái tát: "Đồ ngu xuẩn mặt mũi của ta bị con làm mất hết rồi?"

"Con... Con vốn là không thích ăn cái này, là cha không nên ép con ăn!" Đoàn Ngọc Lộ cãi lại.

Cô ta thật sự chịu đủ rồi, suy nghĩ đến hương vị trong miệng, ghê tởm lại đỡ ghế dựa nôn mửa liên tục.

"Lố lăng, quả thực vô pháp vô thiên rồi!" Đoàn Kế Hùng ném đĩa xuống, mặt trầm xuống từ trên chỗ ngồi đứng lên.

Một bữa cơm đều đã bị con bé này làm hỏng.

Tô Thi Thi cũng yên lặng buông đĩa xuống, kết cuộc này không phải thật tốt sao? Chẳng qua thực ghê tởm.

"Ăn no rồi hả?" Bùi Dịch cực kỳ sắc sảo hỏi han, Tô Thi Thi gật gật đầu.

"Vậy thì đi thôi." Bùi Dịch đứng lên chỉnh lý y phục, nắm tay Tô Thi Thi đi.

Tô Thi Thi kìm lòng không đậu run run một phen, anh hôm nay đột nhiên ôn nhu như thế, thật sự là không quen rồi.

Chương 66: Nhà cửa sụp

"Bùi Dịch, theo giúp ta đánh ván cờ." Đoàn Kế Hùng gặp Bùi Dịch muốn đi, lập tức nói.

Việc cần nói còn chưa có nói được, làm sao có thể cứ như vậy để cho anh trở về.

Bùi Dịch ánh mắt tối sầm lại, trong lòng rốt cục xác định rõ ràng.

Anh vừa rồi làm toàn bộ những chuyện này, bất quá là thăm dò thái độ của lão già kia mà thôi.

Xem ra tin tức anh nhận được là thật, công trình cạnh tranh đấu thầu của Đoàn gia xảy ra vấn đề.

Là muốn để cho anh hỗ trợ sao? Bùi Dịch khóe miệng cong cong, đối với Tô Thi Thi nói: "Em đi về trước đi, tôi lập tức liền trở về."

Tô Thi Thi gật gật đầu, lúc này cũng có chút hiểu được mọi chuyện rồi.

Xem ra Đoàn Kế Hùng cùng Đoàn Chấn Ba hôm nay nhiều phen dễ dàng tha thứ, sợ là còn có ý đồ khác đi.

Cô đối những thứ này không có hứng thú lắm, xoay người liền đi ra ngoài.

Bên kia Đoàn Ngọc Tường sợ em gái mình đợi ở chỗ này không biết sẽ xảy ra thêm chuyện gì, liền đi đến đỡ cô ta đi trở về.

Tô Thi Thi lúc đi ra khỏi nhà, liền lấy tay xoa xoa bụng, ăn được một ít coi như chống đỡ bao tử, không khỏi rất lớn thờ dài nhẹ nhõm một hơi.

Cũng không biết Bùi Dịch đang nghĩ cái gì trong đầu, một cái liềm gấp cho cô hết thứ này đến thứ khác, làm hại cô ăn no rồi.

Bất quá nhà thờ tổ này, đầu bếp đều là đạt tiêu chuẩn nhà hàng bảy sao, thực lực thật đúng là không tồi, hương vị thật không tệ.

"Gâu gâu..." Tô Thi Thi đi vào trong viện, bên cạnh đột nhiên truyền đến một tiếng chó sủa.

"Đại cầu tử, các người sao còn ở nơi này?" Tô Thi Thi quay đầu vừa thấy, phát hiện hai con chó hướng tới cô chạy đến,

Đang nhìn đến cái kia bóng đen của đại Cầu tử cùng chó ngao Tây Tạng Tiểu Vịnh to lớn như trâu khi đó, cô vẫn lại là kim lòng không đậu lui về sau một bước.

Không biết có phải hay không bởi vì quan hệ với đại cầu tử nhà cô, chó ngao Tây Tạng Tiểu Vịnh đối Tô Thi Thi cũng thân mật rất nhiều. Không giống khi nhìn đến người khác hung dữ như vậy, dáng vẻ hận không thể đi lên liền cắn người một cái.

"Gâu gâu..." Đại cầu tử lấy lòng cọ xát tay Tô Thi Thi, dựa vào bên người cô không chịu đi.

Tô Thi Thi "Xì" một tiếng nở nụ cười, nói: "Người có phải là đói bụng đúng không? Đi, trở về ăn cơm đi."

"Ư ư..." Đại cầu tử kia vừa nghe có ăn, lập tức liền đến bạn tình cũng

đều đã quên, chặc chặc theo sát bên cạnh Tô Thi Thi liền đi theo phía sau.

"Gâu gâu!" Bị bỏ rơi chó ngao Tây Tạng tựa hồ cực kỳ mất hứng, xông lên liền cắn lông đuôi đại cầu tử một cái.

"Oảng!" Đại cầu tử "Gâu " sủa một tiếng, lập tức giận, quay đầu liền cắn lại.

"Không được?" Tô Thi Thi trợn mắt há hốc mồm nhìn, sao vậy trong nháy mắt lại ầm ĩ rồi hả?

Cô sợ bị đánh ngã, thật cẩn thận trốn ở sau một gốc cây bạch quả.

Ngón tay khinh khế xoa chạm vào vỏ cây thô ráp, Tô Thi Thi hốc mắt bỗng nhiên có chút cay cay

"Bà nội, người không biết, con lại trở lại." Tô Thi Thi ngửa đầu nhìn tán cây to lớn này ở trong lòng yên lặng nói.

Cái cây này cũng đã trồng hơn năm sáu chục năm rồi, dáng vẻ hai cây đã to lớn như vậy. Bà nội cô hay nhắc với cô, này hai cây này là lúc trước bà mới vừa gả vào Đoàn gia khi đó, tựa tay bà trồng xuống.

"Khi đó, ông nội con mỗi ngày ở bên ngoài xã giao, bà cũng chỉ có hai cây bạch quả làm bạn, mỗi ngày ngồi dưới tàng cây chờ ông, mỗi một năm qua đi, thân cây cứ như vậy chậm rãi lớn lên."

"Sau này tới lúc cha con lớn lên Thành Gia Lập Nghiệp, bà cũng liền không có giới trị lợi dụng, vì thế muốn bỏ đi. Nhưng mà ở Đoàn gia bà chỉ luyến tiếc nhất vẫn lại là luyến tiếc nhất hai cái cây này, cũng là hai cái cây này, để cho bà triệt để cắt đứt đoạn tình cảm này."

Bên tai nhớ tới lời bà nội cô năm đó đã nói.

Tô Thi Thi yên lặng nhắm mắt lại, tim từng đợt đau đớn đé b co rút.

Cô chưa từng có nghĩ tới, thời đại văn minh, còn có cái loại tư tưởng phong kiến mê tín này.

"Bà nội cô làm sao có khả năng sẽ gây điềm xấu?" Tô Thi Thi vuốt ve thân cây bạch quả, thì thào nói.

Nếu bà thật sự điềm xấu, tại sao sau khi bà rời khỏi Đoàn gia, thân cây bạch quả vẫn lại là mỗi một ngày khô héo hơn?

Thân cây bạch quả này so với bên cạnh kia muốn khô vàng hơn rất nhiều, tuy nhiên tán cây vẫn lại là um tùm rậm rạp, nhưng là luôn luôn một loại cảm giác suy tàn chết chóc.

Năm đó, cây bạch quả này không biết vì sao đang phát triển tươi tốt đột nhiên càng ngày càng khô vàng lên. Đoàn Kế Hùng không biết từ nơi nào nghe tin tức này, thỉnh thầy Phong Thủy đến xem. Cuối cùng cho ra kết luận là, bà nội cô đối Đoàn gia là điềm xấu, kiềm hãm sự phát triển.

Sau đó ép bà nội cô lập tức ly hôn, đem bà nội đuổi ra khỏi Đoàn gia.

"Bà nội, người đã từng chịu quá ủy khuất, con nhất định sẽ thay người trả lại tất cả." Tô Thi Thi móng tay ghim chặt vào thân cây, trong mắt ngoan độc lệ chớp lóe rồi biến mất.

Nếu cô không có trở về Đoàn gia thì không nói làm gì, nhưng là hiện giờ nếu cô đã trở lại, như vậy liền không thể để cho những người này tiếp tục khi dễ bà cháu cô thêm nữa.

"Gâu gâu..." Tiếng chó sủa kéo Tô Thi Thi từ trong hồi ức trở lại. Cô quay đầu vừa thấy, mi mắt mạnh trừng lớn.

Đại cầu tử bị chó ngao Tây Tạng đuổi theo đến sợ hãi, nhìn đến Tô Thi Thi, chạy trốn chết tịt như hương tới cô vọt đến.

"Đừng tới đây!" Tô Thi Thi nhìn đến theo sát phía sau đại cầu tử chó ngao Tây Tạng đuổi theo, mặt mũi trắng bệch, theo bản năng tránh sang bên cạnh.

Đại cầu tử cũng đi theo tránh sang bên cạnh, đúng là chó ngao Tây Tạng không phát hiện, thẳng tắp địa hướng tới cây bạch quả đâm đầu vào.

"Ầm - - "

Một tiếng vang thật lớn, chó ngao Tây Tạng kêu rên một tiếng, lạch cách một phen ngã trên mặt đất, bốn chân khẽ đập liên liên không có âm hưởng. Không biết là đã chết vẫn lại là hôn mê.

Tô Thi Thi còn không có phản ứng kịp, lại nghe đến rất nhỏ âm thanh ngã đổ.

Mi mắt của cô không ngừng mở to, không thể tin nhìn cây bạch quả nằm sát bức tường chạm rã hương tới nghiêng về một phía đi.

"Của tôi thiên..." Tô Thi Thi bụm miệng, hoảng sợ nhìn cây bạch quả đảo đi phương hướng.

"Ầm vang..."

"Rầm..."

Giống như động đất một dạng, chỉ nghe "Ầm vang" một tiếng, cây bạch quả nện ở gian phòng thờ, chấn đất mặt đất đều đã chấn động một phen.

"Xảy ra chuyện gì?" Trong phòng truyền đến tiếng Đoàn Kế Hùng gầm thét, lập tức một đám người vọt ra.

Nhà cửa áp sụp? Mọi người vừa thấy tình hình bên ngoài tình hình đều đã đơ ra.

Tô Thi Thi đã sớm đứng đơ ra như người mất hồn

Chẳng lẽ trùng hợp đến vậy? Nhà thờ hơn hai trăm năm tuổi vốn là chịu không được chấn động này, lần này trực tiếp bị cây bạch quả ngã đè sụp bên trái góc phòng,

Lại vẫn may không phải trong đó nện xuống đi, bằng không hiện tại cả tòa gian phòng phỏng chừng đều đã sụp.

"Có bị thương hay không?" Bùi Dịch bước nhanh đi đến bên cạnh Tô Thi Thi, nhíu mày hỏi.

"Tôi nói không liên quan tới tôi, anh tin sao?" Tô Thi Thi nhếch khóe miệng nhỏ giọng hỏi.

"Người không có việc gì liền tốt rồi." Bùi Dịch nắm ở bờ vai cô, nhàn nhạt nói.

"Một cái nhà cửa cùng một thân cây mà thôi, sụp đổ thì thôi."

Tô Thi Thi im lặng rồi.

"Tiểu Vịnh! Nó cùng là sao vậy?" Đoàn Kế Hùng nhìn đến phòng thờ

Tổ bị hủy, còn không có chấn kinh, phản ứng mạnh khi nhìn đến chó ngao Tây Tạng nằm trên mặt đất vẫn không nhúc nhích.

Ông ta lúc này tức giận đến đầu óc choáng váng như người say xe, thân thể lão đảo, thiếu chút nữa trực tiếp ngã đi.

"Lão gia, là Tiểu Vịnh đụng phải cây bạch quả, rồi cây bạch quả bị ngã mới nện vào gian phòng." Người hầu thấy hết mọi chuyện vừa rồi trải qua chi tiết nói.

Tại Đoàn gia, Đoàn lão gia tử khùng bố, nhưng Bùi Dịch làm sao không khùng bố? Hai cái người này đều đắc tội không nổi, đánh chết bọn hắn cũng không dám nói lung tung.

Lão gia tử thở phì phì nói: "Đang yên lành, Tiểu Vịnh sao lại đi va chạm cây bạch quả? Chết tiệt, các ngươi vẫn còn không mau đi xem một chút nó có sao không? Nếu là nó đã chết, các ngươi cũng đừng muốn sống!"

Đây là ông ta cùng những lão bạn đánh đố dùng thời gian năm năm nuôi chó, người nào dưỡng tốt nhất, thù người đó có thể đạt được thành đồng kia, quyền cạnh tranh mảnh đất đấu thầu.

Thoáng chốc kỳ hạn năm năm sắp đến, hiện tại chó lại xảy ra chuyện.

Này quả thực liền giống như kè giao cắt cổ ông ta!

Ông ta còn đang nói vừa dứt lời, chó ngao tây tạng nằm trên mặt đất bị đại cầu tử loạn ngữi đột nhiên run rẩy động một phát lỗ tai, lập tức mạnh từ trên mặt đất bò lên.

Tiểu Vịnh có chút loạn choạng lão đảo hai bước, rất nhanh liền thanh

tĩnh lại, "oảng oảng" kêu hai tiếng, liền chồm qua cần trên cổ đại cầu tử, kéo bỏ chạy

Thôi xong!

Tô Thi Thi triệt để hết chỗ nói rồi, yên lặng nhìn Bùi Dịch liếc mắt một cái, hướng anh khoát tay áo. Rồi mới thừa dịp mọi người không chú ý, co cẳng chạy.

Cô cũng không nghĩ muốn đứng ở chỗ này bị Đoàn Kế Hùng mắng, lại không muốn tự ngược mình.

Bùi Dịch nhìn đến bóng lưng tiểu nữ nhân đang chạy trốn, trong mắt hứng thú càng ngày càng đậm, cô gái này quả nhiên là càng ngày càng thú vị rồi.

"Không chết! Không chết liền tốt!" Đoàn Kế Hùng nhẹ nhàng thờ ra, cái khác xảy ra đều đã đành phải chịu vậy, chỉ cần chó không có việc gì liền tốt

Lúc này ông ta nhất chuyển đầu nhìn đến nơi ở bị hủy, mặt lập tức lại tái rồi: "Vẫn còn không khẩn trương tìm người đến sửa chữa!"

Chết tiệt, nếu để cho người ngoài biết nhà thờ tổ của Đoàn gia bị sập chẳng phải là muốn bị người chê cười đến chết!

Chương 67: Con trai của bọn họ

Một trường náo kịch tan rã trong không vui, tất cả người trong vườn Đoàn gia trang đều đã nhiễm lên một tầng ngưng trọng không khí.

Đoàn Kế Hùng cũng không có tiếp tục cùng Bùi Dịch thương lượng hay tâm sự gì nữa, cùng Nhậm Tiểu Vi đi trở về mặt sau của nhà chính đến bên trong một tòa biệt thự.

Một đến trong nhà, Đoàn Kế Hùng liền tức giận hất tay Nhậm Tiểu Vi ra, lạnh giọng nói: "Bà xem, đây là con trai tốt của bà, thật sự là càng ngày càng vô pháp vô thiên rồi!"

Nhậm Tiểu Vi cúi thấp đầu, đi đến đỡ lấy ông ta, để cho ông ta ngồi đến trên ghế dựa, ôn nhu nói: "Nó như thế nào, cũng là con tôi, mà tôi là vợ của ông, không phải sao?"

Đoàn Kế Hùng sắc mặt lúc này mới dịu đi một chút.

Nhậm Tiểu Vi nói rất đúng, ông ta cùng Nhậm Tiểu Vi đã đăng ký kết hôn. Cho dù Bùi Dịch không thích người cha này, nhưng anh cũng là con trai của Nhậm Tiểu Vi.

Nói sao cũng coi như là người của Đoàn gia bọn họ.

"Chỉ hy vọng nó không cần ăn cây táo, rào cây sung." Đoàn Kế Hùng thật sự nói, "Tĩnh Đồng của chúng ta mau lớn thì tốt rồi, có thể cho nó tới Đoàn gia làm chủ."

Nói đến đứa con nhỏ Đoàn Tĩnh Đồng, Nhậm Tiểu Vi trên mặt đều là ý cười, nhặt cười nói: "Tĩnh Đồng mới mười tuổi mà thôi, chờ nó lớn một chút, tự nhiên sẽ thay ông chia sẻ cực khổ. Ông đừng nóng giận, ảnh hưởng sức khỏe, không ai đau lòng ông đâu."

"Bà lại là vẫn chỉ mong sao tôchết phải không?" Đoàn Kế Hùng giận tái mặt nói.

Nhậm Tiểu Vi oán trách trợn mắt nhìn ông ta: "Nói bậy cái gì. Được rồi, sự tình hôm nay kỳ thật vẫn lại là ngoài ý muốn, ông cũng đừng cùng bọn nhỏ tính toán nữa. Tôi thấy Tiểu Dịch đối vị Tô tiểu thư kia trái lại rất để tâm, tôi cảm thấy được vẫn lại là không nên ép được quá mau, bằng không đến lúc đó nó trong cơn tức giận mang theo Tô tiểu thư rời khỏi Đoàn gia, chúng ta ngược lại lại càng không thể biết tin tức gì của bọn nó."

Vừa nhắc tới chuyện này, Đoàn Kế Hùng sắc mặt tất cả liền trầm tiếp xuống, tức giận nói: "Tôi sẽ không đồng ý hôn sự này. Bà có rảnh đi nhắc nhở Tiểu Dịch một phen, miễn cho nó tương lai hối hận chuyện mình đã làm."

Nhậm Tiểu Vi sắc mặt cứng đờ, lão gia tử đây là hạ quyết tâm rồi hả?

Bà vội vàng khuyên nhủ: "Ông đừng kích động, chuyện này chúng ta từ từ sẽ bàn đến. Trước đây lúc chúng nó đi đăng ký kết hôn chúng ta cũng cản qua một lần rồi sao? Tôi hiện tại chỉ hy vọng, Tĩnh Đồng của chúng ta có thể bình an lớn lên."

"Tôi biết ý tứ của bà." Đoàn Kế Hùng nhíu mày nói.

Trừ bỏ mẹ con Nhậm Tiểu Vi cùng số rất ít thân tín, những người khác cũng không biết Đoàn Kế Hùng cùng Nhậm Tiểu Vi có sinh một

đứa con trai.

Hiện tại đứa bé này đã mười tuổi, bị bọn họ bắt ở nước ngoài sống và học tập ở một trường quý tộc tư nhân.

Hai người thường hay xuất ngoại, trên danh nghĩa phải đi khảo sát công ty ở nước ngoài, trên thực tế đó là đi thăm con trai nhỏ của mình.

Vì không để cho người ngoài hoài nghi, Đoàn Kế Hùng lại vẫn đặc biệt dẫn theo cháu gái Đoàn Ngọc Tường cùng nhau đi.

"Tôi chỉ sợ lại có người gây bất lợi cho Tĩnh Đồng. Dù sao tiểu Dịch cũng là anh trai của Tĩnh Đồng, tương lai còn có thể giúp một tay nó. Coi như là nể mặt Tĩnh Đồng, ông cũng không muốn tạo quan hệ tost đẹp với nó sao." Nhậm Tiểu Vi vừa nói một bên thay Đoàn Kế Hùng xoa bóp bả vai.

"Mặc kệ như thế nào, tôi tuyệt đối không đồng ý nó cưới nha đầu Tô Thi Thi kia. Bà là mẹ nó cũng phải chú ý một chút, tìm một cơ hội để cho Tô Thi Thi rời khỏi Đoàn gia."

Nhậm Tiểu Vi sắc mặt hơi đổi, nhưng vẫn lại là yên lặng nói: "Được, tôi biết rõ."

Bên kia, Tô Thi Thi còn chưa đi đến biệt thự, Bùi Dịch liền đuổi theo.

Cô chột dạ cúi đầu, mím môi, một câu cũng không dám nói.

Đêm nay gây ra động tĩnh lớn như vậy, không biết có mang đến phiền toái cho anh hay không. Nhìn sắc mặt vừa rời của nah, phỏng chừng tức giận đùng đùng rồi.

Bùi Dịch nhàn nhạt liếc cô một cái, thấy cô thành thật như thế, cũng không nói nữa.

Hai người trở lại biệt thự khi đó, mới tiến vào sân liền gặp được hai cái đầu sỏ gây nên chuyện kia. Lúc này chính là đang cúi đầu mỗi con chó một cái bát cơm, nằm úp sấp ở dưới hành lang ăn cơm.

"Quản gia." Bùi Dịch lạnh giọng hô.

"Tiên sinh." Quản gia lập tức chạy đi lên.

"Tại hậu viện biệt thự tìm một chỗ cho chúng nó, đừng để chúng nó chạy đến chướng mắt ta." Bùi Dịch nói xong liền lập tức vào biệt thự.

Tô Thi Thi trong lòng chấn động.

Cô còn tưởng rằng Bùi Dịch sẽ đem đại cầu tử bọn nó đuổi đi, không nghĩ tới vậy mà giữ chúng lại.

Cô nghĩ nghĩ, đuổi theo.

Chỉ là đến chỗ trước mặt Bùi Dịch, cô bỗng nhiên liền có chút không dám nói chuyện, vẫn như cũ cúi đầu. Nhưng là nghĩ tới sự tình vừa rồi, khóe miệng nhin không được cong lên, ngấm lại liền vui vẻ.

"Nơi này không có người ngoài, nem có thể nở nụ cười." Bùi Dịch nhìn đến cô gái nhỏ này đang nén cười kìm nén bộ dáng hết sức vất vả, nhíu mày nói.

"Ha ha ha..." Tô Thi Thi bị anh vừa nói như vậy, rốt cuộc không nín được cười lên ha hả, "Anh không thấy được Tiểu Vịnh vừa rồi bộ dáng dũng mãnh phi thường, chải quét một phen, một đầu liền đem một gốc cây bạch quả cho đụng ngã. Lão gia tử hiện tại phỏng chừng

đều phải tức điên, thực đáng tiếc, tôi không quay video clip... Ách... Tôi cười xong rồi."

Tô Thi Thi chợt phát hiện chính mình có phần đắc ý vênh váo, vội vàng ngậm miệng lại.

Nhưng lại bỗng nhiên nhớ tới chuyện quan trọng hơn, nhíu mày hỏi: "Anh nói cây bạch quả to lớn như vậy sao dễ dàng như thế đã bị chó ngao Tây Tạng cho đụng ngã trong một lần?"

Bùi Dịch ánh mắt âm u, nhàn nhạt nói: "Đã làm cho người ta đi thăm dò rồi."

"Anh là nói cái cây kia có vấn đề?" Tô Thi Thi mở to mắt hỏi anh.

Bùi Dịch đột nhiên yên lặng nhìn mi mắt Tô Thi Thi, giống là muốn từ trong mắt cô nhìn ra cái gì sự tình một dạng.

Tô Thi Thi bị anh nhìn có chút bối rối, không tự giác dời đi ánh mắt.

"Tô Thi Thi, sau này có chuyện gì nói thẳng ra, không cần thăm dò tôi." Bùi Dịch nhíu mày nói.

"Tôi... Tôi đâu nào thăm dò anh..." Tô Thi Thi trong lòng thất kinh, người đàn ông này trực giác có phải hay không quá nhạy cảm rồi hả? Cô bất quá mới nói hai câu nói, đã bị anh nhìn thấu không cách nào che giấu.

Bùi Dịch không cùng cô vướng mắc vấn đề này, nói thẳng: "Hoài nghi của em không có sai, chắc hơn phân nửa là cây kia có vấn đề, chậm nhất ngày mai liền có thể biết được đáp án."

Tô Thi Thi chấn kinh nhìn anh: "Anh làm sao biết..."

"Bà nội em năm đó liền là vì cái cây này mới bị ép rời khỏi Đoàn gia, chuyện này cũng không khó đoán." Bùi Dịch nói xong đi tới cái tủ bên cạnh, từ bên trong lấy ra một máy tính, vừa đi vừa nói chuyện, "Lại đây."

Anh đặt máy tính ở trên bàn trà, chính mình ngồi ở trên ghế sofa, mở ra Computer.

Tô Thi Thi buồn bực không thôi, đi qua ngồi đến cạnh anh.

2 phút sau, trợn mắt há hốc mồm mà nhìn Computer.

Lúc này trong máy tính bày đặt một đoạn video clip, đúng là cảnh vừa rồi con chó đung gậy cây bạch quả ngã sập kia.

Còn có trước đó con hai con chó ở trong hoa viên, đem nhà thờ tổ của Đoàn gia khiến cho gà bay chó sủa một màn kia.

"Anh... Anh quá âm hiểm rồi!" Tô Thi Thi nhìn Bùi Dịch thẳng nuốt nước miếng.

Cô không nghĩ tới người này vậy mà vụng trộm tại Đoàn gia trang trong vườn gắn cameras. Mà còn từ hình ảnh trong videoclip này có thể thấy, hình ảnh rõ ràng, vừa thấy liền là gắn rất gần, nhưng lại thật không biết anh tới cùng đem cameras giấu ở nơi nào rồi.

"Tôi âm hiểm?" Bùi Dịch mi mắt nheo lại, tầm mắt nhìn chằm chằm Tô Thi Thi yết hầu mạnh nuốt nước miếng, ánh mắt chậm rãi u ám thêm.

Tô Thi Thi roạt một phen từ trên ghế sofa đứng lên, khẩn trương theo dõi anh: "Muốn làm gì?"

"Ăn - - em!" Bùi Dịch đứng lên, chặn ngang ôm lấy cô.

Tô Thi Thi vẻ mặt đau khổ hô: "Vết thương sau lưng tôi còn chưa có lành!"

"VẬY sao?" Bùi Dịch cắn răng, "Tôi thấy em hôm nay chạy tới chạy lui, làm gì giống người bị thương chưa khỏi."

"Tôi dì cả mẹ..."

"Ngậm miệng!" Bùi Dịch cúi đầu hôn lên môi cô.

Cô gái này tốt nhất vẫn không nên để cho cô nói chuyện!

"Ưm..." Tô Thi Thi khóc không ra nước mắt, kỳ thật cô là muốn nói cô tới tháng, đúng là người đàn ông này từ đầu không cho cô cơ hội nói chuyện.

"Chết tiệt!" Bùi Dịch đột nhiên khẽ nguyên rủa một tiếng, bất quá mới hai ngày không đụng chạm cô, thậm chí có điểm khống chế không nổi rồi.

Anh ánh mắt tối sầm lại, bỗng nhiên đem Tô Thi Thi ném đến trên mặt đất, nhất bả hướng trên tường đè.

Không phải đâu? Tô Thi Thi khoái khóc, nơi này là hành lang!

"Phòng ngủ liền ở bên cạnh..."

"Ngậm miệng!" Bùi Dịch cúi đầu phủ trên cô, hai bàn tay to dùng lực, Tô Thi Thi trên người y phục rầm một phen tụt thành hai nửa.

"Hí..." Tô Thi Thi phần lưng va chạm tại trên mặt tường, đụng phải miệng vết thương của mình, đau đến cô hít vào miệng lãnh khí.

Cho dù cái thuốc mỡ kia đặc biệt tốt, nhưng vết sẹo còn đang làm mày, đụng tới vẫn lại là đau xót muốn chết?

Bùi Dịch ánh mắt tối sầm lại, đem cô xoay người lại, để cho cô đối mặt vách tường, chính mình gắt gao thay đổi tư thế từ phía sau.

Tô Thi Thi mặt đỏ đến rỉ máu rồi.

Cô hiện tại siêu cấp hiểu được tâm trạng của tiểu vịnh tối hôm qua bị chó điên tập kích!

Chương 68: Thật sự có vấn đề

Edit:

Beta: Gấu

Đêm nay Tô Thi Thi ngủ cực không an ổn, một hồi bị chó rượt, một hồi từ trên cây ngã xuống, rồi lại động đất.

Sau đó, một lần nữa, cô lại bị một con chó đè trên mặt đất.

Thời điểm tỉnh lại, Tô Thi Thi toàn thân mồ hôi lạnh.

Cô hướng bên cạnh vừa thấy, phát hiện trên giường đã không có ai, Bùi Dịch đã thức dậy rồi.

"Cầm thú!" Tô Thi Thi rửa thầm một tiếng, chua xót thân thể đau đớn từ trên giường đứng lên, từng bước một gian nan hướng phòng tắm di chuyển.

Lúc này trong thư phòng, quản gia đang cung kính đứng ở bàn công tác bên cạnh, báo cáo khảo sát.

"Cây bạch quả bên trong đã mọc meo, tạm thời còn chưa tra ra cụ thể nguyên nhân. Nhưng mà đã mời chuyên gia đến xem qua, nói này không phải ngày một ngày hai là có thể hình thành, nên là gặp chuyện không may có chút tuổi đời rồi."

"Tôi biết rồi." Bùi Dịch mặt không chút thay đổi, nhàn nhạt gật đầu nói, "Tiếp tục điều tra, đồng thời giúp tôi điều tra việc năm đó Phương

lão phu nhân rời khỏi Đoàn gia."

Phương lão phu nhân? Đó không phải là vợ của Đoàn Kế Hùng, bà nội của Tô Thi Thi?

Quản gia lập tức gạt đầu nó "Tôi biết rõ, lập cho người đi thăm dò."

"Chuyện này không được để người khác biết." Bùi Dịch nói xong khoát tay, để cho ông đi ra ngoài.

Chờ sau khi ông rời đi, Bùi Dịch đứng lên gọi điện thoại cho Tần Phong.

"Sự kiện kia có thể bắt đầu chuẩn bị rồi." Bùi Dịch nói xong liền cúp điện thoại, hoàn toàn không cho Tần Phong có cơ hội nói chuyện.

Nói đùa, tên kia gần đây giống hệt như Đường Tăng, vẫn lái nhái không để yên. Nghe anh dong dài, chi bằng anh đi ăn sáng cùng Tô Thi Thi.

Chỉ là anh trở lại phòng vừa thấy, phát hiện Tô Thi Thi đã thức dậy, trong phòng không người. Đến dưới lầu, lại hay Tô Thi Thi đã đi làm rồi.

Lá gan càng ngày càng to rồi! Bùi Dịch sắc mặt lập tức tối đen.

Dám trốn!

Khóe miệng anh cong lên... một cái, vươn tay đến túi áo lấy điện thoại.

Bên này Tô Thi Thi vừa đi tới cửa, mắt thấy cửa trang viên mở ra, vừa muốn bước ra, nhưng cửa chậm rãi đóng lại.

"Sao lại đóng? Tôi còn chưa ra ngoài mà." Tô Thi Thi quay đầu nhìn phòng an ninh.

"Ô tiểu thư, Bùi tiên sinh mời người trở về." Đội trưởng Bảo an đi tới, cung kính nói Tô Thi Thi.

"Tôi..." Tô Thi Thi tức giận xiết chặt quả đấm, rất không dễ dàng thừa dịp Bùi Dịch không chú ý chạy đi, không nghĩ tới như thế liền bị phát hiện rồi. Cô thở dài quay đầu hướng biệt thự đi.

Thời điểm trở vào, phát hiện Bùi Dịch đang ngồi ở trong phòng khách, nhìn thấy anh đứng lên, hướng cô đi tới.

"Anh, anh muốn làm gì?" Tô Thi Thi không tự giác lui về sau một bước, hẳn không là vì cô buổi sáng không đợi anh mà đi trước, người đàn ông này lòng dạ hẹp hòi muốn trả thù cô?

Nhớ tới chuyện tối hôm qua ở hành lang, Tô Thi Thi kìm lòng không đậu mặt đỏ lên.

Chết tiệt, cô hiện tại thất lưng vẫn còn đau...

"Em suy nghĩ cái gì?" Bùi Dịch để mặt sát vào Tô Thi Thi, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt cô, mi mắt nheo lại.

"Tôi chỉ là muốn gọi em quay lại ăn bữa sáng mà thôi." Bùi Dịch nói xong kéo Tô Thi Thi đi, xoay người hướng nhà ăn đi đến.

"Tôi..." Tô Thi Thi á khẩu không trả lời được, là cô suy nghĩ nhiều sao? Rõ ràng ánh mắt vừa rồi làm cho người ta hiểu lầm!

"Kỳ thật bản thân tôi có thể đi, mua bữa sáng gần công ty ăn là

được." Tô Thi Thi nho nhỏ nói thì thầm.

"Bên ngoài không an toàn bằng ở nhà." Bùi Dịch nói xong ngẩng đầu nhìn thoáng qua Tô Thi Thi, "Hay em muốn tôi cho người đưa đến công ty cho em?"

"Không cần không cần, trong nhà ăn là được rồi." Tô Thi Thi vội vàng chạy tới ngồi vào bàn ăn, cúi đầu bắt đầu ăn.

Cô tuyệt đối tin tưởng Bùi Dịch nói được, làm được.

Cùng lúc đó, bên biệt thự Đoàn gia, Đoàn Chấn Ba cùng Phương Thanh Hoa sáng sớm ngồi ở trong phòng khách, hai người thần sắc đều không tốt lắm.

"Tôi đã nói chuyện này điềm xấu." Phương Thanh Hoa nói.

"Ngậm miệng!" Đoàn Chấn Ba nhíu mày nói, "Nếu như để cho cha nghe được, nhất định liền giáo huấn bà."

"Tôi không phải nói cây bạch quả áp đảo nhà cửa, điềm xấu, mà là nói..." Phương Thanh Hoa nói xong nhìn bốn phía, đề thấp thanh âm nói, "Ông chẳng lẽ quên năm đó lời thầy Phong Thủy nói rồi hả?"

"Bà là nói..." Đoàn Chấn Ba sắc mặt trầm xuống.

Năm đó mẹ ông 60 tuổi thời điểm cùng cha ông ly hôn, nguyên nhân liền là vì cây bạch quả từ từ héo úa, nói Phương lão thái thái cùng Đoàn gia phong thủy không hợp, cho nên mới bị buộc ly hôn.

Tuy nhiên khi đó lão gia tử ở bên ngoài vẫn có phụ nữ, nhưng là dù sao trong nhà lại vẫn có một người vợ hợp pháp. Nhưng từ khi cây bạch quả càng ngày càng khô vàng, lão gia tử mới thật sự nổi lên ý

nghĩ muốn ly hôn.

Hơn sáu mươi tuổi ly hôn, tại Thượng Lưu Xã Hội lý cũng dẫn tới không nhỏ xô xao, nhưng là vì tài vận Đoàn gia, lão gia vẫn cứ quyết đuổi vợ mình.

"Chuyện này đã qua, bà nhắc lại làm gì?" Đoàn Chấn Ba nhú mày nói.

Ông không quá tin tưởng mấy chuyện tâm linh này, mà còn ông cũng tin tưởng năm đó lão gia chủ yếu là nghĩ muốn ly hôn, cho nên mới tìm một cái cớ như vậy.

Phương Thanh Hoa có chút sốt ruột nói "Loại chuyện này thà rằng tin là có, không thể tin là không. Ông xem vốn trong nhà cũng chưa xảy ra chuyện gì, từ khi Tô Thi Thi đến đây, gây ra ít nhiều nhiễu loạn? Cây bạch quả vốn đang rất tốt, nó vừa trở về chưa đầy vài ngày gục ròi. Tôi là suy nghĩ Tô Thi Thi là lão thái thái nuôi lớn, có thể hay không vậy..."

"Ý của bà là nói..." Đoàn Chấn Ba mi mắt nheo lại.

Ông mặc kệ chuyện này thực giả ra sao, nhưng là nếu có thể đẩy chuyện này cho Tô Thi Thi, khiến nha đầu kia rời khỏi nơi này, đối với ông mà nói không phải một chuyện tốt sao.

"Chấn Ba, tôi cảm thấy được chúng ta vẫn lại là đi nói cho cha một tiếng, đến lúc đó quyết định sao, là chuyện của cha. Chúng ta cũng tận hiếu tận tâm rồi, ông nói có phải hay không?" Phương Thanh Hoa dừng một chút, lại thật cẩn thận nói.

"Ngày hôm qua Hà gia lại gọi điện thoại để cho Ngọc Lộ trở về, cha còn không biết chuyện của Ngọc Lộ, tôi chỉ sợ Tô Thi Thi cùng chúng

ta không có quan hệ tốt, lại ở cùng một khuôn viên, đến lúc đó lắm miệng..."

"Được, bà theo tôi cùng đi." Đoàn Chấn Ba nghĩ nghĩ nói. Mặc kệ như thế nào, dù sao chuyện này đối với bọn họ mà nói chỉ có lợi, không có hại, cứ sao mà không làm?

Phương Thanh Hoa trong lòng vui vẻ. Hừ, Tô Thi Thi vậy mà còn muốn cùng bà đấu!

Đều nhờ cây bạch quả!

Phương Thanh Hoa trong mắt ánh sáng lạnh chớp lóe, nhưng lập tức liền điều chỉnh tốt tâm trạng, không cho tâm tư của bản thân tiết lộ nửa phần.

Nếu để Đoàn Chấn Ba biết chuyện kia, đối với bà ta cũng không có lợi.

"Cha..." Mới vừa xuống lầu Đoàn Ngọc Tường nghe được cha mẹ vừa rồi đối thoại, thấy bọn họ muốn đi tìm lão gia tử, há to mồm, nghĩ muốn ngăn cản bọn họ.

Nhưng mới mở miệng, cô đột nhiên lại đổi chủ ý. Chờ bọn họ rời đi, nghĩ nghĩ đi sang biệt thự kế bên.

Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch đang ăn cơm, quán gia đi đến, thông báo "Tiên sinh, Đoàn đại tiểu thư nói có việc tìm ngài."

Bùi Dịch bỏ thìa xuống, cầm lấy khăn ăn lau miệng, ngẩng đầu nhìn thoáng qua Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi rụt cổ "Anh đừng nhìn tôi, tôi cùng cô không quen, cô ấy là

tới tìm anh."

Không biết có phải hay không cô ảo giác, cô cảm thấy được ánh mắt Đoàn Ngọc Tường nhìn Bùi Dịch có chút kỳ quái.

Bùi Dịch nhìn đến dáng điệu tiểu nữ nhân không được tự nhiên, ánh mắt tối sầm, đối với quản gia nói "Để cho cô ta vào."

Bên ngoài rất nhanh liền có tiếng bước chân truyền đến, Đoàn Ngọc Tường tiến vào phát hiện Tô Thi Thi cũng ở đây, sừng sốt một phen, nhưng rất nhanh liền khôi phục.

"Chú trẻ." Cô đi tới mở miệng có chút không được tự nhiên, Bùi Dịch so cô lớn hơn vài tuổi mà thôi, gọi anh là chủ trẻ thật sự rất không quen.

Nhất là kên như thế, cảm giác cùng anh cách rất xa rất xa.

"Có lời cứ nói." Bùi Dịch nhàn nhạt nói, đến nhìn cũng không nhìn cô ta liếc mắt một cái.

Đoàn Ngọc Tường cắn môi, trong giọng nói có chút sốt ruột "Chú trẻ, con tới liền là nghĩ muốn nói cho chú một tiếng, hôm nay trang viên thảo luận nổi lên một chút lời đồn ác ý, nói cây bạch quả đột nhiên ngã vào phòng ốc là điềm xấu. Chú cũng biết ông nội tin những thứ này, khả năng có thể gây bất lợi cho Tô tiểu thư."

Tô Thi Thi tay nắm thìa căng thẳng.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, cô không tìm phiền toái, phiền toái trái lại chính mình đã tìm tới cửa.

Đang nói, bên ngoài lại có tiếng bước chân truyền đến, quản gia

chào đón đưa người hầu Hồng Cầm của Nhậm Tiểu Vi đi tới.

"Bùi thiếu gia, phu nhân mời Tô tiểu thư đi gặp mặt."

Tô Thi Thi cầm lấy khăn ăn chùi miệng, nghiêng đầu rất nhanh lờm Bùi Dịch một cái.

Chỉ thấy Bùi Dịch nhàn nhạt nhíu mày, đứng lên, đối với Hồng Cầm gật gật đầu.

Hồng Cầm có chút khó xử nhìn Bùi Dịch: "Phu nhân nói Tô tiểu thư một mình đi qua."

"Vậy sao?" Bùi Dịch nhàn nhạt hỏi, trong giọng nói nhưng là chân thật đáng tin, "Người phụ nữ của tôi sao có thể để người khác dẫn đi, bà trở về đi, tôi sẽ đưa cô ấy qua đó."

"Tôi có thể từ chối không?" Tô Thi Thi nhỏ giọng hỏi, sớm biết rằng cô vừa rồi chết sống không trở lại rồi.

"Từ chối không có hiệu quả." Bùi Dịch lôi kéo Tô Thi Thi, trực tiếp đi ra phía ngoài

Đoàn Ngọc Tường nhìn hai người cùng cô nhìn thoáng qua, trên mặt nụ cười gượng.

Bùi Dịch lôi kéo Tô Thi Thi đến bên ngoài, tiện bụng lỏng tay cô ra "Chờ tôi một chút."

"Này..." Tô Thi Thi lại vẫn chưa kịp nói chuyện, Bùi Dịch liền hướng phía ngoài đi tới.

Đoàn Ngọc Tường đi tới, nhìn thấy Tô Thi Thi một người ở bên

ngoài, sắc mặt trầm trầm, hướng tới cô đi qua.

Chương 69: Đó là một con ngựa

Edit:

Beta: Gấu

"Ô tiểu thư." Đoàn Ngọc Tường đi đến trước mặt Tô Thi Thi, lo lắng nhìn cô.

Tô Thi Thi nhướn mày, nếu là trước đây, Đoàn Ngọc Tường đặc biệt chạy tới báo tin cho bọn cô như vậy, cô có lẽ sẽ hết lòng cảm kích. Nhưng từ khi xảy ra vài chuyện, cô hiểu rõ Đoàn Ngọc Tường tuyệt đối không có ý tốt.

Cô bất động thanh sắc đối với cô ta gật đầu "Đoàn tiểu thư, có chuyện gì sao?"

"Ô tiểu thư..." Đoàn Ngọc Tường khó xử nhìn chung quanh một chút, há miệng thở dốc, cuối cùng yên lặng thờ dài nói: "Cô là thật tâm thích Bùi Dịch sao?"

Tô Thi Thi nhíu mày nhìn cô ta, chờ cô ta tiếp tục nói tiếp.

Đoàn Ngọc Tường nói: "Cô có thể không biết Bùi Dịch ở Đoàn gia là không dễ dàng, nếu cô thật sự thích anh ấy, nên thay anh ấy suy nghĩ một chút, chứ không để cho anh ấy gặp phiền toái."

Tô Thi Thi nở nụ cười, nhàn nhạt nhìn cô nói: "Xin hỏi cô với anh ấy có quan hệ gì? Cô tựa hồ cực kỳ quan tâm chú trẻ của cô?"

Mãi đến lúc này, Tô Thi Thi cơ bản đã có thể xác định, Đoàn Ngọc Tường thích Bùi Dịch.

Đoàn Ngọc Tường biểu tình cứng đờ, như là tâm tình bị người khác vạch trần một dạng, nhưng biểu tình của cô ta theo Tô Thi Thi lại quá mức nông cạn.

"Rõ ràng là muốn để cho tôi biết, lại vẫn còn làm bộ như không lưu tâm, Đoàn Ngọc Tường cô diễn cũng thật vất vả rồi!" Tô Thi Thi trong lòng cười lạnh.

Cực kỳ rõ ràng, Đoàn Ngọc Tường là cố ý muốn để cho cô biết cảm tình cô ta đối với Bùi Dịch.

Nhưng mà toàn bộ suy cho cùng, có liên quan gì đến cô?

Tô Thi Thi nhìn xa xăm, ôn hoà nói: "Đoàn đại tiểu thư muốn làm cái gì là do cô tự quyết định, nhưng miễn sao đừng dính dáng đến tôi, chẳng thế thì, tôi không cam đoan tôi sẽ làm ra cái gì đâu."

Tô Thi Thi nói xong, quay đầu nhìn mắt Đoàn Ngọc Tường, gằn từng chữ nói: "Ví dụ như, để cho Bùi Dịch triệt để chán ghét cô, xa lánh cô."

"Cô..." Đoàn Ngọc Tường biến sắc. Người em gái cùng cha khác mẹ này, luôn luôn không biết quy tắc

Tiếp xúc nhiều lần như thế, cô ta vậy mà một chút đều không nắm bắt được tâm tư của Tô Thi Thi.

"Cô thật sự không cần anh ấy sao?" Đoàn Ngọc Tường nhìn Tô Thi Thi hỏi.

Tô Thi Thi cười nói: "Xin hỏi cô với anh ấy có quan hệ sao? Cô có tư cách gì để hỏi?"

Cô nói xong đi về phía trước.

Đoàn gia hỏi han ân cần đều là giả, bọn họ chỉ quan tâm lợi ích chính mình mà thôi.

Nếu trước đây, Tô Thi Thi phỏng chừng sẽ bị lừa, nhưng hiện tại cô kinh nghiệm nhiều như vậy, cũng sớm đã đem tâm cơ những người này nhìn thấu.

Đoàn Ngọc Tường nhìn bóng lưng Tô Thi Thi rời đi, âm thầm xiết chặt quả đấm.

"Bùi Dịch tới cùng thích gì ở cô? Tôi không tin tôi không bằng cô!"
Đoàn Ngọc Tường ở trong lòng yên lặng nói, cô ta nhất định phải làm cho Bùi Dịch chú ý tới mình!

Bên này, Tô Thi Thi mới vừa đi vào trong viện, chợt nghe từ cửa biệt thự truyền đến một trận thanh âm hí lạ.

"Ngựa?" Tô Thi Thi thân thể cứng đờ, nháy mắt tiếp theo cấp tốc hướng cửa chạy tới.

Cô mới vừa mới nghe được tiếng hí, chẳng lẽ là...

Cô dừng bước, mở to mắt nhìn vào bên trong, si ngốc nhìn thấy được, tự nhiên xuất hiện tại cửa biệt thự tuấn mã màu đen.

Người đàn ông giống như kỵ sĩ ngồi trên lưng ngựa, điều khiển ngựa từng bước một hướng cô đi tới.

Giờ khắc này, Tô Thi Thi chỉ cảm thấy trái tim mình đột nhiên đập lỡ một nhịp, đáy lòng như là có cảm giác rất lạ, rầm một tiếng chui từ dưới đất lên mà ra, chậm rãi nảy mầm.

Anh tựa như vương tử cưỡi hắc mã, hướng tới cô vươn tay "Leo lên."

Tô Thi Thi hít mũi, không có vươn tay, mà là ngây ngốc đi đến bên cạnh tuấn mã, nâng tay, muốn đụng vào nó, nhưng lại không dám, càng giống không nở.

Đây là ngựa do bà nội cô nuôi lớn, mới trước đây cùng cô đặc biệt thân mật, có một lần cô bị lão gia tử cho một trận đòn roi, là con ngựa này mang cô lao ra khỏi trang viên.

Tô Thi Thi không biết con ngựa này về sau như thế nào, về sau này, cô không còn gặp nó.

Cô cho rằng đời này cũng không gặp lại, nhưng Bùi Dịch lại cưỡi nó.

Bùi Dịch nhìn đến biểu tình Tô Thi Thi, vẻ mặt kiềm chế, từ trên ngựa nhảy xuống, cầm tay cô, hướng tới đầu ngựa chậm rãi đuổi qua.

"Nó không đá em." Bùi Dịch phía sau ôm Tô Thi Thi, nhẹ giọng nói.

"Nó..." Tô Thi Thi mới phát hiện không thích hợp, đầu con ngựa này, mi mắt có một đường vân trắng, mà trong trí nhớ của cô Tiểu Hắc không có dấu vết đường.

"Nó là con của Tiểu Hắc." Bùi Dịch giải thích.

Tô Thi Thi nước mắt chảy xuống, trong tim gắt gao đau một cái.

"Nó dao rồi?" Cô cúi đầu hỏi.

"Đã chết, " Bùi Dịch ôm lấy cô, đặt cô trên lưng ngựa, lại bỏ thêm hai chữ, "Chết già."

Tô Thi Thi trái tim lơ lửng rơi xuống lại thăng lên, nhưng trong lòng ít nhiều vẫn lại là có chút an ủi.

Dù sao dòng đời của ngựa là có hạn.

"Ngồi yên." Bùi Dịch ôm lấy Tô Thi Thi, hai chân gấp một phen vào hông ngựa, ngựa lập tức chạy lên phía trước.

Bên tai gió lạnh vi vu, tâm tình cũng tốt hơn rất nhiều.

"Anh sao lại dẫn nó ra đến đây?" Tô Thi Thi khó hiểu hỏi.

Trong vườn Đoàn gia trang có chuồng ngựa, nuôi một số con, nhưng đều là bảo bối tâm huyết của hai cha con Đoàn gia, có chuyên gia chăm sóc riêng, bọn họ đối với những thứ này, hậu bối muốn chạm đều không cho chạm vào.

Bùi Dịch ôm chặt cô, cười nhẹ nói: "Không như vậy sao vậy giúp em qua ải này?"

Tô Thi Thi ngẩn ra, chỉ là không nghĩ ra kỳ mã giúp cô qua cửa ải khó khăn có cái gì quan hệ.

Chỉ là Bùi Dịch cũng không nói thêm gì, hai chân một kẹp, ngựa lập tức tăng tốc chạy, Tô Thi Thi vội vàng ngồi thẳng thân thể, không dám lộn xộn.

Cưỡi ngựa tận hưởng sự an tĩnh sáng sớm. Chỉ là Tô Thi Thi còn chưa có hưởng thụ, thì đã đi đến nhà tổ rồi.

Trong nhà tổ, Đoàn Kế Hùng đang cùng con trai, con dâu đàm luận chuyện cây bạch quả, truyền vào trong viện tiếng ngựa hí, mọi người cả kinh lập tức đi ra.

"Sao con ngựa này lại tới đây? Tiểu Dịch?" Đoàn Kế Hùng bước ra vừa thấy, nhất thời trừng lớn mắt, nhưng mà khi ông thấy rõ trên lưng ngựa lại còn có Tô Thi Thi, mặt lập tức trầm tiếp xuống, quát: "Người nào cho nha đầu người cưỡi ngựa? Còn không mau xuống đây cho ta!"

Tô Thi Thi ánh mắt tối sầm lại, sớm biết kết quả này. Cô hơi hơi nghiêng đầu, trực tiếp bỏ qua lời Đoàn Kế Hùng nói.

Ngồi ở phía sau Bùi Dịch ôm cô, nhàn nhạt nói: "Con ngựa này là lão gia tặng cho ta, ta nghĩ ta có quyền sử dụng?"

Đoàn Kế Hùng sắc mặt kiềm chế, lúng ta lúng túng nói: "Đây là đương nhiên."

Bùi Dịch khóe môi hơi vạch, nói: "Ta đã tặng nó cho Thi Thi rồi."

"Con..." Đoàn Kế Hùng tức giận đến sắc mặt trắng bệch, nhưng lại không thể trực tiếp cùng đứa con riêng này trở mặt.

Bên cạnh xem kịch vui, Đoàn Ngọc Lộ thấy thế, lập tức chạy ra, chỉ vào Tô Thi Thi nói: "Tô Thi Thi, chú trẻ chiếu cố cô như thế, nhưng cô cũng không có thể da mặt dày như vậy đi? Con ngựa này là bảo bối Đoàn gia, huyết thống thuần lương thật sự, cô cảm thấy cô có thể quản được nó sao?"

Đoàn Ngọc Lộ càng nói càng đắc ý, đi đến trước mặt con ngựa, ngẩng đầu về mặt khinh thường nhìn Tô Thi Thi nói: "Tôi biết khẳng định là cô quấn lấy chú trẻ nói muốn con ngựa này. Ứng xử như thế không biết xấu hổ, cô như vậy không ai sẽ thích cô!"

"Ngọc Lộ..." Đi theo ra ngoài, Đoàn Chấn Ba cùng Phương Thanh Hoa nhìn đến con gái mình nói những lời này, trong lòng đều trầm xuống.

Nhưng khi nghe được lời của cô ta, hai người đều cảm thấy được cực kỳ hết giận, liền đứng ở một bên yên lặng nhìn, hoàn toàn không có ý muốn ngăn cản.

Trên lưng ngựa, Tô Thi Thi bình thản nhìn Đoàn Ngọc Lộ, xem cô ta như tôm tép nhãi nhép.

Nhưng phía sau cô, Bùi Dịch đột nhiên nắm chặt dây cương, giữa chặt cánh tay cô lại một chút, bị đè nén lại làn tay cô có chút đau.

Tô Thi Thi nhíu mày, vừa định nói để cho anh buông ra một chút, ngay sau đó, cô đột nhiên phát hiện đầu ngựa hướng một bên chuyển đổi qua đi.

Cô vẫn không biết gì, ánh mắt lập tức đen lại, ngay sau đó chỉ thấy dưới thân con ngựa đen này đột nhiên dương chân lên, hướng tới Đoàn Ngọc Lộ đá.

"A!"

Đoàn Ngọc Lộ hét thảm một tiếng.

Sự việc phát sinh quá nhanh, mọi người hoàn toàn không phản ứng kịp, chỉ thấy Đoàn Ngọc Lộ thân thể giống như đường parabol một

dạng, thẳng hướng mặt cỏ bay tới. Một tiếng trống vang lên, nện trên mặt cỏ.

"Ngọc Lộ!" Đoàn Ngọc Tường thấy thế vội chạy đến, sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, bên kia Phương Thanh Hoa cũng vọt tới, vội vội vàng vàng nhìn Đoàn Ngọc Lộ nằm trên mặt cỏ.

Chương 70: Bị đá ngã lặn

Edit:

Beta: Gấu

Đoàn Ngọc Lộ bị đá chổng mông, nằm úp sấp ở trên bãi cỏ hơn nửa không thể đứng lên.

"Ngọc Lộ, có sao không?" Đoàn Ngọc Tường cùng Phương Thanh Hoa chạy tới đỡ cô ta dậy, cẩn thận xem xét thân thể của cô ta.

"Không biết đá trúng chỗ nào, mau để cho mẹ nhìn xem có sao không?" Phương Thanh Hoa đau lòng nói.

"Đau quá..." Đoàn Ngọc Lộ chổng đứng lên, sắc mặt trắng bệch, không biết là tức giận hay là đau.

Cô ta đột nhiên đẩy mẹ cùng chị mình ra, hướng chỗ con ngựa chạy tới, chỉ vào trên lưng ngựa Tô Thi Thi quát "A! Tô Thi Thi, cô là tiện nhân!"

Cô ta nói xong quay đầu nhìn Đoàn Kế Hùng, khóc hô "Ông nội, người xem cô ta khi dễ con? Con vừa rồi thiếu chút nữa bị đá chết rồi, người nhất định phải làm chủ cho con, đem tiện nhân này đuổi đi!"

"Ngọc Lộ!" Đoàn Ngọc Tường kéo Đoàn Ngọc Lộ, ám chỉ cô ta không cần nói nữa, không thấy được sắc mặt Bùi Dịch đã khó coi sao?

Bên kia, Đoàn Kế Hùng đứng ở bên cạnh, sắc mặt cũng rất khó xem, lạnh giọng nói "Một đứa con gái điên cuồng làm loạn, còn thể thống gì? Chấn Ba, con giáo dục con cái như thế này sao?"

"Cha... con..." Đoàn Chấn Ba sắc mặt trầm xuống, quay đầu lập tức đối với Phương Thanh Hoa liếc mắt ra hiệu, "Còn không mau đi kéo nó trở về?"

"Các người..." Đoàn Ngọc Lộ trực tiếp khóc, la lớn, "Rõ ràng là con bị ngựa đá trúng, thiếu chút nữa bị đá chết, tại sao các người không đi mắng Tô Thi Thi, ngược lại tới mắng con? Con biết các người sợ Bùi Dịch đúng không? Hiện tại chú trẻ che chở Tô Thi Thi, các người không dám động chú trẻ đúng không?"

"Các người liền là hèn nhát, bắt nạt kẻ yếu, liền khi dễ tôi!"

Cô ta thật sự chịu đủ rồi, dựa vào cái gì mỗi một lần chịu thiệt đều là cô ta, chịu khổ cũng là cô ta? Cô ta rõ ràng là muốn thay mọi người trút giận, nhưng cuối cùng bị mắng vẫn lại là cô ta.

"Tạp chủng mày còn nói bậy cái gì?" Đoàn Chấn Ba đi lên liền cấp cho Đoàn Ngọc Lộ một cái tát, tức giận đến toàn thân run cầm cập.

Đứa con ngu ngốc này có biết chính mình đang làm cái gì hay không! Bọn họ cũng không dám trêu chọc Bùi Dịch, đứa con ngu ngốc này vậy mà cái gì nói cũng dám nói.

Bên kia Đoàn Kế Hùng mặt đã tối đen vô cùng, ngón tay run run chỉ vào Đoàn Ngọc Lộ mắng "Kéo ra ngoài đánh cho ta, đánh chết mới thôi!"

"Ba!" Phương Thanh Hoa biến sắc, chạy tới giữ chặt con gái.

Nhưng Đoàn Ngọc Lộ cũng sớm đã mất đi lý trí, vừa rồi cô ta thiếu chút nữa chết, nhưng cha mẹ cô ta cùng ông nội thờ ơ, vậy mà vẫn còn mắng cô ta.

Cô ta thật sự chịu đủ rồi.

"Các người sợ Bùi Dịch, tôi mới không sợ, tôi lại không cần anh ta, để cho anh ta giúp cái gì cả! Tôi biết các người chính mình làm không được chuyện công ty, muốn mời anh ta hỗ trợ, cho nên mới chiếu cố anh ta như vậy..."

"Bốp!" Một tiếng cực kỳ vang dội từ bàn tay, trực tiếp đem Đoàn Ngọc Lộ quăng ngã ở trên mặt đất.

Cô ta bụm mặt, não đại choáng quáng, hồi lâu mới định thần.

"Mày mau cắt cho tao, sao lúc trước tao không đánh chết mày đi, mau cắt khỏi Đoàn gia, từ bây giờ sau này mày cùng Đoàn gia không có quan hệ, cắt cho tao!" Đoàn Chấn Ba tức giận đến nổi đi lên đá chân cô ta, giống như là đuổi chó một dạng, đem cô ta hướng viện cửa đuổi đi.

Đoàn Ngọc Tường gặp tình huống không ổn, vội vàng đi lên giữ chặt cha mình "Cha, người đừng kích động. Ngọc Lộ em ấy biết sai rồi."

Bên cạnh Phương Thanh Hoa cũng kéo chồng mình.

Nhưng Đoàn Chấn Ba đã tức điên, đi lên đối diện Đoàn Ngọc Lộ hung hăng đá một cước, mắng "Còn chưa cắt? Nếu không tao liền dụng roi đánh chết mày!"

"Cha..." Đoàn Ngọc Lộ bụm mặt, nước mắt không ngừng rơi, cô ta cắn răng một cái, từ trên mặt đất bò lên, xoay người chạy ra bên

ngoài.

"Ngọc Lộ..." Phương Thanh Hoa muốn đuổi theo ra ngoài, bị Đoàn Chấn Ba kéo cánh tay giữ lại.

"Ai dám đi ngăn nó, liền cùng nó cút đi!" Đoàn Chấn Ba căm hận nhìn vợ mình, "Bà xem bà dạy con thế nào! Dạy thành cái bộ dạng này!"

"Tôi..." Phương Thanh Hoa trong lòng trầm xuống, cũng không dám nói thêm một lời. Bà ta cố gắng như vậy lâu, cũng không thể bị một đứa con gái không hiểu chuyện làm hỏng.

Bên cạnh Đoàn Ngọc Tường nhìn hướng em gái rời đi, trong mắt lo lắng, nhưng cuối cùng vẫn lại là không có đuổi theo ra ngoài.

Đoàn Ngọc Lộ chạy một hồi, dừng bước, quay đầu hướng phía sau nhìn một phen, nhưng phía sau một người đều không có đuổi theo, cô ta òa khóc lớn, trong kìm nén bực bội đến chỗ cực hạn.

Đây là người nhà của cô ta, cô ta bị đuổi đi, mẹ cùng chị gái của cô ta, vậy mà đều không có đuổi theo.

"Ta sẽ cho các người hối hận!" Đoàn Ngọc Lộ cắn răng, xoay người chạy ra bên ngoài, về cái nhà mà cô ta sớm đã không nghĩ muốn về.

Mọi chuyện có phần ngoài dự đoán mọi người, Tô Thi Thi lạnh lùng nhìn mấy người ở dưới thẹn quá thành giận, trong lòng nổi lên một cỗ rét lạnh.

Nếu có thể, cô thật sự hi vọng không chảy cùng dòng máu với họ, người Đoàn gia nhẩn tâm. Mà chuyện này lại một lần giúp cô hiểu hơn về bọn họ.

"Tiểu Dịch, các con trước nên leo xuống." Đoàn Kế Hùng nhẫn nhịn tức giận trong lòng, hướng hai người trên lưng ngựa nói.

Bùi Dịch chân động một phát, hắc mã lập tức bước lên phía trước hai bước, Đoàn Kế Hùng bọn họ thấy thế, lập tức khẩn trương lui lại phía sau.

Bùi Dịch ghì chặt dây cương, ngồi ở trên lưng ngựa, nhàn nhạt nhìn mọi người nói: "Thì Thi đi làm bị muộn rồi, chúng tôi liền phải đi."

Đoàn Kế Hùng sắc mặt trầm xuống, nói: "Tìm các người là có chuyện muốn nói."

Bùi Dịch âm thầm cười: "Tôi biết lão gia muốn nói cái gì, nhưng mà vừa rồi cái người mang điếm xấu không phải đã rời đi rồi sao? Tôi nghĩ sau này trang viên hẳn không xảy ra chuyện tình kì quái nữa."

Anh nói xong quay đầu nhìn Phương Thanh Hoa, tay xoa lấy khoe môi nói: "Phải không, chị dâu?"

Phương Thanh Hoa rùng mình, sắc mặt trực tiếp liền trắng.

Bùi Dịch đây là cái gì ý tứ? Chẳng lẽ anh phát hiện rồi hả?

"Chị dâu?" Bùi Dịch gặp Phương Thanh Hoa không nói lời nào, lại gọi bà một tiếng, trong mắt tàn nhẫn chớp lóe rồi biến mất.

Phương Thanh Hoa sợ tới mức khẽ run rẩy, vội vàng nói: "Đúng, người mang điếm xấu đã đi, sau này hẳn không xảy ra sự tình gì."

"Các người..." Đoàn Kế Hùng tức giận đến hận không thể lấy đũa con dâu ngu ngốc này tát một cái.

Ông thật sự là nhìn lầm rồi, trước kia lại vẫn cảm thấy được nó cực kỳ thông minh, có thể nhờ việc, lúc này mà lại hồ đồ như vậy.

Mọi người trong lòng đều đã minh bạch, cây bạch quả chẳng qua là một cái cờ, Đoàn Kế Hùng nguyên bản nghĩ muốn thừa cơ hội này đem Tô Thi Thi đuổi đi, nhưng hiện tại con dâu mình lại thay đổi kế hoạch.

"Toàn bộ cút cho ta!" Đoàn Kế Hùng tức giận mắng.

"Đồ đàn bà ngu ngốc!" Đoàn Chấn Ba cũng tức giận đến hận không thể tát vợ mình.

"Cha, chúng ta trở về nói." Đoàn Ngọc Tường thấy thế, lập tức bước đến đỡ lấy cánh tay cha mình, hướng ông âm thầm liếc mắt ra hiệu.

Đoàn Chấn Ba hít một hơi thật sâu, cũng không muốn để cho Bùi Dịch bọn họ tiếp tục chế giễu, mặt trầm xuống nâng bước hướng sân bên ngoài đi đến.

Phương Thanh Hoa gần như khóc, kìm nén ôm ngực, theo sát, Đoàn Ngọc Tường trước khi rời đi muốn nói lại thôi, nhìn Bùi Dịch liếc mắt một cái, cũng theo ra ngoài.

Tô Thi Thi nhìn theo bọn họ rời đi, đưa tay lôi kéo tay áo Bùi Dịch, nhỏ giọng hỏi: "Anh có hay không cảm thấy được bọn họ diễn trò khá tốt?"

Bùi Dịch nhàn nhạt nói: "Diễn xuất tồi. Kém em."

Tô Thi Thi nổi giận: "Tôi sao? Tôi một chút đều không có diễn?"

Bùi Dịch ôm cô, thúc hông ngựa, xua ngựa đi về phía trước, cười

nhật nói: "Em từ đầu đều là diễn."

Tô Thi Thi buồn bực, anh đây là khen ngợi cô hay là chế nhạo cô?

Lúc bọn họ còn chưa đi ra ngoài, Đoàn Kế Hùng gọi bọn người anh lại.

"Tiểu Dịch, vừa rồi có anh chị con ở đây, ta nể mặt con, nhưng hiện tại chỉ có chúng ta vài người, nói chút, ta hôm nay cùng con nói rõ ràng." Đoàn Kế Hùng mặt trầm xuống nói.

Bùi Dịch sắc mặt trầm xuống, nhìn thoáng qua Tô Thi Thi, phía sau từ trên lưng ngựa nhảy xuống, xoay người ôm cô xuống ngựa.

Tô Thi Thi nhàn nhạt nhìn Đoàn Kế Hùng, không buồn không thích. Đối với thủ đoạn của người Đoàn gia, cô cũng sớm đã thành thói quen, cô trái lại muốn nghe Đoàn Kế Hùng lần này tính toán làm gì cô đây.

Nhưng Đoàn Kế Hùng ngoan độc, lại nảy sinh ra cái chiêu thức mới.

"Tô tiểu thư, cô đã không phải người Đoàn gia, như vậy, liền không có lý do gì ở lại Đoàn gia. Tôi đã phái người đi thông báo bà nội cô, bà ấy lập tức đến đón cô."

"Ông!" Tô Thi Thi xiết chặt quả đấm, hung hăng trừng mắt nhìn Đoàn Kế Hùng, "Không được đi quấy rầy bà nội tôi, ông lần nào đều dùng chiêu này, không biết chán sao?"

Lại như thế này! Mỗi một lần, bọn họ không đối phó được với cô, liền đi tìm cô bà nội gây phiền toái. Bà nội cô đã già cả, lại vẫn luôn lo lắng cho cô!

Đoàn Kế Hùng mặt không chút thay đổi nói: "Kì quái cũng chỉ trách ta có đứa cháu gái không nghe lời," ông nói xong, nhìn Bùi Dịch nói: "Tiểu Dịch, chuyện này con không cần nhúng tay, để nó tự lựa chọn."

Ông nói xong, ánh mắt một lần nữa rơi vào trên người Tô Thi Thi: "Cô hiện tại có hai lựa chọn, một là rời khỏi nơi này, về sau ta hẳn không quấy rầy bà nội cô, thứ hai ở lại chỗ này, hậu quả tự nhận."

Ha ha... Đoàn Kế Hùng vĩnh viễn cũng chỉ duy nhất một chiêu. Uy hiếp, uy hiếp, vẫn lại là uy hiếp.

Chương 71: Tại sao tôi phải chọn?

Edit: Hương Cyndi

Tô Thi Thi cuộn nắm đấm càng lúc càng chặt, móng tay cắm vào da thịt, đâm mạnh vào đến khi làm cô đau. Cô cắn chặt răng, bất chấp nhìn Đoàn Kế Hùng.

Cô rất muốn hỏi ông ta một câu, rốt cuộc có tim hay không. Bà nội cô vì ông ta mà trả giá nhiều như vậy, giúp Đoàn gia của ông ta vượt qua những năm tháng khó khăn nhất, rốt cuộc ông ta có lương tâm không?

Cô tiến lên một bước, nhìn Đoàn Kế Hùng, trong mắt đều sự xa xăm hoang vu: "Tôi luôn muốn thay bà nội tôi hỏi ông một câu, lương tâm của ông có phải bị chó ăn mất rồi không?"

"Mày!" Sắc mặt Đoàn Kế Hùng trầm xuống, giận đến nổi giơ tay phải lên định đánh cô. Ông ta hít sâu một hơi, kìm nén tức giận nói: "Có hai con đường, tự lựa chọn đi."

Tô Thi Thi cười nhạt: "Lựa chọn ư? Ông cho rằng là mình là ai chứ? Trang viên Đoàn gia là của một mình ông chắc? Ông đừng quên, ở nơi này tôi cũng có phần! Toàn bộ Đoàn gia của ngày hôm nay cũng có phần của tôi! Các người có thể thất tín bội nghĩa, có thể ép mẹ tôi với bà nội bỏ qua toàn bộ những thứ này của Đoàn gia, nhưng là không có nghĩa là có thể chiếm đoạt tất cả!"

"Đoàn Kế Hùng, ông nghe kỹ cho tôi, tôi có một phần ba cổ phần của

công ty Đoàn gia, đây là ban đầu các người đã ký trên giấy trắng mực đen cho ông bà ngoại tôi vì đã giúp Đoàn gia các người. Không sai, tôi nghĩ là thấy thật khinh thường. Nhưng bây giờ tôi đột nhiên đổi ý rồi, tôi quyết định muốn lấy lại tất cả mọi thứ thuộc về tôi!"

"Để cho tôi đi ư, sao tôi lại phải đi, ở đây có một phần ba cổ phần thuộc về tôi, sao tôi lại phải đi chứ?" Tô Thi Thi càng nói, giọng lại càng lạnh.

Bọn họ thật cho rằng trước kia bọn họ ép mẹ cô ký thỏa thuận từ bỏ tài sản, cô thực sự không biết sao?

Cô nhẫn nhịn né tránh mọi lúc, nhưng nhận được thứ gì? Tô Thi Thi tin tưởng cô lần này đi, cô với bà nội cô có thể an toàn, người Đoàn gia không từ thủ đoạn nào trình độ của cô vĩnh viễn không theo kịp.

Nói không chừng chân trước cô rời khỏi nơi này, chân sau cô với bà nội cô liền xảy ra chuyện, sao cô không dũng cảm theo chân bọn họ đấu tới cùng chứ!

"Mày đang nói bậy cái gì đấy?" Sắc mặt Đoàn Kế Hùng liền lập tức thay đổi, Tô Thi Thi dứt khoát vạch trần vết sẹo trong lòng mà ông ta không dám đối mặt nhất.

"Tôi nói cái gì ông hiểu rất rõ, tôi chỉ muốn để cho ông biết rằng, tôi muốn ở chung một chỗ với Bùi Dịch, ai cũng không thể ngăn cản." Tô Thi Thi nói xong rồi nắm lấy tay Bùi Dịch.

Nếu như không có người đàn ông này, thì bây giờ cô cũng chẳng có dũng khí lớn như vậy.

Ôi mẹ ơi, chị nhà phản công (

Là những lời trước kia của Bùi Dịch đã nói với cô, để cuối cùng cô mới hoàn toàn dám đứng lên. Người hiền hay bị bắt nạt, đạo lý này vĩnh viễn sẽ không thay đổi, cô để bản thân mình mạnh mẽ hơn, quyết không lùi bước nữa.

Bùi Dịch nghe thấy lời của cô, trong con người thoáng qua vẻ ấm áp, nắm tay cô, nói với Đoàn Kế Hùng: "Lão già chắc cũng đã nghe thấy rồi chứ, Thi Thi đã lựa chọn rồi."

"Em mau đi làm thôi, sắp trễ rồi đấy, chúng tôi cáo từ trước." Bùi Dịch nói xong, khom người ôm lấy Tô Thi Thi, đặt cô lên lưng ngựa, sau đó tung người nhảy một cái, cũng ngồi lên.

Chân dài kẹp một cái, ngựa đen liền tăng tốc, vọng lại một tràng tiếng vó ngựa.

"Các người..." Đoàn Kế Hùng thiếu chút nữa thì xiu vì tức.

"Phản rồi, tất cả đều phản rồi! Các người vẫn cho là ta không trị được các người chắc!" Đoàn Kế Hùng chỉ ngón tay vào Đoàn Hòa Dự nói: "Mang người đàn bà Phương Ngọc Hoa kia tới đây cho tôi! Tôi muốn hỏi xem rốt cuộc bà ta đã dạy dỗ cháu gái thế nào!"

"Đáng chết, tôi sẽ không tha cho các người." Đoàn Kế Hùng nói xong, tức giận xoay người đi vào trong phòng.

Đoàn Hòa Dự nghe xong lập tức lui xuống.

Bên ngoài viện, Bùi Dịch ôm Tô Thi Thi ngồi trên ngựa, tâm tình có vẻ rất tốt: "Biểu hiện vừa rồi của em anh rất hài lòng."

Tô Thi Thi mím môi: "Lại muốn khen tôi sao? Đó là tài năng diễn bảm sinh rồi."

Trong mắt Bùi Dịch lóe lên một nụ cười, chỉ là rất nhanh đến ngay cả chính anh cũng không phát hiện ra. Anh thấy cô gái nhỏ rõ ràng rất lo lắng nhưng cố gắng tỏ vẻ bình tĩnh, xoa xoa tóc cô nói: "Bà nội em ở nơi đó anh đã phái người đến bảo vệ rồi, không cần lo lắng."

Người Tô Thi Thi cứng đờ, chợt quay đầu nhìn anh, thật lòng nói: "Cám ơn anh."

Tại sao người đàn ông này luôn để cho cô cảm động như vậy chứ.

"Cô bé, em sắp đi làm muộn rồi đó" Bùi Dịch ghé vào bên tai Tô Thi Thi, thấp giọng nói.

Tô Thi Thi "A" lên một tiếng thét chói tai, cảm động lập tức chạy mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, vội vàng thúc giục: "Nhanh lên một chút đi!"

Bây giờ cô cũng không dám đến muộn, nếu không lại bị Khúc Hồng Mai kia với mấy kẻ tiểu nhân khác gây khó dễ nữa.

Ngựa đột nhiên tăng tốc độ lên, tiếng vó ngựa vang lên, tựa hồ như muốn xuyên suốt cả tòa trang viên.

Ba người Đoàn Chấn Ba trơ mắt nhìn Bùi Dịch hai người bọn họ ở bên cạnh cưỡi ngựa phóng nhanh như tên bay qua, phôi bị đè nén cũng sắp nổ tung.

Lúc này Đoàn Chấn Ba mới kịp phản ứng lại, vừa rồi mình quỳnh lên nên đã dứt khoát đuổi con gái nhỏ ra ngoài, để cho Bùi Dịch bọn họ nhìn thấy chuyện cười nhà mình, đây là mặt mũi cũng bị mất hết rồi.

Chờ sau khi bọn họ đều đã đi, ở một góc sân trong vườn, Hồng Cầm

đỡ Nhâm Tiểu Vi, từ từ bước ra.

"Vừa rồi sao phu nhân tại sao không khuyên thiếu gia ạ?" Hồng Cầm buồn bực hỏi.

Nhâm Tiểu Vi thở dài nói: "Cô cũng không phải không biết tính cách của Tiểu Dịch, vừa rồi nếu tôi đi ra ngoài cũng không thể ngăn cản chuyện gì."

Từ lúc mới thấy Bùi Dịch cưới ngựa tới, bà cũng biết sẽ có chuyện xấu xảy ra, nhưng mà cuối cùng người gặp họa lại là Đoàn Ngọc Lộ.

"Đáng thương cho cái tâm tư đơn thuần của đứa trẻ đó." Nhâm Tiểu Vi lắc đầu một cái.

"Tâm tư của nhị tiểu thư có lúc nào là đơn thuần chứ? Đơn giản là ngu xuẩn." Hồng Cầm cũng lắc đầu thở dài nói: "Bây giờ lão gia bực bội như vậy, gặp nạn còn chưa phải là người sao."

"Tôi không sao." Nhâm Tiểu Vi ngẩng đầu lên nhìn lên bầu trời xa xăm, sâu xa nói: "Sớm đã thành thói quen."

Từ cái ngày bà quyết định gả cho Đoàn Kế Hùng, bà cũng biết sau này mình sẽ phải đối mặt với chuyện gì.

Hồng Cầm đau lòng đỡ bà, thấp giọng nói: "Cố gắng chịu đựng một chút, chỉ cần chờ Tĩnh Đồng đi học, lớn một chút thì tốt rồi."

Nhắc tới con trai nhỏ, trên mặt Nhâm Tiểu Vi thoáng qua vẻ ấm áp, nói với bà: "Đi nấu cho lão gia một bát canh, tức giận như vậy, giúp ông ấy an ủi một chút."

"Vâng." Hồng Cầm nói rồi, liền lập tức đi về hướng phòng bếp.

Sau khi bà rời đi, sự ấm áp trên mặt Nhâm Tiểu Vi từ từ biến thành lạnh như băng. Sắc mặt bà không đổi đứng tại chỗ một lúc, mới lần nữa bày ra một dáng vẻ nhu nhược, hướng nội thất đi tới.

Chồng bà tức giận như vậy, bà làm vợ, theo lý cũng phải đi an ủi một chút.

"Vừa rồi bà đi đâu thế? Bà không thấy dáng vẻ của con trai bà đâu? Nó là muốn tạo phản rồi!" Đoàn Kế Hùng thấy Nhâm Tiểu Vi đi vào, lập tức nghiêm mặt nói.

Nhâm Tiểu Vi nhẹ nhàng nói: "Vừa rồi tôi ở một bên xem."

"Bà..." Đoàn Kế Hùng giận đến nổi từ trên ghế đứng lên, Nhâm Tiểu Vi lập tức tiến lên đỡ ông ta, an ủi: "Trước hết ông đừng nóng giận, ông không suy nghĩ một chút tới tính tình của Tiểu Dịch đi, nếu như vừa rồi tôi cũng ở đó, đoán chừng nó lại càng gây chuyện hơn."

"Nói sao thì từ đầu tới cuối nó cũng chưa nói cái gì, tất cả những chuyện này còn không phải là Tô tiểu thư cùng Đoàn Ngọc Lộ gây ra sao? Nhắc tới Ngọc Lộ cũng thật là, nói chuyện cũng không nhìn hoàn cảnh một chút. Tôi đoán là bởi vì chính cô ta nói những lời đó, mới để trong lòng Tiểu Dịch có vướng mắc, cho nên vừa rồi nó mới..."

Nghe bà ta nói thế, Đoàn Kế Hùng cũng bình tĩnh lại.

"Thằng Chấn Ba vô dụng kia, dạy con gái không tốt, công ty cũng quản không xong, còn không bằng lúc đầu tôi thẳng tay bóp chết nó." Đoàn Kế Hùng tức giận nói.

Nhâm Tiểu Vi thu lại ánh mắt, đi tới xoa ngực cho ông ta, dịu dàng

nói: "Ông chớ bị nó chọc tức, con cháu tự có phúc của con cháu, mặc dù con cả không quản lý công ty tốt, nhưng là cũng không phạm sai lầm gì quá lớn, ông hãy cố gắng chờ thêm vài năm nữa, thêm mấy năm nữa, chờ Tĩnh Đồng của chúng ta trưởng thành thì tốt rồi."

"Ai, cũng chỉ có thể như vậy." Đoàn Kế Hùng thở dài, trong lòng lại suy nghĩ tới nhiều chuyện khác.

Ông ta vỗ vỗ tay Nhâm Tiểu Vi nói: "Thân thể của bà không tốt, về nghỉ ngơi đi, tôi vào thư phòng."

Nhâm Tiểu Vi gật đầu một cái, đỡ ông ta.

Đoàn Kế Hùng đến thư phòng liền gọi điện thoại cho con trai lớn là Đoàn Chấn Ba, để cho ông ta tới một chuyến.

Đoàn Chấn Ba vốn còn đang phiền não muốn xin tội với cha thế nào, nhận được điện thoại lập tức liền chạy tới.

"Cha..."

"Đừng gọi tao là cha, chuyện hôm sau này sẽ tìm mày tính sổ." Đoàn Kế Hùng lạnh giọng cắt đứt nói: "Kêu mày tới, là muốn cho mày mau chóng kết duyên Ngọc Tường với Bùi Dịch, phù sa không chảy ra ruộng người ngoài, đạo lý này hẳn là mày hiểu chứ."

"Ngọc Tường?" Đoàn Chấn Ba cả kinh trợn to mắt, mặc dù trước kia cũng có nghĩ tới chuyện này, nhưng nhìn dáng vẻ kia của Bùi Dịch, ông cũng đã sớm từ bỏ nghĩ ấy trở về.

Đoàn Kế Hùng thấy dáng vẻ ngạc nhiên của con trai, càng tức giận, mắng: "Ngay cả chuyện này cũng làm không xong sao?"

"Không phải đâu, cha, con biết, con nhất định sẽ cố gắng hoàn thành" Đoàn Chấn Ba trong lòng cực kỳ đặc ý, nếu quả thật có thể làm cho Bùi Dịch cưới con gái lớn của ông, đối với ông ta mà nói như hổ thêm cánh, sau này địa vị ở Đoàn gia so với bây giờ nhất định sẽ cao hơn rất nhiều, không giống như bây giờ, động một tí là bị cha ông cắt chức thật nguy hiểm.

"Ngoài ra thì chuyện của công ty điều ra đến đâu rồi?" Đoàn Kế Hùng hỏi. Mặc dù không thích đưa con trai này, nhưng bây giờ người có thể tin tưởng, cũng chỉ có con trai ruột này.

Sắc mặt Đoàn Chấn Ba nghiêm lại, lập tức nói: "Cha, cha nói không sai, quả nhiên có người âm thầm đối nghịch với chúng ta."

Đoàn Kế Hùng một quyền đập lên mặt bàn, lạnh giọng nói: "Điều tra cho ta!"

"Đừng để ta biết là ai, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho người đó!"

Chương 72: Nhiệm vụ bị cướp

Edit: Hương Cyndi

"Mau dừng xe lại, tôi sắp trễ rồi!" Ở một góc cạnh tòa cao ốc công ty Tiệp Khắc, Tô Thi Thi thúc giục tài xế dừng xe, sau đó từ chiếc xe bảo mẫu* của Bùi Dịch đi xuống, cầm túi rồi chạy về phía tòa nhà cũng không quay đầu lại.

**Xe bảo mẫu [保姆车]: Xe bảo mẫu bình thường dùng để vận chuyển hàng hoá đồ vật trong nhà, hoặc chở rất nhiều người, bình thường xe có 7 chỗ ngồi trở lên. Xe bảo mẫu xe chỉ đặc biệt thích hợp cho các ngôi sao ăn uống, hóa trang, tạo hình trong xe, bởi vậy xe giống như bảo mẫu cung cấp những thứ cần thiết cho hoạt động hằng ngày của minh tinh, cho nên gọi là xe bảo mẫu.*

Còn còn năm phút nữa là muộn rồi, cô còn phải leo lên tầng mười lăm nữa!

Bùi Dịch thấy dáng vẻ vô cùng lo lắng của cô, khóe miệng không nhịn được cong lên.

Người phụ nữ này lúc trước còn một bộ dáng đau khổ tột cùng, bây giờ liền khôi phục lại sức sống. Anh chính là thích một điểm này ở cô.

Xa xa, Khúc Hồng Mai ra ngoài mua đồ ăn sáng, đang muốn về công ty, vừa hay thấy một màn Tô Thi Thi từ một chiếc xe bảo mẫu đi xuống.

"Bị tôi bắt được rồi nhé, quả nhiên là ở bên đại gia." Khúc Hồng Mai

thấy chiếc xe bảo mẫu màu đen kia, trong mắt đều là ghen tị, dáng dấp Tô Thi Thi cũng không xinh đẹp gì, chỉ là có một đôi mắt to hơn một chút, sao lại may mắn như vậy!

Nhớ tới trước kia Tô Thi Thi ở trong công ty làm khó mình, Khúc Hồng Mai tức đến nghiêng răng, nện giày cao gót đi về phía tòa nhà, cô ta nhất định phải làm mất mặt Tô Thi Thi.

Lúc này Tô Thi Thi vừa quẹt thẻ xong, liền thở hắt ra. Nguy hiểm thật, thiếu chút nữa là muộn rồi.

Nhưng cô vừa mới ngồi vào chỗ, còn chưa ngồi nóng đít, Khúc Hồng Mai đã đi vào.

Khúc Hồng Mai thấy Tô Thi Thi, không nóng không lạnh cười một tiếng, nói: "Không nghĩ tới Tô tiểu thư ngồi xe đến mà cũng tới trễ, nhất định tối qua đã rất vất vả đi?"

Động tác sửa sang lại văn kiện của Tô Thi Thi ngừng một lát, mím môi không định cùng cô ta nói nhảm.

Khúc Hồng Mai chỉ cảm thấy mình giống như một quyền đánh vào vải bông, trong lòng khó chịu, quay đầu nhìn các đồng nghiệp đang tò mò, lập tức theo chân bọn họ vênh lỗ tai lên, trắng trợn tuyên truyền một màn sáng nay nhìn thấy Tô Thi Thi bước xuống từ xe sang.

Không tới mười phút sau, tất cả trong bộ phận thiết kế đều biết Tô Thi Thi được người ta bao nuôi, sự việc đang được lan tràn theo tất cả mọi hướng của công ty.

Tô Thi Thi ngồi tại chỗ, giống như không có chuyện vậy, vẫn chuyên tâm nhìn văn kiện của mình, làm phương án thiết kế của bản thân.

"Chỉ cần đừng làm phiền đến tôi là được." Tô Thi Thi nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, lặng lẽ thờ phào nhẹ nhõm.

Hôm nay, các đồng nghiệp của cô đang mãi chú ý đến bó quẻ, cũng quên tới gây khó dễ với cô, cô thật vui vẻ, thoải mái.

Trong phòng làm việc của tổng giám đốc trên tầng hai mươi, trợ lý thư ký trong lòng run sợ đứng ở bên cạnh bàn làm việc, báo cáo tin tức liên quan tới Tô Thi Thi của hôm nay.

"Bao nuôi ư?" Bùi Dịch khóe miệng cười nhẹ, ý lạnh trong mắt chợt lóe rồi biến mất.

"Vâng... Tổng giám đốc có muốn đi bác bỏ tin đồn không ạ?" Trợ lý thư ký dè dặt hỏi.

Bùi Dịch gõ nhẹ ngón tay trên mặt bàn, lạnh nhạt nói: "Không cần." Sau đó lại hỏi: "Là ai loan truyền tin tức này?"

"Là Khúc Hồng Mai ở tổ hai của bộ phận thiết kế." Trợ lý thư ký thành thật nói, nếu như ngay cả chút chuyện này cũng không tra được, vậy cô cũng chẳng cần phải ở đây làm việc nữa.

"Khúc Hồng Mai sao?" Bùi Dịch dựa vào ghế hỏi: "Năng lực thế nào?"

Trợ lý thư ký lập tức nói: "Công ty chúng ta tuyển vào đều là tinh anh, năng lực của cô ta ở bộ phận thiết kế mà nói cũng thuộc loại tốt."

Điều trợ lý thư ký là nói thật, công ty Tiệp Khắc không nhận người tầm thường, có thể tới nơi này đều là người có thực lực xuất chúng.

Chỉ là Khúc Hồng Mai tương đối xui xẻo, gặp được Tô Thi Thi có

năng lực hơn người, vì vậy ngày ấy khi Tô Thi Thi chỉ ra những khuyết điểm nhỏ nhất của Khúc Hồng Mai trong công tác, cô ta mới tức giận như vậy.

Thiên chi kiêu tử* bị người khác nghi ngờ, chắc chắn trong lòng không được thoải mái.

**Thiên chi kiêu tử [天之骄子]: Con cưng: Đứa con được cha mẹ cưng chiều quá sinh kiêu. Đứa con cưng của ông trời. Vốn ý chỉ tộc người Hồ hùng mạnh ở phương Bắc, sau lại chỉ đứa con do được cha mẹ cưng chiều quá mà sinh hư.*

Bùi Dịch trầm mặc một chút nói: "Người tài nhiều vất vả, cô đi thu xếp đi."

Mồ hôi lạnh của trợ lý thư ký sắp đổ xuống đến nơi, tổng tài đại nhân cũng quá độc ác đi, người tài nhiều vất vả, nhưng người cũng có thể sẽ bị đè chết. Cô yên lặng thay vị Khúc tiểu thư kia lau mồ hôi lạnh.

Thời gian nghỉ trưa kết thúc, đang muốn tiến hành công việc, tổng giám đốc thiết kế đột nhiên xuống bộ phận thiết kế.

"Sao Đoàn tổng giám bây giờ lại xuống đây vậy?" Tất cả mọi người nhỏ giọng bàn luận, Tô Thi Thi cúi thấp đầu ngồi tại chỗ, rất muốn bản thân không tồn tại.

Sáng nay bọn cô ở Đoàn gia huyện nào không vui vẻ như vậy, lúc này Đoàn Ngọc Tường lại tới, Tô Thi Thi cũng không biết sao, trong lòng đột nhiên có chút chột dạ, hy vọng là đừng tới gây sự.

Nhưng hiển nhiên lời cầu nguyện của cô là vô ích.

Trợ lý của Đoàn Ngọc Tường đứng ở một ô trong gian làm việc vồ

tay với mọi người một cái, cười nói: "Mọi người dừng một chút, tôi tuyên bố một chuyện."

Mọi người lập tức buông công việc trong tay xuống, từng người một từ chỗ ngồi đứng lên, cung kính nghe.

Tô Thi Thi gặp những người này trên cùng một chiến trận, nhất thời có chút im lặng, nhưng cũng không cùng đứng lên.

Đoàn Ngọc Tường quét một vòng tứ phía, cười nói: "Ở đây tôi có một phần tài liệu phải giao cho mọi người trong tổ hai của bộ phận thiết kế, sau này nhiệm vụ này sẽ do mọi người phụ trách."

Đoàn Ngọc Tường nói xong, trợ lý của cô ta liền đem một phần văn kiện đưa cho hai tổ trưởng.

Tương Tinh Oánh trong lòng giật mình, khóe miệng kìm không được câu lên, để tổng giám đốc thiết kế tự mình chạy tới giao nhiệm vụ, thể diện của cô ta thật là lớn. Nhưng là cô ta còn chưa kịp vui vẻ, một lúc sau liền nghe Đoàn Ngọc Tường nói: "Tương tiểu thư, tôi nghe nói trợ lý Khúc tiểu thư của cô rất có năng lực, cực kỳ nắm chắc công trình này, hy vọng cô biết dùng người tài, cho người dưới mình cơ hội được thể hiện."

Đoàn Ngọc Tường nhàn nhạt nói.

"Khụ khụ..." Bên cạnh lập tức vang lên tiếng lúng túng ho khan, Tô Thi Thi cũng đứng ở một bên cúi thấp đầu cười.

Lần này đoán chừng Tương Tinh Oánh muốn hận chết Khúc Hồng Mai rồi. Bị tổng giám đốc thiết kế nói rõ ra tổ trưởng như cô chèn ép người dưới như vậy, người khác không biết còn tưởng rằng Khúc Hồng Mai âm thầm đi cáo trạng.

"Đoàn tổng giám nói gì vậy, tôi với Khúc tiểu thư tình như chị em, đối với năng lực của cô ấy một mực khen không dứt miệng, chuyện này bên trong bộ phận thiết kế mọi người quá rõ rồi." Tương Tinh Oánh cười, hơi rũ tay nắm quả đấm thật chặt, trong lòng đã sớm tức chết.

Đoàn Ngọc Tường gật đầu với cô ta một cái, lại nói mấy câu khách sáo, Tô Thi Thi yên lặng đứng tại chỗ ngồi của mình mặc niệm, đừng để cho cô ta chú ý đến mình.

Nhưng rất rõ ràng là thần chú của cô niệm lại phản tác dụng, Đoàn Ngọc Tường với Tương Tinh Oánh nói chuyện xong, liền một mạch đi về phía cô bên này.

"Thi Thi?" Đoàn Ngọc Tường cười hì hì nhìn Tô Thi Thi nói: "Thi Thi cũng phải cố gắng lên nha, nghe nói gần đây cô rất bận, nhiệm vụ lần này cho tổ hai, coi như là giảm chút áp lực cho cô."

Tô Thi Thi trong lòng rung mình, nhiệm vụ này vốn là của tổ bọn cô sao?

Những người khác nhìn biểu cảm của Tô Thi Thi nhất thời trở nên khéo léo đứng dậy. Đoàn Ngọc Tường đi rồi, tất cả mọi người đều chạy đến bên cạnh Tương Tinh Oánh hỏi cô ta: "Tổ trưởng Tương, là nhiệm vụ gì vậy?"

Tương Tinh Oánh vốn là còn có chút hơi đắc ý, dù sao cũng là đem nhiệm vụ của tổ một cho bọn cô, nhưng khi cô ta mở văn kiện ra vừa thấy tên hạng mục, mặt lập tức liền tái đi.

"Tổ trưởng?" Khúc Hồng Mai kỳ quái nhìn Tương Tinh Oánh, không biết tự nhiên cô ta làm sao nữa.

"Tự cô xem đi."

Tương Tinh Oánh quẳng văn kiện đến ngực của Khúc Hồng Mai, mặt trầm xuống đi về phía phòng làm việc của mình.

Khúc Hồng Mai mặt đầy khó hiểu, nghi hoặc mở ra văn kiện nhìn một cái, mặt liền trắng bệch, công trình gian khách? Sao lại là cái này...

Cô ta quay đầu thoáng quét mắt nhìn về phía Tô Thi Thi, khó trách vừa rồi Đoàn tổng giám lại nói như vậy, rõ ràng chính là giúp Tô Thi Thi mà!

Tô Thi Thi sớm đã ngồi tại chỗ thấp đầu xem văn kiện, không phát hiện ra ánh mắt của cô ta.

Nhiệm vụ của tổ các cô vì cô ta mà bị đoạt đi, trong lòng cô cũng không chịu nổi, suy nghĩ một lát rồi đi tới phòng làm việc của Ôn Ngọc, nhưng khi cô vừa nhắc tới chuyện này, Ôn Ngọc lại cười khanh khách nhìn cô, một chút cũng không để tâm.

"Rốt cuộc thì đó là nhiệm vụ gì vậy?" Tô Thi Thi trong lòng cũng kinh ngạc đứng lên.

"Đó là một sân vận động cấp quốc gia, có mấy công ty tranh giành, phần thắng của chúng ta rất nhỏ. Cho nên..."

Tô Thi Thi cười khanh khách, khó trách vừa rồi sắc mặt Tương Tinh Oánh lại khó coi như vậy.

Đoàn Ngọc Tường đều tính kế với tất cả bộ phận thiết kế phải không?

Mới vừa rồi Đoàn Ngọc Tường kia một tràng, chẳng những để

Tương Tinh Oánh ghi hận trợ lý của cô ta, càng làm cho Tô Thi Thi thành đối tượng đả kích của bộ phận thiết kế.

Nhưng là tệ hơn là cái đằng sau, Tô Thi Thi thế nào cũng không nghĩ đến, Khúc Hồng Mai lại có thể nhường cho cô nhận nhiệm vụ lần này

Chương 73: Mặt của cô đáng giá sao

Edit:

Beta: Gấu

"Thi Thi a, cô sắp tan tằm sao?" Khúc Hồng Mai tiến lên ngăn Tô Thi Thi muốn mang túi ra ngoài, khuôn mặt tươi cười nịnh nọt nhìn cô.

Tô Thi Thi nhú mày, dừng lại thân thể, nhàn nhạt nhìn cô ta: "Khúc tiền bối có việc gì sao?"

Khúc Hồng Mai lập tức lắc đầu, nhưng lập tức lại gật đầu, bộ dáng xoắn xuýt kia, nhìn đều làm người ta thương tiếc.

Nhưng chuyện này đương nhiên không liên quan Tô Thi Thi, thấy cô ta không nói lời nào, cô lại tiếp tục muốn đi.

Khúc Hồng Mai vừa thấy liền nóng vội, lập tức ngăn cô lại, cười nói: "Thi Thi, cô có thể hay không cho tôi chút thời gian?"

Tô Thi Thi nhả cầu xoay một vòng, có vẻ đăm chiêu gật đầu, rồi mới chỉ ngoài cửa: "Chúng ta tìm chỗ yên lặng nói chuyện đi!"

"Thật tốt quá! Tôi biết lâu 15 có chỗ cực kỳ an tĩnh, chúng ta vào trong đó đi." Khúc Hồng Mai nói xong liền ôm tay Tô Thi Thi đi, bộ dạng thân mật này khiến cho Tô Thi Thi nổi da gà.

Tô Thi Thi yên lặng hít vào một hơi, nhịn!

Khúc Hồng Mai nói lâu 15 chính là vào một góc rẽ cầu thang, nơi này bình thường đều không có người đến, quả thật rất an tĩnh.

Tô Thi Thi đứng lại thân thể, nhìn cô ta hỏi: "Khúc tiền bối có cái gì nói cứ nói đi."

Khúc Hồng Mai chà xát hay tay, có chút xấu hổ, sợ hãi nhìn Tô Thi Thi: "Thi Thi à, lúc trước đều là tôi không đúng, cô đại nhân không chấp lỗi tiểu nhân, hi vọng chớ để ở trong lòng. Cô cũng biết có đôi khi tôi làm trợ lý cũng không có biện pháp phải hay không? Dù sao phía trên còn có người?"

Tô Thi Thi mi mắt nhú lại, ánh mắt hiện lên quét xuống hứng thú. Như thế rất tốt nhìn, cô ta đây là muốn tới nói với cô là cấp trên của cô ta nói bậy sao?

Tô Thi Thi làm bộ như đồng tình, gật gật đầu: "Cô nói không sai, chúng ta đều là trợ lý, rất đồng cảm."

"Đúng phải không." Khúc Hồng Mai lập tức hưng phấn lên, lôi kéo tay Tô Thi Thi như gặp tri âm: "Thi Thi à, cô là không biết, kỳ thật tôi vẫn cũng không nghĩ muốn làm khó dễ cô. Vì tôi có chỗ không tiện như vậy, cho nên..."

Cô ta nói xong nhìn Tô Thi Thi liếc mắt ra hiệu, lộ ra một cái người biết ánh mắt này đúng không.

Tô Thi Thi gật đầu, chờ cô ta tiếp tục nói.

Khúc Hồng Mai vừa thấy có hy vọng, cắn chặt răng, đơn giản bắt đầu nói xấu về người lãnh đạo là Tương Tinh Oánh.

Nguyên bản cô ta đối Tương Tinh Oánh là toàn tâm toàn ý, nhưng không nghĩ tới vừa rồi Đoàn tổng giám đem nhiệm vụ giao cho tổ hai, cấp trên cô ta vậy mà đem hết trách nhiệm đổ lên trên người cô ta, để cho cô ta đi phụ trách cái hạng mục này.

Hừ, cô để cho tôi không dễ chịu, tôi chẳng lẽ lại để cho cô dễ chịu sao? Khúc Hồng Mai trong mắt hiện lên quét xuống lãnh ý, đối với Tô Thi Thi khi đó lộ ra một đồng tươi cười.

Cô lại lôi kéo tay Tô Thi Thi, nhỏ giọng nói: "Thi Thi, hi vọng cô đại nhân không chấp lỗi tiểu nhân, chúng ta cùng nuôi dưỡng tình cảm?"

Tô Thi Thi gật đầu, không chút để ý nói: "Khúc tiên bối chỉ muốn nói với tôi những thứ này?"

Khúc Hồng Mai lập tức lắc đầu: "Cũng không tất cả đều là, cái này không phải là... Cô có biết đạo lý "người tài nhiều vất vả" không?"

Tô Thi Thi gật đầu, lặng không tiếng động nhìn cô ta.

Khúc Hồng Mai nói tiếp: "Hiện tại chúng ta bên trong bộ phận thiết kế người nào cũng biết năng lực của cô, nhưng mà cô tới nơi này như vậy lâu, cũng không trực tiếp, tiếp xúc qua một dự án nào, như vậy đối với cô cũng không phải tốt. Cho nên tôi suy nghĩ, vì tốt cho cô, đem cái dự án vừa rồi Đoàn tổng giám cho tôi chuyển giao lại cho cô, như vậy cô cũng được có cơ hội biểu hiện không phải sao?"

"À....." Tô Thi Thi kéo dài âm, vẻ mặt vô tội nói, "Nói như vậy chẳng bảo tôi phải là giúp cô à? Chuyện này rõ ràng là nhiệm vụ của cô."

"Chúng ta đều đã là đồng sự, vốn là nên giúp đỡ tương trợ thôi. Kỳ thật chuyện này cũng là tôi muốn giúp cô, không phải sao?" Khúc Hồng Mai lấy lòng nói.

Cô ta nhìn Tô Thi Thi sắc mặt có chút biến hóa, lại vội vàng thay đổi ngữ khí mềm: "Thi Thi à, coi như nể mặt tôi, cô nhận nhiệm vụ này đi!"

Tô Thi Thi trong lòng cười lạnh, Khúc Hồng Mai xem cô là đồ ngốc sao? Chẳng lẽ trên mặt cô viết hai chữ nhu nhược sao?

Cô vẫn như cũ cười tít mắt nhìn Khúc Hồng Mai: "Tôi có thể nể mặt cô, nhưng, mặt mũi cô đáng giá sao?"

Cô nói xong không đợi Khúc Hồng Mai phản ứng, sửa sang lại y phục, nói: "Tiền bối, tôi còn có việc phải đi, đi trước một bước."

Bỏ lại phía sau Khúc Hồng Mai ngơ ngác, ung dung lượn lờ đi tới.

"Cô..." Khúc Hồng Mai trên mặt thoát xanh thoát trắng, tức điên rồi.

"Chết tiệt Tô Thi Thi, cô đùa giỡn tôi?" Cô ta tức giận đến muốn thét chói tai. Cô ta còn tưởng rằng, Tô Thi Thi bị cô ta thuyết phục, không nghĩ tới cô gái này lại tát nước lạnh vào mình!

Tô Thi Thi mới mặc kệ cô ta, si nhục cô sao, cô không để cô ta dễ chịu? Không có cửa đâu!

Cô tâm tình tốt hài lòng đi đến dưới sảnh công ty, nhưng vừa thấy nơi xa kia, ngay góc phố sáng sủa kia chiếc xe bảo mẫu màu đen đang đậu, tâm tình lập tức liền trầm xuống.

Cô chưa từng phát hiện Bùi Dịch kiên nhẫn như vậy, mỗi ngày đều tới đón cô. Cô có thể hay không cần loại phúc lợi này?

Nhìn nhìn xung quanh, phát hiện không ai chú ý, nhanh như chớp

hướng xe cô đến trước xe, rất nhanh mở cửa xe chui vào, vội vàng nói "Lái xe, mau đi!"

Bùi Dịch nhìn dáng vẻ cô như trộm, khóe miệng cong lên... một cái, xoa tóc của cô như xoa đầu con chó nhỏ, thanh âm đã có chút lãnh: "Tôi làm em mất mặt sao?"

Anh không đề cập tới việc này thì thôi, nhắc tới Tô Thi Thi mặt liền suy sụp xuống.

Cô buồn bực nói: "Anh còn nói! Tôi hiện tại bị người ta tưởng làm là tình nhân được người ta bao dưỡng, chẳng lẽ không mất mặt?"

"Tình nhân?" Bùi Dịch nhíu mày, nắm cằm Tô Thi Thi, chăm chú nhìn cô, "Chẳng lẽ không phải em?"

"Anh..." Tô Thi Thi mặt lập tức trầm xuống, trong lòng khó chịu, mắt thấy liền muốn sinh khí.

Bùi Dịch đột nhiên kéo cô lại cuối đầu hôn lên môi cô.

"Ừm..." Nụ hôn tới không hề dấu hiệu báo trước, Tô Thi Thi lập tức không phản ứng kịp, đã bị anh cướp lấy quyền chủ động.

Đáy lòng cô tất cả bực tức đều dồn lại, trong tai không ngừng phóng đại hai chữ "tình nhân", gấp đến độ hung hăng cắn.

"Hí..." Bùi Dịch đau bụng lòng cô ra, hung tợn trừng mắt với Tô Thi Thi: "Lá gan em to rồi dám cắn tôi?"

"Tôi chỉ là muốn cho anh minh bạch, tình nhân này không có lá gan!"

Dám nói cô là tình nhân, cắn là nhẹ rồi!

Bùi Dịch sững sốt, lập tức trong mắt hiện lên quét xuống ý cười.

Cô gái này thật đúng là ghim hện trong lòng.

Anh tựa vào ở trên ghế nhàn nhạt liếc cô một cái: "Tôi đã cho em cơ hội làm vợ chính thức của tôi, là chính em không muốn."

"Rõ ràng là anh lâm trận bỏ chạy..." Tô Thi Thi nói đến một nửa liền bụm miệng, rất muốn đánh chính mình một tát.

Nhưng đã chậm quá, Bùi Dịch đã sớm nghe được hết.

Lúc này anh đang nghiêng đầu về mặt hứng thú nhìn cô: "Thì ra em sốt ruột như vậy muốn làm vợ tôi? Vốn dĩ, sau đó tôi định chọn ngày tốt, chúng ta lại đi một lần nữa."

"Tôi mới không cần!" Tô Thi Thi nghiêm mặt nói.

"Không cần cũng được." Bùi Dịch xoa cằm, về mặt chân thật nói, "Dù sao chúng ta đều đã ký tên, trực tiếp cho người ta đem giấy chứng nhận đến nhà là được."

Tô Thi Thi im lặng.

Cùng người đàn ông này nói chuyện một ngày có thể bị tức chết!

Cô hít một hơi thật sâu, nói sang chuyện khác: "Cần thảo luận với anh một vấn đề."

Bùi Dịch sắc mặt trầm xuống: "Em tốt nhất đừng nói chuyện gì để cho tôi mất hứng."

Tô Thi Thi lập tức hưng phấn mà nói: "Tuyệt đối sẽ làm cho anh cao hứng, mà còn đối với anh có trăm lợi mà không có một hại."

Cô nói xong không đợi Bùi Dịch nói chuyện, cực kỳ chân chó nói: "Anh sau này không đến đón tôi, anh xem anh mỗi ngày kiếm cả tỷ bạc vẫn còn tới đón tôi, lãng phí nhiều thời gian chi bằng đi kiếm tiền."

Bùi Dịch mặt đã đen như than, nhú mày lạnh lùng nhìn cô: "Tôi tiểu thư, hoài nghi tôi nuôi không nổi em?"

Tô Thi Thi hết chỗ nói rồi, cô mới phát hiện không thể nói chuyện với người đàn ông này được!

Cô tức giận muốn đánh anh, đúng là thật trùng hợp, chụp đến bộ vị trọng điểm của anh.

Bùi Dịch sắc mặt lập tức liền trầm tiếp xuống, mi mắt u ám nhìn Tô Thi Thi: "Bảo bối, em đây là câu dẫn tôi sao?"

Tô Thi Thi sợ tới mức co rụt lại, dán lưng vào ghế dựa khẩn trương nói: "Anh đừng làm càng, sẽ bị người khác nhìn thấy."

"Em không cần lo lắng điểm ấy." Bùi Dịch nhìn một phen bốn phía đều được che chắn bằng màng cửa kính xe màu đen, chậm rãi hướng tới Tô Thi Thi tiếp sát lại.

Tô Thi Thi nuốt một ngụm nước bọt, quả thực nghĩ muốn chặt tay mình. Chụp nơi nào không chụp, lại cứ chụp ngay chỗ kia làm gì.

"Bùi tiên sinh, chúng ta thương lượng một phen, đổi chỗ khác đi?" Tô Thi Thi tính toán kéo dài thời gian trước.

"Em muốn đi lên ghế trước? Tôi có thể để cho lái xe xuống xe." Bùi Dịch cực kỳ chân thật suy nghĩ một phen.

"Tôi đi, anh hôm nay chỉ số thông minh bỏ ở nhà rồi à, tôi không muốn nói chuyện với anh nữa!" Tô Thi Thi muốn tức chết rồi, người đàn ông này khẳng định là cố ý!

Nhưng khi Bùi Dịch bắt được Tô Thi Thi, phía trước bỗng nhiên truyền tới thanh âm một người vô cùng buồn bực.

"Tôi thấy cả hai người chỉ số thông minh cũng không có, ghen chết tôi rồi!"

Sau đó, một cái đầu từ ghế ngồi trước quay xuống, hướng về phía Tô Thi Thi ngây ngô cười.

Tô Thi Thi thiếu chút nữa từ trên chỗ ngồi nhảy dựng lên.

Người này là người nào a!

Chương 74: Bắt gà của người khác để làm chi

Edit: Kaly Vương

Beta: Gấu

"Thi Thi à, chúng ta lại gặp mặt, thật có duyên phận rồi!" Đột nhiên xuất hiện người đàn ông kia hướng về phía Tô Thi Thi lộ ra tươi cười, vươn ra một bàn tay, như là muốn bắt tay cô.

"Tần Phong?" Tô Thi Thi vừa nhìn thấy anh, bên tai trực tiếp hồng đến chỗ cổ, xấu hổ hận không thể đào hố chui vào.

Vừa rồi... Vừa rồi cô nói với Bùi Dịch những lời này, anh ta chẳng phải là đều đã nghe được?

Trời ạ, cô không muốn sống nữa.

Bị Bùi Dịch trêu đùa đã đủ thương tâm, bây giờ còn bị anh ta nghe được cô bị người ta gọi là tình nhân của Bùi Dịch, thật là không còn tí mặt mũi nào rồi.

"Thi Thi a, em không cần bối rối. Em xem dáng em xinh đẹp như vậy, bị người khác đồn là tình nhân là vinh hạnh của em rồi. Dù sao cũng không phải ai cũng có tư cách làm tình nhân của Bùi Dịch." Tần Phong quả thực là tự vạch áo cho người xem lưng, không biết anh ta là cố ý hay không, tóm lại lời này nói ra làm hai người phía sau sắc mặt đều đã trầm rồi.

Tô Thi Thi ghé mắt nhìn Bùi Dịch, nghiêng rặng hỏi: "Anh nghĩ xem có nên diệt khẩu không?"

Cười lẩn lộn rồi, Thi Thi học tính anh rồi Dịch à, còn đòi diệt khẩu kìa =))

Bùi Dịch lạnh lùng liếc Tần Phong một cái, trong phút chốc, chỉ cảm thấy bên trong xe nhiệt độ giống như đến dưới 0 độ.

Tần Phong thân thể kìm lòng không đậu run run một phen, trong lòng dâng lên một dự cảm bất an: "Bùi Dịch, chúng ta là bạn thân, cậu hẳn không..."

"Dừng xe!" Bùi Dịch nhàn nhạt nói.

Chỉ nghe két một tiếng, siêu lái xe kỹ thuật cao đã sớm đang chờ nghe lệnh lệnh, chỉ có hai giây liền dừng lại xe.

"Ném cậu ta xuống." Bùi Dịch tựa vào ghế, lạnh giọng nói.

"Không phải chứ? Đừng có đùa, đây là ở giữa đường cái. Bùi Dịch, cậu đây là trái với quy tắc giao thông hiểu không? Ùn tắc giao thông là tại cậu! Này, buông! Bùi Dịch, lái xe của cậu khí lực sao lại lớn như vậy? Người này tìm ở đâu ra, cho tôi, tôi cũng muốn... Này, khi nào hai người đi đăng ký kết hôn nhớ mang tôi theo, tôi là người nhà của Thi Thi, muốn cho Thi Thi bao lì xì..."

"..." Cửa xe vô tình đóng.

Tô Thi Thi quay đầu nhìn Tần Phong lẻ loi giữa đường chính, yên lặng nuốt một ngụm nước bọt. Bùi tiên sinh quả nhiên hành động dứt khoát, trước sau chưa tới 30 giây liền giải quyết xong toàn bộ vấn đề.

Cô lại âm thầm đưa mắt nhìn vị lái xe kia. Vị lái xe bí ẩn này thực ra là cao thủ. Vừa rồi ông cầm lấy cánh tay Tần Phong, ngay cả người cao 1m8 như anh khí lực phản kháng đều không có.

"Cô gái, em thử nhìn chăm chăm người đàn ông khác tiếp tục xem?" Bên cạnh truyền đến một thanh âm đầy đe dọa.

Tô Thi Thi lập tức ngồi thẳng thân thể, nhìn không chớp mắt, nhưng chính là không muốn nói chuyện với anh.

Lúc này Bùi Dịch đột nhiên nói: "Tần Phong làm việc ở công ty bên cạnh. Tôi đón cả cậu ấy." Anh nói xong quay đầu nhìn Tô Thi Thi, thanh âm lại phai nhạt vài phần, "Cho nên đón em chỉ là thuận tiện."

Tô Thi Thi khóe miệng rụt rụt, rất muốn nói cô không muốn loại thuận tiện này. Chẳng qua trong lòng không biết sao, đột nhiên có chút rầu rĩ.

Thì ra đến đón cô chẳng qua là thuận tiện.

"Sao vậy mất hứng rồi hả?"

Tô Thi Thi kinh ngạc. Bùi tiên sinh vậy mà quan tâm thế giới nội tâm của cô sao?

"Hiện tại tôi muốn về biệt thự, thuận tiện đón em cùng trở về."

Tô Thi Thi triệt để hết chỗ nói rồi. Quả nhiên quan tâm đều là mây trôi.

=.= đừng như vậy, anh mà như vậy người ta đi mất đó, thích thì nói thích, quan tâm thì quan tâm, mắc gì cứ thuận tiện rồi sẵn tiền vậy chài

Nửa giờ sau, hai người về tới biệt thự. cách không xa khi xe chưa đi vào, đột nhiên nghe đến bên trong truyền đến một trận kêu khóc.

"Tiểu Ưu? Quản gia?" Tô Thi Thi trong lòng cả kinh, còn tưởng rằng là Đoàn lão gia đến gây chuyện, vội vàng mở cửa xe nhảy xuống.

"Chết tiệt!" Bùi Dịch một cái không chú ý, chỉ thấy Tô Thi Thi trong xe nhanh như chớp liền nhảy xuống, tâm rút mạnh một phen, mở cửa khác bước ra, cũng nhanh chóng xuống xe.

Lái xe ngồi ở trên ghế lái âm thầm lau mồ hôi lạnh. Xem ra kỹ năng dừng xe của ông còn phải luyện nữa, vừa rồi may mắn Tô tiểu thư không té ngã, bằng không, chức vị của ông sợ là khó giữ được rồi.

"Tô tiểu thư, tiên sinh, các người đã trở về?" Tiểu Ưu cùng quản gia vừa thấy đến Tô Thi Thi trở về, ánh mắt cứu mạng rơm rạ, hướng hai người đã chạy tới.

"Xảy ra chuyện gì rồi hả?" Tô Thi Thi vội vàng đỡ lấy Tiểu Ưu, lo lắng nóng nảy.

Cô sớm nên nghĩ đến, cô có Bùi Dịch che chở, Đoàn Kế Hùng không dám làm gì cô, chỉ có thể đối với bọn người làm trong biệt thự của họ...

Nhưng cô suy nghĩ nhiều.

Tiểu Ưu chỉ chỉ trong viện, khóc không ra nước mắt nói: "Tô tiểu thư, cô mau đi xem một chút, Đại Cầu tử cùng Tiểu Vịnh chúng nó..."

"Sao vậy..." Tô Thi Thi nói còn chưa nói xong, liền nhìn đến trong sân chạy đến hai bóng dáng một cái màu đen, một cái hoàng mao. Kia

không phải là chó ngao Tây Tạng cùng chú chó cô nhặt về.

Ngay sau đó, lại nghe phía trước truyền đến thanh âm rầu rĩ.

Tô Thi Thi trong lòng trầm xuống, hiện lên ý nghĩ cực kì không tốt. Ngay sau đó, cô thấy phía trước cả một đội hình, quả thực nghĩ muốn đem tròng mắt mình móc ra làm bi để ném.

Chính là thấy phía trước chạy thẳng đến một đám ngựa, có cao có thấp, trắng có đen có, thô sơ giản lược vừa thấy, ít nhất cũng hơn mười con.

"Xèo xèo..." Ở trong đó một cái trên lưng ngựa, có hai con sóc, chính đang dùng vẻ mặt tò mò nhìn các cô.

Sau lưng là ngựa đầu đàn, theo sát là hai con ngựa vằn, còn có một con chim đà điểu, con mèo tam thể hiếm quý, còn có bốn con thỏ tai dài, năm con thiên nga...

"Khách khách lộ cộc..." Đến cuối cùng Tô Thi Thi nhìn đến bầy gà sợ tới mức chạy loạn khi đó, đã triệt để vô cảm rồi.

Cô quay đầu nhìn Bùi Dịch: "Anh xem có giống vườn bách thú không?"

Bùi Dịch sắc mặt đã không thể dùng từ khó coi để hình dung. Anh lạnh lùng nhìn thoáng qua quán gia.

Quán gia sợ tới mức run cầm cập, lắp bắp nói: "Không phải chúng tôi, là này hai... hai con chó làm!"

"Chúng nó đem động vật trong trang viên đều đuổi chạy tới trong biệt thự chúng ta, không chịu thả về, có thể làm sao đây?" Quán gia

muốn khóc đến nơi rồi. Ông cho tới bây giờ chưa thấy qua cặp chó nào như thế, nói chúng nó thích gà vịt cùng chơi cũng được, nhưng đem cả một đoàn ngựa cùng đà điểu chạy tới là ý tứ gì?

"Những thứ này đều là của trang viên này?" Tô Thi Thi kinh ngạc. Cô không nghĩ tới trang viên vậy mà nuôi động vật hoang dại như vậy nhiều.

Tiểu Ưu tiến lên nói: "Tôi nghĩ đại cậu tử có thể biết được Tô tiểu thư thích ngựa, cho nên đem ngựa chạy tới rồi. Rồi nhất thời không khống chế được, động vật tới hơi nhiều..."

Tô Thi Thi xấu hổ cười cười, cô nuôi chó, nó như vậy săn sóc cô?

Mới là lạ!

Tiểu Ưu mới vừa nói xong, chỉ thấy đại cậu tử cực kỳ chân chó nhào sang bên cạnh, miệng ngậm con gà trở về, phóng tới trước mặt Tô Thi Thi, hướng cô le lưỡi.

Trông bộ dáng rõ ràng đang nói, để cho Tô Thi Thi giúp đem gà nấu cho nó ăn.

Tô Thi Thi không nói gì trừng mắt nhìn nó một cái: "Chưa cho người ăn cơm sao? Bắt gà của người khác làm chi, thả chúng nó trở về!"

Đại cậu tử nghiêng đầu, nghe không hiểu.

Tô Thi Thi thở sâu, đang muốn giáo huấn một phen, đột nhiên nhìn Tiểu Vịnh đến đứng bên cạnh đại cậu tử động một phát.

Tô Thi Thi sợ tới mức lập tức lùi về sau, cùng thời khắc đó, Bùi Dịch đã che ở trước mặt cô, trong mắt lãnh ý bạo phát, hiển nhiên đã nhấn

nại đến cực hạn.

Anh còn không có lên tiếng, chỉ thấy Tiểu Vịnh bỗng nhiên một móng vuốt chụp đến con gà trước mặt Tô Thi Thi, nửa chết nửa sống dưới đất.

Con gà đáng thương kêu rên cũng không kịp, trực tiếp liền tắt thở. Tiểu Vịnh cúi đầu đem gà ngậm trong miệng, co cẳng chạy.

"Gâu gâu!" Đại cầu tử đuổi theo, hai con chó đảo mắt lại lộn xộn ở chỗ khác.

Nhìn cặp chó nô đùa, Tô Thi Thi thật muốn bắt bọn nó ra bên ngoài. Nhưng hai vị tổ tông của cô bây giờ không thể bắt chỉ có thể mời bọn chúng ra ngoài.

"Làm sao đây?" Tô Thi Thi nhìn cả sân động vật, lặng lẽ lôi kéo tay áo Bùi Dịch.

"Em cầu tôi?" Bùi Dịch nhíu mày, mi mắt không hề chớp mắt nhìn chằm chằm Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi hừ lạnh một tiếng, quay đầu liền hướng trong biệt thự đi đến. Dù sao bản cũng không phải sân của cô, cô nhiều chuyện như vậy để làm chi?

Bùi Dịch mặt lập tức trầm, đối với quản gia lạnh giọng nói: "Đem tất cả mọi thứ đều đuổi tới hậu viện đi, cho người suốt đêm làm một bức tường chặn lại. Hai con chó điên chạy đến, các người bắn thuốc ngủ cho ta!"

Quản gia xoa mồ hôi lạnh, cảm kích nhìn Bùi Dịch, dẫn một đám hạ nhân đi làm việc.

Bọn họ vốn cho là hôm nay khăng định cũng bị đuổi việc, nhưng không nghĩ tới Bùi tiên sinh vậy mà đều giữ lại bọn họ. Xem ra sau khi vị Tô tiểu thư này đến đây, chủ nhân của bọn họ thật sự thay đổi rất nhiều.

Bên này Bùi Dịch đi vào trong nhà, nghe thấy Tô Thi Thi đang gọi điện thoại

"Được, vậy thì 7h gặp tại cửa rạp chiếu phim." Tô Thi Thi cười tí mắt nói xong, để điện thoại vào trong túi. Quay đầu, nhìn đến Bùi Dịch chính là đang vẻ mặt âm trầm nhìn chính mình.

"Ai gọi tới?"

Tô Thi Thi mặt mày nhú lại: "Đàn ông."

Bùi Dịch mặt lập tức giống như giông bão sắp tới: "Em lặp lại lần nữa!"

Chương 75: Anh muốn cùng tôi đi hẹn hò sao?

"Ô Thi Thi lá gan của em càng ngày càng lớn rồi nhỉ, quên em là ai rồi hả?" Bùi Dịch trong giọng nói tràn đầy tức giận, giống như cuồng phong mưa rào muốn tới một dạng.

Cái cô gái chết tiệt này thực xem anh là đồ trang trí sao? Còn dám ở trước mặt anh cùng người đàn ông khác đi hẹn hò!

"Anh sao lại biểu tình như vậy, giống như tôi cho anh đội nón xanh một dạng." Ô Thi Thi sợ tới mức rụt rụt cổ, có chút ủy khuất nói: "Chẳng lẽ tôi cùng nam khuê mật cùng đi xem phim cũng không được, bằng không anh đi cùng với tôi đi?"

Lúc cô nói ra lời cuối cùng này, trong lòng vậy mà ẩn ẩn có chút chờ mong.

Tuy nhiên trong lòng vẫn lại là cảm thấy được cùng Bùi Dịch không có khả năng đồng ý, nhưng là cô cũng không nghĩ tới cùng người đàn ông khác, người đàn ông này khả năng liền là duy nhất của cuộc đời cô. Cô có chút mong chờ muốn giới thiệu cho bằng hữu tốt nhất của mình gặp nhau một lần.

Đúng là Bùi Dịch chỉ là lạnh lùng nói: "Tôi sẽ cùng em đi làm loại này chuyện nhàm chán sao?"

"Anh! Được, tôi nhàm chán, có bản lĩnh anh đừng ngăn cản tôi! Chẳng thế thì có vẻ anh càng nhàm chán!" Ô Thi Thi nói xong xoay người liền hướng trên lầu chạy tới, ủy khuất trong lòng đều tỏa ra

ngoài, liên chính cô đều đã cảm thấy được có chút khác thường.

"Ngu ngốc, có cái gì mà khó chịu chứ, người sớm nên nhìn thấu rồi, lại chờ mong cái gì?" Tô Thi Thi ở trong lòng thầm mắng mình. Là cô quá ngây thơ rồi, hi vọng càng nhiều, thất vọng lại càng lớn, cô sớm nên làm tốt bốn phận của mình, không nên chìm đắm trong vô vọng ảo tưởng.

10 phút sau, cô thay đổi một bộ quần áo xuống lầu, gặp trong phòng khách đã không có bóng dáng Bùi Dịch.

Cô chu mỏ, nói thầm: "Không có ở đây cũng tốt."

Nói xong khẩn trương chạy ra ngoài, miễn cho Bùi Dịch nhìn đến như thế này, lại không cho cô đi.

Tống Trọng Hạo về nước sau khi, cô đến đón anh một phen sau khi đó không thời gian gặp mặt. Đêm nay Tống Trọng Hạo khó có được rảnh rỗi mời cô đi rạp chiếu phim, cô đương nhiên không nghĩ muốn để cho bằng hữu thất vọng. Đúng là phản ứng vừa rồi của Bùi Dịch, quả thật để cho cô rất đau lòng.

Tô Thi Thi gõ gõ đầu mình, cô lại làm sao vậy lại nghĩ tới người đàn ông đáng ghét kia rồi!

"Không muốn đi theo tôi đến nơi nhàm chán! Không có anh đi chơi càng vui vẻ!" Tô Thi Thi một bên nói thầm một bên đi ra ngoài, chỉ là lúc đi tới cửa, đột nhiên phát hiện xe Bùi Dịch đã chờ ở đây.

Trong lòng cô vui vẻ, vội vàng chạy đi lên.

Đúng là vừa mở cửa ra, phát hiện bên trong xe trừ mình ra không có người khác.

"Ô tiểu thư đi nơi nào?" Lái xe hỏi.

Tô Thi Thi lập tức điều chỉnh biểu tình bộ mặt một phen, nói: "Phiền toái đưa tôi đi rạp chiếu phim Tinh Quang, cảm ơn!"

Cô nói xong ngồi xuống, đóng cửa xe, cái loại cảm giác trong lòng này rầu rĩ lại tới nữa.

Cô ngồi xuống ổn định, lái xe liền khởi động xe. Chỉ là Tô Thi Thi không phát hiện, lái xe một tay lái xe, một cánh tay kia lại tại gửi tin nhắn.

"Ô tiểu thư ngay từ đầu lên xe thật cao hứng, không thấy được tiên sinh cực kỳ thất vọng." Gửi đi đến: Bùi tiên sinh.

Hai giây sau, người nào đó đang ở sân thượng biệt thự ngắm phong cảnh, nhận được cái tin nhắn này.

Anh cúi đầu nhìn hai giây, bộ mặt hình dáng tựa hồ xem ra nhu hòa đi rất nhiều.

Ngón tay thon dài đặt trên màn hình bấm bấm một phen, truyền ra một cái dãy số.

"Ở đâu?"

Đầu bên kia điện thoại truyền tới thanh âm Tần Phong hỗn hển: "Cậu vậy mà còn dám gọi điện thoại cho tôi, tôi chính là đang ở trên đường cái đi tới đây!"

Bùi Dịch khóe miệng nhếch lên, như là không có nghe đến lời của cậu ta, nói: "Mời cậu xem phim, đến đây đón tôi."

Đang ngồi ở bên trong Âm Nhữ để cho mỹ nữ hầu hạ Tần đại thiếu gia, thân thể mạnh mẽ run rẩy, cất cao thanh âm hỏi: "Cậu mời tôi xem phim, cậu chắc không?"

Bùi Dịch thản nhiên nói: "Cậu nếu không đến, bắt quá ngày mai phỏng chừng cậu không có tài xế rồi."

"Tôi đi, Bùi Dịch cậu quá âm hiểm rồi. Tôi không phải là hỏi cậu lái xe của cậu tìm ở đâu, giúp tôi tìm một người như thế, cậu thậm chí ngay cả lái xe của tôi đều đã không buông tha rồi hả? Không đúng, cậu không phải có tài xế sao? Tại sao lại bắt tôi đến đón cậu? Cậu có phải hay không có cái âm mưu gì?"

"Tút tut..."

Trả lời của anh là một chuỗi busy tone.

Tần Phong tức điên, hôn một cái mỹ nữ trái ôm phải ấp, cầm lấy áo khoác liền đi ra ngoài, lưu lại ánh mắt thất vọng của nhóm người mỹ nữ ở bên kia thầm than hôm nay vận khí bất hảo.

Tần Phong vị này đúng là người các cô thích tiếp nhất ở đây, xuất ra tay rất rộng rãi, mỗi lần tới tiền buộc-boa đều đã đủ các nàng làm một tháng, người nào cũng muốn tới hầu hạ.

Bên này, lúc Tô Thi Thi đến của rạp chiếu phim, phát hiện Tống Trọng Hạo đã đến chỗ.

"Anh.. Đây là tới xem phim sao lại còn mang theo bản thiết kế?" Tô Thi Thi nhìn đến Tống Trọng Hạo lưng một cái giá vẽ, giống như nhìn thấy quái vật một dạng. Đừng nói cho cô là vị sư huynh này hiện tại có lưng giá vẽ đi đến đây để thiết kế bản vẽ nha.

Đúng là vị sư huynh của cô này luôn luôn không giây phút nào nghỉ ra bản thiết kế mới.

"Phim có cái gì hay, ta đương nhiên là tới vẽ bản thiết kế." Tống Trọng Hạo nói xong liền muốn tới kéo Tô Thi Thi.

"Rạp chiếu phim, vẽ bản thiết kế..." Tô Thi Thi đôi má đều phải rút, giống không hiểu gì cả nhìn Tống Trọng Hạo: "Sư huynh, anh không sao chứ? Anh xác định tối như mực có thể vẽ?"

"Sao không thể vẽ?" Tống Trọng Hạo nói xong từ trong túi lấy ra hai cây đèn pin ống, một cái đưa cho Tô Thi Thi, "Có cái này."

Tô Thi Thi triệt để hết chỗ nói rồi. Cẩn thận nhìn anh hồi lâu, một bộ dạng nghĩ muốn đem não anh tách ra xem bên trong chứa cái gì, "Sư huynh, sở thích của anh cũng càng ngày càng quái đản rồi!"

Tuy rằng Nghệ Thuật Gia tính tình đều có điểm quái dị, đúng là chạy đến rạp chiếu phim tối như mực vừa xem phim vừa vẽ bản thiết kế thì thật là...?

"Thi Thi biểu tình này của em là có ý gì?" Tống Trọng Hạo sờ sờ cái mũi của mình, vẻ mặt buồn bực nói, "Anh là nghe nói rạp chiếu phim này trang hoàng phong cách rất đẹp, nghĩ đến tham khảo một chút, em là đang nghĩ muốn đi nơi nào?"

"Tham khảo? Vậy ngày mai tới không được sao?" Tô Thi Thi nghĩ muốn mắt trợn trắng rồi.

"Anh đợi không được ngày mai, rối loạn ám ảnh cưỡng chế, em cũng biết mà. Không xem được rõ ràng, anh đêm nay khẳng định không cần ngủ." Tống Trọng Hạo siêu cấp vô tội nói.

Tô Thi Thi triệt để chặn lời, ôm lấy cánh tay anh ta, hai người cùng nhau hướng rạp chiếu phim đi đến.

Nơi xa, tại một góc âm u nào đấy, có một đôi mi chính đang không hề chớp mắt nhìn chăm chăm hai người đang đi vào trong kia.

"Thì ra cậu là đến đây bắt gian?" Tần Phong ở một bên vui sướng khi người gặp họa nói.

"Cậu có thể đi rồi." Bùi Dịch nhìn cũng chưa từng nhìn Tần Phong liếc mắt một cái, mở cửa xe lập tức xuống xe.

Tần Phong trên mặt vui sướng khi người gặp họa tươi cười khoanh khắc liền cứng đờ, chỉ vào Bùi Dịch rời đi bóng lưng, khí ngón tay run cầm cập: "Dùng xong rồi liền vứt bỏ, cậu thật không có lương tâm!"

Chỉ là lúc này một tiếng anh ta kêu hô được có phần lớn, bên cạnh vừa lúc hai cô gái đi qua, nghe vậy đều đã hiện lên vẻ mặt ngạc nhiên nhìn anh ta, sau đó quay đầu che miệng cười.

"Hình như là cái " tiểu bạch kiếm " bị người ta bỏ rơi."

"Một người đàn ông mà lại thành cái dạng này, thật đáng thương."

"Ta..." Tần Phong tức đến trào máu họng, thiếu chút nữa phun ra tới, anh ta đây là trêu ai chọc ai rồi hả? Mỗi lần Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi có chuyện, người chịu thiệt thòi luôn là anh ta!

Tức chết anh ta rồi!

Anh ta mở cửa xe, muốn bước vào. Nào anh trở về, sao anh có thể nghe lời như vậy chứ? Anh ta đang muốn xem thử Bùi Dịch này rất

cục là đang muốn làm gì đây!

"Vớ vẩn, tôi không trị được cậu, tự nhiên có người trị được cậu." Tần Phong mặc lại áo khoác chình chu, lại khôi phục dáng vẻ đạo mạo vốn có, mặt trầm xuống, cước bộ trầm ổn hướng bên trong rạp chiếu phim đi đến.

Bên cạnh, hai cô gái lúc nãy liền hướng anh ta nhìn lại.

"A, rất đẹp trai a!"

"Thật sự rất đẹp trai, anh ấy nhìn tôi kìa! Tôi thật muốn bị điện hôn mê."

"Thật sự quá đẹp trai rồi! Làm đàn ông phải có cái dáng vẻ này, nhìn một cái vừa rồi cái kia " tiểu bạch kiểm ", thật sự là mất hết mặt mũi đàn ông."

Tần Phong cước bộ một lão đạo, thiếu chút nữa không ngã sấp xuống, quả đấm âm thầm xiết chặt, anh ta hiện tại muốn giết người!

Bên trong rạp chiếu phim, Tô Thi Thi còn không biết chính mình cũng sớm đã bị hai người đàn ông mở miệng kêu "Nhàm chán" kia theo dõi.

Cô cùng Tống Trọng Hạo đứng ở quầy bán vé tính tiền.

"Xem cái gì đây?" Tô Thi Thi hỏi.

Tống Trọng hạo không hề nghi ngờ, từ trong ví lấy ra hai tờ 100 đồng đặt ở trên quầy; "Cho tôi hai vé suất phim tiếp theo."

"Cổng số 5, 7:50 chuẩn bị vào." Tiểu thư bán vé đem 2 cái vé cùng

tiền lẻ đưa cho Tống Trọng Hạo.

Đúng là Tống Trọng Hạo vừa nghe còn phải chờ 10 phút, trong lòng liền như bị mèo cào một dạng, hận không thể lập tức bay vào xem.

"Tiểu thư bán vé, tôi muốn thương lượng một chút, có thể để cho chúng tôi đi vào trước không. Cô xem chúng tôi đều đã mua vé..."

"Ngại quá, cô đừng để ý đến lời anh ấy nói." Tô Thi Thi tiến lên lôi kéo Tống Trọng Hạo liền đi, cô thật sự là cạn lời với vị sư huynh này rồi. Chỉ sống ở nước ngoài một thời gian, liền bị nhiễm thói xấu rồi!

Chương 76: Bị cướp đi rồi

"Sur muội, thời gian liền là tiền bạc! Em đừng xem thường 10 phút này, có thể làm rất nhiều chuyện!" Tống Trọng Hạo tránh thoát cánh tay Tô Thi Thi, ra về anh đây không tình nguyện nói.

Tô Thi Thi hướng anh ta bài trừ một nụ cười tươi tắn: "Sur huynh, vậy anh tại sao ban ngày không tới rạp chiếu phim? Anh cũng không lãng phí nhiều thời gian, lại nói chúng ta còn có 10 phút có thể đi thăm một chút xem thiết kế bên ngoài, sử dụng thời gian hợp lý không phải sao?"

"Anh là vừa mới nghĩ đến, rồi mới lập tức liền gọi điện thoại cho em, đã dụng thời gian nhanh nhất chạy đến đây rồi.."

"Được được, anh nhìn xem đại sảnh này trang hoàng cũng không tệ. Tô Thi Thi lập tức dời đi lực chú ý. Vị đàn anh này của cô cái gì cũng tốt, liền là vừa nói tới loại này liền nói không dứt.

Nơi xa, Bùi Dịch đi theo đến lạnh lùng nhìn Tô Thi Thi.

"Thì ra em cũng có thể nhiệt tình như vậy." Bùi Dịch sắc mặt băng lãnh, cả chính mình cũng chưa phát hiện anh lúc này quả đấm đã nắm chặt.

Người phụ nữ này ở trước mặt anh chưa từng có dịu dàng đáng yêu như vậy quá, càng sẽ không giống như vậy thiết tình lôi kéo anh về mặt lấy lòng. Tuy Tô Thi Thi ở trước mặt anh cũng từng làm ra vẻ lấy lòng qua, nhưng là anh biết kia không phải bản thân cô thật tâm.

Bùi Dịch trong lòng giống như bị chèn ép chặt lại, rầu rĩ để cho anh thở không nổi.

"Oa..." Tô Thi Thi bỗng nhiên quay đầu nghi hoặc nhìn xem bốn phía.

Tống Trọng Hạo hỏi: "Sao vậy?"

Tô Thi Thi nhìn xem phía sau, cũng không có phát hiện ra người nào khả nghi, lắc lắc đầu: "Không biết, có cảm giác như là có ai đang nhìn em vậy."

"Thật sao?" Tống Trọng Hạo lập tức tò mò nhìn quanh bốn phía quan sát.

"Anh Trọng Hạo, không có ai. Chúng ta vẫn lại là trước tiên đi vào bên trong thôi, bộ phim sắp chiếu rồi." Tô Thi Thi lôi kéo Tống Trọng Hạo liền đi, vị đàn anh này của cô bộ dáng nhìn cứ như muốn ăn tươi nuốt sống người ta vậy!

Tống Trọng Hạo không nghi ngờ, lập tức đi theo cô cùng đến cổng số 5.

Đợi các cô sau khi đi khỏi, từ góc tối một người đàn ông thân hình cao lớn đi tới, bên cạnh đang có một đám lãnh đạo vừa mới thần tốc đã chạy tới, đến chỗ người đàn ông trước mặt, cung kính nói: "Bùi tiên sinh không biết người đại giá quang lâm, không có từ xa tiếp đón."

Bùi Dịch chỉ là nhàn nhạt nhìn về hướng vừa rồi Tô Thi Thi lôi kéo người đàn ông kia rời khỏi, môi mỏng nhấp nhẹ, lạnh lùng nói: "Đi tra rõ ràng vị trí của cô gái đó ngồi cho tôi, cho ta một vé."

Lãnh đạo rạp chiếu phim chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh đều phải xuất

hiện, gọi bọn họ đến đây liền vì cho vị đại tổng giám đốc này mua một vé xem phim sao?

"Vâng, xin hỏi người có chỉ thị đặc biệt gì?"

Bùi Dịch nhìn chăm chăm phương hướng Tô Thi Thi biến mất, khòe miệng nhếch lên: "Cổng số 5"

Vâng ạ những người lãnh đạo lập tức xoa mồ hôi lạnh hướng quầy bán vé chạy tới.

Chỉ là thời điểm mua vé xuất hiện một vấn đề, bộ phim đang bắt đầu chiếu, vé đã bán xong rồi.

Lãnh đạo gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, nghĩ nghĩ cuối cùng cho người ta đi vào bên trong mời hai vị khách hàng ra xin lỗi đền bù cho họ xem một bộ phim khác, lúc này mới cầm vé đến

"Làm phiền." Bùi Dịch cầm vé, lập tức hướng tới cổng số 5 đi đến.

Sau khi anh đi không lâu, lập tức liền có một vị bộ dáng vệ sĩ đi tới, đưa cho lãnh đạo rạp chiếu phim một chồng tiền bạc.

Những người lãnh đạo xoa mồ hôi lạnh, nhận cũng không phải, không nhận cũng không phải, cuối cùng vẫn lại là bị vị vệ sĩ kia nghiêng hai mắt, mới sợ tới nỗi không thể không đưa tay ra tiếp nhận.

"Thi Thi, em có cảm giác phía sau giống như có cái gì nhìn chăm chăm chúng ta hay không?" Tống Trọng Hạo vừa mới ngồi xuống không bao lâu, liền có cảm giác phía sau có ai đó đang nhìn chính mình, cảm giác sợ đến sồn gai ốc.

Tô Thi Thi quay đầu lại nhìn, chỉ nhìn đến đông nghịt người, dứt bỏ cái loại cảm giác khó hiểu này, lôi kéo tay Tống Trọng Hạo nói: "Thừa dịp bây giờ còn không tắt đèn, khẩn trương nhìn đi."

"Đúng vậy, anh sao lại quên việc chính rồi chứ?" Tống Trọng Hạo về mặt lập tức nghiêm túc, rồi mới thần bí từ trong túi đựng giá vẽ lôi ra một cuốn tập cùng một chi bút máy, nhìn quét một phen phong cách trang hoàng bốn phía, rồi mới cúi đầu thần tốc viết viết.

Tô Thi Thi ở một bên yên lặng nuốt một ngụm nước bọt. Cô đã chẳng muốn nói nữa rồi.

Cô thấy Tống Trọng Hạo mang theo giá vẽ tới là muốn gia tăng linh cảm, bằng không cô thật sự không nghĩ ra anh tại sao muốn mang cái giá vẽ vô dụng tới!

Trang trí sao?

LÀM CẢNH!

"Thi Thi, em mau giúp anh xem coi mặt trên, đó là vẽ cái gì?"

Tô Thi Thi sắc mặt cứng đờ: "Anh Trọng Hạo, anh không phải đeo mắt kính sao?"

Tống Trọng Hạo về mặt đau khổ nói: "Anh buổi tối mắt nhìn rất kém! Em mau giúp anh nhìn xem!"

"Cho nên, đây mới là nguyên nhân anh gọi em tới, đúng không?" Tô Thi Thi chịu thua anh ta rồi.

"Nhanh lên, sắp tắt đèn rồi." Tống Trọng Hạo thúc giục nói.

Tô Thi Thi bất đắc dĩ, đành phải đảm đương vai trò làm mắt cho anh ta, một bên xem một bên nhỏ giọng giúp anh ta giải thích. May mắn kiến thức cơ bản của cô vững chắc, đối với những cái hình vẽ thần kỳ này đều đã khá quen thuộc.

"Anh Trọng Hạo, này mặt trên thực ra trang trí theo phong cách Hy Lạp Cổ đại hòa lẫn với phong cách cổ đại của nước ta tạo nên." Tô Thi Thi càng xem càng ngạc nhiên, chỉ vào trên trần nhà, có một cái hình vẽ khác nói, "Anh xem, đó là Ngọc đế, còn có Satan, đây là bóng tối và ánh sáng gặp mặt sao? Bọn họ vậy mà còn đang tại nâng chén uống rượu, này kết cấu này cũng quá táo bạo rồi."

Cô lời tuy nói như thế, trong mắt đều là thưởng thức. Không thể không thừa nhận những thứ này vẽ tuy xem ra không hợp nhau, nhưng lại dung hợp được vừa đúng, một chút đều không có dư thừa.

"Satan bên cạnh đích thị nữ thần Hách Lạp, bên phải là Vương Mẫu, các nàng trong tay đều đã ôm một cái thiên sứ, như là đang nói lặng lẽ nói. Bên trái phía trước 30 độ, là Long Vương, bộ dáng uy phong, đem khoảng cách giữa người với người lấp đầy." Tô Thi Thi nhẹ nhàng giải thích, đem những cái hình vẽ này mô tả vị trí rõ ràng.

Tống Trọng Hạo trên giấy hưng phấn mà ghi lại, anh ta liền biết tìm cô đến giúp tới tuyệt đối sẽ không sai. Cô đối với những thứ khác thì không giỏi, nhưng là đối với loại bố trí cảm nhận đặc biệt tốt, có thể mô tả hoàn hảo/

Chỉ là Tống Trọng Hạo cao hứng chưa được bao lâu, chỉ thấy bốn phía ngọn đèn đột nhiên tối sầm lại, phim bắt đầu chiếu rồi.

"Nhanh lên, đèn pin". Tống Trọng Hạo khẩn trương vặn sáng đèn pin, không nói hai lời liền hướng đèn phim chiếu lên trần nhà.

Tô Thi Thi vội vàng ngăn tay anh ta lại: "Anh Trọng Hạo, chuyện này có phần không nên, sẽ ảnh hưởng người khác xem phim."

"Vụng trộm, bọn họ hẳn không nhìn xem trên đỉnh đầu đâu." Tống Trọng Hạo nhỏ giọng nói.

Đúng là anh mới vừa rồi bị Tô Thi Thi lôi kéo tay, đèn pin trong tay nhoáng lên một cái, ngọn đèn chói chang đến mắt nhiều người, lúc này liền có người bắt mắt.

Tống Trọng Hạo khẩn trương cầm đèn pin hướng thẳng nhắm ngay đỉnh đầu chiếu vào, thúc giục Tô Thi Thi: "Khẩn trương xem, xem xong chúng ta bỏ chạy."

Tô Thi Thi hết chỗ nói rồi, sớm biết rằng như vậy, cô vừa rồi trước hết xem bên cạnh rồi. Sớm sớm đã ghi lại xong rồi, bên cạnh tối như vậy từ đầu chiếu không tới.

Hiển nhiên Tống Trọng Hạo cũng phát hiện vấn đề này, anh ta lặng lẽ cầm đèn pin hướng bên cạnh nghiêng nghiêng, hướng Tô Thi Thi liếc mắt ra hiệu: "Khẩn trương."

Tô Thi Thi che miệng, kiên trì ngẩng đầu, tiếp tục đảm đương làm mắt cho anh ta. Sớm biết rằng như vậy, đánh chết cô cũng không đi.

Đúng là không quá bao lâu, ngọn đèn xiêu vẹo đã vô không thể nào giúp cô quan sát tối. Tống Trọng Hạo cầm đèn pin càng ngày càng lắc lư, không biết có phải hay không có chút khẩn trương, tay anh ta vừa lệch, lại chiếu thẳng vào mắt của người ta.

"Nơi này là rạp chiếu phim, các người muốn yêu đương có thể hay không đi bên ngoài?" Có người bắt mắt nói.

Tô Thi Thi xấu hổ nghĩ muốn tìm cái hố chui vào.

Tống Trọng Hạo cười theo, yên lặng xoay người, hướng tới bên kia chiếu đi.

"Thi Thi, nhanh lên."

"Trọng Hạo, anh dừng lại đi" Tô Thi Thi mồ hôi lạnh ứa ra.

Bọn họ có thể hay không bị người ta đuổi ra bên ngoài? Nếu không phải rạp chiếu phim không cho phép người vụng trộm chụp ảnh, cô đã sớm cầm ra điện thoại điên cuồng chụp!

"Các người có yên hay không? Không nghĩ muốn xem mà nói khẩn trương ra ngoài, bằng không chúng tôi gọi bảo an đến đây!"

"Các vị đại ca, chúng ta thương lượng một phen..."

"Anh, chúng ta ngày mai trở lại! Anh nghe lời! Các vị thật ngại quá, quấy rầy rồi." Tô Thi Thi vội vàng che miệng Tống Trọng Hạo, kéo anh ta liền đi ra bên ngoài.

"Hu hu..." Tống Trọng Hạo đau lòng vùng vẫy. Phải đi như vậy, anh ta thật không cam lòng!

"Anh Trọng Hạo, anh muốn ngày mai anh trở thành nhân vật trên trang đầu tạp chí chứ? Thiết kế sư từ nước ngoài trở về ở trong rạp chiếu phim giờ trò lưu manh, nghe qua tựa hồ không tệ."

"Thi Thi, nhưng như vậy trở về anh sẽ ngủ không được a!" Tống Trọng Hạo sắp khóc. Anh cũng đã chuẩn bị tiền bạc bồi thường rồi, có thể thương lượng, cần liền giải quyết.

Tô Thi Thi đầu đầu không thôi, đứng ở phía sau lưng anh ta, ra sức phụ giúp anh ta, rất không dễ dàng đẩy anh ta ra cửa, chính mình đang muốn đi, bên cạnh bỗng nhiên vươn ra một bàn tay, một tay kéo cô trở về ngay sau đó.

Ngay góc cửa sảnh số 5, giam cô tại bên trong.

"Cô bé, em đi hẹn hò, cực kỳ vui vẻ, đúng không?" Thanh âm quen thuộc mang theo quen thuộc khí tức. Âm thanh chữ cuối cùng của người đàn ông đó nhấn mạnh "đúng không", để cho Tô Thi Thi tim không đập run run một phen.

Chương 77: Chột dạ cái gì

Hơi thở quen thuộc phả vào mặt, Tô Thi Thi tim ở một khắc này đập mạnh liên hồi, hai tay kìm lòng không đậu nắm vào vạt áo của người đàn ông kia.

"Anh... anh sao lại đến đây?" Tô Thi Thi mở miệng mới phát hiện chính mình thanh âm thậm chí có chút run rẩy, trong lòng run lên, nhất thời đứng thẳng người.

Cô cũng không có làm việc gì trái với lương tâm, chột dạ cái gì?

"Chơi đùa thật sự vui vẻ?" Bùi Dịch lấy tay vuốt ve khuôn mặt Tô Thi Thi, thanh âm đè nén lại còn rất nhỏ, nhưng từng chữ một rõ ràng liền truyền vào trong tai Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi kiên cường cứng rắn ổn định lại nhịp tim, nhưng lúc bàn tay anh chạm vào da thịt cô vuốt ve lại run rẩy một cái.

Cô quay mặt đi tránh né, từ màn hình lớn phản chiếu ánh sáng, cô ngẩng đầu trừng mắt nhìn anh: "Đương nhiên rồi!"

"Ngừa mình rồi đúng không?" Bùi Dịch cúi đầu, trên môi Tô Thi Thi nặng nề mà cắn một cái, thanh âm mang theo nghiến răng nghiến lợi, "Tô Thi Thi, tôi có phải quá nuông chiều em rồi phải không?"

Tô Thi Thi lòng tràn đầy ủy khuất.

Người đàn ông này sao lại lúc nóng lúc lúc lạnh như thế? Rõ ràng là chính anh nghĩ không muốn tới, hiện tại lại đang chỉ trích cô?

"Bùi tiên sinh, anh không phải cho rằng đến chỗ này cực kỳ nhàm chán sao? Vậy anh hiện tại chính mình lại tại làm cái... Ừm..." Nụ hôn điên cuồng rơi xuống, nuốt hết những lời Tô Thi Thi muốn nói.

Tô Thi Thi mặt đỏ tai hồng, lấy tay đẩy anh ra.

Nơi này là nơi công cộng rất đông người, nà người đàn ông này...

"Buông ra!" Tô Thi Thi đỏ mắt, anh thật không tôn trọng cô chút nào rồi!

"Tại trong mắt anh, tôi tới cùng là cái gì?" Tô Thi Thi gặm nhẹ nói.

"Em muốn là cái gì?" Bùi Dịch ôm Tô Thi Thi, xoay người một cái vững vàng rơi vào trên chỗ ngồi bên cạnh, "Đó là cái gì."

Anh ở bên tai Tô Thi Thi, dùng âm thanh chỉ có hai người mới nghe được nói: "Tô Thi Thi, em nghĩ muốn thành cái gì?"

"Tôi..." Bùi Dịch từ đầu liền không cho Tô Thi Thi cơ hội nói nữa, đem cô áp ở trên ghế, nụ hôn lạnh lẽo buông xuống.

"Buông ra..." Tô Thi Thi mặt đỏ tai hồng, ánh mắt bối rối liếc xung quanh.

May mắn vị trí của bọn họ ở ngay tại cuối cùng tiếp sát hành lang, không hề khiến cho nhiều người chú ý, bằng không cô quả thực không cách nào tưởng tượng là có bao nhiêu xấu hổ.

"Thi Thi!" Lúc này, bên ngoài phòng chỗ cổng số 5 mơ hồ truyền đến tiếng gọi của Tống Trọng Hạo.

Bên ngoài phòng, Tống Trọng Hạo ra sức vỗ cửa. Con bé này đi tới đi lui, mới đó đã không thấy tăm hơi, cửa cũng bị đóng lại. Rạp chiếu phim tại đây bên trong tối như mực, cảm thấy được có chút khủng bố.

"Anh mau buông ra, anh Trọng Hạo đang gọi tôi... A!" Tô Thi Thi nói còn chưa nói xong, liền thành kêu lên sợ hãi.

Cô lập tức che miệng, mi mắt mở to phần nộ trừng mắt nhìn Bùi Dịch.

Người này vậy mà mò mẫm nơi đó của cô!

"Vừa rồi tên đó đụng chạm chỗ nào của em rồi hả?" Bùi Dịch ánh mắt so với vừa rồi càng đáng sợ, không hề chớp mắt nhìn chăm chăm Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi kìm nén tất cả tức giận thiếu chút nữa liền bạo phát ra, móng tay bày ra tới, không hề nghĩ ngại nhất bả vịn chặt quai hàm Bùi Dịch.

"Bùi tiên sinh, tôi cảm thấy được anh nên là đi tẩy não, đem những thứ đen tối bên trong đầu anh đều đi tẩy sạch đi!"

"Tô Thi Thi!" Rồi đột nhiên một tiếng gầm nhẹ, tản ra mùi phần tức giận.

Mấy khán giả ngồi gần đó sợ tới mức mạnh khẽ run rẩy, theo bản năng quay đầu nhìn bên này xem thử.

Mà là bọn họ còn không có kịp nhìn xem thử, chỗ người đàn ông phát ra cái âm thanh kia bên người bỗng nhiên vài cái người đàn ông mặc đồ đen thân hình cao lớn đứng lên, toàn bộ đều đã lạnh lùng

nhìn bọn họ.

Mọi người lập tức ngồi thẳng thân thể, không dám nhìn phía bên này nữa.

Nhưng mà Tô Thi Thi không phát hiện một màn này, cô bị Bùi Dịch giữ chặt cổ, đang lờm mắt, một bộ dạng như muốn ăn thịt người.

"Buông tay." Bùi Dịch gầm nhẹ, ngữ khí đột nhiên khôi phục một mảnh băng lãnh.

"Mơ tưởng, có bản lĩnh anh bóp chết tôi đi." Tô Thi Thi tăng thêm lực đạo trên tay.

Chỉ cảm thấy tình hình này có gì không đúng lắm, cô đã sớm dịch chuyển vị trí. Thật không may, người đàn ông này, cơ bắp thực sự là rất cứng rắn, bị cô bấu véo một thời gian dài, mà mặt anh vẫn không biến sắc.

"Cô gái, nếu em còn không buông tay em sẽ hối hận." Bùi Dịch ánh mắt chẳng biết lúc nào đã sâu thẳm một mảnh.

"Anh..." Tô Thi Thi đối với loại ánh mắt này của anh đã quá quen thuộc cực kỳ, theo bản năng liền muốn buông tay cho xong chuyện, nhưng cô lại hoảng sợ trừng mắt nhìn anh, "Không thể nào..."

"Tô Thi Thi, em nhớ kỹ." Bùi Dịch buông tay, một tay kéo Tô Thi Thi gần chính mình hơn, nắm lên tay cô, thâm sâu nói, "Vị trí này của đàn ông, miễn cảm nhất."

"Tôi..."

"Chính em khiêu khích tôi, thì chính mình đập lừa!" Bùi Dịch nói xong,

đem tay Tô Thi Thi hướng tới phần chấnhính mình từ từ đưa lại gần, "Em vừa rồi chạm vào hấn ta chỗ nào, hiện tại liền chạm vào chỗ đó lấy lòng ta."

"Cái gì?" Tô Thi Thi từ chấnh kính biến thành xấu hổ, ngơ ngác nhìn anh, nửa ngày mới phản ứng kịp.

Người đàn ông này tối nay là không phải uống nhầm thuốc rồi chứ?

Vụng trộm theo tới rạp chiếu phim không nói, bây giờ lại còn muốn cô giúp anh...

Tô Thi Thi ánh mắt không khỏi hướng đến vật ở giữa hai chân anh nhìn lại. Ngọn đèn mờ ảo trong rạp phim, tựa hồ có nhiều chỗ nhấp nhô cùng thái độ bình thường thật khác nhau.

Cô mới vừa nãy lấy tay lôi kéo tay Tống Trọng Hạo thủ, cổ tay cô cũng bị anh ta đụng tới quá, còn có bả vai, lúc hai người vừa rồi đi tìm chỗ ngồi, tựa hồ dựa lưng vào nhau.

Tô Thi Thi nhin không được run run một phen, trong lòng một trận khí lạnh, đứng lên liền muốn chạy. Còn không có chạy một bước, tay đã bị giữ chặt, sau đó một lực mạnh mẽ đem cô đi phía trước ngã về.

Cô không đứng vững thân thể, cả người nhào đến.

"Ưm..." Một tiếng kêu đau đớn, mang theo vô tận ngại ngùng.

Tô Thi Thi bụm mặt, vẻ mặt ấm ức nhìn cảnh tượng trước mắt. Đầu vừa mới muốn nâng lên tới, đã bị Bùi Dịch một tay đè ép trở về.

"Cởi ra." Thanh âm lãnh đạm thanh âm từ đỉnh đầu chậm rãi phiêu hạ.

"Anh..." Tô Thi Thi mặt đỏ đến nỗi muốn rỉ máu một dạng.

Tức giận sinh ra sức mạnh, cô không biết khí lực từ đâu tới, hất tay Bùi Dịch ra, phủ đất một phen đứng lên, ngồi xuống ghế trống bên cạnh, nghiêm trang nhìn phía trước, thanh âm lãnh đạm nói: "Anh mò mẫn cũng sờ qua, hôn cũng hôn quá, hiện tại liền xem phim thôi."

Cô nói xong, thanh âm lại trầm thấp xuống, mang theo một tia ủy khuất: "Hai chúng ta từ lúc quen biết đến hiện tại, thậm chí còn sắp đi đăng ký kết hôn, nhưng là còn không có cùng nhau đi xem phim lần nào."

Bùi Dịch vốn là còn đang nổi giận đang lúc nghe đến cô cuối cùng nói một câu như thế, đột nhiên trầm tĩnh trở lại.

Anh nghiêng đầu nhàn nhạt liếc mắt nhìn Tô Thi Thi một cái. Cô gái này rất ít khi biểu hiện cô đơ ra như vậy, tâm của anh không biết làm sao, vậy mà mềm xuống, ngồi ở trên vị trí, ngẩng đầu nhìn về phía trước màn hình.

Trên màn hình đang chiếu bộ phim 《 chúng ta mười năm sau 》 .

Mười năm, không biết bọn họ trong mười năm là như thế nào, mười năm sau lại là như thế nào.

**oss vậy mà lại đi xem loại phim này? Tô Thi Thi ghé mắt nhìn đến bộ dáng Bùi Dịch thật sự đang xem phim, trong lòng lại là run lên.

Cô cho rằng loại người giống như Bùi Dịch như vậy, chỉ đối với phim đấu tranh kinh doanh trong thương trường các loại sẽ cảm thấy hứng thú.

Cô trừng mắt nhìn xung quanh, lén lút đem thân thể hướng một bên chuyển đổi một chút, trong lòng yên lặng cầu nguyện: để cho Bùi tiên sinh thấy mê mẩn nhất điểm!

Lúc này, cô ngồi ở cuối cùng trong góc, xem thấy tất cả mọi người rạp chiếu phim so với cô cảm giác lại bất đồng.

Cô ngửa đầu tựa lưng vào ghế ngồi, rõ ràng phát hiện vậy mà lơ mờ có thể nhìn ra cảnh tượng trên nóc nhà, mà còn từ góc độ này nhìn, có một loại khác cảm giác.

Bùi Dịch xem phim một hồi, đột nhiên phát hiện cô gái bên cạnh không thích hợp.

Anh quay đầu vừa thấy, nhất thời mặt đen lại. Cô gái này luôn miệng nói nghĩ muốn cùng anh xem phim, đúng là cô hiện tại đang làm gì chứ?

Vậy mà xem trần nhà!

"Đẹp lắm sao?" Bùi Dịch ngầm bi thương hỏi han.

Tô Thi Thi lập tức gạt đầu, theo đó cô hưng phấn mà lôi kéo tay anh, nhỏ giọng cùng anh nói về cảm thụ của cô đối với cách trang trí ở đây.

"Ầm - -" một tiếng tim đập bỗng nhiên tiết tấu rối loạn, Bùi Dịch không biết chính mình là bị tính chuyên nghiệp của cô làm cho hấp dẫn, hay vẫn lại là bị ánh sáng trong mắt cô khiêu khích.

Giờ khắc này, anh vậy mà không nghĩ muốn quấy rầy cảm hứng của cô.

Chẳng biết lúc nào, bộ phim đã kết thúc, bốn phía ngọn đèn phát sáng lên, Tô Thi Thi lôi kéo Bùi Dịch hưng phấn mà đứng lên, mi mắt vẫn như cũ chớp cũng không chớp nhìn chăm chăm nóc nhà.

Chỉ là nhìn nhìn, cô chợt phát hiện có chút không thích hợp.

"Kỳ quái, lâu như vậy, sao người xem của suất phim sao vẫn còn không tiến vào? Suất phim tiếp theo nên sớm mở màn rồi chứ?"

Cô còn đang thấy mơ hồ, ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến thanh âm của Tống Trọng Hạo đáng thương tội nghiệp: "Thi Thi à, anh đang ở bên ngoài, cầu xin em cho anh vào với!"

Chương 78: Vậy mà trong rạp chiếu phim làm ra chuyện này

Edit:

Beta: Gấu

"Anh Trọng Hạo?" Tô Thi Thi vỗ đầu một cái.

Sao cô lại quên mất đàn anh của mình được chứ? Cô vội vàng muốn tiến ra phía cửa, nhưng nháy mắt đã bị Bùi Dịch kéo lại, ôm lấy.

" Tốt nhất là em đừng để anh ta vào đây." Bùi Dịch nheo mắt, ánh mắt nhìn xuống ngực Tô Thi Thi lưu luyến: " Tôi không ngại để anh ta bị đau mắt hột đâu."

" Anh...lưu manh!" Nội tâm Tô Thi Thi kêu gào. Bùi Dịch đêm nay hành động vô cùng bí ẩn, thật sự cảm thấy quá quý dị.

Sắc mặt Bùi Dịch lập tức trầm xuống, âm thầm liếc Tô Thi Thi một cái: " Không phải em muốn xem nơi này trang trí như thế nào sao? Còn không mau đi xem đi."

" A, suýt nữa tôi quên mất! " Tô Thi Thi cười cười, nhưng ngay lập tức cảm thấy có gì đó không ổn, quay đầu nghi hoặc hỏi Bùi Dịch: " Sao anh biết được tôi muốn xem thiết kế của nơi này? "

Là anh không cho người xem vào sao? Tô Thi Thi thừa nhận, đáy lòng cô giống như đang có một dòng nước ấm mãnh liệt chảy qua.

"Còn không mau đi xem đi." Bùi Dịch đã mất kiên nhẫn rồi.

Tô Thi Thi tươi cười quay người lại, ngẩng đầu chăm chú nhìn không rời, trực tiếp quên mất bên ngoài Tống Trọng Hạo đang khổ sở cầu xin.

Nhưng không lâu sau, ngoài cửa đã không còn nghe thấy tiếng của Tống Trọng Hạo. Không biết là tự mình rời đi, hay vẫn là bị bảo vệ giữ cửa đuổi đi.

Toàn bộ rạp chiếu phim chỉ còn lại hai người bọn họ. Tô Thi Thi ngẩng đầu, quan sát vô cùng cẩn thận.

Cô càng nhìn càng kinh ngạc, những hình này chỉ đơn giản như tranh vẽ, nhưng lại ẩn chứa vô cùng nhiều nguyên tắc hội họa phức tạp. Nếu cô không phải làm bên thiết kế, có kiến thức chuyên sâu về phương diện này, sẽ không thể nhìn ra trường phái.

Nếu là người ngoài nghề nhìn vào, sẽ đơn giản chỉ cảm thấy chúng xinh đẹp và thoải mái.

Đúng vậy, quả thật rất thoải mái.

Rạp chiếu phim to như vậy, ngọn đèn hơi tối làm thay đổi màu sắc ban đầu. Đúng là người thiết kế vô cùng cẩn thận, tỉ mỉ, tạo nên những thứ hình phản chiếu ánh đèn rất kích thích thị giác. Cô ngồi xem họa tiết, đến cuối cùng lại sinh ra cảm giác bông bênh kì ảo.

" Thật sự quá kì diệu rồi. " Tô Thi Thi trong lòng tấm tắc khen ngợi.

Cuối cùng, cô thật sự không kìm lòng được nữa, nhìn quanh bốn phía không thấy ai, lại ỷ vào Bùi Dịch ở trong này, lén lút cầm điện thoại ra giờ lên nóc nhà chụp ảnh.

" Này, anh không được nói chuyện này ra ngoài. " Tô Thi Thi hướng về phía Bùi Dịch làm một động tác rất nhẹ, vẻ mặt vô cùng đáng thương và tội nghiệp.

Bùi Dịch lạnh mặt, mím môi không nói gì.

Tô Thi Thi cười tươi với anh một cái, quay lại phía sau tranh thủ thời gian chụp ảnh, mỗi một ngõ ngách đều không bỏ qua.

Cô đang bấm máy, chợt nghe trong đại sảnh truyền đến âm thanh kỳ quái.

Cô quay đầu định hỏi Bùi Dịch ở phía sau, nhưng anh cũng đang nhíu mi, nhìn về phía góc tường đang phát ra chút ánh sáng, đi đến.

" Ưm... Anh giỏi quá! "

Phía trước phát ra những tiếng kêu rên, hại Tô Thi Thi thiếu chút nữa nhảy dựng lên khỏi mặt đất.

Bùi Dịch không thay đổi sắc mặt, chỉ có đáy mắt lạnh lẽo hơn một chút.

Tô Thi Thi hết nhìn anh, lại nhìn cảnh tượng trước mặt, lúng túng tới nỗi há to miệng.

Bọn họ không may mắn đến mức đó đi?

Quả thật rất may mắn.

Đến nỗi chắc chắn sẽ bị đau mắt hột!

Phía trước chính là có hai người đang hoan ái kịch liệt, thật không hiểu sao lúc này Tô Thi Thi và Bùi Dịch có thể nhìn được, lúc này nhìn cặp đôi trước mặt sắp lên đỉnh. Cô gái kia cuối cùng cũng không đè nén được nữa, tiếng kêu ngày một to hơn, dâm dăng hơn.

" Ngọc Lộ, em quả là một tiểu yêu tinh! " Đột nhiên, người đàn ông hưng phấn thốt lên thành tiếng vang trong đại sảnh yên tĩnh.

Tròng mắt Tô Thi Thi suýt nữa thì rớt xuống, kinh ngạc trong chốc lát, sau đó tràn ngập ý cười.

Không phải chứ?

Cô cảm thấy tim đập nhanh hơn. Ngón tay không kìm được chuẩn bị nhấn nút chụp ảnh. Không chỉ chụp ảnh, mà chỉ cần một thao tác nhỏ còn có thể biến thành quay phim. Tô Thi Thi rợn rạo trong lòng.

Cô yên lặng đưa mắt nhìn Bùi Dịch ở bên cạnh với nét mặt không chút thay đổi, cuối cùng vẫn cố gắng dồn ý định kia xuống.

Nhấn nhẹn! Cô nhất định phải nhấn nhẹn!

" A, đồ tiện nhân Tô Thi Thi, tôi sẽ không tha cho cô! Anh, anh giỏi quá! So với tên Hà Chí Cường vô dụng dững dĩnh mạnh hơn gấp nhiều lần! " Đoàn Ngọc Lộ đột nhiên hét lớn.

Âm thanh cao vút, vang vọng cả rạp chiếu phim.

Tô Thi Thi xiết chặt di động trong tay, trong một khắc cảm thấy nhấn nhẹn, đều là nên bỏ đi!

Cô hít sâu một hơi, nhấn nhẹn!

Bỗng nhiên, một bàn tay thon dài vươn ra bên cạnh cô. Sắc mặt Bùi Dịch trầm xuống, rút điện thoại trong tay cô, mở ra, nhắm ngay hình ảnh hai người đang chiến đấu kịch liệt ở trong góc thu vào màn ảnh.

Tô Thi Thi hóa đá trong nháy mắt.

Nhưng tuy lòng hóa đá, bên ngoài vẫn điên cuồng nhảy dựng lên.

" Đoàn Chấn Ba là đồ vô dụng, không phải vì tôi là con gái, cho nên liền không muợn gặp tôi. Làm tôi thành ra như thế, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho ông ta! Còn có cả Đoàn Kế Hùng, đều là đồ trứng thối! Một lão con trứng thối thêm một ông bố trứng thối! " Đoàn Ngọc Lộ phẫn nộ gào thét, tận lực phát tiết tức giận trong lòng.

Tô Thi Thi nghe được liền vui vẻ.

Ngày hôm qua, Đoàn Ngọc Lộ bị đuổi ra khỏi Đoàn gia. Cô nghe nói Phương Thanh Hoa vụng trộm phái người đi tìm cô ta, nhưng không tìm được. Không biết cô ta đã trở lại Hà gia, hay đã đi nơi nào.

" Thực là thú vị." Tô Thi Thi trong mắt hiện lên một tia giảo hoạt, mặc kệ Đoàn Ngọc Lộ có trở về Hà gia hay không, chuyện này đã vô cùng thú vị.

Đoàn Ngọc Lộ từ đầu tới cuối đều không chú ý tới họ đã bị chụp ảnh rồi.

Cũng phải, hai người đang trong cơn say tình, đâu sẽ nghĩ tới những chuyện này? Bằng không, vừa rồi Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch nói chuyện, hai người bọn họ đã sớm nghe được.

Tô Thi Thi có chút nghe không vào tai những lời dâm đảng xấu xa kia nữa, xoay người yên lặng đi ra cửa.

Phía sau, Bùi Dịch cất điện thoại vào túi áo, mím môi, không nói một lời theo sát cô.

Đến chỗ cửa, Tô Thi Thi ghé mắt nhìn thoáng qua Bùi Dịch, làm một động tác mời.

Ánh mắt Bùi Dịch hiện lên một tia ôn nhu, dường như cực kỳ hài lòng với hành động này, tiến lên hai bước, tự mình đẩy cửa ra.

Tô Thi Thi khẩn trương đi theo. Sau khi ra ngoài, cô nghĩ nghĩ một chút, quyết định đóng chặt cửa lại.

Dù sao cũng là cháu gái của Bùi Dịch trên danh nghĩa, để bị truyền đi cũng không được hay.

Không ngoài suy nghĩ của cô, ngoài cửa quả nhiên thấy có bảo vệ, đều là gương mặt quen. Trong đó có một người là Dương Dũng, trên trán có một vết sẹo dài như tia chớp.

Tô Thi Thi nở một nụ cười tươi tắn với anh ta, nhưng không được đáp lại, chỉ thấy Dương Dũng phản xạ có điều kiện đứng thẳng người dậy, vẻ mặt nghiêm túc, tránh cô như tránh bọ cạp.

Tô Thi Thi liền buồn bực, cô khùng bố như vậy sao?

Vừa lúc ngẩng đầu lên, nhìn thấy cách đó không xa có một người quen thuộc, cô cảm thấy đêm nay phải huy động toàn bộ đại não, giống như có phần không đủ dùng.

Hà Chí Tường?

Cô không ngờ lại nhìn thấy vẻ mặt hẩn hất kiên nhẫn đứng ngoài

cửa!

Đây là đang đứng đợi vợ hấn sao? Nói đúng ra, là đang đợi người đàn ông khác " thường thức " vợ hấn.

Tô Thi Thi yên lặng lùi về sau hai bước, đóng cửa lại, nhẹ nhàng dùng lực, lại một lần nữa đẩy cửa ra.

" Hà Chí Tường, anh không phải rất muốn thấy rùa xanh rút đầu sao? Nếu không dám đi vào xem, tôi đây sẽ giúp anh! "

" Ừm... Anh giỏi quá!" Cửa vừa mở, tiếng kêu của Đoàn Ngọc Lộ ở bên trong lập tức truyền ra.

" So với tên Hà Chí Tường vô dụng quả lớn hơn! "

Ngoài cửa, sắc mặt Hà Chí Tường đã khó coi đến cực điểm.

Tô Thi Thi thấy Bùi Dịch đã đi đến bên cạnh Hà Chí Tường, lập tức đi theo.

Ngay khi cô vừa đi đến bên cạnh, Bùi Dịch trực tiếp dẫm lên chân Hà Chí Tường bước qua.

" Thật ngại quá, tôi tưởng là tường. " Bùi Dịch không thèm liếc mắt qua Hà Chí Tường một cái, giải thích thật sự có không ít thành ý.

Hà Chí Tường hiện tại đều một lòng nhìn vào người bên trong, theo bản năng quay đầu, nhìn thấy mặt tường xanh mượt, mặt triệt để tối đen vô cùng.

" Phụt..." Tô Thi Thi muốn cười văng lên. Bùi Dịch này, miệng lưỡi quả thực quá độc địa.

Tường xanh, Rùa xanh. Một cước này, giẫm lên được thật tốt!

Chương 79: Đả kích nhất chính là...

Edit: Trang Đặng

Beta: Gấu

"Anh..." Hà Chí Tường quay đầu trừng mắt nhìn Bùi Dịch, nhưng là tầm mắt khi đó lại hướng đến cô gái bên cạnh, theo bản năng sừng sốt một phen, lập tức trừng mắt lớn: "Ô Thi Thi, lại là cô!"

Tô Thi Thi khóe miệng co rút, trên mặt thu lại vui sướng khi nhìn người gặp họa, mặt nhất thời biến thành không chút thay đổi.

Cô nhìn cũng không nhìn Hà Chí Tường liếc mắt một cái, lập tức hướng Bùi Dịch đuổi theo.

Đối với một người, bị coi như không khí mới là đả kích vô cùng tàn nhẫn.

Hắn kìm nén cơn giận

"Cô... Cô đứng lại, tôi nói chuyện nói với cô, lỗi tai cô điếc à?" Quả nhiên, Hà Chí Tường hỗn hên đuổi theo sau.

Bùi Dịch đi phía trước đột nhiên dừng bước, quay đầu, ánh mắt lạnh lạnh đảo qua, vô hình nhưng khiến Hà Chí Tường giống như là bị ép vào bụi rậm một dạng.

"Là anh?" Hà Chí Tường lúc này mới nhìn rõ bộ dạng Bùi Dịch.

Trong lòng trầm mạnh xuống

Chết tiệt, người đàn ông này sao lại cùng Tô Thi Thi kia ở rạp chiếu phim? Bọn họ đã tốt đến mức này sao? Vậy mà cùng nhau tới xem phim.

Trong lòng có một chút gì đó vừa ghen tị vừa tức giận cọ xát bút rút cũ kỹ khó chịu, gần như đốt đi lý trí của hắn.

"Hà tiên sinh, không vào xem vợ của mình đi chứ? Cô ấy kêu gào như là rất thống khổ." Bùi Dịch nhàn nhạt nói.

"Khụ khụ..." Tô Thi Thi che miệng lại, xoay đầu sang một bên kìm nén không bật cười thật khổ cực.

Cô rốt cuộc biết chính mình tại sao trước đây trước mặt Bùi Dịch luôn luôn không thắng được, độc miệng như thế, có mấy ai là đối thủ của anh?

"Anh... Các người.." Hà Chí Tường tức giận đến trên mặt lúc xanh lúc đỏ.

Nhưng Bùi Dịch có cái thân phận gì, thân phận Hà gia hắn là cái gì chứ, kiến càn nào dám cùng đại thụ đối kháng.

Lúc này, Bùi Dịch hướng phía sau nhàn nhạt đảo qua.

Ngay sau đó, đứng ở cửa hai người vệ sĩ thẳng tắp hướng Hà Chí Tường đi tới.

"Các người làm cái gì vậy? Tôi nói cho các người nghe, nơi này nơi nơi đều có camera, các người làm cái gì đối với tôi đều đã bị ghi lại hết."

Hà Chí Tường quá sợ hãi, hoang mang đến rối loạn hô lên.

Nhưng là hai người vệ sĩ chỉ mang hấn ra đến cửa, mở cửa ra, từ bên trong vẫn chỉ nghe tiếng Đoàn Ngọc Lộ hưng phấn quát tháo, còn có âm thanh rên rỉ

Nhưng hấn không thể vào được lại không thể rời đi được, chỉ có thể ở ngoài cửa bị hai tên vệ sĩ giữ lại, bị động nghe tiếng kêu hô ngày một to, một lần lại một lần kích thích thần kinh của hấn.

Sắc mặt của hấn từ xanh đến hồng, từ hồng đến đen rồi từ đen lại trở thành một mảng trắng bệch.

Tô Thi Thi đang đi dừng lại, nhưng cuối cùng rời đi mà không nhìn lại.

Cô không nghĩ muốn biết tại sao Hà Chí Tường lại ở chỗ này, Đoàn Ngọc Lộ cùng tên đàn ông nào không rõ tại sao lại vào rạp chiếu phim.

Cô chỉ cảm thấy từng đợt rét lạnh.

Nếu lúc trước cô không có trốn đi, thì hiện tại người phụ nữ trong kia chính là cô?

Trên vai bỗng nhiên thấy ấm áp, ngay sau đó thân thể của cô rơi vào một vòng tay ấm áp.

Bùi Dịch ôm cô, ánh mắt lại nhìn lên phía trước, nhàn nhạt nói: "Em không phải cô ta."

Tô Thi Thi trong lòng có chút chấn động, hốc mắt bắt đầu có chút cay

cay.

Đúng vậy, cho dù cô không trốn đi, người trong kia cũng nhất định không phải là cô. Cô cho dù có chết cũng nhất định không cho người ta chà đạp chính mình.

Cô nắm tay Bùi Dịch, ánh mắt chân thành nhìn anh tươi cười: "Cảm ơn anh. Cảm ơn anh đã hiểu, còn có cảm ơn anh vì việc vừa rồi."

Bùi Dịch thấy Tô Thi Thi tươi cười trong mắt lóe lên một cái.

Trước đó không lâu, thời điểm anh nhìn cô lôi kéo một người đàn ông khác, cũng là tươi cười vui vẻ như vậy. Tuy trong lòng có chút không thoải mái nhưng anh tin tưởng cô, người kia chỉ là bằng hữu của cô.

Mà hiện tại, cô như vậy nở nụ cười với anh.

"Bùi Dịch, anh..."

"Đi thôi!" Bùi Dịch lập tức di chuyển đầu, ôm cô tiến về phía trước.

"Lối ra hình như không phải bên này." Tô Thi Thi nhìn hướng đi của anh, có chút buồn bực nói.

Bùi Dịch cúi đầu nhìn cô một cái, con ngươi hiện lên quét xuống thâm ý, ôm cô tiếp tục đi về phía trước.

"Không phải muốn xem nơi này phong cách trang hoàng như thế nào sao?"

Tim Tô Thi Thi nhảy lữ một nhịp, không thể tin nhìn anh: "Anh có thể mang tôi đi thăm quan nơi này sao? Thật không? Tốt quá rồi!"

Tô Thi Thi vui vẻ nghĩ muốn nhảy dựng lên. Cô không biết ai nhà đầu tư của rạp chiếu phim này, tuy chỉ có ba tầng nhưng là mỗi một tầng thiết kế xa hoa không giống nhau.

Tầng cao nhất là dành riêng cho hội viên VIP, nghe nói bên trong thiết kế đặc biệt tinh xảo, không phải có tiền bạc là có thể đi vào.

Cô sớm đã nghĩ muốn đến xem, mà sư huynh của cô chắc chắn cũng muốn đến xem. Chính là thực lực của bọn họ chưa đủ để có thể tới nơi này, hiện tại có cơ hội...

"Bùi Dịch, thực sự cảm ơn anh!" Tô Thi Thi kìm lòng không được ôm Bùi Dịch một phen.

Bùi Dịch thân thể cứng đờ nhưng trong lòng đã có chỗ sụp đổ "Rầm" một cái, trong lòng một cỗ mật ngọt dâng lên.

Nhưng mà anh vừa quay đầu lại liền nhìn thấy cô gái nhỏ kia đang chạy tới phía trước, hoàn toàn không để ý bộ dạng này của anh. Người nào đó tâm tình bắt đầu không tốt.

Tô Thi Thi phấn khởi một lòng chạy đến tầng 3 khu VIP, một lòng nhào vào phòng được bao trước, nào có để ý chuyện gì đang xảy ra. Chỉ chớp mắt đã biến mất khỏi hành lang.

Bùi Dịch đã sớm thông báo trước, Tô Thi Thi một đường không chút trở ngại, mở rộng tầm mắt.

Chờ bọn họ đi ra khỏi, Tô Thi Thi sực nhớ đã quên mất vị đàn anh kia của mình.

"Kỳ quái, di động của mình đâu rồi?" Tô Thi Thi lục khắp túi xách

không thấy, cẩn thận ngồi nghĩ lại, quay đầu ra sau ánh mắt đáng thương tội nghiệp nhìn Bùi Dịch.

Bùi Dịch nhàn nhạt liếc một cái, ánh mắt hướng về phía xe ô tô đang đỗ ở cửa rạp chiếu phim đi tới. Bị lãng quên lâu như vậy, hiện tại mới nhớ tới anh ta.

"Ngây thơ." Tô Thi Thi chu mỏ đi theo anh, tính toán trên xe cầu xin anh, để anh trả điện thoại lại cho cô.

Bên trong có nhiều ảnh chụp như vậy, nếu lỡ bị cái người đàn ông lòng dạ hẹp hòi kia trong lúc tức giận xóa sạch, cô không phải khóc đến chết sao.

Cô vừa lên xe, cực kì chân chó bỏ nhào vào người Bùi Dịch, nhắm gương mặt anh mà tiến đến. "Chụt" liền là nhất khẩu, lấy lòng nói: "Vừa rồi cảm ơn anh."

Sau đó thật cẩn thận nhìn Bùi Dịch, nói: "Cái kia, anh có thể đem điện thoại trả lại cho tôi không?"

Bùi Dịch ngẩng đầu, cô hoảng sợ.

Người đàn ông sao lại dùng ánh mắt kia nhìn cô? Ánh mắt kia làm cô cảm giác trong mắt anh chính mình không mặc quần áo là cùng một dạng.

"Anh... Anh đừng hiểu lầm, tôi..."

"Hiểu lầm?" Bùi Dịch nhấc khóe miệng, chậm rãi hướng cô nói: "Tôi hiểu lầm cái gì? Em vừa rồi chẳng lẽ không phari là khiêu khích tôi hay sao?"

"Đương nhiên không phải." Tô Thi Thi lập tức lắc đầu, cô điên rồi hay sao mà đi khiêu khích anh?

"Tôi biết." Ánh mắt Bùi Dịch tối sầm lại, đem cô áp vào ghế ngồi, tay hướng bên cạnh nhấn một cái, lưng ghế lập tức chuyển từ thẳng đứng bật ra sau một chiếc giường sofa.

"Tôi biết em là mời gọi tôi." Bùi Dịch nói xong hôn lên môi Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi khóc không ra nước mắt.

"Bùi Dịch, anh...anh chờ một chút, cái kia tôi...tôi..." Tô Thi Thi nuốt nước miếng, không biết muốn sao nói vậy.

Cô chỉ cảm thấy cái ghế kia nằm thật thoải mái, ý thức từ từ mất dần, hỗn loạn, chỉ cảm thấy mí mắt càng ngày càng nặng.

"Tô Thi Thi!"

Một âm thanh nặng nề vang lên trong xe. Chết tiệt, cô gái này dám nằm ngủ ngon lành.

Bùi Dịch sắc mặt âm trầm, nhưng đang nhìn đến đáy mắt Tô Thi Thi có một vệt đen nồng đậm, tâm căng lên.

Anh biết thời gian này cô làm việc cực kỳ vất vả, tất cả mọi người bên trong bộ phận thiết kế đều có thể sai bảo cô. Cho dù cô gái nhỏ này đã phản công, nhưng không chịu nổi nhiều người.

Ngón tay thon dài xoa xoa đôi má bóng loáng của Tô Thi Thi, Bùi Dịch trong mắt hiện lên quét xuống tia đau lòng: "Làm người phụ nữ của tôi, qua thực không dễ dàng."

"Thi Thi, đừng làm tôi thất vọng."

Chương 80: Không hiểu sao lại cảm động

Edit: Hải Yến

Beta: Ryeo

Tô Thi Thi tỉnh lại, đã là buổi sáng ngày hôm sau.

Ngoài cửa sổ ánh mặt trời ấm áp chiếu vào, và trong phòng ngủ máy điều hòa phả hơi lạnh hòa cùng một chỗ, làm cho người ta có cảm giác không rõ ràng nhưng lại rất an tâm.

"Ôi, ngày hôm qua sao mình ngủ thiếp đi vậy?" Tô Thi Thi mạnh mẽ từ trên giường ngồi dậy, khẩn trương kiểm tra thân thể của mình, xác định không có gì kỳ lạ mới nhẹ nhàng thở ra.

"Anh vậy mà không có giết mình?" Tô Thi Thi làm bầm lâu bầu, bỗng nhiên bật cười khúc khích.

Bùi Dịch tối hôm qua nhất định tức chết rồi!

"Oa?" Cô quay đầu, thấy trên tủ đầu giường bày một xấp giấy tờ gì đó, tò mò cầm lấy nhìn một chút, lúc này thật là đang hít vào một ngụm khí lạnh.

"Đây không phải là... Đây không phải là thiết kế bên trong rạp chiếu phim Tinh Quang sao?" Tô Thi Thi hoảng sợ vô cùng.

Lúc này trong tay cô cầm một xấp ảnh chụp, nhưng không phải là

ảnh tối hôm qua cô lại trong rạp chiếu phim kia, đặc biệt là trong đó là ảnh chụp của phòng chiếu số 5 kia, đánh chết cô cũng sẽ không quên!

Cô hưng phấn mà lật lật xem những tài liệu kia, rồi lại rất nhanh lật ảnh chụp. Lật chuyển lật chuyển, tay bỗng nhiên dừng lại.

"Đây là - - bản thiết kế?" Tô Thi Thi ngây ngốc mở ra một tấm bản vẽ, miệng từ từ há to, đến triệt để đờ đẫn.

Đây là bản thiết kế bên trong rạp chiếu phim Tinh Quang?

Không đúng, không phải một tấm, là một bộ đầy đủ! Mỗi một góc thiết kế rạp chiếu phim Tinh Quang đều có!

"Bùi Dịch..." sóng mũi Tô Thi Thi có chút cay cay, không cần nghĩ cũng biết, chỉ có người này mới có thể làm được.

Anh lại giúp cô đem tất cả bản thiết kế của rạp chiếu phim Tinh Quang kia đem về đây!

Tô Thi Thi hít vào một hơi, thật cẩn thận cất kỹ đồ vật, sau đó nhảy xuống giường, ngay cả rửa mặt cũng không kịp, đi chân trần chạy đi tìm Bùi Dịch.

Nhưng Tiểu Ưu đứng ở cửa lại nói cho Tô Thi Thi biết, Bùi Dịch từ sáng sớm đã đi đến công ty rồi!

"Được rồi." Tô Thi Thi vẻ mặt chán nản trở lại phòng của mình.

Ngoài cửa, Tiểu Ưu thấy Tô Thi Thi nghe được tiên sinh không có ở đây biểu tình buồn bã, trong mắt hiện lên ý cười.

Tuy Tô tiểu thư ngoài miệng không thừa nhận, nhưng là bọn họ đều đã nhìn ra được, cô kỳ thật vẫn là cực kỳ để ý Bùi tiên sinh.

Chỉ là cô đâu nào nghĩ đến, Tô Thi Thi vừa vào đến trong phòng, đảo mắt liền đem Bùi Dịch quên mất.

Lúc này, cô hưng phấn gọi điện thoại cho Tống Trọng Hạo, mời anh sang đây xem bản thiết kế.

"Thật sao?" Đầu bên kia điện thoại Tống Trọng Hạo gần như là gào to, "Thi Thi, em chờ anh, anh lập tức đến!"

Tô Thi Thi nói không nên lời. Cô vốn là muốn để cho anh sau tan tầm mới tới, người nào sáng sớm như vậy đi đến nhà người ta!

Cô không thể làm gì khác hơn là nói trước với bảo vệ cửa, miễn cho vị đàn kia của cô vào không được.

20 phút sau, Tống Trọng Hạo chạy không ngừng nghỉ tới trang viên Đoàn gia.

Đối với nơi này anh ta trước kia nghe Tô Thi Thi nói tới, nhưng lại là lần đầu tiên tới.

"A!" Tống trọng hạo còn chưa có tiến vào biệt thự, bỗng nhiên thấy trước mặt nhào tới một bóng đen to lớn, lúc này sợ tới mức hồn phách đều không có.

"Anh Trọng Hạo?" Tô Thi Thi ở trong phòng khách nghe được tiếng Tống Trọng Hạo kêu thảm thiết, lập tức buông xuống bữa sáng chạy ra.

Vừa chạy tới cửa liền thấy cảnh tượng trước mặt, lập tức vui vẻ.

"Em còn cười! Cứu mạng!" Tống Trọng Hạo một người đàn ông hơn một thước, giờ phút này vậy mà lui ở trong sân bám trên pho tượng nhỏ cao nửa thước, dường như mấy con khỉ đang đu cây không khác mấy.

Trên đất trước mặt anh ta, Tiểu Vịnh ngồi chồm hồm như hổ rình mồi. Nơi xa, đại cầu tử đang vội vàng đuổi một con ngựa đen.

May mắn những động vật khác đã cho người làm đuổi chạy trở về, nếu không bây giờ không biết là cái tình cảnh gì.

"Anh Trọng Hạo, chúng nó không cắn người, anh đừng sợ, xuống đây đi." Tô Thi Thi cười nói.

"Em chắc chắn?" Tống Trọng Hạo chỉ chỉ chó ngao Tây Tạng màu đen trước mặt, "Em thấy nó giống như không cắn người sao?"

"Gâu gâu!" Giống như là xác minh lời của anh ta nói, Tiểu Vịnh rất phối hợp sửa một tiếng.

Tống Trọng Hạo hét lên một tiếng, sợ tới mức thiếu chút nữa từ trên pho tượng rơi xuống.

"Anh Trọng Hạo, cái kia, kỳ thật anh ngồi chồm hồm ở chỗ đó cũng không..." Tô Thi Thi lời còn chưa dứt, chỉ thấy Tiểu Vịnh chân trước đứng thẳng lên.

Tống Trọng Hạo cảm thấy trước mặt một bóng đen càng lên càng cao, chỉ chốc lát đem mình bao phủ toàn bộ.

Anh muốn khóc: "Cứu mạng! Tô Thi Thi, mau đưa nó đuổi đi, nếu không thì anh với em tuyệt giao!"

"Anh Trọng Hạo, em không ra lệnh nó được!" Tô Thi Thi cũng muốn khóc.

Cô vốn nghĩ là thời gian cô ở tại biệt thự, cho Tiểu Vĩnh chúng nó ra ngoài hoạt động một phen, nhất thời quên Tống Trọng Hạo sợ chó.

Cô ở thế khó xử nhìn, cuối cùng lựa chọn đi tìm Đại Cầu tử cứu nguy.

"Ngao..." Đại Cầu tử đuổi theo ngựa dạo quanh vườn đang vui vẻ, lập tức bị níu lấy vòng cổ, tự nhiên không chịu. Bốn chân ra sức lay trên mặt đất, nhất định không chịu đi.

Xa xa, quản gia cùng người huấn luyện chó đang vội vã chạy tới.

"Gâu gâu!" Tiểu Vĩnh vừa thấy chó nhà mình bị người ta khi dễ, ngay lập tức buông tha cho Tống Trọng Hạo, chạy tới chỗ Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi vội vàng buông tay, co cẳng chạy: "Anh Trọng Hạo, anh mau vào!"

"Năm xuống, mặc kệ tôi!" Tống Trọng Hạo đang nhảy xuống khỏi pho tượng, đang muốn chạy, chợt nghe cách vách truyền đến một âm thanh ngạc nhiên.

"Tổng tiên sinh?" Đoàn Ngọc Tường nghe tiếng ồn ào từ chỗ này đi đến, không nghĩ người trước mắt thấy đúng là nhà thiết kế nổi tiếng quốc tế mới nổi lên trong giới Thiết Kế!

Tống Trọng Hạo quay đầu, nhìn thấy từ bên cạnh đi qua là một vị mỹ nữ tóc đen dài, nâng nâng gọng kính trên sống mũi, nhưóng mày.

Không biết.

Chạy thoát thân quan trọng hơn.

Đoàn Ngọc Tường nhìn bóng lưng chạy trốn của Tống Trọng Hạo, trong lòng mơ hồ có chút tức giận.

Lại có đàn ông nhìn thấy cô ta có thể hoàn toàn coi như không khí! Trên cái thế giới này trừ Bùi Dịch ra, cô ta là lần thứ hai nhìn thấy!

"Đoàn Ngọc Tường, con đang nhìn cái gì?" Nghe ồn ào mà đến Đoàn Chấn Ba nhìn thấy con gái lớn nhìn chằm chằm bóng lưng một người đàn ông, ngay lập tức trầm mặt xuống.

"Cha." Đoàn Ngọc Tường lập tức điều chỉnh tâm trạng, đối với Đoàn Chấn Ba lộ ra một cái nụ cười ngọt ngào.

Đoàn Chấn Ba đưa mắt nhìn phương hướng rời đi của Tống Trọng Hạo, vẻ mặt lạnh hơn một chút: "Thu hồi những tâm tư này của con, hôn nhân của con không phải do con quyết định."

"Cha, con..." Đoàn Ngọc Tường sắc mặt cứng đờ, cha cô ta là đang hiểu lầm, nhưng những lời này lại như lưỡi dao sắc bén hung hăng đâm một dao trong lòng cô ta, trước mắt hiện lên bộ dáng của một người khác.

Cô ta đối với Bùi Dịch có chút tâm tư đó, cha cô ta có phải đã sớm phát hiện rồi không?

"Sao vậy? Bản lĩnh lớn rồi muốn tạo phản sao?" Đoàn Chấn Ba thấy con gái cắn môi một bộ dáng ủy khuất, nhất thời trầm mặt xuống.

Đoàn Ngọc Tường lập tức lắc đầu, lộ ra tươi cười hoàn mỹ. Không cần giải thích, bởi vì cha cô từ đầu đến cuối không nghe.

Cô ta phải làm, cũng chỉ có bộ dạng hiểu chuyện, giống mẹ cô ta vậy. Như vậy, mới có thể đứng yên ở Đoàn gia.

"Con nhớ kỹ, nhiệm vụ quan trọng nhất hiện tại của con là tận lực hấp dẫn Bùi Dịch, biết không? Nước phù sa không để chảy ra ruộng ngoài đạo lý phải biết, đây cũng là ý của ông nội con." Đoàn Chấn Ba đưa mắt nhìn biệt thự bên cạnh, cùng so với Tô Thi Thi, ông ta đương nhiên hi vọng đưa con gái hiểu chuyện này của mình cùng Bùi Dịch kết hôn.

"Cái gì?" Đoàn Ngọc Tường lơ mờ.

Cô cho rằng đối với Bùi Dịch không thể hy vọng rồi!

Đoàn Ngọc Tường thiếu chút nữa thì thất thố rồi. Cô hít sâu một hơi, tận lực làm bộ như giật mình hỏi han: "Ông nội cùng cha nghĩ như vậy sao..."

"Bảo con làm liền làm, phỉ lời làm gì? Không nên như em gái con không đầu óc như vậy, nếu không thì Đoàn gia chứa không nổi các người!" Đoàn Chấn Ba nhắc tới con gái nhỏ của mình thì tức lên.

Hiện tại bọn họ một nhà bởi vì chuyện của Đoàn Ngọc Lộ, trước mặt lão gia tử đó đã không ngẩng đầu lên được, muôn ngàn lần không thể lại xảy ra chuyện.

Ông ta nghĩ nghĩ, lại nói thêm: "Qua vài ngày, con từ chức đến công ty mình đi làm."

"Cái gì?" Đoàn Ngọc Lộ lần này là thật thất thố, trong mắt kính hãi không chút nào che dấu.

Đoàn thị không phải con gái không được nhúng tay à? Cha cô ta lại để cho cô ta đi làm ở Đoàn thị?

Chương 81: Cô nghĩ muốn gả cho anh

"Đây là ý của ông nội sao?" Đoàn Ngọc Tường thật cẩn thận hỏi han.

"Không sai. Con sau này gả cho Bùi Dịch, đương nhiên không thể làm cho người ngoài. Cho con đến công ty trước làm quen công việc." Đoàn Chấn Ba nói lên cái này, cảm xúc mới tốt trở lại.

Đoàn Ngọc Tường trong tai bị câu "Con sau này gả cho Bùi Dịch" những lời này mừng đến thiếu chút nữa không tìm được Đông Nam Tây Bắc, nhưng là nghĩ lại, cảm thấy được chuyện này có phần không thích hợp.

Đoàn gia sao lại có khả năng để cho con gái nhúng tay vào Đoàn thị?

"Cha." Đoàn Ngọc Tường đôi mi thanh tú hơi nhíu, "Cho con chút thời gian suy nghĩ được không?"

Cô ta nhìn thấy Đoàn Chấn Ba muốn sinh khí, lập tức nói, "Con là sợ ông nội đến lúc đó đổi ý, con lại nghỉ việc ở Xây dựng Tiệp Khắc, đến lúc đó chúng ta hai đầu chịu thiệt."

Đoàn Chấn Ba suy nghĩ, con gái mình nói những lời này không sai, tiện đem lời muốn nói nuốt trở vào, lờm cô ta một cái: "Khẩn trương đi nhà chính thành an, đừng làm cho ông nội con không vui."

Ông ta nói xong dẫn đầu hướng tới nơi xa đi đến.

Đoàn Ngọc Tường nhìn ông ta rời đi, tâm nhưng là càng ngày càng

trầm. Cô ta là thật cao hứng chính mình có cơ hội có thể cùng với Bùi Dịch, nhưng là ông nội cô ta đột nhiên đồng ý để cho cô ta tiến vào Đoàn thị, thật để cho cô ta có phần bất an.

Có đôi khi, quá nhiều tiếp xúc gì đó, thực không phải chuyện tốt.

Ngay tại lúc cô ta vẫn còn đang trầm tư hết sức, mobile phone vang lên.

Cô ta cầm lên vừa thấy, sắc mặt nhất thời liền trầm tiếp xuống.

"Ngọc Lộ, em sao tới giờ mới gọi điện thoại cho chị, không thấy được chị đều đã cho em rất nhiều cuộc điện thoại rồi hả?"

"Chị, trong nhà có khỏe không?" Đoàn Ngọc Lộ cấp hoang mang rối loạn ngắt lời Đoàn Ngọc Tường nói.

Đoàn Ngọc Tường nhưng mảy: "Trong nhà đều rất tốt. Có thể có cái chuyện gì chứ? Em..."

"Vậy cha có nói cái gì sao?"

"Không có, Ngọc Lộ em nói cho chị biết, em hiện tại ở đâu..."

"Chị, các người có cùng Tô Thi Thi cãi nhau không?" Đoàn Ngọc Lộ lại cắt ngang lời nói Đoàn Ngọc Tường, giống như từ đầu liền cùng cô ta không hiểu nhau, ra sức hỏi chuyện mình muốn biết.

Đoàn Ngọc Tường có chút tức giận lạnh giọng nói: "Trong mắt em còn có người chị này không?"

"Ai nha, chị, em là có việc gấp. Cái kia, chú trẻ có khỏe không?"

"Hắn rất tốt!"

"VẬY là tốt rồi." Đoàn Ngọc Lộ ở bên kia đích thì thềm một tiếng, cuối cùng mạc danh kỳ diệu địa đến đây một câu, "Chú trẻ giống như thật sự cực kỳ sủng Tô Thi Thi cái kia tiện nữ nhân!"

Rồi mới, liền cúp điện thoại.

Đoàn Ngọc Tường nghe từ trong di động truyền đến âm thanh đô đô, tâm càng ngày càng trầm.

"Cái con nhỏ ngu ngốc này, nhất định lại không làm ra cái chuyện gì tốt rồi." Đoàn Ngọc Tường nghiêng răng nghiêng lợi, nghĩ nghĩ, vẫn lại là quyết định tìm cách đi đem con nhỏ đàn độn này lôi trở về.

"Hi vọng em đừng tiếp tục phá hỏng chuyện tốt của chị!" Đoàn Ngọc Tường ánh mắt băng lãnh.

Hiện tại cô ta có cơ hội gả cho Bùi Dịch, nhất định không thể xảy ra bất cứ sai sót gì!

Nghĩ tới Bùi Dịch, Đoàn Ngọc Tường tim đập liền không tự giác gia tốc. Từ khi mười tuổi, năm ấy lần đầu tiên nhìn thấy Bùi Dịch, cô ta liền thích cái người đàn ông đẹp trai đầy khí chất đó.

Lúc này Hà gia, Đoàn Ngọc Lộ vừa để điện thoại xuống, hai mẹ con Hà gia bên cạnh tiện lập tức bu lại.

"Thế nào? Chị con nói sao? Tô Thi Thi có đem chuyện tối ngày hôm qua nói cho cha con biết không?" Phú Tuyết Trân sốt ruột hỏi han.

"Không có!" Đoàn Ngọc Lộ tức giận nói.

Tối hôm qua lúc cô ta ra khỏi phòng chiếu phim số 5 mới biết được, trước đó Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch vậy mà cũng ở bên trong! Mà lúc cô ta vừa đi ra, Hà Chí Tường không nói hai lời liền cấp cho cô ta một cái tát, quả thực tức chết cô ta rồi!

Bọn họ hôm nay vậy mà lại vẫn để cho cô ta gọi điện thoại về nhà đi tìm hiểu tình huống! Cô ta hiện tại đã sớm bị Đoàn gia đuổi ra ngoài, còn để ý những cái này làm cái gì?

"Ngọc Lộ, chuyện này con cũng không thể qua loa. Nếu như bị người trong nhà con biết, đến lúc đó nhà của chúng ta cũng sẽ đi theo khó trách gặp họa, vậy đến lúc đó con nói xem con còn có thể nơi này sinh hoạt sao?" Phú Tuyết Trân lấy lòng nói.

Đoàn Ngọc Lộ đôi mi thanh tú nhếch lên một cái, trong mắt hiện lên một tia khinh thường. Nhưng là nghĩ lại, Hà gia hiện tại còn không biết cô ta đã bị Đoàn gia đuổi ra tới, không phải vậy...

"Tôi biết rõ. Không đã gọi điện thoại về hỏi chị của tôi rồi sao? Tô Thi Thi vẫn chưa nói chuyện tối ngày hôm qua ra."

"Này có phải hay không cô ấy đang dùng cách lạt mềm buộc chặt? Nói không chừng, cô ấy đang tìm thời cơ." Hà Chí Tường nhíu mày nói.

"Có đạo lý." Phú Tuyết Trân lập tức phụ họa, nghĩ nghĩ, đối với Đoàn Ngọc Lộ nói, "Ngọc Lộ, mẹ cảm thấy được chúng ta vẫn lại là được trước chú ý đến Tô Thi Thi một chút, nhất định không thể cho cô ấy cơ hội cáo trạng."

"Được rồi, chúng ta cộng lại số tiền kiếm được."

...

"Hắt xì!" bên trong biệt thự của trang viên Đoàn gia, Tô Thi Thi lại hắt xì.

"Nhất định là có người ở phía sau lưng mình." Tô Thi Thi xoa cái mũi, buồn bực nói.

Đúng là đợi hồi lâu, bên cạnh không ai trả lời.

Tô Thi Thi quay đầu vừa thấy, một trận tức cười.

Chỉ thấy Tống Trọng Hạo tay cầm một tấm hình, còn thiếu mỗi chuyện dán tấm ảnh đó vào trong mặt nhìn rồi.

"Đẹp không?" Tô Thi Thi cười tít mắt hỏi.

Cô cảm thấy được chính mình buổi sáng nhìn đến những thứ này ảnh chụp khi đó biểu hiện, thật sự vẫn tốt hơn vị đàn anh này nhiều lắm!

"Hừ, không cần làm phiền anh." Tống trọng hạo nhíu mày, thật cẩn thận cầm ảnh chụp, đem thân thể hướng một bên, giống như sợ bị người ta cướp mất một dạng.

Tô Thi Thi cạn lời rồi, cũng chẳng muốn hỏi anh ta có ăn điểm tâm hay không nữa.

Nhìn anh ta như vậy, làm gì còn có tâm tư ăn cái gì!

"A!" Tống Trọng Hạo bỗng nhiên hét to một tiếng.

"Chuyện gì?" Tô Thi Thi bị dọa đến từ trên ghế sofa nhảy dựng lên.

Nhưng ngay sau đó, chỉ nghe Tống Trọng Hạo nói.

"Bản thiết kế! Thi Thi, anh không nhìn làm chứ? Đây là bản thiết kế của rạp chiếu phim Tinh QUang kia? khà khà trách, quá hoàn mỹ rồi!" Tống Trọng Hạo cầm một bản thiết kế lên xem, y hết mấy kẻ điên vậy.

Tô Thi Thi khóe miệng giật giật, lựa chọn trầm mặc.

Ngay lúc Tống Trọng Hạo ôm bản thiết kế mừng rỡ như điên, cửa bỗng nhiên đi tới một người.

Trầm ổn tiếng bước chân, mang theo dày đặc khí thế. Tô Thi Thi vừa nghe thanh âm này, tâm theo bản năng nhảy một phen, bỗng nhiên ngẩng đầu lên.

Người đàn ông kia toàn thân mặc bộ tây trang được cắt may tỉ mỉ, một bàn tay bỏ ở trong túi quần, rõ ràng chỉ là tùy ý đứng, lại để cho toàn bộ cảnh vật quanh mình toàn bộ lu mờ.

"Anh... Anh không phải đi đến công ty rồi sao?" Tô Thi Thi có chút khẩn trương ngồi yên ở cạnh ghế sofa, anh sao lại trở lại!

"Còn chưa đi." Bùi Dịch nhìn nhặt nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, cuối cùng, ánh mắt dừng lại trên người của Tống Trọng Hạo kia.

"Cái kia..." Tô Thi Thi biết Bùi Dịch không quá thích người xa lạ, nhất là đàn ông, liền đưa tay lạng lẽ lôi kéo tay áo Tống Trọng Hạo, muốn gọi anh ta nhân cơ hội rời đi.

Tống Trọng Hạo nghi hoặc quay đầu, vẻ mặt không vừa ý: "Anh đang bận xem rồi, không cần quấy rầy anh."

Nhưng anh ta vừa ngẩng đầu, rõ ràng phát hiện trong phòng khách vừa nhiều thêm một người đàn ông, mi mắt trừng mắt, lập tức ném mấy thứ đang cầm trên tay xuống liền đứng lên.

"Anh Trọng Hạo, anh ấy là..." Tô Thi Thi kéo tay áo Tống Trọng Hạo, bỗng nhiên trong lúc đó, cô không biết nên giải thích như thế nào về quan hệ của chính mình cùng Bùi Dịch.

Tống Trọng Hạo không có đáp lại, chỉ là vẻ mặt ngạc nhiên nhìn Bùi Dịch. Ánh mắt kia, như là đang nhìn bức tượng David của Michelangelo, hoặc như là đang nhìn một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ nào đó.

Trong mắt anh ta tỏa sáng, tràn đầy thương thức, còn thiếu mỗi việc vây quanh Bùi Dịch một vòng, hoặc là lột hết quần áo anh ra nhìn kỹ một chút.

"Tôi... Có phải từng gặp anh ở chỗ nào hay không?" Tống Trọng Hạo vẻ mặt như muốn ăn tươi nuốt sống người ta nhìn Bùi Dịch, bỗng nhiên phát ra như thế một câu.

"Phụt..." Tô Thi Thi trực tiếp liền giật bắn lên.

Tống Trọng Hạo anh đủ rồi đó! Mỗi lần nhìn thấy tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ, anh đều phải đối với chủ nhân của nó nói một câu như thế! Hiện tại tốt rồi, chủ nhân và tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ trực tiếp hòa hợp làm một thể phải không?

Gặp qua? Bùi Dịch sắc mặt có phần đen lại, ánh mắt rơi vào người con gái đang đứng bên cạnh Tống Trọng Hạo lôi lôi kéo kéo tay áo khi đó, đột nhiên tối sầm lại.

Cũng dám ở trước mặt anh do dự, được lắm!

Chương 82: Tôi chơi với các người

Edit: Hương Cyndi

"Vị tiên sinh này, ngài cao bao nhiêu? Ngài nặng bao nhiêu? Cao như thế, chắc phải hơn một mét tám nhỉ?" Tống Trọng Hạo si mê nhìn Bùi Dịch, ánh mắt trần trụi, hận không thể cởi quần áo anh ra.

Dáng dấp của người đàn ông này cũng quá hoàn hảo đi!

"Á, anh Trọng Hạo, thời gian không còn sớm, em phải đi làm đây." Tô Thi Thi vội vàng tới kéo Tống Trọng Hạo, người này không muốn sống nữa sao, không thấy sắc mặt của Bùi Dịch đã rất khó coi rồi hả?

Mưa tiếp tục như trút nước. Giờ phút này, Tô Thi Thi chỉ cảm thấy trong lòng mình gió rét thổi từng cơn, sợ hãi không thôi.

"Thi Thi, anh mượn những thứ này trước nhé!" Tống Trọng Hạo thấy sắc mặt của người đàn ông mới xuất hiện không tốt lắm, cũng không dám tiếp tục nhìn, quay đầu đi rồi ôm đống đồ đặt trên ghế salon và bàn uống trà.

"Chuyện này..." Tô Thi Thi khó xử, lén nhìn biểu cảm của Bùi Dịch, thấy anh không phản đối, yên lặng thở phào nhẹ nhõm.

Nếu không, chuyện những bản vẽ này quả thật cô cũng không làm chủ được.

Bùi Dịch chú ý đến ánh mắt mong đợi kia của Tô Thi Thi, khóe miệng

cong lên một cái, đi về phía ghế salon.

Tô Thi Thi lập tức như con mèo đi ăn vụn bị bắt gặp vậy, tóc gáy đều dựng hết lên, theo bản năng muốn tiến lên trước người Tống Trọng Hạo ngăn cản.

Không phải Bùi Dịch muốn động tay động chân chứ?

Chẳng qua là cô vừa mới tiến lên một bước, mắt Bùi Dịch liền như lưỡi dao phóng tới.

Lúc này Tô Thi Thi không dám cử động dù là một cử chỉ nhỏ.

"Anh Trọng Hạo à, là anh tự chuốc phiền phức nha" Tô Thi Thi yên lặng cầu nguyện trong lòng.

Khi cô thấy Bùi Dịch vừa đi vừa cởi áo khoác âu phục, yên lặng nuốt nước miếng một cái.

Tình cảnh bây giờ, cô có phải cần tránh đi một chút không nhỉ?

"Phi..." Một ánh mắt phóng dao tới. Bùi Dịch híp mắt nhìn Tô Thi Thi.

Vừa rồi người phụ nữ này có biểu cảm kia là có ý gì chứ?

Ách... Tô Thi Thi mạnh mẽ nuốt nước miếng. Cô cũng không biết nói gì cho thích hợp nữa.

Bùi Dịch cởi áo khoác ra, ánh mắt đảo qua ghế salon, thấy mấy tờ bản vẽ để ở trong góc kia, không nhanh không chậm bước tới.

Áo khoác nhẹ nhàng trượt xuống, lặng lẽ không một tiếng động trùm lên trên mấy tờ bản vẽ kia.

Ánh mắt Bùi Dịch lạnh như băng. Dám cùng người phụ nữ của anh thân mật như vậy, còn dám ở ngay tại nhà anh sao?

Anh ta chiếm tiện nghi của anh ư?

"Thi Thi, anh đi trước!" Tống Trọng Hạo dùng tốc độ nhanh nhất thu dọn đồ đạc trên ghế salon và bàn uống trà, đứng lên nháy nháy mắt về phía Tô Thi Thi, rồi lại quay sang gật đầu với Bùi Dịch: "Vị tiên sinh này, chúng ta hẹn gặp lại lần tới."

Sau đó, lúc Tô Thi Thi còn chưa kịp phản ứng, anh ta đã nhấc chân chạy đi.

"Người đàn ông này quá khủng khiếp đi! Hù chết mình rồi!" Tống Trọng Hạo vừa chạy vừa kêu trong lòng.

Vừa rồi nếu không phải anh ta phản ứng nhanh, đoán chừng sẽ bị người đàn ông này ném ra ngoài ngay tại chỗ ấy chứ? Vậy thì thật đáng tiếc cho những bảo bối trong ngực anh ta quá!

Nếu như Bùi Dịch biết người đàn ông này lúc trước là giả heo thịt ăn hổ[1], nhất định sẽ ném anh ta ra khỏi Bắc Kinh!

[1]Giả heo ăn thịt hổ

Vì trong tự nhiên hổ là chúa sơn lâm. Vì thế so sánh con vật có khả năng ăn thịt được hổ thì không ổn lắm. Có ý khác thế này.

Một con lợn sắp đến ngày phải nộp mạng cho hổ. Nó buồn lắm. Bỗng nhiên nó thấy trên mõm con sóc có vượn mấy sợi lông hổ trên người. Thế là nó nảy ra ý tưởng.

Đến ngày nộp mạng nó tìm đến bên cạnh một con hổ đã chết bị kền kền ăn gần hết chỉ còn lại khúc đuôi. Đến bên khúc đuôi hổ, lợn làm ra vẻ đang ăn thịt con hổ xấu số. Giờ nộp mạng đã đến con hổ nghênh ngang bước đến. Nó bỗng thấy con lợn đang ăn thịt con gì đấy thì bỗng chột dạ hỏi:

- Con lợn kia mày đang ăn gì đấy?

Lợn ta nhỏ nhẹ:

- Chú cứ đây khắc rõ.

Chạy tới thì Hổ ta thấy lợn ta đang ngoạm nhai ngon lành khúc đuôi hổ còn lại bên một vũng máu.

Hổ ta lại hỏi tiếp:

- Chuyện gì đã xảy ra vậy?

Lợn lại nhỏ nhẹ đáp:

- Con hổ này nó định ăn thịt tôi ấy mà!

Nghe xong con hổ 3 chân 4 cẳng chạy thẳng vô rừng!

Trong kinh doanh ta có thể hiểu như trên! Với tư thế là một kẻ yếu làm ra vẻ như ta có đủ khả năng hạ gục kẻ bề trên. Để khiến họ rối loạn và lúc đó tình hình sẽ có lợi cho ta.

Trong phòng khách, Tô Thi Thi lặng lẽ quan sát Bùi Dịch mấy lần, thấy anh đang nhìn qua mình, lập tức chạy ra ngoài đi: "Tôi đi làm đây!"

Ánh mắt Bùi Dịch lạnh nhạt, trong phút chốc biến thành tĩnh mịch.

Người phụ nữ này không muốn ở lại giải thích với anh sao?

Người phụ nữ đáng chết!

"Hắt xì!" Tô Thi Thi vừa chạy vừa hắt xì, nghi ngờ liệu bản thân mình có phải bị cảm rồi hay không!

Cô ngồi vào trong xe, không tới mấy phút sau, điện thoại di động reo lên, là Tống Trọng Hạo gọi tới.

"Thi Thi, bản vẽ, bản vẽ của anh! A, bản vẽ của anh rơi ở nhà em rồi! Làm sao đây? Bây giờ anh quay lại lấy liệu có kịp không?"

Tô Thi Thi cười nhẹ.

Cô cũng biết vừa rồi Bùi Dịch tức giận! Anh tức giận vậy, sao lại để Tống Trọng Hạo được như ý chứ?

"Anh Trọng Hạo à, em thấy hay là anh đừng nghĩ nữa, bỏ đi." Tô Thi Thi dè dặt đề nghị.

Quay lại lấy sao? Đúng là đùa!

"Không được, không lấy về anh sẽ ăn không ngon ngủ không yên..."

"Dừng!" Tô Thi Thi vội vàng cúp điện thoại, nếu không lỡ tai cô nhất định sẽ bị giục chết mất.

Nửa giờ sau, chiếc xe bảo mẫu màu đen theo lệ dừng ở góc đường cạnh tòa cao ốc công ty Tiệp Khắc.

Tô Thi Thi bước xuống xe, lên tiếng chào hỏi tài xế xong, liền vội vàng chạy về phía công ty.

Mỗi ngày gần đây trước khi đi làm đều xảy ra một đồng chuyện lớn, mỗi ngày cô đi làm cũng như đi đánh giấc vậy, trong lòng cũng mệt mỏi.

"Không biết hôm qua Khúc Hồng Mai có tức hộc máu không?" Tô Thi Thi nghĩ lại dáng vẻ ngày hôm qua của Khúc Hồng Mai lừa mình nhận nhiệm vụ công trình gian khách đó, liền không nhịn được bật cười.

Tô Thi Thi bước vào trong bộ phận thiết kế, nhất thời cảm thấy bầu không khí có gì đó không đúng lắm.

Cô nghi ngờ đi tới chỗ của mình, không đến hai bước, bỗng nhiên liền dừng lại.

"Tô Thi Thi, chúng ta nhanh như vậy đã gặp lại nhau rồi!" Vốn là chỗ ngồi thuộc về Tô Thi Thi, ngồi đó là một người đẹp trang điểm tinh tế.

Khí thế phách lối kia, cùng với kiểu tự cho mình là đúng độc nhất vô nhị đó, không phải Đoàn Ngọc Lộ thì là ai?

Trong lòng Tô Thi Thi lập tức trầm xuống, lạnh lùng nhìn Đoàn Ngọc Lộ.

"Nhìn tôi như vậy làm gì? Sau này chúng ta là đồng nghiệp, chỗ của cô từ nay là của tôi." Đoàn Ngọc Lộ ngẩng nhẹ đầu lên, ra vẻ cực kỳ đắc ý.

Đoàn Ngọc Tường!

Trong đầu Tô Thi Thi hiện lên chính là người này đầu tiên. Có thể để Đoàn Ngọc Lộ tới đây làm việc, cũng chỉ có tổng giám đốc thiết kế Đoàn Ngọc Tường!

Thật đúng là biết cách tính toán nha, Đoàn Ngọc Lộ kia làm sao có năng lực lọt vào công ty Tiệp Khắc này chứ!

"Sao nào, câm hả?" Đoàn Ngọc Lộ thấy Tô Thi Thi không nói lời nào, càng đắc ý.

Cô ta đứng dậy, kiêu căng nhìn Tô Thi Thi: "VẬY, chỗ ngồi của cô ở..."

"Thi Thi." Bên cạnh truyền tới một chuỗi tiếng bước chân dồn dập, Ôn Ngọc bắt đầu chạy lại, kéo Tô Thi Thi nói: "Chỗ ngồi của cô nhường cho Đoàn tiểu thư đi, cô đến phòng làm việc của tôi ở bên trong nhé."

"Ở đây có chuyện của cô sao?" Đoàn Ngọc Lộ vừa nghe, liền trằm mặt xuống.

Cô ta đang định chỉ cho Tô Thi Thi chỗ làm việc ở góc tối kia, thì con nhỏ tổ trưởng ngu ngốc này liền chạy ra, muốn gây khó dễ với cô sao?

Chị cô nói với cô rằng, năng lực của Ôn Ngọc rất tốt, nhưng rất hay bị người bắt nạt, cô ta mới không sợ cô ấy.

"Đoàn tiểu thư, trong bộ phận thiết kế này, phải biết tôn trọng tiền bối, hiểu không?" Tô Thi Thi cười cười với Ôn Ngọc, sau đó liếc Đoàn Ngọc Lộ một cái, xoay người đi về phía vờ rờ ngón tay Đoàn Ngọc Lộ chỉ.

Quả nhiên, đồ đạc đều bị cô ta chuyển sang đây.

Cô không để ý cầm đồ lên rồi đi, tới phòng làm việc của tổ trưởng, có thể thoải mái hơn so với ở bên ngoài.

"Ô Thi Thi, cô..." Đoàn Ngọc Lộ tức đến nổi sắc mặt trắng bệch.

Sáng nay cô ta đã bàn bạc với mẹ con Hà gia làm sao đối phó với Ô Thi Thi, cuối cùng nghĩ đi nghĩ lại, vẫn quyết định đến công ty Tiệp Khắc. Cô ta tốn rất nhiều thời gian thuyết phục chị cô ta mới đồng ý, nhất định không thể bỏ qua cơ hội chinh Ô Thi Thi!

Đoàn Ngọc Lộ thấy một phần văn kiện trên mặt bàn, khóe miệng thoáng qua vẻ giễu cợt.

"Ô Thi Thi." Cô ta gọi Ô Thi Thi lại: "Nhiệm vụ lần này tôi cảm thấy không tệ, nhưng tôi là người mới cái gì cũng không biết, hay là vị tiền bối như cô tới xử lý đi."

Ô Thi Thi giật mình trong lòng, thoáng qua một ý nghĩ không tốt.

Khi bốn chữ "Công trình gian khách" trên văn kiện xuất hiện ngay trước mắt, Ô Thi Thi rất muốn mắng mẹ nó!

Cô cũng biết Đoàn Ngọc Lộ xuất hiện ở đây tuyệt đối không phải chuyện tốt! Chẳng qua là không nghĩ tới cô ta đến công ty không mấy phút nữa, dựa vào Khúc Hồng Mai tiến lên?

Hiển nhiên không thể nào! Vậy đã nói rõ, phía sau chắc chắn có người giúp Đoàn Ngọc Lộ nghĩ kế!

Hết thảy những chuyện này, cũng chỉ có Đoàn Ngọc Tường!

"Rất tốt, các người muốn chơi phải không? Tôi chơi cùng các người!" Tô Thi Thi rút văn kiện trong tay Đoàn Ngọc Tường ra, cười nói: "Tôi đang muốn luyện tập một chút, cảm ơn cô giúp tôi giành lại, nếu không tôi thật phải xin lỗi rồi."

"Cô!" Sắc mặt Đoàn Ngọc Lộ cứng đờ. Tô Thi Thi nên khóc mới đúng chứ? Sao lại vui vẻ vậy!

Tô Thi Thi trong lòng cười nhạt. Để cho người đáng ghét khổ sở, biện pháp tốt nhất chính là cười vui vẻ hơn cô ta!

Cùng lúc đó, trong phòng làm việc của tổng giám đốc trên tầng 20.

Trợ lý thư ký đang nơm nớp lo sợ đứng trước bàn làm việc, bộ dạng như đại nạn ập đầu đến nơi.

Lời tác giả: Rất cảm ơn các bạn đã ủng hộ! Bây giờ thấy thành tích rất vui vẻ, hy vọng "Chú à, không nên thế!" mang lại cho các bạn trải nghiệm thú vị. Sắp tới hy vọng có thể mang lại cho mọi người thêm nhiều điều bất ngờ!

Chương 83: Tự làm

Tại tầng 20 của Xây dựng Tiệp Khắc trong văn phòng tổng giám đốc, yên tĩnh, ngưng trọng. Không khí không hiểu khăn trương.

Trợ lý thư ký đứng ở góc tường, cúi đầu một câu cũng không dám nói lung tung.

Ngay tại vừa rồi, sau khi cô nói chuyện Đoàn Nhị Tiểu Thư đến công ty hơn nữa còn kiếm chuyện gây khó dễ cho Tô tiểu thư, tổng giám đốc vẫn là một bộ mặt không chút thay đổi như thế này.

Yên tĩnh trước cơn bão.

Thật lâu sau, Bùi Dịch khoát tay.

Trợ lý thư ký lập tức gạt đầu thoái lui ra ngoài, tựa như phía sau có quỷ dữ đuổi theo một dạng.

"Cậu xem cậu đem cấp dưới của mình dọa thành cái bộ dáng gì rồi hả?" Trong văn phòng to như vậy bỗng nhiên truyền ra một đạo âm thanh trêu tức.

Tần Phong nghiêng người tựa vào ở trên ghế sofa, cười như không cười nhìn Bùi Dịch ngồi ở trên ghế làm việc.

"Cậu ý kiến gì?" Bùi Dịch nghiêng đầu, trực tiếp bỏ qua người trước anh nói.

Tần Phong không đứng dậy, ngồi thẳng lên nói: "Xem ra Đoàn gia đã

có hành động rồi. Đoàn Ngọc Tường không sợ phạm qui định công ty, đem Đoàn Ngọc Lộ đưa đến đây, đã nói lên cô ta đối với chức vụ của chính mình không hề giống như trước coi trọng nó. Chuyện này chỉ có thể giải thích, Đoàn thị đang cho cô ta lợi ích lớn hơn rồi."

Bùi Dịch gật gật đầu, cách nghĩ của anh cùng Tần Phong không hện mà hợp.

Đoàn Ngọc Tường trước ở Xây dựng Tiệp Khắc biểu hiện khôn khéo, luôn nhìn sắc mặt người khác. Nhưng hôm nay cô ta dùng chiêu này, mà xét đến chỉ số thông minh của cô ta, khẳng định hẳn sẽ không phạm sai lầm như vậy, nên chuyện này chỉ có thể giải thích, cô ta đã có ý định rời khỏi đây.

Mà Đoàn thị sở dĩ tiếp nhận Đoàn Ngọc Tường, là muốn tranh thủ những mối quan hệ của cô ta giành lấy mảnh đất kia cho Đoàn thị.

"Xem ra, bọn hần đây là nghĩ muốn vì cậu chọn con dâu à nha." Tần Phong vui sướng khi người gặp họa nói.

Bùi Dịch ánh mắt lạnh lẽi vèo một phen liền bắn qua: "Tôi cảm thấy được cậu gả vào Đoàn gia càng thích hợp."

Tần Phong lập tức ngồi nghiêm chỉnh, tránh không kịp nói: "cậu cũng đừng hại tôi."

Anh ta tuyệt đối tin tưởng Bùi Dịch làm được!

Bùi Dịch từ chối cho ý kiến: "Mảnh đất kia tôi quyết định lấy bằng được. Lấy danh nghĩa Xây dựng Tiệp Khắc tranh giành."

"Cậu như vậy là muốn quyết định tiết lộ thân phận rồi hả?" Tần Phong nhướn mày, có chút khó hiểu.

Bùi Dịch lộ ra một nụ cười quý dị, ánh mắt lạnh buốt, nói: "Thời cơ không sai lệch lắm."

Chuẩn bị nhiều năm như vậy, đây là thời điểm nên làm cho bọn họ biết mấy năm nay anh tới cùng làm cái gì.

"Nhưng là cậu đã từ nghĩ qua chưa, một khi cùng Đoàn gia chính diện bắt đầu xung đột, Thi Thi đến lúc đó phải làm sao đây? Cậu có từ nghĩ tới cô ấy sẽ như thế nào không?" Tần Phong dị thường nghiêm túc nói.

Chuyện này cũng không phải là việc nhỏ, những người khác anh không quan tâm, nhưng mà cái cô bé có đôi mắt sáng ngời kia, luôn luôn ở trong lòng anh có một chỗ mềm mại.

Bùi Dịch hiếm có được lộ ra tia nhu tình, có trong nháy mắt hoảng hốt: "Tiểu Phong, cậu..."

"Cậu đừng hiểu lầm." Tần Phong lấy lại tinh thần, lập tức bài trừ một nụ cười tươi tắn.

Bùi Dịch chỉ có lúc cực kỳ thật sự nghiêm túc mới có thể gọi anh ta Tiểu Phong. Hai người họ quen biết đến bây giờ mười mấy năm qua đi, quan hệ đến giờ đã cực kỳ thiết, có một số việc vẫn lại là cần giải thích cho rõ ràng.

"Tôi chỉ coi cô ấy như một đứa em gái, một đứa em gái đáng yêu. Cậu ắt hẳn không biết em ấy phải chịu biết bao nhiêu là cái này khổ. Nhưng em ấy vẫn đều đã cực kỳ kiên cường, có đôi khi kiên cường được để cho một người đàn ông như tôi cũng thấy xấu hổ. Tại Đoàn gia dưới hoàn cảnh như vậy, em ấy có thể lớn lên trở thành một cô gái như bây giờ, cậu phải biết là em ấy có bao nhiêu thông minh."

Tần Phong nói xong, trong mắt hiện lên quét xuống ý cười: "Có lẽ mọi người nhìn đến chỉ là một cô gái có chút xù lông nhím. Có đôi khi, tiểu nha đầu kia lại giả bộ dạng heo xơi tái cạp già, thật sự là làm cho người ta tức giận đến nghiến răng nghiến lợi."

Bùi Dịch khóe miệng nhếch lên, đồng ý với cách nói của Tần Phong. Trong lòng lại mềm mại thêm một chút, tựa hồ cũng dao động trở lại.

Cô gái kia khi thì hồ đồ khi thì ôn nhu, khi thì xù lông lên, luôn luôn cho anh mang đến vô tận hứng thú.

Nhớ đi nhớ lại, ánh mắt Bùi Dịch chậm rãi cứng rắn trở lại, đáy mắt hiện lên quét xuống quyết tâm.

Việc cần phải làm anh hẳn không muốn dừng lại, nhưng Tô Thi Thi thì - -

Anh cảm giác đáy lòng có một chỗ nào đó đột nhiên nhảy lên một cái, có một số việc cũng không cần nói ra.

"A Dịch, mặc kệ như thế nào, trên người cô ấy dù sao cũng chảy fofng máu của Đoàn gia."

"Tôi biết." Bùi Dịch trầm giọng đáp.

Không ai biết, chính là vì trên người Tô Thi Thi đang chảy dòng máu của Đoàn gia, cho nên từ sau khi quen biết cô, hành động của anh đã dừng gác lại quá lâu rồi.

Chẳng thế thì - -

Bùi Dịch đứng lên: "Theo tôi đi một chuyến."

Tần Phong lập tức cảnh giác nhìn anh: "Muốn để làm chi?"

"Báo thù!"

Bùi Dịch nói xong đi nhanh hướng bên ngoài văn phòng đi đến.

Mà lúc này lầu 15 bên trong bộ phận thiết kế, Tô Thi Thi đang dọn dẹp di chuyển đồ làm việc dùng chính mình.

Bởi vì cô có thể cùng tổ trưởng Ôn Ngọc làm chung trong phòng, đối với Tô Thi Thi có vẻ phi thường cao hứng. Nếu không trở ngại sợ Đoàn Ngọc Lộ kia mặt mày rạng rỡ biến thành không vui, mọi người trong tổ đã nghĩ tới tới giúp cô cùng nhau di chuyển đồ rồi.

"Cô đứng lại đó cho tôi!" Đoàn Ngọc Lộ càng nhìn càng tức giận, chặn ở trước mặt Tô Thi Thi lạnh lùng nhìn cô.

Tô Thi Thi nhú mày đứng thẳng thân thể, mặt không chút thay đổi liếc hai mắt nhìn cô ta: "Xin hỏi Đoàn tiểu thư còn có chuyện gì?"

"Cô đến công ty là tới di chuyển đồ đạc à? Vẫn còn không lo đi làm việc?" Đoàn Ngọc Lộ thở phì phì nói.

Tô Thi Thi cúi đầu nhìn lướt qua, ngẩng đầu yên lặng nhìn Đoàn Ngọc Lộ: "Công ty mời cô tới, là cho cô ở trong này giờ què? Vẫn còn không đi làm việc đi?"

"Cô...."

"Năng suất làm việc của tôi cao hơn cô, việc làm so với cô nhiều, cho nên Đoàn tiểu thư xin yên tâm, tôi nhất định so với cô có thừa khả năng. Cô không cần lo lắng." Tô Thi Thi nói xong vượt qua Đoàn

Ngọc Lộ đang tức giận đến mặt đỏ tai hồng, thẳng tắp địa hướng tới bên trong văn phòng tổ một đi đến.

"Cô, cô hơi quá đáng, cô nói người nào vô dụng?" Đoàn Ngọc Lộ lớn tiếng hô xong, chợt phát hiện bị lừa.

Lúc nhìn đến mọi người đều đã đang nhìn chính mình cười trộm, cô ta tức giận đến sắp nổ mạnh rồi.

Cô ta đuổi theo, chặn ở cửa: "Too muốn cùng cô cùng nhau phụ trách dự án công trình gian khách kia."

"Cô chắc chứ?" Tô Thi Thi nhú mày.

Đoàn Ngọc Lộ vừa thấy đến cô nhú mày, nhất thời liền cao hứng trở lại, ngẩng đầu nói: "Đương nhiên, tôi muốn để cho cô biết, cô đừng có tự cho là mình đúng, người khác là vô dụng. Cô thật đúng là nghĩ rằng ở bộ phận thiết kế này cô là người lợi hại nhất? Người khác đều không làm được dự án này, nhưng đến cô là được?"

"Tôi không được, chẳng lẽ cô hoàn thành được?" Tô Thi Thi muốn nở nụ cười, thật không biết này con nhỏ ngu ngốc này đang suy nghĩ Logic kiểu gì.

Đoàn Ngọc Lộ kiêu ngạo nói: "Tôi đương nhiên so với cô làm được, cho nên tôi muốn cùng cô cùng nhau phụ trách."

Tô Thi Thi nhả cầu xoay một vòng, bỗng nhiên cười gật đầu: "Được thôi, bất quá đến lúc đó cô cũng đừng hối hận."

Đoàn Ngọc Lộ khinh thường cười lạnh: "Tôi sợ người hối hận chính là cô."

Tô Thi Thi phóng đại thanh âm đối với trong văn phòng để tất cả đồng sự nghe được: "Mọi người đều nghe rõ?"

Trong mấy ngày nay cùng Tô Thi Thi ở chung cũng không tệ lắm vài vị đồng sự lập tức phụ họa.

"Hừm!" Đoàn Ngọc Lộ chỉ là tập trung muốn làm Tô Thi Thi mất mặt, kéo cô xuống, nên cũng không để ý nhiều.

Nhưng không lâu sau, sau khi Tô Thi Thi di chuyển đồ đạc đến trong văn phòng xong, liền cầm tài liệu đi ra ngoài rồi.

Cô đem một xấp tài liệu lớn quăng tới trước mặt Đoàn Ngọc Lộ nói: "Trước giờ nghỉ trưa, phiền toái đem những thứ tư liệu này đều đã chỉnh lý lại thật tốt."

"Cô dựa vào cái gì chỉ huy tôi làm những thứ này?" Đoàn Ngọc Lộ trừng mắt giận dữ mắng mỏ. Cô ta từ lúc sinh ra còn chưa từng phải làm việc, đâu nào làm được việc này?

Tô Thi Thi cười nói: "Như thế nào, mới liền hối hận rồi hả? Mọi người đều là nghe được."

"Cô... Ai nói tôi hối hận rồi!"

Tô Thi Thi gật đầu: "Vậy là tốt rồi, bất quá cô làm được không? Làm không được thì đừng nói cứng, nếu là trước giữa trưa không chỉnh lý tốt, đến lúc đó trách nhiệm cô tự gánh chịu."

"Cô... Cô..." Đoàn Ngọc Lộ tức giận đến run cầm cập, đúng là cô ta thật sự cái gì đều sẽ không làm được.

Nhìn chung quanh một chút tất cả mọi người mỗi cái vội vàng từng

người, một bộ dáng việc này không liên quan đến mình, cô ta tức giận đến cắn răng một cái, lạnh giọng quát : "Hửn không."

Tô Thi Thi lập tức đem tư liệu ôm lại trở về, khinh thường nhìn cô ta một cái: "Tôi là nói trước cho cô biết thôi, làm vui vẻ."

Sau đó tao nhã xoay người, thướt tha duyên dáng đi tới.

"Cô..." Đoạn Ngọc Lộ nhìn chằm chằm bóng lưng của cô, tức giận đến nghĩ muốn hét chói tai.

Tô Thi Thi trong mắt hiện lên quét xuống lãnh ý.

Cô nghĩ chỉ vậy thôi sao?

Không!

Lúc này mới vừa mới bắt đầu! Cô đã nói qua sẽ cùng cô ta chơi đùa vui vẻ!

Chương 84: Thì ra chỉ là bao CỎ

"Đoàn tiểu thư, phiền cô rót ly nước giúp tôi."

"Đoàn tiểu thư, phiền cô đi đóng dấu tư liệu."

"Đoàn tiểu thư, phiền cô đem những thứ này đưa vào văn kiện, cần phải kiểm tra lỗi chính tả, nếu không thì trách nhiệm cô tự chịu"

"Đoàn tiểu thư..."

Đoàn Ngọc Lộ sắp tức điên rồi!

Cô ta đến chỗ này không phải để làm việc lặt vặt!

Đúng là Tô Thi Thi kẻ tiện nhân này vậy mà coi cô ta như người hầu một dạng sai bảo, thế cho nên lát sau các đồng nghiệp khác giao việc vặt cho Tô Thi Thi, cô liền bắt cô ta tới làm.

Nếu không phải vì tức giận Tô Thi Thi, bị cô kích tướng. Hơn nữa muốn ở đây coi chừng cô, nếu không cô ta cũng không phải ở lại chỗ này chịu đựng người ta coi thường.

"Các người, người nào còn dám đem việc của mình giao cho Tô Thi Thi, tôi liền không tha cho các người!" Đến cuối cùng Đoàn Ngọc Lộ không thể nhịn được nữa quát lớn.

Trong phút chốc, bên trong bộ phận thiết kế liền trở nên yên tĩnh vô thanh. Mọi người ái ngại mặt mũi Đoàn gia cùng Đoàn Ngọc Tường

không dám đối với cô ta tùy tiện, nhưng là trong lòng càng có nhiều khinh thường hơn.

"Đoàn gia đại tiểu thư thông minh có khả năng, không nghĩ tới Nhị Tiểu Thư thực ra là cái bao cỏ..."

"Phụt..." Trong văn phòng làm việc của tổ trưởng tổ một, Ôn Ngọc lén nhìn đến tình huống bên ngoài đang diễn ra, nhin không được cười lên tiếng, sau đó thè lưỡi làm như là nói chuyện sai lầm một dạng, vẻ mặt thẹn thùng.

Tô Thi Thi bị cô làm nhin không được bật cười. Đối với vị sếp này, cô thật sự cực kỳ thích.

"Thi Thi, cô đối với cô ta như vậy, cô ta có thể gây bất lợi cho cô hay không?" Ôn Ngọc lo lắng hỏi han.

Tô Thi Thi bất đắc dĩ chỉ chỉ văn kiện về dự án thiết kế gian khách đặt ở trên bàn kia: "Tôu không đối với cô ta như vậy, chẳng lẽ có thể tránh được việc cô ta không gây bất lợi cho tôi?"

Ôn Ngọc mặt lộ vẻ khó xử: "Nếu không tôi giúp cô chia sẻ công việc được không?"

Tô Thi Thi vội vàng lắc đầu: "Không cần, trên tay cô còn có ba dự án cần lập tức bàn giao, bận đến không thở nổi rồi. Dù sao dự án này bị mọi người cho là không có khả năng hoàn thành, bắt tôi làm càng tốt, làm không được, cũng không thể bởi vì chuyện này khai trừ tôi thôi?"

"Nhưng là như vậy mọi người có thể sẽ nói cô..."

"Mấy người bọn họ bình thường nói còn chưa ít sao?" Tô Thi Thi

cười tí mắt nói.

Ôn Ngọc "Xì" một tiếng vừa cười, nhìn Tô Thi Thi càng nhìn càng thích.

Hai người hàn huyên một hồi, Tô Thi Thi tiện cầm một phần tư liệu lại đi ra văn phòng.

Đoàn Ngọc Lộ vừa thấy cô đi ra, trên người tóc gáy phản xạ có điều kiện dựng thẳng đứng lên, nhú mày nhìn cô: "Cô muốn gì?"

Tô Thi Thi đến gần bên người cô ta, một tay chống lên vách chống bàn làm việc, dùng âm thanh chỉ có hai người mới nghe được nói: "Mang cô đi nhìn soái ca."

"Soái ca?" Đoàn Ngọc Lộ vừa nghe đến soái ca mi mắt lập tức liền phát sáng lên. Đang lúc muốn bảo Tô Thi Thi đưa cô ta đến văn phòng tổ trưởng tổ ba, cô ta lập tức hưng phấn lên: "Đi, tôi đi theo cô!"

Tô Thi Thi không nói gì. Con nhỏ em gái cùng cha khác mẹ này trình độ mê trai quả thực khiến người ta mở rộng tầm mắt. Cho nên cô cũng không sợ cô ta không cùng đi theo.

Đối với khắp cả bên trong bộ phận thiết kế mà nói, tổ ba Tôn Hiểu Minh được xem là khuôn mặt anh tuấn nhất, đương nhiên sẽ lọt vào mắt xanh của Đoàn Ngọc Lộ.

Tô Thi Thi ôm tư liệu bước nhanh hướng tới văn phòng tổ ba đi đến. Đoàn Ngọc Lộ thấy thế, vội vàng đi theo.

Xa xa nhìn, giống như là cô ta mặt dày mày muốn lẻo đẻo theo sau một dạng.

Sau đó, tất cả người bên trong bộ phận thiết kế tỏa ra một bầu không khí rất kỳ quái

Từng tiếng một hờn dỗi thỉnh thoảng lại từ văn phòng tổ trưởng tổ ba truyền ra tới.

"Ôi, anh Tôn, thật hư hỏng nha, không cần như vậy nhìn người ta không thôi."

"Cô rất lợi hại, cái này vẽ đẹp như cây, đều là cô làm sao?"

"Tôi có một phòng nhỏ bỏ không đang muốn thay đổi cách trang hoàng, cô có thể giúp tôi thiết kế một chút không?"

Từng âm thanh, từng tiếng một mật ngọt được phát ra đến người nghe còn chết ngán vì ớn lạnh, một khắc không ngừng mà kích thích người bên ngoài.

"Đoạn Nhị Tiểu Thư thật biết câu dẫn đàn ông nha." Ngồi ở bên cạnh Khúc Hồng Mai một vị nữ Thiết Kế Sư nhỏ giọng nói.

Cô nói chưa dứt lời, Khúc Hồng Mai nguyên bản sắc mặt không tốt lắm lúc này liền đen lại.

Tất cả bộ phận thiết kế ai chẳng biết đạo cô ta thềm mển Tôn Hiểu Minh? Bây giờ lại có người công khai câu dẫn người trong mộng của cô ta, cô ta không thể tức chết sao?

"Chết tiệt, đều là Tô Thi Thi mang cô ta đi vào, cô ta nhất định là cố ý!" Khúc Hồng Mai nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Vị nữ Thiết Kế Sư bên cạnh nhìn thoáng qua cửa phòng tổ ba đang

mở kia, khách quan nói: "Nhưng là chúng ta vừa rồi rõ ràng nhìn thấy là Đoàn Nhị Tiểu Thư chính mình theo sau."

"Đều là tiện nhân!" Khúc Hồng Mai đem tờ giấy trước mặt vò thành một cục, cho hả giận rồi ném vào trong thùng rác.

Vốn dĩ Đoàn Ngọc Lộ giúp đỡ cô ta đem công trình gian khách, cái củ khoai lang phòng tay này ném cho Tô Thi Thi, cô ta đối với vị Đoàn tiểu thư này ấn tượng cũng không tệ lắm, đúng là giờ phút này cô ta hận không thể đem người kia từ trong phòng của bộ phận thiết kế đuổi đi ra.

Đoàn Ngọc Lộ còn không biết chính mình trong khoảng khắc biến thành cái bia cho mọi người chỉ trích, lại vẫn lại ở trong phòng làm việc không chịu đi.

Cách vách trong văn phòng tổ một, Tô Thi Thi đứng cửa sổ nghe xong chép miệng một hồi, áp úng cười lạnh.

Cô vừa rồi lúc đi ra ngoài cố ý không đóng cửa, hiện tại phòng chừng tất cả bên người bên trong bộ phận thiết kế đều đã nghe được rồi?

Cô xem nhìn thời gian không sai biệt lắm, cực kỳ có tâm đem Đoàn Ngọc Lộ kêu về.

Thế cho nên lúc tan việc, Đoàn Ngọc Lộ muốn đi tìm Tôn Hiểu Minh, Tô Thi Thi cực kỳ thuận theo tự nhiên lôi kéo cô ta cùng nhau tan làm.

"Cô xem con hồ ly tinh kia, cũng thật mặt dày rồi!" Tiểu trợ lý ngồi ở bên cạnh Khúc Hồng Mai nói.

Khúc Hồng Mai sắc mặt đã không thể dùng từ khó coi để hình dung,

quả thực là bị chọc giận muốn bùng nổ, lạnh lùng nói: "Chờ coi!"

Bên ngoài, Đoàn Ngọc Lộ bị Tô Thi Thi kéo vào thang máy, tất cả lông mi đều đã chớp chớp đến sắp rụng hết: "Cô lôi kéo tôi làm cái gì?"

"Cô không phải là muốn đòi đi theo giám sát tôi sao? Hiện tại cho cô cơ hội, hay cô không sợ tôi trở về nói linh tinh chuyện gì?" Trải qua cả ngày quan sát, Tô Thi Thi thừa biết Đoàn Ngọc Lộ đang nghĩ cái gì.

Khẳng định là sợ cô đem chuyện ngày hôm qua của cô ta làm ở rạp chiếu phim nói cho Đoàn Chấn Ba bọn hắn nghe.

"Cô..." Đoàn Ngọc Lộ bị nói trúng tâm tư, lập tức không dám tiếp tục nói lung tung, chỉ cắn giận trừng hai mắt nhìn cô rồi yên lặng đứng ở một bên.

Tô Thi Thi cũng không thèm quan tâm cô ta, cửa thang máy vừa mở ra, cô cùng Đoàn Ngọc Lộ đi ra.

Xa xa chiếc bảo mẫu nàu đen quen thuộc đã đứng ở góc phố đối diện nổi bật một góc đường.

"Sao vậy, không dám đi?" Tô Thi Thi gặp Đoàn Ngọc Lộ đứng yên không nhúc nhích, cô lộ ra một ánh mắt khiêu khích.

"Người nào không dám đi chứ!" Đoàn Ngọc Lộ bị khích tướng, dẫm gót xuống nền đi về phía trước.

Tô Thi Thi nhú mào bắt kịp phía sau.

Nhưng là đến chỗ xe trước mặt, Đoàn Ngọc Lộ cũng không dám mở

cửa xe, trái lại Tô Thi Thi đi lên mở cửa xe.

Cửa xe vừa mở ra, Đoàn Ngọc Lộ theo bản năng đi vào trong nhìn xem, muốn nhìn một chút Bùi Dịch có còn ở đây hay không. Đúng là ngẩng đầu, rõ ràng phát hiện Tần Phong vậy mà ở bên trong.

"Anh Tần Phong!" Đoàn Ngọc Lộ mi mắt lập tức thành mắt lấp lánh, cái gì đều đã quên sạch, vội vàng chui vào trong xe.

"Ngọc Lộ?" Tần Phong đang muốn chào hỏi cùng Tô Thi Thi, bị Đoàn Ngọc Lộ này kêu một tiếng to đến giật mình thiếu chút nữa không nhảy dựng lên, cực kỳ buồn bực.

"Anh Tần Phong, anh sao lại ở trong này vậy? Anh á, thiệt là đáng ghét nha, người ta gọi điện thoại cho anh cũng không chịu bắt máy..." Đoàn Ngọc Lộ vừa lên xe liền tiến đến nắm lấy cánh tay Tần Phong, bộ váy Dior màu bạc mới nhất mềm mại khoát ở trên người, che không hết được dáng người nóng bỏng của cô ta

Tần Phong khóe miệng giật giật, ánh mắt thẳng tắp nhìn người đang ngồi ở phía sau

Đoàn Ngọc Lộ cho rằng anh đang nhìn Tô Thi Thi, đang muốn muốn trừng mắt nhìn anh, đúng là hướng theo tầm mắt của Tần Phong đang nhìn khi đó, lướt một phen từ trên chỗ ngồi đứng lên.

"Chú, chú trẻ..." Đoàn Ngọc Lộ như mèo gặp được con chuột một dạng, lập tức ngừng thở, ngồi yên không động đậy.

Bùi Dịch sao lại ở trên xe? Nếu cô ta lúc này biết được Bùi Dịch ở trong xe, đánh chết cô ta cũng không dám đi lên.

Xong rồi, Bùi Dịch ánh mắt thật đáng sợ!

Trước khi cô ta tới Xây dựng Tiệp Khắc, chị cô ta đã cố ý dặn dò cô ta, không cần trêu chọc cái người đàn ông đáng sợ này.

"Tôi, tôi đi trước!" Đoàn Ngọc Lộ sợ tới mức chạy mất dép.

Đã có thể cảm giác bản thân xuống xe kia một khắc, chân vừa mới dính đến trên đất, Bùi Dịch đột nhiên thân thủ, một phen đóng cửa xe lại.

Cơ hồ là cùng thời khắc đó, lái xe nổ máy bão táp mà chạy đi.

Chỉ nghe "roẹt" một tiếng, váy ở trên người Đoàn Ngọc Lộ bị cửa kẹp lại xé rách.

"A!" Đoàn Ngọc Lộ sợ ngây người.

... váy của cô ta?

Chương 85: Khóa thân

Toàn bộ mọi chuyện xảy ra quá bất ngờ.

Đoàn Ngọc Lộ nhìn cái váy của mình bị kẹp cửa xe bảo mẫu kia càng ngày càng xa, trực tiếp lờ mờ rồi.

Chung quanh người qua đường đối với cô ta chỉ trở, cô mới giật mình tỉnh ra."A" một tiếng, cuống quýt ôm thân thể ngời chồm hồm ở trên mặt đất.

Sao lại như vậy chứ? Cô ta hiện tại cũng chỉ có áo ngực trên người, đúng là phía dưới...

Phơi bày ra hết rồi!

"A!" Đoàn Ngọc Lộ thét chói tai!

Đường đường là con nhà danh giá lại ở nơi đường phố đông người trần nửa người dưới, còn có chuyện nào so với việc này mất mặt hơn? Mà không những vậy, cô ta còn thấy đã có người vụng trộm chụp ảnh.

Giờ khắc này, Đoàn Ngọc Lộ chỉ muốn tìm một cái lỗ chui xuống.

"Chết tiệt Tô Thi Thi, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho cô, sẽ không bỏ qua cho cô!" Đoàn Ngọc Lộ muốn điên rồi.

"Ha ha ha..." Bên trong xe bảo mẫu, Tô Thi Thi quay đầu lại nhìn cửa sau phía xa xa bóng người ngời chồm hồm trên mặt đất càng ngày

càng nhỏ, cười đến thiếu chút nữa bị đau sốc hông.

"Bùi Dịch, tôi phát hiện anh thật sự quá độc ác, sau này đắ tội người nào cũng không có thể đắ tội anh." Tô Thi Thi một bên vừa cười vừa nói.

"Đúng rồi, Thi Thi à, cậu ta quá nguy hiểm, em vẫn lại là theo anh đi đi." Tần Phong ở bên cạnh phụ họa.

Chỉ là anh còn đang nói vừa dứt lời, ngay sau đó, nhanh như chớp xe bảo mẫu màu đen liền thẳng gấp mà dừng lại.

Chỉ nghe cửa xe mở ra lại đóng, sau đó xe một lần nữa khởi động, nhanh như bay mà đi mất.

"Fuck!" Tần Phong lè loi đứng ở ngã tư đường, tức giận đến muốn chửi bậy.

Lần thứ hai, anh ta lần thứ hai bị cái tên Bùi Dịch không lương tâm này bỏ lại giữa đường!

"Anh Tần Phong!" Nơi xa, Đoàn Ngọc Lộ nhìn đến Tần Phong cũng xuống xe, còn tưởng rằng là anh ta tới cứu mình, lập tức hướng tới anh vẫy tay.

Tần Phong khóe miệng rụt rụt, lập tức lấy điện thoại cầm tay ra gọi điện thoại cho lái xe, để cho người tới đón anh.

"Anh Tần Phong, em ở chỗ này!" Đoàn Ngọc Lộ nửa ngồi trên mặt đất, hai tay ôm ấp đầu gối, gian nan hướng phía trước di chuyển đi.

Ngàn vạn lần dừng để cho người quen biết cô ta nhìn thấy, thật sự xấu hổ chết đi được.

Cô ta nhìn phía xa xa nơi này Tần Phong đang đi tới, trong lòng dấy lên hi vọng.

Tần gia cùng Đoàn gia là giao hảo nhiều đời, hai người cũng coi như là từ nhỏ cùng nhau lớn lên, cô ta tin tưởng Tần Phong hẳn không thấy chết mà không cứu.

Anh đi đường sao lại chậm như thế?

Đoàn Ngọc Lộ gian nan di chuyển một hồi, thấy cô ta cùng Tần Phong trong lúc đó còn khoảng cách rất dài, trong lòng không khỏi càng thêm gấp gáp.

Cô ta đành phải gia tăng tốc độ, lại tận lực không phơ bày dưới hướng phía trước di chuyển đến. Mắt thấy khoảng cách với Tần Phong càng ngày càng gần, đột nhiên, một chiếc Bentley màu bạc đứng ở trước mặt Tần Phong.

Đoàn Ngọc Lộ mi mắt sáng lên. Cô ta nhận ra đó là xe của Tần Phong, đúng là không biết sao vậy, trong lòng lại dâng lên một cảm giác không tốt.

Chỉ thấy Tần Phong mở cửa xe, ngồi vào bên trong xe. Chớp mắt thấy xe liền rời khỏi, một chút đều không có quay đầu lại nhìn đến cô ta, Đoàn Ngọc Lộ nóng nảy.

Cô ta không nghĩ được nhiều như vậy, đứng lên liền đuổi theo.

Bị người ta xem hết cảnh quang bên dưới một hồi, chung qui so với việc ngồi chồm hồm ở trong này bị người ta nhìn càng nhiều. Mà còn chết tiệt, túi xách của cô ta đâu rồi?

Nhất định là rơi vào trong xe Bùi Dịch rồi!

Nhưng là tốc độ của cô ta đâu nào đuổi kịp chiếc xe bốn bánh kia? Rất nhanh, chiếc Bentley màu bạc kia liền biến mất ở trên đường phố.

Nơi xa, một chiếc Cadillac màu đen đang định đi đến hướng Cao ốc Xây dựng Tiệp Khắc, người lái xe vừa lúc nhìn thấy Đoàn Ngọc Lộ trần truồng ở trên đường cái như đi biểu diễn.

"Kẻ tiện nhân!" Ngồi ngay ghế lái Hà Chí Tường khẽ nguyền rủa một tiếng, thần tốc xoay tay lái hướng tới Đoàn Ngọc Lộ mở ra.

"Két..." Một tiếng, xe dừng ở bên cạnh Đoàn Ngọc Lộ, dọa cô ta sợ đến nhảy dựng.

"Người nào lái xe, bị đuôi hay sao mà... Chí tường, anh tới đón tôi sao?" Đoàn Ngọc Lộ thấy rõ là Hà Chí Tường, lập tức hưng phấn mà thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Cuối cùng được cứu rồi!

Hà Chí Tường lạnh lùng liếc cô ta một cái, mở cửa xe ra, túm chặt cổ tay cô ta, không nói hai lời liền kéo cô ta hướng một bên khác của chiếc xe, mở cửa ghế bên cạnh vị trí lái, đẩy cô ta đi vào.

"Anh sao lại dùng lực? Làm đau tôi rồi." Đoàn Ngọc Lộ ôm lấy cổ tay nhíu mày nói.

"Ầm!" Trả lời của cô ta là một tiếng đóng cửa vang dội.

Hà Chí Tường mặt lạnh như tiền, xoay người trở lại ghế lái, cửa mới vừa đóng lại, hần xoay người, "Bốp" một cái tát liền hướng đến.

"Tiện nhân, cô thật sự là càng ngày càng làm tôi mất mặt rồi!"

"Bốp" một tiếng giòn vang, tại không gian nhỏ hẹp bên trong xe có vẻ vang dội.

Đoàn Ngọc Lộ trực tiếp bị đánh lờ mờ đến, phẫn nộ nhìn Hà Chí Tường: "Anh cũng dám đánh tôi?"

"Đánh cô vẫn lại là quá nhẹ tay rồi!" Hà Chí Tường suy nghĩ đến việc vợ của mình thân thể trần truồng chạy nhong nhong trên đường lớn thật là mất mặt, xấu hổ đến chết đi, trong lòng còn có ý định bốp chết cô ta luôn rồi.

Nơi xa, từ trong cao ốc của Xây dựng Tiệp Khắc Đoàn Ngọc Tường vội vã đuổi theo ra tới, liền thấy được cảnh Hà Chí Tường đánh em gái mình.

Đôi mi thanh tú của cô ta vừa nhú, trong mắt hiện lên quét xuống chán ghét, nâng bước đã nghĩ muốn qua đó.

Người của Đoàn gia có thể để người khác đối xử như vậy sao?

Đúng là đi tới chưa được hai bước, cô ta đã dừng chân lại.

Như vậy đi qua phòng chừng cô ta sẽ bị người em rể kia cuốn lấy. Thời gian này, người của Hà gia vẫn sáng tối đến tìm cô ta, nhưng cô ta không phản ứng.

"Ngu xuẩn." Đoàn Ngọc Tường nhìn em gái mình liếc mắt một cái, trong lòng phiền toái bỗng nhiên lên.

"Hi vọng em không cần tiếp tục gây chuyện phiền phức cho chị."

Đoàn Ngọc Tường lại nhìn thoáng qua, xoay người hướng tới bãi đỗ xe đi đến.

Vừa rồi cô ta là nghe nói Ngọc Lộ cùng Tô Thi Thi đi tới, sợ cô ta ở bên ngoài làm ra cái chuyện gì không hay bị Bùi Dịch biết, cho nên mới chạy theo.

Nếu để cho cô ta biết, vừa rồi Đoàn Ngọc Lộ trên đường làm ra cái chuyện gì, phỏng chừng có thể tức giận đến thổ huyết.

Mà lúc này bên trong chiếc Cadillac, Đoàn Ngọc Lộ chính là đang dùng vẻ mặt tức giận trừng mắt nhìn Hà Chí Tường: "Anh phải nói xin lỗi tôi, chẳng thế thì tôi là sẽ không bỏ qua cho anh!"

"Vậy cô trước tiên là nói về cô, cô vừa rồi không mặc quần áo ở trên đường cái làm cái gì? Mất mặt còn không đủ sao?"

Hà Chí Tường lại nghĩ tới chuyện tối hôm qua tại rạp chiếu phim, trong lòng liền từng đợt ghê tởm, càng nhìn Đoàn Ngọc Lộ càng cảm thấy chán ghét.

Hắn thật không biết chính mình trước kia sao lại coi trọng người phụ nữ này!

Nếu là Tô Thi Thi, tuyệt đối sẽ không giống như cô ta bây giờ, làm chuyện gì cũng bị coi thường...

Hà Chí Tường không khỏi so sánh người vợ hiện tại với người vợ trước đây của mình.

"Tôi đang nói chuyện, anh tới cùng có nghe thấy hay không?" Đoàn Ngọc Lộ giải thích xong, bắt gặp Hà Chí Tường nhìn chằm chằm phía trước đến gần người, trực tiếp một cái tát đánh đến.

Hà Chí Tường nhất thời không chú ý, mặt vừa vặn bị cô ta đánh, tức giận đến lúc này dương tay liền muốn đánh cô ta thêm một cái.

Đoàn Ngọc Lộ mặt trầm xuống, lạnh giọng nói: "Anh dám đánh tôi? Đừng quên ta họ Đoàn."

"Cô.." Hà Chí Tường tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng là không có biện pháp.

Đoàn Ngọc Lộ nói đúng, Hà gia bọn hắn từ đầu đến cuối không lại Đoàn gia. Nhất là trong khoảng thời gian này, không biết chuyện gì xảy ra, sự nghiệp Hà gia luôn bị người ta phá hoại.

Hắn hỏi thăm chung quanh, mới nghe nói có thể là Đoàn gia ra lệnh như vậy rồi.

Nghĩ tới đây, hắn nhíu mày nói: "Cô trong khoảng thời gian này không cần ra người ăn chơi trác táng, khẩn trương sinh đứa bé."

Hắn nghĩ muốn có con, Đoàn gia tổng không thể không thừa nhận đi? Đến lúc đó có lẽ tình huống lại có chuyển biến tốt đẹp.

"Sinh con?" Đoàn Ngọc Lộ trên mặt kinh hoàng chớp lóe rồi biến mất, khẩn trương ngồi thẳng thân thể, coi như không có nghe thấy, cũng không có tiếp tục tra hỏi.

Hà Chí Tường biết cô ta đã nghe rõ, liền khởi động máy xe. Cho dù đối với cô ta đã sinh lòng chán ghét, nhưng là hắn lại vẫn trông cậy vào cô ta sinh cho Hà gia một đứa bé, đành phải nhẫn nhịn.

Bên kia, xe bảo mẫu màu đen chạy tiến vào trang viên Đoàn gia, vững vàng đứng ở cửa biệt thự.

Xe vừa mới dừng lại ổn định, Tô Thi Thi liền mở cửa xe nhảy xuống, mang theo túi xách hướng thẳng vào trong biệt thự.

"Ông ông ông!" Hai con chó chính là đang ở trong sân phơi nắng đồng loạt đứng lên, hướng về phía Tô Thi Thi hưng phấn mà kêu.

Nhưng Tô Thi Thi hình không có nghe đến, một hơi chạy vào biệt thự, thẳng đến lầu hai.

Nghe tin chủ nhân trở về quản gia liền đi ra nghênh đón, khó hiểu nhìn bóng lưng Tô Thi Thi, lại nhìn xem từ trong xe Bùi Dịch đang bước xuống mặt mày hằm hằm đi vào trong, trong lòng rung sợ.

Cái này lại là xảy ra chuyện gì?

Chương 86: Không để ý tới chó

Edit: Phạm Hải Yến

Beta: Ryeo

"Tiên sinh." Quán gia đi đến bên cạnh người Bùi Dịch, khẽ cúi đầu, chờ đợi chỉ thị.

"Sáu giờ ăn cơm." Bùi Dịch nghiêm mặt lạnh nhạt lưu lại một câu này, xoay người mặt không chút thay đổi nhìn hai con chó một đen một vàng trong vườn.

"Gâu gâu!" Đại Cầu tử dường như rất sợ Bùi Dịch, vừa thấy anh nhìn qua, lập tức cụp xuống cái đuôi, cảnh giác nhìn anh.

Bên cạnh Tiểu Vịnh cũng đứng lên, nhưng mà biểu hiện so với Đại Cầu tử thì bình tĩnh hơn.

"Quán gia." Bùi Dịch nhàn nhạt nói.

Quán gia bên cạnh còn chưa đi xa lập tức chạy trở về: "Tiên sinh có gì dặn dò?"

"Đem công cụ huấn luyện chó ra đây." Bùi Dịch nói.

Quán gia sững sốt, sau đó lập tức gật đầu lui xuống.

Sau năm phút, trong vườn của biệt thự truyền ra tiếng kêu thống khổ

của Đại cầu tử.

Bùi Dịch đứng ở một bên, bốn chuyên gia huấn luyện chó mỗi người cầm roi da cùng các loại công cụ đứng ở bốn hướng, chỉ huy đào tạo hai con chó một đen một vàng.

"oảng oảng oảng!"

Đại cầu tử bị vòng lửa thiêu đốt cháy xém đến da lông, đau đến mức kêu gào một tiếng. Nhưng mà vừa mới muốn lui về, roi da "vút" một cái liền quất tới.

Nó lại oảng một tiếng, co cẳng hướng về phía trước.

Bên cạnh con chó ngao Tây Tạng màu đen kia vẻ mặt lơ lơ đến gần nhìn.

Không biết bọn họ đang chơi cái gì, giống như bộ dáng chơi rất vui.

Sau đó - -

"Gâu!"

"Ăng ẳng!"

"Oảng oảng!"

"Gâu gâu gâu!"

Bốn chuyên gia huấn luyện chó đưa mắt nhìn nhau. Có chó ngao Tây Tạng lấy đà lùi ra phía sau rồi chạy đến, con chó này từ đầu liền không cần đến bọn họ, nó hiện tại nhảy qua vòng lửa rất hoàn hảo. Như đã được học từ trước.

Trong sân lập tức náo nhiệt lên, tiếng chó sủa to nửa cái trang viên đều nghe được.

Nhưng mà vẫn như cũ không có dẫn tới sự chú ý của người nào đó.

Bùi Dịch nhàn nhạt đưa mắt nhìn phòng khách biệt thự, bên trong trống không, ngay cả bóng người cũng không có.

Anh không khỏi nhíu mày. Người phụ nữ kia mới vừa rồi cười Đoạn Ngọc Lộ xong sau đó liền đi đến chỗ ngồi ở trong xe lấy ra tài liệu trong túi xách xem, toàn bộ quảng đường trở về nhà coi anh như không khí, sau khi về đến nhà lại trực tiếp đi vào trong phòng.

Hiện tại Đại cầu tử kê thành cái dạng này cô cũng không đi ra, chẳng lẽ thật sự nổi giận?

Bùi Dịch nhíu mày.

Nhưng mà cho đến giờ ăn cơm, Tô Thi Thi cũng chưa xuống lầu. Bùi Dịch mày nhíu càng ngày càng sâu, sắc mặt càng ngày càng đen, cuối cùng căng chân hướng tới trên lầu đi đến.

Trong phòng ngủ không có người, trong khách phòng cũng không có người, bang công hóng gió càng không ai, cuối cùng là ở trong thư phòng tìm được Tô Thi Thi.

Đầu tháng sau sáu giờ, trời đã có chút tối. Trong thư phòng bật đèn, ấm áp chiếu xuống một vòng vàng sáng.

Tô Thi Thi ngồi ở trước bàn làm việc, cúi đầu viết cái gì trên giấy.

An tĩnh như vậy, nghiêm túc như vậy, giống như toàn bộ thế giới

cũng chỉ còn lại có một mình cô.

Khó trách trong vườn não loạn như vậy cô không có nghe được.

Bùi Dịch không biết sao nữa, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, anh cho rằng buổi sáng hôm nay làm cho bạn của cô dọa chạy, chọc cô tức giận.

Anh biết Tô Thi Thi rất ít bạn, người gọi là Tống Trọng Hạo kia, là bạn tốt nhất của cô.

Có một lần anh nghe Tô Thi Thi nói qua, lúc còn học đại học Tống Trọng Hạo đã giúp cô rất nhiều, thậm chí cô có chút năng lực chuyên môn cũng là Tống Trọng Hạo giúp đỡ cô cùng nhau tích lũy lên.

Anh cố gắng nhẹ bước chân, chậm rãi hướng tới bàn đọc sách.

Tô Thi Thi không biết là gặp cái vấn đề khó khăn gì, mày bỗng nhiên sít chặt một phen. Viết hai chữ lại dùng lực gách bỏ, sau đó nhìn chằm chằm vào tờ giấy một hồi, hãy còn lắc lắc đầu, dùng bút trên giấy phui đi một phen.

Cô nhìn nhìn cảm thấy được vẫn là không được, dứt khoát đem nguyên tờ giấy đã vò thành một cục ném tới một bên trong thùng rác, cầm ra một tờ mới lại tiếp tục viết.

Bùi Dịch chọn cái ghế ngồi xuống, liền như thế ngồi ở bên cạnh lẳng lẳng nhìn cô.

Nhìn nhìn, thương thức trong mắt Bùi Dịch chậm rãi biến thành một loại tình cảm không rõ. Như là si mê, hoặc như là ẩn nhẫn, còn có một tia đau lòng.

Bên tai anh không khỏi nhớ tới đoạn hội thoại của Tần Phong hồi sáng ở trong phòng làm việc kia.

"Luôn luôn trải qua cực kỳ vất vả sao?" Bùi Dịch ở trong lòng thì thào hỏi.

Tô Thi Thi liên tục vẽ mấy tờ bản thảo đều cảm thấy được không được, phiền não vò thành một cục, toàn bộ ném vào trong thùng rác.

Cô xoa xoa cổ đau nhức, muốn uống miếng nước, nhưng mà ngẩng đầu, bất ngờ không kịp đề phòng chạm vào một đạo ánh mắt nóng bỏng.

"A..." Tô Thi Thi không khỏi lảo đảo một cái, có phần bị hù dọa, "Anh tới lúc nào?"

Bùi Dịch thu lại ánh mắt, ngồi thẳng người, lại làm ra một bộ mặt không chút thay đổi.

Tô Thi Thi vừa nhìn thấy anh như vậy, thần kinh lập tức khẩn trương: "Anh muốn làm gì?"

"Em nói xem?" Bùi Dịch nhàn nhạt nhìn cô.

Tô Thi Thi không dám nhìn vào mắt của anh, mắt nhìn lung tung, tầm mắt bỗng nhiên ngưng lại.

Cô đứng lên đi đến giá sách bên cạnh, cầm lấy một chồng giấy nhìn có chút quen mắt đặt ở tầng thứ ba nhìn một hồi.

Đây không phải là bản thiết kế rạp chiếu phim Tinh Quang mà buổi sáng sư huynh của cô kêu không mang đi sao?

"Bùi Dịch." Tô Thi Thi bỗng nhiên xoay người, nhìn về phía Bùi Dịch trong ánh mắt có một chút ngại ngùng, nhưng ánh mắt chân thành tha thiết.

Cô đi đến trước mặt Bùi Dịch, rất nghiêm túc nói: "Cảm ơn anh vì tôi và bạn của tôi làm những thứ này." Cô nói xong giờ giờ lên bản vẽ trong tay.

"Anh biết không? Tôi thực sự cảm động anh giúp tôi như vậy, thật sự cảm ơn anh." Tô Thi Thi còn nói một tiếng, "Cảm ơn."

Từ nhỏ đến lớn, bởi vì Đoàn gia gây khó dễ, người tốt đối với cô, thật sự có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Bùi Dịch tâm mạnh mẽ nhảy một phen, dưới đáy lòng kia vốn là đang bình ổn trở lại, tựa hồ có cái gì thật sự muốn nảy mầm đâm chồi.

"Cảm ơn tôi?" Anh đứng lên, một tay kéo Tô Thi Thi qua, một cánh tay kia nâng cằm của cô.

Lần này, Tô Thi Thi không có né tránh, nhìn thẳng mắt của anh, lần nữa nghiêm túc nói: "Cảm ơn anh."

Trước kia trong quan niệm của cô, Bùi Dịch từ trước cho tới bây giờ đều là lạnh lùng. Nhưng mà cô không nghĩ tới Bùi Dịch có thể một lần lại một lần giúp mình.

Hồi tưởng lại trong đầu cô khoảng thời gian hai người ở chung từng ly từng tí, mặc dù có thời điểm người đàn ông này bá đạo làm cho người ta tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng anh đã làm rất nhiều chuyện khiến cho cô cảm động.

Đem cô từ gia đình chồng đáng sợ kia cứu ra ngoài, nơi mà cô đã

từng bị tổn thương không thôi, trong trang viên này khắp nơi bảo vệ cô, mỗi ngày gió mặc gió, mưa mặc mưa đưa đón cô...

Cô biết người đàn ông này vì cô thay đổi rất nhiều, thậm chí là nguyên tắc, tính cách gì đó.

Cô không chỉ một lần nghe quản gia nói, trước kia trong căn biệt thự này chưa bao giờ xuất hiện động vật, trước kia trong căn biệt thự này người làm chỉ cần phạm lỗi cũng sẽ bị đuổi việc... Còn có rất nhiều rất nhiều chuyện trước kia cũng chưa cho phép qua, hiện tại đã biến thành luyện thành thói quen.

"Bùi Dịch, thật sự rất cảm ơn anh." Tô Thi Thi ngửa đầu, ánh mắt chân thành tha thiết.

Ánh sáng trong mắt kia, sáng có chút làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

Bùi Dịch tim bỗng nhiên nhảy lỡ một nhịp, có chút bối rối.

Đã bao nhiêu năm chưa từng có loại cảm giác này?

Anh cho tới bây giờ chưa từng nghĩ tới Tô Thi Thi sẽ dễ dàng thả lỏng như thế, đây chẳng qua là anh dùng một cái nhấc tay, có thể làm cho cô cao hứng như vậy.

Đơn thuần như vậy, giống như là cùng với người nào đó trong trí nhớ hợp lại.

Bùi Dịch nhìn xem người trước mắt, không biết sao, hiện ra một gương mặt xinh đẹp khác.

Cũng có một người đã từng giống cô đơn thuần như vậy, dễ dàng

thỏa mãn.

"Dịch, chờ chúng ta già rồi liền tìm một nơi an tĩnh để sinh sống có được hay không? Như vậy chúng ta có thể mặt trời mọc thì làm việc, mặt trời lặn thì nghỉ, làm một đôi vợ chồng vô cùng đơn giản..."

Trạm Dẫn Lan...

Cái tên này đột nhiên xuất hiện ở trong đầu, giống như cùng khuôn mặt trước mắt này trùng khớp. Nhưng các cô rõ ràng là hai người khác nhau.

Nhưng Bùi Dịch giờ phút này như là không cách nào suy nghĩ, trong lòng có cỗ cảm xúc đang không ngừng dâng trào.

"Cô bé, khi làm vợ của anh sẽ cực kỳ vất vả, em chuẩn bị xong chưa?" Bùi Dịch vuốt ve khuôn mặt Tô Thi Thi, ôn nhu hỏi.

Đôi mắt Tô Thi Thi cả kinh, trong lòng trong phút chốc giống như là tràn vào vô tận dòng nước ấm, không khỏi cảm động. Nhưng mà lại có chút nghi hoặc, anh cho tới bây giờ không kêu qua cô là cô bé.

Đang nghĩ ngợi, thân thể liền bị Bùi Dịch ôm lấy, anh ghé vào bên tai cô, nặng nề mà nói: "Anh sẽ không buông tay."

Tô Thi Thi chỉ cảm thấy thân thể chuyển một cái, đã bị Bùi Dịch mang theo tựa vào trên bàn làm việc.

Chỉ nghe "Rầm" một tiếng, đồ trên bàn toàn bộ đều bị quét ngã trên đất.

Ngay sau đó, cô bị đặt ở trên bàn làm việc.

Chương 87: Hôn mê (18+)

Edit: Mít

Beta: Ryeo

Cảnh báo có H, chỉ dành cho sắc nữ, các bé ko nên xem, cười gian.

ai ko đọc nên ngủ sớm. G9 mọi người

"Máy tính của tôi! " Trong thư phòng yên tĩnh đột nhiên truyền ra một tiếng kêu sợ hãi.

Tô Thi Thi đau lòng nhìn máy tính bị ném trên mặt đất, trong đó có rất nhiều tư liệu!

"Em nói lại lần nữa xem?" Tình ý kia trong phút chốc đã biến thành nghiêng rãng nghiêng lợi, Bùi Dịch cảm thấy không nên để cho cô gái này nói chuyện vẫn tốt hơn.

Bởi Tô Thi Thi mỗi lần nói ra đều có thể làm anh tức giận đến nổi đầy gân xanh.

"Tại sao anh lại làm như vậy?" Sự cảm động vừa mới dâng lên trong lòng Tô Thi Thi lập tức tan thành mây khói. Đối với Bùi Dịch mà nói, ôn nhu hay dịu dàng cái gì cũng đều là giả dối.

"Tô Thi Thi, em có phải hay không nên bồi thường cho tôi?" Bùi Dịch dè lên người Tô Thi Thi, bắt đầu cởi quần áo trên người cô.

Tô Thi Thi đảy lòng khẩn trương, vội vã bắt được tay anh: "Bồi thường cái gì cơ?"

"Roạt" một tiếng, Bùi Dịch mạnh mẽ xé nát áo của cô, bộ ngực tuyết trắng lập tức phơi bày trong không khí, theo mỗi nhịp thở đều nâng lên hạ xuống, xinh đẹp động lòng người. Bùi Dịch cúi thấp người, cẩn nhẹ vành tai cô, ánh mắt tối sầm nhìn Tô Thi Thi chăm chăm: "Bồi thường tối hôm qua!"

Đang lúc cao trào lại có thể ngủ được, anh có thể dễ dàng buông tha cho cô sao?

" Anh... ấu trĩ!" Tô Thi Thi tức giận đẩy Bùi Dịch ra xa, nhưng cô đâu phải đối thủ của anh?

Bùi Dịch nhanh chóng tìm được cô, những ngón tay thon dài mạnh mẽ phủ lên một quả anh đào, day nhẹ nụ hoa đỏ tươi phía trên khiến nó nhanh chóng vểnh cao. Bàn tay còn lại xấu xa luồn xuống nơi tư mật giữa hai chân Tô Thi Thi, cách một lớp vải mà chà xát, quen thuộc tìm được hoa hạch nhạy cảm, ngón tay đảo thành một vòng tròn, sau đó đều chụm lại ấn nhẹ.

Khoái cảm tê dại xộc thẳng lên đại não khiến Tô Thi Thi thét lên một tiếng đến chói tai, rồi sợ hãi vội vàng bịt miệng lại.

Cửa sổ vẫn còn chưa đóng, rèm cũng chưa buông, cô có muốn cũng không dám kêu!

Ngón tay thon dài của Bùi Dịch liên tục càn quấy có tiết tấu, lại muốn xuyên qua quần lót mà đâm vào hoa huyết Tô Thi Thi. Tiếng rên bị đè nén hóa thành tức giận, Tô Thi Thi há miệng cắn lên bả vai Bùi Dịch một miếng. Áo sơ mi lập tức ướt át một mảng.

Con người Bùi Dịch trầm hẳn xuống, nhưng lại lóe lên ánh sáng gian xảo như tia chớp, lan tỏa ý cười sâu đậm.

Tô Thi Thi ngốc nghếch, không biết cần như thế này chỉ kích thích đau đớn sẽ chỉ càng làm cho đàn ông thêm hưng phấn mà thôi.

"Roẹt --" một tiếng tiếp theo, váy của cô tan thành từng mảnh vụn, rơi lả tả trên mặt đất, tình cảnh vô cùng thảm thương.

Tô Thi Thi lóa thể trước mặt Bùi Dịch, xấu hổ buông lỏng miệng đang cắn vai anh, hai gò má nóng đỏ bừng, cơ thể tỏa ra mùi thơm hấp dẫn chỉ thuộc về cô.

Đáy mắt Bùi Dịch quét qua cơ thể kiều diễm, bùng cháy thành lửa nóng, cúi đầu ngậm lấy đôi môi cô.

Môi lưỡi dây dưa không dứt, Bùi Dịch ở trong miệng cô hút hết mật ngọt. Nhiệt độ trong thư phòng lên cao cực điểm, nháy mắt biến thành chiến trường rực lửa.

"Á!" Bỗng nhiên một tiếng thét chói tai vang lên, cửa phòng chẳng biết từ lúc nào đã bị mở ra. Tiểu Ưu vẻ mặt ngây ngốc đang nhìn hai người trong thư phòng.

Cô rõ ràng đã gõ cửa, tại sao lại còn bắt gặp cảnh tượng này?

Tô Thi Thi quay đầu liền nhìn thấy Tiểu Ưu vì quá sợ hãi mà quên cả chạy, hận không có cái hố nào để chui xuống.

"Tôi thật không muốn sống nữa!"

Tô Thi Thi ở trong lòng kêu rên, thời điểm này thực sự là dọa người. Sau này bảo cô làm sao đối mặt với người trong biệt thự đây?

Cuối cùng, vẫn là Bùi Dịch phóng ánh mắt rét lạnh đến, Tiểu Ưu đang hóa đá lập tức tỉnh lại. Cô chỉ kịp nói một câu thực xin lỗi, sau đó cố gắng bỏ chạy.

Nhưng sau khi chạy ra ngoài, lại cảm thấy có gì đó không được, lại nhắm chặt hai mắt quay lại...đóng cửa phòng!

Cô đợi mãi mà không thấy Tô Thi Thi ra ăn cơm, Bùi tiên sinh lại tức giận không biết bỏ đi đâu, nghĩ nghĩ một chút liền muốn đến xem, không ngờ hai người lại cùng nhau ở trong thư phòng.

Thư phòng này có hiệu quả cách âm đặc biệt tốt, nếu không mở cửa, người ở ngoài chắc chắn sẽ không nghe được động tĩnh gì bên trong.

Tiểu Ưu sắc mặt từ đỏ biến thành một mảnh trắng bệch, cô có phải hay không sắp chết chắc rồi?

Hiện tại ở bên trong, Tô Thi Thi thật sự xấu hổ muốn chết, tức giận lại cắn Bùi Dịch. Nhưng không ngờ lại cắn trúng vành tai anh.

Thân thể Bùi Dịch vì hành động đó mà không nhịn được run lên, lửa nóng trong mắt lập tức bùng cháy hừng hực.

Bùi Dịch ôm chặt eo Tô Thi Thi, đưa tay kéo khóa quần tây, giải phóng cự long đã cương cứng, nổi đầy gân xanh tím. Quy đầu mạnh mẽ chà xát ngoài cửa huyết, Tô Thi Thi run rẩy muốn khép hai chân, nhưng Bùi Dịch nhanh chóng giữ lại, dồn toàn lực động thất lưng, côn thịnh lập tức đi sâu vào cơ thể cô mà va chạm, hận không thể xuyên qua phía sau thân thể cô.

" A...á!" Tô Thi Thi nhất thời không chú ý, kêu lên một tiếng chói tai,

trực tiếp rơi vào hôn mê bất tỉnh.

" Tô Thi Thi em!" Bùi Dịch tức giận đến tái mặt, động tác dưới thân càng nhanh hơn...

Tô Thi Thi cảm thấy chính mình dường như đã chết đi một lần, từ từ tỉnh lại. Vậy mà thời điểm này, người đàn ông phía bên trên vẫn điên cuồng luật động, điên cuồng đâm vào rút ra, chỉ là chiến trường đã được đổi thành giường ngủ trong phòng. Thủy dịch nhầy nhụa trong cơ thể ào ạt tiết ra để thích ứng với cơn thịnh nộ cứng, theo từng cú va chạm phát ra âm thanh ộp ộp dâm mỹ.

"Bùi Dịch, một ngày nào đó tôi sẽ trói anh lại, đè anh ăn một trăm lần!" Tô Thi Thi uất ức không cần giữ ý tứ gì nữa, trực tiếp nói ra những lời thô tục.

Tên ác ma háo sắc này!

" A!" Bùi Dịch đột ngột tăng tốc chạy nước rút, một lần đâm lút cán vào tận sâu trong tử cung cô. Tô Thi Thi lại hét lên, một lần nữa ngất đi.

Đêm nay, Tô Thi Thi cảm thấy chính mình đã chết đi một trăm lần...

Ngày hôm sau, Tô Thi Thi đeo kính râm, tay đỡ eo lưng đau nhức như muốn rời ra thành từng mảnh, mặt mũi tái xám đi vào công ty Xây dựng Tiệp Khắc.

Thời điểm đứng trước phòng thiết kế trên tầng mười lăm, Tô Thi Thi đột nhiên có một loại dũng khí kích thích muốn quay về.

Hiện tại cô mang bộ dạng này đi vào...

Tô Thi Thi lắc đầu, xoa xoa huyết thái dương, hít sâu một hơi, tập trung toàn bộ tinh thần, mới chậm rãi đi vào phòng.

"Ôi, ai đây? Mới từ "thiên đường" trên giường đứng lên sao?"

Đoàn Ngọc Lộ vừa thấy Tô Thi Thi đến, lập tức đánh giá một lượt, rời khỏi chỗ ngồi, lượn qua chỗ Tô Thi Thi một vòng.

Lúc trước cô đã sớm nghe nói, trong công ty đã truyền tin Tô Thi Thi bị người ta bao nuôi rồi. Cô biết chắc chắn người đàn ông kia là ai. Hiện tại đúng là một cái cơ tốt để chế giễu Tô Thi Thi, lí nào cô ta lại bỏ qua được.

Ánh mắt Tô Thi Thi chớp lóe, người phụ nữ này dường như chưa biết sợ là gì.

Tô Thi Thi kìm nén cảm xúc, đứng thẳng người dậy, trên mặt lộ ra cảm xúc thán phục: "Đoàn tiểu thư, về phương diện này tôi còn đang muốn thỉnh giáo cô, cô không phải rất thích đàn ông công phu trên giường lợi hại sao?"

Cô nói xong, còn cố ý cúi nhìn chân mình, vạn phần thương tâm nói: "Hôm qua tôi không cẩn thận vấp ngã, nhưng vừa rồi may có cô nhắc nhở tôi, nếu có một ngày tôi không còn việc làm, có thể tìm đàn ông bao nuôi đúng không?"

"Tôi còn nghe nói cô đang cùng tổ trưởng Tôn có quan hệ phải không? Cô cũng biết anh ta có tiếng là lạnh lùng thích làm giá sao, nếu không phải chuyện liên quan đến việc, anh ta sẽ không nói với cô một lời."

Đoàn Ngọc Lộ nghe vậy, quả nhiên dương dương tự đắc nói: "Đó là đương nhiên, sáng nay tôi còn cùng tổ trưởng Tôn ăn sáng, anh ta

đối với tôi vô cùng ôn nhu chăm sóc."

Cô ta vừa dứt lời, Khúc Hồng Mai đang muốn đi lấy nước, sắc mặt lập tức trầm xuống, ánh mắt hiện lên một tia tức giận, rồi nhanh chóng biến mất.

Tô Thi Thi vừa rồi đối thoại với Đoàn Ngọc Lộ, thanh âm cũng không lớn lắm, chỉ vừa đủ để hai người nghe được.

Nhưng Đoàn Ngọc Lộ dường như từ đầu đã cố tình không hạ giọng, mong sao cả phòng thiết kế đều biết hết.

Tô Thi Thi âm thầm quan sát biểu tình của Khúc Hồng Mai, khóe miệng hiện lên một nụ cười lạnh, dường như cô đã một mũi tên trúng hai đích.

"Cô thật lợi hại." Tô Thi Thi giơ ngón cái với Đoàn Ngọc Lộ, sau đó tiếp tục đỡ eo, chậm chạp bước vào phòng làm việc.

Bùi Dịch đáng chết, thù này cô nhất định phải báo!

Tô Thi Thi đi vào không bao lâu, Khúc Hồng Mai đột nhiên lấy ra một chồng tư liệu lớn, đi đến đặt lên bàn làm việc của Đoàn Ngọc Lộ:
"Làm cái này đi."

Đoàn Ngọc Lộ ngẩng đầu nhìn Khúc Hồng Mai, nhíu hỏi: "Dựa vào cái gì tôi phải làm? "

"Đây là quy tắc ở đây. Hiện tại các đồng nghiệp khác đều đã bận bịu công việc, chỉ có cô nhàn rỗi, cho cô làm chút chuyện đã ra sức từ chối, không thì đừng nên ở lại nơi này!"

Khúc Hồng Mai không đợi Đoàn Ngọc Lộ kịp đáp lại, tiếp tục lạnh

lùng nói: "Cho dù là Đoàn tổng giám đốc, thấy mọi người bận tối mày tối mặt cũng phải giúp đỡ, huống gì là cô!"

Khúc Hồng Mai nghĩ đến lúc Đoàn Ngọc Lộ nói ra từ "thiên đường" kia, lại nghĩ đến việc khác.

Cho dù vị Đoàn tổng giám đốc có vì em gái ngực to não nhỏ này ra mặt, cũng phải nghĩ đến nguyên tắc của công ty. Vốn đưa cái đồ vô dụng này đã là điều tối kỵ, cô để xem Đoàn tổng giám đốc có hạ thấp mình đến trách cứ cô hay không!

Đoàn Ngọc Lộ vừa nghe thấy tên chị mình, khẽ cắn môi, không nói gì. Từ trước tới giờ chị cô ta đã dạn dò, ở công ty này trừ Tô Thi Thi, ai cũng không nên đắc tội.

"Hừ! Chờ xem!"

Đoàn Ngọc Lộ hừ lạnh một tiếng. Đối mặt với chuyện này, cô ta không làm được gì.

Đang buồn bực, chợt điện thoại vang lên. Cô ta vừa thấy tên Phú Tuyết Trân, lòng mày không nhin được nhú lại.

"Ngọc Lộ, mẹ đang ở dưới công ty con, mau ra gặp mẹ một chút. "

Phú Tuyết Trân thấy cô ta vừa bắt máy đã nói nhanh.

"Bà tới công ty làm... " Đoàn Ngọc Lộ đang định kêu bà trở về, đột nhiên nhớ ra, mẹ chồng cô ta không phải nói Tô Thi Thi rất nghe lời bà sao?

Trong mắt cô ta quét qua một tia khí lạnh, đứng lên, không hề nghĩ ngợi đi ra ngoài cửa.

Chương 88: Tổng giám đốc biết rõ?

Edit:

Beta: Ryeo

"Tổng giám đốc, Hà phu nhân đã tới, hiện tại đã đến bên trong bộ phận thiết kế." Trợ lý ở trước bàn làm việc, cẩn thận báo cáo.

Bùi Dịch động tác ký tên ngừng lại, nhưng lập tức trên văn kiện rất nhanh ký hoàn danh, ngẩng đầu nhìn thoáng qua trợ lý, phun ra mấy chữ

"Toàn lực phối hợp."

Trợ lý ánh mắt lộ rõ vẻ kinh ngạc, toàn lực phối hợp? Là ý gì?

Vị Tô tiểu thư kia tới cùng là ai, vậy mà để cho tổng giám đốc như vậy...

"Đem văn kiện giao cho thư kí Vương."

Trợ lý thư ký còn chưa nghĩ xong, Bùi Dịch liền đem văn kiện vừa kí đưa tới.

Vâng ạ cô tiếp nhận, gặp Bùi Dịch không có nói thêm gì khác, liền đi ra ngoài.

Dù sao cũng là lâu 20, ánh mắt đó là người phi thường không có thể

so sánh. Trợ lý thư ký trong lòng đã có chủ ý, ra ngoài đem văn kiện giao cho văn phòng của thư ký Vương, sau đó trở về bộ phận nhân sự gọi điện thoại.

Trong văn phòng tổng giám đốc, Bùi Dịch đứng dậy đi đến bên cửa sổ nhìn thành phố phồn hoa phía dưới, trong mắt cảm xúc nhàn nhạt từ từ biến đổi, hiện lên hơn một tia hứng thú.

"Bây giờ em lại sẽ mang đến cho tôi thêm cái bất ngờ gì đây?" Bùi Dịch thì thào tự nói.

Anh cực kỳ chờ mong cô gái nhỏ của anh sẽ xử lý chuyện này như thế nào.

Lầu 15 bên trong bộ phận thiết kế.

Tô Thi Thi đang ngồi ở vị trí của mình làm việc, nhíu mày nhìn chăm chú tư liệu hạng mục trang trí nhà khách sân vận động quốc gia trước mặt.

"Xây dựng Minh Đĩnh." Tô Thi Thi nhìn chăm chăm đối thủ cạnh tranh lớn nhất của Xây dựng Tiệp Khắc, mặt nhăn càng sâu.

Xây dựng Minh Đĩnh cũng là mấy năm nay cùng Xây dựng Tiệp Khắc lớn mạnh. Đội thiết kế thực lực phi phạm, mà còn nghe nói nó người sáng lập cũng rất thần bí, thực lực hùng hậu, hắc bạch lưỡng đạo đều có lực ảnh hưởng.

"Quả thật khó làm."

Tô Thi Thi hít sâu một hơi, quả nhiên là một củ khoai lang phồng tay, khó trách giống như trái bóng bị mọi người đá tới đá lui, ai cũng không dám tiếp.

Xây dựng Tiệp Khắc trước mắt phải đối đầu với cuộc chiến về sức mạnh kỹ thuật, mà các công ty kia lại mạnh thế lực. Lần này đích thị hạng mục kiến trúc quốc gia...

Tô Thi Thi xoa xoa trán, trong mắt hiện lên quét xuống ánh sáng.

Chưa đến cuối cùng thì không biết ai thắng ai thua!

Ngay lúc cô nghiên cứu đối thủ cạnh tranh, cửa văn phòng bỗng nhiên bị người mở tung ra, hai người phụ nữ không coi ai ra gì đi đến.

Tô Thi Thi ngẩng đầu vừa thấy, trong mắt kinh ngạc chớp lóe rồi biến mất.

Phú Tuyết Trân? Cô có nhìn lầm hay không, sao bà mẹ chồng trước đây của cô lại muốn tới nơi này?

Nhưng nhìn phía sau là Đoàn Ngọc Lộ, trong lòng cô nhất thời hiểu rõ.

"Các người có chuyện gì sao?"

Bên kia Ôn Ngọc đang làm việc bị quấy rầy, ngẩng đầu nghi hoặc nhìn hai người đột nhiên xông tới.

Đi ở phía trước một người phụ nữ dáng vẻ phu nhân, cô thậm chí chưa từng nhìn thấy qua. Chẳng lẽ là khách hàng sao?

"Nơi này không có chuyện của cô, cô ngồi ở chỗ kia làm chuyện của mình tốt hơn."

Đoàn Ngọc Lộ khinh thường trừng mắt nhìn Ôn Ngọc liếc mắt, lập tức quay đầu khiêu khích nhìn Tô Thi Thi bên kia.

Phú Tuyết Trân cũng sớm đã thẳng tắp đi tới trước mặt Tô Thi Thi, trên cao nhìn xuống suy tính đánh giá cô một hồi, trên mặt mang theo tươi cười, liền giống như lần đầu Tô Thi Thi gặp bà ta, cũng là bộ dạng hiền lành kia.

Bà ta làm bộ ôn nhu nhìn Tô Thi Thi: "Nghe Ngọc Lộ nói con đến chỗ này làm việc, ta còn không tin. Không phải nói đi theo người có tiền sao? Sao còn phải đi làm?"

Tô Thi Thi trong lòng cười lạnh. Lời nói khó nghe như xia xói người khác nhưng bộ dáng lại ra vẻ hiền lành, bà ta là bị tâm thần phân liệt sao?

Cô đứng lên lùi lại một bước, nhàn nhạt nhìn Phú Tuyết Trân: "Ngọc Lộ cũng không phải đang đi làm sao? Tôi dù sao còn chưa có gả cho người ta, cũng phải tay làm hàm nhai tự sống bằng sức của mình."

"Cô..." Phú Tuyết Trân nụ cười trên mặt lập tức cứng đờ, bà ta vừa mới châm chọc Tô Thi Thi đi làm thật mất mặt, cô bây giờ vừa nói, không phải là nói Đoàn Ngọc Lộ gả cho Hà gia còn ủy khuất hơn rồi hả?

Phú Tuyết Trân bất giác xiết chặt nắm tay, âm thầm hít vào một hơi. Gặp trong phòng có người ngoài ở đây, quay đầu hướng Đoàn Ngọc Lộ liếc mắt ra hiệu.

Đoàn Ngọc Lộ hiểu ý, đi đến đối diện Ôn Ngọc, gõ gõ cái bàn: "Cô ra ngoài một chút."

Ôn Ngọc thất kinh đứng lên, hai mi mắt ướm sưng cắn thận nhìn Đoàn

Ngọc Lộ một chút, lại nhìn xem người lạ đột nhiên xông tới kia, nhỏ giọng nói: "Nơi này là văn phòng làm việc của tôi, người nên ra ngoài là các người mới phải."

"Cô lặp lại lần nữa xem?"

Đoàn Ngọc Lộ mặt mày rạng rỡ lập tức trầm xuống, chỉ là một con nhỏ vô dụng cũng dám kêu cô ta ra ngoài, thật sự là buồn cười.

"Tôi..." Ôn Ngọc mặt lập tức đỏ bừng.

"Các người quá đáng rồi đó, lập tức ra ngoài, chúng tôi vẫn còn làm việc." Tô Thi Thi đi tới, chỉ vào cửa, kìm chế tức giận.

"Thi Thi, cô sao có thể như vậy, ta nhớ rõ cô trước kia lúc sống cùng Chí Tường nhà chúng ta không phải cái dạng này." Phú Tuyết Trân cũng đi tới, vẻ mặt đau lòng nhìn Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi thật hết nói nổi. Bà mẹ chồng cũ này của cô muốn ở chỗ này diễn trò sao, cô hiện tại không có tâm tình cùng chơi với bọn họ.

Cô trực tiếp đối với Phú Tuyết Trân nói: "Hà phu nhân bà là loại người gì, tất cả mọi người trong lòng đều biết rõ, không cần vất vả diễn trò như vậy? Tôi xem bà mặt đã cười đến cứng ngắt rồi, không mệt sao?"

"Nơi này không phải Hà gia, cũng không phải Đoàn gia, đây là chỗ làm việc của người khác. Tôi khuyên các người vẫn lại là khẩn trương ra ngoài, tránh đến lúc đó xấu hổ trước tất cả mọi người."

"Cô dám nói chuyện với mẹ chồng tôi như thế sao?" Đoàn Ngọc Lộ chỉ vào Tô Thi Thi mắng, đồng thời trong lòng có chút bực mình.

Bà mẹ chòng này không phải nói Tô Thi Thi cực kỳ nghe lời của bà ta sao? Nhưng ở tình huống hiện tại, Tô Thi Thi một chút cũng không đem bà ta để vào mắt.

Phú Tuyết Trân hiển nhiên cũng tức giận đến nơi, nhưng e ngại có người ngoài ở đây, nghĩ không muốn mất phong thái cao quý của mình, chỉ làm ra vẻ mặt đau lòng nhìn Tô Thi Thi. Giống như Tô Thi Thi đã phạm vào "mười tội ác" khó thể nào tha thứ một dạng.

Ôn Ngọc trong lòng thấp thỏm, cô tuy nhát gan, nhưng cũng không ngu ngốc, lập tức liền minh bạch mọi chuyện.

Cô không biết từ đâu có dũng khí, cắn răng, từ chỗ ngồi đi tới, đối với Đoàn Ngọc Lộ nói: "Đoàn tiểu thư, tôi nói lại tôi là trưởng phòng ở đây, hiện tại cô như vậy xông vào văn phòng của tôi làm loạn, tôi khuyên cô vẫn lại là..."

"Cô là cái thá gì? Dám nói chuyện như vậy với tôi?" Đoàn Ngọc Lộ trực tiếp cầm cái ly trên bàn hướng Ôn Ngọc hất qua.

"Ngọc cẩn thận!"

Tô Thi Thi tay mắt lanh lẹ kéo Ôn Ngọc ra, chỉ nghe "Choang" một tiếng, cà phê trong cái ly toàn bộ đều đã hất đến chỗ cái bàn cùng ghế tựa, bắn tung tóe rơi tinh rơi mù.

Sắc mặt Ôn Ngọc trắng bệch, không thể tin nhìn Đoàn Ngọc Lộ.

Quả thực không thể nói lý!

Tô Thi Thi tức điên, đi trở về chỗ ngồi của mình, cảm điện thoại lạnh lùng liếc Phú Tuyết Trân cùng Đoàn Ngọc Lộ một cái, lập tức bấm gọi bộ phận nhân sự

"Bên trong bộ phận thiết kế, văn phòng tổ trưởng tổ một có nhân viên dẫn theo người nhà đến quấy rối, mau cho bảo an tới!"

"Bốp" một tiếng, Tô Thi Thi nói chuyện điện thoại xong đầy căm phẫn liền ném điện thoại di động trên bàn, quay đầu lạnh lùng nhìn Phú Tuyết Trân cùng Đoàn Ngọc Lộ: "Có bản lĩnh thì đừng đi."

"Người nào sợ cô nha, có bản lĩnh thì cô kêu người đến, xem đến lúc đó thật mất mặt là người nào."

Đoàn Ngọc Lộ nghênh cổ nói, nhưng trong lòng lại có chút chột dạ.

Chị cô ta luôn mãi dận dò cô ta trừ Tô Thi Thi ra ai cũng không được trêu chọc, chuyện bây giờ giống như có phần không khống chế được rồi.

Nhưng Phú Tuyết Trân đã có chút hưng phấn lên, bà ta lại thích làm lớn chuyện, đến lúc đó, thật mất mặt khẳng định hẳn không là bà ta.

Bộ phận nhân sự đến thật sự nhanh, chỉ là để cho tất cả mọi người không nghĩ tới, người đến là trưởng phòng bộ phận nhân sự Diêu Thanh Uyển, còn có - -

Người của lầu 20?

Đó không phải là tổng giám đốc cũng biết chuyện này rồi sao?!

Đoàn Ngọc Lộ không biết người của lầu 20, nhưng vừa thấy đến Diêu Thanh Uyển, mặt cô chái quét một phen liền trắng vài phần

Chương 89: Chức lớn đè chết người

Edit: Mít

Beta: Ryeo

"Vừa rồi có chuyện gì vậy?"

Diêu Thanh Uyển trầm mặt đi tới, ánh mắt lạ lùng rơi trên người Phú Tuyết Trân, khẽ cau mày:

"Không biết vị phu nhân này tới công ty chúng tôi có việc gì ạ? Chúng tôi có nhân viên chuyên nghiệp tiếp đón, mời đến bộ phận khách hàng."

"Không cần không cần, tôi là mẹ chồng của Ngọc Lộ, người nhà của Đoàn tổng chỗ mọi người. Hôm nay đến đây tham quan một chuyến..."

"Thật ngại quá, Xây dựng Tiệp Khắc không phải viện bảo tàng, không cho phép người khác tự ý vào thăm. Nếu không có việc gì khác, làm phiền bà ra ngoài." Diêu Thanh Uyển cắt lời Phú Tuyết Trân, giọng nói so với lúc trước đã lạnh hơn vài phần.

Tô Thi Thi hơi hơi quay đầu, liếc mắt ra hiệu với Ôn Ngọc bên cạnh, hai người đều muốn bật cười.

Cô gọi điện thoại trực tiếp cho bộ phận nhân sự chính là muốn thử vận may. Nếu để cho Diêu Thanh Uyển nữ ma đầu kia biết chuyện

này, khẳng định là sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Không ngờ, cô ta thật sự đã đến đây.

Tô Thi Thi nhìn đến phía sau Diêu Thanh Uyển, có một cô gái trẻ tuổi đoan trang. Không biết cô gái này là ai?

Đúng lúc đó, cô gái xinh đẹp kia cũng đang nhìn xung quanh, ánh mắt hai người chạm nhau, cô gái liền cười với Tô Thi Thi một cách thân thiện.

Tô Thi Thi trong lòng run lên, đây là đang cười với cô sao?

Bên này, Phú Tuyết Trân bị Diêu Thanh Uyển nói ý đến sượng mặt, kéo tay áo Đoàn Ngọc Lộ, nháy nháy mắt với cô ta.

Đoàn Ngọc Lộ nhíu đôi mi thanh tú, ánh mắt lộ vẻ không kiên nhẫn. Bà mẹ chồng này thật biết gây chuyện cho cô ta. Cả công ty đều biết, vị này là chủ quản nhân sự khó tính nhất, chị cô ta đã dặn dò kĩ càng, không được đắc tội với người phụ nữ này!

"Mẹ cứ về trước đi." Đoàn Ngọc Lộ đột nhiên nói.

"Con nói cái gì?" Phú Tuyết Trân nghi ngờ tai mình có vấn đề, trừng mắt nhìn Đoàn Ngọc Lộ.

Lúc này bảo bà ta quay về, thì còn gì là mặt mũi?

"Tôi bảo bà về thì hãy về đi, sao lại nhiều chuyện như vậy?" Đoàn Ngọc Lộ liếc bà ta một cái, đẩy bà ta ra ngoài.

Phú Tuyết Trân lập tức trầm mặt, ánh mắt như phi đao về phía Tô Thi Thi, cảm thấy cả mặt trong mặt ngoài đều đã mất hết rồi.

Bà ta gạt tay Đoàn Ngọc Lộ ra, tự mình chuyển ánh mắt chống lại Diêu Thanh Uyển: "Cô làm ở bộ phận nào? Cô có quyền gì mà lên tiếng ở đây? Tôi nói cho cô biết, cô tốt nhất nên cẩn thận một chút, bằng không giám đốc Đoàn mà biết, cô sẽ gánh lấy hậu quả."

"Giám đốc Đoàn?"

Cô gái đứng sau Diêu Thanh Uyển đi lên phía trước, đánh giá Phú Tuyết Trân và Đoàn Ngọc Lộ một lượt, cười nhạt nói: "Các người là người nhà của giám đốc Đoàn?"

"Không sai, tôi là em gái, vị này là mẹ chồng tôi, chúng tôi chính là người nhà."

Đoàn Ngọc Lộ bị ánh mắt cô gái kia đánh giá, vô cùng khó chịu nói.

Nói sao thì bọn họ cũng là người của Đoàn gia, cô ta không tin cái công ty Xây dựng Tiệp Khắc này dám đối đầu với Đoàn gia.

"Là vậy sao?" Người phụ nữ xinh đẹp có vẻ đăm chiêu gật gật đầu.

Diêu Thanh Uyển ở bên cạnh nhướn mày: "Trợ lý Tiêu, chuyện này tôi sẽ điều tra rõ ràng."

"Không cần." Trợ lý Tiêu cười nhạt nói: "Nếu là lúc trước thì không có quan hệ gì, nhưng bây giờ giải quyết một thể cũng tốt."

Đang nói, mỹ nữ ngừng lại, quay đầu nhìn về phía Diêu Thanh Uyển: "Tôi nghĩ loại chuyện nhỏ nhặt này không nhất thiết phải cho tổng giám đốc biết, trưởng phòng Diêu nói có đúng không? "

"Vâng ạ" Diêu Thanh Uyển gật đầu, thái độ vô cùng cung kính.

Đoàn Ngọc Lộ nhất thời đã hiểu ra, người này chính là người của tổng giám đốc.

Nhớ đến vị tổng giám đốc đến chết cũng không dám lộ mặt, trong lòng cô ta có một tia khinh thường: "Không biết các người muốn giải quyết việc chung như thế nào? Không sai, người là tôi đưa vào, tôi muốn đưa người tới thăm, các người ai dám đuổi tôi ra ngoài sao?"

"Đúng vậy, các người không biết vị trí mình ở đâu!" Phú Tuyết Trân cao giọng nói.

Bà ta hướng về Tô Thi Thi, gặp sự tình này cũng đều do cô, thật là bị làm cho tức chết.

Lời thốt ra xong, mặt Diêu Thanh Uyển lập tức trầm xuống, cầm điện thoại ra, trực tiếp gọi tới phòng bảo an, gọi hai bảo an đến bộ phận thiết kế.

"Cô làm vậy là có ý gì?" Đoàn Ngọc Lộ trừng mắt lớn.

"Ý của tôi rất đơn giản, để cho các người biết đây là đâu." Diêu Thanh Uyển lạnh lùng nói, ánh mắt dừng lại một chút trên người Tô Thi Thi đang đứng một bên lặng lẽ không lên tiếng.

Cô có ấn tượng rất sâu sắc với Tô Thi Thi, cũng nghe nói một chút đến chuyện xảy ra của cô bên trong phòng thiết kế này.

"Tô tiểu thư, hi vọng cô không bởi vì một chút chuyện vô vị này mà ảnh hưởng đến nhiệt tình làm việc. Cứ coi đây là nhà mình, tôi mong chờ biểu hiện tiếp theo của cô." Diêu Thanh Uyển nghiêm túc nói.

Tô Thi Thi vẻ mặt nghiêm trang, đứng thẳng người, mỉm cười nói: "

Tôi hiểu, cảm ơn trưởng phòng Diêu."

"Cô, các người....."

Đoàn Ngọc Lộ thấy mình bị coi như không khí, tức giận đến nổi sắc mặt trắng bệch. Ở bên cạnh cô ta, Phú Tuyết Trân cũng biết tình hình không thích hợp, sắc mặt ngày càng khó coi.

Ngay lúc bà ta chuẩn bị phát tiết, trợ lý Tiêu đột nhiên âm u nói:
"Không biết tại sao giám đốc Đoàn vẫn chưa đến nhỉ, tôi muốn tìm cô ta nói chuyện một chút."

Tô Thi Thi nghe đến đó, khóe miệng không tự giác cong lên.

Vị trợ lý này cũng rất lợi hại, cô tò mò không biết tổng giám đốc Xây dựng Tiệp Khắc là người như thế nào.

Lại nghĩ đến Đoàn Ngọc Tường là giám đốc của bộ phận thiết kế hẳn là có nhiều tai mắt ở đây, không có khả năng không biết ở đây đang xảy ra chuyện gì, đáng lẽ phải đến che chở cho em gái mình như đến giờ vẫn không thấy tăm hơi.

Điều này chứng tỏ cô ta không dám đến, hoặc đang đề phòng điều gì đó.

Đoàn Ngọc Lộ nào có nghĩ được thâm ý này? Bị nhục nhã như vậy, cô ta liền muốn phát tiết.

"Các người thật quá đáng, tôi sẽ nói với chị tôi, chị ấy sẽ không bỏ qua cho các người!"

Cô ta nói xong, quay đầu lạnh lùng nhìn Tô Thi Thi: "Chắc chắn là kẻ tiện nhân cô đang đứng sau gây sự, cô cho là cô cực kỳ có năng lực

sao? Cô bất quá cũng chỉ là con đàn bà hầu hạ đàn ông trên giường thôi..."

"Đoàn tiểu thư, cô đang nghi ngờ mắt nhìn người của tôi sao?"

Diêu Thanh Uyển mặt sắc lạnh lùng hơn, Tô Thi Thi là cô tuyển vào, lại dám nghi khả năng chọn người của cô!

Tuyệt đối không thể nhẫn nhịn!

Bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, hai người bảo an rất nhanh đi vào.

Diêu Thanh Uyển chỉ tay vào Phú Tuyết Trân: "Đưa người phụ nữ không rõ lai lịch này tới phòng bảo an tra hỏi, bà ta đến đây nhằm mục đích gì!"

"Các người dám!"

Phú Tuyết Trân mặt triệt để đen, nhìn hai vị bảo an to cao đang bước đến chỗ mình, lo sợ bám chặt lấy Đoàn Ngọc Lộ: "Ngọc Lộ...."

"Đoàn tiểu thư." Diêu Thanh Uyển ngắt lời bà ta, nhìn thẳng vào Đoàn Ngọc Lộ nói: "Cô công tư không phân minh, bỏ bê nhiệm vụ, vi phạm công tác. Tôi sẽ cho thông báo đến toàn bộ công ty công khai phê bình, hơn nữa sẽ ghi vào hồ sơ! Nếu cô không phục, có thể đi nói cho giám đốc Đoàn chị cô mà cáo trạng."

"Cái gì?" Đoàn Ngọc Lộ vừa nghe, lập tức điên lên, "Cô dựa vào đâu mà làm như vậy..."

"Đoàn tiểu thư tâm trạng không tốt, tôi nghĩ hôm nay cô không cần làm việc, nghỉ một ngày đi." Trợ lý Tiêu đột nhiên nói.

"Đúng vậy. Thủ tục tôi sẽ giúp Đoàn tiểu thư đây làm!" Diêu Thanh Uyển nói xong, ra hiệu cho một bảo an khác đi đến.

Vị bảo an lập tức đi đến bên Đoàn Ngọc Lộ, bắt lấy hai tay cô ta kéo ra ngoài.

Bên kia, Phú Tuyết Trân cũng sớm bị bảo an lôi ra ngoài, hai người giống như tội phạm bị áp giải ra.

"Các người... Ngọc Lộ chuyện này rốt cuộc là sao vậy?" Phú Tuyết Trân tức giận đến nổi mặt hết đỏ lại trắng. Tại sao sự việc lại thành ra thế này!

"Bà đừng nói nữa!" Đoàn Ngọc Lộ che mặt, vừa xấu hổ vừa giận dữ, hận không có cái lỗ để chui xuống.

Hôm qua cô ta bị trần truồng trước đồng nghiệp ở đường quốc lộ, đã bị cười chết rồi, bây giờ lại thêm chuyện này.

Nhìn ánh mắt của đồng nghiệp xung quanh đang nhìn cô ta, mặt mũi đều đã mất hết rồi!

"Con, thái độ của con là sao?"

Sắc mặt Phú Tuyết Trân trầm xuống, hai người lập tức cãi nhau.

Nghe tiếng cãi vã bên ngoài dần xa, Tô Thi Thi ho khan một tiếng, nén cười vô cùng khổ sở.

"Ô tiểu thư, Ôn tiểu thư, làm phiền rồi." Trợ lý Tiêu nở nụ cười, cùng Diêu Thanh Uyển bước đi, nhìn Tô Thi Thi một cái.

Giờ cô đã hiểu tổng giám đốc nói hết sức phối hợp là có ý gì.

Cô ấy có quan hệ gì với tổng giám đốc? Hai người thật đáng ngờ!

Đợi hai người đi khỏi, Tô Thi Thi và Ôn Ngọc nhìn nhau, " Phutj " một tiếng, không nhin được cùng nhau cười ha hả

Chương 90: Quá khứ đen tối của Bùi tiên sinh

Edit: Kaly Vương

Beta: Ryeo

Trên cao, ánh mặt trời chiếu qua cửa sổ, phủ kín căn phòng yên lặng.

Trong văn phòng chủ tịch to như vậy, chỉ nghe tiếng đánh máy ở trên bàn làm việc phát ra thanh âm nhẹ nhàng, nghe ra tựa hồ có chút ồn ào, đều là giọng nói của các cô gái.

Bùi Dịch không hề chớp mắt nhìn chăm chăm màn hình vi tính, Tô Thi Thi gục xuống bàn cười, trong mắt đầy sự dịu dàng.

Quét mắt đến điện thoại đặt ở một góc bàn, Bùi Dịch màu sắc trầm trầm, ngón tay thon dài duỗi qua cầm điện thoại lên, nghĩ nghĩ, nhấn tin đi.

Một lúc sau, trong video thấy Tô Thi Thi cầm lấy điện thoại ở trên bàn làm việc.

"Biểu hiện không tồi." Nội dung tin nhắn chỉ có bốn chữ, lời ít mà ý nhiều.

Tô Thi Thi ánh mắt kinh ngạc, nhìn chăm chăm vào người gửi hồi lâu, nghi hoặc hiện rõ lên miệng.

Sao đột nhiên lại nhẩn một câu như vậy?

Đột nhiên, cô nhớ tới những gì vừa xảy ra, chẳng lẽ Bùi Dịch là khen ngợi cô?

Nhưng làm sao anh biết nơi này đã xảy ra chuyện gì?

Tô Thi Thi càng nghĩ càng nghi hoặc, ánh mắt cảnh giác đảo quanh gian phòng, cuối cùng hướng trần nhà tìm kiếm, nhưng chẳng thấy gì.

Bùi Dịch trong lòng bối rối, đột nhiên phát hiện chính mình vừa rồi làm chuyện ngu ngốc.

"Ha ha ha!"

Sau lưng anh vang lên tiếng cười điên cuồng, không biết Tần Phong vào khi nào và đứng ở phía sau anh, chứng kiến toàn bộ.

Bùi Dịch mặt lập tức đen, quay đầu lạnh lạnh nhìn anh một cái: "Đem chuyện vừa rồi quên đi."

Tần Phong cười đánh giá anh: "Mấu chốt là không thể quên được nha. Bùi tổng giám đốc đại tài là lần đầu tiên phạm sai lầm như vậy? Cái này gọi là cái gì, đặc ý vênh váo? Vậy mà bí hiểm khen ngợi Thi Thi, kết quả tự chuốc họa thôi..."

"Tần Phong!" Bùi Dịch roạt một phen từ chỗ ngồi đứng lên, có ý nghĩ muốn giết người diệt khẩu.

Tần Phong thân thể khẽ run rẩy, nhảy về sau một bước dài, hai tay ôm ngực, vẻ mặt cảnh giác nhìn anh: "Tôi nói cho cậu biết, cậu đừng xằng bậy!"

Bùi Dịch lành lạnh liếc mắt nhìn anh, sau đó ngồi trở lại vị trí, đem video clip hình ảnh đóng lại, hai tay ở trên bàn phím gõ rất nhanh.

Tần Phong sửng sốt, đi tới đứng ở một bên nhìn: "Cậu... Không phải chứ? Đây cũng quá đê tiện, vạn nhất dọa đến cô ấy thì làm sao đây?"

"Cậu yên tâm, lá gan cô ấy rất lớn."

Bùi Dịch ôn hoà nói, động tác một chút cũng không chậm lại, rất nhanh, trên màn hình hiện lên các dãy số đang chạy qua lại.

Không có ai biết vị này dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, thiếu niên anh hùng lại là một vị cao thủ máy tính.

Bên trong Cao ốc Xây dựng Tiệp Khắc, tùy ý có thể lấy được hình ảnh cameras được lắp ẩn khắp mọi nơi, cùng với chương trình kiểm soát nghiêm mật, cả tòa Cao ốc nhìn vậy chứ không đơn giản như vậy, không phải công ty nào đều có thể làm được.

Chẳng được bao lâu, ở lầu 15 bên trong văn phòng bộ phận thiết kế, Tô Thi Thi nhìn đến điện thoại mình hiện tin nhắn của Bùi Dịch gửi từng chữ từng chữ biến mất, cho đến cuối cùng hoàn toàn không thấy.

Tô Thi Thi xoa xoa mi mắt, tưởng rằng điện thoại xảy ra vấn đề. Tắt máy khởi động lại, kiểm tra hộp thư, vẫn như cũ không tung tích tin nhắn kia.

Giống như là nó chưa từng xuất hiện.

"Đây cũng quá kỳ quái rồi?" Tô Thi Thi hết chỗ nói rồi, muốn nhắn đi hỏi Bùi Dịch một chút, nhưng cảm thấy được không ý nghĩa.

Chẳng lẽ thật là người khác hẳn nhằm sao?

Tô Thi Thi nghĩ nghĩ, giống như cũng chỉ có lời giải thích này hợp lý nhất, bằng không cô thật đúng là nghĩ Bùi Dịch gắn thiết bị theo dõi trên người cô rồi.

Cô để điện thoại đặt ở một bên, vùi đầu vào công việc bận rộn.

Dự án công trình thiết kế phòng nghỉ cho chính khách đã đăng lên báo, những người khác đều không dám đụng vào. Tô Thi Thi không có cách nào, do cô cùng một vị Thiết Kế Sư cùng tổ toàn lực gánh vác.

Sau vài ngày cô bận mù mịt trời đất, mỗi ngày mặc kệ là ở trong công ty hay tại biệt thự, trừ ăn cơm đi ngủ, toàn bộ đều đang làm việc.

Nhưng mà chuyện không ngờ nhất, Bùi Dịch vậy mà không có tới quấy rầy cô.

Ngày hôm đó, Tô Thi Thi sau khi làm xong một cái thiết kế mẫu về gian nhà khách, đứng lên duỗi thắt lưng.

Buổi sáng đi làm đến bây giờ, cơm trưa cũng chỉ là ăn vài miếng, vội vàng đến bây giờ đã buổi chiều tan tầm.

"Làm xong rồi hả?" Ôn Ngọc thấy cô đứng lên, lập tức chạy tới, vui vẻ nói, "Cho tôi xem."

Tô Thi Thi cười đem trên bản thiết kế bàn đưa cho cô: "Chỉ là vẽ phát thảo."

"Oa... thật tuyệt vời!"

Ôn Ngọc hướng cô đưa thẳng ngón tay cái lên, từ đáy lòng tán thưởng.

Tuy Tô Thi Thi kinh nghiệm hành nghề không đủ, về nhiều phương diện lại vẫn có vẻ non nớt. Nhưng thiết kế của cô rất táo bạo, nguồn cảm hứng phong phú, thiết kế làm cho người ta thấy được điểm nổi bật.

"Nhưng tôi cảm thấy còn thiếu thiếu cái gì đó." Tô Thi Thi cau mày nói.

"Đã rất tốt rồi. Từ từ sẽ ổn, chuyện này không gấp được, tôi tin tưởng cô!" Ôn Ngọc cổ vũ nói.

Bởi vì tính cách yếu đuối, cô cũng không biết an ủi người khác như thế nào. Nhưng Tô Thi Thi nghe được những lời này của cô, trong lòng lại ấm áp lạ thường.

Cô cười nói : "Tôi ra ngoài hít thở không khí."

"Trở về giúp tôi mua một ly coffee." Ôn Ngọc hướng cô le lưỡi, nghịch ngợm cười nói.

"Ok." Tô Thi Thi gật đầu, cầm lấy điện thoại đi ra văn phòng.

Cô rẽ vào toilet, cuối cùng đi tới khu nghỉ ngơi của tầng 15.

Cao ốc Xây dựng Tiệp Khắc, mỗi một tầng đều có khu nghỉ ngơi, để công nhân nghỉ ngơi. Tô Thi Thi chọn một cái sofa ngồi xuống, bấm số gọi điện cho bà nội.

Lúc trước, cách một ngày cô sẽ gọi điện thoại về, mấy ngày hôm nay

bạn rộn quên trời đất, đã có ba bốn ngày không gọi về.

"Bà nội." Điện thoại liền kết nối, Tô Thi Thi kêu lên, mang theo dáng điệu làm nũng, giống như là một cô bé nhỏ.

Cũng chỉ có trước mặt bà nội, cô mới lộ ra bộ dạng như vậy.

"Thi Thi, xong việc rồi hả?" Đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng cười của Phương Ngọc Hoa.

"Dạ, giọng bà nội rất lạ. Bà nội có chuyện gì vui sao? Nghe được bà rất vui." Tô Thi Thi trên mặt không tự giác lộ ra tia cười, cũng bị bà nội cô làm vui lây rồi.

"Ừ. Anh họ con có bạn gái, hôm nay mang về ra mắt bà ngoại con."

"Thật sao?" Tô Thi Thi hưng phấn mà hỏi, "Bạn gái anh họ con thế nào?"

"Tốt lắm, bà ngoại con cũng cực kỳ thích." Phương Ngọc Hoa cười nói.

"Bà ngoại..." Tô Thi Thi thanh âm có chút hạ xuống, lại có chút chờ mong.

Kia đầu Phương Ngọc Hoa cũng cảm nhận được, chỉ nghe trong điện thoại truyền đến tiếng nói chuyện của bà: "Thanh Hà, Thi Thi điện thoại, bà muốn nói với con bé nói mấy câu hay không?"

Tô Thi Thi cầm chặt điện thoại, lòng cũng bắt đầu hồi hộp. Chỉ là đợi một hồi lâu, trong điện thoại cũng chưa đáp lại.

Khá lâu sau, Phương Ngọc Hoa thờ dãi, nói với Tô Thi Thi: "Cháu

ngoan, đừng để trong lòng, hôm trước bà ngoại con vẫn nói với bà về con..."

"Bà nội, con biết, con không sao."

Tô Thi Thi theo quán tính cố nặn ra một nụ cười tươi tắn, sau đó mới phát giác bà nội cô không thể nào nhìn thấy được.

Cô làm bộ như không có việc gì nói: "Con có bà nội đối tốt như thế là đủ rồi, phải không bà nội?"

"Ừ, bà nội hiểu rõ con nhất." Phương Ngọc Hoa cười nói. Hai người còn nói vài câu, Tô Thi Thi mới lưu luyến không nỡ cúp điện thoại.

Chỉ là sau khi cúp điện thoại xong, cả người cô dựa ghế sofa, nhìn bất lực lại cô đơn.

Bà ngoại cô vẫn không thích cô, nhưng cũng không giống như người Đoàn gia không thích cô. Cô vẫn nói với mình, bà ngoại cô kỳ thật là thích cô.

Năm đó mẹ cô quyết định gả cho Đoàn Chấn Ba, hậu quả bị ông ta ly hôn. Nhưng vì con gái tuổi nhỏ nên không chịu tái giá, cũng không chịu về nhà mẹ đẻ, cuối cùng vì lao碌 mà mất sớm.

Bà ngoại Tô Thi Thi rất đau lòng, đem cái chết của mẹ cô đổ lên đầu cô.

"Không có việc gì, bà ngoại cũng sẽ thích mình."

Tô Thi Thi ở trong lòng yên lặng nói. Cô thay thế mẹ chăm sóc bà ngoại, bảo vệ người nhà của cô.

Tô Thi Thi rời đi không lâu sau, ở sô pha khác đứng lên một người và âm trầm nhìn cô bằng ánh mắt căm thù.

Đoàn Ngọc Lộ ngậm bi thương nhìn Tô Thi Thi rời đi, đôi bàn tay trắng như phấn nắm chặt, móng tay gâm vào da thịt, từng đợt đau đớn kích thích thần kinh của cô ta.

"Tại sao cái bà già kia chỉ thích cô? Tôi chẳng lẽ không phải cháu gái bà ấy sao?"

Chương 91: Một con heo

"Cũng là cháu gái, tại sao không thích tôi? Tô Thi Thi tới cùng có chỗ nào tốt? Bùi Dịch thích cô, đến cả bà nội cũng đều thích cô!"

Đoàn Ngọc Lộ càng nghĩ càng giận, nhất là khi nghĩ đến việc cô ta hiện tại bị Đoàn gia đuổi đi, cha không lo lắng cô ta không có chỗ ở, không người quan tâm, đến cả chị của cô ta hiện tại cũng không nghĩ muốn quản cô ta nữa rồi!

Tan làm, Đoàn Ngọc Lộ nghĩ không muốn sớm như vậy về Hà gia, liền nghĩ đến việc tính toán gọi vị soái ca mấy ngày hôm trước mới làm quen được ra ngoài chơi.

Cô ta vừa mới ra khỏi Cao ốc của Xây dựng Tiệp Khắc, điện thoại liền rung ề ề, thông báo có tin nhắn đến.

Cô ta mở tin nhắn ra vừa thấy, mặt tái xanh một hồi liền chuyển sang đen.

"Chết tiệt, cha thật sự mặc kệ con rồi sao?"

Đoàn Ngọc Lộ nhìn vào thông báo thanh toán trên thẻ tín dụng, lông mày nhíu chặt lại.

Từ sau khi bị đuổi ra Đoàn gia, Đoàn Chấn Ba liền cắt hết mọi nguồn kinh tế của cô ta. Cô ta chỉ có thể dựa vào việc quẹt thẻ tín dụng, đúng là hiện tại, ngay cả thẻ tín dụng cũng đang nợ một khoản nợ rất lớn.

Cô ta cắn răng một cái, gọi điện thoại cho mẹ mình.

"Còn dám gọi điện thoại cho mẹ? Con nói xem, hai ngày này con đã đi đâu làm cái gì, đem chị của con chộc giặt thành cái dạng này! Bây giờ một số tin đồn lan truyền gần như đến tai của cha của con rồi, mẹ xem con đến lúc đó làm sao giải quyết đây!" Điện thoại vừa kết nối, Phương Thanh Hoa liền trực tiếp mắng.

Đoàn Ngọc Lộ trong lòng tràn đầy ủy khuất, yếu đuối kêu một tiếng: "Mẹ, con gọi cho mẹ là muốn..."

"Cha con đang đến đây, mẹ không nói chuyện được rồi."

Phương Thanh Hoa bên kia vội vàng nói một tiếng, lập tức liền cúp điện thoại.

Đoàn Ngọc Lộ nghe từ trong di động truyền tiếng tút tút, tức giận đến đem di động hung hăng ném trên mặt đất bể tan tành.

"Đều là một đám trứng thối!" Đoàn Ngọc Lộ cắn môi, tức giận đến muốn khóc.

Cô ta vốn đang nghĩ để cho mẹ mình giúp giải quyết chuyện thẻ tín dụng, nhưng mà thậm chí ngay cả cơ hội nói chuyện đều không có. Trước giờ mẹ cô ta chưa từng như vậy, lúc nào cũng chiều theo ý cô ta!

"Đều là do kẻ tiện nhân Tô Thi Thi kia, từ sau khi cô một lần nữa trở về, tôi liền càng ngày càng xui xẻo!" Đoàn Ngọc Lộ một cước đá văng màn hình di động vỡ vụn khi này, căm giận đi ra bên ngoài.

Mobile phone đập bể, soái ca cũng hẹn không được. Cô ta đứng ở bên đường, đợi một hồi, không thấy Hà Chí Tường tới đón mình, mặt

lãnh nghiêm kêu xe taxi chạy tới Hà gia.

Hà gia mật mã khóa bị đổi nhiều lần, Đoàn Ngọc Lộ không nhớ được, liên phải nhập vài lần, để cho tâm tình của cô ta càng thêm cău kính hơn.

Rất không dễ dàng mở cửa, chỉ thấy Hà Chí Tường lạnh lùng đứng ở cổng vòm.

"Gọi điện thoại tại sao không bắt máy?"

Đoàn Ngọc Lộ mắt trợn trắng: "Điện thoại bị rút hồng rồi."

"Không phải vừa mới mua sao? Cô sao có thể lãng phí tiền bạc như vậy?" Từ phía sau nghe ồn ào Phú Tuyết Trân đi đến bên cạnh, lập tức quát lớn nói.

Hà gia không thiếu tiền bạc, nhưng mẹ con Hà gia kia đối tiền bạc thấy đặc biệt coi trọng, đừng nói mấy ngàn đồng, dù là mấy chục đồng đối với bọn họ cũng sẽ giống như mấy chục triệu, đặt biệt tiếc rề!

Vốn dĩ bà ta cho rằng cưới con gái nhà giàu có thể đi theo hưởng phúc, đúng là không nghĩ tới từ sau khi Đoàn Ngọc Lộ đến nhà bà ta, ăn nhà bắt, ở nhà bà ta, một phân tiền cũng không bỏ ra, bà ta đã sớm nhìn không vừa mắt rồi.

Nhất là khi gặp phải chuyện của mấy ngày hôm trước, Phú Tuyết Trân hiện tại thấy Đoàn Ngọc Lộ là càng nhìn càng chán ghét.

"Tôi là vợ của Chí Tường, hần kiếm tiền không phải để tôi tiêu xài sao?" Đoàn Ngọc Lộ khinh thường nói, "Lại không bao nhiêu tiền, ở bên cạnh lên mặt làm cái gì?"

"Cô sao dám nói chuyện với mẹ tôi như vậy?" Hà Chí Tường lập tức trầm mặt.

"Là Hà phu nhân trở lại sao?" Đúng lúc này, trong phòng khách truyền tới thanh âm của một người đàn ông

Đoàn Ngọc Lộ mi mắt sáng lên, này thanh âm nghe thật có từ tính, nhất định là một soái ca!

Cô ta thân thể hướng bên cạnh nghiêng qua, chen lách chỗ Hà Chí Tường đang đứng liền đi vào bên trong đi, trong lòng khó kìm nén kích động.

Mỗi ngày sớm tối nhìn Hà Chí Tường đã sớm nhìn chán, cô ta hiện tại cần mới mẻ nha.

Nhưng là đi tới không vài bước, ngẩng đầu, mặt cô ta từ trắng chuyển sang xanh rồi biến thành tái.

Sao ở đây kại xuất hiện tên mập mập chết bầm? Béo ú y như một con heo vậy, thật uổng phí hẳn có giọng nói nghe êm tai như vậy!

"Chu tiên sinh, vị này chính là con dâu tôi. Phòng đã chuẩn bị cho các người xong rồi. Bên trong có đầy đủ, các người liền trực tiếp đến bên trong làm đi." Phú Tuyết Trân cũng theo đi đến, đối với vị Chu tiên sinh này cười tít mắt nói.

"Cái gì, người để cho tôi cùng hẳn?" Đoàn Ngọc Lộ vừa nghe, trực tiếp xù lông rồi.

Bọn họ đêfu óc có vấn đề rồi sao? Vậy mà để cho cô cùng một con heo lên giường? Coi cô ta như cái gì!

"Ngọc Lộ, vị Chu tiên sinh này đã sinh bốn con trai, gien đặc biệt tốt. Mẹ đảm bảo với con, con chỉ cùng hấn ngủ một giấc, liền nhất định có thể mang thai con trai!" Phú Tuyết Trân quên chuyện không vui lúc trước, kiên nhẫn dụ dỗ Đoàn Ngọc Lộ.

"Sinh con trai?"

Đoàn Ngọc Lộ biến sắc, không hề nghĩ ngợi liền lắc đầu nói: "Để cho hấn đi, tôi không sinh... Không phải, tôi sẽ không lên giường cùng hấn!"

Để cho một con heo leo lên trên thân mình, cô ta không chết mới là lạ. Thật không biết hai mẹ con Hà gia này suy nghĩ cái gì nữa.

"Ý cô là sao đây?" Hà Chí Tường nghe được Đoàn Ngọc Lộ nói, lập tức đi tới đây túm chặt tay Đoàn Ngọc Lộ hướng trong phòng kéo đi.

"Tôi nói cho cô biết, cô nên mau chóng sinh đứa bé ra cho tôi! Bằng không Hà gia không chứa được cô! Đừng tưởng rằng cô là con gái của Đoàn gia, tôi liền thật sự không dám làm gì cô!"

"Buông ra! Tôi không muốn lên giường với con heo kia! Anh nếu dám ép tôi, tôi thề tôi nhất định sẽ không bỏ qua anh!" Đoàn Ngọc Lộ trong mắt bối rối chớp lóe rồi biến mất, thật sự có chút sợ.

"Không bỏ qua cho tôi, cô có cái này năng lực này sao? Đoàn Ngọc Lộ cô đừng cho là tôi không biết, cô nhất định là cùng Đoàn gia cãi nhau, cho nên bọn họ hiện tại mới có thể cho cô ở nhà chúng tôi." Hà Chí Tường lạnh giọng nói.

"Tôi... Đây là tạm thời, đừng quên, tôi với họ là gia đình, họ không thể nào mặc kệ tôi." Đoàn Ngọc Lộ vắt hết óc nói, "Mà còn tôi đã

ngĩ ra biện pháp để cho ông nội của tôi thích tôi."

"Thật sự?" Hà Chí Tường dừng bước.

Hắn là biết lão già họ Đoàn kia không thích phụ nữ, cho nên đối với cháu gái cũng không quan tâm. Nếu như có thể làm cho lão già họ Đoàn kia yêu thích, tương lai không phải là có thể kế thừa Đoàn gia sao?

"Chu tiên sinh, ngại quá, hôm nay cho ngài đi một chuyến uống công rồi." Đứng ở một bên Phú Tuyết Trân đã sớm phản ứng kịp, lập tức đuổi người.

"Hừ!" Đoàn Ngọc Lộ thu lại tầm mắt, xoa xoa cổ tay vừa bị bóp chặt của mình

Đợi con heo kia đi rồi cô ta mới nói tiếp: "Tô Thi Thi hiện tại sống ở trong trang viên, làm cho ông nội tôi cực kỳ không vui. Nếu tôi có thể đuổi cô ta đi, ông nội nhất định đối với tôi nhìn với cặp mắt khác xưa."

"Vậy cô có biện pháp gì?" Hà Chí Tường nhíu mày nói, "Cô ấy có Bùi Dịch che chở, đâu nào có dễ dàng như vậy?"

Đoàn Ngọc Lộ trong mắt hiện lên quét xuống u ám: "Đuổi cô ấy đi đương nhiên không được, đúng là nếu để cho cô ấy chủ động đi thì lại khác? Tô Thi Thi trên thế giới này quan tâm lo lắng nhất chỉ có một người, đó chính là bà nội của mình."

"Cô là nói..." mẹ Hà Chí Tường nhìn thoáng qua, hai mắt sáng quắc nhìn chăm chăm Đoàn Ngọc Lộ.

Đoàn Ngọc Lộ gật đầu.

Không sai, cô ta chính là muốn đối phó với bà nội. Là do bà nội không thích cô ta, vậy cũng đừng trách cô ta bất hiếu!

Cuối tuần, Tô Thi Thi khó khăn hiếm có ở trong nhà nghỉ ngơi. Xong một phần bản thiết kế đã là buổi tối, cô ở ban công ngắm phong cảnh.

Phía sau Tô Thi Thi truyền đến tiếng một người đàn ông nghiêng răng nghiêng lợi: "Bên ngoài đẹp lắm sao?"

Tô Thi Thi cũng không quay đầu lại nói: "Rất đẹp."

"Tốt hơn nhìn tôi?" người đàn ông đã đi tới phía sau cô, ngậm bi thương hỏi.

Tô Thi Thi run run một phen, chỉ cảm thấy một trận gió lạnh, quay đầu hướng về phía anh nheo lại mắt, nịnh nọt cười nói: "Chú à, người đẹp trai nhất rồi! Cái gì phong cảnh đều không có bằng nhìn chú đâu!"

Cô vốn dĩ chỉ là nghĩ muốn trêu đùa anh một chút, đúng là không nghĩ tới Bùi Dịch vừa nghe lời của cô nói, ánh mắt đột nhiên sâu thẳm lại.

"Không phải ý đó? Tôi không phải khen anh theo ý đó."

Tô Thi Thi sợ tới mức từ trên ghế nằm nhảy dựng lên, thân thể tựa vào ở trên lan canban công, xấu hổ cười nói: "Anh đừng làm càn.."

"Tô Thi Thi." Bùi Dịch từng bước ép sát, "Chilou" ánh mắt không kiêng nể gì đánh giá cô, "Tôi không muốn làm tu sĩ."

"Cái gì?" Tô Thi Thi cảm giác theo không kịp lối suy nghĩ của anh.

"Cho nên..." Bùi Dịch lại tiến đến bồng cô lên, xoay người liền hướng trong phòng ngủ đi tới, "Mười ngày đã là cực hạn."

"A! Anh tùy thời tùy chỗ đều có động dục - - y như con ngựa!" Tô Thi Thi sợ tới mức thét chói tai.

Trong phòng ngủ truyền đến tiếng nạt người đàn ông đang vô cùng phần nộ: "Ngựa giống? Được lắm, chúng ta đi đến chuồng ngựa!"

Anh nói xong ôm lấy Tô Thi Thi liền đi ra bên ngoài.

Không phải chứ? Tô Thi Thi sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, cô có thể hay không đem câu nói vừa rồi nuốt trở về?

Chương 92: Đến chó cũng đang cười nhạo cô

Edit: Mít

Beta: Ryeo

Gió đêm hiu hiu, thổi vào người đã có một chút lạnh.

Khu vườn yên lặng bỗng truyền đến tiếng nức nở của một cô gái.

Bùi Dịch ôm Tô Thi Thi, vừa đi vừa thì thào nói: "Tôi không ngại để em kêu to đâu."

"Đê tiện!" Tô Thi Thi trừng mắt nhìn anh.

Dưới ánh trăng, có thể thấy tròng mắt đen trắng lóe sáng rõ ràng.

Bùi Dịch thoáng chốc nheo mắt, nhếch môi cười nói: "Em yên tâm, dù em có kêu to, thì cũng không có ai dám đến đây."

Anh nói xong, liền xiết chặt hai tay, ôm cô chặt hơn một chút: "Tôi thích em kêu lên đến cực điểm."

"Anh! Anh! Lưu manh!" Tô Thi Thi vô cùng xấu hổ, may là bốn phía đều tối đen, bằng không mặt cô đã đỏ tới mức không dám gặp người khác rồi.

"Uông uông!" Phía trước truyền đến một tràng tiếng chó sủa.

Tô Thi Thi kéo vạt áo Bùi Dịch, khẩn trương hỏi: "Anh không phải đến đây thật chứ? "

Người này thật sự muốn mang cô đến chuồng ngựa!

Trước kia hai người giữ lại con ngựa đen kia, những thứ khác đều đem về trang viên. Vì để yên tâm về con ngựa này cùng hai con chó, Bùi Dịch đã làm thêm một cái sân nhỏ ở hậu viện, xây chuồng ngựa cùng chuồng chó.

Đại cầu tử nghe tiếng bước chân, hưng phấn kêu lên. Tiểu Vịnh trái lại không phản ứng. Tai chó rất thính, tất nhiên biết là bước chân của ai.

Tô Thi Thi chỉ cảm thấy hai con chó này đang cười nhạo cô. =^=

"Bùi Dịch, tôi biết sai rồi. Chúng ta trở về, được không? "

Nghe Tô Thi Thi cầu xin, Bùi Dịch cúi đầu liếc nhìn cô một cái: "Muộn rồi."

"Rốt cuộc anh muốn làm gì?" Tô Thi Thi trầm mặt, muốn nổi nóng.

"Em nói xem?" Bùi Dịch bước nhanh hơn, hai ba bước đã đến trước cửa chuồng.

"Hí...." Tiểu Hắc nhìn thấy chủ nhân, hí lên hai tiếng, rồi nhanh chóng im lặng.

Tô Thi Thi còn chưa kịp phản ứng, đã bị Bùi Dịch bế lên lưng ngựa.

Cô sững sờ nhìn Bùi Dịch như nhìn thấy quái vật: "Đêm hôm khuya khoắt, anh không phải là muốn tôi cưới ngựa chứ?"

"Em sai rồi." Bùi Dịch nắm dây cương, vươn người nhảy lên, ngồi trên lưng ngựa, từ phía sau ôm lấy cô. Cầm Bùi Dịch đề lên vai cô, trầm giọng nói: "Không phải em cưới, là tôi."

Dừng lại một chút, anh tăng thêm lực đạp nói: "Cưới em!"

Là tôi cưới em - -

Tô Thi Thi trong đầu nổ tung một tiếng, vừa thẹn vừa tức, mắng: "Anh bệnh thần kinh."

"Bệnh thần kinh? Không sai, đổi mới rồi!" Bùi Dịch nhẹ nhàng giơ chân thúc, Tiểu Hắc lập tức đi ra ngoài.

"Tô Thi Thi, tôi sẽ để em biết nói tôi bệnh thần kinh là quá coi thường tôi rồi!"

"Không cần!" Mắt thấy ngựa muốn ra khỏi chuồng, tình thế nguy cấp, Tô Thi Thi sống chết ôm lấy cây cột, không chịu buông tay.

"Tôi không muốn đi!" Lúc này tâm trí cô tất cả đều cố gắng vận dụng những thuyết âm mưu để nghĩ cách.

Trời ạ, quá khủng bố rồi! Người đàn ông điên khùng này hẳn không phải muốn cưới ngựa trên đường lớn đi - -

Cô khóc lóc: "Tôi không đi!"

"Không đi?" Bùi Dịch ánh mắt u ám, nhìn bốn phía.

Chuồng ngựa mới được dọn dẹp qua, bây giờ còn rất sạch sẽ, bốn phía còn có hoa cỏ, nếu không nói, không ai nghĩ đây là chuồng

ngựa.

Có thể miễn cưỡng chấp nhận.

"Vậy thì không đi." Bùi Dịch đột nhiên nói.

Tô Thi Thi trong lòng vui vẻ, quay đầu nhìn nọt anh: "Chúng ta... "

"Chúng ta làm ở trong này." Bùi Dịch tiếp lời cô, phá tan ảo tưởng của Tô Thi Thi.

Anh ôm lấy Tô Thi Thi, ôm cô lên xoay lại trên lưng ngựa.

Tô Thi Thi trên mặt tươi cười lập tức cứng đờ, nháy mắt tiếp theo người đã bị lật hẳn lại, ngồi đối diện với Bùi Dịch.

"Thích chỗ này, thì em nên nói sớm một chút, lãng phí thời gian." Bùi Dịch cười nham hiểm nhìn Tô Thi Thi, thân thể liền áp lên phía trước.

Tô Thi Thi hoàn toàn không có lực phản kháng, lập tức bị đè trên lưng ngựa.

"Anh...Anh...Chúng ta không nên ở chỗ này!" Tô Thi Thi thét to.

"Được, vậy ra bên ngoài." Bùi Dịch ra vẻ muốn kéo cô dậy.

Tô Thi Thi trong lòng run lên, hai tay níu chặt dây cương, sống chết không chịu dậy.

Ánh mắt Bùi Dịch ngày càng mờ, bỗng nhiên đổi ý, dùng sức kéo cô ngồi dậy.

"Lấy lòng tôi."

" Anh..."

Em gái nhà anh!

Tô Thi Thi hoàn toàn không nhớ rõ chuyện gì xảy ra sau đó, những thứ này hẳn là rất điên cuồng.

Thời điểm cô tỉnh lại người đang ở trên giường, bên ngoài nắng chiếu rực rỡ.

" Hí...." Cô vừa động dậy, đã cảm thấy lưng đau đớn vô cùng.

Cô thề ở trên ngựa tuyệt đối là cực kỳ cuồng dã, hiện tại toàn thân cô xương cốt như vỡ vụn không còn lành lặn!

"Tỉnh rồi?" Bên cạnh truyền đến một âm thanh trầm thấp, Tô Thi Thi toàn thân run lên, đau đớn đều quên sạch, vèo một cái ngồi dậy, tránh xa Bùi Dịch một thước

" Anh, sao anh lại ở trong này? Anh lại còn ở đây? Tôi nói cho anh, anh mà còn như vậy... Còn như vậy sẽ sớm bị trọc!" Tô Thi Thi trừng mắt, thở phì phì nói.

Khóe miệng Bùi Dịch giật giật, sắc mặt xấu như vừa ăn phải phân. Cô gái này vừa mở miệng đã muốn chọc anh nổi giận rồi.

Anh ngồi dậy, chặn theo ngực chảy xuống, lộ ra cơ bụng mê người.

"Nếu như vậy, tôi sẽ cạo sạch tóc trước, rồi mới cạo bóng đầu em, vừa hay cùng nhau - -" Anh áp sát vào Tô Thi Thi, nghiêng răng nghiêng lợi phun ra hai chữ:"Xuất gia!"

Thật sự là bó tay rồi, khi làm hòa thường cũng phải lôi kéo cô làm ni cô, đây là có bao nhiêu yêu nhau giết nhau!

Tô Thi Thi không nói gì, ánh mắt nhìn cơ bụng rắn chắc kia của anh, kìm lòng không được nuốt nuốt nước miếng.

Dáng người anh không những đẹp, mà còn vô cùng gợi cảm - -

"Khụ khụ..." Mặt Tô Thi Thi thoáng chốc đỏ lên.

May mắn là Bùi Dịch đã xoay người xuống giường, Tô Thi Thi vẫn còn chăm chú nhìn.

Trơ mắt nhìn chần chảy xuống, lộ ra góc nghiêng hoàn mỹ của anh. Ngay sau đó cả cơ thể anh đều lộ ra trước mắt cô, thậm chí trên lưng còn có dấu móng tay của cô tối hôm qua.

"Ừm..." Tô Thi Thi vội vàng che mũi, máu cam muốn chảy ra rồi.

Cô thấy Bùi Dịch muốn đi toilet, hạ quyết tâm, một tay vén chăn, tiện tay lấy áo ngủ ở cái ghế cuối giường khoác lên người, hướng nhà vệ sinh chạy tới.

Cô chạy lên trước Bùi Dịch, vọt vào toilet, hung hăng đóng cửa "Ầm" một tiếng

Bùi Dịch sửng sốt, khóe miệng nhếch lên.

Ấu trĩ!

Tô Thi Thi ở trong rửa tay rất lâu mới đi ra, không ngờ Bùi Dịch vẫn ở trong phòng.

"Hôm nay anh không đi làm sao?" Tô Thi Thi đứng cách anh hai thước, cảnh giác nhìn anh, sợ thú tính lại bộc phát.

Bùi Dịch nhàn nhạt liếc cô một cái: "Hôm nay là chủ nhật."

Tô Thi Thi nhíu mày: "Chủ nhật tuần trước cũng không thấy anh nghỉ ngơi."

Giọng Bùi Dịch vẫn nhàn nhạt như cũ: "Tối hôm qua mệt mỏi, cần nghỉ ngơi."

Tô Thi Thi:.....

Cô vẫn là không nói gì nữa thì tốt hơn, yên lặng đi đến phòng thay đồ.

Đi đến bên cạnh Bùi Dịch, anh đột nhiên duỗi tay về phía cô.

"Muốn làm gì? " Tô Thi Thi cảnh giác lùi lại một bước.

Bùi Dịch giơ di động trong tay lên: "Bà nội em gọi đến. "

"Cái gì? Sao anh không nói sớm?" Tô Thi Thi khẩn cấp đoạt lấy di động, quả nhiên là bà nội cô gọi tới, mà còn là gọi nhờ.

Trong lòng cô cả kinh, cho rằng xảy ra chuyện gì, lập tức nhấn nút, vừa nói vừa đi ra ban công:" Bà nội, có chuyện gì vậy ạ?"

"Thi Thi, con đang bận sao?" Giọng Phương Ngọc Hoa trong điện thoại có chút trầm khàn.

Tô Thi Thi vừa nghe, tâm tình dậy sóng: "Bà nội, giọng bà sao vậy, bà bị cảm sao?"

"Không sao, bà khỏe." Tuy Phương Ngọc Hoa nói như vậy, nhưng giọng mũi phát ra vẫn khàn như cũ, như bị nhét một vật vào trong mũi.

"Giọng bà đã như thế này, có phải đã bị cảm không? Bà đã đi bệnh viện chưa? Đã uống thuốc chưa?" Tô Thi Thi sốt ruột hỏi han.

"Thi Thi, con đừng cuống, bà không sao thật mà. Là như này, bà ngoại con có chút chuyện muốn nói." Phương Ngọc Hoa trấn an.

"Bà ngoại có chuyện muốn nói với con?" Tô Thi Thi dậy sóng trong lòng.

Từ khi mẹ cô qua đời, tuy hàng năm cô đều đi thăm bà ngoại, nhưng cho đến giờ bà ngoại không nói với cô một câu, đột nhiên lại muốn nói, hẳn đã xảy ra chuyện gì?

Chương 93: Hạnh phúc tới quá đột nhiên

"Bà nội, có phải hay không phát sinh chuyện gì rồi hả?" Tô Thi Thi không tự giác xiết chặt điện thoại di động, trong lòng có chút bối rối, "Bà ngoại..."

"Ngốc quá, bà ngoại con là vì nhớ con, muốn nói chuyện với con. Đã nhiều ngày bà cùng bà ấy hàn huyên rất nhiều, người lớn tuổi, có một số việc từ từ cũng đã hiểu ra, liền là làm khổ con rồi." Phương Ngọc Hoa thở dài một tiếng, "Bà đem di động cho bà ngoại con, nói chuyện với bà ấy nhé?"

"Dạ, được ạ." Tô Thi Thi nắm chặt lan can ban công, trong lòng có chút phức tạp.

Nhiều năm như vậy, tuy cô vẫn luôn miệng nói chính mình không để ý, nhưng dù sao vẫn lại là để ý, cô vẫn muốn cùng bà ngoại trò chuyện.

Không nghĩ tới nhiều năm như vậy, cô cùng bà ngoại lần đầu tiên nói chuyện là trong điện thoại.

"Cháu à..." Đầu bên kia điện thoại truyền đến một giọng già nua, nghe ra có chút suy yếu.

Chỉ là vô cùng đơn giản một tiếng, lại giống như một đạo thiểm điện xuyên qua di động, lập tức thấm vào trong tai Tô Thi Thi trong tai.

"Bà ngoại..." Lời vừa ra miệng, nước mắt liền nhịn không được chảy

xuống. Tô Thi Thi che miệng, không nghĩ muốn để cho đầu bên kia điện thoại bà mình lo lắng.

"Cháu ngoan, mấy năm nay làm khó con rồi." Lương Thanh Hà thanh âm cực kỳ tang thương, cực kỳ trầm trọng.

Tô Thi Thi nước mắt đã chảy rơi xuống đất, vừa vặn chỉ là vì một tiếng này, những cái ủy khuất trong lòng giống như lập tức liền bình thường trở lại.

"Bà ngoại, con không sao." Tô Thi Thi nhẹ giọng nói.

"Cháu ngoan, bà ngoại có lỗi với con, cũng có lỗi với mẹ con, để cho con chịu ủy khuất rồi..." Lương Thanh Hà nói xong, thanh âm có chút nghẹn ngào.

Tô Thi Thi tâm lập tức liền đau xót trở lại: "Bà ngoại, người đừng nói như thế, đều là lỗi của con, nếu không là vì con, mẹ sẽ không phải chết..."

Cảm xúc vẫn không thể nào khống chế được, Tô Thi Thi thất thanh khóc rống.

Trước giờ cô chưa bao giờ dám nói, cho dù cô muốn đi giải thích, đúng là cô cho tới bây giờ đều biết nói chính mình không có tư cách.

Hiện giờ những thứ cảm xúc mãnh liệt này ở trong ngực, phun trào ra.

Tô Thi Thi theo bồn hoa từ từ ngồi xổm xuống, một tay cầm điện thoại áp ở bên tai, một tay ôm lấy hai đầu gối chính mình, tựa đầu nhẹ nhàng mà đặt ở giữa đùi.

"Cháu ngoan, để cho con chịu ủy khuất rồi." Lương Thanh Hà thanh âm có vẻ cực kỳ mệt mỏi, "Không cần học bà ngoại, không cần ghi hận, như vậy quá mệt mỏi, nhớ kỹ chưa?"

"Con nhớ kỹ." Tô Thi Thi liều mạng gật đầu, cho dù bà ngoại cô nhìn không tới.

"Đứa bé ngoan, chăm sóc tốt bản thân, đừng để cho chính mình chịu ủy khuất nữa..." Lương Thanh Hà nói đến cuối cùng, cũng nhẹ nhàng mà thở dài một tiếng, trong giọng nói đều là đau lòng.

"Bà ngoại, người cũng chăm sóc tốt bản thân, con tháng sau liền về thăm bà." Tô Thi Thi vội vàng nói.

Đầu bên kia điện thoại trầm mặc một phen, Lương Thanh Hà nhẹ nhàng mà đáp: "Được."

Tô Thi Thi lau nước mắt động tác đột nhiên ngừng một trận, không thể tin được lời chính mình nghe được.

Bà ngoại cô vậy mà không từ chối. Nhiều năm qua như thế, cô mỗi lần nói muốn đi về thăm bà ngoại, bà ngoại cô chưa từng có đồng ý một lần, bây giờ vậy không từ chối.

Tô Thi Thi vừa khóc vừa cười. Cho dù đầu bên kia điện thoại đã ngắt từ lâu, cô cũng không nỡ thu tay cúp máy, tựa hồ muốn đem giờ khắc này vĩnh viễn giữ lại.

Cửa sổ bên cạnh, Bùi Dịch lặng lẽ nhìn cô gái nhỏ của mình cuộn mình lại ở ban công.

Coi khóc đến bất lực như vậy yếu ớt như vậy, khóc đến nỗi làm tim của anh giống như cũng vỡ nát.

Cước bộ đã không nghe theo lý trí, Bùi Dịch kìm lòng không đậu đi đến bên cạnh cô, khom lưng ôm cô vào trong ngực: "Không được khóc."

"Bùi Dịch!" Tô Thi Thi bỗng nhiên xoay người, hung hăng ôm lấy Bùi Dịch, vừa khóc vừa cười, "Bà ngoại tôi giống như tha thứ cho tôi, tôi nói muốn đi thăm bà, bà vậy mà không từ chối. Anh nói cho tôi biết có phải tôi đang nằm mơ hay không? Tôi sợ tôi tỉnh lại toàn bộ đều đã trở về như trước đây..."

Bùi Dịch trong mắt thương tiếc chớp lóe rồi biến mất, nhìn cô không nói gì, dơ tay nhẹ nhàng thay cô mà lau nước mắt.

Tô Thi Thi mi mắt đang cười, đúng là nước mắt vẫn lại là dừng không được thi nhau rơi xuống.

"Anh biết không? Tôi nằm mơ cũng nghĩ đến bà ngoại tha thứ cho tôi, như vậy mẹ tôi cũng an tâm, hiện tại bà tha thứ cho tôi rồi! Tôi thật sự thật là rất hạnh phúc!"

Tô Thi Thi y như một đứa bé được kẹo, cực kỳ vui sướng. Cho dù là trước đây về mặt sự nghiệp cô lấy được thành tích như thế nào, đều không có vui sướng giống như hiện tại.

Hòa thuận với người nhà, không có cảm xúc vui mừng nào sánh bằng.

Tô Thi Thi khóc đến cả khuôn mặt đầy nước mắt nước mũi, đến cuối cùng toàn bộ đều đã cọ ở trên người Bùi Dịch.

Nhưng là ngoài ý muốn, Bùi Dịch vậy mà không có tức giận, cũng không có đẩy cô ra, để cho cô ôm.

Đợi cho Tô Thi Thi hoàn toàn tỉnh táo lại, đã là 10 phút sau rồi.

Cô hít hít cái mũi, nghĩ đến biểu hiện vừa rồi của chính mình, mặt lại đỏ lên.

"Để cho anh chê cười rồi." Cô cúi đầu nói.

Bùi Dịch kinh ngạc nhìn cô một cái, cô gái nhỏ này có đôi khi làm bộ dáng nghiêm trang thật đúng là làm cho người ta có chút thích ứng không được.

Anh vẫn lại là thích cô bộ dáng xù lông, hay tức giận hơn.

"A..." Tô Thi Thi muốn đứng lên, mặt đột nhiên nhú lại.

Ngồi chồm hồm như vậy lâu, chân đã sớm đã tê rần, lúc này vừa động, liền cảm giác toàn bộ chân muốn bể vỡ rớt một dạng, tê mỗi không cảm giác

"Đỡ tôi đi." Tô Thi Thi bắt lấy tay Bùi Dịch, có chút ăn không tiêu.

Ngay tại lúc thân thể của cô tựa vào hướng Bùi Dịch kia chớp mắt một cái, Bùi Dịch đột nhiên đưa tay, đồng loạt bắt được rào chắn, "Ầm" một tiếng, khí lực có chút lớn.

Tô Thi Thi sửng sốt, trong mắt từ từ tụ tập ý cười, ngửa đầu nhìn anh: "Thì ra anh cũng sẽ tê chân sao?"

Bùi Dịch mặt đen lại. Anh là người, chân đương nhiên sẽ tê dại.

Hai người lại nghỉ ngơi một hồi, tê dại từ từ mới qua đi.

Tô Thi Thi thừa dịp Bùi Dịch không chú ý, co cẳng chạy, nếu như bị người đàn ông này phản ứng kịp, lại muốn tìm phiền toái cho cô thì làm sao đây?

Bùi Dịch nhìn bóng lưng cô gái nhỏ mới vừa bên người mình chạy mất dép, mặt triệt để đen.

Cho tới trưa, đây là lần thứ hai rồi!

Tô Thi Thi ở phòng thay quần áo, suy nghĩ trên khi dự án lần này kết thúc, sẽ bớt chút thời gian nghỉ phép đi Dương thành bà.

Trong đầu cô không tự giác nhớ tới cuộc điện thoại vừa rồi kia, khoe miệng không tự giác gợi lên, trong lòng vừa ấm lại ngọt.

Đúng là nhớ đi nhớ lại, cô bỗng nhiên cảm thấy được vừa rồi bà nội cùng bà ngoại cô trong giọng nói tựa hồ có chút không thích hợp.

"Bùi Dịch!" Tô Thi Thi chân vội vã chạy ra đi, Bùi Dịch đã không trong phòng ngủ, lại chạy đến bên ngoài, ở trong thư phòng tìm được anh.

"Uh"m, mau chóng đi thăm dò, một chút có tin tức liền nói cho tôi biết." Trong thư phòng Bùi Dịch đang gọi điện thoại, nhìn thấy Tô Thi Thi tiến vào, ngắn gọn nói một câu liền cúp máy.

Tô Thi Thi nhìn đến vẻ mặt của anh, đột nhiên sửng sốt, cước bộ kìm lòng không đậu thả chậm, như là không dám đến gần.

"Anh... anh có phải hay không biết chuyện gì?" Tô Thi Thi khẩn trương nhìn anh.

Cô nói xong tiến lên đi tới một bước, ngữ khí có chút lo lắng: "Có phải hay không bà ngoại cùng bà nội tôi xảy ra chuyện gì rồi? Không

phải nói anh đã phái người bảo vệ sao?"

"Em trước đừng có gấp, tôi đã cho người ta đi thăm dò, người của tôi bên kia tạm thời không phát hiện ra chuyện gì lạ " Bùi Dịch đi tới kéo tay Tô Thi Thi, thanh âm có chút ngưng trọng.

"Tôi... Thực xin lỗi, vừa rồi là tôi quá khẩn trương rồi." Tô Thi Thi cố gắng cúi đầu, tự trách mình vừa rồi cảm xúc quá mức kích động. Anh giúp cô nhiều như vậy, cô sao lại không biết xấu hổ đi trách cứ anh được chứ.

"Cô gái ngốc, tôi sau này không nghĩ muốn nghe được "thực xin lỗi" ba chữ này." Bùi Dịch nhíu mày nói.

Tô Thi Thi trong lòng ấm áp, lôi kéo cánh tay Bùi Dịch, ngẩng đầu thẳng tắp dựa nhìn mi mắt của anh: "Nếu thật sự có xảy ra chuyện gì, cầu xin anh trước tiên nói cho tôi biết được không?"

Bùi Dịch nhìn đến trong mắt cô sáng long lanh quang, chậm rãi gật đầu: "Được."

Anh nói xong, bỗng nhiên lôi kéo cô đi ra phía ngoài.

Tô Thi Thi nóng nảy hỏi: "Đi nơi nào chứ? Tôi đến giày còn chưa mang mà."

Vừa dứt lời, thân thể liền bay lên trời, Bùi Dịch ôm lấy cô, đi nhanh ra ngoài.

Bùi Dịch ôm cô xuống lầu, trực tiếp lên xe, sau bên cạnh xe Tiểu Ưu đã cầm giày của Tô Thi Thi đuổi theo ra tới.

"Này, anh.."

"Không cho nói." Bùi Dịch liếc nhìn cô một cái, "Không được chọc tôi tức giận."

Tô Thi Thi chán nản.

Bùi Dịch thấy cô như vậy, khóe miệng nhếch lên một cái, thanh âm ôn nhu hơn một chút: "Mang em đi đến một nơi."

Chương 94: Kinh hỉ liên tục

Bắc Kinh là một thành phố của cả lịch sử và tầng lớp kinh tế hiện đại. Kinh tế bậc nhất, văn hóa bậc nhất. Xe cô lưu thông trong thành phố này so với các thành phố khác là hoàn toàn khác nhau

Tô Thi Thi không nghĩ tới Bùi Dịch vậy mà lại đưa cô đi thăm quan các công trình kiến trúc nổi tiếng ở đây

"Công trình sân vận động?" Tô Thi Thi nhìn về phía trước tòa nhà khổng lồ này như ấm trà bằng phẳng, quay đầu kỳ quái nhìn Bùi Dịch, "Đến chỗ này làm gì? Tập thể dục?"

"Xuống xe." Bùi Dịch nhàn nhạt liếc cô một cái, chính mình mở cửa đi xuống xe.

Tô Thi Thi lại nhìn thoáng qua phía trước sân vận động, trong lòng bỗng nhiên hiện lên một cái ý niệm trong đầu. Cô sừng sốt một phen, vội vàng đẩy cửa xe mở ra nhảy xuống.

"Anh dẫn tôi tới đi thăm quan sao?" Tô Thi Thi tiến lên, vui mừng ôm lấy cánh tay Bùi Dịch, giống cô bé nhỏ được đưa đi chơi một dạng vui sướng nói: "Tôi nghe nói nơi này có nhiều chỗ không thể đi vào, anh có thể giúp tôi vào xem sao?"

Bùi Dịch nhíu mày, chẳng thế thì anh mang cô đến chỗ này làm cái gì?

Tô Thi Thi cực kỳ vui vẻ, cô lúc trước sao lại không nghĩ tới biện pháp này chứ. Công trình thiết kế nhà khách kia vẽ như thế nào cũng

thấy không hoàn mỹ, mà ngày nọ thiết kế ngày càng ngày càng gần, trong lòng cô cũng không tránh có chút lo lắng.

Đã sớm nên đến xem những công trình kiến trúc khác tìm kiếm linh cảm.

Lúc bọn họ đi vào, đã có nhân viên công tác đứng ở nơi đó, bọn họ vừa đến, nhân viên công tác lập tức ân cần mà dẫn dắt bọn họ đi thăm quan chung quanh.

Công trình sân vận động này bên ngoài nhìn giống ấm trà, bên trong nhưng là cảnh tượng lại có vẻ khác.

Rộng mở sáng ngời, kết cấu phức tạp, có thể dụng đồ sộ vĩ đại để hình dung.

Bùi Dịch đi đến phòng dành cho thượng khách, Tô Thi Thi cũng không thèm để ý, hoàn toàn dung nhập đến thiết kế trang trọng bốn phía ở nơi này.

Sân điền kinh, sân bóng rổ trong nhà, hồ bơi..., cô đi xem cách trang trí nơi đây trọn vẹn một buổi sáng mới có thể xem hết.

Chờ lúc cô thở hồng hộc đi đến phòng khách, liền nhìn thấy Bùi Dịch đang ngồi ở trên ghế kia cúi đầu xem văn kiện, bên cạnh đứng một vị mỹ nữ thân mặt sườn xám dáng người nóng bỏng.

"Bùi tổng, tôi lấy cho anh một ly trà khác nha." Mỹ nữ thẹn thùng nói.

Bùi Dịch dáng vẻ như là không có nghe thấy, vẫn như cũ lạt lạt xem văn kiện trong tay.

Mỹ nữ tự nhiên bùng ấm tử sa, lại vì anh rót một ly đầy.

"Dáng người rất không tẻ." Tô Thi Thi nhấn cầu xoay một vòng, trực tiếp thẳng hướng bên trong đi đến, đi tới bên người vạm vỡ nữ kia, cầm lấy ly trà cô ta mới vừa rót kia, liền uống vào.

"Cô..." Mỹ nữ cả kinh, từ đâu xuất hiện một cô gái trong phòng này? Lá gan cũng quá lớn, không thấy được ngồi bên này là ai chẳng?

Tô Thi Thi hướng về phía cô ta lộ ra một cái cực kỳ tươi cười: "Cảm ơn."

Cô nói xong, lời nói xoay chuyển, có chút đáng tiếc nói: "Liền là lần sau nhớ rõ châm trà đừng rót đầy như vậy, cầm thật khó. Phiền toái đem khăn tay đưa cho tôi một phen, cô xem tay tôi đều đã ẩm ướt hết rồi."

Cô nói xong cũng không chờ mỹ nữ sồn xám kia, chính mình đi về phía trước một bước, từ trên bàn rút ra một tờ khăn giấy, một bên xoa sát tay vừa nói: "Vừa rồi may mắn là tôi lấy cốc trà này, nếu là Bùi tổng uống mà nói, trà không cẩn thận vậy ẩm ướt y phục thì không tốt rồi, đúng không, Bùi tổng?"

Tô Thi Thi nói đến cuối cùng, ngầm bi thương nhìn Bùi Dịch.

Bùi Dịch trong mắt hiện lên quét xuống ý cười, nhưng là ngẩng đầu khi đó đã mặt không chút thay đổi: "Một giờ sau ăn cơm."

Tô Thi Thi chu mỏ, người đàn ông này không nên nói câu này, phải không?

Nhưng lúc cô quay đầu nhìn đến ở một bên trên bàn trà đang đặt cái gì khi đó, mi mắt nhất thời phát sáng lên, đâu nào lại vẫn so đo như vậy nhiều, như con sói đang rình chụp được con mồi một dạng

hướng tới bàn trà xông đến.

Bùi Dịch vậy mà giúp cô đem bản thiết kế sân vận động này đều đã cho đem đến đây rồi!

Tô Thi Thi giống thấy bảo bối một dạng đem những bản thiết kế thứ này nâng niu trong tay, thâm sâu ngửi một hồi, mới thật cẩn thận đem chúng nó bày ra ở trên bàn trà, lấy laptop ghi chép những thứ vừa rồi đi theo nhân viên công tác nơi đó cẩn thận ra bổ sung thêm.

"Bùi tổng..." mỹ nữ sườn xám nhìn thấy bộ dáng hai người, trên mặt giống là bị người ta đánh một cái tát một dạng, nóng rát.

Cô ta là con gái của người phụ trách sân vận động này, lúc trước nghe nói Bùi Dịch muốn đến chỗ này, đặc biệt thay đổi cách ăn mặc này để đón khách, nghĩ muốn nhân cơ hội tiếp cận Bùi Dịch.

Khó trách cô ta vừa rồi ở trong này, dù có tìm mọi cách câu dẫn khiêu khích, Bùi Dịch một chút phản ứng đều không có.

Mỹ nữ sườn xám nhìn người phía xa bên kia cúi đầu cắn cán bút, nhíu mày chống má, không hề có chút hình tượng gì Tô Thi Thi, cắn cắn môi, trong lòng ghen tị vô cùng.

"Cô gái này tới cùng có chỗ nào hấp dẫn Bùi tổng được chứ?" Cô thật không nghĩ ra.

Đúng là liền như thế đi cũng không cam lòng, cô ta cứ thế ngồi ở một bên, liền như vậy lẳng lặng quan sát đến hai người.

Một giờ sau, Tô Thi Thi đem bản thiết kế thu vào, nhìn trên laptop tràn đầy chữ ghi chép lại, hài lòng duỗi thắt lưng.

Thời gian thấm thoát qua mau, nghỉ ngơi tới mới phát hiện đói cực kỳ. Cô đứng lên muốn kêu Bùi Dịch đi ăn cơm, ngẩng đầu lại lạnh một phen.

Chỉ thấy Bùi Dịch bên người trên bàn đặt tập văn kiện dày 15 centimeter.

Lúc này, anh lại vẫn cầm một phần văn kiện trong đó phê duyệt.

"Anh hôm nay không phải nghỉ ngơi sao? Sao lại vẫn đang làm việc chứ?" Tô Thi Thi tâm đột nhiên nhảy một phen.

Anh là đặt biệt vì cùng cô tới sao?

Tuy nhiên muốn để cho chính mình biểu hiện được bình tĩnh một chút, đúng là Tô Thi Thi khéo miệng vẫn lại là kim lòng không đậu cong cong lên, trong lòng ngọt ngào lan tràn ra ngoài, thâm nhập đến toàn thân.

"Đổi chỗ khác đi." Tô Thi Thi đi đến bên cạnh Bùi Dịch nhỏ giọng nói.

Vị mỹ nữ sườn xám bên cạnh kia tầm mắt quá nóng bỏng, cô cho dù là người mù, phỏng chừng cũng cảm nhận được rồi. Thật khó cho Bùi Dịch ngồi ở chỗ này như mấy vị sư thầy ngồi thiền một dạng.

Bùi Dịch nghe được tiếng của Tô Thi Thi, đem văn kiện thu vào, ngẩng đầu nhìn cô: "Xem xong rồi hả?"

Tô Thi Thi gật đầu, ôm bụng, đáng thương tội nghiệp nói: "Chết đói."

Bùi Dịch đứng lên, lôi kéo tay cô đi ra ngoài, trong lúc đó vị mỹ nữ sườn xám kia cũng đi theo đứng lên.

Đúng là Bùi đại tổng giám đốc liền cùng không đặt cô ta vào mắt, nhìn không chớp mắt đi ra phía ngoài.

Tô Thi Thi bỗng nhiên có chút thông cảm thương tiếc cho cô ta

"Bùi..." Mỹ nữ sườn xám nhìn thấy Bùi Dịch bọn họ muốn đi, muốn đuổi theo, mới vừa hô một tiếng, cửa đột nhiên xuất hiện một vị vệ sĩ toàn thân mặc đồ đen.

Người vệ sĩ này trán có một vết sẹo, vóc dáng lại cao, nhìn liền không giống như là người tốt, trực tiếp dọa cô ta xém té xỉu rồi.

Dương Dũng ánh mắt nhàn nhạt đảo qua, giống như xem cô ta như trong suốt, lập tức hướng tới phòng trong đi đến, không bao lâu ôm chông văn kiện kia đi ra ngoài.

Nơi xa, Tô Thi Thi lặng lẽ lôi kéo tay áo Bùi Dịch, nhỏ giọng nói: "Cô ta giống như tức đến phát khóc rồi."

"Cho nên?" Bùi Dịch nhíu mày nhìn cô.

Tô Thi Thi hai mắt nhíu lại: "Cho nên anh vừa rồi làm được thật sự thật rất tuyệt!"

Bùi Dịch tức cười. Muốn nói nội tâm của cô gái này, giả heo xơi tái cạp gà anh tuyệt đối không thể nào sánh bằng!

Hai người đi ăn cơm, sau đó Bùi Dịch lại mang theo Tô Thi Thi đi đến nơi có công trình kiến trúc đặc sắc khác.

Sân khấu kịch, viện bảo tàng, thậm chí đến cả vườn bách thú đều đã đi.

Tô Thi Thi nhìn đến Bùi Dịch ánh mắt vẫn hướng bên trong vườn bách thú nhìn bộ lông sáng bóng của con sói kia, kìm lòng không đậu run run một phen.

"Anh hẳn không là muốn mua con sói kia trở về nhà đi?" Tô Thi Thi nuốt nuốt nước miếng.

"Có gì không được?" Bùi Dịch ánh mắt lạnh lùng, "Hai con vật ở nhà kia cần có người trị rồi."

Tô Thi Thi không nói gì giựt giựt khóe miệng.

Không phải là một ngày nào đó quản gia không ngăn lại Đại cầu tử để cho nó chạy vào trong biệt thự, Tiểu Vịnh sốt ruột, cũng chạy vọt vào thư phòng, không cẩn thận đã làm hỏng vài quyển sách của anh...

Tuy nhiên là rất đau lòng.

Nhưng là...

"Nhưng con sói này quá nguy hiểm, đầu tiên chỉ nói đến cái tên đều không tốt rồi, mỗi lần nói đến sói, đều là sắc lang, sói đói... Đúng không?" Tô Thi Thi vắt óc tìm mưu kế nói.

Bùi Dịch vừa nghe mặt lập tức trầm: "Vậy thì đem một con hổ trở về."

Tô Thi Thi rút rút đôi má, thuận miệng nói: "Anh dứt khoát đem con hổ ném đến trang viên trong vườn cho tan hoang đi..."

Nói xong chính cô cũng ngây ngẩn cả người, cùng Bùi Dịch liếc nhau một cái.

Chủ ý này tựa hồ không sai.

Chương 95: Cọp mẹ tiến vào nhà

"Chết tiệt! Đem con hổ này bắt đi!" Đoàn gia trang trong vườn truyền đến tiếng Đoàn Kế Hùng phẫn nộ gào thét.

Từ sau khi hai ngày trước Bùi Dịch đem một con hổ đến nuôi trong trang viên, liền đem trang viên quấy đến long trời lở đất.

Đoàn Kế Hùng quay đầu trừng mắt nhìn người bên cạnh: "Bà xem con trai bà đi, thật sự là càng ngày càng kỳ cục rồi. Bà nói nó đem một con hổ tới là có gì ý chứ? Nhìn xem đem trang viên đều đã đập hư thành cái gì bộ dáng rồi!"

"Tiểu Dịch nó... Tôi nghĩ nó hẳn cũng là có ý tốt." Nhậm Tiểu Vi có chút lo lắng giải thích.

"Nó có ý tốt? Đem những thứ động vật hoang dại này vào trong trang viên làm cho toàn bộ đều đã sợ tới mức không có biện pháp ở trong này, là ý tốt sao? Tôi xem nó liền là ý định phá tôi mà!" Đoàn Kế Hùng càng nói càng tức giận

Con hổ này vừa tới, đem mấy động vật quý hiếm của ông ta dọa sợ, nhiều con đều đã sinh bệnh, hiện tại không thể không đưa chúng nó đi nơi khác để tịnh dưỡng.

"Tức chết ta mà! Bà nên quản nó cho tốt đi!" Đoàn Kế Hùng trừng mắt nhìn Nhậm Tiểu Vi liếc mắt một cái, tức giận hướng tới trong phòng đi đến.

Ông ta trừ bỏ tiền tài quyền thế, thích nhất liền là nuôi động vật quý hiếm. Trong đám bạn của ông ta, làm gì có người nào nuôi chim quý hiếm hay mãnh thú bằng ông ta, trước kia ông ta luôn tự hào vì điều này.

Hiện tại lập tức đem mấy thứ này đều đã cho bắt đi, liền giống như đâm mấy nhát dao vào người ông ta vậy.

Đoàn Kế Hùng đi mau vào trong phòng thời điểm, khước mắt dư quang lờm đến con trai của chính mình đang ở trong này chỗ nhìn xung quanh, ông ta lúc này mặt trầm xuống nói: "Ở bên ngoài lén lút làm cái gì? Mau tiến vào."

Đoàn Chấn Ba trong lòng rùng mình, vội vàng đi tới.

"Cha, chuyện con cọp kia..."

"Câm miệng cho ta!" Đoàn Kế Hùng trợn mắt nhìn con trai mình, không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì, đưa con trai này cho tới bây giờ liền không vừa lòng ông ta!

"Theo ta đến thư phòng." Đoàn Kế Hùng nói xong tiện hướng tới thư phòng đi đến.

Đoàn Chấn Ba vẻ mặt lập tức nghiêm túc lên. Cha ông vừa nói tiến vào thư phòng, vậy khẳng định là có chính sự muốn nói.

Kéo rèm che lại, Đoàn Kế Hùng đi thẳng vào vấn đề nói: "Qua hai ngày nữa là kỳ đấu thầu, mọi chuyện chuẩn bị thế nào rồi hả?"

Đoàn Chấn Ba lập tức nói: "Đã chuẩn bị tốt, người yên tâm, chắc chắn không có sơ hở nào."

"Bốp!"

Trên bàn học bày đặt một cái ly trà chai quét một phen hướng tới Đoàn Chấn Ba bay qua.

Đoàn Chấn Ba không dám trốn, may mắn cái chén sượt của thân thể của ông ta bay qua, rớt xuống đất, "Rầm" một phen vỡ thành mảnh nhỏ.

Đoàn Kế Hùng chỉ vào ông ta tức giận mắng: " Chắc chắn không có sơ hở nào, khờn có cái gì là không có sơ hở cả? Mà hiện tại người đứng phía sau là ai cũng không biết, còn dám nói với tao là không sơ hở sao?"

Đoàn Chấn Ba cúi đầu, thừa dạ giải thích nói: "Đối thủ hành sự quá bí ẩn, người của chúng ta từ đầu không thể tìm được thông tin gì..."

"Không tìm được thông tin thì phải nghĩ biện pháp, còn cần tao dạy cho mày sao?" Đoàn Kế Hùng lạnh giọng nói.

Đoàn gia hai mươi mấy năm trước gặp nguy cơ, đều đã là cha con bọn họ hai người dựng các loại thủ đoạn mới vực dậy hùng mạnh như bây giờ, có chút quy tắc đã sớm quen thuộc vô cùng. Đoàn Kế Hùng đã nói ra Đoàn Chấn Ba tự nhiên minh bạch.

"Đúng là muốn sử dụng thủ đoạn cũng phải biết đối phương là ai, bây giờ ngay cả phương là ai cũng không biết..."

Đoàn Chấn Ba còn chưa nói xong, Đoàn Kế Hùng quơ lấy trên bàn một quyển sách liền ném tới: "Ngay cả đối phương là ai đều còn không có tra rõ ràng, Đoàn Chấn Ba tao nuôi mày quá tốn cơm rồi!"

"Cha, chuyện này thật sự không trách con được, trước nay người

này chưa từng xuất hiện quá..."

Đoàn Chấn Ba vẫn còn giải thích, Đoàn Hòa Dự đột nhiên vội vã chạy tiến vào, sắc mặt sốt ruột, vừa thấy đến Đoàn Chấn Ba cũng ở trong thư phòng, sửng sốt một phen.

"Có chuyện gì?" Đoàn Kế Hùng thấy hấn sắc mặt không tốt, lập tức hỏi.

Đoàn Hòa Dự nhìn Đoàn Chấn Ba liếc mắt một cái, sau đó quay sang Đoàn Kế Hùng, sắc mặt trầm trọng nói: "Đã xảy ra chuyện, mới vừa nhận được thông tin nói, mảnh đất kia bị người ta giành mất rồi!"

"Cái gì?" Đoàn Chấn Ba còn phát hỏa trước Đoàn Kế Hùng, "Ông nói bậy cái gì? Tôi còn chưa nhận được thông tin gì!"

Đoàn Hòa Dự sốt ruột nói: "Thư ký Trương gọi điện cho đại thiếu gia không được, cho nên liền gọi đến chỗ tôi, để cho tôi tới thông báo cho lão gia một tiếng."

"Mày quả đồ ngu ngốc mà..." Đoàn Kế Hùng chỉ vào Đoàn Chấn Ba, tức giận đến run cầm cập.

"Lão gia, người đừng kích động..."

"Cha, người trước đừng có gấp..."

Đoàn Chấn Ba cùng Đoàn Hòa Dự vội vàng hướng Đoàn Kế Hùng chạy tới.

Đoàn Kế Hùng hít sâu một hơi, trực tiếp đem trên bàn gì đó toàn bộ đều đã quét đến trên mặt đất, rống lớn nói: "Còn không mau khẩn trương đi tra rõ ràng cho ta tới cùng việc này là sao!"

"Con lập tức đi!" Đoàn Chấn Ba xoa mồ hôi lạnh, vội vàng chạy ra ngoài.

"Rõ ràng còn chưa tới ngày tổ chức đấu thầu, vậy mà mảnh đất liền bị người ta cướp đi, bên trong này nhất định có vấn đề!"

Đoàn Chấn Ba vừa chạy vừa cầm ra điện thoại, phát hiện di động của mình vậy mà một chút tín hiệu đều không có, khó trách thư ký của ông ta không gọi điện thoại cho ông ta được. (Cái màu ko có tín hiệu này chắc là trò của anh Dịch nhà ta rồi. Anh thật đáng sợ mà *cười gian*)

Trên sân thượng biệt thự của Bùi Dịch, Tô Thi Thi rời Ổng Nhom, đứng thẳng thân thể, quay đầu nhìn người đàn ông bên cạnh ngắm nhìn phương xa: "Anh làm sao biết hôm nay lại phát sinh chuyện vậy?"

Lúc này, trên mặt đất Đoàn Chấn Ba chính là đang vội vã hướng tới cửa trang viên chạy tới, nơi xa lái xe của ông ta chính là đang lái xe đến.

Có thể để thấy ông ta gấp đến độ chờ xe đều đã chờ không kịp cứ như vậy chạy đến, nhất định là đã xảy ra chuyện gì lớn rồi.

Bùi Dịch ánh mắt nhàn nhạt quét xuống phía dưới kia, nghe vậy nhếch miệng lên một cái: "Đoán xem."

"Bỏ đi, không thành ý."

Tô Thi Thi biết anh không nghĩ muốn nói, cũng không tiếp tục vướng mắc, xem kịch vui dưới lầu một đám người tựa như nhìn gà bay chó sủa.

Đoàn Chấn Ba rất nhanh liền điều khiển xe đi tới, sau khi trong biệt thự Phương Thanh Hoa cùng Đoàn Ngọc Tường hẳn là nghe được tin tức, cũng vội vã chạy ra.

Sắc trời dần dần tối xuống, phòng chường đêm nay này Đoàn gia trang trong vườn không bao nhiêu người có tâm tình ăn cơm chiều.

Bùi Dịch nhìn xe Đoàn Chấn Ba chạy ra khỏi trang viên, mâu trung lãnh ý chớp lóe rồi biến mất.

Toàn bộ đều đã như anh dự liệu từ trước, Đoàn Chấn Ba hiện tại hẳn là biết rõ tin tức mảnh đất kia đã bị cướp mất.

Bọn họ chỉ lo nghĩ muốn làm sao phá đầu đều sẽ không nghĩ đến, lấy đi mảnh đất kia lại là Bùi Dịch anh!

Dù là Đoàn Chấn Ba nghĩ muốn dùng tất cả biện pháp, cũng đã không cách nào thay đổi rồi. Cha con Đoàn gia thêm khát mảnh đất đó lâu như vậy, cứ như vậy bị người ta cướp đi rồi. Bọn họ thậm chí đến đối phương là ai cũng không biết.

Trong thư phòng của nhà chính, Đoàn Kế Hùng đã tức đến nói không ra lời. Đoàn Chấn Ba ngồi ở một bên, cũng là ủ rũ.

Thật lâu sau, Đoàn Kế Hùng mới lạnh giọng nói: "Con mau đi an bài một phen, để cho Ngọc Tường nắm chặt thời gian, nhất định phải giữ được Bùi Dịch, chuyện này ta không cho phép có bất luận cái sơ xuất gì nữa. Còn có, xem chừng con bé góc Ngọc Lộ kia, đừng để cho nó lại gây thêm chuyện gì nữa, để cho Đoàn gia mất mặt, đừng trách ta vô tình!"

"Vâng, con biết rõ." Đoàn Chấn Ba gật đầu, nghĩ tới đưa con gái vô

dụng kia của chính mình, cũng là tức giận đến nghiến răng nghiến lợi.

Mấy ngày nay Đoàn Ngọc Lộ vẫn nghĩ muốn muốn trở về, ông ta đã không kiên nhẫn đến muốn sử thủ đoạn rồi.

"Nếu muốn cho Bùi Dịch cưới Ngọc Tường, như vậy Tô Thi Thi nhất định phải đi. Chuyện này con cũng phải nắm chặt đừng để sơ sót."

Nghe Đoàn Kế Hùng nói lên cái này, Đoàn Chấn Ba đột nhiên nhớ tới một sự kiện, nói: "Lúc trước, Ngọc Lộ nói con bé có biện pháp để cho Tô Thi Thi cái con bé kia rời khỏi nơi này."

"Thật sự?" Đoàn Kế Hùng lập tức tinh thần tỉnh táo, ý bảo ông ta tiếp tục nói hết.

Đoàn Chấn Ba để sát vào bên người cha mình, nhỏ giọng nói nhỏ nói.

Mà Tô Thi Thi còn không biết chính mình đã bị người ta theo dõi, thời gian này cô vẫn bận rộn với công trình thiết kế nhà khách kia.

Nhờ phúc Bùi Dịch, ngày đó đưa cô đi tham quan các công trình kiến trúc nổi tiếng ở Bắc Kinh, anh lại tìm đến ch cô rất nhiều tư liệu về kiến trúc đặc sắc nước ngoài, để cho cô tìm được rất nhiều linh cảm.

Một tuần sau, Tô Thi Thi rốt cục cũng làm xong bản thiết kế kia, đủ thời gian nộp.

Lại hết một tuần. Thứ hai lúc đi làm, tất cả bên trong bộ phận thiết kế tràn ngập một cỗ không khí cực kỳ quý dị, như là thoải mái, hoặc như là có chút ngưng trọng.

Đoàn Ngọc Lộ đi đến bên cạnh một vị tiểu trợ lý, nhỏ giọng hỏi: "Xảy ra chuyện gì rồi hả?"

"Cô còn không biết sao? dự án Tô trợ lý đã thành công trúng cử, ngày mốt liền muốn đi tiến hành đàm phán cuối cùng."

"Cái gì?" Đoàn Ngọc Lộ mi mắt lập tức trừng lên, cả khuôn mặt đều nhanh vắn vẹo rồi.

Để dàng như vậy liền tiến vào đàm phán cuối cùng rồi hả? Không được, chuyện này tuyệt đối không được!

Nếu để cho Tô Thi Thi như vậy để dàng thắng được cái công trình này, cô ta không phải toi công bận rộn rồi sao!

Chương 96: Đưa người đi chiến trường

Trời chiều dần dần nhuộm đỏ nửa bầu trời ranh rói, hoàng hôn tiến đến. Bên trong cao ốc Xây dựng Tiệp Khắc, chậm rãi yên lặng tiếp xuống.

Đoàn Ngọc Lộ trốn ở trong toilet, không kiên nhẫn đi tới đi lui, thỉnh thoảng nhìn xem đồng hồ.

"Chết tiệt, chị sao còn chưa đến vậy!"

Cô nói xong không tự giác nhìn nhìn bốn phía, lại xác định nơi này không ai, cầm ra điện thoại nghĩ muốn gọi điện thoại cho Đoàn Ngọc Tường.

"Đô đô... Đô đô đô..." Điện thoại vừa mới chuyển được đã bị cắt đứt, Đoàn Ngọc Lộ nghe trong điện thoại truyền đến âm báo máy bận, mặt chài quét địa một phen liền đen.

"Muốn làm cái gì?" Cô ta xiết chặt di động, đang muốn mắng chửi người, chợt nghe bên ngoài truyền đến tiếng bước chân.

"Xoạch, xoạch..." âm thanh giày cao gót khế chạm mặt đất, tại đây bê trong cao ốc an tĩnh tự dưng phát ra âm thanh này ít nhiều chứa một tia quý dị.

Đoàn Ngọc Lộ run run vuốt ve trên cánh tay da gà lên nổi, căng thẳng bước ra ngoài.

"Tìm chị có chuyện gì?" Đứng trước truyền đến nhàn nhạt thanh âm của Đoàn Ngọc Tường.

"Chị, rốt cục chị cũng đến đây."

Đoàn Ngọc Lộ vừa thấy là Đoàn Ngọc Tường, lập tức vui mừng chạy đi lên.

"Đều đã tan tành, em sao còn chưa về?" Đoàn Ngọc Tường sắc mặt khế biến thành trầm, trong giọng nói hơn một tia không kiên nhẫn.

"Chị, Tô Thi Thi bản thiết kế đã tiến vào vòng đàm phán cuối cùng, chị có biết không?" Đoàn Ngọc Lộ kéo tay Đoàn Ngọc Tường, thờ phì phì nói.

Đoàn Ngọc Tường nhướng mày, cảnh giác nhìn cô ta: "Em hỏi cái này làm cái gì?"

"Chị, sao lại trơ mắt nhìn cô ấy giành được cái dự án này sao?" Đoàn Ngọc Lộ ngữ khí mang theo vẻ cấp bách.

Chị cô ta nếu ngầm đồng ý để cô ta gây khó dễ cho Tô Thi Thi, mà hiện tại Tô Thi Thi lập tức sắp thành công, cô ta sao một chút đều đã không nóng nảy được?

Đoàn Ngọc Tường vẻ mặt cứng đờ, trong lòng rất nhanh suy xét một phen, nói: "Công ty cực kỳ coi trọng cái hạng mục này, cô ấy vào vòng đàm phán cuối cùng, chẳng lẽ không phải là chuyện tốt sao? Và lại, cuối cùng có thể giành thắng lợi hay không vẫn lại là một chuyện khác."

"Nhưng lỡ như trúng thì sao? Chị, chị không phát hiện con nhỏ cứt chó đó vận may đặc biệt tốt sao?" Đoàn Ngọc Lộ bủ môi, trong giọng

nói tràn đầy oán niệm.

"Nếu không phải Tô Thi Thi vận khí quá tốt, cô ấy sao có khả năng gặp phải Bùi Dịch? Lại vẫn ở lý Đoàn gia không chịu đi."

Đoàn Ngọc Tường cẩn thận đánh giá một phen em gái chính mình, sắc mặt từ từ trầm tiếp xuống: "Ngọc Lộ, chị cảnh cáo em không cần lại gây chuyện cho chị. Hiện tại đã tan tầm, trong công ty cũng không còn ai, em nhanh đi về đi."

Đoàn Ngọc Tường nói xong nhìn Đoàn Ngọc Lộ liếc mắt một cái, chỉnh lý y phục một chút, nâng bước đi ra ngoài.

"Chị!"

Đoàn Ngọc Lộ ánh mắt có chút đờ đẫn, chị cô ta cứ như vậy đi tới?

"Muốn làm cái quỷ gì?" Đoàn Ngọc Lộ buồn bực không thôi, rơi vào đường cùng, cũng không thể không rời đi trước, mặt khác không ngừng tính toán.

Đúng là cô ta đi tới chưa được hai bước, chân bỗng nhiên giẫm lên đến chỗ cái gì đó. Cô ta cúi đầu vừa thấy, nghi hoặc "Oa" một tiếng.

Trên mặt đất nằm một tấm thẻ màu vàng, cô ta khom lưng nhặt lên tới, sau đó mi mắt chải quét địa một phen liền sáng.

"Thẻ Gác cổng!"

Đoàn Ngọc Lộ kinh ngạc che miệng lại, ánh mắt xem bên ngoài đi, chị cô ta vậy mà làm rơi thẻ ra cổng!

"Thật tốt quá!" Đoàn Ngọc Lộ mừng rỡ như điên, lấy thẻ ra cổng thu

lại trong túi xách, sau đó tiện hướng tới bên trong thiết kế bộ phận đi đến.

"Tổng giám của bộ phận Thiết kế nên là có thể tiến vào tất cả văn phòng của bộ phận thiết kế đi?"

Đoàn Ngọc Lộ nghi hoặc nhớ lại, đi đến bên trong thiết kế bộ phận, quét thẻ một cái, chỉ nghe "Đinh" một tiếng, cửa tự động liền mở ra.

"Thật sự là trời cũng giúp ta!" Đoàn Ngọc Lộ nhìn chung quanh một chút, thật cẩn thận hướng tới văn phòng tổ một đi đến.

Lúc này, tất cả mọi người tầng 15 đều đã về, trong văn phòng im ắng. Đoàn Ngọc Lộ khẩn trương tay đổ đổ mồ hôi.

Tuy nhiên bình thường vô pháp vô thiên, đúng là làm ra loại chuyện trộm cắp này vẫn lại là lần đầu tiên làm.

Cô dùng tấm thẻ kia tiếp tục mở cửa văn phòng tổ một, thẳng tắp địa hướng tới bàn làm việc của Tô Thi Thi đi đến.

"Công trình gian khách... Công trình gian khách..."

Đoàn Ngọc Lộ lật chuyển văn kiện trên bàn làm việc, trong miệng thì thào nhớ kỹ, khẩn trương tới tay đổ đầy mồ hôi.

"A, tìm được!"

Đoàn Ngọc Lộ rút ra một phần viết gian văn kiện công trình gian khách, mở ra xem một phen, phát hiện bên trong đều là một chút tư liệu cùng bản thiết kế, mừng đến nỗi cô ta ôm vào trong ngực hung hăng hôn một cái.

"Ô Thi Thi, tôi xem cô lần này có chết hay không!"

Đoàn Ngọc Lộ đem văn kiện hướng trong lòng giấu đi, lấy tốc độ nhanh nhất rời khỏi văn phòng.

Ba ngày sau, đấu thầu công trình thiết kế gian khách sạn vận động quốc gia tiến vào vòng đàm phán cuối cùng, tổng cộng có ba công ty tiến được vào vòng này.

Trong đó hai công ty đều là nơi qui tụ nhân tài kiệt xuất, dựng Tiệp Khắc và Xây trúc Minh Đỉnh, mặt khác còn có một công ty là công ty thiết kế của nước ngoài thương hiệu lâu đời.

Cả 3 công ty thực lực tương đương, có thể nói cạnh tranh phi thường kịch liệt.

Trong văn phòng Xây dựng Tiệp Khắc, Ô Thi Thi chỉnh lý tư liệu, từ trên chỗ ngồi đứng lên, thâm sâu hít vào một hơi.

"Thi Thi, không cần khẩn trương." Ôn Ngọc đi tới, đưa cho Ô Thi Thi một ly coffee, nghĩ nghĩ nói: "Muốn tôi đưa cô đi không?"

Ô Thi Thi tiếp nhận cà phê uống một ngụm, cười nói: "Cô buổi chiều còn phải đi tham gia một công trình khác, thời gian sẽ không kịp. Cô yên tâm đi, kỳ thật tôi liền là xem ra có chút khẩn trương, đến chỗ nơi đó nói không chừng vượt xa người thường phát huy."

"Tôi không phải lo lắng cô không thể phát huy, chỉ là..." Ôn Ngọc có chút đau lòng nhìn Ô Thi Thi, "Tôi cùng người phụ trách công trình này có chút giao tình, có lẽ còn có thể đến giúp cô một chút."

Cô nói xong nhìn xem bên ngoài, trong giọng nói đều là tự trách: "Là tôi làm phiền hà cô, nếu tôi không vô dụng như vậy, mọi người cũng

sẽ không nhằm vào cô kiểm chuyện..."

"Này, cô hiện tại là ở đây giới nước lã vào tôi sao?" Tô Thi Thi nói đùa nhìn Ôn Ngọc, "Hơn nữa, cô cũng thấy đấy tất cả mọi người không muốn gặp tôi, lại vẫn là không ai muốn liên lụy thôi."

"Cô... tội thân cô rồi." Ôn Ngọc mím môi cười nói.

Tô Thi Thi vỗ vỗ bờ vai cô, cười nói: "Quả thật so với cô hơi chút cực khổ."

"này!" Ôn Ngọc sắc đỏ lên, thẹn thùng vô cùng.

"Được rồi, không đùa cô nữa, tôi đi đây." Tô Thi Thi xách cặp đưng công văn lên, sắc mặt nghiêm túc.

"Chúc cô thắng ngay trận đầu!" Ôn Ngọc vươn tay.

"Thắng ngay trận đầu." Tô Thi Thi cười cùng cô bắt tay, sau đó đi nhanh đi ra ngoài.

Bên ngoài văn phòng, Thiết Kế Sư cùng cô hợp tác cũng đã chuẩn bị tốt, hai người cùng nhau đi ra ngoài.

Chỉ là đến bên ngoài, Tô Thi Thi đồng tử mạnh co rụt lại.

Anh sao lại đến đây?

Tô Thi Thi nhìn đến đối diện góc đường kia chiếc xe bảo mẫu màu đen quen thuộc đang đậu kia, tâm đột nhiên nháy một phen.

Anh hẳn không là...

"Thi Thi, xảy ra chuyện gì?" Đồng sự Tiểu Nhu thấy Tô Thi Thi không đi, quay đầu nghi hoặc nhìn cô.

Tô Thi Thi xấu hổ giựt giựt khóe miệng, xấu hổ nói: "Tiểu Nhu, cái kia tôi có chút việc, cô đi trước đi, tôi lập tức liền đến."

"Được, vậy cô nhanh lên, đừng đến muộn." Tiểu Nhu gật đầu, hướng tới ở một bên xe đi đến.

Chờ chiếc xe kia đi rồi, Tô Thi Thi mới âm thầm nhẹ nhàng thờ ra, chăm chú nhìn bốn phía, bước nhanh hướng tới góc phố kia chạy tới.

Mở cửa xe, quả nhiên thấy Bùi Dịch dù bận vẫn ung dung ngồi ở phía sau.

Tô Thi Thi mặt tỏ se sụp đổ: "Anh sao lại đến đây?"

Bùi Dịch yên lặng nhìn cô: "Đưa em đi chiến trường."

Tô Thi Thi khóe miệng rụt rụt.

Thật vinh hạnh đặc biệt, cô cũng không thể không cần được sao?

"Sao vậy? Không vừa ý?" Bùi Dịch nói xong, dài tay đưa qua lồi cô vào trong lòng, cúi đầu liền là một nụ hôn nóng bỏng.

"Ừm..." Tô Thi Thi móng tay sáng lên, không khỏi phân trần liền hướng tới thắt lưng của anh chộp tới.

Bùi Dịch đã sớm đề phòng cô, một cái liền nắm chắc cổ tay cô, đem tay cô hướng đến chỗ giữa hai chân mình nhấn một cái: "Tôi không ngại cùng em nhiệt tình một chút."

"Anh, lưu manh!"

Tô Thi Thi bị anh khuấy đảo như vậy, trong lòng một chút cảm giác khẩn trương gì đó cũng chạy không còn thấy bóng dáng tấm hơi, đẩy anh ra ngồi thẳng người.

Ngoài ý muốn, Bùi Dịch bây giờ không có tiếp tục quấy phá cô nữa, mà là bày xuất văn kiện tiếp tục lật xem.

Bên trong xe lập tức an tĩnh lại, chỉ nghe đến lẩm nhẩm thanh âm ngẫu nhiên lật trang giấy.

Nửa giờ sau, xe đứng ở Cao ốc Phương Minh, là địa điểm lần này Tô Thi Thi đàm phán.

"Tô Thi Thi." Lúc Tô Thi Thi muốn xuống xe, Bùi Dịch đột nhiên giữ chặt tay cô, tại trên trán cô nhẹ nhàng rơi xuống một nụ hôn, yên lặng nói: "Một hồi gặp."

Tô Thi Thi mi mắt chài quét một phen trợn thật lớn.

Một hồi gặp? Đây là cái ý tứ gì?

Chương 97: Đây là tính bất kể thông dân sao?

Một tiếng ngấn ngủ nổ vang, chiếc xe bảo mẫu màu đen nghênh ngang chạy đi.

Tô Thi Thi sững sờ nhìn bóng dáng chiếc xe càng ngày càng xa, nghi hoặc sờ sờ cái mũi.

"Cái người này rốt cục là sao vậy? Nói một hồi gặp, vậy mà hiện tại lại đi mất."

Bất quá cô vẫn lại là rất lớn nhẹ nhàng thở ra.

May là đi tới!

"Thi Thi!"

Tô Thi Thi đi vào Cao ốc Phương Minh, Tiểu Nhu liền chạy ra đón.

"Đi thôi." Tô Thi Thi đối với cô cười cười, hai người cùng nhau đi vào Cao ốc Phương Minh chỗ nhân viên hướng dẫn, hướng tới phòng tiếp khách đi đến.

Đây là một tòa nhà hành chính tổng hợp, bình thường cái dự án liên quan đến công chúng liền tới nơi này đàm phán.

Hai người vừa đi Tiểu Nhu bên cạnh nhỏ giọng nói: "Nghe nói, đại diện lần này của xây dựng Minh Đĩnh là phó tổng, vị tổng giám đốc thần bí kia vẫn như cũ thần long kiến thủ bất kiến vĩ."

"Phó tổng?" Tô Thi Thi mâu trung hiện lên quét xuống kính ngạc, cấp bậc có phần lớn rồi.

Ngẫm lại hai người bọn họ, một người là trợ lý thiết kế, một cái chỉ là một vị thiết kế nhỏ bé đến tổ trưởng còn không phải. Như thế suy nghĩ, Xây dựng Tiệp Khắc dùng người phương diện lại vẫn thật lớn mật.

Các cô cũng không phải là người đầu tiên, trước đây trong công ty cũng có một nhà thiết kế nhỏ trong công ty trực tiếp đơn độc đi giành một dự án quan trọng, mà còn một lần đã thắng.

Thế cho nên bây giờ ở Xây dựng Tiệp Khắc giá trị của Thiết Kế Sư đều đã đặc biệt cao so với giá trị con người, bởi vì đều là tựa vào thực lực nói chuyện.

"Tôi nghe nói là vị phó tổng này không có thực quyền, phòng chừng là người nhàn rỗi không chuyện làm, cho nên đi đến đàn áp khí thế của đối thủ. Mặt khác cái công ty nước ngoài kia tới là hai vị Thiết Kế Sư có danh tiếng." Tiểu Nhu nói xong, có chút bất đắc dĩ nói, "nhìn đi nhìn lại, lại vẫn là chúng ta tệ nhất."

Tô Thi Thi ôm lấy cánh tay cô, cười nói: "Những thứ này cũng không quan trọng lắm, quan trọng là, bọn họ nhất định sẽ phải đầu hàng trước chúng ta thôi, lúc đó chưa biết ai xấu hổ hơn."

Tiểu Nhu "Xì" một tiếng liền nở nụ cười, đối Tô Thi Thi dựng thẳng lên một cái ngón tay cái.

Bây giờ bên trong bộ phận thiết kế chủ yếu đều là Tô Thi Thi làm, Tiểu Nhu nhìn thấy cũng kính ngạc không thôi.

Cô cũng không nghĩ tới Tô Thi Thi tuổi còn trẻ, lại có tài nghệ như thế. Bây giờ dự án lần này chưa biết về tay ai chưa đến cuối cùng thì không thể nói gì cả, các cô nói không chừng thật có thể trở thành một con ngựa đen.

"Tôi đi toilet đã."

Đến chỗ phòng khách, Tô Thi Thi đem cặp công văn đưa cho Tiểu Nhu, xoay người đi ra ngoài.

Tuy nói không khẩn trương, nhưng là sinh lý phản ứng tựa hồ vẫn lại là phản bội cô, lúc này lại muốn đi toilet.

Cao ốc Quang Minh này thiết kế theo khuôn mẫu cũ, toilet liền thiết kế ở cuối hành lang

Tô Thi Thi đối với cảm giác phương hướng bên trong đặc biệt tốt, hoàn toàn là dựa vào cảm giác mà đi, vậy mà không có tìm lầm.

"Ừm... Hối tống, không cần..." Phía trước truyền tới một giọng phụ nữ cực kỳ thống khổ.

Tô Thi Thi sửng sốt, theo bản năng bước chân dafn chậm lại.

"Ngoan..." Một tiếng nói mang theo từ tính đột ngột truyền ra, kích thích làm lỗ tai Tô Thi Thi đỏ lên.

Thanh âm này lại vẫn thật là dễ nghe!

Đúng là...

"Không cần, Hối tống, cầu người không cần..." Thanh âm người phụ nữ kia khóc nức nở, giống như ngay sau đó liền muốn khóc

Tô Thi Thi mạnh xiết chặt quả đấm, mặt trầm xuống đi vào trong.

Giữa ban ngày ban mặt, này người đàn ông này cũng quá lớn mặt, cũng không nhìn xem nơi này là nơi nào, quả thực vô pháp vô thiên!

Cô đi tới vài bước, xem đến cảnh tượng bên trong khi đó, nhướng mày.

Hai người vậy mà liền ở bên ngoài bồn rửa tay thượng!

Một người đàn ông mặc bộ tây trang màu đen đem một mỹ nữ bán áp ở trên bồn rửa tay, hấn cúi đầu ở trên cổ cô ta hôn môi, một bàn tay tại trên người cô ta dao động.

Thủ pháp thuần thực, vừa thấy liền là lão luyện. Dựa theo bóng dáng nhìn được, người đàn ông vai rộng hông hẹp, thân hình cao ngất, dáng người xem ra không tệ.

Tô Thi Thi tầm mắt dời lên trên, nhìn đến từ trong gương lộ khuôn mặt của người đàn ông kia.

Thật đúng là dạng chó hình người.

Cô không thể không thừa nhận này người đàn ông này bộ dáng cực chuẩn nha, hình dáng lập thể, giống như là Hồn Huyết Nhi.

Tuy nhiên không có như Bùi Dịch đẹp trai người người oán trách, nhưng là nhìn cũng được xem là hiếm có anh tuấn.

"Hỗ tổng, không cần..."

Người phụ nữ khoái khóc, hai cái tay không lực phụ giúp người đàn

ông kia.

Buồn cười! Tô Thi Thi nhìn đến người phụ nữ gấp đến độ đỏ bừng mặt, trong lòng tức giận nhảy lên cao.

Những loại đàn ông này liền biết khi dễ phụ nữ! Mà người phụ nữ này gọi hấn Hồ tổng, không cần nghĩ cũng biết, những thứ này chính là cái gọi quy tắc ngầm.

Đã vậy mà còn làm ngay tại nơi công cộng, vẫn lại là ban ngày ban mặt, hấn không sợ bị người ta nhìn đến sao?

"Hỗn đản!"

Tô Thi Thi nhìn đến người phụ nữ kia đã ở khóc, không hề nghĩ ngợi, quơ lấy một cây chổi ở bên cạnh liền xông tới.

"Cặn bã, đi chết đi!" Tô Thi Thi đảo qua chổi đánh vào trên đùi người đàn ông kia.

"Hí..." Người đàn ông không chú ý, vừa vặn bị đánh, hừ lạnh một tiếng buông lỏng tay ra, quay đầu lạnh lùng nhìn qua.

Ánh mắt quét ra lạnh lẽo khiến người ta như bị băng xuyên ngàn năm bao phủ, trong phút chốc liền muốn đem không khí bốn phía đóng băng.

Tô Thi Thi theo bản năng run run một phen, đúng là hiện tại cô đâu thể quản được nhiều như vậy? Cô liền nhanh chóng kéo tay vị mỹ nữ kia qua, đồng thời trừng mắt nhìn người đàn ông liếc mắt một cái.

"Cặn bã, chính ngươi từ từ kiểm điểm đi đi!"

Tô Thi Thi lôi kéo người phụ nữ kia co cẳng chạy.

"Hỗ tống..." Người phụ nữ kia còn không có phản ứng kịp, kêu sợ hãi đã bị Tô Thi Thi lôi kéo, thân bất do kỷ hướng phía ngoài chạy đi.

Toàn bộ chuyện này phát sinh quá nhanh, người đàn ông về mặt có chút lạnh lùng, đợi lúc hắn phản ứng kịp, người đã sớm chạy.

Hắn nhìn cửa toilet, ánh mắt chậm rãi càng thêm sâu thẳm, cúi đầu lờm một cái cái chổi bị ném xuống đất, sửa sang lại tây trang, khoe miệng cong lên.

"Cặn bã?"

Dám từ trên tay hắn cướp người, này cô gái này thật to gan, đừng cho hắn tìm được!

Bên này Tô Thi Thi lôi kéo mỹ nữ một hơi chạy ra đi rất xa, mới thờ hòng học dừng lại.

Mỹ nữ toàn bộ hành trình đều là lờ mờ, đến bây giờ còn không có phản ứng kịp, sững sờ nhìn Tô Thi Thi lôi kéo tay mình, khẽ nhếch miệng: "Cô là ai?"

Tô Thi Thi buông ra tay cô ta, đỡ vách tường, bên cạnh vừa thờ vừa hỏi: "Cô không sao chứ? Hắn hắn là không đuổi theo, cô yên tâm đi."

"Tôi yên tâm?" Mỹ nữ thờ hỗn hển, sắc mặt đã tối đen một mảnh, nhắc chân liền cấp cho Tô Thi Thi một đá, "Cô đầu óc có vấn đề sao, ai cho cô xen vào việc của người khác!"

"Hí..." Tô Thi Thi mạnh khom lưng ôm lấy cẳng chân, không thể tin nhìn cô ta.

Này cái gì tình huống? Nàng cứu nàng, lại bị nàng cho đánh?

"Tự dưng lại có một con nhỏ điên chạy đến?" Mỹ nữ oán hận trừng mắt nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, xoay người hướng toilet chạy tới.

"Shit!" Tô Thi Thi mặt tái rồi, tức giận quả thực nghĩ muốn bùng nổ.

Thì ra cô vừa rồi thấy việc nghĩa hăng hái làm, ngược lại phá hỏng chuyện của người phụ nữ kia rồi. Người ta từ đầu liền là dự vọng bùng nổ. =,=

Cô nào biết đâu rằng vị mỹ nữ kia rất không dễ dàng mới có cơ hội này, là kích động mới khóc, hiện tại lại bị Tô Thi Thi cho phá hỏng chuyện tốt, đương nhiên tức giận rồi.

Tô Thi Thi chán nản, "Hí" một tiếng, đau lòng nhìn chân chính mình.

Người phụ nữ kia phòng chừng đem toàn bộ sức mạnh đều đã sử dụng hết, đau chết cô rồi.

Cô vén ống quần màu trắng của mình lên vừa thấy, mặt càng tái rồi.

Đều đã đá sủng lên, da cũng phá!

"Tô Thi Thi, cô lần sau còn xen vào việc của người khác, cô liền là heo!"

Tô Thi Thi phản hận mắng chính mình một tiếng, sáng sớm, cô quá thật dẫm phải phân chó rồi!

Cô khập khiễng trở về phòng khách, Tiểu Nhu nhìn thấy cô, lập tức

sốt ruột đã đi tới: "Thi Thi, cô đây là xảy ra chuyện gì?"

Tô Thi Thi ha ha cười gượng: "Đụng phải một phen. Thời gian không còn sớm lắm, chúng ta đi phòng họp thôi."

"Cô còn có thể đi sao?" Tiểu Nhu đỡ Tô Thi Thi.

"Không có việc gì, chỉ là bị tróc tí da thôi." Cô nói xong đứng thẳng người, thần sắc liền trở nên nghiêm trang, trong nháy mắt giống như là thay đổi thành một người khác vậy.

Hai người liếc nhau, mùi phần khí thể hướng tới phòng họp đi đến.

Tô Thi Thi các cô là công ty thứ hai đến trình diện, công ty ngoại quốc kia đã đến, Thiết Kế Sư của xây dựng Minh Đình còn chưa tới.

Đang nghĩ ngợi, từ cửa có động tĩnh truyền đến, Tô Thi Thi không chút để ý ngẩng đầu trông đi qua, một giây sau, đồng tử đột nhiên co rụt lại.

Cô gặp quỷ sao?

Chương 98: Xấu hổ

Người đàn ông toàn thân mặc tây trang màu đen cắt may thủ công với thân hình phụ trợ càng thêm dị thường cao ngất, mặt mày tuấn lãng, bộ mặt hình dáng mang theo người phương Tây lập thể cảm, mâu quang thâm thúy như u tuyền.

Chỉ nhìn một cái, liền giống như làm cho người ta tìm lòng không đậu trầm luân.

Hỗn huyết - - cặn bã?

"Hỗ tổng... Hỗ..."

Tô Thi Thi nghĩ muốn uấn mi mắt, vận khí của cô sao lại đen như vậy? Người này hẳn không phải liền là phó tổng của xây dựng Minh Đĩnh của đi?

Giống như là vì xác minh cô có bao nhiêu xui xẻo, Tiểu Nhu ở bên cạnh nhỏ giọng nói: "Người đó chính là phó tổng của xây dựng Minh Đĩnh, đại biểu đàm phán lần này."

Cái này thật quá xấu hổ rồi.

Tô Thi Thi hơi hơi nghiêng người, tránh được ánh mắt của hắn.

Người đàn ông kia ánh mắt lợi hại theo quán tính đảo quanh một vòng trong phòng, lúc nhìn thấy Tô Thi Thi khi đó, mâu quang mạnh ngừng một trận, lập tức khóe miệng có ý tứ câu lên.

Không nghĩ tới nhanh như thế lại đụng mặt.

Hắn bước chân trầm ổn đi qua, từng bước một hướng Tô Thi Thi đi tới.

Tô Thi Thi cúi đầu, rất muốn làm chính mình như không tồn tại.

Cô vừa rồi quơ chổi đánh người cũng không nhẹ, phỏng chừng người đàn ông này chân hiện tại cũng bầm xanh rồi. Hắc hắc không phải là muốn báo thù chứ?

Hai người khoảng cách càng ngày càng gần, Tô Thi Thi chỉ cảm thấy tiếng bước chân trầm ổn kia ở trong tai không ngừng phóng đại, tim đập không biết sao vậy, bùm bùm gia tốc.

Ngay tại lúc người đàn ông kia sắp đi đến trước mặt cô, bên cạnh truyền đến một giọng nói ngọt ngào: "Hỗ tổng, người ngồi chỗ này."

Một vị mỹ nhân mặc quần áo nhãn hiệu Chanel màu hồng nhạt đi tới, kéo tay hắn đi đến vị trí bên phải, đối với người đàn ông kia ân cần cười nói.

Tô Thi Thi mặt trực tiếp đen.

Đó không phải là người phụ nữ vừa rồi đá cô một cước sao?

Không biết cô ta là ai, xem ra đối vị Hỗ tổng này rất quen thuộc.

Người đàn ông kia lúc đi ngang qua Tô Thi Thi, cước bộ hơi hơi dừng một phen.

Tô Thi Thi cơ hồ là phản xạ có điều kiện ngồi thẳng người, chính khí nghiêm nghị nhìn về phía trước.

Người đàn ông trong mắt hiện lên quét xuống hứng thú, như là không biết cô vậy, lập tức đi về phía trước đi.

Lúc này Tiểu Nhu đối với Tô Thi Thi nhỏ giọng nói: "Vị mỹ nữ kia là xây dựng Minh Đĩnh Thiết Kế Sư Cao Tĩnh Xu, nghe nói bây giờ chủ đề thiết kế đều là cô ta làm, năng lực không tầm thường."

Tô Thi Thi mặt không chút thay đổi liếc nhìn người phụ nữ kia một cái. Đâu chỉ là năng lực không tầm thường, bản lĩnh câu dẫn người cũng không tầm thường, bản lĩnh đá người càng không tầm thường!

"Hí..."

Chân của cô đến bây giờ lại vẫn đau xót!

"Cô là Thiết Kế Sư Xây dựng Tiệp Khắc?" Cao Tĩnh Xu ngồi bên cạnh Tô Thi Thi cùng vị Tổ tổng kia ngồi ở giữa, lúc này quay đầu khinh thường nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái.

"Tôi lại vẫn cho rằng Xây dựng Tiệp Khắc sẽ phái ra một vị nhìn giống Thiết Kế Sư chuyên nghiệp, không nghĩ tới là loại người không có mắt này."

Tô Thi Thi nghe lời cô ta nói điều có ngụ ý, khóe miệng ngoéo... một cái, cười nói: "Tôi quả thật không bằng tiểu thư, cô thật tinh mắt."

Tô Thi Thi nói đến "Tiểu thư" hai chữ khi đó cực kỳ bình thường, đúng là trong tai Cao Tĩnh Xu nghe, đột nhiên cảm giác như là có một loại ý tứ khác.

Mặt cô ta sắc trầm xuống: "Cô là có ý gì?"

Tô Thi Thi như không có chuyện gì, quay đầu không nghĩ muốn cùng cô ta phí lời, miễn ảnh hưởng đến tâm tình của mình.

"Hi vọng lát nữa cô đừng để cho mọi người thất vọng." Cao Tĩnh Xu rất nhanh cũng phản ứng lại, lấy tốc độ cực nhanh điều chỉnh tốt tâm tư, đối với Tô Thi Thi nhàn nhạt cười nói.

Tô Thi Thi trong lòng thật là có chút kinh ngạc, người phụ nữ này tốc độ biến sắc cũng thật rất nhanh, tố chất xem ra cũng không tồi.

Xem ra là cô lúc trước khinh thường cô ta.

Rất nhanh, người phụ trách đấu thầu đến phòng họp, tuyên bố vòng đàm phán cuối cùng bắt đầu. Trước để cho 3 công ty giới thiệu một chút về thiết kế của mình.

Dẫn đầu là công ty thiết kế ngoại quốc

Thiết kế Phương tây từ trước đến nay đều là cực kỳ táo bạo, Tô Thi Thi phát hiện trong đó có chút yếu tố cùng thiết kế của cô không hện mà hợp.

Thiết kế biết tròn biết méo, nhưng là đối với cách thưởng thức của người trong nước mà nói, ít nhiều lại vẫn là có chút khác biệt.

Tô Thi Thi âm thầm quan sát một phen sắc mặt biểu hiện của đại biểu phụ trách kia, nhìn thấy hẳn cũng không phải đặc biệt vừa lòng, trong lòng điểm lo lắng nhiều hơn

"Tiếp theo xin mời đại biểu của Xây dựng Tiệp Khắc lên trình bày, cho chúng tôi xem tác phẩm của các vị." Vị tiểu thư, thư ký chủ trì mỉm cười nhìn các cô.

Tô Thi Thi cùng Tiểu Nhu nhìn thoáng qua, sau đó hít sâu một hơi, đứng lên, cầm văn kiện thiết kế đi lên

Cô hôm nay mặc một quần áo màu trắng, nhìn qua già dặn sạch sẽ, toàn thân tản ra một cỗ khác tụt tin.

Tô Thi Thi đem USB cắm vào Computer, mở ra bản thiết kế, rê chuột nhẹ nhàng nhấn một cái, mô hình sân vận động rõ ràng xuất hiện trên màn hình trong đó.

Tô Thi Thi làm thiết kế giảng giải có một cái thói quen, thích theo ladm mô hình chính thể.

Lúc này mô hình không gian ba chiều vừa mở ra tới, chuột lại là nhẹ nhàng nhấn một cái, chỉ thấy nét vẽ nguyên bản trừu tượng trong phút chốc xuất hiện màu sắc giống như là bộ xương người có phủ da lên vậy, cả tòa sân vận động chậm rãi hình thành, hình thành mô hình sinh động.

"Chúng ta lần này chủ đề là văn hóa giữa các nước. Sân vận động tổng cộng chia làm 26 khu vực nhỏ, trong thiết kế của chúng tôi mỗi khu vực đều có một chủ đề riêng.

"Thời đại Nguyên thủy, thời đại đồ đồng, các giai đoạn lịch sử và văn hóa quan trọng trong từng thời kỳ lịch sử. Chúng tôi là thời gian làm mẫu chốt, tất cả các yếu tố văn hóa được tích hợp với nhau, tất cả sẽ được hòa hợp tạo nên một chính thể sân vận động cuối cùng."

Tô Thi Thi vừa nói một bên đem 26 cái chủ đề theo khu vực chậm rãi triển lãm ra, sau đó tất cả khu vực nhỏ này nháy mắt tan rã, hòa quyện hình thành một chính thể sân vận động.

Tô Thi Thi nói: "Cuộc sống là chuyển động, thể thao là một nền văn

hóa quan trọng của quốc gia. Và lần này chúng tôi thiết kế sân vận động với chủ đề là một nồi nóng chảy, kết hợp tất cả hai mươi sáu của bảo tàng... ""

Trong lúc này, trong phòng hội nghị đều chỉ còn lại có thanh âm Tô Thi Thi.

Vài vị đại biểu mi mắt lóe sáng.

Tô Thi Thi thiết kế lớn mật lại mới mẻ độc đáo, đem văn hóa Trung Đông và Tây phương hoàn mỹ dung hợp ở một chỗ, vừa không mất đi khách nướ ngoài, lại phù hợp với trình độ thưởng thức của người trong nước, quả thật làm cho người trước mắt sáng lên.

"Đây chính là thiết kế của chúng tôi." Tô Thi Thi nói xong liền cúi cúi đầu chào phía dưới kết thúc phần phát biểu của mình, bắt đầu chỉnh lý văn kiện tư liệu.

Dưới đài phát ra tiếng vỗ tay kịch liệt, liền ngay cả tự cho mình siêu phàm Cao Tĩnh Xu trong mắt đều nhiều hơn xuất ra một tia thưởng thức.

Cô gái này thật là có chút tài năng.

Nhưng là lúc cô ta nhìn thấy bên cạnh Hồ tổng vẻ mặt hứng thú nhìn vị Thiết Kế Sư Tô Thi Thi này, sắc mặt liền đen lại, trong lòng ghen tị không thôi.

Cô ta dùng nhiều khí lực mới đạt được cơ hội lần này, rất không dễ dàng để cho Hồ tổng đối chính mình có hứng thú, đúng là lại bị người tên Tô Thi Thi này phá hỏng chuyện tốt!

Tô Thi Thi đang muốn từ trên đài đi xuống, bỗng nhiên cảm giác

giống là có người đang nhìn chăm chăm chính mình.

Cô dựa vào cảm giác hướng tới đại biểu của xây dựng Minh Đình, đột nhiên bị ánh mắt thâm thúy của người đàn ông kia phóng tới.

Trong lòng cô mạnh cả kinh, loại cảm giác này giống như là bị một con báo săn để mắt một dạng.

"Người đàn ông này thật sự chỉ là một người vô dụng vô cùng nhàn rỗi sao? Đúng là xem ra không giống." Tô Thi Thi hơi hơi nhíu mày, ôm lấy văn kiện bước xuống đài.

Cô mới vừa bước được nửa bước, ngoài cửa đột nhiên truyền đến một trận xôn xao, sau đó một người đàn ông xa lạ cầm một bản tạp chí tiến vào, chỉ vào Tô Thi Thi hô: "Tác phẩm của cô là sao chép! Tạp chí nước ngoài sớm đã tuyên bố rồi!"

"Ông..."

Tô Thi Thi chỉ cảm thấy trong đầu trống rỗng, không thể tin nhìn cái người đột nhiên xông tới này.

Chuyện này toàn bộ quá đột nhiên, làm cho người ta trở tay không kịp.

Bên ngoài phòng họp, chạy tới xem náo nhiệt Tần Phong cười như không cười nhìn người đàn ông bên cạnh: "Vợ cậu bị người ta khi dễ, không đi vào sao?"

Bùi Dịch từ cửa sổ nhìn cô gái đứng trên bục kia còn có chút dờ dẫm, khóe miệng ngoéo... một cái: "Tôi rất tò mò cô ấy sẽ mang đến cho tôi thêm chuyện ngạc nhiên nào nữa."

Tần Phong chịu không nổi run run một phen: "Cậu lại muốn xem kịch hay?"

Chương 99: Cẩn thận thăm dò

Tác phẩm của cô đều là sao chép, trong tay tôi có chứng cứ cô sao chép tác phẩm!"

Người đàn ông vẻ mặt đầy căm phẫn, lấy trên tay tạp chí đi đến trước mặt đại biểu đấu thầu, nghiêm túc nói :

"Người khỏe, tôi là trong lúc vô ý nhìn đến bản tạp chí này, rồi mới phát hiện vậy mà cùng thiết kế của Tô tiểu thư giống nhau như đúc. Người có thể nhìn xem, rất nhiều chỗ đều là giống nhau."

Đại biểu nhìn đến người đàn ông đang chỉ Tô Thi Thi sao chép hình ảnh, sắc mặt trầm xuống, lạnh giọng hỏi: "Xin hỏi tiên sinh là ai?"

"Tôi là ai không sao cả, quan trọng hơn chính là các người ngàn vạn lần đừng để cho cô gái này qua mặt. Cô ấy trước kia đều có rất nhiều tai tiếng, hiện tại vừa muốn trò cũ làm lại." Người đàn ông kia lạnh lùng nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái.

Nhưng là để cho hắn ngoài ý muốn là, Tô Thi Thi một chút kinh ngạc đều không có.

Tô Thi Thi chú ý tới ánh mắt của hắn, ngược lại hướng về phía hắn lộ ra một nụ cười nhạt nhẽo: "Anh có vẻ cực kỳ hiểu biết về tôi?"

Tô Thi Thi nói xong tiện đường hướng đi tới, lạnh nhạt tự nhiên, giống như đối với lên án của hắn một chút cũng không thèm để ý, toàn thân phát ra chỉ có tự tin.

"Liền bản thân tôi cũng không biết, tôi trước kia còn chưa từng nghe qua. Không biết anh lại là từ đâu lý nghe nói, tôi cũng muốn nghe một chút."

Tô Thi Thi đi đến trước mặt người đàn ông kia, đưa mắt đánh giá hắt từ trên xuống dưới: "Tôi giống như không biết anh."

"Cô... Cô da mặt cũng thật dày!" Người đàn ông kia kìm nén hồi lâu chỉ phun ra này một câu.

Bình thường dưới tình huống như vậy, một cô gái bị chỉ mặt lên án sao chép, chẳng lẽ sẽ không kinh hoàng sao?

Đúng là cô gái này, ngược lại như là đang nói chuyện phiếm một dạng.

Tô Thi Thi trên mặt vẫn như cũ vẫn duy trì tươi cười khéo léo.

Ngay từ đầu cô quả thật có chút thất lễ, nhưng càng còn kinh ngạc nhiều hơn, cô không nghĩ tới vậy mà sẽ có người buồn cười đến nỗi xông tới cầm một bản tạp chí nói cô sao chép.

Tô Thi Thi trái lại tiếp tục nói: "Nếu tôi không biết anh, anh cũng càng không có khả năng xem qua tác phẩm của tôi, anh như vậy làm sao vậy biết tác phẩm của tôi là cái gì?"

"Tôi..." Người kia nhất thời nghẹn lời, chỉ vào bìa tạp chí nói, "Thiết kế của cô sớm đã bị đăng lên bìa của bản tạp chí, mà bản tạp chí này là ba tháng trước phát hành, khi đó cô còn không phải nhân viên của Xây dựng Tiệp Khắc, cũng không có tiếp xúc qua cái dự án này, chẳng lẽ chuyện này không phải là chép sao?"

Tô Thi Thi lờm đến bìa của quyển tạp chí kia, trong mắt hiện lên

quét xuống ý tứ hàm xúc không rõ, cười như không cười nhìn người không hiểu tình hình kia

"Nghe qua có vẻ Logic, mà còn tôi hoàn toàn hiểu được. Nhưng vẫn còn thiếu bằng chứng trực tiếp, anh có bất kỳ bằng chứng khác để chứng minh rằng tôi sao chép không? Chỉ có cái này cũng không thể chứng minh cái gì."

Tô Thi Thi nói xong nhìn một phen bốn phía, nói: "Không tin anh cứ hỏi mọi người."

"Cô... Tôi..."

Nguoqfi đàn ông ánh mắt vờn quanh hạ bốn phía, phát hiện mọi người cũng không có như trong tưởng tượng của hắn tức giận. Cúi đầu xem mấy vị đại biểu kia, cũng không có lập tức để cho Tô Thi Thi giải thích toàn bộ, hắn đột nhiên ý thức được có chút không thích hợp.

Nhưng là ngay sau đó hắn liền ưỡn thẳng sống lưng lên, may mắn chuẩn bị từ trước, bằng không liền muốn bị cô gái này lừa dối đi qua.

"Tôi đương nhiên là có cái khác chứng cứ. Tôi quen biết với chủ biên của tòa soạn này, cô ta có thể chứng minh cô đã từng liên hệ quá cô ta, nói cô cực kỳ thích cái thiết kế này, muốn để cho cô ta hỗ trợ giúp cô liên hệ tác giả."

Hắn khinh miệt cười nói: "Chủ biên cảm thấy được nói chuyện với cô không thành thực liền không có giúp cô, đúng là không nghĩ tới, cô vậy mà trực tiếp lấy trộm thành quả của người khác, cô quả thực là sỉ nhục của giới thiết kế."

Tô Thi Thi gật gật đầu, như là cực kỳ đồng ý cách nói của hắn: "Vậy

anh liền đem bản ghi âm đưa ra cho mọi người nghe một chút đi."

Người kia trong lòng hiện lên quét xuống kinh ngạc. Đều đã đến lúc này, cô gái này vẫn lại là bình tĩnh như thế, xem ra thật sự là chưa thấy quan tài chưa rơi lệ.

Hắn cầm ra điện thoại, truyền phát tin một đoạn ghi âm.

"Anh là nói Tô Thi Thi sao? Tôi nhận ra cô ấy, cô ấy mấy tháng trước hướng tôi hỏi thăm người thiết kế của bìa một kỳ tạp chí. Tôi lúc ấy liền hỏi cô ấy để gì, cô ấy liền ấp úng nói không rõ ràng, tôi cảm thấy được có phần không thích hợp, liền không có nói cho cô ấy. Nhưng là sau này nghe cái tác giả kia nói, cô ấy liên lạc với người ta, lại còn cảnh cáo người ta sau này không được dùng cái thiết kế kia, quả thực là đáng giận rồi."

Trò chuyện ghi âm đến nơi đây kết thúc.

Tô Thi Thi vừa nghe đến giọng nói của cô gái trong đoạn ghi âm kia liền vui vẻ.

Chủ nhân của giọng nói này mỗi lần vừa thấy cô liền cùng đánh máu gà một dạng, hận không thể đi lên xé miệng cô ra làm hai. Đánh chết cô cũng sẽ không quên.

Cô khước miệng nhếch lên, nhàn nhạt nói: "Vị chủ biên này giải thích không tệ."

Người đàn ông ánh mắt chớp lóe, nghểnh cổ nói: "Thì làm sao? Tòa soạn trong nước ngoài cùng trong nước còn nhiều mà, hiện tại cô còn muốn bảo tôi nói sạo sao!"

Tô Thi Thi cực kỳ vô tội nhìn hắn: "Từ đầu đến cuối tôi đều không có

nói anh sạo quá, không phải sạo? Chẳng qua là chúng có thật sự là tạm được thôi."

Cô nói xong xoay người một lần nữa đi trở về đến bục phát biểu, đem USB sấp nhập trong máy tính, sau đó nhẹ nhàng mở bản thiết kế, đối với người kia cười nói:

"Thực xấu hổ, tôi lần này tác phẩm thiết kế là cái dạng này. Không biết anh còn có cái chứng cứ khác chứng minh tôi sao chép không? Đương nhiên, là sao chép cái dạng này."

"Cái gì?"

Người đàn ông chấn kinh nhìn màn hình hiển thị mô hình sân vận động chữ "Đoàn", nhìn nhìn lại ảnh bìa trên tạp chí kia là công trình nhà máy thu gom than bùn, trực tiếp ngu ngơ.

Sao lại như vậy? Hai cái thiết kế này hoàn toàn là cách biệt một trời một vực, một chút chỗ tương đồng đều không có.

Tô Thi Thi trên mặt thủy chung vẫn duy trì khéo tươi cười, đối với người kia nói: "Phiền toái anh trở về nói cho vị chủ biên này, cô ta bị người ta lừa rồi."

Cô cố ý đem chủ biên hai chữ nói ra được đặc biệt trọng, ở đây mọi người ai còn nghe không ra?

Sợ là tất cả toàn bộ đều là vị chủ biên này làm, mà còn cũng không có khả năng là tạp chí nước ngoài gì đó.

Chuyện này nhìn vào đã thấy được trăm ngàn chỗ hở.

Tô Thi Thi nhìn người đàn ông còn đang chấn kinh bộ dáng nói không

ra lời, ánh mắt thay đổi, quát lạnh: "Là người nào bảo anh tới?"

"Đoàn..." Người kia nói đến một nửa, mạnh bụm miệng, sau đó cầm lấy tạp chí, co cẳng chạy.

Khi hấn chạy ra ngoài phòng họp, rõ ràng phát hiện bên ngoài có hai người đàn ông đang đứng.

Người kia chân liền lão đảo, thiếu chút nữa trực tiếp quỳ trên mặt đất, đầu cũng không dám ngẩng lên, nghiêng ngả lão đảo chạy.

"Đoàn Ngọc Lộ."

Tô Thi Thi trong lòng cười lạnh, nhưng càng còn nhiều mà bi ai.

Cùng một cội sinh ra, đốt nhau sao quá gấp. Bất quá cô đánh giá cao chỉ số thông minh của Đoàn Ngọc Lộ, ngu xuẩn đến nỗi lại dụng giọng nói của chính mình để làm chứng, cũng thật sự là làm cho người ta nhìn với cặp mắt khác xưa.

Tô Thi Thi lúc trước nghe được thanh âm liền mơ hồ xác định là Đoàn Ngọc Lộ ở sau lưng giờ trò quý. Vừa rồi hỏi người kia một phen, hấn buộc miệng, hiện tại hoàn toàn có thể khẳng định.

"Để cho mọi người chê cười." Tô Thi Thi đối với mọi người thật có lỗi cúi đầu, sau đó hướng về chỗ ngồi của chính mình đi đến.

Ngồi ở phía dưới, phó tổng của xây dựng Minh Đĩnh hứng thú nhìn Tô Thi Thi, khóe miệng chậm rãi gợn lên.

Cô gái này thật làm cho người ta thích thú. Năng lực có, trí mưu có, tính tình cũng có.

Không tệ.

Bên ngoài phòng họp, Bùi Dịch thu hồi ánh mắt, trong mắt tán thưởng không chút nào che giấu.

"Lúc này đi rồi hả?"

Tần Phong nhìn đến Bùi Dịch xoay người muốn rời khỏi, buồn bực hỏi han: "Đàm phán còn không có kết thúc mà, lập tức liền đến phiên xây dựng Minh Định, cậu không muốn nhìn một chút?"

Bùi Dịch nhàn nhạt nói: "Tôi đối bọn họ không có hứng thú."

"Vậy cậu không muốn biết Thi Thi như thế nào chiến thắng bọn họ?"
Tần Phong đuổi theo, một cái vẻ khuyên bảo.

Anh rất muốn lưu lại xem hết mà, đúng là người này vậy mà cứ như vậy đi tới, thực mất hứng.

Bùi Dịch hồi đầu liếc nhìn anh một cái, môi mỏng khẽ nhếch: "Có thể thắng được tôi sao?"

undefined

"Tôi đi, cậu cũng quá tự tin rồi!"

Trong phòng hội nghị, Cao Tĩnh Xu đã đứng ở bục phát biểu.

Tô Thi Thi nhìn bộ dáng người phụ nữ kia lảng lờ, người đã đá sừng cẳng chân của cô, khóe miệng chậm rãi khai ra một nụ cười quỷ dị.

Cô chưa nói năng lực của cô mới thể hiện được một phần ba mà thôi, kế tiếp, cô sẽ để cho cô ta biết cô mạnh như thế nào!

Chương 100: Trận đấu bói móc

Edit: Kaly

Beta: Ryeo

Trong phòng hội nghị to như vậy, tràn ngập không khí căng thẳng.

Cao Tĩnh Xu đứng ở trên bục phát biểu, sắc mặt xanh mét, không hề chớp mắt nhìn chăm chăm Tô Thi Thi phía dưới: "Là ý gì?"

Tô Thi Thi nói một lần nữa: "Tôi nói, tôi cảm thấy thiết kế có chỗ thiếu."

Lời này vừa nói ra, bốn phía lại rơi vào im lặng.

Vài phút trước, sau khi Tô Thi Thi cùng Cao Tĩnh Xu thuyết minh tác phẩm của mình, đột nhiên cô liền nói một câu như vậy, làm mọi người giật nảy mình.

Mọi người còn tưởng rằng cô nói đùa, nhưng không nghĩ tới cô hiện tại lại nghiêm trang nói. Trong lúc này, tất cả mọi người có chút kỳ quái nhìn vị Tô tiểu thư này.

Cố tình bói móc tìm lỗi cũng quá rõ ràng thôi?

Không sai, Tô Thi Thi là tại soi mói bắt ối!

"Như vậy phiền cô nói cho tôi biết, tôi thiết kế thiếu ở nơi nào." Cao

Tĩnh Xu mặt trầm nói.

Một Thiết Kế Sư, kiêng kị nhất là bị người ta chỉ ra thiết kế của bản thân có vấn đề. Nhất là tại hội nghị bị bàn luận như vậy, bị đối thủ cạnh tranh vạch mặt. Cao Tĩnh Xu chỉ cảm thấy mặt mũi đều đã mất hết rồi.

Tô Thi Thi vẫn như cũ lạnh nhạt ngồi ở vị trí, nghe vậy cũng chỉ là khế cười, ngữ khí bình tĩnh nói: "Tôi chỉ cho cô, cô có trả phí cho tôi sao?"

"Cái gì?"

Cao Tĩnh Xu cho rằng chính mình nghe lầm, cô gái này có phải hay không điên rồi, vậy mà muốn thu phí? Chỉ sợ là cô ta chưa nghe qua truyện cười nào như vậy.

Nhưng ngay sau đó, cô ta lại đột nhiên nghe được cấp trên của mình nói: "Đúng vậy, chỉ cần Tô tiểu thư chỉ ra điểm thích đáng."

Cao Tĩnh Xu trên mặt biểu tình trong nháy mắt cứng đờ, trên mặt ửng đỏ, xấu hổ đến nỗi hận không thể tìm cái hang chui vào.

Tô Thi Thi gật đầu, sau đó mới chậm rãi nói: "thiết kế của Cao tiểu thư quả thật cực kỳ khác biệt, đem vẻ đẹp nghệ thuật Đông Phương toàn bộ đều dung hợp lại, nhưng là..."

Cô thay đổi chủ đề, "Sân vận động là nơi hoạt động thể thao, cũng không thể một mặt theo đuổi nghệ thuật hoa lệ, mà xem nhẹ tính thực dụng của nó."

Tô Thi Thi nói xong từ chỗ ngồi đứng lên, chậm rãi hướng tới bục phát biểu đi đến, đối với Cao Tĩnh Xu cười cười: "Phiền nhường chỗ

một chút."

Cao Tĩnh Xu sững sờ nhìn cô, không biết là bị nụ cười của cô làm cho mê hoặc, hay là bị khí thế cô áp đảo, kìm lòng không đậu hướng bên cạnh đi tới hai bước.

Tô Thi Thi thuận thế đi đến vị trí của cô ta, click nhẹ chuột, đem bản thiết kế vừa rồi mở ra, chỉ vào hướng Tây Nam nói: "Nơi này là một nhà phân phối điện, theo thiết kế trên, Cao tiểu thư không có toàn diện suy xét đến cái nhà phân phối điện kia."

Tô Thi Thi quay đầu nhìn Cao Tĩnh Xu.

Cao Tĩnh Xu rùng mình, gật đầu nói: "Nhà phân phối điện kia chẳng qua đây phòng tình huống bất trắc, bình thường không có dùng đến."

Tô Thi Thi cười nói: "Theo tôi được biết, sân vận động bốn phía trong tương lai trong vòng bốn năm tiến hành thi công lâu dài, phát triển toàn diện. Một thời gian trong tương lai, nơi này số lần mất điện cũng sẽ nhiều. Mà hai năm sau, nơi này sẽ được tổ chức sự kiện thể thao, bên cạnh lại thi công sân bãi, đương nhiên không cho phép ngày nào đó liền mất điện, Cao Tiểu Thư cảm thấy được nhà phối điện không dùng đến sao?"

"Đương nhiên cần dùng? Phân phối điện trong phòng trang bị đầy đủ có thể ứng phó cả sân vận động khi cần."

Tô Thi Thi gật đầu: "Cho nên cô đem bên cạnh mấy cái thiết kế triển khai nơi đó sẽ ảnh hưởng đến việc di chuyển lúc mất điện vậy có thiếu thỏa đáng chưa? Nhất là môn bắn súng yêu cầu tương đối tương đối cao về độ sáng cũng như độ yên tĩnh, đến lúc đó hệ thống phân phối điện phát xuất ù ù tiếng gầm rú, đối vận động viên tạo

thành nhiều ảnh hưởng, cô có tính qua chưa?"

"Tôi..." Cao Tĩnh xu sắc mặt trắng nhợt. Vấn đề này, cô ta từ đầu thật không ngờ.

Tô Thi Thi lại chỉ vào nơi khác nói: "Còn có nơi này, nơi này ngọn đèn cô đánh dấu đích thị màu vàng ấm. Nhưng đại hội thể dục thể thao cử hành vào mùa xuân hoặc thu, nhưng thời điểm xung quanh sương khói mù mịt nghiêm trọng nhất."

Tô Thi Thi cười nói: "Dựa theo dự tính ngọn đèn chiếu sáng không đủ, chỉ làm cho người ta một loại áp lực xấu. Cho nên đề nghị là thiết kế thành khả dĩ khép mở phong bế đồ trang trí trên trần nhà, căn cứ thời tiết tình huống quyết đặt bên trong quán hoặc là bên ngoài."

"Còn có nơi này..."

Tô Thi Thi điếm điếm vạch tới, chính căn phòng hội nghị chỉ còn có tiếng cô nói chuyện.

Cao Tĩnh Xu ngây ngốc, tác phẩm thiết kế hoàn mỹ không chút sai sót, từ miệng Tô Thi Thi mà thành không đúng tý nào.

Không đúng, Tô Thi Thi vẫn lại là khen ngợi cô ta, khẳng định tác phẩm của cô ta. Nhưng mà khích lệ của cô, để cho cô ta càng thêm không chịu nổi.

"Trên là những lời góp ý vụng về của tôi, xin Cao Tiểu Thư bỏ qua cho." Tô Thi Thi nói xong hướng dưới bục đi xuống.

"Cô..." Cao Tĩnh Xu mi mắt đều đã đỏ, nếu không ngại phó tổng còn ở nơi này, cô ta đã sớm động thủ.

Cuộc đàm phán này không hề nghi ngờ, Xây dựng Tiệp Khắc toàn thắng.

Trên vị trí, Tiểu Nhu nhỏ giọng nói: "Thi Thi, cô thật sự là quá lợi hại, cô không thấy được vừa rồi vị Cao Tiểu Thu kia mặt đã tái rồi."

Tô Thi Thi đỡ căng chân bị đá sưng, cười nhạt nói: "Thực lực không đủ, trách không được người khác."

Vốn cô không muốn làm như vậy, nhưng cô chưa bao giờ là người chịu thiệt thòi. Lúc trước là chính cô nghĩ sai rồi, cho rằng cô ta bị người khi dễ, cứu cô ta.

Nhưng người phụ nữ này không nói hai lời liền đem chân cô đá sưng lên, Tô Thi Thi cũng phải đáp trả một phen.

Chương 101: Tôi pha trà anh dám uống sao?

Edit: banhocminh99

Beta: Twinsyl

“Thi Thi...” Tiểu Nhu khẩn trương cầm tay Tô Thi Thi, không biết đây là tình huống gì.

Tô Thi Thi nhìn cô lắc đầu: “Cô về công ty trước đi.”

“Cô sẽ không sao chứ?” Tiểu Nhu nhìn bảo vệ sát khí như hung thần, trong lòng lo lắng đến nỗi tim đập thành thịch.

“Sẽ không sao.”

Tô Thi Thi mặc dù cũng không tốt, nhưng nhớ đến Bùi Dịch đã nói một lát nữa gặp nhau, không hiểu sao tâm tình bình ổn hơn rất nhiều.

Nửa ngày sau, Tô Thi Thi bị mang tới tầng cao nhất của Cao ốc Phương Minh.

Tòa nhà lớn này nhìn ở bên ngoài cũng chỉ ở mức trung bình, không nghĩ đến tầng cao nhất lại có một không gian riêng, giống như một căn hộ cao cấp.

Mời Tô Thi Thi đang ngồi ở một cái ghế lô xa hoa đứng lên, bảo vệ dẫn cô đến cửa rồi lui xuống.

Tô Thi Thi đứng bên ngoài cánh cửa bằng gỗ lim, hít sâu một hơi, nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

Cô chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm. Theo ánh sáng từ nơi tiến vào đến ánh sáng trên mặt đất, tầm mắt rất hạn hẹp.

Chỉ nghe bên trong truyền đến âm thanh, còn có mùi thơm ngát, làm người ta hoài nghi có phải đang ở không gian sông núi hữu tình.

Chỉ là quá tối.

Tô Thi Thi đứng vài giây, nhìn đi nhìn lại vẫn thấy không rõ ràng lắm, chỉ lờ mờ nhìn thấy phía trước có một cái bóng mơ hồ, còn nghe được tiếng nói chuyện.

Tô Thi Thi cẩn thận đi vào trong, không biết người gọi cô đến là người như thế nào, phong cách này thật không Bùi Dịch.

Cô mới đi vào trong được hai bước, tầm mắt mới từ từ sáng rõ.

Trong phòng cực kỳ tối, cô lờ mờ thấy phía trước hình như có sô pha cùng bàn trà. Còn có vài người ngồi trên sô pha.

Cô đang muốn nhìn kĩ xem, bỗng nhiên tay chợt lạnh. Có người đang giữ tay cô lại.

Như một phản xạ có điều kiện, Tô Thi Thi quay sang nắm cổ tay người kia, chuyển ra phía sau, khom lưng đem người kia vật ngã văng ra ngoài.

Chỉ nghe “ Rầm ” một tiếng, cùng với tiếng một người đàn ông kêu rên vang lên, tiếng nói chuyện trong phòng trong phút chốc yên lặng.

Một động tác ném qua vai thành thực, Tô Thi Thi tự mình cảm thấy không chân thực.

“Thành công rồi hả?” Cô đã từng học lâu như vậy mà không thành công, không ngờ vào lúc này lại ném được người kia ra ngoài!

Lúc Bùi Dịch nhìn thấy đã là một màn như thế này.

Người phụ nữ bé nhỏ của anh cực kỳ anh dũng ném được một người đàn ông cao hơn cô cả một cái đầu văng đến tận bàn trà, làm bàn trà suýt nữa bị đổ sập.

“Chết tiệt, không phải người, ngã chết tôi rồi! “

Bị vật ngã một lúc lâu sau, người đàn ông mới gượng dậy được, ngồi trên bàn trà. Cùng lúc đó, không biết người nào đã bật đèn.

Ánh sáng ngọn đèn cũng không quá sáng, nhưng đủ để thấy rõ toàn bộ bên trong.

Tô Thi Thi đảo mắt một lượt, không khỏi kinh ngạc.

Ở đây vậy mà có rất nhiều người đang ngồi. Mà phòng này còn rất lớn, ước chừng cũng phải hơn một trăm mét vuông.

Từ chỗ cô đứng, đặt một bộ sô pha, ngồi trên ghế có sáu người trẻ tuổi, nam nữ đều có.

Mà theo hướng đi vào bên trong, còn có một bộ sô pha khác, có bảy người ngồi.

Trong đó có một ông lão tóc trắng xóa, cực kỳ uy nghiêm. Những

người khác lúc này đang cực kỳ chăm chú nhìn ông ta, hẳn là ông ta là ông chủ ở đây.

“Thật ngại quá.” Tô Thi Thi cụp đầu xuống, thầm nghĩ bản thân vừa rồi phản ứng quá kích rồi.

“Cô vật tôi ngã một cú không nhẹ nha.”

Bị Tô Thi Thi đánh ngã sấp xuống, người đàn ông vẫn ngồi trên bàn trà, buồn bực chỉ tay vào Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi nghiêng đầu nhìn hẳn một cái, khóe miệng giật giật: “Vẫn thật xin lỗi, thứ lỗi cho tôi không kiềm chế, vật ngã anh.”

“Ai, tôi nói, cô thấy tôi dễ bị coi thường vậy sao? Tôi gốc đến nỗi đứng lại để cô vật ngã sao? Chết tiệt, mấy người phải hứa không được nói chuyện hôm nay ra, bằng không tôi không để yên cho mấy người!”

Người đàn ông bực mình chỉ vào các đồng nghiệp bên cạnh nói.

Hắn lớn như vậy chưa từng bị mất mặt, lại bị một người phụ nữ quật ngã một lúc lâu không bò nổi, nếu để truyền ra ngoài thì còn chỗ nào mà chui xuống, làm sao ra ngoài lẩn lộn nữa?

Mấy người trên sofa đều đã tủm tỉm cười, nhưng biết tính tình người này, không dám quá phận.

Lúc này phía sau truyền đến tiếng bước chân nặng nề.

Tô Thi Thi theo bản năng quay đầu, nhìn thấy người đàn ông trước mặt, mi mắt sáng rỡ lên, đi đến nắm chặt tay anh: “Có phải tôi đã vào nhầm chỗ rồi không?”

Ánh mắt Bùi Dịch nhàn nhạt nhìn qua Tô Thi Thi nắm tay mình, trong mắt ánh lên tia dịu dàng, nhàn nhạt nói: “Không sai, theo tôi đến đây.”

Anh nói xong liền nắm tay cô đi vào bên trong. Mười ngón tay đan vào nhau, hơi ấm lan tỏa, lan đến tận trong tim.

(Mít: giết tôi đi, ngọt quá T^T Dịch ca, em yêu anh ^^)

Tô Thi Thi bỗng nhiên có chút khấn trương, Bùi Dịch muốn dẫn cô đi gặp vị chủ nhân bên trong kia sao? “

Hoặc là nói người này gọi cô đến, tại sao lại muốn gọi cô? Mà Bùi Dịch lúc trước không hề ở trong này.

Một bụng nghi ngờ khiến đầu óc Tô Thi Thi choáng váng như say xe. Cô còn chưa nghĩ ra, đã bị Bùi Dịch kéo tới trước mặt ông lão tóc trắng xóa kia.

Bùi Dịch khom người: “Hồng gia, kẻ hèn này lại để người phải chê cười.”

Kẻ hèn... Khóe miệng Tô Thi Thi giật giật, nhưng vẫn cúi người chào ông lão kia cung kính nói: “Hồng gia.”

“Hô hô, Tiểu Dịch cũng đến đây. Con đúng là khách ít đến, không dễ gì đến được đây. Tô tiểu thư tính tình thật thà, vừa rồi đã dọa đến cô, mong đừng trách móc.” Hồng gia cười sang sảng, âm thanh hào sảng mười phần.

Nếu nghe giọng ông, nhiều người sẽ cho rằng mới chỉ năm mươi mấy tuổi.

“Đến đây, ngồi xuống đi.” Hồng gia vỗ vỗ vị trí bên cạnh ông.

Bùi Dịch gật đầu, quay đầu thấp giọng nói với Tô Thi Thi: “Em qua bên kia chờ tôi.”

Anh nói xong nhìn về nhóm người trên ghế sofa, âm thanh chỉ đủ để hai người nghe thấy: “Không cần khách khí”

Khụ khụ...

Tô Thi Thi tức cười, biết Bùi Dịch có chuyện muốn nói cùng vị Hồng gia này, lên tiếng chào hỏi, sau đó đi ra ngoài.

Trong lòng cô có chút nghiêm trọng. Bùi Dịch hình như vì cô mới đến đây. Cô có phải hay không đã mang lại phiền phức cho anh rồi?

“Người đẹp, cô là gì của Bùi Dịch vậy?”

Tô Thi Thi còn chưa đi đến nơi, người đàn ông vừa rồi bị cô quật ngã đã đứng lên riu rít hỏi han.

Tô Thi Thi có chút đau đầu, nở một nụ cười với hắn, lập tức chọn vị trí ngồi xuống, không nói thêm điều gì.

“Cô sao lại không để ý đến tôi, cô vừa vật tôi ngã rất đau có biết không? Cô phải bồi thường cho tôi!”

Người đàn ông đi đến chen lách vào ngồi xuống cạnh Tô Thi Thi, thân thể dường như muốn dính vào người Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi lộ vẻ mặt hoảng sợ, người này chưa cai sữa sao? Đàn ông hai mươi mấy tuổi mà còn làm nũng, làm cô nổi hết cả da gà.

Liếc mắt thấy trên bàn có dụng cụ pha trà, cô nhàm chán nói với hắn:
“Tôi đi pha trà cho anh.”

Người kia tinh thần lập tức tỉnh táo, nói: “Tôi thích uống trà đậm đà, cô pha được sao?”

Tô Thi Thi vẻ mặt không hiểu nhìn hắn: “Càng đặc càng tốt?”

“Đương nhiên, càng đậm đà càng tốt!”

Lời của hắn vừa dứt, bên cạnh đã truyền đến một trận cười vang.

Có người trêu ghẹo: “Tam thiếu, pha trà làm cái gì? Trực tiếp thưởng thức của mỹ nữ không được sao!”

“Nực cười! Phụ nữ của Bùi Dịch mà dám thưởng thức sao? Ít nói nhảm, hôm nay Hồ Quân Nhạc tôi vui vẻ, muốn uống trà đặc!” Hồ Quân Nhạc vui vẻ nói xong khiêu khích nhìn Tô Thi Thi: “Thế nào, cô thấy sao?”

Hồ? Thì ra hắn là người nhà họ Hồ, không phải là vừa rồi vị phó tổng kia cũng là người nhà họ Hồ sao?

Ánh mắt Tô Thi Thi tối sầm lại, cô và người của Hồ gia hôm nay thật có duyên.

Những người này cô không nên tiếp xúc, tránh xa trong cái vòng tròn luẩn quẩn của họ thì hơn.

Nhìn nhóm người con cháu nhà giàu đời thứ hai này, tuổi tác không lớn hơn cô bao nhiêu. Bên cạnh người này lại muốn uống trà, rõ ràng là đang muốn trêu đùa cô mà.

Đối với những người này, có người nào ngu ngốc nhận lời?

Tô Thi Thi hít sâu một hơi, nặn ra một nụ cười tươi tắn: “Được thôi, nhưng anh đừng hối hận.”

Hồ Quân Nhạc vui vẻ nói: “Có gì mà phải hối hận, chỉ cần cô dám pha, tôi dám uống.”

Mắt Tô Thi Thi ánh lên một tia狡 hoạt, yên lặng bưng khay trà tới, nhắc ấm pha trà, mở nắp lên, cầm gói trà, nhìn nhìn - -

Vừa hay, là Thiết Quan Âm!

Cô bắt đầu đổ Thiết Quan Âm vào ấm. Một giây, hai giây, ba giây...

Hồ Quân Nhạc không tự giác nuốt nước bọt, mắt tròn lớn, đột nhiên có dự cảm không lành.

Tô Thi Thi ước chừng đã đổ đến nửa ấm lá trà mới dừng tay, cầm lấy ấm nước, rót vào ấm trà.

Tốc độ của cô rất nhanh, lắc lắc cái ấm, đem đổ nước đầu tiên đi, lại pha đầy nước vào, chờ một lát, đổ ra một ly, vui vẻ đưa cho Hồ Quân Nhạc.

Cô khiêu khích nhìn hấn: “Trà ngon mới pha, anh dám uống không?”

Sáng giờ tui súp hố truyện, giờ tui mới lết lết đi đăng truyện đây

Chương 102: Say trà

Edit: Hải Yến

Beta: Twinsyl

“Lá trà nhiều như thế... Có thể uống?” Hồ Quân Nhạc mặt đầy xoắn xít nhìn ngón tay thon dài của Tô Thi Thi, mạnh mẽ nuốt nước bọt.

Tô Thi Thi nhú mào, trực tiếp cầm cốc trà thu tay về, ngửa đầu một hớp, uống cạn trà trong ly.

“Không dám thì nói nhanh đi...” Tô Thi Thi nói thềm.

“Tiểu nha đầu chết tiệt!” Hồ Quân Nhạc tức giận đến ngồi thẳng người, “Châm trà!”

Tô Thi Thi khẽ cúi đầu, nghe vậy rất nhanh rót một ly đưa cho hắn.

Hồ Quân Nhạc tùy ý cầm lấy cốc trà, đem đến chóp mũi nhẹ ngửi, thỏa mãn hít vào một hơi.

Thật thơm!

Lập tức đem đến bên môi nhấp một miếng, trà chạy vào miệng, đầu lưỡi cảm nhận được... Mặt nháy mắt đen lại.

Đắng như thế!

Khó trách vừa rồi cô gái này uống nhanh vậy!

Lúc này, Tô Thi Thi ngẩng đầu cười tí mắt nhìn hắn, ôn nhu hỏi
“Uống ngon không?”

Hỗ Quân Nhạc khóe mắt rút rút, bực bội nói hai chữ: “Uống ngon.”

Cuối cùng, uống một hớp xuống.

Thường thức trà như thế sao? Loại trà đẳng như vậy không đổ đi mới là lạ!

Tô Thi Thi thấy thế lại rót cho hắn một chén trà.

Hỗ Quân Nhạc lúc trước khoe khoang khoáng lác, làm này làm kia phải theo lao, mạnh mẽ ngửa đầu uống xuống.

Tiếp theo lại là một ly, tiếp theo một ly. Rất nhanh, một ấm trà rót xong rồi.

Tô Thi Thi cực kỳ ân cần lại pha thêm cho một bình: “Vừa rồi lá trà có thể bỏ vào hơi nhiều, phòng chừng đến lần thứ ba là uống tốt nhất, Tam thiếu, có muốn thử lại lần nữa không?”

Thấy ánh mắt khinh miệt khiêu khích của cô, Hỗ Quân Nhạc đáy lòng tức giận nổi lên: “Nữa!”

Tô Thi Thi đặc biệt nghe lời, rót cho hắn một ly đầy.

Một ly, lại một ly, rất nhanh một bình lại thấy đầy.

Tô Thi Thi thấy xong hết rồi, liền đem bình trà bỏ qua một bên.

Nhưng Hỗ Quân Nhạc uống đến nghiện rồi, còn muốn rót thêm: “Tiếp

tục rót!”

Tô Thi Thi liếc mắt nhìn hấn, thấy hấn ánh mắt mê ly, một bộ dạng sắp ngồi không vững, nhàn nhạt nói: “Anh say rồi.”

“Say?” Hồ Quân Nhạc nở nụ cười, “Uống trà cũng sẽ say, cô đùa với tôi ư?”

Tô Thi Thi tựa vào ghế, dù bận vẫn ung dung nhìn hấn: “Chẳng lẽ đầu anh hiện tại không choáng váng?”

Hồ Quân Nhạc lấy tay xoa trán một cái. Chuyện này là như thế nào? Đầu hấn thật rất choáng váng?

“ Cô... cô... cô bỏ thuốc tôi có phải không?” Hồ Quân Nhạc càng nói thanh âm càng nhẹ, đầu vừa lệch, lập tức ngã xuống trên ghế salon. Lần này đến phiên Tô Thi Thi kinh ngạc.

Không phải chứ? Người này thường thức trà cũng quá kém.

Trên thế giới này có thể làm cho người ta uống say, không chỉ có rượu. Uống trà đậm cũng sẽ say, cảm giác giống như uống rượu vậy.

Vừa rồi Tô Thi Thi bỏ vào quá nhiều Thiết Quan Âm, lại liên tục rót cho Hồ Quân Nhạc nhiều chén, hấn không choáng váng mới là lạ. Chỉ là như vậy liền trực tiếp say khướt, có phải hay không cũng quá yếu?

“Ha ha... Ngoài ý muốn ngoài ý muốn...”

Tô Thi Thi thấy người xung quanh nhìn mình như nhìn quái vật vậy, cười khan đứng lên, chạy ra ngoài không quay đầu lại. Bộ dáng kia

giống như là chạy mất dép.

Bùi Dịch cho phép cô dừng khách khí, cô thật đúng là không muốn không khách khí đến loại trình độ này. Vừa tới liền đem người đánh ngã, hơn nữa còn là hai lần.

“Đây có phải là triệt để đắc tội Hồ gia rồi không?”

Tô Thi Thi sờ sờ cổ tay, mới vừa rồi bị Hồ Quân Nhạc nắm chính là chỗ này, đến bây giờ còn cảm thấy có chút rợn cả tóc gáy.

“Ai bảo anh dám làm tôi sợ!”. Tô Thi Thi ở trong lòng hung tợn nói.

Lúc Bùi Dịch đi ra, thấy Tô Thi Thi đang ở trước xe của mình. Anh đi tới, nhàn nhạt quan sát cô gái nhỏ này một chút.

“Sao vậy?” Tô Thi Thi đứng thẳng thân thể, thanh âm có chút rầu rĩ.

“Chạy rất nhanh.” Bùi Dịch nói xong mở cửa xe, ý bảo cô lên xe.

“Nếu không thì chờ ở bên kia là cọc gỗ à?” Tô Thi Thi sau đó ngồi xuống.

Bùi Dịch động tác ngừng một chút, ngồi bên cạnh cô, quay đầu như có như không nhìn cô: “Thật biết giả bộ.”

Tô Thi Thi khóe miệng rụt rụt: “Cũng như nhau, tôi vừa rồi có phải giúp anh hay không?”

“Em xác định là em giúp được tôi?” Bùi Dịch nhíu mày.

Tô Thi Thi lập tức ngồi thẳng người, vẻ mặt nghiêm túc nhìn anh: “Anh đừng nói với tôi anh không muốn gặp vị Hồng gia này, nếu

không anh đến chỗ này làm cái gì? Mà ông ta cũng muốn gặp anh, nhưng mà anh cũng không muốn chủ động đi gặp ông ta.”

Vừa rồi đứng ở chỗ này, Tô Thi Thi đem toàn bộ chuyện này đều nghĩ rõ ràng rồi.

Nếu Bùi Dịch không muốn để cho cô cũng đi gặp vị Hồng gia này, lúc cô đi hướng căn phòng kia, từ một nơi bí mật gần đó vệ sĩ Dương Dũng chuyên theo bảo vệ cô cũng lập tức đi ra ngăn trở.

Nhưng Dương Dũng không có xuất hiện.

Cô đến căn phòng kia không lâu, Bùi Dịch liền xuất hiện, nhìn qua là vì cô mà đi, trên thực tế cô chẳng qua là một cái sợi dây trung gian mà thôi.

“Ý của em là tôi đang lợi dụng em?” Bùi Dịch nhìn chằm chằm mắt của cô hỏi.

Tô Thi Thi lắc đầu: “Không có, chỉ là suy nghĩ lúc trước đều là anh giúp tôi, hôm nay tôi rất cực cũng có thể giúp anh một lần, vô cùng tốt.”

Bùi Dịch đột nhiên ngây ngẩn cả người, anh không nghĩ tới cô lại nói như vậy.

“Tôi tạo cho em gánh nặng sao?” Bùi Dịch hỏi.

Tô Thi Thi tựa vào ghế, mắt nhìn ngoài cửa sổ xe: “Cũng không hoàn toàn, chẳng qua tôi không thích thiếu người nợ người khác.”

“Người khác...” Thanh âm của Bùi Dịch nghiêm túc.

Tô Thi Thi không nói gì nhìn anh. Người đàn ông này toàn hiwweu sai ý của cô, cô và anh luôn luôn không có biện pháp nói chuyện phiếm một cách bình thường.

Cô nói tránh đi: “Nếu tôi giúp anh, anh không phải là nên báo đáp tôi sao? Xem tôi không coi anh là người khác.”

Bùi Dịch ánh mắt tối sầm lại, sâu xa nhìn cô: “Có lẽ, tôi sẽ báo đáp em thật tốt “

“Dùng lực!”

“Ở trên giường!”

“Anh...” Tô Thi Thi cảm thấy được vẫn là ngậm miệng thì tốt hơn.

Xe chạy trên đường cái rộng lớn, Tô Thi Thi nhìn ngoài cửa sổ phong cảnh lướt qua, nhớ tới chuyện đã xảy ra hôm nay, lại vẫn cảm thấy được có chút thần kỳ.

“Đi nơi nào?” Bùi Dịch nhìn cô gái nhỏ cười nhạt quay mặt, ánh mắt của anh cũng không biết có bao nhiêu ôn nhu.

Tô Thi Thi nói: “Trước quay về công ty đi, sau đó tôi muốn nghỉ ngơi một chút, thời gian này mệt chết tôi rồi.”

“Tốt. Em xin nghỉ, tôi cùng em đi...” Bùi Dịch còn chưa nói xong, điện thoại vang lên.

Anh nhượng mày, lấy ra, nhìn thấy là dãy số biệt thự.

“Có chuyện gì?”

Bùi Dịch tiếp điện thoại, mới nghe xong không quá hai câu, sắc mặt biến đổi: “Tôi biết rõ, chờ tôi trở lại.”

“Xảy ra chuyện gì?” Tô Thi Thi quay đầu nghi hoặc nhìn anh.

Bùi Dịch sắc mặt cực kỳ ngưng trọng, nhìn Tô Thi Thi vài giây: “Quản gia nói, lão gia kia đem bà nội của em về.”

“Cái gì?” Tô Thi Thi biến sắc, vội vàng bắt lấy tay anh, khẩn cấp vô cùng, “Tớ cùng là chuyện gì? Bà nội không phải ở Dương Thành sao?”

“Trở về rồi hãy nói.”

Khi hai người nói chuyện, lái xe đã quay đầu hướng trang viên Đoàn gia chạy tới.

Bọn họ chỉ tốn 10 phút liền chạy vội đến chỗ trang viên Đoàn gia, xe thẳng đến hướng nhà chính. Tô Thi Thi liền xuống xe lập tức xông vào bên trong.

Lúc Bùi Dịch muốn theo sau, điện thoại lại vang lên, anh vừa thấy là Tần Phong gọi tới, trong lòng có ý nghĩ không tốt.

“Chuyện đó sao rồi?” Bùi Dịch nghe máy, nghe xong một câu, xoay người đi ra phía ngoài.

Bên kia Tô Thi Thi vội tới bên trong nhà chính, nhìn đến một người làm vội vàng hỏi: “Lão gia ở nơi nào? Có hay không nhìn thấy bà nội tôi?”

“Ô tiểu thư... Cô nhanh lên rời khỏi nơi này, lão gia không cho phép cô đến chỗ này!”

Người làm vừa thấy là Tô Thi Thi, sợ tới mức mặt đều đã thay đổi. Nếu để cho lão gia biết cô đến nơi này, người làm bọn họ nhất định sẽ bị trách phạt.

Nhưng Tô Thi Thi đâu nào nghĩ được những thứ này, gấp đến độ trực tiếp chạy vọt đi vào.

“Tô tiểu thư.” Phía trước truyền đến một đạo lãnh đạm thanh âm. Nhậm Tiểu Vi mặt không chút thay đổi đi tới, đi theo sau bà là Hồng Cầm.

Tô Thi Thi vừa thấy bà, tâm không biết sao, đột nhiên trầm xuống.

Chuyện này có khả năng cùng mẹ của Bùi Dịch cũng có quan hệ!

Chương 103: Giống đi giết người

Trong nhà mang phong cách cổ kính, ánh mặt trời chiếu vào, còn có chút nóng bỏng.

Nhưng Tô Thi Thi trong lòng lại cảm giác có vô tận ớn lạnh.

Tay chân cô lạnh lẽo, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi lạnh.

Vị phụ nhân này nhìn qua chỉ có hơn bốn mươi tuổi xinh đẹp, Tô Thi Thi há miệng thở dốc, lại không biết nên xưng hô như thế nào.

“Tô tiểu thư, không biết có chuyện gì?” Nhậm Tiểu Vi khách khí hỏi han.

Người kia mang theo ánh mắt xa cách để cho Tô Thi Thi trong lòng âm u: “Đoàn phu nhân.”

Cô trầm thấp kêu một tiếng: “Tôi là tới tìm bà nội tôi.”

“Bà nội cô?” Nhậm Tiểu Vi đôi mi thanh tú nhíu lại, quay đầu nhìn về phía Hồng Cầm bên cạnh, “Đoàn lão phu nhân đã tới sao?”

Hồng Cầm lắc đầu: “Hôm nay không có người ngoài khác tới.”

Nàng đặc biệt đem “người ngoài khác” mấy chữ nói ra thật sự nặng.

Tô Thi Thi tâm mạnh rút một phen. Đúng rồi, cô cùng bà nội mình đều là người ngoài.

Cô vậy mà rõ ràng cảm giác được mẹ của Bùi Dịch cùng vị Hồng Cầm này cũng không chào đón cô.

“Đoàn phu nhân, tôi nghe nói bà nội tôi bị đưa đến bên trong trang viên này, tôi nghĩ muốn gặp mặt bà.”

Tô Thi Thi tận lực vẫn duy trì phong độ, trời biết cô hiện tại đã sốt ruột đến thế nào rồi.

“Ô tiểu thư, thật xin lỗi, bà nội cô không hề ở trong này.” Nhậm Tiểu Vi bình tĩnh nói.

“Không có ở đây?” Tô Thi Thi đôi mắt mở to, có chút không tin, “Tôi rõ ràng nghe nói bà nội bị mang tới trang viên này.”

“Ô tiểu thư, chẳng lẽ phu nhân còn có thể lừa cô hay sao?” Hồng Cầm cau mày nói.

Tô Thi Thi chân mày nhíu lại, bọn họ không có lý do lừa gạt cô. Nhưng là, bà nội cô đi nơi nào rồi chứ?

Cô nghĩ nghĩ lại hỏi: “Lão gia đâu?”

“Lão gia ông ấy có tay có chân, đi nơi nào chúng tôi sao biết được?” Hồng Cầm trong thanh âm đã có chút không kiên nhẫn.

Trái lại Nhậm Tiểu Vi vẫn như cũ lẳng lặng đứng tại chỗ, bất động không gợn, bộ dáng như là đối với lại chuyện này toàn bộ cũng không quá quan tâm.

Tô Thi Thi âm thầm đánh giá một phen, nếu ở trong này hỏi không ra cái gì, xoay người muốn đi.

“Ô tiểu thư.” Nhậm Tiểu Vi bỗng nhiên gọi cô lại.

Tô Thi Thi dừng bước quay đầu, nghi hoặc nhìn bà.

Nhậm Tiểu Vi đi về phía trước một bước, trong giọng nói có chút mệt mỏi. Bà nói: “Hôm nay cô không nên đến chỗ này.”

Tô Thi Thi tâm “Đòang” một phen, như là bị cái gì đó nện vào một dạng.

Cô xoay người đứng thẳng thân thể, không tự tị cũng không hống hách nhìn bà: “Thật xin lỗi mang đến phiền toái đến phu nhân, nhưng là, tôi không thể mặc kệ bà nội mình.” “Tôi không phải ý này.” Nhậm Tiểu Vi thở dài, không rõ thật hay giả nói, “Trước kia Tiểu Dịch tuy cùng cha kế này quan hệ không hòa hợp, nhưng là chưa từng có giống như hiện tại căng thẳng như vậy.”

Bà nói xong thẳng tắp địa nhìn mi mắt Tô Thi Thi: “Ô tiểu thư, cô biết ý của tôi là gì chứ?”

Tô Thi Thi đáy lòng một chỗ nào đó “Rầm” một phen, giống là bị người xé rách vậy, bị xát rất nhiều muối, từng đợt đau đớn.

“Đoàn phu nhân cảm thấy được, là vì tôi đến đây mới khiến cho bọn họ mâu thuẫn trở nên gay gắt, phải không?” Tô Thi Thi đồng dạng nhìn thẳng mi mắt của bà, không e dè hỏi han.

“Tôi không nói như thế.” Nhậm Tiểu Vi nở nụ cười một phen, ngữ khí vẫn như cũ ôn nhu như lúc ban đầu.

Mà Tô Thi Thi tâm lại chìm vào đáy cốc, đột nhiên cảm thấy được chính mình một chút đều đã không hiểu được vị phu nhân trước mắt

này.

Bà là mẹ của Bùi Dịch, cô cực kỳ tôn trọng bà. Đúng là hiện tại, bà rõ ràng lại nói với cô: xin giữ một khoảng cách với con trai tôi, nhưng là những lời này không phải tôi nói, chính cô nên là tự mình hiểu rõ.

Tô Thi Thi há miệng thờ dốc, rất muốn hỏi bà phải là người hiểu biết con trai hơn chứ?

Tô Thi Thi tự nhiên nở nụ cười một phen, có lẽ cô là một quả bom chực nổ bất cứ lúc nào, đúng là ai có thể đảm bảo, người kích nổ quả bom này không phải Bùi Dịch?

Tô Thi Thi trong đầu hiện hình ảnh che chở người đàn ông của cô, cuối cùng chỉ là há hốc mồm, đem lời đều đã nuốt trở vào.

“Quấy rầy rồi.” Tô Thi Thi cúi đầu, nói xong xoay người rời đi.

“Rừmm...” Mobile phone vào thời điểm này bất ngờ rung lên, Tô Thi Thi tim đập một phen, vội vàng lấy ra, đang nhìn đã đến màn hình biểu hiện khi đó, mày mạnh vừa nhíu.

“Đoàn Ngọc Lộ?” Tô Thi Thi mới vừa bắt máy, đầu bên kia liền truyền đến tiếng Đoàn Ngọc Lộ hung hãn.

“Cô hiện tại nhất định đang tìm bà nội cô? Không nghĩ tới đúng không, bà nội đang trong tay tôi. Muốn tìm bà nội, liền đến Hà gia đi. Nhớ kỹ một cô đến đây, tôi cũng không hy vọng nhìn thấy người khác đến, nhất là chú trẻ!”

Đoàn Ngọc Lộ hung tợn nói xong, liền cúp điện thoại.

Tô Thi Thi nghe trong điện thoại truyền đến âm tút tút, quả đấm mạnh

xiết chặt, trong mắt đều là lửa giận.

Đoàn Ngọc Lộ, Hà gia!

“Thì ra lại là Hà gia các người đụng tay vào, tôi trước kia có phải quá nhân từ hay không, để cho các người coi khinh tôi như vậy!”

Tô Thi Thi bước nhanh hướng tới bên ngoài chạy đi, chỉ chốc lát sau ra khỏi nhà chính.

“Phu nhân, người tại sao không nói nói rõ ràng cho cô ấy? Để cho cô ấy không cần tiếp tục quán lấy thiếu gia nữa.”

Thấy Tô Thi Thi sau khi đã đi, Hồng Cầm khó hiểu nhìn Nhậm Tiểu Vi.

Nhậm Tiểu Vi thở dài: “Bà cũng không phải không biết tính tình Tiểu Dịch. Tôi có thể làm liền làm cả rồi, toàn bộ vẫn lại là do chính bọn nó tự quyết định thôi.”

“Nhưng là cô gái này cùng với thiếu gia, chỉ sẽ liên lụy thiếu gia. Cô ấy liền cùng Trạm Dẫn Lan trước kiamột dạng người, cô...”

“Hồng Cầm, không được nhắc đến cô gái kia nữa.” Nhậm Tiểu Vi vừa nghe ba chữ Trạm Dẫn Lan kia, sắc mặt chài quét địa một phen liền trầm tiếp xuống.

Hồng Cầm tự biết mình nói bậy, rụt rụt cổ, không dám tiếp tục nói lung tung.

Nhậm Tiểu Vi nhìn bóng lưng Tô Thi Thi đi xa dần, trong lòng càng ngày càng trầm.

Cô ấy không phải Trạm Dẫn Lan, đúng là so với Trạm Dẫn Lan vẫn còn nguy hiểm hơn rất nhiều.

Bà đau đầu nhíu mi xoa xoa trán, đối với Hồng Cầm nói: “Bà đỡ tôi vào nghỉ ngơi đi.”

Vâng ạ Hồng Cầm lập tức đỡ lấy tay bà, trong mắt đều là thương tiếc.

Nhậm Tiểu Vi có bệnh hay choáng váng đầu, nhiều năm qua như thế vẫn không có cải thiện, ngày thường chịu không nổi kích động.

Đúng là từ sau khi vị Tô tiểu thư này đến đây, việc lớn việc nhỏ không ngừng, phu nhân bà không biết đã bao nhiêu lần bị phát bệnh.

Bên này, sau khi Tô Thi Thi cấp tốc chạy đến bên ngoài, mới nhớ tới Bùi Dịch không biết từ lúc nào không thấy nữa, đang muốn tìm anh, xe của Bùi Dịch xe hướng cô chạy đến.

“Lên xe.” Bùi Dịch mở cửa xe.

“Bà nội tôi đang ở Hà gia.” Tô Thi Thi vừa nói vừa nhảy lên xe.

Ngay sau đó lái xe một cái đột nhiên thay đổi, xe quay đầu hướng tới bên ngoài trang viên chạy tới.

“Tôi biết, đừng có gấp, không có việc gì.” Bùi Dịch ôm vai Tô Thi Thi, trầm giọng an ủi.

Àn lúc trước nhận được điện thoại của Tần Phong, nói chính là chuyện này.

Phương Ngọc Hoa là người của Đoàn gia đưa về thành phố này,

nhưng là cũng không có đưa đến trang viên của Đoàn gia, mà là bị Đoàn Ngọc Lộ mang đến Hà gia.

Chuyện này Đoàn gia cùng Hà gia đều có tham dự.

Tô Thi Thi sắc mặt xanh mét.

Một bên là chồng trước của cô, bên là cùng cô có quan hệ huyết thống. Nhưng là bọn họ hiện tại đều là muốn làm cái gì? Bọn họ tới cùng là có ít nhiều hận cô, muốn hưởng một bà lão mà xuống tay!

“Xem ra, lão già kia không hề nghĩ muốn trực tiếp liên lụy đến mình, chúng ta yên lặng xem xét.” Bùi Dịch nói.

Tô Thi Thi đột nhiên nhớ tới lời vừa rồi Đoàn Ngọc Lộ nói, nhúu mày nói: “Cô ta muốn tôi một mình đi đến.”

Bùi Dịch trong mắt hiện lên quét xuống tàn nhẫn, âm trầm nói: “Cô ta không tư cách ra điều kiện.”

Anh muốn đi, người nào cũng không thể ngăn được!

Xe rất nhanh liền chạy đến chỗ Hà gia, Tô Thi Thi mới vừa xuống xe, trực tiếp liền ngăn cả người.

Cô quay đầu sững sờ nhìn Bùi Dịch, nuốt nước miếng, gian nan nói: “Bọn họ bày binh bố trận cũng quá khủng bố rồi.”

Cô thấy được cái gì?

Cô nhìn thấy có khoảng xem 50 vệ sĩ, đồng thời đứng ở cửa, đem đường phố đều đã cho chặn lại rồi.

Bùi Dịch nắm tay Tô Thi Thi, hướng vệ sĩ nhàn nhạt liếc mắt ra hiệu. Nháy mắt tiếp theo, 50 vệ sĩ kia nhanh chóng hướng tới trong nhà họ Hà tiến vào.

“Đi thôi.” Bùi Dịch nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, nắm ôm cô đi vào phía trong.

Giờ khắc này, Tô Thi Thi tâm cường nhảy dựng lên.

Cô cảm giác cô không phải đi cứu người, ngược lại như là đi giết người!

Đc 3 chương rồi. Còn siêng thì tối thêm chương. Ko thì.....

Chương 104: Cửa lại bị phá banh

“Rầm rập rầm rập rầm rập - - “

Đều nhịp tiếng bước chân đầy rẫy ở trong hành lang.

Thời điểm Tô Thi Thi bọn họ đến, 50 vệ sĩ kia đã đứng ở cửa nhà họ Hà, đem bốn phía bao vây đến con ruồi bay còn không lọt, chỉ chừa ra một lối cho Tô Thi Thi và Bùi Dịch hai người đi vào.

Giờ khắc này, Bùi Dịch liền như đế vương một dạng ôm lấy cô, từng bước một hướng tới cửa đi đến.

“Ầm... - - “

Phía trước truyền đến một tiếng rất nhỏ của thứ gì đó bị phá hủy, cửa theo tiếng mà vỡ ra. Vệ sĩ mặc đồ đen lập tức tuôn vào trong nhà.

Tô Thi Thi đột nhiên nhớ tới hai người gặp mặt ngày đó. Cô bị Hà Chí trối trong phòng ngủ, nà người đàn ông này cũng là giống hiện tại cái dạng này từ trên trời giáng xuống.

“Anh liền là như thế này phá banh cổng à?” Tô Thi Thi không khỏi nghĩ đến. Tận đáy lòng có một chỗ nào đó, tim đập càng ngày càng nhanh.

“Các người là ai? Các người đây là xâm phạm gia cư bất hợp pháp hiểu không?” Bên trong truyền đến tiếng thét chói tai của Đoàn Ngọc

Lộ.

Ngay sau đó, vang lên tiếng la hét của Phú Tuyết Trân hình như vô cùng đau đớn: “Cửa nhà tôi! Chết tiệt, các người tới cùng là ai? Trong hai tháng, cửa nhà tôi đã bị phá hủy ba lần rồi!”

“Toàn bộ đều là tôi làm.” Bùi Dịch ôm lấy Tô Thi Thi, cấp cho cô một cái ánh mắt trấn an, đi vào bên trong.

“Các người đi ra ngoài cho to...”

Phú Tuyết Trân còn đang chửi bậy, nhưng khi thấy cửa xuất hiện hai người khi đó, mi mắt mạnh trừng. Không biết là bị dọa sợ, hay vẫn lại là tức giận đến không đứng vững ngã đến trên ghế sofa.

“Bùi Dịch, Tô Thi Thi, quả nhiên là các người. Tô Thi Thi, kẻ tiện nhân cô mau bồi đền cửa nhà tôi!” Phú Tuyết Trân tức điên rồi.

Sửa lại cửa phải mất một số tiền lớn, người coi tiền bạc như mạng, tâm bà ta đều đã đang nhỏ máu.

“Tô Thi Thi, tôi không phải kêu một cô tới sao, cô cũng dám...” Đoàn Ngọc Lộ nhìn thấy Bùi Dịch cũng đến đây, tức giận đến muốn điên lên ăn nói lung tung.

“Hiện tại làm sao đây? Có chú trẻ của cô ở đây, chuyện này sợ là không dễ làm như vậy rồi.”

Tô Thi Thi lạnh lùng nhìn hai người: “Bà nội của tôi đâu? Nếu bà thiếu mất một cọng lông tơ, tôi nhất định hẳn không cho các người dễ chịu!”

“Lão thái bà ở bên trong, cô muốn gặp bà ấy...”

Bên kia Phú Tuyết Trân lời còn chưa nói xong, chỉ thấy mùi mấy vệ sĩ đã ở phòng trong lục soát loạn cả lên.

Rất nhanh, trong phòng ngủ liền truyền đến tiếng gào thét của Hà Chí Tường: “Các người là ai! Đi ra ngoài cho tôi, nếu không thì tôi báo cảnh sát đó!”

Nhưng là phản kháng của hắn không hề có sức uy hiếp, rất nhanh đã bị các vệ sĩ mặc đồ đen bắt lấy. Đi ra còn có một bà lão đầu tóc bạc phơ. “Bà nội!”

Tô Thi Thi vội vàng chạy tới, cẩn thận đem bà nội kiểm tra một chút, xác định bà không có bị thương chỗ nào, mới nhẹ nhàng thở ra: “Bà nội, bà không có việc gì chứ?”

“Thi Thi, bà nội không có việc gì, con đừng lo lắng.” Phương Ngọc Hoa nhìn thấy cháu gái, đôi mắt có chút đỏ lên.

Tô Thi Thi ra sức ôm bà nội, toàn thân đều đã đang run run lên. Bà không biết lúc không tìm thấy bà cô có bao nhiêu sợ hãi.

“Tốt rồi, cháu ngoan, bà nội thật sự không có việc gì.”

Phương Ngọc Hoa vỗ vỗ lưng Tô Thi Thi, dụng âm thanh chỉ có hai người mới nghe được, dồn dập nói: “Con khẩn trương rời khỏi nơi này, không cần lo cho bà nội, bọn họ hẳn không làm gì bà.”

“Không được.” Tô Thi Thi kiên quyết lắc đầu.

Cô sao lại có thể để bà nội ở trong này chịu sự hành hạ của người khác? Cô lôi kéo Phương Ngọc Hoa, hướng Bùi Dịch đi đến.

Trong phòng khách, Hà gia ba người cũng sớm đã bị khống chế được.

Phương Ngọc Hoa ngẩng đầu nhìn đến một phòng toàn vệ sĩ áo đen, liền sửng sốt một phen, nghi hoặc nhìn Tô Thi Thi.

“Trở về con cùng người giải thích.”

Tô Thi Thi lôi kéo Phương Ngọc Hoa đi đến bên cạnh Bùi Dịch, lạnh lùng nhìn Đoàn Ngọc Lộ bọn họ.

“Nói đi, các người có cái gì mục đích?”

Bọn họ hao tổn tâm cơ như vậy đem bà nội cô bắt đến chỗ này, nhất định không đơn giản như vậy.

“Buông!” Đoàn Ngọc Lộ tránh thoát khỏi tay của vệ sĩ đang đè nặng chính mình, đứng thẳng người, ngửa đầu hất hàm nói.

“Các người đều đã đến đây, tôi cũng không có cái gì phải sợ. Tô Thi Thi, nếu cô không nghĩ muốn sau này lai lịch tiếp tục gặp chuyện không may mà nói, liền lập tức chuyển ra khỏi trang viên Đoàn gia. Nếu không, hậu quả cô không thể tưởng tượng nổi đâu!”

Bùi Dịch đầu lông mày nhíu lại. Ở trước mặt anh dám uy hiếp người phụ nữ của anh, anh không nghĩ tới lá gan của cô ta, trái lại càng lúc càng lớn rồi.

Tô Thi Thi âm thầm túm góc áo của anh một phen, ý bảo anh trước đừng manh động.

Tô Thi Thi đối với Đoàn Ngọc Lộ nói: “Cô dựa vào cái gì để cho tôi chuyển ra khỏi trang viên Đoàn gia? Nơi đó tôi cũng có phần, không

giống như cô, chỉ là cái thứ con của tiểu tam.”

“Cô...” Đoàn Ngọc Lộ tức giận đến sắc mặt trắng bệch.

“Trang viên Đoàn gia cô sao lại cũng có phần? Tô Thi Thi thật đúng là cô nghĩ chính mình là ai? Cô cho là người đàn ông này sẽ phân cho cô tài sản sao? Anh ta cũng bắt quá cũng chỉ là ăn nhờ ở đậu, Đoàn gia toàn bộ anh đều lấy không được!”

Hà Chí Tường nghe Tô Thi Thi như thế nói, khinh thường hừ lạnh nói.

Dù sao chuyện đến nước này, hấn cái gì cũng không còn sợ rồi. Thoắt cái liền trở mặt, có lẽ còn có thể tranh thủ đối với Đoàn gia bọn họ có chút lợi lộc. Tô Thi Thi nhìn xem mẹ con Hà gia, lại nhìn đến Đoàn Ngọc Lộ, cuối cùng tầm mắt rơi vào Hà Chí Tường: “Đoàn Ngọc Lộ không có nói với anh sao?”

Hà Chí Tường nhướng mày, nhìn về vợ mình đứng ở bên cạnh: “Nói cái gì?”

Tô Thi Thi đứng thẳng thân thể, cười nhạt nói: “Tôi đây hiện tại một lần nữa giới thiệu một chút. Tôi là chị cùng cha khác mẹ của Đoàn Ngọc Lộ, là con gái của người vợ hợp pháp của Đoàn Chấn Ba. Tôi là con gái lớn của Đoàn gia, dựa theo quan hệ hiện tại, anh phải gọi tôi một tiếng chị.”

“Cái gì? Cô là con gái Đoàn gia?” Hà Chí Tường trực tiếp lờ mờ rồi.

Bên cạnh Phú Tuyết Trân sắc mặt cũng là chái quét địa một phen liền thay đổi.

“Không, cô không phải nói cô không cha không mẹ, chỉ là một học

sinh nghèo. Cô sao lại có khả năng chính là con gái của Đoàn gia?”
Hà Chí Tường không tin nói.

Hắn cùng Tô Thi Thi là bạn chung trường đại học, chưa từng gặp qua người nhà nào của cô trừ bỏ bà nội cô. Nếu không phải thấy Tô Thi Thi là học trò nghèo không có chỗ dựa, bọn họ lúc trước cũng sẽ không nghĩ ra chuyện lừa gạt kết hôn này.

Hà Chí Tường quay đầu nhìn Đoàn Ngọc Lộ, thấy cô ta sắc mặt trắng bệch, ánh mắt né tránh.

Đoàn Ngọc Lộ trong lòng tức giận đến muốn chết, Tô Thi Thi hiện tại là chạy tới hưởng thụ cảm giác lên mặt dạy đời cô ta sao?

Cô ta thờ phì phì nói: “Cô đã sớm bị Đoàn gia đuổi ra khỏi nhà, cùng Đoàn gia một chút quan hệ đều không có.”

“Có hay không có vấn đề này cũng không phải do cô định đoạt, tài sản Đoàn gia thuộc về phần của tôi, tôi đều phải lấy lại. Cho nên, để cho tôi rời trang viên Đoàn gia, không có khả năng.” Tô Thi Thi lãnh đạm nói.

“Cô...” Hà Chí Tường chưa từng hối hận qua như vậy, rõ ràng là Phượng Hoàng, lại bị hắn xem trở thành gà mái.

Hắn thậm chí lại vẫn khẩn cấp cùng cô ly hôn, cưới vào một người Nhị Tiểu Thư, mà cả đứa bé đều đã sinh không ra.

“Chí Tường, hiện tại không phải thời điểm nghĩ đến việc này.”

Phú Tuyết Trân gặp con trai của mình sắc mặt không thích hợp, nhỏ giọng nhắc nhở.

“Không sai.” Hà Chí Tường điều chỉnh sắc mặt, đối với Tô Thi Thi nói, “Cô tất phải chuyển ra khỏi trang viên Đoàn gia, bằng không...”

Hắn khước môi nhếch lên cười lạnh, cầm ra điện thoại, đem màn hình nhắm ngay cô “Chẳng thế thì tôi liền đem ảnh của cô toàn bộ đều tung lên trên mạng!”

Hắn nói xong đem ảnh chụp rất nhanh lướt qua, triển lãm cho Tô Thi Thi xem.

Tô Thi Thi đồng tử mạnh co rụt lại, sắp tức điên rồi.

Cái tên đê tiện vô sỉ tiểu nhân!

Những thứ ảnh chụp này đều là lúc hai người đã từng yêu đương khi đó cùng với lúc sau khi cô gả đến Hà gia chụp lại. Hai người tuy không có đi đến cuối cùng bên nhau trọn đời, nhưng là lúc trước cũng có lúc nồng tình mật ý.

Chỉ là cô không nghĩ tới, Hà Chí Tường vậy mà lén lút chụp nhiều như vậy, thậm chí ngay cả ảnh cô không mặc quần áo đều có!

“Anh quá đê tiện rồi!” Tô Thi Thi nghiến răng nghiến lợi nói.

Khó trách bà nội cô bị bọn họ uy hiếp cũng không nói cho cô biết, nhất định là hắn dùng những thứ ảnh chụp này uy hiếp bà.

“Cháu ngoan, có chuyện gì trước tiên từ từ nói giải quyết.”

Phương Ngọc Hoa lo lắng mẹ con Hà gia kia quýnh lên cùng đường thật sự đem ảnh chụp kia tung ra ngoài, lôi kéo tay cháu gái thủ, ý bảo cô an tâm một chút chớ vội nóng nảy.

Nếu không bởi vì sợ những thứ ảnh chụp này truyền bá ra ngoài, bà cũng sẽ không đi theo bọn họ đến chỗ này.

“Bùi tiên sinh, anh còn không biết trước kia tôi cùng cô ấy có bao nhiêu thân mật đi? Tôi nghĩ những thứ ảnh chụp này anh sẽ rất muốn thưởng thức.” Hà Chí Tường đặc ý đưa điện thoại di động đến trước mặt Bùi Dịch nhoáng lên một cái.

Bùi Dịch ánh mắt lạnh như băng nhàn nhạt đảo qua mặt hắn, trong phút chốc, bốn phía nhiệt độ đều đã thấp hơn vài phần.

Anh quay đầu về phía sau nhìn thoáng qua, ngay sau đó liền có vệt sấm đem theo một máy tính tiến vào, đặt đến trên bàn.

Bùi Dịch nhìn cũng chưa từng nhìn bọn họ liếc mắt một cái, lập tức hướng tới cái bàn đi đến.

Tô Thi Thi nhìn bóng lưng của anh, tâm không kiềm chế được liền trầm xuống đất.

Không ai có thể không để ý người phụ nữ của chính mình cùng người đàn ông khác quá thân mật?

Thêm 1 chương rồi nhé

Chương 105: Anh không thêm để ý

“Ô Thi Thi, cô cảm thấy được cô còn có lựa chọn đường sống khác sao? Hiện tại cô chỉ có một con đường có thể đi, đó chính là chuyển ra khỏi trang viên Đoàn gia, đi càng xa càng tốt cho tôi, đừng để chúng tôi nhìn thấy, từ nay nước sông không phạm nước giếng. Cô sống cuộc sống của cô, chúng tôi không can dự!”

Đoàn Ngọc Lộ vừa thấy đến Bùi Dịch vậy mà đều không để ý, lập tức cao hứng trở lại.

Cô ta cũng là mới biết được Hà Chí Tường trên tay vậy mà còn có những thứ ảnh chụp này, bằng không sớm đã có thể lấy ra rồi.

“Tiện nhân, chú trẻ hiện tại nhất định hẳn không muốn cô nữa rồi.” Đoàn Ngọc Lộ đặc ý nhìn Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi khẩn trương cắn chặt môi, sắc mặt có hơi trắng bệch.

“Thi Thi, con và bà nội cùng trở về Dương thành đi.” Phương Ngọc Hoa cầm lấy lòng bàn tay Tô Thi Thi lòng bàn tay đau xót nói.

Bọn họ mấy năm trước đã rõ ràng rồi thật bình yên, không có Đoàn gia, không có xảy ra nhiều chuyện như vậy, cứ như vậy vô cùng đơn giản sống qua ngày.

Tô Thi Thi nắm chặt quả đấm, mới vài ngày không gặp, đột nhiên cảm thấy được bà nội cô đã già nua đi rất nhiều. Tim cô từng đợt đau đớn.

“Đúng là cứ như vậy rời đi, cam tâm sao?” Tô Thi Thi ở trong lòng tự hỏi.

Cô khống chế không nổi muốn nhìn người đàn ông đang ngồi ở bên kia nghịch chơi Computer.

Anh đang làm cái gì? Trong lòng anh là đang suy nghĩ cái gì? Tô Thi Thi phát hiện chính mình vậy mà không dám đi kiểm chứng.

“Nói một câu cho rõ ràng, có đi hay không? Đừng lãng phí thời gian của chúng tôi!” Đoàn Ngọc Lộ thấy Tô Thi Thi không nói lời nào, trong lòng càng thêm cao hứng trở lại.

Cô ta cao hứng nhất liền là nhìn đến Tô Thi Thi kinh ngạc!

Nghĩ đến chuyện trước đó cô ta tìm người nói Tô Thi Thi sao chép tác phẩm nhưng không thành, ngược lại cô lại thành công giành được công trình gian khách, Đoàn Ngọc Lộ trong lòng càng tức giận.

“Tiện nhân, vận may của cô hết rồi!”

Đoàn Ngọc Lộ trong lòng cười lạnh, lôi kéo Hà Chí Tường đang đứng ở một bên, hướng hẳn liếc mắt ra hiệu.

Hà Chí Tường nhíu mày, mới vừa mới biết được Tô Thi Thi thực ra là con gái của Đoàn gia, trong lòng hẳn liền có một loại cảm giác cực kỳ kỳ quái.

Đột nhiên nhớ tới chính mình lần đầu tiên nhìn thấy Đoàn Ngọc Lộ khi đó, tựa hồ coi cô ta như là Tô Thi Thi.

“Thì ra là chị em.” Hà Chí Tường ý tứ hàm xúc không rõ nhìn Tô Thi

Thi.

“Đứng đó làm cái gì?” Đoàn Ngọc Lộ vừa thấy đến ánh mắt Hà Chí Tường, mặt mạnh lời kéo, “Đừng quên, hiện tại tôi mới là vợ của anh.”

“Người vợ suốt ngày cấm sừng tôi sao?” Hà Chí Tường lạnh giọng nói.

“Đây là tôi đòi hỏi sao? Chính anh vô dụng, còn nói tôi?” Đoàn Ngọc Lộ sắc mặt dị thường khó coi, thời gian này Hà Chí Tường thái độ đối với cô càng ngày càng kém rồi.

“Được rồi, hiện tại là lúc để cãi nhau sao?”

Phú Tuyết Trân trừng mắt nhìn hai người bọn họ, đối với Tô Thi Thi nói: “Khẩn trương tỏ thái độ đi. Chỉ cần cô rời khỏi Đoàn gia, chúng ta sau này hẳn không lại tìm cô gây phiền toái.”

Tô Thi Thi nhìn sắc mặt ba người, trong lòng nói không nên lời cái cảm xúc gì. Đang muốn nói chuyện, bên kia Bùi Dịch bỗng nhiên khép lại Computer, đứng lên mặt không chút thay đổi đi tới.

“Trên tay anh có ảnh chụp của cô ấy?” Bùi Dịch lạnh lùng nhìn Hà Chí Tường hỏi.

Hà Chí Tường vẻ mặt liền nghiêm trang, theo bản năng đứng thẳng người, cho rằng như vậy là có thể không bị khí thế của người đàn ông này áp đảo áp đảo.

Cho dù hẳn cố gắng như thế nào đi nữa, ở trước mặt người đàn ông này vẫn như cũ là thấp hơn một cái đầu.

Hà Chí Tường bực bội nói: “Không phải mới vừa cho anh xem sao?”

“Nếu anh nghĩ muốn truyền mấy cái đó lên mạng mà nói, hiện tại liền truyền đi.” Bùi Dịch nhàn nhạt nói, giống như là đang nói chuyện bình thường một dạng.

Lời này vừa nói ra, ở đây mọi người toàn bộ đều kinh hãi nhìn anh.

Tô Thi Thi đầu ngón tay gắt gao xiết chặt đăm vào trong lòng bàn tay, cảm giác đau đớn để cho cô không đến mức mất đi lý trí.

“Tô Thi Thi, không cần nghĩ lung tung, mà phải tin tưởng anh ấy, càng phải tin tưởng chính mình.” Tô Thi Thi ở trong lòng tự nói với chính mình.

Ở chung như vậy lâu, cô không tin Bùi Dịch là người vô tình như thế này. Nhưng là tại sao chỉ là nghe anh nói như thế, trong lòng cô liền khổ sở được muốn chết?

Tô Thi Thi trong lòng cả kinh, cô từ khi nào lại để ý anh như vậy?

“Tô Thi Thi, cô có nghe hay không? Chú trẻ từ đầu một chút đều đã không thèm để ý cô.”

Đoàn Ngọc Lộ cao hứng chỉ vào Tô Thi Thi đùa cợt.

Phú Tuyết Trân cũng ở một bên vui sướng khi người gặp họa.

Trước kia cái tiểu tiện nhân này có Bùi tiên sinh kia làm chỗ dựa, đối với bà ta cực kỳ xấu xược. Hiện tại bà ta xem cô muốn làm sao đây.

“Sao vậy? Không dám?” Bùi Dịch nhìn về phía Hà Chí Tường trong mắt chứa hơn một tia khinh thường, “Là đàn ông thì làm cho tôi xem,

anh cùng người phụ nữ của tôi trước kia có bao nhiêu thân mật!”

Thời điểm anh nói đến hai chữ cuối cùng, vô hình trong đó hơn một tia cảm giác áp bách.

Hà Chí Tường sắc mặt lập tức xanh mét, cầm lấy điện thoại lạnh lùng nhìn anh: “Anh đừng cho là tôi không dám!”

“Ta quả thật nghĩ đến người không dám.”

Bùi Dịch nhàn nhạt nói. Khí thế như muốn bức giết người không đền mạng.

“Anh...” Hà Chí Tường hít sâu một hơi, lấy di động thần tốc quét trên màn hình cảm ứng.

Tô Thi Thi trong lòng trầm xuống, nháy mắt tiếp theo liền cảm giác trên tay ấm áp, Bùi Dịch đang cầm tay cô. Cô nghiêng đầu vừa thấy, phát hiện Bùi Dịch cũng không có nhìn chính mình.

Bùi Dịch mâu quang nhàn nhạt nhìn Hà Chí Tường, nửa ngày sau từ trong túi áo lấy điện thoại cầm tay ra, ngón tay thon dài vuốt vuốt màn hình, đầu ngón tay điểm nhẹ vài cái, sau đó lại đưa điện thoại di động thả trở về.

“Tôi đã đem ảnh chụp tung lên mạng rồi. Tôi cảnh cáo các người, những thứ này chỉ là mới bắt đầu, nơi này của tôi có ảnh của cô ấy đang khóa thân!”

Hà Chí Tường hỗn hển nói xong: “Tô Thi Thi, cô nếu còn không đồng ý rời khỏi trang viên Đoàn gia, liền chờ ảnh nude của cô lan truyền ở trên internet đi!”

“Chí Tường, các người đừng khinh người quá đáng!” Phương Ngọc Hoa nghe không vô, lạnh lùng quát.

Lúc trước bọn họ liền là lấy ảnh chụp này uy hiếp. Bà sợ cháu gái gặp chuyện không may, cho nên mới không có nói ra.

Tại Dương thành mấy ngày nay, bọn họ đã làm cái gì, bà không nói cho cháu gái, đúng là hiện tại bọn họ vậy mà thật sự dám đem ảnh chụp truyền lên mạng.

Bà càng không khỏi nhú mày nhìn thoáng qua cái người trẻ tuổi tên Bùi Dịch kia, không biết anh là đứng về phía cháu gái bà, hay lại là cái ý tứ gì khác.

“Ô Thi Thi hẳn không rời khỏi trang viên Đoàn gia, mà các người, còn không có tư cách nói điều kiện.” Bùi Dịch đột nhiên lạnh giọng nói.

“Hiện tại ảnh chụp trong tay chúng ta...” Hà Chí Tường nói xong, nghĩ muốn đem ảnh Tô Thi Thi đang khóa thân cho Bùi Dịch xem.

Đúng là khi hắn mở album ảnh trong điện thoại ra, mi mắt từ từ trợn to, không thể tin nhìn di động. Trong điện thoại của hắn ảnh chụp vậy mà không còn một tấm.

Giống như là ma ám vậy, ảnh chụp ở trước mắt hắn từ từ biến mất, đến cuối cùng cái album ảnh trong điện thoại đều bị trống rỗng rồi.

“Anh đã làm gì điện thoại của tôi!”

Hà Chí Tường phản ứng kịp. Bùi Dịch là cái loại người gì chứ? Bên cạnh anh không thiếu thuộc hạ tài giỏi, muốn hack điện thoại của hắn một chút khó khăn đều không có.

“Đừng cho là như vậy liền không sao rồi? Tôi nói cho anh biết, tôi cũng sớm cho người ở nơi khác chuẩn bị. Chỉ cần một cuộc điện thoại, người bên kia lập tức sẽ đem ảnh tung lên mạng!”

“Vậy sao?” Bùi Dịch nhàn nhạt, như là một chút đều đã không thêm để ý.

“Anh?” Tô Thi Thi ghé mắt nhìn anh một cái, trong lòng tựa hồ minh bạch một chút. Vừa rồi anh không phải đang chơi máy tính, từ đầu là ở đó hack điện thoại của Hà Chí Tường.

Thì ra, anh lại là một cao thủ máy tính!

Đúng lúc này, di động Hà Chí Tường vang lên. Hấn vừa thấy hiển thị người gọi trên màn hình, sắc mặt mạnh trầm xuống, vội vàng nhận cuộc gọi.

“Cái gì? Máy tính của cậu đã bị hack? Làm thế nào có thể như vậy?” Hà Chí Tường mặt mũi trắng bệch!

Hấn cúp điện thoại, lạnh lùng trừng mắt Bùi Dịch: “Anh không thể nào có khả năng biết tôi đem ảnh chụp gửi cho người nào? Nhất định là các người là đang lừa tôi!”

“Anh có tư cách để cho tôi phí công như vậy sao?”

Bùi Dịch nói xong, ôm lấy vai Tô Thi Thi xoay người, đối với Phương Ngọc hoa nói : “Để cho bà nội bị sợ hãi, thông cảm.”

“Không có việc gì.”

Phương Ngọc Hoa lúc này cũng hiểu rõ ra, trong lòng đối vị lần thứ

hai gặp mặt Bùi tiên sinh này hơn một tia xem kỹ.

Kỳ thật từ lần gặp mặt đầu tiên, bà liền biết người này cũng không phải anh Tống Trọng Hạo gì già đó, chẳng qua anh không nghĩ muốn giải thích, bà cũng giả bộ hồ đồ.

“Cứ như vậy buông tha hẳn?” Tô Thi Thi nhú mày nhỏ giọng nói.

“Đương nhiên không thể bỏ qua dễ dàng như vậy.” Bùi Dịch nhú mày.

Anh vừa dứt lời, bên kia Đoàn Ngọc Lộ liền hét rầm lên.

“Đây là cái gì chứ? Hà Chí Tường, video clip của chúng ta sao lại ở trên mạng?!” Đoàn Ngọc Lộ chỉ di động, hét to.

Chỉ thấy video clip quay lại cảnh lúc trước cô ta cùng Hà Chí Tường ở trong phòng riêng cho khách của Ám Nhữ chiến đấu kịch liệt, bị đăng lan tràn trên các diễn đàn. Hình ảnh rõ ràng, hai người lộ rõ khuôn mặt!

“Trời ạ! Đây không phải thật sự!” Đoàn Ngọc Lộ sợ tới mức tay đều đã run lên.

Có ai như tui ko? Tự sụp hố truyện nhà mình, lúc đầu định trans ra để đọc thôi, mà giờ thấy hay lại muốn dịch ra lun cho mn đọc, cơ mà nó dài quá. Tận 1465 chương lận. Làm sao đây???

Ai cản tui đi, ko là tui lại bỏ bê bộ này mất T.T

Chương 106: Tức chết người không đền mạng

Edit: Hải Yến

Beta: Ryeo

“Đây không phải sự thật!”

Đoàn Ngọc Lộ nghiêng ngả lão đảo chạy đến bên cạnh Hà Chí Tường: “Anh nói cho tôi biết cái video clip này tại sao bị đưa lên trên mạng? Nếu như bị người nhà tôi biết, bọn họ nhất định sẽ đánh chết tôi!”

“Tôi làm sao biết được?” Hà Chí Tường cũng lờ mờ, nghĩ nghĩ, ánh mắt lợi hại bắn về phía Bùi Dịch một phen: “Là do anh làm?”

Bùi Dịch môi mỏng khẽ mở, phun ra bốn chữ: “Có qua có lại.”

*****Lúc trước anh dùng máy tính làm một đường dẫn, cố ý khích Hà Chí Tường thời điểm truyền ảnh chụp, thông qua đường dẫn này, từ đó truy ra trong điện thoại của hắn, đem toàn bộ ảnh chụp xóa bỏ.

Sau đó, căn cứ thông tin trong điện thoại của hắn truy đến lúc trước ảnh chụp Hà Chí Tường gửi cho ai, trực tiếp truy cập vào máy tính đối phương thả virus phá hư, hơn nữa đem đoạn video clip của Hà Chí Tường thay hắn tung lên trên mạng.*****

“Anh... Các người...”

Hà Chí Tường tức giận đến run người, bọn họ tỉ mỉ bày binh bố trận cuối cùng thành cái dạng này, hẳn làm sao cam tâm?

“A Ha... Không nghĩ tới Hà tiên sinh vậy mà còn có thể dũng mãnh như vậy.”

Tô Thi Thi rời khỏi cái diễn đàn hot này, thu tay, ngẩng đầu cười như không cười nhìn Hà tiên sinh.

“Cho anh một lời khuyên, anh hiện tại nên khẩn trương đem video clip đó tải xuống, lưu lại, bằng không như thế này lập tức cũng sẽ bị diễn đàn gỡ bỏ xóa mất.”

Cô nói xong, khóe miệng lộ ra một nụ cười quý dị: “Dù sao đây cũng là một lần duy nhất trong đời của Hà tiên sinh, phải lưu làm kỷ niệm.”

“Không sai, anh nên cảm tạ tôi mới đúng.” Bùi Dịch nhàn nhạt cho bọn họ một đòn trí mạng.

“Là anh? Đây toàn bộ đều là anh làm?”

Hà Chí Tường lúc này mới phản ứng kịp, ngày đó hẳn tại sao bị người ta mời đi hộp đêm, tại sao gặp Đoàn Ngọc Lộ.

“Anh bỏ thuốc tôi!” Hà Chí Tường thanh âm run run, hai mắt màu đỏ tươi, hai tròng mắt đều đã hận không thể trừng rớt ra ngoài, “Là anh bỏ thuốc tôi, làm cho tôi đời này trở thành một phế nhân!”

“Hà tiên sinh nói sai rồi, anh vốn là một phế nhân, là tôi cho anh cơ hội làm đàn ông một lần.” Bùi Dịch nhàn nhạt nói.

Lúc trước bọn họ vũ nhục Tô Thi Thi, hiện tại anh trả lại nguyên vẹn cho bọn họ!

“Anh... Không, bác sĩ nói tôi vẫn còn có cơ hội chữa khỏi!”

Hà Chí Tường nhớ tới ác mộng khủng bố kia quả thực đều phải điên rồi. Hắn vốn hoài nghi là bên Bùi Dịch giờ trò quỷ, không nghĩ tới thật là anh làm.

“Tiện nhân, đôi gian phu dâm phụ các người, không được chết tử tế!” Phú Tuyết Trân cũng hiểu ra, xông lên muốn đánh Tô Thi Thi.

Dương Dũng đột nhiên ở phía sau xuất hiện, trực tiếp chế trụ cổ Phú Tuyết Trân, đem bà ta từ trên mặt đất nhất lên, một cái quăng đến trên ghế sofa.”Các người...” Hà Chí Tường khoé mắt muốn nứt ra.

Tô Thi Thi cười nhạt nói: “Hà tiên sinh, sau này ngàn vạn lần đừng nên có bệnh mà không nói, bệnh này của anh, nên sớm chữa trị.”

“Cô... Tô Thi Thi kẻ tiện nhân này, tôi giết cô!” Hà Chí Tường chỉ cảm thấy đầu từng đợt mê muội, sắp tức điên rồi!

Hắn rõ ràng có thể làm người đàn ông bình thường, nhưng là vì vẫn không dám đi bệnh viện trị liệu, rốt cuộc không thể nào cứu chữa rồi.

Mà lần duy nhất của hắn, lại cho người phụ nữ vô dụng Đoàn Ngọc Lộ này.

Một lần duy nhất?

Hà Chí Tường nghĩ tới cái gì, nghiêng ngả lão đảo chạy tới nhật điện thoại lên, muốn đem cái video clip kia tải xuống.

Nhưng mà hắn vừa mở diễn đàn ra, phát hiện cái video kia sớm đã bị xóa bỏ, video clip không biết tung tích.

Người hấn mềm nhũn, vô lực ngã ngồi ở trên ghế sofa, điện thoại từ trong tay trượt xuống, trong lòng một bộ như là bị vét sạch.

Tô Thi Thi nhìn thấy bộ dạng này của hấn, chỉ cảm thấy hoang vắng.

Một người đàn ông đang tốt lành biến thành cái bộ dáng này, thật không biết nghĩ sao nữa.

Bên kia, Đoàn Ngọc Lộ điện thoại reo liên hồi. Vừa mới bắt đầu, Đoàn gia liền cùng một dạng điên cuồng gọi đến di động của cô ta.

Mẹ cô ta, chị cô ta, cha cô ta, thậm chí điện thoại riêng ở nhà chính đều có gọi đến rồi!

“Tôi chết chắc rồi, bọn họ nhất định sẽ đánh chết tôi!” Đoàn Ngọc Lộ gấp đến độ mắt đều đã đỏ, nước mắt chặc chặc rơi xuống đất.

Đến giờ phút này, cô ta mới thật sự sợ.

Trước kia làm loạn như vậy, kia cũng đều là tin đồn không bằng không chứng. Nhưng hiện tại video clip cô ta và Hà Chí Tường đã truyền trên mạng, đó chính là một chứng cứ thiết thực.

Đoàn gia tuy không coi trọng con gái, nhưng ông nội và cha cô ta lại rất xem trọng nhất mặt mũi, hiện tại loại gièm pha này vừa ra tới, nhất định sẽ đánh chết cô ta!

“Tôi phải làm sao đây? Hà Chí Tường, anh mau nói gì đi! Cha tôi nhất định sẽ đánh chết tôi!” Đoàn Ngọc Lộ nắm tay Hà Chí Tường, sốt ruột nói.

“Cô cú cho tôi!” Hà Chí Tường một cước đạp tới, trực tiếp đem

Đoàn Ngọc Lộ giẫm trên mặt đất.

Vốn dĩ hẳn vẫn trông cậy thông qua cô ta để Tô Thi Thi rời khỏi trang viên Đoàn gia, lấy lòng lão già kia, nhưng mà hiện tại cái gì đều đã xong rồi.

Hắn cũng coi như hiểu rõ, Đoàn Ngọc Lộ tại Đoàn gia từ đầu không được coi là cái thá gì. Hắn liền là cưới cái của nợ, chỉ biết tiêu tiền trở về!

“Anh dám đánh tôi, tôi liều mạng với anh!” Đoàn Ngọc Lộ một dạng điên khùng hướng tới đánh sau gáy Hà Chí Tường.

Bên kia Phú Tuyết Trân thấy Đoàn Ngọc Lộ đánh con trai của mình, lập tức vọt qua nắm tóc Đoàn Ngọc Lộ.

Trong lúc này, ba người đánh làm một vòng tròn.

Phương Ngọc Hoa khổ sở bỏ đi, không muốn nhìn.

Đoàn Ngọc Lộ có không tốt, tới cùng cũng là cháu gái của bà. Nhưng mà, đứa cháu gái này thật sự là làm cho người ta quá thất vọng rồi.

“Bà nội.” Tô Thi Thi ôm Phương Ngọc Hoa, lo lắng nhìn bà.

Phương Ngọc Hoa lắc đầu: “Chúng ta đi thôi.”

Con cháu đều có phúc của con cháu. Đoàn gia bỏ Tô Thi Thi, từ đầu liền không coi cô như người nhà, mà bà đối bọn họ cũng không cần thiết.

“Tô Thi Thi, cô không được đi!”

Hà Chí Tường mất lý trí thấy Tô Thi Thi đang đi, không biết khí lực ở đâu, đem Đoàn Ngọc Lộ bổ nhào ở trên người trực tiếp đẩy ra, đứng lên chỉ vào Tô Thi Thi mắng

“Đều là cô hại tôi thành cái dạng này, tôi sẽ không bỏ qua cho cô! Cho dù là dùng hết toàn bộ tài sản Hà gia, tôi cũng phải cho cô chịu báo ứng!”

“Báo ứng?” Bùi Dịch dừng lại, quay đầu lạnh lạnh nhìn hắn, “Gả cho anh đã xem như cô ấy gặp báo ứng. Mà anh hình như không có cơ hội, Hà thị lập tức sẽ bị thu mua.”

“Cái gì?” Đồng tử Hà Chí Tường co rụt lại, lập tức nghĩ tới cái gì, chỉ vào Bùi Dịch nói.

“Anh đừng cho là tôi không biết anh là ai, anh bất quá là một cái đồ bỏ đi của Đoàn gia mà thôi. Cứ cho là khách sạn của anh làm ăn cho dù tốt, anh cũng không có cái năng lực thu mua Hà thị của tôi?”

Hà thị nói sao cũng có tài sản nghìn vạn, anh nói thu mua liền thu mua? Hà Chí Tường mới không tin.

“Cậu ấy không được, tôi được chứ?” Đột nhiên ngoài cửa truyền đến một đạo thanh âm nhàn nhạt. Một vị mặc tây trang màu trắng, cách ăn mặc phong tao vô cùng người đàn ông cười như không cười đi tới.

“Anh Tần Phong!” Đoàn Ngọc Lộ vừa thấy người đàn ông, mắt lập tức sáng, không quan tâm vọt lên.

Tần Phong ánh mắt nghiêm lãnh, ngay sau đó một vệ sĩ xông tới, đem Đoàn Ngọc Lộ kéo ra ném đến trên ghế sofa.

“Đồ đàn bà đê tiện!”

Hà Chí Tường đi qua cho Đoàn Ngọc Lộ một cái tát, người phụ nữ này vừa thấy người đàn ông anh tuấn liền hận không thể dính lên người đó, hấn đã sớm nhìn không được rồi!

Hắn quay đầu nhìn người đàn ông đột nhiên xuất hiện, nhíu mày hỏi: “Anh là ai?”

Tần Phong không nhanh không chậm đi đến trước mặt Hà Chí Tường, ngạo mạn nhìn hắn: “Tôi đây bất tài, Tần thị Tần Phong.”

“Tần thị? Cùng Đoàn gia là giao hảo nhiều đời Tần gia?”

Hà Chí Tường trên mặt huyết sắc quét một phen tụt xuống, thân thể lão đảo, ngã ngồi ở tại trên vị trí.

“Không sai, Tần thị thu mua Hà thị, mong rằng đến lúc đó Hà tiên sinh hợp tác để mọi chuyện thuận lợi.” Tần Phong cười nhạt, giống như là một bộ dạng đang nói đùa.

“Khụ khụ...” Tô Thi Thi quay đầu muốn cười, cô tuyệt đối tin tưởng Tần Phong là Bùi Dịch gọi tới. Người đàn ông này lòng dạ quá xấu xa rồi.

“Chí Tường, chuyện này là sao nữa? Bọn họ làm sao muốn thu mua Hà thị của chúng ta?”

Phú Tuyết Trân đang muốn hôn mê, đến bây giờ còn không có phản ứng kịp.

“Bác gái, thực xấu hổ, các người lập tức liền muốn biến thành kẻ nghèo hèn rồi.”

Tần Phong lộ ra một nụ cười mê người, chọc tức chết người không đền mạng nói: “Đương nhiên, cái nhà này sẽ giữ lại cho các người, tôi đặc biệt dẫn theo đội xây dựng đến.”

Đội xây dựng? Anh đây là muốn để làm cái gì!

Chương 107: Tức chết đi

Edit: Hải Yến

Beta: Ryeo

“Nhà cửa chung quanh tôi đều đã ra mua lại hết. Từ giờ trở đi, tại đây 24 giờ 1 ngày liên tục thi công không ngừng.”

Bùi Dịch nhìn sắc mặt càng ngày càng trắng mẹ con Hà gia, nhàn nhạt nói.

Tần Phong đứng ở một bên giựt giựt khóe miệng.

Anh liền biết Bùi Dịch để cho anh mang theo đội thi công tới không đơn giản như vậy, anh vốn còn tưởng rằng là tới đem Hà gia khiến cho long trời lở đất.

Không nghĩ tới Bùi Dịch càng đáng sợ hơn. Trước sau trái phải đều đã thi công, đây là để cho Hà gia không thể nào an bình a!

“Anh... Các người...” Mẹ con Hà gia tức giận đến run cầm cập.

Bọn họ nghĩ đến về sau phải ở lại đây các loại ồn ào thi công tạp âm không ngừng nghỉ, khí huyết dâng lên, hai mắt trợn ngược liền tức đến hôn mê bất tỉnh.

“Anh Tần Phong...” Đoàn Ngọc Lộ nhìn cũng không nhìn bọn họ liếc mắt một cái, gặp Tần Phong muốn đi, vội vàng đuổi tới.

Tần Phong quay đầu, hướng về phía cô ta cười nói: “Nhị tiểu thư, hiện tại người trong nhà cô hẳn nên là đều tìm cô? Tôi khuyên cô vẫn lại là không cần ra ngoài. Nếu tình quen biết, một hồi tôi sẽ phái người ở bên ngoài thay các canh chừng.”

“Anh... Tôi...”

Đoàn Ngọc Lộ ra ngoài cũng không phải, trở về cũng không phải. Cô ta hiện tại ra ngoài bị người Đoàn gia nhìn đến, khẳng định đã bị bắt trở về đánh một trận, thậm chí khả năng càng nghiêm trọng...

“Bà nội, chúng ta đi thôi.” Tô Thi Thi đỡ Phương Ngọc Hoa, không chút nào lưu luyến rời đi.

Nơi này, cô đã từng ở nửa năm, cô sau này là hẳn không trở lại rồi.

Tần Phong đuổi theo, đi đến bên cạnh Bùi Dịch cười nói: “Cho người của tôi ở ngoài canh chừng giúp bọn họ, làm cho bọn họ không phải ra ngoài gặp tai họa, có phải hay không đối với họ tốt quá rồi?”

“Cậu thật đúng là không chê việc chưa đủ lớn.” Bên kia Tô Thi Thi không nói gì liếc mắt nhìn anh.

Tần Phong lập tức ngoan ngoãn ngậm miệng, nếu không e ngại có người lớn ở đây, phỏng chừng liền chơi đùa bọn họ đến cười rộ lên rồi.

Bùi Dịch nghiêng liếc anh một cái: “Đừng làm cho bọn họ nhanh như vậy đã bị người của Đoàn gia bắt lấy là được.”

Tần Phong rất nhanh phản ứng kịp lời này của anh là ý tứ gì, ôm cánh tay run run một phen: “Cậu thật sự là quá âm hiểm rồi.”

Bùi Dịch nhếch môi, thanh âm có chút lạnh: “Khi để người phụ nữ của tôi, như vậy đã là dá nhân từ với bọn họ rồi!”

“Khụ khụ...” Tô Thi Thi xấu hổ ho khan một tiếng.

Bà nội cô vẫn còn ở nơi này, người đàn ông này không biết xấu hổ sao?

Bùi Dịch nhìn Tô Thi Thi, trong mắt hiện lên quét xuống ôn nhu, giơ tay vén tóc mai của cô, ôn nhu nói: “Khiến cho em và bà nội chịu ủy khuất rồi.” “Không có.” Tô Thi Thi xấu hổ cúi đầu. Anh nghiêm trang như vậy, trái lại để cho cô có chút không thích ứng.

“Thi Thi, chúng ta hiện tại đi nơi nào?” Phương Ngọc Hoa đột nhiên hỏi.

Tô Thi Thi hai mắt nhíu lại, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Trở về Đoàn gia! Bọn họ khinh người quá đáng, cục tức này cháu nuốt không trôi!”

Người Đoàn gia đối với cô làm cái gì cũng được, nhưng cô tuyệt đối không cho phép bọn họ thương tổn bà nội cô!

“Bọn họ không cho chúng ta trở về, chúng ta không như ý bọn họ. Bà nội, công ty Đoàn gia vốn là có cổ phần của bà và mẹ, bọn họ nếu không đem bà về đây, cháu có lẽ không theo chân bọn họ so đo, nhưng mà hiện tại thì tuyệt đối không thể như vậy!”

Tô Thi Thi bị chọc đến phát hỏa rồi, có thù không báo không phải là quân tử.

Cô chưa bao giờ cảm thấy được chính mình có bao nhiêu khoan dung.

Người không đánh ta, ta không đánh người. Người nếu phạm ta, nhất định trăm ngàn bội lần đáp trả lại!

“Cháu, đứa nhỏ này...”

Phương Ngọc hoa thờ dài, cũng không có tiếp tục nói cái gì. Bà biết tính tình cháu gái, lúc này sợ là thật sự bị trêu chọc nóng nảy.

Nghĩ đến chồng và con trai ngoan độc của mình, trong lòng Phương Ngọc Hoa trong chỉ còn lại bi ai.

Lúc này, trong thư phòng gian nhà chính của Đoàn gia không ngừng truyền đến âm thanh đập bể đồ đạc, còn có tiếng gầm thét của Đoàn Kế Hùng.

“Mày tới cùng dạy dỗ con gái như thế nào! Vậy mà để cho nó làm ra loại chuyện vô liêm sỉ này? Mặt mũi Đoàn gia ta đều bị các người làm mất hết rồi!”

Đoàn Kế Hùng tiện tay ném ly trà đến trên đất, chỉ vào Đoàn Chấn Ba mắng.

Đoàn Chấn Ba cúi đầu, một câu cũng không dám nói, trong lòng hận đến muốn chết. Đừng để cho ông ta tìm thấy tiện chủng kia, ông ta nhất định không tha cho nó!

“Đồ vô dụng, đến con gái cũng dạy dỗ không được! Khẩn trương đem nó tìm trở về xử lý cho tao! Hiểu hay không?” Đoàn Kế Hùng giận đến cực hạn.

Loại cháu gái không tốt này, không có giá trị sử dụng, để lại làm gì? Bọn họ có khi là đã có biện pháp để cho cô ta lặng yên không một tiếng động biến mất trên đời.

Đoàn Chấn Ba sửng sốt, có chút hơi do dự, nhưng nhìn đến bộ dáng nổi giận đùng đùng của cha mình, ông ta lập tức hạ quyết tâm, gật đầu nói: “Con lập tức phái người đi.”

Ông ta nói xong liền đi ra cửa, đụng ngay mặt Đoàn Hòa Dực đang muốn vào.

“Nôn nôn nóng nóng còn thể thống gì?” Đoàn Kế Hùng thấy thế nhíu mày nói.

“Lão gia!”

Đoàn Hòa Dực nhưng là cái gì đều đã đành phải vậy, xông tới sốt ruột nói: “Vừa rồi thư ký Trương gọi điện thoại qua đây nói, chuyện lúc trước Đoàn thị cạnh tranh đất thất bại bị truyền ra ngoài. Hiện ở trên mạng đều đã truyền năng lực Đoàn thị chúng ta không được, hệ thống quản lý thối nát, đã xuống dốc. Hiện tại video clip của Nhị tiểu thư lại tuôn ra...”

Hắn không cần phải tiếp tục nói, ở đây hai cha con Đoàn gia cũng minh bạch.

Hoạ vô đơn chí!

Hiện tại ấn tượng của công chúng đối với Đoàn thị nhất định kém đến chỗ cực hạn, công dân đối với Đoàn thị không tín nhiệm, trực tiếp nhất kết quả là...

“Đem máy tính mở ra cho ta.” Đoàn Kế Hùng vội vàng nói.

Đoàn Chấn Ba cũng đi trở về, khẩn trương bật máy tính mở ra tài khoản cổ phiếu.

“Sao lại như vậy?”

Cha con Đoàn gia nhìn rõ ràng cổ phiếu hạ xuống, mặt mũi cả kinh đến trắng bệch.

“Điều này không có khả năng? Mới thời gian ngắn như vậy, cổ phiếu sao lại có thể dao động lớn như thế?” Đoàn Chấn Ba gấp đến độ tay đều đã run run.

Nếu thị trường chứng khoán xảy ra vấn đề, như vậy trên cơ bản Đoàn thị sẽ ảnh hưởng rất lớn.

“Cha, người làm sao vậy? Cha, người đừng kích động!”

Đoàn Chấn Ba chuyển đầu nhìn đến Đoàn Kế Hùng thống khổ ôm ngực, trong lòng quýnh lên, đối với Đoàn Hòa Dự nói: “Nhanh đi lấy thuốc, không được! Kêu xe cứu thương!”

Cả phòng lập tức liền rối loạn.

Thời điểm mấy người Tô Thi Thi ngồi xe trở về, thật xa liền nghe đến phía trước có âm thanh xe cứu thương.

“Đã xảy ra chuyện?”

Tô Thi Thi nhíu mày, nhìn thoáng qua Bùi Dịch ngồi ở bên cạnh.

Bùi Dịch mới vừa thu tay, đem tình hình thuộc hạ vừa báo cáo lại nói với Tô Thi Thi: “Chỉ là cổ phiếu phát sinh chấn động, lão già kia bị kích động thôi”

Anh nói xong vuốt vuốt tóc Tô Thi Thi: “Yên tâm, không có chuyện gì

lớn.”

Tô Thi Thi theo bản năng nhìn bà nội cô, nhưng thấy bà nội cô chỉ là bình tĩnh nhìn ngoài cửa sổ, như là một dạng thờ ơ.

Lúc này, phía trước tiếng xe cứu thương kêu càng ngày càng gần, lúc xe bảo mẫu màu đen của Tô Thi Thi bọn họ chạy vào phòng trang viên, xe cứu thương vừa lúc chạy ra ngoài.

Hai chiếc xe lướt qua nhau, Tô Thi Thi theo bản năng quay đầu nhìn phía ngoài cửa sổ, chính nhìn tới được một người mặc áo trắng lái xe.

Chạy theo bên cạnh xe cứu thương là một chiếc xe màu đen chạy băng băng.

Tô Thi Thi ánh mắt lóe lên, cô nhận ra đây là xe của Đoàn Chấn Ba.

Lúc hai chiếc xe lướt qua nhau, rõ ràng nhìn đến người ngồi sau là Đoàn Chấn Ba.

Đoàn Chấn Ba cũng đang nhìn bên này, nhìn đến ba người Tô Thi Thi, sắc mặt mạnh mẽ biến đổi, tức giận đến thiếu chút nữa ngắt đi.

Vội vàng như vậy lâu, Tô Thi Thi cái tiểu nghiệt chủng này vậy mà lại trở lại! Lại còn đem theo mẹ ông ta trở về.

Ánh mắt ngoan độc kia giống như là đang nhìn kẻ thù. Lòng Tô Thi Thi đau xót, cuống quýt dời mắt đi.

Đây là cha của cô, vĩnh viễn coi cô là cái đinh trong mắt.

Tô Thi Thi lặng lẽ xoa bóp ngực, nơi này có một chỗ nào, vẫn như cũ

rất đau.

Một bàn tay đặt ở bờ vai cô, ngay sau đó, Tô Thi Thi rơi vào trong một vòng tay ấm áp.

Bùi Dịch tiến đến bên tai Tô Thi Thi, hạ giọng nói: “Em có cần tôi giúp em giải thích chuyện này không?”

“Giải thích?” Tô Thi Thi sửng sốt, quay đầu nhìn đến bà nội ngồi ở bên kia, mặt nhất thời khổ sở.

Đúng vậy, cô làm sao cùng bà nội giải thích anh Tống Trọng Hạo này sao đột nhiên biến thành con riêng Đoàn gia?

Hừm. Sung nó lại cập nhật phiên bản mới. Càng cập nhật càng tệ. Hay đổi táo xài nhé?

Táo đỏ, táo sâu, táo bị người ta cập...

Nên hay không đây????

Chương 108: Sinh cho tôi đứa bé

Bên trong biệt thự trang viên Đoàn gia, Bùi Dịch đem Tô Thi Thi cùng bà nội đưa đến bên trong, ăn xong cơm chiều liền viện cớ đi thư phòng.

Trong phòng khách chỉ còn lại có Tô Thi Thi cùng Phương Ngọc Hoa hai người.

“Bà nội... Cái kia... Anh ấy...”

Tô Thi Thi khuôn mặt nhỏ nhắn đều nhanh mặt nhẵn thành cây quýt, không biết nên giải thích như thế nào.

Phương Ngọc Hoa thở dài, vỗ vỗ mu bàn tay cô nói: “Con không cần phải nói, bà nội kỳ thật sớm liền biết.”

Tô Thi Thi cả kinh: “Hắn không là lần đó tại bệnh viện người liền phát hiện thôi? Hành động của con có phải hay không quá kém rồi hả?”

“Là bà đối Tiểu Dịch có phần ấn tượng.” Phương Ngọc Hoa nói.

Ngay từ đầu bà cũng không có nhận ra Bùi Dịch, cho rằng thật là anh em kết nghĩa của cháu gái mình, mà còn nghe nói cậu ta thích đàn ông.

Nhưng là sau này, lúc bà ở Dương thành cùng bà ngoại Tô Thi Thi nhắc đến chuyện này, hai người trong lúc vô ý nói đến con riêng của Đoàn Kế Hùng Bùi Dịch, Phương Ngọc Hoa mới hồi tưởng lại.

“Nói như vậy, bà từ đầu đã biết kỳ thật con vẫn sống ở trong trang viên?”

Tô Thi Thi ảo não không thôi, trước giờ cô lại vẫn nói dối bà, nói chính mình là tìm phòng trọ ở, không nghĩ tới bà nội cô đã sớm biết.

“Phải, việc này đều đã qua đi cũng không cần nhắc lại.” Phương Ngọc Hoa yêu thương vuốt ve tóc Tô Thi Thi, trong giọng nói đều là đau lòng, “Cho con chịu ủy khuất rồi.”

“Không có, bà nội mới ủy khuất rồi.”

Tô Thi Thi thanh âm đột nhiên có chút nghẹn ngào trở lại “Đều là con làm hại bà nội bị bọn họ uy hiếp.”

“Ài, chỉ cần con không có việc gì liên tốt. Bà nội đã sống cả một đời rồi, rất nhiều chuyện đều đã xem nhẹ. Mà còn, bọn họ cũng sẽ thật sự không đi gây khó dễ cho một bà già đâu.”

“Cũng không thể nói vậy được!” Tô Thi Thi sắc mặt trầm xuống. Cô thừa biết cái tính tình của người ông nội kia, chưa có chuyện đê tiện gì làm không được?

“Thi Thi, bà nội nghĩ rồi, nếu không chúng ta vẫn lại là rời khỏi nơi này đi? Liền tìm một một chỗ yên tĩnh thanh thản sống qua ngày. Con nếu là không nghĩ muốn rời khỏi Bắc Kinh, chúng ta tìm một chỗ tránh xa Đoàn gia một chút, có được hay không?”

Phương Ngọc Hoa nói xong, trong thanh âm hơn một tia phiến muộn: “Năm năm qua, chúng ta sống thật bình yên.”

“Mà hiện tại, con vừa trở về Đoàn gia liền liên tiếp gặp chuyện không

may, bà nội thật sự lo lắng có một ngày con thật sự sẽ xảy ra cái gì sự... Ngày nào đó bà về dưới cửa tuyến, sẽ không còn mặt mũi nào đi gặp mẹ con.”

“Bà nội... Người đừng như thế nói. Con...” Tô Thi Thi nhìn đến trong mắt bà nội đầy vẻ lo lắng, vốn dĩ đang rất kiên định tâm bồng nhiên có chút dao động rồi.

Cô ở lại nơi này khiến cho người khác không vui, đúng là chính cô thật sự hạnh phúc sao sao?

Có đôi khi, ghi hận mới đúng mệt mỏi, buông bỏ thù hận cũng giống như là đang buông tha chính mình. Trong đầu cô đột nhiên nhớ tới lời bà ngoại cô ngày đó nói với cô, bảo cô không cần đi ghi hận nữa.

Nhưng là, nếu cô phải rời khỏi, vậy Bùi Dịch cùng cô...

“Bà nội... Người để cho con thời gian suy nghĩ chuyện này được không? Con...”

Tô Thi Thi cắn cắn môi, cô biết Bùi Dịch nhất định không sẽ đồng ý.

Mà cô cũng không xác định cô có thể làm cho anh đồng ý hay không, người đàn ông kia có đôi khi thật sự âm tình bất định.

“Bà nội không ép con.”

Phương Ngọc Hoa đau lòng cực kỳ, giống như trước đây một dạng ôm Tô Thi Thi nói: “Chuyện này không vội, con cứ từ từ nghĩ.”

Xem bộ dáng cháu gái mình, sợ là đối Bùi Dịch đã dao động rồi. Bà cũng không biết chính mình nếu buộc cô rời đi, là tốt cho cô, hay vẫn lại là làm hại cô.

Đứa cháu gái này của bà về mặt nào đó có chút phương diện giống con dâu của bà năm đó, đối với tình cảm đặc biệt cố chấp. Không thích đó là hận.

Năm đó, lúc mẹ Tô Thi Thi biết Đoàn Chấn Ba tiếp cận mình là có mục đích, quyết tuyệt lựa chọn ly hôn, hơn nữa mang theo Tô Thi Thi rời khỏi Đoàn gia, cả nhà mẹ đẻ của mình cảm thấy không mặt mũi trở về.

Bà chỉ sợ Tô Thi Thi ở phương diện này giống người mẹ đã chết của mình, quật cường đến cuối cùng bị thương tổn là chính mình.

“Bà nội, bà ngoại ngày đó nói với con rất nhiều chuyện. Con tính toán qua vài ngày nữa đi gặp bà ngoaimột lần.”

Tô Thi Thi nhắc tới cú điện thoạitrước kia, hưng phấn lộ rõ trên mặt, nhưng là vẫn như cũ lại vẫn có chút lo lắng: “Bà nội, bà ngoại sức khỏe còn tốt không? Có phải hay không đã xảy ra chuyện gì?”

“Con đừng nghĩ lung tung, qua vài ngày bà nội cùng con trở về.”
Phương Ngọc Hoa an ủi.

Bà cúi đầu, Tô Thi Thi không có nhìn thấy trên khuôn mặt bà trung chớt lóe rồi biến mất lo lắng.

“Cốc cốc - - “

Ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa, ngay sau đó “Xoạch” một tiếng, cửa được mở ra, Bùi Dịch đi đến.

Tô Thi Thi vội vàng lau nước mắt, cúi đầu không nghĩ muốn để cho anh nhìn thấy, vừa nói một bên đi ra ngoài: “Con đi lấy cho bà nội

một ly sữa.”

Phương Ngọc Hoa ngồi trên mép giường, yên lặng nhìn người con trai trẻ tuổi tài cao này, ánh mắt có chút phức tạp.

Trước mặt cháu gái, có chút cảm xúc bà không dám biểu lộ, đúng là lúc này nhìn Bùi Dịch, Phương Ngọc Hoa càng nhìn càng kinh hãi.

Người thanh niên này vừa thấy liền không đơn giản, cháu gái bà ở trước mặt cậu ta sợ là từ đầu không phải đối thủ.

Hiện tại bà lo lắng nhất chính là Bùi Dịch đối cháu gái bà tâm tư có đơn giản như vậy hay không. Rốt cuộc là thật thích con bé, lại vẫn là vì...

Nhưng cuối cùng bà vẫn lại là không có đem lo lắng trong lòng nói ra, chỉ nói: “Năm đó ủy khuất mẹ con, cũng ủy khuất cho con rồi.” Năm đó bà tuy cùng Đoàn Kế Hùng ly hôn, nhưng là cũng nghe nói sau đó Đoàn Kế Hùng cưới một người nhỏ hơn so với chính mình hai mươi mấy tuổi Nhậm Tiểu Vi.

Bà biết rõ tính tình của Đoàn Kế Hùng, Nhậm Tiểu Vi khẳng định không phải tự nguyện.

Năm đó phát sinh những chuyện gì, chỉ sợ lúc ấy Bùi Dịch đã mười mấy tuổi so với bất luận kẻ nào đều đã rõ ràng.

Xem người thanh niên này trẻ tuổi mặt mày luôn lộ vẻ thờ ơ cùng tàn nhẫn, Phương Ngọc Hoa liền biết sự tình khẳng định không đơn giản như vậy.

“Thi Thi không liên quan đến chuyện đó.” Bùi Dịch bỗng nhiên nói.

Nói có chút khó hiểu, đúng là Phương Ngọc Hoa lại nghe hiểu rất rõ.

Bà sợ Bùi Dịch đem Thi Thi làm lá chắn, hiện tại Bùi Dịch nói một câu này, rõ ràng cho thấy rõ thái độ của anh.

“Hai người đang nói chuyện gì vậy?”

Tô Thi Thi bưng sữa tiến vào, thấy hai người đang nói chuyện, nhất thời tò mò không thôi.

“Đang nói em.”

Bùi Dịch đưa tay tiếp nhận sữa, đi lên phía trước cung kính đặt lên trên tủ đầu giường.

Tô Thi Thi mi mắt nóng lên, Bùi Dịch ngoại trừ đối với mẹ của mình, là chưa thấy qua anh đối những người khác cung kính như vậy.

“Được rồi, bận rộn cả một ngày, trở về nghỉ ngơi đi.” Phương Ngọc Hoa thúc giục hai người đi.

“Bà nội, vậy người cũng nghỉ ngơi sớm một chút, có chuyện gì cứ gọi con.”

Tô Thi Thi lưu luyến không rời. Nếu không phải Bùi Dịch ở bên cạnh như hổ rình mồi, cô thật sự nghĩ muốn ở tại chỗ này cùng bà nội ngủ.

Nhớ tới trước đây nhà của bọn họ rất nhỏ, chỉ có thể kê một cái giường, cô là theo bà nội ngủ.

Cùng trở lại phòng ngủ, Bùi Dịch nhàn nhạt nhìn Tô Thi Thi, ngữ khí có chút không vui: “EM vừa rồi tựa hồ rất muốn ở lại?”

Tô Thi Thi nhíu mày: “Anh nếu là nguyện ý cũng có thể ở lại, tôi cho phép anh ngủ dưới đất.”

“Cô bé, em ngựa mình rồi đúng không?”

Bùi Dịch ánh mắt chớp lóe, cô gái nhỏ này lúc trước lại vẫn biểu hiện cực kỳ ủy khuất, vậy mà lúc này lại sinh sinh khí dồi dào rồi đúng không?

“Tôi sai lầm rồi, anh nói cho tôi biết trước đi, chuyện này tới cùng là sao vậy?”

Tô Thi Thi vội vàng nói sang chuyện khác: “Trước tôi cùng bà nội và bà ngoại ở trong điện thoại nói chuyện đã có cảm giác kỳ quái, có phải hay không khi đó đã xảy ra chuyện?”

Bùi Dịch sắc mặt trầm xuống, gật gật đầu: “Đoàn Ngọc Lộ lấy lòng bạn gái của anh họ em, để cho cô ta âm thầm uy hiếp bà nội cùng bà ngoại em, để cho các bà ấy ép em phải rời khỏi nơi này.”

“Cái gì?”

Tô Thi Thi nghĩ tới 1000 loại khả năng, nhưng là tuyệt đối không nghĩ tới vấn đề ra tại bạn gái của anh họ mình.

Cô sốt ruột hỏi han: “Như vậy anh họ tôi sao rồi? Anh ấy hiện tại thế nào? Còn có bà ngoại tôi...”

“Cô gái này! Đừng cho tôi từ trong miệng em nghe được cái tên của người đàn ông khác!” Bùi Dịch mặt trầm xuống, khó chịu nói.

Tô Thi Thi hết chỗ nói rồi, đều đã lúc này anh còn có thể ghen?

“Anh thử bị bạn gái của mình phản bội, đi đối phó với người nhà mình xem, tâm trạng sẽ thế nào?” Tô Thi Thi trừng anh.

Bùi Dịch màu sắc trầm trầm, vươn tay ôm lấy lấy, giữ chặt Tô Thi Thi, kéo cô vào trong lòng: “Thực xin lỗi, lần này là tôi lơ là.”

Tô Thi Thi thân thể cứng đờ, hốc mắt đột nhiên có chút nóng lên, ấm giọng nói: “Anh sao lại giải thích với tôi làm gì? Nếu không có anh, bọn họ không chừng còn muốn tìm nhiều cách khác hành hạ tôi cùng bà nội.”

Bùi Dịch nâng cằm của cô lên, ánh mắt nóng rực lên: “Cho nên em muốn báo đáp tôi hay không?”

Tô Thi Thi khóe mắt giựt giựt, có dự cảm không tốt.

Quả nhiên, Bùi Dịch khom lưng ôm lấy cô, ném cô đến trên giường, sau đó cả người đè ép lên.

“Sinh cho tôi một đứa con đi.”

Ko định đăng thêm. Mà thôi thả thính cho mn mất ngủ

Chương 109: Anh phát câu rồi

“Sinh con?”

Tô Thi Thi trên mặt thẹn thùng khoanh khắc thành khẩn trương.

Cô từ đầu liền không nghĩ tới vấn đề này!

Bùi Dịch thân thể cứng đờ, sắc mặt nhất thời trầm tiếp xuống: “Tô Thi Thi, em có phải hay không vẫn một mực uống thuốc?”

“Tôi...”

Tô Thi Thi há miệng thờ dốc, rõ ràng sức mạnh tràn đầy, ở một khắc này đột nhiên cảm thấy được chột dạ.

Bùi Dịch bước đi thật nhanh, lập tức tới đến bên giường, không chút ôn nhu đem cô ném lên giường, trên cao nhìn xuống nói

“Cho nên em vẫn lại là không nghĩ muốn gả cho tôi, lại càng không nghĩ muốn sinh con cho tôi phải không?”

“Tôi...”

Tô Thi Thi túm lấy ra giường, giờ khắc này trong lòng rất loạn.

Cô không phải không nghĩ muốn chuyện này, chỉ là hai người tình huống trước mắt từ đầu liền không thể nghĩ đến chuyện kia.

“Tại sao không nói lời nào?” Bùi Dịch thấy cô cúi đầu, mày nhăn càng

sâu.

Cô gái này bình thường không phải nhanh mồm nhanh miệng lắm mà, tại sao hiện tại một câu cũng không nói?

Anh thật tình nguyện để cô phản bác lời anh nói, mà không phải cứ như vậy lặng im!

Nhớ tới ngày đó cô ly hôn, cô ở trên xe kiên trì muốn uống thuốc. Lúc ấy anh không ép cô, anh cho rằng cho cô chút thời gian cô sẽ nghĩ rõ ràng.

Nhưng đến bây giờ, cô còn đang né tránh anh!

Bùi Dịch không biết chính mình tức giận từ đâu tới, anh cực kỳ không thích bản thân lùi bước!

“Ô Thi Thi, ở trong mắt em, tôi có phải hay không chỉ là nơi để em tạm thời cảng tránh gió? Đợi cho gió êm sóng lặng, em sẽ rời khỏi tôi?”

Bùi Dịch lửa giận bùng bùng, nắm cằm của cô, đem đầu cô nhấc lên trên, nổi giận đùng đùng nhìn cô.

“Em đừng nói với tôi em mới vừa rời không có do dự? Em nghĩ muốn muốn cùng bà nội em rời khỏi nơi này, phải không?”

Tuy hai người ở chung không lâu, nhưng là Bùi Dịch đối tâm tư của Ô Thi Thi đã phi thường hiểu biết. Cô chỉ cần nhăn nhúm mi, anh liền biết cô suy nghĩ cái gì.

Vừa rời lúc anh mở cửa đi vào nhìn đến trong mắt cô bối rối chớp lóe rời biến mất, liền đại khái hiểu rõ rồi.

“Bùi Dịch, anh có thể hay không không cần lại mọi chuyện rồi lên? Tôi... Chúng ta hiện tại ở trong tình cảnh này, anh thật sự cảm thấy được thích hợp sinh con sao?” Tô Thi Thi hít một hơi thật sâu, nhìn vào mắt anh hỏi.

“Tôi làm mọi chuyện rồi lên?” Bùi Dịch sắc mặt triệt để trầm tiếp xuống.

Anh chải quét địa một phen buông cô ra, đứng thẳng lên, trên mặt đã mặt không chút thay đổi.

“Tôi muốn em gả cho tôi, em không chuẩn bị sẵn sàng, tôi có thể đợi. Em hiện tại không muốn sinh con, tôi cũng có thể đợi. Nhưng mà em thì sao? Chỉ nghĩ muốn phải rời khỏi, chúng ta đến cùng là cái quan hệ gì? Tôi đối với em là gì?” Bùi Dịch càng nói thanh âm càng lạnh, làm không khí bốn phía tựa hồ cũng thấp hơn mấy độ.

Tô Thi Thi trong lòng nổi lên một cỗ tức giận, đứng lên nhìn thẳng anh: “Anh như vậy là có ý gì? Chẳng lẽ trong mắt anh tôi liền là như thế này, không chịu trách nhiệm? Tôi biết anh rất tốt với tôi, tôi cũng một mực cố gắng! Anh sao lại muốn nói với tôi như vậy?”

“Bùi Dịch, anh tới cùng đang sợ cái gì? Tôi tự nhận là tôi không có cho anh loại này không có cảm giác an toàn, vẫn lại là nói anh đã từng...”

“Đủ rồi!”

Bùi Dịch lạnh giọng cắt ngang lời cô, trong mắt phiến toái chớp lóe rồi biến mất.

Anh gặt gao nắm bắt quả đấm, cả chính mình đều bị vừa rồi tức giận

làm cho hoảng sợ.

Anh đang làm sao thế này? Tại sao cảm giác được Tô Thi Thi nghĩ muốn phải rời khỏi, lòng của anh liền triệt để rối loạn?

Trước mắt giống như hiện ra bóng lưng một người con gái khác kéo hành lý rời đi. Khi đó cô gái kia còn từng nói 'đời này chết cũng sẽ không buông tay', vậy mà cô ấy cuối cùng cũng đi mất.

Hiện tại Tô Thi Thi ngay cả một câu hứa hẹn đều không có cho anh...

“Tô Thi Thi.”

Bùi Dịch đóng chặt mắt lại, hít một hơi thật sâu, gằn từng chữ nói:
“Em thắng rồi.”

Rồi không thèm nhìn Tô Thi Thi, xoay người đi ra bên ngoài.

Tô Thi Thi nói không sai, anh không có cảm giác an toàn. Cho dù anh ở bên ngoài lyoon tỏ vẻ hung hăng nguy hiểm thế nào, nhưng là nội tâm luôn luôn vẫn có chỗ nào đó yếu ớt.

Năm đó Trạm Dẫn Lan kia bỏ đi không một lời giải thích, quả thật đối với anh là một đả kích lớn, đã trở thành bóng ma tâm lý.

“Ầm!”

Cửa bị đóng, như là cách trở hai thế giới.

Tô Thi Thi trong mắt dày, khổ sở trực tiếp khóc ầm lên.

“Đồ trứng thối, rõ ràng là chính anh không xác định, còn trách tôi...”

Tô Thi Thi trên mép giường lau nước mắt, trong lòng liền giống như bị lấp đầy đá vụn trong đầu vậy, có một tia khí từ trong kẽ đá chui ra, lại không thoát mái, làm cô thêm khó chịu.

“Coi anh là cảnh tránh gió, nếu vậy tôi thật sự chịu ở lại nơi này sao? Trong lòng anh thế nào? Anh thực tưởng là tôi nhìn không ra sao?”

Tô Thi Thi càng nghĩ càng thương tâm.

Bùi Dịch đối với cô rất tốt, nhưng là có gì đó không rõ ràng, tổng để cho cô cảm thấy được anh như là từ cô nhìn thấy được hình ảnh của người nào đó.

Đúng là có đôi khi, cô rõ ràng nhìn đến chính mình trong mắt hắt. Nhưng là hôm nay Bùi Dịch biểu hiện như vậy để cho trong lòng cô điểm nghi hoặc đó càng ngày càng nặng.

Dựa vào thủ đoạn cùng tính cách của Bùi Dịch, anh đại khái có thể bá đạo không cho cô rời khỏi, mà không phải giống như hiện tại...“A!”

Tô Thi Thi phiền lòng cầm lấy gối đầu, toàn bộ đều đã ném đến trên mặt đất.

Cô đứng lên chạy tới cửa, một cái liền khóa trái cửa lại rồi. Sau đó chạy đến trên giường, xốc chăn lên, liền ngủ.

“Có bản lĩnh thì anh bò cửa sổ vào nữa đi, tôi nhất định chụp lại ảnh đó tung hết lên trên mạng!”

Tô Thi Thi ở trong lòng yên lặng nghĩ muốn đi ngủ, nhưng lỗ tai vẫn dựng thẳng. Nhưng nghe thật lâu sau, cũng chưa nghe đến ngoài cửa có động tĩnh.

“Hừ! Có bản lĩnh vĩnh viễn đừng trở về!”

Tô Thi Thi vừa tức vừa khóc, khóc khóc, bất tri bất giác đã ngủ.

Ryeo: Hừm. Hai người, rõ ràng có tình cảm với nhau mà còn làm giá. Tui mệt rồi nha

Chờ lúc cô tỉnh lại, bên cạnh vị trí lạnh lẽo. Cô đứng lên nhìn một phen, không có dấu vết có người ngủ qua.

Tối hôm qua Bùi Dịch không có trở về.

Tô Thi Thi mi mắt có chút sưng, hít hít cái mũi, trái tim ở một chỗ nào đó vẫn như cũ cực kỳ khó chịu.

“Ô tiểu thư, bữa sáng đã chuẩn bị tốt rồi.”

Tô Thi Thi mở cửa ra ngoài, Tiểu Ưu theo thường lệ đứng ở cửa. Nhìn thấy cô, hướng về phía cô lộ ra một nụ cười ngọt ngào.

Giống như bị tươi cười của Tiểu Ưu cuốn hút, Tô Thi Thi cũng kìm lòng không đậu mỉm cười một phen, tâm tình nháy mắt tốt lên rất nhiều.

“Bà nội tôi...”

“Lão phu nhân đã ở dưới lầu.” Tiểu Ưu nói.

Tô Thi Thi gật gật đầu, hướng cầu thang đi đến. Cô lúc đi đến cầu thang, nhìn xuống dưới, thân thể cương một phen.

Chỉ thấy trong phòng ăn, bà nội cô cùng Bùi Dịch đang ngồi ở bên cạnh bàn ăn ăn cơm.

Không khí vậy mà dị thường hài hòa. Bộ dáng giống như là bà cháu hai người cùng nhau ăn cơm một dạng.

Tô Thi Thi trong lòng đột nhiên tràn ngập một cỗ chua xót.

Dựa vào cái gì chứ?

Cô cả đêm hờn dỗi, khóc mi mắt đều đã sưng lên, mà anh lại giống như người không có việc gì.

Lúc Tô Thi Thi đi xuống, đến bên cạnh bàn ăn, vừa lúc nghe được Bùi Dịch tại cùng bà nội cô nói chuyện.

“Cô ấy rất ưa thích cái cây kia, bất quá hiện tại không phải mùa ra hoa.” Bùi Dịch nói.

“Mùa xuân sang năm cùng đi, nhoáng một cái như vậy đã qua nhiều năm, cây đã lớn như vậy.” Phương Ngọc Hoa cười nói.

Tô Thi Thi thả chậm cước bộ, nhẹ nhàng mà đi qua.

Cô còn không có đến gần, Bùi Dịch đột nhiên buông đũa xuống, cầm lấy khăn ăn lau miệng, đối với Phương Ngọc Hoa nói: “Bà nội, người từ từ mà ăn.”

Sau đó đứng dậy, thân thể cao lớn hơi hơi nhất chuyển, hướng Tô Thi Thi phương hướng đi tới.

Tô Thi Thi tâm đột nhiên nhảy một phen, đang lo lắng muốn hay không lên tiếng kêu gọi anh, đã thấy Bùi Dịch vậy mà giống không thấy được cô một dạng, trực tiếp từ bên cạnh cô đi qua.

Gặp thoáng qua một khắc kia, Tô Thi Thi chỉ cảm thấy sóng mũi cay cay.

Bàn chân của cô phản bội cô, thẳng tắp địa hướng tới chân Bùi Dịch đá tới.

Chỉ nghe “Ầm” một tiếng, lập tức là tiếng Tô Thi Thi thét chói tai.

“Tôi... Ngón chân tôi...”

Tô Thi Thi trực tiếp khóc, tên hỗn đản kia ở trong phòng ăn đẩy ghế!

Đầu ngón chân của cô đều đã thiếu chút nữa gãy rồi!

Bùi Dịch quay đầu vừa thấy, mặt triệt để trầm tiếp xuống.

“Tô Thi Thi, em là heo sao?”

“Anh mới đúng heo!” Tô Thi Thi sắc mặt trầm xuống, nâng lên cái chân không bị thương kia, dùng lực hướng chân anh đá một đá.

Lập tức lại là một tiếng hét thảm thiết, Tô Thi Thi muốn chết tâm đều có rồi.

Ai tới nói cho cô biết tại sao chân của anh so với ghế lại vẫn cứng rắn hơn vậy?

Chân cô có phải hay không tàn phế rồi hả?

Mọi người sớm hảo

Chương 110: Tuyệt đối không thể vật lộn

Cái gì kêu trộm gà không được còn mất năm gạo?

Tô Thi Thi là nhìn thấu rồi.

Cô thề sau này giẫm đạp người khác nhất định sử dụng dụng cụ, tuyệt đối không thể vật lộn!

Đau chết cô rồi!

Tô Thi Thi quệt nước mắt nước mũi ngòì ở trên ghế sofa, chân đặt trên đùi, không biết là vì tức giận mà khóc, hay vẫn lại là vì đau mà khóc.

Vừa rồi cái cái tên đàn ông thối kia nhìn thấy cô bị thương, chỉ là trừng hai mắt nhìn cô, vậy mà liền như vậy đi trên lầu!

“Con đó nha, tính khí cứ như vậy, y như trẻ con.” Phương Ngọc Hoa giúp cô xoa ngón chân.

Tô Thi Thi chu mỏ, đi đến bên cạnh bàn ăn chọn một chỗ ngòì xuống. Tiểu Ưu đã cầm bữa sáng của cô đi đến.

Phương Ngọc Hoa nhìn hai mắt của cô sưng lên hỏi: “Cãi nhau rồi hả?”

Tô Thi Thi mím môi, cúi đầu không nói lời nào.

“Nó bắt nạt con rồi hả?” Phương Ngọc Hoa có chút đau lòng nhìn cháu gái.

Nha đầu này mi mắt đều là sưng, hôm qua khẳng định khóc cả đêm.

“Không có.” Tô Thi Thi vừa ăn vừa nói, “Hình như là con bắt nạt anh ấy rồi.”

Phương Ngọc Hoa cầm đũa động tác ngừng một trận, trong lòng có chút buồn cười.

Cũng phải, đứa cháu gái này của bà tính tình không bao giờ chịu thiệt thòi, thật đúng là không biết là ai ức hiếp ai.

“Chuyện rồi khỏi đây con từ từ suy xét, không nóng vội. Hãy nghe theo trái tim con mách bảo.” Phương Ngọc Hoa có điều ngụ ý nói.

Tô Thi Thi thân thể cứng đờ, cô hiểu rõ những lời bà mình đang nói

Vốn dĩ là cô có chút dao động, nhưng ánh mắt bi thương kia của Bùi Dịch tối hôm qua nhìn cô một mực hiện lên trong đầu cô không chịu tan.

Tô Thi Thi bực bội xoa xoa tóc. Không nghĩ muốn, thuận theo tự nhiên đi.

“Lại vẫn còn đau hay không?”

Phương Ngọc Hoa nhìn thoáng qua ngón chân Tô Thi Thi: “Không sao rồi, không có thương tổn đến xương cốt. Con bé này, sau này cũng đừng lỗ mãng như vậy. Cũng không biết Tiểu Dịch bị con đá có bị thương hay không.”

“Anh ấy xương cốt cứng rắn như vậy, có thể đá thương tổn mới là lạ.”

Tô Thi Thi cực kỳ buồn bực, lời tuy nói như vậy, nhưng trong lòng ít nhiều lại vẫn là có chút lo lắng.

“Được rồi, khẩn trương ăn cơm, không phải là còn phải đi làm sao? Đừng nên đến muộn.” Phương Ngọc Hoa nói.

“Bà nội, con đã không có việc gì rồi.”

Tô Thi Thi thay bà nội múc một bát cháo, nói: “Con xin nghỉ hai ngày ở nhà chơi với bà.”

Dù sao dự án công trình gian khách đã giành được, cô đã lâu như vậy không cùng bà nội vui vẻ ở chung, rất muốn nhân cơ hội này ở bên cạnh bà lâu một chút. “Tiểu Dịch nói nó đã phái vệ sĩ đi theo bảo vệ bà rồi. Con cứ giống như bình thường đi, nên đi làm liền đi làm đi. Bà nội đã từng nói với con, muốn con tìm được việc mình thích.”

Phương Ngọc Hoa vỗ vỗ tay Tô Thi Thi: “Khẩn trương ăn cơm, con xem con đi, gần đây đều đã gầy đến như vậy rồi.”

Anh phái bảo vệ?

Tô Thi Thi sững sốt, tuy là trong lòng vẫn còn đang tức giận với Bùi Dịch, nhưng là trong lòng vẫn lại là cực kỳ ấm áp.

Tô Thi Thi lờm mắt nhìn thấy chỗ vừa rời Bùi Dịch ngồi, càng ăn càng cảm thấy không có chút ngon miệng.

Lúc này, trên lầu truyền đến tiếng bước chân. Bùi Dịch đã thay đổi y phục, xem bộ dáng này là muốn đi công ty rồi.

Tô Thi Thi nhảu cầu xoay một vòng, đột nhiên bỏ bữa sáng xuống, cầm lấy túi xách đang để ở một bên của mình đối với Phương Ngọc Hoa nói: “Bà nội, con đi làm trước đây.”

Nói xong, nhanh như chớp hướng tới cửa chạy tới.

Nhìn như vậy hoàn toàn không giống người vừa rồi mới vừa thương ở chân. Chạy trốn so với con thỏ còn nhanh hơn.

Bùi Dịch chỉ cảm thấy trước mắt một bóng dáng màu hồng nhạt chớp lóe, đã thấy Tô Thi Thi chạy ra cửa.

Anh nhượng mảy, cùng Phương Ngọc Hoa lên tiếng chào hỏi, rồi đuổi theo.

Chỉ thấy Tô Thi Thi một hơi chạy vội tới xe bảo mẫu màu đen, mở ra chỗ ghế lái, để cho tài xế xuống xe, chính mình ngồi vào ghế lái.

Ngay sau đó một tiếng nổ vang, nàg nổ máy xe, nghênh ngang mà đi.

“Hừ! Anh muốn đi làm liền đi đi!”

Bùi Dịch sửng sờ đứng ở trong sân, nhìn chiếc xe bảo mẫu màu đen của mình ở đằng xa lấy tốc độ cực nhanh biến mất trong tầm mắt, mảy thâm sâu nhíu lại, đối với một bên quản gia vừa mới chạy theo ra liếc mắt ra hiệu.

Quản gia lập tức lui xuống đi gọi điện thoại, để cho Dương Dũng đi theo Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi lái xe với tốc độ nhanh như vậy, ngàn vạn lần đừng gặp chuyện không may.

Bên kia, lái xe một lần nữa mở một chiếc xe Cayenne màu đen ra.

Bùi Dịch nhìn thấy xe, nhướn mày: “Lấy chiếc xe vừa đến kia.”

Lái xe sừng sốt, lập tức quay đầu xe, lái xe trở về. Không tới một phút sau, ông ta lái một chiếc siêu xe Ferrari màu đỏ bản giới hạn chạy đến.

Chiếc xe này tuần trước vừa mới ra mắt, trên thế giới không có quá 10 chiếc, dáng vẻ vô cùng phong cách.

Tài xế xuống xe, thay Bùi Dịch mở cửa xe.

“Ông một lát nữa đi đem chiếc xe Tô tiểu thư lái đi đem trở về.” Bùi Dịch nhàn nhạt phân phó một câu, tiện ngồi vào xe.

Chỉ nghe một tiếng gầm rú vang lên, chiếc xe như rời khỏi cung lao như bay ra ngoài đi.

Tài xế nhìn chăm chú vào bóng dáng chiếc xe màu đỏ kia đang rời đi, lau mồ hôi lạnh trên trán. “Hôm nay là xảy ra chuyện gì chứ? Vốn là Tô tiểu thư cướp đoạt xe, hiện tại Bùi tiên sinh người luôn luôn khiêm tốn vậy mà lái một chiếc xe phong cách thể thao đi làm.”

Tài xế không nói gì nhìn trời, chẳng lẽ hôm nay mặt trời là mọc từ hướng tây?

Bên này, Tô Thi Thi đến chỗ trên đường cái tiện giảm tốc độ xe, ánh mắt không thể khống chế nhìn trong kính chiếu hậu xem tình hình ở phía sau

Đúng là phía sau xe từ đầu liền không có bóng dáng quen thuộc.

Hắn không là thảm như vậy, đi bộ đi làm chứ?

Tô Thi Thi nhú mày, cô biết Bùi Dịch có rất nhiều xe.

Đang nghĩ ngợi, nơi xa truyền đến tiếng gầm rú của xe thể thao.

Tô Thi Thi chỉ cảm thấy hoa mắt, lập tức liền nhìn thấy xẹt qua một cái bóng màu đỏ từ sau cấp tốc chạy tới, rất nhanh liền biến mất không thấy bóng dáng trên đường lớn.

“Người này lá gan cũng quá lớn đi? Đang ban ngày mà dám ở trên đường cái đua xe.”

Tô Thi Thi run run một phen, đem tốc độ xe giảm xuống chậm một chút.

Dạo này, sợ nhất liền là người tuân thủ giao thông quy tắc, lại gặp kẻ điên lái xe!

Cô cũng không nghĩ muốn bị mấy kẻ điên như vậy đột nhiên lao tới đụng vào mình.

Nửa giờ sau, Tô Thi Thi lái xe đến cửa Cao ốc Xây dựng Tiệp Khắc.

Cô đang muốn lái xe hướng đến bãi đỗ xe, tầm mắt đột nhiên lạc ở phía trước cách đó không xa một chiếc quen thuộc.

“Cadillac? Đó không phải xe của Hà Chí Tường sao? Bọn họ nhanh như thế là có thể ra ngoài rồi sao?”

Tô Thi Thi trong đầu không tự giác nhớ tới ngày hôm qua Tần Phong cùng Bùi Dịch đối thoại, hai vị tổng giám đốc bá đạo thật đúng là nói

được thì làm được.

Phòng chừng hiện tại bốn phía ẩn rất nhiều vệ sĩ, là vì bảo vệ mỹ nữ tai tiếng Đoàn Ngọc Lộ kia, hay ai biết có phải vì muốn chọc tức chết người của Đoàn gia hay không!

Bằng không hiện tại Đoàn Ngọc Lộ cũng sớm đã bị người của Đoàn gia bắt đi rồi.

Tô Thi Thi nhìn đến Hà Chí Tường mở cửa xuống xe. Bên kia, Đoàn Ngọc Lộ cũng xuống xe.

Không biết Đoàn Ngọc Lộ là làm sao hay thế, hai người đó ngày hôm qua còn đánh nhau đến long trời lở đất, giờ phút này nhìn qua nồng tình mật ý, giống như là tình yêu cuồng nhiệt của hai vợ chồng son vậy.

“Thật đúng là tuyệt phối.”

Tô Thi Thi nghĩ đến ngày hôm qua tại Hà gia nhìn đến bà nội mình bộ dáng tiều tụy, tâm mạnh thu một phen.

“Bùi Dịch cùng Tần Phong trừng phạt các người, nhưng mà tôi còn không có!”

Tô Thi Thi ánh mắt lóe lên, đột nhiên đạp xuống chân ga.

Xe bảo mẫu màu đen đột nhiên tăng tốc, lấy khí thế sét đánh nhanh như chớp thẳng tấp địa hướng tới chiếc Cadillac kia đâm mạnh

“Ầm!”

Vĩ đại tiếng va đập mang theo thanh âm chói tai phanh xe lại, tại

khoảng sân trống trải rộng rãi đột nhiên vang lên.

Bên trong xe bảo mẫu, túi khí an toàn bung ra bảo vệ Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi bị va đập mạnh đầu óc choáng váng, nhưng là ngẩng đầu nhìn đến phía trước chiếc Cadillac khi đó, nhếch miệng nở nụ cười.

Chỉ thấy phía sau đuôi xe Cadillac bị va chạm làm gãy biển số xe, xe lúc này chính là đang bốc khói lên, hư hỏng không nhẹ

“Xảy ra chuyện gì?” Bên cạnh truyền đến Hà Chí Tường thanh âm hoảng sợ.

Tô Thi Thi mở cửa xe nhảy xuống xe, bước đi có chút bất ổn đi đến bên kia, hướng về phía Hà Chí Tường đang hoảng hốt lo sợ kia trung một cái đại đại tươi cười: “A, ngại quá, xe của anh bị tôi đâm hỏng rồi.”

Chương 111: Táo bạo cực kỳ

Xảy ra tai nạn xe cộ rồi!

Có người xúm lại quá lai xem tình huống, có người do dự mà muốn hay không gọi điện thoại báo nguy.

“Ô Thi Thi!” Hà Chí Tường từ trong cơn chấn kinh phản ứng kịp, nhìn thấy thực ra là Ô Thi Thi đụng phải của hấn xa, tức giận đến lập tức không ngất đi : “Người điên rồi!”

“Ô Thi Thi người này kẻ tiện nhân, người va chạm chúng ta xa làm cái gì?”

Đoàn Ngọc Lộ cũng phản ứng quá lai, tay cầm bao liền muốn đánh.

“Đoàn tiểu thư, phiền toái thỉnh tự trọng.”

Dương Dũng không biết theo địa phương nào chui ra, nhất bả túm chặt Đoàn Ngọc Lộ bao, tiện tay một xách, liền đem bao đoạt lấy, ném lên trên đất.

“Của ta Chanel!”

Đoàn Ngọc Lộ đau lòng địa đánh móc sau gáy, liền cùng Ô Thi Thi cãi nhau đều đã quên rồi.

Nàng hiện tại cùng được khoái liên ăn cơm tiền bạc đều nhanh không có, cũng không thể đem bao cũng biết phá hủy!

“Người là Bùi Dịch bảo tiêu?”

Hà Chí Tường nhìn đến này nam nhân trán kia đạo thiểm điện hình vết sẹo, theo bản năng địa lui về sau một bước, trong mắt đều là cảnh giác.

“Ô Thi Thi đừng phải của ta xa, chẳng lẽ cứ như vậy như vậy đi? Đừng tưởng rằng các người nhiều người có thể khi dễ nhân!”

Tô Thi Thi đi về phía trước một bước, có chút không nói gì nói :
“Các người hai người, chúng ta cũng hai người, sao vậy là ta khi dễ người?”

Nàng nói xong không đợi Hà Chí Tường nói chuyện, xoay người nhìn một phen bị va chạm biến hình Cadillac, có chút tiếc nuối nói : “Của người xa cũng quá thối nát, như thế khiếm nhã va chạm.”

Bất quá nàng trong lòng cũng là thất kinh không được, Bùi Dịch này chiếc bảo mẫu xa cũng quá ngu rồi.

Cadillac hậu phòng bị rương trực tiếp bị va chạm biến, đúng là bảo mẫu xa vậy mà chỉ có bảo hiểm giang lõm vào nhất điểm, cái khác một chút việc đều không có.

“Tổng giám đốc cái trang quá.” Lúc này Dương Dũng tiếp sát Tô Thi Thi nhỏ giọng nói.

Tô Thi Thi nhú mày, sớm biết rằng nàng liền đổi một chiếc mở! Để cho Bùi Dịch Đại Xuất Huyết!

“Ô Thi Thi, người đừng khinh người quá đáng!”

Hà Chí Tường tức giận đến run cầm cập, cũng dám nói của hắn xe

thối nát?

Này xa hơn một trăm vạn, hấn mua tới vẫn còn không đến một tháng, vậy mà cứ như vậy báo hỏng rồi!

“Người bồi đèn ta!” Hà Chí Tường nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Hà gia mẫu tử coi tài như mạng, đừng nói hơn một trăm vạn, liền là hơn mười đồng tiền, bọn hấn đều đã không nỡ.

“Bồi đèn?”

Tô Thi Thi nhả cầu xoay một vòng, hướng về phía hấn lộ ra đại đại tươi cười : “Khả dĩ nha, đây là Bùi Dịch xa, người đi tìm hấn bồi đèn đi.” Nàng nói xong liền trực tiếp vòng qua Hà Chí Tường phu thê, hướng tới Xây dựng Tiệp Khắc Cao ốc lý chạy tới.

“Chết tiệt, Tô Thi Thi, người đứng lại đó cho ta! Người bồi đèn của ta bao!”

Đoàn Ngọc Lộ ngẩng đầu liền nhìn đến Tô Thi Thi chạy, tức giận đến lập tức liền muốn truy vào đi.

“Đứng lại cho ta!” Hà Chí Tường nhất bả túm chặt của nàng cánh tay, lạnh giọng nói, “Tìm người tiểu thúc thúc đi, để cho hấn đem xe bồi đèn ta.”

“Người có bị bệnh không?” Đoàn Ngọc Lộ tròn mắt trừng mắt, “Tìm ta tiểu thúc thúc, có bản lĩnh chính người đi tìm nha!”

Bùi Dịch kia tính tình, nàng dám trêu sao? Nàng còn muốn sống thêm vài năm a.

“Ngươi là của hắn rất nữ, lão bà của ta. Hiện tại xe bị đụng phải, chẳng lẽ không nên là ngươi ra mặt sao?” Hà Chí Tường hỗn hển nói.

Suy nghĩ đến cái kia khí tràng cường đại nam nhân, Hà Chí Tường là đánh chết cũng không dám đi tìm hắn đòi tiền.

Bọn hắn không phát hiện, tại đối phố một chỗ hẻm lánh xá xinh lý, một chiếc bắt mắt màu đỏ Ferrari chính đang lén lút đình chỉ ở ven đường.

Bùi Dịch không hề chớp mắt địa nhìn chăm chăm Xây dựng Tiệp Khắc Cao ốc cửa cãi nhau hai người, đem vừa rồi phát sinh toàn bộ thu hết đáy mắt.

Hắn đưa mắt nhìn Cao ốc cửa, nơi đó đã không có Tô Thi Thi bóng dáng.

“Lá gan càng lúc càng lớn rồi.” Bùi Dịch trong mắt tức giận chớp lóe rồi biến mất.

Tiểu nữ nhân quả thật khiếm giáo huấn, cũng dám trực tiếp đụng xa đi va chạm. Nếu không chiếc xe kia là cải trang quá, nàng có thể hoàn hảo không tổn hao gì?

Suy nghĩ đến vừa rồi một màn kia, Bùi Dịch liền đổ mồ hôi lạnh!

“Ta nói, ngươi có phải hay không cùng nàng cãi nhau rồi hả?” Bên cạnh đột nhiên truyền đến một đạo trêu tức thanh âm.

Bùi Dịch nhướng mày, lạnh lùng địa lờm một cái đột nhiên xuất hiện tại trên ghế lái phụ nam nhân : “Ngươi cũng thật đầy đủ rảnh rồi.”

Tần Phong đáng đánh đòn địa cười cười : “Đối với người rảnh rỗi a, vậy mà đứng ở chỗ này rình coi.”

Hắn nói thờ dài một hơi, ánh mắt từ từ địa nhìn về phía Xây dựng Tiệp Khắc Cao ốc : “Ta phát hiện mỗi ngày buổi sáng đến chỗ này chờ, tổng có thể thưởng thức một màn kịch vui.”

“Chán sống rồi.” Bùi Dịch sắc mặt trầm tiếp xuống.

Tần Phong lập tức chính đang sắc mặt nói : “Ta là quá lai nhìn chăm chăm Hà gia nhân. Thế nào, này vô tích sự làm không sai đi? Nếu không ta làm cho người ta căng chùng có độ theo sát, bọn hắn cũng không có khả năng đến chỗ này, cũng không có biện pháp để cho tâm can người bảo bối trút giận rồi.”

Tự nhiên, vừa rồi Tô Thi Thi chân nhấn ga ngoan độc va chạm Cadillac một màn kia, Tần Phong cũng thấy được.

Bùi Dịch liếc hắn hai mắt, không nói chuyện. Hiển nhiên Tần Phong này lời giải thích cực kỳ hợp của hắn khẩu vị. Đem xe dựng phải, lại thuận tiện bỏ đi một cái phiền toái cho hắn, cái kia tiểu nữ nhân hiện tại khí nên là tiêu thôi? Bùi Dịch yên lặng nhớ lại.

“Ta nói, người hôm nay sao vậy khai như thế táo bạo một chiếc xe xuất lai? Người trước kia không phải không vui sao?”

Tần Phong lúc này đánh giá dưới tọa điều khiển, nhiều hứng thú hỏi han.

Bùi Dịch nhàn nhạt địa nói : “Xe chạy lâu, ngẫu nhiên thay đổi cũng được.”

“Ta sao vậy cảm giác là vì người nào đó dẫn ra nữ nhân của hắn mất

hứng, muốn lấy lòng nàng a? Mở ra xe thể thao đi hóng gió, quả thật có rất nhiều nữ nhân thích đi.”

“Người cảm thấy được nàng hội như vậy nông cạn?” Bùi Dịch lạnh giọng nói.

Tần Phong nhíu mày : “Vậy người khai này chiếc táo bạo xuất lai để làm chi?”

Bùi Dịch nghẹn lời, thẹn quá thành giận : “Cút!”

Tần Phong nhảy dựng lên bỏ chạy, hấn rớt cục thẳng một hồi rồi.

Từ khi cùng Bùi Dịch nhận thức tới nay, đấu võ mồm hấn liền cho tới bây giờ không thẳng quá.

Thật sự là hấn diện a!

Hấn vừa mới xuống xe không rất xa, lập tức màu đỏ xa ảnh hiện lên, xoa của hấn thân thể thẳng tắp hướng vọt tới trước đi.

“Mẹ kiếp, các người thật đúng là tuyệt phối nha.”

Một cái va chạm nhân gia xe, một cái va chạm nhân.

Tần Phong khẩn trương vọt đến một bên, buồn bực cực kỳ.

Chính đang cân nhắc muốn hay không lái xe sì vọt xuất lai cùng hấn đua xe, hấn mâu quang đột nhiên liền ngưng lại.

Chích thấy phía trước cách đó không xa, Đoàn Ngọc Tường xuống xe.

“Lần này có ý tứ rồi.”

Tần Phong sờ sờ cằm, dừng bước lại, chờ xem kịch vui.

Bên kia Đoàn Ngọc Tường thật xa liền nhìn đến một đám người vây quanh ở Xây dựng Tiệp Khắc cửa, nàng nhíu mày đi qua.

“Xảy ra tai nạn xe cộ rồi hả?”

Đoàn Ngọc Tường trong mắt đều là nghi hoặc, nơi này giao thông quản chế rất tốt, sao vậy khả năng hội xảy ra tai nạn xe cộ?

“Đây là - - Bùi Dịch xe?”

Lúc Đoàn Ngọc Tường nhìn đến chiếc xe bảo mẫu màu đen quen thuộc khi đó, đồng tử mạnh co rụt lại, vội vàng chạy tới.

“Chị, chị tới thật đúng lúc. Tụi em bị xe bị đụng phải, chị giúp tụi em nói với chú trẻ bồi thường đi!”

Đoàn Ngọc Lộ vừa thấy đến chị mình, lập tức liền lao tới, giống bắt lấy rơm rạ cũng cứu được mình một dạng.

Cô ta thật sự cũng bị Hà Chí Tường phiền chết rồi, cô ta biết nếu chuyện này không giải quyết, hai mẹ con Hà gia kia nhất định sẽ không bỏ qua cho cô.

Đoàn Ngọc Lộ nhướng mày, nhìn đến xe Bùi Dịch quả thật đụng vào một chiếc Cadillac.

Trong lòng cô ta cả kinh: “Người có làm sao không?”

“Người không có việc gì. Nhưng mà xe bị va chạm hỏng rồi.” Đoàn

Ngọc Lộ buồn bực nói.

Đoàn Ngọc Tường vừa nghe nhất thời nhẹ nhàng thở ra. Cô ta hướng bên trong xe bảo mẫu màu đen nhìn thoáng qua, phát hiện bên trong không ai.

Anh rời khỏi rồi sao?

Đoàn Ngọc Tường tưởng rằng Bùi Dịch lái xe va chạm người, lại nhìn đến em gái và em rể kia dáng vẻ thề không bỏ qua, nhíu mày nói: “Một chiếc xe mà thôi, em cũng đừng như vậy thật là có biết bề mặt hay không?”

“Chị...”

Đoàn Ngọc Lộ chán nản. Trước kia cô ta quả thật không đem một chiếc xe để vào mắt, mà cô ta hiện tại lại thế này!

“Chí Tường, cậu tốt nhất là về quản lý công ty của mình đi. Theo tôi được biết, hiện tại Hà thị sợ là gặp phải không ít khó khăn đi? Cậu vậy mà còn có thời gian ở không ở trong này lo một chiếc xe? Đừng trách tôi không nhắc nhở cậu, có một số người không phải là người có thể trêu chọc, khấn trương đi đi.”

Đoàn Ngọc Tường nói xong liền lôi kéo tay em gái mình nói: “EM theo chị vào công ty đi làm, nhớ kỹ, đừng gây chuyện cho chị nữa.”

“Chị...”

“Trong nhà đều đang tìm em, em thừa biết hậu quả.” Đoàn Ngọc Tường hạ giọng nói.

Đoàn Ngọc Lộ lúc này liền không dám nói gì, cúi đầu, không nói

được một lời theo sát Đoàn Ngọc Tường hướng tới bên trong Cao ốc đi đến.

“Các người...” Hà Chí Tường bị chọc giận muốn điên rồi.

Hắn vốn dĩ tưởng rằng đi theo Đoàn Ngọc Lộ đến đây, liền là nghĩ muốn nhờ Đoàn Ngọc Tường hỗ trợ. Đúng là, cô ta một chút cũng không để ý hắn.

Hắn nhìn bóng lưng chị em Đoàn gia rời đi, ánh mắt cuối cùng tập trung trên người Đoàn Ngọc Lộ, khóe miệng lộ ra quét xuống nụ cười châm biếm.

“Vợ à, bây giờ cô ngàn vạn lần đừng làm cho tôi thất vọng!”

Ý số 111 nè đẹp quá, hay hôm nay nghỉ sớm đi mn ạ =))

Chương 112: Ướt sũng

“Xem ra Thi Thi nhà chúng ta lại tạo kỳ tích rồi.”

Tần Phong nhìn đến đây, bất đắc dĩ lắc đầu, nhưng trong mắt đều là vui sướng khi người gặp họa.

Vừa rồi Hà Chí Tường trước khi rời đi nói mấy lời kia, anh nghe được rõ ràng.

Anh nghĩ nghĩ, cầm ra điện thoại gọi cho Bùi Dịch.

“Bảo bối tâm can của cậu lại sắp bị người ta ức hiếp, cậu xác định không đến xem?”

“Nhìn chán rồi.” Bùi Dịch nhàn nhạt nói.

“Vậy được, bản thân toi tự mình xem. Cậu gọi điện thoại cho thư ký Vương, đừng để anh ta đến đón tôi.”

“Mơ tưởng.” Bùi Dịch lạnh giọng nói xong liền cúp điện thoại.

Tần Phong khóe miệng nhếch lên, yên lặng nhìn chăm chú vào hướng vừa rời chiếc xe Ferrari màu đỏ rời đi, ở trong lòng đếm thầm.

Khi anh đếm tới 100, chỉ nghe nơi xa truyền đến một trận tiếng gầm rú của xe thể thao.

“Khẩu thị tâm phi.” (Ý nói anh miệng nói một đường lòng nghĩ một nẻo ấy)

Tần Phong trong mắt đều là ý cười, xoay người hướng tới công ty chính mình đi đến.

Công ty xây dựng Hồ Thâm của anh cùng Xây dựng Tiệp Khắc nằm bên cạnh nhau, người nào cũng không biết hai công ty này có mật đạo thông nhau.

Bùi Dịch tạm thời vẫn còn không muốn để cho người ngoài biết anh chính là tổng giám đốc của Xây dựng Tiệp Khắc, cho nên mỗi lần đi đến công ty đều là đi vào công ty của Tần Phong, rồi sau đó theo mật đạo đi vào.

Lúc này, xe của Bùi Dịch hẳn là đã đậu tầng hầm bãi xe của công ty của Tần Phong rồi.

Xây dựng Tiệp Khắc tầng 15, bên trong văn phòng của bộ phận thiết kế. Tô Thi Thi vừa đến văn phòng, các đồng nghiệp liền một đám chạy tới tới chúc mừng cô.

“Thi Thi, nghe nói các cô ngày hôm qua đã giành được dự án công trình gian khách, thật sự quá thần kỳ rồi!”

Bình thường cùng Tô Thi Thi ở chung cũng không tệ lắm tiểu Thiết Kế Sư, về mặt chân thành chúc mừng đạo.

Tô Thi Thi cười cười: “Này còn phải cảm ơn trước cô đây giúp tôi tìm tư liệu.”

“Không có, tôi cũng chưa giúp đỡ cô được cái gì cả” Vị tiểu Thiết Kế Sư kia ngại ngùng cười nói.

“Hừ, cũng chỉ là ăn nhằm cúrt chó gặp may mà thôi. Nghe nói người

nào đó tại buổi đàm phán cực kỳ không phong độ chửi bới tác phẩm đối thủ, cũng thật biết hạ thấp Xây dựng Tiệp Khắc chúng ta chỉ biết cách điệu lại thiết kế.”

Bên cạnh truyền đến một đạo thanh âm khinh thường. Khúc Hồng Mai lạnh lùng nhìn Tô Thi Thi, trong lòng ghen tị vô cùng.

Cô ta cho rằng đem dự án khó như thế đưa cho Tô Thi Thi, nhất định làm cho cô không chịu nổi, đúng là không nghĩ tới cô vậy mà giành được dự án kia rồi!

Giành được rồi!

Cô ta ngày hôm qua đã bị tổ trưởng của mình hung hăng phê bình một trận, nói cô ta không có mắt nhìn. Tô Thi Thi có thể giành được dự án này, đương nhiên các cô chính mình cũng có thể giành được!” “Cách điệu?”

Tô Thi Thi đứng thẳng thân thể, lạnh lùng nhìn Khúc Hồng Mai liếc mắt một cái: “Xin hỏi, của cô cách điệu có thể giành được dự án này sao? Cách điệu của tôi quả thật không bằng Khúc tiểu thư, nhưng ít nhất tôi làm không được giống như Khúc tiểu thư đây, đem nhiệm vụ của mình đẩy cho người khác. Mà khi người khác giúp cô hoàn thành nhiệm vụ khi đó, lại vẫn ở bên cạnh nói như thể đúng rồi.”

“Cô!” Khúc Hồng Mai bị ê mặt giận đến mặt đỏ tai hồng.

Cái này dự án này vốn là Đoàn tổng giám giao cho tổ cô ta làm, mà cô ta sau đó lại lợi dụng Đoàn Ngọc Lộ giao cho Tô Thi Thi tổ một làm, cô ta là hoàn toàn đuối lý...

“Cô đừng nói sang chuyện khác, cô có biết hành vi của cô ngày hôm qua đã trở thành trò cười trong giới thiết kế rồi không hả? Vị thiết kế

sư kia là một số hai Thiết Kế Sư nổi tiếng nhất trong nước, cô vậy mà đi phê bình tác phẩm của cô ấy, thật sự là quá khinh người rồi!” Khúc Hồng Mai tức giận nói.

“Phê bình, người đứng nhất nhì trong nước?”

Tô Thi Thi cười nói: “Tôi trước giờ tự thấy không thẹn với mình, người sao sống vậy, không giả vờ trước mặt ai cả. Nếu đổi thành Khúc tiền bối, phỏng chừng chỉ có thể dựa vào chửi bới tới lấy thắng đi?”

Cô nói xong đứng thẳng thân thể, ngữ khí là chưa bao giờ có nghiêm túc như vậy: “Tô Thi Thi tôi là dựa vào bản lĩnh thật sự, không sợ người khác ra mặt dạy đời. Không có năng lực nhân tài với tôi thì đừng ở bên cạnh phán đoán lung tung.”

Cô nói xong quay đầu đối với những người khác nói: “Mừng dự án lần này thành công tốt đẹp, mời mọi người liên hoan một bữa!”

“Tuyệt quá!” Những người khác đều hoan hô lên.

Đối với người có thực lực, người nào cũng không nghĩ muốn đắc tội.

Khúc Hồng Mai ghen tị Tô Thi Thi, nhưng những người khác mi mắt là sáng như tuyết. Có thể giành được công trình gian khách kia, đó mới chính liền là thực lực.

Lúc Đoàn Ngọc Lộ đến văn phòng, mọi người đã tản, mỗi người ở trên vị trí của mình bận rộn.

Khúc Hồng Nai nhìn thấy cô ta, ánh mắt tối sầm ám, đi đến bên cạnh cô ta nhỏ giọng nói: “Tôi tiểu thư lần này giành được công trình gian khách kia, cái đuôi hồ ly đều phải kiêu dâng lên nịnh nọt, vừa rồi ở

trước mặt tất cả mọi người nói cô không có năng lực, thật sự là làm tôi tức chết rồi!”

“Cô nói cái gì?” Đoàn Ngọc Lộ mặt mày méo mó, tức giận nháy lên cao. Chuyện này, lại thêm chuyện vừa rồi đâm xe, quả thực muốn chọc cô ta tức chết mà!

“Cô ấy đang ở nơi nào?” Đoàn Ngọc Lộ lạnh giọng hỏi.

Khúc Hồng Mai hướng văn phòng bên kia bĩu môi: “Còn có thể đâu chứ? Lấy lòng tổ trưởng của các cô. Ai chẳng biết tổ trưởng Ôn ở trong phòng thiết kế này năng lực là lợi hại nhất? Tôi thấy cái dự án này rất có khả năng liền là tổ trưởng Ôn làm, cô ta chẳng qua là ngồi không hưởng lợi thôi.” “Hừ! Con nhỏ đó chỉ là vận may cứt chó mà thôi, giỏi nhất chính là làm loại chuyện này!”

Đoàn Ngọc Lộ càng nghĩ càng giận, thẳng tắp địa hướng tới văn phòng tổ một đi đến.

Khúc Hồng Mai nhìn bộ dáng Đoàn Ngọc Lộ nổi giận đùng đùng, khóe môi nhếch lên cười lạnh.

“Liền để cho các người khừ chó cắn chó đi.”

Dám cướp đoạt người trong lòng cô ta, cô ta hẳn không để cho này con hồ ly tinh kia dễ chịu!

“Ô Thi Thi, cô lăn ra đây cho tôi! Cô đừng phải xe của chồng tôi cứ như vậy liền xong rồi hả?” Đoàn Ngọc Lộ thẳng tắp địa vọt tới cửa văn phòng tổ một, vặn mở then cửa liền xông đi vào.

Nhưng là ngay sau đó, chỉ nghe “Rầm” một tiếng, một chậu nước từ trên trời giáng xuống, chụp lấy đầu từ trên rót xuống toàn thân.

Đoàn Ngọc Lộ trực tiếp lờ mờ, ngây ngốc ngơ ngác đứng yên tại chỗ, nửa ngày vẫn chưa có chút phản ứng.

Tô Thi Thi chống má ngồi ở trên vị trí, ánh mắt rơi vào trên người đang ướm sững của Đoàn Ngọc Lộ đảo quanh từ trên xuống dưới. Nhìn nước từ trên đầu Đoàn Ngọc Lộ nhỏ giọt rơi xuống, đem khuôn mặt trang điểm kỹ lưỡng của cô ta từ từ gội rửa...

“Phụt” một tiếng. Coi vội vàng che miệng lại, thiếu chút nữa cười ồm lên.

Cô không nghĩ tới Đoàn Ngọc Lộ hiện tại lại thảm hại như vậy, vậy mà bắt đầu dùng loại đồ trang điểm dỏm rồi. Hiện tại xem trò vuu cũng thật thích nha!

Cô quay đầu cùng Ôn Ngọc liếc nhau một cái.

Cả hai đều đỏ bừng cả khuôn mặt, nén cười đến mức rất thống khổ.

Nhưng là, thật sự là quá sung sướng!

“Phát sinh cái chuyện gì rồi hả?” Bên ngoài các đồng nghiệp toàn bộ đều đã đứng lên, đồng thời hướng tới nơi này chạy đêzn.

Khi thấy bộ dáng Đoàn Ngọc Lộ khi đó, tất cả mọi người hiểu trong lòng mà không nói đều ngồi trở lại trên chỗ ngồi.

Vị Tô tiểu thư kia vừa thấy liền biết là không dễ chọc, ba lần bốn lượt, mọi người ở chỗ cô đâu nào chiếm được tiện nghi nào?

Cũng chỉ có vị Đoàn tiểu thư này không sợ chết luôn đi trêu chọc, hiện tại trực tiếp thành ướm sững rồi!

“Ô Thi Thi, tôi giết cô!”

Đoàn Ngọc Lộ phản ứng kịp, lau nước dính trên mặt, hướng Tô Thi Thi liền vọt tới.

“Tôi khuyên cô tốt nhất đừng lộn xộn, bằng không một cái tội đang đánh cắp cơ mật công ty, thêm một cái tội vu cáo hãm hại người khác, vẫn còn xuất hiện thêm một tội cố ý giết người nữa chứ.” Tô Thi Thi ngồi ở trên chỗ nhận nhạ nói.

Đoàn Ngọc Lộ cứ bộ ngừng một trận: “Cô đang nói cái gì?”

Cô ta vừa dứt lời, trong văn phòng đột nhiên xông tới mấy người bảo an, lập tức bắt được tay cô ta.

“Các người đang làm cái gì?” Đoàn Ngọc Lộ thét chói tai. Cô ta hiện tại nhìn đến những bảo an này, liền tức giận đến phát điên rồi.

Tô Thi Thi đứng lên, nhìn chăm chăm Đoàn Ngọc Lộ nói: “Trước chuyện cô vu khống hãm tôi sao chép tôi đã cho người điều tra rõ ràng, có chuyện gì đi tới phòng an ninh nói đi.”

“Các người buông ra! Chuyện đó không liên quan tới tôi!”

Đoàn Ngọc Lộ gấp đến độ sắc mặt trắng bệch.

Cô ta không thể cùng những tên bảo an này đi, cô ta hiện tại không quyền không thế, Đoàn gia lại hận không thể giết chết cô ta. Nếu lỡ bị kết một trong những cái tội danh kia, cô ta khả năng đời này đều đã không có biện pháp từ trong ngục giam đi ra ngoài rồi!

“Là chị của tôi, là chị của tôi để cho tôi làm, không liên quan tới tôi, tôi

chỉ là nghe lời của chị mình thôi!” Đoàn Ngọc Lộ không quan tâm gì nữa vội vàng hô lên.

“Không phải chứ?” Tô Thi Thi trực tiếp nghe xong liền sững sốt.

Chuyện này quả thực là chị em cũng bất cần. Đoàn Ngọc Tường nghe được có thể tức giận đến thổ huyết hay không?

Mọi người sớm an

Chương 113: Chị em cũng không cần

“Là chị của tôi sai tôi làm! Thẽ ra vào cổng cũng là chị tôi đưa cho tôi! Chẳng liên quan tới tôi, tôi là bị người lợi dụng thôi!”

Đoàn Ngọc Lộ trên tóc vẫn còn đang nhỏ nước, trên mặt đỏ bừng điểm đều đã trôi đi hết, nhìn qua đáng sợ lại thương cảm.

Nơi xa, nghe tin tới rồi muốn giúp em gái mình Đoàn Ngọc Tường còn chưa đi gần, liền nghe một câu như thế, dưới chân liền lao đảo, tức giận đến thiếu chút nữa thổ huyết.

Cô ta vừa nghe được cái gì vậy? Cô ta vậy mà nghe được cái con nhỏ ngu xuẩn kia nói toàn bộ chuyện này đều là cô ta sai nó làm!

“Đoàn Ngọc Lộ, em câm mồm cho chị!”

Đoàn Ngọc Tường xông đi vào, dơ tay liền cấp cho Đoàn Ngọc Lộ một cái tát: “Uổng cô làm em gái của tôi, vậy mà dám như vậy vu cáo hãm hại tôi!”

“Chị, chị tới thật lúc. Chị mau cứu em, em không muốn đi ngồi tù!”

Đoàn Ngọc Lộ đều đã bất chấp xấu hổ, lôi kéo cánh tay Đoàn Ngọc Tường, sợ hãi nói.

“Em...”

Đoàn Ngọc Tường tức giận đến đại não choáng váng như người

muốn say xe. Con nhỏ ngu ngốc này! Chuyện này từ đầu liền không có chứng cứ, tối đa là cảnh cáo miệng một phen, cùng lắm là bị Xây dựng Tiếp Khắc đuổi việc. Từ đầu liền đều không ngồi tù.

Nhất định là Tô Thi Thi lừa gạt Đoàn Ngọc Lộ, cho nên để cho Đoàn Ngọc Lộ quỳnh lên lâm vào đường cùng, đem cô ta cũng kéo xuống nước.

“Chị, chị nhất định phải giúp em. Em làm như vậy cũng là vì tốt cho chị, em...”

“Em vẫn còn không ngậm miệng?” Đoàn Ngọc Tường ánh mắt lóe lên đầy căm giận, “Em trái lại nói rõ ràng chuyện này cho chịchó phải chị xuối dục em hay không, em đừng hướng lên người chị hất nước bẩn.”

“EM...”

Đoàn Ngọc Lộ oa một phen liền khóc, một bên khóc một bên lau nước trên mặt, đến nỗi trên tay bây giờ cũng dính toàn là phấn trang điểm.

“Em cũng là không có cách nào, em nếu không nói như vậy, bọn họ sẽ đưa em bắt ngồi tù!”

Đoàn Ngọc Tường mâu sắc trầm xuống, quay đầu nhìn về phía Tô Thi Thi: “Tô tiểu thư, nó nói những lời này là thật sao? Là các cô ép buộc nó nói như vậy?”

Tô Thi Thi nhú mày cười nhạt nói: “Tôi ép cô ta nói? Xin hỏi đoạn Nhị Tiểu Thư lời lúc nãy tôi nói là ý tứ này sao?”

“Không phải không phải, bọn họ không ép em nói như vậy!”

Đoàn Ngọc Lộ hiện tại là sợ Tô Thi Thi, vội vàng giải thích nói.

Đoàn Ngọc Tường tức nghẹn họng, thiếu chút nữa tức nghẹn chết rồi.

Cô ta sao lại có loại em gái ngu xuẩn như thế này! Vừa rồi rõ ràng có thể cắn ngược lại Tô Thi Thi bọm họ một miếng, mà cái con nhỏ ngu ngốc kia vậy mà cứ như vậy bỏ lỡ cơ hội!

Hiện tại ngược lại biến thành cô ta trong ngoài không được lòng người!

“Đoàn tổng giám, tôi nghĩ chuyện này nên là không có quan hệ gì với cô chứ?” Tô Thi Thi cười tít mắt nói. “Đó là đương nhiên, bất quá nó là em gái của tôi, tôi ít nhiều có phần trách nhiệm.” Đoàn Ngọc Tường lập tức nói.

... bỏ qua cái khác không nói, năng lực làm việc của cô ta là không thể nghi ngờ, xử lý loại chuyện này căn bản không thành vấn đề. Chẳng qua mới vừa rồi bị Đoàn Ngọc Lộ tức giận đến phát hoả, nhất thời trong lòng rối loạn.

Tô Thi Thi gật đầu: “Nếu đã không quan hệ đến cô, chuyện này Đoàn tổng giám vẫn là tránh bị hiềm nghi, không cần xen vào nữa rồi. Tôi nghĩ muốn để các nhân viên an ninh điều tra rõ ràng.”

“Chị, chị không thể không giúp em, em là em gái ruột của chị nha!”

Đoàn Ngọc Lộ vừa nghe, vội vàng lôi kéo tay Đoàn Ngọc Tường khẩn cầu.

Đoàn Ngọc Tường nhìn đến cô ta tay đang dính cái gì gì đó đen sẫm

đều đã vấy bẩn lên cáo áo trắng sang trọng của mình, mày nhíu chặt lại, hất tay cô ta ra nói: “Em đi trước đi đến phòng an ninh đi, chị nghĩ muốn bọn họ sẽ điều tra rõ ràng, hẳn không vu oan cho em.”

“Chị, chị sao có thể vô tình như vậy, ngày đó nếu không phải chị cố tình làm rớt thẻ ra vào cửa...”

“Còn dám nói lung tung!”

Đoàn Ngọc Tường trở tay liền cấp cho cô ta một cái tát, ý muốn bảo an lôi cô ta đi: “Cẩn thận điều tra, toàn bộ theo lẽ công bằng xử lý!”

“Chị! Chị, chị không thể làm như vậy! Em không muốn ngồi tù!” Đoàn Ngọc Lộ gấp đến độ hận không thể ngắt đi, như vậy có lẽ khi tỉnh lại chuyện này liền đi qua.

Đoàn Ngọc Tường phiến táo khoát tay, một bộ dạng nhắm mắt làm ngơ.

Đợi cho Đoàn Ngọc Lộ bị lôi đi, cô ta quay đầu ánh mắt phức tạp nhìn Tô Thi Thi: “Tô tiểu thư, cô cũng nên có lòng khoan dung độ lượng, cô đã đem nhà tôi khiến cho long trời lở đất, chẳng lẽ còn chưa đủ sao?”

Tô Thi Thi nhàn nhạt nhìn nàng: “Nếu muốn người ta không biết, trừ phi mình đừng làm. Đoàn tổng giám, dù sao trên người chúng ta đang chảy chung một dòng máu, tôi xin khuyên cô tốt nhất vẫn lại là tự giữ lấy thân mình.”

Cô nói xong, khước miệng cong lên, thanh âm nghiêm túc: “Có một số người không phải cô muốn là có thể giành lấy được, mong rằng cô tự biết thân biết phận của mình đừng có trèo cao, thứ không phải của mình có dùng cách gì cuối cùng cũng không giành lấy được.”

“Cô...” Đoàn Ngọc Tường sắc mặt trắng bệch, như cắt không còn giọt máu.

Cô ta cho rằng chính mình che giấu cực kỳ tốt, đúng là những lời này của Tô Thi Thi đã nói lên cô đã sớm nhìn ra được cô ta thích Bùi Dịch?

“Tô Thi Thi, cô cho là Bùi Dịch anh...”

“Đoàn tổng giám, nơi này là công ty, hi vọng cô công và tư rõ ràng. Tôi còn muốn làm việc.”

Tô Thi Thi trực tiếp hạ lệnh đuổi khách, đi trở về đến vị trí chính mình, cúi đầu cầm lấy văn kiện liền mở ra xem.

“Cô...” Đoàn Ngọc Tường tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, xoay người dẫm xuống giày cao gót, đi ra khỏi văn phòng. Đang nhìn tới cửa khi đó trên mặt đất lênh láng nước, ánh mắt của cô ta mạnh trầm xuống.

Cô gái này có đôi khi lá gan cực lớn quá rồi, cô không phải là y vào Bùi Dịch cứng chiều cô sao?

Chính là Bùi Dịch sao lại có thể cùng Đoàn gia đối kháng!

“Tô Thi Thi, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho cô!”

Đoàn Ngọc Tường trong lòng oán hận nói, gia tăng tốc độ, rời khỏi nơi này.

“Thi Thi, cô không sao chứ?” Bên cạnh Ôn Ngọc thật cẩn thận nhìn Tô Thi Thi, thân thiết hỏi han.

Tô Thi Thi lắc đầu: “Để cho cô phải chê cười rồi.”

“Không có. Tôi... Kỳ thật, trong nhà tôi tình hình cũng không khác lắm, bất quá nhà tôi không có như nhà các cô, là gia đình có tiền.” Ôn Ngọc nhỏ giọng nói.

Hai người xem như mới gặp đã thân, Tô Thi Thi đã sớm coi cô ấy như bạn bè tri kỷ thân thiết, bởi vậy cũng không có gạt cô ấy về thân phận của tự mình. Ôn Ngọc là biết một chút chuyện của cô ở Đoàn gia.

Tô Thi Thi hướng cô cười cười: “Không có việc gì. Nước dâng đất chặn, binh đến tướng chặn. Toàn bộ đều đã qua đi.”

Lúc trước cô vẫn luôn cảm thấy Đoàn Ngọc Tường đối với Bùi Dịch luôn nhìn ánh mắt không thích hợp. Sau này trở về Đoàn gia thấy cha con Đoàn gia đối Bùi Dịch ân cần, dùng hết thủ đoạn muốn để cho cô đi, không phải là muốn đem con gái lớn nhu thuận có hiểu biết gả cho Bùi Dịch sao?

Trên lầu 20 trong văn phòng tổng giám đốc, Tần Phong tựa vào ở trên bàn làm việc, nhiều hứng thú nhìn chăm chăm vào máy tính của Bùi Dịch.

“Thi Thi nhà tôi lúc ghen thật sự là quá khủng bố, đúng không? Đây là trực tiếp giết chết tình địch nha.”

Bùi Dịch khước miệng nhếch lên, khép lại máy tính nói: “Có một số việc là cho dù hăm mộ cũng không có được.”

“Ôi, buổi sáng ai còn có bộ dạng của một người chồng đang tức giận vậy ta? Hiện tại nhìn cậu xem như người bắt được vàng vậy. Bất

quá, Thi Thi nhà tôi sao lại bị cậu dạy thành cái bộ dạng này? Quá thực vô pháp vô thiên.”

“Tôi thích thế.” Bùi Dịch đứng lên, cầm lấy áo khoác đi ra ngoài.

Tần Phong lập tức đuổi theo: “Cậu muốn đi đâu? Chúng ta cùng đi ăn cơm?”

Bùi Dịch khước miệng nhếch lên, phun ra hai chữ: “Hóng gió.”

Anh dừng một chút, lại phun ra một câu: “Cậu nếu muốn đi theo làm bóng đèn, tôi không ngại, bất quá hậu quả tự cậu chịu.”

“Tôi đi! Các người đi vung đấm tình cảm thật quá đáng giận mà! Ông chủ như cậu vậy mà mang theo nhân viên đi trốn việc! Không được, tôi cũng phải tìm Ôn mỹ nữ cùng đi!”

Tần Phong chỉ là đang thăm thì một mình, ngẩng đầu lên, phát hiện đâu nào còn có bóng dáng Bùi Dịch?

“Chết tiệt!” Tần Phong khẽ nguyên rủa một tiếng, đi vào một cái thang máy khác, trực tiếp bấm đi xuống tầng 15.

Tô Thi Thi chính là đang lau dọn nước còn đọng lại trong văn phòng, đột nhiên nghe được một giọng nói để cho cô nổi cả da gà.

“Thi Thi à, anh đến tham em đây!”

Gặp quỷ rồi!

Tô Thi Thi ánh mắt tối sầm lại, không hề nghĩ ngợi, dơ tay khép lại cửa.

Chỉ nghe bịch một tiếng, đặc biệt vang dội.

“Anh đi...” Tần Phong lập tức dừng lại, thiếu chút nữa đụng vào trên ván cửa.

Anh trừng mắt nhìn cửa, buồn bực hô: “Không mang theo em đi chơi vậy! ANH đây không phải tới tìm em, anh tìm đến Ôn mỹ nữ nhà!”

“Cô ấy không có ở đây!”

Tô Thi Thi ở bên trong ấp úng hô.

Nói đùa, tuyệt đối không thể để cho kẻ hảo sắc này đụng chạm Ôn ngọc! Bằng không sẽ bị ăn thịt đến không còn lại chút gì!

“Thi Thi à, em không mở cửa sẽ hối hận.” Tần Phong nhẹ nhàng mà gõ cửa, âm thanh kia giống như là gãi ngứa

Tô Thi Thi nghe được nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể lao ra đem anh ta lôi đi.

Nơi này người nào không biết vị này là đại tổng giám đốc? Vậy mà công khai đi đến chỗ này! Cô sau này làm sao có thể cùng các đồng nghiệp vui vẻ ở chung mà làm việc được chứ?

Nhưng mà trên đời này chỉ có chuyện càng thêm chuyện, không thể nào chuyện tự biến đi được.

Tần Phong kỳ quái nói: “Em không mở cửa thật sự sẽ hối hận!”

“Anh mau đi đi, tôi tuyệt đối không hối hận!” Tô Thi Thi buồn bực hô.

“Vậy sao?” Cửa truyền đến một đạo thanh âm trầm ổn.

Phía sau cửa, Tô Thi Thi nghe thể thanh âm kia, toàn thân lông tơ đều phải dựng thẳng lên.

Bùi Dịch?

Cô không nghe lầm chứ!

Hơ hơ có mùi ám muội kia.

Chương 114: Tổng giám đốc đến đây

Cửa “Cạch...” Một tiếng mở ra, Tô Thi Thi trừng mắt nhìn người đàn ông tòa ra khí thế đầy vẻ hào quang phát sáng lấp lánh

“Anh anh anh, anh sao lại ở trong này?”

Tô Thi Thi không biết là vì vẫn còn tức giận, hay vẫn lại là vì bị dọa sợ rồi, liền đến việc nói đều nói không hoàn chỉnh.

Bùi Dịch tựa hồ cực kỳ hài lòng nhìn biểu hiện của cô, nhàn nhạt liếc cô một cái: “Đến đây đón em.”

“Anh...”

Tô Thi Thi trừng mắt, hai chân không tự chủ được lui về sau, hơi hơi lắc đầu, theo bản năng nói: “Tôi không biết anh, anh là ai chứ?”

Tô Thi Thi muốn tức chết rồi, người đàn ông này vậy mà chạy đến bên trong công ty tìm cô!

“Người tình...” Trong đầu cô không tự giác bắn ra cái chữ này, cảm giác giống như chuyện chính mình bị người ta “Bao dưỡng” là sự thật vậy.

Lần này có phải cô có nhảy vào sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch hay không?

“Cô bé ngốc, em đang suy nghĩ cái gì?”

Bùi Dịch sắc mặt tối đen một mảnh, anh cứ như vậy để cho cô mất mặt sao? Coi cô hiện tại là cái biểu tình gì đây!

“Cô ấy nghĩ muốn với cậu không có quan hệ.” Tần Phong ở bên cạnh vui sướng khi người gặp họa nói.

“Cậu ngậm miệng cho tôi!”

Tô Thi Thi trừng mắt nhìn Tần Phong liếc mắt một cái, rất muốn đem cái tên gia hỏa kia đá cho văng ra ngoài. Nhất định là Tần Phong kêu anh tới, bằng không Bùi Dịch sao lại không có việc gì chạy đến trong công ty cô làm gì?

Tô Thi Thi đã không dám nhìn tới ánh mắt của các đồng nghiệp bên ngoài.

Một người là Tần Phong đã đủ phiền rồi, hiện tại lại thêm một Bùi Dịch. Cô sau này làm sao ở nơi này an tĩnh sống tiếp đây?

Đúng là bằng hữu mà giống như lợn mãi mãi không chỉ có một.

Bên trong Ôn Ngọc nhìn thấy Bùi Dịch, đi tới lôi kéo tay Tô Thi Thi, cực kỳ ngây hỏi: “Anh ấy chính là người cô thích người đó sao? Hình như đúng rồi nha.”

Bạn bè, không nên bán đứng nhau như vậy chứ!

Tô Thi Thi muốn khóc rồi.

Cô lúc trước là hướng Ôn Ngọc tâm sự chuyện trong lòng mình có điểm không rõ tình cảm của bản thân, có đề cập tới cô hình như là thích Bùi Dịch rồi.

(Hơ hơ, Ôn Ngọc ta yêu cô, cô nói hộ lòng Thi rồi, anh chắc vui chết cho coi *liếc liếc*)

Đúng là hiện tại bị cô ấy nói như vậy, ngược lại như là chứng cứ vô cùng xác thực.

Tô Thi Thi đều đã không dám nhìn tới ánh mắt Bùi Dịch, chỉ cảm thấy trên mặt càng ngày càng hồng, càng ngày càng nóng, đều sắp bốc cháy rồi.

Bùi Dịch đang nghe đến câu nói cô thích khi đó, ánh mắt chài quét một phen liền mềm mại ôn như, trong lòng kìm nén tức giận trong phút chốc tan thành mây khói. Anh tiến lên giữ chặt tay Tô Thi Thi, thấp giọng nói: “Biểu hiện không tệ, khen thưởng em xin phép nghỉ nửa ngày.”

“Không cần, tôi là nhân viên chăm chỉ, phải đi làm. Chẳng thế thì, ông chủ của tôi sẽ rất tức giận.” Tô Thi Thi cầm lấy ván cửa chết sống không chịu buông tay.

Bùi Dịch ánh mắt tối sầm lại, trầm trầm nói: “Tôi không ngại ôm em ra ngoài.”

“Anh...” Tô Thi Thi tức giận đến trừng mắt, “Mỗi lần cũng chỉ dùng một chiêu này!”

“Vậy sao? Tôi có thể dùng các tư thế khác.”

Bùi Dịch nói xong xoay người, đưa lưng về phía Tô Thi Thi từ từ ngồi xổm xuống, một tay chống đỡ trên mặt đất, nhàn nhạt nói: “Leo lên.”

(Trời ơi ngọt chết tui rồi, tui cũng muốn được công...)

Tô Thi Thi trực tiếp bị dọa phát sợ, ngơ ngác đứng yên tại chỗ, không tài nào nhúc nhích.

Đây là cái tình huống gì? Bùi tiên sinh vậy mà đòi cõng cô, hơn nữa còn là trước mặt nhiều người như vậy!

Cô chỉ cảm thấy tâm bùm bùm nháy loạn, trên mặt càng ngày càng nóng, phỏng chừng lúc này mặt đỏ đều đến sắp rỉ máu rồi.

“Thi Thi, cô nhanh đi đi!” Ôn Ngọc vội vàng thúc giục cô.

“Liền là, tư thế này mệt chết đi, chẳng thế thì như thế này bị người ta trộm chụp ảnh truyền đến trên mạng, ảnh hưởng không tốt à nhà.” Tần Phong ở bên cạnh không chê việc còn chưa đủ lớn nói.

Tô Thi Thi sững sờ đi về phía trước một bước, thân thể đụng tới lưng Bùi Dịch, mạnh run rẩy.

Nháy mắt tiếp theo, Bùi Dịch hai tay đưa ra sau ôm trụ chân của cô, đè cô ngã đến chỗ trên thân mình.

Tô Thi Thi theo bản năng liền ôm chặt lấy cổ của anh, bình nút không sợ bể tựa đầu ru rú trong cổ của anh, đánh chết cô cũng không chịu ngẩng đầu.

Cô có lẽ nên suy xét việc từ chức thôi...

Ngày mai phỏng chừng tất cả công ty đều đã truyền tin cô được người giàu có bao nuôi!

“Thi Thi à, em không cần thẹn thùng, các người quang minh chính đại yêu đương, không ai dám nói ra nói vào gì em đâu.” Tần Phong ở

phía sau cười hì hì nói.

Tô Thi Thi ru rú tại bên tai Bùi Dịch, yếu ớt không chút sức lực nói:
“Mau để cho anh ta im miệng đi, tôi sợ tôi nhịn không được liền muốn
nhảy xuống chém chết anh ta.”

Bùi Dịch khòe miệng nhếch lên, quay đầu cảnh cáo nhìn Tần Phong
liếc mắt một cái.

Tần Phong buồn bực nhún nhún vai. Người này liền thích qua cầu rút
ván!

Anh ta đi đến bên cạnh Ôn Ngọc dáng vẻ xinh đẹp đáng yêu đang
đứng nhìn, cười hì hì dỉnh đi lên: “Ôn Ngọc đáng yêu, nghe nói em
gần đây công tác rất bận bịu, anh mang em đi giải tỏa áp lực nhé...”

“Bùi Dịch, tôi cảm thấy được chúng ta vẫn lại là đem Tần Phong
mang theo đi.”

Tô Thi Thi thấp giọng nói. Cô cảm thấy phải đem Tần Phong tránh xa
chỗ này, tránh Ôn Ngọc càng xa càng tốt

Bùi Dịch hai tay xiết chặt, như là hận không thể đem cô cường nén
chặt vào trong thân thể, nhàn nhạt nói: “Em thử xem, tôi không ngại
cho bọn họ xem tôi ăn em ngay tại chỗ đâu.”

“Này!”

Tô Thi Thi mặt càng ngày càng hồng, nóng đến nỗi mồ hôi đều đã đổ
rồi.

Người đàn ông này đầu óc nhất định là chứa toàn những thứ đồi
trụy! Mỗi ngày liền chỉ biết nghĩ muốn việc này!

May mà Bùi Dịch bước chân rất lớn, chỉ chốc lát sau hai người liền ra khỏi bộ phận thiết kế, trực tiếp vào thang máy.

Tô Thi Thi lúc này mới nhớ tới, la lớn: “Tôi còn không xin phép!”

“Tôi giúp em xin phép rồi.” Bùi Dịch nhàn nhạt nói.

“Anh giúp tôi xin phép rồi hả?”

Tô Thi Thi có chút nghi hoặc, nhưng lập tức nghĩ đến Bùi tiên sinh giúp cô xin nghỉ hẳn không phải là việc khó, nên cũng không có tiếp tục xoắn xuýt vấn đề này nữa.

Giờ phút này, cô nằm sấp trên lưng của Bùi Dịch, cảm thụ được nhiệt độ trên thân thể của anh truyền đến, trái tim đột nhiên yên tĩnh trở lại.

Lưng của anh cực kỳ rộng lớn, có phần cổ không hiểu cảm giác an toàn.

Tô Thi Thi không khỏi ôm chặt anh, thấp giọng nói: “Ngày hôm qua thực xin lỗi. Tôi biết tất cả mọi người đều có quá khứ, là tôi quá ích kỷ rồi.”

Bùi Dịch biết rõ mọi chuyện của cô, mà trong lòng cô cũng mong có thể biết hết mọi chuyện anh từng trải qua. Nhưng là, cô biết không phải ai cũng đều nguyện ý đem những cái vết thương trong lòng xé mở tới cho người ta xem.

Nhất là người giống như Bùi Dịch tính cách này kiên cường đến ngoan độc tuyệt tình.

Bùi Dịch cước bộ ngừng một trận. Lúc này thang máy đến, anh cũng Tô Thi Thi mỗi một bước đều đã đi được cực kỳ ổn định, nhưng không có đáp lại lời của cô.

Trạm Dẫn Lan ba chữ này, ở trong lòng anh là vùng cấm.

Người đó đã chết, lại vĩnh viễn giam cầm ở trong lòng anh. Mỗi lần chạm đến nó, anh sẽ đau đến nỗi mình đầy thương tích.

Anh không nghĩ muốn Tô Thi Thi cũng chịu những đau đớn giống anh.

(Hừm, anh thật ngốc, vì anh không nói nên, cả hai mới đau khổ, nhất định có một ngày anh sẽ hối hận)

Bốn phía không khí bất tri bất giác có chút ngưng trọng, Tô Thi Thi nuốt một ngụm nước bọt, muốn phá tan cái này cục diện bế tắc này.

Cô ngẩng đầu, đang nhìn đến phía trước một chiếc xe thể thao màu đỏ cực kỳ chói mắt khi đó, trong lòng nháy một phen.

“Cái kia hẳn không phải là của anh đi?” Tô Thi Thi gian nan nói.

Cô buổi sáng lúc lái xe nhìn thấy một vết mày đỏ lướt qua, hẳn không phải là chiếc xe này chứ?

Bùi Dịch trực tiếp dụng hành động thực tế nói cho cô rõ.

Anh đặt cô đến trên đất, mở ra chỗ kế bên tay lái: “Lên xe.”

Tô Thi Thi không tự giác lui về sau, liều mạng lắc đầu: “Tôi không lên đâu.”

Nói đùa, anh lái xe khủng bố như vậy, cô cũng không dám ngồi.

Bùi Dịch mi mắt hí hí: “Hay là em muốn ngồi xe bảo mẫu kia? Không sao, tôi lập tức để cho lái xe lái đến đây, dù sao xe bảo mẫu cũng rất rộng rãi, dễ hành sự.”

Anh đem hai chữ “hành sự” nói ra được đặc biệt trọng, ngay cả ánh mắt đều đã biến thành u ám vô cùng.

“Không cần!”

Tô Thi Thi nhảy dựng lên liền hướng xe thể thao tiến lên.

Cô liền biết người đàn ông này đầu óc đều là muốn làm chuyện đòi trụ thôi, mỗi ngày chỉ nghĩ đến chuyện đó!

Ferrari màu đỏ bay nhanh mà đi, ở trong không khí lưu lại một trận nổ vang.

Cửa Xây dựng Tiệp Khắc, Đoàn Ngọc Lộ mới vừa bị bảo an gặng hỏi xong đi ra khỏi Cao ốc, bên cạnh đột nhiên lao tới một chiếc xe thể thao màu đỏ, thiếu chút nữa đem cô ta hất ngã.

“Tô Thi Thi?”

Cô ta tùy tiện đưa mắt nhìn, rõ ràng nhìn đến kia trên chỗ ghế phụ ngồi không phải là Tô Thi Thi sao!

“Tiện nhân!”

Đoàn Ngọc Lộ tức giận đến kêu to, giống như người lên cơn điên loạn một dạng đuổi theo chiếc xe kia xông ra ngoài.

Cô ta chạy đến không để ý thấy mình chạy ra đường cái, bên cạnh một chiếc xe màu đen có rèm che chạy thẳng đến, thẳng tắp địa hướng tới cô ta xông tới.

Chương này anh chị ngọt đến sâu răng rồi.

Chương 115: Bà ngoại tới Bắc Kinh

“A!”

Đoàn Ngọc Lộ một tiếng thét chói tai, sắc mặt trắng bệch ngã ngời dưới đất.

Chiếc xe kia liền dừng lại cách cô ta không tới 30 centimeter, thiếu chút nữa liền tông vào cô ta rồi.

“Cô không sao chứ?”

Cửa xe mở ra, đi xuống một người đàn ông trẻ tuổi, sốt ruột chạy tới.

“Anh có biết lái xe hay không?” Đoàn Ngọc Lộ tức giận đến nổi hất cánh tay của anh ta đang đưa ra muốn kéo cô ta đứng dậy.

“Có đụng vào đâu hay không?” Người đàn ông kia sốt ruột nói, “Nếu không tôi đưa cô đi đến bệnh viện kiểm tra cho chắc nha? Tôi đối thành phố Bắc Kinh này cũng không phải rất quen thuộc, tiểu thư cô là người ở đây sao? Tôi vừa lúc muốn đi đến bệnh viện, đang bị lạc đường, cô giúp tôi chỉ đường được không?”

“Anh đầu óc có bị bệnh không!”

Đoàn Ngọc Lộ đẩy anh ta ra, ngẩng đầu đang muốn mắng chửi người, nhưng khi thấy mặt người kia khi đó liền ngay ngăn cả người.

(Đọc đến đây có ai cảm tưởng giống tui ko? Bà này lại thấy trai đẹp

nên tươm tướp rồi)

“Anh...”

Đoàn Ngọc Lộ chưa từng nghĩ đến ở Bắc Kinh này có thể gặp được anh ta.

Người này không phải là anh họ của Tô Thi Thi sao? Anh ta sao lại muốn tới nơi này?

Mà còn bộ dáng của người đàn ông này cũng thực khá tốt, tuy nhiên so ra kém anh Tần Phong của cô ta, nhưng là xem ra cực kỳ thuận mắt.

(Thấy chưa? Tui nói bả mê trai có đẳng cấp mà

Chương 116: Chúng tôi đã cố gắng hết sức

Người đến người đi trong đại sảnh bệnh viện, tựa hồ trong phút chốc mất đi thanh âm.

Đoàn Ngọc Lộ quay đầu nhìn cha mẹ của chính mình liếc mắt một cái, lập tức đuổi theo sát Lý An vào thang máy.

“Đi, đi xem.” Đoàn Chấn Ba nghĩ nghĩ, đối với vợ mình nói.

“Ông không là muốn đi đến công ty sao?”

Phương Thanh Hoa giữ chặt ông ta nói. Lúc trước thư ký của công ty giống như có chuyện quan trọng tìm ông ta.

“Bây giờ là lúc nào mà vẫn có tâm tình quản những chuyện này chứ? Trước tiên phải giải quyết chuyện của con nha đầu kia rồi nói.”

Đoàn Chấn Ba khẽ trừng mắt, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn vợ mình: “Đều là bà không biết dạy dỗ con gái, làm cho mọi chuyện thành ra như vậy. Bây giờ nếu là lại không thể để cho Tô Thi Thi rời khỏi trang viên, bà nghĩ thử xem cha lại vẫn có thể cho bà tiếp tục ở lại Đoàn gia sao!”

Phương Thanh Hoa trên mặt trong phút chốc trắng bệch, cắt không còn giọt máu, thân thể cũng kìm lòng không đậu run run lên.

Bà ta cố gắng lâu như vậy, liền vì mấy chuyện như vậy thất bại trong gang tấc sao?

Trong lòng bà ta lạnh lẽo một mảnh, Đoàn gia vốn là tuyệt tình như thế, bà ta đã sớm biết đến.

Bà ta hít sâu một hơi, xiết chặt quả đấm đi theo.

Khu nội trú phòng cấp cứu. Lúc Đoàn Ngọc Lộ đi tới nơi, chỉ thấy Lý An chính là đang vội vội vàng vàng hướng phòng cấp cứu chạy tới.

“Anh đợi tôi với!”

Đoàn Ngọc Lộ đuổi theo Lý An thở phì phì hô. Người đàn ông này sao lại chạy nhanh như vậy, cô ta chạy theo đến sắp tắt thở rồi!

“Cô chạy theo tôi làm gì? Tôi hiện tại thật sự không rảnh nói chuyện với cô, cô đến lúc đó gọi điện thoại cho tôi đi!” Lý An quay đầu nhìn cô ta một cái, lại vội vã chạy lên phía trước đi.

“Này!” Đoàn Ngọc Lộ hai tay chống ở trên đầu gối, khom người kịch liệt thở hổn hển.

Cô ta thật sự là chạy hết nổi rồi.

Cô ta đang muốn kêu hô Lý An lại, ngẩng đầu, bỗng nhiên ngáy ngẩn cả người.

“Ông nội?”

Đoàn Ngọc Lộ xoa xoa mi mắt, cho rằng chính mình nhìn lầm rồi.

Nhưng mà phía trước Đoàn Hòa Dự đỡ, một ông lão thân mặc một bộ đồ màu đen, không phải ông nội Đoàn Kế Hùng thì còn là ai?

“Ông nội sao lại ở nơi này? Không được, phải khẩn trương chạy đi!”

Đoàn Ngọc Lộ liền giống như chuột thấy mèo, toàn thân lông tơ đều phải dựng thẳng dăng lên, thở hổn hển, xoay người bỏ chạy.

“Nha đầu chết tiệt, mày mù rồi à, chạy tán loạn cái gì?” Đoàn Ngọc Lộ không chạy được hai bước liền đụng vào hai người Đoàn Chấn Ba mới đuổi theo tới.

Đoàn Chấn Ba dơ tay liền cấp cho cô ta một cái tát, Đoàn Ngọc Lộ đầu óc choáng váng.

Hôm nay cô ta không biết đã ăn mấy bạt tai rồi. Hôm nay bị chị cô ta đánh, hiện tại thì bị cha cô ta đánh, Đoàn Ngọc Lộ chỉ cảm thấy mặt mình đều đã sưng lên. “Ông dựa vào cái gì lại đánh tôi?” Đoàn Ngọc Lộ triệt để xù lông, mắt hằn đỏ lên, nước mắt ở trong hốc mắt chực trào ra ngoài.

“Mày còn dám mạnh miệng?” Đoàn Chấn Ba nổi điên, dơ tay vừa muốn đánh.

“Chấn Ba, ông mau nhìn.” Phương Thanh Hoa đột nhiên ngăn ông ta lại, chỉ vào phía trước nhỏ giọng nói.

“Có chuyện gì?”

Đoàn Chấn Ba hận không thể liền đánh luôn vợ mình để trút giận, nhưng ngẩng đầu, lia mắt nhìn qua một phen liền ngây ngẩn cả người.

“Cha?”

Đoàn Chấn Ba nhú mày, ông già kia đến phòng cấp cứu để làm cái

gì?

Xem bộ dạng này, không giống như là ông ta xảy ra việc gì, bằng không khẳng định là ngồi xe đẩy đi vào rồi.

“Đến đó xem thử đi. Tôi cảnh cáo hai người, không được lại gây chuyện phiền phúc cho tôi.”

Đoàn Chấn Ba nhìn vợ và con gái mình liếc mắt một cái, nâng bước đi về phía trước.

Ở bên kia, Đoàn Kế Hùng đã tiến vào phòng cấp cứu, Đoàn Hòa Dự canh giữ ở cửa.

“Thiếu gia, người sao lại đến chỗ này rồi hả?” Đoàn Hòa Dự nhìn thấy Đoàn Chấn Ba bọn họ cực kỳ giật mình.

“Cha sao lại đi vào bên trong kia?”

Đoàn Chấn Ba hướng bên trong phòng cấp cứu nhìn nhìn, nhíu mày hỏi.

“Bên trong có phải bà ngoại của Tô Thi Thi hay không?” Đoàn Ngọc Lộ đuổi theo hỏi.

Đoàn Hòa dự theo bản năng nhíu mày, đối với vị Nhị Tiểu Thư này hiện giờ đã là chán ghét đến chỗ cực hạn. Nếu không phải cô ta, lão gia cũng sẽ không tức giận đến nỗi phải vào bệnh viện.

“Thiếu gia, lão gia ra lệnh không được cho bất kỳ kẻ nào vào đó, các người vẫn lại là trở về đi.”

Đoàn Hòa Dự nói xong lờm Lý An đứng ở bên cạnh lo lắng nhìn

vào trong một cái. Ông ta biết vị này chính là cháu ngoại đức tôn của Lương Thanh Hà.

Lý An chỉ đang lo lắng nhìn vào bên phòng cấp cứu, cũng không chú ý tới bọn họ.

Đoàn Chấn Ba cũng chú ý tới Lý An ở một bên kia, trong đầu rất nhanh nghĩ một chút, nhất thời đem mọi việc suy nghĩ cẩn thận, gật đầu: “Tôi hiểu rồi, có cái gì sự tình lập tức cho tôi biết.”

“Cha, chúng ta cứ như vậy đi về sao?” Đoàn Ngọc Lộ không cam lòng hỏi han.

“Mày ngậm miệng, im lặng đứng một bên đi.” Đoàn Chấn Ba đang nói, liền thấy phía trước truyền đến một trận tiếng bước chân.

Ngẩng đầu, ông ta mày theo bản năng nhíu lại, trong mắt đều là chán ghét.

Mẹ ông ta vậy mà cũng đến đây!

“Bà nội Phương!”

Lý An cũng nghe được động tĩnh, vừa thấy là Phương Ngọc Hoa đến đây, lập tức chạy đến tiếp đón quá nói: “Bà ngoại đang ở trong phòng cấp cứu, xem tình hình này này, chúng ta vẫn lại là mau báo cho Thi Thi biết đi.” Phương Ngọc Hoa gấp đến độ đầu đầy mồ hôi nói: “Thi Thi đang trên đường tới rồi. Tình hình thế nào? sao lại đột nhiên nghiêm trọng như vậy?”

“Con cũng không biết, con lúc trước ra ngoài bà ngoại rõ ràng còn rất tốt, trở về liền nghe nói đã được đưa vào phòng cấp cứu rồi.” Lý An gấp đến độ mặt mũi trắng bệch.

Trước nếu không bởi vì anh ta, bà ngoại anh ta cũng sẽ không bệnh tim phát, rất không dễ dàng ổn định một chút, nào biết đâu rằng lại xảy ra loại tình huống này.

Hai người đang nói, phía trước lại truyền đến một trận tiếng bước chân, Tô Thi Thi cơ hồ là phi tới.

Bùi Dịch vẫn là đang đi đến cùng với cô, nếu không có anh đỡ cô, Tô Thi Thi phỏng chừng cũng chưa có dũng khí đi đến nơi đây.

“Bà ngoại thế nào rồi hả?”

Tô Thi Thi chạy đến cửa phòng cấp cứu, hốc mắt đỏ bừng, hoảng hốt tới cực điểm: “Bà ngoại bệnh nghiêm trọng như thế, các người tại sao... Tại sao đến bây giờ mới nói cho tôi biết?”

“Thi Thi, thực xin lỗi.” Một bên Lý An đi đến nói.

“Anh họ...” Tô Thi Thi thanh âm nghẹn ngào, nước mắt liền rơi xuống

Bà ngoại cô rất không dễ dàng tha thứ cho cô, cô lại vẫn chưa kịp gặp mặt bà được một lần, lại đã xảy ra loại chuyện này.

“Cháu ngoan, cháu trước đừng có gấp.” Phương Ngọc Hoa an ủi. Bọn họ chỉ sợ cô không chấp nhận được, cho nên mới vẫn không dám nói cho cô biết.

“Đều là con không tốt, con nên là sớm một chút đến xem bà ngoại.”

Tô Thi Thi tự trách nói, khước mắt bỗng nhiên lờm tới cửa nhìn thấy người của Đoàn gia bọn họ. Mặt sắccô lúc này liền biến đổi: “Các người sao lại ở trong này?”

Cô theo bản năng hướng nhìn vào trong phòng cấp cứu nhìn xem. Đoàn Hòa Dự ở trong này, đó không phải là nói Đoàn Kế Hùng cũng có mặt ở đây sao?

“Lão già kia đang ở bên trong.”

Bùi Dịch mặt trầm xuống, ánh mắt lợi hại như hai thanh móc sắc bắn thẳng đến hướng Đoàn Hòa Dự.

Đoàn Hòa Dự chỉ cảm thấy thân thể run lên, theo bản năng gật đầu.

Hắn vừa định giải thích một câu, cửa phòng cấp cứu mở ra rồi. Bên kia ba người Đoàn Chấn Ba gặp tình huống không đúng, lặng lẽ lùi về phía sau.

Một vị ác sĩ mặc áo dài trắng vừa đi vừa cởi khẩu trang, nhìn qua có chút mỏi mệt.

“Bác sĩ, bà ngoại tôi thế nào rồi hả?” Tô Thi Thi cùng Lý An bọn họ vội vàng vọt tới.

Bác sĩ nhìn Tô Thi Thi cùng Lý An liếc mắt một cái, chậm rãi lắc lắc đầu, tiếc nuối nói: “Thật có lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức.”

Chúng tôi đã cố gắng hết sức rồi...

Trong phút chốc, thế giới giống như mất đi thanh âm. Tô Thi Thi trong đầu “Ông” lên một tiếng, trên mặt không còn chút huyết sắc. Không biết là bụng đau hay trái tim đang đau, chỉ cảm thấy cả người lạnh run, trong phút chốc liền đem cả người cô đều đã đông cứng rồi.

“Không, không phải như vậy...”

Cô lắc đầu, gắt gao trừng mắt, nước mắt từ trong hốc mắt chảy xuống, “Tách tách” nhỏ giọt trên mặt đất.

Cô bám víu lấy Bùi Dịch bên cạnh, dùng hết khí lực nắm tay anh, run rẩy hỏi han: “Ông ấy gạt tôi đúng không? Bà ngoại tôi thân thể tốt như vậy, sao có thể chết được?”

“Không thể nào, chuyện này có phải hay không lại là âm mưu của Đoàn gia các người? Tôi... Tôi đi, tôi đi khỏi Đoàn gia là được rồi đúng không? Không cần cướp đi bà ngoại của tôi!”

Cô đứng không vững, thân thể mềm nhũn những hướng nghiêng về một phía lão đảo.

“Thi Thi, em!”

Bùi Dịch hai mắt chớp lóe, vội vàng ôm lấy cô, đem cô gắt gao ôm vào trong ngực, trong mắt đều là thương tiếc.

Anh chịu không nổi nước mắt của cô, không muốn nhìn thấy cô thương tâm tuyệt vọng như vậy.

Trong mắt anh lệ khí vội hiện, quay đầu vào một phen nhìn về phía bác sĩ.

Bác sĩ bị anh nhìn như vậy khẽ run rẩy, thiếu chút nữa liền quỳ trên mặt đất.

“Chúng tôi thật sự đã cố gắng hết sức rồi, lúc người bệnh được đưa đến phòng cấp cứu đã không còn thở nữa rồi.” Bác sĩ run run rẩy rẩy giải thích nói.

“Điều đó không có khả năng, lúc tôi rời khỏi đó bà ngoại tôi rõ ràng còn rất tốt...” Lý An thất thanh khóc rống.

“Đúng, điều đó không có khả năng...”

Tô Thi Thi một cái vể lắc đầu, hai mắt màu đỏ tươi. Muốn vọt tới bên trong phòng cấp cứu bên đi xem cho rõ ràng, đúng là hai chân của cô lại như là đúc bằng chì, không thể nào di chuyển được chút nào. Hoàn toàn là bất động.

Cô chỉ có thể gắt gao cầm lấy tay Bùi Dịch, thì thào hỏi han: “Bà ngoại tôi nhất định còn không có tha thứ cho tôi đúng hay không? Bà không nghĩ muốn nhìn thấy tôi, cho nên mới làm cho người nói như vậy đúng không?”

Cô nói xong liền lôi kéo Bùi Dịch đi về: “Chúng ta trở về, tôi lập tức đi ngay.”

Làm xong chương này muốn khóc luôn rồi

Chương 117: Hận đến mức tận cùng

“Bùi Dịch, anh mang tôi rời khỏi nơi này đi. Chỉ cần tôi đi rồi, bà ngoại tôi sẽ tỉnh lại. Tôi biết bà còn không có tha thứ tôi, bà một mực vì chuyện của mẹ tôi nên vẫn còn trách tôi. Không sao hết, tôi đi.” Tô Thi Thi vừa khóc vừa nói.

“Đừng sợ.” Bùi Dịch đau lòng đem cô ôm ở trong ngực, hai tay dùng lực ôm cô, nghĩ muốn cho cô sức mạnh.

“Thi Thi, bà ngoại con đã tha thứ cho con rồi, con không cần như vậy...” Phương Ngọc Hoa đau lòng nhìn cô rơi nước mắt.

Bà chợt phát hiện các bà làm sai rồi, các bà không nên gạt đứa nhỏ tội nghiệp này.

Tuy Tô Thi Thi ngoài miệng không nói, nhưng là các bà đều biết cô cực kỳ tôn kính bà ngoại mình, cực kỳ yêu thương bà ngoại mình.

Mỗi lần ăn tết, cô hội vụng trộm trở về Dương thành chúc tết. Biết bà ngoại không thích mình, cô chỉ dám ở phía xa nhìn, vụng trộm cho người ta đem lễ vật đưa đến, rồi mới suốt đêm gấp gáp trở về.

“Là bà nội sai rồi, bà nội không nên gạt con...”

Phương Ngọc Hoa đau lòng nói. Nếu sớm một chút nói cho cô biết, có lẽ còn kịp gặp mặt một lần.

Mà không phải giống như hiện tại, thành cả đời tiếc nuối.

“Bà nội...” Tô Thi Thi quay đầu nhào vào trong lòng Phương Ngọc Hoa, thất thanh khóc rống.

Cô phải làm sao đây? Cô đã hứa với người mẹ cố của mình phải chăm sóc thật tốt cho bà ngoại, nhưng là bà ngoại cứ như vậy đột nhiên đi rồi.

Cô thậm chí gặp mặt lần cuối cũng không được gặp bà.

Cô nghĩ muốn tiến vào phòng cấp cứu nhìn bà mình, nhưng là không dám.

Cô không thể tin được.

“Thi Thi, em đánh anh đi, đều là anh không biết nhìn người mới làm hại bà ngoại...”

“Tiểu An, chuyện này không liên quan tới con. Không trách con được.” Phương Ngọc Hoa lập tức cắt ngang lời Lý An nói.

Chuyện bây giờ đã đủ rối loạn, nếu để cho Lý An nói ra Lương Thanh Hà là vì Đoàn gia, bởi vì chuyện Tô Thi Thi, bị người ta uy hiếp dẫn đến kích động mới làm bệnh tim phát, cháu gái bà nhất định chịu không nổi.

Đúng là đã không còn kịp rồi.

Tô Thi Thi sững sờ nhìn Lý An, đầu óc không thể khống chế vận chuyển.

Mặt cô trắng bệch, mở to mi mắt trống rỗng thì thào nói: “Là tại em đúng hay không, là em hại bà ngoại.”

“Chuyện này không dính dáng tới em, đều là Đoàn gia!” Lý An nổi giận đùng đùng nhìn về phía bên cạnh, dường như tưởng rằng lời vừa rồi bọn họ nói anh không có nghe đến!

Đông tử anh lập tức mạnh co rụt lại, lúc nhìn đến cô gái lúc trước thiếu chút nữa bị anh tông trúng đang đứng cùng người của Đoàn gia ở một chỗ, lập tức hiểu rõ ra.

Toàn bộ chuyện này có lẽ chính là một cái âm mưu của bọn họ!

“Đoàn gia...” Tô Thi Thi đột nhiên quay đầu nhìn về phía Đoàn Hòa Dự đang đứng ở một bên kia, lạnh giọng hỏi: “Lão già kia? Đoàn Kế Hùng? Ông ta ở nơi nào?”

“Nha đầu chết tiệt muốn tạo phản phải không?” Bên trong phòng cấp cứu đột nhiên truyền đến tiếng Đoàn Kế Hùng lãnh đạm nói.

Đoàn Kế Hùng nhíu mày đi tới, sắc mặt xem ra thật không tốt. Ông ta lúc nhìn thấy người đang đứng ngoài phòng cấp cứu khi đó, sắc mặt càng thêm khó coi hơn.

“Ông tại sao lại từ bên trong đi ra? Ông đã làm gì bà ngoại tôi!”

Tô Thi Thi vừa thấy ông ta liền không khống chế được muốn lao đến phía trước đánh tới.

Nhất định là ông ta! Bà ngoại cô vẫn ghi hận Đoàn gia, hai nhà không đội trời chung. Nếu là bình thường dưới tình huống nhìn thấy lão gia nhà Đoàn lão kia cũng sẽ giận gần chết, huống chi là tại bên trong phòng cấp cứu.

Nhất định là ông ta bức tử bà ngoại cô!

“Tiểu nghiệp chúng!”

Đoàn Kế Hùng nhìn đến Tô Thi Thi sắc mặt trầm trầm, đối với quản gia ở một bên nói: “Vẫn còn không đem cái thứ nghiệt chúng này lôi đi cho ta?”

“Ai dám?” Bùi Dịch tiến lên, ánh mắt băng lãnh nhìn quét bốn phía.

Nháy mắt tiếp theo, từ phía hành lang kia do Dương Dũng dẫn đầu xông đi tới một đồng lớn vệ sĩ, trên dưới mười người.

Đoàn Kế Hùng tức giận đến run cầm cập: “Các người đây là muốn tạo phản.”

“Chúng tôi tạo phản? Đoàn Kế Hùng, lòng dạ của ông cũng quá xấu xa rồi! Ông nợ Tô gia nhiều như vậy, hủy đi nửa đời sau của Thanh Hà, thậm chí ngay cả lúc bà ấy sinh bệnh cũng không buông tha!”

Phương Ngọc Hoa chỉ vào Đoàn Kế Hùng, lạnh lùng quát.

Nhiều năm qua như thế, mặc dù chính bà cũng chịu ít nhiều ủy khuất nhưng bà vẫn cố gắng nhẫn nhịn, đúng là nhìn người bạn già hơn sáu mươi tuổi phải chết trong phòng cấp cứu, bà thật sự nhịn không nổi nữa.

Lúc trước là bà có mắt như mù mới có thể gả cho Đoàn Kế Hùng, mới có thể giúp đỡ con trai cùng Tô gia giật dây, để cho nó cưới con gái của Tô gia.

Đều là bà suy nghĩ sai lầm rồi hại Tô gia thành ra thế này!

“Bà nói bậy cái gì?” Đoàn Kế Hùng bị chạm vào chỗ đau, dơ tay hung

hăng hướng Phương Ngọc Hoa đánh tới.

“Bốp” một tiếng, dùng hết khí lực, để cho người nhìn thấy lòng cũng nhin không được run rẩy.

“Ông đánh bà nội tôi?”

Tô Thi Thi khoé mắt như muốn nứt ra, mất đi lý trí hướng Đoàn Kế Hùng lao tới.

Ông ta dựa vào cái gì? Ông ta tới cùng dựa vào cái gì!

“Thi Thi!”

Đứng ở bên cạnh Tô Thi Thi, Lý An lập tức chạy qua, ôm lấy Tô Thi Thi.

Dù nói thế nào, Đoàn Kế Hùng cũng là ông nội Tô Thi Thi, cháu gái đánh ông nội sẽ bị trời đánh chết!

Tô Thi Thi sớm liền không còn lý trí, điên cuồng mà hô: “Anh buông ra, em muốn giết ông ta!” “Bọn họ hại chết mẹ em, hiện tại lại hại chết bà ngoại em, em muốn giết ông ta!”

Trong mắt cô sớm đã không còn nước mắt, có chỉ có hận ý, Vô Cùng Vô Tận hận ý.

Cô chưa từng có hận người nào như vậy!

Đây là người thân của con, người thân lòng lang dạ sói!

Bà ngoại một nhà đã từng cứu giúp Đoàn gia khỏi nguy cơ phá sản như vậy, đạt được lại là như vậy kết cục, bọn họ tới cùng có còn là

người hay không!

“Ô Thi Thi.”

Bùi Dịch tâm từng đợt co rút đau đớn, tiến lên ôm chặt Ô Thi Thi vào lòng, ôm cô đi đến một bên, vuốt ve mặt cô, an ủi:

“Để cho ông ta chết như vậy thì thật lợi cho ông ta quá, em tin tưởng tôi, thù này tôi nhất định giúp em báo!”

“Hu...” Ô Thi Thi ôm chặt lấy Bùi Dịch, nước mắt mãnh liệt mà trào ra.

Thù này tôi giúp em báo... Cũng chỉ có anh mới có thể nói với cô những mấy lời như vậy, cho tới nay anh đều đã bảo vệ cô.

Trong lòng cô lạnh lẽo, bị vô cùng hận ý bao vây lấy. Lời Bùi Dịch nói ra giống như một dòng nước ấm, cường thế lan tràn chảy vào trong lòng cô, giúp cô xua tan khói mù trong lòng.

“Thi Thi, nhớ kỹ, không cần ghi hận.”

Lời bà ngoại nói với cô, giống như còn văng vẳng ở bên tai.

Ô Thi Thi gắt gao cắn răng, nước mắt khống chế không nổi chảy ra ngoài.

“Bà ngoại, người cái thời điểm đó có phải hay không đã sớm biết?”

Ô Thi Thi đau lòng đến sắp ngất đi, sao cô lại ngốc như vậy? Cô khi đó nên phát hiện ra bà ngoại cô khác thường rồi chứ.

Sao cô có thể ngu xuẩn như vậy!

“Không sao, có tôi.” Bùi Dịch ôm cả người cô thấp giọng an ủi.

Vô vàng tức giận ở trong lồng ngực của anh quay cuồng, là anh quá coi thường trình độ đê tiện của cha con Đoàn gia kia, anh không nên thủ hạ lưu tình!

Nhìn Tô Thi Thi thống khổ thành cái dạng này, tim của anh cũng đi theo từng đợt rút chặt, tức giận đến muốn giết người.

Bên kia, Dương Dũng mang theo vệ sĩ khống chế được người của Đoàn gia, chỉ là Đoàn Ngọc Lộ gặp tình huống không tốt, cũng sớm đã vụng trộm trốn rồi.

Bùi Dịch hướng Dương Dũng liếc mắt ra hiệu. Dương Dũng gật đầu, lập tức mang theo Đoàn Kế Hùng hướng tới hành lang đi đến.

“Bùi Dịch mày đây là đại nghịch bất đạo! Mày có nghĩ cho mẹ mình chưa, mày có biết chính mình hiện tại đang làm cái gì sao?” Đoàn Kế Hùng cuồn cuộn nói.

“Bùi thiếu gia, lão gia thân thể còn chưa hồi phục, cậu đây là muốn làm cái gì?” Đoàn Hòa Dự lo lắng can ngăn, vị này Bùi thiếu gia thật không dễ chọc.

Bên kia, Đoàn Chấn Ba sớm đã chửi ầm lên.

Bùi Dịch một cái ánh mắt sắc bén xuyên qua.

Nháy mắt tiếp theo, hai người vệ sĩ một người một tay vung lên, trực tiếp đem Đoàn Chấn Ba cùng Đoàn Hòa Dự đánh cho bất tỉnh, sau đó giống như kéo chó chết kéo bọn họ đi ra ngoài.

“Em trước vào nhìn bà ngoại có được hay không?”

Bùi Dịch cúi đầu, hướng Tô Thi Thi lau nước mắt, ôn nhu hỏi.

Tô Thi Thi ra sức hít vào một hơi, nắm chặt quả đấm, thân thể lại vẫn đang run run.

“Nhất định không thể dễ dàng buông tha bọn họ!”

Cô nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tôi không sao, tôi hẳn sẽ không cứ như vậy mà ngã xuống.”

Tô Thi Thi trong mắt đều là kiên định.

Bọn họ không phải muốn làm cho cô thống khổ sao? Không phải muốn cho cô rời đi sao? Cô tuyệt đối sẽ không làm cho bọn họ như ý!

Từ hôm nay trở đi, cô sẽ trở nên càng ngày càng mạnh mẽ, kiên cường mà chống lại bọn họ, làm cho bọn họ tới cầu xin cô tha thứ, làm cho bọn họ đi trước mộ bà ngoại và mẹ cô sám hối!

“Cảm ơn anh.”

Tô Thi Thi đứng thẳng thân thể, đem nước mắt hung hăng lướt qua, gằn từng chữ nói: “Giành lại một phần để cho bản thân tôi tới giải quyết, tuyệt đối không thể bọn họ được thoải mái!”

Cô nói xong liền hướng tới cửa phòng cấp cứu đi đến, ôm lấy bà nội cô, sau đó ba người cùng nhau đi vào phòng cấp cứu.

Bùi Dịch nhìn bóng lưng Tô Thi Thi rời đi bóng, đôi mắt tối sầm lại.

Người phụ nữ anh nhìn trúng, quả nhiên không để cho anh thất vọng.

Anh đứng thẳng thân thể, mắt sắc lạnh, xoay người hướng Đoàn Kế Hùng đi đến.

“Mày muốn làm cái gì?”

Đoàn Kế Hùng vừa thấy đến bộ dáng của anh, sắc mặt chải quét một phen liền thay đổi.

Mệt. Chán. Tui đang ed sắc mà tổn nơron quá

Chương 118: Sinh lễ của tôi cho Thi Thi

Sân thượng bệnh viện, ánh nắng mặt trời cực nóng hòa cùng làn gió nhẹ từ từ. Rõ ràng cực kỳ nóng, lúc này lại lạnh kẻo như mùa đông khắc nghiệt.

Đoàn Kế Hùng nhìn đứa con riêng trước mặt, sắc mặt không chút thay đổi, trong lòng từng đợt ớn lạnh.

Chẳng bao lâu sau, đứa trẻ mười mấy tuổi kia đã sớm đã trưởng thành, mà còn khí thế đã trở nên mạnh như thế.

Ông ta mặc dù ở trên thượng trường mò mẫm lặn lội hơn nửa đời người, giờ phút này đứng ở trước mặt một hậu bối trẻ tuổi không tới 30 này, lại có một loại cảm giác không ngẩng được đầu.

Ông ta nhíu mày hỏi: “Trong mắt mày còn có cái gì gọi là lớn nhỏ? Mày có biết mày như bây giờ là đang làm cái gì không?”

Bùi Dịch ánh mắt nhàn nhạt, không giận mà đầy vẻ uy quyền: “Biết lớn nhỏ? Như vậy xin hỏi Đoàn lão tiên sinh, ông yêu con cháu sao? Ông như thế nào đối đãi với con cháu mình vậy? Ông là như thế nào đối đãi với ân nhân của mình?”

“Mày... Mày lại nói bậy cái gì?”

Đoàn Kế Hùng sắc mặt hơi biến đổi, nhìn xem bốn phía. May mắn nơi này không ai, bằng không cái bí mật kia của ông ta không phải bị người ta đều đã biết rõ sao?

Bùi Dịch nhìn thấu tâm tư của ông ta, cười lạnh nói: “Nếu muốn người ta không biết, trừ phi mình đừng làm. Ông thật sự cho rằng chuyện kia, trừ năm đó người của Tô gia liền không có người khác biết? Ít nhất, là tôi từ nhỏ đã biết rõ.”

“Mày... Mày làm sao biết chuyện này?”

Đoàn Kế Hùng nhướng mày: “Nhất định là Phương Ngọc Hoa kẻ tiện nhân kia đã nói cho mày biết, đúng hay không?”

“Miệng đời khó cắn. Lúc tôi theo mẹ tôi đến Đoàn gia, Đoàn lão phu nhân cũng sớm đã rời khỏi Đoàn gia. Bà ấy làm thế nào nói cho tôi biết?” Bùi Dịch nhàn nhạt nói xong.

Anh càng như thế này lạnh nhạt, Đoàn Kế Hùng trong lòng lại càng hoảng.

“Mày tới cùng muốn làm cái gì?” Đoàn Kế Hùng lạnh giọng hỏi.

“Không muốn gì.”

Bùi Dịch biểu tình vẫn như cũ nhàn nhạt, như là lại cố ý hành hạ Đoàn Kế Hùng một dạng.

“Mày...”

Đoàn Kế Hùng tức giận vô cùng, nhưng là lại không cho phép Bùi Dịch nhìn thấu tâm tư của mình, trong lúc này cũng trầm mặc xuống, im lặng quan sát anh không nói thêm lời nào.

Dù gì cũng là lão hồ ly lẫn lộn trên thương trường đã lâu, tâm lý chiến đấu rất khá.

Nhưng mà, người ông ta gặp phải alf Bùi Dịch.

Bùi Dịch biểu tình từ đầu đến cuối đều là nhàn nhạt, đứng một hồi, anh quay đầu nhìn về phía bên cạnh.

Nơi đó, thư ký Vương chẳng biết từ lúc nào chạy tới sân thượng này, thấy Bùi Dịch ra hiệu gọi anh đến, nhanh chóng đi tới, đem cặp tài liệu trên tay đưa cho anh.

Bùi Dịch đối với anh ta gật gật đầu, thư ký Vương lập tức lùi trở về.

“Mày tới cùng muốn làm cái gì?” Đoàn Kế Hùng có chút thiếu kiên nhẫn. Phàm là chuyện đề cập đến năm đó bọn họ nhờ sự giúp đỡ của Tô gia mới vực dậy được Đoàn gia, cuối cùng lại vong ân phụ nghĩa ngược lại đem Tô gia chèn ép, ông ta liền không cách nào có thể bình tĩnh.

Đó là vết nhơ cả đời của ông ta, ông ta làm sao có thể chịu được.

Bùi Dịch biểu tình như cũ nhàn nhạt, không nhanh không chậm mở ra cặp công văn, đem một phần văn kiện bên trong rút ra, đưa cho Đoàn Kế Hùng.

“Tôi nghĩ ông đối với cái này nhất định cực kỳ có hứng thú.”

Đoàn Kế Hùng nhíu mày tiếp nhận, khi thấy tiêu đề trên văn kiện kia khi đó, đồng tử mạnh co rụt lại.

“Mảnh đất Thành Đông?”

Đoàn Kế Hùng không thể tin nhìn Bùi Dịch, sau đó cúi đầu nhanh chóng mở văn kiện ra, ánh mắt vội vàng đảo qua, sắc mặt trắng rồi lại

xanh, đến cuối cùng là giận tím mặt:

“Thì ra là mày, thực ra mày là con sói đang ẩn mình!”

Khó trách người Đoàn gia vẫn tra không ra người lúc trước cướp đi mảnh đất kia rốt cuộc là ai, cuối cùng là người sống trong Đoàn gia bọn họ. Ông ta thật sự là nghĩ muốn banh đầu cũng sẽ không nghĩ đến là Bùi Dịch tại theo chân bọn họ đối nghịch.

“Không đúng, mày làm sao có năng lực này?”

Đoàn Kế Hùng nghĩ đến cái gì, lập tức lắc đầu: “Mảnh đất này muốn giành lấy ít nhất cần mấy chục cái triệu, mày làm sao có khả năng tài chính như vậy?”

“Xem ra tôi ở trong lòng của lão gia ông đến bây giờ vẫn đều là vô dụng như vậy.”

Bùi Dịch cười nhạt, nhìn chăm chăm Đoàn Kế Hùng, chậm quá gần từng chữ nói: “Nếu, sau lưng tôi là Xây dựng Tiệp Khắc thì sao?”

Nếu sau lưng tôi là Xây dựng Tiệp Khắc...

Đoàn Kế Hùng chỉ cảm thấy trong đầu “Ông” len một tiếng, ánh mắt sững sờ nhìn Bùi Dịch, hơn nữa ngày cũng không phản ứng kịp.

Trong đầu óc ông ta không ngừng vang vọng “Xây dựng Tiệp Khắc” bốn chữ.

“Mày là... Mày chính là người đứng phía sau Xây dựng Tiệp Khắc kia?”

Đoàn Kế Hùng rất cực phản ứng kịp, không thể tin nhìn Bùi Dịch.

Ông ta thật sự nhìn nhầm, cái con sói nhỏ cũng sớm đã trưởng thành một con sói đói, hiện giờ đang chờ thời cơ đến nuốt lấy Đoàn gia bọn họ.

“Mày... mày...”

Đoàn Kế Hùng chỉ vào Bùi Dịch, tức giận đến nói không ra lời. Ông ta đường đường Đoàn thị, vậy mà cạnh tranh không lại một công ty mới thành lập chưa lâu!

Văn kiện từ trong tay ông ta rơi xuống, bay lá tả vấy rơi trên mặt đất.

Bùi Dịch cúi đầu nhìn thoáng qua, có chút đáng tiếc nói: “Nơi này là giấy tờ đất của mảnh đất Thành Đông kia cùng tất cả hợp đồng, xem ra lão gia ông không hề hứng thú.”

“Mày nói cái gì?”

Đoàn Kế Hùng lập tức thiếu chút nữa liền ngồi xổm xuống đất đem tất cả nhặt lên. Ông ta mày nhíu lại càng sâu, cảnh giác nhìn Bùi Dịch: “Mày tới cùng muốn làm cái gì?” “Trả cái ân tình.”

Bùi Dịch nhàn nhạt nói: “Coi như tôi trả lại cái ân tình mấy năm nay sống tại Đoàn gia. Đây là mảnh đất ông tha thiết ước mơ có được, xem như tôi tặng cho ông.”

“Mày nói thật?” Đoàn Kế Hùng mi mắt sáng lên, nhưng lại vẫn là có chút không tin, “Mày sao lại hảo tâm như thế?”

Tiểu tử này âm thầm tích tụ năng lượng, không biết từ lúc nào liền tích góp thế lực lớn như vậy. Ông ta mới không tin, anh là thật tâm muốn báo đáp Đoàn gia bọn họ.

Ông ta biết tiểu tử này vẫn hận ông ta năm đó bức Nhậm Tiểu Vi gả cho chính mình.

“Kể từ giờ phút này, Bùi Dịch tôi cũng không nợ Đoàn gia các người một đồng một cắc.” Bùi Dịch mặt không chút thay đổi nói.

Anh chưa bao giờ thích mắc nợ người khác. Anh đến bây giờ thành tựu đều là dựa vào chính mình từng chút một mà tạo nên, bên ngoài từ đầu không biết anh cùng Đoàn gia có quan hệ.

Cũng là hai năm qua anh cố ý tung tin đồn lấp lửng, mọi người mới suy đoán anh cùng Đoàn gia có quan hệ thân mật.

Nhưng năm đó Đoàn gia quả thật là một chỗ để anh nương nhờ. Tuy khi đó mẹ anh là bị buộc gả vào Đoàn gia, mà còn gả cho một ông già lớn hơn mình hai mươi mấy tuổi.

“Mày tính cũng thật rõ ràng.”

Đoàn Kế Hùng hiển nhiên cũng suy nghĩ cẩn thận việc này, nhưng là mảnh đất nếu đưa ông ta, ông ta là tuyệt đối sẽ không buông ra.

Lúc trước cạnh tranh đấu thầu thất lợi, để cho Đoàn gia củ ông ta ở trong giới thương trường xuống dốc không phanh, ông ta lần này thật muốn nhìn những người đó còn dám nói cái gì!

Nhưng ông ta còn không có cao hứng xong, liền nghe Bùi Dịch nói:

“Mảnh đất này, xem như là sinh lễ của tôi cho Thi Thi. Từ bây giờ đến mãi sau này, cô ấy với Đoàn gia ông không còn có bất kỳ quan hệ gì nữa. Cô ấy không nợ các người, là các người nợ cô ấy.”

Bùi Dịch càng nói thanh âm càng lạnh, đến cuối cùng thanh âm giống như là từ địa ngục tới, khủng bố lạnh lạnh.

“Mày...”

Đoàn Kế Hùng tức giận, chính đang muốn phát tác, Bùi Dịch đã xoay người nhìn về phía nơi xa.

Ông ta không nhìn thấy được Bùi Dịch xoay người khi đó trên mặt chớp lóe rồi biến mất hàn ý.

Bùi Dịch mặt như phủ băng, trong lòng cười lạnh.

Đạt được mảnh đất này, cực kỳ vui vẻ đi? Đây là đưa cho các người lễ gặp mặt, trò hay còn ở phía sau.

Tôi sẽ cho các người biết, thương tổn người tôi coi trọng, sẽ có cái kết cục gì!

Bùi Dịch xiết chặt quả đấm, xương cốt phát xuất thanh âm rắc rắc.

Anh sửa sang lại y phục, lấy điện thoại ra gọi cho Tô Thi Thi.

“Đến sân thượng.”

“Tôi hiện tại không có tâm trạng.” Tô Thi Thi giọng mũi nghiệt nghệt, lúc nói chuyện khi đó còn đang khóc thút thít.

“Đến đây tâm trạng em sẽ tốt lên rất nhiều, tin tưởng tôi.” Bùi Dịch kiên nhẫn nói, nói xong liền cúp điện thoại.

Bên trong phòng cấp cứu, Tô Thi Thi hít hít cái mũi, khóc đến đầu óc choáng váng, lúc đứng lên thân thể lung lay một phen.

“Thi Thi, em nhanh lên đỡ bà nội em đi nghỉ ngơi một chút đi, đừng khóc như vậy sẽ mệt chết thân thể.”

Lý An cũng là khóc đến nước mắt nước mũi lem luốc, xoay người an ủi.

Tô Thi Thi nhìn đến bà nội cô dáng vẻ thương tâm muốn chết, lòng co rút một phen.

Là cô sơ ý, bà nội cô đã lớn tuổi như vậy, sao có thể chịu được.

“Bà nội, chúng ta đi ra ngoài trước. Bà ngoại nhất định không hy vọng chúng ta khổ sở như vậy.”

Tô Thi Thi cố nén bi thương, nâng Phương Ngọc Hoadậy.

Phương Ngọc Hoa khóc đến không kịp thở, tùy ý cô đỡ đi ra phía ngoài.

“Thi Thi, con mau đi xem Tiểu Dịch. Nó vừa rồi với ông nội con đi chung, ngàn vạn lần đừng gặp chuyện không may.”

Phương Ngọc Hoa nhớ tới cái gì, lập tức thúc giục Tô Thi Thi nói.

Tô Thi Thi gạt đầu, đỡ bà nội ngồi vào một bên ghế nghỉ ngơi, xoay người đi tới ban công.

Lúc cô đi đến sân thượng, Đoàn Kế Hùng đã đi, sân thượng chỉ có Bùi Dịch một người.

Bùi Dịch quay đầu nhìn đến cô, hướng cô vẫy tay: “Lại đây.”

Tô Thi Thi hít hít cái mũi, nhú mày hỏi: “Làm cái gì?”

Bùi Dịch hướng phía bên cô đi tới một bước, giữ chặt tay cô, mang theo cô đi đến rào chắn bên cạnh, ý tứ hàm xúc không rõ nói: “Xem kích hay.”

“Đối diện là Đoàn thị?”

Tô Thi Thi lúc này mới phát hiện bệnh viện thành phố bên cạnh vậy mà liền là Đoàn thị.

“Kỳ quái, Đoàn thị đây là muốn sửa sang lại sao? Sao lại dựng nhiều cái giá như vậy? Oa? Tôi nhìn thấy giống như có người cầm bom?”

Đây là cái tình huống gì?

Tô Thi Thi ngay cả khóc cũng đều đã quên rồi.

Mọi người sớm an

Chương 119: Điên rồi! Thật sự điên rồi

“Anh hẳn không là muốn đánh bom Đoàn thị đi?” Tô Thi Thi giống như thấy quái vật một dạng nhìn Bùi Dịch.

Cô tuy cũng rất hận Đoàn gia, hận không thể làm cho Đoàn thị đóng cửa, nhưng làm như thế này là trái pháp luật không phải sao?

Mà còn Đoàn thị bên trong có nhiều công nhân như vậy, nếu lỡ quậy đến chết người, tội kia còn nặng hơn.

“Cái kia, nếu Đoàn thị đột nhiên đóng cửa, như vậy bên trong có hơn một ngàn công nhân sẽ thất nghiệp, như vậy đối bọn họ quá không công bằng rồi.”

Tô Thi Thi ruột gan rối loạn, chỉ nghĩ một lý do như vậy để biện hộ cho làng mình.

Bùi Dịch sừng sốt một phen, nhìn trong mắt cô đều là thương tiếc.

Cô gái nhỏ này, đến bây giờ vẫn còn đang suy nghĩ cho người khác.

Anh ôm lấy cô, thấp giọng nói: “Bên trong không ai. Nếu Đoàn thị thật sự đóng cửa, tôi sẽ giúp những công nhân này an bài công việc mới thật tốt, yên tâm.”

Tô Thi Thi không nói nên lời, trong lòng tràn ngập cảm động.

Anh luôn luôn đem mọi chuyện an bài thỏa đáng được như vậy.

“Muốn bắt đầu rồi.” Bùi Dịch ý bảo cô nhìn phía trước.

Không biết sao nữa, Tô Thi Thi vậy mà khẩn trương lên rất nhiều.

Người này thần thần bí bí tới cùng là muốn làm cái gì?

Chỉ thấy cách không tới 50 thước ở bên trong tòa nhà của Đoàn thị, công nhân có mang theo nón bảo hộ từ trên xuống dưới bận rộn, trong tầng trệt không biết đang đặt cái gì.

Nhưng là 2 phút sau, bọn họ tập thể hướng tới dưới lầu chạy đi, như là rút lui khỏi Cao ốc.

Không tới một hồi, bên trong Cao ốc đã không có một bóng người.

Đột nhiên, Tô Thi Thi cảm giác bên tai nóng lên, Bùi Dịch bưng kín lỗ tai của cô.

“Không phải chứ?”

Tô Thi Thi tâm đột nhiên nhảy một phen, chẳng lẽ thật sự muốn đánh bom toàn nhà đó?

Nhưng là cao ốc của Đoàn thị ít nhất cao ba mấy bốn mươi mét, một hai quả bom nổ tung như vậy, hẳn không làm sập được nó đâu!

Đang nghĩ ngợi, phía trước truyền đến một tiếng vang rất nhỏ, sau đó lại như là sấm rền nổ vang, âm thanh phát ra từ bên trong cao ốc bang bang tựa như thanh âm của pháo nổ.

Chỉ thấy vốn là một cao ốc bao phủ bởi lớp kính màu xanh đẹp đẽ, trong phút chốc xuất hiện rất nhiều vết rạn. Giống như là bên trong

màn hình TV động tác từ từ được tua chậm, toàn bộ Cao ốc từ trên xuống dưới rạn nứt cả ra, trong khoảng khắc như lâu đài bằng cát, âm ầm đổ xuống.

“Ầm ầm, rầm rầm...”

Có tiếng thủy tinh cùng đất đá rơi xuống đất, nghe giống như là cửa sổ kính bị đánh nát một dạng.

Tô Thi Thi mi mắt mạnh trợn to, tròn mắt nhìn đến muốn rớt ra ngoài rồi.

Cô đang nhìn thấy được cái gì vậy? Cô vậy mà nhìn thấy một tòa Cao ốc đang đứng hiên ngang, trong phút chốc biến thành một đồng mảnh nhỏ.

Phía trước tầm mắt lập tức thoáng đặng lên rất nhiều, tòa cao ốc hơn ba mươi mấy mét cao khổng lồ chớp mắt đã thành một đồng phế liệu trên mặt đất.

“Này... Cái này...”

Tô Thi Thi há hốc mồm, cái mũi bởi vì vừa rồi khóc quá nhiều, vẫn đỏ rực, giống hệt mấy chú hề mũi đỏ trong gánh xiếc.

Cô lúng ta lúng túng quay đầu, bỗng nhiên vươn hai tay ra, giữ chặt hai má của Bùi Dịch, gần như là thét chói tai: “Anh vậy mà thật sự làm cho nó nổ tung rồi! Cứ như vậy nổ tung rồi!”

Điên rồi!

Bùi Dịch ánh mắt lóe sáng, mặt khoảnh khắc liền đen, cô hôm nay dám làm vậy với anh sao?

“Buông tay.” Mặt anh liền trầm xuống nói.

Tô Thi Thi ra sức bóp chặt má anh thêm một cái rồi mới buông tay ra, một cái vể vỡ ngực: “Tôi chịu không nổi rồi. Anh quả là người điên mà, quả thực quá khủng bố rồi!”

Cái tòa cao ốc kia là một tòa nhà xây dựng theo công nghệ cao, Đoàn thị mới xây vẫn còn không đến hai năm, liền như vậy bị cái người đàn ông khủng bố này cho nổ tung rồi!

Nhưng lúc cô nhìn đống phế liệu dưới mặt đất kia, tự dưng muốn cười!

Đây chính là cao ốc của Đoàn thị, là đại bản doanh của cha con Đoàn gia kia. Bọn họ trong luôn lấy nó làm chiến tích để khoe khoang, cứ như vậy bị hủy rồi!

Mặc dù cô hả lòng hả dạ nhưng còn có chuyện khác quan trọng hơn?

Ngay lập tức, cô nghĩ đến một cái vấn đề càng nghiêm trọng hơn.

Cô khóc không ra nước mắt nhìn Bùi Dịch: “Chuyện này sẽ phá bồi thường bao nhiêu tiền đây?”

Tuy cô suy đoán Bùi Dịch là có rất nhiều tiền, nhưng là, cô chỉ nghĩ đến liền đau lòng!

Bùi Dịch khé miệng nhếch lên, cô gái nhỏ này đây là đang lo lắng cho anh sao?

Anh cực kỳ nghiêm túc nói: “Phá bỏ và dời đi nơi khác là chỉ thị của Đoàn gia bọn họ với đối tác của mình, cùng tôi có liên quan gì?”

Tô Thi Thi sừng sốt, mi mắt nheo lại, lộ ra một cái nụ cười quý dị:
“Nói, anh đã làm cái gì?”

“Tôi bắt quá là làm cho bọn họ tưởng Đoàn gia cần phá bỏ và dời đi nơi khác mà thôi.”

Mà thôi...

Tô Thi Thi run run một phen, khóe miệng cong lên nói: “Anh quá âm hiểm, quá khủng bố rồi!”

Anh chỉ bâng quơ một câu liền trực tiếp hủy đi cao ốc của Đoàn gia. Nếu để cho cha con Đoàn gia biết bị công ty có giao hảo với chính mình hủy đi công ty của bọn họ, không tức hộc máu mới là lạ!

“Không tổn hao hay tổn thất gì “ Bùi Dịch nhìn chằm chằm đóng phế liệu ở dưới chân kia, nhàn nhạt nói, “Cực kỳ hoàn mỹ.”

Xây dựng cao ốc bằng kỹ thuật cao cũng thật tiện lợi, dỡ bỏ một cao ốc cũng không cần hao tổn sức lực gì.

Tô Thi Thi khóe miệng co rút, vui vẻ lên rất nhiều. Bị anh làm cho kích động như vậy, chuyện bà ngoại cô qua đời làm cô đau lòng cũng giảm đi rất nhiều. Bùi Dịch nói thật không sai, sau khi xem xong màn kịch hay này cô đã thấy tâm tình sáng khoái vô cùng!

“Anh làm sao làm cho bọn họ nghĩ rằng Đoàn thị muốn phá dỡ cao ốc này?” Tô Thi Thi đuổi theo hướng cửa thang lầu đi đến bên cạnh Bùi Dịch hỏi.

Bùi Dịch quay đầu nhìn nhìn cô, trong mắt ý tứ hàm xúc không rõ:
“EM cầu xin tôi, tôi sẽ nói cho em biết.”

“Năm mơ!”

Tô Thi Thi trợn mắt nhìn anh, vượt qua anh thẳng tắp địa hướng cửa thang lầu đi đến.

Chỉ là chân vừa bước vào bậc thang, trên mặt cô tươi cười vừa thu lại, trở nên vô tận bi thương.

Cô biết Bùi Dịch muốn để cho cô vui vẻ, đúng là bà ngoại cô hài cốt còn chưa lạnh, cô sao lại có thể vui vẻ được chứ.

Cô âm thầm xiết chặt quả đấm. Bùi Dịch đã giúp cô xả bớt cơn giận, những thứ khác nên để chính cô tự mình giành lại mới được. Việc cấp bách trước mắt là đem bà ngoại cô mang về Dương thành.

“Thi Thi, mang bà ngoại con trở về Dương thành đi, bà ấy không thích ở Bắc Kinh này.” Đây là vừa rồi bà nội nói với cô.

Tô Thi Thi nhớ đi nhớ lại, nước mắt lại không ngừng rơi ra.

Đi theo phía sau lưng cô, Bùi Dịch thả chậm cước bộ, đáy mắt thương tiếc không chút nào che dấu được, nhưng lập tức quét xuống tia hung tợn chớp lóe rồi biến mất.

Chuyện của bà ngoại Tô Thi Thi, là do anh quá sơ suất rồi.

Cùng lúc đó, ở lầu 7 trong phòng bệnh Đoàn Kế Hùng chính là bởi vì có được giấy tờ của mảnh đất thành đông kia mà cực kỳ cao hứng, đột nhiên Đoàn Hòa Dự vội vã chạy vào

“Lão gia, người mau nhìn ra bên ngoài, Đoàn thị chúng ta đã xảy ra chuyện rồi!”

“Đoàn thị có thể xảy ra chuyện gì chứ?”

Đoàn Kế Hùng sắc mặt trầm xuống, ông ta vừa mới lấy được giấy tờ đất, mới vui mừng không bao lâu, người này lại vào đây trêu chọc ông ta mất hứng.

“Người mau nhìn ra bên ngoài, cao ốc Đoàn thị chúng ta bị người ta đánh bom cho nổ sập rồi!”

Đoàn Hòa Dự gấp đến độ ngay cả cấp bậc lễ nghĩa đều vứt sạch, bước nhanh đi tới, giữ chặt Đoàn Kế Hùng lôi ông ta hướng bên cửa sổ đi tới.

Cửa sổ phòng bệnh này đối diện là cao ốc của Đoàn thị, hôm qua ông ta còn đứng đó chỉ vào cao ốc nói, trong vòng hai năm muốn mua hết mảnh đất chung quanh mua hết, biến nơi đây thành một thành phố nhỏ của riêng Đoàn gia ông ta

Nhưng là hiện tại - -

Đoàn Kế Hùng đi đến cửa sổ vừa thấy, liếc mắt một cái là trống không thoáng đãng, trước kia ánh mặt trời bị ngăn trở bởi cao ốc của Đoàn thị bây giờ đang chiếu thẳng vào mặt ông ta đến chói mắt.

“Sao lại như vậy? Đã xảy ra chuyện gì? Công ty?”

Đoàn Kế Hùng xoa nhẹ mi mắt, không thể tin tưởng mắt nhìn về phía trước.

Đây là gặp quỷ sao?

“Dưới kia... Phía dưới...”

Đoàn Hòa Dự sắc mặt trắng bệch, ngón tay run rẩy chỉ chỉ phía dưới.

Đoàn Kế Hùng đến cửa sổ nhìn xuống dưới, nhìn đến trên đất thủy tinh bột phấn cùng vật liệu bể tan tàn thành từng khối, ông ta chỉ cảm thấy trước mắt một trận choáng váng, thân thể mềm nhũn liền ngã xuống.

“Lão gia!”

Đoàn Hòa Dự vội vàng đỡ lấy ông ta, la lớn: “Bác sĩ! Y tá!”

Bên trong nhà xác, Tô Thi Thi bọn họ chính là đang đem bà ngoại tạm thời thu xếp ởn thỏa, liền nghe thư ký của Bùi Dịch đã đi tới, báo cáo tình huống mới.

“Trúng gió rồi hả?”

Tô Thi Thi nhú mày, trong lòng nói không nên cái cảm xúc gì.

Thư ký Vương lập tức gật đầu: “Đoạn lão tiên sinh còn đang trong phòng cấp cứu, bất quá nghe bác sĩ nói chỉ là trúng gió rất nhẹ, nghỉ ngơi vài bữa nửa tháng thì không sao rồi.”

“A....”

Tô Thi Thi nhàn nhạt nói một tiếng, không có vui sướng khi người gặp họa, cũng không có đau lòng khi người thân bệnh tật.

Nếu ông ta mới như vậy đã chết đi, vậy có phải lợi cho ông ta quá hay không?

“Đi đem Đoàn tiên sinh cứu tỉnh, để cho ông ta đi chăm sóc cha

mình.” Bùi Dịch lạnh giọng nói.

Để cho Đoàn Chấn Ba đi chăm sóc cha mình? Tô Thi Thi trong mắt hiện lên quét xuống hứng thú.

Vốn dĩ con trai đi chăm sóc cha mình là không gì bất bình thường, đúng là cô sao lại cảm thấy được Bùi Dịch làm như vậy có mục đích khác nha?

Cô đột nhiên phản ứng kịp, chỉ vào Bùi Dịch hỏi: “Cao ốc Đoàn thị bị nổ tung, cùng Đoàn Chấn Ba có quan hệ?”

Bùi Dịch hướng cô lộ ra một nụ cười tươi tắn, đưa tay vuốt vuốt ót cô: “Thông minh.”

Nếu thiếu sự tham dự của Đoàn Chấn Ba, màn kịch này diễn lâu như vậy không phải giảm rất nhiều đặc sắc sao?

Chương 120: Màỵ là tên nghịch tử

Bên trong phòng bệnh an tĩnh, chỉ có âm thanh rất nhỏ của tiếng hô hấp.

Đoàn Kế Hùng nằm ở trên giường bệnh, sắc mặt tái nhợt, chậm rãi mở mắt ra.

“Lão gia, ông cuối cùng cũng đã tỉnh lại!”

Đoàn Hòa dự nhìn thấy Đoàn Kế Hùng mở mắt, kích động chạy tới.

Bên cạnh Nhậm Tiểu Vi nghe được thanh âm cũng đã đi tới, khom lưng ôn nhu hỏi: “Có chỗ nào không thoải mái hay không? Tôi đi kêu thầy thuốc đến đây.”

“Không cần.” Đoàn Kế Hùng suy yếu nói.

Ông ta ý bảo mọi người tản ra, hít vào một hơi, hỏi: “Đoàn thị thế nào rồi hả?”

“Trước tiên ông nên chú ý nghỉ ngơi, bác sĩ nói ông không thể kích động.” Nhậm Tiểu Vi ôn nhu an ủi.

Đoàn Kế Hùng nhú màỵ, không nói được một lời liền muốn đứng dậy xuống giường. Đoàn thị chính là sinh mạng của ông ta, cứ như vậy mất đi, ông ta dù chết cũng không cam lòng.

“Cha.”

Ở một bên không dám đi tới, Đoàn Chấn Ba thấy thế, đành phải kiên trì nói: “Cao ốc nổ tung thì thôi, chúng ta lại xây lần nữa.”

“Mày...”

Đoàn Kế Hùng hít sâu một hơi, Nhậm Tiểu Vi lập tức đi đến giúp ông ta xoa ngực, ngẩng đầu trừng mắt nhìn Đoàn Chấn Ba liếc một cái: “Lúc này con vẫn còn muốn đi chọc tức cha mình sao.”

“Để cho nó nói.” Đoàn Kế Hùng lạnh giọng nói, “Chuyện này tới cùng là sao? Mày tốt nhất là nói rõ ràng cho tao, nếu không thì tao không tha cho mày!”

“Con cũng không hiểu đã xảy ra chuyện gì.” Đoàn Chấn Ba trán ứa ra mồ hôi lạnh, dồn dập nói.

“Thư ký nói từ hôm qua đã bắt đầu có người thông báo cho bọn họ rời khỏi Cao ốc, nói là nơi này muốn vào tiến hành trang hoàng tu sửa lại.”

“Bậy bạ, người nào ra mệnh lệnh này!”

Đoàn Kế Hùng đập tay lên cái bàn trên giường bệnh, lạnh giọng hỏi.

“COn... Cái này còn chưa có điều tra rõ ràng, nhưng là để cho Trương thị đi phá dỡ Cao ốc là... Là...”

Đoàn Chấn Ba mồ hôi trên trán túa ra y hệt đậu tương lã chã rơi xuống, ông ta ấp úng không dám nói tiếp.

“Là Trương thị hủy đi Cao ốc củachúng ta?” Đoàn Kế Hùng mâu sắc rùng mình, “Điều đó không có khả năng, bọn họ và chúng ta đang

hợp tác với nhau, sao lại khả năng sẽ đến phá vỡ Đoàn thịchúng ta?”

“Con... Cha, con thật sự không biết tại sao lại như vậy.”

Đoàn Chấn Ba “Bùm” một tiếng quỳ gốitrước giường bệnh Đoàn Kế Hùng, một bên lau mồ hôi vừa nói:

“ Trương tổng của Trương thị nói cho con biết, ông ta nói hai ngàytrước liền có người liên hệ ông ta, nói là Cao ốc chúng ta cần đóng cửa tu sửa. Rồi mới hôm nay ông ta nói con gửi cho ông ta cái tin nhắn, thông báo cho ông ta đi đánh sập Cao ốc.”

“Mày nói cái gì?”

Đoàn Kế Hùng tức giận đến sắc mặt trắng bệch, chỉ vào Đoàn Chấn Ba, tức giận đến toàn thân đều đã tại run run: “Mày là tên nghịch tử, thì ra là mày!”Đoàn Chấn Ba vội vàng lắc đầu: “Cha, thật sự chẳng liên quan tới con! Điện thoại của con từ tối hôm qua bắt đầu không có tín hiệu, đến gọi điện thoại đều đã gọi không được. Không tin cha có thể hỏi Thanh Hoa, còn có Đoàn quản gia, ông ta cũng biết!”

Đoàn Hòa Dự nghe đến đó gật đầu nói: “Không sai, thiếu gia trước đó có mượn qua di động của tôi, thiếu gia nói di động của cậu ấy không có tín hiệu”

Đoàn Kế Hùng ôm ngực, tức giận đến đầu từng đợt choáng váng như người say xe.

Sắc mặt ông ta từ từ trầm xuống nhìn Đoàn Chấn Ba, trong đầu đem này toàn bộ chuyện này này trước sau liên kết lại, suy nghĩ một cách thấu đáo.

“Âm mưu! Tới cùng là ai ở sau lưng muốn chống đối chúng ta!” Đoàn

Kế Hùng nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Bằng không, cho dù điện thoại không dùng được, công ty cao tầng cũng phải gọi tới xác nhận chuyện này, mà lúc này, bọn họ vậy mà một chstut tin tức cũng chưa nghe được!

“Ở Bắc Kinh này dám cùng Đoàn thị chúng ta đối nghịch có thể có mấy ai? Ngoại trừ Hồ gia kia!” Đoàn Chấn Ba lạnh giọng nói.

“Không bằng không chứng mà nói, không được nói lung tung.”

Đoàn Kế Hùng sắc mặt trầm xuống, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép trừng mắt nhìn con trai mình.

Thằng con ngu xuẩn không ra gì này thật biết gây chuyện cho ông ta. Hồ gia trong giới hắc bạch lưỡng đạo đều có địa vị không nhỏ, mà người đsung đầu tính cách cổ quái, cho dù là Đoàn gia bọn họ cũng không dám trêu chọc, mà thằng con ngu ngốc bộp chộp này không biết họa là từ ở miệng mà ra sao?

“CHA, đúng là hiện tại trừ bọn họ ra, ai còn có lá gan cùng chúng ta đối nghịch?” Đoàn Chấn Ba buồn bực nói.

Đoàn Kế Hùng cau mày, đột nhiên nhớ tới mảnh đất thành đông kia, tâm mạnh trầm xuống.

Chẳng lẽ là nó?

Đoàn Kế Hùng trong lòng thất kinh.

Đúng là cẩn thận suy nghĩ, lấy năng lực hiện tại của Bùi Dịch bỏ ra vài tỷ mua mảnh đất này đã là cực hạn. Ông ta hiểu rõ tâm tư của đứa con riêng này, không phải là nghĩ muốn cùng ông ta vạch rõ

quan hệ.

Có lẽ nó là muốn cùng Đoàn gia đối nghịch. Nhưng là Đoàn Kế Hùng vẫn lại là cảm thấy được đưa con riêng này hiện tại không năng lực đó.

“Cẩn thận đi thăm dò, chuyện này tra không rõ ràng, tao nhất định đán chết mày!”

Đoàn Kế Hùng rất muốn để cho đứa con trai này của ông ta về sau biến mất ở trước mắt ông ta.

Nhưng là con trai nhỏ của ông ta mới mười tuổi, người của Đoàn gia cũng không biết có sự tồn tại của nó, hiện tại tạm thời người có thể tin nhiệm liền là Đoàn Chấn Ba thôi.

Đoàn Chấn Ba trong mắt vui vẻ. Ông ta còn tưởng rằng lần này chết chắc rồi, đúng là không nghĩ tới cha ông ta vậy mà buông tha ông ta!

“Con lập tức đi!”

Đoàn Chấn Ba đứng lên liền đi ra ngoài, ông ta nào biết đâu rằng, đã từ lâu, Đoàn Kế Hùng đối với đứa con trai như ông ta cũng sớm đã thất vọng. Hiện tại dụng ông ta chẳng qua là không ai có thể dùng được!

Đứng ở ngoài cửa Phương Thanh Hoa nhìn thấy chồng mình đi ra, lập tức chạy đến. Nhưng Đoàn Chấn Ba nhìn cũng không nhìn bà ta một cái, lập tức rời đi.

“Tôi đã sớm nên nghe lời Tường Tường!” Phương Thanh Hoa sắc mặt trầm trầm, bỗng nhiên hiểu ra con gái lớn bảo rằng giao du với kẻ xấu là sáng suốt.

“Ông cũng ra ngoài đi.” Trong phòng bệnh, Đoàn Kế Hùng đối với Đoàn Hòa Dự nói.

Đoàn Hòa Dự gật đầu, vội vàng lui ra ngoài, trong phòng bệnh rất nhanh cũng chỉ còn lại có Đoàn Kế Hùng cùng Nhậm Tiểu Vi hai người.

“Ông trước nên nằm xuống.” Nhậm Tiểu Vi lót một cái gối phía sau cho ông ta.

“Đều là ngu xuẩn không ra gì” Đoàn Kế Hùng mắng lớn, “Tôi hiện tại chỉ mong Đồng Đồng củachúng ta mau lớn lên, trở về kế thừa Đoàn thị.”

Nhậm Tiểu Vi ngồi ở bên cạnh, nhắc đến con trai nhỏ của mình, trong mắt đều là ôn như, nhưng trong giọng nói lại vẫn là có chút lo lắng: “Trước khi nó trở về, chúng ta phải giúp nó đem toàn bộ đều đã giải quyết thật tốt. Tôi cũng không nghĩ muốn con mình chịu một chút thương tổn nào.”

Đoàn Kế Hùng gật đầu: “Cái này tôi biết, bà yên tâm, tôi nhất định sẽ cho Đồng Đồng một cái hoàn cảnh tốt nhất.”

Nhậm Tiểu Vi gật đầu, nhớ tới chuyện lúc trước hỏi: “Bà ngoại Tô Thi Thi sao lại xảy ra chuyện? Ông không phải đến cứu người sao? Bây giờ, Tiểu Dịch sợ là thật sự hận chúng ta rồi.”

Vừa nhắc tới chuyện này, Đoàn Kế Hùng sắc mặt liền trầm tiếp xuống: “Là Lương Thanh Hà cho người gọi tôi đến, nói là có chuyện nói với tôi. Tôi vừa đến phòng cấp cứu, còn chưa nói được một câu, bà ấy liền chết rồi.”

“Vậy bọn họ chẳng phải là hiểu lầm rồi sao?” Nhậm Tiểu Vi nhíu mày.

Đoàn Kế Hùng sắc mặt trầm trầm, không nói gì.

Ông lúc đi vào phòng cấp cứu, Lương Thanh Hà quả thật đã chết, đúng là lúc Lương Thanh Hà chưa đi đến phòng cấp cứu, ông ta đã từng đến phòng bệnh phòng gặp qua bà.

Lương Thanh Hà là vì sau khi nhìn thấy ông ta mới có thể đột nhiên bệnh tình tăng thêm, điểm này, ông ta đương nhiên sẽ không nói ra.

Mà bọn họ không biết, ngay lúc bọn họ đang nói chuyện, bên ngoài có người vốn dĩ nghĩ muốn gõ cửa tiến vào, đang nghe đến tên Tô Thi Thi khi đó, mạnh dừng tay lại.

“Xem ra quan hệ không tốt, khó trách bị Đoàn gia đuổi đi.” Người đàn ông khước miệng gọi lên quét xuống một nụ cười nhạt, thu tay, xoay người hướng tới cầu thang đi đến.

“Phó tổng, không đi vào sao?”

Trợ lý kỳ quái đi theo, có chút khó hiểu nhìn anh ta.

Không phải mới vừa nghe nói chủ tịch tập đoàn Đoàn thị sinh bệnh nằm viện muốn đến thăm sao, vì sao tới cửa liền đi trở về?

Anh ta ánh mắt hơi lạnh nhàn nhạt đảo qua, toàn thân tản ra một cỗ khí thế ý bảo người sống chớ lại gần.

Trợ lý sợ tới mức run run một phen, đứng ở một bên cũng không dám nói nhiều lời.

Vị này Hồ phó tổng của xây dựng Minh Đỉnh tuy là một chức vị hữu

đang vô thực nhìn có vẻ rất nhàn nhã, nhưng là cũng làm cho người ta một loại cảm giác khó nắm bắt, có đôi khi nhìn cực kỳ vô hại, nhưng có đôi khi lại phi thường nguy hiểm.

Người đàn ông này vừa tới đại sảnh lầu một, chính đang phải rời khỏi, cước bộ đột nhiên ngừng lại.

“Tô Thi Thi, không nghĩ tới như thế liền có thể thấy mặt.”

Anh ta nhìn thấy phía trước kia bóng dáng màu hồng phấn lướt qua, khóe miệng gợi lên một nụ cười vô cùng xinh đẹp, nâng bước muốn đi đi lên.

Lần đó trong phòng hội nghị của cao ốc Phương Minh, cô gái này cũng làm cho anh ta cực kỳ hứng thú rồi.

Chỉ là anh ta còn chưa đi được hai bước, chỉ thấy phía sau Tô Thi Thi đi tới một người đàn ông thân hình cao ngất, tiến lên ôm lấy bờ vai cô.

“Bùi Dịch?”

Người đàn ông ánh mắt lộ vẻ kinh ngạc, trong lòng nhất thời hiểu rõ.

“Cháu gái bị Đoàn gia đuổi đi cùng con riêng?” Anh có vẻ đăm chiêu sờ sờ cằm, khóe miệng cong lên càng lúc càng lớn.

“Thực thú vị. Tô Thi Thi, chúng ta rất nhanh liền lại gặp mặt!”

Định hôm nay đăng nhiều. Mà chỗ bạn bị mưa. Còn đang bị dột. Đi tránh lũ đây. Pipi mọi người

Chương 121: Là anh bỏ thuốc tôi?

Sinh Lão Bệnh Tử, thế sự luân thường.

Tô Thi Thi ngồi ở trong xe, hai mắt vô hồn nhìn bên ngoài. Tâm còn đang tại từng đợt đau đớn, vừa rồi khóc lớn, lại quá lâu bây giờ đầu óc choáng váng, có chút nhớ nhung mê man.

Đúng là đầu óc cô đang dần thanh tỉnh lại, nhắm mắt lại, toàn bộ đều là bộ dáng bà ngoại cô che vải trắng.

Nước mắt, theo khóe mắt chảy xuống, theo đôi má lưu vào trong miệng, mặn mặn, chua sót vô cùng.

Tô Thi Thi sợ bà nội ngồi ở một bên nhìn đến cô thương tâm như vậy, lặng lẽ đưa tay lau nước mắt.

Đúng là càng lau, nước mắt rơi xuống càng dữ dội hơn, giống như là không khống chế được vậy.

Cuối cùng lại không cách nào dừng lại.

“Cháu ngoan, muốn khóc liền khóc đi, đừng cố kìm nén.”

Phượng Ngọc Hoa làm sao không biết tâm tình của cháu gái mình, thân thể nhích đến gần cô một chút, vỗ vỗ bờ vai cô, đem cô ôm ở trong ngực: “Khóc đi.”

“Hu...” Tô Thi Thi gắt gao che miệng, nháy mắt khóc òa lên.

Cô nhớ đến những năm tháng lúc mình còn nhỏ, lúc ấy mẹ mẹ cô vẫn còn sống, cô nhớ rõ bà ngoại tươi cười với cô, nhớ rõ bà ngoại ấm áp ôm ấp cô vào lòng.

Đúng là hiện giờ, người bà vốn hiền lành của cô lại biến người quật cường, rời bỏ cô mất rồi.

“Cháu ngoan, bà ngoại con muốn để cho bà hỏi con một câu, con có trách bà ấy không?” Phương Ngọc Hoa thấp giọng hỏi.

Tô Thi Thi liều mạng lắc đầu. Cô không trách, cô sao dám trách bà chứ? Cô làm sao có tư cách trách bà ngoại mình?

“Đều là lỗi của con, nếu không có con...”

“Ngốc, con nói những thứ này làm cái gì.”

Phương Ngọc Hoa ra sức ôm cô, đau lòng nói: “Bà ngoại con thân thể vốn đã không tốt, vốn là bác sĩ đã nói hai năm qua cũng nguy hiểm rồi. Con không cần đem tất cả lỗi lầm đều đã ôm hết vào mình, chuyện này không trách con được.”

“Nhưng là, con rõ ràng có thể gặp bà ngoại lần cuối cùng, nhưng là cuối cùng còn chưa được gặp”

Nghĩ tới bà ngoại cô lẻ loi nằm ở phòng cấp cứu, Tô Thi Thi tâm liền giống như bị dao găm đâm vào người mấy chục nhát vậy, vô cùng đau đớn.

“Cháu ngoan, vừa rồi bà nghe y tá nói, lúc ông nội con đi vào, bà ngoại con đã qua đời rồi. Cho nên, chuyện này không trách ông ta được.” Phương Ngọc Hoa khách quan nói.

Chẳng qua bà còn nghe các y tá nói, Lương Thanh Hà bệnh tình chuyển biến xấu là do trước đó Đoàn Kế Hùng đi gặp bà ấy.

Nhưng là, chuyện này bà sao có thể nói cho Tô Thi Thi biết?

Chỉ là như thế này cháu gái của bà cũng đã chịu không nổi, nếu để cho con bé biết chân tướng, bà thật sự sợ con bé ngốc này sẽ làm ra cái chuyện quá kích gì.

“Thật vậy sao? Bà nội, người có gạt con hay không?” Tô Thi Thi nghe được hít hít cái mũi, hỏi.

“Bà nội sao lại lừa con làm gì? Không tin con hỏi Tiểu Dịch xem.” Phương Ngọc Hoa nói xong, quay đầu nhìn về phía Bùi Dịch một bên, hướng anh liếc mắt ra hiệu.

Bùi Dịch mâu quang hơi trầm xuống, nhưng vẫn lại là gạt gạt đầu, nhàn nhạt “Uh'm” một tiếng.

“Con biết rõ.” Tô Thi Thi nói nho nhỏ một tiếng.

Cô không có khả năng không hận. Đúng là cô biết bà ngoại trước khi chết không có nhìn thấy Đoàn Kế Hùng, Tô Thi Thi trong lòng trái lại dễ chịu một chút.

“Nhưng là bà ngoại tại sao muốn gọi ông ta đến gặp?” Tô Thi Thi hỏi.

“Bà ngoại con có thể là biết chính mình không còn thời gian, cho nên muốn gọi ông ta qua gặp để hóa giải ân oán nhiều năm một phen chẳng.”

Phương Ngọc Hoa nói xong, hốc mắt lại ướt át thêm: “Kỳ thật lần

trước lúc bà ngoại con gọi điện thoại cho con, bệnh tình đã tái phát rồi.”

“Mà bà ấy khi đó nói con không cần đi ghi hận, là không muốn để cho con sống ở trong thù hận. Bà nghĩ trước khi bà ấy chết là muốn giúp con hóa giải thù hận này, đáng tiếc...”

Tô Thi Thi gắt gao cắn môi, nước mắt ở trong hốc mắt đảo quanh.

Cô rất cục hiểu rõ, lúc ấy bà ngoại cô tại sao lại đột nhiên gọi điện thoại cho cô, tại sao lại có thể nói với cô những lời này.

“Con...”

Tô Thi Thi gắt gao nắm quả đấm, muốn cô cứ như vậy coi như chưa từng xảy ra chuyện gì, cô thật sự làm không được.

Nhưng là đó là tâm nguyện của bà ngoại cô...

“Bà ngoại, con đồng ý với người, nếu bọn họ không tiếp tục ép con, con cũng sẽ từ từ buông bỏ.”

Tô Thi Thi ở trong lòng yên lặng nói. Đây là chuyện duy nhất cô có thể thay bà ngoại làm.

“Được rồi, con trước nghỉ ngơi một chút. Hậu sự của bà ngoại con để anh họ con xử lý đi, đợi làm xong mọi thủ tục chúng ta cùng đưa bà ấy trở về Dương thành.” Phương Ngọc Hoa vỗ vỗ tay Tô Thi Thi nói.

Tô Thi Thi gật gật đầu, nhắm mắt lại, nước mắt lại nhịn không được chảy xuống.

Cho tới bây giờ, cô vẫn lại là không thể chấp nhận, từ khi cô lớn lên người bà luôn luôn dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn cô, bà ngoại cô thật sự mất rồi.

Cô tình nguyện bà ngoại mình cả đời đối với cô hờ hững, cũng không nghĩ muốn bà như vậy, ôm nỗi hận mà chết.

“Mẹ, thực xin lỗi, con không chăm sóc tốt cho bà ngoại rồi.”

Tô Thi Thi ôm ngực, ở trong lòng thì thảo nói.

Không biết ngủ từ lúc nào. Lúc Tô Thi Thi tỉnh lại phát hiện chính mình đã ở trên giường trong phòng ngủ của biệt thự, cô hơi chút trở mình, xoay người đụng phải một cái tjaan thể ấm áp.

“Anh sao lại không đi làm?” Tô Thi Thi mới mở miệng mới phát hiện thanh âm của mình khàn khàn, yết hầu khô khốc vô cùng, vừa nói liền đau rát.

Bùi Dịch vẫn nằm ở bên giường nhìn cô, thấy thế đứng dậy thay cô rót một lu nước: “Có chỗ nào không thoải mái sao?” Tô Thi Thi tiếp nhận nước, một hơi uống cạn, lắc đầu: “Không có việc gì, hiện tại sao rồi?”

“Linh Xa đã chuẩn bị tốt. Tôi đi cùng em.”

“Anh muốn cùng đi với tôi?” Tô Thi Thi kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh.

Trong lòng không phải không cảm động, nhưng mà - -

“Bùi Dịch.”

Cô nửa quỳ ở trên giường, lôi kéo tay Bùi Dịch, chân thành nói: “Hiện tại Đoàn gia cùng chúng ta quan hệ căng thẳng như vậy, nếu anh lại cùng tôi đưa xác bà về quê an táng, mẹ anh ở bên kia phải làm sao đây?”

Bùi Dịch nhướn mày. Anh không phải không nghĩ tới khả năng này. Nhưng là cứ như vậy để cho cô gái nhỏ này tự mình trở về, anh làm sao có thể yên tâm?

“Không được.” Anh lạnh giọng nói.

Tô Thi Thi sóng mũi cay cay, trong lòng cực kỳ cảm động. Nhưng cô không thể ích kỷ như vậy.

“Nếu không như vậy đi, chúng tôi trở về trước. Anh đến lúc đó đi đón tôi có được hay không? Anh nếu như lo lắng, để cho Dương Dũng đi theo tôi đi.”

Tô Thi Thi nói xong lung lay tay anh một phen, giống đứa bé đang làm nũng nói: “Bùi tiên sinh, anh không thể tùy hứng như thế, anh là nhân vật lớn đó.”

Bùi Dịch khóe miệng giật giật, nhưng mà sắc mặt nhu hòa đi rất nhiều.

Anh nghĩ nghĩ, khom lưng ôm cô lên, bá đạo nói: “Sau này lại khóc, tôi nhất định đem em buộc ở trên giường, làm cho em khóc ba ngày ba đêm.”

“Anh!” Tô Thi Thi sắc mặt đỏ lên, người đàn ông này nói không được hai câu liền không đứng đắn rồi.

Anh nói cái loại khóc này đương nhiên không phải cái loại khóc bình

thường!

Hai người có đôi khi tình đến nồng đậm, Tô Thi Thi luôn luôn bị anh giày vò đến vừa khóc vừa la.

Sắc ma!

Bùi Dịch tự mình lái xe đưa Tô Thi Thi đi bệnh viện, nơi đó Linh Xa đã chuẩn bị tốt.

Tô Thi Thi ôm di ảnh bà ngoại mình ngồi ở đầu xe, bà nội cùng anh họ ngồi ở trong khoang sau xe cùng bà ngoại cô.

Dọc theo đường đi, Tô Thi Thi nước mắt không ngừng rơi.

Cô chưa bao giờ biết một người nước mắt có thể có nhiều như vậy, đến Dương thành ba ngày, cô chưa từng chớp mắt qua, khóc không ngừng.

Đến cuối cùng làm bà nội cô đều đã lo lắng, Tô Thi Thi mới cố nén, không cho chính mình tiếp tục khóc.

Ba ngày sau, Tô Thi Thi muốn trở lại Bắc Kinh, bà nội cô nghĩ muốn ở lại chăm lo mộ phần cho bà ngoại cô, lưu tại Dương thành, do anh họ cô chăm sóc.

Tia nắng ban mai vừa lên, một chiếc xe bảo mẫu màu đen an tĩnh dừng ở ven đường. Người đàn ông thân hình cao ngất từ bên trong xe bước xuống, đứng ở nơi đó, lẳng lặng nhìn cô.

Giờ khắc này, Tô Thi Thi cảm giác chính mình tâm lại nhảy một phen, nhảy được so với trước đây bất luận là cái gì đều kịch liệt hơn rất nhiều.

“Anh đã đến rồi.”

Cô đi đến trước mặt anh, hơi ngửa đầu, lộ ra một nụ cười nhạt.

Trải qua ba ngày này, Tô Thi Thi nhìn qua tựa hồ so với trước đây càng thêm trầm ổn một chút.

“Uh'm. Tôi tới đón em về nhà.” Bùi Dịch vươn tay, kéo cô lên xe.

Tô Thi Thi đi đến chào từ biệt Phương Ngọc Hoa. Lúc cửa kính xe vừa đóng lại, cô yên lặng nhắm chặt mắt.

Trong lòng có chút cảm giác không rõ, giống như vĩnh viễn ở lại nơi đây.

“Khoan dung, lạnh nhạt.” Tô Thi Thi ở trong lòng yên lặng thì thầm.

Đây là lời hứa của cô đối với bà ngoại mình.

Chỉ hy vọng người của Đoàn gia không tiếp tục kiểm chuyện với cô.

“Suy nghĩ cái gì? Uống nước đi.” Bùi Dịch đưa cho Tô Thi Thi một chai nước.

Tô Thi Thi tiếp nhận, ánh mắt không lưu tâm đảo qua, nhíu mày hỏi:
“Chai nước này sao tôi nhìn nó có phần đục đục?”

“Em vì mắt khóc lâu, tầm mắt nhìn không rõ ràng thôi”;

Bùi Dịch mặt không đổi sắc nói, sau đó giúp cô vặn mở cái nắp, đem chai nước đưa tới trên môi cô.

Tô Thi Thi có chút không hiểu, nhưng vẫn lại là uống vào miệng.

Nhưng mà uống xong mới vài phút, cô chậm rãi cảm thấy được tầm mắt mơ hồ, đầu càng ngày càng nặng.

Sao lại như vậy?

Tô Thi Thi trong lòng cả kinh, chỉ cảm thấy toàn thân càng ngày càng không còn sức lực.

Trước khi ngất đi, cô còn trừng mắt nhìn Bùi Dịch liếc một cái, lòng muốn giết người đều có rồi.

Anh vậy mà bỏ thuốc cô!

Chương 122: Tôi chính là đang ghen tị

Edit: banhocminh99

Beta: @twinsyl

“ A! “

Tô Thi Thi thét một tiếng chói tai, bị ác mộng làm cho kinh sợ tỉnh lại. Cô ngồi trên giường, mờ mịt nhìn ra bốn phía, trong phút chốc hoảng hốt.

Phòng ngủ quen thuộc, vật dụng quen thuộc, đây là - - phòng ngủ ở biệt thự Đoàn gia?

Cô vỗ vỗ đầu, vẫn còn chút choáng váng, chỉ nhớ rõ ràng là Bùi Dịch đến đón cô, cô uống chai nước anh đưa, sau đó liền hôn mê bất tỉnh.

“Đáng chết, anh ta vậy mà hạ thuốc mình, tới cùng là muốn làm trò quỷ quái gì đây?”

Tô Thi Thi tức giận xốc chăn lên đi xuống giường, cô muốn đi tìm Bùi Dịch hỏi cho rõ ràng.

Bùi tiên sinh bây giờ có thể bỏ thuốc mê người ta?

Cô vừa mở cửa, Tiểu Ưu lập tức đón chào: “Ô tô tiểu thư, cô thức rồi sao?”

“Bùi tiên sinh đâu?”

Tô Thi Thi âm thầm nhìn lướt qua Tiểu Ưu, phát hiện ra thần sắc cô có chút không tốt, nhíu mày hỏi: “Bùi tiên sinh đang ở đâu?”

“Tiên sinh...”

Tiểu Ưu muốn nói lại không dám nói, cuối cùng không kìm lòng được, cắn răng nói: “Tiên sinh bị lão gia đánh, bây giờ đang bôi thuốc ở dưới lầu.”

“Cái gì? “

Tô Thi Thi trừng lớn mắt, cho rằng chính mình nghe nhầm: “Cô nói anh ấy bị đánh?”

“ Vâng ạ.” Tiểu Ưu nói xong mi mắt liền đỏ, “Cũng không biết nguyên nhân là gì. Trưa hôm nay, tiên sinh ôm Tô tiểu thư trở về, còn chưa kịp ngồi xuống nghỉ ngơi, đã bị Đoàn quản gia gọi vào nhà chính, khi trở về trên người đã đầy vết roi.”

“Đáng chết! Chẳng trách anh ta bỏ thuốc mê cho mình! “ Tô Thi Thi tức giận đến run cầm cập.

Chắc chắn sáng nay Bùi Dịch đã biết Đoàn Kế Hùng muốn đánh anh, cho nên mới bỏ thuốc cô, nghĩ không muốn để cho cô nhìn thấy.

Mũi Tô Thi Thi cay cay như lên men, trong mắt dày đặc hơi nước, trong lòng tựa như có một cái gì đó đổ vỡ.

Đau lòng sinh ra tức giận, tên ngốc nghếch này!

“Thuốc bôi lần trước tôi dùng còn không? Mau đi tìm lại đây.” Tô Thi

Thi vừa nói vừa chạy xuống cầu thang.

Nhưng cô còn chưa xuống tới nơi đã nghe thấy trong phòng khách truyền đến một âm thanh mềm mại đáng yêu.

“Như vậy có đau không? Có muốn nhẹ hơn không?”

Tô Thi Thi dừng bước, sắc mặt trầm xuống.

Đó là tiếng của Đoàn Ngọc Tường. Sao cô ta lại ở đây?

Cô nâng nhẹ bước chân tiếp tục đi, lặng im không một tiếng động đi qua.

Chỉ thấy trong phòng khách, Bùi Dịch đang nằm úp sấp trên ghế sofa, Đoàn Ngọc Tường nửa ngồi nửa quỳ trên mặt đất, đang bôi thuốc trên lưng Bùi Dịch. Nửa người trên Bùi Dịch để trần, vết roi trên lưng sắc bén, da thịt bong tróc.

Trong lòng Tô Thi Thi co rút một trận, đè nén cổ chua xót trong lòng đang dâng lên cổ, hít một hơi sâu đi tới.

“ Thi Thi? Cô tỉnh rồi? “

Đoàn Ngọc Tường thấy Tô Thi Thi đi đến, như là đang làm việc sai trái mà bị tóm được, vội vàng buông thuốc mỡ xuống, co quắp đứng lên, đến tay cũng là ra bộ dáng lúng túng không biết để đâu.

Ban đầu Tô Thi Thi cũng không có tức giận vì chuyện này, nhưng thấy bộ dạng như bị người khác bắt gian tại trận của cô ta, đáy lòng trực tiếp như có dấm chua tuôn rat, xông thẳng lên gáy cô.

Đoàn Ngọc Tường có tư cách làm tiểu tam sao? Cô tuyệt đối không

chấp nhận!

Tô Thi Thi còn chưa thềm liếc mắt đến Bùi Dịch nằm úp sấp trên ghế sofa kia một cái, lập tức đi đến bên cạnh Đoàn Ngọc Tường, đoạt lấy thuốc mỡ trong tay cô ta nói:

“Gia giáo Đoàn gia trước giờ vẫn cực kỳ nghiêm khắc, thứ bậc rõ ràng, Đoàn đại tiểu thư cô có phải hay không nên gọi tôi một tiếng thím trẻ? Gọi tên trực tiếp có phải quá thất lễ rồi không? “

“Tôi...”

Sắc mặt Đoàn Ngọc Tường cứng đờ, lời muốn nói ra toàn bộ đều đã quên sạch.

“Sao vậy? Cô không muốn gọi?”

Tô Thi Thi nhàn nhạt liếc cô ta một cái, sau đó ngồi xổm xuống, nắm lấy tay Bùi Dịch, so với giọng điệu đáng yêu vừa rồi của Đoàn Ngọc Tường còn làm mềm mại hơn đầy vẻ nũng nịu: “Anh xem, cháu gái anh ngay từ đầu đã không coi em ra gì.”

Bùi Dịch nhíu mày, anh biết cô gái nhỏ này đang muốn phát hỏa.

Anh rất phối hợp nói: “Vậy em nên đuổi cái người không có lễ phép tôn ti kia ra ngoài, sau này cũng không cho cô ta vào nữa.”

“Chú trẻ...”

Đoàn Ngọc Tường vừa nghe, sắc mặt lập tức biến đổi. Không cho cô ta vào, làm sao cô ta tiếp cận Bùi Dịch được?

Cô ta khẽ cắn môi, nói với Tô Thi Thi: “Thím trẻ, vừa rồi là cháu

không đúng, thím đừng trách móc.”

“Ôi chao, sao tôi lại không thích nghe cô gọi tôi như vậy, cảm thấy tôi tựa như một bà già vậy.”

Con người Tô Thi Thi đảo một vòng, trên mặt lộ ra biểu tình cực kì buồn bực: “Thế này đi, cô vẫn nên gọi tôi là Tô tiểu thư thì hơn.”

“ Cô...”

Đoàn Ngọc Tường xiết chặt nắm đấm, hết sức kiềm chế mới không cãi vã cùng Tô Thi Thi.

Người phụ nữ này đã khiến Đoàn gia long trời lở đất, bây giờ còn quá phận như vậy.

Cô ta có chút tức giận nói: “Chẳng lẽ Tô tiểu thư không biết chú trẻ vì ai mới bị như vậy sao?”

“Đoàn Ngọc Tường.”

Bùi Dịch đột nhiên từ ghế sofa bò dậy, trên mặt có nét tức giận, lạnh giọng nói: “ Gia đình tôi có việc gì không tới lượt cô nhúng tay, nếu không có việc gì thì mời về đi.” “Cháu...”

Khuôn mặt Đoàn Ngọc Tường đỏ bừng, xấu hổ đến nỗi không có cái lỗ nào chui vào. Lớn từng này tuổi, cô ta chưa bao giờ phải chịu đựng nhiều như vậy.

Nhưng mà đối mặt với Tô Thi Thi và Bùi Dịch, cô ta đã vượt quá giới hạn!

“Chú trẻ, chú nghỉ ngơi cho tốt, cháu đi trước.”

Đoàn Ngọc Tường hít sâu một hơi, cúi đầu nhanh chóng đi ra cửa.

Sau khi cô ta đi, Tô Thi Thi yên lặng thờ dài, âm u nói: “Như vậy cũng có thể chịu đựng được, cô ta đối với anh xem ra tình ý vô cùng sâu sắc. “

Bùi Dịch một lần nữa nằm úp sấp trên ghế sofa, nghe vậy nhú mào, liếc cô một cái: “ Sao vậy? Ghen à?”

“Phải đấy, tình địch đã tới cửa, tôi không phải bánh bao, chẳng lẽ giả vờ không thấy sao?” Tô Thi Thi không khách khi nào thừa nhận.

Hiển nhiên, câu trả lời của cô làm Bùi Dịch sung sướng =))

Anh nằm úp sấp trên ghế sofa, ánh mắt có ý bảo cô: “Bôi thuốc cho tôi. “

Ánh mắt Tô Thi Thi tối sầm lại, mở nắp thuốc mỡ, đi đến không chút khách khí ngồi lên người anh.

“Hí... Ngứa da rồi.” Bùi Dịch cắn răng.

“May cho anh là tôi không ngồi lên vết roi. Không phải anh cực kì có năng lực sao? Không phải muốn làm đại trượng phu không cho tôi biết sao? Bây giờ sao lại là tôi phải bôi thuốc cho anh?”

Tô Thi Thi vừa trách vừa bôi thuốc mỡ lên vết thương trên lưng anh.

Chỉ là không hiểu sao hốc mắt lại đỏ lên, quả thực muốn khóc.

Người đàn ông này muốn đem sự việc một mình gánh vác làm gì!

Mặt Bùi Dịch trầm xuống, nằm yên không nhúc nhích.

Cô gái này, càng ngày càng lớn mặt rồi!

Đột nhiên, có một giọt lạnh lạnh nhỏ xuống vết thương của anh. Anh nhướn mày, bị vết nước đọng lại có chút đau.

Cô khóc?

Bùi Dịch cau mày muốn đứng lên.

Hai tay Tô Thi Thi ấn một cái, ra lệnh: “Không được nhúc nhích.”

Bùi Dịch một lần nữa nằm úp sấp trở lại, như là nghĩ tới điều gì, khóe miệng chậm rãi cong lên: “Cô gái ngốc, có phải tưởng tôi vì em mà bị đánh không?”

Động tác bơi thuốc của Tô Thi Thi ngừng lại một lát: “Chẳng thế thì còn là gì?”

“Chẳng qua nhà họ Đoàn biết Cao ốc Đoàn thị phá nổ tung có liên quan đến tôi thôi.” Bùi Dịch nhàn nhạt nói.

“Anh... Cho anh đau chết! “

Tô Thi Thi tức giận đánh một cái lên vết thương của anh. Uống công cô cảm động như vậy, thì ra là tự mình đa tình.

Cô lạnh lạnh nói: “Vậy chắc hẳn anh bị mắng xối xả nhỉ? Chẳng trách không muốn cho tôi biết, chắc chắn là sợ mất mặt?”

Lần này đến lượt Bùi Dịch đen mặt, mím môi không nói gì thêm.

Nếu không muốn cho mẹ anh có một chút tiếng nói trước mặt ông ta, anh có thể để Đoàn Kế Hùng đánh anh? Nằm mơ.

“Sao anh lại muốn để họ biết Cao ốc Đoàn thị là anh hủy?” Tô Thi Thi buồn bực hỏi.

Dựa vào mura kế của Bùi Dịch, có thể dễ dàng để Đoàn gia điều tra ra sao?

Bùi Dịch âm trầm nói: “Để họ biết tôi làm ra chuyện này, họ chỉ thêm tức giận.”

Tô Thi Thi nghĩ lại, gật mạnh đầu: “Không sai! “

“Đáng chết, tại sao lại không để tôi đi xem? Lúc ấy lão già kia nhất định tức giận đến nổi giận lôi đình đi? Cơ hội tốt như vậy mà bỏ lỡ! Hơn nữa, có phải bọn họ muốn gả Đoàn Ngọc Tường cho anh không?”

Tô Thi Thi nghĩ đến vừa rồi bộ dáng nhẫn nhẹn cùng tích cực của Đoàn Ngọc Tường, chẳng lẽ lại không nhìn ra?

Chỉ sợ cha con họ Đoàn bây giờ là muốn thay Bùi Dịch cưới con dâu đi.

Bùi Dịch nhàn nhạt nói: “Cho nên em phải cẩn thận, tôi đúng là cực kỳ dễ bị cướp đoạt.”

“Đi chết đi! Tôi cũng có đầy người theo đuổi tốt hơn anh đấy?” Tô Thi Thi nhú mày nói.

Ý cười trong mắt Bùi Dịch ngừng lại, bò lên từ ghế sofa, mặt không chút thay đổi trừng mắt nhìn Tô Thi Thi: “Em nói lại lần nữa?”

Tô Thi Thi nhảy xuống sofa bỏ chạy.

Xong đời rồi, nói lỗ miệng.

Nếu để Bùi Dịch biết người theo đuổi cô là ai....

Tô Thi Thi vừa chạy vừa run run, hoàn toàn không dám nghĩ tiếp.

Chương 123: Nước miếng Tiêu Viêm

Edit: ThuyenLeK3

Beta: @twinsyl

Trong lúc này, trong đại sảnh của biệt thự chỉ còn lại có giọng nói ngậm bị thương của Bùi Dịch.

“Ô Thi Thi, em lặp lại lần nữa!” Bùi Dịch không hề chớp mắt nhìn chăm chăm Ô Thi Thi, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Tô Thi Thi sợ tới mức toàn thân lông tơ đều đã dựng thẳng lên, trong lòng có chút chột dạ, trợn mắt nhìn anh, vừa nói vừa lui về sau: “Tại sao tôi phải nói lại cho anh?”

“Tại sao?” Bùi Dịch hai mắt nhíu lại, xem biểu hiện của cô, sợ là thật có chuyện này rồi.

Trong lòng anh tràn ngập tức giận, nâng bước đuổi theo: “Lá gan của em càng ngày càng lớn rồi!”

“Anh, anh đừng tới đây!” Ô Thi Thi không biết chính mình chột dạ cái gì, chỉ là nhìn thấy Bùi Dịch như vậy, để cho cô theo bản năng nghĩ muốn chạy trốn.

“Tôi hiện tại độc thân, có người theo đuổi có cái gì mà gọi là kì lạ?” Ô Thi Thi chạy đến cửa thang lầu, quay đầu trừng mắt nhìn Bùi Dịch.

“Độc thân?” Bùi Dịch mặt chải quét một phen liền đen, “Xem ra là tôi không đủ cố gắng, cho em có loại ảo giác này.”

“Anh... anh bình tĩnh. Bùi tiên sinh, anh vạn lần đừng kích thích, sau lưng anh còn đang bị thương...” Tô Thi Thi cảm nhận được Bùi Dịch giống như thực sự có chút tức giận, sợ tới mức vội vàng hướng trên thang lầu chạy.

“Em chạy thử xem?” Bùi Dịch một tiếng gầm nhẹ, để trần nửa người trên, mặt trầm xuống đuổi theo.

Tiếng bước chân trầm ổn giống như một cái sấm rền gõ vang trong ngực Tô Thi Thi.

Giờ khắc này, lòng của cô không biết sao vậy, tim đang đập mạnh điên cuồng

“Gâu gâu!”

Ngay tại thời điểm Bùi Dịch bắt lấy tay Tô Thi Thi, cửa đột nhiên truyền đến một tiếng chó sủa.

Nháy mắt tiếp theo, chỉ thấy hai cái bóng một đen một vàng rất nhanh xông tới, thẳng tắp chạy theo hướng cầu thang chỗ Tô Thi Thi đang đứng bên này.

“Đại cầu tử!”

Tô Thi Thi liền như nhìn thấy cứu tinh, khom lưng luồn lách thoát khỏi cánh tay Bùi Dịch, hướng trong phòng khách chạy tới.

“Oảng oảng!”

Đại cầu tử bị nhốt tại hậu viện mấy ngày, rất không dễ dàng trốn được, nhìn thấy nữ chủ nhân đặc biệt vui mừng, dụng đầu cọ xát tay Tô Thi Thi, toét miệng, cười đến cực kỳ đáng đánh đòn.

“Quản gia.”

Bùi Dịch nhìn đến bóng dáng hai con chó này, sắc mặt liền trở nên tối đen vô cùng.

Ngoài cửa, tiểu quản gia của biệt thự đang chạy vào, trán nhỏ giọt mồ hôi lạnh, nhìn thấy trong phòng khách một màn này, sợ tới mức mặt mũi trắng bệch.

“Tiên sinh, thực xin lỗi. Tôi lập tức đem chúng nó mang đi!”

“Gâu...gâu!”

Vẫn ngồi xồm bên cạnh Đại cầu tử đang chán đến chết, Tiểu Vịnh nhìn thấy quản gia tiến vào, liền uốn cong thân thể, hướng ông ta sủa lớn một tiếng. “Ôi mẹ ơi!” Quản gia run lên, sợ tới mức thiếu chút nữa ngã trên mặt đất.

Chó ngao Tây Tạng này lúc tức giận cũng không phải là nói đùa.

“Quản gia, ông đừng động vào nó, như thế này ông có thể sẽ bị thương.” Tô Thi Thi thấy thế lập tức nói.

Trong lòng cô lại đang vui mừng muốn chết.

Hai con chó này tới thật là đúng thời điểm!

Tô Thi Thi đem Đại cầu tử đặt tại bên người, Bùi Dịch đứng ở chỗ

không xa nhíu mà nhìn cô.

Tô Thi Thi hướng quản gia liếc mắt ra hiệu, để cho ông đi trước. Đắt Đại cầu tử theo sau, ánh mắt lướt qua nửa người trên hoàn mỹ của Bùi Dịch, nheo mắt lại:

“Nếu không để cho Đại cầu tử liếm miệng vết thương giúp anh? Nghe nói nước miếng chó có thể sát trùng, đối với việc khôi phục miệng vết thương đặc biệt tốt.”

Bùi Dịch sắc mặt cứng đờ, mặt triệt để đen, nhìn chằm chằm Tô Thi Thi, gằn từng chữ nói: “Em lặp lại lần nữa, tôi không ngại em tự thân tự lực!”

“Anh... Lưu manh!”

Tô Thi Thi run run một phen, người đàn ông vô sỉ này bắt đầu sẽ luôn luôn không có điểm dừng.

Cô vồ vồ đầu Đại cầu tử ý bảo đứng lên, tròng mắt quay tròn xoay xoay, kéo Đại cầu tử hướng cửa đi ra.

Bùi Dịch sắc mặt trầm xuống, đối với chó ngao Tây Tạng màu đen bên cạnh bảo: “Tiểu vịnh, phòng thủ!”

“Gâu gâu!”

Tô Thi Thi chỉ cảm thấy trước mắt một cái bóng đen chớp lóe, trong lòng hiện lên một ý nghĩ không lành. Đợi cho thấy rõ ràng khi đó, chỉ thấy chó ngao Tây Tạng kia vốn đang hào hứng không hiểu sao vậy lúc này đang như hổ rình mồi ngồi xồm ở cửa, một bộ dạng đe dọa không cho bất cứ ai lại gần.

Tô Thi Thi mặt liền đen lại, vỗ vỗ đầu Đại cầu tủ bên cạnh, thương lượng nói: “Đi bắt con dâu về đi.”

“Phì phì...” Đại cầu tử nghiêng đầu, lè lưỡi, trên mặt lộ vẻ ngốc nghếch.

Hoàn toàn nghe không hiểu tiếng người.

Tô Thi Thi bất lực. Vừa đến thời điểm máu chốt liền không đáng tin cậy!

Cô thấy người đàn ông phía sau đang càng ngày càng gần, trong lòng muốn khóc đều có rồi. Chuyện này có phải hay không là tự lấy cục đá đập chân chính mình?

“Lại đây, đừng làm cho tôi tức giận.” Bùi Dịch mặt trầm xuống nói.

Tô Thi Thi quay đầu hướng về phía anh ta híp mắt cười, nịnh nọt nói: “Có thể hay không đừng động thủ, hãy thương lượng chút đi, anh xem anh cũng bị thương...”

“Đừng làm cho tôi nói lần thứ hai.” Bùi Dịch ngậm bi thương nói.

Tô Thi Thi bùi môi, buồn bực trong lòng nhưng cũng đành phải gật đầu.

Cộng thêm cô cũng sợ “con dâu”, có thể làm được gì!

Cô đang nghĩ ngợi, tại sao phải chạy trốn như vậy, Bùi Dịch đã nhanh chóng vươn cánh tay dài, một lần nữa nắm giữ cánh tay cô. Lúc sau Tô Thi Thi cảm thấy một trận cơ thể bị lay chuyển, nháy mắt tiếp theo cô liền ghé vào đầu vai Bùi Dịch.

“Mỗi lần đều chỉ dùng có chiêu này, anh không chán nhưng tôi chán nha?” Tô Thi Thi buồn bực nói.

“Em động đây, miệng vết thương của tôi đã bị rách lần nữa, em phải chịu trách nhiệm.”

Bùi Dịch nhàn nhạt nói xong, nâng bước khiêng cô hướng trên lầu đi lên.

Tô Thi Thi tức giận đến hận không thể cắn anh một cái, chỉ là thời điểm Bùi Dịch đang bế cô đi đến phòng ngủ, đặt cô trên mặt đất, rồi chính mình đến bên giường nằm úp sấp.

“Hãy xử lí sạch sẽ miệng vết thương.” Bùi Dịch nói xong cũng không nói thêm gì.

Tô Thi Thi sửng sốt, nhìn đến phía sau lưng anh ta có một vết roi tàn bạo, tâm tình hỗn loạn một phen, cũng không dám nói đùa thêm, đem thuốc mỡ lấy ra, một lần nữa thay anh ta bôi thuốc.

Đợi cho cô vội vàng đến khi bôi xong, phát hiện Bùi Dịch vậy mà ngủ thiếp đi.

Tô Thi Thi tay khẽ xoa khuôn mặt đang say ngủ của Bùi Dịch, đáy lòng một nơi nào đó có chút rầu rĩ, mà còn nhiều ấm áp.

“Thời gian này anh nhất định bận rộn đến không có thời gian nghỉ ngơi rồi?” Tô Thi Thi ở trong lòng thì thào hỏi.

Bùi Dịch tuy không nói, nhưng là cô biết, vì giúp cô, Bùi Dịch một mực làm việc mờ ám sau lưng cô.

Khi cô đi Dương thành trong ba ngày này, Bùi Dịch hiển nhiên không

có nhàn rồi.

“Anh hôm nay làm vì tôi, ngày khác tôi chắc chắn báo đáp.” Tô Thi Thi ở trong lòng yên lặng nói.

Mà lúc này, gian nhà chính của Đoàn gia không khí dị thường mà ngưng trọng.

Đoàn Kế Hùng để cho hạ nhân đánh Bùi Dịch xong, trong lòng vẫn như cũ chưa hết giận. Lúc này đang ngồi ở trong thư phòng, thờ phì phì trừng mắt nhìn vợ của chính mình.

Nhậm Tiểu Vi ngồi ở bên cạnh, trên mặt biểu tình nhìn không ra cái gì.

Hai người đã duy trì cục diện này đã hơn nửa giờ.

Cuối cùng vẫn lại là Đoàn Kế Hùng dẫn đầu thỏa hiệp. Cho tới nay, ông vì người vợ này vẫn luôn như vậy, không hờn không giận.

“Tôi không nghĩ tới nuôi một con sói trong nhà, vậy mà hủy đi Đoàn thị! Bà nói cho tôi biết, nó tới cùng làm như vậy vì cái gì!” Đoàn Kế Hùng tức giận nói.

Nhậm Tiểu Vi xoa xoa trán. Mới vừa rồi não loạn như vậy, làm cho bà choáng váng bệnh đau đầu lại tái phát.

Bà có chút suy yếu nói: “Tôi đã sớm nhắc nhở ông, Tiểu Dịch từ nhỏ liền có chủ kiến. Tôi tuy nhiên là mẹ ruột của nó, nhưng là cũng không hiểu được biết tâm tư của đứa con này”.

Bà nói xong dừng một chút, sắc mặt có chút ngưng trọng, mạnh miệng nói: “Tôi đã đề nghị cùng Tô tiểu thư là không xung đột, bằng

không liền là trực tiếp đem Tiểu Dịch ra bên ngoài làm chuyện gì thì không ai biết được.”

Đoàn Kế Hùng sắc mặt trầm xuống. Nhậm Tiểu Vi nói có đạo lý. Đúng là tùy ý để cho tiểu nghiệp chúng kia ở lại trong trang viên, ông thật sự quá khinh suất.

Nhất là hiện tại cao ốc của Đoàn thị bởi vì bị đánh cho nổ tung, ông ta đã trở thành trò cười trong giới kinh doanh, cục tức này ông ta nước không trôi.

“Sau này chuyện này liền để cho bà ra mặt, tôi tin tưởng bà có thể giải quyết tốt.” Đoàn Kế Hùng nghĩ nghĩ nói.

Nhậm Tiểu Vi sắc mặt khẽ tối sầm lại, nhưng không có phản bác.

Lại ngồi một hồi, bà đi qua đỡ Đoàn Kế Hùng, ôn nhu nói: “Ông vừa mới từ bệnh viện trở về, đừng kích động tổn hại sức khỏe. Hôm nay là theo ngày nói chuyện video với Đồng Đồng, tôi đã bảo cho người ta chuẩn bị tốt rồi.”

Đoàn Kế Hùng vừa nghe đến con trai nhỏ của mình, sắc mặt lập tức mềm mại trở lại.

Nhậm Tiểu Vi nhìn người chồng lớn hơn mình hai mươi mấy tuổi, thân thể già nua, trong mắt chán ghét chớp lóe rồi biến mất.

Nhịn nhiều năm như vậy, rốt cục sắp kết thúc!

Cho dù là không muốn. Sống chung đến bây giờ, rốt cục cũng sắp kết thúc.

Tô Thi Thi còn chưa khôi phục lại tinh thần sau khi bà ngoại cô quá

đời, nhưng là chỉ nghỉ ngơi một ngày, sau đó, vẫn trở về công ty đi làm.

Công trình gian khách chính thức khởi công, cô làm chủ Thiết Kế, vùi đầu vào, khẩn trương bận rộn trong đó.

Vào thời điểm giữa trưa, đột nhiên có người tới nói cho cô: “Thi Thi, có một vị xưng là Hà tiên sinh đến tìm cô, đang đợi ở trước đại sảnh”

“Hà tiên sinh?” Đang định đứng lên nghỉ ngơi một chút Tô Thi Thi nhưếng mày.

“Đúng rồi, anh ta nói là bạn trai trước của cô...” Người đồng nghiệp thật cẩn thận nhìn cô.

“Bạn trai trước?” Tô Thi Thi sắc mặt trầm xuống.

Cô chỉ có một lần yêu đương, lại là họ Hà, không phải là Hà Chí Tường thì còn ai?

Hôm qua bị mưa dột. Hôm nay thợ tới sửa. Đang bị khủng bố lỗ tai. Trời bực mình quá

Chương 124: Bạn trai cũ

Hà Chí Tường tìm đến cô làm cái gì?

Tô Thi Thi nhíu đôi mi thanh tú lại, trực giác mách bảo cô đây không phải chuyện tốt.

“Thi Thi, kia thật sự là bạn trai cũ của cô sao?” Đồng nghiệp tò mò hỏi han.

Trước Bùi Dịch tới công ty cũng Tô Thi Thi ra ngoài, hiện các bộ phận trong công ty sớm biết cô là người phụ nữ của Bùi tiên sinh. Thật sự không nghĩ tới bạn trai cũ vậy mà đã tìm tới cửa.

“Uh'm, thời niên thiếu gặp được cặn bã.” Tô Thi Thi chẳng kiêng dè nói.

Đồng nghiệp hiểu rõ liền gật gật đầu, vỗ vỗ bờ vai cô: “Vậy cô mau đi xem một chút đi. Tôi nhìn hấn mặt mày không tốt lắm. Trong công ty hay tung tin đồn thất thiệt, cô cũng biết mà.”

Tô Thi Thi gật gật đầu, trong lòng có chút phức tạp.

Kể cả người bình thường cũng nhìn ra Hà Chí Tường không phải kẻ tốt lành, trước kia cô quả là quá mù quáng mới đồng ý lấy hấn.

Lúc này đúng là thời gian nghỉ ngơi giữa trưa. Lúc Tô Thi Thi đến dưới lầu, Hà Chí Tường đang ngồi ở lầu một trong phòng khách.

“Thi Thi.” Hà Chí Tường vừa thấy Tô Thi Thi đến, lập tức cười đứng

lên.

Tô Thi Thi nhàn nhạt liếc mắt nhìn hắn, hỏi: “Hà tiên sinh, tìm tôi có việc gì?”

“Anh nghĩ có chuyện muốn nói với em. Bên cạnh có quán cà phê, chúng ta đi nơi đó nói đi.”

“Không cần, cứ trực tiếp đi ra ngoài nói đi.”

Tô Thi Thi nói xong không đợi Hà Chí Tường nói chuyện, liền đi ra ngoài Cao ốc Xây dựng Tiệp Khắc.

Chồng trước gạt người ta nói là bạn trai cũ của cô, ngay cả thân phận thật cũng không dám nói, hiển nhiên là sợ bị người khác biết.

Nếu hắn kiên trì như vậy, Tô Thi Thi đương nhiên phải giúp hắn.

“Em...”

Hà Chí Tường biến sắc, trong lòng tức giận nhảy lên cao. Nếu không phải có chuyện cần cô giúp, hắn sẽ không muốn tới nơi này xem sắc mặt của cô.

Đi ra bên ngoài Cao ốc Xây dựng Tiệp Khắc, Tô Thi Thi đứng ở một nơi không tính quá hẻo lánh, quay đầu đối với Hà Chí Tường hỏi:

“Nói đi, cái chuyện gì.”

“Tô Thi Thi, cô hiện tại thực lạnh lùng.” Hà Chí Tường nhíu mày nói.

Trước kia Tô Thi Thi ôn nhu sẵn sàng, cũng không phải là giống như hiện tại hoàn toàn xa lạ.

Tô Thi Thi nghe xong liền cảm thấy buồn cười.

Cô đối hẳn không lạnh đậm thờ ơ, chẳng lẽ muốn nhiệt tình sao? Người đàn ông này, thật đúng là tự dát vàng lên mặt mình.

“Nếu Hà tiên sinh không có chuyện gì cần nói, vậy tôi đi về trước đây. Tôi thật sự rất bận.” Tô Thi Thi nói xong xoay người muốn đi.

Hà Chí Tường vội vàng ngăn cô lại, tay hẳn theo bản năng liền muốn tới bắt lấy tay cô.

Tô Thi Thi không dấu vết tránh đi, đứng lại thân thể, mặt không chút thay đổi nhìn hẳn. Hà Chí Tường sắc mặt tối sầm, ánh mắt lườm Tô Thi Thi một cái, thu tay vừa rồi bỏ ra về, hít sâu một hơi, chịu đựng tức giận nói: “Tôi hôm nay tới là muốn nhờ cô giúp tôi đi nói với Tần tổng bên kia buông tha cho tôi đi.”

“Cô cũng biết, công ty của anh ta đang mạnh mẽ chèn ép Hà thị, tuyên bố muốn thu mua Hà thị. Tô Thi Thi, cho dù cô hận tôi và mẹ tôi, nhưng mà công ty này là của cha tôi để lại, ông ấy trước nay chưa từng bạc đãi cô?”

Tô Thi Thi sửng sốt. Cô tuy đoán được Hà Chí Tường tìm đến cô chỉ có thể là vì chuyện này, nhưng là không nghĩ tới hẳn lại lấy người cha đã chết của mình ra làm cái cớ.

Cô có chút muốn cười: “Hà Chí Tường, anh dựa vào cái gì, nghĩ đến các người đối với tôi làm ra nhiều tổn thương như vậy, tôi sẽ giúp các người sao?”

Tô Thi Thi không khỏi muốn hỏi nữa, trong mắt bọn họ cô chỉ là người đàn độn sao?

Hà Chí Tường sắc mặt cứng đờ, ngữ khí mềm mỏng nói: “Chuyện xảy ra trước kia là chúng tôi không đúng, nhưng cô hiện tại đã tìm được người tốt, coi như là vì họa được phúc đi. Nhưng còn tôi không thể mất đi Hà thị, tôi biết Tần tổng chẳng qua là muốn thay cô xả giận. Cô chỉ cần nói một câu, anh ta sẽ thu tay lại.”

“Ahh quá coi trọng tôi rồi.” Tô Thi Thi nhàn nhạt nói.

Mẹ con Hà gia coi tiền bạc như mạng, vì muốn giữ lại công ty nên mới đến cầu xin cô, thật đúng là chỉ có bọn họ mới làm được.

Tô Thi Thi rất muốn hung hăng từ chối để cho hần triệt để hết hy vọng, cuối cùng cũng chỉ nguyện rửa bọn họ không được chết từ tế.

Đúng là trong đầu không tự giác nhớ tới lời bà ngoại cô nói.

“Không cần ghi hận.”

Tô Thi Thi mạnh xiết chặt quả đấm, trong mắt hơi nước dày đặc.

“Được.” Tô Thi Thi hít sâu một hơi, chậm rãi nói.

“Cô đồng ý?” Hà Chí Tường mi mắt sáng lên.

Nhưng hần còn chưa kịp vui mừng xong, liền nghe Tô Thi Thi nói: “Tôi đồng ý với anh, tôi hần không thấy người gặp nguy, thừa cơ hãm hại. Nhưng tôi cũng sẽ không đi nói với Tần Phong bất luận cái gì.”

“Anh ta đừng đừng là tổng giám đốc của một công ty, hần có thể tự mình suy xét. Các người chỉ cần không quá đáng, anh ta cũng sẽ không làm khó dễ các người, tự giải quyết cho tốt đi.”

Nếu Tần Phong cùng Bùi Dịch thật sự muốn thu mua Hà thị, đâu nào có chuyện sẽ kéo dài nhiều ngày như vậy? Hiện tại Hà thị cũng sớm đã đổi chủ.

Bùi Dịch nói qua, anh muốn từ từ hành hạ những người từng coi thường cô.

Bùi Dịch biết di ngôn của bà ngoại cô. Tô Thi Thi cũng hướng anh ngấm ngầm biểu đạt qua, cô không hề nghĩ muốn mọi chuyện ồn ào này càng ngày càng căng thẳng.

“Để cho chuyện này đến đây kết thúc đi.” Tô Thi Thi nói xong xoay người rời đi.

“Cô thật sự không muốn giúp tôi sao?” Hà Chí Tường mạnh bắt được cánh tay Tô Thi Thi, trong mắt có một tia tức giận: “Không phải là chuyện gì quá đáng, cô vậy mà thấy chết mà không cứu!”

“A - -” Tô Thi Thi vô thanh cười lạnh, trong lòng chỉ còn lại thất vọng.

Thì ra cô trước đây thật quá mù quáng rồi, vậy mà cảm thấy được cái người đàn ông trước mặt này chỉ số thông minh kém như vậy yêu thương cô.

Ngay cả lời người khác khuyên nhủ đều đã nghe không hiểu, Hà thị chưa bị đóng cửa, thật sự là không dễ dàng.

“Anh còn thử động tay động chân với tôi nữa xem, tôi liền gọi bảo an tới.”

Tô Thi Thi rút tay ra, xoay người hướng Xây dựng Tiệp Khắc đi đến.

“Thi Thi!” Hà Chí Tường vẫn còn đuổi theo, bảo an ở cửa lập tức

chạy đến ngăn cản hẳn.

Hà Chí Tường tức giận đến muốn mắng người.

Nơi xa trong một cái góc xó, theo đuôi Hà Chí Tường đến đây Đoàn Ngọc Lộ thấy này toàn bộ mọi chuyện, tức giận đến mặt mũi trắng bệch.

Nhất là lúc mới nhìn đến Hà Chí Tường vậy mà lôi kéo tay Tô Thi Thi, tức giận đến muốn xông lên đánh người rồi.

“Gian Phu Dâm Phụ, tôi sớm liền biết anh lại vẫn thích cô ta!” Đoàn Ngọc Lộ nắm chặt quả đấm, nghiến răng nghiến lợi nói.

“Anh lúc nào cũng nói Tô Thi Thi tốt hơn tôi, tôi sẽ để cho anh xem tới cùng người nào mới có thể giúp anh!”

Đoàn Ngọc Lộ nhìn chăm chăm Hà Chí Tường ảo não quay mặt, lạnh giọng nói.

“Cô ấy không chịu giúp anh đi cầu xin đúng không? Tôi có biện pháp!”

Đoàn Ngọc Lộ nói xong, xoay người hướng tới xây dựng Hồ Thâm bên kia chạy tới.

Cô ta cũng không phải lần đầu tiên đến chỗ này. Trước vì cùng Tần Phong quan hệ thân thiết, có một thời gian cô ta ba ngày hai bữa liền chạy tới nơi này, lễ tân ngay đại sảnh cũng đã sớm nhận ra cô ta.

“Đoạn Nhị Tiểu Thư, tổng giám đốc đang bận, cô...”

“Nếu biết tôi là ai, còn dám ngăn cản tôi, không muốn ở trong này

làm việc nữa sao?” Đoàn Ngọc Lộ lạnh lùng liếc nhân viên lễ tân kia một cái, lập tức hướng tới thang máy đi đến.

Nhân viên lễ tân không dám cản cô ta, đành phải gọi cho thư ký tổng giám đốc thông báo.

Lúc Đoàn Ngọc Lộ đến văn phòng tổng giám đốc, đã có thư ký ở bên ngoài.

“Đoạn Nhị Tiểu Thư, mời vào bên trong.” Thư ký đối với Đoàn Ngọc Lộ cung kính nói.

Đoàn Ngọc Lộ khinh thường liếc vị thư ký kia một cái, trong lòng cao hứng cực kỳ. Cô ta liền biết Tần Phong hẳn không không nể mặt cô ta!

“Anh Tần Phong, em đến thăm anh này.”

Đoàn Ngọc Lộ theo thói quen đi vào văn phòng, nhìn thấy Tần Phong ngồi ở trên ghế sofa dùng trà, trong mắt ánh sáng chớp lóe rồi biến mất, vui vẻ chạy tới.

“Tới tìm tôi làm cái gì?”

Tần Phong như cso như không nhìn cô ta, chỉ chỉ bên cạnh sofa:
“Ngồi đó đi.”

“Người ta là vì nhớ anh, đến đây thăm anh thôi.” Đoàn Ngọc Lộ yếu điệu nói. Gặp trên bàn đặt một bộ dụng cụ pha trà, cô ta ngồi xuống bên cạnh bàn trà, nói: “Em giúp anh pha trà.”

Tần Phong từ chối cho ý kiến, thừa dịp lúc Đoàn Ngọc Lộ cúi đầu pha trà, nhìn thoáng qua trong văn phòng kế bên, trong mắt hiện lên

quét xuống hứng thú.

“Tôi nghe nói người của Đoàn gia không phải đang tìm cô sao? Cô vậy mà còn dám tới nơi chạy loạn.” Tần Phong giống như cực kỳ quan tâm nói

Anh ta vừa nói đến chuyện này, Đoàn Ngọc Lộ lập tức liền thờ phỉ nói: “Ngày đó anh giúp đỡ kẻ tiện nhân Tô Thi Thi kia phải vệ sĩ coi chừng em, em còn chưa tìm anh tính sổ nha.”

Tần Phong khòe miệng nhếch lên: “Tôi làm vậy còn không phải là vì bảo vệ cô sao? Bằng không cô đã sớm bị người của Đoàn gia bắt trở về.”

Đoàn Ngọc Lộ vừa nghe có đạo lý, gật gật đầu nói: “Nếu không phải tại kẻ tiện nhân Tô Thi Thi kia, em làm sao lại thảm như vậy chứ?”

Cô ta nói xong đặt trà đến trước mặt Tần Phong, tức giận nói: “Anh Tần Phong, anh không biết đâu, cái con tiểu tiện nhân Tô Thi Thi kia có bao nhiêu quá đáng. Cô ta chẳng những quyến rũ chú trẻ của em, vậy mà lại còn đi quyến rũ chồng em nữa chứ!”

Quyến rũ chồng cô ta? Đó không phải là nói Tô Thi Thi nối lại tình xưa với chồng cũ sao?

Tần Phong sắc mặt nhú lại, theo bản năng hướng phòng kế bên nhìn thoáng qua.

Chuyện này giống như có phần không khống chế được nha!

Sáng giờ 4 chương rồi ha. Có nên thêm ko ta???

Chương 125: Hù chết

Trong văn phòng không khí chẳng biết lúc nào có chút ngưng trọng. Trong lúc này, chỉ còn lại có Đoàn Ngọc Lộ đang lái nhai oán giận.

“Em mới vừa mới thấy cô ấy vậy mà tại vụng trộm gặp mặt chồng em, nhưng lại nắm tay hắn, cực kỳ thân mật!”

“Anh Tần Phong, chắc anh cũng biết. Cô ấy trước kia theo đuổi chồng em, nhưng mà chồng của em cho tới bây giờ liền chưa từng yêu cô ấy. Kẻ tiện nhân kia vậy mà vẫn quyến rũ, đem nhà của em quây đến long trời lở đất.”

Đoàn Ngọc Lộ nói xong, hốc mắt liền đỏ lên, nước mắt chặc chặc chảy xuống, vừa khóc vừa nói: “Ahh hắn cũng nghe nói, em sau khi gả đến Hà gia phải chịu qua bao nhiêu bi thảm...”

“Kẻ tiện nhân Tô Thi Thi này không muốn nhìn thấy em và chồng mình thân mật, nên mới bám theo chú trẻ của em không buông, làm cho quan hệ giữa em và cha mẹ bây giờ cũng không tốt.”

Tần Phong trên mặt tươi cười đã trở nên cứng ngắt rồi. Anh ta vốn dĩ nghe nói Đoàn Ngọc Lộ tìm đến mình, muốn nhìn xem cô ta đang muốn làm thêm chuyện điên khùng gì.

Nhưng mà tuyệt đối không nghĩ tới cô ta vậy mà lại chạy tới chỗ anh kể khổ, lại còn chửi bới Tô Thi Thi như vậy.

Không biết tại sao, anh ta cảm giác được phía sau lạnh buốt, mồ hôi lạnh trên trán đều sắp rơi xuống đến nơi.

Một lần sảy chân để hận nghìn đời, anh ta tuyệt đối hối hận rồi!

Anh ta theo bản năng hướng văn phòng kế bên nhìn xem thử, bên trong vẫn như cũ không có động tĩnh gì. Nhưng mà, nhiệt độ trong văn phòng cảm thấy được so với lúc trước thấp hơn rất nhiều.

“Anh Tần Phong, hiện tại cô ấy cố ý chằm ngòi làm quan hệ Hà gia cùng Đoàn gia căng thẳng, nên mới khiến cho anh hiểu lầm rồi. Anh không cần thu mua Hà thị có được hay không? Không thể để cho người phụ nữ kia được như ý.” Đoàn Ngọc Lộ nói xong đáng thương tội nghiệp nhìn Tần Phong.

Tần Phong khóe miệng nhếch lên, trong mắt đều là lãnh ý.

Anh còn đang nghĩ cô ta sao đột nhiên chạy tới chỗ anh kể khổ, thì ra là vì mục đích này.

Buông tha Hà thị?

Nếu lúc trước thì còn có khả năng, hiện tại như vậy...

Tần Phong nghĩ nghĩ nói: “Cô như vậy ý là nói cô và chị gái cùng cha khác mẹ của mình có phải quan hệ không tốt hay không? Dù sao Thi Thi cũng không có muốn làm hại các người.”

“Ai nói? Anh Tần Phong, anh có biết em hiện tại có bao nhiêu thâm tâm! Đều là bị con nhỏ kia hại. Cô liền là cái đồ gái điếm, là cái đồ kỹ nữ, mà còn bày đặt giả vờ thuần khiết!”

Đoàn Ngọc Lộ càng nói càng kích động.

“Vậy sao?”

Đoàn Ngọc Lộ vừa dứt lời, trong văn phòng đột nhiên vang lên một giọng nói ngậm bi thương.

Sau đó, từ trong phòng kế bên truyền đến một trận nặng nề tiếng bước chân, một người đàn ông thân hình cao lớn mặt trầm xuống, từng bước một hướng bên ngoài đi tới. “Chú... Chú trẻ?”

Đoàn Ngọc Lộ vừa thấy đến bộ dáng của anh, sắc mặt liền trở nên trắng bệch vô cùng, không thể tin tưởng to mắt.

Bùi Dịch sao lại ở chỗ này? Tiêu rồi!

Cô ta chỉ cảm thấy trời đất mù mịt, có cảm giác như sắp tận thế muốn mau chóng bỏ trốn.

Bùi Dịch mặt không chút thay đổi địa nhìn cô ta, toàn thân tản ra khí lạnh, làm người ta như bị đông lạnh run run lên.

“Kỹ nữ?” Bùi Dịch mở miệng, giọng nói lạnh lẽo đến có thể đông chết người.

“Cháu, cháu...” Đoàn Ngọc Lộ sợ tới mức trực tiếp quỳ ở trên mặt đất, thân thể run run đến nỗi cả việc nói đều nói không hoàn chỉnh.

Bùi Dịch sủng nịnh Tô Thi Thi như vậy, nghe được những lời nói mới rồi, nhất định sẽ không bỏ qua cho cô ta!

“Anh Tần Phong, anh mau giúp em nói một câu.” Đoàn Ngọc Lộ quay đầu nhìn Tần Phong, cầu cứu nói.

Tần Phong xoa mồ hôi lạnh, cho cô ta một biểu tình lực bất tòng tâm. Anh vừa rồi đã ở giúp cô ta tìm lối thoát, đúng là kẻ ngu ngốc này

một chút cũng không hiểu.

Hiện tại ngược lại đưa anh cũng kéo xuống nước rồi.

Tần Phong thật cẩn thận nhìn nhìn sắc mặt Bùi Dịch, lòng dạ đều đã đang run run.

Anh ta phỏng chừng cũng sắp phải xong đời rồi, sớm biết rằng sẽ xảy ra chuyện như vậy anh sẽ không đem ôn thần này cho lên đây!

“Tần Phong, lập tức thu mua Hà thị.”

Bùi Dịch nhàn nhạt nói, bình tĩnh giống như là đang nói thời tiết hôm nay thật tốt một dạng.

Tần Phong sắc mặt ngẩn ra, gật gật đầu: “Tôi biết rồi.”

Bùi Dịch lần này là thật sự là tức điên rồi.

Vốn là, người phụ nữ của mình bị bọn họ bắt nạt không nói, phía sau còn bị người ta chửi bới như vậy, người đàn ông kia làm sao nhận được chứ?

“Chú trẻ, người hãy bỏ qua cho chúng tôi lần này đi!” Đoàn Ngọc Lộ quỳ trên mặt đất, khóc nói.

Hiện tại Đoàn gia chặt đứt kinh tế của cô ta, cô ta không thể đi làm, chỉ có thể trông cậy vào Hà gia.

Nếu Hà gia cả Hà thị đều không có, chẳng phải muốn bọn họ đi ăn không khí sống qua ngày sao?

Bùi Dịch mặt như phủ băng, chỉ là lạnh lùng liếc cô ta một cái, khóe

miệng gọi lên quát xuống lãnh ý.

“Mặt khác thông báo cho Hà Chí Tường, Hà thị bị thu mua tất cả đều là nhờ Đoàn Nhị Tiểu Thư ban tặng!”

Tần Phong run run một phen, người đàn ông này quá độc ác.

Quả nhiên, Đoàn Ngọc Lộ vừa nghe trực tiếp sụp đổ, khóc nói: “Các người nói như vậy, bọn họ nhất định sẽ đánh chết tôi!”

“Chú trẻ, cháu van cầu người, cháu sau này không mắng Tô Thi Thi, người hãy bỏ qua cho cháu đi!”

“Buông tha các người?” Bùi Dịch nhìn cô ta đầy châm biếm, “Vậy các người có nghĩ tới buông tha cô ấy sao?” Anh giờ phút này trong đầu tất cả đều là Tô Thi Thi ghé vào bên cạnh thi thể bà ngoại mình, bộ dáng khóc đến ruột gan đứt từng khúc.

Ủy khuất này của cô, mặc dù cô không cam lòng, cho dù cô phẫn nộ! Nhưng vì bà ngoại, cô lại yên lặng đem thù hận nuốt ở trong bụng, muốn nhịn để bình yên cái loại bất đắc dĩ này, anh đều đã nhìn thấy được.

Nhưng mà những người này hiểu được sự nhượng bộ của cô sao?

Kỹ nữ, tiện nhân...

Những lời chửi mắng như vậy anh tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ.

Cô gái nhỏ kia của anh sạch sẽ, thuần khiết như vậy, anh tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào sỉ nhục cô như vậy!

“Ném ra ngoài.” Bùi Dịch lạnh giọng nói.

Tần Phong lập tức vỗ vỗ tay, nháy mắt tiếp theo, thư ký liền mang theo bảo an tiến vào, vác Đoàn Ngọc Lộ lên liền đi.

Đoàn Ngọc Lộ còn chưa phản ứng kịp, một cái vè nhìn về phía Tần Phong cầu cứu.

Tần Phong lau trán, chỉ có thể lắc đầu cười lạnh.

Người ngu xuẩn đến nước này, còn thật là khó khăn cứu cô ta rồi.

“Cái quặng mỏ ở Bắc Phi kia tôi thu lại.”

Bùi Dịch nhàn nhạt nhìn Tần Phong liếc mắt một cái, bỏ lại một câu như vậy liền đi ra bên ngoài.

“A, cậu hẳn không ác độc như vậy chứ?” Tần Phong nháy mắt từ trên ghế sofa nhảy dựng lên.

Anh ta lần này thật sự là tai bay vạ gió nha, tại sao mỗi lần bị thương luôn luôn là anh ta!

Một cái quặng kim cương, vậy mà cứ như vậy mất rồi!

Trước đó anh ta phải làm suốt ngày, vì Bùi Dịch làm trâu làm ngựa mới khiến cho Bùi Dịch đáp ứng đưa cho anh ta!

Anh ta tức giận lấy điện thoại ra, trực tiếp gọi cho Tô Thi Thi.

“Thi Thi à, em cần phải thay anh quyết định nha. Người đàn ông của em càng ngày càng quá đáng rồi, bây giờ không khác gì đám Vampire chuyên hút máu cả!”

Đầu bên kia Tô Thi Thi đang cùng nhóm Thiết Kế Sư thương lượng bản thiết kế chi tiết, nghe vậy nhíu một phen mi, không hề nghĩ ngợi đã nói: “Vậy thì chúc mừng anh, tiếp tục làm một nguồn cung cấp máu vô hạn đi.”

Cô nói xong liền đem di động nhét vào trong tủ, sau đó lại vùi đầu vào công việc bận rộn.

“Này... Tô Thi Thi em hơi quá đáng nha! Anh vốn đang mật báo cho em mà, hiện tại chính em trở về đối mặt với bão táp đi!”

Tần Phong thở phì phì cúp điện thoại.

Coi tình hình vừa rồi, sắc mặt Bùi Dịch rời đi khi đó, chuyện này còn không có dừng lại như thế!

Tầng 15 Xây dựng Tiếp Khắc bên trong bộ phận thiết kế, Tô Thi Thi kìm lòng không đậu run run một phen, cảm thấy được có chút lạnh.

Mà loại cảm giác lạnh lẽo trong lòng này, vẫn liên tục khi đến khi về nhà.

Tô Thi Thi đi vào đại sảnh biệt thự, sừng sốt một phen: “Anh hôm nay sao lại về sớm như vậy?”

Bùi Dịch ngồi ở trên ghế sofa, nghe vậy nhàn nhạt nhìn cô, hỏi: “Em hôm nay gặp mặt ai rồi hả?”

“Cái gì?”

Tô Thi Thi tâm theo bản năng nhảy một phen, nhất thời hiểu rõ ra, trong mắt bối rối chớp lóe rồi biến mất.

Anh đã biết rồi?

“Tôi...”

Tô Thi Thi đi về phía trước hai bước, đang muốn mở miệng, liền nghe Bùi Dịch nói: “Cùng người yêu cũ gặp mặt cực kỳ vui vẻ đi?”

“Cái gì?”

Tô Thi Thi sắc mặt lập tức trầm tiếp xuống, anh đây là cái thái độ gì?

Tui thương mọi người quá mà, mới làm xong up luôn.

Mọi người ngủ ngon.

Chuyện gì sắp xảy ra? Hồi sau sẽ rõ *cười*

Chương 126: Kể điên lại phát bệnh

“Tôi là có ý tứ gì?”

Bùi Dịch đứng lên, giống một con báo săn tao nhã, chậm rãi bước đi thong thả đến trước mặt Tô Thi Thi, vươn tay nắm lấy cằm của cô, nhìn chăm chăm mi cô mắt hỏi:

“Ở công ty em hiện tại đều biết tôi là bạn trai em. Vậy mà em hôm nay lại dám cùng người đàn ông khác công khai đi ra bên ngoài công ty hẹn hò, em đem tôi đặt ở chỗ nào?”

“Anh...”

Tô Thi Thi tức giận đến mi mắt thoáng cái liền đỏ, giọng nói cũng lạnh xuống: “Công khai? Bùi tiên sinh, anh có biết dụng thành ngữ hay không? Tôi rõ ràng là quang minh chính đại. Tôi cũng không có lén lút gặp mặt hẩn, ngược lại là dưới ánh mặt trời để cho mọi người thấy. Tôi đâu nào làm chuyện gì sai trái?”

Cô nói xong liền hất tay Bùi Dịch, phòng bị tính lui về sau một bước, nhìn chăm chăm vào mắt anh nói:

“Hẩn tới tìm tôi có chuyện, tôi sợ hẩn ở phía dưới nói lung tung, cho nên mới xuống gặp hẩn. Trước sau nói không tới 3 phút, tôi liền về công ty rồi.”

“Dựa theo năng lực của anh, hẩn là cũng sớm đã điều tra rõ ràng. Phòng chùng còn có cả video theo dõi đều đã xem qua rồi? Anh vừa

rồi đối với tôi chỉ trích có phải hay không quá không công bằng rồi hả? Cho dù nói chúng ta hiện tại là quan hệ người yêu của nhau, anh cũng không thể tùy tiện hoài nghi tôi như vậy!”

“Cho dù nói chúng ta hiện tại là quan hệ người yêu của nhau?” Bùi Dịch mặt triệt để trầm tiếp xuống, “Ô Thi Thi, ở trong mắt em không hề có sự tồn tại của tôi phải không?”

“Anh... Anh đây là cố tình gây sự!”

Tô Thi Thi tức giận đến không nghĩ muốn nói chuyện với anh nữa. Thật không biết người đàn ông này đột nhiên xảy ra chuyện gì, vậy mà vì loại chuyện này tức giận!

Bùi Dịch vẻ mặt sừng sốt, anh đây là xảy ra chuyện gì?

Bất quá liền là nhìn thấy cô và chồng cũ gặp mặt, hơn nữa có chút tiếp xúc tay chân, anh liền tức giận đến giống như mất đi lý trí vậy, còn nói ra những lời không chút phong độ này.

Đúng là suy nghĩ đến lần trước tại Hà gia, Hà Chí Tường uy hiếp anh, khi anh nhìn những ảnh chụp của hắn cùng Tô Thi Thi thân mật, trong lòng anh liền giống như bị ma ám vậy.

Tô Thi Thi đã hất tay anh ra, thờ phì phì ngồi trên ghế sofa, đầy vẻ hờn dỗi.

Bùi Dịch hít sâu một hơi, đi đến bên cạnh ghế sofa ngồi xuống, tận lực đè nén cảm xúc xuống nói: “Sau này không được tiếp tục gặp hắn.”

“Dựa vào cái gì?”

Tô Thi Thi ngời thẳng đứng lên, quay đầu thờ phì phì trừng mắt nhìn anh.

“Cô bé, em có tư cách hỏi cái này sao?”

Bùi Dịch bị kích thích sắc mặt cũng mạnh trầm tiếp xuống, miệng không đắn đo nói: “Em đừng quên, em bắt quá là tôi nuôi nhốt, không tư cách phản kháng!”

“Ahh...” Tô Thi Thi hốc mắt đỏ bừng, trong lòng có từng cỗ chua xót dâng lên, “Rốt cục anh cũng nói thật lòng rồi đúng không? Trước lại luôn biểu hiện tình cảm thắm thiết như vậy, kỳ thật chẳng qua là coi tôi như một con rối! Bùi Dịch, tôi xem như thấy rõ anh rồi!” Tô Thi Thi gào lên liền hướng ra bên ngoài biệt thự chạy đi. Cô mới không cần cùng cái người đàn ông bá đạo ích kỷ này ở cùng một chỗ!

“Chết tiệt!”

Bùi Dịch phiền não đến muốn giết người rồi. Anh tới cùng là xảy ra chuyện gì? Vậy mà giống tên lưu manh đầu đường xó chợ một dạng bực bội!

“Đứng lại cho tôi!”

Bùi Dịch xông lên, liền kéo tay Tô Thi Thi lại, ôm cô vào lòng, xoay người liền đi lên lầu.

“Anh muốn làm cái gì? Đừng đụng vào tôi!”

Tô Thi Thi nước mắt lã chã liền trào ra ngoài.

Mỗi một lần anh tức giận liền dùng cách này trừng phạt cô!

Nhưng mà hiện tại cô đâu nào có loại tâm tình kia? Hai cốt bà ngoại còn chưa lạnh, trên áo cô thậm chí vẫn treo một cái bảng nhỏ màu đen, ý bảo nhà vừa có tang...

Tô Thi Thi càng nghĩ càng ủy khuất, nước mắt không ngừng rơi xuống nhiều hơn.

Bùi Dịch chỉ cảm thấy trên tay ẩm ướt, Tô Thi Thi khóc đến nỗi nước mắt chạy trên tay anh. Trong lòng anh thất lại, trong mắt ảo não chớp lóe rồi biến mất.

Hôm nay, bộ dáng này thật sự không giống anh!

Anh ôm Tô Thi Thi, đi nhanh tới phòng, đặt cô đến mặt đất, đang nghĩ ngợi, làm sao giải thích, Tô Thi Thi đã xoay người bỏ chạy.

Tô Thi Thi trực tiếp chạy tới trong phòng ngủ bên cạnh phòng giữ quần áo, ở bên trong lục lọi một phen, chỉ chốc lát sau cầm một cái di động màn hình vỡ vụn chạy đến.

Mobile phone màu bạc mỏng như tấm chi phiếu, là sản phẩm công nghệ cao, chẳng qua màn hình đã nát.

Cô lấy di động đi đến trước mặt Bùi Dịch, ngửa đầu trừng mắt nhìn anh: “Anh không cho tôi cùng chồng cũ gặp mặt, như vậy sao anh vẫn cất giữ đồ của bạn gái trước đây, anh như vậy là cái gì ý tứ?”

“Chỉ cho phép châu quan đốt lửa, không cho dân chúng thắp đèn, không cho tôi gặp hấn, vậy anh lưu trữ thứ này là muốn làm cái gì? Hoài niệm người cũ sao?”

Tô Thi Thi càng nói càng ủy khuất, đến cuối cùng cơ hồ là gào lên: “Chính anh làm không được, dựa vào cái gì muốn cho tôi đối với anh

trung thành!”

Cô nói xong đem di động hướng đến bên cửa sổ, dùng lực ném ra bên ngoài. Mobile phone xẹt qua một đường pa-ra-bol, nháy mắt biến mất ở trong tầm mắt.

“Ô Thi Thi, em chán sống rồi!”

Bùi Dịch nổi giận, trán gân xanh nổi lên, hiển nhiên là tức giận đến chỗ cực hạn.

Anh gắt gao nắm bắt quả đấm, toàn lực khống chế bản thân, mới không lập tức bóp chết cô gái này.

Cô cũng dám đem di động ném đi.

Đó là vật kỷ niệm duy mà Trạm Dẫn Lan lưu tại trên đời, vậy mà cứ như vậy bị cái cô gái chết tiệt này ném đi!

“Sao vậy, đau lòng rồi hả? Có bản lĩnh bóp chết tôi luôn đi!”

Tô Thi Thi ngẩng đầu, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Cái mobile phone này là cô trong lúc vô ý phát hiện. Cô trước kia đối anh không để bụng, cho nên rất nhiều chuyện không so đo, nhưng cô không phải kẻ ngốc.

Cô hiện tại, để ý muốn chết!

Bùi Dịch lúc trước đi Hà gia cứu cô là vì tìm cái điện thoại này. Sau đó đem cô ở lại chỗ này, cũng là bởi vì cô làm hư cái điện thoại đó, muốn để cho cô thay thế vị trí bên trong lòng anh.

Tô Thi Thi rất không muốn nghĩ anh để cô lại bên cạnh là vì chuyện này, nhưng mà hôm nay hành vi của Bùi Dịch, đã kích thích đến nỗi niềm giấu kín trong lòng cô.

Cô bây giờ bùng nổ, tức giận chất chứa trong lòng rồi, toàn thân liền cùng như một con nhím xù lông vậy, làm cho tất cả mọi người mình đầy thương tích.

Bùi Dịch chỉ là lạnh lùng nhìn cô một cái, xoay người đi ra bên ngoài.

“Ầm” một tiếng. Cửa phát ra một tiếng vang thật lớn, cách trở lửa giận hai người.

Tô Thi Thi đột nhiên cảm giác toàn thân vô lực, đi đến bên cạnh ghế cuối giường, ngồi ở mặt trên, nửa nằm úp sấp ở trên giường, khổ sở khóc lên.

Cãi nhau chưa bao giờ cần lý do, chút chuyện nhỏ có thể kích cho núi lửa phun trào.

Trong lòng bọn họ vốn dĩ đã có nhiều bất an như vậy, vào hôm nay triệt để bạo phát ra.

Khóc một hồi, Tô Thi Thi đứng dậy đi đến cạnh cửa, dùng lực khóa chốt cửa.

“Có bản lĩnh cả đời không cần tiến vào.”

Tô Thi Thi khịt khịt cái mũi, thở phì phì nói.

Bốn phía chậm rãi an tĩnh lại, giống như vừa rồi trận cãi nhau bão táp kia từ đầu không xuất hiện vậy.

Tô Thi Thi nằm úp sấp ở trên giường bất tri bất giác ngủ thiếp đi.

Cô là bị một trận tiếng chó sủa làm kinh động mà tỉnh lại.

Sau vườn, không biết vì chuyện gì Đại cầu tử liều mạng kêu, thanh âm kia nghe ra có chút cô đơn.

“Thật đúng là ồn ào.”

Tô Thi Thi trong lòng không chút cảm xúc, không cần nghĩ cũng biết nhất định là Bùi Dịch đi xuống đó tìm điện thoại rồi.

“Chết tiệt!” Tô Thi Thi xoa xoa mi mắt, nước mắt lại muốn trào ra.

“Mày thật sự là quá vô dụng rồi Thi Thi, có cái gì mà phải khổ sở chứ.”

Tô Thi Thi cuộn mình dưới chăn mền mà phiền muộn, một cái vè như muốn thôi miên chính mình. Cô ngày mai còn phải đi làm, phải khẩn trương đi ngủ.

Đúng là bên ngoài tiếng kêu của Đại cầu tử càng ngày càng vang, gào khóc, tiếng kêu liên tiếp, giống như là gọi người tới cứu mình vậy.

Tô Thi Thi nhúu mày chuyển người lại, quán mình trong chăn tiếp tục ngủ.

Nhưng mà cửa sổ phòng ngủ lại đối diện hậu viện, tiếng kêu của đại cầu tử giống như là vang ở bên tai cô vậy.

Mà còn kêu càng lớn, hận không thể đem nguyên cái trang viên này gọi cho mọi người quát lên.

“Muốn làm cái gì?”

Tô Thi Thi từ trên giường bò dậy, đi đến bên cửa sổ nhìn xuống dưới, mi mắt chài quét một phen mở thật lớn.

Đây là...

Huấn luyện chó?

Hơn nửa đêm huấn huấn luyện chó, anh điên rồi sao?

Tô Thi Thi muốn hôn mê. Cô quả thực hoài nghi cô vừa rồi có phải hay không đem Bùi Dịch chọc giận đến điên mất rồi.

Anh vậy mà hơn nửa đêm ở bên kia huấn luyện chó, khó trách đại cậu tử kêu như là vợ mình bị người cướp đi vậy!

Sáng sớm đã buồn rồi. Hai người cãi nhau rồi, tui hận anh Dịch

Chương 127: Nửa đêm cưỡi ngựa đi dạo

Trong sân sau rộng lớn, bụi cây hoa hồng đang. Chẳng biết lúc nào, giữa sân lập một chuỗi dài các vòng lửa, lúc này đang cháy sáng hùng hực lửa mạnh.

Đại cầu tử ở một bên kêu vừa cố sức lùi lại tránh xa mấy cái vòng lửa. Từ trên lầu nhìn xuống đi, giống như là những bụi hoa hồng đang cháy rực lên.

Mà Bùi Dịch liền đứng ở một bên, cầm trong tay roi da, chỉ cần đại cầu tử dừng lại, anh liền vung roi quất vào người nó.

“Bốp” một phen rơi trên mặt đất, hung hăng, đại cầu tử sợ tới mức oảng một tiếng.

Ở chỗ không xa, Tiểu Vịnh nằm sấp trên mặt đất, chán nản phe phẩy cái đuôi, như là đang nhìn diễn trò.

Mỗi khi đại cầu tử dừng lại chết sống không chịu nháy qua, Tiểu Vịnh liền chạy tới vung móng vuốt chụp đến trên lưng đại cầu tử.

Nếu như đại cầu tử vẫn không chịu đi, Tiểu Vịnh há mồm liền cắn.

Tuyệt đối là người đàn bà đánh đá!

Tô Thi Thi thấy khóe miệng co rút.

Một người điên cùng hai con chó điên!

Cô thật sự là bó tay rồi, những chuyện bực mình vừa rồi tựa hồ cũng tiêu tán không ít.

“Ư Ư ư...”

Đại cầu tử nghĩ muốn lười biếng, bị Tiểu Vịnh cắn một ngụm. Trong nháy mắt, hai cái chó liền nháo ở một chỗ, tiếng chó sủa trong đêm khuya nghe qua vang vọng hơn rất nhiều

Tô Thi Thi nhìn đến biệt thự bên cạnh của Đoàn Chấn Ba đã sáng lên đèn, mơ hồ tức giận có âm thanh mắng chửi truyền đến.

Tô Thi Thi nhú mào, lặng không tiếng động đi đến trong toilet, chỉ chốc lát sau, bưng một cái chậu rửa mặt ra ngoài.

“Đứng xa như vậy?”

Tô Thi Thi đi đến bên cửa sổ, ước chừng vị trí của Bùi Dịch đang đứng, mào nhú lại, lập tức cắn răng một cái, bưng chậu rửa mặt lên, dùng hết sức lực hướng ra ngoài hất.

Chỉ nghe “ào” một tiếng, một chậu nước đổ xuống

Phía dưới lập tức vang lên tiếng kêu hoảng sợ của hai con chó.

“Vậy mà không tạt đến.”

Tô Thi Thi nhìn đến Bùi Dịch động cũng không động, nhin không được cắn răng.

Cái người đàn ông âm hiểm này phỏng chừng đã sớm nghĩ tới. Khó trách đứng xa như vậy.

Tô Thi Thi cầm giận đóng cửa sổ, đem chậu rửa mặt trả lại toilet, lại đến trên giường, trùm chăn liền ngủ.

Cửa sổ trên cao, gian phòng lập tức yên tĩnh trở lại. Nơi này cách âm hiệu quả không tốt lắm.

Đúng là Tô Thi Thi đang muốn chìm vào giấc ngủ, liền nghe cửa sổ bên kia đột nhiên truyền đến “Rầm” một tiếng.

Tô Thi Thi sợ tới mức từ trên giường nhảy dựng lên.

Cô đang định chờ liền thấy, trực tiếp tức điên rồi. Cái người đàn ông trẻ con kia vậy mà dùng tảng đá ném bể kính cửa sổ rồi! Nàng thề ngày mai thức dậy nhất định làm cho người ta thay kính cường lực!

“Uông uông uông!”

Phía dưới tiếng chó sủa càng ngày càng kịch liệt, đến cửa sổ đều đã cảm giác run run lên.

“Bùi Dịch, anh thật là đồ ấu trĩ”

Tô Thi Thi phiền toái, kéo ra chăn nhảy xuống giường, xoay người đi vào phòng thay quần áo, thay đổi bộ đồ thể thao đi ra ngoài, thẳng đến dưới lầu.

Cô thật muốn nhìn kẻ điên họ Bùi này tới cùng muốn làm cái gì!

“Gâu gâu!”

Đại cầu tử vừa thấy Tô Thi Thi đến, lập tức như nhìn thấy mẹ ruột một dạng, hu hu kêu liền muốn đã chạy tới.

“Bốp!”

Roi lại vung trước mặt đại cầu tử đánh trên mặt đất, nó sợ tới mức lập tức rụt trở về, ngồi chồm hổm trên mặt đất, đáng thương tội nghiệp nhìn Tô Thi Thi.

Hơn nửa đêm bị kéo ra ngoài huấn luyện còn chưa tính, thậm chí ngay cả nghỉ ngơi cũng không cho nghỉ ngơi, dù là chó cũng muốn chết rồi!

“Ấu trĩ!”

Tô Thi Thi trừng mắt nhìn Bùi Dịch liếc một cái, lập tức thẳng hướng tới chuồng ngựa chạy tới.

Anh không phải muốn ồn ào sao? Vậy thì cô liền cùng anh quây một trận. Anh muốn huấn luyện chó, cô đi dắt ngựa đi dạo, xem ai chơi vui hơn!

“Hí...”

Bên trong chuồng ngựa truyền ra một ngựa hí, Tiểu Hắc nhìn thấy Tô Thi Thi, nhảy hai chân trước lên, tựa hồ là đang chào hỏi.

Tô Thi Thi vừa thấy đến nó, đã nghĩ đến chuyện lần trước xảy ra ở trong này chuyện đã xảy ra, mặt liền đỏ ửng lên.

Cô phát hiện lỗ tai mình nóng lên, nắm chặt dây cương vỗ xuống ngựa đầu, nhỏ giọng nói: “Nể mặt một tí, đừng quá kích động, ngàn vạn lần đừng hất ta xuống đất là được rồi.”

Tô Thi Thi vừa nói, một bên bắt lấy dây cương của Tiểu Hắc lên lên,

thăm dò tính đá động một phát vào bụng nó, Tiểu Hắc lập tức hướng bên ngoài chuồng ngựa chạy đi.

Tô Thi Thi âm thầm nhẹ nhàng thở ra, may mắn Tiểu Hắc không bài xích cô.

Cô nhớ tới trước đây lúc còn sống ở Đoàn gia, từng cưới qua ngựa, cho nên động tác coi như thuần thục. Đợi cho dần dần thích ứng, cô dùng lực rút một cây roi, Tiểu Hắc lập tức chạy về phía trước.

“Chết tiệt!”

Bùi Dịch chỉ thấy trước mắt bóng đen chớp lóe, liền nhìn đến Tô Thi Thi cưới ngựa liền xông ra ngoài.

“Tô Thi Thi, em chán sống rồi! Đứng lại cho tôi!”

Bùi Dịch mặt như phủ băng, thần tốc suy nghĩ một phen, hướng ga ra chạy tới.

Anh làm sao cũng đều không nghĩ tới cô gái này vậy mà lá gan lớn đến thêm dám cưới ngựa chạy đi!

Chết tiệt, trước đó cô không phải nói với anh không muốn cưới ngựa sao? Bùi Dịch bị chọc giận muốn bùng nổ, cái cô gái thích giả heo xơi tái cạp già này!

Tô Thi Thi cưới ngựa rất nhanh liền không còn bóng dáng, hạ nhân báo lại nói Tô Thi Thi cưới ngựa ra khỏi trang viên.

Bùi Dịch mặt triệt để đen, lập tức sai người đuổi theo.

“Gâu gâu...”

Bùi Dịch đang muốn nổ máy xe, hai con chó đuổi theo, hưng phấn mà nhìn anh.

Bùi Dịch ánh mắt tối sầm lại, lập tức mở cửa xe, cho chúng nó chui vào xe.

Rất nhanh xe nghênh ngang mà đi.

Bên trong biệt thự của Đoàn Chấn Ba nhìn thấy xe biến mất tại cửa trang viên, sắc mặt càng ngày càng đen “Thật sự là càng ngày càng vô pháp vô thiên, hơn nửa đêm náo loạn là không ai ngủ được!”

Ông ta mấy ngày nay bởi vì chuyện của Đoàn thị buồn bực bần rộn đến sứt đầu mẻ trán, đã thật lâu không có nghỉ ngơi thật tốt.

Hôm nay rất không dễ dàng nghĩ muốn ngủ ngon, không nghĩ tới đã bị Bùi Dịch bọn họ quậy cho long trời lở đất.

“Được rồi, ông đừng nóng giận nữa, cha đã nói, tạm thời không cần đi trêu chọc Tiểu Dịch.”

Phương Thanh Hoa ôm lấy cánh tay chồng mình, ôn nhu nói.

Đoàn Chấn Ba liếc bà ta một cái, ngữ khí có chút không vui nói: “Còn không phải Ngọc Lộ gây ra nhiều chuyện như vậy, tôi sẽ không phải phiền lòng thế này?”

Phương Thanh Hoa biến sắc, cúi đầu không dám nói nữa.

“Cũng không biết cha nghĩ sao vậy, rõ ràng đã điều tra ra chuyện của Đoàn thị đều do Bùi Dịch làm, vậy mà còn không cho tôi động thủ. Cứ như vậy đánh nó một trận rồi thôi, thật sự là quá lợi cho nó rồi!”

Đoàn Chấn Ba càng nói càng tức giận.

Phương Thanh Hoa lập tức trấn an nói: “Cha không phải nói muốn cho Tường Tường gả cho Tiểu Dịch sao? Sau này dù sao cũng là con rể của chúng ta, cha hẳn là không nghĩ muốn để cho mọi người quan hệ biến thành căng thẳng như vậy.”

“Bà thì biết cái đích gì!” Đoàn Chấn Ba tức giận nói, “Vốn dĩ cha đồng ý để cho Tường Tường đến Đoàn thị làm việc, nhưng mà hiện tại lại kiên quyết để cho nó ở lại Xây dựng Tiệp Khắc, tôi cuối cùng cảm thấy được bên trong này còn có ẩn tình.”

“Điểm ấy tôi cũng nghĩ không thông, hiện tại Đoàn thị xảy ra nhiều như vậy, Tường Tường năng lực tốt như vậy để cho nó đến công ty hỗ trợ, chỉ có lợi không hại. Cha sao lại không đồng ý?”

“Ai biết lão già kia suy nghĩ cái gì. Thôi, không nói những thứ này nữa, mau đi ngủ.” Đoàn Chấn Ba nói xong không kiên nhẫn xoay người hướng trong phòng ngủ đi đến.

Phương Thanh Hoa âm thầm nhẹ nhàng thở ra, hiện tại chồng bà ta bất đồng ý kiến càng lúc càng lớn, lão già kia đối với bà ta cũng bất đồng ý kiến rất lớn.

“Xem ra tôi nhất định phải nắm chặt cơ hội, tuyệt đối không thể thất bại trong gang tấc.”

Phương Thanh Hoa nắm bắt quả đấm, điều chỉnh tốt tâm tình, mới đi đến trong phòng ngủ.

Mà bên kia, Tô Thi Thi cuỡi ngựa chạy trốn lại không để ý xung quanh, bất tri bất giác bỏ chạy đi ra ngoài rất xa. Đợi cho lúc ngừng lại, cô nhìn chung quanh một chút, mày chậm rãi nhíu lại.

Đã không biết chạy tới nơi nào, phía trước mơ hồ có một con phố buôn bán, nhìn qua xa hoa truy lạc, không giống như là những nơi bình thường.

Đột nhiên, Tô Thi Thi ánh mắt liền ngưng lại, theo bản năng quay đầu nhìn về đường bên kia.

Chỉ là lúc cô dùng lực quay đầu nhìn sang bên kia, bên kia quả thật cái gì đều không có.

“Kỳ quái, mình vừa rồi rõ ràng nhìn đến giống như là có người.”

Tô Thi Thi âm thầm hít vào một hơi, động Tiểu Hắc lặng không tiếng động đi về phía trước.

Đi tới một thoáng chốc, cô đột nhiên quay đầu một cái. Bây giờ, rốt cục bị cô bắt được rồi.

Mặt sau thật sự có người!

“Đi theo mình sao?”

Tô Thi Thi nhíu hạ mi, nhưng là rất nhanh liền phủ định cái phán đoán này.

Nếu là theo của cô, phỏng chừng lúc này cũng sớm đã bắt cô đi trở về. Bùi Dịch hẳn không để cho cô cưỡi ngựa trên đường đi dạo lung tung.

Đúng lúc này, phía trước truyền đến một trận tiếng ồn ào.

“Đoàn Ngọc Lộ, cô là nữ tiện nhân, cô cũng dám lấy trộm nhiều tiền

bạc như vậy!”

Đoàn Ngọc Lộ?

Hà Chí Tường?

Tô Thi Thi hướng phía trước vừa thấy, rõ ràng nhìn đến phía trước cách đó không xa có một nam một nữ xoay vặn đánh nhau cùng một chỗ. Đúng là vợ chồng Hà Chí Tường.

Ánh mắt cô hơi hơi thoáng nhìn về phía sau, trong lòng hiểu rõ. Vừa rồi những người đó, hẳn là tới nhìn chăm chăm Đoàn Ngọc Lộ chính là vệ sĩ của Đoàn gia.

Chương 128: Ác nhân tự có ác nhân trị

Trên đường phố an tĩnh, bởi vì có người cãi nhau nhất thời náo nhiệt hẳn lên.

Tô Thi Thi trong lòng trào dâng cảm giác muốn tiến lên xem diễn trò, xua Tiểu Hắc chậm rãi đến gần một chút, đứng ở một bên lẳng lẳng nhìn.

Bên kia mẹ con Hà gia đều đã đến đây. Lúc này Hà Chí Tường chính đang níu chặt tóc Đoàn Ngọc Lộ, Phú Tuyết Trân túm cánh tay Đoàn Ngọc Lộ, đang ra sức muốn đem cô kéo ra bên ngoài.

“Các người là cái thá gì? Sao dám kéo tôi? Buông ra!”

Đoàn Ngọc Lộ say rượu đến quên cả trời đất.

“Chúng tôi là ai? Tiện nhân, không biết chúng tôi vậy lại gọi chúng tôi đến đây trả tiền cho cô làm gì!” Hà Chí Tường hỗn hển nói.

Hắn vốn là đã ngủ thiếp đi, đúng là bảo an của quán bar vậy mà gọi điện thoại đến, để cho hắn lấy tiền bạc tới chuộc người, nói vợ hắn ở trong này uống rượu rồi.

“Mày đúng là đồ vô dụng, là thứ kỳ nữ, vậy mà chạy đến những nơi như thế này chơi đùa cùng đàn ông! Mày đã là thứ gà không thể đẻ trứng, còn muốn cho chúng tôi tới đây giúp mày trả tiền, mày quả thực không biết trời cao đất rộng!”

Phú Tuyết Trân nghĩ tới vừa rồi đi vào nhìn đến con dâu cùng mấy gã đàn ông ôm ôm ấp ấp, tức giận đến đập hai chân của cô ta.

“Bà làm cái gì, đau...”

Đoàn Ngọc Lộ bủi môi, mơ mơ màng màng nói, đã say đến phân không rõ Đông Tây Nam Bắc.

“Cô khẩn trương về nhà cho tôi, ở trong này thật mất mặt xấu hổ mà!”

Hà Chí Tường nhìn thấy bên cạnh bảo an cùng khách khứa nơi đây đều nhìn qua chỗ bọn họ nơi này xem kịch hay, trên mặt cực kỳ hứng thú, níu chặt tóc Đoàn Ngọc Lộ liền kéo ra ngoài.

Trước đây, bọn họ nguyện ý cho cô ra ngoài tìm đàn ông, là muốn để cô ta sinh cho bọn họ đứa bé.

Đúng là thời gian qua lâu như thế, Đoàn Ngọc Lộ một chút động tĩnh đều không có, Hà Chí Tường sao có thể dễ dàng bỏ qua

Nhất là khi nhìn đến vợ mình cùng những gã đàn ông khác quần lấy nhau, hấn càng nghĩ càng giận!

“Khẩn trương đi!”

Hà Chí Tường liền dùng lực, trực tiếp đem Đoàn Ngọc Lộ túm đến trên mặt đất.

Đoàn Ngọc Lộ đau đớn hét lên một tiếng, lập tức ngã trên mặt đất không chịu đứng dậy: “Tôi chỉ muốn ngủ ở trong này, các người là ai chứ? Đến cha tôi cũng không quản tôi, các người là cái thá gì mà tới quản tôi? Cút cho tôi!”

“Tôi là mẹ chồng của cô, quản không được cô sao?”

Phú Tuyết Trân đi lên liền đá hai chân Đoàn Ngọc Lộ, hận không thể trực tiếp đem con nhỏ vô dụng này đá chết cho rồi.

Nơi xa, Tô Thi Thi thấy mày càng nhúu thật chặt.

Đoàn Ngọc Lộ tuy là đáng giận, nhưng mẹ con Hà gia sao có thể đối đãi với cô ta như vậy thật là quá đáng mà. Nhất là cô là lại là con dâu của bọn họ. “A, đau!”

Đoàn Ngọc Lộ cuộn mình trên mặt đất, khom lưng ôm bụng khổ lắc lắc thân thể.

Cô ta là say không nhẹ, nhưng mà thân thể vẫn có cảm giác. Không biết có phải hay không bởi vì đau đớn khiến cô ta thanh tỉnh một chút, cô ta vậy mà vùng vẫy từ trên mặt đất đứng lên.

“Ha ha... anh đẹp tai, muốn dẫn tôi về nhà sao?”

Đoàn Ngọc Lộ nhìn thấy Hà Chí Tường đứng một bên, hướng về phía hần tung liếc mắt đưa tình một cái, xiêu xiêu vẹo vẹo hướng tới hần đi qua.

Không nói gì.

Tô Thi Thi âm thầm lắc đầu, xem ra Đoàn Ngọc Lộ cái dạng này không đơn thuần là uống rượu, nên là uống phải thuốc, khó trách đến bây giờ vẫn còn phấn khích như vậy, bằng không trực tiếp đã say như chết rồi.

“Kẻ tiện nhân!”

Hà Chí Tường vừa thấy đến bộ dáng Đoàn Ngọc Lộ, sắc mặt chài quét địa một phen liền trầm tiếp xuống, đối với Đoàn Ngọc Lộ quyền đấm cước đá.

“Tôi đánh chết kẻ tiện nhân cô, xem cô còn dám đi câu dẫn đàn ông nữa không!”

“Chí Tường, đừng đá vào bụng nó, đá hỏng đến lúc đó sinh không được con nữa.” Phú Tuyết Trân ở một bên nói.

“Các người thật quá đáng lắm rồi?” Nơi xa có người nhìn không được lên tiếng.

“Chúng tôi đánh con dâu liên quan gì tới các người? Việc nhà mình cũng cần nguowfi khác phải quản sao?” Phú Tuyết Trân quay đầu nghiêng bọng họ liếc mắt một cái.

“Bệnh thần kinh.”

Bên cạnh quần chúng chửi thề một tiếng, cả đám đều lựa chọn ngậm miệng lại, miễn cho gặp phải phiền toái.

“A! Đau! Không cần đánh! Đừng đánh nữa!” Đoàn Ngọc Lộ ôm đầu, ngời chồm hồm trên mặt đất thét to.

“Không đánh cô thì đánh người nào? Đoàn gia người liền không có một cái thứ gì tốt! Cô là tiện nhân, cái người chị cùng cha khác mẹ của cô Tô Thi Thi lại càng là kẻ tiện nhân! Tôi đánh chết cô!”

Hà Chí Tường quả đấm càng ngày càng nặng.

Không lâu, hắn liền nghe nói Tần thị đã thu mua Hà thị của hắn. Nếu

chuyện này là thật, như vậy bọn họ rất nhanh liền tay trắng.

“Cô là con đàn bà chỉ biết xài tiền, cũng dám hại chúng tôi! Nhất định là cô ở sau lưng phá rối, bằng không Tần thị sao có thể nói bọn họ thu mua Hà thị là có liên quan đến cô!”

Hà Chí Tường nói xong, nắm tóc Đoàn Ngọc Lộ xách lên, một cái tát nặng nề mà quăng phất đến trên mặt cô ta.

Đoàn Ngọc Lộ bị đánh cho trực tiếp ngã ở trên mặt đất. Bởi vì say rượu, phản ứng của cô ta rất chậm, nhưng rất nhanh liền bùm mặt “Oa” một tiếng khóc lớn lên.

“Chí Tường, con nói cái gì? Tần thị thu mua công ty chúng ta, là vì tiểu tiện nhân này chằm ngòi sao?”

Phú Tuyết Trân vừa nghe, sắc mặt chải quét địa một phen liền trầm tiếp xuống. Thân thể tại chỗ dạo qua một vòng, nhìn đến cửa quán bar một bên bày đặt một cây chổi, chạy tới cầm lại tới liền hướng tới Đoàn Ngọc Lộ đánh. Tô Thi Thi sắc mặt đã triệt để trầm tiếp xuống, thân thể một chỗ nào đó ẩn ẩn dao động.

Cái loại tên là huyết mạch gì đó, giờ khắc này, mà lại có chút phản ứng muốn gầm thét.

Bất kể như thế nào, cô cùng Đoàn Ngọc Lộ trên người cũng chảy chung dòng máu.

“Hà gia, các người thật sự hơi quá đáng rồi!”

Tô Thi Thi nắm chặt dây cương, trong mắt lãnh ý chớp lóe rồi biến mất.

Đoàn Ngọc Lộ không phải thứ tốt, nhưng Hà gia bọn họ cũng chẳng ốt đẹp hơn là mấy!

Hiện tại Đoàn Ngọc Lộ đi quyến rũ đàn ông, vậy lúc trước bọn họ đưa cô ta lên giường người đàn ông khác, sao không nghĩ đến có ngày xảy ra chuyện này?

“Đi!” Tô Thi Thi mạnh một phen kẹp chân, Tiểu Hắc lập tức chạy về phía trước.

Lộc cộc lộc cộc tiếng vó ngựa át đi tiếng tranh cãi ầm ĩ trên đường phố, như là muốn xóa hết tiếng ầm ĩ phía trước

Tất cả mọi người chấn kinh vô cùng khi nhìn thấy một cô gái mặc quần áo thể thao màu trắng, cưỡi một con ngựa đen chạy tới.

“Là cô? Cô sao lại ở chỗ này!”

Hà Chí Tường thấy rõ ràng người trên lưng ngựa khi đó, ánh mắt mạnh một lộ, giật lấy cây chổi trong tay mẹ mình liền hướng Tô Thi Thi đánh tới.

“Hu - - “

Tô Thi Thi đột nhiên ghì chặt dây cương, nháy mắt tiếp theo, chỉ thấy Tiểu Hắc chân trước vung lên, một chân đá đến trên người Hà Chí Tường.

Hà Chí Tường chỉ tới kịp “A” một tiếng, thân thể liền cùng đường parabol một dạng, thẳng tắp địa bay ra ngoài, “Ầm” một tiếng va vào trên biển quảng cáo của quán bar kia.

“Chí Tường!” Phú Tuyết Trân sắc mặt trắng nhợt, vội vàng chạy tới.

“Khụ khụ... Tô Thi Thi, tôi phải giết cô!”

Hà Chí Tường từ trên mặt đất đứng lên, che ngực, phần nộ trùng mắt nhìn Tô Thi Thi.

Hắn muốn tức chết rồi, cô gái này tại sao lại đem một con ngựa tới!

“Chí Tường, con có sao hay không? Chúng ta lập tức đi bệnh viện kiểm tra!”

Phú Tuyết Trân tức giận đến run cầm cập, quay đầu chỉ vào Tô Thi Thi mắng: “Tôi muốn tố cáo cô có ý đồ mưu sát!”

Tô Thi Thi ngồi ở trên lưng ngựa, nghe vậy nhàn nhạt lộ ra một nụ cười tươi tắn: “Nơi này nhiều người làm chứng như thế. Tôi vừa rồi chỉ là tự vệ chính đáng, là con trai của bà tấn công tôi trước.”

“Cô nói bậy!” Phú Tuyết Trân đỡ Hà Chí Tường đứng lên, lạnh giọng nói, “Đừng tưởng rằng cô là người của Đoàn gia, lại ở bên cạnh Bùi Dịch, chúng tôi liền không thể làm gì được cô!”

“Đối người sắp phải lập tức thành kẻ nghèo hàn như các người, tôi thật tởm không biết các người có thể là gì được tôi.” Tô Thi Thi chọc tức chết người không đền mạng.

Cô nói xong lờm một cái nhìn về phía người đang cuộn mình trên mặt đất kia, không biết là hôn mê, hay vẫn lại là say khướt Đoàn Ngọc Lộ, không mang theo cảm tình nói:

“Vừa rồi các người hành hung Đoàn Ngọc Lộ hình ảnh tôi đã ghi lại rồi, cái này là tội bạo hành gia đình đúng không? Không biết sẽ bị xử thế nào nhỉ?”

“Cô...”

Mẹ con Hà gia kia tức giận đến nói không ra lời. Chỉ mới qua một thời gian ngắn, cái cô gái dịu dàng ngoan ngoãn này đã trở nên nhanh mồm nhanh miệng như vậy rồi.

Nơi xa, một chiếc xe mẫu xa màu đen lẳng lẳng dừng lại ở bên đường, cửa kính xe hạ xuống, lộ ra một khuôn mặt đẹp trai được người người oán trách.

“Con mèo nhỏ rất cục tức giận rồi.”

Bên cạnh lại một khuôn mặt đang lộ ra nụ cười xấu xa, chẳng qua, trên mặt tươi cười có chút ngưng trọng: “Tôi đã nói mà, trên người em ấy dù sao cũng đang chảy dòng máu của Đoàn gia, loại huyết thống này, không thể nào nói bỏ là bỏ được.”

“Tần Phong.”

Bùi Dịch ánh mắt vẫn khóa chặt người đang ngồi ở trên lưng ngựa kia Tô Thi Thi, sắc mặt là chưa bao giờ có ngưng trọng: “Có lẽ cậu nói đúng.”

Chuyện là...

Bạn bị bệnh lười trầm trọng lắm, bạn phải nghỉ phép vài ngày cho bớt lười đã, pipi mọi người

Chương 129: Đẳng sau chính là các người

Edit: huongcyndi

Beta: @twinsyl

Bầu không khí trong chiếc xe bảo mẫu màu đen có chút ngưng trọng.

Bùi Dịch nhìn kĩ Tô Thi Thi đang ngồi trên lưng ngựa, chân mày bất tri bất giác càng nhíu chặt lại.

Tần Phong đẩy cánh tay Bùi Dịch ra, cười nói: “Không cần gấp gáp như vậy, bây giờ tôi mới phát hiện, thật ra là cậu đúng.”

Tần Phong nói xong rồi nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Đằng kia, Tô Thi Thi ngồi trên ngựa, cho dù cách xa như vậy, mà dường như có thể cảm nhận được khí lạnh tỏa ra từ cơ thể cô.

Khí thế mạnh mẽ vậy, cũng phải làm cho đàn ông nhìn bằng cặp mắt khác.

“Cô ấy với cậu rất giống nhau.” Tần Phong nói.

Lúc trước, anh bỗng dưng nhận được điện thoại của Bùi Dịch, khi bảo anh phái người cùng đi tìm Tô Thi Thi, thì đã có loại cảm giác này.

Đêm hôm khuya khoắc, để trị Bùi tiên sinh này, mà dám một mình

cưỡi ngựa trên đường lớn. Người phụ nữ như vậy, sao có thể đơn giản được?

“Các cậu đúng là cùng một loại người.” Tần Phong nói, “Trước kia, tôi vẫn không hiểu sao cậu lại tạm dừng mọi hành động với Đoàn thị, mà vẫn luôn lo lắng cho quan hệ giữa em ấy với người của Đoàn gia. Bây giờ thì tôi đã hiểu, cậu rất hiểu em ấy.”

Anh ta nói rồi chỉ chỉ vào Hà Chí Tường đang được đỡ dậy mà còn đứng không vững, nhớ lại cảnh vừa rồi bị Tiểu Hắc đá một cước.

“Cậu cũng thấy rồi đó, tuy rất hận Đoàn Ngọc Lộ, nhưng khi nhìn thấy cô ta bị người khác ức hiếp, bởi dòng máu đang chảy trong cơ thể mà cô ấy vẫn cứ chọn bảo vệ cô ta.”

“Mà những người của Đoàn gia ấy, một người là cha ruột của em ấy, một người lại là ông nội của em ấy...”

“Tôi biết rõ.” Bùi Dịch khép hai mắt lại, nét mặt có chút tiêu tụy hiếm thấy.

Chính bởi vì hiểu, không muốn sau này Tô Thi Thi sẽ hối hận, cho nên bây giờ anh mới luôn phải hành động cẩn thận.

“A Dịch, tôi nói này, cậu có thể hay không... Có thể bỏ mối thù của Bùi gia xuống không.”

Tần Phong nhẹ giọng hỏi.

Người Bùi Dịch cứng đờ, trong mắt chợt lóe lên sự tàn nhẫn rồi biến mất.

Nửa ngày sau, anh mới lên tiếng: “Cậu cũng biết lý do năm đó mẹ tôi

sao lại gả cho Đoàn Kế Hùng, cũng biết mấy năm qua bà đã phải chịu đựng điều gì. Nếu như không phải bởi vì Đoàn gia, năm đó cha tôi sẽ không chết, mẹ tôi nửa đời sau cũng sẽ không phải khổ cực như vậy. “

Bùi Dịch nói xong nhắm nghiền hai mắt lại, trong giọng chất chứa sự đau khổ: “Là Đoàn gia hại tôi nhà tan cửa nát, tôi không làm chút gì cả, là có lỗi với người cha đã mất của tôi, im lặng chịu đựng nhiều năm như vậy tất cả đều là vì mẹ.”

Tần Phong nghe xong thì trầm mặc, trong lòng có chút lo lắng.

Trước đây, anh cũng biết lý do Bùi Dịch và Tô Thi Thi ở bên nhau, vì vậy có chút phản đối. Anh sợ Bùi Dịch vì trả thù Đoàn gia mà lấy Tô Thi Thi làm bia đỡ đạn.

“Tần Phong, cậu cũng đã từng nói, tôi với Thi Thi giống nhau. Chúng tôi đều có mối thù Đoàn gia không thể buông xuống được. Còn những chuyện khác, tôi sẽ có chừng mực.”

Bùi Dịch ngồi thẳng người lại, hai mắt nhìn chăm chăm Tô Thi Thi không chớp mắt.

Đằng kia, Tô Thi Thi quay đầu ngửa lại, mắt nhìn xung quanh, như đang tìm kiếm thứ gì đó.

Bùi Dịch thấy vậy, sự lo lắng trong mắt chớp cái đã tản đi, khóe miệng kìm không được cong lên.

Lúc này, Tô Thi Thi thấy anh ở đó, ánh mắt hai người giao nhau. Tô Thi Thi lập tức mím môi, lảng tránh khuôn mặt ấy.

Hiển nhiên vẫn còn đang tức giận.

“Xem ra là giận không nhẹ nha.” Tần Phong cũng nhìn thấy, ở một bên hả hê nói.

Bùi Dịch nghiêng đầu, nhàn nhạt liếc mắt nhìn anh ta: “Trong lúc yêu nhau như thế này cãi nhau với người yêu sẽ càng tăng thêm tình cảm, chớ độc thân không cần phải hâm mộ đâu.”

“Gâu...”

Đại Cầu tử thấy chủ nhân đang gọi mình, rất phối hợp mà kêu một tiếng.

“Đại Cầu tử?”

Tô Thi Thi quay đầu lại ngay, nhìn sang chiếc xe bên kia. Dù ngăn cách bởi lớp cửa kính xe, nhìn không rõ lắm, nhưng có thể lờ mờ có thể thấy được có hai bóng dáng một vàng và một đen ở chỗ ngồi phía sau.

Tô Thi Thi đảo mắt một vòng, trong mắt thoáng lóe lên sự giảo hoạt rồi biến mất, đột nhiên chạy qua bên kia xe gọi một tiếng: “Đại Cầu tử xuống đây!”

Gần như là cùng lúc đó, Bùi Dịch lấy tay mở cửa xe ra.

Chợt thấy một bóng dáng màu vàng, Đại Cầu tử lập tức lao về phía Tô Thi Thi. Phía sau nó còn có một bóng dáng khổng lồ màu đen chạy theo.

Tiểu Vịnh chỉ lo Đại Cầu tử chạy mất, liền đuổi theo.

“Gâu!”

Chắc là Đại cầu tử bị Tiểu Vịnh đuổi theo thấy sợ, nhìn thấy nó hung hăng đuổi kịp, vất chân lên cổ mà chạy, ngay cả Tô Thi Thi cũng chẳng kịp thân mật, đã chạy thẳng vào trong quán bar.

“Gâu!” Tiểu Vịnh tức giận mau chóng đuổi theo.

Chỉ trong chốc lát, cả hai con chó đã biến mất chẳng thấy đâu.

Tô Thi Thi ngồi trên lưng ngựa sững sờ nhìn theo, có chút dờ khóc dờ cười.

Cô còn đang nghĩ cách lừa chúng nó vào, không ngờ chúng nó đã phối hợp ăn ý vậy!

“Ban nãy là hai con chó ư?”

Mặt Phú Tuyết Trân trắng bệch, hiển nhiên bị giật mình.

Vừa nãy hai con chó chạy qua người bà ta, làm bà ta sợ đến nổi suýt nữa thì ngất đi.

“Mẹ... Chúng ta... Hay là chúng ta đi trước thôi.”

Hà Chí Tường đã thấy xe của Bùi Dịch, bọn họ căn bản không thể chọc vào, lúc này sớm đã chẳng còn khí thế như lúc nãy đối chọi với Tô Thi Thi, thậm chí phải mau chóng rời khỏi đây.

“Các người đập xong đồ đạc rồi thì cứ thế mà đi sao?”

Ông chủ quán bar ở bên cạnh sớm đã nghe thấy hết lời bọn họ nói, lập tức đuổi theo, chỉ vào biển quảng cáo bị đập hỏng, nói: “Mày đập hỏng đồ rồi, bồi thường tiền đi rồi mới được đi.”

Mẹ con Hà gia vừa nghe xong liền bực bội, để bọn họ phải bỏ tiền ra, còn khó chịu hơn so với cắt thịt bọn họ.

Hà Chí Tường chỉ vào Tô Thi Thi nói: “Vừa rồi là cô ta cho ngựa đá tôi, nên mới đụng trúng biển quảng cáo. Ông muốn đòi tiền bồi thường thì đi tìm cô ta đi!”

“Mày đùa gì thế? Mày bị ngựa đá hả? Mọi người có trông thấy nó bị ngựa đá không?” Ông chủ quán bar lập tức quay sang hỏi người xung quanh.

Ở Bắc Kinh, có thể cưỡi ngựa trên đường lớn sẽ là người như thế nào chứ? Vừa nhìn vị tiểu thư này là biết không phải dạng đơn giản rồi, đương nhiên ông chủ quán bar này sẽ không dám đắc tội. Nhân tiện lúc này còn có thể để cô nợ món ân tình, tội gì mà không làm.

“Chúng tôi không thấy.”

Mấy người xung quanh vừa bị Phú Tuyết Trân mắng té tát ban nãy lập tức nói.

“Các người mù cả sao?” Phú Tuyết Trân giận đến mức đỉnh đầu có thể bốc cả khói.

“Chúng tôi có mù hay không cũng chẳng liên quan, hấn ta làm hỏng cái này chính là sự thật. Hơn nữa, tiền vừa rồi vợ mày ở đây uống rượu là một ngàn đồng, mau trả tiền đây, nếu không tao sẽ báo cảnh sát tới bắt các người!”

Ông chủ quán bar nói rồi vươn tay ra, bọn họ mà không trả tiền, bảo vệ sẽ sẵn sàng bắt người.

“Các người... Các người thế này là ăn cướp trắng trợn!” Hà Chí Tường giận điên lên.

Hắn vốn là tới đây để tìm Đoàn Ngọc Lộ, căn bản là chưa từng nghĩ phải trả tiền, chỉ muốn nhân cơ hội này mà đánh cô ta một trận.

“Con trai... Xem ra không thể về được rồi...”

Phú Tuyết Trân thấy bảo vệ quán bar đang vây bộn họ lại, thoáng bối rối kéo lấy tay Hà Chí Tường.

Từng người ở đây đều giống bọn côn đồ, không nên trêu chọc đám người chuyên sống về đêm này.

Lúc cả hai bên đang tranh chấp không ngừng, trong quán bar đột nhiên truyền đến một loạt tiếng thét chói tai, lập tức một lượng lớn khách lao ra, từng người đều chạy bán sống bán chết, cục diện hỗn loạn đến cực điểm.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Sắc mặt ông chủ quán bar đơ ra, đang muốn hỏi, chỉ thấy bên trong đột nhiên có hai bóng dáng đen và vàng lao ra.

Đại Cầu tử và Tiểu Vịnh thở hỗn hà hỗn hển cùng chạy ra, trong miệng đều ngậm mấy chiếc túi màu trắng.

Ông chủ quầy rượu vừa nhìn thấy, sắc mặt liền trắng bệch.

Đây là thuốc bọn họ bán trong quán, sao lại bị hai con chó tìm ra được cơ chứ?

Lúc này, đột nhiên truyền đến tiếng còi xe cảnh sát kêu to từ phía xa.

Ông chủ quán bar quay đầu lại nhìn, chỉ thấy trên đường đang có một loạt xe cảnh sát từ xa xa đi tới.

Chân ông ta tức khắc đã mềm nhũn, khuôn mặt trắng bệch ngã ngời trên mặt đất.

Vụ này chơi lớn rồi đây!

Tui đã về rồi đây, sau khi sục mấy hồ truyện tranh, mà thế méo nào nó chưa hoàn, chắc điên quá >”

Chương 130: Tìm vợ trở về

Edit: @huongcyndi

Beta: @twinsyl

“Gâu! Gâu! Gâu!”

Rạng sáng, trên con phố buôn bán, tiếng chó sủa thi nhau vang lên, còn xen lẫn tiếng còi báo động.

Đại Cầu tử và Tiểu Vịnh vừa nhìn thấy đèn xe cảnh sát, cả hai con chó đều hưng phấn, sủa điên lên. Túi thuốc ngậm trong miệng tha ra ngoài đều rơi hết xuống đất.

Tô Thi Thi lập tức xuống ngựa, kéo lông cổ Đại Cầu tử, còn một tay dắt Tiểu Hắc lạng lẽ tránh sang một bên.

Chết tiệt, sao anh lại không xuống chứ?

Tô Thi Thi không ngừng liếc về chiếc xe bảo mẫu màu đen ở ven đường kia. Một chút động tĩnh Bùi Dịch cũng không có.

“Khống chế hiện trường, các đồng chí tiến hành lục soát!”

Có mùi mấy cảnh sát từ trên xe đi xuống, như một làn khói chạy trong quán bar.

“Gấu!” Đại Cầu tử thấy túi thuốc bị ném đi, liền muốn đi nhặt về.

Thật may là người huấn luyện chó đã huấn luyện bọn nó không được ăn đồ linh tinh, nếu không thì chắc bây giờ hai con chó đã điên rồi.

Tô Thi Thi vỗ mạnh vào đầu Đại cầu tử một cái, nhỏ giọng nói: “Đừng nhặt, đến lát nữa sẽ bị bắt đấy.”

Nhưng mà phải nói rằng những cảnh sát này tới rất kịp thời, nhìn sắc mặt của ông chủ quán bar trắng bệch, đoán chắc lần này tiêu đời rồi.

Bán loại thuốc kia ở đây, bị bắt cũng đáng đời. Đáng tiếc là vừa rồi còn nợ ông chủ quán rượu ân tình.

Nhưng điều làm Tô Thi Thi bất ngờ là, những cảnh sát kia thấy cô dắt một con ngựa, cùng một con chó Ngao Tạng khùng khiếp đứng ở đây, cũng như là không thấy vậy.

Bọn họ chỉ khống chế được ông chủ quán bar, sau đó đi vào quán bar bắt đầu quá trình lục soát.

Tô Thi Thi thoáng sờ lỗ mũi, là bọn cô không có sức hấp dẫn sao? Hơn nửa đêm, thấy một người phụ nữ dắt ngựa đi dạo cùng với con chó Ngao Tây Tạng trên đường, chú cảnh sát chắc sẽ không nhắm mắt làm ngơ vậy chứ?

“Còn không mau qua đây?”

Một giọng nói trầm trầm truyền đến từ trong xe ở phía xa. Mặc dù hơi xa, nhưng Tô Thi Thi vẫn nghe thấy rõ ràng.

“Hừ, có bản lĩnh thì đừng để ý đến tôi nữa đi.”

Tô Thi Thi xoay người đi, nên không nghe được.

Hiển nhiên là những cảnh sát này do Bùi Dịch người đàn ông âm hiểm này gọi tới, nên trước đó đã chào hỏi. Nếu không, bây giờ Tô Thi Thi chắc cũng bị cảnh sát mời lên xe rồi.

“Tôi... Chúng tôi... Chuyện này không liên quan gì đến chúng tôi cả.”

Phú Tuyết Trân thấy tình hình có gì đó không ổn, vội kéo tay của con trai qua, nhỏ giọng nói: “Ngọc Lộ nhìn một cái đã biết uống phải thuốc rồi, nếu mà bị bắt, gia đình chúng ta không khỏi sẽ gặp một loạt rắc rối đấy, mau trả một ngàn đồng đó đi.” “Con biết rồi.”

Hà Chí Tường không nguyện ý rút một xấp tiền trong ví ra đếm đi đếm lại, xác định là đã đủ một ngàn, tức giận nhét vào tay một tên bảo vệ bên cạnh: “Tôi đã trả tiền rồi đó, chuyện ngày hôm nay không liên quan gì tới chúng tôi.”

“Đi thôi.”

Phú Tuyết Trân vội vàng tới kéo Đoàn Ngọc Lộ sắp ngủ trên mặt đất đến nơi, một bên đỡ Hà Chí Tường, đi về phía một chiếc Cadillac đang đậu ven đường.

Dường như có thể thấy một vết lõm lớn sau xe, hiển nhiên là Hà Chí Tường không nỡ bỏ tiền đi sửa xe.

“Tránh ra đi, bây giờ thì cô vui rồi chứ?”

Phú Tuyết Trân thấy Tô Thi Thi chặn đường đi của bọn họ, sắc mặt không tốt nói.

Tô Thi Thi nhàn nhạt nhìn bà ta, ánh mắt liếc qua người Đoàn Ngọc Lộ đang được bà ta đỡ, không rõ ý tứ trong mắt.

Phú Tuyết Trân thấy vậy lập tức nói: “Bây giờ cô ta đã là con dâu của Hà gia chúng tôi rồi, chúng tôi phải mang cô ta về, chẳng lẽ cô có ý kiến gì hả?”

Tô Thi Thi nhú mày, vừa rồi cô chỉ là không nhìn nổi nữa, nên mới ra mặt giúp Đoàn Ngọc Lộ. Nhưng cô cũng không nhất thiết phải sẵn sàng làm những chuyện khác cho cô ta.

“Hừ! Đoàn gia các người không có một ai tốt hết, một lũ tiện nhân!”
Phú Tuyết Trân tức giận mắng.

Tô Thi Thi khế nhượng mày, cô cũng chẳng phải là thánh nhân, nghe được lời nhục mạ này sẽ không thờ ơ.

Trong mắt cô lóe lên một tia sáng, nói: “Bà không thấy mấy người đàn ông mặc âu phục đen ở đối diện bên đường sao?”

Phú Tuyết Trân thoáng sửng sốt, cùng Hà Chí Tường hai người đồng thời nhìn sang phía đối diện, quả nhiên phát hiện có mấy người đàn ông sắc mặt chẳng mấy thân thiện.

Tô Thi Thi lạnh nhạt nói: “Bọn họ đều là người của Đoàn gia, nếu như Đoàn Ngọc Lộ thật sự xảy ra chuyện gì, lập tức các người sẽ bị bắt ngồi tù, chắc là cả đời này cũng không thể ra ngoài đâu.”

“Cô...”

Phú Tuyết Trân tức giận trừng mắt với Đoàn Ngọc Lộ đang lảo đảo hết ngã sang trái lại nghiêng sang phải, hận không thể thẳng tay ném cái thứ phiền phức này đi.

“Nếu như các người mặc kệ cô ta, chắc rằng kết quả còn thảm hơn.”

Tô Thi Thi nói xong rồi dắt Tiểu Hắc đi về phía chiếc xe bảo mẫu màu đen.

Bọn họ không để cho cô sống tốt, thì sao cô phải để bọn họ tốt chứ!

Mẹ con Hà gia, để các người nếm thử qua một chút phiền phức mà không cách nào bỏ đi, nhưng lại không thể không nhịn mà chấp nhận cái mùi vị khó chịu này!

Trong mắt Tô Thi Thi chợt lóe lên lãnh ý rồi biến mất. Ác nhân tự có ác nhân trị, Đoàn Ngọc Lộ và mẹ con Hà gia, chính là điển hình.

Đại Cầu tử và Tiểu Vịnh lập tức đi theo sau, còn không ngừng quay đầu sửa về phía Phú Tuyết Trân bọn họ.

“Cô... Chúng ta đi thôi!” Phú Tuyết Trân giận đến nổi mặt mày thoát xanh thoát đỏ, cắn răng, người ở bên ngoài không thấy được tình hình bên trong, liền hung hăng néo một cái vào eo của Đoàn Ngọc Lộ.

Đoàn Ngọc Lộ bị đau kêu lên một tiếng, nhưng rất nhanh đã nặng nề chìm vào giấc ngủ, say đến độ bất tỉnh nhân sự.

Bên kia, Tô Thi Thi dắt Tiểu Hắc chậm rãi đi tới bên chiếc xe bảo mẫu màu đen, mặt không đổi sắc nhìn người đàn ông đang ngồi ở phía sau kia.

“Lên xe.” Bùi Dịch nhàn nhạt nói.

Tô Thi Thi nhíu mày, ánh mắt lướt qua anh, nhìn thẳng vào Tần Phong đang ngồi bên cạnh anh, lộ ra một nụ cười quyến rũ: “Tần thiếu muện như vậy rồi còn tới đi dạo sao?”

Tần Phong được súng ái mà lo sợ nhìn Tô Thi Thi: “Chuyện này còn không phải nghe nói em bỏ nhà ra đi, phải cùng ra ngoài tìm em sao?”

“Bỏ nhà ra đi ư?”

Khóe miệng Tô Thi Thi gật gật vài cái, nheo mắt lại, như có như không nhìn Tần Phong: “Vất vả cho Tần thiếu rồi. Trời không còn sớm, ngài mau về nghỉ đi. Xe chạy chậm quá, cưỡi ngựa của tôi trở về thì tốt hơn.”

Tô Thi Thi nói xong, duỗi dây cương trong tay lên trước mặt, mặt rất hồn nhiên nhìn Tần Phong.

Nụ cười trên mặt Tần Phong cứng đờ, mặt gằn như xanh lại.

Anh biết người phụ nữ này cũng không tốt bụng như vậy! Thật là giống Bùi Dịch lòng dạ đen tối!

“Sao vậy, Tần thiếu không muốn ư?”

Bùi Dịch liếc qua, lạnh lạnh nhìn anh ta.

Tần Phong khẽ run rẩy, mở cửa xe rồi nhảy xuống xe: “Đâu có, anh vô cùng tự nguyện. Nhưng anh không biết cưỡi ngựa mà...”

“Không biết thì có thể từ từ học.”

Tô Thi Thi dắt Tiểu Hắc tiến lên, nhét dây cương vào tay Tần Phong.

Tiểu Hắc hiểu, thấy người lạ liền lập tức nâng chân trước lên nhằm đá người.

Tần Phong cũng sắp khóc, làm bộ tội nghiệp nhìn cô: “Bà cô của tôi ơi, tối nay anh cũng đâu có chọc vào em, sao em lại trút giận lên anh chứ?”

Tô Thi Thi nhìn cũng chẳng thèm nhìn anh lấy một cái, lên xe ngồi vào chỗ anh ta vừa ngồi.

Đại cầu tử cùng Tiểu Vịnh muốn bám theo, nhưng cửa xe đã ầm một tiếng đóng lại.

Hai con chó “Gâu” một tiếng, cảm tức!

“Mang chó và ngựa về cho tôi.”

Bùi Dịch nói với Tần Phong một câu. Sau đó chớp mắt một cái, tài xế lập tức nổ máy, nghênh ngang rời đi.

Tô Thi Thi nhìn cánh tay vừa đóng cửa xe đang thu về chỗ ngồi của Bùi Dịch, khoe miệng giật giật vài cái.

Ban nãy cô đã quá ác rồi, không ngờ Bùi Dịch còn ác hơn. Lại còn bỏ cả Đại cầu tử cùng Tiểu Vịnh lại!

“Người huấn luyện ngựa đã đến rồi, không cần phải lo lắng cho cậu ta đâu.” Bùi Dịch nhìn thẳng phía trước, mặt không đổi sắc nói.

“Không muốn nói chuyện với anh.” Sắc mặt Tô Thi Thi cứng đờ, buồn bực nói.

Sắc mặt Bùi Dịch tối sầm. Cô gái này có khẩu khí cũng thật lớn đi.

“Còn quậy chưa đủ sao?”

Anh nắm lấy bả vai xoay người Tô Thi Thi lại, giọng nói có phần trầm xuống.

“Đây còn không phải là học tập Bùi tiên sinh sao, hơn nửa đêm rồi còn đi huấn luyện chó, người nào đó quả là dồi dào sinh lực ha.” Tô Thi Thi lạnh mặt, nói vắn lại.

“Dồi dào sinh lực sao?” Con người của Bùi Dịch sẫm lại, nghiêng đầu nhìn chăm chăm Tô Thi Thi, gần từng chữ nói: “So với chó, tôi đối với người nào đó còn dồi dào sinh lực hơn.”

“Anh...”

Tô Thi Thi tức giận, người đàn ông kia vẫn luôn không đứng đắn như vậy!

Lúc này, cô quay đầu nhìn ra bên ngoài, nhướn mày một cái: “Đây đâu phải là đường trở về trang viên.”

Bùi Dịch thu tay lại, tựa lưng vào ghế ngồi nhàn nhạt “Ừ” một tiếng.

Tô Thi Thi cảnh giác nhìn anh: “Anh muốn dẫn tôi đi đâu chứ?”

Khóe miệng Bùi Dịch nhẹ câu lên: “Biệt thự của Tần Phong.”

“Đến nhà anh ta làm gì?” Tô Thi Thi buồn bực.

Bùi Dịch quay sang nhìn cô, nham hiểm nói: “Tiểu Hắc đến tuổi phối giống rồi.”

“Biệt thự của Tần Phong có một con ngựa thuần chủng.”

“Không phải chứ?” Mặt Tô Thi Thi co quắp, cô bội phục rồi.

Đắc tội với ai chứ không thể đắc tội với Bùi Dịch được! Người đàn ông này thật quá âm hiểm đi!

Chương 131: Không có vô cùng tàn nhẫn chỉ có ác hơn

“Bùi Dịch, tôi muốn cùng cậu tuyệt giao!”

Trong biệt thự Tàn thị, truyền đến tiếng gào thét đến tâm liệt phế của Tàn Phong.

Bùi Dịch đứng ở cửa biệt thự, trong tay nắm dây cương một con ngựa cái thân màu đỏ sẫm, ánh mắt nhàn nhạt địa nhìn anh ta:

“Cậu không biết cưỡi ngựa, chẳng lẽ muốn ngựa của cậu cũng vô dụng sao. Cái gì cũng có giá trị của nó, để ở chỗ cậu không dùng đến thật là lãng phí.”

“Cậu, cậu...” Tàn Phong tức giận đến nói không ra lời.

Lúc này, Tô Thi Thi nắm Tiểu Hắc đi tới, vui sướng nhìn con ngựa cái đỏ sẫm kia: “Thật khá nha, Tiểu Hắc nhất định thích. Phải không, Tiểu Hắc?”

Cô nói xong sờ sờ đầu Tiểu Hắc.

Tiểu Hắc cực kỳ ngoan ngoãn hí một tiếng, hiển nhiên cực kỳ mãn ý.

Tàn Phong bị chọc giận muốn bùng nổ rồi, hết nhìn Tô Thi Thi, lại nhìn Bùi Dịch, cuối cùng vọt tới trước mặt Bùi Dịch nghiến răng nghiến lợi nói: “Cậu cùng em ấy cãi nhau, không thể trút giận với tôi nha! Là người phụ nữ của cậu chọc giận cậu, cũng không phải tôi!”

Anh ta nói xong lại nhìn về phía Tô Thi Thi, vẻ mặt ai oán: "Thi Thi à, anh đây là tai bay vạ gió mà!"

"Rủi ro miễn tai họa."

Tô Thi Thi lộ ra nụ cười thuần khiết, xoay người leo lên trên lưng Tiểu Hắc, hai chân kẹp một cái, Tiểu Hắc lập tức chạy lên phía trước đi tới.

"Hí..."

Ngựa cái thấy thế, giơ giơ lên chân, một bộ dáng muốn đuổi theo.

Bùi Dịch lập tức xoay người leo lên, cưỡi con ngựa cái liền muốn đuổi theo.

"Này này, cứ như vậy mà đi sao?"

Tần Phong chưa từ bỏ ý định lôi kéo dây cương: "Đây là tôi tìm trong hơn ngàn vạn con ngựa, rất không dễ dàng mới tìm được con ngựa thuần chủng này, vốn định để theo đuổi con gái. Cậu vậy mà cứ như vậy cướp mất của tôi đem đi sao!"

"Xe đưa cậu, còn có hai con chó, không cần cảm tạ."

Bùi Dịch nhàn nhạt liếc mắt nhìn anh ta, lập tức níu dây cương, ngựa cái lập tức chạy đi.

"Xe, chó?" Tần Phong muốn khóc, hướng về phía Bùi Dịch hô: "Ai muốn mấy thứ đó của cậu chứ!"

"Chết tiệt, các người đem hai Tiểu Tổ Tông kia cho tôi đem trở về! Tôi mới không cần!"

Anh quay đầu vừa thấy chó ngao Tây Tạng cùng con chó vàng kia ghé vào trong cửa sổ xe xem bên ngoài, mặt đều phải tái rồi.

Bùi Dịch người đàn ông này thật sự là quá âm hiểm, phỏng chừng đã sớm dạy hư chsung nó rồi, nghĩ muốn đem hai vị Tiểu Tổ Tông ném đi.

Hiện tại tốt rồi, toàn bộ đều đã tai họa đến trên đầu anh rồi!

Phía trước, Tô Thi Thi cười Tiểu Hắc chạy đi một đoạn, cảm thấy được hình như quên mất cái gì rồi.

Cô dừng lại ở bên đường, quay đầu nhìn Bùi Dịch vừa đuổi theo kịp kia: “Anh có cảm giác hay không giống như thiếu thiếu cái gì đó?” Bùi Dịch mặt không đổi sắc, nhàn nhạt nói: “Con ngựa này không dễ dàng có được, vài thứ kia để lại cho Tần Phong rồi.”

“A..., anh là nói xe sao?”

Tô Thi Thi gật gật đầu, cũng không nghĩ nhiều, cười Tiểu Hắc tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng còn chưa đi được bao xa, chợt nghe từ hướng biệt thự truyền đến một tiếng chó sủa tê tâm liệt phế.

Tô Thi Thi lập tức bừng tỉnh, một vố đầu nói: “Chúng ta bỏ quên hai con chó rồi.”

Bùi Dịch mặt triệt để đen.

“Gâu gâu gâu!”

Phía sau, Đại cầu tử cùng Tiểu Vịnh căng chân chạy như điên, liền giống như chạy trốn để khỏi chết vậy.

Thật là, đã bị bỏ rơi, vậy mà còn đuổi theo.

Nhưng mà Tô Thi Thi vừa quay đầu, nhất thời hết chỗ nói rồi.

Cô còn tưởng rằng đại cầu tử nghĩ muốn phải về nhà, nhưng vừa thấy, rõ ràng là Tiểu Vịnh ở phía sau đuổi theo đại cầu tử, nó không thể không chạy.

“Quả nhiên, vẫn lại là chó ngao Tây Tạng trung thành hơn.” Tô Thi Thi thật lòng nói.

Cô dám cá, nếu không có Tiểu Vịnh đuổi theo đại cầu tử, khẳng định con chó kia nhất định ở lý trong biệt thự của Tần Phong không chịu đi.

Bằng không, cô lúc trước cũng không có khả năng dễ dàng như vậy liền đem đại cầu tử dụ đến bên trong trang viên.

Một màn đại náo này, lúc hai giờ sáng rất cực kết thúc.

Tô Thi Thi tình trạng kiệt sức nằm úp sấp ở trên giường, nằm xuống liền ngủ.

“Cô bé!”

“**!”

Bùi Dịch chính kéo quần áo Tô Thi Thi bắt đầu cởi ra, cảm giác cô không phản ứng, ngẩng đầu, mặt đen lại không khác gì dáy nồi.

Anh thật muốn bóp chết cô!

Sáng sớm ngày hôm sau, đoạn video clip tối hôm qua đoạn Nhị Tiểu Thư ở bên ngoài quán bar uống phải thuốc bị chồng mình đánh đập lan truyền đầy trên internet.

Bên trong nhà chính của trang viên Đoàn gia, Đoàn Kế Hùng “Bốp” một phen đem cái ly hung hăng ném trên mặt đất, tức giận quát: “Chuyện này tới cùng là sao vậy? Không phải đã cho người đi giải quyết con nhỏ vô dụng đó rồi sao? Vậy sao còn để bị người ta quay clip, mất mặt còn chưa đủ sao?”

“Cha, người của chúng ta phải đi nói người của Bùi Dịch ở phía sau theo sát, từ đầu không thể nào tiếp cận được. Bọn họ cũng bó tay.” Đoàn Chấn Ba xoa mồ hôi lạnh, nơm nớp lo sợ nói.

“Đồ vô dụng!”

Đoàn Kế Hùng nắm lên ghế dựa liền hướng chỗ ông ta đứng ném qua, tức giận đến sắc mặt xám ngắt.

“Cha, xin người bớt giận.” Phương Thanh Hoa núp ở phía sau lưng chồng mình, nhỏ giọng khuyên.

Bà ta nói chưa dứt lời, vừa nói, Đoàn Kế Hùng trực tiếp đem lửa giận chuyển dời đến trên người bà ta. “Ai cho mày đến chỗ này? Đều là mày dạy dỗ con gái tốt quá mà, mà vậy mà còn có mặt mũi đi đến chỗ này!”

“Con...”

Phương Thanh Hoa cảm thấy được vạ phần ủy khuất, trong lòng nhịn không được nói thầm: “Tính tình này của Ngọc Lộ còn không phải là nhờ gen của Đoàn gia sao? Cha con Đoàn gia giống nhau y

khuôn, còn sợ không phải sao!”

“Cha, chúng ta hiện tại nên nghĩ biện pháp, xem làm sao lấy lại hình tượng của công ty. Người tức giận cũng vô dụng thôi.” Đoàn Chấn Ba thấp giọng nói.

“Mày có ý kiến hay không?”

Đoàn Kế Hùng cầm trong tay cái chén trà chưa kịp ném đặt ở trên bàn, ngồi ở trên ghế, lạnh lùng nhìn con trai mình.

“Con... Có lẽ chúng ta nên tương kế tựu kế.”

Đoàn Chấn Ba vừa nói, một bên thật cẩn thận quan sát sắc mặt cha mình.

Thấy Đoàn Kế Hùng ý bảo ông ta nói tiếp, ông ta mới đánh bạo nói: “Hiện tại Ngọc Lộ hình tượng đã triệt để hủy đi, chúng ta rõ ràng hoặc là không làm, đã làm phải làm đến cùng, trực tiếp mặc kệ nó, mới có thể bảo toàn Đoàn thịnh chúng ta.”

Đoàn Kế Hùng mi mắt nhú lại, hỏi: “Mày muốn làm thế nào?”

Đoàn Chấn Ba nói: “Khiến cho nó đi theo Tô Thi Thi cùng đến chỗ chết. Đến lúc đó, chúng ta liền đem toàn bộ sự tình đổ lên trên người hai đứa nghiệt chủng đó thôi. Nói chúng ta không biết dạy con, cũng tốt hơn hiện tại.”

Đoàn Kế Hùng vuốt cằm, thật sự tự hỏi.

Họa Thủy Đông Dẫn. Đây là ý kiến hay.

“Chấn Ba...”

Phương Thanh Hoa nghe được đề nghị của chồng mình, sắc mặt chài quét một phen liền thay đổi.

Chuyện này nếu lỡ chọc giận Tô Thi Thi, đem chuyện Hà Chí Tường là kết hôn là hai nói ra hết, kia chẳng phải là toàn bộ đều đã xong rồi?

Hiện tại, chồng và cha chồng bà ta đã đối với bà ta chán ghét như vậy. Chuyện kia một khi bị phanh phui ra, sẽ trở thành thết nào đây, bà ta thật không dám nghĩ đến...

“Chấn Ba, chuyện này, muốn hay không ngẫm lại?” Phương Thanh Hoa nhỏ giọng nói.

“Bà câm miệng cho tôi, đều là do bà gây ra!”

Đoàn Chấn Ba trở tay liền cấp cho Phương Thanh Hoa một cái tát. Nếu không phải nể tình bà ta sinh được con gái lớn rất tài giỏi, ông ta đã sớm đuổi ra khỏi Đoàn gia rồi.

Phương Thanh Hoa ủy khuất bụm mặt, nước mắt ở trong hốc mắt đảo quanh, gắt gao cắn môi, không dám khóc ra tiếng.

Sau cùng rất không dễ dàng ra khỏi nhà chính, bà ta lập tức gọi điện thoại cho con gái lớn, cùng cô ta thương lượng biện pháp.

“Tường Tường, con nói bây giờ phải làm sao đây? Vạn nhất chuyện kia bị lộ ra, mẹ liền thật sự xong đời rồi. Chưa biết chừng còn liên lụy đến con.” Phương Thanh Hoa trong điện thoại lo lắng nói.

Đầu bên kia điện thoại trầm mặc một phen, nửa ngày, truyền đến giọng Đoàn Ngọc Tường có chút không kiên nhẫn: “Đã sớm nói với mẹ chuyện của đám người kia giải quyết càng sớm càng tốt, hiện tại

thời cơ càng ngày càng không tốt... Thôi, hiện tại nói những thứ này cũng không ích gì.”

“Vậy con nói đến cùng làm sao đây?” Phương Thanh Hoa đã không có chủ ý.

Đoàn Ngọc Tường nghĩ nghĩ nói: “Hiện giờ xem ra, chỉ có thể bỏ nhỏ lấy lớn thôi.”

“Bỏ nhỏ lấy lớn? Ý của con là...”

“Không sai, chuyện này chỉ có thể trách Ngọc Lộ không tốt. Mẹ, có đôi khi, làm người nên quyết đoán một chút. Ngọc Lộ đã gây ra chuyện lớn, mà còn cũng đã lấy chồng, mẹ cũng sớm đã quản không được nó rồi.” Đoàn Ngọc Tường nói xong liền cúp điện thoại.

Phương Thanh Hoa sửng sờ cầm lấy di động, nước mắt chài quét đũa một phen liền chảy ra.

“Ngọc Lộ, mẹ có lỗi với con...”

Phương Thanh Hoa che miệng, đau lòng khó có thể kìm chế. Nhưng vì địa vị của mình tại Đoàn gia, bà ta quả thật nên đưa ra lựa chọn rồi.

Chuyện đến nước này, là Đoàn Chấn Ba tự mình ra mặt. Phương Thanh Hoa cũng không biết ông ta tới cùng cùng Ngọc Lộ nói cái gì, chỉ là vài ngày sau, Ngọc Lộ trở về Đoàn gia hai lần, nhìn qua thật cao hứng.

Đã nhiều ngày, Tô Thi Thi cảm thấy được trong lòng có chút không yên, như là sắp gặp chuyện không may.

Có đôi khi trực giác của phụ nữ rất chính xác, có một số việc nên tới chung quy sẽ đến.

Ngày hôm đó sau khi cô tan làm, vừa đi ra Cao ốc Xây dựng Tiệp Khắc, đã bị một người đàn ông ngăn cản đường đi.

“Ô Thi Thi, cô là loại người bội tình bạc nghĩa, là thứ tiện nhân!”

Người đàn ông vừa nhìn thấy Ô Thi Thi liền nhe răng trợn mắt quát.

Mưa kìa, mưa ngập đường, mưa trắng xóa, sao về đây

Chương 132: Kịch bản thật không tệ

Bội tình bạc nghĩa?

Tô Thi Thi bị mắng đến mơ hồ rồi, cẩn thận nhìn thoáng qua người trước mắt vị này cao tầm 1m70, diện mạo có chút bì ổi, nhíu mày hỏi: “Anh là ai? Tôi không biết anh thì phải?”

“Không biết tôi? Hai chúng ta lúc trước mặn nồng thế nào cô đều đã quên rồi hả? Bây giờ lại giả vờ không biết tôi!”

Hắn ta chỉ vào Tô Thi Thi, mi mắt hồng hồng, như là chịu được đả kích rất lớn.

“Tôi biết cô hiện tại ở bên người giàu có, tự nhiên sẽ nói không quen biết tôi! Cô vứt bỏ tôi, liền là vì cái người đàn ông có tiền kia đúng không?” Hắn ta càng nói càng lớn tiếng, đến cuối cùng cơ hồ là rống lên.

Tô Thi Thi đứng thẳng thân thể, sắc mặt chậm rãi trầm tiếp xuống.

Kẻ này chỉ chỉ thẳng mặt cô đi đến liền mắng, miệng đầy lời nói dối, hiển nhiên là cố ý.

“Anh tới cùng là ai? Làm như vậy có mục đích gì?” Tô Thi Thi lạnh lùng hỏi han.

“Nếu không phari người khác nói cho tôi biết, tôi ngay từ đầu còn chưa tin cô lên giường với người giàu có!”

Hắn ta nói, “Bụp” một phen hướng tới Tô Thi Thi quỳ xuống, nước nở khóc lóc nói: “Em trở về đi, không cần đem Bảo Bảo xoá sạch rồi! Anh nhất định sẽ cố gắng kiếm tiền nuôi mẹ con hai người. ANh cầu xin em mau trở về đi!”

Tô Thi Thi muốn nở nụ cười, cái tên đàn ông này hành động thật đúng là lợi hại.

Cô chỉ chỉ bảo an đứng cách đó không xa nói: “Thấy được không? Anh nếu còn tiếp tục ở trong này làm loạn, không tới 10 phút cũng sẽ bị lôi đến cục cảnh sát. Đến lúc đó tự nhiên có người vạch trần anh nói dối, tự giải quyết cho tốt đi.”

Cô nói xong, nâng bước muốn đi.

Tuy nhiên lại vẫn không rõ ràng lắm người đàn ông này tới cùng là ai phái tới, nhưng hiển nhiên, là nhằm về phía cô.

“Hướng trên thân tôi hắt nước bắn sao?” Tô Thi Thi muốn nở nụ cười.

Dạo này, chỉ số thông minh của mấy người sao càng ngày càng thấp vậy, cũng không nghĩ tìm cái biện pháp nào tốt một chút.

“Em đừng đi!”

Hắn ta đứng lên liền muốn kéo cô lại. Đúng lúc này, bên cạnh truyền đến một giọng nói đầy mỉa mai: “Tôi còn đang nói là ai?Thif ra là kẻ tiện nhân cô. Sao vậy, chuyện bây giờ rốt cục bại lộ rồi? Tôi xem cô làm sạp tiếp tục giả vờ được!”

“Phú Tuyết Trân.”

Tô Thi Thi sắc mặt trầm xuống, nháy mắt hiểu rõ ra.

Thì ra là bọn họ, khó trách.

“Mọi người mau đến xem xem, cái con tiện nhân này bội tình bạc nghĩa, chuyên môn chơi đùa đàn ông, thích leo lên giường người giàu có! Mọi người chắc thấy rõ ràng rồi!” Phú Tuyết Trân trực tiếp hướng về phía bốn phía gây ồn ào.

Hiện tại là giờ tan tầm, có rất nhiều đồng nghiệp đi ngang qua, thấy vậy đều đã vây quanh xem.

Có người nhận ra Tô Thi Thi, lập tức đến hỏi: “Thi Thi, xảy ra chuyện gì rồi hả? Muốn báo cảnh sát hay không?” Tô Thi Thi lắc đầu, nhỏ giọng nói: “Tôi có thể ứng phó. Mọi người đừng tham gia vào.”

Những người này đều là đồng nghiệp bên trong bộ phận thiết kế, ai mà không lãnh giáo qua sự lợi hại của Tô Thi Thi? Nghe vậy toàn bộ đều đã thối lui đến một bên, một đám khần trương nhìn chằm chằm.

Có người đã qua thông báo cho bảo an.

Phú Tuyết Trân mới mặc kệ bọn họ. Người càng nhiều, bà ta càng vui mừng.

“Mẹ, con nói không cho mẹ đến đây, sao lại tới nữa?” Nơi xa, Hà Chí Tường vẻ mặt lo lắng đã chạy tới, lôi kéo mẹ mình muốn đi.

Phú Tuyết Trân hất tay hấn ra, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: “Con đến bây giờ vẫn bảo vệ con nhỏ đó! Nó tới cùng có cái gì tốt? Cô ta vứt bỏ con đi tìm người có tiền, không cần con nữa.”

“Mẹ...”

Hà Chí Tường vẻ mặt thống khổ, quay đầu thâm sâu nhìn Tô Thi Thi, trong mắt đều là thương tiếc. Bộ dạng muốn nói lại thôi, làm cho người ta nhìn liền tan nát cõi lòng.

Tô Thi Thi ngậy người giây lát. Cô thật muốn xoa sát mi mắt nhìn kỹ xem những người này, từ lúc nào đều đã biến thành diễn viên xuất sắc rồi.

Đóng kịch hay như vậy, không đi làm diễn viên thật sự lãng phí rồi!

Nhưng đặc sắc lại vẫn không chỉ như vậy.

Nơi xa, Đoàn Ngọc Lộ cũng chạy tới, vừa thấy Hà Chí Tường, liền khóc nhào đi lên.

“Ông xã, anh đừng rời bỏ em có được hay không? Con nhỏ Tô Thi Thi này tới cùng có cái gì tốt? Cô ta đều đã không cần anh nữa, anh hiện tại đã kết hôn với em, tại sao vẫn quên không được cô ta?”

Đoàn Ngọc Lộ vừa nói vừa khóc, nước mắt nước mũi tràn ra, nhìn thương cảm cực kỳ.

“Mọi người đến đông đủ rồi ha?”

Tô Thi Thi hai tay khoanh lại trước ngực, dù bận vẫn ung dung xem kịch.

Yên tĩnh hai ngày, cô còn tưởng rằng bọn họ hiểu chuyện, không nghĩ tới kìm nén đến này diễn trò.

“Kịch bản thật không tệ, “ Tô Thi Thi nhàn nhạt nhìn ba người, khóc

thành lệ “Tiếp tục diễn đi. Nếu chỉ là như thế này, sợ là lại vẫn không có biện pháp bồi xấu được tôi. Còn có cái gì chứng cứ gì sao?”

“Cô...”

Mẹ con Hà gia liền biến sắc, nhưng là chỉ là một cái chớp mắt, hai người lại khôi phục bộ dáng thương tâm muốn chết.

Bên kia, Đoàn Ngọc Lộ ngẩng đầu, đi đến Tô Thi Thi trước mặt, sợ hãi địa hô: “Chị...”

Tô Thi Thi theo bản năng sờ soạng xuống hai cánh tay, da gà đều phải dâng lên.

“Chị, người đem Chí Tường trả lại cho em có được hay không? Chị không phải nói đã tìm được người tốt hơn rồi sao? Van cầu chị trả anh ấy lại cho em. Em vì anh ấy đoạn tuyệt với Đoàn gia, bây giờ chỉ còn lại anh ấy thôi.”

Chị?

Người chung quanh nghe đến đó, cả đám đều trừng lớn mắt, không thể tin nhìn Tô Thi Thi.

Vị này đoạn Nhị Tiểu Thư hiện tại đúng là đã rất nổi tiếng, ai ai cũng đều đã biết là người của Đoàn gia. Gọi Tô Thi Thi là chị, không phải cũng là người của Đoàn gia sao?

Tô Thi Thi sắc mặt vẫn như cũ nhàn nhạt, chờ cô ta tiếp tục nói tiếp.

Đoàn Ngọc Lộ nói xong lại khóc lên, ủy khuất nói: “Em đã dựa theo ý tứ của chị làm, hiện tại cha mẹ ta cùng ông nội bọn họ đều đã chán ghét em, Đoàn gia rốt cuộc em trở về không được nữa rồi. Chị chẳng

lẽ còn không hài lòng sao?”

Thì ra là có cái chủ ý này.

Tô Thi Thi bưng tỉnh hiểu ra. Bọn họ cố tình diễn trò như vậy, không phải là muốn đem tất cả chuyện tình đều đã đổ lên trên người cô à?

Như vậy, Đoàn Ngọc Lộ lúc trước làm ra những cái này chuyện ngu xuẩn cũng có lý do.

Phú Tuyết Trân nghe đến đó, lập tức hỗ trợ nói: “Mọi người mau đến xem, Tô Thi Thi tốt xấu là chị gái cùng cha khác mẹ của con dâu tôi, vậy mà như vậy đối con dâu tôi như vậy, các người nói một chút, cô ta tới cùng có lương tâm hay không?”

“Thật sự là con gái của Đoàn gia?”

Mọi người nghe đến đó, đều đã giật mình cực kỳ.

“Các người nói xong rồi hả? Nếu không có trò gì khác, tôi đây liền đi trước. Tôi rất bận.” Tô Thi Thi cười nhạt, nghe bọn họ nói xong, xoay người muốn đi.

Lời đồn đãi đối với cô mà nói cũng sớm đã thành thói quen rồi. Đối phó loại chuyện này, liền là không có chút phản ứng, để cho những người này ghen chết.

Quả nhiên, mấy người Phú Tuyết Trân thấy Tô Thi Thi liền đi, một đám sắc mặt đều đã thay đổi.

Tên đàn ông trước kia đã chạy đến chỉ trích Tô Thi Thi thấy thế, lập tức ngăn ở trước mặt cô, đối với mọi người nói: “Tôi có thể làm chứng! Chú họ của tôi chính là đại quản gia của trang viên Đoàn gia,

ông ta nói Tô Thi Thi chính là con gái của Đoàn gia, cô ấy thích nhất chính là giấu diếm thân phận đi gạt người. Tôi cũng là mãi sau này mới biết được.”

“Anh là người nhà của Đoàn Hòa Dự?”

Tô Thi Thi trên mặt tươi cười chải quét địa một phen ản tiếp xuống, gắt gao nhìn chăm chăm người đàn ông trước mắt này.

Đoàn gia... Ha ha, tốt tốt!

Cái người ông nội kia của cô thật đúng là gấp gáp quá rồi ha, thậm chí ngay cả loại thủ đoạn vô sỉ như vậy đều đã dùng tới rồi.

Cio còn đang nghĩ Hà gia cùng Đoàn Ngọc Lộ sao lại đột nhiên có lá gan to đến vậy, dám ngang nhiên chạy đến Xây dựng Tiệp Khắc tới khiêu khích cô.

Thì ra phía sau có lão già kia làm chỗ dựa!

Tô Thi Thi toàn thân tản ra vô tận hàn ý. Cô nghĩ muốn nhện, đúng là những người này thì sao?

“Cút ngay!”

Tô Thi Thi trên người tức giận bỗng nhiên bùng phát, nếu chỉ là Hà gia cùng Đoàn Ngọc Lộ cô còn có thể nhẫn nhịn, nhưng là lão già kia cũng tham dự rồi...

“Bà ngoại, người thật sự đáng tha thứ sao?”

Tô Thi Thi mạnh xiết chặt quả đấm.

Ở phố góc sáng sủa một chiếc xe bảo mẫu màu đen đang đậu, Bùi Dịch ngồi ở phía sau xe, ánh mắt trầm trầm nhìn về phía Cao ốc.

Thật lâu sau, anh cầm ra điện thoại, gọi cho Tần Phong.

“Chuẩn bị đi.”

Đầu bên kia điện thoại trầm mặc một phen, truyền đến tiếng Tần Phong kinh dị: “Lại phát sinh cái chuyện gì rồi hả? Không phải nói phải mấy ngày nữa sao?”

“Không cần đợi nữa.”

Bùi Dịch lạnh giọng nói xong, mở cửa đi xuống xe.

Thấy tui siêng ko????

Ai khen tui đi đi

Chương 133: Tức giận đến phát cuồng

“Cô sao lại dùng ánh mắt đó nhìn tôi? Tôi nói những câu này là thật, chẳng lẽ oan uổng cô sao?”

Hắn ta bị ánh mắt hung ác của Tô Thi Thi làm cho hoảng sợ, vươn cổ nói.

“Chẳng lẽ lời anh nói không giả sao?” Tô Thi Thi lạnh lùng theo dõi hắn.

Nếu nói cô lúc trước nghĩ muốn coi như không có, nghĩ muốn ghen chết bọn họ. Như vậy hiện tại, cô liền làm cho bọn họ hối hận vì đã xuất hiện tại nơi này!

“Đây là quỷ kế của cô ta, không nên tin!” Phú Tuyết Trân vội vàng nói.

Một bên khác Hà Chí Tường cũng đã đi tới. Ba người đem Tô Thi Thi vây quanh, như là sợ cô chạy trốn một dạng.

“Bảo an.”

Tô Thi Thi lạnh giọng hô, sau đó đối với người đàn ông xa lạ trước mắt nói: “Phỉ báng hiện tại cũng có thể kết thành tội danh, những lời giữ lại để giành đến cục cảnh sát từ từ nói đi.”

“Cô đúng là thứ vô liêm sỉ!”

Hắn ta biến sắc, rất nhanh nhìn một phen phía sau cách đó không xa

Đoàn Ngọc Lộ.

Tô Thi Thi ánh mắt tối sầm lại, trong lòng bỗng nhiên nhấp nhóang một cái ý nghĩ không lành, đang muốn trốn sang một bên, hần ta đột nhiên từ trong túi áo lấy ra một cái chai, nhanh chóng mở nắp ra liền hướng tới Tô Thi Thi hất qua.

Trong lúc đó ánh sáng chớp lóe, một bóng dáng mạnh lao về phía Tô Thi Thi, đẩy cô đến chỗ một bên. Đồng thời một cước đạp đến trên thân người đàn ông kia, đưa hần hất lao về phía Phú Tuyết Trân cùng Hà Chí Tường bay qua.

Tô Thi Thi lảo đảo một phen, rơi vào một vòng tay ấm áp. Vừa lúc Bùi Dịch đuổi tới tiếp được cô, ghì chặt cô vào trong ngực.

Cùng lúc đó, Hà Chí Tường nhìn đến người đàn ông kia hướng bọn họ bên này bổ nhào qua, theo bản năng giữ chặt mẹ mình kéo ra trước thân mình khẽ ngăn lại.

Công nhận thằng con có tâm ghê. Có họa lấy mẹ mình làm bia đỡ đạn

Chương 134: Chỉ biết so với các người ác hơn

Điên rồi!

Bài báo thứ nhất tên là “Tiểu thư nhà giàu phóng đãng bên ngoài... với người đàn ông thứ n, chồng ở ngoài phòng canh chừng” lan tràn với tốc độ chóng mặt trên internet.

Một viên đá làm gợn ngàn tầng sóng.

Tất cả tin tức tai tiếng về Đoàn Ngọc Lộ trước đây toàn bộ đều bị đào bới ra, lộ ra hết, thậm chí gồm bao những tin tức trước đây bị bịt kín.

Hà Chí Tường tay đang cầm di động đang không ngừng run rẩy, tức giận đến sắc mặt trắng bệch.

“Ô Thi Thi cô là kẻ tiện nhân, sao cô dám!”

Ở một bên, Đoàn Ngọc Lộ đã sớm muốn điên rồi, hận không thể bỏ nhào qua bóp chết Ô Thi Thi: “Cô tại sao muốn hại tôi như vậy? Những thứ này cũng không là thật, không phải sự thật!”

Ô Thi Thi cười lạnh: “Các người đang nói cái gì? Tôi sao vậy một câu đều đã nghe không hiểu.”

“Cô... Cô...”

Hà Chí Tường Đoàn Ngọc Lộ tức muốn hộc máu rồi.

Tô Thi Thi quay đầu nhìn Bùi Dịch, đối với anh thăm gật gật đầu.

Bùi Dịch khóe miệng cong lên, nhàn nhạt nhìn Hà Chí Tường Đoàn Ngọc Lộ.

“Mới vừa mới bắt đầu liền chịu không nổi, chuyện phía sau thì sẽ thế nào đây?” Tô Thi Thi nhẹ giọng nói.

Giọng nói của cô không lớn, nhưng đủ để để cho Hà Chí Tường Đoàn Ngọc Lộ nghe rõ ràng.

“Là ý gì?”

Hà Chí Tường sắc mặt trầm xuống, vội vàng lướt qua màn điện thoại tin tức mới trên các web, diễn đàn, nháy mắt tiếp theo, mặt hấn trực tiếp tái rời.

Chỉ thấy trên diễn đàn xuất hiện một cái tin tức mời, nói chuyện hấn không thể giao hợp, không cách nào hoạt động sinh dục.

“Cô... Các người! Tô Thi Thi tôi giết cô!”

Hà Chí Tường thật sự muốn điên rồi, người đàn ông trên đời này chỉ có hai điểm chết người còn không phải là hai vấn đề này sao?

Điều sỉ nhục lớn trong cuộc hấn, lại bị người ta công khai ranhur vậy, hấn sau này làm sao còn mặt mũi sống tiếp!

Tô Thi Thi lấy điện thoại ra, nhìn một phen tin tức trên diễn đàn, có vẻ dăm chiêu liền gật gật đầu: “Thì ra là như vậy. Xem ra vị Hà tiên sinh này làm chồng của người ta vẫn thật không dễ dàng.”

“Cô... Cô đây là mưu hại tôi!”

Đoàn Ngọc Lộ lúc này cũng phản ứng lại. Bây giờ lộ ra video clip cô ta cùng nhiều người đàn ông khác ăn chơi trác tán, lần trước video lộ ra cô ta cùng Hà Chí Tường, đó là hoàn toàn khác với lần này.

Lần trước cô ta có thể nói là sở thích giữa vợ chồng mà quay lại, còn bây giờ? Cô ta bên ngoài... Tội danh, là rửa không sạch rồi.

Cha mẹ cùng ông nội cô ta nhìn thấy những thứ này, nhất định sẽ giết cô ta!

“Chí Tường, làm sao đây?” Đoàn Ngọc Lộ cũng không biết làm sao, đành phải hướng Hà Chí Tường cầu cứu.

Hà Chí Tường sắc mặt rất khó xem: “Tôi làm sao biết!”

Hắn hiện tại đã biến thành rùa đội mũ xanh*, toàn thân được tỏa sáng bảy màu!

*Rùa đội mũ xanh: có thể hiểu nôm na là bị cấm sừng

Nhất là lần trước ở trong rạp chiếu bóng, hắn ở ngoài đại sảnh thay Đoàn Ngọc Lộ canh chừng bị người ta chụp lại cũng lan tràn khắp nơi. Bây giờ hắn đã hoàn toàn trở thành một người đàn ông vô dụng phải giúp vợ tìm đàn ông giải quyết nhu cầu sinh lý!

Còn có cái gì so với chuyện này làm cho người ta tuyệt vọng tức giận hơn chứ!

“Không, còn có thứ so với cái này càng làm cho người ta tuyệt vọng hơn.”

Bùi Dịch khòe miệng vẽ ra một nét cười lạnh, cúi đầu lấy điện thoại

ra, đầu ngón tay lướt nhẹ, chạm màn hình.

Chẳng được bao lâu, Tô Thi Thi liền nghe đến di động của mình nhận được tin nhắn.

Cô mở ra vừa thấy, mi mắt vù được một phen sáng, ngửa đầu nhìn Bùi Dịch.

Bùi Dịch đối với cô gật gật đầu. Tô Thi Thi cúi đầu, đem tài liệu vừa rồi nhận được gửi đến cho Hà Chí Tường.

“Chí Tường, anh mau nghĩ biện pháp đi. Khẩn trương làm cho người ta đi đem những cái tin tức này xóa bỏ đi!”

Đoàn Ngọc Lộ còn đang lôi kéo Hà Chí Tường nghĩ biện pháp.

Hà Chí Tường đang muốn nói chuyện, mobile phone đột nhiên rung lên một cái. Hắn nhíu mày mở xem tin nhắn vừa tới liền thấy, phát hiện là một tập tin tài liệu.

Hắn tùy ý mở ra xem. Nháy mắt tiếp theo, đồng tử của hắn mạnh co rút lại, trán gân xanh nổi lên, tay đang lướt trên màn hình di động không tự chủ được run rẩy lên.

“Hồ sơ bệnh án - vô sinh!”

Chỉ thấy bên trong file tập tin kia là bệnh án của Đoàn Ngọc Lộ chẩn đoán bị vô sinh. Bởi vì cô ta từng nhiều lần phá thai, đã đánh mất tư cách làm mẹ!

Hà Chí Tường vừa thấy thời gian ghi trên hồ sơ bệnh án, từ năm ngoái. Khi đó, hắn cùng Đoàn Ngọc Lộ từ đầu còn chưa quen biết.

“Cô không thể sinh con?”

Hà Chí Tường gian nan quay đầu, nhìn chăm chăm Đoàn Ngọc Lộ, gần từng chữ hỏi han.

Đoàn Ngọc Lộ sắc mặt liền trắng bệch, ấp úng nhìn hẩn: ”Tôi, tôi...”

“Cô không thể sinh con tại sao muốn cùng với tôi? Cô đúng là kẻ tiện nhân!”

Hà Chí Tường mạnh bóp chặt cổ Đoàn Ngọc Lộ, nghiến răng nghiến lợi quát: “Cô có biết hay không cô đã đem nhà của chúng tôi hủy thành cái gì bộ dáng rồi hả? Cô đúng là kẻ tiện nhân, cô không thể sinh con, cô tại sao muốn cùng tôi kết hôn!”

Hà Chí Tường muốn điên rồi.

Hắn lúc trước cưới Tô Thi Thi, không phải là muốn để cho cô nổi dãi tông đường. Sau này Tô Thi Thi không chịu, hắn vừa lúc lại gặp Đoàn Ngọc Lộ, cho nên liền lựa chọn cô ta. Nhưng nào biết đâu rằng Đoàn Ngọc Lộ vậy mà không thể sinh con? Khó trách hắn tìm nhiều đàn ông cho cô ta như vậy, bụng cô ta một chút động tĩnh đều không có!

“Chí Tường, con nói cái gì? Nó không thể sinh con?”

Một bên Phú Tuyết Trân nghe được tin tức này, bất chấp trên đầu đón người, đã chạy tới, túm lấy tóc Đoàn Ngọc Lộ liền xoay vặn đánh nhau.

“Mày đúng là kẻ tiện nhân, mày làm hại nhà chúng tao thật thảm hại mà!”

“A! Các người bỏ tay ra, buông, cứu mạng!” Đoàn Ngọc Lộ la lớn.

Hai ngày trước cô ta mới bị bọn họ đánh, miệng vết thương vẫn còn đang đau, lúc này vết thương cũ lại thêm vết thương mới, thiếu chút nữa làm cho cô ta đau đến ngất đi.

“Tao đánh chết mày! Mày mà cũng dám gạt bọn tao!”

Mẹ con Hà gia cũng sớm đã quên việc phải đối phó Tô Thi Thi, lúc này, chỉ nghĩ muốn đem Đoàn Ngọc Lộ đánh chết.

Đoàn Ngọc Lộ gấp đến độ hai tay ra sức múa may quơ loạn xạ, không nghĩ qua là tóm được gương mặt bị tạt axít của Phú Tuyết Trân. Móng tay của cô ta đâm sâu vào trong vết thương, lập tức biến thành máu tươi đầm đìa.

Đoàn Ngọc Lộ vừa thấy trên tay mình tràn đầy máu tươi, thậm chí còn có da thịt dính ở mặt trên, sợ tới mức mặt trắng bệch, liền hôn mê bất tỉnh.

“Đau chết tôi rồi!”

Phú Tuyết Trân che mặt, cơn đau đớn truyền đến đại não đau đớn từng đợt truyền đến còn khổ sở hơn người bị say xe, đến sức lực đánh người đều không có rồi.

Đúng lúc này, nơi xa xe cảnh sát cùng xe cứu thương đồng thời chạy tới.

Tần Phong không biết từ lúc nào đi tới phía sau chỗ Bùi Dịch và cô, hỏi “Để cho bọn họ đi cục cảnh sát, hay vẫn lại là bệnh viện?”

Bùi Dịch lạnh lùng lờm một cái, lãnh lẽo phun ra mấy chữ: “Cục

cảnh sát.”

“Biết rõ.”

Tần Phong nói một tiếng, lập tức liền đi đến chỗ đám cảnh sát can thiệp.

Anh biết lần này Bùi Dịch sợ là thật sự tức giận đến không khống chế được rồi. Vừa rồi tuy là anh để cho người ta ở sau lưng trợ giúp, cho nên những cái tin tức này mới có thể truyền đi với tốc độ điên cuồng như vậy, liền ngay cả phòng quan hệ công chúng đều đã dẹp tin tức này thất bại rồi.

“Chúng ta trở về.”

Bùi Dịch ôm Tô Thi Thi, xoay người hướng chiếc xe đang đậu ở phố đối diện đi đến.

“Thi Thi...”

Nơi xa, vốn dĩ đã tan tằm nghe được tin Tô Thi Thi gặp chuyện không may lại gấp gáp trở về Ôn Ngọc, sốt ruột vội chạy tới.

“Hình như là Ngọc đang gọi tôi.” Tô Thi Thi bước chân liền dừng lại.

Bùi Dịch ôm chặt cô, trầm giọng nói: “Bọn phóng viên bên giới truyền thông đã ở chạy tới, lập tức sẽ đem nơi này quanh kính hẳn không thể nào thoát ra được. Chúng ta vẫn nên đi trước.”

“Nhưng mà...”

Tô Thi Thi muốn đến chỗ bạn tốt của mình giải thích rõ một chút, nhưng cô nói còn chưa nói xong, liền nghe đến đầu bên kia truyền

đến tiếng của Tần Phong.

“Em gái Ôn, em sao lại chạy đến đây? Mau đi thôi, nơi này quá nguy hiểm, chúng ta trước đến nơi khác đi.”

“Thi Thi thế nào rồi hả? Tôi nghe nói cô ấy bị người ta khi dễ rồi!” Ôn Ngọc sốt ruột nói.

“Không thể nào có chuyện đó, có Bùi Dịch ở đây, em ấy làm sao có thể bị người nào ức hiếp chứ?” Tần Phong ôm lấy Ôn Ngọc liền đi.

Tô Thi Thi khóe miệng giật giật, buồn bực nói: “Cái này không phải đưa dê vào miệng cọp sao? Không được, tôi phải đem Ngọc gọi trở về mới được.”

“Tần Phong tự có chừng mực.”

Bùi Dịch nói xong liền ôm lấy Tô Thi Thi bước đi. Cô gái này thật là, giờ khắc này lại vẫn có tâm tình đi quản chuyện của người khác!

“Này...” Tô Thi Thi vội vàng vùi mặt ở trong ngực anh, che giấu khuôn mặt mình lại. Cô cũng không nghĩ muốn ảnh của mình ngày mai sẽ xuất hiện trên bìa tạp chí đâu!

Nhưng mà chuyện bây giờ đã triệt để không thể khống chế được nữa rồi, quan hệ của cô cùng Bùi Dịch cũng triệt để giấu diếm không xong rồi.

“Phía sau còn một trận chiến phải đánh nữa. Cô bé, em đã chuẩn bị sẵn sàng rồi chứ.”

Bùi Dịch đem Tô Thi Thi đặt lên chỗ ngồi trên xe, nhìn chăm chăm mi mắt của cô, trầm giọng nói.

Mọi người sớm an.

Hôm nay cuối tuần và bạn phải đi làm

Chương 135: Trận chiến tiếp theo

Edit: @huongcyndi

Beta:@twinsyl

Ánh mắt Tô Thi Thi tối sầm lại, một lúc sau mới khẽ gật đầu: “Cảm ơn anh. Và lại, thật xin lỗi, đã để anh phải chịu uất ức rồi.”

“Cô bé, sau này mà em còn nói với tôi những lời như thế nữa, tôi nhất định sẽ để em phải hối hận.” Bùi Dịch cực kỳ giận dữ nói.

Lần này Tô Thi Thi chẳng sợ anh, nắm lấy tay anh, vuốt ve ngón tay anh, tâm tình vẫn là rất nặng nề.

“Anh nói xem, rốt cuộc bọn họ hận tôi đến nhường nào? Nếu không tại sao cứ phải ép tôi đến đường cùng chứ?”

Nếu không phải lúc này Bùi Dịch xuất hiện, nếu không phải trong tay bọn cô có bằng chứng làm Đoàn Ngọc Lộ mất hết danh dự, vậy thì bây giờ, Tô Thi Thi cô, sợ là hoàn toàn bị mất đi trong sạch rồi.

Đối với một người phụ nữ, quan trọng nhất chính là danh dự. Danh dự bị hủy hoại, sau này cô làm gì còn chỗ đứng trong cái xã hội này? Sau này cô làm sao mà làm việc?

Cô cho rằng bọn họ chẳng qua là tiểu đả tiểu nháo[1], nhưng không ngờ lại ác độc đến mức này!

[1]Tiểu đả tiểu nháo: ý chỉ làm công việc trong phạm vi nhỏ hẹp.

Cô thậm chí không dám tưởng tượng rằng, nếu để bà nội cô biết cô bị người ta sỉ nhục như vậy, sẽ tức giận đến nổi ngã bệnh không.

Bài học từ vết xe đổ của bà ngoại cô, đến bây giờ Tô Thi Thi nghĩ lại, cả người nhịn không được liền run lên.

“Đừng sợ, có tôi rồi. Cùng một sai lầm, tôi sẽ không phạm phải hailần đầu.” Bùi Dịch ôm lấy cô, dịu dàng an ủi.

“Em phải tin tưởng bà nội của em chứ, so với tưởng tượng của em thì bà còn mạnh mẽ hơn nhiều.” Bùi Dịch nói.

Đoàn lão phu nhân đã sống ở cái Đoàn gia to lớn này, có thể bình tĩnh dẫn theo đứa cháu gái rời khỏi Đoàn gia, nhiều năm không trở về. Có thể thấy rằng không chỉ đơn giản như vậy.

Nếu không dựa trên mức độ Đoàn Kế Hùng hận gia đình bà ngoại Tô Thi Thi, đoán rằng đã sớm thủ tiêu hết bọn cô rồi.

Tô Thi Thi vui trong ngực Bùi Dịch, hỏi: “Chuyện này có thể sẽ rất khó khăn với anh, mẹ anh còn ở đó...”

“Tôi sẽ xử lý tốt.” Bùi Dịch vỗ vỗ bả vai cô, “Em phải học cách tin tưởng tôi.”

Trong lòng Tô Thi Thi thoáng rung động, có một dòng nước ấm xua tan lạnh lẽo trong lòng.

Có thể gặp được anh, quả thực rất may mắn.

“Bùi Dịch, sao anh lại tốt như vậy, tôi sắp cảm động chết mất thôi,

làm sao đây?”

Tô Thi Thi ôm lấy cổ Bùi Dịch, thì thầm nói.

Người Bùi Dịch cứng đờ, sắc mặt dần ửng hồng, ngay cả bằng mắt thường cũng thấy bên tai nhanh chóng đỏ lên.

Nhưng mà anh còn chưa có xúc động xong, rồi lại nghe thấy Tô Thi Thi nói: “Nếu lúc tức giận anh nói chuyện không ấu trĩ, thì hoàn hảo hơn nhiều.” Mặt Bùi Dịch bỗng chốc tối sầm, bỏ tay cô ra, đẩy cô sang chỗ ngồi bên cạnh, lạnh lùng nói: “Tự ngồi yên đi.”

“Anh nhìn đi, thật ấu trĩ mà.”

Tô Thi Thi lắc đầu, không nói nên lời.

“Em có tin là tôi lập tức ăn em không?” Bùi Dịch cực kỳ phẫn nộ nói.

Tô Thi Thi lập tức ngồi ngay ngắn lại, mắt nhìn thẳng nói: “Tôi tuyệt đối tin!”

Thấy cô như vậy, sự tức giận đang tích tụ của Bùi Dịch liền gián xuống nhanh chóng. Người phụ nữ này trở mặt còn nhanh hơn cả anh. Hai người bọn họ rốt cuộc là ai ấu trĩ hơn!

Những cuộc cãi vã vô lý trong mấy hôm nay cũng đã tan thành mây khói. Cũng không ai cố gắng làm hài lòng ai, chỉ là thuận theo tự nhiên.

Khi bọn họ trở lại trang viên Đoàn gia, trong trang viên đã sớm âm ỉ tung trời.

“Dì Hồng?”

Bùi Dịch thấy Hồng Cầm đang chờ ở cửa biệt thự, chân mày theo khế bản năng nhíu lại.

Hồng Cầm vừa thấy anh, liền vội vàng bước tới đón, khi nhìn thấy Tô Thi Thi bên cạnh anh, trong mắt chợt lóe lên tia chán ghét rồi biến mất.

“Thiếu gia, phu nhân bảo tôi tới thông báo với cậu một tiếng, nói rằng bây giờ cậu không nên qua đó. Bất kể là có chuyện gì, tối nay cậu cũng phải chờ trong biệt thự.” Hồng Cầm vội nói.

Sắc mặt của Bùi Dịch âm trầm đi vài phần, nhưng vẫn gật đầu: “Tôi biết rồi, dì cứ trở về đi. Mẹ tôi ở đó còn nhờ dì chăm sóc nhiều.”

“Tôi hiểu. Phu nhân nói vậy để cậu không cần lo lắng người ở đó, bây giờ lão gia đang rất tức giận, aiz... Không nói nữa, tôi phải mau về thôi.” Hồng Cầm nói xong, liền vội vã rời đi.

Bà ta đi rồi, Tô Thi Thi quay đầu lại nhìn Bùi Dịch, có chút lo lắng: “Thật sự không cần qua xem một chút sao? Lỡ như ông ta trút giận lên mẹ anh thì phải làm sao?”

“Sẽ không.”

Bùi Dịch nói xong kéo tay cô, bước vào trong biệt thự.

“Anh chắc chắn chứ?” Tô Thi Thi vẫn có chút lo lắng.

“Có em trai tôi ở giữa, ông ta sẽ không làm ra chuyện gì quá đáng.” Bùi Dịch trầm giọng nói.

Tô Thi Thi thật lâu mới nhớ ra cuộc nói chuyện của bọn họ mà cô

nghe được lần trước. Mẹ của Bùi Dịch với ông nội cô có sinh một đứa con trai, hình như bây giờ tuổi còn rất nhỏ.

“Nếu như tôi đoán không sai, chắc em trai tôi sẽ lập tức được đón về.”

Bùi Dịch nói xong, quay đầu lại, nhẹ vỗ mặt Tô Thi Thi, dịu dàng nói: “Sau này có thể sẽ xảy ra rất nhiều chuyện...”

“Tôi đã chuẩn bị tâm lý rồi.”

Tô Thi Thi ngắt lời anh. Cô không muốn nhìn thấy vẻ ưu sầu và sự bất lực trên khuôn mặt của anh.

Bùi Dịch đáng ra phải kiên cường, quyết đoán và tàn nhẫn. Anh có thể yếu ớt, nhưng cô không nghĩ tới anh vì cô mà yếu ớt đến vậy. Lúc này, trong thư phòng ở gian nhà chính, Đoàn Kế Hùng cũng không nhớ rõ đây là lần thứ mấy mình nổi giận nữa.

Bên trong căn phòng, đồ đạc có thể ném đều bị ông ta ném vỡ, một mớ hỗn độn.

Vợ chồng Đoàn Chấn Ba cúi thấp đầu quỳ xuống đất, không dám nhúc nhích.

“Ngay cả chút chuyện nhỏ này cũng làm không xong! Mau liên hệ với bộ phận quan hệ công chúng* tiến hành họp báo, giải thích rõ việc này cho tao! Nếu như cổ phiếu Đoàn thị vì chuyện này mà rớt giá, tao nhất định không tha cho bọn mày!” Đoàn Kế Hùng lớn tiếng.

*Bộ phận quan hệ công chúng hay còn gọi là bộ phận PR là Public Relations. PR là cách thức mà tổ chức/doanh nghiệp/công ty quản lý hình ảnh của mình trong mắt công chúng thông qua một tiếng nói thứ

ba. Trong PR, tổ chức không hoàn toàn làm chủ thông điệp về hình ảnh của mình, thông điệp được truyền ra cho công chúng có thể là tốt hoặc xấu. Thông thường, các doanh nghiệp vừa và nhỏ vẫn chưa biết cách PR sao cho hiệu quả, nói cách khác, họ vẫn chưa biết cách quản lý hình ảnh của mình trước công chúng. Người tiêu dùng thường chỉ thấy các doanh nghiệp lớn xuất hiện trên mặt báo, tham dự phỏng vấn, họp báo, nên mặc nhiên cho rằng, cứ lên mặt báo là nổi tiếng, là uy tín và sản phẩm của họ chắc chắn tốt.

“Cha... Bộ phận PR của chúng ta đã không thể khống chế tình hình này nữa rồi.” Đoàn Chấn Ba miễn cưỡng nói.

Mặt Đoàn Kế Hùng liền biến sắc, ánh mắt dữ tợn như mãnh thú, mắt nhìn chăm chăm vào đứa con trai bất tài: “Mày lặp lại lần nữa xem?”

Đoàn Chấn Ba đau khổ nói: “Có người đang âm thầm nhắm vào chúng ta, tất cả phương pháp của bộ phận PR nhằm ngăn chặn tin tức này đều bị chặn lại. Xóa bài viết cũng xóa không hết. Hơn nữa... Hơn nữa...”

“Áp a ấp úng cái gì? Mày nói hết ra cho tao!” Đoàn Kế Hùng tức giận nói.

“Con mới nhận được tin tức, Tần thị cũng tham dự vào chuyện này, mấy cái tin tức kia lan nhanh chóng như vậy, chính là do bộ phận PR của bọn họ ở sau lưng trợ giúp.”

“Mày nói cái gì? Tần gia với chúng ta có quan hệ lâu đời, sao lại...”

“Con cũng không biết rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì. Tần Phong và Bùi Dịch rất thân, cha nói xem, lần này có phải nó hay không...”

“Không thể nào là nó! Lão già Tần gia vẫn còn, trên Tần Phong còn

có nhiều người anh như vậy, căn bản là không tới lượt nó cầm quyền!”

“Đó chính là vì Tần gia đang dựa vào thế lực của Hồ gia...”

“Chuyện này có liên quan gì đến Hồ gia chứ?”

Chân mày Đoàn Kế Hùng vặn chặt lại như sợi giây, đến nỗi có thể kẹp chết con ruồi.

“Vừa rồi thư ký nói Hồ gia cũng tham gia vào chuyện này.”

“Cái gì? Bọn họ dính vào làm gì?”

Mặt Đoàn Kế Hùng liền biến sắc, nếu như Hồ gia cũng tham gia, vậy thì việc này rất khó giải quyết.

Nhưng với tình hình hiện giờ cũng chỉ có một cách giải quyết.

“Con cảm thấy rất có thể là bọn họ ở sau lưng giờ trò quỷ. Lần trước, tòa nhà Đoàn thị bị nổ, mặc dù đã tra ra được là Bùi Dịch làm, nhưng cha nghĩ lại xem, từ khi nào tên tiểu tử kia lại có bản lĩnh lớn vậy? Chắc là Hồ gia ở sau lưng làm chỗ dựa cho nó rồi.”

Sắc mặt Đoàn Kế Hùng hoàn toàn trầm xuống, cau mày suy nghĩ một chút, nói: “Nhưng bất kể là chuyện thế nào, mày cũng phải mau nghĩ cách xử lý cho tốt chuyện này cho tao.”

“Nhưng mà, bây giờ bộ phận PR căn bản là không có tác dụng...”

“Vậy thì bọn mày tự ra mặt cho tao!”

Ông ta nói xong, ngón tay chỉ vào mặt Đoàn Chấn Ba và Phương

Thanh Hoa: “Hai đứa bọn mày cùng nhau ra mặt cho tao, là con gái bọn mày gây chuyện ầm ĩ! Bọn mày tự ra mặt giải quyết cho tao!”

“Chúng con?”

Đoàn Chấn Ba và Phương Thanh Hoa giật nảy mình. Nhất là Phương Thanh Hoa.

Đoàn Chấn Ba với tư cách là tổng giám đốc của Đoàn thị ra mặt thì không có gì đáng nói, nhưng cho đến nay bà ta cũng không tham dự vào chuyện của Đoàn thị, để bà ta ra mặt làm gì?

Nhất là sau khi bà nghe bọn họ nói kế hoạch xong, sợ đến mức ngay cả cơm cũng ăn không nổi.

Xong rồi, nếu quả thật phải nói như vậy, ép buộc Tô Thi Thi nổi điên lên, nói ra chuyện kết hôn lần thứ hai thì làm sao đây?

Phương Thanh Hoa càng nghĩ lại càng lo lắng.

Bà ta luôn cảm thấy tất cả mọi thứ đều là do Bùi Dịch và Tô Thi Thi từng bước một bày mưu, từng chút đẩy mọi chuyện hiện tại đến bước đường này, cuối cùng chờ đến lúc ra tay.

Nhưng bất kể bà ta có phản đối thế nào, Đoàn Chấn Ba vẫn mở buổi họp báo, để vợ chồng bà ra mặt giải thích rõ chuyện này.

Công ty Tiệp Khắc, Tô Thi Thi đi làm được nửa đường, thì Bùi Dịch gọi một cuộc điện thoại tới, bảo cô trở về.

“Còn đang đi làm mà?” Tô Thi Thi không hiểu hỏi lại.

Đầu điện thoại bên kia truyền đến giọng nói nhàn nhạt của Bùi Dịch:

“Tới đài truyền hình, phá buổi họp báo.”

Chương 136: Tôi đến để đổi chất

Edit: @huongcyndi

Beta: @twinsyl

“Phá buổi họp báo sao?”

Tô Thi Thi tròn mắt đảo một vòng, lập tức rất hào hứng, vội vàng nói: “Anh chờ một chút, tôi lập tức đến.”

Dưới lầu công ty xây dựng Tiệp Khắc, Bùi Dịch đang ngồi bên trong xe, nghe vậy trong mắt lóe lên một nụ cười.

Anh cất điện thoại di động, quay đầu lạnh lạnh liếc qua người đàn ông ở bên cạnh: “Cậu còn không mau xuống?”

Tần Phong lập tức trợn to mắt, uất ức nói: “Không phải nói cùng nhau đi phá buổi họp báo à? Cậu lại vứt bỏ tôi...”

Bùi Dịch chán ghét nhìn anh ta một cái: “Cậu quá sáng đó.”

“Cái gì mà quá sáng chứ...” Khóe miệng Tần Phong giật giật mấy cái, ý anh là chê anh ta làm bóng đèn sao?

Anh ta hậm hực mở cửa xe, xuống xe nói: “Tôi tìm em gái Ôn Ngọc đi cùng!”

Bùi Dịch lạnh nhạt liếc anh ta lần nữa: “Cách cô bạn đó của Thi Thi

xa một chút.”

Mặt Tần Phong lập tức sụp đổ, buồn bực nói: “Cậu được chiều chuộng đến vô pháp vô thiên rồi, ngay cả tôi tìm bạn gái cậu cũng quản.”

“Cút.” Bùi Dịch chỉ nói một tiếng rồi đóng cửa xe lại.

Lúc Tô Thi Thi xuống, Bùi Dịch còn đang gọi điện thoại. Cô lặng lẽ ngồi vào trong xe, chớp chớp mắt nhìn anh.

“Cô bé, còn nhìn anh như vậy, thì chúng ta cũng khỏi cần tới đó nữa.”

Bùi Dịch cắt điện thoại di động đi, ánh mắt nhìn cô dần dần trở nên u ám.

Tô Thi Thi ngồi ngay ngắn lại ngay, ho khan một tiếng hỏi: “Chúng ta thật sự đến đài truyền hình sao? Tôi nghe nói...”

Đôi mắt cô mang theo sự dò hỏi nhìn Bùi Dịch. Thấy Bùi Dịch gật đầu một cái, mắt cô lập tức sáng lên: “Vậy còn chần chừ gì nữa? Nhanh lên đi, sắp bắt đầu rồi phải không?”

Ngay lúc này, đài truyền hình đang truyền trực tiếp cuộc họp báo của vợ chồng Đoàn thị. Trước đó, Tô Thi Thi có nghe qua tin tức, trong lòng còn có chút không thoải mái, không ngờ Bùi Dịch đã thay cô nghĩ đến từ trước.

Đài truyền hình truyền trực tiếp đang bắt đầu đếm ngược.

“5, 4, 3, 2— — 1! Truyền trực tiếp bắt đầu!”

Đoàn Chấn Ba nhìn vợ với ánh mắt cảnh cáo, nhỏ giọng nói: “Đến lát nữa chớ có nói bậy.”

Phương Thanh Hoa căng thẳng nắm tay thành quả đấm, cứng đờ gật đầu một cái, lòng bàn tay toàn là mồ hôi.

Mặc dù bà ta là Đoàn phu nhân đã mười mấy năm, nhưng đến giờ vẫn chưa từng được lên tivi. Từ trước tới nay người Đoàn gia luôn coi thường phụ nữ, cho nên trước kia trừ cuộc họp thường niên của công ty, bà ta không hề tham bất kỳ dự sự kiện trọng đại nào.

Phương Thanh Hoa không kìm được nuốt một ngụm nước miếng, nụ cười trên mặt sớm đã trở nên cứng đờ. Người dẫn chương trình mặt nói gì, một câu bà cũng không nghe vào, chẳng qua máy móc theo chồng đến ghế ngồi yên. Trước mặt bọn họ, có không dưới năm, sáu chục phóng viên. Bên cạnh mỗi phóng viên đều có một nhiếp ảnh gia đang cầm đủ loại máy ảnh hướng về phía bọn họ.

Dù sao Đoàn Chấn Ba cũng xưng chải trên thương trường nhiều năm, loại trường hợp này đối với ông ta mà nói cũng quá đổi bình thường.

Người dẫn chương trình hỏi: “Không biết Đoàn tổng trước hành động của tiểu thư Đoàn Ngọc Lộ cảm thấy thế nào?”

Trên mặt Đoàn Chấn Ba nhất thời lộ ra biểu cảm đau lòng, thờ dài một tiếng: “Về chuyện của đứa con gái nhỏ này, tôi rất đau lòng. Hôm nay tổ chức buổi họp báo, chính là muốn làm sáng tỏ vấn đề này.”

Hai tay ông ta đặt lên bàn, đường đường chính chính nói: “Đoàn Chấn Ba tôi có tất cả ba đứa con gái. Chính xác mà nói, Đoàn Ngọc Lộ là đứa con gái thứ ba của tôi. Còn con gái thứ hai của tôi là Tô Thi Thi.”

“Ô Thi Thi sao? Xin hỏi là trước kia Đoàn Ngọc Lộ tiểu thư nói người cướp bạn trai cô ấy là Tô tiểu thư, chính là vị Tô tiểu thư này sao?”
Phía dưới liền có phóng viên hỏi.

Đoàn Chấn Ba âm thầm liếc vị phóng viên phía dưới kia, đây là người bọn họ sắp xếp đặt câu hỏi, ông ta sớm đã nghĩ xong câu trả lời.

Ông ta gật đầu một cái, xót xa nói: “Thật xin lỗi, tôi lại đi nuôi đứa con gái bất hiếu như vậy. Từ nhỏ, tính cách đứa con gái thứ hai của tôi đã khá là lắm lì, nóng nảy, lại có lòng đố kỵ rất lớn. Năm năm trước, bởi vì một chút hiểu lầm nhỏ mà nổi giận, đoạn tuyệt quan hệ với Đoàn gia.”

“Năm năm trở lại đây, tôi vẫn không có tin tức của con bé, đâu biết nó một mực ghi hận Đoàn gia. Rồi năm năm sau lại đến cướp bạn trai của em gái nó, còn vu khống hãm hại con bé.”

Ở một góc dưới sân khấu, Tô Thi Thi và Bùi Dịch vừa đến nơi thì đúng lúc nghe được những lời này.

Tô Thi Thi nắm quả đấm thật chặt, trong lòng tức giận và chua xót đan xen, giống như là bị người ta hung hăng đâm một nhát dao vậy.

Mặc dù sớm đã có chuẩn bị tinh thần, nhưng đến khi chính tai nghe được cha cô bôi nhọ cô trước mặt tất cả mọi người như vậy, lòng cô vẫn đau âm ỉ.

Tình thương của cha...

Từ này đối với cô mà nói thật là nực cười.

Đoàn Chấn Ba cũng không phát hiện ra Tô Thi Thi đã đến buổi họp báo, ông ta cứ nói mãi, hốc mắt cũng dần dần đỏ lên, lau nước mắt nói:

“Lòng bàn tay và mu bàn tay cũng đều là thịt. Chuyện này đến tận bây giờ, tôi cũng không muốn giải thích nhiều. Nhưng sau khi đưa con gái thứ hai của tôi câu dẫn bạn trai của em gái nó không thành, lại quay sang câu dẫn chú trẻ của mình, con trai riêng của cha tôi. Thật sự là tôi không biết cách dạy con cái, đã tạo ảnh hưởng xấu tới mọi người, tôi thay mặt nó xin lỗi mọi người.”

Đoàn Chấn Ba nói xong rồi đứng lên, cúi thấp người trước ống kính.

“Ồ...” Tô Thi Thi cười nhạt, nước mắt trào trong hốc mắt.

Cô luôn tự nói với chính mình, đừng buồn, đừng đau lòng. Nhưng cô không thể chịu thua kém mãi như vậy, dù chóp mũi đã cay cay muốn khóc. Cô thấy rõ rồi, đã chẳng còn hi vọng nữa. Những người thân này của cô, luôn luôn thật tàn nhẫn với cô!

Một bàn tay ấm áp ôm cô, bả vai cô được Bùi Dịch ôm lấy.

Mặc dù mắt anh vẫn luôn nhìn về phía trước, Tô Thi Thi vẫn không nhìn rõ được ánh mắt của anh, nhưng cảm giác chua xót dâng lên trong lòng, trong phút chốc đã phai nhạt đi rất nhiều.

Phóng viên phía dưới nghe rõ những lời nói của Đoàn Chấn Ba, ai nấy cũng đều hưng phấn, thi nhau đặt câu hỏi.

“Nói vậy thì là tiểu thư Đoàn Ngọc Lộ bị oan sao? Đoàn tổng giải thích sao về việc cô ấy ở cùng với những người đàn ông khác trong video?”

Trên mặt Đoàn Chấn Ba thoáng qua vẻ tức giận, nghiêm nghị nói: “Đó chính là đứa con gái thứ hai bất hiếu của tôi, để hãm hại em gái nó mà công bố video giả! Đoàn thị đã tố cáo với cảnh sát, phải điều tra kĩ lưỡng chuyện này!”

Phóng viên phía dưới thấy thái độ của ông ta kiên quyết như vậy, từng người đều gật đầu.

Lúc này, có người thấy Phương Thanh Hoa vẫn luôn không lên tiếng, liền hỏi: “Đoàn phu nhân, không muốn nói một chút gì sao?”

Phương Thanh Hoa đứng lên, mặc dù vẫn căng thẳng, nhưng không mất bình tĩnh đến nỗi một câu cũng chẳng nói được.

Bà ta âm thầm nhìn thoáng qua chồng, sau đó hít sâu một hơi nói: “Đối với sự việc xảy ra lần nào, tôi cũng rất đau lòng. Nhưng có thể mọi người không biết, Tô Thi Thi không phải con ruột của tôi, tôi chỉ là mẹ kế nên có lúc cũng rất khó khăn trong việc dạy dỗ con bé.”

“Đều là do cách dạy dỗ của tôi đã sai, mới để cho tâm lý của con bé bị bóp méo đến mức này, nếu trước kia tôi có thể quan tâm tới nó một chút, nó cũng sẽ không...”

Phương Thanh Hoa nói xong liền khóc thút thít, tựa như vô cùng tự trách.

Ở phía dưới, Tô Thi Thi nắm chặt quả đấm, cực kỳ phẫn nộ nhìn những người trên bục kia.

Cũng thật làm khó cho vợ chồng Đoàn Chấn Ba kia, không đi làm diễn viên thật là uổng phí tài năng!

Nếu lúc trước cô còn ôm một tia hy vọng, muốn dàn xếp ổn thỏa, thì

bây giờ — —

Cục tức này cô nuốt không trôi!

Dựa vào đâu mà bọn họ đuổi cùng giết tận cô, còn cô thì phải tha thứ cho bọn họ?

Dựa vào đâu bọn họ có thể không quan tâm đến máu mủ tình thân mà tổn thương cô, còn cô phải nghĩ tốt cho bọn họ?

Dựa vào đâu mà bọn họ có thể yên lòng yên dạ như vậy, còn cô lại phải chịu bao nhiêu đau khổ chứ?

Đoàn Chấn Ba cho cô sinh mệnh, cô biết ơn. Nhưng bao năm qua, cô đã nhẫn nhịn đủ rồi!

Mẹ cô mất, bà ngoại cô cũng đã mất, chẳng lẽ giao mạng cô ra, mới được xem là báo đáp sao?

“Sinh mệnh của tôi là của mẹ tôi ban cho! Tôi là vì bà ấy nên mới phải sống cho thật tốt, sống thật hạnh phúc, sống thật vui vẻ!”

Tô Thi Thi cắn chặt răng, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay, sớm đã đau đến không còn cảm giác.

Bùi Dịch đột nhiên di chuyển, khắp toàn thân đều tỏa ra khí thể lạnh đến thấu xương, mới đi được một bước, liền như thể có một ngọn núi đang tách ra ngay phía trước, mở ra cho Tô Thi Thi một lối đi.

Sống lưng Tô Thi Thi thẳng tắp, đi theo phía sau anh, từng bước một bước lên bục.

Cương quyết, lạnh lùng, kiêu ngạo như chim, ngẩng cao đầu, kiên

định bảo vệ tôn nghiêm của bản thân.

“Tôi kính trọng cha, nhưng lại một bên lại buộc tội người khác, e rằng không thể nể phục. Tôi đặc biệt tới đây để đối chất.”

Giọng nói lạnh lùng mà trong trẻo, mọi người kinh ngạc ánh mắt đều đổ dồn về phía trước, như tiếng sấm đánh bên tai.

Toàn bộ trường quay truyền hình trực tiếp trở nên yên tĩnh đến kỳ lạ.

Rồi sau đó bùng nổ.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn Tô Thi Thi và Bùi Dịch đột nhiên xuất hiện.

Bạn cố gắng 2 ngày cuối tuần đăng được đến 140. Còn hơn thì ko dám hứa

Chương 137: Không ngừng tung đại chiêu

Edit: KalyVng

Beta: Ryeo

Một trận yên tĩnh, lập tức bộc phát ra một mảnh ồn ào trở lại.

Tất cả mọi người chấn kinh nhìn hai người Tô Thi Thi bọn cô, cô gái bị người cha sinh ra mình, nói ra những lời làm thương tích đầy mình, vậy mà dám đến chỗ này!

Hơn nữa còn do chú trẻ của cô đưa đến.

Một đám phóng viên ngửi được mùi tin tức giá trị, toàn bộ đều dựng thẳng đứng lỗ tai lên lắng nghe.

Mặt mũi vợ chồng Đoàn Chấn Ba trắng bệch, nhìn Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch đột nhiên xuất hiện, không phản ứng kịp.

“Cha, con vẫn cực kỳ tôn trọng người, cho dù cha không thích con. Nhưng cha cũng không nên chửi bới con như vậy, con bây giờ lòng đã thật sự nguội lạnh rồi, không dám hy vọng nữa rồi.”

Tô Thi Thi vành mắt đỏ ửng lên, cô không cần diễn trò, cô là đau lòng thật sự.

Đây là người cha ban cho cô mạng sống này, từ nhỏ đến lớn không cho cô một ngày sống trong hạnh phúc, cho tới bây giờ chỉ hận

không thể giết chết cô.

Nếu chán ghét cô như vậy, lúc trước tại sao vẫn còn sinh cô ra?

“Mày... Mày...” Đoàn Chấn Ba chỉ tay vào Tô Thi Thi nói không ra lời, hốc mắt đỏ bừng. Nhìn kỹ mà nói, ngay cả ngón tay cũng có chút sưng đỏ.

Là trét ớt vào tay sao?

Tô Thi Thi trong lòng cười lạnh, khó trách vợ chồng Đoàn Chấn Ba nói khóc có thể khóc, thì ra đã đã chuẩn bị từ trước.

“Cha, con không biết Đoàn Ngọc Lộ cùng với mẹ nh ở trước mặt người nói cái gì, nhưng con là vô tội.”

Tô Thi Thi nói xong lau nước mắt, tiến lên một bước, nhìn chằm chằm Phương Thanh Hoa nói:

“Con trước kia cho rằng, mẹ chỉ là không thích con vì con là con của vợ trước, nghĩ muốn đuổi con đi khỏi nhà, con có thể hiểu. Dù sao mẹ con khi còn sống có được một phần ba tài sản Đoàn gia, mẹ con đều đã để lại cho con, mẹ làm như vậy về tình có thể tha thứ.”

“Mày nói bậy cái gì...” Đoàn Chấn Ba cùng Phương Thanh Hoa sắc mặt chải quét một phen liền thay đổi.

Việc phân chia tài sản bọn họ giữ bí mật thật sự rất kỹ càng, liền ngay cả những gia đình cùng Đoàn gia có giao hảo cũng không biết. Hiện tại Tô Thi Thi công khai nói ra như vậy, rõ ràng là cố ý!

Không sai, Tô Thi Thi chính là cố ý.

Nếu bọn họ muốn diễn, cô sẽ diễn cùng họ!

Tô Thi Thi nhìn Đoàn Chấn Ba nói: “Mẹ vẫn nói cho vớ con, nói chuyện tình cảm của người lớn, con cái không cần tham dự. Cho nên khi đó mẹ nhỏ không thích con, con liền rời đi, thậm chí cùng Đoàn gia đoạn tuyệt quan hệ, theo họ mẹ. Nhưng không nghĩ tới, sự tình phát triển trở thành cái dạng này...”

“Tô tiểu thư, phiền cô nói chuyện có lý một chút, không cần bịa đặt sinh sự.” Phương Thanh Hoa sau khi kinh ngạc, nhanh chóng yên tĩnh trở lại. Bà ta lẽ nào nhìn không ra Tô Thi Thi đây là tạt nước bẩn lên người bà ta, đem bà ta biến thành mẹ kế ác độc, bà ta tuyệt đối không thể mắc bẫy của cô.

Tô Thi Thi trên mặt biểu tình vẫn như cũ cực kỳ yếu ớt, cô lắc đầu nói: “Con không nghĩ muốn đem mọi chuyện làm thành ra như vậy, nhưng con thật sự sợ mẹ nhỏ, mẹ đã làm cho lòng con lạnh giá rồi.”

Cô nói xong quay đầu nhìn Bùi Dịch liếc mắt một cái, anh liền hướng cô âm thầm gật đầu, lặng thầm hỗ trợ cô.

Trước mắt bao người, thể hiện mình yếu ớt, thật trơ trẽn!

Nhưng để cho người Đoàn gia cứ như vậy thương tổn mình, cô càng không cho phép!

Tô Thi Thi hít sâu một hơi, trầm giọng nói:

“Tôi không có câu dẫn bạn trai của em gái tôi, Hà Chí Tường là chồng trước của tôi, chúng tôi kết hôn vào cuối năm ngoái, thời điểm anh ta cùng Đoàn Ngọc Lộ vẫn chưa quen biết nhau. Là tháng Bảy năm nay, chồng tôi ở bên ngoài... Đoàn Ngọc Lộ, rồi chúng tôi mới ly hôn.”

Cô vừa dứt lời, mặt sau TV trên tường lập tức xuất hiện hôn thú cùng giấy chứng nhận ly hôn của cô cùng Hà Chí Tường, tin tức trọng yếu, nhưng là vừa xem hiểu ngay.

Vợ chồng Đoàn Chấn Ba lập tức thất thần ngay tại chỗ.

Nhất là Đoàn Chấn Ba, trong ngực cấp tốc lên xuống, trừng mắt, hiển nhiên là tức giận đến cực hạn.

Hà Chí Tường thực ra là chồng Tô Thi Thi!

Vậy mà một chút ông ta cũng không biết!

Ông ta quay đầu nhìn thoáng qua vợ mình, phát hiện Phương Thanh Hoa tránh né ánh mắt ông ta, rõ ràng đã sớm biết!

Ông ta gắt gao nắm tay quả đấm, hận không thể lập tức đánh chết con đàn bà vô tích sự này!

Cũng dám gạt ông ta!

Chuyện quan trọng như vậy cũng dám gạt ông ta!

Các phóng viên lập tức như một đám gà chọi cực kỳ hưng phấn, hiểu ra vấn đề.

“Xin hỏi Đoàn tổng, chuyện lúc nãy ông vừa nói là sao? Nói như vậy, là con gái nhỏ của ông cưỡng đoạt chồng chị gái mình?”

“Đoàn tổng, xin hỏi người đối chuyện này như thế nào, Tô tiểu thư nói là thật không?”

“Đoàn tổng...”

“Đoàn tổng...”

“Tất cả im miệng cho tôi!”

Đoàn Chấn Ba tức giận đến không thể kìm chế được, một tiếng rống to. Nhưng lập tức liền hối hận, thầm nghĩ chính mình không kiên định.

Ông hít sâu một hơi, đối với phóng viên nói: “Mọi người chớ vội nóng nảy, chuyện này tôi cũng không biết. Tôi muốn kiểm chứng thật hư đã.”

“Thì ra là cha đối với con thành kiến nghiêm trọng như vậy, một chút cũng không tin tưởng.” Tô Thi Thi nghe đến đó, lo sợ không yên lắc đầu, lộ ra một nụ cười chua xót.

“Cho dù có những thứ này cũng không tin?” Tô Thi Thi cảm điện thoại, đem đoạn ghi âm phát ra.

Trực tiếp phát ra âm thanh giận dữ. Vợ chồng Đoàn Chấn Ba vừa nghe đến những lời này, mặt trực tiếp xanh mét vô cùng, cả thân người bắt đầu run nhè nhẹ.

Đây là giọng nói của Đoàn Ngọc Lộ!

“Tô Thi Thi, cô có biết Chí Tường tối hôm qua trên giường tôi có bao nhiêu sung sức không!”

“Cô mau ly hôn đi!”

“Nếu cô để cho tôi vui vẻ, tôi không ngại cho cô hưởng thụ vài ngày

ân ái vợ chồng...”

Những thứ này là nội dung cuộc nói chuyện lúc trước Hà Chí Tường ép Tô Thi Thi ly hôn khi đó nói ra.

Tô Thi Thi lúc ấy muốn giữ lại những câu nói đó, âm thầm ghi âm, không nghĩ sẽ dùng đến ở trường hợp này.

“Đây là giả!” Phương Thanh Hoa lắc đầu, sợ tới mức sắc mặt trắng bệch.

Nhưng tiếng bà ta vừa dứt lời, TV trên tường liền phát ra một đoạn hình ảnh. Hình ảnh Hà Chí Tường Đoàn Ngọc Lộ ở trong phòng ở câu lạc bộ Âm Nhũ hoan ái kịch liệt một đêm, lại có hình ảnh hôm sau của hai người.

“Anh phải cùng Tô Thi Thi ly hôn, rồi mới cưới tôi.”

Giữa hình ảnh, Đoàn Ngọc Lộ quấn lấy trên người Hà Chí Tường ôm ấp, vô cùng thân thiết nói chuyện.

Nhất thời nơi đây truyền ra một trận rộ lên.

Nếu đều là làm giả, cũng quá kỳ công chuẩn bị rồi. Nơi này có rất nhiều phóng viên nếu không phải bệnh viêm kết mạc cấp tính*, vừa thấy liền biết nào là thật, nào là giả.

*Viêm kết mạc cấp tính: hay còn gọi là đau mắt đỏ. Thôi bạn lười giải thích mọi người tự hiểu đi ha

Các phóng viên một đám vây lại, liên tục hỏi, hiện trường có chút không khống chế được, cuối cùng vẫn lại là người dẫn chương trình cố gắng hết sức để cho mọi người im lặng, mới hơi chút khống chế

được.

Trước TV, Đoàn Kế Hùng đang xem trực tiếp, xem đến mọi chuyện thành ra thế này, tức giận đến thân thể lão đảo một phen, não đại như say xe.

Đoàn Hòa Dự vội vàng đỡ lấy ông ta, dìu đến ghế, sốt ruột khuyên nhủ: “Lão gia, người đừng kích động, có lẽ, có lẽ đại thiếu gia có biện pháp.”

“Câm miệng cho tôi.”

Đoàn Kế Hùng hỗn hển nói, hai mắt vẫn như cũ nhìn chăm chú tivi, như là chờ mong kỳ tích xảy ra.

Nhưng ông ta thấy Bùi Dịch cùng đi đến với Tô Thi Thi nhưng đến giờ vẫn còn chưa mở miệng, càng thêm lo lắng.

Đúng lúc này, Bùi Dịch cầm tay Tô Thi Thi, quay đầu đối mặt với máy quay, trên mặt không rõ có bao nhiêu biểu tình, nhưng là ngữ khí lại phi thường kiên định.

“Có sự việc tôi cần làm sáng tỏ một chút, cha của Thi Thi khả năng có phần hiểu lầm. Tôi cùng Thi Thi quen biết là chuyện ngoài ý muốn, nhưng không phải em ấy quyến rũ tôi...”

Anh nói xong quay đầu nhìn Tô Thi Thi đầy yêu thương, gần từng chữ nói: “Là tôi theo đuổi em ấy.”

Anh nói xong đột nhiên hướng tới Tô Thi Thi quì một gối, trên tay giống ảo thuật gia, xuất hiện một chiếc nhẫn.

Anh giơ đến trước mặt Tô Thi Thi, ôn nhu hỏi: “Gả cho anh được

không?”

Tô Thi Thi lờ mờ, đây là cái tình huống gì?

Bùi tiên sinh, chiều này có phải hay không quá ngoạn độc?

Cô muốn nhận nó? Nhưng cô làm sao nhận đây?

Hoàn toàn nhận không được!

Tô Thi Thi muốn khóc, sớm biết rằng sẽ như vậy cô sẽ không tới!

Thiệt là bạn ko muốn đăng thêm đâu, vì bạn ko muốn nhiều người
mất ngủ thôi

Chương 138: Ông nội, người đang nhìn đúng không?

Tô Thi Thi ngây ngốc nhìn Bùi Dịch đang dùng ánh mắt đầy yêu thương nhìn chính mình, nửa ngày cũng chưa phản ứng kịp.

Bên kia vợ chồng Đoàn Chấn Ba đã tức giận đến đầu bốc khói. Nếu không phải người dẫn chương trình kia sợ sẽ gặp chuyện không may, ở sau lưng yên lặng lấy tay chống đỡ bọn họ, bọn họ phỏng chừng cũng sớm đã té xỉu rồi.

Ai tới nói cho bọn họ biết, chuyện này tại sao lại phát triển thành ra như vậy!

Nha Đầu chết tiệt kia đem toàn bộ mọi chuyện đều đã ném lên trên người bọn họ, mà còn Bùi Dịch vậy mà tựa buổi phát sóng trực tiếp này cầu hôn!

“Gả cho anh được không?”

Bùi Dịch thấy Tô Thi Thi không đáp ứng, lặp lại một lần nữa.

Tô Thi Thi khóe miệng giựt giựt, âm thầm trợn mắt nhìn anh.

Bùi Dịch khóe miệng hơi hơi vạch, nhìn chăm chăm cô, trong mắt nàng ý cười chợt lóe lên.

Tô Thi Thi chỉ cảm thấy trong đầu ánh sáng chớp lóe, như là có cái gì đột nhiên nghĩ thông suốt rồi.

Cô theo bản năng nhìn về phía màn ảnh, quả đấm chậm rãi nắm chặt lại.

Lúc này, hẳn là vị ông nội tàn nhẫn tuyệt tình kia của cô đang ở trước TV xem!

Ông ta không phải vẫn muốn đuổi cô ra khỏi trang viên Đoàn gia sao? Không phải vẫn muốn đưa cháu gái lớn yêu quý Đoàn Ngọc Tường gả cho Bùi Dịch sao?

Tô Thi Thi trong ánh mắt xuất hiện quét xuống bi thương, cùng dáng vẻ vô cùng bất đắc dĩ: “Ông nội, người đang xem đúng không? Kỳ thật, con vẫn rất muốn trở về Đoàn gia. Nếu không phải ngại mẹ kế, con năm đó cũng sẽ không bỏ nhà đi.”

Cô nói xong, giọng nói lại hạ thấp xuống, tràn đầy ủy khuất: “Con biết, người cũng cực kỳ hi vọng con trở về.”

Cô nói xong hít sâu một hơi: “Con biết người cực kỳ coi trọng Bùi Dịch, mà con vừa lúc cũng thích anh ấy, cho nên...”

Cô nói xong đưa tay về phía Bùi Dịch, lộ ra một nụ cười tràn đầy hạnh phúc, mi mắt sáng long lanh, giống như ngôi sao.

“Cho nên, em đồng ý.” Tô Thi Thi ngọt ngào nói.

Cả khán phòng nhất thời bộc phát ra một trận nhiệt liệt vỗ tay thanh.

Bùi Dịch cầm lấy tay Tô Thi Thi, đeo chiếc nhẫn lên ngón áp út của cô.

Anh chậm rãi đứng dậy, một tay ôm cô vào trong lòng, cúi đầu ở trên trán cô hạ xuống một cái hôn môi.

Cực kỳ ngọt ngào, ấm áp.

“Phụt...”

Trước màn hình TV, Đoàn Kế Hùng chống tay vào thành ghế đứng dậy, mạnh phun ra một ngụm máu tươi.

Thân thể ông ta run run, tay lại vẫn chỉ vào màn hình TV hình ảnh Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch vô cùng thân thiết, hai mắt trợn ngược, từ ngã về phía sau bất tỉnh.

“Lão gia!”

Đoàn Hòa Dự biến sắc, một bên đi đỡ Đoàn Kế Hùng, một bên hướng tới trong phòng hô: “Phu nhân, không hay rồi! Lão gia thổ huyết té xỉu rồi!” “Ầm!”

Tại buổi phỏng vấn trực tiếp, Đoàn Chấn Ba chống đỡ không nổi, trực tiếp ngã ngòi ở trên chiếc ghế.

Bên cạnh, Phương Thanh Hoa mặt mày trắng bệch, run rẩy đứng không vững, muốn đi đến đỡ một phen chòng mình, nhưng lại bị ông ta mạnh vung tay hất ra.

Phương Thanh Hoa một cái đứng không vững, quẳng chông chơ ở trên mặt đất.

Bà hôm nay vì lên TV, cố ý mặc một bộ sườn xám chất liệu bằng tơ tằm. Chỉ nghe “Roạt” một tiếng, sườn xám xẻ tà trực tiếp rách dài đến ngang eo, lộ ra một mảng xuân sắc phía dưới.

Tô Thi Thi nghe được thanh âm hướng qua nhìn thử liền thấy, ánh

mắt tối sầm lại, vội vàng đi tới phía bà ta, cởi áo khoác, bao quấn đến chỗ trên người bà ta.

“Mày tránh ra cho tao, đừng đụng chạm vào người tao.” Phương Thanh Hoa hạ giọng nói.

Tô Thi Thi gắt gao ôm lấy bà ta, như có như không nói: “Bà chính là mẹ kế ác độc, bà hôm nay mất mặt còn chưa đủ sao, cứ thử bỏ đi xem, ngay cả cổng Đoàn gia đều đã vào không được rồi.”

“Mày...”

Phương Thanh Hoa tức giận đến mắt trợn trắng, thân thể run run đến một câu đều đã nói không nên lời.

Người ta thường nói không nên nuôi hổ trong nhà, diệt cỏ phải diết tận gốc! Bà ta nên sớm triệt để giải quyết hết đứ đả nhỏ này mới đúng! Chỉ trách bà ta lúc trước quá mềm lòng, bà ta sớm nên để cho cái đứ đả nghiệt chủng này đi theo mẹ của nó chết cho rồi!

“Suy nghĩ không sớm giết chết tôi?”

Tô Thi Thi ghé sát vào tai bà ta, nhìn từ đằng xa, như là đang giúp đỡ bà ta đứng dậy vậy.

Cô dùng âm thanh dụng chỉ có hai người mới nghe được nói: “Bà còn chưa chết, tôi làm sao chết được. Tôi sẽ thay mẹ tôi nhìn bà chịu báo ứng!”

Nếu không phải người đàn bà này lúc trước quá độc ác, mỗi ngày chạy đến trước mặt mẹ cô quỳ đến long trời lở đất, đem mẹ cô làm cho tinh thần sụp đổ, mẹ cô cũng sẽ không qua đời sớm như vậy.

Phương Thanh Hoa hủy đi gia đình hạnh phúc của cô, rồi còn dạy cho con gái mình bức chết bà ngoại cô!

“Tôi nghĩ muốn nhân từ buông bỏ mọi chuyện, nhưng chính là các người không buông tha tôi.” Tô Thi Thi nghiêng rặng nghiêng lợi nói, “Phương Thanh Hoa, chuyện này còn chưa kết thúc đâu, tôi sẽ làm cho bà một ngày nào đó phải đến trước mộ mẹ tôi sám hối!”

Tô Thi Thi nói xong dùng lực nâng Phương Thanh Hoa dậy, thấy bà ta muốn né tránh, móng tay của cô liền thâm sâu bầu vào da thịt ngay thắt lưng của bà ta.

Vừa rồi bọn họ đã hết mọi tội lỗi lên người cô còn nói thêm nói bớt làm cô vô cùng đau khổ, cô hiện tại trả đủ!

“A...”

“Bà tốt nhất đừng có mà kêu lên, nếu không thì tôi sẽ kêu so với bà càng lớn tiếng hơn. Để cho mọi người nhìn thấy người mẹ kế độc ác bà, ngược đãi tôi như thế nào.”

Tô Thi Thi nhàn nhạt cười, như là cái gì cũng chưa từng xảy ra vậy.

“Mày... Mày...” Phương Thanh Hoa tức giận đến nói không ra lời. Bà ta thật sự nghĩ muốn trực tiếp xiu vì tức, cũng tốt hơn ở trong này chịu bị Tô Thi Thi áp bức và sỉ nhục.

Bên kia, hoàn cảnh của Đoàn Chấn Ba cũng không khá hơn chút nào.

Bùi Dịch đỡ ông ta, hướng tới chỗ Tô Thi Thi bên này.

“Đi thôi, đi bệnh viện.”

“Đi bệnh viện làm gì?” Tô Thi Thi nhú mày.

“Ông nội em, chồng kể của mẹ anh vào bệnh viện, chúng ta không nên đi nhìn sao?”

Bùi Dịch nhàn nhạt nói xong, chỉ có mấy người bọn họ nghe được.

“Cha ông ấy...” Đoàn Chấn Ba biến sắc, thân thể không khống chế được run run một phen.

Bùi Dịch đối với ông ta gật gật đầu, biểu tình bình tĩnh nói: “Anh trai yêu quý, anh nghĩ không sai, ông ta là bị các người chọc giận đến ngất rồi.”

“Cậu nói bậy, rõ ràng là các người...”

“Có con trai cùng con dâu như thế, không giận đến ngất đi mới là lạ.” Tô Thi Thi khước miệng lộ ra quét xuống nụ người châm biếm, sau đó ôm đỡ Phương Thanh Hoa, một bộ dạng mẹ con tình thâm hướng phía sau phòng chờ đi đến.

Nơi xa, các phóng viên còn đang tại điên cuồng chụp ảnh, cả đám đều hưng phấn cực kỳ.

Tham gia nhiều buổi họp báo như vậy, cho tới bây giờ không gặp phải tình huống nào đặc sắc đến như vậy! Bọn họ đều đã không nghĩ tới Tô Thi Thi yêu thương người nhà mình đến như vậy, mẹ kế của cô đối với cô như vậy, cô vậy mà còn có thể giúp bà ta!

“Hai người, tôi nhất định không để yên cho các người!”

Đi đến phòng chờ phía sau, Đoàn Chấn Ba trực tiếp buông bỏ mặt nạ

giả tạo, tức giận đến trên mặt thoát xanh thoát trắng.

“Đoàn tiên sinh vẫn lại là trước nên đến bệnh viện nhìn xem tình hình đi.”

Tô Thi Thi cũng buông xuống mặt nạ, xoay người đi theo Bùi Dịch cùng nhau rời khỏi phòng chờ.

Mãi đến khi lên xe, Tô Thi Thi mới như là bị rút đi hết khí lực, xụi lơ ở trên ghế.

“Thì ra chuyện báo thù một chút cũng không vui vẻ.” Tô Thi Thi ngửa đầu tựa lưng vào ghế ngồi, nhắm mắt lại thì thào nói.

Bùi Dịch quay đầu lẳng lẳng nhìn cô một cái, không nói gì.

Anh không biết báo thù vui vẻ hay không, anh chỉ biết là không báo thù so với chết càng khó chịu.

“Cảm ơn anh.”

Thật lâu sau, Tô Thi Thi trầm trầm nói: “Anh cho dù không muốn nhận lời cảm ơn này hay muốn cự tuyệt cũng được, nhưng cũng không nên tức giận. Thật sự cực kỳ cảm tạ anh, đã làm toàn bộ chuyện này vì tôi.”

Tô Thi Thi nói xong, bỗng nhiên xoay người nhào vào trong lòng Bùi Dịch, gào khóc.

Đó là người cha sinh ra cô và ông nội ruột của cô, nhưng mà bọn họ tại sao nhất định phải bức cô đến nước này!

“Bọn họ tại sao không buông tha tôi? Tôi tới cùng làm sai cái gì?”

Tô Thi Thi hai mắt đăm lẹ mông lung nhìn Bùi Dịch, thương tâm tới cực điểm: “Tôi cho rằng làm cho bọn họ mất mặt, rửa sạch mọi tội danh cho bản thân mình, tôi sẽ rất vui vẻ hạnh phúc, nhưng mà tại sao khi nghe được ông ta bị chọc tức đến nỗi phải vào bệnh viện, tôi lại cảm thấy rất khó chịu.”

“Tại sao tôi lại không thể trở nên độc ác vô tình như vậy chứ, rõ ràng là bọn họ có lỗi với tôi.”

Tô Thi Thi càng khóc càng thương tâm.

CÔ hận chính mình lúc này sao lại mềm lòng, càng hận chính mình tại sao lại không thể nào thoát ra khỏi vũng bùn này như vậy.

“Ông ta không có việc gì, tôi đã mời đoàn bác sĩ giỏi nhất trên thế giới đến chữa bệnh cho ông ta rồi, cho dù là Diêm Vương đích thân đến đòi mạng cũng không thể mang ông ta đi được!” Bùi Dịch trầm trầm nói.

Để cho Đoàn Kế Hùng cứ như vậy chết đi, thật sự là quá lợi cho ông ta rồi.

Trên cái này thế giới chết đi không phải là chuyện đáng sợ nhất, mà là tận mắt nhìn thấy mọi thứ trong tay mình từ từ từng chút một mất đi mà không làm được gì, chỉ có thể bất lực nhìn đó mới là điều đáng sợ nhất.

“Tô Thi Thi, em có thể mềm lòng. Những chuyện độc ác tàn nhẫn nhất cứ để cho tôi giúp em làm.” Bùi Dịch nhẹ vỗ về tóc Tô Thi Thi, ở trong lòng yên lặng nói.

Tô Thi Thi khóc một hồi mới tỉnh táo lại, khục khịt cái mũi, nhìn thấy

cảnh vật đang lướt qua bên ngoài: “Chúng ta hiện tại đi đâu?”

Bùi Dịch rút mấy tờ khăn giấy, một bên thay cô lau nước mắt, vừa phun ra hai chữ: “Bệnh viện.”

Tô Thi Thi sắc mặt cứng đờ, sừng sốt nửa ngày, kìm nén ra một câu:

“Thật sự phải đi sao, nếu lỡ thực sự chộc cho ông ta tức chết thì làm sao đây?”

Hụ hụ cái chương này có 2100 từ thôi, mà bạn làm mất hai ngày mới xong đó, cứ ôm điện làm rồi lại ôm lap mà chả hiểu sao làm lâu thế không biết??? Chả lẽ mình lục nghề rồi sao??? òa òa T.T

Chương 139: Ông ta muốn tạo phản

Edit: Hải Yến

Beta: Ryeo

Đoàn gia lại xảy ra sóng gió, toàn thành phố đều chấn động.

Từng đợt rồi lại từng đợt chuyện tình xoay ngược quả thực so với kịch bản phim truyền hình còn đặc sắc hơn.

Không đến một giờ, nội dung truyền hình trực tiếp lần này sớm đã truyền đi già trẻ đều biết, giống bệnh truyền nhiễm lan tràn nhanh chóng khuếch tán.

Trong bệnh viện thành phố Bắc Kinh, các cổ đông quan trọng của Đoàn gia và các gia đình có quan hệ giao hảo nhiều đời với Đoàn gia toàn bộ đã có mặt tại cửa phòng mổ, một đám sắc mặt đều cực kỳ nghiêm trọng.

Đoàn Chấn Ba mặt trầm xuống ngồi ở trên ghế, thân thể vẫn còn đang tại tức giận đến phát run.

Phương Thanh Hoa ngồi ở trên ghế dựa bên cạnh ông ta thấp giọng nức nở, trên mặt trái còn in dấu năm ngón tay, mặt đã sưng lên.

Đoàn Ngọc Tường đang ngồi ở bên cạnh bà ta, thấp giọng an ủi.

“Còn khóc ngay lập tức đem bà từ trên lầu ném xuống.” Đoàn Chấn

Ba căm giận nói.

Phương Thanh Hoa lập tức hít vào một hơi, gắt gao chịu đựng, không dám phát ra âm thanh.

Các cổ đông khác và đám người giao hảo kia thấy thế, cũng chỉ là mặt không chút thay đổi liếc nhìn bà ta một cái, người nào cũng không giúp bà ta nói chuyện.

Lúc trước trong buổi họp báo truyền hình trực tiếp kia, Tô Thi Thi nói những lời đó, bọn họ nghe rõ ràng.

Không nói đến đúng hay sai, tình thế hiện tại điều hướng về phía ủng hộ Tô Thi Thi, Phương Thanh Hoa với hình tượng mẹ kế ác độc ép con của vợ trước phải đoạn tuyệt quan hệ với gia đình còn dạy con gái ruột của mình đi cướp chồng người ta, ai nhìn vào cũng cực kỳ chán ghét, không cách nào thay đổi được rồi.

Hơn nữa hiện tại Đoàn Ngọc Lộ bị cảnh sát bắt đi còn chưa có ra ngoài, đúng là con gái ruột do Phương Thanh Hoa dạy dỗ!

Ai đúng ai sai, mọi người trong lòng tự nhiên minh bạch.

Đoàn Chấn Ba ngồi một hồi, thấy phòng cấp cứu vẫn không động tĩnh, phiền não đứng lên, lạnh giọng nói: “Sao lâu như vậy, cha có thể hay không gặp chuyện không may?”

“Chấn Ba, cậu bình tĩnh một chút đi chứ vội nóng nản. Bình thường thân thể cha cậu cực kỳ khỏe mạnh, chắc không gặp chuyện không may.” Một vị quan hệ giao hảo với Đoàn gia lên tiếng nói.

“Nhưng nếu lỡ gặp chuyện không may thì sao?”

Đoàn Chấn Ba mặt trầm xuống, nghe vậy lạnh lùng liếc mắt nhìn ông ta. Dáng vẻ kia cũng sớm đã không còn bộ dáng hiền lành khi gặp bọn họ như lúc trước.

Vài vị bằng hữu của Đoàn Kế Hùng thấy thế, trong lòng đều là cả kinh, một đám nhăn mày lại.

Đứa con cả của Đoàn gia này, sợ là có tâm tư khác rồi!

Quả nhiên, Đoàn Chấn Ba nhìn thoáng qua các vị này, nói: “Tôi thấy mọi người cũng đông đủ, vậy tôi liền ở trong này nói trước một tiếng, mặc kệ cha tôi có sao không, tôi cảm thấy được ông ấy đã không thích hợp tiếp tục làm cái chức chủ tịch hội đồng quản trị này rồi.” Ông ta nói xong hơi ngừng lại, có chút đau thương nói: “Mọi người cũng biết, tháng này cha tôi đã vào bệnh viện lần thứ hai, bây giờ còn không biết tình hình thế nào, tôi cảm thấy chúng ta nên sớm tính toán.”

Một ông chú sắc mặt trầm xuống, có chút không đồng ý nói: “Nghe nói gần đây cổ phiếu Đoàn thị của các người đang tụt xuống, hiện tại lại xuất hiện chuyện truyền hình trực tiếp vừa rồi, đối với Đoàn thị nhất định có ảnh hưởng, cậu lúc này muốn đổi chủ tịch hội đồng quản trị, sợ là đối với Đoàn thị không có lợi.”

“Đây là chuyện của Đoàn gia chúng tôi, người ngoài như ông nhúng tay vào làm gì?” Đoàn Chấn Ba sắc mặt đen lại, không khách khí nói.

Vừa rồi ông ta ngồi ở chỗ kia, cũng sớm đã nghĩ sự tình minh bạch. Cha ông ta còn ở đây, ông ta vĩnh viễn chỉ là một Tổng giám đốc. Nói đến cùng, trên tay cũng không có nhiều thực quyền.

Ông ta trước kia và những vị chú bác này kết giao, là vì muốn thông qua bọn họ lấy lòng cha mình. Nhưng hiện tại ông già kia còn nằm ở

bên trong sống hay chết còn không biết, ông ta đương nhiên phải mau chóng khiến cho đám cổ đông này đứng về phía mình, cho nên cũng chỉ có thể đắc tội những ông chú này rồi.

Đám cổ đông của Đoàn thị ở bên cạnh nhìn thấy thái độ Đoàn Chấn Ba, một đám sắc mặt đều ngưng trọng, nhưng mà cũng không ai dám phản bác.

Đoàn gia là xí nghiệp gia tộc, những cổ đông này toàn bộ đều là chi nhánh Đoàn gia, trên tay không có mấy thực quyền, chỉ là hàng năm lấy hoa hồng mà thôi. Người nào làm chủ tịch hội đồng quản trị từ đầu đối với bọn họ mà nói không có gì khác nhau.

Bọn họ chỉ cần đảm bảo lợi ích cho chính mình là được.

Đoàn Chấn Ba thấy đám người cổ đông không hé răng, trong lòng nhất thời cao hứng lên. Nhưng ông ta còn không có cao hứng được lâu, Nhậm Tiểu Vi vẫn im lặng không lên tiếng ngồi ở một bên đột nhiên đứng lên, yên lặng nhìn ông ta.

“Chấn Ba, cha cậu hiện tại ở bên trong sống chết chưa biết, cậu hiện tại làm việc này, có phải hay không quá không tôn trọng cha mình rồi hả?” Nhậm Tiểu Vi trầm giọng nói.

“Ai cho một phụ nữ như bà ở nơi này lên tiếng nói chuyện?” Đoàn Chấn Ba nghiêm sắc mặt.

Đối với người mẹ kế so với ông ta còn nhỏ hơn hai tuổi, cũng sớm đã nhịn không nổi nữa.

“Vậy cậu từng nghĩ qua chưa? Nếu cha cậu không có chuyện gì, việc này bị ông ấy biết...”

“Tôi nói, không cho phép bà lên giọng nói chuyện với tôi.” Đoàn Chấn Ba ánh mắt nghiêm lại, giơ tay muốn đánh người.

“Ông dám động mẹ tôi thử xem?”

Phía sau đột nhiên truyền đến một giọng nói vô cùng lạnh lùng. Tiếng nói chuyện của Bùi Dịch không lớn, lại như trời đông giá rét, lập tức đem không khí bốn phía đều đông cứng.

Tay Đoàn Chấn Ba thiếu chút nữa thì đánh trên mặt Nhậm Tiểu Vi, miễn cưỡng ngừng ở giữa không trung, tàn ác trong mắt chợt lóe rồi biến mất. Phía trước, Hồng Cầm phản ứng kịp khẩn trương đem Nhậm Tiểu Vi kéo đến một bên, tức giận trừng mắt nhìn Đoàn Chấn Ba.

Bọn họ không ai nghĩ đến, vị đại thiếu gia này vậy mà lại trở mặt!

Tô Thi Thi kéo tay Bùi Dịch, mặt trầm xuống, bước nhanh đi đến cửa phòng mổ.

“Mẹ, người không có việc gì chứ?” Bùi Dịch đi đến bên cạnh Nhậm Tiểu Vi, cẩn thận nhìn nhìn, thấy mẹ anh không có việc gì mới yên lòng.

Nhậm Tiểu Vi đối với con trai cười cười, khi ánh mắt lướt qua Tô Thi Thi, hơi ngừng lại, nhưng lập tức liền nhìn về một phía.

Tô Thi Thi sững sốt, đứng ở một bên không nói gì.

“Các người đến chỗ này làm gì? Còn ngại khiến cho lão gia chọc cho tức giận không đủ sao?”

Đoàn Chấn Ba sắc mặt khó coi nhìn hai người Tô Thi Thi: “Vừa rồi ở

buổi họp báo truyền hình trực tiếp tôi chưa nói gì. Nhưng trong lòng mọi người đều đã quá rõ ràng, lão gia tới cùng là tại sao bị tức đến nỗi phải vào bệnh viện, trong lòng các người rất rõ ràng!”

“Anh hai nói gì vậy? Nếu không nhờ vào sự giỏi giang của anh, lão gia sao lại nhiều lần bị tức đến nỗi phải vào bệnh viện?” Bùi Dịch cười nhạt, một bộ dáng việc không liên quan đến mình.

Đoàn Chấn Ba tức giận đến nghiến răng.

“Anh trai à, anh hình như muốn nhanh chóng ngồi lên chức chủ tịch rồi phải không? Đáng tiếc làm cho anh thất vọng rồi, tôi đã mời đoàn bác sĩ tốt nhất trên thế giới đến đây chữa trị, lúc này lão gia hẳn là thoát khỏi nguy hiểm rồi.”

Bùi Dịch nói xong quay đầu nhìn phòng giải phẫu một chút, khoe miệng gợn lên một nét cười lạnh.

“Cậu... Cậu đã sớm tính kế rồi?”

Đoàn Chấn Ba xem như hiểu rõ, ông ta còn đang nghĩ vừa rồi tại đài truyền hình bọn họ sao lại xuất hiện đúng lúc như vậy, mà còn nắm giữ trên tay nhiều chứng cứ như thế, thì ra là sớm tính kế rồi.

Một bên kia, Phương Thanh Hoa cũng phản ứng lại, ánh mắt đặt ở trên người Tô Thi Thi và Bùi Dịch đảo quanh, tức giận đến toàn thân phát run:

“Tôi biết là hai người giờ trò quý, các người từng bước một đem chúng tôi bức đến đường cùng. Đều là các người, là các người đem tôi và con gái của tôi hại thành bộ dạng hiện tại!”

“Đoàn phu nhân, nói chuyện phải có chứng cứ.”

Tô Thi Thi mặt tỉnh bơ không chút biến sắc lui về sau một bước, không muốn cùng bà ta nói nhảm nhiều.

Bùi Dịch có tính kế hay không cô không rõ ràng lắm, ít nhất cô không thẹn với lương tâm. Cô chẳng qua là lưu lại một chút chứng cứ mà thôi.

“Bà câm miệng lại cho tôi, vẫn còn chê mắt mặt không đủ?” Đoàn Chấn Ba tức giận đến đi lên liền cho Phương Thanh Hoa một cái tát.

Người đàn bà này đến bây giờ còn dám nói, chẳng lẽ muốn cho toàn bộ thế giới đều biết ông ta cưới một người ngu xuẩn như vậy sao?

Phương Thanh Hoa bụm mặt, nước mắt giàn giụa, trong lòng ủy khuất tới cực điểm.

Mỗi một lần xảy ra chuyện, Đoàn Chấn Ba cũng chỉ biết trách bà ta, biến thành toàn bộ đều là sai lầm của bà ta.

Bà ta thật sự chịu đủ rồi, nếu không phải Đoàn Ngọc Tường vẫn lôi kéo bà ta, bà ta hận không thể trực tiếp liều mạng cùng với chồng mình rồi.

Nếu không phải ông chồng này quá vô dụng, thì bà ta đến bây giờ đã thể có lên làm phu nhân chủ tịch rồi!

Đoàn Chấn Ba nhìn Tô Thi Thi và Bùi Dịch, lại nhìn con gái lớn của mình một chốc, ánh mắt tối sầm, ra sức đem tất cả tức giận đều nuốt vào bụng.

Nếu lỡ như lão già kia thật sự không có việc gì, ông ta vẫn còn muốn để cho con gái lớn mượn sức Bùi Dịch. Đang nghĩ làm sao hóa giải

cục diện bế tắc trước mắt, cửa phòng phẫu thuật bỗng nhiên mở ra.

Mọi người lập tức nhắc lên tinh thần, vây quanh bác sĩ.

Bác sĩ đi tới nói: “Ca phẫu thuật cực kỳ thuận lợi, người bệnh chỉ là trúng gió nhẹ, tĩnh dưỡng mấy tháng có thể khôi phục.”

“Chỉ trúng gió nhẹ?” Đoàn Chấn Ba theo bản năng hô, lập tức giật mình, biết bản thân buột miệng, vội vàng bịt miệng, trong mắt hận ý chợt lóe rồi biến mất.

Lão già này mạng cũng quá lớn đi, đã tức hộc máu mà còn không có chuyện gì!

Lúc này, y tá phụ giúp đẩy giường bệnh đi ra, mọi người ùa lên, trông mong nhìn.

Tô Thi Thi theo bản năng nắm chặt cánh tay Bùi Dịch, trong lòng có chút phức tạp.

“Không có việc gì, trò hay còn ở phía sau.” Bùi Dịch sát vào bên tai cô, nhỏ giọng nói.

Chương 140: Ly hôn

Edit: Hương Cyndi

Trong hành lang yên tĩnh, chỉ có tiếng giường bệnh đẩy qua ma sát trên mặt đất.

Các y tá cẩn thận chăm sóc Đoàn Kế Hùng đang nằm trên giường bệnh, rất sợ ông ta xảy ra một chút sơ xảy.

“Chấn Ba...” Lão già đang nằm trên giường bệnh, vốn còn đang hôn mê, đột nhiên mở mắt ra cố gắng muốn ngẩng lên.

Mọi người vừa thấy thế liền lập tức xúm lại, nhất là Đoàn Chấn Ba, trong lòng đột nhiên nháy dựng lên.

Xem ra là ông ta quá lo lắng rồi, cha vẫn coi trọng ông ta, nếu không cũng chẳng nhớ đến ông ta vào lúc này.

“Cha...” Đoàn Chấn Ba lập tức đi tới, cúi đầu ghé sát lại gần bên tai ông ta, hỏi nhỏ: “Cha cảm thấy sao rồi? Bác sĩ nói cha không có gì đáng ngại, nghỉ ngơi mấy tháng là khỏe thôi, không cần lo lắng.”

Tô Thi Thi xem đến đây, khóe miệng không kìm được co rúm lại.

Trước kia thật không phát hiện ra ông ta biết diễn trò như vậy, khó trách vừa rồi ở đài truyền hình lại biểu diễn rất tốt.

“Phương... Phương...” Đoàn Kế Hùng há miệng, rất khó nhọc nói ra, nói cả nửa ngày cũng nói không được một câu hoàn chỉnh.

Đoàn Chấn Ba cau mày suy nghĩ một lát, đoán bừa: “Cha, có phải lo lắng chuyện của công ty không? Cha yên tâm...”

“Phương... Thanh...” Đoàn Kế Hùng trừng mắt, khó khăn lắc đầu.

“Phương Thanh... Phương Thanh Hoa sao?” Đoàn Chấn Ba lập tức phản ứng lại ngay, hỏi: “Cha, người nói là Phương Thanh Hoa phải không, con dâu của cha?”

Đoàn Kế Hùng lập tức gật đầu, môi run run nói: “Ly... Ly hôn!”

“Ly hôn?” Đoàn Chấn Ba thoáng sửng sốt, lần này nghe được rất rõ ràng.

Ông ta không hề nghĩ ngợi liền gật đầu, nói: “Cha yên tâm, con sẽ ly hôn với cô ta ngay!”

“Cái gì?” Huyết sắc trên mặt Phương Thanh Hoa cũng chẳng còn, há miệng ra, thật không thể tin nổi, thân thể từ từ run rẩy, tựa như chiếc lá đang tung trong gió.

Là lo sợ cái gì chứ, bà không ngờ lão già kia thậm chí ngay cả làm phẫu thuật cũng không yên lòng, bất chấp đấu tranh để tình lại bắt con trai ly hôn với bà ta!

“Đoàn Chấn Ba, ông không thể đối xử với tôi như vậy được!” Hốc mắt Phương Thanh Hoa đã rơm rớm nước mắt, trên mặt còn in dấu bàn tay tím bầm, trông thật buồn cười.

“Cút sang một bên đi, ở đây chỉ thêm chướng mắt!” Đoàn Chấn Ba trợn mắt nhìn bà ta một cái, ngay sau đó mọi người kéo bà ta ra để y tá đẩy giường vào phòng bệnh.

“Không, đây không phải là sự thật! Tường Tường, con nói cho mẹ biết, nhất định là ban nãy cha con đang đùa phải không?” Phương Thanh Hoa túm lấy tay con gái, ánh mắt trống rỗng vô hồn.

Bà ta cố gắng cả đời chính là vì cái vị trí Đoàn phu nhân này. Nhưng chồng bà ta vừa mới nói muốn ly hôn với bà ta!

Bà ta làm nhiều chuyện như vậy, rốt cuộc là vì cái gì chứ?

Bà ta hoàn toàn không thể chấp nhận nổi!” Mẹ, trước hết mẹ đừng kích động, bây giờ cha với ông nội còn đang bực bội, chúng ta sẽ bàn bạc kĩ hơn.” Đoàn Ngọc Tường kéo tay mẹ mình rời đi.

Trong lòng cô ta tức muốn chết. Cô ta không ngờ cha mẹ cô ta với đứa em gái ngu ngốc của mình lại làm ra chuyện tệ hại như vậy. Bây giờ âm ỉ đến mức này, chắc chắn là ngay đến cả cô ta cũng sẽ bị liên lụy!

“Ô Thi Thi, đồ tiện nhân này, bây giờ mày hài lòng rồi chứ gì?” Lúc Phương Thanh Hoa đi ngang qua người Ô Thi Thi thì như thấy kẻ thù mà nhào về phía cô.

Bà ta điên cuồng hét lên: “Tao nói cho mày biết, cho dù tao không phải là Đoàn phu nhân, mẹ mày đã chết rồi cũng không thể sống lại được!”

Ô Thi Thi vốn không muốn đáp lại bà ta, nhưng vừa nghe thấy bà ta sỉ nhục mẹ cô, sắc mặt thoáng cái đã trầm xuống.

Cô đang muốn nói chuyện, bỗng dưng nghe thấy một tiếng quát chói tai.

Sắc mặt Đoàn Ngọc Tường nặng nề, lớn tiếng quát Phương Thanh Hoa: “Bây giờ mẹ còn ầm ĩ cái gì nữa! Còn ngại chuyện chưa đủ lớn phải không?”

“Tường Tường...” Phương Thanh Hoa bị mắng đến bối rối, oa một tiếng khóc lên.

“Thật xin lỗi.” Đoàn Ngọc Tường khẽ cúi đầu xin lỗi Bùi Dịch, rồi kéo mẹ cô ta rời đi.

Tô Thi Thi nhìn bóng lưng bọn họ rời đi, trong lòng chất chứa một tầng xót xa.

Trong xương tủy bọn họ có bao nhiêu máu lạnh. Phương Thanh Hoa đối xử với đứa con gái Đoàn Ngọc Tường này không tệ, nhưng vừa rời lại vì lấy lòng Bùi Dịch nên Đoàn Ngọc Tường đã nổi giận với mẹ mình không quan tâm cảm nhận của bà ta, mà chỉ một lòng lo cho lợi ích của bản thân.

“Đi thôi.” Bùi Dịch nắm lấy bả vai Tô Thi Thi, nhẹ cùng cô đi đến phòng bệnh.

Lúc này, người khác đều đã rời khỏi phòng bệnh của lão già kia, có vài người thấy Đoàn Kế Hùng không có gì đáng ngại, đã rời đi.

Khi Tô Thi Thi đến, lão già kia đang nói chuyện với Đoàn Chấn Ba ở bên trong.

“Tổ chất cơ thể thật không phải bình thường.” Tô Thi Thi đứng ngoài cửa phòng bệnh, nhìn Đoàn Kế Hùng đang tựa vào đầu giường nói chuyện với Đoàn Chấn Ba ở bên trong, thờ dài.

Nói sao thì cũng là đột quy, nhưng cô tuyệt đối không ngờ rằng ông

nội của cô lại mạnh mẽ đến vậy.

“Nửa thật nửa giả, lão già đó có thể khiến một công ty sập phá sản trong vòng mười năm trở thành một trong năm doanh nghiệp gia tộc đứng đầu Bắc Kinh, không thể nào là người đơn giản được.” Ánh mắt Bùi Dịch thâm trầm nhìn vào bên trong phòng bệnh.

“Anh nói là ông ta giả bộ sao?” Tô Thi Thi trợn tròn mắt, hoàn toàn bá phục rồi!

“Ho ra máu là thật, nhưng không nghiêm trọng đến mức như vậy. Lão già đó rất không vừa lòng về Đoàn Chấn Ba, chẳng qua là bây giờ tìm lý do, mượn cớ để thực hiện thôi.”

Bùi Dịch vừa nói xong, bên trong liền truyền tới tiếng nói kinh ngạc của Đoàn Chấn Ba.

“Tại sao không để con tiếp quản Đoàn thị chứ? Cha cứ như vậy, trong thời gian ngắn cũng không có cách nào xử lý chuyện công việc được, con tạm thời nắm quyền chủ tịch, chẳng lẽ có gì sai sao?”

Đoàn Chấn Ba lập tức từ trên ghế đứng dậy, không hiểu nhìn cha mình.

“Với năng lực của mày, tao thấy mày chỉ khiến Đoàn thị phá sản thôi. Nếu thực sự để mày quản lý Đoàn thị, còn không phải là tự phá sản nghiệp mà tổ tiên để lại hết à!” Đoàn Kế Hùng tức giận nói.

“Cha, là người có thành kiến với con. Người cũng chưa từng giao cho con xử lý, sao biết con không được? Để con bắt đầu tiếp quản Đoàn thị sớm một chút, cha dù sao cũng lớn tuổi rồi, nếu lỡ như có gì bất trắc...”

“Mày đang nguyện rửa tao chết phải không?” Đoàn Kế Hùng tức đến nỗi cầm tách trà trên tủ đầu giường thẳng tay ném về phía ông ta, “Thằng con bất hiếu!”

“Cha, không phải con có ý này!” Đoàn Chấn Ba lùi lại một bước, tránh tách trà, nhẫn nại nói, “Mọi thứ con làm đều theo như cha phân phó, cha đừng hiểu lầm con.”

Đoàn Kế Hùng hít sâu một hơi, rồi chậm rãi nói: “Tao phải nghỉ ngơi dưỡng sức một thời gian, mày cứ làm cho tốt chức tổng giám đốc đi rồi Đoàn thị sớm muộn cũng là của mày.”

Đoàn Chấn Ba vừa nghe thấy cha mình bảo đảm, trong lòng lúc này mới thoải mái hơn một chút. Ngồi xuống ghế lại lần nữa, hai người bắt đầu bàn bạc chuyện của Đoàn thị.

Ngoài cửa, Tô Thi Thi thấy vậy thì không ngừng thở dài.

“Thật may chỉ số IQ của tôi được thừa hưởng từ mẹ.” Tô Thi Thi nói. Lần đầu tiên cô phát hiện ra chỉ số IQ của cha ruột cô lại thấp đến không thể chịu nổi.

Lúc này, mới nói được mấy câu mà dã tâm của ông ta đã bị bại lộ, lão gia tứ lượng bạt thiên cân^[1], từng câu nói lại xoa dịu ông ta.

[1]Tứ lượng bạt thiên cân(bốn lượng địch ngàn cân) là một trong những nguyên lý căn bản của Thái Cực Quyền, đặc trưng là động tác nhỏ biến hóa lớn, lấy nhu khắc cương (dĩ nhu chế cương), mượn sức dùng sức để đạt được hiệu quả cao nhất.

Chỉ số IQ thế này, trên thương trường lăn lộn nhiều năm vậy mà còn chưa bị người ta xoi, thật là không dễ dàng gì.

“Ông ta chỉ thích hợp làm bù nhìn thôi, đi nào.” Bùi Dịch kéo Tô Thi Thi đi tới thang máy.

Tô Thi Thi nhú mào: “Sao anh không vào xem một chút đi?”

Bùi Dịch cúi đầu liếc nhìn cô một cái: “Em chắc chắn là ông ta muốn thấy tôi sao?”

“Đúng vậy.” Khóe môi Tô Thi Thi khẽ nhếch lên, lão già đó mà nhìn thấy bọn họ, đoán chừng có thể tức đến độ choáng váng thêm lần nữa.

Trong thang máy, Tô Thi Thi nhớ tới cuộc trò chuyện trong phòng bệnh vừa rồi, nghi ngờ hỏi: “Dựa theo lời lão già mới nói, ông ta là muốn để lại công ty cho em trai anh phải không? Đoàn Chấn Ba không biết lão già đó còn có một đứa con trai nhỏ sao?”

Con người của Bùi Dịch sẫm lại: “Chuyện này không có quá mười người biết.”

Tô Thi Thi rụt cổ một cái: “Có khả năng tôi sẽ bị diệt khẩu sao?”

“Nhìn biểu hiện của em đi.” Ánh mắt Bùi Dịch thoáng chốc đã trở nên u ám, mắt đảo qua người Tô Thi Thi, gần từng chữ nói: “Em có thể làm vua, thay vì làm quan.”

Có ý gì chứ?

Tô Thi Thi bối rối.

Cô thấy người đàn ông này thật khó hiểu!

Mọi người tối hảo

Chương 141: Giải độc cho Bùi tiên sinh

Edit: Hương Cyndi

“Bùi Dịch, anh là tên lưu manh!” Trong thang máy chợt phát ra một tiếng gầm, Tô Thi Thi phải suy nghĩ một lúc mới hiểu được ý của anh.

Khó trách vừa rồi anh cứ nhìn chăm chăm vào nhìn bụng cô, hóa ra còn nhớ đến việc để cô sinh con!

“Tôi cảnh cáo anh, tôi sẽ không tùy tiện sinh con! Ít nhất... Ít nhất bây giờ là không thể!” Tô Thi Thi càng nói càng nhỏ, đến cuối cùng chỉ có chính cô mới nghe thấy được.

Bùi Dịch chợt khom người bế cô lên, đúng lúc thang máy mở ra, chân anh sai một bước dài, liền bước ra ngoài.

“Anh mau thả tôi xuống!” Tô Thi Thi đỏ mặt, đầu cũng không dám ngẩng lên.

Lúc nào người này cũng hơi tí là động thủ. Ở nơi công cộng như vậy rất mất mặt đó, được không?

“Tô Thi Thi, tôi đột nhiên có cảm giác ở chỗ này rất thích hợp.” Bùi Dịch nhìn cô một cái.

Tô Thi Thi thoáng sửng sốt: “Chỗ nào cơ?”

Bùi Dịch đáp một nẻo: “Tôi giúp em làm một bộ đồng phục y tá nhé?”

Tô Thi Thi sững sốt trong ba giây, trong đầu bỗng nhiên thoáng hiện ra bốn chữ — — đồng phục quuyến rũ!

“Sắc lang!” Cô cúi đầu, cắn lên ngực anh một cái.

Người Bùi Dịch thoáng chấn động, mặt mày chột tái xanh.

“Ngu ngốc, em vừa cắn vào đâu!”

“Tôi... A, thật xin lỗi, tôi... Tôi sai rồi!” Tô Thi Thi vừa mở mắt mới phát hiện, cô có không sợ chết đến mấy cũng không dám cắn vào vị trí mẫn cảm nhất đó của người này.

Cô vừa nói vừa vội vàng xoa giúp anh.

Mặt Bùi Dịch mặt càng lúc càng đen lại, trên trán xuất hiện một tầng mồ hôi mỏng.

Đồ ngốc này!

Không biết rằng anh đã nhiều ngày không đụng vào cô, cơ thể rất nhạy cảm sao? Lại còn dám cắn vào chỗ đó của anh!

Anh có thể cảm nhận được sự khác thường của cơ thể, hít sâu một hơi, kiềm chế ý muốn ném người phụ nữ ngu ngốc này xuống, cất bước tới cửa bệnh viện.

“Anh... Cái đó, tôi giúp anh dập tắt được chưa?” Tô Thi Thi cũng cảm nhận được sự biến hóa của cơ thể anh, mặt đỏ lên như trái dâu tây chín, cánh tay mềm mại tìm kiếm bộ phận trọng điểm của anh.

“Xuỳ...” Mặt Bùi Dịch thoát đen thoát xanh, cắn răng nói: “Ô Thi Thi, nếu em còn dám động đây nữa, tôi sẽ trói em lên cây cột trước mặt kia!”

Chết tiệt, anh vừa rời cố gắng kiềm chế dục vọng phía dưới đang muốn lập tức ăn cô, vậy mà cô còn dám chạm vào anh!

Tô Thi Thi vô cùng tủi thân, tự kiềm chế kềm cũng đâu phải là cô, tính khí người đàn ông này sao lại nóng nảy vậy chứ!

May mà Bùi Dịch đi rất nhanh, vài bước đã tới bên cạnh chiếc xe đang đậu ở bên ngoài bệnh viện.

“A...” Tô Thi Thi không biết đây là mình lần thứ mấy bị anh ném rồi, ngã có chút choáng váng mất phương hướng, len lén liếc anh một cái, xoay người mở cửa xe bên kia ra muốn chạy đi.”Chán sống rồi!” Bùi Dịch bắt lấy mắt cá chân cô kéo cô lại, dùng toàn bộ sức nặng của cơ thể mạnh mẽ đè lên.

“A!” Trong chiếc xe vang lên tiếng thét chói tai, tài xế vội đóng tất cả cửa kính xe lại, nổ máy mau chóng rời khỏi bệnh viện.

Chỗ ngồi phía sau, Tô Thi Thi buồn bực kêu: “Có phải anh bị bỏ thuốc không?”

“Không sai!” Bùi Dịch gầm nhẹ, trực tiếp chặn miệng cô lại.

Từ bài học lần trước, có lẽ cô nói ít thì tốt hơn!

Cô chính là liều thuốc giải độc của anh!

Lúc xe về đến biệt thự, ngay cả sức lực để nhúc nhích Tô Thi Thi cũng không có.

“Điên rồi!” Cô ở một bên mặc quần áo xong nhìn người nào đó nhân mô cầu dạng[1], cắn răng nghiêng lợi nhả ra mấy chữ.

[1]Nhân mô cầu dạng (人模狗样): Mặt chó thân người hay thân chó mặt người, dùng để chỉ những người trông rất lịch sự nghiêm túc nhưng thật ra đang âm mưu suy tính gì đó.

“Còn chưa thỏa mãn sao?” Bùi Dịch quay đầu, tựa như tiểu phi tiểu liếc nhìn cô.

Tô Thi Thi thoáng giật mình, vội vàng lắc đầu, nịnh nọt cười nói: “Vô cùng thỏa mãn! Bùi tiên sinh, vừa rồi ngài phục vụ rất tốt!”

Ánh mắt Bùi Dịch thoáng cái lại u ám, ngồi dậy nói: “Cô bé, tôi cảnh cáo em, đừng dùng ánh mắt như vậy nhìn tôi.”

Tô Thi Thi bị dọa vội vàng ngồi dậy từ trên ghế, động cũng không dám động!

Đàn ông cầm thú mà thức tỉnh thật là không phải là người!

Nhưng rất nhanh Tô Thi Thi liền bị thu hút sự chú ý bởi âm thanh truyền tới từ bên cạnh.

Cô nhòai người qua cửa sổ xe nhìn ra phía bên ngoài, mắt chột sáng lên.

“!” Trong biệt thự thứ nhất truyền tới một loạt tiếng đồ đạc bị đập phá, xen lẫn cùng với tiếng khóc của Phương Thanh Hoa.

“Tôi vì Đoàn gia mà vất vả hao tâm tổn trí, lại nhận về được cái kết cục này! Đoàn Chấn Ba, ông là đồ vong ân phụ nghĩa! Tên súc sinh

nhà ông, còn không bằng heo chó! So với cha ông, ông càng làm người ta ghê tởm hơn!”

Tô Thi Thi đảo con người vài vòng, quay đầu nhìn Bùi Dịch: “Xem ra, người cha của tôi còn chưa về.”

“Ông ta rất bận bịu.” Bùi Dịch như có như không nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tô Thi Thi lập tức tràn đầy sức lực: “Có phải anh biết điều gì không? Bây giờ chắc hẳn ông ta không ở bệnh viện nữa, đi đâu rồi?”

“Rất nhanh em sẽ biết thôi.” Bùi Dịch nói xong, ra hiệu cho tài xế tiếp tục lái xe.

Tô Thi Thi cảm thấy không vui, quay đầu nhìn biệt thự vẫn không ngừng ném đồ ra, nhớ tới hôm nay Phương Thanh Hoa ở đài truyền trực tiếp nói những lời đó, đột nhiên hô lớn vào bên trong: “Đoàn tiên sinh, ngài đã trở lại rồi!”

Một tiếng hô to tựa như mang một sức mạnh kỳ lạ, chỉ trong phút chốc đã đóng băng cả phòng đang ấm ỉ.

Tiếng đồ đạc bị đập phá ngừng lại, tiếng мэng chửi cũng ngưng, trong biệt thự thứ nhất yên tĩnh không một tiếng động.”Ha ha...” Tô Thi Thi nằm tại chỗ ngồi, cười đau cả bụng.

Rất nhanh, người bên trong đã kịp thời phản ứng lại, truyền ra một tiếng hét tê tâm phế liệt: “Tô Thi Thi, mày không xong với tao đâu!”

“Mẹ, mẹ đủ rồi đấy!” Bên trong truyền tới tiếng của Đoàn Ngọc Tường.

Không biết hai mẹ con họ nói cái gì, rất nhanh, tiếng của Phương Thanh Hoa nhỏ dần.

Trong xe, Tô Thi Thi quay đầu nhìn Bùi Dịch: “Xem kìa, vị cháu gái lớn của Đoàn gia này thật rất yêu anh nha, vì anh mà ngay cả mẹ cũng không cần.”

Bùi Dịch mặt không đổi sắc nhìn cô: “Chẳng lẽ em không yêu tôi?”

Anh nói rồi nắm lấy tay của Tô Thi Thi, đầu ngón tay khẽ vuốt ve chiếc nhẫn trên ngón áp út của cô.

Tô Thi Thi giống như bị bỏng, vội vàng rút tay lại, ấp úng nói: “Cái đó... Lần trước cầu hôn không tính...”

Sắc mặt Bùi Dịch liền tối sầm lại.

Tô Thi Thi ngồi sát ở trong góc, cúi thấp đầu, không biết tại sao trong lòng lại chợt dâng lên cảm giác mong chờ.

Chẳng qua là đứng trước kiểu tình huống bị cầu hôn đó, thấy thế nào cũng rất kỳ quái. Cho nên cô mới không cho là thật!

Không ngờ Bùi Dịch lại im lặng, cho đến lúc xuống xe cũng không nói thêm câu nào.

Tô Thi Thi không rõ tâm tư của anh, thấy anh không nói lời nào, cũng ngậm miệng lại. Trong lòng lại nặng trĩu, dường như có chút mất mát.

Lúc này, trong biệt thự thứ nhất, Đoàn Ngọc Tường thật vất vả mới khuyên được Phương Thanh Hoa bình tĩnh lại, trong lòng phiền não thật muốn chửi người.

“Mẹ, con đi gọi người đến dọn dẹp một chút.” Đoàn Ngọc Tường nói xong liền đi ra ngoài.

Phương Thanh Hoa kéo cô ta lại, vội vàng nói: “Tường Tường, con cũng không thể bỏ mặc mẹ vào lúc này. Mẹ chỉ còn trông cậy vào con thôi.”

Đoàn Ngọc Tường nhưng mảy một cái, nhưng vẫn kìm nén tâm tư nói: “Mẹ, người nói gì vậy. Mẹ là mẹ của con, sao con lại bỏ mặc người được chứ? Nhưng mẹ phải biết kiểm soát được tâm trạng của mình, nếu không cha chỉ càng ngày càng thêm ghét mẹ.”

“Nhưng bây giờ phải làm sao đây? Cha con muốn ly hôn với mẹ!” Phương Thanh Hoa chỉ cần nghĩ tới việc ly hôn thì nào còn bình tĩnh.

Trước khi bà ta gả cho Đoàn Chấn Ba đã ký một thỏa thuận, ly hôn rồi một xu cũng không được lấy, bà ta cái gì cũng sẽ không có!

Đoàn Ngọc Tường cau mày nói: “Con vừa hỏi thăm được một chút, cha muốn tiếp quản Đoàn thị, nhưng ông nội không đồng ý. Cho nên chúng ta có thể giúp cha chiếm được Đoàn thị.”

“Chuyện này rất khó. Nếu không nhiều năm qua cha con đã sớm lên làm chủ tịch rồi.” Chân mày Phương Thanh Hoa nhíu thật chặt, những năm qua, bà ta cũng đã nghĩ không ít kế cho Đoàn Chấn Ba.

Đoàn Ngọc Tường khinh thường nhìn mẹ mình một cái, cách mà bọn họ đưa ra hiển nhiên là bất khả thi.

Nhưng cô ta có cách.

“Cha với ông nội không phải muốn gả con cho Bùi Dịch sao? Chỉ cần chúng ta lôi kéo được Bùi Dịch, tất cả cũng không cần lo nữa.”

“Bùi Dịch? Cậu ta có năng lực lớn đến vậy sao?”

“Mẹ cho rằng Đoàn gia xảy ra nhiều chuyện như vậy, là ai ở sau lưng giờ trò chứ?” Sắc mặt Đoàn Ngọc Tường trầm xuống.

Cha mẹ cô ta coi thường Bùi Dịch, nhưng cô ta sẽ không ngu ngốc như vậy.

Phương Thanh Hoa thấy con gái đã chắc chắn vậy, cũng hơi thờ phào nhẹ nhõm, chẳng qua là bà ta còn chưa kịp khiến Đoàn Chấn Ba hồi tâm chuyển ý, trái lại Đoàn Chấn Ba đã dành cho bọn họ một bất ngờ lớn.

Trong phòng khách của biệt thự thứ nhất, Phương Thanh Hoa nhìn chăm chăm không chớp mắt cô gái đang đứng trước mặt mình, một cô gái trẻ tuổi có cách ăn mặc diêm dúa lòe loẹt, lúc lâu sau mới tìm lại được giọng nói của mình.

“Cô nói cô mang thai con của chồng tôi sao?”

Bà ta tức đến nổi sắc mặt tái xanh, cho dù thế nào cũng không thể chấp nhận nổi!

Chương 142: Tiểu Tam đến cửa

“Ô tiểu thư, thật sự, tôi nhìn thấy Đoàn phu nhân tức giận đến mặt mũi trắng bệch. Cô gái kia hiện tại sẽ ở trong biệt thự bên cạnh đó.”

Trong biệt thự của Bùi Dịch, Tiểu Ưu đang kể tình hình biệt thự bên kia cho Tô Thi Thi, nói được sinh động như thật, làm Tô Thi Thi cực kỳ vui vẻ.

Tô Thi Thi uống một ngụm tổ yến, nheo lại mắt, hỏi: “Đoàn tiên sinh không có trở về?”

“Không ạ. Vị Lưu tiểu thư kia là do lái xe đưa tới, nói là Đoàn tiên sinh để cho cô ta đến chỗ này dưỡng thai.”

Dưỡng thai...

Tô Thi Thi thiếu chút nữa cười phun hết đồ ăn trong miệng, Đoàn Chấn Ba dùng chiêu này, quả thực quá độc rồi.

Tô Thi Thi đi tới cửa, nhìn bầu trời bên ngoài đen kịt kia, trước mắt giống như dán lên một tầng sương mù, trong mắt ưu thương chớp lóe rồi biến mất.

“Mẹ, năm đó Phương Thanh Hoa cũng là như thế này đứng ở trước mặt người đúng không? Dưỡng thai, Đoàn Chấn Ba cho tới bây giờ đều là che dấu cũng không che dấu một chút. Phương Thanh Hoa tuyệt đối thật không ngờ, nhiều năm sau bà ta cũng sẽ một lần được cảm thụ nỗi đau lúc trước của mẹ cô, đau đến tuyệt vọng.”

Năm đó, Phương Thanh Hoa vác bụng bầu lớn, công khai bước vào biệt thự thứ nhất kia. Mà cô cùng mẹ mình bị đưa tới biệt thự thứ hai này ở. Tuy ở cách vách bên cạnh, lại như là ngăn cách cả một dải ngân hà.

Mẹ cô mỗi ngày lấy nước mắt rửa mặt, mỉm cười chịu đựng, nhìn bọn họ ở bên cạnh ân ái, bị buộc đến tinh thần tan vỡ.

“Phương Thanh Hoa, cái này gọi là ác giả ác báo, nhân quả tuần hoàn!”

Tô Thi Thi ngón tay đặt ở trên cửa sổ, trong lòng không rõ có bao nhiêu phần nộ, chỉ cảm thấy đến vô tận bi ai.

Đúng lúc này, biệt thự bên kia vang lên một tiếng thét chói tai, nghe ra cực kỳ xa lạ, hẳn là giọng nói của vị mới tới muốn làm Đoàn phu nhân vọng lại.

“Bà dám đánh tôi thử xem? Tôi nói cho bà biết, tôi là đang mang thai con trai của Đoàn gia! Bà nếu làm tôi bị thương, Chấn Ba nhất định sẽ không bỏ qua cho bà!”

Giọng nói của cô gái kia sắc nhọn cắt qua sự yên lặng trời đêm, xung quanh phạm vi hơn mười thước đều đã nghe được đến.

Tô Thi Thi nhíu mày, nhìn Bùi Dịch từ phía sau đi tới, nheo mắt lại hỏi: “Anh sớm đã biết Đoàn Chấn Ba ở bên ngoài có tình nhân?”

Tiểu Ưu thấy Bùi Dịch đến đây, khẩn trương lui xuống.

Bùi Dịch tay cầm hai ly rượu đỏ, đem trong đó một ly đưa cho Tô Thi Thi, nhàn nhạt nói: “Không chỉ một người, chẳng qua cô gái này vừa

lúc mang thai thôi.”

Tô Thi Thi tiếp nhận ly rượu, trầm mặc nhấp một ngụm rượu, quay đầu tiếp tục nhìn ngoài cửa sổ, tâm tư có chút phức tạp.

“Đoàn thị hôm nay cổ phiếu giảm mạnh, tổn thất không nhỏ. Nhưng muốn triệt để phá hủy, lại vẫn chưa phải lúc.”

Bùi Dịch đột nhiên nói, nhìn chăm chăm Tô Thi Thi mi mắt: “Tôi muốn biết quan điểm của em.”

Tô Thi Thi sửng sốt, có chút kinh ngạc nhìn anh: “Anh hỏi tôi chuyện này làm cái gì? Tôi lại không cần Đoàn thị.” “Em từng nói, muốn lấy lại tất cả những gì từng thuộc về mình.” Bùi Dịch trầm trầm nói.

Tô Thi Thi gật đầu, ánh mắt trong suốt: “Không sai. Nhưng mà tôi cũng không muốn Đoàn thị. Chính vì Đoàn thị, mới có Đoàn Chấn Ba lừa gạt, mới có thể hại mẹ tôi cả đời đau khổ. Nhưng là đối với tôi mà nói, này cũng không phải là hồi ức tốt đẹp gì. Tôi muốn lấy lại, là của hồi môn lúc trước của mẹ tôi.”

Lúc trước Ông Ngoại & Bà Ngoại cô cho mẹ cô của hồi môn là một ngàn vạn. Một ngàn vạn của hai mươi mấy năm trước đã phi thường khổng lồ. Khi đó Đoàn thị sắp phá sản chính là dựa vào khoản tiền này mới khởi tử hồi sinh.

Tô Thi Thi biết, cô biết rất rõ dù cô thay mẹ lấy Đoàn thị để bồi thường cũng không gì đáng trách, nhưng là cô không cần!

“Tôi muốn, là bọn họ phải sám hối. Đoàn thị, tôi quá kinh tởm!”

Dùng hạnh phúc cả đời của mẹ cô mới đổi lấy được mấy thứ đó, cô không thể muốn.

“Tôi hiểu được.” Bùi Dịch nói.

Tô Thi Thi yên lặng nhìn anh vài giây, đột nhiên hỏi: “Anh có phải muốn đem Đoàn thị cho e trai anh hay không?”

Nếu không phải vì cái này, Bùi Dịch hẳn không cố ý tới hỏi ý kiến của cô.

Bùi Dịch không có kiêng dè, nói thẳng: “Đây là tâm nguyện của mẹ tôi.”

“Tôi hiểu rồi.” Tô Thi Thi nói xong, trong mắt hiện lên quét xuống ánh sáng, “Nói như thế, anh đã có biện pháp đối phó Đoàn thị? Tôi nói này Bùi tiên sinh, anh tới cùng có bao nhiêu con bài chưa lật?”

Bùi Dịch khước miệng nhếch lên, đi về phía trước hai bước, đứng ở trước mặt cô, tay hơi lắc lắc ly rượu, ngữ khí nhàn nhạt: “Em muốn biết?”

Tô Thi Thi nhấp một ngụm rượu, trong mắt hiện lên quét xuống giáo hoạt: “Biết có thể bị nguy hiểm hay không?”

Bùi Dịch hai mắt nhíu lại, đang muốn nói chuyện, ánh mắt xẹt qua ngón áp út trên bàn tay trái của cô, nơi đó trụ lúi. Chiếc nhẫn buổi sáng đeo vào tay cô bay giờ đã không biết tung tích.

Sắc mặt anh nhất thời trầm xuống, xoay người không nói được một lời hướng tới quầy bar đi đến.

Tô Thi Thi nghi hoặc, không biết đang êm đẹp anh lại xảy ra chuyện gì.

Lúc này, trong biệt thự bên cạnh tiếng hai người phụ nữ cãi nhau càng ngày càng vang. Tô Thi Thi đứng ở cửa sổ, nghe được cực kỳ rõ ràng.

“Cô làm sao biết chắc chắn mình sẽ sinh con trai?”

Trong biệt thự thứ nhất, Phương Thanh Hoa trừng mắt bước đến giương nanh múa vuốt trước mặt cô gái kia.

Cũng dám giành phòng ngủ chính của bà ta, cô gái này đầu óc có vấn đề sao? Thực cho rằng chính mình là Đoàn phu nhân rồi.

“Tôi mang thai đương nhiên là con trai, số mạng tốt, trách ai được.”

Cô gái kia lạnh lùng cười, nhìn vị phu nhân trước mặt, trong mắt đều là khinh thường.

Phương Thanh Hoa nghe nói, miễn cưỡng đưa mắt nhìn cái bụng của cô ta, cười nhạt nói: “Mới một tháng, dù siêu âm 4 chiều cũng không thấy được, cô nói mang thai con trai thì là con trai sao? Tôi nói cho cô biết, đừng có nằm mơ giữa ban ngày! Tôi mới chính là Đoàn phu nhân của cái nhà này, cô hiện tại lập tức cút cho tôi!”

“Bà dám nguyên rủa con tôi!”

Cô gái kia nói, cầm ra điện thoại liền chuẩn bị gọi cho Đoàn Chấn Ba: “Tôi muốn nói cho Đoàn tiên sinh, bà khi dễ hai mẹ con chúng tôi!”

“Cô...”

Phương Thanh Hoa tức giận đến run cầm cập, hai mắt nhìn chăm chăm vào điện thoại của vị Tiểu Tam, lúc bà ta đang muốn đi lên giành lấy điện thoại, Đoàn Ngọc Tường đột nhiên đã đi tới.

“Cha vừa rồi mới điện thoại về nói, để cho vị Lưu tiểu thư này ở phòng khách lầu hai. Mẹ, người mệt mỗi một ngày, sớm đi nghỉ một chút đi, ngày mai còn có rất nhiều chuyện phải làm.”

Đoàn Ngọc Tường nói đến cuối cùng, hướng tới mẹ của mình âm thầm liếc mắt ra hiệu.

Phương Thanh Hoa thẳng thế, lập tức gật đầu: “Tường Tường con nói rất đúng, mệt mỗi cả ngày rồi, mẹ phải đi ngủ giấc đây.”

“Hoa tàn ít bướm*³, ngủ một giấc cũng chẳng có tác dụng gì, chấp nhận số phận đi.”

Hoa tàn ít bướm: ví vớ người phụ nữ già bị ruồng bỏ, như viên ngọc không còn đáng giá.

Cô gái tên Lưu Dĩnh Tuệ kia, khiêu khích trừng mắt nhìn Phương Thanh Hoa liếc mắt một cái, sau đó mới hướng tới lầu hai đi đến.

Cô ta biết vị Đoàn gia đại tiểu thư này cực kỳ được lão gia sủng ái, cô ta tạm thời không nên đắc tội.

“Lưu tiểu thư.” Đoàn Ngọc Tường gọi cô ta lại, không mang theo cảm tình nói, “Tại Đoàn gia, phụ nữ cho dù sinh con trai cũng không có địa vị gì đâu. Giống như bà nội ruột của tôi chính là một ví dụ. Huống hồ cô bây giờ còn không sinh ra con trai.”

“Xin khuyên cô một câu, đừng nên tự tìm đường chết cho chính mình.”

Đoàn Ngọc Tường nói xong, nâng bước xẹt qua bên cạnh cô ta, hướng tới lầu hai đi đến.

“Cô...” Lưu Dĩnh Tuệ biến sắc, tức giận đến nghiến răng nghiến lợi.

“Hừ, chờ coi! Tôi lập tức sẽ cho các người cút ra khỏi Đoàn gia!” Lưu Dĩnh Tuệ ở trong lòng nghiến răng nghiến lợi nói.

Cô ta mới 24 tuổi, tìm Đoàn Chấn Ba một lão già đã hơn năm mươi tuổi không phải là nghĩ muốn một bước lên đời sao? Cô ta đương nhiên sẽ không cho phép bất luận kẻ nào cản trở cô ta bước vào giới thượng lưu!

Nơi xa truyền đến tiếng bước chân” cộp cộp”, Đoàn Ngọc Tường trút giận xuống sàn nhà.

Trong lòng cô ta chán ghét cực kỳ, nhưng lúc này trong lòng cô ta hận nhất chính là đứa em gái ngu ngốc kia của mình. Nếu không phải Đoàn Ngọc Lộ làm nhiều chuyện ngu xuẩn như vậy, cô ta cùng mẹ mình cho tới bây giờ cũng sẽ không rơi cái hoàn cảnh này.

“Chết tiệt, vậy mà còn muốn chị đi cứu em sao. Được, chị đây sẽ để cho cô em gái yêu quý của chị biết mình rốt cuộc đã gây ra họa gì!”

Đoàn Ngọc Tường xiết chặt quả đấm, trong mắt lãnh ý chớp lóe rồi biến mất.

Lúc này, trong biệt thự thứ hai, Tô Thi Thi ở trong phòng đợi một hồi, thấy Bùi Dịch không có vào, cho rằng anh lại lại sinh hờn dỗi rồi.

Cô nghĩ nghĩ, vẫn lại là ra ngoài tìm một vòng. Cuối cùng nghe được thư phòng có động tĩnh, cô đi tới.

Cửa thư phòng khép hờ, Tô Thi Thi còn chưa đến gần, liền nghe đến bên trong truyền đến giọng nói của Bùi Dịch.

“Đừng làm cho bọn họ chết dễ dàng. Những người này nhất cùng một chỗ, tiết lộ tin tức cho Đoàn quản gia.”

Chương 143: Hạ hỏa

Nói cho Đoàn quản gia, không phải là Đoàn Hòa Dự?

Tô Thi Thi màu sắc trầm xuống, theo bản năng nghĩ đến chuyện này hẳn là có liên quan đến Đoàn Ngọc Lộ bọn họ.

“Vào đi.”

Tô Thi Thi đang do dự muốn hay không đi vào hỏi rõ ràng, bên trong truyền đến tiếng Bùi Dịch gọi cô.

Tô Thi Thi sờ soạng cảm, nâng bước đi vào: “Anh làm sao biết tôi ở bên ngoài?”

Bùi Dịch nhàn nhạt liếc cô một cái, phun ra hai chữ: “Bóng dáng.”

Tô Thi Thi quay đầu nhìn một phen, trong lòng nhất thời sáng tỏ.

Vừa rồi đứng ở cửa, bóng của cô theo khe cửa chiếu vào phòng liền bị anh thấy được.

Tâm tư nhạy cảm của anh có đôi khi làm cho người ta sợ hãi.

“Đoàn Ngọc Lộ nhờ người đi cầu Đoàn Ngọc Tường cứu cô ta, mà lão già kia không nghĩ muốn làm cho bọn họ sống tiếp. Đoàn Ngọc Tường rất có khả năng sẽ đứng về phía của lão già kia, cho nên tôi cho người ta thông báo đến Đoàn quản gia.”

Bùi Dịch đứng tại chỗ, trái lại tự giải thích nói: “Hiện tại Đoàn Ngọc Lộ

và mẹ con Hà gia còn có cháu trai của Đoàn Hòa Dự đều là nhất cùng một chỗ. Một người chết, những người khác đều phải chết. Đoàn Hòa Dự không có con trai, ông ta rất quan tâm đến đứa cháu trai này, cho nên có thể ông ta có chấp hành mệnh lệnh của lão già kia hay không lại vẫn không chắc chắn.”

Bùi Dịch nói xong, liền đối với Tô Thi Thi nói: “Được rồi, không còn chuyện gì khác, sớm trở về nghỉ ngơi một chút đi.”

Anh nói xong liền hướng ra bên thư phòng đi đến, lúc lướt qua bên cạnh Tô Thi Thi, đến nhìn cũng chưa từng nhìn cô liếc mắt một cái, lập tức đi ra ngoài.

Tô Thi Thi trong lòng mạnh trầm xuống, một cỗ chua xót liền lan tràn đến nơi sâu nhất trong trái tim.

Anh như vậy là xảy ra chuyện gì?

Vừa rồi lúc hai người cạnh cửa sổ nghe lén chuyện biệt thự bên kia, rõ ràng còn rất tốt, anh đột nhiên trong lúc đó liền lạnh mặt. Hiện tại lại là như thế này một bộ dạng khách khí thái độ xa cách...

“Anh tới cùng xảy ra chuyện gì vậy?”

Tô Thi Thi đuổi theo giữ chặt tay anh, đáng thương tội nghiệp nhìn anh.

Bùi Dịch vẫn như cũ không có nhìn cô, không nặng không nhẹ rút tay mình về, nâng bước hướng tới phòng ngủ đi đến.

“Này...”

Tô Thi Thi sửng sốt.

Anh giống như đang tức giận, nhưng mà anh tới cùng đang tức giận cái gì?

Cô đuổi theo, vây quanh anh một cái vẻ ấy lòng. Nhưng mà bất luận cô nói cái gì, Bùi Dịch liền là lãnh nghiêm mặt, nằm ở trên giường đưa lưng về phía cô, liền một câu cũng không nói.

Tô Thi Thi tính tình nhẫn nại cũng đã đến giới hạn, cuối cùng rõ ràng cũng đưa lưng về phía anh, nằm quay lưng về phía anh sinh hờn dỗi. Bùi Dịch nằm một hồi, cô gái nhỏ của mình không động tĩnh, mặt càng thêm đen vài phần.

Nghe Tô Thi Thi hô hấp càng ngày càng đều đều, anh yên lặng đóng chặt mắt lại.

Giận hờn với con sói nhỏ này, chịu khổ chỉ có chính anh.

Anh hít sâu một hơi, bỗng nhiên xoay liền áp lên người Tô Thi Thi.

“Anh muốn làm gì?”

Tô Thi Thi thét chói tai, cơn buồn ngủ vừa kéo đến nháy mắt đã chạy không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Bùi Dịch trừng mắt nhìn cô, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Hạ hỏa!”

Tô Thi Thi:...

Mãi đến lúc mệt đến ngủ thiếp đi, thậm chí đến ngày hôm sau lúc tỉnh lại, Tô Thi Thi cũng không biết Bùi Dịch tới cùng là tức giận chuyện gì!

“Em có phải hay không thật sự rất không muốn gả cho tôi?”

Tô Thi Thi đột nhiên nhớ tới tối hôm qua lúc hai người đang lúc cao trào khi đó, Bùi Dịch thò thẽ vào bên tai cô nói những lời này.

Cô liền từ trên giường ngồi bật dậy, triệt để thanh tỉnh rồi.

Thủ theo bản năng xoa ngón áp út tay trái. Nơi đó mùi mấy giờ trước vẫn mang theo một cái nhẫn. Là Bùi Dịch tại buổi họp báo ghi hình trực tiếp kia tự mình đeo vào tay cô.

Tô Thi Thi cũng không xem việc anh cầu hôn lúc đó coi là quan trọng, cho nên sau khi trở về sợ Bùi Dịch xấu hổ liền gỡ ra.

Anh cầu hôn hẳn không là thật sự đi?

Tô Thi Thi xấu hổ rồi.

Ngày hôm qua giống như quả thật là Bùi Dịch nhìn đến trên tay cô không đeo nhẫn mới chợt đột nhiên phát giận.

“Làm sao đây? Chẳng lẽ cứ như vậy đồng ý?”

Tô Thi Thi ôm lấy đầu, ra sức vò đầu bứt tóc. Không biết nên làm thế nào

“Thôi, thuận theo tự nhiên đi.”

Tô Thi Thi hiện giờ ở phương diện tình cảm liền là một con rùa rụt đầu, không nghĩ muốn suy nghĩ, không nghĩ muốn đi đối mặt, chỉ là theo tâm ý của bản thân mà thôi.

Bùi Dịch đã đi làm, Tô Thi Thi ở trên giường ngồi yên một hồi, cũng

khẩn trương thay quần áo, chuẩn bị xong, ăn xong bữa sáng đi công ty đi làm.

Ngày hôm qua xin nghỉ một ngày, cô hôm nay động lại một đồng công việc, cực kỳ bận rộn.

Chỉ là đến chỗ công ty, tiểu Thiết Kế Sư cùng cô hợp tác đi tới, đem một phần văn kiện buồn bực đặt tại trước mặt cô.

“Đoàn tổng giám không đi làm, phần văn kiện này hôm nay cần ký gấp, làm sao đây? Những vật liệu này nếu còn không mua liền không còn kịp rồi.” đồng nghiệp Đồng Tiêu Tiêu buồn bực nói.

Tô Thi Thi động tác cất túi xách ngừng một trận, lập tức một bên đem túi xách đặt ở trên bàn, một bên hỏi: “Ngày hôm qua không phải đã xác định qua Đoàn tổng giám hôm nay ký tên...”

Cô nói đến một nửa, đột nhiên nhớ tới tối hôm qua lời Bùi Dịch nói, trong lòng nhất thời hiểu rõ.

Đoàn Ngọc Tường lúc này sợ là đi đến cục cảnh sát cứu em gái mình rồi. “Chúng ta cứ đợi thử xem, cô ấy buổi chiều sẽ phải trở về.” Tô Thi Thi nói.

Đồng Tiêu Tiêu nói: “Cũng chỉ có thể như vậy rồi. Còn có nghe bộ phận mua sắm nói, nguồn cung cấp cho vật liệu bảo vệ môi trường rất ít, bọn họ không nhất định tìm được. Nên nhờ tôi nhắc lại với cô một tiếng, để cho cô trước tiên chuẩn bị sẵn sàng.”

Tô Thi Thi suy sụp hạ mặt, phe phẩy tay nói: “Không được, cô nhất định phải đi thúc giục bọn họ nhất định phải tìm được. Các vật liệu bảo vệ môi trường chính là vật liệu mấu chốt, nhất định phải lấy được!”

“Được rồi, tôi biết rõ. Tôi sẽ cố gắng hết sức. Bất quá cô cũng phải chuẩn bị tâm lý.” Đồng Tiêu Tiêu cười cười, xoay người đi ra ngoài.

Tô Thi Thi đoán không lầm, lúc này Đoàn Ngọc Tường đang ở cục cảnh sát gặp Đoàn Ngọc Lộ.

“Chị, chị sẽ cứu em đúng không? Nơi này thật là khủng khiếp, em không nghĩ muốn đợi ở chỗ này. Chị giúp em, làm cho bọn họ thả em ra ngoài có được hay không? Em sẽ nghe lời, sau này em hẳn không tiếp tục gây thêm phiền toái cho mọi người!”

Đoàn Ngọc Lộ vừa thấy Đoàn Ngọc Tường đến, ngăn cách cái bàn liền muốn xông đi tới kéo tay cô ta.

Đoàn Ngọc Tường chán ghét để tay xuống dưới bàn

Nháy mắt tiếp theo, cảnh sát trông giữ bên cạnh lập tức đem Đoàn Ngọc Lộ đặt ở trên vị trí, không cho cô ta tiếp tục động.

Mới một ngày không gặp cô ta, Đoàn Ngọc Lộ liền giống như già thêm mười tuổi vậy, tóc rối tung, phấn son trang điểm trên mặt đều trôi hết nhìn thật gớm guốc, không khác chi một người điên.

Đoàn Ngọc Tường thật sự không tâm tình cùng đưa em gái ngu ngốc này tiếp tục nói lời vô nghĩa, trực tiếp nói:

“Cha cùng ông nội hiện tại đều đã rất tức giận, cha vẫn còn muốn cùng mẹ ly hôn, em cảm thấy được chúng ta hiện tại có khả năng quản nổi em sao?”

“Sao lại như vậy? Cha không phải cực kỳ thích mẹ sao? Mẹ nói có mẹ ở đây, toàn bộ đều sẽ giải quyết...”

“Còn dám nói, nếu không là vì mày làm những chuyện ngu xuẩn này, tao cùng mẹ cho tới bây giờ sẽ thành ra cái dạng này sao? Đoàn Ngọc Lộ, tao hôm nay đến thăm mày, là nể tình chị em hai mươi ấy năm qua. Nhưng mà cứu mày, tao thật sự lực bất tòng tâm. Ông nội không nghĩ muốn buông tha mày, mày cảm thấy được tao có cách không?”

Đoàn Ngọc Tường nói đến cuối cùng, trong giọng nói cũng chứa một tia bi thương.

Cô nói chính là sự thật, cho dù cô ta hiện tại nghĩ muốn cứu em gái mình, đúng là ông nội ở bên kia cũng sẽ không từ bỏ ý đồ.

Thủ đoạn Đoàn gia, cô ta thừa biết, em gái cô ta cùng mẹ con cùng Hà gia kia, sợ là khó thoát kiếp nạn này.

“Chị... chị không thể thấy chết mà không cứu được!”

Đoàn Ngọc Lộ sắc mặt chài quét địa một phen trở nên trắng bệch, hòa cùng với phấn trang điểm rỏ tiền còn lem luốc trên mặt, nhìn qua giống như là một con quỷ.

Đoàn Ngọc Tường đứng lên, lui về sau một bước, hít sâu một hơi nói: “Kiếp sau, không nên đầu thai họ Đoàn.”

Cô ta nói xong xoay người rời đi.

Phía sau, Đoàn Ngọc Lộ thật sự sợ hãi đến điên nhào đi lên, la lớn:

“Các người thật nhẫn tâm! Tôi biết chị có năng lực cứu tôi, chỉ là chị không nghĩ muốn đả tội ông nội phải hay không? Chị sợ tôi làm liên lụy chị? Cho nên, muốn nhìn tôi chết!”

Đoàn Ngọc Lộ cả khuôn mặt đều là nước mắt, tuyệt vọng hô: “Nếu Tô Thi Thi là chị ruột của tôi, cô ấy nhất định sẽ không thấy chết mà không cứu! Cô ấy lần trước nhìn thấy tôi bị Hà Chí Tường bọn họ đánh, vẫn chạy đến cứu tôi!”

“Đoàn Ngọc Tường, chị là kẻ lòng dạ hiểm độc, chị thấy chết mà không cứu! Tôi nói cho chị biết, tôi thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho chị!”

Đoàn Ngọc Lộ điên cuồng mà khóc hô, trong lòng hối hận tới cực điểm.

Lần trước tại quán bar, cô ta tuy nhiên ăn phải thuốc làm thần trí không rõ, nhưng là ngay từ đầu cũng mơ hồ còn nhớ rõ một chút.

Cô ta không nghĩ muốn thừa nhận, nhưng vẫn là biết, ngày đó là Tô Thi Thi giúp cô ta.

Nhưng nói thế nào, cô vào lúc khó nhất đã cứu giúp cô ta, nhưng cô ta đời này hận nhất vẫn là cô!

“Hắt xì...”

Bên trong văn phòng thiết kế của Xây dựng Tiệp Khắc, Tô Thi Thi lại hắt xì. Cô phát hiện gần đây, tần suất cô hắt xì hơi thật sự rất cao.

Trong đầu cô không tự giác lại nghĩ tới những lời ngày hôm qua Bùi Dịch nói, cuối cùng vẫn cầm lấy điện thoại, gửi cho Bùi Dịch cái tin nhắn.

“Bọn họ bây giờ đang làm gì? Tôi muốn đi xem.”

Hừm...

Hôm nay đầu tuần nên bạn hơi bận, chương sau còn chưa có làm, nên ko dám hứa trước. Kịp thì tối đăng ha =))

Chương 144: Sinh lộ tử lộ

Bùi Dịch rất nhanh đã trả lời tin nhắn của cô, chỉ có ngắn gọn hai chữ: “Xuống đây.”

Tô Thi Thi lập tức thu dọn đồ đạc của mình, lấy lý do ra bên ngoài khảo sát thực tế, vụng trộm chạy ra ngoài.

Lúc cô vừa đi đến dưới lầu, nhận được điện thoại của bà nội cô gọi đến.

“Đứa cháu ngốc này, đã xảy ra chuyện lớn như vậy, thế mà không nói cho bà nội biết gì cả.”

Điện thoại vừa được kết nối, Phương Ngọc Hoa liền đau lòng nói.

Tô Thi Thi khóe miệng lộ ra một nụ cười ấm áp cười, làm nũng nói: “Để cho bà nội nhìn thấy con ở trên TV là kẻ hai mặt như vậy, không phải sợ là người thất vọng về con sao. Rốt cuộc là ai dám nói cho bà nội biết chứ.”

“Con đấy, đứa cháu ngốc này...”

Phương Ngọc Hoa dờ khóc dờ cười. Nha đầu ngốc này, vào những lúc như vậy còn có thể tỏ ra vui đùa được, thật là...

Bà chỉ cần nghĩ tới ngày hôm qua tại buổi phát sóng trực tiếp trên TV, bà nhìn thấy đứa con trai tuyệt tình của mình chửi bới Thi Thi như vậy, lòng của bà liền níu chặt lại đau xót.

“Cháu ngoan, lại để cho con chịu ủy khuất rồi, con ngày hôm qua làm cực kỳ tốt.” Phương Ngọc Hoa trầm giọng nói.

Một người là chồng trước, một người là con trai ruột, tình cảnh của bà kỳ thật cùng Tô Thi Thi không khác nhau lắm. Đều bị hai cha con kia tổn thương sâu sắc, nhưng đối với họ cũng cực kỳ khó xử.

Tô Thi Thi ánh mắt tối sầm lại, thanh âm cũng thấp hơn vài phần: “Bà nội, con ngày hôm qua đem ông ta chọc tức đến phải vào bệnh viện rồi. Bác sĩ nói là trúng gió nhẹ, chỉ cần tĩnh dưỡng nửa năm thì có thể khôi phục.”

Đầu bên kia điện thoại trầm mặc một hồi, Phương Ngọc Hoa mới lên tiếng: “Cháu ngoan, con tâm địa thiện lương là chuyện tốt, bà nội cực kỳ vui mừng. Nhưng bà nội càng hi vọng con có thể mau chóng có được hạnh phúc, không bị bất kỳ ai khi dễ, không cần phải chịu thêm bất kỳ ủy khuất gì nữa.”

“Cháu ngoan, con cứ nghe theo con tim của mình, chỉ cần không thẹn với lương tâm là được.”

Điện thoại đã cúp thật lâu sau, tiếng nói của bà nội vẫn vang vọng bên tai Tô Thi Thi.

Mãi đến khi cửa thang máy mở lại đóng, đóng lại mở. Tô Thi Thi mới giật mình cảm giác, một lần nữa ấn một con số đi xuống dưới lầu.

Nhìn kia con số màu đỏ sáng lên, Tô Thi Thi âm thầm hít vào một hơi.

Không sai, không thẹn với lương tâm là tốt rồi.

Cô ban đầu còn đang do dự có muốn đi nhìn mẹ con Hà gia kia một

lqafn hay không, cuối cùng vẫn lại là không lay chuyển được tâm ý của bản thân.

Ra khỏi cao ốc của Xây dựng Tiệp Khắc, cô liếc thấy đến ở cửa Cao ốc một chiếc Lincoln bảo mẫu màu vàng đang đậu.

Hiện tại quan hệ của cô cùng Bùi Dịch cũng đã sớm lộ ra rồi, Bùi Dịch cũng không cần tiếp tục kiêng dè, trực tiếp lái xe đến chỗ dưới lầu. Lúc Tô Thi Thi đi lên xe, Bùi Dịch đang ngồi ở hậu tọa xem văn kiện.

“Tôi có phải làm ảnh hưởng đến công việc của anh hay không?” Tô Thi Thi thật có lỗi nói.

“Cho nên em muốn bồi thường tôi như thế nào?” Bùi Dịch tầm mắt không rời văn kiện, nhàn nhạt hỏi.

Tô Thi Thi khẩn trương ngậm miệng, cái đề tài này tuyệt đối không thể tiếp tục nói nữa!

Bùi Dịch thấy cô không nói lời nào, cũng không tiếp tục mở miệng, rất nhanh lại tiếp tục xem văn kiện trong tay, cuối cùng trên tập văn kiện đặt bút ký tên, đặt văn kiện sang một bên, nghiêng người nhìn Tô Thi Thi.

“So với tôi dự liệu trễ hai giờ.”

“Cái gì?”

Tô Thi Thi nghe được có chút khó hiểu, sừng sốt một hồi lâu mới phản ứng kịp, anh nói hẳn là việc cô gửi tin nhắn cho anh, chuyện cô muốn đến xem tình hình mẹ con Hà gia kia.

Cô giựt giựt khóe miệng: “Biến thành người giống như hiểu tôi lắm.”

Bùi Dịch lành lạnh lườm cô một cái nhìn thấy ngón áp út bàn tay trái trụi lủi: “Tôi cũng không biết.”

“Anh...” Tô Thi Thi chán nản, miệng nhanh hơn não liền nói không hề suy nghĩ, “Anh tối hôm qua không phải đã trút hết tức giận rồi sao? Sao bây giờ vẫn lại là bộ dáng không vui là sao đây? Tôi tới cùng là chọc anh giận chỗ nào rồi hả?”

Bùi Dịch sắc mặt cứng đờ, sắc mặt cũng trầm tiếp xuống: “Tô Thi Thi, ai dạy em nói chuyện với người khác thô lỗ như vậy?”

Tô Thi Thi tức giận nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn ra ngoài cửa sổ, ôn hoà nói: “Quả nhiên là người chuyên môn nói cho lời có chút ngây thơ ha!”

Bùi Dịch hít một hơi thật sâu.

Anh ngậm miệng, cùng cô gái này phân rõ phải trái, tuyệt đối có thể tức chết!

Đang khi nói chuyện, ô tô đã chạy hướng đường cao tốc.

Tô Thi Thi vừa thấy phương hướng không đúng, tức giận đều quên hết, quay đầu trừng mắt nhìn anh: “Không phải đi cục cảnh sát sao? Đây là muốn đi đâu?”

“Tôi cũng không muốn cùng em cùng nhau xuất hiện tại cục cảnh sát.”

Bùi Dịch nhàn nhạt nói, đã khôi phục bộ mặt không chút thay đổi lúc trước.

Tô Thi Thi mím miệng, ngồi ở trên vị trí cũng không nói thêm gì.

Xem ra Bùi Dịch cũng sớm đã an bài hết thảy rồi, cô lại vẫn mù quáng quan tâm cái gì!

Lúc này ở cục cảnh sát, mẹ con Hà gia, Đoàn Ngọc Lộ cùng cháu trai của Đoàn Hòa Dự, toàn bộ đều bị dẫn đi ra.

Bốn người trong đại sảnh của cục cảnh sát nhìn thấy, một đám mi mắt đều đã đỏ, như là sói đói gặp được con mồi một dạng, ánh mắt hung ác, hận không thể đi lên liền cắn đối phương một miếng.

Phú Tuyết Trân bị thương không phải quá nghiêm trọng, nhưng mặt là bị hủy đi. Cháu trai của Đoàn Hòa Dự thì tệ hơn đi đường đều đã cần người đỡ, nhìn qua cực kỳ suy yếu. Mẹ con Hà gia tự nhiên là tâm linh tương thông, hai người đi lên liền cấp cho Đoàn Ngọc Lộ một cái tát.

“Mày là đồ tiện nhân, làm hại chúng tao thật thảm hại!”

“Tao bóp chết mày!”

Mẹ con hai người bọn họ nói xong, cùng nhau nắm chặt cổ Đoàn Ngọc Lộ, lực tay to lớn, hiển nhiên là hận đến chỗ cực hạn.

Tất cả tài sản cả ngàn vạn trong một đêm mất đi tất cả, bọn họ giờ chỉ còn hai bàn tay trắng, mà còn nói không chừng còn có thể trở thành tù nhân, sẽ phải bị giam trong ngục cả đời!

“Đều đã là vì quen biết mày cái đồ đàn bà thấp hèn này, tao muốn đánh chết mày!”

Hà Chí Tường gắt gao xiết chặt cổ Đoàn Ngọc Lộ, trong lòng hận đến chỗ cực hạn.

Hắn lúc trước sao lại có thể cho rằng này cô ta so với Tô Thi Thi tốt hơn, quả thực là mắt bị mù!

“Các người buông ra, cảnh sát cứu mạng...”

Đoàn Ngọc Lộ bị xiết chặt không thở nổi mắt trợn trắng, gian nan bắt lấy tay hắn muốn tách ra.

Cô ta đã một ngày một đêm không ăn cơm, một chút khí lực cũng không có, kasm sao có thể là đối thủ của một người đàn ông?

“Đều dừng tay lại cho tôi!”

Bên cạnh cảnh sát nhìn đến cách đó không xa Đoàn gia đại tiểu thư đang đi đến, lập tức đi tới khuyên can.

Tuy Đoàn Ngọc Lộ đã bị mọi người vứt bỏ, nhưng nói trong thân thể cũng chảy dòng máu của Đoàn gia, bọn họ cũng không dám làm gì quá đáng.

Nơi xa, Đoàn Ngọc Tường nhìn thấy một màn này, ánh mắt chỉ là lạnh lạnh thoáng nhìn, sau đó giống như là nhìn thấy người xa lạ một dạng, xoay người hướng tới cửa lớn cục cảnh sát đi đến.

“Chị, chị ơi, mau đến cứu em nha... Khụ khụ...”

Đoàn Ngọc Lộ vừa được tự do, liền hướng Đoàn Ngọc Tường chạy tới.

Nhưng chị cô ta từ đầu không để ý tới cô ta, cho dù cô ta đã kêu hô

to như vậy nhưng Đoàn Ngọc Tường không hề quay đầu lại.

Đoàn Ngọc Lộ không cam lòng đuổi theo, ngay tại lúc tay cô sắp được ống tay áo của Đoàn Ngọc Tường, bỗng nhiên bị cảnh sát bắt lấy, túm trở về.

“Không cần, chị, chị cứu cứu em, em thật sự biết sai rồi!”

Đoàn Ngọc Lộ còn muốn đuổi theo, phía sau truyền đến tiếng cười nhạo của hai mẹ con Hà gia.

Phú Tuyết Trân bụm mặt, cười lên ha hả.

A- xít sun-phu-rit đã làm đem cổ cùng nửa gương mặt của bà ta đều đã hủy đi. Tối hôm qua có bác sĩ vội tới giúp bà ta xử lý qua, chỉ là cho bà ta một chút thuốc đơn giản, không đến mức để cho miệng vết thương mau lành, chỉ là nhìn qua đáng sợ lại hung dữ.

Phú Tuyết Trân châm biếm nói: “Người của Đoàn gia thật sự là máu lạnh vô tình, tôi hôm nay xem như đã được tận mắt nhìn thấy. Đoàn Ngọc Lộ, mà chết chắc rồi. Chị gái ruột của mà cũng không cứu mà, ai còn có thể cứu mà đây?”

Đoàn Ngọc Lộ mạnh quay đầu lại, trừng mắt nhìn bà ta nói: “Phương Ngọc Hoa bà thì sao, chẳng lẽ các người nghĩ mình sẽ được yên thân sao? Tôi nói cho các người biết, ông nội của tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho các người! Chờ cùng chết đi!”

Mẹ con Hà gia kia mặt liền biến sắc, vội vàng quay đầu đi tìm cảnh sát nghĩ muốn hỏi rõ ràng.

Đúng lúc này, vẫn đứng từ một nơi bí mật gần đó xem tình hình Đoàn Hòa Dự liền đi ra.

Đoàn Ngọc Lộ vừa thấy đến ông ta, sợ tới mức liền lao đảo, thiếu chút nữa ngã ngồi dưới đất.

Người tới thực sự là Đoàn quản gia? Nói như thế ông nội cô ta thật sự nhẫn tâm tuyệt đường sống của cô ta rồi!

Đoàn quản gia là tâm phúc của ông nội, Đoàn Ngọc Lộ không phải chưa từng nghe nói qua những việc làm đen tối của Đoàn gia, mà những việc này đều do chính tay vị Đoàn quản gia này làm.

“Mang đi.”

Đoàn Hòa Dự mới vừa nói xong, bên ngoài liền tiến vào một đội vệ sĩ, khiêm đảm người Đoàn Ngọc Lộ bọn họ bốn người liền đi.

Mẹ con Hà gia lúc này mới phát giác sự tình không thích hợp, sợ tới mức mặt mũi trắng bệch. Nhưng cho dù bọn họ có la khóc kêu hô đều đã không làm được gì nữa rồi, mà Đoàn Ngọc Lộ bị dọa sợ đến nổi trực tiếp ngất đi rồi.

Trên đường cao tốc, Bùi Dịch để cho lái xe đem xe đậu ở một cái lối rẽ, ở trong này đã đợi hơn nửa giờ.

Tô Thi Thi nhìn hai con đường phía trước, tuyệt nhiên là hai con đường bất đồng, không biết sao vậy, thậm chí có chút hoảng hốt.

Bùi Dịch quay đầu nhìn cô một cái nói: “Nơi này một con đường thông hướng vùng núi, một con đường thông hướng sân bay. Một đường sống một đường chết, giờ chúng ta phải xem Đoàn quản gia rốt cục sẽ chọn con đường nào.”

Mọi người sớm an

Chương 145: Người theo đuổi tới cửa

“Anh là nói, lão già kia tính toán đưa bọn họ ném đến Trung Đông khu vực chiến loạn kia, đó không phải là...”

Một đi không trở về!

Tô Thi Thi gắt gao nắm chặt quả đấm, trong lòng tư vị phức tạp tới cực điểm.

Cô không phải không nghe nói qua người của Đoàn gia làm việc độc ác tuyệt tình, đúng là hiện tại tận mắt nhìn thấy, vẫn lại là không chấp nhận được.

Là bốn cái mạng người, vậy mà ở trong mắt bọn họ giống như là con chó con mèo một dạng, hoàn toàn không cần.

Tô Thi Thi nhìn ngoài cửa sổ hai con đường kia, hoàn toàn bất đồng, hỏi: “Nếu Đoàn quản gia lựa chọn đi con đường ra sân bay này, đã nói lên lựa chọn đừng chết, mà chọn đi vùng núi...”

“Bọn họ đời này cũng chỉ có thể sống tại vùng núi kia, nhưng có thể bảo toàn tính mạng.” Bùi Dịch tiếp lời nói.

Tô Thi Thi mạnh nắm chặt quả đấm, tâm không tự giác khẩn trương trở lại. Nhìn thời gian cũng sắp đến rồi, xe Đoàn Hòa Dự bọn họ nên là lập tức liền muốn đến rồi.

“Đến đây.”

Bùi Dịch thu hồi ánh mắt, ngời thẳng thân thể, dơ tay nhẹ nhàng ôm lấy cô, không chút để ý hỏi han: “Em có vẻ cực kỳ quan tâm chòng trước của mình nhỉ?”

Tô Thi Thi sững sốt, lúng ta lúng túng hỏi han: “Tôi biểu hiện rõ ràng như vậy sao?”

Bùi Dịch sắc mặt chài quét một phen liền trầm tiếp xuống: “Em ngứa mình rồi đúng không?”

Tô Thi Thi nheo mắt lại: “Không phải do anh à? Nếu bây giờ tôi nói tôi không quan tâm hẳn, anh lại có cảm giác tôi nói dối. Đàn ông các người đều giống nhau, là loại lòng dạ hẹp hòi không thể nói lý.”

“Em...” Bùi Dịch chán nản, “Bản lĩnh lớn quá rồi phải không?”

“Đó là nhờ cách dạy bảo của chú trẻ quá tốt.” Tô Thi Thi vẻ mặt chần chớ cười nói.

Chỉ là trên mặt đang tươi cười lúc nhìn đến ngoài, liền thấy một chiếc xe tải màu trắng chạy thoáng qua, chài quét một phen ẩn tiếp xuống.

Cho dù cô đã nghĩ muốn dời đi lực chú ý của bản thân đối với việc này, đúng là vừa rồi thoáng nhìn đến chiếc xe kia, vẫn lại là để cho cô nháy mắt mất đi ngôn ngữ.

Chiếc xe MiniBus kia đúng là Đoàn Hòa Dự mang theo Đoàn Ngọc Lộ bọn họ.

Tô Thi Thi nhìn thấy trong cửa sổ xe kia, mẹ con Hà gia đang níu chặt tóc của Đoàn Ngọc Lộ, liều mạng đánh cô ta.

Đoàn Ngọc Lộ phát ra tiếng kêu thê lương, làm cho người ta nhin không được lòng tơ dựng đứng.

Một cô gái có bao nhiêu tuyệt vọng, mới có thể kêu hô đến thê thảm như vậy.

“Này tính... báo ứng sao?” Tô Thi Thi sờ sờ ngực, tựa lưng vào ghế ngồi, hai mắt không có tiêu cự nhìn phía trước.

Cô em gái cùng cha khác mẹ này của cô, làm cho cô chịu không biết bao nhiêu là thống khổ, hiện tại trăm phương ngàn kế hại cô, cuối cùng tất cả trả lại trên người vị em gái kia. Bọn họ để cho Tô Thi Thi thống khổ hai mươi mấy năm, mà cô ta bây giờ lại đem quãng đời còn lại của mình chuộc tội.

“Chuyện này không liên quan tới em.” Bùi Dịch ôm lấy cô, nhìn thấy cô như vậy, đột nhiên có chút đau lòng.

Cô gái này có đôi khi nhe nanh múa vuốt, làm cho người ta tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng có đôi khi lại mềm lòng làm cho người ta không biết làm sao với cô nữa.

Tô Thi Thi nắm chặt lấy tay anh, ánh mắt đầy vẻ lo lắng sốt ruột gắt gao nhìn chăm chăm chiếc xe tải màu trắng đang chạy phía trước kia.

Xe đã chạy gần đến ngã ba kia, lập tức muốn lựa chọn một con đường.

Lúc nhìn thấy đèn chỉ thị xin đường sáng lên, trái tim đang đập điên cuồng của Tô Thi Thi trở nên bình ổn trở lại.

Đoàn Hòa Dự lựa chọn vùng núi, lựa chọn buông tha cho Đoàn Ngọc

Lộ bọn họ một con đường sống.

Lái xe đã quay đầu, chiếc xe Lincoln màu bạc chạy hướng về trung tâm thành phố.

Tô Thi Thi lại vẫn nắm chặt tay của Bùi Dịch, quay đầu nhìn anh: “Kỳ thật từ đầu anh đã sớm đoán được, phải không?”

Bùi Dịch từ chối cho ý kiến, chỉ là nhàn nhạt nói: “Đoàn Hòa Dự hôm nay làm như vậy, xem như phản bội lão già, đối với chúng ta mà nói đó không hẳn là một chuyện không tốt.”

“Gian thương!” Tô Thi Thi trợn mắt nhìn anh, quay đầu nhìn phía ngoài cửa sổ.

Nhưng rất nhanh, cô nghĩ đến cái gì, lại quay đầu trừng mắt nhìn anh: “Anh dẫn tôi đến đây, hẳn không là đã nghĩ đến xem tôi đối với chồng trước của mình có còn cảm tình hay không chứ?”

Bùi Dịch sắc mặt cứng đờ, theo bản năng quay đầu nhìn về phía bên kia. Nhưng chuyển tới một nửa, thềm cảm thấy không ổn, lại âm thầm nhìn về phía trước.

Tô Thi Thi mi mắt sáng lên, để sát vào vừa thấy, tay cô xoa xoa lỗ tai của anh, nhẹ nhàng nhéo nhéo: “Lỗ tai của anh đang đỏ lên này.”

“Tô Thi Thi!” Bùi Dịch thấp giọng rủa thầm, “Dừng xe!”

Chỉ thấy một chiếc Lincoln màu bạc đang chạy như bay trên đường cao tốc phát ra một tiếng phanh xe đến chói tai.

Xe ở ven đường ngừng một chút, rất nhanh lại lần nữa khởi động.

Chẳng qua là tại vị trí vừa dừng lại kia liền xuất hiện thêm một vòm nữ tóc dài mặc một bộ váy màu lam nhạt.

“A! Bùi Dịch anh là cái tên thần kinh! Đồ điên, thẹn quá hóa giận!” Tô Thi Thi tức điên rồi.

Cái người đàn ông không có chút phong độ đàn ông kia vậy mà cứ như vậy vút cô ở trên đường cao tốc!

“Hơi quá đáng! Quả thực hơi quá đáng! A!”

Tô Thi Thi bị anh chọc giận muốn khóc, cô vừa rồi vội chạy ra không mang theo túi xách, hiện tại trên người lại không có tiền, chẳng lẽ liền đi bộ trở về sao?

Ngay tại lúc Tô Thi Thi phát điên, bên cạnh bỗng nhiên truyền đến một tiếng phanh xe, Tô Thi Thi trong lòng vui vẻ, vội vàng quay đầu nhìn lại. Cô liền biết người đàn ông này hẳn không nhẫn tâm như vậy.

Nhưng mà cô vừa quay đầu, tươi cười trên mặt liền cứng đờ, không hề nghĩ ngợi, co cẳng chạy.

“Tô tiểu thư, cô cho là mình chạy trốn nhanh hơn bốn bánh xe được sao?” Phía sau truyền đến một giọng nói lạnh lạnh.

Một chiếc xe thể thao Lamborghini màu đỏ, một người đàn ông đẹp trai hào hoa phong độ người người cảm phần tháo cái kính mắt đang đeo xuống, như có như không nhìn về cô gái đang co cẳng chạy ở phía trước.

Khóe miệng anh nhếch lên, nổ máy xe, chậm rãi đi theo.

“Chết tiệt, mình hôm nay ra cửa khảng định không xem giờ hoàng

đạo rồi!” Tô Thi Thi làm thế nào cũng không nghĩ tới, vậy mà lại ở chỗ này đứng mặt vị Hồ phó tổng của xây dựng Minh Đình kia.

Cô hẳn chưa từng quên vị công tử đào hoa này lúc trước bị cô dùng chổi đánh tới tấp, mà còn thời gian này anh ta vẫn...

Tô Thi Thi mạnh lắc đầu, khom lưng cởi giày cao gót trên chân ra, đi chân trần chạy như điên.

“Tô tiểu thư, thì ra cô là người mãnh liệt như thế.” Giọng nói nhàn nhạt của người đàn ông kia càng ngày càng gần.

Anh ta như là cố ý trêu đùa Tô Thi Thi, xe chạy không nhanh không chậm, gắt gao theo sát phía sau Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi cắn răng một cái, cũng bất chấp sinh hờn dỗi, trực tiếp lấy di động gọi cho Bùi Dịch.

May mắn cô vừa rời vẫn cầm di động, bằng không hiện tại ngay cả gọi điện thoại cầu cứu đều đã không có biện pháp.

“Này, tôi bị người theo đuổi, đuổi tới rồi đây này, anh cũng mặc kệ sao?”

Điện thoại vừa được kết nối, Tô Thi Thi liền hạ giọng thờ hờng học nói.

“Tô Thi Thi!” Đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng Bùi Dịch đang nghiến răng nghiến lợi.

Tô Thi Thi từ đầu không biết anh tới cùng vì cái gì tức giận, chỉ là ngẩng đầu mi mắt nhất thời sáng lên.

Nhìn đến phía trước, cách năm sáu mét liền nhìn thấy một chiếc xe đang đậu, không phải là chiếc Lincoln của Bùi Dịch sao?

Tô Thi Thi trong lòng vui vẻ, liều mạng chạy đến.

Cô vừa rồi thật sự cho rằng anh bỏ lại cô mặc kệ không quan tâm nữa rồi.

“Nhanh, khẩn trương lái xe, phía sau có kẻ điên!” Tô Thi Thi vừa vào được trong xe, liền lập tức nói.

Lái xe cực kỳ phối hợp, một giây cũng chưa lãng phí, nổ máy xe cấp tốc rời đi.

“Kẻ điên?” Bùi Dịch ánh mắt lạnh lùng, nói xong liền muốn quay đầu.

“Đừng, nhìn anh cũng sẽ bị lây bệnh!” Tô Thi Thi vội vàng giữ chặt đầu của anh, không muốn cho anh nhìn, sốt ruột vội vàng hoảng loạn nói, “Hắn thật sự có bệnh, mà còn bệnh không nhẹ, vừa rồi làm tôi sợ muốn chết!”

Mỗi ngày đối với một cô gái gặp mặt qua một lần, gọi không dưới 50 cú điện thoại, gửi đến không dưới 20 cái tin nhắn, trong mỗi cái tin nhắn đều viết duy nhất một câu:

“Tôi đã thích cô, hãy làm người phụ nữ của tôi.”

Người như thế không phải có bệnh thì là cái gì?

Tô Thi Thi âm thầm lờm Bùi Dịch một cái, thấy anh không có ý quay đầu về sau nhìn nữa, mới thoáng nhẹ nhàng thở ra.

Nếu để cho Bùi Dịch biết liền là vị Hồ phó tổng kia đang theo đuổi cô,

phòng chừng cô cũng sắp gặp nạn rồi. Cô xem như là mới phát hiện ra, đàn ông có đôi khi lòng dạ hẹp hòi muốn chết!

Bùi Dịch chịu thua, nhìn đến cô gái bên cạnh đang cúi thấp đầu, đến nhìn cũng không dám nhìn anh một cái, ánh mắt tối sầm ám.

Khóe mắt anh đảo qua, theo sau xe của anh một chiếc Lamborghini.

Như là chú ý tới ánh mắt của anh, Hồ phó tổng đột nhiên hướng về phía bọn họ ở bên này hơi cong môi một cái, trong mắt đều là khiêu khích.

Bùi Dịch thu hồi ánh mắt, trong mắt lãnh ý chớp lóe rồi biến mất.

Hồ gia, cũng muốn gây chiến rồi sao?

Không đúng, nói đúng ra, bọn họ đã hành động rồi. Bây giờ, nếu không Hồ gia âm thầm hỗ trợ, đã kích Đoàn thị chuyện này cũng không có khả năng thuận lợi như vậy.

Mà lúc này, bên trong một chiếc xe tải nhôm màu trắng chạy đến vùng núi hẻo lánh, Hà Chí Tường đột nhiên giống kể lên cơn điên loạn, lồng lộn lên:

“Đưa điện thoại cho tôi! Tôi muốn gọi cho Tô Thi Thi! Tôi muốn gặp cô ta! Các người nếu là không cho tôi gặp, ta liền với các người cùng đến chỗ chết!”

Hắn nói xong, liền cầm lấy con dao không biết trộm được từ lúc nào điên cuồng quơ quơ ở phía trước, ánh mắt hung ác, như là biến thành một người khác vậy.

Chương 146: Muốn cùng chết chung

“Tôi muốn gặp Tô Thi Thi!” Bên trong chiếc xe tải màu trắng, Hà Chí Tường lấy dao để lên cổ chính mình, hai mắt màu đỏ tươi, nhìn qua tinh thần có chút không bình thường.

Bất thành linh xảy ra biến cố, để cho bên trong xe tất cả mọi người sợ tới mức khẽ run rẩy.

Đoàn Hòa Dự ngồi ở phía trước đứng lên, quay đầu nhú mày nhìn hấn: “Hà tiên sinh, cậu muốn làm cái gì?”

“Tôi nói, tôi muốn đi gặp Tô Thi Thi!” Hà Chí Tường ngón tay nắm chặt con dao, khi nói chuyện nuốt nước miếng, thân thể tại không chế không nổi phát run.

Đoàn Hòa Dự nhướng mày: “Cậu có gặp được cô ấy cũng vô dụng, hiện tại không ai có thể giúp được các người.”

“Chúng tôi không muốn chết.” Phú Tuyết Trân bên cạnh một tay giữ lại băng gạc dán trên mặt, nghiêng ngả lão đao di đến bên cạnh con trai mình, cảnh giác nhìn Đoàn Hòa Dự.

Bọn học lúc trước còn đang lấy Đoàn Ngọc Lộ ra trút giận, nhưng lúc quay đầu vừa thấy đến biển báo giao thông bên ngoài, lập tức liền dọa sợ rồi.

Hướng này chính là đi đến vùng núi phía Tây Bắc, những người này là thật muốn đem bọn họ đưa vào chỗ chết mà!

Sao lại có thể tiếp tục bình tĩnh được nữa?

Hà Chí Tường nhìn thấy chỗ ngồi ở góc sáng sủa kia không biết người nào bỏ một con dao, lập tức liền điên rồi.

“Các người đừng nên không biết tốt xấu!” Đoàn Hòa Dự vừa nói vừa liếc mắt góc xó đằng kia Đoàn Ngọc Lộ chính là đang lui thân thể lạnh run lên, sau đó, ông ta lại đem ánh mắt rơi vào trên người mẹ con Hà Chí Tường.

“Tôi nói thiệt cho các người biết, lão gia ra mệnh lệnh cho tôi là đưa các người đến khu vực chiến loạn ở Trung Đông. Các người đến chỗ bên kia từ đầu liền không có cơ hội sống sót!”

Ông ta nói xong vỗ vỗ đùi cháu trai yêu quý đang nằm ở bên cạnh của mình, trong mắt hiện lên quết xuống bất đắc dĩ: “Tôi hảo tâm tha các người một con đường sống, các người nếu là còn dám nháo loạn, đó chính là tự tìm đường chết!”

“Chúng tôi không cần chết?” Hà Chí Tường vừa nghe, mi mắt nhất thời phát sáng lên.

“Thằng con ngu ngốc này, đến vùng núi kia, chẳng lẽ sẽ tốt hơn so với việc bị giết sao?” Phú Tuyết Trân trắng mặt bệch không còn chút máu.

Hà Chí Tường nghe mẹ mình vừa nói, như vậy cũng phản ứng lại, chỉ vào Đoàn Hòa Dự nói: “Tôi muốn gặp Tô Thi Thi! Lập tức quay đầu đi tìm cô ấy, tôi cùng cô ấy dù sao cũng từng là vợ chồng, cô ấy hẳn không thấy chết mà không cứu được!”

Đoàn Hòa Dự quả thực muốn cười, ông ta quả thực đang rất hối hận

để cho cháu trai của mình cùng đám người ngu xuẩn này hợp tác, nếu không cũng sẽ không giống như hiện tại thất bại thảm hại.

Ông ta lắc đầu nói: “Cậu cho là Tô tiểu thư sẽ đồng ý gặp các người sao?”

“Ông nói không tính, tôi muốn đi gặp cô ấy!” Hà Chí Tường hô lớn. Hiện tại Tô Thi Thi chính là hy vọng duy nhất của bọn họ rồi.

Đoàn Hòa Dự cắn răng một cái, hung tợn nói: “Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, tôi sẽ đến cho các người triệt để hết hy vọng!”

Ông ta nói xong lấy ra điện thoại di động, ném tới trước mặt Hà Chí Tường, sau đó quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, không tiếp tục quan tâm đến hắn.

Hà Chí Tường giống như tìm thấy được cọng rơm cứu mạng vậy, hai tay run rẩy cầm lấy điện thoại, bấm dãy số có chết cũng không quên được.

Bên trong chiếc xe Lincoln màu bạc đang chạy với tốc độ cao bay nhanh trên đường, Tô Thi Thi đang ở trong trạng thái lo lắng chiếc Lamborghini kia sẽ đuổi theo kịp, điện thoại trong tay đột nhiên rung lên.

Cô cúi đầu vừa thấy điện báo biểu hiện, mày nhăn lại.

Dãy số lạ?

Cô hiện tại đều bị cái tên Hồ phó tổng kia quấy rầy đến sợ, chỉ sợ anh ta thay đổi số điện thoại gọi đến làm phiền cô.

Bùi Dịch nhàn nhạt đưa mắt nhìn thử, nhìn thấy dãy số đang hiện lên

trên màn hình điện thoại di động kia, sắc mặt hơi trầm xuống: “Là Đoàn Hòa Dự.”

“Đoàn quản gia?” Tô Thi Thi kinh ngạc, “Lúc này ông ta tìm tôi làm cái gì?”

Theo lý mà nói, lúc này Đoàn Hòa Dự khẳng định là thật cẩn thận sợ bị người ta biết việc giờ phút này ông ta đang làm, lại sao có thể liên hệ Tô Thi Thi?

Không đúng, chắc chắn không phải là ông ta. Tô Thi Thi trong lòng rất nhanh suy xét.

Trong lúc mấu chốt này, Đoàn Hòa Dự không có khả năng gọi điện thoại cho cô, nói như vậy chính là cú điện thoại này rất có khả năng là mấy người trên chiếc xe tải kia gọi tới..

Hà Chí Tường... Không biết sao vậy, người đầu tiên trong đầu Tô Thi Thi nghĩ đến chính là hắn.

“Không nhận sao?” Bùi Dịch thấy Tô Thi Thi vẻ mặt ngưng trọng, nhíu mày hỏi.

Hiển nhiên anh cũng nghĩ tới.

Tô Thi Thi lại hỏi: “Anh nói xem, Đoàn quản gia làm như vậy có phải hay không muốn hướng chúng ta lấy lòng?”

Dụng di động của Đoàn Hòa Dự một gọi cú điện thoại kia, liền là ở ngoài sáng xác thực nói cho Tô Thi Thi bọn cô biết, ông ta có ý tốt muốn cho đám người Hà Chí Tường kia một con đường sống.

Hiện tại, Tô Thi Thi cô cùng Bùi Dịch quan hệ với Đoàn gia căng

thẳng như vậy, Đoàn Hòa Dự đây là vì chính mình sau này tìm đường lui.

Nhưng mà cú điện thoại này cô làm sao có thể nghe?

Tô Thi Thi mím môi, ngón tay nắm chặt lấy di động, khớp xương trở nên trắng bệch.

Nhìn một chuỗi con số tại trên màn hình, khí lực toàn thân cô lại giống như bị cạn kiệt vậy.

“Ha ha... Có lẽ ở trong mắt bọn họ, tôi cũng chỉ có thể là người ngu ngốc sao.” Tô Thi Thi tựa lưng vào ghế ngồi, tự giấu bản thân mình cười cười.

Hà Chí Tường này là muốn tìm cô cầu cứu sao? Tớ cùng là ai cho bọn hắn tin tưởng lớn như vậy, bọn họ đối với cô làm ra nhiều chuyện nhẫn tâm như vậy, cô sẽ lấy ơn báo oán đi cứu bọn họ sao? Cô thật sự không có cao thượng như vậy!

Tô Thi Thi hít sâu một hơi. Bà ngoại cô muốn cô buông bỏ hận thù, cô cũng rất cố gắng, nhưng mà làm sao đây, cô tạm thời thật sự làm không được.

“Đi vùng núi là con đường sống duy nhất của bọn họ.” Bùi Dịch nhìn thấy bộ dạng này của cô, bỗng nhiên có chút đau lòng, không đành lòng nhìn cô như vậy, cúi người lấy đi di động trong tay cô, lập tức đi xuống cửa kính xe, dùng lực đưa điện thoại di động ném về phía lan can phòng hộ bên ngoài.

A... Tô Thi Thi hoảng sợ, hai mắt nhìn chăm chặp di động bị văng ra ngoài.

Đúng là tốc độ xe quá nhanh, chẳng qua một hai giây đã đi xa.

Cô chỉ cảm thấy tận sâu trong trái tim mình có một chỗ nào đó nháy một phen, như là có cái gì đó theo cái điện thoại kia vắng đi mất rồi.

Tình yêu đầu đời ngây thơ của cô, lần đầu tiên cảm giác được gia ấm áp, lần đầu tiên đạt được cảm giác an toàn, giống như đều đã theo di động đi xa.

Đến cuối cùng, chỉ còn lại có nhàn nhạt bi ai.

“Tôi hẳn không có gốc như vậy.” Tô Thi Thi ở trong lòng yên lặng nói, hơi hơi ngẩng đầu lên, đem chua xót trong mắt ép nó biến đi.

Mỗi người đều phải vi sai lầm chính mình trả giá thật nhiều, cô không phải là chúa cứu thế.

Phía sau, cảm nhận được sự tồn tại mãnh liệt của người đàn ông có thể bảo vệ được mình, Tô Thi Thi bỗng nhiên quay đầu, nhào vào trong lòng anh.

Bùi Dịch sững sốt, lập tức khước miệng cong lên, đưa tay ôm lấy cô, trong mắt đều là ấm áp.

Lúc trước kia có chút tâm tư không thông, nhìn thấy hành động vừa rồi của Tô Thi Thi, mọi khúc mắc trong lòng anh cũng tan thành mây khói.

Bên kia đường cao tốc, trong xe tải màu trắng, Hà Chí Tường không cam lòng nhìn màn hình điện thoại di động.

“Không, hẳn không, cô ấy sẽ không không nghe điện thoại!” Hà Chí Tường hướng về phía Đoàn Hòa Dự hô, “Cô nhất định là không biết

dãy số này, ông mau đem mobile phone của tôi đưa đây, cô ấy nhìn thấy số của tôi nhất định sẽ không không tiếp!”

Đoàn Hòa Dự không để ý hấn, thay người thanh niên này đau xót.

Hà Chí Tường chưa từ bỏ ý định lại gọi một lần nữa.

Ngay sau đó, hấn cả người giống như là bị người ta rút đi linh hồn, vô lực ngã ngồi ở trên ghế. Mobile phone từ trong tay chảy xuống, bóp một phen rơi ở trên xe.

“Xảy ra chuyện gì? Cái tiểu tiện nhân kia không chịu nhận điện thoại của con sao?” Phú Tuyết Trân sốt ruột đi đến gần hỏi han.

Hà Chí Tường quay đầu nhìn mẹ mình, lại nhìn cô vợ ở một bên khác đang lui thân thể vào một gốcgiống một con nữ quý, lại nhìn người đàn ông tàn tật bị a- xít sun-phu-rit tạt lên người đang nằm ở đằng kia. Một cỗ sợ hãi theo đáy lòng lan tràn, cuốn sạch khí lực toàn thân của hấn.

“A...” Hấn lạnh run, ôm lấy đầu hét lớn.

Tô Thi Thi tắt điện thoại.

Toàn bộ đều đã xong rồi! Hấn đời này đều đã xong rồi!

Hiện tại một đám người trên xe này, trừ bỏ hấn là bình thường, những người khác từ đầu liền không có khả năng lao động.

Bọn họ làm sao có thể sinh tồn ở nơi thâm sơn cùng cốc kia?

Hà Chí Tường nhớ tới trước đây trong nhà cũng từng chịu khổ qua, chỉ cần nghĩ tới những ngày tháng không có tiền trước đây, hấn liền

mất hết can đảm.

“A!” Lệ từ trong hốc mắt chảy xuống, Hà Chí Tường điên cuồng mà phát tiết.

Hắn thật sự hối hận rồi.

Đáng ra từ đầu đừng nên làm ra những chuyện như vậy, đến bây giờ bọn họ đến tư cách hối hận đều không có! △△,

“Còn chưa chịu buông ra sao?” Bên trong chiếc Lincoln màu bạc, Bùi Dịch ngón tay nhẹ vỗ về khuôn mặt Tô Thi Thi, trong thanh âm nghe không ra cảm xúc.

Tô Thi Thi giật mình, vội vàng đẩy anh ra ngồi thẳng thân thể, nói sang chuyện khác: “Tôi ngày hôm qua nghe Tần Phong nói bây giờ giống như có người ở phía sau âm thầm hỗ trợ?”

Nào biết, cái đề tài này càng thêm nguy hiểm.

Bùi Dịch yên lặng nhìn cô nói: ”Không sai, là Hồ gia.”

Anh nói xong khơi mào cằm của Tô Thi Thi, chậm rãi hỏi: “Tôi tiểu thư, em nói thử xem tại sao Hồ gia lại muốn giúp chúng ta?”

Tô Thi Thi muốn khóc, cô cũng không thể đem lời mới nói ra nuốt trở về!

Phía sau cái kẻ điên họ Hồ kia vẫn còn đi theo sao? Cô thật sự muốn kéo hắn chết chung rồi!

Về gần tới nhà và mưa tâm trạng thật....

Chương 147: 冏

“Ha ha... Bùi tiên sinh, anh hôm nay rất đẹp trai nha.” Tô Thi Thi cười nịnh nọt, mi mắt híp thành một đường thẳng.

Nhìn dáng vẻ cún con kia của cô, làm cho người nào đó đầu đầy vạch đen.

Bùi Dịch liếc cô một cái, quay đầu nhìn về bãi cỏ ở phía xa trước mặt: “Nếu em không nghĩ muốn không còn khí lực để xuống xe, cũng đừng dùng loại này ánh mắt nhìn tôi.”

Anh nói xong tăng thêm vài phần ngữ khí: “Đây là lần cuối cùng tôi cảnh cáo em!”

Dáng vẻ ngốc nghếch này của cô, làm cho anh nhịn không được nhớ tới cảnh hai người điên cuồng ở trong cái chuồng ngựa kia!

Tô Thi Thi vội vàng che miệng, ngồi thẳng thân thể nghiêm trang nhìn về phía trước, lập tức nhớ tới một chuyện quan trọng hơn, lại quay đầu tức giận nhìn anh.

“Anh vừa rồi sao lại đem điện thoại của tôi ném đi? Cách liên hệ với khách hàng tất cả đều lưu ở bên trong!”

Bùi Dịch quay đầu âm trầm nhìn cô: “Tô Thi Thi, em là heo sao? Thông tin liên hệ khách hàng gì đó chẳng lẽ em không lưu lại?”

“Tôi...” Tô Thi Thi chán nản, buồn bực nói, “Tôi muốn về công ty làm việc!”

“Em quả thật nên về đi làm, thời gian này trốn việc nhiều lắm rồi.” Bùi Dịch nhàn nhạt nói.

Thân là ông chủ của Xây dựng Tiệp Khắc, anh đương nhiên không muốn nhìn thấy nhân viên của mình cứ ba ngày hai bữa trốn việc.

“Anh...” Tô Thi Thi tức giận đến nói không ra lời, cô trốn việc tới cùng là bị người nào hại chứ?

Xe rất nhanh chạy trở về Xây dựng Tiệp Khắc, lúc Tô Thi Thi xuống xe so với tâm trạng khi cô lên xe thoải mái hơn rất nhiều.

Cô hận mẹ con Hà Chí Tường, hận Đoàn Ngọc Lộ, nhưng mà cô không có cách nào giống như bọn họ, nhẫn tâm. Xác định bọn họ còn sống, trong lòng cô không hiểu sao nữa nhẹ nhàng thờ ra.

Toàn bộ đã chấm dứt rồi, Tô Thi Thi rất nhanh liền vùi đầu khẩn trương lao vào công việc.

Công trình nhà khách kia đã chính thức khởi công, làm Thiết Kế Sư chính cho dự án này, Tô Thi Thi bận đến nỗi hận không thể phân thân làm hai, một ngày có 48 giờ để hoàn thành công việc.

Mãi đến khi hết giờ làm, Tô Thi Thi nhận được điện thoại của Bùi Dịch.

“Đang muốn nói với anh, tôi hôm nay muốn tặng ca, anh không cần đến đón tôi.” Tô Thi Thi không đợi Bùi Dịch nói chuyện đã tranh lời.

Đầu bên kia điện thoại trầm mặc một phen, truyền đến giọng nói của người đàn ông vô cùng lãnh đạm: “Cho em 3 phút lập tức xuống lầu, nếu không hậu quả tự chịu.”

“Tút tut...”

Tô Thi Thi kinh ngạc xem di động, mi mắt trừng to đến muốn rớt ra ngoài, nói thầm: “Lại lên cơn sao!”

Cô cầm bút, cúi đầu nghĩ muốn sửa chữa một chút bản vẽ thi công ngày mai, nhưng mà lòng cô không biết tại sao vậy, không có cách nào an tĩnh làm tiếp.

Cuối cùng cắn răng một cái, cầm lấy túi xách, thở phì phì đi ra cổng.

Trong văn phòng tổng giám đốc ở tầng 20, Bùi Dịch nhìn hình ảnh theo dõi trong camera quan sát thấy dáng vẻ của cô gái nhỏ kia giận giữ mà không dám nói gì, trong mắt ôn nhu chớp lóe rồi biến mất. Tô Thi Thi vừa ra khỏi văn phòng, anh cũng liền đứng lên, cầm lấy áo khoác, không nhanh không chậm cũng đi ra.

Lúc Tô Thi Thi đi đến cổng của cao ốc Xây dựng Tiệp Khắc, xe Bùi Dịch đã đậu ở bên ngoài.

“Bùi tiên sinh, chúng ta thương lượng một chút, sau này anh có thể đừng bá đạo độc tài như thế hay không?” Tô Thi Thi ngồi vào bên trong xe, buồn bực nói.

Bùi Dịch nhíu mày nhìn cô: “Em có thể phản kháng.”

“Nếu em có năng lực này mà nói.”

“Anh... Anh được lắm!” Tô Thi Thi tức giận quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cùng người đàn ông này lý luận, cô cho tới bây giờ chưa từng thắng

qua!

“Oa?” Vài phút sau, lúc Tô Thi Thi nhìn thấy trước mắt một nhà hàng tạo hình độc đáo, mi mắt liền phát sáng lên, “Đây là nhà hàng Pháp mới khai trương đúng không?”

Đứa bé giữ cửa thay bọn cô kéo mở cửa xe, lúc Tô Thi Thi xuống xe, tim đột nhiên nhảy lên một phen.

Amh vậy mà đưa cô đi ăn nhà hàng?

Cẩn thận ngẫm lại, đây hình như là lần đầu tiên bọn họ ra ngoài ăn cơm.

“Xảy ra chuyện gì?” Bùi Dịch đi đến bên cạnh cô, thấp giọng hỏi.

“Không... Không có gì.” Tô Thi Thi vội vàng lắc đầu, nhìn người đàn ông thân hình cao lớn bên cạnh, đáy lòng một chỗ nào đó nhảy mạnh lên càng ngày càng lợi hại.

Khoảnh khắc lúc bàn bay anh nắm lấy cổ tay cô, một khắc đó Tô Thi Thi chỉ cảm thấy đáy lòng nhảy lên, chấn động như một cơn sóng lớn, trong phút chốc tràn ngập trái tim cô.

Không hiểu hiểu làm sao nữa nhưng lại thấy rất an tâm.

Cô cùng Hà Chí Tường yêu đương nửa năm, kết hôn nửa năm, cũng chưa từng đi đến nhà hàng ăn cơm lần nào.

Cô cũng từng rất hâm mộ những người khác, nhưng cô vẫn tự nói với chính mình, phải biết chừng mực, không nên nảy sinh lòng tham.

“Cô bé ngốc.” Bùi Dịch nhìn thấu tâm tư của cô, ánh mắt ấm áp, xoa

xoa đỉnh đầu cô, mang theo cô đi vào nhà hàng.

Toàn bộ đều đã hoàn mĩ như vậy.

Ở một khắc này, Tô Thi Thi cảm giác chính mình thật sự như là đang nói chuyện yêu đương.

Mãi đến - -

Tô Thi Thi nhìn đĩa thức ăn đặt ngay trước mặt cô, mắt co lại là gan ngỗng trang trí tinh xảo đẹp mắt, nhưng khóe miệng cô hết giật giật, lại rút rút, mãi đến cuối cùng cả khuôn mặt đều đã trở nên rất khó coi rồi.

“Không nghĩ tới nhà hàng này món nổi tiếng nhất lại là gan ngỗng...” Tô Thi Thi cười gượng gạo, rất muốn đánh mình.

Cô tại sao không chú ý đến đến cái menu kia? Rõ ràng muốn ăn bò bít tết, lại gọi một phần gan ngỗng!

Có thể là cô bị ảnh hưởng từ cha và ông nội cô, đến bây giờ đối với những thứ nội tạng của động vật này đặc biệt miễn cảm, bất luận như thế nào cũng không thể nuốt xuống miệng.

“Cô bé, em còn nhìn tôi như vậy...” Bùi Dịch ánh mắt sâu xa nhìn Tô Thi Thi, khóe miệng nhin không được cong lên.

Không thích ăn gan ngỗng sao? Coi cái dáng vẻ cô hướng anh nháy mắt ra hiệu, phỏng chừng mi mắt đều muốn bị dập bẻ rồi?

“Tôi...” Tô Thi Thi ngẩng đầu liền nhìn thấy trong mắt Bùi Dịch đều là ý cười, ủy khuất chu mỏ.

Nếu không phải sợ làm anh mất mặt, cô đã sớm cho người ta thay đổi món khác. Nhưng mà dù gì nơi đây cũng là nhà hàng cao cấp muốn đổi món ăn, cũng không phải cô có thể tự ý làm được.

Bùi Dịch nhìn dáng vẻ vô cùng đáng yêu của cô tim liền rồi loạn, nhẹ giọng hỏi: “Không thích ăn cái này?”

Tô Thi Thi vội vàng gật đầu.

Bùi Dịch dơ tay đem thức ăn trước mặt cô đưa đến chỗ của mình, tùy ý hỏi han: “Muốn ăn cái gì?”

Tô Thi Thi vụng trộm nhìn thoáng qua người phục vụ đứng ở chỗ không xa, cảm thấy được như vậy có chút không lịch sự, nào còn chưa kịp suy nghĩ miệng liền phun ra mấy chữ: “Vậy thì lấy một phần thịt ngỗng đi.”

Cô vốn là nhớ lại, dù sao đều là ngỗng, sẽ không không sao. Nhưng mà cô vừa nói xong, liền hận không thể đánh chết chính mình.

Cũng không phải là lần đầu tiên cùng đàn ông đi ăn ở nhà hàng Tây cao cấp như thế, co tới cùng đang khẩn trương cái gì?

Bùi Dịch động tác đang cắt gan ngỗng đột nhiên ngừng lại, lập tức hướng người phục vụ liếc mắt ra hiệu: “Cho Tô tiểu thư một phần vịt quay.”

“Phụt...”

Tô Thi Thi vì muốn giảm bớt xấu hổ liền uống một hớp nước, lập tức thiếu chút nữa phun ra ngoài.

Vịt quay? Bùi tiên sinh, người xác định không phải là đang đùa giỡn

tôi chứ?

Tô Thi Thi chỉ cảm thấy trên mặt nóng rát, đã không dám nhìn tới ánh mắt của người phục vụ.

Chết tiệt, cùng Bùi tiên sinh ăn cơm, có cô gái nào lại đi gọi vịt quay để ăn!

Còn có, nhà nhà hàng này có bán vịt quay sao?

“Em yên tâm. Co dù không có, bọn họ cũng sẽ lập tức đem một phần đến đây. Nhất định sẽ không làm cho em thất vọng.” Bùi Dịch liền giống như con giun trong bụng Tô Thi Thi, cực kỳ thân thiết nói.

“Anh đủ rồi nha!” Tô Thi Thi hạ giọng, trừng mắt nhìn anh.

Anh quả nhiên là cố ý!

Người phục vụ rất nhanh liền bưng đồ ăn lên đây, vịt quay dụng giấy thiếc bọc lại, nhìn qua so với năm đám dưa người đàn ông trưởng thành hơi lớn hơn một chút.

Người phục vụ đem giấy thiếc giấy dỡ xuống, sắp xếp ổn thỏa liền lui trở về.

Tô Thi Thi chính là đang xoắn xuýt muốn làm sao đối phó với con vịt này, liền có một bàn tay thon dài vươn đến trước mặt cô.

Bùi Dịch đem đĩa vịt quay kia lấy đến trước mặt mình, cầm lấy dao nĩa chậm rãi cắt ra từng miếng giúp cô.

Tô Thi Thi hốc mắt nóng lên, sửng sờ nhìn anh

Cô trước kia cho rằng bàn tay của người đàn ông lúc kẹp điều thuốc, có một sức hấp dẫn vô cùng độc đáo. Nhưng lúc này cô phát hiện, đáng vẻ lúc người đàn ông cầm dao nĩa cắt thức ăn, càng thêm mang theo ma lực hơn rất nhiều.

Tô Thi Thi đột nhiên cảm thấy đờn tay.

“Đình...”

An tĩnh trong phòng VIP, đột nhiên vang lên âm thanh trong trẻo của tiếng dao nĩa va chạm tới cái đĩa.

Tay Bùi Dịch vừa trượt, cắt trúng lên đĩa.

“Ách...” Tô Thi Thi nhìn bàn tay của chính mình đang mò mẫm trên mu bàn tay của Bùi Dịch, u mê.

Trời ạ, cô đang làm cái gì?

Chương 148: Đã xảy ra chuyện

Bùi Dịch nói xong, xoay người đối mặt Tô Thi Thi, áp cô vào trong ngực mình, gần từng chữ nói: “Toàn diện phát triển!”

“Ách...” Tô Thi Thi khóe miệng co giật, cô lúc nào đã nói ra những lời này vậy?

Dù sao thì cô cũng không nhớ rõ, cô liền biết người đàn ông này thù dai mà!

Thang máy rất nhanh liền đến, lúc cửa thang máy vừa mở ra, Tô Thi Thi con mắt tròn to, lại tròn to hơn, tròng mắt hận không thể từ trong hốc mắt nháy ra.

Diện tích sân thượng này khoảng chừng hơn một ngàn mét vuông, không có bất kỳ cái đồ vật gì ngăn cản tầm mắt. Bước tới trước một bước, cảm giác giống từ một không gian nhỏ hẹp đột nhiên đi tới một bầu trời rộng lớn, toàn bộ thế giới đều đã mở rộng thêm.

Trời không biết từ lúc nào đã đổi, màn đêm ở trên sân thượng này, giống như cùng bốn phía đều đã hòa hợp ở một chỗ. Cảm giác giống như là không có giới hạn, làm cho tinh thần người ta cũng rộng lớn đến vô hạn.

“Thật đẹp.” Tô Thi Thi chạy lên phía trước vài bước, ngẩng đầu nhìn bầu trời, “Đã lâu không có nhìn thấy bầu trời đầy sao như vậy rồi.”

Nhưng mà nháy mắt tiếp theo, không biết Bùi Dịch đã ấn vào nơi

nào, chỉ thấy sàn nhà phía trước đột nhiên lõm vào hai bên, phía dưới giống như có ma thuật dâng lên một tòa nhà “Ảo ảnh”.

Bên trong tòa nhà, bày đặt một cái giường lớn màu xanh đậm hình tròn, trên nóc treo những trái châu 3D cùng màu. Bốn phía kính thủy tinh 3D làm thành nửa cái hình vòm, đem nửa giường bao quanh lại.

Những thứ kính thủy tinh 3D này làm những ngôi sao phát sáng trên bầu trời kia, khiến cho chúng giống như gần ngay trước mặt, cảm giác giống như tàu con thoi trong đường hầm thời gian, thậm chí cả người đều muốn bay lên.

“Thật sự quá đẹp rồi!” Tô Thi Thi che miệng, kích động đến nỗi nghĩ muốn rơi nước mắt.

Cô là một nhà Thiết Kế, đời này thích nhất chính là những loại thiết kế kỳ lạ như thế này. Cô đã từng cho rằng chính mình rất lợi hại, nhưng mà xem đến thiết kế trước mắt, cô mới biết được Thiên Ngoại Hữu Thiên, Nhân Ngoại Hữu Nhân. (đại ý là núi cao còn có núi cao hơn)

Cô bỗng nhiên xoay người, chạy về phía người đàn ông đang ở phía sau đi tới, bắt lấy cánh tay anh hỏi “Là ai thiết kế vậy? Mau nói cho tôi biết là ai thiết kế cái này đi!”

Bùi Dịch ánh mắt từ trên mặt của cô từ từ lướt qua, hướng về chỗ bàn tay nhỏ nhắn của cô đang lôi kéo tay mình, khóe miệng nhếch lên, hỏi: “Muốn biết?”

Tô Thi Thi liều mạng gật đầu.

Cô đương nhiên muốn biết! Cô nhất định phải tìm đến vị Thiết Kế Sư này học nghề

Bùi Dịch nhẹ nhàng ôm lấy cô, như có như không nói: “Muốn vậy, phải lấy lòng tôi.”

Anh nói xong ghé sát vào bên tai cô, nhẹ nhàng cắn: “Để cho tôi hài lòng, tôi sẽ nói cho em biết.”

“Ừm...” Tô Thi Thi thân thể mạnh run run một phen.

Lỗ tai cô là nơi mẫn cảm nhất, cái người đàn ông đáng ghét kia chỉ biết trêu đùa cô. Bùi Dịch cực kỳ hài lòng với phản ứng của cô, đứng thẳng, đang muốn ôm lấy cô, đột nhiên nhìn đến phía trước, trên mặt kính 3d kia chuyển sang hình ảnh của một cô gái.

Sắc mặt anh trầm xuống, trái tim ở một chỗ nào đó như là bị cái gì không rõ hung hăng đánh trúng.

Nhưng chỉ một cái chớp mắt, anh liền khôi phục lại như bình thường, bất động thanh sắc lấy điện thoại ra, day nhẹ, mở lên chương trình điều khiển.

Chưa đầy một giây, hình ảnh 3d trên mặt kính thủy tinh kia lập tức thay đổi cái hình ảnh khác.

“Anh xảy ra chuyện gì?” Tô Thi Thi ngửa đầu nhìn anh.

“Không có việc gì.” Bùi Dịch khom lưng ôm cô, hướng tới giường lớn vòng tròn bên kia đi đến.

Tô Thi Thi a một tiếng, vội vàng ôm lấy cổ của anh, đỏ mặt nói: “Anh... Nơi này là ngoài trời nha!”

“A...? Tô tiểu thư khẩn cấp như thế sao?” Bùi Dịch cúi đầu cười nhạt

nhìn cô.

Tô Thi Thi mặt nghiêm lại, buồn bực nói: “Vậy xin hỏi Bùi tiên sinh, người hiện tại ôm tôi là muốn làm gì vậy?”

“Em nói xem?” Bùi Dịch bước chân nhanh hơn, đi đến bên giường đặt cô xuống, thân thể theo sát mà đè ép đi lên người cô.

Tô Thi Thi nóng nảy.

Tòa nhà bên cạnh so với nơi này cao hơn, người ta nhìn thấy thì làm sao đây?

Cái người đàn ông này điên rồi phải không!

Lời của cô vừa dứt, bên cạnh bỗng nhiên vang lên một trận rất nhỏ tiếng gầm rú.

Chỉ thấy bốn phía sân thượng, như là trình diễn khoa học viễn tưởng mô hình lớn vậy, đột nhiên dâng lên một tầng thủy tinh che lại, chậm rãi hướng đỉnh đầu tụ lại.

“Khá khen cho nhà thiết kế, kỹ thuật quá cao siêu rồi!” Tô Thi Thi lập tức liền ngậy ngấn cả người, ngơ ngác nhìn bầu trời.

Màn đêm bao phủ, ánh sáng của kính thủy tinh lấp lánh, làm cho người ta dường như đang rơi vào trong giấc mơ tuyệt đẹp.

“Tô Thi Thi.” Bùi Dịch cuối đầu cắn cằm Tô Thi Thi một cái, mắt anh nhìn sâu vào trong đôi mắt cô, giọng nói nho nhỏ, “Không chuyên tâm, em có biết hậu quả.”

“Ừm...” Tô Thi Thi lúc này mới hoàn hồn, lấy lòng nhìn anh, “Có thể

chờ một chút hay không?”

Nơi này thiết kế càng xem càng làm cho người ta kinh ngạc. Tô Thi Thi tâm can bùm bùm nháy dựng, chỉ cảm thấy toàn thân huyết dịch đều đã bị thiêu đốt.

Đối với một nhà Thiết Kế mà nói, làm sao có khả năng ngăn cản được loại hấp dẫn này!

“A...” Tô Thi Thi bỗng nhiên bị đau che miệng, buồn bực trừng mắt nhìn người đàn ông ở trước mắt.

Người này vậy mà cắn cô!

Bùi Dịch đáy mắt lóe sáng, hai tay bắt lấy quần áo của Tô Thi Thi, dùng lực xé rách.

Chỉ nghe xẹt một tiếng, áo sômi màu trắng lập tức bị xé thành hai nửa.

Tô Thi Thi nhả cầu xoay một vòng, hai tay ôm lấy cổ của anh, đem thân thể dán lên người anh.

“Lúc này mới ngoan.” Bùi Dịch ánh mắt tối sầm lại, cúi đầu phủ trên vành tai của cô, nhẹ nhàng cắn.

Tô Thi Thi thân thể khẽ run, nhưng cũng không có giống như lúc này vậy kịch liệt phản ứng.

Bùi Dịch cũng không để ý, bàn tay nhẹ nhàng vỗ về thân thể của cô, từ từ dẫn đường.

“Ừm...” Tô Thi Thi nằm ngửa ở trên giường... Loại kính thủy tinh đặc

chế kia có thể nhìn rõ ràng toàn cảnh ở bên ngoài, hơn nữa ngọn đèn ở bốn phía liên tục biến hóa, lạng yên biến hóa vô cùng rục rỡ.

Loại biến hóa này hình thành giác cảm, làm cho người ta vô cùng thoải mái.

Tô Thi Thi nhìn chăm chăm vị trí trung tâm trên đỉnh đầu ở chỗ đó, mi mắt sáng lên. Giống như tất cả biến hóa đều là từ nơi này bắt đầu.

“A, anh trước để cho tôi nhìn một chút”. Tô Thi Thi nhướn mày, tầm mắt bị Bùi Dịch chặn lại.

“Hu... Từ từ...”

“đợi một chút, để cho tôi nhìn thấy rõ ràng đã...”

“A!”

“Đông...”

Thế giới thanh tĩnh!

Tô Thi Thi ngây ngốc nhìn chân của chính mình, hoàn toàn không rõ chuyện gì đã xảy ra.

Cô mới vừa mới giống như muốn để cho Bùi Dịch tránh qua một chút, rồi mới... Một cước đạp tới.

“Anh... Ahh không sao chứ?” Tô Thi Thi thật cẩn thận hỏi.

Không đáp lại.

Cô lạng lẽ hướng bên giường di chuyển: “Bùi Dịch?”

Vẫn như cũ không đáp lại.

Tô Thi Thi trái tim đập mạnh liên hồi, vội vàng chạy tới, vừa thấy, mặt liền trắng bệch.

Bạn sung cập nhật phiên bản mới và nó thật.... ngàn chấm.... xấu quá đi. Hãy trả lại sung của ngày hôm qua

Chương 149: Bùi tiên sinh bị mất mặt

Trời ạ, cô vừa rồi đá một cước kia không lợi hại như vậy chứ?

Tô Thi Thi nhảy xuống giường, chạy đến bên cạnh Bùi Dịch, sợ tới mức tay đều đã run run.

“Anh đừng làm tôi sợ mà!” Tô Thi Thi bị dọa sợ muốn khóc. Nhưng Bùi Dịch nằm trên mặt đất, một chút phản ứng đều không có, cũng không biết mới vừa rồi bị cô đạp trúng đến chỗ nào rồi.

“Xe cứu thương... đúng, gọi 120!” Tô Thi Thi vội vàng đi tìm túi xách, lấy điện thoại ra, mới vừa ấn dãy số, trong đầu giật mình một phen.

Bùi Dịch nói sao cũng coi như là nhân vật nổi tiếng, nếu bị bác sĩ dụng cáng nâng ra ngoài...

Ngày mai khẳng định lên bìa tạp chí!

Cô nghĩ nghĩ, gọi cho Tần Phong, gọi anh ta mau đến đây, để cho anh ta khẩn trương kêu bác sĩ đến.

Nửa giờ sau...

“Ha ha ha...”

“Ha ha ha...”

Tần Phong ngồi ở trên mặt đất, đã ha ha ha ha nụ cười đến đau

bụng, hoàn toàn dừng lại không được.

“Bùi Dịch, cậu cho dù là thuyền lật trong mương còn có thể chuyển bại thành thắng, lại bị một cô gái đá ngất rồi! Ha ha ha ha...”

Bên cạnh, Bùi Dịch tựa vào ở bên giường, sắc mặt xanh mét, mím môi, không nói được một lời.

Tô Thi Thi ngồi xổm bên cạnh anh, cúi thấp đầu, hận không thể chui xuống sàn nhà mà trốn.

Cô chết chắc rồi!

Bùi Dịch tới cùng tại sao lại choáng quáng cô cũng không rõ ràng lắm, tóm lại hôn mê không quá năm phút đồng hồ. Đúng là ai biết Tần Phong liền ở trong nhà hàng bên dưới, vừa nghe liền chạy đi lên, anh ta đi đến không quá nửa phút Bùi Dịch liền thức dậy

Rồi mới - - liền biến thành hiện tại cái dạng này.

“Thực xin lỗi a.” Tô Thi Thi lặng lẽ lôi kéo tay áo Bùi Dịch, đáng thương tội nghiệp nói, “Đều là lỗi tại chân của tôi, thật sự không liên quan tới tôi.”

Bùi Dịch đen mặt, không nói chuyện.

Bị một cô gái đá ngất... Được, anh nhẫn!

Vừa rồi lúc té xuống, vừa lúc đụng phải huyết Thái Dương, Iron Man còn bị hôn mê, hướng chi là anh!

Bùi Dịch mặt trầm xuống, trên người tản ra lãnh khí, nhất là người bên cạnh kia cứ không ngừng phát ra tiếng cười chói tai, để cho anh

tức giận đến muốn giết người.

“Cười đủ chưa?” Bùi Dịch ngẩng đầu lạnh lùng nhìn Tần Phong. Nút thắt áo sơ mi của anh cởi bỏ, lộ ra bắp thịt rắn chắc trong ngực, dị thường chọc người.

Tần Phong kìm lòng không đậu nuốt một ngụm nước bọt, yên lặng dờ đi ánh mắt.

Dáng người của Bùi Dịch thật là, anh ta dù là làm đàn ông đều cảm thấy được ghen tị!

“Cái kia... A... Nếu không có việc gì, tôi đi về trước đây, đang hẹn hò với mỹ nữ.” Tần Phong vừa nói vừa cầm lấy áo khoác đứng lên. “Tôi với anh cùng đi đi.” Tô Thi Thi cầu cứu nhìn anh ta.

“Cái kia... Thi Thi à, em như vậy liền không tốt rồi. Ai biết người đàn ông của em có thể hay không bị em đá gây ra di chứng, em nên kiểm nghiệm kỹ lưỡng, nếu lỡ cậu ta không được...”

“Cút!” Bùi Dịch lạnh lùng trừng mắt nhìn anh ta.

“Tôi biến, tôi lập tức cút!” Tần Phong cầm áo khoác, liều mạng hướng thang máy chạy tới.

“Này...” Tô Thi Thi muốn khóc, quá không nghĩa khí, tốt xấu mang theo cô đi với!

Tô Thi Thi nắm thật chặt áo khoác, thấy Bùi Dịch lại vẫn ngồi dưới đất, thật cẩn thận hỏi: “Anh không sao chứ? Muốn đi bệnh viện hay không?”

“Tô Thi Thi!” Bùi Dịch nhắm chặt mắt lại, cưỡng chế tức giận trong

lòng, từ trên mặt đất đứng lên, từng bước một hướng tới chỗ cô đi đến, “Bản lĩnh lớn quá rồi phải không?”

“Tôi... Tôi thật là không cẩn thận.” Tô Thi Thi lui về sau một bước, trong lòng có chút sợ hãi.

Lúc này Bùi Dịch giống như là con sói nhìn thấy con mồi. Cơ ngực anh rắn chắc, lấp ló sau chiếc áo sơ mi đang mở tung cúc áo kia, giống như là đèn phalóc sáng, hấp dẫn ánh mắt của cô.

Tô Thi Thi kìm lòng không đậu địa nuốt một ngụm nước bọt, đôi má càng ngày càng hồng, cảm giác muốn thiêu cháy rồi.

(Ờh bà sắp bị ổng ăn đến ko lết nổi rồi còn ở đó mà ngắm trai, bà mê ổng quá rồi, ráng chịu đi =,=)

“Tôi thấy hình như không phải là em không cẩn thận.” Bùi Dịch đi đến trước mặt Tô Thi Thi, bắt lấy cánh tay của cô, một tay kéo cô vào trong ngực, “Là tinh lực dồi dào!”

“Hu...” Tô Thi Thi không cẩn thận đụng phải cái mũi, nhú mày trừng mắt nhìn anh, “Tôi thật là không cẩn thận mà! Ai biết anh lại yếu ớt như vậy!”

Một đá liền choáng quáng, vừa rồi thiếu chút nữa không dọa cô sợ chết khiếp!

“Tôi yếu ớt?” Bùi Dịch sắc mặt đen hơn than, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Được lắm, tôi sẽ để cho em biết tôi tới cùng dẻo dai không yếu ớt!”

Tinh lực dồi dào đúng không? Khí lực rất lớn đúng không? Anh làm cho cô đến để khí lực kêu đều không có!

“A!” Tầng cao nhất của nhà hàng truyền đến một tiếng thét thất thanh, rất nhanh này thanh âm liền thay đổi điều, thành dứt quãng dầm dậm mãi.

Bùi Dịch nói được thì làm được, Tô Thi Thi đến cuối cùng đến khí lực rên rỉ đều không có, hôn mê ước chừng ba lần!

Ngày hôm sau, Tô Thi Thi là bị ánh nắng ấm áp buổi sáng làm thức tỉnh.

Mở mắt ra, trời xanh mây trắng, chỉ cảm thấy bản thân cách bầu trời đặc biệt gần, các tế bào đang ngủ say dường như trong phút chốc đều đã sống lại.

“Thật thoải mái.” Tô Thi Thi duỗi thẳng cái lưng mỏi nhừ, cổ họng bởi vì tối hôm qua kêu hô cả đêm, có chút khàn khàn, nghe ra cực kỳ gợi cảm.

“Bùi Dịch?” Tô Thi Thi đứng dậy, nhìn thấy Bùi Dịch đứng ở bên cạnh giường thủy tinh, mặc xong quần áo đi qua, đứng cách cô một mét, yên lặng nhìn cô.

“Thân thể của anh có hay không chỗ nào không thoải mái?”

Cô ngày hôm qua bị anh dày vò cả đêm không có thời gian để hỏi anh, lúc này nhớ tới lại vẫn là có chút lo lắng

Bùi Dịch quay đầu, đem cô từ trên xuống dưới nhìn lướt qua, nhàn nhạt nói: “Xem ra tôi tối hôm qua còn chưa đủ cố gắng, vậy mà cho em có loại ảo giác này.”

“Tôi...” Tô Thi Thi chu mỏ.

Cô sai lầm rồi, cho dù toàn bộ đàn ông thế giới xảy ra chuyện, Bùi Dịch cũng sẽ không có chuyện gì!

“Thật lợi hại nha. Người ta cụng đầu, ít nhất cũng sẽ bị chấn động não, Bùi tiên sinh chẳng qua là hôn mê năm phút đồng hồ, tỉnh lại liền tỉnh lực dồi dào rồi!” Tô Thi Thi lạnh lạnh nói.

“Chính xác.” Bùi Dịch tiến lên một bước, đứng ở trước mặt Tô Thi Thi, như có như không nhìn cô, “Tô tiểu thư còn giống như chưa thỏa mãn, tôi có thể...”

“Tôi cực kỳ hài lòng!” Tô Thi Thi mặt lập tức liền tái rồi, quyết định không tiếp tục cùng anh nói tiếp cái đề tài này. Quá nguy hiểm rồi!

“Dọn dẹp một chút đi, em sắp muộn giờ làm rồi đấy.” Bùi Dịch nói xong hướng góc phòng thay đồ bằng thủy tinh đi đến.

Nơi này không gian rất lớn, đồ dùng không nhiều lắm, nhưng là những vật dụng cần cho phòng ngủ nên có đều có đầy đủ.

“Tôi... Tôi xin đi trễ là được!” Tô Thi Thi hai tay vịn trên tường kính, chết sống không chịu đi.

Ai biết người đàn ông nhỏ mọn kia sau này lại vẫn có thể hay không mang cô đến chỗ này, cô rất không dễ dàng nhìn thấy thiết kế đặc sắc như thế, tuyệt đối không thể bỏ qua.

“Cho tôi nửa giờ, tôi đi thăm quan xong liền đi làm có được hay không?” Tô Thi Thi ngửa đầu, đáng thương tội nghiệp cầu xin.

Bùi Dịch nhíu mày, nhàn nhạt nói: “Đêm nay đổi tư thế, tôi khả dĩ suy xét.”

“Anh...” Tô Thi Thi sắc mặt đỏ lên, thật muốn bỏ đầu của người đàn ông này ra nhìn xem, bên trong phòng chùng toàn là màu đen thôi!

Cô nhìn trời đấu tranh tư tưởng một hồi, cắn răng nói: “Thành giao!”

Không phải là giống y như chó nằm úp sấp ở trên giường sao? So với thiết kế đặc sắc này, chuyện kia từ đầu không tính là gì!

Dù sao giống chó cũng không phải một mình cô!

“Tô Thi Thi, đem những cái này tư tưởng trong đầu em ném đi cho tôi!” Bùi Dịch vừa thấy Tô Thi Thi liền biết cô suy nghĩ cái gì, sắc mặt đen thêm vài phần, đột nhiên rất muốn trở về đem hai con chó điên trong nhà cho ném đi!

Lần trước không ném thành công, thật sự là tiếc nuối!

“A lại xảy ra chuyện gì? Anh không phải vội vàng đi làm sao? Đi nhanh đi, ông chủ đến muộn cũng không tốt.” Tô Thi Thi phụ giúp Bùi Dịch hướng thang máy đi đến.

“Tôi để cho lái xe ở dưới lầu chờ em.” Bùi Dịch hôn một cái lên trán Tô Thi Thi, xoay người vào thang máy.

Chờ anh vừa đi, Tô Thi Thi lập tức ở trong phòng đi dạo, quan sát từng chi tiết, trong mắt sáng long lanh, hưng phấn cực kỳ.

Cô không thấy được, trong thang máy còn có một cái bóng dáng khác.

Trong thang máy, Tần Phong nhìn Bùi Dịch, trên mặt đã đã không có vẻ cợt nhả của tối hôm qua. Cuối cùng, có chút tức giận hỏi: “Cậu

sao lại đem em ấy đưa đến đây rồi.”

Móc điện thoại ra, định đăng truyện, vừa mở khóa, ngửi củ tỏi...

Mấy hôm nay thật ngàn chấm

Chương 150: Cậu coi em ấy như cái gì

“A Dịch, nơi này cậu chưa từng cho phép ai đến đây, tại sao lại muốn đem Thi Thi đưa đến đây?” Tần Phong mặt trầm xuống, ngữ khí cứng nhắc hỏi han.

Bùi Dịch nhìn cửa thang máy, sắc mặt trầm trầm, không nói gì.

“Tôi coi Thi Thi là em gái của mình, nếu cậu thật sự không thích em ấy, nên để em ấy đi đi, không phải coi em ấy như vật thay thế!” Tần Phong ngữ khí càng thêm nghiêm trọng.

Bây giờ, anh muốn Bùi Dịch nói một lần cho rõ ràng.

Tuy trước đây Bùi Dịch từng bảo đảm, anh cũng hơi yên tâm một chút. Nhưng mà khi anh biết Bùi Dịch mang Tô Thi Thi đến tầng cao nhất của nơi này, lo lắng trong lòng anh lại dâng lên.

Vật thay thế?

Bùi Dịch trong mắt mê mang chớp lóe rồi biến mất, trước mắt tựa hồ hiện ra hình ảnh Tô Thi Thi tối hôm qua nằm ở trên chiếc giường lớn kia, con người trong mắt ánh lên lấp lánh làm anh nhìn không thể rời mắt.

Trái tim của anh ở một nơi nào đó vừa mạnh mẽ nhảy lên một cái, so với ngày hôm qua lúc nhìn đến tấm hình kia đập được càng thêm lợi hại.

Bùi Dịch dơ tay đè ngực, trong mắt mê mang dần dần rút đi, kiên định nói: “Cô ấy không phải vật thay thế của người đó.”

“Đem cô ấy đưa đến đây, chỉ là cảm thấy được có một số việc nên buông xuống.”

“Cậu thật sự có thể triệt để buông bỏ Trạm Dẫn Lan?” Tần Phong lại vẫn là có chút không quá tin tưởng.

Anh biết tình cảm của Bùi Dịch đối với Trạm Dẫn Lan. Ba chữ 'Trạm Dẫn Lan' này đối với Bùi Dịch không hề đơn giản chỉ là bạn gái trước như vậy.

Đó là cũng là một phần mạng sống của anh. Lúc trước, sau khi biết được Trạm Dẫn Lan đã chết, Tần Phong tận mắt thấy người luôn luôn bình tĩnh tự phụ như Bùi Dịch rơi vào điên cuồng như thế nào. Như là hoàn toàn biến thành một người khác, trở thành người nào đều đã không biết.

“Không buông bỏ thì có thể thế nào?” Bùi Dịch mâu trung âm đạm chớp lóe rồi biến mất.

“Vậy cậu tại sao không nói cho Thi Thi biết về chuyện của Trạm Dẫn Lan?”

Tần Phong quay đầu nhìn Bùi Dịch: “Hình ảnh trên lớp kính thủy tinh kia vốn dĩ là ảnh động, vậy mà ngày hôm qua cậu lại để cho nó thành ảnh tĩnh. Cậu đừng nói với tôi, đó là máy móc trục trặc.”

Kia khẳng định là Bùi Dịch cố ý không nghĩ muốn để cho Tô Thi Thi biết.

Bùi Dịch sững sốt, ngày hôm qua nhìn đến ảnh chụp Trạm Dẫn Lan

xuất hiện khi đó, anh chỉ có một cái ý niệm trong đầu đó là không thể để cho Tô Thi Thi biết.

Ngay cả chính anh cũng chưa nghĩ sâu quá về chuyện này, anh tại sao không dám để cho Tô Thi Thi biết.

“Bùi Dịch, cậu có từng nghĩ tới hay không, nếu Thi Thi biết toàn bộ chuyện này, biết cậu dẫn em ấy đến tổ ấm của cậu cùng người yêu cũ, hai người đã từng sống bên nhau hạnh phúc như thế nào. Với tính cách của em ấy, em ấy sẽ nghĩ ra sao đây?” Tần Phong thờ dãi, trong giọng nói có chút bất đắc dĩ.

Đó cũng là lý do anh vô cùng tức giận.

Nơi này tràn ngập hồi ức của Bùi Dịch cùng Trạm Dẫn Lan, anh chỉ là sợ Bùi Dịch đem Tô Thi Thi đưa đến nơi này để làm công cụ quên đi Trạm Dẫn Lan kia.

Cho dù là anh không nghĩ như vậy, cái cô bé Tô Thi Thi tính khí quật cường kia nếu biết được chuyện này, khó đảm bảo cô sẽ không nghĩ như vậy.

“Quả thật có chút đau đầu.” Bùi Dịch đưa tay xoa xoa huyệt Thái Dương, hiển nhiên không nghĩ muốn tiếp tục cái đề tài này.

Tần Phong sờ sờ cái mũi, đem những lời còn lại muốn nói nuốt trở vào.

Thấy Bùi Dịch xoa huyệt Thái Dương, Tần Phong lại có tâm trạng vui đùa: “Tôi nói này, cậu thật sự không cần đi bệnh viện kiểm tra một chút? Nếu thật sự có chấn động não gì đó...”

“Ngậm miệng!” Bùi Dịch mặt chài quét một phen liền trầm tiếp xuống.

Thang máy vừa lúc xuống đến tầng trệt, cửa mở, anh nâng bước đi ra ngoài.

Tần Phong ở sau lưng điên cuồng đuổi theo, lại vẫn lo lắng hỏi han: “Thi Thi có khỏe không? Cậu ngày hôm qua ngược đãi em ấy lắm sao? Em ấy đến bây giờ còn chưa có đi ra nha.”

“Cho dù là phu nhân tổng giám đốc, cũng thể mỗi ngày đều đi làm muộn đúng không? Đồng nghiệp đối với em ấy nhất định sẽ có ý kiến...”

Bùi Dịch mặt trầm xuống, nghe cũng không thèm nghe đến.

Một người đàn ông thành đạt như cậu ta cũng có thể dài dòng thành cái dạng này, anh thực hận không thể khâu miệng tên bạn thân này lại, làm cái miệng của cậu ta không còn cái khe hở nào!

Bên trong, Tô Thi Thi sau khi thưởng thức xong thiết kế tinh xảo của nơi này, cảm thấy cực kỳ vừa lòng thỏa ý.

Cô đang định đi công ty, cúi đầu nhìn thấy chính mình mặc, “A” kêu một tiếng.

Xong đời rồi! Quần áo của cô tối hôm qua đều bị Bùi Dịch xé, hiện tại muốn làm sao đi làm!

“Đúng rồi, có phòng thay quần áo!”

Tô Thi Thi nhớ tới vừa rồi lúc đi thăm quan nơi này, phát hiện mặt sau tường thủy tinh có một gian phòng thay quần áo, cô khẩn trương chạy tới.

Vốn định chấp nhận một chút, trước mặc tạm quần áo của Bùi Dịch đi làm, nhưng mà vừa mở ra phòng thay quần áo, cô lúc này thất thần ngay tại chỗ.

Chỉ thấy tràn đầy một tủ quần áo nữ, váy, đồ bộ, nội y, cái gì cần có đều có.

Tô Thi Thi trong lòng hiện lên một cỗ dòng nước ấm. Đây đều là chuẩn bị cho cô sao?

Cô lấy ra ra trong đó một bộ quần áo nhìn xem thử, mặt trên lại vẫn vẫn còn nhãn mác, đều là thương hiệu cao cấp.

“Oa?” Tô Thi Thi nhìn nhìn, nhượng mảy, cầm quần áo ở trên người khoa tay múa chân một hồi.

Hình như hơi nhỏ.

Cô lại lấy ra thêm vài bộ khác nhìn xem thử, đều không ngoại lệ, đều cùng một size, nhỏ hơn size cô thường mặc. “Nghĩ sai rồi?” Thi Thi đá lòng hiện lên một cái ý niệm trong đầu, nhưng mà rất nhanh đã bị cô đá bay mất.

Cô lắc đầu, cũng không có đem chuyện này để vào trong lòng.

Cô tùy ý tìm kiếm trong ngăn tủ, muốn tìm một bộ đồ thích hợp với chính mình. Đột nhiên, tay cô va chạm vào một bộ quần áo mềm mại mát rượi, dùng tay lôi ra xem thử.

“A...” Tô Thi Thi thân thể cứng đờ, sửng sờ xem bộ quần áo trước mắt này - - áo ngủ y tá?

Đây là bộ quần áo làm bằng sợi tơ ren màu đen, cực kỳ gợi cảm,

cực kỳ tinh xảo, rất có hương vị.

“Mặc vào...”

Tô Thi Thi tay như là chạm vào bàn ủi đang tỏa hơi nóng, giật mình liền rụt tay trở về. Áo ngủ từ trong tay cô chảy xuống, nhẹ nhàng rơi xuống đất, nóng đến chỗ mi mắt cô.

Cô mờ mịt nhìn chung quanh một chút, rõ ràng nhìn không ra có dấu vết sử dụng của bất kỳ cô gái nào. Nhưng mà trong ngăn tủ này toàn là quần áo size nhỏ, còn có bộ đồ ngủ này, nó chứng tỏ điều gì chứ?

“Ô Thi Thi, mà đừng nghĩ ngợi lung tung.”

Tô Thi Thi ôm ngực, một cái vè nói cho chính mình đừng nghĩ nhiều. Bùi Dịch không cần phải trêu đùa cô như vậy, chuyện này nhất định không phải anh làm.

Đúng là tại sao trong lòng cô lại cảm giác được rét lạnh như vậy? Vừa rồi dâng lên lo lắng giờ phút này toàn bộ đều đã biến thành lạnh lẽo băng giá, từng chút một đông cứng thân thể của cô.

“Ô Thi Thi, không có cái gì lo lắng cả!” Tô Thi Thi gắt gao nắm chặt quả đấm, hít sâu một hơi, một cái vè nói cho chính mình đừng kích động.

Cô ép buộc chính mình suy nghĩ Bùi Dịch đối với cô đã là rất tốt rồi, chỉ là hốc mắt càng ngày càng chua xót, trong lòng càng ngày càng phiền muộn.

“Đi chết đi! Người nào nhẫn nhịn được chứ, cô không phải rùa rút đầu!”

Tô Thi Thi hung tợn trừng mắt nhìn tú quần áo này, từ trong túi áo lấy ra điện thoại di động, gọi điện thoại đến cửa hàng quen, để cho họ đưa đến một bộ quần áo.

Cô lập tức ôm hết quần áo trong tú, lấy tất cả lấy ra ngoài.

“Oanh - - “

Lòng kính thủy tinh chậm rãi hạ xuống.

Tối hôm qua bầu trời tối đen thấy không rõ lắm, kỳ thật bên ngoài bao phủ một tầng rào chắn bằng sắc trong suốt, rất an toàn.

Tô Thi Thi ôm đống quần áo đi tới bên cạnh rào chắn, ôm lấy tất cả quần áo hướng dưới lầu ném đi!

“Đồ khốn kiếp!”

Tô Thi Thi một bên ném vừa mắng, cũng dám mang cô và người phụ nữ khác đến cùng một chỗ, khinh người quá đáng mà!

Tô Thi Thi đem tất cả đồ đạc trong phòng hét hét tung lên, cái gì có thể đập liền đập cái gì không thể đập bể liền quăng đi, toàn bộ đều đã ném xuống lầu!

Nhà hàng Tây cao nhất ở Bắc Kinh đột nhiên rớt xuống một cơn mưa quần áo, bên dưới mọi người toàn bộ đều đã ngửa đầu nhìn lên chỗ cao kia, đều đã sợ ngây người.,

Có người thậm chí bắt đầu điên cuồng nhặt quần áo. Những thứ này đều là hàng hiệu cao cấp, đều là hoàn toàn mới, tất cả đều là đồ giá trị xa xỉ!

Nơi xa đang định đi về hướng cao ốc Xây dựng Tiệp Khắc Bùi Dịch, bỗng nhiên hô một tiếng “dừng lại”, mày gắt gao nhú chặt lại.

“Xảy ra chuyện gì? Có phải hay không hối hận chuyện đem Thi Thi nhà tôi bỏ lại nơi đó rồi hả? Tôi nói cho cậu biết, nếu lỡ để cho em ấy ở trong căn phòng kia phát hiện dấu vết cậu cùng Trâm Dẫn Lan trước kia từng sống ở đó, cậu liền xong đời rồi!”

Tần Phong vui sướng khi người gặp họa nói.

Nhưng mà vừa nói xong, chỉ thấy Bùi Dịch sắc mặt khó coi ghê gớm. Anh trừng lớn mắt.

Không phải thật sự chứ?

“Mau nói xem, cậu để lại cái gì ở bên trong? Cậu là heo à!”

Bạn đi đọc truyện tranh đây, bạn còn mấy chương truyện sắc chưa làm, mấy chương truyện chưa viết, và chương tiếp theo của bộ này cũng chưa làm nốt. 1 đồng việc đang đợi bạn

Chương 151: Nổi giận

Lái xe lấy tốc độ cực nhanh hướng nhà hàng Tây chạy đến.

Nhưng mà lúc Bùi Dịch bọn họ đến nơi, tầng cao nhất đã có một mưa quần áo, ào ào rơi xuống.

Quần áo đủ mọi màu sắc từ chỗ cao nhất, cách mặt đất tầm hai mươi mấy mét, trên cao bay lả tả rơi xuống, nhìn hết sức hoành tráng.

Tần Phong giựt giựt khóe miệng, quay đầu về mặt đồng tình nhìn Bùi Dịch: “Cậu xong đời rồi, nghĩ muốn làm sao an ủi Thi Thi nhà tôi đây?”

Bùi Dịch sắc mặt càng ngày càng trầm xuống, mày gắt gao vặn chặt lại. Thật lâu sau, quay đầu lạnh lạnh liếc mắt nhìn Tần Phong bên cạnh: “Chỉ chiêu.”

Tần Phong lập tức liền vui vẻ: “ Cũng có một ngày cậu nhờ đến tôi sao? Được thôi, đem cái mỏ kim cương ở Bắc Phi trả lại cho tôi, tôi sẽ nói cho cậu biết phải làm sao!”

Bùi Dịch khóe miệng nhếch lên, như có như không nhìn anh ta.

Tần Phong bị anh nhìn như vậy thấy có chút sợ hãi, liền rụt rụt thân thể về sau, nhìn thoáng qua bên ngoài, nói: “Em ấy đã ở bắt đầu ném quần áo của cậu, có thể thấy được tức giận đến không nhẹ. Cậu có thể tưởng tượng thử, một cái mỏ kim cương quan trọng, hay vẫn lại là vợ cậu giận quan trọng hơn nha.”

Vấn đề này đối với Bùi Dịch mà nói không có gì có thể sánh ròi.

Anh mặt không chút thay đổi liền gật gật đầu: “Thành giao.”

“Thật sự?”

Tần Phong lại vẫn là có chút không tin, cảm thấy được người đàn ông này đang nghĩ cách lật lọng.

“Cho cậu một phút đồng hồ, quá hạn miễn bàn.” Bùi Dịch nhàn nhạt nói xong, quay đầu nhìn về phía ngoài xe.

Hiện tại đã không phải là ném quần áo của nữa, mà là đem gối xé tan tành, tung ra cơn mưa lông ngỗng!

Đầy trời đều là lông ngỗng lả tả bay bay, cũng thật đồ sộ.

Lúc này, di động Bùi Dịch vang lên, anh cúi đầu vừa thấy dây số hiện lên màn hình điện thoại khi đó, ánh mắt tối sầm lại, yên lặng bắt máy.

Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói Tô Thi Thi, nghe ra thật bình tĩnh.

“Bùi tiên sinh, phiền toái anh mời vài người tới tới dọn dẹp vệ sinh đường phố.”

“Tút tut - -” Tô Thi Thi nói xong liền đem điện thoại cúp ròi

Bùi Dịch mím môi, tay liền gọi gấp cho thư ký Vương, để cho anh ta phái một vài người đến đây dọn vệ sinh.

Tần Phong ngồi ở bên cạnh thấy vậy liền lắc đầu: “Vốn là bị đá ngất,

sau đó lại bị em ấy cầm lấy cán chui như vậy, cậu quả thực là làm sỉ nhục đàn ông chúng ta...”

Anh nói còn chưa nói xong, Bùi Dịch ánh mắt như dao găm liền phóng đến.

Tần Phong lập tức ngồi thẳng thân thể, nghiêm trang nói: “Đối phó phụ nữ, trực tiếp chỉ có một biện pháp, liền là áp ở trên giường đem cô ấy hầu hạ thật thoải mái, cái cơn giận gì cũng sẽ bay mất thôi.” Bùi Dịch mặt chài quét một phen liền trầm xuống vài phần, mở cửa xe ném một câu nói: “Giao dịch thất bại.”

“Gì chứ, tôi còn chưa nói xong mà, cậu gấp gáp cái gì?”

Tần Phong đuổi theo, đúng là ngẩng đầu lên, đã bị một thứ gì đó ném trúng vào đầu.

“Mẹ kiếp, ném hung khí, này cái hộp nhỏ cũng có thể đập chết người đấy không biết sao?”

Tần Phong tức giận liếc mắt nhìn thử vừa thấy, mặt tươi cười liền tái rồi, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn Bùi Dịch: “Durex? Tôi nói cậu là heo, thật đúng là không oan uổng cậu mà, thứ này cậu cũng giữ lại được sao?”

“Này đều đã hết hạn sử dụng rồi! Cậu đừng nói với tôi, đây là cậu dùng còn dư giờ đem dùng với Thi Thi còn nha!”

Bùi Dịch vừa thấy, mặt lập tức càng đen thêm vài phần, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đây là đồ của cậu!”

“Của tôi? Cậu nói giỡn cái gì vậy?”

Tần Phong trừng mắt, giống nghe được chuyện cười nhân gian vậy.

Bùi Dịch hận không thể bóp chết thẳng bạn thân trước mặt này: “Tôi cũng chưa chạm qua Trạm Dẫn Lan, sao lại có được mấy thứ này!”

Anh bị muốn chọc giận điên rồi!

Trước đây có một lần, Tần Phong say rượu đem một người phụ nữ đến căn phòng ở tầng thượng đó. Lúc ấy Bùi Dịch biết được, thiếu chút nữa đem cô gái kia giết luôn rồi.

Mấy cái đồ linh tinh này nhất định là Tần Phong khi đó để lại. Trước đó anh đã cho người ta dọn dẹp lại căn phòng kia, từ đầu liền không phát hiện có thứ này, cũng không biết Tô Thi Thi là từ đâu tìm ra được!

“Đi giải thích rõ ràng cho tôi, làm không tốt, cậu cũng đừng ở thành phố Bắc Kinh này mà làm ăn nữa!”

Bùi Dịch nói xong liền chui vào xe, một giây sau, lái xe khởi động máy, chiếc xe Lincoln nghênh ngang mà đi mất.

“Cậu cứ như vậy mà chạy đi? Cậu là đồ nhát gan! Để cho tôi đi giải thích? Tôi giải thích rõ ràng sao? Đó là vợ của cậu, để cho tôi đi dỗ giành em ấy, nghe có lý không chứ!” Tần Phong cầm hộp Durex trên tay, đứng chờ người ra.

Lần này khả xong đời, anh nếu không dỗ dành được Tô Thi Thi, phỏng chừng Bùi Dịch có thể giết anh luôn rồi!

10 phút sau, Tô Thi Thi mặc một bộ quần áo hoàn toàn mới đi xuống lầu.

Tần Phong nhìn thấy cô, cười nịnh nọt đi đến gần, yếu kém chuyển cầm cái hộp lúc nãy đưa ra trước mặt cô vẻ mặt đầy vẻ đáng thương: “Thi Thi à, anh cùng em nói chuyện này. Nếu nói đó là một hiểu lầm, em tin không?”

Tô Thi Thi bước chân bỗng nhiên dừng lại, liếc nhìn anh một cái, lộ ra một nụ cười vô cùng rạng rỡ: “Tần tiên sinh, anh như vậy có phải muốn nói cái thứ gì đó là của anh hay không?”

“À phải...” Tần Phong cười gượng.

“Được, tôi biết rõ.”

Tô Thi Thi hí mắt nở nụ cười một phen, nâng bước đi về phía trước. Chỉ là lúc hai người lướt qua nhau, trên mặt anh tươi cười vừa thu lại, nháy mắt biến thành mặt không chút thay đổi.

Tần Phong nhìn bóng lưng cô, không biết là nên khóc hay nên cười nữa. Cô vừa rồi nói những lời đó là ý gì? Hiểu rồi sao?

Anh giống như, làm mọi chuyện càng nghiêm trọng rồi.

Tô Thi Thi không có ngồi xe Bùi Dịch đưa tới, chính mình gọi xe taxi đi đến công ty.

Trong văn phòng tổng giám đốc lầu 20 của Xây dựng Tiệp Khắc, không khí dị thường đông cứng lại.

Bùi Dịch ngồi trên ghế làm việc, ánh mắt trầm trầm nhìn chăm chú đi động. Thư ký Vương đứng ở bên cạnh anh, cúi đầu, hận không thể làm cho chính mình như người không tồn tại.

Thật lâu sau, Bùi Dịch lạnh lùng nói: “Trừ nửa năm tiền thưởng, ra

ngoài.”

Vâng ạ

Thư ký Vương xoa mồ hôi lạnh, cấp rút vội vàng lui lại ra ngoài.

May mắn chỉ là trừ nửa năm tiền thưởng, anh ta còn cho rằng sẽ bị đuổi việc luôn rồi.

Tầng cao nhất của nhà hàng Tây kia vẫn là do anh ta thường cho người qua đó dọn dẹp, định kỳ đem quần áo thay mới.

Nhưng mà anh ta quên Tô Thi Thi cùng Trạm Dẫn Lan kia đáng người không giống nhau. Tô Thi Thi muốn so với Trạm Dẫn Lan cao gầy rất nhiều, những bộ quần áo này từ đầu không thích hợp với cô.

Hiện tại tốt rồi, xem sắc mặt tổng giám đốc, phỏng chừng tất cả mọi người sẽ phải gánh chịu cơn tức giận này rồi.

Chờ sau khi anh tarời đi, Bùi Dịch ở trên ghế ngồi yên lặng rất lâu.

Anh mở máy tính ra, ở trên bàn phím thuận thực gõ một hồi, trên màn hình xuất hiện hình ảnh tình hình bên trong văn phòng bộ phận thiết kế lầu 15.

Tô Thi Thi đã ngồi vào bàn làm việc, xem biểu tình trên mặt thật bình tĩnh, nhìn không ra cái cảm xúc gì.

Cô càng như thế này, Bùi Dịch trong lòng lại càng bất an.

Nhớ tới tối hôm qua cô vì anh mà khóc, nghĩ đến cô có đôi khi ngủ gập ác mộng khóc trốn vào trong lòng anh.

Cái loại cảm giác bất lực này anh đã cũng từng trải qua, đó là do thiếu đi cảm giác an toàn.

Mà lúc này, Bùi Dịch nhìn Tô Thi Thi ngồi ở ghế tựa rộng rãi, cầm bút, nhìn bản thiết kế giấy ở trước mặt mình.

Cô đã ngẩn người 3 phút.

Trong lòng anh thắt lại, mím môi, ở trên bàn phím gõ gõ.

2 phút sau, bên trong văn phòng tổ 1 tầng 15 của bộ phận thiết kế, điện thoại vang lên tiếng âm thanh báo hiệu có tin nhắn đến.

Tô Thi Thi sửng sốt, cầm lấy điện thoại nhìn nhìn: “Kỳ quái, tôi rõ ràng chuyển sang chế độ im lặng rồi mà, điện thoại sao có thể vang lên?”

Lúc cô nhìn người tin nhắn gửi đến khi đó, sắc mặt mạnh trầm xuống, nhìn cũng chưa từng nhìn, đưa điện thoại di động ném lại trên bàn.

Nhưng không quá 30 giây, điện thoại lại từng đợt vang lên.

Vẫn lại là Bùi Dịch gọi đến.

Tô Thi Thi mặt tối sầm, lấy điện thoại di động trực tiếp tắt máy.

Nhưng mà không quá một phút đồng hồ, điện thoại lại vang lên từng hồi chuông.

“Anh...”

Tô Thi Thi tức giận đến nắm tay thành quả đấm. Kỹ thuật máy tính rất

giỏi, hacker thì hay lắm à!

Cô đang nghĩ ngợi, trong di động bỗng nhiên phát ra một đoạn giọng nói.

“Đây là hiểu lầm, nếu em đồng ý, tôi có thể giải thích với em.”

Tô Thi Thi tim đập điên cuồng, đây là giọng nói của Bùi Dịch, anh vậy mà...

Cô còn không có phản ứng kịp, trong di động lại phát ra giọng nói kia.

“Cái một hộp đó là của Tần Phong, nếu em không tin, tôi có thể cho cậu ta đi tìm người phụ nữ đến cùng cậu ta khi đó, tới trước mặt em đối chất.”

Người này...

Tô Thi Thi trong lòng nói không nên cái cảm xúc gì.

Nếu nói cái hộp kia là người khác, cô có thể tin tưởng, nhưng mà những bộ quần áo đó thì giải thích thế nào đây? 8☆8☆. \$.

Tô Thi Thi che lỗ tai lại, không nghĩ muốn tiếp tục nghe. Cô từ đầu không muốn tiếp tục nghĩ đến chuyện này.

Đúng là tay thì làm sao có thể ngăn cản được thanh âm? Trong di động không ngừng có giọng nói truyền ra.

“Tô Thi Thi, em là người mà tôi ở trước mặt mọi người cầu hôn, muốn lấy em làm vợ, em phải tin tưởng tôi.”

“Tô Thi Thi, em tối hôm qua lúc cầu xin tôi, cũng không giống hiện tại

vô tình như thế...”

“Ô Thi Thi, đêm nay đổi tư thế em cũng đừng cầu xin tôi như thế nữa...”

“A!”

Tô Thi Thi điên rồi, người đàn ông này sao cái gì cũng dám nói vạ trời!

Chương 152: Tôi phục rồi

“Chú Bùi, người thắng. Kỹ thuật hacker của chú thật là thiên hạ đệ nhất, tôi phục người được không? Cầu người đừng nói nữa, tôi da gà đều đã nổi lên hết rồi!”

Tô Thi Thi cầm di động, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Cô cho tới bây giờ không phát hiện Bùi Dịch da mặt vậy mà dày như thế, những lời buồn nôn như vậy mà anh đều đã nói được.

Đầu bên kia điện thoại trầm mặc một phen, lập tức truyền đến một tiếng nhàn nhạt “Uh'm”.

“Tút tut - - “

Điện thoại kết thúc, thế giới thanh tĩnh.

Tô Thi Thi lấy di động đợi một lúc lâu sau, còn có chút phản ứng không kịp.

Cứ như vậy?

Nói vậy cô có phải hay không cũng quá dễ dàng đối phổ rồi không?

Tô Thi Thi mím môi, càng nghĩ càng tức giận yên lặng lấy túi xách lại, ở bên trong tìm kiếm một hồi, lấy ra một khối vải màu đen gì đó.

Lầu 20, trong văn phòng tổng giám đốc, Bùi Dịchquan sát đến nhất cử nhất động của Tô Thi Thi, lúc nhìn thứ trong tay cô khi, đồng tử

mạnh co rút, lông mày nhú chặt lại.

Khó trách cô lại tức giận đến như vậy!

Bộ áo ngủ kia Bùi Dịch rất quen thuộc, là năm đó Trạm Dẫn Lan từng mặc qua. Chỉ là anh đã sớm cho người ta dọn dẹp hết, không biết Tô Thi Thi là từ đâu tìm ra được!

Tô Thi Thi gọi một đơn vị chuyển phát nhanh gần công ty xây dựng Tiệp Khắc. Không quá 10 phút, một nhân viên chuyển phát nhanh đã chạy đến.

Tô Thi Thi điền thật nhanh thông tin đơn, đem áo ngủ bọc lại, đưa cho anh ta: “Làm ơn nhất định giao tận tay cho tổng giám đốc Tần Phong của công ty xây dựng Hồ Thâm, nói là Tô Thi Thi gửi.”

“Vâng. Xin hỏi là ai thanh toán...”

Tô Thi Thi híp mắt, chậm rì rì phun ra hai chữ: “Người nhận.”

“Vâng.”

Nhân viên chuyển phát kia cầm lấy gói hàng, rất nhanh liền đi rồi.

Tô Thi Thi trở lại trên ghế ngồi của mình, thở phào cực kỳ nhẹ nhõm.

Hơi thở đột nhiên dễ dàng hơn rồi!

Nhưng mà người nào đó sắp tức điên rồi!

“Cô gái này cũng dám...”

Bùi Dịch hít sâu, hận không thể lao xuống đi bóp chết cô gái này. Cô

vậy mà đem áo ngủ đưa đến chỗ của Tần Phong!

Đây là quần áo bạn gái trước đây của anh hay mặc, đem đưa đi cho anh em tốt của anh... Anh khẳng định Tô Thi Thi nhất định là cố ý!

Tô Thi Thi đương nhiên là cố ý!

Tần Phong cùng Bùi Dịch hẳn không lừa gạt cô, bọn họ nói hộp nhỏ kia là của Tần Phong, cô tin tưởng.

Nhưng mà còn cái áo ngủ này thì sao? Vừa thấy liền biết không phải chỉ mặc qua một lần. Không có khả năng là Tần Phong cùng người người phụ nữ anh ta mang đến qua đêm đã mặc, như vậy chỉ có thể giải thích là người phụ nữ của Bùi Dịch để lại. “Hừ! Xem tôi là bánh bao sao? Chờ xem!”

Tô Thi Thi âm thầm nghĩ rằng, cô có rất nhiều thời gian sẽ cùng anh từ từ tính sổ!

Bên cạnh trên bàn làm việc, đột nhiên truyền đến một giọng nói yếu ớt: “Thi Thi, cô vừa rồi là kí gửi chuyển phát cho Tần tiên sinh sao?”

“Phải đó.” Tô Thi Thi quay đầu nhìn Ôn Ngọc, “Xảy ra chuyện gì?”

“Cái kia... Tôi vô tình nhìn thấy thứ cô gửi đi, hình như là một bộ áo ngủ?” Ôn Ngọc thật cẩn thận hỏi han.

Tô Thi Thi gật đầu: “Là một bộ áo ngủ gợi cảm, mà còn là từng có người mặc qua!”

Ôn Ngọc lập tức liền thất thần ngay tại chỗ, ngơ ngác nhìn Tô Thi Thi, không có phản ứng.

Tô Thi Thi vừa thấy không thích hợp, nhả cầu xoay một vòng, từ trên chỗ ngồi đứng lên, hai bước chạy đến trước mặt Ôn Ngọc, nhìn chăm chăm vào mắt cô ấy hỏi: “Xảy ra chuyện gì sao?”

“Không... Không có gì...” Ôn Ngọc tránh né ánh mắt của cô.

“Không đúng, cô cùng anh ta đã xảy ra chuyện gì?”

Tô Thi Thi chẳng lẽ nhìn không ra là có vấn đề? Lập tức giữ chặt Ôn Ngọc, lấy tay giữ chặt đầu cô ấy, nhìn chăm chăm mi mắt của cô ấy hỏi han: “Nói, anh ta có khi dễ cô hay không?”

“Không... Không...”

Ôn Ngọc mặt càng ngày càng hồng, trong mắt phủ lên một tầng sương mù, thấy cảnh vật xung quanh ngày càng mờ mịt, mắt thấy liền muốn khóc.

Tô Thi Thi tâm trong phút chốc mềm xuống rồi tinh rồi mù, hình như làm gì dọa Ôn Ngọc sợ rồi, lập tức cầu xin tha thứ nói: “Được được, tôi không hỏi, nếu anh takhi dễ của cô, cô nhất định nói cho tôi biết, tôi đi báo thù cho cô!”

Cô nghĩ nghĩ lại nói thêm: “Vừa rồi cái áo ngủ kia là của Bùi Dịch, Tần Phong nhìn thấy đặc biệt thích, liền muốn, cho nên tôi liền đem nó cho kí qua cho anh ta.”

“A?” đôi mắt đẹp của Ôn Ngọc lập tức mở to, biểu tình so với vừa rồi càng sợ hãi.

Tô Thi Thi yên lặng che miệng.

Cô giống như nói bậy rồi...

Lầu 20 trong văn phòng tổng giám đốc, hai người đàn ông đang nhìn chăm chăm hình ảnh trong video clip kia, mặt đều đen hết rồi.

“Bùi Dịch, hai người cãi nhau, tại sao bị thương luôn là tôi?” Tần Phong mới vừa chạy tới muốn nhìn truyện cười của Bùi Dịch, buồn bực nói.

Bùi Dịch nhìn cũng chưa từng nhìn anh ta liếc mắt một cái, mím môi, không nói được một lời nhìn chăm chăm hình ảnh video clip kia.

Lòng của phụ nữ, giống như kim dưới đáy biển, đen tối độc ác lại khó lường!

Tô Thi Thi một câu đem anh cùng Tần Phong trực tiếp thành kẻ biến thái. Sau này không chừng vị Ôn tiểu thư này nhìn thấy hai người bọn họ, đều có thể trực tiếp dọa sợ cho phát khóc...

“A, Tô Thi Thi bây giờ thật sự hại chết tôi rồi!”

Tần Phong nhìn hình ảnh trong video clip, Ôn Ngọc lấy cái lắc anh cho cô yên lặng ném vào trong thùng rác, anh thật muốn khóc luôn rồi. Ai nói con gái đơn thuần dễ dụ chú? Anh cho tới bây giờ chưa thấy qua người nào như Ôn Ngọc khó dụ như thế. Rất không dễ dàng gạt cô nhận món quà này của anh, hiện tại hay rồi, những cố gắng trước đây của anh đều tan thành mây khói!

“Làm sao đây?” Tần Phong quay đầu nhìn Bùi Dịch.

Bùi Dịch nhàn nhạt liếc anh ta một cái: “Lập tức rời khỏi tầm mắt của tôi, miễn cho tôi đánh cậu!”

“Lại là lỗi của tôi?”

Nếu không phải đánh không lại anh, Tần Phong thật muốn xông lên đánh thẳng bạn thân này một trận, rõ ràng anh mới là người bị liên lụy vào chuyện này mà!

Đúng lúc này, Tần Phong đột nhiên lôi kéo Bùi Dịch, chỉ chỉ vào màn hình máy tính: “Có biến.”

Bùi Dịch nhìn thoáng qua, lập tức ngồi về vị trí.

Lầu 15 bên trong văn phòng thiết kế tổ một, Tô Thi Thi trong vòng một phút đồng hồ đã từ chối hơn 10 cuộc điện thoại.

Người điên kia lại tới nữa!

Tô Thi Thi lại từ chối cuộc gọi.

Vị Hồ phó tổng kia này giờ đã gọi tới 17 cuộc điện thoại rồi!

Chỉ trong vòng 2 phút!

Tô Thi Thi không thể nhịn được nữa liền tắt máy, đang muốn thanh tĩnh một chút, đột nhiên nghe được di động của Ôn Ngọc vang lên.

Tô Thi Thi trong lòng hiện lên một cái ý nghĩ không lành, vừa muốn nói cô không cần nghe, Ôn Ngọc đã nhận cuộc điện thoại kia.

“Thi Thi? Cô ấy ở đây. Anh chờ một chút...”

Tô Thi Thi méo miệng, khóc không ra nước mắt.

Ôn Ngọc thiệt ngây thơ quá rồi, lại bị tên điên khùng kia gạt.

“Thi Thi, cô có điện thoại.”

Ôn Ngọc cười hì hì đưa điện thoại di động cho Tô Thi Thi: “Anh ta nói có chuyện gấp tìm cô, cô mau nghe đi.”

“Cảm ơn.”

Tô Thi Thi cố nặn ra một nụ cười tươi tắn, sợ dọa Ôn Ngọc sợ, cầm điện thoại đi đến một góc.

Cúi đầu vừa thấy, quả nhiên là số điện thoại của tê diên kia!

Cô không đợi đối phương nói chuyện, trực tiếp “Uh'm a” hai tiếng, nói một câu “Tôi biết rồi”, lập tức kết thúc cuộc gọi.

Rồi mới yên lặng đem số điện thoại đó ném vào danh sách đen.

Lầu 20, Tần Phong nhìn thấy tình huống vừa rồi, khóe miệng cong lên, vui sướng khi người gặp họa nói: “Xem ra con mèo hoang nhà cậu là bị người ta để mắt đến rồi.”

Bùi Dịch sắc mặt trầm xuống, ngón tay ở trên bàn phím gõ vài cái, muốn hack vào di động Tô Thi Thi.

Nhưng mà mới làm được một nửa, tay anh bỗng nhiên dừng lại.

“Sao vậy, không đành lòng? Vẫn lại là muốn đợi chính miệng em ấy nói cho cậu biết? Nhưng mà theo tình hình này, nhất định là đã xảy ra nhiều ngày như vậy rồi? Đến bây giờ còn không có nói cho cậu biết sao?” Tần Phong ở bên cạnh càng nói càng vui vẻ.

“Cậu cực kỳ rảnh rỗi?”

Bùi Dịch liếc anh ta một cái, đứng lên, đi đến bên quầy bar rót một ly rượu, đứng ở cửa sổ, lẳng lặng nhìn nơi xa.

“Xem ra cậu đã biết đối phương là ai.”

Tần Phong cũng rót một ly cho chính mình, bưng ly rượu đi đến bên cạnh Bùi Dịch, cùng anh cụng ly một cái, khẽ nhấp một ngụm, mới nói:

“Hỗ gia bây giờ ra tay, là vì Thi Thi, hay lại là nguyên nhân khác?”

“Tin tức của cậu cũng nhanh quá nhỉ.” Bùi Dịch lạnh lạnh nói.,

Tần Phong mấy năm gần đây ngấm ngầm xây dựng tổ chức tình báo, trước mắt đã có thông tin chính xác. Vị Hỗ gia này trên danh nghĩa phó tổng đang theo đuổi Tô Thi Thi anh cũng đã nghe nói.

“Cậu từ khi nào biết được chuyện này?” Anh quay đầu hỏi Bùi Dịch

“Ngày hôm qua.”

Bùi Dịch uống một hớp rượu, ánh mắt chậm rãi lạnh xuống: “Ngày hôm qua anh ta ban ngày đuổi theo trên đường cao tốc, buổi tối lại đến nhà hàng Tây, đã biểu hiện thật sự rõ ràng.”

“Ngày hôm qua anh ta cũng có mặt ở nhà hàng Tây?” Tần Phong kinh ngạc nhìn anh, “Tôi tại sao lại không nhìn thấy anh ta?”

Bùi Dịch trong mắt lãnh ý chớp lóe rồi biến mất: “Bởi vì anh ta còn chưa vào cửa, đã bị người của tôi mời đi ra ngoài.”

Dám theo đuổi người phụ nữ của anh, tự tìm cái chết!

Bổn đung sao 1 ngày mềnh nhậ ra mềnh cũn bậ

Chương 153: Tâm tư

Tần Phong không nói gì nhìn Bùi Dịch, người này cũng dám làm như vậy.

Anh nhấp một ngụm rượu, đi trở về ngồi trên ghế sofa, có vẻ dăm chiêu nói: “Nếu mọi người biết thân phận thật sự của vị Hồ phó tổng này, không biết sẽ thế nào.”

Anh nói xong vẻ mặt tò mò nhìn Bùi Dịch: “Cậu nói xem, anh ta có biết chúng ta biết anh ta là ai hay không.”

Lời này có chút khó hiểu, nhưng Bùi Dịch đương nhiên hiểu rõ.

Bùi Dịch mặt chưa từng thay đổi, nhấp ngụm rượu, tiếp tục nhìn phong cảnh thành phố bên ngoài cửa sổ.

“Tôi không quan tâm.”

Anh hiện tại chỉ quan tâm, người đàn ông này đang để ý đến Tô Thi Thi, tới cùng là có mục đích gì.

Dám theo đuổi người phụ nữ của anh, ý nói anh chết rồi sao?

Bùi Dịch nghĩ tới đây, màu sắc càng ngày càng trầm.

Ngày hôm qua lúc trên đường cao tốc, Tô Thi Thi rõ ràng có cơ hội nói cho anh biết người đàn ông này đang quấy rầy cô, nhưng mà cô lại không nói.

Lần trước Tô Thi Thi lỡ miệng nói có người theo đuổi cô, sau đó lại tức giận cáu kỉnh với anh cũng là bởi vì người đàn ông này.

Không biết sao vậy, Bùi Dịch là cảm giác đáy lòng dâng lên một cảm giác tức giận, rầu rĩ.

Anh có chút phiền não đem chén rượu đặt ở trên cửa sổ, quay đầu đi đến trước bàn làm việc, vươn tay một cái, đóng laptop lại.

Không dạy dỗ cô không được rồi, xem ra là anh gần đây quá cứng chiều cô, để cho cô gái này càng ngày càng vô pháp vô thiên.

“Cậu định đi đâu?” Tần Phong thấy Bùi Dịch đi ra ngoài, vội vàng đứng lên đi theo.

Bùi Dịch quay đầu lạnh lạnh liếc anh ta một cái: “Đến công ty của cậu.”

“Đến công ty tôi làm cái gì?” Tần Phong cảnh giác nhìn anh. Người này mỗi lần đến công ty anh đều không phải chuyện tốt.

Bùi Dịch nghiêng răng nghiêng lợi phun ra ba chữ: “Lấy chuyển phát”

Tần Phong vừa nghe liền vui vẻ, đuổi theo kịp hỏi han: “Nếu để cho nha đầu Thi Thi biết là cậu lấy món đồ chuyển phát kia về, không làm loạn với cậu sao?”

“Cô ấy dám” Bùi Dịch sắc mặt thêm đen lại, nên cho cô gái kia dạy lại rồi.

“Chao ôi, tôi sao lại nghe có mùi giấm chuanhur vậy ta?” Tần Phong vui khi thấy người gặp họa nhìn anh.

“VẬY sao?” Bùi Dịch trong mắt ánh sáng chớp lóe, tùy ý nói, “Tôi nghe nói cậu gần đây để ý tới một mảnh đất. “

“Bùi đại gia, tôi biết sai rồi” Tần Phong vội vàng nói.

Cùng người đàn ông này giao tiếp thật sự là quá khủng bố

Lúc này, tại Cao ốc của xây dựng Minh Đình trong văn phòng phó tổng, một người đàn ông đang ngẩn ngơ nhìn màn hình di động, khóe miệng hơi hơi cong lên.

“Thật thú vị.”

Đây là lần đầu tiên, có người cự tuyệt anh triệt để như vậy “Hỗ tổng” thư ký ở bên cạnh thật cẩn thận nhìn anh ta.

Anh ta cũng không biết vị tổ tông này gần đây là xảy ra chuyện gì, vậy mà đối với một cô gái cảm thấy hứng thú như vậy, mà còn tự mình gọi điện thoại. Chuyện này trước giờ là chưa từng xảy ra.

“Đi chuẩn bị một lượng lớn số điện thoại đến đây để tôi gọi cho Tô Thi Thi.” Anh ta nhàn nhạt nói.

“Vâng” thư ký trong mắt kính ngạc chớp lóe rồi biến mất.

Người đàn ông đào hoa này trình độ cũng quá thâm hiểm rồi, xem ra gần đây thành phố Bắc Kinh này là sắp dậy sóng rồi.

“VẬY chuyện đối phó với Đoàn thị kia, còn cần tiếp tục sao?” thư ký nơm nớp lo sợ hỏi han.

“Trước tạm dừng lại. Đợi Đoàn Kế Hùng xuất viện.” Người đàn ông nói xong liền đứng lên, nâng bước hướng tới bên ngoài văn phòng đi

đến, “Thay tôi hẹn Lý tiểu thư.”

Vâng ạ thư ký xoa trán đầy mồ hôi lạnh, là do anh ta đa nghi quá rồi.

Vị cấp trên này vẫn còn muốn hẹn gặp người phụ nữ của mình, hẳn nên là đối vị Tô tiểu thư kia phỏng chừng không phải thật sự rồi.

Tô Thi Thi cũng không biết người nào đó đã nghĩ ra biện pháp mới để “Theo đuổi” cô.

Bận rộn một ngày, cô tính toán về nhà mới phát hiện bên ngoài trời đã đen lại, không nghĩ qua là đã qua thời gian tan tầm lâu rồi. Trong văn phòng đã không có người khác.

Tô Thi Thi lấy điện thoại ra nhìn nhìn, phát hiện không có bất luận cái thông báo tin nhắn hay cuộc gọi nào.

Trong lòng cô đột nhiên có chút mất mát. Bình thường, những lúc thế này, Bùi Dịch cũng sớm đã gọi điện thoại đến rồi.

Mà lúc đi ra khỏi cổng của cao ốc Xây dựng Tiệp Khắc, ở vị trí quen thuộc kia không có nhìn thấy chiếc Lincoln màu bạc của Bùi Dịch, cũng không có cái xe khác.

Trống không, tự dưng cảm thấy vô cùng hiu quạnh.

Tô Thi Thi tay cầm lòng không đậu xiết chặt quai đeo của giỏ xách, có chút mất mát.

Đây là từ lúc cô đi làm tới nay, lần đầu tiên Bùi Dịch không tới đón cô. Trước đây cho dù anh tới không được, cũng sẽ để cho lái xe tới đón cô.

“Có cái gì nghiêm trọng đâu” Tô Thi Thi chu mỏ, ngoắc một chiếc taxi.

Mở cửa sổ trong xe ra cho gió thổi vào. Tô Thi Thi kìm lòng không đậu đưa tay ôm lại cánh tay mình.

Thì ra thời gian trôi qua nhanh như vậy, chớp mắt đến đầu thu, gió đêm thổi đã có chút cảm giác mát.

Lúc về đến trang viên Đoàn gia, vừa lúc 6 giờ rưỡi, lúc này bên trong trang viên chính là lúc ăn cơm.

Tô Thi Thi đang muốn đi biệt thự thứ hai - biệt thự của Bùi Dịch, đụng phải Hồng Cầm chặn đường cô ở cổng chính.

“Tô tiểu thư, phu nhân sai tôi mời cô sang ăn cơm.” Hồng Cầm nhìn thấy Tô Thi Thi, sắc mặt khó coi nói.

Mẹ của Bùi Dịch Tô Thi Thi sừng sốt, khéo léo chối từ nói: “Nghe nói hai ngày này phu nhân thân thể không được thoải mái, tôi vẫn là không nên đi đến quấy rầy thì tốt hơn.”

“Tô tiểu thư không nghĩ muốn đi” Hồng Cầm vừa nghe, sắc mặt nhất thời liền trầm tiếp xuống, ôn hoà nói, “Phu nhân hiếm khi mời Tô tiểu thư một lần, Tô tiểu thư hẳn không không nể mặt đìnhư thế?”

“Lời cần nói tôi cũng đã nói xong, tới hay không là do Tô tiểu thư tự mình quyết định.” Hồng Cầm nói xong xoay người rời đi.

Tô Thi Thi âm thầm bóp bóp nắm tay. Cô biết vị dì giúp việc tên Hồng Cầm này không thích cô, nhưng mà không nghĩ tới lại nói chuyện không khách khí như thế.

Cô ngẩng đầu nhìn nhìn cửa sắt biệt thự thứ hai kia, nhớ tới Bùi Dịch

đột nhiên trong lúc đó lãnh đạm với cô, âm thầm cắn chặt răng, quay đầu hướng về phía nhà chính đi đến.

Chuyện ở tầng cao nhất của nhà hàng kia cô còn không có cùng anh tính sổ, trái lại anh hiện tại phát sinh hờn dỗi với cô sao? Là trách cô đem áo ngủ kia kí gửi cho Tần Phong sao?

Tô Thi Thi càng nghĩ càng tức giận, không nói được một lời đi đến gian nhà chính.

Lúc cô đến nhà chính, nhìn đến bên ngoài sân có một cô gái đang đứng, lập tức sửng sốt.

“Cô chính là Tô tiểu thư sao?” Cô gái kia mặc quần áo thương hiệu Dior kiểu mới nhất năm nay, vừa nhìn thấy người đi đến là Tô Thi Thi, lập tức mỉm cười đi tới, “Tôi tên là Lưu Dĩnh Tuệ, cô chắc là chưa từng gặp qua tôi, nhưng tôi ngược lại là nghe nói rất nhiều về cô.”

“Lưu tiểu thư, xin chào.” Tô Thi Thi trong lòng nhất thời hiểu rõ.

Vị này chính là người phụ nữ Đoàn Chấn Ba mới đưa về đây.

Cô lặng lẽ đánh giá cô ta một chút. Người phụ nữ này ngực tấn công mông phòng thủ, thân hình cực kỳ nóng bỏng, trái lại nhìn không ra dáng vẻ là người đang mang thai.

Cô đang muốn cùng cô ta tùy tiện nói vài câu liền đi vào, khóe mắt dư quang lờm đến một nơi khác vừa đi tới hai người.

Oan gia ngõ hẹp. Tô Thi Thi đôi mi thanh tú nhíu lại, từ ngày đó tại bệnh viện gặp qua Đoàn Ngọc Tường cùng Phương Thanh Hoa, đã có hai ba ngày chưa gặp mặt rồi. Không nghĩ tới hôm này đều đã ở

trong này gặp mặt rồi.

“Thi Thi, cô cũng đến đây?” Đoàn Ngọc Tường nhìn thấy Tô Thi Thi, từ xa liền lên tiếng chào hỏi.

Tô Thi Thi trong lòng cười lạnh. Quan hệ của bọn họ hiện giờ cũng sớm đã không cần giả vờ nữa, vậy mà Đoàn Ngọc Tường lại vẫn giả bộ được như vậy thật vất vả quá rồi.

“Lưu tiểu thư, cô đang mang thai con trai nên cần cẩn thận một chút, bên chỗ tôi vừa lúc có một chút tổ yến, lát nữa quay về tôi sẽ để cho Tiểu Ưu đưa cho cô.” Tô Thi Thi đột nhiên giữ chặt tay Lưu Dĩnh Tuệ, vô cùng thân thiết nói.

ưu Dĩnh Tuệ sửng sốt, lập tức vui vẻ hẳn lên cười nói: “Tốt quá, lát nữa trở về tôi sang chỗ cô được không? “

“Đương nhiên có thể” Tô Thi Thi cười nói.

“Vậy thì thật tốt quá. Tôi nghe nói tòa biệt thự kia của cô cũng không phải là cái loại chó mèo gì đều có thể đi vào.” Lưu Dĩnh Tuệ nói xong, ánh mắt hữu ý vô ý lờm lờm hướng mẹ con Phương Thanh Hoa, ý tứ không cần nói cũng biết.

Tô Thi Thi thiếu chút nữa cười ra tiếng, không nghĩ tới vị Lưu tiểu thư này nói chuyện cũng lớn gan như thế.

Bên kia, Phương Thanh Hoa cùng Đoàn Ngọc Tường sắc mặt xanh mét, giận mà không dám nói gì.

Hiện tại lão gia vẫn ở trong bệnh viện, Đoàn Chấn Ba vừa muốn ly hôn, địa vị mẹ con bọn họ tại Đoàn gia xuống dốc không phanh, nào dám trêu chọc Tô Thi Thi.

“Thi Thi, cô muốn đi đến bên trong sao?” Đoàn Ngọc Tường âm thầm hít vào một hơi, “Vừa lúc, phu nhân cũng kêu tôi đến đây ăn cơm.”

Tô Thi Thi trong lòng trầm xuống, mẹ của Bùi Dịch quả nhiên không chỉ mời một mình cô. Chẳng qua bà đem Đoàn Ngọc Tường cùng mời đến đây là có cái gì ý tứ:

Cô bất động thanh sắc gật gật đầu, hướng tới trong nhà đi đến.

Lưu Dĩnh Tuệ cũng muốn theo đi vào, lại bị bảo vệ ở cửa ngăn lại.

Tình huống của Phương Thanh Hoa cũng không khá hơn chút nào, bảo vệ cửa chỉ cho phép Đoàn Ngọc Tường đi vào, bà ta cũng bị ngăn cản.

“Các người” hai người phụ nữ của Đoàn Chấn Ba ở tại cửa mắt to trừng mắt nhỏ, khí nguy.

Tô Thi Thi vốn cho là sự tình có thể yên tĩnh một chút, nhưng mà cô vừa mới vào cửa, phía sau liền truyền đến giọng nói của hai người phụ nữ kia.

“Bọn họ sao lại vào được rồi?” Tô Thi Thi quay đầu, nhìn đến một người đàn ông thân hình cao lớn, lập tức thất thần ngay tại chỗ.

Anh sao cũng đến đây?

Mọi người sáng hảo.O(∩_∩)O...

9h:20p rồi này. Hôm nay có ai nghỉ hè chưa ta????

Nhân vật đã ko còn biết định nghĩa của 2 từ “nghỉ hè”

Chương 154: Ai trên cơ ai

Một ngày không thấy, như cách ba thu.

Lúc này mới khá lâu không thấy, giờ phút này Tô Thi Thi nhìn anh, giống như là thật lâu rồi chưa gặp lại.

Bốn phía hoàng hôn trầm trầm, anh đứng ở nơi đó, giống như là một vật sáng, chói mắt làm người ta không mở mắt ra được.

Tô Thi Thi cố gắng quít xoay đầu, chu mỏ, xoay người đi vào trong nhà.

Không nghĩ muốn quan tâm đến anh.

Bùi Dịch thấy thế, mâu sắc trầm xuống, lãnh nghiêm mặt đi vào bên trong.

Ở phía sau, Phương Thanh Hoa cùng Lưu Dĩnh Tuệ hai người không cam lòng bị bỏ lại cũng đi tới, nếu không sợ bị vệ sĩ đuổi đi ra, hai người phỏng chừng đã sớm đánh nhau rồi.

“Bùi... Chú trẻ?” Đoàn Ngọc Tường nhìn thấy Bùi Dịch, ánh mắt nhất thời sáng lên, nhưng mà nhìn đến mẹ mình đang ở phái sau đi vào, mặt liền trầm xuống.

“Mẹ, người làm sao cũng vào được rồi? Hiện tại là cái thời điểm gì, mẹ vậy mà còn dám làm càng sao?” Đoàn Ngọc Tường bước nhanh đi đến bên cạnh Phương Thanh Hoa, nhỏ giọng hỏi.

Phương Thanh Hoa phụng phịu, không vui nói: “Là Bùi Dịch để cho mẹ vào, con nghĩ rằng mẹ muốn sao?”

Chỗ này chẳng lẽ có gì quý giá? Nếu lỡ bị Đoàn Chấn Ba biết, còn không biết sẽ trách cứ bà ta như thế nào đây.

“Chú trẻ gọi mẹ vào đây làm cái gì? Mẹ, người chú ý một chút, đừng để bị người ta lấy ra làm bia đỡ đạn.” Đoàn Ngọc Tường nói xong đưa mắt nhìn Tô Thi Thi ở bên cạnh, ý tứ không cần nói cũng biết.

Hai người còn đang nói chuyện, bên kia truyền đến giọng nói của Hồng Cầm: “Đại tiểu thư, ăn cơm được rồi.”

Chính đang hướng trong phòng ăn đi đến Tô Thi Thi nghe được, bước chân hơi ngừng lại, nhưng rất nhanh liền khôi phục lại như cũ.

Thái độ của Hồng Cầm đối với cô cùng Đoàn Ngọc Tường, rõ ràng bất đồng.

“Xem ra là Hồng Môn Yến* rồi!” Tô Thi Thi trong lòng yên lặng thờ dài.

*Hồng Môn Yến là một sự kiện lịch sử diễn ra vào năm 206 TCN tại Hồng Môn (鴻門) bên ngoài Hàm Dương, thủ đô của Triều đại nhà Tần. Các bên tham gia chính trong bữa tiệc là Lưu Bang và Hạng Vũ, hai nhà lãnh đạo nổi bật của các lực lượng nổi dậy chống lại nhà Tần từ năm 209 đến 206 TCN.

Nên tới, cuối cùng cũng phải đến.

“Mọi người đến rồi sao?” Nhậm Tiểu Vi từ sau phòng khách đi tới, nhìn thấy Tô Thi Thi, lộ ra một nụ cười nhạt.

Bà ngẩng đầu, nhìn đến Bùi Dịch phía sau đi theo vào, mâu trung kinh ngạc chớp lóe rồi biến mất: “Con sao cũng đến đây? Không phải nói muốn mở buổi họp báo sao?”

“Tạm thời hủy bỏ rồi.” Bùi Dịch cười nhạt, đi qua đỡ lấy tay bà, cùng nhau hướng nhà ăn đi đến, ôn nhu hỏi, “Nghe Dì Hồng nói bệnh choáng váng đầu của mẹ lại tái phát, con đưa thuốc tới mẹ không uống sao?” Nhậm Tiểu Vi trong lòng ấm áp: “Uống rồi, hiệu quả không tệ. Con trở về đem đến cho mẹ nhiều một chút.”

Tô Thi Thi thả chậm cước bộ, trong lòng có chút không rõ cảm xúc.

Vừa rồi lúc Bùi Dịch lướt qua bên người cô, đến nhìn cũng chưa từng nhìn cô liếc mắt một cái.

“Rõ ràng là chính mình làm sai, anh còn bày đặt trước nóng giận lên với cô sao?” Tô Thi Thi trong lòng càng nghĩ càng không rõ cảm xúc gì, đi đến bên cạnh bàn ăn, anh cùng Nhậm Tiểu Vi ngồi xuống, cô cũng chọn một chỗ cách Bùi Dịch rất xa ngồi xuống.

Bùi Dịch âm thầm nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, không nói chuyện.

“Đoàn phu nhân.” Phía sau, Lưu Dĩnh Tuệ nhìn thấy Nhậm Tiểu Vi, lấy lòng lên tiếng chào hỏi.

Nhậm Tiểu Vi đối với cô ta nhàn nhạt cười cười, ánh mắt dừng lại ở trên người ở bên cạnh cô ta Đoàn Ngọc Tường: “Tường tường, đến chỗ này ngồi đi, ta cùng con nói vài chuyện.”

Đoàn Ngọc Tường trong lòng vui vẻ, vội vàng đi tới.

Lưu Dĩnh Tuệ tự giác mất mặt, đi đến chỗ trống bên cạnh Tô Thi Thi ngồi xuống.

Tô Thi Thi cúi đầu, cầm lấy ly trà trên bàn trà uống một ngụm, cái gì cũng không muốn nhìn đến.

“Ăn cơm thôi.” Nhậm Tiểu Vi nói xong, lôi kéo Đoàn Ngọc Tường nói, “Hôm nay ông nội con nói muốn ăn sườn xào chua ngọt, nói là con làm là hợp khẩu vị nhất. Con sau khi cơm nước xong ở lại đây làm món đó cho ông ấy, ta sẽ cho người làm mang qua đi.”

“Được, nếu không con hiện tại liền đi làm, miễn cho ông nội đợi lâu.”

“Không cần vội như vậy, lão gia lúc trước đã ăn qua cơm chiều rồi, con lát nữa chuẩn bị cho tốt ông ấy vừa lúc ăn bữa ăn khuya.” Nhậm Tiểu Vi cười nói.

“Vậy tốt rồi.” Đoàn Ngọc Tường cười tí mắt, trong lòng cao hứng cực kỳ.

Hiển nhiên, Nhậm Tiểu Vi là đứng ở phía bên cô ta.

Tuy hiện tại cha cô ta nghĩ muốn cùng mẹ cô ta ly hôn, nhưng bọn họ vẫn muốn để cô gả cho Bùi Dịch.

“Tất cả mọi người ăn đi.” Nhậm Tiểu Vi nói xong, chỉ vào đặt tại trước mặt mình kia một chén ngó sen ngào đường nói, “Tiểu Dịch trước đây thích nhất ăn cái này.”

“Chú trẻ, chú ăn nhiều một chút.” Đoàn Ngọc Tường thấy thế, lập tức gấp một ít ngó sen đến chén của Bùi Dịch

Cơ hội tốt như thế, không bắt lấy mới là lạ!

“Ô tiểu thư...” Lưu Dĩnh Tuệ thấy vậy vô cùng tức giận.

Vị Đoàn đại biểu này thư rõ ràng đối với Bùi tiên sinh có ý đồ, Tô Thi Thi vậy mà không phản ứng?

Tô Thi Thi cúi đầu ăn cơm, làm như chính mình không tồn tại.

Cô cuối cùng cũng hiểu rõ mẹ của Bùi Dịch tại sao lại đem cô cùng Đoàn Ngọc Tường cùng lúc kêu đến rồi.

“Tô tiểu thư, tôi nghe nói cô và Đoàn tiểu thư làm cùng một công ty?”
Lưu Dĩnh Tuệ nghĩ nghĩ, đột nhiên hỏi.

Tô Thi Thi sững sốt, nhưng vẫn lại là gật gật đầu. Lưu Dĩnh Tuệ hí híp mắt, quay đầu nhìn Nhậm Tiểu Vi nói: “Đoàn phu nhân, người chắc không biết, Tô tiểu thư công tác cực kỳ xuất sắc nha. Tôi nghe nói có một dự án của xây dựng Tịch Khắc, đến Đoàn tiểu thư đây tổng giám của bộ phận thiết kế cũng chưa giành được, vậy mà để cho Tô tiểu thư chỉ là trợ lý thiết kế giành lấy được.”

“Khụ khụ...” Tô Thi Thi miễn cơm mới nước xuống ở trong cổ họng, thiếu chút nữa nghẹn chết.

Vị Lưu Dĩnh Tuệ này, thật sự là không biết sợ là gì rồi, miệng lưỡi cũng thật lợi hại nha!

Bên kia, Đoàn Ngọc Tường cùng Nhậm Tiểu Vi sắc mặt lúc này rất khó coi.

Phương Thanh Hoa càng không cần phải nói, trực tiếp trầm mặt xuống, khinh thường nói: “Tường Tường là tổng giám của bộ phận thiết kế, căn bản không cần ra ngoài đàm phán giành dự án gì đó, đều là giao cho cấp dưới đi làm.”

Lưu Dĩnh Tuệ cười lạnh nói: “VẬY sao, nghe nói Đoàn tổng giám đem dự án khó giải quyết án này giao cho trợ lý Thiết Kế vừa mới đến công ty làm không tới mười ngày, cũng thật biết sắp xếp nha. Người ngoài không biết, còn tưởng rằng cô ấy mượn chuyện công trả thù riêng đó.”

“Cô...” Phương Thanh Hoa tức giận đến mặt đỏ tai hồng. Phụ nữ như bà ta những chuyện ở công ty như thế này từ đầu không biết, bị cô nói như thế làm cho á khẩu không trả lời được.

“Lưu tiểu thư, cô không biết rõ mọi chuyện thì không nên nói lung tung. Tôi...” Đoàn Ngọc Tường mặt xanh xao, muốn giải thích, nhưng lại cảm thấy được cùng cô nói chuyện thật là tự hạ thấp bản thân mình.

Tô Thi Thi khóe miệng nhếch lên, Đoàn Ngọc Tường giải thích không được, cô trái lại không ngại giúp cô ta một tay.

“Kỳ thật, dự án kia là giao cho một tổ khác có thâm niên làm việc làm.” Tô Thi Thi nói.

“Đó không phải là nhân viên cũ đi bắt nạt nhân viên mới sao? Thật không biết Đoàn tổng giám này lãnh đạo thế nào vậy? Tô tiểu thư dù gì cũng là em gái cùng cha khác mẹ của cô, cô sao lại có thể trơ mắt nhìn cô ấy bị người ta bắt nạt!” Lưu Dĩnh Tuệ than thở nói.

“Khụ khụ...” Tô Thi Thi cúi đầu, ăn canh.

Cô đột nhiên liền dễ thở hơn rất nhiều rồi.

Vị Lưu tiểu thư này thật sự là miệng lưỡi sắc bén, nói chuyện thật lợi hại, xem ra đem mẹ con Phương Thanh Hoa mẹ con tức nghẹn thành cái bộ dáng gì rồi.

Hai mẹ con Đoàn Ngọc Tường ngay trước mặt Nhậm Tiểu Vi lại không thể cùng cô âm ỉ, tức giận đến đỉnh đầu hơi nước.

Nhậm Tiểu Vi âm thầm nhìn thoáng qua con trai của mình, thấy anh từ lúc bắt đầu ngồi xuống đến giờ liền không nói được một lời, bộ dáng một chút cũng không nghĩ muốn quản, yên lặng thờ dài.

Bà ngẩng đầu, đối mặt Tô Thi Thi, dõng dạc đề tài: “Tô tiểu thư, tôi hôm nay gọi cô đến đây ăn cơm, là muốn thương lượng với cô một chuyện.”

Tô Thi Thi tim liền đập mạnh.

Đến rồi, rốt cục cũng đến!

Nhậm Tiểu Vi nói: “Tô tiểu thư, mấy ngày hôm trước Bùi Dịch trước mặt giới truyền thông cầu hôn với cô rồi. Nếu muốn làm con dâu Đoàn gia chúng tôi, cần phải tuân thủ một số quy tắc nhất định.”

Bà dừng một chút: “Bắt đầu từ ngày mai, liền đến chỗ tôi học lễ nghi Đoàn gia đi.”

“Học lễ nghi?” Nếu nói Tô Thi Thi lúc đầu nghe được Nhậm Tiểu Vi nói được nửa câu là chấn kinh, đến kia nghe xong hoàn chỉnh câu liền là kinh sợ rồi.

Đoàn gia từ lúc nào cô dâu trước khi vào nhà phải học lễ nghi này rồi hả?

Bên kia, mẹ con Đoàn Ngọc Tường nghe được sắc mặt cũng trắng bệch.

Muốn để Bùi Dịch kết hôn Tô Thi Thi, vậy muốn bọn họ làm sao đây?

Ngay cả Bùi Dịch nghe xong cũng nhíu mi, có vẻ dăm chiêu nhìn mẹ mình liếc mắt một cái, nói: “Cảm ơn mẹ. Người yên tâm, con cùng Thi Thi sẽ cố gắng, mau chóng để cho mẹ ẵm cháu nội.”

ẵm cháu nội?

Mọi chuyện tại sao lại càng ngày càng không khống chế được rồi?

Hạnh phúc của bạn là ngày mai bạn ko phải đi làm. Tung bông tung hoa

Chương 155: Kể điên lại gọi đến

“Ô tiểu thư, chúc mừng cô! Cô cùng Bùi tiên sinh quả thực là trời sinh một cặp. Có một số người, cho dù cố gắng như thế nào đi nữa, không phải của mình thì cũng không giành được.” Lưu Dĩnh Tuệ cười nói.

Tô Thi Thi giựt giựt khóe miệng, cô nên vui mừng sao?

Không thể phủ nhận, trong lòng ít nhiều là vui vẻ. Cô vốn cho là mẹ của Bùi Dịch không thích mình, hiện tại thế này là xem như đã đồng ý rồi sao?

Nhưng mà suy nghĩ đến việc học lễ nghi gì gì đó...

Tô Thi Thi kìm lòng không đậu nhìn Bùi Dịch, đáy lòng có một chỗ nào đó, có một tia chờ mong không rõ ràng.

Bùi Dịch vừa lúc cũng đang nhìn cô, thấy thế, đứng lên, đối với Nhậm Tiểu Vi nói: “Mẹ, mọi người từ từ ăn, con cùng Thi Thi đi về trước đây.”

“Chú trẻ, chú còn không có ăn được gì.” Đoàn Ngọc Tường vừa nghe liền nôn nóng.

Cô ta biết Bùi Dịch nhiều năm như vậy, hôm nay là lần đầu tiên cách anh gần như vậy, thật sự không nỡ để anh đi.

Bùi Dịch khóe miệng cong lên: “Tôi với thím trẻ của cô về tạo người.”

Tô Thi Thi:...

Bùi Dịch miệng thật sự quá độc rồi.

Cô yên lặng đưa mắt nhìn Đoàn Ngọc Tường, cô ta sắc mặt trắng bệch, lưng lay sắp đổ, một bộ dáng chịu đả kích trầm trọng.

“Không đi?” Bùi Dịch đi đến bên cạnh Tô Thi Thi, nhẹ giọng hỏi.

Tô Thi Thi khẩn trương cùng Nhậm Tiểu Vi lên tiếng chào hỏi, theo sát anh mà đi ra cửa.

“Ngọc Tường, con ăn nhiều một chút. Nhìn con gần đây đã gầy lắm rồi.” Trong phòng ăn truyền đến giọng nói thân thiết của Nhậm Tiểu Vi, tựa hồ vừa rồi cái gì cũng chưa phát sinh quá một dạng.

Ngay sau đó, lại truyền đến giọng nói của Phương Thanh Hoa: “Lưu tiểu thư, tôi cô một miếng cơm cũng chưa ăn, không thích nơi này sao?”

“Bà nói linh tinh cái gì? Tôi lại thấy bà mới đúng vẫn cau mày, đối với phu nhân có ý kiến sao?”

...

Ba người phụ nữ một bàn diễn trò. Bây giờ bốn người phụ nữ...

Tô Thi Thi bước chân nhanh hơn, vượt qua Bùi Dịch, lập tức hướng tới sân bên ngoài đi đến.

Bùi Dịch nhìn đến bóng lưng cô gái nhỏ của mình thở hổn hển, mâu quang trầm trầm.

Cùng Tô Thi Thi về đến biệt thự, lập tức kêu Tiểu Ưu giúp cô chuẩn bị bữa tối. Vừa rồi ở trong gian nhà chính kia, cô cơ bản không có ăn được cái gì.

Lúc này, thật sự đói.

“Đã sớm chuẩn bị tốt, để tôi đi vào trong bưng ra.” Tiểu Ưu vừa nhìn thấy Tô Thi Thi, liền cười nói.

“Thật hiểu tôi!” Tô Thi Thi cảm động muốn khóc, vẫn lại là Tiểu Ưu đúng là tri kỷ của cô.

Tiểu Ưu thấy Bùi Dịch tiến vào, khẩn trương đi phòng bếp. Bùi Dịch nhàn nhạt quét qua người Tô Thi Thi liếc mắt một cái, lập tức hướng tới thư phòng đi đến.

Tô Thi Thi trong lòng trầm xuống, nơi nào đó liền giống như bị nhét vào một tảng đá vậ, buộc bực khó chịu, đến cơm cũng chỉ ăn vài miếng.

Ở trong phòng khách lè mè hơn một giờ, cuối cùng, cô vẫn lại là để cho phòng bếp làm một ít thức ăn, bưng đi thư phòng.

Vừa rồi tại nhà chính, anh cũng không ăn được gì nhiều.

“Uh'm, tôi biết rõ.” Trong thư phòng, Bùi Dịch đang gọi điện thoại, nhìn thấy Tô Thi Thi bưng một bát cháo tiến vào, trong mắt kinh ngạc chớp lóe rồi biến mất.

“Cái kia, tôi hầy anh vừa rồi không ăn được cái gì, nên bảo phòng bếp làm cho anh chút thức ăn.” Tô Thi Thi để cái khay đến trên bàn làm việc, đứng ở một bên nhỏ giọng nói.

“Ô Thi Thi.” Bùi Dịch nhìn cô một cái, “Không nghĩ muốn cười cũng đừng cười, thật xấu.”

“Anh...”

Anh cho rằng cô muốn cười? Nếu không...

“Nói, có chuyện gì?” Bùi Dịch ngồi vào ghế làm việc, lãnh đạm nói.

Tô Thi Thi tức giận lập tức liền xông ra. Vốn dĩ cô còn muốn cùng anh êm đẹp nói chuyện, nghĩ muốn chính mình có thái độ tốt một chút, thái độ của anh như vậy là có ý gì?

“Tôi không nghĩ muốn sinh con!” Tô Thi Thi nói thẳng.

Bùi Dịch tay đang cầm muỗng định múc thức ăn liền ngừng lại, ngẩng đầu nhìn cô: “Em lặp lại lần nữa.”

“Anh đừng dùng bộ dáng này ép tôi...” Tô Thi Thi có chút sợ hãi lui về sau hai bước, trong lòng có chút giận chính mình.

Cô sợ cái gì!

“Tôi đã nói rồi, tôi không nghĩ sớm như vậy đã sinh con! Mà còn, chuyện chúng ta kết hôn còn không có tính toán thật tốt, anh không thể không cần hỏi ý kiến của tôi cứ như vậy, tự mình quyết định!” Tô Thi Thi nghếch cổ nói.

Cô cực kỳ cảm kích Bùi Dịch vì cô làm toàn bộ mọi chuyện, nhưng cũng bởi vì như vậy gả cho anh, cô cảm thấy được đối với hai người như vậy đều không có trách nhiệm.

“Bản thân tôi tự quyết định?” Bùi Dịch đứng lên, sắc mặt so với vừa rồi trầm một chút, “Ô Thi Thi, nếu không muốn, vừa rồi tại sao không phản đối?”

“Tôi... Tôi còn không phải bận tâm mặt mũi của anh. ANh đừng cho là tôi vì muốn chọc tức Đoàn Ngọc Tường, tôi cảm thấy vì chọc tức người khác lại để cho chính mình khó chịu thật không đáng.” Ô Thi Thi nói tới đây, ngữ khí đã mềm xuống.

“Tôi không phải không nghĩ muốn gả cho anh, tôi chỉ là cảm thấy như vậy quá nhanh rồi. Chúng ta quen biết đến hiện tại mới mấy tháng mà thôi. Tôi cũng cực kỳ thích trẻ con, nhưng mà cứ như vậy kết hôn sinh con, tôi cảm thấy được là bản thân mình đối với anh không chịu trách nhiệm.”

“Bùi Dịch, anh cho tôi thêm một chút thời gian có được hay không? Tôi đã chịu qua một lần thương tổn, thật sự cần thời gian...” Ô Thi Thi càng nói càng khổ sở, hốc mắt đều đã đỏ.

Cô chưa bao giờ nghĩ muốn ở trước mặt anh đem những cái miệng vết thương này lôi ra. Nhưng mà lúc này, cô cũng không biết chính mình là xảy ra chuyện gì nữa, chỉ nghĩ muốn giao trái tim chân thành, thật lòng toàn tâm toàn ý ở bên anh.

Cô hi vọng anh có thể hiểu cô, hơn nữa an tâm. Trải qua một lần tổn thương về tình cảm kai, cô không nghĩ muốn cùng Bùi Dịch có gì làm ảnh hưởng đến tình cảm hai người.

Bùi Dịch trực tiếp thất thần ngay tại chỗ.

Anh nghĩ tới cô sẽ kịch liệt phản đối, nghĩ tới cô sẽ cáu kỉnh. Nhưng mà anh chưa từng nghĩ tới, cô sẽ giống như hiện tại, rõ ràng không ủy khuất, lại còn đang cố gắng giải thích để cho anh an tâm.

Bùi Dịch đưa tay ra, ôm cô vào trong ngực, thở dài: “Không sinh con, em phải học lễ nghi Đoàn gia.”

Tô Thi Thi trong lòng chấn động, ngửa đầu nhìn anh: “Tôi trước kia tại sao chưa từng nghe qua Đoàn gia có cái quy định này vậy?”

“Là vài năm trước mới định ra.” Bùi Dịch nói tới đây biểu tình cứng đờ, trước mắt hiện ra một khuôn mặt khác.

Lúc trước, những thứ quy định này là lúc anh cùng Trạm Dẫn Lan ở bên nhau mới xuất hiện. Nguyên do trong đó, anh cũng không muốn nghĩ lại.

Tô Thi Thi không phát hiện Bùi Dịch dị thường, nhíu mày hỏi: “Vậy nó cùng việc sinh con có cái quan hệ gì?”

“Cô dâu mang thai, có thể kéo dài từ từ học tập.” Bùi Dịch trầm giọng nói.

Tô Thi Thi nghe được trong lòng trầm xuống: “Kéo dài từ từ học sau? Ý anh hẳn không phải muốn nói những cái lễ nghi này đặc biệt rất mệt đi?”

Bùi Dịch nhíu mày: “Cho dù em liên tưởng tất cả trong phim truyền hình lại với nhau đều không là gì so với lễ nghi này.”

“Ôi cuộc đời này... Tôi... Tôi không cần!” Tô Thi Thi muốn khóc.

Cô tưởng tượng những cái lễ nghi hậu cung này, thân thể mạnh run run một phen. Bây giờ đã là cái thời đại nào rồi, sao lại vẫn muốn làm những thứ này!

“Cho nên, tôi đề nghị em tốt nhất sinh con.” Bùi Dịch ôm lấy Tô Thi Thi, từ từ hướng ghế tựa đi đến.

“Anh đừng nghĩ muốn gạt tôi!” Tô Thi Thi đang muốn đẩy Bùi Dịch ra, mobile phone bỗng nhiên vang lên.

Tô Thi Thi liền giống như tóm được phao cứu mạng, không nhìn kỹ liền mở máy nghe.

“Tô tiểu thư, chúng ta gặp mặt đi.” Đầu bên kia điện thoại truyền đến một giọng nói ôn hoà.

Tô Thi Thi thân thể cứng đờ.

Là kẻ điên kia?

Cô cầm điện thoại nhìn nhìn, phát hiện đây rõ ràng là số điện thoại của một vị đồng nghiệp của cô nha...

“Tô tiểu thư, cô có thể kết thúc trò chuyện, nhưng mà hậu quả cô tự chịu...”

(Tui thấy ông nội Hồ gì gì này, bá đạo cũng ngang anh Dịch rồi, 'hậu quả tự chịu...' câu này của Dịch mù, sao lại giành >”

Chương 156: Giúp tôi chặn anh ta

Sau khi Tô Thi Thi đưa điện thoại di động nhét vào trong tay Bùi Dịch, liền nhìn chăm chăm vào mắt của anh dò xét.

Bộ dáng kia thật giống như là sói đói nhìn thấy được thức ăn vậy.

Bùi Dịch nhướn mày: “Cô bé, em thử tiếp tục nhìn như vậy nữa coi? Em muốn gì đây?”

Tô Thi Thi đột nhiên híp mắt, nịnh nọt cười nói: “Bùi tiên sinh, người rất giỏi về máy tính đúng không?”

“Anh có thể hack tiến vào điện thoại của tôi, hackdi động của người khác chắc cũng không thành vấn đề đi?”

Tô Thi Thi nâng tay Bùi Dịch đang cầm di động của cô lên, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Giúp tôi chặn anh ta!”

Cô thật sự cũng bị kẻ điên họ Hồ kia hành hạ sắp điên rồi!

Bùi Dịch nắm di động sừng sốt vài giây, khóe miệng kìm lòng không đậu cong lên. Tức giận kìm nén trong lòng kia đột nhiên trong lúc đó liền tan biến đi mất rồi.

Sắc mặt anh hơi có chút đỏ lên, thì ra do chính mình tự tức giận hồi lâu, cô gái nhỏ này của anh từ đầu không đem người đàn ông kia đặt vào trong mắt.

“Em đi ra ngoài trước đi.”

Bùi Dịch có chút xấu hổ, lấy di động ngồi trở lại đến trên ghế dựa, mở máy tính lên, một bộ dáng muốn yên tĩnh làm việc.

“Anh nhớ phải ăn cháo đó, nguội sẽ không ngon nữa.” Tô Thi Thi chỉ chỉ cái bát đặt ở trên bàn, đi ra ngoài. Nhưng trong lòng cảm thấy được có chỗ nào là lạ.

Đến tối đi ngủ, cô mới biết lạ ở chỗ nào. Người đàn này tính tình đột nhiên trở nên rất tốt, đương nhiên cô liền không dễ chịu như vậy rồi.

Lúc Tô Thi Thi không cẩn thận lại đem Bùi Dịch đá đến dưới giường, anh liền triệt để táo bạo, cầm cà- vạt trực tiếp trói cô lại ở đầu giường, hung hăng dạy bảo cô cả một đêm.

Tô Thi Thi ngày hôm sau tỉnh lại, phát hiện cổ tay đã sưng lên, tức giận đến nỗi cô sang cắn Bùi Dịch một cái. Thừa dịp anh chưa kịp phản ứng lại đuổi theo cô, khoác áo ngủ lên người liền bỏ chạy, đơn giản lấy vài món đồ cần dùng, đến cơm cũng chưa ăn liền đi đến công ty.

Xây dựng Tiệp Khắc bên trong văn phòng bộ phận thiết kế, Tô Thi Thi đã cúp điện thoại lần thứ 12 rồi, mặt đen đến nỗi có thể chảy ra mực nước rồi.

“Hacker? Hừ!” Tô Thi Thi trong lòng hừ lạnh một tiếng, lại từ chối một cuộc điện thoại.

Bùi Dịch kỹ thuật hacker thực không phải dạng vừa, trái lại đối phương kỹ thuật muốn mạnh hơn nhiều.

Tô Thi Thi tắt luôn nguồn, di động của cô sẽ tự động khởi động máy,

hơn nữa không ngừng có điện thoại gọi đến vào, mỗi một lần đều là một số điện thoại khác nhau.

“Cầu xin anh buông tha tôi được không?” Tô Thi Thi bắt máy, tức giận đến nỗi liền điện thoại gầm lên một câu, rồi mới “Bốp” một phen đưa điện thoại di động ném đến trên bàn.

Cô thật sự muốn điên rồi. Vị Hồ tổng kia đã quấy rầy đến cô không thể tập trung mà làm việc luôn rồi!

Bên cạnh, Ôn Ngọc thật cẩn thận nhìn Tô Thi Thi: “Thi Thi, cô không sao chứ? Có phải cùng Bùi tổng cãi nhau rồi hay không? Xem anh ấy không ngại cực khổ gọi điện thoại nhiều lần như vậy, cô mau tha thứ cho anh ấy đi.” Tô Thi Thi khóe miệng giật giật, muốn cô làm sao giải thích đây?

Cô đang muốn nói chuyện, điện thoại lại vang lên.

Tô Thi Thi hít sâu. Cô nhẫn!

Cùng kẻ điên vĩnh viễn nói không được, cô nhẫn!

Cô hít sâu một hơi, cầm lấy điện thoại.

Trong văn phòng Phó Tổng giám đốc công ty thiết kế Minh Đình, đàn ông ngón tay thon dài cầm di động, nghe được bên tai truyền đến điện thoại được kết nối, một giọng nói vang lên, khóe miệng của anh ta kim lòng không đậu cong cong lên.

Muốn chơi đùa với anh ta? Anh ta có rất nhiều thời gian!

“Alo?” Chỉ là đầu bên kia điện thoại lại truyền đến một giọng nói đàn ông đầy xa lạ.

Hồ phó tổng nhướng mày, lấy điện thoại ra nhìn nhìn, phát hiện đúng là số điện thoại của Tô Thi Thi.

Anh ta đang muốn hỏi đối phương là ai, lúc này điện thoại liền cúp rồi.

“Gọi lộn số sao?”

Lông mày anh ta càng nhíu chặt lại.

Đầu bên kia điện thoại, Tô Thi Thi không thể nào hiểu nổi nhìn chăm chăm điện thoại.

Người đàn ông này tới cùng muốn làm cái gì, cô bắt máy lại không nói lời nào!

Tô Thi Thi đưa điện thoại di động ném đến trên bàn.

Cũng không quá hai giây, điện thoại lại vang lên.

“Tôi muốn phát điên rồi!” Tô Thi Thi nghiến răng, nắm chặt thành quả đấm, hận không thể trực tiếp đưa điện thoại di động ném cho vỡ nát.

Nhưng mà cái điện thoại này là cô mới mua. Cô tuy hiện tại ăn ở đều đã không cần tiêu tiền, nhưng trong tiềm thức của cô vẫn lại là không nghĩ muốn tựa vào đàn ông, có thể tiết kiệm nhất định phải tiết kiệm một chút.

“Alo!” Tô Thi Thi lại nhận điện thoại, “Hồ tổng, xin hỏi anh tới cùng muốn làm cái gì?”

“Tô tiểu thư, muốn cùng cô nói mấy câu cũng thật không dễ dàng.”

Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói như âm hồn bất tán của Hồ tổng kia.

“Vậy thì anh không cần tìm tôi nói chuyện nữa, tôi cảm ơn rồi!” Tô Thi Thi ra vẻ vừa muốn cúp điện thoại

“Tô tiểu thư, tôi nói sao cũng là người giúp cô, cô lại đối đãi với người trợ giúp mình như thế này sao?”

Vị Hồ phó tổng này thật biết gợi lên tò mò cho người khác.

Quả nhiên, anh ta vừa nói như vậy, Tô Thi Thi liền nghi hoặc hỏi han: “Xin hỏi anh vào lúc nào đã giúp tôi, giúp cái gì?”

“Tô tiểu thư cho rằng với thế lực của Đoàn gia ở thành phố này, sao có thể dễ dàng bị người ta chèn ép mà không làm gì được?”

Anh ta chỉ nói ít liền dừng, nhưng là Tô Thi Thi lại đột nhiên hiểu rằng mọi chuyện rồi.

Lúc trước Tô Thi Thi cảm thấy được Đoàn gia bây giờ bị dư luận chèn ép đặc biệt lợi hại, tình thế hầu như là nghiêng về - một bên. Đoàn gia đến cơ hội phản kháng cũng không có. Thì ra...

Tô Thi Thi trong lòng còn phiền não hơn gấp bội, cô không nghĩ tới Hồ gia cũng nhúng tay rồi.

“Anh muốn như thế nào?” Tô Thi Thi cố gắng trấn định lại nói, “Nói không khách khí một chút mà nói, là tôi cũng không có yêu cầu anh giúp tôi.”

“Đó là do tôi tự mình đa tình rồi sao?” Hồ phó tổng nhẹ cười, “Vậy thì cho là tôi tặng cô lễ gặp mặt vậy, tối nay gặp mặt cùng nhau ăn một

bữa cơm...”

“Cô ấy không muốn.” Hồ phó tổng còn chưa nói xong, trong điện thoại đột nhiên truyền đến một giọng nói của đàn ông vô cùng lạnh lùng.

Nhưng nghe thấy trong điện thoại của mình lại có một giọng đàn ông khác.

Tô Thi Thi sợ tới mức thiếu chút nữa ném điện thoại di động luôn rồi.

Bùi Dịch?

Cô có nghe lầm hay không? Cô vậy mà trong điện thoại nghe được giọng nói của Bùi Dịch!

“Bùi tổng?”

Vị Hồ phó tổng kia hiển nhiên cũng nghe ra được, trong giọng nói chứa nhiều hơn một tia hứng thú.

Nhưng mà đầu bên kia, Bùi Dịch không nói nữa.

Tô Thi Thi lúc này liền nắm bắt được cơ hội này nói: “Hồ phó tổng, anh hẳn cũng nghe được rõ ràng, vị hôn phu của tôi đang tức giận rồi. Phiền toái anh sau này không tiếp tục đến quấy rầy tôi! Cứ như vậy, tạm biệt!”

Tô Thi Thi nói xong liền cúp điện thoại, ngồi ở trên vị trí, khóe miệng cong lên, đáy lòng có một tia ngọt ngào tràn ra tới.

Cô nghĩ nghĩ, gửi cho Bùi Dịch một cái tin nhắn: “Anh làm sao vào được?”

Trò chuyện ba người như vậy, không có khả năng là bấm làm đi?

Đợi một phút đồng hồ, tin nhắn mới trả lại, chỉ có hai chữ.

“Phần mềm.”

Tô Thi Thi tròn mắt quay tròn một vòng, lại gửi đến một tin nhắn khác: “Anh có thể cài phần mềm đó vào trong di động của vị Hồ phó tổng kia hay không? Có thể nghe trộm tin tức của anh ta?”

Bây giờ, tin nhắn cực kỳ mau trở về.

“Em cực kỳ quan tâm anh ta?”

Cho dù ngăn cách màn hình, Tô Thi Thi cũng có thể tưởng tượng đến dáng vẻ Bùi Dịch lúc này hẳn là đang nghiêng răng nghiêng lợi.

Cô chu mỏ, gửi đi một cái tin nhắn khác.

“Tôi là muốn biết anh ta bám theo phá tôi làm cái gì. Anh lại nghĩ linh tinh cái gì rồi.”

Nhưng mà bây giờ đợi thật lâu, Bùi Dịch đều không có trả lời tin nhắn của cô.

Tô Thi Thi tâm tình đột nhiên liền không tốt, cảm xúc thay đổi nhanh đến chóng mặt, ngay cả chính cô cũng chưa nhận thấy được.

Có lẽ tình yêu của phụ nữ, cảm xúc liền giống như thời tiết tháng sáu, thay đổi bất thường.

Loại cảm xúc bất thường này vẫn liên tục đến khi cô tan ca. Tô Thi

Thi đi đến cổng của xây dựng Tiệp Khắc, nhìn thấy chiếc xe Lincoln màu bạc của Bùi Dịch, mày lập tức liền giãn ra rồi.

Nhưng mà lúc cô vừa mở cửa ra nhìn thấy, phát hiện phía sau rỗng tuếch không người, Bùi Dịch không thấy tung tích. Lòng của cô nhất thời liền trầm xuống, hơi có chút mất mát.

Anh có phải hay không lại tức giận nữa rồi?

Lúc này di động của cô rung lên hai tiếng, có tin nhắn đến, là Bùi Dịch.

“Đi công tác, ngày mốt trở về.”

“Sao lại đột nhiên như vậy?” Tô Thi Thi trừng mắt nhìn di động, có chút thần thờ. 8☆8☆. \$.

Hình như từ lúc cô cùng Bùi Dịch quen biết nhau đến hiện tại, hai người còn không có xa nhau quá lâu.

Từ từ... Anh đi công tác, đó không phải là chỉ còn lại có một mình cô sao?

Tô Thi Thi suy nghĩ đến cô hôm nay bắt đầu phải đến nhà chính theo Nhậm Tiểu Vi học lễ nghi gì gì đó, liền đau cả đầu!

Không được!

Tô Thi Thi vội vàng đối với lái xe nói: “Chú tài xế, đến sân bay!”

토요일

열시, 02:30 오전

잠을 못자겠어요.

Chương 157: Anh cũng dám lừa gạt

“Chú Bùi à, người liền mang cháu theo với. Người nhẫn tâm để cho cháu một mình ở trong trang viên buồn tủi sao? Đợi đến khi người trở về, cháu nhất định bị hành hạ thành người tàn tật mất rồi.”

Tô Thi Thi ngồi ở ghế sau, lấy di động kêu khóc.

Vì để cho Bùi Dịch mang chính mình đi, cô đến mặt cũng không cần nữa rồi.

Nói đùa, mạng nhỏ quan trọng hơn!

Đầu bên kia điện thoại trầm mặc một phen, truyền đến giọng đàn ông nhàn nhạt.

“Tô tiểu thư, cô cứ như vậy ba ngày hai bữa xin phép đi muộn về sớm. Tôi nghĩ ông chủ của cô khẳng định sẽ không vui.”

“Công việc xem trọng chính là hiệu suất, tôi một ngày làm việc bằng người khác làm ba ngày, tôi nghĩ ông chủ của tôi sẽ hiểu cho tôi thoi.” Tô Thi Thi trong điện thoại đầy tự tin nói.

Cô nói cũng không phải là lời nói dối, cô làm việc từ trước đến nay không thích kéo dài dây dưa. Hiện tại tiến độ công trình gian khách đã so với tính toán lúc trước đã nhanh rất nhiều, tạm thời cô không bận rộn gì.

“Lý do của cô cực kỳ gượng ép, vẫn chưa đủ thuyết phục tôi.” Bùi

Dịch trong điện thoại ôn hoà nói.

Tô Thi Thi cắn răng, âm thầm nắm chặt quả đấm lại.

Vì không phải học lễ nghĩa, còn được đi chơi, không tốn tiền vé máy bay cùng khách sạn nữa, cô nhịn!

Cô trưng ra khuôn mặt tươi cười, trong điện thoại ngọt đến ngấy nói: “Người ta như vậy không phải là vì không nỡ xa anh sao? Nghĩa muốn mỗi giờ mỗi khắc đều được ở cùng với anh.”

Cô vừa nói chuyện vừa vỗ về trên mu bàn tay mình đã nổi da gà của mình, sắp bị lời nói của chính mình làm cho ghê tởm muốn ói ra.

Thì ra lúc phụ nữ làm nũng cũng áp lực tâm lý rất lớn nha.

Quả nhiên, Bùi Dịch cực kỳ hưởng thụ bộ dạng làm nũng của cô, mới vừa muốn nói cho cô đến sân bay cùng đi. Tô Thi Thi đột nhiên nói: “Tôi hình như có điện thoại, anh chờ một chút.”

Cô nói xong liền giữ cuộc gọi với Bùi Dịch, tiếp cuộc điện thoại khác.

“Sur muội, em hiện tại có rảnh không? Mau đến cứu mạng!”

Điện thoại vừa mới được kết nối, liền truyền đến tiếng hét chói tai của Tống Trọng Hạo.

Tô Thi Thi trong lòng căng thẳng, vội vàng hỏi: “Xảy ra chuyện gì rồi hả?”

Tống Trọng Hạo ở bên kia hét lớn: “Anh bị bí ý tưởng cho một cái thiết kế mới, đã ba ngày ba đêm không thể ngủ, em mau lại đây cứu anh!”

Tô Thi Thi không nói gì.

Hù chết cô rồi, cô còn cho rằng sư huynh của cô bị người ta bắt cóc.

“Em nói này, anh sau nói chuyện có thể từ từ nói hay không? Có thể huh chết người biết không?” Tô Thi Thi tức giận nói.

“Thật sự sắp chết người rồi, anh hiện tại cảm giác đầu sắp bùng nổ rồi! Nhưng mà không làm xong bản thiết kế cho tốt, anh sẽ ngủ không được. Sư muội, em cũng không thể trơ mắt nhìn anh đột tử đúng không?” Tống Trọng Hạo tại đầu bên kia điện thoại không còn chút sức lực nói. “Cái này...”

Tô Thi Thi cực kỳ khó xử, cô mới vừa nói với Bùi Dịch muốn theo anh đi công tác, nhưng mà hiện tại sư huynh của cô lại tìm cô nhờ giúp đỡ.

“Sư muội, anh thật sự sẽ chết đó, em nhất định phải giúp anh!”

Tống Trọng Hạo muốn khóc đến nơi. Anh đã không ngủ không nghỉ, suy nghĩ ba ngày ba đêm, nhưng vẫn không nghĩ ra được phòng chừng thật sự cũng sắp bị đưa vào bệnh viện rồi.

“Rõ là... Được, anh nhắn địa chỉ đi. Em đến ngay!”

Tô Thi Thi nhắm mắt lại.

Cô tuyệt đối tin tưởng nếu cô hôm nay không đi mà nói, vị sư huynh này của cô thật sự có thể đem chính mình hành hạ đến phải vào bệnh viện.

Trước kia loại chuyện này cũng từng xảy ra rồi, cô hiện tại là sợ anh

lại như vậy nữa!

Nhưng vấn đề kia - - cô muốn làm sao cùng Bùi tiên sinh nói?

“Cái kia...” Tô Thi Thi đem điện thoại kết nối lại với Bùi Dịch, ấp úng, không biết nên mở miệng làm sao.

“Có chuyện gì mau nói.” Bùi Dịch ở bên kia hình như bận rộn nhiều việc.

Tô Thi Thi hít sâu một hơi, thần tốc nói: “Su huynh của tôi đột nhiên có việc mời tôi đi đến giúp anh ấy tôi không đi anh ấy sẽ chết, cho nên tôi không đi không được. Anh không nên tức giận. Cứ như vậy nha, tôi cúp đây.”

Nói đến đây, cô đến thờ cũng không dám thờ, nói xong liền khẩn trương cúp điện thoại, sợ Bùi Dịch sẽ từ trong điện thoại chui đi ra bóp chết cô.

Phỏng chừng sẽ rất tức giận đây? Tô Thi Thi cúi đầu thờ dài.

Tài xế nghe đến đó, miệng mở mở, rất muốn khuyên Tô Thi Thi đi sân bay, nhưng mà ông vẫn còn không kịp mở miệng nói chuyện.

Tô Thi Thi đã nhận được tin nhắn của Tống Trọng Hạo, liền nói địa chỉ cho tài xế, rồi đem thân thể tất cả chôn ở trong ghế dựa, cúi đầu không nói lời nào.

Sân bay, Bùi Dịch xem màn hình điện thoại di động hiển thị “Trò chuyện kết thúc” bốn chữ, sắc mặt mạnh trầm tiếp xuống, quay đầu nhìn thoáng qua thư ký Vương.

“Đi thăm dò Tống Trọng Hạo hẹn cô ấy ở nơi nào.”

Thư ký Vương trong mắt hiện lên quét xuống kinh ngạc, khẩn trương nói: “Tổng giám đốc, muốn lập tức liền điều đến chỗ Tô tiểu thư sao, đối tác bên kia còn chờ chúng ta...”

Bùi Dịch liền như dao găm phóng tới, thư ký Vương sợ tới mức vội vàng cúi đầu, đến thờ cũng không dám thờ mạnh.

Địa điểm hẹn với Tống Trọng Hạo cách công ty xây dựng Tiệp Khắc chỉ có 10 phút đường xe, Tô Thi Thi rời khỏi công ty chưa bao xa, rất nhanh liền đến chỗ hẹn.

“Chú tài xế, chú đi về trước đi. Tôi khả năng cần một chút thời gian.” Tô Thi Thi bước xuống đối lái xe nói.

Căn cứ vào kinh nghiệm trước đây của cô, hôm nay có thể trở về hay không vẫn lại là một vấn đề. Có thể làm cho vị sư huynh này của cô đến cơm nước không ăn, cũng không phải là trong vòng vài giờ liền có thể giải quyết được.

Cô nói xong liền hướng tới phía trước quán cà phê đi đến.

Lúc này đến chỗ hẹn, cô đánh giá một phen bốn phía, mới phát hiện phía trước cách đó không xa vậy mà chính là công ty xây dựng Minh Đĩnh.

Mặc dù cách không xa chỗ cô làm, nhưng mà cô vẫn lại là lần đầu tiên đến chỗ này.

“Sư muội, ở trong này!”

Tô Thi Thi mới vừa đi vào quán cà phê, liền nghe đến tiếng rống như Sư tử Hà Đông của sư huynh cô.

Tô Thi Thi vội vàng che mặt, hận không thể quay đầu đi mất.

Tiếng thét chói tai như vọt đực từ trong cổ họng sư huynh cô phát ra, hiệu quả thực không hay ho. Hiện tại phỏng chừng tất cả mọi người trong quán cà phê đều đang nhìn bọn họ.

Tô Thi Thi khẽ cúi đầu, bước nhanh hướng tới chỗ Tống Trọng Hạo đang ngồi.

Nhưng mà lúc cô đi đến, ngẩng đầu vừa thấy, mặt chải quét một phen liền trầm tiếp xuống.

Chỉ thấy bên cạnh sư huynh cô còn có một người đàn ông!

“Hỗ diên khùng?” (Nếu ta nhớ ko lầm trước đây Thi Thi từng kêu anh Dịch nhà chúng ta là Bùi diên khùng thì phải, hay rồi hay rồi, cô tiêu rồi Thi Thi à)

Tô Thi Thi hoài nghi chính mình nhìn lầm rồi.

Nhưng mà cái người mặc bộ đồ tây cắt may thủ công kia, đẹp trai đến người người oán trách, hào hoa phong nhã, không phải vị Hồ phó tổng kia thì còn là ai được nữa? (*Liếc* khen ổng vừa thôi, anh Dịch nhà tui đẹp hơn, ổng có là cái qq gì, nhìn hồi Dịch móc móc bà giờ)

“Thi Thi, mau tới đây, anh giới thiệu với em một chút. Vị này chính là phó tổng công ty anh.”

Tống Trọng Hạo nhìn thấy Tô Thi Thi đặc biệt dừng vui mừng, quay đầu đối với Hồ phó tổng nói: “Phó tổng, vị này chính là vị sư muội mà tôi nhắc đến. Em ấy rất lợi hại, hiện tại đang làm việc ở xây dựng

Tiếp Khắc.”

Tống Trọng Hạo nói xong, lại quay đầu hướng Tô Thi Thi, có chút xấu hổ nói: “Là như thế này, anh vừa rồi tuột huyết áp, vừa lúc phó tổng nhìn thấy, liền giúp anh gọi một chút đồ ăn.”

Tô Thi Thi đã không nghĩ muốn nói chuyện.

Sư huynh, thật không ngờ anh lại dẫn kẻ bịp bợm kia đến đây!

Cô hiện tại chạy trốn còn kịp không? Phỏng chừng sư huynh sẽ nhào đến, ôm lấy chân của cô không cho cô đi!

Sư huynh cô nhất định làm được!

“Tô tiểu thư, chúng ta lại gặp mặt.” Vị Hồ phó tổng kia ngồi ở bên kia, như có như không nhìn Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi giật giật khóe miệng, cố gắng nặn ra một nụ cười tươi tắn, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Thật khéo nha, khéo đến nỗi tôi cảm thấy được tôi nên là lập tức đi ngay!”

“Sư muội, em đừng đi mà, mau tới đây giúp anh nhìn xem cái bản vẽ này. Anh cảm thấy được chỗ này có chút không thích hợp, nhưng mà nhìn không ra là không đúng chỗ nào.”

Tống Trọng Hạo vừa nghe Tô Thi Thi muốn đi, vội vàng nhào đến bắt lấy cánh tay của cô, kéo cô đến chỗ bên cạnh mình ngồi xuống, khăn trương cực kỳ.

Tô Thi Thi lấy tay vỗ trán. Cô liền biết...

Chỉ là - -

“Sur huynh, anh tại sao lại đến làm cho xây dựng Minh Đình?”

Đây mới là mấu chốt. Tô Thi Thi trước đây cũng chưa nghe nói Tống Trọng Hạo đến xây dựng Minh Đình làm việc nha.

Tống Trọng Hạo liền vỗ đầu: “Anh quên nói chuyện này, là Hồ phó tổng nói nếu anh đến chỗ này làm Thiết Kế Sư, toàn bộ dựa theo yêu cầu của anh mà thiết kế, cho nên anh đã tới đây làm.”

“Sur huynh...” Tô Thi Thi rất nghĩ muốn đánh anh.

Liền bởi vì như vậy, anh liền đem cô bán đi?

Tô Thi Thi nhìn người đàn ông ở một bên kia, đang ra vẻ hào hoa phong nhã, ánh mắt liền tối sầm ám.

Người đàn ông này thật là đê tiện, thậm chí ngay cả sư huynh cô cũng bị kéo vào.

Mà lúc này, Bùi Dịch đang đợi ở đại sảnh của sân bay, thư ký Vương nơm nớp lo sợ đem tình hình nghe ngóng được nói cho Bùi Dịch.

“Vị Hồ phó tổng kia cũng có ở đó, hiện tại bọn họ đang ngồi ở trong quán coffee...” thư ký Vương cân nhắc câu nói một chút, “Đang thảo... Thảo luận...”

“Thảo luận?” Bùi Dịch toàn thân tản ra khí lạnh, mặt không chút thay đổi từ trên chỗ ngồi đứng lên, nâng bước hướng tới bên ngoài phi trường đi đến.

“Bùi tổng...”

Thư ký Vương hoàng sợ, sắp đến giờ bay rồi mà!

애도하다, Vương 비서!

불운은 물려서 온더!

Chương 158: Thật sự không phải cố ý

Trong quán cà phê, Tô Thi Thi ngồi ở bên cạnh Tống Trọng Hạo, cúi đầu cẩn thận nghiên cứu bản thiết kế kia của anh.

Tống Trọng Hạo ăn qua loa miếng bò bít tết, rồi cùng cô bàn bạc thảo luận.

Hai người hoàn toàn quên bên cạnh lại vẫn còn một người đang ngồi.

Vị Hồ phó tổng phong tao kia ngồi ở trên vị trí, có vẻ đăm chiêu đánh giá Tô Thi Thi.

Lần đầu tiên nhìn thấy cô gái này, cô giống như là một con cọp cái, chẳng những phá hủy chuyện tốt của anh ta, lại còn dám lấy chổi đánh anh ta.

Anh ta sờ sờ cằm. Lớn lên đến thế này rồi, đó là lần đầu tiên anh ta bị phụ nữ đánh.

Mà giờ phút này nhìn đến dáng vẻ Tô Thi Thi chăm chỉ làm việc, anh ta đột nhiên cảm thấy được cô gái này không hề giống như anh ta đã nghĩ nông cạn như vậy.

“Người phụ nữ bị Bùi Dịch nhìn trúng, quả nhiên thú vị.”

Trong mắt anh ta ý cười chớp lóe rồi biến mất.

Tô Thi Thi càng là cự tuyệt anh ta, anh liền đối với cô càng cảm thấy hứng thú!

“Cô gái, cô đã triệt để thu hút được sự chú ý của tôi rồi!”

“Hỗ tổng?”

Lúc này, nơi xa bỗng nhiên truyền đến một giọng nói yếu điệu.

Tô Thi Thi nhịn không được sờ soạng cánh tay một chút, lời nói ổng eo đã làm cô nổi cả da gà rồi, mà hình như còn như phóng băng lạnh đến đây làm cô run cầm cập.

Giọng nói này thật đáng sợ!

“Hỗ tổng, người ta rất nhớ người nha.” Một cô gái mặc bộ váy bó sát màu đỏ hướng tới chỗ Tô Thi Thi bọn họ bên này một bàn đi tới.

“Sur huynh, Hồ phó tổng có khách, chúng ta đi bên kia đi.”

Tô Thi Thi đẩy đẩy Tống Trọng Hạo, muốn nhân cơ hội rời khỏi nơi này.

Nhưng cô còn chưa kịp đứng lên, tay đã bị người đàn ông ngồi ở đối diện bắt được.

“Tô tiểu thư không cần để ý.”

“Vị này chính là...” Vị mỹ nữ mặt một thân màu đỏ kia ánh mắt xẹt qua Hồ phó tổng lôi kéo tay Tô Thi Thi, rồi rơi vào trên mặt Tô Thi Thi cô.

Đang nhìn đến dáng vẻ của Tô Thi Thi khi đó, cô ta màu sắc hơi trầm

xuống, nhưng chỉ một cái chớp mắt liền lộ ra tươi cười: “Thì ra là Tô tiểu thư, ngưỡng mộ đã lâu.”

Tô Thi Thi mày nhíu lại, dùng lực rút tay về, thần tốc đánh giá cô gái trước mặt một chút, phát hiện cô không quen biết cô gái này.

Cô lễ phép hướng về phía cô ta gật đầu một cái, lại ngồi xuống, cùng Tống Trọng Hạo tiếp tục thảo luận.

Vị sư huynh này của cô vừa thấy đến bản thiết kế liền hai mắt sửng sờ, hoàn toàn mất điếc tai ngơ đối với mọi chuyện xung quanh. Liền tính nơi này sét đánh trời mưa, anh cũng sẽ không chú ý.

Thấy Tô Thi Thi không lôi kéo anh đi tới, anh lập tức liền cùng dính ở trên chiếc ghế một dạng, cúi đầu, tiếp tục trao đổi thảo luận chuyện vừa rồi đến một nửa công thức. “Hỗ tổng, anh sao lại cùng với Tô tiểu thư nha? Anh chàng đẹp trai bên cạnh này là...”

Mỹ nữ áo đỏ dán sát đến bên người Hồ phó tổng ngồi xuống, ánh mắt đánh giá Tô Thi Thi cùng Tống Trọng Hạo.

Đang nhìn đến Tống Trọng Hạo khi đó, mi mắt tỏa sáng.

Bộ dáng ngây thơ đáng yêu của anh chàng kia thật không tệ!

Lại nhìn đến người bên cạnh Tô Thi Thi kia đang cúi đầu hoàn toàn không để ý tới Hồ phó tổng, khóe miệng ngoéo... một cái.

Cô gái này làm lơ anh ta ở đây hồi lâu, thật cao hứng đúng không?

Anh ta nghiêng người, vượt mũi mỹ nữ áo đỏ kia, ôn nhu nói: “Lena, tôi đang theo đuổi Tô tiểu thư, hôm nay rất không dễ dàng mới có cơ hội gặp mặt cùng cô ấy, đương nhiên phải vội đến đây.”

“A?” Lena trừng mắt, nhất thời không phản ứng kịp.

Cô có nghe lầm hay không? Vị công tử đào hoa này vậy mà lại chủ động theo đuổi người khác? Từ trước đến nay đều là bọn con gái các cô hướng trên người anh bồ nhào đến.

Cô ta lại quay đầu nhìn thoáng qua Tô Thi Thi, trong lòng sát khí đằng đằng tỏa ra ngoài.

“Lại là cô gái này! Bộ dáng lại khó coi, thật không biết có chỗ nào hấp dẫn người! Quả nhiên còn dám cướp đoạt người đàn ông mà Ngọc Tường thích!”

Cô cùng Đoàn Ngọc Tường là bạn thân, lúc trước nghe nói một chút chuyện về Tô Thi Thi, đối với Tô Thi Thi ấn tượng xấu tới cực điểm.

Giờ phút này lại nhìn thấy người đàn ông mà cô ta thích lại chính mồm nói đang theo đuổi Tô Thi Thi, tức giận đến cái mũi của cô ta đều phải méo lệch.

“Tô tiểu thư, người ta đang cùng cô nói chuyện, cô không phản ứng lại có phải hay không quá không lễ phép rồi hả?” Lena lạnh giọng nói.

Tô Thi Thi nhướng mày, cô gái này thật khiến cho người ta không thể nào hiểu nổi.

Cô nhàn nhạt liếc cô ta một cái: “Xin hỏi tôi quen biết cô sao?”

“Nghe nói mẹ cô chết sớm, khó trách không ai dạy, quả nhiên không có gia giáo.” Cô ta trong mắt đều là khinh thường.

Về việc vị tiểu thư này bị Đoàn gia đuổi ra khỏi, cô ta đứng là nghe

qua không ít lời đồn đại.

Cho dù lúc trước Tô Thi Thi ở trong TV nói những lời này, cô ta vẫn lại là cho rằng đó là Tô Thi Thi cố ý vụn vẹo sự thật.

Ở trong mắt cô ta, Đoàn Ngọc Tường mới đúng là tiểu thư khuê các, cô ta không có khả năng sẽ lừa gạt cô! (Mấy kẻ xấu xa thì giống nhau mà, lời xạo thì tin, thật lại ko tin. Quả là ngu ngốc

Chương 159: Đối với em tôi là gì?

Edit: KalyVng

Beta: Twinsyl

Trong quán cà phê, chỉ còn lại tiếng thét chói tai của một người phụ nữ.

“A! Tô Thi Thi, tôi muốn giết cô!” Lena gian nan bò vào dưới gầm bàn, cả đầu cũng không dám lộ ra.

Tô Thi Thi bị Bùi Dịch ôm vào trong ngực, trên đầu lại bị áo khoác của anh che lại, không thấy việc bên ngoài, chỉ nghe Bùi Dịch nhàn nhạt nói:

“Đi theo tôi, đừng lộn xộn.”

“Anh...” Tô Thi Thi vốn định bắt anh quay lại đem áo khoác phủ lên người Lena, liền nghe tiếng Lena khóc lớn lên.

“Tô Thi Thi, cô khinh người quá đáng, tôi tới cùng có chộc tới cô sao? Cô đối với tôi như vậy! Cô muốn câu dẫn Hồ phó Tổng là chuyện của cô, tôi đâu có làm chứng ngại cho cô? Cô tại sao lại ác như thế?”

Tô Thi Thi bấu chặt lưng Bùi Dịch, tức giận nghiêng răng.

Năng lực đổi trắng thành đen, quả không thua Đoàn Ngọc Lộ!

Cô đúng là bị đập đầu rồi mới có ý nghĩ muốn cứu cô ta!

“Đem cái bàn kéo ra.” Trên đỉnh đầu bỗng nhiên truyền đến giọng nói lạnh lùng của Bùi Dịch.

Tô Thi Thi thân thể cứng đờ, tựa vào trên người Bùi Dịch, cười rộ lên.

Đắc tội ai cũng đừng đắc tội Bùi Dịch!

Tô Thi Thi chỉ nghe đến bên cạnh truyền đến một trận tiếng bước chân, giống như có người đến gần, Ngay sau đó liền nghe đến tiếng Lena thét chói tai.

“Không cần! Hồ tổng cứu tôi!”

Hồ phó tổng nhìn cũng chưa từng nhìn Lena một cái, đứng lên cười như không cười nhìn Bùi Dịch.

“Bùi tiên sinh, hân hạnh.”

Tô Thi Thi nghe được giọng nói của anh ta, nhướng mày. Cô cảm giác được thân thể Bùi Dịch khẽ bất động.

“Hồ tiên sinh, thật có nhã hứng.” Bùi Dịch trên mặt nhìn không ra cảm xúc, đưa tay ra cùng Hồ phó tổng bắt tay.

Vị Hồ phó tổng này tuy không có thực quyền, nhưng hai người tại những bữa tiệc rượu bàn chuyện làm ăn cũng từng gặp mặt không ít lần. Hướng chi, Bùi Dịch biết thân phận thật của anh ta, dù sao cũng phải nể mặt.

“Tôi cũng không phải đối với mọi người đều có nhã hứng như vậy.”
Hỗ phó tổng nhìn Bùi Dịch, ảm đạm cười, đem ánh mắt rơi vào người Tô Thi Thi đang trong lòng anh.

“Ô tiểu thư, chúng ta sau này gặp lại.”

Tô Thi Thi run một phen, đột nhiên có cảm giác rất lạnh.

Cô gần sát Bùi Dịch, cảm thấy được tâm trạng anh không có chút biến động, mới nhẹ nhàng thở ra.

Cô lúc này hiểu Bùi Dịch hai lần trước tức giận, rất có khả năng liền là vì vị Hỗ phó tổng này.

Bùi Dịch mang theo Tô Thi Thi rất nhanh liền rời khỏi quán cà phê, phía sau Tống Trọng Hạo bị mọi việc làm mơ hồ, vừa thấy Tô Thi Thi bị người khác mang đi, vội vàng cầm bản vẽ đuổi theo.”Bùi Dịch, anh đừng làm càn!”

Bên ngoài quán cà phê, Tô Thi Thi ôm cổ Bùi Dịch, hạ giọng nói.

Anh ôm ấp cô làm cái gì? Nơi này là chỗ công cộng nha.

Bùi Dịch không nói chuyện, ôm cô đi về phía trước.

Một lát sau, chỉ nghe có thanh âm mở cửa, trong nháy mắt, Tô Thi Thi đã bị đặt ở ghế sau.

Tô Thi Thi mở to mắt trừng anh

Chết tiệt, cô suy nghĩ lung tung cái gì chứ!

“Nếu em muốn, tôi có thể thành toàn cho em.” Người ngồi bên cạnh

kia giọng trầm xuống, Bùi Dịch nhích lại gần.

Tô Thi Thi vội vàng lấy áo khoác, hướng bên cạnh né tránh: “Anh hiểu lầm rồi.”

Cô chăm chú nhìn bên ngoài, nói sang chuyện khác: “Vừa rồi tôi nghĩ muốn anh đem áo khoác che áo cho vị tiểu thư kia, anh che đầu tôi làm gì?”

“Tôi tại sao lại phải đi cứu người không liên quan tôi?”

Bùi Dịch sắc mặt khế trầm, cô gái này bị người ta mắng thành cái bộ dạng này còn muốn cứu người sao?

“Cái kia... Nói sao cũng là tôi hại cô ta bị khóa thân.” Tô Thi Thi nhỏ giọng nói.

Tuy nhiên cô cực kỳ tức giận khi Lena mắng mẹ cô, nhưng cô cũng không nghĩ tới để cho cô ta thảm hại như vậy. Đối lại thì bất kì người con gái nào đều chịu không nổi như vậy.

“Tô Thi Thi, em bỏ rơi tôi chạy đến đây chính là vì đi gặp họ Hồ kia?” Bùi Dịch nhớ tới ánh mắt khiêu khích vừa rồi của anh ta, sắc mặt triệt để trầm xuống.

“Tôi đến gặp mặt sư huynh, người kia da mặt dày đi theo tôi muốn sao?” Tô Thi Thi nói xong, xem bên ngoài, “Sư huynh?”

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến.

Ngoài xe truyền đến tiếng gõ cửa: “Sư muội, em mở cửa để cho anh đi lên với.”

Tô Thi Thi thừa dịp Bùi Dịch không chú ý, vội vàng mở cửa xe.

Nháy mắt tiếp theo, Tống Trọng Hạo giống con khỉ chạy trốn nhảy lên xe, vỗ ngực nói: “Làm anh sợ muốn chết! Người phụ nữ điên kia thật là khủng khiếp. Loại này phải bị bắt vào trại giam vài ngày!”

Tô Thi Thi tim đập loạn lên, nhìn chăm chăm Tống Trọng Hạo hỏi: “Sur huynh, anh hẳn không là...”

“Không sai, anh vừa mới báo cảnh sát, cảnh sát nói lập tức liền đến.” Tống Trọng Hạo lau mồ hôi, “Cô ta vừa rồi muốn cởi áo của anh, thật sự là quá khủng bố rồi.”

Tô Thi Thi:....

Sur huynh, bịp bợm quả thực đạt tới đỉnh cao.

Tô Thi Thi yên lặng nhìn sau xe. Chỉ thấy nơi xa đã có xe cảnh sát đến.

Nén bi thương... Cô ở trong lòng thay vị Lena tiểu thư kia bi ai vài giây.

Tống Trọng Hạo quay đầu liền đem chuyện kia quên đi, đưa bản thiết kế nói: “Sur muội, vừa rồi cái công thức này anh đã nghĩ ra, nhưng cái cổng vòm này thiết kế lại vẫn có chút không tương đối, chúng ta nên xem lại.” Tô Thi Thi nhìn một chút sang chỗ Bùi Dịch đang ngồi bên cạnh, mặt đã rất đen, quay đầu đối với Tống Trọng Hạo nói: “Sur huynh, chiếc xe này phải đi sân bay, nếu không chúng ta xuống xe trước?”

Vừa dứt lời, Bùi Dịch dùng ánh mắt giết người nhìn qua

“Ô tiểu thư, em lặp lại lần nữa!” Bùi Dịch nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Không có gì!”

Tô Thi Thi không hề nghĩ ngợi liền làm phản, đối với Tống Trọng Hạo nghiêm trang nói: “Sur huynh, tôi cùng Bùi tiên sinh hiện tại muốn ra nước ngoài đi công tác, nếu không anh chờ em trở lại?”

“Đi công tác?” Tống Trọng Hạo trong mắt mê mang nhất thời biến thành hỏa hoa, “Xuất ngoại, vừa lúc có thể tìm chút cảm hứng. Mang anh cùng đi đi!”

“A?” Lần này đến phiên Tô Thi Thi anh bắt kệt rồi.

Cô quay đầu nhìn Bùi Dịch, dùng ánh mắt hỏi anh làm sao đây.

“Sur huynh, anh mang hộ chiếu sao?” Tô Thi Thi hỏi.

“Không có.” Tống Trọng Hạo ngây ngẩn cả người.

Tô Thi Thi cười gượng: “Vừa lúc em cũng không có mang.”

Cô nói xong quay đầu nhìn Bùi Dịch lấy lòng: “Nếu không để chúng tôi xuống xe đi, không hộ chiếu cũng không thể...”

“Không cần, chúng ta đi máy bay riêng.”

Tô Thi Thi:...

Cô vẫn là ít nói sẽ tốt hơn.

Tống Trọng Hạo vừa nghe, lập tức an tâm, cúi đầu tiếp tục nhìn bản vẽ, tiếp tục mắt điếc tai ngơ với chuyện xung quanh.

Đợi cho đến lúc xuống xe ở sân bay, Bùi Dịch ở phía trước đi rất nhanh.

Tô Thi Thi bước nhỏ theo sau, lặng lẽ lôi kéo tay áo của anh: “Anh giận sao?”

Bùi Dịch lãnh nghiêm, không nói.

Tô Thi Thi bắt lấy một đầu ngón tay của anh, nói: “Tôi thật sự không biết vị Hồ tổng kia cũng ở nơi đó. Hắn lừa dối sư huynh tôi đến làm ở công ty hắn, tôi chính là đang buồn bực lắm. Anh cũng đã nhìn ra, sư huynh tôi, người này vừa gặp phải việc suy nghĩ vẽ bản thiết kế không thông, chỉ số thông minh liền bằng không. Anh ấy lần này rõ ràng bị lừa gạt.”

Tô Thi Thi càng nói càng tức giận.

Không được, trở về cô nhất định phải bắt sư huynh cô nghỉ việc ở xây dựng Minh Đĩnh, bằng không sẽ bị cái tên họ Hồ kia gặm đến xương cốt cũng không còn!

“Em cực kỳ quan tâm sư huynh em.” Bùi Dịch nói như khẳng định, ánh mắt trầm trầm nhìn về phía trước.

“Tôi...”

Tô Thi Thi sững sốt, giật mình phản ứng kịp. Thì ra là anh ăn dấm chua với sư huynh.

Lưu Thi Thi nói: “Có một số người, tuy mới gặp nhau lần đầu tiên, liền cảm thấy được là bạn tốt, mà còn đời này chỉ có thể là bạn tốt nhất.”

Tô Thi Thi trước mắt giống như hiện ra cảnh tượng năm đó, lần đầu tiên gặp Tống Trọng Hạo.

Cô cười cười: “Khi đó tôi đi nộp bài tập cho giáo viên, bị một bạn học vu cáo hãm hại nói tôi sao chép thiết kế của anh ta. Lúc ấy sư huynh tôi vừa lúc cũng ở đó, anh chỉ là nhìn thoáng qua bản thiết kế, đã nói là tôi bị oan.”

“Bùi Dịch, anh biết không? Khi đó tôi với anh ấy là lần đầu tiên gặp mặt, thậm chí trước đó còn chưa từng nghe nói qua tên của tôi. Nhưng tất cả mọi người đều không tin tôi, là anh ấy đứng ra đảm bảo giúp tôi giải oan. Tôi thừa nhận tôi cùng sư huynh trong lúc đó có một loại cảm giác hiểu rõ nhau, rất nhiều người hâm mộ không nghĩ đó là tình bạn.”

Bùi Dịch dừng bước, thâm sâu nhìn cô, thật lâu sau, hỏi: “Vậy còn tôi? Hiện tại trong mắt em tôi là gì?”

Tô Thi Thi sững sờ nhìn anh, chột cong khóe miệng, phun ra hai chữ: “Đàn ông!”

Cô nói xong liền hướng tới phía trước chạy đi.

“Đàn ông?”

Bùi Dịch trong lòng giống như bị lấp đầy muối, rồi lại bị rót vào một tầng mật, lại mặn lại ngọt.

“Đàn ông phải không?” Bùi Dịch ánh mắt tối sầm lại. Anh làm cho cô biết, ý nghĩa của hai chữ đàn ông này!

Khi máy bay hạ cánh, đã trải qua mười mấy giờ. Tô Thi Thi vừa

xuống đất, mới vừa mở điện thoại, Ôn Ngọc liền gọi đến.

“Thi Thi, cô không cần khổ sở, một... Chỉ là một người đàn ông mà thôi, không cần bận tâm! Cô không cần giữ trong lòng...” Ôn Ngọc khóc nói.

“Hà?” Tô Thi Thi lờ mờ.

Đột nhiên lại xảy ra chuyện gì nữa?

Cả nhà cuối tuần vui vẻ. Bạn mới ngủ dậy

Chương 160: Chừa chút khí lực

Edit: KalyVng

Beta: Twinsyl

“Thi Thi, cô đừng đau lòng.”

Ôn Ngọc ở đầu bên kia điện thoại còn chưa nói xong, liền khóc lên.

Tô Thi Thi như lọt vào trong sương mù, nghe cô ấy khóc tâm đều nát, vội hỏi: “Cô đừng vội. Nói cho tôi biết tới cùng là xảy ra việc gì.”

Ôn Ngọc thút tha thút thít, khóc hồi lâu cũng chưa nói ra một câu nào.

Tô Thi Thi gấp gáp vô cùng, quay đầu nhìn Bùi Dịch ở phía sau hỏi: “Tần Phong có phải hay không khi để Ngọc rời hả?”

“Xảy ra chuyện gì?” Bùi Dịch nhướng mày, liếc cô một cái, cầm điện thoại trực tiếp bấm số Tần Phong.

“Không có... Không liên quan đến... Tần tiên sinh.” Ôn Ngọc nghe được Tô Thi Thi nói, một bên khóc thút thít vừa nói.

“Tới cùng xảy ra chuyện gì? Cô vừa rồi nói cái gì tôi không cần thương tâm? Là chuyện của tôi sao?” Tô Thi Thi dẫn lại tính tình hỏi.

Ôn Ngọc vốn lá gan nhỏ, hiện tại nhất định là đã xảy ra cái gì trọng đại, dọa cô ấy thành cái dạng này.

“Tôi... Cái kia... Cô không biết sao?” Ôn Ngọc muốn nói, nhưng cẩn thận suy nghĩ, Tô Thi Thi giống như không biết chuyện gì. Ôn Ngọc do dự muốn hay không nói cho cô biết.

Tô Thi Thi càng nghe càng nóng vội, cô hít sâu một hơi, nói: “Bà cô của tôi, tôi van cô, trước tiên là nói tại sao khóc được chưa?”

3 phút sau...

Tô Thi Thi im lặng nhìn trời.

Đây là sao vậy!

Ôn Ngọc khóc là vì cho rằng Tô Thi Thi bị Bùi Dịch bỏ rơi.

Bọn họ lúc trước ở trong quán coffee xảy ra chuyện, vừa lúc bị phóng viên chụp lén. Lúc ấy Tô Thi Thi bị áo khoác của anh che đầu, nhìn không ra là ai, chỉ nhìn đến Bùi Dịch thật cẩn thận che chở cô rời đi.

Khó trách lúc trước Bùi Dịch dùng áo của mình che mặt Tô Thi Thi, hẳn là sớm biết bên ngoài có phóng viên.

Các phóng viên không biết người kia là Tô Thi Thi, thêm mắm thêm muối nói Bùi Dịch có tình yêu mới. Ôn Ngọc nhìn đến liền nóng nảy.

Tô Thi Thi khuyên can mãi đem chuyện này giải thích rõ ràng, khuyên thật lâu, Ôn Ngọc mới ngừng khóc.

Một khác, Bùi Dịch cũng vừa nói chuyện điện thoại xong.

“Anh không nói với anh ta cái gì chứ?” Tô Thi Thi nhìn chăm chăm đi

động Bùi Dịch, thật cẩn thận hỏi han.

Bùi Dịch liếc cô một cái, nhàn nhạt nói: “Trễ rồi, Tần Phong đã qua tìm Ôn tiểu thư.”

Tô Thi Thi khóe miệng rút gân co giật. Cô có phải hay không lại làm chuyện sai rồi hả?

“Hắn sẽ không gặp chuyện không may đi?” Tô Thi Thi nhỏ giọng nói, “Ngọc giống như đối Tần Phong hiểu làm rất nhiều, vừa rồi đều đã thiếu chút nữa gọi anh ta là biến thái, anh ta như vậy đi qua có thể hay không dọa đến cô ấy?” “Ôn tiểu thư, em vẫn lại là trước hết nghĩ cho chính mình đi.”

Bùi Dịch nói xong lạnh lạnh lườm người phía sau cô một cái, nơi đó Tống Trọng Hạo chính là đang ôm một đồng bàn vẽ, sốt ruột vội vàng hoảng hốt chạy tới.

“Sur muội, các người đi cũng không bảo tôi? Tôi thiếu chút nữa liền bị bỏ rơi!”

Tô Thi Thi xấu hổ cười nói: “Sur huynh, nơi này lạ nước lạ cái, anh nên theo sát. Hai ta đều không mang theo hộ chiếu, giống như giai cấp vô sản một dạng, bỏ đi liền thảm rồi.”

“Nói đúng. Sur muội, em rể nhìn giống như tính tình không tốt lắm, em chớ chọc cậu ấy. Nếu lỡ cậu ta dưới cơn giận dữ ném chúng ta ở đây liền xong rồi.”

Phía trước có người đang buồn bực nghe đến hai chữ “Em rể”, tức giận trong lòng nhất thời liền giảm xuống.

Trong số mấy trăm cái bóng đèn, chỉ có người này nhìn tựa hồ cũng

thuận mắt rất nhiều.

Chỉ là loại này cảm giác tốt không duy trì tới một giờ, lúc tới khách sạn nhận phòng, Bùi Dịch quả thực nghĩ muốn bóp chết cái tên Sư huynh này!

Tống Trọng Hạo cầm lấy cánh tay Tô Thi Thi chết sống không chịu buông: “Sư muội, em phải giúp anh giải quyết vấn đề, em cũng không thể bỏ mặc anh.”

Tô Thi Thi không biết giải thích làm sao: “Sư huynh, chúng ta chỉ là cách nhau cái vách phòng thôi. Hiện tại là hai giờ sáng rồi, chúng ta ngày mai nói tiếp được không?”

Tô Thi Thi vừa nói vừa ngáp, thật sự mệt chết cô rồi.

“Không được, anh ngủ không được!” Tống Trọng Hạo lắc đầu, khuyên không được Tô Thi Thi, muốn lôi kéo Bùi Dịch đứng ở một bên nhờ giúp đỡ.

Tô Thi Thi tim đập liên hồi, vội vàng chắn trước mắt Bùi Dịch.

Cô muốn điên rồi. Không thấy được Bùi Dịch sắc mặt đã khó coi lắm rồi sao?

Cô trái lại không sợ Bùi Dịch phát giận. Cô chỉ sợ anh không phát giận, mà âm thầm xử lí thì thật đáng sợ.

Cô đúng là tận mắt thấy qua Tần Phong bị anh chinh có bao nhiêu thảm!

“Tống tiên sinh nghĩ muốn cùng chúng tôi ở chung phòng?” Bùi Dịch mặt không chút thay đổi nhìn Tống Trọng Hạo.

Tống Trọng Hạo liều mạng gật đầu.

“Tốt lắm, chúng ta cùng chung phòng, phòng này đủ lớn.” Bùi Dịch nói xong, ôm bả vai Tô Thi Thi, hướng phòng đi đến.

Tô Thi Thi trừng lớn mắt, không thể tin nhìn Bùi Dịch.

Không phải, chuyện này nhất định không đơn giản như vậy.

Cô nhỏ giọng hỏi: “Anh muốn làm gì?”

Bùi Dịch cúi đầu lạnh lùng liếc nhìn cô một cái: “Tô tiểu thư không phải nên khen ngợi tôi dễ gần sao?”

Dễ gần...

Là lòng dạ hiểm độc thì có!

Tô Thi Thi nhìn phòng Tống Thống tráng lệ, bước chân càng ngày càng chậm, cảm thấy được sắp gặp chuyện không may. Nhưng sự huynh đơn thuần của cô, đã ngây thơ theo sát tiến vào.

Vào trong phòng, Bùi Dịch buông Tô Thi Thi ra, quay đầu đối với Tống Trọng Hạo nói: “Tôi với Thi có việc bận rộn. Chờ em ấy xong việc, trở ra cùng anh thảo luận.”

“Oke! Em rể, cậu thật sự là quá tốt rồi!” Tống Trọng Hạo cảm kích gần như muốn khóc.

“Đợi một chút... Chúng ta không bận...” Tô Thi Thi còn chưa nói xong, đã bị Bùi Dịch kéo vào bên trong phòng ngủ.

“Àm.”

Cửa phòng ngủ bị đóng, Tô Thi Thi sợ tới mức khẽ run rẩy, cảnh giác nhìn Bùi Dịch: “Anh làm gì?”

Bùi Dịch đem áo khoác tùy ý vứt trên mặt đất, vừa đi vừa cởi cúc áo sơ mi.

Tư thái bừa bãi lại tao nhã thông thả như một con báo, chính đang chậm rãi hướng đến con mồi.

Tô Thi Thi nuốt nước bọt, thân thể không ngừng lui về sau: “Anh đừng làm càn, sư huynh còn đang ở bên ngoài...”

Cô nói đến một nửa, trong đầu đột nhiên một ánh sáng chớp lóe, mắt trừng lớn.

“Anh hẳn không phải muốn...”

“Em nói xem?” Bùi Dịch nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Dám quấy rầy anh cùng vợ ở chung, chán sống rồi!

“Này, anh đừng xằng bậy!”

“A, Bùi Dịch, anh như vậy hơi quá đáng!”

“Ừm...”

Phản kháng không bao lâu lại biến thành tiếng kêu trầm thấp, người đàn ông này mỗi lần chỉ biết dùng duy nhất chiêu này!

Tô Thi Thi cầu nguyện nơi này cách âm hiệu quả một chút.

Cô mới nghĩ, bên ngoài liền truyền đến Tống Trọng Hạo kêu la: “Sur muội, em nhớ chừa chút khí lực ra đây cùng anh thảo luận bản thiết kế!”

Chừa chút khí lực...

Tô Thi Thi muốn khóc.

“Bùi Dịch, anh là đồ cầm thú!” Tô Thi Thi tức giận đến cắn cắn người đàn ông trên người mình.

Chỉ là đau đớn đối với anh không là gì, Tô Thi Thi rất nhanh liền ngay cả khí lực kêu to đều không có.

Tống Trọng Hạo đáng thương tội nghiệp bên ngoài nghe xong cả đêm, mãi đến gần sáng, sur muội anh cũng chưa xong việc.

Tô Thi Thi thức dậy, Bùi Dịch đã rời giường đi họp. Cô mở cửa phòng ngủ ra vừa thấy, thiếu chút nữa đã giật mình.

“Sur huynh, anh có khỏe không?”

Chỉ thấy sur huynh cô ngồi ở trên ghế sofa, hai vành mắt đen, ánh mắt yếu ớt nhìn cô. Bộ dạng giống như là oán phụ.

“Sur muội, em cuối cùng cũng xong việc, nhanh nhìn xem bản vẽ của anh, cái cổng vòm này lại vẫn có chút không thích hợp.” Tống Trọng Hạo vô lực nói.

“A..., tốt.”

Tô Thi Thi vội vàng chạy tới, người chuyên nghiệp giống như sur

huynh cô như thế, cô thật sự là lần đầu tiên gặp.

Thảo luận một chút, cả buổi sáng đều trôi qua. Tô Thi Thi đã đói bụng, nhưng nhìn đến sư huynh cô vành mắt đậm đen, cô yên lặng nuốt trở vào.

Rất không dễ dàng đem vấn đề công vòm giải quyết, Tô Thi Thi nghĩ sẽ đi ăn cơm, nhưng sư huynh cô ngay sau đó lại ném ra một vấn đề khác.

Tô Thi Thi gần như muốn khóc: “Sư huynh, thiết kế trang trí trần nhà đã cực kỳ hoàn mỹ rồi.”

“Không được, anh cuối cùng cảm thấy còn thiếu chút gì.”

Tô Thi Thi phải ăn rồi mới tính tiếp được. Cô thừa dịp Tống Trọng Hạo không chú ý, vụng trộm chạy ra ngoài.

Không ra ngoài, cô tuyệt đối sẽ đói đến choáng quáng.

“Sư muội, em muốn đi đâu?” Tô Thi Thi vừa mới mở cửa, phía sau liền truyền đến thanh âm ai oán của sư huynh cô

Ngay sau đó, bên ngoài lại truyền đến một giọng nam.:

“Tô tiểu thư, chúng ta lại gặp mặt.”

Hồ diên khùng?

Sắc mặt Tô Thi Thi cứng đờ, cho rằng chính mình nghe lầm, còn không phản ứng kịp, bên trái lại truyền đến một thanh âm.

“Tô Thi Thi, em đang làm cái gì?”

Bùi Dịch?

Sao anh lại đột nhiên trở lại?

Xong rồi, có phải là trùng hợp hay ngẫu nhiên!

Tui mới ngủ dậy. Ăn cái đã. Rồi ngủ tiếp đây pipi mọi người

Chương 161: Điều đã gặp mặt

Edit: ThuyenLeK3

Beta: Twinsyl

“Ầm!”

Một thanh âm vang dội của tiếng đóng cửa, nhất định là tiếng động lớn nhất thế giới.

Tô Thi Thi sững sờ nhìn cánh cửa màu nâu đỏ trước, cứng ngắc nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn tay Tống Trọng Hạo.

Vừa rồi liền là cái tay này, lời cô trở về, rồi mới “ ầm” một tiếng đóng cửa lại.

“Sur huynh, Bùi Dịch bị anh nhốt ở bên ngoài rồi.” Tô Thi Thi khóc không ra nước mắt.

Cô thật sự cũng bị anh ta hại chết, không cần nghĩ cũng đều biết được hiện tại sắc mặt Bùi Dịch lại có nhiều khó coi. Nhất là trước mặt Hồ diên khùng kia, nhốt anh ở bên ngoài.

Tô Thi Thi thân thể run run một phen, hoàn toàn không dám nghĩ tiếp.

“Xong đời rồi... Sur muội, em sao lại không nói cho anh biết một tiếng?”

Tống Trọng Hạo mặt suy sụp xuống, khẩn trương hỏi han: “Hiện tại làm sao đây? Anh có phải sẽ chết cực kỳ thảm phải không?”

Vị Bùi tiên sinh kia tính tình cũng không tốt, anh ta có thể hay không bị vút ở trong này?

“Còn có thể làm sao đây?” Tô Thi Thi lắc đầu, làm bộ muốn đi mở cửa, Tống Trọng Hạo nhất định giữ cô lại.

“Cậu ấy không có thể mở cửa sao? Chúng ta khẩn trương đem bản vẽ tiếp tục thảo luận các vấn đề còn lại cho thật tốt. Đến lúc đó muốn chém giết muốn róc thịt thì tùy ý cậu ấy!”

Tô Thi Thi dờ khóc dờ cười. Sư huynh cô lúc này vậy mà còn quan tâm hoàn thành cho xong bản thiết kế.

Hai người đang nói chuyện, chỉ nghe thấy cửa truyền đến một tiếng động nhỏ, “cạch” 1 cái lập tức tay cầm cửa liền xoay vặn bắt đầu chuyển động.

Tô Thi Thi cùng Tống Trọng Hạo hoảng sợ nhìn về cánh cửa dần dần mở ra, trong tầm mắt xuất hiện khuôn mặt của người đàn ông lạnh lùng.

“Sư muội, em cũng mệt mỏi rồi, anh đây nên đi ngủ để bổ sung năng lượng.” Tống Trọng Hạo quay đầu bỏ chạy.

“Tống Trọng Hạo, anh là cái đồ không nghĩa khí!”

Tô Thi Thi ngậm tống hơi thừa lời, ngửa đầu lấy lòng, nhìn Bùi Dịch: “Thật sự không liên quan tới tôi, cửa là do anh ta khoá.”

“Vậy sao?”

Bùi Dịch nhìn nhặt liếc cô một cái, thấy Tô Thi Thi tầm mắt xem bên ngoài, lạnh giọng hỏi: “Rất muốn ra ngoài?”

Tô Thi Thi không hiểu rõ ràng được ý tứ của Bùi Dịch, theo bản năng gật đầu.

Cô bị sư huynh cô hành hạ điên rồi, đương nhiên nghĩ muốn ra đi.

“Tô Thi Thi, em ngứa da phải hay không? Anh ta đến đây tìm em nên rất vui vẻ đúng không?” Bùi Dịch sắc mặt nhất thời liền trầm xuống.

“Cái gì?” Tô Thi Thi quay đầu không thể nào hiểu nổi nhìn anh, “Anh đang nói người nào... Anh là nói, người điên kia?”

Tô Thi Thi nói xong liền đi đến, lôi kéo tay Bùi Dịch khẩn trương nói: “Anh vừa rồi đuổi anh ta đi chưa? Anh ta hẳn không xông tới đi? Tôi cùng anh nói, người này quả thực đầu óc có bệnh, anh ta sao lại chạy đến nơi đây? Xong rồi, chúng ta vẫn lại là đi trước đi!” Cô gái này...

Bùi Dịch khước miệng giật giật, đem tay cô kéo ra: “Hay lắm, diễn cũng quá khoa trương rồi.”

Tô Thi Thi tay rút về, trợn mắt nhìn anh: “Chẳng thế thì anh nghĩ tôi thế nào? Rõ ràng tôi là người bị hại, làm như tôi đi ăn vụng bị bắt gặp phải cố nói dối để lấp liếm vậy.”

Bùi Dịch cũng không phải thực sự tức giận, chẳng qua cực kỳ khó chịu khi nhìn thấy cái người họ Hồ kia ở đây mà thôi.

“Cách anh ta xa một chút. Hôm nay nên ở lại ở trong phòng, không cần ra ngoài.”

Bùi Dịch vừa dứt lời, bên trong liền truyền đến giọng Tống Trọng Hạo: “Em rể, cậu yên tâm. Tôi nhất định giám sát sư muội giúp cậu, tuyệt đối không cho em ấy ra khỏi phòng nửa bước!”

“Tống Trọng Hạo!” Tô Thi Thi thét chói tai, người này quá không nghĩa khí rồi!

“Vậy thì xin nhờ sư huynh rồi.” Bùi Dịch nhàn nhạt nói xong, vào phòng, chỉ chốc lát cầm một phần văn kiện ra ngoài.

“Tôi còn muốn đi họp, em ở chỗ này chờ tôi. Đói bụng thì gọi cơm ăn.”

“Tôi... Được.” Tô Thi Thi cuối cùng yên lặng gật gật đầu, ánh mắt xẹt qua phần văn kiện Bùi Dịch đang cầm trên tay kia, trong lòng ấm áp.

Anh là về đây để nhìn cô phải không? Bằng không đại khái có thể để cho thư ký đến đây lấy văn kiện mà.

Người đàn ông này có đôi khi, luôn luôn làm cho người ta không nắm bắt được cảm xúc nhưng cũng rất cảm động.

Cô vốn là nghĩ đi ngắm biển. Tối hôm qua lúc đến đây, cô nhìn thấy cách không xa khách sạn này chính là một bờ cát vàng.

Nhưng mà Bùi Dịch đột nhiên đi công tác khẳng định là có việc gấp. Anh đã bởi vì bọn họ mà chậm trễ cực kỳ nhiều thời gian, cô không nghĩ muốn lại cho anh ấy thêm phiền toái.

Nhất là người điên kia cũng đến nơi này, Tô Thi Thi càng không có tâm tình đi ra ngoài.

“Ngoan một chút.” Bùi Dịch hôn một cái lên trán Tô Thi Thi, rất nhanh liền đi rồi.

Chờ anh vừa? Tô Thi Thi thu lại cảm xúc trên mặt, quay đầu liền hướng về phía Tống Trọng Hạo đánh móc sau gáy: “Sur huynh, anh cũng dám bán đứng em!”

“Sur muội, chuyện này cũng chẳng liên quan tới anh. Thật sự là em tìm đàn ông quá khủng bố rồi! Em không biết, lúc vừa rồi cậu ta ra ngoài nói chỉ cần dám để cho em đi ra cái cửa này một bước, liền khiến cho anh vĩnh viễn đợi ở chỗ này!”

Tống Trọng Hạo nói xong ôm lại ôm ấp cánh tay mình, bộ dáng sợ hãi không thôi.

Tô Thi Thi triệt để chịu thua bọn họ rồi.

Hai con người khó đoán này!

Thời điểm Bùi Dịch trở về, Tống Trọng Hạo đang ngủ bù, Tô Thi Thi ngồi ở cửa sổ nhìn phong cảnh bên ngoài.

Đây là Tô Thi Thi lần đầu tiên xuất ngoại, nhìn thành phố xa lạ bên ngoài cửa sổ, trong lòng có một tầng nhàn nhạt vẻ u sầu nảy sinh.

Cô là làm bên thiết kế, tạo ra chính là nhà. Cô thiết kế nhà rất nhiều cho người ta, giúp bọn họ có chốn về thoải mái. Nhưng còn cô, cô nên thuộc về nơi nào? Tô Thi Thi cảm thấy được chính mình giống như là một cây bèo trôi, lại vẫn đang khắp nơi phiêu diêu.

“Suy nghĩ cái gì?” Bên cạnh truyền đến giọng nói ôn nhu của một người đàn ông.

Tô Thi Thi hoàn hồn, quay đầu hướng về phía anh cười nói: “Anh đã về.”

Chỉ là vô cùng đơn giản một câu, Bùi Dịch lại thất thần ngay tại chỗ.

Loại cảm giác này giống như vợ chờ chồng trở về, đối với anh nói: Anh đã về.

“Ô Thi Thi, từ giờ trở đi, hãy suy sét về việc cầu hôn của tôi!”

Bùi Dịch đột nhiên ôm lấy Tô Thi Thi, để cằm tại trên vai cô, ôn nhu nói.

Tô Thi Thi thân thể cứng đờ, nhưng bây giờ, những lời cự tuyệt không hiểu tại sao nói không ra miệng.

Có lẽ là tại nơi đất khách quê người không nơi nương tựa, để cho cô càng thêm muốn có một gia đình, có lẽ là anh ấy giờ phút này quá ôn nhu.

Cô ma xui quỷ khiến gật đầu: “Được.”

“Nhớ kỹ lời em đã nói hôm nay.” Bùi Dịch ôm chặt cô, bá đạo nói.

Vẫn lại là như thế bá đạo...

Tô Thi Thi trong lòng kiêu diễm bị nháy mắt đánh tan, buồn bực đẩy anh ra, hỏi: “Anh xong việc, chúng ta có phải hay không phải đi về rồi?”

Bùi Dịch sắc mặt đen lại, cô gái này thật là cặn lời.

“Đi thay quần áo.” Bùi Dịch nói xong liền hướng tới quầy bar đi đến.

Tô Thi Thi có chút rầu rĩ không vui. Rất không dễ dàng ra ngoài một lần, còn không được đi dạo chung quanh liền phải đi về rồi.

Thời điểm Tô Thi Thi bước ra ngoài, Bùi Dịch đã đổi một bộ quần áo mới.

Bùi Dịch nhìn thấy cô khi đó rõ ràng sừng sốt một phen.

Tô Thi Thi trước giờ bởi vì công việc nên diện đồ công sở là đa số.

Giờ phút này cô thay đổi một bộ váy dài màu xanh da trời, lớp vải mỏng ôm thân thể của cô, cảm giác nhẹ nhàng thanh khiết. Nhất là khi nhìn thấy đôi mắt to tròn cuốn hút của cô, phảng phất như tiên nữ đang dạo chơi chốn nhân gian.

“Đi thôi.” Bùi Dịch định thần, xoay người hướng tới cửa đi đến.

“ Sư huynh thì phải làm sao đây?” Tô Thi Thi lo lắng Tống Trọng Hạo ngủ trên ghế sofa.

Bùi Dịch cước bộ ngừng một trận, quay đầu lạnh lùng nhìn cô: “Thi Thi, tôi đã cảnh cáo em, nếu lần nữa để cho tôi từ trong miệng em nghe được cái tên của người đàn ông khác, anh ta chắc chắn cực kỳ thảm!”

“Này!” Tô Thi Thi không nói gì, cô tuyệt đối tin tưởng anh có thể làm được.

Thôi, sư huynh cô nói thế nào cũng là một người đàn ông, nói thế nào chẳng lẽ không có khả năng, có biện pháp trở về?

Đến chỗ cửa, Tô Thi Thi cố ý thả chậm bước đi, để cho Bùi Dịch đi

trước.

Bùi Dịch đối với biểu hiện của cô cực kỳ vừa ý, ôm lấy vai cô, sát vào bên tai cô nhẹ giọng nói: “Em yên tâm, anh ta hiện tại không rảnh tới quán em.”

“Âm hiểm!” Tô Thi Thi trợn mắt nhìn anh ta. Không cần nghĩ cũng đều biết, người đàn ông này sau lưng nhất định đã sử dụng ám chiêu gì rồi.

Chỉ là lúc cô đang đi ra ngoài, phát hiện Bùi Dịch vậy mà mang theo cô hướng bờ biển đi tới.

Cô tự giữ chặt tay anh, hỏi: “Không phải muốn về nước sao?”

Bùi Dịch quay đầu nhìn cô: “Tôi có nói thế sao? Giống như vẫn đều là Tô tiểu thư chủ quan suy đoán.”

“Tôi... Anh muốn mang tôi ra ngoài vui chơi cứ việc nói thẳng, cứ làm bộ thần bí làm gì?” Tô Thi Thi trợn mắt nhìn anh, vui vẻ hướng bờ cát chạy tới.

Bùi Dịch đuổi theo, xoa nhẹ tóc của cô nói: “Tôi muốn qua bên biệt thự ở bờ biển kia gặp một vị tiền bối, em ở chỗ này chờ tôi.”

“Được.”

Tô Thi Thi híp mắt, cười đến mi mắt đều nhanh không có. Cô đâu muốn quán Bùi Dịch đi làm cái gì. Cô hiện tại chỉ nghĩ muốn đi trên bờ cát chạy vui đùa.

Bùi Dịch nhìn đến bộ dáng của cô, trong mắt sùng nịch chớp lóe rồi biến mất, hận không thể ở lại cùng cô.

Bên kia, trong phòng tổng thống của khách sạn, một người đàn ông đang nơm nớp lo sợ thông báo sự việc.

“Đã xác nhận là người bên phía Bùi Dịch đang âm thầm thu mua cổ phần công ty Minh Đĩnh chúng ta...”

“Ừm.” Hồ phó tổng bỗng nhiên cắt ngang lời người kia, mi mắt nhìn chăm chăm bên ngoài bờ cát nhìn vài giây, xoay người hướng cửa đi đến.

Trợ lý của anh ta nhìn thoáng qua bờ cát, đồng tử mạnh co rụt lại.

Kia không phải Tô Thi Thi sao?

Cả nhà tối hảo.

Chương 162: Quần đều đã cởi

Edit: ThuyenLeK3

Beta: Twinsyl

Bích Hải Lam Thiên, Gia Thụ Thanh Phong. (đại loại là trời xanh gió mát ấy) Hít thở một luồng không khí tươi mới, cảm giác cả người tâm trạng đều đã trở nên cực kì tốt.

Tô Thi Thi cởi giày, chân trần bước đi trên bờ cát, híp mắt nhìn phía xa những du khách kia đang vui đùa.

“Lần sau nhất định mang bà nội cùng đến.” Tô Thi Thi khóe miệng cười rộ lên.

Như vậy khi nào được nghỉ phép, cô muốn nhất định cùng người nhà đến đây nghỉ dưỡng.

Cô đi tới một hồi, nhìn đến phía trước có một bé trai chừng bốn năm tuổi nhặt được một con sao biển nhảy lên nhảy xuống.

“Thật đáng yêu.” Tô Thi Thi kìm lòng không được đi qua, ngồi xổm trước mặt bé trai kia hỏi, “Nhóc con, cha mẹ em đâu?”

“Cô à, cô hỏi cái này làm gì?”

Cậu bé hai mắt cảnh giác nhìn Tô Thi Thi, đột nhiên đem sao biển ôm vào trong ngực, trừng mắt hỏi cô: “Cô muốn bắt cóc cháu sao? Cháu nói cho cô biết, cha cháu đang ở bên cạnh, ông ấy rất lợi hại. Cô

dám đụng đến cháu, ông ấy nhất định đánh chết cô!”

“Ách...” Tô Thi Thi bị dọa đến chỗ, liền vội cúi đầu nhìn một phen chính mình.

Cô lớn lên giống người xấu sao?

Cô chưa từ bỏ ý định nở một nụ cười tươi tắn, ánh mắt rơi vào con sao biển trong lòng cậu bé kia nói: “Có thể đem cái đó cho cô nhìn xem một chút không?”

“Thì ra là muốn nhìn con sao biển này của cháu phải không?.”

Cậu bé tròn mắt xoay vòng di chuyển, đem sao biển đưa tới trước mặt Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi trong lòng vui vẻ, như vậy là có thể lôi kéo dụ dỗ rồi?

Cô vừa muốn đưa tay đến lấy, cậu bé đột nhiên đem sao biển thu trở về, cũng hướng cô thè lưỡi.

“Cháu không cho cô đâu, cháu cảm thấy cô là người xấu!” Cậu bé nói xong, nhanh chân bỏ chạy.

Tô Thi Thi ngây ngẩn cả người.

Cô tới cùng đâu nào lớn lên giống bọn buôn người rồi hả?

May mắn bên cạnh không có ai, bằng không mất mặt nhiều rồi!

Tô Thi Thi chính là đang buồn bực, phía sau bỗng nhiên truyền đến một giọng nói quen thuộc.

“Thì ra cô thích mấy loại này?”

“Bùi Dịch?”

Tô Thi Thi trong lòng vui vẻ, vội vàng quay đầu sao vậy là anh ta?

Trên mặt cô tươi cười cứng đờ, quay đầu bước đi.

Chết tiệt, không phải nói người điên này thân mình còn lo chưa xong không thể đây tìm cô nữa sao? Sao lại xuất hiện nơi này!

“Ô tiểu thư đây là thẹn quá thành giận?” Hồ phó tổng đột nhiên xuất hiện liền đuổi theo, hai ba bước liền kéo tay Tô Thi Thi lại.”Hồ tiên sinh, xin tự trọng.” Tô Thi Thi quay đầu trừng anh ta, ra sức nghĩ muốn rút tay mình về.

Cũng không thấy Hồ phó tổng dùng lực, nhưng anh ta chỉ là như thế này nắm ở cổ tay Tô Thi Thi, cô liền động không được rồi.

“Kêu anh buông tay, có nghe hay không?” Tô Thi Thi tức giận.

Hồ phó tổng lại giống như không có nghe vậy, tự tiểu phi tiểu nhìn chăm chăm Tô Thi Thi: “Ô tiểu thư thích chơi mấy loại đồ vậy thế này?”

Anh ta nói xong đánh giá một phen bốn phía, khoe miệng nhếch lên, nhìn chăm chăm mí mắt Tô Thi Thi, ý tứ hàm xúc không rõ nói: “Thứ này ở trên bờ biển cũng không thấy nhiều, vẫn lại là ở dưới biển nhiều.”

“Anh muốn làm cái gì chứ?” Tô Thi Thi trong đầu hiện lên một ý nghĩ không tốt.

Đang muốn chạy, Hồ phó tổng bỗng nhiên lôi kéo tay cô hướng bờ biển chạy tới.

“A! Người điên này, buông!” Tô Thi Thi nóng nảy.

Anh ta hẳn không là muốn cùng cô chết chung đi?

“Tô tiểu thư không cần khẩn trương. Có tôi ở đây, hẳn không cho cô gặp chuyện không may.” Hồ phó tổng ngoái đầu lại nhìn cười, lộ ra tươi cười tựa như ác ma.

Tô Thi Thi hận không thể lấy băng dính bịt miệng anh ta lại, thân thể ra sức lùi về phía sau.

Đúng là cô từ đầu không địch lại sức lực của anh ta, chỉ chốc lát sau đã bị kéo dài tới trong nước biển.

Váy xanh dài bị thấm nước biển, ướt sũng dán tại trên bắp chân cô. Nhìn người điên này hoàn toàn không ý định dừng lại, Tô Thi Thi tức giận đến vung một móng vuốt tóm lấy.

Móng tay thật dài găm vào cổ tay anh ta, lập tức để lại dấu ấn của mấy cái móng tay.

“A...” Ánh mắt anh ta lạnh lùng, đột nhiên xoay người qua, tay dùng lực lôi kéo, đem Tô Thi Thi cuốn vào trong lòng anh ta.

“Anh!” Tô Thi Thi xoa cái mũi, tức giận đến muốn cắn người.

Hồ phó tổng nhàn nhạt nhìn lướt qua cổ tay, nắm cầm Tô Thi Thi, để cho cô xem chính mình, nhếch môi cười nói: “Tô tiểu thư, cô đây là lần thứ hai cô để cho tôi bị thương.”

“Sao vậy, liền như vậy muốn để cho tôi nhớ kỹ anh?”

“Đừng nghĩ mặt anh dát vàng, tôi nhìn anh như thấy cặn bã thôi!” Tô Thi Thi trầm mặt xuống, lạnh giọng nói, “Phiền toái anh buông tay, nếu không thì tôi kêu người đến. “

Cô vừa dứt lời, Hồ phó tổng bỗng nhiên ôm lấy cô, thấp giọng cười nói: “Cô cứ việc kêu hô, tôi không ngại để cho tất cả mọi người biết.”

“Anh!” Tô Thi Thi cắn răng, anh ta cho rằng cô không dám sao?

Đây là anh ép tôi!

Tô Thi Thi ánh mắt sáng lên, bỗng nhiên nắm thắt lưng anh ta, hướng đầu bên phải phía trên thắt lưng nhấn một cái. Chỉ nghe “cạch” một tiếng, nút của thắt lưng liền mở ra

Tô Thi Thi hoặc là không làm, đã làm phải làm đến cùng, tay trái lấy thắt lưng ra, tay phải mở nút quần của anh ta, thuận thế kéo khoá quần xuống, dùng lực đem quần kéo xuống dưới. Tất cả quá trình mất nhiều nhất năm giây, tất nhiên làm cho người ta hoàn toàn phản ứng không kịp.

“Chết tiệt, cô chán sống rồi!” Hồ phó tổng chỉ cảm thấy nửa người dưới chợt lạnh, quần liền rơi đến trong nước biển.

“Tạm biệt!” Tô Thi Thi sợ đau mắt hột, vẫn đều đã từ từ nhắm hai mắt, nhìn cũng chưa từng nhìn anh ta, liếc mắt một cái, quay đầu bỏ chạy. Đồng thời không quên giơ thắt lưng trong tay lên, hung hăng hướng anh ta rút đi.

“Bốp!”

Thắt lưng giật phát xuất giong vang, hỗn tạp cùng với tiếng kêu rên của anh ta, tiếng sóng biển có vẻ càng quý dị.

“Chết tiệt, cô hướng nơi nào đánh!” Hồ phó tổng khom người bảo vệ bộ vị trọng điểm, đau đến đỉnh đầu đổ mồ hôi.

Tất nhiên Tô Thi Thi đâu nào quản những thứ này, chạy trốn so với con thỏ còn nhanh hơn.

“Hừ, cho anh ở đó tiếp tục tận hưởng!” Tô Thi Thi nâng váy, thiếu chút nữa cười ra tiếng.

Vị Hồ phó tổng này có dây lưng giống Bùi Dịch. Mà mấy tháng nay Tô Thi Thi dường như mỗi ngày đều mở, đã sớm từ từ nhắm hai mắt lại đều có thể cởi bỏ dễ dàng.

“Anh ta không tìm đến đây đi?” Tô Thi Thi chạy một hồi, nhin không được quay đầu nhìn nhìn.

Gặp người đàn ông kia lại vẫn khom lưng đứng tại chỗ, cô trái lại sừng sốt một phen.

Hắn không đánh tới anh ta phải cần người trợ giúp đi?

Tô Thi Thi lập tức nhớ tới chính mình vừa rồi, đúng là dùng toàn bộ sức mạnh...

“Hí...” Cô run run một phen, chạy trốn nhanh hơn rồi.

“Tô Thi Thi, cô đừng để cho tôi bắt lấy!” Phía sau truyền đến đàn ông tiếng gầm gừ, hiển nhiên là giận đến chỗ cực hạn.

Anh ta lớn đến thế này, cho tới bây giờ không mất mặt như vậy!

Chết tiệt, anh ta hiện tại đau đến nửa người dưới đều đã tê rần. Người phụ nữ chết tiệt đừng cho anh bắt lấy, anh ta nhất định sẽ không bỏ qua cô!

“Không được, tuyệt đối không thể để cho anh ta đuổi theo.” Tô Thi Thi vẫn lại là cảm thấy được lo lắng.

Bùi Dịch bên kia còn không biết lúc nào mới kết thúc, cô hiện tại ở nơi này đơn độc một mình, nếu lỡ bị anh ta bắt lấy thì phiền toái rồi.

Tô Thi Thi nhìn một phen bốn phía, phát hiện ven bãi biển có rất nhiều cô gái hướng bọn họ bên này nhìn.

“Có rồi!”

Tô Thi Thi nhớ tới vừa rồi lúc cô bị Hồ phó tổng đi đến bắt lấy, liền có không ít cô gái, chàng trai liếc mắt đưa tình.

“Chắc chắn, lớn lên đẹp trai cũng không thể lãng phí rồi!”

Tô Thi Thi hai mắt nhíu lại, hướng tới những mỹ nữ kia chạy tới, cùng các cô gái thần thần bí bí nói một hồi, theo hướng ven đường chạy tới.

Phía sau đám mỹ nữ kia không biết sao vậy, đều đã giống như nhìn thấy kẻ thù vậy, một đám hướng tới người đang ngắm mình ở trong nước biển Hồ phó tổng kia chạy tới.

“Tô Thi Thi!”

Hồ phó tổng vừa thấy mấy cô gái chạy đến, tức giận đến mặt đều phải tái rồi.

Chết tiệt, cô đây là đem tất người đẹp trên bãi biển kêu họ đến cho anh sao?

“Ha ha ha...”

Tô Thi Thi đứng trên một gò đất, nhìn đến Hồ phó tổng bị các cô gái vây đến nước không thể thấm vào, cười đến đứng lên ngồi xuống rồi.

“Tốt, tốt, hưởng thụ người đẹp đi nào!”

Tô Thi Thi vỗ vỗ tay, nâng váy, hướng biệt thự cách đó không xa đi đến.

Không biết Bùi Dịch bận đến khi nào. Vì để an toàn, cô vẫn là đi đến biệt thự là tốt nhất.

“Oa?”

Tô Thi Thi đi tới vài bước, đột nhiên nhìn đến trong biệt thự có người bước ra, đi đầu không phải là Bùi Dịch sao?

Trong lòng cô vui vẻ, bước nhanh hơn. Nhưng nháy mắt tiếp theo, động tác cô ngừng một trận, thất thần ngay tại chỗ.

Bùi Dịch, cũng không phải một người. Bên cạnh anh còn có một mỹ nữ mặc bikini, hai người động tác vô cùng thân thiết.

Hơ hơ có biển kìa.

Mà bà đã nhìn mặt người ta đâu mà biết mỹ nữ hay vậy?????

Đau đầu, chóng mặt, đau bụng mắc ói. A.... Đây là cái thể loại gì chứ

>

Chương 163: Là cọp dữ không phải mèo bệnh

Trời xanh mây trắng, ánh mặt trời sáng lạn, bầu trời trong xanh bao la, liền giống như tâm tình Tô Thi Thi lúc này vậy, trống không.

Cái loại mang tên là cảm giác mất mát cuốn sạch toàn bộ trái tim cô, chậm rãi tiến vào đến bên trong từng tế bào cô, lan tràn đến toàn thân.

Loại cảm giác bi thương này tới quá nhanh, lập tức làm cho người ta phản ứng không kịp.

Tô Thi Thi theo bản năng đã nghĩ muốn chạy trốn, nhưng mà cô vừa mới chuyển thân, quả đấm nắm chặt.

Cô dựa vào cái gì phải đi?

Không sai! Cô trái lại muốn nhìn thử con hồ ly tinh nào dám cùng Bùi Dịch kề sát gần như vậy!

Cực kỳ rõ ràng, Bùi Dịch đối với cô gái này không hề quan tâm. Cho dù cách thật sự xa, Tô Thi Thi đều đã có thể thấy được, Bùi Dịch lại cùng cô ta giữ một khoảng cách.

Tô Thi Thi hít sâu một hơi, buông vạt váy áo xuống, vững bước hướng tới bọn họ đi đến.

Chỉ là đi tới chưa được hai bước, cô đột nhiên nở nụ cười.

Cô còn tưởng rằng là ai, không nghĩ tới là cô ta.

Tô Thi Thi nhìn người con gái đang đi bên anh đằng kia, hai mắt nheo lại đầy vẻ nguy hiểm.

“Đoàn Ngọc Tường, cô đúng thật không dễ dàng nha.” Tô Thi Thi lại vẫn thật không nghĩ tới, cô gái này thực ra là Đoàn Ngọc Tường.

Cô đánh giá Đoàn Ngọc Tường đang mặc trên người bikini màu đỏ ba mảnh. Không thể không nói, cô ta đáng người rất tốt nha.

“Thi Thi?”

Phía trước, Đoàn Ngọc Tường cũng nhìn thấy được cô, đột nhiên như là làm sai chuyện gì một dạng, cuống quýt hướng bên cạnh lùi một bước, cùng Bùi Dịch giữ một khoảng cách.

Lại muốn dùng chiêu này nữa phải không? Tô Thi Thi trong lòng cười lạnh.

Người của Đoàn gia có phải hay không đều đã cho rằng cô là con cóc? Có một chiêu dùng hoài, bọn họ không chán sao?

“Đoàn đại tiểu thư, thật khéo nha.” Tô Thi Thi cười tít mắt nhìn Đoàn Ngọc Tường, hoàn toàn nhìn không ra bộ dáng tức giận gì.

Trái lại Bùi Dịch nhìn đến dáng vẻ Tô Thi Thi khi đó, sắc mặt mạnh trầm xuống, nhanh hướng phía cô đi tới.

“Đã xảy ra chuyện gì rồi?” Bùi Dịch nói xong liền cởi áo khoác choàng trên người Tô Thi Thi.

Anh rời đi mới bất quá hơn nửa giờ, cô gái này liền biến mình thành

bộ dạng quý dị này rồi.

Tô Thi Thi cúi đầu, lúc này mới phát hiện vừa rồi bởi vì bị người điên kia lôi kéo chạy xuống trong biển, nước biển bắn tung tóe ẩm ướt váy, có nhiều chỗ đều nhanh trong suốt rồi.

Cô kéo chặt áo khoác của anh, chu mỏ, ủy khuất nói: “Anh không phải nói người điên kia có chuyện phải lo không rảnh sao? Vậy tại sao anh ta lại chạy đến bãi biển? Tôi thiếu chút nữa bị anh kéo xuống biển chết đuối!”

“Em gặp anh ta rồi hả?” Bùi Dịch mặt một cái chớp mắt trầm tiếp xuống, một tay nắm ở cô, trầm giọng nói, “Là tôi sơ sót.” Anh quả thật không nghĩ tới họ Hồ kia vậy mà sẽ mặc kệ công ty, lại tìm đến Tô Thi Thi!

Xem ra, là anh quá coi thường người đàn ông kia rồi.

“Anh không sao chứ?” Tô Thi Thi cảm thấy được sắc mặt Bùi Dịch không tốt, lặng lẽ lôi kéo tay áo của anh.

Bùi Dịch hoàn hồn, sủng nịch vuốt mũi cô một cái, thấp giọng nói: “Trở về bồi thường em.”

“Anh...” Tô Thi Thi sắc mặt đỏ lên. Người đàn ông này tại sao cái chuyện gì đều có thể nghĩ tới phương diện kia?

Cô cảm thấy được vẫn lại là dừng cho Bùi Dịch biết cô vừa rồi làm sao chinh người điên kia, bằng không tối hôm nay cô liền mệt chết rồi!

“Chú trẻ...”

Đoàn Ngọc Tường nhìn thấy Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi dáng vẻ không để ý đến người xung quanh, trong lòng muốn tức điên rồi.

Bùi Dịch vừa rời đối với cô ta vẫn là lạnh như băng, nhưng mà vừa nhìn thấy Tô Thi Thi, thái độ tất cả đều đã thay đổi. Cô ta tới cùng có chỗ nào so ra kém Tô Thi Thi!

“Chú trẻ, bên cạnh còn có khách.” Đoàn Ngọc Tường đi tới, nhỏ giọng nói.

Bùi Dịch lạnh lạnh liếc cô ta một cái: “Nơi này có nói chuyện đến lượt cô xem vào à?”

“Tôi...” Đoàn Ngọc Tường sắc mặt trắng nhợt, gắt gao cắn môi, đều nhanh tức muốn khóc.

“Bùi tiên sinh, vị này hẳn là Tô tiểu thư đi.” Phía sau truyền tới giọng nói của một người đàn ông.

Tô Thi Thi cả kinh, vội vàng đẩy Bùi Dịch ra, hướng bên cạnh đứng.

Cô vừa rời liền cố xem Bùi Dịch cùng mặt của hồ ly tinh kia thân mật, hoàn toàn không phát hiện lại vẫn có người khác.

Bùi Dịch nghiêng Tô Thi Thi liếc mắt một cái, cực kỳ không thích động tác của cô vừa rời, nhưng mà quay đầu khi đó, đã khôi phục nhất quán lạnh nhạt.

“Tô Thi Thi, vị hôn thê của tôi.” Bùi Dịch nói xong ôm lấy Tô Thi Thi, đối với cô nói, “Vị này chính là Dương tiên sinh, con trai của chủ nhân tòa biệt thự này.”

Anh vừa rời đến đây chính là muốn gặp cha của vị Dương tiên sinh

này.

“Dương tiên sinh, xin chào.” Tô Thi Thi lễ phép vươn tay, cùng Dương tiên sinh nhẹ nắm một phen.

“Tô tiểu thư, hân hạnh.”

Dương tiên sinh cười nói: “Khó trách Bùi tiên sinh không chịu ở lâu, thì ra là muốn trở về cùng Tô tiểu thư. Tôi đây liền không giữ các vị nữa, có cơ hội đến nơi này của chúng tôi chơi ít hôm.”

“Nhất định.” Bùi Dịch vượt cằm, nhìn theo Dương tiên sinh rời đi, liền ôm Tô Thi Thi đi.

“Tôi còn tưởng rằng anh bàn việc thật lâu mới xong.” Tô Thi Thi nhỏ giọng nói.

Bùi Dịch có chút khó chịu nói: “Tôi mới rời đi nửa giờ, em có thể đem chính mình làm thành cái dạng này. Nếu còn ở lâu một chút, tôi hôm nay còn có thể tìm được em hay không?”

Tô Thi Thi trợn mắt nhìn anh: “Cũng không phải lỗi của tôi, là anh nói không nguy hiểm!”

Bùi Dịch ghen lời, sáng suốt bảo trì trầm mặc. Xem ra cô gái nhỏ của anh vừa rời tức giận không nhẹ, không biết họ Hồ kia đối với cô làm ra cái gì.

“Thi Thi, cô vừa rời không xảy ra chuyện gì chứ? Mau đem mọi chuyện nói cho chú trẻ biết đi.”

Đoàn Ngọc Tường chịu đựng tức giận đuổi theo. Cô ta rất không dễ dàng mới tìm được cơ đi đến đây, cũng không thể cứ như vậy thất

bại trong gang tấc.

Tô Thi Thi đôi mi thanh tú nhíu lại, âm thầm đưa mắt nhìn Bùi Dịch, quay đầu chống lại Đoàn Ngọc Tường, cười tít mắt hỏi han: “Đoàn đại tiểu thư sao cũng ở chỗ này? Thật sự là quá khéo rồi.”

“Tôi... Là phu nhân để cho tôi đến đây.” Đoàn Ngọc Tường thật cẩn thận nói.

Mẹ của Bùi Dịch?

Tô Thi Thi trong lòng trầm xuống, mẹ của Bùi Dịch hẳn là biết cô cũng đến đây? Như vậy kêu Đoàn Ngọc Tường đến lại là có ý gì?

“Thi Thi, cô đừng hiểu lầm. Phu nhân là để cho tôi thay người đem quyển sách quý về lễ nghi đến đây cho cô.” Đoàn Ngọc Tường vội vàng giải thích nói, “Tôi đều đã cùng chú trẻ giải thích rõ ràng, cô ngàn vạn lần đừng hiểu lầm.”

Vốn không có chuyện gì lớn, nhưng mà cô ta cứ như vậy thật cẩn thận giải thích, ngược lại làm như chuyện này rất lớn vậy.

Tô Thi Thi hí híp mắt. Nếu không biết tình hình Đoàn Ngọc Tường, cô sợ là thật sự mắc bẫy của cô ta rồi.

Chỉ là lễ nghi mà còn có sách quý là cái quái gì chứ?

“Quyển sách lễ nghi này so với kiến thức em biết còn nhiều hơn, do mẹ tôi đích thân biên soạn.” Bùi Dịch có chút bất đắc dĩ nói.

“Cái gì?” Tô Thi Thi vừa nghe, trên mặt tươi cười đều đã cứng ngắt rồi.

So với những gì cô biết còn dày hơn? Trời ạ, là không cho cô sống nữa sao!

“Thi Thi, cô đừng nản chí, kỳ thật không có bao nhiêu nội dung. Tôi đã xem qua, bên trong chiếm đa số là hình vẽ.” Đoàn Ngọc Tường giả mù sa mưa an ủi, trong lòng lại vui vẻ muốn chết.

Cô ta liền chờ xem Tô Thi Thi chết như thế nào. Một quyển sách dày như vậy muốn đọc xong đã mệt, huống chi là phải học!

Cô ta vừa ngẩng đầu nhìn đến Tô Thi Thi đang hướng đến bể bơi bên cạnh biệt thự, ánh mắt tối sầm lại, đột nhiên đối với Tô Thi Thi hô: “Thi Thi cẩn thận!”

Cô ta vừa nói một bên hướng tới Tô Thi Thi xông đến

Tô Thi Thi ngẩng đầu liền nhìn đến Đoàn Ngọc Tường hướng tới chính mình bổ nhào qua, theo bản năng lui về sau, chân liền bước hụt, thân thể liền chới với ngã ra phía sau.

“Thi Thi!” Bùi Dịch xoay người vừa thấy, sợ tới mức sắc mặt lúc này trắng bệch, không hề nghĩ ngợi liền hướng tới Tô Thi Thi lao tới, kéo lấy tay cô, một cái xoay người liền hướng bên cạnh tránh đi.

“A!”

Đoàn Ngọc Tường không nghĩ tới Tô Thi Thi đã bị Bùi Dịch lôi đi, chụp hụt, thân thể lao đảo hai lần, “Bùm” một tiếng té trong hồ bơi.

“Ám toán tôi?” Tô Thi Thi lấy lại tinh thần, tâm không ngừng trầm xuống.

Vừa rồi nếu Bùi Dịch không có kịp kéo cô về, như vậy hiện tại bị

nhào vào trong hồ bơi liền là cô rồi!,

“Tiểu nhân, muốn ám toán tôi sao?” Tô Thi Thi tức điên rồi.

Đoàn Ngọc Tường từ Bắc Kinh chạy tới đất nước này còn chưa tính, cô ta vậy mà vẫn còn muốn hại cô!

Không thể chịu được nữa!

Tô Thi Thi mạnh đẩy Bùi Dịchra, nắm bắt quả đấm “Bùm” một tiếng nháy xuống hồ bơi, đối với Đoàn Ngọc Tường vừa mới ngoi lên khỏi mặt nước liền vươn tay ấn xuống nước.

Cọp dữ không ra oai, liền xem cô như mèo bệnh sao? Có mỗi một chiêu dùng nhiều lần như vậy, cô thật sự nhẫn nhịn đủ rồi!

Tô Thi Thi đè đầu Đoàn Ngọc Tường, ấn vào trong nước.

“Muốn chơi đùa đúng không? Tôi cùng chơi với cô!”

Hơ hơ, tự dừng làm đến đây nó tỉnh người luôn, vui để sợ. Bà Thi Thi chả phải dạng vừa =))

Chương 164: Phụ nữ rất nham hiểm

“Rào rào - - “

“Khụ khụ khụ - - “

Tiếng nước hoàn trộn với tiếng ho khan, vang lên trong khuôn viên biệt thự an tĩnh kia.

Thình thoảng còn kèm theo tiếng thét chói tai đầy vẻ lo lắng của Tô Thi Thi: ”Đoàn Ngọc Tường, cô mau đứng lên nha! Tôi kéo không nổi cô rồi, cô sao lại nặng như vậy!”

“Cô thực sự nên giảm cân đi, nặng y như con heo vậy đó! Ôi trời, cô đừng nắm lấy tay của tôi chứ, như thế này tôi không dùng lực được!”

Tô Thi Thi nói xong thuận thế đem đầu Đoàn Ngọc Tường hướng trong nước nhấn một cái, ước chừng quá ba giây mới nhắc cô ta lên. Chờ cô ta thở một ngụm, lại lấy lý do thể lực chống đỡ không nổi, đem cô ta một lần nữa ấn xuống.

“Cô ọc ọc...”

Đáy nước xuất hiện một chuỗi bọt khí, Đoàn Ngọc Tường ở dưới đáy nước vùng vẫy, triệt để bị dọa lờ mờ rồi.

Cô ta chỉ cảm thấy nước từ bốn phía không ngừng mà chảy ngược tiến vào mắt mũi miệng, khó chịu giống như chết đi vài lần rồi. Nhưng mà cô ta vừa mới ngoi lên khỏi mặt nước, đã bị ấn trở về, từ đầu

không hít thở được.

“Ô Thi Thi... Khụ khụ, buông tay... Ưm...”

Đoàn Ngọc Tường rất không dễ dàng mới ngoi lên khỏi mặt nước, còn chưa nói xong một câu, lại bị ấn về. Nước lập tức chạy vào miệng của cô ta, chảy vào trong bụng cô ta.

Tô Thi Thi nhất định là cố ý, nghĩ muốn để cô ta chết đuối!

Đoàn Ngọc Tường gắt gao lôi kéo tay Tô Thi Thi, “Cô nắm lấy tay tôi đừng dùng lực như vậy, làm vậy tôi không có cách nào khác kéo cô lên được đâu!”

Tô Thi Thi nén cười, khi nói chuyện lại đem Đoàn Ngọc Tường nhấn xuống nước một cái.

“Dám ám toán tôi, tôi chơi cho cô chết luôn!”

Tô Thi Thi lần này là tức giận không nhịn nổi nữa.

Mẹ con Đoàn gia ba người trước kia ở sau lưng ám toán cô còn chưa tính, bây giờ lại ngay trước mặt Bùi Dịch cũng dám làm càng như vậy, trời biết bọn họ sau này còn có thể làm ra cái chuyện thương thiên hại lí gì nữa!

“Hu hu hu...”

Đoàn Ngọc Tường trực tiếp dọa khóc. Nhưng mà tiếng khóc của cô ta hòa với tiếng nước hoàn toàn nghe không ra cái gì, cô ta nghĩ muốn cầu cứu đều đã không có biện pháp.

Trên bờ, Bùi Dịch lẳng lẳng đứng thẳng, có chút đau đầu.

May mắn là cô gái nhỏ này đem tức giận đều đã phát tiết ra ngoài, bằng không người gặp phiền phức chính là anh rồi.

Anh ban đầu cảm thấy được Tô Thi Thi khí lực so với một cô gái bình thường đã rất mạnh hơn nhiều rồi, lúc này xem như mở mang rồi, cô từ đầu không phải một hai cô gái bình thường có thể đánh lại. Đoàn Ngọc Tường bị Tô Thi Thi đè nặng, một chút khả năng phản kháng lại đều không có!

“Hô...”

Tô Thi Thi ước chừng nhồi lên nhồi xuống Đoàn Ngọc Tường 10 phút, mãi đến khi Đoàn Ngọc Tường đều đã không còn khí lực phản kháng, cô mới thở ra một hơi. Mệt chết cô rồi!

“Đi lên.”

Bùi Dịch vươn tay kéo Tô Thi Thi lên, lúc cầm tay cô khi đó, cảm thấy được tay cô đều đã mệt đến run rẩy, có chút bất đắc dĩ lườm cô một cái.

Tô Thi Thi nhưng mà cười tí mắt, hướng về phía anh thè lưỡi, rồi mới nháy mắt ra hiệu cho Đoàn Ngọc Tường đang nằm úp sấp ở trên bờ hồ kia: “Bùi tiên sinh, không đến đỡ cháu gái mình một chút sao?”

“Chính cô ta ngã xuống, liên quan gì đến tôi?”

Bùi Dịch vừa nói vừa đem Tô Thi Thi từ trong hồ nước kéo lên, đem áo khoác một lần nữa thay cô phủ lên, mím môi, đem nút thắt từng cái cài lên, bảo đảm cô hẳn không lộ ra cái gì mới yên tâm.

Tô Thi Thi nhìn anh đứng thẳng quay mặt, tay đột nhiên có chút ngứa, lúc cô phản ứng kịp, tay đã đưa lên bắt anh quay mặt lại nhìn mình.

Bùi Dịch hai mắt híp híp, đáy mắt lóe sáng, hạ giọng hỏi: “Ô tiểu thư, xúc cảm như thế nào?”

Tô Thi Thi giống con mèo meo một dạng liếm liếm đầu lưỡi: “Không tệ, so với cháu gái của anh người đầy thịt béo, mòm mẫm thoải mái hơn.”

Vừa rời trong bể bơi, cô nhân cơ hội trên người Đoàn Ngọc Tường ngắt nhéo không ít, phỏng chừng hiện tại trên người cô ta đều đã xanh tím rồi.

“Ô Thi Thi, cô đừng quá đáng!” Đoàn Ngọc Tường nửa người nằm úp sấp trên bờ nghỉ ngơi, tức giận đến phong độ đều đã chẳng quan tâm rồi.

Cô ta hiện tại toàn thân đều đã đau nhức, Tô Thi Thi chính là muốn trả thù mà!

“Đoàn Ngọc Tường, đây là thái độ nên có đối với trường bối sao?” Bùi Dịch trầm mặt, lạnh lùng nhìn Đoàn Ngọc Tường.

“Chú trẻ...” Đoàn Ngọc Tường cắn môi, nước mắt lưng tròng, ủy khuất cực kỳ.

“Chú trẻ, là Thi Thi cô ấy vừa rồi...”

“Là em ấy cứu cô.” Bùi Dịch nói xong, lôi kéo Tô Thi Thi muốn đi.

Đúng lúc này, nơi xa truyền đến một giọng nói ôn hoà: “Ô tiểu thư,

chúng ta lại gặp mặt.”

Tô Thi Thi vừa nghe đến giọng nói này, mặt chài quét một phen liền suy sụp.

Người điên này tại sao lại tới nữa!

“Ô tiểu thư cởi quần của tôi xong lại nghĩ chạy, có phải quá không có suy nghĩ rồi hay không?” Hồ phó tổng thấy Tô Thi Thi muốn chạy, cười quỷ dị nói.

“Anh...”

Tô Thi Thi xiết chặt quả đấm, quay đầu nhìn Bùi Dịch mặt đã trầm xuống, cười cứng ngắt nói: “Là hiểu lầm. Tôi trở về sẽ giải thích cho anh có được hay không?”

Bùi Dịch nhìn chăm chăm cô hai giây, từ trong kẽ răng phun ra hai chữ: “Có thể.”

“Vậy trước tiên nên giải quyết kẻ địch!”

Tô Thi Thi vội vàng chuyển quay người, khi thấy Hồ phó tổng kia, mâu quang trầm xuống.

Nãy giờ cũng chưa qua bao lâu, người đàn ông này đã thay đổi một bộ trang phục biển rồi. Chẳng qua...

Tô Thi Thi nhìn đến phía sau anh ta một đám con gái đang đuổi theo kia, khóe miệng ngoéo... một cái, trong lòng nhất thời có chủ ý.

Cô đưa mắt nhìn Đoàn Ngọc Tường đang ghé vào cạnh bể bơi, đi qua đuổi tay về phía cô ta: “Có người ngoài mau lên, nhanh lên đứng

dậy đi.”

“Cô tránh ra!” Đoàn Ngọc Tường xoay đầu sang một bên.

Cô ta mới không cần đỡ.

Tô Thi Thi ngời xồm người xuống, để sát vào bên tai cô ta nhỏ giọng nói: “Người đến là người của Hồ gia, cô xác định muốn làm mất mặt Đoàn gia?”

“Cô...” Đoàn Ngọc Tường tức đến nỗi cái mũi đều muốn xịt nước rồi.

Nhưng mà để cho người của Hồ gia nhìn thấy cô ta giờ phút này giống con chó ghé vào cạnh bể bơi thờ như vậy, nếu lỡ truyền tới tai ông nội cùng cha cô ta...

“Lúc này mới ngoan.” Tô Thi Thi cười tít mắt vươn tay ra kéo Đoàn Ngọc Tường, đỡ cô ta đứng dậy, thân thiết đỡ cô ta, hướng tới chỗ Hồ phó tổng kia đi tới.

“Cô muốn làm cái gì?” Đoàn Ngọc Tường trong lòng căng thẳng.

“Giúp người kết giao một chút, Người của Hồ gia không phải là muốn quen biết là quen biết.”

Tô Thi Thi lộ ra một nụ cười vô hại, nhưng mà ở trong mắt Đoàn Ngọc Tường giống như là ác ma một dạng.

“Cô đừng làm càn... Tôi... A!”

Tô Thi Thi không đợi Đoàn Ngọc Tường nói xong, trực tiếp đẩy cô ta hướng về phía Hồ phó tổng.

Hồ phó tổng tuyệt đối không thể tưởng được Tô Thi Thi sẽ đột nhiên đem người đang đi với mình đẩy tới, theo bản năng đưa tay liền đón lấy, đúng là ngón tay mai xui quý khiến thế nào lúc ôm lấy Đoàn Ngọc Tường đụng trúng dây lưng bikini của cô ta.

Đoàn Ngọc Tường chỉ cảm thấy trên người chột lạnh, trơ mắt nhìn bikini của chính mình từ trên thân rơi xuống.

“A!” Cô ta theo bản năng nhảy tới trong lòng Hồ phó tổng kia, xấu hổ đến trên mặt thoát xanh thoát trắng, hận không thể lấy cái động chui vào.

“Hồ tổng... Anh, anh hơi quá đáng!”

Tô Thi Thi chỉ vào Hồ phó tổng, giống gặp quỷ một dạng trừng mắt nhìn anh ta: “Anh đối với tôi có hiểu lầm, không cần trả thù đến trên người chị gái của tôi đi?”

“Người phụ nữ này, cô...”

Hồ phó tổng bị nghẹn họng đến một câu đều đã nói không nên lời, anh ta xem như được chiêm nghiệm đến sự nguy hiểm đầy chỗ đặc biệt của Tô Thi Thi.

Giả heo xơi tái cạp già, chỉ hươu bảo ngựa, đổi trắng thay đen! Cô gái này thật sự để cho anh ta mở mang tầm mắt!

“Hồ tổng, thì ra anh đối với cháu gái tôi có hứng thú.”

Phía sau, Bùi Dịch đi tới thuận thực ôm lấy eo Tô Thi Thi, ngẩng đầu như có như không nhìn Hồ phó tổng: “Tôi sẽ nói cho lão gia biết, hai nhà nếu như có thể kết thân là chuyện tốt.”

“Bùi tổng nói đùa.” Hồ phó tổng nháy mắt nheo lại mắt, người đàn ông này rất cục nịnh không được muốn ra tay sao?

Anh ta thật muốn nhìn, Đoàn gia có dám cùng Hồ gia của anh ta kết thông gia hay không!

“Hồ tổng, anh tại sao chạy trốn nhanh như vậy khoái chứ?”

Mấy người đang nói chuyện, nơi xa kia đám con gái liền đuổi theo, nhìn thấy Hồ phó tổng trong lòng ôm một cô gái, một đám sắc mặt đều đã thay đổi.

Tô Thi Thi lặng lẽ lôi kéo tay áo Bùi Dịch.

Bùi Dịch tay đặt ở trên eo cô căng thẳng, lập tức đối với Đoàn Ngọc Tường đang trốn ở trong lòng nói Hồ phó tổng nói: “Cháu gái, chúng tôi chỉ có thể giúp cháu đến nơi đây. Có thể để cho Hồ tổng thích cháu hay không, liền xem chính cháu cố gắng rồi.”

“Chị, chị cố lên a...!”

Tô Thi Thi hướng về phía Đoàn Ngọc Tường làm một cái tư thế cố lên, sau đó kéo Bùi Dịch, xoay người rời đi.

“Các người...” Đoàn Ngọc Tường ngực phập phồng tức muốn điên rồi, nhất là Tô Thi Thi kia gọi một tiếng chị, giờ phút này nghe đầy vẻ châm chọc.

“Vừa rồi vị tiểu thư kia không phải là cảnh cáo chúng ta không cần quán Hồ tổng sao? Thì ra cô ấy làm như vậy đều đã là vì chị của mình. Chết tiệt, các chị em, không cần buông tha con hồ ly tinh này!”

Một đám con gái nghe được lời Tô Thi Thi vừa nói, lập tức hướng tới

Đoàn Ngọc Tường vây quanh lại.

Phụ nữ ghen tị lòng dạ có đôi khi so với bất luận cái gì đều đã đáng sợ. Bằng không vừa rồi Tô Thi Thi cố ý cảnh cáo bọn họ, bọn họ cũng sẽ không tức giận đến cả đám đều chạy tới quấn Hồ phó tổng.

Người đàn ông Kim cương như vậy người nào không thích? Vị Hồ phó tổng này tên tuổi cho dù ở nước ngoài cũng không nhỏ!

“A! Các người muốn làm gì, đem quần áo trả lại cho tôi! A, người nào tại đánh tôi!”

Đoàn Ngọc Tường bị chọc giận muốn điên rồi, những cô gái này tới cùng là từ đâu chạy đến?

Nơi xa, Tô Thi Thi lôi kéo Bùi Dịch đi đến trong góc, quay đầu lén lút nhìn Đoàn Ngọc Tường bị một đám con gái vây, cười ha ha.

Bùi Dịch đứng ở một bên, mặt không chút thay đổi nhìn cô.

“Rất vui vẻ?”

Tô Thi Thi mạnh gật đầu.

“Vậy sao?”

Bùi Dịch sắc mặt lại trầm trầm, đi về phía trước một bước, nhìn chằm chằm mi mắt Tô Thi Thi nói: “Thế Tô tiểu thư, chúng ta hiện tại thảo luận chuyện kia đi, chuyện cởi quần là như thế nào đây?”

“Ách...”

Tô Thi Thi trên mặt tươi cười nháy mắt cứng đờ.

Cả nhà sáng an.

Chương 165: Động tác thực nhanh

“Bùi tiên sinh, chuyện này tuyệt đối là hiểu lầm!” Tô Thi Thi cười gượng, chân lén lút lùi về sau từ từ di chuyển.

Mỗi lần Bùi Dịch lộ ra loại biểu tình như không có chuyện gì thế này, liền chứng tỏ có người sắp gặp họa rồi.

“Hiểu lầm?” Bùi Dịch tiến lên kéo lấy tay Tô Thi Thi, cẩn thận lật xem một phen, “Là cái tay này cởi? Hay là cái tay kia?”

“Ha ha... Thật sự là hiểu lầm!” Tô Thi Thi khóc không ra nước mắt.

Cô chính là đang vắt hết óc nghĩ muốn làm sao thoát thân, Bùi Dịch bỗng nhiên tiến lên một cái liền ôm lấy cô, đi nhanh đi về phía trước.

“Này - - “

Tô Thi Thi vừa định ngăn cản, khóe mắt đảo qua liền nhìn thấy cách đó không xa người điên kia đang đuổi theo, vội vàng đối với Bùi Dịch hô: “Nhanh lên nhanh lên!”

“Em thử động lần nữa xem?” Bùi Dịch sắc mặt trầm xuống.

Cái cô gái ngốc này nghĩ anh là chiến mã sao?

Tô Thi Thi lập tức một cử động nhỏ cũng không dám, ngoan ngoãn trốn ở trong lòng anh.

Ở phía sau tiếng Đoàn Ngọc Tường thét chói tai cùng tiếng mấy cô gái tức giận mắng chửi, không ngừng truyền vào trong lỗ tai, Tô Thi Thi nhin không được run run một phen.

Một người phụ nữ không đáng sợ, nhưng là một đám phụ nữ quá thực quá khùng bố rồi!

Bùi Dịch mang theo Tô Thi Thi trực tiếp đi ra sân bay. Khi ở trên xe, Tô Thi Thi vẫn từ từ nhắm hai mắt giả bộ ngủ. Đến chỗ sân bay, thật sự là không giả vờ nổi nữa. Xe cửa vừa mở ra, cô liền nhảy xuống.

Chờ cô vừa xuống xe, ở một bên phía sau thư ký Vương lập tức đi tới bên xe bên cạnh.

“Bùi tiên sinh, đây là video clip ghi lại hình ảnh vừa rồi trên bờ cát.”
Thư ký Vương đưa qua một cái ipad.

Bùi Dịch tiếp nhận vừa thấy, mặt chải quét một phen liền trầm tiếp xuống.

“Tô Thi Thi em khá lắm!” Bùi Dịch hai tay nắm chặt ipad, lãnh khốc nói, “Nếu họ Hồ rảnh rỗi như vậy, liền cho anh ta thêm nhiều việc để làm!”

Thư ký Vương cả kinh: “Bùi tiên sinh, nếu làm như vậy, có thể làm lộ chuyện của Xây dựng Tiệp Khắc rồi hay không?”

“Nếu một cái xây dựng Tiệp Khắc có thể làm cho Hồ Sĩ Minh xuống tận cùng của xã hội, thì chả đáng là gì.”

Bùi Dịch nói xong đi xuống xe, hướng bên trong sân bay đi đến.

Thư ký Vương nghe được trán liền đổ mồ hôi lạnh. Cho dù làm việc

cùng Bùi Dịch thời gian không ngắn, nhưng mà anh vẫn lại không thể làm đến như tổng giám đốc bình tĩnh như vậy.

Trong mắt người ngoài thực lực của xây dựng Tiệp Khắc phi phàm không ai sánh nổi, nhưng trong mắt Bùi tiên sinh, chẳng qua là món đồ để làm mỗi thăm dò người khác mà thôi.

Quả thật là Tài Đại Khí Thô!

Phía trước, Tô Thi Thi vừa đi vào phòng chờ, liền nghe đến một tiếng quỳ khóc sột gào. “Sur muội, anh cuối cùng tính tìm được em rồi. Anh còn tưởng rằng anh trở về không được!”

“Sur huynh?”

Tô Thi Thi trong lòng chợt dạ, bộn cô bỏ quên mất vị sur huynh này, vội vàng nhận lỗi chịu tội nói: “Là em sai rồi. Sur huynh, anh đừng nóng giận, đi, chúng ta lập tức liền trở về.”

“Anh còn tưởng rằng các người thật sự ném anh ở lại đó rồi, “ Tổng Trọng Hạo ủy khuất nói, “Anh vừa tỉnh ngủ, các người đã không thấy nữa. Hỏi lễ tân, bọn họ nói các người vậy mà đi mất rồi. Em không biết, anh ra ngoài một phen tiền cũng chưa mang...”

Tô Thi Thi yên lặng cúi đầu, một câu cũng không dám nói.

Không tòi sur huynh cô vậy mà chạy theo đến đây, bằng không lúc về nước mới phát hiện bỏ sur huynh ở lại, phỏng chừng đã bị rửa tước chết.

“Hai chúng ta làm sao đây? Vị Bùi tiên sinh kia...” Tổng Trọng Hạo đề thấp giọng nói, nói tới đây vụng trộm nhìn nhìn bên cạnh, một dáng vẻ cực kỳ sợ hãi.

Tô Thi Thi cũng hạ giọng nói: “Tốt nhất đừng ở sau lưng nói nói bậy, chẳng thế thì hai người chúng ta đều đã chết cực kỳ...”

“Ô tiểu thư, em có vẻ đối tôi có ý kiến.”

Tô Thi Thi còn chưa nói xong, phía sau đột nhiên truyền đến một giọng nói lạnh lùng.

Tô Thi Thi sợ tới mức giật mình, vội vàng xoay người, bài trừ một nụ cười rục rở: “Sao có chuyện đó? Bùi tiên sinh anh tốt như vậy, tôi nào dám đối với anh có ý kiến.”

Bùi Dịch nhàn nhạt liếc cô một cái, ánh mắt chuyển qua trên người Tống Trọng Hạo, khóe môi hơi vẠch: “Sur huynh mau như vậy đã thức dậy?”

“Tôi, tôi là bị làm tỉnh lại...” Tống Trọng Hạo xoa mồ hôi lạnh nói.

Anh quả thật là bị làm tỉnh lại. Mơ thấy bị người ta bỏ rơi ở đảo hoang một mình, lên trời không đường dưới không cửa, có thể không làm tỉnh lại sao?

“Có thể là không quen đất không quen cái, cùng trở về thì tốt rồi.”

Bùi Dịch thái độ bỗng nhiên thay đổi 180 độ, chỉ chỉ lối đi giành cho khách quý: “Đi thôi, may bay chuẩn bị cất cánh rồi.”

“A? A..., được!” Tống Trọng Hạo trong lòng vui vẻ, vội vàng hướng tới lối đi giành khách quý chạy tới.

Anh còn tưởng rằng Bùi Dịch không thích nhìn thấy anh, đúng là hiện tại xem ra, cậu ấy dường như rất hoan nghênh anh.

“Anh lại muốn làm gì?” Tô Thi Thi cảnh giác nhìn Bùi Dịch, người đàn ông này tại sao lại đột nhiên đối với sư huynh cô khách khí như thế?

“Em cảm thấy tôi sẽ làm gì?” Bùi Dịch nhàn nhạt nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, lập tức hướng tới lối đi giành cho khách quý đi đến.

“Không đúng, nhất định có vấn đề.”

Tô Thi Thi vội vàng đuổi theo, giữ chặt tay anh, nhỏ giọng nói: “Anh cũng đừng làm càng, sư huynh tôi tuy nhìn qua tùy tiện, nhưng mà có một số việc đặc biệt cố chấp...” “Tô Thi Thi.” Bùi Dịch bước chân ngừng một trận, quay đầu nghiêm túc nhìn cô: “Ở trong mắt em, tôi có phải hay không chính là loại gian thương không từ thủ đoạn?”

“Tôi không phải có ý đó.” Tô Thi Thi trong lòng run lên, vội vàng giải thích nói, “Tôi là sợ anh không hiểu sư huynh tôi, chọn sai phương pháp. Xây dựng Hồ Thâm không tệ, nhưng mà cũng không nhất định liền thích hợp với sư huynh tôi.”

Tô Thi Thi cũng không biết Bùi Dịch là tổng giám đốc của xây dựng Tiệp Khắc, cho nên cô cho rằng Bùi Dịch là muốn đem sư huynh cô lôi kéo về cho Tần Phong.

Cô lôi kéo tay Bùi Dịch, làm nũng nói: “Lúc biết sư huynh làm việc ở xây dựng Minh Đĩnh tôi cũng cực kỳ buồn bực, nhưng mà sư huynh tôi lựa chọn công ty đó khẳng định có nguyên nhân riêng, tôi không nghĩ muốn làm sư huynh khó xử. Nhưng mà, tôi cũng không muốn làm anh không vui.”

Tô Thi Thi nói đến cuối cùng giọng nói càng lúc càng nhỏ. Nhưng đây đều là lời tận đáy lòng của cô.

Bùi Dịch ánh mắt ôn nhu, hiển nhiên cực kỳ hưởng thụ câu nói cuối cùng kia của cô.

Anh vuốt vuốt tóc cô nói: “Tôi sẽ không ép buộc anh ta. Nhưng mà không loại bỏ khả năng hợp tác.”

“Bùi Dịch...” Tô Thi Thi trong lòng ấm áp, cô không nghĩ tới Bùi Dịch thật sự sẽ thỏa hiệp.

Cô đúng là nghe Tần Phong lên án Bùi Dịch rất nhiều lần. Người này quyết định việc cần phải làm, cho tới bây giờ liền không thỏa hiệp qua!

Chẳng qua cảm động của cô không duy trì được 2 giây, đã bị hiện thực phá rồi.

“Tô tiểu thư, nếu chuyện khác đã giải quyết xong, chúng ta bây giờ liền đi trên máy bay cùng nhau thảo luận thảo luận, chuyện em cời quần của người đàn ông khác!”

“Bình tĩnh, ngàn vạn lần bình tĩnh.” Tô Thi Thi co cổ chạy.

Nhưng mà cô đâu nào chạy trốn được Bùi Dịch? Hai ba bước đã bị bắt được.

Bùi Dịch trực tiếp đem cô khiêng trên vai, trước mặt an ninh kiểm trực tiếp đi lên máy bay tư nhân của anh.

Hơn mười mấy tiếng đồng hồ bay trên trời, Tô Thi Thi tay một khắc cũng chưa được dừng lại.

Bùi Dịch cái con người biến thái này, không biết từ nơi nào đem tới một cái rương dây lưng, để cho cô từng sợi giúp anh mặc vào, rồi

mới cởi bỏ.

Đầu ngón tay cô đều nhanh sừng lên!

“Thật quá đáng!”

Lúc vừa xuống máy bay, Tô Thi Thi tức giận đến nghiến răng ngửa, thừa dịp Bùi Dịch không chú ý, mở cửa xe Bùi Dịch bỏ chạy.

Tô Thi Thi lái xe trực tiếp trở về trang viên, tính toán thu thập vài bộ quần áo chạy tới chỗ Ôn Ngọc bên kia ở hai ngày.

Cô dám khẳng định chuyện cởi quần kia tuyệt đối còn chưa kết thúc, Bùi Dịch cái người dàn ông âm hiểm này nhất định kìm nén từ từ dày vò cô.

“Tô tiểu thư, cô rốt cục trở lại!”

Tô Thi Thi vừa vào sân biệt thự, Tiểu Ưu đột nhiên chạy ra, sốt ruột nói: “Đại Cầu tử cùng Tiểu Vịnh không thấy nữa!”

“Cái gì?” Tô Thi Thi trong lòng trầm xuống, “Sao lại như vậy?”

“Tôi vừa rồi đi cho chúng nó ăn cơm, phát hiện chúng nó không có ở trong ổ chó, rồi mới cùng mọi người tìm khắp biệt thự đều đã không thấy nữa. Cô cũng biết, Bùi tiên sinh đặc biệt cẩn thận qua không được cho chúng nó ra ngoài, nhưng mà bây giờ đã không biết chạy đi đâu mất rồi?”

“Chúng nó là bị phu nhân mang tới nhà chính rồi.” Nơi xa, Tiểu quản gia của biệt thự thứ hai này vội vã chạy tới, nhìn thấy Tô Thi Thi muốn nói lại thôi.

“Nói.” Tô Thi Thi trầm giọng hỏi.

Mẹ của Bùi Dịch đem Đại cầu tử cùng Tiểu Vịnh mang qua đó làm cái gì?

“Phu nhân nói, muốn Tô tiểu thư chuyên tâm học tập lễ nghi, sợ Đại cầu tử cùng Tiểu Vịnh làm cho cô phân tâm, cho nên trước hết thay chúng ta chăm sóc chúng.”

Quản gia nói xong nhìn nhìn bốn phía, hạ giọng nói: “Tôi vừa rồi hỏi thăm một chút, giống như Đoàn phu nhân trước đi tìm phu nhân... Nói là đại tiểu thư ở nước ngoài gọi điện thoại về nói, Tô tiểu thư nghĩ không muốn học lễ nghi, cho nên...”

Tô Thi Thi mặt triệt để trầm tiếp xuống.

Đoàn Ngọc Tường, động tác thật đúng là rất nhanh!

Đang bị sếp già bắt đánh máy hơn 30 tờ A4, cảm giác thật fine

Chương 166: Mặt bị đánh sưng lên

“Ô tiểu thư, phu nhân mời cô qua ăn cơm.” Nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến, từ gian nhà chính Hồng Cầm nghiêm mặt đi tới, liếc mắt đánh giá Tô Thi Thi, trong giọng nói đều là khinh thường.

“Ô tiểu thư chơi đùa vui vẻ quá nhỉ, uống phí phu nhân quan tâm việc học tập của cô, cố ý nhờ đại tiểu thư mang tài liệu đến cho cô, không nghĩ tới cô vẫn còn không cảm kích.”

Tô Thi Thi trong lòng hơi trầm xuống, âm thầm hít vào một hơi.

Cô coi như bà ta là một người phụ nữ đến thời mãn kinh phát giận đi.

“Sao vậy, Ô tiểu thư vẫn không phục? Chẳng lẽ tôi nói gì sai rồi sao?” Hồng Cầm thấy Tô Thi Thi cúi đầu không nói lời nào, ngữ khí lại lạnh vài phần.

Tô Thi Thi âm thầm nắm chặt tay lại.

Nể mặt Bùi Dịch, cô nhẫn!

Mặc kệ nói thế nào, Hồng Cầm cũng là người đên cạnh chăm sóc mẹ của Bùi Dịch, cô dù thế nào cũng phải cho bà ta vài phần mặt mũi.

Nhưng mà có người hiển nhiên không hề nghĩ muốn buông tha cô.

“Ô tiểu thư, cô đừng trách dì Hồng tôi lắm miệng. Tôi hôm nay liền ở trong này nhắc nhở cô một câu, muốn làm con dâu của Đoàn gia vẫn

lại là được giữ quy củ, bằng không truyền ra ngoài, sẽ ảnh hưởng đến mặt mũi của Bùi thiếu gia.”

Tô Thi Thi quả đấm mạnh xiết chặt, móng tay đâm sâu vào trong thịt, đâm mạnh đến nỗi cô cảm thấy đau nhức.

“Ô tiểu thư...” Tiểu Ưu khẩn trương nhìn Tô Thi Thi, sợ cô nhịn không được cùng Hồng Cầm gây gỗ.

Tô Thi Thi chậm rãi thở ra một hơi.

Được, cô nhẫn!

Cô bài nặn ra một nụ cười máy móc: ”Dì Hồng nói đúng lắm, tôi sẽ nhớ kỹ.”

“Vậy sao? Nhưng mà tôi thấy cô có vẻ một chút cũng chưa để ở trong lòng. Bằng không lúc trước cũng sẽ không ở nước ngoài đối với đại tiểu thư không lẽ phép như thế.”

Hồng Cầm cười nhạt nói: “Ô tiểu thư, cô nói sao cũng là đại tiểu thư Đoàn gia, muốn trách liền chỉ có thể trách mẹ cô chính mình không bản lĩnh, cho cô...”

“Bà lặp lại lần nữa!” Tô Thi Thi sắc mặt rồi đột nhiên chuyển lạnh, ánh mắt sắc bén trừng mắt nhìn Hồng Cầm.

Cô cái gì đều đã có thể nhẫn, nhưng là tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào nói xấu mẹ cô một câu!

“Mẹ tôi đã chết rồi, bà hiểu không? Bị chôn sống bức tử rồi! Bà cảm thấy được mình hiện tại ở trong này nói bóng gió xỉ vả mẹ tôi thích hợp sao?” Tô Thi Thi cắn răng nói.

“Cô...”

“Tôi cái gì? Xin hỏi bà là lấy cái thân phận gì tới đối với tôi khoa tay múa chân? Tôi nói cho bà biết, cho dù tôi hiện tại họ Tô, tôi cũng là trưởng nữ danh chính ngôn thuận của Đoàn gia. Bà muốn đem một cái kêu loại Tiểu Tam kia tung hô cung phụng thành chủ nhân tôi không ý kiến, phiền toái đừng kéo tôi vào cùng!”

Cô ngấm ngầm chịu đựng không có nghĩa là cô không còn cách nào khác! Cô kính trọng Hồng Cầm lớn tuổi, nhưng mà không có nghĩa là bà ta có thể giẫm đạp trên đầu cô dắt mũi mà đi. Thật đúng là lấy vì tốt cho cô mà ức hiếp cô à!

“Cô... Cô...” Hồng Cầm tức giận đến đỏ bừng cả khuôn mặt, chỉ vào Tô Thi Thi nói, “Đều nói cô miệng lợi hại tôi còn không tin, hiện tại xem như biết rõ, khó trách lại có thể làm cho lão gia tức giận phải vào bệnh viện.”

“Sao vậy, bà bây giờ còn muốn quản chuyện nhà của tôi?” Tô Thi Thi mặt triệt để kéo xuống.

“Xảy ra chuyện gì?” Nơi xa đột nhiên truyền đến giọng nói của Bùi Dịch.

Tô Thi Thi tim liền đập liên hồi, không nghĩ tới anh nhanh như vậy đã trở về.

Hồng Cầm vừa thấy Bùi Dịch đến, hốc mắt liền đỏ, hướng về phía Bùi Dịch nói: “Bùi thiếu gia người tới vừa lúc. Cậu phải quản giáo lại Tô tiểu thư, thật sự là vô pháp vô thiên rồi!”

Hồng Cầm nói xong liền lau nước mắt đi tới, liền giống như chịu uất

ức thật lớn vậy.

Tô Thi Thi đáy lòng lạnh lẽo một mảnh.

Dì Hồng kia bỏ đi trái lại vừa lúc, để lại một cục diện rối rắm cho cô, cô chẳng phải là nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

Cô ngẩng đầu nhìn thoáng qua Bùi Dịch. Thấy anh chau mày, khoe môi nhếch, hiển nhiên là tức giận.

Tô Thi Thi trong lòng se lại, không biết sao vậy, ở một khắc này cảm giác đặc biệt tủi thân.

“Bà ấy nói gì em rồi hả?” Bùi Dịch đi tới, xoa nhẹ đỉnh đầu cô một cái, nhẹ giọng hỏi.

Tô Thi Thi nước mắt liền ào ào rơi ra, cúi đầu hỏi: “Anh không trách tôi sao?”

Hồng Cầm là người bên cạnh mẹ anh, Tô Thi Thi vừa rồi triệt để đắc tội với bà ta, gián tiếp không phải là tương đương đắc tội với mẹ Bùi Dịch rồi sao.

“Em gần đây có vẻ khá lên nhỉ, bị người ta nói vài câu liền khóc.” Bùi Dịch ngón tay khẽ xoa đôi má Tô Thi Thi, lòng ngón tay chạm vào những giọt nước mắt đang rơi xuống kia, mang theo đau lòng.

“Tôi mới không phải bởi vì bị bà ta nói mới khóc.” Tô Thi Thi hít cái mũi, chính mình cũng hiểu được có chút buồn cười.

Bất quá liền là vì một câu thương tiếc của anh, cô liền cảm động thành cái dạng này.

Cũng thật quái lạ.

Bùi Dịch đứng thẳng, đưa mắt nhìn quản gia đứng một bên, giọng nói trầm trầm: “Nói, mới vừa xảy ra chuyện gì?”

Quản gia nhìn thoáng qua Tô Thi Thi, trong lòng run sợ, không dám nói lời nào.

Tô Thi Thi lôi kéo tay Bùi Dịch nói: “Chiến tranh của phụ nữ anh không cần tham gia, bản thân tôi có thể giải quyết.”

Cô nói xong sắc mặt suy sụp vài phần: “Bác gái bảo tôi qua đó ăn cơm.”

Bùi Dịch mày theo bản năng vừa nhú, vừa định nói để cho cô không cần đi, nhưng mà nói đến bên miệng lại nuốt trở vào.

Tô Thi Thi âm thầm quan sát đến sắc mặt của anh, nhìn đến đây, yên lặng thờ dài: “Mẹ anh cũng không có nói cho anh cùng đi, cho nên anhi liền ngoan ngoãn ở lại trong biệt thự có được hay không?” “Người phụ nữ này, em không cần...”

“Có một số việc, trước sau cung phải đối mặt.” Tô Thi Thi ảm đạm cười, “Tôi đi thay quần áo.”

Cô nói xong liền chạy ra.

Bùi Dịch sững sờ nhìn bóng lưng cô, mâu trung nhu sắc chớp lóe rồi biến mất, đáy lòng tràn ra một cỗ thương tiếc.

Tô Thi Thi thông minh như vậy, không có khả năng không cảm thấy được mẹ anh không thích cô.

Hiện tại vì anh cố gắng nhẫn nhịn đến như vậy, anh nói không cảm động là không có khả năng.

Lúc Tô Thi Thi đi đến nhà chính, không thấy Bùi Dịch đâu, không biết anh đã đi nơi nào.

“Tôi còn tưởng rằng Tô tiểu thư sẽ không tới.” Tô Thi Thi còn chưa vào cửa, bên trong liền truyền đến giọng nói ôn hòa của Hồng Cầm.

Tô Thi Thi hơi cong môi một cái, hướng về phía bà ta ngọt ngào kêu một tiếng “Dì Hồng”, giống như vừa rồi chuyện không vui vừa rồi từ đầu không phát sinh qua vậy

Lần này thật đến phiên Hồng Cầm kinh ngạc, hai mắt nhìn cô cảnh giác, xoay người rời đi.

Tô Thi Thi khước miệng tươi cười, thản nhiên bình tĩnh đi vào.

Muốn làm cho cô khó chịu, cô cũng sẽ không để cho bà ta dễ chịu.

Cô vừa muốn đi vào nhà ăn, liền nghe bên trong truyền đến một giọng nói quen thuộc.

“Phu nhân người đừng nóng giận, là bản thân con không cẩn thận. Mà còn cũng không làm tốt nhiệm vụ to lớn mà người giao cho con.”

Đoàn Ngọc Tường? Tô Thi Thi nhíu mày, cô không nghĩ tới Đoàn ngọc tường trở về nhanh như vậy.

Phòng chường là bọn họ chân trước mới vừa đi, cô ta chân sau liền theo tới rồi.

Cô điều chỉnh khuôn mặt lại một chút, đi nhanh vào, nhìn thấy Đoàn

Ngọc Tường khi đó, làm bộ như hoảng sợ lắm.

“Đại tiểu thư, sao vậy mau trở về đến đây như thế, không phải cùng Hồ tổng một chỗ sao? Sớm biết thế này chúng tôi liền chờ cùng trở về.”

“Hồ tổng?” Nhậm Tiểu Vi ngồi ở bên cạnh Đoàn Ngọc Tường trong mắt kính ngọc chớp lóe rồi biến mất, nghi hoặc nhìn về phía Đoàn Ngọc Tường.

Đoàn Ngọc Tường sắc mặt cứng đờ, vội vàng lắc đầu nói: “Tôi cùng Hồ tổng cũng không phải rất quen thuộc, cái kia chỉ là một cái hiểu lầm.”

“Hiểu lầm? Vậy cô nên nói với chú trẻ của mình giải thích rõ ràng. Anh ấy đang muốn nói chuyện này cùng lão gia, giúp các người hoà giải một chút nha.” Tô Thi Thi vẻ mặt lo lắng nói.

“Cô... Cô đừng nói lung tung!” Đoàn Ngọc Tường gấp đến độ mồ hôi lạnh đều đã ào ào tuông ra rồi.

Cô ta trước giờ thích chỉ có một mình Bùi Dịch, từ đầu liền không nghĩ muốn cùng họ Hồ kia có cái liên quang.

Tô Thi Thi rõ ràng là cố ý!

Bởi vì sốt ruột, Đoàn Ngọc Tường nói xong liền đứng lên, chính diện đối mặt Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi vừa thấy mặt cô ta, mi mắt mạnh trợn to. Lần này là thật không cần giả vờ, thực sự bị dọa đến chỗ.

Chỉ thấy Đoàn Ngọc Tường trên mặt cục xanh cục tím, sừng như cái

đầu heo vậy.

“Mặt của cô làm sao vậy? Hẳn không phải là bị những cô gái đó đánh chứ?” Tô Thi Thi kìm nén cười, tiến lên đồng loạt bắt được cánh tay Đoàn Ngọc Tường, dơ tay liền hướng tới mặt cô ta sờ soạng.

Cô dùng lực hung hãn ấn lên chỗ bị bầm xanh tím kia, ngoài miệng đau lòng nói: “Tôi vốn định nói với Bùi Dịch để cho anh ấy cho cô cùng trở về chung, như thế thì không. Vị Hồ phó tổng cũng thật là, sao có trơ mắt đứng nhìn cô bị mấy người phụ nữ kia khi dễ như vậy!”

“Cô... Tôi cũng không bị người nào khi dễ tôi, đây là bản thân tôi tự té ngã.” Đoàn Ngọc Tường nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Cô ta nào có mặt mũi nói chính mình là bị một đám con gái đánh cho thành cái dạng này, còn không sợ chưa đủ mất mặt sao?

“Được rồi, ăn cơm đi.” Nhậm Tiểu Vi đứng lên ngắt lời hai người đang nói, thẳng tắp địa hướng tới bàn ăn đi đến.

Tô Thi Thi yên lặng đem nói nuốt trở vào.

Tuy Nhậm Tiểu Vi không có nói rõ, nhưng mà thái độ kỳ thật đã cực kỳ rõ ràng, bà là đứng về phía Đoàn Ngọc Tường.

Hiệp thứ nhất, vẫn lại là cô thua.

Nhưng chuyện này mới chỉ là bắt đầu, tiếp tục bữa cơm này là Tô Thi Thi khó ăn nhất từ trước đến giờ.

Trong bữa cơm chỉ có các ba người bọn họ, Nhậm Tiểu Vi cùng Đoàn Ngọc Tường nhẹ giọng nói chuyện với nhau, trò chuyện vô

cùng hăng say, nhưng chả thèm đã động gì đến cô

Tô Thi Thi cúi đầu, lặng không tiếng động ăn, trong lòng không có chút cảm xúc gì.

Lúc này, cô đột nhiên rất nhớ Bùi Dịch.

Hôm nay 3 chương rồi nè. Nên thêm ko ta?????

Chương 167: Làm cái giao dịch

“Ô tiểu thư, đồ ăn không hợp khẩu vị sao?” Lúc cơm ăn đến một nửa, Nhậm Tiểu Vi như là giật mình nhớ tới trên bàn cơm còn có một người khác, ngẩng đầu nhàn nhạt nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái.

Cô giọng điệu bình tĩnh, thần tình lạnh nhạt, nhìn không ra bất luận cái cảm xúc gì, giống như là đang nhìn một người không quen biết vậy

Khách khí lại xa cách.

Loại cảm giác vô hình này như có khoảng cách càng xa thêm, làm cho người ta khó chịu.

Tô Thi Thi bài trừ một nụ cười tươi tắn: “Vừa rồi ở trên máy bay đã ăn qua, không đói bụng.”

Nhưng cô nói vừa mới xong, Nhậm Tiểu Vi liền thu hồi ánh mắt, như là quên đang nói chuyện với Tô Thi Thi, đối với Đoàn ngọc tường nói: “Con vừa rồi nói cái bãi biển kia ta lần trước cũng đến rồi, phong cảnh quả thật không tệ.”

Tô Thi Thi trong lòng căng thẳng, tràn ra một tầng chua xót.

Cô bị vị mẹ chồng tương lai này thật đúng là ghét bỏ triệt để rồi.

Thôi, nhịn.

Tô Thi Thi âm thầm hít vào một hơi, cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

Nhậm Tiểu Vi không thích cô, nhưng mà cũng không có đối với cô dùng lời ác độc đâm chọc, đơn giản liền là muốn nhẹ nhàng uyển chuyển để cho cô thấy khó mà từ chối.

Tô Thi Thi trong lòng có chút rầu rĩ, nhưng mà suy nghĩ đến Bùi Dịch, cô khẽ cắn môi, đem tất cả tức giận đều đã nuốt trở vào.

Rất không dễ dàng chịu đựng cho qua bữa cơm này mau kết thúc, Tô Thi Thi chính là đang nghĩ chuồn đi, liền nghe Nhậm Tiểu Vi nói: “Tô tiểu thư, xin theo tôi đến trong thư phòng.”

Bà nói xong quay đầu đối với Đoàn Ngọc Tường ôn nhu cười cười: “Tường Tường cũng đến đây đi.”

“Thi Thi, cô cần phải chuẩn bị tâm lý.” Đoàn Ngọc Tường lúc lướt qua bên cạnh Tô Thi Thi nhỏ giọng nói.

Tô Thi Thi kìm nén tức giận cả đêm, nhất thời có chút không nhịn được rồi.

Cô đối với Đoàn Ngọc Tường như có như không nói: “Đoàn tiểu thư, cười không khó chịu sao? Hai người chúng ta đã biết rõ bản chất của nhau rồi, hà tất phải giả mù sa mưa như vậy.”

“Cô...” Đoàn Ngọc Tường trên mặt tươi cười cứng đờ, tức giận đến nghiến răng.

Nhưng cô ta bây giờ còn chưa nghĩ muốn cùng Tô Thi Thi triệt để trở mặt, vẫn cứ bài trừ một nụ cười tươi tắn, đối với Tô Thi Thi nói:

“Nhanh lên vào đi thôi, phu nhân chờ cô kìa.”

Tô Thi Thi liếc cô một cái, nhanh hướng tới trong thư phòng đi đến.

Lúc cô đi đến, nhìn thấy Nhậm Tiểu Vi đang ngồi ở một cái ghế dây mây, cái bàn bên cạnh đặt một cuốn sách dày như từ điển.

Tô Thi Thi vừa nhìn thấy đến quyển sách này, trong đầu hiện lên bốn chữ - - “Lễ nghi bảo điển”!

Điền xấu chớp lóe rồi biến mất.

Quả nhiên, Nhậm Tiểu Vi chỉ chỉ quyển sách trên bàn nói: “Nghe Tường Tường nói cô lúc trước có đọc quá một chút, tôi hiện tại muốn kiểm tra cô.” Tôi đọc qua?

Tô Thi Thi trong lòng trầm xuống, Đoàn Ngọc Tường đây là đào hố để cho cô nhảy mà!

Cô đào thì tôi phải nhảy sao?

Tô Thi Thi hơi hơi ho khan một phen, nói: “Tôi vốn là muốn đọc thư, nhưng mà Đoàn tiểu thư từ đầu liền không đem sách cho tôi, tôi nghĩ muốn xem cũng không có biện pháp nha.”

“Tôi rõ ràng đưa cho cô, cô như thế nào nói lung tung?” Đoàn Ngọc Tường sốt ruột nói.

Tô Thi Thi kinh ngạc nhìn cô ta: “Đoàn tiểu thư, cô vẫn chưa lớn tuổi, hẳn không mau quên vậy chứ? Tôi vẫn đều đã cùng Bùi Dịch ở cùng một chỗ, cô có thể đi hỏi anh ấy nha?”

“Cô...” Đoàn Ngọc Tường mặt báp một phen liền đỏ, cô ta không nghĩ tới Tô Thi Thi vậy mà thật sự không biết xấu hổ như vậy!

“Nếu không tôi hiện tại gọi điện thoại để cho anh ấy đến đây hỏi rõ ràng?” Tô Thi Thi làm bộ liền muốn lấy ra điện thoại gọi điện thoại.

Nhậm Tiểu Vi trầm giọng nói: “Không cần đâu.”

Ngữ khí vẫn như cũ khách khí xa cách đến để cho chua xót lòng người.

Tô Thi Thi mâu sắc trầm trầm: “Vậy nếu như phu nhân không còn chuyện gì nói nữa, tôi xin phép về trước, buổi tối lại vẫn có chuyện phải làm.”

Tô Thi Thi nói xong hướng tới Nhậm Tiểu Vi chào, xoay người rời đi.

Nói đùa, cô sẽ ngốc đến nỗi ở trong này để cho hai người phụ nữ này ngược đãi đâu?

Giống người đàn ông một dạng ở trong này để cho mẹ của Bùi Dịch làm lơ, đã là cực hạn của cô.

“Phu nhân, người xem cô ấy! Mỗi lần đều đã lấy chú trẻ ra làm có.” Sau lưng truyền đến giọng nói yếu điệu của Đoàn Ngọc Tường.

Tô Thi Thi âm thầm ôm ấp cánh tay mình, yên lặng nhớ kỹ món nợ này.

Chỉ là cô mới ra khỏi nhà chính, bước chân đột nhiên ngừng lại.

Trời chiều dần tắt nắng, một người đàn ông lẳng lặng đứng ở nơi đó, ánh mặt trời đem bóng dáng của anh kéo được thật dài, nhuộm ra một loại nhu hòa dịu nhạt.

Giống như toàn bộ thế giới đều đã yên tĩnh trở lại, Tô Thi Thi trong

mắt chỉ thấy mình anh.

Bùi Dịch thấy Tô Thi Thi đi ra, môi mỏng bĩu một cái, hướng về phía cô vươn tay, nhàn nhạt nói: “Lại đây.”

Giọng nói trầm thấp, giống như tinh khiết lại như hương thơm nhàn nhạt của rượu, tản ra khí thế mê người.

Tô Thi Thi cho tới bây giờ không phát hiện được, thì ra giọng nói của một người đàn ông có thể nghe được loại trình độ này cực kỳ cuốn hút. Cô chỉ cảm thấy lỗ tai đều nhanh nóng lên rồi.

Cô cười chạy tới, ngửa đầu nhìn anh: “Anh ở chỗ này chờ tôi đã bao lâu rồi?”

Bùi Dịch cúi đầu nhàn nhạt liếc cô một cái, lời kéo cô đi ra ngoài: “Ăn no không?”

“Không mang theo câu trả lời cần có lại nói sang chuyện khác.” Tô Thi Thi chu mỏ, nhưng trong lòng lại ấm áp vô cùng.

Nhìn anh như vậy, phỏng chừng thời gian đứng không ngắn.”Có phải lúc tôi vừa tới đây anh cũng liền tới đây rồi phải không?” Tô Thi Thi vui đùa nói.

Bùi Dịch mím môi, không nói gì.

Anh đây là lặng im thừa nhận sao?

Tô Thi Thi trái tim đập mạnh liên hồi, khóe miệng kìm lòng không đạp địa cong lên, đột nhiên xông lên ôm cô anh lại, kiễng chân hướng trên mặt anh hôn một cái: “Bùi Dịch, anh thật tốt.”

“Bất quá lần sau tôi không ngại anh trực tiếp đi vào đem tôi ra ngoài. Anh không biết đâu, tôi ăn nhanh cho xong, bây giờ tiêu hóa không được rồi. Hai người họ liền cố nói chuyện, hoàn toàn xem tôi là không khí. Không được, saiu này tôi nhất định phải tận tình chinh Đoan Ngọc Tường kia một trận mới được, đều là cô ta ở trước mặt mẹ anh nói xấu tôi...”

“Ô Thi Thi.” Bùi Dịch đột nhiên giữ chặt cô, yên lặng nhìn ánh mắt cô, trong giọng nói đều là thương tiếc, “Thực xin lỗi, cho em chịu ủy khuất rồi.”

“Tôi không có...” Ô Thi Thi hốc mắt đau xót.

Cô rõ ràng muốn để cho anh đừng lo lắng, nhưng mà người đàn ông này sao lại thông minh như thế.

Bùi Dịch thờ dài, đem cô ôm ở trong ngực, nâng bước hướng biệt thự đi đến.

Anh rất hiểu Ô Thi Thi, mỗi lần cô líu ríu nói không ngừng nghỉ, liền chứng tỏ bị người ta ức hiếp.

Anh hơi chút đoán được vừa rồi bên trong đã xảy ra chuyện không vui rồi. Ô Thi Thi nói như vậy, chỉ là muốn để cho anh yên tâm, cho rằng Đoàn Ngọc Tường từ trong châm ngòi.

Nhưng mà Bùi Dịch hiểu rất rõ mẹ của mình, mẹ của anh làm sao có thể là một người để cho khác tùy tiện châm ngòi nói hai ba câu liền tin tưởng chứ.

Bà là cố tình làm cho Ô Thi Thi khó xử.

“Bùi Dịch, nhìn biểu tình này của anh, như là muốn bồi thường cho

tôi nha.” Tô Thi Thi híp mắt nhìn Bùi Dịch, nịnh nọt nói, “Nếu không anh để cho tôi đến nhà Ngọc ở lại vài ngày đi?”

“Em lặp lại lần nữa xem!” Bùi Dịch sắc mặt lập tức trầm tiếp xuống.

“Tôi cái gì cũng chưa nói!” Tô Thi Thi vội vàng lắc đầu.

Hai người đang nói chuyện, sau lưng bỗng nhiên truyền đến giọng nói của Đoàn Ngọc Tường: “Thi Thi, chờ một chút... Chú trẻ?”

Đoàn Ngọc Tường nhìn thấy Bùi Dịch sững sốt một phen, trong mắt ghen tị chớp lóe rồi biến mất, nhưng rất nhanh đã bị cô ta che dấu đi.

Cô ta đuổi theo sau, đem một quyển sách thật dày đưa tới trước mặt Tô Thi Thi: “Thi Thi cô quên lấy sách rồi.”

Tô Thi Thi mặt lập tức liền đen lại, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đoàn tiểu thư thật đúng là tri kỷ!”

Cô vừa rồi chạy nhanh như vậy, chính là không nghĩ muốn lấy quyển sách này, không nghĩ tới Đoàn Ngọc Tường vậy mà đem đến cho cô!

Cô mạnh ôm lấy cánh tay Bùi Dịch, móng tay dùng lực bấu vào.

Bùi Dịch như có mảy, âm thầm lờm cô một cái, lập tức đối với Đoàn Ngọc Tường nói: “Làm phiền Đoàn tiểu thư giúp chúng tôi đem sách về biệt thự đi, thím trẻ của cô là vẽ bản thiết kế, mệt muốn chết rồi không cầm nổi.”

“Khụ khụ...” Tô Thi Thi thiếu chút nữa phì cười, Bùi Dịch lời nói ác độc công lực thật sự là càng ngày càng lợi hại rồi.

“Tôi...” Đoàn Ngọc Tường vừa nghe, mặt trắng xanh liền trắng thêm

vài phần.

Tô Thi Thi tay dùng để vẽ bản thiết kế, chẳng lẽ cô ta liền không cần sao?

Bùi Dịch đây cũng quá bất công rồi!

Nhưng cô ta còn chưa nói gì, Bùi Dịch liền ôm Tô Thi Thi đi tới.

Cô tức giận dậm chân trên mặt đất xả giận, đuổi theo.

“Cô ta giống như bị chọc giận khóc rồi.” Phía trước, Tô Thi Thi nhỏ giọng nói.

Bùi Dịch liếc xéo nhìn cô, đột nhiên khom lưng ôm cô lên, đi nhanh về phía trước: “Nghĩ muốn để cho cô ta càng tức giận hay không?”

“Đương nhiên!” Tô Thi Thi mắt sáng lại sáng.

Bùi Dịch khòe miệng nhếch lên: “Chúng ta làm cái giao dịch!”

“Tôi...” Tô Thi Thi tim đập càng ngày càng nhanh, cảm thấy được nụ cười tươi tắn này của anh nguy hiểm cực kỳ

Cả nhà tối hảo! O(∩_∩)O

Thời tiết thất thường quá!

몸이 안 좋아요!

Chương 168: Cái giao dịch này em nhất định thích

“Giao dịch cái gì? Anh đừng làm càng!” Tô Thi Thi hay tây cầu xin không trực tiếp nắm lấy quần áo của Bùi Dịch, nhỏ giọng cảnh cáo nói.

“Tô Thi Thi, cái giao dịch này em nhất định sẽ thích.” Bùi Dịch khoe miệng nhếch lên, lộ ra một nụ cười tà khí.

Chỉ liếc mắt một cái, Tô Thi Thi mặt liền đỏ, tròn mắt loạn chuyển, không biết nên nhìn chỗ nào thì tốt hơn.

“Tôi không nghĩ muốn làm cái giao dịch gì với anh.” Tô Thi Thi nhỏ giọng nói.

“Không phải do em!” Bùi Dịch cúi đầu liếc nhìn cô một cái, đi nhanh hướng tới phía trước biệt thự đi đến.

Phía sau bọn họ, Đoàn Ngọc Tường trơ mắt nhìn Bùi Dịch ôm Tô Thi Thi vào biệt thự, tức giận đến nghiến răng.

“Cô tới cùng có chỗ nào tốt hơn tôi?” Vốn dĩ cô ta vẫn cực kỳ tự tin, nhưng mà hiện đang nhìn Bùi Dịch đối với Tô Thi Thi càng ngày càng tốt, trong lòng cô ta cũng càng ngày càng bất an.

Bùi Dịch là quân cờ cuối cùng để cô ta tiếp tục ở lại Đoàn gia, nếu như anh không cưới cô ta, vậy cô ta...

Đoàn Ngọc Tường sắc mặt trắng nhợt, hoàn toàn không dám nghĩ

tiếp. Cha cùng ông nội cô ta có bao nhiêu tàn nhẫn độc ác, cô ta so với bất luận kẻ nào đều rất rõ ràng!

“Bùi Dịch, tôi tuyệt đối sẽ không buông tay của anh đâu!” Đoàn Ngọc Tường khẽ cắn môi, cầm cuốn lễ nghi bảo điển to nặng kia, chạy chậm đuổi theo.

Bên này, Bùi Dịch ôm Tô Thi Thi vừa mới tiến vào trong biệt thự, liền đặt cô đến trên mặt đất.

Tô Thi Thi trong lòng vui vẻ, co cẳng chạy.

“Ai cho em chạy?” Bùi Dịch tay dài vươn ra, liền đem cô kéo trở về.

“Ừm...” Tô Thi Thi còn không có phản ứng kịp, liền nhìn thấy mặt Bùi Dịch phóng đại ngay trước mắt cô. Ngay sau đó, anh liền cuối xuống hôn cô.

“Anh muốn làm gì?” Tô Thi Thi tim đập loạn lên, liền biết người này đang rất tức giận, hẳn không phải là muốn trước mặt Tiểu Ưu bọn họ...

Đột nhiên, cô nghe đến bên ngoài truyền đến một trận dồn dập tiếng giày cao gót đi đến.

“Đoàn Ngọc Tường?” Tô Thi Thi hai mắt nhú lại, trong đầu bỗng nhiên nhớ tới lời lúc nãy Bùi Dịch nói.

“Nghĩ muốn để cho cô ta càng tức giận hay không?”

Cô đương nhiên nghĩ muốn!

Tô Thi Thi từ bị động chuyển sang chủ động, hai tay ôm lấy cổ Bùi

Dịch, nghênh đón nụ hôn của anh.

“Thực ngoan.” ánh mắt Bùi Dịch nhất thời trở nên u ám thêm, đè cô đến trên tường, hung hăng hôn lên môi cô.

“Chú trẻ... A!” Đoàn Ngọc Tường vừa muốn đi vào trong, đột nhiên nhìn đến Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi vậy mà tại cửa...

“Các người...” Đoàn Ngọc Tường toàn thân khí lực như là bị rút đi một dạng, quyển sách trên tay “Bụi” một tiếng rớt xuống đất.

Cô ta chỉ cảm thấy trái tim mình giống như bị dao đâm vào vô cùng đau đớn. Biết rõ Bùi Dịch yêu thương Tô Thi Thi là một chuyện, hiện tại tận mắt nhìn đến lại là một chuyện khác. “Các người...” Đoàn Ngọc Tường trong mắt ngấn lệ, hung hăng dậm dậm chân, xoay người bỏ chạy.

Đó là người đàn ông cô ta thích nhiều năm như vậy, bây giờ lại cùng cô gái khác...

“Cô ta đi rồi.” Phòng trong, Tô Thi Thi đẩy đẩy Bùi Dịch, anh tại sao lại vẫn không chịu dừng!

“Cô bé, em cảm thấy được tôi là vì muốn cho cô ta xem sao?” Bùi Dịch sắc mặt đen lại, khom lưng ôm lấy cô, nâng bước đi lên cầu thang.

“Này, anh mau bỏ tôi xuống!” Tô Thi Thi ra sức vặn vẹo thân thể, “Bùi tiên sinh, anh còn chưa có ăn cơm phải không? Nếu không cùng cơm nước xong...”

Bùi Dịch bước chân chợt dừng lại: “Em nói không sai, tôi quả thật rất đói bụng.”

Anh nói xong bước nhanh hơn.

“Anh...” Tô Thi Thi muốn khóc, cô bị anh ôm vào phòng ngủ như vậy ngày mai còn có thể nguyên vẹn đi ra hay không?

“Trời mưa, Đoàn Ngọc Tường đem sách quần ở cửa rồi, tôi đi nhặt về...”

“Không cần nhặt.” Bùi Dịch nói xong một tay bắt lấy Tô Thi Thi khiêng đến đầu vai, bước nhanh hơn.

Tô Thi Thi muốn hôn mê, cô cũng không phải hàng hóa, tại sao anh mỗi lần đều như vậy với cô!

Dưới lầu, Tiểu Ưu muốn đi đem sách nhặt lên yên lặng thối lui trở về.

Tiên sinh nói không cần nhặt, bọn họ cũng không có lá gan trái lại.

Ngoài phòng, mưa giọt giọt tí tách dưới đất càng ngày càng nặng hạt. Một hồi gió lớn một hồi lạnh, thời tiết đột nhiên lạnh rất nhiều rồi.

Tô Thi Thi cuộn mình chần, lúc ngủ thiếp đi trên mặt rưng rưng nước mắt. Lộ ra đầu ngón tay hồng hồng, mơ hồ có chút sưng.

“Đồ khốn!” Cô không biết mơ thấy cái gì, nghiêng rặng nghiêng lợi mắng một tiếng, thân thể lui về sau hướng bên cạnh nơi nào đó ấm áp nhích lại gần, trầm trầm đã ngủ.

“Cô bé ngốc.” Bùi Dịch hôn lên cái trán của cô, ôm cô vào trong lòng, cảm thấy mỹ mãn.

Ngày hôm lúc sau tỉnh lại, Tô Thi Thi chỉ cảm thấy toàn thân rã rời,

xương khớp như muốn rời ra, chỗ nào cũng đau nhứt

Nhất là chai tay của cô, đỏ rực, hơi hơi sưng, nhìn qua thương cảm cực kỳ.

Bùi Dịch đã rời giường, lúc này hẳn là ở thư phòng xử lý văn kiện. Công việc của anh vẫn đều đã bề bộn nhiều việc, trừ bỏ thời gian ở bên cạnh ức hiếp cô, Bùi Dịch tựa hồ đều là đang làm việc.

“Cầm thú!” Tô Thi Thi nắm ngón tay, thở phì phì thay đổi quần áo. Nhưng cô mới vừa xuống lầu, liền nhìn đến Hồng Cầm từ nhà chính đi đến đã ở phía dưới đợi rồi.

“Tô tiểu thư, phu nhân nói từ hôm nay trở đi muốn tuân thủ quy củ của Đoàn gia, sáng phải qua nhà chính thỉnh an.” Hồng Cầm không kiên nhẫn nhìn Tô Thi Thi, hiển nhiên đối với việc cô ngủ dậy trễ như vậy còn muốn có ý kiến.

Tô Thi Thi nhìn xem đồng hồ, lúc này vừa lúc là 7 giờ, cô cô chuẩn bị đồ đạc xong là đến giờ đi làm rồi

“Dì Hồng, hôm nay tôi...”

“Tô tiểu thư, đừng trách tôi không nhắc nhở cô. Bùi thiếu gia tái yêu chiều cô, nhưng phía trên thiếu gia còn có một người mẹ.” Hồng Cầm lạnh mặt nói.

Tô Thi Thi yên lặng hít vào một hơi. Không phải là đi thỉnh an thôi sao, cũng sẽ không mất miếng thịt, cô đi là được chứ gì!

Cô đi theo sau lưng Hồng Cầm, lúc mới vừa đi tới cửa, bước chân của Hồng Cầm đột nhiên dừng lại, chỉ vào cửa chỗ trên mặt đất nói: “Tô tiểu thư, chuyện này là thế nào đây?”

Bà ta vừa nhìn đến cuốn lễ nghi bảo điển của phu nhân bị ném xuống đất, mà còn đều bị mưa xối rồi. Chuyện vừa rồi chưa nói, lại thêm chuyện này, liền muốn xử Tô Thi Thi lạnh giọng hỏi.

Tô Thi Thi nhìn thoáng qua, yên lặng nhìn trời, vô tội nói: “Tôi không biết nha, sách này không phải ở chỗ phu nhân sao?”

“Cô...” Hồng Cầm nghiêng răng. Sách này tối hôm qua là để cho Đoàn Ngọc Tường mang đến đây, Tô Thi Thi chối bay biến, bà ta cũng không thể làm gì cô.

“Hừ, để tôi làm sao giải thích với phu nhân.” Hồng Cầm đờ Tô Thi Thi liếc mắt một cái, nâng bước đi về phía trước.

Tô Thi Thi hít sâu một hơi, quay đầu hướng Tiểu Ưu vụng trộm nói: “Chuẩn bữa sáng để tôi mang đi làm, lát tôi trở lại trực tiếp mang đi.”

“Muốn tôi đi gọi Bùi tiên sinh hay không...”

“Không được nói cho anh ấy!” Tô Thi Thi lắc đầu, xoay người đi ra ngoài.

Đây là chiến tranh giữa phụ nữ các cô, cô không hy vọng Bùi Dịch khó xử.

Chỉ là cô vừa mới ra cửa lớn của biệt thự, Bùi Dịch liền nhận được tin tức.

Trong thư phòng, quản gia nơm nớp lo sợ đứng ở trước bàn làm việc, nhỏ giọng nói: “Đại tiểu thư cũng đi nhà chính rồi, phu nhân làm như vậy...”

Ông nói đến một nửa liền im miệng, có chút không dám nói, ông dù sao cũng chỉ là một hạ nhân, có một số lời cũng làm hạ nhân sao có thể nói.

Bùi Dịch mím môi, nửa ngày, mới khoát tay: “Đi đi tiếp tục nhìn quan sát động tĩnh biệt thự thứ nhất bên kia, chuyện của ông ta trước khi lão già kia xuất viện không cần phải xen vào.”

Quản gia gật đầu, vội vàng lui lại ra ngoài.

Chờ sau khi quản gia vừa đi, Bùi Dịch đóng máy tính lại, cũng đi ra khỏi thư phòng.

Bên này, sau khi Tô Thi Thi đến nhà chính, Nhậm Tiểu Vi cố tình ngâm nga quy tắc kia để cô nghe được.

Tô Thi Thi đứng ở trước mặt Nhậm Tiểu Vi, cúi đầu, giống cái làm sai chuyện gì nghiêm trọng lắm, thành thật nói: “Tôi tối hôm qua không lấy sách, hôm nay mới biết được nó còn đang cửa, đều đã ướm rồi. Cho nên...”

Tô Thi Thi giọng nói càng thêm nhỏ xuống, rất khổ sở nói: “Tôi còn không chưa có xem qua.”

“Thi Thi, tôi không phải nhắc nhở cô sách đặt ở cửa sao? Nếu không phải người bên biệt thự của chú trẻ không cho tôi đi vào, tôi liền đưa vào rồi.” Một bên, Đoàn Ngọc Tường vẻ mặt tiếc nuối nói, “Hiện tại sách bị ướm rồi, phải làm sao đây?”

Tô Thi Thi nhăn cầu xoay một vòng, theo lời của cô ta nói: “Đại tiểu thư không phải nói cô đều đã xem hết rồi sao? Vậy làm phiền cô giúp tôi viết lại một lần, tôi đảm bảo, khẳng định sẽ xem thật kỹ lưỡng!”

“Tôi cái lúc nào...”

Cô ta còn chưa nói xong, bên ngoài thư phòng bỗng nhiên truyền đến một giọng nói ngắt lời của cô ta.

“Đại tiểu thư từ nhỏ rất thông minh, ngay cả mẹ tôi đều khen ngợi cô. Chuyện Thi Thi học lễ nghi, liền nhờ vào cô rồi.”

“Bùi Dịch?” Tô Thi Thi quay đầu nhìn đến đàn ông toàn thân mặc bộ đồ tây màu xám kia, cười đến mi mắt đều nhanh không có.

Anh tới thật là đúng lúc!

Chương 169: Sụp hố Sư huynh

Nhậm Tiểu Vi có chút nhìn không được rồi. Con trai của bà cùng Tô Thi Thi vừa thấy liền là có cùng ý tưởng đen tối, Đoàn Ngọc Tường từ đầu không phải là đối thủ của bọn họ.

Bà đứng lên, đối với Bùi Dịch nói: “Chuyện trong gia đình là chuyện của phụ nữ, con đi theo mù quáng tham gia cái gì? Chuyện trong công ty không phải bề bộn nhiều việc sao? Sao ba ngày hai bữa lại chạy đến nơi này của mẹ, trước kia con mấy ngày cũng không thấy qua một lần.”

“Mẹ là bây giờ trách con trước kia không thường đến thăm người sao? Con sau này sẽ đến nhiều hơn.” Bùi Dịch cười nhạt tiến lên đỡ lấy tay bà, “Con hai ngày sau còn phải đi ra nước ngoài công tác, đến lúc đó sẽ đi qua Yorkshire, mẹ có muốn chuẩn bị cái gì để con mang đi hay là mua thứ gì hay không?”

“Con muốn đi Yorkshire?” Nhậm Tiểu Vi trên mặt bất chợt không vui đột nhiên biến thành vui sướng, cực kỳ hứng thú cầm lấy tay Bùi Dịch, “Mẹ đương nhiên là có nhiều thứ muốn mua rồi!”

“Được, con khi nào đến đó sẽ gọi cho mẹ.” Bùi Dịch dừng một chút, lại nói thêm, “Thi Thi gần đây mới vừa phụ trách một cái dự án quan trọng, làm không tốt đến lúc đó sẽ ảnh hưởng đến mặt mũi Đoàn gia, cho nên con nghĩ muốn xin giúp cô ấy, sau khi xong việc này mới học quy tắc Đoàn được không?”

“Được thôi. Tiểu Dịch, con khi nào đi Yorkshire? Mẹ muốn con giúp

mẹ đem vài thứ qua đó.” Nhậm Tiểu Vi giống như hoàn toàn biến thành một người khác một dạng, khẩn trương hỏi han.

Bùi Dịch cười nói: “Ngày mốt đi. Mẹ người yên tâm, con trước khi đi nhất định sẽ nói cho người một tiếng.”

“Hào. Các con mau đi làm đi.” Nhậm Tiểu Vi nói xong liền thúc giục bọn họ đi.

Tô Thi Thi vẻ mặt khó hiểu nhìn hai người, hoàn toàn ngờ ròi.

Cái Yorkshirekia tới cùng là cái chỗ nào, tại sao làm cho mẹ Bùi Dịch thái độ hoàn toàn chuyển biến ròi.

“Phu nhân, chuyện học lễ nghi của Thi Thi cứ như vậy gác lại sao?” Đoàn Ngọc Tường không cam lòng, nhìn Tô Thi Thi nói, “Thi Thi, cô không nghĩ muốn sớm một chút gả cho chú trẻ sao? Sớm một chút học tốt lễ nghi...”

“Đại tiểu thư, tôi có thể học lễ nghi hay không liền nhờ vào cô ròi. Phiền toái cô mau giúp tôi đem nội dung viết ra lại thật chính xác, tôi sẽ có tài liệu học ròi.” Tô Thi Thi vẻ mặt thận trọng nhìn Đoàn Ngọc Tường.

Đoàn Ngọc Tường sắp tức chết ròi, cô ta vụng trộm nhìn thoáng qua Nhậm Tiểu Vi, nhưng mà người phía sau kia như là hoàn toàn đắm chìm ở trong thế giới của mình, nhìn cũng chưa từng nhìn cô ta liếc mắt một cái.

Cô ta vừa định nói thêm cái gì, Bùi Dịch đã mang theo Tô Thi Thi đi ra ngoài.

“Các người khinh người quá đáng!” Cô bị chọc giận muốn bùng nổ

rồi. Tại sao chuyện gì cũng không thuận lợi!

Lúc Tô Thi Thi bọn họ ra khỏi gian nhà chính, lái xe đã đem xe đậu ở cửa.

Tô Thi Thi ngồi vào bên trong xe, vừa ăn bữa sáng Tiểu Ưu đã chuẩn bị, vừa bản khoăn suy nghĩ.

Bùi Dịch nhìn đến dáng vẻ không yên lòng của cô, yên lặng thờ dài, nói: “Đoàn Tĩnh Đồng.”

“A?” Tô Thi Thi cắn thìa, không rõ ý tứ của anh. “Là em trai tôi. Nó hiện tại ở Yorkshire một trường nội trú quý tộc.”

Bùi Dịch nói; “Mẹ tôi lúc mang thai đứa em trai này, đã từng bị người ta đầu độc, thiếu chút nữa gặp chuyện không may. Sau này mẹ tôi làm bộ đứa bé không còn nữa muốn đi nước ngoài an dưỡng, mãi đến khi em tía tôi được một tuổi mới trở về.”

“Vì đảm bảo an toàn cho em trai tôi. Lão già kia cùng bà ấy vẫn không có công bố ra ngoài có sự tồn tại của em trai tôi.”

Tô Thi Thi bừng tỉnh đại ngộ: “Khó trách chúng tôi cũng không biết lão già kia lại vẫn có một đứa con trai nhỏ. Như vậy hiện tại...”

“Nó mới mười tuổi, mẹ tôi đương nhiên lo lắng cho nó. Tôi đi Yorkshire, bọn họ có thể thông qua video clip gặp mặt một lần.” Bùi Dịch nói.

“Bao la rộng lớn trên đời cũng không bằng tình thương cha mẹ dành cho con cái của mình.” Tô Thi Thi trong lòng ít nhiều có chút cảm thán, khó trách vừa rồi mẹ của Bùi Dịch vừa nghe nói anh muốn đi Yorkshire, thái độ lập tức liền thay đổi.

Có thể nhìn ra, Đoàn Kế Hùng rất thương yêu đứa con tria nhỏ này. Ít nhất, cho dù là cha cô năm đó cũng không có đối xử chu toàn như vậy.

“Nó hẳn là sắp trở lại rồi.” Bùi Dịch trầm giọng nói.

“Lão già kia đã quyết định vứt bỏ Đoàn Chấn Ba rồi hả?” Tô Thi Thi cả kinh, nếu nói vậy, như vậy Đoàn gia phỏng chừng sắp có sóng gió lớn rồi.

Đoàn gia mấy đời chỉ có 1 đứa con trai, nhưng mà con gái cũng rất nhiều. Những cái cô cô bác chòng gì gì đó, cả đám đều không phải kẻ dễ bắt nạt. Hiện tại bỗng nhiên xuất hiện một cái người thừa kế nhỏ, không thể nào trở mặt ngay rồi.

“Tô Thi Thi, em phải chuẩn bị tâm lý sẵn sàng. Đoàn gia, so với em tưởng tượng phức tạp hơn rất nhiều.” Bùi Dịch giữ lại Tô Thi Thi, vẻ mặt nghiêm trọng nói.

Tô Thi Thi ru rú tại trong lòng anh, giờ khắc này, mà lại phi thường an tâm.

“Anh tại sao muốn nói rõ những việc này cho tôi?” Tô Thi Thi nhỏ giọng hỏi.

Bùi Dịch sắc mặt liền đen, cúi đầu hung hăng cắn một cái lên lỗ tai cô: “Tô Thi Thi, em nên có cảm giác là Bùi phu nhân đi!”

“Người nào muốn gả cho anh chứ!” Tô Thi Thi mặt đỏ lên, thấy xe ngừng lại, mở cửa xe liền nhảy xuống.

Bùi Dịch sắc mặt càng thêm đen, lạnh lạnh đưa mắt nhìn tài xế kia.

Lái xe xoa mồ hôi lạnh, có khổ khó nói.

Ông là nghĩ đến công ty rồi nên mới mở khóa cửa thôi!

Tô Thi Thi khóe miệng chứa cười, tâm tình nhìn qua cực kỳ tốt. Lúc đến công ty, khẩn trương đem tiến độ công trình mấy ngày nay hỏi han một lượt.

“Thi Thi, vật cách âm chúng ta muốn không dự trữ đủ rồi!” Tô Thi Thi vừa mới ngồi xuống, cộng tác của cô Đồng Tiêu Tiêu vội vã chạy vào, vẻ mặt buồn bực nhìn cô.

“Sao lại như vậy chứ? Cái vật liệu kia là sản xuất theo công nghệ của Ma Cao, nguồn cung dồi dào, không có khả năng không có được?” Tô Thi Thi trong lòng trầm xuống, thật đúng là sợ cái gì tới liền tới.

Đồng Tiêu Tiêu đưa mắt nhìn bên ngoài, kéo một cái ghế ngồi vào bên cạnh Tô Thi Thi, tức giận nói:

“Còn không phải tại con người bụng dạ tiểu nhân Khúc Hồng Mai kia, cô ta không biết dùng cái biện pháp gì, vậy mà dự đổ đối tác dự án bên chỗ cô ta cũng dùng đến loại vật liệu cách âm này, dẫn đến chúng ta không đủ vật liệu cung cấp rồi.”

“Cô nói xem dự án sân vận động bên kia lập tức liền cần dùng đến rồi, nếu không có vật liệu thì không có biện pháp bàn giao công trình đúng hạn, đến lúc đó làm sao đây!”

“Cô đừng gấp. Cùng nhà cung cấp vật liệu bên kia xác nhận qua chưa?” Tô Thi Thi coi như bình tĩnh, trầm giọng hỏi.

“Không có cách nào. Chúng ta hiện tại là cái thân phận gì, bọn họ

cũng biết dự án lần này quan trọng, nên cũng không dám gạt chúng ta, là thật không có cách nào tìm được nguồn cung rồi.” Đồng Tiêu Tiêu càng nói càng sốt ruột.

Nếu không có cái vật liệu này, chuyện này tương đương với cái thiết kế này của bọn họ coi như tiêu rồi.

Tô Thi Thi nhíu mày nghĩ nghĩ, nói: “Chúng ta phân công nhau nghĩ biện pháp.”

“Được.” Đồng Tiêu Tiêu vội vàng cấp bách lui lại ra ngoài.

Chờ sau khi cô ấy vừa ra ngoài, Tô Thi Thi đứng lên rót ly nước, đứng ở cửa sổ hóng gió nhìn bên ngoài văn phòng.

Từ chỗ cô đứng nhìn ra, vừa lúc Khúc Hồng Mai ngẩng đầu hướng văn bên này nhìn qua, ánh mắt gặp phải Tô Thi Thi, khiêu khích lườm cô một cái.

Tô Thi Thi khóe miệng nhếch lên.

Cái thứ thủ hạ bại tướng dưới tay cô, cho rằng làm như vậy có thể gây khó dễ cho cô sao?

Tô Thi Thi kéo xuống rèm che, trở lại chỗ ngồi của mình cầm lấy điện thoại, bắt đầu gọi cho các đồng nghiệp trước kia hỏi thăm một chút.

“Không biết Ngọc có biện pháp nào không.” Tô Thi Thi một bên gọi điện thoại vừa cân nhắc suy nghĩ.

Hôm nay Ôn Ngọc có việc xin phép nghỉ, chẳng thế thì có thể để cho cô ấy giúp rồi.

Nhưng mà gọi một vòng, đến cả Tần Phong cũng đều đã hỏi qua, đều nói không loại vật liệu cách âm này.

Tô Thi Thi tìm tìm trong danh bạ điện thoại, nhìn đến số điện Tống Trọng Hạo khi đó, mi mắt sáng lên, vội vàng gọi cho anh.

Nửa phút sau, Tô Thi Thi liền cực kỳ vui vẻ thiếu chút nữa nhảy dựng lên.:

“Sur huynh, anh thật sự có thể mượn được vật liệu Nano cách âm sao? Em biết nó rất khó tìm nha!”

“Sur muội, em đây là tại hoài nghi năng làm việc chuyên nghiệp của sư huynh à! Em đến đây đi, để anh nhắn địa chỉ kho hàng cho em.” Tống Trọng Hạo nói xong liền cúp điện thoại.

Không quá vài giây, trong di động Tô Thi Thi liền có tin nhắn đến, là Tống Trọng Hạo gửi địa chỉ đến.

“Kỳ quái, cái địa chỉ này nhìn sao cũng thấy nhìn quen mắt như vậy?” Tô Thi Thi nhướn mày, nhưng hiện tại lấy được vật liệu quan trọng hơn, cũng không kịp suy nghĩ.

Nhưng lúc cô đi đến nơi, quả thực khóc không ra nước mắt!

Cô nói tại sao cảm thấy nhìn quen mắt như vậy, địa chỉ mà sư huynh gửi đến thực ra là kho hàng của xây dựng Minh Đỉnh!

Xong rồi, cô muốn vào hay không đây? Nếu lỡ chẳng may đụng phải tên Hồ diên khùng kia thì làm sao đây!

Hô hô được 20 trang rồi, còn 15 trang nữa T.T

Còn chương truyện chưa viết, đến ngày nộp. Chắc vui =))

Chương 170: Tên trẻ con!

Khí thế to lớn toàn nhà màu trắng khổng lồ tọa lạc tại trung khu vực buôn bán sầm uất nhất thành phố Bắc Kinh, nơi này cách xây dựng Tiệp Khắc chỉ có hơn mười phút đi xe.

Lúc Tô Thi Thi đến, Tống Trọng Hạo đã ở trong kho vật liệu.

Tô Thi Thi nhìn thấy toàn nhà màu trắng trước mặt này, âm thầm nuốt nuốt nước miếng, lặng lẽ lấy điện thoại ra gọi cho Tống Trọng Hạo.

“Sur huynh, chuyện em đến chỗ này, anh không có nói với người khác chứ?”

“Không có.” Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói nghi hoặc của Tống Trọng Hạo hỏi han.

“Mượn tạm vật liệu cũng không phải chuyện hiếm lạ gì. Em yên tâm, loại vật liệu Nano này trong kho hàng còn nhiều mà, đủ em là cái công trình sân vận động kia rồi.”

“Không phải, em là muốn hỏi anh cái vị phó tổng bên anh không biết chứ?” Tô Thi Thi nhỏ giọng hỏi.

Trước Hồ phó tổng có thể lừa gạt sư huynh cô đến làm việc ở xây dựng Minh Đỉnh, ai biết có thể hay không âm thầm lén ở đâu đó?

Tô Thi Thi càng nghĩ càng lo lắng.

Tống Trọng Hạo trái lại không nghĩ nhiều chuyện như vậy: “Phó tổng biết cũng mặc kệ... Sư muội, nơi này, mau tới đây!”

Tô Thi Thi ngẩng đầu, liền nhìn đến sư huynh cô đứng ở cửa kho hàng đối với cô ngoắc ngoắc.

Cô sắc mặt hơi đổi, vội vàng chạy tới, muốn để cho anh đừng ồn ào nữa.

Còn chưa kịp chạy đến, cô đột nhiên dừng bước, sửng sờ nhìn người phía sau sư huynh kia, trong lòng coi như có một vụn đầu câu đang chạy qua nói cô mau chạy đi!

Sư huynh, anh lại mang theo kẻ bịp bợm kia đến rồi! Định giết sư muội này sao!

“Tô Thi Thi, chúng ta lại gặp mặt.” người trẻ tuổi phía sau Tống Trọng Hạo vừa thấy Tô Thi Thi đến, mi mắt lập tức liền trùng to như ông già, trong mắt giống như có một đám ánh sáng xanh lóe lên chớp động.

Tô Thi Thi nhìn cái người đàn ông suất khí mặc quần áo thể thao màu xanh đậm, ha ha cười gượng.

Cô chạy còn kịp không?

Thống khổ, tại sao ở chỗ này đụng phải Hồ Quân Nhạc? Nếu cô nhớ không lầm mà nói, Hồ Quân Nhạc chính là em ruột với cái tên Hồ điên khùng kia!

Không biết tình cảm anh em bọn họ thế nào, nếu như anh ta nói cho Hồ điên khùng kia...

Tô Thi Thi đau cả đầu.

Bây giờ bỏ cũng không xong, lúc này là nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch!

“Sur muội, các người quen biết sao?”

Tống Trọng Hạo hết nhìn Tô Thi Thi, lại nhìn Hồ Quân Nhạc, vẻ mặt tò mò đi tới.

“Vị này là tiểu Hồ tổng phụ trách bộ phận mua sắm vật liệu, đến đây kiểm tra.” Tống Trọng Hạo thấy Tô Thi Thi sắc mặt không quá tốt, nhỏ giọng giải thích nói.

“Cho nên, anh ta tại sao lại ở chỗ này?” Tô Thi Thi cắn răng thấp giọng hỏi.

Cô đối với 2 anh em họ Hồ này đều đã đắc tội đủ cả. Vận khí hôm nay thật sự là thật tốt quá trời rồi!“Cô ấy là vị sur muội anh nhắc đến sao?”

Hồ Quân Nhạc đem Tô Thi Thi trên dưới đánh giá một lần, khóe miệng chậm rãi cong cong lên, trong mắt giảo hoạt chớp lóe rồi biến mất.

Anh ta đột nhiên tiếp sát Tô Thi Thi, đưa tay liền kéo áo Tô Thi Thi, đem cô lôi kéo đi phía trước, như có như không nói:

“Rốt cục cho tôi bắt được cô rồi! Đàn bà thối, cô lần trước chuốc say tôi, tôi còn chưa tìm cô tính sổ nha!”

Cái này cái người phụ nữ thối tha này vậy mà gặt anh ta uống trà đậm đặc như vậy, làm anh ta bị say trà đến không biết trời đất gì cả,

hơn nữa còn là trước mặt Hồng gia. Anh ta mặt ngoài mặt trong đều đã mất hết, sau khi trở về bị ông nội anh ta mắng cho xối xả

Đều là do người phụ nữ này làm hại!

“Ô Thi Thi, cô nói tôi nên làm sao báo đáp cô cùng ân tình ngày đó cô pha trà cho tôi đây?” Hồ Quân Nhạc nghiêng răng, gằn từng chữ hỏi han.

Tô Thi Thi ánh mắt tối sầm lại, dư tay dùng lực hướng cổ tay anh ta đánh tới.

Chỉ nghe “Bốp” một tiếng giòn vang, tay Hồ Quân Nhạc đang nắm áo Tô Thi Thi giống như bị bẻ gãy xương cốt vậy, đột nhiên liền cúi tiếp xuống.

Hồ Quân Nhạc tức điên: “Người phụ nữ này sức lực sao lạnh mạnh đến thế!”

Chết tiệt, tay anh bị đánh đều đã tê rần!

“Anh có biết, động tác vừa rồi của anh cực kỳ không lễ phép động tác? Đánh anh là nhẹ rồi.”

Tô Thi Thi liếc anh ta một cái, chuyện cho tới bây giờ cũng không còn cách nào, hướng thẳng đến bên trong kho hàng đi đến.

Tống Trọng Hạo nhìn hai người liếc mắt một cái, lựa chọn theo tiến vào, nhỏ giọng hỏi Tô Thi Thi: “Em cùng anh ta từng có xung đột sao? Sao không sớm nói cho anh biết?”

Tô Thi Thi khóc không ra nước mắt. Ai biết anh ta cũng ở trong này!

“Ô Thi Thi, đây là kho hàng của công ty tôi, ai cho phép cô vào!” Hồ Quân Nhạc bị coi như không khí, tức giận từ trên mặt đất hướng tới, vừa muốn tới kéo tay Ô Thi Thi.

Ô Thi Thi lườm anh ta một cái: “Sao vậy? Còn không có sợ?”

“Cô... Cô đừng cho là tôi thực sợ cô! Đàn ông không đánh nhau cùng phụ nữ, cô hiểu không?” Hồ Quân Nhạc tức giận nói.

Ô Thi Thi nhú mày, từ trên xuống dưới đánh giá anh ta một lần: “Có bản lĩnh liền phản kháng, tôi không ngại lại quật ngã anh một lần nữa đâu.”

“Cô...” Hồ Quân Nhạc tức giận đến nghiến răng, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai, dơ tay liền cấp cho Ô Thi Thi một móng vuốt, vừa lúc tóm được eo cô

Ô Thi Thi hí một tiếng, thiếu chút nữa đá anh ta một cước.

Tên trẻ con này!

Cô lần trước còn tưởng rằng Hồ Quân Nhạc chỉ giả vờ ngây thơ, không nghĩ tới là bản tính vốn có của anh ta!

Bất quá người này thâm trầm khó đoán cũng thật sự làm cho người ta trở tay không kịp. Ô Thi Thi âm thầm hướng bên cạnh phòng tránh, không nghĩ muốn cùng anh ta tiếp tục xung đột. “Nghe nói cô muốn mượn vật liệu cách âm của chúng tôi?”

Hồ Quân Nhạc không biết từ lúc nào trong túi áo lấy ra một cái cái bật lửa hình vuông, một bên khép khép mở mở cái bật lửa kia ngấm nghĩa, một bên hỏi.

Tô Thi Thi nhớ tới vừa rồi sư huynh nói anh ta là giám đốc bộ phận mua sắm, vụng trộm hướng Tống Trọng Hạo liếc mắt ra hiệu.

Tống Trọng Hạo xấu hổ hướng cô gật gật đầu, nhỏ giọng nói: “Muốn loại vật liệu, tất phải trải qua bộ phận mua sắm.”

“Sư huynh...” Tô Thi Thi xem như tiêu rồi.

Bọn họ vốn dĩ mượn vật liệu số lượng cũng không nhiều. Sư huynh cô làm thiết kế sư cao cấp ở xây dựng Minh Đỉnh, trên tay hẳn là có một chút quyền lợi. Cô hoàn toàn có thể im im lặng lặng đi mượn, sau đó từ từ trả lại.

Nhưng mà hiện tại...

Tô Thi Thi đau đầu không thôi.

“Anh nói đi, điều kiện là gì.” Tô Thi Thi nhìn Hồ Quân Nhạc, trực tiếp hỏi.

Hồ Quân Nhạc mi mắt nhíu lại, một bên theo quán tính vừa đi vừa bật cái bật lửa hướng tới: “Điều kiện rất đơn giản, cô tất phải nhận lỗi với tôi, hơn nữa để cho tôi đem cô trói lại treo đến cửa kho hàng này 10 phút, tôi liền đem vật liệu cho cô mượn.”

“Anh...” Tô Thi Thi cắn răng, “Nằm mơ đi!”

Cái tên tính khí trẻ con này còn chứng ảo tưởng nữa! Hướng anh ta xin lỗi còn chấp nhận được, đem cô treo lên cửa nhà kho? Anh bệnh cũng không nhẹ!

“Hiện tại cũng chỉ có kho hàng của chúng tôi có sẵn vật liệu này thôi, muốn hàng nhập từ nước ngoài về phải đợi tháng sau mới có, cô đợi

được sao?”

Hỗ Quân Nhạc đi tới, phụ giúp Tô Thi Thi đi ra ngoài: “Không đồng ý đừng hòng mượn đề!”

“Anh đừng có động tay động chân.” Tô Thi Thi sắc mặt trầm xuống.

Cái tên trẻ con này vậy mà một bên đẩy cô một bên véo cô.

“Hí - -” thực đau!

Tô Thi Thi phát hỏa, trở tay hướng thắt lưng phía trước của anh lôi kéo. Vốn là muốn kéo anh ta để vật xuống, đúng là không nghĩ tới lại đụng trúng dây lưng quần của anh ta, trực tiếp kéo dây buộc quần thể thao của anh ta rút ra.

“Tôi đi...”

Hỗ Quân Nhạc sợ tới mức vội vàng đi kéo quần. Luống cuống tay chân, cái bật lửa từ tay phải của anh ta bị tuột tay văng đi, hướng tới một đồng bính bên cạnh bay qua.

“Đó là vật dễ cháy!” Tống Trọng Hạo rống to một tiếng, sắc mặt trắng bệch hô, “Sur muội chạy mau!”

“Không phải chứ?” Tô Thi Thi lờ mờ rồi.

Thời gian giống như yên lặng một dạng, Tô Thi Thi chỉ cảm thấy giờ khắc này đến tim cũng ngừng đập, bản năng bước đến phía trước một bước, kéo Hỗ Quân Nhạc rất nhanh chạy ra ngoài.

“ _ _ “

Một tiếng vang thật lớn, vang vọng tất cả trung tâm thành phố.

Toàn bộ giống như cảnh trong mơ, nổ mạnh thành linh xảy ra, nhanh đến nỗi làm cho người ta hoàn toàn phản ứng không kịp.

Ngoài cửa, một nhóm phóng viên vây quanh một người nam nhân mới vừa đi đến cửa kho hàng, liền nghe đến bùm một tiếng, phía sau đều đã chấn động lên.

“Hỗ phó tổng!” Một đám người vội vàng hướng tới người đàn ông kia che chắn giúp anh ta

Nơi xa, bên trong một chiếc Lincoln màu bạc đang chạy trên hướng xây dựng Minh Định, Bùi Dịch mạnh ngời thẳng người, nhìn đến nơi truyền đến tiếng nổ mạnh, tim đập mạnh điên cuồng.

Điện thoại di động ở trên ghế bỗng reo lên, Bùi Dịch nhìn thấy cuộc gọi đến, tâm mạnh trầm xuống.

Là Dương Dũng gọi tới, anh vẫn cho cậu ta âm thầm đi theo Tô Thi Thi.

Bùi Dịch tay nắm di động nhịn không được phát run, mà lại không dám nghe.

Cả nhà tối hảo! O(^-^O

Hôm nay có nhiều chuyện không vui cũng lắm chuyện vui.

Tỷ như lúc chiều đi về, bạn gặp mưa, mưa xối xả, mưa như trút nước, méo thấy đường chạy, gió thì ngược chiều. Lòng bạn nơm mớp lo sợ xe lại ướng nước rồi tắt máy như hôm trước thì khổ:((5km đầu mưa như chưa từng được mưa, 5km giữa, móa nó mưa đám

mây mình chạy đến đâu nó mưa đến đó, 5km cuối bùng nổ rồi, trời nắng chang chang, mặt đất chả có tí nước, nóng như đổ lửa và mình như con ngơ mặt áo mưa chạy giữa trời nắng. chắc vui

Nhiều chiện tí cho vui thôi, nếu ai không thích thì đừng đọc, bạn hay viết cap vậy rồi *cười*

Cả nhà ngủ ngon nhé, bạn đi đọc cho hết bộ truyện đây, cười đau cả ruột =))

Chương 171: Như một triệu năm

“!” Một tiếng nổ mạnh, tiếng báo động vang lên.

Một tiếng nổ tung vang đi tất cả góc cách của trung tâm thành phố, tất cả mọi người hướng về cao ốc của thiết kế Minh Đình, tất cả lo lắng không thôi.

Sự tình phát sinh làm cho người ta hoàn toàn phản ứng không kịp. Tô Thi Thi chỉ cảm thấy phía sau truyền đến một trận nóng rực một lực đẩy mạnh, cả người liền bay lên.

“Ưm...” Cô hung hăng văng trên mặt đất, Hồ Quân Nhạc văng ngã ở bên cạnh cô, không biết sống hay chết.

Cô cũng không biết sức lực từ đâu tới, cũng Hồ Quân Nhạc lên bỏ chạy.

Phía sau, lại truyền đến một tiếng nổ lớn, lập tức nghe được một tiếng ầm vang, cả kho hàng đều đã sụp xuống.

Bụi bay mù mịt, một cô gái mặt toàn thân váy xanh cũng một người đàn ông nửa người dưới để trần, giống một con trâu điên bị kích động, từ trong đám cháy lao ra.

Phía sau cô người đàn ông trẻ tuổi từ trong đám khói đi ra.

“Thiết kế Tống?” Có người nhận ra là Tống Trọng Hạo, trừng mắt, như vừa chịu kinh sợ thật lớn.

Mà càng làm cho bọn họ hoảng sợ hơn chính là cô gái đi ở phía trước.

Ai tới nói cho bọn họ, cái cảnh tượng giống như đang quay phim khoa học viễn tưởng này tới cùng là sao vậy đây?

Hiện trường vốn đi theo nghĩ muốn phỏng vấn Tống Trọng Hạo các phóng viên tất cả đưa mắt nhìn nhau, đều đã dọa đến chỗ.

“Sur muội em không sao chứ?” Tống Trọng Hạo một bên cởi quần áo một bên hỏi.

“Không... Không có việc gì.” Tô Thi Thi chạy trốn không kịp thờ, còn có chút thần thờ.

“Tô Thi Thi?” Hồ phó tổng thấy rõ cô gái trước mắt khi đó, sắc mặt mạnh trầm xuống.

Sao lại là cô gái này?

“Xảy ra chuyện gì?” Mặt anh ta đen lại y hệt đáy nồi vậy, xem nhìn thấy kho hàng phía sau đã hoảng toàn sụp đổ, hận không thể đi đến bóp chết Tô Thi Thi, “Người phụ nữ ngu ngốc này, tới cùng cô làm cái gì rồi?”

“Hồ điên khùng?” Tô Thi Thi ngẩng đầu nhìn thấy anh ta, cũng bất chấp so đo, đem thân thể đang bất tỉnh kia, sốt ruột nói, “Anh mau đến xem em trai anh có sao không!”

Tô Thi Thi thờ hờn hển, chuyện vừa rồi oàn bộ hoàn toàn là làm theo phản ứng bản năng, cô thật đến bây giờ còn không phản ứng kịp tới cùng là xảy ra chuyện gì.

Vô cùng may mắn, bọn họ chạy kịp ra ngoài.

“Hỗ điên khùng...”những người khác ở bên cạnh, một đám xem khóe miệng chỉ giật giật, làm như mình không có nghe thấy.

“Quân Nhạc?” Hỗ phó tổng thấy rõ ràng người trên lưng Tô Thi Thi khi đó, sắc mặt khó xem tới cực điểm, tiến lên liền kéo kéo cánh tay Hỗ Quân Nhạc lại.

“Anh?” Hỗ Quân Nhạc xoa xoa đầu mình, ánh mắt mê mang, vẫn còn không tỉnh táo nhận biết chuyện vừa mới xảy ra. Anh ta mới vừa rồi bị nổ mạnh trực tiếp hôn mê. Thấy anh ta tỉnh lại, Tô Thi Thi vội vàng nói: “Anh có thể tỉnh táo rồi sao? Mau xuống đi. Nặng chết được!”

“A, chuyện này là sao chứ?” Hỗ Quân Nhạc lúc này mới phát hiện chính mình vậy mà ở trên lưng Tô Thi Thi.

Anh ta nhớ rõ vừa rồi cái bật lửa của anh ta văng vào đồng vật liệu dễ cháy, rồi mới nổ tung rồi...

“Là cô cống tôi ra ngoài sao?” Hỗ Quân Nhạc nhảy đến trên đất, sắc mặt cổ quái nhìn Tô Thi Thi.

“Anh nói xem!” Tô Thi Thi dơ tay chống nạnh thờ hờn hển, tức giận đến nghiêng răng kèn kẹt, “Chơi cái gì không chơi, chơi với cái bật lửa, hại chúng ta thiếu chút nữa đều đã chết ở bên trong rồi biết không hả?”

Thật sự hù chết cô mà, vừa rồi nếu cô không phản ứng nhanh, hiện tại bọn họ không phải bị nổ tung cũng là bị chôn sống rồi.

Hỗ Quân Nhạc vừa thấy kho hàng phía sau sập đổ rồi, sắc mặt trắng

nhợt, nhìn về phía Tô Thi Thi ánh mắt càng cổ quái hơn.

Cô tại sao muốn cứu anh ta?

Còn có...

Anh ta cảm giác trên người lạnh lẽo, cúi đầu vừa thấy, phát hiện chính mình nửa người dưới là trần truồng!

Quần thể thao của anh ta đã sớm bị Tô Thi Thi kéo mất dây lưng từ lâu, mà còn phía sau lửa cháy phừng phừng, phỏng chừng hư hại nặng nề, tổn thất không tính toán nổi.

“Tô Thi Thi, tôi... Tôi... Tôi không để yên cho cô!” Hồ Quân Nhạc tức giận đến mắt đều đã đỏ, hai mươi ba năm trình tiết của anh ta, đều đã bị cô cái này hủy sạch!

“Hồ Quân Nhạc, là cậu châm lửa?” Hồ phó tổng trên mặt đã nhìn không ra cảm xúc.

Nhưng trong mắt Hồ Quân Nhạc, giống như là thấy được Diêm Vương một dạng.

“Anh... Nghe em giải thích đi, chuyện này thật là một cái hiểu lầm. Em... Em không biết trong kho hàng có nhiều vật liệu dễ cháy như vậy.” Hồ Quân Nhạc nói như mếu.

Một cái kho hàng chứa vật liệu lớn như vậy bị nổ tung rồi, anh ta có thể bị người trong nhà đánh chết hay không?

Anh ta nói xong cầu cứu nhìn Tô Thi Thi cùng Tống Trọng Hạo, hi vọng bọn họ giúp anh ta giải thích một câu.

Tô Thi Thi cảnh giác thối lui đến bên người Tống Trọng Hạo, hai người không hổ là sư huynh muội, cùng lúc đồng thanh đồng thủ nói: “Không liên quan gì tới chúng tôi.”

Tô Thi Thi lúc này cũng phát hiện nơi này có quá nhiều người, rất nhiều người đứng xem hình như là nhân viên của xây dựng Minh Đĩnh, còn có phóng viên...

“Đùa, lần này lớn chuyện rồi.” Tô Thi Thi âm thầm hướng Tống Trọng Hạo liếc mắt ra hiệu, dù sao tai họa này bọn họ là không thể thú nhận.

“Không dính dáng tới cô? Như vậy xin hỏi Tô tiểu thư, cô tại sao lại ở chỗ này?” Hồ điên khùng khòe miệng nhếch lên.

Cô gái này phải trốn anh ta như tránh tà sao?

Hiện tại tự động chạy tới cửa, anh ta làm sao có thể thả cô đi được! “Người đâu, Tô tiểu thư vừa gặp phải hoảng sợ không nhỏ, đưa cô ấy đi nghỉ ngơi trước.” Hồ phó tổng nói xong nhìn về phía Tô Thi Thi, như có như không nói, “Tô tiểu thư, trước khi mọi chuyện điều tra rõ ràng, muốn tạm thời giữ cô lại đã, thiết thời cho cô rồi.”

“Anh đây là có ý gì? Tôi đều nói rõ rồi, lừa không phải tôi đấy.” Tô Thi Thi trong lòng trầm xuống, cô liền biết người điên này hẳn không dễ dàng buông tha cô như vậy.

Cô đang nghĩ ngợi biện pháp, bỗng nhiên như là cảm giác được cái gì, mạnh ngẩng đầu hướng tới lối vào nhìn lại.

Nháy mắt tiếp theo, thân thể của cô chấn động mạnh một cái, thất thần ngay tại chỗ.

Bùi Dịch không đợi xe dừng hẳn lại liền nhảy xuống xe, đi nhanh hướng tới nơi vừa rồi phát sinh tiếng nổ mạnh đi tới.

Ở phía sau lưng anh, một đám vệ sĩ vội vã chạy theo vào. Cực kỳ hiển nhiên, bọn họ là xông tới.

“Bùi Dịch...” Tô Thi Thi nhìn đến Bùi Dịch giờ khắc này, mi mắt không hiểu sao vô cùng đau xót, rất muốn xông lên ôm lấy anh.

Khoảnh khắc sống chết lúc đó, cô thật sự cho rằng không gặp được anh nữa rồi.

Như là có tâm linh tương thông với nhau, Bùi Dịch liền ngẩng đầu, đang nhìn đến trong đám người Tô Thi Thi khi đó, lòng anh không hiểu sao nữa, nhảy lữ một nhịp, rồi mới bắt đầu đập mạnh điên cuồng.

Từ trên đường đến nơi đây, khoảng cách ngắn ngủn vài phút. Anh giống như là đã trải qua mấy thế kỷ vậy. Một cái vẻ tự nói cho chính mình không cần nghĩ lung tung, nhưng đầu óc vẫn lại là khống chế không nổi toát ra các loại ý nghĩ đáng sợ kia.

Anh vẫn có kiềm chế cảm xúc của chính mình, không dám dùng lực hô hấp, không dám tức giận, không dám sợ hãi.

Cho đến giờ phút này, nhìn đến Tô Thi Thi hoàn toàn bình an vô sự đứng ở trước mặt anh, tim của anh như mới bắt đầu đập một cách ổn định lại.

Loại cảm giác này, gọi là sợ hãi.

Anh đi xuyên qua đám người đó, đi nhanh đi tới trước mặt Tô Thi Thi, không coi ai ra gì ôm cô vào trong ngực.

Cái gì cần nói đều đã nói không nên lời, chỉ nghĩ muốn ôm cô.

“Bùi Dịch...” thân thể Tô Thi Thi cứng đờ. Anh vậy mà tại phát run!

“Tôi... Tôi sai rồi.” Tô Thi Thi buồn phiền ở trong lòng anh, cố gắng thoát ra vừa nói.

“Không sao. Không có việc gì rồi.” Bùi Dịch miệng có ngàn vạn lời muốn nói, cuối cùng chỉ còn lại có một câu này.

“Bùi tiên sinh, phiền toái anh trước buông Tô tiểu thư ra, chúng tôi vẫn còn mời cô ấy đi điều tra đã.” Hồ phó tổng nhìn hai người đứng ở đó ôm nhau thắm thiết, ánh mắt càng thêm u ám, nhàn nhạt nói.

Bùi Dịch buông Tô Thi Thi ra, ánh mắt đảo qua khuôn mặt tuần tú của người đàn ông trước mặt, nhàn nhạt mở miệng: “Người phụ nữ của tôi, không tới phiền anh tới điều tra.”

Anh nói xong nhìn thoáng qua đám người đang vây cạnh người đàn ông kia, khóe miệng lộ ra một nụ cười lạnh: “Tôi hiện tại muốn dẫn vị hôn thê của tôi tới bệnh viện kiểm tra, nếu cô ấy chịu bất luận cái thương tổn gì, Bùi Dịch tôi tuyệt không sẽ không bỏ qua đâu!”

“Bùi tổng đây là có ý gì? Tô tiểu thư không phải nhân viên trong công ty tôi, cô ấy vừa xuất hiện kho hàng liền nổ mạnh rồi...”

“Xin hỏi Hồ tổng, hàng hóa vật liệu trong kho hàng của các vị tại sao đột nhiên nổ mạnh? Quý công ty về việc phòng bị an toàn thật khiến cho người ta lo lắng.” Bùi Dịch đối chọi gay gắt, sắc mặt băng lãnh.

Dám dả thương người phụ nữ của anh, thật muốn chết!

Hồ phó tổng sắc mặt rùng mình. Anh ta lúc trước quả thật xem nhẹ chuyện này. Trong kho hàng chứa vậy liệu, tại sao lại có vật liệu dễ cháy chứ?

Cả nhà sáng hảo.

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương 172: Tiểu thư, cô đây là thận hư

“Những cái vật liệu dễ cháy này, là ngày hôm qua mới mua sắm mấy bình xăng, bởi vì không có chỗ để, liền tạm thời đặt ở trong kho hàng thứ nhất này rồi. Phó tổng, thật sự thực xin lỗi, tôi không biết sẽ phát sinh chuyện như vậy.”

Bên cạnh, một người đàn ông trung niên tầm bốn mươi tuổi thật cẩn thận đi đến trước mặt Hồ phó tổng, cúi đầu, không dám ngẩng lên run run nói.

Hồ phó tổng vừa nghe, sắc mặt chải quét địa một phen liền trầm tiếp xuống.

“Xem ra, là quý công ty quản lý không tốt rồi. Vị hôn thê của tôi sẽ giữ lại quyền truy cứu trách nhiệm.” Bùi Dịch nhàn nhạt nói.

“Này, các người sao còn có mặt mũi đòi truy cứu nữa hả? Nếu không có Tô Thi Thi, tôi sẽ không bắt cần như vậy đem cái bật lửa ném đến mấy thùng xăng kia?” Hồ Quân Nhạc khó chịu nói.

Bùi Dịch chỉ là nhàn nhạt liếc anh ta một cái, rồi sau đó tầm mắt đảo qua Hồ phó tổng.

Anh như có như không nói: “Nếu chuyện này để cho tổng giám đốc Hồ Sĩ Minh biết, sẽ nhận định như thế nào đây?”

Lời này vừa nói ra, Hồ Quân Nhạc cùng Hồ phó tổng sắc mặt đều là trầm xuống.

Hồ Quân Nhạc thật cẩn thận nhìn anh trai ruột của mình, mồ hôi lạnh trên trán đều đã túa ra rồi.

Mà Hồ phó tổng sắc mặt càng thêm đáng sợ, nhưng không quá hai giây, anh ta liền đem cảm xúc đều đã che tiếp xuống.

“Bùi Dịch, anh quả nhiên không đơn giản!”

Anh ta giấu mình tốt như vậy, vậy mà cũng bị anh phát hiện rồi.

Người ngoài chỉ biết là tổng giám đốc của xây dựng Minh Đình là Hồ Sĩ Minh, nhưng lại ít có người biết, phó tổng anh là Hồ Sĩ Minh, là đại thiếu gia Hồ gia!

“Nếu Tô tiểu thư bị thương, chuyện hôm nay liền tạm thời dừng lại ở đây. Tất cả giải tán đi.” Anh ta nói xong liền hướng tới văn phòng của công ty mình lên đi.

Bùi Dịch vừa rồi là uy hiếp anh ta. Nếu anh ta không cho Tô Thi Thi đi, đối thủ này sợ là lập tức sẽ phá hỏng chuyện tốt của anh ta.

Hồ Quân Nhạc nhìn thoáng qua Tô Thi Thi, hơi há mồm, muốn nói cái gì. Nhưng cuối cùng vẫn lại là đem lời muốn nói nuốt xuống, đuổi theo Hồ Sĩ Minh đi tới.

“Xong rồi, anh trai anh ta hẳn không tưởng rằng anh ta đem thân phận của anh trai làm lộ ra rồi chứ? Xong đời rồi, nhất định sẽ bị vị anh trai này giết chết mất thôi!” Hồ Quân Nhạc tâm can run rẩy, thật sự là chán ghét Tô Thi Thi rồi.

Nếu không có cô, anh ta làm sao sẽ thảm như vậy!

“Như vậy là có thể đi sao?” Tô Thi Thi nhìn thoáng qua vừa rồi nói chuyện người đàn ông trung niên kia, trong mắt hiện lên quét xuống vẻ đăm chiêu.

Người đàn ông này là giám đốc bộ phận mua sắm, nhưng mà xây dựng Minh Đỉnh cần chính là vật liệu xây dựng, mua nhiều xăng như vậy làm cái gì?

Bùi Dịch cúi đầu, mặt không chút thay đổi nhìn cô một cái, ôm lấy cô liền đi.

“Đợi một chút, sư huynh tôi...” “Sư muội anh không sao, em đi trước, đi trước...” Tống Trọng Hạo xoa mồ hôi lạnh, sốt ruột vội vàng hốt hoảng nói.

Trời ạ, vừa rồi Bùi Dịch nhìn qua, cái nhìn kia thật là đáng sợ. Anh từ trong lòng lạnh đến ra ngoài da luôn rồi, hù chết anh rồi.

Hôm nay may mắn sư muội anh không xảy ra chuyện gì, bằng không.

Tống Trọng Hạo run run một phen, hoàn toàn không dám tưởng tượng.

“Bùi Dịch, anh tức giận sao?” Tô Thi Thi ngồi vào trong xe, thấy Bùi Dịch mím môi ngồi vào một bên không nói lời nào, nhỏ giọng hỏi.

Bùi Dịch nhìn ngoài cửa sổ, lãnh nghiêm mặt, như là không có nghe đến một dạng.

Tô Thi Thi yên lặng ngậm miệng lại.

Vừa rồi lúc Bùi Dịch cùng Hồ Diên khùng kia tranh cãi, cô cũng cảm giác được, anh thật sự tức giận rồi.

Mà còn tức giận không giống những lần trước đây.

Cô vẫn lại là ít nói thì tốt hơn.

Xe trực tiếp chạy đến bệnh viện thành phố.

Lúc Tô Thi Thi xuống xe, phát hiện thanh chắn trước đầu xe Lincoln lồm vào, phỏng chừng là lúc nãy bọn họ mới tông vào đầu đó nên bị lồm.

Cô tiến lên lôi kéo cánh tay Bùi Dịch, lấy lòng nói: “Tôi không bị thương, không cần đi...”

Cô nói còn chưa nói xong, Bùi Dịch bỗng nhiên xoay người lại khom lưng liền ôm lấy cô.

Anh vẫn như cũ mím môi, mặt lạnh lùng, không nói một câu ôm cô hướng trong bệnh viện đi vào.

Tô Thi Thi cúi đầu, cũng không dám nói chuyện.

Được rồi, anh thật sự tức giận rồi.

Trong bệnh viện sớm đã có một đám chuyên gia chờ, Tô Thi Thi vừa đến liền tiếp nhận đi làm các loại kiểm tra.

Ước chừng vội vàng thoáng cái cả buổi trưa mới kiểm tra xong. Trong quá trình này, Bùi Dịch vẫn trầm mặc theo sát bên cạnh Tô Thi Thi, một tắc cũng không rời.

“Bùi Dịch, anh nói một câu có được hay không?” Tô Thi Thi có chút chịu hết nổi rồi, trong lòng rầu rĩ.

Anh nếu như là mắng cô hai ba câu gì đó thì tốt rồi, đúng là anh hiện tại rõ ràng cực kỳ đau lòng lại lãnh nghiêm mặt một câu không nói, để cho trong lòng cô thật là khó chịu.

“Tôi thật sự biết sai rồi. Tôi chỉ là muốn đi mượn một chút vật liệu mà thôi, ngay từ đầu cũng không biết là xây dựng Minh Đình. Càng thêm không biết bên trong có nguy hiểm.” Tô Thi Thi thừa dịp đang chờ kết quả kiểm tra, lôi kéo Bùi Dịch ngồi ở trên ghế giải thích với anh.

Bùi Dịch tay đặt ở trên đùi hơi hơi nắm lại. Thật lâu sau, anh mới thở dài một hơi: “Tôi không phải tức giận với em.”

Anh là đang giận chính mình.

Luôn luôn để cho cô rơi vào nguy hiểm. Bây giờ, lại là vì lơ là của anh, thiếu chút nữa mất đi cô.

Tô Thi Thi vĩnh viễn sẽ không biết, khoảng thời gian ngồi ở trên xe chạy đến chỗ xây dựng Minh Đình kia

Cảm giác không khác gì là “Sống không bằng chết”, “Tôi...” Tô Thi Thi trong lòng đau xót, không biết nên cái gì.

Xem ra, chuyện này thật sự có ẩn tình.

Cô nhớ tới vừa rồi vị lãnh đạo bộ phận mua sắm kia, hình như có gì đó không đúng. Nhưng nhìn đến sắc mặt Bùi Dịch lúc đó, cô không dám tiếp tục hỏi tiếp.

Vừa lúc này bác sĩ cầm báo cáo kết quả kiểm tra trở lại.

“Bùi tiên sinh, Tô tiểu thư, kiểm tra kết quả có rồi. Tô tiểu thư thân thể

không có gì phải lo cả, chỉ là...” Bác sĩ nói đến một nửa, bỗng nhiên mặt lộ vẻ khó xử, ấp úng, không biết nên sao nữa.

(Ai giống như tui hơn? Đến đây chỉ mong bà Thi có bầu thôi. Cơ mà đời ko như là mơ

Chương 173: Cô ấy là Trạm Dẫn Lan

“Các người dám đụng đến tôi thử xem? Bùi thiếu gia, cậu tại sao lại vì một người phụ nữ có thể vô lễ như vậy, phu nhân biết sẽ rất thương tâm!” Phía sau truyền đến tiếng khóc của Hồng Cầm.

Từ khi mẹ con Nhậm Tiểu Vi đến Đoàn gia này, Hồng Cầm vẫn hầu hạ Nhậm Tiểu Vi, ngày thường cho dù là Đoàn Chấn Ba đại thiếu gia cũng cần phải cho bà ta vài phần mặt mũi, đâu chịu nổi ủy khuất như vậy.

Bùi Dịch bước chân đột nhiên dừng lại, mi mắt nhíu lại, quay đầu lạnh lùng nhìn Hồng Cầm: “Nếu còn muốn tiếp tục ở lại Đoàn gia, nên biết cái gì nên nói, cái gì không nên nói!”

“Quản gia, tiễn khách!”

Bùi Dịch giọng nói càng thêm băng lãnh, hiển nhiên là thật rất tức giận rồi.

Hồng Cầm sững sờ nhìn Bùi Dịch, dọa sững sờ. Bùi Dịch từ lúc mười ba tuổi đến Đoàn gia này, bà ta đây là lần đầu tiên nhìn thấy anh tức giận như vậy.

“Hồng Cầm, bà nhanh lên trở về đi.” Tiểu quản gia biệt thự đi đến chỗ Hồng Cầm nhỏ giọng thúc giục nói.

“Tôi...” Hồng Cầm méo mặt, nếp nhăn hiện rõ đầy khuôn mặt, không cam lòng trừng mắt nhìn quản gia liếc một cái, xoay người rời đi.

Quản gia thờ dài một tiếng, nhìn nhìn tình hình trong phòng khách, vẫn lại là quyết định tạm thời không muốn nói cho Tô tiểu thư chuyện của Đại cầu tử chúng nó.

Phu nhân không cho phép Tô tiểu thư gặp chó, nhưng hai con chó này luôn luôn hoành hành ngang ngược quen thói rồi, hai ngày này không thiếu nháo loạn.

“Hi vọng không lại đến gây khó dễ gì nữa.” Quản gia bất đắc dĩ lắc đầu, đi tìm Tiểu Ưu, để cho cô vụng trộm đi đến nhà chính xem tình hình.

Bên này, Tô Thi Thi ru rú trong lòng Bùi Dịch, nửa ngày cũng chưa dám ngẩng đầu.

So với trước đây hoàn toàn bất đồng, hôm nay Bùi Dịch trừ bỏ vừa rồi mắng chửi người, nói đặc biệt ít, cực kỳ kiệm lời.

Nếu là trước đây, anh khẳng định trêu chọc cô vài câu. Nhưng hôm nay, anh một câu đều không nói.

“Tới cùng lại tức giận nữa rồi!” Tô Thi Thi buồn bực cực kỳ.

Có đôi khi, tâm tư người đàn ông này cũng thật khó đoán.

Bùi Dịch ôm Tô Thi Thi trực tiếp đi vào phòng ngủ, đem cô nhẹ nhàng đặt đến trên giường, động tác vô cùng ôn nhu.

Tô Thi Thi khẩn trương hẳn lên: “Anh tới cùng xảy ra chuyện gì?”

Trước kia, người đàn ông này đều là ném cô lên giường, hôm nay như vậy là sao chứ, là xảy ra chuyện gì? Giận đến mức tận cùng thì

sẽ trở thành như vậy sao?

Bùi Dịch không nói chuyện, chỉ là ngồi ở bên giường, trầm mặc tháo cà- vạt ra.

Tô Thi Thi vừa thấy anh làm tư thế này, lập tức gấp gáp: “Anh đừng làm càng nha, trời vẫn còn chưa tối! Cái kia... Chúng ta còn chưa có ăn cơm.”

Bùi Dịch vẫn như cũ mím môi, sắc mặt nhàn nhạt nhìn không ra cảm xúc gì, động tác trên tay không chậm, chỉ chốc lát nút thắt áo sơ mi đều đã tháo ra. Tô Thi Thi nuốt nuốt nước miếng. Được rồi, ở trên đường về cô đã ăn một ít điểm tâm, nhưng mà...

“Anh chưa ăn gì, không đói bụng sao? Nếu không cơm nước xong rồi làm nha?”

Bùi Dịch vẫn lại là không nói chuyện, cởi áo sơ mi, cởi bỏ dây lưng, trầm mặc bò lên giường, hướng tới Tô Thi Thi đè xuống.

Tô Thi Thi thực sự nghĩ nát óc rồi cũng không nghĩ ra anh là đang suy nghĩ cái gì rồi.

Dáng vẻ này rõ ràng rất tức giận, nhưng mà động tác của anh lại chậm rãi ôn nhu như vậy, cùng với trước đây thật là hoàn toàn khác xa.

“Bùi Dịch, anh có chỗ nào không vui sao, anh đã nói...” Tô Thi Thi không dám nhìn anh, thật sự có chút sợ.

Đúng là nháy mắt tiếp theo, Bùi Dịch bỗng nhiên đè áp trên người cô, nụ hôn như cuồng phong như mưa rào rơi xuống.

Vội vàng, nhiệt liệt, như là bỗng nhiên thay đổi thành người khác vậy.

“Bùi Dịch...” Tô Thi Thi vừa mới mở miệng, chỉ nghe xết kéo một tiếng, quần áo trên người cô đã bị xé.

Tô Thi Thi theo bản năng nghĩ muốn che ngực, đúng là vừa mở mắt nhìn đến ánh mắt Bùi Dịch khi đó, cả người đều đã ngây ngẩn.

Bùi Dịch mi mắt hồng hồng, như là một con thú nhỏ bị thương vậy, gắt gao nhìn chăm chăm Tô Thi Thi.

Cảm xúc nơi đáy mắt anh nồng đậm giống như mực, có nhàn nhạt đau thương tràn tới, mà đau thương kia, càng nhìn càng cảm thấy là sâu nặng khủng hoảng.

Anh sợ hãi!

“Bùi Dịch, tôi thật sự sai rồi. Tôi sau này sẽ không...”

“Ừm...” Bùi Dịch hôn cô, hận không thể đem cô nuốt vào trong bụng.

“Tô Thi Thi, sau này còn như vậy, có tin tôi không cần em nữa hay không!” Bùi Dịch thổi vào bên tai Tô Thi Thi, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Tô Thi Thi trong lòng khẽ run, hốc mắt không hiểu sao lại đau xót, nước mắt liền chảy ra.

Nước mắt theo khóe mắt lướt qua đôi má, chảy qua vành tai.

“Khóc cái gì?” Bùi Dịch bất đắc dĩ thở dài, nụ hôn nhẹ nhàng rơi xuống hôn lên giọt nước mắt của cô.

“Ô Thi Thi, sau này không được như vậy.” Bùi Dịch thì thào nói xong, không biết là nói cho cô nghe hay vẫn lại là nói cho nhi chính mình nghe.

“Tôi...” Ô Thi Thi bỗng nhiên nâng chặt mặt Bùi Dịch, nhìn chăm chăm vào mắt anh.

Cảm xúc của anh không đúng. Bá đạo như Bùi Dịch, tại sao lại có khả năng sẽ giống như hiện tại yếu ớt như vậy?

“Anh có phải hay không trước kia...” Ô Thi Thi hỏi một nửa liền hối hận rồi.

Có lẽ, đó là vết sẹo trong lòng Bùi Dịch, cô không nên để lộ.

Bùi Dịch thân thể cứng đờ, xoay người nằm vật xuống bên cạnh, nhìn trần nhà màu trắng ngà kia, trong mắt hơn một tia mê mang.

“Thật ngại quá.” Ô Thi Thi trong mắt âm đạm chớp lóe rồi biến mất.

Người đó trong lòng anh tới cùng đã làm chuyện gì, mà lại để cho anh hiện tại như bước trên băng mỏng. Mong manh, chênh vênh lại đau đớn như vậy. “Ô Thi Thi, cô ấy tên là Trạm Dẫn Lan.” Giọng nói trầm trầm vang lên trong căn phòng. Nghe vào trong tai Ô Thi Thi, lại giống như tiếng sấm vậy cực kỳ vang dội.

(Anh nói rồi, cuối cùng cũng chịu nói mừng qué

Chương 174: Ngày hoàng đạo

“Ô tiểu thư dậy rồi sao?” Giọng nói nhàn nhạt, trưng ra khuôn mặt biểu tình lạnh nhạt, Nhậm Tiểu Vi từ lúc bắt đầu đối mặt với Tô Thi Thi vẫn đều là bộ dạng như thế này.

Khách khí, xa cách, nhìn như không để ý, kì thực là lạnh lùng.

Tô Thi Thi nắm thật chặt quả đấm, trên mặt cố nặn ra tươi cười, đi qua lên tiếng chào hỏi.

Tầm mắt cô nhẹ nhàng đảo qua, phát hiện chỉ có một mình Nhậm Tiểu Vi đến, Hồng Cầm cũng không có đi theo đến đây.

Cô thầm nghĩ trong lòng sắp có chuyện không hay rồi. Quả nhiên, Nhậm Tiểu Vi chờ cô đi đến trước mặt, đã nói: “Tiểu Dịch không cho người không liên quan vào đây, Hồng Cầm nhát gan, nên bảo tôi cho bà ấy ở lại nhà chính rồi.”

Bà nói xong khóe môi nhấp nháy ý cười: “Tôi nghĩ, tôi không muốn làm làm mọi người khó xử đúng không?”

“Phu nhân chê cười rồi.” Tô Thi Thi cười gượng.

Xem ra ngày hôm qua Bùi Dịch dẫn mặt bà ta không có tác dụng rồi, Nhậm Tiểu Vi vẫn lại là biết rõ mọi chuyện.

“Mẹ.” Lúc này, từ cầu thang trên lầu truyền đến một giọng nói nhàn nhạt, Bùi Dịch đi xuống, ánh mắt quét nhẹ qua hai người phụ nữ trong phòng khách, khóe miệng ngoéo... một cái.

Lúc này, Tô Thi Thi cúi đầu đứng ở một bên, tựa như một cô bé nhỏ làm sai đang chịu phạt vậy. Hoàn toàn không giống ở trước mặt anh, dáng vẻ nhanh mồm nhanh miệng, Bùi Dịch trong lòng liền cảm thấy được có chút buồn cười.

Cô gái này lại giả heo xơi tái cọp già rồi.

“Mẹ đến đưa sách cho Tô tiểu thư.” Nhậm Tiểu Vi nói xong đứng lên, “Tô tiểu thư chạng vạng nhớ rõ đi đến nhà chính dùng cơm.”

“Mẹ cùng nhau ăn rồi hãy đi.” Bùi Dịch thấy Nhậm Tiểu Vi muốn đi, chỉ chỉ hướng bàn ăn, “Đã thật lâu không cùng mẹ ăn bữa sáng rồi.”

Nhậm Tiểu Vi bước chân đang muốn rời đi ngừng lại, trong mắt mềm mại chớp lóe rồi biến mất, gật gật đầu: “Cũng được.”

Tô Thi Thi như cũ cúi thấp đầu, nghe nói, chậm rãi đi theo phía sau bọn họ.

Cô cũng không thể được ra ngoài mua đồ ăn sao?

“Lại đây.” Bùi Dịch thấy cô muốn chạy, liền vươn tay giữ cô lại, mang theo cô liền hướng nhà ăn đi đến.

Tô Thi Thi trợn mắt nhìn anh, nhỏ giọng nói: “Anh là cố ý đi?”

Bùi Dịch nhíu mày, ghé sát vào bên tai cô hạ giọng nói: “Cùng mẹ chồng xây dựng quan hệ thật tốt mới là người vợ tuyệt vời nhất.”

“Hừ!” Tô Thi Thi nghiêng đầu sang chỗ khác, tự đứng lại biến thành cô rất muốn gả cho anh vậy.

Chỉ là đang lúc Tô Thi Thi đi đến bàn ăn, xem đến "Bữa sáng" trên bàn khi đó bày trên dưới 10 món ăn, trông mắt đều muốn rớt ra luôn rồi.

Một bên, Nhậm Tiểu Vi nhìn đến "Bữa sáng" đầy bàn cũng là mắt lộ ra kinh ngạc, nhưng bà rất nhanh liền đem cảm xúc đều đã che giấu đi hết, bình tĩnh ngồi ở trên vị trí. "Bùi tiên sinh, anh xác định chúng ta ăn đây bữa sáng mà không phải cơm trưa?"

Ai tới nói cho cô biết này đây bàn lòng bò gan heo gì đó, rồi còn thịt kho tàu, thịt ba chỉ lại vẫn có một chút nhìn không ra là loại thịt chuyện này lại là sao nữa?

"Bác sĩ nói em cần bồi bổ." Bùi Dịch liếc cô một cái, vừa lôi kéo cô vừa giải thích đi đến trên vị trí, thay cô kéo ghế dựa ra, đè chặt cô ngồi xuống.

"Không ăn xong, không được đi làm". Bùi Dịch nói xong, ngồi xuống chỗ của chính mình.

Trước mặt anh bày một chén loãng cháo, lại vẫn có một chút rau dưa hoa quả, nhìn rất muốn ăn.

Tô Thi Thi lại cúi đầu nhìn trước mắt mình các loại thận cật gan heo gì gì đó, sắc mặt càng ngày càng đen lại, từ trong kẽ răng phun ra hai chữ: "Lang băm!"

Cô thật sự hối hận, ngày hôm qua nên ngăn cản Bùi Dịch hỏi bác sĩ!

Hiện tại tốt rồi, cô có thể ăn đến chảy máu mũi hay không?

Lúc này, hướng phòng bếp truyền đến tiếng bước chân, Tiểu Ưu bung một chén cháo đi tới.

Tô Thi Thi mi mắt sáng lên, mới vừa nghĩ đứng dậy nhận chén cháo kia, đã thấy Tiểu Ưu bưng chén cháo đi tới trước mặt Nhậm Tiểu Vi: “Phu nhân mời dùng.”

Tô Thi Thi mặt nhất thời suy sụp thêm vài phần, nhìn giống như bị người ta ức hiếp vậy.

“Chúng ta thương lượng một chút, mấy thứ này buổi tối mới ăn được không?” Tô Thi Thi đáng thương tội nghiệp nhìn Bùi Dịch.

Bùi Dịch như có như không nhìn cô: “Em muốn để cho tôi đưa em đến công ty sao?”

“Anh - - thắng!” Tô Thi Thi cắn răng, cúi đầu gắp lên một miếng gan heo nhét vào trong miệng, mày đều đã nhíu lại.

“Tô tiểu thư thân thể không thoải mái sao?” Nhậm Tiểu Vi quay đầu nhìn thoáng qua Tô Thi Thi, “Nếu cần bồi bổ mà nói, trở về tôi sẽ để cho thầy thuốc trung y đang điều trị giúp tôi đến khám cho cô.”

“Ha ha, không cần không cần, thân thể của cháu rất tốt!” Tô Thi Thi chỉ còn lại có cười gượng.

Cô hiện tại đem Bùi Dịch đạp xuống giường hoàn toàn không thành vấn đề, đâu nào cần bổ!

“Tôi có chuyện thương lượng với hai đứa một chút.” Nhậm Tiểu Vi vừa rồi cũng chẳng qua là hình thức tùy ý ân cần thăm hỏi một câu, lúc này mới đi vào chủ đề chính.

Tô Thi Thi ngồi thẳng thân thể, sắc mặt nghiêm nghị hẳn lên.

Khó trách Bùi Dịch lại mời mẹ anh ở lại cùng ăn bữa sáng. Ai hiểu mẹ bằng con chứ, thì ra là có chuyện nói.

Nhậm Tiểu Vi nói: “Mẹ tìm được một ngày tốt, ngày 04/11 nên cưới hỏi, những ngày sau đó cũng không tốt. Mà sang năm không có ngày tốt, không nên tổ chức cưới hỏi, cho nên...”

Bà nói xong quay đầu nhìn về phía Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi bị bà nhìn sợ đến nổi lông tơ phía sau đều đã thẳng đứng lên, trong lòng hơi trầm xuống, cảm giác như là sắp có chuyện không hay xảy ra vậy. “Cho nên, trong vòng mấy tháng tới đây Tô tiểu thư phải học cho xong lễ nghi. Đây là quy tắc trước khi con dâu tiến vào Đoàn gia.”

Quả nhiên... Đâu nào được mấy tháng, rõ ràng chỉ còn hơn hai tháng mà? Một cuốn lễ nghi bảo điển dày khủng bố như vậy muốn toàn bộ học xong...

Tô Thi Thi rất nhanh đưa mắt nhìn Bùi Dịch, sau đó lại nhanh cúi thấp đầu, cô nhìn không ra vẻ mặt của anh.

Tô Thi Thi hít sâu một hơi, gật đầu: “Cháu biết rõ.”

Không phải là muốn để cho cô biết khó mà lui sao? Cô sẽ Không!

“Thời gian có phần gấp gáp, cho nên bắt đầu từ bây giờ sẽ gia tăng thời gian học tập, hi vọng Tô tiểu thư bỏ qua cho.” Nhậm Tiểu Vi nói xong chuyển hướng sang nhìn Bùi Dịch, “Tiểu Dịch có ý kiến gì không?”

“Đều nghe theo sự sắp xếp của mẹ.” Bùi Dịch nhếch môi.

Anh cũng muốn nhìn thử một chút, cô gái nhỏ này của anh bây giờ sẽ cho anh bất ngờ như thế nào nữa.

“Được.” Nhậm Tiểu Vi này mới lộ ra nụ cười hài lòng.

Sau đó, trên bàn cơm rơi vào trầm mặc.

Bữa sáng này bỗng nhiên Tô Thi Thi ăn được thật khó khăn, tiêu hóa không được rồi, sắp no chết rồi.

Cô vừa mới vừa muốn chạy trốn, đúng là Nhậm Tiểu Vi lại nói: “Tôi vừa lúc muốn đi bệnh viện gặp lão gia, thuận tiện ngồi xe đi cùng Tô tiểu thư đi.”

“A? Vâng...” Tô Thi Thi cướp lời Bùi Dịch trả lời trước liền đáp ứng.

Nhậm Tiểu Vi rõ ràng cho thấy có chuyện muốn nói với cô. Có một số việc, nên tới cùng tránh không được. Cô không muốn để Bùi Dịch phải khó xử.

Bùi Dịch nhìn chiếc xe Lincoln màu bạc chậm rãi chạy hướng cửa trang viên, màu sắc trầm trầm.

Anh đứng tại cửa một hồi, mãi đến bên ngoài biệt thự chạy vào một chiếc Wrangler. Tần Phong từ trên xe bước xuống, lập tức hướng tới trong biệt thự đi tới.

“Tôi mới vừa mới nhìn thấy giống như mẹ cậu cùng Thi Thi đi ra phải không?” Tần Phong vừa nói vừa nhìn ra phía ngoài liếc mắt một cái, sau đó cười hì hì đánh giá Bùi Dịch, “Xem ra mẹ cậu cùng Thi Thi ở chung tình cảm không tệ nhỉ.”

Bùi Dịch mặt không chút thay đổi liếc anh ta một cái, xoay người đi

vào trong.

Tần Phong sửng sốt, đuổi theo hỏi: “Sao vậy, có biến? Bác gái cho các người cản trở rồi hả?”

“Bảo cậu đến đây không phải nghe cậu nói những lời linh tinh này.”
Bùi Dịch trầm mặt.

“Thật đúng là bị tôi đoán trúng?” Tần Phong rụt rụt vai, lập tức đổi đi đề tài, “Tôi tra xét chuyện ở xây dựng Minh Đình kiến rồi, vị giám đốc bộ phận mua sắm kia, quả như cậu dự liệu không sai, đã bị Đoàn gia mua chuộc rồi.”

Anh nói xong đi đến trên ghế sofa ngồi xuống, rót cho mình một chén trà, uống một ngụm, hỏi: “Cậu đoán là người của ai làm.”

“Đoàn Chấn Ba.” Bùi Dịch chắc chắn phun ra ba chữ.

“Cậu đã sớm đoán được? Sao không trực tiếp nói cho tôi biết hướng phương để điều tra cho nhanh chứ, hại tôi tra xét hồi lâu.” Tần Phong buồn bực nói.

“Vậy cậu hiện tại có tính toán gì, Thi Thi còn không biết em ấy là bị người ta ám hại?”

“Cậu nói ai?” Bùi Dịch sắc mặt càng thêm khó coi rồi.

Cô gái Tô Thi Thi kia có đôi khi thông minh làm cho người ta đau đầu, phỏng chừng đã đoán ra mọi chuyện rồi.

Tần Phong trong lòng trầm xuống: “Chúng ta có thể tra được, Hồ Sĩ Minh hiện tại là người bị hại hẳn nôn nóng hơn chắc đã điều tra ra rõ ràng rồi. Nhưng mà anh ta đến bây giờ cũng không động tác gì cả,

phòng chừng là muốn thăm dò thái độ chúng ta.”

Không có hành động gì sao? Bùi Dịch trong mắt ngoan độc lệ chớp lóe rồi biến mất.

Hồ Sĩ Minh lúc trước đối với Tô Thi Thi đuổi sát không rời, sao lại có khả năng dễ dàng buông tha việc này.

Tần Phong vừa thấy đến anh lộ ra cái loại nụ cười quỷ dị này, trong lòng liền run cầm cập.

Anh uống ngụm trà, có chút bất đắc dĩ nói: “May mắn ngày hôm qua Thi Thi không có việc gì, bất quá tôi thật sự là phục các người, mới chỉ có hai ngày, các người vậy mà có thể gây ra nhiều chuyện như vậy.”

Bùi Dịch trên mặt tươi cười tắt dần, ngầm bi thương nhìn Tần Phong: “Tần tiên sinh, tôi nhớ không sai mà nói, tôi đã đem vệ công tác bảo vệ giao cho cậu. Cậu có phải hay không nên đối với tôi giải thích tại sao lại xảy ra chuyện như vậy không?”

Tần Phong trên mặt tươi cười cứng đờ, giống một con mèo xù lông một dạng, từ trên chỗ ngồi nhảy dựng lên, co cẳng chạy.

Người này, quả nhiên không thể tùy tiện đùa cợt!

Hello cả nhà. Sáng vui vẻ nha!

Định bụng đọc truyện xong mới đăng mà thấy tội lỗi quá, mình đi đọc truyện mà bỏ bê cũng không nên. Thôi đăng 1 chương rồi đọc tạm nhĩ.

Mọi người có thích 'Fast & Furious' không? Chương sau thêm vào

cho nó máu lửa =))

Chương 175: Fast & Furious

Vâng bạn mới ôm xong 1 bộ truyện. Giờ bạn đăng truyện cho mn đây. Fast & Furious phiên bản nhà bạn

Không khí bên trong chiếc Lincoln cực kỳ an tĩnh, đây là Tô Thi Thi lần đầu tiên cùng Nhậm Tiểu Vi đơn độc ở chung một chỗ, hơn nữa còn là không gian chật hẹp bên trong xe, cảm thấy được có chút khó chịu.

"Tô tiểu thư không cần khẩn trương. Cô là người thông minh, tôi cũng không vòng vo, liền trực tiếp nói thẳng." Nhậm Tiểu Vi nhìn về phía trước nói.

"Bùi Dịch trước trước mặt mọi người hướng Tô tiểu thư cầu hôn, Tô tiểu thư cũng đã đồng ý. Như vậy cô hiện tại chính là vị hôn thê của Bùi Dịch, mong rằng Tô tiểu thư tự trọng, không cần làm ra những chuyện tổn hại làm cho nó mất mặt."

Tô Thi Thi sắc mặt khẽ biến thành hơi trầm tiếp xuống, gian nan xả ra một nụ cười tươi tắn, tận lực bình tĩnh hỏi han: "Không biết cháu đã làm cái gì tổn hại đến mặt mũi của anh ấy?"

"Xem ra Tô tiểu thư còn không biết." Nhậm Tiểu Vi nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, "Cô có thể xem tin tức hôm nay liền biết."

Tô Thi Thi tim đập mạnh liên hồi, từ trong túi xách rất nhanh lấy điện thoại ra. Vừa mới mở khóa màn hình, liền phát hiện có quá nhiều cuộc gọi chưa tiếp, lại vẫn có rất nhiều tin nhắn.

"Hắn không là..." Tô Thi Thi rất nhanh nhìn lướt qua, phát hiện có sư huynh cô gọi đến, rất nhiều tin nhắn.

"Sư muội, chuyện ngày hôm qua bị người ta nói thêm nói bớt rồi, em khẩn trương để cho Bùi tiên sinh xử lý một phen."

Hắn không nghiêm trọng như vậy chứ?

Tô Thi Thi khẩn trương mở đường link anh gửi đến, vừa thấy đến tiêu đề của tin tức kia, mặt trắng xanh trắng bệch.

"Vị hôn thê của ông chủ lớn bên ngoài... Tranh giành tình yêu, tức giận đánh bom kho chứ hàng."

Khốn kiếp

Tô Thi Thi nhịn không được nghĩ muốn chửi bậy rồi, đây là phóng viên của tờ báo nào viết như vậy, cô muốn tố cáo hắn phi báng!

Cô vội vàng nhìn lướt qua, nhưng lại một tin tức nóng hổi làm cô thiếu chút nữa phát điên rồi.

Trên tiêu đề là hình ảnh cô công Hồ Quân Nhạ không mặc quần chạy ra ngoài, tất cả các trang báo đều đã chỉ trích cô cho cấm sừng Bùi Dịch!

Mặt khác lại vẫn có mấy cái link, thậm chí đem hình ảnh cô cùng Hồ Phó tổng của xây dựng Minh Đĩnh đào bới ra, cảnh hai người lúc ở bãi biển nước ngoài kia cô tuột quần anh ta.

Tô Thi Thi cực kỳ vinh hạnh được tôn thành ma nữ cuồng cởi quần!

Bùi Dịch liệu định không sai, Hồ Sĩ Minh không phải là án binh bất

động, mà đã sớm âm thầm ra tay rồi.

Những thứ tin tức này, ở Bắc Kinh này ngoại trừ anh ta còn có ai dám làm như vậy!

"Tô tiểu thư đã xem rồi chứ?" Nhậm Tiểu Vi sắc mặt đã kéo xuống, "Cô đã muốn làm vợ của Bùi Dịch, như vậy phiền toái cô sau này chú ý tới lời nói và việc làm của mình, bằng không tôi tuyệt đối sẽ không chấp nhận cô."

Tô Thi Thi hít sâu một hơi, rất muốn nói cho dù là tôi làm cực kỳ tốt đi nữa người cũng sẽ không chấp nhận tôi đúng không?

Nhưng mà cô vẫn chưa kịp nói chuyện, đột nhiên nhìn cảnh tượng bên ngoài cửa sổ, đồng tử mạnh co rụt lại.

Chỉ thấy ngoài cửa sổ không biết từ lúc nào đã bị mấy chiếc xe tải màu đen vây quanh, nháy mắt tiếp theo liền nghe đến bọn họ phát ra một tiếng 'két' phanh gấp lại, lái xe đạp lên thắng xe lập tức dừng lại, xe bị dồn ép đứng ở giữa đường.

Tô Thi Thi theo bản năng chắn trước mặt Nhậm Tiểu Vi, hai mắt nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ.

Chỉ thấy một đám người mặc đồ đen từ trên xe tạt nhảy xuống, hướng tới xe của bọn họ vây quanh lại.

Một đám mặc đồ Tây đen, thắt cà vạt đen, mang kính đen, vừa thấy liền biết không phải người tốt.

Những người đó động tác rất nhanh, trong nháy mắt liền đi tới bên ngoài xe.

"Ô tiểu thư, Hồ tiên sinh cho mời." Cầm đầu đám người mặc đồ đen kia đứng bên ngoài cửa xe nhìn Tô Thi Thi nói vọng vào, giọng nói trong veo mà lạnh lùng.

Hồ điên khùng?

Tô Thi Thi sắc mặt nghiêm nghị, hướng về phía lái xe thốt ra: "Chú Lý, lái xe!"

Nói đùa, cô không phải kẻ ngốc, tự dưng đâm đầu đi theo bọn họ làm gì? Ai biết cái người điên kia sẽ làm gì với cô!

Gần như là cùng thời khắc đó, lái xe cấp khởi động xe, hướng tới chiếc xe tải chẵn ở trước mặt bọn họ đụng vào rồi lách qua chạy đi.

!

Một tiếng vang thật lớn, mang đến chấn động cực lớn.

Nhậm Tiểu Vi sợ tới mức a một tiếng, lui ở trong góc, sắc mặt trắng bệch.

Đám người mặc đồ đen kia hiển nhiên không nghĩ tới Tô Thi Thi sẽ đột nhiên làm như vậy mặt biến sắc, thiếu chút nữa bị xe đụng ngã lăn.

Hắn ta nhìn hướng xe chạy đi, sắc mặt băng lãnh: "Đuổi theo!"

Một đám người nhanh chóng về chiếc xe mình, đuổi sát không rời.

Bên trong chiếc xe Lincoln màu bạc, Tô Thi Thi tiếp sát đến bên cạnh Nhậm Tiểu Vi, che bà ở dưới gầm ghế, môi mỏng nhếch, tim đập mạnh điên cuồng không ngừng lo sợ.

Cái người điên kia tới cùng muốn làm cái gì?

Cô đột nhiên nhớ tới trận nổ mạnh ngày hôm qua, trong lòng phiền não hẳn lên.

Từ hôm qua lúc Bùi Dịch phản ứng chạy đến, xem ra trận nổ mạnh kia không đơn giản như vậy. Hiện tại Hồ điên khủng vừa muốn tới bắt cô, tới cùng là vì cái gì?

"Két..." Chiếc Lincoln màu bạc một cái đột nhiên thay đổi phương hướng rẽ gấp, bỏ lại 2 chiếc xe tải màu đen đang đuổi theo phía sau kia, lấy tốc độ cực nhanh hướng tới vùng ngoại ô chạy đi.

Tô Thi Thi không kịp nghĩ nhiều, vội vàng quay đầu lại nhìn thoáng qua, phát hiện phía sau bọn họ đi theo ít nhất năm chiếc xe, có xe tải cũng có xe có rèm che dạng phổ thông, thậm chí còn có một chiếc thể thao màu đen!

Đây là tại đóng phim sao? Fast & Furious?

Tô Thi Thi cảm thấy được này toàn bộ chuyện này không chân thực chút nào, những người này cũng quá trắng trợn rồi!

"Phu nhân, Tô tiểu thư ngồi yên!" Từ phía sau bên cạnh xuất hiện hai chiếc xe bọc cánh hai bên lao thẳng đến. Chú Lý nắm chặt lấy tay lái, cau mày, khi nói chuyện mạnh đem tay lái hướng bên trái xoay một đánh, xe nháy mắt một cái lết bánh tạo thành một đường cong chói xém trên đường, như mũi tên rời nỏ phóng đi, hướng tới phía trước một con đường nhỏ chạy đi.

Phía sau hai chiếc xe kia không kịp chú ý, phịch một tiếng đụng vào nhau, phát xuất tiếng động vang trời.

Tô Thi Thi thân thể run run một phen, theo bản năng hướng tới sát Nhậm Tiểu Vi thêm một chút.

Nhậm Tiểu Vi ngàn vạn lần đừng gặp chuyện không may, bằng không cô làm sao ăn nói cùng Bùi Dịch!

Nhậm Tiểu Vi lui ở trong góc, trên mặt đều là mồ hôi lạnh, thấp giọng hỏi: "Bọn họ là ai?"

"Cháu cũng không biết." Tô Thi Thi ấp úng nói, lập tức lại nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ.

Để cho cô kinh ngạc nhất chính là, khả năng lái xe của chú Lý này đạt biệt phi thường, đã đem những cái này xe kia bỏ một khoảng cách, bọn họ tạm thời an toàn rồi.

Chú Lý đối với đường phố ở Bắc Kinh này đặc biệt quen thuộc, đi xuyên qua các con hẻm, chỉ mới 10 phút liền đem những người đó cắt đuôi được rồi.

Tô Thi Thi cả người giống như bị hút hết sức lực, vô lực ngã ở trên ghế.

Cuối cùng an toàn rồi!

Xe kết một tiếng dừng lại, Tô Thi Thi lướt nhìn ra ngoài, phát hiện chú Lý vậy mà đem xe chạy về đến bên ngoài cao ốc của xây dựng Tiệp Khắc rồi.

"Đã không có việc gì rồi." Chú Lý nhìn nhìn kính chiếu hậu trong xe nói, "Phu nhân cùng Tô tiểu thư có sao không?"

"Tôi không sao, bất quá phụ nhân..." Tô Thi Thi đem Nhậm Tiểu Vi đỡ đến trên chỗ ngồi, chỉ thấy mặt bà sắc trắng bệch, cả người lại lạnh run.

Vừa rồi lại là đột nhiên thay đổi tốc độ, nhanh điên cuồng còn liên tục rẽ trái rẽ phải, rồi thẳng gấp, liền giống như đi tàu lượn cao tốc trong khu vui chơi vậy, Nhậm Tiểu Vi hiện tại tất cả đầu óc đều là choáng quáng, từng cơn buồn nôn ào đến, bệnh choáng váng đầu lại tái phát.

"Mẹ." Ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến một giọng nói quen thuộc.

Ngay sau đó, cửa xe được mở ra, Tô Thi Thi nhìn thấy đầu tiên chính là một đôi tay thon dài. Ngay sau đó, đôi tay kia ôm lấy Nhậm Tiểu Vi, đem bà từ trong xe ôm ra ngoài.

"Bùi Dịch..." Tô Thi Thi hốc mắt nóng lên, đột nhiên trong lúc đó lại không dám đối mặt với.

Là cô làm hại mẹ anh rồi.

"Có chỗ nào không thoải mái sao?" Tô Thi Thi đang nghĩ ngợi, trước mắt đột nhiên xuất hiện một đôi tay, Bùi Dịch khom lưng nhìn cô.

Tô Thi Thi trong lòng ấm áp, cầm tay anh, lắc lắc đầu: "Tôi không sao, bác gái thế nào?"

"Bệnh choáng váng đầu của mẹ tôi lại tái phát, tôi hiện tại muốn đưa bà ấy đi bệnh viện." Bùi Dịch đem Tô Thi Thi kéo ra ngoài, thấp giọng nói.

"Tôi đi cùng các người..."

"Không làm phiền Tô tiểu thư." Nhậm Tiểu Vi cắt ngang lời Tô Thi Thi đang nói, nhíu mày xoa huyết Thái Dương, sắc mặt vẫn như cũ trắng bệch.

Tô Thi Thi trong lòng giống như là bị nhét đá vào người vậy, nặng nề lại cực kỳ khó chịu.

Cô cúi thấp đầu, đối với Bùi Dịch nói: "Vậy mọi người mau đi đi. Vừa rồi, tôi..."

"Tôi biết." Bùi Dịch ôn nhu xoa tóc Tô Thi Thi, "Ở yên trong công ty, ngoan ngoãn chờ tôi trở lại, được không?"

Tô Thi Thi ngẩng đầu nhìn anh một cái, nhìn đến đáy mắt anh cất giấu thương tiếc, trong lòng se lại.

Cô gật đầu: "Tôi không sao, chờ anh trở về nói chuyện."

Bùi Dịch này mới yên phóng theo Nhậm Tiểu Vi ngồi vào trong xe.

Tô Thi Thi nhìn theo bóng dáng chiếc xe của bọn họ đi khuất mới xoay người đi vào công ty.

Một hồi rung sợ kinh người, mang theo vô số nghi vấn, đè nặng trong lòng cô, cực kỳ phiền não.

Bên trong xe Lincoln, Bùi Dịch nhìn tựa vào ở trên ghế căng thẳng nhìn mẹ mình hai mắt nhắm lại, ánh mắt trầm lắng

Vừa rồi lúc anh nhận được tin tức liền vội vã chạy đến đây, không nghĩ tới mọi chuyện so với anh tưởng tượng vẫn còn nghiêm trọng hơn rất nhiều

"Hồ Sĩ Minh, khá lắm!"

Dám bắt cóc người của anh, thực sự xem anh là chết rồi sao?

Bùi Dịch lấy điện thoại ra, gửi cho Tần Phong cái tin nhắn.

"Kế hoạch có thể bắt đầu."

Họa Thủy Đông Dẫn, ngồi yên xem hồ đấu, chọc tới anh nên trả giá thật nhiều!

Mọi người thấy sao? (づ￣3￣)づ

Bạn còn kém lắm đừng chê cười

Chương 176: Cô nên coi lại chính mình

Cao ốc xây dựng Tiệp Khắc, lúc Tô Thi Thi từ bên ngoài đi vào trong công ty, liền cảm giác tiểu thư lễ tân ở đại sảnh này hôm nay ánh mắt nhìn cô có chút không thích hợp.

Đến khi cô đến tầng 15 bên trong bộ phận thiết kế, càng thêm cảm thấy được các đồng nghiệp dùng ánh mắt nhìn cô cũng rất lạ.

Một đám giống như là Thẩm Phán nhìn cô đầy vẻ soi mói.

Tô Thi Thi bị bọn họ như vậy mà đều đã nhú lại.

Tâm tình vốn dĩ đã không tốt, hiện tại nhìn đến các đồng nghiệp dùng ánh mắt lạ lùng kia nhìn cô, Tô Thi Thi lòng càng phiền muộn hơn rồi.

“Tất cả mọi người còn không rõ Thi Thi thế nào sao? Một đám nhìn cái gì mà nhìn?” Bên cạnh đột nhiên truyền đến một giọng nói đầy vẻ phẫn nộ.

Đồng Tiêu Tiêu đã chạy tới che trước mặt Tô Thi Thi, trừng mắt nhìn các đồng nghiệp chung quanh đang muốn xem náo nhiệt liếc mắt một cái.

“Không sao...” Tô Thi Thi trong lòng ấm áp, đang muốn cảm ơn cô ấy, bên cạnh lại truyền đến một giọng mỉa mai.

“Chúng tôi nhìn là việc của chúng tôi, cô có quyền gì mà quản? Cô cho mình là ai chứ?” Đế giày cao gót của Khúc Hồng Mai dẫm dẫm

xuống, thướt tha duyên dáng đi tới.

Đến trước mặt Tô Thi Thi, đem cô từ trên xuống dưới đánh giá một lần.

“Tôi ban đầu còn tưởng rằng cô tới cùng có chỗ nào tốt, để cho Bùi tiên sinh để ý mắt đến cô. Thì ra lại là con hồ ly tinh nha, ở bên ngoài quyến rũ cũng không ít đàn ông ha.”

Tô Thi Thi sắc mặt lập tức trầm xuống, trong lòng hiểu rõ.

Những người này hẳn là đọc được tin tức nóng hổi buổi sáng hôm nay, cho nên bọn vừa rồi mới dùng ánh mắt kỳ quái như vậy nhìn cô.

“Khúc tiểu thư, phiền cô lúc nói chuyện nên biết tự trọng.” Tô Thi Thi nói xong đã nghĩ muốn đi về văn phòng, không muốn cùng cô ta xung đột.

Khúc Hồng Mai rất không dễ dàng mới tìm được một cơ hội tốt như thế, đâu nào đồng ý buông tha Tô Thi Thi?

Cô ta hai ba bước đuổi theo phía sau, ngăn ở trước mặt Tô Thi Thi: “Sao vậy, chột dạ rồi hả? Dám làm không dám chịu?”

“Khúc Hồng Mai, cô hơi quá đáng rồi đó! Thi Thi không phải loại người như vậy, chuyện này vừa thấy liền biết là người khác cố ý bịa đặt...”

“Cô ta cởi quần của đàn ông đều đã bị người ta chụp ảnh lại rồi, còn có cái gì bịa đặt?”

Khúc Hồng Mai nói xong, đối với các đồng nghiệp bên cạnh hét lên: “Các người không phải mới vừa rồi thảo luận rất rôm rả sao? Hiện tại

con hồ ly tinh đang đứng ở trước mặt các người, vừa rồi ai nói nghĩ muốn cùng cô ta học hỏi kinh nghiệm sao không lên tiếng đi?”

Khúc Hồng Mai nói xong khinh thường nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái: “Dù sao không phải ai cũng có thể vừa câu dẫn Bùi tổng, lại quyến rũ luôn Hồ tổng như vậy. Tôi nghe nói, Tô Thi Thi người cô cõng trên lưng còn là em trai ruột của Hồ tổng nha, khẩu vị của cô không tệ ha!” “Cô quá đáng rồi đó!” Đổng Tiêu Tiêu tức giận đến mặt mũi trắng bệch, hận không thể đi lên che miệng cô ta lại.

Tô Thi Thi hôm nay đã gặp đủ chuyện xấu đang rất khó chịu rồi, những người này còn ở nơi này ồn ào, nói mãi không để yên.

“Đủ rồi.” Tô Thi Thi bỗng nhiên đem Đổng Tiêu Tiêu kéo đến phía sau, trên mặt nhàn nhạt, nhìn không ra cảm xúc.

Cô đang tức giận, tức giận vô cùng. Nhưng mà lúc cô tức giận, trên mặt liền nhìn không ra được.

Tô Thi Thi âm thầm nắm chặt quả đấm, ngửa đầu đem Khúc Hồng Mai từ trên xuống dưới đánh giá một lần, cười lạnh nói: “Tôi nghĩ người muốn học hỏi kinh nghiệm chắc hẳn là cô rồi?”

“Cô nói bậy...”

“Trên người cô mỗi lỗ chân lông đều đang kêu gào cô, nghĩ muốn bên người giàu có, nghĩ muốn lên giường của kẻ có tiền. Theo phân tích tâm lí học có câu, một người nội tâm xấu xa, trong mắt người đó nhìn người khác cũng đều là xấu xa.”

“Cô...”

“Cô dám thề, cô không nghĩ như vậy sao? Nếu cô dám, tôi đây cũng

dám thề, kẻ nào nói dối ra ngoài bị xe đụng chết!”

“Cô...”

“Sao vậy, bị tôi nói trúng rồi? Chột dạ đến nói không nên lời sao?”

Tô Thi Thi lần nữa cắt ngang lời Khúc Hồng Mai đang nói. Giọng nói của cô bình tĩnh, lại ép được Khúc Hồng Mai đến cơ hội cãi lại đều không có.

Tô Thi Thi tiến lên một bước, lại đem cô ta từ trên xuống dưới đánh giá một lần nói: “Cô xem cô, bộ ngực rủ xuống, bụng thì ngấn mỡ. Mi mắt sưng phù, hai mắt không ánh sáng, đồ trang điểm đều đã che không che được tàn nhang và quần thâm trên mặt, vừa nhìn liền là hết ăn lại nằm, không thích vận động, lại còn vọng tưởng tìm được người đàn ông hoàn hảo.”

“Cô...” Khúc Hồng Mai vươn ngón tay chỉ vào mặt Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi dơ tay hất tay cô ta ra, gằng từng chữ nói: “Muốn tìm tôi học kinh nghiệm phải không? Tôi đây dậy sớm ngủ sớm, ba bữa cơm bình thường, mỗi tuần vận động ít nhất 20 giờ, không gièm pha không phỉ báng, tư tưởng khỏe mạnh, cô cảm thấy được cô làm được sao?”

Cô nói xong tiện tay vỗ một cái, chỉ nghe bốp một tiếng, đánh vào trên lưng của Khúc Hồng Mai.

Mọi người chỉ cảm thấy đến Khúc Hồng Mai thắt lưng run rẩy, giống như có một tảng thịt béo đang run động.

“Vẫn lại là trước tiên để chính mình khỏe mạnh, như vậy cô mới có sức cạnh tranh!” Tô Thi Thi nói xong, tiêu sái hướng tới văn phòng đi

đến.

Muốn chọc tức cô phải không? Vừa lúc, bà cô đây kiểm chế từ sáng giờ chưa có chỗ phát hỏa, vừa hay coi cô ta như bao cát trút giận!

Tô Thi Thi nghiến răng. Dám nhạo bán cô, về luyện thêm 10 năm nữa đi, còn bây giờ, không có cửa đâu!

“Tô Thi Thi cô... Cô...” Khúc Hồng Mai trực tiếp bị mắng đến lờ mờ, cả nửa ngày mới phản ứng kịp, chỉ vào bóng lưng Tô Thi Thi tức giận đến nói không ra lời.

Đồng Tiêu Tiêu cũng là vẻ mặt kinh ngạc, không nghĩ tới Tô Thi Thi sức chiến đấu lớn như thế.

Cô nén cười, khước mắt lườm đến văn phòng tổ 2 đi đến bên cạnh, trong mắt giảo hoạt chớp lóe rồi biến mất, đối với Khúc Hồng Mai nhỏ giọng nói: “Phấn trang điểm trên mắt của cô bị phai rồi kia, tổ trưởng Tôn đang đến đây!”

“A!” Khúc Hồng Mai vừa nghe vội vàng lấy tay uốn mi mắt, muốn đem mi mắt lau sạch sẽ.

Nhưng mà sốt ruột vội vã, trên tay đụng đến mascara trên lông mi giả, lập tức đem lông mi kéo xuống.

“Ách...” Đồng Tiêu Tiêu chấn kinh nhìn cô ta.

Cô vốn dĩ chỉ là nghĩ muốn Khúc Hồng Mai trên mặt xuất mồ hôi, xoa xát một hồi lại thành ra đem lô mi giả rút ra luôn rồi

Đúng là, hiện tại này kết quả này không nói cũng quá kinh người rồi!

“Nén bi thương!” Đồng Tiêu Tiêu rụt rụt cổ, hướng tới chỗ ngồi của chính mình chạy tới, tốc độ so với con thỏ còn nhanh hơn.

“Các người... Tôi...” Khúc Hồng Mai nhìn lông mi giả dính trên tay, đầu óc đều đã tức điên rồi.

Nghe đến bên cạnh truyền đến tiếng bước chân trầm ổn, mạnh che mặt, xấu hổ và giận dữ hướng tới toilet chạy đi.

Người cô ta thềm thương trộm nhớ mà nhìn thấy cô ta như vậy thì cô ta sẽ xấu hổ chết mất! Chết tiệt, thù này cô nhớ kỹ!

Mà bên này, Tô Thi Thi mới vừa mở cửa muốn đi vào, đột nhiên đụng phải Ôn Ngọc đang muốn ra ngoài.

“Ừm...”

Tô Thi Thi che cái mũi, đau đến nỗi nước mắt đều sắp rơi ra rồi.

“Ngọc, cô sao lại vội vàng vậy? Có đụng vào chỗ nào hay không... Ngọc, cô khóc cái gì vậy? Tôi không trách cô mà, cô đừng khóc a!”

Tô Thi Thi ngẩng đầu liền nhìn đến Ôn Ngọc nước mắt lưng tròng nhìn chính mình. Cô vừa mới nói chuyện, Ôn Ngọc oa một tiếng liền khóc.

Tô Thi Thi lập tức liền lập tức luống cuống, vội vàng đẩy Ôn Ngọc đi trở vào trong văn phòng, “Ầm” đóng cửa lại.

“Có phải đụng vào đâu rồi hay không? Tôi xem thử.” Tô Thi Thi đem Ôn Ngọc kéo đến trên ghế dựa, sốt ruột hỏi han.

Nhưng mà bất luận cô hỏi thế nào, Ôn Ngọc cũng chỉ là khóc, nước

mắt lã chả như trăn châu đứt dây rơi mãi không ngừng

Tô Thi Thi thật sự bị dọa sợ rồi.

Hắn không là va chạm làm hỏng chỗ nào chứ? Xong rồi, lần này muốn cô làm sao đây?

Tô Thi Thi hỏi han hoài nhưng không được kết quả, cho rằng Ôn Ngọc thật sự có chỗ nào không thoải mái, đành phải lấy điện thoại ra gọi 120.

Nhưng mà Ôn Ngọc vừa nhìn thấy cô cầm lấy di động, khóc càng lợi hại hơn, bộ dáng ủy khuất tới cực điểm.

Tô Thi Thi quả thực muốn quỳ xuống luôn rồi, nhỏ nhẹ hỏi han: “Bà cô của tôi ơi, cô nói một câu được không? Tới cùng có chỗ nào không thoải mái?”

“Tôi... Tôi đau lòng quá... Tim của tôi đau.” Ôn Ngọc thút tha thút thít nói.

Đau lòng? Trái tim?

Trời ạ, hắn không phải là bị bệnh tim đi!

Tô Thi Thi mặt đều đã bị dọa đến trắng bệch, một bên gọi điện thoại một bên hỏi cô: “Chỗ anh có loại thuốc trị bệnh tim gì đó hay không? Là loại tác dụng nhanh đó?”

“A?” Tiếng khóc Ôn Ngọc đột nhiên dừng lại, kỳ quái nhìn cô, “Cô không khỏe sao?”

Tô Thi Thi triệt để mông muội rồi.

Bà cô này của cô tới cùng là xảy ra chuyện gì rồi!

Chương 177: Đau lòng vì cô

“Cho nên, cô thân thể không có việc gì?” Tô Thi Thi ngồi ở đối diện Ôn Ngọc, khóc không ra nước mắt.

Ôn Ngọc một bên lau nước mắt một bên gật đầu, thút tha thút thít nói: “Cái tin tức nóng hổi gì đó viết bài rất quá đáng, bọn họ tại sao có thể nó cô như vậy...”

“Tin tức nóng hổi?” Tô Thi Thi sừng sốt, cảm động vô cùng.

Ôn Ngọc là vì nhìn đến những cái tin tức này mới khóc, là đau lòng vì cô.

Mặc kệ là Ôn Ngọc đáng yêu, hay là vừa rồi đứng về phía cô Đồng Tiêu Tiêu, đều đã làm cho Tô Thi Thi trong lòng ấm áp vô cùng.

Lúc này, Đồng Tiêu Tiêu gõ cửa tiến vào, nhìn thấy Ôn Ngọc đang khóc, mi mắt trợn thật lớn: “Xảy ra chuyện gì rồi hả?”

Tô Thi Thi cười lắc đầu, rút ra một tờ khăn giấy đưa cho Ôn Ngọc, quay đầu hỏi Đồng Tiêu Tiêu: “Xảy ra chuyện gì?”

Đồng Tiêu Tiêu sắc mặt khẽ biến thành trầm, nhìn nhìn bên ngoài, đi tới nói: “Hôm nay Đoàn tổng giám không đi làm.”

“Hử?” Tô Thi Thi nhướn mày, Đồng Tiêu Tiêu nói vậy là có ý gì chứ

Đồng Tiêu Tiêu gật gật đầu, trầm giọng nói: “Tôi mấy ngày nay vẫn cảm thấy có chuyện gì đó không đúng. Ngày hôm qua cô đi mượn tài

liệu, rồi mới đã xảy ra nổ mạnh, dọa tôi sợ muốn chết. Tôi liền đi hỏi thăm một chút, cô đoán sao?”

Đồng Tiêu Tiêu dừng một chút, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Bên bộ phận mua sắm vốn dĩ đã mua loại vật liệu cách âm đủ để cho chúng ta dùng cho dự án sân vận động. Đúng là không biết xảy ra chuyện gì, Khúc Hồng Mai đột nhiên nói gì với khách hàng chỗ bọn họ, cuối cùng họ cũng đòi sử dụng loại vật liệu này.”

Đồng Tiêu Tiêu nhìn chăm chăm vào mắt Tô Thi Thi, gằn từng chữ nói: “Là Đoàn tổng giám phê duyệt.”

“Đoàn Ngọc Tường...” Tô Thi Thi lòng như chìm đến đáy cốc.

Cô không nghĩ muốn đi nghĩ sâu, nhưng mà ý nghĩ này không kiềm chế được cứ chạy loanh quanh trong đầu cô.

“Thi Thi cô không sao chứ?” Đồng Tiêu Tiêu nhìn thấy Tô Thi Thi sắc mặt không tốt, thật cẩn thận hỏi han.

Đoàn Ngọc Tường dù nói thế nào đi nữa, cũng là chị gái cùng cha khác mẹ của Tô Thi Thi, là có quan hệ huyết thống. Nếu chuyện này thật sự là Đoàn Ngọc Tường ở sau lưng phá rối, như vậy...

“Cô cũng đừng để vào trong lòng quá.” Đồng Tiêu Tiêu an ủi.

Tô Thi Thi lắc lắc đầu: “Tôi không sao.”

Cô sớm đã quen, không phải sao?

Những người mà được gọi là người nhà, có cùng quan hệ huyết thống gì đó với cô, ngoại trừ bà nội cùng người mẹ đã qua đời của cô, có người nào thật sự yêu thương cô? Đều là hận không thể để cô

chết!

Ngày hôm qua trong kho hàng không nên xuất hiện xăng mới đúng, vẻ mặt khác thường của vị trưởng phòng mua sắm xây dựng Minh Đình kia, còn có Bùi Dịch bọn họ dáng vẻ như là trận địa sẵn sàng đón quân địch, đều đã ở trong lòng cô gõ lên hồi chuông cảnh báo. Tô Thi Thi đóng chặt mắt, ở trong lòng yên lặng nói: “Hi vọng không phải như tôi đã nghĩ.”

Cô thật sự không muốn nghĩ rằng người của Đoàn gia họ đê tiện như vậy!

Mà lúc này, biệt thự thứ nhất trong trang viên Đoàn gia, Đoàn Ngọc Tường cùng Phương Thanh Hoa chính là đang trận địa sẵn sàng đón quân địch ở trong phòng khách, khẩn trương nhìn bên ngoài.

Chỉ nghe tiếng tắt động cơ ô tô truyền đến, Ngay sau đó, tiếng bước chân từ xa lại gần.

Đoàn Ngọc Tường cùng Phương Thanh Hoa hai mẹ con lập tức đứng thẳng người, lòng như lửa đốt nhìn bên ngoài.

“Thối tha, khốn kiếp!” Cửa truyền đến một loạt tiếng chửi rủa hung tợn.

Đoàn Chấn Ba mặt trầm xuống, giống như một tên bạo chúa lên cơn tức giận vậy, bước đi đến trước mặt Phương Thanh Hoa, dơ tay liền cấp cho bà ta một cái tát.

“Tiện nhân, cũng dám hại tôi!”

“Chấn Ba, ông hiểu lầm rồi. Tôi thật sự không nghĩ tới sự tình sẽ thành ra như vậy...” Phương Thanh Hoa bụm mặt, mắt đỏ ngầu, giận

mà không dám nói gì.

Đoàn Ngọc Tường đã sớm nghĩ tới, căn môi, sắc mặt trắng bệch, nhưng mà khuyên cũng không dám khuyên.

Lúc trước chắc chắn thắng lợi, vậy mà bây giờ lại biến thành loại tình trạng này!

“Đồ vô dụng, các người không phải nói chuyện này không chút sơ hở sao? Hiện tại thì sao đây? Các người có biết hiện Hồ gia đã bắt đầu hoài nghi Đoàn thị chúng ta hay không? Nếu như cha biết là tôi làm, các người tự biết hậu quả!”

Hai ngày trước, con gái lớn của ông ta đột nhiên tìm đến ông ta, nói có biện pháp để cho Tô Thi Thi triệt để biến mất trước mắt bọn họ.

Ông ta lúc ấy nhớ lại muốn để cho Đoàn Ngọc Tường câu dẫn Bùi Dịch, giúp ông ta củng cố địa vị ở Đoàn gia, cho nên không nghĩ nhiều liền đồng ý.

Trưởng phòng bộ phận mua sắm của xây dựng Minh Đình, đúng là ông ta đã âm thầm cho người mua chuộc. Để cho Tô Thi Thi ở trong kho hàng gặp chuyện, 1 công đôi việc giải quyết được cô, cũng là chủ ý của Đoàn Ngọc Tường.

Nhưng mà rõ ràng chỉ là muốn tạo ra một trận nổ nhỏ, sẽ chỉ làm Tô Thi Thi bị thương nhẹ hoặc là hủy dung mạo để cô rời khỏi trang viên Đoàn gia, nhưng lại không nghĩ tới sẽ trở nên nghiêm trọng như vậy.

“Cả kho chứa hàng bị nổ tung, giữa ban ngày ban mặt thiếu chút nữa còn gây chết người! Hai cái đồ vô dụng các người, đều đã là các người bày ra chủ ý ngu ngốc này!” Đoàn Chấn Ba bị chọc giận muốn bùng nổ rồi.

Ngày hôm qua lúc ông ta nhận được tin tức kho chứa hàng kia bị nổ tung, chỉ là nhớ lại Bùi Dịch khẳng định đã cho người không chế tin tức.

Nhưng mà không nghĩ tới vị Hồ gia kia vậy mà còn chê sự việc chưa đủ lớn, thêm mắm thêm muối nói một phen.

Ông ta càng nghĩ càng giận, để cho người làm từ trong thư phòng lấy roi da ra, dơ tay liền vung lên quất mạnh. Phương Thanh Hoa bị đánh thét chói tai, Đoàn Ngọc Tường muốn đi hỗ trợ, nhưng mà roi vô tình quét đến trên lưng cô ta.

Cô ta sợ tới mức sắc mặt trắng nhợt, vội vàng chạy đến một bên, cũng không dám lộn xộn.

Phương Thanh Hoa bị đánh té trên mặt đất, sợ tới mức khóc lớn lên: “Chấn Ba, tôi chỉ là muốn giúp ông, tôi cũng không biết mọi chuyện sẽ biến thành như vậy, không liên quan tới tôi...”

“Còn dám nói!”

Đoàn Chấn Ba dương lên roi, hung hăng đánh xuống, làm Phương Thanh Hoa thiếu chút nữa hôn mê.

Ở một bên phòng khách, một cô gái trẻ thân mặc quần áo bà bầu hứng thú nhìn một màn này, khóe miệng cong lên cười lạnh.

“Hừ, để xem bà bình thường diều võ dương oai, đều đã phải đổi thành sấp bị đá ra đường như chó hoang, còn dám hung hãn như vậy, lần này biết lợi hại chưa.” Lưu Dĩnh Tuệ cầm lấy một gói bim bim, vừa ăn vừa ở bên cạnh xem xem kịch hay, trong lòng vui vẻ cực kỳ.

“Cha, xin người bớt giận. Chuyện này thật sự không bình thường.” Đoàn Ngọc Tường thấy Đoàn Chấn Ba đánh một hồi có vẻ nguôi nguôi, tiến lên nhẹ giọng nói.

Đoàn Chấn Ba mệt mỏi, đem roi hướng trên mặt đất ném đi, chọn cái ghế dựa ngồi xuống, thở phì phì trừng mắt nhìn Đoàn Ngọc Tường.

Đoàn Ngọc Tường nuốt một ngụm nước bọt, kiên trì nói: “Chúng ta cùng vị trưởng phòng mua sắm kia đã nói, chỉ muốn là một trận nổ nhỏ, điều khiển từ xa ở trong tay ông ta. Ông ta nhất định phải xác định Tô Thi Thi ở bên trong, hơn nữa những người khác đều không có ở đó, mới nhấn điều khiển.”

“Nhưng mà tin tức nhận được là ở hiện trường có xăng, mà còn nghe nói là vì Hồ Quân Nhạc không cẩn thận châm lửa nên mới có thể nổ mạnh như vậy. Chuyện này có lẽ thật sự chỉ là ngoài ý muốn.”

“Ngoài ý muốn? Hồ gia có tin hay không? Ông nội con có tin hay không?” Đoàn Chấn Ba trầm giọng nói.

“Chúng ta vốn chỉ là cừu thế mạng, cha, người ngàn vạn lần đừng kích động. Ông nội bên kia chúng ta cùng tìm biện pháp.” Đoàn Ngọc Tường kiên nhẫn an ủi.

Cô ta có thể làm được tổng giám bộ phận thiết kế của Xây dựng Tiếp Khắc, cho tới bây giờ đương nhiên không là một người giản đơn. Chẳng qua ở trước mặt tình yêu, chỉ số thông minh của phụ nữ là không, cho nên gặp được Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch, luôn luôn để cho cô ta không khống chế được chính mình

“Nghe nói Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi tạm thời đã định ngày kết hôn, con phải nắm chặt thời gian, đoạt được trái tim Bùi Dịch. Bằng không

tự biết hậu quả.” Đoàn Chấn Ba trầm giọng nói.

Hiện tại biện pháp duy nhất, chính là để cho Bùi Dịch đứng về phía bọn họ, có lẽ còn có thể tìm được đường sống.

“Còn về phần lão gia bên kia...” Đoàn Chấn Ba sắc mặt âm trầm vô cùng.

Lão già kia bây giờ đối với ông ta càng ngày càng bất mãn, xem ra ông ta phải sớm đưa ra quyết định!

Đoàn Ngọc Tường nhìn đến biểu tình của cha mình, mím môi cũng không dám nói lung tung một câu.

Cục diện bây giờ cũng sớm đã không phải cô ta còn có thể tưởng tượng, Đoàn gia sợ là không thể bình yên nữa.

“Đừng nữa gây chuyện cho tôi.”

Đoàn Chấn Ba đứng lên, quay đầu nhìn thoáng qua Lưu Dĩnh Tuệ ngồi ở bên kia, đối với cô nói: “Cô ở trong này an tâm dưỡng thai, tôi qua vài ngày nữa sẽ trở lại thăm cô.”

Ông ta nói xong liền đi ra ngoài, Lưu Dĩnh Tuệ không cam lòng đuổi theo ra ngoài, nhíu mày. Nhưng vừa quay đầu, nhìn đến Phương Thanh Hoa đang quỳ rạp trên mặt đất lại vẫn dậy không nổi kia, tâm tình nhất thời tốt lên rất nhiều.

“Con cũng đi làm đây.” Đoàn Ngọc Tường trong lòng phiền não, không nghĩ muốn ở trong nhà này nữa, thay Phương Thanh Hoa kêu người hầu đến, giúp bà rửa sạch miệng vết thương, rất nhanh cũng đi rồi.

Phương Thanh Hoa nhìn đến bóng lưng con gái mình đang rời đi, đôi mắt phấp hồng, trong lòng ủy khuất vô cùng.

Lúc này, ở bệnh viện thành phố, Bùi Dịch đứng ở cửa sổ mới vừa nói chuyện điện thoại xong, sắc mặt cực kỳ khủng bố.

“Đã xác định là do người phụ nữ của Đoàn Chấn Ba đang âm thầm phá rối, tình hình cụ thể ở kho hàng kia hiện tại đã bị Hồ Sĩ Minh khống chế được, chúng ta không cách nào tìm hiểu.” Đây là Tần Phong ở trong điện thoại nói với anh.

Bùi Dịch trầm mặc nhìn ngoài cửa sổ, thật lâu sau, cầm điện thoại gọi cho Hồ Sĩ Minh.

“Tôi muốn gặp anh.”

Cuối tuần còn phải đi làm

Chương 178: Tin tức khác

Bên trong phòng bệnh an tĩnh, chỉ nghe đến tiếng hít thở lẳng lặng.

Bùi Dịch nói chuyện điện thoại xong, quay đầu nhìn thoáng qua mẹ mình đang tựa vào ở trên giường bệnh nghỉ ngơi, nhẹ nhàng đi đến bên giường bà.

Nhậm Tiểu Vi từ từ mở mắt ra, nhìn anh một cái.

“Mẹ, kế hoạch ra nước ngoài khả năng phải lùi lại vài ngày. Con có một số việc cần xử lý trước.” Bùi Dịch trầm giọng nói.

“Như vậy a...” Nhậm Tiểu Vi trong mắt đều là thất vọng, bất mãn nói, “Được rồi, vậy con lần sau đi nhất định phải nói trước cho mẹ một tiếng. Mẹ nghĩ muốn gửi cho Đồng Đồng một chút đồ.”

Nhậm Tiểu Vi nói xong, hốc mắt liền đỏ.

Con trai còn nhỏ như vậy, số ngày được ở bên cạnh bà chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, có người mẹ nào mà không đau lòng? Nhưng mà bà nghĩ muốn đi thăm, lão già kia lại không chịu.

Mấy năm nay bà cũng không biết chính mình làm sao sống được đến bây giờ.

“Mẹ, con sẽ nghĩ cách khác.” Bùi Dịch giúp bà đem chăn nhẹ nhàng kéo lên, ôn nhu nói, “Con trở về để cho lái xe tới đón người.”

“Được.” Nhậm Tiểu Vi lau nước mắt, “Con bận thì cứ đi đi”

Bùi Dịch kiên nhẫn ở lại an ủi vài câu mới mới rời đi.

Xây dựng Tiệp Khắc lâu 15 bên trong trong văn phòng bộ phận thiết kế, Tô Thi Thi chính là đang chỉnh lý tư liệu, vắt hết óc nghĩ muốn như thế nào để tìm được vật liệu thay thế được loại vật liệu cách âm kia muốn điên cả đầu, điện thoại đột nhiên liền vang lên.

Hồ điên khùng?

Tô Thi Thi vừa thấy màn hình biểu hiện người gọi đến, mặt trắng xanh một phen liền trầm tiếp xuống, không hề nghĩ ngợi liền nhận điện thoại.

Cô còn đang lo tìm không thấy anh ta, bây giờ trái lại tự mình dẫn xác đưa lên cửa!

“Tô tiểu thư.” Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói lạnh lùng của người đàn ông, nghe không ra cảm xúc.

Tô Thi Thi khóe miệng nhếch lên, lạnh giọng nói: “Hồ tiên sinh lại là phái người tới chặn xe của tôi, bây giờ lại gọi điện thoại đến muốn khùng bố tôi, xin hỏi đến cùng là muốn làm cái gì đây?”

“Những lời này nên là tôi hỏi Tô tiểu thư. Làm nổ kho vật liệu của tôi, lại làm cho vị hôn phu của cô đến làm phiền tôi. Xin hỏi Tô tiểu thư đang muốn làm cái gì đây?”

“Vị hôn phu quấy của tôi đến làm phiền anh, Bùi Dịch?”

Tô Thi Thi hoài nghi chính mình nghe lầm rồi.

Người này hẳn là lên cơn điên loạn rồi? Bùi Dịch hận không thể giết

anh ta, làm sao có khả năng đi làm phiên anh ta được chứ.

“Không sai, vị hôn phu của cô mới vừa gọi điện thoại đến hẹn gặp tôi.”

Hồ Sĩ Minh nói xong khẽ cười nói: “Một khi đã như vậy, Tô tiểu thư cũng đến đây một chuyến đi. Tôi đây ở xây dựng Minh Đỉnh chờ các vị.” Tô Thi Thi nhướn mày, loại chuyện này Hồ phó tổng kia hẳn không nói đùa, chẳng thế thì cô chỉ cần gọi một gọi điện thoại cho Bùi Dịch, liền bị vạch trần rồi.

Chỉ là kêu cô cũng cùng đi...

“Được.” Tô Thi Thi nghĩ nghĩ, trả lời đồng ý.

Để cho cô đi phải không? Có cái gì không dám? Bây giờ cô liền chủ động đi gặp!

Nửa giờ sau Tô Thi Thi từ trong Lincoln đi xuống, ngửa đầu đánh giá kiến trúc tòa nhà màu trắng to lớn trước mắt này.

Xây dựng Minh Đỉnh.

Lần thứ ba đến chỗ này, mỗi một lần tâm trạng đều khác nhau.

Bên cạnh truyền đến một tiếng mở cửa xe nhẹ nhàng, Bùi Dịch chỉnh lý một phen tây trang, đi đến bên cạnh cô ôn nhu nói: “Đi thôi.”

Tô Thi Thi ôm lấy cánh tay anh, cười đến vô cùng sáng lạn.

Người điên kia sợ là không nghĩ tới cô sẽ trực tiếp cùng Bùi Dịch đến?

Sau khi cô nói chuyện điện thoại xong, cúp máy liền gọi cho Bùi Dịch.

Nghĩ muốn châm ngòi ly gián phải không? Tô Thi Thi mi mắt híp híp, cô cũng không ngốc như vậy.

Nếu để cho Bùi Dịch biết cô đơn độc xuất hiện tại xây dựng Minh Đình, khẳng định anh sẽ cực kỳ tức giận.

“Bùi tổng?”

Mỹ nữ đứng ở đại sảnh nhìn đến đi tới hai người, mi mắt mở thật lớn, tay theo bản năng mò lên trên máy điện thoại nội bộ, kích động muốn bấm 110.

Hiện tại tất cả nhân viên của xây dựng Minh Đình này ai cũng nói, ngày hôm qua liền là hai vị này làm nổ kho vật liệu của bọn họ.

Hai người này quá nguy hiểm, ai biết bọn họ đến chỗ này muốn làm cái gì.

“Là Hồ phó tổng hẹn chúng tôi đến đây.” Tô Thi Thi yên lặng thờ dài, trong lòng cực kỳ buồn bực.

Bọn họ giống khủng bố lắm sao? Xem ánh mắt của vị mỹ nữ đứng ở đại sảnh này nhìn bọn họ, liền giống như nhìn thấy phần tử khủng bố vậy.

“Xin... Xin chờ một chút.” Mỹ nữ kia lắp bắp nói, “Tôi trước hỏi một phen.”

Tô Thi Thi nhíu mày, ngẩng đầu nhìn thoáng qua Bùi Dịch. Sắc mặt bình tĩnh, như là lạnh nhạt hoàn toàn không thèm để ý đến chuyện xung quanh.

Lúc này, tầng cao nhất trong văn phòng tổng giám đốc của xây dựng Minh Định, Hồ Sĩ Minh nhận được điện thoại nội thông báo, sắc mặt trầm trầm.

“Bọn họ hai người cùng đi đến?” Anh ta trầm mặc một phen, lạnh giọng nói, “Nói cho bọn họ tôi có hội nghị đột xuất.”

Anh ta nói xong liền 'bốp' một tiếng cúp điện thoại, trong mắt hiện lên quét xuống hứng thú.

“Ô Thi Thi, xem ra cô đối Bùi Dịch thật đúng là cực kỳ trung thành! Tôi ngược lại là muốn nhìn trên cái này thế giới có cái thứ tình vững hơn vàng hay không!”

Trong đại sảnh lầu 1, Ô Thi Thi mặt không chút thay đổi nhìn mỹ nữ quày lễ tân kia nói: “Cô là nói Hồ phó tổng hẹn chúng tôi, rồi bây giờ lại muốn cho chúng tôi leo cây phải không?” “Thật sự thật xin lỗi, hội nghị là quyết định đột xuất, Hồ phó tổng cũng không có cách nào.” Mỹ nữ quày lễ tân kia nơm nớp lo sợ giải thích.

Vị Ô tiểu thư này cũng còn tốt đi, người bên cạnh vị Bùi tiên sinh này quả thực quá khủng bố rồi. Anh chỉ là mặt trầm xuống đứng ở chỗ này, liền tính khiến cho người ta không nói được một lời, cũng làm cho người ta trong lòng run sợ.

Lúc bọn họ đang nói chuyện bên này, bên ngoài có mấy người công nhân mặc đồ có vẻ là nhân viên sửa chữa cầm công cụ đi tới.

Ô Thi Thi chính đang nghĩ muốn xem bọn họ là muốn sửa chữa cái gì, Bùi Dịch đột nhiên ôm lấy bờ vai cô, nhàn nhạt nói: “Đi thôi”

“A....”

Tô Thi Thi gật gật đầu, cũng không nghĩ nhiều, theo Bùi Dịch liền rời đi rồi. Chỉ là đến lên xe, chờ xe vừa khởi động, cô quay đầu buồn bực nhìn anh: “Anh hôm nay sao lại tốt tính như thế, không nói lời cay độc gì?”

Nếu dựa theo bình thường mà nói, Bùi Dịch bị người như vậy công khai cho leo cây, khẳng định sẽ tức giận.

“Trong mắt Tô tiểu thư, tôi chẳng lẽ chính là một người đàn ông nhỏ mọn?” Bùi Dịch lạnh lạnh liếc cô một cái.

Tô Thi Thi lập tức bày ra bộ dạng cún con cười nói: “Bùi tiên sinh anh là người lớn không chấp với trẻ nhỏ chưa hiểu chuyện, là gì có ai có tính tình tốt hơn anh chứ.”

“Không tệ, nói nhiều vài câu. Tâm tình tốt, tôi có lẽ có thể sẽ nói cho em một bí mật.” Bùi Dịch tựa lưng vào ghế ngồi đùa với cô.

Tô Thi Thi mi mắt sáng lên, mạnh nhào tới bên người anh, lôi kéo tay anh sốt ruột nói: “Quả nhiên có nội tình, mau nói cho tôi biết, các người muốn làm cái gì.”

Bùi Dịch nhếch môi, từ một ngăn nhỏ trên xe lấy ra cái Laptop, mở ra đặt ở trên đùi, hướng Tô Thi Thi liếc mắt ra hiệu: “Lại đây.”

Tô Thi Thi đâu cần chờ anh chờ nói, cũng sớm đã bu lại.

Bùi Dịch nhưng đột nhiên ôm eo của cô, hướng trên trán cô hôn một cái, giọng nói trầm trầm: “Lấy lòng tôi.”

“Anh...” Tô Thi Thi sắc mặt đỏ lên, người đàn ông này chẳng lúc nào chịu đứng đắn cả

Nhưng mà cô còn không có phản kháng, Bùi Dịch liền kéo cô đến bên người, cúi xuống hôn lấy đôi môi anh đào của cô. Đầu lưỡi thành thực cạy mở hàm răng đi vào trong khoang miệng cô, trêu chọc chiếc lưỡi dính hương đang làm loạn của cô, môi lưỡi dây dưa cắn mút đến khi cô cảm thấy đầu mình không còn chút dưỡng khí anh mới chịu buông ra. (Hi hi tại bạn ngứa tay cho thêm miếng chứ anh hôn có cái hà

Chương 179: Anh ta cố ý

Trong phòng hội nghị to lớn bỗng nhiên an tĩnh dị thường là cho người ta càng thêm cảm thấy bức bách.

Trưởng phòng bộ phận mua sắm đứng cúi đầu, hai chân run cầm cập đầy vẻ nơm nớp lo sợ.

Hồ Sĩ Minh ngồi ở trên vị trí chủ tọa, nhàn nhạt nhìn ông ta: “Trưởng phòng Vương, giải thích một chút xem.”

Trưởng phòng Vương nuốt một ngụm nước bọt, cẩn thận lườm Hồ phó tổng này một cái.

Toàn bộ công ty đều biết vị Hồ phó tổng này trên tay không có thực quyền, nhưng mà không biết tại sao mỗi một lần cùng anh ta mặt đối mặt, luôn luôn từ trong đáy lòng dâng lên một cỗ sợ hãi.

Người này không giận, không uy, cũng chỉ là như thế này lẳng lặng ngồi, liền làm cho người ta nảy sinh ra áp lực không hiểu từ đâu ra.

“Tôi, tôi cái gì cũng không biết.” Trưởng phòng Vương hít sâu một hơi, cắn răng nói.

Loại chuyện này nếu thừa nhận, chắc chắn chết không tránh khỏi, ông ta chỉ có thể cắn răng chống chế, đến đâu hay đến đó

“Vậy sao? Ông cảm thấy được tôi sẽ tin sao?”

Hồ Sĩ Minh mới vừa nói xong, thư ký bên cạnh liền đem một phần

văn kiện ném tới trước mặt trưởng phòng Vương kia.

Trưởng phòng Vương vừa thấy những chữ tiêu đề trên mặt của tập tài kia, mặt liền trắng bệch, tưởng chừng như cắt không còn giọt máu nào vậy.

“Báo cáo kết luận hiện trường nổ kho vật liệu”!

“Trưởng phòng Vương, ông hẳn là nên biết, nếu không đủ chứng cứ, tôi hẳn không gọi ông đến đây. Đem chuyện này trình bày rõ ràng cho tôi, nói cho tôi biết người đứng phía sau chuyện này là ai, ông có lẽ còn có một con đường sống.”

Anh ta nói xong, giọng nói đột nhiên chuyển thành lạnh lẽo: “Trong kho hàng chứa hơn hai nghìn vạn hàng hóa có giá trị, bị ông cho một quả bom toàn bộ nổ tung hủy đi tất cả, ông hẳn là nên là biết hậu quả.”

“Tôi...” trưởng phòng Vương kia xoa trán đang đổ mồ hôi lạnh, vẫn lại là do dự.

Hiện tại ông ta nói hay không phỏng chừng đều là chết, hà tất phải dặt thêm tội với Đoàn gia chứ.

“Trưởng phòng Vương nên rõ ràng một chút, tôi muốn chỉ là một phần lời khai của ông thôi. Ông cho là, Đoàn gia kia có thể bảo vệ người nhà của ông được bình an sao?”

“Hỗ phó tổng!” trưởng phòng Vương mạnh ngẩng đầu, khẩn trương nhìn Hồ Sĩ Minh.

Lúc trước là do người của Đoàn gia lấy tánh mạng người nhà ông ta ra uy hiếp, ông ta mới không thể không theo chân bọn họ hợp tác.

Nhưng mà Hồ gia lại là loại người nào chứ? Nếu bọn họ quyết tâm muốn cùng Đoàn gia gây khó dễ, cuối cùng người nhận lấy tai ương cũng chính là bọn họ những người vô tội.

“Tôi có thể đem toàn bộ chuyện mà tôi biết đến nói cho cậu. Nhưng chuyện này không liên quan đến người nhà của tôi, van cầu các người buông tha cho họ đi...” “Nói!” Hồ Sĩ Minh lạnh giọng nói.

Trưởng phòng Vương thân thể run cầm cập, lắp ba lắp bắp đem sự tình đều đã nói ra.

Mọi chuyện so với kế hoạch bọn họ đã định không khác gì lắm, bom là ông ta tìm người làm, xăng cũng là tìm lý do thích hợp cho người ta di chuyển đến kho hàng này.

“Tôi chỉ để một cái thùng xăng nhỏ, uy lực của quả bom kia cũng không lớn. Chỉ là muốn để cho Tô tiểu thư chịu chút thương tổn, cho dù có nổ mạnh, cũng không có khả năng tạo thành cục diện lớn như vậy. Hồ phó tổng, nhất định phải tin tưởng tôi, tôi thật sự không nghĩ muốn đem kho hàng cho nổ tung!”

“Vậy sao?” Hồ Sĩ Minh ngữ khí lạnh lạnh, nhưng trên mặt lại nhìn không ra bất luận cái cảm xúc gì.

“Đều là thật sự!” trưởng phòng Vương trên trán mồ hôi lạnh càng ngày càng nhiều, một bên cố gắng nhớ lại còn chuyện gì chưa nói ra hay không.

Ông đột nhiên “A” kêu một tiếng liền nói: “Tôi nhớ rõ, hai ngày trước khi xảy ra chuyện quản lý Tiểu Hồ nói muốn dụng kho hàng làm chút việc, người của cậu ta giống như di chuyển cái gì đi vào đó, có thể hay không là...”

Hồ Sĩ Minh sắc mặt khế biến thành trầm, đột nhiên từ trên chỗ ngồi đứng lên: “Chuyện này đừng ở đây.”

Anh ta nói xong liền đi tới ngưỡng cửa.

Trưởng phòng Vương kia trong lòng vui vẻ, cho rằng chính mình không có việc gì, nhưng mà còn không có vui mừng được bao lâu, liền nghe Hồ Sĩ Minh nói: “Cảnh sát lát nữa sẽ đến đây điều tra, ông hẳn nên biết là cái gì nên nói, cái gì không nên nói rồi chứ.”

“Tôi...” Trưởng phòng Vương mặt xám như tro tàn, cúi đầu, trầm giọng nói, “Tôi biết.”

Lúc Hồ Sĩ Minh đi tới cửa, đột nhiên dừng bước, ngẩng đầu hướng tới cameras nhìn thoáng qua.

Bên trong xe Lincoln chính đang nhìn chăm chăm theo dõi hình ảnh Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch, mày đều là vừa nhíu lại.

Tô Thi Thi quay đầu nhìn Bùi Dịch: “Anh ta biết chúng ta đang nhìn theo dõi?”

“Uh'm.” Bùi Dịch trái lại không thấy kinh ngạc, hiển nhiên đã sớm biết.

Mấy loại chuyện thẩm tra này, hoàn toàn không cần Hồ Sĩ Minh tự mình ra tay. Anh cố ý đến phòng họp thẩm vấn trưởng phòng Vương, ý tứ đã cực kỳ rõ ràng.

“Anh ta hẳn không phải là muốn mượn sức của anh chứ?” Tô Thi Thi trừng mắt.

Cô đã sớm nghe nói Hồ gia cùng Đoàn gia quan hệ ngày gần đây

cực kỳ căng thẳng, mà hiện tại hai nhà đều đã muốn mượn sức Bùi Dịch...

Nhưng là nghĩ tới chuyện Bùi Dịch cùng tên diên kia hợp tác, Tô Thi Thi nhin không được nổi cả da gà.

Bùi Dịch nhìn nhặt liếc cô một cái: “Miên man suy nghĩ cái gì?”

“Tôi...” Tô Thi Thi yên lặng ngậm miệng, tựa vào ở một bên.

An tĩnh lại, mới phát giác tâm trạng của mình vẫn cực kỳ nặng nề

“Đoàn gia...” Tô Thi Thi yên lặng nhắm nghiền mắt.

Vừa rồi trưởng phòng Vương kia tuy rằng không thừa nhận, nhưng mà cũng có ngụ ý nói lộ ra quá nhiều tin tức. Vị trưởng phòng Vương kia hiển nhiên là bị người của Đoàn gia mua chuộc rồi.

Như vậy người này tới cùng là ông nội cô, hay là cha ruột của cô đây, hay lại là người chị gái cùng cha khác mẹ kia?

Nhớ tới lời Đồng Tiêu Tiêu nói, Đoàn Ngọc Tường cố ý để cho Khúc Hồng Mai kia đoạt đi vật liệu cách âm để bọn cô không thể hoàn thành công trình sân vận động, bởi vì biết rõ trong nước không còn hàng loại này. Từng bước một ép cô đi vào kho hàng của xây dựng Minh Đĩnh...

Tô Thi Thi ôm lấy cánh tay, đột nhiên cảm thấy được rất lạnh.

“Cô bé ngốc, đừng nghĩ nhiều như vậy.” Bùi Dịch đột nhiên ôm lấy Tô Thi Thi, ôn nhu an ủi.

Tô Thi Thi ru rú ở trong lòng anh, hốc mắt từ từ ướt át, nước mắt

không ngăn lại được liền chảy xuống.

Trái tim của con người đều là yếu ớt như vậy. Những người được gọi là người thân của cô lại hết lần này đến lần khác muốn cắm trăm ngàn thứ dao vào người cô. Cô không ngừng nói cho chính mình không cần đi để ý, không sao hết, nhưng mà bản thân vẫn không kiềm chế được không ngừng đau đớn.

Bùi Dịch đem Tô Thi Thi trở lại xây dựng Tiệp Khắc, sau đó liền vội vàng đi mất

Tô Thi Thi ngồi ở trong phòng làm việc, ngây ngốc một hồi, sau đó chìm vào trong đồng suy nghĩ rối rắm nặng trĩu trong lòng kia

Tuy không phải là lỗi của cô, nhưng chung quy cũng là vì cô mà dẫn đến không có vật liệu cách âm sử dụng cho việc xây dựng nhà khách sân vận động

Đối với việc thi đấu có tạp âm là rất nghiêm trọng, nếu không có vật liệu có khả năng cách âm tốt để cản tạp âm, các trận đấu đều sẽ phải chịu ảnh hưởng.

Đối với con người làm việc chuyên nghiệp như Tô Thi Thi yêu cầu đặc biệt cao đối với những thiết kế của mình mà nói, tuyệt đối không cho phép trong thiết kế có bất kỳ tí vết nào tồn tại.

“Làm sao đây? Như vậy kỳ hạn bàn giao công trình sẽ bị trễ rồi.” Tô Thi Thi đau đầu không thôi.

Tất cả người trong công ty đều đang trông mong nhìn chăm chăm vào dự án lần này của một tổ các cô. Mà còn lập tức chuẩn bị đến đại hội thể dục thể thao mùa đông rồi, kỳ hạn công trình tuyệt đối không thể nào chậm trễ.

Tô Thi Thi tiếp tục tìm kiếm phương pháp, bận rộn tìm đủ mọi cách, nhưng cuối cùng vẫn như cũ không thu hoạch được gì. Ngay cả sư huynh cũng hỏi giúp cô, nhưng vẫn là không ai có thể giúp các cô.

“Đoàn Ngọc Tường, tôi không để yên cho cô!” Tô Thi Thi âm thầm cắn răng, món nợ này cô hẳn không cứ như vậy bỏ qua!

Một ngày không thu hoạch được gì, Tô Thi Thi thân thể mệt mỏi về tới trang viên, vừa mới vào biệt thự liền nghe đến Tiểu Ưu nói, ông nội cô qua hai ngày nữa sẽ trở về rồi.

Tô Thi Thi tâm tình càng thêm buồn bực trở lại, mà tệ hơn đích thị, cô còn phải đến nhà chính ăn cơm.

Hôm nay cũng như lần trước, Nhậm Tiểu Vi không có mời Bùi Dịch, chỉ cho phép một mình cô đi qua đó.

Tô Thi Thi đứng ở trong vườn cây của biệt thự, nhìn gốc cây đoàn viên đang nở sum suê trong vườn biệt thự bên cạnh, ánh mắt tối sầm u ám.

Lúc này, vừa lúc biệt thự bên cạnh kia truyền đến giọng nói của Đoàn Ngọc Tường: “Mẹ tôi thế nào rồi hả? Miệng vết thương đã xử lý xong chưa?”

“Miệng vết thương đã thoa thuốc, cũng đã cho bác sĩ đến xem qua, không có trở ngại gì, nghỉ ngơi vài ngày thì tốt rồi.” Một người hầu nói.

“Được, các người đi xuống đi. Tôi đi xem mẹ tôi, đợi lát nữa đem đồ ăn tắm bổ đến trong phòng.”

Đoạn đối thoại bên kia chậm rãi nhỏ dần rồi im ắng.

Tô Thi Thi nhấn cầu xoay một vòng, vỗ vỗ tay, xoay người đi vào trong phòng khách, ôm lấy cuốn lễ nghi bảo điển vừa dày vừa nặng kia liền đi ra ngoài.

Chính đang ở trên ghế sofa xem tư liệu Bùi Dịch nhìn cô, trên mặt anh hiện lên nụ cười quý dị, như óng mào: “Đêm nay không cần đi, tôi sẽ thay em giải thích.”

“Như vậy không hay cho lắm?” Tô Thi Thi nhíu mày, “Hôm nay cả một ngày đều đã không vui, tôi phải đi tìm việc vui để giải tỏa tâm trạng.”

Cô nói xong sợ Bùi Dịch tới bắt cô, ôm lễ nghi bảo điển nhanh như chớp bỏ chạy ra ngoài.

Bùi Dịch nhìn bóng lưng cô đang chạy, ánh mắt tối sầm lại.

Quả nhiên đắc tội người nào cũng được, nhưng không thể đắc tội cô gái này!

Không quá bao lâu, anh liền nghe đến từ trong biệt thự bên cạnh truyền đến giọng nói của Tô Thi Thi.

“Đại tiểu thư, theo tôi cùng đi nhà chính ăn cơm nha? Hôm nay phu nhân thân thể có chút không thoải mái, nhìn thấy cô đến đó khẳng định thật sẽ rất vui.”

Tui đã ăn cưới về, tui đi đăng truyện cho mọi người đọc này.

Chương 180: Lôi kéo cùng khó chịu

Đoàn Ngọc Tường cảnh giác nhìn Tô Thi Thi, sắc mặt lạnh lùng: “Cô lại có âm mưu gì?”

Cô ta không tin Tô Thi Thi sẽ tốt bụng như vậy.

Tô Thi Thi ánh mắt xẹt qua cuốn lễ nghi bảo điển đang cầm trên tay, chống lại ánh mắt Đoàn Ngọc Tường trong mắt đều là ý cười:

“Không có cách nào, phu nhân giống như không phải quá thích tôi. Nhưng mà nhìn thấy cô cũng rất vui vẻ, cho nên có cô đi theo tôi...”

Tô Thi Thi chưa nói xong, nhưng là Đoàn Ngọc Tường nghe hiểu rồi.

Tô Thi Thi không dám tự mình đi, ý đây là tỏ ra yếu thế nhờ giúp đỡ sao?

“Tôi hiện tại có việc...”

“Có cái chuyện gì so với đi đến làm cho phu nhân vui vẻ quan trọng hơn chứ?” Tô Thi Thi híp mắt, cười hì hì nói.

Đoàn Ngọc Tường sắc mặt cứng đờ, lời Tô Thi Thi nói đúng là sự thật.

Cô ta nhớ tới vết thương của mẹ mình, nhưng mà Nhậm Tiểu Vi bên kia...

“Được, tôi đi thay bộ đồ...”

“Đổi quần áo làm cái gì, bên kia đã qua thúc giục vài lần rồi, chẳng lẽ để cho phu nhân chờ hai người chúng ta hay sao?” Tô Thi Thi nói xong liền ôm lễ nghi bảo điển hướng nhà chính đi đến.

Đoàn Ngọc Tường nhượng mảy, cắn răng một cái vẫn lại là đi theo.

Trên lầu hai biệt thự thứ nhất, Phương Thanh Hoa nghe được giọng nói của Tô Thi Thi, chống đỡ thân thể đi đến ban công tìm hiểu tình huống.

“Tiểu tiện nhân kia rốt cuộc cũng biết sợ sao?” Phương Thanh Hoa ánh mắt chớp lóe.

Vừa rồi Tô Thi Thi cùng Đoàn Ngọc Tường nói chuyện bà ta nghe câu được câu mất.

“Chị à, chị lại để đại tiểu thư đi nịnh bợ phu nhân sao?” Phía sau truyền đến một giọng nói mỉa mai.

Phương Thanh Hoa vừa nghe đến giọng nói này, sắc mặt liền tối sầm lại, quay đầu lạnh lùng quét người vừa nói chuyện kia liếc mắt một cái: “Ai cho phép cô vào đây?”

Lưu Dĩnh Tuệ cười nói: “Nơi đây sau này là nhà của tôi, tôi tại sao không thể vào? Là Chấn Ba quy định à?”

“Cô, cô đừng tưởng lấy Chấn Ba là tôi sợ cô. Hiện tại tôi vẫn còn là Đoàn phu nhân.” Phương Thanh Hoa lạnh giọng nói.

“Đoàn phu nhân bị đánh, tôi còn là lần đầu tiên nhìn thấy, hôm nay thật sự là mở mang tầm mắt rồi.” Lưu Dĩnh Tuệ trào phúng xoa xoa khoe môi, trong mắt đều là khinh thường.

“Cô cút ra ngoài cho tôi!” Phương Thanh Hoa tức giận đến cắn chặt răng.

“Hừ, tôi khuyên bà vẫn lại là đừng chống đối nữa, sớm đem vị trí Đoàn phu nhân nhường lại đi. Bà cho là con gái của bà có thể giúp được sao? Trước mặt Tô tiểu thư mặt cô ta còn không phải cái gì cũng phải dạ vâng sao?” Lưu Dĩnh Tuệ đi đến bên giường ngồi xuống, một bên vỗ về cái bụng của mình vừa nói.

“Ai nói Tường Tường ở trước mặt thứ nghiệt chủng kia không là cái gì? Tôi nói cho cô biết, Tô Thi Thi đã sớm sợ rồi. Nó hiện tại còn phải nhờ con gái tôi đến giúp đấy thôi.” “Bùi Dịch sớm hay muộn là con rể của tôi, cô tốt nhất tự biết kiềm chế một chút đi, bằng không đến lúc đó có trái cây cũng không có mà ăn.” Phương Thanh Hoa nhìn chăm chăm bụng Lưu Dĩnh Tuệ, hận không thể đâm cô một đao.

“Tô tiểu thư sợ các người?” Lưu Dĩnh Tuệ cười nhạt, “Bùi tiên sinh yêu thương Tô tiểu thư như vậy, sao lại có khả năng cưới con gái của bà?”

“Cô không thấy được vừa rồi là Tô Thi Thi đến nhờ Tường Tường nhà tôi đi giúp sao? Tôi nói cho cô biết, đừng có mơ mộng hão huyền, vị trí Đoàn gia phu nhân vĩnh viễn không có khả năng là của cô!”

“Bà... Chấn Ba nói ông ấy lập tức sẽ cùng với bà ly hôn, bà đặc ý không được vài ngày nữa đâu!” Lưu Dĩnh Tuệ nói xong, một bên xoa bụng mình một bên nâng sau eo, lắc mông vênh vác tự đắc hướng tới cửa đi đến.

Phịch một tiếng, đóng cửa đến vang vọng rung trời.

Phương Thanh Hoa tức giận đến run cầm cập.

“Loại người thấp hèn như cô, tôi sẽ để cho cô biết người nào mới đúng là Đoàn phu nhân!” Bà ta gắt gao nắm bắt quả đấm, trong mắt đều là hận ý.

“Muốn đấu với tôi phải không? So ác độc với tôi sao, đây đều là cô bức tôi!”

Bà ta quay đầu nhìn nhìn ngoài cửa sổ. Nơi đó, Đoàn Ngọc Tường cùng Tô Thi Thi đã đi mất không thấy bóng dáng.

“Tường Tường, con nhất định không được thua kém!” Phương Thanh Hoa ở trong lòng yên lặng nói.

Bên này, Tô Thi Thi cùng Đoàn Ngọc Tường vừa đi đến chỗ nhà chính, Nhậm Tiểu Vi liền gọi vào ăn cơm.

Giống như trước đây, trên bàn cơm Tô Thi Thi liền giống như người không tồn tại. Nhậm Tiểu Vi chỉ cùng Đoàn Ngọc Tường ngẫu nhiên nói nói mấy câu, toàn bộ bữa cơm đều xem Tô Thi Thi như không khí.

Tô Thi Thi sớm đã có chuẩn bị tâm lý, cũng không thêm để ý, yên lặng cúi đầu, ăn cơm của mình.

Lần đầu tiên đến đây ăn, tiêu hóa khó khăn. Lần thứ hai lần thứ ba, đến chỗ này vẫn lại là ăn vào, tiêu hóa dễ dàng hơn rồi.

Hiện tại cô mới không ngốc. Nơi này đầu bếp tay nghề cao như vậy, cô coi như là tới hưởng thụ mỹ thực.

Sau khi ăn cơm xong theo thường lệ liền đi vào thư phòng, Nhậm

Tiểu Vi muốn kiểm tra quá trình học lễ nghi.

Tô Thi Thi ấp a ấp úng hồi lâu, đỏ mặt nói: "Cháu hôm nay ban ngày bề bộn nhiều việc, chưa kịp đọc thuộc. Như vậy đi, hiện tại bắt đầu học. Phu nhân, người cũng mệt mỏi rồi đúng không? Nên là ở một bên nghỉ ngơi, để cho đại tiểu thư theo giúp cháu cùng nhau học thuộc là tốt rồi."

"Tôi?" Đoàn Ngọc Tường tim đập mạnh liên hồi.

Cô ta vẫn cảm thấy Tô Thi Thi mời cô ta cùng đến đây chắc chắn không có ý tốt gì, hiện tại xem ra quả nhiên có vấn đề

"Đại tiểu thư không muốn sao?" Tô Thi Thi cười tí mắt nhìn Đoàn Ngọc Tường.

"Tôi..." Đoàn Ngọc Tường lặng lẽ nhìn nhìn sắc mặt Nhậm Tiểu Vi. Thấy bà không phản đối, cô ta ngậm cắn răng, phun ra một chữ: "Được."

"Vậy thì thật sự là rất cảm tạ cô rồi!" Tô Thi Thi nói xong lời cảm tạ kia, lại một chút đều không có ý tứ muốn cảm tạ.

Cô ôm lễ nghi bảo điển, tìm một cái ghế ngồi xuống, chỉ chỉ cái ghế bên cạnh kia nói: "Vậy làm phiền cô ngồi ở chỗ này đi, tôi trước xem một chút, rồi mới đọc thuộc được."

Tô Thi Thi nói xong liền cúi đầu lật lật quyển sách ra xem.

Cô từ nhỏ liền là học rất nhanh, những thứ cần học thuộc lòng như thế này hay bài học buồn tẻ gì đó đối với cô mà nói cũng không phải chuyện đặc biệt khó khăn gì. Chỉ một hồi liền thuộc được một đoạn dài.

Chỉ là nội dung bên trong này... Tô Thi Thi cúi đầu, khóe miệng liền co giật.

Mẹ của Bùi Dịch quả nhiên là có nhiều chán ghét cô, vậy mà cho cô học thuộc những nội dung này.

Tam tông tứ đức!

Những thứ này đã sắp biến thành hoá thạch lỗi thời, vậy mà lại xuất hiện ở cuốn gia giáo lễ nghi trong một gia đình hiện đại!

Tô Thi Thi dù sao là đã đọc xong!

“Đến cô.” Tô Thi Thi xoay người đem lễ nghi bảo điển “Bốp” một cái ném tới trên đùi Đoàn Ngọc Tường.

Đoàn Ngọc Tường một cái không chú ý, bị cuốn sách vừa to vừa nặng như vậy đập trúng, đau đến nước mắt đều đã sắp trào ra rồi

Nhưng mà nhìn đến vẻ mặt vô tội tươi cười của Tô Thi Thi, cô ta lại không thể phát hỏa, chỉ có thể yên lặng đem tức giận nhịn xuống.

“Tôi đây thuộc được một đoạn rồi.” Tô Thi Thi vẫn như cũ cười tít mắt, bắt đầu ngâm nga đoạn vừa mới thuộc kia.

“Tại gia tông phụ, xuất giá tông phụ, phu tử tông tử...”

Đoàn Ngọc Tường mạnh trừng lớn mắt, thiếu chút nữa nghĩ muốn duội duội mắt cùng ngoáy lỗ tai.

Cô ta không nghe lầm chứ, thực ra là tam tông tứ đức!

Mà cô ta bây giờ lại phải bị ép ngồi ở chỗ này nghe Tô Thi Thi đọc những thứ giáo điều buồn tẻ này.

Không biết Tô Thi Thi có phải là cố ý hay không, đọc tới đọc lui đoạn này vài lần, giống như là tiểu hòa thượng đang đọc kinh vậy, âm thanh như ma quỷ không ngừng mà chui vào trong đầu óc cô ta.

Đoàn Ngọc Tường nghe được như đứng trên đồng lửa, như ngồi đồng than, cả người nộ khí roạt roạt tỏa ra ngoài.

Cô gái này nhất định là cố ý!

Cô ta rất cuộc biết Tô Thi Thi tại sao tới mời cô ta! Từ đầu liền là muốn kéo cô ta đến đây cùng chịu tội!

Cô ta đang muốn viện cớ rời đi, ở một bên nghe được cũng có chút không kiên nhẫn Nhậm Tiểu Vi đột nhiên nói:

“Những thứ lễ nghi này là cơ sở, nhưng mà phương diện khác cũng phải nắm chặt thời gian huấn luyện, nhất là phương diện hình thể.”

“Bắt đầu từ ngày mai, phiền Tô tiểu thư đến sớm một giờ tới nơi này luyện yô-ga.”

Luyện yô-ga? Tô Thi Thi đôi má căng lên, muốn làm mệt chết cô à!

Bất quá - -

“Được, cháu cùng đại tiểu thư cùng đến luyện tập. Trước đây cô ấy từng nói vẫn cực kỳ hâm mộ cháu có thể cùng phu nhân học tập lễ nghi.”

Tô Thi Thi nói xong quay đầu cười tí mắt nhìn Đoàn Ngọc Tường:

“Đúng không, đại tiểu thư?”

“Tôi... Là!” Đoàn Ngọc Tường bị chọc giận muốn điên rồi.

Đến sớm một giờ, Tô Thi Thi khẳng định là cố ý. Nhưng mà cô ta lại không nghĩ muốn để cho Nhậm Tiểu Vi chán ghét chính mình, chỉ có thể nén giận đáp ứng.

“Được, hôm nay đến đây thôi. Tôi hơi mệt rồi.” Nhậm Tiểu Vi cũng không thèm để ý nhiều đến Đoàn Ngọc Tường nữa, thấy đã đạt được mục đích liền đứng lên hướng phòng ngủ đi đến.

Chờ bà vừa đi, Tô Thi Thi lập tức đứng lên, không đợi Đoàn Ngọc Tường nói chuyện đã bỏ chạy ra ngoài.

“Cô!” Đoàn Ngọc Tường tức giận đến nghiến răng kèn kẹt, trong lòng kìm nén một hơi không thể bị mất mặt, thiếu chút nữa xỉu vì tức.

Khó chịu nhất là cái gì? Khó chịu chính là biết rõ đối phương chơi mình, nhưng vẫn phải nhịn!

Lúc Tô Thi Thi chạy đến ngoài sân, đột nhiên nghe được một trận tiếng chó sủa.

“Đại cầu tử?” Tô Thi Thi dừng bước, tim đập ổn định lại.

Này thanh âm kêu cũng thật thảm, cũng không biết hai con chó quậy phá kia ở trong này thế nào? Xem ra là không tốt rồi.

Tô Thi Thi bóp bóp nắm tay.

Không được, đó là chó của cô, sao có thể để cho người khác có thể ngược đãi chúng!

Cả nhà cuối tuần vui vẻ.

Chương 181: Bắt cóc?

“Gâu gâu!” Tiếng chó sủa dữ dội, vang dội liên tiếp trong trời đêm.

Tô Thi Thi càng nghe càng lo lắng, nâng bước hướng tới nơi truyền ra tiếng kêu kia đi đến.

“Thi Thi, cô muốn làm cái gì?” Cùng vừa ra ngoài Đoàn Ngọc Tường thấy thế, vui sướng khi người gặp họa gọi cô lại.

Tô Thi Thi ánh mắt u ám, bước chân nhanh hơn, coi như không có nghe đến lời của cô ta.

“Tôi khuyên cô tốt nhất đừng đến đó, bằng không làm cho phu nhân không vui, không phải để cho chú trẻ khó xử sao?” Đoàn Ngọc Tường đi đến bên cạnh Tô Thi Thi, mắt nhìn đến nơi đang truyền ra tiếng chó sủa kia, khóe miệng hơi hơi gợi lên.

Tô Thi Thi muốn gặp chó của mình, cô ta sẽ không để cô được như ý. Cô nếu là dám đi mà nói, cô ta liền kêu người đến.

Dám âm thầm đùa giỡn cô ta, cô ta cũng sẽ không bỏ qua cho cô!

“Đoàn đại tiểu thư.” Tô Thi Thi âm thầm hít vào một hơi, quay đầu lạnh lạnh liếc cô ta một cái, “Cô không biết là cô quản nhiều lắm sao?”

“Tôi... Nếu cô dám qua đi, tôi liền gọi hết tất cả mọi người trong nhà chính đến đây!” Đoàn Ngọc Tường hạ giọng, cũng chẳng muốn cùng cô giả vờ nữa.

“Cô...” Tô Thi Thi đang muốn giáo huấn cô ta, đột nhiên nghe được tiếng chó sủa giống như rất gần rồi.

Cô nhả cầu xoay một vòng, theo bản năng tránh sang bên cạnh.

Nháy mắt tiếp theo, phía trước truyền đến một bóng đen.

Chỉ nghe “A” một tiếng, Đoàn Ngọc Tường đã bị bóng đen kia áp ở trên mặt đất.

“Tiểu Vịnh?” Tô Thi Thi vừa thấy nhất thời vui vẻ. Không hổ là chó cô nuôi, rất có năng lực!

“Gâu gâu!” Bên cạnh lại là một trận tiếng chó sủa, đại cầu tử chạy vọt tới trước mặt Tô Thi Thi, không ngừng hương trong ngực cô chồm đến. Kêu lên u ử, bộ dáng ủy khuất cực kỳ.

Tô Thi Thi hốc mắt lập tức liền đỏ, gắt gao ôm nó cổ.

Có đôi khi tình cảm của con người so ra còn chẳng bằng của một con chó, trung thành và sâu nặng hơn rất nhiều

“A, Tô Thi Thi cô mau bảo nó tránh ra!” Đoàn Ngọc Tường nằm trên mặt đất động cũng không dám động, sợ tới mức sắp khóc luôn rồi.

Con chó ngao Tây Tạng này so với thân thể của cô ta vẫn còn lớn hơn rất nhiều, hiện tại chỉ là đem móng vuốt dè lên trên tay cô ta, liền khiến cô ta không thể động đậy.

Lại nhìn đáng vẻ đang há hốc mồm lè lưỡi của nó... Đoàn Ngọc Tường thân thể không được run run lên, sợ con chó điên này bỗng nhiên không vui liền cắn cô ta vài ngụm.

Tô Thi Thi chẳng thèm quan tâm đến cô ta, chỉ vô cùng thân thiết xoa đại cầu tử.

Mượn ánh sáng của ngọn đèn, lúc cô nhìn thấy rõ ràng bộ dáng đại cầu tử khi đó, nước mắt liền chảy ra, trong lòng cực kỳ đau xót.

Mới vài ngày mà thôi, màu lông của đại cầu tử nhà cô liền ảm đạm rất nhiều. Nhìn nhìn Tiểu Vịnh bên cạnh, vốn dĩ là màu lông đen tuyền tỏa sáng giờ phút này giống như được phủ một tầng bụi, bộ dáng vẫn lại là tiều tụy. “Hai con chó giống này, người khác mời các người tới làm khách, nên ăn uống thật tốt chứ. Người xem các người gầy ít nhiều rồi hả?” Tô Thi Thi vừa nói một bên xoa xoa đại cầu tử, trong lòng đặc biệt khó chịu.

“ừ...” Đại cầu tử hôm nay đặc biệt ngoan, nghe vậy vô cùng thân thiết cọ cọ vào tay Tô Thi Thi, như là đang làm nũng, muốn cô mang nó trở về.

“Đi.” Tô Thi Thi đứng lên, vỗ vỗ đầu của nó.

Bên kia, Tiểu Vịnh nhìn thấy cô di chuyển, lập tức buông Đoàn Ngọc Tường ra đi tới.

Đoàn Ngọc Tường vừa được tự do, khẩn trương từ trên mặt đất bò lên, sắc mặt tái mét, trong mắt đều là hận ý.

Cô ta không cam lòng nhìn Tô Thi Thi rời đi, nghĩ muốn ngăn cản, nhưng mà đột nhiên nhìn đến con chó ngao Tây Tạng màu đen kia quay đầu trừng cô ta một cái. (Tự nhiên thích Tiểu Vịnh ghê gớm, được anh nhà đào tạo có khác

Chương 182: Muốn bị tức chết

“A!” Một tiếng thét chói tai cắt ngang trời đêm yên tĩnh.

Nháy mắt tiếp theo, tiếng thét chói tai đột nhiên ngừng lại, một đôi tay bưng kín miệng Tô Thi Thi.

“Em thử kêu xem?” Đỉnh đầu truyền đến giọng nói nghiêng rằng nghiêng lợi của người đàn ông.

Tô Thi Thi thân thể cứng đờ, gian nan ngẩng đầu, lúc thấy rõ ràng dung mạo của người đàn ông đó, tức giận đến một quyền đánh qua đi.

“Anh muốn làm cái gì... Ách... Đối... Thực xin lỗi, tôi không phải cố ý.” Tô Thi Thi thật muốn chết luôn rồi.

Anh tại sao không né, một quyền kia của cô trực tiếp đánh vào mũi Bùi Dịch.

“Tô Thi Thi, em chán sống rồi!” Bùi Dịch hung tợn trừng mắt Tô Thi Thi, hận không thể ném cô xuống đất.

“Tôi thật sự không phải cố ý.” Tô Thi Thi rụt cổ, dơ tay muốn giúp anh xoa xoa.

Ai bảo anh tự nhiên dọa cô chứ!

Bùi Dịch quay đầu đi, ngữ khí lạnh lạnh: “Em còn dám lộn xộn, tôi liền đem em cõng hết buộc ở trên cây!”

“Anh...”

Có thể từ từ nói chuyện hay không?

Tô Thi Thi bực mình quay đầu, nhưng rất nhanh lại ngẩng đầu nghi hoặc nhìn anh: “Anh hơn nửa đêm ôm ấp tôi đến nơi hoang dã này làm gì?”

“Em nói xem?” Bùi Dịch cúi đầu nhìn Tô Thi Thi, đáy mắt có một tia sáng lấp lánh chớp động.

Tô Thi Thi khẩn trương kéo vạt áo anh: “Anh đừng làm càng, cho dù nơi hoang vu vắng vẻ, nếu lỡ có người nhìn thấy thì làm sao đây?”

“Cô bé, em đang suy nghĩ linh tinh cái gì?” Bùi Dịch đáy mắt ý cười chớp lóe rồi biến mất.

“Anh lại đùa giỡn tôi!” Tô Thi Thi mặt trắng xanh liền đen.

Cô nhìn chung quanh một chút, phát hiện bọn họ là ở trong trang viên, hiện tại phương hướng đang đi đến là...

“Chúng ta đang đi đến nhà chính sao?” Tô Thi Thi càng thêm buồn bực, người đàn ông này đang muốn làm cái gì?

Bùi Dịch không nói gì, ôm cô vững bước hướng về phía trước đi.

Con đường này mấy ngày nay Tô Thi Thi cũng sớm đã đi đến vô cùng quen thuộc, nhưng mà giờ phút này cô từ trong đáy lòng lại dâng lên một cảm giác sồn gai ốc.

Cô lén lút ngẩng đầu nhìn Bùi Dịch. Thấy anh đang mím môi, một

dáng vẻ như ý nói người sống chớ lại gần. Cô yên lặng đem lời muốn nói nuốt xuống.

Dù sao đến lúc đó tự nhiên biết.

Chỉ là đến chỗ bên ngoài nhà chính, Bùi Dịch cũng không có đi vào, ngược lại vòng ra vách tường phía sau nhà chính.

“Anh tới cùng muốn làm cái gì...”

“Gâu gâu!” Tô Thi Thi lời còn chưa dứt, liền nghe đến trong vườn truyền đến một loạt tiếng chó sủa.

Trong đầu cô một tia sáng xẹt qua, đột nhiên hiểu rõ ra, lập tức hướng về phía trong vườn nhỏ giọng nói: “Đại ca tử các người đừng kêu!” “Anh muốn giúp tôi cứu bọn nó ra sao?” Tô Thi Thi nhảy đến trên đất, ngửa đầu cực kỳ vui vẻ nhìn Bùi Dịch.

Mắt của cô vốn đã to. Lúc này ngửa đầu, trong mắt cất giấu ý cười, ở dưới ánh trăng giống như một viên ngọc minh châu sáng lấp lánh.

Bùi Dịch không biết làm sao nữa, bụng dưới mạnh căng thẳng. (Ồi sặc. Ông vừa thôi, nhiều đó đã có phản ứng rồi

Chương 183: Xương sắp gãy rồi

Edit: @huongcyndi

Buổi sáng sớm cuối tháng chín đã có chút se lạnh.

Cả người Tô Thi Thi mặc bộ trang phục tập yoga màu lam nhạt, đắm chìm trong ánh nắng ban mai, hơi ngẩng đầu lên, nhìn thân cây đào viên khổng lồ trước mặt.

“Thi Thi à, cây này tượng trưng cho tình yêu của mẹ đó. Mặc dù nó rất tươi tốt, nhưng nó lại chẳng hề hạnh phúc.”

Nhớ lại lời năm đó mẹ cô từng nói với cô, trong lòng Tô Thi Thi có chút đau xót.

“Mẹ, bọn họ sẽ phải trả giá đắt cho sai lầm của mình.” Tô Thi Thi âm thầm nói trong lòng.

Lúc Đoàn Ngọc Tường lúc đi ra thì thấy Tô Thi Thi đang ngửa đầu đứng trong sân nhà cô.

Sắc mặt cô ta trầm xuống, đi tới rồi lạnh giọng nói với Tô Thi Thi: “Hôm nay tôi có chuyện, cô tự đi trước đi.”

Tô Thi Thi hoàn hồn, nhếch mắt liếc cô ta một cái.

Thấy cô ta mặc bộ đồ công sở, sự giao hoạt chợt lóe lên trong mắt rồi biến mất, khóe miệng khẽ câu lên: “Sợ rồi sao? Vậy cô dựa vào

cái gì mà tranh giành Bùi Dịch với tôi đây?”

“Cô...” Sắc mặt Đoàn Ngọc Tường trầm xuống, cắn răng nói: “Đi thì đi, sợ cô chắc?”

Tô Thi Thi nhìn cũng không nhìn cô ta lấy một cái, xoay người rời đi.

Đoàn Ngọc Tường đang chuẩn bị đáp trả lời khiêu khích của Tô Thi Thi, lại không ngờ cô cứ thế mà đi. Giống như một quyền đánh lên bông vải mềm mại vậy, cô ta cảm thấy thật khó chịu.

Tô Thi Thi híp mắt một cái, khóe miệng lộ ra một nụ cười giễu cợt.

E rằng vị Đoàn đại tiểu thư này sẽ tức đến nội thương đi? Nhưng giờ mới chỉ là bắt đầu thôi!

Khi hai người đến nhà chính, Nhậm Tiểu Vi đã chờ sẵn ở trong sân.

Chỗ hai cây ngân hạnh trong sân bị đổ kia đã trồng một cây ngân hạnh tươi tốt khác.

Giờ phút này khi ở dưới cây có trái hai tấm đệm yoga.

Một giáo viên dạy yoga duyên dáng mặc bộ đồ màu xanh đậm đang đứng ở tấm đệm yoga chính giữa, thấy bọn người Tô Thi Thi tới, nhẹ gật đầu mỉm cười với các cô.

“Phu nhân.” Tô Thi Thi và Đoàn Ngọc Tường cùng lên tiếng chào hỏi Nhậm Tiểu Vi.

Tô Thi Thi đi tới một tấm đệm yoga bên cạnh, tự nhiên làm động tác chuẩn bị.

“Xong rồi.” Ánh mắt Đoàn Ngọc Tường hơi tối lại.

Cô ta căn bản là không thật sự muốn tới tập yoga, cho nên không có chuẩn bị đồ tập yoga.

Vừa rồi nếu không phải Tô Thi Thi khích cô ta, cô ta cũng sẽ không...

“Mắc lừa rồi!” Đoàn Ngọc Tường âm thầm nghĩ rằng.

“Tường Tường, sao cô lại mặc quần áo này tới?” Nhâm Tiểu Vi thấy cách ăn mặc của Đoàn Ngọc Tường, hơi nhú mày.

“Cháu...” Đoàn Ngọc Tường đang muốn giải thích, Nhâm Tiểu Vi đã khoát tay một cái, nói: “Tôi đã chuẩn bị sẵn cho các cô rồi, cô đi hỏi Hồng Cầm đi.” “Vâng.” Đoàn Ngọc Tường cúi thấp đầu, chạy nhanh vào trong phòng.

Tô Thi Thi ngừng động tác ép chân một lát. Xem ra mẹ Bùi Dịch làm công tác chuẩn bị rất đầy đủ, ngay cả quần áo cũng giúp các cô chuẩn bị hết.

Lần này sẽ chơi thật đã đây!

Đoàn Ngọc Tường thay quần áo xong rồi nhanh chóng đi ra, lúc này Tô Thi Thi cũng đã sớm giãn cơ xong.

Giáo viên dạy Yoga bảo Đoàn Ngọc Tường làm qua động tác chuẩn bị.

Đoàn Ngọc Tường thấy Nhâm Tiểu Vi cau mày đứng một bên, trong bụng rất sốt ruột, liền nói: “Không cần đâu, bắt đầu luôn đi.”

Giáo viên dạy Yoga hơi há miệng ra. Mặc dù bây giờ cô là thầy,

nhưng vẫn không dám tùy tiện chỉ giáo vị Đoàn đại biểu thư này.

“Vậy bắt đầu thôi” Giáo viên dạy Yoga nói.

“Chờ một chút.” Tô Thi Thi bỗng nói với giáo viên dạy yoga, “Tôi nghe nói hai người cùng tập yoga với nhau, sẽ mang lại hiệu quả cao hơn đúng không?”

Giáo viên dạy Yoga thoáng sửng sốt, theo bản năng gạt đầu: “Không sai. Hai người cùng tập luyện có thể hỗ trợ lẫn nhau, sẽ càng mang lại hiệu quả cao hơn.”

“Vậy hãy để cho hai người chúng tôi cùng tập luyện đi.” Tô Thi Thi cười nói.

Sắc mặt Đoàn Ngọc Tường liền biến đổi, lặng lẽ đi đến bên cạnh Tô Thi Thi, hạ thấp giọng hỏi: “Cô đang đưa ra chủ ý quái quỷ gì thế?”

Tô Thi Thi mặt không đổi sắc nói: “Nếu đã là chủ ý quỷ quái, dĩ nhiên là sẽ không thể để cho cô biết rồi.”

“Cô...” Đoàn Ngọc Tường tức đến nổi ngứa cả răng, nhưng cũng không có biện pháp nào gây khó dễ cho Tô Thi Thi.

“Tốt lắm, chúng ta bắt đầu nào.”

Giáo viên dạy Yoga nói xong, liền bắt đầu hướng dẫn hai người làm một số động tác đơn giản.

Lúc mới bắt đầu, đều là một số động tác yoga thông thường, hai người còn có thể hoàn thành một mình.

Nhưng nếu là hai người, tất nhiên sẽ có một số động tác cần hai

người phải phối hợp với nhau mới có thể hoàn thành.

“Phía dưới chúng ta làm dạng chiếc thuyền. Trước hết tôi sẽ nói cho mọi người hiểu qua về động tác cần thiết.” Giáo viên dạy yoga chậm rãi nói.

Dạng chiếc thuyền ư?

Mắt Tô Thi Thi híp lại một cái, quay đầu liếc mắt qua thân thể cứng ngắc của Đoàn Ngọc Tường, thiếu chút nữa thì bật cười.

Động tác này chính là như cô mong muốn!

“Tốt lắm, phiền hai vị làm lại một lần phần phía dưới.” Giáo viên dạy yoga nói xong, liền giúp các cô đem hai tấm đệm yoga hợp lại cùng một chỗ.

Tô Thi Thi trực tiếp quỳ xuống đệm, chỉ chỉ phía trước mặt mình: “Đại tiểu thư, phiền cô nhanh lên một chút.”

Đoàn Ngọc Tường kéo căng da mặt, rất không cam tâm tình nguyện quỳ xuống trước mặt Tô Thi Thi. Sau đó, hai người điều chỉnh phần hông từ từ ngòi xuống theo, điều chỉnh tư thế ngòi.

Hai người ngòi đối diện nhau, đầu tiên là đưa chân ra chạm vào nhau, sau đó lại đưa ra ngoài. Khi đầu ngón chân của hai người chạm nhau, thì bắt đầu từ từ nâng lên.

“Chờ một chút!” Đoàn Ngọc Tường đột nhiên hét lên thảm thiết một tiếng

Động tác này tạo sức kéo cơ quá lớn, xương cô ta lại quá cứng nhắc, căn bản là không thể duỗi thẳng chân ra.

“Đừng gấp.” Giáo viên dạy yoga ở bên cạnh nói, “Từ từ thôi”

“Đúng, đừng gấp, đúng rồi, nắm lấy tay tôi.”

Tô Thi Thi nhin cười, vừa nói chuyện vừa đưa tay ra.

Cô thừa dịp Đoàn Ngọc Tường không chú ý, hai tay giữ cổ tay cô ta, sau đó cô gắng sức kéo qua bên mình, đồng thời hai chân dùng sức đạp lên một cái.

“A!”

Đoàn Ngọc Tường dường như nghe thấy được xương mình phát ra tiếng vỡ vụn, đau đến nỗi mặt mũi cũng phải trắng bệch.

“Cô...” Cô ta giãy dụa muốn rút tay lại, nhưng sức lực của Tô Thi Thi rất lớn, bắt lấy cổ tay cô ta, khiến cô ta cử động cũng không cử động được.

Lúc này, hai chân của cô ta bị Tô Thi Thi kéo lên cao không thể không duỗi ra, hai tay cô ta bị giữ thật chặt, cả người giống như một con rối bị cô khống chế.

Đẩy không ra, vào không xong. Cô ta cảm giác xương toàn thân sắp vỡ vụn cả rồi.

“Tô Thi Thi, cô buông tôi ra.” Đoàn Ngọc Tường đau đến nỗi đầu đầy mồ hôi, cắn răng nghiến lợi nói.

“Một lát nữa sẽ hết thôi, ban đầu mới làm sẽ cảm giác như vậy.” Tô Thi Thi đặc biệt thân thiết nói.

So với Đoàn Ngọc Tường đầu đầy mồ hôi, Tô Thi Thi lại gần như một người không có chuyện gì xảy ra vậy.

Cô từng tập Thái cực quyền, hơn nữa lại thường xuyên rèn luyện, đối với mấy kiểu động tác này hoàn toàn là chuyện nhỏ.

“Cô... Cô buông tôi ra trước đi.” Đoàn Ngọc Tường trừng mắt nhìn cô, người phụ nữ này nhất định là cố ý.

“Suyt...”

Tô Thi Thi dùng nháy mắt ra hiệu cho Nhâm Tiểu Vi ở bên cạnh, nhỏ giọng nói với Đoàn Ngọc Tường: “Mới như vậy mà đã không chịu nổi rồi, phu nhân sẽ nổi giận đó.”

Nói xong cô cầm lấy cổ tay cô ta, chợt kéo cô ta sang bên này một cái, đồng thời hai chân dùng sức đạp mạnh lên, trực tiếp khiến hai chân của Đoàn Ngọc Tường trở thành một đường thẳng.

“A!”

Đoàn Ngọc Tường thét chói tai, đau đến nỗi cái gì cũng không quên nổi, điên cuồng kêu lên: “Cô buông tôi ra, tôi không cần, buông ra đi!”

“Đã nói rồi, cô cố gắng một chút là qua mau thôi.”

Tô Thi Thi tỏ vẻ lấy làm tiếc, buông cô ta ra rồi đứng lên, sau đó mặt đầy vẻ quan tâm nhìn cô ta: “Cô không sao chứ? Thật ra thì lúc đầu tập đều là có bộ dạng như vậy cả, sau đó thì tốt hơn nhiều.”

“Cô tránh ra đi, đừng đụng vào tôi!”

Đoàn Ngọc Tường thấy cô muốn tới đỡ mình, bị sợ vội vàng tránh

qua một bên.

Nhưng chân cô ta đã bị chuột rút, vừa mới đứng lên, hai chân mềm nhũn liền ngã xuống mặt đất, ngã kiểu chổng găm bùn.

Đoàn Ngọc Tường quẫn bách thiếu chút nữa là khóc lên, toàn bộ hình tượng đều mất hết rồi!

“Cô không sao chứ?” Tô Thi Thi ân cần nhìn cô ta.

“Cô cút ngay cho tôi!” Đoàn Ngọc Tường giận điên lên, hoàn toàn không chú ý thái độ. Bây giờ, cô ta hận Tô Thi Thi không thể biến mất ngay trước mắt cô ta luôn đi.

“Vậy cũng tốt, tôi đi trước.”

Tô Thi Thi chỉ chờ những lời này của cô ta, nói xong rồi quay đầu về phía Nhâm Tiểu Vi nói: “Phu nhân, vậy cháu đi trước nhé, ngày mai lại đến tập nữa.”

Nhâm Tiểu Vi nhíu nhíu mày khoát tay một cái, ánh mắt lướt qua Đoàn Ngọc Tường đang ngã ngời dưới đất, sự chán ghét chọt lóe lên trong mắt rồi biến mất.

Ban đầu bà cho rằng Đoàn Ngọc Tường rất thông minh, bây giờ xem lại thấy mắt nhìn người của bà cũng thật quá kém đi!

Đoàn Ngọc Tường ngẩng đầu một cái liền thấy bóng lưng rời đi của Nhâm Tiểu Vi, giận đến nổi hốc mắt lập tức đỏ lên.

Xong rồi, có phải cô ta đã bị ghét hay không?

Giáo viên dạy yoga lạng lẽ đứng một bên, lúng túng không biết nên

làm sao cho phải.

Tô Thi Thi không quan tâm những thứ này, cô chạy một mạch ra sân, chờ đến lúc đã chạy đi xa, mới vịn vào một thân cây cười như điên.

Thật là hả giận đi!

Nhưng cô còn chưa vui vẻ được bao lâu thì phía trước liền truyền tới một giọng nói lãnh đạm: “Chơi đùa rất vui vẻ nhỉ?”

“A...” Tô Thi Thi sợ hết hồn, nhìn Bùi Dịch đột nhiên xuất hiện, “Sao anh đi bộ lại không phát ra tiếng động chứ?”

Bùi Dịch dùng ánh mắt mang tính xâm lược nhìn Tô Thi Thi từ đầu đến chân một lượt, trong mắt như có một ngọn lửa, gằn từng chữ nói: “Cái tư thế vừa rồi không tệ nha. Chúng ta có thể thử một chút.”

“Gì cơ?”

Tô Thi Thi sửng sờ một chút, nhìn Bùi Dịch đang tiến lại gần mình, chột lui về sau một bước: “Anh làm cái gì thế?”

Hello cả nhà! Đầu tuần vui vẻ nhé!

Chương 184: Muốn چرا chân anh

Edit: HuongCyndi

“Bùi tiên sinh, bình tĩnh đi, bây giờ đang là buổi sáng đó!”

Buổi sáng đó, anh có hiểu không...

Tô Thi Thi sắp khóc đến nơi.

“Thì sao?” Bùi Dịch bước từng bước ưu nhã, giờ cánh tay dài ra liền bắt được cánh tay của Tô Thi Thi.

Đúng lúc này, bên cạnh truyền tới “két” một tiếng, chiếc xe Lincoln màu bạc đang dừng bên cạnh hai người.

Cửa xe tự động “cạch” một tiếng mở ra, đập vào mắt là ghế ngồi bằng da bên trong.

“Bùi Dịch... A...” Tô Thi Thi vừa mới mở miệng một cái, liền bị Bùi Dịch vác lên vai, tiếp đó cả người bị ném xuống ghế.

“Cầm thú!”

Tô Thi Thi xoay người đến gần một cánh cửa khác, nhưng tay cô vừa mới chạm đến cánh cửa, liền nghe một tiếng “cạch” nhỏ vang lên.

Lần này tài xế phản ứng cực nhanh, đã chốt lại.

“Chú Lý...” Tô Thi Thi khóc không ra nước mắt.

Bùi Dịch vào trong, đóng cửa xe lại, quay đầu lạnh lạnh nhìn Tô Thi Thi: “Em cho rằng em sẽ chạy thoát sao?”

Tô Thi Thi thở phì phò trừng mắt nhìn anh: “Bây giờ đang là buổi sáng đó!”

“Ai quy định buổi sáng không thể làm chứ?”

Bùi Dịch nhướn mày, người từ từ tiến sát lại gần, ánh mắt rơi xuống đùi Tô Thi Thi, có ý ám chỉ nói: “Sau này chúng ta cũng tập nhiều bài yoga đi.”

“Anh... Đồ lưu manh!” Mặt Tô Thi Thi lập tức đỏ lên.

Cô vừa mới ngược Đoàn Ngọc Tường xong, trong lòng còn đang rất vui vẻ, không ngờ lập tức đến lượt mình bị hành hạ.

Đây chính là báo ứng mà!

Rất nhanh, bên trong xe liền vang lên một chuỗi âm thanh không hài lòng, Tô Thi Thi không ngừng thét chói tai.

“A, chân anh dài quá!”

“Không muốn...”

“Bùi Dịch, tôi phải cưa chân anh!”

Tô Thi Thi hét mãi cũng khàn giọng, đến khi ngừng lại, uể oải nằm trên ghế, ngay cả tâm trạng mắng người cũng không có.

Vốn dĩ là chân quá dài, không phải ý chỉ nơi đó! Cô chỉ cảm thấy mình chân sắp gãy đến nơi rồi!

Tài xế không biết dạo một vòng đi đâu, đến khi hai người sửa soạn xong, xe vừa vặn đã lái đến trước công ty Tiệp Khắc.

Tô Thi Thi trợn mắt nhìn Bùi Dịch một cái, kéo cửa ra chạy đi. Hai chân vừa chạm xuống đất, liền đột nhiên mềm nhũn, thiếu chút nữa thì ngã xuống đất.

Cô giận đến nổi hung hăng đóng cửa lại, cầm túi xách theo, cũng không quay đầu lại mà bước vào toà nhà.

Bùi Dịch dựa vào ghế, xuyên qua lớp cửa kính xe nhìn bóng lưng của cô gái còn đang thờ phì phò, khoe miệng thỏa mãn câu lên cười một cái. Mấy ngày nay, Tô Thi Thi đang tập trung để mau chóng hoàn thành công việc, lúc rảnh rỗi sẽ đến nhà chính ngược Đoàn Ngọc Tường.

Bây giờ xương Đoàn Ngọc Tường càng ngày càng mềm, thấy Tô Thi Thi gần như phản xạ có điều kiện, cơ thể không nhịn được liền run run, chỉ cảm thấy toàn thân đều đau nhức.

Tô Thi Thi lấy đó làm vui. Áp lực công việc lớn, vừa hay cô cần tiêu khiển thư giãn một chút. Nhưng mà vật liệu cách âm mà bọn họ cần gấp vẫn là không có gặt hái gì.

Công trình nhà khách sân vận động kia càng ngày càng gần đến hạn bàn giao, tất cả mọi người trong bộ phận thiết kế trên tầng mười lăm, rất nhiều người đang chờ cô thất bại để cười nhạo.

Khúc Hồng Mai liếc cánh cửa phòng làm việc của tổ một đang đóng

chặt, trong lòng tức giận thấy thật bất bình, suy nghĩ một lát, liền cầm một phần văn kiện rồi vào trong phòng thiết kế.

Phòng làm việc của tổng giám đốc thiết kế trên tầng mười lăm, cũng không phải lần đầu tiên Khúc Hồng Mai tới nơi này, nhưng mấy lần đến gần đây luôn có cảm giác không khí quá thấp.

Khi cô ta bước vào, Đoàn Ngọc Tường đang ngồi trên bàn làm việc xử lý một văn kiện.

“Đoàn tổng giám.” Khúc Hồng Mai nhẹ khẽ gõ lên cửa, rồi bước vào.

Đoàn Ngọc Tường ngẩng đầu thấy là cô ta, cặp lông mày thanh tú khẽ nhíu lại: “Cô có việc gì?”

“Tôi... Tôi mang phương án thiết kế phòng khách tầng một cho Quý Hoa Đại đã làm xong để cô xem qua một chút.” Khúc Hồng Mai nói xong đặt văn kiện tới trước mặt của Đoàn Ngọc Tường.

Đoàn Ngọc Tường thuận miệng “ừ” một tiếng, mặt không đổi sắc nói: “Không có chuyện gì thì ra ngoài trước đi.”

“Đoàn tổng giám...” Trong lòng Khúc Hồng Mai chìm xuống.

Cô ta có thể rõ ràng cảm giác được thái độ của Đoàn Ngọc Tường đối với cô ta khác hẳn lúc trước, rõ ràng trước kia đối với cô ta thì rất nhiệt tình.

Chẳng lẽ là bởi vì chuyện Tô Thi Thi mượn vật liệu nên tức giận sao?

“Tôi... Chuyện lần trước thật sự là không ngờ đến. Tôi cũng không biết tại sao về sau lại trở nên nghiêm trọng như vậy...”

“Khúc tiểu thư, bây giờ đang là thời gian làm việc, tôi không muốn chuyện riêng mang tới tận phòng làm việc.” Mặt Đoàn Ngọc Tường trầm xuống, không kiên nhẫn ngẩng đầu lên mà nhìn Khúc Hồng Mai.

“Cô nói chuyện, tôi hoàn toàn không biết. Hiểu không?”

“Tôi... Tôi hiểu rồi.” Trong lòng Khúc Hồng Mai run lên, vội vàng nói, “Vậy thì tôi ra ngoài trước.”

Cô ta nói xong liền xoay người rời đi.

Đoàn Ngọc Tường nhìn bóng lưng cô ta rời đi, chau mày lại, giận đến nỗi quăng văn kiện mà cô ta vừa mới đưa “Bịch” một tiếng xuống mặt đất.

Còn chưa đi xa nên Khúc Hồng Mai nghe thấy rõ tiếng đồ đạc bị ném từ phía sau cánh cửa truyền tới, dừng chân một chút, ngay sau đó gấp rút nhịp bước đi vào thang máy.”Chết tiệt, chuyện không làm thành chẳng lẽ là tôi sai sao?” Khúc Hồng Mai cắn chặt môi, trong lòng ủ khuất vô cùng.

Trước kia là Đoàn Ngọc Tường ám chỉ cô ta gây khó dễ cho Tô Thi Thi, cô ta liền nghĩ ngay đến việc giành mất phần vật liệu cách âm mà Tô Thi Thi cần dùng, để cô không thể bàn giao công trình đúng thời hạn.

“Rõ ràng là qua cầu rút ván mà! Ai mà biết kho hàng của xây dựng Minh Đỉnh lại đột nhiên nổ chứ? Hơn nữa kho hàng nổ không phải cũng là chuyện tốt sao?” Khúc Hồng Mai càng nghĩ càng tức.

Cô ta muốn Tô Thi Thi bởi vì dây dưa kéo dài kỳ hạn của công trình nên bị công ty đuổi việc. Bây giờ, kho hàng bị nổ không lấy được tài liệu, rõ ràng là chuyện tốt, thật không biết Đoàn Ngọc Tường lại tức

giận cái gì nữa.

Khúc Hồng Mai ôm một bụng bực tức quay trở lại phòng làm việc, giương mắt thấy Tô Thi Thi và Ôn Ngọc từ trong phòng làm việc đi ra, đang định đi ăn cơm.

Tô Thi Thi đang nói chuyện cùng Ôn Ngọc, ngẩng đầu một cái thì thấy Khúc Hồng Mai nổi giận đùng đùng nhìn mình.

Nụ cười trên mặt cô vừa thu lại, ánh mắt lướt qua cô ta, thẳng đi về phía trước.

“Tô Thi Thi, cô đứng lại!” Khúc Hồng Mai ngăn trước mặt cô, lạnh giọng nói, “Cô có biết toàn thể công ty cũng đang chê cười bộ phận thiết kế chúng ta hay không? Ban đầu cô hứa sẽ giành được công trình gian khách. Bây giờ thì tốt rồi, công trình không thể hoàn thành đúng kỳ hạn, khiến tất cả bộ phận thiết kế của chúng ta đều trở thành trò cười!”

Tô Thi Thi khẽ nhướn mày: “Phiền cô tránh ra.”

Người phụ nữ này lại là bị cái gì kích thích nữa đây, không thể giải thích nổi.

“Đây là cái thái độ gì của cô vậy? Bởi vì cô thất trách dẫn đến công trình không thể hoàn thành đúng kỳ hạn được, cô nên tự nhận trách nhiệm mà từ chức đi! Thật không biết sao cô còn mặt mũi đứng ở đây nữa, da mặt còn dày hơn cả bức tường!”

Khúc Hồng Mai càng chửi càng hăng, hận không thể trực tiếp kéo Tô Thi Thi từ nơi này quăng ra ngoài.

Tô Thi Thi giận quá hóa cười.

Là ai lấy đi vật liệu cách âm đưa tới cho bọn họ, khiến thời hạn bàn giao công trình bị kéo dài? Thiệt thòi mà Khúc Hồng Mai nói kia nghe thật có lý thấy tởm. Hơn nữa, bây giờ còn chưa đến kỳ hạn bàn giao công trình thì nói gì chuyện cô đây đưa kéo dài chứ, bọn họ còn có thời gian mà!

Xem ra lần trước dạy dỗ cô ta còn chưa đủ.

Mặt Tô Thi Thi trầm xuống, đang muốn nói lại thì Ôn Ngọc vốn đang ở bên cạnh đột nhiên đứng ở trước mặt cô ta, ngửa đầu, nổi giận đùng đùng trừng mắt với Khúc Hồng Mai.

“Khúc tiểu thư, Thi Thi là người của tôi, tổ trưởng là tôi đây còn chưa lên tiếng, xin hỏi cô có tư cách gì đòi dạy dỗ cô ấy?”

“Ngọc?” Tô Thi Thi ngây ngẩn, lá gan của bà cô này từ lúc nào đã đến lớn như vậy rồi? Thậm chí ngay cả gậy gố cũng học được!

“Cô...” Khúc Hồng Mai cũng không ngờ Ôn Ngọc sẽ thay Tô Thi Thi ra mặt, lập tức bùng nổ, “Lãnh đạo bất lực như cô còn có mặt mũi nói sao?”

“Tôi là lãnh đạo bất lực đó, vậy đương nhiên sẽ có lãnh đạo cấp cao xuống nói. Một nhà thiết kế nhỏ nhoi như cô có tư cách gì ở đây quơ tay múa chân chứ?” Mặt Ôn Ngọc đỏ bừng, nắm đấm cuộn thật chặt, rõ ràng là rất sợ, nhưng lại không chịu cúi đầu.

Từ trước tới nay cô ấy chưa từng có dáng vẻ như vậy, ngay cả Tô Thi Thi cũng phải hết hoảng.

“Cô...” Khúc Hồng Mai bị cô ấy làm cho nghẹn họng, một câu nói cũng không nói thành lời.

Bây giờ đang là giờ ăn cơm, rất nhiều đồng nghiệp đều đứng đây xem, tổ trưởng tổ hai là Trương Tinh Oánh thấy thành viên tổ mình bị ức hiếp, nhất thời liền nổi giận rồi xông lên, ngón tay chỉ vào Ôn Ngọc mắng.

“Tổ trưởng Ôn tự cho rằng bản thân mình có bao nhiêu tài giỏi hả? Thành viên tổ tôi cũng không đến lượt cô giáo huấn đâu?”

“Cô...” Ôn Ngọc giật mình, không kịp chế được liền nép sang một bên người của Tô Thi Thi, cúi thấp đầu nhỏ giọng thì thầm, “Rất nhiều bản thiết kế cô thấy đều do tôi làm nhỉ.”

“Khụ khụ...” Tô Thi Thi chợt quay mặt qua một bên, thiếu chút nữa thì bật cười.

Giọng nói của Ôn Ngọc không lớn, nhưng mọi người ở đây đều nghe thấy.

Chỉ thấy Trương Tinh Oánh kìm nén đến mức mặt đỏ bừng, tức đến nỗi ngay cả đỉnh đầu cũng sắp bốc khói.

“Ôn Ngọc, cô đừng có ngậm máu phun người, lúc nào cô giúp tôi...”

“Ở đây có chuyện gì mà ồn ào vậy?” Đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền tới một giọng nói lạnh thấu xương.

Mọi người nhìn người vừa bước vào, hoàn toàn im lặng.

“Xong rồi...” Tô Thi Thi nhìn người vừa mới tới, trong lòng không biết thế nào lại nhất thời rùng mình.

Chương 185: Dấu hôn trên cổ cô ấy là chuyện như thế nào?

Edit: @huongcyndi

“Giám đốc Diêu...” Lúc mọi người thấy người phụ nữ đang tiến vào cửa, từng người đều cúi thấp đầu, vội vàng tìm cơ hội chạy trốn.

Không ai ngờ được, Diêu Tinh Uyển sẽ xuất hiện ở đây.

Tô Thi Thi nhìn vị giám đốc nhân sự mặc bộ đồ công sở màu đen, mặt đầy vẻ nghiêm túc, lạnh lẽo kéo kéo tay Ôn Ngọc, cũng muốn bỏ chạy.

“Ô tiểu thư.” Giọng nói trong trẻo lạnh lùng, mang theo sự tức giận nhàn nhạt, Diêu Tinh Uyển gọi cô lại.

Người Tô Thi Thi cứng đờ, cảm giác chằng lành trong lòng càng lúc càng tăng.

Bên cạnh, Khúc Hồng Mai và Tương Tinh Oánh cũng cúi thấp đầu, rất sợ Diêu Tinh Uyển sẽ chú ý tới bọn họ.

Đây là lão bà nổi tiếng nghiêm khắc ở công ty. Vừa rồi các cô lớn tiếng ầm ĩ, chuẩn bị bị bà ta mắng chết.

“Ô tiểu thư, tôi không biết sau khi cô khiến công ty gặp phiền phức lớn, vẫn còn có tâm tình gây gổ với đồng nghiệp cơ đấy?” Diêu Tinh Uyển cau mày nhìn Tô Thi Thi.

Ấn tượng ban đầu của bà với Tô Thi Thi không tệ, nhưng đầu tiên là cô đi mượn tài liệu từ đối thủ cạnh tranh của công ty dẫn đến kho hàng đối phương bị nổ, tiếp theo lại gây ra một chuỗi scandal, khiến cho ấn tượng của bà đối với Tô Thi Thi rơi xuống ngàn trượng.

Vừa rồi chỉ là trùng hợp đi qua đây, nghe thấy Tô Thi Thi gây gổ với đồng nghiệp trong phòng làm việc, đương nhiên Diêu Tinh Uyển sẽ không thờ ơ trước bất kỳ hạt cát nào lọt trong mắt.

Trong lòng Tô Thi Thi chột trầm xuống, khẽ liếm môi, muốn phản bác lại không biết nên nói cái gì.

Mặc dù trước mắt mà còn chưa rõ hậu quả của việc dây dưa khiến kỳ hạn công trình bị kéo dài, nhưng bà thật sự cho rằng chuyện này đã tạo ảnh hưởng xấu tới công ty Tiệp Khắc.

“Giám đốc Diêu, chuyện tài liệu căn bản cũng không liên quan tới chúng tôi. Là tổ hai đột nhiên phải dùng tài liệu của chúng tôi...” Đồng Tiêu Tiêu ở một bên nhìn không nổi nữa, giải thích.

“Cho tới bây giờ tôi sẽ không nghe bất kỳ lời giải thích nào. Các người không làm được việc thì phải gánh vác trách nhiệm.” Diêu Tinh Uyển quét mắt dao qua, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Tô Thi Thi.

“Tô tiểu thư chắc hẳn biết, hậu quả của việc không hoàn thành công việc đã giao ở công ty Tiệp Khắc này.”

“Gánh vác trách nhiệm rồi từ chức.” Tô Thi Thi hít sâu một hơi rồi nhả ra mấy từ.

Sự kiêu ngạo trong lòng cô đã bị kích ra, ngẩng đầu nhìn thẳng vào Diêu Tinh Uyển nói: “Tôi sẽ tự nhận sự trách phạt, nhưng xin Diêu

giám đốc đừng mang thành kiến ra phán xét chuyện này. Đúng là đúng, đương nhiên sẽ có công bằng!”

Cô nói xong áy náy nhìn thoáng qua Đồng Tiêu Tiêu vừa mới nói giúp cô, sau đó kéo Ôn Ngọc bị dọa sợ đến nỗi sắp khóc đến nơi rời khỏi phòng làm việc.

Phải gánh vác trách nhiệm thì cô sẽ gánh vác, nhưng cô sẽ không chịu sự chỉ trích vô cớ từ người khác.

Cô nể phục năng lực của Diêu Tinh Uyển, nhưng những lời bà ta vừa mới nói ra thật khiến cô có hơi uất ức. Diêu Tinh Uyển không ngờ Tô Thi Thi sẽ công khai phản kháng lại, sau khi sững sốt một chút, đột nhiên phát hiện ra thái độ vừa rồi của mình quả thật có phần thái quá.

Bà gần như không chính trực công bằng mà có một ít thành kiến đối với Tô Thi Thi.

“Giám đốc Diêu, chị nhìn thái độ của cô ta đi, thật thiếu tôn trọng người khác mà!” Khúc Hồng Mai thấy vậy có chút hả hê nói.

Diêu Tinh Uyển nhưng mày một cái, quay đầu nghiêm túc nhìn cô ta: “Khúc tiểu thư, phiền cô để tâm vào công việc là trên hết. Nếu tôi phát hiện cô lại làm ảnh hưởng đến hòa thuận của đồng nghiệp, thì đến phòng nhân sự báo cáo ngay!”

“Tôi...” Sắc mặt Khúc Hồng Mai tái nhợt, đến phòng nhân sự báo cáo không phải bảo cô ta từ chức sao?

Cô ta lật đật đi xem tổ trưởng của mình.

Nhưng bên đó làm gì còn ai? Tương Tinh Oánh thấy sự việc không

đúng sớm đã trốn qua một bên.

“Chết tiệt! Cho rằng tôi sợ các người chắc!” Khúc Hồng Mai giận đến mức run lấy bầy.

Bên này, Tô Thi Thi kéo Ôn Ngọc đi tới một khúc rẽ yên tĩnh.

Cô hồi phục tâm trạng một chút, quay đầu nhìn Ôn Ngọc.

Ôn Ngọc đang cúi đầu nhìn giày mình, cũng không biết là đang suy nghĩ cái gì nữa.

“Ngọc, gần đây có phải cô đã xảy ra chuyện gì không?” Tô Thi Thi nhỏ giọng hỏi.

Lần trước, người nhát gan như Ôn Ngọc giúp cô nói chuyện thì cô đã cảm thấy có gì đó không đúng lắm, lần này cô ấy lại gây gổ với Khúc Hồng Mai trước mặt nhiều người như vậy, chuyện này thực sự rất kỳ lạ.

“Tôi... Tôi không sao.” Ôn Ngọc né tránh ánh mắt của Tô Thi Thi, đầu càng cúi xuống thấp hơn.

Trong lòng Tô Thi Thi căng thẳng, vội vàng hỏi: “Có phải ai ức hiếp cô không? Cô nói với tôi đi, đừng giấu mãi trong lòng.”

“Không... Không có.” Ánh mắt của Ôn Ngọc lóe lên, đôi mắt đỏ bừng, không dám nhìn Tô Thi Thi.

Cô càng có dáng vẻ này, Tô Thi Thi càng nôn nóng. Có chuyện gì mà có thể khiến cho một người bình thường có tính cách ôn hòa đột nhiên gây gổ với đồng nghiệp chứ?

Đột nhiên, cô thấy trên cổ Ôn Ngọc có vết đỏ mơ hồ, ánh mắt chợt sửng lại.

“Có phải Tần Phong không?” Tô Thi Thi nghĩ ngay đến tên Tần Phong luôn dính lấy Ôn Ngọc đầu tiên, vội vàng hỏi.

Nhưng cô vừa mới hỏi xong, nước mắt Ôn Ngọc liền cộp cộp rơi xuống.

Tô Thi Thi lập tức bối rối, nào dám hỏi nữa, vội vàng lấy khăn giấy ra lau nước mắt giúp cô.

Đỗ dành thật lâu, cô mới nín. Nhưng Tô Thi Thi vẫn không biết Ôn Ngọc đây rốt cuộc là làm sao.

“Không được, tôi nhất định phải đi hỏi rõ ràng. Nếu thật sự là tên khốn kia...” Tô Thi Thi cắn răng, chờ tới khi tan làm, cô sẽ công ty xây dựng Hộ Thâm ở bên cạnh.

Bên ngoài công ty Tiệp Khắc, chiếc xe Lincoln màu bạc đã sớm chờ sẵn ở đó.

Tô Thi Thi bỗng dùng túi xách che mặt lại, chạy thẳng sang công ty xây dựng Hộ Thâm.

Bên trong xe, nụ cười trên mặt Bùi Dịch tắt ngấm, chân mày nhíu lại thật chặt.

“Lại còn dám chạy!”

Trong nháy mắt tiếp theo, khi anh thấy Tô Thi Thi chạy vào công ty xây dựng Hộ Thâm, thì mặt lập tức tối sầm.

“Người phụ nữ này, tốt nhất là em có lý do chính đáng!” Mặt Bùi Dịch trầm xuống, mở cửa xe đi ra ngoài.

“Á...” Tô Thi Thi chạy được nửa đường, bỗng nhiên không nhịn được run run một chút, luôn cảm thấy bốn phía hơi lạnh lẽo.

“Sẽ không đuổi theo chứ?” Tô Thi Thi vào thang máy, nhìn ra phía ngoài, rất sợ Bùi Dịch đuổi theo.

“Được rồi, chờ lát nữa quay lại nói xin lỗi vậy.” Tô Thi Thi khẽ cắn môi, nhấn vào tầng cao nhất của tòa nhà.

Cô phải đi tìm Tần Phong hỏi cho rõ ràng, có mấy lời khó mà nói trước mặt Bùi Dịch.

Bên kia, Tần Phong đang muốn tan làm, vừa ra khỏi phòng làm việc liền gặp Tô Thi Thi, ánh mắt lập tức sáng lên.

“Thi Thi à, có phải em nghĩ kĩ rồi không muốn đổi chỗ làm hả... Nay, tôi đây, em đến có chuyện gì vậy...”

Tần Phong hoảng sợ kéo ngay người phụ nữ này đang trừng mắt kéo, cà vạt của mình vào trong, cô lại bắt đầu điên lên vì chuyện gì đây?

“Bùi Dịch làm em mất hứng à? Vậy em phải tìm cậu ta chứ, sao lại trút giận lên tôi?” Tần Phong kéo Tô Thi Thi vào trong phòng làm việc xong, buồn bực nói.

Tô Thi Thi buông cà vạt của anh ra, quay đầu mặt không đổi sắc nhìn anh: “Đối với anh thì Ngọc là cái gì?”

Nụ cười trên mặt Tần Phong nhất thời cứng đờ, hoàn toàn không

ngờ đến cô lại đột nhiên một câu như thế.

Tô Thi Thi nhìn một cái, sắc mặt liền trầm xuống: “Thật đúng là anh! Rốt cuộc cô ấy có ý nghĩa gì với anh chứ?”

Tô Thi Thi tức đến nỗi muốn cào cho mặt anh nở hoa! Đờ hoa hoa công tử, không có chuyện gì thì đi trêu chọc tiểu bạch thỏ làm gì!

“Tô Thi Thi, em nói chuyện phải có tâm một chút chứ.” Tần Phong kịp thời phản ứng lại, buồn bực nói, “Lần trước là ai nói tôi và Bùi Dịch là biến thái? Bây giờ cô gái ngu ngốc đó đề phòng tôi như phòng sói, vừa nhìn thấy tôi thì sẽ khóc lên, em nói tôi có thể làm gì chứ?”

Tần Phong càng nói càng tức, nếu không phải lần trước Tô Thi Thi cố ý bôi nhọ anh, thì anh sớm đã tóm được Ôn Ngọc rồi!

“Anh còn dám cãi!” Tô Thi Thi cũng không tin lời anh ta nói, thờ phì phò nói, “Nếu như không phải là anh, vậy dấu hôn trên cổ cô ấy là chuyện như thế nào?”

“Em nói cái gì?” Tần Phong thu lại vẻ mặt, sau đó nhìn chằm chằm vào mắt Tô Thi Thi, sắc mặt ngưng trọng, giống như biến thành một người khác vậy.

Trong lòng Tô Thi Thi giật mình, lại có chuyện gì nữa đây?

Nhìn dáng vẻ của Tần Phong giống như căn bản không hề biết chuyện này!

“Dấu hôn phải không?” Tần Phong cười nhạt, đáy mắt chứa đầy tình cảm phức tạp, khí lạnh tỏa ra từ khắp toàn thân.

Trong lòng Tô Thi Thi rơi xuống lộp bộp, chân kìm được liền lùi về

sau vài bước.

Lúc này, có tiếng bước chân truyền tới từ bên ngoài.

“Bùi Dịch!” Tô Thi Thi quay đầu bỏ chạy.

Hello cả nhà! Bạn đã về rồi đây!

Chương 186: Làm sai chuyện

Edit: HuongCyndi

“Bùi Dịch, mau đi thôi!” Tô Thi Thi chạy một mạch ra cửa, muốn kéo Bùi Dịch mới bước vào chạy đi.

“Tô Thi Thi!” Sắc mặt của Bùi Dịch liền trầm xuống, cô gái này cuống cuống làm cái gì.

“Tôi... Tôi thật giống như đã nói sai chuyện gì đó. Chúng ta đi nhanh lên.” Tô Thi Thi dè dặt liếc mắt qua phía sau, Tần Phong vẫn còn đang đứng tại chỗ, trên mặt không nhìn ra vui buồn.

Bùi Dịch nhàn nhạt liếc cô một cái, sau đó liếc qua người bạn tốt đang ở trong phòng làm việc, con người hơi co rút, xoay người bước ra ngoài không nói một câu.

Tô Thi Thi đuổi sát theo sau, dường như sợ bị bỏ lại ở đây.

Xong rồi, hình như cô thật sự đã làm sai chuyện gì đó. Nhớ lại sắc mặt Tần Phong vừa rồi, Tô Thi Thi liền đổ mồ hôi lạnh.

“Hình như anh ta rất tức giận.” Trở lại trong xe, Tô Thi Thi còn đang suy nghĩ phản ứng vừa rồi của Tần Phong.

Bùi Dịch quay đầu nhìn về phía cô, khẽ nhíu mày.

Tô Thi Thi không phát hiện ra điểm kỳ lạ của anh, vẫn đang đắm chìm trong suy nghĩ của bản thân.

Cô càng nghĩ càng cảm thấy không đúng, đến gần Bùi Dịch, làm bộ tội nghiệp nhìn anh: “Nếu không, anh đi hỏi anh ta một chút rồi cuộc là đã xảy ra chuyện gì vậy? Vừa rồi Ngọc...”

“Ô Thi Thi, tôi từng nói qua, nếu để tôi nghe thấy tên người đàn ông khác được thốt ra từ miệng em, em sẽ rất thảm!”

“Anh... Bùi Dịch!” Ô Thi Thi còn chưa kịp phản ứng, đã bị Bùi Dịch đè xuống chỗ ngồi.

Ánh mắt anh u ám một mảng.

Trong phút chốc, Ô Thi Thi chỉ cảm thấy mình giống như bị một con sói đói theo dõi vậy, căng thẳng đến nỗi cô cũng không dám nhìn vào mắt anh, chỉ gượng cười nói:

“Trước hết anh hãy bình tĩnh một chút, hình như vừa rồi tôi thật sự đã làm sai chuyện gì đó... Tần Phong...”

Bùi Dịch nghe thấy tên người đàn ông thốt ra từ miệng cô, mặt tối sầm lại, cúi đầu cắn một cái xuống cổ cô.

“Ô Thi Thi, có phải tôi đã quá dung túng cho em rồi không!”

Bây giờ, người phụ nữ này chẳng những dám chạy trốn, lại còn năm lần bảy lượt nói đến người đàn ông khác!

Anh đã bỏ qua quá khứ của cô, cho đến bây giờ người phụ nữ này vẫn không chút quan tâm tới anh, trong lòng thì lại quan tâm đầy người khác!

Bùi Dịch định trừng phạt bằng cách cắn một cái lên cổ cô.

Tô Thi Thi đau đống, sợ hãi hét lên, tâm trí vừa kéo về liền kêu: “Bùi Dịch, anh không sợ tổn tinh lực trên người sao?”

Tô Thi Thi không còn gì để nói, thể lực của người đàn ông này sao lại tốt đến vậy? Cũng chẳng biết mệt là gì.

“Em lặp lại lần nữa xem!” Bùi Dịch ngẩng đầu lên, ánh mắt nguy hiểm nhìn thẳng vào mắt Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi thẳng cổ, đánh bạo nói: “Tôi khẳng định bác sĩ đã kết luận sai rồi! Thận hư phải là anh mới đúng, tôi đề nghị anh nên đến bệnh viện kiểm tra một chút!” Tô Thi Thi.” Bùi Dịch hí mắt một cái, ánh mắt di chuyển trên cơ thể của Tô Thi Thi.

Chờ khi cơ hội sẵn mồi chín muồi, sau đó anh hung hăng đè cô xuống, gần từng chữ nói: “Rất tốt, tôi sẽ cho em biết rốt cuộc thể nào là thận hư!”

“A!”

Bên trong chiếc xe Lincoln màu bạc, đột nhiên truyền ra tiếng phụ nữ hét chói tai.

Rất nhanh, thanh âm này đã biến mất, giống như là bị bịt miệng, phát ra tiếng nức nở nghẹn ngào.

Tô Thi Thi cắn một cái lên bả vai của Bùi Dịch, cả mặt đều đỏ ửng, đôi mắt như hồ nước mùa xuân tràn đầy sức sống, kinh diễm động lòng người.

Đến khi Bùi Dịch lúc ngừng lại, Tô Thi Thi đã mệt mỏi chìm vào giấc ngủ rồi.

Trên trán cô phủ đầy mồ hôi, mái tóc ẩm ướt dính lên, hiện lên một kiểu quyến rũ khác.

Yết hầu Bùi Dịch chuyển động, ánh mắt u ám, giơ tay lên nhẹ nhàng lau sạch mồ hôi trán giúp cô, ôm cô vào trong ngực.

Chính bản thân anh cũng không phát hiện ra, ánh mắt anh bây giờ có bao nhiêu là dịu dàng, tựa như đang nhìn một thứ báu vật quý hiếm.

“Đồ ngốc.” Bùi Dịch thấy cô bĩu môi trong lúc mơ, tựa như là người phụ nữ này còn đang tức giận vậy, khóe miệng câu lên một nụ cười.

Nhớ lúc cô nỉ non khi ý loạn tình mê, đột nhiên anh cảm thấy cơ thể lại nóng lên.

“Bùi Dịch, mà đúng là càng ngày càng không có tiền đồ.” Bùi Dịch cười cười tự giễu.

Dường như ngay từ lúc bắt đầu, anh đã không thể cưỡng lại người phụ nữ này.

Anh ôm Tô Thi Thi nghỉ ngơi một lúc, nhớ tới khi nãy cô gái nhỏ này trước khi ngủ còn không quên nhắc đến sự việc kia, ánh mắt anh trầm xuống, cầm lấy điện thoại gọi cho Tần Phong.

“Chuyện là thế nào?” Bùi Dịch hỏi thẳng vào vấn đề.

Đầu điện thoại bên kia trầm mặc một chút, sau đó truyền tới một giọng nói nặng nề: “Qua hai ngày nữa nói sau, bây giờ tôi không muốn nói về chuyện này.”

Bùi Dịch sửng sốt một chút, con người từ từ chuyển đen lại.

Đây là lần đầu tiên người anh em này như vậy, xem ra chuyện này còn nghiêm trọng hơn rất nhiều so với tưởng tượng của anh.

“Ừ.” Anh hiểu cậu ta, tất nhiên cũng không hỏi nhiều, rất nhanh liền cúp máy.

Bùi Dịch cúi đầu nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt say ngủ của Tô Thi Thi, trong mắt lóe lên vẻ bất đắc dĩ.

“Cô gái ngu ngốc này, xem ra lần này em đã thật sự gây họa rồi.”

Tô Thi Thi mơ mơ màng màng ngủ, khẽ nhíu mày, dựa sát lại lồng ngực của Bùi Dịch, rất nhanh sau đó lại chìm sâu vào giấc ngủ.

Đến khi xe trở về trang viên, Tô Thi Thi đã ngủ đến tận lúc trời tối, sấm đánh cũng không tỉnh.

“Bùi tiên sinh.”

Quản gia đã chờ sẵn trong sân, thấy Bùi Dịch ôm Tô Thi Thi xuống, vẻ mặt có chút khẩn trương.

“Nói đi.” Bùi Dịch vừa đi vào trong, vừa lạnh lùng nói.”Lão gia đã trở về.” Quản gia thấp giọng nói, “Bảo ngài và Tô tiểu thư cùng qua ăn cơm.”

Trong mắt Bùi Dịch không có bất ngờ, hiển nhiên là đã sớm biết rồi.

Nếu không, anh cũng chẳng cần mất nhiều công sức như vậy để khiến cho người phụ nữ ngu ngốc nghếch này ngủ.

“Lấy lễ vật đã chuẩn bị ra.”

Khi Bùi Dịch đang nói chuyện đã ôm Tô Thi Thi vào phòng khách, đi thẳng lên tầng.

Đến lúc anh đi ra, quản gia đã chờ sẵn ở cửa, ôm lễ vật cùng anh đến nhà chính.

Đoàn Kế Hùng đã ở trong viện nửa tháng, cơ thể còn chưa hoàn toàn bình phục.

Lúc Bùi Dịch đến, đúng lúc thấy họ hàng của Đoàn gia bị Đoàn Hòa Dự chặn bên ngoài cửa.

“Thật là quá xem thường người khác rồi, chúng ta đã tới đây rồi, còn không để cho chúng ta vào xem.” Có người nhỏ giọng nói.

“Tốt lắm, đừng nói nữa, phép tắc của Đoàn gia chính là như vậy đây, không gặp sẽ không đi.” Có người tới kéo người vừa nói kia ra ngoài.

Bùi Dịch đưa mắt nhìn theo, phát hiện phía trước có không dưới mười mấy người, người tới thật đúng là không ít.

“Bùi thiếu gia.”

Mọi người thấy Bùi Dịch, cũng khách khí lên tiếng chào hỏi. Nhưng sự khinh thường trong mắt từng người đều có thể thấy rất rõ ràng.

Trong mắt bọn họ, Bùi Dịch chỉ là đứa con chông trước của Nhâm Tiểu Vi mang theo mà thôi, phải phụ thuộc vào Đoàn gia bọn họ mới có được hôm nay.

Bùi Dịch nhàn nhạt gật đầu, đi lướt qua bọn họ vào sân.

Sau lưng truyền tới tiếng giận dữ bất bình của mọi người.

“Một đứa con chổng trước cũng có thể đi vào, mà những người chung huyết thống như chúng ta lại bị chặn ở bên ngoài, chuyện này gọi là sao đây?”

“Mỗi người các người bớt nói đi một câu. Nghe nói lần này Chấn Ba hành động không ngừng, e rằng Đoàn gia sẽ có chuyện. Ai mà biết được, đến lúc đó đứa con riêng này sẽ có ảnh hưởng lớn đến nhường nào.”

“Đúng vậy. Tôi nghe nói rằng bây giờ Chấn Ba và lão gia cũng đang muốn lôi kéo cậu ta. Người này trẻ tuổi mà lòng dạ thâm sâu, các người vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn.”

Tiếng của đám người dần dần đi xa. Sắc mặt Bùi Dịch lạnh lùng, đã sớm quen thuộc với những lời bàn tán này.

Từ ngày anh theo mẹ bước vào Đoàn gia trở đi, ba chữ con chổng trước vẫn luôn theo anh.

Anh nhìn hai cây ngân hạnh cao lớn trước mặt, không biết sao lại chợt nhớ tới dáng vẻ của Tô Thi Thi ngày hôm ấy đứng dưới cái cây này.

Ánh mắt của cô gái khi ấy thật đau thương.

“Cô bé ngốc, thứ Đoàn gia nợ chúng ta, tôi sẽ từng chút từng chút một đòi lại.”

Bùi Dịch sửa sang lại quần áo, bước vào phòng.

Phía sau, quản gia cúi thấp đầu, ôm một số đồ tẩm bổ đặt tiền, theo

sát phía sau, ngay cả thờ cũng không dám thờ mạnh.

“Tiểu Dịch, cuối cùng con cũng tới rồi, sao Tô tiểu thư lại không tới vậy? Lão gia đặc biệt dặn dò, bảo con bé cũng phải tới.” Bùi Dịch vừa mới đi vào, Nhâm Tiểu Vi đã ra đón.

“Mẹ.” Ánh mắt Bùi Dịch nhàn nhạt, “Hôm nay cô ấy có chút không thoải mái, ngủ trước rồi.”

“Chuyện này...” Sắc mặt của Nhâm Tiểu Vi trầm xuống, có chút mất hứng.

Bùi Dịch cười nhạt nói: “Bọn họ ở bên trong sao?”

“Đang cãi nhau nữa. Con hãy tránh đi, chớ lại làm ông ấy mất hứng...”

Nhâm Tiểu Vi còn chưa nói xong, liền nghe được bên trong truyền tới tiếng ly trà rơi vỡ.

Khóe miệng Bùi Dịch khẽ câu lên, nháy mắt với quản gia.

Quản gia lập tức đem một phần văn kiện đã sớm chuẩn bị xong đưa cho Bùi Dịch, Bùi Dịch cầm văn kiện rồi bước vào phòng.

Anh tới đây, nhất định là có chuyện lớn!

Chương 187: Ngại chuyện còn chưa đủ lớn sao

Edit: HuongCyndi

“Đồ vô dụng! Tao mới không ở công ty có nửa tháng, mà mày đã khiến cho tổng doanh thu giảm xuống gần mười phần trăm rồi! Tao nuôi mày được cái tích gì cơ chứ!”

Đoàn Kế Hùng vừa nói, vừa cầm bản báo cáo hung hăng đập xuống bàn, cặp mắt hung ác nhìn chằm chằm Đoàn Chấn Ba, hận không thể đâm mấy nhát lên người thằng con trai này.

“Cha, trước đó cổ phiếu của chúng ta ở trên sàn chứng khoán đã giảm mạnh, tỷ lệ tổn thất là rất cao.” Đoàn Chấn Ba quỳ xuống đất, khó khăn giải thích, lo lắng không thôi.

“Mày còn dám cãi?” Đoàn Kế Hùng cầm ấm trà ở bên cạnh lên ném thẳng về phía ông ta.

Đoàn Chấn Ba sớm đã thành thói quen, nhẹ nghiêng người né sang một bên, liền tránh được ấm trà.

Ấm trà “choang” một cái rồi rơi xuống đất, rơi đúng xuống bên cạnh Bùi Dịch.

Bùi Dịch nhìn ấm trà trước mắt vỡ thành mười mấy mảnh, ánh mắt nhàn nhạt lướt qua, nhấc chân lên, bước qua đồng mảnh vụn đi vào trong.

“Sao đến muộn vậy?” Đoàn Kế Hùng vừa nhìn thấy anh, sắc mặt càng xấu hơn.

“Tăng ca.” Bùi Dịch mặt không đỏ, tim không đập nhả ra hai từ.

“Công ty đổ nát đó có gì tốt mà mỗi ngày mà đều tăng ca thế? Tao thấy mà nên nghĩ lại đi, có rảnh rồi thì tới giúp anh cả của mà quản lý Đoàn thị kìa.” Đoàn Kế Hùng cau mày nói.

“Cha, sao người có thể để cho một người ngoài nhúng tay vào chuyện của công ty chứ?” Đoàn Chấn Ba vừa nghe xong, sắc mặt chợt trùng xuống.

Xem ra cha thật sự không để ông ta tiếp quản công ty rồi, nếu không sẽ chẳng để Bùi Dịch nhúng tay chuyện của công ty.

Ông ta nhớ trước kia cha đề phòng Bùi Dịch như phòng trộm ấy!

“Chuyện của công ty còn chưa tới lượt mà nói chen vào, tao tự có chừng mực!” Đoàn Kế Hùng trợn mắt nhìn đứa con trai bất tài một cái.

Tên ngu ngốc này, bây giờ Đoàn thị đang chịu tổn thất rất lớn. Bọn họ muốn trong vòng thời gian ngắn nhất chuyển lỗ thành lãi, tất nhiên phải tiếp thêm máu mới.

Sử dụng năng lực của Bùi Dịch mới là lựa chọn tốt nhất của ông ta hiện giờ. So với sự tồn vong của công ty trước mắt, thì cái gì có lợi hơn?

Nhưng Đoàn Chấn Ba lại không cho là như vậy, ông ta còn muốn đứng lên nói mấy câu, thì đột nhiên Bùi Dịch tiến lên phía trước một bước.

Sắc mặt Đoàn Chấn Ba sợ hãi, theo bản năng lùi về sau một bước.

Mặc dù ông ta đáng tuổi làm cha của Bùi Dịch, nhưng không biết tại sao, mỗi lần đứng trước mặt người trẻ tuổi này, luôn cảm thấy sự sợ hãi phát ra từ tận đáy lòng.

Nhưng Bùi Dịch cũng chẳng thèm nhìn ông ta lấy một cái, cầm văn kiện trong tay, đi thẳng tới trước mặt lão gia, đưa văn kiện ra: “Đây là một số tài liệu, tôi nghĩ lão gia sẽ có hứng thú đấy.” Đoàn Kế Hùng khẽ nhướn mày, nghi ngờ liếc anh một cái, đưa tay nhận lấy văn kiện.

Chỉ mới nhìn qua một cái, mà sắc mặt ông ta đã đột ngột thay đổi, dùng một cái khếp văn kiện trên bàn lại, nói với Đoàn Chấn Ba: “Mày ra ngoài trước đi.”

“Cha, còn chuyện gì không thể nói chứ, sao phải bảo con ra ngoài?” Đoàn Chấn Ba không phục hỏi lại.

Ánh mắt của Đoàn Kế Hùng liền trở nên nghiêm túc, nói: “Bảo mày ra ngoài thì cứ ra ngoài đi, muốn tao phải dùng gia pháp hả?”

“Con...” Đoàn Chấn Ba cực kỳ không cam lòng, nhưng cũng chẳng dám không vâng lời, xoay người tức giận bước ra ngoài.

Trong phòng rất nhanh đã yên tĩnh trở lại, chỉ còn lại Bùi Dịch và Đoàn Kế Hùng.

Đoàn Kế Hùng cầm phần văn kiện kia lên lần nữa, cẩn thận xem xét.

Một lúc sau, ông ta đặt văn kiện xuống, nét mặt vô cùng ngưng trọng.

“Mày đã biết từ bao giờ? Chuyện lớn thế này mà không có ai nói với tao ư?” Đoàn Kế Hùng tức giận nói.

“Chuyện của Đoàn thị, tôi cũng không quan tâm, chẳng qua là chuyện này liên quan đến tôi và Thi Thi, cho nên mới nhúng tay vào.” Bùi Dịch lạnh nhạt nói.

Anh đưa cho Đoàn Kế Hùng xem, chính là chuyện Đoàn Chấn Ba mua chuộc trưởng phòng mua sắm cùng nhau thông đồng vụ kho hàng bị nổ.

Đoàn Kế Hùng cũng chẳng thể nổi giận với Bùi Dịch được, thấp giọng nói: “Ý mày là, Hồ gia đã biết chuyện kho hàng nổ có liên quan đến Đoàn gia chúng ta?”

Ông ta không hỏi Bùi Dịch có hợp tác với Hồ gia không. Đoàn Kế Hùng nghĩ xem ra vụ nổ ở công ty Đoàn thị lần trước, cũng không phải là chuyện Bùi Dịch có năng lực làm được.

Nhưng dù sao ông ta cũng là cáo già lăn lộn trên thương trường. Chuyện gì có thể hỏi, chuyện gì không nên hỏi, trong lòng ông ta hiểu rất rõ.

Bây giờ việc cần kíp chính là ổn định Bùi Dịch, đem anh lôi kéo về phía mình.

Bùi Dịch gật đầu, bình tĩnh ném ra một trái bom hạng nặng: “Hồ Sĩ Minh cũng có ý định hợp tác với tôi.”

“Chuyện này...”

Sắc mặt Đoàn Kế Hùng hơi thay đổi một chút, trên khuôn mặt được chăm sóc rất tốt lộ ra một nụ cười: “Tiểu Dịch, hôm nay tao giao cho

mày, sau này toàn bộ Đoàn thị cũng sẽ giao cho em trai mày.”

“Dù sao mày cũng là anh trai ruột của nó, đại nghiệp của Đoàn gia, có không ít người khao khát, mày phải giữ nó giữ chứ.”

Trên mặt Bùi Dịch vẫn không nhìn rõ buồn vui ra sao, gật đầu một cái: “Điều này là đương nhiên.”

Rõ ràng là anh đã đáp ứng, nhưng trong lòng Đoàn Kế Hùng vẫn không chắc chắn.

Nếu như Bùi Dịch hợp tác với Hồ gia, thì tình hình của Đoàn gia sẽ còn khó khăn hơn bây giờ rất nhiều.

Ông ta đang nghĩ cách để lôi kéo Bùi Dịch, Bùi Dịch lại đột nhiên đứng lên: “Thân thể Thi Thi không khoẻ, tôi về trước đây. Cơm cũng không ăn cùng được.” “Con nha đầu hèn hạ đó...” Đoàn Kế Hùng vừa nghe thấy cái tên Tô Thi Thi, sắc mặt liền thoáng trầm xuống.

Lời ông ta còn chưa nói hết, thì Bùi Dịch đột nhiên xoay người lại, ánh mắt bình tĩnh nhìn ông ta: “Hai ngày tới tôi phải đi thăm Đồng Đồng, không biết ông có cần tôi làm gì không? Mẹ tôi rất nhớ Đồng Đồng, vì nó chuẩn bị rất nhiều thứ.”

“Mày muốn đi gặp Đồng Đồng sao?”

Trong lòng Đoàn Kế Hùng vui mừng. Bùi Dịch đây là đang chuyển sang lấy lòng ông ta sao?

Nhưng ông ta không hiểu tại sao Bùi Dịch lại đột nhiên kéo Nhâm Tiểu Vi và con trai nhỏ vào chuyện này.

Đang muốn hỏi, Bùi Dịch đã quay đầu sai bước ra ngoài, để lại một

câu:

“Nghĩ xong có thể kêu quản gia tới thông báo cho tôi.”

Đoàn Kế Hùng nhìn bóng lưng của Bùi Dịch rời đi, nụ cười trên mặt từ từ tắt ngấm.

“Dưỡng hổ vi hoạn[1].” Ông ta ngồi tại chỗ sắc mặt âm trầm.

[1]Dưỡng hổ vi hoạn: Nuôi cọp rồi sẽ mang họa (tương tự “Nuôi ong tay áo” trong tục ngữ Việt)

Từng có nhiều lúc, ấn tượng về đứa trẻ nhỏ bé không sức kháng cự chống đối, thì ra sớm đã không phải người kia.

“Ô Thi Thi, sẽ để cho nha đầu hèn hạ nhà ngươi ung dung thêm một thời gian nữa vậy!” Trong con ngươi của Đoàn Kế Hùng chợt lóe lên tia hung ác rồi biến mất.

Mới vừa rồi Bùi Dịch ngoài sáng trong tối nhắc tới Ô Thi Thi, không phải là đang nhắc nhở ông ta ư?

Nếu muốn lôi kéo Bùi Dịch, thì đương nhiên sẽ phải ra mặt!

Ông ta gọi Đoàn Hoà Dự vào, để cho hắn sắp xếp chỗ ở phía sau sân, ông ta định ở đó tĩnh dưỡng.

Bên này, Đoàn Chấn Ba mới trở về biệt thự thứ nhất còn đang thờ phì phò, còn chưa vào đến cửa, Phương Thanh Hoa đã ra đón.

“Chuyện sao rồi? Cha nói thế nào? Cơm nước đã chuẩn bị xong, trước tiên hãy ăn cái đã...”

“Cút!” Đoàn Chấn Ba đã bực bội sẵn, hất tay giáng cho bà ta một cái tát, nhìn cũng không thèm nhìn bà ta lấy một cái, cất bước đi vào bên trong.

“Ông...” Phương Thanh Hoa thiếu chút nữa là bị đánh đến ngất đi, bưng mặt tức giận trừng mắt nhìn theo bóng lưng của Đoàn Chấn Ba.

“Đồ vô dụng, chỉ biết đánh đàn bà cho hả giận!”

Phương Thanh Hoa cắn răng nói: “Không quan trọng, nhịn một chút thì sẽ hết ngay thôi, dù sao ông ta cũng không ở lại nơi này!”

Nhưng lần này, bà ta đã đợi rất lâu, vẫn không thấy Đoàn Chấn Ba đi ra.

Tìm một vòng, mới phát hiện ra ông ta ở trong phòng Lưu Dĩnh Tuệ!

“Thật là khinh người quá đáng!” Phương Thanh Hoa tức đến nổi thần trí cũng không tỉnh táo, cả người tức đến phát run.

Chòng mình lại ở trong phòng tiểu tam, quả thật là quá không coi bà ta ra gì!

Những chuyện thế này đều là những chuyện năm đó bà đã từng làm. Bà cũng từng là tiểu tam, đã đẩy mẹ của Tô Thi Thi vào đường cùng.

“Đây chính là báo ứng sao?” Phương Thanh Hoa tự giễu cười nói.

Không, bà ta không tin. Trên cái thế giới này căn bản không hề có loại chuyện báo ứng thế này. Bà ta không tin vào số phận, mà chỉ tin tưởng vào bản thân mình!

“Luu Dĩnh Tuệ, cô không đắc ý được bao lâu đâu.”

Phương Thanh Hoa nhìn cánh cửa phòng dành cho khách đang đóng chặt, sắc mặt âm trầm, giận đến nỗi ngay cả cơm cũng ăn chẳng vào, quay về phòng của mình.

Đêm đó, mỗi người trong trang viên Đoàn gia đều chìm đắm trong suy nghĩ riêng của bản thân, rất khuya mới chìm vào giấc ngủ.

Chỉ có Tô Thi Thi ngủ thẳng giấc tới hừng sáng, tinh thần thật sáng khoái.

Lúc cô thức dậy, bên cạnh đã trống không từ lâu, Bùi Dịch đã thức dậy trước.

Cô rửa mặt xong rồi đi xuống tầng, mới biết lão gia đã trở về từ đêm qua.

“Anh cố ý không muốn để tôi tới nhà chính sao?”

Tay Tô Thi Thi khẽ vuốt qua cổ, nơi đó vẫn còn có chút đau, là do chập tối ngày hôm qua Bùi Dịch lưu lại.

“Sao lại không để tôi đi chứ? Cơ hội tiêu khiển tốt như vậy, sao có thể bỏ qua đây!”

Con người của Tô Thi Thi đảo vài vòng. Không để cô đi phải không?

Cô phải đi, hơn nữa còn muốn kéo anh cùng đi!

Chương 188: Điểm yếu của Bùi tiên sinh

Edit: HuongCyndi

Buổi sáng sớm thật yên tĩnh, ánh mặt trời ấm áp tràn vào qua cửa sổ, khiến cả phòng trở nên ấm áp.

Tô Thi Thi hào hứng chạy vào thư phòng, đột nhiên ngậy ngấn tại chỗ.

Cô vẫn luôn cảm thấy Bùi Dịch rất tuấn tú, nhưng dáng vẻ đẹp trai của anh ngay tại giờ phút này không khỏi khiến cho người ta thêm xao xuyến.

Anh đứng trước bàn đọc sách, nét mặt bình thản, đang kiên trì viết chữ bằng chiếc bút lông có cán thật dài.

Người đàn ông dịu dàng như ngọc, yên lặng đắm mình trong ánh mặt trời buổi sớm, tất cả mọi thứ đều bị lu mờ, chỉ còn lại duy nhất một mình anh.

Ánh mắt Tô Thi Thi rơi xuống bàn tay có khớp xương rõ ràng của anh, vào giờ phút này, cô cảm thấy tựa như như trở thành cây bút trong tay anh, được anh nhẹ nhàng cầm lấy, dịu dàng đến mức khiến cho lòng người cũng phải say mê.

Hai tay Tô Thi Thi không kịp được liền che lên gò má của mình, bàn tay lạnh lẽo sờ lên gò má nóng ran, mới làm cho tâm trí cô bình tĩnh lại một chút.

Cô đã từng thấy dáng vẻ anh kẹp diều thiếu lá trong tay và tựa vào trước cửa sổ đặc biệt mê người, nhưng lại không phát hiện ra, dáng vẻ anh cầm bút viết chữ càng mê hoặc hơn.

Nó tác động vào thị giác cũng giống như kiểu không khí chui vào trong từng tế bào của cô, từng góc ngách trong trái tim cô.

Loại cảm giác rung động đó, cô hoàn toàn không có cách nào kháng cự lại.

“Thình thịch thình thịch — — “

Tô Thi Thi cảm thấy tim mình đập càng lúc càng nhanh, giống như là muốn nhảy ra khỏi lồng ngực vậy, gò má cũng càng ngày càng nóng...

Không được...

Tô Thi Thi hít sâu một hơi, nghiêng đầu muốn bỏ chạy.

Còn nhìn tiếp sẽ chảy máu mũi mất.

“Nhìn xong rồi lại muốn bỏ chạy sao, Tô Thi Thi, em cho rằng tôi là cái gì?” Phía sau lưng truyền tới giọng nói lạnh lạnh của Bùi Dịch.

Lại bị phát hiện rồi.

Người Tô Thi Thi cứng đờ, nghiêng đầu lấy lòng nhìn anh: “VẬY CHỈ CÓ THỂ TRÁCH BÙI TIÊN SINH CÓ SỨC QUYẾN RŨ QUÁ LỚN, KHIẾN NGƯỜI TA KHÓ MÀ CƯỠNG LẠI NỔI!”

Bàn tay đang cầm bút của Bùi Dịch ngừng một lát, lỗ tai mau chóng

đỏ lên.

Thân kinh bách chiến[1], sủng nhục bất kinh[2] như Bùi tiên sinh, lại bởi vì một câu nói của cô gái nhỏ mà xấu hổ.

[1]Thân kinh bách chiến: người từng trải qua trăm trận chiến, kinh nghiệm chiến đấu phong phú.

[2]Sủng nhục bất kinh: Không quan tâm điều hơn lẽ thiệt.

Bùi Dịch nhướng mày một cái, sắc mặt đen thui.

Xem ra kẻ không có tiền đồ chính là anh!

“Anh đang viết gì vậy?” Tô Thi Thi suy nghĩ một chút, vẫn không kiềm chế được tò mò chạy tới, muốn biết.

Sắc mặt Bùi Dịch cứng đờ, tay trái rất nhanh đập một tờ giấy lớn lên, muốn gấp tờ giấy lại. Nhưng anh đã đánh giá quá thấp tốc độ của Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi vừa thấy động tác của anh, đột nhiên tăng tốc nhào qua nắm lấy tay anh, lao người về phía trước xem.

Chỉ sau một cái chớp mắt, cô đang cười tít mắt rồi chột trợn tròn mắt, nụ cười trên mặt cứng đờ, không thể tin nổi.

Chữ viết này — — thật là khó coi nha!

Tư thế bày ra thì rất đẹp mắt, nhưng mà chữ viết ra thật sự là... Không dám để người nhìn thẳng!

Tô Thi Thi nghiêng đầu quan sát kiệt tác của Bùi tiên sinh một chút,

trong lòng liền thẳng bằng.

Thì ra Bùi Dịch cũng có chuyện không giỏi, điều này cũng là bình thường mà.

Dáng dấp đẹp trai, có đầu óc khôn ngoan, năng lực thì tài giỏi. Bá đạo không có nhân tính, dịu dàng thì chết người. Thư pháp không giỏi cũng không có gì đáng ngạc nhiên, nếu không thì đông đảo anh em đàn ông sẽ ghen tị chết mất!

“Ô Thi Thi, ánh mắt của em như vậy là sao đây?” Sắc mặt Bùi Dịch thoáng đen lại, rất muốn giải thích, nhưng lại cảm thấy như vậy thật trẻ con.

Chẳng qua là sáng sớm hôm nay, đúng lúc anh thấy trong thư phòng có một quyển nhan thị tự thiếp, rất có tinh thần muốn học.

Đây là thứ tồi tệ nhất mà anh từng viết, anh xem được một nửa vẫn chưa nắm được mấu chốt, không ngờ sẽ gặp phải cô gái ngốc nghếch này.

“Không quan trọng, ít ra vẫn còn viết đẹp hơn tôi.” Ô Thi Thi sợ Bùi Dịch mất mặt, lấy lòng cười cười.

Bùi Dịch không nói gì chỉ liếc cô một cái, xoay người đến giá sách bên cạnh, từ trong một ô lấy ra một bộ quyển trục, không nói tiếng nào liền bỏ lên bàn.

Cũng chẳng thèm nhìn Ô Thi Thi lấy một cái, anh ngược lại đoạt lấy tờ giấy có kiểu chữ viết khó coi còn viết chưa xong kia đi.

Bùi Dịch nhếch môi, xoay người trở lại cái tủ bên cạnh, lại lấy ra một bộ quyển trục nữa, nặng nề đặt xuống trước mặt Ô Thi Thi.

Tô Thi Thi sợ anh thấy chướng mắt, liền xoay người, ánh mắt vẫn còn dừng lại trên kiệt tác của anh, như có điều suy nghĩ nói:

“Tôi phát hiện ra kỹ thuật của anh cũng không tệ nha, bút lực rất đầy đủ, hẳn là còn chưa nắm rõ được mấu chốt của kiểu chữ này. Luyện tập thêm một thời gian nữa, sẽ tốt lên ngay thôi.”

Ánh mắt Bùi Dịch quét qua hai bức quyển trục trên bàn. Bên trong cất giữ các tác phẩm mà anh tâm đắc nhất, ngay cả bậc thầy của thư pháp cũng khen không dứt miệng.

Người phụ nữ ngọc này cũng chẳng thèm nhìn lấy một cái!

“Bùi Dịch, tôi cảm thấy viết chữ cần phải luyện từng bước từng bước một. Anh cũng thấy đó, anh không học các kiến thức cơ bản, chỉ muốn mình sáng tạo ra cái mới, như vậy rất bất lợi.”

Ngón tay Tô Thi Thi theo từng câu “thơ” của anh, đôi mắt cong cong tựa như trăng lưỡi liềm: “Tôi phát hiện tất cả các chữ phía trên, thì tên tôi được viết đẹp nhất. Nhưng mà, phải đi từng bước một, bút pháp của anh rõ ràng có chút nóng vội.” Bùi Dịch nhắm hai mắt lại, yên lặng nuốt cục tức này xuống bụng.

Bà xã đại nhân đã chỉ dạy thì phải nghe!

Không sao, bà xã đại nhân nói, luyện tập thêm mấy ngày nữa sẽ tốt thôi!

Anh tình cờ đi tới bên cạnh Tô Thi Thi, hỏi: “Thích thư pháp ư?”

Tô Thi Thi không suy nghĩ nhiều, gật đầu nói: “Bà nội tôi thích trà đạo với thư pháp, cho nên từ nhỏ tôi học cả hai thứ này tương đối nhiều.”

Bùi Dịch gật đầu, nghiêm túc nói: “Rất tốt, sau này mỗi buổi tối trước khi ngủ, không viết xong một tờ giấy, không cho phép đi ngủ.”

Anh nói xong liền rời khỏi thư phòng.

Tô Thi Thi cầm tờ giấy lớn sừng sốt hai giây, lật đật đặt tờ giấy bỏ lại trên bàn, đuổi theo sau: “Anh đây là then quá hoá giận, đang trả thù tôi chứ gì?”

“Này, anh viết xong tờ giấy thứ nhất trong thời gian bao lâu vậy?”

“Tôi phải đem sự thật anh thầm mến tôi, còn lén lút luyện viết thư pháp tên tôi thật xấu xí ra ngoài ánh sáng... Không đúng, vừa rồi là anh viết thơ tình cho tôi chứ?”

Tô Thi Thi nói xong liền dừng lại, vừa rồi cô đã rất cố gắng nhìn rồi, vẫn không sao nhìn rõ được nội dung. Bây giờ nghĩ lại, hình như Bùi Dịch vừa viết một bài thơ.

Cô đang muốn quay lại xem một chút, thì Bùi Dịch ở phía trước lại hoàn toàn nổi giận.

“Em còn dám nói một câu thử xem?”

Tô Thi Thi rụt cổ một cái, nhỏ giọng thì thầm: “Quả nhiên then quá thành giận.”

“Tô Thi Thi, em còn không mau đi đến nhà chính nữa, sắp muộn giờ đi làm rồi.” Bùi Dịch hí mắt một cái. Anh không tin không trị nổi cô!

Tô Thi Thi “A” một tiếng, lúc này mới nhớ lúc này cô muốn tới kêu Bùi Dịch cùng đi nhà chính. Cô chạy lên kéo anh cùng đi.

Ánh mắt của Bùi Dịch lướt qua bàn tay đang kéo mình: “Em lại nghĩ ra chủ kiến gì vậy?”

Tô Thi Thi quay đầu nhìn anh cười hì hì: “Bùi tiên sinh à, anh vừa thông minh lại vừa đẹp trai vừa tài giỏi...”

“Nói thẳng luôn đi.” Nét mặt Bùi Dịch cứng nhắc, khẳng định người phụ nữ này lại đang có chủ ý xấu gì đây.

Tô Thi Thi vừa đi vừa nói: “Tôi nghe nói lão gia đã trở lại?”

Khoé môi của Bùi Dịch nhẹ câu lên, lặng lẽ nhả ra bảy chữ: “Lão gia tĩnh dưỡng, không tiếp khách.”

“Không tiếp khách ư?” Tô Thi Thi thoáng ngừng bước chân lại, trong lòng có chút thất vọng.

Mấy ngày trước bà nội cô gọi điện thoại tới, nói lão gia gọi điện thoại cho bà. Mặc dù bà nội không nói rõ, nhưng Tô Thi Thi nghe được, trong giọng nói của bà nội cô mang theo sự lo lắng.

Không cần nghĩ cũng biết Đoàn Kế Hùng đã nói gì với bà nội cô.

“Ông ta được phép quấy rầy bà nội tôi, chẳng lẽ tôi lại không được phép quấy rầy ông ta sao?” Tô Thi Thi âm thầm cắn răng.

Bùi Dịch quay đầu thấy sắc mặt của Tô Thi Thi, không cần nghĩ cũng biết cô đang có chủ ý gì.

Anh kéo tay cô, lạnh nhạt nói: “Bây giờ còn chưa phải lúc.”

Tô Thi Thi chép miệng, có chút rầu rĩ không vui, nhưng vẫn ừ một

tiếng.

Lúc này, khóe mắt cô liếc qua một bóng người, ưu tư trong lòng bị quét sạch.

Cô kéo tay Bùi Dịch, gọi người đang ở phía xa xa đằng trước: “Đại tiểu thư, cô đi đâu vậy?”

“Hôm nay không phải là cô không tới sao?” Đoàn Ngọc Tường thấy Tô Thi Thi thì sắc mặt chợt trầm xuống.

Vốn là cô ta nghĩ rằng Tô Thi Thi nhất định sẽ không đến, vẫn còn đang rất vui vẻ, cuối cùng cũng không bị cô hành hạ nữa. Nhưng không nghĩ đến cô chẳng những tới, mà còn tới cùng Bùi Dịch nữa!

Tô Thi Thi đi tới trước mặt cô ta, bướng bỉnh cười, nói: “Xem như là đi làm trễ, cũng không thể khiến Đoàn đại tiểu thư thất vọng được!”

Lúc Tô Thi Thi đang nói chuyện, không biết vô tình hay hữu ý liếc qua phía bên cạnh Bùi Dịch.

Ánh mắt Bùi Dịch hơi trầm xuống, cô gái nhỏ này đúng là có thù tất báo.

Vừa nãy không để cho cô trở về xem bài thơ kia, nhanh như vậy đã tính toán cách trả thù rồi!

“Chú trẻ...” Con người của Đoàn Ngọc Tường đối diện thẳng với Bùi Dịch, mặt không kiềm chế nổi liền đỏ lên.

Cô ta thực sự rất rất muốn gặp Bùi Dịch, Tô Thi Thi có thể tốt bụng đến vậy sao?

Chương 189: Ăn bám

Edit: Moonie

Beta: Ryeo

Đối mặt với người trong lòng, cô ta đem tất cả những gì tốt đẹp nhất của chính mình bộc lộ ra ngoài.

Đoàn Ngọc Tường nhìn Bùi Dịch, tim bất giác đập loạn từng nhịp, giống như thiếu nữ mới lớn, sắc mặt bỗng chốc ửng hồng, ngượng ngùng liếc mắt nhìn Bùi Dịch một cái.

Tô Thi Thi đứng ở bên cạnh cô ta, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, dần rơi vào trầm lặng.

Cô hối hận rồi!

Cô nên đem Bùi Dịch giấu đi, cả đời này cũng không cho Đoàn Ngọc Tường thấy.

Cô vậy mà kéo anh đến đây để cho cô ta nhìn đã mắt! Thật sự là heo mà!

Nếu không phải Nhậm Tiểu Vi ở chỗ không xa nhìn bọn họ, Tô Thi Thi quả thực nghĩ muốn kéo Bùi Dịch bỏ đi.

“Được, chúng ta xuống phía dưới học một động tác mới. Động tác này cần hai người cùng làm mới hoàn thành. Giáo viên dạy Yô-ga thấy hai học sinh nữ tâm tư cũng không để ở trong này, liền nhân

tiện tính toán hoàn thành nhanh hơn so với tiến trình học.

Lời nói của cô vừa kết thúc, hai học sinh nữ liền trở nên khác hẳn.

Đoàn Ngọc Tường thân thể theo bản năng cứng lại, cảm giác như xương cốt đã không phải của chính mình.

Cô ta bây giờ đối với bốn chữ “hai người luyện tập” đã hình thành phản xạ có điều kiện. Mỗi một lần luyện tập đều bị Tô Thi Thi hành hạ, cả thân thể yếu đuối của cô ta sớm đã chịu đựng hết nổi rồi.

Tô Thi Thi mím môi, trong mắt ý cười chớp lóe rồi biến mất.

Chờ đấy! Ai bảo cô dám nhìn người đàn ông của tôi! (Vâng người đàn ông của chị

Chương 190: Hẹn hò với tôi

Edit: Thu Trúc

Beta: Ryeo

“Hỗ phó tổng?” Tô Thi Thi hoài nghi mình nghe nhầm rồi.

Cái tên phó tổng này không phải chỉ là chức vị hữu danh vô thực sao, tại sao lại chạy đến xây dựng Tiệp Khắc của bọn họ làm gì chứ? Lại còn muốn bàn công việc với cô?

“Cô không sao chứ?” Đồng Tiêu Tiêu sau khi nói cái tin tin tức này với Tô Thi Thi, lo lắng nhìn cô.

Chưa ai biết thân thế thật sự của vị Hỗ phó tổng này, nghe nói vô cùng đào hoa. Trước kia, Tô Thi Thi cùng anh ta có quá nhiều xích mích, hiện tại lại thường xuyên tìm tới cửa, cô thật lo lắng Tô Thi Thi sẽ bị anh ta ức hiếp.

“Tôi không sao, anh ta hiện tại ở đâu?” Tô Thi Thi hoàn hồn, nhẹ giọng hỏi.

“Tại phòng họp số 2, anh ta tới một mình.” Đồng Tiêu Tiêu nói xong vẫn lo lắng hỏi lại, “Nếu không tôi và cô cùng nhau qua đi.”

“Không sao đâu. Trong phòng họp có nhiều người, sẽ không có chuyện gì đâu.”

Tô Thi Thi không muốn kéo Đồng Tiêu Tiêu vào cùng. Ngẩng đầu

nhìn vào văn phòng tổ một, nhỏ giọng nói: “ Chuyện này trước không nói cho Ngọc, miễn cho cô ấy lại lo lắng.”

“Tôi biết. Chỉ là, hai ngày nay tổ trưởng giống như vẫn rầu rĩ không vui, không biết lại xảy ra chuyện gì nữa rồi.” Đồng Tiêu Tiêu vừa nói thầm vừa đi.

Tô Thi Thi nhìn bóng lưng của cô ấy, yên lặng thờ dài.

Ngày hôm qua cô thực sự đã nói bậy rồi, lúc ấy biểu tình của Tần Phong cũng rất khủng bố.

Sáng hôm nay, cô đến văn phòng, nhìn thấy mi mắt Ôn Ngọc vừa đỏ vừa sưng, hiển nhiên tối hôm qua đã khóc.

Nhưng mà cô vừa muốn hỏi cái gì, Ôn Ngọc mà bắt đầu rơi nước mắt lã chã, cô sợ tới mức một câu cũng không dám hỏi.

Cô chuẩn bị một chút, liền đi đến phòng họp số 2.

“Ô tiểu thư, chúng ta lại gặp mặt.” Tô Thi Thi vừa tiến vào phòng họp còn chưa đứng lại, phía trước liền truyền tới giọng nói như có như không bay lượn quanh bên tai.

Tô Thi Thi ngẩng đầu, trên mặt mang theo một nụ cười tiêu chuẩn: “Xin hỏi Hồ phó tổng tìm tôi có việc gì?”

“Ô tiểu thư cho rằng sau khi làm nổ tung kho chứa vật liệu của tôi không nên có ý xin lỗi sao?” Hồ Sĩ Minh ngồi trên ghế, mang theo ánh mắt xâm lược thẳng tắp nhìn Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi bị anh ta nhìn đến toàn thân không được tự nhiên, đi đến phía đối diện bàn ngồi xuống, hỏi: “Có chuyện gì xin nói thẳng.”

“Xem ra Tô tiểu thư một chút cũng không nghĩ sẽ bồi thường cho tôi.” Hồ Sĩ Minh ngồi thẳng người, ngữ khí cũng trở nên nghiêm túc hơn.

Vẻ mặt của Tô Thi Thi hoàn toàn vô tội: “Xin hỏi ngài cần tôi bồi thường cái gì? Nổ sập kho vật liệu chính là do em trai cùng nhân viên của anh gây ra, liên quan gì đến tôi? Tôi thiếu chút nữa đã phải mạng của mình, không tìm các người đòi phí tổn hại tinh thần, còn muốn đến tìm tôi tính nợ sao?” Hồ Sĩ Minh vẻ mặt cứng đờ.

Cô gái này thật đúng là cái gì cũng dám nói!

Anh ta không khỏi cẩn thận đánh giá Tô Thi Thi một phen. Cô gái này có đôi khi yếu đuối giống như một con cừu, khi thì vương vãi múa vuốt hoặc như bộ dáng ngủ gà ngủ gật của một con cọp mẹ.

Thật là khiến cho người ta cảm thấy hứng thú.

“Xem ra ngày đó Tô tiểu thư cũng thấy được.” Hồ Sĩ Minh cười nhạt nói, “Sau này muốn xem, hãy thoải mái tiến vào mà xem, tại sao phải tốn công tốn sức như vậy?”

Sắc mặt của Tô Thi Thi trầm xuống.

Bùi Dịch nói không sai, anh ta quả nhiên biết ngày đó bọn họ ở trong phòng họp theo dõi. Anh ta cố ý thăm tra ở phòng họp, chính là diễn cho bọn họ xem.

“Tôi nghĩ, Hồ phó tổng đến đây không phải chỉ nói với tôi những thứ này đi?” Tô Thi Thi nhàn nhạt nói.

Người đàn ông này quá nguy hiểm, hai ba câu nói liền trực tiếp đem

người khác lồi vào tròng. Tô Thi Thi không dám cùng anh ta tiếp tục vòng vo.

“Cô muốn loại vật liệu cách âm kia, tôi có cách.” Hồ Sĩ Minh nhìn chăm chăm mi mắt của Tô Thi Thi, nói.

“Thật sao?”

Mi mắt của Tô Thi Thi trắng xanh một phen, liền phát sáng lên. Ánh sáng lấp lánh trong mắt to tròn của cô, làm cho cả khuôn mặt phớt chốc càng thêm sáng lạn.

Hồ Sĩ Minh nhíu hai mắt lại, một chỗ nào đó trong đáy lòng, đột nhiên nháy lên một cái.

Anh ta bỗng nhiên hiểu tại sao Bùi Dịch lại thích cô gái này như vậy.

Anh ta trầm giọng nói: “Tôi có thể đem vật liệu cách âm kia đến cho xây dựng Tiệp Khắc các cô mượn, nhưng mà cô phải đáp ứng một điều kiện của tôi.”

Tô Thi Thi mím môi, liền biết anh ta không có lòng tốt như vậy, hỏi: “Điều kiện gì?”

“Hẹn hò cùng tôi.” Hồ Sĩ Minh nhàn nhạt phun ra bốn chữ.

Tô Thi Thi không hề suy nghĩ đã nói: “Xin lỗi, tôi đã có bạn trai, không thích hợp cùng người đàn ông khác hẹn hò.”

“Tôi thấy thích hợp là được. Hiện tại, mặc kệ là trong nước hay là nước ngoài, loại vật liệu cách âm này chỉ có trong tay tôi thôi. Tô tiểu thư vẫn là nên suy nghĩ kĩ rồi hãy trả lời.”

“Anh...”

Tô Thi Thi xiết chặt quả đấm dưới bàn, người đàn ông này lại dám chạy đến công ty uy hiếp cô!

Tiến trình trang hoàng sân vận động đã không thể kéo dài nữa, bằng không nhất định sẽ trễ hạn công trình. Nhưng mà để cô cùng anh ta hẹn hò --

Trong đầu Tô Thi Thi hiện ra khuôn mặt âm trầm của Bùi Dịch, thân thể liền run mạnh một phen.

Thôi, cô còn muốn sống thêm vài năm!

“Tôi không đồng ý...”

“Ô tô tiểu thư, cô cần phải nghĩ rõ ràng, hiện tại chỉ có tôi mới có thể giúp cô. Cách ba ngày gặp một lần, địa điểm tôi sẽ chọn nơi công cộng, hẳn sẽ không xảy ra hành động không thích hợp với Ô tô tiểu thư.” Bộ dạng của Hồ Sĩ Minh như nắm chắc thắng lợi trong tay, trên mặt còn bày ra tươi cười nhàn nhạt.

Tô Thi Thi hận không thể một quyền đánh qua. Để anh ta cười như vậy thật càng nhìn càng muốn đánh!

“Hồ phó tổng, tôi nhớ ngài không ưa gì tôi mà? Tại sao phải làm phiền tôi đến vậy chứ?” Tô Thi Thi cắn răng hỏi.

Người này ba lần bốn lượt quấn lấy cô, không hề đơn giản như bề ngoài!

Nhất là, anh ta trên danh nghĩa phó tổng, vậy mà lúc trước mang theo Thiết Kế Sư đi cạnh tranh. Từ đầu, không đến phiên anh ta đi

đến tham gia đàm phán công trình gian khách kia, vừa thấy liền biết có vấn đề.

“Nếu tôi nói, tôi đối với cô có hứng thú?” Hồ Sĩ Minh đánh giá Tô Thi Thi, đáy mắt lóe sáng lấp lánh.

Tô Thi Thi đối với loại ánh mắt này vô cùng quen thuộc, có đôi khi Bùi Dịch đối với cô nảy sinh dự vọng liền có cái là biểu tình này.

Mặt cô biến sắc, không nghĩ muốn ở một chỗ với anh ta thêm nữa, đứng lên liền đi.

“Tô tiểu thư, cô có biết tại sao Bùi Dịch không dám đụng đến tôi không?” Hồ Sĩ Minh đứng lên theo, nhàn nhạt nói.

Bước chân của Tô Thi Thi liền dừng, lông mày nhíu chặt lại.

Không sai, theo tính tình của Bùi Dịch, nếu có đàn ông quấn lấy người phụ nữ của anh, cho dù là người của Hồ gia, anh cũng sẽ không bình tĩnh như hiện tại.

Bùi Dịch chắc chắn sẽ âm thầm ra tay, nhưng bây giờ anh lại giống như là kiêng kị cái gì.

Tô Thi Thi bỗng nhiên quay đầu, híp mắt đánh giá người đàn ông nguy hiểm này một phen, trong mắt hiện lên một tia giải hoạt, nhếch môi nói: “Ba ngày gặp mặt một lần đúng không?”

“Lúc anh đem vật liệu kia cho tôi, tôi sẽ đồng ý với anh.”

Muốn ép cô đồng ý đúng không? Bất quá, chỉ là một câu hứa miệng, cô còn có thể sợ anh ta hay sao?

Mà ngay tại thời điểm Tô Thi Thi đáp ứng anh ta, trong văn phòng tổng giám đốc ở tầng 20, đột nhiên dâng lên một cỗ khí lạnh thấu xương.

Bên trong máy tính truyền đến hình ảnh từ trong phòng họp tầng 15. Bùi Dịch mặt lạnh lùng ngồi một chỗ, quả đấm xiết chặt, môi mỏng nhếch lên, toàn thân tản ra khí tức nguy hiểm.

Bên cạnh, Tần Phong nhìn đến đây, ấp úng cười nói: “Bùi Dịch, cậu lại thua rồi sao? Thi Thi lại dám đồng ý kìa!”

Bùi Dịch quay đầu, lạnh lạnh liếc nhìn anh: “Một người nào đó bị nhục nhã lại không biết xấu hổ mà nói tôi?”

Ý cười trên mặt Tần Phong nhất thời giảm xuống, giữa trán hiện lên tia âm đạm.

Bùi Dịch nhíu mày: “Thật có lỗi.”

“A... Chúng ta người tám lạng, kẻ nửa cân thôi.” Tần Phong tự giấu cười nói, trong đầu vang lên câu nói kia của Tô Thi Thi.

Dấu hôn trên cổ ôn ngọc...

A, anh còn tưởng cô đơn thuần, không nghĩ đến...

Anh càng nghĩ càng phiền toái, đứng dậy đi đến bên cửa sổ, lấy ra một điều thuốc, lại quay đầu nhìn thoáng qua Bùi Dịch: “Làm một điều không?”

Bùi Dịch liếc anh một cái, không hề động, tiếp tục nhìn chăm chăm vào màn hình theo dõi kia.

Trong phòng họp, Tô Thi Thi và Hồ Sĩ Minh vẫn đang nói chuyện.

Sắc mặt Bùi Dịch khùng bố, giữa trán bỗng hiện lên khí thế tàn ác.

Chương 191: Anh là thứ đàn bà nhiều chuyện

Xây dựng Tiệp Khắc tầng 15 phòng họp số 2, không khí dị thường khẩn trương.

Tô Thi Thi cho rằng đồng ý với anh ta, người đàn ông này sẽ rời đi, nhưng mà anh ta vẫn đứng ở nơi đó, hiển nhiên là còn có lời muốn nói.

Tô Thi Thi không nghĩ muốn cùng anh ta dây dưa, trực tiếp hỏi: “Hồ phó tổng có lời cứ nói đi.”

“Tô tiểu thư chẳng lẽ không muốn biết là ai muốn hại mình?” Hồ Sĩ Minh hỏi.

Tô Thi Thi con người trầm xuống, lạnh lùng nhìn sâu vào mắt anh ta, không nói gì.

Hồ Sĩ Minh cười nói: “Cô không cần nhìn tôi như vậy, tôi là đối với cô có hứng thú, hẳn không muốn hại cô. Nhưng là tôi rất tò mò, Tô tiểu thư phải như thế nào mà đến người nhà muốn lấy mạng cô vậy?”

Tô Thi Thi hai tay buông xuống tại bên người mạnh xiết chặt thành nắm đấm, trong mắt âm đạm cùng hận ý hỗn tạp, trong lòng phức tạp tới cực điểm.

Cô vẫn như cũ không nói gì, chờ lời nói tiếp tho của anh ta.

Hồ Sĩ Minh nhìn đến biểu tình trên mặt của cô, khóe miệng chậm rãi

câu lên, tàn nhẫn nói: “Cha ruột của cô cùng với chị gái cha khác mẹ muốn hủy đi khuôn mặt của cô, này hẳn không phải là lần đầu tiên thôi? Tô tiểu thư sống cũng thật đúng là vất vả.”

Tô Thi Thi đáy lòng một trận đau đớn.

Tuy cô một mực thôi miên chính mình, không muốn tin chuyện kia thật sự là do Đoàn Chấn Ba cùng Đoàn Ngọc Tường làm.

Nhưng mà hiện tại chân tướng từ miệng một người không quen biết nói ra, thật đúng là cực kỳ châm chọc.

Tô Thi Thi âm thầm hít vào một hơi, ngẩng đầu mặt không chút thay đổi nhìn người đàn ông đáng hận trước mắt này.

“Xin hỏi anh có chứng cứ sao?” Tô Thi Thi lạnh giọng hỏi.

Hồ Sĩ Minh sừng sốt, anh ta cũng đã lờn trước phản ứng của Tô Thi Thi, nhưng mà tuyệt đối không nghĩ tới cô có thể nói ra một câu như thế.

Tô Thi Thi nghiêm túc nói: “Ý của anh là kho hàng của xây dựng Minh Đĩnh bị nổ tung là do người của Đoàn gia giở trò quỷ, như vậy xin hỏi anh có chứng cứ sao?”

“Có chứng cứ liền trực tiếp báo án, không chứng cứ không nên ở chỗ này châm ngòi ly gián. Anh là một người đàn ông lại ở sau lưng đâm thọc xúi giục không khác gì thứ đàn bà nhiều chuyện, không thấy mất mặt sao?”

Tô Thi Thi nói xong mạnh xông tới trước mặt Hồ Sĩ Minh, kéo cà- vạt của anh ta liền lôi ra ngoài, trong miệng như súng liên thanh không ngừng phát ra tiếng mắng chửi:

“Anh xem bộ dáng của mình đi cái loại dạng chó hình người, không đi chết đi không thì ở công ty mình ăn tạp rồi chờ chết cũng được, chạy đến công ty chúng tôi làm cái gì? Lại muốn cố ý để cho phóng viên nhìn thấy, rồi mới tuôn ra một đống chuyện xấu nữa sao.”

“Người phụ nữ này cô dám...” Hồ Sĩ Minh sắc mặt tối đen vô cùng.

“A..., tôi biết rồi, anh nghĩ muốn dựa vào chuyện xấu để nổi tiếng sao?” Tô Thi Thi cắt ngang lời nói của anh ta, quay đầu liếc anh ta một cái, “Vậy anh tại sao không trực tiếp dựa vào khuôn mặt này của anh? Tôi nghĩ nếu anh muốn nổi tiếng nhất định cực kỳ dễ dàng!” Hồ Sĩ Minh cho tới bây giờ không bao giờ phải qua loại đối xử này, còn không có phản ứng kịp, đã bị Tô Thi Thi dắt cà- vạt treo lên cửa.

Tô Thi Thi mạnh đẩy anh ta ra ngoài, hướng anh ta lộ ra một cái nụ cười vô cùng sáng lạn: “Tiểu bạch kiểm, tạm biệt!”

Hừ, người của Đoàn gia đối với cô nhẫn tâm, cô đúng là rất đau lòng. Nhưng mà cũng không tới phiên một người ngoài như anh ta ở trong này khoa tay múa chân! Chuyện của gia đình cô thì để chính bản thân cô giải quyết, sẽ không để cho người khác chế giễu như vậy!

“Ầm!” Cửa phòng họp mạnh đóng loại, ngăn cách ánh mắt chấn kinh của Hồ Sĩ Minh.

“Tô Thi Thi, cô... Cô khá lắm!”

Hồ Sĩ Minh thật sự tức đến nỗi không nói nên lời. Anh ta lớn như thế này, còn không có gặp qua người phụ nữ nào như vậy.

Có lúc nhìn yếu ớt giống búp bê pha lê có thể bị nghiền nát bất cứ lúc

nào, nhưng mà lá gan lớn đến nỗi quả thực vô pháp vô thiên rồi!

Bùi Dịch, anh thật đúng là đem cô ấy cứng chiều đến không biết trời cao đất rộng rồi!

Hồ Sĩ Minh sắc mặt tối đen một mảnh.

“ tiểu bạch kiểm “? Dựa vào khuôn mặt nổi tiếng? Châm ngòi ly gián?

Từ trước đến nay Hồ tổng anh chưa từng ghi hận những chuyện như thế này, tức giận đến sắc mặt âm trầm.

“Ô Thi Thi, tôi triệt để nhớ kỹ cô rồi!” Hồ Sĩ Minh ánh mắt ngăm u ám thêm, xoay người lạnh lùng đi ra ngoài.

Bên cạnh đang muốn đi đến tìm hiểu tình hình Đồng Tiêu Tiêu nhìn thấy vẻ mặt của anh ta, sợ tới mức quay đầu bỏ chạy.

“Quá khủng bố rồi! Không biết Ô Thi Thi ở bên trong thế nào, sẽ không bị ức hiếp chứ?”

Trong văn phòng Tổng giám đốc tầng 20, Tần Phong trợn mắt há hốc mồm mà nhìn màn hình máy tính. Mang theo điều thuốc trên ngón tay, đến khi điều thuốc kia cháy đến ngón tay làm đau đớn, anh mới tỉnh lại.

“Cô bé này thật đáng sợ quá rồi! Tôi nói Bùi Dịch, cậu liền là cứng chiều em ấy như thế sao? Anh ta cũng không chỉ là một vị phó tổng vô dụng, Hồ Sĩ Minh vừa rồi mặt đều đen rồi.”

Cũng dám níu chặt hồ sĩ minh cà- vạt đem anh ta ném ra phòng họp, lại còn mắng anh ta là “ tiểu bạch kiểm “, dựa vào khuôn mặt nổi tiếng, đàn bà nhiều chuyện...

Tần Phong quả thực không dám nghĩ tiếp.

Bùi Dịch môi mỏng khẽ nhếch lên, nhưng mà trên mặt biểu tình so với lúc trước dịu đi rất nhiều, trong mắt ý cười như có như không.

“Cậu vẫn còn cười được?” Tần Phong nhìn đến biểu tình của Bùi Dịch, vẻ mặt rùng mình, nghiêm túc nói, “Này cũng không phải là đùa giỡn, cậu cũng không phải không biết Hồ Sĩ Minh kia là cái loại người gì. Thi Thi làm như vậy, sẽ chỉ làm anh ta đối em ấy càng ngày càng cảm thấy hứng thú.”

Bùi Dịch sắc mặt trầm tiếp xuống.

Tần Phong biết anh không muốn nghe, nhưng vẫn có chút nhắc nhở anh. “Hồ Sĩ Minh lấy thân phận phó tổng của xây dựng Minh Đình để xuất hiện, đến người trong công ty anh ta cũng không biết danh tính thật sự của vị phó tổng này, muốn nói anh ta là muốn mai danh ẩn tích, hay là đang muốn chơi đùa thì không ai rõ.”

“Người như vậy chúng ta hoàn toàn không nắm bắt được tâm tư. Hiện tại anh ta lại để mắt đến chúng ta. Anh ta gần đây thường xuyên ta tay, nói không chừng sớm liền biết cậu chính là tổng giám đốc của Xây dựng Tiếp Khắc. Chúng ta trước tiên chuẩn bị sẵn sàng thì tốt hơn.”

“Chơi trò mèo vờn chuột sao, anh ta nghĩ muốn chơi đùa chúng ta liền chơi cùng anh ta vậy.” Bùi Dịch con ngươi hiện lên tia tàn nhẫn chớp lóe rồi biến mất.

Hồ Sĩ Minh có chiêu, anh đương nhiên cũng còn có con bài chưa lật!

Dám theo đuổi người phụ ỡ của anh, anh sẽ cho anh ta biết cái gì là

mất nhiều hơn được!

Tần Phong vừa quay đầu liền nhìn đến nụ cười quỷ dị trên mặt Bùi Dịch, chỉ cảm thấy đáy lòng thấy lạnh cả người, lắc đầu nói: “Hai người các người đều là không bình thường, tự giết lẫn nhau thôi!”

“Bất quá...” Anh lời nói xoay chuyển, “Thi Thi đúng là đồng ý cùng anh ta hẹn hò...”

Anh nói chưa dứt lời, Bùi Dịch sắc mặt trắng xanh một phen liền trầm tiếp xuống.

Nếu không phải thấy Tần Phong mấy ngày nay bởi vì Tô Thi Thi nói bậy tâm tình phiền muộn, đem văn phòng đều đã di chuyển đến nơi này của anh, anh đã sớm đem thẳng bạn thân này ném đi ra ngoài.

Đúng lúc này, di động Bùi Dịch vang lên.

“Là Thi Thi, sao cậu không tiếp đi?” Tần Phong thấy anh không nhận điện thoại, đi tới nhìn thoáng qua, vui sướng khi người gặp họa nói.

Bùi Dịch mặt trầm xuống, mặt không chút thay đổi nhấc máy, đầu bên kia điện thoại lập tức vang lên giọng nói của Tô Thi Thi.

“Anh hiện tại có tiện hay không?” Tô Thi Thi thật cẩn thận hỏi han.

Bùi Dịch không nói chuyện, chờ cô nói tiếp.

Trong phòng họp tầng 15, Tô Thi Thi nắm điện thoại, trong lòng có chút nghi hoặc.

Sao lại có cảm giác hơi thờ của Bùi Dịch có phần thấp?

Cô nhớ lại tâm sự của mình, cũng không nghĩ gì nhiều nữa, vừa nhỏ giọng hỏi một câu: “Tôi nghĩ muốn nói cho anh biết một chuyện không tốt lắm, nhưng anh trước tiên phải đảm bảo, không được tức giận có được hay không?”

Bùi Dịch tay nắm di động thêm căng thẳng, sắc mặt so với vừa rồi càng khó nhìn.

“Cái kia... Thực lực hiện tại của anh so với vị Hồ phó tổng kia, người nào lợi hại hơn?” Tô Thi Thi nói xong, cắn răng một cái, tiếp tục nói tiếp.

“Anh cứ nói thực ra đi, tôi quyết định cùng anh ta trao đổi điều kiện rồi. Nhưng mà người kia quá âm hiểm, tôi khẳng định không phải là đối thủ của anh ta...”

“Có tôi, không cần sợ.” Đầu bên kia lập tức truyền đến giọng nói của Bùi Dịch.

“Tôi đây an tâm.” Tô Thi Thi lông mày lập tức nằm yên rồi.

Bùi Dịch nhìn màn hình theo dõi, chỉ thấy hình ảnh cô gái nhỏ của mình cười đến nỗi y như con mèo ăn vụng.

Khóe miệng của anh kìm lòng không đậu cong lên, trong lòng phiền não trong phút chốc tiêu tán không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

“Tôi thật là có mắt như mù...” Tần Phong ở bên cạnh kêu rên, hai cái người này ân ân ái ái chả coi ai ra gì

“Thi Thi à, em thật tốt quá mà, cơ hội tốt như vậy có thể ngược Bùi Dịch một hồi, vậy mà cứ như vậy bỏ lỡ rồi!”

Cùng Bùi Dịch nói chuyện điện thoại xong, Tần Phong tiến đến trước mặt anh, như có chút chỉ chỉ nói: “Em ấy còn không biết cậu mỗi ngày trốn ở trong phòng làm việc nhìn lên em ấy đi? Dựa vào tính cách của em ấy, biết rõ nhất định sẽ xù lông...”

“Cút!” Bùi Dịch đóng máy tính lại, sắc mặt trầm trầm.

Vấn đề này - - quả thật có chút khó làm.

Mà Tô Thi Thi cũng không biết trong lòng bọn họ những thứ xoắn xuýt này.

Cô đạt được sự hỗ trợ của Bùi Dịch, trong lòng yên ổn rất nhiều, liền đi ra khỏi phòng họp, liền đối với các thành viên trong tổ mình tuyên bố công trình kia đúng hạn tiến hành.

“Cô được vật liệu cách âm rồi hả?” Khúc Hồng Mai trốn ở trong góc nghe được lời Tô Thi Thi nói, tức giận cực kỳ.

Cô ta nghĩ nghĩ, vụng trộm đi đến văn phòng Đoàn Ngọc Tường.

Muốn bệnh rồi, thiệt ko vui, mai lại phải đi họp nữa, ko có vui:((

Thời tiết Sài Gòn thất thường quá, khiến người ta càng thêm bực bội hà.

Chương 192: Đào hầm vùi mình

“Đoàn tổng giám.”

Khúc Hồng Mai khẽ gõ cửa, có chút thập thò đứng ở cửa, chờ Đoàn Ngọc Tường cho phép cô ta đi vào.

Lần trước đi vào chọc Đoàn Ngọc Tường không vui, cô ta đến bây giờ còn có chút lo lắng.

“Có chuyện gì?” Đoàn Ngọc Tường ngẩng đầu thấy là Khúc Hồng Mai, liền nhướn mày.

Cô ta buổi sáng bị Tô Thi Thi hành hạ hiện tại toàn thân đều đã đau nhức, lại còn bị mất mặt đến như vậy, tâm tình cực kỳ không tốt rồi, đương nhiên không có sắc mặt hoà nhã.

Khúc Hồng Mai âm thầm cắn răng.

Nếu không phải hiện tại chỉ có Đoàn Ngọc Tường mới phá được Tô Thi Thi, hai người lại cùng phe, cô ta còn lâu mới chạy đến nơi này để bị khinh bỉ.

Cô ta nhìn bên ngoài một phen, đóng cửa lại, đi tới nhỏ giọng nói: “Tô Thi Thi tìm được vật liệu cách âm rồi.”

“Cái gì?” Đoàn Ngọc Tường mạnh ngẩng đầu, “Cô chắc chứ?”

“Tôi chắc chắn, cô ấy đã nói với mọi người dựa theo kế hoạch tiến

hành thi công, nói vật liệu cách âm hai ngày nữa sẽ có.” Khúc Hồng Mai tức giận bất bình nói.

“Lúc nãy Hồ phó tổng của xây dựng Minh Đình đã tới một chuyến, cô ấy lúc đi vào vẫn mày chau mặt ủ, lúc đi ra thì đã ý cười đầy mặt, chuyện này phỏng chừng cùng xây dựng Minh Đình có quan hệ.”

Đoàn Ngọc Tường màu sắc trầm trầm, có vẻ dăm chiêu nói: “Sự huynh của Tô Thi Thi hiện tại là Thiết Kế Sư cao cấp của xây dựng Minh Đình, nghe nói vị Hồ phó tổng kia còn đang theo đuổi Tô Thi Thi, vật liệu thật sự có thể là...”

“Cô đi chú ý mọi động tĩnh của Tô Thi Thi, có cái chuyện gì lập tức tới nói cho tôi biết.” Đoàn Ngọc Tường nói.

“Được, tôi biết rõ.” Khúc Hồng Mai trong lòng mừng thầm.

Chỉ cần cô ta còn có giá trị lợi dụng, Đoàn Ngọc Tường liền đều không mặc kệ cô ta.

“Hừ, Tô Thi Thi, trước đem cái thứ chướng mắt như cô giải quyết rồi tính tiếp.”

Khúc Hồng Mai bóp bóp nắm tay, nghĩ tới Tô Thi Thi, trong lòng vẫn lại là tức giận đến nghiến răng kèn kẹt.

Từ khi cô gái này tới đây, để cho cô ta ba phen mấy bận mắt mặt, hiện tại ngay cả tổ trưởng Tôn, người mà cô ta thích đến mắt cũng không liếc nhìn cô ta một cái...

“Tôi sẽ không bỏ qua cho cô.” Khúc Hồng Mai vừa đi, vừa nghĩ muốn như thế nào đi tìm hiểu tình huống.

Đang lúc cô ta vắt hết óc nghĩ biện pháp, Tô Thi Thi lại chủ động đến tìm cô rồi.

“Cô có rảnh không?” Tô Thi Thi cười hì hì nhìn Khúc Hồng Mai, “Tôi nghĩ muốn mời cô giúp một chuyện.”

Khúc Hồng Mai cảnh giác nhìn cô: “Cô muốn làm cái gì?”

Tô Thi Thi nhìn nhìn bốn phía, giống như là sợ bị người khác nhìn thấy vậy, nhỏ giọng nói: “Tôi nghe nói cô rất giỏi tra tư liệu, đặc biệt lợi hại, tôi nghĩ muốn nhờ cô giúp tôi tra tư liệu của xây dựng Minh Đĩnh một chút, có thể chứ?” “Xây dựng Minh Đĩnh?” Khúc Hồng Mai mi mắt sáng lên, thăm dò hỏi han, “Tôi nghe nói các người vật liệu cách âm đã tìm được rồi, là xây dựng Minh Đĩnh à?”

“Cái này...” Tô Thi Thi do dự nói, “Bây giờ không tiện lộ ra. Chuyện điều tra tư liệu...”

“Tôi sẽ giúp cô tìm hiểu.” Khúc Hồng Mai lập tức đồng ý.

Tô Thi Thi càng ra vẻ thần bí như thế này, trong lòng cô ta càng là khả nghi.

“Hừ, nhất định là vị Hồ phó tổng của xây dựng Minh Đĩnh đưa tài liệu, còn muốn che dấu cái gì chứ?” Khúc Hồng Mai trong lòng tràn đầy khinh thường.

Cô ta còn đang lo không cách nào biết Tô Thi Thi tính toán thế này, hiện tại vừa lúc mượn cơ giúp cô tra tư liệu xò xét một phen.

“Vậy cảm ơn cô trước rồi.” Tô Thi Thi hướng cô ta cảm kích cười cười, lúc vừa xoay người, trên mặt tươi cười từ từ biến mất.

Cô không đoán sai mà nói, Khúc Hồng Mai vừa mới từ trong văn phòng Đoàn Ngọc Tường đi ra.

“Các người nếu đã rảnh rồi như vậy, tìm chút chuyện cho các người làm thôi.” Tô Thi Thi híp mắt.

Cô không chủ động ra tay, bọn họ cũng sẽ không bỏ qua cho cô, vậy sao không để cho cô nắm chắc quyền chủ động!

Bên này, Khúc Hồng Mai thấy Tô Thi Thi vừa đi khỏi, lập tức đem chuyện này báo cáo nhanh cho Đoàn Ngọc Tường.

“Tur liệu tôi sẽ phụ trách, cô đừng bứt dây động rừng.” Đoàn Ngọc Tường trả lời.

Xây dựng Minh Đỉnh là một công ty con của Hồ gia, không rõ bối cảnh công ty. Nếu như tùy tiện đi thăm dò tur liệu, rất nhanh cũng sẽ bị bọn họ phát hiện. Đoàn Ngọc Tường chỉ có thể thông qua con đường đặc biệt tự mình điều tra.

Khúc Hồng Mai đúng là cũng biết rõ điểm này, mới đem điều này nói ra, đem chuyện khó khăn này đá qua cho Đoàn Ngọc Tường.

Tối hôm đó, Tô Thi Thi biết được Đoàn Ngọc Tường phải ở lại công ty tăng ca

Nếu không phải buổi tối Bùi Dịch đặc biệt nhiệt tình, cô thật muốn đến công ty “do thám”.

Ngày hôm sau, như cũ phải đi đến nhà chính luyện yoga.

Kỹ thuật căn bản của Tô Thi Thi vốn không tệ, thời gian này lại thường xuyên luyện tập, khí sắc so với trước đây càng tốt hơn rồi.

Lúc cô muốn đi ra cửa, Bùi Dịch giữ chặt tay cô, nhìn chăm chăm thân thể của cô một hồi, nói: “Tôi nghe nói có một loại gọi là yô-ga tình yêu.”

Tô Thi Thi không nghĩ nhiều, gật đầu nói: “Đúng vậy, hiện tại luyện tập hình thể rất phát triển, yô-ga cũng so với trước đây phát triển hơn nhiều. Rất nhiều người yêu nhau cùng luyện tập yô-ga.”

“Uh'm.” Bùi Dịch gật gật đầu, xoay người đi vào trong.

Tô Thi Thi giật mình, trong đầu rất nhanh hiện lên một cái ý nghĩa trong đầu, phản xạ có điều kiện túm chặt cổ tay anh: “Anh hẳn không phải là muốn...”

Người đàn ông này hẳn không phải là muốn đòi cùng cô đi tập luyện chứ?

Tô Thi Thi chỉ cần suy nghĩ đến cái tình cảnh kia, trên người da gà đều phải dưng lên rồi. Tuyệt đối không được!

Bùi Dịch chỉ là nhìn cô luyện yô-ga ánh mắt đã quý dị đến thế rồi. Nếu để cho anh cùng cô tập luyện...

Tô Thi Thi hoàn toàn không dám nghĩ nữa.

Bùi Dịch đứng lại, nhàn nhạt nhìn cô: “Tôi cho em một ý tưởng.”

Tô Thi Thi cảnh giác nhìn anh: “Là ý tưởng đen tối gì nữa?”

Bùi Dịch nhếch môi, tiến lên một bước, ôm lấy eo của cô, như có như không nói: “Tôi nghĩ mẹ tôi khẳng định sẽ ngại ngùng khi thấy nhìn hai chúng ta cùng nhau luyện tập động tác yô-ga tình yêu.”

“Cho nên...”

“Cho nên, em có thể cùng tôi ở trong biệt thự luyện tập.”

“Cái kia... Tôi đến trễ mẹ anh nhất định sẽ tức giận, tôi đi trước!” Tô Thi Thi sợ hãi liền chạy biến.

Xong đời, cô phải làm như thế nào để cho người đàn ông này bỏ đi cái ý nghĩ kia chứ? Yô-ga tình yêu gì chứ, quá khủng bố rồi!

Cô cũng không có ý định nâng cục đá đập chân mình đâu nha? Lúc trước sao lại muốn Đoàn Ngọc Tường cùng luyện tập yô-ga chứ? Hiện tại tốt rồi, đào hố đem chính mình cho chôn rồi!

Tô Thi Thi quả thực khóc không ra nước mắt, đúng là lúc cô đang đi đến nhà chính, nhìn đến người đang ngáp ngấn ngáp dài, hai con mắt như gấu mèo đang đến luyện tập yô-ga Đoàn Ngọc Tường khi đó, tâm tình nháy mắt thì tốt lên rồi.

“Đại tiểu thư tối hôm qua ngủ không ngon sao?” Tô Thi Thi đánh giá Đoàn Ngọc Tường, cực kỳ thân thiết hỏi han.

“Không liên quan tới cô.”

Đoàn Ngọc Tường khẩn trương lui về sau một bước.

Hiện tại Tô Thi Thi chỉ cần một nói chuyện với cô ta, thần kinh cô ta liền khẩn trương, sợ cô lại âm thầm trêu cợt mình.

“Nhìn cô mệt như thế, nếu không hôm nay nghỉ 1 bữa đi, bản thân tôi tự luyện tập là được rồi.” Tô Thi Thi cực kỳ thành tâm nói.

“Không cần...” Đoàn Ngọc Tường còn chưa nói xong, liền nhin không được ngáp một cái, muốn nói chuyện, lại là ngáp một cái, hoàn toàn dừng lại không được.

Cô ta từ nhỏ đến lớn làm việc và nghỉ ngơi có quy luật, tối hôm qua một đêm không ngủ, sáng nay sợ Nhậm Tiểu Vi tức giận lại chạy trở về luyện tập yoga, lúc này thật sự khốn khổ muốn chết.

“Tường Tường.” Đứng ở phía xa Nhậm Tiểu Vi nhìn thấy dáng vẻ của Đoàn Ngọc Tường như vậy, mày nhíu lại càng ngày càng chặt, không mang theo cảm tình nói, “Cô trở về nghỉ ngơi đi.”

“Phu nhân, không cần, con không sao.” Đoàn Ngọc Tường vội vàng nói.

Trở về như vậy, cô ta chẳng phải là trở về vô ích rồi sao?

Nhậm Tiểu Vi sắc mặt trầm xuống: “Nói cô trở về thì đi về đi, đừng làm cho người ta tưởng là tôi ngược đãi các người.”

Nhậm Tiểu Vi nói xong, ánh mắt hữu ý vô ý liếc về phía giáo viên Yoga đang đứng ở một bên kia.

Đoàn Ngọc Tường mỗi một lần tới luyện yoga, đều là vẻ mặt thống khổ, giống như bị thật lớn ủy khuất vậy, bà đã sớm nhìn không được rồi.

“Con...”

Đoàn Ngọc Tường trong lòng ủy khuất cực kỳ, nhưng mà nhìn thấy Nhậm Tiểu Vi giống như thật sự tức giận rồi, cô ta lại không dám phản bác, âm thầm trừng mắt nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, xoay người rời đi.

“Cái kia... Kỳ thật luyện tập yô-ga một hồi, thì con người sẽ trở nên tỉnh táo hơn.” Tô Thi Thi ở phía sau bên cạnh nhỏ giọng nói.

Nhưng mà Đoàn Ngọc Tường đi quá nhanh, từ đầu liền không nghe được.

Lời cô vừa nói ra, sắc mặt Nhậm Tiểu Vi liền càng khó nhìn hơn, trong lòng đối với Đoàn Ngọc Tường đã thất vọng tới cực điểm.

Tô Thi Thi cũng là yên lặng thờ dài. Cô không nghĩ tới Đoàn Ngọc Tường khiếm nhã như vậy, cứ thế bỏ chạy rồi.

Cô luyện tập yô-ga xong, sợ Bùi Dịch lại bắt cô thảo luận chuyện luyện tập yô-ga tình yêu kia, đến biệt thự cũng không trở về, trực tiếp đi đến công ty.

Đang lúc cô thấy Khúc Hồng Mai lấy ra tư liệu của xây dựng Minh Đĩnh, lông mày nhíu chặt lại, trong lòng một chút nghi hoặc càng lúc càng lớn.

Hô hô 4c rồi. Mềnh giỏi quá

Chương 193: Không thêm mang theo kẻ hẹp hòi như anh

“Tổng giám đốc Hồ Sĩ Minh người đàn ông thần long kiến thủ bất kiến vĩ* ở Bắc Kinh, đến nay không người nào biết khuôn mặt thật của người này?” Tô Thi Thi nhíu mày xem phần tư liệu trước mắt này, trong lòng nghi hoặc càng lúc càng lớn.

*thần long kiến thủ bất kiến vĩ: rồng thần thấy đầu không thấy đuôi, ám chỉ sự bí ẩn.

“Liên tính xây dựng Minh Đĩnh, tổng giám đốc hành sự khiêm tốn bí ẩn đi, nhưng không đến nỗi ngay cả phó tổng của bọn họ danh tính thật cũng đều đã giấu diếm luôn chứ?” Tô Thi Thi đem tư liệu lật chuyển hai lần.

Cô không nhìn lầm, vị phó tổng của xây dựng Minh Đĩnh này đến nay không ai biết danh tính thật sự của anh ta.

“Khó trách mọi người chỉ gọi anh ta là Hồ phó tổng.” Tô Thi Thi chống má, trong lòng kỳ quái cực kỳ.

“Là cố ý sao?” Tô Thi Thi nhìn những thông tin về xây dựng Minh Đĩnh kia, phát hiện mặt trên pháp nhân là một vị không biết rõ danh tính.

Thật là trùng hợp, như vậy cả hai người này đều là cố làm ra vẻ huyền bí như vậy, hẳn không trùng hợp như vậy đi?

Cô đang nghĩ ngợi,tới, điện thoại vang lên.

“Hỗ điên khùng?” Cô vừa thấy màn hình biểu hiện người gọi đến, mày theo bản năng nhú lại.

“Tô tiểu thư.” Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói nhàn nhạt của Hồ Sĩ Minh.

Không biết làm sao nữa, thần kinh Tô Thi Thi theo bản năng cực kỳ căng thẳng.

Mỗi một lần anh ta gọi cô như vậy, luôn làm cho người ta có cảm giác sồn gai ốc.

“Hỗ phó tổng định khi nào thì đưa vật liệu cách âm cho tôi đây?” Tô Thi Thi trấn tĩnh bản thân hỏi han.

“Tôi đã sắp xếp xong rồi, buổi sáng hôm nay có thể đến kho hàng của chúng tôi lấy hoá đơn nhận hàng.” Hồ Sĩ Minh nói xong dừng một chút, ý vị thâm trường nói, “Chuyện cô đã đồng ý với tôi đừng quên.”

Tô Thi Thi cười nói: “Cái khác chờ tôi lấy được vật liệu cách âm rồi mới nói đi.”

Cô nói xong không đợi Hồ Sĩ Minh trả lời, lập tức đem điện thoại cắt đứt rồi.

Ngồi ở trên vị trí, qua một hồi lâu, Tô Thi Thi mới chậm chạp nhúc nhích

“Nha!” Cô ở trong lòng nha hô một tiếng, quay đầu đối với Ôn Ngọc nói, “Tôi muốn đi lấy vật liệu, có việc gì thì gọi điện thoại cho tôi.”

“Đã tìm được vật liệu rồi sao?” Vốn dĩ khuôn mặt có vẻ không vui mi

mắt Ôn Ngọc liền sáng lên, đứng lên nói, “Tôi cùng đi với cô.”

“Cô xem cô mấy ngày nay cũng chưa nghỉ ngơi tốt, khẩn trương ở trong phòng làm việc nghỉ ngơi một hồi. Tôi đã có người giúp đỡ rồi.” Tô Thi Thi nói xong đưa mắt nhìn bên ngoài, trong mắt giảo hoạt chớp lóe rồi biến mất.

Ôn Ngọc sờ sờ mặt mình, cô mấy ngày nay thật sự tiều tụy như vậy sao?

Cô gật gật đầu: “Tôi đây ở trong phòng làm việc chờ cô, cô nhớ chú ý an toàn.” Tô Thi Thi trong lòng ấm áp, cười ôm chạy lại ôm ấp Ôn Ngọc: “Yên tâm, bây giờ tôi nhất định cẩn thận.”

Thì ra là Ôn Ngọc là sợ một mình cô ra ngoài lại gặp chuyện không hay. Đối với vị bằng hữu mới quen không lâu này, cô từ trong lòng cảm thấy được cảm động.

“Chờ tôi trở lại đem cho cô một bát ngò lớn.” Tô Thi Thi hướng Ôn Ngọc thần bí cười cười, cầm lấy túi xách liền ra khỏi văn phòng.

“Ai ôi!” Ngoài cửa nghe lén Khúc Hồng Mai không nghĩ tới Tô Thi Thi sẽ đột nhiên mở cửa, không nghĩ qua là cùng cô đụng đầu vào nhau. Cô ta băng bó đầu, đau đến nổi mặt đều nhanh mặt nhăn lại.

“Khúc tiền bối?” Tô Thi Thi sửng sốt. May mắn cô vừa rồi lấy túi xách chặn ở phía trước, bằng không bị va chạm, người chịu đau liền là cô rồi.

“Thi Thi... Cô muốn ra ngoài sao?” Khúc Hồng Mai đứng thẳng người, thấy Tô Thi Thi cầm túi xách, lập tức thay một bộ mặt tươi cười.

Trong mắt cô ta đều là nóng vội, hận không thể liền trực tiếp hỏi cô có phải hay không muốn đi lấy vật liệu.

Tô Thi Thi nhăn cầu xoay một vòng, cười tí mắt nói: “Đúng vậy, muốn đi lấy chứng từ phê duyệt để lấy vật liệu cách âm.”

“Thật vậy sao?” Khúc Hồng Mai thiếu chút nữa kinh hô ra tiếng, ý thức được chính mình phản ứng quá mức, vội vàng điều chỉnh một phen biểu tình trên mặt, làm bộ bình tĩnh nói, “Vây chúc mừng cô rồi.”

“Chuyện này nói cho cùng là nhờ Khúc tiền bối ngày hôm qua giúp tôi.” Tô Thi Thi cười nhạt, “Cô giúp tôi tra tư liệu của xây dựng Minh Đĩnh kia thật sự phi thường giúp ích, bằng không tôi hôm nay còn không dám đi lấy hoá đơn nhận hàng.”

“Vây là tốt rồi.” Khúc Hồng Mai tươi cười có chút xấu hổ.

Những cái tài liệu này đều là Đoàn Ngọc Tường tra ra, cô ta thực tế bất quá chỉ là làm người trung gian mà thôi. Nhưng cô ta còn lâu mới nói cho Tô Thi Thi biết, loại này công lao này đương nhiên là của chính mình rồi.

“Có thể đến giúp được cô thì tốt rồi.” Khúc Hồng Mai cười nói, “Nếu như cô đi lấy hoá đơn nhận hàng cần người giúp đỡ, có thể tìm tôi.”

“Vây thì đa tạ Khúc tiền bối rồi.” Tô Thi Thi như là đang chờ cô ta nói như vậy, lập tức liền đồng ý.

“A?” Lần này đến phiên Khúc Hồng Mai không thể tin được, “Cô thật sự để cho tôi đi hỗ trợ sao?”

Tô Thi Thi vẻ mặt khẩn thiết nói: “Tiền bối, cô kinh nghiệm so với tôi

phong phú, có cô giúp sẽ nhanh chóng lấy được hóa đơn hơn, cô thật sự lập được công lớn nha. Tôi trước ở trong này cảm ơn cô.”

“A..., không cần khách khí.” Khúc Hồng Mai bị Tô Thi Thi khen tặng cái đuôi đều nhanh mọc ra như mấy con chó được chủ khen quoe ngấy cái đuôi vậy.

Tuy trong lòng cô ta cực kì nghi hoặc, không biết Tô Thi Thi tại sao thái độ đột nhiên thay đổi lớn như vậy, đúng là - -

“Mặc kệ, trước đi xem tình hình rồi tính tiếp.” Khúc Hồng Mai trong lòng tự nói với chính mình.

Nếu để cho Tô Thi Thi bọn họ thuận lợi lấy được vật liệu cách âm, đến lúc đó cô ta ở chỗ Đoàn Ngọc Tường bên kia liền càng không dễ nói chuyện rồi.” Cô chờ tôi, tôi đi chuẩn bị một chút liền đến.” Khúc Hồng Mai nói xong tiện hướng tới vị trí công tác của chính mình đi đến

“Thi Thi, cô...” Bên cạnh, nhìn đến này toàn bộ cảnh này Đồng Tiêu Tiêu đi tới, khó hiểu nhìn Tô Thi Thi, “Cô không biết cô ta đã làm những chuyện gì với chúng ta à? Sao lại...”

Tô Thi Thi hướng về phía Đồng Tiêu Tiêu trừng mắt nhìn nháy mắt ra hiệu, cười xoay người hướng tới bên ngoài văn phòng đi đến.

Đồng Tiêu Tiêu sửng sốt, khóe miệng chậm rãi cong lên, quay đầu khinh thường đưa mắt nhìn Khúc Hồng Mai ở bên kia vội vàng dọn dẹp đồ vào túi xách.

“Ngu ngốc.” Cô đã nói cô tin chắc Tô Thi Thi sẽ không giống những người khác cuối đầu trước thế lực ác! Thật không biết muốn làm sao chinh Khúc Hồng Mai nha!

Tô Thi Thi lúc xuống đến cổng công ty, chú Lý đã lái xe đậu ở bên ngoài, hôm nay đổi một chiếc xe mới

Một chiếc Bentley màu đen, trầm ổn nhưng đầy khí phách, lại mang theo một cỗ khí tức sắc bén.

“Thực bá đạo! Không phải nói bản thân tự đi là được sao?” Tô Thi Thi thì thầm một tiếng trong lòng, mở cửa xe đang muốn đi vào, thân thể đột nhiên cứng đờ.

Một người đàn ông mặc toàn thân tây trang cắt may tỉ mỉ màu xám nhạt đang ngồi ở đó, ngay cả tư thế ngồi đều đã cao ngất suốt khí như vậy.

Tô Thi Thi cảm giác chính mình bị khí thế của anh làm mù rồi, trừng mắt nhìn Bùi Dịch, cả nửa ngày mới kìm nén ra một câu: “Không thèm mang theo kẻ hẹp hòi như anh!”

Khi cô nói chuyện, thân thể nhanh chóng thối lui ra ngoài, ầm đóng cửa xe lại.

Trước nói thì hay lắm, muốn chính cô tự đi đến kho hàng lấy hoá đơn nhận hàng. Nhưng mà người đàn ông bụng dạ hẹp hòi này vậy mà thâm độc ngồi ở trong xe chờ cô!

“Anh cũng thật quá rảnh rồi rồi!” Tô Thi Thi cực kỳ buồn bực, cô tại sao lại cảm thấy được người đàn ông này giống như là muốn đi bắt kẻ thông dâm vậy nè!

Câu quay đầu lờm đến theo Khúc Hồng Mai từ trong Cao ốc đang đi ra, khóe miệng nhếch lên, đối với cô ta vẫy tay: “Ngồi xe của tôi đi.”

Bên trong xe, ý cười trên khóe miệng của người đàn ông liền biến mất, sắc mặt tối đen một mảnh.

Khúc Hồng Mai giương mắt nhìn đến chiếc xe Bentley màu đen kia, đáy mắt hiện lên quét xuống kính diễm.

Cô ta lớn thế này còn chưa từng được ngồi qua loại xe nào xoa hoa như vậy, đương nhiên không nỡ bỏ qua, chỉ là trong lòng ghen tị cực kỳ.

Dựa vào cái gì Tô Thi Thi có thể ngồi loại xe này? Còn không phải dựa vào Bùi Dịch à!

Tô Thi Thi ân cần mở cửa xe, đối với Khúc Hồng Mai vẫy tay: “Mau lên đây, thời gian muốn không còn kịp rồi.”

Khúc Hồng Mai cực kỳ vui mừng, khẩn trương chạy tới.

Mà khi cô ta một chân vượt qua bước vào trong xe, cả người như gặp phải sét đánh vậy, đứng yên ngay tại chỗ.

“Bùi... Bùi tổng?” Khúc Hồng Mai hoài nghi chính mình nhìn lầm rồi. Nhưng mà cái người đàn ông ngồi ở ngồi ở đó sắc mặt âm trầm không phải Bùi Dịch thì là ai?

“Khúc tiền bối, xảy ra chuyện gì?” Tô Thi Thi cười giống như hồ ly chiếm được lợi ích rất lớn vậy, sau đó ở bên cạnh ra sức đẩy, trực tiếp đem Khúc Hồng Mai đẩy mạnh vào bên trong xe. Chính mình đi theo lên xe, phịch một tiếng đóng cửa lại.

“Thi Thi, nếu không tôi...” Khúc Hồng Mai sợ tới mức liên nói đều nói không hoàn chỉnh rồi.:(. *)☆ ☆=

Cô ta cảm giác được khoảnh khắc cô ta bước qua vào trong chiếc xe này, giống như là bước vào một cái ghế băng, toàn thân lạnh thấu xương.

Khí thế trên người Bùi Dịch thật sự là quá khủng bố rồi, cô ta đến nhìn cũng không dám nhìn, lại càng không dám xuống xe.

Tô Thi Thi ngồi vào Bùi Dịch bên cạnh, lôi kéo Khúc Hồng Mai ngồi xuống bên cạnh mình, quay đầu khiêu khích nhìn Bùi Dịch.

Cho anh bỏ cái thói lòng dạ hẹp hòi!

Bùi Dịch hai mắt nguy hiểm nhú lại.

“Người phụ nữ này, em thật quá to gan rồi! Chết tiệt, đờn đem cái người phụ nữ kỳ đản kia đuổi xuống xe, anh muốn cho lái xe lập tức đem ghế ngồi đều đổi đi hết!

Không được, trực tiếp đổi xe luôn!

Chào cả nhà buổi sáng

Chương 194: Lần này thật sự tìm đường chết

Tô Thi Thi tuyệt đối hối hận rồi.

Cùng Bùi Dịch đấu, cô từ đầu liền không thắng nổi, chỉ tự hành hạ mình thôi!

Hiện tại tốt rồi, trên người anh không ngừng phát ra lãnh khí, cô như đứng đống lửa, như ngồi đống than.

Bất quá xem đến bên cạnh Khúc Hồng Mai cúi đầu, bộ dáng đến thờ cũng không dám thờ mạnh, trong lòng cô ít nhiều thoải mái một chút.

Không phải vu cáo hãm hại nói cô bên người giàu có sao? Cô trái lại muốn cho cô ta xem xem, người giàu có này tới cùng có dễ hầu hạ hay không!

May mà xây dựng Tiệp Khắc cách xây dựng Minh Đình chỉ có hơn 10 phút đi xe, rất nhanh liền đến rồi.

Lúc Khúc Hồng Mai xuống xe, cả người giống như bị hạ đường huyết vậy, không còn chút khí thế. Cô ta chưa từng phát hiện cùng Bùi Dịch tiếp xúc gần gũi chính là khủng bố như vậy!

Tô Thi Thi cũng không tốt hơn chỗ nào, lúc xuống xe vụng trộm lườm Bùi Dịch một cái.

Mà người đàn ông này, sắc mặt trong veo mà lạnh lùng, tuy nhiên trên mặt nhìn không ra cảm xúc, nhưng mà Tô Thi Thi biết, anh thật

sự tức giận rồi

Được, lần này thật sự tìm đường chết rồi.

“Tôi lần sau không dám nữa.” Tô Thi Thi chạy đến bên cạnh Bùi Dịch, lặng lẽ lôi kéo tay áo của anh.

Bùi Dịch nhìn cũng chưa từng nhìn cô liếc mắt một cái, mặt trầm xuống nâng bước đi vào trong.

“Bùi tiên sinh, anh nên rộng lượng một chút, đừng giống như đàn bà...”

Tô Thi Thi còn chưa nói xong, Bùi Dịch liền quay đầu nhìn qua, dơ tay nắm cằm của cô, như có như không nói: “Đàn bà?”

“Tôi... Sai rồi.” Tô Thi Thi sợ làm cho người khác chú ý, khẩn trương hướng bên cạnh anh nhích lại gần, làm bộ như thân mật, nhưng mà giọng nói lại nghiêng răng nghiêng lợi, “Nói đi, anh như thế nào mới có thể nguôi giận?”

“Đêm nay đổi tư thế.” Bùi Dịch nhàn nhạt nói.

“Anhi...” Tô Thi Thi sắc mặt trầm xuống.

“Sao vậy?” Bùi Dịch nguy hiểm nhìn chăm chăm cô.

Tô Thi Thi lập tức ha ha cười gượng: “Chú à, tùy người định đoạt.”

“Vốn là như vậy rồi.” Bùi Dịch mẫn ý buông cô ra, thuận tay đem cô ôm vào trong ngực, nâng bước đi vào phía trong.

Khúc Hồng Mai đi theo phía sau bọn họ, trong lòng ghen tị muốn

chết.

Dựa vào cái gì Tô Thi Thi số mệnh tốt như vậy, cũng là phụ nữ, trong mắt Bùi Dịch cũng chỉ có cô!

“Không đúng, cô hình như là tiểu thư Đoàn gia...” Khúc Hồng Mai ánh mắt tối sầm lại, nói vậy không phải là chú của Tô Thi Thi à!

Hiện tại thân phận của Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi cũng sớm đã lộ ra ngoài, Khúc Hồng Mai tự nhiên cho rằng Tô Thi Thi là vithân phận tiểu thư Đoàn gia mới có thể để cho Bùi Dịch đối với cô xem trọng nhiều hơn.

Nhưng trong lòng cô ta nghĩ gì, Tô Thi Thi một chút đều không quan tâm.

Hồ Sĩ Minh đã sớm phái người ở bên ngoài chờ, thấy Tô Thi Thi bọn họ đến liền đến đón đưa bọn họ đi đến kho hàng. Tới nơi này lần nữa, Tô Thi Thi trong lòng lại vẫn là có chút thổn thức không thôi.

Lần trước nổ mạnh cô trong lòng vẫn còn sợ hãi, không biết bây giờ...

“Không có việc gì.” Bùi Dịch cầm tay cô, ôm cô đi về phía trước.

Tô Thi Thi trong lòng ấm áp. Có anh ở đây, giống như thật sự không sợ cái gì nữa rồi.

“Tô tiểu thư, vật liệu các vị cần ở kho hàng số 3.” Đến tiếp khách là trợ lý phó tổng đang đưa bọn họ đi về phía trước.

Lúc đi ngang qua chỗ kho hàng bị nổ mạnh lần trước, bước chân Tô Thi Thi đột nhiên dừng lại, lặng lẽ nhìn Bùi Dịch liếc mắt một cái.

Trong thời gian ngắn như vậy, xây dựng Minh Đĩnh vậy mà lại lần nữa dựng nên một tòa nhà chứa hàng giống như cũ, thật đúng là thần tốc!

“Ô tiểu thư, Bùi tiên sinh, mời đi bên này.” Trợ lý phó tổng thấy Tô Thi Thi dừng lại không đi, lập tức khẩn trương nói.

Tô Thi Thi sắc mặt đỏ lên, cúi đầu có chút không được tự nhiên sờ sờ cái mũi.

Cô cùng Bùi Dịch phòng chừng đã sớm bị liệt vào sổ đen của bọn họ, cũng khó trách vị trợ lý này khẩn trương như vậy.

“Ô tiểu thư, Hồ phó tổng điện thoại.” trước cửa kho hàng số 3, trợ lý phó tổng lấy di động đi đến bên cạnh Tô Thi Thi, cực kỳ cung tất kính đưa điện thoại cho cô.

Tô Thi Thi theo bản năng nhìn Bùi Dịch liếc mắt một cái, chỉ thấy anh đã đen mặt, khí thế cực kỳ khủng bố.

Tô Thi Thi ngậm thở dài, nhận lấy di động, đưa tới bên tai “Alo” một tiếng.

“Ô tiểu thư đừng quên ước định của chúng ta.” Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói không rõ cảm xúc của Hồ Sĩ Minh.

“Đương nhiên.” Tô Thi Thi không quan tâm đáp lại.

“Tôi hi vọng tôi cùng Ô tiểu thư hẹn hò không cần xuất hiện người thứ ba.” Hồ Sĩ Minh cũng có ngụ ý nói.

Tô Thi Thi nhếch môi, không sợ chết trả lời: “Có bản lĩnh anh tự nói

với anh ấy đi? Không có bản lĩnh thì không nên ở chỗ này chằm ngoi ly gián.”

Cô nói xong bóp một phen liền cúp điện thoại.

Trong văn phòng phó tổng của xây dựng Minh Đình, Hồ Sĩ Minh chần kín nhìn chăm chú màn hình điện thoại di động đang hiện thị bốn chữ “trò chuyện kết thúc”.

Cái người phụ nữ chết tiệt này vậy mà lại dám cúp điện thoại của anh ta, mà còn ở nơi đó nói móc anh ta!

“Ô Thi Thi, cô thật là giỏi lắm!” Hồ Sĩ Minh giờ phút này giống như là một con sư tử nguy hiểm, toàn thân tản ra lãnh ý.

“Hí...” trước cổng kho hàng số 3, Tô Thi Thi đột nhiên cảm thấy được có chút lạnh, kìm lòng không đậu hướng về phía Bùi Dịch đang đứng ở bên cạnh nhích lại gần.

Đối với sự ỷ lại của cô gái nhỏ này, Bùi Dịch hiển nhiên cực kỳ hưởng thụ, lạnh nhạt ôm cô hướng vào trong kho hàng đi đến. Phía sau, vị trợ lý phó tổng cùng Khúc Hồng Mai vội vã đuổi theo.

“Chậc chậc...” Tô Thi Thi đến chỗ trong kho hàng, đang nhìn đến rục rở muôn màu vật liệu kiến trúc khi đó, mi mắt liền nheo lại, cười đến giống Tiểu Hồ Ly trộm được bảo ngọc tu luyện ngàn năm vậy.

“Hồ điên khùng thật đúng là rất yên tâm. Anh ta là chắc chắn tôi không dám quỵt nợ phải không?”

“Vui vậy sao?” Bùi Dịch cúi đầu nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái.

Cô gái nhỏ của anh trong lòng suy nghĩ cái gì, anh tự nhiên nhìn ra

được tới.

Tô Thi Thi mạnh gật đầu.

Trong kho hàng này đều là vật liệu bảo vệ môi trường cực kỳ tốt, rất nhiều thứ có tiền mà không chắc đã mua được vật liệu đặc biệt tốt như vậy. Tô Thi Thi thích thú nhìn thật lâu, không nghĩ tới ở trong này lại thấy được nhiều như vậy!

Đương nhiên thích rồi!

Bùi Dịch nhếch môi, nhàn nhạt nói: “Thích liền đem toàn bộ di chuyển đi.”

Tô Thi Thi trên mặt tươi cười cứng đờ.

Ông chú của tôi ơi, anh nghĩ đây là kho hàng của nhà mình chắc!

“Tôi mua được.” Bùi Dịch phun ra ba chữ.

Tô Thi Thi lập tức liền vui vẻ!

Cường hào, anh thắng rồi!

Tô Thi Thi khẩn trương lấy điện thoại ra thúc giục công nhân đến đây chuyển vật liệu đi.

Bên cạnh, trợ lý Hồ Sĩ Minh tròn mắt đều tròn to đến nỗi muốn rớt ra luôn rồi.

Anh ta không nghe làm chứ? Hai vị này thật đúng là xem nơi này là kho hàng nhà mình rồi!

Nhưng mà Bùi Dịch ở trong này, anh ta cũng không dám đắc tội.

Bên kia, Khúc Hồng Mai cảm giác chính mình là cái bình hoa, trong lòng một cái vẻ mắng Tô Thi Thi.

“Cô bảo tôi đi theo chính là muốn tôi tới xem các người ân ân ái ái à?” Cô ta muốn tức chết rồi, hận không thể xoay người rời đi.

“Tô tiểu thư, các người di chuyển vậy liệu trước tiên cần ở bên cạnh kí tên.” Vị trợ lý phó tổng kia trán ứa ra mồ hôi lạnh, nơm nớp lo sợ đem một phần văn kiện đưa tới trước mặt Tô Thi Thi.

Đây là trước khi tới đây, phó tổng đặc biệt phân phó.

Tô Thi Thi hai mắt nhú lại.

Cô liền đoán được Hồ diên khùng kia hẳn không dễ dàng như vậy để cho cô lấy đi vậy liệu.

May mắn cô có cách đối phó rồi.

Tô Thi Thi hướng về phía Khúc Hồng Mai cười tít mắt vẫy tay: “Khúc tiền bối, phiền toái tới đây một chút.”

Cô nói xong quay đầu đối với trợ lý phó tổng nói: “Khúc tiểu thư tại công ty là tiền bối của tôi, cấp bậc cao hơn tôi. Tôi chỉ là một trợ lý, có một số việc không làm chủ được, ký tên chuyện này anh tìm cô ấy đi.”

“Thi Thi...” Khúc Hồng Mai trong lòng vui vẻ, bị Tô Thi Thi trước mặt Bùi Dịch cùng người ngoài khen tặng như vậy, cái đuôi đều nhanh chóng ngoe ngậy nữa rồi.

Trước đây cô ta có phải quá đa nghi rồi hay không? Tô Thi Thi này rõ ràng là đánh giá cô ta rất cao!

“Cái này...” Vị trợ lý phó tổng kia cực kỳ khó xử.

Anh ta cũng không nghĩ tới sẽ đột nhiên xuất hiện một người tiền bối gì gì đó, dựa theo trình tự, quả thật nên là do người cấp bậc cao hơn đến ký.

Nhưng cảm thấy được không thích hợp!

“Có vấn đề sao?” Tô Thi Thi vẻ mặt vô tội nhìn trợ lý phó tổng

“Không...”

Không sao đúng không? Trợ lý phó tổng cũng không xác định được rồi.

Lúc này nhóm người công nhân đã đến nơi. Tô Thi Thi lập tức chạy lên đi chỉ huy bọn họ di chuyển vật liệu.

Vị trợ lý phó tổng kia lén lút đưa mắt nhìn Bùi Dịch, yên lặng đem lời muốn phản đối nuốt trở vào, đem văn kiện đưa tới trước mặt Khúc Hồng Mai.

Khúc Hồng Mai khinh thường liếc cái người không biết nhìn người kia liếc mắt một cái, cầm lấy bút roẹt roẹt ký hạ tên mình.

Lúc Tô Thi Thi quay đầu lại, vừa hay nhìn thấy Khúc Hồng Mai đem văn kiện đã ký xong đưa trả lại cho trợ lý tiên sinh, trong mắt giáo hoạt chớp lóe rồi biến mất.

Cùng cô đấu sao? Để xem các người chết thế nào!

Trốn ko đc thì thôi. Làm thì làm

Chương 195: Phu nhân muốn bày tỏ như thế nào

Kho hàng số 3 vốn an tĩnh lập tức náo nhiệt hẳn lên.

Tô Thi Thi sợ nhóm người công nhân di chuyển không kịp, lại bảo người gọi thêm một xe đến giúp đỡ.

Trợ lý phó tổng đứng ở một bên, trơ mắt nhìn, Tô Thi Thi cho người đem một đồng vật liệu liệu quý giá di chuyển ra bên ngoài, sợ tới mức cả người cũng không tốt.

“Tô tiểu thư...”

“Uh'm?” Tô Thi Thi quay đầu về mặt vô tội nhìn anh ta, “Có chuyện gì sao?”

“Cái kia... Phó tổng nói cô là đến di chuyển vật liệu cách âm.” Trợ lý Phó tổng thật cẩn thận nhắc nhở Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi mi mắt cong lên, cười nói: “Nhưng anh ta cũng không nói không cho di chuyển cái khác mà. Anh yên tâm, chúng tôi sẽ trả tiền đầy đủ.”

Cô nói xong quay đầu nhìn Bùi Dịch: “Đúng không?”

Bùi Dịch gật đầu, ánh mắt lợi hại như dao găm bắn thẳng đến trên người trợ lý phó tổng kia.

Vị trợ lý kia sợ tới mức thở cũng không dám thở mạnh. Trong tay

anh ta nắm chặt điện thoại, muốn báo tin tức này cho phó tổng, nhưng mà Bùi Dịch liền đứng ở bên cạnh anh ta, anh ta cứ thế sợ hãi đến nỗi không dám có động tác gì.

“Xong đời, sao đến bây giờ cũng chưa có ai đến vậy?” Trợ lý phó tổng trông mong ngóng đợi, hi vọng có người nhìn thấy thông báo phó tổng.

Nhưng mà nửa giờ qua đi, kho hàng gần như đều đã bị di chuyển đi hết, còn không có người nào đến cứu viện.

Anh ta lặng lẽ nhìn Bùi Dịch, âm thầm nuốt một ngụm nước bọt. Trong này khẳng định có vấn đề!

Tô Thi Thi thấy vị trợ lý phó tổng kia sợ tới mức trán đều là mồ hôi lạnh, có lòng tốt đối với anh ta nói: “Như vậy đi, tôi không làm khó dễ anh, anh đưa phần văn kiện kia ra, chúng tôi sẽ ký tên. Nói những thứ vật liệu này là do chúng tôi di chuyển đi.”

Trợ lý phó tổng mi mắt liền sáng lên: “Tôi đây lập tức đi làm.”

“Liền ở trong này viết đi.” Tô Thi Thi nói xong đi đến bên ngoài một chiếc xe chở hàng, chỉ chốc lát đem theo một cái laptop cùng một cái máy in đến

“Vất vả cho anh rồi.” Tô Thi Thi cười tí mắt đem hai thứ này đặt lên tay cho vị trợ lý đang đứng ngây ra như phỗng kia.

Trợ lý phó tổng bị dọa muốn khóc.

Cô gái này tới cùng là từ đâu xuất hiện, quả thực là sói đội lột cừu. Cô đã sớm chuẩn bị tốt, liền chờ lúc thích hợp mà ra tay thôi!

Xong đời, anh ta trở về có thể bị phó tổng giết chết hay không?

Đúng là nơi này có Bùi Dịch trấn giữ, anh ta nào dám có tâm tư khác, chỉ có thể kiên trì đóng dấu văn kiện.

Có cái bằng chứng đến lúc đó cũng không sợ bọn họ quỵt nợ!

Tô Thi Thi nhìn đến vị trợ lý phó tổng này ánh mắt chốc chốc lại hướng về phía Bùi Dịch nhìn trộm, dáng vẻ thập thò sợ hãi kia thiếu chút nữa làm cô cười ra tiếng. “Anh đã sớm tính kế tốt rồi phải hay không?” Tô Thi Thi lặng lẽ đi đến bên cạnh Bùi Dịch thấp giọng hỏi.

Bùi Dịch cúi đầu, mặt không chút thay đổi liếc cô một cái, khóe miệng cong lên: “Phu nhân, tôi đã phối hợp tốt với em như thế, em muốn làm sao báo đáp tôi đây?”

“Ha ha... Tôi vừa rồi nói cái gì rồi hả? Tôi cái gì cũng chưa nói, tôi rất bận đi trước đây.” Tô Thi Thi co cổ chạy.

Nói đùa, vừa rồi đã thua trận một lần “Tur thế” rồi. Nếu còn cùng anh thảo luận nữa, cô sau này còn có thể xuống giường được hay không!

Bùi Dịch nhìn bóng lưng cô gái nhỏ của mình đang muốn trốn chạy, trong mắt đều là sùng nịch.

Có thể để cho cô cao hứng như thế, đụng đến kẻ có năng lực ghê tởm Hồ Sĩ Minh, nước cờ mua bán này cũng rất đáng!

Tô Thi Thi ở trong kho hàng đi dạo một vòng, đột nhiên liền vội vội vàng vàng đã chạy tới, lôi kéo Bùi Dịch hỏi: “Tại sao vật liệu cách âm kia không di chuyển đi?”

Rõ ràng người là do cô gọi tới, đúng là những công nhân này vậy mà

cái gì cũng lấy mỗi cái vật liệu cách âm kia lại không đụng.

“Em rất muốn dây dưa với tên đó?” Bùi Dịch sắc mặt trầm trầm, giữa trán có tia tàn độc chớp lóe rồi biến mất.

Tô Thi Thi sững sốt. Cô đến chỗ này chính là vì cái vật liệu cách âm kia, cái khác chỉ là nhân tiện mà thôi.

Không lấy vật liệu cách âm kia, cô chạy tới chạy lui như thế một hồi là làm cái gì?

Đúng là xem sắc mặt Bùi Dịch giống như thật sự có chút tức giận.

Tô Thi Thi chu mỏ, buồn bực nói: “Hiện tại chỉ có anh ta có, tôi cũng không có biện pháp.”

“Đi thôi.” Bùi Dịch đột nhiên giữ chặt Tô Thi Thi, nâng bước đi ra ngoài.

Tô Thi Thi kinh ngạc nhảy dựng, có chút tức giận, vừa định phát tác, trong đầu đột nhiên linh quang chớp lóe, mi mắt lập tức phát sáng lên, theo sau lôi kéo cánh tay anh hỏi: “Anh có phải hay không...”

Bùi Dịch mím khóe miệng, bước chân nhanh hơn, một bộ dáng người sống chớ lại găng.

“Thật là lòng dạ hẹp hòi.” Tô Thi Thi buồn bực đuổi kịp.

Không vui việc cô để cho người khác hỗ trợ cứ việc nói thẳng, cứ bày ra bộ dạng này sao? Tô Thi Thi hết chỗ nói rồi.

Bất quá lúc trước cô đáp ứng Hồ điên khùng, cũng không phải liền là làm cho Bùi Dịch có lý do chinh anh ta sao?

Bất quá, nhìn Bùi Dịch nghiêm trang như vậy cùng cô tới quây, lại vẫn thật là có chút đáng yêu à nha.

Năm phút đồng hồ sau, 10 chiếc xe vận tải chở đầy vật liệu trang trí quý hiếm xếp hàng rời khỏi xây dựng Minh Đỉnh, Khúc Hồng Mai về mặt lò mờ đứng đó không nói nên lời.

Lúc Tô Thi Thi đi ra đến cửa, phát hiện bọn họ tới khi đó là ngồi chiếc Bentley giờ lại đổi thành chiếc Lincoln màu bạc trước kia thường ngồi.

Kkhoa miệng cô giật giật, quay đầu nhìn Bùi Dịch: “Tôi trước kia sao lại không phát hiện anh vậy mà còn thích sạch sẽ.” Bùi Dịch màu sắc lạnh lùng: “Chỉ một lần, còn tái phạm nhất định không tha cho em!”

Ý tứ của anh hiển nhiên là không cho cô mang những người phụ nữ khác lên xe.

“Làm như trước kia anh chưa từng cho những người phụ nữ khác lên xe vậy.” Tô Thi Thi giận dữ nói.

Người đàn ông này trước kia chơi đùa không ít, đừng tưởng rằng cô không biết.

Bùi Dịch sắc mặt cứng đờ, yên lặng ngậm miệng lại.

Loại vấn đề này tuyệt đối không thể cùng người hiện tại thảo luận, bằng không rất có khả năng người hiện tại biến thành người của quá khứ

Anh cũng không phải kẻ ngốc. Anh lập tức lôi kéo cô gái nhỏ đang sinh hờn dỗi của mình ngồi vào bên trong xe Lincoln, không nói hai

lời liền nhào đến.

Đem cô giữ chặt ăn sạch sẽ, đem cô gái táo bạo mạnh mẽ này phong kín, xem cô làm sao tiếp tục hờn dỗi.

Tô Thi Thi buồn bực cực kỳ. Tại sao đến cuối cùng đều là cô chịu thiệt!

Trong kho hàng số 3 của xây dựng Minh Đình, trợ lý phó tổng nhìn một góc kho hàng chỉ còn sót lại vật liệu cách âm, khóc không ra nước mắt.

Anh ta run rẩy lấy điện thoại ra, bấm điện thoại cho Hồ Sĩ Minh.

“Cậu nói bọn họ chuyển loại vật liệu khác sao, nhưng không có di chuyển cái vật liệu cách âm kia sao?” giọng nói Hồ Sĩ Minh âm trầm vô cùng.

“Vâng. Tô tiểu thư để cho tôi làm một phần văn kiện. Bất quá, chữ ký thì do đồng nghiệp của cô ấy ký.” Trợ lý giọng càng nói càng nhỏ, đến cuối cùng đã sợ đến không dám nói tiếp nữa.

Lúc này vừa nói, anh ta mới ý thức đến chính mình chỉ sợ thật sự gặp rắc rối rồi!

“Bốp!” Hồ Sĩ Minh đem điện thoại ném ở trên bàn, tức giận đến sắc mặt xanh mét.

“Tô Thi Thi, Bùi Dịch, các người có gan lắm!”

Nếu hôm nay tới chỉ là Tô Thi Thi một người, anh ta còn không đến mức tức giận như vậy, đúng là Bùi Dịch thể hiện rõ ràng như vậy là tới khiêu khích!

“Muốn thăm dò tôi sao?” Hồ Sĩ Minh cười lạnh, “Tôi không ngại cùng các người hảo hảo chơi đùa một chút!”

Anh ta nói hướng đến điện thoại nội tuyến: “Thư ký Hứa, báo cảnh sát!”

Bên trong xe Lincoln, Tô Thi Thi rất không dễ dàng mới trấn an Bùi Dịch, ghé vào cửa kính xe nhìn phía đường phía xa.

“Người điên kia vậy mà không phải người đuổi theo?” Cô nói xong quay đầu tò mò nhìn Bùi Dịch, “Anh vừa rồi làm cái gì?”

Bùi Dịch tựa vào ở trên ghế, toàn thân lộ ra một cỗ lười biếng, nhàn nhạt nói: “Lấy lòng một chút người mà thôi.”

Ách... Tô Thi Thi triệt để cạn lời rồi.

Phòng chường Hồ điên khủng hiện tại sắp tức chết rồi. Đường đường nhân viên của xây dựng Minh Đỉnh lại bị người ta dễ dàng lấy lòng, để người ta đi vào đưa hết hàng hóa trong kho hàng của bọn họ đi mất. Chuyện này nếu là truyền ra ngoài, phòng chường sẽ trở thành truyện cười trong giới kinh doanh.

Cũng không biết Bùi Dịch lấy lòng bao nhiêu người!

Người đàn ông này quả thực khủng bố!

“Anh nếu để ý như vậy, vậy sao còn muốn giúp tôi cùng nhau cướp đoạt vật liệu của anh ta?” Tô Thi Thi chế nhạo nói.

Bùi Dịch sắc mặt trầm xuống, nói một câu cực kỳ khó hiểu: “Ý kiến hay.”

“Cái gì ý kiến hay?” Tô Thi Thi buồn bực hỏi.

Nhưng mà Bùi Dịch nói xong liền ngồi bấm bấm điện thoại không rõ làm gì, bất luận cô hỏi thế nào đều không trả lời.

“Vậy chuyện vật liệu để hoàn thành công trình kia làm sao đây? Công trình không thể kéo dài rồi.” Tô Thi Thi đột nhiên nghĩ đến chuyện vật liệu, mặt lập tức suy sụp xuống.

Bùi Dịch liếc cô một cái: “Cầu tôi, tôi liền giúp em.”

“Anh...” Tô Thi Thi nhả cầu xoay một vòng, từ lúc vừa rồi cô liền cảm thấy được Bùi Dịch không cho cô đem cái vật liệu kia đi biểu hiện được có chút quý dị.

Cô đột nhiên nghĩ tới cái gì, không nói hai lời liền hướng tới Bùi Dịch ôm ấp làm nũng, nịnh nọt cười nói: “Bùi tiên sinh, người là lớn nhất, lại thông tình đạt lý, tối tôi sẽ giúp người vui vẻ, cầu người giúp tôi!”

Lúc nào cần cương thì cương, lúc cần mềm dịu thì mềm dịu!

Anh muốn để cho cô cầu anh sao? Cô liền cầu anh đến ghê tởm mới thôi!

Quả nhiên, Bùi Dịch sắc mặt so với vừa rồi càng khó nhìn.

Cô gái này thật là...

“Xuống xe!” Vừa lúc này xe dừng lại, Bùi Dịch mở cửa liền đi xuống.

Tô Thi Thi nhìn nhìn xung quanh ngạc nhiên, không biết từ lúc nào đã chạy đến cửa sân vận động, lập tức đi theo.

Mà lúc cô đi vào cổng lớn sân vận động, nhất thời kích động thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Chỉ thấy bên trong sân vận động có hai chiếc xe vận tải lớn, lúc này công nhân đang ở tháo dỡ vật liệu.

Kia không phải là vật liệu cách âm mà bọn họ cần sao!

Trốn việc ko xong, về còn mắc mưa

Chương 196: Một ván này toàn thắng

“Anh đã sớm tìm được vật liệu rồi phải không?” Tô Thi Thi vui sướng ôm cánh tay Bùi Dịch, trong mắt như có trăm hoa đua nở, sáng rực khiến cho người ta mở mắt ra được.

Bùi Dịch lặng im không tiếng động quay đầu, rất muốn để cho cô gái này mắt nhắm lại

“Một người bạn ở nước ngoài vừa lúc còn trữ một chút vật liệu này, nên hỏi mượn.” Bùi Dịch trầm giọng nói.

“Anh thật sự là quá tuyệt vời!” Tô Thi Thi mạnh ôm lấy Bùi Dịch, kiễng chân hôn lên môi anh một cái, cười chạy lên phía trước.

Chỉ là chạy vài bước, cô lại quay đầu nhìn anh, cười hì hì nói: “Bùi tiên sinh, sau này làm chuyện tốt phải nhất định phải lập tức nói cho tôi biết!”

Bùi Dịch sắc mặt cứng đờ.

Nếu biết vật liệu này hôm qua đã về kịp thì đã không có chuyện với Hồ Sĩ Minh rồi!

Bất quá may mắn vẫn kịp, bằng không anh thật đúng là không có cách nào ăn nói với cô gái nhỏ này.

Sau khi tháo dỡ vật liệu cần dùng xuống, Tô Thi Thi cùng nhân viên xây dựng ở đây trao đổi một hồi tiến độ công trình rồi mới yên tâm rời

đi.

Bên trong xe, cô đột nhiên nhớ tới một vấn đề, quay đầu nhìn Bùi Dịch: “Vừa rồi chúng ta từ xây dựng Minh Định chuyển ra đóng vật liệu kia đâu rồi? Sao không thấy? Rất nhiều vật liệu nơi này đều dùng được.”

Bùi Dịch vừa nghe, sắc mặt liền trầm tiếp xuống, lạnh lạnh nói: “Em rất muốn?”

Lại là câu này...

Tô Thi Thi sáng suốt ngậm miệng lại.

Đúng là - -

Cô thật sự tò mò cực kỳ. Vừa rồi Bùi Dịch đột nhiên phun ra một câu “Ý kiến hay”, rồi anh giống như gửi tin nhắn cho ai đó, rồi mấy xe vật liệu đã không thấy tăm hơi.

Cô trộm nhìn qua Bùi Dịch, nhìn thấy anh đang mím môi, dáng vẻ không thèm tính toán gì cả, cô nhiều lần muốn hỏi nhưng cuối cùng đành đem lời muốn nói nuốt trở vào.

Gần đây tâm tư của người đàn ông này càng ngày càng cổ quái, cô vẫn lại là ít chọc mới tốt.

Đợi lúc về đến Xây dựng Tiệp Khắc, Tô Thi Thi lên tiếng chào hỏi liền nhảy xuống xe, giống như sau lưng đang bị sói đuổi theo vậy.

Bùi Dịch nhìn bóng lưng đang chạy trốn của cô, ngẫm có chút buồn cười.

Anh liền thích dáng vẻ cô mười phần tinh lực như vậy.

Bên này, Tô Thi Thi vừa đi vào đại sảnh lầu 1 của Xây dựng Tiệp Khắc, liền cảm giác không khí có chút không đúng.

Trong lòng cô căng thẳng, hẳn không là kia người điên đuổi tới đây chứ?

Cô nghi hoặc đi vào thang máy, ấn tầng 15, còn không có ra khỏi thang máy, mobile phone liền vang lên

“ALO?”

“Thi Thi cô trước đừng trở về công ty, cảnh sát đến đây!” Đồng Tiêu Tiêu ở đầu bên kia điện thoại khẩn trương nói. Giọng nói của cô rất nhỏ, hiển nhiên là sợ bị người khác nghe được.

Tô Thi Thi trong lòng trầm xuống, xem ra mọi chuyện so với cô tưởng tượng còn nghiêm trọng hơn.

Nhưng mà - -

Đã không còn kịp rồi.

Tô Thi Thi còn không có phản ứng kịp, cửa thang máy liền mở ra rồi.

Cô ngẩng đầu liền thấy có hai vị cảnh sát đang đứng ở cửa, bây giờ đi đã không còn kịp rồi.

“Cô là Tô Thi Thi?” Hai vị cảnh sát nhìn thấy Tô Thi Thi, nghiêm mặt hỏi.

Tô Thi Thi gật đầu đi ra ngoài, vừa định hỏi tình huống một chút, liền

nghe trong văn phòng truyền ra tiếng kêu khóc của Khúc Hồng Mai.

“Tôi thật là bị oan uổng! Tôi là bị Tô Thi Thi gọi qua đó hỗ trợ thôi, tôi cái gì cũng không biết.”

“Tô Thi Thi cô là kẻ tiện nhân, cô vậy mà hãm hại tôi! Cô mau nói rõ ràng cho tôi, chuyện lấy vật liệu kia tới cùng là sao chứ!” Khúc Hồng Mai nhìn thấy Tô Thi Thi, liền giống người điên một dạng hướng tới cô bổ nhào đến.

Vị cảnh sát bên cạnh lập tức giữ chặt cô ta lại, quát khế nói: “Cô lập tức trật tự một chút cho tôi!”

Cái tình huống này - -

Thật đúng là so với dự liệu muốn đặc sắc hơn rất nhiều!

Tô Thi Thi thiếu chút nữa cười ra tiếng, quay đầu nhìn về phía Đồng Tiêu Tiêu đang lo lắng nhìn chính mình liếc mắt ra hiệu.

Sau khi nhìn thấy cô nghịch ngợm nháy mi mắt, liền yên lặng xoay người đi vào văn phòng tổ 1, an ủi Ôn Ngọc kia lúc nghe được Tô Thi Thi gặp chuyện không may liền khóc rồi.

“Tô tiểu thư, phiền toái mời cô nói rõ một chút. Khúc tiểu thư nói là cô hãm hại đúng không?” Một vị cảnh sát đi đến trước mặt Tô Thi Thi hỏi.

“Hãm hại?” Tô Thi Thi làm ra bộ dáng cực kỳ không hiểu, “Có thể nói cho tôi biết trước tới cùng là xảy ra chuyện gì hay không?”

“Tô Thi Thi cô hiện tại muốn giả vờ vô tội phải không? Cô vừa rồi cùng Bùi Dịch di chuyển đi mấy loại vật liệu kia, từ đầu liền không

phải là Hồ phó tổng cho cô lấy, hiện tại bên kia đã báo cảnh sát nói chúng ta trộm của họ! Cô đúng là kẻ tiện nhân, cô quả nhiên là không có lòng tốt!”

Khúc Hồng Mai nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Cô ta sắp tức hộc máu luôn rồi, khó trách trước đó Tô Thi Thi thái độ đối với cô ta đột nhiên thay đổi lớn như vậy, thì ra là muốn ám hại cô ta!

Cô ta thật sự là heo, vậy mà bị Tô Thi Thi lừa!

“Xin Khúc tiểu thư nói chuyện chú ý chừng mực, phần văn kiện kia là do cô ký tên.” Một vị cảnh sát đối với loại người đàn bà chanh chua chửi đổng này có chút nhìn không vừa mắt, nhíu mày nói.

“Tôi... Đó là cô ấy để cho tôi ký tên, tôi cái gì cũng không biết.” Khúc Hồng Mai khẩn trương nói.

Sao lại ngu ngốc vênh váo ký cái bản kia chứ, thật sự hại chết chính mình rồi!“Cái kia... Chuyện này mà nói quả thật là tôi nhờ Khúc tiền bối đi hỗ trợ.” Tô Thi Thi thật có lỗi nói.

“Các người xem đi, chính cô ấy cũng đã thừa nhận rồi...” Khúc Hồng Mai lập tức hung hãn hơn, nhưng mà lời của cô ta còn chưa nói xong, lại nghe Tô Thi Thi nói.

“Tôi vốn là muốn đi đến chỗ Hồ phó tổng mượn một chút vật liệu, nhưng mà sau cùng cũng không có lấy đi cái vật liệu kia, điểm ấy tất cả mọi người đều có thể làm chứng.” Cô quay đầu nhìn Khúc Hồng Mai, “Đúng không, tiền bối?”

“Cái này...” Khúc Hồng Mai ngậm cắn răng, cái phần vật liệu kia Tô

Thi Thi quả thật không hề động đến.

“Còn những cái khác, tôi lúc ấy chỉ cùng Bùi Dịch nói chuyện, tình huống cụ thể cũng không biết.” Tô Thi Thi mặt không đỏ tim không đập mạnh nói.

Cô quả thật không có nói láo, lúc ấy Bùi Dịch đứng ở bên cạnh cô, khí thế quá mạnh mẽ, cô chỉ lo đi lấy lòng anh làm gì quan tâm đến xung quanh chứ.

Mà còn theo góc độ người ngoài nhìn vào, cũng quả thật là như vậy.

“Cô... Cô...” Khúc Hồng Mai sắp giận đến ngất luôn rồi, “Đây đều là âm mưu, là bọn họ đã sớm tính kế chu toàn, chính là vì muốn hãm hại tôi...”

“Khúc Hồng Mai, cô cho là mình là ai vậy? Thi Thi cùng Bùi tiên sinh rảnh rồi đến nỗi đi tới hại cô sao?” Bên cạnh có đồng nghiệp nhìn không được rồi.

Bọn họ tuy nhiên biết Tô Thi Thi cùng Khúc Hồng Mai không hợp, nhưng mà cho tới nay đều là Khúc Hồng Mai lòng dạ hẹp hòi gây khó dễ cho Tô Thi Thi.

Hiện tại chuyện này nói không chừng liền là Khúc Hồng Mai muốn hãm hại Tô Thi Thi, cố ý nói như thế.

“Các người...” Khúc Hồng Mai tức giận đến nghiến răng kèn kẹt, quay đầu nhìn tổ trưởng của mình cầu cứu.

Tương Tinh Oánh thấy cô ta quay sang cầu cứu mình, yên lặng xoay đầu qua một bên, coi như không thấy.

Khúc Hồng Mai tức đến nổi mi mắt đều nhanh đỏ, lúc này vậy mà không ai giúp cô ta.

Bọn cảnh sát thấy thế, đối với Khúc Hồng Mai nói “Nhu vậy phiền toái Khúc tiểu thư theo chúng tôi đi một chuyến đi.”

“Tôi là bị oan uổng, các người có thể đi điều tra, những cái vật liệu kia là bị Tô Thi Thi bọn họ mang đi, các người đi thăm dò liền biết!” Khúc Hồng Mai ôm lấy cái bàn, chết sống không chịu đi.

Tô Thi Thi nghĩ đến mớ vật liệu kia không biết bị mang tới địa phương nào rồi, mạnh mẽ run run một phen, đột nhiên cảm thấy được Bùi Dịch quả thực quá khủng bố rồi.

Hiện tại có tính là chết không đối chứng không? Đống vật liệu kia không thấy nữa, người ký tên lại là Khúc Hồng Mai.

Dù sao có Bùi Dịch chống lưng, bọn họ có điều tra cũng không tra không đến chỗ Tô Thi Thi.

Một vị khác cảnh sát đối với Tô Thi Thi nói: “Tô tiểu thư dù sao lúc ấy cũng có mặt, phiền toái theo chúng tôi lấy một phần khẩu cung. Nếu có cần mà nói, đến lúc đó lại vẫn mời cô trong cục cảnh sát nói rõ một chút tình huống.”

Tô Thi Thi hoàn hồn, cười tí mắt nói: “Đương nhiên.”;

Nhìn Khúc Hồng Mai sợ tới mức sắc mặt tái mét, Tô Thi Thi ở trong lòng yên lặng thay cô ta cầu nguyện.

Đắc tội ai cũng đừng đắc tội Bùi Dịch. Cô vốn dĩ chỉ là muốn để cho Khúc Hồng Mai chịu chút giáo huấn, nhưng lại không nghĩ tới sẽ làm chuyện này lớn đến vậy.

“Kỳ quái, anh phí công lớn như vậy đào hố cho Khúc Hồng Mai, chuyện này thật có phần không thể hiểu nổi mà?” Tô Thi Thi nhíu mày, chính đang cảm thấy kỳ lạ, liền nghe bên kia Khúc Hồng Mai đột nhiên hô.

“Là Đoàn tổng giám sai tôi làm! Cô ta nghĩ muốn lấy đi vật liệu kia để giá họa cho Tô Thi Thi, thật sự chẳng liên quan tới tôi!”

Quả nhiên - -

Tô Thi Thi giựt giựt khóe miệng.

Chú Bùi, một ván này người toàn thắng rồi!

Chương 197: Đoạn tuyệt quan hệ

“Là Đoàn tổng giám xúi dục tôi làm, tôi có đoạn ghi âm nói chuyện cùng cô ta, tôi có chứng cứ!” Khúc Hồng Mai không muốn suy nghĩ nhiều nữa, lúc này chỉ có thể kéo một người chịu tội thay mình.

Bây giờ đồng vật liệu kia không rõ tung tích, lại bị mang tội danh trộm cướp, cô ta nửa đời sau tiêu chắc rồi!

“Cô đừng ngậm máu phun người, chuyện này làm sao có khả năng cùng Đoàn tổng giám có quan hệ?” Đồng Tiêu Tiêu đột nhiên đi ra khỏi văn phòng, vẻ mặt nghiêm túc trừng mắt nhìn Khúc Hồng Mai. Thừa dịp mọi người không chú ý liền hướng Tô Thi Thi liếc mắt ra hiệu.

Tô Thi Thi tức cười, chuyện lần này cũng thật là chơi không nhỏ rồi

“Tôi... Tôi có chứng cứ cùng cô ta trò chuyện...”

“Ai biết những cái chứng cứ này có phải là thật hay không. Chúng tôi là chính tai nghe được Thi Thi cảm tạ cô thay cô ấy tìm tư liệu về Xây dựng Minh Đỉnh, mà còn trước cũng là cô chủ động nói muốn đi hỗ trợ. Mọi người nói đúng không?” Đồng Tiêu Tiêu nói xong quay đầu hỏi cái đồng nghiệp khác.

Các đồng nghiệp lập tức gật đầu, nhao nhao bày tỏ chính mình đều đã nghe được.

Khúc Hồng Mai mặt trắng y hệt tờ giấy luôn rồi, thân thể run run, hết

đường chối cãi.

Khó trách trước đó Tô Thi Thi cố ý nói ra chuyện tìm tài liệu. Mà cô ta lúc ấy chỉ là nói ra một câu muốn đi giúp cô, Tô Thi Thi vậy mà lập tức liền đồng ý.

Cô ta từ đầu đã sớm tự đào một cái hố để cho chính mình nhảy, đúng là hiện tại cô ta nói ra còn có người sẽ tin sao?

Những người này rõ ràng đều là đứng về phía Tô Thi Thi.

“Những cái tài liệu này đều là Đoàn tổng giám tìm, tôi có chứng cứ cô ta gửi bưu kiện đến cho tôi!” Khúc Hồng Mai nói bất chấp.

Hiện tại cô ta làm sao quản được nhiều như vậy, chỉ hy vọng đem toàn bộ trách nhiệm đều đã đổ lên trên người Đoàn Ngọc Tường.

Nơi xa, nghe được bên trong bộ phận thiết kế gặp chuyện không may Đoàn Ngọc Tường đang muốn tới tìm hiểu tình huống, liền nghe được Khúc Hồng Mai đem toàn bộ mọi chuyện đều đã đổ lên trên người mình, tức giận đến thiếu chút nữa phát điên rồi.

“Cô nói bậy cái gì đó?” Đoàn Ngọc Tường lao ra, hận không thể vung tay đánh cho người phụ nữ chết tiệt này một cái tát.

“Đoàn tổng giám cô mau đến cứu tôi, chúng ta là đứng trên cùng một chiếc thuyền, cô cũng không thể mặc kệ tôi.” Khúc Hồng Mai nhìn thấy Đoàn Ngọc Tường liền giống như người chết đuối tóm được phao cứu sinh, khóc chạy đến trước mặt cô ta ôm lấy chân của cô ta.

Như vậy thật giống như là đang đóng truyền hình vậy.

Mọi người thấy được chẳng buồn nhìn tiếp, bộ phim này thật sự là

quá khó coi rồi.

Đoàn Ngọc Tường sắc mặt đỏ lên thành màu gan heo, một cái vè muốn lấy chân mình ra.

Đúng là bà điên này khí lực sao lớn như vậy, cô ta hoàn toàn động không được, lại cũng không thể đánh, xấu hổ hận không thể tìm cái động chui vào. “Cô đứng lên cho tôi!” Đoàn Ngọc Tường hạ giọng nói.

“Tôi không đứng dậy, cô nhất định phải cứu tôi. Trong nhà tôi còn có cha mẹ em trai em gái cần phải nuôi, cả nhà đều dựa vào tôi, tôi không thể xảy ra chuyện.” Khúc Hồng Mai vừa khóc vừa nói.

Đồ trang điểm rẻ tiền bị nước mắt xâm nhập, rất nhanh liền đem mặt cô ta làm cho loang lổ thành đủ mọi màu sắc, nhìn qua đáng sợ lại thương cảm.

Tô Thi Thi yên lặng quay đầu, trong lòng một chỗ nào đó giống như bị ai đâm đau một cái.

Thương cảm cho con người đáng hận này, nhìn đến Khúc Hồng Mai thành ra cái dạng này, cô đột nhiên cảm thấy được có chút bi ai.

“Cô lúc này cũng không thể mềm lòng.” Đồng Tiêu Tiêu lặng lẽ đi đến bên cạnh Tô Thi Thi, kéo kéo tay áo của cô, “Nên cho cô ta một bài học thích đáng. Chuyện này, cô cũng không thể cứ như vậy mà bỏ qua.”

Tô Thi Thi ánh mắt tối sầm lại, yên lặng gật gật đầu: “Tôi biết.”

Hiện tại cho dù là cô nghĩ muốn giúp cũng không giúp được rồi. Cô tin tưởng Bùi Dịch bên kia cũng sớm đã chuẩn bị tốt toàn bộ, liền chờ Đoàn Ngọc Tường cùng Khúc Hồng Mai nhảy vào nữa thôi.

“Đoàn tiểu thư, xin hỏi lời Khúc tiểu thư nói có phải sự thật hay không?” Cảnh sát lúc càng đau đầu thêm rồi, chuyện này tại sao càng lúc càng liên lụy nhiều người thế này.

Ai chẳng biết vị này chính là đại tiểu thư Đoàn gia? Bọn họ muốn dẫn cô ta đi còn phải suy nghĩ một chút.

Đoàn Ngọc Tường mày nhú lại cực kỳ căng thẳng. Chân của cô ta còn bị Khúc Hồng Mai ôm, xấu hổ muốn chết đi được.

“Tôi có chứng cứ cô ta hãm hại Tô tiểu thư, lần trước chuyện vật liệu...”

“Tôi sẽ theo các vị đi đến sở cảnh sát hỗ trợ điều tra.” Đoàn Ngọc Tường vội vàng cắt ngang lời Khúc Hồng Mai nói

Nếu để cho cô ta đem chuyện trước bọn họ giành lấy phần vật liệu cách âm của Tô Thi Thi nói ra, hậu quả sợ là muốn tưởng tượng cũng không tưởng nổi.

Chuyện đó phát sinh gây ra hậu quả nghiêm trọng như vậy, đến lúc đó bị lão gia biết mọi chuyện là do bọn họ làm, hậu quả tuyệt đối không phải cô ta có thể gánh nổi.

Cô ta nào biết rằng Đoàn Kế Hùng đã sớm biết toàn bộ mọi chuyện.

“Cô ta đã thừa nhận, mọi chuyện đều là do cô ta làm, các người mau bắt lấy cô ta đi. Thật sự chuyện này không liên quan đến tôi!” Khúc Hồng Mai thấy Đoàn Ngọc Tường nói như vậy, vội vàng từ trên mặt đất bò lên, khóc nói.

Đoàn Ngọc Tường hung tợn lườm cô ta một cái.

Đoàn Ngọc Tường cảm thấy mình thật sự là mắt bị mù rồi, mới có thể cùng cô gái này hợp tác! Cô ta sớm hay muộn cũng sẽ đem chuyện hôm nay toàn bộ trả lại đủ.

“Vậy thì mời Đoàn tiểu thư đến cục cảnh sát hiệp trợ điều tra đi.” Cảnh sát khách khí nói.

Đoàn Ngọc Tường gật đầu, lúc xoay người quay đầu nhìn thoáng qua Tô Thi Thi, trong mắt hận ý chớp lóe rồi biến mất. Tô Thi Thi trên mặt vẫn như cũ treo một nụ cười nhàn nhạt, hướng về phía cô ta khách khách khí khí nói: “Đại tiểu thư không cần lo lắng, lão gia hửn sẽ không cho cô gặp phải chuyện không may”.

“Cô...” Đoàn Ngọc Tường sắp giận ngắt rồi.

Cô ta gần đây gây chuyện đã đủ nhiều, nếu còn để cho ông nội biết chuyện này...

“Tô tiểu thư, không cần cô bận lòng quan tâm.” Đoàn Ngọc Tường nghiêng rãnh nghiêng lợi nói, xoay người đi theo cảnh sát.

Lúc cảnh sát vừa đi khỏi, Tô Thi Thi vội vàng chạy về văn phòng lấy điện thoại gọi cho Bùi Dịch.

“Chuyện này có phải hay không quậ có phần quá đáng rồi hả?” Tô Thi Thi hỏi.

Đầu bên kia điện thoại truyền đến một giọng nói lạnh lạnh: “Tô tiểu thư, cô cũng biết quá đáng rồi hả?”

“A?” Tô Thi Thi sừng sốt hai giây, bóp một phen cúp điện thoại.

A! Cô vậy mà gọi lộn đến số của Hồ điên khùng!

Tô Thi Thi muốn khóc luôn rồi, không tòi vừa rồi chưa nói ra chuyện của anh ta, bằng không...

Tô Thi Thi yên lặng suy nghĩ sắc mặt Bùi Dịch một lần, phỏng chừng cái người đàn ông lòng dạ xấu xa kia sẽ không tha cho cô, ngược cô đến chết mất!

Đầu bên kia điện thoại, Hồ Sĩ Minh đem di động mới vừa mua bóp một phen ném ở trên mặt đất, sắc mặt đen y hệt đáy nồi một dạng.

“Tô Thi Thi, các người có gan lắm!”

Cái người phụ nữ chết tiệt này vậy mà liên tiếp ngắt ngang lời của anh ta không cho nói, lại còn gọi đến mắng anh ta làm việc làm quá đáng!

“Tôi quá đáng?” Hồ Sĩ Minh cắn răng, “Các người đẩy trách nhiệm cho những người khác, vậy mà lại vẫn mắng tôi quá đáng!”

Anh ta không cần những cái vật liệu này, càng không cần tiền bạc. Anh để ý chính là mặt mũi.

Chuyện này nếu là truyền ra ngoài, mặt mũi của anh ta, mặt mũi của Xây dựng Minh Đình biết đặt chỗ nào đây!

Anh ta cho tới bây giờ liền không tức giận đến như thế. Hôm nay xem như được lĩnh giáo qua, hai người kia tuyệt đối là trời sinh một cặp, mưu hại người hoàn toàn đều không cần tập luyện trước!

Bên cạnh, vị trợ lý mặt sắp khóc đứng ở một bên run cầm cập.

Từ khi anh ta đến báo cáo nói cảnh sát đem Đoàn Ngọc Tường đi rồi, sắc mặt phó tổng liền trở nên phi thường đáng sợ.

“Còn chưa cú?” Hồ Sĩ Minh thấy trợ lý lại vẫn đứng ở một bên ngay góc, tức giận đến quơ lấy văn kiện trên bàn liền ném qua đi chỗ anh ta.

Trợ lý như là như được đại xá, co cẳng chạy.

“Muốn là to chuyện phải không?” Hồ Sĩ Minh àm một quyền nện ở trên bàn làm việc.

Anh ta đương nhiên biết tâm tư của Bùi Dịch, không phải là muốn để cho anh ta cùng Đoàn gia mâu thuẫn sao?

“Xem ra anh sớm liền biết thân phận của tôi rồi.” Hồ Sĩ Minh trong mắt hiện lên quét xuống nguy hiểm, “Nếu đã nóng vội như vậy, tôi liền trước tiên giúp anh chơi một chút!”

Anh ta vốn định qua một thời gian nữa mới bắt đầu, nếu hiện tại Bùi Dịch đều đã khiêu khích đến cửa nhà như vậy, anh ta đương nhiên hẳn không lùi bước!

Đoàn gia, nghe được tin tức Đoàn Kế Hùng tức giận đến nổi thiếu chút nữa lại tiến vào bệnh viện.

“Đồ ăn hại! Mày dạy dỗ con gái như vậy sao?” Đoàn Kế Hùng chỉ vào Đoàn Chấn Ba mắng, “Đoàn gia tao không có loại con cháu ngu ngốc này, mày lập tức cùng nó đoạn tuyệt quan hệ, chuyện này người nào cũng không được nhúng tay vào!”

Vâng ạ Đoàn Chấn Ba xoa mồ hôi lạnh, trong lòng hận tới cực điểm.

Cái con nha đầu chết tiệt kia, vậy mà lại làm cho ông ta gặp phải rắc rối lớn như thế!

Lão già bất tử của Hồ gia lâu nay không thấy mặt lần này lại trực tiếp hỏi chuyện này, khó trách cha ông ta tức giận đến như vậy.

Bên trong cục cảnh sát, Đoàn Ngọc Tường nghe được luật sư nói Đoàn gia vậy mà để cho chính cô ta tự giải quyết, tức giận đến nổi máu huyết toàn thân đều muốn sôi trào, thiếu chút nữa chết trẻ vì trúng gió rồi.

“Được, các người cũng quá tuyệt tình rồi! Thấy chết mà không cứu chính là truyền thống của Đoàn gia các người, tôi tự cứu mình, tự cứu là được rồi không phải sao?”

Cô ta khóc cùng luật sư nói: “Cái phần vật liệu kia bao nhiêu tiền, tôi bồi thường!”

Luật sư vẻ mặt đau khổ nói: “Đoàn đại tiểu thư, hiện tại không phải là vấn đề tiền bạc, mà là chuyện này là phạm tội, là cần chịu trách nhiệm pháp luật!”

Sau khi ngửi mùi mấy tiếng tinh táo được tí rồi

Chương 198: Khuynh gia bại sản

Edit: HuongCyndi

“Ngồi tù?” Đoàn Ngọc Tường nghe luật sư nói xong, sắc mặt nhợt nhạt hẳn, ánh mắt không có tiêu cự nhìn về phía trước, cơ thể không khống chế được mà run rẩy.

Hối hận, oán hận, uất ức, đủ loại cảm xúc

c tràn đầy trong trái tim cô ta, chỉ thiếu chút nữa sẽ nổ tung.

Nhưng bất luận cô ta có giải thích thế nào, thì luật sư cũng nói rằng không có cách.

Chuyện cô ta xúi giục Khúc Hồng Mai là thật. Chứng cứ rành rành ngay trước mắt, cô ta có trăm miệng cũng không thể cãi được.

Ngay tại lúc cô ta cho rằng đời mình thế là tiêu rồi, thì luật sư nhận được một cuộc điện thoại, sau đó nói rằng cô ta có thể xoay chuyển tình thế.

“Chỉ cần bồi thường thôi là được rồi sao?” Đoàn Ngọc Tường không dám tin vào chính lỗ tai mình.

“Hồ phó tổng nói có thể ở đây có hiểu làm, để cảnh sát điều tra rõ ràng đã.” Luật sư nói.

Đoàn Ngọc Tường lập tức gật đầu: “Không sai, chắc chắn có hiểu

làm ở đây. Chúng tôi căn bản không có trộm phần vật liệu kia, coi như những vật liệu kia là tôi mua đi, bây giờ tôi sẽ theo giá mà bồi thường. Không đúng, tôi bồi thường gấp ba lần giá trị của nó.”

Cô ta không quản được nhiều như vậy. Coi như cảnh sát đã điều tra rõ chuyện này không liên quan tới cô ta, có thể Bùi Dịch và Tô Thi Thi dám hãm hại cô ta, vậy thì khẳng định bọn họ sẽ có đủ chứng cứ.

Bây giờ, bất kể là vì bản thân cô ta hay Đoàn gia, cô ta chỉ có thể nắm cơ hội bồi thường này.

Luật sư nghe xong liền đi làm việc.

Một ngày sau, cuối cùng Đoàn Ngọc Tường cũng có thể rời khỏi đồn cảnh sát. Nhưng số tiền cô ta tích lũy nhiều năm nhiều như vậy cũng bị đem đi bồi thường sạch sẽ.

Nhìn những con số còn lại trong tài khoản, Đoàn Ngọc Tường chỉ muốn khóc.

“Đoàn... Đoàn tổng giám.” Một giọng nói yếu ớt truyền đến từ phía trước.

Đoàn Ngọc Tường ngẩng đầu lên thì thấy Khúc Hồng Mai, thì cơn giận liền bùng lên.

Nếu không phải bên cạnh còn có cảnh sát, cô ta hận không thể xông lên đánh chết cái thứ phụ nữ ngu si này.

Dám hại cô ta! Nếu như không phải người phụ nữ này đẩy trách nhiệm sang người cô ta, thì cô ta sẽ thảm như vậy sao?

“Đoàn... Đoàn tổng giám, cô không sao chứ?” Khúc Hồng Mai dè dặt

nhìn Đoàn Ngọc Tường.

Cô ta cho rằng lần này mình nhất định sẽ phải ngồi tù, nhưng không ngờ Đoàn Ngọc Tường lại nói giúp mình, nói rằng tất cả những chuyện này chỉ là hiểu lầm.

Hơn nữa nghe nói Đoàn Ngọc Tường đã bồi thường tiền, cũng không có nói chuyện của cô ta.

“Khúc tiểu thư, tôi không muốn nhìn thấy mặt cô lần nào nữa!” Đoàn Ngọc Tường trừng mắt nhìn Khúc Hồng Mai, cắn răng nghiêng lợi nói. Vì muốn mau chóng giải quyết chuyện này, nên cô ta không thể không nói đây chỉ là một hiểu lầm. Nếu đã là hiểu lầm, thì Khúc Hồng Mai cũng không sai, cô ta đương nhiên phải bảo lãnh Khúc Hồng Mai ra ngoài.

“Khốn kiếp, nợ này tôi sẽ ghi nhớ!” Đoàn Ngọc Tường tức đến độ suýt hộc máu.

Từ nhỏ đến lớn, cô ta chưa từng phải chịu oan uổng đến như vậy!

“Đoàn tổng giám, thật xin lỗi. Trước đó, tôi nói như vậy là đều do... Đều do Tô Thi Thi ép tôi.” Khúc Hồng Mai thấy sắc mặt Đoàn Ngọc Tường không đúng lắm, vội vàng xin tha thứ.

“Tôi nói rồi, tôi không muốn gặp lại cô!” Đoàn Ngọc Tường liếc cô ta một cái, lạnh mặt bước ra ngoài.

Sắc mặt Khúc Hồng Mai tái nhợt, vội vàng đuổi theo sau.

Bây giờ cô ta hối hận muốn chết, sớm biết Đoàn Ngọc Tường sẽ không sao, thì lúc ấy thì cô ta nhất định sẽ không khai Đoàn Ngọc Tường ra.

Nhưng nếu không khai cô ta ra, thì chắc rằng cô sẽ phải ngồi tù rục xương.

Bất kể cô ta có lựa chọn thế nào đều không thể trọn vẹn đôi đường. Bây giờ, cô ta chỉ mong sao có thể giữ được công việc.

Nhưng cô ta vừa mới đuổi kịp đến cửa đồn cảnh sát, đột nhiên thân thể sững sờ tại chỗ.

Chỉ thấy một chiếc xe Maybach màu đen đang dừng ở xa xa, còn có một người đàn ông lẳng lặng đứng cạnh xe, sắc mặt trong veo lạnh lùng nhìn về phía các cô bên này.

“Chú trẻ?” Đoàn Ngọc Tường thấy Bùi Dịch đột nhiên xuất hiện ở phía trước, kích động đến nỗi choáng váng. Dường như cô ta trở về thời thiếu nữ vậy, muốn tiến lên phía trước nhưng lại không dám, rất sợ toàn bộ trước mắt đều là mơ.

Bùi Dịch mà tới đồn cảnh sát đón cô ta ư? Cô ta đang nằm mơ sao? Chuyện này quá không chân thật rồi!

Bùi Dịch nghe thấy vậy chỉ nhàn nhạt liếc qua Đoàn Ngọc Tường một cái, rồi xoay người trở lại xe.

Trong lòng Đoàn Ngọc Tường rất vui vẻ, bước nhanh tới.

Nhưng cô ta còn chưa đến gần, chiếc Maybach đã khởi động. Chỉ nghe thấy “vút” một tiếng, xe nghênh ngang rời đi, để lại một làn khói.

Đoàn Ngọc Tường đứng tại chỗ, nụ cười trên mặt còn chưa tắt hẳn, giống như là đang giấu cợt bản thân mình quá ngây thơ.

“Đồ hoa si...” Khúc Hồng Mai đang muốn cười cô ta, thì ánh mắt đột nhiên đông cứng lại.

Chỉ thấy có một chiếc xe màu đen đi tới bên cạnh. Đây không phải là chiếc xe Bentley mà hôm qua cô ta ngồi sao?

Đây chính là xe của Bùi Dịch mà!

“Chú trẻ.” Hốc mắt Đoàn Ngọc Tường ẩm ướt, trong lòng cực kỳ cảm động.

Bùi Dịch thật sự tới đón cô ta!

Mặc dù không để cô ta ngồi cùng một chiếc xe, nhưng vẫn phái xe tới đón cô ta.

Tài xế xuống xe, mở cửa xe giúp cô ta, cung cung kính kính nói: “Đại tiểu thư, mời.”

Đoàn Ngọc Tường lau đi nước mắt, cũng không quay thềm đầu lại liền chui vào xe. Rất nhanh, xe nghênh ngang rời đi, để lại một mình Khúc Hồng Mai sắc mặt đang tái nhợt.

“Âm mưu! Tất cả đều là âm mưu! Các người hợp sức lại gài bẫy tôi! Tô Thi Thi cô chính là đồ đàn bà thâm đ

ộc, không phải cô ta có thù oán với cô sao? Cô sao

lại hãm hại tôi thành như vậy!” Khúc Hồng Mai tức điên lên.

Ban đầu, cô ta còn tưởng rằng Tô Thi Thi với Đoàn Ngọc Tường không ưa nhau, vì muốn đối phó với Đoàn Ngọc Tường cho nên mới nhân tiện kéo cô ta xuống nước.

Nhưng bây giờ Bùi Dịch lại tự mình tới đón Đoàn Ngọc Tường, hơn nửa ngày hôm qua Tô Thi Thi rõ ràng còn nói với Đoàn Ngọc Tường rằng không cần lo lắng...

“Khốn nạn!” Khúc Hồng Mai tức đến mức hung hăng ném túi xách xuống đất.

Cô ta nhất định không dám trở về công

ty Tiệp Khắc, nếu không cũng không biết bọn họ sẽ bốn cột thế nào.

Vừa nghĩ tới thất nghiệp, thì trong lòng cô ta lo sợ không thôi.

“Khúc tiểu thư.” Bên cạnh đột nhiên truyền tới một giọng nói lạnh lạnh.

Khúc Hồng Mai theo bản năng khẽ run rẩy. Giọng nói này lạnh quá.

Cô ta vừa quay đầu, liền bị dọa lão đảo lùi về sau hai bước, không dám tin nhìn trước mặt.

“Hỗ phó tổng?” Hai ngày trước, cô ta đã gặp qua người đàn ông này ở phòng làm việc, chính là phó tổng của công ty xây dựng Minh Định.

Anh ta tới đây làm gì? Chẳng lẽ còn sợ cô ta bị dạy dỗ chưa đủ sao?

“Khúc tiểu thư.” Hộ Sĩ Minh chậm rãi đi về phía Khúc Hồng Mai, nhẹ nhàng thư thái, nhưng lại mang đến cho người ta một loại cảm giác bị áp bách mãnh liệt.

Khúc Hồng Mai mặt mũi trắng bệch, sợ hãi không ngừng lùi về sau:

“Hỗ tổng, ngài... Ngài có chuyện gì sao?”

“Khúc tiểu thư, không biết cô có hứng thú làm việc tại công ty xây dựng Minh Đỉnh không?” Khóe miệng Hồ Sĩ Minh câu lên nụ cười nhàn nhạt, tùy ý hỏi.

“Ngài nói cái gì?” Khúc Hồng Mai sợ ngây người, một lúc sau mới kịp phản ứng lại rồi vội vàng gật đầu, “Tôi đồng ý!”

Cô ta dĩ nhiên sẽ đồng ý! Thực lực của công ty xây dựng Minh Đỉnh cũng ngang ngửa công ty Tiệp Khắc, cô ta cầu còn chẳng được!

“Rất tốt. Ngày mai tới công ty báo danh.” Hồ Sĩ Minh nói xong xoay người ngồi vào bên trong xe.

“Ô Thi Thi, cô hao tổn tâm trí muốn đuổi người đi, thì tôi nhận vậy. Không biết đến lúc đó cô sẽ có vẻ mặt thế nào đây?” Hồ Sĩ Minh nhắm mắt lại. Nghĩ đến vẻ mặt lúc Ô Thi Thi biết Khúc Hồng Mai trở thành đối thủ cạnh tranh của mình, tâm tình đột nhiên trở nên rất tốt.

Lần này bọn họ khiến anh ta mất hết mặt mũi, thì kiểu gì anh ta cũng phải trả đũa!

Trong trang viên Đoàn gia, Ô Thi Thi đang ngồi trên chiếc ghế nằm ngoài ban công trên tầng hai uống trà cùng Ôn Ngọc, đột nhiên thấy một chiếc xe Maybach lạ tiến vào biệt thự của bọn họ.

Ô Thi Thi nhíu mày nhìn Bùi Dịch, người đàn ông này vậy mà lại đổi xe nữa

Cô đứng lên, đột nhiên thấy một chiếc xe Bentley chạy phía sau cách đó không xa, không phải là chiếc xe hôm qua bọn họ vừa mới dùng sao?

“Đoàn Ngọc Tường?” Khi Tô Thi Thi thấy người phụ nữ bước ra từ trong xe, sắc mặt chợt trầm xuống.

“Bảo tôi chờ ở nhà, mình thì chạy đi đón cô ta hả?” Sắc mặt Tô Thi Thi đen thui, cực kỳ không vui rồi.

“Thi Thi, cô không sao chứ?” Ôn Ngọc thấy sắc mặt của Tô Thi Thi có gì đó không đúng, lo lắng hỏi.

Tô Thi Thi hoàn hồn, cố gắng nặn ra một nụ cười: “Không sao, chúng ta tiếp tục uống trà nào.”

Cô nói xong, liền lạnh liếc mắt về phía người đàn ông đang đi vào trong biệt thự, bỗng nhiên lại đứng lên.

Cô phải đi đóng cửa lại!

Cô còn chưa vào phòng ngủ, thì đã chợt nghe được biệt thự bên cạnh truyền tới tiếng gầm lên giận dữ.

“Tiện nha đầu, mày còn dám quay về!”

“Tường Tường mau tránh đi, cha con muốn đánh chết con đó!”

A — —

Tô Thi Thi dừng bước chân lại, rất vui vẻ.

“Bùi xấu xa, anh quá âm hiểm đi!”

Cô nghĩ sao Bùi Dịch lại đột nhiên lại đi đón người về chứ! Quả là xấu xa!

Năm cả 1 ngày cuối cùng cũng tỉnh rồi

Chương 199: Thì ra dùng roi đánh đau đến thế!

Edit: HuongCyndi

“Chấn Ba, ông bình tĩnh lại một chút! Chuyện này thật không liên quan tới Tường Tường, chỉ là hiểu lầm mà thôi!” Phương Thanh Hoa cản Đoàn Chấn Ba lại, gấp đến độ toát cả mồ hôi lạnh.

“Đồ đàn bà vô dụng này, cút ngay cho tôi! Hôm nay, tôi muốn đánh chết tiện nha đầu này, để cho nó hiểu chuyện tốt mình đã gây ra!” Đoàn Chấn Ba nói xong liền cầm cái roi trong tay hung hăng quất xuống đất một cái.

“Vút” một tiếng, Phương Thanh Hoa bị dọa sợ liền vội vàng tránh sang bên cạnh.

Trên người bà ta vẫn còn mấy vết roi bị đánh chưa biến mất từ mấy ngày trước, thật sợ.

“Mẹ!” Đoàn Ngọc Tường còn đang trong vui sướng vì được Bùi Dịch “sủng ái” liền phục hồi lại tinh thần, vừa xuống xe đã thấy tình cảnh này, thì sợ hết hồn.

“Cha, người hãy nghe con giải thích, chuyện kia là...” Đoàn Ngọc Tường muốn nói là do Tô Thi Thi và Bùi Dịch làm, nhưng cô vừa liếc mắt đã thấy bóng lưng cao ngất của Bùi Dịch, lời đến bên miệng lại nuốt vào trong, vội vàng nói:

“Là một nhân viên trong công ty con làm, thật sự không liên quan đến

con, là con gánh trách nhiệm thay cô ta.”

“Mày còn dám cãi!” Đoàn Chấn Ba vọt tới trước mặt Đoàn Ngọc Tường, cầm roi lên hung hăng quất lên lưng cô ta.

“Á!” Đoàn Ngọc Tường thét lên một tiếng chói tai, trên người lập tức xuất hiện một vệt roi vệt đỏ rực, đau đến nỗi cả người cô ta đều run rẩy.

Thì ra dùng roi đánh đau đến thế!

“Cha, con biết lỗi rồi!” Đoàn Ngọc Tường không hề nghĩ ngợi, phịch một tiếng liền quỳ xuống đất, biết điều mà nhận sai.

Cô ta có muốn giải thích với cha mình, nhưng lúc này ông ta còn đang bực bội, bất luận cô ta có giải thích thế nào thì cũng đều không có tác dụng.

Trước kia cô ta đã thấy Tô Thi Thi bị roi đánh nhiều rồi, nên biết phải ứng phó ra sao.

Quả nhiên, cô ta quỳ xuống đất cầu xin tha thứ xong, Đoàn Chấn Ba rõ ràng còn đang tức giận đã đỡ hơn nhiều, nhưng vẫn đánh cô ta thêm hai roi rồi mới dừng lại.

Đoàn Ngọc Tường còn chưa kịp thở phào một hơi, thì có một chiếc xe hơi dừng trước mặt bọn họ.

Xe cửa vừa mở ra, khi cô ta nhìn thấy người từ bên trong bước xuống, cả người như chìm xuống vực sâu.

“Ông nội...” Sắc mặt Đoàn Ngọc Tường trắng bệch kêu lên.

“Tao không có đứa cháu gái làm mất mặt Đoàn gia như mày!” Đoàn Kế Hùng chống gậy, nổi giận đùng đùng trừng mắt nhìn Đoàn Ngọc Tường, “Đoàn gia đã đoạn tuyệt quan hệ với mày rồi, ai cho phép mày về hả?”

Ông ta nói xong, quay đầu trừng mắt nhìn đứa con trai của mình: “Không phải đã nói với mày không cho phép nó bước vào cửa Đoàn gia nữa sao, chuyện này mày xử lí sao đây?”

“Con...” Đoàn Chấn Ba tức giận. Cũng không phải do ông ta để cho tiện nha đầu này trở về.

Phương Thanh Hoa ở bên cạnh, vội vàng nói: “Là Bùi Dịch đưa Tường Tường trở về!” “Bùi Dịch?” Sắc mặt Đoàn Kế Hùng chợt trầm xuống. Không biết Bùi Dịch lại muốn làm cái gì nữa! Còn ngại chuyện lần này ồn ào chưa đủ lớn sao?

Mặc dù ông ta ở trong nhà tĩnh dưỡng, nhưng không có nghĩa là ông ta không biết những chuyện xảy ra bên ngoài.

Chuyện lần này Bùi Dịch và Tô Thi Thi không tránh khỏi có liên quan, nguyên nhân trong đó không cần nhiều lời ông ta cũng đoán được mấy phần. Chỉ là ông ta hận Đoàn Ngọc Tường này quá ngu xuẩn lại dễ dàng bị bọn nó hạ gục như vậy!

“Tường Tường, mày đừng trách ông nội đây nhẩn tâm. Chính mày gây ra họa thì hãy tự mình gánh vác. Mày khiến cho Hồ gia mất mặt, bây giờ Hồ lão gia cũng đã hỏi đến chuyện này, Đoàn gia sẽ không chứa mày được rồi.” Đoàn Kế Hùng lạnh giọng nói.

“Ông nội, con... Con bảo đảm sau này sẽ không không phạm phải sai lầm như vậy nữa. Cầu xin ông tha thứ cho con lần này.” Đoàn Ngọc Tường không dám tiếp tục thanh minh nữa, quỳ xuống đất một mực

cầu xin tha thứ.

“Chấn Ba, năng lực của Tường Tường ông cũng biết rõ. Nói sao thì con bé cũng là con gái ruột của ông mà!” Phương Thanh Hoa cũng quỳ xuống đất đi cầu xin Đoàn Chấn Ba, nháy mắt về phía ông ta.

Trong lòng Đoàn Chấn Ba thoáng lạnh lẽo, chau mày, sự tức giận trong lòng lại bùng lên, nhưng lại không thể làm gì được.

Vợ ông ta ngược lại nhắc nhở ông ta rằng, bây giờ người ông có thể tin được vốn cũng không nhiều, nếu như cũng đẩy đứa con gái ruột của mình ra ngoài nốt...

“Chấn Ba, mày còn do dự cái gì nữa?” Đoàn Kế Hùng thấy con trai không bày tỏ thái độ gì, sắc mặt lập tức trầm xuống.

“Xem ra tao phải cân nhắc mày có phù hợp gánh vác Đoàn thị không lần nữa. Tao sẽ để Diêu phó tổng trợ giúp mày, tránh để mày khiến toàn bộ Đoàn thị lố sạch. Nếu không tao cũng chẳng có mặt mũi nào mà đi gặp liệt tổ liệt tông!”

“Cha!” Sắc mặt Đoàn Chấn Ba tái nhợt, đáy lòng dâng lên cảm giác lạnh cả người.

Thì ra đây mới là mục đích thực sự của con cáo già này. Muốn đoạn tuyệt quan hệ với con gái ông ta chỉ là cái cớ mà thôi, lão già này chính là muốn tước đi quyền lực của ông ta, đuổi ông ta khỏi Đoàn thị.

Sự tức giận trong lòng Đoàn Chấn Ba lại tăng lên, dứt khoát đánh liều nói: “Dù sao thì Tường Tường cũng là con gái ruột của con, bây giờ Ngọc Lộ đã đi rồi, con không thể cũng đuổi nó ra ngoài nốt được. Cha, trước hết người không cần lo lắng chuyện này, con sẽ xử lý

tốt.”

“Mày... Được rồi, một đám đủ lông đủ cánh rồi, muốn làm gì cũng được! Được rồi, tao mặc kệ, xem mày xử lí ra sao!” Đoàn Kế Hùng thờ phì phò trợn mắt nhìn bọn họ một cái, xoay người ngồi vào trong xe.

Tài xế rất nhanh đã lái xe về nhà chính.

Mục đích của ông ta tới đây chẳng qua là muốn tìm lý do để tước đi quyền lực từ đứa con trai bất tài của mình, bây giờ mục đích của ông ta đã đạt được. Bây giờ có đuổi Đoàn Ngọc Tường khỏi Đoàn gia hay không, ông ta cũng không quá quan tâm.

“Nha đầu vô liêm sỉ!” Chờ lão già kia vừa đi, Đoàn Chấn Ba nhặt cái roi trên mặt đất lên hung hăng đánh lên người Đoàn Ngọc Tường, “Đều tạt mày, hại lão tử bây giờ bị động như vậy, tao đánh chết mày!”

Đoàn Ngọc Tường vừa kêu vừa khóc, ôm lấy thân thể co lại trên đất, trong lòng vô cùng hối hận.

Cô ta không nên trở về!

Tại sao cô ta phải trở về cái nhà vô tình này chứ? Ở bên ngoài còn tốt hơn so với ở đây!

“Bùi Dịch, anh là cố ý!” Lúc này Đoàn Ngọc Tường mới nghĩ ra, Bùi Dịch đi đón cô ta trở về căn bản không phải vì giúp cô ta, mà là muốn khiến bọn họ nổi lên xung đột, muốn cho cô ta chịu khổ mà thôi!

“Tôi hận anh!” Đoàn Ngọc Tường cắn răng, trong lòng điên cuồng gào thét.

Vụ náo nhiệt dần dần vãn đi, trên ban công của biệt thự thứ hai, Tô Thi Thi tựa đầu sang một bên, trong lòng tràn ngập bi ai.

Đây chính là Đoàn gia, vì lợi ích có thể hy sinh tất cả.

Xem ra người ông nội này của cô quyết tâm phải để lại Đoàn thị cho đứa con trai nhỏ mới mười tuổi của mình.

“Để cô phải chê cười rồi.” Tô Thi Thi quay đầu nhìn Ôn Ngọc vừa bị dọa sợ đến ngậy người.

“Tôi... Không... Cái gì cơ.” Ôn Ngọc rụt cổ, khuôn mặt nhỏ nhắn bị dọa sợ có chút tái nhợt, sợ hãi nhìn Tô Thi Thi, “Người nhà cô thật là đáng sợ.”

Tô Thi Thi bưng tỉnh cười một tiếng: “Đúng nha, so với mãnh thú còn đáng sợ hơn.”

“Thi Thi à, thật xin lỗi.” Ôn Ngọc cảm thấy hình như mình đã nói sai.

Tô Thi Thi cười cười nhéo một cái vào má cô ấy: “Sao cô lại đáng yêu thế chứ? Cũng không phải là cô làm sai chuyện gì, thì sao mỗi lần đều nói xin lỗi chứ.”

“A, đau!” Mặt Ôn Ngọc hơi đỏ bừng lên, không giận mà còn cười vui vẻ.

Tô Thi Thi cười thật lớn, không nhịn được còn muốn chọc cô ấy cười một chút.

“Tô Thi Thi.” Từ cửa đột nhiên truyền tới một giọng nam lạnh đến thấu xương.

Bùi Dịch đứng cách đó không xa nhìn tay Tô Thi Thi đang sờ lên mặt Ôn Ngọc, ánh mắt âm trầm.

Tô Thi Thi hừ một tiếng, đen mặt tựa đầu sang một bên.

Đừng tưởng rằng vừa rồi anh cho cô xem một vở kịch cô thì chuyện gì cô cũng xem như không có. Không phải anh tự mình đi đón Đoàn Ngọc Tường sao?

Hừ! Tô Thi Thi thừa nhận mình nhỏ mọn, dù sao cô chính là không vui đó.

Bùi Dịch híp đôi mắt nguy hiểm lại, ánh mắt nhàn nhạt quét người Ôn Ngọc đang đứng cạnh Tô Thi Thi.

Khó trách vừa rồi Tô Thi Thi đột nhiên gọi điện thoại tới nói anh hẹn Tần Phong đến, thì ra là nhà đang có khách.

Anh thoáng nhìn qua đồng hồ đeo tay, khoe miệng khế nhếch lên, thời gian vừa lúc.

Quả nhiên, không quá một phút sau, trong sân đã truyền tới tiếng động cơ chạy của chiếc xe thể thao quen thuộc.

“Tần Phong tới rồi?” Mắt Tô Thi Thi sáng lên, vội vàng đi ra ngoài ban công nhìn.

Bùi Dịch nhân cơ hội đó liền tiến lên trước một bước bắt lấy tay cô, kéo cô vào trong ngực.

Cả nhà cuối tuần vui vẻ

Chương 200: Tô Thi Thi ,tôi không để yên cho cô

Edit: Như Quỳnh

Beta: Ryeo + Mít

"Anh muốn làm gì?" Sắc mặt Tô Thi Thi đỏ lên. Bên cạnh còn có khách nha, người đàn ông này sao lại ở đây động tay động chân rồi.

Ánh mắt cô nhìn thoáng ra bên ngoài, đột nhiên ngậy ngần cả người, sắc mặt cũng trầm tiếp xuống, ngón tay chỉ người đang ngồi trên chiếc xe Ferrari màu đỏ, quay đầu lạnh lạnh nhìn Bùi Dịch:

"Chuyện này là sao đây?"

Cô để cho Bùi Dịch mời Tần Phong đến đây, cũng không bảo để cho Tần Phong mang theo một mỹ nữ đến đây!

Tô Thi Thi bây giờ đã không dám nhìn tới sắc mặt Ôn Ngọc bên cạnh rồi.

Ôn Ngọc vốn là nhát gan, cô rất không dễ dàng đem cô ấy lừa gạt tới đây, muốn cho Ngọc cùng Tần Phong nói chuyện rõ ràng.

Hiện tại tốt rồi, Tần Phong tên ngu ngốc kia vậy mà mang theo một người phụ nữ đến đây! Hơn nữa còn là một cái dáng người vô cùng nóng bỏng, phong thái xinh đẹp, vừa thấy liền biết là loại phụ nữ yêu tinh!

Cô vốn dĩ muốn cho Ôn Ngọc một sự kinh ngạc, hiện tại tốt rồi, kinh ngạc trực tiếp biến thành kinh sợ.

"Chờ một lúc sẽ tìm anh tính sổ!" Tô Thi Thi âm thầm trừng mắt nhìn Bùi Dịch một cái, lôi kéo Ôn Ngọc đi tới cửa.

Bùi Dịch sắc mặt trầm trầm, cực kỳ nghĩ muốn đem cái tên bạn thân giống như lợn kia ném đi.

Cũng dám làm xấu mặt anh!

"Ngọc, cô nghe tôi giải thích. Tôi không nghĩ tới anh ta lại dẫn người đến đây. Khả năng là bạn anh ta, đúng, bạn bè bình thường." Tô Thi Thi càng giải thích càng thấy chính mình sốt ruột, chỉ hận lúc này miệng vậy mà nói ra những lời ngu dốt như vậy.

Cô lén nhìn Ôn Ngọc. Chỉ thấy mi mắt Ôn Ngọc hồng hồng, sắc mặt có chút tái nhợt, khẩn căng mím môi, không rên một tiếng, không biết suy nghĩ cái gì.

Tô Thi Thi sợ cô nói thêm hai câu nữa, Ngọc lại muốn khóc, yên lặng ngậm miệng lại.

Lúc các cô xuống lầu, Tần Phong vừa lúc cùng với mỹ nữ dáng người nóng bỏng kia cùng nhau tiến vào.

Tần Phong hôm nay mặc một bộ đồ tây màu xanh ngọc, phối với áo sơ mi trắng cùng với khuôn mặt anh tuấn của anh ta, cả người giống như là nam thần bước ra từ truyện tranh.

Bọn họ đi vào ngay lúc anh ta đang quay đầu cùng bạn gái mình trêu đùa, ngẩng đầu liền nhìn đến hai người phụ nữ đứng tại đầu bậc thang, hiện tại sừng sốt đến nỗi muốn nhảy dựng.

Đầu tiên là nhìn đến Ôn Ngọc, khi đó sắc mặt anh tối sầm lại, nhưng chỉ một cái chớp mắt liền khôi phục bình thường, đem ánh mắt rơi vào trên người Tô Thi Thi, cười quý dị chào một tiếng: "Thi Thi, nếu là sớm biết rằng nhà em có khách, anh hôm nay liền không tới quấy rầy rồi."

Tô Thi Thi khóe miệng rụt rụt, dơ tay ôm lấy cánh tay Ôn Ngọc, như có như không nhìn Tần Phong: "Đều là người trong nhà, hà tất khách khí. Trái lại người ngồi bên cạnh anh, vị tiểu thư này là?"

"Ngải Lợi." Tần Phong nói xong nhìn thoáng qua bạn gái chính mình, sau đó ánh mắt rất nhanh đảo qua Ôn Ngọc, từ từ phun ra bốn chữ: "Bạn gái của tôi."

Tô Thi Thi chỉ cảm thấy cơ thể Ôn Ngọc bên cạnh cứng đờ, lòng của cô cũng giống như bị người ta hút hết khí lực vậy.

Tuy không rõ ràng lắm Ngọc cùng Tần Phong hai người tới cùng đã xảy ra cái gì, nhưng cô cảm thấy được trong đó nhất định có chuyện gì.

"Tần thiếu gia lại đổi bạn gái rồi hả?" Tô Thi Thi đang muốn phát tác, phía sau đột nhiên truyền đến một âm thanh ôn hoà.

Tô Thi Thi âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

Bùi Dịch nếu còn không tới, cô chỉ sợ khống chế không nổi tính tình của mình tại chỗ đem hai người này đuổi đi ra rồi.

"Tần thiếu gia đổi bạn gái tốc độ vượt qua thay quần áo rồi." Bùi Dịch đi xuống, trong giọng nói ẩn ẩn hàm chứa tức giận.

Vậy mà để cho vợ của anh mất hứng, tên tiểu tử này chán sống rồi!

Tần Phong liếc anh một cái, trả lời lại một cách mỉa mai nói: "So ra vẫn kém hơn Bùi tổng trước kia..."

Anh nói đến một nửa đột nhiên chú ý tới Bùi Dịch khí thể tỏa ra vô cùng đáng sợ lạnh lẽo, lập tức sửa lời nói: "Ha ha, cái kia, chẳng lẽ cứ để cho chúng tôi đứng như vậy, các người chiêu đãi khách như vậy sao?"

Tô Thi Thi nheo lại mắt, lôi kéo Ôn Ngọc xuống lầu, ánh mắt lạnh lùng qua Tần Phong: "Đi, chúng ta thảo luận xem Bùi tiên sinh trước kia xảy ra chuyện gì?"

"Ha ha... Miệng tôi đang khát, uống miếng trà đã." Tần Phong cười gượng, mặt có chút xanh.

Cái gì gọi "họa là từ ở miệng mà ra"? Anh ta xong đời, nhất định sẽ bị Bùi Dịch giết không tha.

Hai ngày nay chuyện kho hàng của công ty xây dựng Minh Đĩnh bị dọn sạch, đã trở thành trò cười ở Bắc Kinh, anh ta lúc ấy nhìn thấy tin này liên tục xuất hiện trên các phương tiện thông tin đại chúng, sợ đến nổi mồ hôi lạnh đã đổ ra rồi.

Bùi Dịch thật đúng là không biết sợ là gì! Cho nên đắc tội người nào cũng không có thể đắc tội cái tên âm hiểm gia hỏa này!

"Trà có rất nhiều. Chúng ta ngồi xuống từ từ uống!" Tô Thi Thi đem ba chữ cuối cùng nói ra được đặc biệt trọng, ánh mắt lạnh lẽo, hận không thể tạt trên người Tần Phong đâm cho mấy nhát dao.

Cô quyết định ngồi xuống cùng anh ta nợ mới nợ cũ cùng tính một

lượt!

"Bảo bối." Bùi Dịch gặp tình huống không đúng, lập tức đi lên ôm lấy eo Tô Thi Thi, mang theo cô liền đi ra ngoài, "Tôi không ngại tự mình giải thích với em."

"Anh bỏ tay ra." Tô Thi Thi trợn mắt nhìn anh.

Cô đi lần này, không phải là đem Ôn Ngọc ném ở trong hang sói sao?

"Ngoan, để bọn họ tự giải quyết." Bùi Dịch không khỏi phân trần ôm lấy Tô Thi Thi đi nhanh hướng đến trong hoa viên đi.

Nói đùa, người anh em này của anh mấy ngày nay rõ ràng cũng không vui vẻ gì, cả người không có chút sức sống, anh ta cũng không muốn để cho Tô Thi Thi bị vạ lây.

Đương nhiên, anh trước kia ăn chơi trác táng thế nào, những chuyện này vẫn lại là đừng để cho Tô Thi Thi biết thì tốt hơn, bằng không lòng dạ hẹp hòi của phụ nữ nổi lên, đến lúc đó trăm miệng cũng không giải thích nổi.

"Này! Là tôi gọi Ngọc đến, nếu lỡ cô ấy bị Tần Phong ức hiếp thì làm sao đây?" Tô Thi Thi không yên lòng nói.

Bùi Dịch sắc mặt trầm trầm, ôm cô vào trong vườn hoa ngồi xuống một cái ghế đá, đen mặt nói: "Em cực kỳ rảnh rồi phải không?"

"Chuyện này không phải là vấn đề rảnh rồi hay không rảnh rồi, trước là tôi nói sai cái gì rồi mới làm hại bọn họ hiểu lầm..."

"Em rảnh rồi như vậy chúng ta cùng nhau thảo luận "chuyện đời

người" đi." Bùi Dịch cơ thể từ từ áp đến gần, đáy mắt lóe sáng một đám quang.

Thảo luận chuyện đời người...

Tô Thi Thi bị chọc giận đến nở nụ cười, người đàn ông này sao mỗi thời khắc...

Cô từ đầu không phải là đối thủ của Bùi Dịch, may mắn bên cạnh là một hàng rào hoa, cực kỳ kín đáo, bằng không thật sự xấu hổ chết được rồi.

Nhưng hai người còn không có "thảo luận" một hồi, liền nghe trong hoa viên có động tĩnh truyền đến. Nghe tiếng bước chân, hẳn là có hai người.

"Ngài Lợi, tôi có thể gọi cô như vậy không?" Trong hoa viên truyền đến một giọng nói yếu ớt.

Tô Thi Thi lỗ tai lập tức thẳng đứng lên, nhìn thoáng qua Bùi Dịch.

Đây là giọng nói của Ôn Ngọc

"Đương nhiên có thể, Ôn tiểu thư giống như có chuyện muốn nói với tôi?" Vị mỹ nữ gọi cảm kia cười duyên, âm thanh nghe ra có chút điệu.

Tô Thi Thi nhíu mi xuống, nếu người phụ nữ này dám ức hiếp Ôn Ngọc, cô nhất định lập tức lao ra.

"Ngài Lợi, cái kia... Cô cùng Tần tổng, các người đang hẹn hò sao?" Âm thanh của Ôn Ngọc rất nhẹ.

Cô nói chuyện trước giờ vẫn đều đã bộ dạng này, mang theo vẻ hiền dịu đáng yêu của người con gái Giang Nam.

"Đúng vậy, anh ấy không phải mới vừa nói sao?" Ngải Lợi cười nói.

"Cái kia..." Ôn Ngọc cắn môi, mày nhíu lại, bộ dáng rất khó mở lời nói: "Anh ta, anh ta thích đàn ông."

"Cái gì?" Ngải Lợi cho rằng chính mình nghe lầm rồi.

Trốn ở tường hoa phía sau Tô Thi Thi cũng ngây ngẩn cả người.

Đây là cái tình huống gì?

"Tôi là nói, Tần tổng khả năng thích Bùi tổng." Ôn Ngọc nói xong lại vội vàng giải thích nói, " Nhưng mà Bùi tổng chỉ thích Thi Thi, anh ta không thích Tần tổng."

"Khụ khụ..." Tô Thi Thi vội vàng che miệng lại, sợ kinh động đến hai người bên ngoài kia.

Ôn Ngọc, tôi thật sự cạn lời với cô rồi!

Tô Thi Thi yên lặng nhớ tới lúc trước cô kí áo ngủ của bạn gái Bùi Dịch gửi cho Tần Phong khi đó chỉ là vui đùa...

Cô đã không dám nhìn tới sắc mặt Bùi Dịch, phỏng chừng người đàn ông này hiện tại mặt đã đen ý hết đáy nôi rồi.

Bùi Dịch mím môi, lạnh lạnh đưa mắt nhìn người phụ nữ đang ru rú tại trong lồng ngực mình cười trộm, mặt không chút thay đổi.

Bên kia Ôn Ngọc thấy Ngải Lợi có vẻ không tin, hấp tấp giải thích nói:

"Ý của tôi là, Tần tổng có khả năng nam nữ đều thích, nhưng mà như vậy đối với cô mà nói không công bằng, cô không cần bị anh ta lừa."

"Gì?" Vốn dĩ muốn chờ xem Ôn Ngọc tới cùng muốn nói gì với mình, Ngải Lợi lập tức bị lời của cô làm cho u mê.

Đây là cái tình huống gì? Người phụ nữ này ý nói là Tần Phong không bình thường thích cả nam lẫn nữ?

"Cô nói là thật sự?" Ngải Lợi giống như nhìn thấy quái vật một dạng nhìn Ôn Ngọc, cô gái này là từ đâu chạy đến nói nhăng nói cuội vậy?

"Tôi không có làm." Ôn Ngọc vội vàng gật đầu, sợ cô ta không tin, lại nói thêm, "Chuyện này là bạn của tôi - Thi Thi cũng biết, cô không tin có thể hỏi cô ấy."

Nơi xa, Tần Phong lo lắng tìm hai người phụ nữ, đi ra nghe đến đó, mặt trắng xanh liền tái rồi.

Tô Thi Thi, tôi không để yên cho cô!

Chương 201: Dấu hôn từ đâu đến

Edit: Phương Thảo

Beta: Ryeo + Mít

"Xong rồi, nếu anh ta tới tìm tôi liều mạng, anh sẽ cứu tôi chứ?" Tô Thi Thi kéo tay Bùi Dịch nhỏ giọng hỏi.

Bùi Dịch lạnh lạnh mà liếc cô một cái, im lặng mà khạc ra hai chữ:
"Im miệng!"

Lại bị người ta hiểu lầm anh bị một người đàn ông thích! Bùi Dịch tức giận đến bùng nổ, tin này nếu truyền đi, anh cùng Tần Phong sau này còn có thể làm ăn trên thương trường hay không?

Thật rất muốn bóp chết cô gái ngốc này!

Còn có cái người phụ nữ đó đến bây giờ còn chưa hiểu biết rõ tình hình, chỉ biết khóc, thật không biết Tô Thi Thi làm sao lại chọn cùng cô ta làm bạn!

Bên kia, Ôn Ngọc thấy Ngải Lợi không tin, thật gấp đến phát khóc.

Ngải Lợi thấy dáng vẻ của Ôn Ngọc, cảm thấy cô gái này lại không giống như là giả bộ, trong lòng nghi ngờ cực kỳ.

"Lời cô nói là thật sao? Tần tổng thật sự thích đàn ông?" Ngải Lợi lại hỏi một lần.

Ôn Ngọc vội vàng gật đầu: "Tôi không có lừa gạt cô."

"Ồ..." Ngải Lợi gật đầu một cái, ngược lại như không có vấn đề nói, "Tôi bất kể anh ấy thích đàn ông hay là thích đàn bà, chỉ cần anh ấy cảm thấy hứng thú với tôi là được."

Cô ta nói xong, mắt liếc nhìn về bốn phía, thấy không có người khác, cố ý cời khăn lụa trên cổ xuống, chỉ chỉ phía trên có một cái vết đỏ, nói với Ôn Ngọc: "Thấy không?"

Ôn Ngọc quay đầu lại nhìn, thấy trên cổ cô ta có một vết hồng hồng, giống như là bị thứ gì cắn, nói: "Cô cũng bị con muỗi cắn? Muỗi mùa thu khá độc, cô có muốn bôi ít thuốc lên hay không?"

Cô nói rồi kéo xuống phần áo ở cổ của mình xuống, ngón tay chỉ lên một vết đỏ trên cổ nói: "Tôi mua thuốc thật giống như không quá tác dụng, cũng sắp mười ngày, còn không có biến mất đâu."

Muỗi cắn?

Bốn người ở đây toàn bộ đều phảng phất như bị sét đánh vậy, ngây ngô tại chỗ.

Tình hình phát triển cũng vượt quá so với dự kiến

Tần Phong đứng ở một bên cả người cứng ngắc, vốn dĩ là thấy ghen, liền biến mất hết rồi, khóe miệng nhin không được cong lên

"Chết tiệt, là do muỗi!" Anh khẽ nguyên rủa một tiếng.

Lúc trước nghe được Tô Thi Thi nói trên cổ Ôn Ngọc có vết hôn, lúc ấy cả người anh cũng rối loạn.

Mà Ôn Ngọc thấy anh như nhìn thấy quỷ vậy, anh căn bản không có cách nào đến gần cô, càng không cần phải nói đụng đến cô, vết vết hôn kia từ đâu tới?

Bây giờ tốt rồi, rõ là quạ đen suy diễn bậy bạ.

Không đúng!

Tần Phong sắc mặt tàn ác, đang muốn xông ra, phía trước có thanh âm vang lên.

Ngải Lợi ánh mắt giống như nhìn quái vật nhìn Ôn Ngọc, khinh thường nói: "Ôn tiểu thư cô ngay cả vết hôn cùng con muỗi cắn cũng không phân rõ sao? Cái này là tối hôm qua Tần tổng lưu lại -- vết hôn!"

"Vết hôn..." Ôn Ngọc trong đầu ong một tiếng, trên mặt bỗng chốc tái nhợt đi

Chưa ăn qua thịt heo, chẳng lẽ còn chưa thấy qua heo chạy sao?

Cô cũng không phải là cái gì cũng không biết, chẳng qua là tâm tư đơn thuần không nghĩ tới phương diện kia mà thôi.

Hiện tại người phụ nữ này đã nói rất rõ ràng cho cô biết, đây là vết hôn do Tần Phong lưu lại

"Ngọc, em đừng nghe cô ta nói bậy." Tần Phong xông ra, giơ tay lên định kéo tay Ôn Ngọc.

Ôn Ngọc thấy anh ta, kinh sợ giống như là con thỏ bị đá kích lớn, vội vàng lui về sau một bước, đôi mắt ươn ướt nhìn anh ta.

Một giây kế tiếp, một giọt lệ thoáng chốc từ hốc mắt chảy xuống, cô xoay người hướng ra ngoài chạy đi.

"Ngọc!" Tần Phong sắc mặt trầm xuống, cất bước đuổi theo.

Ôn Ngọc vừa khóc vừa chạy.

Cô cũng không biết trong lòng đang khó chịu cái gì, nhưng là vừa rồi tất cả đối với cô mà nói tựa như một chuyện cười.

Cô lại ngây ngốc đi nói cho cô ta, muốn để cho cô ta cẩn thận không sẽ bị lừa, còn tự cho là đúng nói cho cô ta đó là con muỗi cắn...

Cô cho tới bây giờ không cảm thấy chính mình vậy mà lại rất buồn cười!

"Ngọc, em nghe anh nói đã, đừng chạy!" Tần Phong sợ dọa đến cô, lại không dám đuổi đến quá nhanh, không thể làm gì khác hơn là ở phía sau dè dặt kêu cô.

Nhưng anh vừa dứt lời, phía trước đột nhiên truyền tới giọng nói của Tô Thi Thi.

"Ngọc, nơi này!"

Tần Phong ngẩng đầu nhìn lên, mặt liền tái xanh, cắn răng nghiến lợi hô: "Tô Thi Thi, em dám!"

"Đàn ông cặn bã, không có quyền nói chuyện!" Tô Thi Thi trợn mắt nhìn anh ta một cái, đem dây cương trong tay đưa cho Ôn Ngọc.

"Ngựa?" Ôn Ngọc chạy đến trước mặt Tô Thi Thi, đôi mắt bị lấp đầy

bởi nước cũng không thấy rõ, chỉ mơ hồ thấy trước mắt là một con ngựa.

Cô không hề nghĩ ngợi, nhận lấy dây cương liền leo lên lưng ngựa, chân kẹp bụng con ngựa, ngênh ngang rời đi.

"Ngọc!" Tần Phong sắc mặt tái nhợt, vọt tới trước mặt Tô Thi Thi, hận không thể đến bóp chết người phụ nữ này!

Nhìn Tô Thi Thi, Bùi Dịch bên cạnh mặt không thay đổi đứng đó.

Phụ nữ lên cơn điên thật là kinh khủng. Anh lần đầu tiên phát hiện cô gái nhỏ của anh lại hành động nhanh như vậy.

Mới vừa rồi còn ở phía sau tường hoa xem kịch hay, chỉ chớp mắt liền chạy tới chuồng ngựa dắt ngựa đi ra.

Đầu óc vận động mạnh như vậy, xem ra anh lúc trước khai thác còn chưa đủ!

Tô Thi Thi thân thể đột nhiên run run một chút, ngựa đầu liếc anh một cái. Cô thế nào lại cảm giác có chút lạnh?

"Tô Thi Thi!" Tần Phong đuổi theo, trừng mắt nhìn Tô Thi Thi:

"Em không biết cưỡi ngựa có nhiều nguy hiểm à? Em vậy mà đã để cho cô ấy cưỡi ngựa đi ra ngoài! Đáng chết, cô ấy lá gan nhỏ như vậy, em không sợ sẽ dọa đến cô ấy sao?" Tần Phong muốn điên lên, lúc này Tô Thi Thi sao lại làm loạn như vậy!

Tô Thi Thi cười như không cười nhìn Tần Phong: "Bây giờ biết đau lòng rồi hả? Nhưng mà tôi nói cho anh biết, nhà cô ấy chính là trại nuôi ngựa, từ nhỏ ngồi trên lưng ngựa lớn lên. Ngược lại là anh

không biết cưỡi ngựa, không đuổi kịp người ta có thể làm thế nào đây!"

"Nuôi ngựa?" Tần Phong bất chấp Tô Thi Thi nói móc, "Em chắc chắn cô ấy biết cưỡi ngựa?"

Tô Thi Thi khinh thường liếc anh ta một cái: "Con ngựa đỏ vừa rồi chính là do cô ấy từ nhỏ nuôi đến lớn. Người đàn ông nào đó ban đầu vì nịnh hót một tiểu minh tinh, cứng rắn lừa ngựa của người ta từ trong trang trại ngựa đi mất, tôi nghe nói Ngọc vì chuyện này còn khóc rất lâu đấy."

"Cái gì?" Tần Phong chỉ cảm thấy cả đời anh hôm nay ăn quá nhiều sấm sét rồi.

Một người chỉ cần có người lớn tiếng nói một câu cũng có thể dọa cô ấy khóc, lại là một người nuôi ngựa lợi hại?

Anh ta thật là bị sấm sét đánh đến nội thương rồi!

Tần Phong trợn mắt nhìn Tô Thi Thi một cái, xoay người ngồi vào xe mình đuổi theo.

"Tần tổng..." Ngải Lợi choáng váng. Chuyện sao lại biến thành cái bộ dáng này?

Tô Thi Thi con mắt đen lại, trong chốc lát thật không biết nên xử lý người phụ nữ này như thế nào, dù sao mới vừa rồi Tần Phong chính miệng nói đây là bạn gái anh.

Chuyện bây giờ bị cô làm thành cái bộ dạng này...

Tô Thi Thi lặng lẽ kéo kéo tay Bùi Dịch, vai người xấu vẫn là để cho

anh đảm nhiệm thì tốt hơn.

Bùi Dịch im lặng không lên tiếng đưa tay rút trở lại: "Chính mình gây họa thì tự mình giải quyết."

Tô Thi Thi méo miệng. Được rồi, hay là đem cái phiến toái này ném cho Tần Phong tự mình tới giải quyết đi.

Nhưng mà.

"Nếu không chúng ta đi xem một chút, mới vừa rồi hình như là chạy sâu vào trong trang viên, sẽ không xảy ra chuyện chứ?" Tô Thi Thi lo âu nhìn bên ngoài biệt thự.

Bùi Dịch cười khanh khách. Cái cô gái ngốc này bây giờ mới biết lo lắng, có phải đã chậm hay không?

Nhưng mà Tô Thi Thi nghĩ tới sắc mặt Tần Phong mới vừa rồi, xì một tiếng bật cười.

Ai bảo anh ta ức hiếp người, ai bảo anh ta chần chừ, đối xử với loại đàn ông cặn bã như vậy cũng đáng!

Nhưng cô còn chưa vui vẻ được một chút, quản gia đột nhiên vội vã chạy tới, nói với bọn họ:

"Tiên sinh, Tô tiểu thư, không xong rồi! Ôn tiểu thư cưới ngựa chạy tới trong nhà đến ổ chó cũng đụng ngã lăn, bây giờ nơi đó náo nhiệt, người ngã ngựa đổ, loạn hết cả rồi."

"Cái gì?" Tô Thi Thi không cười được nữa, ngây ngô nhìn Bùi Dịch, "Tôi có phải hay không lại gây họa rồi?"

Cả nhà tối hảo!

**Tui rảnh rồi và lại sinh nông nổi rồi. 1 cái lap 1 cái loa rồi chiến
thôi**

Chương 202: Thì ra chó và ngựa có tình cảm

"Không sao, có tôi." Bùi Dịch ôm lấy Tô Thi Thi, mang theo cô giống như là ở sân vắng cùng nhau đi tản bộ một dạo, chậm rì rì đi đến bên kia.

Tô Thi Thi trong lòng đều đã gấp muốn chết, cũng không biết Ôn Ngọc ở bên kia thế nào rồi.

Cô thật sự không nghĩ đến con ngựa kia sao lại chạy đến ổ chó chứ? Mà ổ chó ở đây không phải là chỗ Đại Cầu Tử cùng Tiểu Vịnh sao.

Đều là thú do cô nuôi, không nên để chúng đấu đá nội bộ!

Nhưng mà Bùi Dịch giống như là cố ý hành hạ cô vậy, đi đặc biệt chậm.

Tô Thi Thi cảm giác chính mình hiện tại giống như là kiến bò trên chảo nóng, cực kỳ nóng vội.

"Chú Bùi, tôi thật sự sai lầm rồi, tôi lần sau cũng không dám nữa." Tô Thi Thi lấy lòng nói.

Bùi Dịch lạnh lùng liếc cô một cái: "Sau này lại vẫn xen vào việc của người khác sao?"

Tô Thi Thi vội vàng lắc đầu: "Không quản nữa!"

Cô ở trong lòng lại yên lặng bồi thêm một câu: Hạnh phúc cả đời của

chị em tốt cũng không phải là lo chuyện bao đồng!

"Ô Thi Thi!" Bùi Dịch ánh mắt đầy vẻ giận giữ, tăng thêm ngữ khí.

Tô Thi Thi kinh ngạc nhảy dựng, người đàn ông này mắt nhìn thật quá tốt đi, trong đầu cô suy nghĩ cái gì cũng đoán được.

Cô phụng phịu làm nũng, cũng có chút tức giận: "Tôi không biết anh ta sẽ mang một người phụ nữ đến. Mà còn vật hợp theo loài, giống nhau mới làm bạn được, nhìn dáng vẻ của anh ta tôi nghĩ anh phỏng chừng cũng là không khác biệt lắm, tôi tâm tình có thể tốt sao? Tôi tâm tình một khi không tốt, tôi nghĩ đùa một chút cho vui, mà tôi lại không nghĩ tới sự tình sẽ ầm ĩ thành cái dạng này..."

"Ngừng!" Bùi Dịch cắn răng, "Em thắng rồi!"

Cùng phụ nữ đang ghen tuông lý luận, đó là đầu óc có bệnh.

Bùi Dịch chấp nhận thua.

Lúc hai người đi tới nhà chính, nơi này cũng sớm đã nhiệt náo gà bay chó sủa.

"Gâu gâu gâu!" Đại Cầu Tử cùng Tiểu Vịnh như là chịu kinh sợ thật lớn, sủa không ngừng.

Tô Thi Thi nghe đến đầu đều đã đau rồi. Thì ra trước kia Tiểu Vịnh tiếng kêu xem như ôn hòa, hiện tại mới là thật khủng bố!

Quá chói tai rồi!

"Còn không mau mở lồng sắt ra, đừng làm ảnh hưởng lão gia cùng phu nhân nghỉ ngơi!" Đoàn Hòa Dự chạy đến, đối với vị huấn luyện

chó đang đứng ở một bên sợ tới mức không biết nên nói làm sao

Vị huấn luyện chó kia tuân lệnh vội vàng cầm cái chìa khóa đi mở cửa.

Bên cạnh chuồng chó, Ôn Ngọc cưỡi ở trên lưng con ngựa cái, hai mắt đỏ ngầu, nước mắt đang ầng ậng không ngừng rơi xuống.

Cô sợ hãi. Vừa rồi cưỡi ngựa không biết xảy ra chuyện gì liền chạy đến nơi này. Còn có con ngựa nhỏ đáng yêu cô nuôi nhiều năm như vậy, vậy mà đá tới lồng sắt nhốt chó kia.

Sau đó, hai con chó kia liền điên rồi.

"Ngọc, ngoan, xuống đây đi." Tần Phong đi đến bên cạnh Ôn Ngọc, sợ dọa đến cô, giọng nói phát ra thật sự nhẹ nhàng.

Ôn Ngọc quay đầu nhìn thoáng qua, nhìn thấy là anh, khóc càng dữ hơn, cố gắng che miệng, hai chân theo bản năng kẹp một cái.

Dưới thân cô, ngựa hí một tiếng hai chân trước đưa lên, bả một phen liền vọt ra sân bên ngoài. *(Làm đến đây tự dừng nhớ đến lần Thi Thi cưỡi ngựa, cũng như vậy, Đoàn Ngọc Lộ bị đá văng, tính để thế mà nghĩ bị đá rồi sao đuổi theo Ngọc được nên thôi. Công nhận mình cũng có tâm gớm)*

"Chết tiệt!" Tần Phong thật muốn chém đứt chân con ngựa này, xoay người chạy về ngồi vào trong xe, nổ máy xe cấp tốc đuổi theo.

(Ryeo: Bậy, ngựa người ta nuôi, ông chém người ta chả thèm nhìn mặt ông nữa bây giờ.

Phong: Kệ tui, chuyện nhà tui, liên quan gì cô.

Ryeo: ờ đâu liên quan, tui cắt bớt cảnh của ông, tui cho anh Dịch ngược ông thôi

Dịch: ý hay

Phong: các người... không thêm đôi co với mấy người)

Lúc này, lồng sắt cũng bị mở ra, Đại Cầu Tử cùng Tiểu Vịnh nhanh như chớp chạy ra.

Đã lâu không có được tự do hai tên gia hỏa ở trong sân chạy như điên, bộ dáng giống như là chó điên lên cơn một dạng.

"Không được lại gần." Bùi Dịch đem Tô Thi Thi ôm ở trong ngực, động đều đã không cho cô động.

"Nhưng cũng không thể chúng nó chạy loạn ở trong sân như vậy được?" Tô Thi Thi nhỏ giọng nói

Cô là sợ đợi người ông nội kia của cô cùng mẹ của Bùi Dịch ra tới, lại hạ lệnh đem hai con chó cho nhốt lại thì nguy.

Nhưng cô vừa dứt lời, Đại Cầu Tử cùng Tiểu Vịnh đột nhiên ngừng lại, nhìn đến cô ở trong này, cun cút chạy tới, dùng đầu cọ xát tay cô.

Tô Thi Thi mi mắt nhất thời híp thành hình trăng lưỡi liềm, trong lòng ấm áp cực kỳ.

Không uổng công cô đối với tốt chúng!

Nhưng nháy mắt tiếp theo, tươi cười trên mặt cô đã cứng đờ.

Chỉ thấy hai tên gia hỏa này sau khi cọ cọ tay cô, rồi sau đó thân thể lướt nhanh qua, mông đít xoay chuyển, mấy cái chân phóng tới phía trước, thân thể như rời cung một dạng hướng thẳng phía trước xông ra ngoài.

Đây cái tình huống gì?

Tô Thi Thi lờ mờ, theo bản năng đuổi theo.

Tốc độ của cô đâu nào so được với hai con chó kia, chỉ thấy phía trước rất nhanh chỉ còn lại hai cái bóng một vàng một đen.

Hai con chó này vậy mà đuổi theo con ngựa kia rồi.

Thì ra Tiểu Khả Ái là tới cứu Đại Cầu Tử cùng Tiểu Vịnh! Hai con chó này đâu phải là sợ tới mức kêu to, từ đầu là hưng phấn đến điên cuồng sủa không ngừng!

Tô Thi Thi buồn bực quay đầu nhìn Bùi Dịch.

Bùi Dịch mặt không chút thay đổi, không biết suy nghĩ cái gì.

Phỏng chừng là nghĩ đến làm sao đem hai con chó điên này cùng con ngựa kia xử lý.

"Chúng ta... Vẫn nên khẩn trương đi thôi." Tô Thi Thi lặng lẽ lôi kéo Bùi Dịch, bước chân nhanh hơn.

Cô mới vừa mới nhìn vào hoa cỏ vừa mới trồng trong sân, lại bị giẫm lên rồi tinh rồi mù...

Hình ảnh thật đẹp, thật tình không dám nhìn.

Bùi Dịch nhìn cô gái nhỏ của mình lén lút y như mấy tên trộm sợ bị bắt, khóe miệng cong lên, giữ chặt tay cô, nhíu mày nói: "Ôi tiểu thư, hôm nay trận này diễn trò như vậy đã mãn ý chưa?"

Tô Thi Thi ha ha cười gượng: "Cũng không phải tôi cố ý, bọn họ diễn kịch tình cảm, không thể đổ hết trên đầu tôi chứ?"

Bùi Dịch nheo lại mắt, lạnh lùng nói: "Là em khi dễ anh em của tôi."

"Anh muốn làm gì?" Tô Thi Thi cảnh giác nhìn anh.

Bùi Dịch khom lưng một tay ôm lấy cô khiêng ở trên vai, nâng bước đi đến phía biệt thự: "Cho nên, tôi muốn báo thù cho cậu ta! Trừng phạt em - - nghiên cứu tư thế mới!"

"A! Buông ra! Tôi muốn đi tìm chó!" Tô Thi Thi thét chói tai, cô ngẩng đầu trông qua, chỉ thấy hai con chó kia đã chạy tới cửa trang viên rồi.

Thật quá đáng mà, vậy mà cứ như vậy bỏ quên cô không để ý đuổi theo con ngựa kia!

Mà đợi bọn họ sau khi đi hết, người hầu ở nhà chính mới vội vàng ra dọn dẹp tàn cục, một đám người trong lòng vừa tức giận lại không dám có ý kiến.

Tô tiểu thư một lần nữa trở lại Đoàn gia, mới qua mấy tháng, liên tiếp quây ở nơi này đến long trời lở đất, cũng thật sự là người tài ba!

Trong phòng, Đoàn Kế Hùng sắc mặt âm trầm ngồi ở trên vị trí.

Bên cạnh ông ta, Nhậm Tiểu Vi nhíu mày xoa huyết thái dương, sắc mặt có chút tái nhợt.

"Bệnh choáng váng đầu lại tái phát sao?" Đoàn Kế Hùng quay đầu liếc bà một cái, ngữ khí cũng không khá lắm.

"Không có việc gì." Nhậm Tiểu Vi nhàn nhạt nói.

"Bà không có việc gì, Đoàn gia đã có chuyện rồi." Đoàn Kế Hùng thờ phì phì nói.

Nhậm Tiểu Vi thân thể cứng đờ, thu tay, không nói gì.

Đoàn Kế Hùng thờ dài, bà vợ này của ông ta mỗi lần vừa gặp phải chuyện gì đều đã là cái dạng này, mặc kệ vui vẻ hay không đều không nói lời nào.

"Xem ra phương pháp của bà vô dụng rồi, Tô Thi Thi là cháu gái tôi, tính tình của nó tôi ít nhiều hiểu đôi chút. Học tập lễ nghi không hề làm cho nó biết khó mà lui. Bà nên nghĩ biện pháp khác đi." Đoàn Kế Hùng trầm giọng nói.

Nhậm Tiểu Vi nhướng mày, bà thời gian này cũng luôn suy nghĩ đến chuyện này.

Bà ban đầu vì Tô Thi Thi chuẩn bị khoá học lễ nghi so với hiện tại khó hơn rất nhiều, nhưng mà đứa con trai lớn của bà một mực âm thầm giúp đỡ Tô Thi Thi. Bà lại không muốn để cho con trai cùng chính mình khó xử, đành phải mắt nhắm mắt mở.

Nhưng hiện tại xem ra, là bà quá nhân từ rồi.

"Tôi sẽ nghĩ biện pháp khác, nhưng mà nếu muốn bức Tô Thi Thi chủ động rời đi sợ là rất khó, ông vẫn nên chuẩn bị thêm cách khác đi." Nhậm Tiểu Vi nhàn nhạt nói.

Đoàn Kế Hùng nghĩ nghĩ, nói: "Thiên kim của Hồ gia thời gian này muốn về nước, bà đến lúc đó chuẩn bị gặp mặt đi."

"Em gái của Hồ Sĩ Minh?" Nhậm Tiểu Vi hỏi.

"Không sai, chính là người đó." Đoàn Kế Hùng nói, "Bà nên biết ý tứ của tôi."

Nhậm Tiểu Vi trên mặt nhìn không ra cảm xúc, chỉ nhàn nhạt nói: "Tôi biết rõ."

Bà nhớ tới buổi sáng hôm nay Bùi Dịch nói với bà hai ngày nữa muốn đi Yorkshire, trên mặt hiện lên quét xuống tươi cười, nói với Đoàn Kế Hùng: "Bùi Dịch muốn đi gặp Đồng Đồng, tôi..."

"Tôi biết, nó từng đề cập với tôi." Đoàn Kế Hùng ngắt lời bà, quay đầu nhìn khuôn mặt đang tươi cười của bà, ánh mắt trầm trầm, lạnh giọng nói, "Bà hiện tại không thể gặp Đồng Đồng, không cần nghĩ lung tung."

Nhậm Tiểu Vi trên mặt tươi cười nhất thời biết mất, trong lòng níu chặt đau xót.

Bà rất muốn hỏi chồng mình, tới cùng tại sao không cho bà gặp con trai nhỏ của mình!

"Tiểu Vi, bà gắng nhịn một chút. Tôi muốn mấy ngày nay, muốn xem thử thành ý của con trai ngoan của bà."

"Bùi Dịch?" Nhậm Tiểu Vi sắc mặt trầm xuống, có chút khản trương nói, "Nó cũng là con tôi, ông..."

"Tôi biết." Đoàn Kế Hùng cắt ngang lời nói của bà, đứng lên đi tới thư

phòng. Hiển nhiên cũng không muốn nhiều lời.

Quà tặng đêm khuya đây. Ai đọc xong thì ngủ nhé

Định cho ít sắc mà lười quá thôi qua vài chương nữa vậy. Cỡ 205 206 gì đó. Ai đớp thính này không?

Chương 203: Bọn họ đã sớm lên kế hoạch chu toàn

"Gâu gâu gâu" trong sân truyền đến một trận tiếng chó sủa.

Tô Thi Thi vội vàng từ trên giường ngồi dậy, cô bây giờ đối với tiếng chó sủa đều cực kỳ miễn cảm rồi.

"Hai cái đồ không lương tâm kia trở lại rồi sao?" Tô Thi Thi đi chân trần giẫm lên trên thảm trải sàn, chạy đến cửa sổ nhìn ra ngoài, nhất thời vui vẻ.

Chỉ thấy hai bóng dáng một vàng một đen núp ở trong chiếc xe ferrari màu đỏ, đang ngẩng đầu sủa liên hồi.

Bên cạnh xe thể thao, Tần Phong đang đứng. Bên cạnh anh, con ngựa cái đỏ thẫm đang cúi đầu gặm cỏ.

Tần tổng cúi gằm đầu, nửa khom người, đang làm vẻ cầu khẩn hai vị tổ tông trong xe.

"Cầu xin hai vị tổ tông của tôi ơi, nơi này mới là nhà của các người. Chủ nhân của các người đang chờ các người kìa, van cầu các người nhanh xuống xe đi!"

Tần Phong bộ dáng cực kỳ tiều tụy, đã muốn khóc cũng khóc không được rồi.

Anh đến bây giờ cũng chưa rõ ràng lắm, hai vị tổ tông này từ khi nào lại bò lên xe anh rồi!

Đại cầu tử cùng Tiểu Vịnh phỏng chừng là bị nhốt lâu nên sợ, lại ở trong xe chết sống không chịu xuống. Tần Phong vừa đến gần, chúng nó liền há miệng một bộ dáng muốn cắn người, hung hãn dị thường.

"Ô Thi Thi, nhanh đem chó nhà em bắt đi!" Tần Phong ngẩng đầu nhìn thấy Ô Thi Thi đang trốn ở ban công lầu hai nhìn lên, lập tức trợn tròn mắt.

"Tần tổng, Ngọc đâu?" Ô Thi Thi thu lại tươi cười, trầm giọng hỏi.

"Em còn dám hỏi!" Ô Thi Thi nói chưa dứt lời, vừa nói, mặt Tần Phong nhất thời liền đen.

Ngày hôm qua anh đuổi theo ra ngoài, rất không dễ dàng mới đuổi kịp cô. Đột nhiên hai cái con chó chết tiệt không biết từ nơi nào vọt ra, trực tiếp đuổi con ngựa cái kia cùng Ôn Ngọc lập tức chạy!

Ôn Ngọc từ đầu không cho anh cơ hội giải thích, về đến nhà liền đóng cửa lại, mặc kệ anh kêu hô thế nào đều không để ý!

"Ô Thi Thi, uống công anh đối với em tốt thế, em vậy mà ám hại anh như vậy!" Tần Phong nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Ô Thi Thi cười hì hì nói: "Lúc anh đổi bạn gái mới sao không nghĩ tới hậu quả ngày hôm nay?"

Tần Phong bị một câu kia làm cho nghẹn họng nói không nên lời.

Ô Thi Thi đang muốn nhân cơ hội trêu chọc anh vài câu, tầm mắt đột nhiên liền ngưng lại. Chỉ thấy Bùi Dịch từ trong biệt thự đi ra.

Cũng không biết Bùi Dịch đi ra từ lúc nào

Anh chỉ là đi đến bên cạnh xe, trừng mắt nhìn Đại cầu tử và Tiểu Vịnh. Rồi sau đó, hai con chó vô pháp vô thiên kia, ỉu xiu nhảy xuống xe, đi theo phía sau con ngựa cái, ngoan ngoãn đi đến chuồng ngựa.

Tô Thi Thi chu mỏ, yên lặng lui về trong phòng ngủ.

Cô nghĩ tới tối hôm qua Bùi Dịch bắt cô làm thử tư thế mới, sắc mặt liền đỏ lên

Lúc cô đi xuống dưới lầu, Bùi Dịch cùng Tần Phong đang ngồi ở trên sofa trong khách dùng trà.

"Ăn xong bữa sáng rồi đi." Bùi Dịch thấy Tô Thi Thi nghĩ muốn trốn, lạnh lạnh liếc cô một cái.

Tô Thi Thi thấy bọn họ hai người tựa hồ có chuyện muốn nói, cười gượng nói: "Tôi dặn Tiểu Ưu làm một phần thức ăn nhanh, ăn ở trên xe là được rồi."

Cô nói xong, co cẳng chạy.

Không thấy được Tần Phong bộ dáng oán giận kia sao? Cô cũng không muốn ở trong này nghe anh ta kể khổ.

"Thi Thi à, anh tìm em mà!" Tần Phong ở phía sau đuổi theo kêu hô.

Tô Thi Thi lại không có nghe đến.

Trong phòng khách, đợi sau khi Tô Thi Thi rời đi, hai người đàn ông vẻ mặt chậm rãi trầm xuống, hai người sắc mặt đều đã cực kỳ ngưng trọng.

"Tôi tối hôm qua cả đêm không ngủ, xem xét động tĩnh ở xây dựng Minh Đình." Tần Phong sắc mặt trầm trầm nhìn Bùi Dịch, "Hồ Sĩ Minh hẳn là muốn chuẩn bị ra tay rồi."

Bùi Dịch gật đầu: " Hẳn nếu còn không ra tay, liền không phải là mình rồi."

"Cậu thật sự nghĩ như vậy sẽ tốt sao?" Tần Phong vẫn lo lắng. Anh tối hôm qua lúc đuổi theo Ôn Ngọc ra ngoài, bỗng nhiên nhận được điện thoại của đám thuộc hạ, nói chuyện bên kia có động tĩnh.

Lúc Ôn Ngọc trở về trong nhà chết sống không mở cửa, anh nhân tiện về tới công ty, bận rộn cả đêm. Chỉ là những cái tư liệu này, là càng xem tâm càng trầm trọng.

"Bùi Dịch, cậu từng nghĩ qua chưa. Cậu khiêu khích hẳn như vậy, sẽ bại lộ thân phận của mình." Tần Phong nói.

Ánh mắt Bùi Dịch hơi trầm xuống, suy nghĩ một hồi mới hạ giọng nói: " Hẳn hiện tại có thể điều tra được chẳng qua thân phận của tôi là tổng giám đốc Xây dựng Tiệp Khắc. Nếu như vậy có thể thăm dò con bài chưa lật của hẳn, nước cờ này là chúng ta thắng."

Anh dừng một chút, ngữ khí ngưng trọng lên: "Hiện tại chỉ sợ, con bài chưa lật của hẳn so với chúng ta vẫn nhiều hơn."

"Tôi lo lắng chính là điểm ấy. Lúc trước nhận được tin tức, thế lực ở nước ngoài của hẳn cũng không yếu. Cụ thể phía sau có bao nhiêu người, chúng ta hiện tại từ đầu không biết." Tần Phong thở dài.

Ở bên ngoài nhìn vào, Hồ gia cùng Đoàn gia ở Bắc Kinh này thực lực tương xứng. Nhưng mà cũng chỉ có bọn họ xâm nhập điều tra Hồ

gia mới biết được, thực lực Hồ gia đã sớm vượt xa so với Đoàn gia.

"Vài năm nay, nếu không phải Hồ Sĩ Minh một mực thăm dò điều tra gốc gác của cậu vẫn chưa tra được, nếu không cũng sớm đã ra tay với Đoàn gia rồi." Tần Phong nói.

"Hắn ta thăm dò tôi, tôi thăm dò hắn ta. Xem ai duy trì lâu hơn." Bùi Dịch nói.

Hồ Sĩ Minh là đối thủ mạnh mà Bùi Dịch ở trên thương trường gặp được có thể sánh ngang tầm với anh. Anh không thích loại đối thủ này, nắm bắt không ra tâm cơ.

"Nghe nói hắn gần đây cùng Hồng gia tiếp xúc rất nhiều, chúng ta có muốn đi lại hay không?" Tần Phong hỏi.

Bùi Dịch mím môi, tựa vào ghế sofa, nhàn nhạt nói: "Không cần. Hồng gia cùng hắn đã sớm là người trên một cái thuyền."

"Cái gì?" Tần Phong cả kinh.

Hồng gia ở Bắc Kinh này là một thế lực tồn tại đặc biệt, hắc bạch lưỡng đạo đều có. Nếu Hồ Sĩ Minh cùng Hồng gia đã cùng chung chí hướng, như vậy Hồ Sĩ Minh đã có hậu phương vững chắc chống lưng rồi.

Tần Phong đột nhiên nhớ tới một sự kiện, hỏi: "Lần đó Hồ Sĩ Minh tự mình đi tham gia đấu thầu công trình gian khách kia, sau đó Hồng gia lại mời Thi Thi qua... Là bọn họ đã sớm kế hoạch?"

"Bọn họ muốn thăm dò tôi." Bùi Dịch biểu tình nhàn nhạt, giữa trán tàn khốc chớp lóe rồi biến mất.

Hồng gia cùng hẳn đều muốn tiếp cận song phương, nhưng mà người nào cũng không thể mở miệng trước. Cho nên, Hồng gia lấy danh nghĩa mời Tô Thi Thi, khiến cho anh phải ra mặt.

"Vậy xem ra, Hồ Sĩ Minh là thật để mắt đến Thi Thi rồi." Tần Phong trong mắt ngoan độc tàn ác chớp lóe rồi biến mất, "Ra tay với một cô gái, thật không xứng làm đàn ông!"

Hồ Sĩ Minh mấy ngày gần đây quần lấy Tô Thi Thi, hiển nhiên là nhằm về phía Bùi Dịch.

Bùi Dịch khóe miệng gợn lên quét xuống trào phúng tươi cười: "Hắn đã quá coi thường người phụ nữ của tôi."

Tần Phong khóe miệng rụt rụt. Người này ngữ khí thật là có nhiều tự hào!

"Nhưng mà, cậu hiện tại tính toán thế nào? Thi Thi cô bé này tôi hiểu rất rõ, mỗi lần đều có thể quậy lớn chuyện, cậu cũng nên kiềm chế một chút."

Bùi Dịch khóe miệng nhếch lên: "Tôi còn ngại mọi chuyện chưa đủ lớn!"

Muốn ồn ào, đương nhiên phải làm đến long trời lở đất! Đem nước triệt để quấy đục rồi!

"Hí..." Tần Phong nhin không được run run một phen, "Cậu quả nhiên là cáo già, lại muốn phụ nữ đúng không?"

Bùi Dịch đột nhiên dời đi đề tài: "Tôi hôm nay muốn đi Yorkshire, gặp Đồng Đồng một phen."

"Cái gì?" Tần Phong sững sốt một giây, bỗng nhiên hung tợn nói, "Bùi Dịch, cậu yêu thương người phụ nữ của mình cũng cần phải có giới hạn, thậm chí ngay cả em trai ruột của mình cũng lợi dụng!"

Hiện tại bọn người Hồ Sĩ Minh ở trong bóng tối chú ý nhất cử nhất động của Bùi Dịch, anh một khi đi gặp Đoàn Tĩnh Đồng, như vậy chuyện Đoàn gia còn có người thừa kế nhỏ tuổi kia tự nhiên giấu diếm không được bao lâu.

"Tần thiếu, hiện tại có người coi chúng ta là thịt béo. Cậu trước tiên nên buông bỏ tình cảm cá nhân, quan tâm đến chuyện chính thì hơn." Bùi Dịch nói xong liền đứng lên, đi ra phía ngoài.

Đoàn Kế Hùng hiện tại là đang chờ anh đi?

"Này, cậu không có nhân tính vậy sao? Tôi chỉ là không cẩn thận nói cậu trước kia bên cạnh có rất nhiều phụ nữ, tôi có nói sai gì sao? Cậu lại để bụng như vậy!" Tần Phong ở phía sau hỗn hển hô.

Vừa rồi rõ ràng nói chuyện tán gẫu vẫn còn rất tốt, hai người nói chuyện rất đồng lòng chung lý tưởng, tại sao cuối cùng thụ thương chính là anh!

Bùi Dịch không hề để ý đến anh nữa, mà là trực tiếp đi nhà chính.

Lúc anh đi đến nhà chính, Nhậm Tiểu Vi vừa lúc đi ra.

"Mẹ tối hôm qua không nghỉ ngơi tốt sao?" Bùi Dịch nhìn thấy mắt bà vẻ mặt tiều tụy, chân mày cau lại.

"Tiểu Dịch?" Nhậm Tiểu Vi vừa thấy con trai lớn của mình, hốc mắt liền đỏ lên, "Tiểu Dịch, mẹ nên làm sao đây, ông ta không cho mẹ gặp Đồng Đồng."

Ánh mắt Bùi Dịch hơi trầm xuống: "Con đi tìm ông ta."

"Không, con không cần đi!" Nhậm Tiểu Vi khẩn trương nói.

Tui cũng biết sinh khí nhé. Cuối tuần u ám hà

Chương 204: Trói lên máy bay

"Tiểu Dịch, con nghe mẹ nói đi, không cần đi tìm ông ta." Nhậm Tiểu Vi khẩn trương lôi kéo tay Bùi Dịch, giữa trán đều là thần sắc lo lắng.

Bùi Dịch trong lòng ấm áp, khuôn mặt lộ ra một nụ cười nhạt: "Con tự có chừng mực."

"Thật sự không có việc gì sao?" Nhậm Tiểu Vi lo lắng hỏi.

Đứa con trai lớn này của bà từ nhỏ cũng đã tự có chính kiến của mình, nhưng mà dù thế thế nào, thân làm mẹ vẫn luôn cảm thấy được con trai của mình không có lớn lên.

Bùi Dịch gật gật đầu, rồi sau đó vào thư phòng.

"Đã đến rồi sao." Đoàn Kế Hùng giống như sớm biết Bùi Dịch sẽ đến, nhìn thấy anh cũng không tỏ ra bất ngờ là bao nhiêu.

Bùi Dịch không có ý định nói vòng vo, trực tiếp nói: " Hôm nay tôi muốn đi Yorkshire, muốn mang mẹ tôi cùng đi."

"Mang bà ấy cùng đi?" Đoàn Kế Hùng nhướng mày, nhưng mà không hề nhìn ra được có bao nhiêu tức giận.

Ông ta chậm rãi nói: "Tiểu Dịch, con nên là biết con đi gặp Đồng Đồng đã rất nguy hiểm. Nếu con để cho mẹ con cùng đi theo một lúc, con cũng thừa biết hậu quả."

Đoàn Kế Hùng tuy cũng không phải quá rõ ràng thực lực của Hồ gia,

nhưng mà cũng biết nếu để cho người ngoài biết mình còn có một đứa con trai, đối với Đoàn thị sẽ có ảnh hưởng thế nào.

Ông ta không sợ cái gì cả, chỉ sợ thằng con trai lớn của chính mình sẽ liên kết với người ngoài lật đổ ông ta.

"Đoàn Tĩnh Đồng mặc kệ họ gì, chính là em trai của tôi. Lão gia chỉ cần biết điểm này là được. Chuyện của nó, tôi tự sẽ an bài tốt." Bùi Dịch bình tĩnh nói.

Đoàn Kế Hùng trong lòng vui vẻ, nhưng trên mặt không biểu hiện nửa phần, mà lại giả vờ nhú mày suy ngẫm nói: "Cứ như vậy, Chấn Ba bên kia liền khó làm rồi."

"Lão gia không phải đã sớm không quen nhìn anh cả làm những chuyện này rồi sao? Tôi hẳn không nhúng tay vào." Bùi Dịch nói xong đứng lên, hướng Đoàn Kế Hùng gật đầu, xoay người đi ra ngoài.

Đoàn Kế Hùng nhìn bóng lưng Bùi Dịch rời đi, thật lâu sau mới thu hồi ánh mắt, trong mắt lãnh ý chớp lóe rồi biến mất.

Bùi Dịch này xem như cho ông ta một cái cái đảm bảo. Anh sẽ vì Đoàn Tĩnh Đồng chặn sóc bảo vệ, hẳn không làm khó Đoàn thị.

"Chấn Ba, cha đây chỉ có thể có lỗi với con rồi." Đoàn Kế Hùng nghĩ đến sẽ đối phó với đứa con trai lớn của mình, trong lòng ít nhiều có chút không đành lòng.

Chỉ là Đoàn Chấn Ba thật sự để cho ông ta quá thất vọng rồi!

"Dưỡng hổ vi họa (Nuôi hổ mang họa)." Đoàn Kế Hùng lại nhìn thoáng qua phương hướng Bùi Dịch rời đi.

Ông ta tính vốn đa nghi, liền tính Bùi Dịch hiện tại sẽ bảo đảm quyền lợi cho em trai mình. Nhưng Đoàn Tĩnh Đồng dù sao tuổi vẫn còn nhỏ như vậy, ai cũng không dám đảm bảo vài năm sau sẽ không thay đổi ý định, Bùi Dịch có thể thu Đoàn thị vào trong túi chính mình.

"Bùi Dịch, xem ra sau khi chuyện này giải quyết xong, tao cũng không thể tiếp tục giữ mày bên mình." Đoàn Kế Hùng nguy hiểm nheo mắt lại, trong lòng tự đã có chủ ý.

Mà ý nghĩ trong lòng ông ta, Bùi Dịch làm sao không biết?

"Thế nào?" Nhậm Tiểu Vi vẫn ở ngoài thư phòng chờ, thấy Bùi Dịch đi tới, lập tức đón chào.

Bùi Dịch sắc mặt nhàn nhạt, chỉ nói: "Mẹ chuẩn bị một chút, chúng ta ba giờ sau lên máy bay."

"Con nói cái gì?" Nhậm Tiểu Vi lập tức u mê, quá vài giây mới phản ứng kịp, kích động đến khóc luôn rồi.

"Được, mẹ lập tức đi chuẩn bị!" Bà nói xong liền đi đến phòng ngủ, đi tới hai bước, lại lo lắng quay đầu lại hỏi, "Con không cùng ông ta xảy ra xung đột chứ?"

"Không có." Bùi Dịch lắc đầu.

Anh cùng Đoàn Kế Hùng hiện tại chỉ là theo như nhu cầu mà thôi, lợi dụng lẫn nhau, đôi bên cùng có lợi.

Tầng 15 Xây dựng Tiệp Khắc, bên trong bộ phận thiết kế, Tô Thi Thi đang định đi xem tiến độ thi công ở sân vận động, Bùi Dịch gọi điện thoại đến.

"Tôi muốn đi công tác, ngày mốt trở về." Giọng nói người đàn ông trầm ổn từ trong điện thoại truyền tới.

Nhưng Tô Thi Thi lại cảm giác được cả người thất thần ngay tại chỗ:
"Sao lại đột nhiên muốn đi công tác?"

"Sao vậy, không nữa sao?" Bùi Dịch tại đầu bên kia điện thoại nhẹ cười.

"Tôi..." Tô Thi Thi sắc mặt đỏ lên, chính cô cũng chưa phát hiện vừa rồi trong câu nói kia của mình có bao nhiêu những nhẽo làm nũng, lại còn có chút không vui.

"Ngoan ngoãn chờ tôi trở lại, không được gây rắc rối." Bùi Dịch ôn nhu nói.

"Vậy anh chú ý an toàn." Tô Thi Thi giọng có chút rầu rĩ.

Từ lúc cô và Bùi Dịch bên nhau tới nay, hai người vẫn là lần đầu tiên tách ra.

Bùi Dịch cúp điện thoại liền trực tiếp đi sân bay. Lúc Tô Thi Thi đi được nửa đường, anh đã lên máy bay tư nhân.

Bên trong cabin xa hoa, Tần Phong tay xoa xoa khóe miệng nhìn mông lung cảnh vật xa xăm bên ngoài cabin, thật sự có chút tức nghẹn.

"Không phải là người phụ nữ của cậu không nữa xa cậu sao? Cậu lại lòng dạ sắt đá như vậy?"

Bùi Dịch nhíu mày, quay đầu lạnh lạnh nhìn anh: "Cậu đừng có mà không ăn được bồ đào thì nói bồ đào còn xanh."

"Cậu..." Tần Phong chán nản, "Là người nào lôi kéo tôi đến đây? Tôi rất khó khăn lừa được Ngọc ra cho tôi gặp mặt, cậu lại phá hoại, trực tiếp phái tới bốn vệ sĩ!"

Tần Phong càng nói càng tức giận. Anh đường đường là Tần tổng của Tần thị, là người thừa kế Tần gia, lại bị bốn vệ sĩ trói lên máy bay!

Thật sự tức chết anh rồi!

Bùi Dịch quay đầu, yên lặng nhìn ra bên ngoài cabin. Đột nhiên, tầm mắt của anh ngưng lại.

Chỉ thấy đứng xa xa phía ngoài sân bay, một cô gái mặc áo gió vàng nhạt đang duỗi cổ nhìn xung quanh tìm bọn họ bên này.

"Cô bé ngốc!" Bùi Dịch nheo mắt từ trên chỗ ngồi đứng lên, đi nhanh đến cửa cabin.

"Không phải sắp bay lên sao? Cậu muốn đi... À ha!" Tần Phong cũng thấy được Tô Thi Thi, ghen tị đến nổi mi mắt đều nhanh tái rồi.

Nhưng một giây sau, khi anh nhìn đến người đang đứng bên cạnh Tô Thi Thi, mi mắt trực tiếp tỏa sáng lấp lánh, bước nhanh hướng tới cửa cabin phóng đi, tốc độ so với Bùi Dịch vẫn còn nhanh hơn!

Đường băng bên cạnh, Tô Thi Thi ngẩng đầu, giữa lông mày đều là tiếc nuối.

"Ngọc, anh ấy giống như đi rồi." Tô Thi Thi buồn bực nói.

Ôn Ngọc an ủi: "Bùi tổng không phải nói ngày mốt liền trở lại sao?"

Rất nhanh."

Tô Thi Thi gật gật đầu.

Cô biết anh sẽ trở lại thật nhanh, nhưng mà không biết tại sao, vẫn muốn gặp anh một lần.

Ngay đến chính cô cũng không biết, loại cảm giác khó hiểu này là sao nữa, nhưng lúc cô vừa nghe anh nói như vậy liền vội vã hoang mang rối loạn chạy tới.

"Thi Thi, nhìn xem, kia có phải Bùi..." Ôn Ngọc vốn dĩ nhìn Bùi Dịch khi đó cực kỳ bất ngờ, nhưng lúc cô nhìn đến người theo sát Bùi Dịch chạy ra, kinh ngạc trực tiếp thành kinh sợ.

"Thi Thi, tôi đi trước." Ôn Ngọc cúi đầu muốn chạy.

"Tần Phong?" Tô Thi Thi cũng ngây ngẩn cả người.

Cô thật sự không biết, Tần Phong vậy mà cũng ở trên máy bay.

"Ngọc, tôi thật sự không biết anh ta cũng đi chung." Tô Thi Thi giữ chặt Ôn Ngọc, thật có lỗi nói.

Ôn Ngọc mi mắt hồng hồng, cúi đầu, không biết là tức giận hay vẫn lại là bị dọa sợ nữa.

Tô Thi Thi vừa thấy liền nóng nảy, cũng chẳng quan tâm Bùi Dịch nữa, kéo Ôn Ngọc bỏ chạy.

"Đây là tình huống gì?" hai người đàn ông đang chạy tới nhất thời đứng ngay tại chỗ.

"Tần Phong, cậu chết chắc rồi!" Bùi Dịch mặt trầm xuống, cắn răng mở miệng nhìn Tần Phong.

Còn cách hơn mười mét, anh vậy mà trơ mắt nhìn Tô Thi Thi chạy mất!

"Không liên quan tới tôi nha. Cậu không thấy được là người phụ nữ của cậu lòi cái cô bé mít ướt kia đi sao?" Tần Phong khóc không ra nước mắt.

"Không phải nhờ phước của cậu, mới dọa đến cái cô gái vô dụng kia sao?" Bùi Dịch sắc mặt khó coi tới cực điểm.

Tô Thi Thi rất không dễ dàng chủ động chạy đến, cứ như vậy bị phá hủy!

"Cái gì cô gái vô dụng?" Tần Phong vừa nghe liền nổi giận, "Tôi nói cho cậu biết, cậu si nhục tôi thì có thể đi, tuyệt đối không thể si nhục người con gái tôi xem trọng. Ôn Ngọc có thể so với Thi Thi còn có năng lực hơn!"

"Động một tí liền khóc, có năng lực chỗ nào?" Bùi Dịch đen mặt nhìn thoáng qua đường giáp ranh bên kia. Nơi đó, Tô Thi Thi đã chạy trốn đến bóng dáng đều không có.

"Thi Thi không khóc sao? Chỉ là một con cạp cái!" Tần Phong oán giận nói.

Bùi Dịch mắt híp lại như dao găm vào một phen bắn qua: "Cậu lặp lại lần nữa!"

"A này, cậu muốn động thủ hay sao?" Tần Phong kìm lòng không được lui về sau một bước, "Cậu bản lĩnh như vậy, sao không dùng

sức lực này kéo các em ấy trở về đi."

Bùi Dịch mặt càng thêm đen: "Lại vẫn ngại mất mặt chưa đủ?"

Tần Phong im lặng rồi.

Đường đường hai vị đại tổng giám đốc lại giống như mấy tên lưu manh đầu đường xó chợ, từ trên máy bay nhảy xuống đuổi theo con gái nhà người ta, kết quả hai cô gái kia chạy mất dép không nói, bọn họ lại còn vẫn đứng ở chỗ này ngây thơ àm ỹ một trận. Rõ là...

"Bùi Dịch, vừa rồi là cô gái của cậu bỏ chạy trước ha?" Tần Phong lần mò cái mũi, buồn bực hỏi.

Bùi Dịch nhìn cũng chưa từng nhìn anh liếc mắt một cái, xoay người đi đến phi cơ, trong lòng kìm nén một cục tức đang phát hỏa, muốn giết người.

"Ô Thi Thi, chờ tôi trở lại sẽ tính sổ với em!"

Chết tiệt, cứ như vậy mà chạy!

Cả nhà ngủ ngon!

Mệt còn bị ăn hành, còn thêm thằng em quý hóa, giờ ngủ nó ngồi quánh game, còn nói chuyện àm ỹ, làm mình chả ngủ đc gì. Tới lúc mình dậy cái nó lăn ra ngủ, thiệt tức chết mà

Chương 205: Bùn tiên sinh lạnh lòng bạo lực

"Hô..." Tô Thi Thi lôi kéo Ôn Ngọc một hơi chạy ra tới bên ngoài phi trường, xác định phía sau không ai đuổi theo mới dừng lại.

"Cô không sao chứ?" Tô Thi Thi ngẩng đầu vừa thấy, sừng sốt một phen, "Đừng... Đừng khóc!"

"Thi Thi, cô... Cô không phải đến gặp Bùi tổng à?" Ôn Ngọc hốc mắt đã đỏ lên quay sang hỏi.

Tô Thi Thi thân thể cứng đờ, cả người như bị sét đánh một dạng, choáng váng rồi.

"Xong rồi xong rồi, tôi tại sao lại quên chuyện quan trọng như thế rồi!" Tô Thi Thi thật muốn khóc luôn rồi.

Vừa rồi cô nhìn Bùi Dịch chạy xuống phi cơ, rồi cô lại quay đầu bỏ chạy...

Xong rồi, cô chết chắc rồi!

"Thi Thi, cô nhanh vào bên trong nhìn xem." Ôn Ngọc tự trách cực kỳ. Thi Thi đều là vì cô mới bỏ chạy.

Vừa rồi cô đã nghĩ nhắc nhở Thi Thi, nhưng Thi Thi lôi kéo cô chạy trốn quá nhanh, cô từ đầu không có cơ hội để nói.

"Vậy cô ở chỗ này chờ tôi một chút." Tô Thi Thi gật đầu, vừa đi một

bên vừa cầm ra điện thoại gọi cho Bùi Dịch, muốn giải thích một phen.

Đúng là - -

"Tắt điện thoại." Tô Thi Thi quay đầu, khóc không ra nước mắt nhìn Ôn Ngọc.

"Vậy phải làm sao đây?" Ôn Ngọc đều đã cố gắng đến phát khóc rồi.

Cô đúng là có nghe nói qua Bùi Dịch tính tình không tốt lắm, sẽ không liên lụy Thi Thi bị ngược đãi chứ...

"Bà cô của tôi ơi, cô đừng khóc. Không có việc gì, bọn họ hẳn là lên phi cơ rồi. Trên máy bay không phải không thể mở máy à?" Tô Thi Thi an ủi.

Nhưng những lời này, chính cô còn không thể tin được.

Bùi Dịch nhất định là tức giận rồi.

Tô Thi Thi thân thể nhịn không được run run một phen, rất muốn chạy trốn.

Hai ngày sau, Tô Thi Thi triệt để biết, người đàn ông kia bụng dạ thật sự rất hẹp hòi, cũng là có thể thay đổi thái độ đến chóng mặt!

"Vậy mà cúp điện thoại của tôi! Tin nhắn cũng không trả lời!" Tô Thi Thi thở phì phì ném điện thoại di động trên giường, ghen mà chết rồi.

Cô trước kia thật đúng là không phát hiện, Bùi Dịch còn có tính khí trẻ con như vậy.

"Hừ!" Tô Thi Thi cũng cực kỳ giận rồi, cô cũng biết giận nha. Ngồi dậy, lôi rương hành lí ra, đi vào phòng quần áo.

Chỉ chốc lát, mang theo rương hành lí từ trong phòng ngủ đi ra.

"Tô tiểu thư, cô muốn đi công tác sao?" Tiểu Ưu nhìn thấy Tô Thi Thi kéo theo rương hành lí đi ra, có chút đáng tiếc nói, "Tiên sinh nói với quản gia, ba giờ chiều sẽ trở về rồi."

Tô Thi Thi bước chân đột nhiên dừng lại.

Cái người đàn ông ấu trĩ này, gọi điện thoại cho quản gia, trở về lại không chịu điện thoại cho cô. Đừng tưởng rằng cô không biết, anh rõ ràng là cố ý muốn để cho quản gia nói cho cô biết khi nào anh trở về, muốn cô đợi anh!

Tô Thi Thi ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Tôi muốn đến nhà một người bạn ở vài ngày. Bù tiên sinh trở về thì nói như vậy với anh ấy."

Cơ hội tốt như thế này, cô không bắt lấy mới là lạ! Vừa lúc trải qua vài ngày độc thân thật thoải mái!

"Cái này..." Tiểu Ưu vẫn còn nói chuyện, Tô Thi Thi đã mang theo hành lí đi ra cửa.

"Nhanh đi gọi điện thoại cho tiên sinh." Tiểu Ưu vội vàng chạy đi tìm quản gia cầu viện trợ.

Bên này, Tô Thi Thi kìm nén không được kích động trong lòng, đã ảo tưởng ngày tự do.

Nhưng cô vừa mới ra đến cửa lớn của biệt thự, đột nhiên Dương Dũng giống như xuất quỷ nhập thần từ đâu xuất hiện ở trước mặt cô.

"Ô tiểu thư, mời trở về." Dương Dũng nói xong liền cướp đi hành lý trong tay Tô Thi Thi, đứng ở một bên kính cẩn lễ phép.

"Anh..." Tô Thi Thi bị chọc giận muốn khóc.

Cô tại sao lại quên Dương Dũng rồi! Khó trách Bùi Dịch có thể yên tâm như vậy nói đi liền đi, hóa ra là không sợ cô chạy!

(Ryoe: Cái gốc của cô là nói cho bọn họ cô đi nhà bạn ở đó, cô cứ thuận theo bảo đi công tác phải hay hơn ko? Lúc đó hẳn là có kịch hay xem rồi

*Thi: *gật* quả là khôn 3 năm đại 1 giờ. Sao cô ko cứu tôi?*

*Ryoe: tui ko siêng, cô ở gốc tự chịu đi, tui ko cứu được *cười gian**

"Phiền anh tránh ra." Tô Thi Thi giận tái mặt nói.

Dương Dũng bất động như núi, ngăn ở trước mặt Tô Thi Thi nói: "Xin Ô tiểu thư đừng để cho người làm như chúng tôi phải khó xử."

Tô Thi Thi im lặng rồi.

Đến cả người trầm mặc ít lời như Dương Dũng đều đã trêu chọc chế giễu cô như thế, cô còn có thể nói cái gì?

"Anh hẳn sẽ không để cho tôi đi đúng không?" Tô Thi Thi buồn bực nhìn Dương Dũng.

"Vâng, mời Ô tiểu thư trở về chờ Bùi tiên sinh." Dương Dũng nói

xong hướng về biệt thự làm cái động tác xin mời.

Tô Thi Thi ánh mắt nhoáng lên một cái, rõ ràng nhìn thấy trên cổ tay phải của Dương Dũng có một chỗ vết sẹo.

Trong lòng cô liền se lại. Cái kia hẳn là lúc trước vì cứu cô bị axit sunfuric hắt trúng.

"Tôi biết rồi." Tô Thi Thi cụp đầu xuống, cũng chẳng muốn cúi kính nữa.

Tô Thi Thi ở trong phòng khách đi qua đi lại một hồi, trong lòng vẫn lại là cảm thấy bức tức.

"ba giờ trở về phải không?" Tô Thi Thi mi mắt nhú lại.

Không cho cô rời nhà trốn đi, cô đến công ty tăng ca, để xem làm gì được nhau nào?

Hôm nay là cuối tuần, nhưng cũng có người ở công ty tăng ca, cô cũng đi làm một nhân viên tốt mới được.

Bây giờ, Dương Dũng không có xuất hiện nữa, không biết lại trốn ở chỗ nào quan sát cô.

Tô Thi Thi biết, anh vẫn một mực âm thầm bảo vệ cô.

Chỉ là cả ngày qua đi, cô cũng không biết làm cái gì nữa. Nhìn bản thiết kế, một cái bản vẽ cũng nhìn không xong. Nhìn chăm chăm bản kế hoạch, lại càng không biết nội dung bên trong thế nào, không thể nào tập trung được, cứ thần thờ như vậy.

Rất không dễ dàng cũng đến ba giờ chiều, mobile phone lại thủy

chung không vang lên.

Bốn giờ, cũng không có điện thoại, cũng không có tin nhắn.

Năm giờ, sắp tan tầm, vẫn lại là không có bất kì tin nhắn gì.

Tô Thi Thi trong lòng giống như chất một tảng đá nặng, cực kỳ rầu rĩ khó chịu.

Lúc trước Ôn Ngọc gọi điện thoại tới, vụng trộm nói Tần Phong lại chạy đi tìm cô ấy rồi. Nếu Tần Phong trở lại, vậy thì Bùi Dịch kia hẳn là cũng đã trở về.

"Hừ..." Tô Thi Thi hít sâu một hơi, "Không phải là lạnh lùng bạo lực sao, có cái gì hơn người!"

Hôm nay có chút nóng, Tô Thi Thi chỉ mặc qua một bộ váy liền tay lố. Lái xe như cũ đã chờ ở bên ngoài công ty Cao ốc.

Tô Thi Thi nhìn chiếc xe Lincoln màu bạc kia, con người u ám, rất muốn quay đầu bước đi.

"Thôi, sao lại tự làm khổ chính mình làm gì." Tô Thi Thi chỉnh lý quần áo một phen, mang theo túi xách, không nhanh không chậm đi tới xe.

"Tô tiểu thư." Lúc Tô Thi Thi mở cửa xe ra, chú Lý lái xe bỗng nhiên cười, lên tiếng chào hỏi.

Tô Thi Thi sửng sốt, cười cười với ông: "Chú Lý."

Sau đó, mở cửa.

Ngay sau đó, Tô Thi Thi cả người đơ ngay tại chỗ.

Người đàn ông mặc bộ vest màu trắng, ngay ngắn ngồi ở trên chỗ của mình. Chỉ liếc mắt một cái, giống như là có ma lực thần kỳ, làm cho người ta không thể dời mắt được.

"Chú Lý, sau này phải nhắc nhở tôi, nói trắng ra không phải tốt hơn sao?"

Tô Thi Thi cuống quýt dời đi ánh mắt, lại nhìn xuống, cô cũng không dám đảm bảo bảo tay mình lại không kiềm chế được sờ soạng lung tung như những lần trước.

Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy Bùi Dịch mặc vest trắng. Mỗi cô gái lúc còn là thiếu nữ, đều từng ảo tưởng có một vị bạch mã hoàng tử trong lòng như vậy.

Vị hoàng tử đó mặc bộ vest màu trắng, anh tuấn nho nhã, vì chính mình mà tồn tại. Mà hiện tại Bùi Dịch giống như một bạch mã hoàng tử như vậy.

Chẳng qua, giờ phút này sắc mặt của vị hoàng tử này có chút lạnh lùng.

Tô Thi Thi rất nhanh điều chỉnh sắc mặt của mình, không nói gì ngồi xuống.

"Có bản lĩnh tiếp tục lạnh lùng bạo lực đi!" Tô Thi Thi lấy điện thoại ra, cúi đầu bấm bấm làm như không nhìn thấy anh.

Con người của Bùi Dịch hơi trầm xuống.

Cô gái này vậy mà còn dám cẩu kình!

Tô Thi Thi đang ở trong group chat với mấy người bạn, chợt thấy Ôn Ngọc gửi đến một cái ảnh chụp, nhất thời nhin không được, phụt một cái liền cười lên tiếng.

Tần tổng ở dưới lầu, trước cửa nhà Ôn Ngọc kêu hô, rồi bị người ta tạt cho một chậu nước, hơn nữa còn tặng cho một cái tã giấy không thấm của trẻ con. Mà cái tã không thấm vừa khéo, vừa lúc rơi vào trên đầu Tần Phong.

"Ha ha ha..." Tô Thi Thi cười đến ngã lệch ở trên ghế, liền gọi cho Ôn Ngọc nói, "Cô cũng học theo cái xấu rồi nhé, không sợ anh ta xông lên đánh cô sao?"

Đầu bên kia điện thoại rất nhanh liền truyền đến giọng nói sợ hãi của một cô gái: "Là do chính anh ấy quá đáng trước, hàng xóm đều đã báo cảnh sát rồi."

"Ha ha ha..." Tô Thi Thi cười đến đứng thẳng lên không được.

Tần Phong trở lại Bắc Kinh này còn không tới hai giờ đồng hồ, vậy mà có thể gây ra nhiều chuyện như vậy cũng quá tài đi.

Nhưng lúc cô còn đang cười cười, bỗng nhiên cứng lại rồi. Đang muốn đứng lên, trên người bỗng cảm thấy nặng, Bùi Dịch đè ở trên người cô.

"Tô Thi Thi, lá gan của em càng ngày càng lớn rồi!" Bùi Dịch nhìn chăm chăm vào mắt Tô Thi Thi, thật muốn bóp chết cô gái này!

Cái người phụ nữ chết tiệt này, vậy mà triệt để coi như không có sự tồn tại của anh!

"Bùi tiên sinh, người bình tĩnh!" Tô Thi Thi khóc, cô sao lại quên

băng vị Phật tổ này đi rồi!

Cô vừa rời rõ ràng giả vờ lạnh lùng hết sức hoàn hảo, vừa thấy tấm hình kia liền triệt để quên mất!

"Ô Thi Thi." Bùi Dịch mỗi lần gọi cả tên cả họ cô, liền bày tỏ giận tới cực điểm.

Tô Thi Thi bị anh nhìn chăm chú đến nỗi tóc gáy đều phải dựng thẳng lên, đang muốn cầu xin tha thứ, xe bỗng nhiên rung chuyển, Ngay sau đó truyền đến một trận tiếng chó sủa.

Tô Thi Thi thân thể cứng đờ, lại vẫn chưa kịp nói chuyện, liền phát hiện trong chiếc xe này của bọn họ như là bị cái gì đó va chạm, xen lẫn còn có tiếng chó sủa cùng tiếng va đập thùng thùng thùng, kịch liệt lung lay càng ngày càng lớn.

"Cái tình huống này là sao?" Hai người đều đã lờ mờ rồi.

Mới đầu tuần mà lu bù đủ chuyện rồi.

Dự tuần này ảm đạm đây

Chương 206: Chúc mừng các vị lên chức ông nội bà nội

Tiếng va chạm hỗn tạp cùng tiếng chó sủa đình tai nhức óc, vang vọng bên trong xe an tĩnh có vẻ đặc biệt quý dị.

Tô Thi Thi chấn kinh nhìn về phía sau cốp xe, lại nhìn sang Bùi Dịch, đến việc tức giận đều đã quên, gian nan phun ra mấy chữ: "Đại cầu tử?"

Bùi Dịch sắc mặt đã không thể dùng khó coi mà nói, ánh mắt trầm trầm nhìn về phía cốp xe phía sau, trán ần ần có gân xanh hiện lên.

"Két" một tiếng, lái xe dừng xe lại, vội vàng đi đến chỗ cốp xe xem xét.

Ông vừa mới mở cửa cốp phía sau ra, một cái đầu màu vàng liền chui ra.

"Đại Cầu tử tại sao lại ở trong xe?" Tô Thi Thi nhìn thấy, liền mở cửa xe nhảy xuống.

Vừa rồi thật sự dọa đến cô, còn tưởng rằng động đất rồi!

"Gâu gâu!"

Đại cầu tử vừa thấy Tô Thi Thi đi đến, nhanh chân chạy tới bên cô, dùng miệng cắn góc áo Tô Thi Thi kéo cô về sau.

Bên kia, truyền đến một tiếng đóng cửa nhẹ nhàng. Bùi Dịch mặt

trầm xuống đi xuống xe, híp mắt nguy hiểm nhìn con chó chết tiệt này.

Chú Lý cúi đầu đứng ở một bên, mồ hôi lạnh ứa ra.

Ai tới nói cho ông biết, con chó này làm sao lại bò vào trong xe?

"Gâu gâu!" Đại cầu tử có vẻ có chút khẩn trương, kéo Tô Thi Thi không ngừng đi về phía cốp xe phía sau.

Tô Thi Thi vẻ mặt sừng sốt, nghi hoặc nhìn nó: "Xảy ra chuyện gì?"

"Gâu gâu!" Đại cầu tử vây quanh Tô Thi Thi dạo qua một vòng, lại cắn góc áo của cô hướng bên kia kéo kéo.

Tô Thi Thi nghi hoặc nhìn thoáng qua Bùi Dịch, đi theo Đại cầu tử.

Sắc mặt Bùi Dịch trầm xuống, trước cô một bước đi đến cốp xe phía sau kia, mở cửa.

"Ư Ư..." Trong xe truyền đến một tiếng rên nặng nề.

"Tiểu Vịnh?"

Tô Thi Thi nghe xong trong lòng cả kinh, chạy tới. Chỉ thấy Tiểu Vịnh cúi gằm đầu nằm ở bên trong chỗ cốp xe kia, thân thể cao lớn chen lách trong chỗ cốp xe chật chội kia, một chút khe hở đều không có.

Thật không biết vừa rồi Đại cầu tử làm sao chen vào được nữa!

"Tiểu Vịnh đây là xảy ra chuyện gì?" Tô Thi Thi cho tới bây giờ chưa thấy qua Tiểu Vịnh không có tinh thần như thế, ngẩng đầu nhìn Bùi Dịch, "Có phải sinh bệnh rồi hay không?"

"Gâu gâu!" Đại cầu tử ở bên cạnh sốt ruột sửa lớn hơn

"Đi bệnh viện." Bùi Dịch mặt trầm xuống, đem cửa cốp xe phía sau kia hoàn toàn mở ra, lấy tay nâng hai chân trước của Tiểu Vịnh.

Tiểu Vịnh phỏng chừng là thật sinh bệnh rồi, đến phản kháng cũng chưa phản kháng, để Bùi Dịch kéo nửa người của nó ra ngoài xe.

Tô Thi Thi muốn đi đến giúp đỡ, tay đưa đến chỗ bụng của nó, đang muốn dùng lực, Tiểu Vịnh đột nhiên cúi đầu muốn cắn chỗ tay cô

"Cẩn thận!" Bùi Dịch một tay kéo lấy Tô Thi Thi đến phía sau.

Sắc mặt anh trầm xuống thêm vài phần đang muốn quát lớn, chỉ nghe bên cạnh đại cầu tử "Gừ" một tiếng gầm nhẹ.

Tiểu Vịnh lập tức rụt cổ về, đáng thương tội nghiệp nhìn Đại cầu tử.

"Thực nghe lời." Tô Thi Thi thổi phù một tiếng, thấy vui vẻ hẳn lên. Chỉ là trong lòng ít nhiều có chút kỳ quái, Tiểu Vịnh tuy bình thường nhìn hung hãn, nhưng mà trừ khi có người thật sự công kích nó mới cắn người, hôm nay là xảy ra chuyện gì chứ?

"Đứng qua một bên đi." Bùi Dịch không cho phép Tô Thi Thi lại gần lần nữa sợ cô bị thương, cùng chú Lý đem Tiểu Vịnh nặng gần trăm cân đưa vào xe nằm.

"Nếu không, người tiếp tục trở về chỗ cốp xe lúc nãy trốn nằm đó đi?" Tô Thi Thi nhìn Đại Cầu Tử ngồi xồm ở cửa xe, nghĩ muốn trèo lên lại không dám lên, nhỏ giọng đề nghị.

"Gâu gâu!" Đại cầu tử cũng không biết có nghe hiểu hay không. Tô

Thi Thi vừa mới nói xong, hai chân sau của nó liền co lại lấy đà, roạt một phen liền xông vào bên trong xe.

Tô Thi Thi hết chỗ nói rồi.

Cô yên lặng di chuyển, tiến lên mở ra chỗ kế bên tay lái.

Nhưng mà cô cũng chưa từng quên chính mình còn đang cùng Bùi Dịch chiến tranh lạnh!

Ngồi ở phía sau, Bùi Dịch nhìn đến bóng lưng Tô Thi Thi, ánh mắt trầm trầm, toàn thân tản ra một cỗ lãnh khí. Đại Cầu Tử cùng Tiểu Vịnh sợ tới mức đều không dám kêu rên một tiếng.

Xe rất nhanh liền đến bệnh viện thú y, đã sớm liên hệ bác sĩ từ trước. Bọn họ vừa đến, một đám bác sĩ y tá liền khiêng Tiểu Vịnh lên cáng cứu thương.

Tô Thi Thi ngồi trên ghế dài bên ngoài phòng cấp cứu, cúi đầu vuốt ve lông lá xù xì trên đầu Đại Cầu tử, thỉnh thoảng trò chuyện với nó, không thèm để ý đến người đàn ông đang ngồi nghiêm chỉnh bên cạnh.

Bùi Dịch sắc mặt so với vừa rồi càng khó nhìn hơn.

Cô gái nhỏ này cũng dám bắt anh phải nhìn mặt cô à!

Thời gian kiểm tra so với bọn họ tưởng tượng ngắn hơn rất nhiều, không tới nửa giờ, bác sĩ đã đi ra.

"Chúc mừng hai vị." Bác sĩ vừa ra tới, liền cười tít mắt với Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch nói, "Các vị lên chức ông nội bà nội rồi."

"Cái gì?" Tô Thi Thi chỉ cảm thấy chính mình bị Thiên Lô nện trúng một cái, thất thần tại chỗ, hồi lâu phản ứng không kịp.

Thành bà nội?

Cô?

Cô yên lặng quay đầu liếc mắt nhìn Bùi Dịch một cái. Sắc mặt của anh hẳn không so với cô tốt hơn là bao.

Thành ông nội...

Tô Thi Thi đột nhiên muốn cười làm sao.

"A..., cái kia ý của tôi là, chó của các vị mang thai rồi. Thực ngại quá, bình thường chúng tôi hay nói với khách đến đây như vậy quen rồi..." Bác sĩ ngại ngừng cực kỳ.

Hiện tại người nuôi thú cưng đều xem thú cưng đó như con cái của mình, cho nên bọn họ bình thường đều gọi những người đó là cha mẹ của đám thú cưng kia. Thú cưng của họ có baby, bọn họ sẽ trêu chọc những người này phải làm ông nội bà nội rồi.

Hiện tại tốt rồi, chủ nhân của con chó này hoàn toàn không hiểu những thứ thuật ngữ này...

"Không có việc gì không có việc gì, ông nói Tiểu Vịnh có tiểu baby rồi hả? Vậy nó tại sao lại giống như sinh bệnh một dạng?" Tô Thi Thi hỏi.

"Là như vậy. Nó có chút dinh dưỡng không đầy đủ, mà còn hẳn là có chút khuynh hướng hậm hực, cho nên mới trở nên tiều tụy vì bệnh. Nhưng mà không sao cả, chỉ cần giúp nó bảo trì tâm tình vui vẻ, rất

nhANH sẽ không có việc gì rồi."

"Thú nuôi lần đầu tiên làm mẹ, đều có bộ dạng này." Vị bác sĩ kia cười giải thích nói.

Chó cũng sẽ hậm hực...

Tô Thi Thi hôm nay đã mở mang kiến thức rồi.

Nhưng mà Tiểu VỊnh tại sao lại dinh dưỡng không đầy đủ? Đoàn gia thức ăn ngon nhiều như vậy...

Tô Thi Thi trong lòng tê rần, khẳng định là trước bị nhốt bên kia mấy ngày, nó không được ăn ngon rồi.

Cô không tin mẹ của Bùi Dịch sẽ khát khe với thức ăn của hai con chó. Phòng chừng là hai vị tổ tông này cấu kính không chịu ăn cái gì. Khó trách Tiểu VỊnh cùng Đại Cầu Tử nhìn đều đã gầy rất nhiều.

Vị bác sĩ nhìn thấy hai vị chủ nhân của con chó này một chút kinh nghiệm chăm sóc thú cưng đều không có, nhịn không được nói:

"Kỳ thật thú nuôi cũng giống như con người chúng ta, cũng có cảm xúc. Nếu không được quan tâm, chúng nó sẽ tỏ ra uất ức, cho nên chúng ta nên đối xử tử tế với thú cưng."

"Đúng vậy, hôm nay bên chúng tôi mới có một con mèo cưng bởi vì mắc chứng uất ức mà sinh ra nhiều tật bệnh khác, chủ nhân của nó đang rất đau lòng rồi." Bên cạnh một vị y tá nói.

"Là chúng tôi sơ sót." Tô Thi Thi trầm giọng nói.

Cô cho rằng Đại Cầu Tử cùng Tiểu VỊnh hoạt bát như vậy sẽ không

có loại vấn đề như vậy, đâu nào nghĩ đến sẽ nghiêm trọng như vậy.

Nhưng cô còn chưa kịp nghĩ ngợi gì nhiều, chỉ nghe đến bên trong truyền đến một trận tiếng "Rầm rầm", lập tức có tiếng bước chân rầm rập truyền đến, một bóng đen vĩ đại một phen vọt ra.

Đại cầu tử vốn đang an tĩnh ngồi xổm bên cạnh Tô Thi Thi roạt một phen từ trên mặt đất đứng lên, hướng tới bóng đen kia chạy tới.

"Xong rồi!"

Tô Thi Thi trong lòng sợ hãi, chưa kịp ngăn cản, hai cái bóng một vàng một đen kia liền cấp tốc xông ra ngoài.

Sau đó- -

Tất cả thú cưng trong bệnh viện thú y đều đã điên rồi!

Lúc Tô Thi Thi bọn họ đuổi theo tới, chỉ thấy Đại cầu tử cùng Tiểu Vịnh ngồi chồm hổm bên cạnh những cái lồng sắt nhốt thú cưng, vươn móng vuốt một cái, đem lồng sắt kia chồm lên gây ra tiếng vang lớn.

Những con thú cưng bị nhốt ở trong lồng này đều là chó mèo cùng với các loại động vật kỳ kỳ quái quái nhỏ sợ tới mức nhảy loạn trong lồng kêu khóc không thôi.

Có một con chó Husky dùng răng nanh cắn lồng sắt, tức giận đến mi mắt y hệt mấy con gà chọi nhìn thấy đối thủ rồi.

Tô Thi Thi yên lặng che mặt, lặng lẽ hướng phía sau Bùi Dịch né tránh.

Bệnh uất ức?

Nhìn có chỗ nào giống bị chứng bệnh uất ức kia chứ?

Cô thề, hai vị tổ tông này nhất định là lúc trước bị nhốt nhiều đến nhàm chán, nên giờ muốn làm loạn thôi!

Cô lại nhìn sang người đàn ông bên cạnh sắc mặt bây giờ đã đen y như đáy nồi rồi, lặng lẽ lôi kéo tay áo của anh: "Làm sao đây?"

Không thấy được bên cạnh những chủ nhân của đám thú cưng này đều đã muốn điên rồi sao?

Bùi Dịch cúi đầu, híp mắt nhìn cô, khóe miệng nhếch lên: "Ôi tiểu thư, em đang cầu xin tôi sao?"

Đừng hỏi bạn tại sao chưa đăng truyện, tui đang bận viết sách đây, viết thật tốn nơron mà không biết xong kịp để tối đăng không nữa

Đã thế, còn lu xu bu truyện. Hay tui viết màn dạo đầu thôi, đoạn sau tự hiểu ha

Chương 207: Vây thì cùng nhau mất mặt đi (20+)

Cảnh báo trước khi đọc: Nên đọc đến phân cách tuyển thì nghỉ, ko dành cho những ai ko thích sắc, bạn tài năng có hạn nên chỉ viết nhiều đó thôi, lỡ hứa rồi, lần sau rảnh sẽ viết nhiều hơn.

"Anh..." Tô Thi Thi chán nản, người đàn ông này thật đúng là có thù tất báo.

Miệng cô bắt giác cong cong lên, nhỏ giọng nói: "Dù sao người mất mặt cũng không chỉ có một mình tôi. Tôi nghĩ mặt mũi của Bùi tiên sinh nên là so với tôi quan trọng hơn đi?"

Hừ! Dám uy hiếp cô, vây thì cùng nhau mất mặt đi!

Bùi Dịch tươi cười liền trở nên cứng đờ.

Cô gái này lá gan thật sự là càng ngày càng lớn rồi! Tần Phong nói không sai, anh quả thật là chiều hư cô rồi!

"Hai vị, chó của các vị..." Vị bác sĩ vừa rồi kiểm tra cho Tiểu Vịnh sắp khóc đến nơi rồi.

Làm bác sĩ thú y nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ chưa thấy qua có con chó nào lại như vậy. Vậy mà còn có thể giả bộ bệnh!

Không đúng, vừa rồi cái con chó kia triệu chứng rõ ràng thật sự giống như bị chứng bệnh uất ức mà, tại sao trong nháy mắt liền thay đổi thành bộ dáng này?

"Hai vị, chó ngao Tây Tạng của các vị mang thai là sự thật, cảm xúc không nên bị kích động." Vị bác sĩ kia đành phải lau mồ hôi nói.

Tô Thi Thi thật muốn tìm cái động chui vào.

Bùi Dịch nhàn nhạt nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, xoay người hướng bên ngoài bệnh viện đi đến.

"Anh thật sự mặc kệ?" Tô Thi Thi bịt lấy lỗ tai, theo sát phía sau anh.

Một phòng mèo kêu chó sủa, y như âm thanh của ma quỷ từng đợt từng đợt chạy vào trong đầu, quả thực quá khủng bố rồi, đứng đây một hồi chắc điên mất thôi.

"Các người mau đem chó của mình lôi đi đi, đều đã dọa đến bảo bối của chúng tôi rồi, sao có thể không chịu trách nhiệm như vậy?" Bên cạnh những chủ nhân của đám thú cưng này nhìn đến Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch muốn đi, lập tức xông tới.

Những người này đều là những kẻ lăm tiền nhiều của, người nào lại chịu được bị khi dễ như vậy.

Tô Thi Thi xấu hổ cực kỳ.

Cô cũng muốn đem cho lôi đi. Mấu chốt là hai vị tổ tông kia, càng kéo chúng càng không đi, ngược lại còn khiến chúng nó thêm hưng phấn, đến lúc đó nói không chừng đem cái bệnh viện này lật tung lên cũng không chừng!

"Bùi Dịch!" Tô Thi Thi đuổi theo bắt lấy cánh tay Bùi Dịch, khế cắn môi, "Xem như anh lợi hại, tôi cầu xin anh, khẩn trương nghĩ biện pháp đi!"

Bùi Dịch trong mắt ý cười chớp lóe rồi biến mất, quay đầu đối mặt Tô Thi Thi khi đó đã khôi phục mặt không chút thay đổi: "Tôi nhận lời."

Tô Thi Thi nột nhiên.

Cô nói cái gì sao? Anh lời là cái ý tứ gì? *(Là bà sắp bị ổng ăn sạch đó *cười gian*)*

Cô còn không có suy nghĩ cẩn thận, đồng tử mạnh co rụt lại. Chỉ thấy đột nhiên nhìn đến bên ngoài xông tới hai đội vệ sĩ, tức giận đến mặt cô đều đã tái lại rồi.

Anh đã sớm kêu người đến đây, vậy mà lại vẫn để cho cô cầu xin anh!

Tô Thi Thi nổi giận, tức giận trừng mắt nhìn Bùi Dịch liếc mắt một cái, không nói một lời liền đi ra ngoài.

Bùi Dịch tâm tình rõ ràng so với vừa rồi tốt hơn nhiều, không nhanh không chậm đi theo.

"Uông uông uông!" Phía sau truyền đến tiếng sủa điên cuồng của Đại Cầu tử cùng Tiểu Vịnh, tiếp theo sau đó là một trận âm thanh bát nháo, còn có những tiếng kêu la nghe đến tê tâm liệt phế của đám chủ nhân mấy con thú cưng kia.

Tô Thi Thi yên lặng bưng kín lỗ tai.

Sau này chỗ này khẳng định không thể trở lại, bằng không sẽ bị người ta giết mất?

Cô ngồi vào trong xe, liền thúc giục lái xe khẩn trương lái xe.

Lái xe chày mờ hôi lạnh, đợi Bùi Dịch vừa lên xe liền khởi động xe.

"Ô tiểu thư, " Bùi Dịch quay đầu, mặt không chút thay đổi nhìn Tô Thi Thi, "Bắt đầu đi." (*Vâng anh bảo chị bắt đầu đi*)

"Cái gì?" Tô Thi Thi kỳ quái nhìn anh, "Nói chuyện với người khác có thể hay không giải thích rõ ràng một chút?"

Bùi Dịch sắc mặt trầm xuống, đáy mắt lóe sáng một đám quang: "Là chính em cầu xin tôi."

Tô Thi Thi trong lòng cả kinh, rất nhanh liền kề mặt sát vào thành cửa sổ bên cạnh: "Anh đừng làm càng, tôi vừa rồi đã cầu xin rồi, anh còn muốn như thế nào nữa?"

Bùi Dịch hai mắt nhíu lại, thân thể chậm rãi dựa qua cô, lấy tư thế áp đảo đem Tô Thi Thi vây ở trên ghế ngồi, nghiêng răng nói: "Em lặp lại lần nữa."

"Anh... Anh không phải không muốn quan tâm tôi nữa sao? Hiện tại muốn thế nào đây?" Tô Thi Thi mặt trầm xuống nói.

Không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì!

Bùi Dịch tức giận lập tức liền bạo phát ra, dơ tay đem cô hướng trên ghế ngồi ấn mạnh, nhẹ tay nhấn cái nút, ghế dựa để nằm ngang, rất nhanh tụt thành một cái giường.

Bùi Dịch đem Tô Thi Thi quăng phất ở trên giường, thân thể đè ép lên.

"Anh đừng làm càng!" Tô Thi Thi kinh ngạc.

Người đàn ông này tại sao mỗi ngày đều giống như uống thuốc một dạng!

"Em tốt nhất chớ chọc tôi tức giận." Bùi Dịch trầm trầm nói.

Anh nói xong cúi đầu liền hôn cô.

Tô Thi Thi hiện tại cũng thật không cái tâm tình hưởng ứng nụ hôn của anh, sốt ruột nói: "Tiểu Vĩnh vừa rồi mới năm qua nơi này, có lông chó đấy!"

Thân thể anh liền cứng đờ, mặt còn đen hơn so với mực.

Con chó chết tiệt kia, cùng Tô Thi Thi vậy, thật đáng giận!

"Dừng xe!" Giọng nói trầm thấp từ trong xe truyền ra tới, lộ ra vô tận tức giận.

Lái xe lập tức dừng ngay, vững vàng được dừng xe ở bên đường.

Bùi Dịch mở cửa xe, không nói một tiếng xuống xe, đi tới hai bước, thấy Tô Thi Thi không động tĩnh, quay đầu lạnh lạnh nhìn cô: "Để cho tôi tới khiêng em ra đúng không?"

"Anh... Anh còn muốn đi bộ thì tự mà đi đi, kéo tôi xuống theo làm gì?" Tô Thi Thi buồn bực cực kỳ, không tình nguyện xuống xe.

"Này, anh muốn đi đâu?" Tô Thi Thi nhìn Bùi Dịch im lặng không nói một tiếng đi về phía trước, vừa bực mình vừa buồn cười.

Anh như vậy có phải hay không đang muốn trêu cô?

Đúng là một phút đồng hồ sau, cô cười không nổi nữa rồi. Chỉ thấy Bùi Dịch vào một khách sạn.

Mà khách sạn này không phải là lúc trước bọn họ lần đầu tiên kia...

Cô nhớ rõ Bùi Dịch chính là tổng giám đốc của khách sạn này...

Anh hẳn không là...

Tô Thi Thi co cẳng chạy.

"Em dám chạy thử xem?" Phía sau truyền đến giọng nói lạnh lạnh của người đàn ông.

Tô Thi Thi thân thể cứng đờ, quay đầu lấy lòng nhìn anh: "Chúng ta vẫn lại là về nhà đi."

"Muộn rồi!" Bùi Dịch đi nhanh hướng tới chỗ Tô Thi Thi, không nói hai lời chặn ngang ôm lấy cô, xoay người hướng tới trong khách sạn đi đến.

Tô Thi Thi đem trọn cái mặt đều đã chôn ở trong ngực anh, xấu hổ đến đỏ bừng cả khuôn mặt.

Ban ngày ban mặt vậy mà đi vào khách sạn, thật sự tốt sao?

Bùi tiên sinh tức giận là không thể nói lý.

Đêm nay, hai người cũng chưa trở về biệt thự.

Tô Thi Thi sau này mới nghe Tiểu Ưu nói, cái chó ngao Tây Tạng vô pháp vô thiên kia giúp đỡ chồng mình tìm niềm vui mới giả bộ bệnh, là bị bốn vị vệ sĩ dùng lưới vậy bắt khiên trở về.

Lúc ấy sợ tới mức thiếu chút nữa tất cả người làm bên trong trang viên đều đã chạy đến vây xem.

Mà cái tên khởi xướng Đại cầu tử kia, liền ghé vào người Tiểu Vịnh ngáy ò ó o ngủ, chết sống cũng không chịu rời nhau.

Chủ nhân của mấy con thú cưng kia cũng đều đã đuổi tới cửa trang viên, tức giận đến thiếu chút nữa báo cảnh sát.

Tô Thi Thi cũng không biết sau đó quản gia làm sao giải quyết được mấy vị chủ nhân kia. Tóm lại lúc cô trở về, phát hiện cái bà mẹ Tiểu Vịnh kia chính đang cùng con ngựa cái nằm phơi nắng.

Hai tên gia hỏa màu lông gần giống nhau, Tô Thi Thi ngay từ đầu cũng chưa nhận ra được, đến lúc cô phát hiện ra, là triệt để hết chỗ nói rồi.

Tại sao tất cả kỳ hoa động vật đều bị cô gặp? Hoặc là, cô nên suy xét đổi người huấn luyện động vật cho nhà mình rồi cũng nên?

~~~~~

Đọc đến đây đi ngủ được rồi. Ngủ ngon nha ☺☺☺☺☺

Nội dung không dành cho trẻ nhỏ, suy xét trước khi đọc. Đã cảnh báo lần thứ n+ rồi đó

Anh ôm Tô Thi Thi lập tức đi tới phòng riêng của mình, ném cô ở trên ghế sofa. Tô Thi Thi định thần liền muốn ngồi dậy bỏ chạy, đã bị anh tóm lại. Bùi Dịch cuối xuống hôn cô. Đầu lưỡi linh hoạt cạy mở

khoang miệng cô, chạy vào bên trong trêu đùa cái lưỡi dính hương lúc mạnh mẽ lúc lại dịu dàng khám phá mọi góc ngách trong khoang miệng cô. Bàn tay không yên phận bắt đầu kéo khóa váy cô xuống. Bàn tay đưa ra sau mở khóa nịt ngực của cô ném đi. Sau đó lại đưa xuống dưới xé toan chiếc quần lót nhỏ xinh đang che đậy nơi bí ẩn kia.

Tô Thi Thi cũng theo bản năng thành thực giúp anh cởi quần áo. Bàn tay lần mò cởi từng chiếc cúc áo trên người anh rồi đưa lên khuôn ngực rắn chắc kia làm loạn. Sau đó lại đưa xuống phần thắt lưng quen thuộc, giúp anh cởi dây nịt. Môi lưỡi không ngừng cùng anh dây dưa. Trong mắt sương mù lượn lờ, hai má ửng hồng, đôi môi bị anh hôn đến sưng đỏ.

Cả người anh áp cô ở trên ghế sofa, nụ hôn di chuyển từ môi xuống cổ rồi rơi xuống khuôn ngực đầy đặn của cô. Mỗi nơi anh đi qua đều để lại vô số dấu hôn đỏ rực. Một bên nhũ hoa bị đầu lưỡi anh trêu chọc mãi cảm dựng đứng lên. Bên còn lại bị đôi tay điêu luyện của anh xoa nắm đến không rõ hình dạng. "Ừm..ừm..." Khoái cảm làm cô không ngừng phá ra tiếng rên khe khẽ.

Tay còn lại lần mò xuống phía dưới hai chân cô. ngón tay thon dài tìm được khe hẹp ẩm ướt, nhấn mạnh vào hoa hạc làm cô thét lên. Ngón tay anh không ngừng khuấy đảo tại hoa động non mềm, liên tục rút ra cắm vào.

Anh ngược lên nhìn cô cười đầy vẻ ám muội, lại di chuyển lên trên, khẽ cắn vào vành tai cô, hai tai dùng lực tách chân cô ra. Nâng một chân cô đặt lên thành ghế, làm anh dễ dàng tiếp cận cửa động của cô hơn. Cự long thô to cọ cọ nơi cửa huyết đùa bỡn làm cô ngứa ngáy khó chịu.

Tô Thi Thi khó chịu vặn vẹo thân thể. Anh nhìn biểu hiện của cô cười

gian tà, nhỏ giọng bên tai nói: "Cầu tôi." Miệng nói xong liền gặm mút vành tai mẫn cảm, tay không ngừng trêu đùa làm cô càng thêm ngứa náy. Chút lý trí gần như bị đánh bay, chẳng còn nhớ gì đến giận hờn lúc nãy, cô vòng tay ôm lấy cổ anh, hôn lên bạc môi anh, đưa đầu lưỡi vào khoan miệng anh trêu chọc, thỏ thẻ nói:

"Dịch... ừm... khó chịu quá... muốn... ừm.... cầu..anh...ừm.."

Vừa nghe được lời muốn nghe, mắt anh càng trở nên u ám, khẽ động thân đưa cơn thịnh thổ to đang nổi đầy gân xanh, mạnh mẽ cắm vào sâu trong tiểu huyết của cô. Không ngừng rút ra đâm vào. Mỗi lần rút ra lại mạnh mẽ đâm sâu hơn

"A... ừm... thật lớn... ừm...." Thi Thi không ngừng bị anh đưa đến cao triều, toàn thân mềm nhũng, đến khi quy đầu chạm đến thành tử cung, phóng ra dòng tinh dịch ấm nóng, làm cô bật khóc ra tiếng. Bùi Dịch cuối xuống hôn lên giọt nước mắt đang chảy ra trên khuôn mặt cô.

Nhìn thấy bộ dạng phong tình của cô, nam căn của anh lại cứng rắn trở lại. Ôm cô lên từ từ hướng đến nhà tắm. Anh di chuyển chậm rãi, cùng với việc di chuyển, cơn thịnh của anh không ngừng đâm sâu vào trong hoa huyết của cô. Mới vừa trải qua một hồi kích tình, Tô Thi Thi đã mệt mỏi ra ròi, giờ lại cảm nhận phía dưới đang không ngừng bị anh trêu chọc toàn thân trở nên vô lực. Cô chỉ có cách vòng tay ôm chặt lấy cổ anh, lấy anh làm điểm tựa tức giận cắn lên vành tai anh một cái.

"Cô bé, là em mời gọi tôi đó" anh bước nhanh vào nhà tắm, ôm Tô Thi Thi bước vào trong bồn tắm lớn, điều chỉnh nước ấm. Ngón tay đưa đến chỗ giao hợp của hai người, ấn mạnh vào hoa hạc. Tay nâng hai chân cô càng dang rộng thêm ra. Mạnh mẽ tiếng sâu hơn.

"A... dài quá... ừm..." hơi nước ấm nóng càng làm thân thể Thi Thi đỏ

bùng. Anh một lần lại một lần tiếng sâu hơn, cơn thối cùng nước chạy vào trong huyết động làm bụng dưới của cô anh ách khó chịu lùi về sau.

"A.. không muốn... nhẹ một chút... a.."

Xin lỗi cắt ngang cảm xúc của mọi người nhưng đến đây thôi, thời gian có hạn hì hì, bạn viết vắn tắt đoạn sau mọi người tự tưởng tượng nhé *cười gian*

Trận tắm yên ương này làm xương cốt Tô Thi Thi đều muốn rã rời, có nhiều lần cô cũng cảm giác mình như sắp bị chết đuối rồi.

Mà tối hôm đó, lúc tình nồng cao trào, Bùi Dịch ghé vào bên tai Tô Thi Thi thấp giọng hỏi: "Đến chớ cũng đã có con rồi, em bao giờ mới sinh con cho tôi?"

Tô Thi Thi thân thể cứng đờ, mở to mi mắt ướt sũng, mê ly nhìn anh, nửa ngày kìm nén ra một câu: "Anh cũng không phải chớ, cùng chớ so đo cái gì?"

Bùi Dịch mặt trắng xanh liền đen.

"Người phụ nữ này, em nghe không ra tôi đang cầu hôn với em sao?" Bùi Dịch mỗi khi nói đến việc này chưa bao giờ quanh co lòng vòng, nhìn chăm chăm vào mắt Tô Thi Thi, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi han.

Tô Thi Thi trong mắt nhất thời rõ ràng hơn rất nhiều, tim đột nhiên đập mạnh hơn.

Nhưng miệng của cô phản ứng nhanh hơn cả đại não liền nói: "Cầu hôn trên giường không tính!"

Cô nói xong không đợi Bùi Dịch phản ứng, hai chân liền bò lên người anh, xoay người đè anh đến chỗ dưới thân. Lần này cô chủ động vậy.

Chỉ là, lời anh vẫn văng vẳng bên tai, làm đáy lòng cô ở một chỗ nào đó ần ần rung động hẳn lên, nhưng không hiểu sao cũng lộ ra một cổ bất an.

Kết hôn?

Cô chuẩn bị xong chưa...

Chuyên mục sắc của bạn đến đây là kết thúc. Sức bạn có hạn, mọi người đừng chê.

Chúc các bạn đã đọc đến đây ngủ ngon

Chương 208: Cầu hôn đến nghiện

Từ ngày đó ở trong khách sạn sau khi Bùi Dịch cầu hôn, chuyện này tựa hồ thành việc bọn họ làm hằng ngày.

Bùi Dịch mỗi lần sau khi nhìn thấy Tiểu Vịnh, quay đầu sẽ hỏi Tô Thi Thi khi nào mới chịu sinh con.

Tô Thi Thi lúc đầu còn có thể mặt hồng tim đập, sau đó thành mặt không chút thay đổi, đến cuối cùng đã triệt để vô cảm.

"Trả thù! Đây nhất định là trả thù!" Tô Thi Thi căm giận chỉnh lý văn kiện trên bàn làm việc, nghiêng răng nghiêng lợi hô.

Buổi sáng hôm nay lúc cô chuẩn bị đi làm, Đại Cầu Tử cùng Tiểu Vịnh đang ở trong sân tản bộ.

Bùi Dịch nhìn đến Tiểu Vịnh, lại hỏi cô khi nào mới chịu sinh con.

Tô Thi Thi lúc này nặn ra một nụ cười hoàn mỹ, xoay người muốn ngồi vào trong xe. Nhưng Đại Cầu Tử đột nhiên nằm úp sấp trên bụng Tiểu Vịnh, dùng đầu cọ vào bụng nó.

"Đến chó cũng cười nhạo mình!" Tô Thi Thi tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Hiện tại đám người Tiểu Ưu nhìn thấy cô liền cười trộm, bọn họ sắp bị chết cười rồi.

"Đàn ông âm hiểm!" Tô Thi Thi cực kỳ bực mình.

Không phải là khi đó tại sân bay cô không cẩn thận lôi kéo Ôn Ngọc chạy mất thôi sao? Sao lại ghi hận lâu như vậy?

Chuyện này đã qua đi hơn hai mươi ngày, mà người đàn ông kia lại vẫn cùng cô độ sức!

"Thi Thi, cô không sao chứ?" Bên cạnh truyền đến một giọng nói nhỏ nhẹ.

Tô Thi Thi hoàn hồn, quay đầu đáng thương tội nghiệp nhìn Ôn Ngọc: "Cô nói xem, đàn ông sao lại keo kiệt như vậy?"

Ôn Ngọc sững sốt: "Cô nói Bùi tổng sao?"

Tô Thi Thi nhú mào: "Chẳng thế thì ai?"

"Anh ấy có phải hay không bị Tần Phong lây bệnh rồi hả?" Ôn Ngọc mở to cặp mắt ngập nước, vẻ mặt khờ dại hỏi.

Tô Thi Thi sững sốt, lập tức chạy đến trước mặt cô, nhìn chăm chăm vào mắt của cô hỏi: "Nói, cô cùng Tần Phong thế nào rồi hả?"

Ôn Ngọc mặt chài quét một phen liền đỏ, cúi đầu không dám nhìn tới ánh mắt của cô, ấp úng nói: "Không, không có gì."

"Vậy - - sao?" Tô Thi Thi kéo âm ra thật dài, cảm thấy được trong khoảng thời gian gần đây Ôn Ngọc cùng Tần Phong có biến.

Nhưng Ôn Ngọc không biết có phải gần son thì đỏ, học xấu, vội vàng nói sang chuyện khác: "Bùi tổng lại cầu hôn với cô đúng hay không?"

Cô không đề cập tới thì không sao, nhắc tới Tô Thi Thi sắc mặt lập tức liền suy sụp thêm vài phần: "Cái kia tính là cầu hôn sao?"

Mỗi ngày hỏi cô khi nào thì sinh con cho anh, nếu cái này cũng coi như cầu hôn mà nói, cô thật sự... Có chút thất vọng!

"Thi Thi, kỳ thật Bùi tổng thật sự đối với cô vô cùng tốt. Cô cũng thích người ta như vậy, tại sao lại không chịu kết hôn?" Ôn Ngọc hỏi.

Tô Thi Thi ngây ngẩn cả người.

Đúng vậy, tại sao cô không đồng ý chứ?

Mấy ngày nay có đôi khi cô cũng đang tự hỏi chính mình tại sao, trong lòng lại vẫn là có chút mâu thuẫn.

Ôn Ngọc nói: "Tất cả mọi người nhìn thấy, khi đó tại Đài Truyền Hình, Bùi tổng trước mặt toàn bộ người thế giới cầu hôn cô, cô cũng đã đồng ý. Chúng tôi còn tưởng rằng các người lập tức sẽ cử hành hôn lễ."

Ôn Ngọc nghe được Bùi Dịch thời gian này mỗi ngày đều cầu hôn Thi Thi quả thật có chút ngạc nhiên, cô vẫn cho rằng Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi cũng sớm đã đi đến một bước kia rồi.

"Tôi..." Tô Thi Thi hơi há mồm.

Nguyên do trong đó, cô không biết nên nói sao nữa.

Lần đó, bọn họ chỉ là ở trước mặt truyền thông giả vờ giả vịt, chọc tức người của Đoàn gia mà thôi. *(Có mình cô nghĩ vậy thôi, chứ anh ko có nghĩ vậy nha)*

Mà mục đích làm những chuyện đó, Tô Thi Thi không hề nghĩ muốn đâm lao phải theo lao.

Ở trong tình yêu, cô thủy chung là nhất kiến chung tình, không muốn có quá nhiều chuyện rắc rối xung quanh như vậy.

Đúng là thời gian này Bùi Dịch hữu ý vô ý cầu hôn, lại khiến trong lòng cô ỉn ỉn có chút bất an.

Cô biết nhất định là đã xảy ra chuyện gì rồi, cho nên Bùi Dịch mới muốn vội vã cùng cô kết hôn. Quả nhiên, anh lại sợ cô có áp lực, cho nên mới dùng phương pháp như vậy.

Người đàn ông kia luôn luôn thật cẩn thận chăm sóc quan tâm đến tự tôn của cô, mặc dù có lúc cũng làm cho người ta tức giận đến nghiến răng, nhưng ở một mặt khác lại có phương thức làm lòng cô cảm thấy vô cùng ấm áp.

Tô Thi Thi che mặt, có chút bất đắc dĩ nói: "Tôi cũng không biết, nhưng cảm thấy được trong lòng bất an, mà còn..."

Cô đã hết hôn một lần, không nên lại ôm ấp quá nhiều ảo tưởng. Đúng là cô cùng Hà Chí Tường một lần hôn nhân kia, thật sự không có nhiều lãng mạn như vậy.

Không có cùng nhau đi dạo phố, không có cùng nhau nhớ chuyện xưa, thậm chí không nhận được đóa hoa nào, càng không cần phải nói cầu hôn lãng mạn, cùng với hôn lễ long trọng.

Khi đó mẹ con Hà gia yêu tiền như mạng kia vì tiết kiệm tiền, chỉ là để cho hai người đi đăng ký kết hôn, sau đó gọi bà nội cô đến ăn cơm liền kết thúc.

Khi đó, Tô Thi Thi thông cảm Hà Chí Tường, cũng không có quá nhiều yêu cầu.

Chỉ là sau này tới mới hiểu được, kia chẳng qua là một vở kịch lừa gạt. Mẹ con Hà gia sợ là chỉ muốn cô sinh con, nên mới chẳng quan tâm đến những thứ khác.

Tô Thi Thi từ trong hồi ức suy nghĩ đến hiện tại, nói với Ôn Ngọc: "Ngọc, cô biết không? Tôi vốn dĩ đối với tình yêu không ảo tưởng nhiều như vậy, đúng là, Bùi Dịch khiến tôi trở nên càng ngày càng nảy sinh lòng tham rồi..."

Cô cũng sẽ giống thiếu nữ một dạng, đối với tình yêu khát khao, cũng sẽ nhớ lại tình yêu của bọn họ, quá trình có thể hoàn mỹ vô khuyết.

Mà quan trọng hơn là, mẹ của Bùi Dịch không thích cô, cô không muốn anh khó xử.

"Cô nói xem, đàn ông thật sự có thể tin được không?" Ôn Ngọc chống má nhìn ngoài cửa sổ, có vẻ đắm chiêu hỏi han.

"Ôi, thiếu nữ hoài xuân a..., cô còn nói cô cùng Tần Phong không có gì." Tô Thi Thi cười trêu nói.

"Ai nha, cô sao lại đổ lên người tôi rồi hả?" Ôn Ngọc mặt đỏ bừng, xấu hổ đến hận không thể xuyên nhập vào dưới bàn.

Tô Thi Thi sợ như thế này sẽ lại dọa Ngọc khóc, đành phải kéo đề tài nói chuyện khác.

Công trình sân vận động cùng mấy đội thi công ngày đêm làm không nghỉ, đã sắp làm xong rồi.

Tô Thi Thi bốt thời giờ đi thăm dò nhìn một phen, nói một chút chú ý chi tiết quan trọng, đến giờ tiện trực tiếp trở về trang viên.

Đầu thu chạng vạng, trời chiều phía tây trầm, ánh mặt trời tràn khắp trong trang viên, trên đường hai bên trồng hoa hồng đang đua nở cực kỳ bắt mắt.

Tô Thi Thi đặc biệt xuống xe đi dạo, bước chậm lại, ở dưới gốc cây, cảm thụ được khí trời mùa thu.

Cuộc sống luôn luôn bận rộn, rất ít khi có cảm giác dừng lại như vậy, chậm rãi cảm thụ được bên người vô cùng hoàn mỹ.

Tô Thi Thi bởi vì Bùi Dịch viện cố, không phải tiếp tục đến nhà chính luyện yô-ga, nhưng cô không bỏ dở việc luyện yô-ga.

Mà thời gian này, không biết có phải hay không bởi vì luyện yô-ga, tâm tình của cô bất tri bất giác ôn hòa rất nhiều. Giống như dừng lại vậy, cẩn thận cảm thụ thời gian trôi đi cũng chậm chậm tăng nhiều rồi.

"Ô tiểu thư..." Lúc Tô Thi Thi sắp đi đến cửa biệt thự, phía trước đột nhiên truyền đến một giọng nói khẽ gọi.

"Luu Dĩnh Tuệ?" Tô Thi Thi nhú mày, cô gần đây hầu như không thấy được vị Lưu tiểu thư này rồi.

"Ô tiểu thư, có thể nói với cô mấy câu không?" Lưu Dĩnh Tuệ là từ sau một khu vườn hoa nhỏ đi tới, đứng ở chỗ cách cô bốn năm mét, hướng Tô Thi Thi vẫy tay.

"Xin hỏi có chuyện gì sao?" Tô Thi Thi không hề nghĩ ngợi gì liền đi.

Lưu Dĩnh Tuệ có chút sốt ruột nói: "Cô đến đây một chút có được không? Tôi cùng cô nói mấy câu được chứ"

Cô ta nói xong ánh mắt có chút lo lắng nhìn nhìn bốn phía, giống như sợ bị người khác nhìn thấy vậy.

Tô Thi Thi nhướng mày, nhưng vẫn đi tới, tới gần mới phát hiện Lưu Dĩnh Tuệ sắc mặt thật không tốt.

Vành mắt đen đậm, sắc mặt tái nhợt, như là thời gian rất lâu không nghỉ ngơi tốt rồi.

Bụng dưới của cô ta đã nổi lên, đã nhìn ra được là người có thai, hai tay nhẹ nhàng mà đặt ở trước bụng. Nhìn thấy Tô Thi Thi đi tới, hướng về phía cô cảm kích cười cười.

"Cô tìm tôi có chuyện gì sao?" Tô Thi Thi trong lòng có chút phức tạp, không biết dùng cái tâm tính gì đối mặt với vị Tiểu Tam của cha ruột mình nữa.

Nói như vậy người phụ nữ mang thai không phải là giống cô ta đều tiều tụy như vậy chứ? *(Tình hình là bà Thi sợ có bầu rồi)*

"Tôi..." Lưu Dĩnh Tuệ nhìn nhìn bốn phía, thấy không có ai, đột nhiên giữ chặt cánh tay Tô Thi Thi, một bộ dáng như sắp khóc đến nơi nói, "Tô tiểu thư, tôi có thể đi tới chỗ cô ở được không?"

Tô Thi Thi thân thể cứng đờ. Cô có nghe lầm hay không?

Cả nhà sáng hảo.

Ai đọc 207 cho tí góp ý nè để bạn rút kinh nghiệm

Chương 209: Nơi đó có quý

"Ô tiểu thư, cô tùy tiện cho tôi tìm một chỗ ở là được." Lưu Dĩnh Tuệ sợ Tô Thi Thi không đồng ý, sốt ruột nói.

Tô Thi Thi chĩnh chĩnh sắc mặt, vẻ mặt nghi hoặc nhìn cô ta: "Tôi có thể hỏi nguyên nhân được không?"

"Tôi..." Lưu Dĩnh Tuệ tựa hồ có chút sợ hãi, ấp úng hồi lâu nói không ra lời.

Tô Thi Thi ánh mắt u ám vài phần.

Cô đã gặp quá nhiều chuyện như vậy, cho tới bây giờ không còn là một cô bé đơn thuần ngu ngốc như trước. Lưu Dĩnh Tuệ không đơn giản chỉ là một người khách ở lại Đoàn gia mà thôi.

Thân phận của cô ta hiện tại vẫn cảm như vậy, Tô Thi Thi nào dám dẫn cô ta đến chỗ ở của chính mình.

"Tôi chỉ sợ không có biện pháp giúp cô." Tô Thi Thi thấy cô ta nói không rõ, trực tiếp cự tuyệt rồi.

"Ô tiểu thư, tôi van cầu cô. Tôi... Tôi thật sự không dám ở lại nơi đó, nơi đó có quý!" Lưu Dĩnh Tuệ nắm tay Tô Thi Thi, sắc mặt so với vừa rồi càng trắng thêm vài phần.

"Chuyện ma quái?" Tô Thi Thi nở nụ cười, "Trên cái thế giới này từ đầu đã không có quý, cô có phải bởi vì mang thai nên suy nghĩ lung tung hay không?"

Tô Thi Thi dẫn lại tính tình nói: "Tôi nghe nói một số phụ nữ có thai sẽ trở nên như vậy. Cô không cần quá lo lắng, qua một thời gian thì tốt rồi."

"Không phải, thật sự có quý. Tôi nói như vậy cực kỳ hoang đường, nhưng mà xin cô tin tưởng tôi, tôi không có lừa cô. Bên trong tòa biệt thự kia thật sự không sạch sẽ..."

Lưu Dĩnh Tuệ cầm lấy tay Tô Thi Thi, đang muốn đem chuyện mình gặp phải thời gian này nói với cô một lần, đột nhiên nghe được nơi xa truyền đến tiếng bước chân trầm trọng.

"Bùi... Bùi tiên sinh?" Lưu Dĩnh Tuệ vừa thấy Bùi Dịch đến, liền buông lỏng tay Tô Thi Thi ra, vội vội vàng vàng nói một câu "Tôi đi trước", xoay người đi đến biệt thự thứ nhất bên kia.

Tô Thi Thi có chút không nói gì.

Chuyện này vẫn thật là có chút không thể nào hiểu nổi.

Cô xoay người hướng tới Bùi Dịch đi qua, nhìn phương hướng vừa rồi Lưu Dĩnh Tuệ rời đi nói: "Cô ta hỏi có thể đến chỗ chúng ta ở được không, nói trong biệt thự bên đó có quý."

"Quý?" Bùi Dịch nhướng mày, ánh mắt trầm trầm hướng tới biệt thự thứ nhất kia nhìn nhìn.

Tô Thi Thi nghĩ nghĩ nói: "Nếu không anh giúp một chút kêu bác sĩ gia đình đến khám đi? Tôi thấy sắc mặt của cô ta quả thật không tốt lắm, mặc kệ như thế nào, đứa bé trong bụng của cô ta là vô tội."

"Uh"m." Bùi Dịch gật gật đầu, đối với loại chuyện này, anh từ trước

đến nay không khát khe.

Mà bên này, Lưu Dĩnh Tuệ vẻ mặt buồn bực về tới trong biệt thự, đang muốn lên lầu về phòng của mình, bên cạnh truyền đến một giọng nói lạnh lạnh.

"Cô vừa rồi nói với Tô Thi Thi cái gì?" Phương Thanh Hoa sắc mặt âm trầm nhìn Lưu Dĩnh Tuệ.

Cô gái này vẫn nghĩ muốn nịnh bợ Tô Thi Thi, đừng tưởng rằng bà ta không biết.

Lưu Dĩnh Tuệ vừa thấy là bà ta, ý chí chiến đấu lập tức liền tăng lên rồi, vênh vác tự đắc nhìn bà ta: "Tôi với ai nói chuyện mắc mớ gì tới bà, lo quản thân mình đi!"

"Cô!" Phương Thanh Hoa tức giận đánh trên bàn trà, mặt trầm xuống đi tới, "Cô đừng tưởng rằng cô thật sự đã trở thành Đoàn phu nhân!"

"Dù sao cũng chả là gì so với bà, cái thứ đàn bà mặt dày mày dạn không chịu ly hôn đi!" Lưu Dĩnh Tuệ trả lời lại một cách mỉa mai.

Thời gian cô ta ở lại nơi này, Phương Thanh Hoa thường xuyên mặt nặng mày nhẹ với cô ta. Hai người ba ngày một trận cãi lớn, hai ngày một trận nhỏ, sớm đã thành thói quen.

"Cô cho là mình sinh ra được đưa con trai liền trở thành Đoàn phu nhân sao? Tôi nói cho cô biết, Chấn Ba ở bên ngoài có rất nhiều phụ nữ, nói không chừng ngày nào đó liền mang mấy đứa con riêng trở về!"

Phương Thanh Hoa nhìn đến sắc mặt Lưu Dĩnh Tuệ nháy mắt biến trắng, dương dương tự đắc nói: "Chúng ta chẳng qua là kẻ tám lạng

người nửa cân thôi."

"VẬY.. VẬY thì đã sao?" Lưu Dĩnh Tuệ vươn cổ nói, "Ít nhất trong bụng tôi đang mang chính là một đứa con trai, nói sao cũng tốt hơn so với với bà, cái thứ đến con trai còn sinh không được vẫn tốt hơn nhiều!"

Cô ta nói xong không thèm để ý Phương Thanh Hoa, xoay người hướng tới thang lầu đi đến.

Mấy ngày hôm trước cô ta đã đi siêu âm 4D, bác sĩ nói cô ta mang thai con trai, Đoàn Chấn Ba sau khi biết được cực kỳ vui mừng.

Chỉ cần chờ cô ta sinh đứa bé này ra, cô ta tin tưởng cái vị trí Đoàn phu nhân này liền là của cô ta!

"Mang thai con trai thì khá lắm sao, cô cũng phải còn mạng sinh ra nó không rồi hãy nói!" Phương Thanh Hoa khinh thường nhìn chằm chằm bóng lưng Lưu Dĩnh Tuệ rời đi, trong mắt tàn nhẫn chớp lóe rồi biến mất.

"Mẹ, người kiểm chế một chút đi." Trong phòng khách truyền đến giọng nói của Đoàn Ngọc Tường.

Phương Thanh Hoa lập tức trở về, ngồi trên ghế sofa, đối với Đoàn Ngọc Tường nói: "Tường Tường, vết thương của con cũng đã lành lại, tại sao vẫn còn không đến công ty đi làm? Mỗi ngày ở nhà như vậy, cha con đến lúc đó lại có lý do để nói rồi."

Đoàn Ngọc Tường sắc mặt cứng đờ, gắt gao cắn răng, không nói gì.

Cô ta bởi vì chuyện vật liệu lúc trước, đã bị công ty cách chức. Hiện tại chẳng qua là một Thiết Kế Sư bình thường, đâu nào còn có mặt

mũi trở về?

Lúc trước thừa dịp bị thương nên có lý do ở nhà nghỉ ngơi, hiện tại ngay cả mẹ cô ta cũng đã bắt đầu có ý kiến rồi...

Đoàn Ngọc Tường hai tay níu chặt quần áo của mình, trong lòng rất không rõ cảm xúc.

"Tường Tường, lúc này con cũng không thể lùi bước. Mẹ nghe nói, Tô Thi Thi ở Xây dựng Tiệp Khắc mọi chuyện đều rất thuận buồm xuôi gió, chúng ta không thể cứ để như vậy được!" Phương Thanh Hoa trầm giọng nói.

Đoàn Ngọc Tường âm thầm hít vào một hơi, thật lâu sau mới nói: "Con biết rõ, ngày mai liền đi làm."

Cô ta quả thật không cam lòng cứ như vậy bại dưới tay Tô Thi Thi, cô ta càng sẽ không buông tay Bùi Dịch!

Phương Thanh Hoa dù sao cũng là mẹ của cô ta, nhìn đến sắc mặt con gái mình không tốt, làm sao không biết cô ta đang suy nghĩ cái gì.

Bà ta vỗ vỗ tay con gái mình, nói: "Mẹ sẽ tiếp tục đến chỗ phu nhân bên kia thay con nói chuyện với người. Đã nhiều ngày thái độ của bà ấy có chút buông lỏng, mẹ nghĩ không bao lâu nữa, bà ấy vẫn lại là đứng ở phía con. Dù sao ông nội con cùng Đoàn gia đều không thích Tô Thi Thi."

"Mẹ..." Đoàn Ngọc Tường nhượng mảy, "Mẹ đừng làm gì gây trở ngại cho con là sự giúp ích lớn nhất rồi."

Phương Thanh Hoa sắc mặt trầm xuống: "Con ngay cả mẹ cũng

không tin sao? Con yên tâm, mẹ có biện pháp để cho phu nhân tiếp tục đứng về phía con! Nghe nói Bùi Dịch muốn cùng Tô Thi Thi kết hôn, mấy ngày nay phu nhân chính vì chuyện này tức giận, chúng ta phải nắm bắt cơ hội lần này."

"Thật sao?" Đoàn Ngọc Tường sắc mặt vui vẻ, nhưng mà lập tức nghĩ tới cái gì, lo lắng nói, "Nhưng mà gần đây, trong khoảng thời gian này, ông nội thái độ rất kỳ quái."

Phương Thanh Hoa gật đầu: "Mẹ cũng thấy vậy. Ông nội con nghe nói họ Lưu kia trong bụng mang thai con trai, vậy mà lại bình tĩnh như vậy. Điểm này cũng không giống tác phong của ông ta."

"Không sai." Đoàn Ngọc Tường nhíu mày nói, "Con gần đây nghe được tin đồn, ông nội ở bên ngoài còn có con riêng, nếu chuyện này là thật..."

"Con đừng nói bừa." Phương Thanh Hoa cuống quýt bịt kín miệng Đoàn Ngọc Tường, thấp giọng nói, "Cha con sắp trở về rồi, chuyện này không thể nói trước mặt ông ấy."

Thời gian này Đoàn Chấn Ba tính tình càng ngày càng cáu kỉnh, bà ta nào dám trêu chọc.

Nhất là chuyện có con riêng này, không nói đến thật giả, dù sao là không có thể ở trước mặt ông ta ra.

Đoàn Ngọc Tường gật đầu: "Lưu Dĩnh Tuệ phỏng chừng còn có thể đi tìm Tô Thi Thi, xem ra chúng ta cần phải nắm chặt thời gian rồi."

Cô ta nói xong đứng lên, đi đến bên ngoài, nhìn tòa biệt thự bên cạnh kia, trong mắt đều là không cam lòng.

"Ô Thi Thi, dựa vào cái gì cô có thể được anh ấy yêu thương!"

Cô ta từ lần đầu tiên nhìn thấy Bùi Dịch đã bắt đầu thích anh. Nhiều năm như vậy, trong lòng cô ta chỉ có anh. Cố gắng để cho chính mình trở nên ưu tú, cũng là vì anh.

Đúng là Bùi Dịch chưa từng có coi trọng cô ta dù chỉ một lần!

"Tôi thật sự không cam lòng!" Đoàn Ngọc Tường yên lặng nhắm mắt lại, cảm giác không cam lòng kia bứt rứt khó chịu ở trong lòng khiến cho cả người cô ta đều đã hoàn toàn run rẩy.

"Hí..." Trong biệt thự thứ hai, Tô Thi Thi nằm ở trên giường co rúm thân thể lại một phen, đối với người đàn ông đang đè trên thân mình nói: "Đi đóng cửa sổ đi, có chút lạnh."

Bùi Dịch sắc mặt trầm xuống: "Em lập tức sẽ nóng lên đây."

"Này..." Tô Thi Thi sắc mặt đỏ bừng, đột nhiên hô, "Hình như thuốc hôm nay vừa hết."

"Vậy càng tốt, có thể sinh đứa bé!" Bùi Dịch đồng loạt bắt được chân của cô, kéo cô về trên giường, ánh mắt khóa chặt cô.

"Lần này xem em trốn chỗ nào!"

Chương 210: Tên trẻ con kia lại tới nữa

"Bùi Dịch!"

Giọng nói của Tô Thi Thi cơ hồ trong giây lát liền bị Bùi Dịch nuốt vào trong bụng. Anh ngậm lấy đôi môi anh đào của cô, đầu lưỡi trơn tru lướt qua vành môi, rồi lại mạnh mẽ mút lấy.

Cô hu hu kêu, trong mắt sương mênh mông, lộ ra một bộ dạng phong tình.

Bùi Dịch ánh mắt u ám, nhìn chằm chằm vào mắt của cô, tình cảm không chút nào che dấu được. Môi anh trượt một đường xuống bên dưới, hôn lên làm da trắng tuyết của Tô Thi Thi, cắn nhẹ lưu lại ấn ký màu hồng nhạt. Dần dần, miệng anh di chuyển lên đỉnh hồng e thẹn đã vì anh mà đứng thẳng, há miệng ngậm lấy nửa bầu ngực.

" Ừm.."

Tiếng thở dốc vang lên, da thịt tiếp xúc, cọ xát tạo nên ngọn lửa dục vọng điên cuồng.

Nhiệt thiết nóng rẫy sớm đã ngóc đầu chọc vào bụng Tô Thi Thi. Cô kìm lòng không được hít một ngụm khí lạnh trước sự vĩ đại của anh.

Bùi Dịch thỏa mãn xem phản ứng của Tô Thi Thi, một ngón tay đưa xuống thăm dò vòng quanh cửa u động, vạch hai mép thịt màu hồng ra, mạnh mẽ ấn lên điểm mẫn cảm của cô.

" A..." Tô Thi Thi ngửa đầu lên, ngón tay anh đã trượt vào bên trong mật huyết không ngừng rút ra cắm vào, va chạm trong vách thịt. Khi một dòng dâm thủy theo ngón tay anh chảy như suối ra ngoài cũng là lúc cự long thuận lợi đâm vào nơi sâu nhất trong cơ thể cô.

Tô Thi Thi chỉ cảm thấy chính mình trở thành một chiếc thuyền lướt trên sóng lớn, đi theo trên người đàn ông này cùng nhau chìm nổi, không biết muốn đi về đâu.

Mỗi một lần, Bùi Dịch đều bá đạo như vậy, để cho cô không hề có lực chống cự.

Nhưng bây giờ, Tô Thi Thi cảm thấy được anh tựa hồ so với trước đây ôn nhu rất nhiều.

Mồ hôi, từ trên mặt anh từng giọt rơi vào ngực cô, nóng bỏng, phảng phất muốn đem lòng của cô thiêu đốt.

"Anh đừng chịu đựng." Tô Thi Thi vuốt ve khuôn mặt Bùi Dịch, chung quy là mềm lòng rồi.

Bùi Dịch đậy mắt mạnh trằm xuống, mấy sợi dây nơon trong đầu thiếu chút nữa đứt đi.

Toàn bộ, đều đã giống như mất đi khống chế.

Tô Thi Thi nhìn trần nhà màu trắng ngà, trong đầu cũng là đồng dạng chỗ trống. Qua rất lâu, mới chậm rãi phục hồi tinh thần lại.

Cô đột nhiên từ trên giường ngồi dậy, quái dị đánh giá Bùi Dịch, miệng mở mở, lời nói đến bên miệng lại liên tiếp nuốt trở vào.

Lòng ngực Bùi Dịch nhấp nhô lên xuống, làn da màu mật ong bị mờ

hôi phủ kín, cực kỳ mê người.

"Không thỏa mãn?" Bùi Dịch quay đầu, ánh mắt lưu luyến ở trên người Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi vội vàng lắc đầu, nuốt một ngụm nước bọt.

Cô dám chưa đủ sao? Chẳng thế thì đêm nay lại vẫn muốn ngủ hay không nữa!

Đúng là - -

Cô hiện tại cũng coi như kinh nghiệm phong phú, một chút cơ bản thường thức vẫn lại là biết rõ.

Ánh mắt không khỏi hướng đến bộ vị của người nào đó nhìn lại, nghĩ nghĩ, thăm dò tính hỏi han: "Tôi không cần uống thuốc sao?"

Cô nói xong sợ Bùi Dịch hiểu lầm, ngay sau đó bổ thêm một câu: "Tôi vẫn chưa chuẩn bị tốt tinh thần để sinh con."

Bùi Dịch mâu sắc tối sầm lại, trong lòng mặc dù có chút thất vọng, nhưng vẫn lại là nói: "Không cần."

"Cái kia..." Tô Thi Thi rõ ràng nên vui vẻ. Cô hiện tại quả thật chưa chuẩn bị tốt để sinh con, nhưng mà tại sao ngược lại càng lo lắng hơn chứ?

Xem ra cảm giác vừa rồi của cô không sai.

Cô là thỏa mãn, nhưng mà Bùi Dịch không có...

"Cái kia..." Tô Thi Thi cảm thấy được chính mình nếu trực tiếp nói ra,

người đàn ông này nhất định sẽ tức giận, dù sao loại chuyện này cực kỳ làm tổn thương mặt mũi của đàn ông.

"Ô Thi Thi, xem ra em vẫn còn không muốn ngủ?" Bùi Dịch nói xong liền muốn hướng tới cô áp xuống.

Tô Thi Thi vội vàng nhảy xuống giường: "Tôi đi tắm rửa!"

Chờ lúc cô trở lại, Bùi Dịch đã đi sang một căn phòng khác tắm rửa xong trở về ngủ thiếp đi rồi.

Cô nhìn Bùi Dịch đáy mắt nhàn nhạt vành mắt đen, trong lòng lo lắng càng ngày càng đậm.

"Có phải hay không bởi vì áp lực quá lớn?" Tô Thi Thi nằm xuống, mãi đến ngủ say lại vẫn đang suy nghĩ vấn đề này.

Mà ngày hôm sau lúc cô tỉnh lại, Bùi Dịch giống như trước đây, đã rời giường đến thư phòng làm việc rồi.

Mãi đến cô ăn xong bữa sáng đến công ty đi làm, Bùi Dịch vẫn còn chưa xong việc.

Tô Thi Thi trong đầu vẫn vang vọng cái vấn đề tối hôm qua, cả ngày đều đã có chút vẻ mặt hoảng hốt.

"Đến cùng có phải hay không bởi vì áp lực quá lớn?" Tô Thi Thi nghĩ mãi không xong, "Bằng không tại sao có thể đến mức dừng lại?"

Cô cùng với Bùi Dịch bên nhau một thời gian rồi, Bùi Dịch có một ngày không phải như lang tựa hổ sao? Hành động ngày hôm qua của anh thật sự là quá có vấn đề rồi.

"Thôi, vẫn lại là trở về cùng anh thẳng thắn thành khẩn nói chuyện với nhau một phen, khuyên anh đi bệnh viện đến chỗ bác sĩ nam khoa khám xem sao."

Tô Thi Thi hạ quyết tâm, quyết định trở lại trang viên liền đi tìm Bùi Dịch nói rõ.

Thời gian này Bùi Dịch càng ngày càng bận rộn, ngay cả thời gian tan tầm tới đón cô cũng không có.

Tô Thi Thi đều do chú Lý lái xe đưa đón đi làm, lúc về đến trang viên đang muốn đến thư phòng đi tìm Bùi Dịch, quản gia biệt thự thứ nhất bên kia vội vã chạy tới.

"Ô tiểu thư, lão gia cho gọi cô đến nhà chính dùng cơm."

"Lão gia?" Tô Thi Thi như ngơ mào.

Đoàn Kế Hùng không phải đang tĩnh dưỡng sao?

"Đúng, nghe nói hôm nay có khách đến. Bùi tiên sinh đã qua rồi."
Quản gia nói.

Tô Thi Thi trong lòng càng thêm nổi lên nghi ngờ.

Dựa theo tính cách Đoàn Kế Hùng, có khách đến hẳn không để cho con gái đến đó chứ?

"Được, tôi biết rõ." Tô Thi Thi nói xong liền đi lên lầu, tính toán thay một bộ đồ khác rồi mới sang.

Nếu Bùi Dịch đã đi, hẳn là không có vấn đề gì.

Ánh mắt Tô Thi Thi hơi trầm xuống, vị ông nội kia của cô tĩnh dưỡng thời gian dài như vậy, quả thật nên ra ngoài vận động rồi.

Chỉ là lúc cô đi đến nhà chính, lại thấy được một người cô đặc biệt không nghĩ muốn nhìn thấy.

"Tô tiểu thư, nhìn thấy tôi sao lại có biểu tình như vậy?" Hồ Quân Nhạc đi đến trước mặt Tô Thi Thi, cười như không cười nhìn cô.

Tô Thi Thi cứng rắn bài trừ một nụ cười tươi tắn, ngoài cười nhưng trong không cười hỏi han: "Hồ Tam Thiếu vết thương trên lưng đã lành rồi sao?"

"Cô... Không được nhắc đến chuyện này!" Hồ Quân Nhạc sắc mặt lập tức kéo xuống, hạ giọng nói.

Trước đây anh ta không cẩn thận đem kho hàng làm cho nổ tung, chẳng những đem sau lưng mình làm cho bị bỏng, còn bị ông nội phạt nhốt ở nhà hai mươi mấy ngày, vừa nói tới liền tức giận mà

"Không cho tôi nói ra cũng được thôi." Tô Thi Thi híp mắt, dùng âm thanh chỉ có hai người mới nghe được nói, "Anh coi như không biết tôi là được."

"Cô..." Hồ Quân Nhạc mở trừng hai mắt, nhưng mà đột nhiên trong lúc đó liền thay đổi một vẻ mặt, đứng ở bên cạnh Tô Thi Thi, đi theo cô cùng nhau đi vào trong.

"Như vậy sao được, nếu làm như không biết cô thì đâu còn gì là lạc thú?"

"Vậy thì hậu quả tự chịu." Tô Thi Thi nhìn cũng chưa từng nhìn anh ta liếc mắt một cái, nâng bước đi vào trong đi.

Bên trong, Nhậm Tiểu Vi đang xếp thức ăn lên bàn, xem ra cực kỳ long trọng.

Để cho Tô Thi Thi ngạc nhiên hơn nữa chính là, Đoàn Ngọc Tường vậy mà cũng ở đây.

Giờ phút này, Đoàn Ngọc Tường đang đứng bên cạnh Nhậm Tiểu Vi, bận rộn cùng bà.

Tô Thi Thi ánh mắt u ám.

Xem ra thời gian này mẹ con Phương Thanh Hoa trình độ tăng cao. Thái độ Nhậm Tiểu Vi đối với Đoàn Ngọc Tường rõ ràng tốt lên rất nhiều.

"Xem ra, mẹ chồng tương lai của cô càng thích chị gái cùng cha khác mẹ của cô hơn." Hồ Quân Nhạc trêu chọc nói.

Tô Thi Thi quay đầu liếc mắt nhìn anh ta: "Tôi nhớ ông nội của anh cũng càng thích anh trai của anh hơn so với anh đúng không?"

"Cô..." Hồ Quân Nhạc bị cô nói làm cho tức nghẹn một câu đều đã nói không nên lời.

Anh ta có vài vị anh trai, nhưng tất cả mọi người so ra kém Hồ Sĩ Minh. Ông nội anh ta cũng cực kỳ coi trọng Hồ Sĩ Minh, mà bọn họ này mấy người em trai em gái liền sợ Hồ Sĩ Minh.

Nghĩ tới vị anh trai kia của mình, Hồ Quân Nhạc liền nhịn không được run run một phen. Bây giờ nếu không phải vị anh trai này nói giúp cho anh ta, anh ta đến bây giờ vẫn còn không có thể ra ngoài.

Chẳng qua nhiệm vụ ra ngoài lần này của anh ta chính là đến đây thăm hỏi Đoàn gia.

Hồ Quân Nhạc ghé mắt nhìn Tô Thi Thi, sau khi đến đây chọc ghẹo cô gái này, tựa hồ cũng không nhàm chán như anh ta nghĩ.

"Quân Nhạc, thất lễ rồi." Bên trong truyền đến tiếng cười sang sảng của Đoàn Kế Hùng.

Hồ Quân Nhạc lập tức thay đổi vẻ mặt, nghiêm trang đi qua, đối với Đoàn Kế Hùng cười nói: "Đoàn gia gia nghiêm trọng quá rồi, là tôi quấy rầy Đoàn gia gia tĩnh dưỡng rồi."

"Sao lại nói như vậy. Ông nội cậu cho cậu đến thăm lão già này, ta cực kỳ vui vẻ." Đoàn Kế Hùng cùng Hồ Quân Nhạc vừa cười vừa nói chuyện cùng hướng nhà ăn đi đến.

Tô Thi Thi vẻ mặt ngạc nhiên nhìn bóng lưng Hồ Quân Nhạc, người này thay đổi sắc mặt cũng quá nhanh đi?

Nhưng mà cũng không có gì lạ, con cháu Hồ gia có người nào là đơn giản.

Cô đi vào trong hai bước, nhìn đến Bùi Dịch đã ở trong phòng ăn.

Bùi Dịch nhìn thấy cô, đối với cô vẫy tay.

Tô Thi Thi trong lòng ấm áp, đi đến cạnh anh, chờ các trưởng bối đều đã ngồi xuống mới ngồi xuống.

Đoàn gia để chiêu đãi khách như tổ chức yến hội, so với món ăn bình thường trong gia đình đều long trọng hơn rất nhiều.

Tô Thi Thi yên lặng cúi thấp đầu, tính toán làm sao có thể tiêu hóa thức ăn này

Nhưng mà cô có ý né tránh, có người lại không tính toán buông tha cho cô.

"Ô tô tiểu thư, cô thích ăn vịt sao?" Hồ Quân Nhạc cười tí mắt nhìn Tô Thi Thi, lời nói ra mà không làm cho người ta kinh ngạc thì chết cũng không ngừng nói.

"Tôi nghe nói cô đối với loại sinh vật hợp chất này đặc biệt cảm thấy hứng thú, cô cùng Bùi tiên sinh lần đầu tiên gặp mặt liền giúp anh ta gọi cái này đi?"

Anh ta nói xong, chỉ đặt ở trước mặt Tô Thi Thi đĩa thịt vịt nướng.

Thịt vịt - - trai bao?

Tô Thi Thi đột nhiên nhớ tới chính mình lúc trước cầm chi phiếu năm vạn của Bùi Dịch đưa cho nhân viên lễ tân khách sạn để an bài một tên trai bao lên chăm sóc cho anh, tay liền nắm chặt chiếc đĩa.

Cái tên trẻ con chết tiệt này!

Chương này ai hiểu gì ko? Hơi khó hiểu tí thôi mà

Mít: thực ra khó hiểu là đề những chương sau giải đáp ấy mà.:)

Chương 211: Bù tiên sinh tính tình không tốt

"Cái hợp chất gì?" Nhậm Tiểu Vi nghi hoặc hỏi han.

"Chính là Vịt Donald!" Tô Thi Thi vừa nói, một bên rất nhanh đem một cái chân vịt gấp đến trong bát Hồ Quân Nhạc, quay đầu rất nhỏ giọng nói: "Hồ Tam Thiếu, Bù tiên sinh nhà tôi tính tình cũng không tốt!"

Hồ Quân Nhạc phản xạ có điều kiện ngồi thẳng người.

Bù Dịch trên mặt tuy nhiên nhìn không ra dao động, nhưng cảm thấy được áp khí có phần thấp.

Đúng lúc này, Bù Dịch đột nhiên hướng tới Hồ Quân Nhạc bên này nhìn qua, nhàn nhạt nói: "Lần trước đi gấp, chưa kịp cùng hồ Tam Thiếu hảo hảo nói chuyện. Đêm nay liền ở nơi này đi."

Hồ Quân Nhạc thân thể chấn động, cứng ngắc lắc đầu, bài trừ một nụ cười tươi tắn: "Buổi tối tôi còn có việc, lần sau, lần sau đi."

Bù Dịch nhàn nhạt vuốt cằm, cúi đầu uống một hớp rượu, tiện cũng không nói thêm gì.

Hồ Quân Nhạc yên lặng nuốt một ngụm nước bọt, không biết tại sao, Bù Dịch cho anh ta cảm giác giống như vị cảm giác của vị anh trai của anh ta một dạng.

Mỗi lần bị anh nhìn một cái, giống như là bị một con sói đói đang theo dõi, cảm thấy được không hiểu sao lại hoảng hốt.

Anh ta âm thầm nhìn thoáng qua Tô Thi Thi ngồi ở bên cạnh. Con tiểu bạch thỏ bên cạnh được một con sói nguy hiểm che chở, vẫn lại là trước nên kiềm chế chút ít thì tốt hơn

Trên bàn cơm không khí đột nhiên có chút quỷ dị, Nhậm Tiểu Vi nhìn Đoàn Kế Hùng liếc mắt một cái.

Đoàn Kế Hùng đối với bà âm thầm gật đầu, sau đó đối với mọi người nói: "Hôm nay vừa lúc ta cũng có một việc muốn tuyên bố."

Ông ta nói xong, nhìn Bùi Dịch nói: "Lúc trước mẹ con hẳn là từng đề cập với con, Trung thu là ngày khá tốt. Nhưng mà cử hành hôn lễ có chút vội vàng. Cho nên chúng ta thương lượng một phen, quyết định trước cho con đính hôn."

Đoàn Kế Hùng nói xong dừng một chút, hỏi Bùi Dịch: "Nếu như có gì không vừa lòng thì có thể nói ra."

Bùi Dịch mâu quang hơi trầm xuống, nhàn nhạt phun ra hai chữ: "Không có."

"Vậy mẹ sẽ bắt đầu chuẩn bị." Nhậm Tiểu Vi vui vẻ nói.

Nhưng mà bọn họ tựa hồ quên hỏi đến một nhân vật chính khác.

Tô Thi Thi cúi đầu, tâm tình có chút phức tạp.

Đính hôn đáng lý phải vui mừng, nhưng mà tại sao bọn họ lại như là đã quên mất còn có sự tồn tại của cô vậy, sao lại không ai tới hỏi ý kiến của cô.

Cô thật sự còn không có chuẩn bị tốt...

Cô ngẩng đầu, đang muốn nói chút cái gì, đột nhiên nhìn đến ngòi ở bên cạnh Nhậm Tiểu Vi, Đoàn Ngọc Tường vẻ mặt đặc ý nhìn cô.

Tô Thi Thi đôi mi thanh tú nhíu lại. Theo lý mà nói, Đoàn Ngọc Tường nên là tức giận mới đúng.

"Tường Tường, con ăn nhiều một chút, nhìn con trong khoảng thời gian này đều đã gầy đi." Lúc này, Nhậm Tiểu Vi gấp một khối sườn xào chua ngọt đến trong bát Đoàn Ngọc Tường, ôn nhu nói.

Đoàn Ngọc Tường cong lên mi mắt, ngọt ngào cười nói: "Cảm ơn phu nhân."

Tô Thi Thi rất nhanh nhìn Đoàn Kế Hùng, lại phát hiện lão già kia trên mặt một chút không kiên nhẫn đều không có.

Thật sự là quá khác thường rồi!

Trước kia cho dù là ông nội cô đối với Đoàn Ngọc Tường coi như thấy thuận mắt, nhưng mà tuyệt đối hẳn không cho phép cô ta ở trên bàn cơm có bộ dạng này.

(Ai thấy mưu đồ trước mắt chưa??? Âm mưu, quá âm hiểm mà)

"Em cũng ăn nhiều một chút." Tô Thi Thi chính đang nghi hoặc, trước mặt đột nhiên xuất hiện một đôi đũa.

Bùi Dịch đem một cái chân vịt khác gấp đến chỗ trong chén cô.

Thấy cô ngẩng đầu, Bùi Dịch nhìn cô một cái, trong mắt đều là sủng nịch.

Tô Thi Thi tâm bồng nhiên yên ổn không ít.

Tuy không biết hai vị trưởng bối kia lại đang mưu đồ chuyện gì, nhưng mà có Bùi Dịch ở đây, Tô Thi Thi cũng chẳng muốn nghĩ nhiều như vậy.

Một bữa cơm, mà mọi người ai cũng đều có tâm tư riêng cuối cùng đã kết thúc.

Lúc Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch phải rời khỏi, Đoàn Kế Hùng đột nhiên gọi Bùi Dịch lại, nói mẹ anh có việc tìm anh thương lượng.

"Anh đi đi, bản thân tôi tự trở về là được." Tô Thi Thi sợ Bùi Dịch khó xử, liền mở miệng nói trước.

"Uh"m." Bùi Dịch vuốt vuốt tóc của cô, xoay người hướng tới thư phòng đi đến.

"Thi Thi, Hồ Tam Thiếu lần đầu tiên tới trang viên, cô dẫn cậu ta ra ngoài đi dạo một chút đi." Tô Thi Thi đang muốn đi, phía sau đột nhiên truyền đến giọng nói của Nhậm Tiểu Vi.

Bước chân của cô đột nhiên ngừng lại, cắn chặt răng, vẫn lại là không có phản đối.

Xem ra, vị mẹ chồng tương này quả thật không có thích cô, vậy mà để cho cô đi tiếp người của Hồ gia.

Tô Thi Thi đôi mắt u ám, nâng bước hướng bên ngoài nhà chính đi đến.

Hồ Quân Nhạc đuổi theo, cùng cô sóng vai đi ra bên ngoài, ngữ khí nhàn nhạt nói: "Xem ra cô ở trong này cũng không ra gì."

Tô Thi Thi thân thể cứng đờ, cô đương nhiên nghe được ra anh ta là nói đến chuyện vừa rồi trên bàn cơm.

Ông nội của cô cùng mẹ của Bùi Dịch nhắc đến chuyện hôn sự của bọn họ, nhưng bọn họ lại đem nhân vật chính như cô xem như không tồn tại một dạng.

Tô Thi Thi mạnh dưng bước, quay đầu, ý tứ hàm xúc không rõ nhìn Hồ Quân Nhạc.

Hồ Quân Nhạc bị cô nhìn đến nỗi toàn thân không được tự nhiên, lui về sau một bước, cảnh giác nhìn cô: "Cô muốn làm cái gì?"

Nhưng anh ta vừa mới lui về sau, Tô Thi Thi đột nhiên xoay người, bước chân nhanh hơn đi về phía trước đi.

"Đáng chết!" Hồ Quân Nhạc lập tức phản ứng kịp chính mình bị đùa giỡn, đuổi bám sát theo phía sau.

"Tô tiểu thư, phu nhân để cho cô dẫn tôi đi thăm trang viên, cô tại sao cứ như vậy đi tới?"

Tô Thi Thi bước chân không chậm lại, vừa đi vừa nói chuyện: "Ai nói tôi nhất định phải nghe lời của bà?"

"Ách..."

Hồ Quân Nhạc lại bị tức nghẹn không nói nên lời, nhớ tới tình cảnh ăn cơm vừa rồi, đuổi theo liền vươn tay kéo tay Tô Thi Thi lại, vẻ mặt khiêu khích nhìn cô: "Cô đây là tại chạy mất dép sao?"

"Hồ Tam Thiếu, thành ngữ không thể dùng lung tung, chẳng thế thì

anh sẽ thành đã truyện cười cho học sinh tiểu học... Hí..."

Tô Thi Thi nói xong, mạnh rút tay mình về, về mặt phần nộ trừng mắt nhìn Hồ Quân Nhạc.

Cái tên tính khí trẻ con này vậy mà còn dám nắm tay cô!

Cô quả thực bị chọc giận đến nở nụ cười, châm chọc nói: "Phiền anh tiếp tục bày ra vẻ mặt trầm ổn vừa rồi đối mặt lão gia tử bọn họ khi đó được không? Đừng làm cho tôi cảm thấy được anh ấu trĩ!"

"Tôi ấu trĩ?" Hồ Quân Nhạc sắc mặt trầm xuống, hướng tới Tô Thi Thi từng bước một tiếp sát, "Tôi thấy cô hình như không nghĩ muốn dính hôn. Nếu không cô cầu tôi, tôi tới giải cứu cô."

"Anh dám bước tới nữa một bước, đừng trách tôi không khách khí!" Tô Thi Thi nghiêng răng nói

Cái tên tính khí trẻ con này tới cùng muốn làm cái gì?

Người của Hồ gia đột nhiên tới thăm Đoàn gia, tuyệt đối không đơn giản như vậy!

"Cô có thể làm gì được tôi nào?" Hồ Quân Nhạc nói xong liền hướng tới Tô Thi Thi ôm qua tới.

Tô Thi Thi ánh mắt nghiêm túc, dơ tay bắt lấy một bàn tay của anh ta, rồi sau đó thân thể nhất chuyển, trực tiếp khiêng anh ta lên một cái vật ngã, ném tới trong bụi cỏ.

"A!" Hồ Quân Nhạc hô to một tiếng, quá một hồi lâu mới chậm rãi, gian nan đứng lên, trừng mắt nhìn Tô Thi Thi.

"Hay lắm! Cô cũng chỉ có một chiêu này thôi sao?"

"Anh thử nói xem?" Tô Thi Thi mặt âm trầm, từng bước một hướng tới anh ta đi đến.

"Đừng tới đây!" Hồ Quân Nhạc lập tức từ trên mặt đất nhảy dựng lên, trong lòng buồn bực cực kỳ.

Tại sao mỗi lần một gặp phải cô gái này, anh ta ngay cả cơ hội thắng cũng không có?

Nơi xa, lúc Bùi Dịch đi ra đến cửa, liền nhìn đến cái người đàn ông chết tiệt kia muốn ôm ấp người phụ nữ của anh, rồi mới thấy người phụ nữ của anh cấp cho anh ta một cái "Thân mật" ném qua vai!

Cầm anh càng xiết chặt, lấy điện thoại ra bấm một dãy số, tầm mắt vẫn như cũ nhìn chăm chú ở trên người Tô Thi Thi.

"Quản gia, đem chó dắt qua đây..."

Bên kia Tô Thi Thi còn đang cùng Hồ Quân Nhạc đánh võ mồm, muốn đem phiền toái bỏ lại phía sau. Đúng là Hồ Quân Nhạc liền giống như đám ruồi bọ, đuổi mãi không chịu đi.

Đột nhiên, Tô Thi Thi cảm giác phía sau có chút lạnh, phản xạ có điều kiện quay đầu đi, đang nhìn đến Bùi Dịch khi đó, thân thể mạnh run run một phen: "Bùi Dịch?"

Cô vừa rồi hình như không có làm cái gì đặc biệt đi? Đúng là tại sao sắc mặt của anh lại trở nên đáng sợ như vậy?

Không đúng, cũng không có thể nói là đáng sợ. Bùi Dịch chỉ là mặt không chút thay đổi, nhưng mà mỗi lần anh lộ ra loại vẻ mặt này, cảm

thấy được làm cho người ta sợ hãi.

"Bùi... Bùi tiên sinh..." Hồ Quân Nhạc cũng hoảng sợ.

Anh không phải đi thư phòng bàn chuyện gì đó rồi sao? Tại sao nhanh như vậy liền?

"Cái kia..."

Tô Thi Thi rất nhanh đi đến bên cạnh Bùi Dịch, đang muốn nói mấy câu xoa dịu anh một phen, đột nhiên nghe được một trận tiếng chó sủa.

Cô giương mắt nhìn lên. Chỉ thấy quản gia biệt thự của bọn họ bị Đại Cầu Tử cùng Tiểu Vịnh kéo đi, rất nhanh hướng tới bọn họ bên này chạy tới.

Tô Thi Thi khóe miệng nhin không được rút rút. Đây là người dắt chó đi dạo sao, hay vẫn lại là chó kéo người đi?

"Con này đúng là chó ngao Tây Tạng rồi!" Hồ Quân Nhạc nhìn đến chó ngao Tây Tạng toàn thân bộ lông đen nhánh, cười hề hề nói.

Chỉ là ngay sau đó, thương thức trong mắt anh ta biến thành kinh hãi.

Chó này...

Hắn không là hướng tới anh ta chứ?

Cả nhà ngủ ngon phía sau còn nhiều kịch hay từ từ khám phá

Chương 212: Muốn khóc

Edit: Moon

Beta: Ryeo

Quản gia bị hai con chó điên cuồng lôi kéo sợ tới nỗi thiếu chút nữa sùi bọt mép. Nhưng ông vẫn ghi nhớ nhiệm vụ của mình. Lúc chạy đến trước Hồ Quân Nhạc đột nhiên nhét vật gì đó nhìn giống như cục xương vào tay anh ta.

Hồ Quân Nhạc ngơ ngác nhìn cục xương trong tay, trong mắt nổi lên nghi vấn nói: "Cái gì đây? Đồ chơi sao?"

"Gâu gâu gâu "

Vốn dĩ còn đang nhìn con người căn bản không quen biết trước mắt, Đại Cầu Tử vừa thấy món đồ chơi yêu thích của mình lại bị anh ta cầm đi, con mắt ánh xanh, liền nhảy bổ nhào lên người anh ta.

Tiểu Vịnh bên cạnh thấy Đại Cầu Tử chòng mình bị ức hiếp thân thể lập tức xông lên phía trước, hất cục xương trong tay Hồ Quân Nhạc vốn còn đang ngơ ngác nhìn xuống mặt đất.

"A! Chuyện gì thế này?"

Hồ Quân Nhạc bị va phải làm đầu óc lơ mơ rồi. Cũng không biết chuyện gì đang xảy ra, cục xương trên tay ném không được mà giữ lại cũng không xong!

"Khốn kiếp, các người chơi tôi!" Hồ Quân Nhạc dưới tình thế như cấp bách lập tức đứng lên bỏ chạy

Mà trên cục xương đồ chơi này dính đầy kẹo cao su, anh ta muốn ném được mới là lạ.

"Gâu gâu gâu!" Đại Cầu Tử lập tức đuổi theo

Quản gia thờ hốt hốt nhìn Hồ Quân Nhạc cùng hai con chó chạy đi chạy lại như điên mà chỉ biết im lặng thờ dài.

Đắc tội với ai không đắc tội mà lại đắc tội với Bùi tiên sinh nhà bọn họ.

"Bùi tiên sinh, anh quá nhẹ tay rồi. Anh không biết cái tên trẻ con kia vừa rồi nhéo tôi, anh nhìn xem tay tôi bị nhéo đỏ hết rồi này!" Tô Thi Thi chạy đến trước Bùi Dịch, đưa cánh tay mình lên cho anh xem.

Chẳng qua cô không dám đứng trước mặt Bùi Dịch mà nở nụ cười. Lúc người đàn ông này ghen sao lại đáng yêu như vậy!

Bùi Dịch mặt không chút thay đổi liếc nhìn cô một cái, tức giận nói: "Chỉ cho phép lần này!"

Người phụ nữ chết tiệt này, vậy mà dám để cho người đàn ông khác đụng vào mình. Đừng tưởng rằng anh không biết, cô đây rõ ràng là muốn cho anh ra tay!

"Ách...anh một chút cũng không ngốc." Tô Thi Thi yên lặng buông xuôi. Cùng người có IQ cao so chiêu, quả nhiên là rất mệt.

Nhưng cô đột nhiên lấy lại tinh thần kéo Bùi Dịch đi tới chỗ Hồ Quân Nhạc vừa đi: "Mau đi xem một chút, tôi muốn quay lại hình ảnh này

để xem anh ta lần sau còn dám đến đây phá tôi nữa không! "

Cái tên trẻ con chết tiệt kia, vừa rồi vậy mà ở trước mặt mọi người nói cô tìm vịt cho Bùi Dịch!

Tô Thi Thi cảm thấy Bùi Dịch còn quá nhân từ, nếu cô mà là anh cô nhất định tìm cho anh ta một vạn con vịt tới mổ anh ta đến chết!

"Tô Thi Thi, cô mau đến đây bảo chúng dừng lại!" Phía trước truyền đến tiếng Hồ Quân Nhạc kêu khóc om sòm

Hồ Quân Nhạc rất nhanh đã khóc, anh ta tới cùng làm sao mới có thể thoát khỏi hai con chó này!

Càng lúc càng tức giận, hai con chó này dường như là cố ý trêu đùa anh ta vậy. Mỗi lần đuổi theo là chỉ đem anh ta vây trên bãi cỏ, trên quần của anh ta cắn một cái, rồi lại thả anh ta ra

Hồ Quân Nhạc ôm lấy cái mông của mình, anh ta chỉ cảm thấy hai chân của mình lạnh lẽo, lỡ như đem phần vải ở bộ vị trọng yếu kia cắn nát đi...

"Tô Thi Thi tôi sai rồi, cứu mạng!"

Hồ Quân Nhạc quả thực không dám nghĩ tiếp, đành phải cầu xin tha thứ!

"Gâu Gâu!" Trả lời anh ta là một trận khùng bố tiếng chó sủa.

Hồ Quân Nhạc theo bản năng quay đầu lại nhìn hai con chó, đồng tử co rút mạnh, thân thể lập tức lùi lại.

Chỉ thấy Tiểu Vịnh mở bốn chân ra giống như là một tòa núi nhỏ

hướng tới anh ta mạnh mẽ đè ép.

"Tiểu Vịnh mang thai, anh đừng đánh nó!" Phía sau truyền đến tiếng Tô Thi Thi kêu la.

Hỗ Quân Nhạc thân thể cứng đờ chân vừa vươn ra vội vàng rút lại, nhưng thân thể đồng thời cũng bị mất thăng bằng, lập tức hướng sang bên cạnh ngã xuống.

"Tiêu rồi!" Hỗ Quân Nhạc quay đầu vừa thấy, phát hiện bên cạnh thực ra là hồ nước.

Anh ta không kịp phản ứng, cả thân thể của anh ta liền " ÒM " một tiếng ngã xuống.

"Ách..." Tô Thi Thi dờ khóc dờ cười.

Cái này không liên quan tới cô là tự anh ta ngã xuống nha.

Cô đang muốn chạy tới nhìn xem, đột nhiên nhìn thấy trước mắt bóng đen chớp lóe, Đại Cầu Tử vậy mà đuổi theo Hỗ Quân Nhạc nhảy xuống nước.

"Đúng là thần giữ của!"

Tô Thi Thi không biết là nên khóc hay nên cười rồi.

Đại Cầu Tử nhảy xuống ra sức cắn mốn đồ chơi hình cục xương kia trên tay Hỗ Quân Nhạc, ra sức kéo về phía mình.

"Con chó điên này nhả ra!" Hỗ Quân Nhạc tức giận đến điên luôn rồi, đánh một quyền vào trên đầu Đại Cầu Tử

"Đừng..." Tô Thi Thi biến sắc, vừa mới nói xong một chữ, Tiểu Vịnh ngòì chồm hồm trên bờ liền chạy đến nhảy vào trong hồ, dơ móng vuốt hướng vào Hồ Quân Nhạc đánh xuống

"A..." Hồ Quân Nhạc một cái không chú ý đã bị ấn chìm trong nước.

Anh ta vùng vẫy ló đầu khỏi mặt nước, chưa kịp thở ngậm khí nào lại bị Tiểu Vịnh nhào tới ấn xuống nước lần nữa

"Tôi... Cái kia..." Tô Thi Thi nhìn một màn trong hồ nước, dờ khóc dờ cười.

Hai con chó này lại lộng hành rồi!

"Hồ Tam Thiếu anh kiên trì một chút, tôi lập tức kêu người đến cứu."

Tô Thi Thi kiềm nén không phát ra tiếng cười quay đầu đối với quản gia nói: "Nhanh mau kêu người đến đây!"

"Vâng!" Quản gia vụng trộm liếc mắt nhìn Bùi Dịch, thấy anh không phản đối lập tức chạy kêu người tới.

Nơi xa, Đoàn Ngọc Tường nghe bên kia ồn ào muốn đến xem thế nào? Nhìn thấy bên kia hai con chó đang nhấn Hồ Quân Nhạc dưới hồ nước, sắc mặt lập tức trắng bệch

Cô ta vĩnh viễn không quên lần ra nước ngoài đó, Tô Thi Thi liền giống như vậy đem cô ta ấn xuống hồ bơi

"Quả nhiên là chó cô nuôi" Đoàn Ngọc Tường gắt gao nắm chặt quả đấm tức giận đến nghiến răng nghiến lợi.

"Tôi xem cô giải quyết chuyện này như thế nào!" Đoàn Ngọc Tường

hung hăng trừng mắt nhìn Tô Thi Thi, xoay người đi đến hướng biệt thự thứ nhất.

Nghe nói người Hồ gia rất cưng chiều con cháu, nhất là cái người bí ẩn Hồ Sĩ Minh kia lại càng không để cho người khác khi dễ người Hồ gia.

Lúc trước nghe nói có người ức hiếp con cháu Hồ gia cuối cùng không thấy người đó xuất hiện ở Bắc Kinh nữa, nghe đâu chuyện đó là do vị cháu đức tôn kia của Hồ gia làm.

"Tô Thi Thi cô thấy chết mà không cứu...! Khụ.. khụ, Hai con chó này của các người bị điên rồi, có bản lĩnh thì cắn tôi đi, đem tôi nhấn xuống trong nước thì còn gì anh hùng hảo hán!" Hồ Quân Nhạc trong nước thờ hỗn hển la to.

Nếu không phải nước trong hồ này không sâu anh ta không chừng đã bị chết đuối rồi. Bị hai con chó hành hạ ra dạng này anh ta vẫn còn muốn sống hay không!

"Khụ... khụ, anh vẫn lại là đừng chọc giận hai chúng nó đi!"

Tô Thi Thi ngồi chồm trên bờ, vẻ mặt xoắn xuýt nhìn anh ta nói: "Tôi nói anh sao lại đánh Đại Cầu Tử làm chi? Cả chúng tôi còn chẳng dám đánh nó!"

"Tôi nào biết được sẽ như vậy!" Hồ Quân Nhạc muốn khóc.

Anh ta vừa rồi chỉ là đánh nhẹ một cái lên đầu con chó vàng kia, nào đâu biết rằng lại khiến con chó Tây Tạng nổi điên.

"Tô đại tỷ à, cô mau nghĩ biện pháp cứu tôi đi... Phụt" Quân Nhạc còn chưa nói xong, lại bị Tiểu Vịnh nhắm đến trong nước. Bên ngoài

"Ọc ọc" một chuỗi bọt khí nổi lên

Tô Thi Thi rất muốn để cho anh ta không nói nữa.

Lúc này nhân viên an ninh đã tới, tiếp theo sau là Đoàn Kế Hùng đều bị kinh động mà chạy tới, vừa đến nhìn tình hình thế này ông ta tức giận đến mặt đều đã nhanh tái xanh.

"Vẫn còn không khẩn trương xuống cứu người!"

Đoàn Kế Hùng sắp tức chết rồi. Đây chính là cháu trai nhà Hồ gia, nếu ở Đoàn gia xảy ra chuyện, Lão Bất Tử nhà Hồ gia kia nhất định sẽ nháo loạn không để yên cho ông ta!

"Bùi Dịch, chuyện này tới cùng là sao?" Đoàn Kế Hùng thờ hồng học nhìn Bùi Dịch.

Bùi Dịch ánh mắt rơi vào các nhân viên an ninh đang nâng Hồ Quân Nhạc bò lên trên bờ, nhàn nhạt nói: "Lão gia có thể đi hỏi Hồ Tam Thiếu, tôi cùng Thi Thi còn có việc, đi trước một bước."

"Mày..." Đoàn Kế Hùng chán nản.

Nhưng mà xem dáng vẻ của Bùi Dịch, hình như là bị chọc giận rồi. Ông ta cũng không dám làm khó dễ gì anh, đành phải do bọn anh rời đi.

Tô Thi Thi yên lặng rụt rụt cổ, cô vừa rồi nên sớm chạy trốn một chút.

Chỉ nghe phía sau truyền đến tiếng Hồ Quân Nhạc một bên ho khan một bên khóc lóc kể lể. Nhưng lúc Đoàn Kế Hùng hỏi anh ta nguyên nhân tại sao, bên kia trầm mặc một hồi.

"Là tôi không cần thận chọc tới hai con chó kia thôi." Hồ Quân Nhạc buồn bực nói.

"Khụ khụ..." Tô Thi Thi khóe miệng cong cong lên, tính ra anh ta cũng rất thức thời.

Đúng là rất nhanh cô liền cười không nổi rồi.

Bùi Dịch lôi kéo cô lập tức trở về biệt thự, không có dẫn vào đến trong biệt thự, mà là lôi kéo cô hướng tới bể bơi phía sau biệt thự đi đến

Tô Thi Thi nhìn một hồ nước màu xanh sáng lấp lánh kia, nuốt một ngụm nước bọt: "Bùi tiên sinh, anh muốn làm cái gì?"

Bùi Dịch quay đầu, lạnh lạnh nhìn cô, phun ra hai chữ: "Tắm rửa."

"Tôi tiểu thư, nói cho tôi biết hần vừa rồi đụng chạm chỗ nào trên người em rồi hả? Tôi tới giúp em rửa."

"Tôi không cần!"

Tô Thi Thi xoay người bỏ chạy.

Nhưng cô đâu nào chạy trốn khỏi tay Bùi Dịch?

Tui đi chơi đây. Pipi mọi người.

Có ai như tui 2h đi 1h mới xếp đồ ko????

Còn chương thì... đợi nhân nhà tui làm rồi đăng

Mà nó ko nhớ thì đành chịu.

Chương 213: Có tróc da hay không

Edit:

"Ùm — — "

Tiếng rơi xuống nước cực lớn kết hợp với tiếng kêu của Tô Thi Thi, trong phút chốc vang dội cả sân sau.

"Bùi Dịch... Khụ khụ..." Tô Thi Thi giận điên lên, người đàn ông này thế mà lại ném cô xuống nước!

Cô đang muốn đứng lên, chợt cảm giác trước mặt tối sầm lại. Trong chớp mắt liền rơi vào vòm ngực ấm áp, ngay sau đó đôi môi trở nên ấm áp, toàn bộ hơi thở cũng biến thành hơi thở của Bùi Dịch.

Luồng khí trong lành tràn vào phổi, ở nơi thế giới dưới đáy nước này, có cảm giác dường như không rõ, mà lại cảm giác rất rõ ràng.

Trong đầu Tô Thi Thi đều quanh quẩn tiếng tim mình đập.

Thình thịch, mỗi một nhịp vô cùng có lực, trái tim dường như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực cô.

Bùi Dịch bá đạo ôm lấy cô, trừng phạt mà muốn gặm nuốt môi cô. Đến khi Tô Thi Thi không có khí lực mới buông tha cho cô, cho đến khi — — hai người cùng kiệt sức nổi lên trên mặt nước.

"Phù..." Mặt Tô Thi Thi kìm nén đến đỏ bừng, nằm úp sấp trên thành

hồ thờ hỗn hển, hồi lâu sau mới bực bội nói ra một câu: "Bùi tiên sinh có khả năng hô hấp thật tốt!"

Thân thể Bùi Dịch cứng đờ, nhàn nhạt liếc sang phía bên cạnh.

Trong một góc sau vườn hoa, quản gia sớm đã chờ ở đó, tay mang theo một chiếc giỏ nhỏ màu xạn, bước nhanh tới.

Ông ta cúi đầu, thậm chí ánh mắt cũng không dám nhìn lung tung, để giỏ xuống rồi vội vàng rời khỏi.

"Anh muốn làm cái gì?" Tô Thi Thi vừa nhìn thấy đồ dùng tắm rửa đầy đủ trong chiếc giỏ nhỏ, nhất thời liền khẩn trương.

Người này không phải tắm giúp cô thật chứ?

Rút kinh nghiệm từ mấy lần trước, bây giờ Tô Thi Thi cũng không dám để anh tắm giúp một tay đâu!

Nơi này chính là ngoài trời đó!

Quai hàm Bùi Dịch bạnh ra, sắc mặt nhìn qua cũng không có chuyển biến tốt đẹp là bao nhiêu.

Anh nhẹ nhàng bước hai bước tới, đi tới bờ bể bơi, đưa tay ở tìm một thứ ở trong giỏ, lấy ra một hộp muối tắm, quay đầu lạnh lạnh nhìn Tô Thi Thi.

"Lại đây."

Tô Thi Thi lắc đầu, ôm chặt cánh tay yếu ớt nói: "Lạnh."

Khoé môi của Bùi Dịch khẽ nhếch lên, đánh tan hi vọng của cô:

"Nước trong bể bơi là nước ấm."

Khóe miệng Tô Thi Thi co rút, cô đương nhiên biết! Nước trong bể bơi là nước ấm, Bùi tiên sinh thật là quá xa xỉ đi!

Cô nhìn xung quanh, ôm lấy cánh tay chặt hơn chút nữa, nhỏ giọng nói: "Đây là ngoài trời, gió thổi qua người lạnh lắm."

"Vậy ư?" Bùi Dịch nở một nụ cười thân nhiên, xoay người nhảy xuống bể bơi.

Tô Thi Thi trong lòng vui mừng, đang nghĩ thoát được rồi, đột nhiên thấy Bùi Dịch đi tới phía bể bơi bên kia, ấn xuống cái thang dưới bể bơi một cái, ngay sau đó chỉ nghe "Ầm" một tiếng vang nhỏ, bốn phía quang bể bơi nhanh chóng xuất hiện một lớp thủy tinh trong suốt bao quanh.

Tô Thi Thi trừng mắt tròn xoe, khe khẽ miệng, không thể tin nhìn lớp thủy tinh trong suốt bao quanh này, trong đầu không khỏi nhớ lại cảnh tượng ngày đó ở phòng trên cùng của nhà hàng kia.

Cũng là cùng kiểu thiết kế như vậy, cũng khiến cho người ta trông kinh ngạc vô cùng!

"Anh... Anh... Anh thắng rồi." Tô Thi Thi lui bại.

Quả nhiên đấu với Bùi tiên sinh, vĩnh viễn cũng đừng nghĩ thắng!

"Bây giờ Tô tiểu thư đã hài lòng chưa?" Bùi Dịch đứng ở trên bờ, đôi mắt nhìn chăm chăm Tô Thi Thi, tay từ từ chạm lên áo sơ mi của mình, từng chút từng chút cời cúc áo.

Tô Thi Thi nuốt một ngụm nước bọt, cuống quýt đưa mắt dời qua chỗ

khác.

Có muốn hay không mê người như thế!

Bùi Dịch thấy động tác của cô, sự vui vẻ trong mắt chợt lóe rồi biến mất.

Nhưng vừa nghĩ đến tất cả những gì Hộ Quân Nhạc đối với Tô Thi Thi, sắc mặt của anh lại trầm xuống.

Chỉ nghe "ùm" một tiếng, anh nhảy xuống hồ bơi, cầm theo một hộp muối tắm từng bước một đi tới, từ trên cao nhìn xuống Tô Thi Thi.

"Là em tự cời, hay muốn tôi giúp?"

Tô Thi Thi mím môi, nghe vậy tức giận níu lấy áo khoác ngoài của mình, dùng sức kéo xuống.

Để anh cời sao?

Ngày mai cô lại được đổi quần áo mới rồi! Người đàn ông này lúc nào cời quần áo cũng trực tiếp xé!

Cô tự cho rằng sức lực của mình đã khá lớn, đã từng len lén thử qua, phát hiện có chút quần áo căn bản là xé không nổi, thật không biết sức lực của người đàn ông này sao lại lớn như vậy!

"Hình như em không vui?" Bùi Dịch thấy vẻ mặt của cô gái nhỏ, nhàn nhạt hỏi.

Tô Thi Thi lập tức nâng mặt lên, lộ ra một nụ cười mê người, khẩu thị tâm phi nói: "Sao nào? Nếu hôm nay Bùi tiên sinh vô ích như vậy, chúng ta từ từ chơi vui vẻ một chút, vừa đúng lúc tôi cũng có chuyện

muốn nói với anh."

Tô Thi Thi nhớ tới hậu quả của cô ngày hôm đó, trong lòng thầm nghĩ, có lẽ đây là một cơ hội tốt.

"Chơi ư?" Ánh mắt Bùi Dịch tối sầm lại, "Rất tốt!"

"Xoẹt..."

Tiếng quần áo bị vỡ vụn đột nhiên vang lên trong bể bơi yên tĩnh.

Tô Thi Thi cuống quýt đem thân thể giấu đến trong nước, tức giận nhìn chằm chằm anh: "Không phải là để tôi tự cởi sao?"

Đây chính là bộ mua quần áo mới cô vừa mua, chỉ mới mặc có một lần đó!

"Ngày tốt cảnh đẹp, phải tranh thủ thời gian. Tô tiểu thư, em đang lãng phí thời gian của hai chúng ta đấy."

Bùi Dịch vừa nói tay vừa xoay vặn hủ muối, nắm một cái ở trong tay, ánh mắt mang theo tính xâm lược quan sát Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi một lạng, khẩn trương nhìn anh: "Anh bị làm sao vậy?"

"Vừa rồi cậu ta sờ thất lưng em sao?" Sắc mặt Bùi Dịch trầm trầm, vừa nói vừa sờ lên eo của Tô Thi Thi.

"A! Bùi Dịch, anh nhẹ một chút!" Tô Thi Thi thét chói tai.

Vì vậy anh mới dùng muối tắm trực tiếp chà xát hông của cô! Da của cô!

"Trên tay cũng bị sờ soạng?" Bùi Dịch vừa nói lại nắm một nắm muối tẩm, xoa lên cánh tay phải của Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi tức phát khóc, người đàn ông này sao có thể trẻ con như thế chứ!

"A..." Đau chết đi được!

Mặc dù Bùi Dịch không phải dùng lực quá lớn, nhưng mà da Tô Thi Thi vẫn bị chà xát đến đỏ ửng.

Cô nhìn những vết hồng nhàn nhạt kia, mặt mày tái xanh!

Đây chính là khiêu khích!

Cô thừa dịp Bùi Dịch không chú ý, đột nhiên một cất bước đến gần bên bờ nắm lấy một nắm muối tẩm, lấy sét đánh không kịp bưng tai chạy về phía Bùi Dịch. Cũng bất kể là nơi nào, đem muối tẩm hung hăng chà lên, nắm thật chặt...

Hình như, bàn tay này cảm giác có cái gì đó không đúng!

Thân thể Tô Thi Thi cứng đờ, tầm mắt dờ xuống phía dưới...

Sau đó — — cả thế giới dường như yên tĩnh lại.

Trời ạ!

"Tôi... Tôi không cố ý! Sao anh lại cời quần chứ?" Tô Thi Thi muốn khóc, sao mà đúng lúc thế!

Tiêu rồi, vừa rồi hình như cô bắt rất dùng sức, hơn nữa nắm đầy cả một nắm muối tẩm trong tay cơ mà...

"Không bị tróc da chứ?"

Tâm tình nhỏ của Tô Thi Thi hết hoảng nhìn Bùi Dịch.

Sắc mặt của anh thật là khủng khiếp!

Bùi Dịch trầm mặc, từ trong kẽ răng thốt ra một câu: "Em có thể tự mình thử xem!"

"Tôi... Tôi thật sự không cố ý." Tô Thi Thi vội vàng nhận lỗi.

"Đã quá muộn rồi!" Bùi Dịch lấy ra một túi đồ, phi một cái ném tới trước mặt Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi nhìn chiếc hộp nhỏ màu đỏ trôi lơ lửng trên mặt nước kia, đang muốn nói chuyện, liền nghe Bùi Dịch lạnh giọng nói: "Bọc này tối nay quá vô dụng, không cho phép ngủ!"

"Không phải chứ? Này... Này...Bùi tiên sinh, tôi thật sự sai rồi..." Tô Thi Thi khóc không ra nước mắt.

Chờ lúc cô tỉnh lại, đã là buổi sáng ngày hôm sau.

Cô không biết tối hôm qua bọc áo mưa đó rốt cuộc có dùng xong hay không, dù sao thì cuối cùng cô đã ngất đi, chìm vào giấc ngủ.

"A..." Tô Thi Thi đang muốn đứng lên, thân thể đột nhiên cứng đờ, Bùi Dịch vẫn còn chưa dậy!

Lúc này đây, cô đang bị anh ôm vào trong ngực, sau lưng dán chặt vào vòm ngực ấm áp của anh.

Ngoài cửa sổ, ánh mặt trời ấm áp chiếu lên chiếc giường ngủ.

Giờ phút này, an tâm vô cùng.

Tô Thi Thi không biết là do tình cảnh này quá ấm áp, hay là do mình bị sắc đẹp trước mắt mê hoặc nữa.

Cô quay đầu lại nhìn Bùi Dịch đang an tĩnh ngủ say, năm ngón tay tựa như bị côn trùng nhỏ cắn đang điên cuồng kêu gào, muốn chạm lên đó.

Làn da nhẵn mịn trơn bóng, giữa hai lông mày mang theo một cỗ anh khí. Lúc anh ngủ, đã bớt đi sự sắc bén so với ban ngày mà tạo nên một sức hấp dẫn khó nói nên lời.

Tô Thi Thi đã từng nghe qua một câu nói, quyến rũ nhất là lúc người đàn ông ngủ say.

Mà lúc này, anh ở gần cô như vậy, gần như vậy, gần đến nỗi cô không kìm lòng nổi mà muốn hôn anh.

Môi của cô từ từ lại gần, lại gần...

Sắp hôn trộm anh rồi, chết mất thôi, ngọt chết tui rồi. Tui cũng muốn được như người ta

Chương 214: Tới tính số

Edit:

"Ô tiểu thư, tôi không ngại em đổi chỗ hôn đâu."

Giọng nói trầm thấp mang theo sự biếng nhác còn chưa tỉnh ngủ, đột nhiên vang lên trong phòng.

Tô Thi Thi kinh ngạc giật mình, giống như đứa trẻ làm sai chuyện, cuống quít từ trên giường nhảy dựng lên, nhấc chân chạy mất.

"Quá mất mặt đi!"

Thật vất vả để hôn trộm một cái, lại đúng lúc bị bắt!

(Hơ hơ mọi người đoán sai rồi, anh ko mở mắt nhé. Chỉ phát hiện ra thôi)

Bùi Dịch nhìn bóng lưng cô gái chạy trốn, trong mắt tràn đầy sự cứng chừa.

Tô Thi Thi cảm thấy mấy ngày nay Bùi Dịch đều đặc biệt nhiệt tình, sợ lại xảy ra tình huống lộn xộn gì, không đợi anh xuống dùng bữa ăn sáng xong, bản thân ăn xong liền tới công ty trước.

Yên tĩnh lại, nhớ tới ngày hôm qua lão gia nói về chuyện đính hôn, chỗ nào đó tận sâu trong đáy lòng cô vẫn còn có chút buồn buồn, không phải là rất sung sướng gì.

"Cũng không phải anh muốn thảo luận về vấn đề này đi?" Tô Thi Thi nhìn trời xanh mây trắng ngoài cửa sổ, vẻ cô đơn ẩn sâu nơi đáy mắt biến mất.

Cô đối với Bùi Dịch rất rõ ràng, cũng giống như Bùi Dịch hôm nay hiểu rõ cô vậy. Anh thông minh như vậy, khẳng định hôm qua cũng đã thấy mẹ anh đang cố ý làm lơ sự hiện diện của cô ra khỏi hôn sự của bọn họ.

Cái kiểu vô tình hay hữu ý bài xích ấy khiến trong lòng Tô Thi Thi không được thoải mái, nhưng Tô Thi Thi lại không muốn làm Bùi Dịch khó xử, cho nên làm bộ như không biết.

Bởi vì quan tâm người đàn ông này, nên cô không lật tẩy bà ta hết.

Tối hôm qua, căn bản anh không để cho cô có thời gian suy nghĩ đến chuyện này. Chuyện đính hôn giống như là một điều cấm kỵ, trong hai người cũng không ai nhắc lại.

Mặc dù, tối hôm qua anh lại cầu hôn cô.

Nhớ tới Bùi Dịch ngày hôm qua chiếm lấy cô, dáng vẻ lúc thấy cô không nhận lời cầu hôn, mặt Tô Thi Thi nhanh chóng đỏ lên.

"Thi Thi à, dự án công trình sân vận động đã hoàn thành chưa vậy?" Giọng nói của Ôn Ngọc cắt đứt mạch suy nghĩ của Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi cố gắng quít liền ngời thẳng người lại, gật đầu một cái:
"Xong rồi."

Ôn Ngọc cũng không nhiều lời, cầm một phần tài liệu tới đưa cho cô:
"Đây là tài liệu dự án của một người khác, cô cuối cùng cũng xong việc, mau giúp tôi gánh vác một phần nào."

Tô Thi Thi mỉm cười: "Bọn họ lại âm thầm đưa công trình cho cô sao?"

Ôn Ngọc đáng thương nói: "Cũng không phải vậy, đây là ức hiếp tôi mà."

"Cô còn biết rằng mình bị bắt nạt hả." Tô Thi Thi vui vẻ.

Thật ra thì Ôn Ngọc cũng không phải dễ bị bắt nạt như vậy, chỉ là tâm địa quá đơn thuần, cảm thấy mình có năng lực thì nên đi giúp đỡ người khác.

Nhưng có người sẽ không bởi vì cô thiện lương mà thông cảm cho cô đâu.

Bọn họ chỉ biết được voi đòi tiên!

Tô Thi Thi nhìn qua phần tài liệu này, chân mày khế nhíu: "Đây là của tổ hai ư?"

Kể từ khi Khúc Hồng Mai từ chức, tổ trưởng tổ hai là Tương Tinh Oánh chẳng những không thu mình, ngược lại càng lôi chuyện cá nhân vào trong công việc, luôn công khai hoặc ngấm ngầm tìm cô gây phiền toái.

Chuyện lần này rất rõ ràng là cô ta âm thầm giở trò.

"Đúng vậy... Thi Thi cô muốn làm gì chứ?" Ôn Ngọc thấy Tô Thi Thi cầm tài liệu ra ngoài, đuổi theo.

Tô Thi Thi quay đầu lại nhìn cô ấy cười nói: "Tôi đi để cho bọn họ biết đạo lý chuyện của mình thì tự mình phải làm. Cô đừng đi theo, tránh

cho việc cãi nhau lại doạ đến cô."

"Cái đó... Tôi muốn nói rằng, nếu ầm ĩ quá thì tìm Tiêu Tiêu giúp một tay." Ôn Ngọc nhỏ giọng nói.

"Ha ha..." Tô Thi Thi nhin không được.

Chuyện này có tính hay là gần mực thì đen, gần đèn thì rạng không? Ôn Ngọc hình như bị ảnh hưởng xấu từ cô rồi.

Nhưng Tô Thi Thi vừa mới đi ra ngoài, thì thấy Đồng Tiêu Tiêu vội vội vàng vàng chạy tới: "Thi Thi, có soái ca tới tìm cô!"

"Soái ca ư?" Người đầu tiên trong đầu Tô Thi Thi nghĩ đến chính là tên Hồ điên khùng kia, theo bản năng khẽ run run.

"Là một vị tiểu soái ca, dáng dấp giống như một tiểu thịt tươi, gọi là... là gì nhỉ?"

"Oppa Quốc dân?" Thân thể Tô Thi Thi cứng đờ.

Không phải là vị Hồ tam thiếu kia chứ?

"Cái đó, Tiêu Tiêu, cô giúp tôi đi nói với anh ta một tiếng, tôi có việc không thể..."

"Tô tiểu thư, cô xác định có chuyện còn quan trọng hơn gặp tôi sao?" Tô Thi Thi còn chưa nói hết, liền nghe thấy giọng nói cười như không cười từ phía xa xa truyền tới.

Trong lòng Tô Thi Thi trầm xuống. Thật đúng là người này!

Cô ngẩng đầu lên, trên mặt lộ ra một nụ cười chuyên nghiệp: "Hồ

tam thiếu, có chuyện gì vậy?"

Tiêu rồi, người này không phải là tới tính sổ chứ?

"Đương nhiên là có chuyện quan trọng mới tìm đến Tô tiểu thư rồi."
Hỗ Quân Nhạc đi tới, "Chúng ta nói ở đây, hay là đi..."

"Tới phòng họp." Tô Thi Thi nói xong, liền dẫn đầu đi về phía phòng họp.

"Thi Thi, cô không sao chứ?"

Đồng Tiêu Tiêu thấy sắc mặt Tô Thi Thi không đúng lắm, vội vàng đuổi theo hỏi: "Đây là người nhà họ Hồ sao, anh ta..."

Cô biết rằng Tô Thi Thi làm sao đối phó với người nhà họ Hồ.

Tô Thi Thi nhẹ lắc đầu một cái, nhỏ giọng nói: "Không sao. Tôi sẽ xử lý, cô cứ lo chuyện của mình đi."

"Vậy có chuyện gì thì cô cứ gọi tôi nhé."

Đồng Tiêu Tiêu thấy Tô Thi Thi nói vậy, cũng không tiện nhiều lời nữa.

Bên này Hồ Quân Nhạc nhìn Tô Thi Thi cùng đồng nghiệp cô kề tai nói nhỏ bên kia, trong mắt lóe lên nụ cười.

Chuyện anh đến hình như khiến cô gái này rất khẩn trương? Đây là một biểu hiện tốt!

Nhưng chờ đến lúc vào trong phòng họp, thái độ của Tô Thi Thi lại thay đổi một trăm tám mươi độ.

Tô Thi Thi kéo ra một cái ghế rồi ngồi xuống, quay đầu mặt không đổi sắc nhìn Hồ Quân Nhạc: "Hồ tam thiếu có chuyện xin cứ nói thẳng đi, tôi bề bộn nhiều việc, anh chỉ có năm phút."

Sắc mặt Hồ Quân Nhạc cứng đờ, tức giận ngồi xuống đối diện cô: "Hôm qua cô hại tôi thảm như vậy, tính sao đây?"

Tô Thi Thi nhếch mày: "Phiền anh muốn báo thù thì tìm đúng đối tượng. Hôm qua tôi hình như là người cứu anh thì phải."

"Cô..." Hồ Quân Nhạc nổi đóa, "Anh ta không phải là vị hôn phu của cô sao?"

"Cho dù anh ấy có là chồng tôi, nhưng tôi cũng không có nghĩa vụ phải giải quyết hậu quả thay anh ấy đi?" Tô Thi Thi mặt không đổi sắc nói.

Để cô chịu tiếng xấu thay người khác sao? Cô không ngốc nha. Có bản lĩnh thì đi tìm Bùi Dịch đi!

Hồ Quân Nhạc cực kì buồn bực. Lúc anh ta đối diện với người khác có bao giờ phải chịu loại bực tức này đâu.

"Cho nên cô không định quản sao?" Hồ Quân Nhạc chỉ cảm thấy trong thân thể có một luồng tà khí thoát ra bên ngoài, rất muốn đánh cô gái này một trận!

"Vậy anh nghĩ tôi phải quản thế nào đây? Nói xin lỗi với anh hả? Có thể nha, có muốn tôi gọi cả ký giả tới đây, xin lỗi anh ngay trước toàn bộ mọi người trên thế giới không?"

"Cô... Cô đang uy hiếp tôi!" Hồ Quân Nhạc tức đến trợn tròn mắt.

Còn ngại chuyện hôm qua không đủ mắt mặt sao? Anh ta không muốn để nhiều người biết!

Sắc mặt Tô Thi Thi cũng trầm xuống: "Nói đi, rõ ràng anh không muốn gặp tôi, lại không thể không tới gặp tôi, rốt cuộc là có chuyện gì?"

"Cô..." Trong lòng Hồ Quân Nhạc trầm xuống, sao bây giờ cô gái này lại trở nên thông minh như vậy?

Nhưng anh ta nào dám nói thật! Bằng không, vị anh trai kia của anh ta kiểu gì cũng sẽ lộ ra anh ta.

Anh ta suy nghĩ một chút, nói thật nhanh: "Sur huynh cô muốn tới tìm cô, tôi cùng đi với anh ta."

Tô Thi Thi nhướn mày, giọng nói trầm xuống: "Sur huynh của tôi đâu?"

"Đúng nha, sur huynh cô đâu?" Hồ Quân Nhạc làm bộ bưng tỉnh, nghi ngờ nhìn xung quanh một chút, "Tôi bảo anh ta tới đây trước, tôi sẽ đến sau. Anh ta lại đâu rồi?"

Sắc mặt Tô Thi Thi chợt trầm xuống, nhanh chóng từ chỗ ngồi đứng lên, lạnh lùng từng bước một đi tới trước mặt anh ta: "Bất kể các người có chủ ý quái quỷ gì, cũng đừng có mà dụ dỗ sur huynh của tôi! Nếu không tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho anh!"

"Cô... Cô đừng làm loạn, tôi cho cô biết, đừng cho là tôi đánh không lại cô..." Hồ Quân Nhạc nuốt một ngụm nước bọt.

Anh ta cũng đối với việc cô gái này ném qua vai anh ta đã hình thành

bóng ma trong lòng!

"Sur huynh của tôi đâu?" Tô Thi Thi nghiến răng, lại hỏi một lần.

"Anh ta... Hình như anh ta tới nhầm chỗ rồi, chạy đến công ty xây dựng Hồ Thâm bên cạnh rồi."

"Sao cơ?" Tô Thi Thi sửng sốt. Đây chẳng phải là chạy vào trong hang sói trong ư!

Vừa nghĩ đến người đàn ông chỉ sợ thiên hạ không sợ loạn Tần Phong đó, Tô Thi Thi liền thấy ớn lạnh.

Nếu để Tần Phong thấy sư huynh cô, như vậy rất nhanh cũng sẽ biết Hồ Quân Nhạc đến tìm cô. Một khi anh ta biết, cũng chẳng khác nào là Bùi Dịch biết...

Tô Thi Thi nhớ tới gần đây người đàn ông kia càng ngày càng biến thái, thân thể chợt run rẩy.

"Không được, phải mau chóng tìm sư huynh trở về cho tôi!" Tô Thi Thi nói xong liền rời khỏi phòng họp.

Mà cô không biết rằng, lúc này, người đàn ông biến thái mà miệng cô vừa nói tới, đang ngồi trong phòng làm việc của tổng giám đốc trên tầng hai mươi, mặt không đổi sắc nhìn chăm chăm hình ảnh giám sát.

Chương 215: Tên thần kinh rồ cuộc là từ đâu chui ra

Edit:

Trong video giám sát, người đàn ông trẻ tuổi anh tuấn đang cười hề hề vây bên cạnh Tô Thi Thi, hình như là đang nói gì đó. Bởi vì âm thanh quá nhỏ, nghe không rõ lắm.

Bùi Dịch mặt không đổi sắc nhìn chằm chằm nhìn mấy giây, bỗng nhiên đứng dậy.

"Tới công ty xây dựng Hồ Thâm phải không?" Ánh mắt anh hơi trầm xuống, đề xuống nội tuyến kêu thư ký Vương đi vào.

Công ty xây dựng Hồ Thâm.

Nhân viên lễ tân đang quan sát người đàn ông kì quái trước mắt này.

Người cao khoảng mét tám. Độ cao vừa vặn.

Vai rộng hông hẹp, đôi chân thon dài, trời sinh là giá treo quần áo. Vóc người quá chuẩn.

Mặc một thân quần áo màu xám tro thoải mái, tùy ý mà lại không mất đi tao nhã. Quần áo mặc cao cấp.

Mày kiếm mắt sáng, ngũ quan rõ ràng. Kết hợp hài hoà trên khuôn mặt.

Nhưng chỉ là — — dáng dấp cũng khá đẹp trai, lại ngồi đây một mình nhìn qua giống như người bị bệnh thần kinh vậy?

"Tiên sinh, xin hỏi ngài có chuyện gì không?" Nhân viên lễ tân treo nụ cười cứng ngắc hỏi lại một lần nữa.

"A? Không có gì, tôi tiện thể xem ở đây một chút. Cô cứ bận chuyện của cô đi, không cần phải để ý đến tôi." Tống Trọng Hạo cười rồi khoát khoát tay.

Ánh mắt của anh ta nhìn khắp xung quanh, thỉnh thoảng dừng lại một chỗ, nhìn chăm chăm vào đó một lúc lâu, làm bầm lầu bầu mấy câu, lại bắt đầu nhìn đi nơi khác.

Nhìn gì cũng nhìn mà lại không để cô nhân viên lễ tân xinh đẹp vào trong mắt.

"Không phải là có bệnh thật chứ?" Nụ cười trên mặt nhân viên lễ tân dần tắt, nhưng vẫn khá lịch sự nói, "Tiên sinh, ngài cứ ngồi ở đây như vậy sẽ ảnh hưởng tới công việc chúng tôi."

"Ừm?" Tống Trọng Hạo mặt vô tội, lúng ta lúng túng nói, "Vậy để tôi vào trong đi."

"Tiên sinh, xin hỏi ngài tìm ai. Nơi này của chúng tôi không thể tùy tiện vào đâu." Nhân viên lễ tân bực phát chết.

Tên thần kinh rớt cuộc là từ đâu chui ra.

"À, thì là, tôi tới tìm người." Tống Trọng Hạo lúc này mới nhớ tới mục đích của anh ta là tìm Tô Thi Thi, kết quả vừa nhìn thấy toà nhà có phong cách thiết kế rất đặc biệt này thì cái gì cũng quên hết.

"Tôi tới tìm nhà thiết kế của các cô, cô ấy ở tầng mười lăm, tự tôi đi là được rồi." Tống Trọng Hạo vừa nói vừa đi vào trong.

Nghệ thuật gia không câu nệ tiểu tiết, tính tình phát huy đến cực hạn.

Nhân viên lễ tân tròn mắt, đuổi theo hỏi: "Xin hỏi ngài tìm nhà thiết kế nào, có hẹn trước không?"

"Gặp sư muội còn cần hẹn trước sao?" Tống Trọng Hạo nghĩ thầm phải vào trong xem thiết kế tiếp, có chút không nhịn được khoát khoát tay, "Cô cứ đi đi, đừng chậm trễ công việc của cô."

"Tôi..." Nhân viên lễ tân nổi đóa.

Ngài mới làm chậm trễ công việc của tôi ấy!

Nghe anh ta nói tới tìm sư muội, vậy không phải anh ta cũng là một nhà thiết kế chứ?

Nhân viên lễ tân cũng không biết vị này là thần thánh phương nào, nên không dám đắc tội, không thể làm gì khác hơn là xem xét tính tình rồi tính sau.

"Tiên sinh à là vậy, ở đây chúng tôi có quy định không thể tùy tiện vào, ngài phải nói cho tôi biết sư muội của ngài là ai đã."

"Sư muội tôi tên là Tô Thi Thi, là ở bộ phận thiết kế của các cô." Tống Trọng Hạo vừa nói vừa quan sát thiết kế trong hành lang thang máy.

Phía trên khắc hoa văn không tẻ, trần nhà không quá rắc rối, hơn nữa tay nghề không kém, sáng bóng khiến người ta nhìn qua cảm thấy rất thoải mái.

"Ô Thi Thi ư?" Sắc mặt nhân viên lễ tân cứng đờ, có nghe nói qua một chút về chuyện của Tô tiểu thư, không phải là ở công ty xây dựng Tiệp Khắc bên cạnh sao?

Miệng cô ta co giật, im lặng nhìn người đầu óc có chút vấn đề này hình như là nhà thiết kế, "Ngài có phải đến nhầm chỗ rồi không? Đây là công ty xây dựng Hồ Thâm chứ không phải là công ty xây dựng Tiệp Khắc."

"Ách..." Tống Trọng Hạo ngây người hai giây, rồi sau đó thờ ơ nói, "Không sao, coi như tôi tới tham quan một chút."

"Vị tiên sinh này... Tô Thi Thi ở công ty thiết kế bên cạnh, tôi cảm thấy ngài không còn lý do gì để đợi ở đây nữa." Nhân viên lễ tân khá kiên nhẫn nói tiếp.

Đúng lúc này, thang máy phát ra một tiếng "Đình", cửa thang máy mở ra.

"Ô Thi Thi?" Tần Phong vừa định bước ra ngoài thì đúng nghe thấy cái tên Tô Thi Thi, mặt mày vui vẻ, nhảy ra khỏi cửa thang máy thì thấy Tống Trọng Hạo, mắt liền sáng lên.

"Nhà thiết kế Tống?" Tần Phong giống như là sói lớn thấy tiểu bạch thỏ, sai bước đi đến trước mặt Tống Trọng Hạo, nắm chặt tay anh ta, "Gặp được anh thật là rất có duyên!"

Cũng không phải là rất có duyên, anh ta đã muốn khai thác nhà thiết kế này đã thật lâu, cho nên lần này là tự động dẫn tới cửa!

Bên cạnh, nhân viên tiếp tân nói một tiếng Tần tổng, thậm chí cúi đầu cũng không dám thờ mạnh một cái.

Thì ra thật sự là một nhà thiết kế lớn, bằng không Tần tổng của bọn họ sẽ không khách khí như vậy.

"Xin hỏi anh là?" Tống Trọng Hạo nhìn qua Tần Phong, không biết.

"Tôi là bạn của Thi Thi, tên Tần Phong." Tần Phong cười híp đôi mắt đào hoa, cười trông giống như một con hồ ly.

"Vậy sao? Tôi là sư huynh của cô ấy." Tống Trọng Hạo vừa nghe nói là bạn của Tô Thi Thi, lập tức bỏ xuống đề phòng.

Tần Phong rên sất khi còn nóng nói: "Thi Thi thường ca ngợi anh trước mặt tôi. Trăm nghe không bằng một thấy, hay là tới phòng làm việc của tôi hàn huyên một chút đi?"

Tống Trọng Hạo có chút ngượng ngừng nói: "Tôi có việc muốn tới gặp sư muội của tôi."

"Vậy thì càng tốt, mời cô ấy ra ngoài chúng ta cùng nhau hàn huyên một chút." Tần Phong hưng phấn nói.

"Được..." Tống Trọng Hạo vừa định đáp ứng, phía sau lưng chợt truyền đến một giọng nói lạnh lạnh.

"Mang theo tôi nữa được không vậy?"

Lời này vừa nói ra, thân thể Tần Phong và Tống Trọng Hạo nhất thời căng thẳng, nụ cười cứng đờ trên mặt, cảm giác như tai họa ngập đầu đến nơi.

"Bùi Dịch à, sao lại đến thế?" Tần Phong cứng ngắc xoay người lại, trợn mắt nhìn Bùi Dịch cùng trợ lý ra khỏi thang máy.

Cho nên không nhắc nhở! Xong rồi, vừa rồi anh ta không có nói lời gì đặc biệt quá đáng chứ?

"Tần thiếu không vui sao?" Con người Bùi Dịch nhàn nhạt đảo qua, mặt không đổi sắc hỏi.

"Cái đó... Tôi... Tôi muốn ra ngoài gặp khách hàng. Tiểu Chu, mau đi chuẩn bị xe."

Ba mươi sáu kế chạy là thượng sách, Tần Phong nói xong liền quay đầu liền đi ra ngoài.

"Tần tiên sinh..." Tống Trọng Hạo muốn phát khóc. Không phải nói là cùng nhau nói chuyện phiếm sao? Tại sao không mang theo anh ta đi chứ!

Anh ta không dám nhìn sắc mặt của Bùi Dịch.

Kể từ lần trước, anh ta mang theo Tô Thi Thi đi lấy tài liệu gặp phải nguy hiểm, đã rất lâu rồi chưa gặp Bùi Dịch.

Lần đó, trước khi Bùi Dịch rời đi, âm thầm nhìn hai mắt anh ta, đến bây giờ trong lòng Tống Trọng Hạo vẫn còn sợ hãi.

"Tôi... Tôi tới tìm Thi Thi... À không đúng, tôi, tôi cũng có chuyện phải đi trước đây." Tống Trọng Hạo xoay người một cái liền chạy.

"Tống tiên sinh." Giọng nói nhàn nhạt nhưng lộ ra sự bén nhọn, thân thể Tống Trọng Hạo trong nháy mắt liền cứng đờ.

Bùi Dịch không nhanh không chậm bước tới, giày da bước trên mặt phát ra âm thanh, mỗi một tiếng nện xuống đều giống như là đập vào trái tim của Tống Trọng Hạo.

Tống Trọng Hạo mau chóng đổ mồ hôi.

Người đàn ông này khiến cho Hồ gia ba lần phải kinh ngạc, rốt cuộc người này kinh khủng đến nhường nào chứ. Dù sao thì anh cũng rất sợ Bùi Dịch!

"Tổng tiên sinh vừa rồi nói muốn đi gặp vị hôn thê của tôi sao?" Bùi Dịch đi tới trước mặt Tống Trọng Hạo, nhàn nhạt hỏi.

"Ách... Không có... Hiện tại đã không có..."

"Tổng tiên sinh tới nhầm chỗ rồi, tôi đưa anh đi." Bùi Dịch cắt đứt lời của Tống Trọng Hạo, giọng nói vẫn rất bình tĩnh như cũ.

Lông tơ trên người Tống Trọng Hạo mau chóng dựng lên, cảnh giác nhìn anh, muốn nói không cần mà lại chẳng dám.

"Đi thôi." Bùi Dịch nói xong liền đi ra ngoài.

Tống Trọng Hạo cúi đầu, suy nghĩ có nên báo trước với sư muội một tin không.

Anh ta cảm thấy mình lại gây họa rồi.

Nhưng bọn họ vừa mới ra khỏi công ty xây dựng Hồ Thâm, liền gặp được Tô Thi Thi và Hồ Quân Nhạc đang vội vàng bước đến.

Tô Thi Thi không phát hiện ra, Hồ Quân Nhạc phía sau cô đột nhiên dừng tại chỗ, mắt mở to, giống như gặp phải chuyện kinh khủng gì vậy.

"Sư huynh, anh có chạm mặt ai không? Không nói lung tung gì chứ?"

Tô Thi Thi thở hổn hển, kéo tay Tống Trọng Hạo liền đi, "Em đã nói với anh rồi, nếu như bị cái tên tư tưởng biến thái kia biết, thì em chết chắc!"

"Sur muội..." Tống Trọng Hạo đang muốn nhắc nhở cô một câu, chỉ thấy Tô Thi Thi quay đầu nhìn chăm chăm Hồ Quân Nhạc cùng tới, gằm nhẹ nói, "Tôi đã nói là anh không được đi theo tôi rồi mà?"

"Sao cơ? Tôi đi theo cô làm gì chứ? Cái đó tôi có chuyện phải đi trước, hôm nào lại tới tìm cô sau." Hồ Quân Nhạc nói xong xoay người bỏ chạy...

Hù chết anh ta rồi, sao Bùi Dịch lại ở đây chứ!

"Hả?" Lần này đến lượt Tô Thi Thi thấy kỳ quái, "Sao anh ta dễ dàng đi như vậy?"

"Hình như Tô tiểu thư đang rất tiếc nuối?" Phía sau lưng đột nhiên truyền đến một giọng nói quen thuộc.

"Bùi Dịch?"

Trong nháy mắt Tô Thi Thi liền hóa đá, anh sao lại ở đây?

Thật là sợ chuyện gì thì chuyện đó tới!

Mọi người ngủ ngon

Chương 216: Tiếp chiêu

Edit:

"Ô tiểu thư nói cái người biến thái đó, là chỉ tôi sao?" Bùi Dịch giống như đang cố ý hành hạ ý chí của Tô Thi Thi, từng bước từng bước rất chậm rãi.

Ánh mắt anh vẫn nhàn nhạt như cũ, trên mặt không nhìn ra tức giận gì.

Tô Thi Thi biết, anh đang tức giận.

Hơn nữa tức giận không hề nhẹ!

Cô thật muốn vả vào miệng mình, nói chuyện sao có thể bất cần như vậy!

"Bùi tiên sinh, anh đoán mò gì thế? Tôi là nói Tần Phong mà, tên kia biến thái nhất!" Tô Thi Thi lúc này chẳng cần giữ lễ độ nữa, vội vàng chạy đến bên cạnh Bùi Dịch, kéo tay anh, vẻ mặt nịnh hót.

"Bùi tiên sinh, anh không phải là đang làm việc sao? Sao lại ở chỗ này vậy?"

Sắc mặt Bùi Dịch trầm xuống, khóe mắt loé sáng nhìn lướt qua Tống Trọng Hạo đang muốn chạy trốn.

Anh ta lập tức đứng thẳng người, rất thân thiết nói: "Sur muội, Bùi tiên sinh vốn là định đưa anh đến gặp em. Anh không phải là đi

nhằm... Đi nhằm chỗ sao?"

Tô Thi Thi xấu hổ, nói xạo kiểu này đến trẻ con còn chẳng tin, chứ nói gì đến hai người đàn ông lớn.

Cô tất nhiên sẽ không ngu ngốc đến mức tiếp tục truy cứu cái vấn đề này.

"Bùi tiên sinh, tôi phát hiện ra anh càng ngày càng đẹp trai nha!" Tô Thi Thi đánh bạo nói.

Đối với người mình thích không thể keo kiệt lời khen ngợi được. Điểm này, Tô Thi Thi lĩnh ngộ sâu sắc.

Quả nhiên, nghe được cô nói thế, sắc mặt Bùi Dịch rõ ràng chuyển biến tốt rất nhiều.

Bùi tiên sinh không thích nghe người khác nịnh nọt, nhưng chính là thích đớp thính của Tô Thi Thi bộ dáng nịnh nọt như vậy!

"Sur muội, cái đó, anh đột nhiên nhớ tới có chuyện phải đi trước." Tống Trọng Hạo thấy hai người họ anh anh tôi tôi có chuyển biến tốt, nhân cơ hội nói.

Anh ta nói xong cũng không chờ Tô Thi Thi trả lời, xoay người chạy về phía đường lớn.

"Tống tiên sinh." Giọng nói nhàn nhạt vang lên lần nữa.

Tống Trọng Hạo rất muốn khóc, quay đầu cứng ngắc nhìn Bùi Dịch cười, "Bùi tiên sinh còn có việc gì sao?"

"Hôm nay khiến anh phải chê cười rồi." Khoé miệng Bùi Dịch nhẹ câu

lên, "Buổi tối mời đến nhà tôi dùng bữa."

"A?" Tống Trọng Hạo ngu ngốc, anh ta dám đi không?

Tuyệt đối không dám!

"Lần trước, Tống tiên sinh lần trước để quên thiết kế rạp chiếu phim."
Giọng nói Bùi Dịch vẫn bình tĩnh như thường.

Hồ hấp Tống Trọng Hạo ngưng trọng.

Anh ta dám không đi sao?

"VẬY TÔI QUẤY RẦY RÒI." Anh ta phải đi a!

Anh ta nhớ thương bản thiết kế kia cũng đã mấy tháng rồi, mà vẫn không dám gặp Bùi Dịch nói. Cơ hội tốt như thế, sao lại bỏ qua!

"Sur huynh..." Tô Thi Thi hận rèn sắt không thành thép trợn mắt nhìn anh ta một cái, ý chí người này quá không kiên định đi!

"Tôi đi trước!" Tống Trọng Hạo không dám nhìn Tô Thi Thi, nhấc chân bỏ chạy.

Tô Thi Thi nhìn bóng lưng sư huynh rời đi, hồi lâu, quay đầu về phía Bùi Dịch nói: "Cảm ơn anh."

Cảm ơn anh đi đâu cũng giữ mặt mũi cho em, cảm ơn anh đã chiếu cố bạn của em như vậy.

Cô biết Bùi Dịch mời sư huynh cô đến trang viên, chẳng qua là không muốn để cô mất mặt trước mặt bạn bè mà thôi.

"Cô bé ngốc." Bùi Dịch nâng cằm Tô Thi Thi, âu yếm nhìn chăm chăm đôi mắt của cô, cười như không cười nói, "Tôi không ngại em dùng hành động thực tế để cảm ơn tôi đâu. Dù sao người biến thái như tôi cũng không thích chỉ nói cảm ơn bằng miệng."

Nhe răng cắn trả, đây mới là tác phong của Bùi tiên sinh.

"Được rồi, là tôi sai. Nhưng anh không cảm thấy là tên thân mật sao?" Tô Thi Thi kéo tay áo của anh, lấy lòng nói.

"Lặp lại lần nữa xem!" Ánh mắt Bùi Dịch chợt đen lại, đáy mắt lóe một tia sáng, không hề chớp mắt nhìn chăm chăm vào mắt Tô Thi Thi.

Thân thể Tô Thi Thi cứng đờ, bị anh nhìn chăm chăm như thế mặt liền đỏ lên, chỉ cảm thấy thân thể càng ngày càng nóng, ánh mắt nhìn lung tung cũng không dám liếc anh: "Vừa rồi tôi có nói cái gì sao?"

"Em cứ nói đi?" Bùi Dịch ôm Tô Thi Thi, đôi mắt càng ngày càng sáng.

"Tôi... Nhiều người đang nhìn đấy!" Tô Thi Thi gánh không nổi, đẩy anh ra xoay người bỏ chạy.

Kỳ quái, cô vừa nói cái gì sao?

"Chẳng lẽ là tên thân mật?" Thân thể Tô Thi Thi khẽ run rẩy.

Khẩu vị của Bùi tiên sinh quả nhiên rất đặc biệt!

Bùi Dịch nhìn bóng lưng cô gái nhỏ chạy trốn, sự cứng chiều trong mắt chợt lóe lên rồi biến mất.

Cho đến khi nhìn Tô Thi Thi chạy vào công ty xây dựng Tiệp Khắc, sắc mặt của anh mới dần trở nên ngưng trọng.

Thư lý Vương từ công ty xây dựng Hồ Thâm chạy tới bên cạnh Bùi Dịch, nhỏ giọng nói: "Bùi tiên sinh, ngài dự tính không sai, xe Hồ tổng đúng là xuất hiện ở gần đây. Nhưng cũng không xác định được người trong xe có phải là anh ta không. Tôi trông thấy Hồ tam thiếu lên xe."

Anh ta dừng một chút, giọng nói rất thận trọng: "Nhìn biểu hiện vừa rồi mà nói, tôi nghi ngờ Hồ tổng cố ý bại lộ để chúng ta biết."

Ánh mắt Bùi Dịch trầm xuống: "Hồ Sĩ Minh đang thử dò xét công ty xây dựng Tiệp Khắc có quan hệ gì với tôi."

"Vậy chúng ta có nên chọn cách khác hay không?" Thư lý Vương hỏi.

"Không cần." Bùi Dịch đột nhiên nói ra hai từ, rồi sai bước về phía công ty xây dựng Hồ Thâm.

Hồ Sĩ Minh tra ra được chẳng qua là chuyện sớm hay muộn thôi. Nếu đối thủ đã bắt đầu phản kích, sao anh phải lùi bước chứ!

Trong lòng thư ký Vương căng thẳng, bước nhanh theo sau.

Mà lúc này, ở một ngõ nhỏ bí mật cách công ty xây dựng Tiệp Khắc năm trăm mét, có một chiếc Mercedes-Benz màu đen đang đậu.

Hồ Quân Nhạc núp ở chỗ ngồi phía sau, tựa như sương đánh quả cà mà cúi đầu thật thấp, ngay cả thờ cũng không dám thờ mạnh.

Ngồi bên cạnh anh ta rõ ràng chính là Hồ Sĩ Minh.

"Lần thứ tư." Giọng nói Hồ Sĩ Minh bình tĩnh, lại dọa cho Hồ Quân Nhạc sợ đến cả người căng thẳng.

Anh ta gặp Tô Thi Thi tổng cộng mới có bốn lần, cũng chưa có một lần chiếm thế thượng phong!

"Em ở đâu là Bùi Dịch lại đột nhiên xuất hiện ở đó. Thực sự chuyện này không liên quan đến em mà." Hồ Quân Nhạc giận muốn chết.

Hôm qua sau khi anh ta trở về nói với vị anh trai này của anh ta chuyện Tô Thi Thi dính hôn với Bùi Dịch, cảm thấy có chút kỳ quái, muốn hôm nay tới đây thăm dò ý tứ một chút.

Nào biết ra ngoài tìm Tống Trọng Hạo sẽ đụng phải Bùi Dịch.

"Anh, có thể cho em đổi công việc khác được không? Nếu không em sẽ phải về nhà đóng cửa suy ngẫm nữa đó." Hồ Quân Nhạc siêu cấp buồn bực.

"Được." Hồ Sĩ Minh đột nhiên nói.

Một phút sau, tài xế liền điều khiển xe chạy về phía trước.

Hồ Quân Nhạc sửng sốt.

Thế là vị anh trai này đồng ý cho anh ta đổi công việc khác hay là để anh ta trở về đóng cửa suy ngẫm chứ?

Chẳng qua anh ta chỉ đùa một chút thôi nha, cũng không muốn lại bị giam ở nhà đâu!

Nhưng rất nhanh anh ta đã phát hiện ra hướng đi không đúng.

"Anh, chúng ta đang đi đâu vậy?" Hồ Quân Nhạc quay đầu cẩn thận nhìn Hồ Sĩ Minh.

Khoé miệng Hồ Sĩ Minh khế nhếch lên, lạnh lùng phun ra ba chữ:
"Gặp Hồng gia."

"Sao cơ? Em... Em vẫn là về nhà đóng cửa suy ngẫm thì hơn!" Mặt Hồ Quân Nhạc lập tức sụp xuống.

Cái lão đó còn biến thái hơn Bùi Dịch!

"Hôm nay em làm không tệ." Hồ Sĩ Minh giơ tay lên ném một món đồ vào trong ngực Hồ Quân Nhạc.

Hồ Quân Nhạc vừa cầm lên, đôi mắt liền sáng lên: "Đây là chiếc Lamborghini bản hạn chế sao?"

"Phần thưởng cho em." Hồ Sĩ Minh nói.

Mới vừa rồi Bùi Dịch đã tiếp chiêu của anh ta, hiện tại anh ta cơ bản có thể khẳng định Bùi Dịch chính là người đứng sau của công ty xây dựng Tiệp Khắc

"Lần này chơi càng ngày càng vui rồi" Trong mắt Hồ Sĩ Minh lóe lên sự tàn nhẫn, "Bùi Dịch, tôi sẽ từ từ khiến con át chủ bài của anh phải hé ra!"

"A." Hồ Quân Nhạc thoáng run rẩy, cảm thấy vị anh trai này của mình càng ngày càng khủng khiếp.

Nhưng vừa nghĩ sắp phải đến gặp Hồng gia, anh ta cảm thấy chiếc Lamborghini bản hạn chế này không thể an ủi tâm hồn bị tổn thương của anh ta.

"Còn không bằng đi tìm Tô Thi Thi chơi!" Hồ Quân Nhạc buồn bực thầm nói.

Mà lúc này Tô Thi Thi được người ta hung nhớ, vừa mới ra khỏi thang máy lên bộ phận thiết kế, thì đụng ngay phải một người.

"Thật ngại quá." Tô Thi Thi vừa đỡ người đó vừa nói.

"Thì ra là Đoàn tổng." Tô Thi Thi vừa ngẩng đầu thì thấy lại là Đoàn Ngọc Tường, chân mày cau lại.

Không ngờ cô ta lại trở về làm việc.

"Thi Thi." Đoàn Ngọc Tường nhìn thấy Tô Thi Thi cũng thoáng sửng sốt, nhưng rất nhanh liền lộ ra nụ cười, "Vừa rồi nghe nói cô phải ra ngoài, hết bận rồi sao?"

Ánh mắt Tô Thi Thi nhàn nhạt, nhẹ gật đầu một cái, cũng không muốn dính dáng nhiều với cô ta, liền nhanh chóng đi vào trong.

"Thi Thi." Đoàn Ngọc Tường đột nhiên kéo Tô Thi Thi, dịu dàng nói với cô, "Cô muốn cùng Bùi Dịch chung sống cho tốt, thì phải biết quý trọng thời gian. Hai người đến với nhau thật không dễ dàng gì."

Tô Thi Thi sửng sốt.

Đoàn Ngọc Tường uống nhằm thuốc sao?

Âm mưu rõ ràng là 1 cái âm mưu mà

Vĩnh Long mưa mùa

Tui đi chùa thôi mà, sao ai cũng bảo tui nhớ cầu duyên vậy????

Chương 217: Thái độ kỳ quái

Edit:

Beta: Ryeo

"Thi Thi à, thật ra thì có lúc tôi rất hâm mộ cô, dù sao nhìn qua thì Bùi Dịch có vẻ như rất thích cô." Đoàn Ngọc Tường lôi kéo Tô Thi Thi, về mặt chân thành nói.

Tô Thi Thi âm thầm hít sâu một hơi.

Sao cô lại không thích nghe cô ta nói chuyện như vậy? Không biết người này lại nói chuyện gì đây!

Cái gì mà gọi là nhìn qua thì Bùi Dịch có vẻ như rất thích cô chứ? Tất cả đều quá giả tạo đi!

"Đoàn tổng à, cô có thể hâm mộ, nhưng không có tư cách gì mà tới bình luận về hạnh phúc của tôi hết. Phiền cô sau này muốn nói chuyện, đừng có kỳ quái như vậy nữa, tránh khiến tôi xem thường cô!"

"Còn nữa." Tô Thi Thi không đợi Đoàn Ngọc Tường nói, lại nói tiếp, "Đừng có mà ra vẻ rất thân thiết với tôi, chỉ có bạn bè mới có thể nghe nổi những lời từ miệng cô nói, thật nực cười!"

"Hi vọng cô hãy đặt tâm ý tốt của mình lên bạn bè của cô đi, chứ không phải lên cái đỉnh trong mắt cô."

"Không còn chuyện gì nữa thì tôi bận việc đi trước đây."

Tô Thi Thi nói xong tiến về phía trước hai bước, đột nhiên nhớ tới cái gì đó, lại quay đầu nhìn cô ta: "Suýt chút nữa tôi đã quên mất, bây giờ cô đã không còn là tổng giám của bộ phận thiết kế nữa. Đoàn tiểu thư cố gắng làm việc lên nha. Tin rằng với năng lực của cô, rất nhanh sẽ leo lên được vị trí đó ngay thôi."

Hừ, đừng tưởng rằng chỉ có Đoàn Ngọc Tường cô ta mới có thể hai mặt như vậy. Cô chơi đùa còn thành thạo hơn cô ta đó không biết sao?

"Cô!" Đoàn Ngọc Tường tức đến mức sắc mặt trắng bệch, cắn chặt răng, suýt chút nữa thì chửi ầm lên.

"Để cô phách lối thêm mấy ngày, đến lúc đó xem cô làm sao mà khóc!"

Đoàn Ngọc Tường nhìn chằm chằm bóng lưng Tô Thi Thi rời đi, nắm thật chặt quả đấm, móng tay đâm vào trong thịt, khiến cô ta sinh đau.

Nhưng so với những áp bức cô ta phải chịu đựng trong khoảng thời gian gần đây, thì chút đau đớn có là gì?

"Tô Thi Thi, tôi rất mong chờ ngày đó đến!" Trong lòng Đoàn Ngọc Tường âm thầm nói, lúc xoay người đã khôi phục lại sự ưu nhã trước sau như một.

Bên này, Tô Thi Thi trở lại phòng làm việc, mở ra dự án mà ngày hôm qua Ôn Ngọc giao cho cô, nhìn hồi lâu, một chữ cũng xem không vào.

Trong lòng, không rõ lý do gì cảm thấy cực kỳ bất an.

Vừa rồi Đoàn Ngọc Tường nói, từng câu từng chữ đó cô làm cách nào cũng không thể loại nó ra khỏi đầu.

"Cô muốn cùng Bùi Dịch chung sống thật tốt, thì phải biết quý trọng thời gian."

Tô Thi Thi chau mày: "Tại sao cô ta lại đột nhiên nói như vậy?"

Thái độ của Đoàn Ngọc Tường vừa rồi giống như kiểu đối xử với một kẻ ăn mày vậy. Cái vẻ mặt bố thí đó, tựa như Đoàn Ngọc Tường đang thành toàn cho cô và Bùi Dịch.

"Tôi cần cô phải thành toàn sao?" Tô Thi Thi phủ nhận suy đoán này.

Đột nhiên cô nhớ tới vẻ mặt của Đoàn Ngọc Tường hôm qua ở nhà chính, khi vị ông nội kia của cô nói tới chuyện đính hôn.

"Có vấn đề." Tô Thi Thi khẽ nhíu mày, cảm thấy chắc chắn sẽ xảy ra chuyện gì đó.

Cho đến khi tan làm lúc chạng vạng, Tô Thi Thi vẫn còn có chút cảm giác hoảng hốt.

Cô bảo tài xế đi đường vòng tới công ty xây dựng Minh Đĩnh, đón Tống Trọng Hạo cùng trở về trang viên Đoàn gia.

"Sur muội, sẽ không có chuyện gì chứ?"

Đến cửa biệt thự, lúc sắp xuống xe, Tống Trọng Hạo đột nhiên bắt lấy tay áo Tô Thi Thi, khẩn trương hỏi.

Tô Thi Thi quay đầu cười như không cười nhìn anh: "Sur huynh, bây

giờ anh mới biết sợ sao, có phải là đã quá muộn rồi hay không?"

"Cái đó... Đồng môn xảy ra chuyện, em cũng không thể thấy chết mà không cứu đi." Tống Trọng Hạo nhảy xuống xe, đi theo phía sau Tô Thi Thi nhỏ giọng nói thầm.

Sợ bị Bùi Dịch thấy, nên anh ta cũng không dám đi quá gần nhau.

Vì cách nhau một khoảng, nên Tô Thi Thi không nghe rõ anh ta đang nói gì lắm, dừng bước quay đầu nhìn anh ta: "Sur huynh à, bây giờ anh có muốn đi cũng đã không còn kịp rồi."

Tống Trọng Hạo vừa ngẩng đầu, liền nhìn thấy Bùi Dịch đứng cách đó không xa đang nhìn bọn họ.

Cơ thể của anh ta khẽ chấn động mạnh, sống lưng cứng đờ, thân thể cứng nhắc đi vào trong.

Tô Thi Thi yên lặng quay đầu lại, nhìn thấy gương mặt tuấn tú mà căng thẳng của sur huynh cô, nụ cười thì cứng ngắc, làm cô thiếu chút nữa bật cười.

Cô quay đầu lại âm thầm trợn mắt nhìn Bùi Dịch một cái. Người này không có chuyện gì thì đi dọa ma người khác làm chi.

Bùi Dịch chạm phải ánh mắt của cô, môi mông khẽ mím lại, hướng về phía Tống Trọng Hạo gật đầu một cái, rồi xoay người đi vào trong phòng.

"Sur muội, em cũng không thể mặc kệ anh chứ." Tống Trọng Hạo tựa như cô vợ nhỏ theo sát bên cạnh Tô Thi Thi, nhỏ giọng nói.

Khoé miệng Tô Thi Thi khẽ câu lên, quay đầu cười híp mắt nhìn anh

ta: "Sur huynh à, em phải đến nhà chính học đây, vậy nên chỉ có thể dựa vào chính anh thôi."

"Cái gì?"

Tống Trọng Hạo lập tức cao giọng, sợ Bùi Dịch nghe thấy lại vội vàng hạ thấp giọng nói: "Em không có nói đùa chứ? Anh sẽ bị ngược đãi mất!"

Tô Thi Thi cười nói: "Anh yên tâm đi, anh ấy không có hứng thú với đàn ông đâu."

Tô Thi Thi vừa nói vừa chỉ chỉ cầu thang: "Thứ anh muốn ở trong thư phòng đó. Đi thôi, em dẫn anh đi."

"Thật sao?" Tống Trọng Hạo lúc này quên cả sợ hãi.

Anh ta chính là vì bản thiết kế kia nên mới tới. Vì nghệ thuật, anh ta ngại gì chịu chút ngược đãi chứ?

Hai người nhanh chóng lên cầu thang, rồi đi tới thư phòng.

Sau khi anh ta bước vào, Bùi Dịch từ trong phòng khách đi ra, ánh mắt nhàn nhạt liếc trên tầng một cái.

Tiểu quản gia của biệt thự đứng ở một bên cúi đầu, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh.

Bọn họ coi như là phát hiện, mỗi một lần Tô tiểu thư đi cùng người nào được thân mật một chút, tiên sinh nhà bọn họ nhất định tức giận tở ra sẽ rất kinh khủng.

"Quản gia." Bùi Dịch nhàn nhạt mở miệng, "Đưa một bình trà lên mời

Tống tiên sinh."

"Vâng." Quán gia thờ phào nhẹ nhõm, lập tức chạy về phía nhà bếp.

Ông còn tưởng rằng Bùi tiên sinh sẽ trực tiếp mở miệng gọi ông đuổi người đi. Xem ra vị Tống tiên sinh này cùng Tô tiểu thư quan hệ không tầm thường.

Lúc Tô Thi Thi xuống, không thấy Bùi Dịch đâu. Cô cũng không để ý nhiều, ôm lễ nghi bảo điển vừa dày vừa nặng kia đi vào nhà chính.

Mặc dù dạo này cô không cần dậy sớm đến nhà chính tập yoga nữa, nhưng những thứ khác như khoá học hình thể thì vẫn tiếp tục.

Về phần quyển lễ nghi bảo điển vừa dày vừa nặng này, Tô Thi Thi giống như là vật lộn với nó vậy, mỗi ngày đều học rất nghiêm túc.

Cô không muốn khiến mẹ của Bùi Dịch xem thường mình. Nếu cô có đủ khả năng làm chuyện này, thì cô muốn làm đến cùng. Bởi vì chuyện này cũng liên quan đến mặt mũi của Bùi Dịch.

Nhưng lúc cô đến nhà chính, lại không thấy Nhậm Tiểu Vi đâu.

"Tô tiểu thư, phu nhân đã đi đặt mua đồ đính hôn cho Bùi thiếu gia rồi. Bà ấy bảo hôm nay khóa học tạm ngừng." Một vị người giúp việc chạy về phía Tô Thi Thi nói.

"Đi đặt đồ sao?" Không biết sao, Tô Thi Thi cảm giác tựa như bản thân đang rơi xuống đáy vực sâu, có chút không rõ cảm xúc gì nữa.

Rõ ràng cô mới là đối tượng đính hôn của Bùi Dịch, nhưng tại sao chuyện mẹ của Bùi Dịch đi đặt mua đồ cô lại hoàn toàn không biết? Giống như đây không phải chuyện liên quan đến cô vậy.

Cô nhìn những người giúp việc trong phòng đang vội vội vàng vàng chuẩn bị bữa tối, thấy cô cũng chỉ coi như không khí, dường như khiến cô hoàn toàn cô lập với bên ngoài.

"Không sao cả, từ trước tới nay không phải đều là cái bộ dáng này sao?" Tô Thi Thi lắc đầu một cái, thầm tự trách có phải bản thân đã suy nghĩ quá nhiều rồi không.

Cầm lễ nghi bảo điển vừa nặng vừa dày trên tay có hơi mệt chút, cô ôm sách vào trong ngực, xoay người đi ra ngoài.

"Tô tiểu thư." Phía sau lưng truyền tới một giọng nói hơi già nua.

Tô Thi Thi đi bộ nửa đường, quay đầu nhìn nhặt nhìn người vừa nói: "Đoàn quản gia có chuyện gì vậy?"

"Tô tiểu thư, tôi tiễn cô." Đoàn Hòa Dục nặn ra một nụ cười, không đợi Tô Thi Thi đáp ứng, tự mình đi tới bên cạnh cô, làm động tác mời về phía cửa trang viên, "Mời."

Ánh mắt Tô Thi Thi tối sầm lại.

Đoàn Hòa Dục có chuyện gì muốn nói đây? Cô mặt không đổi sắc đi về phía trước.

Ra khỏi sân, Đoàn Hòa Dục quét bốn phía thật nhanh, thấy không ai chú ý, mới quay đầu nhìn thoáng qua Tô Thi Thi, thấp giọng nói: "Phu nhân mang đại tiểu thư theo rồi."

Ông ta nói xong liền xoay người đi vào sân, dường như chuyện cũng chưa xảy ra.

"Đoàn Ngọc Tường cũng đi ư?" Tay Tô Thi Thi đang ôm quyển sách căng thẳng, đáy lòng mơ hồ có chút khó chịu.

Cô nhớ lại những điều khó hiểu mà Đoàn Ngọc Tường đã nói sáng ngày, cau mày thật chặt.

Nhưng sao Đoàn quản gia lại muốn nói với cô những chuyện này?

Tô Thi Thi nhếch mép.

Vốn cũng chẳng phải là chuyện gì đặc biệt chuyện quan trọng, nhưng nếu Đoàn Hòa Dự đã đặc biệt nhắc nhở cô, thì chuyện này lại mang tính chất khác rồi.

Rốt cuộc bọn họ đang có chủ ý quái quỷ gì đây?

Tô Thi Thi ôm lễ nghi bảo điển, bước nhanh vào biệt thự thứ hai.

Có lẽ, chỗ của Bùi Dịch sẽ có đáp án.

Sau 2 ngày lăn lê lết tui đã về tới nhà

Nghỉ xả hơi 1 hôm rồi đi tiếp. Công nhận dạo này mình ăn chơi ghê gúm

Mọi người ngủ ngon 😊😊😊😊😊

Chương 218: Bị anh phát hiện

Edit:

Beta: Ryeo

Trong thư phòng của biệt thự thứ hai, Tống Trọng Hạo đứng trước giá sách, đang cẩn thận lật xem một bản thiết kế.

Ngoài cửa sổ, ánh mắt trời cuối ngày lẳng lặng hắt vào, nhuộm thư phòng thành một mảnh tĩnh mịch.

"Chậc chậc, thật quá thần kỳ đi!" Tống Trọng Hạo khen một tiếng, phá vỡ sự tĩnh mịch này.

Mắt của anh ta loé sáng, giống như có một ngọn lửa đang bùng cháy, bản thiết kế trong tay khẽ run, cảm xúc dâng trào, kích động đến tột đỉnh.

"Quá thần kỳ!" Anh ta vừa nhìn bản thiết kế vừa khen không dứt.

Ban đầu những hình ảnh về rạp chiếu phim kia đã khiến anh ta khen không dứt miệng, mà bây giờ xem bản thiết kế này, anh ta mới biết thì ra phía sau còn ẩn chứa nhiều năng lượng như vậy!

Đột nhiên, ánh mắt của anh ta đông lại, ngay sau đó lật tất cả bản thiết kế lên.

"Kỳ quái, sao vậy không có tên của nhà thiết kế trên bản vẽ?" Anh ta lại lật những khác bản thiết kế khác, phát hiện ra quả thật nhà thiết kế

không ký tên.

"Thật là đáng tiếc." Tống Trọng Hạo tiếc nuối không thôi.

Anh ta rất muốn biết rốt cuộc là nhà thiết kế xuất sắc nào có thể thiết kế ra tác phẩm tuyệt vời như thế.

Anh ta lật lật, chân mày nhíu lại.

"Sao không có bản thiết kế của căn phòng chiếu phim kia nhỉ?" Anh ta tìm qua một lần, quả thật phát hiện ra thiếu một bản vẽ, ngẩng đầu nhìn giá sách trước mắt, bới ra tìm.

Trên giá sách bằng gỗ tử đàn bày đầy sách, nhàn nhạt mùi hương từ gỗ lim.

"Tìm thấy rồi!" Tống Trọng Hạo thấy một cuộn giấy được cuộn lại như trục ống, mắt liền sáng lên. Lấy ra xem, quả nhiên là bản thiết kế kia.

Không biết có phải vì quá kích động hay không, mà động tác của anh ta hơi lớn, không cẩn thận khiến một văn kiện trên giá sách bị rơi xuống.

"Bịch" một tiếng, văn kiện liền rơi xuống đất.

"A..." Tống Trọng Hạo sợ hết hồn, thật may là không phải giá sách đặt tác phẩm nghệ thuật, nếu không anh ta xong đời rồi!

Tay trái của anh ta cầm bản thiết kế, khom lưng nhặt văn kiện kia lên, đang muốn để lên giá sách, ánh mắt đột nhiên nhìn một tên trên văn kiện, động tác chợt cứng đờ.

"Công ty xây dựng Tiệp Khắc?"

"Đây hình như là văn kiện cao cấp, với chức vụ của sư muội cũng không được tiếp xúc với loại này đi?" Tống Trọng Hạo làm bầm một tiếng, giơ tay lên tùy ý mở ra, liếc mắt một cái.

Một chớp mắt sau, cả người anh ta như bị sét đánh, hoàn toàn ngây người tại chỗ.

"Bùi Dịch?" Anh ta xoa xoa mắt, "Mình không có nhìn lầm chứ, sao Bùi tiên sinh lại ký tên ở đây?"

Anh ta vội vàng nhìn kỹ văn kiện lại một lần, phát hiện chỗ ký tên này phải là người có chức vụ tổng giám đốc mới có thể ký.

"Bùi Dịch... Tổng giám đốc công ty xây dựng Tiệp Khắc? Không phải vậy chứ!" Tống Trọng Hạo thật sự hoảng hốt, rất nhiều chuyện trước kia nghĩ không ra, lập tức liền thông suốt.

"Khó trách anh ta có thể dễ dàng lấy được bản thiết kế rạp chiếu phim!" Trước đó Tống Trọng Hạo hỏi thăm được rạp chiếu phim vốn là một nhà thiết kế thần bí của công ty xây dựng Tiệp Khắc thiết kế, chỉ là không biết vì nguyên nhân gì mà không công khai ra ngoài thôi.

"Nếu như nói anh ta là tổng giám đốc công ty xây dựng Tiệp Khắc, như vậy sư muội đến công ty xây dựng Tiệp Khắc làm việc..." Thân thể Tống Trọng Hạo chợt run run một cái, trực tiếp nói Bùi Dịch âm hiểm.

"Quá âm hiểm đi! Nhìn dáng vẻ của sư muội chắc cũng không biết anh ta chính là tổng giám đốc công ty xây dựng Tiệp Khắc. Nếu để cho em ấy biết..." Tống Trọng Hạo hiểu rất rõ tính cách của Tô Thi Thi, đoán chừng Bùi Dịch cũng rất rõ, nếu không anh ta cũng sẽ

không cất kỹ như vậy.

"Không được, mình phải đi tìm sư muội." Tống Trọng Hạo cất văn kiện vào chỗ cũ, cũng không để ý đến mấy bản thiết kế kia nữa, xoay người đi về phía cửa thư phòng.

Có một số việc phải có nguyên tắc. Mặc dù anh thấy tác phẩm hay liền không nhịn được, nhưng chuyện này có liên quan đến sư muội anh, tuyệt đối không thể tùy tiện!

Nhưng anh vừa đi tới cửa, bước được một bước, ngay sau đó hai chân giống như chổng lại anh, kìm không nổi mà bước ngược lại.

Tống Trọng Hạo như gặp phải quỷ nhìn người đàn ông đột nhiên xuất hiện ở cửa: "Bùi, Bùi tiên sinh, sao anh lại đến đây?"

Xong rồi, sao anh lại tới đây lúc này chứ? Có thấy anh ta lén xem văn kiện của anh không?

Sẽ không giết người diệt khẩu chứ?

"Tống tiên sinh tìm vị hôn thê của tôi có chuyện ư?" Một câu nói của Bùi Dịch đã khiến tất cả lông tơ trên người Tống Trọng Hạo dựng cả lên.

Vừa rồi anh quả nhiên đã trông thấy!

"Bùi tiên sinh, ha ha... Cái đó, tôi đột nhiên nhớ tới mình còn có chuyện..."

"Tống tiên sinh, tôi nghe nói anh rất thích tác phẩm của Mạc Khắc Phi?" Bùi Dịch vừa nói vừa bước vào trong.

Cả người Tống Trọng Hạo chấn động, một giây sau liền vội vàng nói:
"Anh có bản thiết kế của người đó sao?"

Bùi Dịch hơi híp mắt, chỉ chỉ cái ghế: "Vẫn luôn không có cơ hội hàn huyên với Tống tiên sinh. Tôi đã bảo người pha trà, chúng ta ngồi xuống nói chuyện."

"Cái đó..." Tống Trọng Hạo đấu tranh tốt xấu một trận, âm thầm nói trong lòng, "Sur muội, anh đã cố gắng hết sức!"

Nhìn dáng vẻ này của Bùi Dịch, nếu anh ta dám nói cho Tô Thi Thi biết, tuyệt đối sẽ chết rất thảm!

"A..." Tống Trọng Hạo lắc lắc đầu, anh ta vẫn thích hợp xem bản thiết kế hơn.

Tầng dưới, Tô Thi Thi không hề biết hai người đàn ông đó đang trao đổi giao dịch.

Cô nghe quản gia nói Bùi Dịch cũng đến thư phòng, cũng không có ý định quấy rầy, nhìn bọn Tiểu Ưu bận rộn trong bếp, đáy lòng nháy lên một cái.

Ở với Bùi Dịch đã lâu, mà hình như chưa từng có lần nào cô tự tay làm đồ ăn cho anh.

Nhớ tới hai ngày nay Đoàn Ngọc Tường và mẹ của Bùi Dịch đều có thái độ rất kỳ quái, trong lòng Tô Thi Thi có chút bất an.

Chuyện khi nãy, cô đột nhiên không muốn để Bùi Dịch biết. Có một số việc có lẽ nên để cô tự mình đối mặt.

"Tô tiểu thư, cô đói bụng sao? Chị Lý, vừa làm điểm tâm đó. Tôi lấy

cho cô một ít nhé." Tiểu Ưu thấy Tô Thi Thi đi vào phòng bếp, cười híp mắt nói.

Tô Thi Thi cười nói: "Mọi người đi ra ngoài đi, nơi này có tôi rồi."

Tiểu Ưu và chị Lý đều sững sốt một chút, hai người liếc mắt nhìn nhau, rồi cười ngây ngô, chớp chớp mắt nhìn Tô Thi Thi, không nói hai lời liền chạy ra ngoài, giao không gian lại cho cô.

Tô Thi Thi mỉm cười.

Xem ra đúng là cô không xứng với chức danh bạn gái này rồi, ngay cả người giúp việc trong nhà cũng cảm thấy cô cũng nên giúp Bùi Dịch làm chút gì đó.

Tay nghề của Tô Thi Thi so ra còn kém xa đầu bếp chuyên nghiệp, nhưng món ăn làm ra coi như sắc hương vị đều đủ cả.

Chờ Bùi Dịch bọn họ lúc xuống lầu, Tô Thi Thi đã làm một bàn đầy các món ăn.

Bùi Dịch đang muốn đi về phía phòng ăn, đột nhiên nhìn thấy Tô Thi Thi đeo tạp dề, bưng một bát canh từ trong phòng bếp đi ra.

Thân thể anh chợt cứng đờ, trong nháy mắt trái tim trở nên mềm xuống rồi tinh rồi mù.

"Rửa tay uống canh đi." Trong đầu anh đột nhiên xuất hiện năm chữ, ánh mắt nhìn chăm chú trên người Tô Thi Thi, không dời đi được.

Nhìn cô lúc này, khiến anh có cảm giác còn ngon miệng hơn so với một bàn đầy đồ ăn cô vừa nấu!

"Bùi Dịch, tới dùng cơm đi." Tô Thi Thi thấy Bùi Dịch đứng bất động ở đó, cười cười với anh.

Yết hầu Bùi Dịch chuyển động, trong lòng đột nhiên có chút khẩn trương, cống quít dờn mắt đi, không dám nhìn tới cô.

Cô gái này, không tốt mười ngón tay không dính dương xuân, chạy xuống bếp đi làm gì!

Chết tiệt, tạp dề kia sao mà nhìn giống cách ăn mặc của người hầu vậy, anh sợ mình không nhận nổi nữa!

"Sur muội, rất lâu rồi chưa được ăn đồ em nấu đó." Trong phòng ăn đột nhiên truyền đến một giọng nói không hài hòa.

Mặt Bùi Dịch trầm xuống, mắt phi dao tới...

"Chướng mắt!" Bùi Dịch hối hận rồi, anh không nên mời tên kỳ đà cản mũi về đến nhà mà!

Bùi Dịch trầm mặc, im lặng không tiếng động tới bên cạnh bàn ăn, ánh mắt đảo qua, bỗng cảm thấy rất hài lòng.

Rất tốt, một bàn đều là đồ anh thích ăn.

Nhưng anh còn chưa vui vẻ được một giây, liền nghe thấy cái bóng đèn chướng mắt đó nói:

"Sur muội, em thật tốt quá, đều là đồ ăn mà anh thích!"

"Sur huynh..." Dưới gầm bàn, Tô Thi Thi hung hăng đá một cái vào Tống Trọng Hạo, mặt mày cũng tái xanh.

Sao cô lại không nhớ chuyện quan trọng như vậy chứ? Khẩu vị của sư huynh cô với Bùi Dịch không khác nhau lắm...

Cô quay phắt sang nhìn Bùi Dịch, trong lòng rơi lộp bộp.

Bùi tiên sinh còn đang cười!

Cười đẹp mắt vậy, trông rất có sức quyến rũ. Nhưng mà nụ cười này quá lạnh đi!

Phải, gần đây tính tình vị tiên sinh này không được tốt cho lắm, rất dễ tức giận!

Anh giận rồi, ăn giấm chua rồi, chị làm sao thì làm, tui không cứu nổi đâu *cười gian*

Chương 219: Giấy chứng nhận

Edit:

Trong phòng ăn lớn, thỉnh thoảng lại có tiếng cười nói, không khí có vẻ rất tốt.

Nhưng dần dần, Tống Trọng Hạo nhận thấy không khí bốn phía đang giảm thấp, giọng nói của anh ta không tự chủ cũng thấp xuống.

"Sur muội, anh nhớ trước kia em đặc biệt thích ăn thịt kho tàu. Nào, ăn nhiều một chút, xem em dạo này sao lại gầy như thế." Tống Trọng Hạo cũng không biết nói chuyện gì, nên gấp một miếng thịt vào chén của Tô Thi Thi.

Động tác gấp thức ăn của Bùi Dịch ngừng lại một chút, âm thầm nhìn lướt qua Tô Thi Thi.

Gầy ư? Con mắt nào của cái bóng đèn chướng mắt này thấy Tô Thi Thi gầy hả? Như kiểu anh ngược đãi cô không bằng ấy!

"Sur huynh, anh cũng ăn nhiều một chút." Tô Thi Thi lúng túng cúi đầu, bây giờ không dám nhìn mặt Bùi Dịch nữa.

Từ đầu bữa cơm đến giờ, sư huynh cô không biết có phải là quá khẩn trương hay không, một mực tìm chuyện để nói.

Anh nói chuyện thời bọn họ học đại học một lần, chỉ thấy sắc mặt của Bùi Dịch bên cạnh càng ngày càng kém.

"Tình cảm rất tốt phải không?" Ánh mắt Bùi Dịch u ám, thấy một bàn lớn các món ăn trước mặt, trong lòng dường như bốc lên một luồng khí bực bội.

"Đều là món sư huynh thích ăn phải không?" Anh siết chặt bàn tay, bất ngờ gặp đĩa thịt heo xào mà tên Tống Trọng Hạo kia ăn nhiều nhất.

Một cái gấp, rồi một cái gấp nữa... Rất nhanh, cả đĩa thịt heo xào đều vào bụng Bùi Dịch.

Tay Tô Thi Thi đang cầm đũa cứng đờ, sự nghi ngờ trong mắt chợt lóe rồi biến mất.

"Anh rất đói bụng sao?"

Bùi Dịch được giáo dục rất tốt, lúc ăn cơm vẫn tương đối ưu nhã. Đây là lần đầu tiên Tô Thi Thi thấy anh dốc sức gấp cho được một món nào đó, đến khi ăn hết món đó rồi mới thôi.

"Quả nhiên là đang tức giận!" Tô Thi Thi lại thấy Bùi Dịch chuyển sang món ăn khác, thì âm thầm thở dài.

Đây là giận quá hoá muốn ăn sao? Bùi tiên sinh giận đối quả nhiên khác biệt người bình thường!

"Sư muội?" Tống Trọng Hạo cũng đã nhận ra, đưa ra chân đá Tô Thi Thi một cái, muốn nhắc nhở cô.

Hình như Bùi Dịch giận thật, có phải tại anh ta đã nói quá nhiều không?

"Sư muội?" Tống Trọng Hạo đá một cái nữa, nhưng kỳ lạ là Tô Thi

Thi vẫn không có phản ứng.

Bên kia, thân thể Bùi Dịch đang uống canh chọt cứng đờ, chộp một cái mặt liền trằm xuống.

"Sur muội?" Tống Trọng Hạo vẫn chưa từ bỏ ý định, dịch người về phía trước một chút, lại đá một cái.

Chiếc giày da màu đen dưới bàn ăn xẹt qua một đường cong đẹp mắt, chẳng qua là cung độ hơi lệch một chút, không cần thận chéch về phía chiếc quần Âu màu đen.

Mặt Bùi Dịch tối sầm, từ từ đặt bát và thìa xuống, mím chặt môi, ngồi bất động tại chỗ.

"Sur muội!" Tống Trọng Hạo sốt ruột, không biết Tô Thi Thi bị sao nữa, chộp chộp mắt nhìn về phía cô.

"Sur huynh?" Tô Thi Thi ngẩng đầu nhìn lên, thấy Tống Trọng Hạo vừa đá mình thì nháy mắt mở to, cả người chấn động, giống như là --

Cô theo động tác của anh ta tiếp tục nhìn về phía bên kia bàn, cả người như bị sét đánh, cả kính suýt chút nữa ngã từ trên ghế xuống.

Cô thật muốn mù đi! Sur huynh cô đá làm người cũng không biết hả?

Tô Thi Thi không hề nghĩ ngợi, phất một cái từ trên ghế đứng lên, kéo sur huynh cô đi.

Nháy mắt sau, dường như không khí bốn phía đông cứng lại. Mặt Bùi Dịch phi dao qua, dọa sợ khiến Tô Thi Thi động cũng không dám động.

"Sur huynh, anh tự cầu nguyện cho bản thân mình đi..." Khoé miệng Tô Thi Thi co giật, lặng lẽ ngồi xuống, cúi đầu liều mạng ăn cơm.

"Sur muội..." Lúc này Tống Trọng Hạo đột nhiên nghĩ đến sư muội anh cũng đứng lên, anh ta còn vừa đá đến chân cô...

"A..." Miệng anh ta cũng như bị hút lãnh khí, phất một cái từ chỗ ngồi phi ra ngoài.

Cái ghế ma sát trên mặt đất, phát ra một âm thanh chói tai. Tống Trọng Hạo đã không kịp để ý nhiều như vậy, cầm lấy áo khoác vắt trên ghế dựa, vội vội vàng vàng nói: "Cái đó, tôi ăn no rồi, cảm ơn anh đã khoản đãi, tôi phải đi trước..."

"Tống tiên sinh." Bùi Dịch cầm khăn lên lau miệng, ánh mắt nhàn nhạt nhìn sang, "Anh..."

"Bùi Dịch! Hôm nay là lần đầu tiên tôi làm đồ ăn cho anh đó, nhất định phải ăn hết!" Tô Thi Thi vội vàng cắt đứt lời của anh.

Xong rồi, con hổ lại muốn ra oai. Cô nhìn thấy sư huynh cô cũng đang sợ đến sắp khóc.

"Đúng, anh ăn nhiều một chút, tôi có việc phải đi trước." Tống Trọng Hạo cảm kích nhìn Tô Thi Thi một cái, xoay người bỏ chạy.

Quá khủng khiếp! Sau này anh ta muốn tới cũng phải thừa dịp lúc Bùi tiên sinh không có ở đây!

"Cái đó, chân anh bị đá có đau không?" Tô Thi Thi cẩn thận quan sát Bùi Dịch, ngay cả nói chuyện cũng không nhiều ít phần khích.

Bùi Dịch liếc qua bóng lưng Tống Trọng Hạo chạy trốn, quay đầu

trầm trầm nhìn Tô Thi Thi, khóe miệng nhẹ câu lên: "Em cảm thấy thế nào?"

"Cái đó... Lần sau tôi gặp lại anh ta nhất định sẽ giúp anh mắng anh ta!" Tô Thi Thi vừa nói, gấp một cái móng giò vào bát anh, "Anh thích ăn nhất là món củ sen hầm móng giò mà."

"Tôi thích ăn sao?" Sắc mặt Bùi Dịch thoáng trầm xuống, đáy mắt thoáng qua vẻ cô đơn.

Trái tim của Tô Thi Thi như bị kéo căng, nơi nào đó trong lòng âm ỉ đau, ngồi xuống cầm lấy bàn tay của anh nói:

"Đương nhiên đây là làm vì anh. Khẩu vị của sư huynh tôi thiên về ngọt, anh không thích ăn ngọt, món ăn tôi nấu một tí đường cũng không có."

Sắc mặt Bùi Dịch cứng đờ, sắc đỏ nhuộm từ lỗ tai lan xuống tận cổ.

"Sư huynh em quên đồ kìa." Anh đột nhiên nói một câu không liên quan, sau đó cúi đầu ăn.

"Ách..." Tô Thi Thi sững sốt, khóe miệng không nhìn được mà câu lên, đột nhiên nhào qua ôm lấy cổ anh, hôn chụt một cái lên mặt anh, rồi cười đuổi theo sau đến phòng khách.

Quả nhiên, cô nhìn thấy trên khay trà để tiếp sư huynh cô vừa rồi có mấy bản thiết kế.

Lúc này, Tống Trọng Hạo đang chạy ra ngoài biệt thự, đột nhiên lại nhớ tới bản thiết kế anh ta còn chưa cầm đi, hối hận đến mắt cũng đỏ.

Cố chịu nguy hiểm bị đuổi giết mà chạy đến tận đây, không phải là vì mấy bản thiết kế kia sao, vậy mà lại quên!

Lúc Tô Thi Thi cầm bản thiết kế đồ đi ra, liền thấy sư huynh cô đang tựa vào cửa chính đấm ngực dậm chân, dáng vẻ không muốn sống nữa.

Cô "Xì" rồi cười một tiếng, sư huynh cô đúng là nhà thiết kế ngốc, đôi khi làm người ta thật bất lực.

"Sư muội!" Tống Trọng Hạo nhìn thấy Tô Thi Thi, thì như thấy cứu tinh, vội vàng chạy tới, sợ hãi nhìn phía sau anh ta một chút, thấy Bùi Dịch không đuổi theo sau, mới yên lòng nói: "Bản thiết kế của anh..."

"Đây này." Tô Thi Thi không đợi anh ta nói xong, đã đặt bản thiết kế lên tay anh ta, "Là anh ấy bảo em đưa cho anh đấy."

Tống Trọng Hạo sửng sốt, sau đó chột lớn tiếng nói: "Sư muội, thay anh cảm ơn chồng em nhé!"

Trong phòng, người đàn ông nào đó đang nhai thật chậm rãi, đột nhiên dừng lại chỉ một cái chớp mắt, lại khôi phục lại bình thường.

Tống Trọng Hạo nói xong vừa xoay người chạy ra bên ngoài, vừa nhỏ giọng nói: "Sư muội, trong khoảng thời gian này không cần tìm anh đâu, vị kia nhà em thật quá khủng khiếp đi!"

Tô Thi Thi im lặng nhìn anh ta. Anh ta sợ Bùi Dịch lấy bản thiết kế lại hả?

Lúc cô trở lại trong phòng ăn, Bùi Dịch đã ăn xong rồi.

Tô Thi Thi đưa mắt nhìn sang, trái tim giống như là bị thứ gì đó mạnh

mẽ đựng phải, có thứ gì đó như là từ dưới đất chui lên, hóa thành từng chút ngọt ngào, đọng đầy trái tim cô.

Một bàn đầy các món ăn, mà anh đã ăn xong rồi!

Từ khi biết anh đến bây giờ, chưa từng thấy khẩu vị của anh tốt đến thế!

"Ô Thi Thi." Bùi Dịch ôm cô từ phía sau, nói bên tai cô, "Em đã ra dáng một người mẹ người vợ rồi đấy, là lúc nhận giấy chứng nhận rồi."

Tô Thi Thi quên cả phản ứng, giọng nói đầy từ tính mang theo hơi thở ấm áp chui vào tai cô, tâm tình thật rối loạn.

Cô cuống quýt đi về phía trước từng bước, vừa sợ thấy mình có phản ứng thái quá, theo bản năng cúi thấp đầu, không biết nên nói sao.

Mỗi ngày anh đều cầu hôn, chẳng qua lần này, không biết tại sao trong lòng cô lại hoảng hốt đến vậy.

"Đồ ngốc."

Bùi Dịch bắt đắc dĩ thở dài, vuốt nhẹ mái tóc của cô: "Không vội, còn nhiều thời gian mà."

"Tôi..." Tô Thi Thi không biết nên giải thích thế nào. Nhưng lần này, cô cảm thấy hình như Bùi Dịch đang trốn tránh điều gì đó.

"Tôi tới phòng bếp làm thức ăn khuya cho anh." Tô Thi Thi chạy trốn chết.

Bùi Dịch nhìn bóng lưng cô rời đi, ánh mắt âm trầm.

Anh làm sao lại không biết trong lòng cô gái nhỏ của anh đang mong đợi điều gì chứ, anh cũng muốn cho cô ấy một lời cầu hôn để cả hai không hối tiếc, nhưng...

"Chờ một chút." Bùi Dịch âm thầm nói trong lòng.

Vì lý do kỹ thuật nên giờ mới có

Chương 220: Kẹo mè xừng

Edit:

Beta: Ryeo

Còn sáu ngày nữa là tới Trung thu, tin tức Bùi tiên sinh sắp đính hôn đã lan truyền khắp trên các tạp chí lớn, mọi người đều đã biết cả.

Tô Thi Thi ngồi trong phòng làm việc, tắt trang tin tức, trong lòng trùng xuống.

Mỗi trang báo cũng chỉ giới thiệu chính xác chú rể, chứ không nói nói đôi vài lời rõ ràng về cô dâu.

"Nếu như chuyện này coi như không thành vấn đề, thì cái gì mới là vấn đề?" Chân mày Tô Thi Thi nhíu lại, cô hiểu rõ người Đoàn gia, những bài báo này hẳn là Đoàn gia thêm dầu vào lửa ở sau lưng.

"Thật chỉ là muốn xa lánh tôi sao?" Tô Thi Thi bách tư bất đắc kỳ giải*.

*Bách tư bất đắc kỳ giải: Suy nghĩ nhiều lần cũng không có hướng giải quyết.

"Thi Thi, Hồ tam thiếu lại tới." Tô Thi Thi đang suy nghĩ về vấn đề này, thì Đồng Tiêu Tiêu gõ cửa bước vào, vẻ mặt áy náy nhìn cô, "Xin lỗi, không ngăn lại được."

"Thi Thi, tôi tới đón cô tan ca."

Vừa dứt lời, một người đàn ông đẹp trai anh tuấn liền từ bên ngoài bước vào, xông thẳng tới bàn làm việc của Tô Thi Thi.

"Hỗ thiếu gia, đây không phải là công ty nhà anh, không phải là anh muốn vào thì vào." Sắc mặt Tô Thi Thi hơi tối lại.

Kể từ ngày đó sau khi rời đi, tên trẻ con này cứ quấy lấy cô. Mỗi ngày coi chừng cô tan làm, mặt dày mày dạn theo sát, bỏ cũng bỏ không được.

Tô Thi Thi bị anh ta làm cho phiền muốn chết!

"Không liên quan nhé, nếu như có vấn đề gì thì đi tìm anh họ tôi là được." Hồ Quân Nhạc bày ra một dáng vẻ có một không hai, thờ ơ nói.

Tô Thi Thi không nói gì chỉ trợn mắt nhìn anh ta một cái, xoay người lên tiếng chào Ôn Ngọc và Đồng Tiêu Tiêu, cầm túi xách lên rồi đi ra ngoài.

Cô đã dùng hết biện pháp rồi, đồ trẻ con này chính là kẹo mè xừng, bám dai như đĩa, làm thế nào cũng không đuổi nổi.

Cô cũng lười lãng phí tinh lực.

"Thi Thi, cô đi chậm một chút, mang giày cao gót cao như vậy, lỡ như tụt chân thì làm sao đây?" Hồ Quân Nhạc cười đuổi theo, trong lòng đắc ý muốn chết.

"Cô cũng có một ngày bị tôi ngược rồi, hừ, tôi không phiền chết cô, tôi không mang họ Hồ!"

Nhưng anh ta còn chưa vui mừng được bao lâu, thì Tô Thi Thi ở phía trước đột nhiên dừng lại, anh ta không để ý liền đụng vào.

Tô Thi Thi cảm giác được anh ta đụng phải, chột cong khuỷu tay lên, dùng sức đập vào bụng anh ta.

"A..."

Hỗ Quân Nhạc đau đến mức cả khuôn mặt cũng phải vặn vẹo, không thể tin được nhìn cô gái này: "Cô... Cô đánh tôi!"

Tô Thi Thi nhếch mày, vừa tiếp tục đi về phía trước, vừa thờ ơ nói: "Anh có ý kiến gì thì đi tìm Bùi Dịch ấy."

"Cô..." Hồ Quân Nhạc nổi đóa!

Đây là trả thù lộ liễu mà!

Tô Thi Thi đi vào thang máy, nhìn Hồ Quân Nhạc vừa ôm bụng vừa đi vào.

Ánh mắt cô hơi trầm xuống, lạnh lạnh nói: "Nếu như không muốn phải nhập bệnh viện, tốt nhất đừng đến quá gần tôi."

"Xem như cô lợi hại!" Hồ Quân Nhạc trợn mắt nhìn cô một cái, chờ cửa thang máy mở ra, đột nhiên anh ta bắt lấy thắt lưng Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi lẹ mắt, không hề nghi ngờ, liền nâng giày cao gót lên giẫm thật mạnh xuống chân anh ta.

"A..."

Trong thang máy phát ra một tiếng kêu như sói kêu, nghe thấy thật

thảm thiết.

Mười mấy giây sau, cửa thang máy mở ra, Tô Thi Thi cầm túi lên, mặt mỉm cười bước ra.

Người phía sau cô là Hồ Quân Nhạc đang cúi gập đầu, vẻ mặt sống không bằng chết.

"Người phụ nữ này..." Mũi Hồ Quân Nhạc cũng lệch sang một bên nói, "Sao lại có người phụ nữ bạo lực như thế chứ!"

Chết tiệt, chân anh ta khẳng định sẽ sưng lên!

Hồ Quân Nhạc thấy Tô Thi Thi muốn lên xe, con người đảo một vòng, đột nhiên tăng tốc, tốc độ đạt cả trăm mét chạy về phía cô.

Tô Thi Thi vừa mới mở cửa, chỉ thấy có bóng đen lướt qua, chớp mắt sau liền thấy Hồ Quân Nhạc chui vào trong xe.

"À, vẫn còn chưa biết sợ..."

Tô Thi Thi đang vui sướng khi thấy người khác gặp họa, chợt khom lưng thì thấy chỗ ngồi phía sau xe chỉ có mình Hồ Quân Nhạc, lại nuốt từ "Chết" vào trong.

Hôm nay Bùi Dịch không tới đón cô...

Trái tim trong phút chốc không kìm nổi mà chìm xuống.

Bùi Dịch biết rất rõ rằng mấy hôm nay Hồ Quân Nhạc luôn quấn lấy cô, với tính cách của anh, tuyệt đối sẽ không để cho người đàn ông này có cơ hội ngồi đây.

Nhưng hôm nay Bùi Dịch không tới!

"Xem ra Bùi tiên sinh cũng không để ý cô đến vậy."

Vị trí đó trong xe vốn thuộc về Bùi Dịch, Hồ Quân Nhạc lại tùy tiện ngồi lên, hơi ngước đầu, khiêu khích nhìn Tô Thi Thi.

Đồ trẻ con chết tiệt!

Tô Thi Thi âm thầm cắn răng, khom lưng chui vào trong xe, đóng sầm cửa xe lại, không chờ đến lúc Hồ Quân Nhạc nói chuyện, đã lấy một chai nước suối ở bên cạnh đánh vào người anh ta.

"A! Tô Thi Thi, người phụ nữ điên này, cô làm cái gì đấy!"

"Chết tiệt, cô lại đánh tôi nữa, tôi muốn đánh lại!"

"A, cô rốt cuộc có phải là phụ nữ không vậy, mà có sức lớn thế? Chết tiệt, đừng đánh vào mặt tôi!"

Trong chiếc xe Lincoln màu bạc đang phóng nhanh không ngừng phát ra tiếng thét khủng khiếp thật chói tai của người đàn ông.

Ước chừng hai phút sau, Tô Thi Thi dùng một cái ném chai nước suối đi, dựa vào ghế, thở dài một hơi.

"Thật thoải mái!"

Hừ, không muốn để cô vui vẻ sao, nhất định cô sẽ khiến anh ta phải đau lòng trước!

"Cô... Cô thật là quá đáng!" Hồ Quân Nhạc cắn răng nghiêng lợi nhìn Tô Thi Thi.

Trán của anh ta cũng bị đánh sưng lên, cái người phụ nữ chết tiệt này! Đáng giận hơn chính là, anh ta đánh không lại cô!

"Nói đi, bám theo tôi suốt, rốt cuộc là muốn biết điều gì." Tô Thi Thi đột nhiên nói.

"Cô..." Sắc mặt Hồ Quân Nhạc cứng đờ. Anh trai của anh ra nói rất đúng, người phụ nữ này quả nhiên rất thông minh.

"Tôi muốn biết có phải cô thật sự muốn đính hôn cùng Bùi Dịch không." Hồ Quân Nhạc trực tiếp hỏi.

Cùng là người thông minh cả căn bản không cần phải quanh co lòng vòng.

Tô Thi Thi gật đầu: "Tôi có thể nói cho anh biết, nhưng anh phải trả lời tôi trước, tên của Hồ phó tổng của công ty xây dựng Minh Đỉnh là gì."

"Cô...." Sắc mặt Hồ Quân Nhạc cứng đờ.

Anh ta cũng không dám nói, bằng không cái tên Hồ Sĩ Minh biến thái đó thế nào cũng sẽ giết chết anh ta cho coi.

Anh trai của anh đang theo chân bọn họ chơi trò chơi rất vui vẻ, anh cũng không dám hạ bệ anh trai mình đâu.

"Cô đổi một câu khác mà tôi có thể trả lời đi." Hồ Quân Nhạc tức giận nói.

Anh ta không phát hiện ra mình vừa nói xong, thì ánh mắt Tô Thi Thi lại càng tối, trong mắt lóe lên như đã hiểu rõ.

Giấu đầu hở đuôi như vậy, có thể thấy được thân phận của tên Hồ điên khùng này tuyệt đối không hề đơn giản. Mà bây giờ, con cháu Hồ nhà dám chơi như vậy, có thể tìm được mấy người?

Mặc dù cô không phải là rất chắc chắn, nhưng trong lòng mơ hồ đã có đáp án.

Con người cô đảo một vòng, nói: "Các người không phải là đang đối phó Bùi Dịch sao?"

"Cô..." Hồ Quân Nhạc cực kỳ tức giận, người phụ nữ này sao toàn chọn vấn đề mà anh ta không thể trả lời được thế?

"Tốt lắm, anh không cần nói nữa." Tô Thi Thi lại đột nhiên nói. Về mặt của Hồ Quân Nhạc đã nói lên tất cả.

Cô hít sâu một hơi, giọng nói chưa từng nghiêm túc đến vậy: "Bây giờ tôi nói cho anh biết, tôi sẽ đính hôn với Bùi Dịch. Hơn nữa anh ấy chỉ có thể đính hôn với tôi mà thôi."

Người đàn ông của cô, sao có thể để người khác chà đạp được! Những người đó quá xem thường cô rồi!

Nhưng khi bọn họ trở lại trang viên Đoàn gia, Tô Thi Thi không ngờ lại phát hiện ra Bùi Dịch đang chờ ở cửa.

"Bùi tiên sinh!" Hồ Quân Nhạc thấy Bùi Dịch thì giống như chuột thấy mèo, mặt liền biến sắc, nhảy xuống xe rồi chạy vào nhà chính.

Tô Thi Thi nhìn qua Bùi Dịch rất nhanh, trái tim đột nhiên nảy lên một cái.

Vậy mà anh không có tức giận, càng không có bảo người đi gây sự với Hồ Quân Nhạc. Từ lúc nào thì anh trở nên dễ nói chuyện như thế?

Cô đang định hỏi rốt cuộc anh như vậy là muốn sao, phía trước đột nhiên truyền đến một giọng nói thẹn thùng.

"Chú nhỏ ơi, thì ra là chú đã về, lúc này cháu đi tìm chú rất lâu đó..."

Là Đoàn Ngọc Tường.

Nhưng cô ta còn chưa nói hết, Bùi Dịch đột nhiên kéo tay Tô Thi Thi tay, đi vào trong biệt thự.

"Anh ấy đang trốn tránh điều gì?" Trong lòng Tô Thi Thi giật mình, cách hơi xa Đoàn Ngọc Tường một chút, cô lại bị Bùi Dịch lôi kéo đi xa, nghe không rõ lời của cô ta ở phía sau.

Nhưng lời trước mặt lại nghe được rõ ràng.

"Vừa rồi anh đi cùng với cô ta sao?"

Tô Thi Thi hất tay ra Bùi Dịch ra, nhẹ cắn môi, trái tim dường như bị người ta hung hăng bóp chặt.

Chương 221: Chuyện này có gì đó không đúng lắm

Edit:

Không khí tựa như chợt ngưng đọng lại trong lúc này, bốn bề yên tĩnh đến mức có thể nghe được cả tiếng trái tim đang đập.

Tô Thi Thi quật cường nhìn vào mắt Bùi Dịch, không giận không buồn, chẳng qua là cứ nhìn như thế, thề phải nhìn được điều gì đó từ trong mắt anh.

Sự hốt hoảng trong mắt Bùi Dịch chợt lóe rồi biến mất.

Trong nháy mắt, Tô Thi Thi cảm thấy trái tim của mình đau nhói. Không phải là ủy khuất, mà là vì anh quá cẩn thận.

Bá đạo như Bùi Dịch, thì lúc nào lại lúng túng như vậy? Lúc nào mà ngay cả ánh mắt của mình cũng không khống chế được?

Mà vừa rồi chẳng qua là anh và cô mới nhìn nhau có một cái thôi, đã khiến anh phải hốt hoảng rồi.

"Có phải anh ngốc không vậy?" Chóp mũi Tô Thi Thi chua xót, anh nghĩ cô sẽ không tin anh sao?

Có phải đã quá khinh thường cô rồi không!

"Trả lời đi, vừa rồi không phải anh đi cùng với cô ta chứ?" Tô Thi Thi méo mồm, lại hỏi một câu.

Bùi Dịch chọt thờ phào nhẹ nhõm, nhẹ gật đầu một cái.

Mắt Tô Thi Thi nhất thời trừng lớn, liếc anh một cái, xoay người đi về phía Đoàn Ngọc Tường.

Trốn ư? Nói đùa à, muốn chạy trốn cũng không tới lượt cô đi?

Người phụ nữ không biết xấu hổ đã khiêu khích đến tận cửa, cô lại trốn ở trong nhà sao?

Muốn nhin, cũng không thể nhin được!

Bùi Dịch nhìn Tô Thi Thi thướt tha đi về cửa biệt thự phía mẹ con Đoàn Ngọc Tường đang đi tới, đột nhiên có chút nhức đầu.

Bùi tiên sinh đang suy nghĩ, phải dọn dẹp cục diện rối rắm này sao.

"Đại tiểu thư, có chuyện gì sao?" Tô Thi Thi chặn trước cửa, ánh mắt tùy ý quan sát mẹ con Đoàn Ngọc Tường.

"Chúng tôi đến tìm Tiểu Dịch." Phương Thanh Hoa dẫn đầu mở miệng nói trước, trong giọng nói không che giấu được sự hưng phấn.

"Vậy sao? Bùi Dịch trước đã cảnh báo không cho các người vào đây. Còn nữa, các người cho là anh ấy đi dạo phố cùng các người, thì các người có thể tùy tiện vào đây như vậy sao?" Ánh mắt Tô Thi Thi rơi xuống chiếc túi trên tay bọn họ, giọng nói nhàn nhạt, trên mặt mang theo nụ cười vui vẻ, tức chết người không cần mượng nói.

"Cô..."

Sắc mặt Đoàn Ngọc Tường trầm xuống, trao đổi ánh mắt với mẹ thật

nhanh, ánh mắt trực tiếp xuyên qua Tô Thi Thi, hướng về phía Bùi Dịch đang đứng bên trong nói: "Chú nhỏ à, lễ phục chú nhớ cầm đó, phu nhân bảo cháu mang tới cho chú."

"Lễ phục?" Tô Thi Thi nhíu đôi lông mày thanh tú lại.

Nhìn dáng vẻ, hình như xảy ra rất nhiều chuyện cô không biết nha.

Lúc này, Phương Thanh Hoa đem hai túi quần áo đưa cho Tô Thi Thi: "Vậy thì phiền Thi Thi cô đưa quần áo cho Tiểu Dịch, chúng tôi còn có việc phải đi trước."

Bà ta nói xong liền kéo Đoàn Ngọc Tường về, vừa đi vừa nói: "Cô chú ý một chút, đừng làm lễ phục bị bẩn đó, bậc thầy thiết kế trang phục Dary không đồng ý thiết kế riêng đâu. Lần này là nể mặt phu nhân nên mới chuẩn bị cho cô một bộ nữa."

"Lễ phục của Dary?" Trong lòng Tô Thi Thi giật mình.

Đó là hàng sản xuất cao cấp theo yêu cầu, mỗi một bộ đều phải trên trăm vạn. Đoàn gia không thiếu tiền, nhưng sao bây giờ lại hào phóng với Đoàn Ngọc Tường thế?

"Không đúng..." Chân mày Tô Thi Thi càng nhíu càng chặt.

Phương Thanh Hoa hiển nhiên là không muốn đến nghe cô nói mấy lời đó, hơn nữa vừa rồi bọn họ cũng chưa gây gổ với cô, giống như là đang cố ý tạo hiềm khích.

Nghi ngờ trong lòng Tô Thi Thi càng lúc càng lớn, nhưng cô vẫn nghĩ không ra, Bùi Dịch không biết từ lúc nào đã đi tới bên cạnh cô, ôm ngang eo cô.

"Bịch --" Tô Thi Thi sợ hết hồn, cái túi trong tay rơi xuống đất.

Cô cuống quít ôm cổ Bùi Dịch: "Lễ phục."

"Tôi không thích." Bùi Dịch nhàn nhạt nhả ra ba từ, bước nhanh vào trong phòng.

Tô Thi Thi trầm mặt.

Cô cũng không còn tức giận, Bùi tiên sinh đang tức giận không nên chọc vào.

Cô quay đầu lại nhìn kia hai cái túi lè loi kia, khóe miệng không tự chủ mà cong lên.

Nhưng sao mà thoải mái đây!

Không đúng! Bọn họ rõ ràng đang cố ý gạt cô ra, cô thoải mái cái quái gì mà thoải mái!

Tô Thi Thi đột nhiên dùng sức giằng co, thừa dịp Bùi Dịch không chú ý nhảy trên đất, ngẩng đầu liếc anh một cái.

"Trước khi anh nói cho tôi biết tất cả, đừng có động tay động chân với tôi, tôi cũng cần bình tĩnh lại." Cô nói xong xoay người liền chạy về phía phòng khách.

Khóe miệng Bùi Dịch khẽ cong lên, đáy mắt thoáng qua sự vui vẻ, nhưng trong lòng thì thầm thờ phào nhẹ nhõm.

Tưởng rằng cô sẽ âm ỉ, sẽ ủy khuất, sẽ mất hứng, nhưng Tô Thi Thi luôn đem lại vui vẻ cho anh.

"Không hổ là người phụ nữ tôi nhìn trúng."

Trong mắt Bùi Dịch đều là tự hào, nhìn Tô Thi Thi ngồi trên ghế salon tán gẫu với Tiểu Ưu chuyện thường ngày, cũng không qua quấy rầy, cất bước đi lên tầng hai.

Trong phòng khách, Tiểu Ưu đang kể khổ với Tô Thi Thi.

"Tô tiểu thư, cô nói bọn họ có phải quá đáng lắm không? Họ không mời bác sĩ khám cho Lưu tiểu thư còn chưa tính, thậm chí ngay cả bác sĩ chúng ta mời đến cũng không cho cô ta khám!"

"Cô thật sự thấy tận mắt bọn họ đuổi bác sĩ ra ngoài sao?" Tô Thi Thi cau mày hỏi.

"Cũng không phải. Chúng tôi nhớ lời của cô, sợ Lưu tiểu thư có chuyện, cho nên còn đặc biệt chạy đến đó, để bác sĩ vào xem qua một chút. Nhưng Đoàn phu nhân lại nói Lưu tiểu thư rất tốt, thấy bác sĩ là điềm xấu."

"Vậy các người có thấy Lưu tiểu thư không?" Tô Thi Thi tựa vào trên ghế salon, trong tay cầm một loại trái cây, mà không có khẩu vị ăn.

"Phải nói vị Lưu tiểu thư này, càng nói lại càng tức. Cô nói xem chúng ta có lòng tốt muốn giúp cô ta, nhưng cô ta lại đột nhiên ra ngoài nói rằng mình không muốn để bác sĩ khám, còn bảo chúng ta đừng xen vào việc của người khác! Cô nói sao mà lại có loại người như thế chứ?" Tiểu Ưu giận đến nổi cả mắt cũng đỏ.

Trong lòng Tô Thi Thi trầm xuống. Tiểu Ưu tính tình tương đối trầm ổn, nhưng cô ấy còn tức như thế, thì có thể thấy được lúc ấy bọn họ nói tuyệt đối còn quá đáng hơn rất nhiều so với hiện tại.

"Lưu tiểu thư xuống tầng rồi?" Tô Thi Thi hỏi.

Tiểu Ưu lắc đầu một cái nói: "Không có, cô ta nói chuyện trên ban công tầng hai, nhưng mà tôi thấy sắc mặt của cô ta quả thật không tốt lắm."

"Mấy ngày nay cô quan sát nhiều một chút, có chuyện gì thì báo cho tôi biết." Tô Thi Thi nói.

Trong đầu cô đều là tình hình của Lưu Dĩnh Tuệ ngày đó, không biết làm sao, mà trong lòng tràn ngập cảm giác bất an.

Hơn nữa, nghĩ tới thái độ vừa rồi của người Đoàn gia đối với cô. Trước kia thấy cô, thì hận không thể nghiền xương cô thành tro được, bây giờ lại tránh cô, thấy sao cũng không hợp lý.

Mà ăn cơm tối xong, Tô Thi Thi càng thêm nghi ngờ.

Cho người tới đây thông báo cho cô, Nhậm Tiểu Vi để cô tiếp tục khoá học lễ nghi, chỉ bất quá địa điểm học là nhà chính đổi thành phía sau vườn.

Tô Thi Thi biết nơi đó rất tĩnh lặng, bình thường không có ai quấy rầy.

Chẳng qua là để cho cô không nghĩ ra là, Nhâm Tiểu Vi bảo người hầu kia nói cho cô biết, nếu như cô không thực hiện nổi những khóa trình kia, thì không có tư cách tham gia lễ đính hôn.

Tô Thi Thi nhìn khóa trình biểu đang trải ra trên giường, đây thứ người hầu vừa mang đến.

"Không thể nào hoàn thành nhiệm vụ." Tô Thi Thi lầm bầm nói.

Khóa trình kín mít, coi như là học tập hai tháng cũng không thể hoàn thành nổi, nói gì đến cô phải hoàn thành nó trong vòng năm ngày.

Tô Thi Thi yên lặng thờ dài: "Phu nhân, bà là không muốn tôi trở thành con dâu của bà sao."

Cô không thể nào hoàn thành nhiệm vụ, nhưng công việc chuẩn bị cho buổi lễ đính hôn không có dừng lại.

Trong mắt Tô Thi Thi lóe lên nhất một tia sáng, tức giận từ đáy lòng và ý chí đấu tranh hoàn toàn đều bị kích ra ngoài.

"Ghét tôi sao? Muốn cho tôi biết khó mà lui phải không? Sự khiêu khích này tôi nhận!"

Từ một khắc kia cô nhìn thấy tờ khóa trình biểu này, rất nhiều vấn đề nghĩ không ra, trong phút chốc đã hiểu rõ.

"Cạch."

Ngoài cửa truyền đến tiếng mở cửa, thân thể Tô Thi Thi cứng đờ, vội vàng đem tờ khóa trình biểu kia giấu đi.

Cô vừa mới giấu xong, thì Bùi Dịch bước vào.

"Có chuyện gì vậy?" Bùi Dịch nhìn chăm chú cô hai giây, hỏi trúng tim đen.

"Mắt của anh thật độc!"

Con người Tô Thi Thi đảo một vòng, kéo dài âm nói: "Nhưng tôi không định nói cho anh biết đâu!"

Bùi Dịch nhàn nhạt liếc cô một cái, rất bình tĩnh nói: "Mong rằng phu nhân sẽ hạ thủ lưu tình."

Tô Thi Thi ghen hờn.

Quả nhiên anh cái gì cũng biết! Nhưng chỉ là không nói cho cô, để cô tự đoán sao? Như vậy chơi rất vui phải không?

Tô Thi Thi nhìn người đàn ông đang đi về phía phòng tắm, cặp mắt híp lại.

Nếu đã thế, cô ắt hẳn phải cho anh một ngạc nhiên lớn đây!

Hạ thủ lưu tình ư? Nằm mơ đi!

Thi nhà tui không ngốc, mà tui cũng chả hiền *cười gian* chỉ nói vậy thôi

Chương 222: Lần này ngoạn chơi vui rồi

Edit:

Beta: Ryeo

Công ty xây dựng Tiệp Khắc, trong phòng làm việc của tổng giám đốc trên tầng hai mươi, Bùi Dịch ngồi trên ghế bằng gỗ tử đàn rộng rãi, không hề chớp mắt mà nhìn chăm chăm vào chiếc máy tính đang đặt trước mặt

Tần Phong ở bên cạnh đã vào được năm sáu phút rồi, thấy Bùi Dịch cũng không phát hiện ra mình tới, nghi ngờ nhìn vào màn hình máy tính, khóe miệng chọt co rút.

"Thi Thi biết cậu biến thái như vậy đi rình xem cô ấy không?" Tần Phong im lặng hỏi.

Bùi Dịch thu hồi ánh mắt, quay đầu lạnh lạnh liếc anh ta một cái: "Cậu rất rảnh rỗi sao? Nếu như thích nơi này thế, tôi nhường cậu thấy thế nào?"

Tần Phong xương cốt cứng ngắc, thân thể chọt đứng lên rất nhanh, cảnh giác nhìn anh: "Cậu đừng có mà đánh trống lảng. Tôi cho cậu biết, hôm nay tôi tới có chuyện nghiêm túc bàn bạc với cậu!"

Bùi Dịch khép máy tính lại rồi đứng lên, đi tới quầy bar bên kia rót hai ly rượu, đưa cho anh ta một cốc: "Nói đi, có chuyện gì."

"Tôi muốn hỏi cậu chút chuyện, hành động Đoàn gia có gì đó không đúng lắm!" Tần Phong uống một hớp rượu, trầm giọng nói.

Bùi Dịch gật đầu: "Ngay cả cậu cũng phát hiện ra, có thể thấy được thủ đoạn của Đoàn gia càng ngày càng tệ rồi."

"Cậu nói thế là có ý gì? Tôi đã đặc biệt dò thám tin tức, mà cậu lại nghi ngờ năng lực nghề nghiệp của tôi!" Tần Phong không phục nói.

Chỉ vừa mới nói xong, Bùi Dịch đã phóng một ánh mắt đến.

Anh ta lập tức thu lại vẻ đùa cợt, khuôn mặt nghiêm túc nói: "Nếu chúng ta nhìn ra được, thì chắc chắn Hồ Sĩ Minh cũng nhìn ra được. Nghe nói mấy ngày trước, Tam thiếu nhà bọn họ vẫn luôn quần lầy Thi Thi, đoán rằng chuyện này so với tin tức tôi thăm dò được cũng không có sai lệch lắm."

"So với thăm dò không có sai lệch lắm?" Sự giễu cợt trong mắt Bùi Dịch chợt lóe rồi biến mất, "Nếu như bọn họ dò xét rõ ràng, thì sẽ không tiếp tục âm thầm tạo áp lực cho Đoàn gia nữa."

Lúc này, Hồ thị vẫn luôn âm thầm thu mua cổ phần của Đoàn thị, đoán chừng chính là muốn ép Đoàn gia và Bùi Dịch ra tay.

"Đúng vậy." Tần Phong như có điều suy nghĩ gật đầu một cái, "Bây giờ bọn họ đều đoán xem rốt cuộc cậu có thể dính hôn với Tô Thi Thi không. Dù sao cô ấy cũng đoạn tuyệt quan hệ với Đoàn gia rồi, nếu cậu dính hôn với cô ấy, thì đương nhiên đồng nghĩa với việc bỏ qua cho Đoàn gia."

Bùi Dịch gật đầu: "Bọn họ là nhân cơ hội để thử dò xét xem rốt cuộc thì liệu Đoàn gia còn có một người người thừa kế khác không."

Bùi Dịch cũng sớm đã chuẩn bị chu đáo, tung ra một chút tin tức, nhưng cũng sẽ không để cho Hồ Sĩ Minh bọn họ tra ra được tin tức thực sự về Đoàn Tĩnh Đồng.

Mà hiện tại bọn họ chẳng qua là tìm hiểu trước khi hành động. Hồ Sĩ Minh biết Tô Thi Thi có quan hệ rất căng thẳng với Đoàn gia, nếu như Bùi Dịch đã chọn Tô Thi Thi, vậy chính là đối nghịch với Đoàn gia rồi.

Nhưng nếu anh còn lựa chọn giúp đỡ Đoàn gia, vậy người thừa kế kia, rất có thể liên quan tới Bùi Dịch.

"Bây giờ, ánh mắt của mọi người đang nhìn chăm chăm cậu, cậu thật sự định để cho Đồng Đồng trở về sao?" Tần Phong có chút lo lắng hỏi.

Bùi Dịch uống một hớp uống cạn ly rượu, ánh mắt u ám nhìn ngoài ra cửa sổ, hồi lâu mới chậm rãi nói: "Chuyện phải đối mặt thì sớm muộn gì cũng phải đối mặt, bây giờ là thời cơ tốt, bỏ lỡ rồi thì không biết bao giờ mới có cơ hội lần nữa."

"Cậu... Cậu đã xác định, vậy tôi ủng hộ cậu vô điều kiện."

Anh ta cũng cũng không nói những thứ khác nói. Anh em tốt, chưa bao giờ cần những thứ khách sáo kia.

"Đúng rồi, tôi nghe Ngọc nói, gần đây cảm xúc của Thi Thi bị dao động hơi lớn, hình như cô ấy không có cảm giác an toàn với hôn nhân." Tần Phong đột nhiên nói.

Thân thể Bùi Dịch cứng đờ, không nói gì.

Tần Phong vừa nhìn vẻ mặt của anh, liền không nhịn được cau mày

đứng lên: "Tôi thấy lần trước cậu cầu hôn, mục đích tính chất quá mạnh mẽ, theo tính cách của Thi Thi khẳng định là không thích, tại sao cậu không cầu hôn thêm một lần nữa?"

Bùi Dịch chậm rãi thở ra một hơi, trong mắt nhiều hơn một tia bất đắc dĩ: "Tôi muốn đợi đến lúc có thể toàn vẹn đứng trước mặt cô ấy."

"Cậu... Quên đi, tôi cũng không nhiều lời, dù sao trong lòng cậu tự hiểu rõ là được." Tần Phong vừa nói đặt ly rượu lên quầy bar, xoay người đi ra ngoài cửa.

Hiện tại, Bùi Dịch không thể công khai thân phận tổng giám đốc công ty xây dựng Tiệp Khắc của mình, nếu không con hồ ly Hồ Sĩ Minh kia nhất định sẽ lập tức có hành động.

Bọn họ kinh doanh nhiều năm như vậy, chính là vì ngày đó, nên không thể thất bại trong gang tấc vào lúc này được, anh ta biết là Bùi Dịch khó xử.

Chờ anh ta đi rồi, Bùi Dịch đứng trước cửa sổ lúc lâu.

Nhiều năm rồi, đây là lần đầu tiên anh nhìn bàn đầy hồ sơ mà lại không có tâm tình làm việc.

Đứng trước bàn làm việc một lúc, anh cười tự giễu, ngón tay thon dài cầm chiếc máy tính trên bàn lên, xoay người đi về phía sofa.

Anh mở máy tính lên, rất nhanh liền xuất hiện dáng vẻ Tô Thi Thi đang chăm chỉ làm việc trên màn hình.

Mỗi cái nhăn mày mỗi tiếng cười của cô gái ấy vĩnh viễn đều sinh động như thế. Nhất là đôi mắt sáng trong suốt, ngay cả cau mày cũng rất có khí chất.

Đã có lúc anh tự hỏi chính mình, rốt cuộc Tô Thi Thi có điểm nào hấp dẫn anh. Có lẽ là ánh mắt của cô, có lẽ là cô quật cường, có lẽ là từ khi hai người chung sống tới nay, đã từ từ bồi đắp nên sự ăn ý.

Bùi Dịch nhớ lại lúc hôm qua Tô Thi Thi khiêu khích mẹ con Phương Thanh Hoa, dáng vẻ đó mang đầy thần khí, trong mắt hiện lên quét xuống vui vẻ.

"Cô bé, lần này em lại sẽ cho tôi bất ngờ gì đây?" Bùi Dịch nhấn hạ ngực, anh phát hiện mình không thể chờ đợi thêm nữa!

Mà lúc này, hình ảnh bên trong phòng làm việc của bộ phận thiết kế, Tô Thi Thi đang quay đầu quan sát Đồng Tiêu Tiêu.

"Cô nói nói chủ đầu tư công trình sân vận động gian khách kia mời tôi đi cắt băng khánh thành?" Tô Thi Thi không xác định hỏi lại một lần nữa.

Đồng Tiêu Tiêu hưng phấn nói: "Đúng vậy. Lần này cô thiết kế quá xuất sắc, cho nên bọn họ đặc biệt mời cô tới cắt băng. Cô xem, thư mời quán trưởng ký cũng đã tới."

Đồng Tiêu Tiêu vừa nói, đặt một thư mời trịnh trọng màu đỏ lạ mắt xuống trước mặt Tô Thi Thi.

"Cắt băng..." Tô Thi Thi cầm thư mời, như có điều suy nghĩ nói: "Hình như là một ý kiến hay."

"Gì cơ?" Đồng Tiêu Tiêu không nghe rõ.

Tô Thi Thi cặp mắt nhú lại, cười cười với cô ta: "Không có gì."

"Thi Thi cô lại muốn làm chuyện xấu nha...." Bên cạnh đột nhiên truyền đến một giọng nói mềm mại, Ôn Ngọc cười hì hì nhìn Tô Thi Thi.

Thân thể Tô Thi Thi chợt run run, cầu xin tha thứ nhìn cô ấy.

Trực giác của Ôn Ngọc thật quá nhạy cảm, ai nói cô ấy đơn thuần không hiểu chuyện?

Cũng là loại hồ ly cả!

"Tôi đi ra ngoài một chút." Tô Thi Thi đột nhiên cầm túi xách, đi ra ngoài.

Chuyện cắt băng khánh thành này tới thật đúng lúc, cô vừa lúc nhờ đi tìm vị quán trưởng kia "Làm thông suốt vài chuyện".

"Lúc về mua bánh ngọt giúp tôi đó." Hai cô nàng ham ăn ở phía sau lớn tiếng nói.

Tô Thi Thi dương dương tự đắc, bước nhanh ra ngoài.

Nhưng cô vừa mới ra khỏi công ty xây dựng Tiệp Khắc, chạm mặt ngay phải một người mà cô rất không muốn nhìn thấy.

"Thi Thi, cô muốn đi đâu, tôi đưa cô đi." Hồ Quân Nhục xông ra chặn Tô Thi Thi lộ ra một nụ cười xấu hổ, tựa như là cô vợ nhỏ.

Tô Thi Thi bị anh ta cười đến nổi da gà: "Anh còn tiếp tục bày ra nhị thế tổ* đi, bộ dạng như vậy thật sự là quá không tự nhiên đi."

*Nhị thế tổ (二世祖): là một thành ngữ phổ biến trong tiếng Quảng Đông lấy từ tích vua Tần Nhị Thế. Thành ngữ chỉ con cháu những

gia đình giàu có, chỉ biết ăn chơi phung phí tiền cha mẹ mà không biết lo lắng cho sự nghiệp, như Tần Nhị Thế đã phá hủy cơ nghiệp nhà Tần chỉ sau 3 năm làm vua.

Nụ cười trên mặt Hồ Quân Nhạc tắt ngấm, buồn bực nhìn cô: "Chúng ta không thể chung sống hoà bình sao?"

Tô Thi Thi gật đầu: "Phiền Hồ tiên sinh đi về phía bên trái, giẫm chặn tại chỗ rồi bước về phía trước, chúng ta lập tức có thể chung sống hoà bình ngay."

"Cô..."

Hồ Quân Nhạc trợn mắt nhìn cô một cái, lại sợ bị cô đánh, nên không dám lại quá gần cô, nhắm mắt theo đuôi bám sát Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi lặng lẽ siết quả đấm, âm thầm hít một hơi.

Được, cô nhịn!

Cô đột nhiên quay đầu lại nhìn anh ta: "Anh muốn đi cùng tôi đúng không? Được, đừng mất dấu nha!"

Tô Thi Thi nói xong kéo cửa chiếc xe Lincoln màu bạc ra rồi ngồi vào.

"Dám khiêu khích tôi?" Hồ Quân Nhạc nhăn mày một cái, xoay người ngồi vào chiếc Lamborghini bản giới hạn của mình.

Anh ta không tin một chiếc siêu xe không đuổi nổi kịp một chiếc xe thường!

Trong chiếc xe Lincoln, Tô Thi Thi nghiêng đầu nhìn bên trái đường, trong góc có một chiếc xe Ferrari quen thuộc màu đỏ đang đậu.

Cô nhận ra được, đó là xe của Bùi Dịch.

Tô Thi Thi lại nhìn bên phải đường một chút, góc bên kia có một chiếc xe Benz màu đen đang đậu. Cô đã từng thấy tên Hồ điên khùng kia lái qua chiếc xe này.

"Lái xe!" Tô Thi Thi nói với chú Lý.

Lần này ngoạn chơi vui rồi

Thính đêm khuya, tóm gọn trong 1 câu "Em cầu hôn anh, anh cầu hôn em, chúng ta kết hôn..."

Viết ngắn thôi, cơ mà triển khai nó dài lắm, nên đừng hỏi nó ở đâu, chỉ có thể nói "sắp tới rồi" *cười gian*

Mọi người ngủ ngon

Chương 223: Chi phí sửa xe rất đắt

Edit:

Beta: Ryeo

Chiếc xe Lincoln phóng như bay trên con đường rộng rãi. Bên cạnh là một chiếc Lamborghini màu đỏ đang bám theo.

Tiếng động cơ nổ ầm ầm cực lớn của chiếc xe thể thao, khiến cho đường phố lập tức náo nhiệt hẳn lên.

Đột nhiên, một tiếng phanh xe chói tai vang lên. Đuôi xe Lincoln đang phóng như bay chột sang ngang trên đường phố.

Chiếc Lamborghini không chú ý, như pháo đạn đâm vào nhau, "sầm" một cái tiếng đâm vào đuôi chiếc xe Lincoln.

"A..." Tô Thi Thi kêu lên một tiếng, hai tay nắm thật chặt dây an toàn, bị chấn động có chút đau nhức.

Chi phí sửa xe rất đắt đó!

Giống như là biết cô đang suy nghĩ điều gì, chú Lý trịnh trọng nó: "Tô tiểu thư không cần lo lắng, xe đã mua bảo hiểm."

"Bảo hiểm à..." Khoé miệng Tô Thi Thi co giật, đột nhiên thấy rất đau lòng thay công ty bảo hiểm.

"Ô Thi Thi, cô muốn cùng đến chỗ chết phải không?" Bên ngoài truyền đến tiếng thờ hớn hển của Hồ Quân Nhạc.

Đầu xe Lamborghini của anh ta đã bị đâm lõm cả mảng lớn, suýt chút nữa thì xe hỏng người chết!

"Xoạch" một tiếng, cửa sổ xe hạ xuống.

Tô Thi Thi vươn ra ngoài cửa sổ, khiêu khích nhìn anh ta: "Có bản lĩnh thì anh tiếp tục đuổi theo đi, tôi cũng không tin chiếc xe này không đâm nát nổi chiếc xe thể thao này của anh!"

"Cô..." Hồ Quân Nhạc tức điên lên. Cho tới bây giờ anh ta chưa từng thấy người phụ nữ nào khủng khiếp như thế!

"Tôi cũng không tin!" Hồ Quân Nhạc giận sôi máu, tức giận ngồi vào trong xe, khởi động xe lần nữa.

Tô Thi Thi đóng cửa xe sổ lại.

Một cái chớp mắt tiếp theo, chú Lý liền khởi động xe. Chiếc xe vội vã hướng về phía một khúc quanh khác.

Chiếc Lamborghini luôn bám sát theo sau.

Cách đó không xa, chiếc Cayenne và Mercedes-Benz không nhanh không chậm theo sát.

Mercedes-Benz và Cayenne cùng đi trên đường, cửa sổ của chỗ ngồi phía sau từ từ hạ xuống, lộ ra hai khuôn mặt anh tuấn.

"Phương thức Bùi tiên sinh chiêu phụ nữ thật đặc biệt." Hồ Sĩ Minh tựa vào cửa sổ, cười như không cười nhìn Bùi Dịch.

"Phương thức Hồ tiên sinh dung túng em trai cũng rất đặc biệt."
Giọng nói Bùi Dịch nhàn nhạt, trả lời lại một cách mỉa mai.

Hai ánh mắt sắc bén giao nhau trong không trung, bắn ra một tia lửa mạnh mẽ, thậm chí không khí xung quanh cũng như ngừng lưu động. Trong không gian tràn ngập mùi thuốc súng.

Nhưng rất nhanh, hai bên đều thu hồi lại ánh mắt, khôi phục lại vẻ bình tĩnh vốn có.

Hồ Sĩ Minh nhìn Bùi Dịch một cái thật sâu, ngồi trong xe, nâng cửa sổ xe lên, khoe miệng từ từ cong lên.

"Bùi Dịch, hi vọng anh có tư cách ngoạn chơi trò chơi này với tôi."

Ánh mắt Hồ Sĩ Minh chợt lạnh như băng, nói với tài xế: "Trở về công ty."

Chỉ thấy chiếc Mercedes-Benz đang phóng như bay đột nhiên quay đầu xe, trở lại hướng mình mới đi.

Ở một hướng khác, tốc độ của chiếc Cayenne chậm lại, tài xế cẩn thận chờ Bùi Dịch ra chỉ thị.

Bùi Dịch nhìn chiếc xe ở phía xa xa kia, khẽ nhú mày.

Cô gái vô pháp vô thiên này, xem anh trở về trừng phạt cô ra sao!

Anh liếc mắt nhìn phía trước một cái, chiếc Lincoln màu bạc đã sớm biến mất không thấy bóng dáng tăm hơi, ngay cả tiếng động cơ gầm rú của Lamborghini đã đi xa rồi. E rằng đã lái đi rất xa.

"Về công ty." Anh nhàn nhạt nhả ra ba từ, dựa lưng vào ghế ngồi, ánh mắt thâm trầm.

"Cô gái ngốc, thật ra em không cần làm thế." Bùi Dịch đột nhiên có chút đau lòng cho Tô Thi Thi.

Sợ rằng cô gái kia đã đoán ra Hồ gia đang đối phó với anh, cho nên muốn dụ người đứng phía sau Hồ Quân Nhạc ra.

Bùi Dịch đặt tay trên đùi, từ từ nắm chặt quả đấm.

"Hồ Sĩ Minh, anh đã quan tâm đến hôn sự của tôi như vậy, tôi không mời anh thì có phải không hợp lẽ quá rồi hay không?"

Bùi Dịch lấy điện thoại di động ra, gọi cho Tần Phong: "Tôi chuẩn bị mời Hồ Sĩ Minh tới tham dự lễ đính hôn."

"Hồ Sĩ Minh?" Bên đầu điện thoại kia truyền đến giọng nói nghi ngờ của Tần Phong, "Chính là kẻ trên danh nghĩa là phó tổng của công ty xây dựng Minh Đỉnh?"

Bùi Dịch khước miệng nhếch lên, lạnh lùng nhả ra hai từ: "Chính xác!"

Hồ Sĩ Minh muốn chơi trò chơi, đương nhiên anh phải với anh ta chơi cho tốt rồi!

Bên đầu điện thoại kia Tần Phong chột thoáng run rẩy: "Cậu thật là quá âm hiểm. Cậu nói anh ta sẽ tiếp chiêu thế nào?"

Nếu như trên thư mời rõ là mời Hồ Sĩ Minh, một khi Hồ Sĩ Minh đáp ứng lời mời, thì thân phận của anh ta sẽ không giấu được nữa.

"Nếu như đối thủ của cậu cho rằng cậu không dám lộ diện, cậu sẽ

tiếp chiêu thế nào?" Bùi Dịch nhàn nhạt hỏi.

"Ha ha... Cậu thật là quá âm hiểm!"

Thân thể Tần Phong run rẩy, anh không cần nghĩ cũng biết nội dung trên thư mời kia khẳng định là không đơn giản, nói không chừng sẽ khiến Hồ Sĩ Minh tức chết!

"Cậu thật đúng là không ngại chuyện lớn, giải quyết chuyện của Thi Thi trước rồi hãy nói. Cậu không cảm thấy mấy ngày nay cô ấy bình tĩnh khác thường sao?" Tần Phong nói.

Đầu điện thoại này trầm mặc một chút, qua một lúc lâu Bùi Dịch mới nói: "Tôi tin cô ấy."

Anh nói xong liền cúp điện thoại, lưng tựa vào xe nhìn ra ngoài cửa, ánh mắt cực kì kiên định.

Giữa anh và Tô Thi Thi, chung sống với nhau càng lâu, lại càng có sự ăn ý.

Vừa rồi cô gái nhỏ của anh biết rõ anh phía sau, mà hành động của cô đã nói cho anh biết, cô sẽ đứng về phía anh.

Nhưng mà Bùi Dịch thật sự đoán không được, lần này Tô Thi Thi sẽ cho anh ngạc nhiên thế nào.

Trong tầm mắt xuất hiện một chiếc xe Mercedes-Benz màu đen, lông mày Bùi Dịch nhíu lại, sự tàn nhẫn trong mắt chợt lóe rồi biến mất.

Ở Bắc Kinh ai cũng biết Hồ gia có vị đại thiếu gia tên là Hồ Sĩ Minh, nhưng không có mấy người tận mắt thấy được khuôn mặt thật của anh ta.

Từ trước đến nay, người này vô cùng thần bí, nghe nói ngay cả Hồ lão gia cũng phải có chút kiêng dè đưa cháu đích tôn này.

"Hồ Sĩ Minh, tôi rất mong đợi anh sẽ tới." Khoé miệng Bùi Dịch vẽ ra một nụ cười lạnh lùng.

Dám có ý đồ với người phụ nữ của anh, sao anh có thể sẽ bỏ qua cho kẻ đó chứ!

Mà bên kia, chiếc xe Lincoln màu bạc cùng chiếc Lamborghini đang phóng như bay trên đường, mỗi khi chiếc Lamborghini muốn vượt lên, Lincoln sẽ mượn đường, trực tiếp đem dòn nó về.

Hồ Quân Nhạc tức đến nổi mũi cũng muốn vẹo.

Anh ta tự nhận là tài lái xe của mình không tệ, nhưng lái một chiếc xe thể thao cao cấp như vậy mà đua không lại một chiếc xe bình thường, thật muốn chọc anh ta tức chết.

Bên trong chiếc xe Lincoln, hai tay Tô Thi Thi nắm dây an toàn, trên mặt mang theo tươi cười, đang nói chuyện phiếm cùng chú Lý.

"Chú Lý à, khả năng lái xe của chú thật tốt."

"Tô tiểu thư, cô ngồi cho vững, chuẩn bị quẹo cua." Chú Lý vừa nói xong, chọt bẻ tay lái, chiếc xe trôi đi một đường cong xinh đẹp, vèo một cái đã chạy sang con phố khác.

Ông thả tốc độ xe chậm lại một chút, cười nói: "Trước kia tôi từng là tay đua xe chuyên nghiệp."

"Tay đua chuyên nghiệp..." Tô Thi Thi chọt có chút đồng cảm với Hồ

Quân Nhạc, đây không phải là núi cao còn có núi cao hơn sao?

Cô quay đầu lại nhìn chiếc Lamborghini bị bọn họ bỏ hơi xa lại phía sau, quay đầu nói với chú Lý: "Lái chậm một chút, đừng để anh ta tìm không được."

"Vâng." Trong mắt Chú Lý lóe lên sự vui vẻ.

Ông thích kiểu tính cách xấu này của Tô Thi Thi, ai bắt nạt cô, thì khác nào tìm đến con đường chết!

Có một số việc Bùi tiên sinh không thể thực hiện, thì cô ấy có thể thực hiện giúp!

Xe chạy vòng quanh một hồi, trở về sân vận động chỗ công trình gian khách kia.

Tô Thi Thi chờ xe dừng lại, nhảy xuống xe rồi quay đầu nói với chú Lý: "Chờ tôi một chút, tôi sẽ ra ngay."

Đang nói chuyện, phía sau lưng truyền đến một tiếng gầm rú, chiếc Lamborghini đã đuổi kịp tới đây.

Tô Thi Thi nhấc chân lên liền chạy vào sân vận động, bộ dáng kia nhìn qua giống như muốn bỏ rơi Hồ Quân Nhạc vậy.

Chú Lý ngồi trong xe nhìn bóng lưng Tô Thi Thi chạy đi, lại nhìn một chút Hồ Quân Nhạc từ Lamborghini đi xuống rõ ràng bước chân có chút bất ổn, âm thầm lắc đầu một cái.

Cái đứa trẻ đáng thương này, e là phải gặp họa rồi.

"Tô Thi Thi, cô đứng lại đó cho tôi!" Hồ Quân Nhạc ngẩng đầu nhìn

theo Tô Thi Thi chạy, bất chấp đầu đang bị choáng, bước nhanh đuổi theo sau.

Lần đầu tiên anh ta lái xe lại thấy choáng váng đầu, tức đến mức phổi cũng muốn nổ tung. Bây giờ mới nhận ra, vị tài xế kia tuyệt đối không đơn giản!

Trong nháy mắt, anh ta cảm giác như mình bị ép đua xe trên đường, bị một người điên ép đua xe.

Cảm giác này...

Hồ Quân Nhạc chột lắc lắc đầu, bây giờ, anh ta không muốn nữa trải qua một lần nữa đâu.

Mà anh ta mới vừa vào trong sân vận động, thật vất vả mới tìm được Tô Thi Thi, vừa đúng nghe được cô nói chuyện với quán trưởng.

"Quán trưởng, có thể tôi không đi cắt băng khánh thành được..."

Tiếng nói chuyện ở bên trong đột nhiên dừng lại.

Hồ Quân Nhạc nhướng mày, dính chặt tai lên cửa sổ, muốn nghe rõ.

Mà trong phòng lúc này, Tô Thi Thi nhìn bóng người xuất hiện trên cửa sổ, đôi mắt từ từ híp lại.

Đến rồi chứ gì? Rất tốt!

Cô nháy mắt với quán trưởng, rón rén đi về phía cửa.

Chương 224: Dám hẹn người đàn ông khác sau lưng anh!

Edit:

"Kỳ lạ? Rốt cuộc đang nói cái gì vậy?"

Hồ Quân Nhạc nhào người về phía cửa sổ, dựng lỗ tai lên nghe nửa ngày, cũng không nghe thấy bên trong có giọng nói truyền đến. Thật muốn mở cửa sổ ra xem tình hình bên trong một chút.

Tô Thi Thi đi ra ngoài cửa, liền thấy Hồ Quân Nhạc giống như bộ dạng con thần lằn lớn đang nhào người trên cửa sổ.

Cô lặng lẽ đi đến bên cạnh, anh ta đột nhiên nhón chân, rướn cổ lên, cô cực kỳ nhẹ nhàng hỏi bên tai anh ta: "Có phải rất muốn vào xem một chút hay không?"

"Đúng vậy."

Hồ Quân Nhạc một lòng một dạ muốn nghe bên trong nói chuyện, cũng không chú ý tới người bên cạnh là ai, không chút nghĩ ngợi đã gật đầu nói.

Tô Thi Thi nhẹ giọng nói: "Không mở cửa sổ ra được sao?"

Cô vừa nói vừa đưa tay nắm lấy mép cửa sổ, dùng sức đẩy sang bên cạnh. Chỉ nghe "ùn" một tiếng, tầm mắt liền trống trải khiến anh ta phải đứng lên.

"Kỳ lạ? Người đâu?"

Hồ Quân Nhạc chỉ thấy bên trong có một người đàn ông trung niên, không thấy bóng dáng Tô Thi Thi đâu, chân mày lập tức nhíu lại.

"Bởi vì — — "

Tô Thi Thi kéo dài âm, chợt khom lưng bắt lấy hai chân Hồ Quân Nhạc, dùng sức kéo cả người anh ta lên, giống như đẩy một món hàng hóa vào trong cửa sổ.

"Bởi vì — — tôi ra ngoài rồi!"

"A!" Hồ Quân Nhạc thét chói tai lúc rơi xuống đất còn phát ra một tiếng "bịch" vang thật lớn.

Anh ta giống như một con ếch đang co quắp trên mặt đất, ngã thiếu chút nữa thì ngất đi.

"Chuyện gì đây?"

Hồ Quân Nhạc phản ứng kịp thời, phất một cái từ trên đất ngồi dậy, vừa ngẩng đầu liền thấy Tô Thi Thi đang đứng ngoài cửa sổ, mắt nhất thời liền xanh biếc.

"Cô... Cô..." Anh ta quay đầu lại lờ mờ thấy vẻ mặt bức người của người đàn ông trung niên phía sau, xấu hổ hận không được đào cái lỗ nào để chui vào!

Anh ta lại bị một cô gái ném vào, còn ngã một cách khó coi như vậy, chuyện này mà truyền ra ngoài thì thật chẳng muốn sống nữa!

Mặt mũi tam thiếu của Hồ gia bị mất ngày một nhiều, hơn nữa còn

dưới bàn tay của cùng một người phụ nữ!

"Ô Thi Thi rất cuộc cô muốn làm cái gì!" Hồ Quân Nhạc tức điên lên!

Tô Thi Thi ghé vào cửa sổ về mặt vô tội nhìn anh ta: "Hồ tam thiếu, anh muốn làm gì vậy? Tôi cũng không xin anh theo tôi tới đây."

"Cô..." Hồ Quân Nhạc cứng họng.

Anh ta mong chờ theo sát tới tận đây rồi cuộc là tại sao? Hoàn toàn là tự chuốc lấy họa!

Tô Thi Thi tốt bụng hỏi: "Vừa rồi ngã có đau không? Nếu không tôi đưa anh đến bệnh viện? Chiếc xe thể thao đó của anh nát thành thế này rồi, còn có mặt mũi lái nó ra ngoài sao?"

Cô vừa nói vừa đi vòng quanh phòng, rồi đi về phía Hồ Quân Nhạc.

Hồ Quân Nhạc phất một cái từ dưới đất đứng lên, không tự chủ mà lui về sau, cảnh giác nhìn Tô Thi Thi: "Cô làm cái gì đấy? Tôi cho cô biết, cô đừng có mà làm loạn, tôi..."

Anh ta còn chưa nói hết, Tô Thi Thi đã bắt lấy tay áo của anh, vừa lôi anh ta đi ra ngoài, vừa quay đầu hướng về phía quán trưởng nói: "Quán trưởng, cứ quyết định như vậy đi. Thật rất xin lỗi."

"Ô tiểu thư khách sáo rồi, hi vọng lần sau còn có cơ hội hợp tác nữa."

Quán trưởng tiễn hai người ra cửa, Tô Thi Thi nói ông ta "Xin đừng bước", rồi lôi Hồ Quân Nhạc đi.

"Cô buông tôi ra, tôi có thể tự đi!" Hồ Quân Nhạc buồn bực nói.

Tô Thi Thi quay đầu, nụ cười trên mặt đã thu lại, lạnh lùng nhìn anh ta: "Không muốn còn ngã khó coi hơn, thì tốt nhất là hãy ngoan ngoãn."

"Cô..." Hồ Quân Nhạc trợn to mắt.

Cô gái này có tốc độ đổi sắc mặt cũng quá nhanh đi?

Không biết sao, anh ta đột nhiên có chút sợ.

"Cô đừng cho là tôi thật sự đánh không lại cô. Tôi là người đàn ông tốt, không đánh nhau với phụ nữ." Hồ Quân Nhạc mạnh miệng nói.

Tô Thi Thi không có để ý đến anh ta, kéo anh ta một mạch vào trong chiếc xe Lincoln.

"Tự tôi có xe, không cần ngồi xe của cô." Hồ Quân Nhạc tức giận nói.

Tô Thi Thi liếc anh ta một cái: "Không phải là muốn quán lấy tôi sao? Hiện tại cho anh cơ hội, sao đây? Không muốn đi theo nữa à?"

"Cô..." Hồ Quân Nhạc yên lặng ngậm miệng lại.

Nếu không phải đã đáp ứng anh trai tới thăm dò tin tức rồi, còn lâu anh ta mới tới đây nhìn sắc mặt người phụ nữ này!

Anh ta chợt quay đầu lại nhìn Tô Thi Thi, sắc mặt ngưng trọng: "Nếu cô đã biết mục đích của tôi, tại sao không đuổi tôi đi?"

Tô Thi Thi tựa lưng vào ghế ngồi thờ ơ nói: "Ngoạn chơi rất vui mà"

"Ngoạn chơi rất vui..." Hồ Quân Nhạc chợt run run một cái.

Giờ khắc này, sao anh ta cảm giác giống như là thấy vị anh trai kia của anh ta vậy.

Tuyệt đối đều là hồ ly cả, từng bước từng bước đều không run sợ!

Sau tất cả mọi chuyện, đối với Hồ Quân Nhạc đơn giản mà nói thì đều là cơn ác mộng cả.

Tô Thi Thi trở về công ty xây dựng Tiệp Khắc, mang Hồ Quân Nhạc cùng theo, bất kể cô đi đâu cũng phải mang anh ta đi cùng, thậm chí ngay cả đi nhà vệ sinh, đều cũng mang anh ta theo.

Bây giờ, Hồ Quân Nhạc cuối cùng cũng không chịu nổi nữa, liền chết xông ra ngoài.

Tô Thi Thi nhìn bóng lưng anh ta, sự giao hoạt trong mắt chợt lóe rồi biến mất.

Tên trẻ con này muốn đấu với cô sao? Người phụ nữ như cô có bản lĩnh như vậy là do Bùi Dịch đích thân truyền lại!

Tô Thi Thi nhớ tới Bùi Dịch, chợt ôm lấy cánh tay, cảm thấy có chút lạnh.

Cô cho rằng hôm nay Bùi Dịch sẽ đuổi theo tới đây, hoặc sẽ cùng tên Hồ điên khùng kia đua một trận so tài, nhưng không ngờ hai người đó cuối cùng lại chẳng thấy đâu!

"Thật nhàm chán!" Tô Thi Thi chép miệng.

Đợi đến giờ tan làm, quả nhiên thấy Hồ Quân Nhạc không tiếp tục tới đây nữa.

Miệng cô nhẹ câu lên, để chú Lý bắt đầu lái xe đi một chuyến tới gian khách sân vận động lần nữa.

Lần này, cô cùng quán trưởng nói chuyện một lúc lâu mới rời đi.

Tô Thi Thi lúc rời đi mặt vô cảm, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Nhà chính của Hồ gia, trợ lý đang báo cáo tình hình của Tô Thi Thi cho Hồ Sĩ Minh.

Hồ Sĩ Minh như có điều suy nghĩ mà nhìn ra ngoài cửa sổ, chậm rãi nói: "Cô ấy lại quay lại tìm quán trưởng?"

"Không sai. Nhưng mà sợ bứt dây động rừng, nên tôi không đi hỏi qua nội dung nói chuyện giữa cô ấy và quán trưởng." Trợ lý nơm nớp lo sợ nói, thoạt nhìn đã thấy rất sợ Hồ Sĩ Minh.

Hồ Sĩ Minh gật đầu một cái: "Tiếp tục theo dõi, chuyện này hẳn không đơn giản như vậy."

Trợ lý gật đầu, rất nhanh liền lui xuống.

Hồ Sĩ Minh xoay người trở lại trước bàn làm việc, ngồi xuống chiếc ghế, ánh mắt hơi trầm xuống.

Trong khoảng thời gian này anh ta đã điều tra Tô Thi Thi, nghe nói Đoàn gia chuẩn bị buổi lễ đính hôn mà lại hoàn toàn gạt cô ra.

Với tính tình của người phụ nữ kia, cô ta phải sớm xù lông rồi, nhưng cô ta lại bình tĩnh như vậy.

"Thật thú vị, tôi cũng muốn xem xem rốt cuộc cô muốn làm cái gì."

Trong mắt Hồ Sĩ Minh lóe lên sự hung ác

Anh ta thích những đối thủ mở bài không theo lối thường như vậy đó!

"Anh, em mới vừa mới nghe được Tô Thi Thi nói với quán trưởng rằng cô ta không định tham gia cắt băng khánh thành. Sẽ không có chuyện gì khác, ngày mai em không muốn đi!" Bên ngoài truyền đến giọng nói của Hồ Quân Nhạc đang thờ phì phò.

"Không tham gia cắt băng khánh thành?" Ánh mắt Hồ Sĩ Minh trầm xuống.

Tô Thi Thi không định tham gia cắt băng khánh thành, vậy tại sao còn quay lại tìm quán trưởng nữa?

Xem ra chuyện này càng ngày càng thú vị rồi.

Hồ Sĩ Minh ngẩng đầu lạnh lạnh liếc Hồ Quân Nhạc một cái: "Ngày mai tiếp tục đi."

"Anh..." Hồ Quân Nhạc nhất thời ngu ngơ.

Anh ta thật không muốn đi mà!

Cách Trung Thu càng ngày càng gần, mà mấy ngày nay, Tô Thi Thi vừa về tới trang viên Đoàn gia, liền bị Nhậm Tiểu Vi gọi đi học lễ nghi.

Nhậm Tiểu Vi mời giáo viên về dạy cô, nhưng về chuyện đính hôn, vẫn không đề cập tới.

Tâm Tô Thi Thi ngược lại càng ngày càng tĩnh, chẳng qua có điều khiến cô không thoải mái chính là Đoàn Ngọc Tường đến nhà chính

ngày càng thường xuyên.

Mấy ngày nay Bùi Dịch cũng cực kì bận rộn, cả ngày không thấy bóng dáng đâu.

Trước lễ Trung Thu một ngày, Tô Thi Thi ngồi ngây ngốc trong phòng làm việc nửa ngày, mới cầm điện thoại di động lên gọi cho Hồ Quân Nhạc.

Hai ngày rồi tên trẻ con này đã không tới tìm cô, cô cũng có chút "nhớ" anh ta.

"Hồ tam thiếu, anh có muốn biết mấy hôm nay Bùi Dịch làm gì không? Muốn biết thì trưa mai hãy tới tìm tôi."

Tô Thi Thi nói xong không đợi Hồ Quân Nhạc đáp lại, liền cúp điện thoại.

Đối với loại trẻ con này, không thể để cho anh ta có cơ hội phản đối. Bộ dáng như vậy nói xong cúp máy, ngược lại sẽ khiến lòng hiếu kỳ của anh ta nổ tung.

Cô không sợ anh ta không đến!

Tô Thi Thi không biết rằng mỗi một lời nói cử chỉ ở đây, toàn bộ đều rơi vào một đôi mắt thâm thúy.

Trong phòng làm việc của tổng giám đốc trên tầng hai mươi, Bùi Dịch mặt không đổi sắc nhìn chăm chăm một màn trong video giám sát, khẽ nhíu mày.

Lúc lâu sau, thân thể cao lớn từ chỗ ngồi đứng lên, đi ra cửa, bốn phía như có một cỗ hàn khí bùng lên, nhiệt độ nhất thời thấp xuống

vài độ.

Dám hẹn người đàn ông khác sau lưng anh! Xem ra mấy ngày không trông nom người phụ nữ này, lá gan thật lớn rồi!

Chương 225: Tô tiểu thư đáng thương

Edit:

Trong phòng làm việc yên tĩnh, bỗng nhiên vang lên một chuỗi tiếng bước chân nện xuống mặt đất của người đàn ông đi giày da rất đặc biệt.

Tô Thi Thi quay đầu liếc mắt nhìn Ôn Ngọc ở bên cạnh, hỏi: "Sao tôi thấy giống tiếng bước chân của Tần Phong thế?"

"Cạch."

Bút vẽ trong tay Ôn Ngọc theo tiếng bước chân rơi xuống, trong mắt xẹt qua một tia hốt hoảng, mắt hồng hồng, bộ dạng bị dọa muốn khóc.

Lông mày Tô Thi Thi nhíu lại, buồn cười nhìn cô ấy: "Anh ta lại bắt nạt cô sao?"

Ôn Ngọc ghen lời, có chút tức giận nói: "Đừng nhắc đến anh ta trước mặt tôi."

Tô Thi Thi kéo dài thanh âm "à" một tiếng, nhìn về phía cánh cửa phòng làm việc, âm thầm đếm trong lòng.

"Một, hai, ba..."

Tay vịn của cánh cửa phòng làm việc chuyển động, cửa từ từ mở

ra, thứ đầu tiên đập mắt chính là một đôi giày da đen nhánh và sáng bóng.

Phía trên đôi giày da là chiếc quần Âu dài màu đen bao lấy đôi chân thon dài của người đàn ông. Trên nữa, vai rộng hông hẹp, chuẩn vóc dáng của một người mẫu.

Trái tim Tô Thi Thi đột nhiên đập mạnh một cái.

Bảo sao mà nhìn quen mắt như vậy!

Cô chột ngẩng đầu lên, bỗng thấy khuôn mặt quen thuộc kia, giật mình đến mức từ chỗ ngồi lập tức đứng lên, chỉ vào Bùi Dịch đột nhiên xuất hiện hỏi: "Sao lại là anh?"

Mặt Bùi Dịch trầm xuống: "Thế em hy vọng là người nào?"

"Không có..."

Tô Thi Thi vội vàng lắc đầu, nặn ra một khuôn mặt tươi cười, nhưng bên kia lại truyền đến giọng nói đáng thương của Ôn Ngọc.

"Thi Thi, cô làm tôi sợ đấy, căn bản là không phải Tần Phong, hại tôi lo lắng một trận..."

Tô Thi Thi...

Ôn đại tỷ của tôi ơi, không cần kéo tôi xuống hố cùng cô đâu!

Cô không dám nhìn lên mặt Bùi Dịch. Người đàn ông này hẹp hòi như vậy, cô sẽ bị chinh rất thảm đi?

"Tần Phong?" Bùi Dịch nheo lại mắt, không hề chớp mắt mà nhìn

chằm chằm Tô Thi Thi, khoe miệng nhẹ cong lên, tạo nên một nụ cười mê người.

Nhưng nụ cười này trong mắt Tô Thi Thi, xem ra bản thân phải thận trọng rồi.

"Tô tiểu thư, có vẻ như tôi cần gia tăng cho em ấn tượng về tôi!" Bùi Dịch đi tới, kéo tay Tô Thi Thi, ghé vào bên tai cô nói từng câu từng chữ: "Tránh để em nhận làm người nữa!"

Tô Thi Thi rất oan ức: "Tai tôi cũng không phải là tai chó, sao mà nghe rõ được? Nghe lầm là điều khó tránh khỏi mà!"

"Tai em không nghe rõ, sao mà có thể nghe được ra đây là tiếng bước chân của Tần Phong chứ?" Bùi Dịch liếc cô một cái, sau đó anh liền đi ra ngoài.

Tô Thi Thi nóng nảy: "Tôi còn đang đi làm đấy, anh muốn mang tôi đi đâu?"

"Không muốn đi?" Bùi Dịch liếc Tô Thi Thi một cái.

"Đi!" Tô Thi Thi vội vàng nói. Hình thức lễ phép gì căn bản chỉ là mây trôi thôi!

"Bùi tiên sinh, chúng ta thương lượng một chút, bên ngoài nhiều người như vậy, chúng ta đối tư thế đi?" Tô Thi Thi nhỏ giọng đề nghị.

Hiện tại cô đang bị Bùi Dịch kéo đến mức sắp tắt thở rồi, thật sự là khó coi!

Ánh mắt Bùi Dịch tối sầm lại, nhếch mày nói: "Đúng."

Dứt lời, anh khom lưng xuống ôm nhanh lấy Tô Thi Thi, sai bước ra ngoài, đúng chuẩn ôm kiểu công chúa.

Tô Thi Thi muốn khóc, cô thật sự muốn nuốt câu nói vừa rồi vào.

Như vậy còn đỡ hơn bị ôm sắp tắt thở!

Đồng nghiệp bên cạnh nhìn thấy một màn này, mắt ai cũng sáng như sao, cực kỳ hâm mộ.

"Hừ, chạy đến đây ân ân ái ái, có còn đạo đức xã hội hay không?"

Tương Tinh Oánh đập bốp một cái lên văn kiện mà trợ lý mới để trên bàn, tức giận trợn mắt nhìn hướng Tô Thi Thi rời khỏi, xoay người đi về phía phòng làm việc của mình.

"Không ăn được bồ đào thì nói bồ đào còn xanh." Đồng Tiêu Tiêu trợn mắt nhìn cô ta một cái, rồi quay sang nhìn đồng nghiệp, cười trộm.

Bởi vì lần này Tô Thi Thi phụ trách gian khách công trình hoàn thành viên mãn, nên nhận được công văn đặc biệt khích lệ của tổng giám đốc, khiến Tương Tinh Oánh ghen tỵ muốn chết.

Mà lúc này, Tô Thi Thi đã bị Bùi Dịch mang theo rời khỏi công ty xây dựng Tiệp Khắc.

Chiếc xe bị đâm lần trước phải đi sửa chữa rồi, nên lúc này đổi sang một chiếc Bentley.

"Người có tiền có phải rất thích chơi xe không? Hai ba bữa lại đổi một chiếc?" Tô Thi Thi quay đầu nhìn Bùi Dịch hỏi.

Sao cô thù người giàu thế!

"Bảo bối, của tôi cũng là của em." Bùi Dịch dụ dàng nhìn Tô Thi Thi, khẽ cười nói.

Tô Thi Thi chột ôm lấy cánh tay, cảnh giác nhìn anh: "Anh đừng đột nhiên như vậy, thật là kì dị."

Sắc mặt Bùi Dịch chột trầm xuống.

Người phụ nữ này thật sự là — — không biết! Cách! Tạo gió! Tình yêu!

"Anh muốn mang tôi đi đâu?" Tô Thi Thi thấy sắc mặt anh không tốt, vội vàng nói sang chuyện khác.

Khoé miệng Bùi Dịch giương lên, quay đầu nhìn ra ngoài đường, nhàn nhạt nói: "Đi rồi biết."

"Không phải anh muốn dẫn tôi đi gặp tên điên kia chứ?" Tô Thi Thi ngồi nghiêm chỉnh, im lặng nhìn Bùi Dịch.

Sắc mặt Bùi Dịch cứng đờ.

Có lúc anh thật sự không thích cô gái thông minh như vậy!

Thật sự bị Tô Thi Thi đoán trúng rồi.

Mười phút sau, chiếc Bentley dừng bên ngoài công ty xây dựng Minh Đỉnh.

Hai tay Tô Thi Thi bấu vào cửa xe, sống chết cũng không chịu xuống: "Tôi không muốn đi gặp tên điên kia đâu, anh muốn gặp anh ta thì tự

đi đi!"

Con người của Bùi Dịch sẫm lại, một tay cầm lấy tay của cô, dùng sức gỡ tay cô ra, kéo vào trong ngực mình.

Anh nâng cầm cô lên, trầm giọng nói: "Từ lúc lên xe đến giờ, tổng cộng em đã nói tới anh ta bảy lần rồi. Tô Thi Thi, tôi là không biết có nên nghĩ rằng, em rất để ý anh ta hay không?"

"Anh... Anh đây là kiểu logic gì vậy? Con mắt nào của anh thấy tôi rất để ý anh ta? Tôi là sợ tôi mà thấy anh ta lại không nhận được liền đánh!" Tô Thi Thi nói đến cuối cùng, biến thành cắn răng nghiến lợi.

Đừng tưởng rằng cô không biết, là tên điên kia phái Hồ Quân Nhạc tới quấy rối cô, khiến cô phiền muốn chết, cô sớm đã muốn đánh anh ta rồi.

Nghe cô nói như thế, sắc mặt vị Bùi tiên sinh hẹp hòi mới thoáng hòa hoãn một chút.

Anh khom lưng ôm Tô Thi Thi, không khách khí chút nào mà ném cô trở lại chỗ ngồi sau xe, mình cũng vào ngồi theo sau.

Lần này đến lượt Tô Thi Thi bối rối: "Không phải muốn đi công ty xây dựng Minh Đỉnh sao?"

Bùi Dịch chăm chú nhìn cô: "Làm một vị hôn phu tiêu chuẩn, tôi cảm thấy cũng cần phải tôn trọng ý kiến của hôn thê."

"Ai đồng ý gả cho anh chứ?" Tô Thi Thi nghiêm mặt.

Chuyện cầu hôn lần trước ở đài truyền hình không tính, bây giờ cô còn chưa đồng ý gả cho anh đó.

Cô nghĩ tới Đoàn gia đang chuẩn bị tiệc đính hôn, trong lòng lại có chút buồn phiền.

Cô cảm giác được có chuyện gì không đúng, Bùi Dịch khẳng định sớm đã phát hiện ra. Nhưng từ đầu đến cuối người đàn ông này một chút biểu hiện cũng không có!

"Hừ, chờ xem! Xem ngày mai ai mới là người cười cuối cùng!"

"Đang suy nghĩ người nào?" Bùi Dịch nâng cằm Tô Thi Thi lên, nhìn chăm chú vào mắt cô hỏi.

Anh rất không thích dáng vẻ ngậy ra của Tô Thi Thi, nhất là ngậy ra ngay trước mặt anh.

Ánh mắt rời rạc đó, luôn khiến trái tim anh không khỏi hoảng hốt.

"Đang suy nghĩ đến tên bại hoại nhà anh!" Tô Thi Thi cắn răng nghiêng lợi nói, trong giọng nói tràn đầy tức giận.

Trái tim của Bùi Dịch bỗng đập mạnh một cái, mắt mở to, trong mắt chứa đựng sự cứng chừa.

Tô Thi Thi bị anh nhìn, thoát cái liền đỏ.

Lúc Bùi Dịch cười nhạt, mắt tựa như có ánh sao, đặc biệt sáng. Cô đắm chìm trong đôi mắt của anh như trong dòng nước xoáy, không có cách nào thoát ra được.

Nam sắc mê người...

Không đúng!

Tô Thi Thi chột vồ vồ mặt của mình, tức giận nhìn chằm chằm Bùi Dịch: "Anh đừng dùng mỹ nam kế với tôi. Vừa rồi là anh cố ý đùa bỡn tôi hả? Anh căn bản không có ý định đến công ty xây dựng Minh Đình!"

Nếu thực sự Bùi Dịch định tới công ty xây dựng Minh Đình, căn bản cũng sẽ không lại ở đây nói nhảm với cô nhiều vậy.

Tổng giám đốc bá đạo luôn làm việc dứt khoát, sớm đã trực tiếp mang cô tiến vào rồi!

Bùi Dịch thẹn đỏ mặt, nghiêng đầu, không lên tiếng.

"Hừ! Mỗi lần đều chỉ biết chiếm tiện nghi của tôi." Tô Thi Thi nói thầm nói.

Bùi Dịch mím môi, lúng túng trên mặt chột lóa rồi biến mất, lạnh lạnh hỏi: "Vừa rồi em hẹn ai vậy?"

"Tôi... Không nói cho anh biết, anh suy diễn lung tung!"

"Không đúng, sao anh lại biết chứ?" Tô Thi Thi đột nhiên quay đầu nhìn về phía Bùi Dịch. Cô thật hoài nghi Bùi Dịch có gắn máy nghe trộm trên người cô.

Nhưng cô nào biết, Bùi Dịch lắp không phải là máy nghe trộm, mà là cả toà nhà công ty xây dựng Tiệp Khắc đều lắp thiết bị theo dõi đầy đủ, chẳng qua tình hình thông thường sẽ không sử dụng đến camera giám sát mà thôi.

"Chúng ta cùng thảo luận một chút chứ?" Bùi Dịch trầm mặt, từ từ lại gần Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi vừa nhìn tư thế của anh, lập tức liền nhận sai: "Tôi sai rồi!"

"Nhận sai cũng vô dụng thôi!" Bùi Dịch ôm hông của cô, đáy mắt phát ra ánh sáng, càng ngày càng sáng.

Nhưng anh đang muốn ôm cô vào ngực, thì điện thoại di động đột nhiên "tinh tinh" vang lên hai tiếng, sắc mặt trầm xuống, buông lỏng Tô Thi Thi ra, gior tay ra lấy chiếc máy tính xách tay ở một bên.

Sắc mặt Tô Thi Thi cũng lập tức ngưng trọng, ngồi bên cạnh anh lẳng lẳng nhìn.

Cô cũng biết Bùi Dịch tới đây là có mục đích!

Tâm trạng hưng phấn, từ hồi chuyển về nhà mới, chính thức 40 ngày, fl đã lên 500, là của chính mình ko phải vì ai, ko sợ ngta nói này nọ, hạn chế war.... Chân thành cảm ơn tất cả mọi người vẫn luôn ủng hộ mình. 😊😊😊😊😊😊😊😊

Qua tháng mình sẽ tập trung hướng dẫn cái #độngpanda nhà mình. Hứa hẹn sẽ có nhiều bộ truyện mới hấp dẫn hơn, nhiều thể loại mới nữa. Có thời gian sẽ viết truyện nữa. Mặc dù viết ko hay nhưng hy vọng mọi người vẫn ủng hộ mình nha.

Chương 226: Rùa đen rụt đầu

Edit:

Beta: Ryeo

Trong phòng hội nghị của tổng giám đốc xây dựng Minh Đình, chính đang đang tiến hành bàn bạc một vụ làm ăn, trên dưới mười lăm người, đang khẩn trương đàm phán.

Hồ Sĩ Minh ngồi ở trên vị trí phó tổng, trợ lí ngồi bên cạnh anh ta, đối diện là các đại diện của các công ty sắp sửa hợp tác.

Mà vị trí của tổng giám đốc vẫn trống không.

Tổng giám đốc "Hồ Sĩ Minh" vẫn như cũ không biết tung tích.

"Nếu Lý tổng không ý kiến gì nữa, vậy chúng ta liền tiến hành ký hợp đồng thôi." Trợ lí Hồ Sĩ Minh cười tít mắt nhìn mấy vị đại diện bên phía đối tác ngồi đối diện.

"Được." Người đàn ông trung niên được gọi là Lý tổng, tay kia cầm hợp đồng, hiển nhiên đã bị thuyết phục.

Thời điểm mà ông ta vốn dĩ có thể kí vào hợp đồng, bên ngoài đột nhiên truyền đến một trận tiếng đập cửa.

Hồ Sĩ Minh sắc mặt trầm xuống, âm thầm đưa mắt nhìn trợ lí của mình.

Trợ lý lập tức đứng lên, hướng tới cửa đi đến.

"Tần tổng?" Trợ lý nhìn đến người gõ cửa khi đó, thực tại hoảng sợ.

Anh ta còn đang muốn hỏi đám trợ lý lại có người nào không hiểu chuyện như vậy, vào lúc này lại chạy tới gõ cửa, đâu nào sẽ nghĩ tới là Tần Phong đến đây!

Xem ra vị Tần tổng này là ỷ vào thân phận không tầm thường của chính mình mà xông tới, đám thư kí kia ngay từ đầu đã không thể ngăn được anh!

"Tôi vội tới tặng đồ cho Hồ tổng. Không quấy rầy các người chứ?"

Tần Phong ngoài miệng khách khí nói, nhưng là bước đi lại không chút khách khí, lập tức hướng trong phòng hội nghị đi tới.

"Ôi, mọi người đang họp a? Thật đúng là ngại quá, chậm trễ các vị một phút đồng hồ." Tần Phong nói xong, cười tít mắt đi đến trước mặt Hồ Sĩ Minh, đem thiệp màu hồng cầm trên tay đưa cho anh ta.

"Vốn dĩ là Bùi Dịch muốn tự mình đưa cho Hồ tổng, vừa lúc tôi có việc tới nơi này, liền thuận tay đến đưa cho anh luôn rồi."

Hồ Sĩ Minh nhíu mày rất nhanh một phen, trong mắt nghi hoặc cùng tàn nhẫn chớp lóe rồi biến mất.

Không nghĩ tới bọn họ nhanh như vậy đã đến rồi!

"Hồ phó tổng không xem sao?" Tần Phong nhìn thấy Hồ Sĩ Minh nhận thiệp mời, không có mở ra, giống như không có ý định hỏi han.

Chẳng qua người ở bên ngoài nhìn không đúng góc độ, ánh mắt anh

cùng Hồ Sĩ Minh, hai ánh mắt đụng chạm cùng một nơi, xuất hiện khí lạnh run người.

Hồ Sĩ Minh khóe miệng nhếch lên.

Được được! Anh ta thật muốn xem bọn họ muốn làm cái trò gì!

Anh ta mở thiệp mời ra, nhìn thoáng qua, mặt chải quét liền trầm tiếp xuống.

"Cho tôi cùng nhìn xem..." Tần Phong duỗi cổ, vẻ mặt tò mò nhìn.

Anh ta rất muốn biết thiệp mời của Bùi Dịch tới cùng viết cái gì, vừa rồi sắc mặt Hồ Sĩ Minh đều đã thay đổi.

"Cảm ơn Tần tổng đến đây một chuyến, ngày khác gặp lại nói lời cảm ơn."

Hồ Sĩ Minh khép thiệp mời lại, quay đầu đối với trợ lý nói: "Đưa Tần tổng ra ngoài."

"Cảm ơn thì không cần đâu." Tần Phong thu lại vẻ mặt hóng hớt vừa rồi, trong nháy mắt lại khôi phục khí chất cao quý của Tần tổng.

Lúc anh vừa muốn xoay người đi, đột nhiên lại quay đầu nhìn Hồ Sĩ Minh nói: "Đúng rồi, thiệp mời này là gửi cho tổng giám đốc Hồ Sĩ Minh của các sĩ, không phải gửi cho phó tổng anh nha."

Hồ Sĩ Minh tay nắm thiệp mời, xiết chặt, trong con ngươi tức giận chớp lóe rồi biến mất.

Được lắm! Các người có dũng khí!

"Tôi đây nên đi rồi." Tần Phong nói xong, liền xoay người đi ra ngoài đi.

Bên ngoài cao ốc Xây dựng Minh Đỉnh, ngồi ở bên trong xe Bentley Tô Thi Thi nhìn chăm chăm màn hình theo dõi trong máy tính, nhìn đến đây nhin không được lắc lắc cánh tay Bùi Dịch.

"Nói mau, anh viết gì trong thiệp mời? Tôi nhìn thấy sắc mặt Hồ diên khùng kia đều đã thay đổi! Bất quá, các người mời Hồ Sĩ Minh, tại sao đem thiệp mời giao cho anh ta? Chẳng lẽ là..." Tô Thi Thi không hỏi tiếp nữa.

Trong lòng cô ngày càng chắc chắn rồi.

"Muốn biết?" Bùi Dịch nhíu mày nhìn cô, nhàn nhạt phun ra hai chữ, "Cầu tôi."

Vâng anh rất thích câu này, muốn gì cũng "cầu tôi"

Tô Thi Thi hừ một tiếng.

Cô chả quan tâm!

Cô xem theo dõi hình ảnh, nói: "Các anh lần này hack hệ thống theo dõi trong công ty của người ta, hẳn là chuyện này không đơn giản đúng không? Tốn công tốn sức như vậy, hẳn không chỉ là vì rình coi anh ta nhận thiệp mời sao?"

Tô Thi Thi vừa dứt lời, bên ngoài đột nhiên truyền đến một trận tiếng còi cảnh sát.

Thân thể cô cứng đờ, quay đầu nhìn ra ngoài, phát hiện nơi xa một đồng xe cảnh sát lao như tên bắn chạy đến.

Nhìn sơ qua là đã thấy, ít nhất có năm chiếc!

Tô Thi Thi nhìn xe cảnh sát dừng lại bên ngoài cao ốc Xây dựng Minh Đĩnh, yên lặng hướng cửa xe bên cạnh nhích lại gần, quay đầu nhìn Bùi Dịch, khóe miệng rút gân co giật.

"Đắc tội người nào cũng không thể đắc tội anh, quá độc ác!"

Cô tuy nhiên không biết những cảnh sát này tới làm gì, nhưng mà chuyện này nhất định cùng Bùi Dịch có liên quan!

Bùi Dịch khóe miệng nhếch lên, vươn tay kéo cô trở lại bên cạnh mình, lại tiếp tục nhìn chăm chăm màn hình theo dõi.

Lúc này anh giống như là con hổ mới vừa ăn no, thoả mãn nằm ở trên mặt đất, đánh giá con mồi tiếp theo của chính mình.

Trong phòng hội nghị, Hồ Sĩ Minh rất nhanh liền nhận được tin tức.

Đúng là tốc độ làm việc của đám cảnh sát này còn nhanh hơn anh ta nghĩ.

Không dưới mười vị cảnh sát, vừa đến trong phòng hội nghị, liền hướng về phía đối diện Hồ Sĩ Minh chỗ Lý tổng kia mà đi đến.

"Lý tiên sinh, ông bị tình nghi tham ô công quỹ, hiện tại chính thức bị bắt."

Một đôi còng tay lạnh lẽo khóa trên cổ tay của vị Lý tổng kia

Lý tổng mặt xám như tro tàn, cả người nháy mắt như cà nhiễm sương một dạng, cúi thấp đầu.

"Chuyện này là như thế nào?" Trợ lý Hồ Sĩ Minh trừng lớn mắt, không thể tin chuyện vừa xảy ra trước mắt.

Bọn họ lập tức liền muốn ký hợp đồng, nhưng mà hiện tại Lý tổng lại bị bắt, chuyện này không phải là sẽ rắc rối không nhỏ rồi sao?

Hồ Sĩ Minh mặt không chút thay đổi nhìn này toàn bộ, không biết suy nghĩ cái gì.

Chỉ có trên thiệp mời trên tay anh ta bị nắm vụn vụn, chứng tỏ anh ta lúc này trong lòng vô cùng tức giận.

"Bùi Dịch, Tần Phong, được lắm!"

Hồ Sĩ Minh âm thầm hít vào một hơi, liếc mắt ra hiệu cho trợ lý.

Trợ lý lập tức bắt đầu sơ tán đám người, hướng đến chỗ cảnh sát để biết tình hình.

Trong phòng hội nghị rất nhanh liền an tĩnh lại, chờ bọn họ sau khi đi, Hồ Sĩ Minh phẫn nộ đem tấm thiệp mời kia ném ở trên bàn hội nghị.

Bởi vì lực ném mạnh, thiệp mời mở ra một góc, lộ ra bên trong một chút nội dung.

Loáng thoáng có thể thấy được, bên dưới chỗ tên "Hồ Sĩ Minh" của anh ta, có vẽ một con rùa.

Mà con rùa kia chỉ còn lại có bốn bàn chân đưa ra khỏi mai, đầu không ló ra khỏi mai, nhìn không thấy tung tích.

"Rùa đen rút đầu..."

Tô Thi Thi nhìn đến đây, khoe miệng nhin không được rút rút.

Bùi Dịch thật sự là quá độc ác!

Cô không thấy được viết tên Hồ Sĩ Minh cạnh đó, chỉ nhìn đến hình vẽ con rùa không đầu kia.

Chỉ việc này cũng đã đủ làm cho người ta phải miên man bất định rồi.

Nhưng mà chuyện này còn không có kết thúc.

Chỉ thấy trên hình ảnh theo dõi, trợ lí Hồ Sĩ Minh rất nhanh lại chạy về tới trong phòng hội nghị, sắc mặt lo lắng, đối với Hồ Sĩ Minh nói:

"Hồ tổng, không tốt rồi! Hợp đồng của chúng ta lần này, bị Xây dựng Tiệp Khắc chiếm mất rồi!"

"Cái gì?" Hồ Sĩ Minh từ trên chỗ ngồi đứng lên, lạnh lùng nhìn chăm chăm trợ lí, " Lặp lại lần nữa?"

Trợ lí xoa mồ hôi lạnh, gấp đến độ thân thể đều đã phát run: "Vừa mới nhận được tin tức, công ty kỹ thuật Vương Đăng bên kia của Vương tổng đã cùng Xây dựng Tiệp Khắc ký hợp đồng. Bọn họ để cho tôi nói với anh tiếng xin lỗi, nói bọn họ cũng không nghĩ tới Lý tổng làm trái pháp luật, vì lợi ích công ty, bọn họ chỉ có thể lựa chọn cùng Xây dựng Tiệp Khắc ký hợp đồng, hạ thấp nguy hiểm."

"Bốp!" Hồ Sĩ Minh một cước đá ngả lăn ghế dựa, sắc mặt tràn đầy giận dữ, toàn thân toả ra một luồng khí lạnh người.

Nhưng là làm cho người ta kinh ngạc, chính là chỉ qua nửa giây, anh ta liền khôi phục, mặt không chút thay đổi.

Khôi phục lại trạng thái, thẳng tắp nhìn chằm chằm cameras theo dõi, khóe miệng chậm rãi cong lên

Trong ánh mắt kia giống như một con sói giữa đêm khuya, lộ ra tàn nhẫn dứt khoát.

"A..." Bên trong xe Bentley Tô Thi Thi thấy như vậy một màn, mạnh run run một phen.

Người đàn ông này thật là khủng khiếp! Bây giờ, anh ta vậy mà cũng sớm liền biết bọn họ hiện tại theo dõi anh ta!

Như vậy vừa rồi toàn bộ là anh ta đang diễn trò, vẫn lại là...

"Cô bé, em hiện tại là hoài nghi năng lực của tôi?" Bên cạnh đột nhiên truyền đến âm thanh to rõ của Bùi Dịch.

Tô Thi Thi thân thể khẽ run rẩy. Cô vừa rồi có nói cái gì sao?

"Không phải. Bùi Dịch, ý của tôi là, người điên kia hiện tại mới biết anh ta bị anh theo dõi mình rồi hả?"

Cả nhà tuần mới vui vẻ

Chương 227: Quyết định đáng ngờ

Edit:

Beta: Ryeo

Ánh mắt lợi hại của người đàn ông đó, giống là đến từ vùng cấm địa của bộ tộc sói, thâm độc, băng lãnh, lộ ra dáng vẻ đói khát muốn ăn thịt người.

Hồ Sĩ Minh nhìn chăm chăm camera theo dõi, khóe miệng cong lên, độ cong càng lúc càng lớn, lộ ra một cái tươi cười.

"Hí..." Trên ghế sau Bentley, Tô Thi Thi mạnh ôm lại cánh tay, liếc nhìn Bùi Dịch đang ở bên cạnh một cái, "Anh ta hẳn không tức điên rồi chứ?"

"Em nói xem anh ta đang nhìn người nào?" Bùi Dịch bỗng nhiên quay đầu lại, khóe miệng vạch xuống như có như không tươi cười, bắn ra một câu như thế có lời mở đầu không có câu trả lời.

Ý tứ rõ ràng đang nói, người điên kia lúc này nhận định người đang nhìn màn hình theo dõi là Tô Thi Thi!

Tô Thi Thi thân thể cứng đờ, ngồi nghiêm chỉnh, cũng không dám nói loạn một câu.

Lúc đàn ông ghen, so với phụ nữ càng không thể nói lý! Cô đúng là vô tội, không biết gì đâu nha!

Bùi Dịch nhìn đến bộ dáng nghiêm chỉnh kia của Tô Thi Thi, trong mắt ý cười chớp lóe rồi biến mất, thu hồi Computer, đối với chú Lý nói; "Lái xe."

Xe trước tiên khởi động, nhanh chóng rời khỏi Xây dựng Minh Đình.

Tô Thi Thi lú lẫm không thôi.

Từ khi biết chú Lý có xuất thân từ cao thủ đua xe, cô hiện tại mỗi lần ngồi xe cảm giác như đang thi đấu.

Xây dựng Minh Đình, Hồ Sĩ Minh mặt trầm xuống về tới văn phòng chính mình, trợ lý đi theo phía sau.

Trên đường, trợ lý đi đến một bên đi tiếp cú điện thoại, lúc trở về sắc mặt trắng bệch, trán ứa ra mồ hôi lạnh, hận không thể nhanh chóng xin phép về nhà trốn một chuyến.

"Nói!" Hồ Sĩ Minh liếc một cái, lạnh giọng nói.

Trợ lý lâu mồ hôi lạnh, nhỏ giọng nói: "Nhận được tin tức, vừa rồi... Vừa rồi xe Bùi tổng vẫn đứng ở bên ngoài công ty..."

"Bộp..." Hồ Sĩ Minh một tay đẩy máy tính trên bàn làm việc rớt xuống đất, sắc mặt âm trầm đáng sợ.

"Thì ra là thế!" Hồ Sĩ Minh một đấm buông xuống ở trên bàn, lạnh giọng nói, "Tăng mạnh hệ thống phòng ngự, nếu lại bị người xâm nhập, các người không cần đi làm nữa!"

Anh ta rất cục đã hiểu, tại sao hai lần xâm nhập theo dõi, Bùi Dịch đều phải chạy đến bên ngoài công ty nhìn lén! Hẳn là khoảng cách xa

xâm nhập không được!

"Bùi Dịch, xem như anh mời được một hacker giỏi!" Hồ Sĩ Minh trong mắt ngoan độc chớp lóe rồi biến mất.

Khó trách những nhân viên của anh ta không phát hiện hệ thống an ninh bị xâm nhập, bởi vì ngay từ đầu đều không có một dấu hiệu nào. Chỉ có thể do Bùi Dịch tiếp cận công ty trong khoảng cách gần rồi xả chương trình virus mới có thể xâm nhập thành công

Mà trong thời gian ngắn vậy, kỹ thuật hacker này phải đạt tới chuẩn mực nhất định, Xây dựng Minh Đỉnh hệ thống phòng ngự từ đầu không kịp phản ứng.

Bên trong xe Bentley, Tô Thi Thi mới vừa nghe xong Bùi Dịch giải thích chuyện này, cùng Hồ Sĩ Minh đoán rằng giống nhau như đúc.

"Anh đừng nói với tôi, người hacker lợi hại kia chính là anh?" Tô Thi Thi vẻ mặt mê muội nhìn chăm chăm Bùi Dịch.

"Không đúng, kỹ thuật của anh lợi hại như vậy, có thể anh cũng đang theo dõi tôi? Bằng không anh tại sao mỗi lần đều biết việc tôi đang làm?" Tô Thi Thi đột nhiên nghĩ đến vấn đề này, lập tức nghiêm túc nhìn chăm chăm Bùi Dịch.

Bùi Dịch vẻ mặt sừng sốt, không hề nghĩ ngợi, quay đầu một tay ôm lấy cái đầu thông minh của người phụ nữ luôn làm cho người khác đau đầu này ôm vào ngực, hung hăng hôn lên.

Để cho cô ngậm miệng, biện pháp này vẫn hữu hiệu nhất!

"Hu..." Tô Thi Thi trừng lớn mắt.

Không mang theo như vậy chơi đùa!

Xây dựng Minh Đình bị xe cảnh sát vây quanh, hợp đồng thất bại, tin tức rất nhanh liền chấn động toàn Bắc Kinh, các tạp chí lớn tranh nhau đưa tin.

Trong lúc này, vượt qua tin tức Bùi Dịch ngày mai đính hôn.

Văn phòng tổng giám đốc Xây dựng Minh Đình, Hồ Sĩ Minh mặt không chút thay đổi ngồi trên ghế làm việc, không biết suy nghĩ cái gì.

"Hồ tổng, còn lễ đính hôn vào ngày mai của Bùi tổng..." Trọ lý đứng ở một bên, thật cẩn thận hỏi han.

Hồ Sĩ Minh con người trầm xuống, nở nụ cười, giận dữ mà bình tĩnh: "Nói cho Đoàn gia, Hồ gia sẽ tham dự đúng giờ!"

"Hồ gia?" Trọ lý sửng sốt, rất nhanh gật gật đầu, thối lui ra ngoài.

"Bùi Dịch, anh đánh cho tôi một ván bài rất tốt" Hồ Sĩ Minh đứng dậy, hướng tới bên ngoài văn phòng đi đến.

Cùng lúc đó, một nhà cao cấp hội sở phòng VIP vị trí chủ tọa của phòng bao riêng này, một người đàn ông hơn sáu mươi tuổi ngồi trên ghế sofa rộng rãi, một tay thưởng thức nước đầu tiên trong ấm tử sa, một tay mang theo xì gà, đang ở nghe thủ hạ hồi báo.

"Xem ra Hồ Sĩ Minh bây giờ gặp được đối thủ rồi." Người đàn ông để ấm tử sa xuống, một tay sờ soạng thái dương có chút hoa râm của mình, có vẻ dăm chiêu nói.

"Cha, Hồ Sĩ Minh có thể hay không thật sự đi tham gia buổi lễ đính

hôn của Bùi tổng?" Ngồi ở một bên phải là một người khoảng ba mươi tuổi hỏi.

"Ta cũng cực kỳ chờ mong." Hồng gia rút xì gà ra khỏi miệng, trầm giọng nói, "Hỗ Sĩ Minh đã cùng ta hợp tác nuốt chửng Đoàn gia, cậu ta hẳn không làm bại lộ thân phận của mình, ta ngược lại là muốn biết, cậu ta sẽ làm gì."

"Hỗ Sĩ Minh tính tình bất thường, chịu không nổi khiêu khích, ta xem hơn phân nửa huyền." Hồng Hưng Nhiên nhíu mày nói, "Nếu cứ như vậy, vậy đến lúc đó chúng ta liền không được tiếp nhận được danh hiệu công ty xây dựng mạnh nhất rồi."

Thời điểm lúc trước Hỗ Sĩ Minh theo chân bọn họ hợp tác, không dám muốn đem Xây dựng Minh Đình cho Hồng gia bọn họ. Bởi vậy anh ta mới không bại lộ thân phận của chính mình, chỉ giấu mình ở phía sau làm việc.

"Tiểu Nhiên, con quá coi thường vị trưởng tôn Hồ gia này rồi." Hồng gia cười lắc đầu, "Đoàn gia đã đưa thiệp mời đến. Xem ra, cục xương già này nên ra ngoài đi lại rồi."

"Đoàn gia đưa tới? Không phải Bùi Dịch?" Hồng Hưng Nhiên nhướn mày. Bọn họ hiện tại đúng là đối với Bùi Dịch càng cảm thấy hứng thú.

Hồng gia đem xì gà đặt ở trên gạt tàn thuốc, đứng lên nói: "Bùi Dịch là người thông minh, cậu ta hẳn không làm chuyện điên rồ. Nếu là Đoàn gia ra mặt, Lan gia cái lão già kia sợ là cũng sẽ xuất hiện. Con đi chuẩn bị sẵn sàng đi."

"Vâng ạ" Hồng Hưng Nhiên trầm giọng nói.

Bắc Kinh này có Tứ Đại Gia Tộc, Hồ gia, Đoàn gia, Hồng gia còn có Lan gia. Tại trong nước, Đoàn gia thế lực kinh tế lớn nhất. Hồ gia nắm quyền ở nước ngoài cũng không yếu, Hồng gia hắc bạch ăn hết, bối cảnh hùng hậu.

Còn như Lan gia, mấy năm nay động tác càng ngày càng nhỏ, đệ nhất thần bí.

"Thần bí, mới chính là đối thủ nguy hiểm nhất." Hồng gia đi đến bên cửa sổ, nhìn khung cảnh phồn hoa phía dưới, mâu quang chuyển lạnh.

Ông ta chọn cùng Hồ Sĩ Minh hợp tác, liền là nghĩ muốn nuốt chửng Đoàn gia, đồng thời kiềm hãm Lan gia!

Mà Tô Thi Thi lúc đó còn không biết, trận này nhìn như một lễ đính hôn đơn giản, sau lưng vậy mà liên lụy nhiều.

Cô càng không biết chính mình trong lúc vô ý làm một cái quyết định, đã triệt phá kế hoạch của nhiều người.

Trung thu, đúng hẹn tới.

Sáng sớm, trang viên Đoàn gia liền náo nhiệt lên. Nhóm người hầu như có đại dịch, vôi vàng chân không chạm được đất.

Tô Thi Thi chờ Bùi Dịch rời giường, liền vụng trộm bò lên. Rửa mặt xong, bữa sáng cũng chưa ăn, liền vôi vàng lái xe ra khỏi trang viên.

Trong phòng biệt thự thứ hai, quản gia sốt ruột vôi vàng hoảng sợ nói: "Dương Dũng nói anh ta đã mất dấu. Chuyện này phải làm sao đây, Tô tiểu thư có phải hay không tức giận rồi?"

Thời gian này việc làm của phu nhân cùng đại tiểu thư, những người hầu như bọn họ đều đã nhìn ra, hướng chi là Tô Thi Thi.

"Lập tức phái người ra ngoài tìm!" Bùi Dịch mặt liền trầm tiếp xuống, nhú mày, trong lòng bối rối chớp lóe rồi biến mất.

Anh đã chuẩn bị chu đáo, ở một khắc này mới phát hiện, chuẩn bị hoàn hảo cũng không bằng một việc phát sinh!

"Thi Thi, em nếu là dám chạy..." Bùi Dịch xiết chặt quả đấm, không dám nghĩ muốn cái kia, hậu quả thật không thể gánh nổi.

Anh đứng lên, gọi cho Tần Phong, để cho anh ta phái người ra ngoài tìm. Trong đầu anh một mực nghĩ biểu hiện của Tô Thi Thi tối hôm qua.

"Cực kỳ bình thường, bình thường có chút khác thường." Bùi Dịch mày càng nhú càng chặt.

Chết tiệt, anh ngày hôm qua nên phát hiện!

Ngay tại thời điểm mọi người sốt ruột tìm Tô Thi Thi, cô vậy mà chính mình trở lại.

Chỉ là - -

Còn mang theo một người đàn ông ăn mặc anh tuấn tiêu sái!

"Tiên sinh, Tô tiểu thư là theo Hồ tam thiếu cùng đi. Hai người... Hai người..." Quán gia mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Đánh chết ông ta cũng không dám nói cho Bùi Dịch, Tô Thi Thi cùng vị kia Hồ tam thiếu cử chỉ thập phần thân mật!

Bùi Dịch ánh mắt đột nhiên lạnh đi, hít sâu một hơi.

Anh không tức giận! Là anh ta để cho cô gái nhỏ của mình thương tâm, anh không nên tức giận!

"Chán sống rồi!" Bùi tiên sinh vẫn lại là không kiềm được tính tình, đứng lên, đi nhanh ra bên ngoài phòng sách.

Kịch hay còn ở phía sau

Chương 228: Rốt cục không cần nhịn

Edit:

Beta: Ryeo

Trên con đường lớn trong trang viên, gió thu từ từ, thổi bay mái tóc dài của người con gái, yên tĩnh mà đẹp đẽ.

Tô Thi Thi dơ tay vén lên mớ tóc dài rơi trên vai, xoay người, một cái đánh đến chỗ não sau Hồ Quân Nhạc, phá yên tĩnh.

"Anh còn dám đụng tới thắt lưng tôi thử xem!"

Tên trẻ con này rốt cục có bao nhiêu tật xấu vậy? Sao lại thích nhéo thắt lưng của cô như vậy! Nam nữ thụ thụ bất thân không biết sao?

"A, người phụ nữ này, tôi bị cô đánh đến não chấn động luôn rồi đây này!" Hồ Quân Nhạc nói xong liền hướng Tô Thi Thi đánh tới.

"Anh đừng lộn xộn, tôi đang lái xe a. Muốn tắm hồ nước nữa không?!"

"Chết tiệt, anh lại đụng vào tôi, tôi sẽ đánh anh thành não bị chấn động thật sự, anh tin hay không?"

Tô Thi Thi nổi giận!

Cô thật sự là ăn no rửng mỡ đi đem cái tên trẻ con này đến cùng!

Như là nhìn thấu tâm tư của cô, Hồ Quân Nhạc âm hiểm cười nhìn Tô Thi Thi: "Lần này đúng là cô mời tôi đến, cô không thể trở mặt đi?"

Tô Thi Thi hít sâu một hơi, quay đầu nhìn anh ta khi đó, đã cười đến mi mắt liền đều nhanh nhìn không tới: "Hồ tam thiếu nói rất đúng, là tôi mời anh đến, sẽ đối xử rất tốt với anh, anh yên tâm đi."

Cô nhất định chiếu cố anh ta thật "tốt"!

Cử chỉ hai người, xem ra cũng không phải là "thân mật" hết sức!

Cửa biệt thự Nhị Hào, Bùi Dịch mặt không chút thay đổi nhìn về phía chiếc xe ferrari màu đỏ kia, rõ ràng nhìn qua thật bình tĩnh, lại tự dưng làm cho người ta sợ hãi.

Bên cạnh, quản gia đứng không ngừng xoa xát mồ hôi lạnh.

"Tiên sinh, nếu không tôi đi tìm Tô tiểu thư trở về..."

"Không cần." Bùi Dịch nói xong, xoay người liền hướng trong biệt thự đi đến.

Quản gia sửng sốt, càng thêm sốt ruột rồi.

Hai vợ chồng son này cũng không thể trong lúc mấu chốt này cãi nhau nha!

Nhưng mà lời Bùi Dịch nói, ông nào dám không nghe.

Quản gia nhìn thoáng qua không thấy xe Tô Thi Thi, phát hiện là hướng nhà chính mà đi vào rồi.

"Tô tiểu thư, cô cũng không thể làm "thân nhân đau cừu nhân mừng" loại việc ngốc này nha!" Quán gia thờ dài, cũng trở về biệt thự.

Lúc này, trong biệt thự thứ nhất, trên lầu hai, Đoàn Chấn Ba lạnh lùng nhìn chiếc xe màu đỏ của Tô Thi Thi, khoe miệng lộ ra quét xuống nụ cười châm biếm.

"Chấn Ba, tôi mang Tường Tường đi làm tạo hình trước đây." Phương Thanh Hoa đi đến bên người Đoàn Chấn Ba, cười khanh khách nói.

"Ừm. Có bất cứ chuyện gì lập tức gọi điện thoại cho tôi." Đoàn Chấn Ba quay đầu không kiên nhẫn lườm vợ mình một cái.

Nếu không phải hiện tại người vợ này cùng con gái còn hữu dụng, ông ta đã sớm để cho bọn họ biến mất khỏi tầm mắt ông ta mãi rồi!

"Tôi biết." Phương Thanh Hoa cũng không so đo thái độ của ông ta.

Chờ thêm hôm nay, bà ta thật muốn nhìn xem Đoàn Chấn Ba có dám hay không vẫn có thái độ như vậy đối xử với bà ta!

"Tôi mới vừa mới nhìn đến Tô Thi Thi cùng Hồ Quân Nhạc đi vào nhà chính, cảm thấy được có chút kỳ quặc. Tôi đi xem." Đoàn Chấn Ba vừa nói vừa đi ra ngoài.

"Cha hiện tại còn đang nổi nóng, ông vẫn lại là không cần đi qua thì hơn. Bên kia có phu nhân, hẳn là không xảy ra chuyện được." Phương Thanh Hoa khuyên nhủ.

Đoàn Chấn Ba đang muốn nói cái gì, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, một người hầu đứng ở cửa, sợ hãi nhìn ông ta.

"Lão gia, Lưu tiểu thư nói cô ấy có chút không thoải mái, muốn gặp người."

Đoàn Chấn Ba nhướng mày: "Ta hiện tại cực kỳ bận rộn, không rảnh đi gặp cô ấy!"

"Nhưng Lưu tiểu thư nói..."

"Các người là người hầu của anh?" Đoàn Chấn Ba không nể mặt, đi nhanh ra ngoài.

Phương Thanh Hoa nhìn bóng lưng chồng mình rời đi, khóe miệng gợi lên một nét cười lạnh.

"Lưu Dĩnh Tuệ, đây là đàn ông Đoàn gia! Cô cho là cô hạnh phúc hơn tôi? Nằm mơ!"

Nhưng Phương Thanh Hoa còn không có vui mừng vài giây, bên kia, Đoàn Chấn Ba đi tới vài bước, đột nhiên quay đầu hướng bà ta nói.

"Nếu cô ấy không thoải mái, bà kêu bác sĩ đến khám cho cô ấy đi. Tôi không hy vọng con tôi xảy ra bất cứ vấn đề gì!"

Phương Thanh Hoa thân thể cứng đờ, vẫn cứ nở một nụ cười tươi tắn: "Tôi biết rõ. Đợi xong việc hôm nay tôi liền đi làm."

Đoàn Chấn Ba cũng không nghĩ nhiều, rất nhanh đã đi xuống lầu.

Phương Thanh Hoa vội vàng cùng Đoàn Ngọc Tường đi đến salon tạo hình, cũng không rảnh đi quản Lưu Dĩnh Tuệ.

Bên trong chiếc xe đang hướng đến gian nhà chính, Đoàn Ngọc

Tường ngồi ở ghế sau, hai tay mau chóng nắm cùng một chỗ: "Mẹ, con thật khẩn trương."

Phương Thanh Hoa cười: "Con gái ngốc, con cố nhịn thêm chút nữa, không cần khẩn trương."

Đoàn Ngọc Tường nhìn xe hướng chủ tịch chạy tới, quả đấm càng nắm càng chặt. Bọn họ hiện tại chính là muốn đi tìm Nhậm Tiểu Vi, cùng bà đi đến salon để tạo hình.

Chỉ là lúc cô ta đi đến, Đoàn Ngọc Tường nhìn đến chiếc Ferrari phía trước, mi mắt sáng lên: "Bùi Dịch cũng có ở đây sao?"

"Là Tô Thi Thi." Phương Thanh Hoa tức giận nói, "Con cứ ngoan ngoãn ở trong xe, nhẫn nhịn chút nữa, hôm nay không nên cùng cô ta có xung đột."

Đoàn Ngọc Tường ngồi trở lại vị trí, yên lặng gật gật đầu.

Mà lúc này, Tô Thi Thi mang theo Hồ Quân Nhạc chính đang hướng sân phía sau nhà chính đi đến.

Hồ Quân Nhạc nhìn càng ngày càng sâu thẳm bên trong, chỉ cảm thấy phía sau phát lạnh, lôi kéo tay áo Tô Thi Thi: "Cô hẳn là không muốn dẫn tôi đến trong góc khuất nào đó rồi nhốt tôi đi?"

Tô Thi Thi khóe miệng nhếch lên, quay đầu cười như không cười nhìn anh ta: "Anh xem nhiều phim ảnh quá rồi đó."

Hồ Quân Nhạc nuốt nước miếng.

Anh ta căn bản là không sợ hãi nhiều như vậy, nhưng mà nhìn đến Tô Thi Thi tươi cười, sao cảm giác lại sợ cực kỳ.

Hậu việ phía sau nhà chính, lối nhỏ vào chốn vắng, có khoảng trời riêng.

Tô Thi Thi mang theo Hồ Quân Nhạc quẹo trái rẽ phải, đi tới trước một tòa Tứ Hợp Viện, bên trong đã có người chờ bọn họ.

"Ô tiểu thư đến à." Hai vị giáo viên dạy lễ nghi Tô Thi Thi đến, khách khí nhìn, lên tiếng chào hỏi.

Tô Thi Thi cười tí mắt nói: "Hai vị giáo viên sớm an. Tôi hôm nay dẫn theo một người bạn cùng đến."

Cô nói xong đem Hồ Quân Nhạc bên cạnh đẩy vào bên trong, chính mình cũng đi đến tiến vào.

Hồ Quân Nhạc có cảm giác chính mình là bị "không trâu bắt chó đi cày", nghĩ muốn trở về lại xấu hổ, đành phải kiên trì đi vào trong.

May mắn nơi này không như vậy âm trầm khủng bố, chẳng thế thì anh thật sự là kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay.

Tô Thi Thi mang theo Hồ Quân Nhạc đến chỗ nhà chính lý trong Tứ Hợp Viện, đây là nơi vài ngày trước cô học lễ nghi.

"Cô hôm nay phải học mấy thứ này sao?" Hồ Quân Nhạc nghe được hai vị giáo viên kia đọc lịch học hôm nay cho Tô Thi Thi, trừng lớn mắt, "Cô gạt tôi"! Cô không phải nói cô sẽ cùng Bùi Dịch đính... Hu hu..."

Anh ta còn chưa nói xong, đã bị Tô Thi Thi bụm miệng.

Tô Thi Thi híp mắt, cười đến cùng tựa như con hồ ly: "Hồ tam thiếu,

lời không nên nói liền không nên nói lung tung, chẳng thế thì, sẽ cực kỳ thảm."

"Cô không cần động tay động chân!" Hồ Quân Nhạc hất tay Tô Thi Thi, "Tôi không muốn ở trong này, tôi muốn ra ngoài!"

Anh ta nhất định phải đi tìm người nói ra việc này! Tô Thi Thi từ đầu chương trình học không xong, hôm nay nào có thời gian đính hôn!

"Hồ tam thiếu, anh không có tính đàn ông sao? Ngày hôm qua là chính anh đáp ứng!" Tô Thi Thi giữ chặt cánh tay Hồ Quân Nhạc, đang định gọi điện thoại qua làm cho quản gia đem chó cho dắt tới.

Đột nhiên, cô phát hiện Hồ Quân Nhạc không từ chối.

"Anh sao vậy..." Tô Thi Thi nghi hoặc ngẩng đầu, nhìn đến anh ta chính là đang vẻ mặt hoảng sợ nhìn chằm chằm cửa.

Cô nhìn theo ánh mắt của anh ta, tâm đột nhiên nhảy một phen: "Bùi Dịch?"

Anh sao lại đến đây?

"Gâu gâu!" Cửa truyền đến một trận tiếng chó sủa, một cái toàn thân tối đen tỏa sáng của chó ngao Tây Tạng, miệng cắn một con chó vàng, liều mạng kéo đi vào trong nhà tới.

Đại Cầu Tử bốn móng vuốt kiên quyết bầu trên mặt đất, nghiêng đầu, chết sống không chịu tiến vào.

Tiểu Vịnh nổi giận, nâng móng vuốt tối như mực lên, một cái vung đến trên bụng Đại Cầu Tử, đem nó chụp được từ trên mặt đất bay lên, hướng tới Hồ Quân Nhạc bay tới.

"Các người đừng tới đây!" Hồ Quân Nhạc còn chưa kịp hoàn hồn hoảng sợ nhìn Bùi Dịch lúc này, nhất thời sợ tới mức hồn đều không có, sốt ruột hai tay ôm lấy tay Tô Thi Thi.

Bùi Dịch ánh mắt trầm trầm nhìn Hồ Quân Nhạc cầm tay Tô Thi Thi, khóe miệng hơi hơi nhấp lên.

Tô Thi Thi một cước đạp đến trên đùi Hồ Quân Nhạc: "Năm tôi như vậy làm cái gì?"

"Cô..." Hồ Quân Nhạc bị chọc giận muốn khóc, lại đột nhiên nhìn thấy từ cửa tiến vào một người đàn ông mặt sẹo, tâm không được xuống đất trầm, "Các người tới cùng phải muốn cái gì?"

Tô Thi Thi đâu nào muốn quản anh ta nữa, một mạch tới trước mặt Bùi Dịch, cực kỳ sắc bén hỏi: "Làm sao anh biết tôi muốn dùng chó? Anh không phải muốn đi đính hôn sao? Nhanh lên đi đi, nơi này không cần anh để ý rồi."

Bùi Dịch sắc mặt mạnh trầm xuống, không hề chớp mắt nhìn chằm chằm Tô Thi Thi: "Em lặp lại lần nữa!"

Tô Thi Thi hai mắt nhíu lại, tiếp sát anh, ngón tay thon dài dẹt nhẹ cầm anh ta, hấp dẫn nói: "Bùi tiên sinh, mẹ anh muốn anh đi cưới chị gái của tôi, anh nói, tôi nên làm sao đây?"

Nhịn lâu như vậy, hôm nay, rốt cục không cần nhịn nữa!

Vâng, chị cái gì cũng biết, các người đừng nhìn với chực, chưa biết ai hơn ai đâu nha *cười gian ta*

Chương 229: Đây cũng không phải là nói đùa

Edit:

Beta: Ryeo

"Ô tiểu thư tính toán như thế nào đây?" Bùi Dịch dùng một tay ôm eo, một tay đung nhẹ vào cằm cô, hai mắt nheo lại, tư thế tựa như chuẩn bị săn báo.

Tô Thi Thi mặt liền đỏ.

Ánh mắt Bùi tiên sinh càng thêm mị lực, cô hiển nhiên càng kém một bậc.

Nếu mỹ nhân kế thất bại, cô cũng chỉ có thể sử dụng chiêu khác.

"Tôi chỉ là đang đờỉ chỉ thị của Bùi tiên sinh thôi." Tô Thi Thi cúi thấp đầu, khóe miệng cười, muốn nói mà thôi, bộ dáng kia, sao một cái mê người rất cao.

Bùi Dịch ánh mắt u ám trở lại, chỗ bụng dưới hình như có một cỗ tà hỏa tại nhảy lên.

Người phụ nữ này...

Bùi Dịch âm thầm hít vào một hơi.

Nhìn thấy cô ra sức lấy lòng như vậy, anh tạm thời tha cô vừa rồi

cùng người đàn ông khác có cử chỉ thân mật.

"Chờ tôi điện thoại." Bùi Dịch cúi đầu hôn lên trán Tô Thi Thi, lờ mờ Hồ Quân Nhạc đang vật lộn với hai con chó bên kia, xoay người đi ra ngoài.

Tô Thi Thi nhìn bóng lưng Bùi Dịch rời đi, tim, không biết sao vậy, đột nhiên nhảy lỡ một nhịp.

Nơi nào đó trong đáy lòng cô cảm thấy cực kì chua xót. Nó rất mơ hồ không thể tìm chế được, tới bất ngờ không thể ngăn trước.

"Anh mới vừa rời không có phủ nhận." Tô Thi Thi nhắm mắt, âm thầm xiết chặt quả đấm.

Nhậm Tiểu Vi cùng vị ông nội kia của cô thái độ vừa thấy cực kỳ rõ ràng, bọn họ muốn đổi trắng thay đen trộm long trái phụng, để cho Đoàn Ngọc Tường thay thế cô cùng Bùi Dịch đính hôn.

Mà tất cả điều này, Bùi Dịch hiển nhiên đều biết rõ. Chỉ là anh cho tới bây giờ, đều không có động tác cụ thể. Bữa tiệc đính hôn kia, nói vậy sẽ diễn ra đúng giờ.

Móng tay đâm vào da thịt đến đau đớn, một chút kích thích thần kinh vủa cô. Giống như chỉ có như vậy, cô mới có thể bình tĩnh.

"Tô Thi Thi, mày phải tin tưởng anh ấy!" Tô Thi Thi yên lặng nói cho chính mình.

Cô cùng Bùi Dịch bên nhau cũng không lâu, nhưng mà cho tới nay hai người đều rất hiểu nhau. Mấy tháng nay, những việc Bùi Dịch làm vì cô, cô xem ở trong mắt, ghi ở trong lòng.

"Bùi Dịch, tôi hi vọng việc tôi làm, sẽ không cho anh quá khó xử." Tô Thi Thi hít sâu một hơi, xoay người hướng tới cửa đi đến.

"Tô Thi Thi cô không thể không quan tâm tôi nha!" Hồ Quân Nhạc nhìn thấy Tô Thi Thi muốn đi, nhất thời nóng nảy.

Tô Thi Thi dừng chân, quay đầu nhìn anh ta, lộ ra một nụ cười rục rờ: "Hôm nay nợ Hồ tam thiếu, Tô Thi Thi sau này nhất định trả."

Cô nói xong liền bước ra cánh cửa.

Hai cánh cửa bằng gỗ lim ở sau lưng chậm rãi đóng, mặc kệ Hồ Quân Nhạc hô to. Lúc trước Dương Dũng đi theo đến, bây giờ vẫn ở trong phòng.

Hồ Quân Nhạc nhìn cái người đàn ông trên trán có vết sẹo này, nuốt một ngụm nước bọt: "Các người đều là tính kế lừa tôi đúng không? Tôi nói cho anh biết, các người tính kế với tôi cũng vô dụng. Tôi không làm chủ được."

Dương Dũng nhìn cũng chưa từng nhìn anh ta, chỉ là luôn cúi đầu nhìn Đại Cầu Tử trên mặt đất.

"Oảng oảng!" Đại Cầu Tử phồng chùng bị Tiểu Vịnh chụp sợ, lập tức liền kêu lên.

Đại Cầu Tử kêu một tiếng, Tiểu Vịnh cũng kêu lên.

Hồ Quân Nhạc sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, nhảy lên một bên trên bàn, giống con khỉ đang ngồi chồm hổm ở mặt trên, khóc không ra nước mắt nói: "Tôi không nói nữa là được đúng không? Hai vị tổ tông, cầu xin các người tránh xa tôi một chút."

Lần trước bị hại con chó này đuổi xuống hồ nước suýt nữa chết đuối, Hồ Quân Nhạc hiện tại thật sự là sợ chúng nó rồi.

"Vị tiên sinh này, các người làm như vậy chúng tôi làm sao nói với Đoàn phu nhân được." Hai vị giáo viên dạy lễ nghi kia rất cục hiểu rõ mọi việc rồi.

Vị Tô tiểu thư kia là tìm một người tới thay thế chính mình đi học!

Dương Dũng ánh mắt lạnh như băng nhàn nhạt đảo qua, làm hai người kia sợ tới mức lập tức không dám nói thêm nữa.

Tô Thi Thi ở bên ngoài đứng một hồi, xác định bên trong không xảy ra chuyện gì, mới quyết định rời đi.

Cô ngày từ đầu đã nghĩ để cho Đại Cầu Tử cùng Tiểu Vịnh đến cảnh chừng Hồ Quân Nhạc, không nghĩ tới Bùi Dịch lại để thân tính Dương Dũng của mình ở lại.

"Bùi Dịch, chuyện kế tiếp, đều giao cho tôi đi." Tô Thi Thi nhìn bầu trời xanh thẳm, chậm rãi thở ra một hơi.

Lúc này, Nhậm Tiểu Vi là đang điều tra tung tích của cô đi?

Tô Thi Thi đoán không lầm.

Nhậm Tiểu Vi đang nghe Hồng Cầm báo cáo tình huống hiện tại của Tô Thi Thi.

"Cô nói Tiểu Dịch vừa rời đi hậu viện rồi hả?" Nhậm Tiểu Vi nhíu mày hỏi.

Hồng Cầm gật gật đầu, có chút oán giận nói: "Phu nhân, hay là bà

nên nói trực tiếp với cậu ấy là được rồi? Cậu ấy hiểu thuận như vậy, không có khả năng không nghe lời bà."

Nhậm Tiểu Vi mím môi, không nói gì.

Con trai của bà, tự bà chính mình rất rõ ràng, Bùi Dịch là cực kỳ hiểu thuận, nhưng là tuyệt đối không dễ dàng thoả hiệp chuyện này.

"Cô xác nhận một lần nữa Tô Thi Thi có còn bên trong hay không." Nhậm Tiểu Vi dơ tay nhìn thời gian, có chút sốt ruột.

"Mẹ làm như vậy, có phải hay không có chút quá đáng rồi?" Trong phòng bỗng truyền đến tiếng nói của Bùi Dịch.

Nhậm Tiểu Vi sắc mặt cứng đờ, quay đầu nở một nụ cười tươi tắn: "Không phải nói qua cho con, hôm nay cùng Thi Thi cố gắng nên ít gặp mặt, có điềm xấu."

"Mẹ muốn nói cái gì?" Bùi Dịch dừng bước, trầm giọng nói, "Mẹ có phải hay không muốn nói cho tôi, Thi Thi không thích hợp làm vợ của tôi?"

"Tiểu Dịch, mẹ cùng con đã nói qua, nếu cô ấy có thể thông qua khảo nghiệm, mẹ không có ý kiến gì. Nếu cô ấy không thông qua, kia chỉ có thể chứng minh, cô ấy không đủ yêu con." Nhậm Tiểu Vi đau lòng nói.

"Mẹ biết mẹ đang lấy Tường Tường để thay thế, nhưng hiện tại mẹ đang là phu nhân Đoàn gia, con làm việc gì cũng phải nhịn lão già đó. Bằng không, chúng ta nhẫn nhịn nhiều năm như thế..."

Nhậm Tiểu Vi sợ Hồng Cầm nghe được không dám nói hết, nhưng bà tin tưởng Bùi Dịch nghe hiểu được.

Con trai của bà thông minh như vậy, khẳng định hiểu được nguyên nhân của bà. Đối với bên ngoài không nói rõ cô dâu là ai, chẳng qua là vì đến lúc đó dễ dàng tráo người.

Mà lão gia không thích Tô Thi Thi, bà cũng là cực kỳ thích thân phận phức tạp của Tô Thi Thi cùng Đoàn gia, tự nhiên vui vẻ giúp Đoàn Kế Hùng.

Bùi Dịch sắc mặt trầm trầm, thật lâu sau mới nói: "Tôi cho rằng, nếu mẹ làm tất cả điều này vì Đồng Đồng, tôi có thể thông cảm. Nếu là vì cái khác... "

Anh dừng một chút, trong giọng nói hơn một tia hiu quạnh: "Tôi hi vọng bi kịch kia, không muốn lại đến một lần."

Bùi Dịch nói xong, liền đi ra khỏi.

Nhậm Tiểu Vi mặt liền trắng bệch, không thể tin được, nhìn bóng dáng đứa con trai lớn của bà đang rời đi.

"Nó... Nó lời nói mới rồi là có ý gì? Chẳng lẽ nó biết rõ cái gì?"

"Phu nhân, thời gian không còn nhiều nữa. Phu nhân?" Hồng Cầm thấy Bùi Dịch vừa đi, liền vào trong gặp Nhậm Tiểu Vi đang ngẩn người, nhịn không được nhắc nhở.

"A? A..., tôi biết rõ, bọn người Tường Tường ở bên ngoài đang chờ chúng ta rồi." Nhậm Tiểu Vi nói xong liền đi ra phía ngoài.

Nhưng bà tới cùng, vẫn không thể nào hoàn toàn yên tâm, để cho Hồng Cầm đi thăm dò một lần nữa xem Tô Thi Thi có hay không đang học lễ nghi.

Hậu viện, Tô Thi Thi nhìn Hồng Cầm đi đến, khoe miệng chậm rãi điều chỉnh bình thường lại.

Hai vị giáo viên kia cùng Hồ Quân Nhạc cũng không là người ngu ngốc, lại có Dương Dũng cùng hai con con chó ở đây, bọn họ cũng không dám bại lộ cái gì. Mà Hồng Cầm vừa nghe bên trong có tiếng chó sủa, tự nhiên không dám đi vào trêu chọc hai con chó điên kia.

Người cần đến cũng đã đến, Tô Thi Thi yên tâm lặng lẽ đi đến biệt thự.

Đường đi cô đã thăm dò kĩ lưỡng, có thể tránh không gặp bảo an, bên ngoài, cô đã kêu Ôn Ngọc cùng Tần Phong tiếp ứng.

"Đến đây!" Bên ngoài vang lên một giọng nói mềm dẻo

Tô Thi Thi nằm úp sấp ở chóp tường, đối với Ôn Ngọc đang đứng chờ ở dưới cười nói: "Cô tránh ra khỏi đó đi, tôi thật lâu không trèo tường, sợ nhảy trúng cô."

"Ôn Ngọc, tránh ra đi, bà điên này tuyệt đối làm được." Tần Phong từ bên cạnh nhảy ra, cánh tay ôm lấy Ôn Ngọc.

Tô Thi Thi trợn mắt nhìn anh ta, liền nhảy xuống.

"Tô Thi Thi, cô tới cùng muốn muốn làm cái trò quái quỷ gì? Bùi Dịch biết không? Qua mấy giờ nữa các người phải làm lễ đính hôn, cô chạy trốn như vậy, cậu ấy sẽ phát điên!"

Tô Thi Thi phúi bùn đất trên người, cười tít mắt nhìn anh ta: "Đính hôn cùng tôi có liên quan sao?"

"Cô..." Tần Phong sắc mặt lập tức ngưng trọng lên, "Việc này cũng không thể nói đùa!"

Tô Thi Thi liếc mắt nhìn anh ta, đi lên chỗ bọn họ đứng bên cạnh xe, kéo cửa ra ngồi xuống: "Mau lên đi, nghi thức cắt băng lập tức liền bắt đầu rồi."

"Cắt băng? Cô muốn đi đâu?" Tần Phong buồn bực nhìn cô.

Tô Thi Thi khòe miệng nhếch lên, phun ra ba chữ: "Sân vận động!"

Mà lúc này, biệt thự thứ hai, Bùi Dịch dùng ống nhòm quan sát, đôi mắt hơi trầm xuống. Anh vừa rồi xem tình hình, rõ ràng liền là Tô Thi Thi, bọn họ đang đi ra ngoài.

Chương 230: Tôi chỉ nghĩ muốn cô bình an

Edit:

Beta: Ryeo

Gió thu thổi từ từ, gợi cho người ta chút ưu tư muộn phiền.

Bùi Dịch nhìn chiếc xe đang chở Tô Thi Thi đi càng ngày càng xa, âm thầm xiết chặt ống nhòm ở trong tay.

"Ting... "

Mobile phone run run, anh lấy ra vừa thấy, là Tần Phong gửi địa chỉ hiện tại của anh ta.

Anh nhìn chăm chú di động, yên lặng vài giây, hai mắt từ từ nheo lại, trong mắt hiện lên quét xuống ý tứ hàm xúc không rõ ràng.

"Thi Thi, em tới cùng muốn làm cái gì?"

Anh biết sáng sớm hôm nay Tô Thi Thi chạy ra ngoài, bây giờ lại thần thần bí bí đi khỏi nhà, chắc chắn là muốn làm cái gì. Anh không phải không muốn điều tra, nhưng trực giác anh mách bảo không cần đi thăm dò.

Anh là muốn đợi từ chính miệng cô nói ra cho anh biết!

"Hi vọng em sẽ cho tôi một bất ngờ lớn." Bùi Dịch cuối cùng liếc mắt

nhìn chiếc xe đã đi xa kia, hạ ống nhòm xuống, xoay người hướng cầu thang đi đến.

Sân thượng rất nhanh liền yên bình lại, giống như Bùi Dịch chưa từng xuất hiện nơi này.

Tất cả trang viên Đoàn gia đều chìm ngập trong không khí náo nhiệt. Những người hầu khấn trương, bận rộn, người nào cũng không biết người phụ nữ trên danh nghĩa muốn đính hôn cùng Bùi Dịch đã đi đâu mất không thấy.

Nửa giờ sau, Tô Thi Thi lái xe đến chỗ công trình gian khách của sân vận động.

Giờ lành cắt băng sắp đến, lúc này công trình gian khách sân vận động này náo nhiệt cực kì, đã có rất nhiều phóng viên truyền thông tụ tập tại cửa sân vận động.

Tô Thi Thi kéo cánh tay Ôn Ngọc, đi tới hai bước, đột nhiên quay đầu nhìn Tần Phong đang đi phía sau.

"Cô đừng nhìn tôi như vậy." Tần Phong bị ánh mắt của cô nhìn đến toàn thân lông tơ đều nhanh dựng thẳng lên.

Anh cảm thấy được hôm nay người phụ nữ này cực kì kì quái.

Tô Thi Thi khòe miệng nhếch lên, nhàn nhạt hỏi: "Anh ấy khi nào đến?"

"Cái gì? Ai khi nào đến đây?" Tần Phong sắc mặt cứng đờ, ấp úng nói xong, nhịn không được liền nhìn xuống đất.

"Chết tiệt, tôi vừa rồi lúc nào bị lộ rồi?" Tần Phong lấy tay sờ sờ cái

mũi, nghĩ mãi không xong.

Tần Phong liền biết Tô Thi Thi muốn gây sự.

Làm bạn thân Bùi Dịch, Tần Phong sao lại để mặc chuyện này? Anh vừa rồi gửi địa chỉ cho Bùi Dịch, nào biết rằng lại bị Tô Thi Thi phát hiện rồi.

Tô Thi Thi nhìn đến phản ứng của Tần Phong, mi mắt chậm rãi nheo lại, đột nhiên đi ra sau vỗ vỗ bờ vai của anh, cười nói: "Cảm ơn!"

Tần Phong sững sốt vài giây, hướng về phía bóng lưng Tô Thi Thi buồn bực hô: "Cô lại lừa tôi!"

Người phụ nữ này ngay từ đầu là muốn thăm dò Bùi Dịch có đến hay không đến!

"Thi Thi, cô dẫn chúng tôi tới đây làm gì?" Ôn Ngọc nhìn Tô Thi Thi cùng Tần Phong nói chuyện, nhin không được hỏi.

Tô Thi Thi buông cánh tay, tròn mắt cong cong, đứng yên, liền nói sang chuyện khác: "Nghỉ lễ cắt băng sắp bắt đầu ngay bây giờ, nghe nói hôm nay có minh tinh cô thích lên biểu diễn."

"Thật vậy sao?" Ôn Ngọc mi mắt lập tức phát sáng lên, nháy mắt biến thành mê muội, liền lôi kéo Tô Thi Thi đi về phía trước, "Nhanh lên, chúng ta tìm chỗ ngồi gần đi!"

Phía sau đột nhiên truyền đến giọng nói của Tần Phong: "Em cũng thích minh tinh sao? Nam hay nữ?"

Ôn Ngọc sắc mặt cứng đờ, nhanh chóng cúi đầu, bộ dạng giống như đã làm sai chuyện.

Tần Phong mi mắt chài quét liền tái rồi, đi đến ôm lấy bả vai Ôn Ngọc, đem cô từ tay Tô Thi Thi dẫn đi, dắt cô đi theo bên cạnh, thấp giọng hỏi: "Nói, em thích nam minh tinh nào?"

"Không có. Anh không cần làm như vậy, ở đây nhiều người nhìn." Ôn Ngọc cúi thấp đầu, lỗ tai xấu hổ đến đỏ bừng, hận không thể lấy cái động chui vào.

"Hô... Hai người cứ từ từ bồi dưỡng tình cảm đi." Tô Thi Thi ở trong lòng yên lặng nói, thừa dịp bọn họ không chú ý, lặng lẽ đi vào sân vận động.

Bên ngoài đã đến giờ cắt băng rồi.

Quán trưởng cùng các lãnh đạo liên quan đều đứng trước dải băng, dưới sự chủ trì của người dẫn chương trình, nghi thức cực kỳ náo nhiệt.

Tại một nơi xa hẻo lánh, đang có một chiếc xe màu đen chạy băng băng.

"Hỗ tổng, Tô tiểu thư cũng không có tham gia nghi thức cắt băng, vậy ngài đến đây làm gì?" Ngồi ở ghế cạnh tài xế, người trợ lý nhìn chằm chằm nơi xa đang diễn ra nghi thức cắt băng, nghi hoặc hỏi han.

Hỗ Sĩ Minh sắc mặt hơi trầm xuống, một tay chống cằm, ngón trỏ ở trên má chậm rãi xoa vòng vòng, nhìn chằm chằm đám người náo nhiệt nơi xa kia, không biết suy nghĩ cái gì.

Trợ lý thấy anh ta như vậy, cũng không dám nói nữa.

Một lát sau, Hỗ Sĩ Minh đột nhiên ngồi thẳng người, trầm giọng nói:

"Cử người đi điều tra cho tôi, Bùi Dịch ở nơi nào..."

Anh ta vừa dứt lời, trong tầm mắt đột nhiên xuất hiện một chiếc Bentley màu đen tiến vào, sắc mặt nhất thời trầm xuống, phun ra ba chữ: "Không cần nữa."

Bùi Dịch đã đến đây.

Máy tiếng nữa là đã đến giờ đỉnh hôn, mà nhân vật chính giờ phút này đều đã chạy tới tham gia nghi thức cắt băng là sao chứ?

Hồ Sĩ Minh nhớ đi nhớ lại, sắc mặt trầm xuống, đột nhiên ngồi thẳng người, lạnh giọng nói: "Lái xe đi nơi khác! Gọi cho người của chúng ta đến, bắt Tô Thi Thi đi!"

"A? Được!"

Trợ lý hoảng sợ, không dám chần chờ, khẩn trương gọi điện thoại cho bọn người ở trong sân vận động. Bọn họ cũng đã sớm cho người trà trộn vào bên trong, chỉ sợ phát sinh chuyện ngoài ý.

Ngày sau đó, sắc mặt người trợ lý trắng bệch, quay đầu khẩn trương nhìn Hồ Sĩ Minh: "Hồ tổng, không liên hệ được người của chúng ta."

"Đáng chết, bị lừa!" Hồ Sĩ Minh sắc mặt hung ác nham hiểm, "Lái vào đi!"

Lúc này, nghi thức đã kết thúc, những phóng viên đi theo đoàn người vào bên trong sân vận động. Tiếp tục, bên trong sẽ có một buổi biểu diễn.

Bentley chạy băng băng đến cửa sân vận động, nhưng chỉ một cái chớp mắt, Bentley liền tăng tốc vượt qua, nhanh chóng chạy vào bên

trong.

Hồ Sĩ Minh nhìn xe Bentley đi xa, xiết chặt quả đấm.

Sự tình, tựa hồ đã mất đi khống chế!

"Cậu tới rồi à!"

Bùi Dịch vừa mới xuống xe, Tần Phong liền chạy tới, sốt ruột nói:
"Thi Thi không thấy nữa!"

Bùi Dịch liền dừng bước, ánh mắt sắc bén bắn về phía Tần Phong:
"Cậu lặp lại lần nữa!"

"Cô ấy vừa rồi trốn khỏi, tôi đã phái người đi tìm rồi. Cậu đừng nóng vội." Tần Phong sắc mặt vô cùng nghiêm trọng nói, "Vừa rồi người chúng ta phát hiện rất nhiều người của Hồ Sĩ Minh, hiện tại đã khống chế, nên hẳn là sẽ không gặp chuyện không may."

Bùi Dịch mạnh xiết chặt quả đấm, không suy xét nhiều, vươn tay đến lấy điện thoại

Tần Phong thấy vậy, vội vàng nắm chặt cổ tay Bùi Dịch lại, trầm giọng hỏi: "Cậu đã nghĩ kỹ chưa? Người của Hồ Sĩ Minh còn đang ở bốn phía nhìn chăm chăm vào chúng ta, một khi làm như vậy..."

"Tôi chỉ nghĩ muốn cô ấy bình an."

Bùi Dịch lạnh giọng nói, trong mắt phát ra hừng hực lửa giận. Lạnh thấu xương, cứng cỏi, chân thật đáng tin.

Nhiều năm như thế, anh vì đối phó Đoàn gia, vì đối phó Tứ Đại Gia Tộc, một mực âm thầm bồi dưỡng thế lực riêng của mình. Mà hiện

tại Tô Thi Thi liên lạc không rõ, anh không tìm ra được sự chọn lựa khác.

Cho dù là sẽ bại lộ thế lực, anh cũng tuyệt không cho phép Tô Thi Thi có bất luận sơ xuất gì!

(Ryeo: Anh Dịch mạnh nhất, 4 đại gia tộc là cái méo gì

Dịch: biết thế thì tốt, cô lo an phận đi.

Ryeo: *chạy tới ôm tay Dịch ca* oppa là nhất

Dịch: *liếc* buông ra, anh còn phải tìm vợ

Ryeo: anh cứ bình tĩnh, em đây sẽ lo cho chị thay anh)

"Có lẽ sự việc không như cậu nghĩ." Tần Phong sốt ruột nói. Anh cảm thấy được Tô Thi Thi là chính mình rời khỏi.

"Tôi ý đã quyết." Bùi Dịch hít sâu một hơi, lấy di động, ấn một dãy số.

Ngay tại lúc anh đè xuống con số muốn bấm kia, những người bên cạnh đột nhiên hô lớn:

"Thật tuyệt!" Mọi người chỉ vào màn hình lớn trong sân vận động.

"Bùi Dịch cậu mau xem!" Tần Phong vội vàng ngăn Bùi Dịch lại, để cho anh nhìn màn hình lớn.

Bùi Dịch ngược lên, nháy mắt tiếp theo, cả người thất thần ngay tại chỗ.

Chỉ thấy màn hình lớn hiện lên hình ảnh không gian ba chiều của một

ngôi nhà.

Trời xanh mây trắng, bãi cỏ xanh, bao quanh bốn phía của căn nhà.
Nơi đó hiện lên một dòng chữ to màu đỏ- - " Tặng anh, Bùi Dịch".

Thính xa xôi, thính gần gần, đăng 1c cho hóng chơi thôi

Chương 231: Anh cướp đoạt lời kịch của tôi

Tường trắng ngói to, lối nhỏ vào chốn vắng, Tứ Hợp Viện nho nhỏ bị dòng nước chảy nhỏ giọt bao vây lấy, lẳng lẳng đứng sừng sững ở bên cạnh hồ nước hình bán nguyệt.

Nó mang theo sự dịu dàng của Giang Nam, lại mang theo khí thế phóng khoáng của phương Bắc, lững lờ lại rộng lớn trên màn hình, làm cho mọi người bị cuốn hút vào nó không thể rời mắt.

"Tặng cho Bùi Dịch". Bốn chữ to lớn kết thành từ những ngôi sao lấp lánh trên nóc nhà

Tứ Hợp Viện, ở Bắc Kinh này cũng không phải là nơi hiếm thấy. Nhưng tòa nhà trước mắt này, như cách biệt trần thế, thuận thế mà thiết kế, giống như là một chiếc khăn lụa Trung Quốc theo gió bay đi, theo dòng sông chảy đến.

"Oong..." Bùi Dịch chỉ cảm thấy trong đầu oanh một tiếng.

Có cái gì đó vừa nổ bung, hóa thành vô vàn ngôi sao lấp lánh, dung hợp thành bốn chữ kia, nhanh chóng lan tràn ở trong thân thể anh.

Một dòng nước ấm mạnh mẽ, không ngừng tấn công đến từng tế bào trên người anh, điên cuồng kêu gào, run rẩy.

"Ô Thi Thi..." Bùi Dịch thân thể căng thẳng, tim đập càng lúc càng nhanh.

Anh bỗng đứng cúi đầu nhìn xem tay mình, im lặng tự giễu.

Tay anh đang run run.

Trầm tĩnh như anh, mà lại cũng sẽ giống tên lưu manh đầu đường xó chợ một dạng cực kỳ khấn trương.

Trên nà hình lớn, hình ảnh vẫn còn tiếp tục.

Bức tường Tứ Hợp Viện giống như đang khoác lên mình mấng mùa xuân từng kiện cắt ra, từng khối gạch từ từ hút ra, bày ra không gian bên trong của một căn nhà, hình ảnh lập thể trang trí từng gian phòng

"Nhà." trong đầu Bùi Dịch bắn ra một cái từ này, quả đấm mạnh xiết chặt, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm không gian căn phòng quen thuộc dị thường.

Kia đều là phong cách mà anh cùng Tô Thi Thi thích! Là cô tự mình thiết kế!

Quần chúng bốn phía vây quanh xem nhất thời bùng nổ rồi.

"Đẹp quá, rất muốn đến ở!"

"Nếu như có thể sống trong căn nhà như thế này, để cho tôi giảm thọ vài năm cũng nguyện ý!"

Thét chói tai, ca ngợi liên tiếp vang lên. Đám phóng viên nhiếp ảnh gia, tất cả đều giống như lên cơn, điên cuồng chụp ảnh, hỏi thăm Thiết Kế Sư là ai.

"Tặng cho Bùi Dịch, có phải đưa cho vị Bùi tổng đang đứng ở nơi xa bên kia hay không?" Có người nhanh mắt thấy được Bùi Dịch, nhưng

ai cũng không dám đi đến hỏi.

"Trời ạ, này không phải là tòa nhà Thi Thi thiết kế cho chính mình ở sao?" Ôn Ngọc che miệng, không thể tin nhìn chăm chăm màn hình lớn.

"Nhà để cô ấy ở?" Bùi Dịch hai mắt mạnh nhú lại, đáy mắt kia đăm quang càng lúc càng sáng rộng, có cái đáp án miêu tả sinh động, nhanh đến nỗi làm cho người ta nắm bắt không được.

Đúng lúc này, ngọn đèn bốn phía màn hình lớn từ từ hạ xuống.

Tất cả ngọn đèn đều đã hội tụ ở tại một chỗ, chậm rãi chiếu vào màn hình khắp ngõ ngách.

Chỉ nghe một trận tiếng giày cao gót nhẹ nhàng trên mặt đất truyền đến. Cộc cộc... Mỗi một cái, đều đã như là đập vào trong lòng mọi người.

Hiện trường lặng ngắt như tờ, tất cả mọi người nhìn chăm chăm góc kia, ánh mắt theo ánh sáng kia chậm rãi di động.

Xoạch âm thanh càng ngày càng gần, một cái bóng dáng xinh đẹp chậm rãi xuất hiện giữa tầm mắt mọi người.

Toàn thân sừng xám đơn sắc thêu Hải Đường, giống như nước chảy ôn hòa dán sát tại trên thân thể cô. Eo nhỏ nhắn, phong thái cao quý. Khuôn mặt thanh tú trang điểm nhẹ nhàng, một đôi mắt bồ câu linh động lóng lánh đảo qua lại.

Điềm tĩnh lạnh nhạt như đóa hải đường đang kỳ nở rộ, xinh đẹp không gì sánh nổi.

"A..." Mọi người hít một hơi thật sâu, trong mắt đều là kinh diễm.

Phụ nữ mặc sườn xám không ít, có thể đem sườn xám mặc lên khiến người ta kinh diễm cũng không thiếu. Nhưng giống như vậy, có thể đem sườn xám mặc nên hấp dẫn cùng điềm tĩnh hai loại khí chất bất đồng hòa hợp như vậy thì thật vô cùng hiếm có.

"Thi Thi!" Ôn Ngọc cả kinh bụm miệng, nhìn Tần Phong, lại nhìn Bùi Dịch ở nơi xa kia, không biết muốn nói cái gì.

Lúc này Tô Thi Thi ở cùng với bọn họ, vẫn mặc quần áo Chanel mùa thu, tại sao chỉ chớp mắt liền biến thành một vị mỹ nhân cổ đại?

Bước chân Tô Thi Thi bỗng nhiên chậm lại, theo bản năng hướng tới bọn họ bên này đi đến.

Giống như là có loại cảm giác gì đó níu kéo, chỉ liếc mắt một cái, cô liền thấy được Bùi Dịch trong đám người kia.

"Có một loại duyên phận, dù trong đám người liếc mắt một cái liền có thể nhìn thấy anh. Bùi Dịch, anh chuẩn bị xong chưa?" Tô Thi Thi xoay người, yên lặng nhìn người đàn ông như hạc trong bầy gà kia.

"Cô bé, cùng với tôi, em sẽ phải chịu rất nhiều áp lực." Bên tai, tựa hồ còn vang vọng những lời lúc trước Bùi Dịch nói với cô.

Khi đó, anh không đợi cô trả lời, liền bá đạo giữ cô bên cạnh, ôn nhu chăm sóc

Ngày ngày đêm đêm, anh dùng phương thức của riêng mình, nơi chốn bảo hộ cô. Miễn cô sầu, miễn cô ưu, miễn cô khổ, để cho lòng của cô, càng ngày càng ấm.

Tô Thi Thi nhìn Bùi Dịch, khoe miệng từ từ cong lên.

"Bùi Dịch, sao anh có thể xác định em muốn được anh bảo hộ như vậy? Tình yêu là tương hỗ, bây giờ, đến lượt em bước đến." Tô Thi Thi ở trong lòng yên lặng nói.

Cô hít sâu một hơi, chậm rãi đem microphone đưa tới bên miệng.

Cô không thấy được, Bùi Dịch cứng ngắc đứng yên tại chỗ, bên tai anh đã đỏ bừng

Tô Thi Thi cầm microphone, hướng về phía camera chậm rãi nói:

"Tôi lúc thiết kế tòa nhà này, muốn tương lai sẽ cùng người đàn ông mà tôi yêu nhất, cùng nhau sống. Tôi đã từng cho rằng, nguyện vọng này đời này đều khó có khả năng thực hiện, mãi đến khi có người đột nhiên xuất hiện trong cuộc sống của tôi."

Cô nhìn về phía Bùi Dịch, mặt giãn ra cười nói: "Sự xuất hiện của anh, tuy làm cho thế giới của em long trời lở đất. Nhưng anh để cho em tin tưởng, hạnh phúc tưởng chừng xa lắm vẫn ở bên cạnh em."

"Anh để cho em tin rằng trên cái thế giới này có tình yêu, càng làm cho em tin tưởng, em cũng có thể giống những người khác có một gia đình hạnh phúc."

Tô Thi Thi hướng Bùi Dịch đi tới, từng bước một, toàn bộ thế giới giống như chỉ còn lại hai người bọn họ.

Trong mắt cô chỉ có anh, mà trong mắt anh cũng chỉ còn lại có cô.

Cô đi tới trước mặt anh: "Bùi Dịch, đây là nhà do chính tay em thiết kế. Nó dựa trên sở thích của hai chúng ta, tích cách của chúng ta,

em cảm thấy được chúng ta cực kỳ thích cùng nhau sống chung."

"Em tặng nó cho anh."

Giờ khắc này, Bùi Dịch nghe được tiếng tim chính mình đang đập, thùng thùng thùng, khoảnh khắc rối loạn tiết tấu.

"Oa! Đây là thổ lộ sao?" Mọi người giật mình che miệng, còn có chút hiểu không rõ chuyện này là như thế nào.

Ôn Ngọc cùng Tần Phong cũng u mê, hai người đưa mắt nhìn nhau.

Tô Thi Thi đây là đang thổ lộ? Đã kịch này quá lớn, Bùi Dịch phỏng chừng lớn thế này vẫn lại là lần đầu tiên bị một cô gái ở trước mặt toàn bộ người thế giới thổ lộ!

Mà Tô Thi Thi đứng ở Bùi Dịch trước mặt, hai tai nắm chặt microphone, không hề chớp mắt nhìn chăm chăm vào mắt anh.

Cô chuẩn bị rất nhiều rất nhiều lời để nói nói, nhưng bây giờ đứng ở trước mặt anh, lại bỗng nhiên không biết nói thế nào.

"Cô bé ngốc này..." Bùi Dịch khước mắt dư quang quét đến bàn tay đang run run của Tô Thi Thi, trong mắt hiện lên quét xuống ý cười.

Tâm, ở một khắc này mềm xuống rồi tinh rồi mù. Anh làm sao có thể không nhìn thấy sự khẩn trương của cô, anh sao lại không thấy ánh mắt sợ hãi bị cự tuyệt của cô.

Nhưng lúc anh đang muốn nói, nơi xa đột nhiên truyền đến một trận tiếng động lớn ồn ào nhốn nháo.

Hồ Sĩ Minh mím môi, mặt không chút thay đổi hướng tới chỗ của bọn

họ bên này.

Tốc độ của anh ta rất nhanh, toàn thân tản ra khí lạnh ý bảo người ta chớ tiến lại gần. Đám người lập tức tránh lui ra tạo nên một con đường, để anh ta tiến quân thần tốc.

"Ô Thi Thi, cô giỏi lắm! Tôi không đồng ý, cô đừng mơ tưởng phá hoại kế hoạch của tôi!" Hồ Sĩ Minh bị chọc giận điên rồi.

Anh ta thiên tính vạn tính, liền là không tính đến Ô Thi Thi vậy mà ở trước mặt nhiều người như vậy hướng Bùi Dịch thổ lộ!

"Nếu để cho cô thổ lộ thành công, chẳng phải là chứng minh tôi cực kỳ vô năng?" Hồ Sĩ Minh nhìn chăm chăm Ô Thi Thi, bỗng nhiên, khóe miệng chậm rãi cong lên, lộ ra một nụ cười mỉa mai.

Ô Thi Thi nghe được động tĩnh liền nhìn qua, vừa lúc đụng vào ánh mắt của anh ta khi đó, tâm mạnh cả kinh.

Ngay sau đó, cô liền rơi vào vòng tay ôm ấp quen thuộc.

Bùi Dịch ôm cô, như là con báo săn đang chờ thời cơ mà tấn công, nhìn chăm chăm người đàn ông đang xông tới chỗ bọn họ.

"Thi Thi, tôi có lời muốn nói với cô." Hồ Sĩ Minh đứng cách bọn cô hơn một thước, bỗng nhiên như là thay đổi thành một người hoàn toàn khác nhìn Ô Thi Thi, trong mắt nhu tình, đáy mắt là đậm tới mức tan không được đau thương.

Dáng vẻ ấy giống như là đánh mất đi người con gái mình yêu thương sâu đậm vậy.

"Đây là muốn gây sự mà!" Tần Phong trong lòng máy động, nhìn xem

bên kia, Bùi Dịch vẻ mặt băng lãnh dáng vẻ muốn sống mái với nhau một trận, nhất thời bất chấp tất cả, hướng tới Hồ Sĩ Minh chạy tới.

"Tiểu Hồ Hồ..." Một tiếng dài nhỏ âm cuối xéch lên kêu la, trong phút chốc trấn áp tiếng nhốn nháo ở hiện trường

Tần Phong lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai, một hơi chạy đến trước mặt Hồ Sĩ Minh, đối với anh ta quỳ một gối xuống.

Anh giống ảo thuật một dạng từ trong túi áo lấy ra một chiếc nhẫn, đưa lên như cầm lấy vật quý giá nhất, vẻ mặt chân thành nói: "Gả cho tôi!"

Tô Thi Thi mạnh xiết chặt tay Bùi Dịch, đôi mắt mở to, thiếu chút nữa ngất đi.

Tần thiếu gia, anh tại sao lại cướp đoạt lời kịch của tôi?

Không đúng, anh có phải tính sai đối tượng rồi hay không?

Cũng không đúng...

Điên rồi!

**Ai cũng hóng. Để tối ta làm xong sẽ đăng. Ko kịp thì mai vậy.
Kịch hay chỉ mới bắt đầu**

Chương 232: Anh vậy mà là người đàn ông như vậy

"Tần Phong!" Một tiếng rống to, hàm chứa cường đại tức giận.

Hỗ Sĩ Minh vẻ mặt âm trầm nhìn Tần Phong, hận không thể một súng bắn chết anh!

Lại bị một người đàn ông cầu hôn! Anh ta còn muốn ở Bắc Kinh này làm ăn nữa không!

"Tôi..." Tần Phong khẽ cắn môi, trong lòng giận dữ muốn chết.

Anh ta cho rằng anh muốn sao? Vừa rồi phát điên liền quỳ xuống rồi. Hiện tại anh đang tự chế giễu mình rồi, đưa nhẫn lên cũng không được, mà đứng dậy cũng không xong.

Tần Phong lòng hạ quyết định.

"Chết thì chết!"

Anh ngẩng đầu, hướng người đang đang ở trước mặt, thâm tình khẩn thiết nói: "Trước đây có người đã nói với tôi, thích một người là cần dũng khí, hiện tại, tôi đã nghĩ thông rồi."

"Chúng ta không cần phải đi quản ánh mắt của người đời, muốn dũng cảm bước ra một bước này."

"Anh..." Hồ Sĩ Minh hít sâu một hơi, nếu không tu dưỡng tốt, phỏng chừng một cước đá qua rồi!

Tần Phong nói gần nói xa lộ ra đều là Hồ Sĩ Minh anh ta trước giờ đối với Tần Phong đều có tình ý, đây rõ ràng là cố ý! Anh ta hiện tại nếu là cự tuyệt, liền là bội tình bạc nghĩa!

Bên cạnh, trợ lý Hồ Sĩ Minh nghe một hồi cũng đã u mê, mặt trắng bệch ngay cả chính mình muốn làm cái gì đều đã quên rồi.

Hiện trường rơi vào lặng im một cách quỷ dị. Thật lâu sau, truyền đến tiếng hà hơi.

Mọi người đối với thân phận của Hồ Sĩ Minh không phải quá rõ ràng, nhưng tên tuổi Tam Thiếu của Tần gia, người nào chưa từng nghe qua?

"Chuyện này là sao chứ?" Tô Thi Thi lặng lẽ lôi kéo tay áo Bùi Dịch.

"Sao Tần Phong lại xông lên rồi hả?" Cô nhìn nơi xa khắp ngõ ngách, nơi đó có một tên con trai tướng mạo trắng nõn nam sinh chính đang ngây ra như phỗng nhìn nơi này.

"Người của em?" Bùi Dịch theo ánh mắt hướng theo ánh mắt Tô Thi Thi nhìn qua, đôi mắt mạnh trầm xuống.

Tô Thi Thi trong lòng căng thẳng, nhưng vẫn lại là gật gật đầu, chu mỏ, buồn bực nói: "Anh đối với anh em tốt của mình cũng quá độc ác."

Để cho Tần Phong trước mặt nhiều người như vậy hướng Hồ Sĩ Minh cầu hôn, thật quá tội nghiệp anh ấy rồi.

Bùi Dịch sắc mặt trầm xuống: "Em nghĩ tôi sẽ nghĩ ra cái việc làm ngu ngốc đó sao?"

Anh tình nguyện cùng Hồ Sĩ Minh đánh một trận, cũng sẽ không...

Bùi Dịch nhắm mắt, đáy lòng ở một chỗ nào đó có chút rầu rĩ khó chịu.

Tần Phong cậu thật quá đàn độn!

"Anh..." Tô Thi Thi hơi há mồm, không biết nói cái gì.

Tần Phong đối với anh em, thật sự quá trung thành rồi!

Nhưng mà hiện tại muốn làm sao kết thúc chuyện này đây?

"Nguy rồi, Ngọc..." Tô Thi Thi kinh hô ra tiếng, vội vàng nhìn Ôn Ngọc đứng ở một bên.

Chỉ thấy Ôn Ngọc che miệng, kinh hãi nhìn Tần Phong. Từng giọt từng giọt nước mắt từ trong hốc mắt rơi xuống, bất lực tới cực điểm.

Tần Phong nghe được tên Ôn Ngọc, thân thể mạnh cứng đờ, theo bản năng liền nhớ tới việc phải đi theo cô giải thích.

Nhưng cũng chỉ là một cái chớp mắt. Anh âm thầm cắn răng, liền quay đầu cũng không dám.

"Tần Phong, mày hiện tại bỏ chạy, là tự xem thường chính mình!"

Tần Phong cắn răng một cái, đem nhẫn từ trong hộp lấy ra, nâng đến trước mặt Hồ Sĩ Minh, "Gả cho tôi."

"Tần Phong..." Tô Thi Thi khẩn căng túm chặt cánh tay Bùi Dịch, hốc mắt bỗng dưng có chút cay cay

Cô nhìn thấy Ôn Ngọc sợ tới mức thân thể phát run, lại nhìn thấy Tần Phong không để ý mọi người ánh mắt tự bôi đen chính mình, lại nhìn về mặt bạo lực cũng sắp bạo phát của Hồ diên khùng, cuối cùng, ngửa đầu nhìn Bùi Dịch.

"Tiếp tục đi." Bùi Dịch xoa xoa tóc của cô, ôn nhu nói.

Tô Thi Thi mạnh cúi đầu, rất nhanh lau lệ trong mắt.

Lúc cô ngẩn đầu trở lại, đã khôi phục trấn định.

Cô đối với người con trai nơi xa kia trắng nõn nam sinh gật gật đầu, rồi sau đó lặng lẽ lùi lại đứng ở phía sau Bùi Dịch.

"Tô Thi Thi." Bùi Dịch xụ mặt, một tay đưa qua kéo cô ra phía trước, cùng chính mình đứng chung một chỗ.

"Này, nếu lỡ đánh nhau..." Tô Thi Thi nói đến một nửa, liền ngậm miệng, không dám nhìn tới biểu tình của Bùi Dịch.

Quả nhiên, Bùi Dịch mặt liền đen lại, quay đầu trầm trầm nhìn cô một cái.

"Trở về sẽ trừng phạt em!" Anh cắn răng nói.

Tô Thi Thi vốn đem chuyện này làm cho đại nháo! Bây giờ, cô rõ ràng đều đã dự tính kỹ mọi chuyện, không có Tần Phong, cũng sẽ có một người đàn ông khác đến làm rồi!

Bùi Dịch không dám tưởng tượng, nếu lỡ xảy ra sơ xuất gì, cô gái nhỏ của anh sẽ phải chịu cái thương tổn gì!

"Úi... Anh nắm chặt quá làm tôi đau rồi này, tôi biết mình sai rồi còn

không được sao?" Tô Thi Thi cúi đầu, thành thật nhận sai.

Ngay lúc hai người đang nói chuyện, nơi xa cái trắng nõn nam sinh đã chạy tới chỗ bọn họ bên này.

Nam sinh cao tầm 1m75, bộ dáng cực kỳ thanh tú, mặc toàn thân quần áo bó sát người, thẳng tắp địa hướng tới Hồ Sĩ Minh chạy tới.

"Hồ tổng, người đã nói sẽ đối với tôi chịu trách nhiệm, Anh ta là ai vậy?" Nam sinh hướng qua, đi một phát kéo Tần Phong, chỉ vào anh đang muốn mắng to, bỗng nhiên thấy rõ ràng bộ dáng của anh, sợ tới mức khẽ run rẩy, "Tần... Tần tổng..."

Tần Phong ngẩn ngơ, đây là cái tình huống gì?

Bất quá rốt cục có thể không cần quỳ nữa, không tệ.

Nhưng Tần Phong còn không có vui mừng được bao lâu, chỉ thấy vị nam sinh này chỉ vào mặt anh, một bên vừa khóc vừa nói: "Cho dù anh là Tam Thiếu của Tần gia, cũng không có thể cướp đoạt người đàn ông của tôi! Hồ tổng là của tôi!"

Tần Phong khóe miệng giật giật. Anh cần phải trả lời sao? Vẫn lại là lặng im là vàng thì hơn!

Tất cả mọi người im lặng rồi.

Chuyện động trời có chút khoa trương lại giả tạo ngược luyến, trong cuộc đời có thể nhìn thấy một lần, coi như là đáng giá.

Nơi xa, Tô Thi Thi băng bó mi mắt, đã không dám nhìn tới.

Cô tỉ mỉ bày ra nghi thức thổ lộ lớn như vậy, lần này hay rồi còn

không có bắt đầu được một nữa, tại sao liền biến thành cái dạng này rồi!

Thiệt tức muốn khóc.

"Các người câm miệng hết cho tôi!" Dù là Hồ Sĩ Minh tu dưỡng tốt cỡ nào, cũng tức điên rồi.

Hai người đàn ông tranh giành một người đàn ông? Tô Thi Thi, Bùi Dịch, các người thật đầy đủ ngoạn độc!

"Hồ tổng..." trợ lý Hồ Sĩ Minh lúc này mới phản ứng kịp, bắt đầu dọn dẹp đám người, nghĩ muốn tìm đường đi khỏi nơi này

Hồ Sĩ Minh đen mặt. Cứ như vậy rồi đi, vậy sự trong sạch của anh ta không phải bị bọn họ làm cho ô uế rồi sao?

Đúng lúc này, nơi xa chen vào tới một người, một cái đầu màu vàng dẫn đầu xuất hiện giữa tầm mắt mọi người

"Sur muội, tôi đến đây!" Tống Trọng Hạo chen vào đám người, liếc thấy đến chỗ Tô Thi Thi, bỗng nhiên hưng phấn hướng tới chỗ cô đã chạy tới, "Ngôi nhà đó là do em thiết kế sao? Hiện tại anh có thể nhìn rồi đúng không?"

"Sur huynh, anh đứng ở nơi đó đừng..."

"A!" Tống Trọng Hạo không biết bị người nào đẩy một cái, dưới chân lão đảo, nhất thời hướng phía trước đánh tới.

Tô Thi Thi yên lặng đem chữ "Động" còn chưa nói xong nuốt trở vào.

Tống Trọng Hạo vừa khéo, trực tiếp bổ nhào vào trên người Hồ Sĩ

Minh đang bị trắng nõn nam sinh cuốn lấy.

"Đáng chết!" Hồ Sĩ Minh đôi mắt trầm xuống, dơ tay liền đẩy ra ngoài.

Tống Trọng Hạo dưới tình thế cấp bách kéo cà- vạt của anh ta lại, hai người đồng thời hướng tới trên mặt đất ngã xuống.

"Ừm..." Môi mềm gặp phải đôi má vô cùng mịn màng, xúc cảm ôn nhu, mang theo hương vị hormone nam tính.

Thời gian giống như yên lặng trôi đi, tất cả mọi người hoảng sợ nhìn hai người té trên mặt đất.

"A!" Tống Trọng Hạo một tiếng thét chói tai, đẩy Hồ Sĩ Minh ra vội vã đứng lên, cuống cuồng lau mặt.

"Phó tổng? Anh... Không nghĩ tới anh mà là người như vậy! Tôi không thích đàn ông!" Tống Trọng Hạo mím môi, ủy khuất tới cực điểm.

"Thiết Kế Sư Tống!" Hồ Sĩ Minh triệt để nổi giận, chính đang muốn phát tác, cái trắng nõn nam sinh kia lại quần đi lên.

Hồ Sĩ Minh không biết đang nghĩ cái gì, đột nhiên nắm lấy tay Tần Phong, đi nhanh thoát ra khỏi đám người kia đi đến.

Trước khi anh ta rời đi, âm trầm nhìn Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi liếc mắt một cái.

Chuyện này thật là... đậm chất đam mê mà *cười gian*

Tần Phong dưới tình thế cấp bách, chụp lấy cánh tay Ôn Ngọc, đem

cô gái nhỏ đang không ngừng rơi nước mắt kia cũng kéo đi tới.

Toàn bộ, đều đã rối loạn.

Tổng Trọng Hạo xem tình huống không đúng, co cẳng chạy. Cái kia trắng nõn nam sinh còn lại là chạy đến trước mặt đám ký giả, tuyên truyền chính mình là diễn viên mới.

"Diễn viên?" Bùi Dịch ôm lấy Tô Thi Thi, mâu quang trầm trầm, không biết suy nghĩ cái gì.

Tô Thi Thi căng thẳng thân thể, nghiêm trang nói: "Bằng hữu giới thiệu, theo như nhu cầu thôi."

"Vậy sao?" Bùi Dịch lạnh lạnh hỏi.

Tô Thi Thi xương cứng căng thẳng, ha ha cười gượng: "Cái kia, tôi vừa rồi còn chưa nói xong..."

"Vậy sao? Tôi vừa lúc cũng có lời muốn cùng em nói." Bùi Dịch nhìn chằm chằm Tô Thi Thi mi mắt, trong mắt giống như cát giấu thiên ngôn vạn ngữ.

Anh vừa dứt lời, trên bầu trời truyền đến ong ong thanh âm.

Tô Thi Thi ngẩng đầu vừa thấy, mi mắt mở to.

"Flycam*?"

Flycam*Máy bay không người lái

Chỉ thấy trên bầu trời xuất hiện rất nhiều Flycam, ong ong tập trung về chỗ này, từ từ hình thành một cái vòng tròn khổng lồ.

Phía dưới mỗi chiếc máy bay, đều đã gắn một cái quyển trục gì đó. Chỉ nghe soạt một tiếng, những cái này quyển trục trong phút chốc mở ra...

Không, kia không phải tranh hoặc chữ viết...

"A..." Tô Thi Thi che miệng, trong mắt đều là không thể tin.

Dự là tối nay làm xong 2c rồi up. Mà nhiều chiện quá, làm 1c tận 2h30p

Thôi có nhiều xài nhiều đi.

Mn ngủ ngon

Chương 233: Em thổ lộ, anh cầu hôn

Bên trong sân vận động ngoài trời to như vậy, nhẹ nhàng dừng lại không dưới 100 cái Flycam. Phía dưới một cái máy bay, đều đã nhẹ nhàng treo một tấm thật dài - - ảnh chụp.

Có dài, có rộng rãi, sắp hàng tổ hợp cùng một chỗ. Nhưng đều không ngoại lệ, bên trong mỗi tấm hình, đều là một cô gái duy nhất.

Có dáng vẻ cô lẳng lẳng tựa vào cạnh cửa sổ suy nghĩ, có dáng vẻ cô thờ phì phì ngồi ăn cơm trên ghế ở nhà hàng tây kia, có bộ dáng cô lui ở trong chần ngủ nướng.

Cô khóc khi đó, cười vui khi đó, cùng dáng vẻ khi cô nổi giận đùng đùng. Cũng có cô cúi đầu, giống như đứa trẻ làm sai chuyện.

Trong biệt thự, trên sân thượng, trang viên u tĩnh trên đường nhỏ. Có cô theo người nói chuyện, cũng có cô túm cổ Đại Cầu Tử đi theo Tiểu Vịnh chơi đùa, thậm chí có cô cưỡi ngựa nửa đêm chạy ra đi.

Tô Thi Thi che miệng, hốc mắt từ từ đỏ lên, có cái gì đó trong đáy lòng chui từ dưới đất lên

Chuyện cũ ở trong đầu từng đoạn ký ức tuông ra, đã từng hỉ nộ ái ố giống như liền ngay trước mắt.

Những thứ ảnh chụp này, chụp đều là cô. Đều là cô ở trong mắt Bùi Dịch.

Tô Thi Thi chuyển động thân thể, đi dạo quanh xem một vài bức ảnh, đột nhiên, ánh mắt liền ngưng lại.

"Kia không phải trong phòng làm việc của em sao?" Tô Thi Thi ngạc nhiên nhìn trong đó trên 2 cái máy bay treo một bên ảnh chụp.

Những cái này ảnh chụp chụp đích thị là cô tại Xây dựng Tiệp Khắc tầng 15.

Có dáng vẻ cô phụng phịu theo người ta cãi nhau, cũng có dáng vẻ cô cùng Ôn Ngọc Đồng Tiêu Tiêu cười đùa.

Tô Thi Thi hiện tại không tâm tư suy nghĩ tại sao lại có những thứ ảnh chụp này. Tầm mắt của cô đã bị mỗi tranh vẽ hoặc chữ viết ở cuối mỗi một tấm hình hấp dẫn.

Ở cuối mỗi một tổ ảnh chụp, đều kết thúc là hình ảnh cô cùng Bùi Dịch chụp ảnh chung.

Đều không ngoại lệ, đều là dáng vẻ anh đang hôn cô.

Bên cửa sổ, bên cạnh bàn ăn, trong viện, lập tức, trong xe, còn có bên đường. Hôn môi, hôn lên má, hôn trán, hôn tay...

Tô Thi Thi che miệng, nước mắt ở trong hốc mắt đảo quanh.

Cô cho tới bây giờ không phát hiện, Bùi Dịch có thể ôn nhu như vậy.

Bên trong mỗi một tấm hình, ánh mắt của anh đều đã hết sức sùng nịnh, giống như là đối xử với trân bảo hiếm có. Trái lại cô, không phải cái kính, liền là tại quân nhân đào ngũ.

"Bùi Dịch, anh cố tình!" Tô Thi Thi vừa khóc vừa cười, người đàn

ông này vậy mà chụp ảnh cô nhiều như vậy.

Bùi Dịch nắm chặt tay Tô Thi Thi, nhìn chăm chăm vào mắt của cô, ôn nhu nói: "Anh không ngại để cho toàn bộ thế giới đều biết người phụ nữ của anh xinh đẹp đến nhường nào, để cho tất cả mọi người đều đã hâm mộ anh."

"Bùi Dịch..."Tim Tô Thi Thi, giống như bị cái gì trùng điệp va chạm một phen, trong mắt tràn ra một tầng hơi nước, cảm động đến tột đỉnh.

Yêu một người, không cần giấu cô thật kỹ, mà là muốn cho toàn bộ thế giới xem cô hoàn mỹ như thế nào. Muốn để cho cô dám hướng toàn bộ thế giới nói rằng, cô cực kỳ hạnh phúc.

"Tô Thi Thi, em dám khóc, biết hậu quả." Bùi Dịch nhìn thấy cô gái nhỏ của mình cặp mắt đỏ hồng, trong lòng se lại, ôm cô vào trong lòng, ngữ khí có chút khó chịu.

Anh làm toàn bộ những chuyện này, không phải để cho cô khóc.

"Anh..." Tô Thi Thi buồn bực cực kỳ, không khí tốt như vậy, đều bị anh phá hủy.

Nhưng nháy mắt tiếp theo, cô bị ánh mắt của anh làm cho giật mình.

Bùi Dịch đáy mắt như phát sát, như vì sao quang chớp động. Cho dù anh che dấu hết sức giỏi, nhưng đáy mắt khẩn trương vẫn lại là bán đứng anh.

"Anh..." Tô Thi Thi nhìn đến tay anh đưa vào túi quần, đầu gối hơi cong, như là phải lạy hạ...

Cầu hôn?

"Bùi Dịch!" Tô Thi Thi dưới tình thế cấp bách, một cước đá trúng đầu gối đang muốn gấp khúc của anh.

"Em..." Bùi Dịch như rụng mảy, đứng thẳng người.

Tô Thi Thi thừa dịp anh không chú ý, cực kỳ nhanh chóng mở ra dưới đáy trên tay nắm ống nghe, lấy ra một cái nhẫn, chậm rãi vươn tay.

Toàn thân sừng xám tao nhã, như đóa hoa Hải Đường nở rộ một dạng cực kỳ xinh đẹp, đầu ngón tay vờ quét xuống chiếc nhẫn kim cương, giơ lên trước mặt Bùi Dịch, sợ hãi nhìn anh:

"Đây là em hiện tại mua nổi loại nhẫn này. Anh nguyện ý cùng em kết hôn chứ?"

"Trời ạ, Tô tiểu thư lại cầu hôn!" Bên cạnh những đám người này bị nhiều chuyện liên tục biến chuyển nên đến đầu óc choáng váng, triệt để kinh ngạc đến chỗ.

Tô Thi Thi khẩn trương nhìn Bùi Dịch, giơ nhẫn, điên cuồng nuốt nước miếng.

Có đáp ứng hay không, trái lại nói một câu đi? Như vậy mặt không chút thay đổi nhìn cô là cái ý tứ gì?

Bùi Dịch ngơ ngẩn nhìn Tô Thi Thi, quả thật bị kinh ngạc đến đứng hình.

Không phải anh không nghĩ muốn động, mà là giờ phút này trái tim anh thùng thùng thùng, càng nhảy càng nhanh. Anh sợ chính mình

vừa động, sẽ không chế không nổi đem cái người phụ nữ đáng giận này bắt đến trên xe giấu đi.

"Ô Thi Thi, anh hối hận rồi." Bùi Dịch hít sâu một hơi, trầm giọng nói.

"Hối hận?" Tô Thi Thi sắc mặt cứng đờ.

"Anh nên là giấu em kỹ một chút, không cho bất luận kẻ nào nhìn đến em!" Bùi Dịch cắn răng, gằn từng chữ nói.

Anh quả thật rất may mắn, mới có thể gặp được một cô gái hoàn mỹ như vậy. Cô rõ ràng bị nhiều ủy khuất như vậy, rõ ràng không có cảm giác an toàn như vậy, vậy mà còn dám hướng anh cầu hôn.

Luôn luôn thích không làm theo lẽ thường, luôn luôn mang cho anh kinh hi.

"Cô bé ngốc, em có biết hay không em làm như vậy, gây ra nhiều hậu quả nghiêm trọng?" Những lời này, Bùi Dịch hỏi không được.

Tô Thi Thi một cử động kia, trực tiếp đem Tứ Đại Gia Tộc đều đã chĩa mũi nhọn dẫn tới trên người cô. Cô có biết hay không, lần này cô đem trời cao cho đụng rồi!

"Bùi Dịch, làm đến thế này em cũng không có hối hận nữa!" Tô Thi Thi nhìn đến Bùi Dịch đáy mắt đau lòng, trong lòng căng lên, bỗng nhiên kéo tay trái anh, vênh môi, mạnh mẽ đeo chiếc nhẫn vào ngón áp út của anh.

Chiếc nhẫn lạnh lẽo va chạm vào đầu ngón tay, kích thích thần kinh của Bùi Dịch.

Ngón tay anh khẽ xoa xoa chiếc nhẫn, nâng tầm mắt, nhìn chằm

chằm vào mắt Tô Thi Thi, gằn từng chữ nói: "Xin hỏi Tô tiểu thư, hiện tại có phải hay không đến phiên anh rồi?"

Tô Thi Thi mặt bá liên đỏ, nhẹ gật gật đầu, không dám nhìn tới anh.

Bùi Dịch một tay vươn vào túi quần, chân trái gấp khúc, hướng tới Tô Thi Thi từ từ quỳ xuống.

Tư thế tiêu chuẩn quỳ một gối xuống.

Anh lấy ra một cái hộp gấm màu đỏ sậm, từ từ mở ra, đem chiếc nhẫn lớn bên trong giơ lên trước mặt Tô Thi Thi, ôn nhu nói: "Tô tiểu thư, vừa rồi là em thổ lộ với anh. Hiện tại, là anh muốn kết hôn với em, em nguyện ý gả cho anh chứ?"

"Bùi Dịch..." Tô Thi Thi đỏ mặt, mũi lên men.

Cô vẫn nghĩ muốn, giữa bọn họ có thể vứt bỏ toàn bộ âm mưu, đơn thuần cùng một chỗ.

Cô không biết qua hôm nay, bọn họ sau này muốn đổi mặt đích thị cái gì. Nhưng giờ khắc này, đáy lòng cô, những cái bất an này, khoảnh khắc tan thành mây khói.

"Bùi Dịch, em nguyện ý gả cho anh." Tô Thi Thi gằn từng chữ, nói đến phi thường trịnh trọng.

Cô là hướng toàn bộ thế giới tuyên thệ, vô luận sau này muốn đổi mặt cái gì, cô đều sẽ không lùi bước.

Chiếc nhẫn mang theo nhiệt độ cơ thể Bùi Dịch, chậm rãi sáp nhập ngón áp út. Một giọt lệ, từ trong mắt chảy xuống, rơi trên mặt đất, lấp lánh sáng trong hoa.

"Mẹ, người thấy được không? Con sẽ yêu, con tìm được người sẽ yêu thương bảo vệ con, mà con cũng muốn yêu thương bảo vệ người kia." Tô Thi Thi ở trong lòng yên lặng nói.

Bùi Dịch đứng dậy, ánh mắt hai người trong không trung giao hòa, đều đã tại đây đó trong mắt thấy được đối phương.

Bùi Dịch đem Tô Thi Thi ôm ấp vào trong lòng, cúi đầu hôn lên cánh môi cô.

Bên cạnh vang lên một trận kịch liệt vỗ tay, kéo dài không dứt

"Bốp..." Nơi xa pháo hoa hoa tung lên, sáng lạn loá mắt. Phía sau màn hình lớn, ngôi nhà Tô Thi Thi thiết kế kia, đang ở chậm rãi tụ lại, lại khôi phục thành Tứ Hợp Viện.

Yên tĩnh, mỹ hảo.

"Bảo bối, con đường sau này, chúng ta cùng nhau đi." Bùi Dịch thổi vào bên tai Tô Thi Thi, trầm giọng nói.

Tô Thi Thi khóe miệng cong cong, lui về sau một chút, nhìn chăm chăm vào mắt anh nói "Như vậy, Bùi tiên sinh. Trước đến nói một chút, anh tới cùng là ai đi."

Bùi Dịch thân thể cứng đờ, ánh mắt liền u ám trở lại

Ngọt quá, ngọt đến sâu răng rồi

Chương 234: Tuyệt đối không thể thừa nhận

"Bùi tiên sinh, mời nói cho tôi biết trước anh là ai?" Tô Thi Thi khoe miệng chứa cười, mắt lộ ra khiêu khích, cứ như vậy nhìn thẳng vào Bùi Dịch.

Hừ, người đàn ông này đem hình ảnh lúc cô đang làm việc chụp được tỉ mỉ như vậy, mỗi lần đều biết được chuyện đã xảy ra với cô, muốn nói không liên quan, có quý mới tin!

Bùi Dịch ánh mắt chớp lóe, trong lòng có chút bất đắc dĩ.

Cô gái này đợi xong rồi mới tính chuyện với anh, thật sự là bản lĩnh càng ngày càng lợi hại rồi! Chỉ tiếc cho không khí tốt đẹp như vậy!

"Bùi tiên sinh, xin hỏi anh cùng Xây dựng Tiệp Khắc có cái quan hệ gì? Nghĩ đi nghĩ lại, anh có vẻ mỗi lần đều có thể xuất hiện gần đó ngay lập tức, anh nói xem này có phải hay không quá trùng hợp rồi hả?"

Tô Thi Thi gần sát Bùi Dịch, ngón tay quấn quấn lấy cà- vạt của anh, một bên dùng lực kéo xuống, một bên giống như tùy ý hỏi.

Nếu anh dám nói ra, cô nhất định không tha cho anh!

Bùi Dịch ánh mắt tối sầm lại, bắt được cánh tay không yên phận của cô, ghé sát vào bên tai cô nhẹ giọng nói: "Tô tiểu thư, anh cảm thấy được chúng ta trước tiên nên nói đến một chút chuyện em tự tiện làm theo ý mình, còn dám công khai thổ lộ với anh. Em nói xem,

chuyện này anh phải làm sao xử lý em đây?"

Nhìn từ đằng xa, giống như là vợ chồng son đang nói chuyện vô cùng tình tứ, ngọt ngào đến nhứt mắt.

"Có nhiều người đang nhìn mà!" Tô Thi Thi nhất thời giật mình, liền lùi ra sau một chút khỏi tư thế ám muội này, "Trước nên rời khỏi nơi này rồi nói."

Cô nói xong kéo tay Bùi Dịch, bước nhanh hướng bên cạnh đi đến.

Nói đùa, Bùi tiên sinh xong việc gom lại tính sổ một lần tuyệt đối so với cô lợi hại hơn nhiều!

Bùi Dịch trong mắt ý cười chớp lóe rồi biến mất. Đối phó cô chỉ có thể dùng chiêu thức như vậy.

Chỉ là - -

Bùi Dịch có chút đau đầu, phương pháp này hiển nhiên kéo dài không được bao lâu.

Lúc trước Tần Phong nhắc nhở qua với anh, nếu để cho Tô Thi Thi biết anh lừa dối cô đến công ty anh làm việc nhất định rất tức giận.

"Tuyệt đối không thể thừa nhận!" Bùi tiên sinh âm thầm hạ quyết tâm, đánh chết cũng không thể thừa nhận!

Sân khấu cầu hôn hoành tráng từ từ hạ màn che kết thúc chương trình, mãi đến hai vị nhân vật chính rời khỏi sân vận động, mọi người mới từ từ phản ứng kịp.

Các phóng viên đều giống như người lên cơn điên, trước tiên liền

đem tin tức thu được gửi về tòa soạn của mình viết bài, nhốn nháo cả sân vận động.

Không đến nửa giờ, tất cả người ở Bắc Kinh đều biết Tô Thi Thi hướng Bùi Dịch cầu hôn rồi!

Trang viên Đoàn gia, nghe được tin tức này cha con Đoàn gia, thiếu chút nữa xỉu vì tức!

"Rầm..." Lại một bộ chén trà bị ném xuống đất vỡ nát.

Đoàn Kế Hùng ngồi ở phòng khách vị trí chủ nhà, mặt âm trầm, lửa giận ngút trời lờn lờm liếc nguýt nhìn thẳng con trai vô dụng của mình: "Đây là chuyện tốt do mày là sao? Tao đã cho mày cơ hội tốt như vậy, mày xem mày đều đã làm thành cái gì bộ dáng rồi hả?"

"Cha..."

Đoàn Chấn Ba quỳ trên mặt đất, tức giận đến muốn hộc máu luôn rồi, ủy khuất vô cùng nói: "Tô Thi Thi không phải ở phía sau nhà chính học tập sao? Tại sao lại có thể xuất hiện ở sân vận động? Có phải do mẹ nhỏ hay không..."

"Mày câm mồm cho tao!" Đoàn Kế Hùng khiên cái ghế dựa lên liền hướng thẳng con trai của mình đánh tới, "Chuyện này chính là do Tiểu Vi ra chủ ý giúp tao, bà ấy cần gì phải là chuyện ngáng chân chính mình? Mày đã là thứ vô dụng, sinh ra một đứa con gái cũng vô dụng, có một thằng đàn ông giữ không được còn dám trách người khác!"

"Con..." Đoàn Chấn Ba tức giận đến trên mặt lúc trắng lúc xanh, hận không thể xông lên đánh chết Đoàn Ngọc Tường!

"Vậy bây giờ làm sao đây? Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi trước mặt nhiều người như vậy cầu hôn, nếu bây giờ để cho cậu ta cưới Tường Tường, như dự định ban đầu là không thể rồi!" Đoàn Chấn Ba hữu khí vô lực nói.

Đây mới là chuyện quan trọng nhất!

Bùi Dịch tình cảm lưu luyến sâu đậm, đã công khai cầu hôn, tiệc đính hôn buổi tối nay cũng chỉ có thể cùng Tô Thi Thi tiến hành, bằng không sẽ rơi vào tội danh bội tình bạc nghĩa.

Kế hoạch của bọn họ là triệt để thất bại rồi.

"Tao biết ngay là cái thứ tạp chủng kia không an phận như vậy, vậy mà dám chơi chúng ta một vố!" Đoàn Kế Hùng hai mắt nguy hiểm nheo nheo lại, lão già 70 tuổi, nhưng ánh mắt vẫn tàn nhẫn như cũ, không có một tia nhân từ của một người ông nên có

"Chúng ta bây giờ phải làm sao đây? Qua mấy giờ nữa, khách khứa sẽ đến đông đủ. Nhất là Hồ gia, Lan gia cùng Hồng gia, bọn họ phỏng chừng đều đã đoán được chúng ta muốn cho Tường Tường thay thế Thi Thi, hiện tại phát sinh chuyện này..."

Đoàn Chấn Ba không dám tiếp tục nói hết.

Thế diện Đoàn gia bọn họ, mất hết rồi!

"Còn có thể thế nào? Nghi thức đính hôn cứ theo lẽ thường cử hành!" Đoàn Kế Hùng đập mạnh xuống bàn, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép quát.

Nghi thức sao có thể hủy bỏ? Đoàn gia của ông ta không thể chịu xấu mặt được!

Đoàn Kế Hùng hít sâu một hơi, nói: "Đi thông báo cho Bùi Dịch cùng cái tiện nha đầu kia, bảo bọn họ trở về tham gia nghi thức đính hôn."

Đoàn Chấn Ba sừng sốt, tuy trong lòng ngàn vạn lần không muốn, nhưng không có lựa chọn nào khác rồi.

Nhưng lúc ông ta gọi điện thoại, lại nhận được một tin tức không như mong đợi

"Cái tiểu tử thối kia nói, cậu ta không định về tham gia nghi thức đính hôn..." Đoàn Chấn Ba nói đến gần cuối, đã không dám lớn tiếng thở.

"Mày lặp lại lần nữa!" Đoàn Kế Hùng tức giận đến cái cái đầu muốn xì khói rồi, "Cho người đi tìm cho tao, cho dù là trời, cũng cần phải trời chúng nó đem về đây!"

"Được lắm, con bạch nhãn lang* này cũng thật giỏi!" Đoàn Kế Hùng tức giận đến choáng váng đầu hoa mắt, ôm ngực ngã ngồi ở trên ghế, "Bùi Dịch, mày trong khoảng thời gian này nghe lời như vậy, là đang chờ hôm nay đúng không?"

Bạch nhãn lang: là một danh từ riêng chỉ loại vong ân bội nghĩa, tâm địa hung tàn. Còn là ý chỉ loại người lúc bình thường thì có vẻ hiền lành để bảo như chó, lúc không ngờ đến mới lộ ra bản chất hung tàn của sói.

Đoàn Kế Hùng tức giận đến mắt trợn trắng.

Cái đứa con riêng này cùng Tô Thi Thi cái tiện nha đầu kia, từ đầu liền là cùng một loại người!

Đoàn Chấn Ba nhìn thấy cha mình tức giận như vậy, cũng không

dám nán lại lâu, vội vàng lui ra ngoài tính toán đi tìm Bùi Dịch.

Vài giây sau, ngoài cửa truyền đến một cái tiếng vỗ tay. Bốp một tiếng, trong nhà yên tĩnh càng làm nó trở nên vang dội.

"Mày đúng là cái thứ con vô dụng, chờ tao trở lại sẽ xử lý mày!"
Đoàn Chấn Ba mắng một câu liền rời đi.

"Cha..." Đoàn Ngọc Tường bụm mặt, mi mắt đỏ bừng, ủy khuất vô cùng nhìn bóng lưng đang rời đi của cha mình.

Cô ta mới vừa mới nghe được tin tức Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi cầu hôn, sợ tới mức tạo hình cũng chưa làm xong liền chạy về đến đây, lòng tràn đầy ủy khuất lại đổi lấy một cái tát tay.

Đoàn Ngọc Tường gắt gao cắn môi, nước mắt ở trong hốc mắt đảo quanh, lại sợ hãi lại bất lực.

"Phu nhân, con nên làm sao đây? Bùi Dịch có phải hay không sẽ không đến đây?" Đoàn Ngọc Tường khóc quay sang hỏi Nhậm Tiểu Vi lúc nãy cùng cô ta trở về.

Nhậm Tiểu Vi nhướn mày, nói một câu "Cô an tâm một chút chớ vội nóng nảy" liền đi bên trong.

Rất nhanh, trong phòng truyền đến tiếng mắng của Đoàn Kế Hùng.

Đoàn Ngọc Tường nghe thấy, bỗng nhiên tự giễu chính mình cười rộ lên, ánh mắt tự do đánh giá toàn bộ bốn phía, cảm giác tất cả mọi người đang chê cười cô ta.

"Bùi Dịch, Tô Thi Thi, các người thật ác độc!" Đoàn Ngọc Tường gắt gao nắm bắt quả đấm, móng tay cắt qua làn da, đâm vào máu tươi

đàm đũa.

(Ryeo: Cái này phải trách cô ngu, từ đầu đã nói, thứ ko phải của mình có làm cách nào cũng ko giành được, ngu thì chịu, nhục mặt chưa con? Mà cô nhiều đó cũng chả đáng, đợi đi, kích hay còn phía sau. *ngoảnh mông đi mất*)

"Hết rồi, toàn bộ đều đã kể thúc rồi." Bên ngoài Phương Thanh Hoa chạy vào, nhìn đến biểu cảm trên khuôn mặt của con gái mình, tâm nháy mắt rớt xuống đến chỗ đáy cốc.

"Mẹ..." Đoàn Ngọc Tường tràn đầy chua xót, cô ta thật sự không cam lòng!

"Tường tường...Con, con không thể bỏ cuộc!" Phương Thanh Hoa cắn răng, lúc này bọn họ chỉ có thể nghĩ về mặt tốt.

"Không thể bỏ cuộc? Bảo con đứng bên cạnh bọn họ làm lễ đính hôn luôn sao?" Đoàn Ngọc Tường cảm thấy được đang nghe chuyện hài vậy, mẹ cô ta tại sao lại ngu ngốc như vậy?

Nhưng đúng lúc này, Nhậm Tiểu Vi từ trong nhà đi tới, nhìn nhìn bọn họ liếc mắt một cái, nói: "Nghỉ thúc đính hôn tiếp tục, cô đi chuẩn bị đi."

"Thật sao?" Đoàn Ngọc Tường ngờ ngác nhìn Nhậm Tiểu Vi hai giây, kích động đến nỗi thiếu chút nữa từ trên mặt đất nháy dựng lên, "Bùi Dịch nguyện ý trở về cùng tôi đính hôn sao? Trời ạ, tôi có phải hay không đang nằm mơ?"

Nhậm Tiểu Vi nhướng mày, nhìn về phía Phương Thanh Hoa:

"Trước khi nghỉ thúc bắt đầu cô nhớ chăm sóc tốt cho Tường Tường, tôi cùng lão gia đều không hy vọng lại xuất hiện chuyện ngoài

ý muốn."

Phương Thanh Hoa sững sốt, thật cẩn thận gật gật đầu: "Được."

Bà ta cảm thấy được mọi chuyện dường như không đơn giản như vậy.

Bùi Dịch đã cùng Tô Thi Thi cầu hôn, sao lại có khả năng sẽ trở về đính hôn?

Bùi Dịch đương nhiên không có khả năng trở về.

Ở một nơi nào đó trong thành phố, khung cảnh hữu tình, Bùi Dịch ôm lấy Tô Thi Thi, một tay đưa điện thoại di động thả lại vào túi quần.

Tô Thi Thi liếc anh một cái: "Anh thật sự quyết định không trở về? Rất nhiều người đều đã đang chờ anh."

Bùi Dịch xoa xoa cằm của cô, để cho cô nhìn thẳng vào mắt của mình: "Tô tiểu thư, em là ám chỉ anh đối với em thiếu cảm giác an toàn, cần anh đối với em làm chút gì để chứng tỏ sao?"

"Anh..." Tô Thi Thi ghen lời.

Cô đột nhiên nhớ tới cái gì, tròn mắt hơi vạch, nói: "Nếu bọn họ thiếu chú rể mà nói, em ngược lại là có người rất tốt tuyển chọn vào vị trí này."

Bùi Dịch đôi mắt trầm xuống: "Tô Thi Thi, em từ lúc nào ở sau lưng anh hẹn hò quen biết với người đang ông khác rồi hả?"

Tô Thi Thi cố gắng quít dờn mắt, sáng suốt dờn đi đề tài: "Không biết

Tần Phong bên kia thế nào? Anh nói Hồ điên khùng kia sẽ không giết người chứ?"

Seoul 28 độ nắng nhẹ

Sài Gòn 29 độ mưa rào (chính xác là trời đen như mực, mưa dăng khắp lối~~~~ tình hình hiện tại nên hát "Chỉ mong trái tim người" ~~~mịt mù đường xa~~~)

Chương 235: Ngàn vạn lần đừng để cho anh ta chạy

"Ô Thi Thi, Bùi Dịch, tôi muốn ăn tươi nuốt sống các người, lột da của các người, rút gân, phanh thây trăm mảnh! A, tại sao xui xẻo luôn là tôi!"

Trong tầng ngầm của một cái garage nào đấy, vang lên tiếng kêu rên của đàn ông.

Tần Phong giống như con ếch bị đập dẹp bẹp vậy, thân thể kề sát tại trên đầu xe, trên người lại bị một người đàn ông cường tráng đè nặng, sắp thổ huyết rồi.

"Ầm!" Lại là một quyền trùng điệp nện xuống.

May mắn một quyền này là đánh trượt sang mui xe của anh, chẳng thế thì Tần Phong thực sự thổ huyết rồi.

"Hỗ tổng, chúng ta quân tử động khẩu bất động thủ, anh cũng đã đánh lâu như vậy, có thể nghỉ ngơi một chút rồi." Tần Phong vẻ mặt đau khổ, không dám nhìn tới người đàn ông đang áp ở trên người mình.

"Ầm!" Lại là một quyền, Hồ Sĩ Minh không hiểu sao lại nện thêm một quyền sượt qua bên tai Tần Phong, quả đấm vút qua tai Tần Phong nghe gió rít một tiếng, thiếu chút nữa đem lỗ tai của anh đánh cho đập nát.

Anh ta lạnh lùng nhìn Tần Phong liếc mắt một cái, đứng thẳng, chậm

rãi đem nắm đấm của mình hạ xuống, giống mãnh thú muốn buông tha con mồi vậy.

Tần Phong vội vã bò lên, một bước đi ba bước nhảy tránh ra thật xa, cảnh giác nhìn cái người đàn ông nguy hiểm này.

Anh lần này thật sự là lật thuyền trong mương, chẳng những hình tượng bị hủy hết, còn bị người ta đánh một trận tơi bời hoa lá!

"Chết tiệt, tiểu tử này tại sao lại ra tay mạnh như vậy?" Tần Phong dơ tay lau khòe miệng đang vương một chút máu.

Anh không phải không nghĩ muốn đánh trả, mà là từ đầu liền đánh không lại Hồ Sĩ Minh!

"Bùi Dịch đoán không sai, tiểu tử này thâm tàng bất lộ, không đơn giản như vậy." Tần Phong trong lòng suy nghĩ.

Xem ra, Hồ Sĩ Minh sau này sẽ là một cái đối thủ lợi hại nhất của bọn họ.

"Tần tổng lại vẫn đối tôi có ý tứ?" Hồ Sĩ Minh thấy Tần Phong lại vẫn một cái vẻ hướng trên thân mình nhìn xem, sắc mặt trầm xuống. Đang lúc nói chuyện, ánh mắt nhàn nhạt đưa mắt nhìn nơi xa chỗ cô gái thiếu chút nữa bị dọa ngất đi.

"Ngọc..." Tần Phong trong lòng căng thẳng, đau đầu muốn chết.

Cái cô gái nhát gan kia, phỏng chừng đã coi anh là phần tử khủng bố liệt vào sổ đen rồi. Cố gắng lâu như vậy, đều đã uổng phí!

"Huề nhau!" Tần Phong nhìn Hồ Sĩ Minh liếc mắt một cái, hướng tới Ôn Ngọc đi đến.

Vừa rời Hồ Sĩ Minh cố ý đè nặng anh ở trên đầu xe đánh một trận, từ góc độ Ôn Ngọc mà nhìn qua thì - -

Tần Phong thân thể mạnh run run một phen, anh lần này là nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

Tên đàn ông này cũng quá âm hiểm rồi!

Tần Phong khẽ cắn môi, cảm thấy được vẫn lại là chưa hết giận. Lúc này, trong di động có tin nhắn tiến vào, là Bùi Dịch gửi đến.

Anh cúi đầu vừa thấy, mi mắt liền nhú chặt lại.

"Hồ tổng." Tần Phong quay đầu, khiêu khích nhìn Hồ Sĩ Minh, "Tiệc đính hôn đêm nay anh nhất định phải tham gia."

Hồ Sĩ Minh sắc mặt trầm xuống, nhìn chằm chằm Tần Phong, gằn từng chữ nói: "Hồ gia nhất định đúng giờ đến."

Tần Phong cười lạnh một tiếng, xoay người hướng Ôn Ngọc chạy tới rồi.

Hồ Sĩ Minh nhìn bóng lưng Tần Phong, sắc mặt càng ngày càng trầm.

"Đính hôn tiếp tục?" Hồ Sĩ Minh cầm lấy Tây phục do trợ lý đưa qua khoác lên, khóe miệng nhếch lên, "Thật thú vị."

Trực giác của anh ta nói cho chính mình, tiệc đính hôn này, nhất định không phải là tiệc của Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi.

Nhớ tới dáng vẻ của Tô Thi Thi hôm nay, Hồ Sĩ Minh trong mắt hiện

lên quét xuống ý tứ hàm xúc không rõ ràng.

"Bùi Dịch, tôi đối Tô Thi Thi càng ngày càng cảm thấy hứng thú rồi. Anh xác định, mình giữ được sao?"

Trong đầu anh ta hiện ra hình ảnh Tô Thi Thi hôm nay mặc sườn xám, không biết làm sao nữa, đáy lòng một chỗ nào đó nháy lên một cái, trong mắt quang u ám vô cùng.

Đó là ánh mắt dự vọng mà chỉ đàn ông mới có.

Chẳng qua, nơi xa một trận tiếng khóc cắt ngang sự nhu mì trong đầu anh ta. Bên kia, Tần Phong cùng Ôn Ngọc như là đang cãi nhau.

Hồ Sĩ Minh mặt không chút thay đổi đưa mắt nhìn, xoay người ngồi xuống trong xe chính mình.

"Về Hồ gia." Hồ Sĩ Minh nhàn nhạt nói.

Trợ lý sửng sốt một phen, vị này đúng là có đã hơn một năm không trở về Hồ gia rồi. Cậu ta không dám thất lễ, khẩn trương nổ máy xe.

Lúc xe vừa rời đi, gặp thoáng qua bên một đối nam nữ đang dùng dằng.

"Ôn Ngọc, em thật sự không thể nghe tôi nói một câu sao? Tôi đã đối với em giải thích qua, khi đó chỉ là vì giúp Bùi Dịch giải quyết rắc rối, tôi chỉ thích con gái!

Tần Phong nhúc đầu giải thích.

Đúng là trả lời của anh chỉ có tiếng khóc Ôn Ngọc càng lúc càng lớn.

Ôn Ngọc mi mắt ướt sũng, sợ hãi nhìn Tần Phong, thút tha thút thít nói: "Tôi biết, tôi minh bạch, anh... Anh... Anh không cần đến đây."

Tần Phong muốn khóc: "Bà cô của tôi ơi, em nếu minh bạch, sao còn sợ tôi?"

Ôn Ngọc khóc đến lợi hại hơn: "Tôi cũng không biết. Anh... Anh tránh ra, tôi sợ hãi..."

Tần Phong thật muốn miệng sùi bọt mép.

Anh tại sao lại gặp phải một cô gái gốc như thế chứ!

Anh nghĩ nghĩ, chỉ có thể dùng chiêu cuối cùng thôi: "Bùi Dịch buổi tối muốn cùng cô gái khác đính hôn, bạn tốt của em hiện tại khẳng định cực kỳ thương tâm, chúng ta trước đến Đoàn gia đi."

Quả nhiên, Ôn Ngọc vừa nghe, lập tức quên khóc, khẩn trương nhìn anh: "Chúng ta mau đi nhanh đi. Tôi trước cùng Thi Thi gọi điện thoại, cô ấy hiện tại nhất định rất khó chịu."

Vừa rồi cô bị Tần Phong lôi đi, cũng không biết chuyện xảy ra sau đó, còn tưởng rằng Tô Thi Thi thật sự bị khi dễ rồi.

Tần Phong lập tức ngăn cô lại, nói: "Thi Thi hiện tại khẳng định nghĩ muốn chính mình yên lặng một chút. Chúng ta vẫn lại là trực tiếp đi Đoàn gia tìm cô ấy đi."

"Được." Ôn Ngọc xoa xoa nước mắt, lập tức hướng tới xe Tần Phong đi đến.

Đang nhìn đến đầu chiếc xe kia bị nện gập ghềnh khi đó, thân thể của cô co rúm lại một phen, sợ hãi nhìn Tần Phong liếc mắt một cái,

cuộn người một bên ngồi vào phía sau.

Tần Phong xoa xoa mi mắt, yên lặng hít vào.

Được rồi, có thể như vậy đã là rất tốt rồi. Ít nhất cô gái nhỏ này không có sợ hãi bỏ chạy như trước nữa, chết sống không chịu gặp anh.

"Cho nên, đối phó với phụ nữ, thật sự phải có phương pháp."

Tần Phong nhìn cô gái đang ngồi phía sau kia liếc mắt một cái, ôn nhu nói: "Gài giây an toàn."

Ôn Ngọc thuận theo liền gật gật đầu, chẳng qua tay nắm dây an toàn, còn đang run nhè nhẹ.

Bên kia, Tô Thi Thi vẫn lại là bị Bùi Dịch làm cho cô phải nói ra cô gần đây "ở sau lưng anh quen biết đàn ông" là ai.

Bùi Dịch sau khi nghe xong, trầm mặc, lại là trầm mặc. Thật lâu sau, anh mới từ từ phun ra một câu.

"Cô bé, em bây giờ, làm rất tốt."

"Ha..." Tô Thi Thi rất lớn nhẹ nhàng thở ra, ngồi vào phía sau, đối với anh vẫy tay, "Chúng ta nhanh nhanh đi về thôi, em sợ tên tiểu tử kia sẽ chạy trốn mất."

Cô nói xong lại lo lắng hỏi: "Đoàn gia anh đã sắp xếp xong chưa? Bằng không đợi bọn họ mạnh mẽ ép anh đi đính hôn thì làm sao đây?"

Bùi Dịch ánh mắt ôn nhu.

Cô bé ngốc đến bây giờ mới nghĩ đến vấn đề này sao?

Chỉ là anh càng thêm rõ ràng, Tô Thi Thi kỳ thật hỏi đích thị chính là mẹ anh nơi đó làm sao đây. Dù sao, lần này là anh đi ngược lại ý muốn của mẹ mình rồi.

Bùi Dịch nắm lấy tay Tô Thi Thi, trong giọng nói là chất chứa chân thành: "Thi Thi, lời này anh chỉ có thể nói một lần, em hãy nghe cho kỹ."

"Anh là người đã trưởng thành, anh tự có chính kiến của riêng mình. Em muốn đi bên anh đến cuối đời, muốn cùng anh tôn trọng mẹ anh" anh dừng một chút, ngữ khí thấp hơn một chút, "Nhưng mà, anh không hy vọng em mù quáng."

"Mẹ anh an bài cho anh không nhất định thích hợp với anh, anh biết chính mình cần cái gì. Cho nên, em sau này khả năng sẽ rất vất vả. Em ở bên cạnh anh, sẽ phải dùng tất cả biện pháp đi để cho mẹ vui vẻ."

"Bùi Dịch..." Tô Thi Thi nước mắt trắng xanh một phen liền rớt xuống.

Cô thật sự quá may mắn, mới có thể gặp được một người đàn ông tốt như vậy. Lúc trước Hà Chí Tường đối cô mang đến thương tổn, ở một khắc này, thật sự được chữa khỏi rồi.

Mẹ con Hà gia kia hợp mưu đem cô đi bán. Mà hiện tại, Bùi Dịch lại nói cho cô, không cần mù quáng, anh sẽ bảo vệ cô.

Bất quá, Tô Thi Thi nhớ đi nhớ lại, bỗng nhiên nhớ tới một cái khác vấn đề.

"Bùi Dịch, cho nên anh đã sớm tính toán chu toàn. Chẳng qua là muốn thăm dò phản ứng của em thôi đúng không? Anh muốn em vì anh mà ghen tuông đúng không?" Tô Thi Thi hùng hổ nghiêm mặt, khó chịu trừng mắt nhìn Bùi Dịch.

Những cái ảnh chụp trên máy bay không người lái kia, không thể nghi ngờ gì nữa, nó chứng tỏ anh chuẩn bị từ rất lâu rồi.

Bùi Dịch sắc mặt cứng đờ, một tay kéo cô ôm vào trong ngực, cúi xuống hôn lên.

Vấn đề xấu hổ như thế, vẫn lại là dùng hành động thực tế trả lời thì tốt hơn.

Nửa giờ sau, Tô Thi Thi mặt hồng tim đập nháy xuống xe, cùng Bùi Dịch đi tới phía bức tường sau trang viên Đoàn gia

Bùi Dịch nhìn bờ tường cao cao, mặt trắng xanh liền đen, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái: "Em lặp lại lần nữa!"

Tô Thi Thi lui lui cổ, nhỏ giọng nói: "Không trèo tường đi vào, chẳng lẽ đi máy bay bay vào sao?"

Bọn họ hiện tại chính là đi làm chuyện xấu, không thể quang minh chính đại đi vào mà đúng không?

Tô Thi Thi vừa dứt lời, từ trên mái tường bỗng nhiên ló ra một cái đầu.

Tô Thi Thi vừa thấy, lập tức vọt tới, đối với phía sau Bùi Dịch kêu hô: "Nhanh lên, bắt lấy anh ta! Ngàn vạn lần đừng làm cho tiểu tử này chạy mất!"

Ngọt sâu răng là tui đau răng đến lười rồi

Chương 236: Các người quá độc ác

"Chết tiệt, Tô Thi Thi, cô là đồ điên!" Mái tường truyền đến một tiếng kêu đau đớn.

Mới vừa ló đầu ra, người đàn ông kia liền búng bó đầu, thân thể mất đi trọng tâm, thẳng tắp địa hướng tới mặt đất ngã xuống.

Tô Thi Thi vè mặt rùng mình, vươn tay muốn nắm lại tay anh ta. Chỉ là người kia tới cùng là một người đàn ông đã trưởng thành, khí lực cô cho dù có mạnh cũng không bì được với một người đàn ông, chính mình cũng bị kéo vào bên trong rơi xuống dưới.

"Ngu dốt sẽ chết!" Bùi Dịch đi lên ôm eo Tô Thi Thi.

Lúc này, đã có vài vị vệ sĩ sớm chờ đưa Tô Thi Thi vào trong viện

"Tô Thi Thi, bà cô của tôi ơi, van cầu cô buông tha cho tôi đi! Tôi sai rồi có được không? Tôi sau này nhất định thấy cô liền tránh xa, van cầu cô buông tha tôi!"

Hỗ Quân Nhạc ngồi bệch trên đất, còn mỗi chuyện chưa khóc òa lên nữa thôi.

Vừa rồi anh ta đã nghe nói đến chiến công vĩ đại mà Tô Thi Thi vừa làm ra, gan đều nhanh dọa hư rồi

Anh ta đây chính là đồng lõa, bị vị anh trai kia của anh ta biết, anh ta chết là cái chắc?

Tô Thi Thi khom lưng xoa xoa tóc của anh ta, cười tí mắt nói: "Anh sốt ruột như vậy là gì chứ? Tôi biết để cho anh chịu ủy khuất rồi, cho nên, tôi muốn bồi thường anh thật tốt."

"Bồi thường?" Hồ Quân Nhạc thân thể run lên, cảnh giác nhìn cô, "Cô sẽ có lòng tốt như vậy sao?"

Tô Thi Thi ánh mắt tối sầm lại, hung tợn trừng mắt nhìn anh ta: "Anh dám nói chuyện như vậy sao? Tôi ở trong mắt anh liền không hợp với đạo làm người như vậy sao? Cũng không ngẫm lại, là ai có ý đồ xấu muốn tiếp cận tôi."

"Tôi..." Hồ Quân Nhạc đang muốn ngụy biện, chợt thấy từ trên tường nhảy xuống một người đàn ông, sợ tới mức roạt một phen từ trên mặt đất nhảy dựng lên.

"Bùi... Bùi tổng... Ha ha, thật khéo nha."

Hồ Quân Nhạc thật sự muốn khóc, lần này là làm sao đây thật sự chạy không thoát rồi.

Mặt anh ta hoàn toàn sụp đổ, đáng thương tội nghiệp nhìn Tô Thi Thi: "Bà cô của tôi ơi, cô nói đi, cô tới cùng muốn thế nào?"

Tô Thi Thi hí híp mắt, cười nói: "Bồi thường cho anh thôi, anh yên tâm, anh sẽ không thiệt thòi."

"Bồi thường cái gì?"

Tô Thi Thi nhả cầu xoay một vòng, hướng tới phía sau nhà chính đi đến, không nói nữa.

Dựa theo những gì anh ta biết về Tô Thi Thi, cái bồi thường nên là đạt đến một trình độ nào đó đi?

Bùi Dịch nhìn cô gái nhỏ của mình ánh mắt tinh quái như quỷ linh tinh, trong mắt ý cười chớp lóe rồi biến mất.

Anh cực kỳ chờ mong, đợi người của Hồ gia nhìn thấy Hồ Quân Nhạc thì sẽ phản ứng như thế nào.

Anh vừa đi tới vài bước, Tần Phong liền gọi điện thoại đến rồi.

"Bùi Dịch, cậu điên rồi phải không? Cho dù cậu yêu chiều người phụ nữ của mình như thế nào đi nữa cũng cần phải có giới hạn, cậu bây giờ còn sợ mọi chuyện quậy chưa đủ lớn sao?" Điện thoại vừa được kết nối, bên trong liền truyền đến tiếng gầm thét của Tần Phong.

Khóe miệng Bùi Dịch nhếch lên, chờ cậu bạn thân đem hỏa đều đã phát xong, mới chậm rãi nói: "Nuông chiều người phụ nữ của mình cũng cần có kỹ thuật. Cậu cho dù nghĩ muốn nuông chiều, cũng chưa chắc được cưng chiều người ta."

"Cậu..." Tần Phong tức muốn thổ huyết rồi.

Anh nhìn thấy Ôn Ngọc núp ở phía sau nhìn mình giống như đang nhìn thấy quái vật một dạng, đầu đầu xoa xoa huyết Thái Dương: "Cái này, phải nhờ cậu chỉ giáo tôi một phen... Không đúng!"

Tần Phong buồn bực: "Cậu đừng hòng nói sang chuyện khác. Cậu ngẫm lại xem, nếu để cho lão già kia của Hồ gia biết cháu trai của chính mình đến Đoàn gia ở rể, sẽ không giết chết các người à!"

Bùi Dịch đáp phi sở vấn*: "Cậu nói xem, Hồ gia người nào sẽ đến?"

Đáp phi sở vấn: hỏi 1 đấng trả lời 1 nẻo

"Không phải Hồ Sĩ Minh..." Tần Phong nói đến một nửa, não linh quang chớp lóe, hung hăng đến sợ run cả người, "Bùi Dịch, cậu thật sự quá âm hiểm rồi! Khó trách cậu lại cho Thi Thi làm loạn đến như vậy, quả thực âm hiểm cùng cực rồi!"

Hồ Sĩ Minh nhận được một tấm mời rùa đen rút đầu, dựa theo tính tình của anh ta, tuyệt đối hẳn không vì chứng minh cái gì mà tự mình xuất hiện ở nghi thức đính hôn.

Như vậy Hồ gia, người đủ khả năng tới tham gia cũng chỉ còn lại có một người - - người đứng đầu của Hồ gia đương gia Hồ Tấn Hoa, cũng chính là người mà bọn họ trong miệng luôn gọi Hồ gia cái Lão Bất Tử kia

"Trước mặt nhiều khách khứa như vậy, Hồ lão tuyệt đối không có khả năng đổi ý tại trận. Chậc chậc, cậu đây là đem Hồ gia cùng Đoàn gia đều đã tính kế đi vào, thật sự quá tuyệt rồi." Tần Phong nói xong liền vui vẻ cúp điện thoại.

Anh bây giờ cảm thấy chính mình làm bạn của Bùi Dịch là điều vô cùng may mắn, bằng không thật sự không biết sẽ chết thế nào dưới tay thằng bạn tính khí bất thường này đây.

Đoàn gia chủ trạch bên trong hậu viện, đột nhiên bộc phát ra một tiếng hoảng sợ gào thét.

"Ô Thi Thi cô điên rồi! Để cho tôi cưới Đoàn Ngọc Tường? Cô đang nghĩ cái gì vậy?" Hồ Quân Nhạc tròn mắt từng to đến nỗi muốn rớt ra ngoài rồi.

Tô Thi Thi cắn một miếng táo, vẻ mặt tỉnh bơ nói: "Anh có thể không

làm theo, dù sao tôi không có tổn thất gì. Chỉ là..."

Mặt cô trầm xuống, nghiêm trang nói: "Tôi chỉ có thể nói cho vị anh trai kia của anh, là anh giúp tôi chạy trốn, tất cả mọi chuyện đều là chủ ý của anh."

"Cô... Anh trai tôi nhất định sẽ không tin tưởng lời cô nói! Cô như vậy là coi thường chỉ số thông minh của anh tôi!"

Tô Thi Thi mi mắt nhúu lại, cười đến giống hệt con hồ ly: "Anh trai của anh cũng đã bị tôi lừa giỡn một lần, chẳng thế thì tôi cũng không có khả năng nguyên vẹn mà trở về đến nơi đây. Anh cảm thấy được, tôi có không có năng lực để cho anh ta tin tưởng sao?"

"Anh có thể đánh cược một lần." Tô Thi Thi nói xong lại cắn thêm một miếng táo, không thèm quan tâm đến anh ta nữa.

"Cô... Cô..." Hồ Quân Nhạc răng nanh va vào nhau kêu lộp cộp vang lên.

Anh thật sự rất nghĩ muốn đánh cái người phụ nữ đáng giận này!

Thật sự quá bực tức rồi!

Anh ta lại nhìn thấy cái người lúc nãy đánh anh ta một cái đến choáng quáng mới tỉnh lại, hận không thể đem người đó ra lột da băm vằm ném cho chó ăn, xong anh ta lại nhìn nhìn hai con chó kia, ăn hết một đồng thức ăn của anh ta, ăn xong liền trở mặt...

Càng không cần phải nói, bên này còn có kẻ nguy hiểm hơn tất cả những người ở đây cộng lại -- Bùi Dịch.

"Coi như các người ngoan độc!" Hồ Quân Nhạc che mặt, chỉ cảm

thấy tiền đồ một mảnh hắc ám.

Tô Thi Thi đắc ý nhìn Bùi Dịch liếc mắt một cái: "Bên kia nếu bọn họ không chịu chú rể mà em đã chọn lựa, đưa đến một người khác thì làm sao đây?"

Bùi Dịch môi mỏng bĩu một cái, nâng cằm của cô lên, cúi xuống hôn một cái, gần từng chữ hỏi: "Em là đang hoài nghi năng lực của anh?"

Anh hiển nhiên có 100 loại phương pháp để cho người kia không cách nào xuất hiện.

Tô Thi Thi nắm chắc ngón tay của anh, cười khan nói: "Em là muốn nói, Bùi tiên sinh anh thủ hạ lưu tình, mọi người kiếm sống cũng không dễ dàng."

Bùi Dịch yên lặng nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái.

Cô gái này đều phải đem nơi này làm cho long trời lở đất, vậy mà còn có mặt mũi nói những lời này?

"Này... Các người khi dễ tôi thì thôi đi, lại còn để cho tôi nhìn các người ân ân ái ái, tới cùng có đạo đức công cộng hay không?" Hồ Quân Nhạc nhìn không được rồi.

(Ryeo: có cái đạo đức công cộng à? Tui mới nghe à nhà

Nhạc: có sao ko , cô tránh ra muốn chết ko?

Ryeo: ko đấy, thách cậu dám làm gì tui đó. Chọc tui, tui cắt hết đất diễn bây giờ. Dù mỗi lần cậu xuất hiện đều rất hút khách. Nhưng chọc ko vui thì miễn bàn đề...

Nhạc:....)

Nhưng anh ta vừa dứt lời, Dương Dũng đột nhiên đá Đại Cầu Từ một cước.

Đại Cầu Từ roạt liền đứng lên, hướng tới Hồ Quân Nhạc há mồm liền sủa.

Hồ Quân Nhạc khẽ run rẩy, nhất thời câm nín rồi.

Thời gian từng phút từng giây xẹt qua, sắc trời chậm rãi tối xuống, thời gian tiến hành lễ tốt cực đến rồi.

Trong vườn của trang viên Đoàn gia một mảng không khí vui mừng, nghi thức được cử hành tại vườn nho, mời dàn nhạc đến diễn tấu

Giàn giây nho đang bò trên cành, từng chùm từng chùm giống như một chuỗi trân châu lấp lánh, tỏa ra không gian vô cùng lãng mạn

Nhưng đối với người của Đoàn gia, lại không hề lãng mạn đáng nói. Mỗi người đều đã khẩn trương không thôi.

"Mẹ, Bùi Dịch thật sự sẽ đến sao?" Đoàn Ngọc Tường lôi kéo tay Phương Thanh Hoa, không biết đã hỏi lần thứ mấy.

"Tường Tường..." Phương Thanh Hoa hơi há mồm, nhớ tới vừa rồi Đoàn Chấn Ba cảnh cáo, lời nói đến bên miệng, lại đổi thành cổ vũ, "Hôm nay là ngày đại hỉ của con, con cứ tin tưởng mẹ, chỉ cần quá hôm nay, con sẽ hạnh phúc."

"Mẹ, con chỉ muốn biết, Bùi Dịch có thể tới hay không? Hạnh phúc của con chỉ có anh ấy mới có thể cho!" Đoàn Ngọc Tường khẩn trương hỏi han.

"Đứa nhỏ này!" Phương Thanh Hoa có chút không kiên nhẫn, khế cắn môi, nói, "Cậu ấy đương nhiên trở về. Chẳng thế thì, nghi thức đính hôn lại vẫn cử hành làm cái gì?"

"Nhưng mà nếu lỡ ông nội vì mặt mũi Đoàn gia mà cử hành nghi thức đính hôn, con..." Đoàn Ngọc Tường không ngốc, cô ta chỉ sợ cùng cô ta đính hôn với một người khác hoàn toàn.

Phương Thanh Hoa cho cô ta uống thuốc an thần: "Mẹ đảm bảo với con, Bùi Dịch nhất định sẽ xuất hiện!"

Con gái, mẹ chỉ có thể có lỗi với con rồi. Bùi Dịch nhất định sẽ xuất hiện, nhưng không phải người đính hôn với con.

Phương Thanh Hoa nhìn con gái mình trên mặt nụ cười ngọt ngào, yên lặng dờ đi mắt.

Hiện tại, bọn họ từ đầu liền không có lựa chọn rồi.

Lúc này, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến một trận kinh hô, Ngay sau đó truyền đến Đoàn Kế Hùng trung khí mười phần thanh âm.

"Không nghĩ tới, Hồ gia cái Lão Bất Tử kia cũng đến đây. May mắn chúng ta sớm có chuẩn bị." Đoàn Kế Hùng đối với Đoàn Hòa Dự vẫy tay, hướng tới thư phòng đi đến.

"Như vậy xem ra, Lan gia cùng Hồng gia kia hai vị cũng tới. Nhiều năm như vậy, mấy cái lão già chúng ta rốt cục lại là có dịp gặp mặt rồi." Trong giọng nói của Đoàn Kế Hùng, hơn một tia ngưng trọng.

Ông ta nhận được tin tức, Lan gia thật lâu không xuất hiện lão gia hỏa kia cũng sẽ đến đây. May mắn, bọn họ không có hủy bỏ lần đính

hôn này, chẳng thế thì nhất định sẽ lâm vào là trò cười.

Nhưng ông ta còn không có vui vẻ được bao lâu, Đoàn Hòa Dự nhận được một cú điện thoại, khi trở về, sắc mặt tái mét.

"Lão gia, cô gia* chọn thay đại tiểu thư trên đường đi gặp chuyện ý muốn, không thể tới rồi!"

Cô gia: chồng của tiểu thư

"Cái gì?" Đoàn Kế Hùng thân thể liền lão đảo, thiếu chút nữa ngã đi.

Đây là đùa giỡn hay sao? Lập tức đến giờ tiến hành nghi thức, hiện tại để cho ông ta đi nơi nào tìm một người tới thay thế?

Đúng lúc này, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến một giọng nói nhàn nhạt: "Tôi có một người thích hợp, không biết lão gia hài lòng hay không."

Đoàn Kế Hùng hướng ra ngoài vừa thấy, ánh mắt chớp lóe tàn ác cùng cảnh giác: "Bùi Dịch?"

Mọi người à.... mọi người đọc thấy chỗ nào sai lỗi chính tả hay đọc khó hiểu thì cmt để bạn sửa nhé. Mấy chương hồi trước là ẩu lỗi từ xưa giờ đi sửa đây

Chương 237: Tứ Đại Gia Tộc

"Bùi Dịch?" Đoàn Kế Hùng vừa thấy Bùi Dịch đến, sắc mặt liền trầm tiếp xuống, "Mày còn dám tới gặp tao? Chuyện này mày muốn giải thích như thế nào!"

Bùi Dịch trên mặt biểu tình nhàn nhạt, không chút nào để ý đến sự tức giận của ông ta, đi đến bên trong đứng lại, ánh mắt nhàn nhạt lướt qua bốn phía.

Đoàn Hòa Dự lập tức cúi đầu, thức thời thối lui ra ngoài.

"Sự tình đã không cách nào vấn hồi, lão gia nếu nghĩ muốn giải quyết, tôi có thể cung cấp một phương pháp." Bùi Dịch nhàn nhạt nói.

Đoàn Kế Hùng chán nản.

Đứa con riêng này từ nhỏ đến lớn cứ như vậy, rõ ràng mọi chuyện đều là nó gây ra, cuối cùng lại là như thế này một bộ dáng không đếm xỉa đến!

Ông ta chịu đựng sự tức giận trong lòng hỏi: "Mày có cái biện pháp gì?"

Bùi Dịch cười nhạt: "Hỗ gia Tam thiếu hiện tại đang ở Đoàn gia, đã đồng ý cùng Đoàn Ngọc Tường đính hôn."

"Hỗ tam thiếu? Là Hỗ Quân Nhạc?" Đoàn Kế Hùng sững sốt, cảnh giác nhìn Bùi Dịch, "Hỗ Quân Nhạc từ lúc nào cùng Ngọc Tường

thân cận như vậy?"

Bùi Dịch ngữ khí càng thêm lạnh hơn: "Anh ta cùng Thi Thi giao hữu không tệ, đã đồng ý đính hôn, chẳng qua là giúp một việc mà thôi."

"Cái tiện nha đầu kia..."

Đoàn Kế Hùng vừa nghe tên Tô Thi Thi, cơn tức roạt một phen liền xông ra. Nhưng Bùi Dịch ở trong này, ông ta cũng không dám chửi ầm lên, chỉ là tức giận nói: "Tô Thi Thi đem mọi chuyện biến thành hồng bét, tao làm sao có thể tin nó?"

Bùi Dịch đưa tay phải phủi trên quần áo không hề tồn tại tro bụi, thong thả xoay người, bỏ lại một câu như không quan hệ đến mình mà nói: "Có đáp ứng hay không, toàn bộ dựa vào quyết định của lão gia thôi. Tôi phải đi ra chào hỏi khách khứa rồi."

"Mày..." Đoàn Kế Hùng chán nản. Đột nhiên phản ứng kịp, ông ta bất đắc dĩ chọn cháu rể cho mình lại không may gặp chuyện ngoài ý muốn, rất có khả năng liền là Bùi Dịch làm!

"Tiểu bạch nhãn lang, mày cũng đến lúc muốn ăn thịt người rồi!" Đoàn Kế Hùng nhìn chằm chằm bóng lưng Bùi Dịch đang rời đi, ân hận lúc đầu đã đánh giá sai!

Ông ta lúc ấy nên đem Bùi Dịch cùng người cha đã chết kia của anh mà diệt trừ!

Năm đó nếu không phải sợ Nhậm Tiểu Vi tự sát, ông ta cũng sẽ không giữ lại Bùi Dịch! Con sói con trước kia bây giờ đã lớn lên, trái lại quay lại cắn bọn họ một miếng!

"Được lắm, tao cũng muốn xem thử tui bây tới cùng có thể lật trời đất

hay không!" Đoàn Kế Hùng hít sâu một hơi, đối với bên ngoài hô, "Hòa Dự, mau vào!"

Nửa giờ sau, lễ đính hôn chính thức bắt đầu.

Bùi Dịch giúp Đoàn Kế Hùng cùng Nhậm Tiểu Vi bên ngoài chào hỏi khách khứa. Đây là mọi người lần đầu tiên ở Đoàn gia chính thức nhìn thấy Bùi Dịch, trước kia đủ loại tin đồn xem như bây giờ đã được chứng thực.

Bên cạnh, Tần Phong cùng cha của mình dạo quanh đây đó hàn huyên với khách khứa, cách Bùi Dịch một khoảng xa lắm không.

"Cha, người lát nữa mặc kệ nhìn thấy cái gì, đừng có trả lời, biết không?" Tần Phong thừa dịp không ai chú ý, lặng lẽ lôi kéo tay áo cha mình.

Cha Tần Phong liếc mắt nhìn anh: "Các người lại muốn làm cái gì? Ta cũng không ngu dốt giống con như vậy, sẽ không đi tham gia."

Tần Phong nghẹn lời, bực mình không thôi, nho nhỏ nói thầm: "Người nghĩ rằng con nguyện ý sao."

"Ta thấy vị Ôn tiểu thư kia không tệ, dáng vẻ hiền dịu đáng yêu của người con gái Giang Nam, liền nhất định phải bắt lấy, mau chóng cầu hôn con gái người ta đi." Cha Tần Phong nói xong lại còn lắc lắc đầu, "À, bất quá ta nhìn ra được, cô bé kia vừa thấy đến con bộ dáng liền muốn khóc."

"Cha..." Tần Phong cạn lời rồi, bố già nhà anh chuyên đi đâm thọt người ta sao?

"May mắn hôm nay tới không phải ông nội, bằng không mình liền

thảm rồi." Tần Phong trong lòng vẫn lầu bầu.

Hiếu con không ai ngoài cha, cha anh tiếc nuôi vỗ vỗ bờ vai của anh: "Con nên nén bi thương. Vừa rồi ông nội con mới gọi điện thoại đến đây, bảo con tiệc tối vừa kết thúc liền trở về nhà cũ."

"Cha, người không thể thấy chết mà không cứu được!" Tần Phong muốn nội thương.

"Không được, ta cảm thấy được nơi này quá không an toàn rồi. Hồ gia cái Lão Bất Tử kia phỏng chừng lập tức liền muốn đến đây, chúng ta vẫn lại là khẩn trương trước rút lui đi." Cha Tần Phong nói xong, liền lôi kéo anh đi ra ngoài.

Tần Phong vẻ mặt không vừa ý, tuồng đặc sắc như vậy không xem, quá tiếc nuôi rồi.

Cha anh liền trợn mắt nhìn anh: "Tứ Đại Gia Tộc bọn họ nội chiến, chúng ta rút lui có gì sai? Bùi Dịch ở bên kia đã hướng con trừng mắt nhìn vài lần, con còn không đi?"

Tần Phong không nói gì, đành phải cùng đi theo, thuận tiện đi tìm Ôn Ngọc giải thích.

Lúc trước Bùi Dịch từng nói qua với anh, chuyện này không cho anh tiếp tục tham gia rồi. Hiện tại xem ra, cha của anh cũng có cách nghĩ như vậy.

Mà bọn họ sau khi rời đi không bao lâu, xe Hồ gia liền đến rồi.

Hồ Tấn Hoa làm như bữa tiệc này là của Hồ gia bọn họ, đặc biệt phô trương. Tổng cộng chạy đến đây 3 chiếc Lincoln, ông ta ngồi ở bên trong xe ở giữa, mà trước sau hai chiếc bên trong đều là vệ sĩ.

Trái lại Lan gia, khiêm tốn rất nhiều.

"Hồ Tấn Hoa 70 tuổi, so với lão gia tử lớn hơn hai tuổi, lúc còn trẻ thời từng lăn lộn trong giới hắc đạo, đã năm năm không xuất hiện qua." Bùi Dịch đứng ở bên cạnh Tô Thi Thi, giảng giải nói cho cô biết.

Tô Thi Thi gật gật đầu.

Hồ Tấn Hoa cùng cái Hồ điên khùng kia bộ dáng thật là có chút giống nhau, nhưng mà tính cách xem ra lại hoàn toàn trái ngược.

"Tiểu Diện Hồ." Tô Thi Thi nhìn mặt hiện tươi cười hòa ái dễ gần Hồ Tấn Hoa, trong đầu bắn ra ba chữ kia.

"Vị kia là Lan gia?" Tô Thi Thi nhìn đến cùng Hồ Tấn Hoa chào hỏi một ông bác ước chừng năm mươi tuổi, trong lòng kinh ngạc vô cùng.

Người kia mặc quần áo vải giày vải, liền giống với mấy bác nông dân mới từ trên đồng ruộng kết thúc công việc trở về một dạng. Nếu không phải trên người ông ta mang theo một cỗ khí thế không giận mà uy, từ đầu liền nhìn không ra tới thân phận hiển hách.

"Lan Khải Lương, hiện tại có thân phận lớn nhất ở Lan gia. Lan gia hành sự luôn luôn khiêm tốn, không có chuyện gì thì không nên tùy tiện chọc giận bọn họ." Bùi Dịch thì thầm nói.

Tô Thi Thi ngẩn ra, không khỏi ngẩng đầu nhìn Bùi Dịch.

Anh tại sao lại nói với cô những thứ này?

Bùi Dịch xoa xoa tóc của cô, trong mắt đều là sủng nịch: "Làm người

phụ nữ của anh, em nên là hiểu biết những thứ này."

"Này..." Tô Thi Thi lặng yên đỏ mặt. Người đàn ông này tại sao lại bá đạo như vậy.

Nhưng mà...

Tô Thi Thi trong lòng yên lặng hít vào một hơi, tâm bị liền được lấp đầy.

Bùi Dịch đây là để cho cô tiếp xúc thế giới của anh sao? Nghe qua, tựa hồ không tệ.

Phía trước truyền đến tiếng hàn huyên, Đoàn Kế Hùng mang theo Nhậm Tiểu Vi ra ngoài đón khách.

Không lâu sau, Hồng gia cũng phái người đại diện tới. Tới là con trai Hồng gia của Hồng Hưng Nhiên, là một người đàn ông 30 trẻ tuổi, nhưng xử sự cực kỳ trầm ổn.

"Tô Thi Thi." Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi trốn ở phía sau của đám người, bỗng nhiên kêu cô một tiếng.

Tô Thi Thi quay đầu nhìn anh, mi mắt sáng long lanh, như là phát quang sao.

"Tô Thi Thi." Bùi Dịch lại gọi Tô Thi Thi một tiếng, trong ánh mắt giống như cát giấu rất nhiều rất nhiều cảm xúc, làm cho người ta không hiểu có chút bất an.

Bỗng nhiên, Tô Thi Thi cầm tay anh, khước miệng nhếch lên, cười nói: "Nếu nhất định không tầm thường, có em đây, lựa chọn ở bên cạnh anh cùng nhau tạo nên điều tuyệt vời nhất."

"Cô bé ngọc."

Bùi Dịch ánh mắt nhất thời nóng bỏng vô cùng, như là hạ quyết tâm cuối cùng, nói: "Anh sẽ bảo vệ em thật tốt."

"Uh"m, em rất tin tưởng." Tô Thi Thi lộ ra đại đại tươi cười, ngọt ngào lại tự tin.

*Ngọt chết bạn Ryeo rồi, hâm mộ quá thể ^_^*

Cô biết, Bùi Dịch trong lòng có một cái "mối thù". Anh hao tổn tâm cơ như vậy đem Tứ Đại Gia Tộc đều đã dụ dỗ ra, như vậy rất có khả năng liền là cùng với bọn họ có liên quan gì đó.

"Bùi Dịch, anh nếu đã muốn làm, em liền giúp anh cùng nhau làm. Nợ, chung quy là phải trả, " Tô Thi Thi nắm chặt tay Bùi Dịch, trầm giọng nói, "Nhưng em hi vọng, chúng ta cũng không được đánh mất chính mình. Không cần hại người vô tội."

Bùi Dịch ngẩn ra, thật lâu sau, đem cô áp sát vào trong lồng ngực, trầm giọng nói: "Được."

Tô Thi Thi mi mắt nhú lại, ngẩng đầu lên cười nói: "Anh nói xem, đợi lão gia tử của Hổ gia nhìn đến cháu trai của mình thành con rể Đoàn gia, sẽ có biểu tình thế nào?"

Cô vừa dứt lời, từ trong vườn nho nơi đó liền truyền đến tin tức, nghi thức đính hôn bắt đầu.

Tô Thi Thi lôi kéo tay Bùi Dịch, siêu cấp hưng phấn: "Anh nói xem có đánh nhau hay không?"

Bùi Dịch bật cười.

Mà bọn họ, đoán trúng mở đầu, nhưng không thể biết được kết cục.

Chương 238: Lật lọng

Gió thu hiu hiu, ánh nắng chiều tà rọi lên thân cây nho làm cho quang cảnh trong vườn nho kia càng thêm đẹp ngọt ngào, từng chùm nho sai quả dưới những tia nắng cuối ngày càng lung linh huyền ảo, toàn bộ đều đã che đậy cho một tầng mộng ảo khí tức.

Đoàn Ngọc Tường mặc lễ phục màu trắng do nhà thiết kế nổi tiếng của Dior thiết kế riêng, hai tay gắt gao nắm cùng một chỗ, vừa khấn trương lại hưng phấn.

"Tường Tường, nhớ kỹ những lời mẹ nói với con chưa? Bất luận xảy ra chuyện gì đi nữa, con nhất định phải đều phải bình tĩnh." Phương Thanh Hoa tiếp thu ánh mắt cảnh cáo của Đoàn Chấn Ba, lại lo lắng dặn Đoàn Ngọc Tường vài tiếng.

Đoàn Ngọc Tường gật đầu, có chút không kiên nhẫn: "Mẹ, người đều nói không dưới 30 lần rồi, con đã nhớ kỹ."

Chỉ cần Bùi Dịch đồng ý cùng cô ta đính hôn, cô ta có cái gì cần phải bình tĩnh hơn?

Hiện trường đến đây trên dưới 100 vị nhân vật nổi tiếng trong thương trường, có người Đoàn Ngọc Tường từng được gặp qua, có người cô ta chưa thấy qua lần nào.

Cô ta cùng mẹ của mình đi ra, chậm rãi hướng tới sân nhà đi đến. Tâm, thùng thùng thùng đập mạnh, nháy được càng ngày càng lợi hại.

Bỗng nhiên, tầm mắt của cô ta liền ngưng lại, đồng loạt khẩn căng nắm lấy tay Phương Thanh Hoa.

"Mẹ, Bùi Dịch tại sao lại ở nơi đó? Hơn nữa còn là cùng Tô Thi Thi đứng chung một chỗ?" Đoàn Ngọc Tường nhìn chăm chăm Bùi Dịch đứng ở bên cạnh rặng cây nhỏ, mi mắt trừng to.

Cô ta không đợi Phương Thanh Hoa trả lời, lại trái lại tự nói: "Anh ấy nhất định là đang chào hỏi khách khứa, con có thể hiểu được."

"Tường Tường..." Phương Thanh Hoa có chút không đành lòng. Nhưng hiện tại tên đã trên dây không bắn đi không được, bọn họ đã không còn lựa chọn được nữa rồi.

"Tường Tường, cô hôm nay thật xinh đẹp." Một cô gái trẻ quen biết Đoàn Ngọc Tường đi đến chào hỏi. Cô ta bị mọi người vây quanh khen ngợi, trong lúc này cũng quên cả khẩn trương.

Nơi xa, Tô Thi Thi lôi kéo tay áo Bùi Dịch, nhỏ giọng nói: "Cô ta còn chưa biết?"

Bùi Dịch ánh mắt híp lại: "Liên quan gì đến chúng ta?"

Ách...

Tô Thi Thi im lặng, cô thật là có chút đồng cảm cho Đoàn Ngọc Tường rồi.

Lúc này, bị Dương Dũng áp tải Hồ Quân Nhạc, mặc một bộ comple đuôi tôm màu đen, vô cùng suất khí cũng đi đến.

"Mời Tam Thiếu đi đến đón đại tiểu thư." Dương Dũng đứng ở phía sau Hồ Quân Nhạc, nhẹ giọng nói.

Hồ Quân Nhạc lông mi nhú chặt, chịu đựng không nổi cái, trong lòng giận dữ đến sắp nội thương.

"Ô Thi Thi, chuyện lần này tôi nhất định sẽ đòi lại cả vốn lẫn lời!" Hồ Quân Nhạc cắn răng, lúc anh ta ngẩng đầu lên, đã khôi phục vẻ mặt trầm tĩnh.

Thân sĩ, tiêu sái, quanh năm sống trong nhung lụa đã tạo nên một khí chất vô cùng hơn người, ở một khắc này biểu hiện vô cùng nhuần nhuyễn.

Anh ta hướng tới Đoàn Ngọc Tường từng bước một đi đến, lòng đang kháng cự, lại thân bất do kỷ.

"Thôi, dù sao Đoàn Ngọc Tường bộ dáng cũng không xấu, coi như đóng kịch."

Hồ Quân Nhạc ngẩng đầu, lộ ra tươi cười mê người, hướng tới Đoàn Ngọc Tường vươn tay, thâm tình khẩn thiết nói: "Mygirl, em hôm nay thật đẹp."

"Anh..." Đoàn Ngọc Tường nhìn thấy người đàn ông đang mặc lễ phục trước mặt, ngu ngơ hai giây, "Hồ Tam Thiếu?"

"Tường Tường, con đang suy nghĩ cái gì, vẫn còn không đưa tay qua đi?" Phương Thanh Hoa vội vàng nhỏ giọng thúc giục nói.

"Mẹ..."

Đoàn Ngọc Tường còn không có phản ứng kịp, đã bị mẹ mình cầm lấy tay, lập tức nhét vào trong tay Hồ Quân Nhạc.

Trong đầu lập tức sáng tỏ, giống như cái gì cũng đã thông suốt rồi.

Đoàn Ngọc Tường nhìn Hồ Quân Nhạc, toàn thân đều đã bắt đầu run rẩy: "Không, chuyện này không phải thật sự... Không phải thật sự!"

Cô ta rất cực suy nghĩ cẩn thận, tại sao mẹ cô ta luôn mãi dặn dò cô ta, tại sao Bùi Dịch lại cùng Tô Thi Thi đứng chung một chỗ, tại sao cha cùng ông nội cô ta trên mặt nhìn không ra được một chút vui sướng...

"Tôi muốn đi tìm Bùi Dịch!" Đoàn Ngọc Tường muốn rút tay về, trên mặt hạnh phúc tươi cười triệt để rạn nứt.

"Đoàn tiểu thư, tôi nhớ cô so với tôi rõ ràng hơn ai hết hậu quả của việc hiện tại rồi đi." Hồ Quân Nhạc cầm tay Đoàn Ngọc Tường, trên mặt vẫn tươi cười, nhưng trong giọng nói lại lạnh rất nhiều.

Giống như thay đổi thành một người hoàn toàn khác, Hồ Quân Nhạc lại không giống như là một tên ngốc hồ đồ ở trước mặt Tô Thi Thi, người đàn ông luôn luôn bị cô khi dễ.

Giờ phút này anh ta, toàn thân tản ra một cỗ khí tức làm cho người ta kháng cự không được. Con cháu Hồ gia, nói đến cùng, lại có ai yếu ớt để người khác ức hiếp chứ.

"Các người..." Đoàn Ngọc Tường trong mắt nén lệ, tức giận đến hận không thể bạo phát ngay tại chỗ.

Đúng là cô ta không thể.

Trận này diễn trò, cô ta tất phải diễn cho xong. Bằng không, cô ta sau này thật sự không có đường sống nữa rồi!

"Trường Trường, hôm nay lão gia tử của Hồ gia cũng đến đây, con nhất định phải biểu hiện thật tốt, biết không?" Phương Thanh Hoa lôi kéo tay Đoàn Ngọc Trường dặn dò.

Theo ý của bà ta, gả cho Hồ Quân Nhạc, có thể sánh bằng gả cho Bùi Dịch sẽ đối bọn họ có lợi không hại.

"Mẹ, người đã biết rõ tôi..." Đoàn Ngọc Trường cắn môi, thân thể không ngừng run run, không biết là đang hít thở hay vẫn lại là tức giận rồi.

"Đoàn tiểu thư, xin mời." Hồ Quân Nhạc thấy Đoàn Ngọc Trường cảm xúc ổn định hơn một chút, vươn tay để cho cô ta vẫn trụ cánh tay chính mình, cười tí mắt nói.

Đoàn Ngọc Trường cắn răng, vẫn trụ tay anh ta, nhỏ giọng nói: "Tôi cảnh cáo anh, tôi chỉ phối hợp với anh diễn một tuồng kịch, qua hôm nay chúng ta một chút quan hệ đều không có."

Hồ Quân Nhạc ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Như nhau."

Nói đùa, anh ta bị buộc cùng Đoàn Ngọc Trường đính hôn, nếu để cho mấy lão già trong nhà biết, vẫn không lột da anh ta sao?

May mắn ông nội anh ta đã có năm năm không ra ngoài, qua hôm nay, anh ta sẽ tùy tiện viện cớ cùng Đoàn Ngọc Trường giải trừ hôn ước, tin tưởng Đoàn gia cũng sẽ không gây khó dễ anh ta.

Hồ Quân Nhạc suy nghĩ như vậy, trong lòng liền khoái trá không ít.

Lúc anh cùng Đoàn Ngọc Trường hướng tới bực làm lễ, ánh mắt lờm đến chỗ đám người Tô Thi Thi đang đứng.

"Người phụ nữ này, thù này tôi nhớ kỹ!" Hồ Quân Nhạc âm thầm trừng mắt nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái.

Tô Thi Thi khóe miệng nhếch lên, hướng anh ta lộ ra một ánh mắt khiêu khích.

Hồ Quân Nhạc chán nản.

Nếu có thể, anh ta thật sự là muốn mặc kệ mọi chuyện mà rời đi!

Không đúng, anh ta thật sự nên là rời đi! Không phải nên là, nhất định phải rời đi!

Hồ Quân Nhạc xoa xoa mi mắt chính mình, cả kinh hồn phách đều nhanh bay đi mất.

Anh ta vừa nhìn thấy được cái gì?

Lão Biến Thái nhà anh ta - - không đúng, lão gia tử nhà anh ta tại sao ở trong này?

"Gia... Gia..." Hồ Quân Nhạc ngây ra như phỗng nhìn về phía trước cùng Đoàn Kế Hùng đứng ở một chỗ Hồ Tấn Hoa, ruột gan đều nhanh lộn tùng phèo.

"Tô Thi Thi, tôi muốn giết cô!" Hồ Quân Nhạc muốn chết tâm đều có rồi!

Trời ạ, ông nội anh ta vậy mà đến đây!

Anh ta phải làm sao đây?

"Hồ Quân Nhạc?" Đoàn Ngọc Tường nhưng mày, người này đem

tay cô tay xiết mạnh đau muốn chết, rốt cuộc là đang làm cái gì?

"Quân Nhạc." Hồ Tấn Hoa cười tít mắt nhìn cháu trai của chính mình, sắc mặt hòa ái, ngữ khí sủng nịch, giống như cực kỳ mãn ý những chuyện anh ta hôm nay làm được.

"Ông nội, người đừng cười như vậy!"

Hồ Quân Nhạc giật nảy mình run lấy bầy, mặt trắng xanh liền trắng.

Mỗi một lần, ông nội anh ta cười đến cực kỳ vui vẻ, lại càng đáng sợ. Mỗi một lần ông ta cười, có ai không gặp họa?

"Tấn Hoa, Quân Nhạc nói muốn cho ông một sự kinh hãi. Cháu gái lớn của Đoàn gia tôi, không làm nhục Hồ gia ông chứ?" Đoàn Kế Hùng thấy Hồ Quân Nhạc sợ tới mức sắc mặt đều đã thay đổi, lập tức nói.

Hồ Tấn Hoa sừng sốt, trên mặt tươi cười lớn hơn một chút, gật đầu nói: "Kế Hùng, không nghĩ tới hai chúng ta thật đúng là có thể trở thành thông gia. Quân Nhạc ánh mắt không tệ."

Ông ta nói xong quay đầu nhìn về phía Hồ Quân Nhạc: "Cháu ngoan, con đã trưởng thành rồi, có chủ kiến chính mình, rất tốt."

"Xong rồi..." Hồ Quân Nhạc dưới chân lão đảo, thiếu chút nữa quỳ xuống rồi.

Ông nội của anh ta rõ ràng là nói, anh ta đã cứng cáp, tự làm theo ý mình, trở về sẽ lột da của anh ra!

"Ông nội, con..." Hồ Quân Nhạc muốn giải thích.

"Thời gian không còn sớm nữa, trước tiên nên tiến hành nghi thức đi." Hồ Tấn Hoa cười tít mắt nhìn Hồ Quân Nhạc kia, bộ dáng mặt mũi hiền lành, người khác không biết, còn tưởng rằng ông ta rất dễ nói chuyện.

Nhưng Hồ Quân Nhạc bị dọa muốn khóc.

"Không được, bị ông nội bắt ngay tại trận, nếu là cứ đánh hôn như vậy, tôi chết chắc rồi!"

Anh trai của anh ta đã khùng bố, nhưng lão gia tử lại càng kinh khủng hơn

Hồ Quân Nhạc nhìn lão gia tử nhà mình, lại nhìn đến đám người của Đoàn gia kia, bỗng nhiên cầm lấy tay của Đoàn Ngọc Tường đang kéo tay mình, dùng lực, đem cô ta hướng bên cạnh đẩy đi.

Anh ta cần rằng một cái, bất chấp tất cả nói: "Con không nghĩ muốn đánh hôn! Là bọn họ ép con!"

Lời này nói ra, khiến tất cả mọi người đều cả kinh.

Tô Thi Thi kéo tay Bùi Dịch mạnh căng thẳng, tâm trạng hơi trầm xuống.

"Hồ Tam Thiếu, không nghĩ tới anh lại lật lọng như vậy!"

Ai? Là ai nói ông Nhạc đáng thương? Ông hả... ngàn chấm thì có

Chương 239: Kịch bản biến nhanh

Hỗ Quân Nhạc đã điên rồi.

Ở trong đầu anh ta bây giờ chỉ có một ý nghĩ, đó chính là đem chuyện này đẩy cho người khác, chẳng thế thì ông nội của anh ta nhất định sẽ không bỏ qua cho anh ta.

Anh ta quay liền bị nơi xa Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch lờm một cái, tâm can run lấy bầy.

Hai cái tiểu hồ li kia cũng tuyệt đối không phải dễ chọc. Dưới tình thế cấp bách, anh ta cũng không nghĩ nhiều, chỉ vào Đoàn Ngọc Tường nói: "Là cô ép tôi!"

"Quân Nhạc, cậu đang nói cái gì?" Đoàn Chấn Ba vừa nghe, sắc mặt đều đã thay đổi, vội vàng đã chạy tới nghĩ muốn ngăn cản anh ta.

Hỗ Quân Nhạc lui về sau, trong lòng vừa suy xét, dứt khoát kéo ông ta vào luôn.

"Bác Đoàn, tuy rằng tôi kính trọng bác yêu chiều con gái đến sứt ruột, nhưng mà bác cũng không có thể lấy hạnh phúc của tôi ra trêu đùa. Tôi lại không thích Đoàn tiểu thư, bác bắt buộc chúng tôi cùng một chỗ như vậy, vô dụng."

"Cậu đang nói cái gì?" Đoàn Chấn Ba tức giận đến cái mũi đều đã có hơi nước rồi.

Tên nhóc này cũng dám...

Hồ Quân Nhạc không có quan tâm đến ông ta nữa, anh ta nói xong, liền quay đầu nhìn về Đoàn Ngọc Tường vẻ mặt trầm trọng nói:

"Tôi biết cô thích tôi, nhưng mà tôi thật sự không thích cô. Hạnh phúc thì không nên cưỡng cầu, không phải của mình thì ép cũng không được, tôi tin tưởng cô nhất định sẽ tìm được người mình thích."

"Anh đang nói bậy bạ cái gì?" Đoàn Ngọc Tường mặt trắng bệch, gắt gao nắm chặt quả đấm, vừa tức vừa thẹn, hận không thể đi lên cào vào mặt anh ta.

Người này điên rồi sao? Cũng dám tạt nước bẩn lên người cô ta như vậy.

Nơi xa, Tô Thi Thi che miệng, mi mắt trừng lớn, thiếu chút nữa cười ra tiếng.

Kịch bản này biến đổi quá nhanh, cũng đã vượt ra khỏi sự dự kiến rồi?

Cô không khỏi đối với Hồ Quân Nhạc nhìn bằng cặp mắt khác xưa. Người này không đi làm diễn viên quả thực quá đáng tiếc rồi!

Chỉ thấy Đoàn Ngọc Tường đều sắp tức điên rồi, kiềm chế tức giận, nói: "Anh mau giải thích rõ ràng cho tôi."

"Ngọc Tường, việc tôi có thể làm đều đã làm, đúng là tôi thật sự không thể lừa gạt chính mình, càng không thể lừa gạt cô. Xin cô tha thứ tôi." Hồ Quân Nhạc giống như là vô cùng bất đắc dĩ, cúi đầu, biểu tình nhìn qua cực kỳ bi thương, lại làm như thật tâm không muốn như vậy.

Làm cho ai nhìn vào đều đã cảm thấy được anh ta là bị ép buộc.

(Ryeo: Moé. Thím diễn sâu vãi

Nhạc: kệ bố

Ryeo: Ô. Thằng này ngon, dám láo với chị, chờ chết đi đi)

"Chuyện này rốt cuộc là sao đây?"

Hồ gia vị "Tiểu Diện Hồ" kia giờ phút này trên mặt tươi cười liền biến mất, cháu trai mình "Bị ức hiếp", ông ta tự nhiên phải làm cho rõ!

"Tấn Hoa, tôi thấy việc này..." Đoàn Kế Hùng sắc mặt khế biến thành trầm. Cái này tình huống trước mắt này đã hoàn toàn vượt ra ngoài dự liệu của ông ta.

"Kế Hùng, chúng ta đã làm bạn bè nhiều năm như vậy, theo lý mà nói, tôi nên là cho ông chút mặt mũi. Đúng là, ông xem cháu trai của tôi đều bị Đoàn gia các người khi dễ thành cái bộ dáng gì rồi hả? Ông dù sao cũng phải cho tôi một lời giải thích thỏa đáng đi?" Hồ Tấn Hoa mặt trầm xuống, nhíu mày, trong giọng nói hàm chứa nhàn nhạt tức giận.

"Cái này..." Đoàn Kế Hùng rất nhanh hướng tới Bùi Dịch đang ở một bên xem kịch hay kia.

Chỉ thấy Bùi Dịch khóe miệng nhếch lên cười nhạt, hướng về phía ông ta âm thầm gật gật đầu. Đoàn Kế Hùng trong lòng thoáng run sợ, đã có chủ ý.

"Haizz, là tôi không biết cách dạy con." Đoàn Kế Hùng thở dài, ngẩng

đầu khi đó, trong ánh mắt mang theo cực hạn lửa giận, chỉ vào Đoàn Chấn Ba quát lên: "Đồ thứ con bất hiếu, còn không qua đây hướng bác Hồ của mày giải thích!"

"Cha, người đang nói cái gì? Chuyện này có liên quan gì tới con chứ? Rõ ràng là người..."

"Mày còn không câm mồm cho tao! Tao nghĩ mày chẳng qua là chiều con gái đâm hư rồi. Nhưng không nghĩ tới, mày lại vì chuyện riêng, vậy mà dám lấy loại chuyện này nói đùa. Đi ép một tiểu bối, mày thật là mặt dày mà!"

Đoàn Kế Hùng nói xong dơ tay liền cấp cho Đoàn Chấn Ba một cái tát, tức giận mắng: "Mau đến đây hướng bác Hồ của mày giải thích!"

"Cha!" Đoàn Chấn Ba nổi giận.

Cha ông ta tại sao lại ó thể đem tất cả sai lầm đều đã đổ lên trên người ông ta!

Rõ ràng là lão gia tử chính mình để cho nghi thức đính hôn theo kế hoạch cử hành, ông ta cũng là vừa vặn mới biết được chú rể đổi thành Hồ Quân Nhạc.

"Không đúng, đây là một cái âm mưu, bọn họ đều đã lên kế hoạch từ trước!"

Đoàn Chấn Ba tâm nhất thời chìm đến đáy cốc, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi lạnh.

Đầu óc của ông ta vận động rất nhanh, đột nhiên xoay người, hung hăng hướng tới Đoàn Ngọc Tường vút qua đi.

Bốp một tiếng, âm thanh bàn tay chạm vào trên má trong vườn cây nho yên tĩnh dị thường vang dội.

"Cha?" Đoàn Ngọc Tường che miệng, không thể tin nhìn cha ruột của mình.

Một cỗ tức giận thẳng hướng trên đầu cô ta, kích thích thần kinh cô ta: "Người sao có thể như vậy!"

Đoàn Ngọc Tường không còn quan tâm gì nữa hô: "Là các người gạt tôi nói cho tôi đính hôn cùng Bùi Dịch, cho nên tôi mới đồng ý! Tại sao lại biến thành Hồ gia Tam thiếu gia? Các người mới cần giải thích!"

"Mày... Mày đang nói bậy bạ cái gì! Bùi Dịch yêu thương Thi Thi như vậy sao lại khả năng sẽ cùng mày đính hôn? Đầu óc mày suy nghĩ cái gì? Vì yêu quá hóa thành cuồng dại tùy tiện kéo Hồ Quân Nhạ chịu tội thay, còn dám hướng tao phát giận?" Đoàn Chấn Ba nói xong dơ tay lại là một cái tát.

"Chấn Ba, trước bình tĩnh một chút!" Phương Thanh Hoa gặp mọi chuyện nào loạn càng lớn, nhịn không được muốn qua đi khuyên chồng mình.

Lúc này nhất định cần bình tĩnh, bằng không hậu quả thật tưởng không nổi.

Đúng là Đoàn Chấn Ba cũng sớm đã tức nước vỡ bờ. Cha ông ta rõ ràng cho thấy muốn bắt ông ta nhận hết tội này, ông ta làm sao có khả năng bình tĩnh được chứ?

Ông ta trở tay liền cấp cho Phương Thanh Hoa một cái tát, nổi giận mắng: "Đều là do bà không biết dạy con, làm mất mặt tôi!"

"Ông..." Phương Thanh Hoa trong mắt đỏ bừng, bụm mặt, trong lòng tức giận đến chỗ cực hạn.

Nơi này có nhiều khách khứa như vậy, ông ta vậy mà liền đánh mẹ con bà ta như thế, mặt mũi đều đã mất hết rồi!

"Ồn ào còn chưa đủ sao!" Đoàn Kế Hùng ánh mắt băng lạnh như hai cây đao sắt bén làm từ băng ngàn năm, đâm thẳng vào trái tim Đoàn Chấn Ba.

Đoàn Chấn Ba trong lòng trầm xuống, khẽ cắn môi, không thể không cúi đầu: "Cha, là con sai rồi, là con không dạy dỗ tốt con gái."

"Tôi từ đầu cũng không biết, các người đừng nghĩ muốn đem nước bẩn hắt lên người tôi!" Đoàn Ngọc Tường giống như người lên cơn điên rồi kêu to nói.

Cô ta thật sự chịu đủ rồi.

Mỗi một lần xảy ra chuyện, cha cô ta liền đem tất cả sai lầm đều đã đổ lên trên người cô ta. Cô ta tới cùng làm sai cái gì?

Chuyện của Đoàn Ngọc Lộ trước đây đã như vậy, chẳng lẽ bây giờ lại muốn cô ta trở thành vật hi sinh kế tiếp sao?

Đoàn Ngọc Tường giận đến chỗ cực hạn, cho dù là muốn hủy đi cô ta, cô ta cũng sẽ không để cho cha mình dễ chịu, chẳng qua là cùng nhau chết chung thôi!

"Mày câm miệng cho tao!" Đoàn Chấn Ba dơ tay liền muốn đánh tới, lại đột nhiên bị Hồ Quân Nhạc cầm cổ tay.

Hồ Quân Nhạc vẻ mặt ngưng trọng nói: "Bác trai, mọi chuyện thành ra như vậy, người nào cũng không muốn thấy. Tôi biết người là vì tốt cho Tường Tường, lại vẫn hi vọng người có thể xem tại sự hiểu thuận của Tường Tường trước giờ, không cần làm khó cô ấy rồi."

"Cậu..." Đoàn Chấn Ba muốn tức chết rồi.

Lời này của cậu ta là có ý gì?

Cậu ta nói như vậy, không phải ông ta nhảy vào Hoàng Hà đều đã rửa không sạch rồi hả? Toàn bộ mọi chuyện biến thành giống như đều là ông ta chủ mưu một dạng!

"Chật chịt, Hồ Quân Nhạc không hẳn là con cháu họ Hồ, cùng người điên kia một dạng vô cùng âm hiểm." Nơi xa Tô Thi Thi nhìn đến đây, nhin không được lắc đầu.

Cô lắc lắc tay Bùi Dịch, nhỏ giọng nói: "Nếu không chúng ta trước rúi lui đi? Nếu như anh ta đem chúng ta cũng cho lôi vào..."

Nhưng mà sợ cái gì tới cái đó liền tới.

Tô Thi Thi vừa dứt lời, nơi xa liền truyền đến tiếng Hồ Quân Nhạc kêu la: "Thi Thi, cô mau đến giúp tôi chứng minh một phen, tôi thật là bị ép buộc bất đắc dĩ mà, cô cũng biết người tôi thích vẫn là cô mà!"

"Chết tiệt - -" bên cạnh truyền đến một giọng nói lạnh thấu xương tỏa ra khí tức ngộp thở, Tô Thi Thi không khỏi run run một phen, đã không dám nhìn tới sắc mặt Bùi Dịch.

Rất lạnh!

Tên tiểu tử thối chết tiệt, muốn chết cũng không cần kéo cô theo

cùng đâu!

Cô cúi đầu lôi kéo Bùi Dịch hướng phía trước đi đến, đến chỗ trước mặt Hồ Quân Nhạc, nặng nề mà thở dài, có chút bất đắc dĩ nói:

"Quân Nhạc, tôi đã có Bùi Dịch rồi. Tuy rằng anh cũng rất tốt, nhưng mà ở trong mắt tôi, anh bất luận ở phương diện nào cũng đều đã so ra kém Bùi Dịch, chính đang cái gọi là hạt bụi trong mắt ra Tây Thi thôi. Anh không cần nhụt chí, nhất định sẽ tìm được cô gái thích hợp với anh."

"Cô..." Hồ Quân Nhạc cái mũi đều tức giận đến méo lệch, cô gái này thật đúng là cái gì cũng dám nói!

Tô Thi Thi bất đắc dĩ thở dài.

Cô cũng không nghĩ muốn nha, đúng là chỉ có nói như vậy, Bùi tiên sinh bụng dạ hẹp hòi bên cạnh mới có thể vui vẻ nha!

Quả nhiên, Bùi Dịch sắc mặt nhất thời tốt lên rất nhiều.

"Là các người... Là các người hai cái đồ tiện chủng làm ra!" Đoàn Chấn Ba đột nhiên phản ứng kịp.

Hồ Quân Nhạc cùng Tô Thi Thi vừa thấy liền là thông đồng từ trước.

Nhưng mà hai chữ "Tiện chủng" của ông ta vừa nói ra, bên cạnh vẫn không nói chuyện Nhậm Tiểu Vi, sắc mặt lập tức trầm tiếp xuống.

Bên cạnh nhiều khách khứa như vậy, nghe được những lời Đoàn Chấn Ba nói, cũng đều nhú mày.

"Súc sinh! Thật sự là làm mất hết mặt mũi Đoàn gia ta rồi!" Đoàn Kế

Hùng xoa thái dương, lại nổi giận đùng đùng nói, "Đoàn gia không có loại người thừa kế giống như mày! Từ giờ trở đi, mày mang theo vợ cùng con cái của mình cút ra khỏi Đoàn gia cho tao, cùng Đoàn gia không còn có bất luận quan hệ nào nữa!"

Lời này vừa nói ra, ở đây tất cả mọi người đều ngây dại!

Cả nhà ngủ ngon ^_^

Chương 240: Tô tiểu thư giết người rồi!

"Cha!"

"Ông nội!"

Đoàn Kế Hùng vừa nói muốn đoạn tuyệt quan hệ, Đoàn Chấn Ba cùng mẹ con Phương Thanh Hoa toàn bộ đều đã sợ ngây người, không thể tin nhìn cái con người nhấn tâm này.

Đoàn Chấn Ba sắc mặt tái mét, tức giận đến toàn thân đều đã đã run run, nhìn cha ruột của mình hồi lâu nói không nên lời.

Ông ta rốt cục thông suốt rồi. Hôm nay toàn bộ chuyện này, từ đầu liền là đào hố để cho ông ta nhảy vào trong!

"Người đã sớm đối với con bất mãn, muốn đuổi con ra khỏi Đoàn gia đúng không? Toàn bộ chuyện này đều chỉ là cái cớ thôi!" Đoàn Chấn Ba tức giận nói.

Đoàn Kế Hùng một bộ dáng đầy vẻ bi thương đến chết tâm, lắc đầu thờ dãi: "Ta nghĩ đến con ít nhất sẽ hiểu chuyện một chút. Nhưng đến bây giờ, con còn không rõ mình rốt cuộc sai ở nơi nào. Đoàn gia không có loại con cháu ích kỷ như vậy, các người đều cút hết cho ta!"

Đoàn Kế Hùng nói xong tiện quay đầu nhìn về phía Hồ Tấn Hoa, xấu hổ nói: "Cho các người chê cười rồi. Hôm nay là Đoàn gia tôi không đúng, ngày khác tôi sẽ đến nhận lỗi."

"Đoàn lão nói quá lời." Những người khác nhao nhao nói.

Tới tham gia lễ đính hôn, kết quả mọi chuyện đến thành cái dạng này, chủ nhà còn xảy ra chuyện quan hệ tuyệt thế này, xấu hổ là bọn họ mới đúng.

Khách khứa đến tham dự nói vài lời khách sáo, tiện nhao nhao rời đi.

Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch một mực bên cạnh âm thầm quan sát, phát hiện đương gia nhà Lan gia thật sự như là vị Thế Ngoại Cao Nhân một dạng, đối với chung quanh chuyện đã xảy ra hoàn toàn không quan tâm.

Mọi người đi tới, người kia cũng chỉ là tới cùng Đoàn Kế Hùng lên tiếng chào hỏi, liền đi theo mọi người cùng trở về.

"Nhân tài như vậy thật rất khó nắm bắt. Nếu là bằng hữu không tồi, ví như là đối thủ mà nói..." Tô Thi Thi âm thầm nhìn thoáng qua Bùi Dịch.

Cô rốt cuộc biết người đàn ông của cô đang đối mặt với cái gì.

"Không cần lo lắng." Bùi Dịch đặt tay bờ vai cô, ôn nhu nói.

Tô Thi Thi trong lòng ấm áp.

Có đôi khi trực giác Bùi Dịch thật sự cực kỳ nhạy cảm, cái tâm tư gì của cô đều đã chạy không khỏi ánh mắt của anh.

"Chuyện này không phải thật sự! Ông nội, người nghe con giải thích!" Bên kia đột nhiên truyền đến tiếng Đoàn Ngọc Tường kêu la.

Cô ta lúc này cũng triệt để hiểu rõ ra, cô ta còn có cha mẹ cô ta đều đã xong rồi. Rời khỏi Đoàn gia, bọn họ không là cả! Cái gì đều không có rồi!

"Hòa Dự, phải người giám sát bọn chúng!" Đoàn Kế Hùng liền nhìn cũng không nghĩ muốn xem bọn họ liếc mắt một cái.

Ông ta nói xong liền xoay người đối với Hồ Tấn Hoa còn chưa rời đi nói: "Chuyện hôm nay, đều là lỗi do thằng con bất hiếu của tôi gây ra, ngày khác tôi nhất định đến nhà nhận lỗi."

"Nói quá lời." Hồ Tấn Hoa cười tí mắt, lại khôi phục vẻ mặt hiền lành kia.

Trong lúc ông ta nói chuyện, vẫn luôn giữ chặt áo Hồ Quân Nhạc đang nghĩ muốn chạy trốn, quay đầu về mặt ôn hoà nói: "Hôm nay con đã gây ra họa lớn như vậy, vẫn còn không hướng Đoàn gia gia của con giải thích?"

Hồ Quân Nhạc vẻ mặt đau khổ, thân thể run run, hướng tới Đoàn Kế Hùng cúi đầu, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Đoàn gia gia là con sai lầm rồi, con lần sau nhất định nhịn một chút. Không phải chỉ là làm cái lễ đính hôn thôi sao, dù sao nghi thức cử hành xong đối ý cũng còn kịp mà."
Tui hạn hán lời rồi

Ách...

Tô Thi Thi yên lặng quay đầu, lặng lẽ lôi kéo Bùi Dịch.

Lúc này không chạy, còn muốn nán lại tới khi nào!

Không cần xem đều biết, Đoàn Kế Hùng giờ phút này sắc mặt khó coi đến bao nhiêu.

Nhưng ông ta lại không thể phát hỏa, còn phải trưng ra khuôn mặt tươi cười, nhìn theo hai ông cháu đáng giận kia rời đi.

"Lão già chết tiệt, hôm nay để các người được lợi." Đoàn Kế Hùng nhìn bóng lưng Hồ Tấn Hoa rời đi, ngầm cắn răng.

Tuy mất hết mặt mũi, nhưng mà ông ta cũng giải quyết xong một chuyện còn vướng mắc trong lòng

Bất quá nhớ tới Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch hai người được lợi lớn nhất trong chuyện này, trong lòng ông ta vẫn lại là chưa hết giận.

Nhưng mà lúc ông ta quay đầu, muốn tìm bọn họ trút giận, lại phát hiện hai người đã sớm chạy không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

"Đầu tôi hơi choáng quáng, đi về trước nghỉ ngơi thôi." Nhậm Tiểu Vi cau mày, nhàn nhạt nói một câu, liền để Hồng Cầm đỡ đi đến nhà chính.

"Chuyện này bà tới cùng có liên quan bao nhiêu?" Đoàn Kế Hùng đuổi theo, lạnh giọng hỏi.

Nhậm Tiểu Vi bước chân đột nhiên dừng lại, quay đầu mặt không chút thay đổi nhìn ông ta: "Ông cảm thấy được tôi sẽ làm chuyện để cho bản thân mất mặt sao?"

Đoàn Kế Hùng sững sốt, liền hạ giọng xuống: "Là tôi đa nghi rồi, bà cũng đừng nóng giận. Hiện tại Đoàn gia đã cùng Chấn Ba đoạn tuyệt quan hệ, Đồng Đồng có thể trở về rồi."

"Đồng Đồng..." Nhậm Tiểu Vi vừa nghe đến tên con trai nhỏ của mình, sắc mặt lập tức dịu đi rất nhiều. Bởi vì con trai ruột của bà cùng

cô gái khác quậy nháo lên mang đến tức giận cũng hơi chút dịu đi rất nhiều.

Trông mong nhiều năm như vậy, rốt cục có thể đoàn tụ rồi. Mà còn con trai của bà sắp sửa trở về với thân phận người thừa kế duy nhất Đoàn gia rồi.

Bà lặng lẽ nhìn thoáng qua Đoàn Kế Hùng, trong lòng cười lạnh.

"Đoàn Kế Hùng, ông hiện tại có bao nhiêu yêu thương Đồng Đồng, tương lai ông sẽ có nhiều hối hận. Đây là ông năm đó tạo nghiệt, ông nên gánh chịu!" *Chuyện vẫn còn dài lắm. Ân ân oán oán bao giờ mới dứt*

Nhậm Tiểu Vi xiết chặt quả đấm, mỗi khi nghĩ tới những cái chuyện cũ này, tức giận trong lòng bà liền khống chế không nổi, đầu đau nhức trở lại.

"Phu nhân, người nên bình tĩnh đừng kích động." Hồng Cầm thấy Nhậm Tiểu Vi trán toát ra mồ hôi lạnh, vội vàng đỡ lấy bà, đối với Đoàn Kế Hùng nói, "Phu nhân hai ngày này không nghỉ ngơi tốt, tôi đỡ bà ấy trở về trước đây."

"Chăm sóc cho phu nhân thật tốt." Đoàn Kế Hùng khoát tay.

Đoàn gia có thể nói là vừa trải qua một trận cuồng phong bão táp, ông ta hiện tại có rất nhiều chuyện phải đi làm.

Ông ta nghĩ nghĩ, vẫn lại là gọi điện thoại cho Đoàn Hòa Dục, đi giám sát Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi.

Ông ta mới không tin hai người bọn họ sẽ tốt tính như vậy!

Mà lúc này, Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch sóng vai đi trên đường nhỏ trở về biệt thự. Phía trước cách đó không xa, có người đang lôi lôi kéo kéo, có tiếng thét chói tai cùng thống khổ của phụ nữ truyền đến.

"Các người buông, tôi muốn đi tìm ông nội nói rõ ràng! Chuyện này thật sự chẳng liên quan tới tôi, là Tô Thi Thi bọn họ vu hãm tôi!"

"Chấn Ba, ông mau nói một câu đi, chúng ta rời khỏi Đoàn gia, liền cái gì đều không có rồi!" Bên cạnh kia Phương Thanh Hoa cũng đang khóc cầu xin.

"Các người còn dám nói, đều đã là các người đem tôi hại thành cái dạng này?" Đoàn Chấn Ba tức giận đến nổi đi lên liền đối với mẹ con hai người Đoàn Ngọc Tường quyền đấm cước đá, trong lòng hận đến chỗ cực hạn.

Tô Thi Thi nhìn đến đây, âm thầm nhắm chặt mắt không muốn nhìn đến nữa, cảm giác bi thương trong lòng kia càng ngày càng nghiêm trọng.

Trước đây là mẹ cô rời đến Đoàn Ngọc Lộ, bây giờ lại đến Đoàn Ngọc Tường cùng Phương Thanh Hoa, ông nội cùng vị cha ruột kia của cô cho tới bây giờ liền là máu lạnh vô tình như vậy.

Bất quá hiện tại người cha ruột kia của cô cũng coi như ném được mùi vị bị vứt bỏ rồi, có phải giống người ta hay nói đây chính là báo ứng hay không.

Phía trước, Đoàn Ngọc Tường ngã ngời dưới đất tóc tai bù xù, lễ phục trễ ngực theo bộ ngực rơi xuống, đem nửa người trên của cô ta tất cả đều đã lộ ra, nhìn qua thật đáng buồn lại thương cảm.

"Thương cảm chi những người đáng hận kia." Bùi Dịch ôm lấy bả vai

Tô Thi Thi ôm cô vào lòng nói.

Tô Thi Thi yên lặng gật gật đầu: "Em biết rõ, chỉ là cảm thấy được rất đau xót."

Cô hít sâu một hơi: "Có đôi khi em suy nghĩ, em hận bọn họ tới cùng có đáng hay không. Tuy rằng em không có tận lực đi gây khó dễ bọn họ, nhưng mà bọn họ đi đến bước đường này, ít nhiều đều đã có liên quan đến em, như vậy em tương lai có thể hay không cũng sẽ..."

"Em sẽ không." Bùi Dịch đột nhiên che miệng của cô, nhìn chằm chằm mi mắt của cô, hết sức nghiêm túc nói, "Bởi vì em có anh."
Chài ơi, mật ngọt chết Ryeo, để con FA là tui đây ghen tỵ chết được

"Tô Thi Thi, em phải nhớ kỹ, có một số việc không phải lỗi tại em, không cần phải chịu trách nhiệm, không cho em suy nghĩ lung tung nữa biết không?" *Ngọt chết tui rồi*

Những lời anh nói cô làm sao không hiểu chứ. Tuy nhiên hiện tại kết quả thế này, cũng không phải theo ý định ban đầu của bọn họ, nhưng mà bọn họ hoặc nhiều hoặc ít đều đã đoán trúng sẽ có khả năng trở nên như vậy.

Tô Thi Thi là người thông minh, cô đối với mỗi một cái quyết định, trong tiềm thức đều đã nghĩ cho Bùi Dịch, điểm này Bùi Dịch rất rõ ràng.

Là vì rõ ràng mới đau lòng, anh không nghĩ muốn để cho lòng của cô phủ kín bụi bần.

Tô Thi Thi cúi đầu, không có trả lời, chỉ là ở trong lòng yên lặng nói.

"Anh vì em làm nhiều chuyện như vậy, em tại sao không thể? Bùi

Dịch, anh có biết hay không, bị anh bảo hộ cảm giác làm cho em mê muội rồi."

"Mà anh, năm đó cha anh chết oan, lúc mẹ anh tái giá, làm gì có ai đứng ra bảo hộ cho anh? Cho nên, đối với chuyện đã từng xảy ra kia, trước đây nếu không có, nhưng bây giờ em sẽ tới bên anh lấp đầy những thiếu sót còn lại cho anh!"

Mọi chuyện kết thúc, Bùi Dịch có một đồng chuyện lớn muốn đi làm, Tô Thi Thi thúc giục anh mau đi đi.

Cô một mình ngồi bên bờ hồ, nhìn lá cây phong kia dần nhuộm sang màu đỏ, không biết sao, trong lòng càng thêm phiền muộn.

"Tô tiểu thư." Một trận tiếng rên rì ngắt ngang dòng suy nghĩ của cô. Tô Thi Thi nhìn thoáng qua, trong lòng mạnh cả kinh.

"Lưu tiểu thư?" Kia không phải Lưu Dĩnh Tuệ sao?

Bụng dưới của cô ta đã hơi hơi lồi ra, mà cô ta lúc này sắc mặt tái mét, trán ẩm ướt, hình như là bị mồ hôi lạnh làm cho ẩm ướt rồi.

Lúc này cô ta đang gian nan hướng tới Tô Thi Thi này vừa đi tới, thân thể lung lay thoáng động, giống như tùy thời đều có thể ngã xuống.

Tô Thi Thi vội vàng chạy tới: "Cô làm sao vậy..."

Còn chưa nói xong, Lưu Dĩnh Tuệ bỗng nhiên chống đỡ không nổi, thẳng tắp địa hướng tới bên cạnh hồ nước ngã xuống.

"Bùm" một tiếng, khơi dậy một mảng lớn bọt nước, kinh tình cả một gốc hồ nước.

Nơi xa đột nhiên truyền đến một trận tiếng kêu hoảng sợ: "Ô tiểu thư giết người!"

Mọi người sáng hảo.

Hai anh chị ngọt đến sâu răng rồi. Hại tui bị đau răng né ta hận

Chương 241: Cầu xin cô cứu con tôi

"Giết người?" Tô Thi Thi giật mình, nhưng cũng chỉ là một giây, liền hướng tới bờ ao nhảy xuống.

"Cứu... Cứu mạng..." Lưu Dĩnh Tuệ ở trong nước quẫy đạp, liều mạng vùng vẫy, trong mắt đều là kinh hoàng cùng tuyệt vọng.

Trên bờ, người hầu vừa rời lớn tiếng kêu to đã chạy tới, kích động quát to lên: "Người đâu mau tới đây! Tô tiểu thư đem Lưu tiểu thư đẩy xuống hồ rồi, tới nhanh cứu người!"

"Phù phù... Phù phù..." Sau đó liền truyền đến vài tiếng động, trong hồ nhất thời có hơn mấy người hầu, đồng khởi hướng tới Tô Thi Thi cùng Lưu Dĩnh Tuệ bơi qua.

"Tới cũng quá nhanh đi." Tô Thi Thi ánh mắt u ám.

Hiện tại cứu người quan trọng hơn, cũng không rảnh rỗi suy nghĩ nhiều như vậy. Cô kéo thân thể Lưu Dĩnh Tuệ, chú ý không đi đụng vào bụng của cô ta, thật cẩn thận đem cô ta hướng lên bờ kéo lên.

"Có người rơi xuống nước sao?" Nơi xa truyền đến một trận ồn ào tiếng bước chân, mới vừa bị vệ sĩ kéo ra khỏi biệt thự Phương Thanh Hoa cùng Đoàn Ngọc Tường cùng nhau hướng về bên này chạy tới.

Phương Thanh Hoa vừa chạy vừa đối với các nhân viên an ninh nói: "Các người kéo tôi làm gì? Không thấy có người rơi xuống nước rồi

hả? Tô Thi Thi đây là mưu sát, các người vẫn còn không đi đến bắt cô ta lại? Chẳng lẽ tôi cùng đại tiểu thư còn có thể chạy hay sao?"

"Cái này..." Mấy người vệ sĩ đưa mắt nhìn nhau, không biết có nên nghe lời bà ta hay không.

Phương Thanh Hoa sắc mặt trầm xuống, lạnh giọng nói: "Nói thế nào, Lưu tiểu thư trong bụng cũng là mang huyết mạch Đoàn gia. Lão gia thích cháu trai bao nhiêu, các người thừa biết. Nếu xảy ra chuyện gì, các người gánh vác nổi sao?"

"Vậy các người đứng ở chỗ này không cần chạy loạn, lão gia nói, muốn các người mau rời khỏi Đoàn gia." Đội trưởng đội vệ sĩ một chút trầm tư, xác định bọn họ cũng không dám làm càn, liền đi theo người hướng hồ nước chạy đi.

Bọn họ vừa đi, Đoàn Ngọc Tường lặng lẽ lôi kéo tay áo Phương Thanh Hoa, nhỏ giọng hỏi: "Mẹ, chuyện này là sao chứ?"

Phương Thanh Hoa lờm Tô Thi Thi đang ở bên kia ra sức cứu người, trào phúng cười nói: "Cô ta đem chúng ta làm hại thảm như vậy, cũng nên cho cô ta một bài học rồi."

"Là mẹ cho người là sao?" Đoàn Ngọc Tường kinh hãi, "Chuyện này nói nhỏ không nhỏ nói lớn không lớn, giờ phút này rất quan trọng, mẹ tại sao vậy còn gây chuyện?"

"Chẳng lẽ còn có chuyện gì so với hiện tại tệ hơn sao? Tô Thi Thi cái tiện nha đầu này đã sớm nghĩ muốn đem chúng ta đuổi ra khỏi Đoàn gia, mẹ sẽ không để cho cô ta được như ý. Chúng ta không để chịu, cô ta cũng đừng nghĩ muốn để chịu." Phương Thanh Hoa nghiêng răng nghiêng lợi nói, trong mắt đều là nồng đậm hận ý.

Bà ta cũng biết, Lưu Dĩnh Tuệ là chính mình thân thể chống đỡ không nổi mới rớt xuống hồ nước. Nhưng bà ta đã sớm mua chuộc người hầu, nhân cơ hội lúc Tô Thi Thi cùng Lưu Dĩnh Tuệ ở chung một chỗ, để cho Lưu Dĩnh Tuệ gặp chuyện ngoài ý muốn.

"Tô Thi Thi, tôi tuyệt đối sẽ không cứ như vậy buông tha cô!" Phương Thanh Hoa nhìn Tô Thi Thi bên kia đem Lưu Dĩnh Tuệ kéo lên trên bờ, trong mắt ngoan độc lệ chớp lóe rồi biến mất.

"Mẹ, cha cực kỳ coi trọng đứa bé trong bụng của cô ta, mẹ hẳn biết rõ. Mẹ làm như vậy, đứa bé kia xảy ra chuyện gì không hay, chúng ta thật là cùng đường rồi." Đoàn Ngọc Tường nhíu mày nói.

Vừa rồi bà ta cảm xúc quá kích động, hiện tại tỉnh táo lại, cũng là hối hận không thôi.

Ông nội cô ta nhẫn tâm muốn cùng bọn họ đoạn tuyệt quan hệ, bọn họ hiện tại chỉ có thể dựa vào cũng chỉ có người cha Đoàn Chấn Ba kia thôi.

"Cho dù không có chuyện ngoài ý muốn lần này, đứa bé kia cũng không có khả năng..." Phương Thanh Hoa nói đến một nửa, đột nhiên im miệng, đem mặt quay sang một bên, "Chúng ta qua đó xem đi, miễn cho cái tiện nha đầu kia lại cho chúng ta giờ trò."

"Mẹ..." Đoàn Ngọc Tường ngăn không được Phương Thanh Hoa, đành phải nhíu mày cùng đi theo tới.

Bên này, Tô Thi Thi rất không dễ dàng đem Lưu Dĩnh Tuệ kéo đến bờ, cùng các nhân viên an ninh hợp lực đem cô ta kéo đến trên bờ.

Chỉ là cô vừa mới đứng lên, đã bị đám vệ sĩ chế trụ hai tay đè đến trên mặt đất.

Tô Thi Thi roạt một phen liền phát hỏa, dùng hết toàn bộ sức mạnh, hung hăng vùng cánh tay của bọn họ ra, đứng thẳng lên đem hai cái người đàn ông kia đẩy về phía sau đến lảo đảo.

Trong đó một người vệ sĩ "Bùm" một tiếng lại ngã vào trong hồ nước

"Cô..." Một tên vệ sĩ khác trừng mắt, thiếu chút nữa liền xông lên đánh người.

"Các người dám động đến tôi thử xem?" Tô Thi Thi sắc mặt băng lãnh, ngữ khí vô cùng lạnh lùng, trong phút chốc giống như là biến thành một người khác một dạng.

Không giận mà uy.

"Ô tiểu thư..." Vị vệ sĩ kia bị Tô Thi Thi nhìn đến khẽ run rẩy, tim lòng không đậu lui về sau một bước.

Trong ấn tượng của bọn họ, Tô Thi Thi vẫn luôn là cô gái ôn nhu nhu thuận, cho tới bây giờ chưa từng nghĩ tới cô lại có thể có dáng vẻ đáng sợ như vậy, trong lúc này bị cô hù sợ rồi.

"Các người còn chờ làm cái gì? Cô ta là kẻ khả nghi mưu sát, khẩn trương báo cảnh sát đi!" Phương Thanh Hoa xông lên liền chỉ vào Tô Thi Thi hô.

May mắn bà ta chạy đến đây, bằng không hai tên vệ sĩ vô dụng kia thật sự bị Tô Thi Thi hù dọa rồi.

"Cái này..." Vệ sĩ nhất thời khó xử.

"Là các người?" Tô Thi Thi lau nước còn vương trên mặt, ngẩng đầu

lạnh lùng đảo qua Phương Thanh Hoa cùng Đoàn Ngọc Tường, nhất thời hiểu rõ ra.

Cô còn đang nghĩ vừa rồi cái người hầu kia sao vừa mở miệng liền kêu hô cô giết người, thì ra là thế!

Chỉ là - -

Tô Thi Thi quay đầu nhìn thoáng qua Lưu Dĩnh Tuệ quỳ rạp trên mặt đất còn đang tại ới ra nước.

Như vậy cô ta té xuống hồ nước cũng là cố ý à?

Hi vọng không phải.

Tô Thi Thi đóng chặt mắt. Cô hi vọng lòng người không cần xấu xa như vậy, mà vừa rồi Lưu Dĩnh Tuệ sắc mặt tái nhợt, không giống như là đang giả vờ.

"Tô tiểu thư, phiền toái người cứu tôi, cứu con của tôi, tôi đau bụng quá." Lúc này, Lưu Dĩnh đột nhiên đẩy người hầu đang vây quanh cô ta ra, hướng tới Tô Thi Thi gian nan bò đến.

Sắc mặt cô ta trắng bệch, môi bị lạnh đến xanh tím một mảnh, tóc ẩm ướt dính ở trên mặt, không còn chút sức lực.

Nhưng trong mắt cô ta lại tràn ngập hi vọng, cứ như vậy thẳng tắp dựa nhìn chăm chăm vào mắt Tô Thi Thi, khóc hô: "Van cầu cô đưa tôi đi bệnh viện, cứu lấy con của tôi!"

"Cô..." Tô Thi Thi trong lòng căng thẳng.

"Được, tin tưởng cô một lần." Tô Thi Thi rất nhanh ra quyết định, đi

qua đỡ lấy cô ta, ngẩng đầu đối với mấy tên vệ sĩ kia nói, "Vẫn còn không kêu xe cứu thương?"

"Cái này..." Mấy tên vệ sĩ kia không biết làm sao, theo bản năng nhìn Phương Thanh Hoa.

"Các người nhìn bà ta làm cái gì? Bà ta hiện tại cùng Đoàn gia có quan hệ sao? Tôi cảnh cáo người, nếu đứa con trong bụng Lưu tiểu thư xảy ra chuyện gì, tôi nhất định nói cho Bùi Dịch không buông tha các người!" Tô Thi Thi lạnh lùng quát.

"Các người đừng nghe cô ta nói bậy, cô ta liền là kiếm cốt, muốn giết chết con của Lưu tiểu thư." Phương Thanh Hoa chặn ở trước mặt Tô Thi Thi, hung tợn nói

Đáng chết!

Tô Thi Thi nhìn thoáng qua Lưu Dĩnh Tuệ toàn thân đều đã lạnh run run, roạt một phen từ trên mặt đất đứng lên, thẳng tắp đi phía trước va chạm, đem Phương Thanh Hoa đẩy cho lui về sau một bước dài, chỉ vào mặt bà ta mắng: "Bà đừng ép tôi đánh bà!"

"Tô Thi Thi, cô sao dám nói chuyện với mẹ tôi như vậy..."

Tô Thi Thi hai mắt vừa lờm qua, dùng lực đem Đoàn Ngọc Tường đẩy đi, mắng cô ta còn hung ác hơn: "Nơi này tới lượt cô lên tiếng à! Cút xa một chút cho tôi!"

Cô nói xong, khom lưng đỡ lấy Lưu Dĩnh Tuệ, đối với vệ sĩ nói: "Còn không qua đây cứu người!"

"A... A...!" Vệ sĩ kia hoàn toàn bị khí thế của Tô Thi Thi dọa phát sợ, cũng không nghĩ nhiều, khẩn trương chạy đến giúp cô nâng Lưu

Dĩnh Tuệ dậy.

Tô Thi Thi để cho hấn ôm Lưu Dĩnh Tuệ chạy tới cửa trang viên, đối với một vệ sĩ khác mới vừa từ trong hồ đứng lên nói: "Đem này mấy cái người hầu này toàn bộ đều bắt hết lại cho tôi, thẩm vấn cho rõ ràng cuối cùng là ai giết người!"

"Tôi tiểu thư, chuyện này..."

"Tôi lập tức nói cho Bùi tiên sinh biết, các người có chuyện gì nói trực tiếp nói với anh ấy đi." Tô Thi Thi nói xong tiện không tiếp tục ở đây quản bọn họ, cùng vệ sĩ kia gọi điện thoại kêu xe cứu thương, rồi liền đi theo hấn chạy ra ngoài.

Mà lúc bọn họ đến cửa trang viên, xe Bùi Dịch vừa vặn dừng lại.

Anh không biết từ lúc nào đã thay đổi mặc một cái áo gió màu ka-ki, từ trên xe bước xuống, gió thổi tung một góc quần áo, tuấn mỹ giống như nam thần từ trong truyện tranh bước ra

Anh nhìn đến Tô Thi Thi toàn thân ướt sũng, nhướn mày, cởi áo khoác ra liền hướng tới cô đi đến, cầm áo khoác choàng lên trên người cô gắt gao bao chặt lại, trầm giọng hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

"Cô ấy giống như bị động thai, chúng ta khẩn trương đi bệnh viện." Tô Thi Thi không kịp giải thích, thúc giục anh trước đem Lưu Dĩnh Tuệ đưa xe.

Lúc bọn họ chuẩn bị xuất phát, Phương Thanh Hoa cùng Đoàn Ngọc Tường mang theo người chạy tới.

Bên kia, Đoàn Chấn Ba nghe được tin tức, cũng chạy đến, đồng thời ngăn ở cửa, muốn bắt Tô Thi Thi đền mạng.

Bùi Dịch sắc mặt trầm xuống giống như mực đặc một dạng, toàn thân tản ra lãnh ý.

Anh mới rời đi một hồi, những người này liền dám ức hiếp người phụ nữ của anh!

Anh nắm chặt tay Tô Thi Thi, dẫn cô vào trong xe, nhìn mấy người Đoàn Chấn Ba chặn ở cửa, đối với chú Lý gần từng chữ nói: "Tông qua đi!"

Gửi (Mít) thương nhớ.

Nếu đoán ko lầm thì hôm nay cô thi xong nhỉ? Nếu tối nay cô lên chào tui thì mọi người có chương. Ko thì đợi khi nào tôi thấy mặt cô sẽ đăng.

Vì thế... cô làm bài tốt rồi mau ngoi lên đây. Mọi người ko có chương thì cứ gọi hồn Mít về đê...

Chương 242: Tôi ký

"Các người đã muốn chết, tôi sẽ thành toàn cho các người." Bùi Dịch ngồi ở phía sau, sắc mặt trầm trầm, không hề chớp mắt nhìn chằm chằm mấy người Đoàn Chấn Ba đang chặn ở cửa.

"Brừm Brừm - - "

Chú Lý lập tức khởi động xe, xe lấy tốc độ cực nhanh, roạt một phen hướng phía trước vọt tới, cách mấy người Đoàn Chấn Ba không tới 10cm vững vàng dừng lại.

"A!" Đoàn Chấn Ba cùng Phương Thanh Hoa sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, thiếu chút nữa trực tiếp ngã ngối dưới đất.

Không phải là bọn họ không nghĩ muốn chạy, mà là bọn họ từ đầu không có thời gian phản ứng!

"Bùi Dịch, cậu nhất định muốn cùng tôi đối nghịch sao? Người phụ nữ của cậu giết người, cậu vẫn còn bao che cho cô ta?" Đoàn Chấn Ba chỉ vào trong xe Bùi Dịch, tức giận đến phát run.

Anh hạ cửa kính xe xuống, lạnh giọng nói: "Người phụ nữ của tôi cũng là con gái ruột của ông. Hồ đĩ không ăn thịt con. Đoàn tiên sinh thật sự làm cho người ta quá thất vọng."

Anh dừng một chút: "Mặt khác, ông từ đầu không có tư cách làm đối thủ của tôi, làm sao đối nghịch với tôi như ông vừa nói. Không nghĩ muốn bị đâm chết, liền tránh ra cho tôi!"

"Cậu... Cậu phản rồi!" Đoàn Chấn Ba thiếu chút nữa tức điên, tiểu tử này giấu đầu lòi đuôi rất cục cựa cũng lộ ra rồi.

Thì ra cậu ta im hơi lặng tiếng nhiều năm như thế, vẫn đều đặn theo chân bọn họ diễn trò!

Nhưng ông ta đã quên, Bùi Dịch đối với bọn họ cho tới bây giờ đều là thái độ này, chẳng thèm diễn trò cho tốn sức.

"Ô tiểu thư, cứu con tôi..." Lúc này, trong xe truyền đến một giọng nói nhỏ bé yếu ớt, Lưu Dĩnh Tuệ trạng thái thật không tốt.

Lúc này đã đau đến ý thức mơ hồ, trong miệng vẫn hô muốn cứu con mình.

Tô Thi Thi ôm cô ta, trong lòng bỗng nhiên tràn ra một tầng chua xót. Tình thương của người mẹ là vĩ đại, dù Lưu Dĩnh Tuệ đi làm Tiểu Tam là sai trái, nhưng cô ta cũng là một người mẹ.

Cô không nghĩ muốn đi phán xét chuyện của bọn họ, hiện tại chỉ nghĩ muốn cứu đứa trẻ vô tội này.

"Bùi Dịch..." Tô Thi Thi cúi đầu, nhẹ nhàng kêu một tiếng.

Bùi Dịch gạt đầu, đối với chú Lý nói: "Lái xe."

Chú Lý lập tức nổ máy xe, bây giờ Đoàn Chấn Ba cùng Phương Thanh Hoa không dám tiếp tục chặn đường.

Xe nghênh ngang mà đi, Phương Thanh Hoa tức giận đến dậm chân, sốt ruột hỏi han: "Vậy bây giờ làm sao đây, nếu như bọn họ có ý xấu với đứa bé thì..."

"Đương nhiên là đi theo! Tôi không phải nói với bà, phải chăm sóc cô ta thật tốt? Tại sao lại rơi xuống nước? Tôi nói cho bà biết, nếu là con trai tôi mà xảy ra chuyện gì, bà cũng đừng nghĩ muốn được yên!"

Đoàn Chấn Ba thở phì phì ngồi vào trong xe, mặt trầm xuống nói.

Ông ta rất không dễ dàng mới có con trai, nói không chừng tương lai còn có thể dựa vào đứa con trai này hòa nhau một ván, nên tuyệt đối không cho phép xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Phương Thanh Hoa trong lòng căng thẳng, sợ sẽ xảy ra cái gì ngoài ý muốn, cũng đi theo ngồi vào trong xe.

Mà Đoàn Ngọc Tường ở phía xa yên lặng nhìn xe bọn họ rời đi, nghĩ muốn theo sau, nhưng nghĩ nghĩ, vẫn lại là xoay người hướng về biệt thự thứ nhất chạy tới.

Lúc cha mẹ cô ta trở về, ai biết lại phát sinh thêm chuyện gì? Cô ta hiện tại muốn thừa dịp vẫn còn thời gian, đi đem những thứ thuộc về mình đều lấy đi.

Đoàn Ngọc Tường xoa xóa má mình. Lúc này bị bảo vệ quảng ngã một bên, mặt lại vẫn rất đau, mà lòng cô ta càng đau hơn gấp trăm ngàn lần.

"Tất cả đều kết thúc rồi..."

Hai mắt cô ta vô thần nhìn sang bốn phía, hít sâu một hơi, rất nhanh hướng về biệt thự chạy tới.

10 phút sau, Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch đem Lưu Dĩnh Tuệ tới một bệnh viện gần đó, trực tiếp đưa vào phòng cấp cứu.

"Ô tiểu thư!"

Lưu Dĩnh Tuệ một khắc trước khi bị đẩy vào phòng cấp cứu kia, đột nhiên bắt được tay Tô Thi Thi, gian nan ngẩng đầu lên, hai mắt nhìn chăm chăm vào mắt cô, dùng hết khí lực nói: "Cầu xin cô, nhất định phải giúp tôi cứu con của tôi."

"Nó... Nó là vô tội. Tất cả lỗi đều để cho tôi gánh chịu đi, nó là vô tội..." Một giọt lệ theo khóe mắt cô ta chảy xuống, tràn đầy chua xót.

Mãi đến khi cảm giác được cô ta sắp mất đi đứa con này, Lưu Dĩnh Tuệ mới thật sự hối hận rồi.

Chuyện cũ như mây khói ở trong đầu rất nhanh hiện lên, cái gì cũng không kịp, cô ta hiện tại chỉ muốn cho con của mình được bình an.

Tô Thi Thi cầm tay cô ta, đối với cô ta nặng nề mà gật gật đầu.

"Cảm ơn." Lưu Dĩnh Tuệ khóe miệng cong cong, tươi cười trắng xanh đến vô lực.

Y tá phụ giúp đẩy cô ta đi vào, Tô Thi Thi trơ mắt nhìn Lưu Dĩnh Tuệ nắm tay mình từ từ trượt xuống.

Tay cô ta cực kỳ lạnh lẽo, nắm tại trên tay cô như là muốn lưu lại dấu vết, mãi đến khi cô ta bị đẩy mạnh phòng cấp cứu thật lâu sau, Tô Thi Thi lại vẫn cảm giác trên tay lưu lại nhiệt độ lạnh lẽo kia.

"Không sao." Bùi Dịch ôm lấy bả vai Tô Thi Thi kéo cô vào lòng ngực ấm áp của mình, đặt một nụ hôn lên trán cô, ôn nhu an ủi.

Cô bé ngốc này có đôi khi liền là mềm lòng như thế. Mà lúc này, có lẽ Tô Thi Thi là nghĩ tới mẹ cô năm đó.

Năm đó Đoàn Chấn Ba biết vợ mình mang thai con gái, liền bắt mẹ của Tô Thi Thi phá thai.

Mẹ cô hết sức bảo vệ cô. Rồi sau đó, mẹ cô cũng là vì cô, không chịu về nhà mẹ đẻ, thế cho nên buồn bực không vui, sinh bệnh mà mất sớm.

"Bùi Dịch, bọn họ sẽ không có việc gì, đúng không?" Tô Thi Thi núp ở trong lòng Bùi Dịch, chưa từng có cảm giác bất lực quá như vậy, trước mặt là ranh giới sinh tử, sinh mạng sao lại có vẻ yếu ớt như vậy.

Bùi Dịch không có trả lời, chỉ là càng ôm lấy cô chặt hơn, muốn cho cô thêm ấm áp. Tô Thi Thi yên lặng nhắm mắt lại, hốc mắt có chút ướt át, ê ẩm, đau xót

Không quá vài phút, Đoàn Chấn Ba cùng Phương Thanh Hoa cũng đến nơi, bốn người đứng ở cửa phòng cấp cứu, trong lúc này người nào cũng không nói chuyện.

Phương Thanh Hoa nhìn Bùi Dịch ôm Tô Thi Thi ở trong ngực, trong lòng hận nghìn răng nghìn lợi.

Chết tiệt, Bùi Dịch không phải đến công ty sao, tại sao lại đột nhiên trở về? Cậu ta đối với Tô Thi Thi thật đúng là để tâm!

Phương Thanh Hoa trong lòng nôn nóng muốn chết.

Bà ta ngay từ đầu liền sai lầm rồi. Lúc Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch lại vẫn không biết, bà ta nên đem cái tiện nha đầu kia xử lý, thì mọi chuyện sẽ không phải đi đến bước đường này.

Lúc này, cửa phòng cấp cứu đột nhiên mở ra, một vị y tá cầm một tờ giấy đồng ý phẫu thuật chạy đến, sốt ruột hỏi han: "Ai là người nhà Lưu Dĩnh Tuệ?"

"Là tôi!" Đoàn Chấn Ba lập tức chạy tới hỏi, "Con tôi có chuyện gì hay không?"

Y tá nhíu mày, nói: "Đứa bé đã không có tim thai rồi. Hiện tại người mẹ cũng đang nguy hiểm tánh mạng, phải cắt bỏ tử cung, đây là đơn đồng ý phẫu thuật, nếu là người nhà thì mau ký tên đi."

"Cô nói cái gì? Đứa bé không có tim thai là có ý gì?" Đoàn Chấn Ba lập tức liền lờ mờ, cầm trên tay giấy đồng ý cho phép phẫu thuật, nửa ngày cũng phản ứng không kịp.

Vị y tá kia sắc mặt trầm xuống, thúc giục nói: "Đứa bé đã không thể cứu sống rồi, hiện tại người mẹ sinh mạng cũng đang cực kỳ nguy hiểm, trì hoãn một giây liền nhiều hơn một phần nguy hiểm, ông nhanh ký tên đi, chậm liền cứu không kịp nữa rồi."

"Cô nói con trai tôi đã chết?" Đoàn Chấn Ba trắng xanh một phen đem giấy đồng ý phẫu thuật cầm trong tay quăng phất đến trên người vị y tá kia, mặt trầm xuống, tuốt cổ áo của cô lên mắng: "Cô lặp lại lần nữa!"

"Vị tiên sinh này, mời ông bình tĩnh lại một chút, hiện tại vợ của ông ở bên trong đang nguy hiểm tánh mạng..."

"Cô ta chết sống liên quan gì tới tôi chứ? Các người khẩn trương cứu đứa trẻ cho tôi!" Đoàn Chấn Ba phẫn nộ quát.

"Ông..." Y tá trừng lớn mắt, không thể tin nhìn cái người đàn ông máu lạnh vô tình này.

"Cô ấy hiện tại tình huống rất nguy hiểm sao?" Tô Thi Thi nhìn không được, cùng Bùi Dịch đi tới hỏi.

Cô vừa lên tiếng nói, Phương Thanh Hoa ở một bên nhìn vẫn không nói chuyện, lập tức đem mũi dùi chỉ hướng về phía cô: "Chấn Ba, tôi đã nói với ông rồi, là cái đồ tiểu tiện nhân này ám hại con của ông!"

"Bà câm miệng cho tôi!" Tô Thi Thi ánh mắt tức giận, hận không thể xông lên đánh bà ta một bạt tai.

Bùi Dịch đứng ở bên cạnh, ánh mắt lạnh lẽo đảo qua trên người Đoàn Chấn Ba cùng Phương Thanh Hoa, hai người sợ tới mức khẽ run rẩy, trong khoảng thời gian ngắn lại nói không nên lời.

"Các người tới cùng ai có thể ký tên?" Vị y tá kia đều bị bọn họ làm cho lờ mờ rồi.

Cô ta vừa dứt lời, Đoàn Chấn Ba liền thở phì phì nói: "Tôi sẽ không ký!"

Con trai cũng đã chết, người phụ nữ kia còn có tác dụng gì?

"Ông..." Tô Thi Thi nhắm chặt mắt.

Cô đã sớm biết rồi không phải sao? Cái người cha ruột này của cô cho đến bây giờ đều là máu lạnh vô tình như thế.

Tô Thi Thi trong đầu không tự giác nhớ tới ánh mắt vừa rồi khi Lưu Dĩnh Tuệ bị đẩy mạnh phòng cấp cứu nhìn cô, tâm không biết sao vậy, đột nhiên sinh ra đau đớn.

"Mẹ, người cũng sẽ đồng ý con làm như vậy đúng hay không?" Tô

Thi Thi ở trong lòng yên lặng nói.

Cô nhìn Bùi Dịch liếc mắt một cái, sau đó đi đến trước mặt y tá, dùng lực nói: "Tôi ký!"

Đăng đủ 3 chương cho hết ngày.

Đợi bạn Mít về đăng tiếp. Bạn Ryeo đã đến thời kỳ lười rồi.

Chả buồn ed cũng chẳng hứng viết. Đến cầm đt bấm cũng lười. Chả biết mình muốn gì

Nghỉ xả hơi vài hôm lấy lại tinh thần đã.

Nãy bạn mới đùa với mấy bé trong đống. Nếu hết tháng mà được 1000 lượt fl sẽ đăng tặng 10c. Cơ mà mơ ước hơi viễn vông nên thôi. 😊😊😊😊😊😊😊😊

Như hiện tại cũng rất tốt rồi

Mọi người ngủ ngon. Cuối tuần vui vẻ

Chương 243: Đã chết mấy ngày

Đêm, càng ngày càng khuya.

Tô Thi Thi tựa vào trên người Bùi Dịch, ngơ ngác nhìn cửa phòng phẫu thuật vẫn đang đóng chặt kia. Trên tay cô lại vẫn còn lưu lại cảm giác băng lãnh vừa rồi.

Lúc ký tên lên tờ giấy đồng ý phẫu thuật kia, giờ phút này như là một tảng đá nặng nề mà đặt ở trên thân thể cô.

"Không cần có áp lực." Bùi Dịch ôm lấy bờ vai cô, ôn nhu nói.

Tô Thi Thi yên lặng gật gật đầu, ru rú ở trong lòng anh, chút chút lại nhìn thời gian từ từ trôi qua.

Một bên khác, Đoàn Chấn Ba cùng Phương Thanh Hoa sắc mặt âm trầm ngồi ở trên ghế dài, không tận mắt thấy nhìn thấy đứa bé đã chết, bọn họ vẫn như cũ chưa từ bỏ ý định.

Tô Thi Thi cũng chẳng muốn đi quản bọn họ, thời gian từng giây từng phút trôi qua, mãi đến khi rạng sáng, cửa phòng phẫu thuật mới một lần nữa mở ra.

"Bác sĩ, cô ấy có khỏe không?" Tô Thi Thi vội vàng đứng lên, đối mặt một cái mạng người, trong lòng không có khả năng không khẩn trương.

Bác sĩ cười khẩu trang xuống, đối với cô gật gật đầu: "Bệnh nhân tạm

thời không có nguy hiểm tánh mạng, sau này phải chú ý tĩnh dưỡng..."

"Đứa bé? Con tôi?" Đoàn Chấn Ba xông đi tới ngắt lời bác sĩ nói, xông lên kéo áo của ông, đỏ mắt hỏi, "Con tôi thế nào?"

"Đoàn tiên sinh?" Bác sĩ nhìn đến thực ra là Đoàn Chấn Ba, lập tức liền sửng sốt một phen, nhưng vẫn lại là thành thật nói, "Đứa bé không giữ được, xin nén bi thương."

"Điều này sao có khả năng..." Đoàn Chấn Ba trên mặt không còn chút huyết sắc nào.

Lúc này, trong phòng mổ có giọng nói truyền đến, y tá phụ giúp đẩy giường bệnh đi ra rồi.

Đoàn Chấn Ba cứng ngắc quay đầu, đột nhiên như là điên lên rồi một dạng xông lên, chạy đến xốc chần đang che trên người Lưu Dĩnh Tuệ, nhanh tay hướng tới bụng của cô ta ấn.

"Đoàn tiên sinh!" Tất cả mọi người bị hành động của ông ta làm cho sợ ngây người.

Tô Thi Thi quả đấm nắm chặt, trong mắt đều là tức giận.

"Đúng là cặn bã!"

Cô thật là lần đầu tiên nhìn thấy có người đàn ông lãnh huyết như thế, trách không được năm đó mẹ cô lại thống khổ như vậy.

"Không có khả năng, có phải hay không các người liền hợp lại gạt tôi!" Đoàn Chấn Ba như người lên cơn thất tâm phong một dạng, bất lực lắc đầu.

Trông mong nhiều năm như vậy, mới có được con trai. Hiện tại đứa bé trong bụng đã hơn bốn tháng, đột nhiên không có, ông ta làm sao có thể chấp nhận được.

"Chấn Ba, là Tô Thi Thi cái tiện nha đầu này hại chết con của ông, tôi đã sớm nói cô ta lòng dạ xấu xa!" Phương Thanh Hoa xông đi tới, lôi kéo tay Đoàn Chấn Ba nói.

Bà ta chờ ở chỗ này không đi, chính là chờ cơ hội này.

"Tô Thi Thi, cha của cô trọng nam khinh nữ như vậy, ông ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cô!"

"Tiện chủng!" Đoàn Chấn Ba quay đầu, hung tợn trừng mắt nhìn Tô Thi Thi, đáy mắt màu đỏ tươi một mảnh, từng bước một hướng Tô Thi Thi đi tới.

"Đó là em trai tương lai ruột của mày, mày tại sao lại nhẫn tâm ra tay như vậy?" Đoàn Chấn Ba trán nổi gân xanh nháy dưng.

Nếu hiện tại có một cây đao, ông ta nhất định không chút do dự đâm vào trong thân thể Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi trong mắt cô đơn chớp lóe rồi biến mất, tự giễu nở nụ cười nhạt, trong miệng đều là chua sót.

Cùng người như thế nói nhiều lời, đều là vũ nhục chính mình!

"Đoàn tiên sinh, xin tự trọng."

Bùi Dịch che ở trước mặt Tô Thi Thi, mặt không chút thay đổi nhìn Đoàn Chấn Ba, lạnh giọng nói: "Người luôn chăm sóc Lưu tiểu thư

chính là Đoàn phu nhân. Tôi nghĩ ở Đoàn gia, không có bất luận kẻ nào so với Đoàn phu nhân lại càng không muốn nhìn đến đứa nhỏ này ra đời hơn."

"Cậu nói như vậy là có ý gì?" Phương Thanh Hoa trong lòng thoáng rung mình.

Chẳng lẽ Bùi Dịch đã nắm giữ chứng cứ?

Không có khả năng, bà ta từ đầu liền không có lưu lại bất kỳ chứng cứ!

"Phương Thanh Hoa!" Đoàn Chấn Ba cắn răng, quay đầu lạnh lùng nhìn Phương Thanh Hoa, trong đầu rất nhanh nghĩ ra.

Theo lời của Bùi Dịch, Phương Thanh Hoa cùng Tô Thi Thi đều là kẻ nghi!

Bác sĩ kia thấy tình huống không đúng, vội vàng nói: "Việc này tôi nghĩ muốn nói rõ với các vị một chút. Đứa bé trong bụng của bệnh nhân kia đã chết được mấy ngày rồi, bởi vì đã nguy hại đến tính mạng của cô ấy, cho nên chúng tôi mới cắt bỏ tử cung của cô ấy."

"Ông nói cái gì? Đã chết mấy ngày rồi sao?" Đoàn Chấn Ba cả người đều đã chột ngẩn ra, lập tức quay đầu, đưa tay tóm lấy cổ Phương Thanh Hoa ra sức bóp, "Bà mau nói cho tôi biết, chuyện này tới cùng là sao?"

"Ngoại trừ hôm nay, cô ấy chưa từng có rời khỏi biệt thự. Bà đừng nói với tôi chuyện này không có liên quan gì với bà!"

"Tôi... Tôi không biết nha, tôi vẫn cho người làm quan tâm cô ta. Đứa bé trong bụng của cô ta đã chết, tôi làm sao có thể biết được?"

Phương Thanh Hoa mặt trắng bệch hô, trong lòng bối rối đến cực độ.

Bà ta tính toán thời gian chính là mấy ngày nay. Hôm nay thấy Lưu Dĩnh Tuệ sắc mặt không tốt, liền đem kế hoạch hãm hại Tô Thi Thi tiến hành. Nhưng mà đâu nào biết được, thì ra đứa bé kia đã sớm đã chết!

"Đã chết mấy ngày rồi sao?" Tô Thi Thi mạnh che miệng mình, trong lòng tràn ra một tầng hàn ý.

Cô đột nhiên nhớ tới lần trước Lưu Dĩnh Tuệ tìm đến chính mình, nói muốn cùng đến chỗ cô ở, lúc đó sắc mặt của cô ta nhìn qua liền không tốt lắm.

Cô sau này có tìm bác sĩ đến muốn đi giúp cô ta xem bệnh, nhưng mà luôn bị Phương Thanh Hoa cản trở.

"Đứa trẻ có tội tình gì? Bà tại sao lại nhẫn tâm như vậy!" Tô Thi Thi phẫn nộ trừng mắt nhìn Phương Thanh Hoa.

Toàn bộ đều đã thông suốt, chuyện này ngay từ đầu liền là Phương Thanh Hoa đã lên kế hoạch chu toàn.

Nhưng cô làm sao cũng không nghĩ tới, Phương Thanh Hoa thậm chí ngay cả một đứa trẻ chưa thành hình cũng không buông tha!

"Các người đang nói bậy cái gì? Đừng đem nước bẩn hắt trên người tôi! Các người nếu có chứng cứ trực tiếp báo cảnh sát bắt tôi đi!" Phương Thanh Hoa vĩnh cổ, kích động nói.

Chuyện đến nước này, đánh chết cũng không thể thừa nhận!

"Tiện nhân! Tôi giết bà!" Đoàn Chấn Ba gắt gao xiết chặt cổ Phương

Thanh Hoa, bị thương đến chết cùng cực.

Ông ta vốn dĩ còn muốn dựa vào đứa con trai tương lai này hòa nhau một ván, đúng là hiện tại cái gì đều đã hết rồi.

"Ngươi đâu." Bùi Dịch đột nhiên hướng tới một góc hành lang nhàn nhạt nói.

Nơi đó, rất nhanh liền lao tới mấy vị vệ sĩ, tiến lên đem Đoàn Chấn Ba cùng Phương Thanh Hoa kéo ra rồi.

"Để cho bọn họ một người chết, một người là tội phạm giết người phải ngồi tù, như vậy lợi cho bọn họ quá." Bùi Dịch trong mắt tàn nhẫn chớp lóe rồi biến mất.

"Các người... Không, tôi tuyệt đối không cứ như vậy chấp nhận số mệnh..." Đoàn Chấn Ba ánh mắt hùng hực, cả người như là chịu đả kích rất lớn, nghiêng ngả lão đảo hướng tới thang máy chạy tới.

"Hu hu..." Phương Thanh Hoa vô lực ngã xuống đất, ôm lấy cổ mình, khóc lớn.

Tất cả đều đã kết thúc rồi!

Tô Thi Thi nhìn Phương Thanh Hoa liếc mắt một cái, theo y tá phụ giúp Lưu Dĩnh Tuệ đi đến phòng bệnh.

Trong lòng, là vô tận bi ai. Bọn họ tâm cơ tính toán tường tận, trong mắt đều đã chỉ có chính mình, kết quả là lại rơi vào cái kết cục thể nào chứ?

Mà bên kia, Đoàn Chấn Ba hồn bay phách lạc chạy ra khỏi bệnh viện, giống ruồi bọ không đầu óc một dạng chạy loạn trên đường.

Bắc Kinh lớn như vậy, nhưng ông ta lại không biết chính mình muốn đi đâu.

"Trở về Đoàn gia dọn đồ rồi cút đi sao?" Đoàn Chấn Ba tự giễu cười cười.

Ông ta hiện tại giống như chó hoang cùng đường.

"Tin tin~~~ " nơi xa đột nhiên truyền đến một trận tiếng còi chói tai.

Đoàn Chấn Ba ngẩng đầu vừa thấy, mặt trắng xanh liền trắng.

Một chiếc xe container thần tốc lao đến, ông ta theo bản năng tránh sang bên cạnh, nhưng vẫn là không còn kịp nữa rồi.

"Ầm!"

Tiếng phanh gấp của bánh xe ma sát trên mặt đường tạo nên vệt cháy xém cùng tiếng va chạm vang lên vang dội cả một góc đường .

Đoàn Chấn Ba bị tông trúng bay đi, ầm một phen nện vào trong thùng rác ven đường ☆ ☆

Đường phố náo nhiệt lập tức giống như bị đông cứng âm thanh, yên tĩnh vô cùng.

Cách đó không xa trong bệnh viện, Bùi Dịch đứng ở cửa phòng bệnh của Lưu Dĩnh Tuệ, mím môi, cất điện thoại vào túi.

"Xảy ra chuyện gì?" Tô Thi Thi vừa ra tới liền nhìn thấy Bùi Dịch sắc mặt ngưng trọng. Tâm không biết sao vậy, đột nhiên dâng lên một cảm giác không hiểu sao rất kích động.

"Thi Thi." Bùi Dịch quay đầu trịnh trọng nhìn cô một cái, chậm rãi nói, "Ông ta gặp tai nạn xe cộ."

"Người nào..." Tô Thi Thi đột nhiên phản ứng kịp là ai, thân thể lão đảo một phen. Khóe miệng co kéo, muốn cười, nhưng nước mắt vô ý thức liền chảy xuống.

Cô chẳng lẽ không nên vui vẻ sao? Người kia rốt cục chịu báo ứng rồi.

Nhưng mà, tại sao tâm vẫn lại là khó chịu như vậy.

Chương 244: Tìm chỗ ở cho bà

"Lại đưa trở lại?"

Tô Thi Thi nghe được Đoàn Chấn Ba lại bị đưa trở về bệnh viện, không biết là nên cười hay không cười.

Lúc trước ông ta nhấn tâm như vậy vứt bỏ Lưu Dĩnh Tuệ không để ý. Hiện tại, chính ông ta cũng thành bệnh nhân nằm trên giường rồi.

Xe tải đụng vào chân của ông ta, gãy xương chân, cần ở trên xe lăn mấy tháng.

Lúc Tô Thi Thi nghe được tin tức này, trong lòng nói không nên lời là có cái cảm xúc gì.

"Tô Thi Thi, cô dựa vào cái gì không cho tôi đi?" Nơi xa truyền đến tiếng Phương Thanh Hoa gầm thét.

Tô Thi Thi điều chỉnh sắc mặt một chút, cũng không có nói cho bà ta biết chuyện Đoàn Chấn Ba xảy ra tai nạn xe cộ.

Cô nhàn nhạt nhìn bốn phía một hồi, đối với người cùng đi đến Dương Dũng gật gật đầu, Dương Dũng rất nhanh liền lui trở về.

"Cô có cái quyền gì hạn chế tự do của tôi?" Phương Thanh Hoa thờ phì phì đi đến trước mặt Tô Thi Thi, lạnh giọng hỏi.

Tô Thi Thi nhàn nhạt cười nói: "Bà nếu là không phục, có thể đi báo

cảnh sát bắt tôi nha."

"Cô..." Phương Thanh Hoa chán nản.

Câu này không phải là vừa rồi bà ta nói với Tô Thi Thi bọn họ sao? Nha đầu kia vậy mà lấy lời của bà ta trả lại rồi!

"Cô tới cùng muốn làm cái gì?" Phương Thanh Hoa có chút lo lắng không yên.

Bà ta hiện tại chỉ sợ Tô Thi Thi thay Lưu Dĩnh Tuệ trả thù.

"Tôi cái gì cũng không muốn làm, chẳng qua chính bà thiếu nợ, thì chính bà đi hoàn lại thôi." Tô Thi Thi trên mặt tươi cười vừa thu lại, xoay người đi vào phòng bệnh.

Bác sĩ nói Lưu Dĩnh Tuệ còn cần mấy tiếng đồng hồ nữa mới có thể tỉnh lại, là cô ký tên đồng ý cho bác sĩ phẫu thuật, nên ở lại chỗ này chờ cô ta tỉnh lại giải thích rõ ràng.

"Tô Thi Thi, cô thật đúng là coi mình như con cháu của cô ta rồi hả?" Phương Thanh Hoa ở sau lưng tức giận mắng.

Đúng là rất nhanh liền không còn tiếng động, Dương Dũng tóm lấy áo của bà ta lôi đến một góc, nhìn chăm chăm bà ta.

Tô Thi Thi không để ý đến bà ta, đi đến trong phòng bệnh, ngồi ở bên cạnh lẳng lặng nhìn Lưu Dĩnh Tuệ.

"Chuyện riêng của các người tôi không nghĩ muốn tham dự, hy vọng cô rút ra được bài học cho mình." Tô Thi Thi thờ dãi, "Cô khẳng định cũng có rất nhiều lời muốn hỏi bà ta đúng không? Tôi giúp cô giữ bà ta lại, cái khác, tôi cũng bất lực."

Buổi sáng ngày hôm sau, Lưu Dĩnh Tuệ cho dù rất không nghĩ muốn tỉnh lại, nhưng vẫn là thức dậy.

"Ô tiểu thư..." Lưu Dĩnh Tuệ nhép nhép miệng, muốn ngồi dậy, lại một chút khí lực cũng không có.

Tô Thi Thi vốn là nằm úp sấp ở bên giường ngủ, nghe được động tĩnh, lập tức tỉnh lại, đứng lên đề cô ta lại, ôn nhu nói: "Cô hiện tại không thể động."

"Tôi..." Lưu Dĩnh Tuệ miệng khô khốc, muốn nói cái gì, lời nói đến bên miệng, nhưng mà một chữ đều đã nói không nên lời.

Nước mắt vô thanh chảy xuống, mang theo vô tận bi thương.

"Cảm ơn cô." Thật lâu sau, cô ta mới chậm rãi nói.

"Cô..." Tô Thi Thi sững sốt, đột nhiên không biết nói cái gì.

Lưu Dĩnh huệ nặn ra một nụ cười yếu ớt: "Tôi khi đó còn có chút ý thức. Ô tiểu thư, cảm ơn cô."

Lúc ấy cô ta một lòng muốn cứu con mình, liều mạng nói cho chính mình muốn tỉnh táo. Lúc bác sĩ nói đứa bé đã chết, cần bỏ đi tử cung mới có thể bảo toàn tính mệnh khi đó, cô ta thật sự cảm thấy được không thể sống nữa.

Cô ta cũng không có gốc như vậy, càng hiểu rõ vợ chồng Đoàn Chấn Ba cùng Phương Thanh Hoa này. Mà hiện tại, Tô Thi Thi lại canh giữ ở bên cạnh giường bệnh của cô ta, như vậy liền biết, là Tô Thi Thi ký tên đồng ý phẫu thuật mới bảo vệ được mạng sống của cô ta.

"Cô... Được rồi nghỉ ngơi cho tốt đi." Tô Thi Thi thay cô rót chén nước.

"Tôi nghĩ muốn gặp mặt Đoàn phu nhân." Lưu Dĩnh Tuệ uống một hớp, thật cẩn thận nói.

Tô Thi Thi tiếp nhận cái chén, trên mặt biểu tình không hề thay đổi, chỉ là nhàn nhạt lên tiếng, liền đi ra ngoài.

Các cô về lập trường đều đã cực kỳ lúng túng, Tô Thi Thi cùng cô ta cũng không có gì để nói.

Đến bên ngoài kê Phương Thanh Hoa tiến vào, cùng Dương Dũng rời khỏi bệnh viện.

Trong phòng bệnh, Lưu Dĩnh Tuệ vừa thấy đến Phương Thanh Hoa, tuy cũng sớm đã bi thương đến chết tâm, nhưng cảm xúc vẫn lại là khó tránh khỏi kích động.

"Bà tại sao nhẫn tâm như vậy hại chết con của tôi?"

Đi một vòng quỹ môn quan trở về, cô ta là thấy rõ rất nhiều chuyện, cũng suy nghĩ cẩn thận rất nhiều chuyện.

Từ lúc cô ta tiến vào ở biệt thự thứ nhất, Phương Thanh Hoa liền không muốn để cho cô sinh đứa bé ra. Cô ta buổi tối đi ngủ cảm giác trong phòng có người, sau đó thậm chí còn cho rằng là quỷ.

Mỗi đêm ngủ không được, cả ngày nghi thần nghi quỷ, bọn họ làm gì đó khiến cô ta ăn uống không được...

Toàn bộ, đều đã sáng tỏ rồi.

"Cô đang nói cái gì?" Phương Thanh Hoa mặt không đổi sắc, đã sớm nghĩ được kế sách ứng phó.

"Bà đến bây giờ vẫn không thừa nhận? Bà sẽ không sợ con của tôi vào trong mộng của bà hướng bà đòi mạng sao?" Lưu Dĩnh Tuệ tựa vào ở đầu giường, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi han.

"Cô lại ở trong này nói bậy cái gì!" Phương Thanh Hoa biến sắc, bối rối nhìn bốn phía phòng bệnh một hồi, thấy không có người khác, đi đến bên cạnh giường bệnh, hạ giọng nói, "Loại tiện nhân như cô có kết cục thế này, thật đáng!"

"Tôi là loại tiện nhân? Như vậy bà so với tôi tốt hơn chỗ nào? Tôi hiện tại so với việc bà năm đó làm có khác nhau sao?"

"Bà bức tử người vợ hợp pháp của Đoàn Chấn Ba, kết cục của bà sẽ tốt hơn tôi sao?" Lưu Dĩnh Tuệ nói xong trào phúng cười rộ lên, "Kết cục của bà so với tôi chắc chắn sẽ thảm hại hơn, bà cứ chờ xem!"

"Cô câm miệng cho tôi!" Phương Thanh Hoa nếu không sợ cô ta gặp chuyện không may, đã sớm vung một cái tát đánh qua.

"Chấn Ba hẳn không muốn cô nữa rồi. Cô nếu thức thời mà nói, sau này liền biến mất trước mặt tôi đi, chẳng thế thì tiếp theo đến cái mạng cô cũng không còn!"

"Rốt cục thừa nhận, là bà hại chết con của tôi." Lưu Dĩnh Tuệ nói xong liền khóc lên.

Một bước sai, xa vạn dặm.

Là chính cô ta tham lam mà hủy đi chính mình, rơi vào kết cục này,

cô ta không oán bất luận kẻ nào.

Nhưng mà những người này lại hại chết con của cô ta - -

"Tôi nguyện rửa bà! Chúng bạn xa lánh, kết cục thê lương, so với tôi thảm gấp một trăm, ngàn lần, gấp một vạn lần!"

"Cô câm miệng cho tôi!" Phương Thanh Hoa mạnh che lỗ tai, vội vội vàng vàng hướng bên ngoài phòng bệnh chạy tới.

"Hửn không, tôi mới không thảm như vậy. Tôi cam chịu nhiều năm như vậy, rất không dễ dàng mới có địa vị như hiện tại, tuyệt đối sẽ không thảm như vậy!"

Phương Thanh Hoa gắt gao bịt lấy lỗ tai, sắc mặt trắng bệch, cả người đều đã run run.

Nhưng lời Lưu Dĩnh Tuệ nguyện rửa như là ma âm xuyên não, không ngừng ở trong đầu bà ta mà vang vọng.

Nhớ tới con gái nhỏ Đoàn Ngọc Lộ của mình, nhớ tới chồng mình đối với chính mình bội tình bạc nghĩa, nhớ tới hiện tại bọn họ cùng Đoàn gia đoạn tuyệt quan hệ...

"Không!" Phương Thanh Hoa giống như điên rồi một dạng kêu to, nghiêng ngả lao đảo hướng bên ngoài bệnh viện chạy tới.

Bà ta hiện tại liền muốn trở về Đoàn gia! Bà ta là Đoàn phu nhân, bà ta liền muốn đợi ở Đoàn gia, chết sống không đi!

Nhưng lúc bà ta trở lại biệt thự thứ nhất, chờ đợi bà ta chính là sấm sét giữa trời quang.

"Đoàn Ngọc Tường, con cũng dám..." Phương Thanh Hoa nhìn trong phòng trên đất bừa bãi, thiếu chút nữa xỉu vì tức.

Bà ta hỏi thăm người làm, vừa rồi chỉ có Đoàn Ngọc Tường đã tới. Mà hiện tại, nha đầu kia vậy mà đem tất cả những gì đáng giá gì đó đều đã ôm đi hết rồi.

"Tao tại sao lại nói mật mã kết sắt cho mày? Mày tại sao có thể đối xử với người mẹ sinh ra mày như vậy? Không, chuyện này không phải sự thật!" Phương Thanh Hoa chưa từ bỏ ý định chạy vào phòng ngủ chính mình, nhưng mà tất cả những gì quý giá mà bà ta cất giấu, toàn bộ đều đã không thấy nữa.

"Không, điều đó không có khả năng!" Phương Thanh Hoa lấy điện thoại ra gọi điện thoại cho Đoàn Ngọc Tường, nhưng mà trả lời bà ta chỉ là giọng nói máy móc.

"Thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau. The number you have dialed, is temporary not available. Please try again later.."

Chưa từ bỏ ý định lần lượt gọi đi, đến cuối cùng dãy số biến thành không tín hiệu.

"Tường Tường, con tại sao có thể đối xử với mẹ như vậy?" Phương Thanh Hoa ngã ngồi dưới đất, một người giống như lập tức già đi mười mấy tuổi.

Lúc Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch đi vào biệt thự thứ nhất, nhìn đến liền là Phương Thanh Hoa thất hồn lạc phách ngồi dưới đất, bên cạnh mấy cái chén trà quăng lăn lóc trên đất.

Tô Thi Thi nhú mày quay đầu nghiêng qua nhìn Bùi Dịch liếc mắt một

cái: "Anh làm?"

Bùi Dịch sắc mặt trầm xuống, ôm eo cô sát vào người mình, ghé sát vào bên tai cô, trầm giọng nói: "Em đang hoài nghi nhân phẩm của anh?"

Tô Thi Thi thân thể cứng đờ, lập tức đứng thẳng, nghiêm trang nói: "Bùi tiên sinh nhân phẩm, đương nhiên là đỉnh cao, đến em còn đã cảm thấy không bằng...!"

Bùi Dịch ánh mắt lập tức u ám lại vài phần, nâng cằm cô lên mân mê: "Nếu anh đã tốt đến như vậy, em cũng nên bày tỏ một chút?"

"Anh..." Tô Thi Thi không nói gì, người đàn ông này tại sao lại đột nhiên không đứng đắn nữa rồi.

"Các người tới làm cái gì?" Phương Thanh Hoa thét chói tai ngắt lời hai người đang anh anh em em bên này.

Tô Thi Thi nhân cơ hội hướng bên cạnh tránh né, quay đầu nhìn về phía Phương Thanh Hoa khi đó, khóe miệng chậm rãi cong lên, trong mắt giảo hoạt chớp lóe rồi biến mất.

Cô đi qua, ngồi xổm trước mặt bà ta, khẽ cười nói: "Lão gia tử bảo bà lập tức rời đi Đoàn gia, tôi thương cảm bà không chốn dung thân, cố ý tìm cho bà một chỗ ở mới."

"Cô..." Phương Thanh Hoa sắc mặt trầm xuống, "Chỗ nào?"

Tô Thi Thi nhìn vào mắt bà ta, chậm rãi phun ra hai chữ: "Bệnh viện."

Chương 245: Tôi sai lầm rồi còn không được sao?

"Bệnh viện? Cô muốn làm cái gì? Tôi tại sao phải đi bệnh viện?"

Phương Thanh Hoa vừa nghe, sợ tới mức nhất thời từ trên mặt đất nhảy dựng lên, dơ tay liền muốn tới đánh Tô Thi Thi.

"Đoàn phu nhân, người phụ nữ của tôi bà cũng dám động?" Bùi Dịch đi lên phía trước, mặt không chút thay đổi nhìn Phương Thanh Hoa liếc mắt một cái.

Phương Thanh Hoa sợ tới mức khẽ run rẩy, như là quả cầu da bị xì hơi một dạng, nhất thời xiu xuống, bắt lực hỏi han: "Các người tới cùng muốn làm cái gì? Tôi đã hai bàn tay trắng, các người còn muốn làm cái gì nữa?"

Tô Thi Thi cười lạnh nói: "Năm đó lúc bà bức tử mẹ tôi, mẹ tôi có hỏi qua bà tới cùng muốn làm cái gì sao?"

Trong giọng nói của cô tràn đầy tức giận, còn có vô tận đau lòng.

Nhìn đến Phương Thanh Hoa đối với Lưu Dĩnh Tuệ làm ra những chuyện này, Tô Thi Thi chỉ cảm thấy toàn thân rét run. Bà ta hiện tại cũng dám đối với Lưu Dĩnh Tuệ như vậy, xem ra năm đó đối với mẹ cô còn làm ra những chuyện tàn nhẫn gì nữa?

"Phương Thanh Hoa, bà biết không? Cái này kêu là thiện giả thiện báo, ác giả ác báo!" Tô Thi Thi tiến lên, vươn tay tóm lấy tay Phương Thanh Hoa kéo lại, tóm lấy bà ta liền đi ra bên ngoài.

Phương Thanh Hoa thét to: "Cô muốn làm gì? Buông!"

Tô Thi Thi cũng không quay đầu lại nói: "Đưa bà đi bệnh viện nha. Chồng của bà đi ra ngoài gặp tai nạn xe cộ, người vợ hiện tại như bà không nên đi chăm sóc ông ta sao?"

"Cô nói cái gì? Chấn Ba ra ngoài gặp tai nạn xe cộ?" Phương Thanh Hoa lúc này ngây ngẩn cả người.

Tô Thi Thi quay đầu nhìn bà ta liếc mắt một cái: "Không sai. Bản thân bất toại, nửa đời sau phải dựa vào bà chăm sóc rồi."

"Cái gì?" Phương Thanh Hoa không hề nghĩ ngợi liền hô, "Tôi không muốn đi, ông ta đã sớm viết xong thỏa thuận ly hôn, tôi bây giờ lập tức cùng ông ta ly hôn, tôi không cần đi bệnh viện! Cô buông!"

Tô Thi Thi bước chân đột nhiên dừng lại, vô thanh cười lạnh.

"Đoàn Chấn Ba, đây là người phụ nữ mà ông năm đó vứt bỏ mẹ tôi, trăm phương nghìn kế muốn cưới về!"

"Mẹ, người đã nhìn rõ chưa, ông ta từ đầu liền không đáng để chúng ta ghi hận!" Tô Thi Thi ở trong lòng yên lặng nói, đồng thời dùng lực túm Phương Thanh Hoa, hướng tới bên ngoài trang viên đi đến.

Phía sau, Bùi Dịch lặng không tiếng động theo sát, nhìn bóng lưng cô gái nhỏ của mình ra về trấn định, trong mắt anh hiện lên quét xuống bất đắc dĩ.

Ai nói chỉ có nhân vật phản diện mới lòng dạ xấu xa. Phụ nữ có đôi khi lòng dạ hẹp hòi còn đáng sợ hơn, ngay cả đám đàn ông nhìn vào còn khiếp sợ.

"Ô Thi Thi, em cứ như vậy vẫn hung hãn nữa đi, anh thích." Bùi Dịch nhìn bóng lưng Ô Thi Thi, đáy mắt ánh sáng càng lúc càng sáng rộng.

Anh liền thích Ô Thi Thi như thế này, thiện lương, quật cường, thị phi rõ ràng, nhưng không để chính mình ủy khuất.

Thì ra người có đủ tư cách đứng bên cạnh anh, chỉ có thể là cô giống như vậy!

Cho dù Phương Thanh Hoa mọi cách không muốn, Ô Thi Thi vẫn lại là níu chặt bà ta lôi đến bệnh viện, hơn nữa phái một vệ sĩ đi theo giám sát bà ta.

"Ô Thi Thi, cô buông tha tôi đi, van cầu các người buông tha tôi đi..." Phương Thanh Hoa quỳ gối trước mặt Ô Thi Thi, khóc lóc cầu xin nói.

Đoàn Chấn Ba đã là một phế nhân, mà còn tính tình lại kém như vậy, bà ta đi chăm sóc ông ta chính là tự ngược đãi chính mình, không thể được.

Suy nghĩ đến những này sau này, Phương Thanh Hoa chỉ còn lại có tuyệt vọng.

Ô Thi Thi bước chân đang muốn rời đi bỗng nhiên chậm lại, quay đầu nhìn nhặt nhìn bà ta, môi mỏng khẽ mở: "Có thể, nếu con gái của các người có thể chứa chấp các người, các người có thể đi."

"Trường Trường nó..." Phương Thanh Hoa tâm nhất thời rớt xuống đến chỗ đáy cốc.

Đoàn Ngọc Trường đem toàn bộ tài sản của bọn họ đều đã lấy đi hết,

còn có thể tới quán bọn họ sao?

Tô Thi Thi lắc lắc đầu, xoay người rời khỏi phòng bệnh.

Trên hành lang phòng bệnh cực kỳ an tĩnh, trong lúc này chỉ nghe đến tiếng giày cao gót khẽ chạm vào mặt đất lộp cộp.

Tô Thi Thi mỗi bước đi, đều giống như là có cái gì đó ở trong lòng cô biến mất đi từng chút một vậy.

Cô đã từng hận những người đó như vậy, hiện tại lại rơi vào kết cục thế này, cô nên vui mừng.

Nhưng mà lòng của cô lại chưa từng có thoải mái quá.

"Bà ngoại, người đúng, con không nên ghi hận." Tô Thi Thi đóng chặt mắt.

Lúc trước bà ngoại cô ở trong điện thoại nói với cô những lời này lại vẫn vang ở bên tai, Tô Thi Thi rất cuộc minh bạch, buông bỏ mới đúng là cách tốt nhất báo đáp chính mình.

Đột nhiên, cô dừng bước, ngơ ngác nhìn về phía trước người đàn ông đang đứng cạnh cửa sổ.

Ánh mặt trời lẳng lẳng chiếu vào, rơi vào trên người anh, trào ra một tầng ngấn nhung quang. Bùi Dịch cứ như vậy đứng ở nơi đó, nghiêng thân thể, ôn nhu nhìn cô.

Tô Thi Thi dùng lực hướng đến chỗ anh chạy tới, bổ nhào vào trong lòng anh, gắt gao ôm eo của anh, kìm nén lâu như vậy nước mắt, ở một khắc này muốn vỡ đê.

Bùi Dịch dơ tay, chậm rãi đặt ở trên lưng cô, mềm nhẹ vỗ về an ủi cô.

"Cô bé, chỉ cho phép em khóc bây giờ." Bùi Dịch nhẹ giọng nói.

Tô Thi Thi trên người như có một sợi dây, roạt một phen liền đứt, lên tiếng khóc lớn.

Một hồi lâu sau, cô mới thôi khóc thút thít, ngược khuôn mặt đầy nước mắt nhìn Bùi Dịch: "Anh tại sao lại bảo em khóc?"

Bùi Dịch đưa tay nhẹ nhàng mà đặt ở trên mặt cô, ngón tay thon dài chậm rãi lau đi nước mắt trên mặt cô, có chút bất đắc dĩ: "Không cho em khóc, em sẽ nghe lời sao?"

"Anh..."

"Tô tiểu thư em thông minh như vậy, lại ghi hận lâu như vậy, anh cũng không dám đắc tội em rồi."

"Anh..."

Tô Thi Thi bị nói làm cho nghẹn họng một câu đều đã nói không nên lời, trong lòng bức mình cực kỳ

Bùi tiên sinh phương pháp dỗ dành người ta cũng thật đầy đủ độc đáo!

Tô Thi Thi còn không có phiến muộn xong, thân thể bỗng nhiên bay lên trời, nháy mắt tiếp theo liền phát hiện chính mình ghé vào trên vai Bùi Dịch.

"Mau bỏ em xuống." Tô Thi Thi mặt trắng xanh liền đỏ. Người đàn ông này tại sao lại thích khiêng cô như vậy?

"Bộ dạng này rất khó xem, biết không?"

"Bốp - -" một tiếng giòn vang ở trong hành lang yên tĩnh, vang lớn dị thường.

"Anh... Anh..."

Anh vậy mà đánh vào mông cô!

Tô Thi Thi tức giận đến mặt đều đã tái rồi, không hề nghĩ ngợi, vươn ra móng vuốt liền hướng lên đầu của anh đưa tới, bắt lấy tóc của anh, giống vò rơm rạ một dạng ra sức vò vò.

Bùi Dịch bước chân liền dừng lại, mặt trắng xanh liền đen.

"Ô Thi Thi, em ngứa da rồi!"

"Là anh đánh em trước!" Tô Thi Thi thờ phì phì nói.

"Em..." Bùi Dịch hít sâu một hơi. Anh không cùng cô so đo, nâng bước hướng thang máy đi đến.

Cửa thang máy vừa lúc mở ra, anh đi nhanh tiến vào, đặt cô đến trên đất, ôm lưng của cô, một tay lấy cô ấn đến chỗ chính mình gấp khúc trên đùi.

Bàn tay to nâng lên lại nặng nề mà hạ xuống, bốp một tiếng vỗ lên khuôn ngực đầy đặn của cô.

"Bốp - -" bên trong thang máy đang đóng kính, âm thanh giống như bị vang vọng vô số lần, chui thẳng vào trong lỗ tai Tô Thi Thi.

"A! Bùi Dịch, anh quá đáng!" Tô Thi Thi tức giận đến đỏ bừng cả khuôn mặt.

Anh... Anh vậy mà...

Tô Thi Thi tức giận đến há mồm liền cắn, cũng không quản cắn tới nơi nào, đem thứ mềm mềm trước mặt tất cả cạp ở trong miệng, mơ hồ không rõ nói: "Anh đánh em... Đánh em..."

Rồi mới...

Trong thang máy xuất hiện một trận quỷ dị lặng im. Bùi Dịch đột nhiên cả người cũng không động, nghe được tiếng hít thở nhợt nhạt, mà tiếng hít thở này cực kỳ chậm rãi, chậm rãi đến cơ hồ nghe không ra, đến cuối cùng - -

"A! Em không phải cố ý!" Tô Thi Thi roạt một phen từ trên đùi của anh bật lên, giống như con thỏ con bật nhảy thật xa, núp ở một góc khuất của thang máy, hoảng sợ nhìn Bùi Dịch.

Chính xác mà nói là nhìn giữa hai chân anh nơi nào đó....

Bùi Dịch đáy mắt sắc thái đã thay đổi, sâu xa nhìn chằm chằm Tô Thi Thi, giống như là con sói đói đến từ một nơi thâm sơn cùng cốc nào đó.

"Anh... Anh đừng kích động!" Tô Thi Thi nuốt một ngụm nước bọt, đúng lúc này, thang máy đình một tiếng đến lầu một rồi.

Tô Thi Thi nhanh như chớp liền chui ra khỏi thang máy, vừa chạy một bên vừa quay đầu hướng về phía Bùi Dịch hô: "Quần của anh ướt rồi, đừng ra ngoài - - "

Bùi Dịch muốn đuổi theo bước chân mạnh ngừng một trận, cả khuôn mặt tối đen vô cùng.

Tô Thi Thi, em khá lắm!

Anh nhìn Tô Thi Thi phương hướng chạy xa, yên lặng cầm điện thoại ra, bấm gọi Dương Dũng.

Bên này Tô Thi Thi còn tưởng rằng chính mình chạy thoát rồi, đúng là ngẩng đầu, liền nhìn đến Dương Dũng mặt không chút thay đổi đứng ở trước mặt cô.

Tô Thi Thi mặt lập tức suy sụp tiếp xuống, thật cẩn thận đề nghị nói: "Nếu không anh trước nên đi giúp Bùi tiên sinh lấy một cái quần khác đi?"

Dương Dũng khước miệng giật giật, thật không biết Tô tiểu thư tại sao lại chọc tới Bùi tiên sinh, nhàn nhạt nói: "Không cần, tiên sinh đã đến đây."

"Cái gì?"

Tô Thi Thi vội vàng quay đầu, chỉ thấy Bùi Dịch đã cởi áo khoác, liền như vậy vắt ở trên cổ tay, vừa lúc che khuất chỗ bị nước miếng của cô tẩm ẩm ướt một phần kia.

Tô Thi Thi gian nan nuốt một ngụm nước bọt.

Bùi tiên sinh, anh thắng rồi.

Xong rồi, cô hiện tại cầu xin tha thứ lại còn kịp hay không?

Mọi người ko thích truyện nhà mình nữa hả??? Thấy ko ai đọc

Bùn quá xá, thôi mn ngủ ngon

Chương 246: Bùi tiên sinh anh quá độc ác (H+)

"Bùi tiên sinh, anh quá ấu trĩ rồi!" Tô Thi Thi nhanh như chớp chui vào trong xe, ghé vào cửa sổ lờm Bùi Dịch, dáng vẻ cực kỳ ủy khuất.

Bùi Dịch bật cười, vươn tay dài liền kéo mở cửa xe, nghiêm mặt ngồi xuống.

Tô Thi Thi liền nhích người vào thu lại ngồi trong góc, cảnh giác nhìn anh: "Anh, Anh đừng làm càng."

Bùi Dịch quay đầu yên lặng nhìn cô: "Tô tiểu thư, em vừa rồi nói anh ấu trĩ sao?"

"Anh... Anh là đàn ông nên làm chuyện lớn, đừng nên tính toán chi li... A! Bùi Dịch, anh mò mẫn chỗ nào a!"

"Bốp - -" lại là một tiếng giòn vang.

Bàn tay dày rộng của Bùi Dịch phủ lên trên cặp lông mày cao của Tô Thi Thi, xúc cảm từ trong lòng bàn tay truyền đến làm cho ánh mắt của anh nháy mắt u ám thêm vài phần.

Anh cúi thấp người, môi mỏng xoa sát qua viền tai của cô, kích thích xúc giác làm cô run run một trận.

"Tô tiểu thư, em không biết có thứ gọi là - - yêu thương, chăm sóc!" Hơi thở khàn khàn cùng giọng nói mang từ tính của người đàn ông

vang lên trong không gian kín.

"Ừm - -" Tô Thi Thi chưa kịp phản ứng, nụ hôn của anh liền như mưa sa gió lốc hạ xuống.

Bàn tay thành thực nhanh chóng cởi quần áo trên người của cô ra, Tô Thi Thi theo bản năng cũng bắt đầu giúp anh cởi quần áo, phóng thích cự long thô to căn cứng của anh bị kiềm hãm trong chiếc quần âu kia ra

Cự long của người đàn ông vừa được phóng thích lập tức như cá gặp nước đưa đẩy giữa hai bờ mông trắng ngần. Không ngừng ma sát tại cửa động. Thấy cô đã sẵn sàng liền nhanh chóng đâm vào

Một tiếng "ừm..." tràn ra khỏi làn môi hồng thắm, cảm thấy cái nóng rực bên trong càng thêm cứng rắn, càng thêm thô ráp, khiến cô không ngừng vặn vẹo thân thể. Như được cô cổ vũ anh càng thêm mạnh mẽ đâm sâu hơn, khoái cảm dâng trào khiến Tô Thi Thi không ngừng phát ra tiếng rên kiều mị, giữa hai chân cô không ngừng chạy ra dâm dịch. Theo mỗi lần anh đâm ra rút vào càng thêm nhầy nhụa.

Một đôi tay to lật người cô lại, theo tư thế úp sấp, trong lúc đó cự vật vẫn không rời khỏi cơ thể cô, nóng rẫy, chuyển động mơ hồ, cô bắt lực ghé vào trên ghế, thờ lầy thờ để, cảm thấy tiểu huyết tê dại từng đợt.

"Đừng..." Vừa mới mở miệng, cự vật của người phía sau đã vọt mạnh vào, ngắt ngang suy nghĩ của cô, khiến cô càng thêm mất cảm. Cự vật hung hăng cắm vào hoa huyết, từng đợt từng đợt hành hạ hoa khẩu, âm thanh xác thịt phát ra khiến người ta không khỏi ngượng ngùng.

"Không...Không muốn...cách này..." Cô không ngừng thốt lên, lại cảm

thấy đằng sau lại tiến công tới, quy đầu đâm sâu vào tận cùng hoa huyết, "A..." Cô bất giác nâng thân lên, ngẩng đầu, chịu sự đau đớn cùng khoái cảm cùng lúc ập đến này.

"Tiểu lẳng lơ, chặt như thế, còn nói không muốn?" Bùi Dịch ở phía sau thờ dốc cứ liên tục ra vào 9 nông 1 sâu, khiến cô sung sướng đến tận cùng, cảm giác sâu bên trong tiểu huyết ngứa ngáy, cô khó nhịn hạ thân xuống, cảm giác đâm mạnh từ phía sau càng rõ ràng, không khỏi nhích lên, càng muốn nhiều hơn loại khoái cảm này....

Bùi tiên sinh, anh giờ trò lưu manh!

Tô tiểu thư khóc không ra nước mắt.

Lúc trở lại trang viên, Tô Thi Thi đã ngủ thiếp đi, khước mắt lại vẫn vờn một giọt lệ, là bị Bùi Dịch ôm xuống xe.

Cánh tay đàn ông cường tráng ôm lấy cô, động tác so với bình thường mềm nhẹ rất nhiều, sợ đánh thức cô.

Trong biệt thự thứ hai, Đại Cầu Tử cùng Tiểu Vịnh chính là đang nằm trên mặt đất phe phẩy cái đuôi phơi nắng.

Bụng của Tiểu Vịnh đã rất lớn, dựa theo chu kỳ sinh đẻ của loài chó mà nói, đã gần đến ngày sinh rồi.

Quản gia như pho tượng lớn đứng ở bên cạnh chúng nó, sợ chúng nó tiến lên đánh thức Tô Thi Thi.

Bùi Dịch nhàn nhạt nhìn chúng nó liếc mắt một cái, mà theo bản năng vừa nhíu.

Anh vẫn lại là không thích hai con chó này. Nhưng mà lần trước hai

con chó này đem Hồ Quân Nhạc ức hiếp đến như vậy, thay anh ra tay, nên anh đặc biệt cho phép chúng nó có thể ở trong biệt thự hoạt động chung quanh.

"Ừ..." Đại Cầu Tử tựa hồ rất sợ Bùi Dịch, bị ánh mắt anh đảo qua, cực kỳ ngoan đem miệng đặt trên mặt đất, động cũng không dám động một phen.

Bùi Dịch cúi đầu hôn lên trán Tô Thi Thi một cái, ôm cô vào phòng.

Mà bọn họ sau khi đi vào, trên ban công lầu hai biệt thự thứ nhất bên cạnh, Đoàn Kế Hùng chấp tay sau lưng, thông thả bước trở về trong phòng, sắc mặt nhìn qua không hề tốt chút nào.

Ở bên cạnh ông ta, Nhậm Tiểu Vi cầm khăn lau lau tay, cúi đầu nhìn đến trên đất bừa bãi, nhíu mày.

"Bùi Dịch tính tình là càng ngày càng không tốt đã khống chế được nữa." Đoàn Kế Hùng trầm ngâm nói.

Nhậm Tiểu Vi tay đang cầm khăn cứng đờ, thuận thế đưa tay khăn cho Hồng Cầm đang đứng một bên, nhàn nhạt nói: "Tính tình của nó vẫn như vậy, cho tới bây giờ chưa từng thay đổi."

"Bà là mẹ của nó, bà xem hiện tại việc nó làm, có coi trọng bà sao?" Đoàn Kế Hùng là đang nói chuyện xảy ra mấy ngày nay, càng nói càng tức giận.

"Nó biết rõ bà không thích Tô Thi Thi cái tiện nha đầu kia, vậy mà ở trước mặt nhiều người như vậy cùng con nhỏ đó cầu hôn, để cho hai người chúng ta mặt mũi đều đã mất hết rồi. Bà nó xem nó tới cùng muốn làm gì chứ?"

Nhậm Tiểu Vi nhướng mày, ngữ khí có chút gượng gạo: "Tôi vẫn không tán thành việc ông dùng phương thức cực đoan như vậy. Bùi Dịch đối với phương diện tình cảm cho tới bây giờ liền đều không thỏa hiệp. Tôi vốn là nghĩ muốn..."

"Vốn nghĩ muốn thế nào? Trơ mắt nhìn nó cùng cái tiện nha đầu kia cùng nhau phá hoại kế hoạch của chúng ta sao? Bà có biết hay không, tôi vốn có thể thừa cơ hội lần này xem xét thực lực thật sự của ba lão già kia, kết quả lại bị chúng nó quay một vòng một hồi trở thành truyện cười!"

"Thực lực của 3 gia tộc..." Nhậm Tiểu Vi vừa nghe đến những lời này, trên mặt huyết sắc trắng xanh một phen liền biến mất sạch sẽ, trước mắt giống như hiện ra chuyện của mười mấy năm trước.

Năm đó chuyện kia, Tứ Đại Gia Tộc lại có ai là sạch sẽ?

Đoàn Kế Hùng tự giác biết bản thân nói sai rồi, hơi hơi ho khan một tiếng, dờ đi đề tài: "Tôi biết, đối với bà mà nói, lòng bàn tay lưng bàn tay đều là thịt. Nhưng mà, tôi hiện tại nói rõ cho bà biết, tôi chỉ cho phép Đồng Đồng. Hy vọng bà để cho Bùi Dịch biết rõ bổn phận của chính mình, chẳng thế thì đừng trách tôi không khách khí!"

Nhậm Tiểu Vi mạnh xiết chặt quả đấm, trong mắt hiện lên một tia không kiên nhẫn.

Đứa con trái lớn này của bà không phải bà muốn là có thể khống chế được!

Đoàn Kế Hùng phong ba bão táp gì mà chưa từng trải qua, không nghĩ tới lớn tuổi rồi, ngược lại càng ngày càng ngây thơ.

Nhậm Tiểu Vi tự nhiên sẽ không cùng ông ta thảo luận những thứ

này, chỉ nói: "Đồng Đồng khi nào có thể trở về?"

Nói đến con trai nhỏ của mình, Đoàn Kế Hùng sắc mặt nhất thời dịu đi rất nhiều, vỗ vỗ mu bàn tay Nhậm Tiểu Vi, trầm giọng nói: "Tôi đã an bài xong, vài ngày nữa là có thể trở về."

Ông ta nói xong trầm ngâm một chút, lẩm bẩm: "Trước khi nó trở về, tôi muốn trước giúp nó đem những thứ chướng mắt gì đó đều đã diệt trừ."

Nhậm Tiểu Vi đắm chìm trong niềm vui sướng sắp gặp được con trai, cũng không có nghĩ nhiều, vội vàng cùng Hồng Cầm đi thảo luận chuyện nghênh đón con trai mình trở về.

Ngày hôm sau, Tô Thi Thi tỉnh lại, thừa dịp Bùi Dịch không chú ý, liền bữa sáng cũng chưa ăn, vụng trộm lái xe đến công ty rồi.

"Khốn kiếp, nói đánh người liền đánh hà, vậy mà nói cái gì yêu thương, chăm sóc! Tôi mua một đồng công cụ trở về đánh anh, xem anh chịu nổi không!" *chị cũng chả thua gì anh đâu*

Tô Thi Thi thở phì phì nghiêm mặt, nhớ tới chuyện ngày hôm qua vừa then lại nóng.

"A! Sốc ma!" Tô Thi Thi phiền não đánh vào thành tay lái, đem xe quẹo vào bãi đỗ xe dưới tầng hầm của Xây dựng Tiệp Khắc, sau khi xuống xe thẳng đến thang máy.

Đây là ngày đầu tiên đi làm sau Trung thu, các đồng nghiệp tựa hồ vẫn còn dư âm của mấy ngày nghỉ, cả đám đều có chút iu xiu.

Tô Thi Thi hiện tại là trở thành người nổi tiếng rồi. Dọc theo đường đi, mặc kệ có quen biết cô hay không biết, đều đã cùng cô chào hỏi.

Tô Thi Thi chỉ cảm thấy cười đến nỗi mặt đều nhanh cương cứng rồi.

Mãi đến cô đến tầng 15 bên trong bộ phận thiết kế nhìn thấy một người không hề muốn gặp khi đó, trên mặt tươi cười còn chưa mất đi, nụ cười liền trở nên cứng nhắc, nhất thời lúng túng vô cùng.

"Ô tiểu thư." Đoàn Ngọc Tường nhìn thấy Tô Thi Thi tựa hồ cũng có chút bất ngờ, trong mắt bối rối chớp lóe rồi biến mất, theo bản năng đã nghĩ tránh mặt cô.

Cô gái này có Bùi Dịch làm chỗ dựa, đem một nhà bọn cô hại thảm như vậy, Đoàn Ngọc Tường là thật sợ cô rồi.

Tô Thi Thi chỉ là nhàn nhạt gật gật đầu, tiện xẹt qua cô ta đi vào trong đi.

Cái người này đem tất cả tài sản đều đã cuốn đi, không quản cha mẹ mình chết sống ra sao, cô thật sự không hứng thú muốn cùng cô ta nói chuyện.

"Ô tiểu thư." Đoàn Ngọc Tường đột nhiên nghĩ đến cái gì, ở phía sau vội vội vàng vàng gọi Tô Thi Thi một tiếng.

Tô Thi Thi bước chân bỗng nhiên chậm lại, quay đầu mặt không chút thay đổi nhìn cô ta: "Xin hỏi Đoàn tiểu thư có chuyện gì sao?"

"Cái kia... Tôi... Tôi là muốn cùng cô nói rõ ràng một chuyện." Đoàn Ngọc Tường nuốt một ngụm nước bọt, không làm sao mở miệng.

Tình huống hiện tại cô ta có thể trở về Đoàn gia đã không có khả năng, cô ta hiện tại chỉ nghĩ muốn chính mình sống thật tốt, muốn cầu xin Tô Thi Thi buông tha cô ta.

"Nói với tôi rõ ràng một chuyện?" Tô Thi Thi muốn nở nụ cười, hai tay khoanh lại trước ngực, không chút để ý nhìn cô ta, "Xin hỏi hai người chúng ta còn có chuyện gì có thể nói sao?"

Cô gái này lại vẫn nghĩ chính mình là Đoàn gia đại tiểu thư?

"Cô..." Đoàn Ngọc Tường ngậm cắn răng, vẫn cứ đem tức giận trong lòng nuốt xuống, ấp a ấp úng nói, "Tôi cực kỳ quý trọng công việc này."

"A..., vậy sao?" Tô Thi Thi không cho là đúng, "Tôi lúc trước không phải đã nói, chúc Đoàn tiểu thư sớm ngày bò lên lại cương vị ban đầu sao?"

"Tôi..." Đoàn Ngọc Tường hít sâu một hơi, tận lực bình tĩnh nói, "Tôi nhất định sẽ một lần nữa ngồi trở lại vị trí tổng giám, cho nên hi vọng Tô tiểu thư sau này chỉ là đối xử với tôi như đồng nghiệp."

Tô Thi Thi thiếu chút nữa cười ra tiếng, người này có phải hay không quá đem chính mình coi là quan trọng?

"Nếu không còn chuyện khác, tôi trước hết đi làm việc đây." Đoàn Ngọc Tường thấy Tô Thi Thi không nói lời nào, còn tưởng rằng cô bị chính mình dọa đến chỗ, nói xong xoay người muốn đi.

Tô Thi Thi là triệt để hết chỗ nói rồi.

Cô ta tại sao chỉ có như vậy liền nghĩ muốn làm cho cô ghen hờn vậy!

Đúng lúc này, bên cạnh đột nhiên truyền đến một trận dồn dập tiếng bước chân, Đồng Tiêu Tiêu cấp tốc chạy tới, lớn tiếng hô:

"Thi Thi, cô ở đây sao? Nói cho cô một tin tức tốt, mới vừa nhận được thông báo của bộ phận nhân sự, bổ nhiệm cô lên vị trí tổng giám của bộ phận thiết kế chúng ta rồi! Trời ạ, chuyện này thật sự là quá làm cho người ta vui mừng, Thi Thi, chúc mừng cô!"

"A?" Tô Thi Thi lờ mờ, ánh mắt chậm rãi chuyển hướng một bên ngây ra như phỗng Đoàn Ngọc Tường, rất không phúc hậu "Xì" một tiếng bật cười.

Hay lắm, cô không hổ là chị em tốt!

Chương 247: Một phong thư

"Điều này sao có khả năng?"

Đoàn Ngọc Tường nghe được Tô Thi Thi làm tổng giám bộ phận thiết kế, cả người liền giống như pháo một dạng, roạt một phen liền nổ tung rồi.

Cô ta trừng mắt, phảng phất hình ảnh như muốn ăn thịt người nhìn Tô Thi Thi: "Tại sao nhất định muốn cùng tôi đối nghịch? Cô sớm liền biết rồi đúng hay không? Cho nên vừa rồi mới cố ý để cho tôi nói những lời này, liền là nghĩ muốn nhục nhã tôi, đúng hay không?"

"Tô Thi Thi, cô hiện tại muốn cái gì đều có, tại sao lại vẫn không buông tha tôi? Cô không sợ gặp báo ứng sao?"

"A..." Tô Thi Thi siêu cấp không nói gì, giống như nhìn thấy người bệnh thần kinh một dạng nhìn Đoàn Ngọc Tường.

Cô không tức giận!

Cô cùng một vị bệnh thần kinh so đo cái gì?

Tô Thi Thi hoàn toàn không nghĩ muốn cùng Đoàn Ngọc Tường nói chuyện, giữ chặt tay Đồng Tiêu Tiêu liền đi.

Nghẹn chết cô ta đi!

"Tô Thi Thi, cô đứng lại đó cho tôi! Cô bây giờ là tổng giám của bộ phận thiết kế, hiện tại rất vui vẻ đúng không, sau này có thể ở mọi

nơi chèn ép tôi phải không? Tôi nói cho cô biết, tôi hẳn không như ý cô!" Đoàn Ngọc Tường như người nổi cơn điên đuổi theo Tô Thi Thi mắng.

Cô ta vẫn đều đặn tay làm hàm nhai, đặc biệt quý trọng cái công việc này, đúng là không nghĩ tới công việc cũng đều bị Tô Thi Thi đoạt mất.

Đoàn Ngọc Tường chỉ cảm thấy khí huyết dâng lên, lý trí như con ngựa hoang thoát cương chạy như điên mà đi.

Tô Thi Thi mạnh xiết chặt quả đấm, đồng loạt bắt được Đồng Tiêu tiêu tức giận đến phát hỏa, hướng cô âm thầm lắc đầu, quay đầu lạnh lùng nhìn Đoàn Ngọc Tường.

"Đoàn tiểu thư, cô có biết chứng vọng tưởng cũng là một loại bệnh, có bệnh liền phiền toái đi gặp bác sĩ. Người cha thân sinh cùng mẹ ruột của cô hiện tại ở trong bệnh viện, vừa lúc có thể đi thăm hỏi bọn họ một phen. Tôi nghĩ, bọn họ hiện tại nhất định phi thường "Nhớ" cô."

Tô Thi Thi đem từ "Nhớ" kia nói ra được đặc biệt nặng nề, trong mắt ngoan độc ý chớp lóe rồi biến mất.

Đoàn Ngọc Tường cướp đoạt nhà cô, cướp đi thân phận của cô, Đoàn gia để cho cô ta mấy năm nay áo cơm không lo. Liên tính Đoàn Chấn Ba ở cho lòng cô ta máu lạnh vô tình, nhưng mà Phương Thanh Hoa đối với đứa con gái lớn như cô ta có thể nói là tận tâm tận lực.

Liên tính Tô Thi Thi đối Đoàn Chấn Ba hận thấu xương, nhưng cũng làm không được giống Đoàn Ngọc Tường nhẫn tâm như vậy.

"Quả nhiên là con gái do Đoàn Chấn Ba cùng Phương Thanh Hoa sinh ra, một dạng máu lạnh!" Tô Thi Thi nói xong, xoay người hướng tới trong văn phòng đi đến.

"Tô Thi Thi, cô giải thích rõ ràng cho tôi, người nào máu lạnh? Là bọn họ có lỗi với tôi trước!" Đoàn Ngọc Tường đuổi theo.

Tô Thi Thi ánh mắt tối sầm lại, đột nhiên xoay người, một tay nắm chắc văn phòng đẩy, dùng lực lôi kéo.

Chỉ thấy cánh cửa kia lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai ầm một tiếng đóng lại, Đoàn Ngọc Tường một cái tránh né không kịp, phịch một tiếng nặng nề mà đụng phải.

"A!" Bên ngoài truyền đến tiếng Đoàn Ngọc Tường thét chói tai.

Tô Thi Thi vỗ vỗ tay, cùng Đồng Tiêu Tiêu nhìn thoáng qua, cùng hướng tới văn phòng một tổ đi đến.

"Oa, Ngọc hôm nay sao không tới?" Tô Thi Thi đến chỗ trong văn phòng, nhìn thấy trên vị trí Ôn Ngọc trống không, bỗng nhiên có chút lo lắng.

Lần trước Tần Phong vì giúp bọn họ giải vây, giáp mặt cùng Hồ kẻ điên cầu hôn, dựa theo tính tình nhát gan của Ôn Ngọc kia, hiện tại phòng chừng là sợ Tần Phong đến chết rồi.

"Hí..."

Tô Thi Thi mạnh ôm ấp cánh tay, ở trong lòng yên lặng nói: "Tần tiên sinh, cho anh chịu khổ rồi!"

"Ôn tổ trưởng là có chuyện gì sao?" Đồng Tiêu Tiêu thấy Tô Thi Thi

nhìn chăm chăm vị trí Ôn Ngọc đến ngăn người, nhin không được hỏi.

Tô Thi Thi hướng cô cười lắc lắc đầu: "Không có việc gì. Cô ấy phỏng chừng lại phiền não bản thân thích đàn ông, mà người đàn ông kia có phải hay không là kẻ biến thái thôi."

"A?" Đồng Tiêu Tiêu vẻ mặt lơ mờ.

Tô Thi Thi "Xì" một tiếng nở nụ cười, đi đến trước bàn làm việc của chính mình, xem đến trên bàn bày đặt một phần văn kiện, vẻ mặt hơi sửng sờ.

Cô cầm lên vừa thấy, đúng là văn kiện thông báo thăng chức

Đồng Tiêu Tiêu rướng người qua hâm mộ nói: "Cô biết không? Cô là người đầu tiên từ khi Xây dựng Tiệp Khắc thành lập tới nay được đề bạt thăng chức đó."

"Thật sao?" Tô Thi Thi vẻ mặt có chút mê mang.

Thăng chức đối với cô mà nói không hề hiếm lạ, cô biết năng lực chính mình. Đúng là, quả thật không nghĩ tới sẽ đến nhanh như thế.

Đồng Tiêu tiêu sợ cô có áp lực, cười nói: "Tuy cô đến công ty không lâu sau, như mà mọi người đều thấy rõ thực lực của cô, nhất là lần này dự án công trình gian khách, cô hoàn thành xuất sắc như vậy, nhận được chức tổng giám thiết kế này cũng có là gì. Cô yên tâm, tôi vừa rồi đã sớm lặng lẽ hỏi thăm quá, trừ bỏ Trương Tinh Oánh không phục, những người khác đều rất tán thành."

"Uhm." Tô Thi Thi bỗng nhiên quay đầu yên lặng nhìn Đồng Tiêu Tiêu, lộ ra một cái ấm áp tươi cười, trịnh trọng nói, "Cảm ơn cô."

Đồng Tiêu tiêu sừng sốt, có chút xấu hổ gãi gãi tóc: "Cô sao đột nhiên khách khí như vậy? Khiến cho trong lòng tôi sợ hãi."

Tô Thi Thi ấm ấp cười, không nói gì.

Đợi Đồng Tiêu Tiêu đi ra ngoài làm việc khi đó, cô một mình nán lại ở trong phòng làm việc, không biết sao nữa, trong lòng như là một chút vui sướng đều không có.

Tay cô khẽ vuốt quá màu đỏ trên văn kiện ghi tên mình, trước mắt tựa hồ hiện ra hình ảnh cô lần đầu tiên đến Xây dựng Tiệp Khắc khi đó.

Chỉ là mấy tháng thời gian, thế giới của cô lại long trời lở đất.

Tô Thi Thi âm thầm hít vào một hơi, cầm lấy mobile phone gọi cho bà nội.

Thời gian này cô không làm gì sẽ gọi điện thoại về cho bà. Chỉ là hai ngày này mọi chuyện phát sinh nhiều, chuyện cô cùng Bùi Dịch còn không có cùng bà nội nói qua.

Đầu bên kia điện thoại, giọng nói của bà nội có vẻ rất vui mừng, cho cô càng nhiều cổ vũ.

Tô Thi Thi nghe bà nội nói chuyện, trong lòng có chút khói mù trong phút chốc liền tán.

"Tô Thi Thi, cứ như vậy làm đi!" Tô Thi Thi làm cái động tác cổ lên, bày xuất Laptop, ở trên bàn phím rất nhanh gõ gõ.

10 phút sau, cô cầm một lá thư đi bộ phận nhân sự.

"Ô tiểu thư có chuyện gì sao?" Diêu Thanh Uyển nhìn thấy Tô Thi Thi có chút ngạc nhiên.

Tô Thi Thi trên mặt treo một nụ cười nhàn nhạt, đi đến trước bàn làm việc trưởng phòng nhân sự, đem lá thư cung kính đưa tới.

"Trưởng phòng Diêu, tôi tới từ chức."

Diêu Thanh Uyển lúc nhìn đến phong thư, trên mặt tươi cười liền ảm tiếp xuống, kinh ngạc nhìn Tô Thi Thi: "Ô tiểu thư, tôi có thể hỏi là tại sao không?"

Vừa mới được đề bạt thăng làm tổng giám thiết kế, vậy mà muốn từ chức, chuyện này quá khó thể tin được rồi.

Diêu Thanh Uyển tuyển dụng người tài nhiều năm như vậy, vẫn lại là lần đầu tiên gặp được chuyện như vậy.

Tô Thi Thi khẽ cười nói: "Tôi có một cái mộng tưởng, hiện tại muốn đi thực hiện. Cám ơn Xây dựng Tiệp Khắc cho tôi cơ hội, tôi sẽ kí ở nơi này."

"Vây... Được rồi." Diêu Thanh Uyển vốn nghĩ muốn giữ cô lại một phen, đúng là thấy đáng về Tô Thi Thi, sợ là đã sớm đã quyết, cô nói nhiều cũng không tác dụng.

Cô hướng tới Tô Thi Thi vươn tay: "Hy vọng chúng ta lần sau có cơ hội tiếp tục hợp tác."

Tô Thi Thi đưa tay cùng cô bắt tay, xoay người rời đi.

"Ô tiểu thư." Diêu Thanh Uyển đột nhiên gọi cô lại, "Tôi lúc trước đối

với cô hiểu làm thật xin lỗi."

Tô Thi Thi sững sốt, quay đầu hướng về phía cô cười ngọt ngào nói:
"Tôi chấp nhận."

Nói xong, tiêu sai xoay người, đi nhanh ra bên ngoài.

Lúc ấy công trình gian khách vật liệu cách âm gặp vấn đề, Diêu Thanh Uyển đã từng hướng Tô Thi Thi làm khó dễ qua.

Đúng là những chuyện này Tô Thi Thi đã sớm không để ở trong lòng, nói một tiếng chấp nhận, chẳng qua là để cho đối phương dễ chịu mà thôi.

Diêu Thanh Uyển nhìn bóng lưng Tô Thi Thi rời đi, yên lặng thở dài:
"Thật sự là đáng tiếc rồi."

Làm trưởng bộ phận nhân sự, không giữ lại được nhân tài như vậy, cô thật quá thất bại.

Mà lúc Tô Thi Thi trở lại văn phòng bộ phận thiết kế, tính toán dọn dẹp đồ đạc rời khỏi, đột nhiên phát hiện Đồng Tiêu Tiêu đứng ở trước cửa văn phòng chính mình.

Nhìn thấy cô, Đồng Tiêu Tiêu hốc mắt trắng xanh một phen liền đỏ.

"Thi Thi, cô tại sao muốn đi?"

Đồng Tiêu Tiêu vừa rời thấy Tô Thi Thi phản ứng không quá đúng lắm, liền lặng lẽ vội vàng đi theo, không nghĩ tới Tô Thi Thi thật là đi từ chức.

Tô Thi Thi ngẩn ra, khoe miệng như là chậm rãi câu lên, tiến lên ôm

cổ Đồng Tiêu Tiêu, thiết tình nói: "Thật là, quen biết cô thật là may mắn. Rời khỏi đây là vì lý do cá nhân. Do tôi và một người bạn từng ước định!"

Lúc cô bị mọi người cô lập, là Đồng Tiêu Tiêu vô điều kiện tin tưởng cô đứng về phía cô. Cô gái này cùng Ôn Ngọc một dạng, đơn thuần thiện lương.

"Là bạn bè liền mang tôi cùng đi đi." Đồng Tiêu Tiêu xoa xoa nước mắt, nghĩa vô phản cố nói.

Tô Thi Thi ngây ngẩn cả người, đang muốn nói chuyện, cánh cửa phía sau văn phòng đột nhiên mở ra, Ôn Ngọc không biết từ lúc nào cũng trở lại, giờ phút này lao tới đối với Tô Thi Thi nói: "Cũng mang tôi cùng đi đi!"

"Ách..." Lần này đến phiên Tô Thi Thi u mê.

Mà lúc này, lầu 20 trong văn phòng tổng giám đốc, hai người đàn ông rình coi tình hình sắc mặt trắng xanh một phen đều đã trầm tiếp xuống.

Tần Phong như lên cơn điên giật giật tay Bùi Dịch: "Người phụ nữ của cậu muốn bắt cóc người phụ nữ của tôi kìa, cậu định mặc kệ luôn sao! Chết tiệt, cô ấy hiện tại cũng không gặp tôi! Nếu là cùng Tô Thi Thi chạy, tôi đến đâu tìm người đây!"

Hê lô mọi người, Mít đã trở lại hỗ trợ Ryeo tỷ tỷ * tung hoa *

Hi vọng sẽ có nhiều chương hơn cho mọi người, mong mọi người tiếp tục ủng hộ tỷ tỷ và động Panda . Yêu thương nhau nhiều hơn nha * ôm ôm các bạn * ^^

Chương 248: Muốn các người phụ trách

"Bùi Dịch, cậu không phải đã cầu hôn rồi sao? Em ấy tại sao lại đi? Cậu làm gì rồi? Em ấy đi thì thôi đi, tại sao vẫn còn lôi kéo người phụ nữ của tôi theo cùng chứ?" Tần Phong giống như Đường Tăng không ngừng lái nhải, gấp đến độ trong lòng như có lửa giận phừng phừng bốc cháy.

Bùi Dịch mặt trầm xuống, ánh mắt lạnh lạnh rơi vào cánh tay Tần Phong đang cầm lấy tay mình, chậm rãi phun ra một câu, hỏi: "Ôn tiểu thư từ lúc nào trở thành người phụ nữ của cậu vậy?"

Đứng hình...

Tần Phong nhất thời cùng cả niềm sượng một dạng yên lặng cúi thấp đầu, buồn bực nói: "Tôi vốn sắp thành công rồi. Còn không phải là vì giúp hai con bạch nhãn lang các người sao, hiện tại cô gái ngốc nghếch kia nhìn đến tôi liền giống như nhìn đến mấy tên biến thái điên cuồng vậy, tôi thật sự là cũng bị cô ấy làm cho điên rồi!"

Ngày đó sau khi rời khỏi trang viên Đoàn gia, Tần Phong liền đi tìm Ôn Ngọc. Nhưng mà anh đứng cửa nhà cô đứng hết một đêm, cô gái kia vẫn là không chịu mở cửa.

Sau này anh phát hiện, cái cô gái nhát gan kia vậy mà leo qua ban công nhà bên cạnh, lặng lẽ chạy trốn rồi!

"Cậu xem, khẳng định là bị Thi Thi nhà cậu dạy hư rồi. Cô vợ cừu con của tôi vốn dĩ vô cùng đơn thuần đáng yêu, cô ấy sẽ không khiến

tôi phải khổ sở tâm tư theo đuổi đến như vậy." Tần Phong càng nói càng hối hận, anh đáng ra trước tiên nên đem Ôn Ngọc tránh xa Tô Thi Thi một chút, không nên để cô ấy bên cạnh để học hư như vậy.

Hiện tại Ôn Ngọc vậy mà muốn đi theo Tô Thi Thi cùng nhau rời đi, anh đương nhiên phản đối!

"Cậu lặp lại lần nữa!" Bùi Dịch vừa nghe lời Tần Phong nói, sắc mặt trắng xanh liền trầm tiếp xuống, ngăm tức giận trừng mắt nhìn anh.

Tần Phong khẽ run rẩy, vội vàng chỉ chỉ hình ảnh từ camera giám sát, đáng thương tội nghiệp hỏi: "Vậy cậu nói, giờ phải làm sao đây? Thi Thi không phải đã biết cậu là tổng giám đốc Xây dựng Tiệp Khắc chứ? Nếu không em ấy tại sao liền đi?"

Tần Phong cho rằng, Tô Thi Thi chỉ có thể vì biết Bùi Dịch đùa giỡn cô, mới có thể tức giận mà xin từ chức như vậy, không thì tại sao chứ?

Anh ta nói chưa dứt lời, Bùi Dịch sắc mặt càng khó nhìn.

Anh cũng muốn biết!

Con gái thật là rắc rối!

Tần Phong thấy Bùi Dịch không nói lời nào, bực tức đầy mình đã không nín được nữa, nhỏ giọng nói: "Cậu nói người của cậu bên trong bộ phận thiết kế, hiện tại sắp cùng Thi Thi nhà cậu và cô vợ cừu con của tôi có khả năng sẽ rời đi rồi kìa, như vậy không phải tiền mất tật mang sao? Cậu tới cùng đang làm gì chứ?"

Bùi Dịch lạnh lạnh liếc mắt nhìn Tần Phong, mặt không chút thay đổi dời đi đề tài: "Lan gia bên kia vẫn như cũ không có động tĩnh gì, Hồ

gia cùng Hồng gia thật là có chút ngòi không yên."

Vừa nói tới chính sự, Tần Phong nhất thời liền giống như thay đổi thành một con người hoàn toàn khác, sắc mặt nghiêm trọng nói: "Hỗ Sĩ Minh cho người ta thu mua cổ phiếu Đoàn thị càng ngày càng trắng trợn, phỏng chừng không được bao lâu, Đoàn lão lập tức sẽ phát hiện thôi."

Anh dừng một chút lại nói thêm: "Hỗ Sĩ Minh phỏng chừng biết chúng ta muốn để cho anh ta tự mình phá cục diện yên bình của tứ đại gia tộc, cho nên ngày đó mới để cho lão gia tử nhà anh ta đi Đoàn gia. Xem ra tiểu tử này thật đúng là muốn bảo trì bình thản. Tôi nghe được tam gia đang có kế hoạch hợp tác làm một công trình, Lan gia đến hiện tại vẫn không có chút động tĩnh, không biết cuối cùng có định tham dự hay không."

"Hợp tác?" Bùi Dịch sắc mặt trắng xanh liền chìm xuống, quả đấm nắm chặt, trong mắt lệ khí chớp lóe rồi biến mất.

Muốn dùng cách cũ sao? Bùi Dịch khóe miệng gợi lên một nét cười lạnh.

Năm đó bốn gia tộc bọn họ chính là cùng nhau hợp tác một dự án, cuối cùng hại chết cha anh. Hiện tại, vừa muốn dùng lại trò cũ sao?

"Bùi Dịch, cậu không sao chứ?" Tần Phong thấy Bùi Dịch sắc mặt không thích hợp, lo lắng gọi anh một tiếng.

Bùi Dịch hoàn hồn, hai mắt vèo nheo nheo lại,

Khóe miệng gợi lên một nét cười lạnh: "Để ý một chút cái công trình đó"

"Cậu hẳn không là..." Tần Phong tựa như trong thấy quý nhìn anh, Bùi Dịch quả thật đúng là không chê chuyện lớn!

Bùi Dịch tay trái vân vê vẽ lên mặt bàn, nhàn nhạt nói: "Cậu nghĩ rằng tôi và cậu mở công ty xây dựng là vì cái gì?"

"Ách - - "

Tần Phong yên lặng, anh bỗng nhiên có chút hiểu rõ ràng rồi. Tại sao Bùi Dịch vẫn không công bố ra ngoài chính mình là tổng giám đốc Xây dựng Tiếp Khắc, thậm chí đang âm thầm gây dựng thế lực của chính mình.

Trên thực tế, là muốn ở trong bóng tối làm việc

Nhưng mà - -

Tần Phong chỉ vào hình ảnh trên màn hình theo dõi kia Tô Thi Thi cùng Ôn Ngọc chính đang dọn đồ đạc muốn rời đi, lắc lắc đầu nói: "Vậy hai người kia phải làm sao đây?"

Bùi Dịch đóng máy tính lại, đứng lên sửa sang lại quần áo của chính mình, không chút để ý nói: "Thi Thi nhà tôi so với người phụ nữ gốc nhà cậu ngoan hơn."

Anh nói xong liền hướng bên ngoài văn phòng đi đến.

Tần Phong vừa nghe liền nóng nảy, đuổi theo nói: "Ôn Ngọc có chỗ nào ngu ngốc chứ? Tôi thấy Thi Thi cũng không thông minh hơn chỗ nào, liền giống như một tiểu hồ li thôi, cả ngày đi theo cậu nghịch ngợm!"

"Tôi nói cho cậu biết, tôi lần này vì các người trong sạch đều không

có, các người nhất định phải đối tôi chịu trách nhiệm!"

Bùi Dịch mạnh dưng bước, quay đầu kỳ quái nhìn anh một cái, gằn từng chữ nói: "Tôi đối với đàn ông không có hứng thú."

"Cậu..." Tần Phong muốn tức hộc máu rồi.

Nhưng mà anh đối Ôn Ngọc thật sự là không có biện pháp, bất đắc dĩ chỉ có thể đi theo Bùi Dịch, mượn cách này mới có thể tiếp cận hai cô gái kia.

Bên này, Tô Thi Thi vừa đi, Đồng Tiêu Tiêu cùng Ôn Ngọc cũng xin từ chức. Vì thế Tô Thi Thi vô cùng ngại ngùng. Cô còn chưa từng với hai người kia về mộng tưởng của chính mình, mà hai cô gái gốc kia liền bỏ hết toàn bộ cùng cô rời đi.

Tô Thi Thi nhìn bóng lưng hai người kia ngồi trên xe công cộng rời đi, bất đắc dĩ lắc đầu.

"Tô Thi Thi, xem ra mày tất phải chăm chỉ thêm nữa mới được!" Tô Thi Thi âm thầm hít vào một hơi, dơ tay ngoắc một chiếc taxi.

Chuyện cô từ chức còn không có nói cho Bùi Dịch biết, lúc này cũng không thể để cho lái xe tới đón.

"Được rồi, nếu là cho anh biết mình đi đâu, khẳng định lập tức liền tức giận." Tô Thi Thi bất đắc dĩ gõ đầu mình một cái, cảm thấy được chính mình có đôi khi ở trước mặt Bùi Dịch liền giống như chuột thấy mèo.

Cô ngồi một hồi, lấy điện thoại ra gọi cho sư huynh cô. Ngày đó sư huynh cô chạy đến sân vận động muốn xem thiết kế của cô, kết quả lại gặp chuyện xúi quẩy như vậy, cũng không biết hiện tại thế nào rồi.

Tống Trọng Hạo nhận được điện thoại Tô Thi Thi, chưa nói xong hai câu, liền đồng ý ra ngoài gặp mặt.

Chỉ là bên này điện thoại anh vừa mới kết thúc cuộc gọi, bên kia Hồ Sĩ Minh liền nhận được tin tức.

Trong văn phòng tổng giám đốc Xây dựng Minh Đĩnh, trợ lý Hồ Sĩ Minh nơm nớp lo sợ đứng ở bên cạnh bàn làm việc, đang báo cáo tin tức vừa nghe được.

"Tô tiểu thư cùng hai vị nữ Thiết Kế Sư khác đều đã từ chức ở Xây dựng Tiệp Khắc. Vừa rồi Tô tiểu thư liên hệ Thiết Kế Sư Tống, hẹn gặp mặt ở quán cafe bên cạnh công ty chúng ta."

"Từ chức?" Hồ Sĩ Minh nheo lại hai mắt, đáy mắt như hiện lên ánh sáng lấp lánh, khóe miệng hơi hơi cong lên, đã có biện pháp.

"Ngày mai tôi muốn nhìn thấy tin tức Tô Thi Thi đến Xây dựng Minh Đĩnh làm việc." Hồ Sĩ Minh lạnh giọng nói.

Vị trợ lý kia sửng sốt, uyển chuyển nói: "Tô tiểu thư cùng tổng giám đốc người... Cái kia, sợ là không tốt lắm làm."

Hồ Sĩ Minh lạnh lùng liếc anh ta một cái: "Tôi biết cậu có thể nghĩ ra 100 loại phương pháp để cho cô ấy đồng ý. Đừng làm cho tôi thất vọng."

Trợ lý xoa mồ hôi lạnh, ra ngoài lập tức cho người ta đi theo dõi Tống Trọng Hạo, dùng hết mọi biện pháp đem Tô Thi Thi kéo về công ty mình.

Tô Thi Thi còn không biết chính mình lại bị người điên kia theo dõi,

cô tại cửa quán cà phê nhìn thấy Tống Trọng Hạo, cười đến y hệt con hồ ly.

Tống Trọng Hạo vừa nhìn thấy Tô Thi Thi tươi cười, theo bản năng che miệng mình. Nghĩ tới chuyện đã xảy ra ngày đó tại sân vận động, anh đã muốn khóc.

Tô Thi Thi bộ dáng cún con cười nói: "Sur huynh, anh không sao chứ?"

Tống Trọng Hạo roạt một phen ngồi thẳng người, cảnh giác nhìn cô: "Sur muội, em có chuyện gì cứ việc nói thẳng, ngàn vạn lần đừng cười như vậy, anh sợ lắm."

Tô Thi Thi khloe miệng rụt rụt, nhìn bốn phía, hạ giọng nói: "Anh còn nhớ rõ chúng ta đã từng có cái mơ ước không?"

"Em là nói..." Tống Trọng Hạo sắc mặt lập tức nghiêm túc lên.

Trong quán cà phê có người đi tới, anh cũng không nhìn kỹ, theo bản năng kéo tay Tô Thi Thi, cũng không quay đầu lại liền đi về phía trước: "Sur muội, chúng ta tìm một chỗ khác tiếp tục nói tiếp."

"Oa, sur muội, em tại sao lại béo lên rồi hả? Cánh tay tại sao lại thô như vậy?"

"Xúc cảm tại sao có phần không thích hợp?" Tống Trọng Hạo đang đi tới, bỗng nhiên dừng bước, ngẩng đầu vừa thấy, sợ tới mức thiếu chút nữa quỳ đến trên đất.

"Bùi... Bùi... Bùi tổng?" Tống Trọng Hạo muốn khóc. Anh rõ ràng nắm chính là tay của Tô Thi Thi, tại sao lại biến thành Bùi Dịch?

Phía trước cách đó không xa, Tô Thi Thi chính là đang có vẻ mặt xin lỗi nhìn Tống Trọng Hạo, nhỏ giọng nói: "Cái kia... Em vốn nghĩ muốn nhắc nhở anh."

Chương 249: Sư huynh sắp sợ đến phát khóc (H+)

"Bùi tiên sinh, ha ha... Thật trùng hợp mà, chúng ta lại gặp nhau rồi." Tống Trọng Hạo nặn ra nụ cười cứng ngắc, nói chuyện một chút phần khích cũng không có.

Anh ta sắp sợ phát khóc muốn chết rồi, tại sao Bùi Dịch lại đột nhiên xuất hiện ở đây chứ!

"Không trùng hợp đâu, tôi đặc biệt tới tìm Tống tiên sinh." Anh nói xong, chợt quay đầu nhìn về phía Tô Thi Thi, gằn từng chữ hỏi: "Đúng không, vị hôn thê của anh?"

Tô Thi Thi đang muốn trốn thì thân thể chợt cứng đờ, đứng thẳng người lại, thật không có phong độ nói: "Không sai, không sai. Không phải em đã thay anh hẹn sư huynh ra ngoài trước rồi sao?"

"Sư muội..." Tống Trọng Hạo cực kỳ oán hận, tình nghĩa huynh muội là thế này đây!

"Tống tiên sinh, ước mơ của anh là gì?" Về mặt Bùi Dịch nhàn nhạt, giọng nói cũng nhàn nhạt, nghe không ra tâm tình thế nào, nhưng nghe vậy, sao lại có cảm giác lạnh như thế chứ?

Tống Trọng Hạo lặng lẽ nhìn Tô Thi Thi một cái, người phía sau đang liều mạng lắc đầu với anh ta.

"Tống tiên sinh coi tôi là người ngoài, nên không muốn chia sẻ với tôi ư?" Bùi Dịch nhìn chằm chằm vào mắt Tống Trọng Hạo, cười như

không cười hỏi.

"Không phải vậy!" Tống Trọng Hạo lập tức đứng thẳng người, rất không phục nói, "Tôi và sư muội đã từng ước mơ thành lập một công ty thuộc về riêng mình với những thiết kế của chính bản thân, tên chúng tôi cũng đã nghĩ xong rồi, gọi là Tống Thi."

"Sư huynh..." Ngay lập tức mặt Tô Thi Thi tối sầm lại, bàn tay ngửa ngáy, thật muốn xông lên kéo sư huynh vùi xuống hố!

Thành lập công ty còn chưa xong, làm gì mà ngay cả tên cũng nói ra hết chứ? Tô Thi Thi không dám nhìn tới sắc mặt của vị Bùi tiên sinh hẹp hòi bên kia.

"Tống Thi?" Bùi Dịch như có điều suy nghĩ tới cái tên, đột nhiên nhướn mày, nghiêm túc nói, "Cái tên này không tốt lắm đâu, người có tiếng phổ thông không chuẩn sẽ đọc thành —— đi, chết!"

"À ——" Cơ thể Tống Trọng Hạo khẽ run run, sợ phát khóc. Cảm thấy anh chính là nói mình tìm cái chết kia!

"Bùi tiên sinh nói rất đúng, cái tên này thật khó nghe, phải đổi!" Tô Thi Thi lập tức xông lên, kéo cánh tay của Bùi Dịch, cười không ngừng với anh.

Bùi Dịch cúi đầu, nhàn nhạt liếc cô một cái, rồi quay đầu lại nhìn Tống Trọng Hạo, hỏi: "Thi Thi vừa mới từ chức, không biết Tống tiên sinh có muốn đổi sang công việc khác không?"

"Sao? À, được." Tống Trọng Hạo thấy Bùi Dịch thì giống như chuột thấy mèo, lúc này trên tay anh ta còn lưu lại xúc cảm vừa rồi cầm cổ tay Bùi Dịch, trong lòng lại thấp thỏm. Ban nãy hỏi gì anh ta cũng không nghe rõ, chỉ tùy tiện gật đầu.

Hình như Bùi Dịch rất hài lòng, gật đầu một cái lại hỏi: "Vậy anh có muốn đi giúp sư muội của mình không?"

Về điểm này, Tống Trọng Hạo dĩ nhiên không có ý kiến, lập tức gật đầu.

"Rất tốt." Bùi Dịch khẽ nhếch môi lên, nghiêng đầu liếc mắt nhìn sang bên cạnh. Thư ký Vương ở bên kia đã sớm chờ lúc lâu rồi, lập tức cầm một phần văn kiện đi tới, cung kính đưa cho Tống Trọng Hạo.

"Đây là?" Tống Trọng Hạo nửa tỉnh nửa mê nhìn qua thư ký Vương, rồi lại nhìn qua Bùi Dịch.

Bùi Dịch nhàn nhạt nói: "Là hợp đồng. Không biết Tống tiên sinh có nguyện ý ký hay không?"

"À." Tống Trọng Hạo thoáng run rẩy, dè dặt hỏi, "Tôi có thể không ký sao?"

Bùi Dịch nở một nụ cười, giọng nói vẫn cực kỳ bình tĩnh như cũ: "Tống tiên sinh cảm thấy thế nào? Hay là chúng ta đổi nơi khác đi?"

"Không cần! Bây giờ tôi lập tức ký!" Tống Trọng Hạo chặn ngang đoạt lấy cái bút trên tay thư ký Vương, mở hợp đồng ra tìm phần ký tên, xoẹt xoẹt vài cái liền ký xong tên mình.

Tô Thi Thi ở bên cạnh thấy thế liền trợn mắt há mồm.

Bùi tiên sinh, tác phong của anh thực sự là quá áp đảo đi!

Cô lặng lẽ nhìn Tống Trọng Hạo tựa như một đứa học sinh ngoan ngoãn, xin lỗi cười cười với anh.

Sư huynh, làm khó anh rồi!

Tống Trọng Hạo rất nhanh liền ký tốt cái hợp đồng kia giao cho thư ký Vương. Chờ thư ký Vương đi rồi, anh ta chợt phản ứng lại, khẩn trương nhìn Bùi Dịch: "Không phải vừa rồi anh để cho tôi ký kế ước bán thân chứ?"

Bùi Dịch cười nhạt nói: "Chuyện cụ thể thì Thi Thi sẽ liên lạc với anh sau."

"À, vậy thì tôi yên tâm rồi." Tống Trọng Hạo thở phào nhẹ nhõm. Sư muội và Bùi Dịch đều là người một nhà, dù sao cũng sẽ không hại anh ta.

Bùi Dịch thấy anh ta tiến lên nháy nháy mắt với Tô Thi Thi, thì ánh mắt chợt tối sầm lại, lạnh như băng nghiêm túc: "Sư huynh, còn có việc gì sao?"

"A, không có!" Tống Trọng Hạo suyt chút nữa thì nhảy dựng lên, người đàn ông này lại trở mặt!

Anh ta lặng lẽ lui về sau hai bước, sau đó xoay người nhấc chân bỏ chạy: "Em rể, lần sau chúng ta còn gặp lại!"

Má ơi, hù chết anh ta rồi!

Tô Thi Thi bụm mặt, hai chân lặng lẽ lui về sau, muốn chạy đi.

Cô còn chưa đi được nửa bước, thì đã bị Bùi Dịch phát hiện.

Bùi Dịch đi phía trước liếc mắt nhìn, có một cỗ khí thế dờn núi lấp biển, sự chèn ép khiến Tô Thi Thi không dám ngẩng đầu.

"Ô Thi Thi."

Bùi Dịch giơ tay lên nắm lấy cằm Ô Thi Thi, vuốt ve trên da mặt cô, cắn răng nghiêng lợi nói: "Cánh cứng cáp rồi, muốn bay đi phải không?"

"Anh... Anh đã biết rồi. " Con người của Ô Thi Thi đảo quanh, nhưng không dám nhìn thẳng vào mắt anh, không nhịn được nói thầm nói, "Tin tức thật là nhanh nhạy."

Người này khẳng định có quan hệ không đơn giản với công ty xây dựng Tiệp Khắc, nếu không không thể nào biết tin cô từ chức nhanh như vậy được.

"Tại sao không nói cho anh biết?" Bùi Dịch giống như đứa trẻ mới lớn, biết rõ rồi, nhưng vẫn muốn nghe chính từ miệng cô nói ra.

Sự giao hoạt trong mắt Ô Thi Thi chợt lóe rồi biến mất, quan sát đôi mắt anh hỏi: "Anh nói trước đi, anh với công ty xây dựng Tiệp Khắc có quan hệ gì chứ."

Ánh mắt Bùi Dịch tối sầm lại, đưa tay ôm cô trọn vào trong ngực: "Nếu anh nói ra, em sẽ suy nghĩ ở lại chứ?"

Cặp lông mày của Ô Thi Thi nhíu lại: "Sẽ không!"

Bùi Dịch lặng lẽ hít một hơi, chậm rãi nhả ra, nói: "Giỏi lắm."

"Sao cơ?" Ô Thi Thi sừng sốt.

Hôm nay, anh thế mà dễ nói chuyện như vậy sao?

Nhưng cô còn chưa vui vẻ được một lát, thì lại nghe Bùi Dịch nói tiếp: "Thứ em nợ, thì còn có con trai của em trả."

Anh vừa nói vừa khom lưng vác Tô Thi Thi lên, xoay người đi về phía chiếc xe Mercedes-Benz màu đen bên đường.

"Này, con cái gì chứ?" Tô Thi Thi bối rối. Người này sao lại vác cô trên vai chứ? Không biết dạ dày sẽ rất khó chịu sao?

Bùi Dịch không nói gì, chỉ sai bước đi tới bên cạnh xe, đặt cô ngồi vào ghế lái phụ.

Hôm nay, Bùi Dịch tự mình lái xe, Tô Thi Thi vốn là muốn nhân lúc thời gian anh lên xe thì chạy xuống, nhưng không ngờ động tác của Bùi Dịch lại nhanh như vậy, cô vừa mới mở cửa xe, liền bị Bùi Dịch đang ngồi ở ghế lái kéo về.

"Không thành thật gì hết." Bùi Dịch liếc cô một cái, kéo dây an toàn ra thắt qua người cô.

Tô Thi Thi liều mạng tránh thoát: "Em muốn thành lập công ty, còn rất nhiều chuyện phải làm. Bây giờ anh muốn mang em đi đâu?"

Tô Thi Thi từ chức xong liền muốn gây dựng sự nghiệp cho riêng mình, cô muốn dựa vào chính mình, chứ không muốn để Bùi Dịch giúp mình.

Ánh mắt Bùi Dịch càng u ám hơn, sao anh lại không biết cô gái nhỏ này đang suy nghĩ điều gì.

"Hợp đồng kia là thay em ký hợp đồng hợp tác với sư huynh em." Bùi Dịch nhàn nhạt nói.

Tô Thi Thi động tác đang muốn tránh thoát một lần, hốc mắt bỗng dung chua xót, trái tim ấm áp không thôi.

Vốn là cô còn đang suy nghĩ làm sao để sư huynh cô từ chức ra ngoài. Hiện tại, ngoài mặt thì Tống Trọng Hạo bị Bùi Dịch ép buộc ký hợp đồng, cũng đồng nghĩa với việc đẩy hết tất cả trách nhiệm sang người Bùi Dịch.

"Bùi Dịch, cảm ơn anh." Tô Thi Thi có chút ghen ngào. Người này, mỗi việc làm của anh đều vì muốn tốt cho cô.

"Chỉ là sau này sẽ để em tự mình đi có được hay không?" Tô Thi Thi nhỏ giọng đề nghị. Cô muốn dựa vào chính bản thân, cô muốn tương lai bằng năng lực của mình mà kề vai tác chiến cùng anh.

Tô Thi Thi không đợi Bùi Dịch trả lời, đột nhiên thấy tay của mình lại bị anh dùng dây an toàn buộc lại, nhất thời bối rối: "Anh muốn làm gì?"

Bùi Dịch nhìn chăm chăm nửa người trên đang dựa của cô, trái tim bỗng đập lỡ một nhịp, một luồng khí nóng từ bụng dưới xông thẳng lên trán.

Chết tiệt, anh làm sao mà lại tự tay thắt dây cho cô.

Bùi Dịch ngồi lại chỗ ngồi, lập tức khởi động xe.

"A, anh lái chậm một chút!"

"Đây là ngõ cụt, anh chạy vào đây làm gì!"

"Này, anh đừng ở đây làm gì! Đừng tới đây, sẽ bị người khác thấy đó!"

"A..."

Nhanh chóng giúp cô tháo dây an toàn, đồng thời thuận tay ấn vào một cái nút, khiến cái ghế biến thành một chiếc giường rộng rãi, bàn tay luồn ra phía sau lưng giúp cô khéo khóa váy xuống, rất nhanh cô đã bị anh cởi sạch.

Bàn tay to lớn của anh ở trên núm hoa của cô mà vồ về chơi đùa khiến nó run run không thôi, đầu núm hoa hồng nõn xinh đẹp dựng lên thẳng đứng. Bùi Dịch vùi đầu vào bộ ngực tuyệt mỹ của cô, trong lúc đó môi không ngừng vòng quanh mà liếm lên trên, thẳng đến khi môi ngậm cả đỉnh đầu núm hoa, Tô Thi Thi bị giày vò liên miên không ngừng, thở gấp không ngừng, kìm lòng không được mà run rẩy.

"Ưm....urmm..." Tiếng kêu run run vừa mị hoặc vừa quyến rũ, làm cho anh càng thêm kích thích. Anh gắt gao đặt cơ thể mềm mại của cô ở dưới thân, môi mỏng thô bạo trên đôi môi mềm mại của cô trần trọc không ngừng.

"Hưmmm... ân..." Tô Thi Thi cảm thấy bản thân sắp hòa tan bởi hơi thở nam tính của anh, trong mắt sương mù lượn lờ, hai má ửng hồng, môi bị anh vừa mút vừa cắn biến thành sưng đỏ làm anh khó nhìn nhưng vẫn trêu đùa cô

Hai tay không ngừng nhào nặn bộ ngực của cô, làm cho đôi gò bông đảo vốn mãi cảm càng thêm căng cứng, phía dưới một chân đặt anh ở bên trong giữa hai chân, dùng cự long thô to của mình ma sát làm cho cô phân tâm.

Đột nhiên anh đưa ngón tay luồn vào hoa huyết bên trong mà chơi đùa quấy phá, làm cho cô thở gấp lợi hại hơn, chỉ cảm thấy một cổ lại một cổ luồng nhiệt từ bên trong hoa huyết theo ngón tay trào ra,

tuy không giống côn thịch to dài, nhưng là ngón tay linh hoạt làm cho cô vô cùng khoái cảm.

Anh nhân lúc cô không hề phòng bị mà đem nam căn thô trướng mạnh mẽ đâm vào tiểu huyết vốn đã ướt đẫm của cô, cắm xuống đến tận sâu, toàn bộ căn nhập vào, đem hoa huyết nho nhỏ trướng lên đến cực hạn.

Tiểu huyết bị nhét đến tràn đầy, ngay cả nếp nhăn cũng bị san ra bằng phẳng, quy đầu cực đại hung hăng đụng vào hoa tâm, một chút cơ hội thở cũng không cho cô, đụng chạm đến hoa tâm liền ở đó bắt đầu di chuyển, lực đạo mạnh đến nỗi khiến cô không ngừng kêu rên, đồng thời hai tay để trước ngực không ngừng xoa nắn nhũ hoa của cô.

Côn thịch vừa thô vừa trướng không ngừng tiến vào tiểu huyết, như muốn xuyên qua cô. Bên trong xe vốn lúc đầu là tiếng kêu tức giận của Tô Thi Thi đều hóa thành tiếng rên rỉ đứt quãng, cùng với nước mắt.

Bây giờ là đang ban ngày mà Bùi tiên sinh!

"Tô Thi Thi, tôi biết em không thích thiếu nợ người khác." Bùi Dịch ghé vào tai Tô Thi Thi, giọng nói dịu dàng dường như muốn hòa tan mọi thứ.

"Cho nên tôi quyết định mau chóng để em sinh con trai để nó sớm thay em trả nợ."

Mọi người ngủ ngon!

Chương 250: Em bị đuổi ra khỏi nhà phải không?

Edit:

Beta: Ryeo

Tô Thi Thi nổi giận!

Ban ngày ban mặt động dục, hơn nữa còn ở trong con hẻm nhỏ không người rõ như ban ngày, không thể chịu được nữa!

Mãi đến khi trở lại trang viên Đoàn gia, mặt Bùi Dịch bất luận đổ dành cô như thế nào cũng làm như không thèm quan tâm đến anh.

"Vừa rồi làm đau em rồi hả? Anh lấy thuốc bôi cho em." Bùi Dịch mở cửa xe định ôm cô mà bước xuống.

Tô Thi Thi nhìn cũng chưa từng nhìn anh lấy một cái, im lặng đẩy tay anh ra, tự mình bước xuống xe cất bước đi vào trong.

Bùi Dịch có chút bất đắc dĩ, nhưng người đàn ông đã được thỏa mãn lúc này tâm tình đặc biệt tốt, cho cô cố tình gây sự nên đành đuổi theo nhỏ giọng nói bên tai cô dỗ dành:

"Em nói xem mở công ty cần tìm người đầu tư đúng không? Anh đầu tư một phần, xem như chuộc lỗi với em?"

"Hừ!" Tô Thi Thi hừ lạnh một tiếng, cô mới không cần!

Làm như cô không tìm được nhà đầu tư vậy!

Hiện tại cô chưa tìm được người, nếu quả thật tìm không thấy, cô vẫn còn có sư huynh cô nha!

"Ô Thi Thi, em đang nghĩ đến người nào?" Bùi Dịch nhìn thấy ánh sáng trong mắt Tô Thi Thi, sắc mặt lập tức trầm xuống.

"Hừ!" Tô Thi Thi chợt dạ dờn mắt, nâng bước đi vào trong phòng.

Mắt người đàn ông này là X quang sao? Sao có thể nhìn rõ như vậy!

Cô vừa đi vào trong nhà liền gọi Tiểu Ưu để chuẩn bị ăn cho cô.

Mới vừa rồi bị Bùi cầm dầy vò hơn một giờ, đã đói đến mức ngực dán vào lưng rồi!

"Ô tiểu thư." Tiểu Ưu nghe thấy tiếng Tô Thi Thi, lập tức chạy ra. Cô sắc mặt lo lắng, nháy mắt với Tô Thi Thi nhìn về một hướng.

Tô Thi Thi ngẩn ra, theo ánh mắt của cô nhìn vào phòng khách, đột nhiên thất thần ngay tại chỗ.

Lão già kia sao lại đến đây?

Tô Thi Thi rất nhanh điều chỉnh lại biểu tình, đi về phía phòng khách.

Đoàn Kế Hùng nhìn thấy Tô Thi Thi, sắc mặt vốn đã không tốt lại càng thêm khó coi, đưa mắt nhìn Nhậm Tiểu Vi đang ngồi bên cạnh.

Nhậm Tiểu Vi hơi hơi gật gật đầu, ánh mắt rơi vào người Tô Thi Thi, nhàn nhạt nói: "Nghe nói Ô tiểu thư từ chức, phải không?"

Tô Thi Thi trong lòng run sợ, tin tức nhanh nhạy không chỉ có Bùi Dịch. Mẹ anh và ông nội của cô cũng cực kỳ "quan tâm" cô.

Tô Thi Thi mặt không cảm xúc đi đến trước mặt ghế sofa, tự nhiên ngồi xuống, gật đầu nói: "Hôm nay mới vừa từ chức."

"Vậy Tô tiểu thư sau này tính làm cái gì?" Nhậm Tiểu Vi hỏi.

"Con muốn tự mình gây dựng sự nghiệp." Tô Thi Thi không có kiêng dè.

Gây dựng sự nghiệp cũng không phải chuyện gì dọa người, sau này cô sẽ làm cho tất cả mọi người biết cô việc làm!

"Gây dựng sự nghiệp cực kỳ vất vả, Tô tiểu thư chọn được địa điểm mở công ty tốt rồi sao? Trang viên Đoàn gia cách nội thành khá xa, chạy tới chạy lui như vậy dường như cực kỳ vất vả." Nhậm Tiểu Vi thanh âm ôn nhu, chỉ là nghe ra có chút lạnh lùng.

Tô Thi Thi miễn cưỡng nở một nụ cười: "Người có chuyện gì cứ việc nói thẳng đi."

Đoàn Kế Hùng thấy Nhậm Tiểu Vi nói chuyện quanh co lòng vòng, đã sớm không kiên nhẫn, trực tiếp nói với Tô Thi Thi: "Đoàn gia không chứa được mày, lập tức chuyển đi cho tao!"

"Thi Thi sẽ không rời khỏi nơi này."

Phía sau đột nhiên truyền đến giọng của Bùi Dịch. Anh vừa rời đi theo Tô Thi Thi đi vào, đã ở bên ngoài nghe được một chút nội dung, giờ phút này tuyệt đối không cho phép lão già này khi dễ người phụ nữ của anh.

"Chuyện này không đến lượt con quyết định, tôi mới là chủ nhân Đoàn gia!" Đoàn Kế Hùng nói xong lại nhìn thoáng qua Nhậm Tiểu Vi, ngẩng đầu nhìn thẳng Bùi Dịch, " Con làm việc trước tiên hãy lo cho mẹ của con, đừng có tùy hứng như vậy."

Bùi Dịch ánh mắt rùng mình, vừa muốn nói chuyện, Tô Thi Thi đột nhiên đứng lên.

Tô Thi Thi nhìn thẳng Đoàn Kế Hùng, thanh âm thật bình tĩnh.

"Ông là chủ nhân Đoàn gia, điểm này người nào cũng không thể phủ nhận, nhưng hình như ông đã quên, cái biệt thự nhỏ mà tôi đang ở này, là mẹ tôi để lại cho tôi!"

"Tiện nha đầu mà nói bậy cái gì! Mẹ mà năm đó đã ký tên bỏ quyền thừa kế tài sản, toàn bộ Đoàn gia đều không có liên quan gì đến mà nữa!" Đoàn Kế Hùng đập tay lên sofa, nổi giận đùng đùng nói.

Tô Thi Thi mặt không đổi sắc, lạnh giọng nói: "Bắt buộc người khác kí hợp đồng về mặt pháp luật là không được công nhận. Năm đó chính ông đã làm cái gì trong lòng ông biết rõ ràng, tôi hiện tại muốn giữ tài sản của mẹ tôi, ông không có quyền can thiệp!"

"Mày... Mày cứng miệng đúng không? Đoàn gia tuyệt đối không cho phép cái loại hung thủ giết em trai chính mình ở nơi này! Nếu mày còn mặt mũi, lập tức cút khỏi nơi này cho tao!"

"Bằng không đến lúc đó người xấu hổ không chỉ có mình mày, dù sao mày cũng phải nghĩ đến tình cảnh của Bùi Dịch đi!" Đoàn Kế Hùng trực tiếp đã đem da mặt xé rách rồi.

Trước khi Đoàn Tĩnh Đồng trở về, ông ta nhất định phải khiến cho đồ

sao chối này rời khỏi Đoàn gia.

" Ông..." Tô Thi Thi tự nhủ chính mình không nên nổi giận, nhưng nghe ông ta nói như vậy, khí giận dưới đáy lòng vẫn không nhịn được tuôn ra.

Muốn gán tội cho người khác, sợ gì không có lý do.

Đứa con trong bụng Lưu Dĩnh Tuệ sớm cũng đã chết quá nhiều ngày rồi. Chân tướng sự thật tới cùng như thế nào, cô tin trong lòng Đoàn Kế Hùng bọn họ rất rõ ràng, hiện tại chẳng qua là muốn tìm cái cớ để đuổi cô ra ngoài.

" Một phần tài sản Đoàn gia đều là của mẹ tôi, ông thật sự nghĩ ông bức tử bà, chuyện này liền kết thúc sao? Thứ thuộc về bà tôi đều đã..."

Tô Thi Thi nói đến một nửa, bỗng nhiên im miệng.

Cô đây là xảy ra chuyện gì? Không phải là bị nói vài câu ngoan độc, lại không khống chế nổi? Cô trở mặt với bọn họ như vậy, Bùi Dịch bị kẹt ở giữa lại thêm nhiều khó xử?

Nhớ tới người đàn ông luôn che chở cho cô, Tô Thi Thi trong lòng rầu rĩ.

Cô nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, khi mở mắt ra, tức giận trong mắt đã lắng xuống.

Cô quật cường nhìn thẳng vào mắt Đoàn Kế Hùng, nói: " Muốn tôi rời đi phải không? Được, tôi sẽ đi!"

Thân thể Bùi Dịch đứng phía sau cô mạnh cứng đờ, rất nhanh liền

khôi phục bình thường, chỉ là trong ánh mắt nhìn về phía Tô Thi Thi lộ ra hơn một tia đau lòng.

Tô Thi Thi nói xong, xoay người đối với Nhậm Tiểu Vi cúi sâu đầu, nói: "Cảm ơn người mấy ngày này đã chiếu cố, lễ nghi người dạy con sẽ tiếp tục học tập. Con sẽ đạt tới yêu cầu của người, để đủ tư cách làm con dâu Bùi gia!"

Cô nói xong liền xoay người đi lên cầu thang lên lầu, từ đầu đến cuối không dám nhìn Bùi Dịch.

Cô sợ nhìn thấy anh, lại không còn muốn đi.

Lúc mới bị bắt về, trăm phương nghìn kế nghĩ muốn rời đi, hiện tại thật sự đã có thể đi rồi, nhưng tâm tình lại trầm trọng như vậy.

"Bùi Dịch, con chớ trách chúng ta, chúng ta làm như vậy là vì tốt cho con thôi." Đoàn Kế Hùng đứng lên, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép trừng mắt nhìn Bùi Dịch, sau đó ra phía ngoài.

Thời điểm ông ta đến trước mặt Bùi Dịch, anh hơi hơi bước sang bên cạnh một bước, gật gật đầu với ông ta, trên mặt biểu tình nhàn nhạt, nhìn không ra cảm xúc.

Biểu hiện của anh trái lại làm cho Đoàn Kế Hùng cùng Nhậm Tiểu Vi hơi hơi kinh ngạc, nhưng anh không phản đối, với bọn họ mà nói tất nhiên là chuyện tốt.

Cùng đi đến với Đoàn Kế Hùng, Nhậm Tiểu Vi đứng lên đi đến bên cạnh Bùi Dịch nói: "Em trai con lập tức muốn trở về, chuyện này phải dựa vào con rồi."

"Con biết." Bùi Dịch khẽ gật đầu, "Con đưa mẹ ra ngoài."

Nhậm Tiểu Vi nhìn thoáng qua phía cầu thang, có chút bất đắc dĩ nói: "Con đi xem Tô tiểu thư đi."

Bà nói xong liền đi ra cửa, Bùi Dịch vẫn đi cùng bà, mãi đến bà rời khỏi biệt thự.

Khi anh trở lại phòng ngủ tầng hai, Tô Thi Thi đang tự mình gấp quần áo vào trong vali.

Tô Thi Thi nhìn thấy anh đi đến, lập tức bỏ quần áo xuống đứng lên, giống như làm sai chuyện, cúi đầu không dám nói lời nào.

Bùi Dịch nhìn nhặt liếc cô một cái, mím môi, thong thả bước đi tới tủ quần áo, im lặng lấy trong ngăn tủ ra bên ngoài quần áo của mình.

Tây trang, áo sơmi, áo gió...

Bùi tiên sinh có hai ngăn tủ quần áo, quần áo không phải có nhiều.

Quần áo của anh đặt bên cạnh quần áo của Tô Thi Thi, Tô Thi Thi chỉ chọn vài cái mặc thường xuyên, những thứ khác không hề định mang đi.

Mà lúc này là tình huống gì?

Tô Thi Thi nhìn Bùi Dịch đem quần áo của chính mình ném cùng quần áo của cô trong vali, mi mắt chậm rãi trừng lớn: "Anh muốn làm gì?"

Bùi Dịch liếc cô một cái: "Tô tiểu thư nghĩ phải làm cái gì?"

Tô Thi Thi nuốt nước miếng, có chút xấu hổ nói: " Em bị đuổi ra khỏi

nhà không phải sao?"

"À...."

Bùi Dịch nhàn nhạt lên tiếng, ngón tay thon dài cầm lấy quần vải màu đen, xoạch một phen ném vào trong vali.

"Anh tới cùng muốn làm gì?" Tô Thi Thi có chút không nhịn được, che ở ngăn tủ trước mặt trừng mắt nhìn anh.

Khóe miệng Bùi Dịch nhếch lên, nhìn chằm chằm mắt Tô Thi Thi, không sợ hại chết người nói: "Tô tiểu thư nhìn không ra sao, anh chuẩn bị cùng em bỏ trốn?"

Mọi người sớm an

Chương 251: Rủ nhau bỏ trốn

Edit: Phương Thảo

Beta: Ryeo

"Bỏ trốn?" Tô Thi Thi tròn mắt trừng lên đến nỗi sắp rớt ra ngoài rồi.

Bùi tiên sinh, bây giờ ai rảnh nói giỡn với anh!

Bùi Dịch lông mày chau lại, ngón tay thon dài thuận theo tú quần áo ở bên trong lấy ra mấy bộ quần áo, nhấp môi dưới, quay nhìn Tô Thi Thi, dáng vẻ nghiêm trang nói: "Em nói rất đúng, quần áo không mang theo cũng không quan trọng lắm."

Anh ngừng một chút, rất rõ ràng mà giải thích: "Có thể trực tiếp mua mới."

Tô Thi Thi cạn lời rồi. Cô lúc nào đã nói câu này chứ?

Chỉ là...

Tô Thi Thi vươn tay lấy lại vali, cảnh giác mà nhìn anh: "Anh sẽ không thật sự muốn đi cùng em chứ?"

Bùi Dịch lắc đầu.

Tô Thi Thi trong lòng cảm thấy đau xót, đang muốn nói chính cô sẽ đi, lại thấy Bùi Dịch rất ôn nhu mà vuốt tóc của cô nói: "Là anh mang em đi."

"Bùi Dịch..." Tô Thi Thi thấy hốc mắt chính mình nóng lên, vội vàng quay mặt, không dám nhìn vào mắt của anh.

Người đàn ông này luôn làm cô trở tay không kịp, sau đó nhét cho cô một viên kẹo đường.

"Khó trách anh vừa mới rồi, một chút đều không có ý phản đối." Tô Thi Thi nhỏ giọng thầm nói.

Cô nói là sẽ rời đi, tâm ý còn rất kiên quyết, nhưng mà Bùi Dịch một câu đều không nói. Thật sự trong lòng cô vẫn còn có chút chú ý đến chuyện này.

Bùi Dịch nhìn thấy vẻ mặt Tô Thi Thi liền lườm một cái, trong mắt đau đớn chớp lóe lên rồi biến mất.

Cô gái ngọc này mới bắt đầu còn đơn độc mạnh mẽ chiến đấu như một con gà chọi, nhưng đột nhiên khí thế lại suy yếu, đành phải chịu cúi đầu thỏa hiệp. Nói đến cùng, là không muốn để cho anh cảm thấy khó xử.

Bùi Dịch giữ chặt tay Tô Thi Thi, đem cô kéo đến tận sâu trong lòng chính mình, dùng sức mà ôm lấy, trịnh trọng nói: "Tô Thi Thi, cảm ơn em."

Tô Thi Thi thân thể cứng đờ, khóe miệng cong lên một nụ cười, quay lại ôm lấy anh, đem đầu nhẹ nhàng mà tựa ở trên ngực của anh

Lắng nghe nhịp tim của anh đập nhanh thịch thịch thịch vang rõ bên tai, cảm nhận hơi thở của anh đang bao quanh cô.

Trong tâm là sự yên tĩnh mỹ hảo.

"Ah, em cảm thấy được quần áo mặc không cần quá nhiều. Rất nhiều quần áo anh đều không mặc qua, quá lãng phí rồi." Tô Thi Thi đột nhiên đẩy Bùi Dịch ra, vừa nói vừa lấy quần áo của anh mới lấy ra bỏ vào trong vali cất ngược trở lại trong tủ quần áo.

Cô thủy chung không thích phô trương, lãng phí.

Bùi Dịch cứng ngắc nhìn khoảng chốc trong lòng, sắc mặt đen lại.

Cô gái này luôn như thế không có chút thú vị, tình thú!

"Anh có vẻ cực kỳ không vui?" Tô Thi Thi quay đầu nhìn đến Bùi Dịch xụ mặt, lông mày nhíu lại, đứng thẳng thở phì phì trừng mắt nhìn anh.

"Anh biết rõ trên thế giới có bao nhiêu người không có quần áo mặc, có bao nhiêu người cơm ăn không đủ no? Chúng ta làm không thể nào cứu vớt toàn bộ thế giới, nhưng ít nhất... Có thể gò bó chính mình a?"

Bùi Dịch:...

Thôi, vợ đại nhân nói cái gì đều là đúng

Bùi Dịch tiến lên hai bước, cùng cô xếp quần áo vào vali.

Quần áo của anh về kiểu dáng đều không khác nhau lắm, chẳng qua đến lúc đó lén lút để quản gia đổi đi vài bộ quần áo là được.

"Anh có phải hay không suy nghĩ lén lút đổi quần áo?" Tô Thi Thi nhíu lông mày nhìn chằm chằm vào mắt Bùi Dịch, một bộ dáng em đã sớm nhìn thấu anh

Bùi Dịch sắc mặt cứng đờ. Cô gái quá thông minh có đôi khi lại thật sự không tốt!

"Nhờ phúc của mẹ chồng tương lai, đã học qua một khóa lễ nghi về quần áo thời thượng. Anh yên tâm, em bây giờ với quần áo thời thượng kiểu này đặc biệt hiểu rõ." Tô Thi Thi đang nói cầm lấy một bộ quần áo tây màu đen, chỉ vài khuy áo màu vàng trên đó nói.

"Mẫu mới nhất của Armani, cuối tuần sau mới tung ra trên thị trường, anh đã mặc qua."

***Thương hiệu Armani** được xem là biểu tượng tinh tế của bản sắc thời trang Ý, đặc trưng bởi phong cách trang nhã hiện đại, tính ứng dụng cao và chú trọng giá trị nội tại.*

Bùi Dịch:...

Anh không nghe lầm chứ.

Xét thấy Tô tiểu thư càng ngày càng thông minh lanh lợi, Bùi tiên sinh không thể trộm thay quần áo, đành phải để lại quần áo, chọn những bộ chưa mặc qua đem đi.

Dù vậy, quần áo cần đem theo của anh cũng chất đầy 3 cái vali

Ngược lại là Tô Thi Thi, lúc trước cô đã phản đối Bùi Dịch mua cho cô quá nhiều quần áo, nên chỉ có đơn giản một cái túi quần áo, vui thích quay sang khinh thường anh

Đợi hai người chuẩn bị xong, lại đi ăn bữa khuya, chuẩn bị đi sau đó đã hơn mười giờ.

Tô Thi Thi cầm lấy túi xách, Bùi Dịch đi theo giúp cô kéo vali, phía sau Tiểu Ưu, quản gia cùng với nhà bếp giúp mấy cô giúp việc mỗi người đem theo một vali. Một đoàn người trùng điệp đứng cùng một chỗ chuẩn bị rời khỏi.

Tô Thi Thi quay đầu nhìn đến khí thế bên này, khoe miệng dường như cong lên

Bùi tiên sinh, người ta bỏ trốn đều mang theo người hầu à? Đây là hành quân thì có

"Ô tô tiểu thư còn quên mất cái gì sao?" Tiểu Ưu thấy Tô Thi Thi nhìn chăm chăm bọn họ rồi lại ngẩn ra, còn tưởng cô đã quên cái, liền đi đến quan tâm hỏi.

Tô Thi Thi hoàn hồn, cầm lấy tay cô cười lắc lắc đầu, kéo tay của cô cùng đi ra ngoài.

Phía sau, Bùi Dịch chứng kiến Tô Thi Thi cầm tay Tiểu Ưu, đôi con ngươi thoáng chốc trầm xuống, trên người lãnh ý bộc phát

Ách... Tiểu Ưu thân thể cứng đờ, sớm đã bị dọa phát khóc.

Cô thế nào quên mất, tiên sinh nhà cô vô cùng dễ tức giận kể cả đối với phụ nữ đều sẽ ăn dấm chua. Cô thế nào lại có thể cùng Tô tiểu thư thân mật như thế!

"Ah, em nhớ tới có thứ chưa lấy để em đi lấy." Tiểu Ưu vội vàng bỏ tay Tô Thi Thi ra, hướng về phòng của mình chạy tới.

Đứng một bên quản gia yên lặng cúi đầu xuống, tập trung mà kéo vali của chính mình.

Tô Thi Thi có chút không hiểu rõ, quay đầu liếc mắt nhìn Bùi Dịch. Thấy sắc mặt anh bình thường, cũng không tưởng tượng nhiều, chính mình hướng ngoài cửa đi đến.

Nào biết Bùi Dịch thấy cô buông tay anh, chạy đi mất, sắc mặt đen vài phần.

"Haiz." Quán gia nhìn thấu sự việc ở trong mắt, ở phía sau bọn họ yên lặng mà thở dài.

Tô tiểu thư có lúc thật sự là không hiểu rõ tâm tình đàn ông mà.

Bùi Dịch sắc mặt tối như mực nhìn bóng lưng mềm mại thướt tha của Tô Thi Thi, trong đầu nhớ tới ngày đó tại sân vận động, cô mặc một thân sườn xám đi tới một màn kia

Cô như mang nét dịu dàng của người con gái Giang Nam không bị nhiễm mưa bụi, ở một khắc kia, đã làm trái tim của anh đập mạnh. Tựa như lúc này, lòng của anh như là có móng vuốt mèo cào cào khiến anh cảm thấy ngứa ngáy, một cỗ tà khí từ dưới bụng xuyên thẳng lên não

"Bùi Dịch!" Bùi Dịch mạnh mẽ nhắm mắt lại, hai tay nắm chặt, kinh ngạc không thôi.

Tự chủ của anh sao lại kém như thế!

Tô Thi Thi chính là chất độc, mà anh trúng độc đã sâu

Nhưng khi nhìn thấy Tô Thi Thi vẫn không thèm quay đầu lại, chỉ thấy mỗi bóng lưng cô rời đi, Bùi Dịch trong lòng vẫn tức giận. Đã nói cùng nhau "bỏ trốn", cô gái này vậy mà mặc kệ anh tự mình đi trước

Đúng lúc này, Tô Thi Thi bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía anh. Ánh mắt của cô có chút mê ly, như là đang tự hỏi cái gì.

Bùi Dịch trong lòng nhảy dựng, chân bước nhanh hơn.

Cô gái này rốt cuộc nghĩ đến anh rồi.

Nhưng anh còn không đi được hai bước, đã thấy Tô Thi Thi giật mình nói: "Em nói có cảm giác còn quên cái gì mà, Bùi Dịch, chúng ta phải đem chó đi, còn có hai con ngựa kia..."

"Tô Thi Thi!" Nụ cười trên mặt Bùi Dịch cứng lại, hận không thể đánh người. Chuyện này không phải là anh lòng dạ hẹp hòi, thật sự là quá đáng giận! Anh vậy mà không bằng ngựa và chó!

"Không được mang theo bọn chúng đi!" Bùi Dịch nổi giận.

"Không mang theo bọn chúng đi, nếu lỡ ở chỗ này bị ngược đãi phải làm sao bây giờ? Tiểu Vịnh ngay lập tức muốn sinh bảo bảo rồi, em thấy rất lo lắng, nếu để nó ở lại chỗ này." Tô Thi Thi như trẻ con ngây thơ nhìn Bùi Dịch: "Anh đừng làm ồn, trong nhà nuôi ít thú cưng sẽ náo nhiệt hơn."

Bùi Dịch:...

Được rồi, không nói nữa, anh sợ không nhận được mà đem cô khiêng đi.

Phía sau quán gia âm thầm đi tới chỗ tiểu Ưu lắc đầu, ra hiệu cô đừng quấy nhiễu. Phía trước không khí có chút bị đè nén

Tô Thi Thi thậm chí không chú ý tới Bùi tiên sinh. Cuối cùng cô cũng có thể rời nơi chứa nhiều u sầu này, trong lòng cô vẫn có chút kích

động. Cùng Bùi Dịch nói xong liền chạy đến sân sau dắt ngựa

Sân sau vang lên tiếng chó sủa, Đại Cầu Tử nhìn thấy Tô Thi Thi rất hưng phấn, liền chạy xung quanh cô một vòng. Tiểu Vịnh thì lười biếng mà nằm rạp trên mặt đất, dáng vẻ xa cách.

"Ngoan, chị sẽ ngay lập tức đưa các em đi." Tô Thi Thi sờ đầu đại cầu tử, dắt ngựa ra, rồi mới để đại cầu tử và Tiểu Vịnh đi theo phía sau.

Bùi Dịch đến đây ngay sau đó, liền chứng kiến Tô Thi Thi một bên dắt lấy hai con ngựa, một bên cúi đầu cùng đại cầu tử cười đùa.

Trên mặt cô mang theo nét cười, nhu thuận lại có vẻ nghịch ngợm, ở trong bóng đêm như là vàng sáng chói lọi, khiến người khác khó dời mắt được

Bùi tiên sinh hít đầy một miệng khí, hướng về Tô Thi Thi đi qua

Anh thề anh tuyệt đối không phải ăn dấm chua của hai con chó!

Nhưng khi anh đi đến lại thấy chúng nó miệng cười như kẻ điên trước mắt cô, vẫn nhin không được đưa chân đá đại cầu tử một cái

Đại cầu tử vô cớ bị Bùi Dịch đá, lập tức nằm rạp trên mặt đất không dám chuyển động. Đứng ở một bên, Tiểu Vịnh đột nhiên ư một tiếng, cũng nằm sấp trên mặt đất.

Tô Thi Thi sửng sờ: "Anh ức hiếp nó làm cái gì?"

Cô muốn kéo Tiểu Vịnh đứng dậy, nào biết rằng Tiểu Vịnh lại nằm rạp trên mặt đất chết sống không chịu đứng lên.

Đại cầu tử thấy được, kích động sủa một tiếng rồi đứng dậy, tiếng sủa ấy dọa đến hai con ngựa cũng hí lên vài tiếng

Cả sân sau nhất thời rộn ràng cả một góc

Tô Thi Thi trợn tròn mắt.

Bọn cô là đang muốn trốn nhà ra đi nha! Làm ồn như vậy, là muốn đem tất cả mọi người trong trang viên gọi đến đây luôn sao?

Chương 252: Thật biết chọn thời điểm

Edit: Phương Thảo

Beta: Ryeo

"Bùi Dịch, làm sao bây giờ?" Tô Thi Thi buồn bực nhìn Bùi Dịch.

Cô rất muốn nói, anh đối đầu cùng một con chó cái gì! Bây giờ tốt rồi, bọn chúng gào thét thành như vậy, muốn đem tất cả người trong trang viên này đánh thức rồi.

Bùi Dịch sắc mặt so với vừa rồi còn đen hơn, trừng mắt nhìn vào con chó điên kia, thật sự rất muốn đem nó làm thịt!

Con chó điên này cũng không biết có sức hút ở đâu lại có thể hấp dẫn chó ngao Tây Tạng, cái con chó ngao Tây Tạng ngu ngốc kia thật không ngờ lại đi bảo vệ nó!

"Tiên sinh, xảy ra chuyện gì?" Quán gia cùng Tiểu Ưu bọn họ nghe được tiếng vang, còn tưởng có cái chuyện gì, làm cho họ lo lắng sốt ruột mà vội vàng chạy lại đây

Kết quả lại chứng kiến Tiểu Vịnh nằm trên mặt đất không chịu đi, vội vàng lại đây đỡ dành nó.

Nhưng bọn họ còn chưa tới gần, Tiểu Vịnh bỗng nhiên cong người lên, hướng về phía bọn họ hung ác mà rống lên một tiếng

"Thế nào chuyện lại trở nên nghiêm trọng như vậy?" Quán gia bọn họ đều sợ hãi kêu to một tiếng.

Kể từ sau khi Đại Cầu Tử đến, Tiểu Vịnh đối với bọn họ không còn hung hãn như vậy nữa

"Anh đến xem thử một lần đi?" Tô Thi Thi lặng lẽ kéo tay áo Bùi Dịch, dùng thanh âm mà chỉ hai người mới nghe được nói, "Ai buộc chuông thì người đó đi cời chuông."

"Tô Thi Thi!" Bùi Dịch nghiêng răng nói.

Cô gái này này càng lúc càng can đảm rồi! Vậy mà lại bắt anh đi theo một con chó xin lỗi?

"Quán gia, mài dao! Làm thịt!" Bùi Dịch cắn răng nói.

"Gâu!" Đại cầu Tử thoáng một phát nhảy cách xa khỏi Bùi Dịch, cảnh giác nhìn anh.

Không được xem thường chỉ số thông minh của loài chó, bọn chúng đối với nguy hiểm sẽ có trực giác mà phản ứng lại. Đại Cầu Tử lập tức cũng không dám kêu.

Tô Thi Thi khòe miệng co rút, đối với Đại Cầu Tử vẫy tay: "Đi gọi vợ của em đứng dậy, chúng ta đi dọn nhà. Bằng không, ông chú đáng sợ kia lại muốn mài dao làm thịt em rồi."

Đại cầu tử nghệt mặt ra, nghi hoặc nhìn Tô Thi Thi.

Chó nghe không hiểu.

Nhưng mà nó thích xem náo nhiệt, thấy Tô Thi Thi bọn họ giống như

là muốn đi, vội vàng quay đầu lấy móng vuốt khều khều vào bộ lông của Tiểu Vịnh bảo nó đứng dậy.

Tiểu Vịnh rất biết giữ mặt mũi cho chồng, liền từ trên mặt đất bò lên đứng dậy, chỉ bất quá hành động có chút chậm chạp.

Tô Thi Thi thấy có chút kỳ lạ, nhưng không suy nghĩ nhiều, liền dắt ngựa đi ra.

Nhưng bọn họ chưa đi được mấy bước, Tiểu Vịnh đã nằm úp sấp xuống tại chỗ bất động rồi.

"Các người không trêu chọc nó chứ?" Tô Thi Thi quay đầu nhìn bọn họ, lại yên lặng mà lờm Bù Dịch một cái nhưng không dám nói lung tung.

Lòng tự trọng của Bù tiên sinh vẫn nên là không chọc đến thì tốt hơn, bằng không, người đàn ông lòng dạ hẹp hòi này nhất định sẽ không bỏ qua cho cô!

"Tiểu Vịnh giống như có chút không bình thường." Quán gia nhìn chăm chăm nó, mặt sắc mặt ngưng trọng mà nói.

"Sinh bệnh rồi hả?" Tô Thi Thi trong lòng cả kinh, quay đầu muốn kiểm tra một chút.

Bù Dịch kéo tay của cô, cau mày nói: "Nó bây giờ có tính công kích, đừng đi qua."

"Tính công kích?" Tô Thi Thi trong lòng trầm xuống. Loài chó quý trọng nhất là cảm tình, cô mấy tháng qua nuôi dưỡng bọn chúng tốt vậy, chúng không đến mức đối với cô như vậy chứ?

Không đúng!

Tô Thi Thi mạnh mẽ ngẩng đầu lên: "Anh đừng nói nó... nó muốn sinh nha?"

Ôi trời ơi, vị chó tổ tông này cũng thật biết chọn thời điểm!

"Tính ra thì vẫn chưa đến lúc." Bùi Dịch vừa nói vừa cởi áo khoác ra đưa cho Tô Thi Thi, xắn tay áo lên hướng về chỗ của Tiểu Vịnh đang nằm "Quản gia mau lại đây giúp, để chú Lý đem xe tới đây."

Quản gia lau mồ hôi lạnh, vội vàng chạy tới giúp. Một bên khác Tiểu Ưu vội vàng đi gọi chú Lý.

Tô Thi Thi nhìn bụng của Tiểu Vịnh, có chút khẩn trương.

"Gâu!" Đại Cầu Tử rốt cuộc đã có chút giác ngộ mà một người chồng đáng ra nên có, chứng kiến bọn họ muốn ức hiếp vợ mình, nhất thời cong cái lưng vốn đang nằm rạp trên mặt đất lên, hướng về phía Bùi Dịch bọn họ nhe răng nhếch mép mà phát ra âm thanh dọa nạt.

Bùi Dịch ánh mắt sầm xuống, đưa tay hướng về đầu của nó đánh một cái tát mạnh.

Thiếu nợ phải trả!

Tô Thi Thi yên lặng mà che mắt lại.

Bùi tiên sinh, ngài như thế nào lại báo thù riêng rồi?

Đại Cầu Tử bị một cái tát bất ngờ này đánh cho nhất thời hồ đồ rồi.

Tô Thi Thi bọn họ thấy tình trạng đó lập tức đi qua dụ dỗ nó: "Đến

nhà mới rồi hãy sinh bảo bảo, em gọi vợ em đứng dậy cho chị."

Đại Cầu Tử vẫn như cũ nghiêng đầu, dáng vẻ ngu xuẩn này thật làm cho người ta không nói được lời nào.

"Gọi nó đứng dậy!" Ánh mắt dao găm của Bùi Dịch vèo một phát bắn lại đây, lạnh lùng trừng mắt đại cầu tử.

Đại cầu tử "Oảng" một tiếng, lập tức chạy đến bên cạnh Tiểu Vịnh, hai cái chân trước bới bới trên đồng cỏ, rồi mới --

Đào đất!

Đào đất như điên!

"Ha ha... Đây cũng không phải do tôi dạy, các người nhìn tôi làm gì?" Tô Thi Thi dờ khóc dờ cười.

Cô chỉ bất quá là có một lần muốn đào giun làm thức ăn cho cá, rồi mới bị Đại Cầu Tử thấy được, liền từ đó học ở cô dáng vẻ đào hố...

Đại Cầu Tử thờ hờn hển mà đào một cái hố không lớn cũng không nhỏ, rồi mới đứng lên, mông vênh lên, rất an tâm mà ngồi ở bên trên cái hố kia.

Cái tư thế kia - Tô Thi Thi cạn lời rồi, lại cúrt chó nước tiểu nhiều, cô coi như là nó đi tiêu chảy thôi!

Đại Cầu Tử giải quyết hết đại sự, rất cẩn thận mà sẽ đem đất vùi trở lại.

Hố phân cách Tiểu Vịnh hơn mười centimeter, thật sự không đành lòng nhìn thẳng!

Tiểu Vành nổi giận, thoáng một chốc từ trên mặt đất đứng dậy, khịt khịt cái mũi hướng về một bên đi đến. Quản gia thấy tình trạng đó, lập tức đi đến dẫn Tiểu Vành lên xe.

"Hô, tốt cuộc ok rồi." Tô Thi Thi khẩu khí thoải mái, bận việc từ trên xuống dưới, cả người sớm đã đổ mồ hôi.

Giờ đến vấn đề kia...

Tô Thi Thi quay đầu nhìn hai con ngựa đang cúi đầu ăn cỏ bên cạnh cái xe, lôi kéo tay áo Bùi Dịch: "Hai con ngựa này phải làm sao bây giờ? Cũng không thể nhét vào bên trong xe."

Nửa đêm cũng không nên gọi mấy vị huấn luyện ngựa đến làm phiền họ, đúng không?

Bùi Dịch lờm Tô Thi Thi, lặng yên không tiếng động mà lấy ra điện thoại di động.

Tô Thi Thi lập tức ngăn anh lại, nhỏ giọng nói: "Bây giờ đều đã hơn 11 giờ rồi, người ta đều đã có gia đình, gọi người ta lại đây sẽ không tốt lắm."

"Phải không?" Bùi Dịch cười như không cười nhìn Tô Thi Thi, "Anh ngược lại thấy có chút hoài niệm ngày mà chúng ta cùng cưỡi ngựa!"

Anh đặc biệt đem chữ "Ngày" nhấn mạnh.

Tô Thi Thi đột nhiên nhớ tới lúc đó bọn họ ở trong chuồng ngựa làm những chuyện kia, sắc mặt ửng hồng, tròng mắt liếc anh một cái, xoay người nhảy lên con ngựa màu nâu đỏ. Chân đạp một cái, liền cưỡi ngựa chạy đi.

Bùi Dịch trong mắt vui vẻ chớp lóe rồi biến mất, nhảy lên trên con ngựa màu đen đuổi theo. Để lại quản gia cùng Tiểu Ưu bỏ họ đưa mắt nhìn nhau.

"Cho nên nói, chiếc xe này chẳng phải là chuyên môn chở chó hay sao?"

Kết quả là, Bùi tiên sinh cưỡi ngựa đuổi theo Tô tiểu thư, chiếc xe Lincoln màu bạc của họ chở phụ nữ có thai Tiểu Vĩnh cùng ông chồng không đáng tin cậy của nó Đại cầu Tử tiên sinh. Quản gia bọn hắn ngồi ở một chiếc xe Lincoln khác chạy theo phía sau, chậm rãi rời khỏi trang viên Đoàn gia.

Vừa ra khỏi trang viên một lúc, Tô Thi Thi ghì chặt cương ngựa, quay đầu lại nhìn một lần

Mỗi lần đến chỗ này cô đều có cảm xúc không ổn. Thế nhưng không biết tại sao, oán khí của cô đối với nơi đây vậy mà chậm rãi phai nhạt.

Khoảng thời gian này đã phát sinh quá nhiều chuyện, trước kia trong lòng cô luôn tồn tại những ý niệm, hiện tại lại bất tri bất giác đã dao động rồi

"Mẹ, hãy yên tâm, con sẽ chậm rãi buông bỏ." Tô Thi Thi trong thâm lòng lặng lẽ nói.

Cô quay lại nhìn trang viên lần cuối cùng, nặng nề kẹp bụng ngựa, con ngựa màu nâu đỏ liền phi nhanh như điên.

Bùi Dịch cưỡi ngựa màu đen ở phía sau, nhìn bóng lưng Tô Thi Thi đi xa, trong mắt mâu quang dần dần chìm xuống.

Anh cũng nhìn thoáng qua tòa trang viên này, đáy lòng bỗng dưng có chút động.

"Cha, có lẽ con thật sự đã thay đổi." Bùi Dịch tại trong lòng lặng lẽ nói.

Nhấn nhẹn hơn mười năm, anh vốn nuôi ý chí một lòng muốn báo thù. Nhưng nhìn Tô Thi Thi, trong lòng của anh có chút hoài niệm, ác niệm tựa hồ đã phai nhạt hơn nhiều.

Nhưng những ký ức đau đớn kia, bây giờ giống như không còn đau đớn nữa.

"Đi"

Con ngựa màu đen đuổi theo con ngựa màu nâu đỏ.

Bùi Dịch đuổi theo Tô Thi Thi, như một người kỹ sĩ hộ tống bên cạnh cô

Chỉ là đang cưỡi ngựa, Bùi Dịch lông mày nhăn một cái, đột nhiên liền ghìm chặt cương ngựa.

"Anh... muốn làm cái gì? Ah, anh sao lại nhảy lại đây, không sợ ngã sấp xuống sao? Này, đừng sờ eo của em, ngựa!" Tô Thi Thi tâm tình buồn bực cực kì.

Bùi tiên sinh cao lớn lạnh lùng thật tốt, không mang theo thay đổi đột biến như vậy.

Cô sợ người nào đó thú tính đại phát, vắt hết óc liền chuyển chủ đề cuộc nói chuyện: "Anh sẽ đỡ đở sao? Tiểu Vịnh bụng to như vậy, tính

tình vừa xấu, lỡ như không sinh được thì phải làm sao bây giờ?"

Tô Thi Thi vừa nói xong chính mình cũng ngây ngẩn cả người.

Đúng vậy, cái vấn đề như vậy, bọn họ nếu không tìm được chỗ đỡ đẻ thì làm sao bây giờ?

Chương 253: Không thể lạc hậu hơn so với hai con chó

"Bùi tiên sinh, anh sẽ làm sao?" Tô Thi Thi thật cẩn thận nhìn người đàn ông phía sau.

Bùi Dịch mặt chài quét liền đen, cắn răng hỏi: "Tô tiểu thư, em nói xem?"

"Ha ha... Cái kia, chúng ta vẫn lại là nhanh đi về đi. Xe của chú Lý và mọi người đều đã vượt qua chúng ta rồi." Tô Thi Thi cười gượng nói sang chuyện khác.

"Tô tiểu thư, nói sang chuyện khác không có hiệu quả!" Bùi Dịch ở trên lỗ tai cô bất ngờ cắn một cái, "Anh nhìn thấy bên kia có một nơi, phong cảnh không tệ!"

"A!" Tô Thi Thi muốn khóc.

Ngàn phòng vạn phòng, Bùi tiên sinh khó phòng. Cô tại sao lại muốn cưới ngựa chứ?

Một giờ sau, Bùi tiên sinh mới thoả mãn ôm Tô Thi Thi, cưới ngựa chậm rì rì đi về nhà mới của bọn họ. Chỉ là bên khóe miệng, mơ hồ nhìn như là có cái dấu răng.

Tô Thi Thi ru rú tại trong lòng anh không suy nghĩ gì, buồn ngủ.

Nhà mới của bọn họ ở một khu dân cư cao cấp tại Bắc Kinh rất yên tĩnh, lộ ra nồng đậm cổ kính, giống như trải qua ngàn năm, không bị

bào mòn bởi năm tháng

"Tứ Hợp Viện?"

Tô Thi Thi nhìn đến trước mắt một cánh cửa dày rộng chậm rãi kéo ra, buồn ngủ lập tức liền thức dậy: "Thật đẹp!"

"Anh từ lúc nào tìm được ngôi nhà như vậy thế?" Tô Thi Thi nhảy đến trên đất, vui vẻ chạy vào trong nhà, giống Già Lưu* vào thăm đại quan viên một dạng, nhìn trái nhìn phải, vui sướng không thôi.

Già Lưu trong Hồng Lô Mộng, hình tượng nhân vật biểu hiện cá tính trong sáng, sức sống tràn đầy mà còn có tác dụng tô điểm cho sự khắc họa đặc trưng tính cách của những nhân vật khác trong tác phẩm.

Bùi Dịch ánh mắt u ám, cứ như vậy lặng không tiếng động đi theo phía sau Tô Thi Thi, cùng cô đi xem tất cả căn phòng.

"Nơi này vốn dĩ có phải là vương phủ không?" Tô Thi Thi ngồi trang nghiêm trong đại sảnh, cười tít mắt nhìn Bùi Dịch.

Bùi Dịch gật đầu, tùy ý nói: "Ban đầu quy mô muốn so với hiện tại lớn hơn một chút, sau này tới bị người ta chia nhỏ thành ba phần, anh mua được phần phía trước này."

Tô Thi Thi gật đầu.

Cô vừa rồi lúc đi dạo xung quanh các gian phòng, liền phát hiện phía sau đã bị người ta dùng tường vây cản, quy mô nhìn qua nhỏ một cách cưỡng chế. Nhưng ngay cả như vậy, tòa vương phủ này vẫn như cũ đầy đủ khí thế, đầy đủ uy vũ.

Tô Thi Thi nằm úp sấp ở trên ghế dựa, hai tay chống má, hai mắt tỏa ra sao sáng lấp lánh nhìn Bùi Dịch: "Cường hào, anh thật có nhiều tiền bạc!"

Loại này tòa nhà, cũng không phải vài trăm ngàn. Cũng không phải có tiền có thể mua được.

Lấy thân phận của Đoàn gia tự nhiên mua được không phải chuyện khó, nhưng mà Bùi Dịch cho tới bây giờ liền không dựa vào cái danh của Đoàn gia.

Tô Thi Thi đứng lên, dáng vẻ cún con chạy đến bên cạnh Bùi Dịch ngồi xuống, lôi kéo tay anh, nịnh nọt nói: "Bùi tiên sinh, anh có muốn nói cho em biết anh tới cùng là làm cái việc gì hay không?"

Muốn nói ra, Tô Thi Thi thật là buồn bực rồi.

Bọn họ đã thân mật như vậy có thể coi là quan hệ "Vợ chồng già", đúng là Bùi Dịch tới cùng là làm việc gì cô cũng không biết!

Bùi Dịch hai mắt nhíu lại, cười như không cười nhìn Tô Thi Thi: "Anh nhớ rõ anh cùng Tô tiểu thư em có hiệp nghị, chỉ cần em để cho anh vui vẻ, anh sẽ nói cho em biết, tuyệt không giấu diếm."

Tô Thi Thi mặt trắng xanh liền tái rồi, thở phì phì ngồi thẳng người, không nghĩ để ý anh nữa.

Làm cho anh vui vẻ? Thế lực của anh tốt như vậy, các loại tư thế đều phải thử qua một lần, hầu hạ như vậy còn chưa vừa lòng?

Tô Thi Thi chán nản! Anh liền là cố ý!

"Em đi ngủ." Tô Thi Thi đứng lên, nhìn cũng không nhìn Bùi Dịch liếc

mắt một cái, xoay người hướng tới phòng ngủ đi đến.

"Không biết Tiểu Vĩnh hiện tại thế nào rồi." Bùi Dịch đột nhiên nói.

"A, em tại sao lại đem chuyện quan trọng như thế cho quên rồi!" Tô Thi Thi mạnh mẽ che miệng, vội vàng chạy đến kéo Bùi Dịch, "Mau dẫn em đi nhìn xem, quản gia bọn họ không có tới đây, Tiểu Vĩnh chúng nó hẳn là không có việc gì chứ?"

Bùi Dịch nhìn cô gái nhỏ trước mặt cầm lấy tay mình, mâu quang u ám.

Cùng anh đấu sao? Tô Thi Thi vẫn là còn có chút ngây thơ!

Lúc hai người đi tới hậu viện, Tiểu Vĩnh chính là đang nằm úp sấp ở trên thảm cỏ, Đại Cầu Tử ở bên cạnh nó ngửi tới ngửi lui.

Mà quản gia cùng Tiểu Ưu bọn họ chính là vẻ mặt không từ bỏ đứng ở một bên.

"Tiên sinh, các người đã tới. Tiểu Vĩnh không chịu vào ổ chó." Quản gia xoa mồ hôi lạnh nói.

Bọn họ đều đã dụ cả nửa ngày rồi, đúng là vị chó tổ tông kia liền là không chịu đi vào.

"Tại sao? Chuồng chó không phải đều đã làm không khác biệt lắm..." Tô Thi Thi còn chưa nói xong, nhìn đến phía trước chuồng chó khi đó mạnh trừng lớn mắt, ánh mắt cường bạo chuyển qua trên người Bùi Dịch, "Bùi tiên sinh, ha ha, người... Người..."

Cô thật sự nói không ra lời.

Trước mặt chuồng chó kia đại khái rộng năm sáu mét vuông, có điều nó là một cái hộp sắt vuông vuông thẳng thẳng, liền ở phía trên mở một cái cửa sổ nhỏ hình vuông rộng khoảng 50 centimeter, cộng thêm một cái cửa để vào chuồng chó.

Cho dù là chó cũng không nghĩ muốn ở trong cái loại chuồng giống như ngục giam này đi!

Bùi Dịch sắc mặt đen lại, không nói gì nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, quay đầu trừng hướng quản gia: "Người đến dỡ nóc ra đi."

"A? A..., là, lập tức đi!" Quản gia bước nhanh hướng tới cửa đi đến.

"Bên trong này còn có một tầng?"

Tô Thi Thi trái tim đập mạnh, không hề nghĩ ngợi, ôm cánh tay Bùi Dịch, ra sức khen ngợi nói: "Bùi tiên sinh, anh chuẩn bị quả thực là quá chu đáo, đây là do chính anh thiết kế sao? Thật lợi hại!"

Bùi Dịch khóe miệng giật giật.

Cô gái này, em càng ngày càng biết giả vờ rồi.

Quản gia rất nhanh tìm người đến, đem cái nắp xốc lên, lộ ra bên trong một tòa bằng gỗ màu sắc rực rỡ.

Xa xa nhìn lại, giống như là một tòa thành Cầu Vòng lấp lánh. Tô Thi Thi che miệng, hốc mắt có chút ướt át.

"Thật là chính anh thiết kế à? Thật đẹp!" Tô Thi Thi trong lòng ngọt đến độ tan chảy rồi.

Cô cho tới bây giờ không nghĩ tới, Bùi Dịch sẽ vì bọn họ làm nhiều

như vậy.

Cho dù là Tứ Hợp Viện này, hay vẫn lại là ổ chó, mỗi chuyện anh làm đều đã vì bọn họ suy xét.

Bùi Dịch nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, ôm cô vào trong ngực, nhàn nhạt nói: "Nếu biết anh tốt như vậy, em có phải hay không cũng nên là bày tỏ chút thành ý?"

Tô Thi Thi nhả cầu xoay một vòng, đột nhiên kiến chân lên, xoay người, ôm lấy mặt anh vòng tay qua cổ liền hôn anh một cái thật sâu.

Âm thanh hôn môi, vào lúc nửa đêm dị thường vang dội.

Bùi Dịch cả người đều đã cứng lại rồi, bên tai rất nhanh đỏ ửng, rồi lan nhanh lên gương mặt anh. May mắn chỉ là bầu trời tối đen, bằng không thật sự là - -

Quá xấu mặt rồi!

Cô gái này dám đùa giỡn anh!

Đám người quản gia bọn họ vội vàng dời mắt, cúi đầu một đám buồn cười không thôi.

"Xong rồi, trêu chọc anh rồi!" Tô Thi Thi vừa thấy Bùi Dịch ánh mắt thay đổi, vội vàng chạy tới chỗ quản gia bọn họ đem Tiểu Vịnh dẫn vào trong chuồng chó.

"Gâu Gâu!" Đại Cầu Tử cũng muốn đi vào, bị Tô Thi Thi vỗ đầu một cái.

Đại Cầu Tử ư ử khẽ kêu một tiếng, tựa hồ cực kỳ khẩn trương, một

mực bên ngoài xoay quanh làm nũng, Tô Thi Thi nhìn đến bộ dáng của nó, "Xì" một tiếng liền nở nụ cười.

Thì ra, nó cũng không phải là không để ý.

May mà Tiểu Vịnh sinh sản bình an vô sự.

Nửa giờ sau, thuận lợi sanh ra bốn con chó Bảo Bảo. Một con màu đen nhánh lớn lên nhất định giống Tiểu Vịnh, hai con màu vàng và hoa văn, vừa thấy liền là con lai của Tiểu Vịnh cùng Đại Cầu Tử.

Một con khác bộ dáng càng giống Đại Cầu Tử một chút, cũng càng nghịch ngợm một chút, vừa sinh ra liền bò vào trong lòng ma ma đòi sữa rồi.

Tô Thi Thi ghé vào ổ chó bên cạnh, trong lòng vui vẻ vô cùng, ngửa đầu đối với Bùi Dịch nói: "Đáng yêu đúng không?"

"Uh"m." Bùi Dịch nhàn nhạt gật đầu, chẳng mấy khi nhìn thấy mấy con chó này được thuận mắt một chút.

Tô Thi Thi cười càng lúc càng vui vẻ, ôm ngực nói: "Chúng nó lớn một chút nữa sẽ càng đáng yêu!"

"Uh"m." Bùi Dịch tựa hồ tán thành lời của cô.

Tô Thi Thi vui vẻ cực kỳ, xem ra Bùi Dịch cũng không phải rất chán ghét Tiểu Vịnh chúng nó, nhưng mà cô còn không có vui vẻ được bao lâu, liền nghe Bùi Dịch nói: "Anh cảm thấy được, con của anh với em sinh ra sẽ càng đáng yêu."

Tô Thi Thi lúc này hóa đá.

Bùi tiên sinh, người đây là so sánh kiểu gì vậy!

Tô Thi Thi đang muốn nán lại một hồi nghịch mấy tiểu bảo bảo, đã bị Bùi Dịch bắt đi, còn thủ thi bên tai cô trêu đùa nói: "Không thể lạc hậu hơn so với hai con chó!

Tô Thi Thi khóc không ra nước mắt, Bùi tiên sinh trong đầu toàn là ý nghĩ đen tối, lúc nào cũng nghĩ đến phương diện kia, đã tu luyện đạt tới đỉnh cao!.,

Mà lúc này ở trang viên Đoàn gia, phòng ngủ ở nhà chính đèn vẫn còn đang mở, Đoàn Kế Hùng đang hướng Nhậm Tiểu Vi phát giận.

"Bà xem đưa con trai tốt của bà đi, vậy mà đi theo cái tiện nha đầu kia rời đi! Trong mắt nó tới cùng còn có chúng ta không!"

Nhậm Tiểu Vi mầu sắc hơi trầm xuống, mím môi, sắc mặt nhìn ra cũng thật không tốt.

Bùi Dịch lúc trước không có phản đối, bà liền cảm thấy được có gì đó bất thường. Quả nhiên, con bà liền dọn đồ đi luôn, đúng là không thỏa hiệp.

"Nó muốn đi, tôi muốn giữ cũng không được. Ông nếu có bản lĩnh, chính mình đi gọi nó trở về đi!" Nhậm Tiểu Vi không kiên nhẫn nói. Bản thân bà hiện tại thần kinh suy nhược, dễ dàng đau đầu, hơn nửa đêm không cho đi ngủ, trong lòng đều là lửa giận.

"Hừ! Tưởng tôi không có cách bắt nó trở về sao?" Đoàn Kế Hùng nheo hai mắt lại, mầu trung lộ ra quét xuống nguy hiểm, "Đồng Đồng ngày mốt liền trở về, tôi ngược lại là muốn xem thử nó thật sự muốn mặc kệ đứa em trai này hay không!"

"Không trở lại phải không? Tôi có biện pháp để cho nó phải trở về!"

Mọi người ngủ ngon. Tui cầu cho chị nhà mau chóng có baby cho anh vui thôi

Chương 254: Phương pháp bổ thận thích hợp với anh

Không có lang thang cô độc qua, liền không có thể lĩnh hội cảm giác ăn nhờ ở đậu.

Đây là Bùi Dịch từ sau khi mẹ anh đến Đoàn gia, mười mấy năm qua lần đầu tiên ở lại trong phòng của chính mình.

Anh nằm ở trên giường, nhìn hoa văn điêu khắc phức tạp trên trần nhà, ánh mắt có chút mê mang.

Ở ngôi nhà kia mười mấy năm, đây là anh lần đầu tiên rời đi. Nhìn nơi hoàn toàn xa lạ này, trong nháy mắt không biết chính mình đang ở nơi nào.

"Bùi Dịch." Bên cạnh một đôi tay đưa qua, gắt gao ôm lấy cổ anh. Tô Thi Thi tựa đầu gối trên ngực anh, lại vẫn là chưa hoàn toàn tỉnh ngủ.

"Anh có phải có chút không quen hay không?" Tô Thi Thi nhỏ giọng hỏi.

Bùi Dịch thân thể cứng đờ, cúi đầu nhìn cô một cái. Cô gái nhỏ kia vẫn nhắm hai mắt, cũng không có nhìn anh. Nhưng mà anh biết, cô nhìn thấu tâm tư của mình.

"Uh"m." Anh nhàn nhạt lên tiếng.

"Không sao hết" Tô Thi Thi ở trên người anh cọ xát, "Anh sẽ rất nhanh quen thôi. Em lần đầu tiên lúc rời khỏi Đoàn gia, cũng có cảm

giác không quen như vậy."

Bùi Dịch sửng sốt, mặt không chút thay đổi nói: "Em rời khỏi Đoàn gia lúc đó mới ba tuổi."

Tô Thi Thi:...

Người này thật biết phá hoại không khí! Bùi tiên sinh, anh không thấy được em đây là đang an ủi anh sao, quá không nể mặt rồi!

Tô Thi Thi ngồi dậy, thở phì phì trừng mắt nhìn Bùi Dịch: "Bữa sáng muốn ăn cái gì, em đi làm cho anh!"

Rõ ràng là một câu nói quan tâm, lại bị dáng vẻ đang nổi giận đùng đùng của cô nói ra, tại sao nhìn lại rất đáng yêu.

Bùi Dịch ánh mắt lập tức u ám vô cùng, dơ tay ôm lấy cổ cô, xoay người liền đè cô đến chỗ dưới thân, gần từng chữ nói: "Ăn em!"

"Ưm..." Tô Thi Thi muốn khóc, tại sao lại biến thành bộ dạng này rồi hả?

"Bùi Dịch, anh cứ như vậy, sớm hay muộn cũng phải đi gặp bác sĩ trung y!"

Bùi Dịch động tác ngừng một trận, ánh mắt trầm trầm nhìn cô: "Nghe không hiểu."

Tô Thi Thi nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Trung y có rất nhiều phương pháp bổ thận, thích hợp với anh!"

Bùi Dịch mâu quang tối sầm lại, hai tay mò lên áo ngủ của cô, dùng lực lôi kéo.

Chỉ nghe "Roét" một tiếng, áo ngủ mới vừa mua của cô, bị xé thành hai nửa.

"A, em biết sai rồi!" Tô Thi Thi che mặt, không dám nhìn tới ánh mắt của anh.

Bùi Dịch ghé vào bên tai cô, khẽ cắn lỗ tai cô, lớn tiếng nói: "Bùi phu nhân yên tâm, anh thỏa mãn được em!"

"A!" Tô Thi Thi thét chói tai.

Sau này đánh chết cô cũng không dám mới sáng đi chọc ghẹo anh rồi! Tinh lực của người đàn ông này buổi sáng cũng quá khủng bố rồi!

Đợi cho đến lúc hai người ra khỏi phòng, mặt trời đã lên cao. May mắn Tô Thi Thi đã từ chức, không cần đi làm, bằng không lại đến muộn.

Tô Thi Thi thở phì phì ra khỏi phòng, đến bữa sáng cũng chưa đựng, đi thẳng đến hậu viện xem cún con.

Tiểu Vịnh chính đang ghé vào một cái ổ chó đặc chế phơi nắng, bốn con chó nhỏ ghé vào trong ngực nó, đang bú sữa.

Bên cạnh, Đại Cầu Tử thở hỗn hển đi tới đi lui, mỗi lần còn không có tiếp sát, lại bị móng vuốt Tiểu Vịnh vươn ra rồi. Đại Cầu Tử ư ư một tiếng, không ngừng cố gắng đi tới gần.

Tô Thi Thi thấy rất vui vẻ, trong mắt đều là hâm mộ.

Giống chúng nó như vậy người một nhà cùng một chỗ, thật tốt, thật

nhiều ấm áp.

Loại ấm áp này còn không có duy trì được bao lâu, Tiểu Vịnh đã bị Đại Cầu Tử trêu chọc, đuổi đến Đại Cầu Tử chạy quanh sân, bốn con chó nhỏ ở trong ổ chó không ngừng kêu khóc

Tô Thi Thi che mặt yên lặng đi tới.

Được rồi, vợ chồng bình thường cũng sẽ có lúc cãi nhau.

Lúc Tô Thi Thi trở lại đại sảnh, Bùi Dịch đang ngồi ở nhà ăn ăn cơm. Cô nhìn nhìn thời gian, cầm túi xách đã nghĩ lặng lẽ trốn đi.

"Em xác định em đi ra khỏi được cái cửa này?" Phía sau truyền đến giọng nói lạnh lạnh của Bùi Dịch.

Tô Thi Thi nhất thời suy sụp sụp mặt. Người đàn ông này buổi sáng không phải đã ăn no sao? Sao tính tình lại vẫn không tốt như vậy.

Cô quay đầu, đi qua ngồi trên ghế dựa, không lên tiếng ăn bữa sáng, chỉ là ăn ăn một hồi, liền không nhin được rồi.

"Em hôm nay hẹn Ngọc cùng thảo luận công việc mở công ty sau này."

"Cô ấy đến đây sao?" Bùi Dịch nhàn nhạt nói.

Tô Thi Thi vội vàng lắc đầu: "Anh cũng biết cô ấy rất nhát gan, lần trước đến trang viên chuyện kia đã làm cô ấy sợ quá mức rồi. Lần này bất luận em nói sao, cô ấy cũng không dám đến đây. Chúng em, chúng em đã hẹn đi đến nhà cô ấy..."

Tô Thi Thi giọng nói càng lúc càng nhỏ, đến cuối cùng chỉ có chính

mình nghe được.

Quả nhiên, Bùi Dịch nghe xong mặt liền đen.

"Chỉ có hai người các em sao?" Bùi Dịch nhìn chăm chăm vào mắt Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi lập tức ngời thẳng người, cam đoan nói: "Em chỉ hẹn với cô ấy."

Chỉ là cô nói lời này ít nhiều có chút chột dạ.

Thôi, mặc kệ rồi. Dù sao cho tới bây giờ liền hai người bọn họ hẹn nhau, lại không tính nói dối.

Bùi Dịch cũng không gây khó dễ cô, tuy nhiên ở một số phương diện anh rất keo kiệt, nhưng cũng không thể ngăn cản cô đi gặp bạn.

"Anh đưa em đi." Bùi Dịch lấy khăn ăn chùi miệng, một bộ dáng không thể thương lượng.

Tô Thi Thi yên lặng nuốt cháo trong chén, muốn nói không.

Được rồi, cô không dám.

Hai người lúc đi ra khỏi cửa, Tô Thi Thi mới phát hiện Bùi Dịch vậy mà lại đổi xe rồi.

"Chiếc xe kia bán hết rồi." bên trong chiếc Land Rover mới tinh, Bùi Dịch nhìn về phía trước nhàn nhạt nói.

Tô Thi Thi sững sốt, có chút bất đắc dĩ: "Không phải là do bị chó ngòi qua sao?"

Bùi Dịch mặt trắng xanh một phen liền tái rồi, có chút không thể nhịn được nữa nói: "Hai con chó ngu xuẩn kia ở trên ghế ngồi tiểu tiện, đem nội thất bên trong gặm hỏng hết... Tô Thi Thi, em sau này còn dám cho bọn nó lên xe, anh nhất định làm thịt chúng nó!"

Bùi Dịch càng nói càng giận.

Trong xe kia anh cùng Tô Thi Thi có hồi ức cực kỳ tốt đẹp, vậy mà đã bị hai cái con chó ngu xuẩn kia làm hỏng!

Tô Thi Thi yên lặng rồi, cúi đầu một câu cũng không dám nói.

May mà nhà của Ôn Ngọc không xa, Tô Thi Thi chỉ vào tiểu khu phía trước nói: "Dừng ở bên kia đi, bản thân em tự đi lên."

Bùi Dịch nhìn về phía trước là một dãy nhà trọ củ như từ thời xa xưa, mà càng nhíu chặt: "Ôn tiểu thư ở nơi này?"

Tô Thi Thi gật đầu nghiêm trang nói: "Nơi này là trước kia là ký túc xá công nhân. Anh đừng thấy nơi này cực kỳ cũ nát, nhưng mà người ở bên trong đều là Giới Tri Thức của thế hệ trước, đặc biệt có tinh thần văn nghệ nữa, thích hợp Thiết Kế Sư, Nghệ Thuật Gia... Ách, dù sao cô ấy thích ở nơi này."

Tô Thi Thi nói chưa xong nhìn Bùi Dịch biểu tình không quá tốt, vội vàng dời đi đề tài.

"Ôn tiểu thư, em có vẻ cực kỳ thích ở nơi này?" Bùi Dịch lạnh lùng hỏi han.

"Làm gì có? Em càng thích vương phủ hơn, rất có phong thái nha." Tô Thi Thi cười gượng, xe dừng lại, vội vàng mở cửa, nhảy xuống

xe.

Nói đùa, tuyệt đối không thể để cho Bùi Dịch biết cô ngày hôm qua vốn là tính toán đến ở cùng Ôn Ngọc.

Bằng không, anh sau này tuyệt đối hẳn không cho phép cô đến chỗ này!

"Chậm một chút, nôn nôn nóng nóng." Bùi Dịch cau mày nhìn cô.

Cô gái này có đôi khi thật giống như một đứa bé ngây thơ, cho rằng anh nhìn không ra cô đang nghĩ gì sao?

Tô Thi Thi hướng anh khoát tay: "Anh trở về đi, em cùng Ngọc hôm nay có rất nhiều chuyện muốn làm, xong việc em sẽ tự mình trở về."

Tô Thi Thi nói xong, tiện hướng tới trong nhà trọ chạy tới.

Bùi Dịch nhìn đến bóng lưng của cô đang rời đi, mâu quang vi ám.

Trở về? Tô tiểu thư, thật ngây thơ!

Mới vừa đi đến hành lang Tô Thi Thi, đột nhiên cảm thấy được có chút lạnh, ôm cánh tay nhìn một phen nhìn bốn phía, không biết có phải do bên trong ánh sáng quá u ám hay không

Tòa nhà trọ có năm tầng, mỗi tầng đều có hành lang chung. Chỉ cần một nhà mở cửa, là có thể nhìn đến cách vách, có đôi khi hai nhà liền đứng ở cửa nói chuyện phiếm.

Ôn Ngọc sống ở lầu ba, Tô Thi Thi vừa mới đi đến cầu thang, ra ngoài liền nghe đến bên kia truyền đến một trận tiếng ồn ào.

"Ôn tiểu thư, cô đừng sợ. Hôm nay chúng tôi cuối cùng đã bắt được tên sắc lang này, tôi phải đánh chết tên này, để anh ta sau này không còn dám quấy rầy cô nữa!"

"Sắc lang?"

Tô Thi Thi cả kinh, Ôn tiểu thư này hẳn không phải là Ôn Ngọc đi? Đang nghĩ ngợi, phía trước lại truyền đến một giọng nói: "Ngọc đừng sợ, chú gọi tất cả hàng xóm đều đã kêu đến, xem tên biến thái này còn dám tới ức hiếp con nữa hay không!"

Bọn họ nói xong, không biết có phải đã động thủ hay không, chỉ nghe đến bên kia truyền tới một tiếng kêu rên của một người đàn ông, hiển nhiên là bị đánh.

"Khốn kiếp, bạn của tôi cũng dám ức hiếp!" Tô Thi Thi nghe thấy, nhất thời liền phát hỏa, khẩn trương cầm ra điện thoại gọi cho Dương Dũng, để cho anh đến đây trợ giúp.

Nhưng mà đầu kia lại không nghe thấy âm thanh, Tô Thi Thi nghi hoặc nhìn vào màn hình, phát hiện điện thoại đã được kết nối

"Anh có nghe được không?" Tô Thi Thi lại hỏi một lần.

Thật lâu sau bên kia truyền đến âm thanh, nhàn nhạt: "Uh"m."

"Oa?" Tô Thi Thi tim liền đập mạnh, âm thanh này tại sao nghe qua có phần quen thuộc.

Nhưng mà cô cũng không nghĩ nhiều, tình hình bên kia chiến đấu kịch liệt, cô liền xắn tay áo liền vọt tới.

Mà cô không thấy được đứng ở phía dưới nhà trọ kia chiếc Land

Rover mở cửa xe, một người đàn ông anh tuấn đi xuống.

Chương 255: Thương cảm Tần tiên sinh

"Đồ thối tha!" Tô Thi Thi che miệng, nhú mày nhìn mặt đất bừa bãi.

Phòng chùng là do phía trước đang đánh nhau, đến thùng rác đều đã làm ngã lảng, đồ đạc vơ vãi lung tung

Phía trước âm âm, binh binh bâng bâng thanh âm không ngừng truyền đến. Tô Thi Thi không khỏi ôm ấp cánh tay, thương cảm giùm cái tên sắc lang đang bị người ta vây đánh kia.

"A, các người làm sao có thể tùy tiện ra tay như vậy? Chết tiệt, nếu còn không dừng tay tôi sẽ đánh trả đó!" Vị sắc lang kia hình như rất tức giận, đang hết sức phản kháng.

Tô Thi Thi "Oa" một tiếng, như thế nào giọng nói này nghe qua cũng có chút quen thuộc?

Đúng lúc này, phía trước trong hành lang đột nhiên xông tới một người, sau lưng đi theo một đám bác gái, bác trai tay cầm cây chổi đuổi theo hắn.

"Các vị ông nội bà nội, tôi thật là bạn của cô ấy mà! Ôn Ngọc à, em mau nói một câu đi!" Người đàn ông kia ôm đầu chạy đến, bộ đồ tây trên người bị kéo tới nhần nhần nhúm nhúm, tóc tai lộn xộn, liền giống chuột chạy qua đường một dạng.

Tô Thi Thi vừa thấy, ánh mắt mạnh trợn thật lớn: "Tần Phong?"

"Phụt..." Tha thứ cô thật sự nhịn không được, như thế nào cũng không nghĩ tới vị sắc lang này thực ra là Tần Phong!

"Thi Thi!" Tần Phong một thấy được Tô Thi Thi, liền giống đứa trẻ đi lạc gặp được mẹ một dạng, chạy vội bỏ nhà về phía cô.

"Hắn có đồng bọn, mọi người đánh cho tôi! Nhà trọ ấm áp của chúng ta cũng không phải là tùy tiện khi dễ được!"

Vài vị bác gái bác trai cũng không thấy rõ ràng Tô Thi Thi, chỉ biết là cái người đàn ông này vẫn hay đến đây quấy rầy Ôn tiểu thư, giờ lại theo người ta chào hỏi, liền cho rằng là cùng một duật, cùng nhau cầm cây chổi đuổi theo đánh.

"Chết tiệt!" Tô Thi Thi mặt trắng xanh một phen liền tái rồi, vội vàng lui về sau, không hề nghĩ ngợi liền hô, "Tôi không biết anh ta!"

Tần Phong nổi giận: "Tô Thi Thi em không thể thấy chết mà không cứu được, những thứ bác gái bác trai kia đều đã điên rồi, một đám đầu óc có bệnh! Em mau giúp anh giải thích một phen anh là người tốt!"

Tô Thi Thi khóe miệng giật giật.

Liền tính anh là người tốt, nói người ta đầu óc có bệnh, người ta không đánh chết anh mới là lạ!

Cô yên lặng lui về sau, bên tai nghe được sau lưng có tiếng bước chân truyền đến, tưởng rằng Dương Dũng đến chỗ, lập tức quay đầu, vẫy tay về phía anh ta: "Dương... Như thế nào là anh?"

Tô Thi Thi nhìn đến người đàn ông đang đi đến, tròn mắt trừng lớn đến nỗi muốn rớt ra ngoài, nhớ tới vừa rồi cái giọng nói quen thuộc

kia "Uh"m" một tiếng liền bùng tỉnh đại ngộ: "Anh hẳn không phải là đến điện thoại của Dương Dũng cũng hack luôn chứ?"

Người đàn ông này thật sự là quá bá đạo rồi!

Bùi Dịch nhíu mày liếc cô một cái, cực kỳ không thích tình huống lộn xộn trước mặt, nhưng vẫn lại là giải thích một câu: "Chỉ có điện thoại của em mới có thể kết nối với di động của anh."

"Anh..." Tô Thi Thi tim lỡ một nhịp, không ngừng cảm động.

Dương Dũng là vệ sĩ Bùi Dịch đặt biệt an bài đi theo bảo vệ cô, cô muốn tìm Dương Dũng cũng chỉ có một loại tình huống, đó chính là cô gặp phải nguy hiểm.

Cô cũng không nghĩ tới Bùi Dịch vậy mà sẽ đem điện thoại của cô liên kết với điện thoại của anh.

"Anh lại vẫn là có chút lòng dạ hẹp hòi, đúng không?" Tô Thi Thi chạy đến trước mặt anh, kéo tay anh, nho nhỏ nói thầm.

Bùi Dịch sắc mặt cứng đờ, yên lặng ngậm miệng lại.

"Bùi Dịch!" Tần Phong nhìn thấy Bùi Dịch, liền giống như người chết đuối nhìn thấy phao cứu sinh, kêu cha gọi mẹ chạy tới.

Bùi Dịch sắc mặt trầm xuống, ôm lấy bả vai Tô Thi Thi liền đi đến cầu thang.

Đâu nào quan tâm đến Tần Phong kia!

"Bùi Dịch!" Tần Phong lấy tốc độ trăm mét xông đi tới, chắn ở trước mặt anh, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Cậu đã nói cậu sẽ đối với tôi

chịu trách nhiệm!"

"Cậu như vậy bỏ lại tôi mặc kệ, cậu lương tâm không thấy cắn rứt sao?"

Tần Phong đã không biết xấu hổ rồi. Chết tiệt, anh không phải là ở trước cửa nhà Ôn Ngọc cố thủ hai ngày, cũng không bị người ta coi là sắc lang, về sau có thể đến căn nhà trọ này vẫn lại là cái vấn đề.

Vì vợ tương lại, thể diện chả là cái gì!

"Chịu trách nhiệm?" Tô Thi Thi khóe miệng giật giật, ánh mắt ở trên thân hai người đảo quanh, khóe miệng gợi lên quét xuống ý tứ hàm xúc không rõ cười.

"Tần Phong, cậu chán sống rồi!" Bùi Dịch sắc mặt tối đen, thẳng bạn chí cốt này cũng dám bại hoại thanh danh của anh!

"Không phải... Tôi là nói, tôi là bởi vì các người bị hiểu lầm, các người dù sao cũng phải thay tôi giải thích chứ?" Tần Phong nuốt một ngụm nước bọt, trận này diễn trò là diễn không nổi nữa.

Đúng là anh hiện tại là thật không có biện pháp, cầu cứu nhìn Tô Thi Thi, hi vọng cô có thể giúp anh nói nói tốt.

Tô Thi Thi khóe miệng nhếch lên, đem Tần Phong từ trên xuống dưới đánh giá một lần, sắc mặt bỗng nhiên nghiêm lại, nghiêm túc nói: "Vấn đề của anh có phần nghiêm trọng, Bùi Dịch hiện tại là người của tôi, do tôi phụ trách. Như thế chuyện của anh có phải hay không cũng phải do tôi chịu trách nhiệm?"

"Hả?" Tần Phong bị cô nói một hồi có phần làm cho mông muội, buồn bực nói, "Em chịu trách nhiệm thì để em chịu trách nhiệm đi."

"Cậu lặp lại lần nữa!" Anh vừa dứt lời, Bùi Dịch mặt liền tái rồi.

"Các người... A! Dù sao các người mau nghĩ biện pháp giúp tôi đi!" Tần Phong giờ phút này hận không thể giống người đàn bà chanh chua một dạng ngồi dưới đất một khóc hai nháo ba thắt cổ ăn vạ hai người trước mặt rồi!

Những bác trai bác gái đang đuổi theo, cảm đám người nhìn đến đột nhiên xuất hiện Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi, trong lúc này cũng không dám tùy tiện tiến lên.

Cái người đàn ông bị bọn họ cợt nhả, xem ra không giống như là người tốt, nhưng mà người đàn ông vừa mới xuất hiện này lại có vẻ mặt nghiêm túc, toàn thân lộ ra một cỗ lãnh ý, vừa thấy liền biết là nhân vật không đơn giản, bọn họ cũng không dám tùy tiện trêu chọc.

Một đám người thương lượng một phen, sau cùng phái ra một vị tầm năm mươi tuổi làm đại biểu.

"Các người là bạn của anh ta?" Ông chú kia hỏi Bùi Dịch.

Bùi Dịch nhàn nhạt gật đầu.

Tần Phong rất lớn nhẹ nhàng thở ra, quả nhiên vào những lúc này Bùi Dịch vẫn lại là coi trọng tình bạn.

Nhưng anh vui mừng chưa được hai giây, liền nghe ông chú kia đột nhiên biến sắc, vẻ mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: "Tiểu tử, người bạn này của cậu đầu óc có bệnh nha, nên đi gặp bác sĩ! Con gái nhà người ta cũng không nghĩ muốn cùng hấn làm bạn, hấn lại vẫn mỗi ngày tới đứng canh trước cửa nhà người ta."

"Cậu nói một chút xem, người bình thường nào lại có bộ dạng này ở cửa nhà người ta ngồi chồm hổm, không ăn không uống, học con gái nhà người ta một khóc hai nháo ba thất cổ, có phải người bình thường không."

"Tuổi còn trẻ cũng không học hành, con trai bằng tuổi cậu ta thì phải đứng đắn, đầu đội trời chân đạp đất, ai lại giống như cậu ta cà lơ phất phơ, mỗi ngày không có chuyện gì làm suốt ngày ở đây ăn không ngồi rồi. Cậu trở về nói một tiếng với cha mẹ cậu ta, để cho bọn họ tìm một việc gì đó cho cậu ta làm."

"Bác à... Người nói không sai!" Tô Thi Thi yên lặng xoay mặt, mím môi, muốn cười lại không dám cười.

Đã không cần nhìn sắc mặt Tần Phong, người này đã sắp tức điên rồi.

Trái lại làm khó Bùi Dịch, vẫn như cũ mặt không chút thay đổi, một bộ dáng cực kỳ chú ý lắng nghe.

Ông chú kia thấy Bùi Dịch là người hiểu chuyện, lại nhin không được lái nhai một câu: "Ngọc của chúng tôi đúng là có rất nhiều con trai theo đuổi."

Ông chú kia nói xong chỉ chỉ đứng ở một bên Tần Phong: "Loại con trai giống cậu ta, là không xứng với con bé. Vẫn lại là trở về cố gắng nâng cao trình độ của mình rồi hãy quay lại."

"Khụ khụ..." Tô Thi Thi thật sự không nhị được nữa, chống lên tường cười rộ lên.

Cô hối hận lúc nãy không đem những lời này ghi âm lại rồi, về sau Tần Phong nếu là dám ức hiếp cô, cô liền đem những lời này mở lên

cho anh ta nghe.

Ông chú này thật biết nói mà.

"A thật là, không ngờ các người xem tôi là người như thế, coi tôi là người không việc làm sao?" Tần Phong nổi giận, xắn tay áo, thở phì phì đi về phía trước.

Anh muốn bay lên cùng mấy người kia lý luận rõ ràng là không thể.

"Bác trai này nói đúng lắm, " Bùi Dịch đột nhiên ngăn Tần Phong lại, đối với ông chú kia nói, "Tôi sẽ trở về sẽ nói lại với cha mẹ cậu ta, bác yên tâm, về sau sẽ tìm cho cậu ta một công việc."

"Phụt..." Tần Phong thổ huyết rồi. Anh em tốt, cậu bây giờ như vậy là đem tôi đẩy vào trong hố lửa!

Những người này nghe nói cùng cha mẹ Ôn Ngọc rất quen thuộc, bọn họ hiện tại chính là mấy vị tiên bối tương lai ở trước mặt cha mẹ "Nói ngọt" vài câu...

Tần Phong muốn điên rồi.

Ngay tại lúc Tần Phong muốn bạo phát, phía trước đột nhiên truyền đến một giọng nói nhỏ nhẹ, thỏ thẻ nói: "Thi Thi? Cô đã đến rồi sao?"

"Ngọc! Em rốt cục cũng chịu ra ngoài rồi! Tới nhanh đi, giúp anh giải thích rõ ràng với bọn họ, anh tới cùng là ai!" Tần Phong nhìn đến Ôn Ngọc, không đợi Tô Thi Thi nói chuyện, liền chặn họng nói trước.

"Tôi..." Ôn Ngọc vốn dĩ muốn đến tìm Tô Thi Thi, đúng là ngẩng đầu nhìn đến chẳng những Tần Phong ở đây, liền ngay cả Bùi Dịch cũng có mặt, nhất thời sợ tới mức không dám động rồi.

Cô cúi đầu, đỏ bừng cả khuôn mặt, chi chi ô ô nói: "Tôi... Tôi..."

Cô nói xong, như là nghĩ tới cái gì, bỗng nhiên ngẩng đầu dững cảm nhìn Bùi Dịch, cực kỳ chân thành nói: "Bùi tổng, tôi biết anh ấy là bạn của anh, nhưng mà anh ấy thích... Liền là cái kia... Cái kia, anh đã có Thi Thi, không thể bị anh ấy mê hoặc."

Lời này vừa nói ra, Tần Phong cùng Bùi Dịch hai người sắc mặt trắng xanh một phen đều đã tái rồi.

"Phụt..." Tô Thi Thi cười ngất.

Cô bỗng nhiên có chút đồng tình Tần Phong.

Chương 256: Hai người đàn ông ghen tuông

"Ô Thi Thi, rất buồn cười sao?" Hai người đàn ông lập tức quay đầu, đồng loạt hướng tới Ô Thi Thi trừng mắt nhìn cô

Cô gái này vậy mà vẫn còn cười được!

"Cái kia... Hiểu lầm, đều là hiểu lầm!" Ô Thi Thi vội vàng hướng tới chỗ Ôn Ngọc chạy tới, vẫn còn không quên đối với những cái bác trai, bác gái kia nói, "Anh ta và vị hôn phu của tôi đều là tự mở công ty làm ăn, hai ngày này là xin nghỉ phép rồi ra ngoài theo đuổi bạn gái. Các cô các bác có thể là có phần hiểu lầm, bản tính của anh ta không xấu."

Tần Phong nháy mắt đỏ hốc mắt, rốt cục có người nói giúp anh rồi!

Quả thực cảm động Địa Cầu!

"Thật sự là bạn sao?" Ông chú đại diện kia vẫn lại là cảm thấy được có chút chưa tin tưởng.

Xem Ô Thi Thi cùng người đàn ông bên cạnh rất bình thường, làm sao có thể có loại bạn không đáng tin như vậy.

Ô Thi Thi ha ha cười gượng, lặng lẽ kéo kéo tay Ôn Ngọc.

Ôn Ngọc mặt đỏ đến nỗi đều nhanh rỉ máu, ấp úng giải thích nói: "Tôi... Tôi cùng mấy bác trai bác gái kia đều đã giải thích quá, anh ấy không là người xấu, liền là... Liền là..."

"Liền là thích đàn ông!" Tần Phong rõ ràng thay cô trả lời, tức giận đến phổi đều đã đau rồi!

Con cừu nhỏ này nói chuyện liền chi chi ô ô, giống như sợ ai ăn thịt mình vậy. Cô muốn theo người ta giải thích, đúng là, hồi lâu lại không nói rõ ràng, những bác trai bác gái này tự nhiên cho rằng anh là người xấu rồi.

Kết quả anh ở trong này ngồi chồm hổm đợi hai ngày sau đó, bị người ta vây quanh đánh một trận.

"Đồng tính luyến ái?" Lần này đến phiên nhóm người kia chấn kinh rồi, nhìn chăm chăm Tần Phong tỉ mỉ nhìn nửa ngày, cực kỳ nghiêm túc nói, "Chúng tôi không kỳ thị đồng tính luyến ái, nhưng mà cậu thanh niên này, cậu như vậy là không được nha. Cậu nếu đã thích đàn ông, lại còn đến đây trêu chọc con gái nhà người ta làm cái gì, nếu lỡ thật sự kết hôn với cậu, cậu đây là hôn nhân lừa gạt hiểu không?"

"Trời ạ!" Tần Phong thật sự muốn điên rồi

Anh cùng những người này có sự khác nhau, không cách nào nói chuyện!

"Cái kia... Chúng tôi đi vào trước." Tô Thi Thi hướng tới Bùi Dịch vụng trộm vẫy tay chào, lôi kéo Ôn Ngọc đi vào nhà.

Còn tiếp tục ở lại nơi này, phỏng chừng Tần Phong muốn cùng nhóm người kia sống mái với nhau rồi.

"Các người không được đi, đem mọi chuyện giải thích rõ ràng cho tôi!" Tần Phong tức giận ở trong hành lang kêu to.

Anh lớn thế này, liền chưa từng có bực tức quá như vậy!

"Các vị thật ngại quá." Bùi Dịch đối với nhóm người kí cuối chào, sau đó nhìn Tần Phong liếc mắt một cái, xoay người hướng tới cầu thang đi đến.

Tần Phong hít sâu một hơi, nắm bắt quả đấm, đi theo.

"Giải tán thôi. Tôi xem cậu thanh niên kia cũng không dễ dàng, loại chuyện tình yêu này có đôi khi cũng là thân bất do kỷ nha." Sau lưng truyền đến giọng nói của mấy cô chú bác kia

Tần Phong dưới chân lầu đảo, thiếu chút nữa từ trên cầu thang té xuống.

Tức chết anh rồi!

Mà bên này Tô Thi Thi lôi kéo Ôn Ngọc đi vào trong gian phòng, lo lắng ghé tai ở trên cửa nghe lén một hồi, xác định bên ngoài không động tĩnh, mới yên tâm.

"Thi Thi thực xin lỗi, gây thêm phiền toái cho cô rồi." Ôn Ngọc cúi thấp đầu, giống như một giây sau đều có thể khóc rồi.

"Đừng, cô không có sai cái gì cả. Tôi biết cô nghĩ muốn cùng các bác hàng xóm kia giải thích, " Tô Thi Thi lôi kéo tay Ôn Ngọc, cười nói, "Cô yên tâm, anh ta lại thích cô như thế, hẳn không thật sự để vào trong lòng."

"Anh ấy không thể thích tôi!" Ôn Ngọc vừa nghe, càng thêm sốt ruột, "Anh ấy nếu là thích tôi, vị kia Hồ tổng làm sao bây giờ?"

"Ách..." Tô Thi Thi vậy mà không phản bác được.

"Anh trai à, em đây đã tận lực, anh vẫn lại là dựa vào chính mình đi."
Tô Thi Thi ở trong lòng yên lặng nói.

"Có trà không?" Tô Thi Thi đổi đề tài nói.

Ôn Ngọc vừa nghe, mặt vừa thẹn hồng trở lại, xấu hổ nói: "Tôi đi pha trà cho cô, cô đến sô pha ngồi đi."

Tô Thi Thi gật đầu, thừa dịp Ôn Ngọc đi pha trà liền đi xung quanh đánh giá một phen căn phòng.

Trong nhà trang hoàng cùng bên ngoài tuyệt nhiên bất đồng, bên ngoài nhìn qua có chút cổ xưa, trong phòng cũng rất tinh xảo.

Trang hoàng theo phong cách châu âu vô cùng phức tạp, lộ ra nồng đậm khí chất tôn quý. Không nghĩ tới Ôn Ngọc tính cách đơn thuần giống giấy trắng, mà lại thích phong cách như vậy.

Tô Thi Thi đi đến sôfa bằng da theo phong cách Châu Âu đánh giá một phen, ngồi xuống cùng Ôn Ngọc.

Ôn Ngọc rất nhanh pha xong ấm trà, cô cùng Tô Thi Thi đã rất quen thuộc, lại không có người ngoài, nói chuyện cũng không giống đối mặt với người xa lạ khẩn trương như vậy.

Vừa bắt đầu, hai người lập tức liền ngừng không được rồi.

"Cô là nói, Đoàn Ngọc Tường cũng từ chức rồi hả?" Tô Thi Thi nghe được tin tức này có chút kinh ngạc.

"Đúng rồi, tôi nghe được người trong công ty nói như vậy, là theo

chúng ta cùng một ngày từ chức. Mọi người suy đoán cô ta rất có khả năng là sau khi biết cô được đề bạt thăng làm tổng giám bộ phận thiết kế, cảm thấy không mặt mũi ở lại mới từ chức, chẳng qua không biết cô cũng từ chức rồi."

"Thật sự là tạo hóa trêu người mà." Tô Thi Thi không khỏi cảm thán nói.

Cô nhìn ra được Đoàn Ngọc Tường cực kỳ để ý cái công việc kia, chỉ là không nghĩ tới cô ta vậy mà trong cơn tức giận liền từ chức.

Phòng chùng sau khi biết cô cũng rời khỏi Xây dựng Tiệp Khắc, vị Đoàn đại biểu thư sẽ tức điên đi.

"Tôi nghe nói cô ta đã lấy hết tài sản của cha mẹ mình?" Ôn Ngọc ánh mắt lấp lánh nhìn Tô Thi Thi, trong ánh mắt tràn ngập tò mò.

Tô Thi Thi vui vẻ, không nghĩ tới con cừu nhỏ bình thường thấy người thì sợ hãi này, đúng là cũng thích hóng chuyện như vậy.

Cô gật đầu: "Không sai. Cô ta đem biệt thự lật chuyển đến tung lên, làm mẹ cô ta khi đó nhìn đến đều nhanh tức điên rồi."

"Cô ta thật sự rất quá đáng", Ôn Ngọc lòng đầy căm phẫn nói: "Bọn họ nên là khóa thẻ của cô ta lại, đem tiền bạc lấy về!"

Tô Thi Thi bật cười.

Dựa theo tính tình Đoàn Chấn Ba cùng phương Thanh Hoa, khẳng định sẽ khóa thẻ lại, còn những cái khác có thể lấy trở về được hay không, kia cũng không thể biết được.

Nhưng mà liền tính khóa thẻ của cô ta lại, Đoàn Chấn Ba bọn họ

cũng không chiếm được cái gì, bởi vì Đoàn Kế Hùng hẳn không cho phép bọn họ đụng đến một đồng của Đoàn gia.

Mà những thứ này, cô đương nhiên sẽ không nói cho Ôn Ngọc biết, cái cô gái trong sáng này biết như thế là đủ rồi, cô không nghĩ muốn ô nhiễm Ôn Ngọc.

Tô Thi Thi nhìn thời gian, nói: "Sur huynh chắc sẽ tới nhanh thôi, tôi vừa rồi tới mới gửi cho anh ấy cái tin nhắn."

"Anh ta vừa rồi cũng gọi điện thoại cho tôi, nói lập tức liền đến." Ôn Ngọc cười nói.

Không biết vì cái gì, cô rất sợ người khác phái, nhưng lại không bài xích Tống Trọng Hạo. Trước đó Tô Thi Thi để cho Ôn Ngọc cùng Tống Trọng Hạo tiếp xúc qua, không nghĩ tới hai người mới gặp đã thân.

Hai người nói xong, không biết như thế nào liền tán gẫu đến Bùi Dịch cùng Tần Phong.

Ôn Ngọc càng nghĩ lại càng sợ: "Cô nói xem vừa rồi tôi nói chuyện cùng Bùi tổng như vậy, anh ấy có tức giận hay không?"

Tô Thi Thi sờ sờ cằm có vẻ dăm chiêu nói: "Hẳn không chỉ có tức giận, tôi thấy Tần tổng giống như vô cùng tức giận."

Cũng không biết hai người bọn họ ra sao.

Mà lúc này, hai vị bá đạo tổng giám đốc đang bị hai cô gái nhỏ của mình nói xấu đang ngồi ở trong xe, hai người biểu tình đều đã cực kỳ nghiêm túc.

"Ngày đó may mắn cậu nhanh chân đến trước, bằng không người của Hồ Sĩ Minh cũng sẽ lập tức tìm tới Thi Thi." Tần Phong trầm giọng nói.

Bùi Dịch mâu trung ngoan độc lệ chớp lóe rồi biến mất: "Hắn ta có cách nghĩ giống tôi."

Anh đoán ra Hồ Sĩ Minh sẽ ra tay, cho nên ngày đó mới đi theo Tô Thi Thi đi gặp sư huynh của cô, sau đó giúp sư huynh cô một tay, để cho anh ta thuận thế ký kia phần hợp đồng.

Hiện ở phía sau, Tống Trọng Hạo phòng chừng đã hướng Xây dựng Minh Đỉnh đệ trình đơn xin từ chức rồi.

Đột nhiên, Bùi Dịch tầm mắt lạc ở ngoài cửa kính xe ở một chỗ nào đó, mày chậm rãi nhíu lại.

"Làm sao vậy?" Tần Phong theo ánh mắt của anh nhìn qua, liền nhìn thấy một người đàn ông đang ngửa đầu nhìn về nhà trọ ấm áp phía trước, mâu sắc mạnh tối sầm xuống.

Dựa theo tầm mắt kia, người đó rõ ràng liền là đang nhìn một căn phòng nào đó ở lầu ba!

"Tống Trọng Hạo!" Bên trong xe vang lên âm thanh hai người đàn ông nắm chặt quả đấm đến nỗi khung xương kêu rắc rắc.

Bùi Dịch cùng Tần Phong liếc nhau một cái, sau đó đồng thời mở cửa xe, đi xuống.

Bạn Ryeo đang trong tình trạng đình công có tổ chức

Ko muốn làm gì cả. Tạm nghỉ vài hôm. Chương mới thì...

Mọi người hãy kêu gào đi. 2 đứa có làm thì sẽ có chương thôi.

Bạn phải chơi cho qua cơn lười đã

Chương 257: Người đàn ông sau lưng Tô tiểu thư

"Cốc cốc." Ngoài phòng vang lên tiếng gõ cửa lạnh lạnh.

Tô Thi Thi đặt chén trà xuống, đứng lên nói: "Khẳng định là sư huynh đến rồi."

"Vậy để tôi ra mở cửa." Ôn Ngọc có chút ngại ngùng khi để cho khách đi mở cửa, cũng cùng đi theo ra.

Tô Thi Thi nhìn đồng hồ, không sai một giây, không lệch một phút. Sư huynh của cô vẫn lại là rất đúng giờ.

"Sư huynh, anh lần này vậy mà không..." Tô Thi Thi nói một nửa liền im miệng, hoảng sợ vô cùng trừng mắt nhìn người phía trước.

"Sư muội, Ngọc..." Tống Trọng Hạo cứng ngắc đứng ở cửa, vừa nói chuyện một bên ủy khuất nhìn Tô Thi Thi cùng Ôn Ngọc, khóe miệng rút rút, giống như người chịu khổ hình một dạng.

Sau lưng anh có hai người đàn ông mặt không chút thay đổi đang đứng, liền giống như hai vị thần canh cửa, đứng ở một trái một phải.

Tô Thi Thi nhất thời phản ứng kịp, lập tức trơ mặt bài trừ ra một nụ cười tươi tắn, vươn người qua giữ chặt tay Bùi Dịch: "Anh yêu, anh như thế nào lại tới nữa? Mau vào."

Bùi Dịch khắp người mây đen dày đặc đang nghe đến cô nói "Anh yêu", nhất thời sau cơn mưa trời lại sáng, vô cùng hưởng thụ.

Tần Phong khinh thường trợn mắt nhìn anh. Quả là tên phản đồ!

Vừa rồi hai người rõ ràng rất ăn ý muốn đến đây xử lý hai cô gái này. Kết quả Tô Thi Thi làm một bộ mặt tươi cười, liền giống như cho Bụi Dịch ăn phải mê dược thần hồn điên đảo rồi.

Chết tiệt, không cho anh vào, vậy mà để cho cái " tiểu bạch kiểm " đến đây!

Tần Phong càng nghĩ càng tức giận, hung tợn trừng mắt nhìn Ôn Ngọc. Ôn Ngọc bị anh nhìn trừng trừng cực kỳ sợ hãi, thật cẩn thận liếc nhìn anh, chậm rãi vươn tay ra.

Tần Phong hô hấp bị kiềm hãm, ở một khắc này, anh vậy mà khẩn trương đến nỗi tay đều đã không biết nên để vào đâu.

Anh chậm rãi vươn tay, vẫn lại là không nghĩ mình lại dễ dàng tha thứ cho cô. Nhưng khi tay anh vừa mới vươn ra, đột nhiên nhìn đến Ôn Ngọc nắm lấy tay Tống Trọng Hạo, hai người liền như vậy ở trước mắt anh nắm tay đi vào trong căn nhà.

"Ôn Ngọc, em... Ông đây... Ông đây... Muốn giết người!" Tần Phong tức giận đến đỉnh đầu đều muốn bốc khói rồi.

Vô cùng nhục nhã!

Anh dậm mạnh chân, hung ác ở phía sau lưng Tống Trọng Hạo nguyên rủa. Nếu ánh mắt có thể giết người, lúc này Tống Trọng Hạo phỏng chừng cũng bị bắn thành tổ ong vò vẽ rồi.

"Hí... Như thế nào có chút lạnh?" Tống Trọng Hạo ôm ấp cánh tay mình, nghi hoặc hướng tới bốn phía nhìn, "Không có gió mà, như thế

nào lại cảm giác lạnh lẽo."

Đột nhiên, ánh mắt của anh ta lướt đến chỗ Tần Phong, thân thể mạnh run run một phen, thiếu chút nữa sợ tới mức co cứng chạy.

Một Bùi Dịch đã đầy đủ khùng bố rồi, như thế nào vị Tần tổng này cũng khùng bố như thế? Bọn họ không có thù hận gì chứ? Ánh mắt người này sao lại khùng bố như thế, giống như là anh đang cướp vợ của anh ta một dạng.

"Tổng tiên sinh, anh với Ôn Ngọc nhà tôi rất thân sao?" Tần Phong đi tới, vươn tay kéo Tống Trọng Hạo lại, nghiêng răng nghiêng lợi nói, "Nghe danh đã lâu!"

Trước khi Ôn Ngọc triệt để cho rằng anh thích đàn ông, hai người cũng có trải qua một đoạn ngọt ngào. Khi đó Ôn Ngọc từng ở trước mặt anh nhắc tới Tống Trọng Hạo.

Chết tiệt, khi đó anh nên đề cao cảnh giác mới đúng, bây giờ lại để cho cái tên đàn ông này có cơ hội tiến dần từng bước, thật sự là thất sách!

"Ha ha..." Tống Trọng Hạo chỉ có cười gượng. Trực giác của đàn ông nói cho anh biết, người đàn ông này phỏng chừng là giống với Bùi Dịch một dạng chán ghét anh vì một lý do.

"Thì ra Tần tổng cùng Ngọc là một đôi sao? Cực kỳ xứng nha." Tống Trọng Hạo vội vàng nói.

Anh vừa dứt lời, bên cạnh đột nhiên truyền đến "Ầm" một tiếng, chính đang bùng trà ra Ôn Ngọc nghe một câu như vậy, sợ tới mức tay run lên, ấm trà rơi xuống đất, vỡ tan tành

"Có bị thương chỗ nào hay không?" Tần Phong trong lòng cả kinh, vội vàng chạy tới.

"Không... Không có việc gì." Ôn Ngọc giống như con thỏ bị hoảng sợ, cuống quýt lui về sau đi, trốn tránh Tần Phong liền là không cho anh đụng chạm.

Tần Phong bất đắc dĩ cực kỳ.

"Tần tổng, ngại quá, bạn tôi là ăn nói lung tung thôi." Ôn Ngọc cúi đầu, vội vàng vàng vàng giải thích nói. Sau đó lại đối với Tống Trọng Hạo nói: "Tôi cùng anh ấy không có quan hệ gì, anh không nên nói lung tung."

Cô dừng một chút, có chút khó xử nhìn Tần Phong liếc mắt một cái, cảm thấy được vẫn lại là nên thay anh giải thích rõ ràng.

Cô hít sâu một hơi, đối với Tống Trọng Hạo bất chấp tất cả nói: "Anh ấy thích đàn ông!"

"Phụt..." Một bên yên lặng dùng trà Tô Thi Thi nhin không được lại phun ra.

Bà cô của tôi ơi, cô cứ hiểu lầm như vậy, Tần Phong bị cô làm tức chết cũng không chừng!

"Lúc dùng trà không nên mất tập trung." Bên cạnh đưa qua một tờ khăn giấy, Bùi Dịch nhàn nhạt nhìn cô.:V

Tô Thi Thi rụt rụt cổ, cẩn thận tiếp nhận khăn tay, chùi miệng không dám nhìn tới anh. Tình cảnh hiện tại của cô so với Ôn Ngọc người tám lạng kẻ nửa cân. Bùi tiên sinh cũng không phải là dễ dãi dành như vậy.

Bên kia, không khí có chút ngưng ngưng.

Tống Trọng Hạo ngu ngơ mất hai giây, sau đó khà khà cười gượng hai tiếng, cảm thấy được chính mình nên nói cái gì đó.

Nhìn dáng vẻ Tần Phong tức giận đến sắc mặt trắng bệch, Tống Trọng Hạo không cần nói cũng biết, đối với Ôn Ngọc nói: "Tần tổng làm sao có thể thích đàn ông? Nếu một người đàn ông thích đàn ông khí chất liền bất đồng, tuyệt đối không giống như Tần tổng đây, khí thế hơn người."

Tần Phong trong lòng vui vẻ, xem ra người này cũng rất hiểu chuyện nha.

Nhưng một giây sau, Tống Trọng Hạo sợ Ôn Ngọc không tin, nói thêm lời vô ích: "Anh ta có rất nhiều phụ nữ, bạn gái, cơ hồ mỗi tháng đều đổi. Người như vậy làm sao có thể thích đàn ông!"

"Tống tiên sinh..." Tần Phong mặt trắng xanh một phen liền đen, "Anh tới cùng là giúp tôi hay đang hại tôi vậy!"

Nhưng để cho anh không ngờ đến chính là, Ôn Ngọc nghe những lời kia vậy mà không có chút phản ứng, mà nghi hoặc nhìn Tống Trọng Hạo: "Anh ấy thật sự không thích đàn ông?"

Tống Trọng Hạo khẩn trương gật đầu, vỗ ngực đảm bảo nói: "Tôi dùng nhân cách của tôi cam đoan với cô, Tần tổng khẳng định chỉ thích con gái!"

Ôn Ngọc lập tức liền lờ mờ, hốc mắt càng ngày càng hồng, càng ngày càng đỏ, "Xoạch" một tiếng, nước mắt liền chảy xuống.

Xong rồi, cô vậy mà đem một người đàn ông trở thành đồng tính luyến ái, còn giúp anh nơi nơi tuyên truyền, hiện tại phải làm sao bây giờ?

"Khóc cái gì?" Tần Phong vừa thấy Ôn Ngọc khóc, lòng anh cũng đau vô cùng, đầu nào tiếp tục tức giận, vội vàng kéo tay cô, thay cô lau nước mắt.

Để cho anh không ngờ hơn chính là, Ôn Ngọc bây giờ vậy mà không tránh né, chỉ là đáng thương tội nghiệp nhìn anh, đáng về muốn nói gì đó lại không dám nói.

Tần Phong tức giận trong lòng lập tức liền tan thành mây khói, trong lòng đặc ý đến độ khoái ngất trời rồi.

Tống tiên sinh, từ bây giờ anh là bạn tốt của tôi!

Tô Thi Thi nhìn đến đây, yên lặng uống ngụm trà: "Sur huynh, thì ra anh thật sự là thâm tàng bất lộ nha, kỹ thuật giúp người giải vây cũng quá tốt đi!"

Tần Phong tiên sinh rốt cục cũng được minh oan rồi, thiếu chút nữa vui mừng mà khóc, quả thực đem Tống Trọng Hạo trở thành ân nhân cứu mạng.

"Các người cần đầu tư bao nhiêu? Tôi giúp hết!" Một đám người cuối cùng đều đã ngồi xuống bàn chuyện chính, Tần Phong đối với Tống Trọng Hạo nói.

"Thật sao?" Tống Trọng Hạo mi mắt sáng lên, một lời liền đồng ý, "Vậy thì đa tạ Tần tiên sinh rồi."

"Sur huynh..." Tô Thi Thi muốn phản đối cũng không kịp, buồn bực

trừng mắt nhìn Tống Trọng Hạo liếc mắt một cái.

Sư huynh, anh cũng thật là, ai đến cũng không - cự tuyệt rồi!

Quả nhiên, cái lão hồ ly Tần Phong này vừa thấy Tống Trọng Hạo đồng ý, liền vui mừng nói: "Tôi đầu tư nhiều như vậy, có thể ở công ty cho tôi một chức vị hay không? Trên danh nghĩa là được rồi."

"Được chứ, không thành vấn đề." Tống Trọng Hạo lại lập tức đồng ý

Tô Thi Thi: "..."

Cô yên lặng lờm Bùi Dịch ngồi ở bên cạnh không lên tiếng một cái, thực hoài nghi anh cùng Tần Phong có phải hay không thông đồng từ trước.

Cô hắng giọng một cái, quay đầu nhìn Bùi Dịch hỏi: "Bùi tiên sinh nói đến đầu tư, anh chẳng lẽ không có ý định này sao?"

Bùi Dịch vẫn cùng cô chơi trò chơi, không chịu nói cho cô biết anh cùng Xây dựng Tiếp Khắc có quan hệ gì. Tô Thi Thi cũng cùng anh chơi tới cùng, liền là nghĩ muốn dựa vào công ty thiết kế tìm hiểu một chút.

Hai người này chơi đùa thật không biết mệt.

Lúc Bùi Dịch nghe được lời của cô, nhàn nhạt liếc cô một cái, trầm mặc nửa ngày, chậm rãi phun ra một câu: "Tôi tiểu thư, anh càng nguyện ý làm người đàn ông đứng sau lưng em."

"Phụttttt - -" Tô Thi Thi mưa phòn bay tứ tung.

Chương 258: Xấu hổ

Edit: Mít + Ryeo

Beta: Ryeo

Trong phòng khách ấm áp, xuất hiện một mảnh lặng im quý dị.

Bùi Dịch vừa nói câu nói kia, ở đây vài người đều đã trầm mặc tiếp xuống.

Nhất là Tô Thi Thi, mặt đỏ y hệt quả táo, cúi đầu, xấu hổ đến hận không thể đào động chui vào.

Anh thật đúng là cái gì cũng dám nói! Quá không biết xấu hổ rồi!

"Bùi Dịch, cậu nói quả thật không sai!" Tần Phong nói xong quay đầu, đăm đũa đưa tình nhìn Ôn Ngọc, "Ngọc, anh cũng muốn làm người đàn ông đứng phía sau lưng em."

"Tôi... Tôi... Tôi không làm chủ được." Ôn Ngọc bị Tần Phong dọa sợ, cúi đầu, không biết nên xử sự như thế nào.

Cô cảm giác Tần Phong hiểu lầm cái gì rồi, nghĩ nghĩ, chỉ vào Tống Trọng Hạo đang ở một bên dùng trà nói: "Chúng tôi đều nghe theo anh ấy."

"Khụ khụ..." Đang ở bên kia dùng trà Tống Trọng Hạo một miệng trà tặc vào trong khí quản, lập tức ho đến mặt đỏ tai hồng, đều nhanh khóc.

Anh đây là đã tạo ra cái nghiệt gì, năm đều đã trúng đạn. Đúng là chuyện này anh ta thiệt tình không nghĩ muốn làm bia đỡ đạn nha.

Anh ta đã không dám nhìn tới sắc mặt Tần Phong, cầu cứu hướng Tô Thi Thi nháy mắt, hi vọng cô thay anh ta giải thích một phen.

Nhưng mà anh ta nào biết đâu rằng, Tô Thi Thi hiện tại là tự thân khó bảo toàn. Ôn Ngọc một câu kia "Chúng tôi đều nghe anh ấy", kéo cô vào chết chung. Cô bây giờ cũng đã không dám nhìn tới sắc mặt Bùi Dịch.

Bùi tiên sinh lòng dạ hẹp hòi phỏng chừng lại tức giận rồi.

"Tổng tiên sinh, có cơ hội hợp tác." Bùi Dịch nhàn nhạt hướng tới Tống Trọng Hạo nhìn qua, khoe miệng nhếch lên, lộ ra một nụ cười khách khí.

Tống Trọng Hạo bị anh cười đến toàn thân lông tơ đều đã dựng thẳng lên, thân thể cứng ngắc, muốn cười lại cười không ra, quả thực muốn chết.

Lần trước, lúc Bùi Dịch hướng về phía anh ta cười như vậy, anh ta đã bị ép đến trang viên Đoàn gia. Kết quả phát hiện Bùi Dịch là tổng giám đốc Xây dựng Tiệp Khắc, bị buộc cùng anh tiến hành một lần hữu hảo nói chuyện với nhau.

Tống Trọng Hạo len lén liếc Tô Thi Thi một cái, nếu để cho sư muội anh ta biết anh ta cùng Bùi Dịch gạt cô...

"Hí... Chúng ta vẫn lại là tới nói chuyện chính sự đi." Tống Trọng Hạo ngồi nghiêm chỉnh, cũng không dám nói lung tung những lời khác.

Tô Thi Thi nhìn dáng vẻ của sư huynh bị trêu đùa đến dờ khóc dờ cười, quay đầu đối với Bùi Dịch nói: "Như thế này chúng ta kết thúc đi, chúng ta về nhà bàn tiếp có được hay không?"

Bùi Dịch mâu quang tối sầm lại. Cô gái nhỏ này đây là muốn đuổi anh đi?

Anh không tỏ thái độ gì, xoa nhẹ tóc của cô, cúi xuống hôn lên trán của cô, lúc này mới mẫn ý đứng lên.

Tô Thi Thi xấu hổ đến đỏ bừng cả khuôn mặt. Trước mặt nhiều người như vậy, anh vậy mà không chịu giữ ý một chút!

Bên cạnh, Tần Phong vẻ mặt yêu thích và ngưỡng mộ nhìn Bùi Dịch, lại nhìn xem con cừu nhỏ mình thích kia, yên lặng thở dài.

Phải, tiếp tục chịu đựng!

Đợi hai vị đại thần đi rồi, Tống Trọng Hạo liền giống như người bị hạ đường huyết, ỉu xìu ở trên ghế sofa thở dài, đối với Tô Thi Thi lắc đầu: "Sư muội, lần sau lúc có bọn họ đến, em đừng bao giờ gọi anh đến, cứ như vậy anh sẽ đoán mệnh đó!"

Tô Thi Thi không nói gì trợn trừng mắt: "Em còn chưa tìm anh tính sổ, bọn họ tại sao lại cùng anh đi lên?"

Tống Trọng Hạo lập tức ngậm miệng. Được rồi, đây là một cái đề tài không nên nói tiếp.

"Chúng ta chừng nào mới nói đến chính sự đây?" Ôn Ngọc thấy hai người cãi nhau ầm ĩ, thật cẩn thận nói

Tô Thi Thi bật cười. Ba người bọn họ hợp lại xem ra quý dị, nhưng

mà bù đắp cho nhau lại phi thường hoàn mỹ.

Lập tức mấy người mà bắt đầu thảo luận chuyện thành lập công ty của mình.

"Có Tần tổng đầu tư, thêm nữa trước đã tìm được hai cái hợp đồng, tiếp tục liền không cần phải đi kéo đầu tư rồi." Tống Trọng Hạo một khi thảo luận chính sự, giống như là thay đổi thành một người hoàn toàn khác, lấy Macbook của mình ra, đem nhiệm vụ phân công cho mọi người.

"Thi Thi liền phụ trách bàn bạc khách hàng, Ngọc thu thập tin tức." Tống Trọng Hạo nói.

"Thì ra sư huynh cũng biết Ngọc có năng lực trong việc thu thập tin tức ha."

Tô Thi Thi che miệng cười trộm. Để cho Ôn Ngọc đi thu thập tin tức là thích hợp nhất rồi, mà Tô Thi Thi càng am hiểu đàm phán, đi theo khách hàng bàn bạc, cũng giống như mài dao thêm bén.

Sau khi đơn giản phân phối xong nhiệm vụ mỗi người, liền bắt đầu theo sự phân công mà làm việc, công tác chuẩn bị trước khi thành lập công ty mới chính thức bắt đầu.

Bởi vì Đồng Tiêu Tiêu có việc về nhà, Tô Thi Thi tiện tiếp nhận nhiệm vụ của cô ấy, cả ngày đều vội vàng vô cùng bận rộn.

Nhưng mà vì sự nghiệp của chính mình mà bận rộn, vất vả cũng vui vẻ. Tô Thi Thi chưa từng nhiệt tình giống như hiện tại.

Lúc trước ly hôn, cô đã được chia nửa tài sản. Hiện tại, cô hoàn toàn có thể dùng đến số tiền đó để góp vốn mở công ty, lấy cách của

chính mình một lần nữa lựa chọn cuộc sống cho bản thân.

Sau cả một ngày làm việc bận rộn, Bùi Dịch hiện tại có việc không thể đi đón cô. Tô Thi Thi là do chú Lý đưa về, về đến nhà mới " Thi Dịch " của hai người, lại không thấy bóng dáng Bùi Dịch.

"Tô tiểu thư, Bùi tiên sinh dặn dò tôi nói với cô một tiếng, tiên sinh có việc không về ăn cơm, bảo cô ăn trước."

Quản gia đã chạy tới nói với Tô Thi Thi, dừng một chút còn nói: "Hôm nay, Đại Cầu Tử cùng Tiểu Vịnh lại ẩm ỉ một trận, chó quả thật là giống người, Đại Cầu Tử cơm chiều cũng chưa ăn, Tiểu Ưu đang ở bên kia chờ dành nó."

"Vậy sao?" Tô Thi Thi vội vàng đi theo quản gia đến hậu viện, quả nhiên thấy Đại Cầu Tử ghé vào ổ chó bên cạnh, dáng vẻ rầu rĩ không vui.

Xem ra Tiểu Vịnh vẫn còn chưa cho nó vào tổ.

Tô Thi Thi nghĩ nghĩ, nói với quản gia: " Ngày mai hãy làm cho Đại Cầu Tử một gian bên cạnh ổ chó kia."

" Được." Quản gia cười đáp.

Tô Thi Thi cùng mấy chú chó nhỏ chơi một lúc, sau đó đi tắm rửa một cái, chỉ là khi cô ăn cơm chiều đến tận lúc đi ngủ, Bùi Dịch vẫn còn chưa về. Anh có gọi một cuộc điện thoại cho cô, bảo cô đi ngủ trước.

" Bây giờ đang bận cái gì chứ?" Tô Thi Thi trước khi ngủ còn nói thəm.

Từ khi cô cùng với Bùi Dịch ở chung, anh có việc đều trực tiếp mang

về nhà làm, cho dù có xã giao, cũng sẽ về trước mười giờ, rất ít thấy anh bạn đến trễ như vậy.

Mà lúc này, ở Đoàn gia đèn điện sáng trưng.

Bùi Dịch ngồi ở trong thư phòng, cùng Đoàn Kế Hùng mới vừa nói chuyện xong.

Lúc này Nhậm Tiểu Vi bưng bữa ăn khuya tiến vào, thấy hai người đã bàn xong liền nói: " Ăn một chút gì đi."

Bùi Dịch đứng dậy, hai tay nhận lấy bát rồi lại đặt trên bàn, cũng không có ăn.

Anh giơ cổ tay lên nhìn đồng hồ, nói với Đoàn Kế Hùng: "Thời gian không còn sớm, tôi phải trở về."

"Đợi một chút." Thấy anh đi, Đoàn Kế Hùng hạ bát gọi anh lại.

Bùi Dịch ngồi trở lại chỗ cũ, lẳng lặng chờ ông ta lên tiếng.

Lão hồ ly kìm nén cả đêm, bây giờ là lúc nói ra.

"Em trai cậu ngày mai trở về rồi." Đoàn Kế Hùng nói.

Bùi Dịch gật đầu: "Tôi biết, tôi sẽ phái người đi đón nó."

"Chuyện này cậu hãy sắp xếp tốt. Hiện tại Đoàn gia đang rối loạn, tôi không hy vọng nó xảy ra chuyện." Đoàn Kế Hùng nói xong, quay đầu nhìn thoáng qua Nhậm Tiểu Vi.

Nhậm Tiểu Vi đi tới, ngồi vào một cái ghế khác, nói với Bùi Dịch: "Con cố ý muốn rời nhà mẹ cũng không khuyên con cái gì, nhưng

hiện tại con là đã ở bên ngoài một mình lập nghiệp, coi như là thành đạt. Cũng nên đi lại xã giao một chút."

Ánh mắt Bùi Dịch u ám, thì ra đây mới là trọng điểm.

Anh nhìn mẹ của mình, nhàn nhạt gật gật đầu: "Mẹ nói phải."

"Con... Ừm?" Nhậm Tiểu Vi vốn là chuẩn bị một đồng lớn nói, không nghĩ tới Bùi Dịch vậy mà một câu đã đáp ứng, trái lại làm cho bà có chút kinh ngạc, nhưng vui mừng nhiều hơn.

"Đến lúc đó mẹ sẽ gọi điện thoại cho con." Nhậm Tiểu Vi vui mừng nói.

Bùi Dịch gật đầu: "Không còn chuyện gì nữa con đi về trước, mẹ bảo trọng thân thể."

Bùi Dịch nói xong liền đi ra ngoài.

Sau khi anh rời đi, Nhậm Tiểu Vi nhìn thoáng qua Đoàn Kế Hùng, sắc mặt ông ta cũng có chút ngưng trọng.

"Nó vui vẻ đáp ứng như vậy, thật đúng là không phải tác phong của nó, " Đoàn Kế Hùng có vẻ dăm chiêu nói, "Để cho nó thu xếp. Đến lúc đó, bà cùng đi với nó. Với tính tình của nó không chừng lại có chuyện rắc rối. "

"Tôi biết, vừa lúc vài ngày nữa Hồ gia có tiệc, tôi đi thu xếp."

Nhậm Tiểu Vi nhìn cửa, ở trong lòng yên lặng nói: "Bùi Dịch, hi vọng con vì mẹ và em trai con mà suy xét."

Mà khi Bùi Dịch trở lại "Thi Dịch", Tô Thi Thi đã ngủ thiếp đi.

Anh ngồi ở bên giường, nhìn gương mặt cô gái nhỏ của mình đang ngủ sâu, ánh mắt ôn nhu như nước.

Xã giao? Trong mắt anh hiện lên quét xuống ánh sáng, quả thật là ý kiến hay! Cô bé nhỏ này gần đây vì chuyện công ty mà áp lực lớn như vậy, cũng nên thả lỏng một chút!

Anh nghĩ nghĩ, cầm điện thoại bấm gọi cho một dãy số.

Chương 259: Tô tiểu thư nổi giận

Edit: (Mít)

Beta: Ryeo

Ánh mặt trời ấm áp chiếu vào phòng, đánh thức người đang ngủ say.

Thời điểm Tô Thi Thi tỉnh lại, phát hiện bên cạnh không có ai, không khỏi có chút mất mát.

Anh ấy không trở về sao? Ngày hôm qua cô chạy một ngày, mệt đến mức chịu không được ngủ thiếp đi. Vốn là tưởng buổi sáng hôm nay có thể nhìn thấy anh, không nghĩ tới vị trí bên cạnh trống không, sờ lên lạnh lẽo một mảnh.

Cô mặt mày ỉu xìu đi xuống giường, đang muốn đứng lên, liếc mắt thấy trên tủ đầu giường đặt một mảnh giấy nhỏ.

Tô Thi Thi trong lòng vui vẻ, vội vàng cầm lên đọc lời ghi chép.

" Buổi sáng tốt lành. Yêu em. - - Dịch."

(Mít: huhu, tôi cũng sáng dậy vừa mở mắt đi edit đây , ăn bánh gato no rồi T _ T)

Khóe miệng Tô Thi Thi không tự giác cong lên, ôm giấy ghi chép màu trắng vào trong ngực, cười đến giống như thiếu nữ hoài xuân một dạng.

Tim, rất nhanh đều lấp đầy vị ngọt đến ngấy rồi.

U ám chốc lát được quét sạch, Tô Thi Thi tâm tình thật tốt đứng lên, vắn eo bẻ cổ đi vào phòng thay đồ.

Khóe miệng của cô duy trì tươi cười, ánh mắt chậm rãi đảo qua, hôm nay muốn mặc cái gì...

"A, Sao lại thế này?"

Tô Thi Thi xoa xoa mắt. Cô không nhìn lầm, trong tủ quần áo của cô thật sự có rất nhiều quần áo, được nhét đầy ắp. Cô lấy ra một bộ quần áo ngẫu nhiên trong đó, khóe miệng giật giật.

Chanel mẫu mới nhất.

Lại lấy ra một bộ khác, Dior kiểu dáng mới nhất.

Lại lấy ra, khăn lụa của Givenchy.

A - - những thứ này còn không tính, khoa trương hơn chính là, trong ngăn tủ bên cạnh treo ngập tràn một ngăn tủ lễ phục cao cấp!

Hồng, trắng, vàng kim, lam, phấn... Áo cúp ngực, áo nghiêng vai, áo eo cao, áo eo thấp... Rực rỡ muôn màu, cái gì cần có đều có!

Tô Thi Thi nổi giận! Nội tâm đều đã đang nhỏ máu!

Nhiều quần áo như vậy, xài hết bao nhiêu tiền rồi? Mà còn nhiều quần áo như vậy cô mặc nhiều năm cũng không hết, nhất là những thứ lễ phục như thế này, muốn cô dùng làm cái gì?

Tô Thi Thi tùy tiện mặc một bộ thuận tiện cho hoạt động đi lại, thờ phì đi đến thư phòng.

Bùi tiên sinh không có ở thư phòng.

Tô Thi Thi lại quay đầu đi đến nhà ăn, về phía sau viện, đi Tiền viện, lục soát khắp nơi toàn bộ tòa nhà, cũng không thấy bóng dáng Bùi Dịch.

Quản gia thấy sắc mặt cô không tốt, đứng ở một bên thật cẩn thận nói: "Ô tiểu thư tìm tiên sinh sao? Tiên sinh sáng sớm đã đến công ty rồi."

Tô Thi Thi hít sâu một hơi, quay đầu nặn một nụ cười tươi tắn với quản gia: "Tối hôm qua có trở về sao?"

Quản gia nghĩ nghĩ nói: "Có, tối hôm qua lúc nửa đêm đã trở về."

" Hay lắm =))." Tô Thi Thi trên mặt tươi cười lớn hơn một chút nữa.

Bùi Dịch, anh khá lắm. Sợ em chửi, cho nên vụng trộm trốn đúng không?

Tô Thi Thi xách túi lên, bóp bóp nắm tay, đi tới cổng lớn, đi hai bước, quay đầu nhìn quản gia, muốn cho ông đem những thứ quần áo này đi.

Nhưng mà suy nghĩ, quản gia phỏng chừng vì thế sẽ bị giáo huấn một trận, đành phải thôi.

Cô vừa đi, vừa cầm điện thoại ra nhắn tin cho Bùi Dịch: "Tháng này anh không có tiền tiêu vặt!"

Hừ! Ai bảo anh dám xài tiền bậy bạ!

Quản gia thăm dò, nhìn ra bên ngoài, thấy Tô Thi Thi đã đi, mới lặng lẽ cầm điện thoại ra, cùng lúc nhắn tin cho Bùi Dịch.

"Tô tiểu thư rất tức giận, nhưng cũng không có phát hỏa."

Trong văn phòng tổng giám đốc tầng 20 của Xây dựng Tiệp Khắc, di động Bùi Dịch trước sau rung lên hai lần, anh xem xong tin thứ nhất, mày râu thâm thúy nhí nhảnh lên.

Không tiền tiêu vặt là cái gì, dù sao anh có khi là túi vàng nhỏ.

Nhìn tin thứ hai khi đó, sắc mặt của anh cũng có chút vi diệu, có vẻ dăm chiêu nhìn chăm chú nửa ngày, trở về tin nhắn thứ nhất, chậm rãi gửi trở về mấy dòng chữ.

"Tuân mệnh, Bùi phu nhân."

Người phụ nữ nhỏ không có phát hỏa ngay, phỏng chừng muốn anh trở về mới trừng phạt, vẫn nên biểu hiện tốt một chút.

Bên kia, Tô Thi Thi ngồi trên xe nhìn tin nhắn trả lời của Bùi Dịch tuy vẫn là có chút đau lòng những thứ xa hoa tốn tiền bạc kia, nhưng khóe miệng vẫn nhin không được cong lên.

Có một số việc ngoài miệng nói không cần, nhưng người đàn ông này vẫn cứ làm, cái loại cảm giác ngọt ngào này đúng là không có cách nào ngăn được.

Tô Thi Thi che mặt. Được rồi, cô cũng là người phụ nữ ham hư vinh.

Nhưng mà, vẫn nên cùng Bùi tiên sinh bàn luận kĩ một chút, kiểu

dáng giống nhau không cần mua nhiều như vậy, quá lãng phí!

Nửa giờ sau, cô đến chỗ cô cùng Tống Trọng Hạo hợp tác mở công ty mới.

Địa chỉ công ty đều là Tống Trọng Hạo chọn. Sư huynh cô trước khi về nước đã muốn gây dựng sự nghiệp, cho nên từ sớm liền chuẩn bị sẵn sàng. Lúc này đã ổn định phần tài chính, liền lập tức kí hợp đồng.

Tô Thi Thi nhìn tòa nhà kiến trúc màu xanh đậm tỏa sáng lung linh, đáy mắt lóe sáng, khích lệ chính mình cố lên.

"Tô Thi Thi, mày nhất định có thể!" Tô Thi Thi ở trong lòng yên lặng nói.

Thời điểm cô đi lên, Ôn Ngọc cũng vừa đến, mà Tống Trọng Hạo cũng vừa cùng đối tác kí xong hợp đồng cho thuê.

Tô Thi Thi vừa đến, liền bắt đầu mỗi người một việc lu bù lên.

****

Hai giờ chiều, sân bay quốc tế thành phố, một đám bảo vệ chính đang đi đi lại lại xem xét bốn phía, một đám sắc mặt lo lắng, như là đang tìm người.

Mười phút sau, người bọn họ muốn tìm vẫn không tìm được, bảo vệ trưởng sắc mặt nghiêm trọng, không dám gọi cho ông chủ.

"Cái gì? Tiểu thiếu gia không thấy nữa?" Cao ốc mới của Đoàn thị, Đoàn Kế Hùng nghe được câu nói trong điện thoại bảo vệ, mặt trắng xanh một phen biến thành trắng: "Một người lớn như vậy làm sao có

thể đột nhiên không thấy? Có phải bị người bắt cóc rồi không hả? Khẩn trương phái người đi tìm!"

Cùng lúc đó, Bùi Dịch cũng nhận được điện thoại của người anh phái đi.

"Cho người đến đồn công an tìm." Bùi Dịch trầm giọng nói xong, cúp điện thoại nhắn cho Tần Phong, để anh ta cũng phái người đến.

Đoàn Tĩnh Đồng về nước, nhìn như giữ bí mật, nhưng Tứ Đại Gia Tộc mỗi người đều theo dõi nhất cử nhất động của ba nhà còn lại, loại tin tức này có khả năng giữ bí mật được bao lâu.

Bùi Dịch không dám cam đoan tới cùng là ai đưa Đoàn Tĩnh Đồng đi, nhưng anh trước phải đảm bảo an toàn cho cậu em trai này!

Người em trai này nếu gặp chuyện không may, mẹ anh nhất định phát điên!

Sau khi Bùi Dịch cúp điện thoại, cầm lấy tây trang áo khoác, đi ra bên ngoài.

Mà lúc này trong văn phòng tổng giám đốc, Hồ Sĩ Minh cũng nhận được tin tức.

"Mất tích?" Hồ Sĩ Minh đang xem văn kiện, động tác ngừng lại, ngẩng đầu nhìn trợ lý của mình.

Trợ lý thật cẩn thận nói: "Nghe nói là một vị khách nhỏ tuổi của Đoàn gia."

"Vị khách nhỏ tuổi?" Hồ Sĩ Minh nhẹ cười, trong mắt ngoan độc chớp lóe rồi biến mất.

Chuyện này Đoàn Kế Hùng lừa gạt trẻ con ngốc còn được, làm sao giấu giếm được mắt bọn hắn?

"Cuối cùng cũng đến." Hồ Sĩ Minh tựa lưng vào ghế ngồi, khoe miệng hiện lên quét xuống lãnh ý.

Hắn trái lại cực kỳ chờ mong đứa con riêng trong truyền thuyết kia đến.

"Ô Thi Thi bên kia đang làm gì?" Hồ Sĩ Minh nghĩ nghĩ hỏi.

Trợ lý vội vàng nói: "Ô tiểu thư cùng Tống tiên sinh còn có Ôn tiểu thư, cùng hợp tác mở một công ty thiết kế, đã thuê văn phòng, ngay giữa Minh Đỉnh chúng ta và Xây dựng Tiệp Khắc, đi mất năm phút đồng hồ."

"Tốc độ so với trong tưởng tượng của tôi vẫn còn nhanh hơn."

Hồ Sĩ Minh đứng lên, chỉnh sửa quần áo chính mình, có vẻ đắm chiêu nói: "Ô tiểu thư, cô so với tưởng tượng của tôi càng thêm có tố chất."

Làm sao bây giờ? Tôi đối với cô càng ngày càng cảm thấy hứng thú rồi.

(Mít : * ngứa ngứa * =_ = Gái có chồng vẫn không tha, đồ động vật ăn tạp!!!!!!!)

Hồ Sĩ Minh nhận áo khoác tây trợ lý đưa mặc vào, nói với trợ lý: "Dời hội nghị buổi chiều lại, tôi muốn đi gặp Ô tiểu thư một lần."

"A? Vâng. " Trợ lý nói xong nhin không được run run một phen. Anh

ta cảm thấy người bị ông chủ của anh ta nhìn trúng thật đáng thương.

Nhưng anh ta càng sợ hãi chuyện, tổng giám đốc của anh ta cùng vị Bùi tổng kia đối đầu hơn.

Bởi vì bọn họ từ đầu đã không thắng nổi!

Chương 260: Đưa bé mất tích

Edit: Mít

Beta: Ryeo

Tòa nhà kiến trúc màu xanh đậm dưới ánh mặt trời sáng rọi như lưu ly, xa xa nhìn lại, giống như là một viên đá quý màu xanh đậm dựng đứng trong phố xá sầm uất.

Mà ở tầng 12 cao ốc Ngôi Sao màu xanh đậm này, đó là nơi Tô Thi Thi bắt đầu ước mơ lập nghiệp của mình.

Tô Thi Thi đang ở cùng Tống Trọng Hạo tranh luận tên công ty, hai người tranh luận đến nổi mặt đỏ tai hồng, hận không thể trực tiếp xắn tay áo đánh nhau một trận.

"Sur muội, Tống Tô Ôn sao lại không xuôi tai? Lấy họ của ba người chúng ta ghép lại, có nhiều ý nghĩa nha!"

Tô Thi Thi mặt trợn trắng, chịu đựng kích thích, trầm giọng nói: "Tên này có ý nghĩa sao? Người khác hoàn toàn nghe không hiểu đây là có ý tứ gì, nghe qua liền quên, như vậy đặt tên để làm gì?"

"Vậy em thấy "Người một nhà" lại dễ nghe hơn chỗ nào, thật tầm thường mà!" Tống Trọng Hạo rất không đồng ý nói.

Tô Thi Thi tức giận đến nghĩ muốn đánh chết anh: "Đó là onlyfamily! " người một nhà" cái gì? Sur huynh, anh sống ở đất nước Tư Bản Chủ Nghĩa ba năm tiếng Anh nghe cũng bằng không!"

"Cái đó thì phải trách đám phiên dịch viên kia thôi!" Tống Trọng Hạo ngạnh cổ nói.

Tô Thi Thi nhăn mày nhăn trán, gấp đến độ đầu đầy mồ hôi ngoắc tay Ôn Ngọc: "Mau tới đây giữ chặt anh ấy cho tôi, tôi muốn đánh người!"

Tống Trọng Hạo vừa nghe vội vàng ôm lấy cánh tay, cảnh giác nhìn Tô Thi Thi: "Sur muội, nói không lại không nên động thủ!"

Tô Thi Thi: "..."

Cô thật sự siêu cấp nghĩ muốn đánh người nha! Trình độ thiết kế của sư huynh cô thì không cần phải nói, nhưng trình độ đặt tên thật sự làm cho người ta làm rơi kính mắt!

Thời điểm Tô Thi Thi tức giận đến muốn ra ngoài hít thở không khí để bình tĩnh một chút, điện thoại lại đột nhiên vang lên.

Cô cầm lên nhìn cũng chưa từng nhìn liền nhận, ngữ khí không phải quá tốt: "Tôi là Tô Thi Thi!"

"Tô tiểu thư?" Đầu bên kia điện thoại truyền tới giọng nói sợ hãi của một người, phỏng chừng là bị cô dọa.

Tô Thi Thi sửng sốt, vội vàng nói: "Thật ngại quá. Quán gia, có chuyện gì vậy?"

"Cái kia... Tiểu thư có thể về nhà một chuyến hay không? Trong nhà có chút chuyện nhỏ." Quán gia thật cẩn thận nói.

"Xảy ra chuyện gì? Là Bùi Dịch sao?" Tim Tô Thi Thi lập tức nhảy

dựng lên.

"Không phải, không phải tiên sinh, tiên sinh không có việc gì," quản gia vội vàng nói, "là chuyện liên quan đến tiên sinh. Cần Tô tiểu thư trở về một chuyến." Quản gia dừng một chút, giọng nói bỗng nhiên nhỏ tiếp xuống, như là đang vụng trộm nói cho cô.

"Tô tiểu thư, cô trước gọi điện thoại cho tiên sinh, nói tiên sinh cũng cùng trở về."

Quản gia nói xong, giọng nói lại vang lên, nói với cô: "Tôi cúp máy trước."

Tô Thi Thi nghe di động truyền đến âm thanh tút tút báo đã cúp máy, trong lòng chậm rãi có cảm giác nặng nề hơn.

Cùng quản gia ở chung trong mấy tháng này, Tô Thi Thi biết ông không phải người nóng vội, nếu không phải thật sự có việc quan trọng, ông hẳn không gọi điện thoại.

Như thế...

Tô Thi Thi nhướn mày, nói với Tống Trọng Hạo cùng Ôn Ngọc: "Tôi có việc về nhà trước một chuyến, hai người cứ bàn bạc trước."

"Xảy ra chuyện gì rồi hả?" Tống Trọng Hạo lập tức chạy lại hóng hớt, những chuyện tranh chấp vừa rồi tất cả không để ở trong lòng.

"Tạm thời vẫn không rõ ràng lắm, có gì gọi điện thoại." Tô Thi Thi nói xong, xách túi liền đi ra ngoài.

"Nhớ gọi điện thoại." Ôn Ngọc lo lắng nói.

Tô Thi Thi choàng áo quay lại nhìn bọn họ một cái rồi đi ra ngoài.

Cô nghĩ nghĩ, gửi cho Bùi Dịch một tin nhắn hẹn giờ, bốn mươi phút sau mới gửi đi.

Cô phải đi về trước xem tình huống, nếu có thể chính mình giải quyết, không muốn làm Bùi Dịch lo lắng.

Cô gửi xong tin nhắn, thang máy vừa lúc đến chỗ. Cô một bên cất điện thoại di động vào túi, một bên cúi đầu đi ra ngoài.

Vừa lúc Hồ Sĩ Minh đến cao ốc Ngôi Sao, thật xa liền nhìn thấy Tô Thi Thi cúi đầu đi tới. Khóe miệng hần ngoéo... một cái, đi thẳng đến chỗ cô.

"Ừm..."

Tô Thi Thi không thấy được phía trước có người lập tức liền dừng phải người phía trước. Cô che cái mũi bị đau, vội vàng giải thích: "Thật xin lỗi."

Chỉ là ngáng đầu, biểu tình trên mặt cô nhất thời cứng lại rồi, như nhìn thấy quỷ một dạng.

Cô có phải hay không nhìn lầm rồi? Làm sao có thể là người điên này!

Tô Thi Thi im lặng lui về phía sau một bước, sau đó bước nhanh đi về phía trước.

"Tô tiểu thư, " Hồ Sĩ Minh giữ chặt cánh tay cô, như cười như không nhìn cô, "Đụng vào người khác cứ như vậy mà đi sao?"

"Hỗ tổng, làm sao có thể là anh nha!" Tô Thi Thi lập tức tươi cười, đồng thời tay dùng lực vung, thừa dịp Hỗ Sĩ Minh không chú ý rút trở về.

Từ lần trước tại sân vận động, người đàn ông này sau khi bị Tần Phong cầu hôn, bọn họ liền không gặp lại, không nghĩ tới lại gặp ở chỗ này.

Tô Thi Thi vội vã về nhà, cũng không rảnh cùng hấn vướng mắc, một bên quay đầu đi ra ngoài vừa nói: "Hỗ tổng đến tìm Tần tổng à? Anh đi nhầm chỗ rồi, anh ấy đang ở Xây dựng Tiệp Khắc, ra cửa rẽ trái, đi thêm năm phút đồng hồ, không cần cảm ơn."

"Tạm biệt!"

Tô Thi Thi nói xong liền chạy rất nhanh, cũng không để ý hình tượng, giống như con thỏ, nhanh như chớp bỏ chạy rồi.

Hỗ Sĩ Minh vẫn ngơ ngác đứng tại chỗ nhìn người phụ nữ đi xa kia, đến bây giờ còn có chút thần thờ.

Bảo hấn đi tìm Tần Phong? Hỗ Sĩ Minh mặt đen như đít nồi, người phụ nữ này thật đúng là đủ gan!

Hấn quay đầu nhìn thoáng qua thang máy, cũng không còn hứng thú đi lên, âm thầm đi ra theo Tô Thi Thi trở về Xây dựng Minh Đĩnh.

"Tô Thi Thi, lần sau tuyệt đối không cho phép cô chạy trốn." Hỗ Sĩ Minh ngồi trở lại trong xe, siết chặt quả đấm, trong ánh mắt ngoan độc chớp lóe rồi biến mất.

Hết một tới hai, hết hai tới ba, kiên nhẫn của hấn triệt để khô kiệt!

Mà Tô Thi Thi bên này vẫy một chiếc xe taxi, lấy tốc độ nhanh nhất chạy về vương phủ "Thi Dịch".

"Kỳ quái, sao lại không có ai?" Tô Thi Thi đi vào trong nhà, trừ bảo vệ ngoài cửa, phát hiện vậy mà một người đều không có. Bình thường chỉ cần cô vừa về đến, quản gia cùng Tiểu Ưu khẳng định là đến bên ngoài đón.

Cô âm thầm bóp bóp nắm tay, điều chỉnh một phen tâm tình, vững bước đi đến nhà chính.

Đây là nơi tiếp khách trước kia của vương phủ này, nếu không lầm, quản gia bọn họ đều đã ở chỗ này.

Tô Thi Thi vừa mới bước vào cánh cửa, liền nghe đến bên trong truyền đến giọng quản gia: "Ô tiểu thư, cô đã về."

Tô Thi Thi nghe được giọng của ông mới thoáng nhẹ nhàng thờ ra, ít nhất bọn họ cũng không có việc gì.

"Chị là Tô Thi Thi?" Tô Thi Thi mới đi vào trong hai bước, đột nhiên nghe được phía trước truyền đến một giọng nói non nớt mà lại ra vẻ già dặn.

Tô Thi Thi theo tiếng nhìn lại, phát hiện một cậu bé khoảng 10 tuổi ngồi trên ghế gỗ lim trong phòng khách, hiện tại sừng sốt một phen.

"Nó là?" Tô Thi Thi quay đầu nhìn quản gia.

"Cậu ấy nói cậu ấy là..." Quản gia đang muốn nói chuyện đã bị cậu bé kia ngắt lời.

Cậu bé kia đứng lên, đi đến trước mặt Tô Thi Thi, ánh mắt tùy ý đánh

giá trên người cô, sau đó vẻ mặt ghét bỏ nói: "Bộ dáng khó coi như thế, Bùi Dịch rốt cuộc nhìn trúng chị chỗ nào vậy hả?"

Bùi Dịch?

Tô Thi Thi nội tâm khẩn trương, trong đầu trắng xanh một phen hiện lên một ý nghĩ.

Đứa trẻ này hẳn không phải đứa em trai cùng cha khác mẹ của Bùi Dịch đi?

"Đoàn Tĩnh Đồng?" Tô Thi Thi thăm dò hỏi.

"Hừ, anh ấy vậy mà đem tên của tôi đều đã nói cho chị rồi." Đoàn Tĩnh Đồng hừ một tiếng.

Cha mẹ cậu ta nói, không thể tùy tiện đem tên của cậu ta nói cho người khác biết, cho nên cha mẹ cậu ta tuyệt đối sẽ không đem tên của cậu ta nói cho một người phụ nữ xa lạ như thế này, thế thì cũng chỉ có thể là Bùi Dịch nói cho cô.

Tô Thi Thi khóe miệng giật giật, bộ dạng cô cực kỳ xấu sao?

Tuy không phải đặc biệt xinh đẹp, nhưng không tính là xấu đi!

Tô Thi Thi âm thầm hít vào một hơi, được, cô không cùng một đứa con nít so đo!

Cô nhìn bốn phía một phen, phát hiện trừ người làm của bọn họ, Đoàn Tĩnh Đồng là một mình tới.

"Nhóc con lén lút đến đây sao?" Tô Thi Thi trực tiếp nói.

Nếu Đoàn gia biết, tuyệt đối không có khả năng để cho thằng nhóc kia xuất hiện tại nơi này. Bùi Dịch cũng sẽ không mang nó tới đây. Cho nên đáp án không cần nói cũng biết, phỏng chừng hiện tại Đoàn gia cùng Bùi Dịch đã tìm khắp nơi đến phát điên rồi đi.

"Chị..." Đoàn Tĩnh Đồng không nghĩ tới người phụ nữ này vậy mà nhìn thấu mình, tức giận đến oa một phen liền khóc, tiện tay cầm lấy một vật trang trí đặt bên cạnh bàn đập bể trên mặt đất, khóc hô: "Chị vu oan tôi!"

"Tôi nói sự thật!" Tô Thi Thi mặt trắng xanh một phen liền tái rồi!

Đúng là một đứa trẻ hung hăng! Vật trang trí kia là vật Bùi Dịch nâng niu cất giữ, giá trị hơn mười vạn đó!

"Chị là đồ đàn bà độc ác, chị chẳng những đổ oan cho tôi, lại còn lừa tôi!" Đoàn Tĩnh Đồng nói xong liền hướng Tô Thi Thi đánh tới, bộ dạng như muốn liều mạng với cô.

Tô Thi Thi lờ mờ, đây là em trai Bùi Dịch sao? Như thế nào một điểm cũng không giống anh trai vậy!

(Mít: Ừ, biết Dịch nhà cô là nhất rồi, so sánh làm chi

Cặp đôi Thi - Đồng này cười đau ruột luôn hahaha

.

.

.

Cơ mà chịu khó chờ đăng được hông nà :v)

Chương 261: Tô tiểu thư thật có tiền đồ

Edit: Moon

Beta: + Ryeo

"Đây rốt cuộc là tình huống gì?" Tô Thi Thi trước mặt này trở mặt còn nhanh hơn lật sách khiến cậu bé nhỏ trợn tròn mắt.

"Tô Thi Thi, chị là người đàn bà xấu!" Đoàn Tĩnh Đồng trừng con mắt tròn xoe, giống như là vừa chịu ủy khuất lớn, vừa khóc vừa nhào vào Tô Thi Thi.

Cậu bé này không biết có phải là bị thừa dinh dưỡng không, cơ thể cực kì chắc khoẻ. Giờ phút này cậu bé nắm thật chặt quả đấm, nhắm ngay mặt Tô Thi Thi mà đánh.

"Tô tiểu thư cẩn thận!"

"Trời ạ!"

Quản gia và Tiểu Ưu bị dọa sợ tới mặt mũi trắng bệch, thực mạng chạy tới.

Nhưng bọn họ cách khá xa, không theo kịp tốc độ của Đoàn Tĩnh Đồng.

"Xong rồi..."

Quản gia và Tiểu Ưu trơ mắt nhìn Đoàn Tĩnh Đồng đánh vào người Tô Thi Thi, chân mềm nhũn thiếu chút nữa là ngã xuống.

"Đồ trẻ con!" Tô Thi Thi nổi giận.

Tiểu mập mập này muốn phá cô nhưng không thành!

Phải đánh đòn!

Chân phải của Tô Thi Thi lùi về phía sau nghiêng người thật nhanh, giờ tay bắt lấy cánh tay phải của Đoàn Tĩnh Đồng, khom lưng bẻ tay cậu nhóc qua sau, ra vẻ như sắp bẻ gãy nó.

"Đừng..." Quản gia bọn họ sợ hết hồn.

Đang lúc ngàn cân treo sợi tóc, thì Tô Thi Thi giật mình, suýt nữa đẩy bả vai Đoàn Tĩnh Đồng ngã xuống.

Sau đó _____

Mọi người đều thấy tiểu mập mập này bị một cô gái ra sức túm tay, rồi xách lên, nhưng đột nhiên xoay người lại một cái, đã bẻ tay của cậu nhóc ra sau lưng.

"A!" Trong phòng khách vang lên một trận hét chói tai.

Đoàn Tĩnh Đồng điên rồi, cậu sao có thể bị người phụ nữ này bắt nạt được.

"Chị buông tôi ra!" Đoàn Tĩnh Đồng liều mạng dùng giăng, làm bộ cắn vào chân Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi chột lùi về sau từng bước, thân thể quỳ xuống một chân

xuống đất, đặt Đoàn Tĩnh Đồng lên đùi của mình, khẽ quát: "Quản gia mau lấy sợi dây!"

Nhóc con muốn phản kháng phải không? Cô không tin không trị được thằng nhóc này!

"A?" Quản gia run run một cái.

Ông không nghe lầm chứ?

"Lo lắng làm gì? Nhanh cầm sợi dây đến đây!" Tô Thi Thi nghiêm mặt, bởi vì tức giận mà sắc mặt khẽ biến thành hồng, vừa nhìn là biết đang rất bực mình.

Giờ khắc này, quản gia tựa như nhìn thấy bóng dáng của Bùi Dịch trên người của cô. Ông ta lại thoáng run rẩy, quay đầu chạy đi tìm sợi dây.

Ông đã sớm nói rồi, chọc ai cũng không nên chọc Tô tiểu thư!

"Tô Thi Thi chị dám!" Đoàn Tĩnh Đồng vừa nghe Tô Thi Thi muốn trói mình, giận đến đỏ mặt từ lúc còn bú sữa mẹ tới giờ chưa có ai làm thế với cậu hết.

Tô Thi Thi ánh mắt không chuyển đổi, dùng sức chế ngự tay của cậu nhóc, lạnh giọng nói: "Em còn dám động, có tin chị đánh gãy tay em!"

"Chị! Chị!" Đoàn Tĩnh Đồng tức giận.

Từ lúc cha sinh mẹ đẻ tới giờ, chưa có ai dám đối xử quá đáng như vậy với cậu!

"Chị dám đánh tôi? Nếu bị cha mẹ tôi biết nhất định sẽ không bỏ qua

cho chị!" Đoàn Tĩnh Đồng la lớn.

Tô Thi Thi hừ lạnh nói: "Em cảm thấy chị sẽ sợ bọn họ sao?"

Lúc này cô thấy quản gia đã cầm sợi dây tới, đem Đoàn Tĩnh Đồng nâng lên, nhận lấy sợi dây, vùi đầu liền trói.

"Ô Thi Thi, chị cái người điên này! Chị mau buông tôi ra!" Đoàn Tĩnh Đồng tức điên lên, Tô Thi Thi thật sự dám trói.

"Ô Thi Thi? Tên của chị đây cũng dám gọi sao?" Ánh mắt Tô Thi Thi tối sầm lại, lột quần của cậu nhóc xuống, giơ tay lên "tét" một cái đánh vào mông cậu.

Tiếng đánh quá lớn, trong phòng khách xuất hiện một tầng quý dị, im lặng, tiếp theo sau đó tiếng khóc như heo bị chọc tiết.

"Ô Thi Thi chị dám lột quần tôi! A, các người đúng là ngu như heo còn không mau qua đây kéo người phụ nữ điên này ra ngoài đi!" Đoàn Tĩnh Đồng tức đến phát khóc oa lên một tiếng.

"Ngu như heo sao? Uy hiếp người nhà của chị để bọn họ kéo chị đi? Hôm nay chị sẽ dạy cho em biết cái gì gọi là lễ phép!" Tô Thi Thi tiếp tục đánh, mỗi lần đánh đều dùng sức.

Đoàn Tĩnh Đồng lộn xộn không yên, cái mông rất nhanh liền xuất hiện nhiều dấu tay.

Tô Thi Thi ánh mắt u ám vài phần, là giận thật.

Cô cũng biết quản gia không thể nào vô duyên vô cớ gọi cô về, nhất định là thằng nhóc này dùng danh nghĩa lão gia để uy hiếp bọn họ.

"Dám xem thường người của chị đúng không? Chị không đánh em đến mức phải chịu thua thì chị không mang họ Tô!" Tô Thi Thi vừa nói vừa dùng sức đánh thêm hai cái, mỗi một cái đều dùng sức đánh, tay đánh cũng đã tê dần.

Tiểu tử thúì này da thật là dày!

Tô Thi Thi vẫy tay, đau chết cô rồi!

"A! Tô Thi Thi, cái bà già điên khùng, chị có tư cách gì đánh tôi?" Đoàn Tĩnh Đồng vừa khóc vừa kêu.

"Tư cách? Chị dâu như mẹ không biết sao? Lại còn giám gọi thẳng tên chị, hôm nay chị đây liền thay cha mẹ em dạy dỗ em thật tốt!" Tô Thi Thi vừa nói vừa đánh một cái, Đoàn Tĩnh Đồng thân thể run rẩy, ngay cả tiếng khóc cũng ít đi một chút.

"A!" Tiểu thiếu gia đã bị đụng tới giới hạn hoàn toàn bộc phát ra, Đoàn Tĩnh Đồng lớn tiếng khóc kêu nói: "Tâm của chị chết rồi hả, mẹ tôi sẽ không đồng ý để cho chị làm chị dâu của tôi, anh trai tôi tuyệt đối sẽ không cưới chị! Chị là cóc mà đòi ăn thịt thiên nga à người phụ nữ ngu xuẩn!"

"A..." Tô Thi Thi nâng tay lên nữa. nhưng không còn sức để đánh xuống.

Phát ngôn không suy nghĩ. Thằng nhóc này thẳng thắn nói ra những lời này giống như là một thanh gươm cắm thẳng vào trái tim của cô, thật đau thật sâu.

"Đoàn Tĩnh Đồng em đem những lời nói vừa rồi lặp lại lần nữa!" Đúng lúc này bên ngoài truyền đến một giọng nói lạnh như băng.

"Bùi Dịch?" Tô Thi Thi trong lòng hoảng hốt theo bản năng đứng lên.

Xong rồi, đánh em trai của anh bị bắt tại trận...

Đoàn Tĩnh Đồng chưa phản ứng kịp, liền bị Tô Thi Thi quăng xuống đất đau đến mức cậu nhóc phải rên lên một tiếng.

"Chị cái người phụ nữ ngu xuẩn này... Anh... Anh... Anh?"

Đoàn Tĩnh Đồng ngẩng mặt lên thấy đứng ở đằng xa sắc mặt Bùi Dịch lạnh như băng, bị dọa sợ đến mặt xám lại liền liếc, "Bịch" một cái từ dưới đất bò dậy, nhấc chân lên liền muốn chạy.

"Em còn dám động đây?" Bùi Dịch lạnh lùng nhìn Đoàn Tĩnh Đồng, mặt đen có thể vắt ra mực.

Người phụ nữ của anh, anh cứng chiều cũng không bao giờ cứng chiều đủ, lại bị em trai mình xỉ nhục như vậy!

Sắc mặt Bùi Dịch càng ngày càng kinh khủng, nắm chặt quả đấm tiếng kêu răng rắc.

"Bùi Dịch!" Tô Thi Thi trong lòng giật mình, vội vàng chạy qua giữ tay của anh lại.

Anh không phải là muốn động thủ chứ?

"Tô Thi Thi " Bùi Dịch quay đầu, mặt vẫn lạnh như băng không chút thay đổi nhìn Tô Thi Thi nói: "Bị một đứa trẻ khinh thường thành cái bộ dạng này, em thật là càng ngày càng không có tiền đồ!"

"Em..." Tô Thi Thi im lặng, trái tim bởi vì lúc nãy bị Đoàn Tĩnh Đồng nói những lời không suy nghĩ mà đau lòng nhưng bây giờ đột nhiên

vào lúc này tan thành mây khói.

"Dù sao cũng là em trai anh, là do em đánh quá nặng tay..."

"Là nó không ngoan, hỗn láo với người lớn, còn dám nói dối giúp nó." Bùi Dịch hận không thể rèn sắt thành thép liếc mắt một cái nhìn Tô Thi Thi.

Cô gái này lúc đối mặt với anh đều nhanh mồm nhanh miệng, bây giờ ngay cả tên nhóc con này cũng đấu không lại, uổng công anh nuôi cô!

Tô Thi Thi cảm thấy im miệng là cách tốt nhất.

Bất quá Bùi tiên sinh bao che cô trắng trợn như vậy, có phải quá làm tổn thương tâm hồn của đứa trẻ này rồi hay không?

Nhưng cô lúc nhìn thấy Đoàn Tĩnh Đồng thiếu chút nữa tròn mắt rớt ra ngoài.

Đứa trẻ này mới vừa rồi còn giương nanh múa vuốt phách lối vô cùng, giờ phút này trở nên ngoan ngoãn quỳ xuống đất. Cúi đầu nhận lỗi, dáng vẻ này nhìn qua lại có chút đáng thương.

Tô Thi Thi chợt lắc đầu mạnh một cái. Cô thật là bị quý ám rồi. Tên trẻ con này tuy là người không bản lĩnh, nhưng tuyệt đối không ngây thơ!

"Dương Dũng đem ván giặt vào đây " Bùi Dịch liếc Đoàn Tĩnh Đồng một cái, trầm giọng nói.

"Anh, em sai rồi!" khuôn mặt nhỏ nhắn của Đoàn Tĩnh Đồng trắng bệch, muốn khóc nhưng lại không dám, bộ dáng kia thật sự đáng

thương.

"Ván giặt?" Tô Thi Thi hoài nghi mình nghe lầm nói "Trong nhà chúng ta có thứ này sao?"

Bùi Dịch mím môi, ánh mắt rơi trên người Đoàn Tĩnh Đồng, gằn từng chữ nói: "Mới vừa mua!"

"Anh... Lợi hại!" Tô Thi Thi cạn lời rồi

Cô lúc trước còn hoài nghi cô gửi tin nhắn còn chưa được bao lâu, Bùi Dịch tại sao đã trở về rồi. Thì ra anh đã sớm biết, hơn nữa còn chuẩn bị ván giặt.

"Bùi tiên sinh, anh thật hiểu rõ em trai của mình!" Tô Thi Thi liếc mắt một cái nhìn cậu bé đang cúi đầu ủ rũ kia, lặng lẽ rời đi ánh mắt.

Sau này đoán chừng sẽ không yên lặng nữa!

Cô thật muốn khóc.

Tui đã trở lại, ai nhớ tui ko? Ryeo

Chương 262: Gãy tay

Edit: Moon

Beta: + Ryeo

"A, đầu gối của em muốn nát rồi! Đau quá đi!" Trong phòng khách thình thoảng lại vang lên tiếng Đoàn Tĩnh Đồng kêu rên cùng tiếng hát xì.

Đoàn Tĩnh Đồng quỳ gối trên ván giặt, trong bàn tay mập mạp nắm một củ hành tây, vừa bóc vừa lau nước mắt. Mùi cay kích thích mắt của cậu nhóc, càng lau nước mắt rơi càng nhiều, nhìn qua bộ dáng kia thật vô cùng đáng thương.

"Bùi tiên sinh, anh quá độc ác." Tô Thi Thi đứng bên cạnh Bùi Dịch, âm thầm bưng mặt.

Bùi tiên sinh, anh làm khó dễ đứa trẻ mười tuổi làm gì chứ?

Mùi hành tây bay đầy cả phòng. Đại cầu tử đang ở ngoài đi tản bộ người thấy mùi này, cái mũi khịt khịt hít vài cái liền ngay vào.

Nó thích ăn nhất chính là thịt bò nướng hành tây, mỗi lần vừa người thấy mùi hành tây, liền cho rằng có thịt bò ăn, chạy một mạch về phía Đoàn Tĩnh Đồng đang bóc hành tây, tốc độ nhanh đến nỗi không ai phản ứng kịp.

"A, chó! Cứu mạng!" Đang cúi đầu lau nước mắt đột nhiên thấy xuất hiện một con chó to lớn, bị dọa sợ đến mức từ trên mặt đất nháy

dựng lên.

Nhưng cậu nhóc vẫn rất nghe lời của anh trai mình, không dám ném hành tây đi, vẫn cầm lấy hành tây, nhấc chân bỏ chạy.

"Gâu, gâu, gâu!" Đại Cầu Tử thấy thức ăn chạy mất, lập tức dựng chân ra đuổi theo.

"Mẹ, cứu mạng!" Đoàn Tĩnh Đồng hoảng cũng không biết phải làm gì, thấy được Tô Thi Thi cách đó không xa, liền giống như một con nghé con nhìn thấy mẹ lao đầu chạy tới, ôm lấy eo của cô.

"Mẹ?" Toàn thân Tô Thi Thi cứng ngắc, khoe miệng giật giật.

Cô từ lúc nào lại già đến như vậy, không đúng...

Hiện tại đây không phải là mấu chốt, mấu chốt là __ __

"Nhóc con, sao em lại mạnh như vậy chứ!" Tô Thi Thi dờ khóc dờ cười.

"Đoàn Tĩnh Đồng!" Bùi Dịch lạnh lùng nhìn chăm chăm tay Đoàn Tĩnh Đồng đang ôm eo Tô Thi Thi.

Nhóc con đáng chết, chẳng những ôm Tô Thi Thi, lại còn tựa đầu cọ cọ ngang hông cô, phải đánh!

"Ừm..."

Đoàn Tĩnh Đồng bị dọa sợ vội vàng buông tay ra, lúc này mới phát hiện dưới tình thế cấp bách cho nên đã ôm lấy thắt lưng Tô Thi Thi, mặt thoát cái đã đỏ lên, thẹn quá hóa giận liền đẩy Tô Thi Thi ra, nhảy lên ghế salon.

"Gâu, gâu, gâu, gâu!" Đại Cửu Tử cảm thấy rất hứng thú đối với Đoàn Tĩnh Đồng, hoặc là nói cách khác trên người cậu ta có mùi hành tây cảm thấy rất hứng thú, liền chạy đuổi theo.

"A, mà đừng tới đây!" Đoàn Tĩnh Đồng quơ bàn tay mập mập, lập tức chân phải nhảy xuống.

Nhưng cậu nhóc quên mình vẫn còn trên ghế salon, mất trọng tâm, cả người liền ngã xuống mặt đất.

"Cẩn thận!" Tô Thi Thi cả người cả kinh, theo bản năng đưa tay ra, nhào về phía cậu nhóc mà ôm vào trong ngực.

"Đáng chết!" Bùi Dịch bị dọa sợ đến mức tim cũng ngừng đập, chạy về phía Tô Thi Thi thật nhanh.

Cùng lúc đó, ở bên kia Dương Dũng nghe được trong nhà có tiếng động lập tức chạy vào nhà, lấy tốc độ cực nhanh hướng Đoàn Tĩnh Đồng chạy tới.

"Bang bang ầm!" Trong phòng vang lên mấy tiếng va chạm cùng tiếng kêu rên.

Tô Thi Thi nặng nề nằm trọn trong lòng của Bùi Dịch, bị anh ôm chặt trong ngực.

Mà bên kia Dương Dũng cũng tiếp được Đoàn Tĩnh Đồng.

Chẳng qua tiểu mập mập này trọng lượng không hề nhẹ, ngay cả Dương Dũng cũng bị cậu nhóc này va đập đến đầu đầy mồ hôi lạnh.

Nhưng tiểu mập mập kia không những không cảm kích, còn giùng

giăng: "Anh buông tôi ra, con chó điên đã tới, nhanh lên một chút..."

"Rắc rắc"

Chỉ nghe thấy âm thanh gãy xương, ngay sau đó truyền đến tiếng Đoàn Tĩnh Đồng kêu khóc tê tâm phế liệt: "Tay của em thật là đau!"

"Không phải chứ?" Tô Thi Thi mới vừa bò dậy, liền thấy dáng vẻ Đoàn Tĩnh Đồng vừa che tay vừa khóc lớn.

Dương Dũng bị cậu nhóc đè sau lưng ngu ngơ, ngây ngơ nhìn tay tiểu thiếu gia.

Anh ta thật sự không phải cố ý...

"Hình như là gãy thật rồi." Tô Thi Thi quay đầu lại nhìn Bùi Dịch khóc không ra nước mắt.

Lần này xong đời rồi.

"Hu hu hu, em biến thành tàn phế rồi, em muốn đi tìm mẹ, các người ai cũng ăn hiếp em!" Thằng nhóc con này thật biết hù người, đập chân đập tay, cử động một cái liền đau đến cả người đổ mồ hôi lạnh, thiếu chút nữa vì đau mà ngất.

"Gọi bác sĩ đi." Sắc mặt Bùi Dịch chìm xuống. Thằng nhóc này chạy đến đây anh còn không nói, đã vậy còn gây cho anh một đống phiền phức!

"Em đi trước tìm đồ cho thằng bé cố định tay đã."

Tô Thi Thi bắt đắc dĩ thờ dài, để cho quản gia cầm hộp thuốc băng bó đơn giản cho Đoàn Tĩnh Đồng.

Đoàn Tĩnh Đồng đoán chừng bây giờ đã quá đau, thậm chí cũng quên cả phản kháng, chỉ là vẫn khóc, nước mắt như hạt châu bị đứt tí tách rơi xuống.

Tô Thi Thi nhìn qua, cũng động lòng mà đau theo.

Dù sao nó cũng chỉ là một đứa trẻ mười tuổi. Nhìn thấy nó bị ủy khuất rất xót ruột.

"Em yên tâm, sẽ không lưu lại di chứng về sau. Không tàn phế được đâu." Trên xe đang đi tới bệnh viện, Tô Thi Thi nhìn cậu nhóc đang khóc không ngừng, thật lòng an ủi nói.

"Hừ em không muốn nói chuyện với chị. Đồ phụ nữ xấu xa." Đoàn Tĩnh Đồng nghiêng người hừ lạnh một tiếng.

Không phải là vì Tô Thi Thi, thì cậu cũng sẽ không tham như vậy. Vừa rời sắc mặt anh trai nhìn cậu thật khủng khiếp, anh trai khẳng định không thích cậu rồi.

Đoàn Tĩnh Đồng càng nghĩ càng sợ, oa một tiếng lại khóc lớn lên.

Tô Thi Thi âm thầm hỏi ông trời.

Cô rốt cuộc đã gây ra nghiệp chướng gì? Thằng nhóc này quả nhiên thật khó dụ dỗ.

Cô nhớ tới ban nãy Ôn Ngọc cho cô một cây kẹo mút, cô tiện tay cho vào trong túi sách, lấy ra đưa cho Đoàn Tĩnh Đồng nói: "Này, ăn thứ gì đó ngọt sẽ bớt đau hơn đó."

"Hừ, em không muốn!" Đoàn Tĩnh Đồng đưa lưng về phía Tô Thi Thi

nhưng ánh mắt lại không ngừng nhìn vào tay cô.

Tô Thi Thi cười thầm, nhìn cậu bé kia rõ ràng là thật sự rất muốn còn tỏ vẻ, cường ngạnh đem kẹo nhét vào trong tay cậu bé nói: "Chỉ có một que kẹo này thôi, có muốn nữa cũng không có."

"Hừ chính là chị cứng rắn muốn cho em, như thế này cũng không thể không nhận." Đoàn Tĩnh Đồng phủ tay Tô Thi Thi một cái, vừa bóc que kẹo vừa cứng cổ nói.

Nhưng một tay cậu bị thương, chỉ còn một tay thì căn bản không bóc được vỏ kẹo, tức quá oà lên một tiếng khóc?

Tô Thi Thi lặng lẽ liếc nhìn Bùi Dịch đang ở bên cạnh không nói tiếng nào dùng ánh mắt hỏi anh: Em trai anh sao như vậy đã khóc rồi?

Nếu như không phải nhìn cậu ta có dáng dấp là con trai, người khác còn tưởng rằng là con gái.

Bùi Dịch lặng lẽ dời mắt đi, không định phát biểu ý kiến.

Tô Thi Thi giúp Đoàn Tĩnh Đồng bóc vỏ kẹo, quay đầu nhỏ giọng hỏi Bùi Dịch: "Khi anh còn bé không hay khóc như vậy chứ?"

"Đúng vậy. Mẹ em nói, anh trai khi còn bé rất thích khóc..." Đoàn Tĩnh Đồng nói được một nửa, chợt ngừng nửa miệng, sợ hãi trốn trong góc ăn kẹo.

Sắc mặt Bùi Dịch thoáng cái liền tối sầm.

"Khụ khụ..." Tô Thi Thi ho khan một cái liền ngồi nghiêm chỉnh cũng không dám nhìn Bùi Dịch.

Nếu làm Bùi tiên sinh không vui, anh sẽ không giết người diệt khẩu chứ?

Cô không nhìn được nghiêng đầu nhìn lên Bùi Dịch.

Thật không nhìn ra, người này khi còn bé cũng là một con quỷ thích khóc.

"Ô Thi Thi, em nhìn gì, có tin anh sẽ khiến em phải khóc thảm hơn không!" Bên cạnh truyền đến một âm thanh lạnh lạnh.

Người Tô Thi Thi cứng đờ, liền hướng đến chỗ Đoàn Tĩnh Đồng nhích lại gần bên cạnh.

Người này mỗi lần nói chuyện đều không đứng đắn như vậy. Nhớ tới những lần ở trên giường bị hành hạ khóc đến khô cổ họng. Tô Thi Thi chột rùng mình, cũng không dám nói thêm câu nào...

Cũng may đến bệnh viện rất nhanh. Hai người vội mang Đoàn Tĩnh Đồng vào phòng khám.

Tên trẻ con này vốn đã bình tĩnh lại, nhưng vừa đến bệnh viện liền thay thành người khác lại tiếp tục gào khóc.

Tô Thi Thi cũng đau đầu. Nếu không phải Bùi Dịch kêu vệ sĩ tới trước chuẩn bị, đoán chừng sẽ có người xông tới nói bọn họ ngược đãi trẻ em.

Thời điểm bọn họ mang Đoàn Tĩnh Đồng đi vào phòng cấp cứu, Phương Thanh Hoa thay Chấn Ba xuống đóng tiền thuốc thấy một màn như vậy, cả người kinh ngạc sững sờ tại chỗ.

"Đứa trẻ đó là ai?"

Phương Thanh Hoa lặng lẽ đến gần một chút, bà ta thấy rõ dáng vẻ của Đoàn Tĩnh Đồng, liền bưng miệng, không thể tin nổi.

"Đứa trẻ này sao lại giống Nhậm Thiếu Vi thế? Có cái gì đó không đúng!" Phương Thanh Hoa suy nghĩ một chút, liền chạy vào thang máy.

"Mình phải đi nói cho Chấn Ba biết."

Chương 263: Gọi một tiếng chị dâu

Edit: Nana

Beta: Ryeo

"Bà nói cái gì? Một đứa bé trai bộ dáng rất giống Nhậm Tiểu Vi sao?"

Trong phòng bệnh lâu ba khoa chỉnh hình, Đoàn Chấn Ba nghe được những lời vợ mình nói, sắc mặt trắng xanh một phen trở nên rất khó coi.

"Là Bùi Dịch tự mình đưa thằng bé đó đến đây?"

"Không sai, Bùi Dịch kêu rất nhiều vệ sĩ đi theo bảo vệ. Ông nói xem cậu ta vì cái gì lại phải huy động nhiều người như vậy đi theo bảo vệ thằng nhóc đó?" Phương Thanh Hoa sắc mặt cực kỳ ngưng trọng, trực giác nói cho bà ta biết người này khẳng định không đơn giản.

"Còn có vệ sĩ theo bảo vệ?" Đoàn Chấn Ba sắc mặt càng khó nhìn. Bùi Dịch này từ trước đến nay rất khiêm tốn, cho dù có vệ sĩ đi theo, cũng sẽ để cho bọn họ ẩn nấp từ một nơi bí mật gần đó, từ đầu không sẽ bị người ta dễ dàng phát hiện.

"Rốt cuộc là ai chứ?" Đoàn Chấn Ba lẩm bẩm.

"Ông nói xem, thằng nhóc đó có thể là con trai Bùi Dịch không? Cũng không đúng, nếu thật là con trai của Bùi Dịch, tôi nhìn thấy Tô Thi Thi cũng có ở đó. Dựa theo tính tình của con nhỏ đó, nếu biết Bùi Dịch

có con trai, nhất định sẽ không để yên. Không lí gì có thể đi cùng cậu ta tới bệnh viện."

Phương Thanh Hoa càng nói càng thấy có lý: "Tôi vừa mới xem biểu hiện của Tô Thi Thi cái con tiện nha đầu kia, giống như cực kỳ quan tâm đứa nhỏ này vậy."

"Nếu không phải con trai của Bùi Dịch, bộ dáng lại giống với Nhậm Tiểu Vi, như vậy..." Đoàn Chấn Ba trong đầu hiện lên một ý làm ông ta thất thần ngay tại chỗ.

"Thì ra là thế! Đúng là tiện nhân!" Đoàn Chấn Ba bị chọc giận điên rồi, nắm chặt nắm đấm làm các ngon tay trắng bệch.

"Năm đó Nhậm Tiểu Vi, cái người đàn bà thối tha kia ngay từ đầu không phải bị sảy thai, bà ta biến mất một năm là để ra nước ngoài sinh con! Khó trách lão già đối với chuyện năm đó cũng không truy cứu nhiều, thì ra bọn họ đã sớm hoạt động bí mật!"

"Ông nói đứa bé đó là con của Nhậm Tiểu Vi với lão gia tử sao?" Phương Thanh Hoa sợ ngây người.

Nếu thật là con của lão gia tử, như vậy không phải là em của Đoàn Chấn Ba sao?

"Bà còn không hiểu rõ sao?" Đoàn Chấn Ba liếc mắt về phía Phương Thanh Hoa một cái, ""Cha luôn cương quyết lấy lại tư cách thừa kế của tôi, chính là vì thằng nhóc kia! Ông ta muốn để cho con của mình kế thừa Đoàn thị, quả nhiên đánh một đòn hoàn hảo!"

Đoàn Chấn Ba chưa từng có nỗi hận nào giống như bây giờ!

Ông ta khổ tâm kinh doanh nhiều năm như vậy, mới mấy tháng đã bị

cha của mình coi không đáng một đồng, còn đuổi khỏi Đoàn gia, cùng ông ta đoạn tuyệt quan hệ.

"Thì ra bọn họ đã sớm có ý định đào hố để cho chúng ta nhảy vào trong!" Đoàn Chấn Ba tức giận đá văng cái ghế bên giường bệnh. Vết thương ở chân còn chưa hồi phục, cú đá làm ông ta đau đến nỗi mồ hôi lạnh trên trán ứa ra.

"Ông đừng kích động!" Phương Thanh Hoa thấy thế, vội vàng qua đỡ dìu ông ta.

Lại bị Đoàn Chấn Ba đẩy một cái, trở tay tát cho bà ta một cái vào mặt: "Tránh xa tôi ra một chút!"

"Ông!" Phương Thanh Hoa bùm mặt, tức giận đến đỏ bừng cả khuôn mặt.

Người đàn ông này đánh bà ta không biết đã là lần thứ mấy rồi, nếu bà ta không phải không còn chỗ nào để đi, thì đâu phải ở lại chỗ này chịu đựng ông ta trút giận.

"Không được, phải nhẫn nhịn, bằng không cả đời này không thể ngóc đầu lên được!" Phương Thanh Hoa thì thầm nói trong lòng.

Bà ta hít sâu một hơi, đối diện với Đoàn Chấn Ba nói: "Chúng ta không thể cứ chờ như vậy được, lão gia tử muốn đem gia sản cho thằng nhóc kia, tuyệt đối không được!"

"Không sai!" Đoàn Chấn Ba gắt gao nắm bàn tay thành quả đấm, lạnh giọng nói, "Tôi mới đúng là con cả của Đoàn gia, Đoàn gia toàn bộ đều là của tôi!"

"Bà đi tìm Ngọc Tường kêu nó tới gặp tôi! Nó cứ tưởng rằng trốn đi,

thì tôi sẽ không tìm được chắc? Nói cho nó biết, chỉ cần nó nguyện ý nghe theo, tôi có thể bỏ qua chuyện cũ." Đoàn Chấn Ba ánh mắt loé lên hung ác.

Đứa con gái lớn này của ông ta vẫn lại là có chút đầu óc. Ông hiện tại bị cô lập hoàn toàn, người người xa lánh, đứa con gái này vẫn còn có thể lợi dụng, cái khác tạm thời bỏ qua,

"Trường Trường... Được, tôi nhất định sẽ tìm được nó." Phương Thanh Hoa trong lòng suy tính.

Bà ta vất vả nuôi dưỡng cô con gái lớn này, đúng là tiểu bạch nhãn lang, vậy mà quay lại đâm bọn họ một nhát chí mạng. Nếu như Đoàn Chấn Ba không nói, bà ta không nhất định đi tìm đứa con gái này.

Hiện tại tất cả tiền của bọn họ đều bị lão gia tử đóng băng rồi, chỉ còn vài thứ đáng giá có thể sử dụng được đều bị Đoàn Ngọc Tường trộm đi rồi.

Phương Thanh Hoa đã sớm âm thầm nhờ người nghe ngóng khắp nơi, chỉ cần Đoàn Ngọc Tường có động tĩnh gì, bà ta liền phải nhận được tin tức.

Nhà bọn họ cái gì cũng đều là số lượng có hạn, đều đã đăng kí bên Chính phủ, bà ta không tin tìm không thấy Đoàn Ngọc Tường!

Mà bên này, bọn người của Tô Thi Thi bị hành hạ chạy tới chạy lui đến nửa đêm mới về nhà.

Trên đường trở về, Đoàn Tĩnh Đồng mệt mỏi liền ngủ thiếp đi, Tô Thi Thi nhìn thẳng nhóc kia ngáy o..o.., thật sự là dở khóc dở cười.

Sau khi đợi nó vào phòng ngủ, Tô Thi Thi rời khỏi đó, cùng ăn xong

bữa ăn khuya với Bùi Dịch, vẫn là nhịn không được hỏi: "Nó cuối cùng làm sao lại chạy được đến đây?"

Theo như phản ứng của Đoàn Tĩnh Đồng lúc mới đến, rõ ràng là thằng nhóc này đã bí mật tới đây.

Hướng chi lão gia tử cùng mẹ của Bùi Dịch, bọn họ tuyệt đối không có khả năng cho thằng nhóc kia tới nơi này.

Bùi Dịch nhíu đôi mày, trong giọng nói có chút bất đắc dĩ.

"Nó xuống máy bay lừa vệ sĩ, nói là đi nhà vệ sinh, rồi trèo qua cửa sổ WC để chạy trốn."

Tô Thi Thi không nói gì, đứa trẻ này đúng là vô pháp vô thiên.

Cô tuy không biết Bùi Dịch tại sao lại khẩn trương lo lắng cho an nguy của đứa trẻ này như vậy, nhưng mới đây Bùi Dịch kêu bảo an cho tăng tường bảo vệ, cực kỳ hiển nhiên, nó một mình chạy đến đây. thật nguy hiểm.

"Muốn đưa nó trở về sao?" Tô Thi Thi nhẹ giọng hỏi.

Bùi Dịch quay đầu nhìn cô, trầm giọng hỏi: "Em muốn để cho nó trở về sao?"

Tô Thi Thi trong lòng chấn động, khóe miệng chậm rãi vẽ ra một nụ cười, mắt mở to nhìn người đàn ông trước mặt.

Trong ánh mắt của Bùi Dịch loé lên một tia bối rối rồi nhanh chóng biến mất, nhưng không thể giấu được cô.

"Nếu anh ăn nói dễ nghe, em sẽ suy xét cho nó ở lại."

Con mắt Bùi Dịch trầm xuống, đột nhiên ghé sát người Tô Thi Thi, khom lưng bê cô lên, đi nhanh về hướng phòng ngủ: "Anh càng nguyện ý dùng phương pháp khác để thoả mãn em."

"Ừm... Bùi Dịch, anh là kẻ lưu manh!" Tô Thi Thi muốn khóc, cô thề sau này không đùa giỡn với anh nữa!

Lúc Tô Thi Thi tỉnh lại, chỉ cảm thấy eo mỗi lưng đau, đến cả đi bộ đều có chút khó khăn.

"Sắc quý! Thật quá đáng!"

Tô Thi Thi hung hăng đánh vào giường, tay sờ vào eo, nhìn không được mà thờ dài.

Cô nhắc áo ngủ lên, chỉ thấy phần eo hai bên của mình bị Bùi Dịch veo cho tím hết cả..

Bất qua không biết tối qua anh làm sao nữa, đột nhiên lại có đặc biệt hứng thú với eo của cô. *(Tại bị người nào đó ôm eo nên anh tức đó bà, sao ngây thơ thế =,=)*

"Ừm..." Tô Thi Thi che miệng lại, chỉ cần nghĩ tới tối hôm qua, mặt cô bất giác đỏ ửng.

"Hô! Nhất định là bởi vì ngày hôm qua bị em trai anh ôm eo! Đàn ông nhỏ mọn!"

Tô Thi Thi cầm giẻ đánh vào chân, xoa thắt lưng rồi đứng lên, từng bước hướng về phía toilet.

Bây giờ cô bỏ ra nửa giờ để rửa mặt xong. Thay quần áo đi ra, phát

hiện hôm nay trong nhà đặc biệt an tĩnh, tất cả người hầu đều lặng thinh, như là sợ đánh thức cái gì đó.

"Có chuyện gì sao?" Tô Thi Thi giữ lại một người dọn dẹp hỏi.

"Tô tiểu thư, Đoàn tiên sinh cùng phu nhân đã tới. Bùi tiên sinh để tôi nói cho người một tiếng, để cho người nhớ ăn bữa sáng." Người kia nhỏ giọng nói.

"Đoàn tiên sinh cùng phu nhân?"

Tô Thi Thi theo bản năng nhớ lại vợ chồng Đoàn Chấn Ba, nhưng rất nhanh liền phản ứng kịp, hẳn là lão gia tử cùng mẹ của Bùi Dịch đến đây.

Xem ra bọn họ tới tìm Đoàn Tĩnh Đồng.

Tô Thi Thi gật gù đầu, hướng tới phòng khách.

Ở trong toà nhà, bọn họ ở lại căn phòng sau cái sân nhỏ, phía trước là chỗ dùng để tiếp khách.

Tô Thi Thi đi mau đến đó, đột nhiên phát hiện ngoài cửa phòng có một cái bóng nhỏ nhằm úp sấp.

Đoàn Tĩnh Đồng đang ghé vào cửa sổ, cố sức nhìn vào bên trong, để xem lão gia tử bọn họ đang định làm gì.

Tô Thi Thi lặng lẽ đi đến phía sau Đoàn Tĩnh Đồng, nghe thấy âm thanh cuộc nói chuyện của Bùi Dịch và lão gia tử.

Cô nhìn thoáng qua thật cẩn thận Đoàn Tĩnh Đồng, ghé sát vào bên tai nó nhẹ giọng nói: "Nếu như bị cha mẹ nhóc biết, nhất định sẽ hạn

chế tự do của nhóc, sau này sợ là không được ra ngoài đâu?"

"A, chị..." Đoàn Tĩnh Đồng bị dọa, người nháy dưng, nói đến một nửa, liền che miệng, sợ người trong phòng nghe được.

Tô Thi Thi trong mắt giảo hoạt chớp lóe rồi biến mất, tiếp sát cậu nhóc nhỏ giọng hỏi: "Muốn chị giúp nhóc không?"

Đoàn Tĩnh Đồng tức giận không được, đúng là cậu hiện tại quả thật cần người giúp đỡ. Chẳng thế thì cậu chẳng lên đến đây, còn ngã gãy tay, sau này nhất định không cho cậu ra ngoài

Tô Thi Thi thấy cậu nhóc gật đầu, mi mắt từ từ nheo lại, giống bộ dạng giống như bà ngoại, cười tít mắt nói: "Nếu chị giúp nhóc, trước tiên nhóc phải kêu chị một tiếng chị dâu đi nào?"

Khi tâm trạng con người ta xuống dốc, những nỗi buồn dù nhỏ nhất cũng làm cho nó trở nên trầm trọng hơn. Tất cả kết thúc rồi....

Chương 264: Chị lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn

"Chị... Chị... Chị lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn!" Đoàn Tĩnh Đồng vừa nghe, khuôn mặt nhỏ nhắn kìm nén đỏ bừng, tức giận cực kỳ.

Tô Thi Thi đứng thẳng thân thể, làm như không liên quan đến mình nói: "Không gọi cũng không sao, chị hiện tại liền đi vào nói cho bọn họ em ở nơi này nghe lén..."

"Chị thật đê tiện, bị ối!"

Đoàn Tĩnh Đồng vội vàng bắt lấy cánh tay Tô Thi Thi, mím môi, một bộ dáng lại sắp khóc đến nơi.

Bộ óc nhỏ đầy gian xảo kia rất nhanh suy tư, đem các loại lợi hại đều đã cân nhắc một phen. Cậu nhóc thở phì phì trừng mắt nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, từ trong kẽ răng phun ra hai chữ: "Chị dâu!"

Tô Thi Thi "Xì" một tiếng liền vui vẻ, néo néo mặt cậu nhóc, cười nói: "Kêu nghe dữ dằn như thế, chị có thâm thù đại hận gì với em sao?"

"Chị!" Đoàn Tĩnh Đồng bị chọc giận muốn bùng nổ, nhưng mà cứ như vậy buông tha, vừa rồi một tiếng chị dâu kia chẳng phải là uống phí rồi sao?

Cậu nhóc lại trừng mắt nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, ấp úng kêu lên: "Chị dâu."

"Ngoan." Tô Thi Thi chuyển biến tốt liền vui vẻ hẳn lên, trong lòng hưởng thụ cực kỳ.

Cô phát hiện cùng mấy đứa trẻ đấu võ mồm có đôi khi cũng rất vui vẻ, nhất là mấy đứa trẻ loại Hỗn Thế Tiểu Ma Vương này. Nhìn cậu bé bực tức, cô rất không phúc hậu cảm thấy được cực kỳ vui vẻ.

"Đi thôi." Tô Thi Thi đứng thẳng, giữ chặt tay Đoàn Tĩnh Đồng liền đi vào trong.

Đoàn Tĩnh Đồng vừa thấy, nhất thời tức giận thờ hồn hển nói: "Chị không phải nói phải giúp em sao? Bắt em đi vào làm chi?"

Tô Thi Thi quay đầu liếc mắt nhìn cậu bé, làm cái động tác ý bảo cậu im lặng: "Không muốn làm cho bọn họ nghe được, liền ngoan ngoãn im lặng cho chị."

"Chị... Chị ăn hiếp em, em sẽ cáo tố với anh trai của em! Em cảnh cáo chị, liền tính anh trai em hiện tại thích chị, nhưng em là em trai ruột của anh ấy, anh ấy tuyệt đối không có khả năng vì chị mặc kệ em!"

"Mà còn em nói cho chị biết, đàn ông thích một người phụ nữ là có thời hạn nhất định. Anh trai em hiện tại chẳng qua là hormone tiết ra quá nhiều, cho nên đối với chị có một loại ảo giác. Đợi cho đến lúc anh ấy tỉnh táo lại, liền không thích chị nữa rồi." Đoàn Tĩnh Đồng bị Tô Thi Thi nắm, vùng và vùng vằng không thoát ra được, chỉ có thể thao thao bất tuyệt nói nhăng nói cuội.

"Hormone bài tiết ra quá nhiều?" Tô Thi Thi nở nụ cười, "Không nghĩ tới em cũng hiểu biết nhiều ha."

Đoàn Tĩnh Đồng giống nhìn thấy một đứa ngu ngốc một dạng nhìn cô một cái: "Chị đến cái này cũng không biết sao? Có phải quá ngu ngốc hay không?"

Tô Thi Thi "A..." một tiếng: "Là do nhóc thông minh."

"Xem đi, chính chị cũng đều đã thừa nhận rồi." Đoàn Tĩnh Đồng vừa nghe, lông nhím nhất thời liền thuận xuống rồi.

Tô Thi Thi trong lòng vô cùng vui vẻ.

Cô lúc trước lại vẫn hoài nghi Đoàn Tĩnh Đồng có phải em trai ruột của Bùi Dịch hay không, hiện tại rốt cục xác định rồi. Hai anh em nhà này đều đã thích nghe người ta khen ngợi, thật đúng là giống nhau như đúc!

Cô lôi kéo Đoàn Tĩnh Đồng đi một mạch, vậy mà trực tiếp từ trong phòng khách, đi tới hậu viện.

Đoàn Tĩnh Đồng thật cẩn thận lờm Tô Thi Thi một cái, cảm thấy được cô gái này có chút kỳ quái.

"Dựa vào biểu hiện của chị hôm nay đã giúp em, em tạm thời không so đo với chị nữa." Đoàn Tĩnh Đồng nhìn đến bên kia có cái xích đu, tính khí trẻ con lại nổi lên, chạy tới chơi.

Tô Thi Thi đi theo phía sau đem mấy con cún con ôm ra tới, ngồi trên thảm cỏ ở bên cạnh xích đu nựng cún con, Đại Cầu Tử cùng Tiểu Vịnh ghé vào bên cạnh cô lười biếng phơi nắng mặt trời buổi sáng sớm.

Lúc này, từ trong nhà chính Đoàn Kế Hùng nghe xong những lời Bùi Dịch nói, con người hiện lên quét xuống ánh sáng, lại nhin không

được hỏi một câu: "Cậu thật sự nguyện ý để cho Đồng Đồng ở tại chỗ này?"

Bùi Dịch gật đầu: "Tôi sẽ chăm sóc cho nó thật tốt."

"Một khi đã như vậy, tôi đây với mẹ cậu cũng an tâm rồi." Đoàn Kế Hùng lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

Ông ta vốn dĩ còn đang lo lắng Bùi Dịch có phải hay không thật sự sẽ chăm sóc tốt cho đứa em trai này. Dù sao cũng là anh em cùng mẹ khác cha, rất nhiều người cho dù là trưởng thành, đều không thích loại em trai này.

Nhưng Bùi Dịch nếu nguyện ý đem Đoàn Tĩnh Đồng giữ lại chỗ này, trên cơ bản đã biến thành thừa nhận anh sẽ giúp Đoàn Tĩnh Đồng, hơn nữa thay ông ta bảo vệ cho Đoàn thị.

"Chúng ta tới là muốn xác định nó bình an, nó hiện tại hẳn là đã ngủ dậy, để cho tôi với mẹ cậu gặp nó một chút, chúng ta còn có việc trở về."

Bên kia, Nhậm Tiểu Vi trong mắt cũng đều là chờ mong.

Từ lần trước đi gặp con trai nhỏ đã qua hơn hai tháng, bà thật sự nghĩ muốn gặp con trai nhỏ của mình cực kỳ.

Bùi Dịch mặt không biến sắc nói: "Nó nhìn đến các người liền sẽ khóc sụt sùi, ầm ỹ."

"Ách..." Đoàn Kế Hùng cùng Nhậm Tiểu Vi không phản bác lại được.

Đứa con trai nhỏ này của bọn họ cái gì cũng rất tốt, nhưng chính là thích khóc. Lần trước Nhậm Tiểu Vi đi gặp cậu bé, lúc phải rời khỏi,

Đoàn Tĩnh Đồng khóc đến chết đi sống lại, để cho Nhậm Tiểu Vi suốt quãng đường trở về đều khóc đau lòng.

"Vây Đồng Đồng liền dựa vào con rồi." Nhậm Tiểu Vi nghĩ tới chuyện lần trước, mi mắt lại đỏ, vừa lau nước mắt vừa nói.

Bùi Dịch trong lòng mềm nhũn, gật gật đầu: "Mẹ yên tâm, con sẽ chăm sóc tốt cho Đồng Đồng."

Nhậm Tiểu Vi liền cúi đầu, đứng lên muốn đi, lại nghĩ tới một chuyện quan trọng khác, quay đầu hướng anh nói: "Thứ bảy Hổ gia có cái vũ hội, con chuẩn bị một phen."

Bà dừng một phen, sợ Bùi Dịch đổi ý, lại nói thêm: "Lần trước con đã đồng ý..."

"Được, con đúng giờ sẽ đến." Bùi Dịch không hề nghĩ ngợi, liền lập tức đồng ý.

Thấy anh đồng ý nhanh chóng như thế, Nhậm Tiểu Vi vẫn lại là cảm thấy được có chút không quá tin tưởng.

tính chất của cái vũ hội kia, bà tin tưởng Bùi Dịch nên là rất rõ ràng. Nhưng đứa con trai lớn này của bà tại sao lại nghe lời như vậy chứ?

Nhưng anh nếu nguyện ý đi, Nhậm Tiểu Vi đương nhiên là vui mừng, lại nói với anh hai ba câu, liền cùng lão gia tử rời đi.

Bùi Dịch sau khi đưa bọn họ rời đi, lúc trở vào trong nhà, nhớ đến những lời mẹ anh lúc vừa rời đã nói, khóe miệng chậm rãi cong lên.

"Vũ hội? Được thôi, tôi quả thật có chút hứng thú."

Bùi Dịch trong mắt hiện lên quét xuống ám sắc, gọi Tiểu Ưu tới, để cho cô đi gọi Tô Thi Thi đến ăn bữa sáng, lại biết được Tô Thi Thi không trong phòng ngủ.

Anh đi tìm một hồi, lúc đến hậu viện tìm được cô.

Lúc anh đến, chính đang nhìn thấy đứa em trai luôn khiến người ta đau đầu kia của anh đang ngồi ở trên xích đu, vui vẻ chơi xích đu, mà bà xã đại nhân của anh, lại đáng thương tội nghiệp ngồi ở trên thảm cỏ.

"Kỳ quái!" Bùi Dịch mặt trắng xanh một phen liền sụp xuống, miễn cưỡng hướng tới cái xích đu kia đi qua.

Đoàn Tĩnh Đồng đang ở nói chuyện với Tô Thi Thi, nói đúng ra, là Đoàn Tĩnh Đồng chính mình lải nhải không ngớt lời.

"Em thích ăn thịt, không thích ăn rau dưa, mà còn chỉ ăn tươi mới, không ăn thịt chết, chị nhớ kỹ không?"

"Mặt khác, em bình thường không hay ăn hoa quả, ví như quả táo, quả lê, chuối hương, chuối tiêu cái loại này, em cũng không ăn. Chị tuyệt đối không thể cho em ăn cái loại trái cây như đồ bỏ đi này hiểu chưa."

"Chị tới cùng có nghe hiểu không vậy? Em nói cho chị biết, chị nếu là dám cho em ăn cái loại đồ ăn lung tung tạp nham hay hư hỏng gì đó, em nhất định sẽ tố cáo chị với anh trai em nói chị ngược đãi... Anh?"

Đoàn Tĩnh Đồng nói đến một nửa, đột nhiên phát hiện anh trai cậu đã đi tới, sợ tới mức thiếu chút nữa từ trên cái xích đu kia ngã xuống đất, vội vàng nhảy xuống xích đu, cúi đầu, đứng ở một bên không dám động.

Tô Thi Thi nghe được động tĩnh, ngẩng đầu, nhìn đến Bùi Dịch đi tới, hướng về phía anh nở nụ cười, lại cúi đầu đùa nghịch với bốn con chó con.

Mấy ngày trôi qua, bốn tiểu gia hỏa đã lớn hơn một chút, bộ dáng đáng yêu cực kỳ.

Bùi Dịch nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, trong lòng có chút tức giận, ngẩng đầu nhìn hướng Đoàn Tĩnh Đồng khi đó, sắc mặt càng đen đến đáng sợ.

"Chị dâu là bảo mẫu của em sao?" Anh lạnh giọng hỏi.

Đoàn Tĩnh Đồng cúi thấp đầu, chậm rãi lắc lắc đầu, không dám nói lời nào.

"Sau này nếu lại để cho anh nhìn thấy em dùng loại thái độ này đối với chị dâu của mình, lập tức trở về Âu châu đi!"

"Không muốn!"

Đoàn Tĩnh Đồng vừa nghe liền nóng nảy.

Lần trước anh trai của cậu qua thăm cậu, nói lập tức sẽ để cho cậu về nước, cậu đã vui mừng vô cùng. Cái nơi đáng sợ kia cậu cũng không muốn trở về!

"Anh sao lại hù dọa nó nữa rồi?" Tô Thi Thi vừa nghe Đoàn Tĩnh Đồng là thật sợ, đứng lên trừng mắt nhìn Bùi Dịch liếc mắt một cái.

Bùi Dịch miễn cưỡng liếc cô một cái, mặt không chút thay đổi nói:
"Em cũng như vậy. Sau này còn tùy tiện để cho người ta ức hiếp như

vậy, anh liền đem em mỗi ngày buộc ở trên giường, không cho đi đâu, miễn cho em ra ngoài bị người khác ức hiếp!"

"Anh! Nơi này có trẻ con ở đây!" Tô Thi Thi xấu hổ đến đỏ bừng cả khuôn mặt, người này nói chuyện tại sao lại cũng không xem rõ tình cảnh xung quanh gì hết vậy!

"Không sao cả, em nghe không hiểu." Đoàn Tĩnh Đồng nói lời vô ích lên tiếng.

Tô Thi Thi cười ngất.

Hiện tại trẻ con trưởng thành sớm thật đúng là không ít, còn biết giả vờ giả vịt.

Đoàn Tĩnh Đồng trở về phòng nghỉ ngơi, Bùi Dịch lờm cậu em trai lẩm miệng của mình một cái.

Đoàn Tĩnh Đồng như được đại xá, co cẳng chạy.

Tô Thi Thi nhìn cậu nhóc một tay bị bó bột nhưng còn có thể chạy trốn nhanh như vậy, không khỏi tán thưởng lực cân bằng của thằng nhóc này thật tốt.

Nhưng sau khi cậu nhóc vừa đi, cô nhìn Bùi Dịch liếc mắt một cái: "Anh đối với nó có phải quá nghiêm khắc rồi hay không?"

Bùi Dịch yên lặng nhìn Tô Thi Thi: "Nếu con trai của chúng ta sinh ra, anh nhất định so với hiện tại càng nghiêm khắc hơn, nếu là con gái..."

"Nếu là con gái thì thế nào?" Tô Thi Thi mở to đôi mắt lạnh lợi của mình, nhìn anh.:(. *)☆ ☆=

Bùi Dịch trong lòng ấm áp, cuống quýt dời đi mắt.

Nếu là con gái, anh nhất định đem con bé cưng chiều giống như cô vậy yêu thương đến vô pháp vô thiên.

Nhưng mà mặc kệ Tô Thi Thi hỏi anh như thế nào, Bùi Dịch cũng không chịu nói cho cô biết, nếu là con gái sẽ như thế nào.

Tô Thi Thi vì thế buồn bực thật lâu, mãi đến khi cô đi làm cũng không có được đáp án.

Mà lúc cô đến chỗ công ty, thu được một món quà không ngờ đến, nhất thời đã quên hỏi chuyện này.

Tô Thi Thi nhìn tên ghi trên tấm thiệp mời trước mắt này, hoài nghi mắt chính mình nhìn lầm rồi.

Hồ Sĩ Minh? Cái tên này tại sao lại nhìn quen mắt như vậy!

Cả nhà sáng hảo:))

Chương 265: Bù tiên sinh chạy mất dép

"Thân mời Tô Thi Thi tiểu thư tham gia vũ hội tại trang viên Hồ gia tối thứ bảy (ngày 25 tháng 9) - - Hồ Sĩ Minh."

"Người này không phải là người mà Bù Dịch bọn họ luôn nhắc đến trường tôn của Hồ gia sao?" Tô Thi Thi nhíu mày.

Không biết làm sao nữa, người đầu tiên xuất hiện trong đầu cô là cái tên Hồ điên khùng kia. Nhưng mà hiện tại không có chứng cứ xác thực, cũng chỉ là suy đoán trong lòng cô mà thôi.

"Những người có tiền này luôn luôn thích như vậy, cố làm ra vẻ huyền bí, trời biết bọn họ ai là ai." Tô Thi Thi chống má, nhíu mày nhớ lại.

Vì không có chứng cứ xác thực, cô lại vẫn thật không dám có kết luận bừa.

"Mời tôi đi đúng không?" Tô Thi Thi mi mắt từ từ nheo lại, "Nếu đã có thành ý mời khách đến như thế, tôi đương nhiên sẽ đến gặp một lần!"

Tô Thi Thi cực kỳ muốn biết, vị Hồ tổng này tới cùng muốn làm cái gì!

"Không biết Bù Dịch có thể đi hay không." Tô Thi Thi cầm lấy mobile phone gửi cho Bù Dịch cái tin nhắn, lúc chuẩn bị gửi đi, trong lòng cô bỗng nổi lên tâm tư muốn vui đùa một chút, yên lặng đưa điện thoại di động cất trở về trong túi.

"Bùi tiên sinh gần đây kêu ngạo có vẻ hung hãn, đây là lúc nên cho anh một bài học rồi." Tô Thi Thi yên lặng nghĩ nghĩ.

"Thi Thi, tên công ty gọi là Sunshine có được hay không? Có nghĩ là ánh mặt trời." Tống Trọng Hạo thấy Tô Thi Thi ngần ngừ, nhin không được kéo kéo tay cô lắc qua lắc lại.

Tô Thi Thi lúc này mới từ trong suy nghĩ sâu xa phục hồi lại tinh thần, đối với anh gật bừa: "Được rồi, vậy quyết định như thế đi."

Tống Trọng Hạo nghe xong, đối với Ôn Ngọc đang ở bên cạnh nói: "Vậy thì dùng đề nghị của em, tên công ty quyết định là Sunshine."

Anh nói tới đây, không khỏi tiếc nuối thờ dài.

Anh cùng Tô Thi Thi tranh cãi đến người chết ta sống thiếu chút nữa đánh nhau, kết quả lại là bị Ôn Ngọc Ngư Ông Đắc Lợi, tên công ty cuối cùng dùng tên mà cô đề nghị.

Công ty thiết kế của bọn họ đang bước vào giai đoạn chuẩn bị, quyết định tháng Mười khai trương. Giai đoạn chuẩn bị trước khi khai trương vô cùng bận rộn để cho ba người bọn họ chạy đi chạy lại, bận đến sứt đầu mẻ trán.

Tô Thi Thi vội vàng cả ngày, khi về đến nhà đều mệt đến rã rời rồi.

"Tô tiểu thư về rồi sao? Lập tức có thể ăn cơm rồi." Quán gia nhìn thấy Tô Thi Thi trở về, cười lên tiếng chào hỏi.

Tô Thi Thi nhìn bốn phía trong nhà một hồi, hỏi: "Đồng Đồng đi đâu rồi?"

"Tiểu thiếu gia ở hậu viện ngoạn chơi với đám chó rồi ạ." Quản gia cười nói.

Tô Thi Thi sừng sốt: "Nó không phải sợ chó sao?"

Quản gia có chút bất đắc dĩ nói: "Tiểu thiếu gia nói, sợ chó không thể trở thành nỗi sỉ nhục của cậu ấy, cho nên cậu ấy muốn vượt qua. Vì thế, ép buộc chính mình cùng Đại Cầu Tử và Tiểu Vịnh chúng nó ngoạn chơi rồi ạ."

"Như vậy cũng được sao?" Tô Thi Thi nghe xong hặn hán lời rồi.

Từ điểm này mà nói, Đoàn Tĩnh Đồng cùng Bùi Dịch thật đúng là anh em ruột mà.

"Tiên sinh đâu?" Tô Thi Thi cũng không muốn đi quấy rầy tiểu gia hòa này, liền hỏi Bùi Dịch nơi nào.

"Tiên sinh ở trong thư phòng cùng Tần tổng bàn công việc." Quản gia trả lời.

"Tần Phong cũng đến đây?" Tô Thi Thi nhú mày, đối với quản gia khoát khoát tay, trái lại tự mình hướng tới thư phòng đi đến.

Từ trước sảnh đến thư phòng cách một khoảng khá xa, muốn đến đó phải đi qua một cái hành lang gấp khúc thật dài. Tô Thi Thi lúc đi đến đó, tại cửa sổ nghe đến bên trong có âm thanh hai người đang nói chuyện.

"Hỗ Sĩ Minh đã bắt đầu ra tay với xây dựng Hồ Thâm rồi, mấy cái hợp đồng lớn của tôi đều bị bọn họ cướp đi, mà còn người của bọn họ chính đang âm thầm thu mua cổ phần công ty nhỏ của tôi." Tần Phong trầm giọng nói, "Xem ra hẳn là nghĩ muốn lấy Tần gia của

chúng tôi khai đao trước."

"Mặc kệ bọn họ muốn làm cái gì, để cho hấn tránh xa người phụ nữ của tôi xa một chút là được." Bên trong truyền đến giọng nói nhàn nhạt của Bùi Dịch.

"Như thế tôi liền là cái lá chắn sao?" Tần Phong dờ khóc dờ cười.

Quen biết với Bùi Dịch loại anh em chuyên hại bạn này, thật không biết là vinh hạnh hay lại là bất hạnh của anh đây.

"Lại là Hồ Sĩ Minh?" Tô Thi Thi ánh mắt tối sầm lại, nhanh tay đi đến bên ngoài cửa thư phòng, đưa tay đẩy cửa ra đi vào

Chỉ nghe "ầm" một tiếng, cửa phòng liền mở rộng ra, đem tình hình bên trong thấy một cách rõ ràng.

Bên trong hai người đàn ông đang nói chuyện với nhau có thể là không nghĩ tới Tô Thi Thi sẽ đột nhiên xuất hiện, sợ tới mức lập tức từ trên chỗ ngồi đứng lên.

Tô Thi Thi nhìn thấy phản ứng của bọn họ cũng không để ý lắm, lặng không tiếng động đi qua, thẳng tắp đi tới trước mặt Bùi Dịch, mặt không chút thay đổi nhìn anh.

Trong lòng có rất nhiều nghi vấn, nhưng nói đến bên miệng, cô lại không biết phải như thế nào mở miệng, cuối cùng chỉ hỏi: "Hai người đang nói chuyện gì liên quan tới em đúng không?"

Bùi Dịch đôi mắt trầm xuống, chậm chạp phun ra mấy chữ: "Em đoán xem?"

Tô Thi Thi chán nản.

Người đàn ông này thật đúng là dám trả lời!

Bùi Dịch này là lão hồ li, khẳng định hỏi không ra cái gì rồi.

Tô Thi Thi yên lặng dờ mắt đến trên người Tần Phong.

Tần Phong trong lòng giật mình, giơ hai tay lên vội vàng nói: "Tôi buổi tối có cái tiệc xã giao, đi trước đây."

Anh nói xong co cẳng chạy biến.

Nói đùa, Tô Thi Thi cũng không dễ gạt gẫm. Anh nói một hồi kiểu gì cũng đều có khả năng phạm lỗi, đến lúc đó chắc chắn sẽ bị Bùi Dịch ám đến chết.

Tô Thi Thi nhìn bóng lưng đang rời đi của Tần Phong, con người u ám thêm vài phần, quay đầu cười như không cười nhìn Bùi Dịch.

Bùi Dịch bị cô nhìn đến trong lòng chộn rộn: "Anh nhớ mình hình như còn có phần văn kiện để quên ở trên xe, anh đi ra lấy vào đã."

Bùi tiên sinh chạy mất dép.

Tô Thi Thi nhìn bóng lưng đang rời đi của anh, âm thầm bóp bóp nắm tay.

"Được lắm, không nói phải không? Tôi đây cũng không nói chuyện của Hồ Sĩ Minh cho các người!" Tô Thi Thi ban đầu quyết định nói cho Bùi Dịch biết chuyện Hồ Sĩ Minh gửi thiệp mời đến cho cô.

Hiện tại xem ra, Bùi tiên sinh quả thật cần phải bị dạy cho một bài học rồi!

Mà bên kia, Bùi Dịch sau khi ra khỏi thư phòng, mới nhớ tới anh vốn là nghĩ muốn nói cho Tô Thi Thi chuyện thứ bảy này dẫn cô đi tham gia vũ hội.

Mẹ anh vẫn không thích Tô Thi Thi, để cho anh tham dự xã giao là có dụng ý, anh đương nhiên rất rõ ràng.

Nhưng anh cũng không muốn mỗi lần đều là làm trái ý mẹ của mình. Nhưng mà về mặt tình cảm, anh không muốn bị ép buộc, cho nên chỉ có thể gặp chiêu phá chiêu.

"Thôi, đợi đến thứ bảy rồi nói sau. Dù sao cô gái nhỏ của anh buổi tối cũng không bận gì." Bùi Dịch nghĩ nghĩ, cũng không có đem chuyện này để ở trong lòng.

Đêm nay, Bùi tiên sinh không sợ trời không sợ đất bận đến nỗi tới khuya mới trở về phòng. Lúc anh về phòng, Tô Thi Thi đã ngủ thiếp đi.

Ngày hôm sau lúc Tô Thi Thi tỉnh lại, xem đến bên cạnh có dấu vết ngủ qua, mới biết được Bùi Dịch tối hôm qua trở về ngủ.

"Hừ! Để xem anh có thể trốn được bao lâu!" Tô Thi Thi nhớ đi nhớ lại, "Hihi" một tiếng liền nở nụ cười.

Rất ít khi thấy được Bùi tiên sinh không biết làm sao như vậy, chỉ có thể trốn tránh.

"Xem ra vị Hồ Sĩ Minh tiên sinh kia làm cho bọn họ cực kỳ khẩn trương rồi đây." Tô Thi Thi vuốt cằm, trong mắt có vẻ đăm chiêu.

"Trên người đều là mồ hôi, phải đi tắm một chút." Tô Thi Thi cảm giác

trên người rít rít khó chịu, không khỏi nhúu hạ mi.

Tối hôm qua, Bùi tiên sinh bá đạo kia tuy khuya mới trở về, nhưng mà cả đêm đều ôm cô thật chặt. Tô Thi Thi ngủ trong mơ màng, chỉ cảm thấy trên thân mình nóng giống như lò than, nóng đến nỗi toàn thân đổ mồ hôi.

"Hôm nào phải nói cho anh biết, tư thế này cùng tư thế Đại Cầu Tử ôm ấp Tiểu Vịnh không khác biệt lắm." Tô Thi Thi âm thầm quyết định.

"Dám ức hiếp em, cho tức chết anh đi!"

Lúc cô ra ngoài, Bùi Dịch dương nhiên đã vụng trộm đi làm rồi.

Tô Thi Thi không khỏi cười thầm, gửi cho anh cái tin nhắn nói: "Có bản lĩnh anh trốn em cả đời đi, chẳng thế thì anh biết tay em!"

Rồi mới khoái trá đi làm.

Xây dựng Tiếp Khắc, trong văn phòng tổng giám đốc, Bùi Dịch nhìn tin nhắn Tô Thi Thi gửi đến, màu sắc hơi trầm xuống.

Anh theo quán tính mở máy tính ra bật năm hình theo dõi, chỉ là bên trong văn phòng bộ phận thiết kế tầng 15, xuất hiện hình ảnh người qua lại làm việc nhưng mà hoàn toàn xa lạ.

"Chết tiệt." Bùi Dịch phiền não xoa nhẹ mi mắt, không thể quan sát cô mọi lúc mọi nơi, loại cảm giác này thực không tốt, liền cảm giác trong lòng có một chỗ nào đó vắng vẻ, làm cho người ta khó chịu.

Anh nghĩ nghĩ, lấy điện thoại ra gọi cho Tần Phong: "Cậu khi nào đi nhậm chức?"

"Đi nơi nào?" Tần Phong ở đầu bên kia điện thoại sửng sốt một giây, lập tức phản ứng lại hỏi, "Cậu là nói đi đến chỗ Ngọc, công ty mới của bọn họ sao?"

"Uh"m." Bùi Dịch nhàn nhạt ừ một tiếng.

"Qua vài ngày sẽ đi, không đúng." Tần Phong nói xong, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, cảnh giác hỏi han, "Tiểu tử cậu có phải hay không lại muốn làm chuyện xấu nữa rồi hả?"

Bùi Dịch khóe miệng nhếch lên: "Cậu yên tâm, tôi đối với người phụ nữ của cậu không có hứng thú."

Bây giờ, Tô Thi Thi có văn phòng chính mình!

"Hí..." Văn phòng công ty Sunshine, cao ốc Ngôi sao, đang ngồi sắp xếp tư liệu Tô Thi Thi nhìn không được cả người lạnh run.

Đúng lúc này, tiểu thư lễ tân ở đại sảnh ôm một cái hộp to, chạy vào đối với Tô Thi Thi nói: "Tô tiểu thư, có người gửi đồ cho cô."

Tiểu thư lễ tân ở đại sảnh ôm cái hộp kia đặt ở trên bàn, đối với Tô Thi Thi thần bí cười cười: "Lại là vị Hồ tiên sinh kia đưa tới a...."

Chương 266: Cô gái khó đỡ

"Lễ phục?" Tô Thi Thi mở hộp ra, nhìn đến bên trong một bộ lễ phục dạ hội màu trắng khi đó, trông mắt trợn thật lớn.

"Tên kia tới cùng muốn làm gì đây?" Tô Thi Thi nhíu mày.

"Đây là thời trang cao cấp chanel mẫu giới hạn, một bộ giá hơn 100 vạn trở lên?" Tiểu thư lễ tân ở đại sảnh nhìn đến lễ phục trong hộp khi đó, không ngừng hâm mộ.

"Thi Thi..." Ôn Ngọc muốn nói lại thôi nhìn Tô Thi Thi, trong mắt đều là lo lắng.

Tô Thi Thi bị bộ dáng Ôn Ngọc sợ cô bắt cá hai tay làm cho chọc cười, cố ý lấy bộ lễ phục ở trên người khoa tay múa chân một phen, có vẻ đăm chiêu nói: "Kích cỡ xem ra cực kỳ thích hợp."

"Thi Thi, cô... Cái lễ phục này, kỳ thật có một chút nhìn rất khó coi!" Ôn Ngọc bị dáng vẻ nghiêm trang của cô làm sợ sắp khóc, vội vội vàng vàng nói.

Sợ Tô Thi Thi không tin, cô lại vẫn ra sức gật đầu, nhìn về phía lễ phục biểu tình đặc biệt chán ghét.

"Ôn tiểu thư, lễ phục này có chỗ nào khó coi chứ? Đây chính là hàng cao cấp! Cùng khí chất của Tô tiểu thư đặc biệt tương xứng. Cô ấy nếu là mặc vào, khẳng định cực kỳ xinh đẹp!" Tiểu thư lễ tân kia giống như nhìn thấy quái vật một dạng nhìn Ôn Ngọc liếc mắt một cái.

Bình thường Ôn tiểu thư ánh mắt rất tốt, hôm nay là tại sao lại như vậy chứ?

"Tôi... Không phải. Ai nha, Tiểu Hồng, cô đừng nói nữa!" vẻ mặt của Ôn Ngọc gấp gáp vô cùng, sợ Tô Thi Thi nghe được, cảm thấy được vị Hồ Sĩ Minh tiên sinh này rất tốt..

"Phụt..." Tô Thi Thi thiếu chút nữa cười ra tiếng, vội vàng quay đầu, ôm lễ phục một bên hướng văn phòng đi vừa nói, "Tiểu Hồng nói rất đúng, bộ quần áo này quả thật nhìn rất đẹp."

"Thi Thi..." dáng vẻ Ôn Ngọc nhìn Tô Thi Thi muốn nghĩ thay cô, gấp đến độ nước mắt đều đã mau ra đây rồi.

Cô xoắn xuýt có nên nói cho Bùi Dịch biết hay không, hoặc là nói cho Tần Phong...

"Không được, nếu như bị Bùi tiên sinh biết, ăn hiếp Thi Thi làm sao đây?" Ôn Ngọc đưa tay gõ đầu mình một cái. Lo lắng muốn chết, không biết nên làm sao đây.

"Cái gì lễ phục? Người nào đưa? Có đàn ông gửi quà cho sư muội sao?" Tống Trọng Hạo đi ra khỏi văn phòng, liền nghe đến các cô đang bàn luận lễ phục, tò mò đi tới hỏi.

Anh ta đang muốn hỏi Ôn Ngọc là xảy ra chuyện gì, hơi giương mắt lại nhìn đến Ôn Ngọc mi mắt hồng hồng, nhất thời liền luống cuống: "Em khóc cái gì? Người nào ức hiếp em rồi hả? Em đừng khóc nha, chuyện này tới cùng là làm sao vậy... Ôi, bà cô của tôi ơi, em đừng khóc mà! Chuyện này nếu để cho Tần tổng biết, có thể đem anh cho đánh chết!"

Tống Trọng Hạo buồn bực cực kỳ, vội vàng đi theo Ôn Ngọc đi vào văn phòng của cô an ủi.

"A, Nghệ Thuật Gia thế giới, quả nhiên cùng chúng ta suy nghĩ bất đồng." Tiểu Hồng thở dài, cô tỏ ra xem không hiểu ba người này.

Trong văn phòng phó tổng, Tô Thi Thi cầm quần áo ném ở trên bàn làm việc, trên mặt tươi cười từ từ biến mất, đôi mi thanh tú nhíu lại.

"Hồ Sĩ Minh." Cô có vẻ đăm chiêu nhớ kỹ cái tên này, mâu trung hiện lên quét xuống giảo hoạt.

"Muốn ngoạn chơi phải không?" Tô Thi Thi "Xoạch" một phen đem cái hộp kia kéo trở về, ngồi trở lại đến trên vị trí, nghĩ một chút, cầm ra điện thoại gọi cho Tần Phong.

"Có phải cô vợ cừu non của anh xảy ra chuyện gì rồi hay không?" Điện thoại vừa được kết nối, Tần Phong ngay tại đầu kia đầu sốt ruột hỏi han.

Tô Thi Thi sừng sốt, khóe miệng nhịn không được cong cong lên: "Xem ra Tần tổng vẫn lại là cực kỳ quan tâm Ôn tiểu thư của chúng ta rồi."

"Em nói lời này không phải vô nghĩa sao? Anh hận không thể đem trái tim của mình móc ra cho cô ấy xem!" Tần Phong oán khí đầy mình.

Anh chưa thấy qua có cô gái nào khó dễ hơn so với Ôn Ngọc như vậy. Biết rõ rành rành anh không thích đàn ông chỉ thích phụ nữ, vậy mà cô gái kia vẫn lại là trốn tránh anh.

"Được, chân tình của anh ở trước mặt cô ấy mà nói với cô ấy đi." Tô

Thi Thi sau khi cười nhạt, ngữ khí rồi đột nhiên ngưng trọng lên, "Tìm anh là muốn nhờ anh giúp một chuyện."

"Giúp đỡ? Tô Thi Thi, em hẳn không lại muốn gây sự chứ?" Tần Phong lập tức đề cao cảnh giác.

Cô gái này cùng Bùi Dịch một dạng, thích gây chuyện, không chừng đang đào khoét cái hố để cho anh nhảy vào trong.

Tô Thi Thi hạ giọng mềm mại, khẩn cầu: "Tần tiên sinh, anh có năng lực như vậy, liền giúp tôi chuyện nhỏ đi, cực kỳ dễ dàng."

"Em... Em... Em nói đi!" Tần Phong bất đắc dĩ thở dài.

Anh dám không đồng ý sao?

Tô Thi Thi lập tức mặt mày hớn hở: "Giúp tôi điều tra một chút danh sách khách mời tham dự vũ hội ở Hồ gia thứ bảy này, chỉ cần khách nữ."

"Gì?" Tần Phong nhất thời không phản ứng kịp, "Em muốn cái kia làm cái gì?"

Tô Thi Thi nghiêm trang nói: "Tôi muốn biết đương nhiên có nguyên nhân. Khẩn trương, giúp tôi điều tra. Qua vài ngày mời anh ăn cơm."

Cô dừng một chút, lại thêm một câu nữa: "Tôi vừa lúc cũng nợ Ngọc một bữa cơm, đến lúc đó cùng nhau ăn một bữa rồi."

Tần Phong vừa nghe, lập tức vui lòng phục tùng: "Đồng ý, em nhớ giữ lời, anh lập tức điều tra cho em."

"Cảm ơn. Bất quá chuyện này chỉ có tôi và anh biết, không được để

cho Bùi Dịch biết." Tô Thi Thi cười tít mắt nói.

"Cái gì?" Tần Phong lông tơ lập tức thẳng đứng lên, "Tô Thi Thi, em tới cùng muốn làm cái gì? Anh nói cho em biết, Bùi Dịch không nỡ làm gì em, nhưng mà người anh em này rõ ràng là trọng sắc khinh bạn, chắc chắn sẽ không tha cho anh, em không thể hại anh như vậy nha!"

Tô Thi Thi cực kỳ nghiêm túc nói: "Anh sợ cái gì? Anh nếu là không đáp ứng cũng được nha, chỉ sợ tôi một khi không vui liền quản không được miệng mình, nếu lỡ như ở trước mặt Ngọc nói linh tinh gì đó..."

"Tô Thi Thi! Tính... Xem như em lợi hại!" Tần Phong nghiêng răng nghiêng lợi.

Anh tại sao lại quen biết hai vợ chồng này chứ!

Tô Thi Thi lúc này mới miễn ý cúp điện thoại.

"Hừ, ngày hôm qua các người không nói cho tôi biết đúng không? Hẳn là có việc gạt tôi! Cho các người cũng nếm thử mùi vị này một chút." Tô Thi Thi cười đến giống tiểu hồ li.

Tần Phong tốc độ rất nhanh, không quá 10 phút liền đem danh sách gửi đến, còn ghi chú thân phận địa vị từng người được cực kỳ rõ ràng.

"Thích câu rùa vàng?" Tô Thi Thi nhìn đến Tần Phong trong danh sách viết ghi chú một vị thiên kim tiểu thư tên Mễ Tuyết Nhi, "Xì" một phen liền vui vẻ.

"Chính là cô rồi!" Tô Thi Thi ngón tay nhẹ gõ một phen chỗ cái tên này, ôm lấy cái hộp kia đi ra văn phòng.

Trong văn phòng bên cạnh, Ôn Ngọc nhìn đến Tô Thi Thi ôm cái hộp kia trốn việc đi ra ngoài, gấp đến độ nước mắt chặc chặc rơi xuống.

Tổng Trọng Hạo đỡ cô đến nỗi miệng đắng lưỡi khô, khóc không ra nước mắt, nghĩ nghĩ quyết định đem điều phiền toái này ném cho Tần Phong, yên lặng gửi cho anh cái tin nhắn.

Tần Phong lúc này lao như bay chạy đến. Nào biết Ôn Ngọc vừa thấy anh, sợ tới mức nước mắt rơi xuống càng hung tợn hơn, đóng cửa chết sống không chịu để cho anh tiến vào.

"Chết tiệt, Tô Thi Thi, em hẳn không lại hại anh chứ?" Tần Phong nhìn cửa văn phòng đang đóng chặt, mặt tối đen như mực.

Tô Thi Thi lúc về đến công ty, trên tay đã không thấy cái hộp đựng quần áo kia nữa.

Tần Phong vừa thấy Tô Thi Thi đến, liền cùng nhìn đến cứu tinh một dạng, vẻ mặt cầu xin đã chạy tới: "Em tới cùng nói với cô ấy cái gì rồi hả?"

Tô Thi Thi hai mắt nguy hiểm nheo nheo lại: "Anh lại nói cái gì với cô ấy rồi hả?"

Tần Phong khẽ run rẩy, vội vàng nói: "Anh cái gì cũng chưa nói, cô ấy từ đầu không cho anh cơ hội để nói!"

"Nói vậy, ý của Tần tổng là, nếu có cơ hội, anh rất muốn nói với cô ấy cái gì?"

"Anh đương nhiên nghĩ muốn nói chuyện với cô ấy... Không phải, Tô Thi Thi, em đừng lừa gạt anh nói nha, anh đã đồng ý với em rồi,

chuyện kia tuyệt đối không nói ra!" Tần Phong nổi giận, "Em hiện tại trước giúp anh đỡ cô ấy ra đây đi."

"Cái này cũng được thôi. Nói cho tôi biết trước tối hôm qua các người ở trong thư phòng nói cái gì..."

"Em..." Tần Phong nhất thời yên lặng rồi.

Mãi đến lúc tan việc, Tần Phong lại vẫn ngồi xổm trước cửa văn phòng của Ôn Ngọc, cầu xin cô mở cửa.

Tô Thi Thi nhìn đến dáng vẻ si tình kia của anh, nhin không được lắc đầu.

"Đường đường một công tử phong lưu đa tình cũng có một ngày si tình như vậy, lần này phỏng chừng muốn đem những chuyện trước đây anh gây tổn thương cho người khác toàn bộ đều đã cho hoàn trả." Tô Thi Thi thề, Tần Phong trước kia những cái công tích vĩ đại này tuyệt đối không phải cô nói cho Ôn Ngọc nghe, mà là vị Sư huynh kia của cô khi đó một lần khen ngợi Tần Phong, không nghĩ qua là khen ngợi quá mức rồi.

Cô sợ Tần Phong nhìn đến cô lại nghĩ cô cùng sư huynh thông đồng làm bậy, lạng lẽ trốn rồi.

Khi về đến nhà, Tô Thi Thi vừa mới tiến vào nhà ăn, liền nhìn đến Đoàn Tĩnh Đồng đưa cánh tay béo ú của mình lên thập thò, muốn trộm đồ ăn ăn.

Tô Thi Thi hai mắt nhú lại, bước chân nhanh hơn hướng tới chỗ cậu nhóc đi qua.

Mưa. Dự là ngập đường

Mấy bạn Grab xuống đâu rồi. Đến rước bạn đi

Chương 267: Bù tiên sinh giận rồi!

"Chị... Chị tại sao đi lại không có chút tiếng động? Nghĩ muốn hù chết em phải không?" Tô Thi Thi còn không có đến gần, Đoàn Tĩnh Đồng đột nhiên quay đầu, nhìn thấy cô đang đi về phía mình trợn trừng mắt.

Tô Thi Thi buồn bực. Tên nhóc này khả năng cảnh giác cũng thật tốt quá rồi, cô đã đi nhẹ nhàng đến thế mà

Cô đứng thẳng thân thể, theo dõi bàn tay múp míp của cậu đang đặt ở trên bàn: "Em vừa rồi đang làm cái gì?"

"Em... Em nào có làm cái gì?" Đoàn Tĩnh Đồng vội vàng đưa tay ở trên quần áo xoa xoa, khẩn trương nhìn nhìn bốn phía, sợ bị người khác nhìn thấy.

"Vậy sao? Nhưng mà chị vừa mới rõ ràng nhìn thấy em ăn vụng." Tô Thi Thi cười tít mắt đến gần một bước, khom lưng chỉ vào mặt cậu nhóc nói, "Em xem trên miệng em còn dính tương chưa kịp lau này."

"Chị... Chị nói bậy! Chị là người phụ nữ xấu xa, đừng hòng vu oan cho em!" Đoàn Tĩnh Đồng vội vàng dùng cánh tay không bị thương chùi miệng, hung tợn trừng mắt nhìn Tô Thi Thi.

A - -

Tô Thi Thi nổi giận!

Một tên nhóc mà thôi, cô không nên tức giận. Nhưng mà như thế nào mỗi lần nhìn đến thằng nhóc này, tay cô liền ngứa tay như vậy!

Cô bỗng nhiên đứng thẳng thân thể, đối với Đoàn Tĩnh Đồng đang quay lưng lại hô một tiếng: "Bùi Dịch."

"Chị... Chị đừng nghĩ muốn gạt em!" Đoàn Tĩnh Đồng lời tuy nói như vậy, nhưng mà thân thể vẫn lại là không tự giác căng thẳng lên.

"Em không tin chính mình tự nhìn đi?" Tô Thi Thi vẫn như cũ nhìn chăm chăm phía sau của cậu nhóc.

"Em..." Đoàn Tĩnh Đồng nghiêm không được, lén lút xoay người ra phía sau nhìn thoáng qua.

Cậu quay lại không thấy gì, liền nổi giận đùng đùng nhìn Tô Thi Thi: "Chị gạt em, người nào cũng không có!"

Tô Thi Thi hai tay ôm ngực, khiêu khích nhìn cậu bé: "Thì sao nào? Em có giỏi thì mắng chị một câu thử xem?"

"Chị... Đừng tưởng rằng có anh trai em làm chỗ dựa, em cũng không dám chửi chị! Em nói cho chị biết, em cùng với mẹ đều đã không thích chị, chị đừng hòng nghĩ muốn gả cho anh trai em!"

"Đứa nhỏ này..." Tô Thi Thi hít một hơi thật sâu, ở trong lòng mặc niệm: Lời trẻ nhỏ không chấp nhất, lời trẻ nhỏ không chấp nhất!

Đúng lúc này, cô đột nhiên nhìn chăm chăm sau lưng Đoàn Tĩnh Đồng, lại hô một tiếng: "Bùi Dịch."

"Chị...Chị lại muốn gạt em?" Đoàn Tĩnh Đồng triệt để nổi giận, "Em nói cho chị biết, liền tính anh trai em thật sự đến đây, em cũng sẽ

chửi chị! Chị là người đàn bà xấu xa, hồ ly tinh!"

Cậu nói xong lấy chiếc đũa trên bàn cơm muốn hướng Tô Thi Thi ném qua, nhưng tay vừa mới nâng lên, bỗng nhiên bị giữ chặt lại.

"Quản gia, ông buông tay! Ông đừng quên, ông là người hầu của anh trai tôi, không phải của Tô Thi Thi!" Đoàn Tĩnh Đồng tránh thoát, còn tưởng rằng là quản gia chạy đến giúp đỡ, lập tức quay đầu, nhưng mà sợ tới mức mặt mũi trắng bệch.

"Anh... Người... Em... Vừa rồi cái gì cũng chưa nói!" Đoàn Tĩnh Đồng sợ tới mức không biết nói gì nữa.

Anh trai cậu như thế nào thật sự đến đây!

"Đoàn Tĩnh Đồng, quên những lời anh nói với em rồi phải không?" Bùi Dịch sắc mặt tối đen như mực.

Anh chỉ không có mặt một lúc, thằng nhóc này vậy mà lại ức hiếp Tô Thi Thi.

Đồng thời anh nghiêng người nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái: "Thực tiền đồ!"

Tô Thi Thi sờ sờ cái mũi, lặng không tiếng động kéo ra một cái ghế dựa ngồi xuống.

Được rồi, bị đũa bé ức hiếp quả thật không có tiền đồ gì. Nhưng mà cô cũng không thể cùng một tên nhóc cãi nhau đi.

"Ăn cơm." Bùi Dịch buông Đoàn Tĩnh Đồng ra, mặt trầm xuống vào vị trí chủ tọa.

"Anh, anh không phạt em?" Đoàn Tĩnh Đồng có chút phản ứng không kịp. Anh trai cậu hôm nay sao lại dễ dàng bỏ qua như vậy?

Bùi Dịch lạnh lạnh liếc mắt nhìn cậu: "Không muốn ăn, trở về phòng."

"Không! Em chết đói!" Đoàn Tĩnh Đồng đặt mông lập tức ngồi xuống.

Mấy đứa trẻ đang trong giai đoạn phát triển, đặc biệt dễ dàng đói, nếu không phải vừa rồi thật sự đói cực kỳ, cậu cũng sẽ không chạy tới trộm đồ ăn.

Nghĩ tới đây, cậu buồn bực trừng mắt nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái. Đều là do người phụ nữ này hại cậu, mới có thể bị anh trai cậu nghe được những lời này.

Tô Thi Thi cực kỳ vô tội. Như thế nào lại là lỗi của cô?

Lúc này, Tiểu Ưu đem đồ ăn bùng lên, mỗi cái đặt ở trước mặt bọn họ.

Trong nhà mỗi người ăn thức ăn đều bất đồng. Tô Thi Thi ăn cơm giống như ăn tiệc, Bùi Dịch ăn lại có vẻ thanh đạm, mà Đoàn Tĩnh Đồng - - còn lại là thịt cá.

Tên nhóc này bữa cơm không có thịt sẽ không ăn, trước kia phòng chường trong trường học quý tộc bị quản quá nghiêm, xem trọng dinh dưỡng cân đối, rất nhiều thức ăn đều là bị hạn chế. Đến nơi này, cậu liền giống như con ngựa hoang được thả tự do, tha hồ ăn uống.

"Thịt kho tàu xem ra ăn rất ngon!" Đoàn Tĩnh Đồng cầm lấy chiếc đĩa, gấp một khối thịt kho tàu, giống như con mèo nhỏ đưa lên mũi ngửi ngửi, đang muốn nhét vào trong mồm, đột nhiên nghe được Bùi Dịch nói chuyện.

"Đem đồ ăn của tiểu thiếu gia mang xuống, thay rau dưa."

"Xoạch" một tiếng, thịt kho tàu đến miệng rơi xuống đến trên bàn. Đoàn Tĩnh Đồng về mặt chấn kinh nhìn anh trai ruột của mình: "Anh..."

Bùi Dịch cũng không nhìn cậu cái nào: "Đầy mỡ, ăn rau tốt hơn, giải nhiệt, tránh phát giận. Đợi em khi nào tính tình ngoan hơn, sẽ được ăn những thứ này."

Anh nói xong lờm Tiểu Ưu đứng ở một bên không biết làm sao một cái: "Nghe không hiểu?"

Vàng ạ Tiểu Ưu vội vàng chạy đến dọn mấy đĩa thịt kho tàu cùng một đĩa cá kho tàu đặt ở trước mặt Đoàn Tĩnh Đồng đi.

"Không!" hai cái tay béo ú của Đoàn Tĩnh Đồng giữ chặt cái bát không chịu buông.

"Đoàn Tĩnh Đồng, đừng để cho anh phải lặp lại lần nữa." Bùi Dịch buông đĩa xuống, mặt không chút thay đổi nhìn cậu.

Đoàn Tĩnh Đồng nhất thời yên lặng, đáng thương tội nghiệp nhìn đồ ăn yêu thích của chính mình bị lấy đi, nhìn chăm chăm một lần nữa mấy đĩa rau dưa trước mặt, nước mắt ở trong hốc mắt đảo quanh, ủy khuất vô cùng

Tô Thi Thi lặng lẽ lờm Bùi Dịch một cái, yên lặng cúi đầu ăn thức ăn của chính mình.

Bùi tiên sinh, anh cùng một đứa bé mười tuổi làm khó dễ, cũng so với em không ít tiền đồ.

"Thi Thi, tối ngày mai không đi đâu, cùng anh đi đến một nơi." Bùi Dịch ăn vài miếng cơm, đột nhiên nói.

"Tối mai?" Tô Thi Thi sững sốt một phen.

"Ngày mai không phải là tối thứ bảy, Hồ gia tổ chức vũ hội sao? Bùi Dịch tối ngày mai cũng cần phải ra ngoài? Hả không là..."

Tô Thi Thi hai mắt híp híp, khoe miệng hơi hơi hơi vạch, bình tĩnh nói: "Em tối mai có hẹn rồi."

Bùi Dịch động tác đang gấp thức ăn ngừng một trận, mặt chải quét một phen liền trầm xuống.

Có hẹn? Cái cô gái chết tiệt này!

"Hủy đi!" Bùi tiên sinh tức giận nói.

Tô Thi Thi lập tức lắc đầu: "Khó mà làm được, đã đồng ý với người ta rồi!"

"Em... Được lắm!" Bùi Dịch không nói.

Vốn muốn hỏi cô hẹn với ai, nhưng đâu nào bỏ được sĩ diện mà hỏi.

Trong lòng anh kìm nén một cơn giận, cảm xúc tới vừa nhanh vừa vội, đến chính anh đều đã kinh ngạc không thôi.

"Đem thức ăn của Tô tiểu thư thay cùng tiểu thiếu gia một dạng." Bùi Dịch lạnh giọng nói.

Ăn đồ ăn ngon như thế làm cái gì? Vậy mà học theo người ta đi chơi

rồi!

Tô Thi Thi tay nắm chiếc đĩa cứng đờ, lặng lẽ lườm Bùi Dịch một cái.

"Anh là ghen tị sao?"

Cô không dám hỏi.

Chỉ là rau dưa của cô mới đưa lên, Bùi Dịch liền buông đĩa xuống, mặt trầm xuống đứng lên liền đi rồi.

Đoàn Tĩnh Đồng vui sướng khi người gặp họa nhìn Tô Thi Thi: "Chị xong đời rồi."

Tô Thi Thi hướng cậu bài trừ bốn chữ: "Em cũng vậy thôi!"

"Hừ!" Đoàn Tĩnh Đồng hừ lạnh một tiếng, cúi đầu ra sức ăn cơm.

Có ăn còn hơn không được ăn!

Trước đây, cậu ở trong trường học mỗi ngày đều bị khống chế lượng cơm ăn, không có một ngày được ăn no, hiện ở trong này ít nhất có thể đủ ăn!

"Ăn rất ngon sao?" Tô Thi Thi buồn bực nhìn cậu, lại nhìn xem trước mặt mình cái trắng luộc.

Cô rất nhớ canh nắm hầm canh gà của cô nha!

Tô Thi Thi cũng không có tâm tình ăn cơm, chờ Đoàn Tĩnh Đồng ăn xong liền khỏi nhà ăn, muốn đi thư phòng tìm Bùi Dịch.

Nhưng lúc cô vịn tay nắm cửa, vậy mà phát hiện người đàn ông lòng dạ hẹp hòi kia khóa trái cửa rồi!

"Được! Cho anh ghen chết luôn!"

Tô Thi Thi thở phì phì trở về phòng. Không qua bao lâu, Bùi Dịch cũng trở lại, nhưng mà cả đêm đưa lưng về phía cô ngủ, một câu cũng không nói.

Tô Thi Thi buồn bực, trong lòng tràn ngập tức giận. Anh không nói lời nào, cô cũng không nói nói. Ngày hôm sau lúc thức dậy, Bùi Dịch lại vẫn ở trên giường, một bộ dáng chờ cô đi giải thích.

Tô Thi Thi cũng không nhìn anh cái nào, mặc quần áo tử tế liền đi.

Bùi Dịch bị tức đến chỗ.

Cô gái ngốc! Không thấy được anh đang tức giận sao? Vậy mà không để ý anh!

Bùi Dịch mặc áo ngủ ngồi dậy, nhìn Tô Thi Thi ở bên ngoài cửa sổ kia, mâu quang càng ngày càng trầm. Xoay người đến bên giường, cầm lấy di động trên tủ đầu giường, đã nghĩ tìm người điều tra một phen Tô Thi Thi với ai hẹn gặp.

Nhưng một khắc chuẩn bị bấm gọi đi kia, anh như có may, đưa điện thoại di động ném ở trên giường.

"Cô bé ngốc, em hẳn là đoán ra được gì rồi đúng không?" Bùi Dịch có chút đau đầu xoa xoa mi mắt.

Tô Thi Thi có đôi khi thông minh để cho anh đều đã kinh hãi. Ngày đó cô ở trong thư phòng nghe được những lời này, phỏng chừng đã liên

tưởng được không sai biệt lắm rồi. Lúc này rõ ràng cho thấy lại cùng anh đối nghịch.

"Có hẹn?" Nhớ tới dáng vẻ của cô gái nhỏ kia như đã dự liệu được từ trước, Bùi Dịch trong mắt hiện lên quét xuống giao hoạt.

Cô bé ngốc, anh ngược lại muốn nhìn thử, bây giờ em lại sẽ mang đến cho anh bất ngờ như thế nào!

Đăng truyện đêm khuya

Cuối tuần bạn khá bận, lại đầu tháng nữa, bận vô cùng. Nên ko chắc có chương. Hết bận rồi tính (*mai phải đi làm*)

Mọi người ngủ ngon. Cuối tuần vui vẻ.

Chương 268: Tô tiểu thư, người vẫn lại là đừng đi

Edit: Mít

Beta: Ryeo

Thời gian thấm thoát trôi đi, Bùi Dịch và Tô Thi Thi đã ngàm hiểu ý cùng nhau chơi trò mèo vờn chuột.

Thời điểm chiều thứ bảy, Tô Thi Thi sớm mang một bộ lễ phục đến tiệm trang điểm.

Khi cô đến, Tần Phong đã chờ ở cửa, thấy cô bước xuống từ trạm xe công cộng, nhin không được xoa xoa mi mắt

"Anh nói này, bà cô của tôi ơi, sao không để chú Lý đưa em đi? Anh đây là bề bộn nhiều việc, em sai bảo anh như vậy không biết ngại sao?"

Tô Thi Thi nhét hộp đựng bộ lễ phục trên tay vào trong tay anh: " Em lại không cho anh đi đón em, chuyên viên trang điểm ở đây có đưa người tốt nhất ra không?"

"Anh làm việc em lại vẫn lo lắng sao? Anh đã hẹn được chuyên viên tốt nhất nơi này."

Tần Phong nói xong, xốc hộp lễ phục lên chăm chú nhìn, buồn bực nói: " Em có lễ phục không sớm nói cho anh biết, anh còn vì em chuẩn bị một bộ."

Tô Thi Thi hai mắt nhúu lại, cười vổ vổ bờ vai của anh: "Phụ lòng tốt của anh rồi."

"Hí... Đừng động tay động chân. Lỡ như bị người đàn ông của em nhìn đến, anh chết chắc rồi?" Tần Phong lập tức hướng bên cạnh né tránh.

Tô Thi Thi "Xì" một tiếng, không quản anh nữa, đi nhanh tới phòng tạo hình.

"Hoan nghênh hai vị." Cô lễ tân kéo cửa thủy tinh ra, khom người nói với hai người.

Tô Thi Thi cười gật đầu, giương mắt nhìn lên, nhìn trước mắt trang hoàng tráng lệ, trong lòng không khỏi tán thưởng.

"Quả nhiên là chọn mặt gửi vàng" Không cho Tần Phong hỗ trợ, từ đầu đã không có được vị trí tốt như vậy.

" Anh nói này, lễ phục này của em là ai tặng cho em? Hẳn không phải là Hồ Sĩ Minh đi?" Tần Phong đi theo sau bên cạnh, đang kiểm tra bộ lễ phục Tô Thi Thi mang tới.

Cái này ít nhất phải trên dưới một trăm vạn, cũng không phải là Tô Thi Thi có thể mua nổi.

Tô Thi Thi bước chân ngừng một trận, quay đầu sâu xa nhìn anh, chậm rãi phun ra bốn chữ: "Bùi Dịch mua cho."

"Gì?" Tần Phong u mê, kìm lòng không được ôm chặt hộp đựng lễ phục, có cảm giác kích thích bản thân mau chạy trốn.

"Em, em không phải nói không muốn nói cho cậu ấy biết sao? Cậu ấy nếu đều đã biết rồi, vậy em còn gọi anh tới làm cái gì? Tô Thi Thi em có phải hay không lại tính đùa giỡn anh nha?" Tần Phong vẽ mặt cầu xin hỏi.

Tô Thi Thi nhún nhún vai, một bên theo người phục vụ đi vào trong, vừa nói: "Bùi Dịch mấy ngày trước đột nhiên tâm huyết dâng trào, chuẩn bị cho em một ngăn tủ đầy ắp lễ phục, chẳng lẽ em không mặc sao?"

"Vậy là tốt rồi." Tần Phong nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Tô Thi Thi đi tới chỗ hẹn trước, từ phía trước gương trang điểm trông thấy bộ dạng Tần Phong, khóe miệng nhếch lên.

Nếu nói cho anh biết, Bùi Dịch rất có khả năng đã biết rồi, anh phỏng chừng nhân cơ hội bỏ lại cô chạy trốn đi?

Tô Thi Thi lấy lại thần sắc, nghiêm trang ngồi xuống.

Trước cô vẫn không nghĩ ra Bùi Dịch tại sao lại đột nhiên chuẩn bị cho cô một ngăn tủ lễ phục như vậy. Hiện tại xem như đã rõ, người kia rất có khả năng tính toán để cho cô tham gia hoạt động xã giao.

"Bùi Dịch, trận đầu tiên là vũ hội Hồ gia đi?"

Tô Thi Thi ánh mắt u ám.

Cô cực kỳ mong đợi ở trong vũ hội, Bùi Dịch nhìn thấy cô khi đó sắc mặt sẽ thế nào.

"Chắc chắc, bộ dạng Bùi tiên sinh muốn phát hỏa mà không được bộc phát, nhất định cực kỳ đặc sắc."

Hai giờ sau, Tô Thi Thi rốt cục làm xong tạo hình. Cô không khỏi lấy tay phẩy phẩy mặt, mệt đến muốn chết rồi.

"Thật không cho người ta sống mà."

Tô Thi Thi bất đắc dĩ thở dài, gương cũng chẳng muốn soi, trực tiếp cầm vạt áo lễ phục đi ra ngoài.

"Xong rồi?" Tần Phong nghe được tiếng bước chân đứng lên, chỉ là ngẩng đầu, ngây ngẩn cả người.

Lúc này Tô Thi Thi mặc một bộ lễ phục nghiêng vai màu đỏ thẫm, xương quai xanh tinh xảo, phụ kiện làm nổi bật trước ngực ngạo nghễ cùng vòng eo nhỏ nhắn của cô. Tóc vấn cao lên, cao quý lạnh lùng, lại không mất đi vẻ ôn nhu kiều diễm.

"Chúng ta đi thôi!" Tần Phong dơ tay bóp một phen che đậy mi mắt, xoay mặt về một bên, hời hợt đến ruột đều xanh rồi.

"Bà cô à, chúng ta thương lượng một phen, vẫn lại là đừng đi được không?" Tần Phong khổ sở nói.

Người phụ nữ này lần trước mặc sườn xám đã đầy đủ kinh diễm, lúc này mặc lễ phục nghiêng vai, liền giống như tiểu yêu tinh. Nếu để cho Bùi Dịch nhìn đến, chắc chắn sẽ xé xác anh mất

Tô Thi Thi sững sờ: "Tại sao? Đáp ứng người ta, không đi không tốt lắm đâu?"

"Em đáp ứng người nào rồi hả? Là đã bàn bạc tốt với Bùi Dịch sao?" Tần Phong lập tức hỏi.

"Ách..." Tô Thi Thi rụt cổ. Xong rồi, nói lỡ miệng.

"Cái kia em muốn không còn kịp rồi, em đi trước đây!" Tô Thi Thi xách vạt áo lễ phục lên, co cẳng chạy.

"Chết tiệt, Bùi Dịch cậu ấy không biết sao? Thi Thi à, cậu ấy sẽ giết chết anh đó, em quay lại cho anh!" Tần Phong vội vàng đuổi theo.

Khi anh ta ra khỏi cửa salon, liền nhìn thấy Tô Thi Thi lên một chiếc taxi chạy mất.

"Xong rồi." Tần Phong tâm như tro tàn, đứng tại chỗ đi tới đi lui hai vòng, cắn răng một cái, cầm lấy điện thoại gọi cho Bùi Dịch.

Chết thì chết đi, mong được chút niệm tình còn tốt hơn!

Một phút sau, Tần Phong báo cáo xong tình huống, thật cẩn thận hỏi han: "Cậu tỏ rõ thái độ nha, muốn để cho tôi chết thế nào thì nói đi, đừng như vậy, tôi sợ!"

"Tần Phong, cậu thật sự là anh em tốt của tôi!" Đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng ngiên răng ngiên lợi của Bùi Dịch, lập tức "Đô đô" hai tiếng, điện thoại bị cắt đứt rồi.

"Tôi nói sự thật! Tôi bị oan!" Tần Phong nhìn chăm chăm bốn chữ trò chuyện kết thúc, khóc không ra nước mắt, đi tìm Ôn Ngọc tìm người an ủi.

Đầu bên kia điện thoại, Bùi Dịch đang chuẩn bị đi trang viên Đoàn gia đón mẹ mình, mặt không chút thay đổi bấm số quản gia biệt thự "Thi Dịch".

"Cho người đổi toàn bộ lễ phục trong tủ thành sườn xám. Còn nữa,

bảo chú Lý mang một chiếc áo choàng qua đây, không được để cho Tô tiểu thư biết là tôi ra lệnh."

Đầu bên kia điện thoại, quản gia cái gì cũng đều không hiểu, liên tục dạ vâng, mãi đến khi cúp điện thoại, ông mới hơi hơi phục hồi lại tinh thần.

"Tô tiểu thư lại chọn tiên sinh chỗ nào rồi sao?"

Quản gia run run rẩy rẩy để điện thoại xuống, quay đầu nhìn chú Lý đang muốn đi ra cửa, vội vàng gọi lại.

" Anh Lý, anh hiện tại là muốn đi đâu?"

Chú Lý nhìn quản gia, nói: " Hẹn với Tô tiểu thư đón cô ấy dưới công ty."

"A..., vậy anh chờ một chút, mang áo choàng đem đi cho Tô tiểu thư." Quản gia nói xong, vội vàng đi đến hậu trạch.

" Anh tôi có phải muốn dẫn Tô Thi Thi đi chơi hay không?" Bên cạnh truyền đến một giọng nói non nớt. Đoàn Tĩnh Đồng không biết từ lúc nào đã đứng ở đó, ngửa đầu, mở đôi mắt tròn to nhìn chú Lý.

Chú Lý cúi xuống, lễ phép nói: " Tôi chỉ là lái xe, cũng không biết các chủ nhân làm gì."

"Hừ! Tôi biết các người cũng không nói cho tôi biết." Đoàn Tĩnh Đồng kìm nén miệng, có chút ủy khuất, " Anh nói anh hôm nay không về ăn cơm, Tô Thi Thi khẳng định cũng không về. Bọn họ chắc chắn hẹn nhau đi chơi, không mang theo tôi."

Chú Lý từ trước đến nay không am hiểu cách nói chuyện cùng trẻ

con, vội nói: " Tôi đi vệ sinh."

Trốn đi rồi.

"Hừ!" Đoàn Tĩnh Đồng nhìn bóng lưng chú Lý chạy mất dép, âm thầm nhéo nhéo nắm tay nhỏ, "Không cho tôi đi, tôi tự đi!"

Cậu vụng trộm nhìn bốn phía, thấy không ai phát hiện, hướng trong viện chạy đi.

Chú Lý muốn đi đón Tô Thi Thi bằng chiếc Bentley đang đậu ở trong sân.

Đoàn Tĩnh Đồng rất nhanh chạy đến bên cạnh xe, như tên trộm nhìn bốn phía một chút, mở cửa phòng điều khiển ra, thuận thực mở cái nút khoang phía sau xe, khoái chí chui vào.

Lúc cậu muốn đóng cửa, phía trước truyền đến một âm thanh thờ hỏn hỏn, trước mắt xuất hiện một cái đầu chó cực lớn, trong miệng con chó còn ngậm một con chó con.

"Đi đi, không cần đến đây!" Đoàn Tĩnh Đồng nổi giận, bàn tay béo ục ịch ra sức đẩy đầu Đại Cầu Tử, muốn đuổi nó đi.

"Ư ử..." Đại Cầu Tử nức nở một tiếng, cho rằng Đoàn Tĩnh Đồng cùng nó chơi, nhất thời liền hưng phấn, một bước nhảy liền chui đi vào.

"Chó chết! Mau tránh ra!" Đoàn Tĩnh Đồng mặt đều nhanh tái rồi, mặt béo núc ních nhanh chóng giận biến thành quả bóng tròn.

Cậu hiện tại đúng là muốn lén đi ra ngoài, con chó ngu xuẩn này ngậm con chó con vẫn chưa cai sữa tới đây là cái ý tứ gì?

"Cộp cộp - - "

Đúng lúc này, nơi xa có tiếng bước chân truyền đến, Ngay sau đó vang lên tiếng quản gia cùng chú Lý nói chuyện.

"Đem cái này mang đến cho Tô tiểu thư, nhất định phải để cô ấy mặc vào." Quản gia nói.

"Được." Chú Lý tiếp nhận túi lớn đựng cái áo choàng, thẳng tắp đi tới xe.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, Đoàn Tĩnh Đồng cắn răng một cái, khẩn trương đóng cửa sau lại.

"Chó chết, ngậm miệng, không được phát ra âm thanh!" Trong bóng đêm, Đoàn Tĩnh Đồng nhỏ giọng nói.

Thật muốn cắn chết Đại Cầu Tử!

Chỉ có mỗi chuyện sửa thôi mà sáng giờ mới làm xong, mình thật tệ
T.T

Chương 269: Cũng dám tới vũ hội

Edit: Mít

Beta: Ryeo

Một giờ sau, Tô Thi Thi ngồi Bentley đi tới vũ hội. Hồ gia ở phía Tây thành Phố Bắc Kinh.

Nơi này vốn là một tòa vương phủ, lịch sử biến thiên, cuối cùng rơi vào tay Hồ gia.

Tô Thi Thi ngồi ngoài xe nhìn tòa nhà khí thế mạnh mẽ, kéo kéo lại áo choàng trên vai.

Cảm giác lo lắng truyền đến trên bờ vai, Tô Thi Thi hai mắt không nhìn được híp lại, khóe miệng gợi lên quét xuống nụ cười thản nhiên.

"Xem ra anh đã biết rồi." Tô Thi Thi nhẹ cười.

Lúc chú Lý đưa áo choàng cho cô cái gì cũng chưa nói, nhưng Tô Thi Thi đâu nào nhìn không ra. Nếu Bùi Dịch không dặn dò, ai dám làm như vậy.

"Không tự mình đến, xem ra là có việc quan trọng phải làm." Tô Thi Thi có vẻ đăm chiêu đi xuống xe.

Ngay lúc cô muốn đi lên phía trước, bên cạnh đột nhiên truyền đến tiếng loa quảng cáo lớn.

"Mật ong hoang dã thượng đẳng, thuần tự nhiên không ô nhiễm, 200 ngàn một cân, mua ngay mua ngay!"

Một chiếc xe ba bánh loại nhỏ xinh xịch tiến về phía cô.

"Ô tiểu thư cẩn thận!" Chú Lý thay Tô Thi Thi mở cửa xe còn chưa đi xa, vội vàng chắn trước mặt cô.

"Dưỡng phong nhân?" Tô Thi Thi giương mắt nhìn xe đi qua.

Chỉ thấy người lái chiếc xe ba bánh kia trên đầu đội một cái nón lụm đen, giống như là cao nhân ẩn sĩ cổ đại một dạng. Kết hợp với tòa thành cổ kính trước mặt, trong lúc đó giật mình giống như là được xuyên không.

"Thật trùng hợp."

Tô Thi Thi nhìn xe ba bánh đi ngang qua trước người, nhìn đằng sau xe chở từng rương ong mật, không khỏi hít sâu một hơi.

"Thật thơm!"

Mật ngọt thấm đượm mùi của đóa hoa thơm, làm cho người ta tinh thần phấn chấn.

Nếu không phải hiện tại không thích hợp, Tô Thi Thi thật muốn mua mấy rương trở về để dì giúp việc làm bánh quế hoa mật ong cho ăn.

"Ai nha, cái kia là ong mật sao? Dọa chết người, vẫn còn không nhanh để hấn rời đi? Lỡ va chạm vào mọi người thì làm sao đây?"
Phía trước truyền đến một giọng hờn dỗi.

Một cô gái bụm mặt, bộ dạng sợ bị va phải.

Tô Thi Thi theo tiếng nói kia nhìn lại, khi nhìn cô gái kia mặc trên người y phục đó, vẻ mặt trầm mặc, yên lặng dờ đi ánh mắt.

"Mế Tuyết Nhi, thích câu rùa vàng (*)." Tô Thi Thi vận dụng trí nhớ, nhớ đến cái tên mà Tần Phong đánh dấu.

(*) chỉ người phụ nữ thích câu dẫn đàn ông giàu có để trục lợi

Chỉ thấy cô gái kia mặc trên người lễ phục màu hồng nhạt, đúng là Chanel chính hãng, giá trị phải một trăm vạn trở lên.

Bộ lễ phục này, mấy hôm trước còn đang ở trên tay Tô Thi Thi.

"Khụ khụ..." Tô Thi Thi kéo kéo lại áo choàng, đứng thẳng thân thể mặt không đổi sắc đi vào bên trong.

Hai hàng nữ tiếp tân đứng hai bên cửa Hồ gia, còn có một vị quản gia đang đứng. Khách mời đến chỗ này đều phải xuất trình thiệp mời mới có thể đi vào.

Tô Thi Thi đưa thư mời của Hồ Sĩ Minh cho cô ra, vị quản gia kia vốn thấy Tô Thi Thi một mình tới, vẻ mặt có chút khinh thường, nhưng khi nhìn thấy thiệp mời kia, thân thể giật nảy mình run lẩy bẩy.

"Cô là Tô tiểu thư?" Quản gia 50 tuổi ánh mắt sáng ngời có thần, cẩn thận đánh giá Tô Thi Thi một phen, thái độ so với vừa rồi cung kính hơn rất nhiều, "Hoan nghênh Tô tiểu thư, mời đi bên này."

"Tiểu Hồng, đưa Tô tiểu thư vào."

"Cảm ơn." Tô Thi Thi lễ phép gật đầu một cái, đi theo một nữ tiếp tân

đi vào trong.

"Hỗ quản gia, chúng tôi cùng tới, sao ông lại đặc biệt chiếu cố cô ta, không để chúng tôi vào mắt à?" Bên cạnh truyền đến một giọng nói bất mãn, Mễ Tuyết Nhi đi đến trước mặt quản gia, yếu điệu nói.

"Mễ tiểu..." Quản gia lập tức chất đầy tươi cười quay đầu.

Chỉ là khi ông nhìn đến lễ phục Mễ Tuyết Nhi mặc lúc đó thì hoảng sợ.

Ông có đồ quý giá gì chưa thấy qua? Lúc này liền khôi phục bình thường, cười đón nghênh tiếp cô ta: "Mễ tiểu thư và Mễ phu nhân, thất lễ rồi, mời đi bên này."

Ông nói xong, cũng để cho một nữ tiếp tân đưa Mễ tiểu thư vào tòa nhà.

"Hừ!" Mễ Tuyết Nhi ngẩng ngẩng đầu, khinh thường trừng mắt một cái đánh giá quản gia.

"Chờ tôi làm cháu dâu Hỗ gia, xem các người ai còn dám không để tôi vào mắt!" Mễ Tuyết Nhi ở trong lòng oán hận nói.

"Hỗ Sĩ Minh tự mình tặng lễ phục cho tôi, chẳng lẽ không phải có ý tứ với tôi sao? Mặc kệ hắn có phải hay không thật sự thích đàn ông, chỉ cần hắn nguyện ý cưới tôi, tôi cái gì đều không quan tâm."

Mễ Tuyết Nhi cùng mẹ nhìn thoáng qua, mẹ con hai người hiểu trong lòng mà không nói.

Chỉ cần có thân phận cháu dâu Hỗ gia này, liền đủ để cho cô ta ở Bắc Kinh này được hô mưa gọi gió.

Thân phận Hồ Sĩ Minh như vậy, khẳng định phải lấy vợ sinh con, cho nên cô ta từ đầu không cần biết rốt cuộc hấn thích đàn ông hay là phụ nữ.

Mễ Tuyết Nhi nhìn thoáng qua người phụ nữ mặc lễ phục màu đỏ nghiêng vai ở phía trước, vẻ độc ác trong mắt chớp lóe rồi biến mất.

Đều là người phụ nữ này chiếm hết sự ưu ái của đám người hầu Hồ gia đối với cô ta.

"Hí..." Tô Thi Thi ôm ôm cánh tay. Sao cô cảm thấy được có chút lạnh nha?

Cô kìm lòng không được bước chậm hơn, để cho Mễ Tuyết Nhi cùng mẹ cô ta đi qua trước mặt mình. Cô không nhanh không chậm theo sát, trong lòng trái lại chờ mong.

"Hồ điên khùng đâu rồi? Sao còn không ra? Không biết Bùi Dịch có đến không."

Vũ hội được diễn ra tại hậu viện của tòa nhà, Tô Thi Thi và mọi người được nữ tiếp tân đưa đi qua một đoạn đường rất dài, xuyên qua hành lang khúc khuỷu quanh co gấp khúc, mới đi đến hậu viện.

Lúc này nơi này đã được trang trí tráng lệ. Mặt cỏ màu xanh, bốn phía đủ loại hoa thơm cỏ lạ. Trong viện mấy cây hoa quế đang tỏa hương, trong không khí nồng đậm mùi thơm hoa quế, khiến người ta vui vẻ thoải mái.

Xuyên qua về phía sau, chỉ thấy không gian sân giữa treo đầy đèn ngũ sắc, biến ảo loá mắt sáng rọi, làm cho người ta như đang đi trong cảnh trong mơ.

"Thật đẹp." Tô Thi Thi trong mắt thương thức không chút nào che giấu, Hồ gia phô trương quả nhiên đầy đủ lớn.

Lúc này khách khứa đã đến gần như động đủ, hầu hết đều là người trẻ tuổi. Hoặc là tiểu thư trẻ tuổi đẹp người, hoặc là nam thần anh tuấn hoàn mỹ. Có một mình tới, có đi cùng cha mẹ.

"A, thì ra là vũ hội gặp mặt tìm đối tượng." Tô Thi Thi trong lòng hiểu rõ.

"Giao lưu tìm đối tượng phải không?" Cô âm thầm bóp bóp nắm tay, ánh mắt tìm lòng không được tìm bóng dáng Bùi Dịch.

Cũng dám lừa cô tới tham gia vũ hội gặp mặt này! Bùi tiên sinh anh chết chắc rồi!

Cô tuyệt đối chắc chắn rằng, Bùi Dịch đã sớm biết tính chất của vũ hội này!

Đúng lúc này, Tô Thi Thi thân thể mạnh cứng đờ. Cô chỉ cảm thấy chính mình như là bị một con sói theo dõi một dạng, toàn thân không được tự nhiên.

Cô theo bản năng nhìn lên phía trước, chỉ thấy trong đám người một đôi mắt lợi hại đang nhìn cô chăm chăm.

"Hồ tiên sinh." Tô Thi Thi cơ hồ là theo bản năng nặn ra một nụ cười tươi tắn, hướng về phía Hồ Sĩ Minh cách đó không xa lên tiếng chào hỏi.

Hồ Sĩ Minh nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, ánh mắt dời về phía vị tiểu thư mặc lễ phục cúp ngực màu hồng phấn đứng bên phải Tô Thi

Thì, tay trong túi quần từ từ nắm chặt quả đấm.

"Ô Thi Thi, cô giỏi lắm!"

Cũng dám đem bộ lễ phục độc nhất vô nhị hắt đưa mang cho người phụ nữ khác.

Tô Thi Thi, cô quả nhiên để cho tôi nhìn với cặp mắt khác xưa!

Hồ Sĩ Minh bị chọc giận muốn điên rồi, đây là nỗi nhục nhã lớn nha!

"Hồ tổng!" Mễ Tuyết Nhi thấy Hồ Sĩ Minh nhìn chính mình, lập tức tươi cười rạng rỡ nghiêng đầu chào hỏi.

Xem ra suy đoán của cô ta không sai, Hồ Sĩ Minh thật sự có ý tứ với cô ta!

"Mễ tiểu thư." Hồ Sĩ Minh nhíu mày.

Cô ta dù sao cũng là khách, hắt cũng không tỏ ra sắc mặt không tốt, đành phải đem tất cả tức giận nuốt xuống.

"Chậc chậc, vậy mà không nổi giận đùng đùng." Tô Thi Thi có chút thất vọng, khiêu khích nhìn Hồ Sĩ Minh liếc mắt một cái, xoay người lén lút đi đến bên cạnh.

Cô mới vui vẻ được vài giây, chợt thấy phía trước xuất hiện một bóng dáng quen thuộc.

Người đàn ông toàn thân mặc bộ Tuxedo màu trắng, vai rộng mỏng hẹp, trời sinh liền là cái giá treo quần áo. Lúc này, tay trái anh đút trong túi quần, tay phải bưng một ly sâm banh, tùy ý đứng ở nơi đó.

Bốn phía toàn bộ giống như đèn đã tắt không ánh sáng, anh giống như một vật sáng, chói mắt vô cùng.

Tô Thi Thi ánh mắt lập tức liền ngây ngốc, tim thành thịch điên cuồng nhảy dựng lên.

Đẹp trai mê người.

Người đàn ông như Bùi Dịch mà nói, đối với phụ nữ quả là có lực hấp dẫn trí mạng.

Nháy mắt tiếp theo, Tô Thi Thi ánh mắt liền ngưng lại.

Cô nhìn thấy ở phía đối diện Bùi Dịch, nơi đó có một cô gái mặc lễ phục màu trắng cao quý như công chúa, chậm rãi đi qua chỗ anh.

Giờ khắc này, cô cảm giác hoàn toàn không nghe được bất kỳ âm thanh gì nữa rồi.

Seoul về đêm đẹp thật

Chương 270: Tới bất kể thông dâm

"Sang trọng tao nhã."

Thời điểm Tô Thi Thi nhìn thấy người phụ nữ kia, trong nháy mắt trong đầu cô không khỏi hiện ra bốn chữ này.

Cho dù nhìn từ xa, đều có thể cảm nhận được cái cô gái kia cực kỳ mạnh mẽ lại có vẻ vô cùng tự tin.

Tầm khoảng 24, 25 tuổi, đôi mắt bồ câu, khuôn mặt trái xoan, ngũ quan tinh xảo mê người, là sự kết hợp vô cùng hoàn mỹ. Quan trọng hơn là - - ngực tấn công mỏng phòng thủ, dáng người vô cùng tốt.

Toàn thân mặc lễ phục màu trắng có đuôi váy dài cổ xưa nhìn qua có vẻ nặng nề, mặc ở trên người cô ta, giống như ngưng tụ thời gian, như một vị công chúa xuyên qua thời không mà đến đây.

Trầm ổn, tôn quý, khí thế bức người.

"Thật đẹp!" Bên cạnh truyền đến tiếng kinh hô của khách mời.

"Đây là tiểu thư nhà ai vậy? Trước kia tại sao chưa thấy qua? Cô ấy tại sao đi cùng Hồ phu nhân? Chẳng lẽ là con cháu Hồ gia?" Mọi người xì xào bàn tán.

"Cô cũng không biết? Hồ Minh Phi, em gái ruột của Hồ Sĩ Minh, thiên kim Hồ gia. Mới vừa du học trở về." Có người nhỏ giọng nói.

"Thiên kim Hồ gia?" Tô Thi Thi nhìn cái cô gái đang hướng tới Bùi Dịch đi qua kia, con người u ám lại.

"Thì ra là thế." Tô Thi Thi quả đấm buộc chặt, một cái vế ở trong lòng nói cho chính mình, không có gì, phải tin tưởng Bùi Dịch.

Nhưng khi thấy cô gái này, lòng của cô vẫn lại là rối loạn. Loại cảm giác này, so với lúc trước biết Đoàn Ngọc Tường thích Bùi Dịch khi đó, là chưa từng có qua.

Phía trước, vị mỹ nữ mặc lễ phục màu trắng kia bưng một ly rượu đỏ, tươi cười nhàn nhạt đi đến trước mặt Bùi Dịch, hướng anh khẽ gật đầu thăm hỏi.

Dáng vẻ cao ngạo kia, làm cho người ta hơi hơi kinh ngạc.

Bùi Dịch tuy cơ bản không tham dự những loại tiệc rượu thế này, nhưng mà chưa có cô gái nào nhìn đến anh sẽ giống như cô gái trước mắt này, lãnh đạm như vậy?

"Tiểu Dịch, vị này chính là Hồ Minh Phi Hồ tiểu thư. Vị này chính là mẹ cô ấy, Hồ phu nhân." Đứng ở bên cạnh Bùi Dịch, Nhậm Tiểu Vi, lập tức cười giới thiệu.

"Vị này chính là Tiểu Dịch? Quả nhiên tuấn tú lịch sự, tuổi trẻ tài cao." Hồ phu nhân Triệu Hi Yến cũng cười nói.

"Hân hạnh" Bùi Dịch nâng ly Champagne lên ý kính rượu, nhìn cũng chưa từng nhìn Hồ Minh Phi liếc mắt một cái, chỉ đối với Hồ phu nhân hơi hơi gật đầu.

"Người này..." Hồ Minh Phi trên mặt cười nhạt liền cứng đờ, môi mỏng nhấp nhẹ, trong mắt hiện lên quét xuống giận dữ.

Cô ta lớn đến thế này, vẫn lại là lần đầu tiên nhìn thấy có người đàn ông đối chính mình chẳng thềm ngó tới.

Vị Bùi tiên sinh này, thật thú vị.

Hỗ Minh Phi rất nhanh liền khôi phục lại bình thường, đi về phía trước một bước nhỏ, nhếch môi nhẹ cười: "Bùi tiên sinh, nghe danh đã lâu."

Cô ta nâng nâng ly rượu, ngũ quan xinh xắn chói lọi, gờ tay nhắc chân đều lộ tao nhã.

"Uh"m." Bùi Dịch biểu tình vẫn như cũ nhàn nhạt, cái ly vẫn cầm trong tay nhưng mà chẳng có ý định nâng lên.

"Người đàn ông này quả là kiêu căng!" ánh mắt Hỗ Minh Phi tối sầm lại, có chút bị tức đến chỗ.

Cô tự hạ thấp địa vị của mình mời rượu anh, vậy mà người đàn ông này không có chút gì gọi là cảm kích! Bộ dáng tuy là không tệ, nhưng người nào cho anh sự tự tin lớn đến như vậy, để cho anh không coi ai ra gì!

"Tiểu Dịch..." Nhậm Tiểu Vi liền có chút sợng mặt.

Bên cạnh, Triệu Hi Yến sắc mặt cũng không nhìn khá hơn là bao.

Mục đích của vũ hội hôm nay, tất cả mọi người trong lòng đều hiểu rất rõ nhưng không ai nói ra, hiện tại Bùi Dịch làm như vậy, quả thực là quá không nề mặt rồi!

"Mẹ, sao vậy?" Bùi Dịch cúi đầu, thân thiết nhìn mẹ mình. Vẻ mặt vô

tội kia, dáng vẻ giống như vừa rồi không coi ai ra gì không phải anh.

Nhậm Tiểu Vi vẻ mặt chấn kinh.

Bà lần đầu tiên phát hiện, thì ra con trai ruột của mình, giả vờ giỏi như vậy.

"Khụ khụ..." Tô Thi Thi nhìn đến đây, khó chịu trong lòng kia, không hiểu sao đã tan đi rất nhiều.

Nhìn chằm chằm bóng lưng người đàn ông ngạo mạn kia, Tô Thi Thi không hiểu sao nhìn càng thấy thuận mắt.

Như là cảm giác được ánh mắt của Tô Thi Thi, Bùi Dịch bỗng nhiên xoay người, hai người tầm mắt trong không trung giao nhau. Chỉ một giây, Bùi Dịch ánh mắt liền dời tiếp xuống.

Rồi mới - -

Bùi tiên sinh mặt liền đen lại.

"Quản gia chết tiệt, bảo ông ta lấy áo choàng đưa cho cô, vậy mà lấy cái áo choàng ren, nửa kín nửa hở kia!"

Giờ phút này, Tô Thi Thi trên vai khoác lên cái áo choàng kia, nửa kín nửa hở, mơ hồ có thể nhìn đến làn da non mịn trước ngực kia của cô...

"Đáng chết!" Bùi Dịch nghĩ muốn đem ánh mắt của đám người xung quanh chọc cho mù!

"Cô gái ngốc này không biết chính mình hiện tại có bao nhiêu mê người sao?" Bùi tiên sinh mặt trầm xuống, đi nhanh hướng Tô Thi Thi

đi tới.

Tô Thi Thi hoảng sợ.

"Anh muốn làm gì chứ?" Tô tiểu thư tạm thời có chút suy đoán không ra tâm tư của Bùi tiên sinh rồi.

Chẳng lẽ Tần Phong không có nói cho Bùi Dịch? Không đúng, liền tính Tần Phong không có nói cho Bùi Dịch, dựa vào chỉ số thông minh của Bùi Dịch, cũng đã sớm đoán được cô sẽ muốn tới nơi này mới đúng.

Anh để cho quản gia mang áo choàng đến cho cô liền là chứng minh tốt nhất!

Đúng là, hiện tại là cái tình huống gì?

Tô Thi Thi không dám nhìn mặt Bùi Dịch nữa, lặng lẽ lui về sau định trốn.

"Không được, bị anh bắt lấy, nhất định ngay tại chỗ khiêng mình rời đi! Hừm... Kia không phải mặt mũi đều sẽ vứt hết rồi sao!" Tô Thi Thi liền đưa tay nhắc váy, xoay người rời đi.

Bùi Dịch bước chân ngừng một trận, mặt càng thêm đen rồi.

"Cô gái đàn độn này cũng dám chạy!" Bùi tiên sinh thật sự nổi giận!

"Vị tiểu thư kia là ai?" ở phía sau bọn họ, Hồ Minh Phỉ nhìn đến Bùi Dịch đuổi theo một cô gái, giống như vô ý hỏi mẹ ruột của mình cùng Nhậm Tiểu Vi.

"Cô ấy..." Nhậm Tiểu Vi nghĩ sao cũng chưa tính đến Tô Thi Thi vậy

mà sẽ đến, lau trán, tức giận đến nỗi bệnh choáng váng đầu muốn tái phát.

"Vị kia có phải Tô tiểu thư hay không?" Triệu Hi Yến nhíu mày hỏi.

"Tô tiểu thư, Tô Thi Thi?" Hồ Minh Phi màu sắc trầm xuống.

Đó không phải là người trước mặt truyền thông mặt hướng Bùi Dịch cầu hôn sao? Hồ Minh Phi khóe miệng gợi lên một nét cười lạnh.

Bùi Dịch mang theo vị hôn thê tới thân mật cho cô ta xem? Quả cố tình mà!

"Dám xem thường tôi, Bùi Dịch, anh sẽ phải vì hành vi hôm nay của mình mà trả giá thật nhiều!" Hồ Minh Phi nắm chặt nắm đấm.

"Tiểu Dịch!" Nhậm Tiểu Vi thấy tình hình không đúng, đuổi theo Bùi Dịch, muốn kêu anh trở về.

Đúng lúc này, một người chặn đường đi của Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi ngẩng đầu, mặt lập tức sụp xuống.

"Tô tiểu thư, nhìn đến vị hôn phu của mình ở sau lưng cô lén lút đi coi mắt, có cảm tưởng gì?" Hồ Sĩ Minh đem sâm banh phóng ở trên cái bàn kế bên, một tay xuyên vào túi, quay đầu cười như không cười nhìn Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi mặt mày trầm xuống.

Cô còn đang nghĩ tại sao lại mời cô tới tham gia vũ hội, thì ra là vì mục đích này!

Châm ngòi ly gián phải không?

Tô Thi Thi bỗng dưng nở nụ cười, nhìn nhìn bốn phía, ánh mắt mang nghi hoặc: "Là Hồ Sĩ Minh tiên sinh mời tôi đến đây, tại sao lại không thấy anh ta?"

Cô nói xong tiến lên thêm một bước, dùng âm thanh chỉ có hai người mới nghe được hỏi: "Lần trước Đoàn gia tổ chức tiệc đính hôn hẳn không xuất hiện, chẳng lẽ hẳn lần này lại muốn làm rùa đen rút đầu nữa sao?"

"Ô Thi Thi!" Hồ Sĩ Minh mặt lập tức đen lại, không nghĩ tới Tô Thi Thi đã sớm đoán được.

Hắn lờm mắt thấy Bùi Dịch đến gần, bỗng nhiên tiến lên, hướng tới Tô Thi Thi ôm lấy thắt lưng cô kéo sát vào người mình.

"Anh!" Tô Thi Thi không dấu vết tránh đi, đang muốn cảnh cáo hẳn, bên cạnh đột nhiên truyền tới một tiếng thét kinh hãi.

"Ô Thi Thi, tại sao lại là cô? Cô tại sao lại ở chỗ này?" Hồ Quân Nhạc mới vừa mới nhìn đến có vị mỹ nữ đã nghĩ muốn chạy đến chào hỏi, nhưng vừa đến gần thấy rõ mỹ nhân kia là ai, thiếu chút nữa hù chết hẳn.

Từ lần trước bị Tô Thi Thi ác độc chinh mình, thiếu chút nữa cùng Đoàn Ngọc Tường đính hôn, hẳn đối Tô Thi Thi là triệt để sợ hãi.

Hắn sợ Tô Thi Thi vừa muốn gây chuyện, sốt ruột hỏi han: "Cô hẳn không phải là tới bắt kẻ thông dâm đi? Tôi mới vừa mới nhìn thấy Bùi tổng cùng chị hai tôi..."

Hồ Quân Nhạc nói đến một nửa mạnh bụm miệng.

Xong rồi...

"Bắt kẻ thông dâm?" Tô Thi Thi ngây dại, xấu hổ và giận dữ hận không thể lấy cái động chui vào!

Tên trẻ con ngu ngốc này có cần nói trắng ra như vậy không! Cô, cô thật muốn bóp chết hắn nha!

Tên này quả nhiên ngu ngốc vô cùng, có một số chuyện không nói nhưng ai cũng rõ không hiểu sao? Hắn nói trắng ra như vậy, để cho cô cùng Bùi Dịch còn có Hồ gia mặt đều đã vớt sạch sẽ rồi!

Hồ Quân Nhạc tự nhiên cũng không khá hơn chút nào, ánh mắt Hồ Sĩ Minh kia đã hận không thể ăn chết hắn!

"Tên ngốc này, bỏ ra 3000 quân đánh giặc, lại hy sinh mất 6000 lính của mình, thật có dũng khí kéo nhau chết chung, thật sự là xúc động lòng người!"

Tô Thi Thi đã không dám nhìn tới sắc mặt của Bùi Dịch, cô thật sự không phải tới bắt gian nha!

Mọi người ngủ ngon, Ryeo tý tý bận đi cà phim rồi =))

#Mít

Chương 271: Muốn xảy ra chuyện

"Cái kia, tôi... Tôi nhìn thấy một người bạn cũ, đi qua bên kia chào hỏi đây. Tạm biệt." Hồ Quân Nhạc co cẳng chạy.

Tô Thi Thi yên lặng nhìn bóng lưng đang rời đi của hắn, rất muốn để cho hắn mang cô cùng đi!

"Hiện tại làm sao đây" Tô Thi Thi quay đầu nhìn sang Bùi Dịch.

Khiến cô ngạc nhiên hơn chính là, Bùi Dịch vậy mà không phát hỏa?

"Sao lại ăn mặc mỏng manh như vậy?" Bùi Dịch đi tới, cởi áo khoác, liền như thế công khai choàng áo khoác của mình lên trên người Tô Thi Thi, đem nửa người trên của cô bao quấn kín lại.

Tô Thi Thi khóe miệng giật giật, ngón tay nhỏ lạnh lẽu khều khều quần áo của anh, nhỏ giọng nói: "Em hiện tại nóng muốn bốc hỏa!"

"Vậy sao?" Bùi Dịch cúi đầu, lạnh lạnh nhìn cô.

Tô Thi Thi im lặng.

Rõ ràng là cô nên là tức giận, tại sao ngược lại anh lại không vui trước rồi hả?

"Bùi tiên sinh, anh cũng thật biết diễn." Tô Thi Thi ngoài cười nhưng trong không cười nói.

"Như nhau." Bùi Dịch để sát vào bên tai cô, cắn răng nói, "Đợi trở về sẽ tính sổ với em!"

"Anh xác định? Vừa lúc, trở về chúng ta cùng nhau thảo luận thảo xem bữa tiệc vũ hội này, nhất là vũ hội có rất nhiều mỹ nữ, đúng không?" Tô Thi Thi ánh mắt như dao găm lạnh lẽo bắn qua.

Hừ, cũng dám cùng cô tính sổ!

Bùi tiên sinh nhất thời yên lặng rồi.

Quả nhiên, cô gái nhỏ của anh ghen tuông còn đáng sợ hơn người bình thường!

Hai người ở bên cạnh lặng lẽ nói chuyện, nhìn từ đằng xa, giống như là hai người đang liếc mắt đưa tình một dạng.

"Quả thực không đem Hồ gia để vào mắt!" Hồ Minh Phi con người u ám thêm vài phần, nhưng trên mặt lại không hiển lộ nửa phần khó chịu.

Lúc này, người bên cạnh đều đã nhìn bọn họ, cô ta tự nhiên càng thêm không thể để cho người ta chế giễu.

"Tô tiểu thư, ngưỡng mộ đã lâu."

Tô Thi Thi đang theo Bùi Dịch "Lý luận", nghe một giọng nói truyền đến, tâm run lên một cái.

Tô Thi Thi ngẩng đầu, lúc nhìn đến Hồ Minh Phi đang đứng gần đó, lòng của cô, vẫn lại là nhin không được co rúm lại một phen.

Cô gái trước mặt này, thật sự cực kỳ xuất sắc!

Đáy lòng của cô ở một chỗ nào đó, có một loại tên là "Tự ti" gì đó, dâng lên.

(Ryeo: Trời ạ, tự ti cái méo gì? Bà không thấy bà đẹp thôi, chứ anh sắp nhịn hết nổi rồi. Đang muốn khiêng bà đi "ăn" ngay lập tức đó

Dịch: chỉ cô hiểu anh)

"Hỗ tiểu thư." Nhưng chỉ một cái chớp mắt, Tô Thi Thi liền khôi phục bình thường, mỉm cười nâng ly cùng Hồ Minh Phi như đang mời một cái.

"Thua người không thua trận! Tô Thi Thi, mày quyết không thể yếu ớt!"

"Tô tiểu thư cùng Bùi tiên sinh cảm tình thật tốt." Hồ Minh Phi cười nhạt, tự nhiên thoải mái, không chút nào nhìn ra ghen tị.

Tô Thi Thi có chút khó chịu, cô tại sao lại nghe ra được lời nói của Hồ Minh Phi chứa đầy hàm ý.

Tô Thi Thi tiếp gần sát vào người Bùi Dịch, im lặng không tiếng động đưa tay ngắt eo của anh, hung hăng xoay chuyển!

"Hí..." Bùi Dịch thân thể cứng đờ.

Cô gái này không biết chính mình lực tay rất lớn sao?

"Tôi cùng vị hôn thê của mình cảm tình như thế nào, không cần người khác tới bình phán. Hỗ tiểu thư xuất sắc như thế, hẳn là sẽ tìm được bạn đời còn hoàn hảo hơn." Bùi Dịch hàm chứa lửa giận, không khách khí nói.

A...

Lời này nói ra, chung quanh vang lên một mảnh thật lớn hà hơi.

Tất cả mọi người đều đang dựng thẳng lỗ tai lên để nghe ngóng cuộc trò chuyện bên này, không nghĩ tới sẽ nghe được một câu tỏ rõ thái độ như vậy.

Lời này của Bùi Dịch, không phải ám chỉ Hồ Minh Phi tự mình đa tình sao?

"Bùi tiên sinh anh..." Hồ Minh Phi sắc mặt khẽ biến đổi, đang muốn nói chuyện, Tô Thi Thi xen vào nói một câu.

"Dịch, anh nói lời này là có ý tứ gì?" Tô Thi Thi quay đầu, ủy khuất vô cùng nhìn Bùi Dịch, "Anh đã nói chỉ yêu một mình em."

"Bảo bối, anh đương nhiên chỉ yêu một mình em." Bùi Dịch sủng nịch vuốt vuốt cái mũi Tô Thi Thi, ôn nhu đến nỗi có thể ngọt chết người nhìn. *Vâng hai bạn cứ ngọt chết đi. Tui sắp bị tiểu đường vì ngọt rồi*

Ách... Tô Thi Thi tự thấy chính mình có phần nghiêm không được rồi.

Bùi tiên sinh, khả năng phối hợp của anh cũng quá cao rồi!

Tô Thi Thi mặt lập tức liền đỏ. Trước mặt tất cả mọi người ân ân ái ái cảm giác, thật sự - - rất khó xử nha!

"Bùi tiên sinh cùng Tô tiểu thư cảm tình thật tốt ha." Bên cạnh vẫn yên lặng xem xét, Hồ Sĩ Minh đi đến bên cạnh em gái mình, cười như không cười nhìn Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi trong lòng run lên, tại sao lại có thể đem người này quên đi chứ!

Cô bỗng nhiên hướng trên người Bùi Dịch nhích lại gần, gắt gao ôm lấy cánh tay Bùi Dịch, như vậy giống như là sợ Bùi Dịch bị cướp đi một dạng.

Mọi người chung quanh thấy ánh mắt Hồ Sĩ Minh nhất thời càng tập trung xem trò hay hơn. Lúc trước Hồ Sĩ Minh đi lên muốn cướp cô dâu sau đó lại bị Tần Phong cầu hôn, cảnh tượng kia lại vẫn rành rành trước mắt, mọi người không khỏi suy đoán Hồ Sĩ Minh có phải hay không thích Bùi Dịch...

Tô Thi Thi cười thầm không thôi, nhìn thấy Hồ Sĩ Minh tức giận đến không thôi, ôm cánh tay Bùi Dịch nói: "Anh yêu, em nhìn thấy bác gái ở bên kia, em nghĩ muốn qua đó chào hỏi."

Bùi Dịch gật đầu, ôn nhu vô cùng nói: "Được. Mẹ nhìn thấy em nhất định rất vui."

Nơi xa đang muốn tránh ra Nhậm Tiểu Vi nghe được bọn họ đối thoại, tao nhã tươi cười thiếu chút nữa nứt da.

Bà hận không thể đem Tô Thi Thi đuổi đi cho khuất mắt, vui mừng mới là lạ!

Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch cứ như vậy đi tới, để lại anh em Hồ Sĩ Minh tức giận đến nghiến răng kèn kẹt.

Những người khác đều làm như không thấy được gì, nhao nhao tiếp trò chuyện như chưa từng có chuyện gì.

"Anh, Tô Thi Thi là anh mời tới?" Hồ Sĩ Minh Phi ôm lấy cánh tay Hồ Sĩ

Minh, có chút vui sướng khi người gặp họa nói, "Xem ra, anh không chiếm được lợi ích rồi."

Hỗ Sĩ Minh liếc mắt nhìn em gái mình một cái, cười nói: "Em chiếm được lợi ích gì sao?"

Hỗ Minh Phi sắc mặt cứng đờ, trợn mắt nhìn anh trai mình: "Anh, anh còn nói móc em, vừa rồi thấy bọn họ nhục nhã em, anh cũng không giúp em."

Hỗ Sĩ Minh ánh mắt tối sầm lại, liếc mắt nhìn hướng Tô Thi Thi bọn họ rời đi một cái, trầm giọng nói: "Em tin hay không, nếu anh dám lên tiếng nói nhiều một câu, bọn họ tuyệt đối dám đem vũ hội này phá cho tanh bành."

Hỗ Minh Phi sừng sốt, nửa ngày, mới hỏi: "Không có khả năng đi?"

Hỗ Sĩ Minh hừ lạnh: "Không có bọn họ không dám."

Có thể đem anh ta hãm hại thành đồng tính luyến ái, bọn họ còn có cái gì không dám?

"Anh, em đối với cái người tên Bùi Dịch này càng ngày càng cảm thấy hứng thú rồi. Lần này, như của anh ý thôi?" Hỗ Minh Phi hí hí mắt, tràn đầy tự tin nói.

Vốn dĩ vũ hội lần này của Hồ gia, chính là Hồ gia vì để ăn mừng cô ta về nước mới tổ chức, cũng là biến thành bữa tiệc tìm đối tượng cho cô ta. Hỗ Minh Phi ngay từ đầu đối với Bùi Dịch là bài xích, nhưng mà hiện tại vừa thấy, cô ta đã thay đổi chủ ý.

"Vừa lúc, anh đối Tô Thi Thi cũng càng ngày càng cảm thấy hứng thú rồi." Hỗ Sĩ Minh đồng dạng nheo lại mắt, con ngươi lộ ra sự tàn nhẫn

độc ác.

Anh em bọn họ tính nết giống nhau, đối với người càng khiêu chiến với mình càng cảm thấy hứng thú!

Nơi xa, một cậu bé dáng vẻ lấm la lấm lét thừa dịp mọi người không chú ý vụng trộm chạy tới trên mặt cỏ, nhìn đến kia một bàn cao lương mỹ vị, mi mắt đều nhanh tái rồi.

"Hừ, không cho tôi ăn thịt! Tôi liền ăn không được sao?" Chui rút phía sau xe ô tô hơn một giờ Đoàn Tĩnh Đồng, vươn ra cách tay béo ụ ịt, hướng trên bàn ăn gấp rất nhiều tôm hùm cùng thịt bò, nhìn chung quanh một chút, đi đến một góc khuất ít người, chọn cái ghế dựa ngồi xuống.

"Gâu gâu!" Đại Cầu Tử ngậm con cún con thờ hỏn hển chạy đến trước mặt Đoàn Tĩnh Đồng, đôi mắt cún con đen láy không hề chớp mắt nhìn chăm chăm miếng thịt bò trong Đoàn Tĩnh Đồng.

"Cho mày ăn, không được kêu!" Đoàn Tĩnh Đồng khẩn trương đem một miếng thịt bò vớt đến trên đất.

Đại Cầu Tử ư ư một tiếng, buông con cún con ra, chụp lấy miếng thịt bò.

"Ư ư ư..." Cùng Đại Cầu Tử ba ba giống nhau như đúc cún con kia ủa khuất trên mặt đất quay cuồng, muốn tìm ba ba.

"Hừ!" Đoàn Tĩnh Đồng hướng bọn nó làm cái động tác chó có lên tiếng.

Bên kia, Tô Thi Thi vểnh tai nghe ngóng, hỏi Bùi Dịch: "Em giống như nghe được Đại Cầu Tử đang sửa."

Bùi Dịch nhướng mày: "Em đem nó đến đây sao?"

"Không thể nào." Tô Thi Thi lắc đầu, chỉ tự nghĩ chắc do chính mình nghe lầm, chỉ chỉ hướng bên kia nói, "Vũ hội muốn bắt đầu."

"Uh"m." Bùi Dịch ôm eo Tô Thi Thi hướng phía trước đi đến.

Nhà của Hồ gia là một căn biệt viện, Hồ tiểu thư hôm nay là nhân vật chính, Hồ Sĩ Minh muốn bảo trì thần bí không thể ra mặt, cho nên do Hồ phu nhân Triệu Hi Yến làm chủ trì.

Ngay lúc Hồ phu nhân đi đến trung tâm khuôn viên tổ chức vũ hội, hướng khách khứa chào hỏi, trong hội trường bỗng nhiên truyền đến một trận tiếng kinh hô.

Lập tức, mọi người chỉ thấy trước mắt bóng đen chớp lóe, một cái thân thể cao lớn mạnh mẽ đến trước mặt mọi người.

Trên đầu đội một cái nón lụa đen, trên lưng mang một cái thùng vuông khoảng 5, 6 chục centimet, đầu ngược lên, "Gâu gâu" sủa to một tiếng.

"Chó?" Tô Thi Thi trong lòng giật mình, cùng Bùi Dịch nhìn thoáng qua.

Dáng vẻ của con chó kia tại sao nhìn quen mắt như vậy? Tiếng sủa khi nghe cũng thật sự quen tai, chỉ là nó hiện tại cái tạo hình này...

Tô Thi Thi không tự giác nhớ tới lúc trước đến đây hình như cũng nhìn thấy một người ăn mặc như vậy.

"Không phải đâu..." Tô Thi Thi trừng lớn mắt, trong lòng xuất hiện

một cái ý nghĩ không tốt.

Đang nghĩ ngợi, nơi xa lại truyền đến một trận tiếng chó sủa. Lập tức một cái bóng màu vàng lấy tốc độ cực nhanh hướng bọn họ nơi này chạy tới.

"Đại Cầu Tử?"

"Chó của chúng ta nuôi, thật là chó tổ tông!" Tô Thi Thi lập tức nắm chặt tay Bùi Dịch mạnh căng thẳng.

Muốn xảy ra chuyện rồi!

Tui ngoan chơi rồi. Mọi việc giao cả cho Mít.

Hình mang tính chất khoe đó. Ai ghen tị thì cứ việc

Chương 272: Trần trường

Edit:

Beta: Ryeo

"Gâu gâu!" Trên mặt cỏ treo đầy đèn ngũ sắc, một trận tiếng chó sủa đinh tai nhức óc, làm đèn lồng tựa hồ cũng bị chấn động mà rung lắc.

Mọi người hoảng hốt nhìn Đại Cầu Tử trong miệng ngậm một con chó con phi tới, thời điểm chạy đến trên đường, bị một thứ như nón lùa đen gầm lên một tiếng trong cổ họng. Đại Cầu Tử vội xoay đầu, vung móng, quay đầu bỏ chạy.

Độ khó của động tác kia, một phát như muốn vụn gãy thắt lưng, thật sự là kỳ tích!

"Gâu gâu!" Tiểu Vịnh đánh hơi rất không dễ dàng mới tìm được vị trí của chông con, gặp Đại Cầu Tử muốn chạy, nhanh chóng chạy đuổi theo.

"Ặng..." Đại Cầu Tử bị Tiểu Vịnh đuổi bị dọa sợ, liều mạng chạy như điên.

"Cái gì tình huống gì đây? Kia không phải chó ngao Tây Tạng sao? Bảo vệ đâu, nó cắn chết người mất!" Các vị khách luống cuống, nhất là khách nữ, một đám sợ tới mức hoa dung thất sắc.

"Sao chúng nó vào được đây vậy?" Hồ Sĩ Minh sắc mặt tối đen một mảnh, liếc người bảo vệ ở đằng xa đang đuổi theo con chó, ánh mắt

giận dữ "Khẩn trương xử lý tốt!"

Một đám các nhân viên an ninh đuổi theo Tiểu Vịnh gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, khẩn trương đuổi theo.

Bỗng nhìn thấy Đại Cầu Tử khi đó, các nhân viên an ninh đều đã tròn mắt. Bọn họ hoàn toàn không biết một con chó khác làm sao vào được đây!

"Bùi Dịch, chúng ta... có nên chạy trước không?" Tô Thi Thi lặng lẽ lôi kéo Bùi Dịch, mạnh mẽ nuốt nước miếng.

Chuyện này, thật sự không liên quan tới cô!

"Có trò hay không xem?" Khóe miệng Bùi Dịch cong lên ánh mắt nhàn nhạt liếc Hồ Sĩ Minh ở phía trước.

Hồ Sĩ Minh trực giác cực kỳ nhạy cảm, nhìn sang phía bên này. Ánh mắt hai người giao nhau, bắn ra tia lửa điện xoèn xoẹt!

Hồ Sĩ Minh quay đầu, bước đến trung tâm, trấn an khách khứa.

"Thật xin lỗi đã để xảy ra tình huống bất ngờ, Hồ gia tôi..."

"A, hai con chó điên sao lại ở chỗ này! A, không cần tới đây, anh! Anh cứu em!" Hồ Sĩ Minh còn chưa nói xong, phía trước đột nhiên truyền đến một trận tiếng kêu như quỷ.

Lập tức, Hồ Quân Nhạc như bị lửa đốt đốt một dạng, chạy như điên chạy tới chỗ Hồ Sĩ Minh, phía sau anh ta là Đại Cầu Tử ngậm con chó con, phía sau Đại Cầu Tử là Tiểu Vịnh đang nổi giận đùng đùng.

"A, cứu mạng!" Hồ Quân Nhạc sợ tới mức hồn bay phách lạc.

Tại sao hai con chó này lại thích đuổi theo anh ta vậy!

"Gâu gâu gâu!" Tiếng chó sủa càng ngày càng gần!

"Sao Đại Cầu Tử lại ngậm " Tiểu Bảo Bảo" đi cùng rồi hả?" Tô Thi Thi lúc này mới nhìn rõ, Đại Cầu Tử vậy mà ngậm con nó cùng đi đến, khó trách Tiểu Vịnh phát điên.

Xong rồi, chó cái mới đẻ thật sự cực kỳ khủng bố nha! Bây giờ nó không khác gì chó điên! Tô Thi Thi giờ khắc này thật sự rất muốn giết Đại Cầu Tử để nấu lẩu thịt chó ăn!

"Hỗ Quân Nhạc, đứng lại!" Hỗ Sĩ Minh nhìn thấy em trai chạy đến chỗ mình, mặt đều đã xanh, hận không thể một cước đá đi.

Đồ con lợn, nơi này là trong đám người tìm...

"A! Cứu mạng!" Nơi xa truyền đến một tiếng hét chói tai. Nhìn đám người hỗn độn trước mắt, muốn nhân cơ hội tiếp cận Hỗ Sĩ Minh, Mễ Tuyết Nhi dưới tình thế cấp bách giẫm lên váy, lão đảo hai bước, vừa lúc chắn trước mặt Hỗ Sĩ Minh.

Cô ta ngẩng đầu, liền nhìn thấy Hỗ Quân Nhạc cùng hai con chó chạy tới chỗ cô ta, sợ tới mức sắc mặt trắng bệch.

"Ôi mẹ ơi!" Hỗ Quân Nhạc đang chạy như bay, đột nhiên thay đổi phương hướng, bịch một tiếng đụng phải cái bàn bên cạnh.

Mà Đại Cầu Tử đuổi theo bây giờ không may mắn như vậy, giống như đạn pháo một dạng, thẳng tắp phi về phía Mễ Tuyết Nhi.

"A!"

"Oảng..."

Hai tiếng kêu quái dị vang lên sau đó, mọi người chỉ thấy con chó con kia lượn một đường cong rất đẹp trong không trung, kêu lên một tiếng, thẳng tắp rơi xuống.

Mà Mễ Tuyết Nhi vì cú va chạm này, kêu lên một tiếng, ngã chổng vó xuống đất.

"Tiểu Bảo Bảo!" Tô Thi Thi sắc mặt trắng bệch, rất nhanh muốn lao tới, phía sau cô, Bùi Dịch rất nhanh vươn tay ra.

"Viuu..." Trong không khí tựa hồ truyền đến một vật thể rơi xuống, cắm đầu ngã xuống, vô tình mà như cố ý, thẳng tắp ngã chính giữa ngực.

"A..." Bị Bùi Dịch giữ chặt, Tô Thi Thi trợn mắt há hốc mồm mà nhìn về một màn phía trước này.

Cơ hồ tầm mắt mọi người đều đã rơi vào bộ ngực Mễ Tuyết Nhi.

Khe rãnh đầy đặn, một con chó nhỏ bộ lông vàng đang lay bốn móng vuốt nhỏ, cố gắng vươn đầu, vể mặt lờ mờ

"Đây là cái gì? A! Cứu mạng!" Mễ Tuyết Nhi bị đá hòn bay phác lạc, cúi đầu nhìn vật thể lông lá xù xì nằm úp sấp trước ngực mình, sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, liều lĩnh hét rầm lêm.

"Hỗ Sĩ Minh, cứu tôi! Hỗ tiên sinh, cứu tôi!"

Đang muốn đưa tay ra kéo cô ta đứng dậy, Hỗ Sĩ Minh nghe được lời này các cô ta, mặt nhất thời tối đen vô cùng.

"Người phụ nữ ngọc này!"

"Tuyết Nhi, này... Này... Sĩ Minh, cậu mau tới cứu nó, ta sợ chó!" Mẹ của Mễ Tuyết Nhi gấp đến độ cái gì đều đã quên, nói xong mới phát hiện chính mình đã làm cái việc ngu ngốc.

Mễ gia bởi vì một số nguyên do nên biết được thân phận của Hồ Sĩ Minh, nhưng bây giờ lại dưới tình thế cấp bách lại kêu tên anh ta ra...

Mễ phu nhân sợ tới mức mồ hôi lạnh đều đã chảy, chồng bà ta lúc trước dặn dò không được nói năng lung tung tung, để lộ thân phận của Hồ Sĩ Minh, không cần gây chuyện, lần này làm sao đây?

"Ách..." Nơi xa, Tô Thi Thi thiếu chút nữa không cười ra tiếng.

Đây là hai người tới phá đám à? Cô quả thực bội phục bọn họ, cô vừa rồi không dám làm gì, mẹ con Mễ gia làm được rồi!

Cô rất muốn xem sắc mặt tức giận của Hồ Sĩ Minh lúc này! Tên kia phỏng chừng bị chọc giận phát điên rồi!

Hồ Sĩ Minh đâm lao phải theo lao, do dự một giây, liền đi tới phía Mễ Tuyết Nhi.

So với việc bị lộ thân phận, hẳn càng chú trọng danh dự chính mình. Thấy chết mà không cứu, không có phong độ như vậy, chuyện này mà đồn ra ngoài thì làm sao hẳn ở Bắc Kinh này tiếp tục lăn lộn?

Hắn còn chưa kịp chạm tới Mễ Tuyết Nhi, Đại Cầu Tử đã đi trước một bước vòng ra sau gáy.

Mặt khác, Tiểu Vịnh thấy con trai của mình bị người ta bắt nạt, nổi

giận gầm lên một tiếng liền vọt đến.

"Gâu gâu!" Đại Cầu Tử sốt ruột, bị vợ tóm được sẽ bị cắn, hai cái chân trước vội vàng hướng ngực Mẹ Tuyết Nhi nằm úp sấp, dùng miệng ngậm con chó con đi.

Lần đầu tiên, không ngậm được.

Đại Cầu Tử có chút sốt ruột, bốn móng vuốt trên này, liều mạng kéo kéo, rốt cục lôi được chó con ra ngoài, ngậm nó bỏ chạy.

Mẹ Tuyết Nhi đến phản kháng cũng không kịp, khi phục hồi tinh thần lại phát hiện nửa người trên của mình đang trần truồng, sợ tới mức oa một tiếng liền khóc.

"Chết tiệt!" Hồ Sĩ Minh chửi thề một tiếng, cởi áo khoác ra che lấy Mẹ Tuyết Nhi.

Trong vũ hội nhà hấn lại xảy ra chuyện như vậy, quả thực là vô cùng nhục nhã!

Nhưng như này liệu đã là kết thúc rồi?

Nơi xa, Tiểu Vịnh nhìn phía sau các nhân viên an ninh đuổi theo, bản năng chạy lên phía trước.

Bởi vì chạy quá nhanh, nón trên đầu nó rơi trên mặt đất, mấy cái rương trên lưng cũng lung lay thoáng động đậy, rơi xuống đất.

"A, em nhớ ra rồi, mấy cái rương kia là ong mật!" Tô Thi Thi cả kinh kêu lên.

"A, chạy mau, ong mật đến rồi!"

"A, cứu mạng!"

Hiện trường nhất thời rối một nùi, khắp bầu trời một đám ong mật, trên mặt đất mọi người ba chân bốn cẳng bỏ chạy, quả thực so với chụp ảnh khoa học viễn tưởng còn đặc sắc hơn.

"Bùi Dịch, chúng ta có nên chạy trước không?" Tô Thi Thi lặng lẽ lôi kéo Bùi Dịch.

"Nói thừa!" Bùi Dịch liếc cô một cái.

Anh hiện tại, muốn giết chó!

Tui mới về tới. Up truyện đây. Mn ngủ ngon

Chương 273: Có người âm thầm hỗ trợ

"Con chó chết đi theo tao làm gì? Còn không mau tránh ra!" Đoàn Tĩnh Đồng vừa chạy một bên lớn tiếng kêu to.

Phía sau cậu ta, Đại Cầu Tử miệng ngậm Tiểu Bảo Bảo, liều mạng chạy theo. Phía sau, Tiểu Vịnh đang ở giúp bọn họ chặn đuổi theo các nhân viên an ninh.

Trong lúc này, hiện trường tổ chức vũ hội toàn bộ loạn thành một mớ hỗn độn. Anh em Hồ Sĩ Minh che chắn ở bên cạnh mẹ mình, mặt không chút thay đổi nhìn trên đất bừa bãi.

"Là Đồng Đồng! Mẹ nghe được tiếng của Đồng Đồng rồi!" Bị Bùi Dịch hộ tống rời khỏi nơi lộn xộn này Nhậm Tiểu Vi đột nhiên quay đầu sốt ruột nhìn một phương hướng khác.

"Mẹ, người nghe lầm rồi." Bùi Dịch nâng đỡ cánh tay của bà một phen, không nặng không nhẹ nói.

Nhậm Tiểu Vi trong lòng cả kinh, thân phận của Đoàn Tĩnh Đồng bây giờ còn không thích hợp bại lộ, mà còn hai con chó kia vì cái gì lại xuất hiện ở đây vẫn không xác định...

Bà hạ giọng nói: "Mẹ hẳn không nghe lầm. Nó làm sao có thể chạy đến nơi đây, thật sự là quá kỳ quái rồi! Không được, mẹ muốn dẫn nó trở về trang viên."

"Được, con sẽ an bài như vậy." Bùi Dịch không nói hai lời liền đồng

ý.

Tô Thi Thi ở một bên yên lặng nuốt một ngụm nước bọt.

"Nhóc con, tự cầu nhiều phúc đi." Không hề nghi ngờ, Đại Cầu Tử chúng nó là Đoàn Tĩnh Đồng mang đến, tay đang bị bó bột còn có thể quậy đến như vậy, thật sự là làm cho người ta dở khóc dở cười.

Bên này, Đoàn Tĩnh Đồng còn không biết chính mình bị phát hiện, ở trong đám người đang hỗn loạn kia vụng trộm chuồn đi, tìm đến xe của Tô Thi Thi, tay chân lạnh lẽo bò vào khoang sau của xe.

Lúc cậu nhóc đang muốn đóng cửa xe, Đại Cầu Tử nhanh như chớp chui đi vào.

"Chết tiệt! Màu mau ra ngoài! A, chó cái của màu đang đuổi theo, màu nhảy xuống với nó đi! Chết tiệt, màu vẫn còn ngậm con chó nhỏ này cái làm gì? Nó sắp bị màu cắn chết rồi!"

Đoàn Tĩnh Đồng đưa cánh tay mập mập không ngừng mà phụ giúp Đại Cầu Tử, muốn bắt nó đuổi xuống xe.

Đại Cầu Tử cho rằng Đoàn Tĩnh Đồng đang cùng chính mình ngoạn chơi, buông Tiểu Bảo Bảo ra, lè lưỡi liềm tay cậu nhóc.

Đoàn Tĩnh Đồng nháy mắt toàn thân cứng ngắc, ngẩng đầu nhìn đến Tiểu Vịnh cũng đang hướng bên trong bò vào, sợ tới mức đều nhanh khóc.

"Chị chó à, nơi này chứa không nổi màu đâu, mau đi xuống!"

"Đại Cầu Tử, đem Tiểu Bảo Bảo trả lại cho vợ chồng tụi bây! A, ra bên ngoài mau lên, tụi bây sắp đem cốp xe phá hỏng rồi!"

Đoàn Tĩnh Đồng ôm lấy Tiểu Bảo Bảo nhất bả nhét vào trong miệng Tiểu Vịnh.

"Ư ư..." Tiểu Vịnh lúc này mới mẫn ý, ngậm chó con đi xuống xe.

"Oành!" Đoàn Tĩnh Đồng vội vàng đóng cửa sau xe, trốn ở bên trong đánh chết cũng không để bị phát hiện.

Vừa rồi cũng không biết bị bao nhiêu người thấy được...

"Mặc kệ, chẳng qua trở về bị đánh một trận!" Đoàn Tĩnh Đồng để cho Đại Cầu Tử nằm xuống, đầu gối lên trên bụng nó, căng da bụng chùng da mắt, lúc này nằm xuống liền mệt nhọc ngủ thiếp đi.

Tô Thi Thi bọn họ lúc ra đến xe, liền nhìn thấy Tiểu Vịnh giống như môn thần giữ của ngòi xỏm bên cạnh xe của bọn họ, trên đỉnh đầu có một con chó nhỏ màu vàng trắng đang nằm úp sấp.

"Nếu không, em ngòi xe của anh nha?" Tô Thi Thi quay đầu hướng về phía Bùi Dịch cười đến đặc biệt cún con.

Nói đùa, hiện tại để cho người ta biết mấy con chó này là do cô nuôi thì làm sao bây giờ?

Đến lúc đó chắc chắn cô sẽ bị tất cả người trẻ tuổi tinh anh cùng mấy thiếu gia tiểu thư giàu có ở Bắc Kinh này khinh bỉ đến chết mất, dù sao mấy con chó này của cô cũng là nguyên nhân hủy đi bữa tiệc gặp mặt này của bọn họ!

Tô Thi Thi càng nghĩ đến cái vũ hội gặp mặt này, sắc mặt lại không nhìn khá hơn.

"Như thế nào đột nhiên không vui rồi hả?" Bùi Dịch thấy cô gái nhỏ của mình bộ dáng cúi đầu thờ phì phì, trong lòng rùng mình, đối với mẹ mình đang ở một bên nói.

"Con gọi là lái xe tới đón người."

"Đồng..."

"Người yên tâm." Bùi Dịch ý bảo bà an tâm, đỡ bà lên xe mới trở lại chiếc xe kia của chính mình.

Chú Lý cùng một vị lái xe khác thay đổi xe, lái xe chở Tô Thi Thi bọn họ lấy tốc độ nhanh nhất rời khỏi Hồ gia.

Ở cửa Hồ gia, anh em Hồ Sĩ Minh hướng những khách mời nói lời xin lỗi, rốt cục đem tất cả khách mời tiễn trở về rồi.

Trở lại bên trong sảnh chính, Hồ Sĩ Minh mặt liền kéo xuống, nhìn qua đáng sợ cực kỳ.

"Vừa rồi con chó ngao kia là theo xe của ai tới?" Hồ Minh Phi ngồi xuống trên ghế, sắc mặt thật không tốt lên tiếng.

"Em không cần phải xen vào." Hồ Sĩ Minh cởi áo khoác đưa cho quản gia ở một bên, ngồi xuống ghế liền phiền não kéo kéo cà- vạt, sự tức giận trong lòng kia nói như thế nào đều đã nuốt không trôi.

"Anh, người có phải đã biết này hai con chó này là của ai hay không?" Hồ Minh Phi ngẩn ra, nếu thật sự không biết, phỏng chừng anh trai của cô ta hiện tại đã sớm cho người ta đem hai con chó kia làm thịt!

Hồ Sĩ Minh màu sắc tối sầm lại, cười lạnh nói: "Bọn họ sẽ vì hành vi

này của chính mình trả giá thật nhiều!"

"Nhất định không thể bỏ qua cho bọn họ! Hồ gia chúng ta còn không có chịu qua loại khuất nhục này. Anh, em đi xem mẹ, ông nội bên kia..."

"Ông nội anh sẽ đi giải thích. Mẹ vừa rồi bị kinh sợ rồi, em tới chỗ mẹ một chuyến lo cho bà ấy đi." Hồ Sĩ Minh nói xong đứng lên, "Có việc thì đến thư phòng tìm anh."

Hắn dừng một chút, quay đầu nhìn Hồ Minh Phi: "Bùi Dịch nơi đó em trước đừng đi trêu chọc, anh tự có an bài."

"Này... Được, em biết rõ." Hồ Minh Phi gật đầu, không chút nào dây dưa.

Tình cảm anh em bọn họ từ trước đến nay đều rất tốt, cô ta biết anh trai mình nhất định có quyết định của chính mình.

Chỉ là - -

"Bùi Dịch, mẹ của anh giống như cực kỳ thích tôi nha. Tôi tin tưởng, chúng ta rất nhanh liền lại gặp mặt." Hồ Minh Phi nheo mắt lại, trong mắt hiện lên quét xuống chờ mong

Hồ Sĩ Minh đến chỗ thư phòng, không qua bao lâu, quản gia vội vội vàng vàng đi đến.

"Đại thiếu gia, đã bắt được con chó ngao kia. Nhưng mà súc sinh kia hung tàn cực kỳ, thật muốn giữ nó ở lại?" Quản gia đầu đầy mồ hôi hỏi han.

Hồ Sĩ Minh ở trên gạt tàn thuốc gạt gạt điếu thuốc, lạnh lùng nói: "Nó

thích ăn cái gì thì cho nó ăn, không được có bất luận cái sơ xuất gì."

Vâng ạ quản gia cung kính nói, "Con chó ngao này mới vừa sinh sản xong, tiểu Cầu lại vẫn còn không dứt sữa. Các nhân viên an ninh bắt được con chó nhỏ kia mới dụ được nó vào. Chỉ sợ nó còn có chó con khác, nó lạc đến đây, đến lúc đó chủ nhân của nó..."

"Quản gia, tôi gọi ông tới đây không phải để cho ông nói nhảm." Hồ Sĩ Minh dụi tắt thuốc lá, hơi tức giận.

"Là tôi lảm miệng rồi. Tôi lập tức ra ngoài." Quản gia cúi đầu, quay đầu lập tức lui ra, nhanh như chớp bỏ chạy rồi.

Hồ Sĩ Minh nhìn quản gia kia đã hơn năm mươi mấy tuổi bây giờ lại có dáng vẻ như một đứa trẻ, sắc mặt càng thêm đen rồi.

Nếu không quản gia chăm sóc hẩn từ nhỏ tới lớn, hẩn thật sự rất muốn đổi cái người tính trẻ con chưa hết kia!

"Rầm!" Hồ Sĩ Minh một quyền đánh mạnh đến trên bàn, chỉ cần nghĩ đến vừa rồi cái vũ hội kia bị quậy đến long trời lở đất, hẩn liền tức giận đến muốn giết người.

"Bùi Dịch, Tô Thi Thi, các người đầy đủ ngoan độc!" Hồ Sĩ Minh nghiêng răng nghiêng lợi nói.

"Để cho Hồ gia mất mặt lớn như vậy, thù này, tôi nhớ kỹ!" Hồ Sĩ Minh cầm lấy mobile phone gọi cho trợ lý của mình, trong giọng nói là chưa bao giờ có băng lãnh.

"Một vòng một tuần, để cho Mễ gia ở biến mất khỏi Bắc Kinh này!" Hồ Sĩ Minh nói xong liền cúp điện thoại.

Thân phận của hắn bởi vì mẹ con Mã gia kia đã bị bại lộ, hiện tại phòng chừng tất cả người ở Bắc Kinh này đều đã biết, hắn chính là Hồ Sĩ Minh, là người đứng đầu của Xây dựng Minh Đình.

"Muốn chết!" Hồ Sĩ Minh gắt gao nắm chặt quả đấm, hắn nghĩ tới phải đi đến chỗ Hồng gia giải thích chuyện này, mặt liền càng thêm đen rồi.

Vốn dĩ chuyện này đã nắm chắc thắng lợi trong tay, hiện tại bị Hồng gia chiếm ưu thế, trong lòng hắn vui vẻ mới là lạ!

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, cửa thư phòng bỗng nhiên bị mở ra, quản gia lộ ra nửa cái đầu vào, vẻ mặt hưng phấn mà nhìn Hồ Sĩ Minh.

"Đại thiếu gia, người có biết con chó ngao kia vì cái gì trên lưng lại cõng rương ong mật xông tới không? Tôi nghe nói nó đựng ngã lăn một xe ba bánh nuôi ông. Bất quá thứ này tuyệt đối không có khả năng là nó tự đeo trên lưng mình đi."

"Khẳng định có người giúp nó. Mà còn nhà chúng ta bảo an bảo vệ nghiêm ngặt như thế, chúng nó không có khả năng dễ dàng tiến vào như vậy, trong này nhất định có ẩn tình."

Quản gia nói xong nói xong, phát hiện Hồ Sĩ Minh sắc mặt xanh mét, vội vàng giống như rùa rụt đầu rụt trở về: "Cậu đừng nóng vội, tôi cũng cho người đi điều tra rồi."

Còn chưa có nói xong, rầm liền đóng cửa lại. Co căng chạy.

Hồ Sĩ Minh nhìn cửa thư phòng đã bị đóng chặt, mặt đen như mực đặc một dạng.

Hắn xoa xoa mi mắt, trước mắt bỗng nhiên hiện lên ra một cái bóng.

"Đứa bé kia..." Hồ Sĩ Minh màu sắc một lệ, trực tiếp cầm lấy mobile phone gọi cho đội trưởng đội bảo an, "Đi điều tra đứa con nít hôm nay tới kia, mặt khác, vì cái gì để cho hai con chó kia trà trộn vào được, ông tốt nhất lập tức cho tôi một lời giải thích!"

"Đại thiếu gia, cái này... Là... Là thuộc hạ hành sự bất lực, có người lấy lòng bảo an của chúng ta. Cho nên mới..."

"Đi tra rõ ràng, tôi muốn chứng cứ!" Hồ Sĩ Minh sắc mặt xanh mét lập tức cúp điện thoại.

"Bùi Dịch, là anh đã tính kế từ trước sao?" Hồ Sĩ Minh màu quang băng lãnh, hắn tới cùng vẫn lại là xem nhẹ Bùi Dịch tên đối thủ này.

Mà lúc này, bên trong nhà chính của vương phủ "Thi Dịch", không khí dị thường ngưng trọng.

Tô Thi Thi cúi đầu đứng ở đại sảnh nhà chính, đứng bên cạnh cô là kẻ mới vừa bị bắt được từ sau cỗ xe Đoàn Tĩnh Đồng. ở bên cạnh Đoàn Tĩnh Đồng, Đại Cầu Tử ngồi chồm hổm về mặt giả ngốc như chuyện vừa xảy ra không phải lỗi của mình.

Bùi Dịch đứng ở trước mặt bọn họ, sắc mặt so với đáy nồi lại còn đen hơn, đã đứng nửa giờ.

HELLO TUẦN MỚI!

Chương 274: Tự động tìm tới cửa

Edit: Mít

Ở trong phòng to như vậy, rõ ràng được trang trí cổ điển ấm áp, nhưng lúc này theo cảm giác của Tô Thi Thi giống như âm phủ, thật sự lạnh.

Tô Thi Thi ngẩng đầu, nghĩ muốn lén lút nhìn sắc mặt Bùi Dịch một cái, nào biết vừa ngẩng đầu, liền nhìn đến Bùi tiên sinh chính đang mặt không chút thay đổi nhìn cô.

Tô Thi Thi lập tức sợ, khẩn trương cúi đầu, tiếp tục giả chết.

"Anh tự nguyện ở trong này theo chân bọn họ phạt đứng, vậy thì cùng đứng đi." Tô Thi Thi nghĩ nghĩ.

Tuy cô không phải cố ý, nhưng quả thật đem Hồ gia làm náo loạn long trời lở đất. Tô Thi Thi biết lần này gặp rắc rối thật rồi.

"..." Đoàn Tĩnh Đồng không biết là vì quá khẩn trương, hay là vì ăn quá nhiều, hết nấc lại nấc.

Cậu sợ tới mức khẩn trương che miệng, một giây sau lại nhin không được nấc một cái.

"..."

Trong phòng yên lặng, âm thanh nấc cục đặc biệt vang dội, mọi

người thần kinh tựa hồ đều bị tiếng nấc gây chú ý.

Ở phía xa quản gia cùng Tiểu Ưu đứng chịu phạt chung, một đám thấy nguy, thật muốn tiến lên che miệng vị tổ tông này lại.

Tiểu tổ tông cũng chọn đúng lúc quá, không thấy được Bùi tiên sinh tức giận đến muốn nhanh giết người sao?

Sắc mặt Bùi Dịch càng khó nhìn, ánh mắt lạnh lùng chuyển qua trên người Đoàn Tĩnh Đồng, nói câu nói đầu tiên từ khi trở về: "Ngày mai về trang viên."

"Em không muốn!" Đoàn Tĩnh Đồng mặt trắng xanh một phen: " Anh, em không muốn. Em không phải cố ý! Là Đại Cầu Tử nhất quyết đi theo, Tiểu Vịnh cũng là chính mình đi. Không liên quan tới em."

"Đã làm sai chuyện, còn dám kiểm cớ chối trách nhiệm, đây là thầy cô em dạy em?" Bùi Dịch lạnh giọng hỏi.

"Không... Vâng " Đoàn Tĩnh Đồng vội vàng cúi đầu, không dám nói thêm nữa.

Thằng bé này tuy tuổi còn nhỏ, nhưng rất sớm hiểu được đạo lý đối nhân xử thế, biết lúc này mình không nên nói nhiều.

"Quản gia, đi thay tiểu thiếu gia thu dọn quần áo, bây giờ sẽ đưa nó về trang viên." Bùi Dịch lạnh giọng nói.

"Thật là dã man." Tô Thi Thi chu mỏ, ở trong lòng yên lặng châm chọc.

Xem ra Bùi tiên sinh lần này giận không nhẹ, xử lý xong Đoàn Tĩnh Đồng như thế này, phỏng chừng liền đến phiên cô rồi.

Xong rồi, cô nên làm sao đây? Muốn hay không giả vờ bị cảm hay là giả vờ đau bụng? Giống như đều đã quá kém, có phải là nên chạy đi?

Không được, cô khẳng định chạy không lại Bùi Dịch.

Tô Thi Thi phiền não gãi tóc, đau cả đầu.

Một động tác của cô, Bùi Dịch vù một phen liền nhìn qua cô.

Ánh mắt kia mang theo tức giận, Tô Thi Thi không ngẩng đầu nhìn, đều đã cảm giác được lửa giận của anh, lúc này sợ tới mức cô động cũng không dám động.

"Anh, em thật sự sai lầm rồi, lần sau cũng không dám nữa." Đoàn Tĩnh Đồng cúi thấp đầu, vừa nói vừa đến sát bên Tô Thi Thi, nhẹ nhàng lôi kéo tay áo của cô, muốn cô giúp đỡ.

Tô Thi Thi khóc không ra nước mắt.

Nhóc con à, nhìn hoàn cảnh một chút có được hay không? Đã đến nước này, lại vẫn kéo chị xuống nước!

Cô quay đầu một cái, đột nhiên nhìn Đoàn Tĩnh Đồng trong mắt chứa nước long lanh, nội tâm mạnh mẽ đau đớn một phen.

Những kí ức bị cô chôn sâu dưới đáy lòng ở một khắc này như là muốn phá kén mà ra.

"Em không muốn gặp cha mẹ em sao?" Tô Thi Thi nhẹ giọng hỏi.

Đoàn Tĩnh Đồng sững sốt, chậm rãi lắc đầu: " Muốn."

"Vậy tại sao không quay về?"

Đoàn Tĩnh Đồng mấp máy miệng, rầu rĩ không vui nói: "Em sẽ mang đến tai họa cho cha mẹ, em không muốn trở về."

Tô Thi Thi vẻ mặt bị kiềm hãm, hốc mắt bỗng nhiên lên men.

Ở một khắc này, cô cũng không biết nên nói cái gì. Trước mắt là thằng bé quật cường mới mười tuổi, nhưng trên lưng lại phải đeo gánh nặng như vậy.

Cô khom lưng ngồi xổm trước mặt Đoàn Tĩnh Đồng, cười nói: "Những cái này đều là gạt người, không thể tin tưởng."

"Nhưng mà vì em, mẹ đã từng thiếu chút nữa chết. Cha để em ở châu Âu nhiều năm như vậy, nếu không là vì em là điếm xấu, vậy bọn họ tại sao vẫn không đón em trở về?"

Đoàn Tĩnh Đồng nói xong, gắt gao cắn môi, nước mắt ở trong hốc mắt đảo quanh, đáy mắt cất giấu sự sợ hãi.

Tô Thi Thi khoảnh khắc này tim gan rối tinh rối mù, cười xoa tóc của cậu, an ủi: " Nếu quả thật là như vậy, vậy tại sao bây giờ bọn họ lại muốn đón em trở về? Là ai nói cho em những chuyện không đáng tin này? Chị hứa với em, sau này nếu ai còn dám nói như vậy, chị liền đánh người đó!"

"Nếu giúp em đánh họ, chị có phải muốn hướng anh trai em đánh người rồi hay không?" Đoàn Tĩnh Đồng trừng mắt nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, cực kỳ không vui nói.

Tô Thi Thi sừng sốt, trên mặt tươi cười cứng đờ, thiếu chút bị câu

nói của cậu làm ghen chết.

Cô vừa rồi khẳng định là đầu óc lú lẫn, cho nên mới cảm thấy thằng bé này đáng thương đáng yêu.

Quả thật là cảm giác sai!

Tô Thi Thi đứng thẳng lên, đứng ở một bên, nhìn về phía nơi khác, không muốn để ý đến cậu rồi.

Đoàn Tĩnh Đồng thấy thế có chút nóng nảy: "Chị không giúp em nói tốt sao? Chị giúp em cầu xin anh trai em, em thật sự không muốn trở về, cha mẹ biết việc làm của em hôm nay khẳng định muốn đánh chết em!"

Tô Thi Thi, mày ngàn vạn lần đừng cùng một thằng bé mười tuổi so đo!

Tô Thi Thi trắng xanh một phen xiết chặt quả đấm, ở trong lòng ra sức nhắc nhở chính mình.

Cô không tức giận, tức giận là thua!

Đúng là đáng chết, cô có thể nhìn thấu lòng người, vừa rồi vậy mà thiếu chút nữa bị một thằng bé mười tuổi lừa gạt!

Tô Thi Thi nghiêng người liếc Bùi Dịch một cái, tức giận đến hận không thể đánh một quyền.

Không hổ là em trai anh, từng bước từng bước diễn trò!

"Này, chị thật sự không giúp em sao? Chị nếu là giúp em nói tốt, em có thể suy xét cân nhắc cho chị làm chị dâu em." Đoàn Tĩnh Đồng

thấy Tô Thi Thi thật sự không muốn giúp mình, gấp đến độ mồ hôi lạnh đều rơi xuống rồi.

Lần này xong rồi, cậu vừa rồi có phải hay không đã quá nhiều lời rồi? Rõ ràng người phụ nữ này vừa rồi cực kỳ thương cậu mà...

"Đoàn Tĩnh Đồng, em còn dám nói một câu, anh liền đưa em quay lại châu Âu!" Bùi Dịch mặt trầm xuống, gằn từng chữ nói.

"Không muốn!" Đoàn Tĩnh Đồng vội vàng che miệng, sợ tới mức động cũng không dám động.

Bùi Dịch liếc mắt quản gia ra hiệu, quản gia vội vàng chạy tới kéo tay Đoàn Tĩnh Đồng, tiếng vang rất lớn: "Tiểu thiếu gia, cậu trước cùng quản gia tôi đi ra."

"Tôi không muốn, tôi phải ở lại chỗ này, tôi không quay về trang viên!" Đoàn Tĩnh Đồng điên cuồng mà đá chân không chịu đi.

Nghe thấy động tĩnh các bảo vệ lập tức tiến vào, giúp đỡ quản gia cùng khiêng Đoàn Tĩnh Đồng lên đi ra.

Tô Thi Thi nhìn Đoàn Tĩnh Đồng bị kéo đi, lại nhìn vẻ mặt phẫn nộ của Bùi Dịch, rất muốn bọn họ kéo mình cùng đi.

Nhưng trong phòng rất nhanh cũng chỉ còn lại có cô và Bùi Dịch, đám người hầu thấy tình huống không đúng, đã sớm lui ra.

Tô Thi Thi cúi thấp đầu, thật cẩn thận đi đến trước mặt Bùi Dịch, lôi kéo tay áo của anh, nhỏ giọng nói: " Em sai rồi."

Bùi Dịch lạnh lùng nói: "Tô tiểu thư làm sao có thể sai?"

Tô Thi Thi kìm nén miệng: " Không nên kích động như vậy. Sự việc hôm nay là em không đúng, nhưng anh tốt hơn chỗ nào? Còn không phải vụng trộm chạy đi xem mắt."

Không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì.

Tô Thi Thi nói xong, hận không thể vả miệng mình.

Quả nhiên, cô vừa nói xong, sắc mặt Bùi Dịch so với vừa rồi càng khó nhìn.

"Tô tiểu thư, nếu anh nhớ không lầm, trước anh mời em theo anh đêm nay cùng đi. Em biết rõ tình huống, lại nói cho anh biết em cùng người khác có hẹn, cự tuyệt anh."

Bùi Dịch ngừng một trận, hít một hơi thật sâu, nghiêng răng nghiêng lợi nói: " Em chẳng những tự mình chạy đi tham gia vũ hội, còn dám mặc thành cái dạng này! Ngứa da phải không?"

"A?" Tô Thi Thi sửng sốt. Thì ra cô lo lắng hồi lâu, Bùi tiên sinh vậy mà bởi vì chuyện này nên tức giận!

Cô kéo lại áo khoác tây trang màu trắng của Bùi Dịch trên người mình, có chút ủy khuất nói, "Quần áo này là anh mua cho em."

"Em..." Bùi Dịch bị á khẩu không trả lời được, dưới cơn tức giận, tiến lên khom lưng một tay khiêng cô trên vai, đi nhanh đến hậu trạch.

"Anh nên khiêng em đi sớm mới phải! Tô Thi Thi, em một ngày không gây chuyện cho anh liền khó chịu có phải hay không!"

Bùi Dịch nói xong nâng bàn tay lên, bóp một phen nặng nề mà đánh vào mũi Tô Thi Thi.

"Bốp" một tiếng, đặc biệt vang dội.

"Anh lại đánh em!" Tô Thi Thi nổi giận.

Nơi xa nhiều người hầu nhìn như vậy, tên đáng chết này vậy mà lại đánh mông cô!

Lửa giận của Tô tiểu thư roạt một phen bùng lên, nhéo lỗ tai Bùi Dịch, thờ hồng học nói, "Anh đi tham gia vũ hội tìm đối tượng còn không biết xấu hổ nói em! Lại cùng phụ nữ xinh đẹp hơn em gặp mặt, anh thật quá đáng!"

"Tô Thi Thi, em buông tay!" Bùi Dịch bước chân ngừng một trận, sắc mặt lại đen lại hồng.

Dám nhéo tai anh! Người phụ nữ này thật sự là càng ngày càng vô pháp vô thiên rồi!

Đúng lúc hai người đang đùa giỡn, nơi xa truyền đến tiếng bước chân. Tần Phong chạy vào, trong miệng ồn ào: "Bùi Dịch, vừa rồi ngoạn chơi có thoải mái không? Tôi tặng cho cậu lễ vật thế nào?"

"Lễ vật?" Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch đều đã ngây ngẩn cả người, hai người liếc nhau một cái, ánh mắt đều tối sầm lại.

Tô Thi Thi tức giận tụt xuống mặt đất, xắn tay áo, hung tợn trừng mắt với Tần Phong.

Hay lắm, bọn họ đang lo tìm không thấy người đâu, người này lại tự động tìm tới cửa!

Phong ca à, anh sắp tham rồi đó. Anh chỉ là nam phụ người người

yêu quý thôi, chứ 2 người kia ko iu anh đâu. Hãy về với đội những người iu Phong đi

Chương 275: Kết quả nó điên rồi

Edit: Mít

Lối nhỏ ở hành lang vắng vẻ gấp khúc, nơi xa lá cây bị gió thổi qua, bay bổng rơi xuống mặt đất, cuộn cuộn nổi lên rùng cả mình.

Tô Thi Thi xoắn tay áo, hai mắt nheo lại, từ từ đi đến chỗ Tần Phong.

"Các người... Ha ha, các người đang bận sao? Tiếp tục, tiếp tục đi..." Tần Phong gặp tình huống không đúng, vừa nói vừa lạng lẽ lui về sau, ánh mắt vô tình cố tình đảo qua cái mông Tô Thi Thi.

Vừa rồi không nhìn lầm mà nói, anh thấy Bùi Dịch đang cùng Tô Thi Thi chơi "trò chơi" nha.

"Đứng lại." Bùi Dịch đứng tại chỗ, cho dù không nhúc nhích, lại hình như có một cỗ khí thế dờn non lấp biển hướng phía trước phun trào ra.

Tần Phong lúc này không dám động, đứng tại chỗ xấu hổ cười: "Cái kia... Tôi thật sự không phải cố ý quấy rầy các người."

"Không quấy rầy" Tô Thi Thi nghiêng rằng, đi đến trước mặt Tần Phong, vung tay nắm cà- vạt của anh, hung tợn nói, "Nói, lẽ vật là sao?"

"Cái kia..." Con người Tần Phong xoay một vòng, vội vàng nói, "Các người không nhận được sao? Khả năng cái kia còn không có đưa

đến. Tôi đi chấn chỉnh bọn họ, bọn họ sao lại không chú ý như vậy!"

"Vậy sao?" Tô Thi Thi híp mắt cười rộ lên, trong tiếng cười lộ ra nguy hiểm, "Tần tiên sinh, anh là đang sỉ nhục chỉ số thông minh của tôi và Bùi tiên sinh sao?"

Tần Phong ha ha cười gượng, lo lắng không thôi hỏi: "Xảy ra chuyện gì rồi hả?"

Tô Thi Thi túm chặt cà- vạt của anh, nâng cằm, trợn mắt nhìn.

Tần Phong trong lòng run rung: "Hắn không phải gây ra chuyện gì rồi..."

Anh vội vàng che miệng, vẫn cứ đem chữ "đi" kia nuốt trở vào.

"Nói, anh làm cái gì." Tô Thi Thi thờ phì phì nhìn Tần Phong.

Chuyện tối hôm nay có chỗ lạ, mãi đến khi Tần Phong xuất hiện, cô mới bỗng nhiên có chút hiểu rõ. Cô hiện tại thật sự cực kỳ muốn biết, vị Tần tam thiếu này rốt cục đã giúp cái gì!

"Cái kia... Được, tôi nói là được."

Tần Phong rút cà- vạt của mình về, sửa sang lại y phục, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Tôi thấy lo lắng chính em tự mình đi tham gia vũ hội, liền vụng trộm đi theo, rồi mới thấy..."

Anh nói xong nhìn Bùi Dịch một cái: "Nhìn thấy Đồng Đồng nhà các người ở khoang sau bước ra xe tới Hồ gia, tôi thấy Đại Cầu Tử cũng ở đó, bảo vệ không đồng ý cho bọn họ đi vào, liền dứt lốt bảo vệ, làm cho bọn họ... Được... Giúp đỡ..."

Anh càng nói càng nhỏ, đến cuối cùng vẻ mặt xoắn xuýt nhìn Tô Thi Thi: "Hắn không là tiểu tổ tông ở bên trong gậy chuyện chứ?"

"Gậy chuyện?" Tô Thi Thi bị chọc giận nở nụ cười.

Đâu chỉ là gậy chuyện? Quả thực là đem trời cao chọc thủng rồi!

Cô đã nghĩ Đại Cầu Tử sao có thể vào Hồ trạch, hóa ra là Tần Tam thiếu nhân rồi không có chuyện gì, giúp một chuyện lớn như vậy!

Anh em tốt mà giống như lợn!

Tô Thi Thi hít sâu một hơi, cứng rắn nở một nụ cười tươi tắn hỏi: "Như vậy còn Tiểu Vĩnh? Nó sao lại chạy vào?"

"Cái kia..." Tần Phong biến sắc, thân thể kim lòng không được đứng thẳng tắp.

Anh cũng không thể được quyền im lặng sao?

"Tần Phong, cậu đã lãng phí của mình năm phút đồng hồ rồi." Bùi Dịch bên cạnh một mực không nói chuyện, lúc này lạnh lùng mở miệng.

Tần Phong trong lòng giật mình, gãi gãi tóc, giơ tay nói: "Tôi thề, tôi ngay từ đầu thật là muốn ngăn cản nó!"

Anh nói xong liền nhăn mày, ai oán nói: "Tôi nói cho các người, các người nuôi chó ngao Tây Tạng quả thực là có bệnh, nói sao cũng không nghe, cần phải gọi người trong nhà."

"Cậu nói thân hình nó to như vậy, giấu không được. Tôi muốn để cho người ngăn nó lại, kết quả nó liền điên rồi..."

"Rồi mới..." Tần Phong thật cẩn thận liếc Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch một cái, nhỏ giọng nói, "Rồi mới không biết sao, nó bị đụng ngã lăn một chiếc xe nuôi ong, chúng tôi cố tránh ong mật, nó đã trốn thoát rồi."

"Tôi thề nó là chính mình tự xông vào! Hình thể kia, cho dù là mười người bảo an đều ngăn không được!"

Tần Phong nói xong, chặt chẽ ngậm miệng lại.

Trong lòng anh cũng oan kia, mỗi lần gặp phải hai con chó điên kia đều là không có chuyện tốt.

Chẳng qua tới cùng xảy ra cái chuyện gì, để cho sắc mặt Bùi Dịch kém như vậy.

Nhưng hiện tại đánh chết anh cũng không dám hỏi.

"Tần tổng, anh tự lo cho bản thân." Tô Thi Thi nghe xong, tiến lên nặng nề mà vỗ bả vai Tần Phong một cái, lắc đầu, xoay người đi về phía sau.

Chẳng qua, trên mặt cô không biểu lộ ra, trong lòng là đang khiếp sợ.

"Nhanh rời đi lực chú ý của Bùi Dịch, ngàn vạn lần đừng tìm tới tôi."

Tô Thi Thi kìm lòng không được bước nhanh hơn, lúc đi qua bên cạnh Bùi Dịch, mạnh cúi đầu, cũng không dám nhìn anh.

Vừa rời Bùi tiên sinh giống như thật sự nổi giận! Nếu như bị anh khiêng trở về, cô phỏng chừng ngày mai liền không thể rời giường rồi!

"Ô Thi Thi, em không thể không có nghĩa khí như thế, chớ đi nha!
Thi Thi à, em đợi lát nữa rồi đi mà!" Tần Phong khóc không ra nước
mắt nhìn Ô Thi Thi.

Nha đầu kia chạy trốn cũng thật rất nhanh!

Bùi Dịch ánh mắt đi theo Ô Thi Thi, nhìn đến bộ dạng thật cẩn thận
của cô gái nhỏ kia, tức giận trong lòng bất tri bất giác cũng sớm đã
giảm đi hơn nửa.

Anh tức giận là cô mặc gợi cảm như vậy chạy đi tham gia vũ hội, hơn
nữa còn là cùng với Hồ Sĩ Minh.

Còn những thứ khác - -

Bùi Dịch lạnh lùng liếc Tần Phong một cái: "Đi thư phòng với tôi."

"Tôi còn có việc..."

Tần Phong còn chưa nói xong, ánh mắt lạnh lẽo của Bùi Dịch liền
bắn tới, sợ tới mức anh lập tức đi theo.

"Hô..." Nơi xa nhìn Bùi Dịch cùng Tần Phong, Ô Thi Thi vỗ ngực rất
mạnh nhẹ nhàng thở ra.

"Tần Phong, anh tới thật là đúng thời điểm!"

Ô Thi Thi lau mồ hôi lạnh, xác định Bùi Dịch bọn họ đi thư phòng,
mới đi tiền viện muốn xem tình cảnh Đoàn Tĩnh Đồng.

Chỉ là làm cô thất vọng chính là, Đoàn Tĩnh Đồng đã bị quản gia cho
người đưa trở trang viên Đoàn gia, trong viện chỉ còn lại có Đại Cầu

Tử nằm úp sấp ở góc tường đi ngủ.

"Mày cũng sẽ không tốt hơn ta đâu, chờ xem." Tô Thi Thi lắc đầu nhìn Đại Cầu Tử. Với tính tình Bùi tiên sinh tuyệt đối sẽ bắt nó nhốt vào phòng tối.

"Tô tiểu thư, Tiểu Vịnh không cùng về với mọi người sao?" Quản gia đã chạy tới nói, "Đám chó con đều đã đói đến khóc kêu gào rồi."

"Tiểu Vịnh không trở về?" Tô Thi Thi trong lòng trầm xuống, "Khẩn trương phái người đi tìm. Tìm dọc đường từ đây đến Hồ gia ở phía Tây thành phố."

"Dạ? Được!" Quản gia không có hỏi nhiều, vội vàng kêu các nhân viên an ninh đi tìm.

Để cho một con chó ngao Tây Tạng một mình lang thang trên đường, cũng không phải là đùa. Lỡ làm bị thương người, đến lúc cần thêm phiến toái rồi!

"Không đúng, Đại Cầu Tử đều đã trở lại, trong nhà còn có ba con chó muốn bú sữa, Tiểu Vịnh không có khả năng không trở lại. Nhất định là xảy ra chuyện gì..." Tô Thi Thi trong lòng cũng có chút bối rối, đúng lúc này di động của cô rung một phát, có tin nhắn đến.

Tô Thi Thi lấy ra một cái, phát hiện là một dãy số quen thuộc.

"Hồ Sĩ Minh?" Tô Thi Thi nhướn mày, vừa thấy tin nhắn, mặt trắng xanh một phen liền tái rồi.

"Tô tiểu thư, chó của cô tôi giúp cô nuôi hai ngày, đừng nhớ nó."

"Đáng chết!" Tô Thi Thi bóp bóp nắm tay, mày khẩn trương nhú

chặt.

Cô lấy di động, gõ một dòng chữ trên màn hình, muốn cảnh cáo hẳn không được làm hại Tiểu Vịnh, lúc sắp gửi đi, cô bỗng nhiên đổi ý, xóa sạch tin nhắn, một lần nữa viết lại.

"Vây thì phiền Hồ Sĩ Minh tiên sinh rồi!"

Gửi xong, Tô Thi Thi nhẹ nhàng thở ra.

Thật sướng!

Đầu bên kia điện thoại, Hồ Sĩ Minh nhìn tin nhắn của Tô Thi Thi, mặt trắng xanh một phen trở nên tối đen vô cùng.

"Người phụ nữ này, đến lúc này, cô vậy mà còn dám chọc tôi!" ngón tay Hồ Sĩ Minh cầm di động trắng bệch, tức giận đến đỉnh đầu đều bốc hơi rồi.

Bởi vì lúc trước mẹ con họ Mễ nói lỡ miệng, hiện tại thân phận của anh cũng sớm đã bại lộ rồi. Tô Thi Thi cố ý kêu tên thật của anh, rõ ràng là đùa cợt anh.

"Người phụ nữ này, tôi sẽ cho cô hối hận!"

Hồ Sĩ Minh khóe miệng gợi lên một nét cười lạnh, đi ra thư phòng, tìm đến quản gia nói, "Hầu hạ con chó sành ăn kia, mỗi ngày chụp ảnh nó, gửi đến di động Tô tiểu thư."

Quản gia sửng sốt, tò mò ở trong lòng nổi lên, rất muốn hỏi rõ ràng, nhưng nhìn sắc mặt đại thiếu gia, vẫn lại là ít chọc mới tốt, lên tiếng lui xuống.

Mà lúc này, trong thư phòng biệt thự "Thi Dịch", Bùi Dịch cùng Tần Phong hai người mỗi người ngồi trên một ghế, sắc mặt hai người đều đã cực kỳ nghiêm trọng.

Chương 276: Thời cuộc

Edit: Mít

Trong thư phòng cổ kính, cái bàn gỗ lim tản ra mùi hương thoang thoảng, làm cho người ta trong lòng mạnh mẽ không tự giác đi rất nhiều.

"Thân phận của Hồ Sĩ Minh một khi bại lộ, cách anh ta cùng Hồng gia hợp tác sẽ biến hóa, phỏng chừng rất nhanh sẽ có động tĩnh." Tần Phong giọng trầm trầm, nói xong nhìn thoáng qua Bùi Dịch, "Cậu có tính toán gì?"

Đốt ngón tay trái Bùi Dịch khẽ chọc mặt bàn, hỏi một vấn đề không liên quan gì: "Nếu cậu là Hồng gia, tại sao cậu muốn cùng Hồ Sĩ Minh âm thầm hợp tác?"

Tần Phong trầm tư: "Ý của cậu là, Hồ Sĩ Minh không muốn lộ thân phận tổng giám đốc Xây dựng Minh Đỉnh, là vì quan hệ với Hồng gia?"

"Tôi ban đầu còn tưởng rằng Hồ Sĩ Minh mai danh ẩn tích, là cũng giống mục đích của cậu. Hiện tại xem ra, lão hồ ly họ Hồng hẳn là đồng ý làm chuyện quan trọng gì đó cho hắn. Hồ gia mấy năm nay một mực âm thầm khuếch trương thực lực, đã bắt đầu ra tay đối với Đoàn gia, nếu cùng Hồng gia là quan hệ hợp tác, như vậy tạm thời ông ta hẳn không động thủ."

Tần Phong nói tới đây, mạnh mẽ ngồi thẳng người, sắc mặt so với vừa rồi càng nghiêm trọng.

"Tôi đột nhiên nhớ tới, Hồ gia vẫn không có ra tay với Lan gia, cũng không có bất kì hợp tác cùng quan hệ, này không giống như tính cách nhà họ Hồ nha."

Hồ gia và lão gia tử kia cùng giống tính cách, bọn họ cũng chỉ có hai loại người, một loại là bọn họ là đồng bọn cùng hợp tác, một loại khác chính là bọn họ muốn lấn áp đối phương, từ trước đến nay bá đạo cực kỳ. Thái độ của bọn họ đối với Lan gia, quả thật làm cho người ta khó hiểu.

Bùi Dịch gật đầu, nói: "Chỉ có một cách giải thích, Hồ gia đối với Lan gia có kiêng kị. Mà Hồ Sĩ Minh cùng Hồng gia hợp tác, hẳn là vì đối phó Lan gia."

"Như thế đã sáng rõ, Hồng gia đồng ý cùng Hồ Sĩ Minh đối phó Lan gia, cho nên Hồ Sĩ Minh mới cam tâm tình nguyện mai danh ẩn tích. Chỉ là bọn họ tới cùng tại kiêng kị cái gì, có thể hay không là sự kiện năm đó..."

"A xin lỗi Dịch, tôi..." Tần Phong nói đến một nửa nhanh chóng im miệng, vẻ mặt xin lỗi nhìn Bùi Dịch.

Bùi Dịch lắc đầu: "Không sao. Bọn họ kiêng kị gì đó và chuyện năm đó của cha tôi hẳn có quan hệ."

Bùi Dịch trong mắt hiện lên quét xuống tàn nhẫn: "Tôi sẽ làm cho cái bọn họ kiêng kị trở thành sự thật!"

"Cậu yên tâm, thù của cha cậu, tôi với cậu cùng báo!" Tần Phong thật lòng nói.

Lúc anh vừa mới biết Bùi Dịch, mười phần khinh thường đứa con

riêng này, nhưng sau này Bùi Dịch lại làm anh bội phục đến phục sát đất.

Hai người như thế nhiều năm qua, cùng nhau vượt qua những mưa gió, anh cũng từ tam thiếu gia bất cần đời thành người thừa kế Tần gia.

Mà hết thảy những việc này, Bùi Dịch cũng vì anh làm rất nhiều rất nhiều.

Tình cảm anh em trong lúc đó, có đôi khi cũng không thể dùng một hai câu đã nói được hết.

"Tần Phong, thời gian này tôi một mực nghĩ một vấn đề, có lẽ sự thù hận sẽ hại chúng ta." Bùi Dịch bỗng nhiên nói.

"Cậu sao lại nghĩ như vậy?" Tần Phong nhíu mày khó hiểu nhìn Bùi Dịch," nhiều năm qua, vì mối thù này cậu mới cố gắng cho tới bây giờ, chẳng lẽ cậu hiện tại không muốn báo thù sao?"

Chỉ có Tần Phong biết rõ ràng nhiều năm qua Bùi Dịch trên lưng gánh vác gánh nặng gì, cũng chỉ có anh biết rõ Bùi Dịch vì báo thù mà phải cố gắng trả giá như thế nào. Đúng là, hiện tại Bùi Dịch vậy mà nói ra lời này...

"Có phải bởi vì Thi Thi hay không, em ấy dù sao cũng là Đoàn gia..."

Đứng ở ngoài cửa vốn đến báo cho Bùi Dịch biết Tiểu Vịnh không trở về, Tô Thi Thi vừa lúc nghe câu ấy, động tác đẩy cửa mạnh dừng lại, nội tâm cũng nhói đau.

Cô không biết đang khẩn trương cái gì, nhưng mà trong lòng cô cực kỳ khủng hoảng, muốn chạy trốn, nhưng hai chân lại như đúc bằng

chì, bước đi bất động.

Tai của cô cũng phản bội cô, tất cả lực chú ý đều ngưng tụ ở lỗ tai, nghe bên trong trả lời.

Một giây hai giây, như là qua một thế kỷ, hoặc như là chỉ là trong nháy mắt, chỉ nghe bên trong truyền đến giọng nói nhàn nhạt của Bùi Dịch.

"Không phải," Bùi Dịch nói, "Cô ấy đối với Đoàn gia thù không thua kém tôi, đúng là hiện tại nên cố gắng học tha thứ."

"Tần Phong, nếu tôi cố ý báo thù, cuối cùng nhận được cái gì? Cha tôi không có khả năng chết rồi mà sống lại. Rất nhiều chuyện đều đã không thể quay về."

"Cậu sao có thể nghĩ bi quan như thế? Cậu đã quên nhiều năm qua cậu kiên trì như vậy là vì cái gì sao? Tôi không phải khuyên cậu báo thù, nhưng mà có một số việc tất phải đi làm, chẳng thế thì cậu không vượt qua cửa ải này sao?"

"Cậu nếu không đi làm, cậu có thể yên tâm trong phần trách nhiệm này sao? Cậu sẽ bị bộ dạng này hành hạ mình, mãi đến khi chết đi!" Tần Phong càng nói càng kích động.

Anh vĩnh viễn nhớ rõ người thiếu niên năm đó bởi vì báo không được thù mà chịu hành hạ, nội tâm thống khổ, anh không muốn Bùi Dịch nhiều năm sau hối hận.

"Ầm!" Đúng lúc này, cửa thư phòng bị phịch một tiếng mở ra, Tô Thi Thi xuất hiện tại cửa phòng, yên lặng nhìn Bùi Dịch.

"Thi Thi!" Bùi Dịch một phen từ trên chỗ ngồi đứng lên, trong mắt bối

rối chớp lóe rồi biến mất. Ở một khắc này, anh bỗng nhiên không dám nhìn vào mắt Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi nhìn đến sự yếu ớt trong mắt anh, tim nhói đau, rất nhanh chạy tới, ôm eo của anh, ấp úng nói: "Chúng ta không báo thù có được hay không?"

Cô lau nước mắt chảy xuống khóe mắt, ngửa đầu, cười nói: "Chúng ta tại sao muốn báo thù? Có một câu tên là tự tạo nghiệt không thể sống. Em tin trên thế giới này toàn bộ đều đã là công bằng. Chúng ta chỉ cần làm tốt việc bản thân là được rồi, buông tha chính mình có được hay không? Như vậy, mới có thể vui vẻ."

Cô nói xong nước mắt chảy xuống, cô vẫn biết gánh nặng trên lưng Bùi Dịch rất nhiều. Đúng là cho tới bây giờ không nghĩ tới anh vậy mà bởi vì cô mà do dự.

Phải làm sao đây? Cô rất muốn ích kỷ nói cho anh, anh đi báo thù đi, em không ngại.

Nhưng mà đây chỉ là lí lẽ ngụy biện. Trong cơ thể cô chảy dòng máu Đoàn gia, nếu Bùi Dịch thật sự báo thù, như vậy hai người bọn họ sau này sao còn có thể ở chung?

"Xin tha thứ cho sự ích kỷ của em, chúng ta làm chúng ta trả giá, thuận theo tự nhiên không tốt hơn sao?" Tô Thi Thi ngửa đầu nhìn Bùi Dịch, nước mắt trong mắt nhỏ giọt sáng trong, lộ ra quét xuống ánh sáng.

Tim Bùi Dịch vốn xao động bất an, ở một khắc này bỗng nhiên trở nên thật bình tĩnh, thật bình tĩnh.

Rất nhiều việc rối rắm trước kia, ở một khắc này đột nhiên tiêu tan

rồi.

Anh vươn tay, nhẹ nhàng mà lau giọt nước mắt ở khóe mắt cô, khóe miệng vẽ ra một nụ cười: "Cô bé ngốc, anh nói rồi, nếu lại khóc, anh nhất định trừng phạt em."

"Này!" Tô Thi Thi bật cười. Người đàn ông này có thể đem chuyện nghiêm túc như vậy nói thành không đúng đắn rồi.

Tô Thi Thi hung hăng lau nước mắt, nói: "Dù sao người không đụng tới với mình, mình cũng không động đến người. Mỗi ngày vất óc tìm mưu kế đi hại người, rất mệt nha. Nhưng mà nếu bọn họ gây khó dễ trên đầu chúng ta, chúng ta mới đối phó, thế nào liền thế ấy, có được hay không?"

"Khụ khụ..." Tần Phong dờ khóc dờ cười.

Mới vừa nhìn thấy Tô Thi Thi xông tới, anh thật sự hoảng sợ, nghe được của lời nói kia của cô, trong lòng anh cũng cực kỳ phức tạp.

Đúng là người phụ nữ này nói đến mặt trái, chuyện trả thù này liền không đúng rồi.

"Tôi nói thật. Em gặp chiêu phá chiêu, cũng không phải là người bình thường có thể chịu đựng được!" Tần Phong bất đắc dĩ nói.

"Em chẳng lẽ không biết lực phá hoại của mình sao? Hai người quá thật không cần chủ động đi báo thù. Mỗi lần bị động phản kích, cũng đã làm cho Đoàn gia cùng Hồ gia ói máu, nếu là chủ động đánh trả thì không cho người sống rồi?" Tần Phong chế nhạo nhìn Tô Thi Thi.

"Khụ khụ..." Bùi Dịch ho khan một tiếng, cảnh cáo trừng mắt với Tần Phong một cái.

Cái tên này, không có việc gì nói cái sự thật. Như vậy làm cho vợ anh của anh cực kỳ xấu hổ.

"Ách... Em có sao? Sự việc hôm nay thật sự không liên quan tới em!" Tô Thi Thi vô tội cực kỳ.

Cô rõ ràng là tới an ủi Bùi Dịch, sao cuối cùng lại là cô sai?

"Không sao. Anh rất thích thay phu nhân xử lý cục diện rối rắm." Bùi Dịch vuốt vuốt mũi Tô Thi Thi, sủng nịch nói.

"Cục diện rối rắm cái gì chứ!" Tô Thi Thi nổi giận.

Tại sao đến cuối cùng lại là cô sai rồi? Cô thật sự không phải là cố ý mà!

Tuy nhiên nhìn sắc mặt Bùi Dịch, giống như thật sự xem nhẹ một số việc. Tô Thi Thi trong lòng vẫn lại là vui vẻ.

Bùi Dịch mấy ngày nay vì cô mà thay đổi, cô thấy ở trong mắt ghi ở trong lòng.

"Mắt của tôi muốn mù rồi. Tôi đi trước, các người tiếp tục ân ái." Tần Phong thấy hai người lại ôm ấp cùng một chỗ, che mắt lén lút đi đến ngưỡng cửa thư phòng.

"Tần tam thiếu, nợ nần chúng ta còn không có tính xong." Bùi Dịch lạnh lùng liếc Tần Phong một cái, cúi đầu nói với Tô Thi Thi "Ngoan, đi mang Tiểu Vịnh đến, để cho nó cùng Tần tam thiếu bồi dưỡng cảm tình thật tốt."

Anh vừa nói, Tô Thi Thi mới nhớ tới mục đích đến đây của mình, lập

tức sốt ruột nói, "Tiểu Vịnh bị Hồ Sĩ Minh bắt đi rồi!"

=====

Đôi lời: Thật sự ngồi mấy tiếng đồng hồ edit một lúc mấy chương truyện, tôi cảm thấy từ trước đến nay tôi đã đọc rất rất nhiều bộ ngôn tình, nhưng ít có truyện nào sâu sắc như truyện này. Nó dạy ta rất nhiều điều, từ tình yêu của Thi Dịch, đến tình bạn của Dịch Phong, cho đến tình cảm gia đình của Tĩnh Đồng, thậm chí là cả sự tha thứ đối với thù hận. Có thể nó không có nhiều cảnh lãng mạn của Bùi Dịch và Thi Thi như các truyện khác, nhưng nó vẫn cuốn hút tôi, bởi vì những triết lý nhân sinh sâu sắc của nó. Thật hi vọng các bạn cũng có cảm nhận giống tôi.

Cũng xin lỗi đã phiền đến các bạn, và cảm ơn vì đã nghe tôi tâm sự. #Ryeo: **liếc* ko nghe cô cũng nói đó thôi*

Chúc các bạn đọc vui vẻ.

 # Mít

Cả nhà ngủ ngon. Tiếp tục ái bạn Ryeo và các bé nhà Ryeo nè

Chương 277: Cô gái, ai bảo cô đóng cửa

Edit: banhocminh99 (Mít)

Beta: Ryeo

Chú ý: Có cảnh 18++++, bạn nào không đọc được xin cảm phiền bỏ qua.

Sau một phút trầm mặc ngẩn ngui, trong thư phòng phát ra một tiếng chửi thề.

Bùi Dịch sắc mặt âm trầm, khóe môi nhếch lên một nét cười lạnh, làm cho người ta nhìn tự dưng thấy lạnh cả người.

"Tôi đi xem tình hình! Hai người yên tâm, tôi nhất định mang Tiểu Vịnh về bình an!" Tần Phong gặp tình huống không đúng, vừa nói vừa chạy ra cửa.

Đến chỗ ngoài cửa thư phòng, vung chân liền chạy như điên.

Hù chết anh rồi! Thời điểm tới vốn không tốt, tai họa lại từ miệng mà ra!

Tô Thi Thi nhìn bóng lưng Tần Phong chạy mất dép, sừng sốt vài giây, thở phò một tiếng nở nụ cười, quay đầu chế nhạo nhìn Bùi Dịch.

"Anh ấy sao lại sợ anh như thế?"

Bùi Dịch lạnh lạnh liếc cô một cái: "Ô tiểu thư, nói sang chuyện khác không ích gì đâu. Hiện tại chúng ta nên thảo luận về bộ quần áo mặc trên người em!"

"Em... Em nhớ ra em còn có việc!" Tô Thi Thi sắc mặt cứng đờ, quay đầu bỏ chạy.

Còn không chạy quá hai bước, đã bị Bùi Dịch tay dài chân siêu dài vươn ra ôm vào trong lòng.

Bùi Dịch cúi đầu cười như không cười liếc cô: "Em cảm thấy em chạy trốn được sao?"

Nói xong, khom lưng một tay khiêng cô trên vai, đi nhanh đến phòng ngủ.

Tô Thi Thi ghen họng không nói được gì.

Cô đã gây ra cái tội tình gì!

Vừa vào đến phòng, Bùi Dịch đã ném Tô Thi Thi lên giường. Cô chỉ cảm thấy chấn động một phen, còn chưa kịp định thần lại đã bị thân hình cao lớn của Bùi Dịch đè lên. Một tay anh giữ chân cô, một tay mạnh mẽ roẹt một tiếng xé rách bộ lễ phục đắt tiền. Bộ ngực tuyết trắng của cô lập tức phập phồng lên xuống trong không khí.

" A, Dịch, em sai rồi... " Tô Thi Thi bắt lấy tay anh nỉ non, khăn trương đến nổi mắt phủ một tầng hơi nước.

Bộ dạng này của cô càng làm anh thêm điên cuồng, ngón tay thon dài hung hăng phủ lên một bên đùi, bóp nhẹ, ngón trỏ xấu xa xoay vòng trên đỉnh hồng nhọn gợi cảm. Một tay Bùi Dịch cố định cầm cô,

anh nhòai người lên đáp trúng môi đỏ của cô, tham lam ngậm lấy mà mút mát.

" Ừm..." Tô Thi Thi bị hôn đến đại não thiếu dưỡng khí, chân dài vô tình ngọ nguậy, chạm vào bộ vị đã sớm cương cứng của Bùi Dịch. Anh rên nhẹ một tiếng, nhồm dậy cởi bỏ hết y phục, lại cúi xuống hôn cổ Thi Thi. Côn thịt dài đợi sẵn ngoài hoa huyệt, ma sát mấy cái rồi đâm thẳng vào nơi sâu nhất.

" A..." Tô Thi Thi cong lưng, ngón chân co quắp, "Nhẹ, nhẹ thôi anh...". Cô hồn hển cầu xin.

" Hửm?" Bùi Dịch chôn đầu ở hõm cổ cô, bên dưới dừng động tác, "Nhẹ như này sao?"

Cự long xấu xa nằm im bên trong hoa huyệt khiến bụng dưới Tô Thi Thi trống rỗng khó chịu. Cô muốn được va chạm nhiều hơn.

"Dịch, động đi, xin anh..." Tô Thi Thi mơ màng, da thịt vì kích tình mà nhiễm một màu đỏ ửng.

"Là em cầu xin anh đấy." Bùi Dịch mút mạnh vành tai cô, thất lưng thẳng tắp một cái, côn thịt lại vào sâu trong hoa kính.

Trong phòng chỉ còn lại cảnh xuân đào dạt cùng những âm thanh dâm mỹ. Tô Thi Thi khẩn trương ôm lấy cổ Bùi Dịch, ấm ức để anh ở trên người mình cuồng dã như ngựa hoang. Thậm chí anh còn bắt cô tập động tác yô - ga tình nhân!

Cho nên nói, nuôi chó nhất định nên chọn loại ngoan ngoãn hiền lành một chút, không nên nuôi mấy con chó điên!

Mà lúc này, cái con chó điên khổng lồ màu đen kia chính là đang

thoải mái mà ghé vào hậu viện nhà chính Hồ gia, ăn ngấu ăn nghiến.

Con này đặc biệt kén ăn, không phải thịt bò tuyệt đối không ăn, mà còn phải ăn ba phần, cũng để lấy sữa.

Không cho ăn, nó liền kêu ầm ĩ người, mặc cho ai đều đã muốn đi ngủ.

Trong ngực nó, một con chó con còn chưa cai sữa nằm úp sấp, chính là đang thoải mái ngậm núm vú mà ngủ thẳng.

Một bên, quản gia Hồ gia yên lặng nhìn chó ngao Tây Tạng càn rỡ đến không ai bì nổi, triệt để chịu phục rồi.

"Đồ con trâu! Không biết mày cùng đại thiếu gia khi đấu nhau người nào lợi hại hơn?"

"Chó ngao Tây Tạng đấu với Hồ Sĩ Minh?" Quản gia nghĩ tới đây, không khỏi có chút kích động.

Ngày hôm sau, trước khi Tô Thi Thi đi làm nhận được một phong bưu kiện lạ.

"Ách..." Cô mở ra vừa thấy, không khỏi sùng sốt một phen.

Bưu kiện là Hồ Sĩ Minh gửi tới, quay chụp sinh hoạt của Tiểu Vịnh ngày hôm qua tại nhà chính Hồ gia. Nhìn Tiểu Vịnh một móng vuốt ôm một khối thịt bò, Tô Thi Thi không khỏi lắc đầu.

"Ăn ngon như vậy, cũng thật đầy đủ!"

Xem ra cô không cần quá lo lắng.

"Hí..." Tô Thi Thi đang muốn duỗi cái lưng mỏi, tay vừa nhấc, lại phát hiện toàn thân mình đau nhức, trên người xương cốt cơ hồ không một chỗ nào tốt.

"Bùi cầm thú!" Tô Thi Thi cảm giận mắng một tiếng, nhớ tới tối hôm qua Bùi Dịch trừng phạt, mặt cô lập tức hồng lên.

"Không được, mình muốn đem đệm lót yô - ga trong nhà cho ném đi!"

Từ sau khi để cho Bùi tiên sinh biết có động tác yô-ga tình nhân, anh liền đối với cái động tác này vui vẻ không biết chán, tối hôm qua hai người làm cả đêm " yô-ga tình nhân "...

"Ừm..." Tô Thi Thi che mặt, ngại chết cô rồi!

"Tô tiểu thư, tiên sinh bảo cô xuống nhà ăn ăn cơm." Thấy Tô Thi Thi vẫn không tới nhà ăn, Tiểu Ưu đặc biệt chạy tới gọi cô.

Tô Thi Thi lập tức kinh tỉnh, xách túi lên co cẳng chạy: "Nói cho anh ấy tôi đi làm bị muộn rồi, điểm tâm sẽ không kịp ăn rồi."

"Tô tiểu thư..." Tiểu Ưu còn chưa nói xong, Tô Thi Thi đã bỏ chạy không thấy bóng ròi.

Cô lúng ta lúng túng nói, "Tiên sinh nói nếu cô dám chạy, buổi tối nhất định phải chết."

Đáng tiếc Tô Thi Thi không có nghe thấy.

Tô Thi Thi không để chú Lý đưa đi, chính mình chạy ra ngoài cửa, vẫy một chiếc taxi bỏ chạy ròi. Thời điểm cô đến công ty, bọn Tống Trọng Hạo còn chưa tới công ty.

Tầng một trong văn phòng là công ty của bọn họ, lúc này mới hơn bảy giờ sáng, trong văn phòng im ắng, rõ ràng bên ngoài đã có ánh nắng tươi sáng, nhưng Tô Thi Thi cảm thấy được có chút âm trầm khủng bố.

Cô khẩn trương đem tất cả đèn mở lên, ánh sáng tăng lên, mới xua tan những bất an trong lòng cô.

"Xem ra ở lâu cùng với người đàn ông bá đạo kia, cũng nhiễm thói quen có người bên cạnh rồi." Tô Thi Thi không khỏi lắc đầu cười khổ.

Từ lúc bắt đầu, Bùi Dịch đã xâm nhập vào trong cuộc sống của cô, thậm chí là thâm nhập vào từng tế bào của cô. Anh mang đến cho cô cảm giác xâm nhập tận xương tủy.

Tô Thi Thi vào văn phòng của mình, một ngày bận rộn bắt đầu.

Công ty còn đang trong giai đoạn chuẩn bị, bọn họ có một đồng lớn việc gấp. Tổng Trọng Hạo bọn họ sau khi đến đây, cũng đều bắt đầu mỗi người một việc lu bù lên.

Tô Thi Thi công việc nhàn rỗi hơn rất nhiều, tiện nghi làm sao đón được Tiểu Vịnh về. Cô tuyệt đối tin Hồ Sĩ Minh sẽ không chủ động trả lại.

Đang nghĩ ngợi, bỗng nhiên điện thoại ngoài bàn tiếp tân gọi vào.

"Tô tiểu thư, Hồ tiên sinh tìm cô... Hồ tiên sinh, thật xin lỗi anh không thể trực tiếp đi vào, Tô tiểu thư còn chưa có đồng ý.."

Trong điện thoại truyền đến giọng nói sốt ruột của Tiểu Hồng.

Tô Thi Thi mày kìm không được nhú lại, đang muốn nói chuyện, điện

thoại đã bị cúp rồi.

Tô Thi Thi theo bản năng nhìn chằm chằm cửa văn phòng của mình. Quả nhiên không quá bao lâu, cửa đã bị mở ra, cửa xuất hiện một thân tây trang màu trắng, sắc mặt thờ ơ mà lạnh lùng đàn ông.

"Cái giá phải trả để mời Tô tiểu thư thật lớn." Hồ Sĩ Minh đứng ở cửa, cười như không cười nhìn Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi vốn muốn đứng lên lễ phép nghênh đón một phen, nghe những lời này của anh ta, mông lại ngồi trở về, ngồi vững vàng ở trên ghế, nhàn nhạt nhìn hắn: "Hồ tiên sinh còn kiếm chuyện trước, đến lúc đó cái giá chẳng phải là lớn hơn nữa sao?"

"Vậy sao?" Hồ Sĩ Minh khẽ cười một tiếng, ánh mắt nhàn nhạt rồi đột nhiên chuyển hướng, chặt chẽ nhìn chằm chằm Tô Thi Thi.

Ở một khắc này, Tô Thi Thi liền cảm giác chính mình như là bị một con mãnh hổ theo dõi, bắp thịt toàn thân kìm lòng không được thắt chặt lại.

Tiểu Hồng đứng ở một bên chân tay luống cuống nhìn Tô Thi Thi, đáy lòng khẩn trương.

Tô Thi Thi gật gật đầu với cô: "Cô đi ra ngoài trước đi."

"Vâng." Tiểu Hồng lập tức gật đầu, khi ra khỏi cửa, không quên thay bọn họ đóng cửa lại.

Tô Thi Thi khóe miệng giật giật.

Cô gái, ai bảo cô đóng cửa!

"Tô tiểu thư hình như không muốn một mình ở chung với tôi?" Hồ Sĩ Minh nhìn thấy biểu tình của Tô Thi Thi, trong mắt hiện lên quét xuống khiêu khích.

"Không sai. Như vậy xin hỏi Hồ tiên sinh, biết rõ tôi không chào đón anh, anh lại vẫn tính mặt dày ở lại trong này sao?" Tô Thi Thi không mặn không nhạt nhìn Hồ Sĩ Minh.

Hồ Sĩ Minh ngây ngẩn cả người.

Anh không nghĩ tới người phụ nữ chết tiệt này vậy mà có can đảm nói như vậy!

Sắc mặt anh trầm trầm đi qua, kéo ra ghế dựa ngồi ở trước bàn làm việc của Tô Thi Thi, đi thẳng vào vấn đề nói: "Không muốn đón chó của cô về hả?"

"Có điều kiện gì anh nói đi." Tô Thi Thi cũng chẳng muốn cùng anh dây dưa.

Thân phận của Hồ Sĩ Minh lúc trước không công khai cũng đã khó đối phó như vậy, hiện tại thân phận của anh công khai, phỏng chừng làm việc gì cũng không còn kiêng kỵ.

Tô Thi Thi nghĩ ở trước mặt anh không được lợi gì, hà tất phải cùng anh quanh co lòng vòng.

"Cô xác định thái độ này của cô hẳn không lộng hành thành quen?" Hồ Sĩ Minh vù một phen nheo mắt lại, ánh mắt lợi hại nhìn từ trên xuống dưới Tô Thi Thi, khóe miệng nhếch lên một cái, "Nói như vậy, cô là muốn gây chú ý với tôi sao?"

" Anh...."

"Như vậy chúc mừng cô. Tô tiểu thư, cô đã thành công làm tôi chú ý." Hồ Sĩ Minh nhìn chăm chăm mi mắt Tô Thi Thi nói.

"A..." Tô Thi Thi nở nụ cười.

Người đàn ông này còn có thể càng nói càng tự luyện thế sao.

"Nói thẳng đi, anh như thế nào mới chịu trả lại Tiểu Vịnh cho tôi?" Tô Thi Thi hai tay ôm cánh tay, nhàn nhạt nhìn Hồ Sĩ Minh.

Hồ Sĩ Minh môi mỏng mấp máy, tự tin mườì phần nói: "Xây dựng Minh Đĩnh sắp tới có hạng mục đấu giá, cần nhà thiết kế, cô..."

Anh nhìn chăm chăm Tô Thi Thi, khóe miệng nhếch một cái, gần từng chữ nói: " Cô tới cạnh tranh đấu thầu."

"Cái gì?" Tô Thi Thi hoài nghi chính mình nghe lầm, để cho cô đi cạnh tranh đấu thầu cho hạng mục của hắn?

Đây là ý muốn cùng cô hợp tác sao?

Dựa vào những gì Tô Thi Thi biết được, không ai bì nổi Hồ Sĩ Minh tiên sinh, vậy mà lại tìm tới cửa xin hợp tác?

Tuyệt đối có vấn đề!

Mọi người sớm an ~!~

Chương 278: Đây là muốn làm việc lớn

Edit:

"Tôi không muốn." Tô Thi Thi không hề nghĩ ngợi liền cự tuyệt.

Đùa à, bảo hổ lột da mình, cô có mấy cái mạng mà cùng anh hợp tác?

Hồ Sĩ Minh đã sớm đoán cô có phản ứng như vậy, không nhanh không chậm nói: "Không cần chó phải không?"

"Tuy con chó ngao kia hiện tại ở nhà tôi cực kỳ thoải mái, nhưng là tới đây sẽ phải chịu cái gì, tôi liền không thể bảo đảm rồi."

"Anh..." Tô Thi Thi triệt để hết chỗ nói rồi, "Hổ tổng, anh lấy một con chó đòi ép người, không biết xấu hổ sao?"

"Chỉ cần có thể đạt tới mục đích, có gì mà xấu hổ?" Hồ Sĩ Minh không quan tâm nói.

"Anh..." Tô Thi Thi xem như á khẩu.

Cô thấy quá là không biết xấu hổ, cho tới bây giờ chưa thấy qua người nào không biết xấu hổ như Hồ Sĩ Minh!

"Anh nghĩ rằng tôi để ý con chó kia sao? Anh có thể hỏi thăm một phen, con chó kia ban đầu là ông nội của tôi nuôi. Thực tế quan hệ của tôi và ông nội như thế nào, anh nên rõ ràng. Đồ của ông ta nuôi,

tôi sẽ hy sinh bản thân tôi đi bảo vệ nó sao?"

Tô Thi Thi nói xong, khoe miệng lộ ra một nét cười lạnh, bộ dạng hoàn toàn khinh thường.

Hồ Sĩ Minh hai mắt nguy hiểm nheo lại, ngằm nhìn kỹ người phụ nữ này.

Tô Thi Thi biểu tình phi thường hoàn mỹ, nếu không phải ánh mắt anh độc ác, phỏng chừng đã bị cô lừa gạt rồi.

Khi Tô Thi Thi nhếch khoe miệng, tiết lộ tâm trạng của cô lúc này.

Người phụ nữ này hiện tại rất tức giận! Không hề giống biểu hiện bên ngoài làm như hoàn toàn chẳng thèm ngó tới.

"Tức giận?" Hồ Sĩ Minh trong mắt hiện lên một ý cười lạnh.

Tức giận như thế này chứng tỏ anh dùng lợi thế đúng cách rồi. Bằng không nếu Tô Thi Thi hoàn toàn không để ý, cô sẽ không có lí do gì để phản ứng.

"Tôi tiểu thư cho rằng, các người nhiều lần nói tôi đi tôi sẽ đi khỏi sao? Con người tôi cô đều đã hiểu rõ, con chó ngao kia chẳng qua là một cái cớ, mà để cô hợp tác với tôi mới là việc bắt buộc phải làm. Cô không đồng ý, tôi cũng có biện pháp khác khiến cô đồng ý."

Hồ Sĩ Minh nói xong, đứng lên nhàn nhạt phủi quần áo, nhìn Tô Thi Thi: " Thời gian của cả tôi và cô đều cực kỳ quý giá, hi vọng đừng lãng phí."

Tô Thi Thi trong lòng thất kinh, người đàn ông này trực giác quả nhiên nhạy cảm.

Trên người anh phát ra khí thế tuyệt đối không thua gì Bùi Dịch, thậm chí về một trình độ nào đó so với Bùi Dịch càng khó đối phó hơn.

"Tôi chẳng qua là một nhà thiết kế không có danh tiếng gì, có nhiều nhà thiết kế nổi tiếng tình nguyện hợp tác với anh, tại sao anh lại chọn tôi?" Tô Thi Thi bình tĩnh trở lại, hỏi.

"Tôi tiểu thư muốn biết nguyên nhân, thì cần phải đáp ứng điều kiện khác." Hồ Sĩ Minh khẽ cười nói.

Tô Thi Thi chán nản.

Cùng người đàn ông này nói chuyện thật sự quá mệt mỏi, cô đột nhiên cảm thấy được Bùi Dịch quả thực rất đáng yêu.

"Như vậy anh nên quên đi, tôi không đồng ý. Nếu anh không muốn mất mặt lần nữa, tốt nhất đừng có chọc tôi." Tô Thi Thi đối chọi gay gắt.

Dám đến địa bàn của cô gây khó dễ, hà tất phải nhẹ nhàng?

Hồ Sĩ Minh do dự, anh không nghĩ tới người phụ nữ này nói trở mặt liền trở mặt. Anh đứng im tại chỗ, mặt không chút thay đổi trừng mắt nhìn Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi cũng trừng mắt với anh ta, giữa hai người như có ánh lửa vô hình lan tràn bốn phía, xoèn xoẹt xoèn xoẹt, như là muốn thiêu đốt.

Mà cùng lúc đó, bên trong một chiếc xe Lincoln màu bạc, Bùi Dịch mới vừa nhận điện thoại của Tống Trọng Hạo, sắc mặt âm trầm đáng sợ.

"Xảy ra chuyện gì? Vị Tổng sư huynh kia nói cái gì rồi hả? Nhưng mà cậu thật lợi hại, từ lúc nào lấy lòng của anh ta? Vậy mà để cho anh ta vụng trộm làm việc cho cậu." Tần Phong ở một bên vẻ mặt sùng bái nhìn Bùi Dịch.

Lúc trước anh đi tìm Tổng Trọng Hạo, đúng là lời hay ý đẹp, phương pháp gì đều đã dùng hết rồi. Vị Tổng sư huynh kia thà chết chứ không chịu khuất phục. Anh buồn bực đã lâu, nào biết đâu vậy mà đã lén lút bị Bùi Dịch lấy lòng rồi.

Bùi Dịch lờm anh, để máy tính xuống bên cạnh nhàn nhạt nói: "Cậu không thành công, là vì anh ta đã sớm ngồi chung thuyền với tôi."

"Cậu... Tôi phục!" Tần Phong hướng anh dựng thẳng một ngón cái.

Cho nên, muốn nói đến hành động, người nào cũng kém Bùi tổng!

Tần Phong nhìn thấy Bùi Dịch gõ một dãy mã số, nhin không được tò mò bu lại: "Cậu vừa muốn làm gì đấy?"

"Ngậm miệng, nếu không ném cậu xuống." Bùi Dịch trách anh ồn ào.

Tần Phong nhất thời vui vẻ, khiêu khích nói: "Tôi chỉ mong sao cậu ném tôi xuống. Tôi nói là ai sáng sớm chạy tới tìm tôi, bảo tôi đưa cậu đi đến tòa nhà Sunshine này?"

Động tác gõ bàn phím của Bùi Dịch ngừng lại, mặt trắng xanh một phen liền đen, lạnh lùng nói: "Nói thêm câu vô nghĩa nữa, hậu quả tự chịu!"

"Hí..." Tần Phong kìm lòng không được ôm lại cánh tay. Sao lại lạnh như thế?

Anh cẩn thận đánh giá sắc mặt Bùi Dịch, sắc mặt hơi nghiêm trọng một chút: "Đã xảy ra chuyện?"

Bằng không người này sao lại giận dữ như vậy.

Lời của anh vừa dứt, chỉ thấy Bùi Dịch mở máy tính ra, trong đó dần hiện ra hình ảnh giám sát.

Tần Phong xoa xoa mi mắt: "Đây là... Trời đất, cậu lại xâm nhập vào hệ thống theo dõi văn phòng của Thi Thi?"

Tần Phong hết chỗ nói rồi, nhin không được oán giận nói: "Cậu đã có thể xâm nhập theo dõi, tại sao lại muốn lôi tôi đến tìm em ấy?"

Tần Phong trước lấy danh nghĩa nhà đầu tư lừa dối bọn Ôn Ngọc đồng ý để cho anh tạm giữ chức tại công ty của bọn họ.

Trước đây hai ngày, Bùi Dịch còn hỏi anh lúc nào đi nhậm chức. Hôm nay liền trực tiếp bức tới cửa, ép anh đi.

Tần Phong là rất muốn đi, đúng là hiện tại người phụ nữ nhỏ kia đã không cần dỗ dành, đi đến không phải muốn chết sao?

"Không đúng, ai vậy? Hồ Sĩ Minh? Anh ta sao lại đi tìm Thi Thi?" Tần Phong vừa thấy hình ảnh theo dõi, mi mắt trợn tròn lên.

Khó trách sắc mặt Bùi Dịch có gì đó sai sai như vậy, thì ra là tình địch đã tìm tới cửa.

Bùi Dịch nhìn chăm chăm hình ảnh theo dõi, ánh mắt khủng bố hận không thể xuyên qua màn hình mà bắn thủng Hồ Sĩ Minh.

Tay anh rất nhanh ở trên bàn phím gõ, ánh sáng trong mắt chớp lóe rồi biến mất.

Tần Phong vừa thấy bộ dạng này của anh, lông tơ đều nhanh dựng thẳng lên, cảnh giác nhìn anh: " Cậu muốn làm gì?"

Bùi Dịch ngón tay gõ nhanh hơn, cánh môi nhếch lên, không nói một lời.

Tần Phong nuốt một ngụm nước bọt, nhỏ giọng nói: "Lập tức liền muốn đến chỗ bọn họ, cậu đừng gây sự nha."

"Gọi tất cả phóng viên truyền thông cậu biết đến đây." Bùi Dịch cũng không ngần ngại lên nói.

"Cái gì?" Tần Phong thân thể giật nảy mình run lấy bầy.

Người anh em, tôi bảo cậu không cần gây sự, cậu đây là muốn làm cái gì!

Đây là muốn làm lớn chuyện rồi!

Anh không thể hiểu Bùi Dịch tới cùng muốn làm cái gì, lén lút mò mẫm di động trong túi, muốn mật báo cho Tô Thi Thi.

Tay vừa mới đụng được điện thoại, Bùi Dịch thờ ơ nghiêng mặt qua.

Tần Phong lập tức ngừng động tác, ngồi yên rồi.

"Thi Thi, anh đã cố hết sức, em tự cầu phúc đi."

Trong văn phòng phó tổng công ty "Sunshine", Tô Thi Thi còn đang đứng sòng đôi cùng Hồ Sĩ Minh. Tô Thi Thi đã triệt để không kiên

nhẫn, gắt gao kiềm chế mới không bạo phát.

Hồ Sĩ Minh sắc mặt cũng không tốt đẹp là mấy, anh là lần đầu tiên nhìn thấy một người phụ nữ khó dụ dỗ như vậy!

"Ô Thi Thi, tôi nói lại lần cuối cùng, cô không đồng ý cũng phải đồng ý, tôi tự mình mời cô tới tham gia cạnh tranh đấu thầu cho công ty tôi, vinh dự này không phải người nào cũng có." Hồ Sĩ Minh lạnh giọng nói

Tô Thi Thi cũng cười lạnh: "Tôi nói này Hồ tiên sinh, nếu anh biết rõ là một cái bẫy, anh còn có thể nhảy vào trong sao? Anh đừng kéo thấp chỉ số thông minh của nhân loại có được hay không?"

" Cô..." Hồ Sĩ Minh xiết chặt quả đấm, nhắm mắt hít sâu.

Anh thật sự rất muốn bóp chết người phụ nữ này!:

Tô Thi Thi nhìn động tác của anh ta, ánh mắt như cũ, cảnh giác lui về sau một bước: "Tôi cảnh cáo anh, anh nếu dám làm xằng bậy, tôi sẽ gọi bảo vệ..."

Cô nói còn chưa nói xong, đột nhiên nghe thấy trong phòng phát ra một tiếng động lạ rất nhỏ.

Ngay sau đó chỉ nghe trong phòng vang lên tiếng "rào rào", vòi chữa cháy ngay chính giữa phòng đột nhiên phun nước ra. Bức màn bằng nước giống như một tấm màn sân khấu, che khuất mỗi góc trong phòng.

"Đây là tình huống gì?" Tô Thi Thi ngẩng đầu ngơ ngác nhìn nóc nhà.

Không cháy, hệ thống chữa cháy sao lại khởi động?

"Ô Thi Thi cô!" Hồ Sĩ Minh cũng ngây dại, khi phục hồi tinh thần, đã sớm bị nước bắn tung tóe toàn thân, từ đầu đến chân, nước chậm chậm chảy xuống đất.

Đúng lúc này, cửa văn phòng đột nhiên bị mở ra, một bóng dáng cao lớn đột nhiên xuất hiện tại cửa.

Mọi người đừng thắc mắc sao lâu có chương. Tại con Mít lây bệnh của bạn rồi. Lười đó mà, bệnh khó trị =)

Chương 279: Dám lớn tiếng quát anh

Trong văn phòng giống như mưa mùa hạ, vòi phun nước chống cháy điên cuồng mà phun nước, vừa nhỏ vừa dày, đem trọn phòng làm việc đều đã làm cho ướt sũng.

Tại đây màn mưa đầy trời, Tô Thi Thi sững sờ nhìn chăm chăm cửa văn phòng, nơi đó một cái bóng dáng cao lớn chính đang hướng cô đi tới.

"Xoạch... Xoạch..."

Nghe thấy tiếng đi đôi giày da dẫm trên đất, phát xuất trầm ổn thanh âm.

Màn mưa mờ mịt làm mờ tầm mắt, xem không rõ lắm tình huống phía trước, nhưng mà tiếng bước chân này lại dị thường quen thuộc.

"Bùi Dịch..." Tô Thi Thi sững sờ nhìn Bùi Dịch hướng tới chính mình đi tới.

Tại màn mưa đầy trời, anh giống như là một vị hoàng tử, không chút chùn bước hướng về phía cô đi tới.

Từng giọt nước lạnh lẽo rải đầy toàn thân, nhưng giờ phút này Tô Thi Thi trong lòng lại như là đang có một đốt một đống lửa, cháy sạch làm toàn thân cô nóng bỏng.

Bùi Dịch vừa đi vừa bỏ cởi bỏ áo khoác tây trang ra, động tác tiêu sái, hành động liền mạch lưu loát, lập tức đi tới trước mặt Tô Thi Thi, dùng áo khoác của mình bao lấy cô, lập tức đem cô ôm ở trong ngực, xoay người liền đi ra ngoài cửa.

"Anh..." Tô Thi Thi lại vẫn còn ngu ngơ chưa hiểu chuyện gì, mê mang mở to đôi mắt vốn đã rất to tròn củ mình, liền như thế nhìn anh.

Ánh mắt kinh ngạc cùng si mê giống như là được trải thêm một lớp kim quang, làm cho người ta chỉ nhìn một cái, đã nghĩ muốn sa vào trong ánh mắt đó.

Bùi Dịch vội vàng mở to mắt.

Cứ tiếp tục nhìn như vậy, anh không biết mình còn có khí lực mang cô ra ngoài nữa hay không.

"Bùi Dịch?" Hồ Sĩ Minh cũng phát hiện Bùi Dịch, vào lúc thấy anh, toàn thân tức giận phun trào ra, thiếu chút nữa một quyền đánh qua.

Hệ thống phòng cháy khởi động, phun đến khắp nơi đều là nước, mà người đàn ông này lại vừa vịn xuất hiện đến vô cùng lúc, đừng nói cho anh ta chỉ là tình cờ, có quỷ mới tin!

"Hồ tổng, xin khuyên anh một câu, đừng tiếp tục trêu chọc vị hôn thê của người khác." Bùi Dịch ôm lấy Tô Thi Thi lúc đi ngang qua Hồ Sĩ Minh, mặt hơi hơi hướng về phía anh ta liếc mắt lờm một cái, lạnh giọng nói.

"Đàn ông, cần phải giữ mình trong sạch."

Bùi Dịch khi nói chuyện, vẫn luôn ôm Tô Thi Thi thật chặt trong lòng, ôm cô hướng tới cửa đi đến.

Tô Thi Thi cúi đầu, lại cúi đầu. Giả chết, giả bộ chết.

Cô cái gì cũng chưa nghe được, cô tuyệt đối không muốn biết nơi này tại sao đột nhiên khởi động hệ thống phòng cháy, tự lòng đã hiểu rõ!

Trời ạ!

Bùi tiên sinh, anh còn có cái chuyện gì làm không được?

Tô Thi Thi nghĩ muốn thét chói tai, nhưng mà cô muốn giữ thể diện cho Bùi tiên sinh, cho anh chút mặt mũi, cô nhất định phải bình tĩnh!

Nhưng mà cô nghĩ rất muốn đánh người làm sao đây? Cô mới vừa trang hoàng văn phòng xong xuôi, liền như thế làm hỏng rồi!

Không đúng!

"Bùi Dịch, anh khởi động hệ thống báo cháy trong phòng làm việc của em sao?" Tô Thi Thi đột nhiên nhớ tới cái gì, kéo kéo lấy tay áo Bùi Dịch, mặt mũi đều đã bất chấp không thèm nghĩ đến nữa.

Bùi Dịch bước chân bỗng nhiên chậm lại, mặt trắng xanh một phen liền đen.

"Cái cô bé ngốc này..." Bùi Dịch nghiến răng.

Anh thật sự nghĩ muốn ngắt cô vài cái!

"Bùi Dịch!" Hồ Sĩ Minh ở phía sau lưng bọn họ, quả đấm xiết chặt đến nỗi có thể nghe được tiếng khớp xương va chạm vang lên, sắp tức điên rồi!

Quá không đẳng cấp rồi!

Chết tiệt, anh ta hiện tại toàn thân đều đã ướt đẫm, muốn làm sao ra ngoài đây!

Nhưng đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên vang lên một trận tiếng động lớn âm thanh nhốn nháo, như là có một đám người đang tiến vào.

Đang định đi kiểm tra một phen các văn phòng khác của công ty sao không có Tô Thi Thi, trong giây lát nhìn đến một đám người cầm cameras cùng mấy tên thợ chụp hình, triệt để ngay đại.

Phóng viên?

Đây là cái tình huống gì?

Ngay lúc phóng viên xông tới kia một hồi, Bùi Dịch rất nhanh thay Tô Thi Thi bó bó lại áo khoác tây trang trên người, đem hơn phân nửa thân thể cô ôm vào trong lồng ngực mình, xác định cô hẳn không bị lộ bất cứ cái gì mới mẫn ý.

"Mau xem, Tô tiểu thư cùng Bùi tiên sinh ở trong này!" Đám phóng viên kia gặp được Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch hai người, tựa như gấu xám gặp được mật ong một dạng, điên cuồng mà hướng bọn họ bổ nhào đi lên.

"Tô tiểu thư, xin hỏi Hồ Sĩ Minh tiên sinh thật sự tới mời cô cùng anh ta hợp tác sao?"

Một người trong đám phóng viên xông tới, đầu tiên liền chọn một cái vấn đề sắc bén như thế.

Tô Thi Thi tiếp tục lờ mờ.

Này lại là cái tình huống gì nữa đây?

"Không sai, Hồ tổng nâng đỡ vị hôn thê của tôi, khiến cho tôi cực kỳ bất ngờ." Bùi Dịch đột nhiên nói.

Trong lúc anh nói chuyện cúi đầu sủng nịch thay Tô Thi Thi đem tóc buông xuống rơi ở trước mặt cô vén ra sau vành tai, ôn nhu đến chỗ cực hạn.

Các phóng viên đều là sửng sốt.

Bọn họ có nghe lầm hay không? Vừa rồi thật là Bùi tổng trả lời câu hỏi của bọn họ?

Tất cả mọi người vô cùng hưng phấn, giơ microphone mồm năm miệng mười hỏi han: "Bùi tổng, anh đối với chuyện này nghĩ như thế nào? Xin hỏi anh có dự tính tiến quân vào lĩnh bất động sản không? Nếu là như vậy, anh có ý định mời vị hôn thê của mình tới tham dự thiết kế hay không?"

"Bùi tổng, Hồ tổng coi trọng Tô tiểu thư như vậy có phải còn có cái thâm ý khác hay không?"

Các phóng viên đưa ra câu hỏi mỗi một cái so với một cái càng xảo quyết.

Dù sao tiết Trung thu ngày đó Hồ Sĩ Minh hư hư thực thực muốn chạy đến cướp dâu, cuối cùng bị Tần Phong cầu hôn, cảnh tượng kia lại vẫn rành rành trước mắt, lúc ấy rất nhiều phóng viên nơi này đều đã có mặt tại hiện trường.

"Cái này các vị nên hỏi trực tiếp Hồ tổng thì hơn." Bùi Dịch nhàn nhạt nói.

Nháy mắt tiếp theo, các nhân viên an ninh vừa đúng lúc vọt tiến vào, ngăn cách phóng viên, che chở Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi hai người hướng tới bên ngoài công ty đi đến.

Toàn bộ quá trình, Tô Thi Thi đều là vẻ mặt lơ mờ không hiểu mô tê gì cả.

Nói đúng ra, là cô bị Bùi Dịch ôm ở trong ngực ngăn cản mặt, từ đầu không có cơ hội trả lời.

"Hồ tổng ở nơi đó! Hồ tổng, xin hỏi anh tại sao muốn tới mời Tô tiểu thư cùng mình hợp tác?"

Hồ Sĩ Minh toàn thân ước sững, vừa đi ra cửa văn phòng, liền nhìn đến một đám phóng viên hướng tới anh lao đến.

"**!" Anh ta không khỏi khẽ nguyên rủa một tiếng, mặt triệt để đen.

"Bùi Dịch! Anh điên rồi!" Hồ Sĩ Minh tức giận đến nổi, nghĩ muốn đem nơi này phóng một trận lửa cho thiêu đốt!

"Hồ tổng, xin hỏi anh tại sao trên người toàn bộ đều ước sững như vậy? Có phải hay không Tô tiểu thư không đồng ý, tát nước lên người anh không?" Các phóng viên sức tưởng tượng đều là kinh người, nhìn đến Hồ Sĩ Minh toàn thân ước chèm nhẹp đi tới, một đám quả thực giống bò tót thấy khăn đỏ một dạng.

TIn tức hấp dẫn trước mặt, không ai là sợ chết.

Giờ phút này các phóng viên chặt chẽ vây quanh Hồ Sĩ Minh, hận không thể đưa hắn từ trong ra ngoài đều đã cho bào cho ra ngọn nguồn.

Hồ Sĩ Minh gắt gao nắm bắt quả đấm, mặt không chút thay đổi nhìn các phóng viên liếc mắt một cái, miễn cưỡng đi ra ngoài.

Trên thân anh tản ra một cỗ khí tức cực kỳ khủng bố, hiện trường nhất thời xuất hiện một trận lặng im.

Các phóng viên giống như bị dọa đến chỗ, nhưng cũng chỉ là một cái chớp mắt, các bò tót thấy khăn đỏ kia như bị kích thích, lại xông tới.

Chẳng qua vấn đề thắc mắc không có sắc bén như vừa rồi nữa, một đám tận dụng mọi khả năng đoán già đoán non, hỏi bóng gió.

Nơi xa, trước đó trốn vào văn phòng Ôn Ngọc, Tần Phong đứng ở màn che cửa, lén lút kéo ra một chút khe hở nhìn ra ngoài.

Đang nhìn đến Hồ Sĩ Minh sắc mặt tối đen khi đó, nhin không được thờ dài.

"Thật sự là thương cảm nha."

"Anh ta thật là đáng thương." Bên cạnh truyền đến một giọng nói yếu ớt.

Ôn Ngọc bởi vì nhiều chuyện, cũng cùng theo anh ghé vào cửa sổ nhìn lén, đang nhìn đến vị Hồ tổng kia toàn thân ướt đẫm, còn bị phóng viên vây quanh hỏi này hỏi nọ, đồng tình không thôi.

Tần Phong liền quay đầu, nhìn đến con cừu non đơn thuần nhà mình kia bộ dáng đang thay người ta khổ sở, sắc mặt trầm trầm, đáy lòng

có chút tức giận, nhưng lại có chút dờ khóc dờ cười.

"Cô bé ngốc, sao lại đi thương cảm cho kẻ thù như vậy! Em nếu mà thương cảm cho anh ta chúc tử là em đồng tình việc anh ta ức hiếp chị em tốt của mình rồi!"

Đúng là anh nếu mà dám nói như thế với cô, Tần Phong tin tưởng Ôn Ngọc tuyệt đối có thể lập tức bị dọa khóc cho xem.

"Thôi, vẫn lại là để cho cô ấy tiếp tục đồng tình đi!" Tần Phong nhìn thoáng qua Hồ Sĩ Minh tiên sinh mặt lãnh nghiêm đi ra ngoài.

Hiển nhiên, Hồ tổng cũng không cần đồng tình. Anh hiện tại hẳn là càng muốn giết người hơn!

Bên kia, Tô Thi Thi bị Bùi Dịch mang đi trực tiếp ngồi vào trong xe Lincoln, mãi đến ngồi yên vị ở trên ghế, phía sau cảm giác một cách chân chân thực, bản thân lưng đang dựa vào lưng ghế cô mới phản ứng kịp.:(. *)☆☆☆=

"Bùi Dịch! Anh mau đèn văn phòng lại cho em! Em phải bỏ ra một trăm ngàn để trang hoàng, anh vậy mà mở nước cho ướt hết, hẳn là hỏng cả rồi!" Tô Thi Thi bổ nhào vào trên người Bùi Dịch, kéo cà- vạt của ah, đều nhanh tức muốn khóc.

Bùi tiên sinh sắc mặt cứng đờ.

Anh bất chấp tất cả giúp cô trút giận, cô gái này chẳng lẽ không nên là bổ nhào qua khen ngợi anh một câu sao? Còn dám mắng anh!

Bùi tiên sinh mặt đen lại, đồng loạt bắt được tay Tô Thi Thi nhấc lên, cả người hướng tới cô liền là bổ nhào qua, đem cô nghiêm nghiêm thật thật áp ở trên chỗ ngồi, nguy hiểm nhìn chăm chăm vào mắt cô.

"Em còn dám nói với anh văn phòng của em thử xem!"

"Là một trăm ngàn đó!" Tô Thi Thi từ từ nhắm hai mắt, bất chấp tất cả hô to!

Thà chết chứ không chịu khuất phục!

*một trăm ngàn nhân dân tệ khoảng hơn 335tr tiền Việt

Cũng hơn 1 năm rồi... mới quay lại nghề cũ, lâu quá quên hết rồi

Nhưng ánh mắt mấy ông bác sĩ ko còn nhìn mình như lần đầu tiên nữa. Chỉ có bái phục thôi

Mấy ai được như mình. Tui đang tự luyện đó mà. Mọi người thông cảm

Chương 280: Anh bồi đèn! (H+)

Edit: Phương Thảo

Beta: Ryeo

Write H: Mít

CẢNH BÁO: SẮC NẶNG, CÂN NHẮC TRƯỚC KHI ĐỌC A!

"100.000!"

"100.000!" *100 ngàn: bằng khoảng 335 triệu tiền Việt

Bên trong chiếc xe Lincoln, mỗi một tia trong không gian đều tràn ngập âm thanh 100 ngàn.

Tô Thi Thi bị áp ở trên ghế, hai tay và hai chân vùng vẫy trong tuyệt vọng, âm thanh bên trong xe dần trở nên uất ức, đã sắp muốn khóc.

Cô có thể đứng ra thành lập công ty cũng không phải dễ dàng gì, về phương diện tài chính vốn căng thẳng, vậy mà bây giờ phòng làm việc trang trí xong đã bị phá hỏng

Hủy hoại!

Bùi Dịch cắn răng, hít thở sâu, cố gắng chèn ép lại ham muốn bóp chết cô gái ngu ngốc này, chậm rãi nói ra hai chữ: "Anh đèn!"

Cô gái ngu ngốc này lại vì 100 ngàn mà hướng anh quát nạt! Những đồ vật bài trí trong nhà bọn họ có món nào thấp hơn 100 ngàn hay sao?

Tô Thi Thi vừa nghe anh nói xong, lập tức ngừng phản kháng, mi mắt chớp chớp, nhìn chăm chăm vào Bùi tiên sinh đang đề trên người cô nghiêm trang mà nói:

"Vậy chúng ta nói rõ ràng trước, anh đây là bồi thường đồ trang trí của công ty, em không phải lấy không!"

Cô đang nói liền chọn cho mình tư thế nằm thoải mái nằm xuống, mắt nhắm lại: "Tới đi."

Cơ thể Bùi Dịch dần trở nên cứng lại, đã bị chọc giận đến buồn cười.

Cô gái này...

Luôn luôn có cách làm cho anh bất lực

Ánh mắt anh thâm trầm đánh giá cô gái đang nhắm mắt giả vờ thoải mái nhưng trên thực tế lại rất khẩn trương, trong mắt thoáng qua một tia cười nhạt.

Anh cúi người xuống đề lên người cô, đem hơn một nửa sức nặng của cơ thể đều dồn trên người cô, tay phải lần mò vào áo khoác của cô, chậm chạp cởi ra.

"Tối hôm qua không phải rất mệt mỏi sao? Hóa ra là em lại muốn anh đến như vậy."

"A..." Gò má Tô Thi Thi chột ửng hồng, nhắm chặt mắt lại, lông mi dài phảng phất như cánh bướm, nhẹ nhàng run rẩy.

"Anh..." Cô ngượng ngùng lên tiếng.

Hóa ra là cô tự mình đa tình rồi.

Hai người cũng không phải là lần đầu tiên, vậy mà hiện tại cô lại căng thẳng đến mức không nói nên lời

Lúc này trong đầu cô đều là hình ảnh Bùi Dịch từ trong màn mưa kia đi đến trước mặt cô, bên tai như nghe được tiếng bước chân của anh, mỗi một tiếng bước chân vang lên đều hạ gục tâm trí cô.

Thịch thịch thịch, trái tim cứ rung lên từng nhịp, đập điên cuồng mà không nghe theo sự kiểm soát của cô

"Anh... Nhẹ một chút." Tô Thi Thi xấu hổ nói.

Bùi Dịch đang cười đùa với cô, ánh mắt đột nhiên u ám vô cùng.

"Cô gái ngốc, em dám trêu chọc tôi!"

"Roẹt..." Trong không gian chật hẹp chỉ còn âm thanh quần áo bị xé rách, và người đàn ông với thanh âm khàn khàn thể hiện rõ sự ham muốn.

" Bây giờ em có muốn cũng không thoát được rồi... " Bùi Dịch nói xong, không cho cô cơ hội mở miệng, há miệng ngậm lấy đôi môi đỏ xinh. Đầu lưỡi trơn tuột như rắn càn quét, lúc cắn nhẹ, lúc mút vào, vang lên những âm thanh dâm mỹ. Dường như còn không đủ, anh hơi dùng sức, thành công tách hàm răng của Tô Thi Thi luồn vào bên trong đoạt đất chiếm thành.

" Ừ..." Tô Thi Thi cố sức hút lấy không khí từ bên ngoài, nhưng hơi

thở bây giờ như không phải của cô nữa. Nó đã hòa làm một với hương thơm của anh.

Bàn tay Bùi Dịch cũng không nhàn rỗi, nhẹ nhàng tiếp xúc da thịt Tô Thi Thi. Mỗi nơi anh chạm qua đều như thắp lên một đốm lửa, làm cô run rẩy dữ dội.

" Vợ yêu, em ngày càng mãi cảm đấy " Bùi Dịch buông môi Tô Thi Thi, dờn xuống sau gáy, liếm nhẹ vành tai cô.

" A... đừng...dừng lại..."Cô không thể chịu nổi kích thích như vậy, phía bụng dưới dâm dịch chảy ra càng nhiều, nhầy nhụa và thơm ngát.

" À, là em bảo anh đừng dừng đấy nhé " đầu lưỡi anh thành thực đảo quanh đỉnh hồng đã dựng đứng của cô, khiến nó căng bóng.

Tô Thi Thi ngửa đầu mơ màng. Bây giờ trong đầu cô ngoài động tác của anh cô hoàn toàn không nghe được gì nữa. Khi nhắm mắt, cảm giác trở lên cực kỳ nhạy bén. Cô biết rõ bàn tay anh đang lần xuống vùng đất xinh đẹp giữa hai chân cô, một ngón tay ấn vào hoa hạc, một ngón đi sâu vào trong mà khuấy đảo.

" Ưm..." Tô Thi Thi vắn vẹo miệng, điểm mãi cảm nhất bị ấn mạnh, dòng điện cao áp như xộc thẳng lên não. Bùi Dịch quá hiểu cô, nhanh chóng khiến cô động tình mà khao khát được lấp đầy.

Anh cầm cự long đã căng trướng khổng lồ màu tím ngất, những đường gân thi nhau nổi cuồn cuộn đặt vào cửa huyết đã ướt át, cọ xát mấy cái rồi đi vào một nửa.

" À... ừ..." Tô Thi Thi ngâm khế.

" Kêu to lên, anh muốn nghe tiếng kêu của em." Bùi Dịch ghé vào tai cô thổi hơi mà nói. Bên dưới thắt lưng cũng luật động, côn thịch lại đi sâu vào một chút, nhưng không đâm sâu nữa, rút ra, lại đi vào một nửa...

" Ha... muốn... nhanh..." Chín lần đâm cạn của anh làm cho hoa huyết Tô Thi Thi đặc biệt ngứa, cô ngứa đầu kêu to.

" Hự... cho em! " Bùi Dịch gầm nhẹ, mạnh mẽ tiến vào, gậy thịch to lớn đâm sâu đến tận tử cung cô.

" Aaaaa..." Tô Thi Thi hét lên, hai cánh hoa bị côn thịch làm cho căng ra hết cỡ. Vách thịch bên trong bóp chặt, ma sát với cự long, khắc họa những đường gân của nó.

Bùi Dịch nâng mông, côn thịch theo đó thổi lui ra ngoài, cho đến khi chỉ còn lại quy đầu ngoài cửa mình, hự một cái lại chôn sâu vào.

" Kêu lên, Thi Thi..." Bùi Dịch ngậm lấy một bên ngực cô, bú mút chặc chặc, bàn tay kẹp lấy âm hạch nơi hai người giao hợp, gảy mạnh khiến nó bị lòi ra ngoài, căng cứng tròn to.

Cô, cô sắp không được rồi, thủy dịch trong người sắp phun ra ngoài vì cực khoái, hoa tâm co giật mạnh mẽ.

" A.. Thật trướng... To quá... Em sắp không được rồi....Dịch..." Bùi Dịch cơ bắp cũng co rút, dồn lực phi nước đại mấy chục cái, sau đó ra ngoài cửa huyết, phun ra một dòng nóng bỏng.

"Ư..." Tô Thi Thi thở phào, cuối cùng cũng được tự do. Nhưng vài giây sau, Bùi Dịch lại lật người, cầm tay cô đặt vào bộ vị của anh, nó nhanh chóng lại cứng rắn.

" Chọc đến anh, không nhanh như thế đâu tiểu yêu tinh. " Bùi Dịch nắm bóp ngực cô, khiến cô giật mình bóp mạnh tay, ép chặt côn thịt của anh. Bùi Dịch trầm mặc, rên nhẹ một tiếng, tách hai cánh hoa vừa bị đâm cho rụng ra, một lần nữa đi vào....

Tô Thi Thi muốn khóc.

Cô thật sự không nên trêu chọc anh! Tối hôm qua, Bùi tiên sinh nói cho cô biết, phản kháng chỉ làm cho anh mạnh bạo hơn! Càng kéo dài thời gian!

Đúng là lời đàn ông nói ở trên giường đều không thể tin!

Tô Thi Thi rất nhanh đổ mồ hôi đầm đìa, Cho đến khi xe dừng lại ở cửa biệt thự "Thi Dịch" hồi lâu, người bên trong xe còn không bước xuống.

Tô Thi Thi nằm ở trên ghế, hơi thở yếu ớt: "Bùi tiên sinh, anh... Anh không phải là con người "

Anh là một tên cầm thú!

"Cảm ơn vợ yêu đã có lời khen ngợi." Bùi Dịch chậm chạp mặc lại quần áo của mình, nhìn sang Tô Thi Thi đang nằm ở một bên, ánh mắt mờ ám, "Vẫn còn có sức lực sao?"

Tô Thi Thi vội vàng ngậm miệng, giả chết.

Hai chân cô đều đã mềm nhũn, Bùi Dịch lấy quần áo bọc lại cơ thể cô rồi mới bế cô vào trong nhà

Hai người trực tiếp đi vào phòng tắm, tắm cho cô cả buổi sáng. Sau khi cô tỉnh dậy đã là giữa trưa.

"Quá đáng! Ông chủ đứng đầu một công ty sao có thể trốn việc! Bùi tiên sinh, anh cứ như vậy sẽ dạy hư lũ trẻ đấy!" Tô Thi Thi vừa ăn cơm trưa vừa tức giận nói.

Đang ăn cơm trưa nên Bùi tiên sinh không nhìn lên nói: "Ăn không nói ngủ không nói, còn nói thì không cần ăn nữa."

"Vậy bây giờ anh đang làm gì thế?" Tô Thi Thi trừng mắt nhìn anh.

Tốt rồi... Bây giờ hai người đều đã im lặng.

Tô Thi Thi ăn xong liền vụng trộm trốn ra ngoài để đi làm, Bùi Dịch nhìn cô gái nhỏ của mình đang lén lút chạy đi, đáy mắt thoáng qua một tia vui vẻ.

Anh nhìn chìa khóa xe trên tay, trong lòng có chút bất đắc dĩ.

Vốn dĩ hôm nay tâm trạng của anh rất tốt, nên anh muốn tự mình đưa cô đến công ty, vậy mà cô gái nhỏ này lại chạy trốn.

Đúng lúc này Tần Phong lại gọi điện cho anh, Bùi Dịch nhướn mi, vừa mới nhận cuộc gọi, bên trong đã truyền tới tiếng nói.

"Này cậu rốt cuộc muốn đưa tin gì đây? Bọn phóng viên đều nhanh điên rồi gọi cho tôi không thôi, rõ ràng là cậu làm náo động, bọn họ gọi điện thoại đến hỏi tôi là có ý tứ gì?"

Tần Phong thấy cực kỳ uất ức, anh vừa rồi đã phải trốn tránh phóng viên rất khổ cực, vì cái gì mà các cuộc điện thoại gọi đến công ty đều nhằm tới anh chứ!

"Có lẽ bọn họ muốn biết đối tượng cầu hôn của cậu đi tìm cô gái

khác, cậu có cảm tưởng gì." Bùi Dịch nhàn nhạt mà nói.

Đầu dây điện thoại bên kia đã im lặng được hai giây bỗng truyền tới tiếng nói: " Hừm "!

Tần Phong nổi giận: "Tôi thật sự thấy hối hận vì đã đứng ra giúp cậu đấy tổn hại thanh danh của mình, tôi rơi vào hoàn cảnh này là vì ai? Dù sao tôi cũng mặc kệ cậu, chính cậu tự giải thích với phóng viên đi!"

Tần Phong nói xong tự động ngậm miệng lại, lựa chọn im lặng.

Bùi Dịch đợi hai giây, bình tĩnh hỏi: "Không còn gì để nói?"

Đối với anh khí thế vừa rồi được xem là đã nói chuyện xong và đang treo điện thoại mới đúng!

Tần Phong vô cùng đau đớn: "Cậu là kẻ âm hiểm, bĩ ổi, nếu tôi thật sự cúp điện thoại trước, cậu sẽ dễ dàng bỏ qua cho tôi sao?"

Tính tình của Bùi Dịch anh còn không biết sao? Hiện tại sau khi anh trưởng thành, không biết bản thân Tô Thi Thi đã phải chịu đựng bao nhiêu khổ sở đây.

"Chỉ có làm cho người ta thật sự nghĩ rằng Hồ Sĩ Minh Hồ Sĩ Minh coi trọng Thi Thi thì mới có thể giúp cô ấy tạo dựng hình tượng một Tô tiểu thư tài giỏi" Bùi Dịch nói xong liền cúp điện thoại.

Ở đầu dây điện thoại bên này, Tần Phong ngắt người trong vòng 2 giây, lại kêu nhàn nhạt một tiếng "Ừ".

Quá nham hiểm rồi!

Tại trang viên Đoàn gia, trong thư phòng, Đoàn Kế Hùng sắc mặt cứng nhắc, không một tiếng động trừng mắt nhìn cái máy tính trước mặt.

Chỉ thấy ở bên trong máy tính là tin tức báo nói sáng nay về Tô Thi Thi và Hồ Sĩ Minh.

"Tạp chủng!" Đoàn Kế Hùng tức giận gập lại máy tính, đôi mắt trợn lên như muốn rớt ra bên ngoài, trong đôi mắt đều hằn lên tơ máu, tức giận nắm chặt tay, cả cơ thể vì quá tức giận mà trở nên run rẩy.

"Nó thật sự là không còn để tôi trong mắt nữa rồi, nói nó không được đi gây hấn với người Hồ gia, nó lại dám đi trực tiếp đi khiêu chiến với người ta rồi! Nó thật sự nghĩ chính mình rất giỏi sao?!"

Ông đang nói liền quay sang nhìn Nhậm Tiểu Vi đang ngồi ở một bên, giọng nói lạnh vài phần: "Không phải tôi đã nói bà đi nhắc nhở nó? Còn nó nữa, không thể kiềm chế một chút sao?!"

Nhậm Tiểu Vi sắc mặt không thay đổi, tựa như là có nghe thấy, nhưng cũng như không nghe thấy, im lặng không nói.

Đoàn Kế Hùng thấy thái độ này của bà, cũng biết rõ bà đã cố gắng hết sức rồi, trừng mắt nhìn bà một cái, cũng không muốn làm cho bà khó xử, quay sang nhìn Đoàn Hoà Dự đang đứng đối diện nói.

"Cho người theo dõi nó, có hành động gì lập tức đến báo cho ta biết."

"Vâng." Đoàn Hoà Dự gật đầu, có chút khó hiểu hỏi, "Thế nhưng mà Bùi thiếu gia sao lại muốn xung đột với Hồ đại thiếu gia Hồ gia bên kia? Chuyện này đối với Bùi thiếu gia đều không có chỗ nào tốt cả."

Kể từ hai ngày trước sau khi Hồ gia gặp chuyện không may, mọi

người trong thương giới đều biết đến Hồ phó tổng của xây dựng Minh Định kia chính là Hồ Sĩ Minh, mọi người đối với hắn đều rất kiêng dè.

Đoàn Kế Hùng hừ lạnh một tiếng: "Còn không phải là vì cái tiện nha đầu kia sao? Ta còn không nghĩ đến nó lại thực sự quan tâm đến con nhỏ đó!"

"Lão gia muốn nói là... Thiếu gia muốn phô trương tiếng tăm cho Tô Thi Thi?" Đoàn Hoà Dự ngạc nhiên nói, nhưng đúng là chuyện này có thể làm được!

Lần này lại để Hồ Sĩ Minh mất hết mặt mũi, trời mới biết sau này sẽ xảy ra chuyện gì.

"Được rồi, lui đi xuống đi."

Đoàn Kế Hùng không nhịn được buông hai tay ra, quay đầu đối diện Nhâm Tiểu Vi nói: "Đồng Đồng bây giờ thế nào?"

Nhâm Tiểu Vi nghe ông nhắc tới đứa con trai nhỏ này mới có chút phản ứng, nhàn nhạt mà nói: "Không còn quậy phá nữa."

Hai người đang nói chuyện, cửa thư phòng hé ra, cái đầu tròn nhỏ đáng yêu ló vào, Đoàn Tĩnh Đồng ghé vào bên trong cửa, đáng thương tội nghiệp cười cười nhìn cha mẹ của mình.

"Cha mẹ, con có được đi ra ngoài chơi hay không? Con bảo đảm sẽ không quậy phá."

Nhâm Tiểu Vi đi thẳng tới bên cạnh cậu, giúp cậu chỉnh trang lại quần áo, âu yếm nói: "Mẹ không phải đã nói cho con biết, thời gian này ra ngoài không an toàn sao? Đợi cha mẹ xử lý xong mọi chuyện,

nhất định sẽ để con ra ngoài đi chơi."

"Con..." Đoàn Tĩnh Đồng nghẹn họng, chỗ này thật sự rất chán. Cậu rất nhớ biệt thự "Thi Dịch" bên kia, ít nhất... Còn có thể cùng Tô Thi Thi cãi nhau.

"Từ ngày mai bắt đầu ở trong nhà học tập, nếu lại nghịch ngợm sẽ đưa con trở về châu Âu." Đoàn Kế Hùng nhíu mày nói.

Đoàn Tĩnh Đồng nghe xong, lập tức im lặng. Cậu không bao giờ... muốn đi trường tư nhân kia học nữa, học ở trong nhà cũng được!

Đoàn Tĩnh Đồng quay đầu bỏ chạy, đến một góc không có ai, lấy ra di động nghĩ nghĩ, mở danh bạ ra, nhập số điện thoại.

136572597*, Trên màn hình liền hiện lên: Tô Thi Thi.

Chương 281: Làm bại lộ

Edit: Mít

Beta: Ryeo

Trong hành lang yên tĩnh, bỗng nhiên một trận gió thổi tới, như tiếng vọng của đôi tình nhân trong đêm khuya thì thào nói nhỏ, không tránh được có chút lạnh.

Nhậm Tiểu Vi nhìn đứa con nhỏ cúi đầu chơi điện thoại, bộ dạng lúc thì nhíu mày lúc thì cười hì hì, yên lặng thờ dài.

Đột nhiên, Đoàn Tĩnh Đồng thấp giọng nói một câu: "Ô Thi Thi, chị dám không thêm tôi vào danh sách bạn tốt!"

Tiểu tử kia lấy di động thờ phì phì chạy đi, để lại Nhậm Tiểu Vi sững sờ đứng tại chỗ.

"Vào danh sách bạn tốt?" Nhậm Tiểu Vi trong lòng trầm trầm. Đồng Đồng từ bao giờ cùng Ô Thi Thi quan hệ tốt như vậy?

Thời điểm Đoàn Tĩnh Đồng trở về, lại vẫn giống bọn họ oán giận Ô Thi Thi, hiện tại lại là tình huống gì?

Nhậm Tiểu Vi quả đấm khẩn trương, xem ra là bà quá mức thả lỏng rồi. Vũ hội kia chẳng qua là thăm dò thái độ Bùi Dịch một chút.

"Trong lòng con tới cùng không coi trọng người mẹ này " Nhậm Tiểu Vi hít một hơi thật sâu, trong lòng đã có quyết định.

"Cô đã không chịu quay đầu, như vậy tôi cũng chỉ có thể để cho cô quay đầu rồi."

Nhậm Tiểu Vi ánh mắt u ám, đi đến trong phòng, gọi Hồng Cầm tới nói: "Chuẩn bị chút quà, tôi muốn đi tới chỗ Hồ phu nhân."

" Vâng ạ " Hồng Cầm muốn nói lại thôi.

"Có việc gì cứ nói." Nhậm Tiểu Vi bình tĩnh nói.

Hồng Cầm do dự một chút, vẫn lại là nhịn không được hỏi: "Lần trước chuyện ở vũ hội tôi nghe nói, là vì Bùi thiếu gia cùng Tô tiểu thư..."

Bà ta còn chưa nói xong, Nhậm Tiểu Vi thanh âm lạnh xuống: "Cho nên tôi bảo bà chuẩn bị quà, tôi muốn đích thân tới cửa cầu thân."

"Phu nhân... A, là người thay thiếu gia làm việc này." Hồng Cầm lòng rối không thôi, lắc đầu đi chuẩn bị.

Lúc này, Cao ốc Ngôi Sao lầu 16, trong văn phòng phó tổng công ty "Sunshine ", Tô Thi Thi đang nhíu mày nhìn màn hình máy tính, nói đúng ra là nhìn một hộp thư vừa nhận được.

Văn phòng đã có người dọn dẹp qua, chẳng qua đồ vật cùng sàn nhà bị nước ngâm quá lâu đều đã hỏng.

Mà Tô Thi Thi lúc này xem hộp thư kia là một vài tấm ảnh chụp, nhân vật chính vẫn giống như lần trước, lần trước là Tiểu Vịnh đang ghé đầu vào hậu viện nhà chính Hồ gia phơi nắng, vô cùng hưởng thụ.

Mà lúc này, những thứ trong ảnh chụp này là Tiểu Vịnh lười biếng

quỳ rạp trên mặt đất, con chó con trong ngực nó chỉ nhìn thấy một cái đuôi ngắn ngủn.

Mà Tiểu Vịnh trên đầu, toàn bộ đều là màu máu đỏ tươi!

Tô Thi Thi tay có chút run rẩy, lật mở ra một tấm tiếp theo, nhìn thấy một tấm Tiểu Vịnh hơi hơi mở to một đôi mi mắt, yếu ớt nhìn màn ảnh khi đó, quả đấm mạnh mẽ xiết chặt.

"Hỗ Sĩ Minh!" Tô Thi Thi nghiêng răng nghiêng lợi, trong lòng khủng hoảng chớp lóe rồi biến mất, bí mật mang theo tức giận, cô hiện tại hận không thể tiến lên tìm Hỗ Sĩ Minh liều mạng!

"Đến một con chó cũng không buông tha! Anh đúng là thứ dê tiện vô si!" Tô Thi Thi trong lòng như có một tảng đá đè xuống một dạng.

Cô lại không nghĩ tới, người có thân phận như Hỗ Sĩ Minh lại xuống tay với một con chó!

"Không đúng, mình phải bình tĩnh, đây là cái bẫy của anh ta." Tô Thi Thi hít một hơi thật sâu, tự nhủ chính mình đừng kích động.

Hỗ Sĩ Minh làm như vậy mục đích chẳng qua là ép cô đồng ý đi cạnh tranh đấu thầu mà thôi.

Cô ở trên ghế ngồi yên một lúc lâu, sau khi suy nghĩ cẩn thận, cẩn thận kiểm tra lại một chút những tấm ảnh chụp này.

Không biết Hỗ Sĩ Minh có phải cố ý hay không, những tấm ảnh chụp này góc chụp đều cực kỳ xảo quyệt. Ngoại trừ tấm Tiểu Vịnh hí nửa mắt vừa rồi được chụp chính diện, cái khác đều là chụp góc bên cạnh, cô nhìn không ra tình hình thật của Tiểu Vịnh.

Tô Thi Thi nghĩ một lát, tắt hộp thư, đóng lại máy tính, đứng lên lấy áo khoác lên đi ra ngoài.

"Muốn tôi đồng ý phải không? Lấy chó uy hiếp tôi sao?" Tô Thi Thi gầm cắn răng.

Nếu muốn cùng cô hợp tác như thế, như vậy cô trước hết đi gặp anh ta!

"Nghĩ tôi sợ anh thật sao?" Tô Thi Thi hai mắt nguy hiểm nheo lại. Hồ tổng buổi sáng bị phóng viên vây quanh, không biết hiện tại những phóng viên kia đã đi chưa.

Cô cũng không ngại khiến anh lại trở thành đề tài tâm điểm, để cho anh triệt để trở thành con mồi của phóng viên thành phố!

Tô Thi Thi đang cân nhắc đối phó Hồ Sĩ Minh, thời điểm đi đến trước sảnh, đột nhiên nghe được một tiếng thét chói tai của Tiểu Hồng.

"Hợp tác?" Tiểu Hồng nói đến một nửa vội bịt miệng, nhìn mắt thấy đến Tô Thi Thi, kích động ngoắc cô, vừa bịt ống nghe vừa nói, "Tổng, có người muốn tìm chúng ta hợp tác."

Tô Thi Thi vội vàng ra ngoài cũng không nghĩ nhiều, nói thẳng: "Tôi hiện tại có việc, cô trước để cho Tổng tổng xử lý một phen."

"Vâng." Tiểu Hồng nói xong, chuyển điện thoại vào trong văn phòng Tổng Trọng Hạo, líu ríu nói.

Tô Thi Thi cũng không để ý nhiều, trong đầu vẫn suy nghĩ làm sao đối phó Hồ Sĩ Minh, không yên lòng đi tới thang máy.

"Rè..." Trước khi cô đi vào thang máy kia một khắc, điện thoại rung

lên.

Tô Thi Thi lấy ra nhìn thông báo điện thoại, nhíu mày. Đồng thời còn nhìn đến phía dưới có thông báo khác.

Cô trước nhận nghe điện thoại.

"Ô Thi Thi, các người tới cùng có cái ý tứ gì?" Điện thoại vừa mới thông, liền truyền đến giọng hỗn hển của Hồ Quân Nhạc.

Tô Thi Thi mày thâm thúy nhếch lên, nhàn nhạt nói: "Nói thẳng ra."

"A..." Hồ Quân Nhạc sừng sốt một phen, người này nói chuyện ngữ khí sao càng lúc càng giống anh trai anh ta rồi.

Lạnh!

Anh ta sợ Tô Thi Thi gác điện thoại, nói thẳng: "Các người tới cùng khi nào thì đem con chó kia bắt đi? Cả ngày kêu nhao nhao ầm ĩ, kêu làm tôi suy nhược thần kinh rồi!"

Tô Thi Thi tay ấn nút thang máy ngừng lại, giọng không cảm xúc hỏi: "Nó vẫn kêu to sao? Lúc ở nhà tôi cực kỳ yên lặng, các người bắt nạt nó rồi hả?"

"Chúng tôi bắt nạt nó?" Hồ Quân Nhạc vừa nghe, nhất thời liền giận, "Ai dám bắt nạt vị tổ tông kia? Mọi người còn chẳng dám đến gần nó thì làm gì được sao?"

"Tôi cũng không biết các người tới cùng nuôi chó kiểu gì, sao có thể nuôi nó hung dữ như vậy? Tôi nói cho cô biết, nó quả thực có bệnh, ăn tảng thịt bò quả thực như đại gia, ăn một lần ba phần thịt! Nhưng phải rưới đầy sốt cà chua!"

"Sốt cà chua?" Tô Thi Thi trong lòng như nghĩ ra cái gì đó.

"Đúng vậy. Tôi nói cô biết, đó là sốt cà chua tôi đặc biệt đem từ nước ngoài mang về, tổng cộng có hai chai! Con chó kia vậy mà ngậm mất một lọ, nó ăn thì không sao, nhưng lại làm đổ lên đầy đầu, quá lãng phí..."

"Anh?" Hồ Quân Nhạc nói đến một nửa, kinh hô một tiếng, sau đó điện thoại liền cúp.

Tô Thi Thi nghe di động truyền đến tiếng đô đô, thân thể chậm rãi thả lỏng, trong mắt hiện lên quét xuống ý cười.

Sốt cà chua phải không?

Tô Thi Thi nhớ tới ảnh chụp vừa rồi Tiểu Vịnh trên đầu đầy máu, chậm rãi xiết chặt quả đấm.

"Hồ Sĩ Minh, anh cũng thật đủ nhàm chán!" Tô Thi Thi chán nản.

Cô thật sự rất muốn đi rêu rao cho giới truyền thông, để cho mọi người biết vị Hồ tổng cao cao tại thượng kia bên trong có bao nhiêu nhàm chán, bao nhiêu ngây thơ!

Tô Thi Thi lại lần nữa trở về tầng 16, thang máy vừa đến, đến văn phòng của mình.

Tiếp tục làm việc!

Mãi gần đến giờ tan làm, cô nhận được điện thoại của Bùi Dịch.

"Anh tới đón em?"

"Không cần!" Tô Thi Thi không hề nghĩ ngợi liền cự tuyệt, đầu bên kia điện thoại trầm mặc một phen. Cô có thể cảm giác được một khối khí lạnh.

Cô vội vàng giải thích nói: "Tại anh bận quá, một ngày ở công ty em xuất hiện hai lần, quá ồn ào, em tự trở về."

"Tô Thi Thi," đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng Bùi Dịch nhàn nhạt, lộ ra một cảm giác áp bức, "Anh không đi đón, chẳng lẽ chờ tình địch của anh đi đón em?"

"Cái gì?" Tô Thi Thi sững sốt. Từ bao giờ lại xuất hiện một tình địch? Sao cô lại không biết?

"Tô Thi Thi, em không biết em hiện tại rất đào hoa?" Bùi Dịch nói một câu không rõ ý tứ, bóp một phen liền cúp điện thoại.

Một phút đồng hồ sau, Tô Thi Thi nhìn người đàn ông đẩy cửa bước vào, buồn bực vô cùng.

"Bùi tiên sinh, anh đã đến cửa văn phòng em, vừa rồi gọi cú điện thoại kia tới là ý tứ gì?" Tô Thi Thi đứng lên, lặng lẽ lui về sau, ha ha cười gượng, "Cái kia... Kỳ thật anh tới đón em, em rất vui."

Bùi Dịch mím môi, bóp một phen đóng cửa phòng, từng bước một đi tới chỗ Tô Thi Thi: "Tô tiểu thư hiện tại mới nịnh nọt, muộn rồi!"

Tui đã trở lại, sẽ bù chương trong thời gian qua

Mọi người thích bao nhiêu chương nè? Nói thử xem nè? Biết đâu làm được ☺☺☺☺☺

Chương 282: Em hôn lén anh là sao ?

Edit: Mít

Beta: Ryeo

Người đàn ông vai rộng hông hẹp, hai chân thon dài thẳng tắp, nện bước trầm ổn, động tác đi lại mang theo một cỗ khí thế.

Tô Thi Thi nhìn người đàn ông từ từ đi về phía mình, chỉ cảm thấy miệng khô lưỡi hanh, kìm lòng không được nuốt một ngụm nước bọt.

"Bùi tiên sinh, bình tĩnh!" Tô Thi Thi cười gượng, ánh mắt hỗn loạn, suy nghĩ không thể chạy trốn.

"Tô tiểu thư, em đang lo lắng?" Bùi Dịch nheo lại hai mắt, như cười như không nhìn chăm chăm Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi vốn là chẳng lo lắng lắm, nhưng bị anh nói, cô cảm thấy được trên người mồ hôi đều đã rớt xuống rồi.

"Anh... anh vừa rồi nói em đào hoa là có ý gì?" Tô Thi Thi vắt hết óc nói sang chuyện khác.

Bùi Dịch đâu nào nhìn không thấu ý đồ của cô, nhưng đáng ngạc nhiên hơn là anh lại chiều theo lời của cô trả lời nói: "Hiện tại tất cả truyền thông đều đã viết báo chuyện em bị Hồ Sĩ Minh cầu chuyện hợp tác."

"Ách..." Tô Thi Thi sừng sốt, trong đầu bỗng nhiên nhớ tới vừa rồi tiểu Hồng tiếp điện thoại nói muốn hợp tác kia, mắt từ từ trợn to, "Cho nên những phóng viên này là anh cố ý tìm tới?"

"Không sai, có quảng cáo miễn phí, không lợi dụng là đồ ngốc." Bùi Dịch đi đến bên cạnh cô kéo ghế dựa ra ngồi xuống, thoải mái thừa nhận.

Tô Thi Thi mi mắt giật giật, chậm rãi hướng Bùi Dịch dựng thẳng lên một ngón tay cái: "Gian thương!"

Nhưng mà cô sao muốn cười như vậy nha!

"Sớm biết vậy vừa rồi liền đu đến đó một chút nhìn sắc mặt Hồ diên khùng, nhất định cực kỳ đặc sắc." Tô Thi Thi nói thầm.

"Hửm?" Bùi Dịch tự nhiên ngẩng đầu, trong mắt hiện lên quét xuống tia nguy hiểm.

Tô Thi Thi lập tức đứng thẳng thân thể, nghiêm trang nói: "Em tuyệt đối không có ý gì với anh ta!"

Cô nói chưa dứt lời, vừa nói, Bùi Dịch sắc mặt càng tối rồi.

Tô Thi Thi ngậm miệng lại.

Thôi, cô vẫn nên duy trì trầm mặc.

Do dự hai giây, cô vẫn lại là nhin không được lạng lẽ đến gần Bùi Dịch, lôi kéo tay anh: "Cảm ơn."

Không hề nghi ngờ, trận nước tai họa buổi sáng kia là Bùi Dịch làm. Với kỹ thuật máy tính của anh, muốn xâm nhập vào hệ thống an ninh

của Cao ốc công ty cô căn bản không phải vấn đề.

Rồi sau đó là sự có mặt của phóng viên, cùng với hậu quả tạo thành...

Tô Thi Thi khom lưng ôm lấy cổ Bùi Dịch, rầu rĩ nói: "Anh không cần vì em đi đắc tội với anh ta, mâu thuẫn của hai người đã rất nhiều."

Cô không phải kẻ ngốc, cô biết Bùi Dịch làm như vậy tạo nhiều phiền toái cho anh như thế nào. Cô cũng không cần anh làm như vậy.

"Không sao." Bùi Dịch dơ tay kéo Tô Thi Thi ngồi trên chân mình, ôm lấy cô, nhàn nhạt nói, "Nhớ kỹ, chúng ta không cần nhẫn nhịn với anh ta."

"Ách..." Tô Thi Thi im lặng rồi.

Bùi tiên sinh, anh thực tự tin!

Bùi Dịch ngay sau đó lại nói thêm: "Anh chỉ là muốn cho anh ta biết, khiêu khích người khác tất phải trả giá thật nhiều. Vừa lúc có thể cho em quảng cáo hình ảnh miễn phí, sao lại không làm?"

Đúng vậy ha, được tổng giám đốc Xây dựng Minh Đình tự mình mời hợp tác, hiện tại Tô Thi Thi cùng với công ty cô xem như triệt để nổi tiếng.

"Bùi tiên sinh, anh thừa nhận anh là đang ghen đi!" Tô Thi Thi cười cong mắt, đột nhiên ôm cổ Bùi Dịch, cúi đầu nặng nề mà hôn lên mặt anh.

Đang muốn phàn bác Bùi Dịch bị hành động của cô làm chột ngẩn ra, ngồi yên ở chỗ nửa ngày mới phản ứng kịp, nhất bả nhéo Tô Thi

Thi, cúi đầu hôn môi cô.

"Cô bé ngọc, lại hôn lên anh, ý là sao đây?"

"Không!" Tô Thi Thi luống cuống, nơi này đúng là văn phòng!

Cô vội vã đẩy Bùi Dịch ra, đứng lên ấp úng nói: "Anh đã nói muốn bồi đền em phí trang trí lại phòng làm việc!"

Bùi Dịch híp mắt đứng lên, gật đầu nói: "Vừa lúc em muốn trang hoàng lại phòng làm việc, giờ hẳn không có chỗ làm việc..."

"Em đi văn phòng của Ngọc là được, dù sao trước cũng cùng cô ấy xài chung văn phòng." Tô Thi Thi vội vàng cắt ngang lời Bùi Dịch đang nói.

"Ôn tiểu thư công việc bận rộn, em đi quấy rầy cô ấy không tốt. Anh sẽ đến chào hỏi Tần Phong, em đi nơi đó mượn một thời gian." Bùi Dịch chỉnh áo khoác tây trang, nghiêm trang nói.

Quả nhiên...

Tô Thi Thi liền biết anh đề nghị như vậy, anh thường xuyên đến gặp Tần Phong, chẳng phải là vẫn nhìn thấy anh?

Cô chu mỏ: "Sao anh không để em tới công ty địa ngục luôn đi?"

"Cô bé ngọc, anh nói rồi, em phải biết rằng, làm vừa lòng anh, anh cái gì cũng cho em." Bùi Dịch trong mắt hiện lên quét xuống ánh sáng, gắt gao nhìn chăm chăm mắt Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi sắp bại trận, nhưng vẫn lại là kiên trì: "Hiện tại công ty còn đang trong giai đoạn chuẩn bị, có rất nhiều công việc phải cùng sự

huynh em và Ngọc thương lượng, đi đến chỗ Tần Phong quá bất tiện rồi."

Bùi Dịch có vẻ dăm chiêu: "Tốt lắm, Tần Phong trước đây có để lại bên chỗ em một phòng làm việc."

Tô Thi Thi vỗ đầu một cái: "Em sao lại quên đã để lại một phòng làm việc cho anh ấy chứ. Không sai, em có thể đến văn phòng làm việc của anh ấy. Anh giúp em nói với anh ấy một tiếng, để cho anh ấy đến làm đi, dù sao cũng chỉ là tạm giữ chức."

Nói như vậy, Tần Phong là từ đầu không cần đến chỗ này làm, nhưng mà Tô Thi Thi biết Tần Phong muốn bắt lấy toàn bộ cơ hội có thể cùng Ôn Ngọc tiếp xúc, cho nên không có khả năng không đến.

"Được." Bùi Dịch gật đầu đáp ứng.

"Anh không phản đối?" Lần này đến phiên Tô Thi Thi kinh ngạc rồi.

Sao đột nhiên anh lại dễ nói chuyện như vậy?

Tô Thi Thi cảnh giác nhìn Bùi Dịch, nhưng Bùi Dịch biểu tình nhàn nhạt, nhất điểm đều nhìn không ra điều gì khác thường.

Tô Thi Thi cũng không để ý nhiều, đi theo Bùi Dịch cùng tan làm.

Ngày hôm sau, thời điểm cô đến công ty đi làm, đang muốn đi vào cửa lớn Cao ốc, nơi xa truyền đến một giọng nói quen thuộc lại xa lạ.

"Tô Thi Thi."

Tô Thi Thi đang đi bộ bỗng nhiên, mảy theo bản năng nhíu lại, nhưng vẫn quay đầu nhìn về phía giọng nói truyền đến.

Cách hơn mười thước, có một người phụ nữ đi tới chỗ Tô Thi Thi.

Cô ta mặc một bộ váy màu xám thẫm, trên chân đi giày cao gót 10 phân, tiếng bước chân cộp cộp từ xa lại gần. Chỉ là đến trước mặt, Tô Thi Thi nhìn đến bộ dạng của cô ta khi đó, đáy mắt kinh ngạc.

"Đoàn Ngọc Tường?" Tô Thi Thi thiếu chút nữa không nhận ra Đoàn Ngọc Tường. Lúc này mới vài ngày không gặp, sao cô ta lại tiều tụy như vậy?

Lúc này Đoàn Ngọc Tường tóc tai tán loạn xõa ở trên vai, trên mặt trang điểm đậm, vẫn không lấn át được tinh thần tiều tụy của cô ta. Còn có trên người cô ta lúc này là cái váy Dior từ năm ngoái, cũng sớm đã lỗi thời, lúc này nhiều nếp nhăn ở trên, nhìn sao lại thô lương đến vậy.

Đoàn Ngọc Tường chống lại ánh mắt Tô Thi Thi, càng thêm xấu hổ thẹn thùng, hận không thể lấy cái lỗ nào chui vào.

Cô ta âm thầm bóp bóp nắm tay. Nếu không phải không còn cách nào, cô ta sẽ không tìm đến Tô Thi Thi.

"Tôi tìm cô có việc, tìm một chỗ ngồi nói chuyện một chút đi." Đoàn Ngọc Tường lãnh đạm nói.

Tô Thi Thi đôi mi thanh tú nhíu lại, lãnh đạm mở miệng: "Thật ngại quá, tôi không thời gian cũng không có hứng thú."

Cô không cần nghe cô ta ra lệnh.

"Cô..." Đoàn Ngọc Tường không nghĩ tới Tô Thi Thi lại lạnh lùng như vậy, sắc mặt lại lạnh vài phần.

Cô ta phiền muộn nhăn mày nhăn trán: " Nói mấy câu thôi, cô nhất định tuyệt tình như vậy sao?"

Tô Thi Thi bị chọc giận nở nụ cười, quay đầu đem cô ta trên dưới đánh giá một lần, hỏi: "Tôi có nghĩa vụ nói chuyện với cô sao? Xin hỏi cô là lấy thân phận gì, tư cách gì tới để tôi phải nói chuyện với cô? Tôi bận rộn nhiều việc."

Tô Thi Thi nói xong liền hướng tới Cao ốc đi đến.

Nếu Đoàn Ngọc Tường thái độ tốt một chút mà nói, cô không ngại nói với cô ta mấy câu, nhưng thái độ của cô ta, vừa thấy khiến cho người ta bực bội.

"Cô đừng đi!" Đoàn Ngọc Tường thấy Tô Thi Thi thật sự đi, bước lên phía trước giữ chặt tay cô.

Tô Thi Thi dừng bước, ánh mắt rơi vào cái tay đang lôi kéo trên tay mình.

Đoàn Ngọc Tường bị ánh mắt của cô đảo qua, nhất thời giống bị kim đâm một dạng, cuống quýt buông lỏng tay ra.

Nhưng suy nghĩ đến động tác của chính mình, trong lòng lại ngẫm bực, sắc mặt càng kém rồi.

"Mình sợ cô ta làm cái gì?" Đoàn Ngọc Tường tức giận bất bình.

Cô không thể không thừa nhận, cô thật sự có chút sợ Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi nhìn người phụ nữ trước mặt này, dáng vẻ mâu thuẫn, nhàn nhạt nói: "Nói đi, có chuyện gì?"

Đoàn Ngọc Tường nhìn bốn phía, âm thầm cắn môi, cũng không còn cách nào, đành phải nói thẳng: "Tôi tới tìm cô, là muốn cô đi gặp cha."

Ánh mắt Tô Thi Thi hơi lạnh.

Trong miệng cô ta "cha" là chỉ Đoàn Chấn Ba?

A - -

Cái này buồn cười rồi.

Bọn họ lại đang có âm mưu gì?

Chương 283: Tức giận đến nở nụ cười

Edit: Mít + Ryeo

Beta: Ryeo

"Ô Thi Thi, ông nói sao cũng là cha của cô. Trong thân thể cô đang chảy dòng máu của ông cho, sinh mệnh của cô là ông cho. Cô nói thế nào cũng không thể thấy chết mà không cứu?"

Đoàn Ngọc Tường nhìn chăm chăm Tô Thi Thi, thanh âm càng nói càng lạnh, giống như là Tô Thi Thi là cái Thập Ác Bất Xá bất hiếu chi tử một dạng.

Tô Thi Thi trong lòng run sợ, trên mặt không chút cảm xúc nói: "Thấy chết mà không cứu? Xin hỏi ông ta sắp chết sao?"

"Này... Không phải, ông..."

"Theo tôi thấy mặt mũi cô bầm dập như vậy hẳn là bị ông ta đánh đúng không, điều này chứng tỏ tình hình sức khỏe của ông ta là không tệ đi?" Tô Thi Thi khi nói chuyện, ánh mắt rơi vào nơi khoe miệng Đoàn Ngọc Tường.

Cho dù Đoàn Ngọc Tường thoa phấn lót rất dày, vẫn như cũ nhìn ra được khoe miệng có vết thương.

Hiển nhiên là bị người ta đánh! Xem ra Đoàn Ngọc Tường bị vợ chồng Đoàn Chấn Ba tìm được cũng đã bị khống chế.

Ở Bắc Kinh này, liền tính Đoàn Ngọc Tường bọn họ hiện tại đã cùng Đoàn gia đoạn tuyệt quan hệ, nhưng mà dù sao cũng là Đoàn gia đại tiểu thư, người dám đánh cô ta trừ bỏ Đoàn Chấn Ba, còn có người nào?

Theo cô biết, Đoàn Kế Hùng còn không đến mức hướng đũa cháu gái, người bị chính mình bị trục xuất ra khỏi cửa động thủ.

Đương nhiên, trừ bỏ đối phó Tô Thi Thi cô.

Tô Thi Thi nghĩ tới đây, trong mắt hiện lên quét xuống cô đơn. Ông nội của cô luôn nghĩ muốn để cho cô chết, cha của cô cũng chỉ mong sao cô chết.

Mà hiện tại, cô cái này, người chị cùng cha khác mẹ vậy mà tới trách cứ cô thấy chết mà không cứu được.

Cô thật sự cực kỳ muốn biết cô tới cùng có chỗ nào thấy chết mà không cứu được!

Đoàn Ngọc Tường bị ánh mắt lợi hại của Tô Thi Thi nhìn chăm chú làm cho toàn thân không được tự nhiên, cô ta theo bản năng đưa tay chạm vào khoe miệng, tay vừa mới va chạm vào miệng vết thương, nhẹn không được run run một phen.

Thật sự đau!

Cô ta rất muốn quay đầu bước đi, đúng là cô ta không thể.

"Nếu mày không thể gọi con nhỏ đó tới cho tao, tao sẽ cho mày sống không bằng chết. Cho mày sống an nhàn nhiều năm như vậy, mày không báo đáp cho ông đây, ông đây liền giết chết mày!"

Lời Đoàn Chấn Ba nói còn đang vang bên tai cô ta, Đoàn Ngọc Tường kìm lòng không được hai tay ôm cánh tay, rớt cuộc chịu đựng không nổi, hướng tới Tô Thi Thi quát.

"Tôi tới cùng làm sai cái gì? Tôi chẳng qua là muốn sống một ngày cho chính mình, tại sao nhất định không buông tha tôi? Tại sao vẫn như âm hồn không tiêu tan quần lấy tôi!"

Tô Thi Thi sững sốt hai giây mới phản ứng kịp lời của cô ta. Đây là tư tưởng điên rồi sao? Coi cô như Đoàn Chấn Ba?

"Bọn họ dù sao cho cô hai mươi mấy năm danh phận đại tiểu thư Đoàn gia, cung cấp cho cô áo cơm không lo. Cô lấy đi tài sản của bọn họ, lại vẫn trách bọn họ không buông tha cô?" Tô Thi Thi cười lạnh.

"Quả nhiên là Đoàn Chấn Ba cùng Phương Thanh Hoa nuôi lớn đứa con, một dạng máu lạnh!"

"Cô!" Đoàn Ngọc Tường bị ngại mặt một câu đều đã nói không nên lời, sắc mặt hung dữ khủng bố, bất cứ giá nào nói, "Tô Thi Thi, cô hãy nghe cho kỹ, không sai, chính là ông để cho tôi tới tìm được cô rồi! Ông hiện tại đang ở bệnh viện, muốn gặp cô."

Đoàn Ngọc Tường nói xong cười rộ lên: "Tôi biết cô không muốn đi, đúng là sinh mệnh của cô là ông cho. Ông thế nào đều là bố đẻ của cô, điểm này người nào đều không đổi được. Dù sao tôi nói đã nói rồi, có đi hay không tùy cô."

Tô Thi Thi nở nụ cười.

Bọn họ tính là cái gì? Đạo đức sao?

Người kia cho cô sinh mệnh, cho nên cô không thù hận nhóm người muốn giết chết chính mình, còn phải liếm mặt đi hầu hạ bọn họ?

"Cô không đi cô sẽ hối hận, cô nên là biết thủ đoạn của ông, ông làm cho tất cả mọi người biết cô là đứa con gái bất hiếu!"

Đoàn Ngọc Tường thấy Tô Thi Thi không có động tĩnh gì, khẩn trương nói: "Cha bảo tôi nói cho cô, mạng của cô là cha cho cô, không có cha thì không có cô, cho dù là ông bảo cô đi chết, cô chết cũng đáng!"

"A - -" Tô Thi Thi mạnh xiết chặt quả đấm.

Cô hôm nay xem như lĩnh giáo cái gì gọi là vô liêm sỉ!

"Cho tôi sinh mệnh phải không? Tôi đây nói cho cô biết, nếu không phải tôi mạng lớn, tôi cũng sớm đã bị ông ta hại chết không biết bao nhiêu lần, ơn của ông ta tôi đã sớm trả đủ rồi!"

"Con người được sinh ra sẽ là một cá thể độc lập, người nào cũng không có quyền nắm giữ mạng sống của người khác! Không sai, là ông ta sinh tôi ra, các người yên tâm, tôi nhất định báo hiếu! Thật tốt! Ông ta!"

Tô Thi Thi cắn răng, gằn từng chữ nói.

Cô tự nhủ chính mình không nên tức giận, không cần khổ sở. Nhưng khi nghe những lời phán xét của bọn họ, lòng của cô vẫn lại là không tự giác đau đớn.

Lòng tràn đầy cô đơn, đây là người thân của cô.

Cô cho tới bây giờ không nghĩ muốn mặc kệ người nào, cho dù bọn họ đối xử với cô như vậy, cô vẫn không thể hạ quyết tâm tuyệt tình.

Nhưng mà, tại sao bọn họ cứ muốn ép buộc cô trở thành người nhẫn tâm!

"Vậy cô tới cùng có đi gặp cha hay không?" Đoàn Ngọc Tường bị khí thế của Tô Thi Thi làm hoảng sợ, kìm lòng không được lui về sau một bước, cảnh giác nhìn cô.

Cô ta cũng không biết Đoàn Chấn Ba tại sao muốn Tô Thi Thi đi bệnh viện gặp cha mình.

Trong khoảng thời gian này, chân bị thương của Đoàn Chấn Ba đã gần bình phục, chẳng qua còn cần ngồi xe lăn. Ông ta nếu muốn gặp Tô Thi Thi mà nói, hoàn toàn có thể chính mình đến tìm cô.

Đoàn Ngọc Tường không muốn liên lụy đến việc này, vội vàng nói: "Tôi nói đã nói, nếu cô không muốn hối hận thì đi bệnh viện..."

"A, thời gian đã trễ như thế, Bùi Dịch sao còn chưa đến?" Tô Thi Thi bỗng nhiên cắt ngang lời Đoàn Ngọc Tường nói, nâng đồng hồ lên nhìn nhìn, lại quay đầu nhìn về hướng cô ta vừa rồi đi tới, tự nhủ nói.

"Anh ấy nói muốn đi mua bữa sáng giúp tôi, sao chậm như thế?"

"Bùi Dịch muốn đến đây?" Đoàn Ngọc Tường theo bản năng sờ soạng mặt mình, sau đó hai tay mạnh che mặt, không hề nghĩ ngợi co cẳng chạy.

Cô ta hiện tại có bộ dạng này, sao có thể gặp người mình yêu mến!

Không được, cô ta tuyệt đối không thể để cho Bùi Dịch nhìn thấy bộ

dạng nghèo túng của cô ta!

Tô Thi Thi nhìn Đoàn Ngọc Tường chạy mất dép, đáy mắt hiện lên quét xuống bi ai.

Cô là cố ý, cô không muốn cùng Đoàn Ngọc Tường dây dưa tiếp tục.

Cũng không biết đứng tại chỗ bao lâu, mãi đến khi phía sau truyền đến một giọng nói ấm áp, Tô Thi Thi mới hoàn hồn lại.

"Vừa rồi đụng tới người nào rồi hả?" Bùi Dịch tinh tế đánh giá sắc mặt Tô Thi Thi một phen, ân cần hỏi han.

"Đụng tới Đoàn Ngọc Tường rồi." Tô Thi Thi không có giấu diếm anh, xoay người nhìn trong tay anh mang theo bình giữ nhiệt, nhất bả đoạt lấy, "Vẫn lại là Bùi tổng lợi hại, có thể mua được sữa đậu nành khó tìm được thôi."

Tô Thi Thi mở nắp bình nước, để sát vào hít sâu nói: "Thật thơm!"

Bùi Dịch cũng không có truy vấn Đoàn Ngọc Tường tìm đến làm cái gì, Tô Thi Thi hiển nhiên không muốn nói chuyện nhiều.

Anh tiến lên nắm tay cô, xoay người hướng tới trong cao ốc đi đến.

Tô Thi Thi dừng chân, kinh ngạc nhìn anh: "Anh không đi công ty làm sao?"

"Có." Bùi Dịch nhàn nhạt nói, bước chân vẫn không dừng lại.

"VẬY anh không cần đưa em đi vào." Tô Thi Thi lấy lòng nói.

Nói đùa, Bùi Dịch ngày hôm qua đến đây hai lần đã làm cô trở thành

người nổi tiếng trong tòa nhà lớn này rồi. Ngày hôm nay nếu còn đến nữa, cô không muốn bị chị em phụ nữ ở nơi này ghen đến chết được.

Bùi Dịch nhìn cũng chưa từng nhìn cô liếc mắt một cái, nắm tay cô tiếp tục đi vào trong: "Anh đang muốn đi lên làm việc, nhanh lên, bị muộn rồi rồi."

"Cái gì?" Tô Thi Thi hoài nghi chính mình nghe lầm, "Anh làm ở trong công ty này?"

Bùi Dịch lúc này mới cúi đầu, đáy mắt lóe sáng, như cười như không nói: "Anh tới thay Tần Phong làm việc đúng giờ, cậu ấy gần đây có vẻ bận."

"Cái gì?" Tô Thi Thi ngây dại.

Như vậy cũng có thể?

Từ từ! Vậy chẳng phải là cô trong khoảng thời gian này, đều phải cùng Bùi Dịch làm việc cùng một phòng sao?

Tô Thi Thi nghĩ tới đây, trên mặt một trận hồng lên, không biết nên dùng tâm tình gì.

Cô chạy chậm bắt kịp bước chân Bùi Dịch, lặng lẽ lôi kéo tay áo anh nói: "Chúng ta thương lượng một phen, đến công ty Tần Phong đi."

Nếu như cô hôm nay cùng Bùi Dịch cùng đi với nhau đến tan tầm, còn phải ở một phòng cùng nhau làm việc, kia chẳng phải là một ngày 24 giờ đều đã ở cùng một chỗ?

"Tô tiểu thư giống như cực kỳ không thích cùng anh ở cùng một

chỗ?" Bùi Dịch quay đầu lạnh lạnh nhìn Tô Thi Thi, đáy mắt mang theo cảnh cáo.

"Làm gì có!" Tô Thi Thi lập tức yên lặng, ôm bình nước, cúi đầu như đũa nhỏ bị bắt nạt, đi theo anh cùng đi vào thang máy.

Từ bây giờ, cô coi chính mình là kẻ điếc, người mù, không nghe người ngoài bàn tán gì hết là được!

Bùi Dịch nhìn bộ dạng người phụ nữ nhỏ này giận dữ mà không dám nói gì, tâm tình nhất thời tốt lên rất nhiều.

Nhìn quen với việc cô gương nanh múa vuốt, bỗng nhiên lại nhìn thấy bộ dạng khốn khổ ngoan ngoãn như vậy tựa hồ cũng không tệ.

Đến đây, Tô Thi Thi kéo màn che lại cùng Bùi tiên sinh "ở chung" làm việc.

Tô Thi Thi ngồi ở bàn làm việc Bùi Dịch ngồi bên cạnh, vậy mà hoàn toàn không tập trung được, mãi đến khi cô nhận được một cái tin nhắn.

"Bây giờ trên người chó ngao Tây Tạng là máu thật rồi."

Người gửi: Hồ Sĩ Minh.

Chương 284: Mắng giỏi không?

Edit: Mít

Beta: Ryeo

"Tên khốn kiếp này!" Tô Thi Thi nhìn chăm chăm cái tin nhắn này ước chừng một phút đồng hồ, hai mắt màu đỏ tươi, một quyền đập bễ bàn.

Bên cạnh, Bùi Dịch đang xem văn kiện, ánh mắt trầm xuống, đứng lên đi nhanh tới chỗ cô: "Xảy ra chuyện gì?"

Tô Thi Thi hốc mắt đỏ lên, đưa tin nhắn điện thoại di động cho anh xem, trong mắt đều là ủy khuất.

"Đừng nóng vội." Bùi Dịch đưa mắt nhìn nội dung tin nhắn, trong mắt ngoan độc chớp lóe rồi biến mất.

Anh vỗ bả vai Tô Thi Thi một cái, xoay người cầm lấy di động chính mình muốn gọi điện thoại.

"Đợi một chút!" Tô Thi Thi bỗng nhiên giữ chặt tay Bùi Dịch, hướng về phía anh lắc lắc đầu.

"Nếu em không đáp ứng, anh ta có phải hay không còn có thể tiếp tục gây chuyện?" Tô Thi Thi nhẹ giọng hỏi.

Bùi Dịch vẻ mặt bị kiềm hãm, đem cô nhẹ nhàng ôm ở trong ngực,

trầm giọng nói: "Không cần sợ anh ta."

"Em biết." Tô Thi Thi nói.

Cô vẫn đều biết năng lực Bùi Dịch. Cô tin tưởng Bùi Dịch có thể bảo vệ cô hoàn toàn, nhưng cô không hề nghĩ muốn vĩnh viễn trốn trong vòng bảo hộ của anh.

Cô không muốn trở thành phiền toái của anh, cô càng muốn trở thành người có thể cùng anh sống vai đứng cùng nhau.

Tô Thi Thi hít sâu một hơi, đột nhiên đoạt lại di động của mình, nhú mày nghiêng Bùi Dịch liếc mắt một cái: "Làm khó đến tận cửa nhà, tuyệt đối không thể đáp ứng anh ta!"

Tô Thi Thi hung tợn trừng mắt, lập tức cầm điện thoại gọi cho Hồ Sĩ Minh.

Người phụ nữ này...

Bùi Dịch hai tay ôm ngực, khẽ tựa vào bên cạnh bàn làm việc, dù bận vẫn ung dung nhìn Tô Thi Thi.

Vừa kết nối, Tô Thi Thi không đợi Hồ Sĩ Minh trả lời liền khai chiến rồi.

"Hồ tiên sinh, xin hỏi anh rảnh rồi lắm đúng không hả? Dùng cái trò trẻ con này có ý nghĩa sao? Một người đàn ông hơn ba mươi, lại lấy một con chó uy hiếp người khác, không biết bẽ mặt sao?"

"Tôi nói anh tới cùng là sợ người đàn ông của tôi, cho nên mới quanh co lòng vòng tới bắt nạt tôi sao? Anh cho là anh như vậy, người đàn ông của tôi sẽ sợ anh sao? Tôi nói cho anh biết, như vậy

sẽ chỉ làm chúng tôi khinh thường anh!"

"Anh là người như thế, sống trên đời liền là lãng phí lương thực, ô nhiễm không khí. Anh đừng nói chuyện, anh vừa nói, tôi liền cảm giác lỗ tai tôi muốn điếc!"

(Mít: Oimeoi)

Tô Thi Thi oang oang nói, liền một hơi cũng không thờ một tiếng, một hơi văng lên dài một chuỗi.

Đầu bên kia điện thoại, Hồ Sĩ Minh bị cô mắng quá sừng sốt, thật lâu mới phản ứng kịp, sắc mặt tối đen, tức giận đến đỉnh đầu đều nhanh bốc hơi rồi.

"Tô Thi Thi, cô nói lại một..."

"Hồ tổng, tôi đã suy nghĩ tường tận, quyết định đồng ý cạnh tranh đấu thầu, hẹn gặp lại!" Tô Thi Thi nói xong liền bóp một phen cúp điện thoại.

Hô - -

Vui rồi!

Vô cùng vui!

Hồ Sĩ Minh sững sờ xem di động hiện bốn chữ trò chuyện kết thúc, chỉ cảm thấy một cỗ khí ở trong cổ họng, trên cũng không phải, dưới cũng không phải, làm anh nổ mạnh rồi.

"Tô Thi Thi!"

"Ầm!" Mobile phone bị nện trên mặt đất, nháy mắt vỡ thành mấy nửa. Hồ Sĩ Minh tức giận đi qua đi lại, một cước đá chiếc ghế, đem ghế dựa đá ngược đáy lên trời.

"Tô Thi Thi cô giỏi lắm!" Hồ Sĩ Minh gắt gao nắm bắt quả đấm.

Anh từ nhỏ sống an nhàn sung sướng, mỗi người nhìn đến anh đều là cung kính, nịnh bợ còn không kịp, đâu nào bị người ta mắng như vậy!

Anh nghĩ tới Tô Thi Thi vừa rồi mắng những lời này, liền máu nóng dâng lên, hận không thể tiến lên làm thịt người phụ nữ kia!

"Đáng chết!" Hồ Sĩ Minh thật sự bị chọc giận điên rồi. Càng đáng giận hơn là, anh vậy mà một câu đều đã chưa nói xong, toàn bộ cũng chỉ có đứng ở chỗ này chịu bị mắng!

Tức chết anh rồi!

Cao ốc Ngôi sao lầu 16, Tô Thi Thi quẳng xuống điện thoại, vô cùng vui vẻ mà thở phào nhẹ nhõm, quay đầu cười hì hì nhìn Bùi Dịch, chân chó hỏi han: "Em vừa rồi mắng có khí thế không?"

Ặc

Bùi Dịch khòe miệng rút rút, yên lặng nhìn đến nơi khác.

Anh cảm giác về sau vẫn lại là ít trêu chọc cô thì tốt hơn.

Đánh cũng đánh không được, mắng lại mắng không xong, ầm ĩ lại ầm ĩ không thể nào. Chống lại một cô gái miệng lưỡi sắc bén này, hoàn toàn cũng chỉ có kinh ngạc với sự trả đũa của cô mà thôi!

Bất quá, những lời Tô Thi Thi vừa rồi nói câu nào cũng là "Người đàn ông của tôi", nghe cực kỳ êm tai. Bùi tiên sinh lổ tai ửng đỏ, trong lòng vui sướng cực kỳ.

Chỉ là - -

Bùi Dịch nghĩ đến cái gì, vù một phen quay đầu, nguy hiểm nhìn chăm chăm Tô Thi Thi: "Người nào cho em đồng ý!"

Tô Thi Thi rụt rụt cổ, lạng lẽ lui về sau.

"Em dám trốn thử xem?" Bùi Dịch ở phía sau cô lạnh lùng nói.

Tô Thi Thi dừng bước, quay đầu đáng thương tội nghiệp nhìn anh: "Đều mắng thành như vậy, không thể không cho anh ta chút ngon ngọt sao? Bằng không anh ta sau này sống chết đã kích kiếm chuyện với em làm sao đây?"

"Em cần đi lấy lòng anh ta sao?" Bùi Dịch giọng nói càng thêm băng lãnh, hiển nhiên không vui rồi.

"Anh không phải nói quảng cáo hình ảnh sao? Em đây đi tham gia cạnh tranh đấu thầu, cũng là biến thành thay mọi người trong người công ty làm quảng cáo, chẳng lẽ không tốt sao?" Tô Thi Thi thật cẩn thận nói.

"Tô Thi Thi, hai chuyện này là khác nhau." Bùi Dịch hít một hơi thật sâu, trong giọng nói có chút đau kịch liệt.

"Em..."

"Em không cần như vậy." Bùi Dịch đi lên phía trước, một tay vươn lấy kéo cô vào trong ngực, gắt gao ôm cô.

Cô bé góc ghech này, cho rằng anh không biết sao? Cô đồng ý với Hồ Sĩ Minh chẳng qua là không muốn để cho anh cùng Hồ Sĩ Minh xung đột càng thêm căng thẳng mà thôi.

"Anh... Anh không thể giả vờ không biết được sao?" Tô Thi Thi buồn bực nói.

Tại sao mỗi lần cô làm cái chuyện gì người đàn ông này đều có thể liếc mắt một cái đã nhìn thấu.

Cô quả thật không nghĩ muốn để cho chuyện này càng thêm căng thẳng làm khó anh. Cô biết Bùi Dịch vẫn luôn ản ản. Anh âm thầm mưu đồ nhiều năm như vậy, khẳng định là có chuyện chính mình phải làm.

Mà vì sự xuất hiện của cô, rất có khả năng làm thay đổi cục diện bàn cờ của anh vốn đang đi đúng hướng chuyển xấu, cô không nghĩ muốn trở thành điểm yếu của anh.

"Vợ yêu, em như vậy làm cho anh cảm thấy chính mình cực kỳ vô năng lực." Bùi Dịch ôm Tô Thi Thi, thấp giọng nói.

"Bùi Dịch..." Tô Thi Thi hốc mắt bỗng dưng đau xót, đáy lòng ở chỗ nào đó lại bởi vì cách gọi vợ yêu này làm chấn động một cái.

Cô nhẹ nhàng đẩy anh ra, cúi đầu nói: "Vợ chồng cùng tiến cùng lui, đồng cam cộng khổ. Em muốn đứng ở bên cạnh anh, mà không phải ở phía sau anh."

Bùi Dịch thân thể cứng đờ, thật lâu sau, đem cô một lần nữa ôm vào trong ngực, ôm thật sự cực kỳ chặt.

Anh chống lại Tứ Đại Gia Tộc ở Bắc Kinh trận này tuy chiến tranh không có khói thuốc, hiện giờ đã không có đường lui.

Anh cho rằng trên một đường này toàn bộ đều là lạnh lẽo, đúng là Tô Thi Thi xuất hiện lại cho anh cảm giác được ấm áp.

"Tô Thi Thi, cho anh một thời gian." Bùi Dịch ôn nhu nói.

"Anh sẽ từ từ buông bỏ." Một câu này, Bùi Dịch cũng không nói gì.

"A! Em nhớ tới tới một việc!" Tô Thi Thi bỗng nhiên đẩy Bùi Dịch ra, lập tức nhắc mobile phone lên nhìn, miệng nhắc tới, "Em nhớ rõ ngày hôm qua giống như Đồng Đồng có gửi em tin nhắn muốn em thêm nó vào danh sách bạn tốt, em quên rồi!"

Bùi Dịch: "..."

Không khí tốt như vậy! Người phụ nữ đáng chết này có lúc anh thật sự rất muốn bóp chết cô!

Mãi đến anh xoay người nhìn Tô Thi Thi đang quay mặt, thân thể mạnh cứng đờ, lập tức khoe miệng chậm rãi gọi lên quét xuống ý cười, ấm áp cực nóng.

Bên kia Tô Thi Thi làm bộ xem mobile phone, lại đang lén lút lau nước mắt.

Cô bé ngốc này lại lén lút khóc.

Tô Thi Thi quả thật quên Đoàn Tĩnh Đồng gửi cho cô cái tin tức kia rồi. Cô khẩn trương lựa chọn gọi đi.

Vừa mới gọi, không quá hai giây, Đoàn Tĩnh Đồng liền gửi đến đây

một tin tức.

Một cây đao đang nhỏ máu, còn có hai quả bom, cuối cùng lại là một cái biểu tượng tức giận phun lửa.

Tô Thi Thi mỉm cười.

Xem ra tiểu tử này ở nhà không hề vui vẻ.

Cô lấy di động, quay đầu nhìn Bùi Dịch: "Chúng ta đi đón nó trở về được hay không?"

Bùi Dịch nhướn mày: "Em không chê nó àm ỉ?"

Tô Thi Thi cười cong lên mi mắt: "Kỳ thật trong nhà có náo nhiệt cũng vui mà."

Nói xong, lại cúi đầu cùng Đoàn Tĩnh Đồng hai người gửi biểu tượng chém giết lẫn nhau.

Bùi Dịch nhìn khuôn mặt người phụ nữ nhỏ mang theo ý cười, đáy lòng nơi nào đó giống như là rót vào một dòng nước ấm, ấm đến nỗi anh thiếu chút nữa khống chế không nổi.

Anh biết Tô Thi Thi kỳ thật không hề quá thích tính tình thẳng nhóc kia.

Nhưng mà bởi vì Đoàn Tĩnh Đồng là em trai của Bùi Dịch anh. Cô đang thử cùng nó ở chung, thử tiếp thu nó.

"Đồ ngốc." Bùi Dịch cười lắc đầu.

Mà kế hoạch đi đón Đoàn Tĩnh Đồng, vì nguyên nhân Nhậm Tiểu Vi

phản đối phải gác lại rồi.

Sau khi Tô Thi Thi đem Hồ Sĩ Minh mắng to, ngừng một trận lại đồng ý đi cạnh tranh đấu thầu, Hồ Sĩ Minh bên kia không ngờ lại yên tĩnh hai ngày.

Hai ngày này, Tô Thi Thi không biết bất kì tin tức gì của Tiểu Vịnh.

Trong nhà mấy con cún con kia bởi vì không có sữa mẹ nuôi nấng, chỉ có thể uống sữa bò, hai ngày này đói kêu oa oa. Không có mẹ cũng không có tâm tình ăn uống gì, mới mấy ngày liền gầy yếu đi.

Ngày hôm đó Chủ nhật được nghỉ, Bùi Dịch mang theo Tô Thi Thi ra ngoài, lúc Tô Thi Thi đang muốn lên xe, rõ ràng nhìn thấy Đại Cầu Tử trên người mang hai rương chó con theo ra ngoài.

"Muốn dẫn mấy đứa nhỏ cùng đi?" Tô Thi Thi khó hiểu hỏi Bùi Dịch.

"Ừm." Bùi Dịch thay Tô Thi Thi mở cửa xe, lại cho Đại Cầu Tử kéo bọn nhỏ của nó lên xe.

Chỉ là xe đi ra đường, Tô Thi Thi nhìn bên ngoài đường phố, dụi dụi mắt.

Sao con đường này nhìn có chút quen thuộc!

Chương 285: Lại đưa tai họa tới

Edit:

Beta: Ryeo

Xe vũng vàng chạy trên đường cái rộng lớn, đường phố hai bên gieo trồng cây ngô đồng lá vàng bay lá tả, nơi nơi đều đã tràn ngập hương vị cuối mùa thu.

Tô Thi Thi ghé mắt nhìn ra ngoài, càng nhìn cảm thấy được đường phố nhìn quen mắt, hẳn là đã từng tới nơi này.

Cô quay đầu nhìn Bùi Dịch.

Lúc này anh đang ngồi thẳng lưng, có một loại tư thế không giận mà uy, nhất là lúc này anh cầm một phần văn kiện cúi đầu chăm chú xem, làm cho người ta không tự giác không dám quấy rầy anh.

Tô Thi Thi yên lặng thờ dài, Bùi tiên sinh cực kỳ rõ ràng đang cố ý tránh cô.

Tô Thi Thi dơ tay nhẹ vỗ về Đại Cầu Tử, lại duỗi tay vào rương treu chộc ba chú cún con đang khẽ kêu kia.

Thời gian qua thật sự nhanh, chờ cô quay đầu lại nhìn cảnh tượng bên ngoài, trong đầu ý nghĩ chớp lóe, rốt cục nhớ tới tại sao lại cảm thấy con đường này quen thuộc.

Đáng tiếc đã không còn kịp rồi.

Cô quay đầu trừng mắt Bùi Dịch: "Chúng ta muốn đi Hồ gia?"

Con đường này rõ ràng là đường đến nhà chính Hồ gia! Khó trách cô lại cảm thấy quen thuộc.

"Ừm." Bùi Dịch lật chuyển trang sau của tư liệu, nhàn nhạt đáp.

"Cái kia... Không phải đã thảo luận tốt ngày mai tự em đi đón Tiểu Vịnh sao?" Tô Thi Thi nhỏ giọng nói.

Bùi Dịch không nói gì.

"Được rồi." Tô Thi Thi mím môi, dù sao hôm nay tới đón cũng như vậy cả. Chỉ là cô vẫn cảm thấy có cái gì đó sai sai.

Hôm nay sao Bùi Dịch lại rảnh rỗi, vậy mà tự mình tới đón chó?

Xe rất nhanh liền đến bên ngoài nhà chính Hồ gia, chú Lý đỗ xe vững vàng trước cổng, thay bọn họ mở cửa xe.

Tô Thi Thi nhảy xuống xe, còn chưa đứng vững, Đại Cầu Tử liền mang hai rương con cưng "Xoạch" một phen rớt xuống.

"Chậm một chút." Tô Thi Thi kêu lên, vội vàng đi qua đỡ lấy rương cún cưng.

Chó bố này quá không cẩn thận rồi. Vừa rồi bị nhảy dựng kinh động, sợ tới mức ba con chó nhỏ ở bên trong gào khóc vẫn kêu, bộ dạng nhỏ thương cảm cực kỳ.

Đại Cầu Tử hôm nay mặc một bộ dây treo, đem hai rương con nhỏ

đều đã cố định ở trên thân, thật không đến mức rơi xuống.

Nó lè lưỡi liếm tay Thi Thi một cái, sau đó quen thuộc hướng tới cửa lớn Hồ gia đi đến.

Tô Thi Thi đứng tại chỗ, có chút ngây ngời.

"Bùi tổng, Tô tiểu thư." Bên trong nghe tin, quản gia Hồ gia chạy ra, nhìn thấy hai người cung kính lên tiếng chào hỏi.

Bộ dạng khách sáo nghiêm cẩn kia giống như là Tô Thi Thi lần đầu tiên nhìn thấy ông, hoàn toàn không có dáng vẻ nhiều chuyện hay hóng hớt gì.

Tô Thi Thi theo bản năng nhìn Bùi Dịch một cái, không biết có muốn hay không cùng một lúc đi vào.

Cô đang muốn nói chuyện, chỉ thấy Bùi Dịch đi về phía trước một bước, nói với quản gia: "Vậy thì phiền Hồ quản gia rồi."

"Ách..." Hồ quản gia sửng sốt, suy nghĩ lời này của anh là muốn đòi để cho anh mang theo chó đi vào gặp con chó ngao kia, "Không phiền, tôi sẽ mang chúng nó đi vào."

Ông nói xong tiện dẫn đường Đại Cầu Tử đi vào bên trong.

"Cái này..." Tô Thi Thi nhìn sửng sốt.

Cô cảm thấy được mọi chuyện có chút không thích hợp nha!

Tới đón chó không cần mang chúng nó đi vào bên trong đi, hướng chỉ cô từ đầu không nghĩ muốn vào bên trong.

Tuy nhiên nghĩ như thế, nhưng Tô Thi Thi vẫn lại là từ từ đi theo, chỉ là cô còn chưa đi ra vài bước, đã bị Bùi Dịch kéo trở lại.

"Đại Cầu Tử..." Tô Thi Thi đang muốn nói chuyện, khóe mắt đột nhiên nhìn thấy trên đường chạy tới một chiếc xe đen chạy băng băng, trong lòng trầm xuống.

Biển số này cô biết, là Hồ Sĩ Minh.

"Đại thiếu gia." Đang muốn rảo bước tiến lên cánh cửa, Hồ quản gia nghe được tiếng ô tô, quay đầu nhìn thấy là đại thiếu gia nhà mình đến đây, lập tức chào hỏi.

Hồ Sĩ Minh xuống xe nhìn thấy Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi, lông mày nhíu lại, khóe miệng kìm lòng không được ngoéo... một cái.

Vội vàng đến đây như vậy?

Anh nhàn nhạt gật gật đầu: "Ô tô tiểu thư không phải nói ngày mai mới tới sao?"

"Hôm nay vừa lúc rảnh," Tô Thi Thi cũng thản nhiên nói, đồng thời liền đi đến cánh cửa bên trong Đại Cầu Tử nói, "Mau trở lại."

"Gâu gâu!" Đại Cầu Tử vừa nghe, nhất thời nóng nảy, vung chân, nhanh như chớp bỏ chạy đi vào.

Hồ Sĩ Minh vừa nhìn, chỉ thấy được bóng dáng Đại Cầu Tử chạy xa, mặt trắng xanh một phen liền trầm rồi.

Con chó chết tiệt này sao cũng đến đây? Nó vừa rồi trên người mang theo cái gì?

"Đại thiếu gia?" Hồ quản gia vừa thấy sắc mặt đại thiếu gia nhà mình, trong lòng tự hỏi, đột nhiên phản ứng lại, vội vàng hướng tới bên trong truy đuổi.

"Xong rồi, xong rồi. Để cho con chó này đi vào cùng con chó ngao kia hội hợp..."

Hoàn toàn không dám nghĩ tới!

Đúng lúc này, bên trong Hồ Quân Nhạc đang muốn ra ngoài trong giây lát nhìn thấy Đại Cầu Tử mang hai rương cún con chạy vào, mi mắt vù một phen liền sáng.

Anh ta sao lại nhìn thấy chó ngao Tây Tạng nhỏ?

"Ngoan ngoan, nhanh cho ta xem!" Hồ Quân Nhạc hưng phấn vô cùng đuổi theo quản gia nói, "Giúp tôi bắt chó ngao Tây Tạng nhỏ kia!"

Tô Thi Thi nuôi chó ngao Tây Tạng lớn kia vừa khỏe vừa hung dữ, tuy tính tình cổ quái, nhưng quả thật là con chó ngoan, anh ta hâm mộ rồi! Vẫn suy nghĩ muốn nuôi một con.

Hiện tại Đại Cầu Tử vậy mà tự động mang con đến đây, anh ta khẳng định thù mới thù cũ cùng tính!

"Nhanh lên bắt lấy nó!" Hồ Quân Nhạc xoắn tay áo, hưng phấn mà nói.

Bên ngoài nhà chính Hồ gia, Tô Thi Thi mấy người nghe đến động tĩnh bên trong, một đám biểu tình đều có chút quái dị.

Lúc này Hồ Sĩ Minh sắc mặt đã triệt để đen, bên cạnh là Hồ Minh Phi

từ trên xe bước xuống, đi đến trước mặt Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi, lễ phép lên tiếng chào hỏi: "Bùi tiên sinh, Tô tiểu thư, chúng ta lại gặp mặt."

"Hỗ tiểu thư." Tô Thi Thi gật gật đầu, ánh mắt nhìn đến Hồ Minh Phi hoàn toàn không thấy chính mình, mà là nhìn chăm chăm Bùi Dịch, lòng của cô hơi hơi co rút lại.

Đúng lúc này, Hồ Minh Phi ánh mắt đột nhiên dời đi cùng Tô Thi Thi tầm mắt đụng chạm vào nhau.

Nhìn trộm bị người ta bắt được, Tô Thi Thi sắc mặt ửng đỏ, xấu hổ cực kỳ.

Nháy mắt tiếp theo, cô liền nhìn thấy Hồ Minh Phi cao ngạo hất cằm, nhìn trong ánh mắt cô ta khinh thường chớp lóe rồi biến mất.

"Người phụ nữ này..." Tô Thi Thi đôi mi thanh tú nhíu lại.

Mặc kệ có phải cô lòng dạ hẹp hòi hay không, Hồ Minh Phi thật sự làm cho cô không thoải mái.

Người phụ nữ này quá chói mắt, rất cao ngạo. Cô trước mặt cô ta cảm thấy được có chút nhỏ bé, loại cảm giác này là từ đáy lòng phát tán ra ngoài. Tô Thi Thi ảo não, nhưng mà cô không chế không nổi.

Hồ Minh Phi thu hết biểu tình của Tô Thi Thi vào đáy mắt, trong mắt khinh thường càng đậm rồi.

So sánh với cô ta, người phụ nữ này có tư cách sao?

Nháy mắt tiếp theo, cô ta thân thể cứng đờ, đột nhiên phát hiện Bùi Dịch chính là đang lạnh như băng nhìn chính mình, đáy mắt kia rét

lạnh phảng phất muốn đem cô ta làm đông cứng.

"Tạm biệt." Bùi Dịch ôm lấy vai Tô Thi Thi, nhàn nhạt nói, xoay người rời đi.

"Bùi Dịch!" Hồ Minh Phi ngăm căm rặng. Người đàn ông này lại không đem cô ta để vào mắt, thật sự là quá giận rồi!

Bọn họ ở nơi này thời gian vô cùng ngắn ngủi, liền ngay cả Hồ Sĩ Minh đều không có phát hiện.

Tô Thi Thi trong lòng cái cảm giác kỳ quái càng ngày càng đậm.

Chó còn không có đón, sao lại đi rồi?

Ngay sau đó, nhà chính Hồ gia truyền ra tiếng chó sủa kịch liệt, còn có tiếng quát tháo thô lương của Hồ quản gia cùng Hồ Quân Nhạc.

"Hai con chó khốn kiếp kia, không được tông vào đó, cây cột kia muốn sụp rồi!"

"Bảo vệ! Nhanh ngăn bọn nó lại, đó là hoa thiếu gia thích nhất!"

"Trời ạ, mau lôi hai con chó điên này đi!"

"Bùi Dịch!" Hồ Sĩ Minh nghe đến đó, quả đấm mạnh xiết chặt, quay đầu lạnh lùng nhìn Bùi Dịch.

Nhưng Bùi Dịch động tác rất nhanh, ngay cả Tô Thi Thi cũng chưa phản ứng kịp, đã bị kéo ngồi vào trong xe.

Cửa xe vừa đóng, chú Lý khởi động xe, chỉ nghe két một tiếng, xe ngênh ngang mà đi, để lại một đám khói xanh.

Một màn này phát sinh quá nhanh, anh em Hồ gia hoàn toàn không phản ứng kịp, liền nhìn đến chiếc xe kia biến mất ở ngõ nhỏ cuối cùng.

"Bùi Dịch, Tô Thi Thi! Các người đủ độ ác!" Hồ Sĩ Minh bị chọc giận điên rồi.

Anh ta thật cực đã rồi Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi từ đầu không phải tới đón chó, mà là đem một cái tai họa khác đến cho anh!

Chương 286: Ngài quá độc ác đi!

Edit:

Sau khi biệt thự Hồ gia yên ắng được vài ngày, thì lại lần nữa bị một trận tai bay vạ gió.

Trong chiếc xe Lincoln đang vội vã rời đi ở ngõ hẻm nhỏ, Tô Thi Thi đang im lặng nhìn Bùi Dịch, lúc lâu sau mới nói ra một câu: "Bùi tiên sinh, anh quá độc ác đi!"

Cô không cần nghĩ cũng biết, hiện tại muốn Hồ gia có bộ dạng gì thì Hồ gia đều có! Dù sao vũ hội đêm đó, cô đã thấy tận mắt chứng kiến đáng về Đại Cầu Tử và Tiểu Vịnh kết hợp phá sân sau nhà người ta ra sao.

"Em đây là khen anh sao?" Bùi Dịch cũng không quay đầu lại hỏi.

Tô Thi Thi hơi ho khan một tiếng, chỉnh lại sắc mặt, nghiêm túc nói: "Lỡ như bọn họ ngược đãi chó thì làm sao? Anh cứ chế giễu đi, chẳng những đưa lớn qua, ngay cả nhỏ cũng nhét qua, nhớ lúc đó lại xảy ra vấn đề thì làm sao!"

Bùi Dịch nhàn nhạt nói: "Nếu như ngay cả mấy con chó mà Hồ gia cũng không tha, thì sau này sao còn có mặt mũi ở Bắc Kinh này nữa."

Tô Thi Thi:...

Bùi tiên sinh, nếu bàn về mưu kế, ai cũng không thắng được anh đâu!

Quả là tức chết người không đền mạng!

Anh chính là chắc chắn cho rằng Hồ Sĩ Minh sẽ không thi hành án tử với mấy con chó, cho nên mới trắng trợn như vậy!

Nghĩ đến dáng vẻ kinh ngạc của Hồ Sĩ Minh, Tô Thi Thi "Xì" một tiếng, suýt chút nữa bật cười.

"Tô tiểu thư, đây là lần thứ mấy em ở trước mặt anh nhắc đến người đàn ông khác rồi hả?" Bùi Dịch đột nhiên để văn kiện trong tay xuống, quay đầu lại im lặng nhìn Tô Thi Thi.

Nụ cười trên mặt Tô Thi Thi cứng đờ, lập tức ngồi thẳng người, nghiêm túc nói: "Tuyệt đối không có!"

"Vậy sao?" Bùi Dịch nhàn nhạt liếc cô một cái, lại lần nữa ngồi xuống lại, cầm văn kiện lên rồi nói một câu khiến người ta không nắm bắt được suy nghĩ, "Làm việc cho tốt."

"Hả?"

Tô Thi Thi khó hiểu, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, hiện tại cô đáp ứng Hồ Sĩ Minh đi đấu thầu, hơn nữa công ty quả thật có rất nhiều công việc phải làm, cũng không nghĩ nhiều, vội vàng lấy điện thoại di động ra kiểm tra mail mới nhận được.

Bên kia, Hồ Sĩ Minh anh em sau khi đi tới sân sau của biệt thự, lúc thấy mặt đất bừa bãi kia, sắc mặt của hai người họ khó coi tới cực điểm.

"Anh, chị, mọi người mau nghĩ biện pháp đi, hai con chó điên này nhất định cũng điên rồi! Không đến gần nó thì thôi, đến gần chúng, liền bị chúng rượt chạy đến hăng say, nhìn thấy cái gì cũng đâm vào, cũng không bị sợ đâm chết đi!"

Hồ Quân Nhạc hữu khí vô lực nằm bò lên một cái cây bị đâm đổ lăn trên ghế đá, khóc không ra nước mắt.

"Quân Nhạc, em rất rảnh rồi sao? Không phải ông nội đã bảo em đến công ty học tập quản lý à, hàng ngày chạy đến đây làm gì?" Hồ Minh Phi cau mày nhìn người em trai này của mình, trong lòng rất khinh thường.

Người này thật giống với cha cô, đối với sự nghiệp một chút cũng không để tâm, ngày ngày chỉ muốn ngoạn chơi, một chút hữu dụng cũng không có!

"Chị..." Hồ Quân Nhạc vô duyên vô cớ bị mắng một trận, nụ cười trên mặt vừa thu lại, đứng dậy cúi đầu ở một bên, không dám chống đối lại người chị gái này.

Anh ta thà rằng bị anh trai mình lạnh lùng nhìn mấy lần, cũng không muốn bị chị gái mình mắng.

Chị của anh ta trước mặt người ngoài thì rất cao ngạo lạnh lùng, nhưng sau lưng lại mắng chửi người rất dữ tợn!

Mỗi một câu nói cứ như đâm vào tim người ta vậy, nói đến nỗi người ta có cảm giác mình là một người cặn bã, không đúng tý nào, cho đến khi muốn đi tìm cái chết mới thôi!

"Em đến công ty đi." Hồ Sĩ Minh lạnh lùng nhìn lướt qua Hồ Quân Nhạc, nghiêm mặt đi sang đường nhỏ bên cạnh.

Hỗ Minh Phi nhướn mày, đi theo hỏi: "Bọn họ là cố ý. Anh, anh không định đánh trả sao?"

Hỗ Sĩ Minh cười lạnh: "Đánh trả ư? Sau đó làm cho cả Bắc Kinh này đều biết, Hồ gia chúng ta không tha cho mấy con chó à?"

Vừa nói vừa liếc mắt nhìn em gái, trầm giọng nói: "Em quá xem thường Bùi Dịch rồi, người này không đơn giản như vẻ bề ngoài đâu."

"Thì ra là anh ta đã sớm đoán được rồi." Hỗ Minh Phi hiểu rõ ra, xem ra đúng là cô xem thường Bùi Dịch rồi, người đàn ông kia chính là cao ngạo từ trong xương tuỷ, hơn nữa anh có tư cách để cao ngạo.

Mà kiểu đàn ông này, luôn khiến cô ta muốn chinh phục.

"Anh, em quyết định rồi, em muốn đấu với anh ta cho tốt!" Hỗ Minh Phi híp đôi mắt lại, lạnh giọng nói.

"Em phải nắm chắc chừng mực, đừng làm tổn thương chính mình." Giọng nói Hỗ Sĩ Minh dịu đi một chút, đối với đứa em gái này, anh ta vẫn luôn đánh giá rất cao.

"Anh yên tâm đi." Hỗ Minh Phi tràn đầy tự tin.

Hỗ Sĩ Minh vừa đi vừa nói: "Tô Thi Thi đã đáp ứng anh đi đấu thầu, anh đã tạo cơ hội cho em, tiếp theo thì phải xem chính em rồi."

Hỗ Minh Phi sừng sốt, ngay sau đó có chút mất hứng nói: "Anh, anh không cần anh giúp em làm những thứ này, tự em sẽ có cách."

Sắc mặt Hỗ Sĩ Minh trầm xuống, có chút tức giận nói: "Việc anh làm

tự anh có suy tính, em phải nhớ kỹ, thời gian bây giờ của chúng ta cấp bách."

"Ý anh là, muốn dự án đó bắt đầu?" Mặt Hồ Minh Phi cứng đờ, vẻ mặt nghiêm túc, "Em biết rồi. Người phụ nữ Tô Thi Thi này giao cho em đối phó, anh không cần quan tâm. Chỉ là, Bùi Dịch có nhúng tay vào dự án này không?"

Hồ Sĩ Minh cười lạnh: "Anh thì ngược lại hi vọng anh ta sẽ ra tay!"

Đến bây giờ, anh ta cũng không điều tra rõ mục đích của Bùi Dịch. Anh ta chính là muốn thông qua cái dự án này, thăm dò hư thực về Bùi Dịch một chút.

"Đúng rồi," Hồ Minh Phi vừa nói mới nhớ tới một chuyện, "Đoàn phu nhân lần trước tới thăm hỏi mẹ, bà ta rất hài lòng với em."

"Mẹ của Bùi Dịch sao?" Hồ Sĩ Minh như có điều suy nghĩ, khoe miệng câu lên nụ cười quý dị, "Thật là càng ngày càng thú vị rồi, em phải nắm chắc cơ hội cho tốt đấy."

"Em biết rồi." Hồ Minh Phi tự hào nói, "Hãy chờ xem, Đoàn gia cũng sẽ có hành động ngay thôi. Trái lại em muốn xem xem Bùi Dịch trước mặt em có thể cao ngạo đến đâu."

Cô ta chỉ cần nghĩ tới Bùi Dịch khinh thường cô ta, thì trong lòng như có móng vuốt của mèo cào vậy.

Từ nhỏ tới lớn, cho tới bây giờ cũng luôn là đàn ông phủ phục dưới váy cô ta, nịnh nọt lấy lòng cô ta. Đây là lần đầu tiên thấy có người đàn ông ngạo mạn với cô ta như thế!

"Lựa chọn tình yêu hay là tình thân?"

Hồ Sĩ Minh sờ soạng cảm mình, trong mắt lóe lên một tia tàn nhẫn. Đối với người đàn ông như Bùi Dịch mà nói, đúng là thật đề tài khó chọn mà.

"Vậy thì thế nào, chỉ cần mình cảm thấy hứng thú với anh ta là được." Hồ Minh Phi thờ ơ nói. Cô ta có tự tin rằng nhất định có thể tóm được Bùi Dịch!

Mà bên này Đại Cầu Tử và Tiểu Vịnh đang khoái trá an cư lạc nghiệp ở biệt thự Hồ gia, bởi vì cũng mang chó con tới, nên Tiểu Vịnh mỗi ngày cũng không nổi giận nữa, tính khí ngược lại khá hơn nhiều.

Chẳng qua là Đại Cầu Tử luôn đi gây họa khắp nơi, khiến sân sau của Hồ gia náo loạn cả lên.

Sau mấy ngày ấy, Tô Thi Thi bận rộn đến nỗi trời đất u ám, cũng kể từ ngày đó Hồ Sĩ Minh thay bọn họ làm quảng cáo miễn phí, bây giờ đơn đặt hàng của bọn họ tới tấp như tuyết rơi bay về.

Tô Thi Thi cười khổ.

Sao mà đã bắt bọn họ khai trương trước thời hạn thế này chứ!

Mà cô đáp ứng đi công ty xây dựng Minh Đỉnh đấu thầu dự án kia, cũng đang chính thức bắt đầu rồi.

Một thiết kế nội thất thương mại tương tự Wanda Plaza, yêu cầu không thấp, mà thời gian cấp bách. Tô Thi Thi giao nhiệm vụ đó cho Tổng Trọng Hạo bọn họ, còn mình tập trung vào xử lý dự án bên công ty xây dựng Minh Đỉnh.

Chẳng qua khiến cô có chút phiền chí là Đoàn Ngọc Tường vẫn

gửi nhắn tin tới đây, thúc giục cô đến bệnh viện thăm. Nội dung tin nhắn ngắn gọn xúc tích, đơn giản cùng giống như điên.

Cuối cùng Tô Thi Thi cũng phải bắt đắ dĩ đưa cô ta vào danh sách đen, không gặp là tốt nhất. Trên thực tế, cô cũng đã sớm phái người đến bệnh viện xem qua, cha ruột của cô ở đó ăn ngon sống tốt, tràn đầy tinh thần, một chút việc cũng không có.

"Làm như tôi ngu lắm ấy? Biết rõ là cạm bẫy còn nhảy vào trong à?" Tô Thi Thi im lặng lắc đầu.

Sau mấy ngày bận rộn đó, Tô Thi Thi chỉnh sửa lại các tài liệu trong tay cho tốt, điều đó là cần thiết để đến công ty xây dựng Minh Đĩnh tham gia hội nghị cạnh tranh lần đầu tiên.

Đồng Tiêu Tiêu làm trợ lý mới của cô, bởi vì một số chuyện mà hai ngày nữa mới có thể trở về, Tô Thi Thi chỉ có thể tự mình đi.

Sáng sớm hôm nay cô đã thu xếp xong, liếc mắt nhìn sang Bùi Dịch đang ngồi ở cạnh cái bàn làm việc kia, từ từ đi tới, dè dặt nói: "Hôm nay, em muốn đi một chuyến đến công ty xây dựng Minh Đĩnh."

"Ừ." Bùi Dịch nhàn nhạt lên tiếng, "Đi đường cẩn thận."

"Ừ?"

Mắt Tô Thi Thi hơi trợn to, chăm chú nhìn Bùi Dịch thật kỹ. Nhưng sau khi Bùi tiên sinh nói xong thì lại giống như chưa hề có ý kiến gì.

Anh không phản đối ư?

Tô Thi Thi buồn bực.

Bùi Dịch ghét cô tiếp xúc với Hồ Sĩ Minh như vậy, nhưng lần này lại không có phản ứng sao?

Có vấn đề!

Chương 287: Cậu lại muốn làm gì?

Edit:

Bùi tiên sinh quả thật không phản đối, mà còn tựa hồ cực kỳ đồng ý cho Tô Thi Thi tới công ty xây dựng Minh Đỉnh.

Mãi đến Tô Thi Thi ngồi lên xe đến công ty xây dựng Minh Đỉnh, vẫn lại là không suy nghĩ thông suốt được.

"Anh ấy rốt cuộc là có chủ ý gì đây?" Tô Thi Thi buồn bực gõ gõ đầu mình, nghĩ không ra.

"Thôi đi, dù sao anh ấy có phản đối, thì mình cũng vẫn đi." Tô Thi Thi lắc lắc đầu, quyết định không suy nghĩ nữa.

Nếu đã đồng ý đi tham gia cạnh tranh đấu thầu, thì cô sẽ làm tốt nhất có thể, đây là nguyên tắc làm việc của cô. Tạm gác những chuyện khác lại, việc công chính là việc công.

Chỉ là cô không biết, đợi đến lúc cô đi rồi, Bùi Dịch liền buông công việc trong tay xuống.

Văn kiện bày ra trên bàn vẫn dừng lại ở trang đầu như cũ, Bùi tiên sinh một chữ nhìn cũng không vào.

Anh nhìn thoáng qua cánh cửa làm việc đang đóng chặt, khép văn kiện lại để sang một bên, mở máy tính ra, ngón tay thon dài bắt đầu gõ rất nhanh trên bàn phím.

Ngoài cửa truyền đến một chuỗi tiếng động, Tần Phong đẩy cửa ra tiến vào, nhìn thấy Bùi Dịch dù bận mà vẫn ung dung ngồi tại chỗ làm việc, thì đầu mày nhíu lại.

Đi tới cười nói: "Thi Thi đã đến công ty xây dựng Minh Đỉnh rồi, sao cậu vẫn ngồi yên như vậy được... Tôi đi!"

Khi Tần Phong nhìn thấy nội dung Bùi Dịch đang gõ, khóe miệng nhin không được giật giật: "Tôi còn tưởng rằng cậu thực sự ngồi im được nha!"

Lúc này, trên màn hình máy tính tràn ngập số liệu nhìn không hiểu, theo ngón tay Bùi Dịch ấn xuống, các con số kia hiện càng ngày càng nhiều, hiện ra các loại ký hiệu kỳ lạ hiếm thấy.

Dù Tần Phong xem cũng không hiểu, nhưng anh biết Bùi Dịch đang làm cái gì.

"Cậu nghiên cứu ra phương pháp mới rồi hả?" Tần Phong tò mò tới gần, "Không phải nói chỉ có thể trong bán kính cách tòa nhà bọn họ 100 mét mới có tác dụng sao?"

Trước đó, Bùi Dịch xâm nhập vào hệ thống phòng ngự của công ty xây dựng Minh Đỉnh đòi hỏi cự ly trong vòng 100 mét mới có thể phá được. Bây giờ cách xa như vậy, hiển nhiên là phải dùng biện pháp khác.

Bùi Dịch khẽ mím môi, vẻ mặt ngưng trọng, dường như không nghe thấy anh nói.

Tần Phong thấy thế cũng không dám tới quấy rầy, kéo một cái ghế tới, ngồi một bên lẳng lặng nhìn.

Vài phút sau, màn hình máy tính đột nhiên lóe lên một cái. Ngay sau đó liền xuất hiện hình ảnh theo dõi.

Chỉ thấy chính giữa hình ảnh, một cô gái đang mặc bộ đồ Chanel tinh tế màu xanh lam mang theo một chiếc cặp công văn xinh xắn, chính đang được một nhân viên của công ty xây dựng Minh Đỉnh dẫn đường đi về phía thang máy.

Cô gái này không phải Tô Thi Thi thì là ai!

"Cậu thật đúng là như vậy cũng hack vào được sao?" Tần Phong xem thế là đủ rồi, vẫn rất tò mò kỹ thuật máy tính của Bùi Dịch rốt cuộc cao siêu thế nào.

Dù sao công phá hệ thống phòng ngự của người khác, đối với Bùi Dịch mà nói thì dễ như trở bàn tay.

"Nếu để Thi Thi biết cậu không đi cùng cô ấy, lại ở trong này nhìn trộm mình, thì có tức giận hay không?" Tần Phong chế nhạo nói.

Lúc này, Bùi Dịch mới quay đầu lại nhàn nhạt liếc mắt nhìn anh: "Nếu để cho người thứ ba biết chuyện này, thì cậu xác định là sẽ độc thân cả đời đi."

"Cậu... Quá tàn nhẫn mà!" Tần Phong cắn răng.

Cho nên sau này có tìm bạn gái thì tuyệt đối không thể tìm bạn thân của vợ người anh em thân thiết này rồi, nếu không tử huyệt nằm ở đâu sẽ bị người này nắm hết!

Anh ta liền buồn bực, Tô Thi Thi với Ôn Ngọc quen biết cũng mới chỉ được vài tháng, sao cảm tình có thể tốt đến mức này. Mà anh cũng

quen Ôn Ngọc được mấy tháng, mà cách đối xử quả thực là một trời một vực!

Bên này, Tô Thi Thi được nhân viên dẫn ra khỏi thang máy, lập tức vào bên trong văn phòng thiết kế của bọn họ.

Hội nghị cạnh tranh đấu thầu hôm nay được tiến hành trong phòng họp của bộ phận thiết kế nội thất, chủ trì hội nghị là giám đốc thiết kế nội thất của bọn họ.

Tô Thi Thi không biết Hồ Sĩ Minh có xuất hiện hay không. Tinh thần cô căng thẳng, không chút nào dám lơ là.

Tên điên kia, ai mà biết anh ta sẽ làm ra chuyện gì.

"Tiểu thư." Tô Thi Thi ra khỏi thang máy đang muốn đi về phía văn phòng của bộ phận thiết kế nội thất, phía trước đột nhiên truyền đến một chuỗi giọng nói nhàn nhạt.

Tô Thi Thi dừng bước, chân mày mau chóng nhíu lại: "Hồ Minh Phi?"

Cô không có nghe lầm, thật sự là Hồ Minh Phi.

Phía trước, Hồ Minh Phi mặc một chiếc áo khoác ngoài màu chàm, bên trong mặc một bộ quần áo liền thân màu vàng rực, cả người quyết đoán mà lại không mất đi tao nhã, tinh tế mà quyến rũ, hoàn toàn toát lên khí thế vốn có.

Chỉ liếc mắt một cái đã khiến cho người khác không tự chủ mà muốn cúi đầu, không dám nhìn thẳng.

"Tô Thi Thi, mày sợ cái gì chứ!" Tô Thi Thi âm thầm nắm chặt tay, sống lưng cố gắng thẳng tắp.

Cô mới không bị khí thế của cô ta áp chế!

Có vài người đã từng trải qua huấn luyện. Cô biết đi đường thế nào, ăn mặc thế nào, cảm giác thấy người có tài trí hơn người ra sao. Mà Hồ Minh Phi hiển nhiên là một thiên kim tiểu thư được huấn luyện nghiêm chỉnh.

Tô Thi Thi rất nhanh đã điều chỉnh lại tâm trạng cho tốt, nở một nụ cười chuyên nghiệp với Hồ Minh Phi: "Hồ tiểu thư."

"Ô tiểu thư, hi vọng sau này hạ thủ lưu tình." Hồ Minh Phi đột nhiên thay đổi cách nói chuyện với Tô Thi Thi làm cô trong lòng hơi có chút kinh ngạc. Nhưng chỉ một chớp mắt, cô ta liền khôi phục bình thường, vươn tay cười nhạt nhìn Tô Thi Thi.

Hạ thủ lưu tình ư? Trong đầu Tô Thi Thi bỗng nhiên như là bị điện giật vậy, có cái gì đó sáng tỏ thông suốt.

Thì ra là thế!

Có một luồng khí toát lên từ đáy lòng Tô Thi Thi, đồng thời trong lòng cười lạnh không ngừng.

Khó trách Hồ Sĩ Minh lại hao tâm tổn sức muốn cô đồng ý đi đấu thầu, thì ra là vì em gái anh ta!

Rất hiển nhiên, Hồ Minh Phi nói cho cô, cô ta chính là đối thủ cạnh tranh của cô, mà cô cũng cần phải tham gia cái thương trường cạnh tranh đấu thầu kia.

"Không ngờ Hồ tiểu thư cũng là nhà thiết kế." Tô Thi Thi thu lại cảm xúc, bắt tay với cô ta, cười nhạt nói.

"Vào đi, cô sẽ phải bắt đầu ngay thôi." Biểu hiện của Hồ Minh Phi đối với Tô Thi Thi thật sự là có chút kinh ngạc. Cô ta không ngờ Tô Thi Thi lại có thể bình thản như vậy.

Cô ta nói xong liền cao ngạo xoay người, tựa như không biết Tô Thi Thi vậy, xoay người đi về phía phòng họp, Tô Thi Thi xấu hổ đứng ngay tại chỗ.

Con người Tô Thi Thi co rút, âm thầm hít vào một hơi, mang theo túi xách theo sau.

Tại địa bàn của người ta, vẫn là kiếm chế thì tốt hơn!

Mà cô không biết một màn này đều bị Bùi Dịch đang ở trong văn phòng cao ốc Ngôi Sao nhìn trộm thấy được, thấy hoàn toàn rõ ràng.

Tần Phong ngồi ở bên cạnh anh, chặc chặc thở dài: "Vị đại tiểu thư của Hồ gia này đúng là thiên tài mà, thiết kế sư là một trong những sở trường của cô ta đó. Nghe nói cô ta có ý với cậu hả?"

Mắt Bùi Dịch tối lại: "Đừng để tôi nghe thấy những điều như vậy lần nữa, cậu biết hậu quả rồi đấy."

"Chặc chặc, để ý như vậy, xem ra là cảm nhận thấy áp lực thay nha đầu Thi Thi rồi." Tần Phong cười nhạt nói.

Nội tâm Tô Thi Thi cũng cực kỳ cao ngạo, mà khiến Bùi Dịch khấn trương như vậy, rất hiển nhiên là sự xuất hiện của Hồ Minh Phi với Tô Thi Thi, cảm giác được nguy hiểm. Hồ Minh Phi khiến Tô Thi Thi không được dễ chịu rồi.

Thế nhưng anh ta nhìn một chút, đồng tử chợt co rút, giống như thấy

quý nhìn Bùi Dịch: "Cậu điên rồi à? Có biết bản thân đang làm cái gì không?"

Tay Tần Phong chỉ vào màn hình máy tính. Tuy anh ta không hiểu về máy tính lắm, nhưng một chút cơ bản thông thường thì vẫn phải biết chứ.

Lúc này, Bùi Dịch còn đang xâm nhập vào hệ thống phòng ngự của công ty xây dựng Minh Đĩnh, mà hiện tại anh xâm nhập đã không còn đơn giản là hệ thống theo dõi nữa!

"Bùi Dịch à, cậu bình tĩnh một chút! Bọn họ hiện tại lại không làm cái gì nguy hiểm với Thi Thi, vừa rồi cũng chẳng qua là phụ nữ đấu đá lẫn nhau thôi." Tần Phong khẩn trương khuyên nhủ.

Ánh mắt Bùi Dịch lạnh như băng, giọng nói càng thêm lạnh lẽo: "Từ lúc bắt đầu bọn họ ép Thi Thi đi đấu thầu, cũng đã giẫm lên giới hạn cuối cùng của tôi rồi."

Người phụ nữ của anh, ai cũng không được bắt nạt!

Tần Phong nhìn ngón tay đang gõ rất nhanh trên bàn phím của Bùi Dịch, không nhìn được mà thoáng run rẩy.

Đều là kẻ điên mà!

Nhưng mà trong lòng anh ta cũng có chút mong chờ.

Anh ta lặng lẽ dựa sát vào Bùi Dịch, nhỏ giọng nói: "Cậu nói cho tôi biết trước đây sao cậu lại không làm vậy?"

"Cút!" Trong văn phòng phát ra một tiếng quát khế, "Tần Phong, cậu còn dám dính vào người tôi nữa thử xem!"

Off 7 ngày nên hôm nay đăng 7c.

Giờ bạn Ryeo off thêm 7 ngày nữa, rồi đăng tiếp được ko ta .

Đang đốit như trái chúi rồi

Chương 288: Điện thoại kỳ lạ

Trong phòng hội nghị của bộ phận thiết kế công ty xây dựng Minh Đình, hội nghị đang tiến hành đầu ra đây, tới tham gia hội nghị còn có những công ty có dự định đấu thầu khác.

Trong những công ty này, Tô Thi Thi thay mặt Sunshine là không có tư cách nhất. Không có tư lịch như cô, còn có Hồ Minh Phi.

Hiển nhiên cô với Hồ Minh Phi được đối đãi khác nhau một trời một vực.

"Hồ tiểu thư, không ngờ cô vậy mà cũng có cách nhìn độc đáo về phương diện thiết kế." Trong đó có một đại diện tới thương lượng đấu thầu hâm mộ nhìn Hồ Minh Phi.

Về mặt Hồ Minh Phi vẫn nhàn nhạt, duy trì khí thế cao ngạo của mình: "Chỉ là cảm thấy có hứng thú mà thôi, trình độ của tôi so với thiết kế Từ, vẫn chẳng đáng nhắc tới."

"Hồ tiểu thư khiêm tốn rồi, tôi ở nước ngoài đúng là đã thấy qua tác phẩm của cô rồi, thiết kế táo bạo mới mẻ độc đáo, tôi cảm thấy không bằng..." Nhà thiết kế này nói ra từ đáy lòng.

Bản thân anh ta đã từng đoạt được giải nhà thiết kế quốc tế, mà lúc này lời nói của anh ta không có chút nào là a dua nịnh hót, đều là lời nói phát ra từ tận đáy lòng.

Đại đa số những người khác cũng không phải hiểu rất rõ về thiết kế của Hồ Minh Phi, nên đối với cô ta càng thêm phần bội phục.

Tô Thi Thi ngồi một bên yên lặng nghe, chỉnh lý lại tư liệu thuyết trình một chút, và suy nghĩ xem lúc nào có thể rời đi.

Đối với kiểu so bì khách sáo này, cô thật sự không có hứng thú.

Không biết có phải cô gây ra tiếng động lớn hay không, mà có một nhà thiết kế đang quan sát cô.

"Tô tiểu thư, nghe nói của tác phẩm thiết kế của cô cũng không tồi, gần đây mới tự thành lập công ty, còn nhận được rất nhiều đơn đặt hàng thì phải?" Đó là một nữ thiết kế nói, thái độ nói với Tô Thi Thi không tốt lắm, miệng đầy mùi chua.

Tô Thi Thi mau chóng điều chỉnh lại cảm xúc, khi ngẩng đầu lên mặt đã mỉm cười, khách khí nói: "Chẳng qua là kiếm miếng cơm ăn mà thôi, so ra vẫn kém thiết kế Vương đây."

"Ôi, Tô tiểu thư lại khiêm tốn rồi. Người nào cũng biết cô dựa vào Hồ tổng thay cô làm quảng cáo miễn phí, hiện tại đơn đặt hàng nhận được mỗi cả tay. Ngay cả một số khách hàng của tôi cũng bị thu hút, chúng tôi nào dám so với cô chứ?" Vị thiết kế Vương nọ châm biếm nói.

Trong lòng Tô Thi Thi rơi lộp bộp. Thì ra là thế, xem ra cô quả thực đã chọc tức rất nhiều người.

Cô nghiêm túc gật đầu, thật sự kiểm điểm: "Thì ra là giành mối làm ăn của thiết kế Vương à, thật ngại quá, lần sau lúc khách hàng tới hợp tác, tôi nhất định hỏi trước một tiếng, xem trước đó bọn họ đã kí hợp đồng với ai chưa, nếu đã có hợp tác rồi, tôi tuyệt đối không hợp tác với người đó nữa."

"Không cần phải khách khí như vậy..." Thiết kế Vương nghe Tô Thi Thi nói vậy, thuận miệng nói. Chỉ là nói xong, đột nhiên phát hiện ra ẩn ý trong lời nói của Tô Thi Thi, nụ cười trên mặt nhất thời cứng đờ, mặt mày lúc trắng lúc xanh, tức đến nổi suýt chút nữa nổi đóa tại chỗ.

Những người khác hiển nhiên cũng nghe ra ẩn ý trong lời nói của Tô Thi Thi, khách hàng không ký hợp đồng với cô, thì hoàn toàn có thể tìm nhà thiết kế khác, cô có chua xót cũng vô ích thôi.

Những người vốn muốn tới đây để cười nhạo Tô Thi Thi đầu thầu, giờ cả đám đều câm nín.

Vị Tô tiểu thư này, hiển nhiên cũng không phải loại dễ bị bắt nạt!

"Tô tiểu thư giành khách hàng đích thực đã biết trước lúc giành rồi." Lúc này Hồ Minh Phi cười nhạt nói, "Chuyến đi này vốn là dựa vào bản lĩnh thật sự để nói chuyện, vì vậy bây giờ tôi vô cùng mong đợi tác phẩm của Tô tiểu thư. Tôi muốn Tô tiểu thư trở thành đối thủ cạnh tranh của mình, hẳn cũng đừng khiến tôi phải mất mặt chứ?"

Hồ Minh Phi vừa dứt lời, hiện trường nhất thời xuất hiện một sự im ắng quỷ dị.

Núi cao còn có núi cao hơn, vị Hồ tiểu thư này còn khó lường hơn.

Tô Thi Thi sao không nghe ra Hồ Minh Phi đang khiêu khích mình, cô thờ ơ, cười cười nói: "Tôi cũng vậy, cũng rất mong đợi tác phẩm của Hồ tiểu thư."

Xem ai cứng hơn ai, ai sợ ai nào! Tô Thi Thi âm thầm động viên chính mình, cô mới không thềm sợ cô ta!

Điều khiến Tô Thi Thi âm thầm thở phào nhẹ nhõm là, Hồ Sĩ Minh không tham dự hội nghị. Nếu không anh em bọn họ mà kết hợp lại, thì mình bị bắt nạt chắc chắn ngay cả mảnh vụn cũng chẳng còn.

Những người khác thấy tình hình không tốt lắm, liền đứng lên bắt đầu cáo từ.

Tô Thi Thi không nhanh không chậm thu dọn đồ đạc này nọ, rồi cũng theo người khác ra khỏi phòng họp.

"Tô tiểu thư." Ngay khi Tô Thi Thi phải rời khỏi, Hồ Minh Phi lại gọi cô lại.

Tô Thi Thi dừng bước quay đầu nhìn cô ta: "Hồ tiểu thư còn có việc gì à?"

"Ban nãy, tôi khiến Tô tiểu thư căng thẳng sao?" Hồ Minh Phi đánh giá Tô Thi Thi một lượt, cười nhạt nói, "Tôi nhìn thấy tay cô..."

Cô ta nói còn chưa nói xong, thì di động của Tô Thi Thi đột nhiên vang lên, tiếng chuông không lớn không nhỏ, vừa đủ để hai người nghe thấy.

Trong lòng Tô Thi Thi kinh ngạc. Vừa rồi cô đã chuyển sang chế độ yên lặng, sao mà điện thoại di động lại đột nhiên vang lên chứ?

"Thật ngại quá." Tô Thi Thi lên tiếng chào với Hồ Minh Phi, cúi đầu lấy điện thoại, lúc nhìn qua màn hình hiển thị, đôi mắt liền sáng lên.

Hồ Minh Phi luôn quan sát mặt Tô Thi Thi, thấy biểu cảm của cô khi đó, khẽ cau mày hỏi: "Là Bùi tiên sinh gọi đến sao?"

Tô Thi Thi sửng sốt, nhưng vẫn gật đầu: "Là anh ấy."

Hỗ Minh Phi hí hóp mắt lại, nói: "Cô cứ nhận đi, đừng ngại."

Đúng lúc Tô Thi Thi cũng không muốn nói chuyện cùng cô ta, liền nhận.

"Kết thúc rồi?" Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói trầm trầm của Bùi Dịch.

Trên mặt Tô Thi Thi không tìm được hiện lên nụ cười thật tươi: "Đúng vậy, vừa mới kết thúc rồi."

"Ừm." Bùi Dịch nhàn nhạt lên tiếng, lập tức "Cạch" một tiếng, điện thoại liền bị cắt đứt.

Tô Thi Thi nhìn chăm chăm bốn chữ trò chuyện kết thúc. Anh gọi điện thoại đến, chính là muốn hỏi cô một tiếng kết thúc rồi thôi à?

Cô cũng không nghĩ nhiều, dứt điện thoại di động lại vào trong túi, muốn chào Hỗ Minh Phi một tiếng rồi đi.

Hỗ Minh Phi đâu dễ dàng bỏ qua cho cô như vậy.

"Cô và Bùi tiên sinh cũng quen nhau mới được mấy tháng đi, mà thoạt nhìn thì tình cảm vô cùng tốt." Hỗ Minh Phi nói, "Nhưng cô có biết, đàn ông thích một người phụ nữ, chẳng qua là vì nhiều hormone dopamine được tiết ra, nhưng cũng chỉ trong một thời gian nhất định thôi. Anh ta đối với cô..."

Câu này nghe quen quen, ai từng nói câu này nhé? Mọi người nhớ ko???

"Cô..." Cô ta còn chưa nói xong, thì di động của Tô Thi Thi lại vang

lên lần nữa, lần này không có tiếng chuông mà là rung lên.

"Thật xin lỗi." Tô Thi Thi cầm ra điện thoại lên rồi liếc nhìn Hồ Minh Phi một cái, "Cô không ngại chứ?"

Hồ Minh Phi có chút tức giận, nhưng vẫn nói: "Không ngại, cô cứ nhận đi."

Tô Thi Thi nhìn lướt cuộc gọi hiển thị qua, ánh mắt tối sầm, vội nhận tiếp: "Xảy ra chuyện gì à? Còn có việc gì sao?"

Còn tưởng rằng vừa rồi Bùi Dịch quên chuyện gì, liền hỏi.

"Không có việc gì." Bùi Dịch ở đầu bên kia điện thoại nhàn nhạt nói một tiếng, sau đó "cạch" một tiếng, lại cúp điện thoại.

Tô Thi Thi buồn bực. Chú Bùi à, ngài rút cuộc là muốn làm gì chứ?

"Lại là Bùi tiên sinh hả?" Hồ Minh Phi đè nén tức giận, ngữ khí so với vừa rồi lạnh hơn một chút.

Tô Thi Thi gật đầu, không hề muốn nhiều lời với cô ta.

"Tô tiểu thư, xem ra Bùi tiên sinh thật sự rất thích cô." Hồ Minh Phi lạnh giọng nói.

Lông mày Tô Thi Thi nhíu lại, nói thẳng ra: "Tình cảm của chúng tôi có tốt hay không, anh ấy có thích tôi hay không, hình như cô rất để ý thì phải?"

"Cô..." Hồ Minh Phi âm thầm hít sâu một hơi. Cô ta đã sớm nghe nói Tô Thi Thi có miệng lưỡi bén nhọn, nên đã có chuẩn bị tâm lý, ở phương diện này, cô ta tuyệt đối không thể để cô chiếm thượng

phong.

Cô ta điều chỉnh lại sắc mặt, cười nhạt nói: "Tôi dừng lại ở đây, chẳng qua là muốn nói cho cô biết, đấu thầu lần này được xem như là một mốc quan trọng trong sự nghiệp của cô, cô tốt hơn nên..."

Hồ Minh Phi còn chưa nói ra hai từ "cố gắng", thì điện thoại của Tô Thi Thi lại vang lên, bây giờ là rung cùng với tiếng chuông đồng vang lên.

"Tôi nghĩ cô nhất định không phiền để tôi nghe điện thoại chứ?" Tô Thi Thi vừa nói vừa lấy điện thoại ra, vừa thấy cuộc gọi hiển thị liền vui vẻ.

Bùi tiên sinh, rốt cuộc là ngài muốn làm gì!

Bắt được khoảnh khắc đẹp

Một tin vui cho mọi người đây: Truyện của chúng ta kết thúc ở chương 772 nhé, anh chị có hai bảo bối là Bùi Ngôn và Bùi Nặc còn những tin còn lại không thể tiết lộ thêm =))

Chương 289: Toà nhà bị ngập

Edit:

Chuông điện thoại di động hoà lẫn tiếng rung rung vang lên trong văn phòng đang yên tĩnh có vẻ đặc biệt kỳ quái.

Tô Thi Thi không nhìn qua sắc mặt của Hồ Minh Phi, mà nhận điện thoại luôn.

"Ra ngoài đi." Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói nhàn nhạt của Bùi Dịch.

"Ừ." Tô Thi Thi gật đầu.

Rất nhanh, đầu bên kia điện thoại đã cúp.

Tô Thi Thi thu lại điện thoại di động, ngẩng đầu lên lần nữa liền thấy mặt mày Hồ Minh Phi đã sẫm không nén được bực tức nữa.

"Nếu Tô tiểu thư đã vội như vậy, thì xin mời cứ về trước đi." Hồ Minh Phi đã chẳng còn hứng thú tiếp tục nói chuyện với cô nữa.

Tô Thi Thi chỉ chờ cô ta nói những lời này, gật gật đầu rồi cười nhạt với cô ta, mang theo chiếc cặp công văn nhỏ nhắn xoay người rời đi.

Hồ Minh Phi nhìn bóng lưng cô rời đi, âm thầm xiết chặt nắm đấm.

"Bùi Dịch à, điện thoại của anh đến cũng thật đúng lúc!" Hồ Minh Phi bực mình không thôi.

Cô ta thực sự hoài nghi Bùi Dịch có phải ở bên cạnh hay không, nếu không thì sao có thể gọi đến đúng lúc như vậy chứ, mỗi lần đều cắt ngang lời nói của cô ta.

Cô ta rõ ràng là muốn chèn ép Tô Thi Thi đến không ngẩng đầu được lên, nhưng mà lúc này cô ta lại cảm thấy trên người mình như có một tảng đá đè lên, khiến toàn thân cô ta khó chịu!

"Cứ chờ xem." Hồ Minh Phi âm thầm nói trong lòng, sau khi xoay người, đã khôi phục vẻ ung dung thanh nhã trước sau như một, thản nhiên đi về phía thang máy.

Cô ta tất nhiên là lên phòng làm việc của tổng giám đốc ở tầng trên cùng.

Mà sau khi bọn họ rời đi không lâu, một cô gái mặc bộ đồ công sở màu đen từ trong góc đi ra.

"Tô Thi Thi, cô đúng là âm hồn bất tán mà!" Khúc Hồng Mai gắt gao xiết chặt nắm đấm.

Cô ta cho rằng đến công ty xây dựng Minh Đĩnh làm việc rồi, thì sau này với Tô Thi Thi sẽ mỗi người một ngã, dù sao công ty xây dựng Minh Đĩnh là đối thủ của công ty xây dựng Tiệp Khắc, bọn họ tuyệt đối không có cơ hội hợp tác.

Nhưng mà cô ta đâu ngờ rằng, Tô Thi Thi sẽ rời khỏi công ty xây dựng Tiệp Khắc tự mình gầy dựng sự nghiệp! Bây giờ lại sẽ đến công ty xây dựng Minh Đĩnh đấu thầu!

"Tôi sẽ không để cho cô thành công đâu!" Khúc Hồng Mai nghiến răng.

Ở công ty xây dựng Tiệp Khắc, cô ta dù gì cũng là một tổ trưởng, đến đây thì chỉ được làm một tiểu muội làm việc vất, đãi ngộ một trời một vực.

Mà những người khác bởi vì cô ta được Hồ tổng tự mình tuyển vào, đều ngấm ngấm ức hiếp cô ta, khiến cô ta sống ở đây một ngày mà như là một năm.

"Ô Thi Thi, tất cả những thứ này đều do cô hại!" Khúc Hồng Mai âm thầm hít sâu một hơi, cô ta nhất định phải nghĩ cách khiến Ô Thi Thi trả giá thật đắt!

Mà bên kia, Hồ Sĩ Minh đang ở trong phòng làm việc, lúc nhìn thấy em gái bước vào, sắc mặt có chút không tốt, khóe miệng khẽ câu lên: "Không chiếm được ưu thế?"

"Quả nhiên không dễ đối phó." Hồ Minh Phi nhàn nhạt nói.

Lúc này, thừa lúc ở trên thang máy, cô ta sớm đã điều chỉnh tâm tình cho tốt, lúc này đã không còn tức giận nữa.

Hồ Sĩ Minh thoáng suy nghĩ nói: "Cấp cho em một người trợ lý, Khúc Hồng Mai ở bộ phận thiết kế."

"Ai cơ?" Hai mắt Hồ Minh Phi nhíu lại, anh cô ta tuyệt đối sẽ không vô duyên vô vớ cấp trợ lý cho cô ta.

Hồ Sĩ Minh nheo hai mắt lại, khóe miệng nhàn nhạt câu lên, gắng từng chữ nói: "Một người bạn cũ quen biết với Ô Thi Thi."

"Kẻ thù?" Hồ Minh Phi lập tức hiểu ra, trong mắt hiện lên lãnh ý, "Xem ra cũng thú vị rồi đây."

Lúc anh em hai người họ đang nói chuyện, điện thoại nội bộ của văn phòng đột nhiên vang lên.

Hồ Sĩ Minh nhận, chỉ nghe một câu, sắc mặt thoát cái liềm trầm xuống.

"Hệ thống theo dõi mất kiểm soát?" Hồ Sĩ Minh lạnh giọng nói, "Lập tức kiểm tra hệ thống phòng ngự có phải bị công kích rồi không!"

"Hồ tổng, máy tính của chúng ta từ đầu đã không thể khống chế, tất các camera giám sát đều đã mất điều khiển rồi ròi. Hoàn toàn không biết tình hình bây giờ của toà nhà." Bảo vệ ở đầu bên kia điện thoại sốt ruột nói.

"Tôi lập tức tới ngay."

Hồ Sĩ Minh đứng lên, đồng thời nói với Hồ Minh Phi: "Em tự lo việc của chính mình đi."

"Đã xảy ra chuyện gì vậy? Em đi với anh." Hồ Minh Phi có chút lo lắng.

Nhưng bọn họ còn chưa ra khỏi phòng làm việc, thì bất ngờ xảy ra biến cố khiến hai người đều sợ ngây người.

Bên này, Tô Thi Thi vừa ra khỏi công ty xây dựng Minh Đình, liền nghe đến phía sau truyền đến một chuỗi tiếng hét lên kinh ngạc: "Trời mưa rồi!"

"Trời mưa? Trong toà nhà thì làm sao mà trời mưa được chứ?" Tô Thi Thi quay đầu lại, cả người ngây ngẩn tại chỗ.

Chỉ thấy trong đại sảnh ở tầng một của công ty xây dựng Minh Đình, vòi phun phòng cháy được trang bị trên trần nhà đang điên cuồng phun nước ra, màn mưa điên cuồng mà bừa bãi. Một màn này cực kỳ giống chuyện xảy ra phòng làm việc lần trước của cô.

"Là tình huống gì đây chứ?"

Tô Thi Thi lui về sau, ngẩng đầu nhìn lên trên, suýt chút nữa dụi mắt của mình.

Cô có phải đã nhìn lầm rồi không?

Chỉ thấy những tầng khác cũng xảy ra tình huống tương tự. Vòi phun phòng cháy đang điên cuồng phun nước, công nhân viên trong tòa nhà đang chạy ra, lớn tiếng kêu to.

"Chắc hẳn không phải cả tòa nhà lớn đều phun nước đi?" Tô Thi Thi nheo lại mắt cẩn thận nhìn xem, nói thềm, "Kỳ lạ, không bị cháy mà?"

"Chắc chắn không phải..."

Cô đột nhiên nghĩ đến một khả năng, lập tức lắc mạnh đầu: "Không có khả năng đi!"

"Chắc chắn là hệ thống phòng ngự của bọn họ xảy ra vấn đề rồi." Tô Thi Thi vừa lắc đầu vừa đi ra ngoài, loại chuyện như vậy bớt quan tâm thì tốt hơn.

Nhưng cô đi chưa được vài bước, thì đã có một chiếc xe chạy đến bên cạnh, vũng vàng đứng cạnh chân cô.

"Chú Lý?" Tô Thi Thi nhìn có chút kinh ngạc. Cô không có dặn chú Lý tới đón mà.

"Ô tô tiểu thư, tiên sinh bảo tôi tới đón cô, cậu ấy bảo cô lập tức phải rời khỏi đây." Chú Lý xuống xe, thay Tô Thi Thi mở cửa xe.

Trong lòng Tô Thi Thi mưa cũng rơi lộp bộp, nhưng cũng không nghĩ nhiều, lập tức chui vào xe.

Chú Lý trở về ghế lái, lấy tốc độ nhanh nhất nổ máy xe rời khỏi.

Một giây ngay sau khi xe của bọn họ biến mất tại công ty xây dựng Minh Đình, từ phía xa xa liền có mấy chiếc xe của đài truyền hình chạy nhanh như tên bắn tới. Một đám phóng viên chen chúc xuống, vội vàng tràn vào công ty xây dựng Minh Đình.

Tô Thi Thi nằm sấp xuống ghế đằng sau, nhìn đám phóng viên điên cuồng kia, khuôn mặt co rúm.

Rõ ràng như thế rồi, còn cần phải đoán sao?

"Chú Bùi à, người thực sự khá lắm!" Tô Thi Thi thật phục!

Bùi điên khùng! (*Vâng anh ấy đã trở lại và lợi hại hơn xưa*)

Không cần phải nói, mấy cú điện thoại vừa rồi cũng là do Bùi Dịch cố ý.

Tô Thi Thi buồn bực, Bùi Dịch cách xa như vậy, không phải nói ở khoảng cách nhất định mới có thể công phá vào hệ thống của công ty xây dựng Minh Đình sao? Anh tới cùng sao lại làm được chứ?

Mà lúc này, trong công ty xây dựng Minh Đình, sắc mặt anh em Hồ gia đều đen như đáy nồi rồi.

Nhất là Hồ Sĩ Minh, tức đến nổi đá một phát đổ cả bàn trà, cả lòng giết người cũng có!

Cả tòa nhà lớn như vậy, có trên trăm phòng làm việc mà không một phòng nào may mắn thoát khỏi! Toàn bộ đều bị ngập nước hết!

Bên ngoài còn có đám kia phóng viên!

Không tới nửa giờ sau, "Tai nạn" ở đây của bọn họ sẽ trở thành truyện cười của cả Bắc Kinh!

"Anh, tới cùng là ai làm chuyện này chứ? Em không tin hệ thống phòng ngự của công ty lại xảy ra loại vấn đề này." Hồ Sĩ Minh Phi hai tay che trên trán, cho dù là vậy, nhưng vẫn bị phun nước đầy mặt.

"Bùi Dịch!" Hồ Sĩ Minh lạnh lùng phun ra hai từ.

Thủ đoạn giống nhau, phương pháp cũng giống nhau, ngoại trừ anh ta ra, thì còn ai vào đây nữa!

"Muốn trả thù cho người phụ nữ của mày phải không?" Hồ Sĩ Minh xiết chặt nắm đấm vang lên tiếng rắc rắc.

Nếu không phải trả thù, thì Bùi Dịch đại khái có thể không cần khiến công ty xây dựng Minh Đỉnh bừa bãi như thế. Mà anh ta làm như vậy, đã cực kỳ rõ ràng rồi!

Người đàn ông có thù tất báo!

Hồ Sĩ Minh lạnh lùng đứng tại chỗ, vẫn không nhúc nhích, lửa cháy trong cơ thể đang hừng hực thôi thúc ý chí chiến đấu, tất cả ý chí chiến đấu và sự tức giận của anh ta hoàn toàn bị kích ra.

"Bùi Dịch, tao với mày không chết không thôi!"

"Có thể nắm được nhược điểm của anh ta không?" Hồ Minh Phi nghe thấy là Bùi Dịch làm, cũng có chút kinh ngạc, tỉnh táo lại rồi hỏi.

"Nắm không được." Hồ Sĩ Minh cực kỳ khẳng định nói.

Với chỉ số IQ của Bùi Dịch, nếu anh đã dám làm như vậy, thì tuyệt đối sẽ không cho bọn họ nắm được thóp đầu.

"Rốt cuộc thì sao anh ta làm vậy được chứ?" Trong mắt Hồ Sĩ Minh hiện lên một tia tàn nhẫn, hỏi em gái, "Không phải em ở nước ngoài quen được mấy hacker rất lợi hại sao?"

Hồ Minh Phi sững sốt, lập tức nói: "Em lập tức đi liên hệ bọn họ."

Mà lúc này, Bùi Dịch đang ở trong phòng làm việc trên tầng mười sáu cao ốc Ngôi Sao, về mặt Tần Phong khiếp sợ chăm chăm tình hình chặt vật của công ty xây dựng Minh Đình trong máy tính.

Thật lâu sau, anh ta mới khó nhọc quay đầu lại, ánh mắt rơi vào Bùi Dịch mặt không đổi sắc.

"Cậu... Quá độc ác đi! Không sợ anh ta sẽ liều mạng với cậu sao?" Tần Phong thực sự bó tay với thằng bạn thân này rồi!

Anh ta đã nghĩ tới rất nhiều khả năng, nhưng tuyệt đối không ngờ rằng Bùi Dịch sẽ trực tiếp cho ngập cả tòa nhà lớn luôn!

"Bạch nương tử của người ta vì cứu Hứa Tiên mà nước mắt ngập cả Kim Sơn*. Cậu thì ngược lại, vì trút giận thay vợ mình, mà cho nước ngập tòa nhà." Tần Phong không nói nên lời.

*Trích nội dung của "Bạch Xà truyện".

"Hâm mộ sao?" Bùi Dịch lạnh lạnh nhìn anh ta một cái, chậm rãi phun ra một câu, "Dù sao cậu muốn trút giận như vậy thì cũng chẳng có cơ hội đâu."

"Trước hết phải có bạn gái theo đuổi đi rồi nói." Bùi Dịch nói xong đứng dậy, cầm lấy áo khoác âu phục lên rồi ra ngoài.

"Cậu đi đâu thế?" Tần Phong buồn bực hỏi.

"Có việc." Bùi Dịch mặc áo khoác vào, rồi mở cửa, cũng không quay đầu lại mà bước ra ngoài.

Tần Phong ở phía sau quát: "Cậu sợ Thi Thi quay về tìm cậu tính số chú gì!"

Bước chân của Bùi Dịch ngừng một chút, sau đó bước nhanh hơn, với tốc độ lái xe của chú Lý, thì cô gái kia sẽ đến đây nhanh thôi.

Hết quyển 1. Hẹn gặp mọi người ở quyển 2 nhé!

Nếu bạn tìm không được có thể vào nick nhà mình tìm trong phần tác phẩm sẽ có đó.

Chương 290: Sách của Bùi tiên sinh

Edit:

Tô Thi Thi trở lại cao ốc Ngôi Sao, tìm nửa ngày vẫn không tìm thấy Bùi Dịch, ngay cả Tần Phong luôn ở nơi này của bọn họ đuổi cũng không đi mà giờ cũng chẳng thấy đâu.

"Hừ, nhất định là cố ý trốn tránh mình đây mà." Tô Thi Thi tức giận ném cặp lên bàn làm việc.

Cô không phải là muốn hỏi anh sao mà lại làm được vậy, cũng sẽ không chỉ trích anh, sao lại đến nỗi chạy mất rồi!

Tô Thi Thi vô cùng buồn bực.

Nhưng điều ngoài ý muốn của cô chính là, lúc cô tan làm trở về Thi Dịch, Bùi Dịch đã về rồi.

Lúc này, Bùi tiên sinh vẫn cư xử như trước, bình tĩnh tự nhiên, hoàn toàn nhìn không ra điểm gì khác biệt.

Anh bình tĩnh như vậy ngược lại khiến cho Tô Thi Thi có chút mờ mịt, không biết có nên hỏi hay không.

Mãi cho đến lúc đi ngủ buổi tối, Tô Thi Thi vẫn chưa hỏi ra miệng.

Khi cô lại nhìn lên lần nữa, Bùi tiên sinh đang nằm ở trên giường xem tạp chí gấp tạp chí lại đặt sang tủ đầu giường, ngược mắt nhìn

nhạt nhìn sang, rất bình tĩnh nói:

"Có gì muốn hỏi thì cứ hỏi đi."

"Ách..." Tô Thi Thi nhìn lên bị bắt tại trận, sắc mặt hơi đỏ lên, sửa sang lại áo ngủ rồi đi tới, lên giường, nằm bên cạnh anh, hít một hơi thật sâu rồi hỏi.

"Hôm nay, công ty xây dựng Minh Đình gặp tai nạn bị ngập, có phải do anh làm không?" Tô Thi Thi cuối cùng cũng hỏi được, liền có cảm giác thoải mái rất nhiều.

Bùi Dịch gật đầu.

"Sao anh lại làm được vậy?" Đây mới là vấn đề mà Tô Thi Thi quan tâm nhất, "Chẳng lẽ anh đã khắc phục được vấn đề về khoảng cách sao?"

"Không có." Bùi Dịch trả lời.

"Vậy rốt cuộc là anh làm kiểu gì vậy?" Tô Thi Thi nghĩ mãi không ra.

Bùi Dịch nhìn chăm chú mắt cô, cẩn thận hỏi: "Em muốn biết à?"

Tô Thi Thi vội vàng gật đầu.

Nói thừa, không muốn biết thì cô hỏi nhiều như vậy làm gì.

Bùi Dịch khoanh tay trước ngực, nhàn nhạt nói: "Anh đã trả lời em rất nhiều cái vấn đề rồi. Muốn biết vấn đề này, trước tiên phải làm việc đã."

"Làm... Làm việc gì?" Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Thi Thi đỏ lên.

Người này sao lại không đứng đắn như vậy.

Bùi Dịch bỗng nhiên áp sát vào Tô Thi Thi, đưa tay sờ lên mặt cô:
"Mặt đỏ như vậy, Tô tiểu thư, em đang nghĩ gì vậy?"

"Ừm... Anh!" Mặt Tô Thi Thi thoát cái đỏ lên, tên đầu cán này lại trêu đùa cô rồi!

"Anh... Chẳng lẽ không đúng ý anh sao?" Tô Thi Thi cứng cổ hỏi.

Đáy mắt Bùi Dịch thoáng qua ý cười rồi nhanh chóng biến mất, nhưng vẻ mặt vẫn nghiêm túc như cũ, đưa tay kéo ngăn kéo tủ đầu giường ở bên cạnh ra, từ bên trong lấy ra một quyển sách đặt lên trên chăn.

"Dựa theo quyển sách này mà học." Bùi Dịch liếc nhìn Tô Thi Thi một cái.

"Sách gì đây?" Tô Thi Thi tò mò cầm lên, khi thấy tên sách thì sợ tới mức suýt chút nữa làm rơi sách.

"Tổ nữ kinh?" Tô Thi Thi trừng lớn mắt, nghi ngờ có phải mình đã nhìn lầm rồi không.

Đây không phải nghiên cứu thơ cổ trong phòng nghệ thuật sách cổ gì, là một trong những bộ sách mô phỏng duy nhất chuyện phòng the.

"Anh... Anh..." Tô Thi Thi thật sự bị Bùi kẻ điên khiến cho kinh hãi không còn cách nào khác rồi.

Cái này cũng được sao?

"Tô tiểu thư, không ngờ mỗi ngày trong đầu em toàn là những thứ màu vàng*." Bùi Dịch nói lại mấy câu nói bần thiêu mà thường ngày của Tô Thi Thi nói mình trả lại nguyên vẹn cho cô.

"Anh..." Tô Thi Thi bị ghen không nói nên lời, nửa ngày sau, mới ấp úng phản kích: "Anh để cho em xem quyển sách này, chẳng lẽ không phải là càn vàng* hơn tôi sao?"

(huángsè) là đòi tụy cũng đồng âm với hoàng là màu vàng. Ý anh câu trên là chị đòi tụy, ý của chị ở dưới là anh còn đòi tụy hơn.

Sắc mặt Bùi Dịch trầm xuống, nghiêm túc nói: "Đây là kiến thức, có thể kéo dài tuổi thọ, đối với người học sẽ có ích."

"Cho em một tháng thời gian để xem hết."

Bùi Dịch một lần nữa hai tay khoanh trước ngực, tựa vào ở đầu giường tựa như tiểu phi tiểu nhàn Tô Thi Thi: "Anh không ngại em nghiên cứu nhiều một chút về chín tư thế trong đó."

"Chín tư thế?" Tô Thi Thi lật sang mục lục, tìm vị trí của chín tư thế, mở ra xem một chút, sắc mặt lập tức đỏ ửng.

Chín tư thế đều là nói về tư thế cơ thể!

Tô Thi Thi đã chẳng còn mặt mũi, kêu rên: "A, Bùi Dịch anh là đồ sắc lang!"

Bùi Dịch buồn cười nhìn bộ dạng cô gái nhỏ đang nghiêng răng nghiêng lợi, anh rất thích thấy dáng vẻ tràn đầy sức sống này của cô.

Nhưng vẻ mặt vẫn nghiêm túc như cũ, nhàn nhạt nói: "Em có thể

không học, nhưng sau này đừng hỏi chuyện anh nữa."

"Anh..." Tô Thi Thi hít sâu, cắn răng giơ ngón giữa lên về phía anh, "Xem như anh lợi hại!"

"Học thì học! Anh coi chừng bị em ép khô đó!" Tô Thi Thi chẳng cần mặt mũi nữa, nói ra bằng bất cứ giá nào.

Bùi Dịch bị cô táo bạo nói thế làm cho hoảng sợ thân thể căng cứng, ánh mắt thoát cái liền u ám, đứng thẳng, rồi kéo Tô Thi Thi qua, xoay người đè cô dưới thân:

"Tô tiểu thư, anh không ngại bị em ép khô đâu."

"Anh... Em... Em còn muốn đọc sách mà!" Tô Thi Thi vội vàng giơ quyển sách trên tay.

Một tay của Bùi Dịch rút quyển sách ra, nhìn cũng không nhìn liền quăng xuống đất, đứng thẳng túm chặt cổ áo ngủ của Tô Thi Thi, dùng sức xé một cái, ánh mắt nhìn cô hết sức u ám: "Ngày mai hãy đọc!"

"A!" Tô Thi Thi thét chói tai, "Em còn phải đọc sách mà!"

Bùi Dịch: "Không quan trọng, anh đã xem xong rồi, có thể dạy em trước."

Tô Thi Thi...

Cô không phải muốn hỏi cái vấn đề này, tại sao lại đột nhiên biến thành tình hình này rồi!

"Cô bé, em còn dám làm quân nhân đào ngũ thử xem?" Bùi Dịch nói

xong, thân thể chợt đè mạnh xuống, đổi lại là Tô Thi Thi thét chói tai một trận.

Đêm, rất dài.

Mãi đến khi mê man chìm vào giấc ngủ, Tô Thi Thi vẫn chưa hỏi được Bùi Dịch tới cùng là phá hệ thống phòng ngự của công ty xây dựng Minh Đỉnh kiểu gì.

Nhưng có một điều cô làm được!

Khi cô rời giường, Bùi Dịch còn đang ngủ say. Bận rộn cả đêm, Bùi tiên sinh quả thật đã quá mệt mỏi.

Tô Thi Thi xoa xoa cái thắt lưng nhức mỏi rồi ngồi dậy, nghe răng trợn mắt, đau cũng rất vui.

Cô quay đầu nhìn thoáng qua Bùi Dịch, đôi mắt đang muốn nhìn anh khinh bỉ, lại đột nhiên bắt gặp ánh mắt biếng nhác của người đàn ông.

"Ách... Anh dậy rồi?" Tô Thi Thi xấu hổ đứng thẳng người, thật muốn tìm cái hố mà chui vào.

"Tối hôm qua vẫn chưa hài lòng sao?" Bùi Dịch đứng thẳng, chiếc chăn theo lồng ngực của anh rút xuống, lộ ra vòm ngực rắn chắc.

Tô Thi Thi thấy thế kìm lòng không được mà nuốt một ngụm nước bọt, cố gắng quít dờn mắt, lắc mạnh đầu: "Không có! Đặc biệt hài lòng, siêu cấp hài lòng, phi thường hài lòng, em đi tắm trước!"

Ryeo: ngày nào bà cũng ngắm ổng mà còn chảy nước miếng là sao???? Ganh tị muốn chết >"<

Nói xong liền co cẳng chạy.

Bùi Dịch nhìn bóng dáng mạnh mẽ của cô gái kia, ánh mắt liền tối sầm.

Xem ra, anh càng phải ra sức rồi!

Lúc Tô Thi Thi rửa mặt xong đi ra ngoài, Bùi Dịch đã ở phòng tắm khác tắm xong rồi.

Hai người cùng nhau ăn bữa sáng ở phòng ăn.

Đợi tới khi ăn xong, quản gia mới chạy đến gọi Tô Thi Thi lại.

Trước khi quản gia nói chuyện thì nhìn thoáng qua Bùi Dịch, sau đó có chút do dự nói với Tô Thi Thi: "Vừa rồi phu nhân gọi điện thoại tới, mời Tô tiểu thư đi dùng trà và dạo phố. Bà sẽ phái tài xế tới đón cô."

"Đoàn phu nhân?" Tô Thi Thi sững sốt, khó hiểu nhìn thoáng Bùi Dịch. Nhậm Tiểu Vi hẹn đi cô dùng trà dạo phố á?

Chuyện này có phần không thể tưởng tượng được.

Nhậm Tiểu Vi thấy cô đã không vừa mắt, hận không thể nhắm mắt làm ngơ, sao có thể hẹn cô được chứ?

Nhậm Tiểu Vi trực tiếp phái tài xế tới đón cô, khiến Tô Thi Thi ngay cả cơ hội cự tuyệt cũng không có.

Bùi Dịch nhìn cô một cái, lại nhìn về phía quản gia, nhàn nhạt nói: "Ông lui xuống đi."

Quán gia gật đầu, vội vàng lui xuống.

Bùi Dịch đi đến bên cạnh Tô Thi Thi: "Câu chuyện này anh sẽ..."

"Hôm nay vừa lúc là chủ nhật, dù sao em cũng không có việc gì, coi như đi theo mẹ chồng tương lai bồi dưỡng tình cảm." Tô Thi Thi cắt ngang lời nói của anh.

Cô biết Bùi Dịch muốn nói cái gì. Người đàn ông này luôn luôn che chở cho cô ở nhiều phương diện, đúng là cô không hề muốn để anh phải khó xử, anh vì cô mà đã làm nhiều việc rồi.

Bùi Dịch thấy cô nói như vậy, vẻ mặt có chút giật mình, nửa ngày sau mới kéo cô vào trong ngực, cúi đầu hôn lên trán cô một cái: "Vất vả cho em rồi."

"Không vất vả, những thứ này đều là những điều em phải làm." Tô Thi Thi ôm lấy anh, ngửi mùi hương của anh, dịu dàng nói.

Nếu đã quyết định ở bên anh, thì sẽ phải chung sống với mẹ chồng thật tốt.

Cho dù - -

Mẹ chồng cô không thích cô.

Tài xế đón Tô Thi Thi rất nhanh đã tới, Tô Thi Thi không để cho Bùi Dịch nhúng tay vào, tự mình trang điểm chu đáo rồi đi.

Chỉ là lúc lên xe, trong lòng khó tránh khỏi có chút bất an.

Nhậm Tiểu Vi tới mời cô đi, chắc chắn là không đơn giản như vậy.

Nói thật là bạn đang luyện "tố nữ kinh" để biết nó viết cái gì mà dịch đây T.T

Chương 291: Tiểu Tam, cô còn non lắm!

Edit:

Beta: Ryeo

Không lâu sao khi Tô Thi Thi rời đi, Tần Phong đã tới biệt thự "Thi Dịch" rồi, vừa đến liền chạy thẳng tới thư phòng của Bùi Dịch.

Bùi Dịch đi theo anh ta tới phòng sách, trầm giọng nói: "Có tin tức sao?"

"Ừ, " Tần Phong gật đầu một cái, lấy máy tính mình đem đến đặt trên bàn, mở ra, "Cậu xem đi."

Anh vừa nói mở ra một phần bản văn, đem chỗ ngồi nhường cho Bùi Dịch.

Bùi Dịch đi tới, xem văn bản đó thật nhanh, sắc mặt trầm trầm.

"Quả nhiên là cái công trình ở thôn Thành Trung này." Bùi Dịch trong mắt lóe lên một tia hứng thú, "Khó trách mấy lão già kia khẩn trương như vậy."

Thôn Thành Trung này sắp bị khai thác, nằm ở ngoại ô Bắc Kinh, giáp ranh với Lâm thị, trước mắt kinh tế lạc hậu, thuộc vào loại đất đai không ai quản lí.

Một khi khai thác phát triển, tương đương với một thành phố nhỏ,

hơn nữa văn hoá cùng kinh tế phát triển, tạo bước tiến để du lịch được mở rộng, có thể nắm được quyền khai thác độc quyền nó tương lai chắc chắn thu được lợi ích không thể đoán trước được.

Tần Phong khép máy tính lại, ngồi thẳng dậy nhìn anh: "Cậu đã sớm đoán được đúng không?"

Bùi Dịch cầm bao thuốc lá trên bàn lên, rút ra một điếu thuốc đốt, ngồi ở trên ghế hút một hơi, chậm rãi phả ra vòng khói: "Có thể để cho tứ đại gia tộc huy động nhân lực như thế, trước mắt cũng chỉ có cái công trình ở thôn Thành Trung này"

Tần Phong gật đầu, này cùng ý nghĩ của anh..

Anh ta cũng lấy ra một điếu thuốc, đốt cho mình, hút một hơi, nhìn Bùi Dịch cười nhạt nói: "Cậu đã thật lâu không có hút thuốc lá, có việc ưu phiền?"

Bùi Dịch cai thuốc đã lâu, không nghĩ tới anh hiện tại lại hút.

Bùi Dịch tay cầm điếu thuốc ngừng lại, dờn đi đề tài: "Hỏa mù đã phóng đi không sai biệt lắm, tiếp theo, chúng ta chuẩn bị lấy dự án này."

"Cậu thật sự muốn giành với bọn họ?" Tần Phong sắc mặt lập tức nghiêm túc, anh đã hiểu ra mọi việc.

"Khó trách cậu gần đây vẫn cùng Hồ Sĩ Minh xảy ra xung đột, chính là vì dự án này đi? Như vậy Hồ Sĩ Minh tìm đến Thi Thi hợp tác, cậu cũng đã đoán trước được rồi sao?"

Bùi Dịch không lên tiếng, coi như là chấp nhận.

Chỉ bất quá có một chút, là anh cùng Hồ Sĩ Minh đồng thời tung hỏa mù.

"Anh ta muốn mượn Thi Thi di dờn lực chú ý của chúng ta, đồng thời âm thầm cảnh cáo tôi, để cho tôi không có tâm trí tham dự công trình thôn Thành Trung. Chúng ta bất quá là thuận nước đẩy thuyền, giúp anh ta đem chuyện này làm lớn lên."

Bùi Dịch hạ điều thuốc lá xuống, giống như là đang bàn về hôm nay khí trời rất tốt.

Tần Phong khóe miệng rút rút, cười khổ nói: "Cậu đâu chỉ là đem chuyện này làm lớn, quả thật là muốn đem Bắc Kinh này lật tung lên rồi. Cậu không biết hai ngày nay truyền thông có nhiều điên cuồng. Bọn họ ngược lại phải cảm tạ cậu đã cung cấp cho bọn họ nhiều thông tin có giá trị như vậy."

Bùi Dịch mâu quang lạnh lẽo: " Người phụ nữ của tôi dễ dàng bị ức hiếp như vậy sao?"

Tần Phong tức cười.

Có lẽ là Bùi Dịch mẹ tái giá khi còn bé, đối với anh tạo thành bóng ma quá lớn, bây giờ đối với người anh coi trọng, anh cũng sẽ bảo vệ giống như điên.

"Vậy Thi Thi biết không?" Tần Phong có chút lo lắng.

Vừa nhắc tới người phụ nữ kia, Bùi Dịch trong mắt kìm lòng không được, hiện lên quét xuống vui vẻ, anh đem điều thuốc đặt vào gạt tàn, giọng nói rất là kiêu ngạo: "Vợ yêu của tôi thông minh như vậy, dĩ nhiên biết."

Tô Thi Thi có thể không biết Bùi Dịch dung túng cô cùng Hồ Sĩ Minh xảy ra xung đột, nhưng mà cô biết mình làm được những chuyện như vậy đối với Hồ Sĩ Minh là có sự trợ giúp.

Thay vì nói, Hồ Sĩ Minh muốn dùng Tô Thi Thi kiềm chế Bùi Dịch, không bằng bây giờ Hồ Sĩ Minh đã bị cô mê hoặc.

"Vậy kế tiếp đến phiên chúng ta làm một trận lớn" Tần Phong chà xát bàn tay, "Đã hai mươi năm trôi qua, tứ đại gia tộc lại một lần nữa muốn hợp tác một công trình, cậu nói xem, giống hay không giống như thời gian quay lại?"

Bùi Dịch sắc mặt nhất thời trầm xuống, kí ức chôn sâu trong lòng của anh đột nhiên trỗi dậy. Năm đó, cũng là như thế này, Tứ gia hợp tác một công trình, phá hủy nhà của anh.

"Lần này, tôi sẽ cho bọn họ trả một cái giá thật đắt!" Bùi Dịch siết chặt quả đấm, lạnh giọng nói.

"Tôi sẽ bên cậu." Tần Phong nghiêm túc vô cùng nói.

Bùi Dịch lộ ra nụ cười hiếm có, thấy chuyện nói xong rồi, xoay người đi tới móc quần áo bên cạnh cầm áo khoác lên, chuẩn bị đi ra cửa.

Tần Phong sững sốt, đuổi theo hỏi: "Cậu muốn đi đâu?"

Bùi Dịch mặc áo khoác vào, cũng không quay đầu lại, nói ra hai chữ: "Có hẹn."

"Thôi bỏ đi!" Tần Phong mặt lập tức xụ xuống, này gọi là hành hạ người độc thân.

Xem ra anh phải nhanh chóng chinh phục Ôn Ngọc! Nếu không

ngày ngày nhìn Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi ân ái, sớm muộn cũng bị ngược chết!

Bên kia, Tô Thi Thi được tài xế chở đến quán cà phê mới mở trong một toà nhà, thời điểm cô đến, Nhậm Tiểu Vi đã đến.

Bởi vì bà ngồi một góc bên cạnh cửa sổ, Tô Thi Thi vừa đến liền thấy được Nhậm Tiểu Vi, chẳng qua là đối diện Nhậm Tiểu Vi còn có một cô gái đang ngồi.

Cô gái kia ngồi đối mặt với Nhậm Tiểu Vi, Tô Thi Thi không thấy rõ bộ dáng của cô ta.

Chẳng qua là không biết tại sao nữa, Tô Thi Thi đang nhìn đến bóng lưng người phụ nữ kia, tâm đột nhiên lại nháy giật lên, có cảm giác rất quen thuộc, từ đáy lòng lan tràn ra.

"Cô đã đến rồi." Nhậm Tiểu Vi trước thấy được Tô Thi Thi, nhưng lại có thể nở nụ cười hiếm có chào đón cô.

Tô Thi Thi có chút bất ngờ, đang định chào hỏi bà, cô gái ngồi đối diện Nhậm Tiểu Vi nghiêng đầu.

"Tô tiểu thư, chúng ta lại gặp mặt."

Hồ Minh Phi.

Tô Thi Thi trong lòng trầm xuống, quả nhiên là cô ta.

"Hồ tiểu thư." Tô Thi Thi kéo ra một nụ cười tươi tắn, lễ phép gật đầu một cái, hướng Nhậm Tiểu Vi đi tới, ngồi vào bên cạnh bà.

"Muốn uống cái gì?" Nhậm Tiểu Vi đối với Tô Thi Thi khách khí.

"Một ly Latte, cảm ơn." Tô Thi Thi hướng về phía người phục vụ nói.

"Tô tiểu thư cũng thích Latte?" Hồ Minh Phi chờ sau khi phục vụ đi, cười nói, "Bất quá tôi nghe nói, Bùi tổng khẩu vị thích ngọt?"

Lời cô ta nói ra tuy là với Tô Thi Thi, nhưng mà mắt lại nhìn Nhâm Tiểu Vi.

Nhâm Tiểu Vi lập tức cười tiếp lời nói: "Không sai, nó từ nhỏ liền thích ăn đồ ngọt, bất quá lớn lên hậu khẩu vị có chút thay đổi. Nhưng mà uống cà phê vẫn luôn thích thêm đường."

Tô Thi Thi có chút lúng túng, cô giống như không nên xen vào nói?

Quả nhiên là Hồng Môn Yến.

Chẳng qua là cô rất muốn nói cho bọn họ biết, hiện tại Bùi Dịch không uống cà phê!

"Bác gái, bác mới vừa nói Bùi tổng thích sưu tầm đồ cổ?"

Hồ Minh Phi tựa vào chỗ ngồi, tư thế ngồi đoan trang hào phóng, toàn thân lộ ra dáng vẻ của một thực nữ ưu nhã, tự tin. Lúc nói chuyện, ánh mắt nhàn nhạt lướt qua Tô Thi Thi, mang theo một khí thế ngạo mạng.

Lúc này, cà phê được phục vụ đem đến, Tô Thi Thi liền cúi đầu uống cà phê.

Bên cạnh Nhâm Tiểu Vi nghe liền cười nói: "Gọi Bùi tổng như thế khách khí quá, kêu tên là tốt rồi. Nó thoạt nhìn nghiêm túc, thật ra chỉ là nó không nói nhiều thôi."

"Là thật sao? Lần đầu tiên gặp anh ấy quả thật rất nghiêm túc," Hồ Minh Phi cười khẽ, ánh mắt dờn qua nơi khác, rơi vào trên người Tô Thi Thi, cười hỏi, "Tô tiểu thư, nghe nói các người lần đầu tiên gặp mặt cũng không phải là đặc biệt vui vẻ?"

Tô Thi Thi đem tách cà phê nhẹ nhàng đặt ở trên bàn, ngời thẳng người, ngược mắt nhìn thẳng Hồ Minh Phi, lộ ra nụ cười tiêu chuẩn mỉm cười, từ từ phát ra một câu nói: "Ở trên giường đánh nhau, không biết có tính vui hay không vui?"

Hồ Minh Phi cùng Nhậm Tiểu Vi sắc mặt một cái liền thay đổi, nhất là Nhậm Tiểu Vi, trong mắt lóe lên một tia tức giận.

Nha đầu này, nói cái gì cũng dám nói!

Tô Thi Thi vẫn như cũ mỉm cười, bưng tách cafe tinh xảo lên, nhẹ nhấp một ngụm cà phê, tư thế hoàng mỹ.

Trong lòng lại muốn cười lộ ra.

Hừ, cho cô là Hồng Môn Yến phải không? Có thể, xem bản lĩnh ai cao hơn!

Tiểu Tam, cô còn rất non!

Chương 292: Thần trợ công

Edit:

Beta: Ryeo

Nơi góc quán cà phê xuất hiện một trận yên lặng ngán ngùi. Nhưng Nhậm Tiểu Vi cùng Hồ Minh Phi là người như thế nào, rất nhanh liền khôi phục bình thường.

Điều làm cho Tô Thi Thi kinh ngạc chính là, Nhậm Tiểu Vi cũng không có làm khó cô, thời điểm bà cùng Hồ Minh Phi nói chuyện phiếm, giống như là cố ý quan sát biểu hiện của cô, thỉnh thoảng chịu cùng cô trò chuyện.

Hồ Minh Phi cũng giống vậy, nói hai câu nói liền muốn quay qua hỏi ý kiến Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi ở dưới đáy bàn tay hơi siết chặt, nụ cười trên mặt càng ngày càng cứng ngắt.

Đây là mẹ chồng tương lai cùng tiểu tam bàn luận nhiệt tình về hôn phu của mình, bất cứ ai cũng sẽ không có tâm tình tốt.

"Tôi không có lật cái bàn này, thật là làm khó mà." Tô Thi Thi ở trong lòng lặng lẽ nói.

Nhậm Tiểu Vi cùng Hồ Minh Phi vừa nhìn liền biết là cố ý, hai người nhiệt liệt trò chuyện về Bùi Dịch khi còn bé.

Những chuyện này, Tô Thi Thi cho tới bây giờ chưa nghe nói qua.

"Thì ra là mình vẫn chưa biết rõ về anh ấy." Tô Thi Thi trong lòng có chút cô đơn.

Bùi Dịch đối với quá khứ của cô rất rõ, mà Tô Thi Thi vào lúc này mới phát hiện, cô thì ra là đối với quá khứ Bùi Dịch biết ít như vậy.

"Anh ấy biết nấu cơm?" Hồ Minh Phi kinh ngạc che miệng, không nghĩ tới Bùi Dịch còn có thể đi vào phòng bếp.

Nhậm Tiểu Vi che miệng khẽ cười nói: "Không sai. Lúc đó tôi cùng Đồng Đồng khẩu vị không tốt lắm, nó khi đó cũng biết mẹ ốm, len lén chạy đi đến phòng bếp học nấu ăn."

Nhậm Tiểu Vi trong mắt đều là tự hào: "Đứa nhỏ này thông minh, học cái gì cũng rất nhanh. Mặc dù là lần đầu tiên nấu cơm, nhưng mà làm được mùi cũng không tệ."

"Bác gái, người có phúc khí thật tốt." Hồ Minh Phi hâm mộ nói.

Tô Thi Thi nhẹ nhàng khuấy động cà phê, bưng lên uống một hớp, khẽ nhú mày.

Đã nguội.

"Tô tiểu thư, Bùi Dịch có làm đồ ăn cho cô ăn không?" Hồ Minh Phi đột nhiên quay đầu nhìn Tô Thi Thi hỏi.

Tô Thi Thi đặt tách cà phê xuống, cơ thể nghiêng về phía trước, một tay đặt tại trên bàn, lấy tay chống lên má, liền như thế nhìn Hồ Minh Phi, mặt mỉm cười.

Không nói.

Hồ Minh Phi thấy cô không nói lời nào, đưa mắt chuyển qua trên người Nhậm Tiểu Vi, cười nói: "Con cũng thích sưu tầm đồ chơi đặc biệt một chút. Bác gái, người nói cho con một chút, anh ấy thích cái gì?"

"Tôi nghe nói cô cũng thích sưu tầm đồ cổ? Tôi gọi nó đến đây, để cho nó với cô trao đổi một chút. Nó ở nhà có sưu tập được rất nhiều đồ cổ làm từ gỗ tử đàn. Đáng tiếc tôi cũng không phải là rất hiểu những thứ này." Nhậm Tiểu Vi cười nói.

"Được ạ" Hồ Minh Phi vừa nhìn về phía Tô Thi Thi, "Tô tiểu thư không ngại chứ? Tôi có thể đến biệt thự quấy rầy chút không?"

Tô Thi Thi lấy tay chống má, trên mặt mang vẫn nở nụ cười, hơi híp mắt, lẳng lẳng nhìn Hồ Minh Phi, vẫn như cũ không nói lời nào.

Hồ Minh Phi sắc mặt cứng đờ. Người phụ nữ này có phải hay không đang giận điên lên?

"Thi Thi có muốn hay không gọi thêm vài thứ khác?" Nhậm Tiểu Vi thấy thế, hỏi Tô Thi Thi nói.

"Không cần, con nghe hai người nói chuyện là được rồi." Tô Thi Thi đổi cái tay chống má, mỉm cười nói.

Nghe các người nói chuyện cũng đủ no rồi, còn ăn được đồ nữa hay sao?

Cô nở nụ cười trên mặt không chê vào đâu được, khiến Nhậm Tiểu Vi một câu nói cũng không nói ra.

Nhậm Tiểu Vi chợt có chút không hiểu Tô Thi Thi, với tính tình trước đây của nha đầu này, đoán chừng lúc này cũng sớm đã nổi trận lôi đình, nhưng mà bây giờ cô chút động tĩnh cũng không có.

Hừ, xem cô có thể chống được tới nào!

Nhậm Tiểu Vi khôi phục sắc mặt. Bà tự nhiên hiểu rõ Tô Thi Thi, lần này cũng là đúng bệnh hốt thuốc, bà không tin Tô Thi Thi đối với hai người bọn họ bàn luận về Bùi Dịch mà cô sẽ không nhúc nhích.

Vì vậy thời gian tiếp theo, bà liền cùng Hồ Minh Phi thân thiện trò chuyện, từ Bùi Dịch thích cất giấu những thứ đồ chơi nhỏ kia, rồi bàn tới sưu tầm đồ cổ vật.

Tô Thi Thi chỉ cảm thấy tay đau đến tê dại, liền ngồi thẳng người dựa chặt vào ghế, nghe bọn họ nói những cái đó, cô cũng không quá hiểu được ngôn ngữ trong nghề.

"Sưu tầm đồ cổ..."

Tô Thi Thi ở trong lòng nói thầm bốn chữ này. Cô làm trong ngành thiết kế, đối với những đồ vật này nọ làm từ gỗ cô có thể hiểu được, nhưng mà những thứ khác cô nghe không hiểu lắm.

Mà Hồ Minh Phi liền giống như biết hết mọi việc, thiên tài thiếu nữ, sự xưng hô này đối với cô ta mà nói đặc biệt chuẩn, toàn thân toả ra khí phách tự tin cứng cỏi, làm cho người ta tự ti mặc cảm.

Tô Thi Thi rất cuộc biết, mình tại sao thấy cô ta liền không thoải mái, đó là cảm giác mình bị so với người phụ nữ khác.

Người phụ nữ này quả thật so với cô ưu tú rất nhiều!

Ưu tú sao?

Tô Thi Thi âm thầm nắm chặt quả đấm, nếu như Hồ Minh Phi không có biểu hiện hứng thú đối với Bùi Dịch như vậy, cô không cần phải đi để ý cô ta.

Nhưng mà bây giờ...

Tô Thi Thi âm thầm cắn răng. Người sống một hơi, tuyệt đối không thể bị người phụ nữ mắt cao hơn đầu này thua kém được!

"Bác gái, mới vừa rồi nghe người nói Bùi Dịch khi còn bé học qua đàn cổ." Hồ Minh Phi trò chuyện một chút, lại kéo đến trên người Bùi Dịch.

"Đúng vậy, nó đàn cũng không tệ." Nhậm Tiểu Vi cười nói.

"Vậy thì thật là quá hữu duyên, con cũng rất thích đàn cổ. Con thấy được cái bóng dáng của mình phản phát trên người anh ấy." Hồ Minh Phi lộ ra khuôn mặt ngưỡng mộ.

Tô Thi Thi nắm tay, cô làm sao không biết, càng nghe càng kích động!

Thật muốn một quyền đánh đến người phụ nữ giả mù sa mưa này!

Người nào với cô ta hữu duyên, ai muốn ở trên người cô ta thấy bóng dáng chứ!

Tô Thi Thi âm thầm cảm thấy cô ta thật tổn hơi thừa lời.

Xong rồi, cô sắp nhịn không được rồi!

Nhưng mà Nhậm Tiểu Vi là cố ý muốn để cho cô bị kích động, hướng về phía Hồ Minh Phi nói: "Lấy đàn kết bạn, lần sau hai đứa có thể trao đổi với nhau nhiều hơn."

"Vâng, bất quá Bùi Dịch giống như đối với con có chút ý kiến, còn phải xin bác gái từ từ giải thích một chút." Hồ Minh Phi có chút ngượng ngùng nói.

Tô Thi Thi quả đấm nắm chặt đến trắng bệch. Thật là muốn một quyền đánh thẳng qua!

"Minh Phi xem ra, kỹ năng đàn của cô rất tốt, tôi nghĩ Tiểu Dịch nó sẽ thích." Nhậm Tiểu Vi nói.

"Thật sao? Con cũng chỉ là sơ cấp mà thôi." Hồ Minh Phi khẽ cười nói.

A...

Tô Thi Thi bất động, nhắm mắt, cô muốn nghe không nổi nữa!

Cô gái này thật biết giả vờ quá mà!

Ghê tởm hơn chính là, cô đang ghen tỵ!

Đang ở thời điểm cô sắp nhịn không nổi, bên cạnh đột nhiên truyền đến một giọng đàn ông nhàn nhạt đầy từ tính.

"Đàn cổ sơ cấp cũng không dễ dàng, Hồ tiểu thư quả nhiên là nhân tài."

"Bùi Dịch?" Ba người phụ nữ kinh ngạc, nhìn chăm chăm vào Bùi Dịch tự nhiên xuất hiện.

Bùi Dịch không biết đến từ lúc nào, mấy bước liền đi tới bên cạnh Tô Thi Thi, ánh mắt lại lạc ở trên người Hồ Minh Phi, nhàn nhạt nói.

"Nếu Hồ tiểu thư lợi hại như vậy, không biết có thể nể mặt đàn một bản có được hay không?"

Anh vừa nói dừng một chút: "Đúng lúc tôi thật lâu rồi không có nghe đàn."

Không biết là anh cố ý hay là vô ý, anh đem hai chữ "nghe đàn" nói nặng nề một chút, nghe giống như là có dụng ý khác.

"Tôi..." Hồ Minh Phi sắc mặt cứng đờ. Cô ta thông minh như vậy, sao lại nghe không hiểu!

Nghe đàn! Cho rằng cô ta đang làm xiếc sao?

Nơi này chính là quán cà phê! Cô ta là một thiên kim đại tiểu thư mà tự mình chạy đến đây đàn đàn cổ như vậy, bị người thấy còn không chê cười chết!

"Tiểu Dịch!" Nhậm Tiểu Vi sắc mặt cũng khó coi, âm thầm cảnh cáo Bùi Dịch.

Bùi Dịch vẫn như cũ nhìn chăm chăm Hồ Minh Phi, khẽ nhíu mày: "Chẳng lẽ những lời Hồ tiểu thư mới vừa nói đều là giả? Có thể cùng tôi so tài, người đàn cũng phải đạt đến trình độ cao, không biết Hồ tiểu thư có gì để tự tin như vậy?"

"Anh..." Hồ Minh Phi roạt một cái từ chỗ ngồi đứng lên, trên khuôn mặt đẹp đẽ đó đều là tức giận.

Người đàn ông này thật là quá đáng! Lại dám như vậy chắt vấn cô ta, quả thực là vô cùng nhục nhã!

Cô ta nhìn bốn phía một chút, sắc mặt có chút bất thiện nói: "Nơi này chỉ có Piano, không có đàn cổ."

Nhưng cô ta vừa dứt lời, bên cạnh đột nhiên truyền đến một giọng nói nhẹ nhàng: "Tôi chỗ này có đàn, có thể... Có thể cho cô mượn."

Ôn Ngọc?

Vẫn đang cúi thấp đầu chế giễu, Tô Thi Thi nghe được giọng nói này, ngẩng đầu lên một cái, bộ dạng giống như đang gặp quỷ.

Ôn Ngọc sao lại ở chỗ này?

Hơn nữa, cô vừa vắn đeo trên lưng một cây đàn cổ!

Kịch hay sắp bắt đầu ;v

Chương 293: Điều là một phe

Edit:

Beta: Ryeo

"Bùi... Bùi tổng?" Ôn Ngọc mới vừa rồi không nhận ra được người đàn ông đang nói chuyện này là Bùi Dịch. Đợi đến lúc cô mang đàn đến gần mới nhận ra được là anh, dọa cho sợ đến thiếu chút nữa ngất đi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô kìm nén đến đỏ bừng, thật cẩn thận nhìn Bùi Dịch một chút, lại nhìn thấy Bùi Dịch gây khó khăn cho Hồ Minh Phi khi đó, cuối cùng lúc thấy Tô Thi Thi, hốc mắt đỏ bừng, thiếu chút nữa trực tiếp khóc lên.

"Ngọc, không có sao, không có sao." Tô Thi Thi vội vàng chạy tới, kéo cánh tay của cô, trong lòng có chút dờ khóc dờ cười.

Cô ban đầu không biết là bọn họ ở chỗ này.

"Tôi... Tôi chính là cảm thấy anh ấy... Anh nói chuyện thật là quá đáng, sao có thể nói như vậy với một cô gái. Liền... Vừa muốn đem đàn cho vị tiểu thư này, để cho cô đi chứng minh..."

Ôn Ngọc càng nói càng nhỏ, nước mắt ở trong hốc mắt đảo quanh, không dám rơi, bộ dáng kia ủy khuất vô cùng.

Khụ khụ một cái... Tô Thi Thi thiếu chút nữa bật cười.

Ôn tiểu thư, cô thật là thần trợ giúp nha!

Cô đã không cần đi xem sắc mặt Hồ Minh Phi, đoán chừng sắp tức chết đi?

Mới vừa nói nơi này không có đàn cổ, kết quả là có người đem đến...

"Ngọc, đây không phải là lỗi của em. Em chỉ là tốt bụng muốn giúp người thôi mà." Bên cạnh lao đến một bóng người.

Tần Phong đã chạy tới giúp đỡ Ôn Ngọc tháo dây đàn đeo trên lưng xuống, đồng thời hướng về phía phục vụ ngoắc nói: "Tới đây đem đàn đặt lên nào."

Anh vừa nói chỉ chỉ Hồ Minh Phi: "Vị tiểu thư này muốn đánh đàn."

"Vâng ạ." Mấy vị phục vụ thấy bọn họ người nào cũng khí thế hơn người, nào dám đắc tội, vội vàng ôm đàn hướng Piano bên kia chạy đi.

"Các người..." Hồ Minh Phi thiếu chút nữa giận đến mất hết phong độ.

Cô biết Tần Phong, còn cô gái này là bạn gái anh ta?

Đều là một phe!

"Hồ tiểu thư, xin mời." Bùi Dịch hướng bên cạnh vừa lui, thay Hồ Minh Phi nhường đường đi.

"Tiểu Dịch!" Nhậm Tiểu Vi sắc mặt trầm xuống, có chút không vui.

Con trai bà làm như vậy thật là làm cho bà rất mất mặt.

"Mẹ, chúng ta ngồi xuống cùng nhau nghe." Bùi Dịch nắm cánh tay Nhậm Tiểu Vi, dịu dàng nói, "Khi còn bé bởi vì mẹ thích nghe đàn, cho nên con mới học đàn cổ. Hiện tại khó gặp được người có thể đàn được đàn cổ, cũng nên thưởng thức một lần."

"Chuyện này..." Nhậm Tiểu Vi trong lòng hơi có chút kinh ngạc, không nghĩ tới con trai nói lời dễ nghe như vậy.

Bà có chút áy náy liếc mắt nhìn Hồ Minh Phi.

Hồ Minh Phi hít một hơi, mặc dù trong lòng rất không thoải mái, nhưng mà lời nói của Bùi Dịch vừa rồi, quả thật đụng chạm đến cô ta, cũng coi là cho cô ta dưới bậc thang.

Cô ta cao ngạo nâng cằm, nhàn nhạt nói: "Đã như vậy, vậy tôi vì bác gái đàn một khúc."

Cô ta vừa nói liền đi ra chỗ ngồi, thời điểm đi ngang qua Tô Thi Thi, không nói gì liếc cô một cái.

Tô Thi Thi nặn ra một nụ cười, dùng giọng nói không lớn không nhỏ nói: "Hồ tiểu thư, cố gắng lên nha, chớ bị Bùi tiên sinh chúng ta xem thường!"

Khụ khụ... Tần Phong thiếu chút nữa bật cười.

Người phụ nữ này quá cay độc!

Hồ Minh Phi chỉ cảm thấy một cỗ khí huyết thẳng hướng trên đầu xông lên.

"Người phụ nữ này!"

Một khi cô ta có cơ hội, cô ta nhất định dạy dỗ cô thật tốt!

Cô ta sửa sang lại quần áo, khôi phục khí thế đoan trang cao nhã, hướng đàn cổ đi tới.

"Thi Thi, cô mới vừa rồi thật là quá đáng, Hồ tiểu thư dù sao cũng là thiên kim Hồ gia, cô làm như vậy thì cũng chỉ làm cho chúng ta mất thể diện." Chờ Hồ Minh Phi vừa đi, Nhậm Tiểu Vi sắc mặt liền xụ xuống.

Tô Thi Thi trong lòng trầm xuống, nhưng trên mặt làm ra một bộ dáng vẻ nghe lời, khiêm tốn nói: "Là do cháu sai rồi."

"Cô..." Nhậm Tiểu Vi không nghĩ tới cô lần này lại nhận ra được sai lầm nhanh như vậy, những lời dạy dỗ khác không nói ra được vẫn còn ứ lại trong cổ họng, nói ra không được, sượng mặt, chỉ cảm thấy khí huyết dâng trào, xông thẳng đỉnh đầu.

"Mẹ, mẹ đừng nổi giận." Bùi Dịch nhàn nhạt liếc Tô Thi Thi một cái. Cô bé này từ khi nào đã có kinh nghiệm cho những tình huống như vậy? Rất biết ngoan ngoãn?

Xem ra, mẹ anh cũng không thích con dâu khôn khéo.

Tô Thi Thi âm thầm trợn mắt nhìn anh một cái. Người này muốn tới cũng không nói cho cô một tiếng, nếu biết cô mới vừa rồi cũng không nhẫn nhịn cực khổ như vậy.

"Thi Thi, tôi mới vừa rồi không phải đã làm sai chuyện gì rồi chứ?" Lúc này, Ôn Ngọc lặng lẽ lôi kéo tay áo Tô Thi Thi, nhỏ giọng hỏi.

"Không có." Tô Thi Thi quay đầu qua, lúc đối mặt cô ấy, thiếu chút

nữa bật cười.

Ôn tiểu thư, cô là làm sai chuyện sao? Cô làm quá chuẩn xác, tuyệt đối là thần trợ giúp nha!

"Thi Thi à, nhớ là nợ anh một ân tình nha! Là anh đem Ôn tiểu thư dụ dỗ để thương đến đây."

"Tôi... Đàn của tôi lúc trước bị hư, vừa lúc tới đây lấy. Anh ấy nói quán cà phê này mới vừa khai trương, muốn tới đây thử một chút, sau đó chúng tôi đã tới rồi." Ôn Ngọc nhỏ giọng giải thích.

"Đúng dịp như vậy?" Tô Thi Thi không quá tin tưởng, quay đầu lại quan sát Bùi Dịch.

Bùi tiên sinh đang nghiêm trang an ủi mẹ anh ta, hoàn toàn không trả lời ánh mắt của cô.

"Tuyệt đối có vấn đề." Tô Thi Thi trong mắt lóe lên một tia giao hoạt.

Nói thế nào cô cũng không tin trong từ điển Bùi Dịch có hai chữ "trùng hợp" này!

"Mẹ, con đưa mẹ đi bệnh viện." Bùi Dịch thấy Nhậm Tiểu Vi xoa trán, sắc mặt trắng bệch, trầm giọng nói.

Đoán chừng là mới vừa rồi tức giận nên phát bệnh, Nhậm Tiểu Vi bệnh choáng váng đầu lại tái phát.

"Hỗ tiểu thư vẫn còn ở nơi này, là mẹ mời cô ấy ra ngoài, sao có thể đi trước được?" Nhậm Tiểu Vi cau mày lắc đầu.

Mới vừa rồi đã để cho Hồ Minh Phi khó coi như vậy, bà còn đi như

vậy, chẳng phải là huyền não hơn.

Bùi Dịch hơi hơi trầm ngâm, hướng về phía Tô Thi Thi ngoắc: "Em mang mẹ đi bệnh viện."

"Không cần..." Nhậm Tiểu Vi đang muốn phản đối, Bùi Dịch cắt đứt lời của bà, nói: "Con ở lại chỗ này chờ Hồ tiểu thư."

"Thật sao?" Nhậm Tiểu Vi mắt sáng lên.

Nếu như vậy, Bùi Dịch là có thể cùng Hồ Minh Phi đơn độc ở cùng nhau, bà dĩ nhiên vui mừng thấy thành công trước mắt.

Bà ngẩng đầu liếc Tô Thi Thi một cái, gật đầu: "Vậy cũng tốt, chúng ta đi trước."

"Cháu đỡ người." Tô Thi Thi vội vàng đỡ tay Nhậm Tiểu Vi, thời điểm đi ngang qua Bùi Dịch, cô lặng lẽ đưa tay hung hăng bấm lên cánh tay của anh, dùng sức ngắt một cái!

Bảo anh ở lại chỗ này hầu hạ người đẹp!

"Hí..." Bùi Dịch ánh mắt tối sầm lại, ngẩng đầu, trợn mắt nhìn Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi nhìn thấy ánh mắt anh trừng yêu cô mặt lập tức đỏ.

Người đàn ông này...

Không biết đang có chủ ý gì!

Tô Thi Thi quay đầu liếc mắt nhìn bên kia Hồ Minh Phi đã bắt đầu đánh đàn, không biết sao vậy, lại có chút đồng tình nổi dậy.

Bùi tiên sinh sẽ có lòng tốt như vậy sao?

Nói đùa!

"Thi Thi, tôi cùng các người cùng đi đi." Ôn Ngọc lặng lẽ đến bên cạnh nói.

"Ngọc, chúng ta cà phê còn không có uống!" Tần Phong đi tới, một tay kéo Ôn Ngọc trở về, ngẩng đầu hướng về phía Tô Thi Thi cười nói, "Thi Thi à, chăm sóc tốt cho bác gái."

Tô Thi Thi nhú mào: "Tần tổng, hẹn hò một lần không dễ dàng, nắm chặt cơ hội thật tốt."

Tần Phong trên mặt nụ cười cứng đờ. Người phụ nữ này sao lại hiểu lời nói của anh như vậy.

Anh mới vừa rời lại là theo dõi vừa uy hiếp, mới đem Ôn Ngọc đến, không nghĩ tới lại nhảy vào cái hố của Bùi Dịch.

"Dám phá hủy buổi hẹn hò của tôi, tôi liền ở chỗ các người ăn vạ!" Tần Phong lôi kéo Ôn Ngọc ngồi vào trước mặt Bùi Dịch, tức giận trừng mắt nhìn Bùi Dịch một cái.

"Vậy không làm phiền." Bùi Dịch lại đột nhiên đứng lên, hoàn toàn không suy tính gì liền hướng phía ngoài, đi ra.

"Bùi tổng!" Ôn Ngọc mở một đôi mắt ướt nhẹp nhìn anh, mặt nghiêm túc nói, "Anh bây giờ đuổi theo còn kịp, Thi Thi bọn họ chưa đi xa."

Cô là rất không đồng ý Bùi Dịch ở đây cùng với Hồ Minh Phi.

Bùi Dịch bước đi dừng một chút, trong lòng có chút hơi động. Người phụ nữ này không hổ là tri kỷ của Tô Thi Thi.

Anh đối với Ôn Ngọc gật đầu một cái, bước nhanh hơn.

"Ặc! Cậu quá độc ác!" Tần Phong lau mồ hôi, lại có chút bất đắc dĩ nhìn người phụ nữ mà mình thích.

"Cô gái ngốc này, bọn họ đi rồi, nhưng mà để lại cho chúng ta một cục diện rối rắm đó!"

Tần Phong quay đầu nhìn bên kia một chút, Hồ Minh Phi đang nghiêm túc đánh đàn, đau cả đầu.

Chương 294: Vận khí thật không tệ

Edit:

Beta: Ryeo

Tô Thi Thi đỡ Nhậm Tiểu Vi ra khỏi quán cà phê, đi chưa được mấy bước, Hồng Cầm cùng tài xế đã chờ bà ở trong xe thấy vậy liền đi tới.

Mọi người cùng đi chung xe, nhưng lúc đi ngang qua một trạm xe buýt, Nhậm Tiểu Vi kiểm soát để Tô Thi Thi phải xuống xe.

Tô Thi Thi nhìn chiếc Mercedes-Benz nhanh chóng chạy đi, yên lặng, thờ dài.

Xem ra cô cố gắng cũng vô ích.

Tô Thi Thi có chút bất đắc dĩ. Sắc mặt Nhậm Tiểu Vi vừa rời khi ở trên xe cô cũng không phải là không thấy, đoán chừng đối với cô hận thấu xương.

Phải nói lấy được lòng bà là không thể nào.

Tô Thi Thi hướng chỗ trạm xe buýt đi tới, hai tay theo bản năng đan vào nhau. Càng ngày càng lạnh.

Lúc cô đang đứng chờ, một chiếc Cayenne màu đen dừng ở bên cạnh người cô, cửa sổ xe hạ xuống, lộ ra vẻ mặt tuấn tú của người

đàn ông.

"Lên xe." Bùi Dịch nghiêng đầu nhìn nhạt liếc cô một cái.

Tô Thi Thi ngẩn ngơ: "Sao anh lại rời khỏi đó nhanh vậy?"

Bùi Dịch nhìn cô chăm chăm, liếc mắt, đột nhiên anh mở cửa xe, đi đến bên cô.

Tô Thi Thi còn chưa phản ứng kịp, liền bị anh ẵm cô như một công chúa, hướng xe đi tới.

"Này!" Tô Thi Thi mặt liền đỏ, "Nơi này có nhiều người nhìn!"

"Sao vậy? Muốn cho anh đi chậm một chút?" Bùi Dịch cúi đầu liếc cô một cái.

Tô Thi Thi lập tức ngậm miệng.

Bùi Dịch đem cô đặt ở chỗ cạnh tài xế, đóng cửa lại, xoay người đi vòng qua ghế lái ngồi xuống, xe rất nhanh rời nơi này.

Động tác của bọn họ rất nhanh, cũng không có nhiều người chú ý.

Chẳng qua là Tô Thi Thi ngồi trên xe, trong đầu hồi tưởng chuyện vừa rồi xảy ra ở quán cà phê, càng nghĩ càng không nhịn được, cuối cùng nằm úp sấp ở chỗ ngồi, cười đến cả người không ngồi dậy nổi.

"Ha ha ha, đờ Hổ Minh Phi nhận ra một người cũng không còn ở đó, có thể tức chết hay không?"

Tô Thi Thi ôm bụng, chỉ cần vừa nghĩ tới sắc mặt Hổ Minh Phi, liền cười đến dừng không được.

"Bùi Dịch, em phát hiện anh thật quá độc ác! Anh nói xem có phải là anh cố ý tìm Ôn Ngọc để bọ họ đến đó đúng không? Nhưng mà sao anh biết, Hồ Minh Phi sẽ nói đến chuyện đàn cô?"

Tô Thi Thi nghĩ tới mới vừa rồi Bùi Dịch gây sự, từng bước một đem Hồ Minh Phi ép không có đường lui, đáng vẻ liền hả giận!

Con thiên nga cao ngạo kia, đoán chừng đời này cũng chưa từng gặp qua đối thủ như vậy đi?

Bùi Dịch một tay giữ vô lăng, cơ thể hơi nghiêng, liếc mắt nhìn Tô Thi Thi.

Ánh mắt của anh vừa đúng đụng phải ánh mắt loé sáng của Tô Thi Thi, trái tim chợt ngừng ra, cuống quýt dời mắt sang chỗ khác.

Người phụ nữ này bản lĩnh hấp dẫn người khác càng ngày càng lợi hại!

Đáng chết, anh chẳng qua là nhìn cô một cái, thiếu chút nữa không nhìn được!

"Anh sao lại mà không nói lời nào? Chúng ta có cần đi đến bệnh viện thăm bác gái không? Bà ấy mới vừa rồi có vẻ như cực kì đau đầu." Nhậm Tiểu Vi dù sao cũng là mẹ của Bùi Dịch, Tô Thi Thi là thật tâm lo lắng vấn đề thân thể bà.

"Không cần." Bùi Dịch âm thầm đem cảm giác ham muốn kia nén xuống, nhìn về phía trước, mặt không thay đổi nói "Bà nhìn thấy chúng ta chỉ nhức đầu hơn."

"Ặc..."

Được rồi, anh nói đúng.

Tô Thi Thi suy nghĩ một chút nói: "Anh còn chưa trả lời Ôn Ngọc bọn họ vừa rồi đến có phải là trùng hợp hay không?"

"Là anh kêu Tần Phong đi đến chỗ em." Bùi Dịch vừa nói, liếc mắt nhìn Tô Thi Thi, nhàn nhạt nói ra bốn chữ, "Phong ngừa bất trắc."

Trước lúc anh đi ra, Tần Phong cũng đi theo ra ngoài. Khi anh ta ở trên xe nghe điện thoại, nghe nói Ôn Ngọc muốn lấy đàn cổ vừa sửa xong. Anh nghĩ mẹ của mình, gọi Tô Thi Thi đến chắc bàn đến những điều trong quá khứ mà cô không biết.

Tô Thi Thi căn bản không hề biết gì về đàn cổ, lại càng không biết đánh đàn, nhưng mà anh biết được Hồ Minh Phi giỏi về đàn cổ.

"Cho nên nói anh chẳng qua là thử vận may một chút, sau đó đúng lúc có thể dạy dỗ cô ta?" Tô Thi Thi sau khi nghe anh giải thích, thâm sâu nói "Bùi tiên sinh, anh vận khí thật không tệ!"

Hồ Minh Phi thật sự là xui tám đời!

Hồ Minh Phi thật sự là xui tám đời nha, mới sẽ gặp phải chuyện như thế này!

Khi cô ta đàn xong đi xuống khỏi sân khấu, theo bản năng hướng chỗ ngồi vừa rồi của bọn họ nhìn sang, nhưng mà ở đó đâu nơi nào còn hình bóng của Bùi Dịch, ngay cả Nhậm Tiểu Vi cùng Tô Thi Thi cũng không thấy!

"Đáng chết, bọn họ để cho mình tới biểu diễn, rồi lại chạy mất!" Hồ Minh Phi ngón tay thon dài nắm chặt trên đàn, giận đến run run.

Cô giống như một con lừa ngốc ở chỗ này nhắm mắt biểu diễn, bị người vây xem, vậy mà bọn họ cứ như vậy mà đi!

"Quả là khinh người quá đáng!" Hồ Minh Phi cho dù có gia giáo hơn nữa cũng không nhịn nổi.

Cô ta thật muốn tức chết!

Cô ta từ khi còn nhỏ đến giờ, ở trong cái thành phố này cho tới bây giờ mọi người thấy cô ta cứ như là lẩn vào phải như cá gặp nước, nổi danh cao ngạo. Nhưng mà bây giờ lại bị bọn họ chà đạp tàn nhẫn!

"Ô Thi Thi, Bùi Dịch, các người chờ, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho các người!" Hồ Minh Phi cắn răng, cô ta hít sâu áp chế tức giận.

Cô ta tuyệt đối không thể ở chỗ này bộc phát! Cô ta muốn duy trì hình tượng!

Đúng lúc này, bên cạnh truyền đến một giọng nói nhỏ nhẹ ngọt ngào: "Cô có thể đem đàn trả tôi được chưa?"

Hồ Minh Phi quay đầu, ánh mắt giết người vèo một cái bắn tới trên người Ôn Ngọc.

Chính là người phụ nữ này! Nếu không phải là cô đem đàn đến, cô ta cũng không đến nổi giống như con lừa ngu ngốc ở chỗ này khảy đàn!

Cô cùng Ô Thi Thi là một phe!

Hồ Minh Phi móng tay hung hăng bấu vào đàn, hận không thể đem đàn đập vào người Ôn Ngọc.

"Hỗ tiểu thư, cô như vậy sẽ làm đàn của tôi hư mất." Ôn Ngọc càng nói càng nhỏ, đáng thương tội nghiệp nhìn cô ta.

Đàn của cô vốn rất khó để mua, đã làm hỏng một lần, cô đau lòng vô cùng. Mới vừa rồi chẳng qua cô cũng chỉ có ý tốt muốn cho cô ta mượn dùng một chút, bây giờ nhìn thấy cô ta làm như vậy, Ôn Ngọc ủy khuất vô cùng.

"Cô.. Đi ra chỗ khác cho tôi" Hồ Minh Phi hít sâu.

Vẻ mặt của người phụ nữ này có ý gì? Giống như cô đang khi dễ cô ta vậy.

"Đàn của tôi..." Ôn Ngọc mặc dù bề ngoài nhu nhược, nhưng mà tính tình lại rất cứng rắn, thấy cô ta không chịu trả đàn, cô có thể bỏ đi hay sao.

"Cô..." Hồ Minh Phi ôm đàn ném tới trên người Ôn Ngọc, "Trả lại cho cô..."

"A..." Bởi vì cô bất chính là đuôi đàn, không có bắt được trọng tâm, đàn từ trong tay cô rơi xuống đất, đuôi đàn lập tức bị gãy

"Đàn của tôi!" Ôn Ngọc hốc mắt đỏ lên, nước mắt chứa đầy hốc mắt, nhịn không được liền chảy xuống.

Sự việc này Hồ Minh Phi cũng sửng sốt một chút.

Không phải là bởi vì đàn hư, mà là bị người phụ nữ trước mắt này hù sợ.

Sao vậy nói khóc liền khóc?

"Ngọc!" Nơi xa vốn là xem kịch vui, Tần Phong nhìn thấy cô khóc, lập tức chạy tới, đau lòng giúp cô lau nước mắt.

Mắt của anh thoáng qua tia giận dữ cùng lạnh lùng.

Hỗ đại tiểu thư, cô thật là được!

Chẳng qua là khi Tần Phong ngẩng đầu lên, trên mặt lại mang theo nụ cười khách khí: "Hỗ tiểu thư, sao lại giận dữ như vậy? Ngọc chỉ có việc gấp phải đi, nên đến lấy lại đàn mà thôi"

"Nếu như là cô ấy mới vừa rồi có chỗ nào nói không đúng, mạo phạm cô, tôi hay cô ấy xin lỗi cô." Tần Phong khách khí nói.

Hỗ Minh Phi vốn là nghe được Tần Phong khách khí, sắc mặt mới hơi khá hơn một chút, cao ngạo nói: "Một cây đàn mà thôi, sao lại khóc thành như vậy? Tôi đền cho cô một cây."

Tần Phong sắc mặt lạnh một chút, cả người đầy nhẫn nhịn, nhàn nhạt nói: "Không cần. Một cây đàn, Tần Phong tôi còn mua được."

Anh vừa dứt lời liền ôm lấy bả vai Ôn Ngọc, cúi đầu đỡ cô đi ra phía ngoài.

Ôn Ngọc khóc đến cả người mềm nhũn, bộ dáng kia nhìn liền làm cho đau lòng người.

"Thật là quá đáng!" Bên cạnh, có những vị khách khác thấy như vậy một màn, từng ánh mắt hướng đến chỗ Hồ Minh Phi cũng đều mang theo chán ghét.

Mới vừa rồi bọn họ nhìn rõ ràng, đều là vị này Hồ tiểu thư tức giận

ức hiếp người ta. Chẳng những làm hư đàn của người tốt bụng cho cô ta mượn đàn, còn xem thường người khác!

"Hừ! Loại chuyện như vậy nên ra ánh sáng!" Cách piano một cái bàn, vừa đúng có một người phóng viên.

Lúc này cô ta đối diện với những người khác, tức giận nói: "Loại người này liền là ý nhà có tiền, khi dễ người khác không chớp mắt, thật là thói đời bạc bẽo!"

Mọi việc Hồ Minh Phi làm bị đăng lan tràn trên internet, tất cả mọi người nhìn thấy đều tức giận.

Mà Hồ Minh Phi lúc rời đi cũng không biết, thời điểm cô ta biết, tất cả đều đã trễ.

Hình như bạn nghỉ lâu quá rồi. Nên nhớ đăng truyện nữa. Sáng vào đăng 1c rồi tí nữa coi phim hay làm linh tinh gì đó. Ed còn nhớ làm nữa.

Giờ sao đây ta??? Động lực nào để bạn trở lại đây

Chương 295: Nổi tiếng

Edit:

Beta: Ryeo

"A, thật là tức chết!" Tại nhà lớn Hồ gia, Hồ Minh Phi ném đi tất cả máy tính, điện thoại di động, ipad, giận đến phát điên.

"Lập tức đem tất cả các tin tức liên quan tới tôi xoá hết! Tôi không muốn phải nhìn thấy nữa!" Hồ Minh Phi giận đến thét chói tai.

Thật mắc cỡ chết người, cô ta lớn như thế này, cho tới bây giờ không có mặt mặt quá như vậy.

Ở trong quán cà phê đàn đàn dạo đàn cổ đó bị người ta thấy, hơn nữa còn bị người khác nghĩ cô ta khi dễ một cô gái đến nỗi làm cho người ta òa khóc!

Hồ Minh Phi hai tay ôm đầu, tức chết cô ta rồi!

Ngay cả ông của cô ta cũng gọi điện thoại tới đây hỏi cô ta chuyện là sao. Cô ta từ nhỏ chính là đứa cháu được cưng chiều, không có phạm những sai lầm thấp kém như vậy!

Lúc này, điện thoại bị cô ta ném sang một bên vang lên. Hồ Minh Phi cầm lên vừa nhìn, là anh của cô ta gọi tới, thờ phì phò, không đợi bên kia nói chuyện liền quát.

"Em nhất định phải làm cho Tô Thi Thi trả giá thật lớn, muốn cho cô

ta mê hết mặt mũi! Em thề, em tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cô ta!"
Hỗ Minh Phi hét lên, tính khí đại tiểu thư hoàn toàn bộc phát ra.

"Tức giận như vậy làm cái gì? Đã sớm nhắc nhở qua em, phải đề phòng cô ta." Hỗ Sĩ Minh có chút im lặng. Đứa em gái này chính là quá tự tin, để cho Tô Thi Thi dạy dỗ cô một lần cũng tốt.

"Cô ta cùng Bùi Dịch hợp nhau... A! Bọn nó tại sao lại ở chỗ này! Chó đáng chết, bắt bọn nó đuổi ra ngoài cho tôi!"

Hỗ Minh Phi đột nhiên hét ầm lên: "Anh, anh tại sao không bắt bọn nó đuổi ra ngoài! Muốn bắt bọn nó nuôi đến khi nào?"

Hỗ Minh Phi muốn điên rồi.

Không biết hai cái chó này là có phải là bởi vì nghe được cô ta gọi Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch, cho nên mới chạy vào không nữa.

Cho nên chạy đến trong phòng của cô ta, thấy đồ liền gặm. Không có quá một phút, liền đem gian phòng của cô ta làm thành một cảnh hỗn độn!

"A!" Trong nhà lớn Hỗ gia xuất hiện tiếng hét chói tai kinh khủng trong giây lát, toàn bộ người giúp việc của Hỗ gia ở trong góc nhỏ, ai cũng không dám lên tiếng.

Tính khí đại tiểu thư, cho tới bây giờ cũng không tốt!

Đầu bên kia, Hỗ Sĩ Minh yên lặng cúp điện thoại, trong mắt tia độc ác chợt lóe rồi biến mất, nhưng cũng có một chút bất đắc dĩ.

Hai con chó điên kia, đem đến thì dễ, đuổi đi thì khó!

"Bùi Dịch đáng chết, anh hẳn là mong tổng được bọn nó đi!"

Hồ Sĩ Minh xoa xoa cái trán, gọi điện thoại gọi cho trợ lí hỏi: "Người huấn luyện chó tìm đã tới chưa?"

Trợ lí đỏ mặt hỏi: "Đã có người đến xem qua, nhưng mà hoàn toàn dạy dỗ bọn nó không được, hai con chó đó không chịu nghe lời."

Trợ lí lo sợ, nhỏ giọng nói: "Nếu không trực tiếp đuổi đi ra ngoài?"

Hồ Sĩ Minh sắc mặt tối sầm.

Anh ta thật sự muốn đuổi chúng nó đi. Mấu chốt là hai con chó đáng chết kia luôn muốn ở lại nhà bọn họ, Chết sống không chịu đi ra ngoài! *Vâng chó nhà anh chị rất lầy bạn rất thích*

Trừ khi đánh chết bọn nó, nếu không căn bản không cách nào đến gần.

"Tiếp tục tìm!" Hồ Sĩ Minh lạnh giọng nói.

Mà bên kia, sau khi Tô Thi Thi trở lại biệt thự, rất nhanh liền thấy được tin tức liên quan tới Hồ Minh Phi.

Cô ngồi trên ghế dựa ở phòng sách, ôm máy tính vừa nhìn vừa cười: "Sớm biết ở lại xem kịch hay rồi."

"Rất buồn cười?" Bên cạnh truyền đến một giọng nói lạnh lùng, Bùi Dịch không biết từ lúc nào đã đứng bên cạnh ghế dựa.

Tô Thi Thi lập tức thu nụ cười, ngồi thẳng người, nghiêm trang lắc đầu: "Không buồn cười."

Không biết tại sao, kể từ khi Bùi Dịch trở về, sắc mặt liền không tốt lắm. Cô nên cố gắng không chọc giận anh.

"Nếu không buồn cười thì đừng nên xem." Bùi Dịch xoay người đi tới bàn đọc sách bên cạnh, từ trên bàn cầm lên một quyển sách, hướng cô ném tới, "Đọc sách."

"Đọc sách... Bùi Dịch, em không muốn xem!" Khi Tô Thi Thi nhìn thấy trên quyển sách đề ba chữ "Tố nữ kinh", rất muốn không phải đọc.

*Tố nữ kinh: là một tác phẩm cổ điển của Trung Quốc, tương truyền là do nàng Tố Nữ viết. Nàng là một con người rành rẽ nghệ thuật yêu đương và là cố vấn cho hoàng đế về chuyện phòng the. Các bạn cứ hỏi google đại thẩm sẽ biết thôi

Cô làm bên trong phòng thiết kế, cũng không phải là nghiên cứu báo cáo tính toán, tại sao cần xem loại sách này!

"Tô tiểu thư, nói lời giữ lời." Bùi Dịch ngòì trở lại đến vị trí của mình, ngẩng đầu liếc cô một cái, "Tự em nói muốn xem hết."

"Em..." Tô Thi Thi á khẩu không trả lời được. Cô ngày hôm qua đầu óc lúng túng, đúng là đã nói lời như thế.

"Nhưng mà..."

Tô Thi Thi lặng lẽ nhìn quyển sách. Không thích nhưng mà, đọc là phải đọc!

Nửa giờ sau, Tô tiểu thư thấy đoạn văn đầu, cầm sách chạy đến bên cạnh Bùi Dịch, rất nghiêm túc nói: "Nơi này có nói đến vấn đề tần suất, tuổi hai mươi thịnh thì ngày làm hai lần, gầy yếu thì ngày làm một lần, tuổi ba mươi, thịnh thì ngày làm một lần, hèn kém hai ngày

một lần."

Cô vừa nói ngẩng đầu nhìn Bùi Dịch: "Chú Bùi, anh cũng hơn ba mươi ha? Như vậy một ngày một lần là được rồi."

Bùi Dịch sắc mặt trắng xanh một cái liền đen, vươn tay liền đoạt lấy quyển sách trên tay Tô Thi Thi, bộp một cái ném nó nằm trên bàn, nhìn chăm chăm mắt của cô, nói rõ từng chữ một: "Anh năm nay 28, không tới ba mươi!"

Anh vừa nói xong liền nắm lấy tay Tô Thi Thi, đem cô kéo vào trong ngực, vuốt vuốt cằm của cô: "Tô tiểu thư, em đang hoài nghi năng lực của anh sao?"

Tô Thi Thi sắc mặt đỏ lên, vội vàng giải thích: "Đây là sách nói, chừng ba mươi tuổi thì đàn ông một ngày một lần là đủ rồi, nhiều đối với thân thể không..."

"Tô tiểu thư, em xem sách đúng thật là không tiếp thu được gì rồi. Năm hai mươi, nên nửa ngày làm một lần, anh hiện tại liền giúp em nghiệm chứng một phen!" Bùi Dịch vừa nói khom lưng ôm lấy Tô Thi Thi, hướng phòng ngủ đi tới.

"A, không cần! Em tin tưởng! A, Bùi Dịch, anh coi chừng thận hư!"

"Tinh tẫn nhân vong!"

Tinh tẫn thân (nhân) vong: Lao lực quá mà chết =)))) *phần lớn hiểu theo nghĩa lao lực trong chuyện í*

Tô tiểu thư rất nhanh liền kêu hô không nổi nữa. Bùi Dịch tự mình nghiệm chứng, để cho cô hoàn toàn hiểu ý tứ của sách.

Tô Thi Thi thề, sau này lúc cô đọc sách, tuyệt đối không lảm mồm!

Sau mấy ngày, Tô Thi Thi vừa bận rộn chuyện cạnh tranh của công ty xây dựng Minh Đỉnh, vừa tìm một đồng sách về nhiều phương diện để xem.

Mặc dù ngoài mặt thoát nhìn như cô không thèm để ý, nhưng mà trong lòng cô quật cường không muốn thua kém.

"Hỗ Minh Phi, tôi sẽ đem cô cao ngạo đánh xuống đấy!" Tô Thi Thi Tròng mắt híp lại, trong lòng cũng sớm đã có quyết định.

Chẳng qua là cô xem sách càng nhiều, lại hiểu một cái đạo lý.

Con người thâm độc không lường được, ngày đó khi Hỗ Minh Phi cùng Nhậm Tiểu Vi nói chuyện phiếm, lúc nói tới những thứ số liệu chuyên nghiệp, kì thực hơn phân nửa đều là hù dọa người mà thôi.

Nghe đạo lý rõ ràng, trên thực tế cô không có một chút hiểu biết.

Tô Thi Thi không khỏi lắc đầu, xem ra như thế nào học tập cũng là một môn học vấn. Hỗ Minh Phi được dạy dỗ thành một người phụ nữ cái gì cũng biết, đoán chừng đọc rất nhiều sách đi

Ngày chủ nhật hôm đó nghỉ ngơi, cô đang ôm máy tính nằm trên ghế xem một chương trình khảo nghiệm đồ cổ, khi thấy có người đem đồ vật lúc xưa vứt bỏ làm báu vật, mắt cô sáng lên.

Cô chạy đến bên cạnh Bùi Dịch, nịnh nọt nhìn anh: "Bùi tổng, anh có cái gì thoát nhìn giống như đồ dỏm, trên thực tế là là đồ trang sức cao cấp không?"

Bùi Dịch khóe miệng thật nhếch lên, để văn kiện phê duyệt xuống,

quay đầu yên lặng nhìn cô: "Có."

Tô Thi Thi lập tức hưng phấn nói: "Có thể đem cái kia cho em mượn xem một chút không?"

Bùi Dịch không lên tiếng, đứng lên đi tới bên cạnh giá sách, từ một trong ngăn kéo lấy ra một cái hộp nhỏ, lấy ra một sợi dây chuyền đưa cho Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi cầm ở trong tay cẩn thận nhìn một chút, Đây là một sợi dây chuyền, làm những mắc xích như miếng đồng trên lắc tay, cách khoảng lại kết một miếng ngọc nhìn giống như mắt mèo gì đó.

Những miếng ngọc này nhìn có vẻ là thật, ngược lại sợi dây chuyền này...

Tô Thi Thi hai ngày nay cũng xem không ít kiến thức về phương diện này, liếc nhìn những thứ này, như có điều suy nghĩ nói: "Này nhìn hình như là đồ cổ."

Cô ngẩng đầu lên, chỉ chỉ những thứ đồ cổ này, hỏi: "Bùi Dịch, có bao nhiêu năm lịch sử?"

Bùi Dịch đi tới lấy dây chuyền, vừa giúp Tô Thi Thi đeo vào, vừa nói ra một con số.

Tô Thi Thi cứ nghĩ nó là đồ dỏm, lại không nghĩ ra nó lại có giá trị như vậy! Đột nhiên cảm thấy nó rất nặng.

"Nếu không..., có thể mang đi, để ngừa bất cứ tình huống nào!" Tô Thi Thi vốn là muốn để cho Bùi Dịch lấy lại, nhưng mà vừa nghĩ, đến lúc gặp mặt Hồ Minh Phi, trên người cô có thể có vài món vũ khí!

Bùi Dịch thấy cô đưa tay nhận, tựa như thoáng thờ phào nhẹ nhõm, đi tới giá sách lấy tài liệu về châu báu thất lạc cho cô: "Hỗ Minh Phi ở phương diện châu báu thành tựu cũng không tệ."

Tô Thi Thi vừa nghe ý chí chiến đấu tăng cao, ôm lấy sách liền xem.

Một tuần sau, Tô Thi Thi hỏi Bùi tiên sinh tại sao thoát nhìn giống như đồ dỏm, nhưng trên thực tế là giầy chuyền thật.

Bùi tiên sinh vốn là đem sợi dây chuyền bằng ngọc thạch được làm kĩ lưỡng đem mài cho cũ lại.

Bùi Dịch chính mình cũng có chút bất đắc dĩ, chỉ tại Tô tiểu thư thích đơn giản, không cầu kì. Anh trước muốn muốn tặng lễ vật cho cô, cô chết sống không chịu lấy, không thể làm gì khác hơn là nghĩ ra biện pháp như thế.

Thật là không dễ dàng!

Cuối cùng Tô Thi Thi cũng buồn bực.

"Em sao lại cảm giác giống như là đeo hàng giả cả người?"

Bên cạnh, Bùi tiên sinh đang xem văn kiện mặt triệt để đen lại.

Lúc này, rất nhanh công trình ở Thành Trung thôn đã bắt đầu. Tứ đại gia tộc sau hai mươi năm lại cùng nhau tranh đấu, ở thành phố này cũng xem như là một chấn động không nhỏ.

Một hồi không biết chiến đấu, lặng lẽ khai hỏa.

Haizz... qua tuần sẽ cố gắng chăm lại. Ngày 3 chương hoặc hơn. Nói chung là sẽ đc ít nhất 3c đó. 1 mình bạn làm thôi, mấy đũa

nhà bạn bạn lém, bạn hơn bạn rồi

Bởi thế lúc bạn làm có chỗ nào sai sót cứ cmt để bạn sửa. Góp ý nhẹ nhàng nha. Đừng nói lời cay đắng. Con tim tui mong manh lắm

Chương 296: Đào hồ nhảy chung

Edit:

Beta: Ryeo

Trang viên Đoàn gia, trong phòng sách, mấy ngày liền tiếp không khí vẫn luôn rất ngọt ngào đầy áp lực.

Đoàn Kế Hùng thấy những bài báo về Hồ Minh Phi, "ầm" một cái đem tờ báo ném tới trên bàn, quay đầu lạnh lùng nhìn vợ mình.

"Bà rốt cục là đang làm cái gì? Bảo bà phải đi xây dựng quan hệ với Hồ tiểu thư, mà bà để cho tôi lâm vào tình cảnh như vậy hả!"

Nhậm Tiểu Vi khẽ nhíu mày, mím chặt môi không nói gì.

Ngày hôm qua lúc bà đi trước nên nghĩ đến, con trai của bà sao có thể nghe lời như vậy!

"Hiện tại Đoàn thị có chuyện quan trọng hơn muốn giải quyết, tuyệt đối không thể ở loại chuyện như vậy làm cho phân tâm. Hôn sự của Bùi Dịch bà nên giải quyết chu đáo" Đoàn Kế Hùng hít một hơi thật sâu, chậm rãi nói.

"Hôn sự của Tiểu Dịch tôi sẽ lo chu đáo. Xem ra là tôi quá dung túng nó, để cho nó càng ngày càng quá đáng!" Nhậm Tiểu Vi vừa nói vừa nắm tay vịn của cái ghế, ngón tay từ từ xiết chặt, trong mắt lóe lên tia tức giận.

"Nếu cần, tôi sẽ cùng nó gọng gàng dứt khoát nói rõ, Tô Thi Thi muốn làm con dâu của tôi, trừ khi tôi chết!" Cuối cùng một câu, vô cùng tức giận.

Bà đã bị hai đứa trẻ này đùa giỡn nhiều lần, đã hoàn toàn tức giận.

"Bà biết là tốt rồi, Bùi Dịch tuyệt đối không thể cưới Tô Thi Thi, nó có lựa chọn tốt hơn." Đoàn Kế Hùng trong mắt lóe lên tia tàn khốc, "Hỗ gia là nơi phù hợp nhất, tôi tin tưởng Hồ Minh Phi tuyệt đối xứng với nó!"

"Chuyện này không gấp được." Nhậm Tiểu Vi thờ dãi.

Nhưng lúc này đây Đoàn Kế Hùng lập trường lại rất kiên định, trong giọng nói một tia giận dữ: "Nó hiện tại cùng Hồ gia có quan hệ mâu thuẫn căng thẳng nhiều như vậy, sẽ ảnh hưởng đến quan hệ hai nhà chúng ta, nhất định phải sớm để cho nó cưới Hồ tiểu thư, nhanh chóng làm dịu đi mối quan hệ này, bằng không thì chuyện của tôi, để cho cái công trình..."

Đoàn Kế Hùng nói tới chỗ này, đột nhiên ngừng nói, cũng không muốn ở trước mặt Nhậm Tiểu Vi nói thêm sự kiện kia.

Mà Nhậm Tiểu Vi lúc đang nghe đến cái công trình đó, sắc mặt hơi đổi, nắm tay, ngón tay chọt siết chặt, hai tay trắng bệch, tim đập nhanh bất ngờ không kịp đề phòng lan tràn toàn thân.

Đoàn Kế Hùng mặc dù không có nói rõ, nhưng mà trực giác của bà tự nói với mình, làm cho Đoàn Kế Hùng gấp gáp, công trình kia nhất định không đơn giản. Bà không tự chủ nhớ tới hơn hai mươi năm trước, cái công trình Tứ đại gia tộc hợp tác.

Chính là cái công trình đó, để cho bà bắt đầu cơn ác mộng!

Nhậm Tiểu Vi âm thầm nhắm mắt lại, lúc mắt mở ra, đã khôi phục bình thường.

"Đã nhịn nhiều năm như vậy, tuyệt đối không thể có chuyện vào lúc này, thất bại trong gang tấc!"

Đoàn Kế Hùng thấy bà nói lời nào, chỉ nghĩ rằng bà đã có chủ ý, liền sẽ không tiếp tục cái đề tài này.

Mà bọn họ không biết, Đoàn Tĩnh Đồng vô tình chạy tới tìm bọn họ nên đã nghe hết mọi chuyện.

Đoàn Tĩnh Đồng trong tay cầm điện thoại di động, lui ra ngoài lặng lẽ chạy đến một góc không người nào, gửi cho Tô Thi Thi toàn bộ cuộc trò chuyện lúc nãy.

"Nghe được không?"

Trong phòng làm việc Phó tổng, Tô Thi Thi nhìn chăm chăm màn hình điện thoại di động, đang xem đến đoạn tin tức mà Đoàn Tĩnh Đồng gửi tới, khóe miệng rút rút.

Lúc này cô đang xem tin nhắn Đoàn Tĩnh Đồng gửi đến, lắng nghe đoạn ghi âm, đây đúng là mới vừa rồi Nhậm Tiểu Vi cùng Đoàn Kế Hùng nói chuyện.

"Đồ trẻ con!" Tô Thi Thi vuốt vuốt cái trán, cắn răng mắng một câu.

Quả nhiên không đơn giản!

Tô Thi Thi hít sâu một hơi, cô thật không muốn nghe đến những lời

đối thoại kia!

Rất muốn đánh người!

Bị chính ông nội ruột căm ghét mình, cô cũng sớm đã thành thói quen. Nhưng mà bị mẹ chồng tương lai nói sẽ không bao giờ chấp nhận cô làm con dâu, chuyện này cô làm sao chịu nổi!

Nhưng người em chồng này như khiêu khích cô, tốt bụng lên gọi cho cô đoạn ghi âm đối thoại của bà, muốn cô phải làm sao đây...

Tô Thi Thi khóc không ra nước mắt, này vừa nghĩ, cô đột nhiên cảm giác Đoàn Tĩnh Đồng cùng Hồ Quân Nhạc hai người này giống nhau.

Hai người này mỗi lần gặp chuyện cũng có thể đem tất cả mọi người lôi vào, cuối cùng ngược lại hung hăng tự đào hố chôn chính mình.

Chết phải chết chùm mới vui!

Bất quá nếu nói, Đoàn Tĩnh Đồng cùng Hồ Quân Nhạc đáng vẻ hai người có điểm giống nhau. Tô Thi Thi vượt cảm, như có điều suy nghĩ.

Đoàn Tĩnh Đồng cùng Bùi Dịch mặc dù đáng vẻ cũng có chút giống, nhưng mà Bùi Dịch càng giống với mẹ anh. Đoàn Tĩnh Đồng chẳng qua là mắt chỉ có chút giống Nhậm Tiểu Vi, những thứ khác...

"Giống như cũng không giống Đoàn Kế Hùng." Tô Thi Thi vừa nghĩ tới vừa lắc đầu, "Đoán chừng là đột biến gen đi."

Đang lúc này, điện thoại di động của cô rung lên một cái, Đoàn Tĩnh Đồng chờ Tô Thi Thi đã lâu mà không có đáp lại, tức giận truyền tới một giọng nói.

"Các người đều không quan tâm em!"

Tô Thi Thi nhú mày, trả lời một câu: "Có chuyện gì, nói!"

Nhưng là đợi thật lâu, Đoàn Tĩnh Đồng cũng không phản ứng, đoán chừng là cúp máy.

"Xem ra ở bên kia cũng không được vui." Tô Thi Thi suy nghĩ. Cô trước muốn đón Đoàn Tĩnh Đồng về ở cùng, nhưng mà Nhậm Tiểu Vi không đồng ý.

Nhưng trước cô thử dò xét qua thái độ của Bùi Dịch, mặc dù Bùi Dịch ngoài miệng không nói, nhưng mà anh hi vọng đón em mình về ở cùng.

"Đành vậy, coi như làm chuyện tốt đi." Tô Thi Thi suy nghĩ một chút, vẫn là quyết định làm chút gì đó.

Đoàn Tĩnh Đồng mặc dù nghịch ngợm, nhưng mà cũng rất ngây thơ, bản tính cũng không xấu, cô không muốn để cho nó cuốn vào trong cái thế giới đen tối này.

"Cái công trình đó, cũng không đơn giản đi." Tô Thi Thi mơ hồ cảm thấy, sẽ có phát sinh chuyện lớn.

"Đem chuyện này giải quyết, vừa đúng đi tham gia cạnh tranh với công ty xây dựng Minh Đĩnh." Tô Thi Thi quyết định, bấm điện thoại gọi điện cho Bùi Dịch.

Hai tuần lễ này, phòng làm việc của cô đã sửa xong, Bùi Dịch không có lý do gì ở lại chỗ này, liền bị cô đuổi trở về công ty của mình.

"Chủ nhật anh có rãnh không? Theo em đi Đoàn gia, lúc trước bác gái có mời em." Tô Thi Thi trực tiếp nói.

Bên đầu điện thoại kia trầm mặc một chút, truyền đến giọng nói nhàn nhạt: "Em đến đó làm gì, chào hỏi trước sao?"

Tô Thi Thi bị nghẹn họng.

Người đàn ông này trực giác có thể hay không quá nhạy cảm? Không đúng, cô ở trong mắt của anh chính là luôn gây chuyện sao?

Không bất đắc dĩ.

Nhưng dù vậy, Bùi Dịch vẫn là cùng cô đi về Đoàn gia.

Tô Thi Thi yêu cầu Bùi Dịch lái xe, chẳng qua là đến cửa trang viên Đoàn gia, Tô Thi Thi lại kêu anh ngừng xe.

Tô Thi Thi xuống xe, hướng về phía Bùi Dịch cười đến rất nịnh nọt: "Em có việc đi ra bên ngoài đi dạo một vòng, anh đi vào trước đi."

Bùi Dịch cặp mắt nhíu lại, nhìn chăm chăm mắt Tô Thi Thi, trong giọng nói hàm chứa một tia tức giận: "Em nên biết bên trong có ai. Xác định để cho anh đi vào trước?"

Tô Thi Thi cổ co rụt lại, theo bản năng liền muốn đổi ý.

Nhưng mà không như vậy, cô làm sao có thể tiến hành kế hoạch của mình?

Tô Thi Thi hít sâu một hơi, hướng về phía anh lộ nụ cười rất mê người: "Bùi tiên sinh, xin mời ngài đi vào trước đi!"

Bùi Dịch sắc mặt trầm xuống, không nhìn Tô Thi Thi nữa, mím môi, không nói một lời khởi động xe.

"Xong rồi, tức giận." Tô Thi Thi nhìn Cayenne lao nhanh đi, âm thầm đổ mồ hôi lạnh.

"Đoàn Tĩnh Đồng, chị vì cứu em, thật sự là liều cái mạng già!" Tô Thi Thi bất đắc dĩ thở dài, xoay người hướng tường rào đi tới.

Mà bên kia, Bùi Dịch mặt lạnh, lái xe thẳng vào biệt thự.

Trong sân ngừng một chiếc xe, vừa nhìn liền biết chính là xe của phụ nữ.

Bùi Dịch mâu quang hơi trầm xuống, cất bước đi vào, còn chưa vào cửa, liền thấy Nhậm Tiểu Vi ra đón: "Tiểu Dịch tới đây."

Bùi Dịch nhìn sang, mắt thấy Nhậm Tiểu Vi bên cạnh còn đứng một người, ánh mắt âm thầm lạnh lẽo.

Quả nhiên tới.

"Bùi Dịch, chúng ta lại gặp mặt." Hồ Minh Phi mỉm cười nhìn Bùi Dịch, phong thái cao nhã.

Chương 297: Tô tiểu thư trèo tường

Edit:

Beta: Ryeo

"Tiểu Dịch, Thi Thi đâu?" Nhậm Tiểu Vi thấy Tô Thi Thi không có tới, mà là Bùi Dịch đến đây, mặc dù trong lòng cao hứng, nhưng vẫn phép tắc hỏi một câu.

"Cô ấy nhất thời có chuyện việc bận rộn." Bùi Dịch nhẹ nhàng nói.

Vừa nghĩ tới mới vừa rồi cô gái nhỏ kia dáng vẻ khiêu khích anh để cho anh tiến vào trước, đáy lòng anh mơ hồ có cơn tức giận.

Càng ngày càng vô pháp vô thiên!

Nhậm Tiểu Vi thấy sắc mặt Bùi Dịch không tốt lắm, cũng không có tiếp tục cái đề tài này, hướng về phía anh nói: "Hôm nay đúng dịp Minh Phi cũng ở đây. Con theo mẹ tới đây..."

"Mẹ, con đi xem lão gia trước đã." Bùi Dịch cắt đứt lời của Nhậm Tiểu Vi, không chờ bà phản ứng, liền thẳng hướng thư phòng đi tới.

Cả quá trình nhìn cũng không nhìn Hồ Minh Phi một cái.

Hồ Minh Phi nụ cười trên mặt cứng đờ, lúng túng đứng tại chỗ, đáy lòng tràn đầy lửa giận.

"Đàn ông cao ngạo, nực cười!" Hồ Minh Phi bên ngoài vẫn duy trì dáng vẻ thực nữ nhưng trong lòng hận đến cắn răng nghiêng lợi.

Đã quá nhiều lần, người đàn ông này đem tự ái của cô ta chà đạp đến trên đất, chưa bao giờ liếc mắt nhìn qua cô ta một lần.

"Tôi cũng không tin!" Hồ Minh Phi cho tới bây giờ đều là tự tin.

Cô nhất định phải chinh phục người đàn ông kiêu ngạo này!

"Minh Phi, thật ngại quá, có thể do Tiểu Dịch tâm tình không tốt." Nhậm Tiểu Vi cũng lúng túng vô cùng, nhưng khuôn mặt vẫn phải tươi cười.

Đưa con trai này, càng ngày càng không thể khống chế!

Hồ Minh Phi trên mặt duy trì mỉm cười, chỉ nhàn nhạt lắc đầu bày tỏ cũng không thèm để ý, kéo tay Nhậm Tiểu Vi, đứng lên đi tới phòng khách tán gẫu.

Cô ta tự nhiên biết Nhậm Tiểu Vi mời cô ta đến Đoàn gia là có chuyện. Chuyện lúc trước, Nhậm Tiểu Vi đã nói xin lỗi với cô ta, nhưng còn một người...

"Ô Thi Thi, không dám tới sao?" Hồ Minh Phi nhìn cửa không có ai.

Cô mới vừa rồi nghe Nhậm Tiểu Vi nói Ô Thi Thi cũng tới, nhưng chỉ có Bùi Dịch một người tới.

"Thì ra là cũng chỉ can đảm tới mức đó." Hồ Minh Phi trong lòng tràn đầy khinh thường.

Mà cô ta không biết, Ô Thi Thi lúc này đang bận rộn.

Tô Thi Thi nhìn thấy xung quanh không người nào, lặng lẽ đi vòng đến bên ngoài tường rào chỗ ngôi nhà cũ trong hậu viện.

Ngày mà Nhậm Tiểu Vi âm thầm để cho Bùi Dịch cùng Đoàn Ngọc Tường đánh hôn, cô chính là từ bức tường này trèo ra ngoài.

"Gần đến giờ rồi." Tô Thi Thi giơ cổ tay lên nhìn đồng hồ trên cổ tay một chút, ở trong lòng yên lặng đếm một hồi. Đợi ước chừng hai phút, tường rào bên trong truyền đến một tiếng ho khan.

Tô Thi Thi sắc mặt vui mừng, vội vàng hướng bên trong kêu một câu: "Đoàn quản gia."

"Tô tiểu thư." Bên trong rất nhanh liền truyền đến giọng nói Đoàn Hòa Dự. Chỉ là giọng của ông ta không lớn, giống như là ở cố ý áp chế, sợ làm cho người bên cạnh chú ý.

Tô Thi Thi cũng đem giọng nói đè ép xuống: "Làm phiền Đoàn quản gia."

Bên trong tường rào, Đoàn Hòa Dự âm thầm thở dài, sắc mặt có chút phát khổ.

Lên thuyền dễ dàng, xuống thuyền khó, ban đầu ông ta âm thầm hướng Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch phát sinh quan hệ, tìm chỗ dựa tốt nên nghĩ đến có ngày này.

Chuyện này ông ta không thể không giúp!

Tô Thi Thi ở bên ngoài đợi một hồi, rất nhanh liền thấy trên tường rủ xuống một cái thang dây.

"Tô tiểu thư, cô cẩn thận một chút." Đoàn Hòa Dự lo lắng nói.

"Cám ơn." Tô Thi Thi nói cám ơn, liền đi tới, bắt được thang dây bắt đầu đi lên.

Cô vẫn luôn rèn luyện sức khỏe, cơ thể so với một thiên kim tiểu thư sống an nhàn vẫn tốt hơn nhiều, bản thân khí lực lại lớn, chỉ chốc lát liền leo lên đầu tường.

Bởi vì lần trước cô leo tường bỏ trốn, sau đó Đoàn Kế Hùng sai người làm gắn thêm những gai sắc nhọn, để ngừa có người leo tui ra ngoài.

Sau khi Đoàn Hòa Dự nhận được điện thoại Tô Thi Thi, liền âm thầm cho người gỡ bỏ bớt gai trên đầu tường, lúc này Tô Thi Thi mới có thể leo lên.

Thời điểm Tô Thi Thi vừa mới bò lên đến đầu tường, ở nơi xa kia truyền đến một giọng nói.

"Đoàn quản gia gọi tôi tới nơi này làm cái gì? Nơi này vừa không có chuyện để chơi!"

"Này nhóc con!" Tô Thi Thi liếc về mắt nhìn sang, quả nhiên thấy là Đoàn Tĩnh Đồng.

Lúc này, đứa trẻ đó đang nói lảm bảm, trên mặt đều là không kiên nhẫn, nhưng vẫn từ chỗ cũ hướng bên này đi qua.

"Chị..." Lúc Đoàn Tĩnh Đồng ngẩng đầu nhìn sang, đột nhiên thấy trên tường một người phụ nữ ngồi chồm hồm, mắt lập tức trừng tròn xoe, "Chị ở nơi này làm gì?"

"Muốn đi ra ngoài, cũng đừng kêu la," Tô Thi Thi trợn mắt nhìn cậu một cái, hướng cậu vươn tay, "Nhanh lên một chút, tới đây."

Đoàn Tĩnh Đồng sừng sốt: "Chị muốn dẫn em đi ra ngoài?"

Tô Thi Thi đứng ở đầu tường, chế nhạo nhìn cậu: "Em không phải lúc nào cũng cầu xin chị dẫn em đi ra ngoài sao?"

"Kia... Nào có!" Đoàn Tĩnh Đồng sắc mặt đỏ lên, cúi đầu không được tự nhiên nói thầm, nhưng mà cặp chân khổng chế không được hướng tường bên này đến gần.

"Tô tiểu thư, cô có muốn hay không suy nghĩ thêm một chút? Dù sao tường này cao như vậy, thiếu gia cậu ấy..." Đoàn Hòa Dữ chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh trên trán đều phải túa ra.

Mặc dù Tô Thi Thi gọi ông giúp một tay, nhưng là giờ phút này thật thấy Đoàn Tĩnh Đồng đã tới, ông còn lo sợ hơn rất nhiều.

Chuyện này nếu xảy ra điều gì đó ngoài ý muốn, chết là chắc!

"Quản gia, không cho phép ông tiết lộ ra." Đoàn Tĩnh Đồng vừa nghe, vội vàng trợn mắt nhìn Đoàn Hòa Dữ một cái, ngay sau đó bước đi, thật nhanh hướng bên tường chạy tới.

Cậu bé này bị giam đã lâu sắp mọc meo rồi, có thể đi ra ngoài dĩ nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội!

Tô Thi Thi hướng bên cạnh nhường ra một chút, thay nó vịn thang dây, nhìn cậu một cái: "Nhanh lên một chút, đợi bị phát hiện, chị cũng mặc kệ em."

"Hừ!" Đoàn Tĩnh Đồng trở về trừng cô một cái, trên tay động tác

không chậm, bắt được sợi giây liền hướng trên trèo lên.

"Tiểu thiếu gia, cậu chậm một chút!" Quản gia vội vàng tới vịn cơ thể Đoàn Tĩnh Đồng, để ngừa cậu xảy ra ngoài ý muốn.

Chẳng qua là trèo tường như vậy có tốt không?

Đoàn Tĩnh Đồng ăn nhiều nên mập, mặc dù mỗi ngày có huấn luyện viên đặc biệt mang cậu theo rèn luyện, nhưng mà lúc này leo lên vẫn gặp khó khăn, sơ hở chút cũng có thể rớt xuống.

Đoàn Hòa Dự thấy thế trong lòng ngập tràn lo sợ, đột nhiên có chút hối hận. Ngay cả Tô Thi Thi đứng trên đầu tường nhìn mặt cũng đổ mồ hôi lạnh.

"Năm lấy tay chị." Tô Thi Thi một tay cầm gai sắt, một tay hướng Đoàn Tĩnh Đồng đưa ra.

Đoàn Tĩnh Đồng khi còn nhỏ không được bú sữa mẹ, mặt bởi vì dùng sức, đỏ bừng, cố gắng vươn tay, rốt cục đã nắm được tay Tô Thi Thi.

Tay của cậu vừa mập lại lớn, cho nên tay của Tô Thi Thi không thể sánh bằng. Chẳng qua là lúc bị Tô Thi Thi nắm, tiểu tử mặt không biết sao lại đỏ một chút, cực kì không được tự nhiên.

"Tiểu tử thúi, em nên giảm cân!" Tô Thi Thi bắt đắc dĩ cực kỳ.

Đứa bé này thật là nặng!

"Chị... Chị sĩ nhục em!" Đoàn Tĩnh Đồng đỏ mặt cũng có thể rỉ máu, cắn răng một cái dùng tất cả sức lực, đập một cái, rốt cục bò lên.

Chẳng qua là — —

Chờ cậu đứng ở đầu tường, lúc vừa nhìn xuống, mặt lập tức liền biến sắc, chỉ cảm thấy đầu choáng váng, đầu óc quay cuồng.

"Em... Sợ độ cao." Đoàn Tĩnh Đồng vội vàng ôm lấy cánh tay Tô Thi Thi, nhắm hai mắt, cử động cũng không dám.

"Sợ độ cao?" Tô Thi Thi trợn tròn mắt.

Cậu bé ngốc này, sợ độ cao cũng không nói sớm!

Hiện tại nên làm sao?

Tô Thi Thi nhìn xuống mặt đất. Đây có cao hơn hai mét, cô cũng không thể cõng tên ngốc này xuống?

"Em mở mắt ra, chị đỡ em đi xuống có được hay không?" Tô Thi Thi kiên nhẫn dụ dỗ.

"Không muốn!" Đoàn Tĩnh Đồng chặt chẽ ôm lấy tay Tô Thi Thi, thân thể cũng bắt đầu phát run, cặp chân càng thêm run rẩy.

"Xong rồi, chuyện này nên giải quyết sao đây?"

Dưới mặt đất, Đoàn Hòa Dữ cũng không biết làm gì.

Đoàn Tĩnh Đồng mới vừa rồi đi nhanh như vậy, cho nên bây giờ mới nói ra sợ độ cao, thật là làm cho người ta nực cười mà!

"Đoàn Tĩnh Đồng, em có muốn đi chơi hay không? Chị cho em biết, em nếu như bị bắt trở về, sẽ phải ngày ngày bị giam ở bên trong học tập, mỗi ngày vẫn không thể ăn thịt, chỉ có thể ăn rau dưa." Tô Thi

Thi vất hết óc, muốn thuyết phục cậu đứng lên đi xuống.

"Em..." Đoàn Tĩnh Đồng bị cô thuyết phục.

Cậu vốn dĩ nghĩ rằng ở nhà so với đến trường quý tộc học sẽ tốt hơn nhiều. Nhưng không hề biết sẽ buồn bực như vậy, cậu nằm mơ cũng muốn đi ra ngoài chơi.

Nhưng mà...

Khi cậu len lén mở mắt ra, đi xuống nhìn một cái, chỉ cảm thấy trong đầu một trận choáng váng, ngay sau đó ôm cánh tay Tô Thi Thi liều mạng kêu to lên.

"A, em không muốn đi xuống, sẽ ngã chết! Em sợ!"

"Đừng kêu!" Tô Thi Thi vội vàng bịt miệng của cậu, bởi vì khí lực quá lớn, làm cho cơ thể hai người cũng lung lay thoáng một cái.

Đoàn Tĩnh Đồng bị dọa sợ đến khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, liều lĩnh quát to lên: "A! Cứu mạng a! Mẹ, cứu mạng!"

"Em muốn giết chị à!" Tô Thi Thi cũng mau khóc.

Đồ trẻ con, cậu muốn bị mắng cũng đừng lôi kéo chị cùng chết nha!

Cô quay đầu nhìn lại, phát hiện bên kia đã có người nghe được tiếng kêu nên đã chạy tới.

"Xong rồi, mẹ em tới thật rồi!" Tô Thi Thi thật rất muốn đem tên ngốc này đẩy xuống!

Lần này phải làm sao?

Hết ngày! Mọi người ngủ ngon. Mai bạn lại đi chơi rồi. Tháng này ăn chơi hơi bị nhiều à nha

Chương 298: Gài bẫy người không đèn mạng

Edit: @ThuyenLeK3

Beta: Ryeo

"Có chuyện gì vậy?"

"Trời ạ, tiểu thiếu gia, cậu làm sao mà trèo lên tường rồi!" Một đám người giúp việc đã chạy tới, thấy Đoàn Tĩnh Đồng ngồi chồm hổm ở đầu tường, từng người đều bị dọa cho sợ đến mồ hôi lạnh toát ra.

Khi bọn họ ở cửa nhìn thấy Đoàn Tĩnh Đồng cùng Tô Thi Thi ở trên đầu tường, vẻ mà ai cũng đều bị biến dạng.

"Tô tiểu thư, cô sao cũng ở đây?"

"Ha... Ha..." Tô Thi Thi cảm thấy hận. Cô hiện tại ngoài cười trừ còn có thể làm cái gì?

"Đồng Đồng!" Nhậm Tiểu Vi cũng chạy tới, thấy con trai bảo bối của mình bò đến trên tường cao hai thước, dọa cho sợ đến thân thể lão đảo, thiếu chút nữa ngất đi.

Ở phía sau bà, Hồ Minh Phi tò mò nên đi theo, thấy Tô Thi Thi cùng Đoàn Tĩnh Đồng ngồi ở đầu tường, cũng sửng sờ.

"Cô ta quả nhiên cũng ở đây." Lúc Tô Thi Thi thấy Hồ Minh Phi, mâu quang tối sầm lại.

Ngay sau đó ánh mắt cô dừng lại, nhìn thấy các nhân viên an ninh toàn bộ cũng vây quanh đây.

Bên kia, Bùi Dịch cùng Đoàn Kế Hùng cũng tới. Cách thật xa, cô không thấy rõ sắc mặt Bùi Dịch, nhưng có thể cảm giác được một cỗ lạnh lẽo mãnh liệt.

"Xong đời, trèo tường bị bắt tại trận!"

Tô Thi Thi hiện tại đứng ở trên đầu tường cũng không được, xuống cũng không xong, im lặng nhìn Đoàn Tĩnh Đồng run lẩy bẩy ôm cánh tay của cô, chậm rãi vỗ vỗ bờ vai của cậu.

"Đừng sợ, không có việc gì."

"Em... Em sợ, chân mềm nhũng không còn sức, không thể cử động." Đoàn Tĩnh Đồng nhắm hai mắt. Mặc dù rất sợ, nhưng mà cũng không có giống như những người bạn nhỏ khác như vậy dọa cho sợ đến khóc lên.

"Không sợ, ôm thắt lưng chị, chị sẽ không để cho em có chuyện." Tô Thi Thi che chở cậu, thừ từ từ đứng lên.

"Đồng Đồng, con đứng ở nơi đó đừng cử động!" Nhậm Tiểu Vi thấy Đoàn Tĩnh Đồng lại muốn đứng lên, vội vàng hô.

"Mẹ, cứu con!" Đoàn Tĩnh Đồng rớt cuộc là đứa bé, vừa nghe giọng của mẹ mình, hốc mắt liền đỏ.

Nhưng câu nói tiếp theo, là hướng về phía Tô Thi Thi nói: "Chị sẽ không bỏ rơi em lúc này chứ? Em không muốn bị bắt trở về!"

Tô Thi Thi cạn lời rồi, thật muốn đem cậu bỏ lại trên tường, tự mình đi xuống chạy trốn!

"Tô Thi Thi, cô làm sao mà cùng Đồng Đồng trèo lên trên tường?" Nhóm người Nhậm Tiểu Vi chạy tới gần, thấy người phụ nữ đứng chung với Đoàn Tĩnh Đồng lại là Tô Thi Thi, giận đến con người trùng lớn đến nỗi sắp rớt ra ngoài.

Tô Thi Thi cúi đầu, lặng lẽ liếc mắt nhìn Bùi Dịch nơi xa đang đi tới, thân thể chợt run run.

Bùi tiên sinh hiện tại sắc mặt đen kịt, chân mày theo thói quen nhíu lại, toàn thân tản ra một cơn tức giận.

"Tức giận..." Tô Thi Thi khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, hiện tại đánh chết cô cũng không dám đi xuống.

Đang lúc này, bên ngoài tường truyền đến một trận tiếng xe.

Tô Thi Thi liếc nhìn một cái, vừa nhìn đến chiếc xe đang chạy tới, mắt sáng lên.

"Này tiểu mập mập, không muốn bị bắt trở về liền nghe lời của chị, đứng lên ôm cánh tay của chị, không được buông tay!" Tô Thi Thi néo mặt Đoàn Tĩnh Đồng, nhỏ giọng nói.

"Em không cử động!" Đoàn Tĩnh Đồng chặt chẽ nhắm hai mắt điên cuồng lắc đầu.

Tường này hẹp như vậy, nếu lỡ té xuống thì sao? Đánh chết cậu cũng không dám!

Tô Thi Thi bất đắc dĩ, quay đầu lại xem một chút, Bùi Dịch cách càng

ngày càng gần. Bên kia mấy người an ninh đã bắt đầu chuẩn bị trèo lên, còn chần chừ, bọn họ nhất định sẽ bị bắt trở về.

"Em nhắm hai mắt lại, không cử động là tốt rồi, " Tô Thi Thi quay đầu hướng về phía Đoàn Tĩnh Đồng nhanh chóng nói, "Tin tưởng chị!"

"Người phụ nữ điên này, chị đừng kéo em đứng lên!" Đoàn Tĩnh Đồng cảm giác được Tô Thi Thi muốn lôi mình đứng lên, dọa cho sợ, vội vàng ôm lấy hông của cô.

"Câm miệng!" Tô Thi Thi thật là muốn cắn cậu một cái. Tiểu tử này lúc này còn không quên mắng cô.

Nơi xa, Bùi Dịch nhìn Tô Thi Thi đứng lên, gân xanh bên cạnh huyết thái dương kìm lòng không đặng giật giật, cũng giống như tâm trạng của anh.

"Tô Thi Thi, em dám!" Bùi Dịch lạnh giọng quát lên.

"Xong rồi! Tức giận thật rồi!" Tô Thi Thi ngay cả đầu cũng không dám quay lại, nghe được giọng nói của Bùi Dịch phía xa, cắn răng một cái, ôm cổ Đoàn Tĩnh Đồng hướng ra ngoài nhảy xuống.

"Đồng Đồng!" Nhậm Tiểu Vi nhìn thấy một màn này, dọa cho sợ đến chân mềm nhũn, trực tiếp té trên đất, sắc mặt trắng bệch.

Chỉ có Bùi Dịch đứng tại chỗ, chặt chẽ siết quả đấm, chớp chớp mắt.

Hai giây sau, anh xoay người cũng không quay đầu lại, hướng bên ngoài đi tới, hơi thở trên người cũng tràn đầy giận dữ, ngay cả Đoàn Kế Hùng cũng giật nảy mình.

"Lão gia phu nhân, tiểu thiếu gia cùng Tô tiểu thư không có sao. Bọn

họ đã nhảy xuống nóc chiếc xe tải đậu bên ngoài và chạy đi rồi." Người an ninh leo lên đến đầu tường vôi vàng hướng Nhậm Tiểu Vi báo tin.

"Đồng Đồng của tôi!" Nhậm Tiểu Vi thờ phào nhẹ nhõm, không nhin được khóc lên.

Đoàn Kế Hùng giận đến thẳng phát run, cúi kính quát lên: "Đem bọn nó bắt trở lại cho tôi!"

Đúng là ăn gan hùm mật gấu mà!

Đoàn Hòa Dự cúi đầu vôi vàng dẫn người đi bắt người, trong lòng hối hận muốn chết.

Sớm biết cũng không giúp Tô Thi Thi, vốn là mọi chuyện không có gì, nhưng mà Đoàn Tĩnh Đồng xuất hiện liền xảy ra cái biến cố này.

Không sợ trời, không sợ đất, mà Tiểu Bá Vương này lại sợ độ cao! Thật sự là buồn cười chết người!

Bên ngoài, Tô Thi Thi ôm Đoàn Tĩnh Đồng nhảy xuống đất, xác định Đoàn Tĩnh Đồng bình yên vô sự mới thờ phào nhẹ nhõm.

"Tiểu tử thúì, chị thật rất muốn bóp chết em!" Tô Thi Thi bò dậy, hai tay chặt chẽ néo mạnh vào má Đoàn Tĩnh Đồng, thật tức chết!

"Người phụ nữ điên này, lại dám ngược đãi em!" Đoàn Tĩnh Đồng vào lúc này đã mất sức lực, chầm chậm đưa cánh tay mập muốn đâm vào mặt Tô Thi Thi, bị Tô Thi Thi một tay gạt ra.

Tô Thi Thi trợn mắt nhìn cậu một cái: "Chị sau này không bao giờ... giúp em nữa, dám hại chị!"

"Em... Em lại không biết, em sợ cao..." Đoàn Tĩnh Đồng nhỏ giọng. Chính cậu cũng cảm thấy ngượng ngùng.

Cậu từ nhỏ liền bị bảo vệ rất nghiêm khắc, trừ lúc vận động thể dục ở trường, bị hạn chế làm rất nhiều chuyện, chưa từng có bò qua tường, tự nhiên không biết mình biết sợ độ cao.

"Sợ cao là do trời sinh, này không thể trách em." Đoàn Tĩnh Đồng nhỏ giọng giải thích.

"Được, em nhớ đó!" Tô Thi Thi liếc cậu một cái, ngay sau đó lôi kéo cậu chạy đến đầu xe bên kia, sau đó gõ kiếng xe một cái.

"Sur huynh, anh tới thật là kịp thời, thiếu chút nữa tụi em liền bị bắt đi về!" Tô Thi Thi hướng về phía đầu xe hô.

"Thì ra chị sắp xếp ổn thỏa hết rồi?" Đoàn Tĩnh Đồng trợn mắt nhìn cô một cái, "Nói sớm đi, hại em trở thành bộ dạng này."

"Đây chỉ là để ngừa chuyện bất trắc, chị nào biết tiểu thiếu gia cậu cũng sợ cao." Tô Thi Thi nói.

Cô trước chính là sợ xảy ra ngoài ý muốn, cho nên trước đó gọi Tống Trọng Hạo lái một chiếc xe tải tới đón bọn họ. Xe tải có trần cao, không đến nỗi té bị thương.

Chẳng qua là đợi nửa ngày, đều không thấy Tống Trọng Hạo đáp lại.

Tô Thi Thi nhướn mày, tiến tới hướng buồng lái này, vừa nhìn, thiếu chút nữa không có đem cô hù chết.

"Hồ Sĩ Minh?" Tô Thi Thi hoài nghi mình nhìn lầm rồi, sư huynh cô

sao lại biến thành Hồ Sĩ Minh?

Hồ Sĩ Minh quay đầu, lành lạnh liếc cô một cái, khóe miệng nói ra một câu, nở nụ cười nguy hiểm: "Thấy tôi bất ngờ lắm sao?"

Tô Thi Thi sắc mặt lạnh: "Sur huynh của tôi đâu?"

"Ở ven đường nghỉ ngơi." Hồ Sĩ Minh nhàn nhạt nói, "cô tốt nhất đừng nghĩ nhảy xuống xe, bằng không để cho bảo bối Đoàn gia xảy ra vấn đề, cô đảm đương không nổi."

"Anh!" Tô Thi Thi siết mạnh quả đấm, đấm một quyền đến sau cửa sổ xe, giận đến cắn răng nghiến lợi.

"Hèn hạ!" Là cô khinh thường.

Cô cùng Bùi Dịch trước cùng Hồ gia quan hệ căng thẳng như vậy, Hồ Sĩ Minh khẳng định phái người theo dõi bọn họ, hiện tại bị anh ta bắt được cơ hội, lấy xe của sư huynh cô!

"Mau gọi anh tới cứu chúng ta." Đoàn Tĩnh Đồng cũng phát hiện có cái gì không đúng. Đứa bé này tuổi còn nhỏ, nhưng là tâm trí so người bình thường thành thục rất nhiều, lặng lẽ lôi kéo Tô Thi Thi nói.

"Em đợi ở chỗ này, không nên lộn xộn," Tô Thi Thi hướng cậu nháy mắt, "Anh của em hiện tại nhất định biết rồi. Không vội, đợi thêm chút nữa."

"Vậy cũng được. Chị dám mang em theo chạy trốn, coi như không biết là người này đem chúng ta mang đi, anh của em cũng khẳng định đuổi theo tới đây." Đoàn Tĩnh Đồng liếc cô một cái.

"Tiểu tử thú!" Tô Thi Thi chỉ cảm thấy trong lòng ngập tràn giận dữ, lên không được sượng mặt.

Cô thật muốn đánh người!

Cả nhà sáng hảo

Bạn đi chơi rồi! Nếu lát rảnh thì đăng ko thì hẹn mai nhé!

Mọi người cuối tuần vui vẻ 😊😊😊😊😊😊😊😊

Chương 299: Đào hố chôn chết anh!

Edit: @ThuyenLeK3

Beta: Ryeo

"Bắt cóc?" Trong biệt thự Đoàn gia phát lên âm thanh giận dữ.

Đoàn Kế Hùng chỉ vào đội an ninh mắng to: "Tôi nuôi các người để làm gì, mà các người lại để tiểu thiếu gia bị người ta bắt đi như vậy!"

"Là Tô Thi Thi mang Đồng Đồng đi!" Nhậm Tiểu Vi ở bên cạnh vừa khóc vừa nói.

Mà Hồ Minh Phỉ thấy Đoàn gia xảy ra chuyện như vậy, ở lại cũng không tốt, đã đi về trước.

"Cái con tiện nha đầu Tô Thi Thi đó! Bùi Dịch đâu? Chuyện này nó có biết hay không?" Đoàn Kế Hùng tìm kiếm Bùi Dịch khắp nơi, nhưng là không hề thấy bóng dáng Bùi Dịch.

Trán Đoàn Hòa Dự toát mồ hôi lạnh, tiến lên trong lòng bồn chồn nói: "Tiểu thiếu gia là dù sao cũng là em trai Bùi thiếu gia, cô ấy cũng sẽ không hại tiểu thiếu gia."

Ông vừa nói len lén quan sát sắc mặt Đoàn Kế Hùng cùng Nhậm Tiểu Vi, nhắm mắt nói: "Tôi tiểu thư cùng Bùi thiếu gia tình cảm tốt như vậy, cũng sẽ không làm loại chuyện tổn thương Bùi thiếu gia như vậy. Tôi cảm thấy trong này có phải hay không là có hiểu lầm?"

Đoàn Kế Hùng mặt lạnh lùng, cũng đang suy tư khả năng này.

Nếu quả như thật là Tô Thi Thi đem Đồng Đồng mang đi, như vậy cũng không quá nguy hiểm, mà nếu không phải thì...

"Báo cảnh sát." Đoàn Kế Hùng lạnh lùng khạc ra ba chữ. Ông không muốn đứa con này có bất cứ uy hiếp gì.

Ông suy nghĩ một chút, hướng về phía Đoàn Hòa Dự nói: "Đi điều tra Đoàn Chấn Ba, xem nó có động tĩnh gì không?"

Đoàn Hòa Dự sừng sốt, lập tức gật đầu đi làm việc.

"Ông hoài nghi là Chấn Ba?" Nhậm Tiểu Vi tâm tình có chút đồng lòng. Đoàn Chấn Ba hiện tại hạn bọn họ như vậy, ông ta đem Đồng Đồng bắt đi...

"Ông nhất định phải cứu Đồng Đồng, bất kể phải trả cái giá đắt như thế nào!" Nhậm Tiểu Vi mếu máo ôm cánh tay Đoàn Kế Hùng, đôi môi trắng bệch, ngay cả nói chuyện cũng run run.

"Nếu quả thật là nghiệt súc kia làm, tôi ngược lại muốn xem một chút, nó rốt cuộc muốn làm gì!" Đoàn Kế Hùng lạnh lùng hất tay Nhậm Tiểu Vi ra, sắc mặt đáng sợ.

Nếu quả như thật là Đoàn Chấn Ba bắt Đoàn Tĩnh Đồng đi, mục đích của đứa con này đơn giản chính là ích lợi cùng quyền lực, nếu như không phải...

Đang lúc này, Đoàn Hòa Dự sắc mặt tái nhợt chạy tới, hướng về phía ông nói: "Đại thiếu gia vẫn đợi ở trong bệnh viện, không có động tĩnh gì quá nguy hiểm."

Ông dừng một chút, há miệng run rẩy nói: "Mới nhận được tin tức từ Bùi thiếu gia bên kia, chuyện này cùng Tô tiểu thư không có quan hệ, hình như là người của Hồ gia..."

"Ông nói cái gì?" Nhậm Tiểu Vi vừa nghe, hai mắt vừa nhìn liền hôn mê bất tỉnh.

Đoàn Kế Hùng mặt cũng tái xanh, chuyện lo lắng cũng xảy ra.

"Bảo đồn cảnh sát phái người ra ngoài tìm!" Đoàn Kế Hùng quát chói tai.

Lúc này, cách trang viên Đoàn gia không xa, trên một con đường vắng vẻ, Tống Trọng Hạo đang cúi đầu đứng ở một bên, trước mặt của anh là sắc mặt kinh khủng của Bùi Dịch.

"Bùi... Bùi tiên sinh, chuyện xảy ra chính là như vậy." Tống Trọng Hạo càng nói càng nhỏ giọng, đến cuối cùng đoán chừng chỉ có chính anh ta nghe được rõ ràng.

"Tô Thi Thi, em gan lắm!" Bùi Dịch trong mắt lóe lên tia tức giận.

Người phụ nữ đáng chết này cùng sư huynh cô thông đồng tiếp ứng cho nhau, mà anh chẳng hay biết gì!

"Rất tốt! Rất bản lĩnh!" Âm thanh Bùi Dịch bóp chặt nắm đấm răng rắc vang lên.

Để cho anh đi thăm mẹ anh một mình. Không nói cho anh, len lén đi bắt cóc em trai anh đúng không?

Anh thật đúng là tìm cho Đoàn Tĩnh Đồng chị dâu tốt!

Bùi Dịch tuyệt đối không muốn thừa nhận, anh chính là ghen tỵ Tô Thi Thi không tới tìm mình giúp một tay! Mà tìm cái người sư huynh vô dụng này!

Bùi Dịch lúc này hận không thể đem Tống Trọng Hạo một cước đạp ra ngoài. Kiến trúc sư tay trái gà không chắc, cho nên liền như vậy dễ dàng bị Hồ Sĩ Minh đoạt xe!

"Bùi... Bùi tiên sinh, anh không đi đuổi theo sao?" Tống Trọng Hạo thấy Bùi Dịch vẫn cùng anh đứng ở chỗ này, không nhìn được nhỏ giọng hỏi.

Ánh mắt Bùi Dịch sắc bén vèo một cái bắn thẳng đến trên người của anh, dọa cho Tống Trọng Hạo sợ đến vội vàng cúi đầu, không dám nói một câu.

Hồi lâu, Bùi Dịch nhàn nhạt nói: "Tống tiên sinh, anh có còn nhớ lời ước định trước đây của chúng ta hay không?"

Tống Trọng Hạo thân thể cứng đờ, lập tức gật đầu, không có chần chừ nói: "Anh yên tâm, tôi sau này nhất định đem tin tức của sư muội nói cho anh biết trước tiên!"

"Lần này... Lần này là tôi quên..." Tống Trọng Hạo cảm thấy lấy cớ này ngay cả chính anh cũng không tin, nhưng mà đây là sự thật.

Tô Thi Thi lại đột nhiên gọi điện thoại cho anh, để cho anh chuẩn bị một chiếc xe tải đến để tiếp ứng bọn họ. Anh làm gì có thời gian đi mật báo.

"Tôi cảm thấy sư muội nhất định là cố ý, cô ấy có thể hay không đã sớm biết chúng ta thông đồng..." Tống Trọng Hạo vừa nói vội vàng

bùm miệng.

Xong rồi, sắc mặt Bùi Dịch kém hơn.

Lúc này điện thoại di động của Bùi Dịch vang lên, là Tần Phong gọi tới.

"Xe đang đi về phía thành đông. Tôi gửi định vị nơi đó cho cậu." Tần Phong vừa nói liền cúp điện thoại.

Bùi Dịch vừa tra xét định vị, vừa hướng xe đi tới, sắc mặt kinh khủng dọa người. Trước khi lên xe không quên hướng về phía vệ sĩ bên cạnh nói: "Đem Tống tiên sinh đưa trở về."

"Không cần..." Tống Trọng Hạo vừa cảm động vừa sợ. Thật ra thì anh có thể tự mình trở về.

Nhưng mà Bùi Dịch đã ngồi lên xe, đi mất.

Dựa vào kỹ thuật lái xe của chú Lý, không tới một giây xe liền biến mất không thấy đâu. Không quá nửa giờ, xe liền từ thành nam chạy như tên bắn tới thành đông. Nếu không phải Bùi Dịch thể lực mạnh mẽ, đoán chừng đã sớm ói, choáng váng đầu, hoa mắt.

"Ở phía trước. Để cho cảnh sát phong tỏa tất cả con đường, bọn họ đoán chừng cũng phát hiện, tốc độ xe có giảm bớt." Tần Phong thấy Bùi Dịch đến, lập tức đi tới nói.

Anh vừa nói, sắc mặt có chút cổ quái nhìn Bùi Dịch một cái, hạ thấp giọng nói: "Cậu biết người lái xe là ai không?"

Bùi Dịch nhướn mày: "Nói thẳng!"

"Hỗ Sĩ Minh." Tần Phong phun ra ba chữ.

Bùi Dịch mặt một cái liền đen, suy nghĩ giây lát, lạnh lùng phun ra một câu nói: "Tôi muốn để cho anh ta mất hết danh dự!"

Tần Phong sửng sốt, cau mày nói: "Đây cũng là hiểu lầm. Hỗ Sĩ Minh nếu quả như thật muốn bắt cóc, anh ta tuyệt đối không thể nào tự mình động thủ..."

"Vậy thì như thế nào?" Bùi Dịch lạnh giọng nói.

"Ách..." Tần Phong á khẩu, không trả lời được.

Đúng vậy, vậy thì như thế nào? Bùi Dịch đã nói, người nào dám không nghe!

"A..." Anh kìm lòng không được run run một cái, lạnh quá.

Lúc này, phía trước truyền đến tin tức, nói chiếc xe tải kia đã bị buộc phải dừng lại.

Thay vì nói là bị buộc dừng, không bằng nói là không còn cách nào nên phải dừng lại.

Lúc này, Hỗ Sĩ Minh sắc mặt thật không tốt, đứng ở bên cạnh xe lạnh lùng nhìn cảnh sát vây tới.

"Ô Thi Thi, xuống." Hỗ Sĩ Minh đứng ở bên cạnh xe lạnh giọng nói.

Trong buồng xe tải, Ô Thi Thi cùng Đoàn Tĩnh Đồng liếc mắt nhìn nhau.

Ô Thi Thi hướng Đoàn Tĩnh Đồng nhỏ giọng nói: "Mới vừa rồi em

thua rồi nhé, mau khóc đi."

"Em mới không khóc!" Đoàn Tĩnh Đồng quệt mồm. Cậu là tiểu nam tử hán, ngay trước mặt nhiều người khóc như vậy thật là mất hết thể diện!

Tô Thi Thi cắn răng: "Đến lúc anh trai em đánh em, chị cũng mặc kệ."

"Chị..." Đoàn Tĩnh Đồng thờ phì phò trợn mắt nhìn một cái, hai con mắt thật to quay một vòng, nghĩ đến việc bị đánh mất mặt như vậy, ngay sau đó miệng "Oa" một tiếng khóc lớn lên.

"Cứu mạng, có người xấu bắt tôi!"

Tô Thi Thi thấy thế trợn mắt hốc mồm.

Khả năng diễn xuất của thằng nhóc này quả không tệ, nói khóc liền khóc. Nếu không phải là cô biết cậu là giả bộ, thiếu chút nữa bị gạt!

Ánh mắt cô tối sầm lại, vội vàng nắm ở bả vai Đoàn Tĩnh Đồng, tỉ mỉ dụ dỗ: "Đừng khóc, không sợ."

"Tô Thi Thi!" Hồ Sĩ Minh không đợi được Tô Thi Thi xuống, lúc nghe thấy tiếng khóc, chân mày kìm lòng không được nhíu lại, trong lòng thoáng qua một cảm giác khó chịu.

Lúc này bọn cảnh sát đã xông tới, ở giữa có hai người đàn ông thân hình cao lớn đang đứng nổi bật như hạc trong bầy gà.

Bùi Dịch sắc mặt cực kì lạnh lùng, ánh mắt thẳng tắp hướng Hồ Sĩ Minh nhìn tới.

Hồ Sĩ Minh cũng nhìn anh, ánh mắt của hai người trên không trung

giao hội, không khí bốn phía tựa hồ so mới vừa rồi càng lạnh hơn chút.

Chỉ một cái chớp mắt, Bùi Dịch liền đưa mắt từ trên người Hồ Sĩ Minh dời đi, rơi vào hai người đang ôm đầu khóc rống lên trên xe tải.

"Ô Thi Thi, Đoàn Tĩnh Đồng, xuống." Bùi Dịch mặt không thay đổi nói.

"Bùi Dịch!"

"Anh!"

Tô Thi Thi cùng Đoàn Tĩnh Đồng một giây đều không trì hoãn, vội vàng đứng lên, nhảy xuống xe, hai người rất ăn ý trốn phía sau anh, chỉ vào Hồ Sĩ Minh đứng ở bên kia hồ.

"Là anh ta uy hiếp tụi em!"

"Đúng vậy, anh ta bắt cóc chúng em! Anh, em sợ!"

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người tại chỗ cũng ngây ngẩn cả người. Ngay cả Bùi Dịch cũng không nhận được khóe miệng co rút.

"Người phụ nữ này!" Anh âm thầm hít sâu một hơi.

Được, về nhà tính sổ sau!

Mà Hồ Sĩ Minh là giận đến trên mặt trắng bệch, thiếu chút nữa muốn nổ tung.

Anh bắt cóc?

Tô Thi Thi, cô dám nói như vậy!

Bà Thi nhà tui có gì mà bà không dám

Chào cả nhà. Tui đã trở lại. Ai nhớ tui ko????

Nói chứ hôm qua mới đi chơi về. Kẹt xe 4h trên cao tốc. Fine lắm .

Cao tốc là đoạn chạy tốc độ cao tầm 80-120km/h thế mà bạn "được" đi chuyển tốc độ 5km/h

Chương 300: Mau nói xin lỗi với chị dâu em đi!

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit:

Beta: & Ryeo

Ánh nắng tươi sáng trải dài trên mặt đất, mặt trời đã lên cao, mặt đất nóng như lửa. Nhưng mọi người ở đây chỉ cảm thấy trong lòng có chút lạnh lẽo.

Bắt cóc?

Hồ đại thiếu gia lại đi bắt cóc vị hôn thê của Bùi Dịch sao?

Đây là lời mà những cảnh sát kia thống nhất với nhau.

Mỗi người bọn họ đều nhớ lại những tin đồn trước kia về Hồ Sĩ Minh và Bùi Dịch, ánh mắt nhìn về phía Hồ Sĩ Minh cũng thay đổi hẳn.

Hồ Sĩ Minh siết chặt nắm đấm, dùng sức lực cực lớn kìm chế lại mới không tung cú đấm ra.

Bây giờ, thật sự là anh ta hận không thể giết chết Tô Thi Thi kia, cô gái này thật to gan, dám nói như vậy!

Anh ta bắt cóc? Anh ta đường đường là tổng giám đốc của công ty

xây dựng Minh Đình, là trưởng tôn của Hồ gia, lại dám vu cáo anh ta bắt cóc sao?

Nhưng Tô Thi Thi và Đoàn Tĩnh Đồng đều nói rằng là anh ta bắt cóc bọn họ. Tô Thi Thi nói có thứ tự đâu ra đấy, nói Hồ Sĩ Minh đe dọa cô lừa gạt Đoàn Tĩnh Đồng ra ngoài ra sao hoàn toàn rõ ràng.

Hồ Sĩ Minh cười, hôm nay xem như anh lần nữa biết rõ hơn về người phụ nữ này!

Làm đám cảnh sát đau khổ ra mặt.

Hai bên người nào cũng không thể đắc tội. Nhưng nếu Tô Thi Thi đã lên tiếng nói người ta bắt cóc, thì bọn họ đành phải theo luật mà làm việc, không thể không mời mọi người đến sở cảnh sát.

Cuối cùng, dĩ nhiên chỉ là một sự hiểu lầm, kết thúc chóng vánh.

Tô Thi Thi nói những chi tiết kia không có chứng cứ, nhưng Hồ Sĩ Minh lái xe mang người đi là sự thật. Hai bên cũng đuối lý, ai cũng không dẫn đến sự việc cần giải quyết được.

"Đồng Đồng!" Nhậm Tiểu Vi và Đoàn Kế Hùng chạy tới sở cảnh sát, thấy con trai mình không có chuyện gì mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhậm Tiểu Vi bị dọa sợ đến nổi tay chân lạnh như băng, ôm Đoàn Tĩnh Đồng rơi nước mắt.

"Mẹ, con sai rồi." Đoàn Tĩnh Đồng thấy mẹ sợ đến mức như vậy, cũng có chút hối hận. Cái trò đùa này hình như hơi thái quá rồi.

Tô Thi Thi ở bên cạnh thấy Nhậm Tiểu Vi mặt mày trắng bệch, trong lòng cũng tự trách không thôi.

Cô rớt cuộc vẫn tính toán chưa chu toàn. Cô cũng không dám nhìn sắc mặt của Bùi Dịch ở bên cạnh khó coi thế nào.

Vẻ mặt Bùi tiên sinh nhàn nhạt, nhưng Tô Thi Thi biết, lần này anh tức giận không hề nhẹ.

"Đồng Đồng, mẹ dẫn con về nhà." Nhậm Tiểu Vi ôm Đoàn Tĩnh Đồng, dịu dàng nói.

"Con..." Người Đoàn Tĩnh Đồng cứng đờ, cậu rất muốn nói không muốn về, nhưng bây giờ chuyện đã đến nước này, cậu nào dám nói như vậy.

"Bùi Dịch..." Tô Thi Thi âm thầm cắn răng.

"Thôi, chết thì chết, đã đến nước này rồi, cũng không thể thất bại trong gang tấc được."

Cô kéo kéo tay áo Bùi Dịch, nhìn anh cầu cứu.

Vẻ mặt của Bùi Dịch trên mặt vẫn như cũ, cũng không liếc nhìn cô một cái.

Tô Thi Thi có chút ủy khuất, lại nhích tới gần một chút, đưa ra hai ngón tay thon dài véo mạnh một cái lên cánh tay anh.

Bùi Dịch nhíu mày, nhưng vẫn như cũ không để ý tới Tô Thi Thi, cũng không hất cô ra. Chỉ nói với Nhậm Tiểu Vi và Đoàn Kế Hùng: "Để Đồng Đồng đi cùng tôi, ở Đoàn gia cũng không an toàn."

Nhậm Tiểu Vi và Đoàn Kế Hùng vốn là muốn phản đối, nhưng nghe về sau của câu nói thì hai người liếc mắt nhìn nhau, có chút do dự.

Bùi Dịch nói: "Sự việc lần này đã để cho thân phận của Đồng Đồng hoàn toàn bại lộ. Hiện tại, tình hình ở Đoàn gia tương đối phức tạp, chờ chuyện này giải quyết ổn thoả rồi mới để nó trở về thì tốt hơn."

Đoàn Kế Hùng cau mày suy nghĩ một chút. Hiện tại, ông ta muốn toàn lực đi cạnh tranh cái dự án ở thôn Thành Trung kia, quả thật không có bao nhiêu tinh lực đi lo lắng cho con trai. Ông tin tưởng Bùi Dịch sẽ không hại Đoàn Tĩnh Đồng, có anh giúp một tay trông coi, quả thật an toàn hơn rất nhiều.

"Tốt, Đồng Đồng trông cậy vào con vậy." Đoàn Kế Hùng không hỏi ý kiến của Nhậm Tiểu Vi, quyết định luôn việc này.

"Hi!" Đoàn Tĩnh Đồng lặng lẽ ra dấu tay với Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi trợn mắt nhìn cậu ta một cái. Tiểu tử này liền đắc ý vênh váo như thế.

"Đồng Đồng." Hốc mắt Nhậm Tiểu Vi hồng hồng, không muốn rời đi. Nhưng vừa rồi Bùi Dịch nói cũng không sai, Đồng Đồng sống ở Đoàn gia cũng không được an toàn.

Bà tin tưởng với năng lực của con trai mình nhất định có thể bảo vệ tốt Đoàn Tĩnh Đồng, nên cũng không kiên trì nữa.

Bùi Dịch mang theo Tô Thi Thi và Đoàn Tĩnh Đồng trở về "Thị Dịch". Dọc trên đường đi, Bùi tiên sinh làm mặt lạnh, không nói một câu.

Tô Thi Thi và Đoàn Tĩnh Đồng ngồi bên cạnh anh, hai người cúi thấp đầu, ngay cả thở mạnh một cái cũng không dám.

Thật vất vả mới trở về nhà, Bùi Dịch không nói một lời đã xuống xe,

đi vào trong nhà.

"Chị xong rồi, anh trai em hình như rất tức giận." Đoàn Tĩnh Đồng cùng lúc xuống xe có chút há hê trợn mắt nhìn Tô Thi Thi một cái.

Tô Thi Thi nổi đóa.

Cô đây là vì ai nha?

Cái đồ trẻ con này!

Cô liếc mắt nhìn Bùi Dịch, vội vàng đuổi theo.

Đoàn Tĩnh Đồng cũng đuổi theo, trong ngoài nhà cũng tìm quanh một vòng, vẫn không tìm thấy lũ Đại Cầu Tử đâu, vừa hỏi mới biết Đại Cầu Tử lại bị "bản chất chó" bắt đi, hơn nữa còn là bị Hồ Sĩ Minh đó bắt đi.

"Tô Thi Thi, chị cũng thật quá vô dụng!" Đoàn Tĩnh Đồng chạy vào trong phòng khách, ngồi trên ghế salon trách móc Tô Thi Thi, "Chính chị bị Hồ Sĩ Minh bắt đi còn chưa tính, thậm chí ngay cả hai con chó cũng chăm không được, quá vô dụng mà!"

"Đoàn Tĩnh Đồng!" Cậu ta vừa dứt lời, bên cạnh truyền đến âm một tiếng.

Bùi Dịch đập một cái lật khay trà rồi đứng lên, mặt không đổi sắc nhìn cậu ta: "Lời như thế mà em cũng có thể nói ra? Mau nói xin lỗi với chị dâu em đi!"

"Anh!" Đoàn Tĩnh Đồng bị hù dọa, anh trai của cậu thật là khủng khiếp!

"Nói xin lỗi ngay, đừng để anh phải nói lần thứ ba!" Bùi Dịch sắc mặt lạnh xuống, nhìn chằm chằm Đoàn Tĩnh Đồng, buông một câu.

"Em..." Cơ thể Đoàn Tĩnh Đồng run lên, sợ hãi nhích sang bên cạnh, cắn môi, từ từ chuyển sang Tô Thi Thi, đáng thương nói, "Thật xin lỗi."

Cậu nói xong lặng lẽ nhìn sắc mặt Bùi Dịch một cái, nhưng sắc mặt anh trai cậu vẫn rất kinh khủng như cũ.

Chóp mũi Đoàn Tĩnh Đồng đau xót, nước mắt liền tuôn ngoài, vừa khóc vừa nói xin lỗi với Tô Thi Thi: "Chị dâu, em sai rồi, vừa rồi không phải em cố ý mắng chị đâu."

"Anh hung dữ như vậy với nó làm gì?" Tô Thi Thi trợn mắt nhìn Bùi Dịch một cái.

Dáng vẻ đáng thương của Đoàn Tĩnh Đồng khiến cho tim cô chột thất lại. Vừa rồi nghe cái tên tiểu tử nham hiểm này nói mình như vậy, cô quả thật có chút tức giận, nhưng không đến nổi nổi giận với một đứa trẻ.

"Tốt lắm, theo quản gia đi tắm rửa đi, bản chết đi được." Tô Thi Thi đẩy Đoàn Tĩnh Đồng một cái, quản gia bên kia vội vàng đi lên mang người đi.

Chờ Đoàn Tĩnh Đồng đi rồi, không khí trong phòng khách lại ngưng trọng.

Tô Thi Thi có chút không kiềm được, từ từ nhích đến trước mặt Bùi Dịch, cúi đầu nhỏ giọng nói: "Anh muốn mắng cứ mắng chửi đi, lần này là em sai rồi."

Bùi Dịch trong lòng có cơn tức giận sắp tuôn ra, nhưng khi nhìn đến cô cúi thấp đầu, khí lập tức liền tan biến.

Làm sao anh có thể nổi giận với cô đây?

Chỉ là thật có chút hận cô khi đó liều mạng, cứ như vậy mà ôm Đoàn Tĩnh Đồng từ trên tường nhảy xuống.

Cô không biết một khắc kia, trái tim của anh cũng như ngừng đập rồi. Cho dù anh biết cô dám nhảy nhất định là đã có chuẩn bị, sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nhưng anh vẫn còn hoảng sợ.

"Ô Thi Thi, nếu như có lần sau, anh thật sự sẽ không tha thứ cho em đâu!" Bùi Dịch ôm cổ Ô Thi Thi, vùi cô thật chặt vào trong ngực, cơ thể hình như đang phát run.

"Bùi Dịch." Ô Thi Thi hốc mắt chột đỏ, vòng tay ôm chặt anh lại, nghẹn ngào nói, "Em... Em chỉ không muốn để một đứa trẻ bị lợi dụng, muốn cho nó sống yên bình một chút."

Cô biết Bùi Dịch cũng muốn để cho em trai mình cách xa tranh chấp, muốn mang em trai ra khỏi đó. Nhưng có một số việc anh không thể làm, thì cô có thể giúp anh thực hiện.

"Ô Thi Thi, nếu như có lần sau, anh nhất định sẽ không tha thứ cho em." Bùi Dịch lại nặng nề lặp lại một lần nữa.

Sao anh lại không biết được suy nghĩ trong lòng của Ô Thi Thi. Nhưng bởi vì biết nên anh mới càng thêm khó chịu, mới càng thêm sợ. Anh không muốn Ô Thi Thi xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Trước mắt anh dường như hiện ra một cô gái mắt ngọc mày ngài khác. Lúc trước cô ấy cũng hành động như vậy, nhưng sau này cô

ấy đã chết.

"Trạm Dẫn Lan" ba chữ này đã trở thành cấm kỵ trong lòng, và lại anh không thể chạm đến đau đớn. Anh không muốn Tô Thi Thi lại trở thành Trạm Dẫn Lan thứ hai.

"Bùi Dịch, anh xảy ra chuyện gì?" Tô Thi Thi cảm giác được Bùi Dịch giống như tâm tình có gì đó không đúng, ngẩng đầu lo lắng nhìn anh.

Trong lòng Bùi Dịch cả kinh.

Anh lại mất khống chế như vậy.

Anh thu lại vẻ mặt, sắc mặt không thay đổi, chuyển đề tài: "Tô Thi Thi, em biết có câu nói mẹ hiền nhiều thất bại chứ, sau này con của chúng ta tuyệt đối sẽ không để em dạy đâu."

"Anh..." Tô Thi Thi buồn bực, anh đang trách cô mới vừa rồi nói tốt cho Đoàn Tĩnh Đồng sao?

Nhưng câu nói tiếp theo của Bùi Dịch khiến cô sững sờ tại chỗ.

"Tô Thi Thi, chúng ta sinh một đứa bé đi."

Đúng rồi sinh đi chị. Em cũng hóng

Giành cho ai ko fl mình đây

[Click để xem ảnh](#)

Tui mới bắt được khoảnh khắc 999 nha. Hôm nay sẽ thêm chương

nè.

Mọi người thích bộ nào?

1. Chú à! Đừng nên thế!

2. Kỵ sĩ của thiên thần

3. Không muốn gả cho tổng giám đốc nam bộ.

4. Khác...

Mn thích bộ nào cmt đi bạn sẽ thêm nè

Chương 301: Chọn ngày lành tháng tốt

Edit:

Beta:

"Ô Thi Thi, chúng ta tìm ngày lành tháng tốt, đi đăng ký kết hôn đi."
Bùi Dịch ném ra một trái bom nặng ký, ngay sau đó lại ném tiếp ra một trái bom cay.

Tô Thi Thi cứ ngây ngô ra nhìn Bùi Dịch, có thứ gì từ đáy lòng nảy mầm, giống như là muốn nở hoa.

Vào giờ khắc này, cô dường như có thể nghe được âm thanh của bông hoa đang nở kia, nhất định rất đẹp.

Cô rõ ràng là muốn phản đối. Giữa bọn họ còn có rất nhiều yếu tố bất ổn, còn có rất nhiều chuyện chưa được giải quyết. Nhưng giờ khắc này, cô lại phát hiện rằng nói bất kỳ điều gì cũng không thích hợp.

Chẳng bao lâu sau, đối với việc trở thành người vợ hợp pháp của anh, cùng anh tạo nên kết tinh của tình yêu, cũng được cô mong đợi.

Tô Thi Thi không trả lời, chỉ nặng nề gật đầu một cái, rồi ôm chầm lấy Bùi Dịch.

Thân thể Bùi Dịch cứng đờ, ngu ngơ tại chỗ.

Anh đã chuẩn bị vài lý do dùng để thuyết phục cô, nhưng lại không

ngờ, vậy mà cô gái nhỏ này đã gạt đầu rồi!

Vốn là anh muốn lợi dụng sự kiện lần này một chút, để cô gái nhỏ này không dám phản đối trắng trợn.

Nhưng vậy mà cô đã gạt đầu!

Khoé miệng Bùi Dịch không kìm được câu lên. Những thứ tức giận hay sợ hãi trước đây trong phút chốc đều biến mất không thấy tăm hơi. Anh khom lưng ôm lấy Tô Thi Thi, sải bước đi về sân sau.

Tô Thi Thi cả kinh ôm lấy cổ của anh, nhỏ giọng nói: "Bây giờ đang là ban ngày đó!"

"Ai quy định ban ngày thì không thể sinh con chứ." Bùi Dịch nhàn nhạt liếc cô một cái, bước đi nhanh hơn.

Tô Thi Thi im lặng.

Ở đoạn khúc rẽ ở hành lang phía bên kia, Đoàn Tĩnh Đồng đang ghé đầu quan sát tình hình bên này, nhìn thấy mình anh trai đang ôm chị dâu tương lai, đi tới, dọa cho sợ đến lập tức rụt đầu lại.

"Hừ, không phải là đang cãi nhau sao? Hòa giải có phải quá nhanh rồi không?" Đoàn Tĩnh Đồng có chút thất vọng, cậu còn muốn nhân cơ hội này đi an ủi Tô Thi Thi thật tốt, dù sao lần này cô cũng giúp cậu ta chuyện lớn như vậy.

"Tôi cũng không thích tùy tiện nợ ân tình của người khác." Đoàn Tĩnh Đồng nhỏ giọng thầm nói.

Quản gia ở bên cạnh nghe được tiểu thiếu gia làm bầm lều bầu, đáy mắt thoáng qua vui vẻ.

Tên tiểu tử này hình như cũng không giống như lúc đầu bài xích Tô tiểu thư nữa rồi.

Mặc dù nguy cơ của Bùi gia đã bị loại trừ, nhưng tại Hồ gia lúc này dường như có bão táp kéo tới.

Hồ Sĩ Minh ra khỏi đồn cảnh sát, liền bị Hồ lão gia gọi về nhà tổ của Hồ gia khẩn cấp.

Lúc này, Hồ lão gia đang tức giận nhìn chằm chằm đứa cháu trai mình hài lòng nhất, thật lâu vẫn chưa nói nên lời.

Người Hồ Sĩ Minh đứng thẳng tắp, mặt không đổi sắc đứng tại chỗ. Người bên cạnh anh ta là Hồ Minh Phi.

Hồ Tấn Hoa hít một hơi thật sâu, cho dù trong lòng căm giận ngút trời, nhưng đối mặt với đứa cháu trai mà mình thương yêu nhất, ông ta vẫn cố gắng đè tức giận xuống.

"Ngã đau như thế, muốn đáp trả sao đây?" Hồ Tấn Hoa trầm giọng hỏi.

Từ lúc Hồ Sĩ Minh bắt đầu bước vào, sắc mặt đã âm trầm đáng sợ, lúc này lại nghe thấy lời của ông nội mình, tâm cũng không dao động mà chỉ nhàn nhạt nói: "Mấy lần này, là con không có bản lĩnh hơn người."

"Không có bản lĩnh hơn người sao?" Hồ Tấn Hoa cười nói, "Kiêu ngạo của con đâu rồi? Ta không ngờ lại có một ngày lại nghe được những lời thế này từ trong miệng con đâu!"

Ông ta nói xong rồi chọt vỗ xuống bàn, thật sự tức giận nói: "Hồ Sĩ

Minh, có phải con đã động tâm với con bé kia không?"

"Có phải con đã động tâm với con bé kia không?"

Những lời này âm âm phóng đại lên trong đầu Hồ Sĩ Minh, giống như nổ tung, đập mạnh vào đầu anh ta, bản thân cũng mông lung.

"Động tâm?" Sắc mặt Hồ Sĩ Minh trầm xuống, không hề nghĩ ngợi liền trả lời, "Không thể nào!"

"Phải hay không phải, trong lòng con là rõ nhất." Hồ Tấn Hoa liếc anh ta một cái, "Ta chỉ có thể nhắc nhở con, con và người phụ nữ kia tương khắc với nhau, tốt nhất con hãy tránh xa cô ta một chút, cô ta không thích hợp với con đâu."

Ông ta nói xong dừng một chút, ánh mắt đảo quanh rồi dừng lại: "Cho dù Minh Phi có thể ở bên cạnh Bùi Dịch, thì con cũng đừng động tâm với người phụ nữ đó."

Ông ta vừa nói cười lạnh một tiếng: "Người phụ nữ kia đã bị em rể tương lai động tới, con còn muốn sao?"

Sắc mặt Hồ Sĩ Minh thoát một cái trầm xuống, nhíu mày, theo bản năng liền muốn phản bác, nhưng một khắc kia lời ra khỏi miệng, ngay cả chính anh ta cũng phải kinh ngạc.

Tại sao anh ta lại muốn phản bác? Ông nội anh ta nói đều là sự thật. Hai anh em bọn họ từ nhỏ đã cao ngạo, sao có thể dùng đồ mà người khác đã dùng qua?

"Cháu biết rồi." Hồ Sĩ Minh thu lại vẻ mặt, thấp giọng nói.

"Ông nội, người đừngmắng anh ấy. Cháu đã giao đấu Tô Thi Thi và

Bùi Dịch, hai người bọn họ ra bài hoàn toàn không làm theo lẽ thường, không tài nào nắm bắt được hành động của họ. Chuyện lần này cũng không thể đổ hết lên đầu của anh được." Hồ Minh Phi đi tới xoa tay Hồ Tấn Hoa, dịu dàng nói.

Hồ đại tiểu thư cũng chỉ có ở trước mặt với lão gia, thì mới có thể ra dáng là cô gái nhỏ, còn ở trước mặt người ngoài cô ta là lạnh lùng nhất.

"Chà, nhìn anh cháu đi lệch đường mà cháu cũng không nhắc nhở. Ta cảnh cáo trước, Bùi Dịch cũng không phải là người dễ khống chế, nha đầu Đoàn gia kia và nó đều là cùng một loại người, hai người các cháu phải cẩn thận một chút." Hồ Tấn Hoa trầm giọng nói.

Hồ Sĩ Minh gật đầu một cái, nghĩ tới hôm nay phát sinh chuyện này, đáy lòng anh ta nảy lửa khống chế không được muốn giải toả.

Nếu không phải là Hồ gia dùng thủ đoạn áp chế tin tức xuống, đoán chừng hiện tại toàn bộ thế giới đã đều biết anh ta bắt cóc Tô Thi Thi, hơn nữa còn là vì một người đàn ông đi bắt cóc một cô gái!

Nhưng cho dù tin tức bị áp chế không lan truyền đi, nhưng người trong vòng một dặm ở Bắc Kinh đoán chừng đều đã nghe nói không sai lệch lắm.

Mục đích của Bùi Dịch bọn họ đã đạt được rồi!

"Rắc rắc..." Hồ Sĩ Minh mạnh mẽ siết chặt nắm đấm, trong mắt đều là lãnh ý.

Hồ Tấn Hoa thấy trong mắt cháu trai tràn đầy tức giận, ngược lại tán thưởng gật đầu một cái: "Nên duy trì khí thế như vậy. Sĩ Minh, cháu không thể hồ đồ thêm nữa, lần sau nếu để cho ta thấy cháu còn nhẹ

tay với người phụ nữ kia, thì ta cũng chỉ có thể tự mình ra tay thôi."

Năng lực của cháu trai mình thế nào, ông ta hiểu rõ hơn bất cứ ai. Mấy lần bị Tô Thi Thi và Bùi Dịch làm mất hết danh dự, nhất định là có nguyên nhân!

"Cũng may hiện tại đã xác định Đoàn gia quả nhiên là còn có một người thừa kế. Cái lão Đoàn Kế Hùng đó cũng giấu thật là giỏi." Hồ Tấn Hoa vừa nói, trong mắt lóe lên một tia sáng lạnh lẽo.

Sự việc lần này trời xui đất khiến cũng khiến cho Đoàn gia bại lộ thân phận của Đoàn Tĩnh Đồng. Mặc dù lúc trước, tất cả mọi người cũng có suy đoán, nhưng dù sao không chứng thực được. Hiện tại đã xác nhận, đoán chừng Hồng gia và Lan gia cũng sẽ có hành động, dù sao Đoàn gia cũng không phải là không có người nối nghiệp, vẫn là một mối uy hiếp to lớn.

"Dự án thôn Thành trung giao cho anh em các cháu, tuyệt đối không được phép xảy ra sai sót gì." Hồ Tấn Hoa trầm ngâm nói.

Hồ Sĩ Minh sớm đã có chuẩn bị, gật đầu một cái nói: "Chúng cháu đang tiến hành làm rồi, cháu và Minh Phi sẽ chia nhau làm việc."

Hồ Minh Phi cũng gật đầu nói: "Cháu muốn xem xem người phụ nữ mà Bùi Dịch nhìn trúng rốt cuộc là có tài cán gì."

Hồ Tấn Hoa nhìn bọn họ một cái, biết rằng bọn họ hẳn là có chuẩn bị, cũng không nói thêm điều gì, chỉ nói ra lo lắng của chính mình.

"Cho tới bây giờ Lan gian vẫn chưa có hành động, đoán là không tham gia, các cháu nên quý trọng Hồng gia cho tốt. Về phần Đoàn gia, lão Đoàn Kế Hùng đó chắc chắn sẽ không bỏ qua cơ hội lần này đâu."

Ông ta nói xong cũng giật mình, giọng nói có chút ngưng trọng: "Các cháu phải đề phòng chính là Bùi Dịch, người trẻ tuổi này sẽ là đối thủ khủng khiếp nhất của các cháu. Ta nghe nói công ty xây dựng Tiệp Khắc là của nó? Lần này chuẩn bị ra tay."

"Không sai." Hồ Sĩ Minh gật đầu.

Mặc dù bây giờ đang không có chứng cứ trực tiếp chứng minh Bùi Dịch chính là ông chủ phía sau của công ty xây dựng Tiệp Khắc, nhưng nhìn qua đủ kiểu mà trước đây dò xét được, anh ta cơ bản đã có thể khẳng định.

Trong mắt Hồ Sĩ Minh lóe lên một tia cứng cỏi: "Lần đầu tiên xuất thân chiến đấu, cháu rất mong đợi."

"Anh, em cũng rất mong đợi ba ngày sau Tô Thi Thi sẽ mang đến cho chúng ta kinh ngạc gì." Hồ Minh Phi trong mắt lóe lên tia mong đợi.

Ba ngày sau, bọn họ sẽ đến phòng thiết kế trong cao ốc Đông Phương bắt đầu đấu thầu, Hồ Minh Phi với Tô Thi Thi sẽ trực tiếp tiến hành trận đấu đầu tiên.

Mà Tô Thi Thi cũng rất coi trọng lần đấu thầu này, sau hai ngày cô đã sẵn sàng bước vào công việc cuối cùng.

Chẳng qua là trước khi đi đấu thầu, từ miệng Ôn Ngọc có năng lực bà tám cực nhạy, cô biết được một tin tức rất có giá trị.

Chương 302: Mong đợi biểu hiện của cô

Edit: Hàn Hàn

Beta: & Ryeo

Ánh nắng mặt trời buổi sáng xuyên vào phòng làm việc của phó tổng, buổi trưa là thời gian nghỉ ngơi, Ôn Ngọc và Tô Thi Thi đang tán gẫu ở bên này.

"Dự án Thành Trung thôn này liên quan đến nhiều như vậy sao?" Tô Thi Thi nghe cô ấy nói một chút về chuyện dự án Thành Trung thôn.

Ôn Ngọc mở to đôi mắt vô tội, chớp chớp, yếu ớt nói: "Hình như Hồ gia rất coi trọng dự án này, công ty xây dựng Minh Đình định tham gia cạnh tranh. Công ty xây dựng Hồ Thâm của Tần tổng cũng tham gia. Còn có Đoàn gia cùng Hồng gia, tôi nghe nói, các ông trùm về bất động sản cũng định chia nhau một chén canh này."

"Tần Phong cũng muốn tham gia?" Tô Thi Thi trầm tư. Nếu như Tần Phong cũng tham gia, như vậy Bùi Dịch thì sao đây?

"Có điều gì đó không đúng." Trong đầu Tô Thi Thi suy nghĩ thật nhanh, cũng muốn một lần nghĩ thông suốt hết tất cả mọi chuyện đã xảy ra trong mấy ngày gần đây, càng ngày càng cảm thấy chuyện này có chút kỳ lạ.

"Vừa bắt đầu thì đã giống như một ván cờ rồi, chúng ta đều bị kéo vào trong đó." Tô Thi Thi dăm chiêu nói.

"Hả, cô cũng nói giống Tần tổng vậy." Ôn Ngọc quay sang, tò mò nhìn Tô Thi Thi.

"Tần Phong còn nói gì nữa không?" Tô Thi Thi bỗng hào hứng hẳn lên.

Ôn Ngọc lắc đầu một cái, đáng tiếc rồi nói: "Lần trước anh ấy không cẩn thận mới buộc miệng nói, về sau thế nào thì tôi không dám hỏi."

Cô vừa nói vừa nhẹ kéo tay áo Tô Thi Thi, tò mò nói: "Thi Thi có muốn đến chỗ Bùi tổng hỏi thăm một chút không, anh ta khẳng định là biết."

"Bùi Dịch sao?" Tô Thi Thi như có điều suy nghĩ, trong đầu dường như có một luồng sáng sáng lên trong phút chốc, có rất nhiều chuyện lập tức nghĩ thông suốt ngay. Nhưng cẩn thận nghĩ đi nghĩ lại thì vẫn cảm thấy còn rất mơ hồ.

"Thật không đúng lắm." Tô Thi Thi cau mày.

Cô tổng hợp tất cả các tin tức lấy được trước mắt lại, cẩn thận suy nghĩ một chút, rồi rút ra một kết luận:

Với tính tình của Bùi Dịch, ắt phải là muốn giành được dự án này. Mà Hồ Sĩ Minh với tư cách là người đứng đầu Hồ gia hiện tại, khẳng định là sẽ không bỏ qua một dự án lớn như vậy đâu.

"Nhưng đến giờ phút quan trọng này mà anh ta lại ép mình đi tham gia cạnh tranh đấu thầu, không ngừng gây xung đột với mình và Bùi Dịch, đây không phải là anh ta đang tự tìm đến phiền phức sao?" Tô Thi Thi giống như là đột nhiên nghĩ thông suốt một chút.

"Chẳng lẽ là muốn thông qua mình để hãm chân Bùi Dịch lại? Hoặc là, đang thử dò xét thái độ của Bùi Dịch!"

"Đúng vậy, nhất định là đang thử dò xét thái độ của Bùi Dịch, hiện tại đoán chừng là bọn họ còn chưa biết chính xác Bùi Dịch còn bao nhiêu con bài chưa lật!"

Nói chung từ khi ed bộ này từ kiến thức hội họa, thiết kế đến hàng hiệu hay sách "Tổ Nữ kinh" gì gì đó bạn cũng nghiên cứu rồi, giờ thêm cờ bạc thôi, có là gì.

Đôi mắt của Tô Thi Thi ánh lên tia nguy hiểm.

Khó trách mấy lần gần đây Bùi Dịch lại làm lớn chuyện như vậy, chắc rằng chính là để cho Hồ gia nhìn.

Trút giận thay cô cũng là một nguyên nhân rất quan trọng trong đó. Tô Thi Thi nghĩ tới đây, trên mặt không kìm được mà nở một nụ cười.

"Bắt tôi khai đao phải không?" Tô Thi Thi siết chặt nắm đấm, liếc mắt đảo các thiết bị lắp đặt bên trong tòa nhà.

"Hồ Sĩ Minh, muốn lợi dụng tôi ư, anh cảm thấy có thể sao?" Từ trong mắt Tô Thi Thi trong hiện lên một tia lạnh lẽo.

"Thi Thi!" Ôn Ngọc nhìn thấy vẻ mặt Tô Thi Thi thì bị dọa sợ đến nỗi khuôn mặt nhỏ nhắn liền trắng bệch, khăn trương đẩy tay Tô Thi Thi một cái.

"Ách... Không sao, không sao." Tô Thi Thi vội thu lại tâm tình, cười cười với Ôn Ngọc.

Bạn của cô bị dọa sợ có thể rất thảm.

Sau khi Tô Thi Thi điều chỉnh mục tiêu lần nữa, đúng lúc Đồng Tiêu Tiêu cũng chạy tới. Hai người cùng nhau trao đổi qua để chuẩn bị tài liệu cho tốt, sáng ngày thứ hai, đến công ty xây dựng Minh Đỉnh cạnh tranh.

Mà nửa giờ trước khi các cô đang lên đường, Bùi Dịch đột nhiên gọi điện thoại tới.

"Mang vòng tay và dây chuyền theo." Bùi Dịch ở bên đầu điện thoại kia nhàn nhạt nói.

Tô Thi Thi chân mày cau lại, sắc mặt có chút phát khổ: "Cái đó, không cần đâu..."

"Nghe lời." Bùi Dịch dừng lại, cực kỳ dẹt dẹt nói: "Ngoan."

Cái chữ "ngoan" này, lập tức khiến cho thân thể Tô Thi Thi không kìm được mà giật mình, ấm áp lan tỏa trong lòng, tất cả cự tuyệt lập tức tan thành mây khói.

"Biết rồi." Tô Thi Thi hạ giọng thật thấp nói một tiếng.

Bùi Dịch nghe thấy cô bảo đảm, mới vui lòng cúp điện thoại.

"Chỉ vậy thôi sao?" Tô Thi Thi buồn bực nhìn bốn chữ hiển thị trên màn hình điện thoại di động trò chuyện kết thúc.

"Dù gì người ta cũng là đi cạnh tranh với đối thủ, ít ra cũng phải khích lệ một câu chứ?" Về mặt Tô Thi Thi đau khổ.

Bùi tiên sinh, anh cũng quá vô tâm đi.

Ngay sau đó cô mở ngăn kéo, lấy một chuỗi vòng tay và dây chuyền Ngọc Thạch mà trước kia Bùi Dịch đưa cho cô ra.

"Thật đúng là tự tạo nghiệp chướng thì không thể sống mà." Tô Thi Thi nhìn này hai bảo bối giống như đồ dỏm, vừa than thở vừa đeo chúng lên người.

Cô không biết tại sao Bùi Dịch lại cố ý gọi điện thoại tới đây, bảo cô mang theo chúng.

Nhưng cô cũng chẳng muốn nghĩ nhiều, cầm cặp công văn lên, rồi cùng Đồng Tiêu Tiêu tới công ty xây dựng Minh Đình.

Hôm nay, đội an ninh của công ty xây dựng Minh Đình làm việc nghiêm chỉnh hơn so trước đây, lúc Tô Thi Thi đến liền thấy hai hàng nhân viên bảo vệ đứng trước cửa, còn có một dụng cụ dò xét, mỗi một người tiến vào đều phải tiếp nhận kiểm tra.

"Đây là muốn lên máy bay sao?" Đồng Tiêu Tiêu im lặng nhún vai một cái.

Khoé miệng Tô Thi Thi giật giật, nhìn chăm chăm phía trước, vừa đi vừa nói: "Có lẽ là sợ lọt hố nữa thôi."

"Phù, là chuyện lũ lụt lần trước sao?" Đồng Tiêu Tiêu trừng mắt nhìn Tô Thi Thi, mặc dù không có bài báo nào viết đúng sự thật, nhưng bọn họ lại nghe được không ít tin đồn.

Tất cả mọi người đều đồn đãi rằng, rất có thể là do Bùi Dịch làm.

Tô Thi Thi lập tức thu lại nụ cười trên mặt, nghiêm túc trợn mắt nhìn Đồng Tiêu Tiêu một cái: "Thái độ nghiêm túc đi!"

"Tuân lệnh!" Người Đồng Tiêu Tiêu đứng nghiêm, nhất thời biến thành một cô gái nghiêm túc.

Hôm nay có không ít công ty đến đấu thầu, xếp hàng trước và sau Tô Thi Thi đều có đại diện của các công ty, rất nhanh đã đến lượt các cô.

"Xin hai vị giao điện thoại di động và máy tính ra, tạm thời sẽ do chúng tôi giữ, sau khi hai vị rời khỏi công ty thì sẽ trả lại sau." Nhân viên lễ tân cung kính nói.

"Giao điện thoại di động ra sao? Xin hỏi lý do là gì?" Tô Thi Thi nhướn mày, đây là lần đầu tiên cô nghe nói đi đấu thầu còn phải nộp điện thoại di động với máy tính.

"Đây là quy định mới ra của công ty, xin hai vị phối hợp." Nhân viên lễ tân mỉm cười chuyên nghiệp, rồi dịu dàng nói tiếp: "Quý công ty cần tài liệu trình bày thì chúng tôi sẽ cung cấp USB và bản sao, những chuyện khác xin các vị thứ lỗi."

Đúng là có chuẩn bị trước đi?

Tô Thi Thi âm thầm trao đổi ánh mắt với Đồng Tiêu Tiêu, bản thân cũng rất tức giận.

Mà mấy đại diện của công ty vào trước hình như không có dị nghị, con người Tô Thi Thi đảo một vòng, nộp điện thoại di động và máy tính của mình lên.

Hồ Sĩ Minh, lại muốn giở trò bịp bợm rồi đây, cô cũng muốn nhìn một chút, anh ta muốn chơi cái gì!

"Cảm ơn hai vị đã hợp tác." Nhân viên lễ tân rất khách khí với các cô, chờ các cô giao điện thoại di động và máy tính ra xong, liền dẫn các cô đi lấy tài liệu và bản sao.

Lúc không có người, Đồng Tiêu Tiêu lặng lẽ kéo Tô Thi Thi: "Sao tôi cảm thấy có điểm không đúng vậy?"

Tô Thi Thi nhếch mày, nhỏ giọng nói: "Một lần bị rấn cấn, mười năm sợ dây thừng, chắc chắn có vấn đề."

Mà cô không biết, lời của các cô mặc dù nói rất nhỏ, nhưng vẫn bị camera giám sát bí mật ở bốn phía ghi lại hoàn toàn rất rõ ràng.

Trong phòng làm việc của tổng giám đốc công ty xây dựng Minh Đĩnh, Hồ Sĩ Minh mặt không đổi sắc nhìn chằm chằm trong hình ảnh giám sát trên máy tính. Hồi lâu, khóe miệng từ từ câu lên.

"Tô Thi Thi, hi vọng những lời này sẽ không trở thành cơn ác mộng của cô!"

Trong mắt Hồ Sĩ Minh lóe lên tia lạnh lẽo, nói về phía em gái ngồi một bên.

"Minh Phi, kế tiếp phải xem em rồi."

Hồ Minh Phi nhếch mày, liếc mắt một cái nhìn hình ảnh giám sát Tô Thi Thi, kiêu ngạo hất hàm: "Cho tới tận bây giờ em cũng chưa từng đặt cô ta trong mắt, cô ta còn không xứng làm đối thủ của em!"

"Xem ra em rất tự tin với tác phẩm của mình" Hồ Sĩ Minh đứng lên, "Anh mong đợi biểu hiện của em."

Công khai cạnh tranh, anh ta sẽ không thiên vị!

Tô Thi Thi, cũng mong đợi biểu hiện của cô!

Chương 303: Bảo vệ vợ từ xa

Edit: Tuyết Nhi

Beta: Hương Cyndi

Trong phòng làm việc của tổng giám đốc công ty Tiệp Khắc trên tầng hai mươi, lúc này không khí có chút ngưng đọng. Tần Phong ôm máy tính đi tới bàn làm việc của Bùi Dịch, cầm một cái đem máy tính để trước mặt anh, trầm giọng nói.

"Hệ thống phòng ngự của công ty xây dựng Minh Đình được tăng cường, bọn họ còn mời cao thủ máy tính tới đó."

Bùi Dịch nhìn cũng không nhìn, liếc mắt một cái, vẫn như cũ phê duyệt văn kiện trong tay.

Tần Phong thấy thái độ của anh thì sửng sốt một chút, ngay sau đó liền tỉnh ngộ, hưng phấn nói: "Cậu đã sớm biết rồi sao?"

Tần Phong vừa nói vừa làm lộ ra bộ dạng hoảng sợ nhìn Bùi Dịch: "Không phải cậu đi phá hệ thống phòng ngự của họ chứ? Nói nhanh lên có công phá chưa?"

Vẻ mặt của Bùi Dịch vẫn nhàn nhạt như cũ, giống như không nghe thấy lời của anh ta.

Tần Phong lập tức hưng phấn, thở dài nói: "Xem ra không có công phá rồi."

Anh ta nói qua tin tức mới nhất vừa nhận được: "Công ty xây dựng Minh Đĩnh đã tịch thu thiết bị truyền tin của Thi Thi, hiển nhiên là sợ cậu dựa vào tín hiệu trên điện thoại và máy tính của cô ấy để hack vào hệ thống của họ, việc này rõ ràng là đề phòng cậu."

"Nếu đối phương đã khiêu khích, cậu muốn ứng phó sao đây?" Trong lòng Tần Phong rất tò mò, nhìn dáng vẻ trấn định của Bùi Dịch, nhất định là có biện pháp.

"Tần Phong." Bùi Dịch đoán chừng là bị anh ta âm ỉ đến phiền, cuối cùng cũng mở miệng, chậm chậm kêu anh ta một tiếng.

"Ờ!" Thân thể Tần Phong lập tức căng thẳng, nghiêm túc nhìn anh.

Bùi Dịch mặt không đổi sắc liếc anh ta một cái, giọng nói vẫn bình tĩnh như cũ: "Cậu nên đánh răng đi."

"Cái... làm gì?" Tần Phong lập tức ngây ra, sau đó mới kịp phản ứng lại, miệng không nhin được chửi bậy một câu.

"Fuck!"

Có phải là anh em không vậy? Mà cứ chọc mãi vậy!

Tần Phong vội vàng che miệng a một tiếng, sắc mặt xanh lét, giọng điệu dịu lại: "Cậu nói đều tôi đấy à?"

Chẳng qua là Bùi Dịch lại tiếp tục xem văn kiện, giống như lão hoà thượng ngồi thiền, hoàn toàn coi anh ta là không khí.

Tần Phong bĩu môi, mang một cái ghế từ bên cạnh tới ngồi sánh vai cùng Bùi Dịch, thở phì phò nói: "Tôi không đi đấy!"

Anh ta quan sát Bùi Dịch, nhìn anh làm thế nào phá vỡ phòng ngự của công ty xây dựng Minh Đĩnh. Anh ta mới không tin Bùi Dịch sẽ ngồi chờ chết.

Hiện tại Tô Thi Thi đang ở trong đó, nhưng lại hoàn toàn mất liên lạc với bên ngoài!

Lúc này, trong phòng họp trên tầng cao nhất của công ty xây dựng Minh Đĩnh, tới tham gia có đại biểu của công ty cùng với những nhà thiết kế chuyên nghiệp liên tục trình diện. Lúc Tô Thi Thi đang muốn đi vào, bỗng truyền đến một loạt tiếng bước chân từ xa. Cơ hồ tầm mắt mọi người đều nhìn về phía đang phát ra tiếng động. Tô Thi Thi và Đồng Tiêu Tiêu cũng thuận theo ánh mắt mọi người cũng nhìn theo, một giây tiếp theo cả hai người đều ngẩn ngơ.

Chỉ thấy Hồ Minh Phi mặc theo phong cách Bohemian* áo vải ni khoác ngoài, lọn tóc dài quấn màu rượu đỏ tán loạn trên vai áo khoác, chân mang giày cao gót cao mười centimet, khi đi lại, mái tóc dài nhẹ nhàng chuyển động theo thân thể, tóc dài theo thân thể chuyển động, mang theo một cỗ khí đặc biệt.

*Phong cách Bohemian (viết tắt là Boho) hoặc Gypsy (Bohemian – Pháp), hay trong tiếng Việt được phiên dịch là phong cách du mục.

Hình thể ngũ quan, kết hợp với khuôn mặt tinh xảo, tựa như mang theo ma lực, lập tức hấp dẫn ánh mắt của mọi người. Dáng người cô ta cao ráo, lúc này còn đeo giày cao gót, thân thể phải cao khoảng mét tám, nóng bỏng giống như thân hình của người mẫu vậy.

"Hoa Khổng Tước."

Trong đầu Tô Thi Thi không tự chủ nghĩ tới một cụm từ. Không thể không thừa nhận, lúc này Hồ Minh Phi rất chói mắt, tựa như một con

chim khổng tước cao ngạo vậy. Mếch khơ lo đó chị ơi

Nhưng trên người cô ta còn có một loại khí chất tao nhã. Hai khí chất ở trên người cô ta hoàn toàn sẵn có, khiến cho người khác có cảm giác rất đặc biệt.

Hào quang rực rỡ đến lạ lùng, chói mắt. Tô Thi Thi âm thầm hít một hơi.

Đối thủ rất mạnh.

Mọi người không thể không công nhận Hồ Minh Phi vừa xinh đẹp lại cao quý, đây là khí chất mà cô ta đã được bồi dưỡng từ nhỏ mà nên, mọi người phụ nữ thấy dáng vẻ như vậy của cô ta cũng phải nổi lòng ghen tỵ.

Sự ghen tỵ này không liên quan đến tốt hay xấu, chẳng qua đây đã là bản năng của phụ nữ.

"Thật là xinh đẹp đi." Bên cạnh có người không kìm lòng được thờ dãi nói.

"Đúng là rất đẹp, chắc rằng đây là cô gái đẹp nhất mà tôi từng thấy đó." Đồng Tiêu Tiêu ở bên cạnh Tô Thi Thi cũng nhỏ giọng nói.

Tô Thi Thi không kìm được cười nhỏ, lời Đồng Tiêu Tiêu nói đúng là thật.

Một lúc sau, lại nghe lại nghe Tiêu Tiêu thờ dãi: "Có thể xem là xinh đẹp, trực giác nói cho tôi biết rằng, không ưa người phụ nữ này."

"Ách..." Tô Thi Thi có chút mờ mịt nhìn sang Đồng Tiêu Tiêu.

Chỉ thấy Đồng Tiêu Tiêu lắc đầu tiếc nuối, nhỏ giọng nói thầm:
"Người này quá kiêu ngạo. Hơi thở của cô ta khiến người ta không
thoải mái, yêu thích không đứng dậy nổi. Tôi cũng không phải là ghen
tỵ với cô ta."

"Phi..." Tô Thi Thi thiếu chút nữa bật cười. Quả nhiên là vật hợp theo
loài, những lời này nói thật không tệ.

Chính xác là cô cũng không thích Hồ Minh Phi.

Tuyệt đối không phải là ghen tỵ!

Lúc này, Hồ Minh Phi cũng đi tới trước mặt các cô, những người
khác thấy cô ta đi tới, cũng kìm lòng không được tránh sang bên
cạnh một chút. Tô Thi Thi và Đồng Tiêu Tiêu liếc mắt nhìn nhau. Hai
người cũng không muốn gặp phiền phức, cũng muốn tránh ra, mà
chân còn chưa kịp bước, đã nghe thấy tiếng Hồ Minh Phi.

"Tô tiểu thư quả nhiên đã tới, tôi rất mong đợi biểu hiện của cô."

Bước chân của Tô Thi Thi thu về, người đứng thẳng lại, nhàn nhạt
lên tiếng chào hỏi với Hồ Minh Phi: "Hồ tiểu thư."

Hồ Minh Phi liếc cô một cái, khẽ hát hàm, rồi sai bước đi về phía các
cô, lướt qua, trực tiếp vào phòng họp.

"Thật đáng ghét." Đồng Tiêu Tiêu thì thầm một tiếng. Từ trước đến
nay tính cách của cô ấy luôn thẳng thắn, thấy Hồ Minh Phi này có vẻ
không coi ai ra gì, thì trong lòng phát bực.

Tô Thi Thi cười lắc đầu với cô ấy, cũng không để ý nhiều, người
khiến người ta còn chán ghét hơn cả Hồ Minh Phi cô đã từng gặp
qua rất nhiều.

"Ô tiểu thư, không ngờ chúng ta lại gặp nhau rồi." Tô Thi Thi đang muốn vào phòng họp, thì phía sau lưng lại truyền tới một giọng nói.

Tô Thi Thi đang nghe giọng nói vừa quen thuộc lại vừa có chút xa lạ này, người liền cứng đờ, chân mày nhíu một cái.

"Khúc tiểu thư." Tô Thi Thi quay đầu lại nở ra nụ cười chuyên nghiệp.

Không ngờ Khúc Hồng Mai làm ở công ty xây dựng Minh Đỉnh.

"Ô tiểu thư nhìn thấy tôi rất bất ngờ sao?" Khúc Hồng Mai đi tới trước mặt Tô Thi Thi, nhìn cô bằng nửa con mắt: "Không ngờ tôi sẽ vào công ty xây dựng Minh Đỉnh à?"

Hừ, cô ta đã chờ đợi ngày này từ lâu rồi. Lúc trước ở trong công ty xây dựng Minh Đỉnh bị bắt nạt. Nhưng không ngờ, Hồ tổng lại đích thân uỷ nhiệm cô ta làm trợ lý của Hồ tiểu thư, thoáng cái làm cô ta trở mình.

Đợi đến ngày hôm nay để cho Tô Thi Thi thấy mặt mình.

Nhưng mà cô ta đã thất vọng rồi.

Chẳng qua Tô Thi Thi chỉ nhàn nhạt liếc cô ta một cái, rất tùy ý nói một câu: "Chúng ta không quen, thì vì sao tôi gặp cô lại phải bất ngờ chứ?"

Sau đó, cô và Đồng Tiêu Tiêu cùng nhau xoay người bước vào phòng họp.

"Tô Thi Thi!" Khúc Hồng Mai tức đến nổi suýt chút nữa bộc phát tại chỗ, mặt mũi vắn vẹo, tiếng nghiến răng vang lên khanh khách.

Cô ta ghét nhất chính là cái vẻ cao ngạo này của Tô Thi Thi. Cô ta nằm mơ cũng muốn giẫm nát vẻ cao ngạo của cô trên mặt đất.

"Cô cứ chờ đó!" Trong lòng Khúc Hồng Mai oán hận nói một câu, gót chân giẫm cồng cộc đi về phía Hồ Minh Phi.

"Không ngờ cô ta lại là trợ lý của Hồ tiểu thư đó." Đồng Tiêu Tiêu sát vào Tô Thi Thi nhỏ giọng nói: "Chúng ta phải cẩn thận một chút."

Tính tình của Khúc Hồng Mai này cô rất rõ. Mặc dù vừa rồi thái độ của cô đã hạ thấp, nhưng người phụ nữ này cũng sẽ không có ấn tượng tốt với mình, cho nên có đắc tội hay không căn bản là cũng chẳng khác nhau, việc gì phải tự mình chịu thiệt để cho người khác thoải mái?

Lúc này, trong phòng làm việc của tổng giám đốc công ty xây dựng Tiệp Khắc trên tầng hai mươi, Tần Phong nhìn hình ảnh giám sát từ trong máy tính của Bùi Dịch, mắt không ngừng trợn to, thiếu chút nữa con ngươi cũng rớt ra ngoài.

"Cậu thật sự đi phá hệ thống phòng ngự của bọn họ?" Tần Phong xoa xoa mắt. Anh ta không nhìn lầm, hiện tại trước mắt bọn họ là hình ảnh phòng họp của công ty xây dựng Minh Đỉnh.

Cuộc đối thoại của Tô Thi Thi cùng Khúc Hồng Mai vừa rồi bọn họ nghe được rõ như ban ngày.

Sắc mặt Bùi Dịch trầm xuống, lúc nhìn sang mặt mũi Khúc Hồng Mai, trong mắt tia độc ác chợt lóe rồi biến mất.

Dám ức hiếp người phụ nữ của anh, muốn chết mà!

Tốc độ gõ bàn phím của anh nhanh hơn một chút. Rất nhanh, trên màn hình xuất hiện từng cái cửa sổ nhỏ nhỏ. Mỗi một cái cửa sổ trên, đều hiển thị tài liệu về Khúc Hồng Mai.

Tần Phong ở bên cạnh thấy thế liền trợn mắt há mồm, thật lâu sau mới kịp phản ứng, không nhận được liền kéo tay áo của anh: "Bạn già kiềm chế lại một chút đi!"

Chương 304: Hết sức bất lợi

Edit: Phụng

Beta:

"Yên tâm đi, cậu còn chưa ra tay thì chưa tới lượt tôi đâu." Hồi lâu, trong phòng làm việc của tổng giám đốc công ty xây dựng Tiệp Khắc truyền đến một giọng nói lạnh lùng.

Tần Phong thấy thế thì gương mặt hóng hớt vươn tới trước: "Bùi tổng, vậy bây giờ cậu đang làm gì thế?"

Anh ta chợt cảm thấy rất đồng tình với Khúc Hồng Mai, vất vả lắm mới tìm được công việc tốt, đoán chừng lại bị hẫng rồi.

Lúc này, Khúc Hồng Mai căn bản không biết mình đang bị theo dõi. Cô ta ngồi nhìn Tô Thi Thi đang bình tĩnh ngồi bên cạnh, lửa ghen trong lòng bùng lên không thể khống chế được mà muốn bộc phát.

Cô ta quay đầu nhìn Hồ Minh Phi ngồi bên cạnh một chút, âm thầm hạ quyết tâm.

Đạo lý đối nhân xử thế như vậy, cô ta cũng không có ngu. Cô ta đã sớm nghe nói, Tô Thi Thi và Hồ Sĩ Minh có xảy ra mâu thuẫn với nhau.

Ban đầu, Hồ Sĩ Minh mời cô ta vào làm việc ở công ty xây dựng Minh Đình, đoán chừng cũng đã tính đến ngày hôm nay. Mà cốt nhắc cô ta làm trợ lý cho Hồ Phi Minh thôi, có lẽ_____

Khúc Hồng Mai liếc đôi mắt lạnh lùng nhìn về phía Tô Thi Thi: "Có lẽ cũng bởi vì cô chứ gì!"

Khúc Hồng Mai hít một hơi thật sâu, ngồi ở đó nhàn nhã mở miệng nói: "Hôm nay, đều là những bậc thầy thiết kế vô cùng xuất sắc mới ở đây, nếu bàn về tư cách mà nói, Tô tiểu thư đây e rằng là thấp kém nhất đi? Trước kia, tôi nghe nói hôm nay Tô tiểu thư muốn đến đây để đấu thầu thì rất bất ngờ, tôi không ngờ cô lại học hỏi nhanh đến vậy."

Tô Thi Thi nhướn mày.

"Người phụ nữ này không có đầu óc suy nghĩ hay sao? Vậy mà lại bắt đầu khơi mào mâu thuẫn trước trong hội nghị?"

Âm thầm liếc mắt về nhân viên làm việc của công ty Minh Đình, cuối cùng ánh mắt lại rơi trên người Hồ Minh Phi, thấy bọn họ cũng không có ý định ngăn cản, ánh mắt hơi trầm xuống.

Hiển nhiên là đào cái hố cho cô nhảy vào.

Khoé miệng Tô Thi Thi nhếch lên, trên mặt mang nụ cười nhàn nhạt, bình tĩnh nói: "Có tư cách hay không thì không phải một người trợ lý nhỏ nhoi như cô có thể quyết định được. Tác phẩm của tôi cũng không phải là để cho cô xem, tôi cảm thấy Khúc tiểu thư vẫn là không nên tự rước lấy nhục nhã, mà tôi chỉ sợ_____xem không hiểu!"

"Cô..." Khúc Hồng Mai tức giận đến nổi mặt mày trắng bệch, thiếu chút nữa là phản bác lại, người phụ nữ này thật là nguy hiểm!

Thật là hận chết Tô Thi Thi cao ngạo kia, rốt cuộc là người nào đã cho cô ấy niềm tin như vậy!

Cô ta giận quá hoá cười, lạnh giọng nói: "Tô tiểu thư khẩu khí thật lớn. Tôi nghe nói cô với Bùi tiên sinh còn có Tần tổng quan hệ với bọn họ cũng không tệ, mặc dù không biết Bùi tiên sinh rốt cuộc là làm gì, nhưng Tần tổng là người làm ăn lớn. Cô và anh ta thân thiết như vậy, hẳn là từ chỗ anh ta cô cũng đạt được không ít gấm hoa đi?"

"Khúc tiểu thư, phiền cô nói chuyện có tự trọng một chút!" Đồng Tiêu Tiêu vừa nghe liền khó chịu trước cả Tô Thi Thi.

Ý của Khúc Hồng Mai rõ ràng là đang nói Tô Thi Thi dựa vào người khác nên được thiên vị, ý thiết kế của Tô Thi Thi chả có giá trị, người này có tâm cơ quá hiểm ác.

Nhất là đến thời gian cạnh tranh ngay bây giờ, làm cho người ta nghi ngờ tài năng của Tô Thi Thi, có thể thấy được tâm cơ của cô ta có bao nhiêu thâm độc!

"Sao vậy, mình làm còn sợ người khác nói à?" Khúc Hồng Mai đã sớm có biện pháp ứng phó, hừ lạnh nói: "Các vị có thể không biết, lúc trước, tôi và Tô tiểu thư đã từng làm việc chung với nhau. Năng lực của cô ấy đúng là có một chút, nhưng rốt cuộc được bao nhiêu phần, trong lòng ai ai đều rất hiểu."

Cô vừa nói vừa liếc Tô Thi Thi một cái: "Mỗi người ở đây đều có thể làm tiền bối của cô!"

"Cô..."

"Tiêu Tiêu." Tô Thi Thi vỗ tay Đồng Tiêu Tiêu nhắc nhở, trên mặt vẫn luôn mang nụ cười nhàn nhạt.

Lúc càng tức giận cô lại càng tỉnh táo.

Muốn đổ bát nước dơ lên người cô đúng không? Trong lòng Tô Thi Thi cười lạnh. Khúc Hồng Mai tự cho là mình có bao nhiêu năng lực đây!

Cô hướng về Đồng Tiêu Tiêu nhân nhặt nói: "Vớ một người không có năng lực, chỉ biết nổi điên sẽ thành chó cắn người thì nói nhiều như vậy làm gì?"

"Không sai! Trước kia cô ta ở công ty xây dựng Tiệp Khắc luôn thích lộng hành thị phi, kết quả là bị đuổi việc. Không ngờ đến nay vẫn không đổi."

Đồng Tiêu Tiêu nói xong liền quay về phía nhân viên của công ty xây dựng Minh Đĩnh, nói: "Các người cũng phải cẩn thận, coi chừng một con chuột thối tha làm loạn đó!"

"Cô... Các cô ngậm máu phun người, tôi có thể tố cáo tội phỉ báng!" Khúc Hồng Mai giận tới mức mặt mày lúc xanh lúc trắng.

"Cô cũng biết vu oan người khác là phạm tội à? Vậy khi nãy cô cũng khinh miệt thiết kế của Thi Thi chúng tôi, những lời đó được coi là gì đây? Huống hồ, tôi nói đều là sự thật!" Đồng Tiêu Tiêu trả lời một cách đầy mỉa mai.

Nếu bàn về gây gỗ, cô ấy tuyệt đối sẽ không thua Khúc Hồng Mai.

"Cô..." Khúc Hồng Mai bị phản bác một lời cũng không thể thốt ra được, giận tới mức người run lên bần bật.

"Được rồi!" Hồ Minh Phi quay đầu lại khế quát lên một tiếng, có chút tức giận.

Khúc Hồng Mai này sao lại không có đầu óc như thế, ngay trước mặt nhiều người như vậy mà gây gổ, hơn nữa còn không khách sáo? Đây không phải là làm mất mặt cô ta sao!

Đúng lúc này, cửa truyền đến một tràng tiếng động, có người hô to: "Hỗ tổng tới."

Hiện tại, thân phận của Hồ Sĩ Minh đã được lộ diện. Mọi người ai cũng biết anh ta là tổng tài của công ty xây dựng Minh Đình.

Thấy anh ta đi vào, tất cả mọi người đều đứng lên.

Tô Thi Thi và Đồng Tiêu Tiêu cũng theo phong trào đứng lên, chẳng qua là lúc cô gặp Hồ Sĩ Minh, thì hơi giật mình.

Lúc này, Hồ Sĩ Minh trong ấn tượng của cô thì người này đã thay đổi hoàn toàn khác. Sắc mặt anh ta trong trẻo lạnh lùng, ánh mắt mang theo lãnh ý, toàn thân toả ra khí thế bức người.

Ánh mắt của anh ta nhìn sang, liếc mắt dò xét trên người Tô Thi Thi, không có ý dừng lại, thoáng cái liền rời đi như không thấy cô vậy.

Thật sâu lắng.

Trong lòng Tô Thi Thi cả kinh, Hồ Sĩ Minh gây cho cô áp lực rất lớn.

Đây mới là diện mạo thật sự của anh ta sao?

Tô Thi Thi không kịp lòng được đặt tay lên chuỗi dây chuyền ở trước ngực.

Trong tay cảm giác được hơi lạnh của dây chuyền kia, cô có chút hoảng hốt phải điều chỉnh tâm trạng bình tĩnh lại.

"Bùi Dịch, anh tấn công vào hệ thống sao?" Tô Thi Thi âm thầm nói trong lòng.

Không biết lần này Bùi Dịch muốn làm gì. Nhưng cô tuyệt đối tin tưởng Bùi Dịch sẽ có biện pháp đối phó. Nếu không lúc này, khi các cô bị bắt nộp các công cụ truyền tin, Dương Dũng ở trong bóng tối sẽ xông ra lôi các cô đi ngay.

"Bắt đầu đi." Hồ Sĩ Minh đứng ở vị trí chủ tọa, không nói lời thừa thãi, hướng về phía mọi người nhàn nhạt mở miệng nói.

Người chủ trì bước lên nói đôi lời mở đầu, rồi chính thức bắt đầu vào vòng đấu thầu.

Đấu thầu được áp dụng bằng phương thức bốc thăm, các đại diện của từng công ty tiến lên theo thứ tự để bốc thăm. Đến lượt Tô Thi Thi, cô phát hiện ra có ánh mắt đang nhìn mình chằm chằm.

Cô nghi ngờ quay đầu lại, rõ ràng bắt gặp ánh mắt của Khúc Hồng Mai cùng với nụ cười thâm.

"Tô Thi Thi, hôm nay đã định sẵn là cô sẽ thua rồi." Khúc Hồng Mai nhìn về phía Tô Thi Thi, dùng khẩu hình nói ra một câu.

Tô Thi Thi cũng không chắc lắm, nhưng nhìn loáng thoáng cũng có thể hiểu.

Cô chợt hướng mắt về phía Khúc Hồng Mai miệng nở nụ cười xán lạn, trong mắt dường như lóe lên một tia sáng.

Thua ư? Tô Thi Thi thờ ơ rồi nhún nhún vai một cái.

Ai nói cô là vì muốn thắng?

Cô liếc mắt đến vị trí chủ tọa của Hồ Sĩ Minh. Kể từ khi anh ta vào đây, cũng chưa thềm nhìn Tô Thi Thi quá một lần, giống như trước giờ bọn họ chưa từng gặp nhau vậy.

"Hồ tổng, tiếp tục như thế đi, sau này ngàn vạn lần cứ tiếp tục làm bộ như không biết tôi đi." Trong lòng Tô Thi Thi đang âm thầm cầu nguyện.

Đồng thời, hôm nay cô sẽ trả anh ta một phần đại lễ.

Tô Thi Thi tiến lên rút tờ giấy ra, liền liếc mắt nhìn. Cùng lúc đó, trong phòng làm việc của công ty xây dựng Tiệp Khắc, Tần Phong đang hỏi Bùi Dịch.

"Cậu nói Thi Thi sẽ rút được số mấy?"

Bùi Dịch nhìn chăm chăm vào màn hình vi tính, nhàn nhạt trả lời:
"Mười."

"Mười?" Tần Phong ngẩn ra, ở đây tổng cộng chỉ có mười công ty được tuyển chọn tham gia thôi.

"Đây là cái hố được người ta đào sẵn sao?" Sắc mặt Tần Phong trầm xuống vài phần, đối với kiểu đấu thầu như thế này, nếu đã cạnh tranh công khai thì hết sức bất lợi.

Mưa rồi, mịt mù đường xa không thấy lối rồi

Chương 305: Kẻ xấu tác oai tác quái

Edit: Moon

Beta:

"Số mười."

Tô Thi Thi lẩm bẩm đọc lại con số này, thoắt cái trong mắt thoáng qua một tia lãnh ý, hơi giương mắt, không hẹn mà gặp ánh mắt của Khúc Hồng Mai.

Về mặt cô ta đang khiêu khích nhìn cô.

"Haizz." Tô Thi Thi chợt hướng về phía Khúc Hồng Mai nặng nề thờ dài một tiếng, lắc đầu lấy tay che má, âm thanh không lớn không nhỏ, đủ để Khúc Hồng Mai nghe thấy.

"Kẻ xấu tác oai tác quái."

"Cô..." Khúc Hồng Mai tức đến mức lỗ mũi méo xệch.

Người phụ nữ này cũng quá trắng trợn rồi!

Những người khác trong phòng họp cũng không phải là người điếc, đều liên tiếp liếc mắt về phía Tô Thi Thi và Khúc Hồng Mai.

Khúc Hồng Mai âm thầm nghiến răng, cũng không thể làm loạn ở đây, chỉ có thể nuốt cục tức vào bụng.

Tô Thi Thi lại làm như không có chuyện gì xảy ra, bốc thăm xong liền ngồi ở vị trí lẳng lẳng chờ.

Ngồi ở chủ tọa, ánh mắt Hồ Sĩ Minh thờ ơ rơi xuống người Tô Thi Thi. Vừa rồi bọn cô nổ súng anh ta thấy rõ như ban ngày, ánh mắt anh ta lạnh lùng.

Người phụ nữ này còn có sự bình tĩnh hơn so với tưởng tượng của anh ta.

"Bắt đầu đấu thầu, trước hết mời số một là đại diện tập đoàn Lâm thị đi lên trình bày." Trợ lý của Hồ Sĩ Minh thông báo.

"Nghe nói cách đây không lâu, nhà thiết kế của tập đoàn Lâm thị này đã đoạt một giải thưởng quốc tế lớn, lần này đến đây cũng phải có chuẩn bị rồi." Đồng Tiêu Tiêu để sát vào tai Tô Thi Thi nhỏ giọng nói.

Tô Thi Thi gật đầu một cái: "Nghiêm túc xem đi, mà học hỏi chút kinh nghiệm."

Đồng Tiêu Tiêu mím môi, cười trộm.

Đoán chừng là vào lúc này Tô Thi Thi cũng đang rất nhàn hạ thoải mái, nhưng vẫn đến tranh thủ. Người bên cạnh ai mà chẳng bày sẵn thế trận chờ quân địch chứ, căng thẳng muốn chết.

Công ty xây dựng Minh Đỉnh vốn có tiếng trong ngành xây dựng. Lần này, bởi vì thân phận của Hồ Sĩ Minh được đưa ra ngoài ánh sáng, nên phần lớn công ty đấu thầu đều hướng về phía Hồ gia.

"Nhìn kỹ là thịnh yến." Tô Thi Thi nhìn vào màn hình trình chiếu, trong đầu thầm nghĩ.

Đầu thầu lần này, gần như thu hút các phòng thiết kế của những công ty cũng đứng đầu trong nước. Trừ hai người Tô Thi Thi và Hồ Minh Phi công tác trong ngành chưa được nhiều người biết đến, còn những người khác đều là cao cấp.

Tô Thi Thi thấy thế rất nghiêm túc, còn lấy sổ ghi chép ra chăm chỉ ghi lại.

Trong phòng làm việc của giám đốc công ty xây dựng Tiệp Khắc, Bùi Dịch và Tần Phong thông qua camera theo dõi trong phòng họp đều đã thấy tất cả.

Hoặc là nói bọn họ đang nhìn Tô Thi Thi.

Tần Phong liếc mắt, siêu cấp bội phục nói: "Tinh thần của Thi Thi nhà chúng ta thật là vững chắc, lúc này vẫn còn có tâm tình ghi chép."

Anh ta vừa nói vừa đẩy Bùi Dịch một cái: "Cậu nói xem rốt cuộc em ấy đang định làm gì vậy? Nhìn dáng vẻ em ấy, một chút cũng không lo lắng?"

Bọn họ ở đây ai mà không biết Đoàn gia cố ý kết thân với Hồ gia, Hồ Minh Phi với Tô Thi Thi chính là tình địch.

Hôm nay tình địch cũng tới đây làm mất mặt, Tô Thi Thi không lo lắng, Tần Phong thấy thế càng lo.

"Tần Phong." Bùi Dịch nghe vậy, khẽ cau mày, ánh mắt vẫn rơi vào hình ảnh giám sát trong màn hình như cũ, lạnh lùng phun ra một câu nói, "Chú ý cách dùng từ của cậu."

"Cái gì dùng từ... Ách..." Tần Phong giật mình, đột nhiên nghĩ đến

câu mà anh ta vừa nói "Thi Thi nhà chúng ta".

Anh ta có chút im lặng.

Lúc đàn ông hẹp hòi thật không thể nói lý!

Lúc này hình ảnh giám sát đang hiển thị đã đến lượt Hồ Minh Phi ra sân.

Trong phòng họp trên tầng cao nhất của công ty xây dựng Minh Đĩnh, lúc Tô Thi Thi thấy Hồ Minh Phi ra sân, thì gấp sổ ghi chép lại, ngồi thẳng người, nhìn qua lại nổi lên loại cảm giác kính nể.

Bên cạnh, Đồng Tiêu Tiêu siết chặt nắm đấm, tựa hồ còn khấn trương hơn cả Tô Thi Thi.

Khúc Hồng Mai giúp Hồ Minh Phi cắm USB vào, mở bản thuyết trình xong rồi lui xuống, nhìn lướt qua Tô Thi Thi, trong mắt đều là vẻ giễu cợt.

"Hừ, tự cảm thấy xấu hổ đi!" Khúc Hồng Mai âm thầm tổn hơi thừa lời.

Cô ta nhìn như vậy lâu, chính là muốn nhìn Tô Thi Thi bị Hồ Minh Phi giẫm dưới chân.

Tô Thi Thi nhìn cũng không thèm nhìn cô ta một cái. Lúc này, sắc mặt cô đã trầm tĩnh nhìn màn hình trình chiếu, giống như là một học sinh cần phải học hỏi nhiều điều hơn, lại giống như là một thẩm phán, chờ tác phẩm Hồ Minh Phi xuất hiện.

Ánh mắt của Hồ Minh Phi quét qua Tô Thi Thi, lúc thấy nét mặt của cô, tia khinh thường trong mắt chợt lóe rồi biến mất, ngay sau đó đi

tới trước máy tính, cô ta bắt đầu thuyết trình.

"Oa!" Khi cô ta chiếu bản thiết kế ra, đưa các thiết kế tổng thể tòa nhà thương mại lên, trong phòng họp nhất thời vang lên một vài tiếng khâm phục.

Tô Thi Thi nhíu mày lại, trong mắt cũng có một tia tán thưởng.

"Quả nhiên không tệ." Tô Thi Thi cẩn thận quan sát bản vẽ thiết kế tòa nhà, âm thầm kinh hãi.

Khó trách Hồ Minh Phi lại cao ngạo như thế, cô ta quả thật có tư cách mà cao ngạo. Nếu bản thiết kế này mà đem đi tham gia thi đấu, tuyệt đối có thể ôm giải thưởng lớn trở về rồi.

"Tôi sử dụng chính là phong cách Bohemian kết hợp cùng phong cách cổ điển. Chủ yếu là suy tính đến đời sống thành phố nhộn nhịp ngày nay, mà một ngôi nhà rộng lớn có hệ thống vui chơi giải trí là nơi mọi người thư giãn nghỉ ngơi, áp dụng phong cách này thực sự có thể khiến cho người ta có một kiểu đánh thẳng vào thị giác, khiến cho người ta có cảm giác mới mẻ. Lúc đối mặt với sự mới lạ, mặt khác đại não của con người sẽ có một phương thức được thả lỏng."

Hồ Minh Phi vừa nói vừa mở ra các chi tiết bộ phận, tự tin nói: "Đây chính là lý thuyết từ thiết kế của tôi, khiến người ta giải trí đồng thời cũng hoàn toàn thả lỏng bản thân."

"Bộp bộp bộp..." Trong phòng họp vang lên một tràng vỗ tay kịch liệt, những nhân viên đến tham dự đấu thầu từ những công ty khác mỗi người đều tán thưởng từ nội tâm.

Có người thậm chí còn âm thầm tiếc rẻ, biết mình đấu thầu cũng không có hy vọng.

"Cậu nói cô ta là một người ngoài nghề, sao lại có thể thiết kế tuyệt vời như thế chứ?" Đồng Tiêu Tiêu ghé sát vào tai Tô Thi Thi nhỏ giọng nói nhỏ.

Cô vẫn chưa tin Hồ Minh Phi kia thiên tài như thế, cái gì cũng nghĩ ra được!

Tô Thi Thi nhàn nhạt cười một cái, nghiêng đầu nhỏ giọng nói: "Cô ta kiêu ngạo như vậy cũng không đến mức làm càn, đây là tác phẩm của cô ta"

"Nhưng mà ——" Tô Thi Thi dừng một chút, trong mắt tràn đầy vui vẻ nói: "Tôi không thích phong cách của cô ta lắm."

"Không sai, tôi cũng không quá thích. Đánh thẳng vào thị giác quá mạnh mẽ, người phương Tây có thể dễ dàng tiếp nhận hơn. Mà trong nước muốn tiếp nhận kiểu đổi mới táo bạo này là mạo hiểm rất lớn. Nếu như nơi này dùng công nghệ khoa học, có thể sẽ thích hợp hơn." Đồng Tiêu Tiêu như có điều suy nghĩ nói.

"Tôi vẫn thích thiết kế của cô hơn, khiến cho người ta có loại về cảm giác về nhà, đây mới là ý tưởng để bàn bạc."

Tô Thi Thi mỉm cười, lắc đầu nói: "Thời đại đổi mới, khái niệm thiết kế của cô ta sau này sẽ được phổ biến trong một thời gian ngắn, phương diện này chúng ta cũng phải học tập để lấy kinh nghiệm."

Cô vừa nói vừa đứng lên, nói về phía Đồng Tiêu Tiêu: "Đến lượt chúng ta rồi."

Đồng Tiêu Tiêu gật đầu, đứng dậy cầm USB rồi đi trước lên cắm vào máy tính, cũng như chuyển bản thiết kế của Tô Thi Thi ra ngoài.

Lúc Tô Thi Thi đi lên phía trước, ánh mắt không nhanh không chậm quét qua người Hồ Minh Phi đang ngồi trước mặt.

Hồ Minh Phi cũng đang nhìn cô.

Chỉ thấy Hồ đại tiểu thư hướng về phía cô, khóe miệng câu lên, trong mắt đều là vẻ giễu cợt và sự khinh thường.

"Cũng không gì hơn cái này." Tô Thi Thi trong lòng cười lạnh. Vị Hồ đại tiểu thư này đã quen thói cao ngạo, một chút lòng khoan dung cũng không có, cô thật đúng là khinh thường khi làm đối thủ cạnh tranh với cô ta.

Tô Thi Thi âm thầm hít một hơi, sống lưng thẳng tắp, không nhanh không chậm đi tới bàn hội nghị ở trên cùng.

Cách cô hơn hai mét đằng kia chính là Hồ Sĩ Minh. Lúc này, anh ta đang an vị ở trên cao, mặt không đổi sắc nhìn cô.

"Hồ Sĩ Minh, sự kiềm chế của anh đối với tôi đến đây chấm dứt đi." Tô Thi Thi chợt hướng về phía Hồ Sĩ Minh nở ra một nụ cười rạng rỡ, sự giảo hoạt trong mắt chợt lóe rồi biến mất.

Trước khi tới, cô sớm đã hạ quyết tâm.

Mà cô không biết rằng nụ cười vừa rồi của cô, đã bị camera của Bùi Dịch phía sau nhìn thấy hoàn toàn rõ ràng.

Tần Phong cũng nhìn thấy, đang ở bên kia giễu cợt trên nỗi đau của người khác: "Cậu có thấy không, em ấy vừa rồi cười về phía Hồ Sĩ Minh, cười trông thật xinh đẹp!"

"A..."

Trong phòng làm việc của tổng giám đốc công ty xây dựng Tiệp Khắc, không khí lập tức giống như là bị ngưng đọng lại, lạnh lẽo đến dị thường.

Nụ cười trên mặt Tần Phong cứng đờ, nhất thời không dám nói tiếp nữa.

Chỉ thấy Bùi Dịch nhìn chăm chăm vào hình ảnh trên màn hình, môi mỏng mím chặt, gương mặt vô cảm, hai tay gõ rất nhanh trên bàn phím.

Trong màn hình, Tô Thi Thi đã bắt đầu trình bày.

Cô đứng ở phía trên cùng bàn hội nghị, hình chiếu tỏa ra lam quang lờ mờ rơi xuống người cô, tựa như bịt kín một tầng đám sương.

"Xin chào mọi người, tôi là nhà thiết kế Sunshine, Tô Thi Thi. Tôi thiết kế dự án này, xuất phát từ khái niệm về nhà. Nhà, là nơi mỗi người thuộc về, nó..."

Tô Thi Thi vừa nói vừa di chuyển con chuột, về phía tác phẩm thuyết trình. Đột nhiên, ánh mắt cô dừng lại, tay cứng đờ.

Chỉ thấy nội dung trong máy tính lấy mắt thường có thể thấy được tốc độ, từ từ biến mất!

Biến mất!

Không tới mười giây đồng hồ, tất cả nội dung đều biến mất sạch sẽ, cái gì cũng không thấy!

Cả nhà tối hảo!

Dạo gần đây bạn rất ham hố, ngày ed truyện chữ, tối ed truyện tranh. Cũng fine lắm

Được cái là ed bộ nào là mọi người sục hố bộ đó thôi

tui rắc thính đây. ai dính ráng chịu **

Chương 306: Chó độc thân sẽ không hiểu đâu

Edit: Lyhna

Beta: Hương Cyndi

Không khí trong phòng họp an tĩnh hai giây, ngay sau đó bộc phát ra một trận bàn tán xì xào, tất cả mọi người ngạc nhiên nhìn chằm chằm màn hình chiếu...

Một bản thuyết trình được soạn thảo cẩn thận tỉ mỉ dành cho mọi người đột nhiên biến mất ngay trước mắt họ.

Tô Thi Thi ngậy ngốc, vội vàng di di con chuột, rút USB ra rồi lại cắm vào.

Nhưng dữ liệu bên trong USB rỗng tuếch, không có một văn bản nào.

"Sẽ không độc ác như vậy chứ?" Tô Thi Thi ngẩng đầu nhìn về phía Hồ Sĩ Minh đang ngồi cách đó không xa.

Trò đùa này hơi bị lớn rồi nha!

Tài liệu lúc cô thuyết trình cũng biến mất, USB do công ty xây dựng Minh Đỉnh cung cấp, mọi người sẽ nghĩ ra sao về việc này.

Khóe miệng Tô Thi Thi hơi giật giật.

Không hổ danh là anh trai của Hồ Quân Nhạc, bản lĩnh của hai

người họ giống nhau như đúc.

Mà lúc này, trong phòng làm việc của tổng giám đốc công ty xây dựng Tiệp Khắc, một tay Tần Phong bắt lấy cổ tay Bùi Dịch, còn tay kia chỉ vào màn hình máy tính, hơi thở run rẩy.

"Cậu điên rồi phải không?" Anh ta im lặng hồi lâu rồi đột nhiên rống lên đầy giận dữ. "Cậu phá Thi Thi làm gì? Em ấy không thể hoàn thành công việc, cậu muốn hạ bệ em ấy à?"

Tần Phong thật sự lờ mờ rồi. Bùi Dịch rốt cuộc muốn làm gì?

"Buông tay." Bùi Dịch rất tỉnh táo, hơi giật cổ tay của mình lại.

Một giây tiếp theo, Tần Phong giống như bị kim châm vội vàng buông lỏng tay ra.

Nhưng anh vẫn không hiểu: "Rốt cuộc cậu muốn làm gì?"

"Đây là tâm linh tương thông của người yêu nhau, cậu là chó độc thân đương nhiên sẽ không hiểu đâu." Bùi Dịch quay đầu nhìn nhặt liếc Tần Phong một cái, ngay sau đó lại chuyển dời đến màn ảnh, ánh mắt khóa chặt vào hình ảnh của Tô Thi Thi.

"Chết tiệt!" Tần Phong tức đến nổi suýt chút nữa phun ra một ngụm máu. Lúc nào rồi mà người này còn không quên đả kích anh ta đôi câu.

Chẳng qua là... Tần Phong âm thầm liếc Bùi Dịch một cái, người này chắc chắn sẽ không vô duyên vô cớ làm như vậy.

Vậy rốt cuộc anh muốn làm gì?

Lúc này, phòng họp ở tầng trên cùng công ty xây dựng Minh Đĩnh, không khí càng ngày càng kỳ quái.

"Hỗ tổng, không phải anh nên cho tôi một lời giải thích sao?" Tô Thi Thi thẳng người đứng trước phòng họp, hai mắt nhìn chăm chăm Hồ Sĩ Minh, giọng nói rất bình tĩnh.

"Đúng vậy, Hồ tổng nên cho chúng tôi một câu trả lời hợp lý chứ. Các người tịch thu công cụ truyền tin của chúng tôi, phải dùng USB của các người, như vậy hiện tại văn bản gì cũng như vậy tại sao lại biến mất?" Đồng Tiêu Tiêu đi tới bên cạnh Tô Thi Thi, lên tiếng ủng hộ cô.

Công ty xây dựng Minh Đĩnh quả là khinh người quá đáng!

"Ý của Tô tiểu thư là, tôi để cho văn bản báo cáo của các cô biến mất?" Ánh mắt nguy hiểm của Hồ Sĩ Minh ngược lên, không nhanh không chậm hỏi.

"Không phải sao?" Tô Thi Thi cười nhạt, "Chẳng lẽ là tự tôi để nó biến mất à?"

Về mặt những người khác cũng có chút vi diệu. Lúc trước, bọn họ có nghe được không ít tin đồn về Tô Thi Thi và Hồ Sĩ Minh. Hiện tại lại có tin tức truyền tới, Hồ Minh Phi có ý với Bùi Dịch.

Cuộc đấu thầu lần này nói là một cuộc hợp tác, nhưng cũng chẳng khác nào trận đấu giữa Tô Thi Thi với Hồ Minh Phi. Tô Thi Thi còn chưa bắt đầu phần thuyết trình năng lực của mình thì đã bị gãy cánh quay về.

"Sao lại không thể là do chính cô chứ?" Khúc Hồng Mai ở một bên thấy tình hình bất thường, lập tức nhảy ra ngoài, "Ai biết được bởi vì cô biết mình không sánh bằng Hồ tiểu thư, cho nên mới cố ý để bản

thuyết trình biến mất chứ?"

Khúc Hồng Mai vừa nói, ánh mắt quét qua từng người qua trong phòng họp: "Cô lựa chọn lúc này để bản thuyết trình biến mất, thật sự là đúng lúc."

"Cô đừng có mà ngậm máu phun người, thiết kế Tô của chúng tôi ngay cả công trình gian khách cũng có thể giành được, năng lực không thể nghi ngờ, mà phải dờ loại thủ đoạn này sao?" Đồng Tiêu Tiêu thật muốn xông qua xé nát miệng của Khúc Hồng Mai.

Người phụ nữ này thật ác độc!

"Tô tiểu thư." Lúc này Hồ Minh Phỉ đứng lên hướng về phía Tô Thi Thi nói, "Công ty xây dựng Minh Đình còn không đến mức sử dụng loại thủ đoạn ti tiện này. Coi như cô đã hoàn thành thuyết trình, tôi cũng có lòng tin có thể toàn thắng, căn bản sẽ không sợ cô. Sao phải khiến cô mất đi tư cách đấu thầu chứ?"

"Hồ tiểu thư thật là tự tin!" Đồng Tiêu Tiêu hừ lạnh một tiếng, "Tô tiểu thư của chúng tôi thiết kế, tuyệt đối sẽ không kém hơn so với các người!"

"Hiện tại cô nói gì chẳng được, dù sao các người thiết kế tác phẩm cũng không có cách thuyết trình, quý biết các người thiết kế ra dáng vẻ gì." Khúc Hồng Mai tiếp lời nói, "Làm sao tôi biết không phải là các người động tay động chân vào văn bản?" Cô ta vừa nói mâu quang rét, cũng có điều chỉ nói: "Tôi nghe nói, tài nghệ máy tính của Bùi tổng rất cao, có thể sánh với hacker đấy!"

"Cô có ý gì!" Đồng Tiêu Tiêu tức giận.

"Bùi Dịch..." Trong lòng Tô Thi Thi không biết sao lại nhảy lên một

cái, trong đầu không tự chủ được lại nhớ tới lúc trước khi lên đường, Bùi Dịch cố ý gọi điện thoại tới dặn dò bảo cô mang theo dây chuyền và vòng tay.

Tay của cô tìm không được sờ một cái lên chuỗi dây chuyền đang đeo trên cổ, trong lòng dâng lên một rất ý nghĩ kỳ quái.

"Tiêu Tiêu." Tô Thi Thi đè tay Đồng Tiêu Tiêu xuống, trong lòng đã có chủ ý.

Cô không nhìn Khúc Hồng Mai đang nhảy nhót như thằng hề, mà quay đầu nhìn thẳng Hồ Sĩ Minh, nhàn nhạt nói: "Bản thuyết trình này đã trải qua kiểm tra của các người, có vấn đề hay không trong lòng các người rất rõ ràng!"

Cô vừa nói nhìn về phía Hồ Minh Phi, sống lưng cố gắng thẳng tắp, kiêu ngạo nói: "Tôi tới tham gia đấu thầu chẳng qua là bởi vì một cam kết ban đầu. Về phần Hồ tiểu thư, cho tới bây giờ cũng chưa được xếp vào hàng đối thủ của tôi."

"Cô..." Mặt Hồ Minh Phi liền biến sắc. Ý của cô là cô ta căn bản không xứng làm đối thủ của cô sao?

Kiêu căng!

Sắc mặt của mọi người bên cạnh cũng trở nên khác lạ, từng người ngồi im tại chỗ, nói cũng không dám nói.

Tô Thi Thi nói xong, ánh mắt nhàn nhạt quét qua trong mọi người trong phòng họp, tự nhiên nói: "Nếu đã xảy ra loại chuyện như vậy, tôi cũng không có hứng thú tiếp tục đấu thầu nữa. Dù sao, mất đi một đối tượng hợp tác như công ty xây dựng Minh Đỉnh đây, tôi cũng không quá để ý."

Cô nói xong liền đi trở lại đến vị trí của mình, thu dọn xong đồ đạc rồi nói về phía Đồng Tiêu Tiêu: "Tiêu Tiêu chúng ta đi thôi."

"Được!" Đồng Tiêu Tiêu lập tức đuổi theo.

Cứ vậy mà đi sao?

Tất cả mọi người trong phòng họp đều ngây ngốc, nhất là câu nói cuối cùng của Tô Thi Thi.

"Mất đi một hợp đồng hợp tác như công ty xây dựng Minh Đĩnh đây, tôi căn bản cũng không quá để ý!"

Vậy mà lại có người không đặt công ty xây dựng Minh Đĩnh cùng nhà họ Hồ ở trong mắt, thật sự là khiến người ta phải nhìn bằng con mắt khác!

"Tô Thi Thi!"

Hồ Sĩ Minh từ chỗ ngồi đứng lên, tia hung ác trong mắt chợt lóe rồi biến mất.

Quả nhiên, lại khiến anh ta "kinh ngạc" một lần!

Anh ta quay đầu liếc mắt nhìn em gái của mình, sắc mặt cô ta cũng rất khó coi. Tô Thi Thi ở ngay trước mặt mọi người mà hạ thấp bọn họ không đáng một đồng, khẩu khí này cô ta nuốt không trôi!

"Điều tra rõ!" Hồ Sĩ Minh hướng trợ lý lạnh giọng nói.

Bản trình chiếu đột nhiên biến mất, tuyệt đối không đơn giản!

Giống như Tô Thi Thi nói, bản thuyết trình gốc của các cô đã phải trải qua kiểm tra của nhân viên kỹ thuật chuyên nghiệp, xác định không có sai sót gì mới sao chép vào USB, trong khâu đó không thể nào xảy ra vấn đề.

"Chỉ sợ..." Ánh mắt Hồ Sĩ Minh mãnh liệt, trong lòng có ý nghĩ chẳng lành.

Đúng lúc này, điện thoại của trợ lý vang lên, anh ta đi tới một bên nhận nghe, chỉ một giây sau sắc mặt liền thay đổi, vội vàng đã chạy tới bên cạnh Hồ Sĩ Minh, rì tai nói thầm: "Tổng giám đốc, hệ thống của chúng ta lại bị công phá!"

"Sh**!" Sắc mặt Hồ Sĩ Minh thoát cái liền tối sầm.

Quả nhiên là thế!

"Tổng giám đốc, chuyện bản thuyết trình kia có phải người kia làm hay không, nhưng tại sao hẳn lại muốn hại Tô tiểu thư chứ?" Trợ lý nhỏ giọng hỏi.

"Không hay rồi!" Sắc mặt Hồ Sĩ Minh trầm xuống, vừa định nói gì đó, đột nhiên đèn trong phòng họp lóe lên một cái, ngay sau đó chỉ nghe phịch một tiếng, có một bóng đèn bị nổ.

Một giây tiếp theo, mọi người nghe thấy trong phòng họp vang lên một chuỗi tiếng ào ào, giống như trời mưa vậy.

Không đúng, chính xác là trời mưa!

"Hệ thống phòng cháy khởi động!" Những đại diện của các công ty khác cũng sợ ngây người, đang yên đang lành sao lại phun nước chứ?

"Anh!" Hồ Minh Phi nhìn nước đang ào ào phun xuống, tức đến nỗi suýt nữa ngất đi.

Vậy mà lại dùng đúng một chiêu như vậy! Đáng chết, còn ở ngay trước mặt bao nhiêu khách hàng đại diện chứ!

"Bùi Dịch!" Hồ Sĩ Minh siết chặt nắm đấm, chỉ nghe được một chuỗi âm thanh rắc rắc khớp xương bị lệch khỏi vị trí.

Anh ta nói một câu qua kẽ răng: "Tao sẽ không bỏ qua cho mày đâu!"

"Cút đi!"

Bên này, Tô Thi Thi và Đồng Tiêu Tiêu vừa mới bước ra khỏi cao ốc công ty xây dựng Minh Đình, liền nghe thấy tiếng la hét từ bên trong truyền tới.

Các cô quay đầu nhìn lại, chỉ thấy cả tòa nhà lớn dường như bị đi mất khống chế, trần nhà không ngừng phun nước ra ngoài, tình cảnh miễn bàn là có bao nhiêu đặc sắc.

"Oh my chúa!" Đồng Tiêu Tiêu che miệng lại, kinh sợ đến nỗi con người cũng sắp rơi ra ngoài, "Tôi cuối cùng cũng được tận mắt chứng kiến một lần!"

"Quá... độc ác rồi!" Tô Thi Thi nhìn một màn trước mắt, gương mặt không tìm được giạt giạt hai cái.

"Bùi Dịch, là anh sao?"

"Tôi, thật cặn lờ!"

Nhưng rốt cuộc anh làm thế nào chứ?

Chương 307: Về nhà sẽ trừng phạt anh

Edit: Tuyết Nhi

Beta: Ryeo

Cả tòa cao ốc công ty xây dựng Minh Đình giống như bị tập kích, tất cả công nhân viên cùng khách hàng ôm đầu xông tới cửa bỏ trốn, cục diện hỗn loạn đến cực điểm.

Tô Thi Thi đứng ở cửa ngõ ngác hơn một phút đồng hồ, sau đó mới bình tĩnh lại kéo tay Đồng Tiêu Tiêu, xoay người rời đi.

Chẳng qua là không ai biết trong lòng cô cực kỳ bất ổn, trong lòng ruột gan nháy loạn.

Cô có thể đoán được là do Bùi Dịch làm, thì Hồ Sĩ Minh cũng có thể đoán ra được. Dù sao cũng là dùng đúng một cách làm, đi hết Bắc Kinh này đoán chừng cũng tìm không ra nơi thứ hai nào.

"Thi Thi, cô biết ai làm phải không?" Đồng Tiêu Tiêu vừa đi vừa nhỏ giọng hỏi.

Gần đây, cô nghe được không ít tin đồn. Có một số người nói là ban đầu công ty xây dựng Minh Đình gặp tai họa là do Bùi Dịch làm.

"Nào, chạy mau. Đợi bọn họ phản ứng kịp, chạy đến bắt chúng ta lại thì xong đời." Tô Thi Thi trừng mắt nhìn Đồng Tiêu Tiêu, kéo cô đi nhanh về phía trước.

Cũng may các cô chạy không được bao xa, chú Lý đã tới đón các cô. Tô Thi Thi lôi kéo Đồng Tiêu Tiêu lên xe, chạy nhanh.

Trong phòng làm việc của tổng giám đốc công ty xây dựng Tiệp Khắc, Tần Phong trợn mắt há mồm nhìn hình ảnh giám sát trong máy tính, hồi lâu nói không ra lời.

"Quá... âm hiểm rồi!" Hồi lâu, Tần Phong mới khó khăn nói ra một câu như vậy.

Đắc tội với ai cũng đừng đắc tội với Bùi Dịch. Người này thật sự quá kinh khủng, cùng một thủ đoạn mà khiến cho Hồ Sĩ Minh phải gặp hạn hai lần.

Hai anh em cao ngạo kia hiện tại đoán chừng sắp tức học máu!

Đáng tiếc hệ thống giám sát lại bị Hồ Sĩ Minh bắt người cho ngừng toàn bộ hệ thống, bằng không đoán chừng bây giờ có thể thấy đủ sắc mặt của bọn họ.

Bùi Dịch thu tay lại, cầm điện thoại di động đang để ở một bên lên rồi đứng dậy.

Tần Phong lập tức nhào tới, hai tay cầm tay của anh, khẩn cầu: "Mau nói cho tôi biết, cậu rốt cuộc làm sao tấn công vào đó được? Thiết bị truyền tin của Tô Thi Thi cũng bị thu mất, rốt cuộc cậu giấu tin hiệu ở đâu hả?"

Bùi Dịch nhàn nhạt liếc anh ta một cái, không nhanh không chậm nói: "Đừng quấy rầy tôi ân ái cùng vợ tôi."

Nói xong liền rút về tay, xoay người cầm điện thoại di động đi tới cửa

sổ. Không lâu sau, liền nghe được anh nói chuyện điện thoại, chính là điện cho Tô Thi Thi.

"Tôi... Này! Lại bị mất mặt!" Tần Phong khóc không ra nước mắt. Anh ta thề anh ta nhất định phải mau thu phục được Ôn Ngọc, chớ độc thân thật quá đáng thương rồi!

Bên này, Bùi Dịch bấm điện thoại gọi cho Tô Thi Thi, câu đầu tiên liền nói: "Anh đưa cho em văn kiện làm trước, không cần lo lắng."

Bên kia đầu dây vốn không xác định Tô Thi Thi nghe được anh nói hay không, có một cổ khí ngăn trước ngực, lại không nhẫn nại được tức giận.

Tô Thi Thi hạ thấp giọng nói: "Trở về sẽ xử lí anh!"

Sau đó "Bộp" một tiếng liền cúp điện thoại.

Bùi Dịch nhìn chăm chăm điện thoại di động sừng sốt hai giây, ngay sau đó mặt từ từ trầm xuống.

Lá gan càng ngày càng lớn, lại dám cúp điện thoại của anh!

Bên kia, Tô Thi Thi thờ phì phò cất điện thoại di động vào túi xách.

Suy đoán là một chuyện, xác định đúng là sự thật thì lại là một chuyện khác. Mặc dù cô dường như có thể đoán ra được tại sao Bùi Dịch lại phải làm như vậy, nhưng vẫn còn rất không thoải mái!

"A, bỏ ra công sức lớn như vậy, còn phải ngậm bồ hòn làm ngọt!" Tô Thi Thi thờ phì phò nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ.

Cái người đàn ông đáng ghét kia hẳn là vừa rồi thấy cô ở trong

phòng họp có bao nhiêu xấu hổ rồi?

"Hừ!"

"Thi Thi..." Đồng Tiêu Tiêu ngồi bên cạnh nhẹ nhàng kéo tay cô.

Tô Thi Thi hồi phục lại tinh thần, từ từ quay đầu nhìn về phía cô ấy.

Đồng Tiêu Tiêu thân thể lập tức ngồi thẳng dậy, làm động tác kéo khóa lại trên miệng, gờ tay bảo đảm nói: "Vừa rồi tôi cái gì cũng không nghe thấy!"

"Phì..." Tô Thi Thi bật cười: "Không quan trọng."

Anh mà là người biết sợ hãi sao? Anh đoán chừng chỉ muốn toàn bộ thế giới đều biết anh đùa giỡn Hồ Sĩ Minh như thế nào!

Tô Thi Thi bất bình tức giận.

Bùi Dịch bây giờ còn dám đem cô tính toán rồi, buồn cười!

Được rồi, đây mới là nguyên nhân cô tức giận đó!

Cô suy nghĩ một chút, lần nữa lấy điện thoại ra, bấm một dãy số.

Điện thoại vang lên nhiều lần mới có người nhận.

"Tô Thi Thi." Bên kia đầu dây điện thoại truyền đến một giọng nói lạnh lùng, nghe như đang đè nén tức giận.

Tô Thi Thi vừa nghe thấy giọng của anh ta, khóe miệng liền giãn ra, tâm tình liền tốt lên: "Hồ tổng, hợp tác không thành, thật ngại quá. Nhưng tôi đã thực hiện đúng theo quy định, chớ của tôi có thể trả lại

cho tôi rồi chứ?"

Bên kia đầu dây điện thoại trầm mặc hai giây, ngay sau đó truyền đến một tiếng tút tút, Hồ Sĩ Minh cúp điện thoại.

"Không có phong độ." Tô Thi Thi trừng mắt nhìn điện thoại di động một cái, nhưng tâm tình cảm giác rất thoải mái!

Trong phòng làm việc của tổng giám đốc công ty xây dựng Minh Đình, trần nhà không có phun nước, nhưng Hồ Sĩ Minh cả người đều là nước.

Trợ lí của anh ta đứng một bên đã rất căng thẳng, sợ có thể ngất bất kì lúc nào.

Loại chuyện như thế này lặp đi lặp lại nhiều lần, anh ta đoán chừng đã sắp bị đuổi đến nơi rồi.

"Trợ lí Vương." Hồ Sĩ Minh sau khi cúp điện thoại của Tô Thi Thi, vẫn duy trì bộ mặt không biểu cảm, toàn thân tỏa ra một cỗ khí lạnh.

"Vâng!" Hai chân trợ lí lập tức căng thẳng, đứng nghiêm.

"Minh Phi đã mời hacker đến chưa?" Hồ Sĩ Minh lạnh giọng hỏi.

"Xế chiều hôm nay có lẽ sẽ đến." Trợ lí vội vàng trả lời.

Nếu mấy hacker kia đến sớm một chút, đoán chừng sẽ không phát sinh chuyện như ngày hôm nay?

Hồ Sĩ Minh nghe vậy, sắc mặt càng lạnh hơn một chút, cắn răng nghiêng lợi nói: "Ăn miếng trả miếng, tôi muốn khiến hãn phải trả giá thật lớn!"

"Vâng!"

Thân thể của trợ lí không nhịn được run lên một cái, không biết là lạnh hay là sợ. Anh ta lau cái trán ướt đẫm mồ hôi, lập tức lui ra ngoài.

Sau khi anh ta đi, Hồ Sĩ Minh lại đứng tại chỗ một hồi lâu, cho đến tâm tình của anh ta hoàn toàn bình tĩnh lại, anh ta mới thoáng động thân thể nãy giờ đứng yên.

"Bùi Dịch, Tô Thi Thi, trò chơi này sẽ càng ngày càng đặc sắc." Hồ Sĩ Minh nện một quyền trên bàn làm việc của mình, nhưng dường như anh ta không cảm giác được đau đớn trên tay, trên mặt không hề có một sắc thái đau đớn nào hết.

Đây mới là đại thiếu gia của Hồ gia, tàn nhẫn quả quyết, vì đạt được mục đích không từ thủ đoạn nào!

"Xì..." mới vừa trở lại công ty Sunshine Tô Thi Thi đột nhiên ôm chặt cánh tay, cảm thấy có chút lạnh.

"Sao vậy?" Đồng Tiêu Tiêu ngừng một chút, quay đầu nghi ngờ nhìn cô.

Tô Thi Thi lắc đầu, nói với cô ấy: "Thay tôi hẹn gặp Lý tổng của Phương thị, tốt nhất là trong hôm nay có thể để anh ta tới đây một chuyến."

"Lý tổng? Hôm nay ư?" Đồng Tiêu Tiêu sửng sốt: "Bọn họ muốn chúng ta thiết kế tòa nhà còn chưa làm xong, hiện tại kêu anh ta tới đây sao mà có cách giao bản thiết kế được!"

Khóe miệng Tô Thi Thi cong lên, giơ tay lên chỉ trong máy tính:
"Phương án đã sớm có rồi."

Cô nói xong liền đi tới phòng làm việc của mình, để lại Đồng Tiêu Tiêu vẫn còn đang ngây người.

"Aha!" Đồng Tiêu Tiêu cười cười sừng sốt một lúc lâu, mới chậm chạp phản ứng, không nhịn được chỉ ngón tay cái của mình về hướng bóng lưng của Tô Thi Thi.

"Nhà thiết kế Tô, cô là thần tượng của tôi!" Cô ta đuổi theo, nhắm ở cửa phòng làm việc của Tô Thi Thi hướng về phía bên trong hỏi: "Cô đã sớm đoán được đúng không? Cô căn bản không có ý định cùng công ty xây dựng Minh Đỉnh cạnh tranh thắng thua?"

Tô Thi Thi để túi xuống, ngẩng đầu nhìn cô ấy cười một cái, thờ ơ nói: "Tôi đã nói, mất đi một mối làm ăn như công ty xây dựng Minh Đỉnh tôi cũng không quá để ý."

Đồng Tiêu Tiêu lại ngẩn ngơ, tự đáy lòng bội phục nói: "Cô thật là quá cố chấp, tôi lập tức đi liên lạc với Lý tổng!"

Người nào sẽ nghĩ tới, Tô Thi Thi sẽ trực tiếp đem phương án thiết kế của công ty xây dựng Minh Đỉnh cho người của công ty khác!

Vừa khéo chính là, cao ốc mà tập đoàn Phương thị muốn thiết kế cùng dự án cao ốc của công ty xây dựng Minh Đỉnh không khác biệt lắm, chỉ cần sửa đổi một chút chi tiết thiết kế trong đó là có thể.

"Chắc, bị người của công ty xây dựng Minh Đỉnh biết nguyên do trong đó, đoán chừng sẽ tức chết đi." Đồng Tiêu Tiêu ôm cánh tay, khóe miệng không kìm được mà nhếch lên.

Thật hả giận!

Tô Thi Thi ở công ty tiếp Lý tổng thương lượng các chi tiết xong, liền trở về "Thị Dịch".

Đồng thời, nhắn tin cho Bùi Dịch, bảo anh về nhà chờ.

Cô nói rồi, về nhà sẽ xử lí anh!

Chương 308: Anh có thể quỳ trên ván giặt

Edit: MoonPii999

Beta: Ryeo

"Chị hôm nay sao trở về sớm như vậy? Trốn việc sao?" Đoàn Tĩnh Đồng đang theo thầy dạy kèm tại nhà kết thúc buổi học, muốn trộm ăn điểm tâm, liền thấy Tô Thi Thi trở về.

Cậu chép chép cái miệng nhỏ nhắn, bụng đầy sầu não lại không thể ăn rồi!

Nếu là trước đây Tô Thi Thi sẽ cùng cậu đấu võ mồm. Nhưng hôm nay Tô Thi Thi nghiêm mặt, chẳng qua là hướng cậu nhàn nhạt ừ một tiếng, ngay sau đó liền đi thẳng tới trong phòng khách, ngồi ở trên ghế sa lon, không có tiếng động.

Đoàn Tĩnh Đồng sững sốt, đôi chân ngẩn lạch bạch chạy tới, ở trước mặt cô đi qua đi lại một hồi, nghi ngờ hỏi: "Chị làm sao vậy?"

"Em để cho quản gia dẫn em đi ăn điểm tâm đi." Tô Thi Thi nhàn nhạt nói.

Đoàn Tĩnh Đồng trong lòng vui mừng, cậu đang muốn quay đầu đi tìm quản gia, vẫn là không yên lòng quay đầu lại nhìn Tô Thi Thi, nhỏ giọng hỏi: "Có phải có ai ức hiếp chị?"

"Anh em." Tô Thi Thi nhàn nhạt phun ra hai chữ.

"A! Em còn có việc đi trước." Tên trẻ con kia vừa nghe xong liền nhấc chân bỏ chạy.

Nói giỡn, vợ chồng hai người nội chiến, nếu cậu bị cuốn vào sẽ thâm chắc rồi.

Đoàn Tĩnh Đồng ở phương diện này cực kỳ tinh ranh, còn nhỏ tuổi nhưng cái gì cũng hiểu, cậu mới sẽ không đi làm bia đỡ đạn.

"Tiểu bạch nhãn lang!" Tô Thi Thi mặc dù đối với Đoàn Tĩnh Đồng không ôm hi vọng, nhưng tên trẻ con chạy cũng quá nhanh, cô có chút dở khóc dở cười.

Tô Thi Thi lấy lại tinh thần, ngồi phải thẳng tắp, mặt không thay đổi tiếp tục chờ.

Qua trong chốc lát, liền nghe trong sân truyền đến tiếng xe hơi. Hẳn là Bùi Dịch trở lại. Tô Thi Thi điều chỉnh lại tư thế ngồi, sắc mặt so mới vừa rồi càng lạnh hơn.

Bùi Dịch xuống xe, sửa sang lại áo khoác, ngẩng đầu nhìn tòa nhà cao lớn, chân mày theo bản năng nhíu một cái, có chút nhức đầu.

Suy nghĩ hoài mà chả nghĩ ra cách để dỗ Tô Thi Thi, sớm biết cũng không đem Tần Phong đuổi đi, cái tên kia biết rất nhiều chiêu dỗ dành phụ nữ.

Ngay lúc Bùi Dịch còn đang suy nghĩ muốn làm gì tiếp theo, bên cạnh khúc rẽ ở hành lang nhô ra một cái đầu nhỏ.

"Anh." Đoàn Tĩnh Đồng nhỏ giọng kêu Bùi Dịch một tiếng.

Bùi Dịch bước chân liền dừng lại, quay đầu sang nhìn về phía cậu.

Đoàn Tĩnh Đồng có chút khẩn trương, nhưng nghĩ tới mới vừa rồi đáng vẻ không vui của Tô Thi Thi, cậu khẽ cắn răng, nhắm mắt chạy tới, đối với Bùi Dịch nhỏ giọng nói.

"Thi Thi giống như rất tức giận, chị ấy nói là anh chọc chị ấy tức giận, anh đã nghĩ ra cách dỗ chị ấy chưa?"

Bùi Dịch đang nghe cách cậu gọi chị dâu là Thi Thi, sắc mặt trầm xuống, nhưng anh nghe xong câu cuối, đem tức giận đè ép trở về.

"Không có." Bùi tiên sinh gằng giọng nói, giọng nói có chút ảo não.

Đoàn Tĩnh Đồng tròn mắt sáng lên, tay tròn mập mập quắc quắc anh về phía mình.

Bùi Dịch khom lưng để sát bên tai vào càu, Đoàn Tĩnh Đồng nhỏ giọng nói:"Anh lần trước không phải là mua ván giặt sao? Không được liền trực tiếp quỳ đi!"

"Cút!" Bùi Dịch mặt tối đen như đít nồi.

Tiểu tử thúì, một ngày không dạy dỗ liền muốn leo lên đầu anh ngồi rồi!

Đoàn Tĩnh Đồng co cẳng bỏ chạy, vừa chạy vừa nói thầm: "Biện pháp này dùng rất tốt, con gái nhìn khảng định đau lòng, một khi đau lòng liền chuyện gì đều bỏ qua."

Bùi Dịch chân mày nhíu càng thêm chặt, trầm mặt hướng phòng khách.

"Thi Dịch" trước kia là Vương Phủ là nơi đặt biệt chuyên dùng tiếp khách, hiện tại nơi tiếp khách này được bọn họ dùng làm nơi bình thường nghỉ ngơi cùng nói chuyện phiếm.

Chẳng qua là thường ngày nhìn vào rất có khí thế kiến trúc khoáng đạt, lúc này theo Bùi Dịch có chút lãnh.

Chân mày của anh vặn càng chắc hơn.

Lúc phụ nữ tức giận không thể cùng cô phân rõ phải trái, như vậy cũng chỉ có thể...

Tô Thi Thi ngồi ở trên ghế sa lon đợi một lúc lâu cũng không thấy Bùi Dịch đi vào, sắc mặt của cô càng thêm khó coi.

Lúc cô nghĩ không muốn đợi thêm nữa, đột nhiên nghe được có tiếng bước chân truyền đến.

Người đàn ông mang giày da âm thanh đập ở trên mặt đất rất trầm ổn, cái thanh âm này cô rất quen thuộc.

Là Bùi Dịch.

"Em còn tưởng rằng anh không dám tới." Tô Thi Thi ở trong lòng yên lặng nói, tiếp tục đem thân thể ngồi thẳng tắp, sắc mặt trong trẻo lạnh lùng, giữa hai lông mày ẩn ẩn tức giận.

Cô hiện tại rất tức giận!

Bùi Dịch đi tới trong phòng khách, liền thấy Tô Thi Thi có vẻ mặt tức giận này, anh ở trong lòng lặng lẽ thờ dài.

Mới vừa rồi lúc gõ bàn tấn công vào hệ thống của công ty xây dựng

Minh Đình thật rất sáng khoái, chẳng qua là báo ứng tới quá nhanh rồi.

Tiếng bước chân trầm ổn của người đàn ông càng ngày càng gần, mang theo một cỗ tiết tấu riêng, từ từ hướng Tô Thi Thi đến gần, cuối cùng tiếng bước chân ngừng, Bùi Dịch đứng ở trước mặt Tô Thi Thi.

Trong phòng khách rất an tĩnh, im lặng đến nỗi một cây kim rơi trên mặt đất cũng có thể nghe được.

Tô Thi Thi ngay ngẩn ngồi ở trên ghế sa lon, không ngẩng đầu, giống như là không có phát hiện Bùi Dịch tới.

Bùi Dịch đứng ở trước mặt cô, có thể thấy rõ nét mặt của cô, cũng có thể thấy đỉnh đầu của cô. Cô gái nhỏ này tư thế ngay ngẩn, biểu đạt cô đang rất tức giận.

Bùi Dịch ở trong lòng lại thở dài. Đây là lần thứ ba trong hôm nay anh thở dài, so trước đây một năm đều phải nhiều.

Hai người người nào cũng không nói gì, không khí chìm vào căng thẳng

Tô Thi Thi âm thầm cắn răng, người này chẳng lẽ chờ cô mở miệng sao?

Mới không!

Tô Thi Thi chân mày nhíu lại, làm bộ sẽ phải đứng lên.

Ngay lúc hai chân cô đang muốn dùng sức đứng dậy, bên cạnh lại truyền tới một loạt tiếng bước chân, quản gia thờ hồng học chạy tới.

"Tiên sinh, vật ngài muốn đã đem tới rồi." Quán gia không biết cầm một thứ đồ gì đó, chạy tới trước mặt Bùi Dịch.

"Ừ." Bùi Dịch nhàn nhạt ừ một tiếng, nhận lấy vật gì đó trong tay quán gia.

Tô Thi Thi không có ngẩng đầu, không thấy được Bùi Dịch cầm chính là cái gì, ngay sau đó cô đột nhiên nghe được "ầm" một tiếng, trước mắt giống như là có một vật màu nâu lướt qua.

Cô cúi đầu vừa nhìn, chân mày kìm lòng không đặng nhíu càng thêm chặt.

"Ván giặt?"

Tô Thi Thi mặt trắng xanh liền đen. Anh đã là người làm sai chuyện, vậy mà còn muốn cho cô quỳ ván giặt sao?

Thật là quá đáng!

Tô Thi Thi siết quả đấm muốn đi cùng Bùi Dịch lý luận. Nhưng là một cái chớp mắt tiếp theo, cô đột nhiên thấy trước mắt bóng đen chợt lóe, Bùi Dịch vạy mà quỳ gối lên ván giặt!

Tô Thi Thi bị dọa cho sợ đến thiếu chút nữa nhảy dựng lên, con ngươi trợn trắng, hù chết cô rồi!

Này là tình huống gì? Bùi tiên sinh người có phải hay không quỳ sai lầm rồi?

Tô Thi Thi trong lòng run lên, anh không phải là một giây kế tiếp sẽ trở mặt chứ?

Cô lại nghe được Bùi Dịch nói: "Anh sai rồi."

Bùi Dịch trầm mặt, giọng nói có chút cứng nhắc nói: "Tức giận chuyện gì? Cứ nói ra hết đừng cố nhịn."

"Em..." Tô Thi Thi hít sâu một hơi.

Được!

Trút đúng không!

Cô toàn một bụng khí!

Tô Thi Thi vừa nghĩ tới chuyện lúc trước, kia một bụng lửa liền vùng vụt bốc lên tỏa ra ngoài, đứng lên xắn tay áo, sau đó liền như thế thẳng tắp địa ngồi ở trước mặt Bùi Dịch.

Anh quỳ, cô ngồi xếp bằng.

Tô Thi Thi nói rất nhanh, trong giọng nói đều là tức giận.

"Cô ta nói thế nào cũng coi như là tình địch của em không phải sao? Anh nói xem em thật vất vả mới có thể cùng cô ta trực tiếp giao đấu. Anh lại đạp đổ, trực tiếp đem phần văn kiện của em xóa sạch, để cho em chưa đánh đã thua! Anh có biết em mới vừa rồi có bao nhiêu xấu hổ không?"

Tô Thi Thi siết quả đấm, càng nói càng tức giận, tức giận mắt cũng đỏ nói: "Em thừa nhận thiết kế của cô ta rất tốt, nhưng mà thiết kế của em so với cô ta kém sao? Em vốn là suy nghĩ đợi đến khi em cạnh tranh thắng lợi, sau đó cao ngạo nói em không muốn theo chân bọn họ hợp tác. Thế mà bị anh đạp đổ hết rồi, trực tiếp để cho em ngay cả cơ hội cạnh tranh cũng không có!"

Tô Thi Thi giận đến choáng váng đầu, đột nhiên nắm lấy tay Bùi Dịch, cúi đầu liền hung hăng cắn một cái nói: "Anh thật là quá đáng! Anh không thể đợi thêm hai phút nữa để cho em đem tác phẩm của mình trình bày hoàn hảo sao? Tức chết em mà! Anh có thể nắm tình hình thông qua hệ thống giám sát, cho nên anh chính là cố ý!"

Tô Thi Thi cuối cùng cho ra kết luận: "Bùi Dịch biết bọn họ ở trong phòng họp xảy ra những chuyện gì, cho nên có lý do tin tưởng anh liền là cố ý!"

Cho nên cô mới tức giận như vậy, còn có chút ủy khuất!

Bùi Dịch nhìn cô gái nhỏ của mình giận đến nổi khuôn mặt đỏ bừng, lặng lẽ quỳ, một câu nói cũng không nói, lại ở trong lòng thở dài.

Anh tuyệt đối sẽ không thừa nhận, anh là thấy Tô Thi Thi hướng về phía Hồ Sĩ Minh cười đến đẹp mắt như vậy— —

Cho nên...

Mất khống chế.

Chương 309: Đã trút giận đủ chưa?

Edit:

Beta: Ryeo

Trong phòng khách lớn như thế, có gió lạnh phòng ngoài mà thổi qua, làm cho người ta không khỏi dâng lên một tầng lạnh lẽo.

Hai thân thể một quỳ, một ngồi dưới đất, lúc này hai người sắc mặt đỏ thắm, cái trán mơ hồ có mồ hôi toát ra, giống như là đang ve rất nóng.

Tô Thi Thi ngồi thẳng dậy, hai tay chống nạnh nhìn chăm chăm Bùi Dịch: "Đang nói chuyện với anh đó?"

Bùi Dịch nghiêm mặt, hồi lâu phát ra một âm tiết nói: "Ừ."

Tô Thi Thi nhíu mày, cực kỳ không vui nói: "Anh nói em mới vừa nói có đạo lý hay không?"

"Có." Bùi Dịch trả lời rất ngắn gọn, trên mặt vẫn như cũ không chút thay đổi

Nếu nhìn kỹ, có thể phát hiện lỗ tai của anh đang đỏ ửng lên, từ từ có xu thế tran lan cả khuôn mặt.

Bùi tiên sinh lớn đến thế này, đây là lần đầu tiên bị một cô gái nhỏ đổ ập xuống mặt xối xả.

Mặt mũi này, vút hết!

Thấy Tô Thi Thi phát tiết cũng đủ rồi, Bùi tiên sinh mới điều chỉnh về mặt một chút, ngẩng đầu ánh mắt thâm thúy khóa chặt mặt Tô Thi Thi: "Hết giận chưa?"

"Anh!" Tô Thi Thi vốn là đã muốn hết giận rồi, nhưng nghe xong câu kia, lửa trong người lại xông ra.

Năm phút đồng hồ tiếp theo, cả phòng khách chỉ nghe đến Tô tiểu thư nộ khí đằng đằng.

Thẳng mắng đến miệng khô lưỡi khô, Tô Thi Thi mới dừng lại.

Chẳng qua là lúc dừng lại rồi, gan thỏ của Tô Thi Thi lại bộc phát.

"Xong rồi. Mới vừa rồi mắng như vậy, Bùi Dịch sẽ không tức giận chứ?"

Cô len lén nhìn nhìn sắc mặt Bùi Dịch, thấy trên mặt anh không chút biểu cảm, đôi môi theo thói quen khế mím, ngược lại không nhìn ra có tức giận.

Mới vừa rồi lúc a-đrê-na-lin (hay còn gọi máu điên) tăng vọt, Tô Thi Thi không có cảm giác, giờ phút này tỉnh táo lại từng trận lo sợ.

Ánh mắt cô rối loạn, suy tư khả năng chạy trốn.

Đang lúc này, Bùi Dịch đột nhiên có động tác.

Có thể là Bùi tiên sinh cảm thấy Tô tiểu thư mắng mệt mỏi rồi, liền đứng dậy thay cô rót chén trà.

Tô Thi Thi nhìn cánh tay kia khớp xương rõ ràng bung chén trà đưa tới, lòng của cô càng run lên, cẩn thận nhận lấy.

Bùi Dịch không có nhìn cô, chẳng qua là cúi đầu liếc đến cái ván giặt đang nằm trên kia, hai chân cong, từ từ quỳ xuống.

"Không cần!" Tô Thi Thi vội vàng ngăn lại anh, giơ chân lên, đá cái ván giặt kia ra xa.

Nói giỡn, đã chịu ngoan ngoãn cho cô trút giặt, cô không nên được dằng chân lên dằng đầu nữa, đạo lý này cô rất rõ. Để cho Bùi tiên sinh quỳ chà trên ván giặt, còn quỳ hai lần...

"Hí..." Tô Thi Thi vội vàng uống một hớp trà, cố gắng đè nén nội tâm run rẩy.

Cô nhất định sẽ chết rất thảm!

Bùi Dịch ánh mắt nhìn theo cái ván giặt đã bị đá ra xa kia, khoe miệng hơi hơi vạch.

"Rất tốt, cô gái nhỏ này coi như có chút lương tâm."

Anh xoay người, vững vàng ngồi vào bên cạnh Tô Thi Thi, nhàn nhạt nói: "Hiện tại chúng ta tới nói một chút."

Tô Thi Thi uống một hớp trà, đem chén trà đặt ở trên khay trà, quay đầu lúc sắc mặt so mới vừa rồi nghiêm túc hơn.

"Anh tại sao không nói cho em?"

"Là lỗi của anh." Bùi tiên sinh không chút do dự thừa nhận sai lầm.

"Anh đã sớm nghĩ ra chiêu này đúng không?" Tô tiểu thư mặt nghiêm túc hỏi.

"Anh xin lỗi." Bùi tiên sinh đáp lại thật nhanh.

Tô Thi Thi nhíu mày, đờ xuống tức giận lại lóe lên nỗi hiềm nghi.

Cặp mắt cô nhíu lại, từ từ hướng Bùi Dịch ghé sát vào, theo dõi mặt của anh hỏi:"Anh hãy thành thật nói, anh có phải hay không tính sai thời gian rồi hả? Anh mới đem văn kiện thuyết trình của em xóa trước hạn định?"

Bùi Dịch thân thể cứng đờ, mím môi, không nói.

Tô Thi Thi đôi mắt sáng lấp lánh, ánh mắt dờ đi, rõ ràng nhìn thấy lỗi tai của anh đỏ.

"Bùi Dịch, anh không phải ăn dấm chua chứ? Dù sao lúc trước em cùng Hồ Sĩ Minh cách gần như vậy." Tô Thi Thi cười như không cười hỏi.

Sau đó, Bùi tiên sinh mặt trắng xanh một phen liền đen

Tô Thi Thi vội vàng ngồi thẳng người.

Xong rồi, đắc ý vênh vào rồi.

"Cái đó... Bất kể như thế nào, anh hôm nay để cho em thật mất mặt. Anh nói đi, muốn làm sao đây?" Tô Thi Thi vội vàng nói sang chuyện khác.

Bùi Dịch ánh mắt lóe lóe, tiếp tục giữ vững trầm mặc.

Được rồi, anh đuối lý.

Tô Thi Thi liếc anh một cái, có chút buồn bực nói: "Anh sau này có chuyện gì cũng không thể gạt em."

"Ừ." Bùi Dịch lần này vẫn như cũ không do dự.

Hôm nay chuyện này hoàn toàn là ngoài ý muốn, lấy sự ăn ý của anh cùng Tô Thi Thi, nếu như anh chờ thêm hai phút, Tô Thi Thi chắc là sẽ không nổi đóa.

Chỉ bất quá lúc ấy nhìn thấy cô nở nụ cười với Hồ Sĩ Minh làm cho lửa giận lên cao, quả nhiên sai một giây thành nỗi hận ngàn đời,

Tô Thi Thi híp mắt, thấy anh dễ nói chuyện, cố ý nghiêm mặt nói: "Vậy anh đi đem Tiểu Vịnh bọn nó đón trở về đi."

Bùi Dịch sắc mặt trầm xuống, nhưng không có phản đối.

Được rồi, anh đuối lý, làm chút chuyện để cho vợ yêu dấu vui vẻ là đương nhiên.

Tô Thi Thi mắt mở to càng ngày càng sáng, vội vàng đem mọi chuyện kìm nén lâu nay toàn bộ cũng nói ra ra.

"Xét thấy Bùi tiên sinh hôm nay để cho em đây thật mất mặt như vậy, em quyết định phạt anh ngủ phòng khách!"

Thời gian này cô bị Bùi tiên sinh giày vò mệt muốn chết, rất muốn cảm giác ngủ một mình.

Nào biết Bùi Dịch sắc mặt trầm xuống, mới vừa rồi chuyện gì cũng

đồng ý, nhưng giờ nói biến sắc là lập tức biến sắc.

"Không được." Anh như đinh đóng cột nói.

Nói giỡn, vấn đề nguyên tắc tuyệt đối không thể thỏa hiệp!

"Anh..." Tô Thi Thi hơi suy nghĩ một chút, không thể làm gì khác hơn là lui mà cầu xin chuyện khác, "VẬY em không đọc Tố Nữ Kinh nữa."

Bùi tiên sinh không hề nghĩ ngợi, kiên định phun ra hai chữ nói:
"Không được!"

Sau đó...

Bùi tiên sinh tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, không tiếc quỳ trên ván giặt cầu xin tha thứ, kết quả vẫn lại là thất bại trong gang tấc.

Tô tiểu thư khi bị anh liên tục hai lần thương lượng bất thành, nghiêm mặt nổi giận ùng ùng chạy đi mất.

Bùi Dịch nhìn bóng lưng Tô Thi Thi rời đi, lặng lẽ thờ dài.

Sớm biết liền nhịn một chút.

Quả nhiên, cùng phụ nữ đang tức giận phân rõ phải trái là một lựa chọn không sáng suốt. Bởi vì cô căn bản sẽ không cho anh cơ hội phân rõ phải trái.

Nơi xa, trốn ở góc phòng nhìn lên Đoàn Tĩnh Đồng nhìn thấy anh trai cậu làm Tô Thi Thi tức giận bỏ đi, im lặng lắc đầu một cái, giống như ông cụ non nói: "Quá ngu ngốc!"

Tô Thi Thi thờ phì phò trở về phòng, ngay cả cơm tối cũng không đi

ra ngoài ăn. Bùi Dịch ghé vào phòng nhìn cô hai lần, Tô Thi Thi cũng không để ý đến anh.

Mà gần đây, cô cùng Đoàn Tĩnh Đồng lại tình cảm rất tốt. Đoàn Tĩnh Đồng thấy cô chưa ăn cơm, len lén mang cho cô một bọc thức ăn vặt.

Sau đó một lớn một nhỏ hai, người liền ở ban công, vừa xem phim hoạt hình vừa ăn vặt.

Không biết từ khi nào Đoàn Tĩnh Đồng ngủ thiếp đi, Tô Thi Thi mất rất nhiều công sức mới đưa được cái tên nhóc mập mạp này trở về phòng của cậu, chẳng qua là cô trở lại phòng đợi rất lâu, cũng không thấy Bùi Dịch trở về phòng ngủ.

"Sẽ không thật tức giận chứ?" Tô Thi Thi ôm chần có chút buồn buồn không vui.

Cô không phải là cố tình làm lớn chuyện, thật sự là Bùi Dịch lần này để cho cô thật mất mặt, không nghĩ tới Bùi Dịch vậy mà thật không trở lại ngủ!

"Hừ, có bản lĩnh thì không trở lại luôn đi!" Tô Thi Thi hờn dỗi, ôm chần nằm ở trên giường lăn qua lộn lại, trong lòng không dễ chịu.

Nhưng mà lại không cam lòng đi tìm Bùi Dịch, cứ như vậy giăng co, không biết từ khi nào đã ngủ thiếp đi.

Cô bị một trận tiếng thét chói tai trong sân truyền tới đánh thức.

Cô chột ngời dậy, vừa định muốn vén chần lên nhảy xuống, một cú ầu, đột nhiên phát hiện mình không có mặc quần áo!

Hơn nữa trên người cô đầy vết hôn ngân, vừa nhìn liền biết là kiệt tác của người nào đó!

"Biến thái!" Tô Thi Thi giận đến cắn răng. Cô tối hôm qua mệt đến ngủ mê mang không biết trời đất, ngay cả Bùi Dịch trở về khi nào cũng không biết, càng không biết anh đối với mình làm chuyện gì.

Đang lúc này, bên ngoài lại truyền tới một trận tiếng thét chói tai, Tô Thi Thi cẩn thận vừa nghe, rốt cục nghe rõ ràng.

Là Đoàn Tĩnh Đồng đang gọi.

Cô tìm áo ngủ khoác lên người, đi tới bên cửa sổ, kéo rèm cửa sổ lên nhìn ra bên ngoài, mắt chữ từ từ trợn to.

Cô phía bên ngoài cửa sổ vừa đúng hướng về phía vườn hoa, lúc này chỉ thấy được trong vườn hoa có hai cái bóng một vàng một đen hai thân ảnh thật nhanh lóe ra, trong đó cái bóng màu đen kia y như một con trâu lớn, hùng hổ lao tới.

"Tiểu Vịnh, Đại Cầu Tử? Trở lại?" Tô Thi Thi lập tức liền vui vẻ, nhớ tới ngày hôm qua Bùi Dịch kia bộ dạng nghiêm mặt không muốn đi đón chó về cho cô, phụt một cái bật cười.

"Tô Thi Thi! Chị dâu! Cứu em! Hai con chó này điên rồi!"

Không biết Đoàn Tĩnh Đồng có thấy Tô Thi Thi hay không, chỉ thấy cậu đang hướng về phía Tô Thi Thi đang đứng hét to, vừa chạy vừa hướng bên này vọt tới.

"Đừng!" Tô Thi Thi mặt liền biến sắc, vội vàng chạy đi ra cửa trước.

Nhưng mà cô vẫn chậm, chỉ hận gian phòng kia quá lớn, tốc độ của

cô với chó không giống nhau.

Cô mới vừa xông tới cửa, chỉ thấy cửa phòng bị đụng vỡ, ngay sau đó một bóng đen to lớn hướng cô lao tới.

"Ta bên trong cái gì cũng không mặc nha!" Ý nghĩ muốn chết Tô Thi Thi cũng có rồi!

Tự thấy sáng giờ chưa ed đc chương nào mà hết buổi sáng rồi.

Tui đang làm cái gì vậy nè.

Thật là "cõi lòng giông tố" mà

Chương 310: Chọc tức chết người không đền mạng

Khoảnh khắc nghìn cân treo sợi tóc, Tô Thi Thi đột nhiên xoay người một cái, cường bạo tránh được Tiểu Vịnh bổ nhào qua.

Cô còn chưa đứng vững lại, chỉ thấy trước mắt một cái bóng màu vàng chớp lóe, sau đó Đại Cầu Tử nhào lên phịch một tiếng, bổ nhào vào rơi xuống trên người Tiểu Vịnh.

"Gâu Gâu!" Tiểu Vịnh không biết bị Đại Cầu Tử giẫm lên tới nơi nào, phần nộ gào thét một tiếng, quay đầu liền cắn.

Đại Cầu Tử kêu một tiếng, nhanh như chớp bỏ chạy rồi.

Tô Thi Thi sửng sờ nhìn này hai con chó đột nhiên xuất hiện, lại đột nhiên chạy đi này, cảm thấy được mồ hôi lạnh trên trán đều túa ra ầm ầm.

Hù chết cô rồi!

"Tô Thi Thi." Phía trước truyền đến một giọng nói nhàn nhạt

Tô Thi Thi thân thể cứng đờ, vệt vàng đem áo ngủ bị làm xộc xệch kéo chặt cổ áo lại. Đúng là đã không còn kịp rồi, chỉ thấy Bùi Dịch lãnh nghiêm mặt, lập tức hướng chỗ cô đi tới.

"Cái kia..."

"Ngậm miệng!" Bùi Dịch ngắt lời cô, tiến lên khom lưng ôm lấy cô liền

hướng tới phòng tắm đi đến.

"Em lại không biết chúng nó sẽ đột nhiên xông tới." Tô Thi Thi nhỏ nhỏ nói thầm. Cô cực kỳ oan mà?

"Anh sẽ để cho quản gia thay em đặt mua một vài áo ngủ kín đáo hơn," Bùi Dịch như là không có nghe đến lời Tô Thi Thi nói, nói xong dừng một chút, cúi đầu nhìn cô, hạ giọng nói, "Lúc rời giường mặc vào!"

Buổi tối lúc đi ngủ, đương nhiên muốn để cô mặc áo ngủ gợi cảm mà anh thay cô chọn!

Tô Thi Thi mặt trắng xanh một phen liền đỏ. Người đàn ông này trong đầu đều là ý nghĩ đen tối!

Nhưng giờ phút này cô vẫn lại là bảo trì trầm mặc càng tốt hơn. Bùi tiên sinh nói qua, đàn ông buổi sáng không thể trêu chọc!

May mà Bùi Dịch đem Tô Thi Thi ôm đến phòng tắm liền đi ra ngoài, cũng không có động tác khác. Lúc Tô Thi Thi rửa mặt thay xong quần áo đi ra ngoài, Bùi Dịch đã đi làm rồi.

Cô ăn xong điểm tâm liền đi về phía sau viện nhìn một phen Đại Cầu Tử cùng Tiểu Vịnh. Gần một tháng không gặp, này hai cái tên gia hỏa này xem ra ở Hồ gia cũng không khổ cực gì, đứa nào cũng ú nu ú nần. Nhất là bốn con chó nhỏ, lớn lên rất nhiều, đều đã tròn ồm, hiện giờ đã cai sữa rồi.

Một cái tiểu gia hỏa béo ụt ịt, bốn cái chân ngắn ngùn chính đang ở trên thảm cỏ phơi nắng. Nhìn thấy Tô Thi Thi qua đi, khịt khịt cái mũi đã chạy tới cọ tay cô, miến bàn có bao nhiêu đáng yêu rồi.

Tô Thi Thi càng nhìn càng thích, liền đến bắt bọn nó ôm lấy vào trong ngực, trong mắt đều là ý cười.

Đột nhiên, chỉ nghe bên cạnh truyền đến "Tách tách" một tiếng, có người ở chụp ảnh.

Tô Thi Thi quay đầu nhìn qua, nhìn thấy là Đoàn Tĩnh Đồng, cũng không để ý nhiều.

Nhưng mà tên nhóc kia lại tự mình chạy đến đây.

Đoàn Tĩnh Đồng muốn đến gần, lại sợ bị hai con chó điên kia tập kích, đứng ở cách xa hơn ba mét, trên cao nhìn Tô Thi Thi ngồi dưới đất.

"Chị đối với mấy con chó tốt như vậy, anh trai em biết khẳng định sẽ ghen." Đoàn Tĩnh Đồng nói xong nhìn nhìn bên cạnh, đè thấp giọng nói, "Chị đồng ý giúp em vài chuyện, em có thể suy xét không tố cáo chị với anh trai em."

Tô Thi Thi tay vuốt ve mấy con chó động tác ngừng một trận, vừa bực mình vừa buồn cười.

Tiểu gia hỏa này vậy mà lại học được theo người ta đàm điều kiện rồi hả? Quả nhiên là gần mực thì đen mà.

Cô ngẩng đầu nhàn nhạt nhìn Đoàn Tĩnh Đồng liếc mắt một cái, thật bình tĩnh nói: "Em không phải gần đến giờ học rồi à."

Cô nói xong đem cún con trên tay đặt xuống, đứng lên phui phui quần áo: "Chị cũng đến giờ phải đi làm rồi."

"Này! Chị cứ như vậy bỏ đi, không sợ em đem ảnh chụp gửi cho anh

tra em sao?" Đoàn Tĩnh Đồng trừng mắt, thất vọng.

Tô Thi Thi chẳng lẽ không nên chạy tới xin cậu đừng gửi cho anh trai sao? Cậu biết anh trai cậu chỉ cần cô gái này tiếp xúc với khác giới kể cả động vật cũng ghen, trước kia Tô Thi Thi cùng Đại Cầu Tử Tiểu Vịnh chơi đùa thân mật một chút, anh trai cậu liền có thể xụ mặt xuống.

Nhưng cô vậy mà cứ như vậy đi tới?

Tô Thi Thi đương nhiên là cố ý, chỉ là nhóc con như cậu sao có thể đấu nổi cô chứ?

"Gửi ảnh chụp?" Tô Thi Thi trong mắt hiện lên quét xuống ý cười.

Đoàn Tĩnh Đồng tên nhóc con này rất có tố chất đào hố chôn mình, kết quả khẳng định cực kỳ đặc sắc.

Mà ngày hôm qua bọn họ tại xây dựng Minh Đĩnh gây ra động tĩnh lớn như thế, hôm nay tin tức truyền thông đưa tin đều là chuyện xây dựng Minh Đĩnh chìm trong biển nước

Chẳng qua, truyền thông đưa tin không rõ ràng lắm, cũng không có để cho xây dựng Minh Đĩnh kia mất hết mặt mũi.

Nhưng tuy vậy, cũng đủ làm cho anh em Hồ gia tức điên.

Mà bọn họ cũng rất nhanh liền trả thù lại rồi.

Tô Thi Thi vừa đến công ty làm việc, không một giờ, Ôn Ngọc liền gõ mở cửa văn phòng làm việc của cô.

"Thi Thi, Xây dựng Tiệp Khắc cũng bị ngập nước rồi."

Ôn Ngọc mở to đôi nai con, nói chuyện mềm mềm dẻo, lại có chút dịu dàng của người con gái Giang Nam, chẳng qua trong mắt kia lóe ra dáng vẻ nhiều chuyện, cùng vẻ thẹn thùng của cô hoàn toàn không hợp nhau.

Tô Thi Thi mỗi lần vừa thấy Ôn Ngọc bộ dáng bà tám nhiều chuyện kia, liền nhin không được thờ dài.

Con gái thật là một loại động vật thần kỳ!

"Ngập nước?" Tô Thi Thi thuận miệng hỏi, "Hắn không cũng là hệ thống phòng cháy trực trực rồi chứ?"

"A, Thi Thi cô thật thông minh, đoán một cái đã đúng." Ôn Ngọc vội vàng gật đầu.

"Không phải chứ?" Tô Thi Thi lần này là triệt để ngây dại, trong đầu hiện lên một cái ý niệm.

Bùi Dịch rất có khả năng liền tổng giám đốc là Xây dựng Tiệp Khắc. Xây dựng Minh Đĩnh hai lần bị ngập nước, mà hiện tại Xây dựng Tiệp Khắc cũng đã xảy ra chuyện tương tự như vậy...

"Hồ Sĩ Minh ra tay sao?" Tô Thi Thi sắc mặt trầm trầm.

Chuyện này nên là cực kỳ rõ ràng rồi. Không phải Hồ Sĩ Minh, cũng cùng hắn thoát không được can hệ.

Mà đến chiều, lại đã xảy ra một tin tức chấn động toàn Bắc Kinh.

"Hệ thống phòng thủ của xây dựng Minh Đĩnh lại bị tấn công rồi hả?" Tô Thi Thi nhìn Ôn Ngọc bà tám đang cùng cô tán gẫu kia, có chút

không thể tưởng tượng.

Ngày hôm qua hệ thống của bọn họ bị tấn công, nên là đã tăng mạnh phòng ngự mới đúng, làm sao có thể như thế dễ dàng lại bị tấn công lần nữa?

Tô Thi Thi không khỏi muốn nói đám IT của xây dựng Minh Đỉnh kiến kia cũng quá kém rồi!

"Cái này tất cả mọi người đều đang suy đoán cái vị hacker kia là làm thế nào xâm nhập vào được nữa. Nhưng mà cô có biết cái vị hacker kia ở trong tất cả máy tính của xây dựng Minh Đỉnh lưu mấy chữ không?"

"Cái gì?" Tô Thi Thi liền hướng qua nhìn chăm chăm Ôn Ngọc. Mà Ôn Ngọc lại phi thường kích động, ánh mắt sáng long lanh, giống như là sùng bái thần tượng một dạng.

Ôn Ngọc hưng phấn nói: "Cái vị hacker kia đem tất cả máy tính của xây dựng Minh Đỉnh đều khống chế, lại trên màn hình để lại một câu: Sáng tạo, mới có thể sinh tồn được!"

"Phụt..." Tô Thi Thi bị nước miếng ho sặc sụa, che miệng, ho đến đỏ bừng cả khuôn mặt.

Sáng tạo? Đây không hề nghi ngờ gì nữa là kiệt tác Bùi Dịch rồi!

Anh đem hệ thống phòng ngự của xây dựng Minh Đỉnh tấn công hai lần, làm cho bọn họ hai lần chìm trong biển nước, sau đó xây dựng Minh Đỉnh ăn miếng trả miếng. Bùi Dịch những lời này, rõ ràng là ở nói xây dựng Minh Đỉnh sao chép ý sáng tạo của anh.

Sáng tạo mới có thể sinh tồn được...

Bùi Dịch, anh quá độc ác!

Tô Thi Thi kìm lòng không đậu ôm ấp cánh tay, người đàn ông của cô cũng quá đáng sợ đi!

Đúng là, trút giận rồi nha. Hiện tại Hồ Sĩ Minh phỏng chừng thổ huyết!

Tô Thi Thi đoán không sai biệt lắm, Hồ Sĩ Minh quả thật tức giận đến thiếu chút nữa thổ huyết rồi. Nhưng là hắn cũng chính thức xác định Bùi Dịch chính là tổng giám đốc Xây dựng Tiệp Khắc.

"Không nghĩ muốn trốn sao?" Hồ Sĩ Minh hừ lạnh, trong mắt lãnh ý chớp lóe rồi biến mất, đối với trợ lý chính mình nói: "Bây giờ hạng mục ở thôn Thành Trung nhất định phải giành được, Bùi Dịch muốn ra tay rồi."

""Vâng ạ"" trợ lý sắc mặt phát lạnh, vội vàng gật đầu, trong lòng cực kỳ khẩn trương.

Anh biết tổng giám đốc nhà anh một mực thăm dò Bùi Dịch, hiện tại thăm dò kết thúc như thế sao?

Xem ra, mấy gia tộc lớn ở Bắc Kinh này, muốn đấu đá nhau trong hạng mục thôn Thành Trung đây!

Chỉ là, cái giá thăm dò thực lực đối phương có chút lớn. Hiện tại tất cả người ở Bắc Kinh đều đang âm thầm truyền lưu, Bùi Dịch cùng Hồ Sĩ Minh bất hòa. Mà em gái Hồ Sĩ Minh lại yêu thầm Bùi Dịch, Đoàn gia cũng muốn để cho Bùi Dịch cùng Hồ gia kết thân, thế cho nên để cho Bùi Dịch cùng Đoàn gia có khoảng cách.

Nhà chính Đoàn gia, Đoàn Kế Hùng nhìn đến tin tức liên quan chuyện của Đoàn gia cùng Bùi Dịch, sắc mặt âm trầm, bóp một phen đem báo ném đến trên bàn.

"Đem toà soạn này thu mua cho tôi! Nói hư nói vượn!" Đoàn Kế Hùng tức chết rồi.

Đoàn gia bởi vì lúc trước Cao ốc Đoàn thị bị bùng nổ, cùng với việc bị người ta âm thầm thu mua cổ phần công ty, thực lực đã không lớn bằng lúc trước. Hiện tại lại bị truyền ra ngoài Đoàn gia cùng Bùi Dịch bất hòa, chuyện này đối Đoàn gia cực kỳ bất lợi, ông ta đương nhiên tức giận.

Lúc này, Nhậm Tiểu Vi vừa lúc tiến vào, Đoàn Kế Hùng đem chuyện đã xảy ra nói với bà một lần, sắc mặt trầm trầm nói: "Tổ chức một buổi vũ hội ở Đoàn gia, kế hoạch đẩy lên trước dự định, Đoàn thị đợi không được rồi."

Nhậm Tiểu Vi sừng sốt, chậm rãi gật đầu: "Tôi biết rõ. Ông yên tâm, tôi nhất định sẽ đem Tô Thi Thi mời đến, cái khác ông xem rồi làm đi."

Có ai như tui ko? Làm cho đã, đọc lại trước khi đăng phát hiện còn chương chưa làm

Chương 311: Người thừa kế mới

"Tuyên bố thân phận của Đồng Đồng?"

Trong thư phòng của "Thi Dịch", Tô Thi Thi vừa lúc nghe được quản gia đưa thiệp mời của Đoàn gia đến, biểu tình có chút ngạc nhiên.

Cô nhìn về phía Bùi Dịch đang ngồi ở trước bàn làm việc phê duyệt văn kiện. Mặc dù mọi người đều đã đoán được thân phận của Đồng Đồng, nhưng bây giờ còn không thích hợp chính thức thừa nhận, Đoàn gia có phải đã quá nóng vội rồi hay không?

Nhưng lại chỉ đích danh yêu cầu cô đưa Đoàn Tĩnh Đồng về tham gia vũ hội... Điểm nghi vấn này Tô Thi Thi cũng không hỏi ra, cô tin tưởng Bùi Dịch khẳng định cũng nghĩ tới rồi.

Lúc này Bùi Dịch sắc mặt thật bình tĩnh, nghe vậy ngẩng đầu nhìn cô một cái nói: "Em cứ an tâm đi đến đó là được rồi."

"A....." Tô Thi Thi vẻ đăm chiêu gật gật đầu. Nếu như vậy, cô cũng không cần xoắn lên rồi.

Xem dáng vẻ của Bùi Dịch, hẳn là muốn chuẩn bị đi cạnh tranh đấu thầu cái công trình thôn Thành Trung kia rồi. Cô chỉ là một Thiết Kế Sư, đối với bất động sản không hiểu rõ lắm, cho nên đem tất cả tâm tư đều đã đặt ở công ty của mình.

Công ty Sunshine đã chính thức kinh doanh, nhờ lúc trước Hồ Sĩ Minh giúp cô làm quảng cáo hình ảnh miễn phí, bọn họ liên tục nhận

được đơn đặt hàng, để cho mỗi người đều vô cùng bận rộn hận không thể có ba đầu sáu tay.

Mà tin tức Đoàn thị xuất hiện người thừa kế mới, rất nhanh lan truyền khắp Bắc Kinh.

Trong phòng bệnh VIP của bệnh viện thành phố, Đoàn Chấn Ba đang ngồi ở trên ghế sofa xem tin tức, khi ông ta nhìn đến tin tức kia, sắc mặt xanh mét, bóp một phen đem máy tính ném xuống đất bể tan nát.

"Xảy ra chuyện gì?" Nghe được tiếng động lớn Phương Thanh Hoa lập tức chạy ra, nhìn thấy chồng mình sắc mặt hung dữ, hoảng sợ, không dám đến gần thêm bước nữa.

"Như thế nào? Sợ hãi rồi hả?" Đoàn Chấn Ba, quay đầu lạnh lùng hướng tới Phương Thanh Hoa nói vọng qua, nghiêng răng nghiêng lợi nói, "Nếu không phải bà sinh ra hai đứa con vô dụng như phế vật kia, bản thân tôi rơi vào hoàn cảnh này sao?"

"Được lắm, lão già kia quả nhiên có đứa con riêng, bây giờ lại còn công khai nó là người thừa kế Đoàn gia!"

"Được lắm, để cho thằng nhóc kia làm người thừa kế! Ông thật đúng là coi tôi như đã chết!"

Ông ta nói xong run run rẩy rẩy đứng thẳng hai chân, tuy chưa hoàn toàn khôi phục, nhưng mà đã có thể từ từ đi một chút.

Phương Thanh Hoa trong lòng sợ hãi, nhưng vẫn lại là kiên trì đi lên đỡ cánh tay Đoàn Chấn Ba.

Đoàn Chấn Ba cùng lúc bắt được cánh tay của bà ta, dơ tay liền cấp cho bà ta một cái tát, vẫn cảm giác được chưa hết giận, hung tợn

nói: "Đồ dằn bà vô dụng!"

"Ông..." Phương Thanh Hoa bụm mặt, tức giận đến hai mắt đỏ bừng, nước mắt ở trong hốc mắt đảo quanh.

Nhưng mà bà ta không dám khóc, bà ta nếu khóc chắc chắn sẽ còn thảm hại hơn.

Thời gian này bà ta luôn bên cạnh ngày đêm chăm sóc Đoàn Chấn Ba, vậy mà mỗi ngày còn bị đánh đập tàn nhẫn, cũng sớm đã không còn giống như ngày xưa là một quý phụ nhân, bị ông ta hành hạ đều đã sắp điên rồi.

"Bà muốn tạo phản sao?" Đoàn Chấn Ba nhìn đến Phương Thanh Hoa trừng mắt ánh mắt mình, mâu quang lạnh lùng, dơ tay lại cấp cho bà ta một cái tát, "Đi đem Ngọc Tường gọi đến đây, Đoàn gia muốn cử hành vũ hội, nó tất phải trà trộn vào được cho tôi, tôi phải biết cụ thể tình hình trong đó!"

Đoàn Chấn Ba hiện tại nghèo túng, sinh hoạt thường ngày hay phòng bệnh cũng đều là dựa vào Tô Thi Thi. Trước kia những người thấy ông ta đều vấy đuôi như chó, hiện tại cả đám đều trốn tránh ông ta, từ đầu không trông cậy được vào, chỉ có thể dựa vào đứa con gái lớn này rồi.

"Tường Tường còn đang làm việc, chờ con bé tan làm trở về..."

"Thứ bỏ đi đó mà làm việc cái gì, gọi nó lập tức tới ngay!" Đoàn Chấn Ba dơ tay vừa muốn đánh Phương Thanh Hoa.

Phương Thanh Hoa sợ tới mức vội vàng né sang bên cạnh, nơm nớp lo sợ nói: "Tôi lập tức đi gọi nó trở về."

Trong lòng bà ta tức giận cực kỳ, hiện tại bọn họ chi tiêu trừ bỏ phí trí liệu ra, toàn bộ đều chỉ có thể dựa vào tiền Đoàn Ngọc Tường kiếm về.

Đoàn Ngọc Tường hiện tại một ngày làm đến ba công việc. Nhưng mà Đoàn Chấn Ba mỗi một lần một có chút việc liền kêu cô trở về, đã để cho cô ta mất đi nhiều công việc.

Phương Thanh Hoa trong lòng thầm hận, có cơ hội bà ta nhất định phải cùng con gái mình rời khỏi cái người đàn ông đáng hận này!

"Nói tôi vô dụng, ông không phải càng vô dụng hơn sao!" Phương Thanh Hoa lúc đi ra ngoài trừng mắt một cái Đoàn Chấn Ba trong phòng bệnh. Nếu khả dĩ, nàng chỉ mong sao hấn chết!

Tin tức Đoàn gia tổ chức vũ hội thông báo người thừa kế mới rất nhanh liền truyền khắp Bắc Kinh, thời gian tổ chức vũ hội là tối thứ bảy.

Bây giờ, Bùi tiên sinh thay Tô tiểu thư chuẩn bị lễ phục để tham dự vũ hội kia

Bộ lễ phục màu tím có thắt lưng ngang eo, trước ngực có một lớp vải ren che phủ, vừa lúc đem khe rãnh cao ngất của cô che phủ lại như ẩn như hiện.

Chỉ là lúc Bùi tiên sinh nhìn đến Tô Thi Thi mặc lễ phục xuất hiện, đôi mắt mạnh lạnh lùng, trong lòng có chút ảo não.

Anh nghĩ phải bắt cô mặt áo tay dài, che kính người từ trên xuống dưới mới đúng! Sai lầm, quá sai lầm rồi!

Vì thế, Tô Thi Thi sau cùng khi đi đến Đoàn gia, bị ép choàng lên

người một cái áo choàng rất dày, đem nửa người trên của cô che kính.

Bởi vì Nhậm Tiểu Vi đặc biệt yêu cầu, Tô Thi Thi cùng Đoàn Tĩnh Đồng đi trước về Đoàn gia.

Đến chỗ nhà chính của Đoàn gia, lúc sắp xuống xe, Đoàn Tĩnh Đồng đột nhiên túm chặt cánh tay Tô Thi Thi, không được tự nhiên nhìn cô.

"Chị... Chị cũng ở lại đúng không? Không có bỏ em lại đúng không?"

"Ách..." Tô Thi Thi sửng sốt, khó trách tiểu gia hỏa này dọc theo đường đi đều đã không nói lời nào, thì ra là đang lo lắng cái này.

Cô vốn định chỉ đùa cậu một chút, đúng là nhìn đến Đoàn Tĩnh Đồng mím môi, mắt thật to chớp chớp, đáy mắt tựa hồ có chút sợ hãi.

Tô Thi Thi trong lòng mềm nhũn, đưa tay lên xoa xoa tóc của cậu, nhỏ giọng nói: "Rất không dễ dàng mới đem em bắt đi, làm sao có thể không mang theo em trở về?"

"Ha, em đây yên tâm, " Đoàn Tĩnh Đồng mặt trắng không còn chút máu nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, nói thềm, "Không nói sớm."

Tô Thi Thi: "..."

Cô thật muốn đánh người mà!

Được Tô Thi Thi khẳng định dắt mình về, Đoàn Tĩnh Đồng lập tức nhảy xuống xe, chạy đi tìm mẹ rồi.

Tuy cậu không thích bị nhốt trong trang viên Đoàn gia, nhưng dù sao chỉ là một đứa trẻ mười tuổi, vẫn lại là nghĩ muốn ở bên cạnh mẹ

mình. Trước đây mỗi ngày đều đã cùng mẹ gọi điện thoại, có đôi khi hai người còn có thể hẹn ở bên ngoài gặp mặt, nhưng đây là cậu lần đầu tiên sau hơn một tháng qua về đến Đoàn gia.

Nhậm Tiểu Vi đã sớm ở bên trong chòi, nhìn thấy con trai nhỏ của mình trở về, vui sướng dị thường, vậy mà cũng không làm khó Tô Thi Thi. Tô Thi Thi im lặng mừng rỡ, chính mình một mình ở trong đình viện đi dạo.

Sắc trời dần dần tối xuống, những khách khứa đã bắt đầu đến đây.

Tô Thi Thi ở trong đình đợi rất lâu, mãi đến khi có giọng người nói chuyện với nhau truyền tới.

"Bùi Dịch, tôi vì những hành động trước đây của anh trai tôi nhận lỗi với anh."

Hồ Minh Phi?

Tô Thi Thi sắc mặt rùng mình, theo tiếng nhìn đi qua, quả nhiên thấy là Hồ Minh Phi.

Ở trước mặt cô ta có một người đàn ông thân hình cao lớn đang đứng, cho dù cách xa như vậy, vẫn như cũ có thể cảm nhận được khí chất hơn người của người đó.

Bùi Dịch.

Tô Thi Thi từ trên ghế dài đứng lên, đứng yên tại chỗ, lẳng lặng nhìn đôi nam nữ bên kia.

"Khó trách dặn đi dặn lại để cho mình đưa Đoàn Tĩnh Đồng trở về trước. Mẹ chồng tương lai, đây là mục đích của người sao?" Tô Thi

Thi nhìn Bùi Dịch, biểu tình lạnh nhạt, làm cho người ta nhìn không ra cảm xúc của cô.

Rất kỳ quái, Tô Thi Thi tim ở một khắc này vậy mà cực kỳ an tĩnh, không có phần nộ, không có ghen tị, càng không có hoảng hốt.

Cô cũng chỉ là như thế này lẳng lặng đứng nhìn về phía trước, cô đang đợi Bùi Dịch đáp lại.

"Bùi tiên sinh, anh cũng đừng làm cho em thất vọng a!"

Tô Thi Thi nhìn chăm chăm vào Bùi Dịch, ở trong lòng thì thảo nói.

Không biết có phải hay không có cảm ứng, đúng lúc này, Bùi Dịch mạnh hướng tới Tô Thi Thi bên này nhìn qua

Bùi Dịch đang nhìn đến Tô Thi Thi khi đó, đôi mắt trầm xuống, lập tức mặc kệ Hồ Minh Phi, nhanh hướng tới Tô Thi Thi bên này đi tới.

Tô Thi Thi trên mặt lạnh nhạt, lạnh như muốn đóng băng, mặt có chút đen.

Anh không sợ người ta mát mặt à, đến chỗ cô để làm chi!

Cô hiện tại quay đầu bỏ chạy, có còn kịp hay không?

Xém xiu quên đăng truyện đi ngủ lun rồi. Mọi người ngủ ngon

Chương 312: Điên rồi phải không

"Ô Thi Thi, đến đây."

Ngay tại lúc Ô Thi Thi muốn chạy trốn, phía trước truyền đến giọng nói nhàn nhạt của Bùi Dịch.

Ô Thi Thi bước chân lập tức ngừng lại, quay đầu trợn mắt nhìn anh, đành phải kéo chặt áo choàng lại, hướng về phía anh đi qua.

"Bên ngoài gió lớn, tại sao lại chạy đến chỗ này?" Bùi Dịch trong mắt hiện lên quét xuống ý cười, cởi áo khoác choàng lên trên người Ô Thi Thi, trong giọng nói chứa đầy ôn nhu trước giờ chưa có, "Chúng ta đi vào trước, vũ hội lập tức liền muốn bắt đầu rồi."

"A...." Ô Thi Thi có chút thất vọng. Cô vốn dĩ muốn nghe xem Bùi Dịch sẽ đáp lại Hồ Minh Phi như thế nào, không nghĩ tới cứ như vậy bị anh kéo đi rồi.

"Nghĩ cái gì? Muốn anh ôm em vào? Hay là ảm kiểu công chúa?" Bùi Dịch thấy Ô Thi Thi chậm chạp không chịu đi, cúi đầu để sát vào bên tai cô hỏi.

Ô Thi Thi thân thể lập tức như quả bóng được bơm căng, vội vàng nắm lấy cổ tay anh, kéo anh liền đi về phía trước: "Mau đi đi, Đồng Đồng rất khả năng là đang đi tìm chúng ta rồi."

Mà động tác của hai người lúc này người ở bên ngoài nhìn vào, giống như là Thi Thi đang tựa vào trong lòng Bùi Dịch vậy.

Hồ Minh Phi nhìn hai người rời đi, quả đấm gắt gao xiết chặt, móng tay đâm vào trong thịt, in thành nhiều dấu đỏ ửng trong lòng bàn tay.

"Bùi Dịch, anh quá không coi ai ra gì rồi!" Hồ Minh Phi tức giận rồi.

Cô ta nói với Bùi Dịch nhiều câu như vậy, Bùi Dịch một chút cũng chưa để ý đến, nhìn đến Tô Thi Thi ở bên kia, anh ta lập tức liền đi tới, xem cô ta như không khí.

"Buồn cười!" Hồ Minh Phi nhìn bóng lưng Tô Thi Thi rời đi, trong mắt hiện lên quét xuống tia lạnh lẽo.

Dù là cô ta có tự tin cao ngạo đến đâu, bị một người đàn ông coi không ra gì nhiều lần như vậy, cô ta không thể bình tĩnh nữa rồi.

Nhưng cô ta không phải Lâm Tâm Như, lại càng không phải là Đoàn Ngọc Lộ cái loại phụ nữ không đầu óc kia. Cô ta có cao ngạo cùng thủ đoạn của riêng mình.

"Tô Thi Thi, chờ coi đi! Người đàn ông này nhất định là của tôi!" Hồ Minh Phi ở trong lòng oán hận nói.

Cô ta ngay từ đầu đối Bùi Dịch quả thật không mấy cảm thấy hứng thú. Nhưng mà trải qua khoảng thời gian tiếp xúc tới nay, cô ta nơi chốn vấp phải trắc trở, lại càng khơi dậy ý chí chinh phục trong lòng cô ta!

"Bùi Dịch, tôi nhất định làm cho anh thần phục dưới chân tôi!" Hồ Minh Phi hít sâu một hơi, sửa sang quần áo của mình lại một chút, mới chậm rãi hướng tới nhà chính đi đến.

Cô ta biết Nhậm Tiểu Vi tại đây cô ta tìm cơ hội cùng Bùi Dịch tiếp

xúc. Ngay từ đầu có chút khinh thường, nhưng mà cô ta hiện tại đột nhiên thích loại cơ hội này rồi!

Yến hội lập tức mà bắt đầu, điều làm Tô Thi Thi ngạc nhiên chính là, bữa tiệc này hầu như quy tụ tất cả nhân vật có địa vị ở Bắc Kinh này rồi

Cho dù có một số nhân vật còn chưa có tới, cũng phải đại diện đến đây. Bởi vậy nếu nói đây là một vũ hội thì không đúng lắm, này đúng hơn là một bữa tiệc rượu của đám doanh nhân trong thương trường, đến đây bàn chuyện làm ăn thì hơn.

"Nãy giờ chị chạy đi đâu vậy hả?" Đoàn Tĩnh Đồng thấy Tô Thi Thi trở về, lập tức chạy tới bên cạnh cô, nhỏ giọng nói, "Có rất nhiều hồ ly tinh để ý đến anh trai em rồi, chị nên giữ chặt lấy."

"Khụ khụ..." Tô Thi Thi dờ khóc dờ cười, thằng nhóc này mới ngày nào nhìn thấy cô là chướng tai gai mắt, bây giờ lại giúp đỡ cô đánh hồ ly tinh rồi sao?

Cô còn không kịp vui mừng một giây, liền nghe Đoàn Tĩnh Đồng chu mỏ nói: "Những cái cô gái này dáng vẻ quá đẹp, không an toàn. Cũng là chị loại dáng vẻ xấu xí như thế này mới an toàn, sẽ không cho anh trai em đội nón xanh."

"Đồ nhóc con!" Tô Thi Thi cắn răng, trừng mắt nhìn Đoàn Tĩnh Đồng nhỏ giọng nói, "Em còn dám nói một câu có tin chị đánh mông em hay không?"

"Chị... Chị!" Đoàn Tĩnh Đồng tức giận đến nói không ra lời, lườm cô một cái, quay đầu bỏ chạy rồi.

Mà cậu còn chạy đi mất, không biết chạy tới nơi nào, tất cả mọi

người tìm không thấy cậu đâu nữa.

Thời điểm Tô Thi Thi nghe được tin tức, có chút trợn mắt há hốc mồm.

Có cần đến vậy không chứ? Chỉ như vậy đã bị hù?

Cô vốn dĩ chỉ là muốn để cho Đoàn Tĩnh Đồng đổi đường đi tìm người khác gây chuyện, ai ngờ đến cậu trực tiếp tức giận đến trốn đi rồi.

Như vậy cũng tốt, cô không hề tán thành một đứa trẻ như Đoàn Tĩnh Đồng đến tham dự loại vũ hội này, cô vẫn lại là hi vọng thế giới của cậu an tĩnh một chút.

"Tạm thời không ai tìm được nó." Bùi Dịch không biết từ lúc nào xuất hiện bên cạnh Tô Thi Thi, ở bên tai cô thấp giọng nói.

Tô Thi Thi sửng sốt, lập tức hiểu rõ ra, nhỏ giọng nói: "Em còn tưởng rằng là chính thằng bé trốn đi."

"Nó có thể thông minh như vậy sao?" Bùi Dịch nhìn cô liếc mắt một cái.

Tô Thi Thi bị nói làm cho nghẹn họng. Được rồi, nếu bàn về chỉ số thông minh, người nào so với được với Bùi tiên sinh anh chứ.

Đoàn Kế Hùng cùng Nhậm Tiểu Vi tìm không thấy con trai nhỏ, đều đã có chút tức giận. Nhưng mà còn có khách khứa đang ở nơi này, bọn họ lại không thể phát tác. Bùi Dịch rất nhanh cũng vội vàng đi chào hỏi khách khứa, Tô Thi Thi trốn vào một góc yên tĩnh, cô cũng không thích loại yến hội thế này.

Chỉ là cô nghĩ muốn tránh đi để được thanh tĩnh, cũng không có

nghĩa là người khác sẽ xem nhẹ cô.

"Tô tiểu thư, phu nhân gọi cô đi qua bên kia một lát." Hồng Cầm đi đến trước mặt Tô Thi Thi, trên cao nhìn xuống liếc cô một cái, nói xong liền đi.

Tô Thi Thi bất đắc dĩ, người hầu tính tình to gan như vậy cô vẫn lại là lần đầu gặp.

Cô đặt ly rượu xuống, chỉnh lại quần áo một chút, lúc đi đến chỗ Nhậm Tiểu Vi đã có chút sừng sốt.

Lúc này, Đoàn Kế Hùng cùng Nhậm Tiểu Vi kè vai đứng ở sân khấu trung tâm của vũ hội, tựa như là muốn tuyên bố chuyện gì.

Tô Thi Thi trong lòng đột nhiên hiện lên một cái ý nghĩ không tốt lắm, xoay người muốn đi. Nhưng cô còn chưa đi được một bước, liền nghe Nhậm Tiểu Vi đối với cô nói: "Thi Thi, cô đến đây."

Tô Thi Thi đôi mi thanh tú nhíu lại, nhưng lúc xoay người lại đã khôi phục bình tĩnh.

"Thi Thi, tới đứng ở bên cạnh ông nội đi." Đoàn Kế Hùng đột nhiên hướng tới Tô Thi Thi vẫy vẫy tay.

Tô Thi Thi dưới chân lão đảo, thiếu chút nữa không ngã sắp xuống.

Ông nội? Cô có nghe lầm hay không?

Đoàn Kế Hùng điên rồi sao? Ông ta hận cô như thế, cô cùng ông ta đã sớm đoạn tuyệt quan hệ, khi nào thì lại biến thành ông nội cô rồi hả?

Tô Thi Thi kìm lòng không đậu nhìn sang bên cạnh, ánh mắt tiếp xúc với Bùi Dịch.

Bùi Dịch cũng đang nhìn cô, thấy cô nhìn qua, đối với cô âm thầm gật gật đầu.

Tô Thi Thi có chút bối rối tim ở một khắc này lập tức bình tĩnh lại.

Cô hát cầm, ngẩng đầu uốn ngực hướng phía trước đi đến.

Cô cũng thật muốn nhìn Đoàn Kế Hùng tới cùng tính toán làm cái gì!

Đến nơi, Đoàn Kế Hùng thường ngày đối với Tô Thi Thi luôn luôn là thái độ lạnh lùng, lúc này dị thường hòa ái dễ gần.

Mãi đến khi Tô Thi Thi đứng ở bên cạnh ông ta, ông ta mới hướng mọi người ở đây nói: "Mọi người hẳn là đều đã nghe nói, Thi Thi là cháu gái Đoàn gia tôi. Lúc trước bởi vì có chút nguyên nhân, Thi Thi rời khỏi Đoàn gia."

Ông ta nói xong quay đầu nhìn về phía Tô Thi Thi, trong giọng nói có chút đau lòng, lại có chút hối hận: "Cháu ngoan, cho con chịu khổ, ông nội trước đều đã hiểu lầm con, mãi đến khi con lần trước trên sóng truyền hình nói những lời này, ông nội mới hiểu được tâm tư của con"

"Con đã nghĩ muốn trở về như thế, hôm nay vừa lúc thừa dịp tất cả mọi người ở đây, ông liền tuyên bố, từ nay về sau con chính là cháu gái duy nhất của Đoàn Kế Hùng ta!"

Đây là cái tình huống gì?

Tô Thi Thi có chút lờ mờ. Thế giới này như thế nào đột nhiên huyền

áo rồi hả? Đoàn Kế Hùng là uống nhầm thuốc sao? Vậy mà để cho cô trở về Đoàn gia, mà còn đối với cô cười hiền lành như thế?

Không bình thường! Lão già này tuyệt đối không thật tâm gọi cô về. Tô Thi Thi âm thầm xiết chặt quả đấm, cô mới không tin, Đoàn Kế Hùng hội đột nhiên đổi tính.

Giữa bọn họ có bế tắc không cởi bỏ, Đoàn Kế Hùng đối với cô hận thấu xương, làm sao có thể để cho cô trở về Đoàn gia?

"Cháu ngoan lúc trước để cho cháu phải chịu uất ức rồi, con có phải không chịu tha thứ cho ông nội hay không?" Đoàn Kế Hùng thấy Tô Thi Thi không nói lời nào, ngữ khí trầm trọng nói.

Tô Thi Thi ánh mắt u ám thêm vài phần, trong lòng xuất hiện rất nhiều ý nghĩ. Cô không có nhìn phản ứng của Bùi Dịch, cũng không có nhìn mọi người ở đây.

Trước mắt chỉ hiện ra hình ảnh mẹ cô cùng bà nội, còn có khuôn mặt của bà ngoại cô. Tất cả những hình ảnh trước kia đủ loại ở trong đầu cô hiện lên như sương mờ.

Muốn cô cùng ông ta diễn trò sao? Vẫn còn muốn cô phối hợp?

Tô Thi Thi khước miệng cong lên, đi về phía trước một bước, đối với Đoàn Kế Hùng chậm rãi lộ ra một nụ cười tươi tắn: "Ông nội còn nhớ rõ trước kia đồng ý với mẹ con chuyện kia không?"

Lời này vừa nói ra, Đoàn Kế Hùng trên mặt tươi cười khoảnh khắc cứng ngắt, đáy mắt tức giận một phen bạo phát ra.

Cái tiện nha đầu tạp chủng!

Chương 313: Phá gia chi tử

"Ông nội quên rồi sao?" Tô Thi Thi cười tí tít mắt nhìn Đoàn Kế Hùng.

Đoàn Kế Hùng trong mắt tức giận cùng hận ý, cô nhìn sâu vào trong đáy mắt của ông ta, trong lòng cười lạnh: "Lão hồ ly, muốn để cho tôi cùng ông diễn trò, như thế thì tôi đây trước phải cho ông tức đến thổ huyết luôn!"

Đoàn Kế Hùng ngậm cắn răng, nhưng trên mặt lại vẫn như cũ duy trì vẻ mặt hiền lành, nghe vậy đối với Tô Thi Thi cười gật gật đầu: "Ông nội đương nhiên nhớ rõ."

Ông ta dừng một chút, không cam lòng. Nhưng mà lúc này đã không có đường lui, đành phải kiên trì nói: "Hiện tại con đã trưởng thành, là thời điểm đem những thứ thuộc về con trả lại cho con. Ông sẽ để cho luật sư chuẩn bị, đem phần tài sản năm đó mẹ con được kế thừa kia chuyển qua tên con."

Lời này vừa nói ra, tất người Đoàn gia cả đám đều trừng lớn mắt, giống như nghe được đấm rỗng hang hổ một dạng.

Lão gia vậy mà muốn đem tài sản cho Tô Thi Thi, điên rồi sao?

Nhưng mà Đoàn Kế Hùng lúc này biểu tình lại đặc biệt chân thật, không có chút nào nói đùa.

Tô Thi Thi nheo mắt lại, không có đặc biệt vui sướng, nhưng trong lòng tự nói thầm

"Mẹ? Người có nghe được không? Ông ta rất cực chủ động trả nợ rồi."

Tuy Tô Thi Thi biết Đoàn Kế Hùng làm như vậy là có mục đích riêng, nhưng mà cô không cần. Cô từng nói qua, một ngày nào đó cô sẽ giống như cách ông ta từng làm đem tất cả những gì của mình đòi lại

Hiện tại mới là bước đầu tiên mà thôi!

Tô Thi Thi cười nhạt nói, thanh âm đặc biệt ngọt ngào: "Cảm ơn ông nội. Nói như vậy, con có phải có được 10% cổ phần công ty Đoàn thị hay không?"

Đoàn Kế Hùng sắc mặt cứng đờ, thiếu chút nữa thổ huyết

Cái này tiện nha đầu, thật đúng là còn dám nói!

Đúng là năm đó ông ta từng hứa cho đứa con dâu đã chết kia kế thừa tài sản, quả thật trong đó có 10% cổ phần công ty Đoàn thị.

"Không sai." Đoàn Kế Hùng trầm giọng nói, đem quả đấm đang nắm chặt xuống để không ai phát hiện ông ta đang rất tức giận

Đứng ở bên cạnh ông ta Nhậm Tiểu Vi mà cũng là không thể nhìn được mấy, trong mắt không vui chớp lóe rồi biến mất.

Tô Thi Thi nghe được lời cam đoan của Đoàn Kế Hùng, tiện ngẩng đầu nhìn về phía trước, đối với mọi người nói: "Hôm nay là ngày Đờng Đờng trở về Đoàn thị, tôi liền thay nó làm chuyện tốt để tạo phúc."

Tô Thi Thi lúc nói trên khuôn mặt tươi cười càng thêm rực rỡ, giống như là một cô gái ngây thơ trong sáng, khẽ cười nói: "Tôi quyết định

đem 10% cổ phần công ty quyền cho công trình Hy Vọng."

Cái gì?

Mọi người nghe được lời Tô Thi Thi nói, cả đám đều u mê.

Bọn họ không nghe làm chứ? 10% cổ phần công ty Đoàn thị, kia được bao nhiêu tiền? Vậy mà Tô Thi Thi cứ như vậy đem đi quyền góp từ thiện!

"Tô Thi Thi!" Đoàn Kế Hùng thân thể lão đảo, thiếu chút nữa giận đến ngất.

Đúng là thứ phá gia chi tử!

Ông ta muốn tức chết rồi! Đoàn thị thực lực hiện tại vốn là không được như xưa, mà cái đũa tiện nha đầu này vậy mà đem 10% cổ phần công ty cho từ thiện!

Đùa giỡn cái gì!

Tô Thi Thi nghe được Đoàn Kế Hùng kêu chính mình, quay đầu cực kỳ vô tội nhìn ông ta: "Không thể sao? Ông nội nói muốn trả cổ phần cho con, con đây nên là có quyền sử dụng tài sản của mình không phải sao?"

"Mày..." Đoàn Kế Hùng tức giận đến sắc mặt đều đã thay đổi.

Tô Thi Thi là cố ý, tuyệt đối là cố ý! Cô chính là muốn phá đổ Đoàn thị!

"Nếu ông nội không đáp ứng, con đây liền..." Tô Thi Thi cố ý gục đầu xuống, đáng thương tội nghiệp nói. Nhưng mà cô lại không nói hết

lời, khiến người khác không nghe được, bắt đầu suy đoán.

Đoàn Kế Hùng bị cô bức hoàn toàn không có đường lui. Hôm nay mời đến đều là gia tộc nổi danh ở Bắc Kinh này, một đám có uy tín danh dự. Đoàn Kế Hùng ông xấu mặt không nổi!

Nếu nói muốn đem cổ phần công ty tặng người, ông ta đâu thể nào nuốt lời. Nhưng mà cô còn muốn đem cổ phần quyên cho công trình Hy Vọng, đó là sự nghiệp từ thiện, Đoàn Kế Hùng phản đối mà nói, chẳng phải là có vẻ ông ta không phóng khoáng?

"Con... Làm rất khá!" Đoàn Kế Hùng hít sâu một hơi.

Năm nay là năm ông ta đã vứt bỏ con cháu trong nhà đã đủ nhiều, hiện tại ông ta rất cuộc xấu mặt không sao ngẩng đầu nổi!

"Thật sao?" Tô Thi Thi đôi mắt lạnh lợi sáng lên, cười hì hì nhìn Đoàn Kế Hùng, ngọt ngào nói, "Ông nội, người thật tốt!"

"Khụ khụ..." Đoàn Kế Hùng một hơi kìm nén ở trong lồng ngực, tức giận đến ho khan.

Ông ta khoát tay, hận không thể khiến Tô Thi Thi lập tức biến mất khỏi tầm mắt: "Con không thường tham gia loại tụ hội này, nhân cơ hội này theo ta quen biết nhiều người một chút."

Đoàn Kế Hùng nói xong, tiện để Nhậm Tiểu Vi đỡ mình, hướng tới khu nghỉ ngơi ở bên kia đi đến.

Tô Thi Thi trên mặt vẫn duy trì cười nhạt, giống như là một cô bé ngốc không hiểu chuyện vậy.

Thuận miệng liền đem tài sản hơn trăm triệu quyên góp cho công

trình Hy Vọng, không phải ngọc thì là cái gì?

Tô Thi Thi giờ phút này sau đầu còn thiếu mỗi việc dán lên mấy chữ:
Phá gia chi tử!

Những người khác thấy Tô Thi Thi biểu tình đều đã cực kỳ ngạc nhiên. Mọi người ở đây người không phải người tinh khôn chứ, tự nhiên nhìn ra được vừa rồi Đoàn Kế Hùng bị chọc giận đến nội thương.

Nhưng mà Đoàn Kế Hùng cũng không có phát hỏa, vậy mà do cháu gái làm càn. Có lẽ tin đồn là giả, Đoàn Kế Hùng cực kỳ coi trọng đứa cháu gái này.

Đám thanh niên độc thân ở đây, nhìn về phía Tô Thi Thi ánh mắt nhất thời càng thêm nóng rực.

Bọn họ tham gia tụ hội này phần lớn đều đã mang theo mục đích buôn bán. Tô Thi Thi tuy hiện tại cùng Bùi Dịch qua lại, nhưng mà dù sao còn chưa kết hôn, bọn họ đều có thể theo đuổi cô vì lợi ích

Vì thế - -

Sau khi Tô Thi Thi đem Đoàn Kế Hùng chọc giận gần chết, liền đến mình thiếu chút nữa bị tức chết.

"Mình từ khi nào thì nổi tiếng như vậy rồi hả?" Tô Thi Thi nhìn đám săn tin này đang đến vây quanh mình, âm thầm đổ mồ hôi lạnh.

Cô vừa rồi tự chủ đem cổ phần công ty quyên góp từ thiện, lại vẫn chưa kịp đi tìm Bùi Dịch, liền bị một đám đàn ông vây quanh rồi. Tô Thi Thi đã không dám nghĩ đến sắc mặt Bùi Dịch, cái người đàn ông bụng dạ keo kiệt lại thích ăn giấm chua kia phỏng chừng đang rất tức

giận

"Ô tiểu thư, nghe nói cô là Thiết Kế Sư? Công ty tôi vừa lúc có cái hạng mục, không biết cô có hứng thú hay không?" Một vị suất ca mặc tây trang màu xám, hướng Tô Thi Thi nâng cốc, cười hỏi.

Tô Thi Thi trên mặt vẫn duy trì nụ cười chuyên nghiệp, nói cũng không phải cực kỳ khách khí: "Thật có lỗi, hôm nay tôi không nói chuyện công việc"

Cô vừa dứt lời, bên cạnh liền có người tiếp lời nói: "Không sai, hiện tại là thời gian nghỉ ngơi, nói chuyện công việc quá phá hoại không khí." Người nọ đi đến trước mặt Tô Thi Thi, cười hỏi, "Thi Thi tiểu thư bình thường thích làm gì?"

Tô Thi Thi chỉ cảm thấy chính mình cười đến mặt đều nhanh cứng cứng, hơi hơi lui về sau một bước, nói: "Tôi bình thường thích..."

Cô nói xong nhìn phía xa ánh mắt liền ngưng lại, lời nói cũng ngừng lại. Ở nơi đó, bóng dáng của một người đàn ông nổi bật đang bị một đám con gái vây quanh, đứng ở trước mặt người kia chính là một cô gái mặc lễ phục màu trắng.

"Hồ Minh Phi." Tô Thi Thi tay cầm ly rượu căng thẳng, trong lòng có chút không thoải mái.

Cô liền thay đổi lời nói, đối với mấy người đàn ông bên cạnh nói: "Tôi thích - - bảo hộ Bùi tiên sinh."

Cô nói xong vẻ mặt đáng tiếc thở dài: "Các vị cũng biết Bùi tiên sinh không thích cô gái khác."

Mấy người đàn ông bên cạnh thân thể cứng đờ, theo bản năng

hướng theo ánh mắt Tô Thi Thi nhìn lại.

Chỉ thấy phía trước cách đó không xa, Bùi Dịch sắc mặt xanh mét bị một đám mỹ nữ vây quanh, bộ dáng hiển nhiên đã không kiên nhẫn tới cực điểm.

Đứng ở trước mặt anh là nữ thần hoàn hảo trong lòng của đám đàn ông ở đây Hồ Minh Phi, nhưng mà Bùi Dịch vậy mà đối với cô ta cũng không chút hứng thú...

Mấy người đàn ông bên này sắc mặt lập tức trở nên có chút cổ quái hẳn lên. Lúc trước chuyện Hồ Sĩ Minh đi ngăn cản Bùi Dịch cầu hôn bọn họ đều có nghe qua, chẳng lẽ hai người đó thật sự có quan hệ mờ ám gì sao?

Nghĩ tới đây, vài vị thanh niên anh tuấn tài năng chỉ cảm thấy cả người cũng không tốt.

Không thể trách bọn họ hiểu sai, thật sự là cái tin tức trước kia quá kinh động rồi!

Mà đúng lúc này, Bùi Dịch vù một phen hướng tới bọn họ nhìn vọng qua, sắc mặt của anh vẫn như cũ nhìn thật không tốt.

Từ lúc bắt đầu, anh liền nhìn thấy Tô Thi Thi bị một đám đàn ông vây quanh. Nếu không phải mẹ anh lúc trước đặc biệt dặn qua anh, để cho anh nể mặt một tí, anh đã sớm đẩy đám phụ nữ huyền não phiền phức này ra rồi.

"Anh đang lo lắng cho Tô tiểu thư sao?" Hồ Minh Phi nhìn thấy sắc mặt của Bùi Dịch, giả vờ làm người tốt nở nụ cười, "Anh hiện tại hẳn là không tiện qua đó, tôi thay anh đi xem một chút."

Cô ta nói xong không đợi Bùi Dịch trả lời, tiện xoay người hướng Tô Thi Thi đi tới.

Bùi Dịch nhướng mày, đột nhiên nghĩ đến cái gì, thu hồi lại ý định muốn đi theo cô ta, liền nhanh hướng tới bên kia đi đến.

Tô Thi Thi vốn dĩ đang muốn đi qua, thấy vậy sững sốt một hồi.

Cô ta tới đây làm gì?

Tô Thi Thi nhìn đi về phía Hồ Minh Phi đang hướng qua chỗ mình đi đến, ánh mắt hơi trầm xuống.

Người phụ nữ này tự mình đi qua đây thì tốt rồi, vậy mà còn mang theo một đám phụ nữ kéo qua đây!

Như thế nào, nghĩ muốn cãi nhau sao?

Chương 314: Toàn thân hàng giả

"Các vị, tôi có chút việc tìm Tô tiểu thư." Hồ Minh Phi đi tới trước mặt Tô Thi Thi, liền đối với mấy người đàn ông đang vây quanh ở bên cạnh cô nói.

"Không quấy rầy, các vị cứ từ từ nói chuyện." Mấy người đàn ông thấy thế lập tức cười cười rời đi. Một đám lúc rời đi, đều vẫn lưu luyến nhìn Hồ Minh Phi.

Đây là cô gái mà toàn bộ đàn ông ở Bắc Kinh này tôn sùng là nữ thần, mặc dù mọi người đều đã rất muốn kết giao với cô ta, nhưng mà Hồ Minh Phi cao ngạo có tiếng, bọn họ cũng không nghĩ muốn bị cô ta chửi mắng một trận té tát.

Rất nhanh, nơi này tiện chỉ còn lại có Tô Thi Thi các cô cùng một đám con gái.

"Hồ tiểu thư có việc gì?" Tô Thi Thi nhàn nhạt nhìn Hồ Minh Phi.

Cô không tin Hồ Minh Phi sẽ tốt như vậy có lòng giúp cô giải vây, vừa rồi cô nhìn thấy rõ ràng Hồ Minh Phi nói gì với Bùi Dịch rồi mới chạy đến đây.

Nghĩ tới cái này, cô không biết như thế nào nữa, trong lòng lại có chút chua xót.

Dù rằng cô vẫn luôn một mực an ủi chính mình, không cần đi để ý Hồ Minh Phi. Nhưng mà sự tồn tại của cô ta, nhất là lúc nhìn đến cô ta ở

cùng một chỗ với Bùi Dịch, ghen tị vốn có trong lòng của cô vẫn lại là khống chế không nổi.

"Thôi, cũng không phải chuyện dọa người gì, ghen tị liền ghen tị." Tô Thi Thi ở trong lòng đối với chính mình yên lặng nói.

"Tô tiểu thư?" Hồ Minh Phi nói một câu nói, nhưng Tô Thi Thi vậy mà tại ngăn người, cô không khỏi có chút không vui.

Cô gái này cũng quá không nể mặt cô rồi!

"À ha?" Tô Thi Thi trừng mắt lên, trên mặt nặn ra một nụ cười chuyện nghiệp, "Vừa rồi cảm ơn cô giúp tôi giải vây."

"Không cần khách khí, tôi không phải vì cô." Hồ Minh Phi cao ngạo nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, không chút để ý nói, "Tôi là vì Bùi Dịch. Dù sao trước đây anh ấy cầu hôn cô, cô công khai cho anh ấy đội nón xanh như vậy, thật làm cho anh ấy rất mất mặt."

Tô Thi Thi sắc mặt trầm xuống, thiếu chút nữa không kiềm chế được mà chửi mắng người.

Người phụ nữ này có cái tư cách gì mà tới đây nói với cô những thứ này? Thật đúng là nghĩ mình là nữ chính rồi hả? Bùi Dịch từ đầu không để ý tới cô đó không biết sao!

"Hồ tiểu thư, người ta là đáng yêu dễ gần nên có nhiều người theo đuổi thôi, như cô muốn để cho người ta theo đuổi cũng chưa cơ hội đi?" Tô Thi Thi nhàn nhạt cười nhìn chằm chằm ánh mắt Hồ Minh Phi.

Quả nhiên, Hồ Minh Phi sắc mặt trắng xanh một phen liền trầm xuống.

Vị Hồ đại tiểu thư này tại phương diện khác cực kỳ có năng lực, nhưng mà tính tình cũng không tốt, cao ngạo quen thói đâu nào chịu được loại vũ nhục này.

Mấy vị mỹ nữ khác thấy không khí giữa hai người không tốt lắm, khẩn trương xem vào giảng hòa.

Một cô gái nhìn thấy Tô Thi Thi trên cổ treo một chuỗi Ngọc Thạch, đột nhiên ồ lên một tiếng: "Tô tiểu thư, cái vòng cổ này của cô nhìn sao lại có chút kỳ quái? Đây là bảo thạch gì vậy?"

Cô ta nói xong không khỏi tới gần phía trước gần một chút, nghĩ muốn thấy rõ ràng.

Tô Thi Thi im lặng lui về sau một bước, nhìn cô ta không nói gì.

"Vòng cổ bảo thạch này sáng bóng xem ra rất kỳ quái, nhìn giống mã não, nhưng mà nhìn lại không giống." Một vị mỹ nữ khác nhíu mày nói.

Vừa rồi vị mỹ nữ mới mở miệng trước kia vị lập tức nói: "Thiên Thiên, nhà cô là mở công ty bảo thạch mà, lại là nhà thiết kế đá quý, ánh mắt của cô khẳng định sẽ không sai."

Mấy người khác sắc mặt nhất thời có chút ngạc nhiên hẳn lên, nhìn về phía Tô Thi Thi trong ánh mắt hơn một tia đồng tình cùng khinh thường.

Vị mỹ nữ kia lại đối với Tô Thi Thi nói: "Tô tiểu thư, chuỗi dây chuyền này là cô mua ở nơi nào? Hẳn không là bị người ta lừa rồi chứ? Bán hàng giả cho cô, chủ quán này cũng thật quá đáng."

Tô Thi Thi mày thâm thúy nhếch lên.

Giả à?

Cô dơ tay sờ sờ vòng cổ, lại lộ ra vẻ mặt hồn nhiên giống vừa rồi đem cổ phần công ty đi quyên góp, chậm rãi nói: "Đây là Bùi Dịch tặng."

"Bùi tiên sinh tặng?" Mấy người cả kinh, cả đám đều không thể tin được.

Vị mỹ nữ nhà mở công ty đá quý kia nói: "Cha tôi cùng Bùi tiên sinh rất thân, ông ấy còn khen Bùi tiên sinh ánh mắt rất tốt, làm sao có thể mua hàng giả tặng cô?"

"Hay là, mấy thứ này không phải Bùi tiên sinh tặng, là chính cô tự đeo mấy thứ hàng giả mua trên vỉa hè về?" Một vị tiểu thư khinh thường liếc Tô Thi Thi.

Cô ta cũng thầm mẫn Bùi Dịch, lúc trước biết Bùi Dịch hướng Tô Thi Thi cầu hôn khi đó đặc biệt mát mẻ, giờ phút này gặp Tô Thi Thi mang hàng giả, trong lòng lại càng khó chịu, lời nói ra cũng cực kỳ không khách khí.

Tô Thi Thi lại nhất định bảo trì nụ cười hoàn mỹ, giống như bọn họ không phải đang nói cô một dạng, giống như là người không liên quan.

Lúc này vị mỹ nữ đầu tiên mở miệng trước kia thấy được Tô Thi Thi trên cổ tay kia đeo chuỗi lắc tay đồng phiến, lắc đầu, vẻ mặt đáng tiếc nói: "Cái lắc trên tay cô hẳn là cùng do một thợ làm ra đều là hàng giả, cô cũng không biết xấu hổ đeo đi khắp nơi?"

Tô Thi Thi vẫn như cũ vẻ mặt ngây ngô, chậm rãi nói: "Này cũng là Bùi Dịch tặng."

Nơi xa Bùi tiên sinh đang ở cùng mấy cái người quen hàn huyên, đột nhiên cảm thấy được cái mũi có chút ngứa, nghĩ muốn hắt xì hơi.

Anh quay đầu nhìn thoáng qua chỗ Tô Thi Thi đang đứng, đôi mắt có chút trầm.

Cô bé này phỏng chừng không an phận như thế!

Tô Thi Thi đương nhiên sẽ không an phận như thế, cả đám tình địch đều đã đến đây muốn leo lên đầu cô mà ức hiếp cô, cô làm sao có thể thờ ơ.

Chỉ là trong quá trình này, Hồ Minh Phi vẫn đều không nói chuyện, Tô Thi Thi cũng án binh bất động.

Cô trái lại muốn nhìn Hồ Minh Phi muốn làm gì!

Tô Thi Thi không có nhìn Hồ Minh Phi, nhưng mà Hồ Minh Phi trái lại một mực quan sát Tô Thi Thi.

Cô ta cũng thấy được Tô Thi Thi trên người mang theo trang sức, chỉ là sắc mặt của cô ta hơi có chút ngưng trọng.

"Bùi Dịch vậy mà đem chuỗi vòng tay kia đưa cho cô rồi!" Hồ Minh Phi âm thầm nắm chặt quả đấm, trong lòng không cam lòng càng ngày càng lớn.

Ánh mắt của cô ta nhìn nhặt đảo qua bên cạnh mấy người phụ nữ đang vây quanh Tô Thi Thi kia, trong mắt khinh thường chớp lóe rồi biến mất.

Mấy người này đều là một đám có mắt không trông nhân, nói lắt tay này là giả?

Cô ta quay đầu hướng bốn phía nhìn xem, đột nhiên nhìn đến Bùi Dịch đang ở hướng các cô bên này nhìn.

Cô ta im lặng quay đầu lại, đi về phía trước một bước, đối với mấy vị mỹ nữ kia nói: "Bùi tiên sinh đương nhiên không có khả năng đưa hàng giả, chuỗi vòng tay này tôi đã từng ở buổi đấu giá thấy qua, mặt trên chuỗi vòng Đồng phiến đời Thanh, có mấy ngàn năm lịch sử, là đồ cổ, giá trị lịch sử."

Cô ta dừng một chút, nói: "Lúc trước chuỗi vòng tay này được người ta ra giá năm trăm vạn mua được, không nghĩ tới người kia thực ra là Bùi tiên sinh."

"Không phải chứ?" Mấy vị mỹ nữ kia sắc mặt chải quét một phen liền thay đổi, một đám xấu hổ thiếu chút nữa đào cái động chui vào.

Tô Thi Thi cũng ngẩn ngơ.

Lần này cũng thật là chơi tốt, Hồ Minh Phi vậy mà giúp đỡ cô nói chuyện?

Mà khi cô quay đầu nhìn đến Bùi Dịch cách bọn họ không xa khi đó, màu sắc trầm xuống.

Thì ra là thế, Hồ Minh Phi sợ không phải vì giúp cô, mà là có dụng ý khác!

"Tôi vừa nhìn thấy người quen đi trước vậy." Vị mỹ nữ lúc nãy mở miệng nói cô đeo hàng giả mặt đỏ lên, liền tìm cơ đi mất, mấy vị khác

thấy thế cũng đều nhao nhao kiếm cơ rời khỏi nơi này.

Chỉ vài giây sau, cũng chỉ còn lại có Tô Thi Thi cùng Hồ Minh Phi ở chỗ này.

Tô Thi Thi nhăn cầu xoay một vòng, thu hồi tươi cười giả tạo vừa rồi, đi lên phía trước, ngẩng lên cầm, nhìn chăm chăm Hồ Minh Phi nói: "Cô cảm thấy được cô vừa rồi giúp tôi như vậy, Bùi Dịch sẽ cảm kích cô không?"

Hồ Minh Phi mầu sắc trầm xuống, Tô Thi Thi không thêm giả vờ trước mặt cô ta sao?

Vừa lúc cô ta cũng chẳng muốn cùng cô diễn trò.

Cô ta nhàn nhạt nói: "Tôi chỉ làm chuyện đối với tôi có lợi, giúp cô chẳng qua là tiện thể thôi."

"A...." Tô Thi Thi có vẻ đăm chiêu gật đầu, đột nhiên hỏi, "Anh trai cô hôm nay sao lại không đến?"

Cô nói xong, ánh mắt cong lên như cây cung, cười tít mắt hỏi han: "Có phải hay không bị chúng tôi dọa sợ rồi hả? Dù sao thời gian này Hồ gia các người mất mặt thật sự là nhiều lắm!"

"Cô!" Hồ Minh Phi ánh mắt mạnh lạnh xuống.

Anh trai cô ta vốn là muốn tới, nhưng mà ông nội cô ta sợ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, không để cho anh ta đến đây, chỉ là để cô ta đến đây cùng Bùi Dịch xiết chặt quan hệ.

"Xem ra bị tôi đoán trúng rồi." Tô Thi Thi cười lui về sau một bước.

"Ô tiểu thư!" Hồ Minh Phi hít sâu một hơi, vẫn cứ đem tính tình đè ép tiếp xuống, đối với Tô Thi Thi lạnh giọng nói, "Bùi Dịch không phải là của cô, cô sớm nên buông tay đi!"

Nói xong tiện xoay người hướng tới một bên đi đến.

"Năm mơ!" Tô Thi Thi mặt không chút thay đổi nhìn bóng lưng Hồ Minh Phi rời đi, âm thầm hít vào một hơi, cũng không đi tìm Bùi Dịch, xoay người hướng tới cửa ra đi đến.

Ở trong này đợi lại bị một đám đàn ông vây quanh, như vậy sau khi trở về, phỏng chừng Bùi tiên sinh thật sự muốn bão nổi rồi.

Bùi Dịch chỉ là cùng mấy người xung quanh nói hai câu nói, quay đầu liền phát hiện Tô Thi Thi không thấy nữa.

Sắc mặt anh trầm xuống, ở xung quanh tìm một vòng không phát hiện Tô Thi Thi, quả quyết đi ra bên ngoài.

Anh không thấy được, Hồ Minh Phi nhìn thấy anh ra ngoài cũng theo đi ra.

Mà sau khi bọn họ vừa đi ra ngoài, Nhậm Tiểu Vi tìm tới Hồng Cầm, thấp giọng hỏi: "Đều đã an bài tốt?"

Hồng Cầm gật đầu: "Phu nhân yên tâm, tôi đã đều đã nói cho Hồ tiểu thư, tuyệt đối không thể sai sót."

**Viết đơn xin phép nghỉ từ 2 tuần trước để đi đám cưới ngta.
Sắm sửa đồ đạc xong hết. Cuối cùng công ty kiểm tra sổ sách,
khỏi nghỉ**

Cõi lòng giông tố

Chương 315: Anh cần trả giá thật nhiều

Nơi hậu viện của Đoàn gia có một tòa hai tầng lầu nhỏ, bình thường là dùng để làm phòng nghỉ ngơi cho khách.

Bùi Dịch tìm kiếm bóng dáng Tô Thi Thi đến nơi này, chỉ là ngay tại lúc anh đang muốn vào đi, sau lưng truyền đến một giọng nói gọi anh lại.

"Bùi Dịch." Hồ Minh Phi đi tới, lập tức đi tới trước mặt anh, đối với anh nhàn nhạt nở nụ cười một phen, "Tôi có việc tìm anh."

Bùi Dịch nhướn mày, không hề nghĩ ngợi, đã nói: "Không rảnh."

Nói xong tiện hướng tới phía trước đi đến.

Hồ Minh Phi quả đấm nắm chặt, trong mắt hiện lên quét xuống tức giận.

Người đàn ông này thật đúng là không coi ai ra gì!

"Anh nên là biết tôi xuất hiện ở nơi này, là ý của bác gái!" Hồ Minh Phi đứng tại chỗ, lạnh giọng nói.

Bùi Dịch bước chân ngừng một trận, nghĩ muốn muốn tiếp tục đi về phía trước, lại nghe Hồ Minh Phi nói.

"Tính tình đứa con lớn thường rất hiếu thuận, nghe lời cha mẹ. Tôi nghe nói mẹ con các người sống nương tựa lẫn nhau, anh cũng

không muốn để cho mẹ mình vì anh mà bệnh đau đầu tái phát chứ?"

Cô ta nói xong giọng nhẹ một chút: "Tôi nghe nói bác gái thời gian này đều phải dùng đến nha phiến mới có thể giảm bớt đau đầu, bà một mực vì anh mà lo lắng."

Bùi Dịch bước chân thu trở về, trong mắt lệ khí chớp lóe rồi biến mất. Anh đứng thẳng thân thể, chậm rãi xoay người, mặt không chút thay đổi nhìn Hồ Minh Phi: "Có cái gì nói nói thẳng."

Hồ Minh Phi nhìn thấy Bùi Dịch quay người lại, ở trong lòng hừ lạnh một tiếng.

Cô ta đã sớm nghe nói Bùi Dịch hiếu thuận, đây là nhược điểm lớn nhất của anh, mà cô ta giỏi nhất là việc bắt lấy nhược điểm của người khác.

Cô ta cũng không tin, Bùi Dịch thật sự sẽ mặc kệ Nhậm Tiểu Vi.

Cô ta đi về phía trước hai bước, cách Bùi Dịch hơn một mét mới dừng lại, ngẩng đầu, trong giọng nói đều là tự tin.

"Tôi muốn anh làm chồng của tôi."

"Nằm mơ." Bùi Dịch liếc cô ta một cái, ánh mắt giống như là đang nhìn một kẻ ngu ngốc một dạng.

Hồ Minh Phi hít sâu một hơi, cô ta không thể tức giận, tức giận liền thua.

Cô ta chậm rãi nói: "Anh không thích tôi không quan trọng, tôi cũng như thế không thích anh. Nhưng mà gia đình chúng ta đều như vậy, hôn nhân chưa bao giờ là do chính mình quyết định. Hai nhà chúng

ta đều hi vọng chúng ta cùng một chỗ, như vậy đủ rồi."

"Vậy sao?" Bùi Dịch cúi đầu hỏi một tiếng, lập tức chỉ thấy khóe miệng của anh hơi hơi nhếch lên, nhìn thẳng vào mắt Hồ Minh Phi, trào phúng nói, "Cô đã đối với tôi cảm thấy hứng thú, hơn nữa đối với tôi càng ngày càng để ý, vậy mà dám nói không thích tôi?"

"Anh!" Hồ Minh Phi biến sắc, kêu ngạo thiếu chút nữa bị anh đánh nát.

Cô ta biết Bùi Dịch đối với cô ta khinh thường, cho nên cô ta ở trước mặt anh làm sao có thể cúi đầu trước.

Nhưng mà hiện tại bị anh công khai chọc thủng tâm tư như vậy, cô ta có chút không nhịn được.

Nhưng cô đường đường là đại tiểu thư Hồ gia, có chuyện gì chưa thấy qua? Lúc này liền kiềm chế cảm xúc, vẫn như cũ biểu tình nhàn nhạt nói: "Có thể là anh đúng, tôi đối với anh quả thật so với ban đầu cảm thấy hứng thú rất nhiều. Vậy không phải rất tốt sao? Dù sao hôn nhân không có tình cảm có vẻ thống khổ."

"Nếu Hồ tiểu thư chính mình cũng nói, hôn nhân không có tình cảm sẽ thống khổ, như thế tôi vì cái gì muốn cho chính mình thống khổ?" Bùi Dịch nói xong không muốn lại để ý Hồ Minh Phi xoay người rời đi.

"Anh!" Hồ Minh Phi quả đấm nắm chặt, móng tay thâm sâu vào trong da thịt, đau đớn từng đợt truyền đến, mới không còn để cho cô ta bộc phát tại chỗ.

Cô ta lại bị cự tuyệt rồi! Mà còn bị cự tuyệt thảm hại như thế!

Bùi Dịch vậy mà nói cùng cô ta kết hôn sẽ làm cho anh thống khổ!

Hồ Minh Phi sắp tức điên, tất cả Bắc Kinh này ai không muốn kết hôn cô ta? Mà người đàn ông này cứ như vậy sỉ nhục cô ta!

"Bùi Dịch!" Hồ Minh Phi tính tình rất cuộc kiêu chế không được rồi.

Anh dựa vào cái gì để cô ta sẽ đối với anh ăn nói khép nép? Cô ta cho tới bây giờ liền là có hỏa liền phát, không xem sắc mặt người khác!

Bùi Dịch không có dừng bước, giống như là không có nghe đến Hồ Minh Phi nói một dạng.

Tô Thi Thi hẳn là đến nơi này, cũng không biết trốn đi nơi nào, vừa rồi người nhiều như vậy vây quanh cô, anh chỉ sợ có kẻ không sợ chết vụng trộm chuồn ra tìm Tô Thi Thi!

Nghĩ tới loại khả năng này, Bùi Dịch chỉ cảm thấy trong lòng có cổ tức giận muốn bạo phát!

Người phụ nữ của anh, ai dám động một phen thử xem!

"Bùi Dịch!" Hồ Minh Phi thấy Bùi Dịch một chút mặt mũi cũng không cho cô ta, lập tức cái gì cũng không để ý, đối với anh hô, "Anh âm thầm khơi mào mâu thuẫn giữa bốn gia tộc, không phải là muốn biết năm đó cha anh chết như thế nào sao?"

Trong phút chốc, thời gian giống như dừng lại. Bùi Dịch thân thể cứng đờ, chân đã nâng lên lại không hề bước đi nữa.

Anh thu hồi chân, thân thể đứng thẳng tắp, chậm rãi xoay người, ánh mắt đáng sợ.

"Cô lặp lại lần nữa!" Bùi Dịch lạnh lùng nhìn chăm chăm Hồ Minh Phi, phảng phất muốn ở trên người cô ta khoét ra một cái động.

Hồ Minh Phi thấy lời mình vừa nói có tác dụng, trong lòng vui vẻ, lấy lại bình tĩnh nói: "Tôi có thể biết được một chút tin tức, nhưng mà anh phải biết anh phải trả giá thật nhiều."

"Nói." Bùi Dịch lạnh giọng nói.

Anh âm thầm chuẩn bị nhiều năm như vậy, cũng là muốn tra ra chứng cứ năm đó những người đó hại cha hắn.

Đây là anh lần đầu tiên từ người trong Tứ Đại Gia Tộc biết chuyện gì năm xưa, Hồ Minh Phi nếu có thể nói ra, như thế thật sự có khả năng biết ẩn tình trong đó.

Cơ hội này, Bùi Dịch không có khả năng buông tha!

Hồ Minh Phi đi về phía trước một bước, nhìn thẳng ánh mắt Bùi Dịch nói: "Nơi này không phải chỗ nói chuyện, chúng ta đi trên lầu."

Cô ta nói xong trực tiếp thẳng hướng tới trong phòng đi đến.

Bùi Dịch ánh mắt tối sầm lại, suy nghĩ một chút liền đi theo.

Ngay khi bọn họ đi không lâu sau, từ trong một cái góc khuất xuất hiện một người, chính là Hồng Cầm.

Bà ta hướng tới căn phòng trên lầu kia nhìn một phen, liền xoay người trở về nơi cử hành vũ hội, tìm đến Nhậm Tiểu Vi đối với bà nhỏ giọng nói: "Bọn họ đã lên lầu hai, Hồ tiểu thư hẳn là thành công rồi."

"Được." Nhậm Tiểu Vi trên mặt lúc này mới có mím cười, đối với bà ta nói, "Đi chuẩn bị những chuyện tiếp theo đi, chú ý nắm chắc tốt thời gian."

"Tôi hiểu rõ." Hồng Cầm nói xong vội vàng lui ra ngoài.

Mà ở hai tầng trong phòng nhỏ, Tô Thi Thi vốn muốn tìm căn phòng thanh tĩnh để trốn, nhưng mà vô tình lại nghe được giọng nói của Bùi Dịch cùng Hồ Minh Phi, cô nghi hoặc đi tới.

Chỉ là lúc cô đi ra ngoài, vừa hay nhìn thấy Bùi Dịch cùng Hồ Minh Phi đi tới lầu hai.

Tô Thi Thi hai mắt nhíu lại, im lặng không tiếng động đi theo, chỉ là trái tim không biết như thế nào, đập càng lúc càng nhanh

Cô nhìn nhìn bốn phía, nơi này một dạng không ngoại nhân tới, cực kỳ an tĩnh, cho dù là ở bên trong la to, bên ngoài đều đã không có thể có thể nghe được đến.

Quả nhiên là - - nơi tốt để yêu đương vụng trộm!

Tô Thi Thi xoa xoa mặt, thầm than mà cô đến này vẫn bình thản, mà còn cũng không giống như là lo lắng.

"Tô Thi Thi, mày đối với anh ấy cũng thật quá in tưởng!" Tô Thi Thi tự giễu cười cười.

Nhưng mà làm sao bây giờ? Đáy lòng cô vẫn lại là có chút tức giận muốn xông lên.

Có thể không tức giận sao?!

Vị hôn phu của mình vậy mà lén lút cùng người phụ nữ khác chạy đến nơi này ha, không có người nào khác ở trong phòng nhỏ kia! Người phụ nữ này rõ ràng có rắc tâm, cô không tức giận mới là lạ!

"Bùi Dịch, bị em tóm được anh nhất định phải chết!" Tô Thi Thi kéo kéo lại áo choàng, cởi giày cao gót, lặng không tiếng động hướng tới trên lầu đi đến.

Mà bên kia, Hồ Minh Phi giống như đối với nơi này rất quen thuộc, quen thuộc mà dẫn dắt Bùi Dịch rẽ vào một cái phòng.

Lúc Bùi Dịch biết tình hình bên trong, ánh mắt mạnh tối sầm lại.

Trong gian phòng đó bố trí vô cùng hoàn hảo, trên khăn trải giường màu đen vậy mà rải đầy hoa hồng đỏ thắm, tất cả vậy tại một chỗ, bày ra một hình trái tim, đèn bật sáng mờ như lửa nhiệt liệt được thiêu đốt, kích thích người ta huyết dịch sôi trào.

Trong không khí thoang thoang một mùi hương cổ ngọt ngào, mà mùi hương này còn càng ngày càng đậm, không hiểu sao làm cho thân thể người ta nóng lên.

Mùi hương trong căn phòng đó không đúng!

Bùi Dịch nhướng mày, theo bản năng liền muốn xoay người rời đi.

"Bùi Dịch, anh hẳn là phải biết nên trả giá thế nào. Rời khỏi nơi này, anh nếu như muốn biết đáp án nghĩ cũng đừng nghĩ đến" Sau lưng truyền đến giọng nói lạnh lùng của Hồ Minh Phi.

Chuyện mục rắc thính của bạn đến rồi, ai muốn biết không nè????

Trên giường lớn màu đen kia, chần đệm hỗn độn, một đôi nam nữ quấn chặt lấy nhau đang nằm ở trong đó, bên cạnh những cánh hoa hồng trang trí ban đầu đã vương vãi khắp phòng, hòa cùng không khí có mùi hương thoang thoảng kích thích dục hỏa, làm cho người ta nhiệt huyết sôi trào.

Lăn qua lăn lại hơn một giờ, hai người đều đã mệt cực kỳ, giờ phút này đều đã ngủ say trong đó.

CLGT, tui đang nhìn thấy cái gì đây????

Dịch của tui với và Phi.....

Thôi chuẩn bị hứng gạch đá xây villa đây T.T

Sau khi đọc đến đây, quá sốc, ko có tâm trạng làm gì. Cần bình tĩnh lại. Mai ko có chương. Hôm nay nghỉ sớm. Pipi mọi người

Chương 316: Bắt gian tại giường

Trên giường lớn màu đen kia, chăn đệm hỗn độn, một đôi nam nữ quấn chặt lấy nhau đang nằm ở trong đó, bên cạnh những cánh hoa hồng trang trí ban đầu đã vương vãi khắp phòng, hòa cùng không khí có mùi hương thoang thoảng kích thích dục hỏa, làm cho người ta nhiệt huyết sôi trào.

Lăn qua lăn lại hơn một giờ, hai người đều đã mệt cực kỳ, giờ phút này đều đã ngủ say trong đó.

Đúng lúc này, bên ngoài căn phòng mơ hồ có tiếng bước chân truyền đến, người tới không ít.

Động tác của bọn họ thật sự rất nhẹ, nhưng bởi vì người quá nhiều, vẫn như cũ phát ra tiếng động.

"Chính là căn phòng này, mọi người nhẹ một chút." Một người đàn ông dẫn đầu đối với mấy người đang đi theo sau lưng mình nhỏ giọng nói.

"Đội trưởng, phải đi vào thật sao?" ngay lúc người đàn ông dẫn đầu đang muốn đưa tay chạm vào cửa phòng, một người tuổi còn trẻ đứng sau lưng hắn kéo kéo tay áo của hắn.

Động tác của người đàn ông kia ngừng một trận, trong mắt có một tia do dự, nhưng lập tức cắn răng một cái, nhỏ giọng nói: "Hồng Cầm nói, rất có khả năng chính là ý của lão gia cùng phu nhân, dám không nghe sao?"

Hắn vừa dứt lời, mấy người khác toàn bộ đều đã không dám nói thêm nữa.

Chỉ là không nghĩ tới, làm bảo an cũng phải làm luôn mấy chuyện này, mấy người này cũng cực kỳ xấu hổ.

Những người này đều là bảo an Đoàn gia, là Hồng Cầm gọi bọn họ đến đây. Đến để làm cái gì, trong lòng mỗi người đều đã rất rõ ràng. Suy nghĩ đến người ở bên trong là Bùi Dịch, bọn hắn đều có điểm hồn bay phách lạc.

"Đi." Cầm đầu là đội trưởng đội bảo an nhẹ nhàng vịn tay nắm cửa, chỉ nghe rất nhỏ một tiếng "Rắc rắc", cửa lặng yên mở ra.

Một đám người lục tục theo đuôi mà vào, cả đám đều khẩn trương muốn chết.

Trong phòng kéo rèm che, ánh sáng cực u ám. Đội trưởng đội bảo an nhẹ nhàng mà đi đến bên tường, âm thầm mò mẫn mở chốt đèn điện.

Hắn âm thầm hít vào một hơi, lập tức ấn mạnh, cấn răng một cái, đè xuống.

Một tiếng rất nhỏ tiếng răng rắc, chỉ thấy trước mắt ánh sáng chớp lóe, căn phòng u ám nhất thời sáng như ban ngày.

"Người nào?" Nằm ở trên giường Bùi Dịch đã bị kinh tỉnh trước tiên rồi.

Cơ hồ là nháy mắt, anh kéo chăn che đậy người bên cạnh, chính mình từ trên giường ngồi dậy, chăn trượt xuống, che đậy nửa người

dưới của anh.

"Bùi thiếu gia? Cậu như thế nào lại ở chỗ này?" Cầm đầu đội bảo an đội trưởng tiến lên một bước, như là hoàn toàn không biết Bùi Dịch ở trong này, ra vẻ kính ngạc nhìn anh.

Bùi Dịch nhướng mày, thờ ơ quét một vòng bốn phía, trí nhớ lúc trước từ từ ùa về.

Hai mắt của anh nguy hiểm nheo lại, mặt không chút thay đổi nhìn về phía mấy người bảo an đột nhiên xuất hiện này.

"Cút!" Anh lãnh khốc nói.

"Bùi thiếu gia, cái này... Cậu... Cậu không phải cùng Tô tiểu thư có hôn ước sao? Cô ấy dầu gì cũng là tiểu thư Đoàn gia, cậu làm như vậy có phải rất có lỗi với cô ấy rồi hay không?" Đội trưởng đội bảo an chần chừ nhìn Bùi Dịch, như là vì Tô Thi Thi mà đau lòng.

"Vậy sao?" Bùi Dịch lờm mắt nhìn người phụ nữ ngủ ở bên cạnh kia một phen. Thấy cánh tay của cô lộ ở bên ngoài, con người tối sầm lại, vươn qua kéo tay cô nhét đến trong chăn, động tác vậy mà thần kỳ ôn nhu.

Đội trưởng đội bảo an nhìn đến đây cũng sửng sốt.

Hắn vốn cho là Bùi Dịch sẽ tức giận thậm chí trực tiếp động thủ đánh người, nhưng lại không nghĩ tới, anh vậy mà đối với Hồ Minh Phi ôn nhu như thế.

Quả nhiên, đàn ông đều giống nhau. Hồ gia đại tiểu thư bộ dáng xinh đẹp như thế, khí chất lại tốt, năng lực lại càng giỏi, có người đàn ông nào mà không thích?

"Gạo nấu thành cơm." Đội trưởng đội bảo an trong đầu nhớ tới lời vừa rồi Hồng Cầm nói với hắn, âm thầm liếm liếm thần sắc, đối với Bùi Dịch nói: "Bùi thiếu gia, người yên tâm, chuyện hôm nay chúng ta đều sẽ không nói ra, chỉ là..."

Hắn nói xong ánh mắt chuyển qua người phụ nữ bị chặn che đậy kia, có chút khó xử nói: "Cô ấy dù sao cũng không phải con gái nhà bình thường, Bùi thiếu gia tính làm như thế nào?"

Bùi Dịch nhướn mày, sắc mặt lạnh xuống vài phần, như là rất ảo não.

Anh lạnh giọng nói: "Các người từ khi nào có tư cách tới chỗ vấn tôi? Người nào cho các người tới!"

"Cái này..." Đội trưởng đội bảo an nhất thời ngẩn ra, vội vàng nói, "Chúng tôi vừa rồi là nghe được một người hầu nói nhìn cậu cùng Hồ đại tiểu thư cùng một chỗ, cho nên đến xem."

"Vậy sao?" Bùi Dịch lạnh lùng hỏi han, khóe miệng hơi hơi hơi nhếch lên, rõ ràng không có làm cái động tác gì, lại để cho một đám người ở đây mọi trong lòng vô cùng sợ hãi.

"Bùi thiếu gia, hôm nay trưởng bối Hồ gia cũng có tới tham gia vũ hội. Cậu bây giờ đối với Hồ tiểu thư làm ra loại chuyện này, tóm lại là không tốt." Đội trưởng đội bảo an thấy Bùi Dịch cảm xúc so với bọn hắn dự đoán bình tĩnh rất nhiều, lá gan lớn một chút, chỉ hy vọng có thể hoàn thành nhiệm vụ, ép Bùi Dịch đồng ý.

"Lá gan cũng rất lớn." Bùi Dịch ngẩng đầu, mặt không chút thay đổi nhìn thẳng đội trưởng đội bảo an.

Đội trưởng đội bảo an trong lòng khẽ run rẩy, cùng mấy người ở phía sau liếc nhau một cái, trong lòng thống nhất, bất chấp tất cả nói: "Phòng chừng mọi chuyện ở đây lão gia bọn họ cũng đã biết, lập tức sẽ mang theo người đến đây. Bùi thiếu gia, vẫn lại là sớm một chút ra quyết định, để cho khó coi như thế này."

Giống như muốn xác minh lời của anh ta nói, bên ngoài lại có tiếng bước chân truyền đến.

Các nhân viên an ninh trong lòng vui vẻ, cuối cùng có người đến đây, bọn hắn thật sự không dám tiếp tục đối mặt Bùi Dịch.

Nhưng đúng lúc này, người phụ nữ ngủ trên giường kia đột nhiên động đậy, bị bọn họ đánh thức rồi.

Từ trong chăn vươn ra một cánh tay trắng non mềm mại, người phụ nữ kia phát ra một tiếng nói thầm: "Thật ồn ào."

"Bùi Dịch, bảo bọn họ ra ngoài!"

Bùi Dịch sắc mặt trầm xuống, bắt lấy tay cô, lặng không tiếng động một lần nữa nhét về vào trong mền.

Âm thanh này?

Người phụ nữ kia vừa nói, mấy người bảo an sắc mặt trắng xanh một phen liền thay đổi

Giọng nói này như thế nào nghe không thích hợp lắm?

Không đúng, làm xong xong chuyện đó hẳn là không còn khí lực, giọng nói lười biếng một chút cũng có khả năng.

Mấy người bảo an nhìn thoáng qua nhau, mỗi người tự an ủi nhau.

"Bùi thiếu gia, người xem Hồ tiểu thư cũng thế rồi. Như thế này trường bối Hồ gia đến đây nhìn đến cô ấy thành cái dạng này..."

"Còn không có đem Hồ tiểu thư bắt đi a?" Đúng lúc này, cánh tay trắng nõn kia lại duỗi ra, chủ nhân của cánh tay kia xoa đầu tóc lộn xộn của mình rồi từ từ vươn ra, vẻ mặt đầy oán khí, "Ầm ỹ muốn chết, có muốn để cho người ta ngủ hay không đây!"

"Ô... Ô Thi Thi?" Các nhân viên an ninh vừa thấy đến bộ dáng của người phụ nữ kia, sợ tới mức tròng mắt đều muốn rớt ra ngoài.

Bọn hấn có nhìn lầm hay không? Vì cái gì cô gái kia không phải Hồ Minh Phi, mà là Ô Thi Thi?

Mà cùng lúc đó, bên ngoài tiếng bước chân càng gần hơn, lập tức một đám người vọt tiến vào.

Người trong phòng còn không có phản ứng kịp, chỉ thấy trước mắt xuất hiện một trận chói mắt đèn flash.

Phóng viên?

Các nhân viên an ninh nhìn đến những người này khi đó, sắc mặt một đám thoát trắng bệch rồi.

Phóng viên làm sao có thể tới?

Ngay khi bọn hấn vẫn còn đang lờ mờ chưa hiểu mô tê gì, các phóng viên đã vọt lên, đối với Bùi Dịch cùng Ô Thi Thi đang ở trên giường hỏi.

"Bùi tiên sinh, người cùng Tô tiểu thư có phải hay không sắp có chuyện tốt rồi hả?"

"Các vị là tính toán muốn có em bé sao?"

"Muốn có con trước khi cử hành hôn lễ sao?"

Liên tiếp nhiều vấn đề đổ ập xuống.

Phóng viên như là sớm liền biết người ở trên giường chính là Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch, vấn đề hỏi cực kỳ rõ ràng xoay quanh hai người.

"Các người... Các người mau ra ngoài, nơi này không thể phỏng vấn!" Các nhân viên an ninh phản lúc này mới ứng kịp, vội vàng chạy đến ngăn đón phóng viên.

"Cái tình huống gì đây?" Tô Thi Thi sững sờ nhìn phóng viên cùng các nhân viên an ninh đột nhiên xuất hiện.

Cô không phải ngủ một giấc thôi sao, lại xảy ra chuyện gì rồi hả?

Cô quay đầu nghi hoặc nhìn về phía Bùi Dịch, chỉ thấy anh ôn nhu xoa xoa tóc của cô, đối với cô dịu dàng nói: "Em ngủ thêm một chút, anh sẽ xử lý."

Tô Thi Thi còn chưa phản ứng kịp, chỉ thấy Bùi Dịch nhanh khoát áo ngủ mặc lên người.

Sau đó, cô trơ mắt nhìn Bùi tiên sinh để lộ một đôi chân thẳng tắp thon dài, một bên cột lại dây lưng áo ngủ, một bên đi ra bên ngoài, toàn thân lộ ra một cỗ khí tức độc đáo lười biếng.

"Ách..." Tô Thi Thi kìm lòng không đậu nuốt một ngụm nước bọt, nhớ

tới toàn bộ mọi chuyện xảy ra vừa rồi, sắc mặt càng thêm đỏ.

"Hí... Thắt lưng đều nhanh chặc đứt!" Tô Thi Thi xoa xoa mặt, đang muốn nằm xuống, chỉ nghe bên ngoài truyền đến giọng nói trầm tĩnh của Bùi Dịch.

"Tôi cùng Tô Thi Thi sẽ chọn một cái ngày hoàng đạo đi đăng ký kết hôn, hôn lễ đem qua sang năm cử hành, đến lúc đó sẽ mời các vị bằng hữu truyền thông."

Tô Thi Thi trên mặt biểu tình cứng đờ.

Cái tình huống gì đây?

Chết tiệt, Bùi Dịch cũng dám tiền trạm hậu tấu!

Lúc này cô đột nhiên nghĩ đến cái gì, hướng tới tủ quần áo trong phòng nhìn lại.

Ở trong ngăn tủ kia, bị trói chặt tay chân bịt kín miệng Hồ Minh Phi khuất nhục bị nhốt ở trong ngăn tủ, tức giận đến đỏ bừng cả khuôn mặt.

Nhờ cả nhà. Cuối tuần vui vẻ.

Dạo gần đây bạn hơi bận cũng hơi lười, mà cũng chả ai phụ nên tốc độ ra hơi chậm, mọi người đừng bỏ rơi bạn nhé. (Chắc dư âm đi chơi về chưa hết, nên còn lười đó, hy vọng qua tháng siêng hơn)

Mọi người đọc truyện vui vẻ =)

Chương 317: Ác mộng

"Bùi Dịch, Tô Thi Thi, tôi muốn giết các người!" Trong ngăn tủ nhỏ hẹp, Hồ Minh Phi bị trói lại tay chân quỳ ở bên trong.

Thân thể của cô ta co quắp, không biết là vì tức giận hay vẫn lại là đau đớn, cả người đều đã run nhè nhẹ.

Mặt của cô ta đều đã sưng lên, trên người cực xanh cực tím, cực kỳ hiển nhiên là bị người ta đánh.

"Tô Thi Thi, cô cũng dám đánh tôi, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho cô!" Hồ Minh Phi hai mắt đỏ bừng, trong mắt lóe sáng tia khuất nhục, thật sự sắp tức chết rồi.

Mọi chuyện vừa xảy ra toàn bộ đối với cô ta mà nói giống như là ác mộng vậy...

Nghĩ tới những thứ này, Hồ Minh Phi gắt gao cắn răng, nhưng là một chút âm thanh cũng không dám phát ra tới.

Bọn họ vốn muốn làm cho Bùi Dịch nhượng bộ, kết quả lại bị Tô Thi Thi bắt lại nhốt ở trong ngăn tủ, nghe xong gần hai giờ "diễn trò" của hai người bọn họ!

Chuyện nhục nhã như vậy, cô ta làm sao có thể để cho người khác biết được!

Hồ Minh Phi gắt gao nắm chặt quả đấm, móng tay thật dài cũng sớm đã đem lòng bàn tay của cô ta khắc sâu vết móng tay ra từng vết

máu, nhưng cô ta lại không cảm giác được đau đớn, chỉ có vô tận phần nộ.

Đây là nhục nhã trắng trợn! Tức chết cô ta rồi!

Mà bên ngoài, Bùi Dịch sau khi đối với các phóng viên tuyên bố xong chuyện tình cảm của mình, liền đi vào trong phòng, đồng thời khóa cửa lại.

Tô Thi Thi ngồi ở trên giường quấn chăn, nghe được động tĩnh, ngẩng đầu lờ mờ liếc anh một cái: "Anh lại tính kế với em?"

Bùi Dịch nhíu mày, trong mắt hiện lên quét xuống ý cười, hướng tới bên cạnh giường vừa đi vừa nói chuyện: "Cực kỳ rõ ràng, là hai chúng ta bị người khác tính kế."

Lúc anh nói đến hai chữ "Tính kế" dừng một chút, có thâm ý khác.

Bị nhốt ở trong tù Hồ Minh Phi nghe được lời của anh nói, thân thể kìm lòng không đậu run lẩy bẩy.

Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi hoàn toàn là hai người điên, cô ta thật không biết bọn họ còn có thể làm ra cái chuyện điên khùng gì nữa!

Tô Thi Thi hiển nhiên cũng biết ý tứ Bùi Dịch, nghe vậy hướng tới ngăn tủ nhìn thoáng qua, trong giọng nói có chút lạnh lùng: "Đó không phải anh cam tâm tình nguyện mắc câu sao?"

"Giận rồi?" Bùi Dịch ánh mắt tối sầm lại, đi tới giữ lấy bả vai Tô Thi Thi, để sát vào bên tai cô, thấp giọng nói, "Nghĩ tình anh vừa rồi ra sức hầu hạ em như thế, tha thứ anh một lần được không?"

"Anh... Anh..." Tô Thi Thi sắc mặt lập tức đỏ bừng, cảm giận trợn mắt

nhìn anh, "Sắc ma!"

Người đàn ông này cái gì cũng dám nói! Quá không biết xấu hổ rồi!

Tô Thi Thi cũng không muốn để cho Hồ Minh Phi chế giễu, ghé sát vào bên tai Bùi Dịch, dùng âm thanh chỉ có hai người mới nghe được nói: "Về nhà sẽ tính sổ với anh sau!"

Bùi Dịch con người giao hoạt ở trên người cô đánh giá một phen, trong mắt hiện lên quét xuống nụ cười thản nhiên, có điều ngụ ý nói: "Anh đây rất sáng lòng chờ vợ yêu của anh đến tính sổ."

"Anh..." Tô Thi Thi sắc mặt càng đỏ.

Bùi tiên sinh ở phương diện này thực lực quá giỏi đi, Tô Thi Thi từ đầu không phải là đối thủ của anh.

Tô Thi Thi trợn mắt nhìn anh, vươn tay đẩy: "Tránh ra, không muốn về nhà sao? Hay còn muốn tiếp tục ở đây"

Cô nghĩ tới nơi này vốn là Đoàn gia vì Bùi Dịch cùng Hồ Minh Phi chuẩn bị, trong lòng liền không thoải mái.

Lúc trước cô theo đuôi Bùi Dịch bọn họ lên lầu, nhưng lại không tìm được bọn họ, liền nhìn thấy Bùi Dịch từ trong một cái phòng ở cuối hành lang ra đi ra ngoài.

Sau đó - -

Cô đã bị Bùi tiên sinh một lần nữa kéo trở về bên trong phòng. Tô Thi Thi vừa vào thấy tình hình trong phòng, lúc này liền nổi giận, lại nghe trong không khí kia có hương vị kỳ quái, nhất thời hiểu rõ ra.

"Hừ! Đánh cô một trận coi như còn nhẹ!" Tô Thi Thi một bên mặc quần áo một bên ở trong lòng căm giận mắng.

Cô lúc ấy giết người tâm đều có rồi, chứ đừng nói chỉ là đánh Hồ Minh Phi một trận.

Tô Thi Thi lại vẫn thật không nghĩ tới, cô lần đầu tiên ra tay với người phụ nữ kia, lại là dưới loại tình huống này.

Bùi Dịch nhìn đến dáng vẻ thờ phì phì của cô gái nhỏ của mình, ánh mắt mềm xuống đến rối tinh rối mù.

Bây giờ, quả thật là anh sơ suất rồi!

Anh chẳng thể nghĩ tới, Đoàn gia vì ép buộc anh cưới Hồ Minh Phi, sẽ làm ra loại chuyện này! Mà anh càng không nghĩ tới, Hồ Minh Phi tự cao tự đại, cao ngạo lạnh lùng kia vậy mà liền đồng ý loại chủ ý ngu ngốc này.

Bùi Dịch nhìn thoáng qua tủ quần áo đang đóng chặt kia, ánh mắt lạnh ý chớp lóe rồi biến mất.

"Thật quá ngu xuẩn!"

"Anh mắng người nào?" Tô Thi Thi mặc quần áo tử tế, nghe được lời Bùi Dịch nói, quay đầu trừng mắt nhìn anh.

Bùi Dịch tiến lên, giữ lấy thắt lưng của cô bế lên, một bên đi ra ngoài một bên nhàn nhạt nói: "Mắng một số người ngu ngốc như lợn thôi!"

"Các người!" Trong ngăn tủ Hồ Minh Phi nghe được, thiếu chút nữa xỉu vì tức.

Vô cùng nhục nhã!

Quả thực là một lần sảy chân để hận nghìn đời, Hồ đại tiểu thư hối hận đến ruột đều xanh rồi!

Mấy ngày này tiếp xúc, cô ta đối với Bùi Dịch quả thật càng ngày càng có cảm tình. Đúng là, cô ta trước đó cũng thật không ngờ đi đến một bước này, mà toàn bộ chuyện này đều là Nhậm Tiểu Vi thay cô ta an bài!

Chết tiệt, loại chuyện này tuyệt đối sẽ không có lần sau. Hồ Minh Phi trong mắt hiện lên quét xuống tàn nhẫn, đồng thời có chút ảo não.

Vũ hội lúc này hẳn là đã kết thúc, cô ta không biết trường bối nhà cô ta đã trở về hết chưa, nếu để cho bọn họ biết...

Hồ Minh Phi không dám nghĩ tiếp, nếu để cho ông nội cô ta biết, cô ta làm loại chuyện ngu xuẩn này, khẳng định sẽ vô cùng tức giận.

Mà lúc này, Bùi Dịch đã mang theo Tô Thi Thi trực tiếp rời khỏi trang viên Đoàn gia. Anh cũng không có đi tìm Nhậm Tiểu Vi bên kia chất vấn, cũng không có làm chuyện khác.

"Lão hồ ly!"

Ngồi ở trong xe trở về biệt thự "Thi Dịch", Tô Thi Thi nhìn người đàn ông bên cạnh sắc mặt trầm tĩnh, nhịn không được nói thầm.

Vừa rời những phóng viên này, cô nhìn liền biết, cực kỳ rõ ràng cho thấy Bùi Dịch chính mình an bài.

Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau. Phòng chường mẹ của Bùi Dịch bệnh đau đầu lại tái phát rồi.

Tô Thi Thi đoán không lầm, Hồng Cầm đang hướng Nhậm Tiểu Vi giải thích chuyện đã xảy ra.

Nhậm Tiểu Vi sắc mặt trắng bệch, tức giận đến lung lay sắp đổ.

Hồng Cầm thấy thế, vội vàng qua đi đỡ lấy bà, ngồi vào trên vị trí, nhỏ giọng nói: "Phu nhân, người đừng nóng giận, chuyện này là ngoài ý muốn, người nào cũng không biết Tô tiểu thư làm sao có thể xuất hiện tại nơi đó."

Nhậm Tiểu Vi hít sâu một hơi, lạnh giọng hỏi: "Hỗ tiểu thư đâu?"

"Cái này... Không tìm được, " Hồng Cầm khó xử nói, "Hỗ tiểu thư có thể đã trở về rồi hay không?"

"Không có khả năng, cô ta nếu là đã trở về khẳng định sẽ nói cho tôi biết một tiếng," Nhậm Tiểu Vi lắc đầu, đối với Hồng Cầm nói, "Bà lập tức cho người đi tìm. Nhớ kỹ, đừng cho bất luận kẻ nào biết."

Nếu người ở trong phòng là Tô Thi Thi, như thế Hồ Minh Phi khẳng định sẽ tới chất vấn bà chuyện đã xảy ra, không có khả năng liền như vậy không nói một tiếng đã rời khỏi, chuyện này không phải tác phong của đại tiểu thư Hồ gia.

"Bùi Dịch, con vì cái gì không thể nghe mẹ một lần?" Nhậm Tiểu Vi nhắm mắt lại, trong lòng đau xót.

"Mẹ hẳn không hại con. Như vậy đối với hai anh em các con mới có lợi, vì cái gì liền không thể nghe mẹ một lần chứ?" Nhậm Tiểu Vi ở trong lòng yên lặng nói.

Vì ngày này, bà đã nhẫn nhịn ẩn mình nhiều năm như vậy, nhưng mà

con trai bà vậy mà một chút cũng không phối hợp.

Chứng đau đầu của Nhậm Tiểu Vi đỡ hơn một chút, mới đứng lên đi đến thư phòng.

Đoàn Kế Hùng biết chuyện đã diễn ra, tức giận đến đỉnh đầu đều nhanh bóc khói, chỉ vào mặt Nhậm Tiểu Vi mắng: "Không phải đã nói qua với và nhất định phải cẩn thận, như thế nào lại bị cái con tiểu tiện chủng kia bắt được sơ hở!"

Đoàn Kế Hùng vì chia rẽ Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi, không tiếc trước mặt mọi người nhận lại Tô Thi Thi, lại còn hy sinh 10% cổ phần công ty, chính là nghĩ muốn khiến người khác theo đuổi Tô Thi Thi. Đồng thời ông ta muốn cho tất cả mọi người biết ông ta yêu thương đứa cháu gái này như thế nào, đối với hôn sự của cô tự nhiên có quyền lực can thiệp.

Nhưng mà không nghĩ tới, vậy mà lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn như thế này!

"Những phóng viên này cũng là bà sắp xếp?" Đoàn Kế Hùng lạnh giọng hỏi

Nhậm Tiểu Vi sắc mặt rất khó coi, chậm rãi lắc đầu: "Hắn là Bùi Dịch chính mình an bài, nó đã đối với mọi người bên ngoài tuyên bố, muốn cùng Tô Thi Thi kết hôn."

"Bà!" Đoàn Kế Hùng vung tay lên, hận không thể một tát đánh xuống.

Nhậm Tiểu Vi lạnh lùng nhìn ông ta, cũng không có lùi bước. Đoàn Kế Hùng cũng không phải chưa từng đánh bà, nhưng mà bà cũng sớm đã vô cảm rồi.

Thật lâu sau, Đoàn Kế Hùng từ từ hạ tay xuống, cũng không có thật sự đánh xuống.

Ông ta bây giờ vẫn còn cần dùng tới mẹ con bà, không nghĩ muốn trở mặt!

"Tôi biết bà hẳn là vẫn có biện pháp, bây giờ tuyệt đối không cho phép xảy ra chuyện ngoài ý muốn." Đoàn Kế Hùng nhìn Nhậm Tiểu Vi liếc mắt một cái, giọng nói lạnh lùng

Nhậm Tiểu Vi vừa nghe, mặt trắng xanh một phen liền trầm tiếp xuống. Đoàn Kế Hùng thấy thế, cười lạnh nói: "Năm đó bà có thể bức Trạm Dẫn Lan rời đi, hiện tại sao lại không đối phó được cái nha đầu tiểu tiện chủng kia sao?"

Chương 318: Ba chữ "Trạm Dẫn Lan"

Trạm Dẫn Lan...

Ba chữ kia không riêng gì Bùi Dịch cấm kỵ, mà ngay cả Nhậm Tiểu Vi cũng là điều cấm kỵ.

Nhậm Tiểu Vi lạnh lùng nhìn Đoàn Kế Hùng, trên mặt không hề có chút dịu dàng thường ngày. Bà gắt gao cắn môi, có chút bối rối.

Thật lâu sau, bà mới chậm rãi nói: "Ô Thi Thi không phải Trạm Dẫn Lan."

"Hừ, tôi mặc kệ bà dùng biện pháp gì. Tóm lại, Bùi Dịch nhất định phải cưới Hồ Minh Phi." Đoàn Kế Hùng tàn khốc bỏ lại một câu, lãnh nghiêm mặt đi ra khỏi thư phòng.

Nhậm Tiểu Vi sững sờ nhìn bóng lưng Đoàn Kế Hùng rời đi, thống khổ nhắm nghiền mắt.

"Bùi Dịch, mẹ cũng không nghĩ muốn như vậy, nhưng mà vì cái gì người con chọn lựa mỗi lần đều là như thế, đều khiến mẹ không vừa lòng!" Nhậm Tiểu Vi nhắm mắt lại, trong lòng đã có quyết định.

Nếu Bùi Dịch đã muốn cưới Ô Thi Thi, như thế bà cũng chỉ có thể để cho Ô Thi Thi chủ động rời đi.

Giống năm đó bà đối với Trạm Dẫn Lan làm những chuyện kia. Chỉ là, hiển nhiên Ô Thi Thi so với Trạm Dẫn Lan khó đối phó hơn.

Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch cũng không biết những chuyện mà Nhậm Tiểu Vi đang suy tính, hai người lúc trở lại "Thi Dịch" đã hơn 10 giờ, tắm rửa một cái liền ngủ.

Ngày hôm sau lúc tỉnh dậy, Bùi Dịch đã đi công ty, Tô Thi Thi là bị Đoàn Tĩnh Đồng đánh thức.

Đoàn Tĩnh Đồng ngồi xổm bên giường Tô Thi Thi, thở phì phì trừng mắt nhìn cô: "Các người ngày hôm qua vậy mà bỏ em lại chạy mất, quá không nghĩa khí rồi!"

Tô Thi Thi yên lặng, bọc chăn chỉ lộ ra một cái đầu, hướng tới Đoàn Tĩnh Đồng áy náy cười cười: "Là chính em ngày hôm qua chạy không thấy bóng dáng nha."

"Hừ! Đừng cho là em không biết, chị theo anh trai em vụng trộm chạy đi chơi, cố ý không mang theo em chứ gì." Đoàn Tĩnh Đồng trừng mắt nhìn Tô Thi Thi.

"Vậy em làm sao trở về?" Tô Thi Thi hỏi.

Nào biết cô vừa hỏi, Đoàn Tĩnh Đồng hốc mắt nhất thời liền đỏ, vẻ mặt ủy khuất, hướng về phía Tô Thi Thi quát: "Em tự mình trở về!"

Nói xong cậu oa lên một phen liền khóc.

Tô Thi Thi ngây ngẩn cả người, nhìn thấy cậu khóc liền vô cùng đau lòng, vội vàng dỗ dành nói: "Được rồi, là chúng ta sai."

Là bọn họ không đúng, ngày hôm qua hoàn toàn quên mất nhóc con này rồi.

Chỉ nghĩ đến cậu ở Đoàn gia sẽ không gặp chuyện không may, cho nên cũng không có đi bận tâm đến cậu, đâu nào nghĩ đến cậu vậy mà chỉ muốn trở về đây.

Từ trang viên Đoàn gia đến "Thị Dịch", lái xe phải hơn một giờ, đi đường mà nói, một đứa bé phòng chừng phải đi một buổi tối rồi? Đoàn Tĩnh Đồng phòng chừng từ nhỏ đến giờ cũng chưa nếm qua loại khổ cực này.

"Em mau đi nghỉ ngơi một phen." Tô Thi Thi nhỏ giọng nói.

"Em không cần!" Đoàn Tĩnh Đồng khóc hô, tính tình tiểu thiếu gia triệt để bạo phát rồi.

Tô Thi Thi bất đắc dĩ cực kỳ, đành phải dụ dỗ bằng cách khác: "Từ hôm nay trở đi, cho em ăn thêm cơm. Đừng khóc có được hay không?"

Đoàn Tĩnh Đồng tiếng khóc dừng một chút, lập tức một bên khóc vừa nói: "Em muốn ăn thịt! Mỗi bữa đều phải có!"

Tô Thi Thi lập tức lắc đầu: "Không được, chỉ có thể mỗi ngày ăn một phần thịt bò!"

"Oa..." Đoàn Tĩnh Đồng vừa nghe, khóc đến càng hăng say rồi.

Tô Thi Thi đau đầu cực kỳ. Cô đã dỗ tên nhóc này đến như vậy rồi mà còn chưa hài lòng sao, đành phải thật kiên nhẫn nói: "Ăn một phần thịt bò, đã là cực hạn rồi. Chẳng thế thì, chị liền nói cho anh trai em biết, anh ấy khẳng định một phần cũng không cho em."

"Em không nghe!" Đoàn Tĩnh Đồng bịt lấy lỗ tai, thiếu chút nữa lăn lộn trên mặt đất rồi.

Con người Tô Thi Thi xoay một vòng, ở trong lòng tính toán, cũng không tiếp tục dụ cậu, cố ý trầm giọng nói: "Em mới mười tuổi, đã nặng hơn 50 cân (*bản gốc ghi 120 cân, ta ko hiểu là ta có đọc nhầm ko, cơ mà 120 cân chắc có nước lặn lun rồi*), so với những đứa trẻ cùng tuổi đã béo hơn rất nhiều. Em nếu còn không khống chế việc ăn uống, về sau khẳng định lúc trưởng thành sẽ trở thành một người đại mập mập, đến lúc đó sẽ bị mấy bé gái xinh đẹp ghét bỏ, bạn gái đều đã tìm không thấy..."

"Chị rửa em!" tiếng khóc Đoàn Tĩnh Đồng dừng lại, thờ phì phì trừng mắt nhìn Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi hai tay ôm ngực: "Mỗi ngày một phần thịt bò, muốn hay không, tự em quyết định đi!"

"Hừ!" Đoàn Tĩnh Đồng tức giận đến nắm chặt quả đấm, cậu không cam lòng phun ra hai chữ, "Thành giao!"

Tô Thi Thi nhìn đến quần áo trên người cậu đều đã bẩn thỉu dơ dáy, ánh mắt vừa đỏ vừa sưng, cũng có chút không đành lòng, lôi kéo cậu đi tắm rửa một cái, tiện đưa cậu trở về phòng đi nghỉ ngơi rồi.

Dàn xếp tốt cho Đoàn Tĩnh Đồng xong xuôi, cô liền đi công ty. Hiện tại cô là phó tổng của Sunshine, công việc bận rộn cực kỳ, cũng không có thời gian suy nghĩ cái khác.

Trong văn phòng tổng giám đốc công ty xây dựng Minh Đỉnh, Hồ Sĩ Minh vẻ mặt âm trầm ngồi ở trên ghế sofa. Bên cạnh hắn, Hồ Minh Phi vẻ mặt cũng y xì, vô cùng phẫn nộ.

"Chuyện này ông nội đã biết rồi. Họ Bùi thật đúng là chỉ sợ thiên hạ không loạn!" Thật lâu sau, Hồ Sĩ Minh lạnh giọng nói.

Hỗ Minh Phi biến sắc, càng tức giận: "Thù này em nhất định phải báo!"

Ngày hôm qua cô ta bị người Đoàn gia tìm thấy mình bị nhốt trong ngăn tủ, những người đó ánh mắt kinh ngạc, giống như là nguyên rủa một dạng khắc vào trong đầu óc cô ta, để cho cô ta tức giận đến phát cuồng.

Còn có thể càng dọa người ta sợ chết khiếp!

Hỗ Sĩ Minh nhìn em gái mình liếc mắt một cái, giọng nói có chút lạnh: "Em về sau làm chuyện gì, hi vọng nói cho anh biết trước một tiếng."

"Anh, anh cũng trách em sao?" Hỗ Minh Phi ủy khuất cực kỳ, trong hốc mắt ảm ảm ngấn lệ. Cũng chỉ có trước mặt người cực kỳ thân cận cô ta mới lộ ra loại vẻ mặt này, dáng vẻ vốn có của một cô gái thực nữ.

Hỗ Sĩ Minh vừa thấy đến em gái mình trong mắt ngấn lệ, lòng lập tức liền mềm lại, bất đắc dĩ thờ dài nói: "Em không phải đối thủ của Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi, đấu không lại bọn họ đâu."

"Ý anh là sao? Thời gian này bọn họ đem Hồ gia chúng ta làm đến long trời lở đất, lại khiến chúng ta chịu nhục nhã như vậy, anh tính làm như thế nào đối phó bọn họ?" Hỗ Minh Phi nói lời này khi đó cũng có chút oán khí. Ngày đó lời của ông nội cô ta nghe được rõ ràng, anh trai cô ta rõ ràng cho thấy đối với Tô Thi Thi bọn họ thủ hạ lưu tình rồi.

Hỗ Sĩ Minh đâu nào nghe không hiểu ý tứ trong lời nói của Hỗ Minh Phi. Hắn nghe vậy cười khẽ một tiếng, chỉ là ánh mắt có chút lạnh lùng: "Chúng ta đến hiện tại còn không có tra rõ ràng Bùi Dịch còn

con bài nào chưa lật, phóng cái đạn mù ra ngoài, chỉ khiến đối thủ của chúng ta có lợi."

Anh nói xong hít một hơi thật sâu, trầm giọng nói: "Anh thừa nhận, gần đây quả thật luôn làm cho Hồ gia mất mặt, nhưng mà để cho Bùi Dịch lộ ra thân phận mất chút mặt mũi cũng đáng, sau này anh sẽ trả lại đủ!"

Anh nói xong lời cuối cùng này, trong mắt là chứa đầy hung ác, liền ngay cả Hồ Minh Phi cũng hoảng sợ.

"Em biết rồi, anh trai của em làm sao có thể để cho bọn họ ức hiếp chứ?" Hồ Minh Phi cười nói.

Từ nhỏ đến lớn, anh trai vẫn luôn là tấm gương cho cô ta. Mà lần này luôn vấp phải trắc trở, cũng để cho cô ta khó hiểu không thôi.

Mà có chút nguyên nhân, Hồ Sĩ Minh cũng không để cho Hồ Minh Phi biết, mà là đối với cô ta nói: "Em hiện tại đối với bọn họ giữ một khoảng cách, chuyện ở Đoàn gia em cũng đừng tham gia nữa. Để cho chính bọn họ đấu tranh nội bộ đi."

"Biết rồi." Hồ Minh Phi cũng là âm u. Lời tuy nói như vậy, nhưng mà cục tức kia trong lòng cô ta như thế nào nuốt được chứ!

"Mặt khác nói cho em biết một chuyện, Tô Thi Thi đem bản thiết kế vốn định tham gia cạnh tranh đấu thầu ở công ty chúng ta, chuyển sang cho một công ty khác rồi." Hồ Sĩ Minh nói.

"Cái gì? Cô ấy như vậy, quá không đem chúng ta để vào mắt rồi!" Hồ Minh Phi tức giận đến thiếu chút nữa thổ huyết, đột nhiên hiểu rõ mọi chuyện, đối với Hồ Sĩ Minh nói, "Cho nên nói ngày đó văn kiện thuyết trình của cô ấy đột nhiên biến mất là cố ý?"

"Cái này không rõ ràng lắm, nhưng mà cô ấy đem bản thiết kế vốn dự đấu thầu ở công ty chúng ta cho công ty khác là cố ý. Hẳn là sớm liền không có ý định cùng chúng ta hợp tác." Hồ Sĩ Minh nhàn nhạt nói.

Trong ấn tượng của anh Tô Thi Thi quả thật sẽ làm như vậy, anh cũng không có ngạc nhiên lắm.

"Hừ, thiết kế của cô ấy tốt hơn em sao? Không nghĩ muốn cùng chúng ta hợp tác, là sợ cạnh tranh đấu thầu bất lợi thì có!" Hồ Minh Phi khinh thường nói.

Hồ Sĩ Minh nhìn thoáng qua em gái của chính mình, bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Thực lực của cô ấy không hề thua kém so với em đâu."

"Anh, người như thế nào lại đối với người khác đề cao, diệt uy phong của mình chứ?" Hồ Minh Phi mất hứng rồi.

Hồ Sĩ Minh đứng lên nói: "Không tin mà nói, lần sau công trình thôn Thành Trung hai người có khả năng sẽ lại có cơ hội quyết đấu."

Hồ Minh Phi sắc mặt trầm xuống: "Anh là nói bọn họ sẽ tham gia cạnh tranh cái công trình này?"

Hồ Sĩ Minh gật đầu: "Đã nhận được tin tức, Bùi Dịch hẹn Hồng gia, hẳn là phải có động thái rồi"

Công trình thôn Thành Trung, Lan gia bày tỏ không muốn nhúng tay vào, nhưng vẫn cần liên thủ mới có thể giành được. Nhưng mà hiện tại ai tìm được người liên minh vững mạnh liền nắm quyền chủ động, đến sau cùng ai thắng ai thua còn chưa biết được, cho nên mỗi người đều tranh thủ liên minh.

Hồ Minh Phi gật đầu, trong lòng có chút chờ mong. Cô ta rất muốn nhìn đến ngày anh trai cô ta đem Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi dẫm trên đất.

Mà sau đó, các gia tộc lớn ở Bắc Kinh này tựa hồ đều đã tập trung ở cái công trình thôn Thành Trung kia. Chính phủ cũng chính thức đưa thư mời dự họp để tuyên bố tin tức, tuyên bố khai thác thôn Thành Trung thành một thành phố mới phát triển về du lịch, đem thôn Thành Trung kia làm thành phố mới kiểu mẫu.

Tô Thi Thi nghe được tin tức từ Ôn Ngọc khi đó, triệt để chấn kinh rồi.

Mọi người ngủ ngon! Hãy mơ đến ta nè

Chương 319: Ghen tị

Ngày hôm đó lúc giờ nghỉ ngơi, trong văn phòng công ty Sunshine của Tô Thi Thi, Ôn Ngọc đang cùng Tô Thi Thi tám chuyện.

Nghe được một chút tin tức khi đó, Tô Thi Thi chấn kinh đến tột đỉnh.

"Cô là nói, cái công trình thôn Thành Trung kia sau khi hoàn thành sẽ trở thành điểm du lịch mang đến ích lợi to lớn cho những nhà đầu tư, lợi ích còn chia đều nữa sao?" Tô Thi Thi hỏi.

Cái thôn Thành Trung này sẽ làm một cái công trình mẫu, là thôn đầu tiên trên cả nước phát triển mô hình du lịch kiểu mẫu, cơ hồ bao quát sự thay đổi của các quốc gia trên thế giới qua mấy ngàn năm lịch sử, có khắc sâu giá trị du lịch. Có thể nói tiền đồ vô lượng.

Ôn Ngọc gật đầu, giọng nói mềm mềm dẻo dẻo, nhưng mà ánh mắt lại lóe sáng lấp lánh, có chút kích động nói: "Chao ôi, cho nên mới có người nhiều muốn đi giành lấy được một chén canh trong dự án này như vậy."

"Trời ạ, chuyện này đâu chỉ là một chén canh, quả thực là khối thịt lớn béo bở." Tô Thi Thi chặc chặc thở dài.

Cô có vẻ dăm chiêu nói: "Tôi giống như nhìn thấy Bùi Dịch đối với cái công trình này cũng cực kỳ cảm thấy hứng thú."

"Vậy sao, đến Tần Phong cũng đều phải đi tham gia cạnh tranh đấu thầu đó." Ôn Ngọc nói.

"Tần Phong?" Tô Thi Thi nhíu mày, hướng tới Ôn Ngọc tiếp sát, "Tôi nhớ rõ cô trước kia gọi anh ấy là Tần tổng nha. Từ khi nào thì quan hệ hai người lại tốt như vậy rồi hả?"

"Thi Thi!" Ôn Ngọc mặt trắng xanh một phen liền hồng y hết táo đỏ, cúi đầu cũng không dám nhìn cô, ấp úng nói, "Tôi không thèm nói chuyện với cô nữa."

Sau đó cô chẳng chạy.

Tô Thi Thi nhìn bóng lưng cô rời đi, trong mắt hiện lên quét xuống ý cười.

Xem ra Ôn Ngọc cùng Tần Phong tình cảm gần đây cũng không tệ.

Đúng lúc này, cửa văn phòng của cô được mở ra, Đồng Tiêu Tiêu lạnh chanh lát tấu chạy tiến vào, người còn chưa tới, đã nghe thấy tiếng: "Thi Thi, đoán xem tôi vừa nhìn thấy ai nè!"

Tô Thi Thi nhíu mày, đứng lên rót ly nước, uống một ngụm, bình tĩnh phun ra hai chữ: "Bùi Dịch."

Đồng Tiêu Tiêu trừng mắt: "Cô làm sao có thể đoán được?"

Tô Thi Thi cười nói: "Chuyện này rất khó đoán sao? Mỗi lần Bùi Dịch đến đây, cô đều giống như gặp quỷ một dạng."

"Ách..." Đồng Tiêu Tiêu xấu hổ gãi gãi đầu. Cô thật sự biểu hiện có khoa trương như thế sao? Bất quá cô quả thật rất sợ Bùi Dịch

Không đúng, chuyện này không phải trọng điểm!

Đồng Tiêu Tiêu chạy đến trước mặt Tô Thi Thi, lôi kéo tay cô nói: "Cô

không cảm thấy lạ khi Bùi tổng đến chỗ này, vậy mà không tới tìm cô sao?"

"Cô nói đi, anh ấy đi nơi nào?" Tô Thi Thi có chút bất đắc dĩ nói, nha đầu kia còn ra vẻ bí hiểm.

Nào biết Đồng Tiêu tiêu sắc mặt nhất thời trở nên có chút cổ quái, cô chỉ chỉ bên ngoài, ấp úng nói: "Bùi tổng... Đến văn phòng Tổng tổng."

"Đến văn phòng của sư huynh?" Lần này đến phiên Tô Thi Thi cũng kinh ngạc, chân mày không cảm giác nhú một phen, lập tức đặt cái ly xuống, đi nhanh ra bên ngoài.

Anh hẳn không lại đi ăn hiếp sư huynh cô rồi chứ?

Không đúng, sư huynh cô gần đây cực kỳ an phận, hẳn là không trêu chọc đến Bùi Dịch đi?

Ngay tại lúc Tô Thi Thi đi đến cửa văn phòng Tổng Trọng Hạo, cửa đột nhiên mở ra, Tô Thi Thi ngẩng đầu liền nhìn thấy Bùi Dịch đứng ở trước mặt.

"Ách..." Tô Thi Thi vội vàng điều chỉnh lại vẻ mặt, nặn ra một nụ cười tươi tắn, hướng về phía Bùi tiên sinh cười cười đầy vẻ háo sắc, "Thật khéo, anh đến đây lúc nào?"

"Không khéo, anh là đặc biệt đến đây." Bùi Dịch nhàn nhạt nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, khi nói chuyện giữ chặt cổ tay cô, đi ra ngoài.

"Cái kia..." Tô Thi Thi vội vàng quay đầu, muốn nhìn thử tình hình trong văn phòng một chút.

Chỉ là cô còn chưa nói được gì, liền nhìn đến sư huynh cô bay như

điên chạy ra, hướng về phía Tô Thi Thi hớn hờ khoát tay, nói với theo: "Sur muội, trở về mua trà chiều giúp anh."

Trà chiều? Trở về?

Tô Thi Thi quay đầu nhìn về phía Bùi Dịch: "Chúng ta muốn đi đâu?"

Sur huynh cô xem ra giống như rất vui vẻ?

"Dùng trà." Bùi Dịch phun ra hai chữ, lôi kéo Tô Thi Thi trở về văn phòng của cô lấy chút đồ đạc.

Tô Thi Thi kỳ quái liếc anh, một bên cầm lấy điện thoại cùng túi xách, một bên ở trong lòng vẫn lầu bầu.

Bùi Dịch tựa hồ đang vội, vừa thấy Tô Thi Thi lấy xong đồ, liền lôi kéo cô rời khỏi văn phòng.

Hai người trực tiếp đi đến bãi đỗ xe dưới đất, chú Lý đã sớm chờ ở đó rồi. Hai người vừa lên xe, chú Lý dùng kỹ năng đua xe của mình lập tức phát huy đến chỗ cực hạn, xe nhanh như chớp liền rời khỏi bãi đỗ xe.

Tô Thi Thi đợi cho xe đến bên ngoài, mới thoáng nhẹ nhàng thở ra. Mỗi lần chú Lý nổ máy xe, luôn luôn làm cho cô có cảm giác ngồi trên đỉnh núi.

Cô quay đầu nhìn thoáng qua người đàn ông bên cạnh, thấp giọng hỏi: "Anh vừa rời đối với sư huynh em làm cái gì?"

Bùi Dịch quay đầu nhìn về phía cô, ánh mắt có chút nguy hiểm: "Em cảm thấy được anh sẽ đối với anh ta làm cái gì?"

"Ách..."

Tô Thi Thi mà lại không phản bác được, cô yên lặng ngồi thẳng người, lặng lẽ lấy điện thoại ra.

Hay là hỏi qua sư huynh đi, không có gì cô mới yên tâm được!

Cô hướng Tống Trọng Hạo gửi một tin nhắn.

"Vừa rồi Bùi Dịch đã nói gì với anh rồi hả?"

Tống Trọng Hạo cực kỳ nhanh liền trả lại tin nhắn của cô, chỉ có ngắn ngủn một câu: "Thiên cơ bất khả lộ."

Tô Thi Thi dờ khóc dờ cười, lại gửi qua một câu: "Anh ấy có ức hiếp anh hay không?"

"Không có."

"Nói thật đi, em sẽ bảo vệ anh."

"Thực không có!!!!" Tống Trọng Hạo lập tức gửi lại tin nhắn kèm theo vài cái dấu chấm than.

Tô Thi Thi trước mắt nhất thời hiện ra hình ảnh một người đàn ông thu mình lui ở trong góc, một vẻ "trung trinh bất khuất lại tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục" đáng vẻ vô cùng thương cảm.

"Hí..." Tô Thi Thi run lấy bầy, vẫn lại là cảm thấy được có vấn đề, tiếp tục hỏi tới, muốn an ủi tâm hồn đầy tổn thương của sư huynh mình.

Nhưng mà Tống Trọng Hạo một mực chắc chắn không bị Bùi Dịch ức hiếp, lại còn tìm các loại chứng cứ chứng minh chính mình hiện tại

cực kỳ vui vẻ.

Anh càng như thế này, lạo càng để cho Tô Thi Thi cảm thấy kỳ quái. Cô đúng là tận mắt thấy qua sư huynh cô bị Bùi Dịch ức hiếp có bao nhiêu thảm.

Lần trước Tô Thi Thi để cho Tống Trọng Hạo vụng trộm lái xe tải đi tiếp ứng bọn cô, về sau bị Bùi Dịch biết, Bùi Dịch không biết đối Tống Trọng Hạo làm chuyện gì, mà liên tục hai tuần lễ sau đó Tống Trọng Hạo vừa thấy đến Bùi Dịch liền trốn.

Tống Trọng Hạo càng không nói, Tô Thi Thi trong lòng lại càng tò mò, trên đường một mực cùng Tống Trọng Hạo nhắn tin hỏi cho bằng được, mãi đến khi cô cảm giác được hơi thở của người đàn ông bên cạnh càng ngày càng thấp thì đã quá muộn.

"Ha ha... Cái kia... Nếu em nói em là cùng Ngọc nhắn tin với nhau anh tin không?"

Bùi Dịch nhàn nhạt nhìn Tô Thi Thi, nhưng mà trong lời nói lại lộ ra khí tức nguy hiểm: "Tô tiểu thư, em là đang sĩ nhục chỉ số thông minh của anh sao?"

"Cái kia..." Tô Thi Thi nuốt một ngụm nước bọt, im lặng không tiếng động đưa điện thoại di động nhét vào trong túi xách, nghiêm trang nói, "Em không nhắn tin nữa!"

Vẻ mặt Bùi Dịch vẫn như cũ nhàn nhạt, thân thể từ từ hướng tới Tô Thi Thi tiếp sát, phả vào bên tai cô thấp giọng nói: "Tô tiểu thư, anh hẳn là từng nhắc nhở qua em, để cho anh nhìn thấy em vẫn ở trước mặt anh nhắc đến người đàn ông khác, em sẽ cực kỳ thảm!"

Anh dừng một chút, trong mắt có một tia oán khí: "Lá gan của em

càng ngày càng lớn rồi, đổi thành cùng đàn ông nói chuyện phiếm đúng không?"

Cái cô gái ngu ngốc này, từ lúc lên xe không quá một phút đồng hồ đã bắt đầu cùng người ta nói chuyện phiếm, hàn huyên ước chừng 30 phút rồi, trong lúc đó cũng không ngẩng đầu nhìn một chút, xem anh là người chết sao?

Tức chết anh rồi!

Bùi tiên sinh thừa nhận, anh hiện tại đặc biệt không nóng giận, mà toàn thân đều đã tỏa ra chua xót!

"Em... sai rồi." Tô Thi Thi cúi đầu.

Cô gái nhỏ này luôn biết co dãn tùy lúc, lúc này Bùi tiên sinh tuyệt đối không thể trêu chọc, anh vẫn còn có việc cần nhờ đến cô!

Để cho cô ngạc nhiên hơn cả chính là Bùi Dịch vậy mà không có đối với cô làm ra chuyện gì.

Anh sau khi dọa cô một trận, liền ngồi thẳng thân thể.

Tô Thi Thi chính đang kinh ngạc, chỉ thấy xe đã ngừng lại, chú Lý thay bọn họ mở cửa xe: "Tiên sinh, Tô tiểu thư, đến nơi rồi."

Tô Thi Thi xuống xe ngẩng đầu vừa thấy, trong lòng càng thêm nổi lên nghi ngờ. Chỗ này là trước đây lúc cô tham gia cạnh tranh đấu thầu công trình gian khách đã tới.

Xung quanh nơi này không có chỗ nào thích hợp để dùng trà. Bùi Dịch mang cô đến đây làm gì?

Không đúng, muốn nói chỗ dùng trà, trong tòa nhà lớn trước mặt này thật sự có một cái.

Tô Thi Thi không khỏi nhớ tới lúc trước cô dùng một bình trà nồng đậm chuốc say Hồ Quân Nhạc.

Mấy phút đồng hồ sau, Tô Thi Thi không khỏi cảm thán suy nghĩ quạ đen này của mình.

Vậy mà thật sự đi tới gian phòng u ám lúc trước kia.

Bọn họ vừa mới đi vào không bao lâu, bên trong liền truyền đến một giọng nói sắc nhọn.

"Tô Thi Thi? Như thế nào lại tới nữa?"

Hồ Quân Nhạc?

Tô Thi Thi trong lòng trầm xuống, muốn đánh vào miệng mình.

Thật sự là không chỉ là suy nghĩ quạ đen, cô thật đúng là miệng quạ mà!

Chương 320: Đầu óc bị cửa kẹp

Trong căn phòng riêng được bao trọn là một vẻ mờ tối, ngọn đèn lơ mờ.

Tô Thi Thi nheo mắt lại, tầm mắt sau khi thích ứng ngẩng đầu vừa thấy, khi nhìn thấy phía trước ngòai trên sofa một đám người khi đó, mà rất nhanh nhận lại.

Hồ Quân Nhạc?

Tô Thi Thi không có nhìn lầm, người đàn ông trẻ tuổi chính đang ở phía trước ngòai bắt chéo hai chân không phải là Hồ Quân Nhạc nhiều ngày không gặp đó sao? Mà ngòai bên cạnh anh là những người bạn của anh ta.

Đều là mấy vị thiếu gia nhà giàu đời thứ hai ở Bắc Kinh này.

Hồ Quân Nhạc đang cùng mấy người bạn của mình nói chuyện phiếm, khòe mắt cơ hồ cảm nhận được phía trước có người mới bước vào. Anh ta tập trung nhìn thử, ánh mắt nhất thời trọn thật lớn, thiếu chút nữa từ trên ghế sofa nhảy dựng lên.

"Tô Thi Thi? Chết tiệt! Cô tại sao lại tới nơi này?"

Bọn họ vốn dĩ âm thanh lúc nói chuyện cũng không lớn, lúc này Hồ Quân Nhạc đột nhiên rống to, khiến không khí trong phòng bao riêng này có vẻ đặc biệt ngọt ngào.

Hồ Quân Nhạc thân thể cứng đờ, mặt có chút đỏ lên.

Thật sự là oan gia ngõ hẹp nha!

Mỗi lần nhìn thấy Tô Thi Thi luôn luôn gặp không chuyện tốt, Hồ Quân Nhạc hiện tại nhìn đến Tô Thi Thi đều sợ rồi!

Tô Thi Thi lúc này so với Hồ Quân Nhạc còn ngại ngùng hơn.

Cái tên trẻ con này vì cái gì lại kêu hô lớn tiếng như vậy!

"Bùi Dịch đến rồi sao?" Vừa lúc này, bên trong phòng truyền đến một giọng nói mùi phần khí thế, làm giảm bớt đi sự xấu hổ của hai người kia.

Tô Thi Thi trong lòng cả kinh.

"Hồng gia?"

Giọng nói này cô nhận ra!

"Ở chỗ này chờ anh." Bùi Dịch ghé sát vào bên tai Tô Thi Thi, dừng một chút, lại bổ thêm một câu, "Không cần khách khí."

Anh nói xong tiện xoay người hướng tới phòng trong đi đến, nơi đó ngọn đèn so với gian ngoài muốn sáng tỏ hơn một chút, chính là nơi Hồng gia dùng để tiếp khách.

"Anh đặc biệt đến đây chào hỏi Hồng gia? Vậy dẫn mình theo để làm gì?" Tô Thi Thi có chút khó hiểu.

Bùi Dịch trước đó một chút cũng chưa lộ ra.

"Tô tiểu thư, mời qua bên này ngồi." Lúc này sô pha bên kia truyền đến một giọng nói đàn ông ôn hòa.

Tô Thi Thi hoàn hồn, lúc này tầm mắt của cô đã thích ứng được ánh sáng u ám trong căn phòng bao riêng này, theo tiếng nói nhìn đi qua, chỉ thấy người nói chuyện với cô chính là một người đàn ông tầm ba mươi tuổi.

Hồng Hưng Nhiên.

Tô Thi Thi nhận ra hắn là con út của Hồng gia, hiện tại là phó tổng tập đoàn Hồng thị.

Tô Thi Thi gật đầu một cái, hướng tới bọn hắn đi qua.

Tình cảnh này, giống như như là lần đó, cô bị người ta mang tới căn phòng bao riêng này vậy.

Khi đó cô cùng Bùi Dịch quan hệ còn không có giống như hiện tại thân mật, đến chỗ này khi đó, trong lòng khó tránh khỏi không yên.

Nhưng rất kỳ quái, hiện giờ cô lại đứng ở chỗ này, chỉ cần có Bùi Dịch ở đây, lòng của cô lại không hiểu sao vô cùng yên ổn.

Tô Thi Thi đi qua, muốn chọn vị trí ngồi xuống. Mà bên kia Hồ Quân Nhạc đột nhiên thúc giục người bên cạnh, hướng một bên chen lách qua: "Tô Thi Thi, cô đừng tới đây!"

Hồ Quân Nhạc rất cục minh bạch hôm nay anh trai hắn vì cái gì không muốn cho hắn đến gặp Hồng gia, thì ra là Tô Thi Thi bọn họ muốn tới, hắn tự nhiên hiểu rõ tâm tư anh trai mình.

Đúng là hắn thật sự không nghĩ muốn gặp Tô Thi Thi nha!

"Hổ thiếu gia, tôi là hổ dữ, sẽ ăn thịt anh sao?" Tô Thi Thi cười như không cười nhìn Hồ Quân Nhạc liếc mắt một cái. Người này có cần phải bày ra vẻ mặt phô trương như vậy không?

"Cô so với hổ dữ vẫn còn khùng bố hơn không phải sao? Còn có hai con chó kia của cô nữa!" Hồ Quân Nhạc nhớ tới hai con chó điên kia, kìm lòng không đậu run run một phen, có dũng khí nghĩ muốn chạy mất dép rồi.

"Tô tiểu thư, dùng trà. Quân Nhạc chỉ là nói đùa với cô thôi, đừng để ý." Hồng Hưng Nhiên thay Tô Thi Thi rót một chén trà, cười nhẹ nói.

"Cảm ơn." Tô Thi Thi tiếp nhận trà uống một ngụm, trong lòng trái lại đối vị Hồng tiên sinh có vài phần cảm tình.

Lần trước cô chỉ là có thấy qua anh ta, bọn họ nói thật ra chỉ là người xa lạ. Nhưng mà, biểu hiện đối với cô lại hết sức thân thiện, một chút cũng không có vẻ gì vênh váo hung hăng, làm cho người ta cực kỳ thoải mái.

Xem ra việc Bùi Dịch cần phải làm, hẳn là có thể nắm chắc rồi? Tô Thi Thi trong lòng thầm nghĩ.

Cô tự nhiên biết thái độ của Hồng Hưng Nhiên đối với cô rất tốt, hơn phân nửa là nể mặt mũi Bùi Dịch. Nếu hẳn hướng chính cô cầu tốt, như thế hiển nhiên là vì cùng Bùi Dịch giao hảo.

Hiện công trình thôn Thành Trung đã chính thức đấu thầu, rất nhiều tập đoàn có thực lực đều đã đang âm thầm qua lại, muốn liên minh. Bùi Dịch lúc này tới gặp Hồng gia, mục đích đã cực kỳ rõ ràng.

Tô Thi Thi im lặng không nói gì uống trà, ở trong lòng yên lặng cầu

nguyện: Để cho cô an tĩnh đợi bọn họ nói chuyện kết thúc đi.

Đúng là có kẻ đầu óc bị cửa kẹp, lại không muốn buông tha cô.

Hồ Quân Nhạc thấy Tô Thi Thi tự dung an phận ngồi uống trà, tiểu ác ma trong lòng lại kìm nén không được, nhớ tới những lần trước đều bị Tô Thi Thi hại đến thảm như thế.

Hồ thiếu gia âm thầm hít vào một hơi, hướng tới chỗ Tô Thi Thi đang ngồi, chỉ vào trà khay trên bàn nói: "Có dám pha một ấm trà hay không?"

Tô Thi Thi nhú mày, quay đầu nhìn nhặt nhìn anh: "Anh còn muốn cảm thụ một phen say trà nữa sao?"

"Cô!" Hồ Quân Nhạc mặt trắng xanh một phen liền đỏ. May mắn nơi này ánh sáng u ám, xem không rõ lắm. Hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Không nhắc tới chuyện trà lần trước được không!"

Tô Thi Thi gật đầu: "Được!"

Hồ Quân Nhạc đang muốn nói chuyện, lại nghe Tô Thi Thi nói: "Tôi không ngại chuốc say anh lần thứ hai!"

"Cô!" Hồ Quân Nhạc chán nản, gõ gõ lên khay trà, buồn bực nói, "Lần trước là tôi không cẩn thận mắc bẫy của cô. Bây giờ, chúng ta công bằng một chút, xem ai trà đạo lợi hại hơn, như thế nào?"

Hồ Quân Nhạc yêu thích rất nhiều thứ, nhưng mà thích nhất vẫn lại là trà nghệ, cái này so với tính cách của anh hoàn toàn trái ngược, nhưng anh lại vô cùng thích. Lúc này bất cơ hội, muốn ở trước mặt Tô Thi Thi khoe khoang một phen.

Nhưng Tô Thi Thi lại nhìn anh, có chút vô tội hỏi han: "Tôi vì cái gì phải so cao thấp với anh? Không rảnh."

"Cô!" Hồ Quân Nhạc không nói nên lời, thiếu chút nữa bị nghẹn chết.

Cô gái này, thật đúng là không nể mặt anh nha!

Bên cạnh của hắn mấy người kia đều đã ngồi ở một bên, cúi đầu kìm nén cười, người nào cũng không xen mồm.

Vị Tô tiểu thư này cực kỳ dũng mạnh bọn họ đúng là nghe nói qua, cũng không nghĩ muốn chuốc họa vào thân mình đâu.

"Một đám không nghĩa khí!"

Hồ Quân Nhạc quay đầu trừng mắt nhìn đám bạn của mình liếc mắt một cái, quay đầu tiếp tục trêu chọc Tô Thi Thi: "Như vậy liền chịu thua rồi hả?"

Tô Thi Thi nhẫn cầu xoay một vòng, đột nhiên hướng anh tiếp sát, để sát vào bên tai anh thấp giọng nói: "Anh không muốn biết bọn họ ở bên trong nói chuyện gì sao?"

Hồ Quân Nhạc thân thể cứng đờ, trên mặt biểu tình thiếu chút nữa như quả bóng căng nổ tung.

Biểu tình của anh ta trong nháy mắt biến hóa, Tô Thi Thi trong lòng hiểu rõ. Cô đoán đúng rồi, Hồ Quân Nhạc đến chỗ này cũng không phải ngẫu nhiên.

Cô vỗ vỗ bả vai Hồ Quân Nhạc, phun ra hai chữ: "Trật tự."

"Cô... Hừ!" Hồ Quân Nhạc thâm sâu thở ra một hơi. Cô gái này thật

là đáng sợ! Quả thực so với chị gái của anh còn đáng sợ hơn!

"Tôi uống trà!" Hồ Quân Nhạc hung hăng trừng mắt nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, tự rót một chén trà uống một mình.

Nơi này rất nhanh liền yên tĩnh trở lại, mấy người tiếp tục nhỏ giọng nói chuyện với nhau, như là lúc Tô Thi Thi vừa mới vào đây vậy. Chỉ là Tô Thi Thi tâm tư toàn bộ đều đã ở bên trong.

Cũng không biết Bùi Dịch nơi đó thế nào rồi.

Mà lúc này, Bùi Dịch đang cùng Hồng gia ngồi ở trước bàn cờ đánh cờ.

Hồng gia thích cờ vây, chuyện này toàn bộ người ở Bắc Kinh này đều đã biết đến, Bùi Dịch ở phương diện này cũng không phải cao thủ, nhưng mà tài đánh cờ thỉnh thoảng cũng sẽ để cho Hồng gia kinh ngạc.

"Bùi Dịch, tài đánh cờ của cậu lại tiến bộ rồi." Hồng gia hạ xuống một viên cờ đen, đối với Bùi Dịch cười nói.

"Hồng gia quá khen." Bùi Dịch nói xong hạ xuống một viên cờ trắng.

Hồng gia ngẩng đầu nhìn anh một cái, nhìn người trẻ tuổi trước mặt trầm ổn có độ, không nóng không vội, trong mắt hơn một tia thưởng thức.

Thời gian này chuyện xảy ra ở Bắc Kinh ông ta đều biết. Lão hồ ly trong mắt hiện lên quét xuống ánh sáng, gập cờ hạ không sai biệt lắm, dẫn lời mở miệng trước nói: "Cậu là nghĩ muốn cùng ta hợp tác dự án thôn Thành Trung thôn kia sao?"

Lời này vừa nói ra, ở đây tất cả mọi người sửng sốt một phen.

Lời này cũng thật đầy đủ trực tiếp!

Nhưng mà đây cũng không phải Hồng gia lần đầu tiên nói những lời này.

Bùn tình ghê gớm, cả ngày làm ko đc 3c T.T

Chương 321: Xảy ra bất ngờ

"Vâng", một chữ ngắn gọn nói năng có khí phách. Hồng gia trực tiếp nói, Bùi Dịch vậy mà so với Hồng gia càng trực tiếp hơn.

Bùi Dịch hạ xuống một viên cờ trắng, ngẩng đầu nhìn thẳng Hồng gia nói: "Tôi lấy tôi danh nghĩa cá nhân muốn cùng Hồng gia hợp tác, ích lợi chia đều."

Hồng gia ánh mắt vù một phen nheo lại.

Bùi Dịch lời này trọng lượng cũng không nhẹ. Người thanh niên này thực lực tuyệt đối không giống như những gì trước mắt bọn họ thấy được đơn giản như vậy. Lúc trước có tin đồn Xây dựng Tiệp Khắc là công ty của Bùi Dịch, nhưng anh hẳn là không chỉ có một cái công ty này.

Mà Bùi Dịch nói anh lấy danh nghĩa cá nhân, hiển nhiên liền là ý muốn nói cho Hồng gia, chỉ cần là Bùi Dịch lấy được quyền khai phá thôn Thành Trung, như thế Hồng gia đều đã từ trong được lợi.

"Tuổi trẻ đầy hứa hẹn nha." Hồng gia khen ngợi một tiếng.

Lòng dạ người thanh niên trẻ tuổi trước mắt này, quả thật làm cho người ta thán phục.

Ông ta hơi suy nghĩ một chút, cần lấy một viên cờ đen, đặt vào trung tâm của một mảnh có đầu quân cờ trắng vây quanh, trầm trầm phun ra hai chữ: "Thành giao."

(Chặc, chặc, chỉ là cờ vây thôi, bạn cũng có nghiên cứu ko làm khó được bạn đâu. hơơ)

Bùi Dịch trên mặt biểu tình không hề thay đổi, giống như đã sớm trong dự liệu của anh vậy, nghe thấy thế chỉ là đối với Hồng gia gật gật đầu: "Hợp tác vui vẻ."

"Người trẻ tuổi, hi vọng cậu đừng để cho tôi thất vọng." Hồng gia cười nói.

"Đương nhiên." Bùi Dịch khước miệng nhếch lên.

Mục đích của anh đã đạt được.

Sau đó hai người tiện hàn huyên một chút chuyện trên trời dưới đất, nhân tình thế thái, nhưng mà họ đều hiểu ngầm, hai người đều không có tiếp tục đề cập đến chuyện công trình thôn Thành Trung kia nữa, chỉ là nói một chút cổ phiếu cùng với chính sách thay đổi gì gì đó của chính phủ.

Mà lúc này bên ngoài Tô Thi Thi đang cố gắng dỏng tai lên lắng nghe, nhưng mà nhíu mi.

Cái gì cũng chưa nghe được!

Tô Thi Thi buồn bực, căn phòng bao riêng này rộng khoảng chừng hơn hai trăm mét vuông, bọn họ lúc này ở phía ngoài cùng, cách xa như vậy, từ đầu nghe không được động tĩnh bên trong.

"Đừng phí công vô ích nữa." Lúc này, Hồ Quân Nhạc đem một ly trà đặt ở trước mặt Tô Thi Thi, chế nhạo nhìn cô, "Cô thật đúng là muốn nghe bên trong nói cái gì sao?"

Tô Thi Thi ánh mắt âm u, cầm lấy chén trà uống một ngụm, nhàn nhạt nói: "Tôi chỉ là chán anh quá lắm thôi."

"Cô!" Hồ Quân Nhạc hít sâu. Anh tuyệt đối không nên cùng Tô Thi Thi nói nữa, từ đầu lắm thôi đều là vì cô!

Bên cạnh, Hồng Hưng Nhiên nhìn đến dáng vẻ hai người đấu võ mồm, trong mắt hiện lên quét xuống ý cười.

Nào biết Hồ Quân Nhạc quay đầu vừa hay nhìn thấy anh đang cười, lập tức dừng cảm, đã chạy tới ngồi vào bên cạnh anh, một tay ôm lấy bờ vai của anh, cười nói: "Anh Hưng Nhiên, chúng ta tới pha trà đàm đạo một phen được không?"

Hồng Hưng Nhiên có chút bất đắc dĩ, tiểu tử này tinh lực cũng thật dồi dào!

Anh không lay chuyển được Hồ Quân Nhạc, đành phải để cho người phục vụ đi lấy chút lá trà đến đây, hai người châm trà, lần lượt nhấp nhấp trà rồi đoán chủng loại trà.

Ngay lúc người phục vụ cầm lá trà vào, mới vừa mở cửa, đột nhiên hét lên một tiếng. Mọi người ngẩng đầu trông đi qua, chỉ thấy phía trước mạnh xông tới một cái bóng đen, rất nhanh hướng tới bọn họ bên này phóng tới.

Tô Thi Thi lúc nhìn thấy bóng đen này khi đó trong lòng hồi hộp, có cảm giác quen thuộc.

Ngay sau đó, cô liền nghe đến Hồ Quân Nhạc ở bên kia thét chói tai: "Chó chết! Mà làm sao có thể đến đây! Cứu mạng!"

Tiếng gầm lên đầy giận dữ kia liền giống như lúc hắn mới vừa mới

nhìn thấy Tô Thi Thi xuất hiện một dạng.

Không đúng, anh ta nói cái gì?

Chó? Nơi này làm sao có thể có chó!

Tô Thi Thi ngây dại, chỉ ngây ngốc nhìn chó ngao Tây Tạng màu đen kia đột nhiên xông tới.

Tiểu Vịnh như thế nào lại ở chỗ này!

Tiểu Vịnh đến đây, vậy Đại Cầu Tử...

Tô Thi Thi còn không có nghĩ xong, liền nghe đến phía trước lại truyền đến tiếng kêu sợ hãi của người phục vụ.

Sau đó mọi người liền nhìn đến từ cửa lao tới một cái bóng màu vàng. Chỉ thấy một con chó vàng trên lưng mang hai cái giỏ, lè lưỡi, vui sướng hướng tới bọn họ bên này vọt tiến vào.

Bên trong hai cái giỏ kia truyền ra từng đợt tiếng cún con đang kêu, bốn cái đầu nhỏ tròn vo nhô lên khỏi cái giỏ, đang tò mò nhìn trong phòng.

"Đại Cầu Tử?" Tô Thi Thi bùng kín đôi mắt. Đại Cầu Tử này làm cha người ta cũng thật đúng là biết yêu thương con cái, đến đâu cũng không quên mang theo đám cún con, đúng là chúng nó tới cùng là như thế nào chạy đến chỗ này?

Ngay tại lúc Tô Thi Thi còn đang kinh ngạc, cửa phòng bao riêng cửa đột xuất hiện một cái đầu thò vào. Tô Thi Thi vừa thấy đến hấn, ánh mắt lập tức liền tái rồi.

"Đoàn Tĩnh Đồng!" Tô Thi Thi nổi giận. Không cần nghĩ cũng biết nhất định là cái tên nhóc con Tiểu Tổ Tông này đem đám chó kia đến đây, phải nói là cậu để cho mấy con chó đánh hơi, theo dõi đến chỗ này!

"Đại Cầu Tử, Tiểu Vĩnh. Chị ấy có ở bên trong hay không?" Trong căn phòng bao riêng u ám, Đoàn Tĩnh Đồng trong lúc này nhìn không rõ lắm, chỉ theo tiếng chó sủa chạy tiến vào.

Cậu chạy đến trước mặt ghế sofa, dần dần nhìn thấy rõ ràng tình huống phía trước, ánh mắt nhất thời trợn tròn, chỉ vào Tô Thi Thi nói: "Chị quả nhiên ở trong này!"

Dáng vẻ thờ phì phì kia, thật giống như Tô Thi Thi đem cậu bỏ rơi một dạng.

Tô Thi Thi triệt để cạn lời rồi, ánh mắt kìm lòng không đậu hướng phòng trong nhìn nhìn, không biết bên trong kia có nghe đến động tĩnh bên ngoài này không nữa.

Chính đang nghĩ như vậy, Đại Cầu Tử đột nhiên hướng về phía cô chạy đến trước mặt ra sức điên cuồng sủa một hồi, bốn con chó nhỏ trong giỏ sợ tới mức uông uông uông kêu loạn không ngừng.

Tô Thi Thi nâng trán, lần này nếu nói không nghe đến đều khó có khả năng rồi.

"Đồng Đồng." Hồng Hưng Nhiên lần trước ở trong vũ hội từng nhìn thấy qua Đoàn Tĩnh Đồng, lúc này thấy Tô Thi Thi lúng túng đứng yên tại chỗ, tới giải vây nói. Nhưng mà anh ta vừa mới đi chuyển một bước, Đại Cầu Tử cùng Tiểu Vĩnh lập tức đứng lên, như hổ rình mồi trừng anh ta.

"Hồng tiên sinh, anh cẩn thận." Tô Thi Thi tim đập liên hồi, vội vàng đi qua ngăn hai con chó điên kia lại. Hai con chó này nếu mà xông lên cắn cho người ta một phát, vậy thật sự xong đời rồi.

"Chị vụng trộm chạy đến đây ngoạn chơi, lại không mang theo em!" Đoàn Tĩnh Đồng thấy Tô Thi Thi liền đi đến kéo lấy tay áo của cô, nhất quyết không tha nói, "Em muốn đi tố cáo chị với anh trai em, nói chị vụng trộm tới đây cùng người ta gặp mặt!"

"Đoàn Tĩnh Đồng!" Tô Thi Thi sắc mặt trầm xuống, tên nhóc con này, cô như thế nào liền nghĩ muốn đánh người rồi nha!

Đoàn Tĩnh Đồng bị cô làm cho hoảng sợ, cũng ý thức được câu nói vừa rồi của chính mình nói không đúng, những người này sẽ khinh thường Tô Thi Thi.

Cậu cắn chặt răng, lôi kéo tay áo Tô Thi Thi, không được tự nhiên nói: "Chị dâu, chúng ta về nhà đi!"

"Ặc..." Lần này đến phiên Tô Thi Thi ngây ngẩn cả người, cô không nghĩ tới đứa bé này vậy mà sẽ lo lắng kiêng dè cảm nhận vì cô, mà còn trước mặt mọi người kêu cô một tiếng chị dâu, xem ra thời gian này không uổng phí công cô quan tâm cậu.

Chỉ là...

Tô Thi Thi cúi đầu nhìn Đoàn Tĩnh Đồng liếc mắt một cái, giọng nói ngây thơ.

Nhóc con này phỏng chừng còn không biết, Bùi Dịch cũng ở trong này.

Đi? Đi sao?

Chuẩn bị gặp đại họa rồi.

Tô Thi Thi thậm chí đã nghe được từ phòng trong kia truyền đến tiếng bước chân, Bùi Dịch bọn họ hẳn là nghe được động tĩnh đi ra rồi.

Tô Thi Thi nhìn thấy Đoàn Tĩnh Đồng một lòng muốn kéo cô trở về, trong lòng tĩnh lặng, dặt tay cậu, nhỏ giọng nói: "Khẩn trương đi, anh trai em..."

"A! Hai con chó điên này, tụi bây đừng tới đây! Chết tiệt, không cần cần quần của tao, quần tao muốn tuột rồi!" Đúng lúc này, bên cạnh đột nhiên truyền đến tiếng Hồ Quân Nhạc nổi giận.

Không biết khi nào thì, Đại Cầu Tử cùng Tiểu Vịnh vậy mà chạy tới trước mặt anh, lúc này chính đang cần ống quần Hồ Quân Nhạc, chết sống không chịu nhả ra.

Tô Thi Thi trong lòng trầm xuống, theo bản năng liền muốn đi qua túm Đoàn Tĩnh Đồng lại, nhưng cô còn chưa làm được gì, Đoàn Tĩnh Đồng liền giống như điên lên rồi hướng tới Hồ Quân Nhạc đánh tới, miệng kêu la: "Không được đánh chó của tôi!"

Xong rồi...

Tô Thi Thi trợn trừng mắt, nghĩ rất muốn tìm cái động chui vào.

Toàn bộ căn phòng được bao trọn kia nhất thời náo nhiệt hăng lên, toàn cục khó coi.

Người ở đây trừ bỏ Tô Thi Thi cùng Hồng Hưng Nhiên lúc trước thấy tình huống không đúng liền thối lui đến một bên trốn, những người

khác đều bị công kích. Hồ Quân Nhạc dưới tình thế cấp bách cái gì cũng không để ý, nơi nơi tán loạn, đem mấy thứ trên bàn cùng những vật dụng trang trí quanh phòng đụng trúng văng đến trên mặt đất.

Đại Cầu Tử cùng Tiểu Vịnh đuổi theo phía sau bọn họ, Đoàn Tĩnh Đồng đuổi theo phía sau hai con chó, liều mạng xông tới.

Tô Thi Thi quay đầu, nhìn đi tới Bùi Dịch bọn họ đang đi đến, còn có phía sau Bùi Dịch Hồng gia đang cười tít mắt, nội tâm liền kêu rên.

"Em nói chúng ta không phải cố ý, anh tin sao?" Tô Thi Thi đáng thương tội nghiệp nhìn Bùi Dịch, vô cùng lo lắng.

Chỉ thấy Bùi Dịch hí hí mắt, trên mặt biểu tình nhìn không ra tới cùng là tức giận hay vẫn lại là không tức giận.

Tô Thi Thi đoán không ra tâm tư của anh, phát điên, đột nhiên chỉ vào Hồng Hưng Nhiên đang đứng một bên nói: "Hồng tiên sinh có thể làm chứng, lần này thật sự không dính dáng tới tụi em."

Hồng tiên sinh? Tụi em?

Bùi Dịch sắc mặt bị kiềm hãm, mặt trắng xanh trầm xuống.

Lần này, là thật giận rồi!

Vâng tui mới tặng Anh xe Container chất đầy giám chưa anh cứ từ từ uống

Chương 322: Tới nhà của tôi làm khách

Tô Thi Thi thề, cô tuyệt đối không phải là vì sợ Bùi Dịch tức giận mới chạy, cô là chịu không nổi sự ồn ào trong căn phòng bao riêng kia, cho nên mới chạy.

Sau lưng cô, Đại Cầu Tử cùng Tiểu Vịnh điên cuồng theo sát phía sau bọn họ, kéo Đoàn Tĩnh Đồng chạy không kịp thở.

"Tô Thi Thi, chị chậm một chút, đừng chạy, em chạy không nổi nữa rồi!"

"Em không thấy được anh trai của em sao? Không chạy chờ bị đánh à!" Tô Thi Thi cũng không quay đầu lại nói.

Nói đùa, vừa rồi Bùi Dịch sắc mặt tệ như thế, nếu ở lại, trở về nhà còn không bị ngược chết à!

"Em chạy không nổi nữa rồi!"

"Chạy không nổi thì đừng nói nữa, giữ chút khí lực đi!" Tô Thi Thi quay đầu nhìn thoáng qua, không có thấy bóng dáng của Bùi Dịch, nhưng mà vẫn như cũ lo lắng quay đầu giữ chặt tay Đoàn Tĩnh Đồng, lôi kéo cậu cùng chạy đi.

Đoàn Tĩnh Đồng thiếu chút nữa đều bị cô kéo chạy đến bay lên, chạy đến toàn thân đều nhanh bốc hỏa, thở hổn hển nói: "Chị là người đàn bà xấu xa, muốn hại chết em phải không? Em về sau sẽ không muốn cùng chơi với chị nữa!"

Tô Thi Thi hít vào. Cô làm như cái gì cũng chưa nghe được, bằng không cô thật sự sẽ dừng lại bóp chết tên nhóc con này.

Nếu không phải cậu gây chuyện, sẽ thành ra như vậy sao?

Chỉ là Tô Thi Thi cũng không nghĩ tới khả năng đánh hơi của đám chó nhà cô lại lợi hại như thế, xa như vậy mà cũng có thể tìm đến được!

Xem ra sau này nếu có lên chuồn đi, nhất định phải trước đem mấy con chó này nhốt lại!

Hai người lại chạy thêm vài phút, mãi đến khi chạy cảm thấy đủ xa mới dừng lại tới. Tô Thi Thi vịn cột điện, thở hổn hển quay đầu lại nhìn nhìn, mày chậm rãi nhú chặt.

Bùi Dịch vậy mà không có đuổi theo.

Chuyện này quá không giống tác phong của anh rồi!

Tô Thi Thi đẩy đẩy cánh tay Đoàn Tĩnh Đồng: "Anh trai em thật sự không tức giận sao?"

Đoàn Tĩnh Đồng con người giao hoạt xoay vòng: "Anh khẳng định là đang cực kỳ giận dữ với chị rồi, chị vừa rồi cùng cái tên Hồng tiên sinh kia biểu hiện thân mật như thế, bình dấm chua của anh trai em khẳng định uống cạn rồi."

"Em... Thực hiểu ha!" Tô Thi Thi thật sự hoài nghi Đoàn Tĩnh Đồng chỉ có mười tuổi sao, như thế nào cái gì đều biết hết vậy nè.

"Không đúng, chị vừa rồi cùng anh ta đứng cách một thước, đâu nào

thân mật rồi hả? Hai anh em các người ánh mắt có phải có vấn đề hay không?"

Tô Thi Thi tự nhiên biết vừa rồi Bùi Dịch mặt đen là vì cái gì, cho nên cô mới chạy.

Đúng là cho tới bây giờ Bùi Dịch còn không có xuất hiện, Tô Thi Thi trong lòng không bình tĩnh nổi nữa rồi.

Cô lại đẩy tay Đoàn Tĩnh Đồng một phen: "Gọi điện thoại cho anh trai em đi."

Đoàn Tĩnh Đồng châm biếm liếc cô một cái: "Chị cho rằng em là đồ ngốc à?"

"Em!" Tô Thi Thi chán nản. Cô vất vả như thế lôi kéo cậu cùng chạy đi làm cái gì, nên đem cậu bỏ ở lại nơi đó!

Rơi vào đường cùng, cô đành phải tự bảo toàn bản thân gọi điện thoại cho Bùi Dịch.

Điện thoại được kết nối, đầu bên kia điện thoại có chút âm ỉ, giống như là có người đang kêu rên. Tô Thi Thi cũng không có tâm tư đi quản những cái này, thấy Bùi Dịch không nói lời nào, thật cẩn thận hỏi han: "Anh chừng nào thì trở về?"

"Không biết." Trong di động truyền đến giọng nói nhàn nhạt của Bùi Dịch.

Tô Thi Thi buồn bực, xem ra thật sự rất tức giận rồi. Keo kiệt đến như vậy sao?

"Cái kia... Chính tụi em trở về hay vẫn lại là chờ anh cùng trở về?" Tô

Thi Thi thăm dò anh hỏi han.

Lúc này đầu bên kia điện thoại trầm mặc hai giây, Bùi Dịch mới trả lời: "Anh hiện tại có việc."

Tô Thi Thi có chút mất mát, vừa định nói chút gì, lại nghe Bùi Dịch nói: "Anh hiện tại muốn đưa Hồ thiếu gia đi bệnh viện."

Lập tức điện thoại liền cúp máy rồi.

"Bệnh viện?" Tô Thi Thi lúc này mới phản ứng kịp, mới vừa nghe được tiếng kêu rên hình như là Hồ Quân Nhạc đang kêu to.

Tô Thi Thi lúng ta lúng túng nhìn hai con chó vẻ mặt vô tội ngồi chồm hổm trên mặt đất.

"Tụi bây thực đem người ta cắn bị thương sao?"

"Chúng nó đâu nào có ngốc như vậy?" Đoàn Tĩnh Đồng trợn trắng nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, "Là tên đàn độn kia chính mình từ trên ghế sofa té xuống đất đó."

Tô Thi Thi: "..."

Được rồi, chẳng trách Hồ Quân Nhạc nhìn đến cô bài xích như thế. Nếu là cô, phỏng chừng sẽ so với Hồ Quân Nhạc phản ứng lớn hơn nữa!

Hồ thiếu gia, thực xin lỗi ha!

Mà lúc này, trong căn phòng bao riêng xa hoa kia, hai người bảo an đang giúp nâng Hồ Quân Nhạc đi tới ngưỡng cửa.

Bùi Dịch lờm một cái, quay đầu đối với Hồng gia nói: "Để cho người

chê cười."

Hồng gia cười nói: "Cô gái kia cực kỳ thú vị, ánh mắt của cậu không tệ."

Nghe được có người khích lệ người phụ nữ của mình, Bùi Dịch trong mắt hiện lên quét xuống ôn nhu, đối với Hồng gia gật gật đầu, xoay người tiện đi ra ngoài.

Sau khi bọn họ đều đã rời đi, Hồng gia trên mặt tươi cười mới chậm rãi biến mất.

"Cha đã đồng ý cùng cậu ấy hợp tác rồi sao?" Hồng Hưng Nhiên đi đến bên cạnh cha mình, hỏi.

Hồng gia quay đầu nhìn thoáng qua con trai của mình, cười nói: "Cùng cậu ấy hợp tác hẳn không thiệt thòi, cứ sao mà không làm?"

"VẬY CÒN HAI NHÀ KIA..."

"Hưng Nhiên, cha hẳn là đã từng nói qua với con, muốn làm chuyện lớn, không nên câu nệ tiểu tiết." Hồng gia sắc mặt tàn nhẫn, xoay người hướng tới căn phòng bên trong đi đến.

Hồng Hưng Nhiên trong lòng chấn động, cặp chân mày rậm rất nhanh nhíu lại một phen.

Anh ta đương nhiên biết ý tứ của cha mình, nhưng mà anh ta không hề tán thành cách làm như vậy.

Anh ta quay đầu liếc mắt nhìn cửa phòng bao riêng này một cái, trong mắt hiện lên bóng dáng Bùi Dịch khi đó. Người đàn ông kia lòng dạ thâm sâu như thế, lại không phải dễ đối phó như vậy.

Mà bên này, Bùi Dịch cùng Hồ Quân Nhạc rời khỏi căn phòng bao riêng ở tầng trên cùng kia, lập tức đi đến garage ở tầng ngầm.

Hồ Quân Nhạc nhìn đến Bùi Dịch thật sự muốn đưa hắn đi bệnh viện, cả người sợ hãi toát mồ hôi lạnh, sắc mặt có hơi trắng bệch, đối với Bùi Dịch thật cẩn thận nói: "Bùi tiên sinh, anh bận rộn như vậy, nếu không liền không cần..."

"Không vội. Cần phải vậy." Bùi Dịch một câu cắt đứt những lời Hồ Quân Nhạc nói.

Hồ Quân Nhạc mặt nhất thời thống khổ thêm vài phần, hổi hận đến ruột đều xanh rồi. Hắn đáng lẽ lúc nhìn thấy đến Tô Thi Thi nên rời đi, không có việc gì đi chọc bọ họ làm cái gì?

"Còn có cái tên tiểu quý kia, lần sau đừng nữa để cho tôi gặp được." Hồ Quân Nhạc trong lòng nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Đoàn Tĩnh Đồng tuổi tuy còn nhỏ, nhưng mà quả đấm đánh người vô cùng có lực, đau muốn chết hắn rồi. Trên người hắn phỏng chừng đều bị thâm tím, nếu không phải vì trốn quả đấm của nhóc con đó, hắn cũng không đến mức từ trên ghế sofa ngã xuống.

Lần này là mặt ngoài mặt trong đều đã vứt sạch sẽ, về sau không biết sẽ bị những người bạn kia của hắn chê cười bao lâu!

Hắn ngồi ở sau xe nhìn thoáng qua Bùi Dịch đang lái xe, suy nghĩ cách làm như thế nào mới có thể rời đi trước.

"Hồ thiếu gia, cùng vị hôn thê của tôi rất thân quen?" Lúc này, trong xe an tĩnh đột nhiên vang lên một giọng nói nhàn nhạt.

Hỗ Quân Nhạc căng thẳng, cả người vội vàng ngồi nghiêm chỉnh, đụng đến chỗ miệng vết thương, đau đến hấn nhe răng trợn mắt, nhưng vẫn lại là vội vàng giải thích nói: "Tôi cùng cô ấy một chút cũng không thân."

Hấn nói xong đợi một hồi, cũng không thấy Bùi Dịch trả lời. Hỗ Quân Nhạc nhìn không ra vẻ mặt của Bùi Dịch, không biết anh đang suy nghĩ cái gì, trong lòng càng thêm bất an.

Người này ba lần bốn lượt đem anh họ cùng chị họ của hấn làm hại mất hết mặt mũi, hấn từ trong lòng đã vô cùng sợ hãi rồi.

Ngay tại lúc không gian đang rơi vào trầm mặc, Bùi Dịch lại lên tiếng.

"Về sau, Hỗ thiếu gia có thể đến nhà tôi làm khách, em trai tôi dường như cũng cực kỳ thích cậu."

"Không cần!" Hỗ Quân Nhạc cả kinh thiếu chút nữa từ trên chỗ ngồi nhảy dựng lên, lập tức phản ứng kịp thấy bản thân hấn đã phản ứng quá kích, vội vàng giải thích nói: "Tôi cái kia... Tôi và Đồng Đồng nhà anh là tôi hôm nay lần đầu tiên gặp mặt, thật sự không quen..."

"Chó nhà tôi có vẻ như cũng cực kỳ thích cậu."

"Không! Chúng tôi một chút cũng không thân!"

Hỗ Quân Nhạc muốn khóc, vị Bùi tiên sinh này tới cùng muốn làm gì hấn đây? Muốn đánh muốn giết làm ơn một câu rõ ràng, đừng nói những lời hấn nghe không hiểu như vậy được không?

Hỗ Quân Nhạc hoàn toàn đoán không ra tâm tư Bùi Dịch, nhất là lúc Bùi Dịch nói với hấn chủ nhật này mời hấn đến dự tiệc liên hoan trong nhà anh, Hỗ Quân Nhạc tâm tư muốn nhảy khỏi xe đều có rồi.

Hắn thật sự không nghĩ muốn đi nha!

Biết rõ đi sẽ bị ngược cực kỳ thảm, lại vẫn tự đưa lên cửa, tự ngược mình sao?

Hồ Quân Nhạc thật cẩn thận nhìn cái ót của Bùi Dịch, mạnh nuốt nước miếng.

Thật giận bản thân mình thậm chí ngay cả dũng khí cự tuyệt cũng không có!

Tô Thi Thi còn không biết Bùi tiên sinh nói vài câu đã chút nữa đem Hồ Quân Nhạc dọa cho gần chết, cô đang theo Đoàn Tĩnh Đồng thương lượng muốn như thế nào trở về, một chiếc Cayenne liền dừng ở trước mặt bọn họ.

"Chú Lý?" Tô Thi Thi ngẩn người, lập tức khóe miệng chậm rãi cong lên

Người đàn ông kia tuy biểu hiện được rất tức giận, nhưng tới cùng vẫn lại là lo lắng cho bọn cô.

"Đừng vui mừng quá sớm, anh trai em hẳn là đang kìm nén đại chiêu đó nha." Đoàn Tĩnh Đồng một câu lập tức dập tắt vui vẻ của Tô Thi Thi.

Tên trẻ con chết tiệt, không nói lời nào sẽ chết à!

Chương 323: Muốn phạt như thế nào?

Mặt trời buổi chiều ngã về tây, hoàng hôn tiến đến, Tô Thi Thi đứng ở trong sân liên tiếp nhìn ra phía cửa.

Đã đến giờ này, Bùi Dịch vậy mà còn chưa có trở lại.

Tô Thi Thi không khỏi có chút vô lực: "Anh hẳn không thật sự giận thật rồi chứ?"

Dù sao Bùi tiên sinh mỗi lần giận đối với cô liền đổi tính đi đâu không rõ tung tích, Tô Thi Thi đúng là đã lĩnh giáo qua. Cô hiện tại thậm chí hoài nghi Bùi Dịch có phải hay không đã sớm trở về, chính đang ở một nơi nào đó trong tòa nhà sinh hờn đối cũng không biết chừng.

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng xe ô tô. Tô Thi Thi tim đập mạnh liên hồi, không hề nghĩ ngợi lập tức liền chạy vào trong nhà.

Nơi xa, quản gia nhìn đến hành động của Tô Thi Thi hành động, trong mắt đều là ý cười.

"Chị còn dám mắng em không tiền đồ, chính mình cũng không so với em tốt hơn chỗ nào." Bên cạnh, Đoàn Tĩnh Đồng ngồi chồm hồm trên mặt đất, buồn bực nói.

Quản gia cúi đầu nhìn thoáng qua Đoàn Tĩnh Đồng, cười nói: "Tiểu thiếu gia không phải nói muốn đi xem sách sao? Tiên sinh đúng là lập tức liền muốn vào rồi."

Đoàn Tĩnh Đồng lập tức từ trên mặt đất đứng lên, vừa chạy vừa hướng quản gia nói: "Nhất định phải nói với anh trai tôi, tôi cực kỳ chăm chỉ học tập."

Quản gia bất đắc dĩ bật cười.

Không qua bao lâu, chỉ thấy Bùi Dịch đi đến.

Quản gia lập tức thu hồi tươi cười, vẻ mặt nghiêm túc tiến lên đối với Bùi Dịch nói: "Tiên sinh, Tô tiểu thư ở trong sân đợi người rất lâu, vừa mới đi vào."

Bùi Dịch sắc mặt lạnh lùng nhất thời nhu hòa thêm một chút, nhưng vẫn như cũ im lặng không nói gì đối với quản gia hơi gật đầu, không vội không chậm hướng tới trong phòng đi đến.

Trong phòng khách, Tô Thi Thi dựng thẳng lỗ tai nghe ngóng động tĩnh bên ngoài.

Tiếng bước chân quen thuộc kia càng ngày càng gần, cô không biết như thế nào nữa, lòng vậy mà thần kỳ khẩn trương.

"Tô Thi Thi, mày thật sự là càng ngày càng tiền đồ rồi." Tô Thi Thi ảo não gõ đầu mình một phen đầu.

Cô cũng không biết mình rốt cuộc đang khẩn trương cái gì, vừa rồi không phải là quấy rầy Bùi Dịch cùng Hồng gia bàn chuyện thôi sao, làm gì phải sợ thành như vậy?

Trong đầu cô miên man suy nghĩ, lờ mờ mắt thấy Bùi Dịch tiến vào, trong lòng quynh lên, thốt ra một câu: "Hỗ Quân Nhạc như thế nào? Anh không ức hiếp hắn đi?"

Bùi tiên sinh trên mặt hơi chút nhu hòa tiếp xuống thần sắc nhất thời lạnh lùng vô cùng, khước miệng bĩu một cái, toàn thân tản ra một cỗ lãnh ý.

"Xong rồi..." Tô Thi Thi từ trên ghế sofa nhảy dựng lên, co căng chạy.

"Tô Thi Thi," Bùi Dịch nhìn chăm chăm bóng lưng cô gái nhỏ của mình chạy trốn, nghiêng răng nghiêng lợi phun ra một câu, "Em dám chạy thử xem?"

"Ha ha... Nói sai, tuyệt đối là nói sai!" Tô Thi Thi thân thể cứng đờ, quay đầu đáng thương tội nghiệp nhìn Bùi Dịch, "Em là muốn hỏi anh không sao chứ? Hồ Quân Nhạc đáng đánh đòn, hấn không ăn hiếp anh chứ?"

Từ trong miệng cô lần thứ hai nghe được tên người đàn ông khác, Bùi Dịch sắc mặt càng thêm đen rồi.

Tô Thi Thi ngậm miệng lại.

Được rồi, cô vẫn lại là không nói lời nào có vẻ an toàn hơn.

"Lại đây." Bùi Dịch nhàn nhạt bỏ lại một câu, một bên cởi cà- vạt ra một bên hướng tới sofa đi đến.

Tô Thi Thi nhìn ngón tay thon dài của anh cầm lấy cà-vạt màu đỏ sậm, kìm lòng không đậu nuốt một ngụm nước bọt.

Đều nói quần áo hấp dẫn, theo Tô Thi Thi, đàn ông lúc gỡ cà- vạt trong tích tắc đấy so với quần áo lại vẫn hấp dẫn hơn nhiều! *Má mé Dịch nhà tui quá rồi*

Cô chậm quá đi qua, ngồi ở bên cạnh Bùi Dịch, thật cẩn thận nhìn

anh: "Nói đi, anh nghĩ muốn như thế nào phạt em?"

Bùi Dịch buông ra cà- vạt, nghe vậy nhàn nhạt liếc cô một cái, trong mắt hình như ánh sáng lấp lánh. Nhưng mà trên mặt lại vẫn như cũ không chút thay đổi, như vậy tự dưng làm cho người ta khẩn trương.

Nơi xa. Quản gia đồng tình nhìn Tô Thi Thi, yên lặng lắc lắc đầu, lặng lẽ thối lui ra ngoài, đồng thời thông báo với tất cả người hầu không được đến gần.

Bùi Dịch nghe được quản gia đi ra ngoài, thân thể tựa vào ở trên ghế sofa, giương mắt nhìn hướng Tô Thi Thi: "Lại đây."

Tô Thi Thi nuốt nuốt nước miếng, thân thể kìm lòng không đậu lùi về phía sau.

Người này hẳn không phải là muốn...

"A! Bùi Dịch!" Tô Thi Thi vừa định chạy, đã bị Bùi Dịch kéo lại.

Bùi Dịch dùng lực một chút liền kéo được cô ngồi trên thân mình, sau đó một cái xoay người đè cô ở dưới thân thể.

"Nơi này là phòng khách!" Tô Thi Thi muốn khóc.

"Tô tiểu thư, chộc anh, em nên là có giác ngộ." Bùi Dịch nói xong tiện cúi đầu che trụ miệng Tô Thi Thi lại.

Cô gái ngọc này vẫn lại là ít nói nói là tốt hơn, miễn làm cho anh tức chết!

Trong phòng khách, rất nhanh nổi lên một cuộc chiến đấu, tiếng thờ đốc lên xuống, làm cho người ta mặt hồng tim đập.

Tô Thi Thi đến sau cùng đến sức nói chuyện đều không có, âm thầm ở trong lòng thề.

Về sau nhất định phải đem chó tránh xa cô!

Oan chết cô rồi!

Cho đến cuối cùng, Tô Thi Thi vẫn lại là không biết Bùi Dịch tới cùng đem Hồ Quân Nhạc làm gì nữa.

Từ chuyện lần đó, Hồ Quân Nhạc liền biến mất tăm. Có mấy lần, Tô Thi Thi ra ngoài đụng mặt hắn, tên kia nhìn thấy cô liền quay đầu bỏ chạy.

Tô Thi Thi trong lòng cười thầm, phỏng chừng Hồ Quân Nhạc ngày đó bị Bùi Dịch ức hiếp cực kỳ thảm.

Những ngày sau đó, Bùi Dịch dường như dốc toàn lực chuẩn bị hạng mục thôn Thành Trung kia. Mà Tô Thi Thi cũng bận rộn công việc của chính mình, hai người ngoại trừ thời gian về nhà, mỗi người đều đã bận chuyện của mình.

Giai đoạn đấu thầu thôn Thành Trung bước đầu định cử hành vào một tháng sau. Mấy ngày này, tất cả người ở Bắc Kinh đều tập trung chú ý những động tĩnh của công trình này. Truyền thông nhao nhao suy đoán, người có khả năng thắng nhất là ai.

Trong văn phòng tổng giám đốc xây dựng Minh Đình, Hồ Minh Phi rất cục hoàn thành bàn giao xong cái công trình Cao ốc kia, liền chạy đến chỗ anh trai cô ta nơi này.

Hồ Sĩ Minh nhìn thấy em gái mình vẻ mặt mệt mỏi, ánh mắt ôn nhu:

"Vất vả cho em rồi."

Hồ Minh Phi lắc lắc đầu: "Đây là việc em phải làm. Nếu không phải anh vẫn cản em, em đã sớm tới công ty hỗ trợ rồi."

Tình cảm anh em bọn họ vẫn rất tốt, Hồ Minh Phi từ nhỏ đã rất thông minh, đối rất nhiều chuyện đều đã cảm thấy hứng thú. Nhưng mà gia đình bọn họ như vậy, con cái lựa chọn nghề nghiệp cũng không phải cực kỳ tự do.

Nhưng Hồ Minh Phi từ nhỏ đều là thích cái gì liền đi học cái đó, chuyện này toàn bộ đều là Hồ Sĩ Minh toàn lực hỗ trợ.

"Em hiện tại muốn về giúp anh, anh cực kỳ hài lòng." Hồ Sĩ Minh cười nói.

Hắn vừa nói tới chuyện này, Hồ Minh Phi trên mặt tươi cười liền biến mất, vẻ mặt nghiêm túc thêm vài phần, lạnh giọng nói: "Em nhất định phải đánh bại bọn họ!"

Ngày đó cô ta bị Tô Thi Thi đánh một trận sau đó trối nhất ở trong ngăn tủ vô cùng nhục nhã, cô ta một ngày nào đó muốn hoàn trả lại đủ cả vốn lẫn lời.

Chỉ cần nghĩ tới chuyện xảy ra ngày đó, tức giận trong lòng Hồ Minh Phi liền khống chế không nổi, quả thực muốn làm cho cô ta phát điên.

Mà còn ngày đó cô ta là bị người hầu Đoàn gia tìm thấy, cô ta vĩnh viễn sẽ không quên ánh mắt kinh ngạc của mấy người hầu tìm đến cô ta khi đó!

Hồ Sĩ Minh nhìn thấy biểu tình của em gái mình, biến sắc: "Về sau

cùng Bùi Dịch giao thủ, em phải cẩn thận."

Hồ Minh Phi giật giật khoe miệng, trong mắt ngoan độc lệ chớp lóe rồi biến mất: "Không chỉ là anh ấy, còn có Tô Thi Thi!"

Cô nói xong ngẩng đầu hướng qua nhìn về phía Hồ Sĩ Minh: "Anh, anh nói Bùi Dịch sẽ đi cạnh tranh đấu thầu, như thế anh ta sẽ lấy cái thân phận gì? Chúng ta cho tới bây giờ cũng không thể xác định bối cảnh của anh ấy."

Hồ Sĩ Minh đốt một điếu thuốc, hít một hơi, nhàn nhạt nói: "Bây giờ, cậu ta giấu không được nữa rồi."

Hắn tự có biện pháp để cho anh bại lộ! Trò chơi mèo vờn chuột này, đến lúc phải kết thúc rồi!

"Xem ra anh đã có kế hoạch, " Hồ Minh Phi gật gật đầu, lập tức nghĩ đến một chuyện khác, "Hai ngày có người tới tìm em, xem ra Đoàn Chấn Ba bên kia đã hết kiên nhẫn rồi."

"Đối với mấy kẻ vô dụng mà thôi, không cần để ý tới." Hồ Sĩ Minh phun ra vòng khói, nhàn nhạt nói, "Anh cực kỳ chờ mong người đó vùng vẫy chờ chết."

"Anh là nói..." Hồ Minh Phi hai mắt nheo lại, trong mắt hơn một tia chờ mong.

Mà những ngày sau đó, mọi người đều bận rộn chuyện của chính mình, trong lúc này đều đã bình an vô sự.

Chỉ là ngày hôm đó, Tô Thi Thi lúc tan tầm chính đang muốn về nhà, bỗng có hai người đàn ông xa lạ chặn đường đi của cô.

"Cô chính là Tô Thi Thi?" Hai người đàn ông trước mặt cực kỳ trẻ tuổi, một người đàn ông tóc màu vàng kim, một người lại để một đầu tóc dài màu đen, dáng vẻ cùng cách ăn mặc chắc chắn là lưu manh, khóe miệng ngậm một điếu thuốc hương Tô Thi Thi đi tới.

Tô Thi Thi trong lòng một hồi hộp, hai người này vừa thấy liền là tên côn đồ.

"Theo chúng tôi đi một chuyến," cái người đàn ông tóc vàng đi đến trước mặt Tô Thi Thi, khinh thường liếc cô một cái, "Bộ dáng cũng không tệ lắm, không biết ngoạn chơi trên giường thì thế nào." (ừ nói đi, anh Dịch nhà tui cắt lưỡi chúng mày)

"Các người nói năng sạch sẽ chút đi." Tô Thi Thi mặt trắng xanh một phen trầm tiếp xuống, tim thùng thùng nhảy dựng.

Mấy ngày nay Bùi Dịch bề bộn nhiều việc, vẫn muốn dùng xe. Tô Thi Thi không để cho chú Lý đến đón chính mình, nhưng lại không nghĩ tới vậy mà gặp phải chuyện này.

Chương 324: Nhà xác

"Người nào gọi các người tới?" Tô Thi Thi kéo dài thời gian, bình tĩnh hỏi han.

"Cô biết có ý nghĩa sao?" Người thanh niên tóc dài đi đến trước mặt Tô Thi Thi, xắn tay áo lên, lộ ra một cái một cánh tay hình xăm, ở trước mặt Tô Thi Thi quơ quơ, "Theo chúng tôi đi một chuyến, chẳng thể thì đến cha mẹ cô cũng đều không nhận ra cô nữa rồi!" (*Mé, hình xăm vẽ mấy hời, hù ai vậy >"<*)

"Vớ các người đi nơi nào?" Tô Thi Thi vẻ mặt bình thản hỏi han, đồng thời âm thầm quan sát đến bốn phía.

Cô hiện tại đứng ở vị trí vừa lúc ở một cái góc chết, bên cạnh không có người qua lại, cho dù là kêu cứu, phòng chừng người khác cũng nghe không được.

Hai tên côn đồ này hiển nhiên là tính kế tốt từ trước, liền chờ lúc cô đi qua nơi này mới xuất hiện.

Xem bộ dạng này, không biết chừng cũng sớm đi theo cô thời gian dài rồi!

"Cô nếu để cho chúng tôi ra tay mà nói, kết cục sẽ rất khó coi đó." Hai người trẻ tuổi hướng tới Tô Thi Thi vây lại, ánh mắt bì ỏi nhìn chằm chằm bộ ngực Tô Thi Thi. (*nhìn đi, nhìn đi, Dịch nhà tui hay ăn giấm chua lắm, tui thà cho ông 1 container giấm rồi đó, nhìn đi, ông móc mắt mấy người cho coi =))*

Không nghĩ tới, cô gái này mới nhìn qua không có gì đặc biệt, dáng người lại nóng bỏng như vậy! Nhất là ánh mắt kia thật rất đượ.

Hai người liếc nhau một cái, đều đã hiểu rõ ý tứ đối phương.

"Các người đừng tới đây, bản thân tôi tự đi. Bằng không cứ dần co như thế này bị người khác nhìn đến, đối với các người cũng không có lợi." Tô Thi Thi vội vàng nói.

Hai người kia không phải người lương thiện, Tô Thi Thi không xác định chính mình có thể đánh thắng được người hai bọn họ hay không, cùng bọn họ chống đối phỏng chừng người chịu thiệt hẳn là cô.

"Sớm như vậy không phải tốt hơn sao, " cái người thanh niên tóc vàng kia hướng phía trước liếc nhìn, "Đi thôi."

Tô Thi Thi kéo chặt áo khoác lên cổ áo, bước nhanh hướng phía trước đi đến, lúc cô vừa đi, âm thầm đưa mắt nhìn về phía sau.

Nhưng hai tên côn đồ kia không có nhìn đến động tác của Tô Thi Thi, cho rằng cô sợ hãi, đặc ý đứng ở hai bên Tô Thi Thi, cưỡng ép cô leo lên một chiếc MiniBus phía trước cách đó không xa.

Tô Thi Thi lên xe, đã bị bọn hắn dùng miếng vải đen bịt mắt. Dọc theo đường đi, hai người kia đều không có đối với cô động tay động chân.

Xe chạy ước chừng 10 phút liền dừng lại. Tô Thi Thi bị hai người dẫn đi tới một con đường rất dài đi bộ thêm một khoảng khá xa, mơ hồ cảm thấy được như là đang vào một tòa nhà, nhưng mà không biết đi đến nơi nào.

Qua thật lâu sau, Tô Thi Thi nghe được phía trước truyền đến một

trận tiếng mở cửa, lập tức cô bị một người đẩy một cái vào trong đó:
"Đi vào."

Tô Thi Thi bước chân lảo đảo, bị ép buộc không tự giác đi về phía trước. Chỉ là vừa mới bước ra chưa được hai bước, liền cảm giác thân thể lạnh run, phía trước có một cỗ khí lạnh vọt tới trên người cô, làm cô kim lòng không đậu run run một phen.

Đây là nơi nào chứ? Làm sao có thể lạnh như vậy?

"Người đã đem đến cho các người, mau đem số tiền còn lại cho chúng tôi." Tô Thi Thi nghe ra là tên tóc vàng đang nói chuyện, trong lòng cô rùng mình.

Theo những lời hăn nói hăn bắt cô là do phía sau có người chỉ đạo? Cô thật muốn nhìn là ai, đem cô bắt đến chỗ này.

Là ai hặn cô đến như thế, vậy mà bắt cóc cô!

"Tiền bạc sẽ thiếu các người sao? Trước chờ tôi xong việc, lập tức liền đưa cho các người!" Lúc này, phía trước truyền đến một giọng nói đầy vẻ khinh thường.

Tô Thi Thi lúc nghe được giọng nói kia, thân thể khoảnh khắc cứng đờ, đáy lòng có vô tận tức giận lóe ra.

Đoàn Chấn Ba!

A - -

Tô Thi Thi đáy lòng nổi lên từng đợt hàn ý, so với khí lạnh trong gian phòng đó còn muốn rét lạnh hơn.

Người đứng sau chỉ đạo bắt cóc cô thực ra là người cha thân sinh của cô!

Cũng đúng, Đoàn Chấn Ba hận đứa con gái ruột là cô như thế, sẽ làm ra loại chuyện bắt cóc này, cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Nhưng mà Tô Thi Thi vẫn lại là trái tim băng giá rồi. Cô không khỏi tự giễu, cô tới cùng còn chờ mong cái gì? Chẳng lẽ ngày ông ta hồi tâm chuyển ý hay sao?

Đương nhiên, cô chỉ là cô ngu ngốc nằm mơ giữa ban ngày rồi.

Lúc này, có người tháo khăn bịt mắt của Tô Thi Thi, trước mắt lập tức sáng ngời.

Tô Thi Thi theo bản năng nheo mắt lại, đợi cho thị lực giảm bớt, mới chậm rãi mở mắt ra.

Nhìn rõ xung quanh, người đang đứng phía trước đúng là Đoàn Chấn Ba. Phương Thanh Hoa cũng vào lúc này liền đứng ở bên người Đoàn Chấn Ba, chính là dùng vẻ mặt đắc ý nhìn cô.

"Không có biện pháp gặp tôi, cho nên cũng chỉ có thể sử dụng loại thủ đoạn này sao." Tô Thi Thi lạnh lùng nhìn Đoàn Chấn Ba.

Chữ cha này đối với cô mà nói chung quy là quá nặng rồi, người trước mắt này từ đầu không xứng!

"Tiện nha đầu, dám nói chuyện như vậy với tao à!" Đoàn Chấn Ba vẻ mặt phẫn nộ trừng mắt nhìn Tô Thi Thi, hận không thể một cái tát vung đến

Ông ta một mực chịu đựng cơn giận đang bùng phát của mình, hiện

tại rất không dễ dàng mới đem được nha đầu này đến đây, chưa nói xong chuyện quan trọng trước mắt ông ta vẫn không nghĩ muốn động vào cô.

Tô Thi Thi ánh mắt tối sầm lại, tự nhiên cũng nhìn ra được Đoàn Chấn Ba là đang kiêng kị, cười lạnh nói: "Có chuyện gì nói thẳng đi."

Ông ta trăm phương nghìn kế bắt cô đến chỗ này, khẳng định là có cái mục đích gì rồi. Ông ta không dám động cô, bằng không vừa rồi đã sớm cho cô ăn một cái tát rồi.

Người cha này của cô, trước kia cũng không phải chưa từng đánh qua cô!

Đoàn Chấn Ba nhìn đến thái độ của con gái mình, đặc biệt nóng giận, nhưng ông ta vẫn lại là cố nén, hít sâu một hơi nói: "Giúp tao về Đoàn gia."

Tô Thi Thi nở nụ cười, giống như nhìn thấy mấy kẻ ngu ngốc một dạng nhìn ông ta: "Giúp ông về Đoàn gia, dựa vào cái gì? Ông không phải rất lợi hại sao, vì cái gì không tự mình trở về đi?"

"Mày!" Đoàn Chấn Ba xiết chặt quả đấm, sắc mặt xanh mét, nghiêng răng nghiêng lợi nói, "Nếu không phải tiện nha đầu mày từ trong làm khó dễ, tao sẽ bị đuổi đi ra Đoàn gia sao?"

Ông ta nói xong nhìn bốn phía một phen, nguy hiểm nhìn chăm chăm Tô Thi Thi: "Nơi này cho dù bị giết chết đều sẽ không lập tức bị người phát hiện, tao khuyên mày vẫn lại là ngoan ngoãn nghe lời, bằng không mày sẽ hối hận!"

"Không sai. Tô Thi Thi, cô nếu mà không nghe lời, sẽ giống những người chết được đông lạnh ở đây thôi!" Phương Thanh Hoa tiến lên

oán hận nhìn Tô Thi Thi, "Cô nói xem chúng tôi đem cô ướp đá ở trong này? Người khác sẽ phát hiện sao?"

"Nơi này là..." Tô Thi Thi lúc này mới chú ý tới nơi này bọn họ đang đứng có gì đó không quá đúng lắm. Bốn phía nơi này nhiệt độ so với bên ngoài lạnh lẽo rất nhiều, mà còn phía trước như là có một cái cái tủ nhỏ.

Nhà xác...

Tô Thi Thi trong đầu hiện lên mấy chữ kia, chỉ cảm thấy da gà trên người đều đã dâng lên, trong lòng kiềm chế không được tỏ ra hàn ý

Cô bây giờ cùng rất nhiều thi thể ở trong một căn phòng!

Trời ạ, cô nghĩ tới liền lông tơ dựng đứng, Đoàn Chấn Ba cùng Phương Thanh Hoa lại vẫn thật là độc ác!

Đoàn Chấn Ba thấy Tô Thi Thi sợ hãi, lớn tiếng nói: "Tao biết mày nhất định sẽ nghĩ ra cách để cho tao trở về Đoàn gia, hiện tại mày không có những đường ra khác."

Ông ta nói xong chỉ chỉ hai tên côn đồ bên cạnh nói: "Đem anh em của các người vào đây đi, nó nếu không nghe lời, thì thưởng cho anh em các người!"

Cái tên tóc vàng kia nhìn Tô Thi Thi trên dưới đánh giá một phen, bĩ ổi nói: "Chúng tôi làm cái gì đều được đúng không?"

Đoàn Chấn Ba nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, không chút do dự nói: "Tùy ý các người."

"Được thôi, tôi đi gọi người vào!" Tên tóc vàng lập tức chạy ra ngoài.

"Các người!" tay Tô Thi Thi bị trói ở sau lưng quả đấm nắm chặt, trong lòng tức giận đến chỗ cực hạn.

Những người này quá đê tiện rồi! Đừng để cho cô chạy ra được, bằng không cô nhất định đánh cho bọn hần ngay cả cha mẹ đều nhận không ra!

Trong mắt cô hiện lên quét xuống lãnh ý, hơi có chút phát run, như là cực kỳ sợ hãi.

Trời đất chứng giám, cô không phải là vì sợ Đoàn Chấn Ba bọn họ, mà là sợ thi thể khắp phòng này!

Cô yên lặng tính toán thời gian, lúc này Bùi Dịch hần là đã nhận được tin tức rồi?

"Tô Thi Thi, tôi biết Bùi Dịch cực kỳ để ý đến cô. Nhưng mà cô nếu như bị người đàn ông khác chạm qua, cô cảm thấy được cậu ta còn có thể muốn cô sao?"

Phương Thanh Hoa hung tợn trừng mắt nhìn Tô Thi Thi, "Cô đem một nhà chúng tôi làm hại thảm như thế, hiện tại báo ứng đến rồi!"

"Báo ứng?" Tô Thi Thi cười nhạt, nhìn chăm chăm thẳng vào mắt Phương Thanh Hoa nói, "Tôi nhớ rõ bà trước kia rất thương yêu con gái nhỏ của mình? Nhưng mà cô ta hiện tại sống chết không rõ, bà có từng nhớ đến cô ta một lần sao?"

"Cô!" Phương Thanh Hoa biến sắc, bà không nghĩ tới Tô Thi Thi lại đột nhiên nhắc tới Đoàn Ngọc Lộ.

Sắc mặt bà ta lập tức hung dữ hần lên, trừng mắt nhìn Tô Thi Thi nói:

"Nếu không phải tại cô, Ngọc Lộ của tôi làm sao có thể chết?"

"Chết?"

Tô Thi Thi trong lòng cười lạnh, thì ra bọn họ đều đã cho rằng Đoàn Ngọc Lộ đã chết.

Đúng là, nếu lúc trước không là có người hỗ trợ, Đoàn Ngọc Lộ đã sớm bị bán sang Trung Đông những nơi đó, hiện tại hẳn là cũng bị hành hạ chết đi rồi.

"Làm con gái của các người, quả thật rất đáng thương." Tô Thi Thi u ám nói.

Không biết là vì chính mình nói, hay vẫn lại là vì Đoàn Ngọc Tường cùng Đoàn Ngọc Lộ nói.

Cô nói xong ngẩng đầu nhìn thẳng quan sát hai vợ chồng điên trước mặt, giọng nói băng lãnh: "Hổ dữ không ăn thịt con, các người ngay cả súc sinh cũng không bằng! Nếu lúc đó các người cứu cô ta, cô ta sẽ có cái kết cục như vậy sao? Các người chỉ lo lợi ích chính mình, đem con của chính mình đẩy vào trong hố lửa, tôi thấy kẻ gặp báo ứng chính là các người mới đúng!"

"Mày là thứ tiện nha đầu, đến lúc này còn dám mạnh miệng!" Đoàn Chấn Ba xông lên trước, dương tay lên hận không thể quất chết Tô Thi Thi.

Đúng lúc này, cửa nhà xác bị đẩy ra, xông tới một đám người.

Tô Thi Thi đang nhìn đến đám côn đồ này tên khi đó, trong lòng mạnh trầm xuống.

Hắn không khoa trương như thế đi?

Lại có mười mấy người, như thế nào đánh thắng được đây!

Chương 325: Ân đoạn nghĩa tuyệt

Mười lăm người hỗn loạn đem Tô Thi Thi bao vây lại.

Tô Thi Thi nhìn những người này người không ra người ngợm không ra ngợm, cà lơ phất phơ tuổi còn nhỏ, mày nhịn không được nhú lại.

Những người này tuổi còn trẻ, thậm chí đều vẫn nhỏ hơn cô, thật đúng là không sợ chết!

"Tiện nha đầu, không nghĩ muốn chịu khổ mà nói, liền ngoan ngoãn đồng ý yêu cầu của tao. Tao có thể đồng ý với mày, chờ tao trở lại Đoàn gia, tao sẽ đối với bên ngoài tuyên bố mày là con gái duy nhất của Đoàn Chấn Ba tao, về sau mày chính công chúa của Đoàn gia." Đoàn Chấn Ba trong lòng đã có dự định từ trước nói.

Tô Thi Thi muốn nở nụ cười, vị cha thân sinh này của cô có phải mắc chứng vọng tưởng hay không?

Cô chỉ là nhàn nhạt nhìn Đoàn Chấn Ba liếc mắt một cái, sâu xa phun ra một câu: "Cho dù ông chiếm được Đoàn gia, ông giữ được sao?"

Không có năng lực, Đoàn gia sớm hay muộn lụi bại!

"Có ý tứ gì?" Đoàn Chấn Ba sắc mặt trầm xuống.

"Có ý tứ gì?" Tô Thi Thi lắc đầu, xem ra cô trước kia đánh giá cao người cha này của mình rồi.

"Ngu ngốc!" Tô Thi Thi phun ra hai chữ, chẳng muốn tiếp tục cùng ông ta nói lời vô nghĩa, đồng thời ở trong lòng yên lặng chửi thầm.

Đều đã qua thời gian lâu như vậy, chết tiệt còn chưa chịu đến!

Cô sắp đông chết rồi!

"Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt!" Đoàn Chấn Ba cũng nghe ra được ý tứ trong lời nói của Tô Thi Thi, tức giận đến trên mặt thoát xanh thoát trắng, đối với đám côn đồ kia vung tay lên, "Giáo huấn cô ta một trận cho tôi! Không được giết chết!"

"Đoàn Chấn Ba, ông dám!" Tô Thi Thi bỗng nhiên cảm thấy được rất đau xót.

Đây chính là cha ruột của cô, bọn họ trong thân thể chảy cùng một dòng máu. Đúng là hiện tại, cha cô vậy mà để cho một đám lưu manh tới cưỡng hiếp cô!

"Ha ha..." Tô Thi Thi nhắm mắt lại, khóe miệng xệt qua quét xuống tự giễu, âm thanh phát ra lạnh lùng không khác gì nhiệt độ trong căn phòng băng này vậy.

"Đoàn Chấn Ba, từ nay về sau, chúng ta triệt để Ân Đoạn Nghĩa Tuyệt!"

"Mẹ, con thật sự tận lực rồi." Tô Thi Thi ở trong lòng yên lặng nói, khóe mắt nổi lên một tầng ướm át.

Cô gắt gao đem chua xót kia đè ép trở về.

Không thể khóc!

Như thế này thật không tiền đồ!

"Tiểu Tiện chúng, đều đã đến lúc này còn dám mạnh miệng!" Đoàn Chấn Ba bị Tô Thi Thi nói khích đến nổi trợn lồi đình.

Con nha đầu này từ khi quen biết Bùi Dịch đến giờ, liền trở nên càn rỡ như thế. Trước kia cũng không phải cái dạng này.

"Tao hôm nay muốn nhìn xem Bùi Dịch vẫn có thể muốn này nữa hay không!" Đoàn Chấn Ba đối với bọn côn đồ liếc mắt ra hiệu, "Ra tay đi!"

"Chúng tôi liền không khách khí rồi. Đoàn tổng, hẳn không tức giận chứ?" Lúc này những tên côn đồ cũng nghe ra được, ông ta thực ra là cha của Tô Thi Thi, nhưng thật là độc ác!

Tô Thi Thi vẫn như cũ từ từ nhắm hai mắt lại, giống như không đếm xỉa đến một dạng đứng yên tại chỗ.

Hơi thở của những tên côn đồ này càng ngày càng gần, Tô Thi Thi thậm chí có thể ngửi được chút mùi nước hoa rẻ tiền trên người bọn họ truyền đến, gay mũi khó chịu, khiến người ta buồn nôn.

Bọn hắn càng ngày càng gần, tùy thời đều có thể chạm vào cô, nhưng hai tay Tô Thi Thi bị trói tay sau lưng, từ đầu đến cuối không được.

Cô ở trong lòng đếm thầm: Một, hai, ba...

"Ầm!"

Ngay lúc những tên côn đồ kia muốn đến kéo Tô Thi Thi, cửa đột nhiên truyền đến ầm một tiếng, cửa bị đá văng ra, lập tức mọi người

chỉ thấy một người đàn ông thân hình cao lớn bước thật nhanh đi đến.

Người nọ mặc toàn thân tây trang màu đen, cơ ngực phồng lên, vóc người đẹp đến nỗi làm cho người ta phún huyết. Sắc mặt anh lạnh lùng, trên trán có một vết sẹo hình mặt trăng để cho dáng vẻ của anh càng hơn tia hung hãn khiến người ta khiếp sợ.

"Đánh hắn đi!" Cái tên tóc vàng kia vừa thấy người đến, liền lập tức cùng hai người anh em hướng tới anh vọt tới, muốn anh đuổi ra.

Lúc bọn hắn tưởng mình đã có thể vọt tới trước mặt người kia khi đó, phịch một tiếng, người nọ nâng lên quả đấm àm một phen nện vào trên mũi của hắn, nhất thời đưa hắn đánh ngã trên mặt đất.

Mọi người biến sắc, mười mấy người toàn bộ hướng tới người này vây quanh lao vào đánh loạn xạ.

"Thình.... bộp...bộp...!"

Quả đấm đập nện vào mặt có người phát lên tiếng kêu rên, có người lại cất lên tiếng hét chói tai, nhất thời vang vọng cả tòa nhà xác.

Tô Thi Thi quay đầu, lạnh lùng nhìn một màn trước mắt, càng ngày càng kinh ngạc.

Quá lợi hại rồi?

Đây là 1 chọi 15 nha!

"Dương Dũng?" Đoàn Chấn Ba cũng nhận ra người đàn ông trước mắt này, sắc mặt trắng xanh một phen trở nên trắng bệch, "Cậu ta làm sao có thể tìm tới nơi này?"

"Anh ta vẫn đi theo tôi, đương nhiên sẽ tìm được nơi này." Bên trong nhà xác vang lên tiếng cười nhạo của Tô Thi Thi.

"Mày!" Đoàn Chấn Ba thân thể lão đảo, chỉ cảm thấy trời đất sắp sập xuống rồi.

Ông ta run rẩy chỉ vào Tô Thi Thi: "Mày... Mày là cố ý!"

Tô Thi Thi lạnh lùng nhìn Đoàn Chấn Ba: "Nếu không như vậy, làm sao có thể biết người muốn bắt tôi là ai?"

"Mày là cái đồ tiện nha đầu, tao giết mày!" Đoàn Chấn Ba giống như điên rồi một dạng hướng Tô Thi Thi xông đi tới, dơ tay liền muốn bóp cổ Tô Thi Thi.

"Tôi tới giúp ông!" Phương Thanh Hoa cũng xông lên. Bọn họ cái gì cũng đều mất hết rồi, toàn bộ đều đã kết thúc rồi. Bà ta nhất định cũng sẽ không để cho Tô Thi Thi dễ chịu!

Tô Thi Thi bị trói hai tay, hành động không tiện, mắt thấy hai người điên kia muốn nhào lên chỗ cô, bên cạnh đột nhiên xông tới một người, một cước tung ra liền đá đến trên người Đoàn Chấn Ba.

Đoàn Chấn Ba bị đá văng ngược trở lại, va chạm đến Phương Thanh Hoa cạnh ông ta, đồng thời ngã ở trên mặt đất.

"Chân của tôi!" Đoàn Chấn Ba thống khổ bảng bó chân của mình chân, đau đớn đến nổi đầu đầy mồ hôi lạnh.

Chân của ông ta rất không dễ dàng mới lành lại, lúc này phỏng chừng lại bị gãy rồi!

"A! Ông... Ông tránh ra, đè chết tôi rồi!" Phương Thanh Hoa bị Đoàn Chấn Ba áp ở dưới thân, đau giống như ông ta đến sắc mặt trắng bệch, không biết bị đè trúng tới nơi nào.

"Ô tiểu thư." Dương Dũng đi tới thay Tô Thi Thi tháo dây trói. Tô Thi Thi hướng về phía anh cảm kích cười cười, quay đầu vừa thấy, nhất thời ngây ngẩn cả người.

Chỉ thấy vốn dĩ mùi mấy người, người nào người nấy thập phần hung hãn, giờ phút này toàn bộ đều bị đánh nằm úp sấp ở trên mặt đất, như vậy miễn bàn có bao nhiêu thảm rồi.

Tô Thi Thi vỗ vỗ bả vai Dương Dũng, đáy lòng tự cảm thán nói:
"Dương Dũng, anh thật sự quá lợi hại rồi!"

Cô chính là vì biết Dương Dũng một mực từ xa bảo vệ cho cô, cho nên mới không lo lắng gì nhiều.

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến một trận tiếng bước chân.

Lập tức một người đàn ông mặc tây trang màu xám thủ công mặt trầm xuống hướng tới bọn họ đi tới.

"Bùi Dịch." Tô Thi Thi đang nhìn đến Bùi Dịch khi đó, nhất thời an tâm rồi.

Bùi Dịch không có nhìn đến những người khác, lập tức đi đến trước mặt Tô Thi Thi, dắt tay cô, ôm cô vào trong ngực, xoay người rời đi.

Bộ dạng này của anh, rõ ràng là ở bên ngoài đứng đợi thật lâu rồi!

Chỉ là lúc xoay người rời đi khi đó, Bùi Dịch đột nhiên quay đầu mặt không chút thay đổi lờm Đoàn Chấn Ba cùng Phương Thanh Hoa

đang té ở trên mặt đất một cái.

Cái nhìn kia, nhất thời để cho hai người Đoàn Chấn Ba thân thể mạnh sợ run cả người, sắc mặt trắng bệch.

Nhưng Bùi Dịch vẫn như cũ cái gì cũng chưa nói, anh chỉ là ôm lấy Tô Thi Thi, không nói một lời liền đi ra khỏi nhà xác.

Lúc anh đi tới cửa, Bùi Dịch dừng một chút, đối với Dương Dũng đang đứng phía sau nói: "Cậu ở lại chỗ này."

Lập tức liền dẫn Tô Thi Thi rời đi.

Vâng ạ Dương Dũng gật đầu, xoay người tiện đi trở về.

"Anh muốn làm gì?" Tô Thi Thi ngửa đầu nhìn Bùi Dịch, người đàn ông này hôm nay trầm mặc lại có chút khủng bố.

Bùi Dịch cúi đầu, đưa tay xoa tóc Tô Thi Thi, đem đầu cô án trên ngực mình, trong mắt thương tiếc chớp lóe rồi biến mất: "Để cho em chịu ủy khuất rồi."

Tô Thi Thi hốc mắt đau xót, lúc trước kìm nén lâu như vậy cũng chưa khóc, đúng là lúc này cũng bởi vì một câu của anh, nước mắt vậy mà không chế không nổi trào ra.

Cô cố gắng quít cúi đầu, không dấu vết lau đi nước mắt, cười nói: "Lại không có việc gì, sớm đã thành thói quen."

Bùi Dịch không nói gì, đem cô ôm chặt hơn một chút.

Anh lạnh lùng lờm căn nhà xác lạnh lẽo phía sau một cái, trong mắt tàn nhẫn chớp lóe rồi biến mất.

Những người đó, nên trả giá thật nhiều rồi!

Lúc này, bên trong nhà xác những cái tên côn đồ này chính đang kiêng kị nhìn Dương Dũng, đúng là thấy anh đứng nữa ngày cũng đều không có động tác khác, một đám lá gan đều đã lớn thêm vài phần.

Hôm nay bọn họ chịu thiệt thòi lớn như vậy, cả đám trong lòng đều đã cực kỳ tức giận. Lúc này, do tên tóc vàng dẫn đầu vây quanh Đoàn Chấn Ba.

"Đem tiền bạc trả cho chúng tôi, còn có tiền thuốc men, một đồng cũng không thể thiếu!"

"Các người..." Đoàn Chấn Ba tâm như tro tàn.

Đây là một trận cuối cùng của ông ta, hiện tại cái gì đều đã kết thúc rồi!

Ông ta là dùng số tiền còn lại sau cùng mới mời những người này nha!

Ông ta rất cuộc biết Bùi Dịch có bao nhiêu ngoan độc. Để cho Dương Dũng canh giữ tại chỗ này, từ đầu liền là muốn nhìn ông ta như thế nào bị những tên côn đồ này khi dễ, nhìn ông ta như thế nào tán gia bại sản!

Chương 326: Bù tiên sinh âm hiểm

Bệnh viện thành phố, hành lang thông hướng nhà xác mang theo một cỗ khí tức u ám.

Đoàn Ngọc Tường trốn ở góc phòng nhìn Bù Dịch công khai mà dắt Tô Thi Thi ra ngoài, âm thầm xiết chặt quả đấm.

Xong đời...

Trong đầu cô ta hiện lên hai chữ này, trong lòng khủng hoảng vô cùng.

Cô ta biết đây là cha cô ta dùng tất cả tiền bạc còn lại mới mời được mấy tên côn đồ kia, liền là muốn bắt cho Tô Thi Thi giúp bọn họ một lần nữa trở lại Đoàn gia, hiện tại cái gì đều đã kết thúc thật rồi.

"Tô Thi Thi, vì cái gì mạng của cô tốt như vậy!" Đoàn Ngọc Tường răng nanh cắn môi, sắc mặt tái nhợt.

Cô ta nghe được từ trong nhà xác truyền ra tiếng la khóc của cha mẹ mình, phỏng chừng là đám côn đồ kia đang đánh bọn họ.

Cô ta do dự một chút, sau cùng vẫn lại là không dám đi ra ngoài, lén lút chạy.

"Đừng trách tôi, là các người có lỗi với tôi trước." Đoàn Ngọc Tường ở trong lòng yên lặng nói.

Mà cô ta không biết, một màn này lại bị Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch nhìn thấy tất cả.

Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch đang muốn tiến vào thang máy, lại nhìn thấy Đoàn Ngọc Tường hướng tới cầu thang ở một bên chạy tới.

"Thật sự tận cùng bi ai" Tô Thi Thi tựa vào trong lòng Bùi Dịch, nói nhỏ nhỏ.

"Những thứ này đều đã không có liên quan gì với em nữa." Bùi Dịch ôm lấy cô, xoay người hướng tới thang máy đi đến.

"Em không cần thiết thay người khác bi ai khổ sở, bọn họ hôm nay toàn bộ đều là gieo gió gặt bão."

Tô Thi Thi sửng sốt, kinh ngạc nhìn Bùi Dịch.

Bùi tiên sinh đây là đang an ủi cô sao?

Bùi Dịch chú ý tới ánh mắt của Tô Thi Thi, mặt liền ngẩn ra, lỗ tai thoáng chốc đỏ ửng lên.

"Lại nhìn, tự gánh lấy hậu quả!" Trong thang máy vang lên giọng nói đầy lạnh lùng của Bùi Dịch.

Tô Thi Thi cười thầm, cố gắng quít cúi đầu, không dám lại đi nhìn anh.

Thì ra Bùi Dịch còn có vẻ mặt đáng yêu đến như vậy.

Chỉ là nghĩ tới toàn bộ chuyện xảy ra vừa rồi, trong lòng cô khó tránh khỏi vẫn lại là lại có chút bi thương.

Chuyện này để cho Tô Thi Thi triệt để đối với Đoàn Chấn Ba hết hy

vọng rồi. Từ nay về sau, cô không còn có cha.

Mà chuyện này về sau là cô theo Bát Quái nữ vương Ôn Ngọc nơi đó nghe nói.

Ngày hôm đó Ôn Ngọc thừa lúc nghỉ ngơi, ở trong văn phòng Tô Thi Thi cùng cô kề tai nói nhỏ.

"Thi Thi, cô có biết Bùi tổng vậy mà quá ngoan độc rồi. Anh ta vậy mà để cho Dương Dũng canh giữ ở nơi đó, trơ mắt nhìn bác Đoàn bọn họ bị dám côn đồ cướp đi tất cả số tiền còn lại, sau đó liền đợi lúc những tên côn đồ kia ra ngoài chia của, cảnh sát lại vọt tiến vào."

"Sau đó số tiền này bị coi làm tiền tham ô tịch bị thu rồi. Bọn hấn đều bị bắt hết."

Tô Thi Thi âm thầm líu lưỡ. Khó trách ngày đó Bùi Dịch bảo Dương Dũng ở lại, lúc ấy cô lại vẫn cảm thấy được kỳ quái, hóa ra là vì chuyện này.

"Đều bị bắt lại sao?" Tô Thi Thi hỏi.

"Ôn Ngọc lắc đầu, chỉ có những tên côn đồ kia bị bắt lại thôi, tội bắt cóc phỏng chừng sẽ bị phạt tù nhiều năm, nhưng mà..."

Cô nói xong nhú hạ mi, rất nhanh nói tiếp: "Bác Đoàn hai người bọn họ lại được thả ra. Tôi nghe nói là Bùi Dịch mời luật sư giúp bọn họ thoát tội. Những tên côn đồ kia đều đem tất cả tội lỗi đều đã nhận hết, nói cùng bác Đoàn bọn họ không liên quan."

"Ách..." Tô Thi Thi ngây dại, trong lòng trong lúc này không biết là cái cảm xúc gì.

Có cảm động còn có càng nhiều mà kinh sợ!

Bùi Dịch tung ra chiêu này, quả thực giết người không thấy máu nha!

Vợ chồng Đoàn Chấn Ba chưa từng phải sống qua những ngày khổ cực qua, bọn họ hiện tại thân không một xu, đến chỗ để ở đều không có, còn không bằng ngồi tù. Ở bên ngoài muốn như thế nào sinh tồn được?

Hướng chi ở Bắc Kinh này, bọn họ đã từng là người nổi tiếng, bị người ta nhìn thấy chỉ là mất mặt đến chết!

Lần trước bọn họ sau khi bị đuổi ra khỏi Đoàn gia, là Tô Thi Thi một mực cho người ta chiếu cố bọn họ. Hiện tại Tô Thi Thi đã sớm nói ra triệt để đoạn tuyệt quan hệ, đương nhiên sẽ không lại ngu ngốc đi giúp bọn họ.

"Quá độc ác!" Tô Thi Thi chỉ cần suy nghĩ đến Đoàn Chấn Ba bọn họ có kết cục thê thảm như vậy, liền cảm thấy lòng không đậu run run một phen.

Muốn nói phụ nữ, người nào cũng không sánh bằng Bùi Dịch!

Chỉ là Tô Thi Thi nghĩ đến theo hướng khác, khóe miệng kìềm lòng không đậu cong lên, chỉ cảm thấy trong lòng hiện lên quét xuống lo lắng.

Bùi Dịch làm như vậy, ở một mặt nào đó ý nghĩa chính là không muốn để cho người bên ngoài biết, Đoàn Chấn Ba bày ra chuyện bắt cóc con gái ruột của chính mình. Là cho Tô Thi Thi giữ lại chút mặt mũi, dù sao việc xấu trong nhà không thể để người ngoài chê cười, loại chuyện này người nào gặp phải cũng đều sẽ không dễ chịu.

"Thi Thi, Cô có hay không nghe thấy lời tôi nói?" Ôn Ngọc nhỏ nhẹ thỏ thẻ nói hồi lâu, thấy Tô Thi Thi lại ngẩn người, nhịn không được đáng thương tội nghiệp kéo kéo tay cô một hồi.

Tô Thi Thi hoàn hồn hướng về phía cô cười nói: "Những chuyện này là Tần Phong nói cho cô biết sao?"

Ôn Ngọc vừa nghe nhắc đến Tần Phong, mặt lập tức liền đỏ, khó xử gật gật đầu.

Đôi mắt gian xảo của Tô Thi Thi sáng lên, lập tức ghé sát vào Ôn Ngọc nhỏ giọng hỏi: "Nói, các người phát triển đến mức độ nào rồi hả?"

"A! Không có, tôi... Còn có việc." Ôn Ngọc xấu hổ đến đỏ bừng cả khuôn mặt, đứng lên đã nghĩ chạy.

Tô Thi Thi đâu nào sẽ bỏ qua cho cô, lời kéo tay cô, liền đưa tay sang cù lét Ôn Ngọc. Hai người lập tức nháo loạn lên, trong văn phòng, đầy rẫy tiếng các cô cười vui.

Một lần ngẩn người phong ba qua đi, sau đó Tô Thi Thi lại một lần nữa vùi đầu vào công việc.

Thời gian qua thật sự nhanh, dự án đấu thầu công trình thôn Thành Trung lập tức liền muốn bắt đầu.

Bây giờ vì tránh có người dở trò trong đấu thầu, toàn bộ quá trình đều tiến hành trực tiếp, công khai cạnh tranh đấu thầu, đến lúc đó dân chúng đều cũng có thể quan sát toàn bộ diễn biến trong lúc đấu thầu.

Hai ngày trước khi tổ chức đấu thầu, Bắc Kinh loan truyền một tin tức

chấn động.

Khi đó Tô Thi Thi đang ở trong văn phòng Tổng Trọng Hạo, cùng anh còn có Ôn Ngọc thảo luận một cái bản thiết kế.

Ôn Ngọc trong lúc vô tình lướt qua diễn đàn, lập tức liền kêu lên.

"Trời ạ, Hồ tổng của xây dựng Minh Đĩnh vậy mà mời tổng giám đốc Xây dựng Tiệp Khắc cùng nhau hợp tác?"

"Cái gì?" Tô Thi Thi thân thể cứng đờ, quay đầu nghi hoặc nhìn cô, "Cô nói Hồ Sĩ Minh mời tổng giám đốc Xây dựng Tiệp Khắc hợp tác?"

"Đúng vậy đó." Ôn Ngọc chớp đôi mắt to long lanh của mình, nói, "Xây dựng Tiệp Khắc cùng xây dựng Minh Đĩnh không phải luôn đối đầu sao? Khi nào thì quan hệ tốt như vậy rồi hả?"

"Quan hệ đương nhiên không có khả năng tốt như vậy." Tô Thi Thi ở trong lòng yên lặng nói.

Hồ diên khùng tới cùng muốn làm gì?

Tô Thi Thi trong lòng có loại cảm giác không tốt lắm.

Cô tuy cũng suy đoán, Bùi Dịch chính là tổng giám đốc Xây dựng Tiệp Khắc. Nhưng mà Bùi Dịch không có trực tiếp thừa nhận qua, Tô Thi Thi cũng không phải đặc biệt xác định.

Có lẽ Hồ Sĩ Minh cũng đang hoài nghi, cho nên hẳn mới có mời tổng giám đốc Xây dựng Tiệp Khắc hợp tác.

Giống như cũng không quá đúng.

Tô Thi Thi một bên nghĩ một bên lắc lắc đầu, loại giải thích này giống như cũng có chút không thông.

Cô không phát hiện sư huynh cô khi nghe được tin tức này khi đó, trong mắt hiện lên quét xuống hiểu rõ.

"Thì ra là như vậy."

"Sư huynh, anh nói cái gì?" Tô Thi Thi quay đầu nhìn về phía Tống Trọng Hạo.

Tống Trọng Hạo trong lòng cả kinh, vội vàng lắc đầu, chỉ vào bản thiết kế ngay trước mắt nói: "Sư muội, chúng ta vẫn lại là ít tám chuyện linh tinh đi, tới thảo luận thiết kế thì hơn."

"Anh có phải có chuyện gì gạt em hay không?" Tô Thi Thi nheo lại hai mắt, nghi hoặc nhìn Tống Trọng Hạo. Cô cảm thấy được sư huynh cô giống như thời gian này có phần không giống trước đây.

"Đâu nào có!" Tống Trọng Hạo lập tức ngồi nghiêm chỉnh.

Tô Thi Thi thấy anh không chịu nói, cũng không có nghĩ nhiều, cùng anh tiếp tục thảo luận bản thiết kế.

Mà lúc này trong văn phòng tổng giám đốc Xây dựng Tiệp Khắc, Tần Phong nhìn đến mẫu tin tức kia, vội vội vàng vàng chạy đến tìm Bùi Dịch.

Lúc anh đi vào, Bùi Dịch đang vẽ bản thiết kế.

Tần Phong ghé sát vào vừa thấy, chặc chặc thở dài: "Ai ngờ đến đường đường Bùi tổng lại chính là một kiến trúc sư cao cấp."

Bùi Dịch ngẩng đầu nhàn nhạt liếc mắt nhìn anh: "Có tin tức gì sao?"

Tần Phong sắc mặt ngẩn ra, nghiêm túc nói: "Cái gì đều đã không thể gạt được cậu."

Anh đem tin tức Hồ Sĩ Minh mời Bùi Dịch hợp tác nói lại nói một lần.

"Cậu thấy thế nào?" Tần Phong sau khi nói xong hỏi Bùi Dịch.

Bùi Dịch có chút suy nghĩ, mới chậm rãi nói "Hợp tác là giả, nghĩ muốn bức tôi ra ngoài là thật."

Vào lúc này, Tần Phong di động rung lên hai lần, anh lấy ra vừa thấy, sắc mặt càng thêm nghiêm trọng.

"Xem ra lời cậu nói là chính xác. Hồ Sĩ Minh đã hướng truyền thông tuyên bố, hẳn sẽ đích thân tham dự cạnh tranh đấu thầu, " anh nói xong khúc khích nở nụ cười, "Hắn trước mời cậu, sau đó tuyên bố chính mình sẽ tham dự, như thế liền không thể không buộc tổng giám đốc Xây dựng Tiệp Khắc cũng tham dự."

"Uh"m." Bùi Dịch ừ một tiếng. Anh đối với Hồ Sĩ Minh cái đối thủ cạnh tranh này, vẫn tương đối hiểu biết.

Hồ Sĩ Minh công khai ngang nhiên mời anh hợp tác, hơn nữa tự mình tham dự, tổng giám đốc Xây dựng Tiệp Khắc đương nhiên cũng phải tham dự cạnh tranh đấu thầu, bằng không chẳng phải là nâng ưu thế cho đối thủ diệt chính mình uy phong sao?

"Xem ra, hẳn là nghĩ muốn đem thế lực sau lưng cậu đều phải lộ ra hết rồi." Tần Phong lạnh giọng nói.

Anh nói xong bộ dáng nhiều chuyện nhìn Bùi Dịch: "Dự án lần này cậu tới cùng có nắm chắc không?"

Nào biết, Bùi Dịch lại hất cho anh một chậu nước lạnh: "Xây dựng Tiệp Khắc đối với việc giành dự án lần này không có bất luận lòng tin gì."

"Không phải chứ?" Tần Phong u mê, "Người anh em, cậu sợ cái gì!"

Chương 327: Nó mới là tình yêu

Sợ?

Bùi Dịch khóe miệng gợi lên một nét cười lạnh, xem bản thiết kế thôn Thành Trung trước mắt do chính mình thiết kế, trong mắt tất cả đều là tự tin.

Trong từ điển của anh cho tới bây giờ liền không có cái chữ "sợ" này!

Tần Phong tự nhiên cũng không nói thêm gì, đối với cái tên bạn thân này của mình, anh vẫn đều cực kỳ tin tưởng.

Ngày trôi qua thật sự nhanh, một tháng sau, hạng mục đấu thầu dự án thôn Thành Trung rất cực toàn diện bắt đầu, đến lúc đó sẽ có mấy chục công ty tham gia còn có truyền thông đến ghi hình trực tiếp.

Cạnh tranh đấu thầu ngày đó, Tô Thi Thi hơn năm giờ liền thức dậy, thật hiếm có tỉnh dậy sớm hơn so với Bùi Dịch.

Cô lạng lẽ rời giường đi đến phòng bếp thay Bùi Dịch làm bữa sáng. Lúc Bùi Dịch đến nhà ăn, nhìn trước mắt bữa sáng phong phú, còn có một cô gái ngồi đối diện với anh bên bàn ăn cười đến ngọt ngào, trong mắt tất cả nhu ý.

"Bùi Dịch, anh không tỏ vẻ chút gì sao?" Tô Thi Thi nhìn đến Bùi Dịch chỉ là nhìn chính mình liếc mắt một cái, tiện ngồi xuống bên cạnh bàn ăn bắt đầu ăn bữa sáng, không khỏi có chút mất mát.

Bùi Dịch nghe vậy, uống một ngụm sữa đậu nành, quay đầu nhìn cô một cái, sau đó chỉ chỉ ghế dựa: "Đến đây ăn cơm."

"Hừ!" Tô Thi Thi mất hứng rồi.

Lúc này, ngồi ở bên kia cúi đầu ăn bữa sáng Đoàn Tĩnh Đồng, đột nhiên ngẩng đầu nhìn Tô Thi Thi: "Bữa sáng này là do chị làm?"

Tô Thi Thi vô tình liếc mắt nhìn cậu: "Mau nói cảm ơn!"

Đoàn Tĩnh Đồng tròn mắt hơi híp, một bên uống sữa đậu nành một bên bưng tỉnh đại ngộ nói: "Thì ra là chị muốn để cho anh trai em nói cảm ơn, chị đúng là người phụ nữ ham hư vinh."

"Em!" Tô Thi Thi tức giận đến cắn răng, hung tợn nói, "Đây là tình yêu!"

Đoàn Tĩnh Đồng gãi gãi đầu: "Em chỉ là một đứa trẻ, em mới không hiểu những thứ này."

"Không hiểu mới là lạ." Tô Thi Thi trừng mắt nhìn Đoàn Tĩnh Đồng.

Thằng nhóc này giống tiểu quỷ vậy, có gì mà nó không biết rõ ràng là cố ý đang cười cô.

Tô Thi Thi không phát hiện, Bùi Dịch nghe bọn họ nói chuyện, khoe miệng kìm lòng không đậu cong lên.

Anh liền thích dáng vẻ cô gái nhỏ này gương nanh múa vuốt, như vậy trong nhà mới có sinh khí.

Chỉ là lúc Tô Thi Thi quay đầu nhìn về phía Bùi Dịch, ý cười trên mặt Bùi Dịch đã hoàn toàn biến mất, nghiêm trang ăn bữa sáng.

Tô Thi Thi không khỏi cảm thấy thất vọng. Cô hiếm khi làm một bữa sáng cho anh, lại còn bị cắt vào tay, cho rằng Bùi Dịch sẽ khen ngợi cô hai câu. Kết quả Bùi tiên sinh dáng vẻ một chút cũng đều không thêm để ý!

"Chị dâu, chị có phải ăn không ngon miệng hay không?" Lúc này, Đoàn Tĩnh Đồng dò xét đưa đầu chồm qua, ánh mắt quay tròn nhìn chăm chăm thức ăn trong chén của Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi ngẩng đầu nhìn cậu một cái, tên nhóc này chỉ khi có có việc cần đến cô mới có thể kêu cô là chị dâu.

Cô không khách khí nói: "Đừng có ý đồ với chị, đồ của ai nấy ăn, Tiểu Mập Mập!"

"Hừ!" Đoàn Tĩnh Đồng thở phì phì trừng mắt nhìn cô, "Không được bảo em là Tiểu Mập Mập, em có béo chỗ nào đâu!"

"Mười tuổi 50 cân, em còn không mập?" Tô Thi Thi cười nói.

"Chị! Chị!" Đoàn Tĩnh Đồng bị Tô Thi Thi chọc đến chỗ đau.

Cậu từ trước đến nay không cảm thấy được chính mình béo. Nhưng từ khi đến chỗ này, Tô Thi Thi vẫn luôn bắt cậu giảm béo. Cậu mới ý thức đến chính mình có bao nhiêu béo.

Lúc này bị cô nói đến mặt đỏ tai hồng, cậu dưới tình thế cấp bách hét lên: "Chị thực không lẽ phép, dựa theo vai vế mà nói, em chính là chú trẻ của chị, chị dám đối đãi với trưởng bối của mình như vậy sao?"

"Hừ!" Tô Thi Thi tức giận đến nặng nề mà thở ra một hơi.

Cô - - không cùng một đứa trẻ so đo!

"Nhu thế nào, có phải cảm thấy hổ thẹn rồi hay không? Vậy thì đem bữa sáng của chị cho em, dù sao chị cũng không muốn ăn." Đoàn Tĩnh Đồng đặc ý hả hê nói.

Cậu còn không có vui vẻ được vài giây, chỉ nghe bên cạnh truyền đến tiếng chiếc đĩa đặt ở trên bàn.

Bùi Dịch nhàn nhạt nhìn Đoàn Tĩnh Đồng, giọng nói thật bình tĩnh: "Còn chưa ăn no?"

Đoàn Tĩnh Đồng thân thể cứng đờ, đứng lên bỏ chạy: "Em ăn no rồi!"

"Nó vì cái gì sợ anh như thế?" Tô Thi Thi nhìn dáng vẻ Đoàn Tĩnh Đồng chạy trốn còn nhanh hơn so với con thỏ, quay đầu nghi hoặc nhìn về phía Bùi Dịch.

Tuy có đôi khi cô cũng hiểu được Bùi Dịch khí thế tỏa ra cực kỳ khủng bố, nhưng mà Đoàn Tĩnh Đồng là em trai ruột của anh, không đến mức sợ thành bộ dạng này đi?

Bùi Dịch sắc mặt vẫn như cũ nhàn nhạt, nghe vậy nhìn Tô Thi Thi, khóe miệng nhếch lên: "Muốn biết?"

Tô Thi Thi gật đầu.

Vô nghĩa, không muốn biết cô hỏi anh để làm chi?

Bùi Dịch hai mắt nhíu lại, thân thể đi phía trước hơi chút ghé sát vào người cô, thấp giọng nói: "Lấy lòng anh, anh sẽ nói cho em biết!"

"Anh... Hừ!" Tô Thi Thi quay đầu, người đàn ông này mỗi lần chỉ biết dùng duy nhất một chiêu!

Nhìn thấy dáng vẻ thờ phì phì của cô, Bùi Dịch tâm tình càng tốt hơn một chút. Những chuyện như vậy vẫn thường xuyên diễn ra trong tòa nhà này, đột nhiên, Bùi Dịch nhớ tới cái gì, khẽ cau mày

Anh đối với Tô Thi Thi nói: "Em hôm nay không được lên mạng."

"A?" Tô Thi Thi sửng sốt một phen, chuyển đề tài cũng quá nhanh đi?

Không biết có phải hay không sợ cô hỏi tới, Bùi Dịch nói xong liền đứng lên, bỏ lại một câu "Anh đến công ty đây." Liền đi rồi.

Lúc Tô Thi Thi phản ứng kịp, Bùi Dịch đã vào trong viện, rất nhanh liền lên xe rời khỏi tòa nhà.

"Kỳ quái, anh ấy là có ý tứ gì?" Tô Thi Thi nghĩ mãi không xong.

Hôm nay có diễn ra cạnh tranh đấu thầu, nghe nói còn có trực tiếp nữa mà?

Tô Thi Thi càng nghĩ càng cảm thấy được không thích hợp, Bùi Dịch vì cái gì không cho cô lên mạng?

Nhưng mà cô biết Bùi Dịch làm như vậy, khẳng định có dụng ý của anh. Tô Thi Thi nghĩ nghĩ, vẫn lại là quyết định nghe lời anh.

Cô sau khi đến công ty vẫn ở trong phòng làm việc của mình, an tâm vẽ bản thiết kế, không có xem xét tin tức.

Thời gian lặng lẽ trôi đi, thoáng cái đã qua mười giờ sáng, Tô Thi Thi

đang sửa chữa một chỗ chi tiết trên bản vẽ, đột nhiên nghe đến bên ngoài truyền đến tiếng kinh hô.

"Trời ạ, ta không nhìn lầm chứ? Thật là Bùi tổng?"

"Rất đẹp trai nha! Trước kia tuy cũng từng nhìn thấy trên TV vài lần, đúng là cảm giác không hiểu sao anh ấy hôm nay đặc biệt đẹp trai, cho dù là đứng ở bên cạnh Hồ tổng, cũng không kém cõi chút nào!"

"Bọn họ hai người lực lượng ngang nhau, quả thực quá đẹp trai rồi!"

Bên ngoài tiếng nhân viên nói chuyện rất lớn, Tô Thi Thi không có đóng cửa sổ nhìn ra văn phòng, nghĩ muốn không nghe đều đã khó.

"Bùi Dịch? Còn có Hồ Sĩ Minh?" Tô Thi Thi tim đập một phen, trong đầu hiện lên một ý nghĩ.

Cô như rụng mảy, đóng máy tính lại đứng lên, chần chừ một hồi, vẫn lại là đi ra ngoài.

Vừa mới ra khỏi văn phòng, liền gặp được một đám người đang vây quanh màn hình TV LCD treo trên tường, một đám hưng phấn cực kỳ.

"Tô tổng!" Có người nhìn thấy Tô Thi Thi, lập tức đứng thẳng người, đồng thời lạng lẽ lôi kéo người bên cạnh.

"Tô tổng... Chúng ta..." Một đám người không nghĩ tới Tô Thi Thi hội đột nhiên sẽ ra ngoài, lờn biếng bị nắm vừa vặn, toàn bộ đều đã cực kỳ khẩn trương.

"Đang xem cái gì?" Tô Thi Thi mặt không biến sắc hỏi han.

"A..., chúng tôi đang xem truyền hình trực tiếp buổi đấu thầu dự án thành phố mới thôn Thành Trung. Vừa rồi Bùi tổng cùng Hồ tổng đến tham dự rồi. Đúng rồi Tô tổng, cô có biết không? Thì ra tổng giám đốc Xây dựng Tiệp Khắc chính là Bùi tổng!"

"Xây dựng Tiệp Khắc!" Tô Thi Thi lúc nghe được chuyện này, tim đột nhiên nhảy một phen.

"Khụ khụ..."

Người nữ nhân viên kia vừa dứt lời, liền nghe bên cạnh truyền đến một trận tiếng ho khan. Chỉ thấy Tống Trọng Hạo không biết từ lúc nào đi tới đứng sau lưng bọn họ, là do anh ngắt lời người nữ nhân viên kia đang nói.

"Sur huynh..." Tô Thi Thi âm thầm xiết chặt quả đấm, mặt không chút thay đổi đưa mắt nhìn Tống Trọng Hạo.

Tống Trọng Hạo tiếp xúc đến ánh mắt của Tô Thi Thi, vội vàng dời đi ánh mắt, quay đầu bỏ chạy.

"Thì ra anh đã sớm biết!" Tô Thi Thi trong lòng hiểu rõ, quả đấm chậm rãi xiết chặt.

Được lắm!

Tuy trong lòng sớm đã có suy đoán, nhưng mà xác định cùng suy đoán là hai việc khác nhau.

Tô Thi Thi ngẩng đầu trông đi qua, chỉ thấy trong màn hình TV người chủ trì đang ở giới thiệu thân phận đại biểu của người đại diện công ty tới tham gia cạnh tranh đấu thầu.

"Không nghĩ tới Bùi tổng chính là tổng giám đốc Xây dựng Tiệp Khắc, thật sự là thần long kiến thủ bất kiến vĩ nha."

Người chủ trì nói những lời này cùng lời của nữ nhân viên kia vô cùng giống nhau.

"Vậy sao, thì ra anh thật sự đúng là tổng giám đốc Xây dựng Tiệp Khắc." Tô Thi Thi từ từ nheo lại hai mắt, ánh mắt nhìn qua có chút nguy hiểm.

Miệng cô chậm rãi cong lên, trên mặt tươi cười càng lúc càng lớn.

Những người thân quen với cô nhìn vào liền biết, cô càng tức giận, tươi cười lại càng sáng lạn!

Chương 328: Đàn ông đều là kẻ lừa đảo

Nơi tổ chức đấu thầu dự án thôn Thành Trung là phòng hội nghị cao cấp trong khách sạn bảy sao lớn nhất ở Bắc Kinh này, 20 công ty cùng tiến hành trả giá.

Lúc này, mỗi đại diện của các công ty đã lần lượt trình diện. Cũng có lẽ là bởi lúc trước Hồ Sĩ Minh tuyên bố muốn đích thân tham dự, cho nên những công ty khác người đại diện tới, đại bộ phận đều là người đứng đầu công ty.

Mà trong đó chói mắt nhất đó là tổng giám đốc Bùi Dịch của xây dựng Tiệp Khắc.

"Bùi tổng, hân hạnh." Hồ Sĩ Minh đi đến trước mặt Bùi Dịch, đối với anh vươn tay.

"Hồ tổng, hân hạnh." Bùi Dịch đưa tay cùng hấn lễ phép bắt tay, hai người dáng vẻ giống như là bạn bè cũ nhiều năm không gặp, vừa thấy liền sáp lại trò chuyện một dạng.

Điều này làm cho những người âm thầm suy đoán bọn họ hai người bất hòa, lại là một trận kinh ngạc.

"Bùi tổng." Lúc này, Hồ Minh Phi làm trợ lý của Hồ Sĩ Minh tới tham dự cũng đi đến trước mặt Bùi Dịch, cười duỗi tay về phía anh.

Bùi Dịch mặt không đổi sắc, dơ tay cùng cô ta bắt một cái, chỉ một giây liền buông ra thu tay.

Hồ Minh Phi trên mặt tươi cười lớn hơn một chút. Cô ta vốn là bộ dạng xinh xắn, lúc này lại được trang điểm kỹ lưỡng, nhìn giống như mỹ nhân bước ra từ trong thần thoại đi tới một dạng.

"Vẫn lại là anh tôi có biện pháp, rốt cục đem thân phận của người đàn ông này làm cho bại lộ rồi." Hồ Minh Phi một bên cùng Bùi Dịch trò chuyện một bên oán thăm.

Cô rất cuộc biết anh trai vì cái gì lại mời Bùi Dịch hợp tác. Bọn họ hai nhà từ đầu không có khả năng hợp tác, bức Bùi Dịch bại lộ thân phận mới là thật!

"Bùi Dịch, bây giờ thân phận của anh đã bại lộ, như thế những con bài khác chưa lật của anh cũng sẽ bị chúng tôi từ từ lật ra hết." Hồ Minh Phi nhìn Bùi Dịch khuôn mặt tuấn tú, trên mặt tươi cười càng lúc càng lớn.

Trên mặt kia đại đại tươi cười, khiến người nào đó nhìn vào muốn mù mắt.

Đứng ở trước TV Tô tiểu thư thấy như vậy một màn, quả đấm càng thêm xiết chặt, mà trên mặt cô tươi cười cũng là càng ngày càng sáng lạn.

Tống Trọng Hạo trốn ở cửa lén nhìn sư muội mình trên mặt tươi cười, kìm lòng không đậu run run một phen.

"Xong rồi, nên hẳn không là tức giận rồi đi?" Tống Trọng Hạo thì thầm một tiếng, nghĩ nghĩ, cầm ra điện thoại, nhấn cho đồng minh của mình một cái tin nhắn.

"Thi Thi giận rồi!"

Tống Trọng Hạo gửi tin nhắn xong, tại ngực làm dấu thánh giá, mặc niệm nói: "Tôi đã tận lực, Bùi tổng, anh tự cầu nhiều phúc đi!"

Tô Thi Thi cũng không biết Tống Trọng Hạo mờ ám, lúc này, hai mắt của cô gắt gao nhìn chăm chú nhìn người đàn ông trong màn hình TV đẹp trai đến người người oán trách.

Người như Bùi Dịch nói thế nào đi đến nơi đâu, đều là một ngôi sao lấp lánh giữa bầu trời.

Vóc người trời sinh, khuôn mặt sắc nét, một đôi mắt đào hoa thâm thúy mê người, quả thực là nam nữ già trẻ ăn hết.

Mà lúc này người phụ nữ đang cùng đứng ở bên cạnh anh, xem như thế cũng thấy được rất xúng!

"Xúng!" Tô Thi Thi hít sâu một hơi, rất muốn đánh tình chính mình.

Vậy mà tân bối người khác diệt uy phong chính mình, Bùi Dịch cùng Hồ Minh Phi xúng chỗ nào chứ? Cái đuôi hồ ly tinh đều nhanh vênh lên trời rồi!

Lúc này, mọi người đang bắt đầu tiến vào bên trong phòng hội nghị của khách sạn, Bùi Dịch bỗng nhiên quay đầu nhìn về màn ảnh liếc mắt một cái.

Cái nhìn kia, giống như giấu đầy cảm xúc.

"A, tôi muốn bị điện giật hôn mê!" Có nữ nhân viên bụm mặt, hai con mắt đều nhanh tỏa sáng như sao sáng rồi.

"Ô tổng ở nơi đó, chú ý một chút." Bên cạnh có người lập tức lặng lẽ

nhắc nhở vị nữ nhân viên này.

Ai chẳng biết Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi là một đôi, Bùi Dịch cũng đã trước mặt mọi người tuyên bố muốn chọn ngày lành tháng tốt cùng Tô Thi Thi đăng ký kết hôn, cũng không phải là các cô nghĩ muốn nói đùa thì nói.

Tô Thi Thi đối với việc nhân viên của mình nói đùa tự nhiên cũng không để ý, mà cô để ý chính là ánh mắt vừa rồi Bùi Dịch nhìn qua kia!

"Hừ, chột dạ sao?"

Tô Thi Thi nghiêng răng. Bất quá vừa rồi cái nhìn kia, giống như là xuyên thấu qua màn ảnh nhìn cô một dạng.

"Hôm nay không cần lên mạng."

Tô Thi Thi nhớ tới buổi sáng những lời Bùi Dịch nói với cô, quả đấm càng xiết càng chặt, có cỗ khí nhắm thẳng trên đỉnh đầu xông lên.

Cô vốn không tức giận! Thật sự không tức giận!

Mà lúc này tính chất thay đổi!

Bùi Dịch rõ ràng là sợ Tô Thi Thi biết anh là tổng giám đốc xây dựng Tiệp Khắc, cho nên mới không cho cô lên mạng. Đáng tiếc là, anh lại không nghĩ đến lần cạnh tranh đấu thầu này lại được truyền hình trực tiếp!

Buồn cười, cô vậy mà nghe lời như thế, thật sự không có lên mạng!

Phòng chừng Bùi Dịch cũng không suy xét đến, trong công ty Tô Thi

Thì còn có TV!

"Được lắm! Lại vẫn muốn gạt tôi đúng không?" Tô Thi Thi lại nghĩ tới việc cô ngay từ đầu bị Bùi Dịch lừa dối đi Xây dựng Tiệp Khắc làm việc, khi đó Bùi tiên sinh là nói như thế nào?

Tô Thi Thi nghĩ tới đây, tức giận đến răng đều nhanh nghiền lại phát ra tiếng.

"Tên kia, ngay từ đầu liền tính kế chu toàn. Anh từ đầu liền không nói qua chính mình không có quan hệ gì với Xây dựng Tiệp Khắc, nhưng mà cũng không nói cho mình biết anh ấy chính là tổng giám đốc xây dựng Tiệp Khắc!"

"Hừ, muốn cho chính mình đừng lui đúng không? Coi tôi như khi con đùa giỡn đúng không?" Tô Thi Thi tức chết rồi.

Cô ghét nhất bị Bùi Dịch trêu đùa chỉ số thông minh của mình, mỗi lần đều là lời nói chứa đầy hàm ý.

"Anh chết chắc rồi!"

Tô Thi Thi ở trong lòng âm thầm nói, lập tức quay đầu liền hướng tới trong văn phòng đi đến, nhắm mắt làm ngơ.

Ngay lúc cô liền đi đến cửa văn phòng, đột nhiên bị một bóng dáng ngăn cản.

"Ngọc, làm sao vậy?" Tô Thi Thi cúi đầu vừa thấy, phát hiện Ôn Ngọc vậy mà hốc mắt đỏ bừng, không khỏi hoảng sợ.

Ôn Ngọc nước mắt lưng tròng ngẩng đầu, đặc biệt ủy khuất nói: "Anh ấy gạt tôi."

"Người nào gạt cô?" Tô Thi Thi trong lòng hồi hộp.

"Tần Phong!" Ôn Ngọc đang nói tới Tần Phong thời điểm, cơ hồ là nghiêng rãng nghiêng lợi, chẳng qua là hốc mắt đỏ bừng để cho tức giận đánh gáy rồi.

"Sao lại thế này?" Tô Thi Thi nóng nảy.

"Anh ấy nói anh ấy không đi tham gia cạnh tranh hạng mục lần này, nhưng mà tôi mới vừa mới nhìn thấy xây dựng Hồ Thâm cũng đến rồi."

"Hà?" Tô Thi Thi ngẩn ngơ, không rõ Tần Phong vì cái gì lại đi gạt Ôn Ngọc.

"Đàn ông đều là kẻ lừa đảo, anh ấy lừa tôi không chỉ một lần rồi." Ôn Ngọc lau nước mắt, thờ phì phì nói.

Tô Thi Thi lập tức tìm được đồng minh, đối với Ôn Ngọc trịnh trọng nói: "Không sai, đám đàn ông liền là kẻ lừa đảo!"

"Đi! Không để ý tới bọn họ nữa!"

Tô Thi Thi đẩy cửa văn phòng ra, vào bên trong cầm lấy giỏ xách đi ra, lôi kéo Ôn Ngọc liền chạy lấy người.

"Đi đâu?" Ôn Ngọc chậm chạp bắt kịp, trên mặt lại vẫn còn đọng nước mắt, như vậy miễn bàn có bao nhiêu thương cảm rồi.

Tô Thi Thi quay đầu liếc cô một cái, thờ phì phì nói: "Trốn việc, đi chơi!"

Cô hiện tại cần phát tiết!

"Nhưng mà, chúng ta đi như vậy có tốt không?" Ôn Ngọc sợ hãi nhìn Tô Thi Thi.

Cô từ trước đến nay là một cô gái ngoan ngoãn, làm việc cho tới bây giờ đều là theo khuôn phép quy cũ. Trong lúc làm việc, cô là lần đầu tiên dám bắt chước theo người xin từ chức ở Xây dựng Tiệp Khắc. Trốn việc loại chuyện này, cô là chưa từng làm qua.

Tô Thi Thi giữ lấy bờ vai cô, cười nói: "Chúng ta thời gian trước mệt sống mệt chết liều mạng lâu như vậy, hiện tại nên thả lỏng chút rồi."

Tô Thi Thi nói xong chạy tới chỗ nhân viên lễ tân, Tô Thi Thi đối với nhân viên lễ tân Tiểu Hồng nói: "Nói với mọi người hôm nay công ty nghỉ sớm."

Tiểu Hồng đang dùng Computer xem trực tiếp đấu thầu dự án thôn Thành Trung, nghe được những lời Tô Thi Thi vừa nói, nhất thời không phản ứng kịp. Mãi đến khi Tô Thi Thi cùng Ôn Ngọc vào thang máy, cô mới hiểu được, lập tức hướng về phía bên trong công ty hô: "Tô tổng nói hôm nay nghỉ sớm!"

"Yeah!" Bên trong truyền đến một trận tiếng hoan hô.

Tống Trọng Hạo nghe được động tĩnh, vội vàng kéo cửa ra chạy đến, sốt ruột hỏi han: "Sao lại thế này?"

"Tổng Tổng, Tô tổng nói hôm nay nghỉ sớm!"

"Cái gì?" Tống Trọng Hạo ngây dại, sắc mặt đều đã trắng thêm vài phần.

"Xong rồi, xong rồi, sư muội muốn tạo phản rồi!" Anh khẩn trương chạy về phòng tiếp tục lấy điện thoại nhắn tin cho Bùi Dịch.

Lần trước không mật báo cho Bùi Dịch, Bùi Dịch tuy không nói cái gì, nhưng vẫn lại là đem anh dọa sợ quá mức. Bây giờ anh cũng không dám rồi.

Tô Thi Thi lôi kéo Ôn Ngọc tắt điện thoại, trực tiếp ngoạn chơi đến điên rồi, người nào cũng không biết các cô đi đâu

Mà lúc Bùi Dịch cùng Tần Phong sau tham gia cạnh tranh đấu thầu xong đi ra ngoài, Bùi Dịch lấy điện thoại ra muốn gọi cho Tô Thi Thi, lại đột nhiên phát hiện Tống Trọng Hạo gửi đến anh hơn mười cái tin nhắn.

Một phút đồng hồ sau, Bùi Dịch xem xong toàn bộ tin nhắn, sắc mặt đã không thể dùng tối đen để hình dung.

"Sao lại thế này?" Tần Phong cũng ghé đầu nhìn sang, thừa dịp Bùi Dịch không chú ý, vươn tay túm lấy điện thoại di động. Chỉ là khi anh vừa thấy, mặt chải quét một phen liền tái rồi.

"Chết tiệt, Thi Thi nhà cậu chính mình chạy liền thôi đi, tại sao lại lôi kéo Ngọc nhà tôi cùng chạy theo rồi!"

Hai cô gái này lên cơn điên chạy đi nơi đâu không rõ, vậy mà để cho Dương Dũng cũng đều đã bỏ lại!

Chương 329: Oan gia ngõ hẹp

Đèn rực rỡ mới lên, cuối mùa thu nhiệt độ không khí đã rất thấp. Hàng vạn ngôi nhà đã bắt đầu lên đèn, làm cả thành phố này tựa hồ đều đã che đậy một tầng nhàn nhạt ánh sáng ấm áp.

Sự yên lặng, bình yên.

Trong thành phố này lại có một nơi nào đó lại phi thường náo nhiệt, ban đêm mới đúng là lúc nó sáng rực rỡ nhất.

"Thi Thi, chúng ta thật sự phải vào bên trong sao?" bên ngoài Âm Nhữ, Ôn Ngọc thật cẩn thận lôi kéo ống tay áo Tô Thi Thi, chần chừ không dám tiến lên.

Tô Thi Thi quay đầu vờ vờ tay cô, cười tí mắt nói: "Không sợ. Tần Phong không phải nói đây là chỗ bạn anh ta mở sao? Không có việc gì."

Vừa nhắc tới Tần Phong, Ôn Ngọc mặt lập tức suy sụp xuống.

Biết Âm Nhữ là quán bar do một người bạn của Tần Phong mở, là do lần đó Ôn Ngọc phát hiện Tần Phong tới hộp đêm ngoạn chơi, Tần Phong vì biện trong sạch mới nói cho cô biết. Lại cho cô một cái thẻ VIP, bằng không hôm nay hai người bọn họ từ đầu cũng không cách nào đặt chân đến nơi này.

"Đi!" Ôn Ngọc hít sâu một hơi, giống như hạ quyết tâm thật lớn, lôi kéo Tô Thi Thi đi nhanh về phía trước.

Khuôn mặt thanh thuần kia lại mang theo một cỗ quyết tuyệt, mà lại không hiểu sao sinh ra một cỗ khí thế bi tráng

Tô Thi Thi không khỏi mỉm cười. Nha đầu kia không đến mức phát điên lên, mà các cô cũng không phải tới nơi này thác loạn.

Cô ngẩng đầu nhìn quán bar trước mặt lộng lẫy huy hoàng, trong lòng lại vẫn là có chút khấn trương.

Người giàu có thường thích đốt tiền, bên trong nơi này mỗi ngày đều xảy ra một chuyện vượt qua sự tưởng tượng của các cô, nguy hiểm cực kỳ. Nhưng hôm nay, hai cô gái này lại đánh bạo nghĩ muốn xông vào đây một lần.

"Hừ! Tốt nhất có thể tức chết bọn họ luôn đi!" Tô Thi Thi ở trong lòng căm giận nói.

Ám Nhữ vẫn như cũ giống như trong trí nhớ cô vậy, thần bí huy hoàng, như là một thế giới khác.

Tô Thi Thi lôi kéo Ôn Ngọc đi vào căn phòng quen thuộc. Cô không phải lần đầu tiên tới nơi này, lại còn nhớ rõ lần trước cô là bị Dương Dũng mang đến đây.

Khi đó cô đối với sự bá đạo của Bùi Dịch rất không hảo cảm, còn mang theo Đại Cầu Tử xông vào căn phòng bao riêng - -

"Hí..." Nghĩ tới chuyện đã xảy ra ngày đó, Tô Thi Thi vẫn lại là nhin không được run run một phen, trong lòng thậm chí có chút đồng tình Tần Phong.

Ngày đó Tần Phong bị Đại Cầu Tử ức hiếp cực kỳ thâm, Tô Thi Thi vừa đi một bên cùng Ôn Ngọc kể những chuyện xảy ra ngày đó.

Ôn Ngọc sau khi nghe được chuyện này trợn mắt há hốc mồm, cuối cùng mới lúng ta lúng túng phun ra hai chữ: "Cầm thú!"

Cô nói xong nói xong, hốc mắt lại đỏ lên, đáng thương nói: "Anh ấy thậm chí ngay cả con chó đều đã không buông tha! Lại còn cho dùng thuốc!"

"Ách..." Tô Thi Thi nuốt một ngụm nước bọt, đột nhiên có cảm giác muốn quay đầu bỏ chạy

Tần tổng, thực thực xin lỗi, tôi giống như lại nói bậy rồi...

May mà hai người rất nhanh liền đến phòng bao riêng, người phục vụ dẫn các cô đến căn phòng bao riêng xong liền đi ra ngoài, các cô có cần gì liền có thể trực tiếp rung chuông.

"Gọi chút đồ ăn đi." Tô Thi Thi đem tất cả đèn mờ trong căn phòng này bật sáng lên, tựa vào sofa bằng da màu đỏ sậm, giống như một vị đại gia dường như hướng về phía Ôn Ngọc nâng nâng cằm, "Lấy loại rượu mắc nhất ở đây!"

"Được!" Ôn Ngọc trịnh trọng gạt đầu, trực tiếp lật đến trang sau cùng của menu, giá mỗi bình rượu kia đều khiến người ta tắc lưỡi.

Nếu Tần Phong là khách VIP ở nơi này khách, vậy thì dùng danh nghĩa của anh ghi sổ. Hai cô mới không thêm khách khí với anh, cho anh trả tiền chết luôn. *(Chị ơi, nơi này của chồng chị đó, chị tiêu hoang như vậy anh Dịch ko xót đâu, nhưng mà chị biết của anh rồi thì chị có xót ko?)*

Mà các cô không biết, bởi vì hai người các cô tự dưng biến mất, Bùi Dịch cùng Tần Phong thiếu chút nữa đem toàn bộ Bắc Kinh này lật

tung lên rồi.

Thi Dịch, ngày thường phòng khách vô cùng - náo nhiệt, lúc này đặc biệt an tĩnh không khí có chút áp lực.

Bùi Dịch ngồi ở trên ghế sofa sắc lạnh lùng, Tần Phong ngồi ở ghế tựa bên kia, sắc mặt cũng lạnh lùng vô cùng.

Quản gia ở bên cạnh thấy vậy người đổ mồ hôi lạnh.

Bùi Dịch trước mặt người ở bên ngoài vẫn lạnh như băng, ông vốn đã thành thói quen, nhưng mà đây là lần đầu tiên ông nhìn đến Tần thiếu gia sắc mặt đáng sợ như vậy.

"Ôn tiểu thư, Ôn tiểu thư, bảo trọng." Quản gia ở trong lòng yên lặng nói. Ông cơ hồ có thể đoán được tình cảnh Tô Thi Thi các cô sau khi bị tìm được sẽ thế nào.

"Bùi tiên sinh."

Lúc này, thư ký của Bùi Dịch từ bên ngoài đi tới, lập tức đi tới trước mặt anh, đối với anh nói: "Tìm được rồi."

Bùi Dịch hai mắt nhíu lại, lại vẫn không nói chuyện, bên cạnh Tần Phong roạt một phen từ trên chỗ ngồi đã bật lên, nhìn thẳng thư ký Vương hỏi: "Ôn tiểu thư có còn ở đó hay không?"

"Hai người họ ở cùng một chỗ." thư ký Vương nói xong, thật cẩn thận nhìn hai vị tổng giám đốc khủng bố liếc mắt một cái, ấp úng nói, "Bọn họ hiện tại ở trong Âm Nhữ."

"Âm Nhữ?" Bùi Dịch cùng Tần Phong sắc mặt trắng xanh một phen liền trầm tiếp xuống.

Bùi Dịch hai mắt không thể nhận ra nheo một phen, trong mắt lộ ra quét xuống nguy hiểm.

Tô Thi Thi, giỏi lắm! Lá gan em rất lớn!

"Chuyện này nhất định là chủ ý Tô Thi Thi, đem Ngọc nhà tôi dạy hư rồi!"

Tần Phong chém đinh chặt sắt nói.

Bùi Dịch mặt không chút thay đổi liếc anh một cái, đứng lên, một bên đi ra ngoài, một bên lạnh lùng nói: "Cậu không chưa cho Ôn tiểu thư thẻ VIP, các cô ấy có thể đi vào sao?"

Tần Phong bị lời này làm cho nghẹn họng.

Bùi Dịch đầu óc vận động thật là nhanh, anh cái gì cũng chưa nói, đã bị đoán được. Đúng là, nếu không phải anh cho Ôn Ngọc thẻ VIP, các cô từ đầu đến cửa Âm Nhữ cũng đều đã vào không được.

"Cậu nói dễ nghe quá ha, Ngọc nhà tôi hẳn là đi theo xem náo nhiệt rồi? Nhất định là Thi Thi xúi giục cô ấy." Tần Phong một bên đi ra ngoài, một bên nói thầm,.

Lúc này người tìm được, vẻ mặt khó coi vừa nãy đã hoàn toàn biến mất, lại khôi phục dáng vẻ thường ngày lúc trước.

Bùi Dịch nghe được lời anh nói, quay đầu lại lạnh lùng nhìn qua:

"Không phải do người phụ nữ của cậu ồn ào, vợ yêu của của tôi sẽ lớn mật như vậy sao? Cậu vẫn lại là trước hết nghĩ thử xem bản thân mình đã đắc tội gì với cô gốc nhà cậu đi."

"Tôi không trêu chọc Ngọc tức giận gì nha." Tần Phong nhíu mày, đến chính anh đều đã có chút không dám xác định, anh hẳn không thật sự chọc tới nha đầu kia chỗ nào rồi chứ?

Hai người, người nào đều đã nói không lại người nào, đến sau cùng toàn bộ đều đã trầm mặc, lái xe nhắm thẳng Âm Nhữ đi đến.

"Nha đầu thối, bị anh tóm được, em chết chắc rồi!" Hai người nghiêng răng nói thềm.

Mà lúc này, trong phòng VIP của Âm Nhữ, Tô Thi Thi cùng Ôn Ngọc ăn qua loa vài món, sau cùng chỉ còn lại có một chai Lafite*.

Rượu Lafite: Là một loại rượu vang đỏ được làm từ nho trong trong lâu đài Lafite. Loại rượu này được xem là ông hoàng trong các loại rượu, nằm trong top 10 chai rượu có giá đắt đỏ nhất thế giới. Giá một chai rượu của nó vào khoảng 5 tỷ đồng, riêng vỏ chai cũng có giá khoảng 500tr

Hai cô gái ngoạn chơi cả một ngày, đã sớm bụng đói kêu vang, lúc này chính đang ăn ngấu ăn nghiêng, đợi cho lúc các cô ăn cũng bắt đầu nó bụng, cửa phòng VIP liền mở ra, có người đi vào.

"Các vị khách quý, đây là rượu các vị đã gọi." Một vị tiểu thư tiếp rượu bưng một cái khay, thướt tha duyên dáng đi tới.

"Giọng nói này..." Tô Thi Thi động tác dang cắt miếng bít tết ngừng lại, theo bản năng ngẩng đầu.

Lúc vừa thấy, thiếu chút nữa tưởng mắt mình mù rồi!

"Tô Thi Thi?" Hiển nhiên người nọ cũng thấy được Tô Thi Thi, cô ta cả kinh thiếu chút nữa ném cái mâm trong tay xuống, "Làm sao có

thể là cô!"

"Oan gia ngõ hẹp."

Tô Thi Thi trong đầu chỉ hiện lên một câu này.

Cô không nghĩ tới ở nơi này vậy mà lại đụng mặt Đoàn Ngọc Tường, không nghĩ tới cô ta vậy mà ở trong này là tiểu thư tiếp rượu!

Đây chính là đại tiểu thư Đoàn gia ngày xưa cao cao tại thượng kia sao, chuyện này quá đặc biệt quá huyền ảo rồi!

"Đoàn tiểu thư?" Ôn Ngọc chớp mắt, trên tay cầm một miếng bò bít tết, giống như chịu được thật lớn kinh hách, "Cô như thế nào lại mặt quần áo như vậy? Ngực đều đã lộ ra hết rồi."

"Phụt..." Tô Thi Thi nhin không được, trực tiếp phun ra.

Ôn Ngọc, Cô không hổ là bạn tốt của tôi!

"Các người..." Đoàn Ngọc Tường trên mặt thoát xanh thoát trắng, cúi đầu nhìn đến trên thân mình mặc bộ đồ màu đen cúp ngực, xấu hổ hận không thể lấy cái động chui vào.

Cô ta đời này không nguyện ý nhất chính là bị Tô Thi Thi nhìn đến bộ dạng này của mình. Đúng là không nghĩ tới, cô ta mới đến nơi đây đi làm chưa được một tuần, đã bị Tô Thi Thi vừa vặn đụng mặt!

"Tôi đi nhầm chỗ rồi." Đoàn Ngọc Tường hít một hơi thật sâu. Cô ta không thể hát bàn mà đi ra ngoài, cô ta cần phải kiếm tiền, cô ta chỉ có thể yên lặng chịu đựng.

Nhưng mà cô ta cũng tuyệt đối chịu không nổi tiếp tục đợi ở chỗ này,

cô ta tất phải đi.

Nhưng mà cứ như vậy rời đi, cô ta làm sao có thể cam tâm!

Haizzz, ngu là 1 cái tội, đã thua còn ko chịu nhận là cái ngu thứ hai, đứng đó cho Thi nhà tui vui dập là cái ngu thứ ba. Nói chung tại cô ngu thôi, lúc đi được thì mau biến đi

Chương 330: Quậy một trận lớn

"Rượu của các vị, có cần mở ra không?" Đoàn Ngọc Tường bưng mâm hít sâu một hơi, lập tức đi đến trước bàn trà, đem khay rượu đặt lên trên.

Tô Thi Thi sừng sốt: "Vậy mà không nổi giận?"

"Đoàn Ngọc Tường từ khi nào thì biết cách bảo trì bình thân như thế rồi hả?" Tô Thi Thi quả thực đối với Đoàn Ngọc Tường nhìn bằng cặp mắt khác xưa rồi.

Vừa rồi cô nhìn thấy Đoàn Ngọc Tường sắc mặt hận không thể xông lên đánh cho cô một trận, không nghĩ tới cô ta vậy mà còn có thể nhớ việc tiếp rượu của mình!

"Mở ra." Tô Thi Thi ngời thẳng thân thể, mặt không đổi sắc nói. *Chắc chắc giọng điệu của chụy giống anh y xì*

Đoàn Ngọc Tường âm thầm bóp bóp nắm tay.

Người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, hiện tại Tô Thi Thi là khách. Cô ta rất không dễ dàng mới tìm được một công việc kiếm nhiều tiền như vậy, tuyệt đối không thể bỏ đi.

Cô ta thuận thực đem rượu đổ rót ra ly, nhất thời một mùi thơm ngát từ trong chai rượu quý bay ra.

Đoàn Ngọc Tường rót rượu vào ly xong, dọn dẹp một số bát đĩa các

cô đã dùng xong liền muốn đứng lên.

Mà cả quá trình này Tô Thi Thi vẫn lẳng lặng nhìn cô ta, cũng không làm ra chuyện gì hay nói gì khác.

Cô an tĩnh như vậy, để cho trong lòng Đoàn Ngọc Tường càng thêm khó chịu.

"Cô hiện tại rất đặc ý phải không?" Đoàn Ngọc Tường cúi đầu lạnh giọng nói.

Tô Thi Thi không có nhìn cô ta, chỉ là cầm lấy ly rượu ưu nhã nâng ly lắc nhẹ làm rượu trong ly hơi chao đảo dậy lên mùi thơm nồng, đem một ly trong đó đưa cho Ôn Ngọc, chính mình cũng cầm lấy một ly đảo nhẹ hai lần, rồi để sát vào chóp mũi khẽ ngửi.

"Rượu ngon." Tô Thi Thi nhàn nhạt nói.

"Cô!" Đoàn Ngọc Tường mười ngón gắt gao nắm chặt cái mâm, trong lòng hận vô cùng.

Tô Thi Thi đây là đối với cô ta sĩ nhục một cách trắng trợn!

"Nhìn thấy tôi hiện tại thảm như thế, Cô bây giờ nhất định rất đặc ý!" Đoàn Ngọc Tường quay đầu, lạnh lùng nhìn Tô Thi Thi, nghiêng răng nghiêng lợi nói, "Tôi có ngày hôm nay, đều là do cô làm hại!"

Tô Thi Thi khẽ nhấp một ngụm rượu, ngẩng đầu hơi hơi liếc cô ta một cái, khẽ cười nói: "Nghề nghiệp không phân biệt được địa vị. Cô hiện tại thu nhập hẳn là so với thành phần tri thức phổ thông còn muốn cao hơn đi, đáng tiếc chính cô vẫn luôn khinh thường công việc này."

"Cô..."

"Huống hồ..." Tô Thi Thi cắt ngang lời Đoàn Ngọc Tường muốn nói, ngữ khí tăng thêm vài phần: "Cô như thế nào, cùng tôi có quan hệ sao? Đừng nghĩ chính mình quan trọng như thế, tôi không chút nào quan tâm!"

"Cô!" Đoàn Ngọc Tường cắn răng. Cô ta là điên rồi mới cùng Tô Thi Thi cãi nhau, cô ta trước giờ ầm ĩ đã thắng qua lần nào sao?

Cô ta hỗn hển nói: "Tôi không cần cô quan tâm, nhưng mà cha thì sao? Cô cũng không quan tâm đến ông sao? Nói như thế nào ông cũng là cha ruột của cô!"

"Một người bắt cóc con ruột của chính mình, để cho một đám côn đồ tới cưỡng hiếp con gái của mình thì đáng mặt làm cha sao?" Tô Thi Thi cười lạnh.

Đối với Đoàn Chấn Ba cô cũng sớm đã hết hy vọng, mà đã hết hy vọng, cô đối với những chuyện đáng hận này của ông ta cũng sớm chầm chậm phai nhạt rồi.

Bi thương im lặng lớn dần, hận ông ta là vì đối với ông còn có chờ mong, hiện tại cô một chút tình cảm đều không có rồi.

"Cô...tôi không biết cô đang nói cái gì." Đoàn Ngọc Tường ánh mắt lóe ra, không dám nhìn thẳng ánh mắt Tô Thi Thi.

"À..." Tô Thi Thi chậm rãi lắc đầu, Đoàn Ngọc Tường còn không biết, ngày đó cô cùng Bùi Dịch đều đã nhìn thấy cô ta vụng trộm chạy trốn à?

Đoàn Ngọc Tường bị thái độ của cô làm cho toàn thân không thoải

mái, không cam lòng nói: "Cô dù thế nào cũng là con gái của ông, ông hiện tại lưu lạc đầu đường xó chợ, giống như mấy kẻ ăn xin vậy, cô dù thế nào cũng cần phải có trách nhiệm cùng nghĩa vụ phụng dưỡng ông chứ?"

"Những người này thật đúng là..." Tô Thi Thi âm thầm bóp bóp nắm tay, "Vô sỉ!"

Cô ngẩng đầu nhìn thẳng Đoàn Ngọc Tường, lạnh giọng nói: "Tôi phụng dưỡng ông ta, sau đó để cho ông ta trở lại làm hại tôi sao? Cô yên tâm, tôi vẫn phải người âm thầm đi theo ông ta, chỉ cần là ông ta không chết, tôi sẽ không can thiệp vào cuộc sống của ông ta!"

"Cô! Cô!" Đoàn Ngọc Tường sắc mặt trắng xanh một phen liền không còn chút máu. Cô ta rất cục hiểu rõ tại sao trước đó Bùi Dịch phải luật sư cứu Đoàn Chấn Ba ra, từ đầu chính là vì hành hạ bọn họ!

Vợ chồng Đoàn Chấn Ba lưu lạc đầu đường, tìm được Đoàn Ngọc Tường. Đoàn Ngọc Tường không nghĩ muốn quản bọn họ, bọn họ liền uy hiếp cô ta muốn hủy đi thanh danh của cô ta, để cho cô ta đời này đời kia không thể gả đi được.

Cô ta đành phải là đưa con có hiếu, hiện tại những công ty khác đều không chịu nhận cô ta làm việc, cô ta đành phải đến những nơi thế này làm loại nữ tiếp viên mời rượu khách.

"Tô Thi Thi, Cô không chết tử tế được!" Đoàn Ngọc Tường tức giận đến nghiến răng nghiến lợi.

Cô ta thảm như thế, đều là Tô Thi Thi làm hại!

"Cô tại sao lại không phân rõ phải trái như vậy, Thi Thi bất kể cái gì cũng chưa đối với các người gây chuyện, vẫn là các người tại hãm

hại cô ấy!" Ôn Ngọc nhin không được, đỏ mặt thở phì phì trừng mắt nhìn Đoàn Ngọc Tường.

"Nơi này đến phiên cô nói chuyện sao?" Đoàn Ngọc Tường không dám đối với Tô Thi Thi gây chuyện, nhưng mà ức hiếp Ôn Ngọc yếu đuối vẫn rất dễ dàng.

Tô Thi Thi sắc mặt tàn ác, bóp một phen cầm ly rượu trong tay hướng tới Đoàn Ngọc Tường ném qua: "Cút ra ngoài cho tôi!"

"Tô Thi Thi cô đừng quá đáng!" Đoàn Ngọc Tường oán hận nói.

"Một người phục vụ cũng dám đối với khách lớn tiếng sao?" Tô Thi Thi mặt trầm xuống, lúc này giống như là biến thành một người khác một dạng. *Bóng dáng Dịch ca đầu đây, quả là vợ chồng ko giống lông cũng giống cánh*

Đoàn Ngọc Tường bị cô làm cho hoảng sợ, trong đầu không tự giác hiện ra hình ảnh Bùi Dịch.

"Xem như cô lợi hại!" Đoàn Ngọc Tường không dám tiếp tục ở lại đây chọc giận cô, dọn xong đồ đạc liền hướng tới cửa đi đến.

Trong phòng VIP rất nhanh liền yên tĩnh trở lại, nhưng mà Tô Thi Thi lại như là bị rút đi hết khí lực vậy, vô lực tựa vào ghế sofa.

Vui vẻ sao?

Nhìn đến Đoàn Ngọc Tường bọn họ cảm như thế, cô đáng ra nên vui vẻ. Tô Thi Thi đè ngực của chính mình, đúng là trên thực tế cô một chút cũng vui vẻ không nổi

"Thì ra trả thù cũng không thể làm cho người ta vui vẻ, bà ngoại, mẹ,

các người nói rất đúng." Tô Thi Thi thì thào tự nói.

Bên cạnh Ôn Ngọc lo lắng nhìn Tô Thi Thi, thấy cô giống như cực kỳ thương tâm, liền đến gần lôi kéo tay áo Tô Thi Thi, nhỏ giọng nói: "Thi Thi chúng ta đi ra bên ngoài ngoạn chơi đi, nơi này quá ngột ngạt rồi."

Tô Thi Thi sững sốt, ánh mắt từ từ cong lên: "Được!"

Trong sảnh chính lầu một ở Âm Nhữ, lúc này trên sân đang ở biểu diễn tiết mục, có một đám con gái nhảy múa xung quanh cột, toàn cảnh phi thường náo nhiệt.

Dưới ánh đèn lấp lánh, Tô Thi Thi gắt gao lôi kéo tay Ôn Ngọc, vừa đi một bên hướng vừa về phía bên tai cô la lớn: "Theo sát tôi, chớ bỏ đi!"

"Ừ!" Ôn Ngọc dùng lực gật đầu, mắt thật to có chút sợ hãi, lại có hưng phấn.

Cô là lần đầu tiên đến những chỗ như thế này, đối với bốn phía toàn bộ đều rất tò mò.

Hai người chọn một chỗ tương đối an tĩnh ngồi xuống, nhưng ngay cả như vậy, bốn phía tiếng động vẫn rất lớn ầm ỹ đến đình tai nhức óc.

Tô Thi Thi thả lỏng thân thể, ánh mắt quay tròn hướng tới bốn phía nhìn nhìn, mày chậm rãi nhíu lại: Tên kia như thế nào còn chưa đến!

Bùi tiên sinh cũng quá vô dụng, đã cả ngày mà vẫn không tìm được cô!

"Thi Thi, bọn họ nói những chỗ này rất nguy hiểm, chúng ta muốn làm sao bây giờ?" Ôn Ngọc ghé sát vào bên tai Tô Thi Thi, nhíu mày hỏi.

Tô Thi Thi cũng nhíu mi, buồn bực nói: "Đúng vậy, nơi này mọi người đều không đơn giản, bị để mắt đến liền xong đời rồi."

Các cô vừa rồi lúc đi tới đây, cũng đã có người ở hướng tới các cô nhìn qua, ánh mắt đều đã không có ý tốt.

Tô Thi Thi cùng Ôn Ngọc tuy nhiên không tính là mỹ nữ xinh đẹp người gặp người yêu, nhưng mà khuôn mặt cũng không tệ, nhất là dáng người lại chuẩn, là loại người luôn thu hút chú ý của mọi người xung quanh, vừa nhìn đã thích.

Có vài kẻ ngu ngốc, tự cho là bản thân suất khí hướng chỗ các cô đi đến trêu ghẹo: "Mỹ nữ, cùng nhau uống một ly đi?"

Ôn Ngọc vừa thấy, trực tiếp bị dọa khóc, nước mắt chặc chặc rơi xuống.

Người kia liền u mê, cho rằng hai người các cô có bệnh, quay đầu bỏ chạy.

Nơi này tới cũng không phải là người bình thường, ai lại muốn chọc đến hai người đầu óc có bệnh.

Tô Thi Thi nhìn bóng lưng người đàn ông kia chạy trốn, yên lặng quay đầu nhìn về phía Ôn Ngọc: "Không nghĩ tới nước mắt của cô lực sát thương lớn như vậy."

"Thi Thi!" Ôn Ngọc hấp cái mũi, mặt càng đỏ hơn.

Các cô đến chỗ này tuy là muốn tới phát tiết, nhưng mà cũng không dám làm chuyện gì quá giới hạn. Tô Thi Thi cho người đi đến căn phòng VIP lúc này lấy chai Laffey đến, quyết định cùng Ôn Ngọc hai người trước uống chút rượu, chậm rãi chờ!

Chờ ai?

Đương nhiên là hai tên lừa gạt kia!

Mười phút sau, Tô Thi Thi cùng Ôn Ngọc đem một chai rượu kia đều đã uống cạn, lại gọi thêm mấy chai bia.

Mãi đến uống đến đâu có chút choáng váng, Tô Thi Thi ánh mắt quét đến nơi xa có hai người đàn ông thân hình cao lớn đi tới.

Ánh mắt cô nhất thời sáng lên, rớt cục đến đây!

Cô đẩy đẩy Ôn Ngọc đang buồn ngủ kia, đem cô kéo dậy: "Đi, chúng ta lên sàn nhày đi!"

Ôn Ngọc uống có chút nhiều, ngốc ngốc mơ hồ gật đầu, trong miệng bắn ra một câu kinh thiên lời lẽ hùng hồn: "Thi Thi, đi! Chúng ta ngoạn chơi đàn ông đi!"

"Được đi thôi!" Tô Thi Thi dưới chân lão đạo, thiếu chút nữa bị cô hù chết.

Nơi xa đi tới hai người đàn ông, mặt trắng xanh một phen liền đen.

Haha. Chắc tui chết. Ngoạn chơi đàn ông cơ. Ngọc cô thật lợi hại

Mn ngủ ngon

Chương 331: Người đàn ông xui xẻo

Ngọn đèn rực rỡ không ngừng chớp lóe, khiến người nhìn hoa mắt. Tô Thi Thi lôi kéo Ôn Ngọc, giống như hai người điên lao lên sàn nhảy, theo âm nhạc vụn vặt thân thể.

Quần Ma Loạn Vũ!

Trên sàn nhảy đều là người ngoạn chơi đến điên cuồng, có mấy người đàn ông nhìn thấy hai cô gái đeo mặt nạ liền im lặng tiếp cận.

Nơi xa Bùi Dịch cùng Tần Phong chậm một bước, đã thấy Tô Thi Thi cùng Ôn Ngọc chạy vào sàn nhảy, hai người sắc mặt đều đã nhìn thật không tốt.

Tần Phong nghiêng người nhìn Bùi Dịch liếc mắt một cái, buồn bực hỏi han: "Làm sao bây giờ? Đều đã đeo mặt nạ, dựa theo tính tình của Thi Thi, hẳn là không muốn quậy cho lớn chuyện chứ?"

Bùi Dịch lạnh lạnh liếc mắt nhìn anh: "Theo cậu thì sao?"

"Tôi nếu có thể nắm chắc sẽ hỏi cậu sao?" Tần Phong buồn bực cực kỳ.

Anh dám cá, anh hiện dám lên kéo hai cô vợ này trở về, Tô Thi Thi liền dám quay lại cấp cho anh một cái tát.

Đến nơi đây Tần Phong oán khí liền dừng không được sôi trào, lái nhai nói: "Tôi đã sớm nói qua cho cậu thẳng thắn một chút, cậu

không chịu tin tưởng em ấy, hiện tại tốt rồi, em ấy chắc vô cùng tức giận."

Anh nói xong không khỏi lắc đầu, nghĩ mãi không xong: "Theo lý mà nói Thi Thi thông minh như thế, sớm đã đoán được mới đúng. Nhưng mà lần này làm sao có thể tức giận như vậy, vậy mà rời nhà trốn đi!"

Anh không phát hiện Bùi Dịch nghe được lời của anh nói xong thân thể liền cứng đờ, trên mặt đáng ngờ hiện lên quét xuống xấu hổ.

Bùi tiên sinh tuyệt đối sẽ không thừa nhận, anh hôm nay vẽ rắn thêm chân, lộng xảo thành chuyên rồi!

Anh là đầu óc úng nước rồi mới có thể đặc biệt đi nhắc nhở Tô Thi Thi hôm nay đừng lên mạng. Lần này tốt rồi, một bước sa cơ hối hận ngàn đời, bị cô gái nhỏ của mình ghi hận rồi!

Bùi Dịch tự nhiên biết Tô Thi Thi nghĩ gì trong lòng, phỏng chừng chính là vì điểm ấy mới khiến cho cô tức giận như thế.

"Chết tiệt, mấy tên mù kia, cũng dám ghé vào sát như thế." Lúc này Tần Phong đột nhiên nhìn chăm chăm hai người đàn ông đang vây quanh bên cạnh Tô Thi Thi cùng Ôn Ngọc, nghiêng răng nghiêng lợi mắng.

"Muốn chết!" Bùi Dịch cũng tương tự nhìn chăm chăm hai người đàn ông kia, trong mắt hiện lên quét xuống tia giận đáng sợ.

Dám đụng chạm người phụ nữ của anh, chán sống rồi!

Lúc này nơi xa đã chạy tới một đám người, cầm đầu người nọ thần sắc lo lắng, chạy đến đặc biệt nhanh, đúng là quản lý Âm Nhữ.

"Bùi tổng, Tần tổng, các người sao lại đến đây?" Quản lí lập tức chạy đến trước mặt Bùi Dịch, khẩn trương hỏi han.

"Quản lí Vương, đem mấy kẻ chướng mắt kia xử lý gọn đi!" Bùi Dịch vẫn như cũ nhìn chăm chăm sàn nhảy ở trung tâm kia, cũng không quay đầu lại nói.

Quản lí Vương sửng sốt, theo ánh mắt Bùi Dịch hướng qua phía trước vừa thấy, sợ tới mức thiếu chút nữa té ngã.

Tô tiểu thư như thế nào lại ở chỗ này?

Xong rồi, ông chết chắc rồi!

Quản lí Vương vội vàng quay đầu gọi người đến xử lý

Rất nhanh sàn nhảy ở trung tâm chen vào đi một đồng bảo an, hai người đàn ông đang tiếp cận Tô Thi Thi cùng Ôn Ngọc rất nhanh bị bảo an bắt được cánh tay che miệng, không hiểu chuyện gì đã bị kéo xuống sân nhảy, phản kháng cũng không kịp.

"Bùi tổng, tôi... Tôi thật sự không biết Tô tiểu thư đến chỗ này" Quản lí Vương xoa mồ hôi lạnh, khẩn trương giải thích.

Bùi Dịch lạnh lùng đứng yên tại chỗ không nói gì, ánh mắt vẫn như cũ rơi vào trên người Tô Thi Thi trong sàn nhảy.

"Nha đầu chết tiệt, ngoạn chơi thật sự vui vẻ quá rồi!"

Mà lúc này Tô Thi Thi đã phát hiện mấy người đàn ông vừa rồi vây quanh ở bên cạnh các cô đã không thấy nữa.

"Hừ!" Cô không cần nghĩ cũng thừa biết là do ai làm.

Cô nhìn thoáng qua Ôn Ngọc, nha đầu kia đã say.

Cô nhìn một phen bốn phía, kéo Ôn Ngọc hướng tới sân khấu đi đến.

"Em ấy lại muốn làm chi?" Tần Phong nhìn thấy hành động Tô Thi Thi, thiếu chút nữa trực tiếp xông lên cướp người.

"Tô Thi Thi!" Bùi Dịch mặt tối đen vô cùng, quả đấm gắt gao nắm bắt, có chút tức giận rồi.

Cái cô gái nhỏ này cũng dám chạy đến trên sân khấu chính để quậy! Quả thực vô pháp vô thiên rồi!

"Thi Thi, nơi này có cây cột! A, lành lạnh, thật thoải mái!" Ôn Ngọc đã uống đến có phần phân không rõ Đông Tây Nam Bắc rồi. Nhìn thấy có cây cột mát lạnh vừa tay liền quấn chặt lấy nó, đem khuôn mặt nóng bỏng của mình áp ở trên cây gậy, thích ý cực kỳ.

"Múa cột..." Tô Thi Thi ánh mắt tối sầm lại, đi đến một cây cột khác bên cạnh hai tay hướng lên trên đỡ lấy, di chuyển bộ ngực ngão nghễ của mình đưa lên đưa xuống áp sát vào thân cột, rồi lại dựa vào cột từ từ trượt xuống, hai mắt mê ly nhìn đám người dưới sân nhảy.

Nâng mông, ngực áp vào cột, giống như là rắn nước một dạng quấn ở trên cây cột. Cô chậm rãi đưa ngón tay trở ra ngoắc ngoắc, hướng về phía cửa hô: "comeonbaby!" (*trời đìu, chị chết chắc rồi, tự cầu nhiều phước đi*)

"Oa!" Trong sân nhảy nhất thời truyền đến một trận tiếng hoan hô, mọi người thấy hai vị mỹ nữ mang theo mặt nạ bướm bướm, cảm

xúc triệt để bị thiêu đốt rồi.

Tại những nơi phức tạp như vậy, cảm xúc của người ta vốn là là tăng vọt, đâu nào chống lại trêu chọc? Lập tức có mấy người đàn ông kim nén không được chạy lên sân khấu.

"Thi Thi, tôi không nhảy đâu!" Bên cạnh Ôn Ngọc nhìn đến Tô Thi Thi ở bên kia ôm lấy cây cột uốn éo, có chút sốt ruột.

Tô Thi Thi lúc này rượu mạnh mẽ xông lên não, đầu óc hỗn hỗn độn độn không được rõ ràng lắm, chỉ thấy cô ngẩng đầu, dững cảm hô: "Không sao cả, tôi cũng sẽ không nhảy, ra sức hướng lên trên cạ là được!"

"Mỹ nữ, tôi dạy cho em!" Bên cạnh một người đàn ông đang vây quanh thấy thế, lập tức hưng phấn mà hô.

"Nóng!" Gương mặt đỏ bừng hướng đến thân cột mát lạnh cạ cạ một phen, cảm thấy được không thoải mái, bắt đầu cởi quần áo trên người mình.

Nơi này không khí ngọt ngào, cô chỉ cảm thấy toàn thân nóng bức vô cùng.

"Chết tiệt, Bùi Dịch, chuyện xảy ra hôm nay tôi không để yên cho cậu đâu!" Tần Phong nổi giận, một cái bước xa vọt vào sân nhảy, đi nhanh hướng tới trên sân khấu chạy tới.

Ôn Ngọc đều đã đã cởi bỏ ba cái nút thắt rồi!

"Ngọc, đừng cởi quần áo, sẽ bị người ta nhìn thấy hết!" Tô Thi Thi cố gắng giữ lại chút bình tĩnh, quay đầu nhìn đến Ôn Ngọc vậy mà lại cởi quần áo, vội vàng hướng tới cô ấy chạy tới.

Cô còn không có đến gần, liền nhìn đến một bóng người lao tới, người nọ rất nhanh ôm lấy Ôn Ngọc.

Tô Thi Thi nhìn đến người tới liền vui vẻ, chỉ vào Tần Phong cười nói: "Anh còn không tới sẽ cho anh đội nón xanh rồi!"

Tần Phong thân thể cứng đờ. Anh hiện tại thật sự rất nghĩ muốn bóp chết cô gái này!

"Em tự lo cho bản thân mình đi, người nào đó cũng đến đây!" Tần Phong trừng mắt nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, sau đó cởi áo khoác đem Ôn Ngọc nửa người trên tất cả bao lấy, khom lưng ôm lấy cô, xoay người rời đi.

"Này, chớ đi! Tôi cho cô quần áo!" Tô Thi Thi chỉ nhớ rõ Ôn Ngọc vừa rồi đang cởi quần áo, dưới tình thế cấp bách liền đưa tay bắt lấy một người đàn ông đang vây bên cạnh mình.

Đúng lúc này, tên còn lại đi lên sân khấu.

Tô Thi Thi ngẩng đầu vừa thấy, ánh mắt nhất thời liền tái rồi, chỉ vào anh mắng: "Kẻ lừa đảo, anh tới làm gì!"

"Bùi... Bùi..." Cái người đàn ông bị Tô Thi Thi kéo quần áo vừa thấy Bùi Dịch đến, sợ tới mức sắc mặt trắng nhợt, ánh mắt liền hướng đến trên người Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi đánh giá, trong lòng có cái suy đoán không tốt lắm. Cô gái này? Hắn không phải là người của Bùi Dịch đi?

"Hiểu... Hiểu làm..." Người nọ quay đầu bỏ chạy.

"Chớ đi, quần áo cho tôi mượn!" Tô Thi Thi sốt ruột tiện tay kéo lại,

sống chết bắt được quần của hắn.

Người nọ có vẻ xui xẻo, hôm nay vừa lúc mặc qua một cái quần bình thường không cài dây lưng, bị cô kéo một cái, trực tiếp làm quần của hắn kéo xuống.

"Ách..." Tô Thi Thi uống nhiều rượu, trong lòng khó chịu hai mắt trợn ngược, ọe một tiếng liền phun ra, phun lên trên đầu người nọ.

Cả quán bar nhất thời rơi vào trạng thái im lặng quý dị, tất cả mọi người nhìn chằm chằm chuyện xảy ra trên sân khấu, một đám mắt chữ A miệng chữ O, trợn mắt há mồm nhìn, nhất thời nói không nên lời.

"A!" Cái người đàn ông xui xẻo kia hét lên một tiếng, không biết nên kéo quần hay là nên che đậy mặt.

"Tôi... Tôi không phải cố ý!" Tô Thi Thi cảm giác say nhất thời tỉnh lại đôi chút.

Xong rồi xong rồi, tại sao có thể như vậy! Cô thật sự không phải muốn vậy mà!

"Bùi Dịch, cứu mạng!" Tô Thi Thi không hề nghĩ ngợi, xoay người liền hướng tới Bùi Dịch lao qua ôm chầm lấy anh.

Bùi tiên sinh sắc mặt nghiêm nghị, vừa định ngăn cản, Tô Thi Thi đã chạy tới, kéo tay anh bỏ chạy, cô vừa chạy một bên hô.

"Bùi Dịch, chuyện này không thể trách em! Hắn... Hắn... Là hắn mất lịch sự trước!"

Bùi Dịch thân hình bị kiềm hãm, quả đấm xiết chặt đến nổi nghe

được khách khách vang lên tiếng khớp xương va chạm vào nhau.

Tô Thi Thi em lại ô ế trong sạch của tôi!

Em chết chắc rồi!

Chương 332: Thất bại

Ừm..." Tô Thi Thi lúc tỉnh lại đầu đau muốn nứt, say rượu làm mặt cô trắng bệch, thống khổ không chịu nổi.

"Dậy rồi sao?" Bên cạnh truyền đến một giọng nói lạnh lạnh.

Tô Thi Thi thân thể cứng đờ, tối hôm qua trí nhớ từ từ trở lại...

"Xong đời rồi!" Tô Thi Thi trong đầu chỉ còn lại có ba chữ kia.

Trí nhớ của cô chỉ dừng lại lúc cô cầm lấy tay Bùi Dịch kéo đi chạy trốn một màn kia, sau đó lại xảy ra chuyện gì cô đã nhớ không rõ rồi. Nhưng cho dù như vậy, những chuyện cô nhớ lại đã đủ để cho cô kinh hoàng rồi.

Uống rượu hỏng việc mà. Tô Thi Thi gõ gõ đầu mình, biết vậy chẳng làm.

Sớm biết rằng thế sẽ không uống rượu rồi, tác dụng chậm quá khủng bố rồi!

Bùi Dịch vẫn ngồi ở bên giường, lúc này thấy đến dáng vẻ cô gái nhỏ của mình vẻ mặt xoắn xuýt, trên mặt vẫn như cũ không có cảm xúc dao động gì, chỉ nhàn nhạt hỏi han: "Em còn có cái gì muốn nói?"

"Ách..." Tô Thi Thi chợt dạ không thôi, ngày hôm qua lúc sau cùng cô nói ra câu nói kia, đã đủ làm cho cô bị ngược vài lần đi?

Trời đất chứng giám, cô lúc ấy chỉ là nghĩ muốn lấy lòng Bùi tiên sinh

một phen, nhưng mà hiển nhiên võ mông ngựa ở trên đùi ngựa, không bị đá chết đã tính mạng cô rất lớn.

Không đúng, tại sao cô phải chột dạ nhận sai? Tô Thi Thi suy nghĩ lại, cô rõ ràng là đang tức giận!

"Hừ!" Tô Thi Thi hừ lạnh một tiếng, xốc lên chần ngòi xuống, nhìn cũng không nhìn Bùi Dịch liếc mắt một cái.

Thiếu chút nữa bị anh lừa cho qua chuyện rồi, chuyện anh là tổng giám đốc Xây dựng Tiệp Khắc còn không có xử anh nha, người đàn ông này vậy mà còn giám tức giận với cô!

Tô Thi Thi càng nghĩ càng tức giận, xoay người bò xuống giường, không nói một tiếng hướng tới phòng tắm đi đến.

"Haizz!" Ngồi ở bên giường Bùi tiên sinh vẫn như cũ bất động, chỉ là trong mắt hiện lên quét xuống bất đắc dĩ.

Chiến lược thất bại, xem ra phải nghĩ biện pháp khác rồi.

Bùi Dịch vốn dĩ muốn thừa dịp chuyện ngày hôm qua Tô Thi Thi uống rượu làm loạn, đem cô lừa gạt quên chuyện của anh cho qua lấy lệ, nào biết đâu rằng cô gái nhỏ này thông minh lanh lợi như thế.

Được rồi. Tô Thi Thi cơn giận còn chưa tan, Bùi tiên sinh nào dám lại cùng sinh sự? Ngày hôm qua âm thầm chịu đựng chỉ có thể hướng trong bụng nuốt xuống rồi.

Lúc này di động của anh vang lên, Bùi Dịch nhìn đến điện báo biểu hiện, khóe miệng co rút.

Đầu bên kia điện thoại rất nhanh liền truyền đến Tần Phong đầy

ngghiêm trọng: "Cậu đối phó được không?"

"Cũng giống cậu." Bùi Dịch nhàn nhạt nói.

"Giống tôi?" Tần Phong sừng sốt một phen.

Bùi Dịch mơ hồ nghe được đầu bên kia điện thoại có tiếng con gái đang khóc thút thít, dừng một chút lại bỏ thêm một câu: "Hắn là vẫn tốt hơn cậu."

"Chết tiệt!" Tần Phong buồn bực cực kỳ.

Xem ra Bùi Dịch không đối phó được Tô Thi Thi, nhưng mà hiển nhiên so với anh vẫn tốt hơn nhiều. Ít nhất Tô Thi Thi không khóc, mà người phụ nữ của anh từ buổi sáng vừa tỉnh dậy mà bắt đầu khóc, đã khóc hai giờ rồi.

"Tôi đều đã sắp điên rồi, " Tần Phong không còn chút sức lực nói, "Cậu có thể bảo Thi Thi đến đây khuyên một Ngọc một tiếng giúp tôi hay không? Tôi thật sự khuyên không được rồi."

"Cậu làm gì người ta rồi hả?" Bùi Dịch đột nhiên dâng lên một tia Bát Quái, có chút tò mò.

Tần Phong trầm mặc một phen, nửa ngày mới có chút xấu hổ nói: "Tối hôm qua không mang bao."

Bùi Dịch: "..."

Tần Phong không cần nghĩ cũng biết lúc này Bùi Dịch biểu tình khẳng định đang châm biếm anh, anh không phục nói: "Ít nhất tôi so với cậu vẫn tiến bộ hơn, có lẽ lúc này tôi đã có bảo bảo, cậu lại vẫn không bao giờ!"

Bùi Dịch sắc mặt cũng đen lại, bóp một phen cúp điện thoại.

Bây giờ thật đúng là chọc đến chỗ đau của anh, anh dùng hết biện pháp, vẫn lại là không cách nào để cho Tô Thi Thi đồng ý có bảo bảo!

Bùi Dịch ngẩng đầu nhìn thoáng qua bên kia, mơ hồ nghe đến bên trong có tiếng nước truyền đến, ánh mắt tối sầm lại, nâng bước hướng tới bên kia đi qua.

Anh muốn có bảo bảo, có cái gì khó!

Nhưng mà 3 phút sau, Bùi Dịch mặt xám mày tro bị đuổi chạy ra ngoài.

"Anh còn dám trở lại chọc tôi sẽ hối hận!" Bên trong truyền đến tiếng Tô Thi Thi đầy phẫn nộ.

Bùi Dịch đau đầu xoa xoa trán, anh đáng ra nên nắm chặt cơ hội tối hôm qua!

Sai lầm!

Mà hai ngày sau đó Tô Thi Thi một mực sinh hờn dỗi, nếu không muốn tha thứ cho Bùi Dịch nhanh như vậy, Bùi Dịch cũng không có nhắc lại chuyện Tô Thi Thi rời nhà trốn đi kia nữa. Chẳng qua trở nên so với trước đây càng bám người một chút, một ngày 24 giờ đều đã theo sát bên người Tô Thi Thi.

Công ty Sunshine Trong văn phòng của Tô Thi Thi, Tô Thi Thi nhìn đến Bùi Dịch chiếm lấy bàn làm việc của Ôn Ngọc, khóe miệng không thể nhận ra rút rút.

Người đàn ông này quá không biết xấu hổ rồi!

Bùi Dịch khẳng định cùng Tần Phong thương lượng từ trước rồi, Bùi Dịch đến đây chiếm lấy bàn làm việc của Ôn Ngọc, sau đó Tần Phong nhân cơ hội đem Ôn Ngọc tới phòng làm việc của mình. Lần này tốt rồi, Tô Thi Thi cùng Ôn Ngọc một ngày 24 giờ đều bị hai người bọn họ giám sát, một chút tự do đều không có.

"Hừ, anh nghĩ rằng như vậy thì em sẽ thỏa hiệp sao?" Tô Thi Thi âm thầm cắn răng, cô liền xem thử ai chịu đựng được lâu hơn!

Nhưng tình hình như vậy chỉ duy trì được hai ngày. Đến ngày thứ ba, Bùi Dịch vậy mà bỏ cuộc rồi.

Tô Thi Thi nhìn Ôn Ngọc cuối cùng cũng trở về được chỗ của mình, không biết như thế nào nữa, trong lòng có chút mất mát.

"Đồ đàn ông bụng dạ hẹp hòi, chết tiệt! Không phải chỉ cần nói lời xin lỗi thôi sao, khó như thế sao?" Tô Thi Thi nói thầm.

Cô bởi vì Bùi Dịch gạt mình nên mới tức giận, mà Bùi Dịch hiển nhiên cũng tại vì cô ngày đó rời nhà trốn đi làm loạn một trận nên tức giận, hai người người nào cũng đều không muốn cúi đầu.

Vào lúc này, bên cạnh đột nhiên truyền đến một tiếng thét kinh hãi của Ôn Ngọc: "Thi Thi! Cô, Cô mau đến xem!"

"Làm sao vậy?" Tô Thi Thi trong lòng căng thẳng, vội vàng chạy tới.

Ôn Ngọc chỉ vào màn hình máy tính nói, nói: "Vòng thứ nhất cạnh tranh đấu thầu kết quả có rồi, Xây dựng Tiệp Khắc... không được chọn rồi."

"Không được chọn?" Tô Thi Thi ngậy dại.

Bùi Dịch thua?

"Điều này sao có thể!" Cô khẩn trương xem một phen danh sách trúng cử vòng thứ nhất, phát hiện xây dựng Minh Đình vào vòng trong rồi.

"Điều này sao có thể? Bùi Dịch làm sao có thể bại bởi người điên kia?" Tô Thi Thi không tin.

Tuy cô không thấy qua thiết kế của Bùi Dịch, nhưng mà cô tin tưởng Xây dựng Tiệp Khắc thực lực đứng đầu, làm sao có thể dễ dàng như vậy liền thua?

Hướng chi, Bùi Dịch là một người tự tin như thế, anh nếu là không nắm chắc, làm sao có thể sẽ đi cạnh tranh đấu thầu tự mình đánh vào mặt mình!

Tô Thi Thi trước mắt hiện ra hình ảnh Bùi Dịch vì dự án lần này hết ngày dài lại đêm thâu cố gắng. Thời gian trước, Bùi Dịch mỗi ngày đều đã đem công việc mang về nhà làm, có nhiều lần thậm chí làm đến rạng sáng vẫn chưa xong việc

Anh cố gắng như thế quả quyết, tự tin như thế, làm sao có thể thất bại?

"Thi Thi, nói xem có làm lẫn gì không? Đến xây dựng Hồ Thâm cũng được vào vòng trong rồi, Xây dựng Tiệp Khắc làm sao có thể thất bại?" Ôn Ngọc cũng không tin.

Các cô đều là xuất thân từ Xây dựng Tiệp Khắc, tin tưởng thực lực Xây dựng Tiệp Khắc.

Cho dù Tô Thi Thi tin tưởng thực lực Bùi Dịch, Ôn Ngọc tin tưởng thực lực Xây dựng Tiệp Khắc, các cô đều đã không tin thất bại.

"Tôi đi tìm hiểu một phen." Tô Thi Thi gọi đánh cấp cho Tần Phong, nhưng mà nhận được tin tức lại để cho cô lòng thêm lạnh.

"Xây dựng Tiệp Khắc thật sự thua, đến vòng thứ nhất cũng không vượt qua được." (*Cái này gọi rút từ vòng giữ xe nè =*)

"Tại sao có thể như vậy?" Tô Thi Thi chỉ cảm thấy trong lòng bị đào rỗng một phần, rầu rĩ khó chịu, hốc mắt chậm rãi ẩm ướt rồi.

Anh kiêu ngạo như thế, làm sao có thể chịu đựng được chuyện như vậy rồi!

Tô Thi Thi khó chịu cực kỳ.

Bùi Dịch lúc này ở đâu? Cô muốn làm sao bây giờ? Như vậy đi qua tìm anh, có thể quá rõ ràng rồi hay không?

Bùi Dịch ở nơi nào người nào cũng không biết. Mà lúc này ở xây dựng Minh Đỉnh trong văn phòng tổng giám đốc, Hồ Sĩ Minh cùng Hồ Minh Phi sắc mặt đều có chút nghiêm trọng.

"Anh ta như thế nào lại dễ dàng thua như vậy? Chuyện này quá không giống tác phong của anh ta rồi!" Hồ Minh Phi trầm giọng nói.

Một người đàn ông cao ngạo như vậy, ở trên mặt dán hai chữ tự tin, người như vậy làm sao có thể dễ dàng thua như vậy!

"Anh, anh thấy thế nào?" Hồ Minh Phi nhìn về phía Hồ Sĩ Minh đang ngồi ở bên bàn làm việc vẫn không nói gì.

"Bây giờ cạnh tranh công bằng, thực lực của anh ta không đủ là sự thật," Hồ Sĩ Minh có vẻ đăm chiêu nói, "Nhưng mà anh cũng không tin anh ta dễ dàng sẽ thua như vậy."

Hắn còn không có chân chính đánh bại Bùi Dịch, đối thủ như vậy dễ dàng liền rời khỏi võ đài, chuyện này thật sự tức chết người mà!

"Ý của anh là nói, có ẩn tình?" Hồ Minh Phỉ sắc mặt liền ngưng lại, "Anh nói anh ta có thể cùng Hồng gia đã làm loại hiệp nghị nào đó hay không, cho nên mới ở vòng thứ nhất đã bị đánh bại rồi?"

Hồ Sĩ Minh ngón tay khẽ gõ gõ mặt bàn, nghĩ nghĩ, lắc lắc đầu: "Không quá giống."

Hắn nói xong ngời thẳng người, gọi số nội bộ, thông báo cho trợ lý của mình: "Nghĩ biện pháp để lấy bản thiết kế mà Xây dựng Tiệp Khắc tham gia cạnh tranh đấu thầu"

Mà khi hắn nhìn đến bản thiết kế Xây dựng Tiệp Khắc dùng tham cạnh tranh đấu thầu khi đó, đã có chút kinh ngạc.

Chương 333: Muốn đi an ủi hay không

Xây dựng Minh đình, trong văn phòng tổng giám đốc, Hồ Sĩ Minh đang nghiên cứu bản thiết kế kia của xây dựng Tiệp Khắc còn có bản giới thiệu bản thiết kế tham gia cạnh tranh đấu thầu của bọn họ, mà hấn chậm rãi nhú lại.

"Bản thiết kế cùng giới thiệu cạnh tranh đấu thầu ở bên ngoài nhìn không ra cái vấn đề gì, ngược lại giống như là bọn họ đã tận lực, nhưng mà tồn tại rõ ràng nhiều chỗ thiếu hụt, cho nên mới bị loại." Hồ Sĩ Minh có vẻ dăm chiêu nói.

"Bọn họ không phải cố ý thua?" Hồ Minh Phi kinh ngạc nói.

Hồ Sĩ Minh có vẻ dăm chiêu nói: "Trực giác của anh nói cho anh biết, không đơn giản như vậy."

Nhưng hấn cũng không thể xác định, Bùi Dịch có phải cố ý hay không.

Hấn lật xem bản thiết kế cùng bản giới thiệu cạnh tranh đấu thầu, chậm rãi nói: "Thiết kế của bọn họ không tệ, nhưng mà so với chúng ta vẫn còn thua một chút, đây có thể xem là nguyên nhân trước mắt mà bọn họ bị loại."

Hấn nói xong ngẩng đầu nhìn Hồ Minh Phi: "Em cảm thấy được Bùi Dịch trình độ cũng chỉ có nhiêu đây sao?"

Hồ Minh Phi lắc đầu: "Em không tin."

Cô ta híp mắt, khó hiểu hỏi han: "Anh ta làm như vậy đến cùng có ý tứ gì? Có thể là có liên quan đến việc cùng Hồng gia đạt thành hiệp nghị hay không?"

Hồ Sĩ Minh nghe vậy cười nhạo nói: "Em cho là cái lão hồ ly kia chỉ cùng một mình anh ta hợp tác sao?"

"Anh ý anh là chúng ta cũng cùng Hồng gia hợp tác rồi?" Hồ Sĩ Minh Phi hai mắt vẹo nheo lại: "Nói như vậy xem ra, Hồng gia hẳn là không có khả năng để cho Bùi Dịch cố ý rời khỏi cạnh tranh đấu thầu, dù sao quyền chủ đạo của cái công trình thôn Thành Trung kia hấp dẫn quá lớn."

"Hừ, lão hồ ly kia trái lại rất biết tính kế, không phải chúng ta hiện tại không thích hợp làm quá mức, mới không nghĩ muốn cùng hắn hợp tác." Hồ Sĩ Minh vẻ mặt lạnh lùng cười nhạo nói.

Hồ Sĩ Minh không có nói nữa, ánh mắt của hắn lạnh lùng nhìn bản thiết kế trước mắt này, không biết suy nghĩ cái gì.

Hắn cùng Hồng gia có hợp tác, dựa theo hiểu biết của hắn đối Hồng gia, hắn cũng tuyệt đối tin tưởng Hồng gia cùng Bùi Dịch còn có Đoàn gia đều có hợp tác.

"Muốn ăn hết sao?" Hồ Sĩ Minh khóe miệng lạnh lùng nhếch lên, "Tôi ngược lại muốn nhìn thử ông tới cùng có tiêu hóa được hay không!"

Mà lúc này trong phòng Hồng gia, Hồng Hưng Nhiên đang cùng cha mình chuyện cạnh tranh đấu thầu ở thôn Thành Trung.

"Xây dựng Tiệp Khắc bị đào thải rồi." Hồng gia nhíu mày, kết quả này trái lại ngoài dự kiến của ông ta.

"Không sai, vòng thứ nhất cũng không có tiến vào." Hồng Hưng Nhiên nhíu mày nói, "Bùi Dịch thực lực yếu kém như thế sao? Xây dựng Tiệp Khắc tuy xuất sắc nhất chính là thiết kế nội thất, nhưng mà phương diện thiết kế kiến trúc không hề yếu, mà còn tổng hợp lại thực lực cũng rất mạnh, kết quả này quả thật khiến người ta rất ngạc nhiên."

"Bùi Dịch hẳn tới cùng muốn làm gì?" Hồng gia bùng ầm tử sa nhẹ nhàng uống một hớp, có vẻ đăm chiêu nói.

Hồng Hưng Nhiên cả kinh, nhìn cha mình hỏi: "Cha ý của người là Bùi Dịch là cố ý?"

Hồng gia lắc đầu: "Bây giờ còn chưa nói trước được."

Ông ta nói xong ngẩng đầu nhìn con trai của chính mình, cười nói: "Con đừng xem thường Bùi Dịch, cậu ta tuy so với con nhỏ hơn hai tuổi, nhưng tuyệt đối không thể bởi vậy xem nhẹ được."

"Chẳng thế thì chúng ta sẽ chịu thiệt!" Hồng gia nói xong lời cuối cùng tăng thêm ngữ khí, trong mắt hiện lên quét xuống lạnh lạnh.

Hồng Hưng Nhiên trong lòng căng thẳng, anh tin tưởng ánh mắt của cha mình. Từ vài lần cùng Bùi Dịch tiếp xúc đến giờ, anh quả thật nhìn không thấu Bùi Dịch, mà còn Xây dựng Tiệp Khắc vòng thứ nhất đã bị đào thải, chuyện này thật sự làm cho người ta khó hiểu rồi.

"Hi vọng cậu ta có thể cho chúng ta kinh hỉ đi." Hồng Hưng Nhiên nói.

Anh biết cha mình cùng mấy đại gia tộc đều đã hợp tác rồi, mà gia tộc của bọn họ làm ăn không phải trong lĩnh vực thiết kế kiến trúc, cho nên cũng không có trực tiếp tham gia cạnh tranh đấu thầu, mà là

đứng ở phía sau màn che muốn làm cái người nắm quyền chủ đạo.

Nếu Bùi Dịch cứ như vậy bị loại, vậy quả thật làm cho người ta có chút tiếc nuối.

So sánh giữa Hồ gia cùng Đoàn gia, Hồng Hưng Nhiên trái lại càng muốn cùng Bùi Dịch hợp tác.

"Hưng Nhiên, con nếu là có tâm có thể cùng cậu ta qua lại nhiều một chút." Hồng gia là ai chứ, liếc qua đã nhìn thấu cách nghĩ của con trai mình, cũng không ngăn cản anh đi cùng Bùi Dịch thân thiết.

Hồng Hưng Nhiên trong lòng vui vẻ, đối với cha mình cười nói: "Con hiểu rõ."

Mà ngược lại với bọn họ, Tô Thi Thi là thật tâm quan tâm Bùi Dịch.

Trong văn phòng phó tổng Sunshine, Tô Thi Thi ở trong phòng làm việc đi tới đi lui, trong lòng có chút phiền não.

"Muốn gọi điện thoại hay không đây?" Tô Thi Thi nhíu mày nhớ lại. Từ khi biết Bùi Dịch cạnh tranh đấu thầu thất bại đến bây giờ đã được ba giờ, Tô Thi Thi một mực do dự có nên đi an ủi Bùi Dịch hay không, mà Bùi Dịch cũng không có chủ động liên lạc với cô.

Càng là người thân thiết nhất vào những lúc như thế này càng phải suy nghĩ trước khi làm, Tô Thi Thi đau đầu cực kỳ.

Anh vì cái công trình này trả giá nhiều như vậy, hiện ở trong lòng khẳng định không dễ chịu.

Tô Thi Thi càng nghĩ càng khổ sở, không ai so với cô hiểu rõ Bùi Dịch đối với cái công trình này coi trọng thế nào.

Hướng chi vì cái công trình này, Bùi Dịch vậy mà tự mình đi chào hỏi Hồng gia muốn cùng ông ta hợp tác, chuyện này đối với Bùi Dịch mà nói tuyệt đối là đã kích rất lớn.

"Anh hẳn là muốn thông qua cái công trình này chứng minh chuyện gì đó, hoặc là nghĩ muốn làm cái gì?" Tô Thi Thi suy nghĩ, cô cảm thấy được Bùi Dịch đối với cái công trình này coi trọng như vậy hẳn là không đơn giản.

"Thôi, trực tiếp đi thôi." Tô Thi Thi nghĩ tới nghĩ lui, sau cùng lấy túi xách, tính toán trực tiếp đi đến xây dựng Tiệp Khắc tìm Bùi Dịch.

Mà hiện tại trước kia rất nhiều chuyện nghĩ không rõ ràng, cô cũng sớm đã triệt để nghĩ thông suốt. Cô lúc còn ở xây dựng Tiệp Khắc đi làm khi đó, Bùi Dịch mỗi ngày đều đưa rước cô, hơn nữa luôn luôn có thể cực kỳ đúng lúc xuất hiện ở bên cạnh cô, cũng không phải bởi vì Bùi Dịch vẫn đến xây dựng Hồ Thâm tìm Tần Phong, mà là anh từ đầu vẫn ở ngay tại Xây dựng Tiệp Khắc tầng 20 trong văn phòng tổng giám đốc!

"Hừ, trước không so đo với anh những thứ này nữa." Tô Thi Thi nhớ tới chuyện Bùi Dịch giấu diếm lại vẫn là có chút tức giận, nhưng so với việc Bùi Dịch cạnh tranh đấu thầu thất bại kia, những thứ này cũng sớm đã không có nghĩa lý gì nữa.

Sunshine cách Xây dựng Tiệp Khắc chỉ có năm phút đồng hồ xe chạy, Tô Thi Thi không để cho chú Lý tới đón, trực tiếp ngoắc một chiếc xe taxi liền đi rồi.

Đi đến cửa, Tô Thi Thi nhìn quang cảnh trước mắt kiến trúc thủy tinh màu xanh đậm kia quen thuộc lại có chút xa lạ, trong lúc này có chút hoảng hốt.

Không nghĩ tới rời khỏi nơi này đã được mấy tháng rồi, mà còn rất nhiều chuyện cũng đều thay đổi.

Để cho Tô Thi Thi không nghĩ tới chính là, lúc cô đi vào, tiểu thư lễ tân nhìn đến cô vậy mà phi thường khách khí.

"Cũng là, phỏng chừng hiện tại toàn bộ Bắc Kinh đều biết quan hệ của mình và anh ấy rồi." Tô Thi Thi bất đắc dĩ nở nụ cười, không để cho trước tiểu thư lễ tân kia thông báo, chính mình trực tiếp vào thang máy VIP thẳng lên tầng cao nhất.

Lúc cô lên đến nơi, vừa lúc đụng tới thư ký của Bùi Dịch từ trong văn phòng tổng giám đốc đi ra.

"Tô tiểu thư?" Thư ký Vương nhìn thấy Tô Thi Thi cực kỳ kinh ngạc.

Nhưng anh vừa mới muốn nói, Tô Thi Thi lập hướng anh ta làm động tác im lặng, cô nhìn bên trong một phen, nhỏ giọng hỏi anh ta: "Anh ấy có ở đây không?"

Thư ký Vương gật đầu, trong mắt hiện lên quét xuống ý cười, âm thầm chỉ chỉ bên trong, sau đó đem vị trí tặng cho cô.

Tô Thi Thi cảm kích hướng anh cười cười, nhẹ tay nhẹ chân đi vào trong văn phòng, từ từ đóng cửa lại, không có gây ra bất kỳ động tĩnh gì.

Thư ký Vương đứng ở cửa nhìn cánh cửa bằng gỗ tử đàn vừa đóng lại, trong mắt hiện lên quét xuống ý cười.

"Tô tiểu thư là tới an ủi tổng giám đốc đi? Xem ra cô đối với tổng giám đốc cực kỳ để tâm."

Thư ký Vương tự nhiên vui mừng thấy sự thành công, cũng không nghĩ nhiều, xoay người liền đi làm việc của chính mình.

Mà trong văn phòng, sau khi Tô Thi Thi tiến vào mới phát hiện gian phòng làm việc lại có hơn hai trăm thước vuông lớn như vậy, cực kỳ trống trải, trong phòng phóng đều là đồ đạc làm từ gỗ tử đàn, trong không khí tản ra một mùi thơm của cây tử đàn.

Bùi Dịch tựa hồ rất thích những thứ đồ lộ ra cổ vị gì đó.

Tô Thi Thi trông đi qua, chỉ thấy một cái bàn làm việc lớn bằng gỗ tử đàn, Bùi Dịch đang ngồi tại trên ghế làm việc, mở ra Computer.

Tô Thi Thi cẩn thận nhìn một chút, phát hiện Bùi Dịch sắc mặt trong veo mà lạnh lùng, thật nhìn không ra anh là khổ sở hay vẫn lại là tức giận, càng không cần phải nói mất mát rồi.

"Liền tính khổ sở, phỏng chừng cũng sẽ không biểu hiện ra ngoài đi." Tô Thi Thi ở trong lòng yên lặng thầm nghĩ, đồng thời nhẹ tay nhẹ chân đi qua.

Tô Thi Thi luẩn quẩn đường xa, dọc theo góc tường ở phía sau lưng Bùi Dịch từ từ tiếp sát. Bùi Dịch tinh thần đều đã tập trung toàn bộ ở trên máy tính, một chốc không phát hiện có người đang đến gần, có lẽ là phát hiện, cũng không có để ý nhiều.

Tô Thi Thi trong mắt hiện lên quét xuống giao hoạt, nghĩ muốn tới dọa anh nhảy dựng. Đang lúc cô tiếp cận nhìn đến trên màn hình xuất hiện gì đó khi đó, mạnh sừng sốt một phen.

"Số hiệu?" Tô Thi Thi tim đập mạnh liên hồi, Bùi Dịch lúc này đang ở gõ số hiệu.

Tô Thi Thi ánh mắt vù một phen phát sáng lên, trong đầu hiện lên hai cái chữ: Hacker!

Cô đây là lần đầu tiên tận mắt thấy được kỹ thuật hacker của Bùi Dịch sao?

Tô Thi Thi có chút hưng phấn, đứng sau lưng Bùi Dịch lặng không tiếng động nhìn, chỉ là một phút đồng hồ sau, lúc cô nhìn đến hình ảnh trong màn hình máy tính đột nhiên dần hiện ra khi đó, thân thể cứng lại rồi.

Trên màn hình máy tính xuất hiện một gian phòng làm việc, bố trí được cực kỳ thanh nhã, nhìn rất quen thuộc.

Đây không phải là văn phòng làm việc của cô tại Sunshine sao!

"Được lắm!" Tô Thi Thi quả đấm mạnh xiết chặt, ắn ắn có tức giận sắp sửa bạo phát.

Chương 334: Bí mật bại lộ

Trong màn hình to như vậy, lúc này đang lảng lạng hiện thị ra tình cảnh văn phòng Tô Thi Thi.

Bùi Dịch đã ngừng việc gõ bàn phím, khi anh nhìn đến trong văn phòng khi không có ai, chân mày khẽ nhíu lại.

Tô Thi Thi nhìn màn hình máy tính, lại nhìn Bùi Dịch, nắm quả đấm buông lỏng lại xiết chặt, xiết chặt lại buông, yên lặng hít vào một hơi.

Bình tĩnh!

Tô Thi Thi, mày phải bình tĩnh!

Cô chậm rãi thở hắt ra, lén lút đi về phía trước một bước, nhưng bây giờ lực đạo không khống chế tốt, để cho Bùi Dịch phát hiện rồi.

Lúc này Bùi Dịch vẫn như cũ nhìn chăm chăm màn hình máy tính, cảm thấy có người đến gần, tưởng rằng thư ký Vương còn không có rời đi, liền đối với anh ta nói: "Đi thăm dò một phen Tô tiểu thư đi nơi nào rồi."

"Tô Thi Thi, bình tĩnh!"

Tô Thi Thi quả đấm mạnh xiết chặt, móng tay kết vào trong thịt, kích thích thần kinh của cô.

Chỉ là phát hiện người đàn ông của cô âm thầm theo dõi cô, đây là biểu hiện quá quan tâm của anh với cô sao?

Cô tự an ủi chính mình.

Nhưng mà "**CLGT**", người nào sẽ thích mỗi ngày bị người ta rình trộm như vậy!

Bùi Dịch thật quá đáng!

Tô Thi Thi ra sức hít sâu, cô hôm nay là tới an ủi Bùi Dịch, không phải tới tính sổ!

Nhưng mà lúc cô nhìn thấy Bùi Dịch đem tất cả hình ảnh theo dõi đều mở ra hết, một đống hình ảnh theo dõi rất nhiều thời điểm, rất nhiều nơi, thậm chí nhìn đến hình ảnh của cô từ khi đến Cao ốc Ngôi sao mở công ty, lửa giận chôn dấu trong lòng kia, cuối cùng đã không khống chế nổi rồi

Vào lúc này, Bùi Dịch phát hiện thư ký Vương bên cạnh không nói chuyện, trong lòng đột nhiên nhảy một phen, mạnh quay đầu đi. Lúc vừa thấy, để cho Bùi tiên sinh luôn trấn định vào khoảnh khắc này liền thay đổi sắc mặt.

"Sao em lại tới đây?" Anh hoảng loạn từ trên chỗ ngồi đứng lên, lại có chút chân tay luống cuống.

Tô Thi Thi ánh mắt từ trên mặt anh dời đến trên máy vi tính, khoe miệng cong lên, cười lạnh nói: "Kỹ thuật máy tính của anh thật không tệ, ha...?"

Sau cùng một chữ ha...âm cuối ngân ra cao chót vót, khiến ai đó thấy lạnh cả người.

Bùi Dịch trong lòng hồi hộp.

Xong rồi, bị phát hiện rồi...

Giải thích hữu dụng sao? Hiển nhiên vô dụng.

Bùi Dịch mím môi, đứng ở một bên không nói lời nào.

"Hừ!" Tô Thi Thi nặng nề mà hừ lạnh, lại một lần nữa nhắc nhở chính mình, cô hôm nay đến đây là an ủi anh, không phải tới tính sổ.

Nhưng mà người đàn ông này thậm chí ngay cả giải thích đều không giải thích một câu! Anh như vậy là cho rằng chính mình không có làm sai sao? Hơi quá đáng rồi!

Tô Thi Thi rất cục vãn lại là nhin không được, trừng mắt nhìn Bùi Dịch liếc mắt một cái, xoay người rời đi.

"Thi Thi!" Bùi Dịch lúc này mới nóng nảy, vội vàng bước ra một bước bắt lấy tay cô, kéo cô trở về, cầu xin tha thứ nói, "Dừng kìm nén, dù thế nào đều được."

Dù thế nào đều được!

Tô Thi Thi vốn dĩ đang rất tức giận, nghe thế một câu, tức giận đến thiếu chút nữa lập tức bạo phát.

Người đàn ông này bình thường luôn suy nghĩ thấu đáo như vậy, không biết phụ nữ lúc đang tức giận ghét nhất bị nghe mấy câu này sao!

Chuyện này còn không bằng trực tiếp quỳ ván giặt nha!

Bùi Dịch nhìn cô gái nhỏ của mình giận đến nghiến răng nghiến lợi,

ngâm thờ dài.

Lúc phụ nữ đang tức giận, giải thích cũng không đúng, không giải thích cũng không xong, dù sao làm cái gì đều là sai. Anh âm thầm quyết định, về sau ở trong phòng làm việc cũng phòng bị một cái ván giặt.

"Dù thế nào đều được đúng không?" Tô Thi Thi mạnh mẽ đem tất cả tức giận đều đã nuốt xuống, buồn bực nhìn chăm chăm Bùi Dịch.

Bùi Dịch không hề nghĩ ngợi, lập tức gật đầu.

Tô Thi Thi gật gật đầu, chỉ vào máy tính của anh nói: "Nói một chút đi, này sao lại thế này?"

Bùi Dịch sắc mặt cứng đờ, nhưng mà đối với tình huống trước mắt mà nói, Tô Thi Thi nguyện ý nghe xem như kết quả tốt nhất rồi.

Anh lôi kéo cô, muốn để cho cô ngồi vào trên chân mình, từ từ cùng cô giải thích.

Tô Thi Thi lại hất tay anh ra, ấp úng nói: "Tôi đứng, anh nói."

Bùi Dịch lúc này nào dám trêu chọc cô, chỉ là bản thân đến ngồi trên ghế dựa, cũng không nói nói, chỉ yên lặng ở trên máy tính diễn luyện.

Rất nhanh, Tô Thi Thi liền thấy được thứ khiến cô ghen hờn

Chỉ thấy trên màn hình máy tính nhảy ra một file tài liệu, bên trong chứa rất nhiều video clip, Tô Thi Thi đột nhiên phát hiện cái video clip thứ nhất thực ra là lúc cô lần đầu tiên bước vào Xây dựng Tiếp Khắc tham gia phỏng vấn!

Quả nhiên, từ lúc bắt đầu mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay của anh! Nắm chặt quả đấm, trong mắt hiện lên quét xuống lạnh lùng.

Được lắm!

Tiếp tục nhìn xuống!

Bùi Dịch tính toán một cái thời gian biết Tô Thi Thi xem không sai biệt lắm, lại mở một file khác. Cái file này, vẫn như cũ chứa rất nhiều video clip, là hình ảnh của Tô Thi Thi tại Sunshine khi đó.

Tô Thi Thi quả đấm càng ngày càng xiết chặt.

Được lắm, nhất cử nhất động của cô đều đã bị Bùi tiên sinh nắm trong tay!

Cô không tức giận, một chút cũng không tức giận, Bùi tiên sinh đây là quá để ý cô rồi!

Nhưng mà Tô Thi Thi vẫn lại là máu không kịp thông lên não giận đến choáng váng đầu.

Cô có thể không tức giận sao?

"Bùi Dịch, anh bị chúng cường theo dõi à!"

Tô Thi Thi hiện tại hận không thể xông lên đánh Bùi Dịch tơi bời một trận, thật quá đáng!

Nhưng như vậy còn chưa liền kết thúc? Bùi Dịch tiếp tục mở thêm vài file nữa, để cho Tô Thi Thi càng xem càng vô cảm.

Cô tại Xây dựng Tiếp Khắc cùng công ty mới của mình nhất cử nhất

động đều bị Bùi Dịch nắm trong tay, ngay cả hình ảnh cô ở biệt thự của Đoàn gia đều có. Còn có ảnh chụp cô vài lần đơn độc ra ngoài, ảnh chụp cùng bạn bè gặp nhau cái gì cần có đều có.

Tóm lại, toàn bộ hình ảnh của cô đều bị Bùi Dịch thu lại lưu trong máy!

"Hết chưa?" Tô Thi Thi nhìn đến Bùi Dịch ngừng lại, trên mặt treo một nụ cười nhàn nhạt, lẳng lẳng nhìn anh.

Giận quá mà cười, phỏng chừng liền là loại dáng vẻ này.

Bùi Dịch ở trong lòng nặng nề mà thở dài, thẳng thắn là chết, không thẳng thắn cũng là chết, thẳng thắn triệt để như vậy, phỏng chừng chết càng thảm hại hơn, nhưng mà không thẳng thắn triệt để, phỏng chừng chết không chỗ chôn rồi.

Dù sao đều là chết, không bằng tới nhanh một lần!

Bùi tiên sinh cực kỳ ngoan ngoãn giải thích cho Tô Thi Thi rất nhiều chuyện trước đây cô vẫn muốn biết.

"Chúng ta lần đầu tiên đi đến xây dựng Minh Đỉnh, khi đó xâm nhập vào hệ thống máy tính của bọn họ cần một khoảng cách cố định. Rồi sau đó một lần em đi đến đó, anh khởi động hệ thống phòng cháy của bọn họ, dùng máy tính của em làm máy phát tính hiệu"

Quả nhiên như thế, Tô Thi Thi hai mắt nhú lại, lẳng lẳng chờ Bùi Dịch tiếp tục nói.

Bùi Dịch tiếp tục nói: "Lần thứ ba xâm nhập hệ thống của bọn họ xóa bỏ phần văn kiện của em, là vì đem tín hiệu gắn vào vòng cổ của em."

"Cho nên nói trong vòng cổ của tôi có máy theo dõi đúng không?" Tay Tô Thi Thi vói lên trên cổ chạm vào chuỗi Ngọc Thạch kia, muốn kéo xuống tới.

Bùi Dịch lập tức bắt lấy tay cô: "Là thiết bị định vị được cải tiến qua."

"A..., đã cải tiến qua đúng không?" Tô Thi Thi trên mặt tươi cười lớn hơn nữa một chút, trong lòng thầm suy nghĩ, may mắn ngày đó cô cùng Ôn Ngọc trốn việc lúc đi không có mang trang sức, bằng không không lập tức đã bị anh tìm đến?

Cô cũng không vội vả kéo vòng cổ nữa, vẫn như cũ cười hì hì nhìn Bùi Dịch, chờ anh tiếp tục nói.

Bùi Dịch sắc mặt bỗng nhiên có chút đỏ lên, đến lúc này, có chút nói không nên lời, phỏng chừng sẽ chết thảm hại hơn.

"Trước đây, " Bùi tiên sinh nghiêm trang nói, "lần đó tại xây dựng Minh Đỉnh xóa sạch phần văn kiện kia của em là vì nhìn đến em đối với Hồ Sĩ Minh cười cực kỳ rạng rỡ."

Anh dừng một chút, xấu hổ nói: "Anh ghen tị."

Tô Thi Thi sững sốt, nhưng rất nhanh liền khôi phục bình thường.

Chuyện này nếu là trước đây cô nghe được Bùi Dịch nói ra những lời này khẳng định sẽ cực kỳ kích động, nhưng mà hiện tại cô rất tức giận, hậu quả cực kỳ nghiêm trọng!

"Còn có sao?" Tô Thi Thi tiến lên kéo cà- vạt của anh, thân thể từ từ tiếp sát, nhìn chằm chằm ánh mắt anh nói: "Bùi tiên sinh, anh tốt nhất nói xong một lần."

Bùi Dịch ánh mắt chớp lóe, sau đó chém đinh chặt sắt nói: "Đã hết rồi."

"Anh xác định?" Tô Thi Thi sắc mặt trầm tiếp xuống, người này hiển nhiên còn có một đống chuyện lớn không nói cho cô biết, giải thích không triệt để, là vấn đề thái độ!

Đúng lúc này, Bùi Dịch đột nhiên sắc mặt tối sầm lại, sau đó ôm cổ cô, một cái xoay người đè cô ở trên chiếc ghế.

Bùi tiên sinh híp mắt tại đánh giá trên người Tô Thi Thi một phen, sau cùng ánh mắt dừng lại nơi ngực của cô, u ám nói: "Bộ quần áo hôm nay em mặc, anh cực kỳ thích!"

"Anh!" Tô Thi Thi nổi giận, vội vàng che khuất ngực, "Bùi Dịch, anh đừng hòng nói sang chuyện khác!"

Bùi Dịch híp mắt, cúi đầu phủ lên ngực của cô, trầm giọng nói: "Vợ yêu, em không thấy được anh đã chủ động nhận sai sao?"

"Vì trừng phạt bản thân anh, anh quyết định hầu hạ em thật tốt!"

"Đương ngu! Làm mã!"

Chương 335: Đem trâu! Làm ngựa!

"Em mới không cần đem trâu, em mới không cần làm ngựa!" Trong văn phòng vang vọng tiếng kêu khóc của Tô Thi Thi, chỉ là tiếng khóc này hơn một tia kiêu my, nghe qua khiến cho xương người mềm mại.

Tô Thi Thi hung hăng cắn lấy trên vai Bùi Dịch một cái, hận không thể đem bờ vai của anh cắn ra mấy cái động tởm.

Thật quá đáng!

"A! Em không muốn tư thế này! Không muốn cưới ngựa mà!" Tô Thi Thi nổi giận, đạp chân nghĩ muốn đem Bùi Dịch đá xuống đất.

"Ngoan!" Bùi Dịch một chữ ngăn chặn miệng Tô Thi Thi, hầu hạ càng thêm ra sức rồi.

Nửa giờ sau, Tô Thi Thi không còn chút sức lực nằm ở trên ghế sofa. Bùi Dịch từ trong phòng nghỉ lấy ra một tấm thảm mỏng, nhẹ nhàng mà che trên người cô.

Tô Thi Thi ai oán trợn mắt nhìn anh, bây giờ đến khí lực mắng chửi người đều không có rồi.

Cầm thú!

Bùi tiên sinh thực hiện đúng như lời nói, bây giờ hầu hạ được đặc biệt ra sức. Tô Thi Thi cảm thấy được nếu còn làm thêm một hai giờ nữa, cô tuyệt đối không còn khí lực đứng lên.

Ăn no thoả mãn Bùi tiên sinh lười biếng tựa vào trên ghế sofa, dờn đầu Tô Thi Thi đặt ở trên chân mình, giống vuốt ve cún con một dạng vuốt ve đầu cô.

Tô Thi Thi run rẩy vương cánh tay, bắt lấy tay anh hung hăng quăng phất qua một bên, không còn chút sức lực phun ra hai chữ: "Tránh ra!"

Bùi Dịch cũng không quậy nữa, chờ thêm một phút đồng hồ, lại tiếp tục vuốt ve.

Tô Thi Thi thật sự không còn khí lực cùng anh náo loạn, chỉ cảm thấy mắt hai mí càng ngày càng nặng, rất nhanh liền chìm vào giấc ngủ.

Lúc cô lần nữa tỉnh lại, phát hiện trên thân mình đã rửa ráy sạch sẽ, mặc vào một bộ quần áo mới, trong văn phòng cũng dọn dẹp sạch sẽ rồi.

Tô Thi Thi nghĩ đến bộ quần áo vừa rồi kia bị xé nát, mạnh bưng kín mặt.

Lúc đi vào và đi ra mặt quần áo khác nhau, dù là kẻ ngu ngốc cũng đều hiểu cô ở trong này làm cái gì rồi? Tô Thi Thi kêu rên.

Cô không mặt mũi đi ra ngoài!

Như là biết cô suy nghĩ cái gì, Bùi tiên sinh nhàn nhạt nói: "Nơi này có thang máy trực tiếp thông hướng garage tầng ngầm, không sợ."

"Người nào sợ?" Tô Thi Thi trợn mắt nhìn anh.

Lúc này ngủ một giấc, đã tỉnh táo mười phần, đầy đủ sức lực cùng

anh âm ỉ một trận rồi.

Nhưng hiển nhiên, Bùi Dịch sẽ không ngốc như thế cùng cô cãi nhau, nhìn thấy dáng vẻ Tô Thi Thi thờ phì phì, Bùi tiên sinh đứng lên một bên hướng cô đi đến, một bên buông cà- vạt, như vậy lại bao trùm lên một cỗ khí tức không đứng đắn.

Tô Thi Thi nuốt một ngụm nước bọt, thân thể kìm lòng không đậu rụt rụt ra phía sau, trừng mắt nhìn anh nói: "Anh đừng tới đây, chẳng thể thì em thật sự tức giận!"

Bước chân Bùi Dịch lập tức ngừng lại, sau đó nghiêm trang nói: "Chỉ cần vợ yêu của anh không tức giận là được."

"Anh!" Tô Thi Thi chán nản, thế mới biết bị anh lừa dối nữa rồi.

Nhớ tới chuyện anh rình lén theo dõi cô, Tô Thi Thi đột nhiên ngừng đầu nhìn gian phòng làm việc này, khẩn trương hỏi han: "Anh không biến thái đến độ trong văn phòng chính mình cũng gắn thiết bị theo dõi chứ?"

Bùi Dịch sừng sốt, lập tức chân thành nói: "Chỉ ở cửa và hành lang có gắn máy theo dõi, trong văn phòng không có. Vợ yêu yên tâm, anh còn không nghĩ muốn bản thân bị người khác nắm được điểm yếu."

"Anh... Đầy đủ ngoan độc!" Tô Thi Thi chịu đựng kích động muốn trợn mắt nhìn anh, không nghĩ muốn lại đi nói chuyện với anh.

Cô tuy nhanh mồm nhanh miệng, nhưng gặp phải Bùi tiên sinh từ đầu liền không có phần thắng.

Nhưng trải qua một trận âm ỉ như vậy, Tô Thi Thi vốn dĩ lo lắng cho

Bùi Dịch trái lại ít đi rất nhiều, cô nhớ tới chính mình rõ ràng là tới an ủi anh, kết quả vậy mà biến thành cái dạng này.

Nghĩ tới đây, Tô Thi Thi ngẩng đầu lên lút nhìn Bùi Dịch một phen, thấy Bùi Dịch sắc mặt bình tĩnh, hoàn toàn không có dáng vẻ giống như bị đá kích.

Tô Thi Thi buồn bực, chẳng lẽ là cô suy nghĩ nhiều?

Nhưng mà cô lại vẫn là có chút lo lắng, đứng lên sửa sang lại quần áo, đi đến bên cạnh Bùi Dịch, ngửa đầu nhẹ giọng hỏi: "Chuyện cạnh tranh đấu thầu, anh thấy thế nào?"

Bùi Dịch ánh mắt tối sầm lại, nếu như nhìn kỹ, có nhìn đến trong mắt anh hiện lên quét xuống ánh sáng.

Thì ra cô gái nhỏ của anh đột nhiên đến tìm anh, là vì chuyện này.

Trong lòng anh chảy qua một dòng nước ấm, nhưng trên mặt lại không biểu hiện ra nửa phần, ngược lại là có vẻ có chút cô đơn, nhàn nhạt nói: "Thắng bại là chuyện thường tình của nhà binh, xem nhạt liền tốt rồi."

Nhưng mà lời vừa ra khỏi miệng anh liền hối hận rồi.

Nếu để cho Tô Thi Thi hiểu lầm anh tại vì thất bại mà thương tâm, như thế sau này chẳng phải là...

Bùi Dịch có chút ảo não. Tô Thi Thi yêu anh nên mới để tâm vào những chuyện vụn vặt này, nếu để cho cô về sau biết chuyện này hoàn toàn không phải như thế, phỏng chừng lại tức giận!

Nghĩ tới đây, Bùi tiên sinh cực kỳ không sợ mất mặt lật lọng nói:

"Loại thất bại này anh không để vào mắt, chỉ là tìm hiểu trước khi hành động mà thôi."

Anh nói cực kỳ mỉa mai, ẩn ẩn có một tầng ý tứ khác, nhưng mà Tô Thi Thi không có nghe ra ý trong lời nói của anh còn mang một tầng hàm nghĩa khác.

Cô vốn dĩ chuẩn bị tốt một đồng lời để an ủi anh, đột nhiên nghe được anh nói như vậy, lại có chút thấy mình làm chuyện thừa rồi.

"Anh thật sự không thêm để ý?" Tô Thi Thi nghi hoặc nhìn Bùi Dịch, chẳng lẽ thật là cô suy nghĩ nhiều?

Bùi Dịch vẻ mặt nghiêm túc, xoay người nhẹ nhàng mà vuốt vuốt tóc Tô Thi Thi, khẽ cười nói: "Cảm ơn em."

"Ừm..." Tô Thi Thi sắc mặt đỏ lên, anh nghiêm trang như vậy nói cảm ơn, để cho cô càng thêm không biết phải làm sao rồi.

Người đàn ông này nói lời cảm ơn thôi mà, để làm chi nói ái muội như thế, còn dùng cái loại ánh mắt này câu dẫn cô! Không biết cô hiện tại sức chống cự rất yếu sao?

Tô Thi Thi bị ánh mắt nhu tình của Bùi tiên sinh công hạ, cực kỳ không cốt khí dời đi ánh mắt, lúng ta lúng túng nói: "Anh không có việc gì thì tốt rồi."

Nhưng mà trong lòng cô lại vẫn có chút lo lắng, dù sao cô nhìn thấy Bùi Dịch vì sự kiện công trình này cố gắng đến như vậy. Một đám ngày ngày đêm đêm, Bùi Dịch đều luôn vội vàng với bản thiết kế. Tuy cô cũng không có gần gũi quan sát qua, nhưng mà từ vẻ mặt Bùi Dịch có thể thấy được, anh đối với thiết kế của chính mình cực kỳ hài lòng.

Hiện tại đạt được kết quả này, nói không có gì làm sao yên tâm được đây?

Nhưng Tô Thi Thi cẩn thận quan sát Bùi Dịch một hồi, lại thật sự thấy anh không có chút nào để ý.

Thật sự xem không hiểu rồi.

Tô Thi Thi bủi môi, cô cùng Bùi Dịch tiếp xúc tới nay, tuy vẫn cảm thấy Bùi Dịch rất thần bí, cũng biết anh có rất nhiều chuyện bất tiện nói ra, nhưng đây là lần đầu tiên sinh ra loại cảm giác mờ mịt này.

Đột nhiên, cô nghĩ tới cái gì, híp mắt nhìn Bùi Dịch: "Nói, Anh có phải hay không đã có kế hoạch khác?"

Kỳ thật từ trên tâm lý mà nói, cô vẫn lại là không tin Bùi Dịch dễ dàng liền bị đánh bại như thế.

Hồ Sĩ Minh cũng chưa bại, Bùi Dịch làm sao có thể bại!

Bùi Dịch ánh mắt tối sầm lại, cô gái này có đôi khi thông minh thực làm người ta đau đầu.

Anh không dám giải thích, nếu càng giải thích, về sau Tô Thi Thi càng tức giận, anh cũng không nghĩ muốn đến lúc đó Tô Thi Thi lại biến mất lần nữa.

Nếu giải thích không được, vậy cũng chỉ có thể ngoan ngoãn nhận sai thôi. Mà phương thức Bùi tiên sinh nhận sai đó là - - trực tiếp để cho Tô Thi Thi không rảnh nghĩ đến việc này!

Tô Thi Thi là khóc lóc rời khỏi văn phòng tổng giám đốc, đương nhiên

là tức đến phát khóc.

Mà ở trong phòng làm việc Bùi tiên sinh trên mặt lưu lại một đường màu đỏ móng vuốt, nhìn qua có chút thương cảm.

"Nha đầu thối xuống tay cũng thật độc ác." Bùi Dịch đặng miệng vết thương một cái, có chút buồn bực.

Anh không phải không nghĩ muốn đuổi theo, đúng là Tô Thi Thi nói anh dám đuổi theo, cô liền rời nhà trốn đi!

Đau đầu!

Bùi Dịch nhớ tới vừa rồi Tô Thi Thi đột nhiên xuất hiện ở trong phòng làm việc, nhưống mây, ấn điện thoại nội bộ kêu thư ký Vương vào.

Thư ký Vương còn đang suy nghĩ Tô Thi Thi đến thăm, tổng giám đốc tâm tình khảng định rất tốt, rất là vui vẻ liền chạy tiến vào, đúng là vừa vào, liền nhìn đến sắc mặt Bùi Dịch âm trầm nhìn anh.

"Sao... Làm sao vậy?" Thư ký Vương run lấy bẫy, ngay cả nói chuyện cũng không lưu loát rồi.

"Thư ký Vương." Bùi Dịch mặt không chút thay đổi nhìn thư ký Vương, nói từng chữ từng câu, "Tần tổng gần đây gặp được một khách hàng rất khó ứng phó, cậu đi giúp một tay đi."

"Là Ngô tổng kia?" Thư ký Vương vừa nghe mặt liền suy sụp xuống.

Cái Ngô tổng kia thích rượu như mạng, ngàn chén không say, đây là muốn cho anh ta đi bồi ông ta uống rượu đến chết mà!

"Bùi tổng, tôi sai rồi, tôi lần sau nhất định thông báo!" Thư ký Vương

là kinh nghiệm đầy mình có thể nói tu luyện thành tinh rồi, lập tức liền đoán được nguyên nhân, còn kém quỳ xuống để xin tha rồi.

Bùi Dịch vẫn như cũ mặt không chút thay đổi khoát tay: "Mau đi đi."

Nhưng anh vừa dứt lời, cửa liền truyền đến một giọng nói. Tần Phong vô cùng vui vẻ đi đến: "Bùi Dịch, tôi mới vừa giống như nhìn thấy Thi Thi ở bên ngoài công ty, em ấy tới tìm cậu rồi sao?"

Tần Phong đi tới, ngẩng đầu liền nhìn đến trên mặt Bùi Dịch có vết cào kia, lập tức liền lạnh run: "Bị đánh?"

Nhưng anh ta sau khi nói xong, liền phát hiện không khí không đúng, quay đầu bỏ chạy.

"Cậu cảm thấy được chạy liền không sao rồi hả?" Sau lưng truyền đến giọng nói lạnh lạnh.

Gần đây thấy mọi người lên án truyện H quá, nên chắc không thêm H vào truyện nữa, nếu ko thì sẽ viết riêng một cuốn coi như ngoại truyện. Mọi người nghĩ sao? Thích như trước đây hay là riêng một cuốn nè? Cho bạn ý kiến đi.

*Bạn thì sao cũng được, đừng ném đá là được, tui dễ tính lắm, **nhưng mà không có hiền***

Chúc mọi người tối đầu tuần vui vẻ

Ngày mai up bình thường, ngày 3c, thứ 7, cn thì hên xui, vì không được rảnh lắm

Chương 336: Tôi cũng lo lắng cho anh ấy

Giọng nói lạnh lẽo như là muốn đem không khí đông cứng một dạng, Tần Phong thân thể lập tức cứng đờ, chậm rãi quay đầu, cầu xin tha thứ nhìn Bùi Dịch: "Tôi sai rồi, anh trai. Tôi còn có việc bận, thả tôi đi đi!"

Bùi Dịch nhàn nhạt nhìn anh: "Tôi mới vừa để cho thư ký Vương qua đó giúp cậu, Ngô tổng cậu nên nắm chắc."

Tần Phong vừa nghe, sắc mặt trắng xanh một phen liền thay đổi, vẻ mặt đau khổ nói: "Vốn tưởng dự án kia đã giành chắc trong tay, ai ngờ cùng cái tên biến thái kia có liên quan."

Nào biết Bùi Dịch câu tiếp theo, lại để cho anh muốn khóc.

Bùi Dịch nói: "Mặt khác tôi nghĩ muốn đem cái mỏ quặng ở Châu Phi kia cho cậu, đã là anh em, đương nhiên không thể để cậu chịu thiệt thòi rồi. Cậu chuẩn bị một phen, tự mình qua đó kết giao đi."

"Anh trai à! Tôi thật sự sai rồi!" Tần Phong khóc. Anh mấy ngày nay đang cầu Ôn Ngọc tha thứ, nào có tâm tình đi Châu Phi? Chuyện này không phải là cố tình chơi anh sao?

Tần Phong u oán trừng mắt nhìn thư ký Vương liếc mắt một cái. Bùi Dịch tâm tình khó chịu cũng không sớm chút thông báo anh, hại chết anh rồi!

Thư ký Vương so với anh càng đáng thương hơn, anh ta tới cùng

trêu ai chọc ai rồi hả? Anh ta kì lòng không đậu xoa xoa bụng mình một hồi, phỏng chừng phải vào bệnh viện uống thuốc rồi, làm không tốt còn bị ngộ độc rượu nữa, quá khủng bố rồi.

Nhưng bọn họ không có cơ hội phản bác, Bùi Dịch trực tiếp đem hai người bọn họ đuổi ra ngoài.

Ngày hôm sau lúc Tô Thi Thi đến công ty, nhìn đến Tần Phong đáng thương tội nghiệp đứng ở văn phòng cửa chờ cô.

"Thi Thi bà cô của tôi, Bùi Dịch nhà em thật quá đáng, anh vậy mà muốn đem anh đày đi Châu Phi!"

Tô Thi Thi nhíu mày, nhàn nhạt nhìn anh: "Tôi nghe nói cái mỏ quặng kia đặc biệt kiếm được nhiều tiền, Tần thiếu có phải bản thân ở trong phúc không biết phúc rồi hay không."

Tần Phong khóe miệng giật giật, không nghĩ tới Bùi Dịch vậy mà cùng Tô Thi Thi nói chuyện này, đây là chặn đường lui của anh luôn rồi!

Tần Phong điều chỉnh sắc mặt, nghiêm trang nói: "Nhưng mà anh cùng Ôn Ngọc nhà anh hiện tại ở vào giai đoạn tình yêu cuồng nhiệt, như keo như sơn, làm sao có thể tách ra! Anh kiên quyết dù giàu sang cũng không thể tách rời!"

Tô Thi Thi một bên mở cửa văn phòng ra, một bên cười nói: "Vậy anh có thể mang cô ấy cùng đi mà."

Cô nói xong, quay đầu cười như không cười nhìn Tần Phong: "Bất quá xem ra, hẳn là cô ấy không muốn đi theo anh rồi?"

Tần Phong bị cô nói trúng tâm tư, lắc lắc mặt nói: "Em giúp anh

khuyên nhủ đi."

Đây mới là mục đích tới đây của anh, Châu Phi anh tất phải đi một chuyến, nhưng mà Ôn Ngọc chết sống không muốn cùng anh đi, anh lại không nỡ bỏ cô một mình ở lại, đành phải tới nhờ Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi đi vào trong văn phòng đặt túi xách xuống, rót ly nước, quay đầu ánh mắt sâu xa nhìn anh: "Giúp anh được lợi ích gì?"

Tần Phong dưới chân lão đảo, tức giận đến nghiến răng ngửa, liền biết tiểu hồ li này cũng sẽ không dễ dàng như vậy giúp anh.

Anh trong lòng hạ quyết định, cắn răng nói: "Em nói đi, điều kiện gì."

Tô Thi Thi uống một hớp, tròng mắt quay tròn dạo qua một vòng, cười như không cười nói: "Nói cho tôi biết kế hoạch của Bùi Dịch về công trình thôn Thành Trung."

"Cái này..." Tần Phong biến sắc, xấu hổ nói, "Cũng không thể được đổi một cái khác à?"

Tô Thi Thi liếc mắt nhìn anh, xoay người hướng tới bàn làm việc đi đến: "Chỉ có một cái điều kiện này, không nghĩ muốn trao đổi liền lập tức ra ngoài."

Tần Phong nghiến răng nghiến lợi, nội tâm giằng co một hồi, ở trong lòng yên lặng nói: "Anh em à, vì tình yêu, xin lỗi rồi!"

Đối với người khác Tần Phong đương nhiên sẽ không nói, nhưng mà Tô Thi Thi lại khác, anh sẽ không hoài nghi Tô Thi Thi.

Anh ngồi vào cái ghế trước bàn làm việc của Tô Thi Thi, nghĩ nghĩ nói: "Anh chỉ biết một số chuyện thôi, còn kế hoạch cụ thể anh cũng

không biết. Không để người khác hoài nghi, anh chuyên tâm phụ trách xây dựng Hồ Thâm, mà những cái khác đều là Bùi Dịch chính mình tự quyết định."

Tô Thi Thi lẳng lặng nhìn anh, không nói gì.

Tần Phong tiếp tục nói: "Anh chỉ có thể nói cho em biết, cậu ấy quả thật có kế hoạch, mà còn tin tưởng mười phần, còn kế hoạch là gì, anh cảm thấy được em vẫn lại là không cần đi tìm hiểu, như vậy đối với cậu ấy không có lợi."

Tô Thi Thi sắc mặt cũng nghiêm trọng lên, thật lâu sau, cô chậm rãi gật đầu, đối với Tần Phong nói: "Cảm ơn."

Lúc Tần Phong đứng lên rời đi lại nhin không được quay đầu lại hỏi: "Em vì cái gì không chính mình hỏi cậu ấy, nếu em thật sự hỏi, cậu ấy khẳng định sẽ nói cho em biết"

Tô Thi Thi trên mặt lộ ra một nụ cười nhu hòa, nói: "Anh ấy nghĩ không muốn tôi bị liên lụy vào, tôi hà tất phải để cho anh ấy phải lo lắng chứ?"

"Vậy em..."

"Tôi đây tại sao còn muốn hỏi anh đúng không?" Tô Thi Thi khẽ cười nói, "Đúng là tôi lo lắng cho anh ấy"

Tần Phong ngẩn người, lập tức lộ ra một nụ cười tự đáy lòng, đối với Tô Thi Thi nói: "Bùi Dịch có em, thật sự cực kỳ may mắn."

Sau đó anh xoay người ra khỏi văn phòng.

Tô Thi Thi nhìn cửa văn phòng đóng lại, ánh mắt có chút hoảng hốt,

thì thào lẩm bẩm: "Thật là may mắn sao? Tôi giống như trở thành vật cản khiến anh ấy vươn tay vươn chân hơn rồi"

Tình cảm đối với Bùi Dịch càng thêm sâu sắc, Tô Thi Thi càng đặc biệt hiểu thêm nhiều chuyện về Bùi Dịch. Từ khi Bùi Dịch dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng đến giờ, trên cơ bản liền không có thất bại qua. Đây là một người đàn ông rất quyết đoán, mỗi khi anh làm bất kỳ chuyện gì trước đều là nghĩ tường tận.

Tô Thi Thi tin tưởng nếu không có sự xuất hiện của cô, Bùi Dịch bây giờ cạnh tranh đấu thầu tuyệt đối hẳn không "Tìm hiểu trước khi hành động", mà là trực tiếp trở hết tài năng.

Không sai, Bùi Dịch ngày hôm qua câu nói kia hẳn là nói ra có ngụ ý, Tô Thi Thi lúc ấy không chú ý. Nhưng mà về sau lúc nghĩ lại, lại thêm chuyện hôm nay Tần Phong nói, cô đã cơ bản có thể khẳng định, Bùi Dịch có tính toán khác.

"Nếu em tìm hiểu sẽ mang đến không tiện cho anh, như thế em coi như cái gì cũng không biết đi." Tô Thi Thi ở trong lòng yên lặng nói.

Vài ngày sau, Tô Thi Thi tiếp tục bận rộn với công việc của chính mình. Cô cùng Bùi Dịch trong lúc đó cũng có hiểu ngầm giữa bọn họ, người nào cũng không nhắc đến chuyện của xây dựng Tiệp Khắc, cũng không có nhắc đến chuyện theo dõi kia nữa.

Tô Thi Thi quả thật không thích có người nhòm ngó chính mình, nhưng mà cô vĩnh viễn quên không được ngày hôm qua ánh mắt Bùi Dịch nhìn chằm chằm màn hình máy tính khi đó.

Chuyên chú như thế, nhiệt liệt như thế, anh là vì nghĩ đến cô, cho nên mới muốn nhìn cô.

Tô Thi Thi bụm mặt, trong lòng có nhiều hơn một tia ngọt ngào. Tuy nhiên loại cảm giác này có chút biến thái, nhưng mà có một người đàn ông cố chấp yêu chính mình như thế, cô gái nào không tâm động chứ.

Đương nhiên, Tô Thi Thi cũng cùng Bùi Dịch làm hiệp ước ba điều, lúc muốn nhìn cô trước hết thông báo cho cô một tiếng, bằng không cô một chút riêng tư đều không có.

Bùi Dịch cũng đã hứa, Tô Thi Thi tin tưởng anh.

Mà một ngày sau, Ôn Ngọc đi theo Tần Phong đi Châu Phi, một tuần sau mới trở về.

Lúc này trời đã càng ngày càng lạnh, trong nháy mắt đã đến mùa đông, qua hơn một tháng nữa liền qua năm mới rồi.

Tô Thi Thi nhìn thời tiết ngoài cửa sổ lạnh thấu xương, trong lòng hơn một tia chờ mong.

"Tết năm nay không hề lạnh như trước rồi." Tô Thi Thi nhớ tới cô trước kia ở Đoàn gia những ngày này dường như thật sự không có bao nhiêu hồi ức ấm áp.

Chỉ là hai ngày sau đó, cô đột nhiên phát hiện mọi chuyện không bình thường.

Sư huynh cô hai ngày này vậy mà thường xuyên xin phép, càng đến thời điểm cuối năm càng bận rộn, lại thêm việc Ôn Ngọc đi Châu Phi rất nhiều chuyện đều do Tô Thi Thi cùng Tống Trọng Hạo hai người làm. Nhưng mà trong lúc mấu chốt này, Tống Trọng Hạo vậy mà ba ngày hai bữa xin phép.

Có đôi khi là một giờ, có đôi khi hai giờ, có đôi khi thậm chí cả ngày đều không thấy mặt mũi người đâu!

Hôm nay, Tô Thi Thi rất cục bắt được Tống Trọng Hạo vụng trộm muốn chuồn đi.

Ở phía trước sảnh, hai người đụng mặt, Tống Trọng Hạo giống như là đứa trẻ đi trộm bị bắt gặp, khẩn trương nhìn Tô Thi Thi: "Sur muội, thật khéo ha."

"Không khéo, em cố tình ở chỗ này chờ anh." Tô Thi Thi nhàn nhạt nói.

Tống Trọng Hạo trong lòng một hồi hộp, ấp úng nói: "Anh có việc phải đi ra ngoài một lát."

"Hoặc là mang em đi theo, hoặc là ngoan ngoãn đợi ở chỗ này, hoặc là nói cho em biết là chuyện gì!" Tô Thi Thi hai mắt nheo lại, cô thề Tống Trọng Hạo tuyệt đối có việc gạt cô, mà còn việc này cùng cô hẳn là có liên quan!

Tống Trọng Hạo vừa nghe liền nóng nảy, vội vàng lắc đầu nói: "Không được, Bùi tiên sinh..."

"Xong rồi!" Tống Trọng Hạo vội vàng che miệng, sợ hãi trừng mắt nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, quay đầu bỏ chạy.

"Bùi Dịch?" Tô Thi Thi trong mắt hiện lên quét xuống hào quang.

Cô quả nhiên đoán không sai!

Chạy? Chạy trốn sao?

Tô Thi Thi nhìn Tống Trọng Hạo chạy đến cửa thang máy, chính xác mà nói, là nhìn anh cầm cặp công văn trên tay. Chính là trước đây không lâu, cô vụng trộm đem sợi dây chuyền kia nhét vào trong cặp công văn của sư huynh.

Tô Thi Thi vui vẻ đi trở về đến trong văn phòng, lấy điện thoại ra gọi cho Bùi Dịch, ngữ khí ngọt đến phát ngấy: "Anh yêu, giúp em kiểm tra một chút vòng cổ của em đang ở chỗ nào đi."

Chương 337: Lại háo sắc

"Trang viên rượu Đông Thành, số 88 đường Phong Khang."

Tô Thi Thi yên lặng nhìn địa chỉ Bùi Dịch gửi đến, con ngươi lóe sáng, khóe miệng chậm rãi cong lên.

"Sur huynh đi đến trang viên rượu?"

Trong ấn tượng của Tô Thi Thi, Tống Trọng Hạo hình như không uống rượu. Vậy mà trong khi làm việc lại chạy đến trang viên rượu, nhất định không đơn giản như vậy! Tô Thi Thi dọn dẹp đồ đạc một phen, cầm lấy túi xách đi ra cửa văn phòng.

"Em ngược lại muốn nhìn thử sur huynh anh tới cùng đang muốn làm cái trò quỷ gì!" Tô Thi Thi âm thầm xiếc chặt quả đấm.

Sur huynh cô không làm việc đảng hoàng, làm sur muội như cô đương nhiên phải giám sát anh!

Tô Thi Thi lúc xuống lầu, liền nhìn thấy chú Lý đã ở bên ngoài chờ rồi. Trên mặt ông còn hiện lên một nụ cười tươi tắn.

"Tên kia thật đúng là bá đạo." Tô Thi Thi có chút đau đầu, vừa thấy liền biết là Bùi Dịch bày mưu kế chú Lý tới.

Cô cũng không cự tuyệt, trực tiếp nói ra địa chỉ. Với kỹ thuật lái xe của chú Lý, không tới 10 phút liền đến nơi.

"Tô tiểu thư, ở chỗ này chờ, hay vẫn lại là?"

Tô Thi Thi nghĩ nghĩ, khoát tay: "Chú Lý cứ đi về trước đi, có gì cháu sẽ gọi."

"Được." Chú Lý không có nói vô nghĩa, nổ máy xe liền đi rồi.

Tô Thi Thi nhìn chiếc xe kia băng băng chạy mất, yên lặng thờ dài.

Không biết Bùi tiên sinh lần này cần thông qua cách thức như thế nào để biết hành tung của cô.

Dựa vào hiểu biết của cô đối với Bùi Dịch, cô để cho Bùi Dịch đi thăm dò địa chỉ, Bùi Dịch khẳng định liền biết rõ mọi chuyện.

"Thôi, mặc kệ, trước đi xem sư huynh đang làm gì đã." Tô Thi Thi lắc đầu, xoay người hướng tới bên trong trang viên rượu đi đến.

Đây là một tòa nhà nằm ẩn sâu trong một khu phố nhộn nhịp, nơi đây cực kỳ yên tĩnh, kiến trúc mang theo hơi hướng lịch sử, là phong cách Âu châu cổ điển, lộ ra một cổ khí tức phong cách cổ xưa.

Trang viên rượu chiếm diện tích rất lớn, chỉ có một tòa kiến trúc phía ngoài là buôn bán rượu, cái khác đều là các hầm rượu bên trong trang viên.

"Thì ra là nơi này." Tô Thi Thi nhìn "Trang viên rượu Đông Thành" năm chữ, có chút kinh ngạc.

Cô trước kia ở trong TV từng nhìn thấy giới thiệu qua trang viên rượu này, nghe nói ông chủ của trang viên rượu này là người rất có gia thế, bên trong đều là nhân vật VIP mới có thể vào, người bình thường từ đầu vào không được.

"Sur huynh tại sao lại tới nơi này?" Tô Thi Thi nhíu mày, có suy nghĩ không thông.

Sur huynh cô là một kiến trúc sư nổi tiếng, tuy cũng là rất có tiền, nhưng mà anh lại không thích rượu, làm sao có thể trở thành khách VIP ở đây?

"Xong đời, hẳn không bị ném ra ngoài chứ?" Tô Thi Thi có chút khó nghĩ rồi.

Cô không phải khách VIP, chưa biết chùng vào không được. Tuy nghĩ như vậy, nhưng cô vẫn lại là không nghĩ muốn lãng phí thời gian, tính toán trước cứ đi vào xem tình hình.

"Người là Tô tiểu thư?" Đang lúc Tô Thi Thi đi đến trước đại sảnh, tiểu thư lễ tân vừa thấy đến Tô Thi Thi, lập tức nhiệt tình lên tiếng chào hỏi.

"Cô... Cô biết tôi sao?" Tô Thi Thi kinh ngạc nhìn vị tiểu thư kia.

Mỹ nữ lễ tân kia cười nói: " Vị hôn thê của Bùi tiên sinh, hiện tại toàn bộ người ở Bắc Kinh người nào không biết người chứ."

"Ách..." Tô Thi Thi ngẩn người.

Cô đây là nhờ phúc của Bùi Dịch sao?

Bùi Dịch mặt mũi rất lớn, Tô Thi Thi không biết có phải Bùi Dịch trước đó đã nói qua hay không. Tóm lại, cô cô thể dễ dàng đi vào, mà còn rất nhanh biết rõ sur huynh cô đang ở đâu.

Lúc này, Xây dựng Tiệp Khắc trong văn phòng tổng giám đốc, thư ký Vương nơm nớp lo sợ báo cáo vị trí của Tô Thi Thi

"Tô tiểu thư đã đi vào, muốn để cho Dương Dũng theo vào hay không?" thư ký Vương thật cẩn thận hỏi han.

Bùi Dịch đặt văn kiện xuống, ngẩng đầu nhìn nhặt liếc mắt nhìn anh ta, sau đó đứng lên đi tới cửa.

Thư ký Vương cả kinh.

Tổng giám đốc đây là nghĩ muốn tự mình đi?

Anh ta khẩn trương chạy đến một bên giá áo, thay anh lấy áo khoác tây trang, lúc đưa áo cho anh muốn nói lại thôi.

Lát nữa còn có một cái hội nghị quốc tế đó tổng giám đốc! Không thể họp mà không có tổng giám đốc được đâu! Anh ta sẽ bị thành viên ban quản trị giết chết đó tổng giám đốc!

Nhưng mà Bùi Dịch hiển nhiên đã hạ quyết tâm, đưa tay tiếp nhận áo khoác vắt ở trên cổ tay, cũng không quay đầu lại nói: "Đừng để cho người khác đã quấy rầy cô ấy."

Dứt lời liền mở cửa bước ra khỏi văn phòng.

Thư ký Vương nhìn cửa văn phòng mở ra, hồn lìa khỏi xác rồi

Người trái lại trước tiên nên nói muốn đi đâu mới đúng!

Anh ta làm thế nào cùng một đám thành viên ban quản trị chờ họp giải thích đây? Thư ký Vương khóc không ra nước mắt. *(Chuyện này dễ ẹc, ông chỉ cần bảo sếp đi tìm vợ rồi, mấy người ý kiến cái gì, ai dám lên tiếng chứ?)*

Ai cũng không biết Bùi Dịch đi nơi nào, Tô Thi Thi tự nhiên càng không biết.

Cô được người phục vụ dẫn đường, rất nhanh liền tìm được Tống Trọng Hạo.

"Quả nhiên là theo người ta hẹn gặp!" Tô Thi Thi nhìn đến Tống Trọng Hạo, đối diện anh có một người đang ngồi, con người tối sầm ám.

Chỉ là đối tượng sư huynh cô hẹn gặp...

Tô Thi Thi yên lặng đánh giá soái ca ngồi ở đối diện Tống Trọng Hạo một phe. Riêng về khuôn mặt thôi quả thật rất tuấn tú, nhìn qua không tới 30, là một soái ca ngoại quốc.

Chỉ là soái ca này trên đầu tóc trắng! Bọn họ đang ngồi ở cửa sổ, ngoài cửa sổ ánh mặt trời chiếu vào, rơi vào trên tóc của vị soái ca kia, tạo nên một mảnh ánh sáng lấp lánh

Tạo hình này cũng thật phong cách!

Tô Thi Thi sực nhớ tới hai năm nay trong Làng Giải Trí xuất hiện một vị soái ca họ Ngô, tạo hình của vị soái ca kia rất giống như người này.

Mà lúc này vị soái ca ngoại quốc kia đang cùng sư huynh cô ở bên kia phẩm rượu, nước da trắng nõn kia hòa với dáng vẻ của anh ta, thật là có chút giống tiểu thịt tươi.

"Không đúng, Tô Thi Thi mày sao lại háo sắc rồi!"

Tô Thi Thi mạnh mẽ xoa nhẹ mặt mình, cô vậy mà ở trong này nhìn

đến ngay người.

"Khụ khụ, Tô tiểu thư, tôi đây trước đi xuống rồi." Bên cạnh người phục vụ vụng trộm nở nụ cười một phen, xoay người rời đi.

Tô Thi Thi vẻ mặt xấu hổ. Không tòi Bùi Dịch không ở trong này, bằng không cô chết chắc rồi!

Lòng thích cái đẹp ai cũng đều có, cô chỉ là một người bình thường, nhìn đến suất ca đương nhiên nhin không được nhìn nhiều vài lần.

Tống Trọng Hạo còn không biết chính mình bị theo dõi, lúc này đang cùng vị suất ca trò chuyện, nhìn qua cực kỳ hưng phấn.

Mà người ngồi đối diện kia lại chỉ nhìn chăm chăm ly rượu trong tay, thỉnh thoảng hướng về phía Tống Trọng Hạo nâng ly lên: "Cạn một ly?"

Tống Trọng Hạo lập tức lắc đầu: "Tôi không uống rượu."

Suất ca liếc anh một cái, phun ra một chữ: "Tệ."

Tô Thi Thi nhú mày, vị suất ca ngoại quốc này quốc ngữ trái lại nói không tệ.

Cô im lặng không tiếng động đi qua, ngay lúc cô muốn tới gần bọn họ thêm chút nữa, Tống Trọng Hạo vừa lúc quay đầu lại.

"Sur muội?" Tống Trọng Hạo sắc mặt trong phút chốc liền thay đổi, roạt một phen từ trên chỗ ngồi đứng lên, giống như là nhìn thấy quý một dạng.

"Choang!" Vị suất ca ngồi đối diện kia bị hành động của anh làm cho

hoảng sợ, cái ly từ trong tay rơi xuống mặt đất, nát tan.

"Rượu của tôi!" Suất ca mặt lập tức suy sụp thêm vài phần, siêu cấp ủy khuất trừng mắt nhìn Tống Trọng Hạo, "Anh mau đèn rượu cho tôi!"

"Tôi..." Tống Trọng Hạo muốn khóc, nhìn Tô Thi Thi, lại nhìn suất ca, vẻ mặt đau khổ nói, "Hai vạn tám một chai, Anh tha cho tôi đi."

"Không bồi thường? Từ giờ trở đi, tôi không muốn thấy anh nữa!" Suất ca thờ phì phì ngồi trở lại chỗ của mình.

"Đức An, đừng keo kiệt như vậy, không phải chỉ là một bình rượu thôi sao!" Tống Trọng Hạo lập tức qua đi đỡ anh ta, thậm chí ngay cả Tô Thi Thi đều đã chẳng quan tâm rồi.

Tô Thi Thi thấy vậy trợn mắt há hốc mồm, khóe miệng ần ần giật giật.

Sư huynh cô... Hắn không là cái loại này đi?

Nhưng mà một màn này trước mắt, thấy thế nào đều giống như là cặp tình nhân đang cãi nhau!

"Sư muội, anh trước dẫn hắn đi hầm rượu, hẹn gặp lại." Ngay tại lúc Tô Thi Thi sững sờ, Tống Trọng Hạo không biết cùng vị suất ca Đức An kia đã thỏa hiệp xong chuyện gì, lúc này muốn dẫn hắn đi.

Tô Thi Thi hai mắt nhú lại, nhìn bóng lưng sư huynh cô khẩn cấp thoát đi, ngầm khinh bỉ nở nụ cười.

"Muốn chạy trốn?"

Tô Thi Thi đuổi theo, vươn tay giữ lấy cổ tay sư huynh cô, cười nói:

"Em khoảng thời gian trước đối với rượu đỏ có chút nghiên cứu, sư huynh anh lại không hiểu rượu, vẫn lại là để cho em tới giúp anh giới thiệu cho vị suất ca này đi."

"Sư muội..." Tống Trọng Hạo thân thể cứng lại rồi, đang muốn kiếm cớ cự tuyệt, Đức An đột nhiên xông lên giữ chặt tay Tô Thi Thi, kích động nói: "Cô biết rượu, nhanh lên mang tôi đi tìm rượu, tôi chỉ uống hẩn không xem!"

Chỉ biết uống hẩn không xem? Nào có loại si mê rượu như này!

Tô Thi Thi buồn bực nhìn Đức An cầm lấy tay mình, thử hai lần cũng chưa bỏ ra được.

Tống Trọng Hạo thấy thế cũng nóng nảy, tiến đến bên cạnh Tô Thi Thi nhỏ giọng hỏi: "Sư muội, Bùi tổng hẩn không có tới chứ?"

Tô Thi Thi trong lòng hồi hộp.

Dựa theo tính tình Bùi Dịch, sẽ không đến sao?

Chết tiệt Bạch Mao sắc lang, lại vẫn không buông tay!

Chương 338: Quậy lớn

"Đức An, tôi đưa anh đi. Sư muội tôi thân thể yếu, anh đem tay em ấy nắm đến đâu luôn rồi." Tống Trọng Hạo nhào lên giữ chặt tay Đức An, phải dùng toàn bộ sức mạnh mới kéo anh ta buông ra, sau đó liền mình dùng thân thể của chính mình thay thế Tô Thi Thi.

Đức An người này là một kiến trúc sư, bình thường thường xuyên chạy công trường, thân thể rèn luyện cực kỳ cường tráng.

Tống Trọng Hạo ở trước mặt anh ta, tuy nhiên hai người mỗi người đều đã không thua kém nhiều, nhưng mà tự dưng sinh ra một cảm giác yếu đuối.

Tô Thi Thi yên lặng nhìn sư huynh mình thay cô bị nắm đến đầu đầy mồ hôi lạnh.

"Sư huynh, làm khó anh rồi!"

Tống Trọng Hạo vì an ủi Đức An, quyết định trực tiếp dẫn anh ta đi hầm rượu, khiến Tô Thi Thi rất ngạc nhiên chính là. Sư huynh cô ở trong này làm sao lại có quyền lực lớn như vậy?

Bọn họ không biết, lúc này quản lí trang viên rượu đang vội vã triệu tập đám người phục vụ mở cuộc họp đột xuất.

"Đi hầm rượu rồi hả?"

Vừa rồi đón tiếp Tô Thi Thi vị phục vụ kia nói, "Không sai, Tô tiểu thư cùng đi theo một lúc. Quản lí, chúng ta có cần đặc biệt chiêu đãi một

phen hay không?"

Quản lí nhíu mày nghĩ nghĩ, do dự nói: "Chúng ta trước hết bày tỏ tấm lòng của Tần thiếu, ngài ấy cùng Bùi tiên sinh là bạn tốt, hẳn là không phản đối. Người nào cũng biết vị Tô tiểu thư này khó hầu hạ, nếu như làm không tốt chúng ta chuẩn bị mất việc là vừa."

"Đúng, hay là hỏi ý kiến Tần thiếu một phen." Đám người phục vụ lập tức gật đầu.

Nếu để cho Tô Thi Thi biết cô hiện tại ở Bắc Kinh này hình tượng trong lòng mọi người là đại tiểu thư khó hầu hạ, phỏng chừng muốn buồn bực chết.

Mấy chuyện trước kia đều là đổ do cô làm, Bùi Dịch có thể nói là vì hồng nhan mà trả thù, mọi người nghĩ như vậy về tình có thể tha thứ.

Chỉ là quản lí gọi điện thoại qua, Tần Phong đang ở Châu Phi xa xôi kia cũng không có nhận được điện thoại.

Quản lí đành phải tự lực cánh sinh, đối với người phục vụ nói: "Vẫn lại là đừng làm những chuyện quá đặc biệt như vậy, đến lúc đó để cho Tô tiểu thư lúng túng. Chỉ cần cô ấy cần gì đều làm hài lòng là được, mặt khác đừng cho người đi quấy rầy bọn họ."

Đám người phục vụ gật đầu, lập tức đi hầu hạ vị "Đại tiểu thư khó hầu hạ" này rồi.

Vì thế Tô Thi Thi bọn họ cực kỳ thuận lợi tiến vào hầm rượu lớn nhất trong trang viên rượu này.

"Tình yêu của tôi, quá tuyệt vời rồi!" Đức An vừa vào hầm rượu, ánh

mắt liền giống như biết phát sáng, cả chính mình họ gì phỏng chừng đều đã không biết nữa rồi.

Tô Thi Thi trong lòng cũng cực kỳ rung động, chỉ thấy hầm rượu này ước chừng hơn năm trăm mét vuông. Bên trong một cái không gian lớn như vậy đứng sừng sững từng dãy từng dãy rượu, bên trong đều cất các loại rượu nổi tiếng.

"Vô giá!" Tô Thi Thi ở trong lòng yên lặng nói.

Đúng lúc này, nơi xa truyền đến Tống Trọng Hạo kháng nghị nói: "Rượu ở đây đều rất quý, muốn lấy thì phải có điều kiện!"

"Không được, anh đã nói muốn thỏa mãn tôi, như thế nào lật lọng?" Đức An ôm một bình rượu, chết sống không chịu buông tay.

Tô Thi Thi yên lặng nâng trán, vụng trộm nhìn thoáng qua người phục vụ đi theo bên cạnh, vô tình nhìn thấy người phục vụ kia có vẻ mặt chấn kinh cùng ngại ngùng

Cô thờ dài, đối với người phục vụ nói: "Cô ở bên ngoài chờ chúng tôi đi, đóng cửa lại, đừng để người khác tiến vào."

Tô Thi Thi nhìn thoáng qua hai người đàn ông phía trước giống như cặp vợ chồng đang cãi nhau, thật sự là cảm thấy được có chút mất mặt!

Cãi nhau vui vẻ thì không sao, nhưng mà đừng giống hai người đàn bà ở bên kia cãi nhau được chưa!

Tống Trọng Hạo khí lực không lớn bằng Đức An, rất nhanh Đức An liền chiếm thượng phong.

Đức An trên tay mang theo một chai rượu Laffey 280 năm, trong lòng cũng ôm một chai giống như vậy. Mắt sắc phát hiện phía trước lại càng có nhiều loại rượu ngon hơn, lập tức chạy tới.

Tống Trọng Hạo ở phía sau cuống quít đuổi theo, sốt ruột hô: "Hai chai đủ rồi, anh không thể tham lam như vậy, tuy tiền bạc người khác cũng không thể phung phí như vậy!"

Đức An xem nhẹ hừ một tiếng: "Cũng không phải tiền bạc của anh, anh đau lòng cái gì?"

"Nhưng cũng không thể không biết tiết chế như vậy, tôi làm sao ăn nói với người ta đây." Tống Trọng Hạo khóc không ra nước mắt nói.

"Xài tiền bạc của người khác?" Tô Thi Thi sừng sốt, trong đầu đột nhiên nhớ tới những lời lúc trước sư huynh cô trong lúc vô ý nói ra.

"Bùi Dịch..." Tô Thi Thi ánh mắt vèo nheo lại. Tống Trọng Hạo trốn việc ra ngoài theo người ta mua rượu rất có khả năng là do Bùi Dịch bày mưu đặt kế, Tô Thi Thi còn không biết bọn họ tới cùng muốn làm cái gì.

Đúng là cực kỳ hiển nhiên cái vị suất ca ngoại quốc này chi tiêu là do Bùi Dịch thanh toán!

Kia đều là tiền bạc nha!

Tô Thi Thi nổi giận!

"Tiền bạc của anh ấy cũng không phải từ trên trời rơi xuống, để cho các người tiêu xài phung phí như vậy." Tô Thi Thi xắn tay áo lên, roạt roạt chạy lên, vươn tay tóm chặt một chai rượu đỏ trên tay Đức An, trên mặt cười lạnh đáng sợ, cười như không cười nói, "Uống

nhiều rượu hại thân, hai chai là đủ rồi."

Tống Trọng Hạo nhìn đến Tô Thi Thi trên mặt tươi cười, thân thể kìm lòng không đậu run run một phen, nhưng mà anh rất nhanh phản ứng lại, vội vàng đối với Đức An nói: "Sư muội nói rất đúng, uống nhiều hại thân, chúng ta lấy hai chai đi."

"Không được, anh nói nơi này có rất nhiều rượu đồ trân quý, tôi mới không ngại đường xa vạn dặm chạy tới, anh cho bây giờ lại không cho tôi uống nữa! Tôi không thuận theo!" Đức An nói xong liền quay qua Tô Thi Thi giành lại

Tô Thi Thi nghe được sau cùng một câu của anh ta, toàn thân da gà đều đã dâng lên, không nói gì trừng mắt nhìn sư huynh cô liếc mắt một cái, dùng ánh mắt hỏi anh: "Người ẻo lả này là từ đâu tìm tới?"

Tống Trọng Hạo trở về vẻ mặt nghiêm túc: "Anh ta là giả heo xơi tái cộp già, là một người đàn ông đích thực!"

Tô Thi Thi nghe xong muốn trợn trắng mắt, cô tuyệt đối tin tưởng Đức An là một người đàn ông thật, bằng không khí lực của anh ta làm sao có thể lớn như vậy!

Tô Thi Thi tự nhận là chính mình khí lực đã lớn, đánh bất ngờ có thể thoải mái khống chế được một người đàn ông bình thường, nhưng mà cô bây giờ lại cướp rượu không lại Đức An!

"Người quái dị này từ nơi này chạy đến? Đừng tưởng rằng mình là sư muội của Hạo Hạo, tôi không dám làm gì đối với cô, cô buông tay cho tôi!"

"Người quái dị?"

Tô Thi Thi lừa giận tuông trào, hiện tại đã không phải vấn đề mấy bình rượu nữa rồi, cũng không phải vấn đề tiền bạc rồi!

"Rượu này anh một chai cũng không được lấy!" Tô Thi Thi nổi giận, anh ta thích rượu đến như vậy, cô sẽ khiến cho anh một chai đều đã uống không được, cũng dám mắng cô là người quái dị!

"Dựa vào cái gì?" Đức An cũng nổi giận, cùng Tô Thi Thi tranh cãi, hiện tại đã không phải vấn đề về rượu nữa, mà là vấn đề mặt mũi!

Anh ta vậy mà đấu không lại một cô gái!

"Sur muội, anh ta uống say..." Tống Trọng Hạo nhìn thấy tình hình thì u mê, hoàn toàn không rõ hai người này như thế nào đột nhiên liền đánh nhau rồi.

Tô Thi Thi nghe xong Tống Trọng Hạo nói, liếc mắt nhìn anh một cái: "Anh có thấy con ma men nào nói chuyện trật tự rõ ràng như thế sao?"

"Đúng vậy, tôi mới không say rượu!" Đức An lập tức gạt đầu. Sau đó cùng Tô Thi Thi liều mạng giành lại bình rượu trên tay.

Tô Thi Thi ánh mắt một lộ, nâng lên giày cao gót liền hướng tới trên chân anh ta giẫm xuống, Đức An bị giẫm đau, không chú ý một cái đã bị Tô Thi Thi vươn tay đoạt loại bình rượu rồi.

"Cô! Hừ!" Đức An quay đầu liền đi đến tủ rượu ở góc tường.

Tô Thi Thi đâu nào sẽ để anh ta được như ý, anh ta chỉ dám lấy rượu, cô liền lập tức chém giết.

Tống Trọng Hạo tim đập thùm thùm, quay đầu nhìn một phen bốn

phía, lập tức rất nhanh hướng tới cửa ra chạy tới, vừa chạy một bên cởi áo khoác.

Chỉ thấy anh chạy tới cửa cởi áo khoác, rất nhanh liền hướng tới góc tường nhảy lên trên, áo khoác vừa lúc che đi một cái camera ở góc tường.

Mà khi anh làm xong toàn bộ chuyện này khi đó, nơi xa đột nhiên truyền đến một trận vĩ đại rầm thanh âm, lập tức có âm thanh bình thủy tinh đập nát.

Tống Trọng Hạo lập tức quay đầu, trực tiếp ngây dại.

Chỉ thấy một cái kệ rượu cao hơn hai thước nặng nề mà ngã đè lên một kệ rượu khác ở phía trước anh, bị đè ngã kệ rượu phía trước lại ngã đè hướng tới kệ rượu phía trước ngã tới, hàng loạt kệ rượu giống như là quân bài Domino một dạng rầm rầm ngã xuống đất.

Toàn bộ rượu đặt trên kệ đều rơi trên mặt đất bể nát, trong hầm rượu nhất thời tràn ngập ra nhất điều con sông màu đỏ, trong không khí nơi nơi đều là mùi rượu thơm ngát.

"Xong đời rồi..."Đứng giữa những cái kệ rượu kia Tô Thi Thi cũng ngây dại, yên lặng nhìn thoáng qua Đức An đứng ở bên cạnh cô, tay anh ta còn đang giơ trên không.

Đức An lúc này cũng tỉnh táo lại rất nhiều, gian nan quay đầu nhìn Tô Thi Thi, nuốt nuốt nước miếng: "Vừa rồi là cô đẩy tôi."

Tô Thi Thi: "Là anh tự ngã."

"Sur muội..." Tống Trọng Hạo chạy tới nhìn trên đất bừa bãi, thật sự muốn khóc.

Anh nhìn Tô Thi Thi đánh nhau đến đầu đầy mồ hôi, siêu cấp bất đắc dĩ hỏi han: "Sur muội, em dễ chịu chưa?"

Tô Thi Thi xoa xoa cái mũi, nhỏ giọng nói: "Dễ chịu rồi."

"Vậy trong này làm sao bây giờ?" Tống Trọng Hạo rất nghĩ muốn đánh cho Tô Thi Thi một trận.

Không phải là chỉ là cùng Bùi Dịch gạt cô một chút chuyện thôi sao, có tất yếu đem hàm rượu quý nhà người ta đều đã hủy luôn không?

Lúc này Đức An cũng nhìn qua, như tên trộm hỏi han: "Tiền bạc của các người đủ bồi đền sao? Nơi này ít nhất được với trăm vạn đi?"

Tống Trọng Hạo hận không thể bóp chết anh ta: "Tôi cùng sur muội tiền bạc đều đã đầu tư mở công ty, anh nói xem?"

Đức An lui lui cổ: "Tôi là Nguyệt Quang tộc, các người đừng nhìn tôi."

"Nếu không, chạy?" Tô Thi Thi nhìn Tống Trọng Hạo, nhỏ giọng hỏi.

Tống Trọng Hạo khóe miệng giật giật: "Chúng ta có thể chạy thoát chứ?"

Anh nhìn nhìn bốn phía, nhỏ giọng hỏi: "Bùi tiên sinh sẽ đến đúng không?"

Tô Thi Thi: "Đại khái... Đến."

Trên bàn nhậu bạn sẽ biết một số chuyện không nên biết, đại khái là biết nhưng im lặng là vàng, chuyện trên bàn bạn nhậu, cùng hết ly mọi chuyện cũng kết thúc

Mọi người ngủ ngon. Mai bạn đóng chứng từ, mốt bạn dịch bộ tranh.
Còn khám sức khỏe nữa. Bạn lắm nhưng sẽ cố hết sức.

Chương 339: Bồi đền không dậy nổi

Ngọn đèn u ám trong hầm rượu nơi nơi đều đã tràn ngập nồng đậm mùi hương của rượu, nhưng mà không khí lại có vẻ càng ngày càng lạnh.

Tô Thi Thi ôm lại ôm ấp cánh tay, nhìn về mặt khuôn mặt u sầu Tống Trọng Hạo cùng Đức An, nói: "Bảo toàn tính mạng, vẫn lại là trước chạy đi."

Tống Trọng Hạo thận trọng gật đầu: "Không sai, để cho Bùi tiên sinh nhìn đến phỏng chừng chết càng thảm hơn."

"Chạy!" Ba người co cẳng chạy.

May mắn lúc trước để cho người phục vụ đi ra ngoài, bằng không lúc này phỏng chừng tất cả bảo an trong trang viên rượu này đều đã đuổi đến nơi rồi.

Tô Thi Thi bọn họ lúc đi tới cửa, một đám âm thầm điều chỉnh một phen sắc mặt. Sau đó giống như là cái gì cũng chưa xảy ra vậy, mở cửa đường hoàng đi ra ngoài.

Cửa có hai người phục vụ đang chờ, nhìn thấy bọn họ đi ra, thái độ đặc biệt cung kính.

"Tô tiểu thư không có nhìn trúng loại rượu nào sao?" Người phục vụ thấy Tô Thi Thi bọn họ tay không đi ra, lễ phép tính hỏi han.

Tô Thi Thi mặt không đổi sắc, đối với người phục vụ cười cười, nhưng mà không nói chuyện, bước chân không nhanh không chậm đi về phía trước.

Cô không nói lời nào, Tống Trọng Hạo cùng Đức An tự nhiên càng không chủ động nói chuyện. May mà người phục vụ toàn bộ chú ý đều đặt trên người Tô Thi Thi, cũng không có đi đến hỏi bọn họ.

Tô Thi Thi bọn họ đi ra khỏi hầm rượu, liền không ngừng nhanh chóng rời khỏi trang viên rượu.

Người phục vụ thấy bọn họ không chọn được loại rượu nào, cũng không có cảm thấy được rất kỳ quái.

"Hô... Nguy hiểm thật." Đến bên ngoài trang viên rượu, Tống Trọng Hạo rất lớn nhẹ nhàng thở ra, thoát được họa lớn như vậy, sợ tới mức mồ hôi lạnh đều đã túa ra rồi

Anh thấy Tô Thi Thi ở bên kia xoa xát mồ hôi trên trán, đột nhiên liền cảm thấy nóng rồi. Đi qua vổ vổ vai Tô Thi Thi an ủi: "Sur muội, em yên tâm, anh vừa rồi đã che camera quan sát lại rồi, nên hẳn không bị nhìn đến."

Tô Thi Thi ngẩn người, dơ tay cũng vổ vổ bờ vai của anh, tự đáy lòng nói: "Sur huynh, anh cũng học xấu rồi!"

"Sur muội!" Tống Trọng Hạo sắc mặt trầm xuống, đang muốn nói chuyện, đột nhiên cảm giác được bên cạnh có người đang nhìn anh. Thân thể anh liền căng thẳng, đột nhiên quay đầu, sau đó cả người đều đã cứng lại rồi.

Chỉ thấy cách đó không xa một chiếc xe Lincoln màu bạc đang đậu, sau đó cửa sổ xe từ từ hạ xuống lộ ra một khuôn mặt anh tuấn quay

mặt. Giờ phút này chủ nhân của gương mặt tuấn tú kia, chính đang mặt không chút thay đổi nhìn anh.

"Bùi tổng!" tay Tổng Trọng Hạo giống như là chạm phải kim trên người Tô Thi Thi lập tức rút lại, cơ hồ là cùng một thời gian, lập tức kéo Đức An bên cạnh còn đang lơ ngơ chưa hiểu chuyện gì, co cẳng chạy, giống như là phía sau có sói dữ đang đuổi theo anh vậy.

"Này!" Tô Thi Thi sững sốt, nhìn theo hướng Tổng Trọng Hạo vừa rồi trông đi qua, như gặp phải sét đánh.

"Em dám chạy thử xem?" Phía trước truyền đến giọng nói của Bùi Dịch không mang theo cảm tình.

Tô Thi Thi thân thể cứng lại rồi, gian nan xoay người hướng về phía Bùi Dịch cười khan nói: "Bùi tiên sinh, thật khéo ha, sao anh lại tới đây?"

Bùi Dịch mở cửa xe, hai chân thon dài rơi trên mặt đất vững vàng đứng lên, từng bước một hướng Tô Thi Thi đi tới.

Tô Thi Thi nhìn cái người đàn ông cao lớn rắn rỏi cách chính mình càng ngày càng gần, đột nhiên cảm thấy được chính mình thật nhỏ bé, vừa rồi cùng Đức An cướp đoạt đồng tây khí thể đã sớm tiêu tan không còn một mảnh.

"Hắn không thể nhanh như vậy liền biết rồi chứ?" Tô Thi Thi nhớ tới bị bọn họ vừa rồi khiến cho cái hàm rượu kia long trời lở đất, trong lòng hoang mang.

Thật quá dọa người, cô vừa rồi quả thật là nhân cơ hội lừa sư huynh mình một phen, để cho anh ta chủ động giải thích một chút với cô, nhưng mà tuyệt đối không nghĩ tới sẽ quây thành nghiêm trọng như

thế!

Những thứ đó đều là rượu trân quý của trang viên người ta, hiện tại đều bị bọn họ phá hủy rồi.

"Ô Thi Thi, em suy nghĩ đến người nào?" Bùi Dịch đã đi tới trước mặt Ô Thi Thi, cúi đầu nhìn đến cô gái nhỏ này vậy mà tại ở trước mặt anh ngẩn người, sắc mặt trắng xanh một phen liền trầm tiếp xuống.

Ô Thi Thi lập tức kinh tỉnh, hướng về phía anh cười đặc biệt nịnh nọt: "Anh yêu, anh trước đưa em về công ty đi, em chỉ trốn ra ngoài một giờ rồi!"

Một tiếng anh yêu này để cho tức giận của Bùi tiên sinh nhất thời tan thành mây khói.

Bùi Dịch yên lặng nhìn hai mắt Ô Thi Thi, ánh mắt thu lại, mặt không đổi sắc ôm lấy cô, hướng tới xe đi đến.

Lúc ở trên xe, Ô Thi Thi bất ngờ nhu thuận, cũng không cùng Bùi Dịch cáu kỉnh, cũng không truy vấn chuyện Tống Trọng Hạo.

Bùi Dịch nhìn bộ dáng cô gái nhỏ của mình cực kỳ an tĩnh, nhíu mày.

Này không giống tính cách của cô rồi, nhất định có vấn đề.

Bùi Dịch ngay từ đầu cũng không biết vòng cổ Ô Thi Thi ở trên người Tống Trọng Hạo, anh cũng không có để cho thư ký Vương đi thăm dò. Mãi đến mới vừa rồi nhìn đến Tống Trọng Hạo bọn họ đều đã ở đây, mới biết được Ô Thi Thi lại nghĩ ra cái chủ ý gì nữa rồi.

Đúng là hiện tại cô gái nhỏ này vậy mà an tĩnh như thế, nếu là dựa

theo tính cách trước đây của cô, đã sớm làm loạn hỏi đến cùng rồi.

"Có vấn đề." Bùi Dịch nhíu mày, lấy điện thoại ra, yên lặng nhấn cho thư ký Vương.

"Tra rõ ràng vừa rồi trong trang viên rượu đã xảy ra chuyện gì."

Mà lúc này trong hầm rượu trang viên rượu Đông Thành, một người phục vụ đang mang một vị khách quý đi vào hầm rượu, đúng là mở cửa đi đến bên trong, hai người đều đã u mê.

"Tách tách tách..." tiếng cảnh báo trong trang viên rượu vang lên, các nhân viên an ninh toàn bộ đều đã hướng tới hầm rượu chạy đến.

Lúc quản lý trang viên rượu chạy tới hầm rượu, nhìn đến mặt đất bừa bãi, mặt trắng xanh một phen liền tái, thiếu chút nữa quỵ trên mặt đất.

"Tại sao có thể như vậy? Là ai làm?" Quản lý trừng mắt nhìn người phục vụ vừa rồi gọi điện thoại cho ông ta, vừa tức lại sốt ruột.

Trong hầm rượu này toàn cất giữ những loại rượu quý giá nhất, mỗi một bình đều có giá trị xa xỉ, hiện tại bị đập bể tanh bành hơn 100 bình, bọn họ táng gia bại sản đều đã bồi đền không nổi!

"Tôi... Tôi cũng không biết, vừa rồi tiến vào liền nhìn đến rượu đều bị phá rồi." Người phục vụ run giọng nói.

"Trước đó ai tới nơi này?" Quản lý lạnh giọng hỏi.

Đám người phục vụ nghĩ nghĩ, lập tức có chút khó xử nói: "Trước đó chỉ có Tô tiểu thư bọn họ từng vào qua."

"Tô tiểu thư..." Quản lý tim đập liên hồi, nghĩ nghĩ, đối với bảo an nói,

"Đi kiểm tra máy theo dõi."

Đúng là lúc ông ta quay đầu lại liền nhìn đến hệ thống cameras theo dõi bị che phủ bởi một cái áo!

"Kia hình như là quần áo trên người của bạn Tô tiểu thư!" Một vị phục vụ lập tức nói.

Toàn bộ đã không cần nói cũng biết, quản lí nghe xong nhịp tim đập loạn cào cào, còn kém không khóc ra nữa rồi.

Tô tiểu thư quả nhiên khó hầu hạ, bọn họ đây là trêu ai chọc ai rồi!

Xảy ra chuyện lớn như vậy, quản lí không làm chủ được, đành phải tiếp tục gọi điện thoại cho Tần Phong.

Mà bên kia, Tô Thi Thi còn không biết bọn họ nhanh như vậy liền bại lộ rồi.

Phá hoại tài sản gì đó của người ta, Tô Thi Thi cũng không tính toán trốn tránh. Chẳng qua vừa rồi chuyện xảy ra quá nhanh, cô thật sự không mặt mũi tiếp tục ở lại nơi đó.

Lúc này trở lại công ty, cô liền cùng Tống Trọng Hạo thương lượng muốn như thế nào bồi thường.

"Bùi tiên sinh thật sự không tức giận?" Tống Trọng Hạo lại là có chút lo lắng thái độ Bùi Dịch.

Tô Thi Thi trực tiếp một cái tát đánh lên trên đầu anh, thờ phì phì nói: "Sur huynh, người kia là anh tìm tới, anh đừng nghĩ muốn trốn tránh trách nhiệm, tiền bạc cho em mượn!"

"Anh còn có mười vạn tiền tiêu vặt, em trước lấy dùng đi." Tống Trọng Hạo vội vàng nói.

Tô Thi Thi vẻ mặt đau khổ, tính tính nói: "Em còn không tới năm vạn, cộng lại cũng mới mười lăm vạn, Đức An là Nguyệt Quang tộc, không trông cậy được vào, không đủ tiền rồi!"

"Nếu không, tìm Bùi tiên sinh hỗ trợ?" Tống Trọng Hạo thật cẩn thận đề nghị.

Tô Thi Thi liếc mắt nhìn anh: "Không được!"

Tống Trọng Hạo liền biết cô sẽ nói như vậy, vị sư muội này của anh có đôi khi liền là bướng bỉnh như vậy, anh nghĩ nghĩ, đột nhiên ghé sát vào Tô Thi Thi nhỏ giọng nói: "Em còn không biết chủ nhân của trang viên rượu kia là Tần tổng đi?"

"Tần tổng? Tần Phong?" Tô Thi Thi ngây dại, thật lâu sau, chậm rãi nhẹ nhàng thở ra: "Em đi tìm Ngọc hỗ trợ!"

"Anh cảm thấy được em hãy tìm Bùi tiên sinh hỗ trợ có vẻ sáng suốt hơn, anh ta khẳng định đã biết chuyện này rồi. Em không tìm anh ta giúp đỡ lại đi tìm người khác, không phải lại đi theo vết xe đổ trước kia sao? Em tự ngẫm lại hậu quả đi."

"Ách..." Tô Thi Thi buồn bực, nhưng cô không có cách nào phản bác.

Bùi Dịch kia bụng dạ hẹp hòi thủ đoạn trừng phạt...

"Hí..."

Tô Thi Thi run run một phen, không dám nghĩ tiếp.

Nhưng mà cô phải như thế nào ung dung thản nhiên như không có gì đi tìm Bùi tiên sinh hỗ trợ đây?

Đó là một vấn đề nghiêm túc!

Chương 340: Trước thu chút lợi ích (H+)

"Bùi Dịch, tôi không có ở nhà cậu liền để cho người phụ nữ của cậu đi phá hầm rượu của tôi, thật quá đáng!" Đầu bên kia điện thoại Tần Phong gầm thét.

Tô Thi Thi kia vậy mà đem cả hầm rượu trân quý của anh đập bể tanh bành rồi! Đó là rượu quý anh hứa để cho Ôn Ngọc uống!

Hiện tại không có, Ôn Ngọc khẳng định sẽ cho rằng anh gạt người. Nghĩ đến việc phải sử dụng tất cả biện pháp đi dỗ cô, Tần Phong nghĩ đến thôi đã muốn khóc.

"Bùi Dịch, cậu tới cùng có đang nghe tôi nói chuyện hay không, làm sao bây giờ? Cậu nói một câu đi!" Tần Phong ở đầu bên kia điện thoại nghiêm túc nói.

Bùi Dịch trầm mặc nửa ngày, thật lâu sau, không nhanh không chậm phun ra một câu: "Cậu nói cái gì tôi không biết."

"Cậu... Tôi nói cho cậu biết, tôi đây chính là có hình ảnh theo dõi từ camera đã ghi lại được làm bằng chứng," Tần Phong nói xong đột nhiên nghĩ tới cái gì, lập tức nói, "Cậu đừng nói muốn đem đoạn phim theo dõi kia của tôi xóa đi!"

"Uh"m," Bùi Dịch nói, "Ý kiến hay."

"Chết tiệt!" Tần Phong bị anh nói đến đỉnh đầu đều đều muốn bốc khói rồi. Anh đâu nào nói thắng được Bùi Dịch.

Nếu cứng rắn không được, vậy cũng chỉ có thể mềm ròi.

Tần Phong ở đầu bên kia điện thoại đáng thương tội nghiệp nói:
"Cậu cũng biết Ngọc nhà của chúng tôi có bao nhiêu khó dụ, mấy chai rượu kia tôi vốn định cho cô ấy uống, hiện tại không có, cậu nói xem tôi phải làm sao bây giờ?"

Anh thao thao bất tuyệt nhắc đi nhắc lại ước chừng đã năm phút đồng hồ, bây giờ Bùi Dịch vậy mà rất có kiên nhẫn ở đầu bên này điện thoại yên lặng nghe, mãi đến khi Tần Phong nói đến miệng khô lưỡi hanh, không còn khí lực nói nữa, Bùi Dịch mới chậm rãi mở miệng.

"Cậu yên tâm, tôi sẽ thay cậu giáo huấn Thi Thi thật tốt." Nói xong bốp một tiếng liền cúp điện thoại.

Tần Phong ngơ ngác xem màn hình điện thoại di động hiển thị bốn chữ "Trò chuyện kết thúc", thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh.

Nửa ngày, anh mới phản ứng kịp, thiếu chút nữa đem di động đập bể ròi.

Giáo huấn? Cái này hữu dụng sao? Chẳng lẽ không nên bồi đền anh vài bình rượu?

"Đừng cho là tôi không biết, chỗ của cậu cất giấu rất nhiều rượu ngon." Tần Phong ngằm tốn hơi thừa lời. Anh quyết định nhất định phải tìm một cơ hội nhờ Tô Thi Thi tìm giúp, người đàn ông kia của cô ở trong nhà giấu quá nhiều bảo bối!

Cũng phải cho Bùi Dịch chịu chút thiệt thòi!

Bùi Dịch đương nhiên không sợ Tần Phong ở sau lưng anh giờ thủ đoạn, ngay cả người phụ nữ của anh còn làm không được, Tần Phong tính là gì.

Bùi Dịch đối với tính tình Tô Thi Thi, trước còn đắn đo nhưng hiện tại thật sự đã nắm chắc rồi.

Chỉ thấy anh sau khi tan tầm về nhà, không hề đề cập tới chuyện đã xảy ra hôm nay, đối với Tô Thi Thi trước sau như một sẵn sàng, hễ hỏi thì đáp.

Anh càng như thế này, Tô Thi Thi cũng không bình tĩnh rồi.

Yên tĩnh trước cơn bão sao?

Tô Thi Thi trong lòng hoang mang, cảm thấy được Bùi Dịch lại kìm nén đại chiêu.

Tô Thi Thi cũng đã chạy tới cùng Đoàn Tĩnh Đồng thương lượng đối sách, kết quả thằng nhóc kia cực kỳ khinh bỉ tặng cho cô một câu:

"Chết sớm siêu sinh sớm."

Tô Thi Thi giận.

Đúng là Bùi Dịch thật sự quá an tĩnh, an tĩnh đến quý dị.

"Không được, anh ấy phỏng chừng biết mình muốn làm chi, cho nên cố ý như vậy." Tô Thi Thi nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy được chỉ có loại khả năng này.

Đến tầm 8 giờ tối, Bùi Dịch rút cục từ thư phòng đi ra trở về phòng nghỉ ngơi rồi.

Tô Thi Thi khẩn trương từ trên giường nhảy xuống, cúi đầu nhìn nhìn trên thân mình mặc áo ngủ màu đen gợi cảm, ngằm thờ dài.

Thật là tiền đồ!

Nhưng cô quay đầu nhìn nhìn bên giường, xác định chắc chắn, mới hướng tới cửa tới nghênh tiếp.

Bùi Dịch vừa tiến đến liền nhìn đến cô gái nhỏ kia mặc áo ngủ gợi cảm, hướng về phía anh cười đặc biệt nịnh nọt.

"Anh có muốn đi tắm bồn hay không? Em đi pha nước tắm cho anh."
Tô Thi Thi cười tít mắt nhìn Bùi Dịch.

Bùi Dịch mặt không đổi sắc nhìn cô, nghe vậy cũng chỉ là nhàn nhạt gật gật đầu: "Vất vả."

Lập tức tiện hướng tới phòng tắm đi đến.

Tô Thi Thi cùng đi qua giúp anh pha nước tắm, giúp anh cởi hết quần áo xuống, sau đó yên lặng chờ.

Nhưng là - - Bùi Dịch vậy mà thật sự chỉ ở bên kia an tĩnh tắm bồn, một chút động tác khác đều không có!

Tô Thi Thi buồn bực, thế này quá khác thường thôi?

Trước kia Bùi tiên sinh thích nhất tắm yên ương nha, anh vậy mà không có hứng thú rồi hả?

"Không đúng, nhất định lại lừa dối mình mà."

Bùi Dịch hiểu Tô Thi Thi, Tô Thi Thi lại làm sao không hiểu anh. Nếu

anh nghĩ muốn cùng cô tiêu hao tính nhẫn nại, Tô Thi Thi tự nhiên chiều theo.

Lúc Bùi Dịch ngâm mình tắm xong ra ngoài, vừa nhìn đến Tô Thi Thi đã nằm vào trong chăn, chính đang tựa vào đầu giường đọc sách.

Bùi Dịch nhìn đến trên tay cô cầm "Tố Nữ Kinh" khi đó, ánh mắt tối sầm ám.

Đó là cuốn sách trước đây Tô Thi Thi đặc biệt ghét bỏ, người phụ nữ này hôm nay vậy mà chủ động đọc.

Xem ra quyết tâm không nhỏ.

Bùi Dịch trong mắt hiện lên quét xuống ý cười, nhưng mà lúc đi qua, trên mặt đã khôi phục vẻ không chút thay đổi.

Tô Thi Thi nghe được động tĩnh của anh đang đi qua, nhưng mà không có ngẩng đầu, lập tức không qua bao lâu, liền cảm giác được bên cạnh giường trầm xuống, Bùi Dịch cũng nằm vào trong chăn.

Nhưng mà - - Bùi tiên sinh vậy mà liền như vậy an tĩnh nằm, cũng lấy ra một quyển sách lật xem, hoàn toàn không có động tác khác!

Tô Thi Thi ngằm cắn răng. Được, tiếp tục dây dưa!

Mười phút sau, Bùi Dịch đặt sách đến chỗ trên tủ đầu giường, xoạch một tiếng tắt đèn đầu giường.

Bên trong phòng ngủ lập tức u ám rất nhiều, chỉ còn lại ánh đèn bên giường Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi có chút thiếu kiên nhẫn rồi!

"Bùi Dịch, xem như anh lợi hại!" Tô Thi Thi ngằm tống hơi thừa lời.

Cô đem sách đặt lên trên tủ đầu giường, xoay người hướng tới Bùi Dịch ôm cổ anh, ở bên tai anh nhẹ giọng nói: "Em vừa mới nhìn đến một cái tư thế rất thú vị, muốn thử một lần hay không?"

Bùi Dịch biểu tình vẫn như cũ nhàn nhạt, nhưng mà cực kỳ nể tình gật gật đầu: "Có thể."

Tô Thi Thi bĩu môi. Bùi Dịch hôm nay cũng thật bảo trì bình thản!

Cô đột nhiên có chút nổi giận, trợn mắt nhìn anh, buông tay ra xoay người liền nằm trở về vị trí chính mình.

Lần này đến phiên Bùi Dịch sừng sốt, như vậy liền buông tha rồi hả?

Bùi Dịch nhướn mày, nhàn nhạt nói: "Tô tiểu thư, cầu người là loại thái độ này?"

"Anh!" Tô Thi Thi cắn răng, cô liền biết Bùi Dịch là cố ý.

Cô hít vào một hơi, dứt khoát mặt kệ, cái gì mặt ngoài mặt trong cũng không được rồi. Tần Phong đều đã khóc lóc kể lễ điện thoại cho cô rồi, cô dù sao mặt mũi đều đã vớt sạch sẽ rồi.

Cô xoay người nhào vào trên người Bùi Dịch, nhìn chăm chăm ánh mắt anh nói: "Trang viên rượu là của Tần Phong đúng không?"

"Anh là anh em tốt của anh ta đúng không?"

"VẬY..." Tô Thi Thi bỗng nhiên có chút xấu hổ, nhỏ giọng nói, "Anh có thể hay không để cho anh ta nể mặt một chút? Tính cái giá xuất

xương gì gì đó không?"

Bùi Dịch trong mắt ý cười chớp lóe rồi biến mất, nhưng nhìn Tô Thi Thi khi đó sắc mặt cũng rất nghiêm túc, nghiêm trang nói: "Tổng thất giá trị 215 vạn, anh em cũng phải tính."

"215 vạn? Anh ta là ăn cướp à? Em không đập vỡ nhiều như vậy đi?" Tô Thi Thi buồn bực rồi.

Bùi Dịch vẫn như cũ nghiêm trang nói: "Anh có thể cho em mượn."

Tô Thi Thi tới đó, rầu rĩ nói: "Không cần!"

"Anh dám đảm bảo người khác không ai dám cho em mượn." Tay Bùi Dịch từ từ lướt lên eo của cô, trầm giọng nói.

"Anh!" Tô Thi Thi trừng mắt, hận không thể đi lên cắn anh một cái.

Bùi Dịch tay phải dày rộng từ thắt lưng của cô chạm rãnh ở trên người cô trượt xuống, thanh âm mang theo từ tính, tự dưng hơn một tia hấp dẫn.

Anh đột nhiên xoay người đem Tô Thi Thi áp ở dưới thân, phụ vào bên tai cô ôn nhu nói: "Em có thể vay thế chấp, từ từ trả!"

"Em... Ừm..." Tô Thi Thi còn chưa kịp phản bác, đã bị Bùi Dịch ngăn chặn miệng

Bùi Dịch khẽ cạy môi cô, thấp giọng nói: "Anh hiện tại trước thu chút lợi ích, em vừa rồi nói có tư thế mới mà!"

Tô Thi Thi hôn mê: "Em còn chưa nói là cái tư thế gì nha!"

"Không sao cả, anh đã thấy rồi." Bùi Dịch nói xong tiện đem Tô Thi Thi bế lên.

Vừa rồi Tô Thi Thi ở một trang ảnh để lại rất lâu, Bùi Dịch cũng ở bên cạnh yên lặng nhìn rất lâu

Tô Thi Thi bực mình không thôi, vì cái gì cô cảm giác chính mình bị lừa gạt?

Cô đột nhiên nhớ tới cái gì, ôm cổ Bùi Dịch hỏi: "Cái tên Đức An kia là kiến trúc sư đi? Sư huynh em vì cái gì cùng hắn tiếp xúc? Là anh bày mưu đặt kế đúng không?"

Bùi Dịch thân thể cứng đờ, trong mắt hiện lên quét xuống ảo não.

Lật thuyền trong mơng, lại bị cô gái nhỏ này cản ngược lại một cái, xem ra anh còn phải tiếp tục cố gắng, để cho cô không cơ hội suy nghĩ vấn đề này!

Nụ hôn như mưa rào cuồng nhiệt rơi xuống, làm Tô Thi Thi u mê, không còn tỉnh táo mà hỏi tiếp vấn đề này. Bàn tay luồn vào trong váy ngủ của cô chạm vào vùng cấm địa bỗng sững lại,

"quần lót khe? Tiểu yêu tinh xem ra em dụng tâm không ít." Bùi Dịch khẽ cười, cắn nhẹ lên vành tai cô, nhỏ giọng bên tai cô như cố tình trêu đùa "anh rất thích"

Ngón tay liền tại nơi cửa động thăm dò không ngừng chà sát tại hoa hạc khiến cô càng thêm ngứa ngáy, dâm dịch không ngừng chảy ra như mời gọi anh.

Cánh tay tách hai chân cô ra dang rộng ra hết cỡ, côn thịt căng cứng mạnh mẽ đâm vào, khoái cảm đột ngột ập đến khiến cô không phòng

bị hét một tiếng chói tai, vừa mới kêu lên người đàn ông trên người lại hung hăng rút ra cắm vào.

Côn thịt to lớn lại nóng rực không ngừng trong cơ thể cô đâm xuyên qua...

"

Đêm, cực kỳ dài lâu.

Chương 341: Thu thập cục diện rối rắm chuyên nghiệp

Ngày hôm sau là một ngày nắng đẹp, chuyện xảy ra ở trang viên rượu Đông Thành giống như là cho tới bây giờ chưa từng có phát sinh qua vậy.

Tô Thi Thi chính đang vay mượn tiền bạc muốn đi bồi thường, quản lí trang viên rượu đột nhiên gọi điện thoại đến nói chuyện này đã giải quyết rồi.

Bùi tiên sinh tuy ngoài miệng không nói, nhưng mà quả thật là một vị xứng chức thu thập cục diện rối rắm chuyên nghiệp.

Sau sự việc lần này, Tô Thi Thi đạt được bài học nhớ đời đó là, Bùi Dịch lại thành chủ nợ của cô, phương thức trả nợ thì thật là khiến người ta mơ màng.

"Hừ!" Tô Thi Thi ngồi ở trong phòng làm việc, bụm mặt nặng nề mà thở ra một hơi. Nghĩ tới phương thức Bùi Dịch đòi nợ đặc biệt kia, cô liền mặt đỏ.

Mà Tô Thi Thi không biết là, chuyện cô đi tìm Tống Trọng Hạo cùng Đức An, vẫn như cũ bị người ta để ý đến.

Trong văn phòng tổng giám đốc xây dựng Minh Đỉnh, trợ lý đang cùng Hồ Sĩ Minh hỏi báo chuyện đã xảy ra ngày hôm qua của Tô Thi Thi.

"Hồ tổng, Thiết Kế Sư Tống cùng Đức An tiên sinh lúc ở nước ngoài

là bạn chí cốt, vốn Đức An về nước tìm Thiết Kế Sư Tổng cực kỳ bình thường. Nhưng mà ngày hôm qua Tô tiểu thư cũng đi cùng họ, có thể là Bùi tổng bày mưu đặt kế hay không?" Trọ lý có vẻ dăm chiêu hỏi han.

Hỗ Sĩ Minh khẽ cau mày, ngón tay khẽ gõ gõ lên mặt bàn làm việc, trầm ngâm một chút nói: "Bùi Dịch hẳn là không để cho người phụ nữ của mình liên lụy vào những chuyện này."

"Chẳng lẽ thật sự chỉ là trùng hợp?"

"Không thể loại trừ bất cứ khả năng gì." Hỗ Sĩ Minh trầm giọng nói, "Tiếp tục đi quan sát bọn họ, Hồng gia bên kia cũng không thể phớt lờ."

Vâng ạ trọ lý gật đầu, lập tức thối lui ra ngoài. Mà khi hẳn đi tới cửa, Hỗ Minh Phi vừa lúc tiến vào.

"Hỗ tiểu thư."

"Uh"m." Hỗ Minh Phi nhàn nhạt gật gật đầu, lập tức hướng tới trong văn phòng đi tới, đối với Hỗ Sĩ Minh nói, "Em nghe nói Đức An về nước rồi hả?"

Hỗ Sĩ Minh gật đầu: "Đã điều tra được, hẳn là Thiết Kế Sư của xây dựng Phi Tầm, bây giờ tất cả thiết kế của xây dựng Phi Tầm đều là dùng thiết kế của hẳn."

"Xây dựng Phi Tầm? Kia chẳng phải là công ty nước ngoài sao? Lần trước bọn hẳn tới là phó Thiết Kế Sư, Đức An cũng không có xuất hiện." Hỗ Minh Phi mày vèo một phen nhíu lại, trầm giọng nói, "Bọn hẳn là một công ty nước ngoài cũng tới cạnh tranh đấu thầu, lòng tham có phải hay không quá lớn?"

Ví như nói những Thành phố khác ngược lại còn có thể chấp nhận được đi, nhưng nơi này là Bắc Kinh, những công ty tham gia cạnh tranh đấu thầu lần này đều là những công ty có thể lực hùng hậu, đâu nào đến phiên mấy công ty nước ngoài nhúng tay.

Hồ Sĩ Minh trầm giọng nói: "Phi Tầm này một hai năm nay một mực khuếch trương thực lực, rất nhiều quốc gia đều có trụ sở công ty của bọn họ, tới tham gia cạnh tranh đấu thầu công trình thôn Thành Trung này cũng không hề kỳ quái. Nhưng có một điểm rất kỳ quái..."

Hồ Sĩ Minh dừng một chút: "Đức An hai tháng trước mới vào làm cho xây dựng Phi Tầm."

"Hai tháng trước?" Hồ Sĩ Minh mở to mắt, có chút không dám tin tưởng, "Hắn trong vòng hai tháng vẽ ra hoàn chỉnh bản thiết kế? Liên tính hắn là thiết kế chính cũng không thể hoàn thành được, mà còn lượng công việc của hắn rất nhiều, làm sao có thể trong hai tháng hoàn thành?"

Tuy việc cải tạo thôn Thành Trung gần đây mới chính thức đưa tin, nhưng kỳ thật Tứ Đại Gia Tộc cũng sớm đã nhận được tin tức, cũng đã yên lặng chuẩn bị từ lâu. Công trình thiết kế lớn như vậy cũng không phải là một hai tháng có thể hoàn thành.

"Anh đã nghiên cứu quá thiết kế của bọn họ, quả thật có vẻ thô ráp, xem ra giống như là đẩy nhanh tốc độ để kịp thời gian thôi." Hồ Sĩ Minh nói.

Hồ Sĩ Minh nhíu mày: "Em lần trước cũng có để ý qua tác phẩm thiết kế của bọn họ, tuy làm cho người ta mới nhìn rất lát mắt, nhưng mà so với Xây dựng Tiệp Khắc thiết kế thô ráp hơn, muốn vào vòng trong mà nói cũng là Xây dựng Tiệp Khắc được chọn mới đúng."

Hồ Sĩ Minh cười lắc đầu, em gái của anh ta đối với phương diện thiết kế quả thật rất có thiên phú, nhưng tới cùng vẫn là thiếu kinh nghiệm, có vài thứ Hồ Minh Phi nhìn không ra, nhưng mà hẳn lại nhìn ra được.

Bây giờ công trình thôn Thành Trung, trước hết suy xét liền là ý nghĩa. Thiết kế của xây dựng Phi Tầm so với Xây dựng Tiệp Khắc tiên tiến rất nhiều, đây mới là mẫu chốt để bọn họ được chọn.

"Là đối thủ cạnh tranh có thực lực, không thể phớt lờ. Mặt khác còn một chuyện anh đến bây giờ còn không thể xác định, chúng ta luôn bị xung quanh chú ý." Hồ Sĩ Minh nói một câu lập lờ nước đôi.

Hồ Minh Phi nhìn đến anh trai của chính mình sắc mặt nghiêm trọng, cũng không có tiếp tục nói cái gì.

Mà không chỉ Hồ Sĩ Minh đối Đức An có hoài nghi, ngay cả Đoàn gia cùng Hồng gia đều đã đối với vị Thiết Kế Sư đột nhiên xuất hiện này cực kỳ cảm thấy hứng thú.

Chẳng qua Đoàn Kế Hùng đối với sự xuất hiện của Đức An, càng tức giận hơn là tò mò.

"Cùng cái Tiểu Tiệp chủng Tô Thi Thi kia quen biết sao?" Đoàn Kế Hùng nhìn Đoàn Hòa Dự, lạnh giọng hỏi.

Đoàn Hòa Dự gật đầu, đem chuyện mình vừa điều tra nói rõ ràng, sau cùng nói: " Sư huynh Tô tiểu thư cùng Đức An là bạn bè, nhưng chuyện này cũng không thể chứng minh Tô tiểu thư có liên đến công trình thôn Thành Trung."

"Tôi mặc kệ nó có liên quan hay không, tóm lại tôi muốn diệt trừ toàn

bộ hậu hoạ. Ông phái người theo sát bọn chúng, nếu cái con nha đầu tạp chủng Tô Thi Thi kia thật sự có liên quan đến cái công trình này, như thế cũng chỉ có thể sử dụng thủ đoạn đặc biệt rồi." Đoàn Kế Hùng nói ra những lời này trong mắt hiện lên ngoan độc lệ chớp lóe rồi biến mất.

Đoàn Hòa Dự thân thể cứng đờ, đáy lòng dâng lên một cảnh giác lạnh lẽo.

Xem ra bây giờ lão già họ Đoàn này vì cái công trình thôn Thành Trung đã bắt chấp tất cả rồi. Ông ta biết rõ thủ đoạn lão già nhà mình, đến lúc đó nếu là Tô tiểu thư tiếp tục quấy rối mà nói, phỏng chừng thật sự gặp nguy hiểm rồi.

Nhưng mà Đoàn Hòa Dự trên mặt lại cái gì cũng chưa biểu hiện ra ngoài, chỉ là ở trong lòng cân nhắc muốn hay không đi thông báo cho Tô Thi Thi một phen. Dù sao ông ta có nhược điểm bị Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch nắm rõ, cũng nên cho chính mình một con đường lui.

Hồng gia cũng giống như vậy, chú ý vị kiến trúc sư Đức An này.

Trong lúc này, Đức An trở thành con ngựa đen thu hút sự chú ý của Tứ Đại Gia Tộc ở Bắc Kinh. Lan gia tuy bày tỏ rõ ràng không tham gia cạnh tranh, nhưng mà cũng không có nghĩa là bọn họ không chú ý đến.

Chỉ là vị suất ca đầu bạc kia lại không thêm để ý đến, vẫn như cũ mỗi ngày lôi kéo Tống Trọng Hạo đi các nơi có thể uống rượu để thử rượu, hoàn toàn một kẻ mê luyện rượu, mà còn tửu lượng kỳ tộ, vừa uống liền say.

Kết thúc một vòng, công trình thôn Thành Trung cũng đã bắt đầu tiến hành cạnh tranh đấu thầu đợt thứ hai, bây giờ bản thiết kế so với

vòng một tinh xảo rất nhiều.

Tô Thi Thi đứng trước màn hình TV đang trực tiếp buổi đấu thầu kia, khi nhìn đến một người đầu bạc chói mắt khiến người ta không để cho bỏ qua, ánh mắt vèo nheo lại.

"Hắn quả nhiên tham gia công trình thôn Thành Trung lần này rồi." Tô Thi Thi quả đấm hơi hơi nắm chặt, nhớ tới Tống Trọng Hạo cùng hắn thường xuyên tiếp xúc, cùng với lần trước lúc vô tình nhắc tới Bùi Dịch, càng nghĩ càng cảm thấy được mọi chuyện không quá đúng lắm.

"Bùi Dịch, anh tới cùng muốn làm cái gì?" Tô Thi Thi nghĩ mãi không xong.

Mà để cho cô càng thêm không nghĩ ra chính là, thời gian này Bùi Dịch giống như là chuyện gì cũng chưa xảy ra vậy, mỗi ngày lại đưa đón cô đi làm. Về nhà mỗi đêm đúng giờ thu lợi tức, một chút đều đã nhìn không ra bộ dáng khó chịu vì tham gia cạnh tranh đấu thầu thất bại.

"Bùi tiên sinh có phần quá kiên cường rồi!" Tô Thi Thi yên lặng thờ dài, muốn từ Bùi Dịch trong miệng tìm hiểu tin tức thật sự là quá khó khăn rồi. Mà cô lại không dám hành động thiếu suy nghĩ, bằng không, không chừng sẽ để cho anh gặp phải chuyện phiền toái gì nữa.

Chỉ là cô không nghĩ muốn tìm phiền toái dây vào mình, nhưng phiền toái vẫn sẽ tìm tới cửa.

Đợt cạnh tranh đấu thầu thứ hai kết thúc, một ngày nào đó, buổi tối lúc hơn tám giờ, Tô Thi Thi nhận được điện thoại của Tống Trọng Hạo.

"Sur muội, mau đến cứu mạng! Anh bị cái tên đáng chết này uống cạn máu rồi, mau lại đây cứu anh, mang theo tiền bạc!

"Các người lại đi uống rượu rồi hả?" Tô Thi Thi vừa nghe liền nổi giận.

Sur huynh cô trước đúng là không uống rượu, thời gian này sắp biến thành ma men rồi.

Tống Trọng Hạo ở bên kia ủy khuất nói: "Mau đến đây quán bar Hồng Đức, anh cũng có chút uống hơi nhiều. Em nhất định phải nhanh lên, chẳng thế thì liền không thấy được chúng tôi rồi."

Tô Thi Thi:...

Cô đây là gây ra cái nghiệt gì? Buổi tối khuya vậy mà bảo cô đi cứu hai người đàn ông.

Cô đi ra phòng ngủ, lặng lẽ đi đến trong thư phòng, trong thư phòng đèn còn sáng, Bùi Dịch còn đang bận rộn

Tô Thi Thi âm thầm hít vào một hơi, trong lòng có chút sợ sệt.

Lén đi ra ngoài, có thể tử cực kỳ thảm hay không?

Đúng lúc này, trong thư phòng hình như có động tĩnh. Tô Thi Thi trong lòng cả kinh, co cẳng chạy trở về trong phòng ngủ. Lấy giấy bút, để lại tờ giấy cho Bùi Dịch, lập tức chạy đi.

Chết thì chết đi, trước đem hai người phiền toái kia mang về rồi tính tiếp!

Cả nhà sớm an!

Hôm qua bùn bùn ngồi mở lại mấy chương đầu sửa lỗi, có 10c mà sửa hơn 1h.

Thấy mình hồi ed cũng củ chúi lắ, lỗi từa lư. Giờ thì coi như tạm.

Bởi ta nói đọc nó sướng, 1h có thể đọc được vài chục chương, mà sửa được có vài chương. Thiệt quá đau lòng.

Bởi thế ai đọc mà có thấy sai lỗi ở đâu thì cmt để bạn biết mà sửa nha. Giờ rảnh lại lòi mấy chương đầu ra sửa. Cũng fine lắm

Chương 342: Quấy rối

Quán bar Hồng Đức ở Bắc Kinh là một trong những quán bar nổi tiếng nhất. Tô Thi Thi cũng không phải lần đầu tiên đến quán bar này, khi đó cô buổi tối cưới ngựa chạy đến, ở trong này gặp qua Đoàn Ngọc Lộ cùng Hà Chí Tường.

Lúc này lại đến nơi đây, Tô Thi Thi bỗng nhiên có cảm giác quen lối cũ người xưa đâu rồi.

Cái cô em gái kia hận cô đến tận xương tủy, thề muốn đem tất cả những thứ thuộc về cô bất kể đó là gì đều cướp sạch không biết ở trong núi thế nào rồi.

Tô Thi Thi gõ gõ đầu, cố bỏ đi những cái cảm xúc này. Có một số việc cô thật sự bất lực, nghĩ nhiều chỉ làm tăng thêm phiền não mà thôi.

Cô rất nhanh liền tìm được quán bar Hồng Đức, nơi này không hề giống Âm Nhữ cái loại quán bar nhưng lại giống như phòng trà cao cấp kia, nơi đây chướng khí mù mịt, Tô Thi Thi đi vào liền nhíu mày.

Ngọn đèn lóng lánh khiến người vừa bước vào từ đầu mắt mở không ra, Tô Thi Thi đưa tay che ở trên đôi con ngươi xinh đẹp của mình, nheo mắt lại gian nan tìm người.

May mà sư huynh cô coi như thông minh, ngồi ngay chỗ ra cách cửa ra vào không xa chờ cô.

Tống Trọng Hạo lúc này đã say ngà ngà, rượu mạnh mẽ triệt để lấn

áp tình táo, nói chuyện lớn miệng, nhìn đến Tô Thi Thi đang đi đến, hướng về phía cô cười đến đặc biệt nịnh nọt: "Sur muội à, em rất cục đến đây rồi, chúng ta không cần bị giữ ở trong này nữa rồi."

Anh nói xong vỗ vỗ vào trên lưng Đức An, an ủi: "Tiểu An An, chúng ta rất cục có thể về nhà rồi."

"Clgt..." Tô Thi Thi chịu không nổi chà xát da gà đang nổi trên mu bàn tay, thật sự là cạn nhời với bọn họ rồi.

Người phục vụ quán bar sợ bọn họ chạy mất, một mực ở bên cạnh canh chừng. Tô Thi Thi đi theo người phục vụ đi thanh toán, nhưng mà vừa quay đầu, lại phát hiện sư huynh cô cùng Đức An kia hai người không thấy nữa!

"Mỹ nữ, anh trai nhà cô bỏ lại chạy mất rồi, đến đây cùng anh uống một ly đi." Bên cạnh một người đàn ông ăn mặc như lưu manh, tay cầm một chai Riocười quý dị hướng Tô Thi Thi đi tới.

Tô Thi Thi nhìn cũng chưa từng nhìn hấn liếc mắt một cái, liền chạy tới cửa ra vào.

"Người đẹp, chớ đi à!" Người đàn ông kia cũng có chút uống hơn nhiều, nhìn đến Tô Thi Thi chạy đi vậy mà ở phía sau đuổi theo.

Nhưng tốc độ của hấn không có nhanh bằng Tô Thi Thi. Tô Thi Thi chỉ chớp mắt bỏ đã chạy ra khỏi quán bar. Quả nhiên thấy sư huynh cô cùng Đức An hai người đang ôm nhau, tập tễnh đi về phía trước.

Tô Thi Thi chịu đựng cảm giác kích động muốn đi lên bóp chết bọn họ, chạy tới đẩy đẩy Tống Trọng Hạo: "Sư huynh, nhà anh ở đâu?"

"Anh... Ở trong, " Tống Trọng Hạo say rượu bị nấc, vừa thấy Tô Thi

Thi, liền lộ ra nụ cười cực kỳ nịnh nọt, "Sur muội, cảm ơn em."

Tô Thi Thi nâng trán, quay đầu nhìn nhìn Đức An đang ở bên cạnh, phát hiện người này so với

sur huynh cô uống say hơn nhiều, từ đầu hỏi không ra cái gì.

"Để em mượn phòng khách sạn cho hai người." Tô Thi Thi qua đi đỡ lấy tay Tống Trọng Hạo, nhưng mà Tống Trọng Hạo lại giống như là chịu được kinh hách một dạng, mạnh hất tay cô ra, sợ hãi nhìn cô: "Em cũng đừng đụng vào anh, bị Bùi tiên sinh biết được anh chết chắc rồi!"

"Em..." Tô Thi Thi thiếu chút nữa tức hộc máu.

Bùi Dịch đối với Tống Trọng Hạo thương tổn là có bao lớn? Vậy mà để cho anh uống rượu say rồi, vẫn còn đối với anh kiêng kị.

Tô Thi Thi cắn răng một cái, hướng về phía Tống Trọng Hạo lộ ra dáng vẻ hung tợn: "Anh còn làm loạn nữa, em liền đem anh cởi hết quần áo, cột vào cột điện!"

"Sur muội..." Tống Trọng Hạo lộ ra vẻ mặt ủy khuất, lập tức không dám nói tiếp nữa.

"Sur muội, em làm sao có thể nói chuyện như vậy với sur huynh, thật không lễ phép!" Bên cạnh Đức An không rõ sự tình, câu được câu mất, đột nhiên hướng về phía Tô Thi Thi đánh tới.

Tô Thi Thi không nghĩ tới hắn sẽ đột nhiên ra tay, một cái không chú ý, lại bị hắn ôm vào trong lòng.

"Thơm quá!" Đức An lộ ra một vẻ mặt say mê, hoàn toàn quên vừa

rồi còn đang vì Tống Trọng Hạo đòi lại công bằng, đưa tay ở trên người Tô Thi Thi bắt đầu mò mẫm.

"Chết tiệt! Đồ hảo sắc!" Tô Thi Thi mặt lập tức liền tái rồi, lập tức vung tay giữ lại cánh tay phải đang sờ soạng lung tung kia của hắn.

"Vóc người đẹp hảo." Đức An ợ một cái toàn là hơi rượu, một cái đầu bạc lấp lánh cùng gương mặt trắng trẻo hai má đỏ hồng, không biết là vì uống rượu hay vẫn lại là thẹn thùng.

Tô Thi Thi nghe được lời của hắn nói, ánh mắt tối sầm lại, vươn móng tay liền bấu vào mu bàn tay hắn.

Đồ hảo sắc!

Nhưng Đức An uống rượu, thần kinh hoàn toàn không còn cảm giác được đau đớn. Một cánh tay còn lại kia lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai mò lên cái mộng của Tô Thi Thi.

"A! Đồ sắc lang!"

Tô Thi Thi roạt một phen, giống như là bị giẫm lên than hồng giật mình, liền giữ chặt tay của Đức An, lập tức quay người liền muốn làm tư thế ném người qua vai. Nhưng mà Tô Thi Thi còn không có đưa hẳn quãng ngã ra ngoài, bên cạnh đột nhiên xông đi tới một cái bóng, lập tức một quả đấm ầm một phen nện ở trên mặt Đức An.

"Ưm..." Đức An kêu lên một tiếng đau đớn, thân thể bị nện liền hướng bên cạnh lao đảo hai lần, ngã vào trên người Tống Trọng Hạo. Tống Trọng Hạo không đứng vững, hai người đồng thời ngã trên mặt đất.

Tô Thi Thi còn không có phản ứng kịp là chuyện gì xảy ra, liền nhìn

đến Đức An cùng người ta đánh nhau rồi.

Chính xác mà nói là có người kia áp đảo hành hung Đức An.

"Bùi... Bùi... Bùi Dịch?" Lúc Tô Thi Thi thấy rõ người đàn ông kia là ai khi đó, sợ tới mức tóc tai đều nhanh dựng thẳng lên.

Xong rồi, cô hiện tại chạy trốn còn kịp hay không?

Tô Thi Thi tâm bùm bùm nhảy dựng, bây giờ thật sự cảm thấy được bi kịch rồi.

Bùi Dịch nhất định là nhìn đến chuyện xảy ra vừa rồi, giờ phút này sắc mặt khủng bố dị thường, hiển nhiên là cực kỳ tức giận.

"Chạy!" Tô Thi Thi cắn răng một cái, xoay người bỏ chạy.

Quá khủng bố rồi! Bùi Dịch như thế nào tới nhanh như vậy!

"Sur huynh, Đức An, các người tự cầu nhiều phúc đi!"

Tô Thi Thi dù sao là quản không xong.

Mà càng làm cho Tô Thi Thi hoảng sợ chính là, Bùi Dịch vậy mà không đuổi theo, anh cứ như vậy ở chỗ này đánh người.

Xong đời rồi!

Tô Thi Thi do dự nghĩ muốn quay lại cứu người hay không, một chiếc xe liền dừng ở bên cạnh cô.

Chú Lý từ trên xe bước xuống, thay Tô Thi Thi mở cửa xe, cung kính nói: "Tô tiểu thư, tiên sinh để cho tôi trước đưa cô trở về."

"Ách..." Tô Thi Thi thật cẩn thận nhìn nhìn phía kia còn đang bận rộn đánh người Bùi Dịch, yếu kém yếu kém hỏi chú Lý thúc, "Anh ấy nói từ khi nào?"

Chú Lý nhìn Bùi Dịch đang ở bên kia đánh nhau liếc mắt một cái: "Tiên sinh là lúc xuống xe đi đánh người đã nói."

"Chú Lý..." Tô Thi Thi thân thể khẽ run rẩy, đáng thương tội nghiệp nhìn chú Lý, "Chúng ta hai người đến đó ngăn cản anh ấy lại được không?"

"Tô tiểu thư, cho dù là thêm mười người nhưng chúng ta đều đã ngăn không được, cô chết tâm đi." Chú Lý nghiêm trang nói.

Tô Thi Thi thở dài: "VẬY ĐI VỀ THÔI."

Cô đã tận lực rồi.

"Không được, như vậy trở về mình khẳng định chết chắc rồi." Tô Thi Thi nghĩ nghĩ, lại từ trên xe nhảy xuống, đối với chú Lý nói: "Chú Lý, chú đi về trước đi, tôi lái xe về sau."

Sau đó cô liền lái xe đến chỗ bên cạnh Bùi Dịch, hạ cửa kính xe xuống, lấy lòng nhìn Bùi tiên sinh đang nổi giận kia.

"Anh yêu, đánh đã rồi chúng ta trở về nhà đi."

Bùi Dịch nghe được giọng nói của Tô Thi Thi, thân thể cứng đờ, nhìn Đức An cùng Tống Trọng Hạo ôm chân anh cầu xin tha thứ, một quyền nện ở trên mặt Đức An. Sau đó rút chân ra yên lặng xoay người, mặt không chút thay đổi nhìn Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi nuốt một ngụm nước bọt, hướng về phía anh lộ ra một nụ cười rục rĩ: "Bùi tiên sinh, thì ra lúc anh đánh người cũng đẹp trai như thế, quả thực đẹp trai khiến em không thể rời mắt!"

Cô gái này...

Bùi Dịch trên mặt băng lãnh thiếu chút nữa nứt ra, cô gái này luôn luôn biết nói sao để đối phó anh.

Anh quay đầu nhìn thoáng qua hai người Tống Trọng Hạo bọn họ, sau đó đi qua một tay một cái kéo hai người bọn họ dẫn đi.

Tô Thi Thi thấy thế vội vàng nhảy xuống xe, mở cửa xe.

Bùi Dịch không chút khách khí mà đem hai người nhét vào phía sau xe, phịch một tiếng đóng cửa lại.

"Xem ra giận cơn giận còn chưa tan." Tô Thi Thi yên lặng nói thầm

Lúc này ngàn vạn lần không thể trêu chọc Bùi tiên sinh.

Sau đó Bùi Dịch cũng không có để cho cô tìm một khách sạn cho hai người kia nghỉ ngơi, cũng không có trực tiếp ném họ xuống đường, mà là nói ra một địa chỉ.

Tô Thi Thi nghe được địa chỉ khi đó, khóe miệng giật giật, quay đầu về mặt nghi hoặc nhìn anh: "Anh có phải làm lẫn gì rồi hay không... Không đúng, Bùi tiên sinh, Anh tuyệt đối không có sai, em lập tức liền lái xe!"

Tô Thi Thi nói xong tiện quay đầu nghiêm trang nhìn về phía trước, một bên lái xe vừa nói: "Anh đánh lâu như vậy tay có bị đau ở đâu hay không? Em trở về liền xoa bóp cho anh nha."

Bùi Dịch ngồi ở ghế lái phụ, nhàn nhạt nhìn về phía trước không nói một tiếng, không biết suy nghĩ cái gì.

Tô Thi Thi đều nhanh muốn khóc. Vuốt móng ngựa không được, lấy lòng cũng không được.

Bùi tiên sinh, anh trái lại nói một câu nha! Trễ như vậy lái xe đến nhà Hồ Sĩ Minh là muốn làm cái gì!

Chẳng lẽ đánh còn không đã còn muốn đi đánh tiếp một trận?

Chương 343: Đây là, lỗi chó?

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đêm chậm rãi sâu, trên đường phố đã cực kỳ an tĩnh, nhưng mà tim Tô Thi Thi lại thùng thùng thùng nháy cực kỳ nhanh.

Bên trong chiếc Mercedes, Bùi Dịch ngồi bên cạnh cô, nhưng mà từ khi Bùi tiên sinh theo lên xe sau đó nói ra địa chỉ cần đến, cũng không có nói thêm một câu nào nữa. Tô Thi Thi trong lòng không yên, nhưng vẫn lại là lái xe đến chỗ nhà Hồ Sĩ Minh cái tòa vương phủ kia.

Nơi Hồ Sĩ Minh ở được xem là mảnh đất vàng ở Bắc Kinh này, mà Hồ Minh Phi cũng ở nơi này.

"Cửa sau." Ngay lúc Tô Thi Thi tính toán dừng ở cửa chính, Bùi Dịch đột nhiên phun ra hai chữ.

Đôi con ngươi giao hoạt của Tô Thi Thi sáng lên, trong đầu như có một tia sáng xẹt qua. Lập tức nhấn ga, xe nghênh ngang mà đi, rất nhanh liền chạy đến phía sau của tòa vương phủ này.

Lúc này đêm khuya yên tĩnh, bốn phía đều đã im ắng. Ngoại trừ đèn đường, liền không có ánh sáng khác rồi.

Tô Thi Thi xuống xe, kim lòng không dậu ôm ấp cánh tay mình, tháng Mười Hai buổi tối đã rất lạnh rồi.

Bùi Dịch xuống xe, nhìn đến động tác của Tô Thi Thi, ánh mắt tối sầm lại, lập tức đi tới cởi áo khoác ra, không nói một tiếng choàng lên trên người Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi trong lòng ấm áp, vừa định nói không cần, ngẩng đầu nhìn đến Bùi Dịch vẻ mặt nhăn nhó, yên lặng đem lời muốn nói nuốt trở vào

Đúng lúc này, bên cạnh truyền đến tiếng bước chân, chỉ thấy Dương Dũng luôn âm thầm đi theo bảo vệ Tô Thi Thi hướng tới bọn họ bên này đi tới.

"Các người..." Tô Thi Thi nuốt một ngụm nước bọt.

Ngay cả Dương Dũng cũng đều đã đến đây, hẳn không phải là thật sự muốn xông vào trong nhà người ta đánh nhau chứ? Chẳng lẽ Hồ Sĩ Minh gần đây lại chọc tới anh rồi?

Tô Thi Thi thật sự buồn bực, thời gian này Bùi Dịch vẫn luôn thật bình tĩnh, cô còn tưởng rằng anh không có việc gì, thì ra anh đang kìm nén.

Nhưng đúng lúc này, Dương Dũng đột nhiên đi tới góc tường bên cạnh. Sau đó không biết đụng vào nơi nào đó ấn xuống một cái, chỉ nghe rầm một tiếng vang nhỏ, trên tường vậy mà xuất hiện một cánh cửa.

Tô Thi Thi thấy cảnh tượng vừa rồi chỉ biết trợn mắt há hốc mồm, quay đầu lại nhìn về hướng Bùi Dịch, ngón tay chỉ đến cánh cửa kia: "Đây là... Lỗ chó?"

Bùi Dịch nhàn nhạt liếc cô một cái: "Em nhìn thấy qua cái lỗ chó nào lớn như vậy à?"

Tô Thi Thi xấu hổ cười cười, quả thật không có cái lỗ chó nào lại cao hơn một thước, cái cửa này chỉ cần hơi khom người là có thể đi vào.

Sau đó cô liền nhìn thấy Dương Dũng quay trở lại, mở cửa xe, bắt đầu từ trong xe lôi hai người đàn ông đã say khướt kia xuống.

"Anh... Thật quá ác độc!" Tô Thi Thi lúc này chẳng lẽ còn không rõ ý định của Bùi Dịch.

Đây là muốn đem hai con ma men kia ném vào trong nhà cho Hồ Sĩ Minh!

Mà còn, Bùi Dịch vậy mà ở cửa sau nhà người ta thần không biết quỷ không hay tạo ra một cánh cửa bí mật, chuyện này thật sự là quá độc ác!

Không đúng, chuyện này rõ ràng cho thấy có âm mưu từ trước.

"Anh chẳng lẽ từ sớm đã biết hai người bọn họ sẽ uống rượu?" Tô Thi Thi đột nhiên quay đầu nhìn Bùi Dịch, sắc mặt chậm rãi trầm tiếp xuống.

"Nói, anh tạo ra cái cửa bí mật này làm gì? Để đến đây vụng trộm cùng người nào đó hẹn hò sao?"

Tô Thi Thi biết được, Hồ Sĩ Minh cũng ở nơi này. Bùi Dịch vô duyên vô vớ tạo ra một cái cửa bí mật này làm cái gì!

Bùi Dịch có chút lờ mờ, hoàn toàn theo không kịp ý nghĩ Tô Thi Thi rồi.

Làm gì có ai suy diễn lung tung nhanh đến như vậy, như thế nào mới

hai ba câu nói cô liền suy diễn anh tới cùng Hồ Minh Phi lén lút hẹn hò rồi?

"Cô gái ngốc này, em tốt nhất nghĩ rõ ràng rồi nói!" Bùi Dịch mặt trầm xuống nói.

"Anh lại còn hung dữ với em!" Tô Thi Thi hốc mắt đỏ lên, trừng mắt nhìn Bùi Dịch liếc mắt một cái, xoay người liền chạy tới xe. Lúc này Dương Dũng vừa lúc đem Tống Trọng Hạo cùng Đức An từ trên xe kéo xuống, Tô Thi Thi chạy tới, bang bang ầm đóng cửa lại. Lập tức chuyển tới chỗ tay lái rất nhanh nổ máy xe, hướng về phía Bùi Dịch thở phì phì nói: "Anh liền tự mình trở về đi!"

"Oanh..." Xe khởi động nghênh ngang mà đi, quá trình không tới 30 giây.

Bùi Dịch đứng tại chỗ yên lặng nhìn chiếc xe kia đang rời đi, trên mặt biểu tình nhàn nhạt, nhìn không ra cảm xúc. Chỉ là bàn tay vốn đang buông xuống bên người nhưng mà giờ đã chậm rãi nắm lại.

Tô Thi Thi, em ngứa da rồi!

Anh lại bị vứt bỏ ở nơi đây!

Bùi tiên sinh nổi giận!

Dương Dũng chỉ cảm thấy chính mình mồ hôi lạnh đều đã toát ra, trong lòng điên cuồng gào thét bà cô Tô Thi Thi kia, đang êm đẹp, như thế nào lại làm loạn rồi!

Anh đã không dám nhìn tới sắc mặt Bùi Dịch, yên lặng mà đem Tống Trọng Hạo cùng Đức An lần lượt khiên lên lưng mình, lại nhanh tay nhẹ chân khiên bọn họ đem vào trong nhà Hồ Sĩ Minh.

Chờ anh xong việc đi ra ngoài, Bùi Dịch đã không thấy nữa.

Dương Dũng nhẹ nhàng thở ra.

Bên kia Tô Thi Thi lái xe, chạy đi ra ngoài hơn một ngàn mét, mới giống như không còn chút khí lực tựa vào trên vị trí, vỗ bộ ngực, về mặt nghĩ lại mà sợ.

"Quá khủng bố rồi." Cô hướng tới trong kính chiếu hậu nhìn, phát hiện Bùi Dịch không có đuổi theo, trong lòng lại có chút không yên.

Vừa rồi phát hỏa có phải quá mức rồi hay không? Nếu lỡ như anh thật sự tức giận thì làm sao bây giờ? Tô Thi Thi có chút buồn rầu, cô vừa rồi chỉ là mượn đề tài để nói cho anh quên chuyện kia, trong lòng đương nhiên là tin tưởng Bùi Dịch.

Nhưng mà nếu chẳng làm như vậy, lỡ như Bùi tiên sinh bởi vì cô vụng trộm chạy đến quán bar, lại bị người ta quấy rối về nhà liền tình trạng phạt cô thì làm sao bây giờ?

Tô Thi Thi thừa hiểu bụng dạ keo kiệt của Bùi tiên sinh.

Chỉ là để cho cô không ngờ tới chính là, lúc cô lái xe trở lại Thi Dịch, Bùi Dịch vậy mà đã về rồi!

"Anh... Bay trở về à?" Tô Thi Thi nhìn Bùi Dịch đứng ở trong phòng khách, tròn mắt tròn to như muốn rớt ra ngoài.

Bùi Dịch nghe vậy, khước miệng nhếch lên: "Em bay một cái cho tôi xem."

Tô Thi Thi ha ha cười gượng: "Em cũng không cái năng lực kia."

Lúc này chú Lý từ bên ngoài đi tới, đối với Bùi Dịch nói: "Tiên sinh, di động của người để quên trên xe rồi."

Thì ra là thế.

Tô Thi Thi nhất thời hiểu rõ, phỏng chừng là chú Lý đi đón Bùi Dịch. Dựa theo khả năng lái xe của chú Lý so với Tô Thi Thi về sớm hơn, một chút cũng không kỳ quái.

"Có bản lĩnh thì chính mình tự trở về đi, để cho người ta tới đón thì tính cái gì?" Tô Thi Thi nói thầm.

Cô vừa dứt lời, Bùi Dịch mặt trắng xanh một phen liền trầm lại. Ngay cả điện thoại cũng chưa lấy, hướng Tô Thi Thi lập tức đi tới.

Tô Thi Thi trong lòng một hồi hộp, co căng chạy: "Em sai rồi!"

"Em cảm thấy được cầu xin tha thứ hữu dụng sao?" Bùi Dịch đột nhiên cũng chạy theo, hai ba bước liền bắt được cô, nhanh nhẹn đem cô vác lên vai đi tới.

"Anh mau bỏ em xuống!" Tô Thi Thi vùng vẫy.

"Bốp!" Đêm khuya thanh tĩnh trong vương phủ phát ra âm thanh vang vọng. Cái bàn tay người nào đó vừa mới đánh vào mông Tô Thi Thi, bây giờ đánh xong cũng không có lập tức thu tay về, mà là vẫn đặt trên bờ mông của cô nặng nề mà xoa nắn.

Tô Thi Thi bị đánh đau đang muốn kêu to, liền nghe bên cạnh truyền đến giọng nói Bùi Dịch to rõ: "Lá gan lớn rồi, đêm hôm khuya khoắt dám chạy tới quán bar đúng không?"

"Em sai rồi!" Tô Thi Thi vội vàng nhận sai.

Cô liền biết Bùi tiên sinh sẽ không bỏ qua cho cô mà.

"Sur huynh, tôi không để yên cho anh!"

Mà ngày hôm sau ở vườn sau trang viên Hồ gia, đột nhiên bộc phát ra một tiếng khùng bố thét chói tai: "Mặt tôi làm sao vậy?"

"Đức An, anh như thế nào biến thành đầu heo rồi hả?" Trong một gian phòng nào đó ở gian nhà sau của Hồ gia, một giọng nói hoảng sợ vang lên.

"Đau quá, là ai đánh tôi? Con bà nó, lăn ra đây cho tôi." Đức An nổi quạu rồi, đối với chuyện ngày hôm qua, hẳn sau khi uống rượu say hoàn toàn không nhớ được. Giờ phút này hẳn toàn thân trên dưới đều đã sưng lên, nhất là mặt hẳn, sưng lên liền giống như một cái đầu heo, chỗ xanh chỗ tím, Đức An này từ trước đến nay đều đặc biệt chú ý dung mạo, vừa nhìn thấy mặt mình như vậy, đối với hẳn quả thực là giống như tận thế vậy.

"Tổng Trọng Hạo, có phải anh làm hay không?" Đức An tìm một vòng, phát hiện bên cạnh từ đầu không có ai. Mà còn, hẳn vậy mà cùng Tổng Trọng Hạo ngủ ở trên một cái giường, hai người trên người cũng không mặc quần áo.

"Anh đối tôi làm cái gì?" Đức An mạnh ôm lấy cánh tay, hoảng sợ trừng mắt nhìn Tổng Trọng Hạo.

Lúc này Tổng Trọng Hạo sắc mặt trắng bệch, anh tối hôm qua tuy nhiên say, nhưng mà chết tiệt, vậy mà loáng thoáng nhớ rõ chuyện đã xảy ra tối hôm qua.

"Tôi... Tôi giống như..." Tống Trọng Hạo run rẩy, có cảm giác thật sự đã đến Ngày Tận Thế.

Anh nhớ không lầm mà nói, ngày hôm qua giống như nhìn thấy Bùi Dịch đến. Anh ngẩng đầu yên lặng nhìn Đức An liếc mắt một cái, người này trên người bị đánh đến như vậy hẳn là đều do Bùi Dịch gây ra đi.

Xong đời rồi!

Mà đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền đến một trận dồn dập tiếng bước chân. Lập tức Tống Trọng Hạo bọn họ còn chưa có phản ứng kịp khi đó, cửa đã bị phá rồi.

Chậc chậc. đăm mẻo ở đâu bay tứ tung

[Click để xem ảnh](#)

Định là tối nay siêng năng một chút, đi viết bộ truyện hứa viết tặng ngta mà ngâm giấm 3 tháng rồi. Lại nhận đc cái này. Tâm tình lên cao lại đi ed truyện để cảm ơn mọi người đã luôn ủng hộ mình.

Còn nợ ai đó thôi để xong bộ này rồi tính vậy. Mặc dù bộ kia cũng ngắn thôi, nội dung cũng có rồi mà thôi. Cứ từ từ mò vậy

Chương 344: Không nghĩ anh phá đám đến như vậy

"CLGT!"

Dẫn đầu xông tới chính là một nữ giúp việc của Hồ gia, vừa tiến đến nhìn đến hai người đàn ông không mặc quần áo, sợ tới mức vội vàng bưng kín ánh mắt.

"Các người là ai? Ai cho các người vào, ra ngoài!" Đức An vừa quay đầu nhìn đến người nhiều tiến vào như vậy, mặt lập tức liền tái rồi.

Hắn hiện tại không mặt mũi gặp người nha!

"Bảo chúng tôi ra ngoài?" Cầm đầu đám người hầu là một lão già vừa nghe hắn nói lời này, mặt chải quét một phen liền trầm tiếp xuống, cũng bất chấp bọn hắn hai người không mặc quần áo, chỉ vào mặt hắn mắng, "Các người là ai? Làm sao có thể vào Hồ gia chúng tôi?"

"Các người là Hồ gia?" Đức An cùng Tống Trọng Hạo đưa mắt nhìn nhau.

Nơi này không phải khách sạn?

Căn phòng này cổ kính, quả thật không giống một khách sạn.

Đức An không rõ lắm cái Hồ gia trong miệng đám người trước mặt kia là ai, sửng sờ nhìn Tống Trọng Hạo: "Anh quen sao?"

Tống Trọng Hạo lắc đầu một cái, trong đầu rất nhanh hiện lên rất nhiều ý nghĩ, con người sáng lên, như là suy nghĩ cẩn thận rồi.

Bọn họ ngày hôm qua người nhìn thấy sau cùng là Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch. Sư muội anh tuyệt đối sẽ không mặc kệ anh, như thế bọn họ hiện tại lại ở nơi này, khẳng định là Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi an bài.

Hỗ gia, toàn bộ Bắc Kinh này theo chân bọn họ có tiếp xúc qua có mấy người Hỗ gia?

"Tôi và bạn của mình ngủ ở đây thì liên quan gì đến các người?"
Tống Trọng Hạo giống như thể liên quan gì nhau, chỉ vào cái người hầu kia nói.

"Liên quan gì đến chúng tôi?" Người hầu kia cũng lơ mờ, rồi sau đó hỏn hển mắng, "Tôi còn muốn hỏi các người làm sao có thể chạy đến nơi đây đi ngủ! Người nào cho các người vào? Các người vào bằng cách nào?"

"Nực cười, chúng tôi làm sao có thể chính mình chạy vào? Đừng tưởng chúng tôi uống rượu say, cái gì đều đã không nhớ rõ. Bạn của tôi bị các người đánh thành như vậy, không thể liền như vậy bỏ qua được!" Tống Trọng Hạo ngạnh cổ, thở phì phì trừng mắt người trước mắt.

Bên cạnh, Đứơc An còn có chút không hiểu rõ tình hình, chỉ là sững sờ nhìn Tống Trọng Hạo đang bão nổi, nửa ngày kìm nén ra một câu: "Thì ra tính tình anh kém như vậy!"

"Anh... Ngậm miệng!" Tống Trọng Hạo thiếu chút nữa tức đến phun máu.

Này anh em, không nghĩ tới anh ngốc đến phá hoại chuyện tốt như vậy!

Mà mấy người hầu kia cũng bị dáng vẻ cường thế của Tống Trọng Hạo hù sợ, người hầu cầm đầu kia nghĩ nghĩ, quay đầu nhìn các nhân viên an ninh nói: "Thông báo cho thiếu gia chưa?"

"Đã thông báo. Thiếu gia hẳn là lập tức sẽ phái người đến đây xử lý." Bảo an nói.

Có người vừa nghe, lập tức lo lắng, đối với Tống Trọng Hạo nói: "Có chuyện gì đợi gặp thiếu gia nhà chúng tôi nói đi."

Thiếu gia? Hổ tống?

Tống Trọng Hạo nuốt một ngụm nước bọt.

Đánh chết anh cũng không dám cùng Hồ Sĩ Minh tiếp xúc! Trước kia không biết thân phận thật của hắn, anh còn dám cùng hắn bàn giao kèo này nọ. Hiện tại biết rõ, có thể tránh bao xa liền tránh xa.

Tống Trọng Hạo rất nhanh suy nghĩ, bỗng nhiên vươn tay giữ chặt tay Đức An nói: "Đi, tôi trước đưa anh đi bệnh viện."

"Tôi buồn ngủ quá, ngủ tiếp..." Đức An còn chưa nói xong, đã bị Tống Trọng Hạo hung hăng bấm một cái, Tống Trọng Hạo trừng mắt nhìn, Đức An lập tức phản ứng kịp, đối với anh gật đầu nói: "Không sai, tôi muốn đi bệnh viện nghiệm thương tổn!"

"Các người muốn chạy? Tôi nói cho các người, trước giải thích rõ ràng các người vì cái gì lại xuất hiện tại nơi này, chẳng thế thì đừng nghĩ đi!" người hầu cầm đầu kia lập tức kêu hô các nhân viên an ninh lập tức vây quanh hai người bọn họ.

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến một giọng nói trong veo mà lạnh lùng: "Sao lại thế này?"

Người hầu vừa nghe, lập tức đi ra ngoài.

Người tới đúng là Hồ Minh Phi. Lúc này cô ta cau mày, hiển nhiên là đã nhận được tin tức. Đúng là lúc cô ta đi tới nhìn đến hai người đàn ông không mặt quần áo, sắc mặt cứng đờ, vội vàng xoay người lại, nhíu mày nói: "Bọn họ là ai?"

Cô ta như thế nào cũng đến đây?

Tống Trọng Hạo vừa thấy Hồ Minh Phi đến, sắc mặt liền trầm xuống, cùng Đức An liếc mắt ra hiệu, khẽ cắn môi, bất chấp tất cả rồi.

"Hồ tiểu thư cô tới được vừa lúc, cô mau đến xem các người đem bạn của tôi đánh thành bộ dáng gì rồi hả? Còn có hai người chúng tôi vì cái gì lại xuất hiện ở trong nhà các người, dù sao cũng phải cho chúng tôi lời giải thích đi?"

"Cậu như thế nào trợn mắt nói lời bịa đặt, toàn là nói bừa?" người hầu cầm đầu kia vừa nghe, thiếu chút nữa bị chọc tức, đối với Hồ Minh Phi nói, "Đại tiểu thư, chúng tôi từ đầu không biết hấn là vào bằng cách nào..."

"Hồ gia các người là dễ dàng vào như vậy sao?" Lúc này Đức An đánh giá một phen bốn phía, chen miệng nói, "Nhà các người không phải có bố trí bảo an canh gác sao? Nếu không phải là các người bày mưu đặt kế, chúng tôi làm sao có thể đi vào được."

"Đúng, dù sao hiện tại hai người chúng tôi đối với chuyện ngày hôm qua hoàn toàn không nhớ rõ, các người nói như thế nào thì ai mà

biết được." Tống Trọng Hạo phụ họa nói.

"Các người..." Người hầu cầm đầu kia bị bọn họ nói đến á khẩu không trả lời được, tức giận muốn bốc khói

"Im đi." Hồ Minh Phi cắt ngang lời, nhú mày nhìn thoáng qua hai người đàn ông đột nhiên xuất hiện ở trong nhà mình, khi thấy Tống Trọng Hạo khi đó, rõ ràng sừng sốt một phen

Thực ra là anh! Hồ Minh Phi ánh mắt lập tức lạnh xuống. Cô ta nhận ra Tống Trọng Hạo, là Sư huynh của Tô Thi Thi.

Nghĩ tới Tô Thi Thi, Hồ Minh Phi chỉ cảm thấy đáy lòng kia cổ tức giận không ngừng mà dâng trào trên.

Thù hận lu mờ lý trí, nếu là Sư huynh cô đã rơi vào trên tay cô ta, cô ta đâu nào sẽ dễ dàng buông tha anh như thế!

Ngay lúc cô muốn hạ lệnh cho người ta đem hai người Tống Trọng Hạo bọn họ trói lại, điện thoại đột nhiên vang lên, Hồ Minh Phi cúi đầu vừa thấy mà hình báo biểu hiện, hai mắt mạnh nhú lại, lập tức hướng bên ngoài.

"Anh?"

"Phái người đem hai người bọn họ đưa trở về." Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói nhàn nhạt của Hồ Sĩ Minh.

"Đưa trở về?" Hồ Minh Phi sừng sốt, "Anh, anh nếu biết rõ, người đó cùng Tô Thi Thi quan hệ..."

"Anh có tính toán khác." Hồ Sĩ Minh nói xong liền cúp điện thoại.

Hồ Minh Phi nắm di động, mặc dù có chút không cam lòng, nhưng vẫn lại là quyết định nghe theo anh trai mình, đối với người hầu bên cạnh nói: "Phái người đưa hai người về đi."

"Đại tiểu thư?" Người hầu cũng cực kỳ kinh ngạc, đúng là Hồ Minh Phi đã đi mất.

Người hầu quay đầu oán hận trừng mắt nhìn Tống Trọng Hạo cùng Đức An liếc mắt một cái, đối với bảo an nói: "Đưa bọn họ đi!"

Như vậy liền xong rồi? Lần này đến phiên Tống Trọng Hạo ngây dại.

Anh thật sự đã chuẩn bị tinh thần cùng bọn họ ăn thua đủ rồi, kết quả vậy mà cứ dễ dàng như vậy, đem hai người bọn họ cho rời đi, sao lại thế này!

Người của Hồ gia hành động cực kỳ lợi hại, không tới năm phút đồng hồ liền đem Tống Trọng Hạo cùng Đức An đem lên xe, đem hai người bọn họ cung kính đưa đi bệnh viện.

Đi bệnh viện là Tống Trọng Hạo yêu cầu, anh vẫn lại là mang theo Đức An đi nghiệm thương.

Trên đường Đức An không chỉ một lần nhìn Tống Trọng Hạo, có người ngoài ở đây, không dễ nói chuyện. Đợi đến bệnh viện, Đức An mặt lập tức trầm tiếp xuống, phẫn nộ trừng mắt nhìn Tống Trọng Hạo: "Anh có phải biết tôi bị ai đánh hay không?"

Tống Trọng Hạo ánh mắt lóe ra, đối với hắn nói: "Chúng ta trước đi kiểm tra đi."

"Xem ra tôi đoán đúng rồi! Chúng ta ngày hôm qua gặp được người nào rồi hả? Chết tiệt, ra tay cũng thật nặng! Chỉ đánh lên mặt. Còn có

tay của tôi, hí... Tên khốn kiếp này, chớ có đụng vào tôi, đau chết rồi!"

Tống Trọng Hạo lập tức ngưng ngừng thu tay, im lặng, không nói được một lời.

Chết tiệt, vì cái gì không cho anh quên đi toàn bộ chuyện hôm qua, anh thật đúng là nhớ rõ ngày hôm qua Bùi Dịch đánh người một màn kia!

Nhưng đánh chết anh cũng không dám nói.

Mà bọn họ không biết, chuyện bọn họ tối hôm qua gây ra, cũng sớm đã bị những người khác biết được.

Tô Thi Thi tối hôm qua bị Bùi tiên sinh hung hăng trừng phạt một lần, buổi sáng thức dậy liền eo mỗi lưng đau, từ đầu chẳng quan tâm sư huynh cô bên kia thế nào.

Ngay lúc cô chuẩn bị đồ đạc xong muốn đi làm, Bùi Dịch đột nhiên giữ cô lại, đối với cô ôn nhu nói: "Hôm nay anh đưa em đi."

"Hử?" Tô Thi Thi quay đầu kỳ quái nhìn anh, "Anh gần đây không phải bề bộn nhiều việc sao?"

Bùi Dịch kéo tay cô đi ra ngoài, nhàn nhạt phun ra hai chữ: "Tiện đường."

"Ách..." Tô Thi Thi bĩu môi, vừa rồi cảm động nhất thời tan thành mây khói.

Cô đi chưa được hai bước, vè mặt rùng mình. Không đúng!

Cô bỗng nhiên bắt lấy tay Bùi Dịch, khẩn trương nhìn anh: "Anh hẳn không phải là vì ngày hôm qua không đánh đã, hôm nay muốn tới đem sư huynh em cũng đánh một trận nữa chứ?"

Lời của cô vừa dứt lời, Bùi Dịch mặt trắng xanh một phen liền trầm tiếp xuống.

Tối đen một mảnh!

Thứ 7 máu chảy về tim

Mọi người sáng hảo!

Chương 345: Anh gần đây có phải quá dung túng em hay không

"Ô tiểu thư, " Bùi Dịch đen mặt, không hề chớp mắt nhìn chằm chằm Tô Thi Thi, "Anh gần đây có phải quá dung túng em rồi hay không?"

"Ách... Anh... Bùi Dịch, đàn ông mà đánh phụ nữ thì không đáng làm đàn ông!" Tô Thi Thi nuốt nước miếng lặng lẽ lui về sau.

Cô hận không thể tát mình một cái, không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì!?

Bùi Dịch híp mắt, từng bước một hướng đến gần cô, thân vươn tay một cái liền bắt được tay của cô, kéo cô áp sát vào trong lồng ngực mình: "Ô tiểu thư, xem ra tối hôm qua anh còn không có giáo huấn em thật tốt, hiện tại muốn anh cho em thêm một bài học nữa!?"

Bùi Dịch nói xong ánh mắt nghiêm túc, cúi đầu phủ lên môi Tô Thi Thi, tại môi cô độc địa cắn một ngụm.

"Ưm..." Tô Thi Thi đau đến nước mắt thiếu chút nữa đều đã chảy xuống rồi.?

Cầm tinh con chó à!?

Đau chết cô rồi, hần đã rách da rồi!?

Bùi Dịch đứng thẳng, mãn ý nhìn ấn ký chính mình lưu lại trên môi Tô

Thi Thi, ánh mắt ở trên người cô đánh giá một phen, nhàn nhạt nói, "Về sau còn dám để cho người ta động vào chỗ nào, anh liền cắn chỗ đó!"

"Anh!" Tô Thi Thi theo bản năng che lên miệng, suy nghĩ đến hình ảnh Bùi Dịch cắn người, sợ tới mức mạnh run run một phen.

Quá đáng sợ mà!

Nhưng Bùi Dịch lại giống như chuyện gì cũng chưa phát sinh một dạng, đứng thẳng thân thể, sửa sang lại áo khoác tây trang, nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, tiện xoay người đi ra ngoài.

Đi ra không xa, bước chân của anh ngừng một trận, quay đầu nhìn Tô Thi Thi, gằn từng chữ nói: "Còn chuyện anh có phải là đàn ông hay không, anh sẽ cho em từ! từ! Hiểu rõ!"

Tô Thi Thi chán nản, thở phì phì nghiêm mặt, trên ót còn kém viết hai chữ: Bực tức!

Cô buổi tối khuya lén đi ra ngoài là không đúng, nhưng mà bị người ta sờ mò cũng không phải do cô nguyện ý!?

Hướng hồ ngày hôm qua nếu Bùi Dịch không xuất hiện, cô đã sớm đánh cho cái tên Đức An kia răng rơi đầy đất rồi!

Tóm lại cực kỳ bực tức, lại còn không có thể oán giận!

Tô tiểu thư bày tỏ, Bùi tiên sinh ghen tuyệt đối không thể trêu chọc!

"Còn không đi, để cho anh đến khiêng em qua sao?" Phía trước truyền đến giọng nói nhàn nhạt của Bùi Dịch.

Tô Thi Thi thân thể cứng đờ, thở phì phì trợn mắt nhìn anh, khăn trương chạy qua. Cô tin tưởng Bùi tiên sinh tuyệt đối làm được.

Hiện ở bên cạnh có nhiều người hầu ở đây như vậy, bị nhìn đến không phải bị cười chết rồi à!

Cô không biết vừa rồi một màn này của bọn họ, đã sớm bị dám người Tiểu Ưu nhìn thấy hết. Lúc này, mấy người nhiều chuyện kia chính đang ở trong góc cười trộm.

"Thật là, cũng không suy xét một phen trong nhà có trẻ con ở đây, mắt người ta muốn mù luôn rồi này." Đoàn Tĩnh Đồng cũng từ trong góc đi ra, khuôn mặt béo ụt ịt nhỏ nhắn đều đã thành một cái bánh bao phúng phính, đáng thương tội nghiệp nhìn Tiểu Ưu, "Chị xinh đẹp, em đói bụng."

"Tiểu thiếu gia, cậu không phải mới vừa ăn xong sao?" Tiểu Ưu mặt lập tức suy sụp xuống. Tiểu Tổ Tông này còn có thể ăn nữa sao!

"Chị, em đói đến nỗi không còn chút sức lực rồi." Đoàn Tĩnh Đồng lắc lắc cánh tay Tiểu Ưu, dáng vẻ kia giống như sắp muốn khóc đến nơi rồi.

Tiểu Ưu vừa mềm lòng lại lo lắng, nhìn xem bên ngoài nhỏ giọng nói: "Bị tiên sinh biết cậu lén đòi ăn thêm, sẽ tức giận!"

"Chúng ta vụng trộm, anh sẽ không biết. Chị yên tâm, em ăn xong liền giảm béo!"

Tiểu Ưu thấy Đoàn Tĩnh Đồng dáng vẻ của tiểu quý, dờ khóc dờ cười.

Nhưng mà đúng lúc này, điện thoại cố định trong nhà vang lên. Bên

kia quản gia đã chạy tới nhận điện thoại rồi.

Rất nhanh liền truyền đến giọng nói của quản gia: "Vâng, tiên sinh. Tôi biết rõ, nhất định khống chế việc ăn uống của tiểu thiếu gia."

"A! Quá âm hiểm rồi!" Đoàn Tĩnh Đồng vừa nghe, thiếu chút nữa tức đến phát khóc, "Anh cùng Tô Thi Thi cãi nhau, sao lại trút giận lên người em? Muốn em chết đói mà!?"

"Phụt..." Đám người hầu trong nhà nghe được, lập tức cười lăn cười bò.

Mà bên kia, Bùi Dịch thật sự đưa Tô Thi Thi đến công ty, hơn nữa còn đưa cô đến văn phòng, ở bên trong đây đưa hơn mười phút mới chịu rời đi.

Tô Thi Thi nhìn bóng lưng Bùi Dịch rời đi, nghĩ mãi không xong.

Người này hôm sao lại khác thường như thế?

Mà cô không biết, Bùi Dịch lúc rời khỏi cao ốc Ngôi Sao, vừa lúc đụng phải Tống Trọng Hạo đang đến làm.

Tống Trọng Hạo vừa nhìn thấy Bùi Dịch, sợ tới mức lông tơ đều đã dựng thẳng lên, cả người căng thẳng nhìn anh: "Bùi... Bùi tiên sinh sớm an!"

Nhưng mà Bùi Dịch lại như là không thấy được anh ta một dạng, lập tức từ bên cạnh anh ta đi qua, vẻ mặt lạnh thấu xương.

"Phù..." Tống Trọng Hạo vỗ bộ ngực nhẹ nhàng thở ra, chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh đều đã mau xuống đây rồi. Nghĩ tới chuyện ngày hôm qua, anh liền chột dạ không thôi.

Mà một màn này, bị mấy người đang âm thầm theo dõi bọn họ nhìn thấy không sót một chút.

Trong văn phòng tổng giám đốc xây dựng Minh Đình, trợ lý đang cùng Hồ Sĩ Minh báo cáo tin tức mới nhất.

"Bùi Dịch coi như không có Tống Trọng Hạo?" Hồ Sĩ Minh nhíu mày hỏi.

Trợ lý lập tức gật đầu nói: "Không sai. Mà còn xem ra, Bùi tổng giống như đối với Thiết Kế Sư Tống không vừa ý rất lớn, mà Thiết Kế Sư Tống cũng hình như rất sợ Bùi tổng. Dựa vào những chuyện đã xảy ra đêm qua, bạn của Thiết Kế Sư Tống trêu chọc Tô tiểu thư, dựa theo tính cách Bùi tổng, phỏng chừng giận chó đánh mèo đến trên đầu Thiết Kế Sư Tống rồi."

Hồ Sĩ Minh có vẻ đăm chiêu tựa vào trên ghế, ngón tay không theo theo thiết tấu gõ gõ mặt bàn, ánh mắt chậm rãi nheo lại.

Ngày hôm qua nhận được tin tức, Tô Thi Thi buổi tối đi đến chỗ Tống Trọng Hạo bên kia, về sau bị Đức An sờ mó, Bùi Dịch đi lên liền đem Đức An đánh một trận.

"Hồ tổng, chúng ta trước đây có phải lo lắng quá nhiều rồi hay không? Dựa theo tình huống hiện tại cho thấy, Đức An không giống như là người của Bùi tổng." Trợ lý nói.

Hồ Sĩ Minh sắc mặt vẫn như cũ cực kỳ ngưng trọng, cũng nghĩ đến chuyện này.

Nếu nói hẳn lúc trước còn có hoài nghi, nhưng mà hai lần vừa qua thái độ của Bùi Dịch đối với Tống Trọng Hạo bọn họ, quả thật không

giống như là đối với người có quan hệ hợp tác.

Nhất là đối với Đức An. Bùi Dịch ra tay nặng như thế, nghe nói đem tay hắn đều đã đánh gãy, càng không giống như là người hợp tác.

Bằng không người nào bị coi thường như thế, lại muốn hợp tác cùng một người đem chính mình đánh cho tàn phế!

"Tiếp tục theo dõi bọn họ." Hồ Sĩ Minh trời sinh tính cẩn thận, nghĩ nghĩ, vẫn lại là không dám xem thường.

Vâng ạ trợ lý lại vẫn muốn nói cái gì, nhưng mà thấy tổng giám đốc nhà mình vẻ mặt nghiêm trọng, vẫn lại là đem lời đều đã nuốt trở vào.

Mà sau khi hắn ra ngoài, Hồ Sĩ Minh sắc mặt so với vừa rồi trầm một chút.

"Bùi Dịch, anh cho là làm như vậy tôi sẽ đối với anh thả lỏng cảnh giác?" Hồ Sĩ Minh hí mắt, khóe miệng gợi lên một nét cười lạnh, "Tôi thật muốn biết anh đến cùng có phải đang diễn trò hay không!?"

Hắn nghĩ nghĩ, liền gọi điện thoại cho em gái mình.

Hai giờ sau, công ty Sunshine nghênh đón một vị khách đặc biệt.

Điện thoại nội bộ trong phòng Tô Thi Thi vang lên. Cô vừa bắt máy, còn chưa nói lời nào, đầu bên kia điện thoại liền truyền đến tiếng hét chói tai của Tống Trọng Hạo: "Sur mọii mau đến cứu mạng, cái con chim công kia đến đây rồi!"

"Chim công? Hồ Minh Phi?" Tô Thi Thi đột nhiên nhớ tới Tống Trọng Hạo đã đặt cho Hồ Minh Phi một cái biệt danh, nhượng mà, "Cô ta

tới làm cái gì?"

Tống Trọng Hạo nhỏ giọng nói: "Hắn không phải là đến báo thù đi? Buổi sáng hôm nay lúc bọn anh rời khỏi Hồ gia, đem cô ta chửi rửa một trận."

Tô Thi Thi hì hì một tiếng liền vui vẻ.

Sư huynh, anh thực biết mắng người!

Tô Thi Thi hắng giọng một cái nói: "Yên tâm, sư muội đây liền giúp anh, mở cửa, đón khách!"

Cô nói xong cúp điện thoại, đứng lên chỉnh lý lại quần áo trên người, hướng tới bên ngoài văn phòng đi đến.

Mà lúc này, Hồ Minh Phi đã đi vào khu làm việc của công ty Sunshine.

Bên kia Tống Trọng Hạo mở cửa ra đón, vừa thấy Hồ Minh Phi đến liền cười tít mắt nói: "Hồ tiểu thư là đặt biệt tới tìm tôi sao?"

Hồ Minh Phi đem Tống Trọng Hạo trên dưới đánh giá một phen, trong lòng có chút khinh thường.

Nếu không phải anh trai cô bắt cô ta tự mình đi đến đây một chuyến, cô ta còn lâu mới tới.

Cô ta khẽ nâng cằm, cao ngạo nhìn Tống Trọng Hạo nói: "Buổi sáng hôm nay để cho Thiết Kế Tống chịu ức hếp, tôi đặc biệt đến đây nhận lỗi"

"Nhận lỗi?" Tống Trọng Hạo ngẩn ngơ, trái tim nhỏ bé liền bùm bùm

nhảy dựng.

Hồ gia đại tiểu thư tự mình đến đây nhận tội, bắt anh làm sao nhận đây?

Ngay lúc Tống Trọng Hạo muốn đồng ý cho rồi, sau lưng bỗng nhiên truyền đến giọng nói của Tô Thi Thi.

"Hồ tiểu thư sao lại đi ức hiếp sư huynh nhà tôi rồi hả? Còn muốn đích thân đến đây nhận tội nghiêm trọng như vậy sao?"

Hồ Minh Phi vừa nghe, mặt trắng xanh một phen liền trầm tiếp xuống.

Cô ra đây làm cái gì!

Tìm tai vạ!

Mà lúc này, trong văn phòng tổng giám đốc Xây dựng Tiệp Khắc, đột nhiên vang lên một trận tiếng cảnh báo, Bùi Dịch đang xem văn kiện nhướng mày, lập tức mở ra máy tính, gõ lên số hiệu.

Một lát sau, trong máy tính xuất hiện một bức hình, đúng là trong văn phòng Sunshine không hình ảnh.

Bùi Dịch mặt không chút thay đổi nhìn hình ảnh theo dõi chỗ Hồ Minh Phi, không biết suy nghĩ cái gì.

Hôm nay 1c mai bù sau

Nói chứ chưa làm chương nào . Mai chưa chắc có

Chương 346: Bá đạo như vậy

Trong văn phòng công ty Sunshine không khí lập tức trở nên có chút ngưng trọng, giữa hai cô gái hình như có ngọn lửa vô hình không ngừng bùng cháy.

Tống Trọng Hạo xấu hổ đứng tại chỗ, đi cũng không được, ở lại cũng không xong, hận không thể lấy cái động chui vào.

Nhưng mà Tô Thi Thi thản nhiên nhìn Hồ Minh Phi, ánh mắt bình tĩnh: "Hồ tiểu thư như thế nào không nói? Đây là thái độ mà người đến nhận tội như cô nên có sao?"

Hồ Minh Phi sắc mặt rùng mình, lạnh giọng nói: "Xin hỏi chuyện này cùng cô có liên quan sao?"

"A...?" Tô Thi Thi quay đầu nhìn về phía Tống Trọng Hạo, cũng không nói, chỉ nháy một đôi mắt to sáng ngời nhìn anh.

Tống Trọng Hạo giật mình, lập tức gật đầu nói: "Chuyện của tôi chính là chuyện của sư muội, em ấy là người phát ngôn của tôi. Hồ tiểu thư, có chuyện gì cứ tìm sư muội tôi nói đi, tôi đang bận vẽ bản thiết kế, đi trước đây!"

Tống Trọng Hạo nói xong xoay người co cẳng chạy, bảy con ngựa đều đã kéo không trở lại.

Tô Thi Thi: "..."

Sư huynh, anh chạy cái gì!

Hồ Minh Phi trên mặt thoắt xanh thoắt trắng, tức giận đến thiếu chút nữa quay đầu rời đi.

Cô ta hít sâu một hơi, mỗi thời khắc đều luôn ghi nhớ anh trai cô ta có nhiệm vụ giao cho cô ta.

"Nếu như vậy, tôi đây liền cùng Tô tiểu thư thương lượng, " Hồ Minh Phi vẫn bài trừ một nụ cười tươi tắn, đối với Tô Thi Thi nói, "Tôi hôm nay là thành ý đến đây nghĩ muốn đối với Thiết Kế Sư Tổng nhận tội, còn có Đức An tiên sinh. Như vậy đi, giữa trưa tôi làm chủ, Tô tiểu thư giúp tôi mời hai người bọn họ, tôi sẽ tự mình hướng bọn họ giải thích."

Tô Thi Thi cười tít mắt cong cong ánh mắt, đối với Hồ Minh Phi nghiêm trang nói: "Hồ tiểu thư cô thật sự là quá khách khí. Sư huynh tôi vừa rồi nói với tôi rồi. Anh ấy không phải chỉ là bị cô nhìn thấy hết nửa người trên thôi sao? Hiện tại đều đã là thời đại nào, cô không cần để ý như vậy."

"Anh... Anh ta nói như vậy?" Hồ Minh Phi thiếu chút nữa té xỉu tại chỗ.

Cái tên Tổng Trọng Hạo chết tiệt kia, tới cùng lại nói lung tung cái gì rồi!

"Tô tiểu thư, tôi nghĩ trong chuyện này hẳn có phần hiểu lầm..." Hồ Minh Phi hít một hơi thật sâu, trầm giọng nói.

"Có hiểu lầm hay không giống như không có quan hệ gì với tôi thì phải?" Tô Thi Thi vẫn như cũ cười tít mắt, trong giọng nói nhẹ nhàng nhưng lại giống như có gai nhọn.

Vừa rồi Hồ Minh Phi nghi ngờ cô không có tư cách quản, hiện tại cô lập tức đem những lời cô ta đã nói đem hoàn trả trở về.

Hồ Minh Phi tức giận đến xiết chặt quả đấm, nếu không sợ ảnh hưởng hình tượng, thật muốn đánh cho cô gái trước mặt này một cái tát.

Mỗi lần đều là như vậy, ở trên miệng chiếm tiện nghi!

Cô quả thật không giỏi cãi nhau, ở phương diện này từ đầu không phải là đối thủ của Tô Thi Thi.

Cô ta ngằm cắn răng, vẫn cứ đem tức giận đè ép xuống, đối với Tô Thi Thi nói: "Nếu như vậy, tôi tự mình đi cùng Tống Thiết Kế Sư nói...?"

"Hồ tiểu thư?" Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến một giọng nói kinh ngạc, một cô gái thần tốc chạy tới, tay dang ôm hồ sơ chạy đến trước mặt Tô Thi Thi.

"Ngọc? Cô trở về rồi?" Tô Thi Thi vừa thấy người đến kia, ánh mắt lập tức sáng tỏ.

Ôn Ngọc quay đầu hướng về phía cô cười cười, đúng là suy nghĩ đến cái gì, khẩn trương nói: "Cô ta sao lại đến đây?"

Cô nói xong lo lắng đem Tô Thi Thi kéo đến bên cạnh, nhỏ giọng nói: "Thi Thi, người này rất nguy hiểm, vừa thấy liền không phải là cô gái tốt. Cô không nên cùng cô ta tiếp xúc nhiều quá, bằng không bị ăn hiếp thì làm sao bây giờ?"

"Ách...?"

Tô Thi Thi nghĩ muốn che đậy mặt.

Ôn tiểu thư, kỳ thật giọng cô lúc nói chuyện không nhỏ, tất cả mọi người đều nghe được!

Cô vụng trộm lườm Hồ Minh Phi bên cạnh một cái, người phía sau tức giận đến mặt đều đã xanh rồi.

Tô Thi Thi trịnh trọng vờ vờ bả vai Ôn Ngọc, bắt chước nhỏ giọng nói: "Cô yên tâm, tôi sẽ bảo vệ tốt chính mình. Cô có mang quà về cho tôi hay không?"

"Có! Tôi đem về một viên kim cương cho cô này, là từ mỏ quặng của Tần Phong đó." Ôn Ngọc nói xong, tiện kéo ra rương hành lí lấy ra một cái hộp nhỏ đưa cho Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi lòng nhảy một phen, kích động cực kỳ, còn không kích động một giây, chỉ thấy Ôn Ngọc đáng thương tội nghiệp nhìn cô.

"Cái kia... Hấn nói, chỉ cho cô xem một chút, sau đó còn phải trả trở về..."

Tô Thi Thi dưới chân lão đảo, thiếu chút nữa té ngã.

Tần Phong đúng là cái tên đàn ông keo kiệt! Quá chấp nhặt rồi! *(Cái mỏ đó của anh Dịch cho ông Phong đó chị, chị về méc anh đi ông Phong khóc liền. Chị còn đc cả mỏ kim cương)*

Mà lúc cô mở hộp ra, nhìn đến viên kim cương to bằng nửa ngón cái của cô khi đó, ánh mắt đều nhanh tái rồi.

Một viên kim cương lớn như thế, vậy mà muốn trả trở về!

Tần Phong, Xem như anh lợi hại!

Ôn Ngọc nhìn thấy vẻ mặt Tô Thi Thi, có chút sốt ruột nói: "Thi Thi, chờ công ty chúng ta kiếm được tiền chính mình mua, mới không cần đồ của đám đàn ông thối đó!"

Tô Thi Thi hít sâu: "Cô nói đúng!"

Mà cách đó không xa, hoàn toàn bị hai người không coi ai ra gì nói chuyện phiếm, bị xem nhẹ như vậy Hồ Minh Phi, tức giận đến răng đều nhanh cắn ròi.

"Tô Thi Thi cô là cố ý đi? Hôm nay tôi chịu vũ nhục như vậy, tôi nhất định sẽ trả lại đủ!" Hồ Minh Phi ở trong lòng nghiêng răng nghiêng lợi nói.

"Tôi tiểu thư, đến lúc đó tôi sẽ thông báo địa chỉ cho cô, hi vọng các người không đến muộn." Hồ Minh Phi miễn cưỡng nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, tính toán rời khỏi cái nơi chán ghét này.

Tô Thi Thi nhíu mày.

Đây là thái độ Hồ đại tiểu thư đến nhận tội?

Cô đang muốn nói chuyện, đột nhiên phát hiện Hồ Minh vốn đang muốn ra ngoài đột nhiên dừng bước.

"Bùi Dịch." Hồ Minh Phi tại cửa nhìn thấy Bùi Dịch đang muốn vào, ánh mắt lập tức phát sáng lên.

Không biết có phải hay không bởi vì bị Bùi Dịch liên tiếp từ chối không tiếp, Hồ Minh Phi đối với anh là thật sự để tâm, vừa thấy đến anh liền cảm giác cực kỳ hạnh phúc. (*Mơ mộng, cô đang mơ tưởng*

à? 500 ce xông lên đánh nó, dám giành anh Dịch của bà Thi, chán sống rồi.)

Đúng là Bùi Dịch nhìn cũng chưa từng nhìn cô ta liếc mắt một cái, lập tức từ bên cạnh cô ta lướt qua nhau, hướng Tô Thi Thi đi tới.

Tô Thi Thi còn không có phản ứng kịp, đã bị Bùi Dịch kéo tay lại.

Bùi Dịch cúi đầu vuốt cái mũi Tô Thi Thi một cái, ôn nhu nói: "Hôm nay không bận?"

Tô Thi Thi nhả cầu xoay một vòng, ôm lấy cánh tay của anh, oán giận nói: "Một đống lớn chuyện cần phải làm bận muốn chết. Nhưng mà Hồ đại tiểu thư tự mình đến đây nhận tội, em thân làm phó tổng, đương nhiên phải ra ngoài tiếp đãi một phen."

"Tô tiểu thư, tôi cũng không yêu cầu cô đến đây tiếp đãi tôi." Hồ Minh Phi vừa nghe, vội vàng lạnh giọng nói.

Vừa rồi Bùi Dịch nhìn cũng chưa nhìn cô ta, để cho mặt mũi cô ta còn không bằng đồng rác, lúc này lại nghe đến Tô Thi Thi nói như vậy, thật sự sắp tức chết cô ta rồi.

"Nhận tội?" Bùi Dịch lông mày nhíu lại, không có nhìn Hồ Minh Phi, mà là đối với Tô Thi Thi nói.

Tô Thi Thi cười hì hì nói: "Đúng vậy, không biết Hồ tiểu thư vì cái gì muốn hướng sư huynh và bạn anh ấy nhận tội, nói muốn mời ăn cơm."

Bùi Dịch gạt đầu, xoay người, nhìn Hồ Minh Phi một cái, chỉ là sắc mặt trong phút chốc liền nghiêm túc: "Nếu Hồ tiểu thư muốn nhận tội, vậy địa điểm đương nhiên là chúng tôi chọn."

Hồ Minh Phi trong mắt hiện lên quét xuống kỳ quái, không nghĩ tới mọi chuyện tiến triển được thuận lợi vậy. Bùi Dịch vậy mà chủ động dẫn xác đưa đến cửa!

Cô ta cười nói: "Chuyện đó là đương nhiên, Bùi Dịch, anh nếu là có thời gian cũng có thể cùng đi."

Nhưng mà Bùi Dịch nói xong câu nói kia, lại không tiếp tục liếc nhìn cô ta một cái, mà là quay đầu đối với Tô Thi Thi nói: "Địa điểm em chọn đi."

Tô Thi Thi tròn mắt giao hoạt quay tròn xoay xoay, nghĩ nghĩ nói: "Hồ gia vừa mở một nhà hàng đồ ăn Trung Quốc đặc sắc, liền đi quán đó đi."

"Được. Đi thôi." Bùi Dịch nói xong liền ôm lấy Tô Thi Thi đi ra ngoài.

"Bùi Dịch..." Hồ Minh Phi thân thể cứng đờ.

Bùi Dịch cũng thật quá đáng, vậy mà một chút cũng không hỏi ý của cô ta, hoàn toàn coi cô ta như trong suốt rồi.

"Đây là thái độ đến nhận tội của Hồ tiểu thư?" Bùi Dịch lạnh lùng nhìn Hồ Minh Phi liếc mắt một cái, "Nếu không nghĩ muốn nhận tội, có thể nói thẳng. Một bữa cơm, Bùi miễn cưỡng mình vẫn ăn được."

"Tôi không phải có ý đó." Hồ Minh Phi trong mắt ngoan độc lệ chớp lóe, đâu nào nghe không hiểu Bùi Dịch chính là đang nhắm vào mình.

Nhưng là vì anh trai cô ta giao nhiệm vụ cho cô ta, cô ta chỉ có thể âm thầm nhịn cơn tức này rồi.

Bùi Dịch ôm lấy Tô Thi Thi đi tới, lúc đi qua Hồ Minh Phi dừng một chút, quay đầu đối với cô ta nói: "Tôi cực kỳ muốn biết Hồ tiểu thư muốn nhận tội như thế nào."

Anh nói xong quay đầu nhìn về phía Ôn Ngọc đang ở một bên ngây người, lạnh giọng nói: "Đi vào nói cho Thiết Kế Sư Tống, anh ta nếu là có can đảm liền đến."

"A..., lập tức đi." Ôn Ngọc vừa nghe, vội vàng hướng văn phòng Tống Trọng Hạo chạy tới.

Tô Thi Thi bọn họ còn chưa ra khỏi cửa, liền nghe đến bên trong truyền đến giọng nói khẩn trương của Ôn Ngọc: "Tống đại ca, anh có phải lại đắc tội Bùi tiên sinh rồi hay không? Anh ấy cho anh đi ăn Hồng Môn Yến nè! "

"Khụ khụ..." Tô Thi Thi cạn nhời rồi!

Ôn tiểu thư, cô thật sự cực kỳ trí tuệ!

Tô Thi Thi lặng lẽ lườm Bùi Dịch một cái, lại nhìn nhìn Hồ Minh Phi, cảm thấy được bữa cơm này như là Hồ Minh Phi đặc biệt hướng Bùi Dịch tới.

"Có phải thật sự giống như mình nghĩ như vậy?" Tô Thi Thi ở trong lòng thầm suy nghĩ.

Không biết bữa cơm này có thể ăn được hay không, sợ là tiêu hóa không được.

Chương 347: Tôi có chứng cứ

Nửa giờ sau, một đám người toàn bộ đều đã đến sảnh nhà hàng đồ ăn Trung Quốc đặc sắc mà Hồ gia mới khai trương.

Tô Thi Thi kéo tay Bùi Dịch, một bên đi vào trong, một bên thưởng thức cách trang hoàng cổ kính của nơi này.

Cô chuyên về thiết kế nội thất, ở phương diện này đặc biệt miễn cảm. Bình tĩnh mà xem xét, sảnh nhà hàng đồ ăn Trung Quốc của Hồ gia trang hoàng theo một phong cách riêng, quả thật không tệ.

Bùi Dịch nhìn đến cô gái nhỏ của mình trong mắt đều là tán thưởng, cúi đầu phụ vào bên tai cô nhẹ giọng nói: "Thích?"

Tô Thi Thi nhìn anh một cái, nhỏ giọng nói: "Em tin tưởng nhất định không sánh bằng thiết kế của anh."

"Thông minh." Bùi Dịch bị một câu của cô gái nhỏ này làm cho lông mao vốn đang dựng đứng đều đã thuận rồi.

Tô Thi Thi nhìn đến bộ dáng của anh, trong mắt hiện lên quét xuống ý cười.

Có đôi khi cùng người đàn ông này ở chung kỳ thật rất đơn giản. Một câu, một ánh mắt, có thể làm cho anh lòng tràn đầy vui sướng.

Nhưng ngay cả như vậy trong lòng cô lại vẫn là có chút lo lắng. Tuy Bùi Dịch cũng không nói gì, nhưng mà cô mơ hồ cảm thấy được hiện tại Bùi Dịch cùng Hồ gia bên kia quan hệ đặc biệt khẩn trương.

Cái công trình thôn Thành Trung kia hình như đem tất cả lợi ích cùng quan hệ đều đã liên lụy kéo vào, tất cả mọi người đang âm thầm đánh giá. Cô không biết Bùi Dịch ở trong đó sắm cái nhân vật gì.

Bùi Dịch phỏng chừng cũng là sợ liên lụy đến cô, cho nên không có cùng cô lộ ra chút tin tức gì.

Tô Thi Thi cũng không nghĩ muốn cho anh áp lực, vẫn luôn ở bên cạnh săn sóc nhưng chưa từng có hỏi tới, nhưng mà trong lòng tới cùng vẫn lại là có rất nhiều nghi hoặc.

Nhất là hôm nay Bùi Dịch đột nhiên chạy tới công ty cô, hiển nhiên là có liên quan đến việc Hồ Minh Phi tới.

Mà bữa ăn Hồng Môn Yến này, không biết mục đích cuối cùng là gì?

"Sur muội..." Lúc này, phía sau truyền đến một giọng nói yếu kém.

Tống Trọng Hạo như là sợ Bùi Dịch nghe được, đang ở phía sau nhỏ giọng kêu Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi nâng trán: "Sur huynh, anh có phải bị Ngọc lây bệnh rồi hay không? Đều nghĩ người khác là kẻ điếc sao?"

Tô Thi Thi còn không có phản ứng, Bùi Dịch ánh mắt lạnh như băng vù một phen liền hướng tới Tống Trọng Hạo bắn qua.

Tống Trọng Hạo sợ tới mức giật mình, vội vàng cầm tay Đức An bên cạnh.

"Tránh ra!" Đức An nhướn mày, dùng lực hất tay anh ta ra, thờ phì nói, "Anh không biết hiện tại tất cả mọi người đều tưởng tôi là

đồng tính luyến ái, như vậy tôi làm sao có thể tìm được bạn gái!"

Tống Trọng Hạo vừa nghe liền phát hỏa, quay đầu trừng hăn: "Ở nước các người phụ nữ rất cởi mở mà, sẽ không ngại anh song tính luyến đâu!"

"Nói bậy, tôi muốn tìm vợ ở đây."

"Chết tiệt, anh còn dám nói!" Tống Trọng Hạo vừa nghe, mặt trắng xanh một phen liền tái rồi, hận không thể bóp chết tên đàn độn này.

Người này ngày hôm qua mò mẫn Tô Thi Thi, hiện tại còn công khai ở ngay trước mặt Bùi Dịch nói hăn muốn tìm vợ ở nơi đây, để cho Bùi Dịch nghe thấy sẽ nghĩ như thế nào?

Anh đã không cần nhìn vẻ mặt của Bùi Dịch, đều biết rõ hiện tại Bùi tiên sinh sắc mặt có bao nhiêu khủng bố rồi.

Tô Thi Thi cũng cảm giác được người đàn ông bên cạnh tức giận.

Tô Thi Thi ngẩng đầu lấy lòng ghé sát bên cạnh Bùi Dịch: "Chúng ta đợi lát nữa gọi nhiều thức ăn một chút, hóa bi phần vi thành thức ăn."

Vù!

Một ánh mắt lạnh thấu xương vù một phen bắn qua. Nếu ánh mắt có thể giết người mà nói, Tô Thi Thi hiện tại phỏng chừng đã sớm bị ánh mắt của Bùi tiên sinh khắc ra hai cái động rồi.

Được rồi, cô vẫn lại là ít nói thì tốt hơn!

Nơi xa, Hồ Minh Phi nhìn những người này hoàn toàn coi cô ta như trong suốt, tức giận đến nghiến răng nghiến lợi.

Đợi cho vào trong phòng bao, Hồ Minh Phi rốt cục tìm được cơ hội. Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch sau khi ngồi xuống, cô ta liền đi tới một bên khác của Bùi Dịch, thoải mái ngồi xuống. *(Điu, con mẹ này ko biết chai mặt là gì, mặt còn dày hơn cả bê tông)*

Bên kia Tống Trọng Hạo cùng Đức An hai người đang ở chơi đoán số, người nào thua thì phải tới ngồi ở bên cạnh Bùi Dịch, đúng là vừa quay đầu, liền nhìn đến vị trí bị đoạt đi rồi.

Tống Trọng Hạo mặt trắng xanh một phen liền trắng vài phần, buồn bực trừng mắt nhìn Đức An liếc mắt một cái, nhỏ giọng nói: "Chết chắc rồi!"

Đức An đưa tay xoa xoa cái đầu bạc của mình đến tán loạn, liếc anh ta một cái: "Lỗi tại anh!"

"Hừ!" Tống Trọng Hạo quay đầu, không nghĩ tiếp tục để ý người này.

Tô Thi Thi nhìn dáng vẻ hai người này giống vợ chồng son cãi nhau, yên lặng thờ dài, lên tiếng nói: "Sur huynh, lại đây ngồi đi."

"Vẫn lại là sur muội của anh tốt nhất." Tống Trọng Hạo vừa nghe, lập tức chạy tới ngồi xuống bên cạnh Tô Thi Thi, Đức An so với anh chậm một bước, đành phải ngồi ở giữa Tống Trọng Hạo cùng Hồ Minh Phi.

Trong lúc này, không khí thậm chí có chút xấu hổ, tất cả mọi người không nói chuyện.

Lúc này người phục vụ vừa lúc tiến vào, Tô Thi Thi cầm thực đơn, cùng Bùi Dịch bắt đầu gọi món ăn.

Hai người giống như là những cặp đôi yêu nhau bình thường, ở bên kia nhỏ giọng thảo luận nên gọi món ngon nào, bình thường lại mang theo tí tí ngọt ngào.

Tống Trọng Hạo ở bên cạnh nâng má, vẻ mặt hâm mộ nói: "Sur muội, em cùng Bùi tiên sinh thật là trời sinh một cặp. Anh ta vậy mà nguyện ý cùng với em làm chuyện mất mặt như vậy!"

Tô Thi Thi động tác đang lật thực đơn ngừng một trận, quay đầu âm trầm nhìn Tống Trọng Hạo liếc mắt một cái, lập tức quay đầu hướng người phục vụ nói: "Mỗi món ăn đều thêm đường, Bùi tiên sinh thích ăn ngọt!"

"Sur muội, anh vừa rồi nói sai rồi, em đây là chỉ quan tâm đến Bùi tiên sinh, thật sự là không được... "

Xong rồi, lần này đem Bùi Dịch cũng đắc tội rồi...

Tống Trọng Hạo cuống quít bụm miệng.

Anh ta vẫn lại là đem miệng khóa lại mới đúng.

"Xin hỏi các vị còn cần gọi thêm gì không?" Lúc này người phục vụ hỏi.

"Cho vị Tống tiên sinh đây một phần đầu cá chưng tiêu, canh thịt bò," Bùi Dịch nói xong dừng ánh mắt một chút, như có như không rơi vào trên người Tống Trọng Hạo, bỏ thêm một câu, "Mỗi món cho thêm một cân ớt."

"Cái này... " Vâng dạ người phục vụ lập tức thêm ghi chú vào món ăn, lại nhìn nhìn Hồ đại tiểu thư một mực bên cạnh không nói gì.

Đây chính là một trong những cổ đông lớn đầu tư vào nhà hàng của bọn họ, thất lễ không tốt

Đúng là Hồ Minh Phi đâu nào có tâm tư đến chuyện ăn uống? Nhìn cũng chưa từng nhìn phục vụ, ngồi ở bên kia sinh hờn dỗi.

Bùi Dịch bọn họ từ đầu liền là cố ý lơ cô ta ra, người nào cũng xem cô ta như người vô hình.

Hồ Minh Phi ngằm cắn răng. Được, cho các người đặc ý một hồi!

Cô ta ngằm đánh giá Bùi Dịch cùng Tống Trọng Hạo, xem thái độ này của bọn họ quả thật quan hệ cực kỳ căng thẳng. Bùi Dịch vừa rời rõ ràng cho thấy nhằm vào Tống Trọng Hạo, Tống Trọng Hạo vừa nghe đến một cân ớt, tức giận đến cái mũi đều muốn xì khói rồi.

Lúc này Tô Thi Thi nhẹ nhàng lôi kéo Bùi Dịch, nhỏ giọng nói: "Sur huynh em không ăn cay, nếu ăn vào sẽ đem tràng vị lộng hư. Anh cũng đừng tức giận với anh ấy làm gì."

Bùi Dịch nhàn nhạt liếc mắt nhìn cô, uống ngụm trà, lạnh giọng nói: "Dựa vào cái gì?"

Anh nói xong quay đầu, bình tĩnh nhìn Tống Trọng Hạo: "Thiết Kế Sư Tống có thể không ăn."

"Tôi..." Tống Trọng Hạo hít sâu, dáng vẻ như là nén giận, vừa tức phần không thôi.

Anh ta dám không ăn sao?

Hồ Minh Phi trong mắt hiện lên quét xuống có vẻ đăm chiêu, xem ra vừa rồi cô ta suy đoán đúng, Bùi Dịch cùng Tống Trọng Hạo quan hệ

quả thật không tốt.

Nhiệm vụ anh trai giao cho cô ta đã hoàn thành một nửa.

Hôm nay, Hồ Sĩ Minh gọi điện thoại cho cô ta, để cho cô ta đến chỗ Tống Trọng Hạo nhận tội, chính là muốn nhân cơ hội tìm hiểu một phen quan hệ của Tống Trọng Hạo cùng Bùi Dịch.

Nếu nhiệm vụ đã hoàn thành, như thế liền có thể tiến hành bước tiếp theo rồi.

Hồ Minh Phi yên lặng hít vào một hơi, trong mắt tàn nhẫn chớp lóe rồi biến mất.

Cô ta nhìn lướt qua vài người đang ngồi kia, nhàn nhạt mở miệng: "Nếu tất cả mọi người đã ở trong này, có chút lời nói tôi trước nói một chút."

Cô ta nói xong, ánh mắt nhìn thẳng Tống Trọng Hạo nói: "Thiết Kế Sư Tống cùng Đức An tiên sinh tối hôm qua đột nhiên xuất hiện tại Hồ gia, lại vẫn vu hãm là người của Hồ gia đem Đức An tiên sinh đã thương, chuyện này, Thiết Kế Sư Tống có phải hay không nên là trước giải thích một phen?"

Tống Trọng Hạo lông mày nhíu lại, quả nhiên là sợ điều gì sẽ gặp điều đó. Anh ta còn tưởng rằng giấu diếm cho qua, không nghĩ tới Hồ Minh Phi bây giờ lại trở mặt.

Tống Trọng Hạo tăng thêm can đảm nói: "Chúng tôi tối hôm qua đều đã uống rượu, sau đó lúc tỉnh lại đã ở ngay tại Hồ gia, Đức An cũng bị người ta đã thương, cô bắt tôi giải thích cái gì?"

Hồ Minh Phi liếc mắt nhìn anh ta, bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía

Bùi Dịch, cười nói: "Có lẽ, tôi nên là trực tiếp giải thích cho anh đi?"

Bùi Dịch ánh mắt tối sầm lại, lạnh giọng nói: "Không cần quanh co lòng vòng, có chuyện nói thẳng."

Hồ Minh Phi hừ lạnh nói: "Là anh cho người ta đem Thiết Kế Sư Tống và bạn anh ta đưa đến Hồ gia đúng không? Anh tính toán ở trong này giả vờ như cái gì cũng không biết sao?"

Tô Thi Thi đang ở bên cạnh dùng trà động tác ngừng một trận, tim nhện không được đập mạnh liên hồi.

Chỉ nghe Hồ Minh Phi nói: "Bùi Dịch, tôi có chứng cứ! Anh hẳn không nghĩ tới đi, chúng tôi cũng mời hacker lợi hại, virus của anh cũng hack không được hệ thống theo dõi của Hồ gia!"

Hôm nay là thứ 2.....

Chương 348: Cô thích tôi?

"Bùi Dịch, anh chắc là không nghĩ tới toàn bộ hành vi của các người đều bị quay lại đi?" Hồ Minh Phi cười như không cười nhìn Bùi Dịch, trong lòng vui vẻ cực kỳ.

Cô ta là đang chờ cơ hội này, muốn nhìn tự tin trên mặt người đàn ông này bị đánh nát.

Ánh mắt của cô ta thân nhiên hướng Tô Thi Thi đang ngồi ở bên cạnh Bùi Dịch.

Cô ta muốn nhìn thử cô gái này có thể cười tới khi nào.

Nhưng mà để cho cô ta bất ngờ rồi. Bùi Dịch trên mặt một chút thay đổi đều đã nhìn không ra, giống như là không có nghe đến lời của cô ta một dạng.

Mà Tô Thi Thi thì đang nhìn Bùi Dịch, trong ánh mắt lộ ra tò mò, như vậy hoàn toàn không giống như là đang lo lắng!

Một bên khác, Tống Trọng Hạo cùng Đức An hai người còn lại là đang tò mò nhìn Hồ Minh Phi.

Hồ Minh Phi tiếp xúc đến ánh mắt của hai người bọn họ, ánh mắt tối sầm lại, muốn mắng người.

Bọn họ đây là cái ánh mắt gì? Cô ta ở trong mắt bọn họ thật giống như là một món hàng hóa, phỏng chừng lúc này bọn họ đang ở đó dùng ánh mắt xuyên thấu qua phá vỡ hàng hóa đóng hộp là cô ta!

"Quá đáng!" Hồ Minh Phi gầm cấn rằng, cô ta không thể tự loạn đầu trận tuyến, hiện tại rõ ràng là cô ta chiếm thượng phong.

Cô ta ngồi thẳng người, ánh mắt từ từ chuyển hướng sang Bùi Dịch, có chút thương cảm nói: "Tôi không biết anh làm như vậy là vì cái gì, nhưng mà hai người bọn họ dù gì cũng là bạn của Tô tiểu thư, anh xuống tay hà tất nặng như thế?"

"Không có nặng hay không, chúng tôi cam tâm tình nguyện - -" cô ta nói còn chưa nói xong, Tống Trọng Hạo liền vội vàng cướp lời. Nhưng mà anh ta nói đến một nửa mạnh mẽ nhớ tới, anh ta vừa nói như vậy chẳng phải là tự mình chứng thực việc đó là do Bùi Dịch làm sao?

Anh ta lập tức sửa lời nói: "Chúng tôi cam tâm tình nguyện bị đánh, dù sao cũng là chúng tôi sai trước."

Tống Trọng Hạo nói xong rót một chén rượu đỏ, hướng tới Bùi Dịch nâng chén nói, "Bùi tổng, chuyện tối ngày hôm qua xin lỗi rồi. Người đại nhân đại lượng, đừng để ý, tôi tự phạt một ly."

Tống Trọng Hạo nói xong, lập tức liền đem rượu uống cạn.

Toàn bộ quá trình trước sau chưa tới mười mấy giây đồng hồ, nhanh đến nỗi Hồ Minh Phi hoàn toàn không phản ứng kịp.

"Sur huynh, anh đừng uống rượu." Tô Thi Thi vội vàng đi đoạt chén rượu của anh ta, oán trách nói, "Cũng không phải chuyện gì đáng ngại, đừng nghe người ta châm ngòi ly gián."

"Tô tiểu thư, lời này là có ý tứ gì?" Hồ Minh Phi sắc mặt trầm xuống.

Bọn họ phối hợp cũng thật tốt!

Cô ta rất nhanh lờm Bùi Dịch một cái, chỉ thấy anh sắc mặt bình tĩnh, như là không có nghe đến lời nói của bọn họ một dạng.

"Bùi Dịch, chuyện cho tới bây giờ, anh chẳng lẽ không có lời muốn nói sao?" Hồ Minh Phi giọng nói nghiêm túc.

Người đàn ông này ở trước mặt cô ta vẫn cao cao tại thượng, hiện tại rất không dễ dàng bắt lấy cơ hội, cô ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua!

Cô ta chính là muốn để cho anh thỏa hiệp!

Bùi Dịch nghe vậy, chỉ là nhàn nhạt nhìn Hồ Minh Phi liếc mắt một cái, không quan tâm nói: "Vậy thì đem chứng cứ ra đi."

"Anh..." Hồ Minh Phi bị nói làm cho ghen hống một câu đều đã nói không nên lời, anh đây là cái thái độ gì!

Cô ta đến xưng hô đều đã thay đổi, cường ngạnh nói: "Bùi tổng đây là hoàn toàn không cần mặt mũi nữa, đúng không?"

"Mặt mũi là dựa vào chính mình tự biết giữ, Hồ tiểu thư hôm nay làm chuyện như vậy, gây ông đập lưng ông, chẳng lẽ đáng để tôi nể mặt cô?" Giọng nói của Bùi Dịch vẫn như cũ nhàn nhạt, nhưng lại lộ ra một cỗ sắc bén.

Hồ Minh Phi tâm bá một phen liền trầm xuống, xem ra anh trai cô ta nói rất đúng, cho dù là có chứng cứ Bùi Dịch cũng sẽ không thừa nhận.

"Tôi cũng muốn biết video clip của các vị quay có cái gì hay không nữa. Bùi Dịch trèo tường sao? Quay lại có đẹp trai hay không?" Lúc

này Tô Thi Thi bỗng nhiên nói.

Cô vừa nói một bên tiếp sát Bùi Dịch lôi kéo cánh tay của anh, cười nói, "Nếu như quay không đẹp trai, anh có thể hủy thi diệt tích hay không?"

Bùi Dịch quay đầu xoa nhẹ tóc của cô, sủng nịch nói: "Nếu là như vậy, Bùi phu nhân sẽ ghét bỏ anh sao?"

"Hừ!" Tô Thi Thi mạnh cúi đầu, một tiếng Bùi phu nhân này làm cho mặt cô đều đã đỏ.

"Thật quá đáng!" Hồ Minh Phi đem răng đều nhanh cắn, ở trong lòng hung hăng mắng.

Chết tiệt, anh có phải biết camera theo dõi video clip chỉ quay được hình ảnh vệ sĩ của anh hay không, bằng không tại sao có thể không có sợ hãi như vậy? Hồ Minh Phi ngẫm suy nghĩ.

Hệ thống theo dõi của bọn họ quả thật có phòng ngự, người của Bùi Dịch cũng không có hack hệ thống theo dõi của bọn họ, nhưng mà bọn họ cũng chỉ là lấy được hình ảnh trong viện.

Đúng là thuộc hạ của Bùi Dịch khiêng Tống Trọng Hạo cùng Đức An hai người đặt trong phòng khách của Hồ gia. Nhưng nếu Bùi Dịch thề thốt phủ nhận, chuyện này không có quan hệ gì với anh. Hồ Minh Phi bọn họ từ đầu không làm gì được anh.

"Hồ tiểu thư hẳn không phải là không có chứng cứ chỉ là nói bừa lừa dối chúng tôi đi?" Tống Trọng Hạo đột nhiên nói.

Ngày hôm qua anh ta làm hại Tô Thi Thi bị mò mẫn, Bùi Dịch không biết muốn như thế nào chinh bọn họ đây! Lúc này khẳng định là bán

mạng nhĩ muốn vẫn hồi hình tượng, cho nên đem mũi dùi toàn bộ nhắm ngay Hồ Minh Phi.

Hồ Minh Phi vừa nghe sắc mặt trắng xanh một phen liền đen, lạnh lùng nhìn anh ta nói: "Thiết Kế Tổng, cớm có thể ăn bậy, nói không thể nói lung tung!"

"VẬY CÔ TRÁI LẠI LẤY CHỨNG CỨ RA ĐÂY ĐI?" Tổng Trọng Hạo cực kỳ vô tội nói, "Chưa biết chừng là Hồ gia các người chính mình đem chúng tôi đánh, sau đó hắt nước bẩn đến trên thân người khác?"

"Anh..." Hồ Minh Phi tức giận nói, "Các người là bên ngoài quán rượu đụng mặt Bùi Dịch có rất nhiều người đều đã thấy được, camera đầu đường đều có ghi lại."

"A?" Tổng Trọng Hạo làm bộ như vẽ mặt mê mang nhìn cô ta, "Cô làm sao mà biết được?"

"Anh!" Hồ Minh Phi hít sâu, cao giọng nói, "Tôi không muốn tiếp tục nói lời vô nghĩa với anh."

Cô ta xem như hiểu rõ, bọn họ nhiều người như vậy há mồm, cô ta một người từ đầu không phải đối thủ. Hướng chi cô ta quả thật không có chứng cứ trực tiếp, chứng minh là Bùi Dịch làm. Hôm nay tới chẳng qua là muốn xem xem Bùi Dịch cùng Tổng Trọng Hạo có quan hệ gì không.

Tuy chuyện ngày hôm qua cho thấy Bùi Dịch cùng Tổng Trọng Hạo bọn hấn quan hệ không tốt lắm, Tổng Trọng Hạo rất sợ Bùi Dịch. Nhưng mà anh trai Hồ Sĩ Minh của cô ta vẫn lại là lo lắng, cho nên phái cô ta đến tìm hiểu.

Hồ Minh Phi đem tất cả tức giận đều đã nuốt xuống, đột nhiên đối với

Bùi Dịch nở nụ cười một phen, ngữ khí thay đổi 180 độ: "Kỳ thật tôi không đem chứng cứ tới, là vì suy nghĩ cho mọi người mặt mũi. Dù sao Hồ gia cùng Bùi Dịch anh, ở Bắc Kinh cũng không phải là Nhân Vật nhỏ, nếu là để chuyện xấu truyền ra..."

"Chỉ cần không phải cùng Hồ tiểu thư truyền chuyện xấu, cái khác Bùi mỗi đều đã không thêm để ý." Bùi Dịch không chút khách khí ngắt lời của Hồ Minh Phi đang nói.

Hồ Minh Phi sắc mặt cứng đờ, trên mặt thoát xanh thoát trắng, bên cạnh Tô Thi Thi cùng Tống Trọng Hạo ba người cúi đầu trộm cười.

Khả năng chặn họng người khác của Bùi tiên sinh thật sự là càng ngày càng xuất thần nhập hóa rồi!

Chỉ nghe Bùi Dịch lại nói thêm: "Vị hôn thê của tôi là cái bình dấm chua, tôi không nghĩ muốn để cho cô ấy hiểu lầm." *(Anh có nói lộn ko? giấm chua toàn anh ăn thôi, anh ăn của tui hết vài công tơ nơ rồi đó =_=)*

Tô Thi Thi thiếu chút nữa bị nước miếng của chính mình làm sặc chết.

Cô không phải là ở bên cạnh vui sướng khi người gặp họa sao? Người đàn ông này nhanh như vậy liền trả thù cô rồi, thật sự là quá khủng bố rồi!

Vừa lúc này, đám người phục vụ tiến vào mang thức ăn lên, dọn đi một phen không khí ngại ngùng kia.

Đồ ăn vừa lên tới, Tô Thi Thi cùng Tống Trọng Hạo mấy người liền bắt đầu ăn cơm.

Đối phó người phụ nữ kia, Bùi tiên sinh một người là đủ rồi!

Hỗ Minh Phi bị lời nói vừa rồi của Bùi Dịch chọc đến nổi đã no rồi hoàn toàn không có tâm tư ăn cơm.

Cô ta lờm Tô Thi Thi đang cúi đầu ăn cái gì một cái, trong mắt hiện lên quét xuống khinh thường, ngẩng đầu đối với Bùi Dịch nói: "Tôi biết anh đối với tôi có hiểu lầm, bất luận tôi nói cái gì anh đều sẽ không tin tưởng tôi phải hay không? Tôi kỳ thật..."

"Hỗ tiểu thư nếu biết, hà tất phải nhiều lời hỏi tới?" Bùi Dịch lại ngắt lời cô ta.

"Anh!" Hỗ Minh Phi tức giận đến đỏ bừng cả khuôn mặt, người đàn ông này nói chuyện quá không khách khí rồi!

Tô Thi Thi ở bên cạnh vừa ăn, một bên âm thầm quan sát đến vẻ mặt của Hỗ Minh Phi, thấy cô ta bị tức thành như vậy, trong lòng vui vẻ cực kỳ.

Vui vẻ đến phát điên, quên nơi này là nơi nào, cô theo quán tính gấp một miếng thịt kho tàu đưa tới trong bát của Tống Trọng Hạo bên cạnh: "Sur huynh, anh thích nhất là ăn thịt kho tàu ăn nhiều chút."

"Sur muội..." Tống Trọng Hạo trong miệng chính đang nhét một miếng rau xanh, nhìn đến đột nhiên xuất hiện thịt kho tàu, thiếu chút nữa liền khóc.

"Xong rồi..." Tô Thi Thi cũng muốn khóc, hận không thể chặt tay mình.

Cô như thế nào lại quên Bùi Dịch cũng đang ở bên cạnh!

Này không phải muốn chết sao!

Cô lặng lẽ ngẩng đầu nhìn Bùi Dịch, vừa hay nhìn thấy ánh mắt Bùi Dịch mặt không chút thay đổi từ trên người cô dời đi.

Bùi Dịch nhìn xuống Hồ Minh Phi, trên mặt nhìn không ra cảm xúc. Đột nhiên khòe miệng anh nhếch lên, nói: "Hồ tiểu thư thích tôi?"

Tung bông tung hoa. Làm báo cáo xong rồi. Mừng quá bama ơi

Chương 349: Trước mặt cô vén muội

Trong phòng ăn không khí lập tức trở nên quý dị hẳn lên, chỉ có mùi hương của thức ăn kia phiêu tán ở trong không khí, tỉ tỉ kích thích dây thần kinh người ngồi.

Loại hấp dẫn này, giống như mang theo độc, từ từ chui vào toàn thân.

Tô Thi Thi không biết là mùi đồ ăn này vị quá mê người, hay vẫn lại là vừa rồi Bùi Dịch câu nói kia quá độc, tay cô cầm lấy chiếc đĩa càng thêm xiết chặt, hận không thể đem chiếc đĩa bẻ gãy.

Cô có nghe lầm hay không? Bùi Dịch đây là ở trước mặt cô vén muội sao?

Bên cạnh Tống Trọng Hạo cùng Đức An hai người cực kỳ hiểu ngầm liền cúi đầu, ra sức dùng bữa, đem chính mình hoàn toàn trong suốt.

Hồ Minh Phi hiển nhiên cũng bị những lời này của Bùi Dịch dọa đến chũ, sững sốt vài giây mới phản ứng kịp.

Trong đầu cô ta rất nhanh suy nghĩ, lòng không biết như thế nào, thậm chí có chút khẩn trương, nhưng vẫn lại là gọn gàng dứt khoát nói: "Không sai, tôi thích anh."

"À...?" Bùi Dịch trên mặt biểu tình tựa hồ nhu hòa một chút, nhàn nhạt hỏi, "Có bao nhiêu thích?"

Hỗ Minh Phi trong lòng vui vẻ, Bùi Dịch đây là đang hướng cô biểu đạt cái gì sao?

Hỗ Minh Phi trên mặt lộ ra tươi cười mê người, nói: "Có bao nhiêu thích tôi không biết, nhưng mà tôi tin tưởng tôi tuyệt đối là người thích hợp nhất của anh."

"A..." Tô Thi Thi vô thanh cười lạnh, cúi đầu tiếp tục ăn thức ăn của mình.

Nơi này hương vị thức ăn thật không tệ, xem ra nhà hàng này của Hỗ gia đã mời được một đầu bếp giỏi.

Bùi Dịch tuy đang nhìn Hỗ Minh Phi, nhưng mà khóe mắt dư quang nhưng vẫn rơi vào trên người Tô Thi Thi. Nhìn đến cô gái nhỏ của mình đang tức giận lại vừa muốn làm bộ như không thèm để ý, khóe miệng của anh chậm rãi cong lên.

Mà một màn này ở trong mắt Hỗ Minh Phi, giống như là Bùi Dịch nghe được lời của cô ta cực kỳ mãn ý. (*Chúc mừng tím hốt giúp ta mấy kg dưa bở bị ế*)

"Bùi Dịch..." Hỗ Minh Phi đang muốn nói chuyện, lại một lần nữa bị Bùi Dịch ngắt lời.

Bùi Dịch khóe miệng vẫn như cũ chứa quét xuống nhàn nhạt tươi cười, mâu quang nhàn nhạt đánh giá Hỗ Minh Phi, nói: "Không biết Hỗ tiểu thư từ đâu mà có được tự tin tới như thế, vậy mà tự nghĩ mình là người thích hợp nhất của tôi?"

Hỗ Minh Phi trên mặt tươi cười mở rộng kêu ngạo nói: "Hai người chúng ta đều là cùng một loại người, tôi đương nhiên là người thích hợp nhất của anh."

Cô ta nói xong lườm Tô Thi Thi đang cúi đầu ăn cơm bên kia một cái, khinh thường nói: "Giống Tô tiểu thư đây loại người này sinh ra thấp kém như thế làm sao xứng với anh?"

"Chậc chậc..." Tô Thi Thi nuốt vào một miếng sườn xào chua ngọt, ánh mắt híp híp.

"Hỗ tiểu thư cho rằng chính mình tài trí hơn người?" Bùi Dịch đột nhiên nở nụ cười, khoe miệng càng ngày càng cong lên, giống như dẫn theo ánh sáng mê người, lập tức để cho Hồ Minh Phi nhìn đến ngây người.

Đây là cô ta lần đầu tiên nhìn đến Bùi Dịch cười, giống như là mang theo ma lực một dạng. Nhưng nháy mắt tiếp theo lời Bùi Dịch nói ra lại để cho cô ta như bị đẩy rơi xuống vách núi, trên mặt tươi cười khoảnh khắc cứng ngắt.

Bùi Dịch nói: "Ở trong mắt tôi, Tô Thi Thi so với bất luận kẻ nào đều không trân quý bằng! Mà Hồ tiểu thư cô ở trong mắt tôi so với cứt chó cũng không bằng. Mà cái gọi là tài trí hơn người phân chó đó của cô đã không đáng giá gì, cô ấy xứng với tôi hay không, cần cô tới bình luận sao?" *(Cõi lòng giông tố, anh Dịch cũng biết chửi bậy cơ. Nhưng mà ta thích)*

"Người đàn ông này..." Tô Thi Thi đang ăn sườn lợn động tác ngừng một trận, thiếu chút nữa bị nghẹn. Nhưng mà trong lòng lại như là đột nhiên bị lấp đở đầy đường mật, ngọt có thể ngán chết người. *(anh chửi người nhưng cũng đầy đường chị ạ. cái này gọi là mật ngọt chết ruồi)*

"Bùi Dịch..." Hồ Minh Phi sững sờ nhìn Bùi Dịch, hoàn toàn không nghĩ tới anh vậy mà sẽ đột nhiên trở mặt.

Nhưng trên mặt anh tươi cười rõ ràng là chân thật như thế, nói chuyện ngữ khí cũng là ôn nhu như thế, vì cái gì những lời này lại lại ngoan độc như thế?

Hồ Minh Phi cả kinh đến tức giận đều đã quên, nửa ngày cô ta mới phản ứng kịp, mặt hết đỏ lại xanh, xanh lại trắng, thẹn quá thành giận nói: "Anh đang đùa giỡn tôi?"

Bùi Dịch cười lạnh: "Cô đáng để tôi đùa giỡn sao? Hồ tiểu thư, dán vàng lên mặt mình, bị người như vậy thích, là sỉ nhục với tôi!"

"Anh... Anh thật quá đáng, anh có biết chính mình đang nói cái gì không?" Hồ Minh Phi triệt để xù lông, "Anh đừng đừng tổng giám đốc Xây dựng Tiệp Khắc, vậy mà đối một người có tiếng tăm như tôi nói ra những lời không lễ phép như vậy! Giáo dưỡng của anh là thế sao?" =_ = *đệt cái tiếng tăm*

"Bùi mỗ chỉ là gậy ông đập lưng ông. Đối với loại người trong đầu cả ngày chỉ biết đi theo giành đàn ông của người khác, học người khác làm Tiểu Tam, tôi cần khách khí với cô sao?"

Anh nói cô ta cái gì? Tiểu Tam? Hồ Minh Phi thiếu chút nữa xỉu vì tức, cô ta từ nhỏ đến lớn, chưa từng nghe được những lời chỉ trích nặng như vậy!

Cô ta muốn làm Tiểu Tam?

Bùi Dịch đây là điên rồi sao?

"Bùi Dịch, anh đều đã rõ ràng hôn nhân của hai người chúng ta là có ý nghĩa như thế nào?" Cô ta nói xong chỉ vào Tô Thi Thi nói, "Anh cảm thấy được cô ta có tư cách làm đối thủ cạnh tranh của tôi sao? Ở

trong thế giới của chúng ta, chỉ cần là người đối với chúng ta có lợi, từ đầu liền không có cách nói Tiểu Tam loại này!"

Cô ta nói xong, sắc mặt nhu hòa một chút, "Bùi Dịch, anh vì cái gì muốn bài xích tôi như vậy? Nếu hiện tại đem lời đều đã nói đến mức này, tôi liền nói rõ với anh. Mẹ anh nghĩ muốn chúng ta cùng một chỗ, mà Hồ gia cũng đồng ý. Đây là hôn nhân thương mại, anh hẳn là biết những chuyện này đối với chúng ta mà nói cực kỳ bình thường."

"Được, hiện tại vừa lúc, tôi thích anh. Cái này không đơn thuần là hôn nhân thương mại lạnh như băng bình thường. Chúng ta có thể có nền móng tình cảm, có thể thật sự hạnh phúc." Hồ Minh Phi nói xong nhìn Bùi Dịch trong mắt lại hơn một tia chờ mong.

Ngay từ đầu cô ta quả thật cực kỳ bài xích, nhưng mà mấy ngày này ở chung tới nay, người đàn ông này để cho cô ta nổi lên tâm tư muốn chinh phục.

Một khi một cô gái đối một người đàn ông cảm thấy hứng thú, rất nhiều cảm tình đều đã thay đổi. Cô ta đã sớm trong lúc bất tri bất giác thật sự thích người đàn ông này.

Bùi Dịch lẳng lẳng chờ cô ta nói xong, sau đó hỏi: "Còn gì nữa không?"

Hồ Minh Phi cắn môi, hai mắt nhìn chăm chăm Bùi Dịch, không nói gì.

Bùi Dịch quay đầu nhìn về phía Tô Thi Thi: "Vị hôn thê của anh có cái gì muốn nói không?"

Tô Thi Thi đem miếng cá vừa rời gấp vào trong bát đưa vào trong

miệng ăn, ngẩng đầu hướng về phía anh lấy lòng cười nói: "Vị hôn phu của em, anh quyết định là được rồi. Không cần khách khí, tất cả mọi người là người mình, sẽ không nói ra ngoài."

"Khụ khụ..." Bên cạnh Tống Trọng Hạo cùng Đức An hai người, nén cười đến mức mặt đều đã đỏ.

Nhất là Đức An, trên mặt sưng vù như đầu heo, một bàn tay lại vẫn quấn băng vải treo ở trên cổ, như vậy miễn bàn có bao nhiêu khô hài rồi.

Mà Bùi Dịch lặng không tiếng động nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, sau đó một lần nữa nhìn về phía Hồ Minh Phi.

Khóe miệng của anh hơi vẠch, đối với Hồ Minh Phi nói: "Tôi nghĩ, đến vị hôn thê của tôi đều đã nhìn không được Hồ tiểu thư mơ mộng hảo huyền rồi. Hôm nay Bùi mỗ tặng cô một câu, làm người nên biết đối mặt hiện thực, đừng mơ mộng hảo huyền!"

"Phụt... Khụ khụ..." Tô Thi Thi ba người một hơi không đình chỉ, trực tiếp văng lên, ba người sặc đỏ bừng cả khuôn mặt.

"Bùi Dịch, các người thật quá đáng!" Hồ Minh Phi bóp một cái đánh ở trên bàn, phẫn nộ đứng lên.

Cô ta cuối cùng cũng hiểu rõ vì cái gì vừa rồi thấy Tô Thi Thi bọn họ biểu tình kỳ quái như thế! Lúc cô ta nói ra có chứng cứ khi đó, bọn họ một chút cũng không lo lắng, ngược lại rất tò mò.

"Tô Thi Thi, cô liền tin tưởng Bùi Dịch như vậy sao?" Hồ Minh Phi đầu nào còn không rõ, Tô Thi Thi phỏng chừng đã sớm nghĩ tới kết quả này, liền chờ xem truyện cười của cô ta!

"Bùi Dịch, anh đối với tôi như vậy đối với mọi người người nào đều đã không có lợi, cần gì phải trở mặt?" Hồ Minh Phi đè nén tức giận, vẫn lại là không nghĩ muốn đem mọi chuyện làm cho càng thêm căng thẳng.

Đúng là Bùi tiên sinh lại hoàn toàn cảm thụ không tới cầu hòa của cô ta, thản nhiên nói: "Vốn đã trở mặt, hà tất phải giả tạo thái bình? Hồ tiểu thư, Bùi mỗ tôi cũng không thèm để ý đâu!"

"Anh..." Hồ Minh Phi dưới chân lão đảo, tức giận đến đại não từng đợt choáng quáng.

Cô ta hôm nay xem như hiểu rõ hoàn toàn, Bùi Dịch vậy mà có thể lạnh lùng đến mức này!

Anh thật đúng là cái gì cũng dám nói, người này điên rồi!

Lúc này, Đức An lặng lẽ ghét sát vào Tống Trọng Hạo nhỏ giọng nói: "Thì ra bọn họ là quan hệ tam giác tình địch ha! Nếu như vậy, vì cái gì đem chúng ta ném tới Hồ gia?"

"Ngậm miệng!" Tống Trọng Hạo vừa nghe mặt liền tái rồi, người này tưởng người khác là kẻ điếc sao?

Hiển nhiên mấy người ở đây đều đã nghe được, Tô Thi Thi ánh mắt lóe ra, có thứ gì đó đột nhiên suy nghĩ cẩn thận rồi.

Cô ban đầu không nghĩ ra, Bùi Dịch vì cái gì lại đem sư huynh bọn họ ném tới Hồ gia. Nếu chỉ là vì tức giận, có thiếu gì nơi để ném người, ném bừa giữa đường là được rồi. Hiện tại xem ra, khẳng định không đơn giản như vậy.

Tô Thi Thi âm thầm nhìn Bùi Dịch liếc mắt một cái, chỉ sợ sư huynh

cô cùng Đức An hai người cùng Hồ gia, đều bị Bùi Dịch tính kế.

Trận này Hồng Môn Yến, nếu nói là Hồ Minh Phi tìm tới bọn họ, không bằng nói là Bùi Dịch từng bước, chờ bọn họ tới mời!

"Âm hiểm!" Tô Thi Thi yên lặng cúi đầu, cô vẫn lại là ít nói thì tốt nhất.

Mà Bùi Dịch nghe được lời Đức An nói, mắt như dao găm vù một phen liền bắn qua.

Đức An nhất thời như đứng đống lửa, như ngồi đống than, nếu không phải Tống Trọng Hạo bắt lấy tay hắn không cho hắn chạy, hắn phỏng chừng nhấc chân liền chạy ra ngoài cửa rồi.

Xấu hổ cuối đầu, hắn lấy ra điều thuốc ngậm ở trong miệng, một tay lấy ra cái bật lửa.

"Anh bị thương còn không có lành, hút thuốc làm gì!" Tống Trọng Hạo vừa thấy, vội vàng vươn người qua cướp đoạt cái bật lửa của hắn. *Sao mỗi lần 2 người này mở miệng tui lại thấy mùi đăm mếu đầu đây*

Anh ta quên trên tay mình đang cầm một chai rượu mới vừa mở ra, mà Đức An thấy anh ta đột nhiên bỏ nhào qua, hoảng sợ. Dưới tình thế cấp bách dư tay đón đỡ một phen, bình rượu trên tay Tống Trọng Hạo không cầm chắc, phịch một tiếng rơi xuống đất.

Mà Đức An tay bị thương bị Tống Trọng Hạo đụng phải một phen, đau đến mặt mũi hắ trắng bệch. Tay khẽ run rẩy, mới vừa đánh cái bật lửa rớt xuống.

Tô Thi Thi đang ở một bên uống chén canh hải sâm, nghe bên cạnh đột nhiên truyền đến phịch một tiếng, lập tức liền nghe đến một trận

thét chói tai.

"Cháy rồi!"

Vừa làm vừa mắc cười

Mọi người ngủ ngon!

Chương 350: Cười nghiêng ngã

Edit: Phụng

Beta: Ryeo

Tức giận ngàn ngút như sét đánh lan tỏa tới, nóng nảy vì sai lầm, Đức An và Tống Trọng Hạo nhìn khăn trải bàn bị đốt cháy, vội vàng nhảy dựng lên.

Vội vàng hỏng việc, liền đem một bình rượu khác để trên mặt bàn cũng bị đánh rơi ròi.

Lần này, lửa cháy càng lớn hơn lan tỏa với tốc độ nhanh ròi.

"Đến đây." Tô Thi Thi còn không có phản ứng kịp, đã bị Bùi Dịch kéo vào trong ngực.

Tô Thi Thi chỉ ngây ngốc nhìn mặt bàn bị lửa thiêu đốt, nhìn sư huynh cô, lại nhìn Bùi Dịch, lúng ta lúng túng hỏi han: "Bọn họ làm sao bây giờ?"

Bùi Dịch cúi đầu, nói như không nói: "Ăn no không?"

Tô Thi Thi gật đầu: "No ròi "

Vừa ròi bọn họ ở bên kia chặt chém lẫn nhau, mà cô ở bên này an tâm ăn uống, lúc này ăn cũng được bảy tám phần no, vừa vặn tốt.

Bùi Dịch lập tức tiện tay ôm lấy bờ vai cô, liền xoay người đi ra ngoài: "Vừa lúc, anh đối với những thứ kia không có hứng thú. Cùng anh đổi một chỗ khác, em theo giúp anh ăn."

"Khụ khụ..." Tô Thi Thi vội vàng che miệng lại, thiếu chút nữa là cười ra tiếng.

Bùi tiên sinh thật là giết người không đền mạng nha, cô cũng không cần nhìn sắc mặt của Hồ Minh Phi, không chừng sắp tức điên lên thôi.

Hồ Minh Phi quả thật sắp tức điên, nếu không phải nhiều năm qua tu tâm dưỡng tính là thực nữ như vậy, chỉ e rằng cũng sớm nổi trận lôi đình rồi.

Cô ta nhìn thấy lửa cháy càng lúc càng lớn kia, lại thấy Bùi Dịch nắm vai Tô Thi Thi không coi ai ra gì đi ra, mắt vì tức giận mà đã đỏ bừng.

"Khinh người quá đáng!" Hồ Minh Phi bấm chặt móng tay đỏ sẫm của mình vào trong thịt, đau đớn đến thần kinh mất cảm giác, nhưng phần nộ trong lòng vẫn không có tí giảm bớt.

"Hồ tiểu thư, sẽ không nói ra ngoài chứ?" Tống Trọng Hạo cẩn thận nhìn Hồ Minh Phi nói: "Dù sao chuyện mới vừa xảy ra kia, đối với cô mà nói cũng không phải đẹp mặt gì..."

"Cút!" Hồ Minh Phi thét lên, "Lập tức cút cho tôi!"

Không hổ danh là sư huynh của Tô Thi Thi, cũng dám uy hiếp cô ta!

Vừa rồi Tống Trọng Hạo nói hiển nhiên là có ý nếu Hồ Minh Phi đem chuyện bị cháy này đổ trên đầu Tống Trọng Hạo bọn họ, như thế bọn họ sẽ đem chuyện vừa rồi cô chịu nhục nói ra hết!

Tống Trọng Hạo đưa mắt qua Đức An vẫn đang ngẩn người nhìn lửa cháy, co cẳng chạy.

"Không dập lửa sao?" Đức An Kỳ quái nhìn Tống Trọng Hạo một cái, miệng nói thầm, "Lửa này sao lại lan nhanh như vậy? Chúng ta vừa rồi uống rượu gì vậy?"

"Đừng nói nữa, khẩn trương đi thôi! Không đi sẽ..." Tống Trọng Hạo còn chưa nói xong, chỉ nghe sau lưng truyền đến âm thanh rầm rầm một trận tiếng nước.

Hệ thống phòng cháy trên trần nhà đã khởi động, cả căn phòng lập tức bị nước bao phủ.

Hồ Minh Phi đứng ở bên cạnh bàn, mặt không chút biến sắc nhìn hết thảy sự việc trước mắt. Nước rơi xuống ở trên người cô ta, lộ ra nhỏ nhỏ hơi lạnh, nhưng cô ta như bị đóng băng một chỗ, hoàn toàn không có phản ứng.

Lúc Tống Trọng Hạo lôi kéo Đức An chạy tới cửa ra quay đầu nhìn thoáng qua, lại nhìn đến bộ dáng mạnh mẽ khẽ run rẩy của Hồ Minh Phi, vội kéo kéo Đức An:" Khẩn trương đi!"

Hôm nay Hồ tiểu thư thật sự quá thảm rồi!

"Tôi nói anh nghe, về sau ngàn vạn lần chớ chọc tới Bùi tiên sinh, bằng không chết như thế nào cũng không biết được." Tống Trọng Hạo vừa chạy vừa ở bên cạnh Đức An nhỏ giọng nói.

Điểm này Đức An thấu hiểu rất rõ: "Không sai, mặc cho ai cũng không được chọc người kia điên lên, quá kinh khủng rồi! Vừa rồi vị Hồ tiểu thư tức đến muốn khóc."

"Nói cho anh biết, anh ta cũng có thể làm cho anh khóc!" Tống Trọng Hạo nói xong cũng mạnh mẽ khè run rẩy, cảm thấy lạnh cả sống lưng.

Bùi Dịch mang theo Tô Thi Thi trực tiếp rời khỏi nhà hàng, mà sự việc vừa rồi xảy ra ở phòng bao riêng kia, giống như là một điều bí ẩn, ngoại trừ mấy người họ ra không một người nào biết.

Mà nhân viên làm việc ở nhà hàng cũng chỉ biết là một vị cổ đông lớn của bọn họ bao phòng riêng để dùng cơm. Đột nhiên bốc cháy, mà người đó một người ở bên trong bị nước phun trở nên ướt sũng.

"Ha ha ha..." Trở lại xe, Tô Thi Thi ghé sát vào trên người Bùi Dịch, cười đến không đứng thẳng lên được, "Anh cũng quá cay độc rồi, nói như thế nào cô ta cũng là phận con gái, nói chuyện như anh có phải là quá độc ác rồi hay không? Lỡ như làm cho cô ta bị bóng ma tâm lý thì làm sao bây giờ?"

Bùi Dịch sắc mặt trầm trầm, nâng cằm cô lên lạnh giọng nói: "Cảm tình của em rất nhiều sao? Dám đi đồng tình với cô ta?"

Tô Thi Thi cuối đầu mở miệng cắn ở trên tay anh một cái, cắn giận nói: "Em sợ là anh nói nhiều như vậy, coi chừng cắn trúng đầu lưỡi của mình!"

Hừ, vừa rồi Bùi Dịch cùng Hồ Minh Phi nói chuyện lâu vậy mà. Anh cùng cô nói chuyện đều không có lần nào nhiều như vậy, Tô Thi Thi thừa nhận là ghen tị rồi!

Bùi Dịch nhìn người con gái nhỏ của mình bộ dạng thờ phì phì, đột nhiên ngón tay anh duỗi ra làm loạn trong miệng cô, kích thích đến lạ thường, áp sát đến bên cạnh cô nói: "Cô bé, đây là em chọc anh

trước!"

"Ưm..." Mặt Tô Thi Thi liền đỏ bừng, cô thật sự rất muốn nói vừa rồi cô ăn cực kì no, không thích hợp vận động!

May mà bây giờ Bùi Dịch cũng không có hứng thú, mà thật sự là dắt Tô Thi Thi đi đến nhà hàng khác dùng cơm, toàn bộ quá trình ăn cơm anh để cho Tô Thi Thi nhìn mình, lại không cho cô động một chiếc đũa.

"Trả thù, trả thù trắng trợn mà!" Tô Thi Thi hung hăng ở trong lòng chửi thầm.

Hiển nhiên là Bùi Dịch trả thù vì cô vừa rồi ở bên cạnh xem kịch vui!

Cái này gọi là Hồng Môn Yến, mọi người đều xem như không có gì đáng để trong lòng. Nhưng Tô Thi Thi biết, rất nhiều chuyện đang dần thay đổi.

Hồ Minh Phi dọn dẹp sạch sẽ hậu quả, thở phì phì đi thẳng tới văn phòng Hồ Sĩ Minh, uất ức nói: "Về sau loại chuyện vô tích sự này đừng bao giờ tìm em, anh ta rất quá đáng! Anh ta là người điên, biến thái, đồ tiểu nhân vô sỉ!"

Hồ Sĩ Minh đang gọi điện thoại, nghe được em gái mình nói vậy, tắt điện thoại cái rụp. Đứng lên đi qua, nâng mặt cô lên, ôn nhu hỏi: "Làm sao vậy? Bị bọn họ khi dễ rồi hả?"

"Anh, người ta lớn như vậy cho tới bây giờ không chịu nổi sỉ nhục này!" Hồ Minh Phi ôm lấy Hồ Sĩ Minh, liền khóc nức nở.

Kìm nén tức giận lâu như vậy, cũng chỉ có trước mặt anh trai mới có thể không kiêng nể gì mà bộc phát ra ngoài.

"Bùi Dịch!" Hồ Sĩ Minh mặt trắng xanh một phen liền lạnh xuống, âm trầm giống như sắp có giông bão kéo đến, "Nói cho anh biết, anh ta đã làm gì em?"

"Em không còn mặt mũi nào để nói!" Hồ Minh Phi nghiêng răng nghiêng lợi nói, "Em nhất định sẽ cho bọn họ trả giá thật nhiều!"

Hồ Sĩ Minh biết tính cách em gái mình, có thể làm cho cô ta thành như vậy, khẳng định là Bùi Dịch đã đặc biệt làm chuyện quá đáng rồi.

Hắn cũng không muốn để cho em gái mình không vui, không có tiếp tục truy vấn nữa, chờ cô khôi phục bình tĩnh lại, liền hỏi chuyện mà hắn đã giao cho cô.

Hồ Minh Phi nói:" Nhìn bộ dạng Bùi Dịch cùng Tống Trọng Hạo, giữa bọn họ quan hệ cũng không tốt là mấy. Nhưng mấu chốt quan hệ này là do Tô Thi Thi, anh ta đối với bọn họ cũng không phải thân gì mấy, nhưng vẫn nhìn không ra là họ có hợp tác với nhau."

Hồ Sĩ Minh mắt hơi híp lại: "Vậy bây giờ em có cảm thấy được mọi chuyện là do anh ta sắp xếp quá hoàn hảo hay không?"

Hồ Minh Phi lo nghĩ, ngưng trọng lắc đầu: "Cái này không thể nào nói được, anh để em qua đó giải thích, thuần túy nhất thời nảy lòng tham. Cộng thêm em muốn đi tìm hiểu tình huống, kỳ thật sẽ có biện pháp khác. Có lẽ anh ta chỉ đơn thuần muốn làm em cảm thấy ghê sợ một phen thôi."

Hồ Minh Phi nghĩ tới chuyện này, tức giận liền khiến cô ta nghiêng răng keng két.

Hồ Sĩ Minh vẻ đăm chiêu, một lúc sau, nói với Hồ Minh Phi: "Chuyện

kia cứ dựa theo kế hoạch mà tiến hành đi, cho người đi điều tra xây dựng Phi Tầm một chút, chẳng thế thì thời gian sắp không còn kịp rồi."

Hiện tại, còn không đầy một tháng nữa là sang năm mới, trước khi qua năm sẽ có kết quả, quả thật sắp không còn kịp rồi, Hồ Minh Phi điều chỉnh tâm trạng bình tĩnh trở lại, rất nhanh đi ra ngoài tiếp tục công việc.

Đối với bọn họ mà nói như vậy là hoàn toàn không có nhiều thời gian.

Hồ Minh Phi đoán không lầm là giữa bọn họ có gì đó, ban đầu Bùi Dịch đem Tống Trọng Hạo cùng Đức An tới Hồ gia là vì muốn thuận tụy ghê sợ bọn họ.

Chẳng qua phía sau sự thật này đều là anh sắp xếp trong đó, đương nhiên những điều này ngoài anh ra chẳng ai biết cả, nhưng vẫn có một người biết được chuyện này.

Người này chính là Tần Phong, anh ta nghe nói nhà hàng của Hồ gia khai trương bị cháy, chạy như bay đến xây dựng Tiệp Khắc

Tần Phong vừa vào cửa liền hướng về phía Bùi Dịch quát: "Cậu điên rồi phải không! Lúc này mà còn dám bức dây động rừng!"

Chương 351: Không thể tin nổi

Edit: Phụng

Beta: Ryeo

"Cậu cũng không phải không biết, hiện tại đang ở thời kì quan trọng, cậu đi trêu chọc tới Hồ gia tới cuối cùng là muốn làm gì?" Tần Phong quả thực có chút bức mình, cái này hoàn toàn không nằm trong kế hoạch của bọn họ, thật không biết Bùi Dịch đang suy nghĩ cái gì.

Bùi Dịch đang đứng lên định đi đến quầy bar uống vài ly rượu, nghe vậy nhàn nhạt đưa mắt nhìn anh ta rồi lại tiếp tục hướng tới quầy bar mà đi.

Tần Phong theo sau.

Bùi Dịch thay anh ta rót một ly, lập tức đưa thẳng ly rượu đến anh ta, thản nhiên nói: "Hiện tại, là bọn họ đang thăm dò tôi, tôi chỉ làm cho họ an tâm mà thôi."

Anh nói đến hai từ "an tâm" lại tăng thêm ngữ khí.

Tần Phong vốn trong người tràn ngập tức giận lúc này đã tan thành mây khói, cơ thể không kìm chế nổi run lẩy bẩy, trong lòng toát ra khí lạnh cả người.

Anh ta không nói gì chỉ liếc nhìn Bùi Dịch: "Cậu chọc bọn họ là muốn làm sao? Lúc trước không phải nói là tạm thời đừng đi chọc bọn họ sao?"

Bùi Dịch nhấp ngụm rượu, đột nhiên có chút bất đắc dĩ nở nụ cười: "Sự tình phát triển luôn luôn ngoài dự đoán, bây giờ Thi Thi cùng sư huynh của cô ấy giúp chúng ta một đại ân."

"Đại ân?" Tần Phong bất thành linh nổi lên ý nghĩ về hãm rượu đó kia của mình, mặt đều đã tái rồi, "Không ngờ xui xẻo như thế luôn đổ lên đầu tôi phải không? Cậu bồi thường rượu cho tôi!"

Anh ta căm giận nói: "Nha đầu kia đi đến đâu liền gây tai họa đến đó, hãm rượu của tôi bị em ấy hủy hoại hết rồi. Bây giờ lại chạy tới nhà hàng của Hồ gia, thiếu chút nữa làm tất cả nhà hàng người ta đều bị thiêu rụi. Cũng thật là tài giỏi ha, cậu cứ tiếp tục chiều đi, càng cưng chiều càng ngày em ấy càng vô pháp vô thiên!"

"Hắt xì!" Ở nơi xa xa ở công ty Sunshine, Tô Thi Thi đang trong phòng vẽ bản thiết kế đột nhiên hắt hơi một cái.

Tô tiểu thư bày tỏ bản thân mình vô tội bị nói oan.

Bùi Dịch nghe Tần Phong lái nhải này giờ, đem ly rượu một hơi uống cạn, vỗ vỗ bờ vai của anh nói: "Cậu xem cô ấy cũng đâu làm tôi phải lo lắng cho cô ấy giống người nào đó đâu. Ngày trước Ôn tiểu thư cầm kim cương cho Thi Thi xem, còn nói với cô ấy cậu muốn đòi trở về."

"Ha ha... Ha ha..." Tần Phong khóe miệng giật giật, thiếu chút nữa là buồn bực chết.

Ngọc à, không nghĩ em lại thành thật như vậy. Mà Tô Thi Thi và Bùi Dịch hai cái bạch nhãn lang này trước mặt nói thế ai biết sau lưng...

Quả nhiên nghe anh nói: "Người phụ nữ của tôi xem ra đối với kim

cương cảm thấy cực kỳ hứng thú, tôi cảm thấy chắc phải đem mỏ quặng kia thu hồi lại!"

"Bùi Dịch! Cậu- - quá ngoan độc!" Tần Phong đi tới trước mặt Bùi Dịch đưa thẳng ngón giữa lên.

Bất quá chuyện này cũng không có gì phải để trong lòng, hai người bọn họ từ trước tới nay đối với mấy thứ đó đã thấy cực kỳ nhạt. Của anh ta hay của Bùi Dịch từ đầu cũng không khác gì mấy, chẳng qua bình thường thay nhau quản lý, người nào rảnh liền đi chiếu cố nhiều một chút.

Sau đó, hai người đã nảy lên ý nghĩ nói về chính sự, cùng đấu thầu công trình thôn Thành Trung, dự kiến cho ra kết quả trước khi hết năm.

Mà những công ty tham gia này, bọn họ chỉ có một số một nhà thiết kế được chọn, sau đó các công ty khác vẫn phải như cũ có thể tiến vào tham dự. Nhưng họ muốn dùng cách tốt nhất để thắng được công trình thiết kế lần này, về sau lợi nhuận đều đưa lên đầu tiên, những công ty khác tương đối mà nói muốn đạt được lợi ít sẽ bị giảm đi rất nhiều.

Bởi vậy, các đại gia tộc ở Bắc Kinh mới có thể coi trọng cái công trình thôn Thành Trung này như vậy.

Qua cạnh tranh thêm một vòng, xây dựng Hồ Thâm của Tần Phong đã vào vòng trong, mà mọi người đoán không sai xây dựng Minh Đĩnh cũng tiếp tục tiến vào vòng trong

Nhưng Bùi Dịch đối với những chuyện này cũng chẳng thêm để đến, người ngoài không biết rốt cuộc anh đang tính toán cái gì.

Chính là bởi vì không biết, nên mới làm cho những người kia nơi chốn đề phòng. Đoàn gia cùng Hồ gia vẫn phái người âm thầm theo dõi nhất cử nhất động của Bùi Dịch, Hồng gia đối với thiết kế kiến trúc này cũng không phải là hiểu rõ ràng, Hồng gia chỉ biết dựa vào địa vị của chính mình ở thành phố mà cùng những nhà đầu tư khác áp dụng phương thức hợp tác với nhau.

Bởi vậy, hiện giờ bên ngoài nhìn vào chỉ thấy cạnh tranh chủ yếu là Đoàn gia cùng Hồ gia, cũng không biết Bùi Dịch có thể lại ra tay hay không.

Đoàn gia, Đoàn Kế Hùng đang nghe thư ký báo cáo tình hình mới nhất về chuyện cạnh tranh đấu thầu, bên cạnh Đoàn Hòa Dự đang nói với ông ta đang báo cáo tình hình Tô Thi Thi, bọn họ mấy ngày nay đã xảy ra chuyện gì.

Đoàn Kế Hùng nghe xong trầm mặt nửa ngày, nhíu mày nói: "Bùi Dịch không có động tĩnh gì?"

Thư ký của ông ta gật đầu nói: "Bùi tiên sinh mấy ngày nay không có động tĩnh, vẫn như cũ cùng đón đưa Tô tiểu thư đi làm đúng giờ. Chúng ta đã điều tra qua, trừ lần đó ra cậu ấy cũng không cùng những người khác liên hệ."

"Tên tiểu tử kia cuối cùng là đang suy nghĩ cái gì?" Đoàn Kế Hùng nhíu mày nhớ lại, tuy ông ta không phải là hiểu rõ về Bùi Dịch cho lắm, nhưng trong ấn tượng của ông ta, Bùi Dịch không phải là người khinh địch như vậy chưa đánh đã chịu thua.

Bằng không anh ngay từ đầu đã không liều mạng tham gia công trình đấu thầu này.

Đoàn Kế Hùng suy nghĩ, nói với thư ký nói: "Tiếp tục đi theo dõi, mặt

khác cũng đừng nên thả lỏng, một khi có tin tức gì lập tức báo cáo ngay cho tôi."

"Vâng ạ!" Thư ký gật đầu nói.

Sau khi thư ký đi ra ngoài, nhìn thoáng qua Đoàn Hòa Dự vẫn đứng bên cạnh, Đoàn Kế Hùng ngẩn đầu, nhíu mày hỏi: "Ông gần đây sao lại ít nói như thế?"

"Làm sao có thể!" Đoàn Hòa Dự trong lòng cả kinh, bảo trì một nụ cười tươi tắn trên mặt không đổi, chỉ là nói chuyện hơi chút lo lắng: "Tôi chỉ nghĩ, Bùi thiếu gia sẽ làm như thế nào."

Nhưng mà ông ta tự mình biết, từ khi bắt đầu ngầm trợ giúp Bùi Dịch và Tô Thi Thi, đề tài liên quan tới họ ông ta liền không tham gia quá nhiều.

Nghe ông ta nói vậy, Đoàn Kế Hùng cũng không có hoài nghi, cùng ông ta tiếp tục nói chuyện này, liền rời đi đến Đoàn thị.

Cửa ải cuối năm gần đến, mà sáu tháng cuối năm này ở Bắc Kinh liên tục phát sinh chuyện lớn, đặc biệt là chuyện công trình thôn Thành Trung kia.

Rất nhiều công ty có thể lực đang đều chú ý đến cái công trình này, Tô Thi Thi cũng không rảnh rỗi gì, một mực âm thầm thu thập tư liệu liên quan.

Thời gian càng ngày càng gần, ngay ngày mùng tám tháng mười hai đã đến, cuối cùng đấu thầu rốt cuộc đã gần tới rồi.

Buổi tối trước ngày đấu thầu Tô Thi Thi không biết như thế nào, thậm chí có chút không yên tâm, ở trên giường lăn qua lộn lại mãi vẫn

không thể nào ngủ được.

Ở trên giường xoay tới xoay lui hơn một tiếng đồng hồ, Tô Thi Thi nhìn vị trí bên cạnh trống không, đảo mắt nhìn một phen từ trên giường ngồi dậy, bỏ chăn qua một bên bước xuống giường.

Lúc này, Bùi Dịch vẫn còn bận rộn ở thư phòng, thời gian này anh đã bận rất nhiều việc. Tô Thi Thi nghĩ, nhẹ nhàng bước đi, lén lút đưa mắt nhìn vào thư phòng.

Nhóm người hầu trong nhà đều đã đi ngủ, cả căn nhà có vẻ im ắng hơn, Tô Thi Thi trên người quần lấy áo choàng ngủ, không biết phải như thế nào, có chút khẩn trương.

Trong thư phòng cực tĩnh lặng, không biết Bùi Dịch bận rộn cái gì, Tô Thi Thi lén lút mở cửa, cố gắng không phát ra tiếng động.

Cô lặng lẽ tiến lại gần, chỉ thấy Bùi Dịch đang ngồi trước bàn làm việc vẽ cái gì đó.

"Vẽ bản thiết kế?" Đôi mắt Tô Thi Thi xoay một lần, nhẹ nhàng bước đi qua.

Nói ra thì cô và Bùi Dịch quen biết cũng khoảng nửa năm, cũng đã biết đến anh kỳ thật là một Thiết Kế Sư rất lợi hại. Nhưng cũng chưa từng được tận mắt nhìn thấy tác phẩm của anh, càng không cần phải nói nhìn thấy anh vẽ bản thiết kế.

Tô Thi Thi có chút kích động, khom lưng nhẹ nhàng tiến lại, lấy hết dũng khí xem bản vẽ kia ra sao càng khiến cô hưng phấn.

Bùi Dịch thật sự đang cuối đầu, đắm chìm trong bản thiết kế của anh, hoàn toàn không biết có người đứng kế bên.

Tô Thi Thi đi qua cạnh bàn, di chuyển tới phía sau anh, từ từ tiến gần.

Đúng là cô đứng sát vào Bùi Dịch để xem bản thiết kế có gì, ánh mắt trọn tròn, cả kinh thiếu chút nữa kêu lên.

Cô bụm miệng, tất cả đều ngoài dự đoán, nhưng lại ở trong tình lý.

Đúng là cô vẫn không che giấu được nội tâm của mình.

Trời ạ, cô nhìn thấy gì!

Chương 352: Toàn bộ đều đã sáng tỏ

Edit: Phương Thảo

Beta: Ryeo

Trong thư phòng im lặng, loáng thoáng chỉ nghe thấy tiếng Tô Thi Thi thở dốc. Cô cố gắng áp chế lại, đúng là khi nhìn thấy bản thiết kế này, cô vẫn không thể giấu được sự ngạc nhiên.

Cô không khỏi nhìn sang Bùi Dịch, theo góc độ đứng của cô chỉ có thể nhìn được nửa khuôn mặt Bùi Dịch. Thân hình anh thẳng tắp dưới ánh đèn, làm che đi một phần ánh sáng hào quang trong anh nhưng lại tăng thêm vài phần thần bí.

Đôi con ngươi của Tô Thi Thi nhanh chóng hiện lên trái tim, toả ra một tầng hơi nước, say đắm nhìn anh.

"Thì ra anh vốn đã kiêu ngạo như thế." Tô Thi Thi trong lòng thầm nói.

Trước kia cô cũng không phải chưa từng nhìn thấy qua dáng vẻ của Bùi Dịch khi làm việc, nhưng khi đó anh chỉ ở đằng kia phê duyệt văn bản, tài liệu, còn hiện tại là lần đầu tiên cô nhìn thấy anh thiết kế bản vẽ.

Tô Thi Thi chưa từng nghĩ tới, nhìn thấy người đàn ông của mình ở đây vẽ ra một bản thiết kế tuyệt đẹp, thật sự rất động lòng người mà.

Cô thừa nhận cô bị anh làm cho sụp đổ rồi, lúc này cô sắp không chịu nổi mà nhào lên ôm lấy anh, dốc sức ủng hộ anh.

Thiên tài!

Ngay tại lúc Tô Thi Thi đang mê say, phía trước bỗng vang lên một thanh âm nhàn nhạt: "Tô tiểu thư, rất đẹp sao?"

Bùi Dịch dừng lại đôi tay đang vẽ, cười như không cười nhìn Tô Thi Thi,

Tô Thi Thi trong mắt sự kinh diễm cùng say mê còn chưa kịp thu hồi. Nghe được giọng nói của anh, hai gò má thoáng chốc ửng hồng, cuống quýt che mặt lại, muốn chết quá..., hận không thể đào cái hang chui vào!

Quá... Mất mặt rồi!

"Tô tiểu thư, đối với sự chứng kiến của mình rất hài lòng sao?" Bùi Dịch buông bản vẽ, đứng lên đi tới chỗ Tô Thi Thi

Tô Thi Thi tim đập loạn, trong lúc nhất thời liền trở nên lúng túng, không biết phải nói gì. Nhưng mà khi nhìn anh đến gần, kìm lòng không được mà lui về sau vài bước, một loại ham muốn chạy trốn dấy lên trong lòng.

Thế nhưng mà ở phía sau lưng cô không xa là vách tường, lối ra lại ở một hướng khác, bị ép đến không đường để chạy trốn.

"Em...Em không phải cố ý nhìn lên đâu." Tô Thi Thi vội vàng nói, thể hiện ra một bộ dáng sợ anh sẽ giết người diệt khẩu.

Bùi Dịch bị dáng vẻ của cô chọc cười, trong mắt vui vẻ chớp loé rồi

biến mất. Nhưng trên mặt vẫn là sự nghiêm túc, từng bước một đi tới chỗ cô.

Tô Thi Thi đứng yên tại chỗ không dám động, đôi mắt nhắm chặt, thân thể cứng ngắc.

Chết thì chết, dù sao cũng không còn đường ra rồi!

Thế nhưng trong nháy mắt, cô đột nhiên cảm giác cổ tay mình bị kéo lại, lập tức thân thể nghiêng về phía trước, bị kéo vào trong lòng Bùi Dịch.

Anh vuốt nhẹ đầu của cô, cúi người đặt lên trán cô một nụ hôn, nhìn chằm chằm đôi mắt cô, cười như không cười nói: "Anh khiến em sợ hãi đến như vậy sao? Hoặc là, ở trong mắt Tô tiểu thư, anh là người lòng dạ hẹp hòi đến vậy sao?"

Tô Thi Thi vốn đang cảm thấy chột dạ, vừa nghe thấy lời nói của anh, tính tình lập tức thể hiện hết ra bên ngoài, miệng nhanh hơn não nói: "Anh chẳng lẽ không hẹp hòi sao? Nếu không tại sao đến bây giờ em mới biết anh vốn dĩ là một nhà thiết kế lợi hại như vậy?"

Cô đang nói, tròng mắt chuyển động, như là nhớ tới cái gì, liền nhìn sang Bùi Dịch, cười nhạo: "Bọn họ đều nói Đức An thiết kế rất giỏi, nhưng theo ý em, anh mới là kiến trúc sư lợi hại nhất."

Tô Thi Thi vừa nói liền đứng thẳng dậy, can đảm đưa tay véo má Bùi Dịch, cười nói: "Bùi tiên sinh, tại sao trước kia em không phát hiện ra, vốn dĩ anh lại tài giỏi như vậy!"

Má trắng nõn của Bùi Dịch bị Tô Thi Thi véo liền xuất hiện vết hồng, như vậy nhìn anh lại có chút dễ thương, Tô Thi Thi còn chưa kịp thưởng thức má Bùi Dịch, thoáng chốc khuôn mặt anh đã đen lại.

Bùi Dịch tay đang ôm eo cô càng thêm xiết chặt, dùng sức lôi cô vào trong ngực mình, Tô Thi Thi không chú ý, đưa tay đánh anh, sợ hãi thiếu chút nữa hét lên.

Bùi Dịch ánh mắt trở nên u ám, cô gái bướng bỉnh này, lại dám đánh anh, thoáng cái làm cho cả người anh nóng bừng lên.

Tô Thi Thi vừa nhìn thấy ánh mắt anh nhuốm đục vọng, vội vàng nịnh nọt nói: " Anh không nên kích động lúc này, trước hết làm chính sự quan trọng hơn!"

"Chính sự?" Bùi Dịch suy nghĩ hai chữ này, ánh mắt đánh giá trên người cô, ngụ ý nói: "Quả thật không có gì quan trọng hơn chuyện sinh con."

"Này!" Tô Thi Thi giận, thời gian này Bùi Dịch ba ngày hai bữa đặt con cái ở ngoài miệng, Tô Thi Thi nhanh chóng bị bức đến buồn bực chết rồi.

Bọn họ bây giờ chỉ là quan hệ người yêu, ở chung với nhau còn không hợp pháp, cô cũng không muốn chưa lập gia đình đã làm mẹ rồi!

Bùi Dịch chứng kiến dáng vẻ tức giận của cô gái nhỏ, tâm trạng thật tốt! Nhưng đúng là hiện tại anh còn chưa làm xong công chuyện, liền kéo tay Tô Thi Thi đi về chỗ ghế ngồi.

Anh ngồi xuống, nhẹ nhàng kéo Tô Thi Thi, để cô ngồi lên trên đùi mình. Sau đó mới từ phía sau ôm lấy cô, kéo tay của cô, nhẹ nhàng đặt lên tay lên bàn vẽ.

"Bản thiết kế trên cơ bản đã hoàn thành, hiện tại đang cần sửa chữa

một vài chi tiết, giúp anh nhìn xem cần sửa chữa ở đâu." Thanh âm trầm thấp vang lên bên tai Tô Thi Thi, hơi thở ấm áp phả vào trong tai cô, mang theo một loại cảm giác tê dại.

Tô Thi Thi không kìm chế được thân thể, khẽ giật mình, lập tức buông lỏng bản thân, khoé mắt cong lên, trong mắt không che giấu được sự vui vẻ.

Cảm giác này thật tốt, cô lấy bản thiết kế tuyệt mỹ phía trước, thật sự chăm chú nhìn kĩ.

Cô biết rõ Bùi Dịch chưa từng cố tình giấu cô, nhưng mà, Bùi tiên sinh dường như có chút sở thích độc đáo, để Tô Thi Thi chính mình đi suy đoán.

Mà Tô Thi Thi cũng vui vẻ cùng anh chơi trò mèo đuổi chuột, hai người chơi thật vui vẻ. Mà lúc này, Tô Thi Thi chính thức nhìn rõ bản thiết kế, có nhiều chuyện cô đã nghĩ rất nhiều mà vẫn không hiểu, hoá ra đã sớm rõ ràng.

Ánh mặt trời chậm rãi xuất hiện, mà hai người bọn họ lại hoàn toàn đắm chìm trong thú vui thiết kế, hai người một bên thảo luận, một bên sửa chữa.

Bùi Dịch nhìn Tô Thi Thi trong mắt mang theo một tia sáng, khác với thường thức một cô gái rục rĩ, mà là sự thưởng thức rất chân thành.

Bùi Dịch biết rõ, cô gái nhỏ này luôn làm cho anh cảm thấy rất ngạc nhiên.

Một đêm dài qua đi, Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch đều chỉ ngủ hơn bốn giờ, nhưng tinh thần hai người vẫn rất tốt.

Tô Thi Thi rửa mặt xong, ngồi ở nhà ăn xong bữa sáng, sau đó chuẩn bị đi làm, cô lại có chút do dự, lộ ra tinh thần có chút bất ổn.

Bùi Dịch đi ra bên ngoài, thấy Tô Thi Thi đứng yên ở cửa không đi, liền đi tới kéo tay cô đi về phía xe.

Trên đường đi, Tô Thi Thi đều không mở miệng nói chuyện, mãi đến khi cô cảm thấy phương hướng xe chạy không thích hợp.

"Chúng ta muốn đi đâu?" Tô Thi Thi nghi ngờ nhìn Bùi Dịch.

Bùi Dịch nhìn cô: "Em còn thiếu ở trên mặt viết mấy chữ 'Em muốn đi xem cạnh tranh đấu thầu' thôi "

"Ách... " Tô Thi Thi vuốt má, cô biểu hiện rõ ràng đến vậy sao? Đúng là cô rất muốn đi đến đó xem cạnh tranh đấu thầu.

Lúc này, cô phát hiện xe bọn họ đang chạy theo con đường đến chỗ đấu thầu - hướng Nhà hát lớn ở Bắc Kinh

Tô Thi Thi đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, trong nội tâm kinh hãi: "Anh hẳn không phải cũng đi đi?"

Bùi Dịch nhướn mi, từ chối cho ý kiến.

Tô Thi Thi nhìn dáng vẻ của anh, lời chưa kịp nói liền bị mắc kẹt ở bờ môi, không biết nên nói gì cho phải. Mãi đến khi bọn họ đến nhà hát lớn ở Bắc Kinh, Bùi Dịch cùng cô xuống xe, sau đó đứng đối diện cô nói: "Em tự mình vào đó, anh còn bận một chút công việc."

Tô Thi Thi sửng sờ: "Anh thật sự không đi?"

"Em hi vọng anh đi?" Bùi Dịch ở trên trán cô hôn một cái, ôn nhu nói:

"Ngoan, đợi kết thúc, anh đón em về nhà."

Anh nói xong, liền đi về hướng khác của nhà hát đi đến.

Lần này đến phiên Tô Thi Thi lờ mờ rồi.

Ý của Bùi Dịch rốt cuộc là thế nào? Cô càng nhìn càng không hiểu rồi!"

Thế nhưng mà, Bùi Dịch lại như là vứt bỏ cô ở trong này vậy, cũng không quay đầu lại mà bước thẳng đi. Tô Thi Thi yên lặng đứng nhìn thật lâu, trong lòng đột nhiên có loại cảm giác kỳ lạ....

"Người này, thế nào lại cảm giác giống như là anh muốn làm cái gì đó!" Tô Thi Thi mi mắt từ từ nheo lại

Xem ra lần cạnh tranh đấu thầu này sẽ cực kì đặc sắc!

Chương 353: Lại bị người ta theo dõi

"Thi Thi à, em gốc ở trong này làm chi, sao không đi vào?" Ngay lúc Tô Thi Thi đứng yên tại chỗ nhìn bóng lưng Bùi Dịch rời đi đến gần người, nơi xa truyền đến một tiếng cười vừa nghe đã muốn đánh người.

"Tần tổng cũng đến đây à." Tô Thi Thi nhìn thấy Tần Phong đi tới, nheo mắt lại cười cười, "Tần tổng đã có quặng kim cương, còn cần tới tham gia loại công trình này sao?"

Nụ cười bị ổi đang treo trên mặt Tần Phong lập tức cứng đờ, ngượng ngùng nói: "Này không phải người nào có tiền đều sẽ mong kiếm được tiền nhiều hơn sao?"

"Tôi còn tưởng rằng Tần tổng sẽ bảo là muốn đến đây cưới ngựa xem hoa, giúp người nào đó xem xem tình hình hư thực chứ."

"Ách..." Tần Phong bị cô nói làm cho á khẩu không trả lời được, nửa ngày, buồn bực nói, "Em liền cho rằng anh nhất định thất bại sao?"

"Tần tổng vốn dĩ ý chí không có ở trong này, không thua có khả năng sao?" Tô Thi Thi nhìn Tần Phong, một bộ ta đây đã sớm nhìn thấu lòng người.

Tần Phong bị cô nói làm cho ghen hống một câu đều đã nói không nên lời, trong lòng mắng thầm: "Quả thực với cái tên vô lương tâm kia giống nhau như đúc, không hiểu sao lại thông minh đến vậy? Không nói đã biết, nói thì không nể mặt ai, ăn nói trắng trợn, thật là

không để cho người ta sống mà!"

"Tần tống, đây là thẹn thùng sao?" Tô Thi Thi đột nhiên ghé sát vào Tần Phong, tò mò nhìn anh.

Tần Phong lập tức lui về sau một bước, khẩn trương nói: "Em cũng đừng ghé sát vào anh quá, anh còn chưa muốn chết."

Anh nói xong lặng lẽ nhìn nhìn bên cạnh, nhỏ giọng nói: "Cậu ấy không có tới sao? Anh cùng em nói, người đàn ông nhà em thật sự là ghen còn hơn cả phụ nữ, quả thực quá khủng bố, anh nghe nói, Đức An bị cậu ấy đánh thành đầu heo?"

"Khụ khụ... Chuyện này tôi cũng không rõ ràng lắm." Tô Thi Thi lập tức thay đổi một bộ mặt nghiêm trang, lập tức tiện hướng tới bên trong nhà hát đi đến.

Tần Phong đuổi theo, nói: "Một mình em đi vào sẽ rất nhàm chán nha, nếu không để cho Ngọc đến đây đi với em đi?"

Tô Thi Thi quay đầu nhìn về phía anh, híp mắt nở nụ cười: "Anh lại trêu chọc Ngọc tức giận à?"

"Là cô ấy cố tình gây sự!" Tần Phong vừa nghe sắc mặt liền đen, anh thật chưa thấy qua cô gái nào khó dỗ như thế, động một tí liền nổi lên tính tình. Đàn ông ai mà thấy gái đẹp thì ngẩn nhìn một cái, cái cô gái kia vậy mà vừa thấy mắt liền đỏ, sau đó hai ngày cũng chưa thấy đâu rồi.

"Đáng đời anh!" Tô Thi Thi vừa thấy đến vẻ mặt của anh, liền biết anh suy nghĩ cái gì, trợn mắt nhìn anh, thờ phì phì đi vào phía trong.

Cô cùng Ôn Ngọc vừa gặp đã thân, hiện tại đã sớm thành thân thiết,

đương nhiên không thể để cô ấy bị người ta ức hiếp. Nhất là Tần Phong loại hoa hoa công tử này, Tô Thi Thi tuy cũng cực kỳ thích bọn họ đến với nhau, hi vọng hai người có thể hạnh phúc, nhưng mà Tần Phong này thật xấu thật sự phải trị dứt rồi tính.

Tần Phong nhìn đến Tô Thi Thi cũng tức giận, lập tức liền yên lặng, chạy tới cầu xin nói: "Em mau giúp đỡ anh đi, như vậy, về sau lúc Bùi Dịch ức hiếp em, anh cũng sẽ giúp em, như thế nào?"

Tô Thi Thi quay đầu liếc mắt nhìn anh: "Anh cảm thấy được vụ thương lượng này công bằng sao? Không biết ai gặp chuyện chạy mất?"

Tần Phong chán nản.

Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi từ đầu liền không thể nói chuyện mà, bởi vì anh từ đầu nói không lại bọn họ!

Mà lúc này hai người cũng đã đến bên trong hội trường đấu thầu, công trình thôn Thành Trung cuối cùng cũng bắt đầu đấu thầu, người chủ trì đang chuẩn bị mở màn. Lúc này đã có truyền thông lục tục đến chỗ, Tô Thi Thi sợ phiền toái, liền chọn một góc khuất trong hội trường ngồi xuống, mà Tần Phong cũng đi bận rộn chuyện của chính mình rồi.

Xây dựng Hồ Thâm, dù sao cũng đã vượt qua vòng cạnh tranh đấu thầu đầu tiên, anh ta có một đồng chuyện lớn cần phải làm.

Bây giờ Tứ Đại Gia Tộc mọi người đến đây. Lan gia tuy không có tham dự, nhưng mà cũng không có nghĩa là bọn họ không quan tâm sự kiện lần này. Hồng gia tuy không có trực tiếp tham dự, nhưng mà bây giờ rất nhiều công ty tham dự cạnh tranh lần này, đều đã theo chân bọn họ hoặc nhiều hoặc ít có lợi ích liên quan đến, Hồng gia

mang theo con trai Hồng Hưng Nhiên của mình đã đến chỗ hội trường.

Tô Thi Thi ngồi ở trong góc, cũng không có đi qua theo chân bọn họ chào hỏi, bây giờ tới cô chỉ là nghĩ muốn tìm một chỗ im lặng quan sát, lẳng lặng nhìn những chuyện sắp diễn ra

Sau đó không lâu Đức An thuộc công ty xây dựng Phi Tầm cũng đến đây. Đức An mơ hồ vẫn lại là có thể thấy được nhàn nhạt thanh vết tích, đều là lúc trước bị Bùi Dịch đánh. Mà Tống Trọng Hạo cũng không có đến đây.

Vị trí trung tâm trong hội trường thuộc về Hồ gia, Hồ Sĩ Minh đang ở cùng Hồ Minh Phi nói chuyện.

Hồ Minh Phi nhìn nhìn về chỗ Đức An, nhỏ giọng nói: "Tống Trọng Hạo cũng không có đến đây, em ngược lại là nhìn thấy Tô Thi Thi đến rồi."

Hồ Sĩ Minh có vẻ dăm chiêu: Dựa theo tình hình này xem ra, giữa bọn họ giống như cũng không có liên quan trực tiếp. Vừa rồi có tin tức nói, có người nhìn thấy Bùi Dịch cũng đến đây, nhưng mà anh ấy cũng không có tiến vào hội trường, cũng không có nhìn đến anh ấy cùng Đức An có liên hệ.

"Anh, người nói xem có phải là do chúng ta suy nghĩ quá nhiều rồi hay không, giữa bọn họ từ đầu liền không có liên quan?" Hồ Minh Phi nhíu mày nói, "Anh cũng không nói ông chủ đứng sau công ty xây dựng Phi Tầm là một quả phụ thuộc tầng lớp quý tộc, mà bà ta cùng Bùi Dịch cũng không có cùng xuất hiện."

Hồ Sĩ Minh đồng ý với suy nghĩ của em gái mình, nhưng mà, hẳn trời sanh có tính đa nghi, liền cảm thấy được chuyện này không đơn

giản như vậy. Hấn đối với trợ lý nói: "Chuyện tôi bảo cậu điều tra không được ngừng, đến lúc cạnh tranh đấu thầu bắt đầu còn hơn mười phút, tôi sẽ làm cho người ta an bài để xây dựng Phi Tầm lên thuyết trình sau cùng, trước đó tôi muốn có được tin tức xác thực về Phi Tầm"

"Tôi hiểu rõ." Trợ lý gật đầu, lập tức đi ra ngoài, gọi điện thoại cho người của bọn họ, bảo bọn họ điều tra thật tốt.

Hỗ Sĩ Minh nhìn thoáng qua cô em gái không đồng ý với cách làm của mình, cười nói: "Cẩn thận vẫn tốt hơn, không có xác thực được Phi Tầm cùng Bùi Dịch không có vấn đề gì, anh vẫn không thể an tâm."

Hỗ Minh Phi có vẻ dăm chiêu nói: "Anh, có lẽ anh đúng."

Cô ta nói xong, quay đầu nhìn về phía Tô Thi Thi đang ngồi trong góc kia, nhìn đến người phụ nữ kia lạnh nhạt ngồi ở chỗ đó, trong lòng cô ta liền tức giận.

Lần trước Tô Thi Thi bọn họ để cho cô ta nhục nhã đến không chịu nổi như thế, cục tức kia cô ta vẫn không nuốt xuống được.

"Tô Thi Thi, người đàn ông của cô đã bị đánh bại, tôi thật không biết cô còn có mặt mũi gì tới nơi này!" Hỗ Minh Phi ở trong lòng nghiêng răng nghiêng lợi nói, "Tôi sẽ cho các người càng thêm thất bại thảm hại!"

Mà bên kia chỗ Đoàn gia đang ngồi, Đoàn Kế Hùng nghe được thư ký của mình báo cáo, chân mày cau lại: "Cái con tiện nha đầu kia tại sao lại đến đây?"

Ngồi ở bên cạnh ông ta Nhậm Tiểu Vi, cũng hướng về phía Tô Thi

Thi đang ngồi âm thầm lờm một cái, quay đầu hướng về chồng mình nói: "Có lẽ chỉ là trùng hợp, Tiểu Dịch cũng không có xuất hiện. Cô ta có thể là không cam lòng, muốn đến đây để xem kết quả."

"Hừ, nó cùng Bùi Dịch tình cảm không phải rất tốt sao? Bùi Dịch đều đã bị đánh bại, nó lại vẫn có tâm tình đến đây xem?" Đoàn Kế Hùng chung quy là lão hồ ly tung hoành thương trường nhiều năm như vậy, đối với chút chuyện này trực giác tương đối nhạy.

Ông ta nghĩ nghĩ vẫn lại là đối với thư ký của mình nói: "Giữ nguyên kế hoạch tiến hành, tôi muốn có vẹn cả đôi đường."

"Cái này..." Thư ký có chút do dự, nhìn xem Nhậm Tiểu Vi.

Nhậm Tiểu Vi cũng là nhượng mày, không quá đồng ý cách làm của Đoàn Kế Hùng, nhưng hơi suy nghĩ một chút, vẫn lại là đối với thư ký gật gật đầu.

Thư ký bất đắc dĩ, đành phải đi ra sắp xếp theo kế hoạch rồi.

Chờ thư ký ra ngoài, Nhậm Tiểu Vi ghé sát vào bên tai Đoàn Kế Hùng nhỏ giọng nói: "Ông làm như vậy, sẽ chọc giận Bùi Dịch. Ông cũng không phải không biết tính tình của nó!"

"Hừ, chuyện đó so với cái này công trình này quan trọng hơn sao? Bà đừng quên, Đoàn gia cần nhờ cái công trình này khởi tử hồi sinh, bằng với tình cảnh hiện tại..." Ông ta nói xong đề thanh âm thấp hơn vài phần, lạnh giọng nói, "Tôi hi vọng bà một lòng theo tôi, về sau của tôi toàn bộ đều là của Đồng Đồng, tôi nghĩ Tiểu Dịch nể mặt Đồng Đồng sẽ hiểu thôi."

"Cái này..." Nhậm Tiểu Vi nghĩ tới con trai, lòng nhất thời liền mềm ròi.

Bà quả thật nên vì tương lai của đứa con trai nhỏ mà suy xét, bằng không một khi những chuyện kia bị bại lộ, bà thật sự không biết, bà cùng con trai nhỏ của mình phải như thế nào mới sống sót được trong cái xã hội đen tối này.

"Không được, mình nhất định phải nắm chắc cơ hội lần này." Nhậm Tiểu Vi gầm cắn răng.

Bà âm thầm nhìn về phía Tô Thi Thi lờm một cái, ở trong lòng yên lặng thờ dài.

"Tô tiểu thư, cô tự cầu nhiều phúc đi, chỉ trách cô không biết tự lượng sức mình, muốn bên cạnh con trai tôi, cô làm sao xứng với nó?"

Mà thời gian từ từ tới gần, cuối cùng cạnh tranh đấu thầu cuối cùng cũng bắt đầu rồi. Tô Thi Thi cũng không biết chính mình lại bị người khác theo dõi, cô chỉ là an tĩnh ngồi ở chỗ kia, chờ hội nghị bắt đầu.

Chương 354: Thi Thi bị mang đi

Edit: Thảo Thanh

Beta: Ryeo

Cuộc cạnh tranh đấu thầu chính thức bắt đầu, dựa theo hình thức rút thăm theo thứ tự lên thuyết trình, mà người lên đầu tiên chính là Đoàn thị.

Đoàn thị cử ra chính là một nhà thiết kế kinh nghiệm phong phú. Thiết kế cả một thôn to lớn, cực kỳ phong phú đặc sắc, có thể nói là một khởi đầu tốt đẹp.

Tuy Tô Thi Thi không muốn gặp Đoàn Kế Hùng bọn họ, nhưng đối với thực lực của Đoàn Thị, vẫn không dám khinh thường.

Đoàn thị có thể trở thành một trong Tứ Đại Gia Tộc sừng sững ở Bắc Kinh này, thực lực khẳng định không thể nghi ngờ, mà bây giờ đối với cạnh tranh đấu thầu thôn Thành Trung mang nhiều lợi ích như vậy hiển nhiên là sẽ không từ thủ đoạn.

Tô Thi Thi ngồi ở một góc khuất của căn phòng, có thể thấy toàn bộ tình hình của hội trường. Cô nhìn qua, nhìn thấy Đoàn Kế Hùng cùng Nhậm kè vai ngồi cạnh nhau.

Cô cho dù lúc ngủ cũng muốn làm cho ông ta phải hối hận, giờ phút này ngồi trông rất mạnh mẽ kiên cường.

Tô Thi Thi khóe miệng chậm rãi nhếch lên: "Nếu là chỉ thế thôi, vậy ông đối với bản thân có phải tự tin quá rồi không?"

Tô Thi Thi trong mắt hiện lên một nét cười lạnh: "Đợi đi rồi ông sẽ biết ông sẽ thảm hại tới mức nào!"

Lúc trước cô từng nghe Bùi Dịch và Tần Phong nói qua, Đoàn thị rất coi trọng dự án công trình thôn Thành Trung này. Đối với Đoàn Kế Hùng mà nói, đây là cơ hội vùng lên, bằng không Đoàn Thị tương lai thật quá mịt mờ, chắc chắn sẽ bị mấy gia tộc khác từ từ chiếm đoạt.

Chỉ cần tưởng tượng bộ dạng tuyệt vọng của Đoàn Kế Hùng, trong lòng Tô Thi Thi không biết như thế nào, vậy mà dâng lên một chút vui sướng.

"Thượng đế thật là công bằng, ông trước kia dựa vào tài sản của bà ngoại tôi, làm cho Đoàn Thị cải tử hoàn sinh, hiện tại nên trả lại." Tô Thi Thi âm thầm xiết chặt quả đấm.

Cô đợi ngày này cũng quá lâu rồi!

Làm cho lòng cô có chút bất an chính là, Đức An vốn là đại diện của công ty Phi Tầm mà lại biến đâu mất tăm, cuối cùng một công ty khác lên thuyết trình. Đẩy Phi Tầm xuống cuối cùng.

Mà Hồ Sĩ Minh đại diện cho xây dựng Minh Đĩnh cũng là người thứ ba lên sân khấu, do Hồ Sĩ Minh tự mình giới thiệu.

Nhìn thấy người đàn ông điên khùng lại có chút tà mị khó đoán kia, đứng trên sân khấu phút chốc, Tô Thi Thi ánh mắt hí lên.

Không thể không thừa nhận, người đàn ông này bộ dạng cũng rất tuấn tú, nhưng trong lòng Tô Thi Thi thì hẳn so với Bùi Dịch kém hơn

một chút, nhưng mà vẫn có thể mê chết một cô gái.

Mà chỗ Hồ Sĩ Minh mang đến bản thiết kế, trái lại làm cho Tô Thi Thi ánh mắt sáng ngời.

Hồ Sĩ Minh đứng ở trên bục, có một sức hấp dẫn làm cho người ta không thể bỏ qua, ngay cả người chủ trì đứng bên cạnh hẳn cũng có cảm giác lo sợ không dám ngăn cao đầu.

Hồ Sĩ Minh không có quan tâm, chỉ là giới thiệu thiết kế của bản thân.

"Thôn Thành Trung, tập hợp những phong cảnh đặc sắc lại cùng một thể, xem ngang bằng sự giàu có của cả trái đất, nhưng bây giờ lại có một thôn mang hình ảnh thu nhỏ khác Địa Cầu đang xuất hiện trên thế giới, nơi này sẽ có cách nhìn kiểu dáng khiếm người ta muốn thể nghiệm."

Hồ Sĩ Minh ở trên bục chậm rãi nói xong, điềm tĩnh, tự tin, cả người tỏa ra hooc-mon nam tính mạnh mẽ.

Tô Thi Thi liếc mắt nhìn một chút, thế nhưng phát hiện đại bộ phận người đến đây đều là phụ nữ. Mà lúc này, rất nhiều cô gái hai con mắt tỏa ánh sáng nhìn Hồ Sĩ Minh, chỉ thiếu chưa biến thành đôi mắt trái tim nhìn hẳn rồi.

"Cũng quá khoa trương đi?" Tô Thi Thi nhìn thấy một chị gái ngồi bên cạnh mình, chị gái này kích động mà chảy cả nước miếng.

Tô Thi Thi yên lặng hướng qua bên cạnh nhích lại gần, cũng đã bị khiếp sợ rồi.

Sức hấp dẫn của Hồ Sĩ Minh có lớn như vậy không?

Những người này có phải bị mù hay không?

Ngay tại lúc Tô Thi Thi suy nghĩ miên man, đột nhiên có một trận vỗ tay kịch liệt. Thế mà bất tri bất giác ngay không biết lúc nào, Hồ Sĩ Minh đã diễn thuyết xong rồi.

Hiển nhiên những giám khảo cùng những khán giả đều vô cùng tán thưởng tác phẩm thiết kế của hắn.

Mà lần này bỏ phiếu, sẽ thông qua bằng phương phức tiến hành bỏ phiếu bởi giám khảo và khán giả xem trực tiếp.

Các công ty sau khi giới thiệu xong, khán giả sẽ tiến hành bỏ phiếu. Cho nên đối với việc càng lên thuyết trình sau càng bất lợi, Tô Thi Thi vừa rồi cũng đang nghĩ tới điểm này, mới cảm thấy việc công ty Phi Tầm bị đẩy xuống cuối cùng có chút không công bằng lắm.

Trừ phi công ty xây dựng Phi Tầm có được bản thiết kế xuất sắc hơn nhiều, lại có khả năng thuyết trình thu hút khán giả nơi đây hơn. Nếu không muốn vượt qua xây dựng Minh Đỉnh, có chút khó khăn rồi.

Hồ Sĩ Minh đi xuống liền cùng với khán giả và ban giám khảo gật đầu thăm hỏi. Trợ lý của hắn vội vàng đi lên thu thập đồ vật này nọ.

Ngay lúc Hồ Sĩ Minh xuống dưới, không biết cố ý hay vô tình, đột nhiên nhìn phía dưới ngay chỗ Đoàn gia.

Lúc này Đoàn Kế Hùng sắc mặt xanh mét, lạnh lùng nhìn Hồ Sĩ Minh, quả đấm gắt gao xiết chặt, hận không thể chửi ầm lên.

"Tiểu tử này đắc ý quá rồi!" Đoàn Kế Hùng trong lòng tức muốn chết, vừa rồi thiết kế của xây dựng Minh Đỉnh vừa đưa ra, ông ta liền cảm

giác được sự uy hiếp.

Thiết kế của xây dựng Minh Đình sẽ tuyệt đối không kém so với Đoàn gia, hiện tại liền xem ai được ủng hộ hơn.

Vốn dĩ Đoàn Kế Hùng đắc chí bởi vì mình là người thứ nhất lên sân khấu, nhưng mà vừa rồi ánh mắt kia của Hồ Sĩ Minh nói cho ông ta biết, hẳn là cố ý.

Xem ra hẳn đã âm thầm thao túng, trong lòng Đoàn Kế Hùng có chút bất an.

Ông ta vốn dĩ để cho công ty xây dựng Phi Tâm thuyết trình cuối cùng, cho dù bản thiết kế có tốt cũng sẽ không được chú ý nhiều. Ban đầu ông ta tính toán để cho xây dựng Minh Đình thuyết trình thứ tự thứ hai từ dưới đếm lên, nhưng hiện tại là xếp hạng vị thứ ba...

"Chẳng lẽ chúng ta chắc chắn thất bại thật sao?" Đoàn Kế Hùng không dám khẳng định, có chút thấp thỏm không yên.

Nhưng chuyện cho tới bây giờ chỉ chờ kết quả cuối cùng mà thôi.

Thư ký của Đoàn Kế Hùng cũng đã về tới chỗ ngồi, lúc này nhận được chỉ thị của Đoàn Kế Hùng lại lặng lẽ rời khỏi vị trí.

Bây giờ tổng cộng có bảy công ty tham gia đấu thầu, không khí trong hội trường ngày càng nóng. Dưới sự điều khiển của người chủ trì, thời gian thấm thoát trôi đi, rất nhanh đã đến công ty cuối cùng

"Phi Tầm" Tô Thi Thi lẩm bẩm nhớ kỹ cái tên này, cô nhìn đến Đức An đã lên bục thuyết trình. Ở phần đông ánh mắt, một đầu tóc bạch kim kia lấp lánh chói lóa, làm người ta không chú ý cũng khó.

Đức An là người Phương Tây, ngũ quan lập thể, hơn nữa cách ăn mặc của hắn chói chang, vừa xuất hiện liền khiến cho một đám nam nữ đều kinh sợ.

Chị gái đang ngồi bên cạnh Tô Thi Thi kia, đang hiện vẻ mặt si mê. Tô Thi Thi thì bị cô ta cuốn hút, trên mặt cũng kìm không được mỉm cười, nhưng mà càng căng thẳng thêm nhiều.

Tô Thi Thi nhanh chóng nhìn chăm chăm lên bục, đang muốn xem biểu hiện của Đức An, trong lòng nặng nề bắt đầu đập rối loạn.

Cô không khỏi nhìn bên cạnh, đúng là bóng dáng cô hy vọng của một người nào đó vẫn chưa xuất hiện.

"Cũng không biết Bùi Dịch đã đi nơi nào rồi." Tô Thi Thi cuối cùng vẫn không nghĩ ra rốt cuộc Bùi Dịch đang làm gì. Nếu cô đoán không sai mà nói, đáng lẽ bây giờ Bùi Dịch đã xuất hiện mới đúng.

Nhưng mà Bùi Dịch cũng không dự định lên sân khấu.

"Sau đây xin mời thiết kế sư Đức An của công ty Phi Tầm, lên giới thiệu bản thiết kế của mình cho mọi người." Trên sân khấu truyền đến giọng nói của người chủ trì.

Tô Thi Thi lập tức ngừng suy nghĩ, ngồi nghiêm chỉnh.

Trợ lý của Đức An giúp hắn cắm USB, đưa ra văn kiện, toàn bộ đã được sắp xếp ổn thỏa.

Đức An đứng ở trên bục diễn thuyết, ngón tay thon dài đặt ở trên con chuột, nhẹ nhàng di chuyển một chút.

Cả hội trường cực kỳ yên tĩnh, dường như có thể nghe được tiếng

click chuột răng rắc.

Nhưng cái nháy mắt tiếp theo, khi văn kiện ppt xuất hiện ở trước mắt mọi người khi đó, ánh mắt mọi người trợn to, truyền đến một trận tiếng bực bội.

"Trời ạ, đây là cái gì?"

Đức An đang muốn nói, nhìn dưới kháng đài âm thanh làm ồn ào, vẻ mặt rùng mình. Cúi đầu nhìn thấy, phát hiện phần ppt giới thiệu bản thiết kế không thấy nữa, lại trở thành bức ảnh của hấn cùng với một cô em đang thân thiết!

Mỗi tấm mở ra, một tấm đều là một nhân vật nữ khác nhau!

Mặt Đức An liền tái lại, trong lòng hồi hộp, nghĩ làm sao cũng không ra, thiết kế của hấn đã bị người ta đánh tráo rồi!

"Tại sao có thể như vậy được?" Tô Thi Thi chăm chú nhìn màn hình lớn cũng không thể tin được.

Trò đùa này đã quá lớn rồi!

Cô đang muốn gọi điện thoại cho Bùi Dịch, nhưng di động vừa mới lấy ra, bên cạnh đột nhiên xuất hiện hai người đàn ông thân hình cao lớn đi tới. Hai người mặc đồ Tây đen, sắc mặt không tốt.

"Tô tiểu thư, phiền cô theo bọn tôi một chuyến."

Chương 355: Sư phụ hẳn là ai?

Edit: Thảo Thanh

Beta: Ryeo

Hội trường lộn xộn, rất nhiều người đều nhìn chăm chăm trên sân khấu đột nhiên xuất hiện một màn như vậy, cũng không có để ý góc khuất bên này đã xảy ra chuyện gì.

Hai người đàn ông mặc áo đen kia nói tiếng rất nhỏ, hơn nữa chỉ hướng thẳng về phía Tô Thi Thi, chị gái ngồi bên cạnh Tô Thi Thi đang hăng say nhìn trên bục kia, cũng chưa phát hiện chuyện gì lạ thường.

Tô Thi Thi nhướn mày, lạnh giọng hỏi: "Các người là ai?"

"Chúng tôi là người của Bùi tiên sinh phái tới." Một người đàn ông trong đó nói.

"Bùi Dịch phái tới?" Tô Thi Thi cẩn thận liếc mắt một cái, trong lòng rung mình. mấy người này xem chừng là vệ sĩ, nhưng rất lạ mặt, hơn nữa thái độ đối với cô không tốt.

Người của Bùi Dịch làm sao có loại thái độ như thế này?

"Tôi bây giờ cũng không muốn đi." Tô Thi Thi ngồi ở tại chỗ không cử động, tay lén lút lấy di động, định gọi cho Bùi Dịch ngay.

Nhưng chớp mắt, tay của cô đã bị bắt được, sau đó không đợi cô phản kháng. Hai người vệ sĩ vừa kéo, vừa bịt miệng của cô rất nhanh hướng về phía lối ra đi.

"Ưm Ưm Ưm..." Tô Thi Thi liều mạng giãy dụa, nhưng hai người này rõ ràng có phòng bị, từ đầu không cho cô phản kháng, kéo cô nhanh chóng rời khỏi chỗ ngồi.

Mà lúc này cả sân khấu, có lẽ có người thấy được tình hình bên này, nhưng mà mọi người vẫn chưa chú ý tới. Tinh thần của mọi người đều tập trung ở chỗ người trên bục kia, nhìn thấy triển lãm giương chiếu của Đức An.

"Đức An tiên sinh, đây là mở màn làm cho không khí nóng lên phải không?" Người chủ trì chờ một lúc lâu, vội vàng xoa dịu, " Tôi cùng mọi người quả thật kinh hoàng rồi! Như vậy kế tiếp xin mời Đức An tiên sinh bắt đầu giới thiệu bản thiết kế của mình đi."

Hắn nói xong đợi vài giây, cũng không thấy Đức An có hoạt động gì khác, Đức An chỉ đứng yên tại chỗ, nhìn chăm chăm trên màn hình những bức ảnh của chính mình cùng mấy cô em kia.

Một bàn tay nâng cằm, không biết suy nghĩ cái gì. Từ trong mắt hắn hiện ra một tia tò mò. Có lẽ chính hắn cũng không nhớ rõ, cùng quá nhiều cô gái qua lại như vậy, có lẽ hiện tại đang nhớ lại những kỷ niệm tốt đẹp này.

"Đức An tiên sinh?" Người chủ trì xấu hổ không biết nói cái gì. Hắn tìm cho Đức An một bậc thang đi xuống, điều này có thể buồn thảm chết hắn rồi. Hiện tại là đang trực tiếp khắp cả nước, không biết có bao nhiêu người đang xem!

"Ngài Đức An, còn muốn tiếp tục tiến hành thuyết trình không?" Lúc

này trên ghế ngồi của ban giám khảo, có một vị Lão Tiền Bối rất có quyền lực, trầm giọng hỏi.

Đức An lúc này mới đột nhiên xuất thần trở về, a... một tiếng.

Sau đó có một chút xấu hổ gãi tóc, nói với vị giám khảo kia: "Thật ngại quá, tôi đang suy nghĩ những bức ảnh này tới như thế nào?"

"Oa, không thể phủ nhận, chụp rất khá."

Hắn nói xong tự mình nở nụ cười, như vậy giống như là sự nghịch ngợm của thiếu niên bình thường không rành sự đời. Người chủ trì cùng người xem và ban giám khảo đều đã không có nói gì.

Tâm của vị thiết kế này cũng quá lớn!" Vậy Ngài Đức An còn muốn tiến hành diễn thuyết không?" Người chủ trì lại cẩn thận hỏi nhỏ một tiếng.

"Tôi thấy từ đầu không cần phải tiến hành diễn thuyết nữa, công ty Phi Tầm trực tiếp bị loại."

Trong đó một vị nữ giám khảo tức giận nói, "Đây là trường hợp như thế nào, hành vi của nhà thiết kế Đức An đã sắp đặt sẵn, hiển nhiên là không tôn trọng cuộc đấu thầu này. Thậm chí là sỉ nhục người dân của đất nước ta, ta Bắc Kinh cũng không nhất thiết hoan nghênh vốn đầu tư xí nghiệp nước ngoài như Phi Tầm."

"Lời này có thể nói không chút khách sáo, vị giám khảo này rõ ràng muốn làm lớn chuyện. Cái mũ đội đầu lớn như vậy ném xuống, công ty Phi Tầm rõ ràng bàn giao không thành rồi."

Vị nữ giám khảo kia là người của Hồ gia, lúc này ở phía Hồng gia có chút đăm chiêu nói: "Xem ra Hồ Sĩ Minh đối với cuộc đấu thầu lần

này nhất định phải có."

Ngồi ở bên cạnh Hồng gia ra vẻ tiếc nuối nói. Hấn căn bản nghĩ đến Bùi Dịch sẽ quay trở lại, nhưng hiện tại xem ra là hấn đã đánh giá cao Bùi Dịch rồi.

"Nhất định phải có sao?" Hồng gia thì thầm tự nói, ánh mắt nhìn chằm chằm Đức An trên đài, khóe miệng từ từ gợn lên, lộ ra một nụ cười thích thú.

Nhưng thật ra lần đầu tiên hấn thấy người ở đây bị loại trực tiếp trên sân khấu, thiết kế sự bị vu khống bôi nhọ danh tiếng vẫn tỏ ra không sao cả.

Nếu hiện tại biết Đức An là người bị hãm hại. Mà phải biết rằng đối với thiết kế sư này, khả năng thiết kế dĩ nhiên quan trọng, nhưng danh dự cũng rất quan trọng hơn nưaz nếu lúc này đây xử lý không tốt, danh tiếng của Đức An nhất định bị hủy, nhưng Đức An lại hoàn toàn không nóng vội.

"Cha, chúng ta làm sao bây giờ?" Hồng Hưng Nhiên nhỏ giọng hỏi. Hồng gia liếc mắt một cái nhìn con trai mình, cười nói: "Không kết thúc thì không ai biết kết quả, hãy chờ xem."

Hồng Hưng Nhiên dĩ nhiên nghe hiểu được lời nói của cha mình, yên lặng ngậm miệng lại, xem ra cha anh ta đã sớm có tính toán. Mà lúc này Đức An trên sân khấu, hấn trên thực tế là đại biểu của công ty Phi Tầm đang bị ban giám khảo cùng khán giả gây khó dễ, lúc này người chủ trì công bố hạng nhất số lượng tin nhắn của công chúng.

Rất nhiều người xem đều đã gọi điện chống lại công ty Phi Tầm tiếp tục tham gia tiến hành cạnh tranh. Do vì lần đầu tiên gặp chuyện này, nên ban giám khảo lấy hình thức bỏ phiếu để quyết định công ty Phi

Tìm có nên tiếp tục tiến hành biểu diễn hay không.

Ở thời điểm người chủ trì nói những lời nói này, Đức An nhíu mày, nói một câu giải thích: "Thiết kế của tôi bị người tôi đánh tráo, tôi sẽ tìm được chứng cứ."

"Thật có lỗi, hiện tại không có thời gian cho anh tìm chứng cứ, chúng tôi chỉ nhìn vào kết quả." Vừa rồi lời nói cay nghiệt của vị nữ giám khảo kia là người của Hồ gia. Cô ta nói xong, quay đầu nhìn về phía các giám khảo khác, "Mọi người cùng nhau đến bỏ phiếu đi, tôi phản đối công ty Phi Tầm tiếp tục đấu thầu."

Một vị giám khảo nam ngồi ở bên phải cô ta nghĩ nghĩ, nói: "Nếu ngài Đức An nói oan uổng, tôi cảm thấy nên cho anh ta một cơ hội nữa."

Tiếp đó lại có một vị giám khảo khác lại tỏ ý cho công ty Phi Tầm một cơ hội, nhưng vẫn y như cũ vị giám khảo nữ đứng ở bên này, nghiêm khắc yêu cầu chống lại công ty Phi Tầm vì công ty này có hành vi không nghiêm túc.

Trên khán phòng chỗ Hồ gia, Hồ Minh Phi ghé sát vào Hồ Sĩ Minh, nhỏ giọng hỏi: "Vậy người đồng ý giúp công ty Phi Tầm là ai?"

Hồ Sĩ Minh nhìn mấy người kia liếc mắt một cái, nhướng mày, có một cái suy nghĩ không tốt trong đầu: "Là người của Bùi Dịch?"

"Người của Bùi Dịch làm sao có thể giúp công ty Phi Tầm?" Chân mày của Hồ Minh Phi cũng nhíu lại,

"Theo lý mà nói, chuyện này không giải thích được." Hồ Sĩ Minh cũng không hiểu nói

Ngồi ở chính giữa, vị giám khảo lớn nhất mở miệng hỏi lý lịch của Đức An: "Tôi duy trì trung lập."

"Hắn là người của Hồng gia." Trên khán phòng Hồ Sĩ Minh thản nhiên nói. Hồ Minh Phi nhất thời hiểu rõ, khó trách anh trai cô ta cùng Bùi Dịch bọn họ cùng nhau tìm Hồng gia hợp tác, cho dù bản thân Hồng gia không trực tiếp tham dự công trình trong thôn Thành Trung, nhưng mối quan hệ của Hồng gia cực kỳ rộng lớn.

Chính là nói vị giám khảo giữ vị trí trung lập kia, là một ngôi sao sáng trong giới kiến trúc giống như là một nhân vật, rất nhiều chuyện nói một không hai. Mà lúc này ông ta giữ vị trí trung lập, hiển nhiên Hồng gia bày mưu đặt kế.

Hồng gia đối với loại chuyện này cùng nhiều người duy trì mối quan hệ hợp tác, cho nên hiện tại đối với ông ta mà nói, lựa chọn tốt nhất chính là duy trì trung lập.

Như vậy, kết quả bỏ phiếu của hội trường đồng ý cùng với phản đối đều chiếm một nửa, tương đương không có kết quả.

Lần này đến phiên người chủ trì gặp khó khăn, nhưng số đông tiếng hô bên ngoài là ý muốn nhất trí, đều cảm thấy được nên hủy bỏ tư cách tham dự của công ty Phi Tâm.

Đức An nhìn thấy như vậy, nâng tay nhìn đồng hồ đột nhiên nói thềm một câu: "Muốn ồn ào tới khi nào? Chê tôi không đủ mặt mặt phải không?"

"Đức An tiên sinh đang nói cái gì?" Người chủ trì đang đứng bên cạnh hắn, làm sao sẽ nghe không rõ ràng hắn đang nói cái, sắc mặt thiếu chút nữa liền thay đổi.

Bọn họ ở trong này vì hấn tranh cãi đến gần chết, muốn giúp hấn đỡ lúng túng. Nhưng mà Đức An tiên sinh này lại không biết tình hình, ngay cả người chủ trì đều muốn đá hấn xuống đài.

"Đức An tiên sinh, nếu ngài không tôn trọng cuộc đấu thầu này, như vậy cần gì phải tới nơi này?" Thái độ của người chủ trì có chút không tốt, hấn là lần đầu tiên nhìn thấy đại diện của công ty có thái độ như thế này.

Đức An trợn mắt liếc người chủ trì một cái, không khách khí nói: "Các người cứ nói thoải mái đi. Lúc trước thiết kế của tôi đã được đưa vào, nhân viên làm việc đều đã kiểm tra, đã kiểm chứng rõ ràng. Nhưng mà cắm vào máy tính đã bị tráo đổi, chuyện này nên giải thích như thế nào?"

Người chủ trì ngậy người, không biết Đức An kia vốn vẫn đối với tình trạng quần bách của chính mình không quan tâm, vì sao lại nổi giận.

Đức An nói xong nhún nhún vai, không để ý tới nói: "Một khi đã như vậy, tôi đây hy vọng sẽ sư phụ của tôi tới diễn giải cho mọi người, thiết kế lúc này đây chính là tác phẩm của sư phụ tôi."

"Sư phụ?" Người chủ trì ngậy người hai giây, lập tức bắt được cơ hội này nói, "Cái vị giám khảo có ý kiến gì không?"

"Tôi hy vọng các vị giám khảo xem qua thiết kế của tôi một lần rồi mới ra quyết định." Đúng lúc này, từ góc khuất của sân khấu truyền ra một giọng nói trầm trầm, theo sau một người đàn ông thân hình cao lớn vững bước hướng tới sân khấu đi tới.

"Sư phụ!" Đức An thấy thầy anh đến, lập tức như sống lại, mà người chủ trì cùng giám khảo trực tiếp choáng váng.

Bùi... Bùi Dịch?

Chuyên mục thả thính đêm khuya....

-Con đối với Trạm Dẫn Lan đã quên rồi sao?

Chưa từng quên!

-Nếu ta nói, Trạm Dẫn Lan còn sống thì sao?

Mọi người ngủ ngon ~!~

Chương 356: Khí phách trần trận

"Quả nhiên là anh." Lúc Hồ Sĩ Minh cùng Hồ Minh Phi nhìn đến Bùi Dịch xuất hiện trên sân khấu khi đó, sắc mặt bá một phen liền tái rồi.

Cùng lúc đó, Đoàn Kế Hùng cùng Nhậm Tiểu Vi sắc mặt cũng thay đổi. Nhất là Đoàn Kế Hùng, sắc mặt tức giận đến đỏ bừng, thiếu chút nữa ói ra máu tươi

"Được lắm!"

Quả nhiên thật là thằng nhóc này! Bọn họ đều đã bị Bùi Dịch lừa, anh vậy mà thật sự cùng công ty Phi Tầm kia có quan hệ, còn là sư phụ của Đức An.

Khả năng làm việc của Đức An trong giới là trình độ rất cao, mà Bùi Dịch lại là sư phụ của hắn như thế...

Đoàn Kế Hùng tức giận đến run cầm cập, trong lòng ần ần, có chút dự cảm bất hảo.

Dựa theo tình huống hiện tại, thiết kế của Đoàn thị cùng xây dựng Minh Đĩnh kiến coi như nhau. Nhưng mà thiết kế của xây dựng Minh Đĩnh ần ần có phần muốn áp đảo Đoàn thị, hiện tại Bùi Dịch vậy mà lại xông ra!

"Bùi Dịch, nếu mày làm cho Đoàn thị thua, tao nhất định sẽ không bỏ qua cho mày, còn có cái tiểu Tiện chúng kia! Đoàn Kế Hùng ở trong lòng hung hăng nói.

Ông ta quay đầu đối với thư ký ở bên cạnh hỏi: "Chuyện kia làm như thế nào?"

Thư ký do dự một chút, nhưng vẫn lại là đối với ông ta nói: "Bọn họ đã mang Tô tiểu thư đi, cũng thông báo với Bùi thiếu gia rồi, tôi nghĩ Bùi thiếu gia hẳn là nên biết nói sao làm rồi."

Đoàn Kế Hùng nhìn về phía sân khấu, người chủ trì đi đến bên cạnh Bùi Dịch, ánh mắt từ từ nheo lại.

May mắn ông ta sớm có chuẩn bị, bằng không bây giờ thật sự thất bại rồi, lúc này trong lòng ông ta vẫn lại là ảm ảm có chút bất an.

Nếu Bùi Dịch không có xem trọng Tô Thi Thi như thế, như vậy kế hoạch của ông ta không phải là toàn bộ ngấm nước nóng rồi!

Bên kia, Hồ Minh Phi cũng có chút khẩn trương, hỏi Hồ Sĩ Minh: "Anh nói, anh ta phí công đi một vòng lớn như vậy, xuất hiện tại nơi này, có phải đã làm cực kỳ nắm chắc rồi hay không?"

Hồ Sĩ Minh sắc mặt rùng mình, nhìn em gái mình liếc mắt một cái, lạnh giọng nói: "Em đối với anh ta cực kỳ có tin tưởng?"

Hồ Minh Phi lập tức lắc đầu: "Đương nhiên không phải, nhưng mà hiện tại chứng minh lo lắng của chúng ta trước đây toàn bộ đều đã thành sự thật rồi. Anh ta trước giờ chưa từng tự mình đánh trận, em chỉ sợ nếu lỡ..."

"Không có nếu lỡ!" Hồ Sĩ Minh lạnh giọng cắt ngang.

Hắn nhìn Bùi Dịch trên sân khấu, quả đấm từ từ nắm chặt, trong mắt lạnh ý chớp lóe rồi biến mất.

"Bùi Dịch, gây thù hằn nhiều như vậy, anh không sợ cả chính mình chết như thế nào cũng không biết à!"

Hồ Sĩ Minh hiện tại hận không thể đi lên giết Bùi Dịch, hấn vậy mà lại một lần nữa bị Bùi Dịch bọ họ cho đùa giỡn rồi!

Cái gì đánh người, cái gì Tống Trọng Hạo, Đức An sợ anh, hoàn toàn liền là đang diễn trò cho bọn họ xem! Bùi Dịch đã sớm đem tâm tư mọi người nhìn thấu, coi bọn họ như khí mà ngoạn chơi!

"Tôi ngược lại muốn nhìn thiết kế của anh kinh diễm đến mức nào!" Nếu hiện tại ánh mắt có thể giết người, như thế ánh mắt của Hồ Sĩ Minh cũng sớm đã đem Bùi Dịch thân thể xuyên thủng rồi.

Mà Bùi Dịch đứng ở trên bục, lại như là hoàn toàn cảm thụ không tới không khí quý dị ở nơi đây một dạng. Thần thái của anh tự nhiên đứng ở trên bục, chờ thư ký Vương một lần nữa đưa USB khác cắm vào máy tính, liền muốn bắt đầu diễn thuyết, mâu quang hướng phía trước nhàn chiếu nhạt đảo qua, mở miệng nói: "Thật xin lỗi những chuyện vừa xảy ra với mọi người, Bùi Dịch tôi ở trong này thay đồ đệ Đức An của tôi hướng các vị xin lỗi." Anh nói xong hướng tới khán giả phía dưới cùng giám khảo bên này cuối đầu một cái.

Người đàn ông có giọng nói trầm ổn thái độ cung kính làm cho nơi đây vốn đang tranh cãi ầm ĩ nhất thời yên tĩnh trở lại, tất cả mọi người đều tập trung nhìn anh.

Trong ấn tượng của họ, vị kia vẻ mặt lãnh đạm thần bí khó lường Bùi tiên sinh đó sao?

Bùi Dịch tuy cũng thường xuyên xuất hiện trước truyền thông, nhưng mà cho tới nay anh đều rất ít nói chuyện. Bây giờ sợ là anh muốn

nói, tối đa một lần.

Mà tất cả mọi người như là một lần nữa biết được anh. Người đàn ông này kiêu ngạo nhưng có khiêm tốn, Cuồng Bá lại không mất đi tư chất, là một người làm cho người ta không thể nào nhìn thấu.

Nhưng mà phía dưới khán đài chỗ Tần gia đang ngồi, Tần Phong nhìn đến biểu tình của Bùi Dịch khi đó, mày chậm rãi nhíu lại.

"Sao lại thế này? Cậu ấy cảm xúc giống như không quá đúng." Cũng chỉ có người thật sự thân cận Bùi Dịch như anh mới phát hiện được, Bùi Dịch khóe miệng nhếch lên. Anh chỉ có lúc không kiên nhẫn hoặc là tức giận mới có thể làm như vậy.

"Thi Thi!" Tần Phong đột nhiên nhớ tới cái gì, lập tức từ trên chỗ ngồi đứng lên, không hề nghĩ ngợi liền hướng tới cửa ra đi đến.

Ngay tại lúc anh đi ra, người bọn họ lúc trước phái đi âm thầm bảo vệ Tô Thi Thi một vị vệ sĩ chạy tới, ghé sát vào bên cạnh Tần Phong, thấp giọng nói gì đó.

Tần Phong sắc mặt liền đen lại, lớn tiếng hỏi: "Mang đi nơi nào rồi hả? Mặc kệ dùng cái phương pháp gì, cũng không để cho em ấy thiếu một cọng lông tơ!"

"Dương Dũng vẫn đi theo, chúng ta không dám có hành động gì. Giống như là Bùi tiên sinh bên kia có an bài khác." Vệ sĩ đi theo Tần Phong ra ngoài, một bên nhẹ giọng nói.

Bỗng nhiên Tần Phong đi chậm lại, quay đầu nhìn thoáng qua Bùi Dịch ở trên kia, bật cười lắc lắc đầu.

"Quả nhiên là Bùi Dịch mà, chẳng qua bây giờ phỏng chừng thật sự

đem lông mao của cậu ấy chọc luôn rồi." Anh nói xong liền cùng vệ sĩ đi ra hội trường.

Mà lúc này, Bùi Dịch đã bắt đầu diễn thuyết. Khi anh mở văn kiện thiết kế trong tích tắc đấy, hiện trường yên tĩnh quý dị, ánh mắt mọi người đều đã nhìn chăm chăm màn hình lớn.

Dưới kia tất cả đại biểu các công ty tham dự cạnh tranh lần này, khi bọn họ nhìn đến thiết kế của Bùi Dịch về thôn Thành Trung thôn kia, một đám sắc mặt đều đã thay đổi.

"Xong rồi..." Đây là câu nói duy nhất trong đầu bọn họ bây giờ.

Lúc bản vẽ được đưa ra trong tích tắc đấy, liền ngay cả Hồ Sĩ Minh sắc mặt đều đã trắng.

Nếu là Tô Thi Thi ở trong này, cô nhất định sẽ đối với bản vẽ này cực kỳ quen thuộc. Đêm qua, cô lại vẫn cùng Bùi Dịch tự mình sửa chữa qua trong đó một chút chi tiết, đáng tiếc cô vẫn chưa nhìn đến.

"Lịch sử 5000 năm. Đây là chủ đề thiết kế của tôi. Đem các nơi đặc sắc trên toàn cầu cô đọng lại, dung nhập văn hóa thế giới này gần năm nghìn năm qua. Thôn, chỗ ở, hoặc là du lịch thắng địa, đối với chúng ta mà nói không khác gì một từ lạnh như băng, mà là chính là lòng trung thành."

Bùi Dịch vừa nói một bên click chuột, một bên phân giải bản thiết kế của anh.

"Nó không phải là bản vẽ mặt phẳng trong đầu chúng ta, mà là hình ảnh lập thể. Chúng ta thân ở trong đó, sẽ rõ ràng cảm nhận được chúng ta đang ở bên trong, chúng ta có thể dung hòa vào bên trong đó..."

Giọng nói trầm ổn mang theo từ tính, vang vọng cả tòa hội trường. Tất cả mọi người nghe được đều nhập thần, giống như cũng sớm đã theo Bùi Dịch diễn thuyết tiến vào bên trong bản thiết kế này, cùng thiết kế dung nhập lại, tất cả mọi người lòng tràn đầy hướng tới.

Liền ngay những người đang ngồi trước màn ảnh nhỏ xem truyền hình trực tiếp, đều giống như là bị ngưng trệ một dạng. Có lẽ khán giả trước TV, cũng đều đang hòa nhập đến bản thiết kế tuyệt vời này, lại có một phong cách riêng chưa từng có.

"Thiên tài! Đặc sắc vô cùng!" Đây là tiếng lòng của mọi người, bọn họ giống như đều đã tìm được lòng trung thành.

"Cảm ơn giám khảo, cho tôi vài phút thời gian tới giảng giải thiết kế của mình." Bùi Dịch nói xong lại hướng tới giám khảo cùng với khán giả phía dưới cuối đầu chào, sau đó xoay người liền hướng dưới đài đi mất.

"Bùi tiên sinh?" Người chủ trì u mê, này lại là cái tình huống gì? Trận đấu còn chưa có kết quả mà, như thế nào bỏ chạy rồi hả?

Không tồi người chủ trì kinh nghiệm phong phú, lập tức xoa dịu không khí, hiện trường không khí lập tức lại sinh động hẳn lên, tựa hồ đem những chuyện tiếp sau đó đều đã giao cho Đức An.

"Ô Thi Thi đã xảy ra chuyện?" Lúc này chỗ Hồ gia, Hồ Sĩ Minh đột nhiên hỏi.

"Bằng không, Bùi Dịch hẳn không vội vã liền đi xuống như vậy rồi. Mà còn em mới vừa mới nhìn đến anh ta giống như là có chút không kiên nhẫn." Hồ Minh Phi tiếp lời nói, trong lòng có chút ghen tị.

Cái công trình thôn Thành Trung này đối với bọn họ đều rất quan trọng, Hồ Minh Phi hiểu rất rõ rồi. Đúng là Bùi Dịch liền đi lên thuyết trình một phen, sau đó liền đi rồi.

Cô ta không nghĩ tới Bùi Dịch vậy mà thật sự như thế để ý Tô Thi Thi!

"Đi!" Hồ Sĩ Minh bá một phen từ trên chỗ ngồi đứng lên, xoay người liền đi ra phía ngoài.

Hồ Minh Phi quay đầu oán hận nhìn thoáng qua sân khấu, không cam lòng đi theo.

Kết quả kỳ thật cực kỳ rõ ràng, bọn họ thua, một khắc sau cùng bị Bùi Dịch thắng lợi áp đảo!

Cục tức này làm sao nuốt xuống được!

Mà bên kia, Đoàn Kế Hùng cũng sớm đã dài nghiêm mặt rời khỏi hội trường.

Chỉ có Hồng gia cùng Lan gia không có bất luận cái động tác gì.

"Cậu ấy quả nhiên không làm cho người ta thất vọng." Hồng Hưng Nhiên trong mắt đều là thương thức.

Hồng gia vỗ vỗ bả vai con trai mình, trầm giọng nói: "Con cũng có thể nhìn thấy rồi đó, cậu ấy có bao nhiêu lợi hại. Mới chỉ là bắt đầu, tiểu tử Hồ gia kia tuyệt đối sẽ không cứ như vậy chịu thua, mà hãy chờ xem."

Mà một bên này Tô Thi Thi bị hai vệ sĩ mang theo, trực tiếp đi đến bãi đỗ xe dưới đất, vô luận cô cố tránh thoát như thế nào đều không

có tác dụng. Hai tên vệ sĩ này, thái độ ác liệt, quả thực không hợp tình người.

Tô Thi Thi cúi thấp đầu, tâm tư thần tốc quay cuồng, trong lòng suy tính.

"Chết tiệt, nắm chặt quá đau chết tôi rồi! Còn không tới, tôi sẽ không khách khí nữa rồi!"

Mn sớm an ~!~

Khảo sát tí nào. Có ai là nam ko ta? Chắc ko quá

Chương 357: Anh đánh thắng được sao?

Edit: Thảo Thanh

Beta: Ryeo

Bãi đậu xe không khí nặng nề, dường như biết chuyện xảy ra mọi người đều cố ý phớt người đến đây.

Vào lúc Hồ Sĩ Minh muốn lại nhìn xem Tô Thi Thi sẽ xử lý như thế nào, trợ lý của hắn sốt ruột chạy tới.

"Tổng giám đốc, Âu Châu bên kia có tin tức rồi. Vị phu nhân đứng sau công ty Phi Tâm cùng Bùi tiên sinh có quan hệ, con gái của vị phu nhân kia là "cố nhân" của Bùi tiên sinh." Trợ lý nói xong ghé sát vào tai của Hồ Sĩ Minh, nói một cái tên.

Ánh mắt của Hồ Sĩ Minh vù một chút liền nheo lại, lạnh lùng nhìn chằm chằm trợ lý, "Cậu xác định?"

Trợ lý gật đầu: "Cực kỳ khẳng định đây là tấm ảnh của cô ấy."

Hắn nói xong, đưa ra ảnh chụp cho Hồ Sĩ Minh xem.

Trên đó là ảnh của người phụ nữ, có mái tóc quăn màu đen, mắt ngọc mây ngài, thanh khiết động lòng người, vừa thấy chính là một mỹ nhân.

Người này Hồ Sĩ Minh khoảng thời gian trước từng thấy qua, là hắn

cho người điều tra tài liệu của Bùi Dịch nên thấy qua

"Càng ngày càng thú vị rồi." Ánh mắt Hồ Sĩ Minh hiện lên hứng thú, đột nhiên thay đổi chủ ý, quay đầu về phía bên kia đi tới, "Hẹn Đoàn Phu Nhân cho tôi."

"Đoàn phu nhân? Mẹ của Bùi Dịch?" Trợ lý có chút không hiểu ý nghĩ trong lòng của Hồ Sĩ Minh, nhưng lập tức nghĩ đến cái gì, lại đột nhiên nghĩ thông rồi.

"Tổng giám đốc không hổ là tổng giám đốc, lúc này đoán chừng hẹn mẹ của Bùi tiên sinh là tốt nhất?"

"Anh, các người lại nghĩ ra cái chuyện bí hiểm gì rồi?" Hồ Minh Phi đuổi theo.

Hồ Sĩ Minh bước chân hơi ngừng lại rồi quay đầu nhìn em gái mình nói: "Chuyện sắp tới em hãy về nhà phòng tránh một chút, về công ty, anh trở về rồi bàn kỹ với em hơn."

Hồ Minh Phi sừng sốt, nhưng vẫn nghe và gật đầu, xoay người hướng tới bên kia đi đến.

Cô ta tự biết anh trai mình đã có biện pháp, cô ta không nghĩ muốn gây thêm phiền.

Chuyện lần này, để Bùi Dịch đánh úp thắng một mẻ lớn, phỏng chừng những nhà khác đã loạn

"Ô Thi Thi, bọn họ đem hết sự tức giận trút hết trên người cô, cô vui không?" Hồ Minh Phi cười lạnh, cô ta đã sớm nghe được tin tức, biết được là người của Đoàn Kế Hùng mang Ô Thi Thi đi.

"Cô tốt nhất đừng gặp chuyện không may, tôi còn không đem cô hung hăng dẫm trên mặt đất, cô làm sao có thể gặp chuyện không may chứ?" Hồ Minh Phi đi đến bên cạnh chiếc xe mở cửa đi vào, rất nhanh rời khỏi nhà hát.

Mà bên kia, người mới được nhắc tới, Tô Thi Thi đang phùng phùng lửa giận, lúc này đang bị hai tên vệ sĩ đưa tới bãi đậu xe dưới lòng đất.

Tô Thi Thi nhìn bốn phía ngọn đèn mờ mịt, lại nhìn hai tên vệ sĩ, thật lòng đề nghị nói: "Các người bây giờ thả tôi đi vẫn còn kịp."

"Câm miệng," tên vệ sĩ giơ tay làm ra vẻ định đánh cô, "Nói thêm một câu nữa tôi liền đánh chết cô!"

"Các người sợ nghe tôi nói chuyện?" Tô Thi Thi dơ tay đem mặt mình nghênh đón đầy khiêu khích, "Nếu không sợ Bùi Dịch trả thù mà nói, cứ việc đánh, dù sao tôi đánh không lại các người."

"Đừng cùng với cô ta nói lời vô ích, chúng ta nói không lại cô ta đâu." Người vệ sĩ còn lại nhắc nhở đồng bọn của mình. Bọn họ sớm đã có người dọn dò qua, ngàn vạn lần đừng cùng Tô Thi Thi nói những lời vô ích, bằng không chết rất thê thảm.

"Lá gan nhỏ như vậy, còn làm chuyện bắt cóc? Thật tình không biết các người nghĩ thế nào?" Tô Thi Thi bất đắc dĩ thở dài, động tay một phát nói, "Các người nắm đầu tôi muốn chết rồi, trên tay tôi có vết thương, Bùi Dịch sẽ không bỏ qua cho các người đâu."

Hai tên vệ sĩ biến sắc, nhưng vẫn bình tĩnh nói: "Khoảnh khắc chúng tôi mang cô đi anh ta đã không tha cho chúng tôi rồi, cô cũng đừng mong làm lung lay ý chí của bọn tôi, từ bỏ hy vọng đi."

"Đoàn Kế Hùng cho các người bao nhiêu tiền, để cho các người mạo hiểm sinh mạng mình tới bắt cóc tôi?" Tô Thi Thi nói xong nở nụ cười, "Bất quá các người yên tâm, tôi một xu cũng không cho các người, bởi vì việc các người làm không hề có giá trị."

Hai tên vệ sĩ ngậm miệng lại, quyết định không để ý tới cô.

Tô Thi Thu tự nhiên nói: "Nghĩ ông nội tôi bảo các người bắt tôi đi, là muốn làm cho Bùi Dịch từ bỏ cuộc đấu thầu, đáng tiếc ông ta thất bại rồi, bằng không bây giờ các người cũng sẽ không bắt tôi."

"Tôi đoán không lầm thì," cô nói xong ngửa đầu có vẻ đăm chiêu nói, "Hiện tại buổi đấu thầu đã kết thúc, người đàn ông của tôi đã toàn thắng. Về sau anh ấy sẽ rất nhanh thu mua Đoàn gia, mà các người vì vài người Đoàn gia mà bán mạng như vậy...."

Cô nói xong tăng thêm ngữ khí, gần từng chữ nói: "Sẽ chết cực kỳ thảm!"

Hai tên vệ sĩ thân thể cứng đờ, hiển nhiên có chút do dự rồi. Ngay lúc bọn họ còn đang hoảng thần một cái, Tô Thi Thi đột nhiên hướng tới một người trong đó hung hăng đánh trên người hắn, sau đó lại đạp trên bụng của tên khác, nhấc chân liền hướng tới bộ vị trọng yếu của hai người đá mạnh, rồi co chân chạy.

Cùng lúc đó la lớn: "Dương Dũng, anh đang ở nơi nào, còn không ra, tôi liền đem anh xào!"

Ngay lúc cô vừa ngừng la một khắc, phía trước đột nhiên truyền đến một bóng đen, Dương Dũng với tốc độ kinh khủng vọt tới trước mặt bọn họ, nhấc chân liền hướng tới hai tên vệ sĩ đá qua.

"Ầm!" Hai cái người to con bị đá bay trên mặt đất, phát ra tiếng kêu.

"Dương Dũng, anh làm gì giờ mới xuất hiện!" Tô Thi Thi xoa cổ tay, thở phì phì hướng tới Dương Dũng đi đến.

Trên tay cô đều có vết hồng ấn, thật sự rất đau.

Vừa rồi nếu không thử thăm dò hai tên vệ sĩ này, nắm chặt cơ hội làm bọn họ lơ là, cô cũng không biết bị bọn họ kéo đi tới khi nào.

Tô Thi Thi ngay từ đầu cũng là xem thử vận may của mình thôi.

Người làm loại chuyện này bình thường đều là rất ít nói chuyện, nhưng hai tên vệ sĩ này vậy mà trả lời cô, còn có thể cùng cô lý luận. Tô Thi Thi lúc ấy liền có chủ ý.

Một người chỉ cần đồng ý nghe cô nói chuyện, hơn nữa nguyện ý nói chuyện với cô, như thế cô liền có biện pháp để cho hấn phân tâm,

Tô Thi Thi đúng là bắt được trong nháy mắt đó, mới thắng vì đánh bất ngờ.

Đúng là khi cô đi đến trước mặt Dương Dũng, lại nhìn thấy anh vẻ mặt cổ quái nhìn cô, nhìn qua có vẻ bất đắc dĩ.

"Như thế nào..." Tô Thi Thi đột nhiên ý thức được bất thường, vội nhìn bốn phía. Chỉ thấy bốn phía không biết từ khi nào, vậy mà quây quanh một đám vệ sĩ mặt áo đen.

Tô Thi Thi khóe miệng giật giật, nhỏ giọng hỏi Dương Dũng: "Hắn không phải người của chúng ta?"

Dương Dũng bất đắc dĩ gật đầu, bằng không anh làm sao có thể không cứu được người? Chính là bởi vì phát hiện bốn phía có rất

nhiều người của Đoàn gia.

"Ha ha...." Tô Thi Thi cười gượng, cô muốn khóc, nhỏ giọng hỏi: "Bùi tổng yêu quý của chúng ta hẳn đã có chuẩn bị rồi?"

Anh liền siêu cấp bất đắc dĩ liếc Tô Thi Thi một cái: "Tô tiểu thư, tôi đề nghị cô sau khi trở về hung hăng trừng phạt Bùi tiên sinh một phen."

"Ách..." Tô Thi Thi buồn bực rồi.

Chuyện đó sau hãy nói, hiện tại làm sao bây giờ? Cô quả thực không thể tin được Bùi Dịch vậy mà không có chuẩn bị, đúng là nghe ý của Dương Dũng, giống như Bùi Dịch thật sự không phải người tới đây.

Tô Thi Thi đứng bên cạnh Dương Dũng, nhẹ nhàng lôi kéo tay áo anh: "Anh đánh thắng được sao?"

Dương Dũng nhìn hai mươi mấy người đang bao vây bọn họ lại kia, khóe miệng giật giật, hôm nay nói chuyện dường như cũng đặc biệt nhiều: "Bọn họ cùng nhau xông lên lấy thịt đè người thôi cũng có thể đè chết tôi rồi, cô cảm thấy tôi đánh thắng được sao?"

"Cũng đúng, quá nhiều người rồi." Tô Thi Thi xấu hổ gật đầu, hối hận đến nỗi ruột đều đã tái rồi.

Sớm biết như vậy cô đã kéo dài thời gian, hiện tại làm sao bây giờ? Bọn họ có thể bị đánh chết hay không?

Mà lúc này, phía trước truyền đến một hồi tiếng bước chân, Tô Thi Thi trong lòng vui vẻ, tưởng Bùi Dịch chạy tới. Nhưng tập trung nhìn vào, phát hiện người đến dĩ nhiên là hận không thể chết cô, ông nội cô!

"Cái con tiện nha đầu này, xem chuyện tốt mà làm đi, Đoàn gia hiện tại rất cuộc sắp bị hủy rồi, mà vui vẻ lắm chứ gì!" Đoàn Kế Hùng được thư ký diu đỡ, đi qua liền chửi ầm lên. Sắc mặt ông ta đỏ lên, thở hồng hộc, giống như bất cứ lúc nào đều cũng có thể thổ huyết.

Mặt Tô Thi Thi từ từ trầm xuống, cùng Dương Dũng trao đổi sắc mặt một chút.

Nhìn qua, không dễ dàng phát hiện.

"Bùi Dịch, trước khi anh tới, em sẽ bảo vệ tốt bản thân mình."

Tô Thi Thi ở trong lòng lặng lẽ nói. Cô vĩnh viễn sẽ không quên lúc trước cô trèo tường mang theo Đoàn Tinh Đồng chạy trốn ngày đó, Bùi Dịch sợ hãi đến thế nào.

Bây giờ, cô sẽ không để cho mình lại gặp thêm nguy hiểm nào nữa!

"Đừng sợ, Bùi tiên sinh sẽ không để cho cô có việc gì đâu." Dương Dũng đứng bên cạnh Tô Thi Thi nhỏ giọng nói.

Tô Thi Thi âm thầm gật đầu, vào lúc này, điện thoại cô giấu ở trong túi quần áo, rung lên.

Ánh mắt Tô Thi Thi nhíu lại, mặt không đổi sắc hướng về phía cửa ra nhìn qua, nhìn thấy bóng dáng quen thuộc khi đó, lòng của cô trở mạnh mẽ.

Anh, đúng lúc chạy tới.

Như thế--

Tô Thi Thi nhìn thấy trước mắt Đoàn Kế Hùng tức sùi bọt mép, lãnh ý trong mắt chợt lóe rồi biến mất.

Cô cùng ông nội mình những chuyện xung đột trước đây, lúc này hãy tính toán một chút đi!

đang up lại chương nó hơi loạn tí, mọi người nhớ load lại nhé

Chương 358: Ông nên chống đỡ được

Edit: Thảo Thanh

Beta: Ryeo

"Ô Thi Thi, cái con tiện nha đầu này, mà thật sự quên dòng máu trong người mà là của nhà ai rồi hả?" Đoàn Kế Hùng vừa thấy Ô Thi Thi liền chửi ầm lên.

Hai con mắt ông ta đỏ tươi, tròng mắt trũng đến độ muốn lòi ra, bộ dạng đó cực kỳ hung hăng.

Tô Thi Thi vốn dĩ còn đang nghĩ phải làm như thế nào để cho thương tổn nhỏ nhất, thấy một màn như vậy, lòng càng thêm trầm xuống, im lặng cười lạnh.

Cô còn chờ mong cái gì? Đã sớm biết như vậy không phải sao? Ông nội của cô hận không thể xông lên giết chết cô!

Ở trong mắt Đoàn Kế Hùng, những đứa con gái như cô chỉ là thứ rẻ tiền không bằng rơm rác, vĩnh viễn chỉ có thể làm vật hy sinh cho thủ đoạn của ông ta.

Tô Thi Thi lạnh lùng nhìn Đoàn Kế Hùng, khóe môi nhếch lên, lấy im lặng chống đối lại sự tức giận của ông ta.

"Tức giận sao? Muốn mắng tôi, tôi cho ông mắng! Tôi muốn xem thử một mình ông có thể mắng tới khi nào!"

Quả nhiên, Đoàn Kế Hùng thấy Tô Thi Thi không nói lời nào, càng thêm tức giận. Chống gậy, nổi giận ùng ùng muốn xông tới trước mặt Tô Thi Thi.

Dương Dũng đang đứng bên cạnh cô liền đi về phía trước một bước tới chắn trước mặt Tô Thi Thi che đỡ.

"Cút ngay!" Đoàn Kế Hùng nghiêm mặt liếc Dương Dũng một cái, quay đầu nhìn về bọn vệ sĩ của ông ta, lập tức liền có tên vệ sĩ đi lên.

Tên vệ sĩ kia còn không có tới gần Dương Dũng, thân thể Dương Dũng đột nhiên tránh sang bên cạnh, đồng thời bắt được cánh tay người kia. Quay mình một cái, nghe răng rắc một tiếng, cánh tay người kia đã bị bẻ gãy rời.

Dương Dũng cầm lấy người kia đi về phía trước ném đi, hấn trực tiếp nằm trên mặt đất, sau đó anh một lần nữa quay trở lại chắn trước mặt Tô Thi Thi.

"Cậu!" Đoàn Kế Hùng sắc mặt phát lạnh, nhìn chằm chằm Dương Dũng trong ánh mắt hận không thể đem giết anh!

Ông ta đương nhiên nhận ra anh, trên trán có một vết sẹo, không biết năm đó Bùi Dịch tìm đâu ra, người này thân thủ rất tốt.

Lúc này Tô Thi Thi vỗ xuống tay của Dương Dũng.

Dương Dũng hiểu ý, lui sang một bên.

"Tiện nha đầu!" Đoàn Kế Hùng nhìn thấy hành động Tô Thi Thi của bọn họ, trong mắt hung ác chợt lóe rồi biến mất. Cũng không vội lại

cho người đi lên bắt lấy Tô Thi Thi, chỉ vào mặt của cô mắng.

"Tao nói cho mày biết, mày cho dù không họ Đoàn, dòng máu chảy trong người mày cũng là của Đoàn gia tao. Tao là ông nội của mày, mày cả đời này đều không thể nào thay đổi được. Mày bây giờ giúp người ngoài hủy hoại Đoàn gia, tao xem mày về sau như thế nào đi gặp liệt tổ liệt tông!"

"Gặp liệt tổ liệt tông?" Tô Thi Thi bỗng dưng nở nụ cười, giống như thấy người bệnh thần kinh nhìn Đoàn Kế Hùng. Nhưng vẫn như cũ mím môi, không nói gì.

Cô thật muốn nhìn người ông nội này, còn có thể nói những lời buồn cười gì nữa.

Đoàn Kế Hùng thấy cô không nói lời nào, nghĩ rằng cô sợ hãi, lạnh giọng nói: "Chuyện của đời trước mày không nên tham dự, chỉ cần mày thật sự nghe lời, mày vẫn là mày chính là Đại tiểu thư duy nhất của Đoàn gia."

Ông ta dừng một chút, chân mày cau lại, không kiên nhẫn nói: "Đi nói cho Bùi Dịch, bảo nó đem dự án thôn Thành Trung đến giao cho Đoàn thị, tao cho phép nó cùng Đoàn thị hợp tác!"

"Cho phép?" Tô Thi Thi rất cuộc nhẹn không được, không khách khí cười lên một tiếng. Nhìn Bùi Dịch nơi xa xa, ông nội của cô còn không biết Bùi Dịch đã gần tới nơi rồi.

Xa xa, Bùi Dịch đã nhìn Tô Thi Thi. Ánh mắt của hai người trong không trung giao hội.

Bùi Dịch hướng về Tô Thi Thi mặt không đổi sắc gật đầu.

Trong lòng Tô Thi Thi nhất thời xuất hiện một dòng nước ấm.

"Có anh ấy, thật tốt."

Tô Thi Thi nhìn Đoàn Kế Hùng, chỉ cảm thấy buồn cười.

Cô vẫn cho là Đoàn Kế Hùng cường thế ác nghiệt, bây giờ mới phát hiện ông ta căn bản có bệnh vọng tưởng, chính là một kẻ điên!

Tô Thi Thi nhìn chằm chằm ánh mắt Đoàn Kế Hùng, cười như không cười nói: "Ông nội của tôi, ông lẽ nào bây giờ còn không biết tình hình hay sao? Xin hỏi ông có tư cách gì để cho Bùi Dịch hợp tác với ông?"

"Tư cách? Đoàn thị đồng ý hợp tác với nó là -"

"Vinh hạnh?" Tô Thi Thi tiếp lời của ông ta, khẽ cười nói, "Đáng tiếc, chúng tôi một chút cũng không để ý tới vinh hạnh này."

Tô Thi Thi khoanh tay trước ngực, cao ngạo nhìn Đoàn Kế Hùng, gặt từng chữ nói: "Đoàn thị ở trong mắt chúng tôi, từ đầu cũng không là cái gì!"

"Có những người thân máu lạnh không có tình người như vậy, là sự sỉ nhục lớn nhất đời này của tôi. Đoàn gia? Thực rất giỏi sao?" Tô Thi Thi cười lạnh, "Cho dù các người có quỳ xuống cầu xin tôi, tôi cũng không muốn nghĩ quay về Đoàn gia. Nhớ kỹ tôi họ Tô, cùng mẹ tôi còn có ông ngoại, họ Tô!"

"Cái con tiện nha đầu này." Đoàn Kế Hùng bị cô làm cho tức giận đến sắc mặt trắng bệch, dơ tay liền muốn đánh tới.

Tô Thi Thi mạnh dơ tay lên, bắt được cổ tay ông ta, dùng vũ lực vung

sang một bên.

"Ông nghĩ rằng tôi vẫn chính là cô bé nhỏ năm đó sao? Dựa vào cái gì đánh tôi? Đoàn Kế Hùng, tôi nói cho ông biết. Từ nay nhất định không được nhắc tới chuyện tôi là con cháu của Đoàn gia ông, tôi cũng không cho phép Đoàn gia đụng đến tôi dù chỉ là một cọng lông."

"Ngay cả người thân của tôi cũng không dám đánh tôi, ông dựa vào cái gì mà động tay động chân với tôi?"

"Mày... Tao cảnh cáo mày, cho dù mày hận Đoàn gia, máu trong người mày cũng là của Đoàn gia...."

"Máu của Đoàn gia trong người tôi, sớm đã bị các người đánh đến chảy ra hết rồi! " Tô Thi Thi lớn tiếng hô, "Tôi bị các người đánh qua bao nhiêu lần, chảy ra ít nhiều máu, đã sớm trả hết nợ rồi!"

Tô Thi Thi nói xong chậm rãi nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu. Nghĩ lại chuyện cũ, cô còn nhỏ đã chịu quá nhiều tổn thương như vậy.

Bất an, sợ hãi, bất lực, đây là tuổi thơ của cô. Nếu không có mẹ cô cùng bà nội hiền lương dạy bảo, cô không biết lớn lên trở thành bộ dạng gì nữa?

Cô nghĩ tới chị em Đoàn Ngọc Tường cùng Đoàn Ngọc Lộ, trong lòng dâng lên một luồng khí lạnh.

"Tôi cực kỳ may mắn khi có bà nội nuôi nấng tôi trưởng thành, mà không phải là Đoàn gia các người, những người ngoan độc, ích kỷ, quý quái này!"

"Đoàn Kế Hùng, ông có phát hiện không, toàn bộ đều giống như trở về lúc trước. Năm đó, ông cho con trai ngu xuẩn ông cầu hôn mẹ tôi,

nhận được sự giúp đỡ từ ông ngoại tôi. Sau này lấy oán báo ân, hiện tại chẳng qua là quay về thời điểm ban đầu thôi."

"Các người chính là không có năng lực bảo vệ Đoàn gia, lại có thể trách ai chứ? " Tô Thi Thi vươn tay, chỉ vào Đoàn Kế Hùng, trầm giọng nói, "Chỉ có thể trách các người vô năng!"

"Mày... mày..." Đoàn Kế Hùng bị cô làm cho tức không nói nên lời, cây trượng trên tay rơi ra, té trên mặt đất, phát ra xoạch một tiếng.

Ông ta ôm lấy tim mình, run rẩy không ngừng, trên mặt hồng một hồi.

Tô Thi Thi đứng tại chỗ, lạnh giọng nói: "Ông nhất định phải chống đỡ, nhanh như vậy đã chết, Đoàn gia sẽ thật sự xong rồi!"

"Mày... mày!"

"Lão gia, người đừng kích động."

Đoàn Hòa Dự thấy thế, vội vàng giúp Đoàn Kế Hùng hòa khí.

Đoàn Kế Hùng mấy tháng trước bị trúng gió một lần, làm sao có thể chịu được đả kích thế này.

Nhưng mà Đoàn Hòa Dự cũng không dám nói với Tô Thi Thi cái gì. Ông ta đã sớm nhìn thấy Bùi Dịch ở xa bên kia, bọn họ đã sớm chạy tới. Chẳng qua Bùi Dịch muốn Tô Thi Thi tự mình giải quyết, mới không xuất hiện.

"Đánh chết con tiện nha đầu này cho tôi." Đoàn Kế Hùng thật vất vả mới nói một câu đầy đủ, nhưng là hạ lệnh cho đám vệ sĩ, ra tay độc ác với Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi cười lạnh lắc đầu, cùng lúc đó Dương Dũng bước lên chặn trước mặt cô.

"Lão gia người bình tĩnh một chút, bây giờ không phải lúc-" Đoàn Hòa Dự nhắc nhở Đoàn Kế Hùng Bùi Dịch đã đến. Nhưng Đoàn Kế Hùng hoàn toàn bị tức giận che lấp, lạnh giọng nói: "Lời nói của tôi cũng không nghe theo đúng không? Đánh chết con tiện nha đầu này cho tôi!"

Bọn vệ sĩ thấy thế, lập tức xông tới chỗ Tô Thi Thi.

Nháy mắt tiếp theo, đột nhiên bên cạnh một đám người lao tới, lập tức quây quanh bọn họ.

Tiếp theo, nơi xa lại truyền đến một giọng nói, hơi thờ hốt hốt giống như âm thanh của loài động vật nào đó.

"Chó?" Tô Thi Thi tim đập mạnh, bỗng nhiên sinh ra một ý nghĩ không tốt. Cô vừa định nhắc nhở Dương Dũng nhìn một chút, trước mắt đột nhiên xông đến một cái bóng đen lao tới, sau bóng đen là một bóng dáng màu vàng.

"Hai con chó ngu xuẩn này chạy nhanh như thế làm gì? Tô Thi Thi ở bên đó sao?"

"Đoàn Tĩnh Đồng?" Tô Thi Thi thân thể cứng đờ, không thể tin Đoàn Tĩnh Đồng cùng hai chó này đột nhiên chạy tới!

Ba tổ tông này như thế nào lại đến đây?

Tô Thi Thi lờm mắt hướng về Bùi Dịch nhìn qua, không phải anh để cho chó đến chứ?

Đây là xảy ra chuyện gì?!

Chương 359: Đứa bé kia có phần nhìn quen mắt

Edit:

Beta: Ryeo

"Gâu Gâu!" Bãi đỗ xe u ám, một trận âm thanh vang dội tiếng chó sủa phá vỡ sự yên lặng.

Hai cái bóng đen một vàng một đen, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai hướng vọt đến chỗ Tô Thi Thi, giống như con nhìn thấy mẹ một dạng.

"Ngừng!" Tô Thi Thi vội vàng trốn sau Dương Dũng, la lớn.

"Ặng!" Đại Cẩu Tử cùng Tiểu Vịnh dừng ngay, chỉ nghe phịch một tiếng, Đại Cẩu Tử không kịp phanh lại, lập tức đụng vào cái lưng rộng của Tiểu Vịnh.

"Gâu gâu!" Tiểu Vịnh quay đầu cắn Đại Cẩu Tử.

Đại Cẩu Tử ẳng một tiếng, co cẳng chạy, Tiểu Vịnh đuổi theo đi ra ngoài. Hai con chó lại nhanh như chớp rời bãi đỗ xe.

Tô Thi Thi khóe miệng giật giật, có chút dờ khóc dờ cười.

Chúng nó tới cùng đến để làm chi, tốt xấu gì cũng đuổi những tên vệ sĩ kia rồi hãy đi.

Mà lúc này, những vệ sĩ của Đoàn gia cả đám đều toát mồ hôi lạnh, thật may mắn. May mắn là hai con chó điên kia không đi tới, bằng không bọn họ hai mươi mấy người, thật đúng là không nhất định cần - - không đánh thắng được!

"Ô Thi Thi, chị quả nhiên ở trong này." Lúc này Đoàn Tĩnh Đồng chạy theo sau rốt cục phát hiện Ô Thi Thi. Ánh mắt lấp lánh, bước chân nhỏ nhắn liền chạy tới bên cô.

"Đoàn Tĩnh Đồng, con trở lại cho ta!" Đoàn Kế Hùng hiển nhiên cũng phát hiện ra đứa con, lập tức rống lớn.

Đoàn Tĩnh Đồng đang chạy lên phía trước thân thể mạnh cứng đờ, thiếu chút nữa quỳ rạp trên mặt đất, quay đầu không thể tin nhìn phía sau: "Cha?"

"Xong rồi!" Cậu quay đầu đã nghĩ chạy!

"Con dám chạy thử xem?" Đoàn Kế Hùng thở phì phì mắng, "Lập tức theo ta về nhà đi!"

"Được!" Đoàn Tĩnh Đồng vội vàng gật đầu, vừa muốn đi, liền nghe Đoàn Kế Hùng nói, "Quay về trang viên Đoàn gia!"

"Không muốn!" Đoàn Tĩnh Đồng sắc mặt trắng nhợt, nhìn Đoàn Kế Hùng lại nhìn Ô Thi Thi, lúc này mới phát hiện tình huống giống như có phần không thích hợp.

Thằng nhóc này tuy nhỏ tuổi, nhưng đã cực kỳ mãnh cảm, mơ hồ đã nhận ra, những người lớn nhà cậu giống như đã cãi nhau.

Cậu muốn đi đến bên Đoàn Kế Hùng, nhưng lại sợ cha cậu thật sự bắt cậu về Đoàn gia, lại quay đầu đáng thương tội nghiệp nhìn Ô Thi

Thi.

Tô Thi Thi trong lòng căng thẳng. Lần này cũng thật khó xử, loại tình huống này hiển nhiên không thể cứng rắn đưa Đoàn Tĩnh Đồng về Thi Dịch.

"Đưa tiểu thiếu gia về." Đoàn Kế Hùng nói với Đoàn Hòa Dự ở bên cạnh.

Đoàn Hòa Dự gật đầu, lập tức đi tới bên Đoàn Tĩnh Đồng.

Đoàn Tĩnh Đồng thấy thế, tròn mắt chuyển động một phen, rất nhanh chạy đến bên Tô Thi Thi: "Chị dâu, chị cứu em, em không muốn đi về!"

"Đoàn Tĩnh Đồng, cái đồ súc sinh con muốn chết phải không? Ta hiện tại bảo con quay về Đoàn gia mà con dám không trở về, về sau liền vĩnh viễn đừng trở về nữa!" Đoàn Kế Hùng nghe được Đoàn Tĩnh Đồng nói, tức giận đến nổi đỉnh đầu đều bốc hơi.

Ánh mắt ông ta hung dữ nhìn Tô Thi Thi, hung tợn mắng: "Đồ tiện nhân mà đã sớm lên kế hoạch cho ngày này đúng không? Tao nói cho mà biết, nó là con tao, với các người một chút quan hệ đều không có. Mà đừng nghĩ muốn khống chế nó để uy hiếp tao!"

"Đoàn Hòa Dự, ông còn đang chờ cái gì, đưa tiểu thiếu gia về cho tôi!"

"Cha!" Đoàn Tĩnh Đồng đang ồn ào nhất thời ngừng lại, không thể tin nhìn Đoàn Kế Hùng, lại nhìn Tô Thi Thi, trong mắt sợ hãi chớp lóe rồi biến mất.

Tô Thi Thi nhìn đến bộ dạng này của cậu bé, trong lòng tê rần.

Một đứa nhỏ có tội tình gì? Vì cái gì muốn liên lụy đến một đứa bé?

Đúng là hiện tại cô đến đưa Đoàn Tĩnh Đồng đi, phỏng chừng Đoàn Kế Hùng có thể nói ra nhiều lời khó nghe hơn. Đến lúc đó, tổn thương nhất vẫn lại là Đoàn Tĩnh Đồng.

"Tiểu thiếu gia, cậu nghe lời, trước tiên theo tôi cùng về Đoàn gia, có được hay không? Cậu không muốn gặp mẹ sao?" Đoàn Hòa Dự đi tới nên cạnh Đoàn Tĩnh Đồng nhỏ giọng nói, đồng thời âm thầm liếc mắt ra hiệu với Tô Thi Thi, để cho cô yên tâm.

Tô Thi Thi có chút khó xử, quay đầu nhìn về phía trước, khi thấy Bùi Dịch đang đi đến chỗ của bọn họ, lòng của cô liền bình tĩnh lại, nhất thời có cảm giác an toàn.

"Đồng Đồng, đưa chó về Thi Dịch trước." Bùi Dịch đi đến trước mặt Đoàn Tĩnh Đồng, nhẹ nhàng xoa tóc của cậu, ôn nhu nói.

"Anh.. em..." Đoàn Tĩnh Đồng mím môi, quật cường đứng im tại chỗ, ánh mắt cậu sáng trong lấp lánh, mang theo một tia ủy khuất.

Tô Thi Thi thấy một đứa bé vốn hoạt bát lại thành bộ dạng như vậy, lập tức tiến lên bắt lấy tay Đoàn Tĩnh Đồng, lôi cậu đến chỗ phía sau mình.

"Các người muốn làm gì?" Đoàn Kế Hùng thấy thế, thờ phì phì hỏi.

"Tôi cảm thấy được chuyện của người lớn không nên liên lụy đến một đứa bé." Bùi Dịch nói xong nhìn về phía Đoàn Kế Hùng, nhìn chằm chằm ánh mắt ông ta, gằn từng chữ hỏi, "Ông nói xem?"

"Mày!" Đoàn Kế Hùng tức giận đến nắm chặt nắm tay, thẳng nhóc

này cũng dám uy hiếp ông ta!

Ông ta oán hận nhìn thoáng qua Bùi Dịch, lại trừng mắt một cái với đứa con không nghe lời kia, vẫn cứ đem tức giận nuốt xuống.

Bùi Dịch vừa rời ý tứ rõ ràng, không cần liên lụy đến đứa bé. Nếu Đoàn Kế Hùng tiếp tục làm khó dễ, đến lúc đó không bọn họ sẽ gây ra chuyện gì đối với Đoàn Tĩnh Đồng thì làm thế nào.

Hiện tại hi vọng duy nhất của ông ta là Đoàn Tĩnh Đồng rồi.

"Nó dù sao cũng là em trai duy nhất của cậu, cho dù là cùng mẹ khác cha, trong thân thể hai người cũng chảy một nửa dòng máu giống nhau. Tôi hi vọng cậu đừng máu lạnh như vậy, hủy đi tương lai của nó." Đoàn Kế Hùng nhìn chăm chăm ánh mắt Bùi Dịch, lạnh giọng nói xong xoay người, đi đến cửa bãi đỗ xe.

Đoàn Hòa Dự thấy thế, vội vàng giúp ông ta nhặt gậy trên hết mặt đất lên đi theo.

Bọn họ không phát hiện, ở trong một góc khuất, có người đang nhìn một màn này. Nói đúng ra, là bốn phía có rất nhiều người đều đang âm thầm quan sát.

Hồ Sĩ Minh không có tự mình đến, nhưng Hồ gia cũng có trưởng bối đến xem xét tình huống, dù sao bọn họ đều đã nghe nói qua chuyện của Đoàn gia cùng Tô Thi Thi và Bùi Dịch.

Hôm nay Bùi Dịch xuất hiện tại nơi cạnh tranh đấu thầu, dẫn tới chấn động cực lớn, rất nhiều người đều đã lo lắng mà tìm hiểu tình huống.

Hồ gia lúc này có một người phụ nữ ngoài 50 tuổi, đúng là bác Hồ Sĩ Minh, con gái lớn của lão gia Hồ gia Hồ Tấn Hoa - Hồ Thiên Đệ

Lúc này, Hồ Thiên Đệ đang gắt gao nhìn chăm chăm Đoàn Tĩnh Đờng đứng ở bên cạnh Tô Thi Thi, trong mắt hiện lên quét xuống kinh ngạc.

"Đứa nhỏ này, nhìn sao lại quen mắt như vậy?" Hồ Thiên Đệ có vẻ dăm chiêu, nghĩ mãi không ra đã gặp ở chỗ nào.

"Hồ phu nhân, Đoàn lão gia đã đi rồi." Lúc này trợ lý đứng ở bên cạnh bà, ghé sát vào bên tai bà thấp giọng nói.

Hồ Thiên Đệ hoàn hồn, nhìn hướng Đoàn Kế Hùng rời đi, chân chậm rãi cất bước: "Đi, đi gặp ông ta."

Mà những người khác âm thầm đến đây xem tình huống, thấy kịch vui kết thúc, cũng nhao nhao rời đi.

Vốn cho là hai phe sẽ động chân động tay, nhưng chỉ qua loa vài lời mà kịch vui kết thúc rồi.

Nhưng đối với Tô Thi Thi mà nói vậy là vô cùng may mắn. Cô nhìn người đứng ở bên cạnh cô, Đoàn Tĩnh Đờng cảm xúc rõ ràng có chút sa sút, trong mắt hiện lên quét xuống đau lòng.

Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy, đứa nhỏ tinh ranh này lộ ra biểu cảm ủy khuất lại sợ hãi, vừa rồi một màn kia thật sự dọa đến nhóc con này rồi.

"Đờng Đờng, đi tìm chó, về xe trước đi." Lúc này, Bùi Dịch đột nhiên nói.

Tô Thi Thi liếc nhìn Bùi Dịch một cái.

Người này là anh trai Đoàn Tĩnh Đồng, như thế nào một điểm cũng không quan tâm.

Cô vừa định nói chuyện, chỉ thấy Đoàn Tĩnh Đồng gật gật đầu, sau đó không nói một tiếng đi ra bên ngoài.

"Có phải cảm thấy anh cực kỳ tàn nhẫn không?" Đinh đầu truyền đến giọng nói trầm trầm của Bùi Dịch.

Tô Thi Thi ngẩng đầu, thờ dãi: "Em biết, Đồng Đồng không được yếu đuối. Một khi nó yếu đuối, tương lai rất có khả năng sẽ hại nó."

Sinh là con con cháu trong những gia đình giống như bọn họ, đâu có tư cách yếu đuối. Đoàn gia chính đang là vì Đoàn Kế Hùng cùng Đoàn Chấn Ba không có năng lực, mới không thể không tìm người giúp đỡ chống lưng. Phải tàn khốc không có tính người mới có thể che giấu được sự rỗng tuếch bên trong.

Tô Thi Thi nhìn xung quanh một chút, không biết từ khi nào thì chỉ còn lại có hai người bọn họ.

Ánh mắt cô chậm rãi nheo lại, nghiêm mặt: "Xong việc rồi?"

"Ừm." Bùi Dịch gật đầu, vẻ mặt thận trọng.

"Thắng lợi rồi hả?" Tô Thi Thi ánh mắt nheo lại càng nguy hiểm rồi.

"Ừm." Bùi Dịch tiếp tục thận trọng gật đầu.

"Tốt lắm." Tô Thi Thi cong lên khóe miệng, đột nhiên cắn răng, hung hăng nói, "Ngoạn chơi cực kỳ vui vẻ đúng không? Giấu điểm em cực kỳ vui vẻ đúng không? Vậy mà đùa giỡn tất cả mọi người, anh quả thực thật lợi hại!"

Bùi tiên sinh không sợ trời không sợ đất nhất thời nhưc đầu rồi.

Anh liền biết...

Chương 360: Thừa nước đục thả câu

Edit: mít

Beta: Ryeo

"Bùi tiên sinh, có cái gì muốn nói?" Tô Thi Thi đem tất cả những chuyện giấu ở trong lòng nói một hơi phun ra hết, thâm sâu hít vào một hơi, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Bùi Dịch.

Bùi Dịch hít vào một hơi, nghiêm trang trả lời: "Bùi phu nhân nói đúng lắm, lần này là anh sai rồi."

"Anh!" Tô Thi Thi bực mình.

Trời mới biết lúc phụ nữ tức giận, ghét nhất nghe câu nói đầu tiên là "Anh sai rồi"

Cãi nhau cực kỳ không có cảm giác chiến thắng có biết không?

Tô Thi Thi thở phì phì trừng mắt nhìn Bùi Dịch liếc một cái, vòng qua anh, đi đến hướng cửa ra.

Bùi Dịch theo kịp nắm tay cô.

Tô Thi Thi thân thể mạnh cứng đờ, bước chân kìm lòng không được liền chậm lại.

Nhưng bàn tay đang nắm chặt tay cô kia, trong lòng bàn tay thực là

ấm ướt!

"Bùi Dịch, em không sao." Tô Thi Thi cúi đầu nhỏ giọng nói.

"Thi Thi, thực xin lỗi, anh lại sơ sót rồi." Bùi Dịch trầm giọng nói.

Anh biết, Tô Thi Thi phát hiện lòng bàn tay anh tất cả đều là mồ hôi lạnh.

Vừa rồi nghe thư ký Vương báo tin cho anh Tô Thi Thi bị người ta mang đi, tim anh như ngừng đập.

Tuy đã có sự chuẩn bị mọi chuyện bất trắc, biết Tô Thi Thi không có việc gì, đúng là trong một khắc kia, tim anh cũng bình tĩnh hơn.

Trên cái thế giới này, mỗi ngày đều đã sẽ xảy ra nhiều chuyện ngoài ý muốn như vậy, Bùi Dịch trước kia không sợ. Nhưng mà từ khi có Tô Thi Thi, đối với rất nhiều chuyện, anh đều đã sợ hãi.

Anh thật sự sợ bởi vì chính mình lơ là, mà tạo thành kết quả không thể cứu vãn.

"Đồ ngốc, em tin tưởng anh như thế, anh cũng phải tin tưởng em, em bỗng dưng có thể để cho người ta bắt nạt sao?" Tô Thi Thi xoay người, dơ tay chạm vào mặt anh, ôn nhu nói, "Chúng ta đều phải tin tưởng đối phương. Người nào cũng sẽ có thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nhưng chúng ta cũng không nên từ đấy mà sợ hãi."

Cô nói xong kéo tay Bùi Dịch, đi đến phía trước: "Bằng không, mỗi ngày đều sống trong bất an, sống thật mất mặt nha."

"Huống hồ ở cùng với anh, vĩnh viễn đều có cảm giác an toàn, em không sợ." Tô Thi Thi nói xong giữ tay Bùi Dịch, nghiêng đầu nhẹ

nhàng mà tựa vào trên cánh tay anh.

Giờ khắc này, Bùi tiên sinh thân thể cứng ngắc, đúng là không nói được gì.

Màu đỏ ửng bắt đầu theo lỗ tai của anh quét xuống, lấy mắt thường có thể thấy được tốc độ, lan tràn xuống cổ. trong nháy mắt, mặt Bùi tiên sinh liền đỏ triệt để.

Bùi Dịch trên mặt lại vẫn duy trì nghiêm trang như cũ, đi theo Tô Thi Thi cùng đi ra ngoài.

Tô Thi Thi tựa hồ cảm giác được thân thể của anh có chút cứng ngắc, trong mắt ý cười chớp lóe rồi biến mất, nhưng không có ngăn đầu nhìn anh.

Người này phỏng chừng lại mặt đỏ rồi!

Bên kia, Đoàn Kế Hùng thở phì phì rời bãi đỗ xe, nhưng lúc đang muốn lên xe về Đoàn gia, bị một người phụ nữ gọi lại.

"Đoàn lão gia, đi nhanh như vậy?"

"Trưởng nữ Hồ gia?" Đoàn Kế Hùng quay đầu, nhìn đến người phụ nữ đi tới khi đó, lông mày nhíu mạnh.

Người này đúng là trưởng nữ của Hồ gia Hồ Thiên Đệ.

"Đoàn lão gia, không biết có rảnh nói mấy câu không?" Hồ Thiên Đệ dẫm trên đôi giày, không nhanh không chậm đi đến bên Đoàn Kế Hùng.

Bên cạnh bà ta đi theo một vị nam trợ lý dáng vẻ trẻ tuổi.

Đoàn Kế Hùng thấy thế, nhàn nhạt nói: "Ta bây giờ còn có chuyện, hôm nào gặp lại."

"Đoàn lão gia, tôi chỉ là muốn cùng ông nói một chuyện thôi. "

"Muốn nói chuyện, bảo cha cô tới cùng ta nói." Đoàn Kế Hùng trực tiếp giật, xoay người liền muốn ngồi vào trong xe.

"Cha tôi bận rộn như vậy, tôi nghĩ ông ấy không rảnh cùng Đoàn lão gia nói chuyện." Hồ Thiên Đệ như cười như không nhìn Đoàn Kế Hùng.

Đoàn Kế Hùng sắc mặt trầm xuống, đứng thẳng thân thể, quay đầu lạnh lùng nhìn bà: "Cô có ý gì? Hiện tại muốn thừa nước đục thả câu sao? Tôi cảnh cáo cô, Đoàn gia tôi không có được thành công lần này trong việc nắm quyền chủ đạo công trình, nhưng cũng không có nghĩa là Đoàn gia tôi..."

"Tôi đương nhiên biết, Đoàn lão gia đừng kích động." Giọng nói Hồ Thiên Đệ vẫn như cũ không nhanh không chậm, giống như là một chút cũng không nóng nảy.

"Hừ!" Đoàn Kế Hùng hừ lạnh một tiếng, không để ý bà ta nữa, ông ta xoay người vừa muốn nhấc chân bước vào bên trong xe, lại nghe Hồ Thiên Đệ còn nói thêm.

"Không biết Đoàn lão gia còn nhớ hay không, trước kia cùng cha tôi cùng ông từng cá cược. Các người nuôi một con chó ngao Tây Tạng, xem chó của ai sinh ra một đàn chó con trước, người đó sẽ nhận được một khu đất ở Thành Đông."

Lời này nói ra, Đoàn Kế Hùng sắc mặt một phen liền thay đổi. Một đôi

mắt sáng ngời hữu thần, không hề chớp mắt nhìn chăm chăm Hồ Thiên Đệ, như là có thể ăn thịt người vậy.

Mà Hồ Thiên Đệ lại một chút cũng không sợ hãi, lúc này bà ta cũng đi tới trước mặt Đoàn Kế Hùng, đối với ông ta không kiêu ngạo cũng không nịnh bợ nói:

"Tôi nghe nói Đoàn lão gia nuôi chó ngao Tây Tạng thích một con chó vàng, sinh ra một đám tạp chủng. Mà chó ngao Tây Tạng mà cha tôi nuôi dưỡng kia, không may vào một tháng trước sinh hạ một đàn chó con thuần chủng, như thế vụ cá cược này..."

"Các người..." Đoàn Kế Hùng tức giận đến thiếu chút nữa ói máu.

Hồ gia này từ đầu liền là nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, thừa nước đục thả câu!

Đoàn Kế Hùng lạnh lùng trừng mắt nhìn Hồ Thiên Đệ liếc mắt một cái, xoay người an vị vào trong xe.

"Tôi sẽ mời luật sư đi làm thủ tục." Hồ Thiên Đệ hướng về phía xe, thản nhiên rời đi nói, trong mắt hiện lên quét xuống khinh thường.

Cùng Hồ gia bọn họ đấu, Đoàn gia có tư cách này sao? Bà ta cũng không biết cha bà làm sao có thể cùng Đoàn gia dây dưa lâu như vậy. Dựa theo tính tình của bà, đã sớm liền loại bỏ Đoàn gia ra khỏi Bắc Kinh vào vài năm trước rồi!

Mà ngay tại lúc Tô Thi Thi bọn họ thiếu chút nữa tại garage tầng ngầm cùng Đoàn Kế Hùng xung đột, Hồ Sĩ Minh đang ở nơi đã hẹn gặp Nhậm Tiểu Vi.

Trong phòng nghỉ giành cho khách quý của nhà hát, Hồ Sĩ Minh cùng

Nhậm Tiểu Vi mỗi người ngồi trên một cái sofa, đang hàn huyên nói chuyện.

Nhậm Tiểu Vi uống ngụm trà, thấy thời gian không còn sớm lắm, liền nói với Hồ Sĩ Minh: "Cậu tới tìm tôi có chuyện gì cứ nói đi, tôi sắp phải đi về rồi."

Đoàn gia lần này cạnh tranh đấu thầu thất bại, lúc này Đoàn Kế Hùng khẳng định đang phát giận, bà không nên vắng mặt lâu.

"Nếu bác gái đã nói như vậy, tôi đây cứ việc nói thẳng rồi." Hồ Sĩ Minh đặt cốc trà xuống, cười khẽ một tiếng, nhìn trợ lý đứng bên cạnh liếc mắt ra hiệu, trợ lý của hắn lập tức đi ra ngoài.

Nhậm Tiểu Vi thấy thế, cũng nhìn Hồng Cầm đứng sau lưng gật gật đầu, Hồng Cầm cũng đi theo ra ngoài.

"Chuyện xảy ra ở buổi cạnh tranh đấu thầu hôm nay, tôi nghĩ Đoàn phu nhân cũng giống tôi rất ngạc nhiên đúng không?" Hồ Sĩ Minh nhàn nhạt cười nói.

Nhậm Tiểu Vi trong lòng có chút không kiên nhẫn, nhưng trên mặt vẫn chưa biểu hiện ra nửa phần, chỉ là nhàn nhạt nhìn Hồ Sĩ Minh: "Chuyện này phải xem tôi đứng ở lập trường nào? Là lấy thân phận mẹ của Bùi Dịch mà nói, tôi cực kỳ vì con tôi mà cảm thấy kiêu ngạo."

Hồ Sĩ Minh sao lại nghe không hiểu chứ, Nhậm Tiểu Vi đây là đang nói, con trai của bà so với hắn lợi hại hơn.

Hắn bình tĩnh nở nụ cười một phen: "Nếu Đoàn phu nhân biết, người hợp tác cùng cậu ta là ai, phỏng chừng sẽ thay đổi cách nghĩ.."

"Cậu có ý gì?" Nhậm Tiểu Vi sắc mặt hơi đổi.

Bùi Dịch hợp tác với ai?

Người đầu tiên trong đầu bà nghĩ đến chính là Tô Thi Thi, bà quá thật không thích người phụ nữ kia. Nhưng trong chuyện này, Tô Thi Thi theo chân bọn họ cũng không có xung đột lợi ích quá lớn, cho nên Nhậm Tiểu Vi không đáng bực vì chuyện này tức giận.

"Tập đoàn Phi Tầm." Hồ Sĩ Minh bỗng nhiên phun ra bốn chữ, đối với Nhậm Tiểu Vi nói, "Đoàn phu nhân không biết có nghe nói qua hay không, tổng giám đốc hiện giờ của tập đoàn Phi Tầm là một vị quả phụ quý tộc."

Nhậm Tiểu Vi nhíu mày: "Vậy thì sao?"

Hôm nay Bùi Dịch lấy thân phận là sư phụ của Đức An tham gia cạnh tranh đấu thầu, mà thiết kế của Bùi Dịch hôm nay, cũng đúng là bản thiết kế lúc trước công ty Phi Tầm đem tới tham gia.

Như vậy đã cực kỳ rõ ràng, Bùi Dịch cùng công ty Phi Tầm là có quan hệ hợp tác, hoặc là nói, anh từ đầu chính là người của Phi Tầm.

"Chuyện này vốn cũng không có gì." Hồ Sĩ Minh cầm lấy cốc trà uống một ngụm, giương mắt liếc Nhậm Tiểu Vi một cái, như cười như không nói: "Nhưng Đoàn phu nhân có lẽ không biết, vị quả phụ này không có con gái, lại nhận một người làm con gái nuôi."

Hắn ghé sát vào bên tai Nhậm Tiểu Vi, hạ giọng nói: "Đứa con nuôi này, cô ấy họ....."

Chương 361: Đau lòng cực kỳ

Edit + beta: Ryeo

Trong phòng nghỉ giành cho khách quý yên tĩnh vô cùng, đến một cây kim rơi trên mặt đất đều có thể nghe được.

Nhậm Tiểu Vi ngồi ở trên ghế, lạnh lùng nhìn về phía trước, không biết đã ngồi bao lâu. Mà Hồ Sĩ Minh đã sớm rời đi, lúc này trong phòng nghỉ chỉ có một mình bà.

Thật lâu sau, Nhậm Tiểu Vi mới hồi phục tinh thần lại, nhưng mà quá đấm của bà nắm chặt, thân thể đang không ngừng run rẩy

Đó là phần nộ!

Vô cùng phần nộ!

"Bùi Dịch, con vì cái gì nhất định phải cùng mẹ đối nghịch! Chúng ta mới đúng là người nhà!" Nhậm Tiểu Vi nhắm mắt lại, lửa giận như là muốn từ trong cổ họng phun ra.

Bà dùng thật lớn khí lực, mới khiến cho chính mình khắc chế cảm xúc.

"Phu nhân?" Lúc này ngoài cửa truyền đến động tĩnh, Hồng Cầm đi đến, nhìn thấy Nhậm Tiểu Vi lại vẫn ngồi ở trên ghế sofa, không khỏi có chút kỳ quái.

"Hồng Cầm." Nhậm Tiểu Vi hít sâu một hơi, đối với Hồng Cầm nói,

"Đi thông báo thiếu gia, để cho nó lập tức đi Đoàn gia gặp tôi, chúng ta lập tức trở về."

"Đã xảy ra chuyện gì rồi hả?" Hồng Cầm thấy Nhậm Tiểu Vi sắc mặt không đúng, nhất thời có chút sốt ruột hỏi.

Nhậm Tiểu Vi lại lạnh lùng liếc bà ta một cái: "Không nên hỏi đừng hỏi!"

Hồng Cầm cả kinh, sợ tới mức tạm thời quên động tác khác.

Nhậm Tiểu Vi chưa từng giữ dằn với bà ta, đây là làm sao vậy? Vừa rồi Hồ Sĩ Minh tới cùng đối với phu nhân của bà ta nói gì rồi!

Nhưng mà Hồng Cầm nhìn Nhậm Tiểu Vi sắc mặt u ám, đánh chết bà cũng không dám hỏi tới, chỉ là trong lòng kỳ quái cực kỳ.

Phu nhân của bà ta luôn luôn tao nhã, tính tình lại tốt, làm sao có thể chột đột nhiên như vậy?

Bên kia Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi trở về, vừa mới ngồi vào trong xe, di động Bùi Dịchg liền vang lên.

"Dì Hồng." Bùi Dịch nhận điện thoại, nhàn nhạt nói một tiếng, không biết nói gì đó Bùi Dịch sắc mặt trầm xuống, nói một tiếng biết rõ liền cúp điện thoại.

"Anh muốn về Đoàn gia một chuyến, em trước cùng Đồng Đồng trở về." Bùi Dịch ghé vào trán Tô Thi Thi hôn một cái, an ủi, "Buổi tối trở về bồi thường cho em."

"Này, có trẻ con ở đây!" Tô Thi Thi sắc mặt đỏ lên, đẩy đẩy anh đi ra ngoài, "Mau đi đi, chú ý an toàn."

Bùi Dịch gật đầu, rất nhanh đã đi xuống xe.

Chỉ là còn chưa tới kịp đóng cửa xe, liền thấy một cái bóng đen chớp lóe, Tiểu Vịnh không chút khách khí nhảy lên xe, ngay sau đó Đại Cầu Tử cũng nhảy lên.

Tô Thi Thi thấy thế, không khỏi tức cười, hai tên gia hỏa này thật đúng là biết quan sát tình huống. Bùi Dịch vừa đi liền chạy tới, vừa rồi Bùi Dịch có ở đây, hai tên gia hỏa kia ngồi chồm hổm ở bên ngoài động cũng không dám động.

Tô Thi Thi thấy bọn chúng vừa lên xe liền ở trên ghế ngồi lim dim, chỉ là quay đầu nhìn thoáng qua Đoàn Tĩnh Đồng ngồi ở bên cạnh, khẽ cau mày.

Vừa rồi Đoàn Tĩnh Đồng vậy mà không có cười nhạo cô!

"Đồng Đồng?" Tô Thi Thi nhẹ nhàng kêu Đoàn Tĩnh Đồng một tiếng, từ khi trở về, Đoàn Tĩnh Đồng vẫn cực kỳ trầm mặc.

Đầu cúi thấp xuống, có vẻ không vui, đi theo bên cạnh bọn họ, một câu đều không có nói qua.

Đoàn Tĩnh Đồng vẫn như cũ cúi đầu, không biết có nghe đến tiếng Tô Thi Thi gọi hay không, như vậy có vẻ bất lực lại thương cảm.

Tô Thi Thi ngồi sát lại, kéo cậu vào trong ngực, nhẹ nhàng mà vỗ, cũng không có nói nữa.

Chú Lý khởi động xe, bên tai trong lúc này chỉ nghe đến tiếng xe chạy, bên trong xe cực kỳ an tĩnh, an tĩnh để cho Tô Thi Thi có chút lo lắng.

Cô cúi đầu nhìn thoáng qua Đoàn Tĩnh Đồng núp ở trong lồng ngực mình, trong mắt hiện lên quết xuống thương tiếc.

Năm đó cô còn nhỏ, tận mắt thấy qua Đoàn Kế Hùng mang theo người đến ức hiếp bà nội cô, cái loại đau xót này, chỉ có tự mình trải qua mới biết được.

Đoàn Tĩnh Đồng đúng là tuổi tác so với cô năm đó, lại vẫn nhỏ như vậy...

"Chị dâu." Bên trong xe bỗng nhiên vang lên một giọng nói trầm thấp, Đoàn Tĩnh Đồng vậy mà chủ động kêu Tô Thi Thi một tiếng chị dâu.

"Uh"m." Tô Thi Thi vẫn như cũ vỗ nhẹ lưng của cậu, thấp giọng ừ một tiếng.

"Chị... Không thể không cần ở riêng sao?" Đoàn Tĩnh Đồng trong giọng nói mang theo một phần thật cẩn thận, nói cực kỳ nhẹ. Như là sợ bị người khác nghe được một dạng, hoặc như là sợ Tô Thi Thi tức giận.

Tô Thi Thi thân thể cứng đờ, cúi đầu nhìn cậu: "Ở riêng?"

Đoàn Tĩnh Đồng hốc mắt bá một phen liền đỏ, gật gật đầu, đáng thương tội nghiệp nói: "Chị vừa rồi cùng cha cãi nhau, các người không phải là muốn ở riêng sao? Cũng không thể không ở riêng sao, chúng ta chẳng lẽ không phải người một nhà sao? Người một nhà nên là cùng một chỗ."

"Người một nhà nên là cùng một chỗ..." Tô Thi Thi trong đầu oanh một tiếng, nước mắt như là không thể khống chế một dạng, mà lại muốn trào ra khỏi vành mắt.

Cô mạnh ngẩng đầu lên, vẫn cứ đem nước mắt ép trở về. Chỉ là mũi cay cay, trong lòng thực ra là khổ sở như thế.

Người một nhà...

Đây là một cái từ có bao nhiêu êm tai. Cô không nghĩ tới, nhiều người cùng cô có quan hệ huyết thống như vậy, Đoàn Tĩnh Đồng thực ra là người đầu tiên nói như vậy với cô.

"Người một nhà nên là cùng một chỗ!" Tô Thi Thi mạnh ôm lấy Đoàn Tĩnh Đồng, nước mắt mãnh liệt.

Cô đã từng hy vọng lâu như vậy, luôn luôn nói cho chính mình bọn cô là người một nhà, bọn họ hẳn không tàn nhẫn như thế, nhưng mà sau cùng những người đó đều đã hận không thể giết chết cô.

Bọn họ dùng phương pháp tàn nhẫn nhất bức cô đi vào đường chết, nếu không gặp được Bùi Dịch, có lẽ cô hiện tại cũng sớm đã đến địa ngục.

Đúng là hiện tại một đứa bé mười tuổi, vậy mà bộ dạng ủy khuất như vậy, giọng nói chân thành như thế nói cho cô, bọn họ là người một nhà! Hẳn muốn bọn họ cùng một chỗ!

"Nhưng mà nhóc con à, em không biết, kỳ thật không phải cha em đang ép chị, hiện tại là chị đang ép bọn họ." Tô Thi Thi ở trong lòng yên lặng nói, nước mắt giống như trân châu đứt dây, không ngừng rơi xuống, chảy vào trong cổ Đoàn Tĩnh Đồng.

Đoàn Tĩnh Đồng cảm thấy được Tô Thi Thi đang khóc, khổ sở oa một tiếng, cũng khóc lớn lên.

Cậu vẫn còn nhỏ như vậy, từ đầu cũng không biết thế giới của người lớn có bao nhiêu tàn khốc. Cậu chỉ biết là anh trai của cậu, cùng cha của cậu cãi nhau, bọn hấn về sau khả năng liền không còn là người một nhà

Cậu thật sợ hãi.

Cậu mới vừa rồi có thể đi theo Đoàn Kế Hùng về Đoàn gia, nhưng mà cậu lại không có đi. Tô Thi Thi ngay từ đầu thật sự cho rằng, Đoàn Tĩnh Đồng sợ về Đoàn gia. Nhưng mà hiện tại xem ra, từ đầu là Đoàn Tĩnh Đồng muốn tới an ủi cô.

Đoàn Tĩnh Đồng cho rằng, cô bị cha cậu ức hiếp rồi.

Tô Thi Thi khóc đến không kịp thở, trong lòng giống như là có một cây dao tại xuyên vào người vậy, đau đến nói không ra lời.

Cô mềm lòng rồi! Cô thật là không có tiền đồ, nhưng mà cô thật sự mềm lòng, đối với một đứa trẻ chỉ mới mười tuổi như vậy, cô làm sao có thể ác độc nói cho cậu biết chân tướng tàn khốc này đây?

Tô Thi Thi không hối hận toàn bộ những chuyện chính mình làm, Đoàn gia có hôm nay toàn bộ đều là trừng phạt đúng tội.

Nhưng lúc cô nhìn thấy người đang núp ở trong ngực cô, đứa bé này khóc đến thương tâm như thế, lòng của cô làm sao có thể cứng rắn được đây?

Đoàn Tĩnh Đồng là cực kỳ nghịch ngợm, nhưng trên thực tế, cũng chỉ là ngay từ đầu đối Tô Thi Thi có chút thành kiến. Càng về sau luôn luôn thích bám theo Tô Thi Thi, lại vẫn quật cường, không nghĩ muốn để cho Tô Thi Thi phát hiện.

"Đứa bé ngốc." Tô Thi Thi ôm Đoàn Tĩnh Đồng, vừa khóc vừa cười.

Ít nhất, trong số những người cùng cô có quan hệ huyết thống, hiện tại có một người là thật tâm đối xử với cô.

"Đứa bé ngốc, chuyện này đến đây kết thúc, tổn thương cũng có kể dừng lại rồi." Tô Thi Thi ở trong lòng yên lặng nói.

Kỳ thật vừa rồi lúc ở trong garage tầng ngầm kia, lúc bắt đầu cùng Đoàn Kế Hùng nói những lời này. Tô Thi Thi đã ở trong lòng quyết định, cùng Đoàn gia nhiều ân oán như vậy đã hoàn toàn kết thúc.

Đoàn gia, chung quy không còn là Đoàn gia trước kia. Đoàn Kế Hùng cũng vì những sai lầm trước đây của mình mà phải trả giá thật nhiều, mà Đoàn Chấn Ba hiện tại nghèo rớt mùng tơi, đã chuộc tội.

"Mẹ, ông ngoại, bà ngoại. Cứ như vậy kết thúc, mọi người hẳn là vừa ý đi?" Tô Thi Thi nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ xe đang rớt lại phía sau, ở trong lòng thì thào nói.

Mà bên kia, Bùi Dịch so với Đoàn Kế Hùng nhanh hơn, trước một bước về đến Đoàn gia, sau đó cùng Nhậm Tiểu Vi đi đến phía sau nhà chính.

"Con theo mẹ đến thư phòng!" Nhậm Tiểu Vi vừa thấy con trai mình đến lại cao giọng nói, lập tức xoay người liền hướng tới thư phòng đi đến.

Bùi Dịch nhìn đến sắc mặt mẹ mình, lòng mạnh trầm xuống

Xem ra nên tới đúng là vẫn phải tới.

Chương 362: Nếu cô ấy còn sống

Edit + beta: Ryeo

Trong thư phòng yên tĩnh, một tiếng vỗ bàn chói tai, phá trầm mặc.

"Bùi Dịch, con tới cùng muốn làm cái gì?" Nhậm Tiểu Vi nghiêm túc nhìn Bùi Dịch, hận không thể bỏ đầu con trai mình ra nhìn một cái, bên trong tới cùng đang chứa cái gì.

"Mẹ, người làm sao vậy?" Bùi Dịch mày không thể nhận ra hơi nhíu lại, trên mặt không chút thay đổi.

Dựa vào những hiểu biết của anh về mẹ mình, Nhậm Tiểu Vi đối với chuyện hôm nay anh đột nhiên tham dự cạnh tranh tranh đấu thầu, hơn nữa giành được thắng lợi, nhất định sẽ tức giận, nhưng mà không đến mức giống trước mắt tức giận như vậy.

"Tới cùng xảy ra chuyện gì rồi hả?"

"Con còn hỏi làm sao vậy, con..." Nhậm Tiểu Vi đột nhiên nghĩ đến cái gì, cường bạo đem lời muốn nói nuốt trở vào.

Tuyệt đối không thể để cho Bùi Dịch biết, chuyện của cô gái kia.

Nhậm Tiểu Vi ở trong lòng rất nhanh nhớ lại, ngữ khí so với vừa rồi dịu đi một chút.

Bà đối với Bùi Dịch nói: "Con hẳn là biết, bây giờ cạnh tranh đấu thầu

đối với Đoàn gia có bao nhiêu quan trọng, vì cái gì còn tới phá hoại?"

"Phá hoại?" Bùi Dịch cười nhẹ, "Mẹ chẳng lẽ không muốn nhìn thấy con giành được thắng lợi sao?" Nhậm Tiểu Vi nhướn mày, "Mẹ đương nhiên muốn nhìn thấy con giành được thắng lợi, nhưng mà con hẳn là biết chuyện này không giống vậy. Cho dù con căm hận Đoàn gia, nhưng mà cũng nên vì em trai con mà cân nhắc suy xét. Đoàn gia về sau là của em trai con, con còn như vậy làm là muốn đem Đoàn gia phá hoại!"

Bùi Dịch lẳng lặng nhìn mẹ mình, đột nhiên có chút không hiểu được bà nữa rồi.

"Mẹ, người cũng hận Đoàn gia, người hận Đoàn Kế Hùng. Chúng ta đối với họ Đoàn hận ý là giống nhau." Bùi Dịch trầm giọng nói.

Anh biết mẹ anh cùng anh, ẩn nhẫn nhiều năm như vậy, không phải là vì hiện tại hay sao. Nhưng bây giờ lại như không thể nổi mẹ mình nữa rồi, mẹ anh vì cái gì đến bây giờ, vẫn còn tới phản đối anh!

"Tiểu Dịch, mẹ biết trong lòng con suy nghĩ cái gì, nhưng mà con chẳng lẽ không cảm thấy được, để cho Đoàn thị bị hủy diệt trong tay Đồng Đồng, để cho Đoàn Kế Hùng tận mắt nhìn thấy sản nghiệp của mình bị hủy diệt toàn bộ, càng thêm thỏa mãn hơn sao?" Nhậm Tiểu Vi lạnh giọng nói.

Ánh mắt bà sáng long lanh, hình như có một chỗ ánh sáng tại lóe ra, đó là một loại giống như điên cuồng chờ mong.

Bà chờ đợi ngày này, đã đợi mười mấy năm rồi! Bà muốn Đoàn Kế Hùng tận mắt thấy đứa con trai mà ông ta thương yêu nhất, làm như thế nào hủy đi toàn bộ sản nghiệp của ông ta!

Mà hiện tại toàn bộ thành ra thế này, đều bị con trai lớn của bà phá hủy, bảo làm sao có thể không tức giận!

Bùi Dịch nghe được lời Nhậm Tiểu Vi nói, mày mạnh nhú lại: "Mẹ, Đồng Đồng vẫn chỉ là một đứa trẻ mười tuổi, vì cái gì muốn đem nó liên lụy vào chuyện này? Như vậy đối với nó quá không công bằng!"

Nhậm Tiểu Vi quay đầu không hề chớp mắt nhìn chằm chằm Bùi Dịch, lạnh giọng nói: "Đây là sứ mệnh của Đồng Đồng!"

"Năm đó Bùi gia gặp chuyện không may, khi đó con so với nó không lớn hơn mấy tuổi. Khi đó con cũng là đứa bé, con có thể làm được, em trai con giống con nhất định sẽ làm được. Nhiều năm qua như vậy, mẹ biết con vẫn cực kỳ vất vả, nhưng hiện tại chúng ta lập tức liền được giải thoát rồi." Nhậm Tiểu Vi càng nói càng hưng phấn, giống như đã thấy được ngày nào đó đã đến.

Khi đó bà muốn cho Đoàn Kế Hùng quỳ gối trước mặt bà, cầu xin bà tha thứ. Mà bà muốn hung hăng một cước đá ông ta văng ra, để cho ông ta sống không bằng chết!

"Mẹ!" Bùi Dịch nhú mày, giống là có chút không thể hiểu nổi mẹ của mình rồi.

"Đồng Đồng không phải con, thằng bé không nên trải qua những chuyện mà con đã từng gặp phải." Bùi Dịch nhắm mắt lại, có chút thống khổ nói.

"Chính là vì năm đó con còn nhỏ, con so với bất luận kẻ nào đều biết những chuyện này đối một đứa bé mà nói có bao nhiêu khủng bố. Nếu không phải con ý chí kiên định, nếu không phải trong lòng con còn cố gắng chống chịu đến cùng, muốn vì cha báo thù. Con như thế nào có thể sống đến bây giờ, càng không thể có thể có thành tựu

như hiện tại!"

"Mẹ, chuyện báo thù giao cho con. Mẹ đồng ý với con, không cần đem Đổng Đổng liên lụy vào được không, nó nên có một cái tuổi thơ đơn thuần."

"Con đây là đang chỉ trích mẹ, không có cho con một cái tuổi thơ đơn thuần sao?" Nhậm Tiểu Vi đột nhiên cực kỳ đau lòng hỏi.

"Người làm sao có thể nghĩ như thế?" Bùi Dịch có chút bất đắc dĩ, anh biết trong lòng mẹ anh có tâm ma, có một số việc anh khuyên không được.

Nhiều năm qua như vậy, anh so với bất luận kẻ nào đều biết mẹ anh đang suy tính cái gì. Chịu đựng nhục nhã ủy khuất, nhận nhịn gả cho Đoàn Kế Hùng kẻ thù này, phải bảo vệ anh lúc đó còn nhỏ tuổi, những chuyện mẹ anh khổ sở chịu đựng, toàn bộ Bùi Dịch đều biết rõ.

Cho nên hiện tại liền tính mẹ anh có phản đối anh cùng Tô Thi Thi như thế nào, dù bà đối với Tô Thi Thi không tốt như thế nào, anh cũng hạ quyết tâm đối với mẹ mình không nói một câu nặng lời.

Mà anh cũng chỉ có thể đối với Tô Thi Thi tốt gấp bội, để bồi thường cô, kỳ thật anh bị kẹp ở giữa mới là khó khăn nhất. Mà Tô Thi Thi cũng đang là vì hiểu rõ anh, cho nên lúc đối mặt với Nhậm Tiểu Vi mới luôn luôn nhường nhịn.

"Thù của mẹ bản thân của mẹ tự trả!" Lúc này, Nhậm Tiểu Vi trầm đĩnh diệt thiết nói.

Bùi Dịch nghĩ nghĩ, dẫn lại tính tình nói: "Chuyện này con đã chuẩn bị tốt, với cái chết năm đó của cha, con đã tra ra được một chút tin

tức rồi - -"

"Vì cái gì vẫn còn muốn điều tra những cái này?" Nào biết Nhậm Tiểu Vi vừa nghe, đột nhiên lớn tiếng ngắt lời của anh nói.

Bà tiến lên liền bắt được tay của Bùi Dịch, vội vàng nói: "Đồng ý với mẹ, không cần tiếp tục điều tra chuyện năm đó được không?"

"Mẹ, người làm sao vậy?" Bùi Dịch thân thể cứng đờ, không rõ mẹ mình làm sao có thể phản đối anh điều tra rõ chân tướng chuyện năm xưa.

Theo lý mà nói, mẹ anh hẳn là người muốn biết chuyện xảy ra năm đó hơn ai hết.

Bùi Dịch vĩnh viễn sẽ không quên, lúc ấy cha anh bị chết có bao nhiêu thảm, mà hết thảy chuyện này cùng Tứ Đại Gia Tộc đều có liên quan. Bằng không bà cũng sẽ không trăm phương ngàn kế, bày ra kế hoạch lớn như vậy nhẫn nhịn suốt mười mấy năm qua như vậy.

"Mẹ, người không biết là hiện ở Bắc Kinh này công trình thôn Thành Trung kia, chính là năm đó cha làm thuê cho Đoàn thị thiết kế ra cái công trình kia..."

"Bốp!" Một tiếng vỗ tay vang dội thanh thúy, chạm vào da thịt Bùi Dịch.

Bùi Dịch đầu bị đánh nghiêng đến một bên, trong mắt có một tia kinh ngạc. Đến Nhậm Tiểu Vi chính mình cũng bị dọa đến chỗ, sửng sờ nhìn tay mình, lại nhìn Bùi Dịch, nước mắt bá một phen liền chảy ra.

"Tiểu Dịch, thực xin lỗi, mẹ không phải cố ý. Nhưng mà coi như mẹ cầu xin con, không cần tiếp tục điều tra chuyện năm đó, được

không?"

Bùi Dịch trong mắt cô đơn chớp lóe rồi biến mất, cánh môi của anh nhấp nhẹ, thật lâu sau cũng không nói nữa.

Không có đồng ý, cũng không có phản đối, anh hiện tại lòng rất loạn.

Một cái tát kia của Nhậm Tiểu Vi đánh ra, trong lòng hối hận không thôi. Nhưng mà đã không thể vãn hồi rồi, bà nhìn đến sắc mặt Bùi Dịch, trong lòng cực kì đau lòng.

Bà lau nước mắt nghĩ nghĩ, vẫn lại là quyết định nói sang chuyện khác, thăm dò hỏi han: "Tiểu Dịch, con còn nhớ Trạm Dẫn Lan không?"

Bùi Dịch sửng sốt, quay đầu khó hiểu nhìn Nhậm Tiểu Vi, vẫn như cũ không nói gì.

"Tiểu Dịch, năm đó Trạm tiểu thư chết, mẹ cũng hiểu được cực kỳ ngoài ý muốn. Mẹ biết con hiện tại có Thi Thi, nhưng mà có đôi khi mẹ cũng rất lo lắng. Thi Thi và cô ấy..."

"Mẹ, Thi Thi không phải cô ấy!" Bùi Dịch cắt ngang lời Nhậm Tiểu Vi nói, sắc mặt trầm xuống, không biết suy nghĩ cái gì.

Nhậm Tiểu Vi đối với con trai ruột của mình hiểu rất rõ. Cực kỳ hiển nhiên, Trạm Dẫn Lan ba chữ này ở trong lòng Bùi Dịch vẫn lại là nỗi đau không muốn khơi dậy, Bùi Dịch không có giống như vẻ bề ngoài của mình nhìn qua bình tĩnh như thế.

Nhậm Tiểu Vi nghĩ nghĩ, thăm dò hỏi han: "Vậy con còn nhớ rõ Trạm Dẫn Lan sao?"

Bùi Dịch hít sâu một hơi, giống như vừa rời Nhậm Tiểu Vi không có đột nhiên cấp cho một cái tát, phục hồi tinh thần lại. Lúc này trong lòng khó tránh khỏi có chút phiền não, mẹ mình ép hỏi, cũng không có nghĩ nhiều liền trả lời: "Chưa bao giờ từng quên."

Cô gái kia là mối tình đầu của anh, cùng anh trải qua những năm tháng thống khổ nhất, là hồi ức tốt đẹp nhất còn trong trí nhớ anh, anh làm sao có thể quên.

Nhậm Tiểu Vi nghe được lời của anh nói, trong mắt hiện lên quét xuống ánh sáng kỳ quái, không biết là vui mừng hay vẫn lại là phần nộ, nhưng bà vẫn lại là tiếp tục hỏi:

"Mẹ là nói nếu, nếu Trạm tiểu thư còn sống, Tiểu Dịch, con sẽ làm sao?"

Trả nợ xong 5 chương và chưa làm đc thêm chương nào

Chương 363: Thiên đường có lối anh không đi

Đêm, khuya rồi. (*Khuya lắm rồi*)

Nhậm Tiểu Vi bởi vì Đoàn Kế Hùng trở về, không nghĩ muốn để con trai mình cùng ông ta xảy ra thêm xung đột, liền đi ra ngoài.

Bùi Dịch một người ở trong thư phòng đứng thật lâu sau, trên mặt biểu tình nhàn nhạt, nhìn không ra quá nhiều cảm xúc. Mỗi khi thời gian trôi qua mười mấy phút đồng hồ, một mình một người rời khỏi trang viên.

Vừa rời lời mẹ anh nói vẫn còn vọng lại bên tai anh.

"Nếu Trạm Dẫn Lan còn sống, con sẽ làm sao?"

Bùi Dịch ngồi ở trong xe, đánh tay lái, mặt không chút thay đổi nhìn phía trước, khóe môi theo thói quen hơi nhếch lên.

Trước mắt anh hiện ra một khuôn mặt xinh đẹp đang tươi cười rạng rỡ, trên gương mặt kia có một đôi mắt làm cho người ta khó có thể quên, là như thế sáng ngời trong suốt.

"Thi Thi." Bùi Dịch nhắm mắt lại, không có tiếp tục nghĩ đến chuyện khác, tăng tốc độ xe, lập tức hướng tới Thi Dịch chạy tới.

Mà lúc này, nhà chính Hồ gia đang tổ chức hội nghị họp gia đình. Hồ lão gia tử Hồ Tấn Hoa ngồi vị trí chủ tọa, sắc mặt trầm trầm, đang phát giận.

Hồ Sĩ Minh cùng Hồ Minh Phi cúi đầu đứng ở trước mặt ông ta, bên cạnh bọn hắn bác Hồ Thiên Đệ ngồi đó, dáng vẻ nhàn nhã, trên mặt lộ ra quét xuống hứng thú, đang ở đó đánh giá đứa cháu Hồ Sĩ Minh của chính mình.

Cuộc họp tựa hồ đã tiến vào đến chỗ cục diện bế tắc, cả căn phòng người nào cũng đều đã không nói gì.

Hồ Thiên Đệ nhìn cha của mình, lại nhìn xem hai đứa cháu kia, lập tức cười nói: "Cha, người cũng đừng quá tức giận, con nghĩ Sĩ Minh hẳn là đã có kế sách ứng phó."

Hồ Thiên Đệ nói xong nhìn về phía Hồ Sĩ Minh, trong mắt mang theo quét xuống ý cười.

Hồ Sĩ Minh ánh mắt tối sầm lại, hẳn đương nhiên biết bác hắn lúc này nói ra những lời này cũng không phải thật sự đang giúp hắn, chẳng qua là muốn khơi mào mâu thuẫn giữa hắn cùng ông nội mà thôi.

Hồ lão gia tử sinh ra ba người con trai con gái, Hồ Thiên Đệ là chị cả, mà cha của Hồ Sĩ Minh cùng Hồ Minh Phi là con thứ hai, đã qua đời. Còn lại là cha của Hồ Quân Nhạc Hồ Khải Văn là con út, là một họa sĩ yêu thích tự do phóng đãng không thích đi vào khuôn khổ, quanh năm ở nước ngoài, cùng Hồ Tấn Hoa quan hệ không tốt.

Mà Hồ Tấn Hoa coi trọng nhất đó là Hồ Sĩ Minh đứa cháu trai đức tôn này, vị bác này của Hồ Sĩ Minh cũng sinh ra một đứa con trai, chồng lại là ở rể, đương nhiên trong lòng là có chút không thoải mái, một mực âm thầm muốn cướp đoạt quyền lực của Hồ Sĩ Minh nắm trong tay gia tộc.

Hồ Tấn Hoa nghe được lời con gái lớn của mình nói, nhướng mày, ngẩng đầu nhìn chằm chằm Hồ Sĩ Minh hỏi: "Hôm nay thất bại, chẳng lẽ là cố ý?"

Hồ Sĩ Minh cúi đầu, thành thật trả lời: "Cũng không phải."

"Bốp!" Hồ Tấn Hoa nặng nề mà vỗ một cái lên bàn, mặt bả một phen liền trầm, giận trừng mắt nhìn Hồ Sĩ Minh: "Con còn dám nói! Ta đã nhắc nhở qua con phải chú ý Bùi Dịch, con vẫn lại là để cho thằng nhóc đó qua mặt xỏ mũi!"

"Cha, chuyện lần này quả thật là ngoài ý muốn, con tin tưởng Sĩ Minh đã làm rất tốt rồi. Chẳng qua ai cũng không nghĩ tới Bùi Dịch vậy mà sẽ cùng công ty Phi Tầm kia có quan hệ." Hồ Thiên Đệ vội vàng vì Hồ Sĩ Minh nói chuyện.

Bên cạnh Hồ Minh Phi mày cũng nhíu chặt lại, cô ta lại không ngốc, đâu nào nghe không ra ý tứ trong lời của bác cô ta, kỳ thật là đang thêm dầu vào lửa.

Quả nhiên ông nội bọn họ vừa nghe càng giận. Hồ Tấn Hoa hít sâu một hơi, chờ Hồ Sĩ Minh nói: "Giải thích đi?"

Hồ Sĩ Minh vẫn đứng ở một bên, nghe lão gia tử phát hỏa. Thấy đã phát giận không ít, mới chậm rãi mở miệng nói: "Cậu ta sẽ phải vì chuyện lần này trả giá thật nhiều."

"Trả giá lớn? Hồ gia đã trả giá thật nhiều rồi." Hồ Tấn Hoa gõ cái bàn, tức giận đến hơi thở cũng trở nên nặng nhọc, bên cạnh quản gia lập tức đi lên thay ông ta thuận khí.

"Ông nội, người đừng nổi giận, thân thể quan trọng hơn." Hồ Sĩ Minh tiến lên thay lão gia tử xoa ngực, ở bên tai ông ta nhỏ giọng nói một

câu.

Hồ Tấn Hoa sắc mặt lập tức thay đổi, ngẩng đầu liếc hẩn một cái: "Con nói là sự thực?"

Hồ Sĩ Minh gật đầu: "Người nên tin tưởng con mới đúng, tuy trước mắt chúng ta ở thế yếu, nhưng mà bất quá hiện tại cậu ta đã hoàn toàn bại lộ rồi. Con lúc trước không dám có động tác gì quá lớn, chính là sợ cậu ta còn con bài chưa lật, hiện tại nếu biết rõ thân phận thật sự của cậu ta, rất nhiều chuyện liền dễ dàng làm hơn."

"Sĩ Minh, con làm sao mà biết tên nhóc đó không còn con bài khác chưa lật rồi hả?" Hồ Thiên Đệ vẻ mặt chứa quan tâm nhìn Hồ Sĩ Minh.

Hồ Sĩ Minh đứng thẳng lên, nhàn nhạt nói: "Nếu nhiều con bài còn chưa lật nhưng mà thân phận đã bị lộ, như thế có thể không tra rõ ràng nữa sao, bác người nói xem?"

"Cái này đương nhiên." Hồ Thiên Đệ xấu hổ cười nói.

Hồ Tấn Hoa nhìn con gái lớn liếc mắt một cái, đầu nào nhìn không ra tâm tư của bà, nhưng ông ta cũng không thèm so đo quá mức. Chỉ là nhìn cháu trai nói: "Hiện tại đã chứng thật Bùi Dịch cùng công ty Phi Tầm kia có quan hệ, như thế đứng sau lưng cậu ta, có thể là một tập đoàn tài chính thế lực thật lớn, con nên đi tra rõ ràng cậu ta cùng cái tập đoàn tài chính này trong đó tới cùng quan hệ như thế nào."

"Con biết rõ." Hồ Sĩ Minh gật đầu đáp.

Lần này chuyện quả thật có chút ra ngoài dự kiến của hẩn, hẩn vốn cho là lần này Bùi Dịch đã thật sự buông tha công trình thôn Thành Trung.

Đâu nào nghĩ đến anh lại hoạt động bí mật, lúc đến sau cùng mới xuất hiện. Mà bọn họ điều tra đến chuyện người con gái nuôi kia chỉ là chậm một bước, bằng không Bùi Dịch từ đầu liền không có cơ hội xuất hiện!

"Bùi Dịch, anh cho là anh đạt được cơ hội lần này là phúc sao? Tôi sẽ để cho anh có biết, anh đang ở trên con đường thông thẳng đến ngục." Hồ Sĩ Minh trong mắt ngoan độc lệ chớp lóe rồi biến mất.

Tất cả mọi người chỉ biết Hồ gia bọn họ đã thua, nhưng mà chỉ có chính hắn mới biết được, hắn đã sớm có chuẩn bị.

"Thiên đường có lối anh không đi, địa ngục không cửa anh lại xông vào. Bùi Dịch, bây giờ thật sự không thể trách tôi nhẫn tâm rồi." Hồ Sĩ Minh ở trong lòng nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Hắn vốn không muốn làm đến ác độc như thế, nhưng mà Bùi Dịch nhất định giẫm lên đến chỗ giới hạn cuối cùng của hắn.

Như thế, liền triệt để quậy đến long trời lở đất!

"Ô Thi Thi, cô không phải thích nhất quậy lớn chuyện sao? Bây giờ tôi khiến cho cô biết cái gì gọi là lớn chuyện!" Hồ Sĩ Minh nghĩ đến Tô Thi Thi người phụ nữa kia, trong mắt hơi quét xuống tia bất đắc dĩ.

Ngay từ đầu đối với Tô Thi Thi, hắn quả thật là có một chút tâm tình muốn chơi đùa, muốn lấy cô tiếp cận Bùi Dịch. Chỉ là càng về sau, hắn lại cảm thấy được người phụ nữ này càng ngày càng thật thú vị. Cho tới bây giờ, cô vậy mà vẫn thường luôn xuất hiện ở trong đầu hắn.

"Không có một cô gái nào có thể để cho tôi đối đãi bằng cặp mắt khác, Tô Thi Thi, cô cũng tuyệt đối cũng không ngoại lệ." Hồ Sĩ Minh nghĩ tới đây đối với Hồ Tấn Hoa nói, "Ông nội, chuyện này con sẽ phụ trách tới cùng."

Hắn nói xong, ánh mắt nhàn nhạt đảo qua bốn phía, vẻ mặt lạnh lùng nói: "Tôi cũng hi vọng chuyện tôi đã phụ trách, người khác không cần nhúng tay vào, tôi cùng Minh Phi tự biết phải sao làm."

"Sĩ Minh, con đây là đang trách bác xen vào việc của người khác sao?" Hồ Thiên Đệ vừa nghe sắc mặt liền trầm tiếp xuống.

"Àm ỉ cái gì?" Hồ Tấn Hoa vỗ mạnh xuống bàn, lạnh lùng trừng mắt nhìn hai người liếc mắt một cái, sau cùng đối với anh em Hồ Sĩ Minh nói, "Thời gian này vất vả cho hai đứa rồi, trở về nghỉ ngơi đi."

"Vâng, ông nội cũng sớm nghỉ ngơi một chút." Anh em Hồ Sĩ Minh rất nhanh liền đi ra ngoài.

Đợi cho bọn họ sau khi rời khỏi, Hồ Tấn Hoa lại giáo huấn con gái lớn của mình một trận, để cho bà ta không cần nhúng tay vào chuyện công trình thôn Thành Trung này nữa. Hồ Thiên Đệ không phục lắm, nhưng mà lại không dám biểu hiện.

Bà ta đột nhiên nghĩ đến việc hôm nay nhìn thấy Đoàn Tĩnh Đồng, nghĩ nghĩ vẫn lại là đối với cha mình nói: "Con hôm nay nhìn thấy đứa bé của Đoàn gia kia, cảm thấy được nó có chút nhìn quen mắt."

"Nhìn quen mắt?" Hồ Tấn Hoa hí hai mắt, trong đầu hồi tưởng lại dáng vẻ của Đoàn Tĩnh Đồng, nhíu mày nói, "Con nói vậy, ta ngược lại cũng quả thật có chút nhìn quen mắt, nhưng mà ở nơi nào thấy qua."

"Cha, người có cảm thấy được, đứa bé kia một chút cũng không giống Đoàn Kế Hùng?"

Hồ Tấn Hoa nhướng mày: "Con là nói nó không phải con trai của Đoàn Kế Hùng?"

Ông ta lập tức lắc đầu, cười nói: "Điều đó không có khả năng, lấy hiểu biết của ta đối với Đoàn Kế Hùng, nếu ông ta không phải xác định Đoàn Tĩnh Đồng là con mình, tuyệt đối sẽ không muốn giao công ty cho nó, lại càng sẽ không đem con trai lớn của chính mình đuổi ra khỏi cửa."

"Nhưng mà..." Hồ Thiên Đệ tuy cảm thấy được lại vẫn là có chút kỳ quái, nhưng mà tìm không ra lý do phản bác, chỉ là nói: "Chuyện này, con nghĩ muốn đi điều tra, có lẽ lại có phát hiện bất ngờ."

Hồ Tấn Hoa hừ lạnh nói: "Đoàn gia đã không cần phải lo đến nữa, liền để cho chính bọn họ đấu tranh nội bộ đi. Con ít tham gia vào chuyện này đi, trước quản tốt đứa con trai suốt ngày ăn chơi đàng điếm của mình đi, đừng để cho ta biết nó ra ngoài làm bại hoại thanh danh của Hồ gia, ta sẽ không tha cho các người!"

Hồ Thiên Đệ sắc mặt trắng bệch, vội vàng nói: "Con biết rồi."

Mà lúc này ở gian nhà sau Thi Dịch, Tô Thi Thi trong phòng ngủ đợi thật lâu, cũng không thấy Bùi Dịch trở về. Gọi vài cú điện thoại cho anh cũng không nhận, cô không khỏi có chút sốt ruột.

Chương 364: Đau lòng vì anh

"Anh ấy đi nơi nào rồi chứ?" Tô Thi Thi khoác áo ngủ, trong lòng tràn đầy lo lắng

Anh lúc trước về Đoàn gia, nhưng đến bây giờ một chút tin tức đều không có.

"Hắn không xảy ra chuyện gì đi?" Tô Thi Thi nghĩ tới đây, trong lòng mạnh cả kinh, một lòng bùm bùm cuồn cuộn nhảy dựng lên.

Trước kia Bùi Dịch cho dù là trở về trễ, đều sẽ gọi điện thoại nói cho cô biết. Nhưng mà hiện tại đều đã hơn 10 giờ vẫn lại là không có chút tin tức, gọi điện thoại cho anh, anh cũng không nhận

Tô Thi Thi càng nghĩ càng sốt ruột.

"Tô tiểu thư." Quản gia đang đi kiểm tra cửa nẻo tính toán nghỉ ngơi, vừa nhìn đến Tô Thi Thi khoác áo ngủ đi tới.

"Quản gia, tiên sinh trở lại rồi sao?" Tô Thi Thi hỏi.

"Tiên sinh, hai giờ trước đã trở lại, tiểu thư không biết?" Quản gia kinh ngạc.

"Hai giờ trước đã trở lại rồi hả?" Tô Thi Thi sửng sốt.

"Vâng..." Quản gia trong lòng có chút không yên, vợ chồng son này lại cãi nhau sao? Tiên sinh đã trở về lâu như thế, Tô tiểu thư thậm chí còn không biết!

Ông thật cẩn thận nói: "Tiên sinh có phải bận việc nên đến thư phòng rồi hay không? Sợ quấy rầy Tô tiểu thư..."

"Tôi biết rồi, quản gia ông đi nghỉ trước đi." Tô Thi Thi gật gật đầu, lập tức xoay người hướng tới thư phòng đi đến.

Tô Thi Thi trong lòng có chút bất an.

Anh có phải thật sự xảy ra chuyện gì rồi hay không? Tô Thi Thi nhớ tới chuyện xảy ra hôm nay, trong lòng càng thêm nghi hoặc.

Cạnh tranh đấu thầu thắng lợi, rõ ràng là nên vui vẻ. Nhưng mà Bùi Dịch hẳn là không đến mức vui vẻ đến trở về cũng không nói cho cô đi.

Ngay lúc Tô Thi Thi miên man suy nghĩ, đã đi tới ngưỡng cửa thư phòng.

Cô nhẹ nhàng vặn tay cầm cái cửa, kéo ra một đường nhỏ, vừa định muốn đẩy cửa đi vào. Đột nhiên từ bên trong xộc ra tràn ngập mùi khói, lập tức khiến cô sặc nghẹn ho khan.

"Thuốc lá?" Tô Thi Thi trong lòng lại cả kinh, "Bùi Dịch ở trong thư phòng hút thuốc sao?"

Từ khi cùng anh bên nhau tới nay, Tô Thi Thi giống như không thấy qua bộ dạng hút thuốc này của anh.

Tô Thi Thi tại cửa đứng vài giây, cẩn thận nghe ngóng âm thanh trong thư phòng, nhưng mà bên trong cũng không có động tĩnh gì.

Tô Thi Thi đẩy cửa ra, lấy tay bịt miệng mũi, lén lút đi vào.

Trong thư phòng mở một cái đèn bàn, ánh sáng cũng không phải rất sáng. Nhưng mà vẫn như cũ có thể thấy được sương khói lượn lờ trong không trung, bóng dáng người đàn ông thân hình cao ngất ở đó.

Anh liền đứng ở cửa sổ, như là đang nhìn ngoài cửa sổ, vẫn chưa phát hiện Tô Thi Thi tiến vào.

"Anh tới cùng là làm sao vậy?" Tô Thi Thi trong lòng lo lắng không cách nào khống chế được, cô lần đầu tiên nhìn thấy Bùi Dịch có bộ dạng như thế này, cô vừa rời ở cửa ho khan vang như thế, nhưng Bùi Dịch vậy mà không có nghe đến.

Anh đang nhìn ra ngoài cửa sổ ngẩn người, không biết suy nghĩ cái gì.

Tô Thi Thi hướng tới anh đi đến, không có tận lực hạ giọng, nhưng Bùi Dịch vẫn như cũ không có phát hiện cô.

Tô Thi Thi lờm mắt liền thấy đến, gạt tàn trên cửa sổ đã chất đầy đầu thuốc lá. Khó trách cả căn phòng đều là mùi khói thuốc, xem ra anh đã đứng đây hút thật lâu rồi.

Những nơi khác đều đã giống như bình thường, chỉ có xung quanh nơi Bùi Dịch anh đứng mới tản ra mùi khói thuốc nồng nặc.

Tô Thi Thi cũng không thích mùi thuốc lá, nhưng mà nhìn đến Bùi Dịch như vậy, cô lại không hiểu sao rất đau lòng.

Anh tới cùng làm sao vậy?

Lại tiến về phía trước vài bước, Bùi Dịch vẫn đứng ở cửa sổ, rất lâu

không hề động, thân thể hơi hơi cứng đờ, chậm rãi mở miệng: "Em đã đến rồi."

Tô Thi Thi không nói gì, chỉ là nhẹ nhàng tiêu sái đến bên người anh, đưa tay ôm lấy eo của anh, tựa đầu khế tựa vào phía sau lưng anh.

Liền một cái động tác đơn giản mà lại chứa đầy đau lòng như vậy, lập tức để cho cơ thể vốn đang căng thẳng của Bùi Dịch thả lỏng hoàn toàn. Cảm giác khổ sở khó chịu ở trong lòng nói không nên lời, lập tức giống như là tìm được lối ra, tắc nghẽn liền biến mất.

Bên cạnh chúng ta luôn xuất hiện rất nhiều người, nhưng mà luôn có duy nhất một người như vậy, người đó sẽ không nói lời nào, chỉ là lẳng lặng đứng ở bên cạnh bạn, liền có thể khiến cho tâm trạng của bạn tốt lên rất nhiều. *(Tự thấy hôm nay mình triết lý gúm)*

Mà Tô Thi Thi đối với Bùi Dịch, cực kỳ rõ ràng chính là một người như thế.

Bùi Dịch dụi tắt điếu thuốc, xoay người đem Tô Thi Thi ôm ở trong ngực, dùng lực ôm lấy. Cầm đặt ở trên bờ vai cô, thâm sâu ngửi mùi hương trên cơ thể cô.

Từ lúc rời Đoàn gia trở về đến giờ, anh liền trực tiếp vào thư phòng. Đứng ở cửa sổ rút một gói thuốc lá, trong đầu có chút loạn.

Anh không nghĩ muốn đem bộ dạng như vậy đến đối mặt với Tô Thi Thi, anh nghĩ muốn trước đem những chuyện này suy nghĩ cho rõ ràng

Nhưng cuối cùng cô vẫn lại là chính mình tìm đến đây, cũng không có hỏi anh chuyện gì xảy ra, cũng không có trách cứ anh. Chỉ là một cái ôm như vậy, toàn bộ đều vướn mắc trong lòng anh như tiêu tan

hết

"Người phụ nữ này, em bây giờ làm rất tốt." Bùi Dịch chôn đầu ở bên cổ Tô Thi Thi, trầm giọng nói.

Tô Thi Thi vốn dĩ lo lắng muốn giúp anh xoa dịu bi thương, nghe được một câu này của anh, nhất thời tan thành mây khói. Thở phì phì nhéo phần eo của anh một cái: "Anh đừng tưởng rằng nói như vậy, em liền không mắng anh rồi."

"Hôm nay cho phép em mắng." Bùi Dịch nói xong lại thâm sâu ngửi mùi hương trên người Tô Thi Thi một hồi, thỏa mãn vô cùng.

"Anh..." Tô Thi Thi tức cười, bộ dạng này bảo cô mắng như thế nào đây? Huống hồ cô cũng không phải thật sự muốn mắng anh, chỉ là cực kỳ lo lắng cho anh.

Tuy cô biết, nếu cô muốn hỏi ra tới, Bùi Dịch nhất định sẽ nói cho cô. Nhưng mà cô vẫn lại là muốn đợi, lúc anh tự mình muốn nói ra.

Bùi Dịch lại ôm cô một hồi, những chuyện phiền não trong lòng dần dần biến mất. Anh ôn như vuốt vuốt tóc của cô, buông cô ra. Xoay người đem tất cả cửa sổ toàn bộ đều đã mở ra, lôi kéo cô đi đến cửa sổ, hỏi: "Không thích anh hút thuốc?"

Tô Thi Thi ngẩng đầu đánh giá anh, vuốt cằm có vẻ dăm chiêu nói: "Không thể không phủ nhận, anh lúc hút thuốc đặc biệt đẹp trai."

Bùi Dịch trong mắt ngọn đèn nhất thời phát sáng lên, còn không vui vẻ được hai giây, lại nghe Tô Thi Thi nói: "Nhưng mà hút thuốc chết sớm, nhất là giống anh loại này cực kỳ cố chấp, hút để chết mà, đây là hành vi không đạo đức! Anh nếu là biến thành tên nghiện thuốc lá, em tuyệt đối có thể đem anh trói lại. Sau đó một ngày 24 giờ không

ngừng cho người ta ở trước mặt anh hút thuốc. Anh chỉ có thể hít mùi vị khói thuốc, cũng không có thể hút được, cho anh thêm chết!"

"Khụ khụ..." Bùi Dịch bật cười, loại phương pháp này phỏng chừng cũng chỉ có cô gái này mới nghĩ ra được.

"Ô tiểu thư, em điên rồi!" Bùi Dịch nhéo nhéo mặt Tô Thi Thi, tâm trạng so với vừa rồi tốt hơn nhiều.

Tô Thi Thi kéo tay anh ra, trợn mắt nhìn anh, thờ phì phì nói: "Em nói cho anh biết, anh nếu là dám biến thành tên nghiện thuốc lá, em tuyệt đối làm được. Anh nói xem lúc anh về già bị viêm phổi gì gì đó, lại không thể lập tức chết liền, đến lúc đó chịu khổ vất vả còn không phải là người nhà của anh sao."

"Anh nói xem em khi đó tuổi tác cũng lớn, bọn nhỏ đều đã trưởng thành, có cuộc sống của riêng mình. Chỉ còn có em một bà già như vậy cùng anh sống nương tựa lẫn nhau, mỗi ngày nghe anh ho khan... Hí, ngẫm lại liền thấy rất thảm." Tô Thi Thi nói xong ôm lại ôm ấp cánh tay, một bộ dáng cực kỳ sợ hãi. *(Ờ, ko biết có người nào ngta đòi đi đăng ký kết hôn, đòi sinh bảo bảo mà làm lơ, giờ lại nghĩ chuyện tương lại kìa =))*

Bùi Dịch bị bộ dáng của cô đùa cười, trong lòng không biết như thế nào. Bởi vì cô nói những thứ này, vậy mà không hiểu sao cảm thấy được cực kỳ ấm áp, trong lòng giống như được rót mật

Những chuyện phiền muộn bàng hoàng vừa nãy, giờ phút này triệt để không thấy.

"Tô Thi Thi." Bùi Dịch đột nhiên một tay lấy Tô Thi Thi kéo vào trong ngực, nặng nề mà ôm cô, ở bên tai cô trịnh trọng nói: "Anh liền cai thuốc, từ nay về sau, sẽ không đụng đến nữa!"

Không vì cái gì khác, liền vì một câu "Sống nương tựa lẫn nhau" của Tô Thi Thi.

Bọn họ có cuộc sống giàu có, tuyệt đối không đến mức giống như Tô Thi Thi nói thâm thúy như thế. Nhưng mà có một số chuyện cho dù là đối với người nghèo hay người giàu có mà nói đều giống nhau, sinh lão bệnh tử, chịu đựng khó khăn bên bạn suốt cuộc đời chính là người nhà của bạn.

Sinh Lão Bệnh Tử, liền tính bạn có nhiều tiền bạc đều đã không cách nào tránh khỏi. Bùi Dịch có thể cảm nhận được, Tô Thi Thi tuy là nói đùa, nhưng cô là thật tâm quan tâm anh, cô sợ hãi mất đi anh.

"Thi Thi, cha anh năm đó chết có ẩn tình, anh nghĩ muốn tiếp tục điều tra. Mẹ anh lại phản đối, anh vừa rồi là vì chuyện này nên mới phiền não. Cho nên muốn ở trong thư phòng bình tĩnh lại rồi lại đi tìm em." Bùi Dịch ở bên tai Tô Thi Thi, trầm giọng nói.

Tô Thi Thi thân thể cứng đờ, lập tức, trên mặt hiện lên quét xuống rõ ràng tươi cười.

Anh, rất cục nguyện ý nói với cô rồi.

Chương 365: Nguyên nhân cha anh chết

Trong thư phòng mùi khói dần mất đi, trong lò sưởi cao cấp than củi đang phừng phừng cháy, ấm áp lại ấm áp.

Bùi Dịch ngồi ở trên ghế sofa, Tô Thi Thi liền tựa vào trên thân anh, lờ lững nghe anh kể chuyện trước đây.

Đây là Bùi Dịch lần đầu tiên cùng Tô Thi Thi nói về những chuyện anh đã trải qua, tuổi thơ bất hạnh của anh.

"Cha anh tên là Bùi Thanh Vũ, lúc ấy là một vị kiến trúc sư nổi danh, Thế Mậu Đại Hạ ở Bắc Kinh này chính là do ông thiết kế."

"Bùi Thanh Vũ?" Tô Thi Thi một cái xoay người ghé vào trên người Bùi Dịch, hai mắt lấp lánh trừng mắt nhìn anh, "Khó trách anh lợi hại như thế, khẳng định là kế thừa gen ưu tú của cha mình."

"Để em nói anh nghe, thầy giáo của em đã từng cho tụi em xem qua một bản vẽ, chính là của chú Bùi ở nước ngoài thiết kế một tòa ca kịch viện, lúc ấy em đã ngưỡng mộ lắm rồi. Chỉ là không nghĩ tới, ông vậy mà là cha anh."

"Còn sư huynh em, anh ấy đối với thiết kế bên trong rạp hát yêu thích cực kỳ, chính là chịu ảnh hưởng từ chú Bùi."

"Anh biết." Bùi Dịch nhẹ cười.

"Biết?" Tô Thi Thi nhấn cầu xoay một vòng, đột nhiên nhớ tới cái gì,

thờ phì phì trừng mắt nhìn Bùi Dịch, "Cho nên hai người các người hai đã sớm cấu kết với nhau làm việc xấu đúng không?"

"Ô tiểu thư, thành ngữ không thể dùng lung tung." Bùi Dịch vuốt vuốt tóc của cô, ấn cô kéo nằm lên trước ngực mình, trầm giọng nói, "Lại vẫn muốn hay không nghe nữa đây?"

"Hừ, nói sang chuyện khác."

"Không muốn nghe?"

"Nghe!"

Tô tiểu thư lập tức không nói, lẳng lẳng nghe anh tiếp tục nói tiếp.

"Anh vốn dĩ có một gia đình hạnh phúc, cha anh cùng mẹ anh cực kỳ ân ái. Nhưng về sau, cha anh được Đoàn gia mời, về tham gia thiết kế một cái công trình đấu thầu."

Anh nói tới đây, giọng nói dừng một chút, càng phát ra trầm: "Em hẳn là cũng đoán được, chuyện xảy ra năm đó cũng hiện tại rất giống, cũng là mấy đại gia tộc tranh giành cái công trình này."

"Khi đó so với bây giờ còn muốn tàn khốc hơn một chút, có công ty nước ngoài cạnh tranh, cho nên sau cùng Tứ Đại Gia Tộc cùng nhau hợp tác. Cha anh được yêu cầu phải ở Đoàn gia, vẽ ra bản thiết kế. Nhưng về sau lại bị nói xấu tham ô công quỹ cùng với cái tội danh khác."

"Sau khi cha anh bị tạm giam, vậy mà đột nhiên vượt ngục. Sau đó lúc cái công trình đó còn chưa hoàn thành đứng ở tầng cao nhất nơi đó, nhảy lầu tự sát."

"Làm sao có thể..." Tô Thi Thi hoảng sợ bùm miệng, đáy lòng dâng lên cảm giác lạnh cả người.

Bùi Dịch nhìn cô một cái, tự giễu cười cười: "Em cũng hiểu được chuyện này cực kỳ buồn cười đúng không? Nếu ông ấy thật sự trăm phương nghìn kế để vượt ngục, làm sao có thể lại tự sát? Những người đó đều xem người khác là kẻ ngốc mà."

"Cho nên nói chú Bùi là bị hãm hại? Những người đó thật quá ngoan độc!" Tô Thi Thi tức giận đến cầm chặt quả đấm.

Cho dù cô chỉ mới nghe kể thôi đều đã cảm thấy được tức giận, huống chi là Bùi Dịch lại là người trong cuộc!

"Không có chứng cứ." Bùi Dịch nhắm mắt lại, trước mắt tựa hồ lại hiện ra tình cảnh ngay lúc đó, "Nếu không phải anh tận mắt thấy mọi chuyện xảy ra với cha anh trước khi chết, anh có lẽ cũng sẽ hiểu lầm ông ấy."

"Anh lúc ấy ở đây?" Tô Thi Thi kinh sợ ròi.

"Cha anh sau khi vượt ngục đã vụng trộm gọi điện thoại cho anh, khi đó anh tuy chỉ có mười tuổi, nhưng mà cùng Đổng Đổng không sai biệt lắm, có vẻ trưởng thành sớm. An ít nhiều anh vẫn trưởng thành sớm hơn, bọn họ sợ là vĩnh viễn cũng không thể tưởng được. Lúc xảy ra chuyện anh cũng có mặt tại tòa nhà đó, chỉ là anh không thể tới kịp nói được một câu nào với cha mình."

"Anh chỉ nhìn thấy ông ấy, một bên miệng nói không thể chết được, muốn tới gặp anh. Một bên lại như là không thể khống chế, hướng tới bên ngoài gian phòng đi đến."

"Ông ấy tới sau cùng chỉ nói đầu tiên với anh là: Bùi Dịch, bảo vệ tốt

chính mình."

"Bùi Dịch..." Tô Thi Thi mạnh bùm miệng, nước mắt không kiềm chế được nữa chảy xuống.

"Cô bé ngốc, đều đã qua rồi." Bùi Dịch nhẹ cười, "Những cái này chưa bao giờ là điểm yếu của anh, mà chính là động lực để anh cố gắng. Cha anh nếu không phải bị hãm hại, như thế ông hẳn không mâu thuẫn như thế. Sau cùng cũng sẽ không nói cho anh biết, để cho anh bảo vệ tốt chính mình."

"Em biết, anh cùng chú nhất định là rất giống nhau. Hai người đều đã kiêu ngạo như thế, làm sao có thể làm những chuyện này?" Tô Thi Thi nằm ở trên ngực anh, nhẹ giọng nói.

Đây là hai người lần đầu tiên, lẳng lặng nói chuyện với nhau thời gian dài như thế. Tô Thi Thi cũng không biết chính mình về sau là như thế nào ngủ thiếp đi, nhưng lúc cô tỉnh lại đã ở trên giường trong phòng ngủ.

Bùi Dịch đã thức dậy, cô lúc đi ra ngoài, nhìn thấy Bùi Dịch đang từ thư phòng đi ra.

"Anh có việc đến công ty trước, lát sẽ để cho chú Lý đưa em đi công ty, anh tan tầm tới đón em." Bùi Dịch đi tới hôn một cái lên trán Tô Thi Thi, ôn nhu nói.

Tô Thi Thi cũng hôn trả một phen lên gương mặt anh, gật gật đầu. Tròng mắt quay tròn xoay xoay, cười hì hì nói: "Bùi tiên sinh, buổi tối muốn theo em hẹn hò hay không?"

Bùi Dịch đang muốn xoay người động tác mạnh cứng đờ, ánh mắt bá một phen liền sáng: "Được."

Lập tức liền đi ra bên ngoài, tựa hồ tâm tình càng tốt rồi.

Tô Thi Thi nhìn bóng lưng anh đang rời đi, thì thào cười.

Cứ thế này thật tốt.

Bùi Dịch giành được công trình thôn Thành Trung, tiếp tục trong khoảng thời gian này khẳng định sẽ bề bộn nhiều việc. Mà còn cửa ải cuối năm đến gần, Xây dựng Tiệp Khắc bản thân liền có rất nhiều chuyện muốn xử lý.

Tô Thi Thi nghĩ tới chuyện ngày hôm qua ở cạnh tranh đấu thầu, ánh mắt hung tợn nheo lại.

"Sur huynh, anh cũng dám gạt em! Hừ, đợi em đến công ty sẽ tính sổ với anh." Tô Thi Thi bây giờ đã sớm suy nghĩ cẩn thận rồi.

Đức An đâu nào là đồ đệ Bùi Dịch, từ đầu chính là sư huynh âm thầm giúp anh liên hệ. Chẳng thế thì sư huynh cô từ đầu không có khả năng thần bí như thế theo sát Đức An tiếp xúc, khẳng định là Bùi Dịch bày mưu đặt kế.

Nhưng mà Bùi Dịch vì cái gì sẽ cùng công ty Phi Tầm có liên hệ, Tô Thi Thi không phải cực kỳ hiểu biết.

Cô tính toán trước về công ty tìm hiểu một phen tình huống rồi mới tính tiếp, chỉ là ngay lúc đang cô muốn đi ra cửa, điện thoại đột nhiên vang lên.

"Đoàn gia?" Tô Thi Thi vừa thấy màn hình biểu hiện, mày theo bản năng nhú một phen, đây là điện thoại ở nhà chính của Đoàn gia.

"Ô tiểu thư, phiền toái cô đến trang viên một chuyến." Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói của Nhậm Tiểu Vi.

"Xin hỏi có chuyện gì?" Tô Thi Thi nhàn nhạt hỏi han.

Nghĩ tới ngày hôm qua Bùi Dịch sau khi trở về vẻ mặt vừa cô đơn vừa buồn thương tổn như vậy, trong lòng lại vẫn là có chút kỳ quái không rõ.

Cô không rõ ràng lắm Nhậm Tiểu Vi vì cái gì ngăn cản Bùi Dịch tiếp tục điều tra chuyện năm xưa, nhưng mà cực kỳ hiển nhiên, lúc ấy bà nói ra những lời khẳng định cực kỳ quá đáng. Bằng không Bùi Dịch, cũng sẽ không có cái bộ dáng kia.

"Nếu cô lại vẫn xem tôi là mẹ của Bùi Dịch, thì cái gì cũng không được hỏi. Tôi ở trang viên chờ cô." Nhậm Tiểu Vi nói xong liền cúp điện thoại.

Tô Thi Thi mày gắt gao chăm chú nhìn di động, nửa ngày không hề có động tác.

"Ô tiểu thư, làm sao vậy?" Quán gia vừa rồi liền ở bên cạnh, nhìn đến biểu tình của Tô Thi Thi không khỏi có chút lo lắng.

Tô Thi Thi nghĩ một chút, đối với ông nói: "Tôi có việc đi Đoàn gia, trước không muốn nói cho tiên sinh."

"Được. Người cẩn thận một chút, có chuyện gì lập tức gọi điện thoại về nhà." Quán gia đưa cô ra ngoài.

Tô Thi Thi trước gọi điện thoại về công ty, lập tức để cho chú Lý đưa cô đi, trực tiếp đến trang viên Đoàn gia.

Mà ngay lúc Tô Thi Thi trên đường đi đến trang viên Đoàn gia, Bùi Dịch đột nhiên gọi điện thoại tới. Tô Thi Thi trong lòng cả kinh, cho rằng anh đã biết rõ. Nhưng mà Bùi Dịch lại nói:

"Buổi tối có thể không hẹn đi với em được rồi, bên này đột nhiên đã xảy ra chút chuyện, anh muốn đi xử lý một phen, về nhà khả năng lại có chút trễ."

"Được rồi, anh nhớ phải ăn cơm." Tô Thi Thi nói, nhớ tới anh cùng mẹ anh tối hôm qua xung đột, vẫn lại là không có nói cho anh chuyện cô muốn đi Đoàn gia.

Mà Bùi Dịch sau khi để điện thoại xuống, Tần Phong vừa lúc tiến vào.

"Phi Tầm bên kia làm sao có thể đột nhiên yêu cầu gặp mặt? Trước không phải đã trao đổi rất tốt sao, chỉ là mượn danh nghĩa bọn họ một chút. Hiện tại là muốn đổi ý?"

Bùi Dịch có vẻ dăm chiêu nói: "Đề xuất gặp mặt chính là người con gái nuôi kia, cậu đi điều tra tư liệu của vị tiểu thư này đi."

Chương 366: Ép rời đi

Trang viên Đoàn gia, Nhậm Tiểu Vi cho mọi người lui xuống, yên lặng chờ đợi Tô Thi Thi đến.

Đoàn thị bởi vì cạnh tranh đấu thầu thất lợi, thêm nữa bị các gia tộc khác chèn ép, cổ phiếu Đoàn thị rớt giá không ngừng. Đoàn Kế Hùng sáng sớm liền đến công ty xử lý rồi.

Lúc Tô Thi Thi đến, Đoàn gia nơi nơi đều đã im ắng, mà lại không hiểu có chút âm trầm.

"Tô tiểu thư." Bên cạnh đột nhiên truyền đến một giọng nữ, đem Tô Thi Thi làm cho hoảng sợ.

"Dì Hồng." Tô Thi Thi quay đầu nhìn đến là Hồng Cầm, lập tức tích cực kêu một tiếng.

Nhưng Hồng Cầm liếc cô một cái: "Vào đi."

Dứt lời liền xoay người hướng tới trong phòng đi đến.

Tô Thi Thi thu lại cảm xúc, làm như không thấy được thái độ của bà ta, cùng theo đi vào.

Trong phòng màn sa buông xuống, che chặn phần lớn toàn bộ ánh mặt trời, có vẻ có chút âm trầm.

Tô Thi Thi mày theo bản năng vừa nhú, không biết Nhậm Tiểu Vi muốn làm cái gì, cảm thấy được này toàn bộ như là cố tình vì cô mà

chuẩn bị.

"Vào đây đi." Nhậm Tiểu Vi liền đứng ở trong phòng khách. Nhìn đến Tô Thi Thi tiến vào, liếc cô một cái, xoay người hướng tới phòng trong đi đến.

Tô Thi Thi mặt không đổi sắc theo sát bà đến thư phòng.

"Đóng cửa." Nhậm Tiểu Vi trở ra đưa lưng về phía Tô Thi Thi, nhàn nhạt nói.

Tô Thi Thi theo lời, nhẹ nhàng đóng cửa rồi đứng yên tại chỗ, lẳng lẳng nhìn Nhậm Tiểu Vi, trong đầu suy nghĩ: "Bà ấy tới cùng nghĩ muốn làm cái gì."

"Tô tiểu thư, liền đứng ở nơi đó nghe đi, tôi nghĩ việc tôi sắp nói ra cô cũng cần phải biết." Nhậm Tiểu Vi xoay người ngồi ở trên ghế dựa, ngửa đầu khinh miệt nhìn Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi không hề chớp mắt nhìn chăm chăm bà, lòng không hiểu sao trở nên rất nặng nề. Xem ra mẹ của Bùi Dịch, đến giả vờ giả vịt đều cũng chẳng muốn cùng cô.

Nhậm Tiểu Vi cũng không thềm để ý thái độ Tô Thi Thi, trái lại tự nói: "Tôi hôm nay gọi cô đến đây, tôi nghĩ muốn chính thức nói thẳng muốn cô rời khỏi con trai tôi, mặc kệ là vì bất cứ nguyên nhân gì lớn hay nhỏ tôi không cần biết, cô có thể tránh xa nó bao xa liền tránh càng xa càng tốt."

Tô Thi Thi nhíu mày, không tự ti cũng không hống hách đúng mực nói: "Cháu nghĩ, người không có cái quyền lợi này."

"Ha ha, tôi biết cô sẽ không đồng ý. Không sao cả, tôi muốn biết sau

khi biết chân tướng những chuyện này, cô nếu còn muốn kiên trì mà nói, tôi cũng không có ý kiến." Nhậm Tiểu Vi nói xong từ trên bàn bày xuất một túi văn kiện, đưa cho Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi đứng yên tại chỗ, không có nhận.

Nhậm Tiểu Vi trực tiếp mở ra túi văn kiện, từ bên trong bày xuất một xấp hình gì đó, đưa cho cô: "Tôi biết cô vẫn rất tò mò, vẫn lại là đến nhìn một cái cho thỏa đáng đi."

Theo góc độ Tô Thi Thi lúc này, có thể nhìn đến chính diện những cái ảnh chụp này. Bên trong chụp chính là một cô gái, một cô gái cực kỳ trẻ tuổi xinh đẹp.

Lòng của cô nhảy một phen, tay không thể khống chế vươn ra, tiếp nhận ảnh chụp.

Cô lật xem mấy ảnh chụp này, phát hiện những thứ ảnh chụp này đều là cùng một cô gái. Chính xác mà nói là một cô bé, từ trên tấm hình thấy thời gian chụp ảnh lúc ấy, cô bé này đại khái mười bảy mười tám tuổi, nhìn qua cực kỳ thanh thuần, lộ ra dáng vẻ đặc hữu khờ dại.

Mặt trái xoan, mắt to, làn da trắng nõn, là một mỹ nhân tiêu chuẩn. Tô Thi Thi nhìn nhìn, bỗng nhiên cảm thấy được người này có chút nhìn quen mắt, nhưng mà nhất thời cũng không nhớ ra được tới cùng ở nơi nào thấy quá.

"Muốn biết cô ấy là ai không?" Nhậm Tiểu Vi một mực chú ý biểu tình biến hóa của Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi ngẩng đầu, nhìn ánh mắt bà.

Nhậm Tiểu Vi cũng nhìn chăm chăm ánh mắt cô, gằn từng chữ nói:
"Cô ấy tên - - Trạm Dẫn Lan!"

Trạm Dẫn Lan ba chữ kia, bá một phen giống như là đang ở trong
đầu Tô Thi Thi nổ mạnh một dạng, tay cô kìm lòng không đậu run lên.
Một tấm hình từ nơi ngón tay rơi xuống, bay bổng rơi xuống trên đất
mặt.

Tô Thi Thi rất nhanh lấy lại tinh thần, thầm tự trách mình sao lại thiếu
kiên nhẫn như thế.

Mẹ của Bùi Dịch hiển nhiên là cố ý, liền là muốn làm dao động quyết
tâm của cô.

"Người cho cháu xem ảnh chụp một người đã chết là có ý gì?" Tô Thi
Thi mặt không đổi sắc hỏi han

"Người chết?" Nhậm Tiểu Vi ý bảo cô tiếp tục nhìn xuống.

Tô Thi Thi hơi mím môi, đều đã đi đến một bước này, không có gì lại
băn khoăn, trực tiếp đem ảnh chụp tiếp tục xem. Đúng là lúc cô lật
đến sau cùng một tấm ảnh kia, trên tay động tác mạnh cứng lại rồi,
đôi mắt từ từ trợn to. Thứ gì đó nặng nề mà đập bể ở trong lòng,
chấn động ra một cỗ chua xót, mà cỗ chua xót này rất nhanh hướng
tới toàn thân cô mà lan tràn.

Đây là ảnh chụp của Bùi Dịch cùng Trạm Dẫn Lan!

Khi đó Bùi Dịch, hơn hai mươi, cùng Trạm Dẫn Lan ngồi ở trên thảm
cỏ, Bùi Dịch ôm vai cô ấy, hai người thân mật hết sức kề đầu vào
nhau, chính đang hướng về phía máy ảnh cười.

Tươi cười của anh thuần túy như thế, sạch sẽ như thế. Tô Thi Thi

chưa từng có nhìn thấy qua Bùi Dịch tươi cười thân thiết như vậy, mà bên cạnh anh bé gái kia, cũng cười đến ngọt ngào như vậy.

"Bọn họ trước kia tình cảm thật sự rất tốt, tôi chưa từng thấy qua con tôi thích một người như thế." Nhậm Tiểu Vi âm u mà nói.

Tô Thi Thi nhắm chặt mắt, âm thầm hít vào một hơi, đem những thứ ảnh chụp này xếp lại, thả lại vào trong túi văn kiện. Tay gắt gao xiết chặt, nhìn thẳng Nhậm Tiểu Vi nói: "Còn nữa không? Toàn bộ đều đã lấy ra hết đi, tôi nghĩ, người không chỉ là chuẩn bị mấy thứ này đi?"

"Tôi tiểu thư, tôi có đôi khi rất bội phục sự thông minh của cô, cũng rất bội phục cô giờ phút này có thể bình tĩnh đến như vậy. Nhưng là, những thứ này vô ích."

Nhậm Tiểu Vi vẫn như cũ ngồi ở trên chỗ, rõ ràng ngửa đầu nhìn Tô Thi Thi, nhưng mà vẻ mặt trong đó lại đều là kiêu căng cùng khinh thường.

Bà đối với Tô Thi Thi nói: "Cô chẳng lẽ không tò mò, Bùi Dịch vì cái gì lại cứ tìm tới cô? Ở bên cạnh nó so với cô có rất nhiều cô gái ưu tú hơn, nó vì cái gì chỉ thích cô?"

"Vì cái gì?" Tô Thi Thi trong đầu oong oong vang lên, vấn đề này cô trước kia cũng hỏi qua.

Bùi Dịch có trả lời qua sao? Không biết như thế nào, lúc này Tô Thi Thi vậy mà nghĩ không ra.

Cô chỉ nhớ rõ bọn họ ngày hôm sau đã ở bên nhau vì cô đã làm vỡ cái điện thoại của Bùi Dịch.

"Cô làm hỏng nó, vậy thì dùng chính cô tới bồi thường đi." Khi đó Bùi

Dịch là nói như thế này đi.

Tô Thi Thi khóe miệng nhếch lên, tự giễu cười cười.

Thì ra là vậy. Bùi Dịch nói qua, trong cái di động kia có vật gì đó anh rất trân quý, đó hẳn là lưu trữ hồi ức tốt đẹp của anh cùng Trạm Dẫn Lan đi.

Giống như có thứ gì đó trở nên sáng tỏ, nhưng mà lại rất mơ hồ.

Nhậm Tiểu Vi giải đáp nghi vấn của cô

Nhậm Tiểu Vi vẻ mặt lạnh lùng, nhìn đến Tô Thi Thi lúc này trên mặt bối rối, trên mặt bà khinh thường càng thêm rõ ràng.

"Chẳng lẽ cô không phát hiện, cô cùng Trạm Dẫn Lan dáng vẻ rất giống nhau sao? Nhất là ánh mắt của hai người, là y như nhau, tuy nhiên dáng vẻ của cô không có xinh đẹp như Trạm Dẫn Lan. Nhưng mà tôi nghĩ Bùi Dịch thích ở bên cạnh cô, chẳng qua là bởi vì hai người các cô có nhiều điểm tương tự nhau mà thôi."

"Giống mình?" Tô Thi Thi đột nhiên nhớ tới vừa rồi xem qua những cái ảnh chụp này, thì ra cô cảm thấy được nhìn quen mắt, là vì Trạm Dẫn Lan nhìn rất giống chính mình.

Không, dựa theo cách nói của bọn họ, là cô giống Trạm Dẫn Lan.

"Còn nữa không?" Tô Thi Thi gằn từng chữ hỏi han, hai tay gắt gao túm cặp văn kiện. Trong lòng quay cuồng, chính cô cũng không biết lúc này trong lòng mình suy nghĩ cái gì.

Nhậm Tiểu Vi cười lạnh một tiếng, lập tức cầm ra điện thoại, truyền phát một đoạn ghi âm.

"Tiểu Dịch, con còn nhớ Trạm Dẫn Lan không?"

"Chưa bao giờ từng quên qua."

"Mẹ là nói, nếu Trạm Dẫn Lan còn sống, con sẽ làm sao?"

Ghi âm không có kết thúc, tại tiếp tục chạy cuộc trò chuyện đó, nhưng mà người đàn ông đó lại thật lâu không có trả lời.

Ngày hôm qua lúc Nhậm Tiểu Vi hỏi ra những lời này khi đó, Bùi Dịch vẫn đều không có trả lời.

Nhậm Tiểu Vi thu hồi điện thoại, đối với Tô Thi Thi nói: "Tôi có thể đem đoạn ghi âm này gửi cho cô một bản, cô có thể đi tìm người đi xác thực đoạn ghi âm này mà hỏi cho rõ. Nhìn xem tôi có cắt nối biên tập gì không. Tôi nghĩ thái độ con trai tôi đã như vậy cô hẳn là đã hiểu rõ, thức thời mà nói liền chính mình rời đi đi."

Tô Thi Thi sửng sờ đứng yên tại chỗ, chỉ cảm thấy vừa rời toàn thân chua xót, lại tại cấp tốc hướng trong lòng cô xuyên nhập vào.

Thần tốc như vậy, mãnh liệt như vậy, để cho đầu óc của cô đã không còn rõ ràng, thân thể hơi hơi phát ra run rẩy.

Thật lâu, cô mới tìm được giọng nói của chính mình thanh âm: "Rời sao?"

"Rời sao? Rời khỏi con trai tôi, về sau tôi không nghĩ muốn lại nhìn thấy cô nữa, cô từ đầu không xứng với nó. Mặt khác tôi nói cho cô biết, Trạm Dẫn Lan cô ấy vẫn còn sống!"

"Còn sống?" Tô Thi Thi sắc mặt trắng nhợt, trong mắt lộ ra không thể

tin được.

Nhậm Tiểu Vi cao giọng nói: "Cô chắc còn không biết đi, công ty Phi Tâm kia là của mẹ nuôi Trạm Dẫn Lan. Tôi sở dĩ theo chân bọn họ hợp tác, chính là vì quan hệ với Trạm Dẫn Lan."

"Hiện tại cô hiểu chưa?"

"Hiểu sao?" Tô Thi Thi giật mình cười, nhìn Nhậm Tiểu Vi, gần từng chữ nói, "Nói xong rồi sao?"

"Nếu nói xong, tôi liền đi đây." Cô nói xong xoay người đi ra bên ngoài.

"Tô Thi Thi, đừng tự rước lấy nhục nữa. Cùng với việc đợi cho Bùi Dịch bắt cô rời đi, còn không bằng bây giờ im lặng rời đi, cho chính mình một chút tôn nghiêm!"

Từng câu tàn nhẫn không ngừng mà truyền lọt vào trong tai.

Tô Thi Thi hơi hơi ngẩng đầu, vẫn cứ đem nước mắt bức trở về, gắt gao cắn răng đi nhanh ra ngoài.

Chương 367: Không khống chế được

Bên ngoài rõ ràng là ngày nắng, nhưng mà không biết tại sao, Tô Thi Thi lại cảm thấy lạnh lẽo đến như vậy.

Gió Bắc lạnh thấu xương thổi tới trên người cô, rất lạnh! Nhưng mà cô lại hoàn toàn không cảm giác được

Lòng cũng sớm đã vô cảm. Vừa rồi những lời này, cùng với việc nhìn thấy những cái ảnh chụp kia, không ngừng mà xuất hiện ở trong đầu cô, giống như rửa một dạng, cắt cứa từng tế bào trên người cô.

Tô Thi Thi muôn ôm đầu thét chói tai, đúng là cô không thể, cô biết sau lưng Nhậm Tiểu Vi bọn họ đang nhìn cô.

"Tuyệt đối không thể làm cho bọn họ sáng khoái!" Tô Thi Thi nắm chặt quả đấm, ở trong lòng tự nói cho chính mình: "Tuyệt đối không thể yếu đuối cho bọn họ xem!"

Chỉ là cô quăng đường đó cô không biết là đi như thế nào, mặt không chút biểu cảm hốt hoảng. Đi tới trước xe, mở ra ngòi vào phía sau, nhẹ nhàng mà đóng cửa lại. Thân thể đang hơi hơi phát run, đúng là trên mặt lại cái gì cũng không biểu hiện ra ngoài.

Bình tĩnh, tự phụ, giống như cùng lúc trước không có gì khác. Đến ngay cả chú Lý cũng không phát hiện Tô Thi Thi dị thường, lái xe liền đi rồi.

Bọn họ sau khi rời khỏi, Hồng Cầm đi tới bên cạnh Nhậm Tiểu Vi,

thật cẩn thận hỏi han: "Ô tiểu thư giống như không có bị ảnh hưởng gì."

Nhậm Tiểu Vi hừ lạnh một tiếng, khinh thường nói: "Chẳng qua là giả kiên cường giả vờ giả vịt thôi. Biết người đàn ông chính mình muốn giao phó cả đời, chỉ là coi mình như vật thay thế, cô ấy làm sao có thể không thể ảnh hưởng?"

"Cô ấy sẽ rời khỏi Bùi thiếu gia sao?"

Nhậm Tiểu Vi nhìn chăm chăm bóng chiếc xe Tô Thi Thi đi càng lúc càng xa, hai mắt hung hăng nhíu lại, lãnh khốc nói: "Tất phải rời đi!"

Tô Thi Thi xuất hiện phá hỏng tất cả kế hoạch của bà. Con trai của bà vốn nghe lời bà như thế, đúng là hiện tại, con trai của bà vậy mà nơi chốn cùng bà đối nghịch.

"Đều là vì người phụ nữ này." Nhậm Tiểu Vi thề, bà tuyệt đối sẽ không để cho Tô Thi Thi tiếp tục đứng ở bên cạnh Bùi Dịch. Mặc kệ dùng biện pháp gì, bà nhất định muốn đuổi cô đi!

"Chuyện này không được để cho Bùi thiếu gia biết, nếu không hậu quả bà biết." Nhậm Tiểu Vi lúc đi vào, lạnh lùng lườm Hồng Cầm một cái.

Hồng Cầm thân thể khẽ run rẩy, vội vàng gạt đầu, không ngừng sợ hãi. Không biết làm sao vậy, hiện tại phu nhân so với trong ấn tượng của bà ta người phu nhân bà ta đã hầu hạ mười mấy năm, hoàn toàn là hai người khác nhau.

Tới cùng đã xảy ra chuyện gì rồi, vậy mà để cho phu nhân luôn luôn dịu dàng cao quý tính tình hoàn toàn thay đổi!

Bà ta nào biết đâu rằng, Nhậm Tiểu Vi chỉ là giỏi về nguy trang. Nhiều năm qua như vậy bà một mực ẩn nhẫn, hiện tại mắt thấy Đoàn gia liền muốn sụp đổ rồi, mối hận của bà rốt cục có cơ hội báo, những cái ẩn nhẫn này cũng không còn quan trọng như thế nữa.

Tô Thi Thi lái xe rời khỏi trang viên Đoàn gia sau đó không lâu, liền ngừng lại, Tô Thi Thi để cho chú Lý tự trở về, chính cô lái xe, đi nơi khác.

Loại tình huống này trước cũng xuất hiện qua, chú Lý cho rằng Tô Thi Thi có chuyện gì muốn đi làm, cũng không có để ý nhiều.

Tô Thi Thi lái xe đi dạo trên đường chẳng có mục đích, không biết muốn đi đâu.

Lúc trước giả bộ trấn định theo thời gian trôi qua, đã sớm sụp đổ. Tô Thi Thi thân thể không kiềm chế được run rẩy, trong đầu tất cả đều là cảnh tượng vừa rồi kia.

"Con còn nhớ rõ Trạm Dẫn Lan không?"

"Chưa bao giờ từng quên qua."

Tô Thi Thi xiết chặt quả đấm, nặng nề mà ở trên tay lái đánh xuống một cái. Chỉ nghe xe phát ra một tiếng còi chói tai, may mắn nơi này xe cô thừa thốt, vẫn chưa dẫn tới nhiều chú ý, bằng không khẳng định cũng bị người khác mắng.

Nhưng mà Tô Thi Thi lúc này đâu nào lo lắng nổi đến những thứ này.

Cô cảm thấy được chính mình hiện tại cần làm chút gì, cô nên là chạy đến trước mặt Bùi Dịch đi mặt đối mặt chất vấn anh, đúng là cô phát hiện chính mình vậy mà trở nên nhát gan như thế, đến dững khí

đi gặp anh đều không có.

"Cho chính mày một chút thời gian, mày nhất định có thể!" Tô Thi Thi ở trong lòng tự nói cho chính mình.

Nhậm Tiểu Vi nói như vậy, chẳng qua là muốn ép cô dờ đi. Cô làm sao có thể để cho bà như ý, đây là cái bẫy!

Nhưng mà làm sao bây giờ? Cái cạm bẫy này sao lại rõ ràng như thế, chẳng lẽ chuyện này là sự thật sao?

Tô Thi Thi chỉ cần nhắm mắt lại liền nghĩ đến những cái ảnh chụp Trạm Dẫn Lan, cô gái kia mắt ngọc mày ngài, ở trong lòng Bùi Dịch cười vui vẻ như thế.

Ánh mắt của cô gái kia cùng cô bộ dáng giống nhau đến như thế.

Tô Thi Thi không khỏi vuốt ve mặt mình, ngón tay nhẹ nhàng xẹt qua, xoa ánh mắt, lông mi dài dài chạm vào đầu ngón tay của cô.

Một lần lại một lần, xúc cảm kia chạm đến thần kinh của cô, không ngừng mà lan tràn đến đáy lòng cô chân thật như vậy, mà lại hoảng hốt như vậy.

"Lúc anh vuốt ve đôi mắt của em, có phải đều luôn nghĩ đến cô ấy hay không?" Tô Thi Thi không khỏi tự hỏi.

Bùi Dịch cực kỳ thích đôi mắt của cô, cũng thích nhìn chăm chăm đôi mắt cô.

Lúc ban đầu, Bùi Dịch như là đang xuyên thấu qua cô nhìn thấy hình ảnh người nào đó. Đúng là về sau loại cảm giác này đã không còn nữa, Tô Thi Thi lúc ấy cũng không để ý.

Hiện tại toàn bộ chân tướng sáng tỏ, rất nhiều chuyện đều đã suy nghĩ cẩn thận rồi.

Bùi Dịch là ở trên người cô nhìn thấy bóng dáng Trạm Dẫn Lan

"Sự thật sao?" Tô Thi Thi một cước đạp xuống chân ga, xe ở trên đường chạy như điên.

Không phải sự thật! Cô không tin!

Bùi Dịch đối tốt với cô, làm sao có thể là giả?

Cô không tin!

Đúng là những cái sự thật này không ngừng hiện ra ở trước mặt, Tô Thi Thi mạnh đánh lên đầu mình nấy cái. Cô hiện tại trong lòng loạn cực kỳ, từ đầu không cách nào có thể yên tĩnh suy nghĩ thật tốt.

Chuyện này so với lúc trước bị Hà Chí Tường bọn họ phản bội, còn làm cô thống khổ hơn rất nhiều, cô phát hiện chính mình hoàn toàn không làm sao an tĩnh được rồi.

Người đàn ông kia cũng sớm đã xâm nhập vào thân thể của cô, khống chế mọi cảm xúc của cô.

Cô làm sao có thể bình tĩnh đây!

Tô Thi Thi không biết chính mình muốn đi đâu, xe ở trên đường chạy như điên, bốn phía cảnh vật điên cuồng rút lui, toàn bộ đều đã trở nên mơ hồ.

Bùi Dịch cũng không biết chuyện Tô Thi Thi đã xảy ra, bởi vì Hồ gia

đột nhiên nói ra muốn trợ giúp cho Bùi Dịch cung cấp vật liệu đối với công trình thôn Thành Trung kia, để cho Bùi Dịch chậm trễ thời gian tan tầm.

Anh cả ngày đều ở trong công ty họp.

Thẳng đến 9 giờ tối, quản gia nhìn thấy Tô Thi Thi vẫn không có trở về, càng nghĩ càng lo lắng, nhịn không được gọi điện thoại cho anh.

"Tiên sinh, Tô tiểu thư ban ngày đi một chuyến đến Đoàn gia, đến bây giờ đều không có trở về. Tôi đã gọi tới công ty cô ấy hỏi qua, nói cô cả ngày cũng chưa đến công ty đi làm."

"Cái gì?" Bùi Dịch sắc mặt bá một phen liền thay đổi, lớn tiếng nói: "Lập tức phái người ra ngoài tìm!"

Anh nói chuyện, tiện từ trên chỗ ngồi đứng lên, nói một tiếng tan họp, liền vội vã hướng tới bên ngoài phòng họp đi đến.

Tần Phong cùng theo ra ngoài hỏi: "Làm sao vậy?"

Bùi Dịch cũng không quay đầu lại nói: "Thi Thi đã xảy ra chuyện, cậu hiện tại lập tức phái người đi tìm!"

"Đáng chết!" Bùi Dịch khế nguyền rủa một tiếng, bước nhanh hơn... Chỉ cảm thấy chính mình tâm bùm bùm đập điên cuồng, chưa bao giờ cảm thấy bản thân hoảng loạn đến như vậy.

Nhớ tới ngày hôm qua mẹ anh gọi anh trở về nói vài chuyện, mẹ ngày hôm qua đột nhiên nhắc tới Trạm Dẫn Lan, hôm nay lại gọi Tô Thi Thi qua đi đó, sau đó Tô Thi Thi liền không thấy tăm hơi...

Bùi Dịch đã không dám nghĩ tiếp nữa, anh hiểu rõ mẹ của mình, nhất

định là mẹ anh đã làm ra cái gì, Tô Thi Thi mới có thể không thấy!

"Người phụ nữ ngu ngốc kia, nếu em thật sự dám..." Tay của Bùi Dịch gắt gao xiết chặt thành quả đấm, rất nhanh đi vào thang máy chuyên dụng, trực tiếp hướng bãi đỗ xe đi đến.

Nhưng mà gọi điện thoại cho Tô Thi Thi, bên kia đã tắt máy. Gọi cho Ôn Ngọc, người phụ nữ kia vừa nghe Tô Thi Thi không thấy nữa, trực tiếp liền dọa khóc, một cái vè nói cô không có đi cùng Thi Thi.

Bùi Dịch lòng càng ngày càng nặng nề, kích động đến nỗi muốn giết người.

Đúng lúc này, Tần Phong đuổi theo, đối với anh nói: "Vừa rồi đột nhiên nhận được tin tức, tổng giám đốc Phi Tầm, người con gái nuôi kia..."

Anh ta đã nói tới đây, mạnh dừng một chút, có chút khó xử nhìn Bùi Dịch. "Cậu phải chuẩn bị tâm lý... Cô ấy, tên Trạm Dẫn Lan."

"Bùi Dịch, Trạm Dẫn Lan rất có khả năng còn sống."

Bùi Dịch thân thể cứng đờ, quay đầu không thể tin nhìn anh. Đột nhiên xông lên trước đồng loạt bắt được áo của anh ta, lớn tiếng hỏi: "Cậu lặp lại lần nữa!"

Theo các bạn thì anh sẽ làm sao????

1. Chạy đến gặp Trạm Dẫn Lan kia

2. Đi tìm Thi Thi

Hai lựa chọn sẽ dẫn đến 2 con đường khác nhau, lòng của anh

bây giờ hướng về ai??? Anh đã có câu trả lời chưa?

Còn các bạn, các bạn nếu là anh sẽ làm sao???

Chương 368: Đến tên thái giám cận bã kia cũng không bằng

Ko có ý định đăng chương, nhưng thôi, chương này giành tặng cho 1 bé đã theo mình từ lúc bắt đầu đến giờ. Chúc em sinh nhật vui vẻ và luôn gặp may mắn

Bãi đỗ xe dưới đất yên tĩnh không tiếng động, đến không khí đều đã giống như ngưng trệ rồi.

Bùi Dịch thân thể cứng lại rồi, ngơ ngẩn ngóng nhìn Tần Phong. Ánh mắt của anh có chút trống rỗng, như là đang tự hỏi cái gì, hoặc như là cái gì cũng chưa nghĩ.

Cái người anh cho rằng đã chết kia, hiện tại người anh em tốt nhất của anh vậy mà nói cho anh biết người đó không chết. Loại này trùng kích này đối với anh mà nói, quả thật có chút lớn.

"Bùi Dịch, cậu tính toán làm như thế nào?" Tần Phong sắc mặt có chút ngưng trọng, thực tâm mà nói anh ta không hề nghĩ muốn nói cho Bùi Dịch chuyện này. Đúng là nếu Bùi Dịch biết Tần Phong anh giấu mình, đối với Bùi Dịch không công bằng, đối với Tô Thi Thi càng không công bằng.

Bùi Dịch tròn mắt động một phát, giật mình cười: "Vì cái gì đuổi theo nói cho tôi biết?"

Tần Phong rõ ràng có thể đợi sau khi anh tìm được Tô Thi Thi, rồi mới nói với anh. Nhưng anh ta lại ngay lúc anh muốn ra ngoài tìm Tô Thi Thi nói cho anh biết, Trạm Dẫn Lan còn sống.

Tần Phong nhìn Bùi Dịch, môi hơi nhếch lên, không nói gì. Không sai, anh ta là cố ý đuổi theo nói cho anh biết, tuy anh ta quả thật là ở vài phút trước mới biết được tin tức này.

Anh ta là đang ép Bùi Dịch lựa chọn.

Bùi Dịch sửa sang lại tây trang áo khoác, nhưng mà xoay người hướng tới xe đi đến: "Giúp tôi tra rõ ràng Thi Thi lúc đến Đoàn gia đã xảy ra chuyện gì, tôi hiện tại đi tìm cô ấy."

Tần Phong nhìn chiếc Bentley màu bạc rời đi, khoe miệng chậm rãi cong lên, lẩm bẩm nói: "Thi Thi, ánh mắt của em thật không tệ."

Anh ta từng chính mắt chứng kiến đoạn tình cảm của Bùi Dịch cùng Trạm Dẫn Lan kia, sau khi Trạm Dẫn Lan mất đi, Bùi Dịch đã từng suy sút một đoạn thời gian dài. Sau đó đối với tình cảm đã không còn để tâm đến nữa, mãi đến khi gặp được Tô Thi Thi.

Tuy Tần Phong mơ hồ cảm thấy được, Bùi Dịch đối với Tô Thi Thi có thể là đặc biệt, nhưng mà anh ta lại vẫn có chút lo lắng. Dù sao anh ta biết Bùi Dịch lúc đầu nhìn thấy Tô Thi Thi muốn giữ cô lại bên mình cũng không phải bởi vì thật sự thích cô.

"Vật thay thế" ba chữ kia đối với Tô Thi Thi mà nói quá nghiêm trọng, Tần Phong vẫn lo lắng.

Nhưng mà hiện tại Bùi Dịch hiển nhiên đã lựa chọn. Mà lúc này, Bùi Dịch lái xe lấy tốc độ nhanh nhất rời khỏi bãi đỗ xe, hơn nữa khởi

động hệ thống định vị bên trong xe.

Rất nhanh, hướng dẫn trên màn hình xuất hiện một điểm nhỏ màu đỏ, đó là một thiết truy tìm tín hiệu. Điểm nhỏ màu đỏ này đang thông thả di động, vị trí hướng về phía thành tây.

Bùi Dịch nhướn mày: "Thành Tây? Đại học Thành Phố?"

Bùi Dịch bấm điện thoại trên xe, bíp bíp hai tiếng liền rất nhanh có người nhận điện thoại, đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói của thư ký Vương.

"Tổng giám đốc, Tô tiểu thư đi đến trường đại học cũ của cô ấy rồi. Xin hỏi có cần phái người đi qua đó không?" Thư ký Vương thật cẩn thận hỏi han.

Tuy không biết tới cùng xảy ra chuyện gì, nhưng mà đã trở thế này, Tô Thi Thi một người ở bên ngoài. Phòng chừng là cùng tổng giám đốc cãi nhau, anh không biết phái người đi qua đó có thể khiến cho Tô tiểu thư tức giận hay không.

Bùi Dịch nghĩ nghĩ, trầm giọng nói: "Cho người âm thầm đi theo, không được để cho cô ấy phát hiện." Anh nói xong liền trực tiếp cúp điện thoại, chân nhấn ga, xe rất nhanh hướng phía trước phóng đi.

Cơ hồ là đồng thời, Xây dựng Tiệp Khắc, biệt thự Thi Dịch cùng với Tần gia đều có một số lớn vệ sĩ hướng tới đại học Thành Phố. Liên ngay cả Hồ gia cũng thu được tin tức.

Trong nhà lớn của Hồ gia, Hồ Sĩ Minh chính là mới đi xã giao trở về, liền nhận được điện thoại của trợ lý.

"Rời nhà trốn đi?" Hồ Sĩ Minh khòe miệng nhếch lên. Xem ra chuyện

ngày hôm qua hẳn nói với Nhậm Tiểu Vi những lời kia đã có tác dụng, Nhậm Tiểu Vi khẳng định là tìm Tô Thi Thi.

"Thật thú vị." Hồ Sĩ Minh hơi suy nghĩ một chút, đến nhà cũng chưa vào, xoay người liền đi ra cổng: "Chuẩn bị xe."

Ngay lúc đó, quản gia chạy ra tới đón hẳn, vừa thấy đến thiếu gia nhà mình lại muốn đi ra ngoài, vội vàng đuổi theo, sốt ruột hỏi han: "Thiếu gia, đã trễ thế này người muốn đi đâu? Phu nhân nói người thời gian này quá mệt mỏi, muốn người nghỉ ngơi thật tốt."

Hồ Sĩ Minh có chút đau đầu, quay đầu nhìn quản gia liếc mắt một cái: "Tôi có việc đi xử lý một chút."

Quản gia ngần ngợ, bước chân rất nhanh chạy đến cạnh hẳn, lập tức ngăn hẳn lại mở cửa xe ra, trừng mắt hỏi: "Người hẳn không phải là muốn đi tìm Tô tiểu thư đi? Người ta rời nhà trốn đi, mắc mớ gì đến người? Phu nhân nói, trong khoảng thời gian này người tốt nhất đừng đi trêu chọc vị Tô tiểu thư kia."

Hồ Sĩ Minh đưa tay xoa xoa chân mày, có chút đau đầu nói: "Mẹ như thế nào đến việc này cũng quản?"

Bất quá hẳn thật sự là kỳ quái, lỗ tai quản gia như thế nào lại thính như vậy! Không phải anh gọi điện thoại, đều bị ông nghe được chứ.

Quản gia vẻ mặt nghiêm túc nói: "Người từ khi gặp được vị Tô tiểu thư kia liền làm việc gì cũng không thuận lợi. Hiện tại người ta rời nhà trốn đi, người đi xem náo nhiệt làm gì? Miễn cho đến lúc đó vợ chồng người ta đánh nhau bắt người trút giận..." (*tự nhiên ta thích ông quản gia này quá thể*)

"Quản gia!" Hồ Sĩ Minh sắc mặt sa sầm lại, có chút bực mình, "Cô ấy

cùng Bùi Dịch còn chưa kết hôn!"

Hắn nói xong liền kéo tay quản gia qua, lập tức mở cửa xe, ngồi vào trong xe thể thao. Lấy tốc độ cực nhanh nổ máy xe, chỉ nghe một tiếng động cơ vĩ đại vang lên, xe cấp tốc rời đi.

Quản gia bị một câu hắn vừa rời kia nói dọa hồi lâu không phản ứng kịp, mãi đến khi xe đi mất, ông mới bừng tỉnh hiểu thông suốt. Thì thào nói: "Xong rồi xong rồi, lần này là muốn đi cướp đoạt vợ của người ta nha!" *quản gia ông thật vi diệu. Triệu like cho ông*

"Không được, mình phải khẩn trương nói cho phu nhân." Quản gia quay đầu liền hướng trong nhà chạy đi. Bên này Hồ Sĩ Minh còn không có đi được bao xa, Hồ phu nhân liền điện thoại đến.

Hồ Sĩ Minh nhướng mày, thuận miệng nói vài câu cho qua. Sau khi cúp điện thoại xong lại trực tiếp gọi cho đám vệ sĩ, để cho bọn họ đi ngăn đón Tô Thi Thi.

"Tô Thi Thi, đây chính là cơ hội cô tự mình dâng đến cho tôi." Hồ Sĩ Minh trong mắt hiện lên quét xuống hứng thú.

"Chỉ là rời nhà trốn đi sao? Tô Thi Thi, tôi không ngại giúp cô quậy lớn chuyện." Hồ Sĩ Minh nhấn ga nhanh chóng tăng tốc độ lái xe.

Không còn cách nào, ai bảo hắn nhìn đến Tô Thi Thi cùng với Bùi Dịch bên nhau, trong lòng liền là khó chịu đến như thế!

Vì để ngừa bất trắc, Hồ Sĩ Minh nghĩ nghĩ, vẫn lại là gọi cho em gái mình.

Hồ Minh Phi đang định đi ngủ, nhìn thấy anh trai cô ta gọi điện thoại tới, có chút kỳ quái.

"Anh, người ở nhà gọi điện thoại cho em làm cái gì?"

"Anh ở bên ngoài, Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi cảm tình xuất hiện nguy cơ. Em nếu là thực đối với anh ta có hứng thú, hiện tại là một cơ hội, anh sẽ cho người ta giúp em xác định hiện tại vị trí Bùi Dịch."

"Nguy cơ?" Hồ Minh Phi vốn đang buồn ngủ lập tức tỉnh táo, vội vàng hỏi.

Hồ Sĩ Minh trong mắt hiện lên quét xuống tàn nhẫn, trầm trầm nói: "Làm lớn chuyện cho bọn họ từ này về sau người trời nam kẻ đất bắc!"

Hồ Minh Phi tròn mắt hơi híp: "Em lập tức liền đến đó!"

Cơ hội tốt như vậy, không bắt lấy mới đúng là kẻ ngốc!

Mà Tô Thi Thi cũng không biết bởi vì cô rời nhà trốn đi, vậy mà xuất động người nhiều như vậy đuổi theo.

Cô đã bình tĩnh lại rất nhiều, ngay từ đầu chỉ là chẳng có mục đích đi dạo, đến sau cùng bất tri bất giác vậy mà chạy đến đại học Thành Tây.

Nơi này đã từng là trường đại học cũ của cô, có rất nhiều hồi ức tươi đẹp.

Đại học Thành Tây bên ngoài có một con phố bán rất nhiều thức ăn ngon, buổi tối nơi này có rất nhiều sinh viên, đặc biệt náo nhiệt. Tô Thi Thi xem toàn bộ cảnh vật quen thuộc trước mắt những cái phiến não trong lòng tựa hồ cũng giảm bớt một chút.

Cô rất không dễ dàng tìm được vị trí trống để ngừng xe, cô độc xuống xe một mình đi dạo.

Đi tới đi lui, bất tri bất giác đi tới trước một quán thịt nướng quen thuộc, Tô Thi Thi trước mắt tựa hồ hiện ra một cái bóng dáng của người nào đó.

"A - - kỳ thật cũng cũng không có quá lâu." Tô Thi Thi thì thào nói, lập tức hướng tới quán thịt nướng kia đi đến.

"Ômg chủ, cho tôi mỗi loại nướng đều lấy 10 phần!" Tô Thi Thi ngồi vào một chỗ trống, sau khi nói xong đối với bốn phía sinh viên đang muốn ăn thịt nướng nói, "Mọi người gặp mặt coi như có duyên, hôm nay tôi mời khách!"

Có nghiên cứu cho thấy, lúc tâm tình khó chịu, mua mua mua ăn ăn ăn có thể để cho người ta tâm tình tốt lên rất nhiều!

Cô hôm nay chính là muốn tiêu xài!

Cái gì Nhậm Tiểu Vi, cái gì Trạh Dẫn Lan, cái gì Bùi Dịch, toàn bộ đều đã đá một bên đi!

"Oa"! Bốn phía những người này, tuổi trẻ thiếu niên lập tức hoan hô lên. Có thậm chí ngồi vào trước mặt Tô Thi Thi, hỏi cô là sinh viên trường nào.

Cùng lúc đó, Bùi Dịch cũng thu được tin tức Tần Phong gửi tới.

Anh nhìn đến câu đầu tiên trong tin tức kia, mặt bả một phen liền xám xịt rồi.

"Thi Thi đi đến nơi chõng trước của em ấy từng cầu hôn với em ấy

rồi!"

"Đây là có bao nhiêu thương tâm mới đi nhìn vật nhớ người, cậu vậy mà so với tên thái giám cận bã kia cũng không bằng!"

Hôm nay 1 chương thôi nhé!

Và tui dự định sẽ cho ra lò các cặp sau:

1. Bùi Dịch - Thi Thi

2. Tần Phong - Ôn Ngọc

3. Hồ Sĩ Minh - Trạm Dẫn Lan

4. Tống Trọng Hạo - Hồ Minh Phi

5. Đoàn Ngọc Tường - Hồ thiếu gia (con trai của bà bác)

Mọi người thấy sao????

Chương 369: Vòng vây

"Nơi năm đó hẹn hò?" Bùi Dịch nhìn tin nhắn Tần Phong gửi tới mấy hàng chữ kia, sắc mặt so với vừa rồi tối đen từ từ chuyển nhạt, lúc này mặt không chút thay đổi.

"Ô Thi Thi, em giỏi lắm!" Bùi Dịch nắm chặt di động, lòng không hiểu sao có chút chua xót. *(Anh lại ăn giấm rồi)*

Không sai! Anh không thoải mái!

Vị hôn thê của anh vì giận anh mới rời nhà trốn đi, vậy mà lại chạy đến nơi trước đây cùng chồng cũ hẹn hò.

"Không đúng, cô ấy vì cái gì rời nhà trốn đi?" Bùi Dịch bây giờ mới nghĩ đến nguyên nhân khiến Ô Thi Thi hôm nay lại làm loạn.

Bùi Dịch lúc này mới phát hiện Tần Phong gửi tin nhắn kia, nội dung phần sau anh còn chưa đọc hết, vừa rồi anh chỉ cố ăn giấm chua vậy mà không có phát hiện.

"Bác gái nói cho Thi Thi biết chuyện của Trạm Dẫn Lan. Em ấy có thể cho rằng, chính mình bị trở thành vật thay thế, cậu nên là chuẩn bị tâm lý thật tốt."

Tần Phong lại tốt bụng bỏ thêm một câu: "Chính mình tạo nghiệt chung quy là phải trả."

Bùi Dịch mặt bả một phen lại đen, nhếch mày, đưa điện thoại di động ném qua một bên. Ngẩng đầu nhìn về con đường phía trước, nửa

ngày đều không có động tác khác.

Quá rất lâu, anh mới yên lặng nhắm chặt mắt, trong lòng có chút bất đắc dĩ.

Lúc trước nghĩ sai thì hỏng hết, để cho anh có được Tô Thi Thi ở bên mình, nhưng đồng thời lại chôn xuống mầm móng tai hoạ. Mặc kệ anh hiện tại yêu Tô Thi Thi như thế nào, lúc trước, ban đầu động cơ quả thật là vì Trạm Dẫn Lan.

Tô Thi Thi làm hư cái điện thoại kia, những kỷ niệm của anh cùng Trạm Dẫn Lan trải qua, anh đều đã lựa giữ lại cất vào trong cái điện thoại đó, cho nên anh để cho Tô Thi Thi dùng chính mình bồi thường.

"Bùi Dịch, mày quả thật đáng đời." Bùi Dịch thì thào nói, trong mắt hiện lên quét xuống thống khổ.

Lúc trước Trạm Dẫn Lan chết đi quả thật đã cho anh đả kích rất lớn, anh đã từng thiếu chút nữa gượng dậy không nổi. Nhưng mà sự xuất hiện của Tô Thi Thi, để cho anh từng chút một yêu cô nhiều hơn, không chỉ còn đơn thuần là người thay thế như lúc bắt đầu nữa rồi.

Lúc này chỉ cần suy nghĩ đến việc anh có khả năng sẽ thật sự mất đi Tô Thi Thi, lòng liền không khống chế được vô cùng hoảng loạn, thậm chí ngay cả chuyện Trạm Dẫn Lan vốn tưởng đã chết giờ sống lại, cũng không có thể để cho anh dừng lại việc đi tìm cô.

Hiện giờ ở trong đầu anh chứa tràn đầy đều là hình bóng của Tô Thi Thi, từ đầu không chấp nhận được những chuyện khác nữa rồi.

Bất quá nghĩ tới đây, chân đạp xuống chân ga đem tốc độ xe lại tăng thêm một chút, cấp tốc hướng tới đại học Thành Phố phóng đi.

Chỉ là khi anh sắp tới gần đại học Thành Phố khi đó, ở một khúc cua, bỗng nhiên bị một chiếc xe thể thao màu đỏ cản đường.

"Bùi tiên sinh, thật trùng hợp?" Hồ Minh Phi dựa lên cửa xe, hai tay khoanh trước ngực, cười như không cười nhìn Bùi Dịch.

Bùi Dịch mặt không chút thay đổi, làm như không nhìn thấy được cô ta, chuyển động tay lái, muốn vòng qua xe của cô ta.

"Bùi tiên sinh, là muốn đi gặp Tô tiểu thư sao?" Hồ Minh Phi quay đầu nhìn một phen về phía đại học Thành Phố, lại quay đầu hướng về phía Bùi Dịch cười nhạt nói, "Không biết Bùi tiên sinh đi đến chỗ mà trước đây Tô tiểu thư cùng chồng trước của mình hẹn hò gặp mặt, có cảm tưởng gì?"

Bùi Dịch trên mặt vẫn như cũ không chút thay đổi, hoàn toàn bất vi sở động.

Hồ Minh Phi cũng không nóng nảy, cô ta biết người đàn ông giống như Bùi Dịch anh không có khả năng không ngại chuyện này. Cho dù Tô Thi Thi hiện tại cùng Hà Chí Tường đã ly hôn, đối với Bùi Dịch mà nói kia cũng là một bức tường thành khó vượt qua.

Dù sao cô ta mới là vị hôn thê hơn người, xứng với Bùi Dịch hơn Tô Thi Thi!

"Bùi Dịch, tôi nghe nói Trầm Dẫn Lan còn sống, anh chẳng lẽ không muốn biết cô ấy làm thế nào sống sót à? Dù sao năm đó vụ tai nạn xe kia nghiêm trọng như thế, có thể sống sót thật sự không dễ dàng." Hồ Minh Phi vừa nói chuyện, một bên hướng tới xe Bùi Dịch đi đến. Ngăn trở đầu xe, không cho anh rời đi

Bùi Dịch mày chậm rãi nhíu lại, lạnh lùng nhìn cô ta, vẫn như cũ

không nói gì.

Hồ Minh Phi nói: "Tôi nghe nói, bác gái năm đó cực kỳ không thích Trạm tiểu thư..."

"Ngậm miệng!" Bùi Dịch lạnh giọng cắt ngang lời cô ta.

Nhìn anh có phản ứng, Hồ Minh Phi lập tức hưng phấn lên, xem ra cô ta thành công rồi.

Cô ta đối với Bùi Dịch nói: "Xem ra anh hẳn là đã đoán được chuyện gì rồi, không biết anh có cảm tưởng gì? Khả năng mẹ anh lại dùng cách giống năm đó để đối phó Tô tiểu thư..."

"Hồ tiểu thư." Bùi Dịch đột nhiên lên tiếng, nhàn nhạt nhìn Hồ Minh Phi. Trong lời nói không mang theo một tia cảm tình, "Tôi cảm thấy được cô cần phải hiểu rõ một chuyện, trên cái thế giới này cho dù phụ nữ chết hết, tôi cũng không có khả năng nhìn tới cô, càng không thể lấy cô."

"Muốn làm Bùi phu nhân, si tâm vọng tưởng."

Bùi Dịch nói xong một lần nữa nổ máy xe, không tính toán lại để ý cái người phụ nữ phiền phức trước mặt kia.

"Bùi Dịch, anh! Anh nghĩ rằng tôi thật sự muốn gả cho anh? Bất quá là hôn nhân thương mại thôi, anh thật sự cho rằng chính mình giỏi lắm sao?" Hồ Minh Phi bị Bùi Dịch làm cho tức giận đến mặt mũi trắng bệch, miệng không dẫn đo mắng người

Bùi Dịch không hề để ý cô ta, xoay tay lái, hướng tới đường bên cạnh đi vòng qua.

Hồ Minh Phi lại đột nhiên như là điên rồi một dạng, vọt tới cửa chắn đầu xe dang rộng hai tay ngăn anh lại, lạnh lùng nói: "Anh không nghĩ muốn điều tra nguyên nhân năm đó cha anh chết hay sao? Hiện tại xuống xe, tôi nói cho anh một cái manh mối."

Bùi Dịch mặt trầm xuống, mạnh chân dẫm lên chân ga? xe lấy mất thường có thể thấy được tốc độ gia tăng thêm rất nhiều.

Hồ Minh Phi nhíu chặt hai hàng lông mày, quản không được nhiều như vậy, bất chấp tất cả nói: "Tôi nghe nói mẹ anh năm đó cùng chú ba của tôi quan hệ rất tốt, mẹ anh khi đó đã là Bùi phu nhân, mà anh đều đã tám tuổi..."

"Két..." Một tiếng phanh xe chói tai phanh, trên đường phố yên tĩnh có vẻ cực kỳ vang dội. Bùi Dịch lạnh lùng nhìn Hồ Minh Phi, sắc mặt có chút khùng bố.

Hồ Minh Phi biết lời chính mình nói đã có tác dụng, đắc ý nhìn Bùi Dịch: "Xuống xe, đi theo tôi. Nếu không anh vĩnh viễn không thể biết chân tướng năm đó!"

Bùi Dịch ngồi trên xe, lẳng lẳng nhìn cô ta. Tức giận cùng khó chịu lúc trước chậm rãi tiêu tán, lúc này đã sớm khôi phục vẻ mặt không chút đổi sắc, người nào đều đã nhìn không ra trong con người thâm thúy kia đang nghĩ cái gì.

Hồ Minh Phi bỗng nhiên có chút đoán không ra tâm tư của anh, nghênh cổ nói: "Tôi cho anh thời gian một phút đồng hồ để suy nghĩ, nếu bỏ lỡ..."

Cô ta nói còn chưa nói xong, chỉ thấy Bùi Dịch Bùi Dịch bỗng nhiên cúi đầu nhìn xuống di động một cái, như là có tin nhắn tiến vào, lập tức anh liền khởi động xe.

Anh không tiếp tục liếc nhìn cô ta một cái, Bentley trực tiếp lướt ngang qua bên cạnh Hồ Minh Phi lao như bay mà đi, đem Hồ Minh Phi hoảng sợ, tức giận đến thiếu chút nữa chửi ầm lên.

"Chết tiệt! Bùi Dịch, anh sẽ hối hận." Hồ Minh Phi nhìn bóng chiếc Bentley rời đi càng lúc càng xa, gắt gao xiết chặt quả đấm.

Là cô ta xem nhẹ địa vị của Tô Thi Thi ở trong lòng Bùi Dịch, thậm chí ngay cả Trạm Dẫn Lan cùng chân tướng việc cha anh chết cũng không có thể ngăn cản anh!

Hồ Minh Phi nghĩ một chút, cầm ra điện thoại gọi cho Hồ Sĩ Minh.

"Anh, em không ngăn anh ta lại được."

Đầu bên kia điện thoại trầm mặc một phen, lập tức truyền đến giọng nói trầm trầm của Hồ Sĩ Minh "Anh biết rồi, em đi về trước đi, chuyện này em đừng tham gia nữa."

"Anh tìm đến Tô Thi Thi sao?" Hồ Minh Phi hỏi.

Đầu bên kia điện thoại truyền đến một tiếng cười nhẹ, Hồ Sĩ Minh làm như đang nhìn cái gì, thuận miệng nói: "Đương nhiên, nơi này có người anh tìm không thấy sao?"

Hắn nói xong liền cúp điện thoại.

Bên ngoài Đại học Thành Phố có một con phố bán thức ăn rất náo nhiệt, Hồ Sĩ Minh ngồi trên chiếc Lamborghini màu vàng, chính đang hứng thú nhìn cách đó không xa, một cô gái đang ngồi ăn thịt nướng, Tô Thi Thi.

"Bùi Dịch, lúc này anh hẳn là biết tin tức rồi? Biết tôi ở trong này thậm chí ngay cả chân tướng cha mình chết đều đã không quan trọng nữa, xem ra chúng tôi quả thật xem nhẹ địa vị Tô Thi Thi ở trong lòng anh rồi."

"Đáng tiếc, anh chung quy đã muộn." Hồ Sĩ Minh mở cửa xe, hướng Tô Thi Thi đi đến.

Cùng lúc đó, đám vệ sĩ hẳn mang đến, cũng hướng tới quán thịt nướng kia chậm rãi bao vây lại.

Cả nhà tuần mới vui vẻ nè ~!~

Chương 370: Cô điên rồi phải không

Tối nay là chủ nhật, con phố ăn uống này đặc biệt náo nhiệt, nhộn nhạo tất cả đều là sinh viên đi qua đi lại vui đùa thả lỏng. Tụm ba tụm năm, cũng không ít những cặp đôi trẻ tuổi yêu nhau đang đi dạo.

Tô Thi Thi gọi mỗi loại 10 phần thịt nướng, mới đưa lên hơn một nửa. Ông chủ hôm nay tâm trạng đặc biệt tốt, mang thức ăn lên tốc độ không hề chậm, Tô Thi Thi mới ăn được mấy xiên thịt dê cùng cánh gà nướng.

Bên cạnh đám sinh viên kia đầy nhiệt tình, đang cùng Tô Thi Thi nói chuyện phiếm. Nhìn rất nhiều đàn em khóa sau, tâm trạng của Tô Thi Thi cũng tốt lên rất nhiều.

"Bạn học, cá xiên nướng không đủ 10 phần, đổi thành món khác được không?" Lúc này, bà chủ đã chạy tới đối với Tô Thi Thi nói.

Tô Thi Thi quay đầu vui vẻ nói: " không có việc gì, có bao nhiêu tính bấy nhiêu."

Ngay lúc cô tính toán quau đầu tiếp tục gặm xiên thịt dê, khóe mắt đột nhiên nhìn đến, một bóng dáng quen thuộc hướng cô đi tới.

Tô Thi Thi biến sắc, rút ra khăn tay rất nhanh lau một phen tay. Từ trong túi xách lấy ra một chồng tiền bạc, cũng không ít, trực tiếp đặt lên bàn, đứng dậy liền đi: "Ông chủ, tiền bạc để trên bàn, các món khác mời các sinh viên kia ăn đi."

Tô Thi Thi nói xong, liền hướng tới xe của chính mình xe chạy đến, may mắn cô vừa rồi dừng xe không xa, chạy hai mươi mấy mét đã đến rồi.

Bên kia Hồ Sĩ Minh cùng đám vệ sĩ đang muốn lặng im không tiếng động đến bao vây lại, đột nhiên nhìn đến Tô Thi Thi chạy mất.

Hồ Sĩ Minh sắc mặt độc ác, đối với đám vệ sĩ liếc mắt ra hiệu, vệ sĩ lập tức hướng tới Tô Thi Thi truy đuổi qua.

Nhưng lập tức Hồ Sĩ Minh liền trừng lớn mắt, không thể tin nhìn bóng lưng Tô Thi Thi chạy trốn.

Cô gái này hẳn là cầm tinh con thỏ, sao lại có thể chạy trốn nhanh như vậy? Ở trong ấn tượng của hắn, người phụ nữ trừ phi là vận động viên, thì làm gì có ai chạy trốn nhanh như vậy, thậm chí ngay cả vệ sĩ của hắn cũng đuổi theo không kịp.

Lúc đám vệ sĩ còn cách Tô Thi Thi có năm sáu thước, Tô Thi Thi liền chạy đến xe, cô rất nhanh nổ máy xe.

"shit!" Hồ Sĩ Minh kinh ngạc, xoay người hướng tới chiếc Lamborghini của chính mình đi đến, gắt gao đuổi theo.

Hắn cũng không tin xe thể thao của hắn lại đuổi theo không kịp một chiếc xe việt dã của Tô Thi Thi!

Một màn này cũng không có dẫn tới quá nhiều người chú ý, mọi người có lẽ chỉ là nhìn đến, Hồ Sĩ Minh lái chiếc Lamborghini táo bạo kia.

Tô Thi Thi từ trên xe nhìn vào kính chiếu hậu, thấy một chiếc xe thể

thao màu vàng đang đuổi theo sát, chân chậm nhấn ga tiếp tục tăng tốc.

"Ngu ngốc!" Tô Thi Thi chậm rãi phun ra hai chữ, trong lòng cực kỳ khinh bỉ Hồ Sĩ Minh.

Bọn hắn muốn tới bắt Tô Thi Thi cô? Đáng tiếc tính sai hỏng việc rồi, chiếc Lamborghini táo bạo kia của hắn vừa xuất hiện, nhất thời hấp dẫn người lực chú ý của rất nhiều. Ngồi ở trước mặt Tô Thi Thi một nam sinh viên, lúc ấy liền chỉ cho Tô Thi Thi thấy, Tô Thi Thi đương nhiên phát hiện, đã sớm có đề phòng hắn.

Nhưng ngay sau đó, Tô Thi Thi liền cười không nổi rồi.

Hồ Sĩ Minh vậy mà vượt qua xe của cô, ép cô ngừng lại!

"Tô tiểu thư, để cho tôi ra tay hay vẫn lại là chính mình tự đi xuống?" Hồ Sĩ Minh ngồi trên xe, cười như không cười nhìn Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi mặt không chút thay đổi nhìn hắn, vẻ mặt như vậy liền giống như vừa rồi Bùi Dịch ngồi ở trong xe nhìn Hồ Sĩ Minh Phỉ biểu tình giống nhau như đúc.

"Tô tiểu thư, cô hôm nay ngoại trừ việc ở nơi này ngoan ngoãn đi theo tôi thì không còn lựa chọn nào khác đâu. Vẫn lại là đừng làm chuyện vô vị, chống cự vô ích, cô yên tâm, tôi sẽ không làm cô bị thương." Hồ Sĩ Minh trầm giọng nói, trong lời nói vậy mà hơn một tia thật lòng.

Từ hôm qua hắn cố ý nói cho Nhậm Tiểu Vi chuyện Trạm Dẫn Lan không chết, liền liệu định đến sẽ có kết quả như ngày hôm nay. Chỉ là hắn không nghĩ tới, Tô Thi Thi không có trực tiếp chạy tới chỗ vấn Bùi Dịch, ngược lại là rời nhà trốn đi.

Bất quá hẳn đương nhiên vui mừng thấy mọi chuyện thành công.

"Không thương tổn tôi, vậy bây giờ liền lập tức tránh đường ra để tôi đi." Tô Thi Thi nhàn nhạt nói.

"Cô cảm thấy có khả năng sao?" Hồ Sĩ Minh hí mắt, "Ngoan ngoãn đi theo tôi, người đàn ông kia có lỗi với cô, cô chẳng lẽ không nghĩ muốn trả thù anh ta?"

"A - -" Tô Thi Thi trợn trắng nhìn Hồ Sĩ Minh liếc mắt một cái, "Nếu tôi không đoán sai mà nói, hiện tại em gái của anh hẳn là đi tìm anh ấy rồi? Hai anh em các người, hơn nửa đêm cũng thật vất vả ha. Chẳng qua toàn bộ hành vi của các người ở trong mắt tôi thấy thật là ngây thơ quá rồi!"

Tô Thi Thi vốn tâm trạng không tốt, lúc này nói chuyện liền giận cá chém thớt, từ đầu không nể mặt.

Có người đưa đến cửa để cô mắng xả giận, cô đương nhiên không khách khí!

"Ngây thơ?" Hồ Sĩ Minh sắc mặt bá một phen liền trầm, thậm chí có người dám nói hẳn ngây thơ, mà còn là một cô gái, một tổng giám đốc bá đạo như hẳn làm sao có thể không tức giận?

"Dùng một chiếc xe thể thao táo bạo đuổi theo một chiếc xe việt dã, tôi chỉ một lần liền có thể nghiền nát áp đảo anh, anh cảm thấy được mình không ngây thơ? Không đúng, có lẽ phải nói là ngu ngốc." Tô Thi Thi khóe miệng nhếch lên một cái, như hiểu thông mọi chuyện nói, "Thì ra chỉ số thông minh của Hồ tổng anh có vấn đề, Hồ gia cũng không bị anh là cho tan nát thật là tổ tiên anh tích không ít công đức ha. Đáng tiếc phải hiểu được đau đớn mới cảm nhận được

phúc, đừng đi làm những chuyện tổn hại đến người khác để mưu lợi cho bản thân!"

Tô Thi Thi nói xong liền khởi động xe, liếc mắt một cái nhìn đến phía sau lưng đám vệ sĩ kia đã lái xe đuổi theo đến, ần ần có ý định muốn bao vây cô lại không chút kẽ hở.

Ánh mắt cô tối sầm lại, mang người nhiều như vậy tới bắt cô, nghĩ cô không còn cách nào khác chạy sao?

"Không tránh ra, tự gánh lấy hậu quả." Tô Thi Thi lạnh lùng mở miệng.

"Tô Thi Thi, như vậy đối với cô đã không còn đường lui, cô cảm thấy được cô chạy thoát được sao?" Hồ Sĩ Minh sắc mặt cũng có chút phát trầm, cô gái này nói chuyện cũng thật không xuôi tai!

Liền tính Bùi Dịch đối thủ mạnh như vậy, cũng không có bộ dạng này nói chuyện với hắn, Tô Thi Thi cô cũng thật có can đảm!

Tô Thi Thi đêm nay tâm trạng vốn là rất không tốt, trong lòng phiền não muốn chết, lại bị Hồ Sĩ Minh dẫn người vây lại ở trong này, đâu nào có cái tính tình tốt gì nữa.

Thấy Hồ Sĩ Minh không chịu tránh ra, cô lập tức liền nổ máy xe, thẳng tắp địa hướng tới Hồ Sĩ Minh đụng vào đi qua.

"Cô... Tô Thi Thi cô điên..."

"Đụng chết anh!"

"Rầm -kít- - "

Chỉ nghe một tiếng ô tô tiếng va chạm cũng hòa hợp với một tiếng phanh lại, xe Tô Thi Thi trực tiếp đụng vào bên cạnh Lamborghini, đem chiếc xe thể thao kia đụng phải hất bay ra một bên. Sau đó xe của cô liền lập tức phóng đi, rất nhanh hướng phía trước chạy đi mất.

Một màn này phát sinh thật sự quá nhanh, không có người người nào phản ứng kịp.

"Hừ, dùng xe thể thao làm chướng ngại vật chặn đường tôi, muốn chết mà!" Tô Thi Thi duỗi tay ra xe cửa sổ, hướng về phía Hồ Sĩ Minh giơ ngón giữa, sau đó nhấn ga, Land Rover lấy rất nhanh tốc độ nhanh nhất rời khỏi đại học Thành Phố.

"Tô Thi Thi, tôi sẽ không bỏ qua cho cô!" Hồ Sĩ Minh tức giận đến mặt mũi trắng bệch, hấn lại bị một cô gái hất văng xe của mình rồi!

Còn bị cô giơ ngón giữa nhục nhã như vậy, chuyện này nói ra phỏng chừng sẽ bị người ta cười đến chết!

"Lại vẫn thất thần ở đây làm gì? Lập tức đuổi theo bắt cô ta lại cho tôi!" Hồ Sĩ Minh đổi một chiếc xe khác, đi theo đám vệ sĩ cùng nhau đuổi theo.

Cục tức này, hấn thật sự nuốt không trôi!

Bên kia, Tô Thi Thi lái xe ở trên đường cái đầu đá lung tung. May mắn, bên cạnh đại học Thành Phố xe cộ thưa thớt, lại là buổi tối, bằng không, có thể xảy ra tai nạn xe cộ rồi.

Bùi Dịch lái xe lúc gần tới rồi, đã sớm nhận được tin tức.

Tần Phong nói với anh Tô Thi Thi tông vào xe người ta để chạy trốn,

Bùi Dịch trên mặt thoát xanh thoát trắng, ần ần có tức giận muốn bạo phát.

"Người phụ nữ ngu xuẩn kia, bị anh tóm được, em chết chắc rồi." Bùi Dịch nặng nề mà đập một cái vào tay lái, nhưng càng tức giận chính mình nhiều hơn.

Là anh để cho Tô Thi Thi thương tâm như vậy, thậm chí ngay cả an toàn của chính mình cũng không để ý.

Vào lúc này, phía trước đột nhiên truyền đến một tiếng ô tô gầm rú, một chiếc Land Rover màu đen, hướng tới anh bên này chạy như bay qua, chỉ một cái chớp mắt liền lướt qua xe của anh mà đi mất.

Bùi Dịch sắc mặt cứng đờ, nghĩ cũng không dám nghĩ, vội vàng đảo tay lái, đuổi theo.

Đồng thời gọi vào số di động cho Tô Thi Thi.

Điện thoại rất nhanh liền được kết nối, nhưng mà không có tiếng nói truyền tới. Bùi Dịch trầm giọng nói: "Có việc xin em nói thẳng với anh, em còn như vậy..."

"Đô đô..." Bùi Dịch còn chưa nói xong, điện thoại đã bị cúp mất.

Bùi Dịch lòng mạnh căng lên, bối rối chớp lóe rồi biến mất.

Xem ra thật sự thương tổn đến cô rồi.

Anh nhìn đến phía trước rất nhanh liền không có tung tích của Land Rover, nghĩ nghĩ, gọi cho Tần Phong bọn họ âm thầm đi theo bảo vệ, đừng cho Tô Thi Thi phát hiện.

Anh biết Tô Thi Thi muốn phát tiết, như thế anh liền ở phía sau, yên lặng theo sát cô.

Mới vừa mới rời nhìn đến Tô Thi Thi liều mạng tự thế, Bùi Dịch tim lại căng lên căng lên vô cùng đau đớn.

Anh nào biết đâu rằng, Tô Thi Thi từ đầu không thấy được Bùi Dịch gọi đến, cô một bên lái xe một bên gọi điện thoại cầu cứu.

"Chú Lý cứu mạng, có người điên muốn bắt tôi!"

Chương 371: Toàn bộ Bắc Kinh đều đã biết rõ

Chuyện này nhất định là một đêm không yên tĩnh, đường phố Bắc Kinh vậy mà lại xuất hiện chuyện đua xe. Trong lúc này cảnh sát giao thông cũng đồng thời xuất phát, tại từng chốt giao thông lấy danh nghĩa kiểm tra nồng độ cồn của người điều khiển phương tiện lưu thông mà kiểm tra giấy tờ.

Chú Lý vừa lúc ở bên ngoài, nhận được điện thoại của Tô Thi Thi, liền nói cho cô một chỗ của mình, Tô Thi Thi chạy tới đó, liền đem vị trí lái trả cho chú Lý.

Chú Lý vừa ra quân, tình hình liền lập tức xoay chuyển. Hồ Sĩ Minh nhân nhất thời ăn rất lớn thiệt thòi, có hai chiếc xe trực tiếp bị đụng ngã lẩn.

Bùi Dịch ở phía xa yên lặng nhìn, sắc mặt đã không thể dùng tới đen để hình dung rồi.

Vừa rồi chú Lý gọi điện thoại cho anh xin chỉ thị, anh lập tức đồng ý, để chú Lý lái xe anh đương nhiên an tâm hơn rồi, mà còn chỉ cần cô vui vẻ thì tốt rồi.

Nhưng có phải vui vẻ như thế là tốt không, nếu thật sự vui vẻ như vậy thì tốt! Nhưng nếu là vạn nhất ra chuyện ngoài ý muốn, lúc đó không chỉ là xe hỏng mà người cũng mất!

Nhưng mà Bùi Dịch lúc này đâu nào lại dám trách cứ được Tô Thi Thi? Anh biết cô trừ phi là bị uất ức thật lớn, trong lòng khó chịu,

chẳng thể thì sẽ không làm như vậy.

Mà còn vừa rồi cực kỳ rõ ràng, cô gái này cũng không có lấy an nguy của mình ra trêu đùa, bọn họ đều rất tin tưởng kỹ thuật của chú Lý.

Tin tưởng là một chuyện, nhìn đến hai xe chạm vào nhau thời điểm, Bùi Dịch tim vẫn lại là không ngừng đập loạn lo lắng không yên.

Bùi Dịch chỉ là nhìn thấy đã lo lắng không yên, Tô Thi Thi tiểu thư là đương sự cũng là kinh hồn bạt vía, ruột gan rối loạn sắp trào ra khỏi miệng

"Chú Lý, chú đi chậm một chút đi! Tôi còn không muốn tuổi còn trẻ mà phải chết sớm đâu!" Tô Thi Thi cầm lấy thanh vịn bên trong xe, nhắm mắt lại kêu lên.

Chú Lý vẻ mặt nghiêm túc, lớn tiếng nói: "Tiên sinh nói, người vui vẻ liền tốt rồi. Bất quá hiện tại, chúng ta nếu đi chậm lại, cũng sẽ bị những người đó vây lên. Người không thấy được bọn họ đều đã đuổi theo đến phát cáu rồi sao."

"Nếu như bị bọn họ đuổi theo kịp, khẳng định sẽ khiến cho tiên sinh cùng Hồ gia mâu thuẫn, đến lúc đó, Tô tiểu thư cô sẽ rất đau lòng..."

"Người nào đau lòng vì anh ấy, không được nhắc tên anh ấy với tôi!" Tô Thi Thi căm giận nói.

Chú Lý lập tức ngậm miệng, yên lặng đem tốc độ tăng lên thêm một chút.

"A!" Tô Thi Thi tiếp tục thét chói tai.

Cô tuyệt đối hối hận việc mình gọi chú Lý đến lái xe rồi! Ông chú này

khẳng định là lâu ngày không có đũa xe kìm nén đến điên rồi, đều nhanh đem chiếc xe việt dã này trở thành tàu lượn trên không rồi.

"Nôn..." Tô Thi Thi choáng váng nghĩ muốn ói rồi.

Mùi vị ợ chua này quá đột ngột, cô cho dù là đầy bụng oán khí, lúc này cũng đều bị hành hạ đến quên hết.

"Chú Lý chậm một chút đi! Tôi say xe, đợi lát nữa sao ăn cái gì được!" Tô Thi Thi khóc không ra nước mắt hô.

"Ăn cái gì?" Chú Lý sừng sốt, khẩn trương đem tốc độ xe giảm chậm lại một chút, nghiêm trang nói, "Không sai, tâm trạng không tốt, nên ăn cái gì đó."

"Tô tiểu thư, cô yên tâm, ở Bắc Kinh này tôi rất thông thuộc đường đi, biết ở đâu có món gì ăn ngon, tôi đưa cô đi khắp Bắc Kinh này ăn một lần, để cho tiên sinh trả tiền."

Ông nói xong dừng một chút, có chút lo lắng nói: "Tô tiểu thư, cô có thể dừng lại cùng tiên sinh nói một câu hay không, để cho ngài ấy đem hệ thống theo dõi trên đường tắt hết đi, chẳng thế thì bằng lái của tôi nhất định bị tịch thu đó."

Tô Thi Thi quay qua cảm thấy đầu óc choáng váng nhìn ông, cái gì cũng không muốn nói rồi.

Cô chưa bao giờ biết, thì ra chú Lý vậy mà cũng là người thích nói nhiều.

Ông chú à, chẳng lẽ chú không biết, tôi với tiên sinh nhà chú đang ở giai đoạn tình cảm có nguy cơ sao? Tôi đây là rời nhà trốn đi đó, sao chú cứ một câu lại tiên sinh tiên hai câu cũng sinh tiên sinh, cực kỳ

phiền có biết hay không!

Tô Thi Thi quyết định không cần tiếp tục nói chuyện với chú Lý, người này hoàn toàn là Bùi Dịch phái tới nằm vùng.

Tô Thi Thi không nói lời nào, chú Lý phút chốc cũng không biết muốn nói gì, bên trong xe nhất thời trầm mặc.

Mà Tô Thi Thi không biết, lúc này bọn họ ở trong xe nói từng câu từng chữ, Bùi Dịch đều đã nghe được rõ ràng. Chú Lý từ đầu liền không cắt đứt cuộc trò chuyện với Bùi Dịch, tương đương phát sóng trực tiếp

Bùi Dịch đợi nửa ngày, cũng chưa nghe được Tô Thi Thi trả lời vấn đề vừa rồi, trong mắt hiện lên một tia hiu quạnh.

Xem ra, vị hôn thê của anh không tính toán tha thứ cho anh rồi.

Bằng không dựa theo tính tình Tô Thi Thi, nghe được chú Lý câu nói kia, khẳng định sẽ suy nghĩ một chút rồi đồng ý, sau đó nhân cơ hội này bắt chẹt anh một phen, để cho chú Lý vụng trộm mang cô đi đưa xe.

Mà lúc này Tô Thi Thi vậy mà một câu cũng không nói, Bùi Dịch trong lòng có chút bất an, chỉ có thể yên lặng theo sát, không dám đi quấy rầy cô.

Lúc này, Tần Phong gọi điện thoại đến, trong giọng nói có chút thờ hờn hển: "Cậu có biết họ Hồ diên khùng kia huy động bao nhiêu vệ sĩ không? Tôi thật không biết hẳn đối với Thi Thi nhà của chúng ta để tâm đến như vậy, vậy mà huy động 100 vệ sĩ. Không tòi tôi cũng đem tất cả người của chúng ta huy động ra hết, bằng không thật đúng là chặn không được bọn hắn."

Bùi Dịch vừa nghe mặt trắng xanh một phen liền trầm, không nói gì.

Tần Phong ở bên kia lái nhái: "Tôi nói nè, cậu thu phục được Thi Thi chưa? Thời gian dài như vậy, nếu còn tiếp tục quậy đến như vậy, tất cả người ở Bắc Kinh này đều sẽ biết rõ."

Bùi Dịch tiếp tục trầm mặc.

"Được, bây giờ quả thật có chút khó khăn. Cậu cố lên, tôi phải về nhà đỗ Ngọc nhà tôi đây."

Tần Phong dừng một chút, lại nhắc nhở một câu: "Phòng chừng bác gái ở bên kia cũng đã nhận được tin tức, chính cậu tự mình để ý một chút, bây giờ cũng đừng phạm sai lầm, để cho Thi Thi lại chịu ủy khuất. Hôm nay cậu nếu không thể đưa em ấy trở về, phòng chừng về sau liền khó khăn."

"Đô đô..." Bùi Dịch nghe di động truyền ra âm thanh kết thúc cuộc gọi, ánh mắt có chút phức tạp.

Anh làm sao không biết, hôm nay nếu không thể đem Tô Thi Thi khuyên trở về, phòng chừng giữa bọn họ thật sự lại có ngăn cách.

Anh nhìn về phía trước đã dừng lại, Tô Thi Thi nhìn nhà hàng Tây đã đóng cửa đến gần người, hơi hơi thở dài, lấy điện thoại ra gọi cho ông chủ nhà hàng này, để cho hắn thông báo cho người mở cửa buôn bán.

Vì thế, Bắc Kinh liền xuất hiện một màn phi thường quý dị, chỉ thấy một cô gái trẻ tuổi mặc áo lông màu xanh phấn đứng ở trước mỗi một nhà hàng mặt phát ngốc một hồi, sau đó nhà hàng kia sẽ đột nhiên buôn bán.

Tô Thi Thi đến rất nhiều nhà hàng, mỗi nơi đều chỉ gọi một món, mỗi món chỉ ăn một miếng, ăn xong ngồi phát ngốc một hồi, lập tức liền đi.

Cô lấy thẻ ra thanh toán là một tấm thẻ đen vô hạn mà Bùi Dịch cho cô. Tấm thẻ này cô cho tới bây giờ chưa từng dùng qua.

Nhưng mà hôm nay - - không lấy ra quét để làm chi? Chẳng lẽ chờ cô gái khác chiếm tiện nghi sao!

Tô Thi Thi gần như đem tất cả nhà hàng ở Bắc Kinh toàn bộ đều ghé ăn hết, quét thẻ đến vui vẻ vô cùng!

Nhưng ngay cả như vậy, những chuyện phiền não trong đáy lòng cô chỉ yên tĩnh một chút, liền giống như là thuốc độc nhanh chóng tấn công đến từng tế bào trên người cô, để cho cô muốn thét chói tai.

"Con còn nhớ rõ Trạm Dẫn Lan không?"

"Chưa bao giờ từng quên qua..."

Đoạn đối thoại của mẹ con Bùi Dịch không ngừng ở trong đầu óc cô phóng đại.

Chưa bao giờ từng quên qua...

Chưa bao giờ từng...

Tô Thi Thi mạnh bưng kín đầu, cô muốn đánh bay âm thanh kia ra ngoài, nhưng mà giọng nói của người đàn ông kia không ngừng mà ở trong đầu cô vang dội cứ lặp đi lặp lại câu nói đó, như ma ám xuyên não.

Cô thừa nhận, cô rất khổ sở, càng còn nhiều bối rối.

Lúc Bùi Dịch nói những lời này, cực kỳ thật cực kỳ nghiêm túc, thật sự làm Tô Thi Thi khổ sở muốn rơi nước mắt.

Cô cũng muốn biểu hiện kiên cường một chút, nhưng mà cô không chế không nổi.

"Chú Lý, về đại học Thành Phố, tôi còn muốn ăn thịt nướng." Tô Thi Thi nhìn nhìn thời gian, đã một giờ sáng, nhưng mà quán thịt nướng kia hẳn là còn đang buôn bán. Bởi vì bên cạnh đại học Thành Phố có một nhà xưởng, công nhân tan ca trễ sẽ ghé đây ăn, có sẽ gặp ăn vài người trở về nghỉ ngơi, quán ăn này bán cho sinh viên về khuya sẽ bán cho những công nhân này.

Quả nhiên, lúc Tô Thi Thi bọn họ trở về, phát hiện quán thịt nướng còn đang buôn bán.

"Cô gái, cô như thế nào lại tới nữa rồi? Vừa rồi những cái này cũng chưa ăn xong, mà còn tiền bạc của cô cũng đưa dư rồi, tôi lại đem cho cô mỗi dạng một phần nhé?" Bà chủ vừa thấy Tô Thi Thi đến, lập tức liền cười đón chào, đồng thời xưng hô cũng sửa lại, không tiếp tục kêu cô là bạn học.

Đã trễ thế này lại vẫn ở bên ngoài, phòng chừng không phải sinh viên trong trường học rồi.

Tô Thi Thi cười nói cảm ơn, ngồi ở trên vị trí lẳng lẳng ngẩn người.

Mà nơi xa, xe Bùi Dịch lẳng lẳng dừng ở ven đường, liền như vậy canh chừng cô.

Hai người một người ngồi ở quán thịt nướng gần người, một người ngồi ở trong xe nhìn Tô Thi Thi gần người.

Mãi đến khi cánh cửa xe bên ghế lái phụ của Bùi Dịch được mở ra, cầm lấy một thanh thịt nướng đưa tới trước mắt anh, phá trầm mặc.

Chương 372: Muốn tạm giam

"Truy đuổi cả đêm không đói bụng sao? Ăn một chút gì lót dạ đi, còn có khí lực tiếp tục đi theo."

Tần Phong tay trái nắm lấy một thanh thịt dê đưa tới trước mặt Bùi Dịch, tay phải đưa cho anh một lon bia.

Thấy Bùi Dịch quay sang, Tần Phong nở nụ cười: "Như thế nào, nhìn đến là tôi không phải em ấy, cực kỳ thất vọng?"

Bùi Dịch tiếp nhận xiên thịt dê cùng lon bia, không nói gì.

Tần Phong uống một ngụm bia, oán giận nói: "Cậu cũng không hỏi xem tôi như thế nào lại trở lại? Tôi đúng là hy sinh thời gian ở chung với cô vợ bé nhỏ ở nhà đến đây cùng cậu nè."

Bùi Dịch mở lon bia ra, cùng anh ta cùng một cái, uống, tiếp tục trầm mặc.

Lúc này quả thật rất thích hợp uống một chút bia để bình tĩnh, bằng không anh thật sự sợ chính mình chịu không được, sẽ lao ra đem Tô Thi Thi bắt trở về.

Tô Thi Thi cũng uống bia, lúc này một người tự rót tự uống, đã uống đến say khướt, nhìn đến cô thành ra cái dạng này, Bùi Dịch mày nhíu càng lúc càng chặt rồi.

"Cậu nói xem em ấy có biết cậu đi theo em ấy không?"

Tần Phong nói xong trái lại tự nở nụ cười: "Em ấy thông minh như thế, đương nhiên đoán được, bằng không, em ấy lúc này hẳn là đã trở về nhà."

Anh ta nói xong vỗ vỗ bả vai Bùi Dịch, thở dài nói: "Này người anh em, không phải tôi nói cậu rồi sao, cậu từ đầu liền không cần đuổi theo, lấy sự hiểu biết của tôi đối với Thi Thi mà nói, cậu nếu không đuổi theo như vậy, lúc này em ấy đã sớm về nhà rồi. Các người tối đa là hai người ở nhà đánh một trận, cũng sẽ không biến thành hiện tại tất cả người ở Bắc Kinh này đều biết rõ."

Bùi Dịch một ngụm đem lon bia uống cạn, híp mắt không nói gì.

Tần Phong nói anh đương nhiên hiểu rõ, anh biết Tô Thi Thi chưa bao giờ là người cố tình gây sự, liền tính cô tức giận đến thương tâm, cũng sẽ trở về cùng anh nói chuyện rõ ràng

Nhưng mà nếu thật làm như vậy, Bùi Dịch lại sợ hãi anh sẽ thật sự mất đi Tô Thi Thi, còn không bằng như bây giờ đi theo sau lưng cô, yên lặng cùng cô phát tiết.

"Cậu ấy hả, tôi đã sớm nhắc nhở qua cậu, người phụ nữ kia không phải chiều như thế, cậu xem cậu đi đều đã đem em ấy chiều đến vô pháp vô thiên rồi. Thấy chưa, tôi nhìn thấy cậu tối hôm nay thất bại không ít?"

Tần Phong nói xong liền túm lấy di động Bùi Dịch, yên lặng mở ra xem.

"Chắc chắc, không nhiều lắm, mười vạn (340tr đó)." Tần Phong lắc đầu, cảm thán nói, "Nếu như là Ngọc nhà tôi có như thế hiểu chuyện thì tốt rồi, người phụ nữ kia lần trước cáu kỉnh với tôi, vậy mà đem thẻ của tôi đều đã quét đến điên cuồng, vẫn lại là Thi Thi tiết kiệm

biết lo cho gia đình nha!"

Tần Phong vừa dứt lời, bên trong xe đột nhiên vang lên một giọng nói cổ quái.

"Tần Phong, anh vậy mà ở sau lưng nói xấu em, anh ghét bỏ em! Hu hu hu..."

"Ngọc?"

Tần Phong u mê, không thể tin nhìn Bùi Dịch trong tay nắm di động.

Này không phải di động của anh ta sao? Từ khi nào thì ở trong tay Bùi Dịch? Mà còn chết tiệt, vậy mà gọi cho điện thoại Ôn Ngọc.

Tần Phong mặt đều đã tái rồi: "Bùi Dịch, cậu quá âm hiểm rồi!"

Tần Phong lúc này thật sự rất muốn đánh người rồi!

Bất quá anh cũng không có nhìn Tần Phong, mà là nhìn chăm chăm về hướng quán thịt nướng.

Cũng không bao lâu, điện thoại Tô Thi Thi liền vang lên.

Tô Thi Thi nhìn thoáng qua điện báo biểu hiện, liền nhận.

Tần Phong nhìn đến đây vui sướng khi người gặp họa nói: "Xem ra em ấy đem chúng ta đều đã chặn cuộc gọi từ chối không tiếp nhận điện thoại, lại vẫn là Ngọc nhà tôi mặt mũi lớn ha. Bất quá, cô gái nhỏ kia cũng dám gạt tôi? Cô ấy vậy mà nói vẫn liên hệ không được Thi Thi, xem tôi trở về xử em như thế nào đây!"

Tần Phong đoán không lầm, điện thoại gọi đến cho Tô Thi Thi quả

nhiên là Ôn Ngọc gọi tới tổ khổ.

Chỉ thấy Tô Thi Thi mắt say lơ đờ tươi tỉnh, một bên nghe điện thoại một bên cười.

"Tôi cùng cô nói đàn ông không một ai tốt cả, hai người bọn họ cấu kết với nhau làm việc xấu, cũng không phải lần đầu tiên rồi. Tôi cùng cô nói, Bùi Dịch có cái thẻ đen xì hoài không hết, Tần Phong khẳng định cũng có..."

"CLGT!" Tần Phong ở trong xe nghe được lời Tô Thi Thi nói, sắc mặt xanh mét, quay đầu oán hận trừng mắt nhìn Bùi Dịch, "Tôi nói cho cậu, món nợ này tôi nên tính trên đầu cậu, công ty tôi gần đây muốn mở rộng, cần rất nhiều tiền. Cậu không biết người phụ nữ kia năng lực mua sắm, quả thực quá phá sản rồi!"

"Mà còn cậu biết không, người phụ nữ kia đầu óc rỗng tuếch, mua sắm nhiều cũng không nói đi vậy mà toàn bộ quyền cho công trình Hy Vọng, chuyện này tuyệt đối là Thi Thi dạy, các cô ấy tại sao đối với sự nghiệp từ thiện ham thích như thế!"

Nói tới đây, mạnh mẽ tới cái gì, khẩn trương nhìn chăm chăm Bùi Dịch: "Cậu nha đừng nói lại tiếp tục mặt báo đi?"

Bùi Dịch trầm mặc nửa ngày, mới chậm rãi phun ra hai chữ: "Không có."

Chuyện anh muốn làm mục đích đã đạt được, làm sao lại có thể tiếp tục làm chuyện nhàm chán như thế.

Chỉ là nhìn khi Tô Thi Thi cùng Ôn Ngọc gọi điện thoại tươi cười, nụ cười kia làm cho anh cũng nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Nhưng mà khi Tô Thi Thi vừa cúp điện thoại, trên mặt tươi cười chậm rãi biến mất, lại là vẻ mặt không chút thay đổi.

Lần này Bùi Dịch liền phát sầu, không biết làm như thế nào mới có thể để cho Tô Thi Thi vui vẻ thật sự.

Tần Phong nhìn đến đây, lại đưa ra hai lon bia đưa cho anh.

Bùi Dịch lấy một lon, im lặng tiếp tục uống.

Chỉ là bia còn không có uống xong, Tô Thi Thi liền đi rồi.

Chú Lý đã ở trên xe ngủ một giấc, Tô Thi Thi để cho ông trở về nghỉ ngơi, ông lại không chịu.

Tô Thi Thi trong lòng có chút băn khoăn, xoa xoa cái bụng đã ăn đến tròn xoe, thật sự là ăn không vô, quyết định về nhà trước rồi tính.

Cô vẫn như cũ không có đi xem bốn phía, giống như là hoàn toàn không biết Bùi Dịch ở sau lưng đi theo một dạng.

Chú Lý bây giờ đem tốc độ xe chạy thật sự chậm, lại nói truyện cười đùa cùng Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi nghe xong tâm tư muốn khóc đều có rồi.

"Buồn cười không?" Chú Lý quay đầu, vẻ mặt buồn bực nhìn Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi vẫn cứ bài trừ một cái nụ cười ngại ngùng, ha ha cười gượng một tiếng: "Thật sự không buồn cười."

Chú Lý thất bại không thôi, nói thầm: "Khó trách mỗi lần tôi kể truyện

cười cho bà ấy liền bị đuổi ra ngoài."

Tô Thi Thi vừa nghe, lập tức tinh thần tỉnh táo, hỏi lại.

Cô vẫn chưa thấy qua người nhà của chú Lý, thì ra là chú ấy vậy mà còn không có kết hôn, nhưng mà cũng có đối tượng yêu mến. Tô Thi Thi nghe chuyện tình của bọn họ, đáy lòng những cái khó chịu nặng nề như vậy đã mạnh mẽ mà chậm rãi biến mất rồi.

"Con người mà, kỳ thật không nhất thiết phải so đo quá nhiều. Lúc còn trẻ bà ấy đã gặp qua rất nhiều người, tình duyên trắc trở, tôi gặp được bà ấy đúng lúc giống như là duyên phận liền nhận ra chúng tôi thuộc về nhau. Tôi cực kỳ cảm tạ những đàn ông đó đã làm cho bà ấy trưởng thành hơn chính chắn hiểu chuyện hơn, không có bọn họ thì sẽ liền không có bà ấy như bây giờ."

"Không có bọn họ liền đều không có bà ấy của bây giờ..."

Tô Thi Thi thì thảo nhớ kỹ những lời này, bỗng nhiên như là có cái gì đột nhiên nghĩ thông suốt rồi.

Đúng là loại cảm giác này tới quá nhanh, cô còn không có bắt lấy, đột nhiên nhìn đến phía trước có người hướng tới bọn họ xua tay.

"Là cảnh sát giao thông đang kiểm tra người điều khiển xe có uống rượu, đã trễ thế này còn đứng tra, thực vất vả." Chú Lý vừa nói, một bên dừng xe lại tiếp nhận kiểm tra.

Ở phía sau không xa, Bùi Dịch cũng chậm rãi giảm tốc độ xe lại, nhìn đến cảnh sát giao thông ở phía trước, sắc mặt mạnh biến đổi, lập tức đem xe hướng tới phía trước lao tới.

Ngồi ở vị trí kế bên tài xế Tần Phong sừng sốt, có chút khó hiểu nói:

"Cậu chạy lên để làm chi? Không thấy được đang kiểm tra người điều khiển xe có uống hay không sao? Cậu uống rượu bị kiểm tra ra được, sẽ bị tạm giam."

"Cô ấy cũng uống rượu." Bùi Dịch chỉ nói như vậy một câu, vẫn như cũ lái xe hướng phía trước phóng đi.

"Không phải chú Lý có ở đó sao?"

"Chú Lý sẽ lái xe chậm như thế sao?" Bùi Dịch quay đầu lườm Tần Phong một cái, người này có phải uống đến hồ đồ rồi hay không.

Mà còn lấy hiểu biết của anh đối với Tô Thi Thi, cô phỏng chừng không nỡ để cho chú Lý lái xe, lúc này rất có khả năng là cô đang lái xe.

Vạn nhất bị cảnh sát giao thông kiểm tra được...

Bùi Dịch đương nhiên là có năng lực sẽ không để cho Tô Thi Thi gặp chuyện không may, nhưng mà vạn nhất dọa đến Tô Thi Thi làm sao bây giờ.

Cô gái ngọc này hôm nay đã đầy đủ thương tâm rồi, anh cũng không nghĩ muốn cô lại gặp phải chuyện gì ngoài ý muốn.

"Đợi một chút... Cậu hiện tại đưa lên cửa không phải..."

Tần Phong còn chưa nói xong, xe bọn họ đã bị cảnh sát giao thông cản lại rồi.

Cửa kính xe hạ xuống, cảnh sát giao thông nhìn người bên trong lộ ra, mày liền nhíu lại, lập tức kêu gọi đồng đội của chính mình: "Có uống rượu mà còn điều khiển xe, tạm giam!"

"Tiểu đồng chí, cậu nhìn rõ ràng xem, là ai đang lái xe?" Tần Phong nhướn mày, dụng ánh mắt ý bảo cảnh sát giao thông.

Cảnh sát giao thông này đại khái là người mới, mà còn tinh thần trọng nghĩa mười phần, vừa nghe đến Tần Phong nói, lập tức bày ra một cái còng tay, nghiêm túc nhìn chăm chăm Bùi Dịch: "Đồng chí, mời đưa ra CMND, mặt khác các vị đừng hòng trốn tội, trước pháp luật mọi người giống nhau đều là ngang hàng, mặc kệ là ai, anh chắc chắn bị tạm giam rồi!"

Được, lần này ngoạn chơi lớn rồi!

Chương 373: Em vậy mà thật sự mặc kệ anh

Gió đông mạnh mẽ thổi qua, hai chiếc xe cảnh sát chặn trước mặt ở một chiếc Land Rover cùng Bentley. Vị cảnh sát giao thông trẻ tuổi nắm còng tay, cương trực công chính nhìn Bùi Dịch.

"Vui lòng cho tôi kiểm tra CMND!" Giọng nói của vị cảnh sát giao thông kia lớn một chút, đối với Bùi Dịch không phối hợp có chút phản cảm.

"Xảy ra chuyện gì?" Tô Thi Thi từ cửa sổ ghế lái phụ lộ đầu ra nhìn, khi thấy vị cảnh sát giao thông trẻ kia trên tay cầm còng tay, ánh mắt trừng tròn xoe, "Đùa giỡn cái gì? Đây là muốn tạm giam Bùi Dịch sao?"

Tô Thi Thi vui vẻ, lại có chút vui sướng khi người gặp họa.

Bùi tiên sinh sợ là lần đầu tiên gặp được loại chuyện này đi, nhìn anh ngồi trên xe, giống như không biết nên như thế nào ứng phó rồi.

Mà những người khác nào biết đâu rằng, Bùi Dịch lúc này đâu nào không biết ứng phó như thế nào, mà là chính đang nhìn chăm chăm người phụ nữ ngồi chỗ ghế lái phụ đang nhô đầu ra kia.

Bên cạnh Tần Phong đương nhiên cũng thấy được, không nói gì lờm một cái Bùi Dịch: "Đã nói cậu không cần đi lên, mù quáng quan tâm cái gì."

Lái xe từ đầu liền không phải là Tô Thi Thi, đâu nào có chuyện bị bắt

vì uống rượu rồi lái xe!

Bùi Dịch chau mày, trong mắt hiện lên quét xuống ảo não.

Anh đêm nay tâm tình không yên, lại uống rượu, đầu óc vốn không được rõ ràng lắm. Vừa rời dưới tình thế cấp bách vừa thấy đến xe chạy chậm như thế, liền cho rằng là Tô Thi Thi đang lái xe.

"Lần này tốt rồi, tự động đưa đến cửa." Bùi Dịch lờm tên cảnh sát giao thông trẻ tuổi không thức thời này một cái, có chút không kiên nhẫn.

Chặn đầu xe của anh, lại còn lấy còng tay ra làm le với anh, tên cảnh sát giao thông này lá gan trái lại rất lớn!

Mà phía trước Tô Thi Thi nhìn đến đây, yên lặng tựa đầu rút trở về.

Chú Lý tự nhiên cũng chú ý tới tình huống ở phía sau, quay đầu nhìn Tô Thi Thi, nhỏ giọng hỏi: "Làm sao bây giờ?"

Tô Thi Thi quay đầu liếc mắt nhìn ông, quay đầu ánh mắt nhìn thẳng phía trước, nhàn nhạt nói: "Chúng ta quen biết anh ta sao?"

"Lái xe!"

"Cái này..." Chú Lý có chút khó xử, nhưng mà trước mắt cái tình hình này cực kỳ rõ ràng, Tô Thi Thi cơn giận còn chưa tan.

Nhớ tới Bùi Dịch ra lệnh cho ông chỉ cần để cho cô vui vẻ liền phải nghe theo, chú Lý chỉ có thể yên lặng nổ máy xe.

Chỉ nghe một trận tiếng động cơ ô tô nổ vang vang lên, Land Rover nhanh chóng liền hướng tới phía trước chạy đi.

Bùi Dịch thấy như vậy một màn, sắc mặt so với vừa rồi càng thêm đen rồi. Tay trái đang đặt trên tay lái, hơi hơi nắm chặt quả đấm, đây là dấu hiệu tức giận đến sắp bạo phát.

Tần Phong trong lòng căng thẳng, khẩn trương đối với vị cảnh sát giao thông kia nói: "Tôi nói này tiểu đồng chí, hôm nay chỉ là một hiểu lầm, trở về chúng tôi sẽ đến cục giải thích..."

Anh ta vốn là nhìn thấy sắc mặt Bùi Dịch không quá tốt, muốn cho vị cảnh sát giao thông trẻ tuổi này tìm cái bậc thang đi xuống.

Nào biết vị cảnh sát giao thông trẻ tuổi kia lại nghiêng mặt nhìn bọn họ liếc mắt một cái, bày xuất dụng cụ đo lường còn, lạnh giọng nói.

"Há mồm, thổi khí, nếu nồng độ cồn kiểm tra được vượt chỉ tiêu mà nói lập tức theo tôi tới cục cảnh sát. Các người cho dù là không lấy tánh mạng chính mình coi trọng, nhưng mà đừng lấy tánh mạng người khác nói đùa, uống rượu mà điều khiển xe có bao nhiêu nguy hiểm, các người biết không..."

"Rùm..." Ngay lúc vị cảnh sát giao thông trẻ tuổi kia vô cùng chính nghĩa thao thao giáo huấn Bùi Dịch, xe đột nhiên khởi động rồi.

Bùi Dịch lãnh nghiêm mặt, không nói được một lời nổ máy xe, sau đó chân nhấn ga, xe roạt một phen liền xông ra ngoài.

Vị cảnh sát giao thông trẻ tuổi kia động tác rất nhanh, cuống quýt vọt đến một bên, không thể tin nhìn người lái xe lớn gan này.

Một giây sau hắn liền ấn bộ đàm, trực tiếp liên lạc tổ chức: "Biển số xe xxxx, uống rượu điều khiển xe bỏ chạy, xin trợ giúp! Biển số xe xxxx, uống rượu điều khiển xe bỏ chạy, xin trợ giúp!"

"Hú Hú hú..." Bốn phía lập tức vang lên một trận tiếng cảnh báo, hai chiếc xe cảnh sát thẳng đuối theo Bentley mà đi.

Bởi vì vị cảnh sát giao thông trẻ tuổi kia ra sức thông báo, rất nhanh cái xe cảnh sát khác cũng xuất phát đuối theo.

Trong lúc này, rạng sáng thành phố Bắc Kinh giống như chợt đột nhiên sống lại, lập tức phi thường náo nhiệt.

Tô Thi Thi vốn dĩ tâm tình có chút tốt, nhưng mà vừa quay đầu nhìn đến sau lưng Bùi diên lên mà đuối theo, mặt bả một phen liền đen.

Quay đầu đối với chú Lý hung tợn nói: "Cắt đuôi anh ta!"

"Vâng!" Chú Lý kiên trì gia tăng chân ga, vẫn còn không quên nói với Tô Thi Thi, "Quay về người nhất định phải giúp tôi cầu xin, Bùi tiên sinh tính sổ thật sự quá lợi hại, tôi không phải là đối thủ của ngài ấy!"

"A... Anh ta giám sao. Dù sao hôm nay, trước để cho anh ấy khó chịu rồi tính!" Tô Thi Thi nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Cơn giận của cô còn chưa tan nha, Bùi Dịch lại cho là cô chỉ như vậy là xong sao. Hiện tại tốt rồi, sau lưng kéo theo một nhóm lớn xe cảnh sát, sợ là toàn bộ người ở Bắc Kinh không biết hai người bọn họ cãi nhau sao?

Nghĩ tới Nhậm Tiểu Vi nói với cô những lời đó, Tô Thi Thi trong lòng liền khó thở.

Tô Thi Thi là càng nghĩ càng giận, một cái vể để cho chú Lý lái xe nhanh hơn: "Chú Lý, cắt đuôi không được anh ta, chúng ta hôm nay người nào cũng đều đừng hòng về nhà ngủ!"

Cô nói xong liền ngáp.

Mệt muốn chết, vốn dĩ nghĩ muốn ăn uống no đủ thì về nhà, hiện tại tốt rồi, lại bị cảnh sát đuổi theo!

Chú Lý nhanh muốn khóc: "Ô tiểu thư, Bùi tiên sinh cũng là cao thủ đua xe, tính năng của chiếc xe kia lại tốt hơn so với chúng ta, làm sao mà cắt đuôi được?"

"Anh ấy? Đua xe?" Tô Thi Thi trừng lớn mắt, không thể tin nhìn chú Lý.

Lúc trước Tô Thi Thi lại vẫn cảm thấy kỳ quái, cao thủ đua xe như chú Lý làm sao có thể cam tâm tới làm lái xe Bùi Dịch? Cho dù là Bùi Dịch trả nhiều tiền bạc, bọn họ những cao thủ đua xe cao ngạo này cũng chẳng thèm ngó tới.

Hiện tại xem như hiểu rõ, phỏng chừng là bại tướng dưới tay Bùi Dịch.

"Chạy lên cao tốc, chiếc xe kia của anh ta xăng cũng không thể nhiều hơn chúng ta đi?" Tô Thi Thi nói.

Chú Lý khòe miệng giật giật: "Người thật lợi hại!"

Chú Lý đem xe rẽ sang hướng khác, trực tiếp chạy lên cao tốc.

Bùi Dịch lúc thấy một màn như vậy ánh mắt tối sầm lại, không hề nghĩ ngợi cũng theo đi lên.

Lúc này, xe cảnh sát đi theo phía sau càng ngày càng nhiều, trên cao tốc cũng có xe cảnh sát đang chặn lại.

Tần Phong trợn mắt há hốc mồm mà nhìn toàn bộ cảnh này, đầu óc choáng váng nãy giờ, không nói gì nhìn Bùi Dịch: "Bạn không sợ em ấy gặp chuyện không may à, còn dám đuổi theo?"

Bùi Dịch mím môi, tốc độ không chút nào chậm lại.

Tần Phong bị tốc độ kinh người này dọa đến nổi mặt đều nhanh trắng rồi, vắt hết óc nói: "Chú Lý dù sao tuổi tác cũng đã lớn, giờ này đã rạng sáng hai giờ, lái xe rất nguy hiểm, nếu lỡ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn..."

"Két - -" một tiếng phanh xe chói tai vang lên, Bentley đang bay nhanh ở trên mặt đường trượt về phía trước một khoảng cách rất dài mới dừng lại. Âm thanh chói tai kia, cách mấy chục mét đều có thể nghe được rất rõ ràng.

Tô Thi Thi roạt một phen ngồi thẳng người, rất nhanh quay đầu về phía sau nhìn xem, sợ tới mức mặt mũi trắng bệch: "Làm sao vậy? Hẳn không xảy ra chuyện đi?"

Chú Lý gần như là lúc nghe được tiếng phanh xe trước tiên, liền thả chậm tốc độ xe. Chậm rãi dừng xe lại, quay đầu nhìn thoáng qua, mới bỗng nhiên nhẹ nhàng thở ra. "Không có việc gì, không có việc gì, hẳn là tiên sinh dừng lại rồi."

Tô Thi Thi cắn chặt môi không nói gì, chỉ là ở một khắc này, đột nhiên cảm giác khí lực toàn thân như là bị tháo nước một dạng, chỉ cảm thấy sau lưng chảy ra rất nhiều mồ hôi lạnh.

"Cuối cùng yên tĩnh rồi." Chú Lý lau mồ hôi lạnh trên trán, trong lòng bất đắc dĩ cực kỳ.

Ông vừa rời vẫn luôn cầu nguyện, Bùi Dịch có thể dừng lại, bằng không cứ đuổi theo tiếp như vậy thật sự sẽ xảy ra chuyện.

Cuối cùng Bùi tiên sinh vẫn lại là không nỡ với Tô tiểu thư, bất quá vừa rời dừng lại một cái kia cũng thật đầy đủ dọa người.

Lúc này cách bọn họ ba mươi thước nơi xa bên trong xe Bentley, Tần Phong tức giận đến nổi nghĩ muốn đánh người.

"Tôi về sau nếu còn ngồi xe của cậu tôi liền không họ Tần!" Tần Phong một tay lau trán, một tay xoa trước ngực. Vừa rời nếu không có dây an toàn cột lấy, anh ta phỏng chừng đều đã bay ra ngoài rồi.

Bùi điên khùng lại như là kẻ đầu gỗ một dạng ngồi ở trên chỗ, hai mắt không hề chớp mắt nhìn chăm chăm phía trước, anh nhìn đến xe Tô Thi Thi dừng lại, trong mắt ánh sáng nhu hòa chớp lóe rồi biến mất.

Cô gái nhỏ kia hẳn là đau lòng rồi?

Khổ nhục kế này vẫn lại là rất đáng!

"Bùi Dịch, làm gì vậy? Lần này cậu không nghĩ muốn đi cục cảnh sát đều đã khó khăn rồi." Tần Phong đẩy một phen Bùi Dịch, chỉ chỉ bên ngoài, chỉ thấy bọn họ đã bị hơn mười chiếc xe cảnh sát vây lại tới nước không còn kẽ hở, chấp cánh khó thoát.

Lúc này, Tô Thi Thi nhìn thoáng qua tình hình phía sau, lặng lẽ lôi kéo chú Lý. Nhỏ giọng nói: "Khẩn trương đi mau, chẳng thế thì chúng ta cũng phải bị bắt vào."

"Đúng. Chẳng thế thì bằng lái của tôi liền không bảo vệ được rồi." chú Lý khẩn trương động xe, nhanh như chớp bỏ chạy rồi.

Bùi Dịch nhìn đến Land Rover bay nhanh chạy mất, mặt tối đen rồi.

Tô Thi Thi, em vậy mà thật sự mặc kệ anh!

Chương 374: Tâm tư Bùi tiên sinh

Tô tiểu thư chạy, để lại Bùi tiên sinh một mình đối mặt với các ánh mắt loại nghi ngờ, mà Tần tiên sinh lại ở trên ghế lái phụ giả say, đánh chết cũng không tỉnh.

Lục tục từ trong xe cảnh sát xuống rất nhiều người, thậm chí có súng thật đạn thật, cao độ cảnh giác hướng tới Bentley vây lại.

Mà khi đội trưởng đội cảnh sát giao thông nhìn đến người đang ngồi trong buồng lái thực ra là Bùi Dịch khi đó, tiểu tâm can thiếu chút nữa đình chỉ nhảy động, hận không thể đánh chết tên cảnh sát giao thông trẻ tuổi kia.

Bắt ai không bắt lại đi bắt một tổ tông trở về! Chán sống sao!

Bùi Dịch tuy ở Bắc Kinh này so ra kém Tứ Đại Gia Tộc hiển hách, nhưng cũng không phải người bình thường có thể chọc được. Huống hồ loại chuyện này luôn là chuyện lớn hóa nhỏ chuyện nhỏ hóa không, liền tính anh uống rượu lái xe bị bắt tại trận, cũng đừng làm ra chuyện lớn như vậy. Hiện tại tốt rồi, phòng chừng toàn thành phố đều đã biết rõ.

"Bùi tiên sinh, cái này... Đây là có phải có cái gì hiểu lầm không?" đội trưởng đội cảnh sát giao thông nặn ra một mặt tươi cười, khó xử nhìn Bùi Dịch.

"Không có hiểu lầm." Bùi Dịch mở cửa xe đi xuống xe, đối với đội trưởng cảnh sát giao thông coi như khách khí, hướng hần hơi hơi

gật gật đầu, lập tức xoay người hướng tới xe cảnh sát đi đến.

Đội trưởng đội cảnh sát giao thông trong lòng giật mình, vội vàng đi theo.

Bùi Dịch trực tiếp ngồi vào trong một chiếc xe cảnh sát, cái gì cũng không nói, một bộ dáng ta đây là công dân tốt bụng.

Thấy Bùi Dịch thật sự tính toán theo chân bọn họ đi cục cảnh sát để giải quyết, đội trưởng đội cảnh sát giao thông nhẹ nhàng thở ra. Nếu Bùi Dịch phản kháng mà nói, hẳn thật đúng là không biết nên xử lý thế nào cho tốt.

"Đều đã xong thì mọi người trở về đi, hôm nay mọi người vất vả rồi." Đội trưởng cảnh sát giao thông đối với các vị cảnh sát giao thông khác nói qua loa vài câu, liền tự mình lái xe mang theo Bùi Dịch đi.

Xe bọn họ vừa đi, Tần Phong giả say lập tức ngồi thẳng dậy, quay đầu nhìn xe cảnh sát đang rời đi, yên lặng lắc lắc đầu, lập tức lấy điện thoại ra gọi cho luật sư, để cho hắn đến cục cảnh sát một chuyến.

Bùi Dịch như vậy mà tiến vào cục cảnh sát, khẳng định sẽ nhiệt náo gây xôn xao dư luận, bọn họ tất phải trước tiên xử lý tốt.

"Có nhà không thể về, cũng thật đầy đủ thảm, vì cái gì thụ thương luôn là tôi?" Tần Phong bất đắc dĩ cực kỳ.

Bên kia Bùi Dịch ngồi ở trên xe cảnh sát, mặt không chút thay đổi nhìn về phía trước, không biết suy nghĩ cái gì.

Đội trưởng đội cảnh sát giao thông thấy anh như vậy, cũng không dám quấy rầy anh, chỉ yên lặng lái xe.

Bùi Dịch ngồi một hồi lâu mới có phản ứng, lấy điện thoại ra soạn một cái tin nhắn.

"Vợ à, nhớ tới chuộc anh về. - - Chồng."

Lúc anh kí tên, dừng một chút. Nhưng mà nhìn chăm chăm chữ "chồng" kia, mà anh liền nhú lại một phen.

Nếu gửi như vậy, phỏng chừng Tô Thi Thi lại sẽ tức giận, bởi vì cô gái nhỏ kia vẫn kiên trì lúc hai người còn chưa kết hôn không cho anh tự cho mình là chồng cô, anh cũng không thể làm khác

Bùi Dịch suy nghĩ hồi lâu, vẫn lại là đem chữ "chồng" kia xóa sạch, đánh lên hai chữ Bùi Dịch.

Nhưng lại vẫn cảm thấy được không hài lòng, suy nghĩ lại, sau cùng đem Bùi chữ cũng xóa bỏ hết.

"Vợ à, nhớ tới chuộc anh về. - - Dịch."

Bùi Dịch nhìn chăm chăm tin nhắn này lại nhìn nửa ngày, mới tìm số điện thoại của Tô Thi Thi, gửi đi.

Lập tức đưa điện thoại di động thả lại trong túi, lưng tựa vào ghế ngồi nhắm nghiền mắt, như là ngằm thờ dài.

Anh bây giờ còn có thể làm sao, chỉ có thể nghe theo mệnh trời.

Bất quá lần đầu tiên anh phát hiện, thì ra đuổi theo vợ mình lại mệt như thế!

Tô Thi Thi nếu mà tức giận vẫn còn không tiêu, anh cũng không biết

phải làm sao bây giờ, hi vọng khổ nhục kế này có tác dụng, dù sao không phải người nào lúc lấy lòng vợ mình, đều có thể bị cảnh sát bắt lại.

Anh mặc kệ mình có thể trở thành truyện cười cho toàn bộ người ở Bắc Kinh này hay không, dù sao Bùi Dịch hiện tại cũng không có biện pháp khác.

Đội trưởng đội cảnh sát giao thông lái xe ngồi ở phía trước, cảm thấy được sau lưng có chút rét run, hẩn lạng lẽ nhìn thoáng qua Bùi Dịch từ kính chiếu hậu, đột nhiên phát hiện vị Bùi tổng này khoe miệng đang cong lên, như là đang cười.

Đội trưởng đội cảnh sát giao thông thân thể giật mình, thiếu chút nữa đã dừng xe lại.

Nghe nói Bùi tổng này rất khó ở chung một chỗ, hẩn không phải sẽ xử ông luôn chứ?

Nhưng lập tức đội trưởng đội cảnh sát giao thông lại lập tức ngồi thẳng thân thể, nghiêm túc thầm mắng chính mình một tiếng. Ông hôm nay việc làm là theo lẽ công chấp pháp, lại không có phạm cái gì sai.

Nếu Bùi Dịch chính là bởi vì chuyện này làm khó dễ cho ông mà nói, kia cũng không phải năng lực hiện tại của ông có thể xử lý.

Chỉ là Bùi Dịch vẫn ngồi ở phía sau nhắm mắt dưỡng thần, không có mở miệng nói một câu.

Mà Tô Thi Thi đang trên đường ở về Thi Dịch, trong di động thu được cái tin nhắn kia.

Cô khẽ cắn môi, cúi đầu yên lặng nhìn cái tin nhắn này, trên mặt biểu tình dao động, nhất thời nhìn không ra cảm xúc thật.

Được một lát, cô bỗng nhiên quay đầu nhìn phía ngoài cửa sổ, ban đêm tối đen bởi vì có đèn đường mà có vẻ mù mịt, rất giống tình yêu của cô cùng Bùi Dịch.

"Tình yêu..." Tô Thi Thi thì thào nhấm nuốt hai chữ này. Cô cùng Bùi Dịch trong lúc đó thật là tình yêu sao? Đúng là tình yêu của anh đã từng cho người khác...

"Tô Thi Thi, tình yêu của mày lại không có từng cho người khác sao?" Tô Thi Thi nhắm mắt lại, ở trong lòng yên lặng nói.

"Mà còn người mày muốn gả hơn người, mày có cái tư cách gì đi để ý chuyện quá khứ của anh ấy."

Tô Thi Thi cũng không phải người thích cố tình gây sự, cô biết chính mình thật sự để ý chính là một câu kia của Bùi Dịch "Chưa bao giờ từng quên qua".

Anh nói như vậy thật sự chắc chắn như vậy, giống như là người phụ nữ kia vẫn ở trong lòng anh một dạng.

Đó là mối tình đầu của anh, là đoạn tình cảm anh xem trọng nhất. Tô Thi Thi thừa nhận, trong lòng cô chua xót, ghen tị rồi.

Cô càng để ý chính là sau cùng không có nghe đến Bùi Dịch trả lời một câu kia.

"Nếu Trạm Dẫn Lan còn sống, anh sẽ làm sao?"

Bùi Dịch trầm mặc, mới đúng là chuyện làm Tô Thi Thi khó chịu nhất.

Anh đang do dự, có lẽ liền chính anh cũng không biết muốn làm thế nào.

Tô Thi Thi giật mình nở nụ cười một phen.

Cô biết tình cảm của Bùi Dịch đối với chính mình là thật, mà chính đang là vì có cô, Bùi Dịch mới thay đổi.

"Nếu lúc trước anh cùng mối tình đầu không có xảy ra việc gì, như thế bọn họ hiện tại có thể cũng sớm đã kết hôn sinh con hay không?" Tô Thi Thi không nhin ở trong lòng hỏi như vậy, nhưng mà lập tức cô lại mạnh lắc lắc đầu, rất muốn tát mình một cái.

Trên thế giới này đâu nào có cái gì nếu, chẳng lẽ cô muốn đem Bùi Dịch đẩy cho người khác sao?

Chuyện này tuyệt đối không có khả năng!

Tô Thi Thi trong mắt hiện lên quét xuống kiên định, cô cho tới bây giờ liền không phải là thiện nam tín nữ, lại càng không ngây ngốc mà đem một người đàn ông yêu mình như thế đem dâng cho người khác!

Cô là khổ sở, là thương tâm, là ghen tị rồi. Nhưng mà vừa rồi cô phát tiết đến long trời lở đất như thế, người đàn ông kia vẫn yên lặng đi theo cô, thậm chí lại cho người ta đến cùng cô náo loạn, tức giận trong lòng kia cũng sớm đã phát tiết gần hết rồi.

Mà sau cùng tin nhắn anh gửi đến kia, Tô Thi Thi gần như có thể tưởng tượng về mặt Bùi Dịch lúc gửi đi cái tin nhắn này khi đó, phỏng chừng nhất định là soạn thật lâu mới gửi đi.

Cô hiểu anh như thế, làm sao lại có thể không biết của những cái tâm tư này của anh?

"Chú Lý, về nhà." Tô Thi Thi nghĩ mọi việc thông suốt, quay đầu đối với chú Lý cười nói.

Chú Lý sừng sốt, cẩn thận nhìn sắc mặt Tô Thi Thi, thấy cô không giống như là đang tức giận, kỳ quái hỏi han: "Chúng ta không đi đón tiên sinh sao?"

Tô Thi Thi mặt tối sầm, thở phì phì nói: "Bây giờ là anh ấy gây ra lỗi, làm sai nên nhận phạt..."

"Rồi đi đón anh ấy." Tới cùng vẫn lại là không nhẫn tâm, không nỡ để anh ở nơi đó quá lâu.

Tô Thi Thi tuyệt đối tin tưởng nếu cô không đi đón Bùi Dịch, Bùi Dịch phỏng chừng sẽ một mực ở lì trong cục cảnh sát không chịu đi.

Chú Lý nghe xong lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, bất đắc dĩ nói: "Về sau hai người cãi nhau đừng lôi cục xương già như tôi vào nữa, tôi còn không cùng vợ mình sinh con a!"

"Khụ khụ..." Tô Thi Thi xấu hổ không thôi, nhưng mà tâm tình quả thật tốt hơn nhiều, cô cho tới bây giờ không phát hiện, chú Lý vậy mà cũng có thể nói chuyện phiếm như thế, trước kia vậy mà cho rằng ông cùng Dương Dũng giống nhau, là cái miệng hồ lô không thít mở miệng.

Chỉ là rất không dễ dàng tâm tình mới tốt lên, lúc trở lại Thi Dịch lại triệt để bị phá hỏng rồi.

Khách không mời mà đến tới đột nhiên như thế.

Tô Thi Thi bóp bóp nắm tay, rất muốn đem vị khách không mời mà đến này đuổi đi.

Dạo gần đây toàn đọc mấy bộ ngược đau đớn, tui cũng đang viết 1 bộ ngược dã man rợ nên theo trào lưu ngược luôn 2ac cho có tụ.

Mọi người ngủ ngon

Chương 375: Đau lòng cực kỳ

"Ô tiểu thư, phu nhân hình như là nghe nói tiên sinh xảy ra chuyện, sắc mặt thật không tốt, người để ý một chút." Quán gia chạy đến bên cạnh Tô Thi Thi nhỏ giọng nói, trong lòng sốt ruột cực kỳ.

Ông cũng không biết tới cùng chuyện gì đã xảy ra, chỉ nghe nói Bùi Dịch bị cảnh sát bắt lấy, nhiệt náo dư luận xôn xao. Mà Nhậm Tiểu Vi lại trực tiếp đến đây hưng sư vấn tội, vừa thấy liền là hướng về phía Tô Thi Thi tới.

Tô Thi Thi đối với ông cùng chú Lý nói: "Các người đi ngủ đi, đã trễ rồi, ngày mai còn có chuyện phải làm."

"VẬY CÒN TIÊN SINH NƠI ĐÓ..." Quán gia cực kỳ lo lắng cho Bùi Dịch.

Tô Thi Thi nở một nụ cười tươi tắn: "Anh ấy tự có chừng mực, các người không cần lo lắng, về đi ngủ đi, có chuyện gì tôi sẽ gọi."

"ĐƯỢC, TÔI ĐÂY LIỀN ĐI XUỐNG TRƯỚC." Quán gia biết Tô Thi Thi cùng phu nhân có chuyện muốn nói, ông đợi ở chỗ này không thích hợp, rất nhanh liền cùng chú Lý trở về nghỉ ngơi rồi.

Mà Tô Thi Thi chờ bọn họ đi rồi, mới đi lên trước cửa phòng khách.

Chỉ là lúc cô đến gần, đột nhiên nghe được giọng nói của Đoàn Tĩnh Đồng.

"Mẹ, người liền đi ngủ đi, đã trễ thế này lại còn không ngủ, đối với làn da thương tổn rất lớn." Đoàn Tĩnh Đồng vừa nói chuyện một bên

ngáp, cánh tay béo ụt ịt che miệng, như vậy giống như là cực kì mệt mỏi rồi.

Trên thân cậu bé lại còn đang mặc áo ngủ, cực kỳ rõ ràng cho thấy từ trên giường chạy đến đây.

Tô Thi Thi trong lòng ấm áp, nhớ tới vẻ mặt vừa rồi của quản gia, xem bộ dáng này là quản gia đi đem Đoàn Tĩnh Đồng kêu đến.

Tô Thi Thi đi vào, Đoàn Tĩnh Đồng là người đầu tiên phát hiện ra cô, lập tức hướng về phía cô nháy mắt, để cho cô khẩn trương ra ngoài.

Tô Thi Thi sửng sốt, còn chưa phản ứng kịp, đã bị Nhậm Tiểu Vi phát hiện rồi.

"Ô tiểu thư, tiếc nuối nên trở lại?" Nhậm Tiểu Vi vừa thấy đến Tô Thi Thi, sắc mặt trắng xanh một phen liền trầm tiếp xuống, ánh mắt nghiêm khắc.

Nếu không có Đoàn Tĩnh Đồng ở đây, phỏng chừng lúc này ánh mắt của bà trực tiếp là hung hãn rồi.

Trước đó Tô Thi Thi đã sớm nhìn thấy qua dáng vẻ biến sắc của Nhậm Tiểu Vi, vị mẹ chồng tương lai này của cô cũng không giống như vẻ ngoài mặt nhìn dịu dàng nhã nhặn lịch sự như thế.

"Phu nhân sao lại ở trong này?" Tô Thi Thi nặn ra một nụ cười tươi tắn, thua người không thua trận, không nhanh không chậm hướng tới phòng khách đi đến.

Đoàn Tĩnh Đồng nhìn đến cô vậy mà đi vào, giống như nhìn thấy kẻ ngu ngốc một dạng lờm cô một cái.

Tô Thi Thi đột nhiên hướng về phía cậu bé chớp chớp mắt, chọc Đoàn Tĩnh Đồng trừng lớn mắt, hận không thể đẩy cô ra ngoài.

Cô đúng là tên đàn độn mà chẳng lẽ nhìn không ra mẹ cậu là đến đây cùng cô cãi nhau à? Vậy mà lại vẫn đưa lên cửa. Nếu như bị anh trai cậu biết cậu không bảo vệ tốt chị dâu, khẳng định sẽ muốn không cho phép cậu ăn thịt rồi!

Tiểu Mập Mạp này đối thịt nhu cầu đặc biệt nhiều, nghĩ tới thịt liền thèm ăn đến chảy nước miếng.

Tô Thi Thi nào biết đâu những thứ tiểu tâm tư này của cậu, nhìn đến đứa trẻ kia đứng ở đó khuyên mẹ mình bảo vệ cô, trong lòng ấm áp, tựa hồ đối mặt với sự chỉ trích của Nhậm Tiểu Vi, cũng không cảm thấy được khó chịu như thế nữa rồi.

Nhậm Tiểu Vi đương nhiên cũng phát hiện con trai nhỏ của chính mình cùng Tô Thi Thi trong lúc đó có những động tác mờ ám, sắc mặt so với vừa rồi càng khó nhìn, lạnh lùng quát nói: "Xem ra tôi lúc trước nói những lời đó cô một chút cũng chưa nghe hiểu được. Nếu cô vẫn còn chút mặt mũi, như thế hiện tại liền không nên lại xuất hiện ở nơi này."

Tô Thi Thi sắc mặt cứng đờ, trong lòng dâng lên một cỗ tức giận.

Bà vậy mà trước mặt con trai mình nói những lời này, có phải hay không hơi quá đáng!

Tô Thi Thi vốn trong lòng không quá vui vẻ, lúc này nghe được lời Nhậm Tiểu Vi nói, kìm nén tức giận cả một ngày kia nháy mắt liền bạo phát ra, lạnh giọng nói: "Tôi chỉ ít là vị hôn thê của Bùi Dịch, bác gái người nói như vậy có phải hay không quá mất thân phận rồi hả?"

Nhậm Tiểu Vi sắc mặt đen lại: "Cô gọi ai là bác gái? Tô tiểu thư không cần tùy tiện tự kết giao tình."

Tô Thi Thi mặt không đổi sắc, cô liền là cố ý kêu bà là bác gái. Phu nhân, cô cũng không phải nha hoàn của bà nha, dựa vào cái gì kêu phu nhân!

Cô nhàn nhạt nói: "Nếu người không phải mẹ của Bùi Dịch, tôi còn chẳng thèm ở đây kêu hô người một tiếng bác gái."

"Cô!" Nhậm Tiểu Vi tức giận đến run cầm cập, nghiến răng nghiến lợi nói, "Tôi biết cô rằng bèn lười nhon, tôi nói không lại cô. Hiện tại tôi liền dùng thân phận là mẹ của Bùi Dịch, mệnh lệnh cho cô lập tức rời đi nơi này, nhà của con tôi không chào đón cô!"

"Nếu người cũng nói qua, đây là nhà của con trai người, là nơi riêng tư của anh ấy, xin hỏi người có cái tư cách gì tới đuổi tôi đi?"

"Cô! Hiện tại Bùi Dịch ở trong cục cảnh sát, nếu nó trở về, cũng sẽ đuổi cô đi. Tô tiểu thư chẳng lẽ đã quên tôi hôm nay cùng cô nói những gì rồi sao? Trong lòng nó có người nào, cô nên là rất rõ ràng, hà tất lại ở trong này tự rước lấy nhục." Nhậm Tiểu Vi lạnh giọng nói. Mỗi một câu đều đã như là dao găm nhắm thẳng miệng vết thương của Tô Thi Thi mà đâm sâu vào.

Tô Thi Thi thân thể cứng đờ, những lời này của Nhậm Tiểu Vi đối với cô mà nói lực sát thương quả thật lợi hại.

Đúng là náo loạn cả đêm, có một số việc cô đã sớm nghĩ thông suốt, không kiêu ngạo không siểm nịnh, đúng mực lễ phép nói: "Bác gái nếu không phải sợ cái gì, hà tất phải vội vã để cho tôi hiểu rõ chuyện này sớm một chút? Đã thế này, người đã lớn tuổi, vẫn lại là nghi ngại sớm một chút đi, chẳng thế thì dùng nhiều mỹ phẩm bảo dưỡng

da cũng vô dụng!"

Tô Thi Thi nói xong, quay đầu đối với Đoàn Tĩnh Đồng nói: "Trẻ con đừng tham dự chuyện của người lớn, về đi ngủ."

Đoàn Tĩnh Đồng nhưng không có ngẩng đầu nhìn cô, chỉ ấp úng nói: "Chị đi ngủ trước đi, em theo mẹ em nói ra suy nghĩ của mình."

Tô Thi Thi ánh mắt tối sầm lại, nhưng mà không nói cái gì nữa, xoay người liền đi ra bên ngoài.

"Cô! Tô Thi Thi cô nghe cho rõ ràng đây, Bùi gia tôi tuyệt đối sẽ không cho phép người như cô vào cửa!" Nhậm Tiểu Vi chỉ vào Tô Thi Thi, tức giận đến miệng không dẫn đo lường người.

Tô Thi Thi nắm chặt quả đấm, làm như chính mình không có nghe đến, bước nhanh hơn.

Những lời này, cô đã sớm nghe Đoàn Tĩnh Đồng trong miệng nói rất nhiều rồi. Hiện tại chẳng qua do mẹ chồng tương lai của mình nói ra, lại có cái gì rất khổ sở chứ? Cô đã sớm miễn dịch rồi!

Tô Thi Thi nhắm mắt làm lơ, dơ tay xoa vị trí ở ngực.

Nơi này có chút khó chịu.

Tô Thi Thi ngẩng đầu nhìn ánh trăng trên trời, âm thầm hít vào một hơi.

Lại có cái gì đáng ngại! Cô gả cũng không phải mẹ của Bùi Dịch!

Chỉ là nhớ tới cái người đàn ông kia bị kẹp ở giữa cô và mẹ mình sẽ rất khó xử, Tô Thi Thi ngực có chút đau đớn.

Bước chân của cô nhanh hơn, nghĩ muốn mau rời khỏi nơi này, chỉ là lúc cô đi đến chỗ rẽ khi đó, đột nhiên nghe đến trong nhà truyền đến tiếng khóc rống của Đoàn Tĩnh Đồng.

"Người vì cái gì không thích chị ấy? Chị ấy đối con tốt như vậy, chưa từng có người nào đối với con tốt như vậy, con cũng chỉ nhận một mình chị ấy là chị dâu thôi!"

"Đoàn Tĩnh Đồng, con có biết mình đang nói cái gì không? Mẹ cũng thương con như thế, chẳng lẽ con muốn cho mẹ thương tâm sao?" Trong phòng truyền đến giọng nói thương tâm muốn chết của Nhậm Tiểu Vi.

"Mẹ, con cũng chỉ nhận Tô Thi Thi là chị dâu của con thôi! Người về sau không cần nói chị ấy như vậy, chị ấy cũng sẽ thương tâm!" Đoàn Tĩnh Đồng quát.

Từng tiếng một đột nhiên như là phóng đại vô số lần, oanh một phen ở trong đầu Tô Thi Thi nổ vang.

Tô Thi Thi cả người đều đã cứng lại rồi, mũi đau xót, hốc mắt nhất thời liền ảm ướt rồi.

Vừa rời kêu Đoàn Tĩnh Đồng về đi ngủ, Đoàn Tĩnh Đồng không đồng ý, thì ra là muốn ở lại...

"Nhóc con, không uổng công chị thương em." Tô Thi Thi xoa xoa nước mắt, bởi vì Đoàn Tĩnh Đồng nói mấy câu đó, cảm động vô cùng.

Trong phòng, Nhậm Tiểu Vi rất tức giận, nghe được bốp một tiếng, sau đó tiếng khóc của Đoàn Tĩnh Đồng liền ngừng lại.

Tô Thi Thi trong lòng cả kinh, xoay người liền chạy vào trong nhà, nhưng cô còn không có chạy vào đến, liền nhìn thấy Đoàn Tĩnh Đồng vọt ra.

"Đồng Đồng!" Tô Thi Thi nhìn Đoàn Tĩnh Đồng bụm mặt, cả trái tim đều đã giống như bị người ta bọp chặt, nước mắt liền chảy xuống.

"Chị dâu!" Đoàn Tĩnh Đồng vừa thấy đến Tô Thi Thi, oa một tiếng liền khóc lớn lên.

"Đi!" Tô Thi Thi tiến lên liềm giữ chặt tay cậu, xoay người liền đi đến nhà sau, lúc rời đi còn hung hăng trừng mắt nhìn trong phòng một cái.

Cô thật sự không biết mình rốt cuộc có chỗ nào khiếm Nhậm Tiểu Vi chán ghét cô như thế, vậy mà vì để cho cô rời đi, cả chính con trai mình cũng có thể ra tay đánh được!

Cô chưa từng có nhìn đến Đoàn Tĩnh Đồng ủ khuất quá như thế, cậu bất quá là cảm thấy cô hay chiếu cố cậu nên giúp Tô Thi Thi nói mấy câu, liền nhận lấy một cái tát!

"Đồng Đồng!" Nhậm Tiểu Vi ý thức được chính mình thất thố, vội vàng đuổi theo.

"Người còn trở lại trêu chọc tôi, đừng trách tôi không khách khí." Tô Thi Thi quay đầu hung hăng lườm bà một cái.

Bởi vì cô trước đây từng trải qua những chuyện này, cô chịu không nổi nhất chính là cha mẹ đánh con cái, lúc này thật sự muốn nhịn không được rồi.

Cô lôi kéo Đoàn Tĩnh Đồng về phòng, nhưng mà cuối cùng vẫn là nhịn không được thay Nhậm Tiểu Vi giải thích, không nghĩ muốn để cho Đoàn Tĩnh Đồng hiểu làm mẹ mình.

Chuyện này cũng là việc cô có thể làm vì Bùi Dịch. Cô không muốn bởi vì cô mà làm cho mẹ con bọn họ có khoảng cách.

Đúng là sáng sớm khi những tia nắng đầu tiên rơi trên mặt đất, Tô Thi Thi làm ra một cái quyết định.

Cô không có kinh tình bất luận kẻ nào, chính mình một người lái xe đi cục cảnh sát.

"Bà già kia, bà không phải nói tôi vào không được cửa nhà bà sao? Tôi ngược lại muốn cho bà xem!"

"Chọc không tức chết bà, tôi cũng phải làm bà buồn bực chết!"

Cái này mà còn nhịn, sau này không biết còn phải nhịn thêm chuyện gì quá đáng nữa! Bùi Dịch bị tạm giam, nhưng mà Nhậm Tiểu Vi vậy mà một chút cũng không quan tâm anh, ngược lại chạy tới buộc cô rời đi.

Tô Thi Thi thật sự nổi giận!

Chương 376: Cho các người thêm giờ đoán

Vào đông sáng sớm gió lạnh thấu xương, thổi ra khí đều là khói trắng.

Tô Thi Thi chà xát hai bàn tay mình, đem điều hòa bên trong xe mở lên, nổ máy xe, lén lút rời khỏi Thi Dịch.

Trong lòng cô đã có kế hoạch, lúc ở trên đường gọi điện thoại cho Ôn Ngọc.

"Đã dậy chưa?"

Đầu bên kia điện thoại truyền đến một giọng nói mê mang mộng muội: "Mới vừa mới dậy. Thi Thi, cô tối hôm qua không bị Bùi tiên sinh đánh chứ?"

"Khụ khụ, nói đùa, Bùi Dịch là người hay đánh phụ nữ sao?" Tô Thi Thi kìm lòng không đậu thay Bùi Dịch nói chuyện.

Cô thật không biết Tần Phong là nói về Bùi Dịch như thế nào ở trước mặt Ôn Ngọc. Ôn Ngọc đối Bùi Dịch ấn tượng đặc biệt khủng bố, cảm thấy được anh sẽ đánh Tô Thi Thi, mỗi lần nhìn thấy Bùi Dịch liền đặc biệt sợ hãi.

"Không có liên tốt rồi, cô sớm như vậy tìm tôi có chuyện gì?" Ôn Ngọc bên kia truyền đến tiếng nước, hẳn là đang rửa mặt.

Tô Thi Thi hỏi: "Cô có quen biết phóng viên hay không?"

"Sao vậy, có quen được vài người nha."

"Được rồi, vậy cô gọi điện thoại báo tin cho bọn họ giúp tôi, nói có tin tức độc nhất vô nhị về Bùi Dịch, bảo bọn họ hiện tại lập tức đi đến đội cảnh sát giao thông. Phải nhanh, tôi trước cúp máy đây." Tô Thi Thi nói xong liền bóp một tiếng cúp điện thoại, lập tức thay đổi phương hướng, hướng tới đội cảnh sát giao thông chạy đi.

"Phóng viên, đi đội cảnh sát giao thông?" Ôn Ngọc nhìn chăm chú đi động nửa ngày, hoàn toàn không rõ Tô Thi Thi đang nghĩ muốn làm cái gì, nhưng mà dựa vào bản tính và khả năng bát quái nhiều năm của mình, mơ hồ nghĩ ra chuyện này không quá đúng lắm.

Nhưng cô đối với chuyện vì Tô Thi Thi đòi công bằng vẫn lại là cực kỳ để tâm, lập tức liền gọi cho mấy người bạn phóng viên của mình.

Ôn Ngọc tuy nhát gan, động một tí liền khóc, nhưng mà không biết có phải hay không bởi vì cô thích nhiều chuyện. Bạn bè cô vậy mà không ít, trong đó liền không ít phóng viên.

Mở dang bạ điện thoại ra, vậy mà tìm đến được 8 vị phóng viên. Ôn Ngọc một cái không bỏ sót, lần lượt gọi điện thoại cho bọn họ, thông báo bọn họ đi đến đội cảnh sát giao thông phỏng vấn Bùi Dịch tin tức độc nhất vô nhị.

Phóng viên vừa nghe là Bùi Dịch, mặc kệ thật giả, toàn bộ đều đã lấy tốc độ nhanh nhất xuất phát chạy tới đội cảnh sát giao thông.

Bùi tiên sinh những người này tin tức đúng là tề nhất lấy, những phóng viên này tự nhiên hẳn không cự tuyệt.

Đúng lúc này, bên ngoài vang lên tiếng mở cửa. Bận rộn cả đêm Tần

tiên sinh rốt cục trở về nhà, vừa lúc nghe được nội dung Ôn Ngọc cùng các phóng viên gọi điện thoại.

"Đi đội cảnh sát giao thông phỏng vấn Bùi Dịch?" Tần Phong tò mò nhìn mình cô gái nhỏ trước mặt, "Em đang làm cái gì?"

"Hoặc là nói các em muốn làm cái gì, đây là Tô Thi Thi bảo em làm đi?" Tần Phong nói xong đi đến trước mặt Ôn Ngọc, hù dọa cô, "Em cũng không thể tùy tiện tham gia vào chuyện của bọn họ, đến lúc đó Bùi Dịch phát hỏa, anh sợ là cứu không được em đâu."

"A, vậy làm sao bây giờ? Em điện thoại đều đã gọi xong, hiện tại gọi bọn họ trở về, bọn họ khẳng định cũng không nghe đâu." Ôn Ngọc lập tức nóng nảy.

Vừa rồi cô chỉ nghĩ để cho các phóng viên đi hỏi thăm tin tức, vậy mà đem Bùi Dịch cho quên rồi.

Ôn Ngọc suy nghĩ đến Bùi Dịch kia sắc mặt hung thần ác quỷ, sợ tới mức ánh mắt đều đã đỏ.

Tần Phong thấy thế, lập tức đi lên ôm lấy cô, kiên nhẫn dụ dỗ: "Chớ sợ chớ sợ, có anh ở đây, người nào cũng không khi dễ được em."

Anh vừa nói, một bên ở trên người cô ra sức sờ mó.

Ôn Ngọc phát hiện không thích hợp, lập tức đẩy anh ra, thờ phì phì trừng mắt nhìn anh: "Cả đêm không trở về nhà, ra ngoài, không được tiến vào!"

Cô nói xong xoay người đi vào phòng tắm, âm một phen đóng cửa lại.

Tần Phong liên tục cười khổ, bây giờ thật sự bị Bùi Dịch bọn họ hại thảm rồi. Đáng giận nhất chính là, anh đều đã đem luật sư đến giúp Bùi Dịch nộp tiền bảo lãnh, nhưng mà tên kia vậy mà không chịu ra ngoài, giống như là muốn ở luôn trong cục cảnh sát một dạng!

Lúc ấy thiếu chút nữa đem anh chọc cho tức chết.

Lúc này, Tần Phong nghĩ đến chuyện Tô Thi Thi để cho Ôn Ngọc gọi phóng viên đến, nhấn cầu xoay một vòng, lặng không tiếng động lấy điện thoại ra, gọi cho trợ lý của mình.

"Đem toàn bộ phóng viên ở Bắc Kinh này thông báo một lần, làm cho bọn họ lập tức chạy tới đội cảnh sát giao thông, nói có tin tức độc quyền phỏng vấn Bùi Dịch."

Tần Phong nói xong liền cúp điện thoại, chỉ cảm thấy thể xác và tinh thần vui sướng.

Hừ, để cho anh cả đêm không trở về nhà bị Ôn Ngọc ngược, như thế nào cũng không có thể để bọn họ tiện nghi được!

Vì thế, nửa giờ sau, lúc Tô Thi Thi đuổi tới đội cảnh sát giao thông, đột nhiên phát hiện nơi này vậy mà giống như buổi họp báo của người nổi tiếng cực kỳ náo nhiệt.

Tô Thi Thi ngây ngốc nhìn về phía trước kia mấy chiếc xe lớn lớn nhỏ nhỏ, cùng với nhiếp ảnh gia giơ camera cùng cầm các phóng viên microphone, cả kinh miệng đều nhanh không thể khép lại rồi.

Đây là cái tình huống gì? Ôn Ngọc quen được nhiều phóng viên như vậy sao?

Tô Thi Thi đại khái nhắm sơ qua một phen, nơi này có trên dưới 100

vị phóng viên đi?

Liên tính năng lực bà tám của Ôn Ngọc cường thịnh, cũng không có khả năng quen được nhiều phóng viên như vậy nha, chuyện này sợ là tất cả truyền thông ở Bắc Kinh này đều đã chạy tới rồi!

"Tần Phong!"

Tô Thi Thi đầu óc thông minh rất nhanh liền nghĩ tới nguyên do, chuyện này nhất định là Tần Phong làm!

"Anh chờ đó!" Tô Thi Thi âm thầm cắn chặt răng, hít sâu một hơi, mở cửa xe đi ra ngoài.

Bên ngoài đám phóng viên kia vốn là đợi đến nỗi hứng thú có chút giảm rồi, bọn hắn nghe được tin tức nói nơi này có tin tức về Bùi Dịch độc nhất vô nhị, cho nên đều đã chạy đến đây.

Nhưng mà đợi hồi lâu cũng chưa thấy được Bùi Dịch, liền ngay cả bóng dáng đều không có. Mọi người một chốc, đều đã cho rằng chính mình bị lừa dối rồi.

Đúng là lúc này có người mắt sáng phát hiện Tô Thi Thi, một đám đều giống mấy con gà chọi một dạng.

Đây chính là vị hôn thê của Bùi Dịch, nếu Tô Thi Thi ở trong này, như thế Bùi Dịch có phải hay không cũng sẽ xuất hiện?

"Tô tiểu thư, xin hỏi người đến chỗ này là có chuyện gì sao? Bùi tiên sinh sẽ đến không?"

"Xin hỏi hôm nay có cái gì đặc biệt việc muốn phát sinh sao?"

Các phóng viên giờ microphone, đối với Tô Thi Thi liên tục hỏi han.

Tô Thi Thi ngậm nhúm mồm. Xem ra Tần Phong công tác quan hệ xã hội làm được không tệ, những thứ phóng viên này không biết chuyện Bùi Dịch bị tạm giam ở cục cảnh sát.

Lúc này, ẩn từ một nơi bí mật gần đó Dương Dũng lập tức mang theo một đồng vệ sĩ chạy đến, thay Tô Thi Thi mở ra một đường đi. Tô Thi Thi trấn định hướng tới đội cảnh sát giao thông đi đến.

Cũng không biết người kia ở bên trong thế nào rồi.

Tô Thi Thi nhớ tới Bùi Dịch, cũng có chút đau đầu.

Bùi tiên sinh thật đúng là chờ cô đi đón về nha!

Mà ngay lúc Tô Thi Thi đang hướng đội cảnh sát giao thông, Hồ Sĩ Minh cũng nhận được tin tức. Hắn đạt được tin tức còn tốt hơn các phóng viên, liền tự nhiên cảm thấy có cần đề.

"Bùi Dịch uống rượu điều khiển xe bị tạm giam?" Hồ Sĩ Minh nhíu mày quay đầu nhìn trợ lý, "Cậu xác định Tô Thi Thi là sáng nay mới đi qua đó?"

"Không sai, Tô tiểu thư hiện tại mới đi đến đội cảnh sát giao thông. Nhưng mà rất kỳ quái, cô ấy vậy mà gọi toàn bộ phóng viên trong thành phố đến luôn rồi, tới cùng muốn làm cái gì? Điều này làm cho người ta thật sự không nghĩ ra."

"Gọi phóng viên đến?" Hồ Sĩ Minh lông mày nhíu lại.

"Đúng, gần như toàn bộ truyền thông ở Bắc Kinh này đều đã phái phóng viên đến đó." Trợ lý lập tức nói.

Hồ Sĩ Minh trầm mặc tiếp xuống, trong đầu rất nhanh suy nghĩ, bỗng nhiên hần roạt một phen từ trên chỗ ngồi đứng lên, bước nhanh đi ra phía ngoài, đối với trợ lý nói: "Lập tức phái người đi chặn cô ấy lại, đừng cho cô ấy gặp được Bùi Dịch!"

Hần quay đầu trừng mắt nhìn trợ lý liếc mắt một cái, tăng thêm ngữ khí nói: "Tôi mặc kệ các người dụng biện pháp gì, không được để cho cô ấy gặp Bùi Dịch!"

Hồ Sĩ Minh nói xong trực tiếp đi ra khỏi văn phòng, hướng tới thang máy chuyên dụng của chính mình đi đến.

Tô Thi Thi hôm nay khẳng định phải đi đón Bùi Dịch. Bọn họ những người này muốn để cho Bùi Dịch ra ngoài quá đơn giản rồi. Nhưng mà cô lại gọi nhiều phóng viên đến như vậy, theo lý mà nói, hẳn là phải kiêng dè mới đúng.

Tô Thi Thi này lại đi ngược lại lẽ thường, tất có nguyên nhân của mình. Hiện tại có thể để cho cô làm như vậy, như thế liền chỉ có một nguyên nhân!

"Chết tiệt, nếu để cho cô thành công, chẳng phải là tôi giúp cô rồi sao?" Hồ Sĩ Minh sắc mặt xanh mét, suy nghĩ đến khả năng kia, trong lòng hần tự nhiên hiện lên một tia bối rối, đợi cho thang máy vừa đến, liền rất nhanh hướng bãi đỗ xe dưới đất.

Tốc độ đúng là nhanh chưa bao giờ có.

Chương 377: Cô tới cùng muốn làm cái gì

Ngày này sợ là ngày đội cảnh sát giao thông nóng nhất ồn ào một ngày. Bên ngoài bị một đám phóng viên vây quanh, sợ tới mức các vị lãnh đạo một buổi sáng tinh mơ liền chạy đến, toàn bộ thành viên đều trong trạng thái đề phòng.

Mà người gây chuyện lúc này đang ngồi ở trong phòng tiếp khách đội cảnh sát, thành thơi ăn điểm tâm sáng.

Bên ngoài có tiếng bước chân truyền đến, thư ký Vương mang theo luật sư đến, vừa thấy Tô Thi Thi đến, liền giống như thấy được cọng rơm cứu mạng một dạng.

Đội trưởng cảnh sát giao thông thấy thế, lập tức mang theo người đi ra ngoài, đem phòng để lại cho bọn họ.

Thư ký Vương đi đến trước mặt Tô Thi Thi, sốt ruột nói: "Tô tiểu thư, người đã đến rồi thật tốt quá, nhanh đi khuyên Bùi tổng ra ngoài đi, đợi ở chỗ này ảnh hưởng quá không tốt rồi. Hiện tại chúng ta mới vừa nắm quyền chủ đạo công trình thôn Thành Trung, kiêng kị nhất loại chuyện tiêu cực này sẽ ảnh hưởng rất lớn."

Thư ký Vương là cố ý đem ảnh hưởng nói quá lên, chỉ sợ Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch tiếp tục giận dữ.

Anh đêm qua nghe được tin tức, đã sớm mang theo người đến đây, cũng nghe được chuyện đã xảy ra, hiện tại liền chỉ nghĩ đến việc để cho Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch hòa hảo, chẳng thế thì trời biết bọn họ

còn có thể quậy ra chuyện gì nữa.

Thư ký Vương nghĩ tới vừa rồi bên ngoài đám kia phóng viên, đại não liền đổ mồ hôi lạnh.

Tô Thi Thi giống như là thật sự không tức giận, nghe được lời Thư ký Vương nói, vẻ mặt ôn hoà cười nói: "Vậy thì phiền Thư ký Vương cùng luật sư Hà rồi."

"Vâng vâng, chúng tôi lập tức đi làm thủ tục." Thư ký Vương lập tức mang theo luật sư đi tới.

Giao tiền bảo lãnh, làm thủ tục, toàn bộ quá trình phi thường nhanh, giống như đội cảnh sát giao thông cũng rất muốn đem vị tổ tông ôn thần này thỉnh đi.

Chỉ là lúc đi thỉnh Bùi Dịch lại gặp chút vấn đề.

Thư ký Vương vẻ mặt xoắn xuýt đi đến trước mặt Tô Thi Thi, nhỏ giọng nói: "Ô tiểu thư, Bùi tổng không chịu ra ngoài. Chúng tôi đi vào ngài ấy cũng đều không để ý đến chúng tôi, người nói xem có phải là ở trong này bị ức hiếp rồi hay không?"

"Bị ức hiếp?" Tô Thi Thi nhìn thư ký Vương liếc mắt một cái, nhỏ giọng nói, "Anh cảm thấy được có khả năng này sao?"

Bùi tiên sinh không ức hiếp người ta, là phúc đức lắm rồi.

Thư ký Vương gật đầu: "Nhưng mà ngài ấy không chịu ra ngoài, làm sao bây giờ?"

Tô Thi Thi mím môi, nghe xong liền rất buồn cười. Bùi tiên sinh đây là muốn cho cô tự mình đi mời anh sao?

Tô Thi Thi nhìn nhìn thời gian, sợ đêm dài lắm mộng, âm thầm cắn chặt răng, hướng tới phòng tạm giam đi đến.

Thư ký Vương hướng tới người xung quanh liếc mắt ra hiệu, mọi người lập tức đi ra ngoài, chỉ còn lại có Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch ở bên trong.

Phòng tạm giam chỉ rộng có mấy m², nhưng mà được dọn dẹp rất sạch sẽ. Bùi Dịch ngồi trên một băng ghế dài, ngồi thẳng thân hình, không biết có phải hay không vẫn duy trì cái động tác này, lúc Tô Thi Thi đi vào, anh cũng không có động tác khác, cũng không có phản ứng.

Tô Thi Thi đi về phía trước hai bước, cười nhạt nói: "Nhu thế nào, Bùi tiên sinh thân thể ngồi đến căng cứng, động không được rồi hả?"

Trầm mặc.

Bùi Dịch không nói gì, chỉ là khi nghe được giọng nói Tô Thi Thi truyền tới khi đó, tròng mắt giật giật, khóe môi hơi hơn nhếch lên, giống như là muốn nói chuyện, nhưng sau cùng không biết nghĩ tới cái gì, chỉ là nhàn nhạt "Uh"m" một tiếng.

Tô Thi Thi "Xì" một tiếng liền vui vẻ: "Bùi tiên sinh, thì ra người cả đêm thật sự không nhúc nhích sao?"

Vừa nghe đến cô cười, Bùi Dịch mặt trắng xanh một phen liền trầm tiếp xuống. Phỏng chừng là thân thể thật sự bị cương cứng rồi, anh vẫn như cũ không hề có động tác.

Tô Thi Thi đi qua, hai tay đặt ở đầu vai anh, nhẹ nhàng mà vuốt ve.

Bùi Dịch trên mặt lập tức hiện lên quét xuống ý cười, nhưng rất nhanh đã bị anh che dấu đi, vẫn như cũ mặt không chút thay đổi.

Tô Thi Thi đột nhiên dùng lực bấm một cái vào sau lưng anh, ghé sát vào bên tai anh nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Hưởng thụ đúng không? Tôi với anh còn không có tính nợ xong đâu, anh thực sự tưởng là tôi tha thứ cho anh rồi hả?"

Thân thể Bùi Dịch lập tức căng thẳng, cực kỳ nghiêm túc nói: "Em nói đi, điều kiện gì đều được," giọng nói của anh bỗng nhiên thấp hơn vài phần, mang theo một chút bối rối, "Ngoại trừ việc rời bỏ anh."

Tô Thi Thi trái tim như bị bóp nghẹn, hốc mắt bỗng nhiên có chút ướt át.

Khó trách anh ngồi ở chỗ này vẫn không nhúc nhích. Trải qua mấy giờ như vậy, anh hẳn là thật không dễ chịu đi?

Tô Thi Thi bỗng nhiên có chút tự trách. Cô tuy trong lòng có tức giận, nhưng mà giống như là làm như vậy đối với Bùi Dịch mà nói cũng cực kỳ không công bằng.

Kia dù sao cũng là chuyện trước kia của anh, mà còn anh nói những lời này hình như cũng không có nói sai. Nếu Bùi Dịch nói anh thật sự quên Trầm Dẫn Lan, vậy thì mới thật là vô tình vô nghĩa.

Tô Thi Thi cũng không biết mình rốt cuộc muốn cái đáp án như thế nào nữa, dù sao mặc kệ Bùi Dịch nói như thế nào, đối với chuyện bạn gái trước của anh, đương nhiên khẳng định vẫn còn chút vướng mắc.

Nhưng cô vẫn lại là không nghĩ muốn dễ dàng khiến để Bùi Dịch biết chính mình tha thứ cho anh, cố ý phụng phịu nói: "Điều kiện gì đều

được?"

Bùi Dịch không hề nghĩ ngợi, lập tức gật đầu.

Tô Thi Thi nhăn cầu xoay một vòng, nghiêm trang nói: "Tốt lắm, đợi lát nữa em muốn đi đâu, đi làm cái gì, anh đều phải vô điều kiện thỏa mãn em, đi theo em, biết không?"

"Được, tất cả nghe theo em!" Bùi Dịch không chút do dự, đồng ý được rất nhanh.

Nếu đồng ý bàn điều kiện, như thế đã nói lên cô nguyện ý tha thứ cho anh rồi. Bùi tiên sinh làm sao mà không đồng ý được? Hi vọng Tô Thi Thi điều kiện càng nhiều càng tốt, miễn cho trở về cùng anh tính sổ sau.

Tô Thi Thi đối với thái độ của Bùi Dịch phi thường hài lòng, chờ thân thể anh dịu đi một chút, đỡ anh đứng lên.

Bùi Dịch hơi chút hoạt động một lần, đợi cho thân thể khôi phục, cùng Tô Thi Thi cùng đi ra ngoài.

Canh chừng ở phía xa thư ký Vương cùng luật sư nhìn thấy Bùi Dịch đi ra, toàn bộ đều đã nhẹ nhàng thờ ra, chỉ nghĩ muốn kêu hô a di đà Phật.

Tô Thi Thi đi vào lâu như vậy, bọn họ cho rằng Bùi tổng thật sự tức giận không muốn ra ngoài rồi, như thế bọn họ liền rất thảm rồi.

"Bùi tổng, hiện tại là về công ty hay vẫn lại là đi..." thư ký Vương nhìn Bùi Dịch hỏi.

Bùi Dịch lại quay đầu nhìn về phía Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi ôm lấy cánh tay Bùi Dịch, ngẩng đầu ưỡn ngực: "Đi theo tôi là được. Thư ký Vương, đi giúp Bùi tổng của các người tìm một bộ quần áo sạch đến đây. Không đúng, đi tìm một bộ đồ màu đỏ đến đây, nhớ kỹ, muốn đỏ thắm."

"Bộ đồ? Màu đỏ?!" thư ký Vương kinh hãi đến tròng mắt đều nhanh rơi ra rồi, khó xử nhìn về phía Bùi Dịch.

Để cho Bùi Dịch mặc đồ màu đỏ, Tô tiểu thư đây là muốn diễn tuồng nào!

Tô Thi Thi quả thật cười như không cười nhìn Bùi Dịch.

Bùi Dịch lập tức đối với thư ký Vương nói: "Lập tức đi làm."

"Vâng!" thư ký Vương gật đầu, vội vàng qua đi một bên gọi điện thoại, réo người đi chuẩn bị rồi.

"Nhớ kỹ phải nhanh một chút, trong vòng 20 phút nữa cần dùng đến." Tô Thi Thi nói, sau đó tiện lời kéo Bùi Dịch hướng bên ngoài.

Bên ngoài đám phóng viên kia đã sớm đợi đến chịu không nổi rồi, vừa thấy đến Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi đi ra, một đám hưng phấn vô cùng, rầm một phen liền vây quanh lại.

May mắn đám vệ sĩ sớm đã có chuẩn bị, ngăn cách những phóng viên điên cuồng này, Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch mới an toàn đi tới.

Chỉ là lúc Tô Thi Thi đi lên xe, lại phát hiện chú Lý vậy mà cũng đến đây. Tô Thi Thi cười nói: "Người như thế nào không ngủ lâu một hồi?"

Chú Lý nghiêm trang nói: "Tôi là lái xe của tiên sinh, đương nhiên không dám tự ý nghĩ."

"Vậy sao?" Tô Thi Thi không tin nhìn chú Lý liếc mắt một cái, quay đầu lờm về phía Bùi Dịch, nhỏ giọng hỏi, "Là anh để cho chú ấy tới đi?"

Bùi Dịch ánh mắt chớp lóe, ngậm chặt miệng không nói lời nào.

Tô Thi Thi cười thầm không thôi, người này phỏng chừng sợ cô lại bảo chú Lý đi đưa xe, cho nên mới để cho ông trước đến chỗ này, chính mình nhìn mới yên tâm.

Cô cũng không so đo những thứ tiểu tâm tư này của anh, ngược lại trong lòng cảm thấy được ấm áp. Bùi tiên sinh nổi lên tiểu tâm tư đùa giỡn, vậy mà đáng yêu như thế.

Chỉ là lúc chú Lý hỏi Tô Thi Thi muốn đi đâu, Tô Thi Thi nhưng mà cứ mập mờ không rõ, chỉ bảo ông đi theo chỉ thị của mình mà đi.

Bùi Dịch nhìn đến cô gái nhỏ của mình bộ dáng ra vẻ thần bí, ánh mắt chậm rãi u ám hẳn lại, đột nhiên lờm mắt thấy đến bên cạnh mình đặt một cái túi, bên trong có một bộ quần áo.

Bộ quần áo cũng là màu đỏ.

Tim của anh đột nhiên mạnh nháy một phen, có cái đáp án miêu tả sinh động, đúng là lại cảm thấy được rất không có khả năng.

Ngay lúc xe bọn họ chạy theo hướng Tô Thi Thi chỉ định khi đó, Hồ Sĩ Minh nhận được hành tung của cô.

"Nói, cô ấy đi nơi nào?"

Đầu bên kia điện thoại không biết nói gì đó, Hồ Sĩ Minh sắc mặt trắng xanh một phen liền đen

"Quả nhiên giống như tôi nghĩ một dạng, "

Hắn đối với lái xe nói: "Lập tức quay đầu, đuổi theo!"

Chương 378: Tiểu tử thối chán sống rồi!

Trên đường phố Bắc Kinh, hôm nay giống như đặc biệt náo nhiệt. Nhất là con phố bên cạnh thông hướng Phủ Thị Chính kia, gần như là nước không ngấm qua được, đổ thành hàng dài.

Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch ngồi trên chiếc Lincoln màu bạc đang chạy dẫn đầu phía trước, bốn phía xe bảo mẫu đi theo. Mà sau lưng bọn họ đi theo một chuỗi dài xe Đài Truyền Hình.

Một chuỗi lớn phóng viên đang giơ microphone, kịch liệt đưa tin về tình huống phía trước.

"Phía trước không xa chính là Phủ Thị Chính, Bùi tiên sinh cùng Tô tiểu thư là đang muốn đi Phủ Thị Chính sao? Chuyện này cùng việc lúc trước Bùi tiên sinh bị bắt có liên quan gì sao?"

"Nghe nói Bùi tiên sinh là vì tối hôm qua đưa xe bị cảnh sát giao thông mời đến chỗ đội cảnh sát giao thông. Nhưng mà có thể dựa theo tình hình này cho thấy, việc này là vì Bùi tiên sinh đang cùng Tô tiểu thư giận dỗi. Cụ thể tình huống thế nào, hai vị nhân vật chính vẫn chưa phát biểu bất luận cái ý kiến gì."

...

Trên đường không rõ chân tướng đám quần chúng buôn dưa lê đang ngóng cổ cò nhìn theo, ngạc nhiên nhìn cảnh tượng trước mắt này giống như nằm mơ vậy.

"Phía trước là ai? Đây cũng quá khoa trương rồi?" Có người thán phục nói.

Mà càng không ít người muốn né tránh, không nghĩ muốn cho chính mình tự tìm phiền toái.

"Hỗ tổng, phía trước kẹt xe rồi." Khi xe Hồ Sĩ Minh đuổi tới đại lộ Phủ Thị Chính, lái xe phát hiện phía trước đổ nước không ngắm qua được, sợ tới mức mồ hôi lạnh trên trán đều phải xuống đến nơi.

Hồ Sĩ Minh sắc mặt âm trầm, trầm giọng nói: "Gọi người lập tức tới mở đường!"

Lập tức hấn lấy điện thoại ra: "Réo người đi trước, chặn Tô Thi Thi lại."

Đúng là hấn hiển nhiên sơ sót sức chiến đấu của Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi lúc này chính đang nằm úp sấp ở trên ghế, quay đầu nhìn phía sau xe đen kịt một đám xe kia, quăng đầu nhìn thoáng qua Bùi Dịch: "Bùi tiên sinh, anh hiện tại so với mình tình vẫn còn hot hơn."

Bùi Dịch vậy mà thẳng tắp lưng ngồi ở trên ghế, khóe môi hơi nhếch lên, liền ngay cả Tô Thi Thi trêu chọc anh, đều không có quá nhiều phản ứng.

"Cực kỳ khẩn trương?" Tô Thi Thi để sát vào mặt anh, cười hì hì hỏi.

Bùi Dịch ánh mắt tối sầm lại, đột nhiên dơ tay kéo cô lại, ôm vào trong ngực. Cúi đầu hung hăng ở môi cô cắn một ngụm, hạ giọng nói: "Em hiện tại tốt nhất đừng trêu chọc anh. Chẳng thế thì, anh sợ thời gian không kịp."

"Cái gì thời gian tới... Sắc ma!" Tô Thi Thi phản ứng kịp ý tứ trong lời nói của anh, sắc mặt đỏ lên, đưa tay anh đẩy ra. Lại quay đầu nhìn về phía sau xe, thờ dãi.

"Em thề, nhiều phóng viên đến như vậy tuyệt đối không phải là do em gọi tới!"

Bùi Dịch nhàn nhạt liếc cô một cái.

Liên tính không phải Tô Thi Thi gọi tới, cũng cùng cô thoát không được liên quan. Anh hơi chút cân nhắc một phen, đại khái đã đoán ra là ai.

"Tiểu tử thối chán sống rồi." Bùi Dịch ánh mắt tối sầm lại, dám làm như vậy, trừ bỏ Tần Phong còn có thể là ai.

Tên tiểu tử kia gần đây bị anh cùng Tô Thi Thi cho ăn không ít thiệt thòi, phòng chừng chính đang kìm nén mạnh mẽ, nghĩ muốn muốn trả thù bọn họ một phen.

Nhắc Tào Tháo Tào Tháo liền đến, di động Bùi Dịch vang lên, cúi đầu vừa thấy, đúng là Tần Phong gọi tới.

Bùi Dịch nhận điện thoại, lại vẫn không kịp nói anh ta một câu. Tần Phong ngay tại đầu bên kia điện thoại, vội vã nói: "Tôi nói hai người các cậu tới cùng muốn làm gì? Giao thông nửa cái thành phố này đều đã bị các người làm tê liệt rồi, điện thoại của tôi đều sắp bị người đánh ta gọi đến banh rồi!"

Bùi Dịch xoa xoa mày, tựa lưng vào ghế ngồi, trầm giọng nói: "Cái này, cậu không phải nên là so với tôi rõ ràng hơn sao?"

Tần Phong lập tức nghẹn họng. Anh như thế nào lại quên những cái

phóng viên này đều là do anh gọi đến chứ? Lập tức ha ha cười gượng chuyển đề tài nói.

"Tôi nghe nói, Hồ Sĩ Minh cũng đang đến? Tôi nói hẳn có phải hay không thật sự đối với Thi Thi để tâm rồi hả?"

Bùi Dịch sắc mặt bá một phen liền trầm xuống, Tô Thi Thi ngồi ở bên cạnh anh. Tô Thi Thi đột nhiên cảm giác được tựa hồ có chút lạnh, lặng lẽ nhìn anh một cái, không biết người này sao lại đột nhiên như thế nào không vui rồi.

Tần Phong biết điểm liền dừng, cũng không có tiếp tục nói đến cái đề tài này. Lập tức ngữ khí nghiêm túc lên: "Hoàng thái hậu nhà cậu cũng gọi điện thoại đến chỗ tôi rồi này, tôi nói cậu tại sao lại không nhận điện thoại của bà chứ? Coi bộ bà ấy tức giận không nhẹ, cậu khẩn trương gọi cho bà ấy một lần đi. Không đúng, cậu vẫn lại là đợi làm xong việc rồi hãy gọi cho bà ấy đi. Đừng trách tôi không nhắc nhở cậu, bà ấy cũng đã chạy tới rồi."

Tần Phong mơ hồ đoán ra, Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi muốn đi làm cái gì, lúc này gọi điện thoại cho Nhậm Tiểu Vi, hiển nhiên không phải lúc.

"Uh"m." Bùi Dịch nhàn nhạt đáp, nghĩ nghĩ nói, "Cho người ta lập tức bắt đầu thu mua cổ phiếu của Đoàn thị."

"Cậu... Thật quá độc ác!" Tần Phong sừng sốt một phen, giận dữ nói, "Thi Thi cả đời này bực bội, thì sau cùng xui xẻo chính là Đoàn gia."

"Cúp đây." Bùi Dịch nói xong bóp một phen liền cúp điện thoại.

"Anh đừng làm quá mức, đến lúc đó để cho Đồng Đồng thương tâm." Tô Thi Thi đợi Bùi Dịch cúp điện thoại, có chút trầm trọng nói.

Nhớ tới tối hôm qua Tiểu Mập Mập ra sức bảo vệ cô, mà hiện tại bọn họ vậy mà lại đang phá hoại nhà của cậu nhóc, Tô Thi Thi trong lòng cũng không dễ chịu như vậy.

"Anh tự có chừng mực." Bùi Dịch kéo Tô Thi Thi qua, trầm mặc một phen, vẫn lại là quyết định nói cho cô một việc.

"Thi Thi, có chuyện em nên tâm lý chuẩn bị. Chuyện của mẹ, anh thật xin lỗi, lại để cho em chịu ủy khuất rồi, anh sẽ tận lực bù lại. Đồng thời anh cũng không hy vọng em lại bị thương tổn."

"Anh nói chuyện này để làm gì? Em đã không tức giận rồi." Tô Thi Thi cúi đầu nhẹ giọng nói.

Như là đã có quyết định, những chuyện này cũng đã sớm nghĩ thông suốt rồi. Tô Thi Thi cũng không phải loại người tính toán chi li, những chuyện quá khứ cô không nghĩ muốn nhắc lại nữa.

Bùi Dịch ánh mắt ôn nhu, ôm cô dịu dàng nói: "Anh trước kia tưởng là mình hiểu mẹ, nhưng mà hiện tại anh cảm thấy được, anh một chút đều đã không hiểu bà. Anh không biết bà đang suy nghĩ cái gì, chuyện anh hiện tại có thể xác định chính là, bà muốn đạt được Đoàn gia là vì hủy diệt nó, cũng không phải vì giữ lại cho Đồng Đồng."

"Vì cái gì?" Tô Thi Thi đã ngẩng đầu, khó hiểu nhìn anh, "Liên tính Đoàn Kế Hùng không tốt, nhưng mà dựa theo cục diện bây giờ mà nói, những cái này là thuộc về Đồng Đồng, vì cái gì muốn hủy diệt?"

Tô Thi Thi tuy cũng rất muốn hủy diệt Đoàn thị, nhưng mà cô lại không nghĩ ra Nhậm Tiểu Vi vì cái gì cũng phải làm như vậy.

"Điểm này anh cũng nghĩ không thông, mẹ anh hận Đoàn gia, nhưng

mà bà rất thương Đồng Đồng, hẳn là không đến mức hủy đi toàn bộ của Đồng Đồng." Bùi Dịch nghĩ đến chuyện này, tâm tình cũng có chút trầm trọng lại.

"Liền tính bọn họ hận Đoàn Kế Hùng, nhưng mà Đồng Đồng dù sao cũng là con trai của Đoàn Kế Hùng. Nếu Nhậm Tiểu Vi thật sự làm như vậy, kia chẳng phải là để cho Đồng Đồng không có nhà, cũng không có cha sao."

"Không nghĩ đến những cái này nữa, đến nơi rồi, chuẩn bị xuống xe." Bùi Dịch nhìn thoáng qua bên ngoài, đột nhiên nói.

Tô Thi Thi híp mắt, cười như không cười nhìn Bùi Dịch: "Anh làm sao mà biết em muốn đi đâu?"

Bùi Dịch xách lên hai cái túi lớn chứa quần áo màu đỏ kia, thâm sâu nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, đối với chú Lý nói một tiếng: "Dừng xe."

Chỉ nghe két một tiếng, xe dừng lại, Bùi Dịch mở cửa xe, dẫn đầu đi xuống xe.

Tô Thi Thi bị cái nhìn vừa rồi kia của anh làm cho toàn thân hỏa nhiệt, cúi đầu cũng đi theo xuống xe.

Bọn họ lúc này đứng ở trước mặt một tòa nhà kiến trúc cao lớn, Tô Thi Thi nhìn tấm biển lớn ở cửa ghi ba chữ "Dân chính cục", trên mặt hiện ra một cái đại đại tươi cười.

Lúc này, mẹ chồng tương lai của cô hẳn là cũng ở trên đường đi tới rồi. Mặt sau kẹt xe lợi hại như thế, phỏng chừng chờ bọn họ tới cũng sớm đã không còn kịp rồi.

Tô Thi Thi trong mắt hiện lên quét xuống lãnh ý.

Không sai, là cô nói cho Nhậm Tiểu Vi cô muốn tới làm cái gì. Cô chính là muốn để cho bà tận mắt nhìn thấy, người bị bà dùng mọi cách khinh thường, là như thế nào đường đường chính chính làm con dâu của bà!

Là do chính bà bức cô thôi!

"Còn không qua đây?" Phía trước truyền đến giọng nói của Bùi Dịch.

Bùi Dịch chính đang quay đầu hướng Tô Thi Thi vươn tay, như vậy giống như là còn mang theo một tia vội vàng. Tô Thi Thi cười chạy lên, cùng tay anh gắt gao nắm chặt.

Hai người cùng nhau hướng tới dân chính cục đi đến.

Mọi người sớm an ~!~

Chương 379: Vậy mà lại để cho anh chân không ra trận

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

"Bọn họ thật sự đi dân chính cục?" Bên trong một chiếc xe đang bay nhanh chạy trên đường, Nhậm Tiểu Vi để điện thoại xuống, sắc mặt xanh mét.

Hồng Cầm ngồi ở bên cạnh bà, sốt ruột thay bà thuận khí: "Phu nhân, người đừng kích động, không nên để bệnh choáng váng tái phát..."

"Cút ngay!" Nhậm Tiểu Vi liền hất tay bà ta ra, tức giận đến run cầm cập.

"Ô Thi Thi, cô cũng dám..." Nhậm Tiểu Vi gắt gao cầm di động, ánh mắt giống như là núi lửa phun trào một dạng.

Vừa rồi bà nhận được tin nhắn của Tô Thi Thi, nói cô muốn cùng Bùi Dịch đi đăng ký kết hôn. Nhậm Tiểu Vi cho rằng cô chẳng qua là muốn khiêu khích mình, nhưng mà không nghĩ tới, bọn họ vậy mà thật sự đi dân chính cục!

Đây là khiêu khích trắng trợn!

"Phu nhân..." Hồng Cầm kinh hoàng nhìn Nhậm Tiểu Vi, đây là lần thứ hai bà ta nhìn thấy Nhậm Tiểu Vi hướng mình phát hỏa.

Trong lòng bà ta người vẫn dịu dàng cao quý chính là phu nhân, làm sao có thể biến thành cái bộ dáng kia!"Nhất định là Tô Thi Thi làm hại." Hồng Cầm trong mắt hiện lên một tia phẫn nộ, hận không thể làm Tô Thi Thi biến mất khỏi cái thế giới này."

Nhậm Tiểu Vi tâm tình không tốt, bà ở đây trút giận lên đầu người hầu cũng không làm tâm trạng mình tốt hơn chỗ nào.

"Tiểu Lưu, lái nhanh một chút!" Nhậm Tiểu Vi thúc giục lái xe.

Đúng là không đi được một phút đồng hồ, lái xe liền khó xử nhìn Nhậm Tiểu Vi nói: "Phu nhân, phía trước kẹt xe, chúng ta không qua được."

"Khốn kiếp! Đi đường vòng!" Nhậm Tiểu Vi tức giận đến đỉnh đầu đều nhanh có hơi nước, nhất là lúc bà nghe nói phía trước vậy mà tụ tập rất nhiều phóng viên, thiếu chút nữa xỉu vì tức.

Tô Thi Thi nhất định là cố ý, những phóng viên này nhất định là Tô Thi Thi tìm tới. Cô chính là muốn để cho tất cả mọi người biết, cô cùng Bùi Dịch đăng ký kết hôn, bọn họ là vợ chồng hợp pháp!

"Thật ti tiện, cô cho là làm như vậy tôi sẽ thừa nhận cô? Nằm mơ!" Nhậm Tiểu Vi ở trong lòng hung tợn nói, đồng thời gọi người thông báo cho Đoàn Kế Hùng.

Bà cũng không tin, hai cái đứa nít ranh chúng nó lại không để ý việc bọn họ phản đối, thật sự đi đăng ký kết hôn!

Mà bên kia, xe Hồ Sĩ Minh lại là trực tiếp bị người của Tần Phong phái đến ngăn cản.

Hồ Sĩ Minh mặt trầm xuống, liền gọi một cuộc điện thoại cho một

đám vệ sĩ tới, hai phe nhân lực trực tiếp liền đánh nhau loạn xạ. Rất nhanh liền đưa tới cảnh sát, toàn diện lập tức mất đi khống chế.

Liền ngay cả Hồng gia đều đã phái người đến xem xét tình huống.

Mà hết thảy chuyện này, Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch đang ở dân chính cục cũng không biết.

Lúc này hai người chính đang do chuyên viên tiếp nhận dẫn bọn họ hướng phòng khách quý đi đến.

Tô Thi Thi đánh giá bốn phía, tim đập tại từ từ tăng nhanh.

Muốn nói ra, đây là cô lần thứ tư đến chỗ này. Hai lần trước là theo Hà Chí Tường, kết hôn rồi ly hôn. Lần trước, còn lại là cùng Bùi Dịch đến đây đăng ký kết hôn.

Mà một lần hai kia người liền ảnh chụp đều đã chụp xong, ngay lúc đang muốn kí tên, Bùi Dịch bị một cuộc điện thoại gọi đi mất. *(Uầy ko phải lúc đó bà cũng chả muốn gả cho người ta sao???)*

Kêu anh đi chính là Nhậm Tiểu Vi.

"Chuyện này có tính là tuần hoàn không?" Tô Thi Thi ở trong lòng thì thảo hời hán.

Lần trước bọn họ đăng ký không thành, chính là vì Nhậm Tiểu Vi về nước, té xỉu vào bệnh viện. Mà bây giờ, Tô Thi Thi hạ quyết tâm muốn cùng Bùi Dịch trở thành vợ chồng hợp pháp.

Tô Thi Thi quay đầu nhìn thoáng qua, Bùi Dịch đang lôi kéo tay cô đi về phía trước, nhỏ giọng nói: "Anh hiện giờ hối hận còn kịp."

Bùi Dịch quay đầu yên lặng nhìn cô một cái, khước miệng nhếch lên. Dùng lực đưa tay ra, kéo cô vào trong lòng, ở trên trán cô hôn một cái: "Em chạy không được rồi."

"Này, nhiều người như vậy đang nhìn nha." Tô Thi Thi ngượng ngùng cúi đầu.

Thư ký Vương đang đi sau lưng bọn họ, trên tay mang theo hai cái túi lớn đựng quần áo, trên mặt đều là tươi cười.

Tổng giám đốc nhà bọn họ trước còn hỏi qua anh, muốn làm như thế nào để cho một cô gái cùng anh đi đăng ký kết hôn.

Không nghĩ tới Tô tiểu thư vậy mà lại chủ động.

Thư ký Vương yên lặng quan sát một phen, sắc mặt tổng giám đốc nhà mình. Đứng nhìn Bùi Dịch hiện tại nghiêm trang, trong lòng không biết kích động như thế nào rồi!

Thư ký Vương đi theo anh nhiều năm như vậy, điểm ấy vẫn lại là nhìn ra được rất rõ ràng, Bùi Dịch hiện tại thật rất vui vẻ.

Nhưng mà Bùi tiên sinh trên mặt lại trưng ra bộ mặt vô cùng nghiêm túc, Tô Thi Thi nhìn đến vẻ mặt của anh, cũng không hiểu sao có chút khẩn trương hẳn lên.

Nhưng mà quyết định này cũng không phải là kích động nhất thời. Máy tháng trước, Bùi Dịch gần như mỗi ngày đều hỏi cô một lần khi nào thì đi đăng ký kết hôn.

Có lẽ Tô Thi Thi ở trong lòng đã sớm đồng ý rồi, chẳng qua bây giờ bị Nhậm Tiểu Vi kích thích một phen, mới hạ quyết tâm cuối cùng.

"Hai vị, các vị trước tiên có thể thay quần áo, sau đó sẽ có giúp hai vị chụp ảnh." Chuyên viên tiếp nhận đưa hai người tới trước một cái phòng.

Thư ký Vương lập tức tiến lên trước một bước, mang theo túi lớn đựng quần áo kia đi vào, Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch cùng đi ở sau anh.

Chỉ là tới lúc thay quần áo, Tô Thi Thi lại rất buồn bực, cầm túi lớn đựng quần áo đơ tại chỗ, hồi lâu không có động tác.

Bùi Dịch từ trong túi lấy ra bộ quần áo màu đỏ của bản thân, quay đầu nhìn đến bộ dáng của Tô Thi Thi, khóe miệng nhếch lên: "Em có chỗ nào anh không thấy qua? Cần anh tới giúp em thay sao?"

"Dừng." Tô Thi Thi trợn mắt nhìn anh, không thèm nói chuyện bắt đầu cởi quần áo.

Cô mang đến chính là một bộ sườn xám màu đỏ, bộ quần áo này rất mỏng, hiển nhiên không thích hợp mặc vào mùa đông. May mắn trong căn nhà này đều có hơi ấm, không đến mức đông lạnh đến phát run.

Chỉ là muốn mặc bộ đồ này, quần áo cô đang mặc bên trong cũng phải cởi, cho nên lúc trước mới có thể do dự.

[Click để xem ảnh](#)

Bùi Dịch cũng không tốt hơn chỗ nào. Cô để cho thư ký Vương vì anh chuẩn bị một bộ quần áo mặc vào mùa hè, bộ đồ này cũng rất mỏng, Bùi tiên sinh cũng phải toàn bộ đều đã cởi mới có thể mặc vào.

Bùi Dịch sắc mặt cũng có chút biến thành màu đen.

Đàn ông mặc bộ đồ này bên trong không mặc gì sao? Tô tiểu thư thật sự là người tài ba, vậy mà để cho anh chân không ra trận!

[Click để xem ảnh](#)

Nhưng mà lúc anh vừa quay đầu, nhìn đến cái lưng bóng loáng non mịn của Tô Thi Thi khi đó, ánh mắt vù một phen liền tối sầm. Tất cả bực tức lập tức biến mất tăm, chỉ cảm thấy toàn thân nóng lên.

"Ưm... Anh đừng như vậy mà!" Tô Thi Thi vừa muốn mặc sườn xám, đột nhiên bị Bùi Dịch từ phía sau lưng ôm lấy rồi.

Hai người cũng chưa mặc quần áo, thân thể Bùi Dịch ấm áp dán tại phía sau lưng cô, xúc cảm đặc biệt, Tô Thi Thi cả kinh da gà đều đã mau nổi lên rồi.

Tô Thi Thi trong lòng căng thẳng, vội vàng hát tay anh ra: "Anh mau buông ra!"

"Muộn rồi!" Bùi Dịch càng ôm càng chặt, cúi đầu ở trên vai cô liếm láp một phen.

Tô Thi Thi nóng nảy: "Anh có còn muốn đăng ký kết hôn nữa hay không đây? Em nói cho anh biết, anh hiện tại nếu mà chọc giận em mà nói, em quay đầu liền đi!"

"Tô Thi Thi, đừng được một tắc lại muốn tiến một thước!" Bùi Dịch mặt bá một phen liền đen, cô gái nhỏ này hôm nay quậy đến long trời

lở đất rồi, bây giờ lại còn dám cùng anh nói lời hăm dọa!

"Anh thử xem!" Tô Thi Thi quay đầu trừng mắt nhìn Bùi Dịch, một bộ dáng tư thế sẵn sàng anh dám chọc em bực mình thì em lập tức đi ngay.

Bùi Dịch sâu xa nhìn cô vài giây, sau cùng yên lặng buông tay ra.

Được, trước nắm chặt trong tay rồi mới tính tiếp!

Chẳng thế thì lấy tính tình Tô Thi Thi mà suy xét, tuy không đến mức thật sự đối ý không đăng ký kết hôn, nhưng cũng sẽ không để cho Bùi Dịch quá dễ chịu. Bùi Dịch là thật có chút sợ cô rồi.

Chỉ là khi nhìn thấy thân thể mềm mại động lòng kia, Bùi Dịch mạnh nuốt nước miếng, tiến lên cầm lấy sườn xám trong tay Tô Thi Thi, nhẹ nhàng run rẩy mở ra, thay cô mặc vào.

Tô Thi Thi thân thể cứng đờ, chỉ cảm thấy một cỗ nhiệt khí theo lòng bàn chân nhắm thẳng đỉnh đầu hướng đến, toàn thân đều đã phát ra khí nóng. Nhất là khi ngón tay Bùi Dịch, đụng tới làn da của cô, mỗi một chỗ như là bị lửa thiêu đốt một dạng.

Nóng!

Nóng quá!

Giống như là bị bốc cháy vậy!

Nóng đến nổi trán đều đã thấm đầy mồ hôi, Tô Thi Thi chịu không nổi đẩy anh ra, quát khế nói: "Bản thân em tự làm!"

Người đàn ông này, khơi gợi dục vọng của cô làm cái gì!

Bùi Dịch bật cười, cúi đầu nhìn thoáng qua dưới người mình, âm thầm lắc đầu.

Xem ra anh đánh giá cao tự chủ của chính mình, ngay lúc vừa rồi, nếu Tô Thi Thi không đẩy anh ra, phỏng chừng thật sự sẽ không khống chế được.

May mà hai người rất nhanh liền thay xong quần áo, theo chuyên gia dẫn dắt đến chỗ chụp ảnh.

Chỉ là hai người đoan đoan chính chính ngồi ở trước cameras, nhiếp ảnh gia lại muốn khóc.

Nhiếp ảnh gia đứng trước màn ảnh, nhìn chăm chăm hai vị mặc quần áo đỏ thắm không khí vui mừng dào dạt, miệng mở mở, liền là không dám nói.

Vị Bùi tiên sinh này nghe nói tính tình thật không tốt. Anh ta nếu nói lời, có thể biến thành đến công việc cũng không có hay không?

Mọi người ngủ ngon

Chương 380: Vui vẻ thỏa hiệp

"Anh trai, anh không sao chứ?" Tô Thi Thi ở trên vị trí đọi nửa ngày, cũng không thấy nhiếp ảnh gia có động tác, nhịn không được nhỏ giọng hỏi.

Bên cạnh, Bùi Dịch hơi hơi nhú mày, nhưng không nói chuyện.

Nhiếp ảnh gia đang quan sát đến sắc mặt Bùi Dịch, vừa thấy đến anh nhú mi, sợ tới mức thân thể khẽ run rẩy, một bộ dáng như sắp khóc đến nơi.

Tô Thi Thi cũng nhú mày, đây là ngày vui của bọn họ nha, cái tên nhiếp ảnh gia này làm ra một bộ mặt như khóc tang là có ý gì?

"Tô tiểu thư..." Nhiếp ảnh gia cũng ý thức được chính mình hiện tại biểu tình không đúng, nghĩ nghĩ cảm thấy được vẫn lại là Tô Thi Thi để nói chuyện hơn, nhỏ giọng nói: "Hai vị hôm nay mặc màu đỏ, mà bối cảnh phía sau..."

Anh ta khó xử chỉ chỉ bối cảnh tường phía sau.

Tô Thi Thi nghi hoặc quay đầu vừa thấy, chỉ nhìn thấy một mảnh bố cảnh màu đỏ. Cô lại cúi đầu nhìn thoáng qua trên thân mình mặc sườn xám màu đỏ, một hồi mới bùng tỉnh như nghĩ tới cái gì, mặt bả một phen liền đỏ.

Cô cùng Bùi Dịch đều mặc quần áo màu đỏ, bối cảnh cũng là đỏ, như thế ảnh chụp ra chẳng phải là chỉ có thể nhìn thấy được một cái đầu của bọn họ sao, cái khác đều đã cùng bối cảnh dung hợp rồi hả?

"Trời ạ!" Tô Thi Thi lặng lẽ nghiêng mặt qua, xấu hổ đến nỗi nghĩ muốn lấy cái động chui vào.

Cô đúng là đầu đá mà, mới đặc biệt mà chuẩn bị hai bộ quần áo màu đỏ, hiện tại tốt rồi...

Khó trách nhiếp ảnh gia kia có vẻ mặt như vậy, cô hiện tại chính mình còn muốn khóc.

Bùi Dịch hiển nhiên cũng phát hiện vấn đề này, chỉ là Bùi tiên sinh trên mặt vẫn như cũ nghiêm túc vô cùng. Yên lặng nhìn chăm chăm nhiếp ảnh gia, hoàn toàn không có ý muốn đi thay quần áo.

Nhiếp ảnh gia bị anh nhìn đến nỗi thấy trong lòng sợ hãi, đánh chết anh ta cũng không dám bảo cho bọn họ đi thay quần áo.

Sau cùng nhiếp ảnh gia cái khó ló cái khôn, chỉ vào bối cảnh trên tường run rẩy nói: "Hai vị chờ một chút, tôi - - đi đổi cái bối cảnh khác."

Anh ta vừa đi ra ngoài, Tô Thi Thi liền một đầu nhào vào trong lòng Bùi Dịch: "A! Xấu hổ chết đi được! Em cảnh cáo anh, tuyệt đối không cho nói ra ngoài!"

Bùi Dịch trong mắt hiện lên quét xuống ý cười, nhưng lúc này, anh tuyệt đối không dám trêu chọc Tô Thi Thi.

Anh nghiêm trang nói: "Hửn không, anh cũng không chú ý tới điểm này, không phải lỗi của em."

"Không được nói tiếp nữa." Tô Thi Thi vươn tay che cái miệng của anh.

Cô tin tưởng câu nói tiếp theo của Bùi tiên sinh, khẳng định không xuôi tai.

Bây giờ, cô thật là đã hiểu lầm Bùi tiên sinh, Bùi tiên sinh hiện giờ đâu nào dám trêu cô?

Chữ còn không có ký nha, dấu mọc còn không có đóng nha, Tô tiểu thư còn không phải Bùi phu nhân, trái tim Bùi tiên sinh lại vẫn treo trên không trung.

Bởi vì Tô tiểu thư còn chưa tha thứ hoàn toàn cho anh, thật sự là còn ghi nợ nhiều lắm, ai biết đợt lát nữa lại có thể xuất hiện thêm cái chuyện gì ngoài ý muốn hay không.

Nhiếp ảnh gia động tác rất nhanh, chỉ chốc lát sau liền đem bối cảnh đổi thành màu xanh.

Tô Thi Thi muốn mau chóng rời khỏi cái nơi xấu hổ này, lúc chụp ảnh đặc biệt phối hợp.

Trái lại Bùi Dịch không biết có phải hay không có chút khẩn trương, biểu tình vẫn có chút mất tự nhiên.

Nhiếp ảnh gia muốn chọn khoảnh khắc đẹp nhất đợt đến lòng bàn tay đều đã đổ mồ hôi, rốt cục cũng chụp xong ảnh chụp, khẩn trương đem hai vị tôn đại thần này cho mời ra ngoài.

Dân chính cục giống với lần trước một dạng, vì hai người chuẩn bị phòng khách quý, có chuyên viên đặc biệt vì bọn họ đợt ở đây làm thủ tục.

Ảnh chụp rất nhanh đã đưa tới, các thủ tục khác, đều đã không cần

hai người bọn họ tự mình xử lý nữa.

3 phút sau, Bùi Dịch lôi kéo tay Tô Thi Thi, đi đến trước bàn làm việc, song song ngồi xuống.

Toàn bộ thủ tục đơn giản hết mức, lần trước hai người đến làm thủ tục đăng ký tư liệu còn giữ lại, bây giờ dễ dàng rất nhiều. Một vị nhân viên đem bảng thông tin cần kí tên đưa tới trước mặt hai người, cung kính nói: "Mời hai vị ký tên."

Tô Thi Thi tiếp nhận giấy, lúc tay cầm lấy bút để ký, tim đập giống như là bị tiêm thuốc kích thích đập nhanh hơn vô số lần, không ngừng mà đập loạn.

Cô chỉ cảm thấy lúc này cây bút trong tay nặng như ngàn cân, lại có chút không biết làm sao.

Đúng lúc này, trên tay cô truyền đến ấm áp, Bùi Dịch cầm tay cô.

"Em còn do dự, anh liền tức giận." Bùi Dịch nhìn chăm chăm vào mắt Tô Thi Thi, trong giọng nói còn chứa theo một tia ủy khuất.

"Khụ khụ..." Tô Thi Thi sắc mặt đỏ lên, khẩn trương rút tay trở về, trong lòng tràn đầy bất đắc dĩ.

Cái người đàn ông bá đạo này!

Nhưng cũng chính là bởi vì Bùi Dịch một câu này, để cho cô hoàn toàn buông bỏ bản khoăn.

Tô Thi Thi hít sâu một hơi, nắm bút, trên giấy chài quét liền ký hạ tên mình.

Bên cạnh, Bùi Dịch nhìn đến động tác của cô, trong mắt nhu tình chớp lóe rồi biến mất, quay đầu ký tên mình.

Chỉ là nếu nhìn kỹ bàn tay đang cầm bút kia, sẽ phát hiện lại có chút run rẩy.

Không ai biết, lúc này Bùi Dịch trong lòng có nhiều khẩn trương. Xem ra bá đạo tự tin như anh, ở một khắc này vậy mà thật sự sợ hãi Tô Thi Thi sẽ đột nhiên đổi ý.

Tựa như tối hôm qua tìm không thấy Tô Thi Thi khi đó, cái loại cảm giác khủng hoảng trong lòng anh lại xuất hiện. Cái loại cảm giác này anh không biết tiếp tục sẽ xảy ra chuyện gì nữa, thật sự rất tệ.

"Bùi Dịch, mày thật sự quá tệ hại." Bùi Dịch ở trong lòng cười nói.

"Cộp cộp..." Tiếng dấu đóng mộc hạ xuống thanh thúy răng rắc, hai tấm giấy chứng nhận kết hôn mới tinh ra lò.

Nhân viên công tác cung kính đem chứng nhận kết hôn đưa tới trước mặt hai người, cười nói: "Chúc mừng hai vị."

"Cảm ơn." Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch cười tiếp nhận.

Phía sau thư ký Vương lập tức mang theo hai túi bánh kẹo cưới đưa đến, phân phát cho nhân viên công tác nơi này.

Thư ký Vương làm việc hiệu suất thật là thần kỳ cao. Biết được nơi bọn họ tới là dân chính cục khi đó, đã sớm để cho người ta đi chuẩn bị, mới không tới mười phút đồng hồ thời gian, toàn bộ chuẩn bị sắp xếp ổn thỏa.

Dân chính cục mỗi một vị nhân viên công tác đều đã nhận được bánh

kẹo cưới đưa tới chỗ, mỗi người đều đã vô cùng hâm mộ đôi vợ chồng mới cưới này.

Tô Thi Thi cầm giấy chứng nhận kết hôn hồng hồng hồng, quả thật có chút ngây ngốc đến thần thờ, cô ngẩng đầu nhìn thoáng qua Bùi Dịch đứng ở bên cạnh.

"Cứ như vậy kết hôn rồi hả?"

Bùi Dịch đưa tay đem giấy chứng nhận kết hôn của cô đang cầm trong tay, cùng chính mình liền nhét vào trong ví tiền. Kéo tay cô đi về phía trước, nhàn nhạt nói: "Em hiện tại có thể suy nghĩ về chuyện tổ chức hôn lễ rồi."

"Em..." Đứng nhìn Tô Thi Thi vừa rồi một vẻ không chỗ nào kiêng kỵ, đúng là thật sự đăng ký kết hôn xong, trong lòng lại không biết như thế nào, lại có chút cảm giác không chân thực.

Làm hôn lễ, cô từ đầu liền không nghĩ tới.

"Không đúng, anh lấy giấy chứng nhận kết hôn của em làm gì? Một bản là của em mà." Tô Thi Thi đột nhiên nhớ tới cái gì, đưa tay liền muốn thò vào túi quần lấy ví tiền của Bùi Dịch.

Bùi Dịch bắt lấy tay cô, đem cô chặt chẽ ôm vào trong ngực, khẽ cười nói: "Thứ này, vẫn lại là anh giữ thì yên tâm hơn."

"Vì cái gì em giữ thì lo lắng?" Tô Thi Thi nhíu mày, cảm thấy được Bùi Dịch lại nghĩ ra cái chủ ý gì rồi.

Đúng là, bất luận cô như thế nào truy hỏi, Bùi Dịch vẫn là không chịu nói cho cô. Mãi đến một ngày nào đó Tô Thi Thi mới biết được, Bùi Dịch sinh thu hồi giấy chứng nhận kết hôn của cô, là sợ Bùi phu nhân

ly hôn. Tuy nhiên Tô Thi Thi vẫn như cũ không nghĩ ra, trong chuyện này có cái gì liên quan.

Lúc Tô Thi Thi vẫn còn không nghĩ ra, hai người đã đi ra khỏi dân chính cục.

Mới vừa ra tới, một đám phóng viên rầm một phen liền xông tới, mồm năm miệng mười hỏi han: "Bùi tiên sinh, xin hỏi người cùng Tô tiểu thư là đi đăng ký kết hôn sao?"

Bùi Dịch ôm lấy Tô Thi Thi, khước miệng cong lên, thoải mái thừa nhận: "Vâng, từ hôm nay trở đi, Tô Thi Thi chính là người vợ hợp pháp của Bùi Dịch tôi."

"Chúc mừng Bùi tiên sinh!" Các phóng viên lập tức lên tiếng chúc phúc.

Có vị phóng viên hỏi: "Xin hỏi hai vị tính khi nào thì cử hành hôn lễ?"

Bùi Dịch cúi đầu nhìn thoáng qua Tô Thi Thi, đối với máy quay khó có được cười nói: "Cái này cứ để cho vợ yêu quý của tôi định đoạt."

"Bùi tiên sinh thật yêu vợ mình, Tô tiểu thư thật hạnh phúc."

Mà Tô Thi Thi thì lại là bị nụ cười trên mặt Bùi Dịch làm cho mù mờ.

Anh vậy mà đối với máy quay cười, mà còn cười đến động lòng người như vậy!

Tô Thi Thi lén lút khều khều lòng bàn tay anh, có chút không vui rồi.

Cũng dám đối với nữ ký giả cười đến tốt đẹp như vậy! Cô không muốn cho người khác đái ngộ này đâu!

Chỉ là nhìn đến Bùi Dịch trên mặt tươi cười cùng với lời nói mới rồi của anh, Tô Thi Thi trong lòng vẫn lại là cùng gắn mật một dạng ngọt vô cùng.

Đúng lúc này, phía trước truyền đến một trận xôn xao, xe Nhậm Tiểu Vi rốt cục chạy tới.

Tô Thi Thi quay đầu nhìn lại, liền nhìn thấy Nhậm Tiểu Vi từ bên trong một chiếc Benz bước xuống.

Ánh mắt hai người đụng nhau, Nhậm Tiểu Vi sắc mặt bá một phen liền trầm xuống. Bà hung tợn nhìn Tô Thi Thi, như vậy giống như là hận không thể đem Tô Thi Thi ăn tươi nuốt sống.

Tô Thi Thi trong lòng trầm xuống.

Cô còn đang hy vọng xa vời cái gì? Thật sự cho rằng Nhậm Tiểu Vi sẽ chấp nhận cô sao?

Cái người này đã bị cô cho thăng chức làm mẹ chồng, sợ là tức đến không chịu nổi rồi, muốn đến chèn ép cô đây mà.

Nhưng Tô Thi Thi sẽ cho bà cơ hội này sao?

Tô Thi Thi ôm lấy cánh tay Bùi Dịch, hướng về phía Nhậm Tiểu Vi lộ ra một nụ cười tươi rói. Trước mắt bao người, nhẹ nhàng kêu lên: "Mẹ."

Mọi người sớm an ~!~

Chương 381: Cô đã trở lại

Một tiếng "Mẹ" này giống như là kinh lôi một dạng, roạt một phen ở trong đầu Nhậm Tiểu Vi nổ tung rồi. Thân thể bà lão đảo, thiếu chút nữa xỉu vì tức.

Đây là khiêu khích, khiêu khích trắng trợn! Đây là con dâu đối với vị mẹ chồng như bà khiêu khích!

Không đúng, bà từ đầu không thừa nhận cô là con dâu của bà!

Người ngoài cũng không có cảm giác gì, bởi vì Tô Thi Thi hiện tại đã là con dâu Nhậm Tiểu Vi, kêu bà một tiếng mẹ là rất bình thường.

Nhưng mà nghe vào trong lỗ tai Nhậm Tiểu Vi, lại chính là Tô Thi Thi cố ý!

"Mẹ." Bùi Dịch nhìn đến sắc mặt Nhậm Tiểu Vi, mà không thể nhận ra hơi nhú một phen, cùng Tô Thi Thi đi xuống bậc thang.

"Bùi Dịch, các người... Các người..." Nhậm Tiểu Vi tức giận đến nói không ra lời. Đúng là hiện tại có nhiều phóng viên ở đây như vậy, bà lại không thể giống trước đối với Tô Thi Thi chửi ầm lên được.

Bà muốn duy trì hình tượng của chính mình, không thể người ngoài dèm pha, nhưng mà cục tức này bà như thế nào nuốt xuống được tiếp!

Bà vốn cho là bọn họ không dám làm trái ý bà, nhưng mà vừa rồi lời Bùi Dịch nói, bà nghe được rõ ràng.

Bọn họ thật sự đăng ký kết hôn rồi!

Nhậm Tiểu Vi chỉ cảm thấy đầu từng đợt say xe, trán đều là mồ hôi lạnh. Bệnh choáng váng đầu lại tái phát rồi.

Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi thấy thế, vội vàng qua đi đỡ lấy bà. Bùi Dịch bên trái, Tô Thi Thi ở bên phải.

"Mẹ, người không có việc gì chứ? Có phải rất vui mừng hay không?" Tô Thi Thi thân thiết hỏi han.

Nhậm Tiểu Vi thiếu chút nữa tức hộc máu, liền hất bỏ tay cô ra, run giọng nói: "Hồng Cầm!"

"Phu nhân!" Hồng Cầm lập tức đã chạy tới đỡ lấy Nhậm Tiểu Vi.

Bà ta không phải kẻ ngốc, đương nhiên biết nên làm như thế nào. Hiện tại Tô Thi Thi đã thành vợ của Bùi Dịch, chuyện này toàn bộ thế giới đều đã biết rõ. Liền tính Nhậm Tiểu Vi có không vui, cũng không cách nào thay đổi được cái sự thật này rồi.

Bà ta lập tức liền đối với Tô Thi Thi khách khách khí khí nói: "Thiếu phu nhân, phu nhân bà ấy đương nhiên là rất vui mừng rồi. Lại thêm nữa tới hôm qua không nghỉ ngơi tốt, trong khoảng thời gian ngắn thân thể cũng có chút không thoải mái, người không cần quá lo lắng."

"Là như thế sao, vậy phiền toái dì Hồng tốn nhiều tâm sức một chút rồi." Tô Thi Thi vẻ mặt lo lắng nói.

Đồng thời ở trong lòng yên lặng nói: "Nhìn nhiều một chút, đừng luôn luôn để cho bà đi đến khi dễ tôi!"

Loại khi dễ này còn không thể đánh trả, thật sự khó chịu!

Bùi Dịch ở bên cạnh nhìn vẻ mặt cô vợ yêu quý của mình, lông mày cau lại.

Cô gái nhỏ này thật đúng là có thể nhẫn nhịn rất giỏi, lúc cần căng thì căng lúc cần giãn thì giãn, rõ ràng tức giận đến muốn chết, lại vẫn phải ở chỗ này cười tít mắt. Bất quá xem trên mặt cô biểu tình thân thiết, thật sự là chân thành.

Bùi Dịch rất nhanh nhìn thoáng qua mẹ của mình, ở trong lòng yên lặng thờ dài. Mẹ anh hiển nhiên là đang rất tức giận.

Tô Thi Thi quả thật là thật lòng quan tâm thân thể Nhậm Tiểu Vi. Mặc kệ giữa bọn họ cãi nhau không thoả mái đến thế nào, bà dù sao cũng là mẹ của Bùi Dịch, hiện tại là mẹ chồng của cô.

Nhậm Tiểu Vi cùng bà mẹ chồng trước đây Phú Tuyết Trân của cô không giống nhau, liền tính bà đối với cô không tốt, Bùi Dịch đối với cô là thật tâm, cô thật lo lắng cảm nhận của Bùi Dịch, sợ anh khó xử.

Lúc này, bên cạnh lại có một chiếc xe ngừng lại. Cửa xe mở ra, người bước xuống thực ra là Đoàn Kế Hùng.

Tô Thi Thi nhìn đến vị ông nội này của cô, sắc mặt đã từ từ trầm xuống.

Đoàn Kế Hùng vừa xuống xe, liền nhìn đến trước mắt một màn này. Sắc mặt lập tức tối đen vô cùng, lớn tiếng hỏi: "Các người đăng ký kết hôn rồi hả?"

Bùi Dịch ôm lấy Tô Thi Thi, nhàn nhạt nhìn Đoàn Kế Hùng, thái độ coi như khách khí, phun ra một chữ: "Phải."

"Các người..." Đoàn Kế Hùng nghĩ muốn phát tác, nhưng mà nghĩ tới vừa rồi ở trên xe nhận được điện thoại của thư ký, vẫn cứ đem cục tức này nuốt xuống.

Bùi Dịch vậy mà làm cho người ta công khai thu mua cổ phần Đoàn thị, hiện tại Đoàn thị lung lay sắp đổ, Đoàn Kế Hùng là thật không dám lại đắc tội anh rồi.

Đoàn Kế Hùng cắn răng một cái, vẫn cứ bài trừ một nụ cười tươi tắn, đối với Tô Thi Thi nói: "Vậy ông nội trước hết chúc mừng các con."

Ông nội?

Tô Thi Thi khóe miệng rụt rụt, lão hồ ly này thật đúng là lại dán vàng lên mặt mình. Bọn họ đã sớm đoạn tuyệt quan hệ, ai là cháu gái ông ta?

Tô Thi Thi nhàn nhạt nhìn Đoàn Kế Hùng, nói: "Đoàn tiên sinh chúc phúc tôi cũng không dám nhận."

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người sửng sốt một phen, những phóng viên này một đám nhìn về phía Đoàn Kế Hùng cùng Tô Thi Thi ánh mắt đều đã trở nên có chút quỷ dị hơn rồi.

Bọn hắn lúc trước đúng là nghe nói Đoàn Kế Hùng đối vị cháu gái này không tốt, Tô Thi Thi trước đây từng một lần ở trước mặt truyền thông mặt thỉnh cầu Đoàn Kế Hùng tha thứ, muốn trở về Đoàn gia. Nhưng mà về sau Tô Thi Thi cũng không có trở về Đoàn gia. Khẳng định là Đoàn Kế Hùng quá đáng, Tô Thi Thi thương tâm, cho nên thái độ mới đối với ông ta lạnh như vậy nhạt.

Mà Đoàn Kế Hùng thì lại tức giận đến ho khan.

Đây là cháu gái ruột của ông ta, vậy mà một chút mặt mũi cũng không cho ông ta!

Mà Tô Thi Thi nói xong, từ đầu không đợi Đoàn Kế Hùng nói chuyện, quay đầu nhìn về phía Bùi Dịch, làm nũng nói: "Chồng à, anh ngày hôm qua cả đêm không nghỉ ngơi, khẳng định mệt mỏi, chúng ta về nhà trước đi."

"Được." Bùi Dịch ôn nhu vuốt tóc của cô, quay đầu hướng mẹ mình nói, "Mẹ, chúng con đi về trước đây. Cám ơn người đến chỗ này đón chúng con."

Anh đối với Hồng Cầm nói: "Chăm sóc phu nhân thật tốt."

"Vâng, Bùi thiếu gia." Hồng Cầm lập tức gật đầu.

Nhậm Tiểu Vi thân thể lão đảo, tức giận đến thân thể ần ần run rẩy, nhưng mà không thể phát tác.

Liên tính bà cùng Tô Thi Thi đánh nhau đến sức đầu mẻ trán, nhưng mà bà không hề muốn để cho Bùi Dịch nhìn đến một mặt này của mình, chỉ có thể đem tức giận nuốt vào bụng.

Bây giờ, bà là tiền mất tật mang, triệt để thua thảm rồi!

Nhậm Tiểu Vi nắm lấy tay Hồng Cầm, móng tay đâm sâu vào trong thịt bà ta, tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Hồng Cầm đau đến hít ngậm khí lạnh, lại không dám ồn ào hét ra tiếng, trong lòng cũng là tức giận đến vô cùng.

"Tô Thi Thi, cô đừng quá đắc ý!" Nhậm Tiểu Vi ở trong lòng yên lặng

nói, bà hít một hơi thật sâu, xoay người hướng tới Đoàn Kế Hùng đi đến.

Dù như thế nào, bà hiện tại cũng là Đoàn phu nhân, vừa rồi "Con dâu" của bà không cho chồng bà chút mặt mũi nào, bà đương nhiên cũng phải bày tỏ chút gì.

Mà lúc này, có đám vệ sĩ đi đến đem các phóng viên chặn lại, tạo ra một con đường.

Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch lên xe rất nhanh liền rời khỏi hiện trường. Các phóng viên cũng đều giải tán theo, nơi này rất nhanh liền trở nên trống rỗng trở lại.

Lúc Hồ Sĩ Minh đuổi tới, nơi này cũng sớm đã không còn người nào, hấn sắc mặt âm trầm ngồi ở trên ghế sau, muốn giết người tâm đều có rồi.

"Chết tiệt! Tô Thi Thi cô đúng là người điên!" Hồ Sĩ Minh cho rằng toàn bộ chắc chắn thắng lợi, đúng là tuyệt đối không tính đến Tô Thi Thi, vậy mà sẽ đột nhiên quyết định cùng Bùi Dịch đăng ký kết hôn.

Hấn đè lại ngực, nơi đó vậy mà không hiểu sao có chút đau.

Hồ Sĩ Minh cũng không biết chính mình làm sao vậy, chỉ cảm thấy lòng rất loạn rất loạn.

Lúc này, thư ký của hấn nhận được cú điện thoại, từ chỗ kế bên tay lái quay đầu đối với hấn nói: "Hồ tổng, đã điều tra xong, vừa rồi là người của Tần tổng cùng Bùi tổng chặn chúng ta lại. Hơn nữa dân chính cục cũng có người của bọn họ, cho nên người của chúng ta không thể ngăn cản được."

Trợ lý càng nói giọng càng nhỏ, hấn phát hiện Hồ Sĩ Minh sắc mặt càng ngày càng khủng bố rồi.

"Cút!" Bên trong chiếc Cayenne màu đen truyền đến một tiếng gầm thét.

Nháy mắt tiếp theo, chỗ kế bên tay lái mở ra, trợ lý liền nhảy xuống xe.

Ngay sau đó, trong xe truyền đến phịch một tiếng, Hồ Sĩ Minh một quyền nện ở trên xe. Dẫn tới xe một trận chấn động.

"Bùi Dịch, thì ra anh đã sớm tính ra kế này!" Hồ Sĩ Minh nghiêng răng nghiêng lợi.

Hấn vậy mà thông minh bị thông minh hại, đem Tô Thi Thi kích thích trở thành vợ người khác! (*Giờ em đã là vợ người ta*)

Hồ Sĩ Minh bị chọc giận muốn điên rồi!

"Tô Thi Thi, tôi sẽ để cho cô biết, ánh mắt cô có bao nhiêu sai!" Hồ Sĩ Minh trong mắt hiện lên quét xuống ngoan độc lệ, vốn dĩ hấn không hề nghĩ muốn đuổi cùng giết tận.

Nhưng mà hiện tại, bị Bùi Dịch bọn họ ép đến đã không có đường lui, hấn không thể không sử dụng kế hoạch B. Mà công trình thôn Thành Trung chính là sợi dây lấy mạng Bùi Dịch, liền giống cha của Bùi Dịch năm đó một dạng!

Cùng thời khắc đó, sân bay quốc tế Bắc Kinh, một chuyến bay đến từ châu Âu mới vừa đến không lâu, hàng khách trên chuyến bay chính là đang kéo hành lý đi ra

Một vị mặc quần áo thể thao màu xanh phấn, bên ngoài khoác một chiếc áo lông mà trắng, cô gái trẻ tuổi chính đang kéo một cái vali đi ra ngoài.

Theo động tác đi lại của cô, mái tóc xoăn dài đón gió lắc lư, tao nhã không mất đi khí chất cao quý.

Đột nhiên, ánh mắt của cô bị màn hình lớn ở sân bay hấp dẫn, trên đó đang đưa tin tức, bước chân bất tri bất giác đi chậm lại.

"Vâng, từ hôm nay trở đi, Tô Thi Thi chính là vợ hợp pháp của Bùi Dịch tôi."

"Bùi Dịch..." Mỹ nữ sắc mặt bá một phen liền thay đổi, thân thể lão đảo, vali của cô mất trọng tâm, xoạch một phen, ngã trên mặt đất.

Bên cạnh một người cùng cô đến đây kinh ngạc đi tới: "Trạm tiểu thư.."

Chương 382: Mới không có từ thất bại này

Bên trong sân bay nhộn nha nhộn nháo, náo nhiệt vô cùng. Trạm Dẫn Lan đứng yên tại chỗ, mãi đến khi trợ lý đi đến nhắc nhở, mới hồi phục tinh thần lại.

Trong phút chốc, dáng vẻ thất thần trên mặt lập tức biến mất thay vào đó là một khuôn mặt tươi cười rạng rỡ, tiếp nhận vali từ tay của trợ lý nói: "Đi thôi."

Sau đó xoay người tiện đi ra ngoài.

"Vị kia không phải Bùi tiên sinh sao?" Trợ lý của cô cũng thấy được mẫu tin tức kia, giữa lông mày hiện lên quét xuống nghi hoặc.

Nếu không nhìn lầm mà nói, vừa rồi Trạm tiểu thư liền là nhìn đến mẫu tin tức này mới xuất thần như vậy. Nhớ tới bây giờ công ty Phi Tầm cùng Bùi Dịch hợp tác...

"Chẳng lẽ lần này hợp tác còn có nguyên nhân khác?" Trợ lý trong lòng càng thêm nghi hoặc, thấy Trạm Dẫn Lan đã đi khá xa, cầm hành lý đuổi theo.

Mà một màn này, bị người của Hồ Sĩ Minh âm thầm phái tới, nhìn không sót chút nào.

Hồ Sĩ Minh bởi vì Tô Thi Thi đăng ký kết hôn mà tức giận đến thiếu chút nữa không khống chế được, rốt cục nhận được một tin tức tốt.

"Cô ấy đã trở về?" Hồ Sĩ Minh khóe miệng gọi lên quét xuống nụ cười yếu ớt, ánh mắt hung hăng nhú lại, như sói già đi tìm con mồi giữa đêm khuya vô cùng nguy hiểm.

Trợ lý của hắn lập tức nói: "Người ở sân bay thấy được Trạm Dẫn Lan, hơn nữa tôi đã cho người ta kiểm tra qua ghi chép xuất nhập cảnh, chứng thật cô ấy quả thật đã trở về."

Trợ lý dừng một chút, thật cẩn thận hỏi han: "Như thế muốn nói cho Bùi tổng sao?"

Hắn đúng là nhìn đến tổng giám đốc nhà hắn, bởi vì chuyện Tô tiểu thư kết hôn mà giận dữ. Nếu nói cho Bùi Dịch biết mối tình đầu của anh trở lại, có phải sẽ khiến cho Hồ Sĩ Minh vui vẻ hơn không.

Đúng là Hồ Sĩ Minh, lại lạnh giọng nói: "Tạm thời không cần nói cho anh ta."

Hắn híp mắt, quả đấm nắm chặt, giọng nói băng lãnh, gằn từng chữ nói: "Để cho bọn họ vui vẻ hai ngày đi! Càng vui vẻ nhiều đến lúc đó biết chân tướng liền càng thống khổ. Trạm Dẫn Lan trăm phương nghìn kế trở về, chuyện năm đó rất nhanh cũng sẽ bị phanh phui ra hết, tôi ngược lại muốn xem thử Bùi Dịch, tới cùng sẽ lựa chọn như thế nào?"

"Hồ tổng nói đúng, chỉ cần Bùi tổng do dự, lấy tính cách Tô tiểu thư, khẳng định sẽ rời khỏi anh ta." Trợ lý vội vàng nói.

Hồ Sĩ Minh khóe miệng nhếch lên, lạnh giọng nói: "Đi lấy một chiếc xe cho đại tiểu thư, để cho nó bớt giận."

Hồ Sĩ Minh nói xong liền cúp điện thoại.

Bây giờ, bởi vì Bùi Dịch đột nhiên kết hôn, gần như để cho Hồ Minh Phi tức điên rồi. Vừa rồi liền gọi điện thoại đến tố khổ với anh trai cô ta.

Hắn hiểu biết em gái của chính mình, anh em hai người bọn họ tính cách cực kỳ giống nhau, không chiếm được lại càng muốn lấy cho bằng được.

Hiện tại Hồ Sĩ Minh đối với Tô Thi Thi, Hồ Minh Phi đối với Bùi Dịch đã không đơn thuần là vấn đề thích hay không thích rồi, mà là muốn cướp đoạt!

Ở trong tự điển của bọn họ, cho tới bây giờ liền không có cái từ thất bại này Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi ba lần bốn lượt hiêu khích bọn họ, đã nghiêm trọng mạo phạm đến giới hạn của bọn họ.

"Không chiếm được, thì liền hủy diệt." Hồ Sĩ Minh hung hăng nắm quả đấm, trong mắt tàn nhẫn chớp lóe rồi biến mất.

Mà Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch cũng không biết anh em Hồ gia điên cuồng, lúc này này hai vợ chồng mới cưới này chính đang ngồi trên xe trở về Thi Dịch. Không biết như thế nào, bên trong xe không khí lại có chút ngại ngùng.

Tô Thi Thi ngồi ở trên ghế sau, Bùi Dịch ngồi ở bên cạnh cô, nhưng mà hai người cũng không có giống như trước đây ngồi thật sự gần, mà là giữa hai người ngăn cách hơn mười centimeter, hai người đều đã ngồi thật sự nghiêm túc, nhìn qua tựa hồ có chút mất tự nhiên.

Người nào cũng đều đã không nói gì, trầm mặc lan tràn ở trong không khí. Tô Thi Thi hơi cúi thấp đầu, Bùi Dịch trái lại ánh mắt nhìn thẳng phía trước, không biết đang nhìn cái gì.

"Khụ khụ..." Chú Lý cố ý ho khan một tiếng, trong lòng kỳ quái cực kỳ.

Ông thật là không hiểu hai người trẻ tuổi này, lúc trước rõ ràng ngọt ngào như thế. Vậy mà bây giờ từ lúc lên xe, hai người, người nào cũng đều đã không nói một lời, liền ngay cả ông đều đã cảm thấy ngại ngùng muốn chết.

Chẳng lẽ Tô tiểu thư cơn giận còn chưa tan, không đúng, hiện tại nên gọi là Bùi phu nhân rồi.

Mà chú Lý một tiếng ho khan này, giống như là phá tan trăm mặc bên trong xe, Tô Thi Thi bỗng nhiên giống như là bị giải huyết một dạng, lập tức sống lại.

Bùi Dịch cũng giật giật, cả người giống như không hiểu sao nhẹ nhàng thở ra.

Tô Thi Thi lặng lẽ hướng Bùi Dịch bên kia nhích lại gần, nhỏ giọng hỏi: "Bùi tiên sinh, anh có cảm thấy được hay không, hiện tại so với vừa rồi khẩn trương hơn?"

Bùi Dịch mâu quang trầm xuống, nhưng vẫn lại là ừ một tiếng.

Vừa rồi lúc đi đăng ký kết hôn cũng không cảm thấy gì, hiện tại yên tĩnh, chỉ cảm thấy tim đập không ngừng gia tốc, quả thật có chút khẩn trương.

Tô Thi Thi cũng cùng anh không khác gì lắm, ngồi ở trên vị trí đến tay cũng không biết nên để ở chỗ nào, đối với thân phận mới còn có chút không thích ứng.

Đột nhiên, Bùi Dịch như là nghĩ tới cái gì, quay đầu trầm trầm nhìn

cô: "Em hối hận rồi hả?"

Tô Thi Thi lông mày nhíu lại, cười như không cười nhìn anh: "Chẳng lẽ những lời này không phải là nhà gái mới nên hỏi sao? Bùi tiên sinh, anh sao lại không phóng khoáng như thế, đây là cố tình gây sự, biết không?"

"Anh cố tình gây sự?" Bùi Dịch tức điên, vươn tay liền kéo cô vào trong lòng, cắn răng hỏi, "Hôm nay là ai ra ngoài làm loạn? Tô Thi Thi, anh thật sự coi thường em quá rồi. Mỗi lần không khiến cả thành phố đều biết, em liền không vui, đúng không?"

"Bất quá - - em hôm nay làm không tệ, anh cực kỳ hài lòng!"

"Anh... là ai không nói lời nào, làm như người câm điếc!" Tô Thi Thi tức giận.

Cô vẫn lại là thích không nói lời nào với Bùi tiên sinh hơn, người đàn ông này vừa mở miệng, luôn luôn khiến cho cô tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Mà hai người cứ ồn ào như vậy, không khí bên trong xe lập tức sinh động hẳn lên. Bùi Dịch dùng lực ôm Tô Thi Thi, cảm thụ được trong lòng truyền đến ấm áp, mới có một cảm giác chân thật.

Lúc này, kính xe ở phía trước liền bật lên, đem phần phía sau xe ngăn cách thành một cái không gian riêng.

Bùi Dịch ôm Tô Thi Thi, ở bên tai cô nói nhỏ, "Thi Thi, em rất cực trở thành vợ của anh rồi rồi."

"Bùi Dịch..." Tô Thi Thi mũi đau xót, không biết như thế nào, lại có cảm giác muốn khóc.

Anh vậy mà đang phát run!

Cô đột nhiên vì những chuyện ngày hôm chính mình gây ra cảm thấy hối hận, chuyện này toàn bộ Bùi Dịch tới cùng có làm sai gì chứ? Cô cùng Nhậm Tiểu Vi giận dữ, sau cùng người khó xử còn không phải Bùi Dịch sao.

"Em... Về sau sẽ cố gắng nhận nhận." Tô Thi Thi thấp giọng nói.

"Không cần." Bùi Dịch ôn nhu vuốt tóc của cô, giọng nói càng thêm dịu dàng thêm vài phần, "bà là mẹ của anh, anh kính yêu bà, cũng tôn trọng bà, có một số việc anh làm không được. Nhưng mà tính cách mẹ anh rất hiểu, bà là ngoài mềm trong cứng, thực tế tính tình cũng rất cường thế. Anh không thể không hiểu, nhưng mà làm sao lại chịu được cảnh nhìn thấy em chịu ủy khuất chứ."

"Đồ ngốc, em chỉ cần làm chuyện em cảm thấy đúng là tốt rồi. Lâu ngày biết lòng người, mẹ sẽ biết tấm lòng của em. Bất quá - -" Bùi Dịch nói tới đây dừng một chút, ngữ khí có chút nghiêm túc lên "chú ý đúng mực, giống hôm nay loại chuyện này, chỉ cho phép một lần!"

Tô Thi Thi trợn mắt nhìn anh, ủy khuất nói: "Anh nghĩ rằng em không hiểu chuyện sao, còn không phải vì bà quá đáng, đánh Đồng Đồng..."

"Đánh Đồng Đồng?" Bùi Dịch sắc mặt trầm xuống, "Sao lại như thế?"

Tô Thi Thi hận không thể cắn rơi đầu lưỡi, cô như thế nào lại nói ra rồi hả?

Ngày hôm qua đã xảy ra quá nhiều chuyện, càng về sau chuyện Đoàn Tĩnh Đồng bị đánh quả thật là mồi lửa, trực tiếp đem tất cả cảm xúc của Tô Thi Thi đều đã dẫn đốt rồi.

Nếu nói đều đã nói ra, Tô Thi Thi cũng không gạt anh, đem chuyện ngày hôm qua đã xảy ra toàn bộ đều nói hết cho Bùi Dịch biết.

Bùi Dịch nghe xong, thật lâu không nói gì.

Thật lâu sau, anh mới nặng nề mà ôm Tô Thi Thi, ấp úng nói: "Thực xin lỗi."

"Lời xin lỗi này anh nói với em, em sẽ không tiếp nhận." Tô Thi Thi bủ môi nói.

Chuyện này vốn không phải lỗi của Bùi Dịch. Mà còn theo tình hình hiện tại xem ra, trong chuyện này, mấy người bọn họ đều có sai.

"Anh nói với mẹ rằng anh chưa bao giờ quên cô ấy, đó là bởi vì anh cảm thấy được không tất yếu phải quên đi, dù sao cô ấy cũng là người giúp anh đi qua khoảng thời gian khó khăn đó." Bùi Dịch nói.

"Sau cùng cái vấn đề kia, em không có nghe đến toàn bộ ghi âm. Câu trả lời của anh là: Anh chọn Tô Thi Thi."

"Bùi Dịch." Tô Thi Thi nước mắt bá một phen liền trào ra, đầu chôn ở trong ngực anh, kìm nén một ngày một đêm nước mắt rốt cuộc nhịn không được rơi ra rồi.

Cô quả thật rất may mắn chính mình lựa chọn tin tưởng anh!

Cô càng thêm may mắn, lựa chọn thẳng thắn thành khẩn. Rất nhiều khi, vợ chồng cảm tình rạn nứt chính là vì, một chút chuyện không lớn không nhỏ giấu diếm tích lũy nên.

Giữa hai người vốn có chút ngăn cách, cũng triệt để tan thành mây

khói, chẳng qua, không khí còn không có ấm áp một hơi, Bụi Dịch di động liền vang lên.

Anh vừa nghe, liền nói còn chưa tới kịp nói, mặt bá một phen liền trầm tiếp xuống.

Chương 383: Anh cũng không phải không biết

"Làm sao vậy?" Nhìn đến sắc mặt Bùi Dịch không đúng, Tô Thi Thi vội vàng hỏi.

Bùi Dịch nhìn thoáng qua, khẽ thở dài một cái: "Mẹ vào bệnh viện rồi."

Tô Thi Thi cả kinh: "Có phải hay không là do bệnh choáng váng đầu tái phát rồi? Đều do em, nếu như em nhịn một chút thì tốt rồi."

"Cô bé ngốc, em không cần làm như vậy, lần sau sẽ chỉ càng nghiêm trọng hơn. Hiện tại ván đã đóng thuyền, anh nghĩ nên để mẹ từ từ tiếp thu." Bùi Dịch an ủi.

Mà Bùi Dịch không biết nói sao chính là, đối với hành vi bây giờ của mẹ anh, làm trong lòng anh chấn kinh đồng thời cũng cực kỳ đau thương.

Anh chưa bao giờ biết, người mẹ luôn luôn ôn hòa thiện lương của anh, vậy mà lại làm ra cái loại thủ đoạn này. Cố ý kêu đến, ép anh nói ra những lời kia rồi ghi âm, cắt bớt mấy câu quan trọng, để cho Tô Thi Thi hiểu lầm.

Nếu Tô Thi Thi thật sự hiểu lầm bỏ đi cho xong việc, như vậy có thể hay không giống như năm đó Trạm Dẫn Lan một dạng...

Bùi Dịch nghĩ tới đây, trong lòng mạnh cả kinh.

Bây giờ chuyện lại xảy ra trên người Tô Thi Thi, tựa hồ cùng Trạm Dẫn Lan năm đó giống nhau như đúc, chẳng qua Tô Thi Thi không có lựa chọn rời đi, mà là lựa chọn cùng đi với anh.

"Bùi Dịch, anh làm sao vậy?" Tô Thi Thi nhìn đến Bùi Dịch đột nhiên ngẩn người, không khỏi có chút lo lắng.

Bùi Dịch hoàn hồn, gật đầu một cái nói: "Nghĩ đến một số chuyện, chờ anh hiểu rõ sẽ nói cho em biết."

"Được. Vậy bác gái bên kia..."

"Vừa rồi kêu mẹ không phải kêu cực kỳ thuận miệng sao?" Bùi Dịch khẽ cười nói.

Tô Thi Thi có chút xấu hổ: "Anh biết rõ rành rành vừa rồi là em đang giận lấy."

"Em giờ là vợ của anh, mau sửa lại đi. Mẹ bên kia, anh sẽ nghĩ cách." Bùi Dịch nói xong nhìn một phen tình huống bên ngoài một hồi, "Anh đi trước đến bệnh viện, để cho chú Lý đưa em trở về. Đợi trễ một chút em đem Đồng Đồng đến."

Tô Thi Thi gật đầu.

Bùi Dịch rất nhanh liền đi bệnh viện, Tô Thi Thi trở về trong nhà dọn dẹp một chút, đợi cho trễ chút, liền dẫn Đoàn Tĩnh Đồng chạy tới bệnh viện.

"Tô Thi Thi, mẹ em không có việc gì chứ?" Bên trong xe, Đoàn Tĩnh Đồng cúi thấp đầu rầu rĩ không vui hỏi han, trong giọng nói lộ ra một chút sợ hãi.

Tô Thi Thi trong lòng căng thẳng, tay đặt ở bờ vai của cậu, đưa tay lên xoa đầu cậu, đem ngữ khí phóng nhẹ nhàng một chút: "Em yên tâm, bà sẽ sống lâu trăm tuổi."

"Thật vậy sao?" Đoàn Tĩnh Đồng có chút không tin, rầu rĩ không vui nói: "Có phải hay không do em ngày hôm qua cùng mẹ cãi nhau, mẹ mới phải vào bệnh viện?"

"Đồ ngốc, đó không phải là lỗi của em." Tô Thi Thi nói xong giống như hạ quyết tâm thật lớn, cắn răng một cái nói, "Được rồi, kỳ thật đều là chị làm hại, nếu không em đánh chị một phen cho hả giận đi?"

Đoàn Tĩnh Đồng mạnh ngẩng đầu, miệng mở mở, nghĩ muốn nói gì, sau cùng vẫn lại là yên lặng nuốt trở vào, cúi đầu, bất mãn nói: "Em cũng không dám đánh, chẳng thế thì anh trai liền muốn đánh em rồi."

"Nói bậy, anh trai em có khi nào từng đánh em?"

"Hừ! Chị hiện tại cùng anh là một người, đương nhiên hướng về anh nói chuyện." Đoàn Tĩnh Đồng ủy khuất nói, "Các người cũng không cho em ăn thịt."

"Em..." Tô Thi Thi tức đến nở nụ cười. Thì ra thằng nhóc này đang giả vờ đáng thương ra sức như thế, là vì muốn ăn thịt.

Tô Thi Thi cười nói: "Được, cho em ăn thịt. Mỗi ngày ăn hai phần như thế nào?"

"Ba bữa cơm đều phải có thịt, em hiện tại đang ở giai đoạn phát triển, chị xem đến em đều đã gầy như vậy." Đoàn Tĩnh Đồng nói xong néo néo khuôn mặt nhỏ nhắn căng đầy của chính mình.

Tô Thi Thi cẩn thận nhìn nhìn, nghiêm trang nói: "Quá thật gầy một

chút, nhưng mà so với bạn cùng tuổi em vẫn lại là béo hơn người ta rất nhiều. Không khống chế ăn uống, chờ đến khi em trưởng thành về sau sẽ trách chúng ta. Cho nên chuyện này không thể thương lượng, chỉ được 2 bữa có thịt, đồng ý liền ngoéo tay, không đồng ý thì thôi."

"Chị! Hừ! Em về sau cũng không thèm giúp chị nữa." Đoàn Tĩnh Đồng thở phì phì trừng mắt, nhưng vẫn lại là vươn ra ngón tay út mập mạp cùng Tô Thi Thi ngoéo tay.

Tô Thi Thi nhìn dáng vẻ của cậu, trái tim chỉ cảm thấy ấm áp.

Nói như thế nào, ở Đoàn gia ngoại trừ Bùi Dịch ra, lại vẫn có một người là thật tâm thích cô.

Đoàn Tĩnh Đồng tuy thích gây sự, tính tình đại thiếu gia, đôi lúc cùng Tô Thi Thi cãi nhau, lại có thể ở thời điểm mấu chốt làm ra hành động làm cho người ta ấm lòng.

Tô Thi Thi cũng là thật tâm thích vị em chồng này.

Mà lúc này trong bệnh viện, Nhậm Tiểu Vi đang cùng Bùi Dịch cãi nhau. Nói đúng ra là Nhậm Tiểu Vi một mình phát giận, Bùi Dịch đứng ở một bên yên lặng nghe.

"Mẹ còn chưa có chết, con coi mẹ như không tồn tại rồi hả? Ta dù sao cũng là mẹ của con, chuyện kết hôn lớn như vậy, các người thậm chí ngay cả nói cho mẹ biết một tiếng cũng không nói." Nhậm Tiểu Vi nằm ở trên giường bệnh, mỗi một câu nói liền thở một cái, bộ dáng kia xem ra rất thống khổ.

Bùi Dịch đứng ở cạnh giường bệnh, cúi đầu nghe, thấy mẹ mình đã dừng lại, mới dẫn lại tính tình nói: "Con cùng Thi Thi cũng sớm đã

đính hôn, đăng ký kết hôn là chuyện sớm hay muộn thôi, bây giờ là chúng con làm không đúng, người đừng nóng giận nữa."

"Con..." Nhậm Tiểu Vi chỉ cảm thấy giống như là một quyền đánh vào bông, thái độ của con trai ngược lại để cho bà càng thêm tức giận.

"Con bây giờ chỉ biết có cô ta, cô ta tới cùng có cái gì tốt? Chẳng lẽ mẹ sẽ hại con sao? Mẹ là người từng trải, nhìn người chuẩn cực kỳ, cô ta thật sự không thích hợp với con!" Nhậm Tiểu Vi nói xong xoa xoa huyết Thái Dương.

Bên cạnh, Hồng Cầm thấy thế, lập tức qua đi giúp bà mát xa, đồng thời đối với Bùi Dịch nói: "Bùi thiếu gia, người bây giờ ít nói vài câu đi. Phu nhân thời gian này vẫn choáng váng đầu, cứ như vậy một hồi, càng thêm nghiêm trọng rồi."

Bùi Dịch lời đến bên miệng, yên lặng nuốt trở vào.

Anh làm sao nhìn không ra mẹ anh đây là đang mượn bệnh hướng anh làm khó dễ, nhưng anh lại không có khả năng chống đối bà khiến bà thực sự tức giận đến phát bệnh.

"Con là đang dùng trầm mặc chống đối mẹ sao?" Nhậm Tiểu Vi thấy Bùi Dịch không nói lời nào, lại càng tức giận hơn

Bùi Dịch có chút đau đầu, xoa xoa mi tâm, trầm giọng nói: "Người nghĩ muốn con làm thế nào bây giờ?"

"Ly hôn!" Nhậm Tiểu Vi lạnh lùng phun ra hai chữ.

Suy nghĩ đến chuyện Tô Thi Thi đã trở thành con dâu của mình, Nhậm Tiểu Vi cả người giống như là bị chọc giận muốn điên rồi một dạng, đầu cũng càng thêm đau rồi.

Bùi Dịch sắc mặt trầm xuống: "Mẹ, con không hy vọng chuyện Trạm Dẫn Lan lặp lại lần thứ hai. Nếu cô ấy còn sống, chuyện trước kia cứ cho qua đi. Con cũng không muốn đi kiểm chứng, nhưng mà Tô Thi Thi hiện tại là vợ của con, là người phụ nữ con yêu nhất đời này, nếu cô ấy gặp chuyện không may..."

Bùi Dịch không hề chớp mắt nhìn chằm chằm Nhậm Tiểu Vi, gần từng chữ nói: "Người cũng sẽ mất đi con!"

"Bùi Dịch, con có biết chính mình đang nói cái gì không?" Nhậm Tiểu Vi roạt một phen từ trên giường bệnh ngồi dậy, tức giận đến ánh mắt mở to, ngực cấp tốc lên xuống.

"Mẹ, con là con trai của người, không phải công cụ của mẹ. Nếu người thật sự tốt với con, như thế liền chấp nhận Thi Thi đi, cô ấy sẽ giống như con hiếu thuận với người."

"Con... Con... Hồng Cầm, bắt nó đuổi ra cho tôi, tôi không nghĩ muốn nhìn thấy nó nữa!" Nhậm Tiểu Vi tức giận đến trực tiếp cầm đầu ngã ở trên giường bệnh, chỉ cảm thấy trời đất xoay chuyển, thiếu chút nữa ngất đi.

Hồng Cầm sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, khăn trương đi đến đẩy Bùi Dịch ra ngoài.

"Mẹ, người bảo trọng, con ngày mai trở lại thăm người." Bùi Dịch nói xong, xoay người đi ra khỏi phòng bệnh.

Có rất nhiều lời anh cũng không có nói, hôm nay chỉ là chọn những lời nhẹ nhất này. Đối với cái suy đoán trong lòng mình cái kia - -

Bùi Dịch đóng chặt mắt, quả đấm nắm chặt.

Anh không phải kẻ ngốc, ngược lại anh cực kỳ thông minh. Năm đó anh không phải không hoài nghi qua, chỉ là không muốn thương tổn mẹ mình, cho nên không có tìm hiểu đến cùng.

Nhưng mà hiện tại lịch sử lại sắp sửa tái diễn, anh làm sao có thể lại trốn tránh tiếp được! Cho dù làm như vậy sẽ khiến cho mẹ anh không chịu nổi, nhưng mà so với việc để cho mẹ anh không mắc thêm lỗi lầm nữa vẫn tốt hơn.

Chờ sau khi anh ra ngoài, Nhậm Tiểu Vi nằm ở trên giường bệnh, hai mắt sững sờ nhìn trần nhà, không biết suy nghĩ cái gì.

Hồng Cầm bị dọa đến chỗ, khẩn trương hỏi vọng qua: "Phu nhân, người không sao chứ? Tôi gọi bác sĩ đến cho người có được hay không?"

"Không cần, ra ngoài." Nhậm Tiểu Vi thì thào nói xong, giọng điệu ý là không muốn bị truy hỏi nữa

Có kinh nghiệm hai lần trước bị quát lớn, Hồng Cầm không nói cái gì, liền vội vàng đi ra ngoài.

Mà chờ sau khi bà ta rời khỏi, Nhậm Tiểu Vi chống thân thể, ngồi dậy. Lấy di động ra, nháy ra một trang tin tức bà lưu giữ.

"Hoạ sĩ tự do Hồ Khải Văn sắp sửa kết thúc hành trình mười năm vòng quanh trái đất, sắp trở về nước."

"Toàn bộ, là nên có cái chấm dứt rồi." Nhậm Tiểu Vi thì thào nói.

Chương 384: Xong đời rồi

Lúc Bùi Dịch đi ra ngoài, Tô Thi Thi cùng Đoàn Tĩnh Đồng ở trong xe đợi được lâu đến nỗi đều đã ngủ thiếp đi.

Tô Thi Thi nghe được động tĩnh, mơ mơ màng màng tỉnh lại: "Bị mắng?"

Bùi Dịch sắc mặt cứng đờ, nhàn nhạt "Uh"m" một tiếng, vươn tay ôm lấy Đoàn Tĩnh Đồng đang ngủ say, lại đi xuống xe.

Tô Thi Thi xuống xe, đem áo khoác trên người mình đang mặc cởi xuống, bao lên trên người Đoàn Tĩnh Đồng, đối với Bùi Dịch nói: "Đồng Đồng nói nó đêm nay muốn ở lại trong bệnh viện. Em đã cho người làm, làm chút thức ăn lót dạ đem đến đây, anh cũng mang lên đi."

Tô Thi Thi nói xong, xoay người vào trong xe lại lấy ra hai cái hộp đựng thức ăn: "Em sẽ không lên đâu, miễn cho mẹ nhìn đến càng tức giận."

"Ở chỗ này chờ anh, anh lập tức đến ngay." Bùi Dịch đối với Tô Thi Thi gật gật đầu, ôm Đoàn Tĩnh Đồng, trên tay cầm theo hai cái hộp đựng thức ăn, xoay người hướng tới trong bệnh viện đi đến.

"Khí lực thực lớn, Tiểu Mập Mập kia cũng hơn 40 cân á?"

Tô Thi Thi nhìn bóng lưng Bùi Dịch bước đi như bay, nhịn không được tán thưởng.

Bùi Dịch đi lên sau đó rất nhanh đã xuống tới. Tô Thi Thi vốn định ở trong xe nghỉ ngơi một chút, nhìn đến cửa xe mở ra liền hoảng sợ.

"Như thế nào nhanh như vậy đã xuống rồi?"

Bùi Dịch mím môi ngồi ở trên vị trí, không nói gì.

Tô Thi Thi vừa thấy, "Xì" một phen liền vui vẻ: "Bị đuổi ra ngoài?"

"Em cực kỳ vui vẻ?" Bùi Dịch quay đầu lãnh lạnh nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái.

Tô Thi Thi lập tức căng thẳng thân thể, lắc đầu nói: "Không có, không có, chẳng qua là đồng bệnh tương liên, có phần đồng tình với anh."

"Em trước đồng tình chính mình đi. Lần sau lại gây chuyện, anh liền đem em buộc ở nhà, chỗ nào cũng không cho em đi."

"Bá đạo!" Tô Thi Thi trợn mắt nhìn anh, "Anh cũng đã một ngày một đêm không ngủ, nghỉ ngơi một chút đi, về đến nhà gọi anh."

"Nhà..." Bùi Dịch thì thào cái này từ một hồi, trong mắt nhu ý chớp lóe rồi biến mất.

Thời gian này luôn bận rộn chuyện công trình thôn Thành Trung, vẫn không thể nào nghỉ ngơi tốt. Hiện tại lại một ngày một đêm không ngủ, anh quả thật mệt mỏi, liền tựa vào ở trên ghế nhắm mắt dưỡng thần, cũng không có ngủ.

Chờ xe chạy một hồi về đến Thi Dịch, Bùi Dịch tiện tay ôm lấy Tô Thi Thi, nhanh hướng tới hậu trạch đi đến.

Bùi Dịch không dám kêu Tô tiểu thư, đã ở trên xe ngủ thiếp đi. Ôm cô

đặt lên giường, anh cũng mệt mỏi ngủ say.

Cảm giác hai người trực tiếp ngủ đến buổi tối.

Tô Thi Thi đột nhiên từ trong mộng kinh tỉnh, như gặp ác mộng đêm khuya đến kinh hồn một dạng, tiếng thét chói tai vang vọng tất cả phòng ngủ.

"Bùi Dịch! Xong rồi xong rồi, em quên một chuyện vô cùng quan trọng rồi. Xong đời, em chết chắc rồi!" Tô Thi Thi ngồi ở trên giường, một tay rất nhanh túm lấy cánh tay Bùi Dịch đang đưa, ánh mắt sững sờ nhìn về phía trước, gấp đến độ đầu đầy mồ hôi.

Bùi Dịch gần như là cùng thời khắc đó đã bị cô làm cho kinh tỉnh, ngồi dậy ôm cô vào trong ngực: "Làm sao vậy? Gặp ác mộng sao?"

"Không phải... Em đang ngủ đột nhiên nhớ tới một chuyện thật sự rất quan trọng. Bùi Dịch, hai người chúng ta xong đời rồi!" Tô Thi Thi một bộ dáng sắp khóc lên đến nơi.

Bùi Dịch như óng mào: "Là chuyện gì!"

"Em... Em..." Tô Thi Thi nuốt một ngụm nước bọt, "Chuyện chúng ta đăng ký kết hôn, em quên nói cùng bà nội rồi. Trước đó em đã đồng ý với bà nội, bây giờ muốn kết hôn nhất định nói cho bà biết trước..."

Tô Thi Thi càng nói giọng càng nhỏ, đến sau cùng chỉ có chính cô nghe thấy được.

Bùi Dịch sắc mặt cũng trầm, hận không thể bỏ đầu của cô một phen, vừa nói chuyện một bên xốc lên chần đi xuống giường: "Thật chịu thua em rồi!"

Cô gái gốc này, chuyện quan trọng như vậy mà đều có thể quên!

Hiện tại người lớn trong nhà Tô Thi Thi cũng chỉ có Phương Ngọc Hoa một người, Bùi Dịch cũng vẫn cực kỳ tôn kính Phương Ngọc Hoa. Đúng là đâu nào nghĩ đến, cô vợ nhỏ nhà mình thậm chí ngay cả chuyện quan trọng như vậy đều đã cho quên.

Bà nội sẽ nghĩ như thế nào về bọn họ?

Muốn nói Nhậm Tiểu Vi đối với chuyện hai người đăng ký kết hôn mà tức giận, có một phần nguyên nhân còn có thể lý giải. Dù sao chuyện lớn như vậy, bọn họ không nói một tiếng liền làm, có người nào mà không tức giận?

Hướng chi Tô Thi Thi là Phương Ngọc Hoa nuôi lớn, là người thân cận nhất của cô. Bọn họ đăng ký kết hôn phỏng chừng là bà ở trên TV nhìn thấy, mà còn gây ra động tĩnh lớn như vậy, để cho bà nội nghĩ như thế nào đây?

"Làm sao bây giờ?" Tô Thi Thi đáng thương tội nghiệp nhìn Bùi Dịch.

Sai thì sai rồi, cô cũng không biết muốn làm sao bây giờ nữa.

Bùi Dịch quay đầu liếc cô một cái: "Còn không mau thay quần áo."

Tô Thi Thi cặp mắt sáng lên, roạt một phen từ trên giường nhảy dựng lên, khẩn trương nói: "Em lập tức liền thay."

"Cái kia... Trong nhà kho còn có cái lễ vật gì không? Có thể mang đều đã mang theo. Tuy rằng vô dụng, nhưng dù sao cũng phải để cho bà nội nhìn đến thành ý của chúng ta đi?" Tô Thi Thi vừa đi một bên quay đầu hướng Bùi Dịch nói.

Bùi Dịch có chút dở khóc dở cười. Cô gái nhỏ này bây giờ đầu óc trái lại xoay chuyển rất nhanh, vậy mà còn nhớ tới vị lão nhân khí khái ngạo nghễ kia. Bà sẽ thích những cái lễ vật này sao?

Bùi Dịch cũng có chút đau đầu rồi.

Hai người suốt đêm lái xe đi Dương Thành, dọc theo đường đi Tô Thi Thi suy nghĩ các loại cơ. Đúng là nghĩ tới nghĩ lui, cũng chưa tìm ra một cái cơ có thể chấp nhận được

Đến sau cùng, cả Bùi Dịch cũng đều bị cô nhắc tới có chút khẩn trương rồi.

"Thật sự sẽ nghiêm trọng như thế?" Bùi Dịch nhìn cô gái nhỏ dáng vẻ khẩn trương, có chút không xác định hỏi han.

Tô Thi Thi hướng về phía anh nặng nề mà gật gật đầu, đáng thương tội nghiệp nói: "Khẳng định sẽ tức giận. Anh không biết, bà nội chuyện gì cũng chiều theo ý em, nhưng mà kết hôn loại chuyện này em không nói cho bà, bà khẳng định sẽ tức giận. Nhất là em kết hôn lần thứ hai, trước kia trải qua một lần hôn nhân thất bại. Bà tuy biết em ở cùng với anh, nhưng dù sao yêu đương cùng kết hôn là hai chuyện khác nhau..."

"A, em chết chắc rồi!" Tô Thi Thi nói xong hai tay che mặt, vô lực tựa vào trên ghế.

Trước cô cùng Hà Chí Tường kết hôn bà nội cô là không đồng ý, cô cũng là cùng Hà Chí Tường trước đi đăng ký kết hôn rồi mới tiền trạm hậu tấu. Khi đó bà nội cô lần đầu tiên là tức giận với cô, mà còn tức giận một đoạn thời gian rất dài. Tô Thi Thi rất không dễ dàng mới được bà tha thứ.

Hiện tại lịch sử tái diễn...

Tô Thi Thi ở trong lòng yên lặng thờ dài.

Bây giờ thật sự là tự tác nghiệt không thể sống, tức Nhậm Tiểu Vi, kết quả đem bà nội cô cũng chọc tức đến nơi rồi. Hiện tại tốt rồi, trong ngoài đều đã không được.

Bùi Dịch nghe xong lời Tô Thi Thi nói, trầm mặc nửa ngày, yên lặng phun ra mấy chữ: "Em kìm chế chút đi!"

Tô Thi Thi quay đầu trợn mắt liếc anh: "Anh cho là anh sẽ tốt hơn em sao? Em nói cho anh biết, chiêu thức bà nội thử thách cháu rể rất đáng sợ, năm đó Hà Chí Tường thiếu chút nữa bị hành hạ đến điên."

"Tô Thi Thi, em thử ở trước mặt anh nhắc đến chồng trước của em nữa xem?"

Bùi Dịch ánh mắt chài quét một phen liền nheo lại. Anh cũng không phải thật sự tức giận, chỉ là mỗi lần vừa nhắc tới người đàn ông kia, trong lòng anh chua xót liền khống chế không nổi.

Cho dù bá đạo như Bùi tiên sinh, cũng sẽ ghen!

Tô Thi Thi lập tức ngậm miệng lại, nhìn đến người đàn ông keo kiệt bên cạnh. Vốn dĩ muốn nhắc nhở anh vài câu, sau cùng vẫn là đem lời muốn nói đều đã nuốt trở vào.

"Hừ! Mỗi lần đều là anh ngang ngược, lần này cũng cho anh chịu chút khổ cực đi. Anh cho là cưới em thật sự dễ dàng như vậy sao?" Tô Thi Thi ở trong lòng nói thầm, trên mặt lại không chút biến sắc.

Ba giờ sau, hai người tới Dương Thành.

Lúc này ánh mặt trời trở nên trắng, vừa mới hơn năm giờ sáng, cả thành phố đều đã tràn ngập trong sương mù, trong không khí lộ ra tỉ mỉ khí lạnh.

Tô Thi Thi xuống xe, kìm lòng không đậu ôm ấp cánh tay. Đầu tháng hai thời tiết lại vẫn cực kỳ lạnh, thở ra miệng đều là khói trắng.

Bùi Dịch cũng xuống xe, đi tới đem khoác choàng lên trên người cô.

Tô Thi Thi nhìn thoáng qua phía trước nơi bà nội đang ở, là đem áo khoác cởi xuống, nói với Bùi Dịch: "Tuyệt đối không thể mặc nhiều như vậy, bằng không... Ai, anh đợi liền biết, chúng ta đi thôi."

Chương 385: Bùi tiên sinh anh nên chống đỡ được

Nơi bà nội Tô Thi Thi đang ở là một nhà nhỏ đã có bốn năm mươi năm xây dựng nên, có sân riêng, trước cửa có hàng rào trắng bao quanh.

Lúc này trời còn sớm, trong thôn chỉ có tốp năm tốp ba người đi tập thể dục sáng sớm. Bọn họ nhìn đến Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch hai vị trẻ tuổi lạ mặt, đều có chút nghi hoặc.

Tô Thi Thi lôi kéo Bùi Dịch đi rất nhanh, chưa cho các vị hương thân kia cơ hội hỏi, rất nhanh liền đến trước cửa nhà bà nội đang ở.

Nơi này trước kia là nhà bà ngoại cô từng ở. Hiện tại anh họ của Tô Thi Thi đã đi nơi khác sinh sống, nơi này liền để cho bà nội cô ở tạm.

Cổng rào đóng chặt, trong phòng im ắng, Phương Ngọc Hoa hình như còn chưa có thức dậy.

Tô Thi Thi nhìn vào trong một phen, xoay người nhìn nhìn bốn phía, sau đó đi đến bên đường, khom lưng không nói một tiếng rút ra rất nhiều rơm, không tới vài giây, liền rút được một bó rơm

Bùi Dịch đứng ở bên cạnh, khi thấy cô gái nhỏ của mình ôm lấy bó rơm trở về trải ra trước hàng rào, như là đột nhiên hiểu rõ cái gì, mặt chài quét một phen liền trầm ròi.

Tô Thi Thi hướng về phía anh nịnh nọt cười nói: "Ha ha, đây là quy củ nhà chúng ta, anh kìm chế chút nha."

Tô Thi Thi đem lời Bùi Dịch vừa rồi nói với cô trả lại y nguyên.

Bùi Dịch sắc mặt càng ngày càng đen lại, mím môi nhìn cô không nói lời nào.

Tô Thi Thi lôi kéo tay anh lắc qua lắc lại, làm nũng nói: "Liền bây giờ. Anh thử ngẫm lại, nếu về sau là cháu gái anh kết hôn, anh lại từ tin tức trên tivi mới biết được, liệu anh có tức giận hay không?"

Bùi Dịch vẫn như cũ không nói lời nào.

"Chồng yêu à, liền bây giờ thôi!"

Bùi Dịch ánh mắt vù một phen liền nheo lại, bị một tiếng chồng yêu này của cô liền vui lòng phục tùng, cái gì ủy khuất đều không có rồi. Không nhanh không chậm đi đến đóng rơm trước mặt Tô Thi Thi, sửa sang lại quần áo, lập tức chặm rãi quỳ xuống.

Tô Thi Thi khẩn trương đi đến, lặng không tiếng động quỳ gối bên cạnh anh.

Đây là cửa ải thứ nhất của Phương Ngọc Hoa: Đã làm sai chuyện, quỳ vào cửa!

Tô Thi Thi tính toán thời gian cực kỳ chuẩn, qua ước chừng có năm phút đồng hồ, trong phòng truyền đến động tĩnh, lập tức kết... Một tiếng, cửa lớn mở ra rồi.

Phương Ngọc Hoa vừa ra tới, liền nhìn đến trước hàng rào nhà mình có hai người đang quỳ. Trong lòng bà nháy một phen, lúc thấy rõ ràng người đang quỳ là ai, sắc mặt trầm xuống, lập tức xoay người đi trở về gian phòng, ầm một phen đóng cửa lại.

"Xem đi, em đã nói bà nội tức giận mà." Tô Thi Thi nhỏ giọng nói.

Bùi Dịch quý được thẳng tắp, mím môi, không nói gì.

Qua một lúc lâu sau, anh đột nhiên cởi áo khoác tây trang trên người, khoác lên trên người Tô Thi Thi.

"Không được, anh chỉ mặc mỗi áo sơmi, sẽ bị cảm mạo!" Tô Thi Thi khẩn trương muốn cởi ra.

Nói đùa, hiện ở bên ngoài nhiệt độ là không độ. Bùi Dịch thân thể cho dù tốt cũng không được dày vò như vậy, cô sẽ đau lòng chết mất.

Bùi Dịch giữ chặt tay cô, đem áo khoác một lần nữa khoác lên trên người cô, trầm giọng nói: "Hoặc là mặc, hoặc là anh ôm em. Anh nghĩ bà nội là hẳn không thể không nể mặt anh."

"Này! Rõ ràng là chúng ta đã làm sai chuyện, anh sao lại coi như không có gì như vậy." Tô Thi Thi nhỏ giọng nói. Cũng không dám đem áo khoác trả lại cho anh, cô tin tưởng Bùi Dịch tuyệt đối làm được.

Hai người lại quý 10 phút, trong phòng mơ hồ có động tĩnh truyền đến, hẳn là Phương Ngọc Hoa đang làm bữa sáng, nhưng mà cánh cửa kia vẫn không có mở ra.

Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch giống như là bị vứt bỏ ở ngoài cửa một dạng. Mặt trời dần dần lên cao, những tia nắng bắt đầu rải trên mặt đất, hàng xóm bốn phía cũng đều thức dậy, thôn lập tức náo nhiệt hẳn lên.

Tô Thi Thi có chút hối hận: "Em đáng ra nên để cho anh đội nón,

hoặc là đeo mắt kính cũng được."

Bùi Dịch bật cười: "Em là sợ anh mất mặt, hay vẫn lại là đang ghen?"

Bùi Dịch nói xong, ánh mắt hữu ý vô ý liếc một phen bên phải. Nơi đó chính đang có một cô gái hơn hai mươi tuổi, hai mắt sáng lên nhìn chăm chăm Bùi Dịch.

Tô Thi Thi sắc mặt đỏ lên, hơi hơi ho khan một tiếng nói: "Em đương nhiên là sợ anh mất mặt!"

"Vậy Bùi phu nhân không cần lo lắng, anh không sợ mất mặt."

"Anh..." Tô Thi Thi chán nản.

Cô đã sớm phát hiện Bùi Dịch người này da mặt dày không phải sao? Cùng anh thảo luận vấn đề này, quả thực là tự tìm mất mặt.

Đúng là - -

Tô Thi Thi hơi chuyển động đầu gối một phát. Quỳ lâu như vậy, thời tiết lại lạnh như vậy, thân thể đều đã đông cứng rồi.

Đúng là Phương Ngọc Hoa hiển nhiên lần này tức giận không nhẹ, đều đã qua 20 phút, vẫn như cũ không có mở cửa để cho bọn họ đi vào.

Lúc này, cửa nhà hàng xóm bên cạnh mở ra rồi. Đi ra ngoài chính là một bà bác hơn sáu mươi tuổi, nhìn thấy trước sân nhà bên cạnh có hai người trẻ tuổi đang quỳ làm cho hoảng sợ.

Bác gái đã chạy tới đem hai người cẩn thận nhìn một phen, đột nhiên chỉ vào Tô Thi Thi nói: "Này không phải Thi Thi sao? Hai người các

con là xảy ra chuyện gì? Mới sáng tinh mơ quỳ ở trong này làm cái gì?"

"Thật là chị Thi Thi sao?" Lúc này, nơi xa cô gái hơn hai mươi tuổi kia cũng hưng phấn mà chạy tới, tuy có vẻ là đối với Tô Thi Thi nói, nhưng mà ánh mắt lại rơi vào trên người Bùi Dịch, "Thì ra thật sự là chị Thi Thi, các người trở về sao?"

"Ha ha, Đúng vậy a..." Tô Thi Thi xấu hổ cười nói, trong lòng chỉ nghĩ muốn khóc.

Xem ra cô vẫn lại là xem nhẹ trình độ tức giận của bà nội cô lần này rồi. Vốn cho là quỳ tầm 15 phút thôi, nhưng mà không nghĩ tới...

Hiện tại tốt rồi, cô cùng Bùi Dịch quả thực là bị người ta xem như khi đứng xem chuyện hay.

"Bùi tiên sinh, em có lỗi với anh rồi." Tô Thi Thi thật có lỗi nhìn nhìn Bùi Dịch. Nhưng mà để cho cô ngạc nhiên chính là, Bùi Dịch thân thể quỳ thẳng tắp, nhưng mà một chút đều đã không thêm để ý đến xung quanh.

Tô Thi Thi trong lòng ấm áp, nếu không bởi vì cô, Bùi Dịch nhất định sẽ không làm được một bước này.

"Chị Thi Thi, vị này chính là anh rể sao? Nghe nói các người ngày hôm qua kết hôn rồi." Cô gái kia ánh mắt vẫn lại là một cái vẻ hướng về trên người Bùi Dịch nhìn ngắm.

Tô Thi Thi xấu hổ cười, trong lòng lại tại nói thầm: "Cô gái, tôi quen biết cô sao?"

Cô quả thật đối với cô gái trẻ trước mặt này không ấn tượng nhiều

lắm, nghĩ tới nghĩ lui cũng chưa nhớ ra cô ta là ai. Đúng là hiện tại chuyện này không sao cả, quan trọng hơn chính là - - đầu gối của cô đau quá, thân thể rất lạnh!

Nếu còn quỳ đi nữa, thật sự sẽ hôn mê đó!

"Hai đứa kết hôn không nói cho bà nội biết sao?" Lúc này vị bác gái kia nhỏ giọng hỏi Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi gật gật đầu, đáng thương tội nghiệp nói: "Bởi vì trước đó chưa quyết định nhất định phải đi đăng ký kết hôn, cho nên chưa kịp nói cho bà nội, cho nên chúng con tới chịu đòn nhận tội rồi."

"Ài, đứa nhỏ này, chuyện này làm quả thật có chút không đúng rồi." Vị bác gái kia trừng mắt nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, nhưng mà nhìn vợ chồng son quý ở đây cũng rất thương cảm.

Bà nghĩ nghĩ, bỗng nhiên quay đầu lớn tiếng hướng vào trong sân hô: "Ta nói các người hai đứa trẻ này mặc ít như thế, trời lại lạnh như vậy, quỳ ở chỗ này sẽ bệnh chết đó!"

"Ai ôi, Thi Thi à, con xem con đi thân thể đều đã phát run, mặt đều đã đông cứng, ta nói con đừng quỳ nữa, nếu còn quỳ nữa sẽ phải vào bệnh viện thật đó!"

"Còn có, ta nói cháu rể à, cậu như thế nào mặc mỗi một cái áo sơ mi vậy? Trời lạnh như vậy, cho dù thân thể tốt đến đâu cũng không chịu nổi đâu!"

Bác gái này cổ họng liền giống như mấy nghệ sĩ xướng kinh kịch một dạng, rầm một phen, gần như muốn đem mọi người trong nhà cái thôn này kêu đến rồi.

Rất nhanh, mỗi cái hộ gia đình đều đã mở cửa sổ ra, nghi hoặc hướng tới nơi phát ra âm thanh này nhìn qua.

Tô Thi Thi cả người đều đã lờ mờ rồi.

Bác gái, người không cần kêu hô lớn tiếng như vậy đâu! Bà nội cô lỗ tai còn không có điếc!

Tô Thi Thi đã không dám nhìn tới sắc mặt Bùi Dịch.

Bùi tiên sinh, anh nhất định phải chống đỡ nha!

Chương 386: Hối hận đến ruột đều đã tái rồi

Tô Thi Thi nghĩ muốn bịt tai che mắt, lấy cái động chui vào.

Hối hận chết cô rồi, hối hận ruột đều đã tái rồi!

Bên cạnh cô, Bùi Dịch mặt cũng có chút u ám. Nếu là đổi lại trước kia, Bùi tiên sinh phỏng chừng đã sớm để cho vệ sĩ đến đây đem này bác gái bịt miệng lại rồi.

Người kêu to hai tiếng để cho bà nội ở trong nhà nghe là được rồi, hà tất la oang oang gọi cho cả thôn xóm đều biết vậy. Lúc này, bên cạnh đã lục tục vây quanh trên dưới mười người, phía sau còn có người tại chạy tới xem náo nhiệt.

Mặt mũi, xem như vớt sạch rồi.

Ngay lúc Tô Thi Thi sắp chịu không được nghĩ muốn lôi kéo Bùi Dịch trốn đi rồi nghĩ cách sau, đột nhiên nghe được phía trước truyền đến một tiếng mở cửa.

Tô Thi Thi tim đập liên hồi, cấp vội ngẩng đầu, chỉ thấy cửa lớn trong nhà thật sự mở ra, nhưng mà vẫn chưa thấy người ra ngoài. Phòng chừng bà nội cô mở cửa liền đi vào.

Tô Thi Thi trong mắt hiện lên quét xuống ý cười, muốn đứng lên, chỉ là thân thể vừa động, mới phát hiện hai chân đã sớm căng đến tê rần, này vừa động thiếu chút nữa để cho cô cảm đầu ngã xuống đất.

Đúng lúc này, bên cạnh duỗi qua một đôi tay, Bùi Dịch đúng lúc đỡ cô.

Tình hình của Bùi Dịch hiển nhiên so với Tô Thi Thi tốt hơn rất nhiều, tuy thân thể có chút lạnh, chân cũng có chút run lên, nhưng cũng không có trở ngại.

Bùi Dịch đứng lên, khom lưng liền ôm lấy Tô Thi Thi, xoay người đối với các cô bắc hàng xóm bên cạnh gật đầu nói một tiếng "Cảm ơn", lập tức đẩy cổng hàng rào trước mặt ra, ôm Tô Thi Thi cũng không quay đầu lại hướng tới bên trong đi đến.

"Tên nhóc này thật không tệ." Vị bác gái kia nhìn bóng lưng Bùi Dịch, ánh mắt cười đến chỉ còn lại có một đường nhỏ, không ngừng hâm mộ.

Nếu là con gái nhà bà cũng có thể tìm được người chồng như vậy, thật là tốt biết bao.

Bà quay đầu nhìn đến một đám người đến xem náo nhiệt, phẩy phẩy tay hướng về phía mọi người cười nói: "Tán tán, Ngọc Hoa vẫn lại là đau lòng hai đứa trẻ này, mọi người nếu là lại ở đây nhìn, đến lúc đó làm cho người ta xuống nước không được."

"Bác Ngô, cổ họng bác có mệt không? Khẩn trương về nhà uống miếng nước đi. Chúng tôi còn tưởng rằng xảy ra chuyện lớn gì, hóa ra là vợ chồng son trâu chọc bác Phương tức giận." Một đám người trâu ghẹo, rất nhanh liền tản đi.

Mới vừa đi vào trong phòng Tô Thi Thi nghe được những lời mấy bác gái kia nói, mặt đỏ núp ở trong lòng Bùi Dịch, một câu cũng không dám nói rồi.

Bùi Dịch cúi đầu nhìn đến bộ dáng này của cô, trong mắt ý cười chớp lóe rồi biến mất, nhưng lúc Tô Thi Thi nhìn qua thời điểm, đã trở thành nghiêm mặt, lườm cô một cái.

Tô Thi Thi tự biết đuối lý, lấy lòng nhỏ giọng nói: "Thật là ngoài ý muốn, em không biết bác gái kia sức chiến đấu mạnh như thế! Bác ấy chắc lúc còn trẻ hát tuồng... Đúng, liền là hát tuồng."

Bùi Dịch nhẹ cười, ôm cô hướng tới trong nhà vừa đi. Ở phòng bếp có động tĩnh truyền đến, hai người lỡ tai lập tức thẳng đứng lên.

"Bà nội." Tô Thi Thi nhìn về phía phòng bếp, muốn tách ra khỏi người của Bùi Dịch.

Bùi Dịch lại ôm cô không cho cô động, đi tới phòng bếp hai bước, đối với bên trong cung kính hô: "Bà nội."

Đợi vài giây, tại trong phòng cái thanh âm gì cũng đều không có.

Tô Thi Thi yên lặng thờ dài, xem ra bà nội cô để bọn họ đi vào, cũng không có nghĩa là không tức giận nữa rồi.

Tô Thi Thi nhẫn cầu xoay một vòng, đột nhiên lớn tiếng hắt hơi một cái.

Tay Bùi Dịch ôm Tô Thi Thi cứng đờ, cúi đầu liếc cô một cái.

Cái hắt xì này cũng quá giả rồi.

Tô Thi Thi ngẩng đầu trừng anh, dùng ánh mắt khiêu khích: "Chẳng thế thì anh làm sao thu được đồng tình?"

Bùi tiên sinh thủ đoạn tranh thủ đồng tình nói thế nào cũng cao minh

hơn Tô tiểu thư. Tỳ như, trước dựa vào việc ở trong đội cảnh sát giao thông chết sống không chịu ra ngoài, cần phải để Tô tiểu thư đi đón.

Đúng là bây giờ, Tô Thi Thi khổ nhục kế hiển nhiên không hiệu quả. Lại đợi vài giây, trong nhà bếp chỉ có tiếng rửa chén, Phương Ngọc Hoa vẫn như cũ không nói gì.

"Trước tắm nước nóng đi." Bùi Dịch nhìn đến Tô Thi Thi lạnh cóng đến nỗi môi đều đã tím tái rồi, ôm cô tiện hướng tới phòng tắm đi đến.

Tô Thi Thi vừa định nói chuyện, đột nhiên hắt hơi một cái, lần này không cần giả vờ, thật sự sắp bị cảm.

Đúng là khi hai người đi vào phòng tắm thời điểm, lại đều đã ngây ngẩn cả người.

Chỉ thấy trong bồn tắm lớn vậy mà đã pha sẵn nước ấm. Lúc này hơi nước dày bốc lên, tia ấm áp kia nháy mắt liền đem hai người vây quanh, Tô Thi Thi hốc mắt trong phút chốc liền đỏ.

Cô biết bây giờ là chính mình làm cho bà nội thương tâm, tuy rằng bà nội cô đang tức giận, vẫn lại là rất yêu thương cô, đau lòng vì cô. Nước nóng này đương nhiên là vì bọn họ hai người mà pha.

Chẳng qua - -

Tô Thi Thi xấu hổ nhìn cái bồn tắm lớn này có thể dung nạp một người, ngẩng đầu lườm Bùi Dịch một cái: "Nếu không, anh tắm trước đi?"

Bùi Dịch không nói một lời, dơ tay mà bắt đầu cởi quần áo của cô.

"Đừng... ở đây cũng không phải ở nhà... Hắt xì!" Tô Thi Thi xoa xoa cái mũi, ngay lúc cô còn đang nói chuyện, áo khoác của chính mình đã sớm bị cởi ra rồi.

Bùi Dịch tay dài, liền đem áo lông của cô cởi xuống.

Tô Thi Thi nóng nảy, khẩn trương nói: "Bản thân em tự cởi, anh cũng nhanh đi tắm rửa đi, nếu lỡ bị cảm thì làm sao bây giờ?"

Tô Thi Thi nói xong, đẩy anh hướng bên cạnh dưới vò hoa sen, đồng thời đi đến cạnh cửa đóng cửa lại.

Bùi Dịch cũng biết đúng mực, lúc này cũng không phải lúc hai người có thể tắm uyên ương.

Hai người rất nhanh tắm rửa sạch sẽ, sau khi mặc quần áo gọn gàng liền đi ra ngoài.

Bên ngoài cũng không có nhìn bóng dáng thấy Phương Ngọc Hoa, nhưng mà trên bàn lại đặt bữa sáng đã nấu xong.

Tô Thi Thi nhìn thấy mũi liền cay cay, không nói một tiếng ngồi đến trên ghế dựa, cúi đầu liền bắt đầu ăn.

Bùi Dịch cũng không nói chuyện, hai người đem bữa sáng ăn đến không còn một miếng, đúng lúc này, Phương Ngọc Hoa xuất hiện rồi.

"Bà nội." Tô Thi Thi trắng xanh một phen từ trên vị trí đứng lên, chân tay luống cuống đứng tại chỗ.

Từ nhỏ đến lớn, bà nội cô gần như chưa từng phát giận với cô, trừ bỏ hai lần, đều đã là vì chuyện cô kết hôn. Lần trước, để cho bà nội

tức giận mấy ngày, bây giờ - -

Tô Thi Thi trong lòng khó chịu cực kỳ, lắp bắp đi đến bên cạnh Phương Ngọc Hoa, muốn nói lại không dám.

Phương Ngọc Hoa nhưng mà nhìn cũng chưa từng nhìn cô liếc mắt một cái, đi đến bên cạnh bàn ăn mà bắt đầu dọn dẹp bát đĩa.

Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch thấy thế, vội vàng đi qua cướp đoạt hạ bát đĩa.

Bùi Dịch nói: "Bà nội, để con làm được rồi."

Anh nói xong liền rất nhanh dọn dẹp xong bát đĩa đi tới phòng bếp, chỉ để lại hai bà cháu nơi đó.

Tô Thi Thi có chút há hốc mồm, bình thường ở nhà, Bùi tiên sinh đúng là đến một đôi đĩa cũng chưa rửa qua, hôm nay đã vậy còn quá chăm chỉ? Lập tức cô phản ứng kịp - - thì ra chính là muốn chạy trốn ha!

Hiện tại tốt rồi, để cho cô một mình đối mặt với cơn tức giận của bà nội, Tô Thi Thi trong lòng run rẩy.

Bà nội cô tuy tính tình dịu dàng, nhưng mà ngoài mềm trong cứng, tính tình lại thật sự ngang ngược. Bằng không năm đó cũng sẽ không cùng Đoàn Kế Hùng ly hôn sau đó một phen tiền cũng khinh thường không muốn, một mình một người sinh sống nhiều năm như vậy.

"Bà nội, con sai rồi." Tô Thi Thi đi đến bên cạnh Phương Ngọc Hoa, thật cẩn thận lắc lắc tay áo của bà.

Phương Ngọc Hoa dơ tay đem tay cô gạt ra, xoay người liền hướng

tới phòng khách đi đến.

Tô Thi Thi vội vàng đi theo, "Bùm" một tiếng quỳ gối ở trước mặt Phương Ngọc Hoa đang ngồi trên ghế sofa, nhưng mà cô vừa quỳ xuống, Phương Ngọc Hoa liền muốn đứng dậy.

Tô Thi Thi vội vàng đứng lên lôi kéo Phương Ngọc Hoa ngồi xuống, chính mình ngồi ở bên cạnh không ngừng cầu xin tha thứ. Nhưng mà bất luận cô nói cái gì, Phương Ngọc Hoa cũng không chịu nói với cô một câu.

Lúc Bùi Dịch rửa xong bát đĩa đi ra, liền nhìn đến vợ của anh đáng thương tội nghiệp ngồi ở bên cạnh bà nội, sốt ruột như vậy đến độ sắp khóc luôn rồi. Đây là anh lần đầu tiên nhìn đến Tô Thi Thi chân tay luống cuống như vậy.

Xem ra bây giờ bà nội là thật sự tức giận.

Bùi Dịch suy nghĩ, đi đến bên ngoài lấy điện thoại ra gọi cho thư ký Vương.

Mấy phút đồng hồ sau, chỉ thấy bốn năm chiếc xe việt dã chạy đến bên ngoài sân. Thư ký Vương xuống xe, mang theo một nhóm người đi đến.

Tô Thi Thi nghe được động tĩnh đứng lên, ngẩng đầu liền nhìn đến thư ký Vương theo người đi đến.

Những người này không phải tay không tới, mỗi người trên tay đều mang theo không ít đồ đạc.

Ngay lúc Tô Thi Thi nhìn đến bọn họ mang đến thứ gì đó khi đó, miệng há thành hình chữ O, trợn mắt há hốc mồm.

Chương 387: Tên phá của

Một đám vệ sĩ mặc tây trang màu đen mỗi người trên tay đều đã mang theo vài hộp gì đó, thậm chí là hai người khiêng một cái thùng, đồng thời hướng tới trong phòng đi tới.

Thư ký Vương đi tuốt ở đằng trước, vốn là cùng Bùi Dịch lên tiếng chào hỏi, nhìn đến Tô Thi Thi, khách khách khí khí kêu một tiếng: "Tổng giám đốc phu nhân."

Tô Thi Thi ngạc nhiên nhìn trên tay bọn họ những cái này hộp đóng gói hộp, quay đầu sững sờ nhìn Bùi Dịch liếc mắt một cái.

Bùi tiên sinh, anh có cần khoa trương như vậy hay không!

Tô Thi Thi trước khi đi chỉ là hỏi Bùi Dịch, trong kho nhà bọn họ còn có lễ vật gì không, mang đến thể hiện thành ý của bọn họ.

Mà lúc này là cái tình huống gì?

Bùi Dịch là đem kho hàng nhà người ta đánh cướp sao? Những thứ này vậy mà để đám vệ sĩ kéo máy xe lễ vật đến đây, mỗi một thứ đều là nhân sâm lộc nhung tổ yến quý giá, thậm chí đến trang sức đều có.

Phương Ngọc Hoa hiển nhiên cũng bị cảnh tượng này làm cho hoảng sợ, Nhưng mà trong lòng còn đang tức giận với cháu gái, bà chỉ là ngồi ở trên ghế sofa, mặt không chút thay đổi nhìn bọn họ, đem mấy hộp lễ vật kia chuyển vào.

Tô Thi Thi yên lặng đi đến bên cạnh Bùi Dịch, cúi đầu cũng không nói lời nào, tùy ý để thư ký Vương bọn họ di chuyển đồ vào.

Chỉ là chuyển vào rồi chuyển, mọi chuyện giống như là cũng có chút không khống chế được rồi.

Tô Thi Thi lặng lẽ lôi kéo tay Bùi Dịch, nhỏ giọng hỏi: "Anh tới cùng đem theo bao nhiêu lễ vật đến đây?"

Phòng khách đều nhanh bị xếp đến chật kín rồi, vậy mà còn không có dừng lại. Tô Thi Thi lặng lẽ nhìn nhìn thần sắc bà nội mình, lão nhân gia hiển nhiên cũng bị cảnh tượng này làm cho hù sợ rồi.

Có tên phá của nào lại cho người ta tặng lễ như vậy không?

Phương Ngọc Hoa cũng là xuất thân gia đình giàu có, ánh mắt từ trước đến nay không sai, thô sơ giản lược phỏng chừng ước tính một phen, lễ vật khắp phòng này phỏng chừng được có chừng trăm vạn rồi.

Nhưng hai đứa cháu này vậy mà còn không có dừng cho người đem đồ vào! Cho dù đang tức giận, lúc này bà cũng có chút không bình tĩnh rồi.

Vài thứ kia lại ăn không hết, liền đặt ở trong này chừng cho đẹp thôi. Đây không phải phá sản sao!

"Không sợ, sẽ đưa đến khi bà nội nguôi giận mới thôi." Lúc này Bùi Dịch để sát vào Tô Thi Thi bên tai, giống như nhỏ giọng, nhưng mà âm thanh nói chuyện lại đầy đủ để cho trong phòng khách mỗi người đều có thể nghe được.

Quả nhiên, Phương Ngọc Hoa vừa nghe đến những lời anh nói, lông

mày cau lại, thật có chút dở khóc dở cười.

Bà đã sớm nghe nói qua tính tình Bùi Dịch, xem ra tiểu tử này là ý định muốn cho chính bà cho bọn nó cái bậc thềm đi xuống.

Trái lại rất đau Thi Thi.

Phương Ngọc Hoa im lặng không nói gì lờm Bùi Dịch một cái, lúc trước nhìn đến vợ chồng son này quỳ ở bên ngoài, Phương Ngọc Hoa quả thật cũng bị hù sợ rồi.

Lúc trước Tô Thi Thi cùng Hà Chí Tường vụng trộm kết hôn, Tô Thi Thi từng ngay ở trước mặt bà quỳ qua, nhưng lúc ấy Hà Chí Tường chết sống không chịu quỳ.

Mà người trẻ tuổi bá đạo giống Bùi Dịch như vậy, lại có thể làm đến một bước này, quả thật làm cho Phương Ngọc Hoa trong lòng kinh ngạc.

Bên kia, thư ký Vương cùng đám vệ sĩ di chuyển đến đầu đầy mồ hôi, bọn họ đã tới tới lui lui chạy đã hơn 10 chuyến rồi, sắp mệt chết. Lúc này nếu đi ra bên ngoài xem một phen, sẽ phát hiện còn có xe liên tục không ngừng hướng nơi này chờ hàng đến.

Thư ký Vương chuyển đồ đến độ sắp hạ đường huyết, âm thầm đánh giá một phen vị lão tổ tông đang ngồi tọa ở trên ghế sofa kia, yên lặng thờ dài.

Quả nhiên là bà nội Tô tiểu thư, khả năng dày vò người khác đến thâm như vậy phỏng chừng là di truyền.

Mắt thấy những cái lễ vật trân quý này sắp chất không nổi trong phòng khách nữa rồi, Phương Ngọc Hoa rốt cục không thể nhin

được nữa, mở miệng nói: "Đủ rồi, đem mấy thứ này ra ngoài hết đi."

"Phù..." Tô Thi Thi nhẹ nhàng thở ra.

"Cái này..." Thư ký Vương cũng nhẹ nhàng thở ra, nhưng anh lại khó xử nhìn Bùi Dịch, thứ này đưa đến đây, làm sao có thể đem về được.

Bùi Dịch nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, sau đó đối với thư ký Vương nói: "Lấy một nửa ra ngoài phân chia cho hàng xóm đi."

Vâng ạ thư ký Vương lập tức gật đầu, mang theo đám vệ sĩ đem đóng lể vật còn ở bên ngoài và trong nhà khiên ra ngoài

Rất nhanh, bên ngoài liền truyền đến các hàng xóm hoan hô.

Các bác hàng xóm lớn tiếng hướng tới trong nhà hô: "Ngọc Hoa, cháu rể của bà thật không tệ! Bà nên bảo cháu gái mình giữ chặt, người đàn ông tốt như vậy rất khó kiếm nha!"

Phương Ngọc Hoa lòng tràn đầy bất đắc dĩ, xem ra chính mình quả thật là quá già rồi. Bùi Dịch này gây chuyện, để cho bà vừa tức lại là buồn cười.

Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch thấy thế, vội vàng đi đến trước mặt Phương Ngọc Hoa, đồng thời quỳ gối trước mặt bà.

Phương Ngọc Hoa lập tức ngồi thẳng thân thể, đối với Bùi Dịch đưa tay nâng dậy: "Con mau đứng dậy đi, bọn thuộc hạ của con đều đã ở đây, bộ dạng này làm sao mà để người ta nghe theo được chứ."

"Chúng con đã làm sai chuyện, đây là cần phải vậy." Bùi Dịch trầm giọng nói.

Phương Ngọc Hoa sa sầm mặt, thấp giọng quát nói: "Lời nói của ta mặc kệ phải không? Đứng dậy!"

Vâng ạ Bùi Dịch bắt đắc dĩ, đành phải đứng lên. Đúng là lúc này cũng không dám đi kéo Tô Thi Thi, hiển nhiên bà nội cơn giận còn chưa tan, Tô Thi Thi lần này quỳ là tránh không được rồi.

Tô Thi Thi lúc này trong lòng lại ấm áp, bà nội cô tới cùng là đau lòng vì cô, làm như vậy chẳng qua là không muốn để cho cô về sau ở trước mặt Bùi Dịch khó xử mà thôi.

Tô Thi Thi giữ chặt tay Phương Ngọc Hoa, đáng thương tội nghiệp nói: "Bà nội, con lần này thật sự biết sai rồi, nhưng mà là có nguyên nhân, người nghe con giải thích có được hay không?"

Phương Ngọc Hoa bây giờ không bỏ tay Tô Thi Thi ra, nhưng cũng không có nói chuyện, chỉ là mặt trầm xuống nhìn cháu gái.

Tô Thi Thi khẩn trương giải thích nói: "Vốn chúng con không tính toán sớm như thế đi đăng ký kết hôn, nhưng lúc trước xuất hiện một chút chuyện, con... Con ngày đó đặc biệt loạn, Bùi Dịch lại bị bắt giam ở cục cảnh sát, con sau khi nộp tiền bảo lãnh anh ấy ra, liền trực tiếp cùng anh ấy đi dân chính cục."

"Bà nội, lúc ấy, chúng con một ngày một đêm không ngủ, đầu óc tất cả đều là mông muội, cho nên liền quên nói cho người, người không nên tức giận có được hay không? Con lần sau nhất định trước tiên sẽ nói cho người biết, người không cho con kết hôn, con tuyệt đối không kết hôn!"

"Đứa nhỏ này, cái gì lần sau, nói bậy bạ gì đó?" Phương Ngọc Hoa bị lời Tô Thi Thi nói biến thành dở khóc dở cười.

Bên cạnh Bùi Dịch sắc mặt cũng đen.

"Cái kia... Nói sai... Nói sai... Ha ha..." Tô Thi Thi khóc không ra nước mắt.

Xong đời, sau khi trở về khẳng định sẽ bị Bùi tiên sinh ngược chết, may mà Bùi Dịch lúc này cực kỳ nể mặt cô, đối với Phương Ngọc Hoa nói: "Bà nội, người yên tâm, con nhất định sẽ tốt đối với Thi Thi, tuyệt đối sẽ không để cho cô ấy ly hôn với con!"

Bùi Dịch nói xong lời cuối cùng mấy chữ kia, nghiêng răng nghiêng lợi, âm thầm quay đầu trừng mắt nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái.

Cô gái này cũng dám nói lần sau, xem anh là người chết sao?

"Hai đứa... Ai!"

Phương Ngọc Hoa thờ dãi, đem Tô Thi Thi từ trên mặt đất kéo lên, để cho cô ngồi ở bên cạnh mình vỗ vỗ tay cô, có chút bất đắc dĩ nói: "Bà nội tức giận cũng không phải bởi vì các con không nói cho ta biết liền kết hôn, các con kết hôn bà nội vui mừng vẫn không kịp."

"Nhưng mà Thi Thi con không nên dối, kết hôn cũng không phải việc nhỏ, các con làm sao có thể qua loa liền quyết định như vậy rồi hả?" Phương Ngọc Hoa nói xong quay đầu nhìn về phía Bùi Dịch, trực tiếp nói, "Mẹ con không đồng ý hôn sự của hai đứa đứng không? Các con bây giờ kết hôn chính là vì muốn chọc giận cô ấy đi?"

"Bà nội..." Tô Thi Thi cắn môi, lại phản bác không được. Tuy cô đã sớm quyết định chuyện sẽ cùng Bùi Dịch kết hôn, nhưng mà bây giờ quả thật là vì tức Nhậm Tiểu Vi mới quyết định vội vã như vậy.

"Bà nội, chuyện này là do con sai," Bùi Dịch đối với Phương Ngọc

Hoa nói, "Là con không xử lý tốt mọi chuyện với mẹ mình."

"Cháu ngoan, chuyện này không trách con được," Phương Ngọc Hoa thở dài, suy nghĩ tựa hồ có chút bay xa, "Mẹ con không thích Thi Thi cũng là có nguyên nhân, dù sao liền tính con bé cùng Đoàn gia đoạn tuyệt quan hệ, nhưng máu huyết trên người nói vẫn là dòng máu Đoàn gia. Đoàn gia năm đó có lỗi với Bùi gia các người, để cho mẹ con chịu nhiều ủy khuất như vậy, cô ấy hiện tại đương nhiên không chấp nhận Thi Thi làm con dâu của mình."

Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch nghe được lời của Phương Ngọc Hoa nói, vẻ mặt lập tức nghiêm túc lên.

Tô Thi Thi nhìn Bùi Dịch liếc mắt một cái, sau đó hỏi Phương Ngọc Hoa nói: "Bà nội, người có phải hay không biết chuyện năm đó?"

Điện thoại hết pin ngủ quên, quên luôn up truyện

Chương 388: Mẹ con cùng Hồ gia có quan hệ

Trong phòng khách lập tức trầm mặc tiếp xuống, không biết vì cái gì, nhiệt độ không khí tựa hồ cũng so với vừa rồi thấp hơn một chút

Từ lúc Tô Thi Thi bọn họ quỳ xuống, thư ký Vương cũng đã mang theo đám vệ sĩ kia đi ra ngoài, lúc này trong phòng khách chỉ có bà cháu ba người bọn họ.

Phương Ngọc Hoa trầm mặc một hồi, mới chậm rãi nói: "Chuyện năm đó ta cũng không phải quá rõ ràng, nhưng mà nguyên nhân gây ra, là vì bốn gia tộc hợp tác một cái hạng mục bất động sản."

Bà nói xong nhìn về phía Bùi Dịch: "Khi đó con đã mười tuổi, hẳn là cũng nhớ rõ một số chuyện đi? Cha con chính là Thiết Kế Sư chính của cái hạng mục năm đó."

Bùi Dịch lòng chột chộn rộn, thận trọng gật đầu: "Con biết. Cha con về sau gặp chuyện không may, liền là vì cái công trình kia."

"Cháu ngoan, " Phương Ngọc Hoa vỗ vỗ tay Bùi Dịch, trầm giọng nói, "Cha con là bị oan uổng. Khi đó ta cùng Đoàn Kế Hùng còn chưa có ly hôn, ta cũng là một lần vô ý nghe ông ta cùng thư ký của ông ta nói đến chuyện này, nhưng mà không có chứng cứ. Cháu ngoan, xin lỗi, bà nội bắt lực."

"Bà nội, chuyện này không trách người." Bùi Dịch chậm rãi lắc đầu, "oan có đầu nợ có chủ, con hiểu rõ ý tứ của người. Chuyện đời trước cùng hậu bối không có liên quan. Con chỉ là muốn đòi lại cho

cha mình một cái trong sạch."

"Cháu ngoan, con có thể nghĩ như vậy, bà nội cảm ơn con." Phương Ngọc Hoa lúc này mới có khế cười.

Trước đó bà biết được Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch kết hôn, nếu nói bà tức giận, không bằng nói là đang lo lắng mục đích Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi kết hôn.

Trước đó bà cố ý tức giận, cũng chẳng qua là muốn thăm dò lòng Bùi Dịch một phen, hiện tại bà đã không có gì lo lắng nữa rồi.

Bà kéo tay Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi, đưa tay của bọn họ chồng lên để cùng một chỗ, cười nói: "Các con phải nhớ kỹ, bất luận đời trước xảy ra chuyện gì, cuộc sống này là của các con, đừng cho người khác ảnh hưởng đến chính mình."

"Bà nội, chúng con biết rõ." Tô Thi Thi nhẹ giọng nói.

Trước đây cô vẫn muốn thay mẹ cùng bà ngoại báo thù, muốn hủy đi Đoàn gia, đúng là trải qua công việc bề bộn như vậy, có một số việc đã sớm xem phai nhạt.

"Bùi Dịch, ta còn có một việc phải nhắc nhở con." Phương Ngọc Hoa đột nhiên sắc mặt một nghiêm trang, đối với Bùi Dịch nói.

Bùi Dịch lập tức ngồi thẳng người, nghiêm trang gật gật đầu: "Người cứ nói."

Phương Ngọc Hoa nói: "Mẹ con không thích Thi Thi, tuy về tình có thể tha thứ, nhưng mà con bé hiện tại dù sao đã là vợ của con, con phải bảo vệ thật tốt con bé, biết không?"

"Bà nội, Bùi Dịch làm đã tốt rồi lắm. Anh ấy bị kẹt ở giữa con cùng mẹ anh ấy, vốn đã cực kỳ khó xử rồi, người không cần gây áp lực cho anh ấy." Tô Thi Thi vội vàng nói.

Bùi Dịch vì cô làm rất nhiều việc, trong lòng cô rất rõ ràng. Thời gian này Bùi Dịch đã rất khó xử, cô thật sự không nghĩ muốn anh lại có bất luận cái ủy khuất gì nữa.

Phương Ngọc hoa không nghĩ tới cháu gái nhà mình lại đột nhiên chen vào nói, sững sốt một lúc sau giật mình cười nói: "Đúng là cháu gái lớn rồi, gả đi là chỉ biết có mỗi chồng mình thôi, nhanh như vậy liền thay nó nói chuyện, được rồi, biết đau lòng cho chồng cũng là chuyện tốt."

"Bất quá, Thi Thi, bà nội cũng không muốn nhìn thấy con chịu bất luận cái ủy khuất gì. Nếu thật sự không thể nhịn được nữa, như thế cũng không cần phải nhịn nữa." Lúc Phương Ngọc Hoa nói một câu sau cùng, tăng khí thế vài phần rồi đột nhiên chuyển lệ.

Những thứ này đương nhiên là nói cho Bùi Dịch nghe. Bùi Dịch ở một bên khiêm tốn gật đầu, đảm bảo sẽ chăm sóc tốt Thi Thi.

Tô Thi Thi nghe được hốc mắt ướt át, vừa khóc vừa cười.

Thấy cái cục diện rối rắm này rốt cuộc đã chuyển biến tốt lên, Phương Ngọc Hoa cũng không có giữ bọn họ lại, nhìn một phòng lễ vật nói: "Đem mấy thứ này đi về, các con cũng liền trở về đi, ta biết các con bây giờ còn có rất nhiều chuyện bận rộn."

"Bà nội, người theo chúng con cùng trở về có được hay không. Để cho một mình người ở tại chỗ này, con rất lo lắng." Tô Thi Thi lôi tay kéo Phương Ngọc Hoa không chịu buông ra.

Phương Ngọc Hoa nghĩ nghĩ nói: "Ta ngày mai muốn đi tham gia tiệc sinh nhật của một người bạn cũ, sau đó các con hãy phái người tới đón ta đi, không cần chính mình đến đây."

Bà nói xong nhìn về phía Bùi Dịch: "Con hai ngày này không nghỉ ngơi tốt, trở về nghỉ ngơi thật tốt, đừng cố chịu đựng mà hủy hoại thân thể."

"Con sẽ chú ý." Bùi Dịch gật đầu.

Tô Thi Thi nghe được bà nội nguyện ý theo chân bọn họ trở về, lập tức nhẹ nhàng thở ra, cũng không kiên trì phải ở lại chỗ này.

Lúc Phương Ngọc Hoa đưa bọn họ ra ngoài, đột nhiên nhớ tới cái gì, đem Bùi Dịch kêu đến bên cạnh nhỏ giọng nói: "Người của Hồ gia có phải vẫn quản các con hay không?"

Bùi Dịch sững sốt, lập tức liền gật gật đầu.

Phương Ngọc Hoa thở dài, hạ giọng nói: "Có một số việc tuy không thích hợp do ta nói ra, nhưng mà ta không nói, khả năng sẽ cho tạo thành phiền toái càng lớn hơn cho các con nữa. Bà nội liền ở trong này nhắc nhở con một câu, mẹ con hẳn là muốn hủy đi toàn bộ Đoàn gia, vì Thi Thi, con chú ý nhiều một chút. Kia dù sao, cũng có một phần tâm huyết của mẹ cùng nhà bà ngoại của con bé."

Bùi Dịch gật đầu: "Người yên tâm."

"Cháu ngoan, con vẫn lại là không hiểu rõ lời của ta nói. Ý của ta là, con chú ý một chút quan hệ của mẹ con cùng Hồ gia." Phương Ngọc Hoa nói xong, liền đối với Bùi Dịch nói, "Được rồi, các con trở về đi."

Bùi Dịch sững sốt một phen, còn không có tiêu hóa được tin tức

trong lời nói Phương Ngọc Hoa, nhưng cũng không có tiếp tục hỏi thêm, xoay người hướng tới Tô Thi Thi đi đến.

Tô Thi Thi lại cùng Phương Ngọc Hoa nói nói mấy câu, mới lưu luyến không rời đi về trên xe. Tô Thi Thi liên tiếp nhìn Bùi Dịch liếc mắt, nghĩ muốn muốn hỏi điều gì, mà lại không biết có nên hay không hỏi.

Bùi Dịch bị cô nhìn đến nổi trong lòng ngứa ngáy, nhìn về phía trước, trầm giọng nói: "Muốn hỏi liền hỏi."

Tô Thi Thi nuốt một ngụm nước bọt, nhỏ giọng hỏi: "Bà nội vừa rồi đã nói gì với anh rồi hả?"

Bùi Dịch quay đầu, nhìn Tô Thi Thi ngoắc ngón tay: "Muốn biết sao?"

Tô Thi Thi vội vàng gật đầu.

Bùi Dịch khóe miệng nhếch lên: "Lấy lòng anh, anh sẽ nói cho em biết."

"Dẹp đi!" Tô Thi Thi mắng một câu, người này liền chỉ biết dùng tới duy nhất chiêu này.

Cô quay đầu thờ phì phì trừng mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, không nghĩ để ý anh rồi.

Bùi Dịch lại âm thầm nhẹ nhàng thở ra, nếu cô gái nhỏ này tiếp tục hỏi tới, anh đương nhiên sẽ không giấu diếm cô, nhưng mà có một số việc hiện tại anh cũng chưa xác định rõ ràng, anh không nghĩ muốn để cho Tô Thi Thi lo lắng.

Chỉ là nghĩ tới câu nói sau cùng kia của bà nội, Bùi Dịch mày nhíu lại.

"Mẹ cùng Hồ gia có quan hệ?" Con người Bùi Dịch hiện lên một đạo u quang.

Xem ra, năm đó thật sự có rất nhiều chuyện anh không biết.

Mà Bùi Dịch sau khi trở về, liền để cho Tần Phong bắt đầu điều tra chuyện này.

Bởi vì trước không nghỉ ngơi tốt, Tô Thi Thi sau khi trở về liền đi tắm bổ nghỉ ngơi, mà Bùi Dịch lại là trước đến bệnh viện một chuyến, thăm hỏi Nhậm Tiểu Vi, thấy mẹ mình không có trở ngại, mới đón Đoàn Tĩnh Đồng trở về nghỉ ngơi.

Sau đó, Tô Thi Thi lại đi làm rồi.

Hôm nay cô đã chính thức trở thành Bùi phu nhân, làm con người mới, đương nhiên muốn đem bánh kẹo cưới đến công ty. Tô Thi Thi ngày đầu tiên đến công ty thời điểm, bị một đám người vây quanh nén giận đã lâu, nói cô trước đó không nói cho bọn họ biết.

Tổng Trọng Hạo thậm chí một cái vẻ hỏi cô khi nào thì cử hành hôn lễ, Tô Thi Thi chỉ nói bọn họ tạm thời còn không có tính toán.

Nói đùa, cô cùng Bùi Dịch đăng ký kết hôn, đã đem Nhậm Tiểu Vi tức đến phải vào bệnh viện, chuyện này nếu là lập tức cử hành hôn lễ, còn không đem bà tức chết sao.

Tô Thi Thi đương nhiên cũng có chừng mực, không dám lại tiếp tục trêu chọc mẹ chồng tức giận.

Chỉ là ngày hôm sau khi cô đến Sunshine đi làm, lại phát hiện công ty đến đây một người khách, người kia chính là Đức An.

Đức An cùng Tống Trọng Hạo quả thực giống như là hình với bóng không thể tách rời, mặc kệ Tống Trọng Hạo đi tới chỗ nào, Đức An cũng theo tới chỗ đó, sau cùng Tống Trọng Hạo không thể không trốn vào văn phòng Tô Thi Thi.

Ngay từ đầu Đức An không dám tùy tiện tiến vào, đến sau cùng thật sự không nhịn được, kiên trì vọt tới trong văn phòng Tô Thi Thi.

"Hạo Hạo, anh lần trước lúc nhờ tôi giúp anh, đúng là nói chỉ cần chuyện tôi yêu cầu nhất định đồng ý nha, hiện tại không phải chỉ bảo anh đi giúp ta theo đuổi phụ nữ sao, anh như thế nào có thể ra sức khước từ!"

Đức An vừa tiến đến liền ai oán nhìn Tống Trọng Hạo, lời nói bắn liên hồi: "Vị Trạm tiểu thư kia bây giờ còn độc thân, tôi theo đuổi cô ấy cũng là vì dân trừ hại, anh không biết thôi, hiện tại tất cả nhân viên công ty Phi Tầm đều đang truyền tai nhau nói vị Trạm tiểu thư kia đối với Bùi tổng có ý..."

Đức An nói một nửa, đột nhiên nhìn đến Tống Trọng Hạo đang hướng hấn một cái vè nháy mắt, hấn cuống quít bụm miệng, cứng ngắc quay đầu nhìn về phía Tô Thi Thi: "Tôi... Vừa rồi cái gì cũng chưa nói!"

Chương 389: Coi người vợ như cô là đồ Trang trí....

Trong văn phòng hình như là bị người ta hất một thùng nước đá, trong phút chốc nhiệt độ giảm xuống âm độ, đến không khí đều bị ngưng đọng rồi.

Đức An vè mặt cầu xin cứu mạng nhìn Tống Trọng Hạo.

Mà Tống Trọng Hạo còn lại là từ trên chỗ ngồi nhảy dựng lên, nghĩ muốn chạy trốn.

"Đứng lại!" Tô Thi Thi đứng lên, cười như không cười nhìn hai người bọn họ, "Cùng tôi nói một chút về vị Trạm tiểu thư kia."

"Cái kia... Cũng không có gì đáng nói, chỉ là một cô gái thôi, bộ dáng giống như có phần xinh đẹp." Tống Trọng Hạo cười ha ha, trong lòng đã hận chết Đức An.

Anh ta liền biết cái tên mồm rộng này sớm hay muộn cũng gây ra chuyện xấu. Người này trừ bỏ chuyện thiết kế không quá xảy ra sai sót, phương diện khác cũng thật cùng bà tám một dạng.

"Thi Thi, chúng ta xem như bạn tốt đi?" Đức An đôi má quất thẳng tới co giật, lấy lòng nhìn Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi quanh tay trước ngực, dù bận vẫn ung dung nhìn hắn: "Có phải bạn bè hay không vậy thì phải xem thái độ của anh rồi."

Đức An xin khoan dung nói: "Cô để tôi đi đi, nếu như bị Bùi tổng biết,

tin tức này là từ miệng của tôi nói ra..."

"Ngậm miệng!" Tống Trọng Hạo một cước đạp qua, sau đó đối với Tô Thi Thi lo lắng nói, "Em đừng nghe anh ta nói bậy, chuyện này Bùi tổng cũng không biết, đều là chính anh ta ở bên cạnh tự mình suy đoán thôi."

"Được, em không tức giận, các người trước nói cho em biết đến cùng là chuyện gì xảy ra, đem chuyện các người biết nói rõ tình huống cho em biết trước. Cái khác em sẽ chính mình tìm hiểu rõ ràng." Tô Thi Thi thở dài, ôn nhu lời nói nhỏ nhẹ dụ dỗ.

Tống Trọng Hạo kỳ quái nhìn cô: "Sur mọii, em vậy mà không tức giận? Em hẳn là nghe nói qua chuyện của vị Trạm tiểu thư kia rồi?"

"Là mối tình đầu của chồng em đúng không?" Tô Thi Thi giống như bình tĩnh nói, kỳ thật trong lòng đã sớm như sóng lớn đang quay cuồng, rất không ra tư vị gì.

"Thì ra em đều đã biết rồi?" Tống Trọng Hạo nhất thời nhẹ nhàng thờ ra, lúc này mới đem mọi chuyện từ đầu chí cuối mà bọn họ biết đều nói một lần.

"Chuyện cụ thể nói tụi anh cũng không biết. Anh chỉ biết vị Trạm tiểu thư này hiện tại là con gái nuôi của vị quả phụ quý tộc. Mà vị quý tộc quả phụ kia, cũng chính là tổng giám đốc công ty Phi Tầm."

"Nghe nói bây giờ Phi Tầm cùng Bùi tổng hợp tác chính là vì quan hệ với vị Trạm tiểu thư kia. Bây giờ, Trạm tiểu thư tự mình đến đây, trên danh nghĩa là nói vì chuyện hợp tác công việc, trên thực tế mục đích là gì ai cũng không biết."

Tống Trọng Hạo nói tới đây, khuyên Tô Thi Thi nói: "Sur mọii, em

đừng nghĩ nhiều. Một cái công trình lớn như vậy, người nào cũng đều muốn tới giành một phần, Phi Tầm cùng Bùi tổng hợp tác cũng là có duyên. Bởi vì về phương diện kiến trúc, Bùi tổng kỹ thuật hiện là đứng đầu toàn cầu. Nếu là những công ty khác biết năng lực thật sự của anh ta, đều nghĩ muốn muốn cùng anh ta hợp tác, cho nên những cái tin đồn này bất quá cũng chỉ là tin đồn mà thôi."

"Mà vị Trạm tiểu thư kia, dù sao cũng là bạn gái trước rồi. Em hiện tại cùng Bùi tổng đã kết hôn, sẽ không cần nghĩ nhiều, miễn cho ảnh hưởng đến tình cảm giữa hai người." Tống Trọng Hạo những lời này nói cực kỳ đúng trọng tâm.

Anh là thật tâm vì sự muội của mình mà lo lắng, bởi vì anh ta so với người khác hiểu Tô Thi Thi rất rõ, vị sự muội này dù có tức giận trong mắt cũng không thể nào nhìn ra được hạt cát, anh chỉ sợ Tô Thi Thi trong cơn tức giận cùng Bùi Dịch giận đối.

Đương nhiên anh càng sợ Bùi Dịch biết bọn họ nói lung tung, xử bọn họ. Suy nghĩ đến thủ đoạn Bùi tổng trả thù người khác, Tống Trọng Hạo cùng Đức An cũng nhin không được run run một phen.

"Vậy chuyện Đức An tiên sinh muốn theo đuổi Trạm tiểu thư..." Tô Thi Thi đánh giá Đức An, không biết hẳn là thật sự muốn theo đuổi Trạm Dẫn Lan, hay lại vẫn là vì giúp cô.

Đức An lập tức nói: "Yểu Diệu Thục Nữ, Quân Tử Hảo Cầu. Vị Trạm tiểu thư kia nghe nói tính tình thẳng thắn, là mẫu người mà tôi thích."

"Được rồi, vậy chúc Đức An tiên sinh thành công, nếu có cần gì, tôi cũng sẽ hỗ trợ." Tô Thi Thi híp mắt, cười giống tiểu hồ li.

Đức An không biết như thế nào, thân thể mạnh run run một phen,

cảm thấy được lúc này Tô Thi Thi so với Bùi Dịch vẫn còn nguy hiểm hơn.

Nháo động một hồi như vậy, Tống Trọng Hạo cũng không dám lại ở trong văn phòng Tô Thi Thi tị nạn nữa, bị Đức An tóm đi tới.

Đợi cho sau khi hai người ra ngoài, tươi cười trên mặt Tô Thi Thi đã từ từ biến mất.

Trạm Dẫn Lan ba chữ kia, đối với cô cùng Bùi Dịch mà nói, đều có ý nghĩa hoàn toàn khác nhau.

"Bùi Dịch, anh có biết người đó trở lại chưa?" Tô Thi Thi thì thào tự hỏi.

Cô cầm lấy điện thoại muốn gọi hỏi Bùi Dịch, nhưng mà lúc cô đang bấm dãy số kia, lại mạnh thoát ra đi.

Trong lòng tựa hồ phiền muộn không thôi, cô không cam lòng cứ như vậy hỏi anh. Nhưng mà không hỏi cho ra lẽ, vướng mắc trong lòng này càng là cô thêm khó chịu.

Tô Thi Thi không khỏi có chút phiền não, nếu là cô gái khác, Tô Thi Thi cũng không thèm để ý. Nhưng người kia dù sao cũng là mối tình đầu của Bùi Dịch, là cho anh đoạn thời gian tốt đẹp nhất yêu người kia.

Cô đã từng nghe người ta nói rằng, đàn ông đối với mối tình đầu cảm giác đều đặc biệt, rất nhiều người thậm chí cả đời đều đã không quên được.

Tô Thi Thi cũng không phải một người rộng lượng, cô tin tưởng Bùi Dịch, cũng không có nghĩa là cô sẽ không ăn dấm chua.

"A, phiền chết rồi." Tô Thi Thi ôm đầu, trong phút chốc không biết nên làm cái gì bây giờ.

Mãi đến tan tầm, cô vẫn chưa xác định rõ ràng. Bởi vì trong lòng phiền muộn, cô cũng không để cho Bùi Dịch tới đón, muốn chính mình trước bình tĩnh một chút.

Hôm nay cô đột nhiên rất muốn ngồi xe công cộng, khi cô còn không có quen biết Bùi Dịch trước đây, lúc rời khỏi Đoàn gia luôn là tay làm hàm nhai, đi làm đều là ngồi xe công cộng.

Ngồi ở xe vị trí cuối của xe công cộng, nhìn hành khách từ trên xuống dưới, xem cảnh vật thành thị bên ngoài cửa sổ xe, có đôi khi sẽ cho người một loại cảm giác đặc biệt.

Đó là một loại cảm giác tang thương mà lại cực kỳ nhạt nhẽo, làm cho người ta tựa hồ có thể lập tức hiểu được tình người nóng lạnh.

Cách cao ốc Ngôi Sao hai trăm mét, liền có một cái trạm xe buýt, Tô Thi Thi cầm túi xách không nhanh không chậm đi qua, ngay lúc cô liền đi đến trạm xe buýt, bỗng nhiên có người gọi cô lại.

"Tô tiểu thư."

Bước chân Tô Thi Thi ngừng một trận, mày theo bản năng nhú một phen, âm thanh này tựa hồ có chút quen thuộc.

Cô chậm rãi xoay người, khi thấy người tới khi đó, rõ ràng sửng sốt một phen: "Lưu tiểu thư?"

Cô không nghĩ tới tới người kia vậy mà chính là Lưu Dĩnh Tuệ. Cái người này đã từng làm tiểu tam của cha ruột cô, đã biến mất một

đoạn thời gian rất dài, không nghĩ tới hôm nay lại ở chỗ này gặp nhau.

"Ô tiểu thư còn nhớ rõ tôi không?" Lưu Dĩnh Tuệ đi đến trước mặt Tô Thi Thi, hướng về phía cô cười cười.

Sắc mặt của cô ta nhìn qua cũng không phải quá tốt, nhưng so với lần trước mất đi đứa bé khi đó đã tốt lên rất nhiều.

Lưu Dĩnh Tuệ đi đến Tô Thi Thi trước mặt, cười nói: "Có thể tìm một chỗ nói chuyện hay không?"

Tô Thi Thi cũng không có đồng ý, chỉ là lẳng lặng nhìn cô.

"Ô tiểu thư, cô đừng hiểu lầm, kỳ thật tôi cũng không có chuyện khác, chỉ là muốn trước khi rời đi, đến đây chào từ biệt một tiếng với cô."

Tô Thi Thi kinh ngạc: "Cô phải rời khỏi nơi này rồi hả?"

Lưu Dĩnh Tuệ quay đầu nhìn một phen bốn phía, trong mắt hơn một tia mờ mịt: "Đúng vậy, nơi này đã không có chuyện gì muốn lưu luyến nữa, không rời đi còn muốn ở làm cái gì?"

"Thôi, liền ở trong này cùng cô nói mấy câu đi, có thể trước khi rời đi tới nói với cô từ biệt một tiếng, tôi cũng thỏa mãn rồi."

"Lưu tiểu thư, chuyện trước kia đã qua liền buông bỏ đi." Tô Thi Thi thở dài.

Lưu Dĩnh Tuệ hiện tại lại rơi vào kết cục này, cũng là do cô ta gieo gió gặt bão, cô tin tưởng Lưu Dĩnh Tuệ cũng nghĩ thông suốt rồi.

Lưu Dĩnh Tuệ gật đầu: "Ô tiểu thư, cảm ơn cô lúc trước đã cứu tôi, nếu không có cô, tôi ngay cả mạng sống cũng không còn có, hiện tại chẳng qua là mất đi tư cách làm mẹ, đây là kết cục mà tôi phải chịu."

"Trải qua một lần này, rất nhiều chuyện đều đã suy nghĩ cẩn thận, người sống không nên làm chuyện hại chính mình. Nghe nói cô cùng Bùi tiên sinh kết hôn, chúc mừng các người, tôi tin tưởng các người sẽ hạnh phúc..."

Tô Thi Thi sững sờ đứng tại chỗ, mãi đến khi Lưu Dĩnh Tuệ đi thật lâu rồi, cô mới phản ứng kịp. Cô hít vào một hơi, đột nhiên trong lúc đó như là có thứ gì đó suy nghĩ cẩn thận rồi.

"Đúng vậy, người sống không nên làm chuyện hại chính mình, mình hà tất phải tự tìm phiền não? Có cái gì không thể hỏi?" Tô Thi Thi âm thầm hạ quyết tâm, lấy điện thoại ra trực tiếp gọi cho Bùi Dịch.

"Mau đến đây đón tôi, lão nương có chuyện muốn hỏi anh!"

Hừ! Mối tình đầu đều đã tìm tới cửa, người đàn ông này thậm chí ngay cả gợi ý nói ra cũng không làm, coi người vợ như cô là đồ trang trí sao?!

Máy tính hư rồi, tâm như tro tàn, cõi lòng giông tố

Chương 390: Thật đáng sợ

"Lão nương?" Bùi Dịch nắm di động lông mày nhú lại, muốn nói chuyện, Tô Thi Thi đã cúp điện thoại.

Trong mắt anh hiện lên quét xuống ý cười, khuôn mặt vốn dĩ nghiêm túc khoảnh khắc trong lúc đó nhu hòa rất nhiều.

Bên cạnh, một phòng nhân sự cấp cao của công ty nhìn đến Bùi Dịch trên mặt tươi cười, một đám tròng lớn mắt, liền cùng gặp quý một dạng.

Thư ký Vương ghé sát vào Bùi Dịch bên cạnh nhỏ giọng một tiếng: "Bùi tổng?"

"Uh"m." Bùi Dịch để điện thoại di động xuống, sắc mặt nhàn nhạt, giống như là vừa rồi chuyện gì cũng chưa phát sinh qua một dạng, trấn định nói, "Tiếp tục họp."

Vừa rồi nói đến một nửa đột nhiên bị cắt ngang, giám đốc thị trường, lập tức bắt đầu tiếp tục giảng giải phương án.

Chỉ là tất cả mọi người có chút thất thần, đều đã đoán ra cái cuộc điện thoại vừa rồi hẳn là tổng giám đốc phụ nhân gọi tới, tổng giám đốc của bọn họ cũng chỉ có đối với Tô Thi Thi mới có thể ôn nhu như vậy.

Mà Bùi Dịch sau khi cúp điện thoại xong, cả người liền tiến trở lại trạng thái nghiêm túc. Giống như là vừa rồi nụ cười ôn nhu kia, là mọi người ảo giác mà thôi.

Hội nghị cũng không có tiếp tục bao lâu, vốn cũng đã là thời gian tan tầm, mười mấy phút đồng hồ sau, Bùi Dịch liền tuyên bố tan họp. Chính mình trực tiếp rời khỏi phòng họp, liền vào thang máy, đến đồ đạc cũng đều không thèm thu dọn liền đi thẳng đến bãi đỗ xe.

Điều này làm cho thư ký Vương đi theo anh nhiều năm như vậy trực tiếp trợn tròn mắt, vừa rời tổng giám đốc phu nhân tới cùng nói cái gì, tổng giám đốc sao lại vội vàng như thế?

Bùi Dịch quả thật có chút sốt ruột, chính mình lái xe trực tiếp trở về Thi Dịch.

Khi về đến nhà, Tô Thi Thi cũng không có giống như trước đây đứng ở cửa đón anh.

Bùi Dịch tim đột nhiên nhảy một phen, đột nhiên có chút khẩn trương hẳn lên.

"Cô gái nhỏ này không phải thật sự muốn cùng mình tính sổ đi?" Bùi Dịch trong lòng có chút không yên, đúng là vừa rời nghe ngữ khí trong lời nói của Tô Thi Thi, hình như cũng không giống như là đang tức giận.

"Tới cùng là chuyện gì?" Bùi Dịch âm thầm lờm quẩn gia đang ra chào đón mình một cái.

Quản gia bị anh nhìn như vậy có chút khó hiểu, nghĩ nghĩ, đối với anh nói: "Tiên sinh, hôm nay phu người tâm trạng rất tốt, tự mình xuống bếp."

"Tự mình xuống bếp?" Bước chân Bùi Dịch liền ngừng lại, không biết như thế nào, mà lại so với vừa rời càng khẩn trương hơn rồi.

Thì ra Tô Thi Thi xuống bếp, anh đáng ra nên vui mừng. Nhưng mà kết hợp với cú điện thoại lúc nãy Tô Thi Thi gọi cho kia, Bùi Dịch trong lòng liền không bình tĩnh rồi.

Nhưng Bùi tiên sinh trên mặt vẫn như cũ vô cùng nghiêm trang, hoàn toàn nhìn không ra bất luận cái khác biệt gì. Sau khi để cho quản gia đi xuống, anh liền trực tiếp đến nhà ăn.

"Anh đã trở về? Đi rửa tay là có thể lập tức ăn cơm rồi." Tô Thi Thi vừa lúc bưng một chén canh gà đi tới, nhìn thấy Bùi Dịch, hướng về phía anh nở nụ cười, vừa nói chuyện một bên hướng bàn ăn đi đến.

Bùi Dịch sắc mặt trắng xanh một phen liền ngưng trọng một chút, âm thầm lườm Tô Thi Thi một cái. Thấy cô vợ bé nhỏ nhà anh trên mặt tươi cười không giống như là giả, trong lòng càng thêm nổi lên nghi ngờ.

Anh mặt không đổi sắc đi vào phòng bếp, rửa tay ra ngoài, Tô Thi Thi cùng Tiểu Ưu đã đem bát đĩa sắp xếp xong xuôi.

Tô Thi Thi kéo ghế ra, đối với Bùi Dịch cười nói: "Ngồi xuống ăn cơm đi."

"Anh về rồi? Thi Thi, ăn cơm chị cũng không gọi em!" Tô Thi Thi mới vừa nói xong, Đoàn Tĩnh Đồng liền chạy tới, kéo ra một cái ghế bên cạnh, đặt mông ngồi xuống trên vị trí.

Tô Thi Thi khế tay cậu một cái: "Đi rửa tay ngay, em vừa rồi sờ qua đám chó mà còn dám đến ăn cơm, có biết rất mất vệ sinh hay không?"

"Phiền toái!" Đoàn Tĩnh Đồng thì thầm một tiếng, nhưng vẫn lại là

ngoan ngoãn đứng lên, chạy đến phòng bếp rửa tay.

Bùi Dịch ngồi yên tại chỗ, thân thể có chút cứng ngắc.

Anh là biết Đoàn Tĩnh Đồng cùng Tô Thi Thi quan hệ dạn dĩ rất nhiều, hai người tình cảm rất tốt có đôi khi để cho anh đều cảm thấy ghen tị. Nhưng mà cảm thấy được hôm nay thái độ của Tô Thi Thi thật quá tốt đi, bằng không Đoàn Tĩnh Đồng trực tiếp kêu tên cô, Tô Thi Thi sẽ lập tức xù lông

"Làm sao vậy? Em làm không thể ăn sao?" Tô Thi Thi thấy Bùi Dịch ngồi ở trên vị trí, đến đĩa cũng chưa cầm lên, nhất thời xụ mặt, không vui nhìn anh.

Bùi Dịch liền rùng mình, lập tức cầm đĩa lên gấp một miếng chân giò vào trong bát, đồng thời trong lòng âm thầm nhẹ nhàng thờ ra.

Vừa rồi nhất định là anh ảo giác, cô vợ bé nhỏ của anh lúc nghiêm mặt lên vẫn lại là cực kỳ hung dữ.

Tô Thi Thi ngằm quan sát đến sắc mặt Bùi Dịch, khóe miệng hơi hơi nhếch lên nếu không để ý kỹ sẽ không thể nhận ra, cô đương nhiên biết Bùi Dịch suy nghĩ cái gì, nhưng cũng không có nói ra.

Lúc này Đoàn Tĩnh Đồng rửa tay sạch sẽ liền đi ra ngoài, vừa thấy đến trên bàn đầy đồ ăn, ánh mắt nhất thời sáng: "Thi Thi, nghe nói hôm nay là chính tay chị làm? Quá nhiều thịt, em thích!"

Đoàn Tĩnh Đồng nói xong, liền cầm đĩa duỗi hướng về phía đĩa chân giò.

Tô Thi Thi bóp một phen, đưa tay cản đôi đĩa đang đưa tới của cậu, đem bát chân giò kia đưa đến trước mặt Bùi Dịch. Nói là với Đoàn

Tĩnh Đồng: "Đây là chị đặc biệt làm cho anh trai em, em lại đang giảm béo, không được ăn móng heo!"

"Hừ!" Đoàn Tĩnh Đồng thở phì phì hừ một tiếng, hướng một đĩa rau xanh đặt ở trước mặt mình gấp một chiếc đũa, oán hận bỏ vào trong miệng nhai nhai hai lần, lập tức lại vụng trộm đi gấp một cái chân gà ở hướng khác.

"Bốp!" Lại là một tiếng giòn vang, Tô Thi Thi lại cản đôi đũa đang đưa tới của Đoàn Tĩnh Đồng, đem đĩa chân gà kia đặt tới trước mặt Bùi Dịch, nói như cũ với Đoàn Tĩnh Đồng: "Đây là làm cho anh trai em ăn, hai phần thịt của em hôm nay đã ăn xong rồi, buổi tối ăn thanh đạm một chút."

"Chị! Hừ, các người cả ngày chỉ biết ở trước mặt em ân ân ái ái. Em cũng không phải chó, em không ăn thức ăn cho chó!" Đoàn Tĩnh Đồng tức giận đến cắn răng, nhưng mà anh trai cậu còn ở nơi này, lại không dám cùng Tô Thi Thi cãi nhau. đành phải tiếp tục ngậm miệng ăn cơm.

Trước mặt một đĩa rau xanh, tất cả đều vào bụng của cậu.

Mà hết thảy những chuyện này ở trong mắt Bùi tiên sinh cũng không bình tĩnh được nữa rồi.

Anh thích ăn chân giò không sai, nhưng mà anh không ăn chân gà, thịt gà đến đụng cũng không đụng!

Tô Thi Thi cố ý!

Nhưng mà Tô Thi Thi hướng anh cười đến nhiệt tình như thế, Bùi Dịch nào dám nói một chữ không? Đến sau cùng, một đĩa chân gà bị anh kiên trì nuốt hết vào bụng.

Bùi Dịch chỉ cảm thấy yết hầu ngứa ngáy, mặt đều có chút đen.

Tô Thi Thi cười tít mắt nhìn Bùi Dịch: "Ăn ngon không?"

Bùi Dịch nuốt xuống một miếng thịt gà cuối cùng, trái lương tâm gật gật đầu.

Tô Thi Thi suy nghĩ, cười như không cười nhìn Bùi Dịch: "Nếu ăn no, như thế chúng ta nói tới chuyện chính sự đi."

Bùi Dịch buông đĩa xuống, thân thể có chút cứng ngắc, ở một khắc này thậm chí có chút chân tay luống cuống.

Bên cạnh, Đoàn Tĩnh Đồng tròn mắt quay tròn xoay xoay. Thấy tình huống không đúng, vội vã ăn xong miếng cơm cuối cùng, liền ném chén đĩa lại bỏ chạy rồi.

Bùi Dịch đứng lên nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, xoay người hướng tới thư phòng đi đến.

Tô Thi Thi chậm chậm đứng lên, đi ở sau lưng anh. Hai người một đường đều không nói chuyện. Mãi đến khi vào thư phòng, Tô Thi Thi đem cửa vừa đóng, khoanh tay trước ngực, cười như không cười nhìn Bùi Dịch.

"Nói một chút đi, có cái gì muốn khai báo không? Cho anh một cơ hội chính mình tự nói."

Bùi Dịch theo quán tính nghĩ muốn nhú mày, nhưng mà không biết như thế nào, cảm thấy được nếu anh làm cái động tác này, Tô Thi Thi khẳng định sẽ tức giận.

Quả nhiên anh còn không có làm cái động tác này, Tô Thi Thi đã nói: "Nếu anh cảm thấy được không kiên nhẫn mà nói, coi như em không có hỏi, em lập tức đi ngay."

"Vợ yêu à!" Bùi Dịch vội vàng đi qua giữ chặt tay Tô Thi Thi, kéo cô vào trong ngực.

Tô Thi Thi đẩy anh ra: "Nói cho rõ ràng trước, không được động tay động chân. Cho anh thời gian một phút đồng hồ trình bày, quá hạn không đợi."

Bùi Dịch cắn răng, cô gái nhỏ này lá gan là càng ngày càng lớn rồi.

Nhưng mà đừng nhìn Tô Thi Thi hiện tại không tức giận, anh nếu là xử lý không tốt, phỏng chừng cô gái nhỏ này sẽ lập tức nhân cơ hội rời nhà trốn đi.

Trong đầu anh rất nhanh xoay xoay, lúc này đã đem mọi chuyện suy nghĩ cẩn thận, có thể để cho Tô Thi Thi như vậy phỏng chừng cũng chỉ có chuyện đó thôi.

Anh thật cẩn thận lườm Tô Thi Thi một cái, hắng giọng một cái, trầm giọng nói: "Em đã biết Trạm Dẫn Lan trở lại?"

Trạm Dẫn Lan cái tên này vừa xuất hiện, Tô Thi Thi ánh mắt bá một phen liền nheo lại.

Bùi Dịch tim đập liên hồi, lập tức giơ tay thề thốt nói: "Anh thề, anh tuyệt đối không trêu chọc cô ấy. Anh cũng không biết tới cùng chuyện gì xảy ra, anh hiện tại cũng biết những chuyện giống như em đã biết thôi."

"Khụ khụ..." Tô Thi Thi trực tiếp bị nước miếng của chính mình là cho

sặc, quay đầu không nói gì nhìn Bùi Dịch, nửa ngày kìm nén ra một câu, "Bùi tiên sinh - - em có thể chụp cho anh một tấm hình không?"

Dáng vẻ anh đưa tay lên thề thốt thật quá đáng sợ nha!

Một chương truyện tranh 10 trang làm tầm 30 đến 1h. View tận 1, 2k vote cũng gần cả trăm, và nó đang oanh tạc bxx giữ hạng 1 cả tuần rồi.

1 chương truyện chữ ed cả 1, 2h mới xong, trung bình 2, 300 view, vote cũng chỉ vài chục chưa qua nổi 50.

Chả nhẽ giờ mình bỏ nghề đi ed truyện tranh cho nhanh nhể.

Thi Dịch cũng có tranh rồi, với cả tranh 1 tuần chỉ 1.2 chương, rất thư thả, chả bù truyện ngày ed cũng 4.5c mà phần đầu cả tháng mới vô top 10

Tui nên làm sao đây????

Mọi người ngủ ngon. Mai lại là thứ 2, đón sếp mới, một tương lai ko tươi sáng đang chờ đợi tui

Chương 391: Bà nội không thấy nữa

"Ô Thi Thi, em ngứa da phải không?" Bùi Dịch mặt bá một phen liền trầm tiếp xuống. Trên lỗ tai từ từ hiện ra một tầng đỏ ửng, thực đang rất giận.

Tô Thi Thi thân thể căng thẳng, vội vàng lui về sau một bước, cười nịnh nọt nói: "Nào dám, Bùi tiên sinh người mới đúng là bình tĩnh nha. Bạn gái trước đã tìm tới cửa, lại vẫn giống người không việc gì một dạng, đúng không?"

Một tiếng "đúng không" sau cùng này, Tô Thi Thi kéo ra thật dài, hai mắt nheo lại, hiển nhiên là có chút tức giận rồi.

Bùi Dịch nhất thời liền yên, thờ dài nói: "Anh vừa rồi nói đều là thật sự. Chuyện cô ấy còn sống, anh liền so với em biết sớm một ngày, đều là mẹ nói cho anh biết."

Anh nói xong, đột nhiên nghiêm trang hẳn lên: "Em cũng biết bọn họ muốn lợi dụng chuyện này tới ly gián chúng ta, chúng ta không thể mắc mưu."

"Khụ khụ..." Tô Thi Thi vốn dĩ trong lòng tích góp những cái tức giận này, bị những lời nói của Bùi Dịch như vậy, chợt đột nhiên không biết nên như thế nào phát tác. Lúc này thật biến thành giống như cô rất keo kiệt một dạng.

Cô chu mỏ, cũng không có tiếp tục cố tình gây sự. Đi đến một bên trên sofa ngồi xuống, bình tĩnh nói: "Những chuyện khác không nói,

Trạm tiểu thư còn sống, quả thật là một chuyện khiến người vui mừng."

Bùi Dịch lông mày nhíu lại, lẳng lặng chờ Tô Thi Thi nói nửa câu còn lại.

Quả nhiên, Tô Thi Thi ngay sau đó đã tới một cái nhưng mà.

"Nhưng mà, chúng ta bây giờ đã là vợ chồng, trước đây em cũng là vì chuyện của người đó mà với anh có ngăn cách, mà anh vì chuyện người đó trở về cũng không nói ra một câu, chuyện này có phải chứng tỏ anh đối với em không chút tín nhiệm nào không?"

Bùi Dịch đầu đầu không thôi.

Cô vợ này của anh một khi đem mọi chuyện nói đến việc tín nhiệm cao độ, vậy thì nghiêm trọng rồi. Anh nếu lỡ như nói không tốt, sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến hòa hợp giữ hai vợ chồng rồi.

Bùi Dịch hơi hơi điều chỉnh một phen thần sắc, có chút ủy khuất nói: "Anh không dám nói."

"Gì?" Tô Thi Thi hoài nghi chính mình nghe lầm, "Anh còn có chuyện không dám sao?"

Tô Thi Thi bĩu môi, quét mắt nhìn anh một cái, lạnh lạnh nói: "Gạt tôi còn dám, anh có chuyện gì mà không dám?"

Vâng ạ Bùi Dịch xoa xoa mi tâm, đi qua ôm cổ Tô Thi Thi. Để cằm ở trên bờ vai cô, trầm giọng nói, "Hai ngày này anh cũng không chịu nổi, vẫn nghĩ muốn nói cho em biết, nhưng mà lại sợ em tức giận. Em nghĩ muốn biết cái gì anh đều sẽ nói cho em. Em có thể như vậy trực tiếp hỏi ra mọi chuyện, mà không phải theo anh sinh hờn dỗi,

anh cực kỳ vui vẻ."

"Hừ!" Tô Thi Thi bị anh nói được cực kỳ xấu hổ, sắc mặt có chút đỏ lên.

Nếu không phải lúc trước may mắn gặp được Lưu Dĩnh Tuệ, Tô Thi Thi cũng không thể nhanh như vậy đã nghĩ thông.

"Vậy nói một chút đi." Tô Thi Thi lôi kéo anh cùng ngồi xuống, hai chân thu lại, đặt ở trên ghế sofa. Thân thể khẽ tựa vào trên người Bùi Dịch, làm ra một bộ dáng tập trung cao độ lắng nghe.

Bùi Dịch trong mắt hiện lên quét xuống nhu ý, cũng không có tiếp tục muốn giấu diếm cô, nói: "Anh mười tám tuổi quen được Dẫn Lan, năm đó anh đang định chính mình gây dựng sự nghiệp. Đoạn thời gian đó cực kỳ gian khổ, là cô ấy cùng anh chống đỡ trải qua, cho nên anh đối với cô ấy ngoại trừ có tình cảm lúc trước mong lung, còn đối với cô ấy cũng có cảm kích."

Anh sợ Tô Thi Thi hiểu lầm, đặc biệt thanh minh nói: "Thời niên thiếu cảm tình đã là qua đi, anh khi đó quả thật cực kỳ thích cô ấy, bởi vì cùng với cô ấy cực kỳ thoải mái. Tính tình của cô ấy với em có chút giống nhau, anh thừa nhận ngay từ đầu bị em hấp dẫn quả thật là vì em cùng cô ấy có chút giống nhau, nhưng mà..."

Bùi Dịch tay phải vuốt ve đôi má Tô Thi Thi, trong mắt đều là ôn nhu: "Em là em, cô ấy là cô ấy, anh phân được rất rõ ràng. Khi đó Trạm Dẫn Lan để cho anh mê muội qua, nhưng em là cô gái duy nhất để cho anh có ý định kết hôn sinh con bên nhau trọn đời."

"Thi Thi, chúng ta người nào cũng từng trải qua một đoạn quá khứ. Nhưng mà, chúng ta vào khoảng thời gian thích hợp gặp được nhau, hiểu nhau tiếc nhau, đây là duyên phận. Anh không hy vọng những

chuyện trước kia, để cho chúng ta rời xa nhau."

Giọng nói trầm trầm, nghe ở bên tai nhưng lại vang dội như thế. Tô Thi Thi đem mỗi một câu mỗi một chữ của Bùi Dịch đều đã nghe ở trong lòng, trong lòng đánh trống reo hò, nói không cảm động là gạt người.

Bùi Dịch từ trước đến nay nói không nhiều lắm, cho dù là lúc đang nói với cô lời ngon tiếng ngọt, đều có cao ngạo của mình. Nhưng mà hiện tại, anh có thể nói đến mức này, hiển nhiên đã bày ra mười phần thành ý.

Tô Thi Thi cầm tay anh, ôn nhu nói: "Em biết, em cũng có quá khứ, anh cũng có quá khứ. Chúng ta có bây giờ còn có tương lai, chuyện quá khứ, liền để nó qua đi."

Chính vì đã hiểu rõ ràng, Tô Thi Thi lúc này mới có thể đem nghi vấn trong lòng đều đã hỏi ra tới. Bằng không dựa theo tính tình của cô trước kia, khẳng định là trốn ở một bên sinh hờn dỗi.

Bùi Dịch nghe được lời Tô Thi Thi nói, mới nặng nề mà nhẹ nhàng thở ra. Lập tức nghĩ đến cái gì, mày hơi hơi nhú một phen, ngữ khí có chút ngưng trọng lên: "Năm đó mẹ cũng không thích Dẫn Lan, bây giờ bà lại đặc biệt nói cho chúng ta biết cô ấy trở lại, phải là vì nhằm vào em."

"Vợ yêu, anh thật xin lỗi, không có biện pháp ngăn cản mẹ, nhưng mà anh sẽ tận lực bảo vệ em."

Tô Thi Thi đột nhiên bò lên, ngồi xổm Bùi Dịch trước mặt, cười hì hì nhìn anh: "Chỉ cần hai người chúng ta luôn luôn tin tưởng đối phương, bất luận bà làm cái gì cũng không thể đem chúng ta tách ra, không phải sao?"

Cô nói xong, đột nhiên vươn tay giữ chặt đôi má Bùi Dịch, ra sức kéo ra bên ngoài, cười nói: "Cho nên Bùi tiên sinh về sau có chuyện gì, nhất định phải trước tiên nói cho em biết, bằng không nếu lỡ như lại tạo thành cái hiểu lầm gì, chịu thiệt cũng chính là hai người chúng ta."

"Ô Thi Thi!" Bùi Dịch mặt trắng xanh liền trầm tiếp xuống, cô gái này lá gan thật sự là càng ngày càng lớn, mà còn lực tay lớn như vậy, véo má anh đều đã đau chết rồi.

Tô Thi Thi đắc ý vênh váo, vội vàng rút tay về, lạch cạch một phen liền nhảy xuống sô pha, co cẳng chạy.

Bùi Dịch nhìn dáng vẻ cô gái nhỏ của mình đang rời đi, bất đắc dĩ lắc lắc đầu. Nhưng mà trong lòng những cái nghi ngờ tích góp này, bị Tô Thi Thi náo loạn như vậy, trái lại tan thành mây khói rồi.

Còn về Trạm Dẫn Lan...

Bùi Dịch suy nghĩ có chút bay xa, giống như lời anh đã nói, người nào cũng đều có quá khứ, có một số chuyện bỏ lỡ chính là bỏ lỡ.

Đem chuyện bạn gái trước hỏi ra rõ ràng, Tô Thi Thi tất cả thả lỏng rất nhiều.

Nhưng mà ngày hôm sau, bọn họ phái Dương Dũng đi đón bà nội lại mang tới một tin như sét đánh giữa trời quang.

"Cái gì? Bà nội không có ở Dương Thành?" Tô Thi Thi lúc nhận được điện thoại, chính đang ở trong phòng làm việc tính toán ra ngoài gặp một vị khách hàng, nhận được điện thoại, cả người đều đã lờ mờ rồi.

Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói của Dương Dũng: "Phu nhân thật xin lỗi, lão phu nhân không hề ở trong nhà. Tôi hướng hàng xóm hỏi thăm qua, bọn họ nói bà ấy là buổi sáng thời điểm bị hai người không quen biết đưa đi."

"Hai người không quen biết? Có thể hỏi thăm ra là ai không?" Tô Thi Thi lòng liền lo lắng không yên, trong đầu rất nhanh suy tư, là ai đi tới đón bà nội cô đi.

"Đang chờ bọn họ nhận dạng, nhanh nhất cũng phải nửa giờ mới có thể biết được kết quả." Trong giọng nói của Dương Dũng mang theo vài phần thật có lỗi, nếu anh có thể tới sớm một chút thì tốt rồi.

"Anh đem chuyện này lập tức nói cho tiên sinh, chuyện đó khi nào có tin tức lập tức nói cho tôi biết." Tô Thi Thi nói một tiếng, liền cúp điện thoại.

Cô một cái vè nói cho chính mình phải bình tĩnh, nhưng mà tay vẫn lại là kì lòng không đậu run run lên.

Cô cùng Bùi Dịch chỉ phái Dương Dũng trở về, Tần Phong bên kia đương nhiên sẽ không tái phái người đi theo, như thế đi đón bà nội cô chắc chắn không thể là người của bọn họ

"Tới cùng là ai? Hồ gia? Đoàn gia?" Tô Thi Thi quả đấm mạnh xiết chặt, trong lòng hối hận tới cực điểm.

Cô đáng ra nên chờ bà nội cùng trở về! Cô làm sao có thể phạm phải sai lầm như vậy. Hiện tại Hồ gia cùng Đoàn gia hận cô như thế, nếu lỡ như thật là bọn họ...

Tô Thi Thi không dám nghĩ tiếp.

Đúng lúc này, Bùi Dịch gọi điện thoại, Tô Thi Thi vội vàng nhận điện thoại.

"Đừng sợ, anh đã phái người đi thăm dò, lập tức sẽ có tin tức..."

"Đợi một chút, em có điện thoại gọi đến." Tô Thi Thi nói xong nhìn xuống màn hình di động đang báo hiệu, lòng mạnh trầm xuống, đối với Bùi Dịch nói, "Là điện thoại bàn của Đoàn gia chủ tịch."

Đoàn gia lúc này gọi điện thoại đến, có phải hay không...

B ậ n s ấ p m ặ t

Chương 392: Là duy nhất gốc

"Ô tiểu thư, lão gia kêu người cùng Bùi thiếu gia về nhà ăn cơm." Tô Thi Thi vừa kết nối cuộc gọi, đầu bên kia điện thoại rất nhanh liền truyền đến giọng nói của Đoàn Hòa Dự.

Tô Thi Thi ánh mắt hung ác, trực tiếp hỏi: "Bà nội tôi có phải bị các người đón đi hay không?"

"Ô tiểu thư người đừng hiểu lầm, lão gia chỉ là mời lão phu nhân trở về đoàn tụ, tuyệt đối không có ý khác." Đoàn Hòa Dự lập tức giải thích nói.

"Đoàn tụ?" Tô Thi Thi thiếu chút nữa muốn nở nụ cười. Cô chưa từng có nghĩ tới sẽ nghe được cái từ miệng người của Đoàn gia nói ra

Cô và bà nội với Đoàn gia có cái gì tốt mà đoàn tụ, quả thực là nói đùa.

"Đoàn tụ thì không cần, trong vòng nửa giờ tôi muốn nhìn thấy bà nội, nếu không các người biết hậu quả." Tô Thi Thi lạnh giọng nói.

Đoàn gia chào cũng không chào một tiếng liền đem bà nội cô đưa về Bắc Kinh, thật sự cho rằng cô là đứa ngốc không biết mục đích của bọn họ sao?

Bà nội cô bị đón đến nơi đây đã qua nhiều tiếng đồng hồ như vậy, vậy mà đến điện thoại cũng không thể gọi được một cuộc cho cô. Tô Thi Thi không cần nghĩ cũng đã biết, nhất định là hành động bị hạn

chế tự do.

Suy nghĩ đến chuyện bà nội cô có khả năng sẽ phải chịu ủy khuất, Tô Thi Thi trong lòng liền giống như bị dao đâm, vô cùng đau lòng

"Tô tiểu thư, người thật sự hiểu lầm, lão gia đem lão phu nhân tiếp trở về, thật sự chỉ là muốn cùng nhau ăn một bữa cơm đoàn viên. Người cũng biết, lão phu nhân dù sao cũng đã từng ở Đoàn gia sinh sống nhiều năm như vậy, nơi này cũng là nhà của bà ấy, liền tính bà cùng lão gia ly hôn, đối với Đoàn gia chung qui vẫn lại là có nhớ nhung. Mà còn Bắc Kinh lớn như vậy, lão phu nhân nhưng không có một ngôi nhà riêng, Đoàn gia là nhà duy nhất của bà rồi."

Đoàn Hòa Dự nói những lời này cực kỳ trầm trọng, Tô Thi Thi đột nhiên liền trầm mặc tiếp xuống, lời muốn phản bác mà nói đến bên miệng, nhưng mà như thế nào đều đã nói không nên lời.

Cô không thể không thừa nhận, những lời này của Đoàn Hòa Dự đã chạm đến chỗ đau của cô.

Cho dù bà nội cô cũng không nói gì, nhưng mà Tô Thi Thi biết, bà nội kỳ thật vẫn đều là nghĩ muốn trở về Đoàn gia.

Giống như Đoàn Hòa Dự nói, cô cùng bà nội cô trước vẫn là ở ngoài thuê phòng. Bà nội ở Bắc Kinh duy nhất từng có nhà đó là Đoàn gia, liền tính bà vẫn còn hận Đoàn Kế Hùng, nơi đó cũng là nơi bà đã từng cảm rẫy qua.

"Tiểu thư, dù sao lão phu nhân đã ở Đoàn gia, lão gia cũng không có ý muốn thương tổn lão phu nhân. Chỉ là đến ăn một bữa cơm. Tôi nghĩ lão phu nhân cũng là nguyện ý nhìn thấy người cùng Đoàn gia quan hệ dịu đi." Đoàn Hòa Dự tiếp tục khuyên.

Tô Thi Thi có chút bị thuyết phục, nếu bà nội cô nhất định không chịu đi, cho dù làm bị thương chính mình cũng sẽ không để cho những người đó mang bà đi. Mà bà hiện tại đến Đoàn gia, như thế đã nói lên bà nội cô là muốn làm dịu đi quan hệ của cô cùng Đoàn gia một phen.

"Tôi sẽ đến. Đoàn gia, bà nội thích thanh tĩnh, vẫn còn phiền toái ông chiếu cố bà nhiều một chút." Tô Thi Thi nghĩ nghĩ nói.

"Tôi tiểu thư, người yên tâm, tuyệt đối sẽ không để cho lão phu nhân có chút không được tự nhiên." Đoàn Hòa Dự tại đầu bên kia ra sức đảm bảo, trong lòng cũng là nhẹ nhàng thở ra.

Đoàn Kế Hùng không biết tại sao lại thế này, chợt đột nhiên cho người đi đem Phương Ngọc Hoa đưa về trang viên. Nhưng thái độ lại khác thường cho người hầu hạ chu đáo, Đoàn Hòa Dự đương nhiên sẽ không thất lễ.

Tô Thi Thi vừa rời lúc nhận điện thoại Đoàn gia, cũng không có kết thúc cuộc gọi với Bùi Dịch. Cho nên cô vừa kết thúc cuộc gọi với Đoàn Hòa Dự, trong di động lập tức truyền đến giọng nói của Bùi Dịch: "Để cho chúng ta đi qua đó ăn cơm?"

"Anh đến chuyện này cũng đều đã đoán được?" Tô Thi Thi có chút kinh ngạc, người này cũng quá thông minh đi.

"Cũng không khó đoán, lúc này Hồ gia sẽ không tự tìm phiền toái, như thế còn lại cũng chỉ có Đoàn gia dám làm như thế rồi." Bùi Dịch giải thích nói.

"Bất quá có một chút anh đã đoán sai, là mời em đi ăn cơm, cũng không có mời anh." Tô Thi Thi cười như không cười nói

"Mời em cùng mời anh có khác nhau sao?" Bùi Dịch vừa hào khí lại là buồn cười, chẳng lẽ anh có thể để cho Tô Thi Thi một mình đi sao?

Tô Thi Thi cũng không có cùng anh tiếp tục nói những thứ thừa thừa này, cùng anh hẹn xong thời gian, liền cúp điện thoại.

Nếu bà nội cô đã không có việc gì, công việc vẫn lại là phải làm, cô chuẩn bị một phen liền đi gặp khách hàng rồi.

Cô lại bận rộn với công việc cho tới khi nào xong thôi, vừa lúc tan tầm, Tô Thi Thi trực tiếp đi đến xây dựng Tiệp Khắc.

Tô Thi Thi vừa mới đi đến trước Cao ốc xây dựng Tiệp Khắc, Bùi Dịch đã ra đến đây.

"Anh lúc trước nói Hồ gia vì cái gì sẽ không ở phía sau chúng ta gây phiền toái?" Ngồi xuống trong xe, Tô Thi Thi nhin không được hỏi.

Bùi Dịch sắc mặt trầm xuống, quay đầu nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái: "Em có vẻ cực kỳ quan tâm hẳn?"

"Này! Loại dấm khô này anh cũng ăn sao?" Tô Thi Thi hết chỗ nói rồi, "Em như vậy không phải sợ là người điên kia chợt đột nhiên đùa giỡn tung ra trò quỷ gì sao? Lần trước em nghe nói lúc chúng ta đi dân chính cục, hẳn cũng đuổi đi theo?"

"Tô tiểu thư, nghe được có người đến cản chúng ta kết hôn, em hình như là rất đặc ý." Bùi Dịch lạnh lạnh nói.

Tô Thi Thi lập tức ngồi nghiêm chỉnh, loại chuyện đụng đến vấn đề nguyên tắc này cũng không thể nói lung tung, khẩn trương lắc đầu nói: "Nói bậy, em đây là đang phiền não! Đừng đổ oan cho em!"

Bùi Dịch bị dáng vẻ nghiêm trang của cô làm cho buồn cười, trên mặt lại phụng phịu nói: "Hỗ gia tổ chức tiệc mời, em không cần tham dự, đến hỏi cũng không nên hỏi đến, miễn để cho anh hiểu lầm."

"Anh!" Tô Thi Thi triệt để không nói gì.

Người này rõ ràng là sợ cô bị liên lụy, sao lại nói thành như vậy! Nhưng mà Tô Thi Thi đột nhiên nghĩ đến một loại khả năng, quay đầu âm thầm trợn mắt nhìn anh: "Anh đây là sợ em đi gây chuyện sao?"

Bùi Dịch sắc mặt cứng đờ, ánh mắt hướng ngoài xe, làm như không có nghe đến.

Anh quả thật thay Tô tiểu thư dọn dẹp cục diện rối rắm dẹp đến có chút tay run. Ở phương diện này anh cũng quả thật rất bội phục Tô Thi Thi, mỗi một lần đều có thể đem mọi chuyện làm lớn thành như vậy. Tuy rất nhiều khi đều đã giúp anh, nhưng quả thật đầy đủ làm cho người ta kinh tâm táng đờm đau đầu.

Vì thế Tần Phong cũng không biết oán giận bao nhiêu lần, trước đây rất nhiều khi, đều là Tần Phong ở sau lưng bọn họ dọn dẹp những chuyện phiền toái này.

Nhưng vào lúc này, di động Bùi Dịch đột nhiên vang lên. Vừa thấy là thư ký Vương điện thoại, cũng không có kiêng dè, trực tiếp liền nhận.

"Bùi tổng, thật sự thật có lỗi, nhưng mà có một số việc tôi không thể làm chủ, cho nên đành phải gọi điện thoại cho ngài rồi." Thư ký Vương nơm nớp lo sợ nói.

Bùi Dịch sắc mặt trầm xuống, phun ra một chữ: "Nói."

Thư ký Vương không biết ở đâu bên kia điện thoại nói gì đó, Bùi Dịch sắc mặt chậm rãi trầm xuống.

Tô Thi Thi ở bên cạnh nhìn đến, đối với anh nói: "Anh có việc trước hết đi xử lý đi, em tự mình trở về là được."

Bùi Dịch nhíu mày nghĩ một chút, cúp điện thoại, đối với chú Lý nói: "Quay đầu về công ty."

Tô Thi Thi sửng sốt: "Anh thả em xuống, bản thân em tìm xe đi là được."

Bùi Dịch sắc mặt bỗng nhiên có chút cổ quái, quay đầu nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, nửa ngày phun ra một câu: "Là Trạm Dẫn Lan tới tìm anh, em xác định để cho bản thân anh đi gặp cô ấy?"

Tô Thi Thi vốn dĩ muốn xuống xe động tác ngừng một trận, mặt bả một phen quay đầu, đem Bùi Dịch trên dưới đánh giá một phen. Đột nhiên cắn răng một cái, hung tợn nói: "Chú Lý quay đầu, đi Đoàn gia!"

Bà nội cô đang bị Đoàn Kế Hùng cái lão hồ ly kia âm hiểm kia bắt giữ, chồng cô vậy mà lại vẫn có tâm tình đi gặp mối tình đầu!

Coi cô như người chết à?

Bùi Dịch không nghĩ tới Tô Thi Thi vậy mà lại trực tiếp để cho chú Lý quay đầu, liền sửng sốt một phen. Phản ứng kịp, mặt bả lại nghiêm nghị, nghiêm trang nói: "Đây là công việc, chú Lý, quay đầu đi công ty."

"Không được đi!" Tô Thi Thi hùng hổ nghiêm mặt, thở phì phì trừng mắt Bùi Dịch.

Bùi Dịch có chút bất đắc dĩ, sớm biết rằng như vậy liền không nói cho cô, anh đành lại tính tình nói: "Cô ấy bây giờ là đến với danh nghĩa công ty Phi Tâm bàn việc."

"Nếu đây là đại diện công ty tới gặp anh, vậy thì hẹn vào thời gian làm việc mà tới. Hiện tại đã tan tầm thời gian này là riêng tư, cô ấy tới tìm anh là có ý gì? Chú Lý quay đầu đi Đoàn gia!"

Bùi Dịch nhúc đầu rồi.

Anh là nghĩ muốn cùng Tô Thi Thi phân rõ phải trái, nhưng mà hiển nhiên, lúc này phân rõ phải trái là nói không thông, cô gái nhỏ của anh giờ ăn toàn dấm chua, đâu nào lại vẫn có lý trí?

Tô Thi Thi vừa thấy ánh mắt Bùi Dịch, liền biết anh suy nghĩ cái gì. Thở phì phì nói: "Anh có phải hay không cảm thấy được em không phân rõ phải trái? Chú Lý, người tới phân xử, tôi tới cùng có làm sai hay không? Nếu là công việc, tại sao lại chọn thời gian lúc tan tầm?"

Bùi Dịch bị cô nói như vậy cũng có chút phát hỏa, nhìn chằm chằm ánh mắt Tô Thi Thi, nói nhưng là đối với chú Lý nói: "Quay đầu về công ty!"

"Ai nha! Chiếc xe này đều nhanh xoay chuyển thành con quay rồi, hai vị tổ tông các người không choáng váng sao, tôi muốn hôn mê rồi! Hai người thương lượng cho tốt trước đi, rồi nói cho tôi biết tới cùng muốn đi đâu." Chú Lý trực tiếp thắng xe lại, dừng xe ở ven đường.

Ông thật khổ quá mà.

Hai vợ chồng son cãi nhau quả nhiên không còn chỉ số thông minh, ông cho tới bây giờ chưa thấy qua Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi ấu trĩ

như vậy!

Cãi nhau rồi, cãi nhau rồi =(

Chương 393: Là tình nhân cần hẹn trước

Bên trong xe Lincoln màu bạc không khí có chút cổ quái, Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch mắt to trừng mắt nhỏ, hai người người nào cũng không chịu nhường ai.

Đối với Tô Thi Thi mà nói, đây là thái độ Bùi Dịch có vấn đề. Mà đối với Bùi Dịch, chuyện này là vấn đề tự tôn của đàn ông. Đến sau cùng, là cuộc điện thoại gọi đến phá trầm mặc.

Là di động Bùi Dịch vang rồi. Anh lấy ra vừa thấy, đột nhiên chột ngẩn ra.

Trên di động biểu hiện đích thị một dãy số không có tên, rõ ràng là xa lạ, nhưng mà đối với anh mà nói lại như là thân thuộc luôn ghi nhớ ở trong đầu. Quen thuộc như thế, khắc cốt铭心 như thế.

Đã từng nghĩ cái dãy số sẽ không còn vang lên, nhưng mà giờ phút này, cái dãy số này gọi tới, lần lượt chấn động, như là đang thúc giục anh nhận điện thoại.

Ngồi ở một bên Tô Thi Thi không có nhìn di động của anh, chỉ là nhìn trên mặt anh thần sắc biến hóa, đột nhiên trong lúc đó có cái gì đều đã hiểu rõ rồi.

Tô Thi Thi lòng như là bị cái gì nặng nề mà va chạm một phen, bỗng nhiên có chút khổ sở, quay đầu liền mở cửa xe.

"Thi Thi!" Bùi Dịch kinh tỉnh, không hề nghĩ ngợi vương tay kéo Tô

Thi Thi lại, kéo cô trở về, tay chân lạnh lẽo kéo cửa xe lại.

"Buông ra!" Tô Thi Thi vặn mi, lần này là thật có chút tức giận rồi.

Vừa thấy biểu tình của Bùi Dịch, liền biết vừa rồi cái kia là ai gọi điện thoại tới.

Vẻ mặt của anh đã bán đứng chính mình, tuy ngoài miệng nói mọi chuyện trước kia đều đã đi qua, đúng là hiển nhiên những chuyện này vẫn lại là ở trong lòng anh chiếm địa vị rất quan trọng.

Tô Thi Thi thừa nhận cô không phải là một cô gái rộng lượng, nhất là lúc nhìn đến Bùi Dịch thấy số điện thoại di động của Tràm Dẫn Lan đến xuất thần như vậy, cô rất khó chịu.

"Thi Thi, không được náo loạn!" Bùi Dịch một tay gắt gao cầm lấy cổ tay Tô Thi Thi, đầu nào đồng ý buông tay.

Nếu vào thời điểm này mà buông tay, vậy thì phiền toái lớn. Bùi Dịch một bên lôi kéo Tô Thi Thi một bên, đồng thời bấm cái gì đó ở trên điện thoại di động.

Điện thoại gọi một hồi, rất nhanh liền yên lặng tiếp xuống.

Bùi Dịch tuy không có nghe điện thoại, nhưng mà Tô Thi Thi trong lòng vẫn như cũ không thoải mái, thậm chí đến ở lại trong xe giờ phút này đều có chút khó chịu: "Buông ra, tôi muốn ra ngoài hít thở không khí, không ở đây cản trở anh nhận điện thoại của bạn gái trước!"

"Phu nhân, chú Lý đưa người xuống xe đi dạo một chút, không quấy rầy tiên sinh." Chú Lý cũng theo sát phía sau.

Bùi Dịch dờ khóc dờ cười, nhưng mà đối với chú Lý cũng là cảm

kích, bị chú Lý quấy rối như vậy một hồi, Tô Thi Thi lại ngại ngùng rồi.

Cô cùng Bùi Dịch hai người đóng cửa lại tranh cãi âm ỉ thế nào cũng không sao, nhưng mà bây giờ còn có người ngoài ở đây, để cho chú Lý chê cười rồi.

Chỉ là, tức giận trong lòng cô lại vẫn là có chút nuốt không trôi, đang nghĩ ngợi muốn như thế nào ra ngoài thời điểm, di động của cô vang lên.

Tô Thi Thi tưởng rằng Đoàn gia gọi tới, khẩn trương lấy điện thoại ra, chỉ là vừa thấy điện báo biểu hiện, nhưng là sững sốt một phen.

Đây là một cái dãy số xa lạ, cũng không có cúp máy.

Tô Thi Thi nghi hoặc nhận điện thoại, đầu bên kia truyền đến một giọng nói nhu hòa: "Dịch, gọi điện thoại cho anh thật không dễ dàng nha."

Dịch? Con gái?

Tô Thi Thi ngây ngẩn cả người.

Đây là tìm Bùi Dịch, mà còn là con gái.

Cô tái mặt phen quay đầu nhìn về Bùi Dịch, ánh mắt như dao găm một dạng, vù vù phóng qua, còn kém toát ra hàn khí nữa thôi.

Lấy sự hiểu biết của Tô tiểu thư đối với Bùi tiên sinh, làm sao không biết là anh động tay chân!

Cái người đàn ông không biết xấu hổ này vậy mà đem điện thoại gọi đến chuyển hướng đến điện thoại của cô!

Bùi tiên sinh, anh định chứng minh mình trong sạch à?

"Dịch? Anh đang nghe sao?" Đầu bên kia điện thoại Trạm Dẫn Lan không có nghe tiếng Bùi Dịch đáp lại, trong giọng nói hơn một tia khẩn trương.

Đây là cách xa nhau nhiều năm như vậy, cô lần đầu tiên cùng Bùi Dịch gọi điện thoại. Cô phát hiện chính mình lại vẫn là có chút khẩn trương.

Tô Thi Thi nghe được Trạm Dẫn Lan ở trong điện thoại kia đang nói chuyện, ánh mắt vọng hướng sang Bùi Dịch lại lạnh hơn một chút.

Bùi Dịch ngồi nghiêm chỉnh, mặt không đổi sắc nâng kính cánh âm nâng lên, đem phía sau hình thành một cái không gian kín.

Ánh mắt Tô Thi Thi vù một phen liền nheo lại, nghe giọng nói đang phát ra trong điện thoại của Trạm Dẫn Lan, khóe miệng của cô chậm rãi cong lên, đột nhiên hướng tới Bùi Dịch ngồi qua.

"Bùi tiên sinh, người này hình như là tìm anh đó. Người ta nghĩ anh ngoại trừ Tô tiểu thư ra, chỉ có một mình ta thôi, như thế nào còn có người phụ nữ khác ha, người ta không bỏ qua cho anh đâu."

Tô Thi Thi cuốn đầu lười, trong giọng nói đều là ủy khuất, giọng nói kia ngọt đến ngán chết người, liền chính cô nghe được toàn thân nổi da gà.

Cô vừa nói xong, Bùi Dịch sắc mặt trắng xanh một phen liền trầm tiếp xuống, đầu bên kia điện thoại cũng truyền đến một trận trầm mặc, hiển nhiên, đem hai người đều đã dọa đến chỗ.

Bùi Dịch đen mặt, tức giận đến muốn lập tức giáo huấn một phen cái cô gái vô pháp vô thiên này.

Vậy mà nói xấu anh!

Tô Thi Thi khiêu khích hướng Bùi Dịch dựng thẳng ngón giữa, một bộ thái độ "Anh dám làm gì được tôi".

Bùi Dịch đau đầu xoa xoa mi tâm, liền biết cô vợ nhà anh đáng sợ như vậy. Anh sẽ không đem cuộc gọi của Trạm Dẫn Lan chuyển tới trên điện thoại của cô, Tô Thi Thi lại vẫn không vui.

Tô Thi Thi đương nhiên không vui! Chuyện cô cùng Bùi Dịch nhiệt náo toàn thành phố đều biết, cô cũng không tin Trạm Dẫn Lan không biết.

Biết rõ hiện tại Bùi Dịch là chồng của cô, Trạm Dẫn Lan lại gọi vô cùng thân thiết như thế, cô ta rốt cục muốn làm cái gì?

Tô Thi Thi từ trước đến nay là người kính cô một thước, cô sẽ kính người một trượng. Trạm Dẫn Lan đối với Bùi Dịch xưng hô trực tiếp thân mật như vậy đem lông mao của cô đều đã trêu chọc rồi rồi.

"Cô là?" Quá vài giây, đầu bên kia điện thoại mới một lần nữa truyền đến giọng nói của Trạm Dẫn Lan.

Cô ta rất nhanh liền trấn định lại, hỏi Tô Thi Thi nói: "Xin hỏi Bùi tiên sinh có ở đây không? Tôi có chuyện tìm anh ấy, là về chuyện của công ty."

"Cô là Trạm tiểu thư đi? Tôi đã từng nghe Bùi tiên sinh nhắc tới cô, nghe nói cô là bạn gái trước của anh ấy?" Tô Thi Thi đột nhiên nói.

Bùi Dịch nghe được lời Tô Thi Thi nói, trong lòng mạnh nháy một phen, anh là thật sự không biết Tô Thi Thi tới cùng muốn làm gì rồi.

Tô Thi Thi đem thân thể chồm qua anh, trực tiếp đem nửa thân mình tựa vào trên người Bùi Dịch, hai cái chân đặt ở trên ghế ngồi, thích ý nói chuyện điện thoại.

"Anh ấy từng nhắc tới tôi?" Trạm Dẫn Lan ở đầu bên kia điện thoại không biết là cái tâm tình gì.

Bùi Dịch chẳng những có tình nhân bên ngoài, vậy mà còn trước mặt tình nhân kia nhắc tới cô ta. Cô ta không biết Bùi Dịch là dùng cái gì tâm tình nhắc tới chuyện bọn họ từng qua lại.

"Trạm tiểu thư, cô chắc không biết, Bùi tiên sinh sau khi tan tằm chưa bao nói chuyện công việc, chỉ nói việc tư. Bất quá hôm nay anh ấy đã hứa bên cạnh tôi rồi, nếu cô cũng muốn cùng anh ấy có chút gì mà nói, vậy thì mời cô hẹn hôm khác đi. Cứ như vậy, chúng tôi đang bận ha."

Tô Thi Thi nói xong liền bóp một phen cúp điện thoại, tiện tay đưa điện thoại di động ném cho Bùi Dịch.

Lúc này, cô liền nằm ở trên chân anh, ngửa đầu vừa lúc có thể nhìn đến mặt anh. Tô Thi Thi khiêu khích nhìn Bùi Dịch: "Anh thấy tôi nói quá đáng không?"

Bùi Dịch sắc mặt trầm trầm, không nói gì.

"Đem mối tình đầu của anh nói thành là tình nhân của anh, đau lòng rồi hả?" Tô Thi Thi nói xong, mặt cũng chậm chậm trầm tiếp xuống, "cô ta vừa rồi tự xưng tên như vậy, phỏng chừng không đơn thuần là muốn làm tình nhân của anh đi?"

Thật đúng là xem cô như kẻ ngốc sao? Phụ nữ vốn là đối với mối tình đầu cùng cái gì bạn gái trước của chồng mình đặc biệt miễn cảm, huống hồ là một người đối với Bùi Dịch tạo thành ảnh hưởng rất lớn như vậy, Tô Thi Thi làm sao có thể không thêm để ý.

Bùi Dịch bị Tô Thi Thi nói tức giận đến có chút không rõ, mặt trầm xuống nói: "Nếu ngày mai truyền ra anh có rất nhiều tình nhân, em chết chắc rồi!"

Tô Thi Thi khóe miệng giật giật: "Bùi tiên sinh anh lại nói sang chuyện khác đi?"

Bùi Dịch quay đầu sang chỗ khác, sáng suốt lựa chọn trốn tránh.

Tuyệt đối không thể cùng một người phụ nữ đang ghen thảo luận về bạn gái trước loại chuyện này, bằng không, anh sẽ thật sự có nhiều bạn gái trước. Không đúng, là nhiều vợ trước.

Tô Thi Thi sợ thực đem Bùi Dịch chọc giận, cũng là chuyển biến tốt liền thu. Chỉ là Bùi Dịch hôm nay biểu hiện, để cho cô vẫn lại là cực kỳ mãn ý.

Chỉ là cô còn không có vui vẻ một hồi, trên đầu liền truyền đến một giọng nói rõ to: "Xét thấy những chuyện vừa rồi em làm, anh quyết định đối với em tặng một phần thưởng, cũng đưa em một phần đại lễ."

Tô Thi Thi trắng xanh một phen từ trên chỗ ngồi ngồi dậy, nghiêm túc nhìn anh: "Anh muốn làm cái gì?"

Bùi Dịch khóe miệng nhếch lên, chậm rãi nói: "Đoàn lão gia tử không phải là muốn cùng người một nhà ăn bữa cơm đoàn viên sao? Vợ

yêu của anh là cháu gái của Đoàn gia, làm cháu rể của Đoàn gia, anh đương nhiên phải bày tỏ chút gì."

Tô Thi Thi trong lòng bỗng dưng dâng lên một cỗ dự cảm không tốt, khẩn trương nhìn anh: "Anh, anh đừng xằng bậy..."

Hiện tại máy tính trong giai đoạn hư ko sửa được, có thể sẽ làm chậm hơn trước mà mn đừng bỏ bạn nha.

Truyện chữ thì còn ed đt được, tranh thì bó tay rồi, tới đâu hay tới đó vậy.

Mọi người ngủ ngon

Chương 394: Anh cũng thật giỏi

Trạm Dẫn Lan yên lặng nhìn màn hình di động biểu hiện trò chuyện kết thúc bốn chữ, trong mắt đều là nghi hoặc.

"Tình. Nhân?" Cô chậm rãi lắc đầu. Dựa vào sự hiểu biết của cô đối với Bùi Dịch, anh làm sao có thể tìm tình nhân?

"Cô gái kia là ai? Cô gái đó đang ở bên cạnh Bùi Dịch sao?" Trạm Dẫn Lan nghĩ mãi không xong, đang nghĩ ngợi, điện thoại vang lên.

Cô vừa thấy số điện thoại biểu hiện trên màn hình, thân thể bá một phen khẩn trương hẳn lên. Cho dù xa cách nhiều năm như vậy, nhưng mà vừa thấy đến cái dãy số này, đáy lòng cô vẫn lại là sinh ra một cỗ cảm giác sợ hãi.

Cái dãy số này có hóa thành tro cô đều nhớ rõ, là số máy riêng của trang viên Đoàn gia.

Nhưng hôm nay cô, đã sớm không phải cô gái nhu nhược năm đó nữa rồi, Trạm Dẫn Lan rất nhanh liền khôi phục trấn định, không nhanh không chậm nhận điện thoại.

Không ai biết cô cùng người ở đầu bên kia điện thoại nói gì đó. Bên kia, Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch đã đến chỗ trang viên Đoàn gia.

"Cửa lớn mở ra, là đang hoan nghênh chúng ta sao?" Tô Thi Thi nhìn đến cổng sắt lớn điêu khắc tinh xảo mở rộng, lông mày nhíu lại, quay đầu cười như không cười nhìn Bùi Dịch, "Cái bày hẳn không phải là

quà đáp lễ của anh đi?"

Bùi Dịch nhàn nhạt nhìn cô liếc mắt một cái, không nói gì, trực tiếp để cho chú Lý chạy đi vào.

Tô Thi Thi trong lòng liền giống như bị móng vuốt 100 con mèo cào xé một dạng, rất muốn cạy mở miệng Bùi Dịch. Nhưng mà cô đã hỏi cả một đường đến đây, Bùi Dịch vậy mà không nói cho cô biết tới cùng muốn đưa cho cô cái lễ vật gì.

Lấy sự hiểu biết của Tô Thi Thi đối với anh, biết chắc là anh, không khẳng định là đang muốn đùa giỡn tung ra ám chiêu rồi.

Xe hướng nhà chính đi đến, đi ngang qua hai tòa biệt thự ở trang viên. Đó là biệt thự số 1 và số 2, đều là trước đây Tô Thi Thi cùng Đoàn Chấn Ba bọn họ từng sống qua.

Chỉ là hiện tại 2 tòa biệt thự này đều đã không ai ở, cảnh còn người mất, có vẻ có chút cô đơn.

Nhớ tới người cha đối với cô hận thấu xương, Tô Thi Thi trong lòng nhất thời cũng có chút thổn thức.

Cô tuy vẫn âm thầm phái người nhìn ba người Đoàn Chấn Ba bọn họ, nhưng cũng không có hỏi qua tình hình hiện tại của bọn họ, cũng không biết bọn họ thế nào rồi.

Nhưng toàn bộ đều đã là bọn họ gieo gió gặt bão, Tô Thi Thi tuy trong lòng không thể nói chắc là vui mừng, nhưng cũng sẽ không đi đồng tình với bọn họ.

Xe rất nhanh liền đến nhà chính, để cho Tô Thi Thi ngạc nhiên chính là, Đoàn Kế Hùng vậy mà tự mình đi ra nghênh đón bọn họ, đồng

thời bà nội cô cũng ở đó.

"Bà nội!" Tô Thi Thi mở cửa xe, rất nhanh nhảy xuống xe, bay thẳng đến Phương Ngọc Hoa chạy tới. Dem bà đánh giá cẩn thận một phen, xác định bà không có việc gì mới nhẹ nhàng thở ra. "Bà nội, người như thế nào không gọi điện thoại cho con? Con lo lắng gần chết."

"Con bé này, bà nội có thể có chuyện gì?" Phương Ngọc Hoa cười vỗ vỗ tay Tô Thi Thi. Cho dù bà muốn làm bộ như vui vẻ, nhưng Tô Thi Thi vẫn lại là mẫn cảm phát hiện vẻ mặt của bà nội cô cực kỳ cứng ngắc, hiển nhiên bà nội ở trong này cũng cực kỳ không được tự nhiên.

"Thi Thi, Tiểu Dịch, mau vào trong nhà đi thôi, lập tức có thể ăn cơm rồi." Tô Thi Thi chính đang muốn nói cái gì, bên kia truyền đến tiếng của Đoàn Kế Hùng.

Tô Thi Thi lông mày nhíu lại, trong lòng nghi hoặc càng lúc càng lớn.

Lão hồ ly này vậy mà đối với cô khách khí như thế sao? Là uống nhầm thuốc hay vẫn lại là mặt trời mọc từ hướng tây rồi hả? Đây là từ khi cô có trí nhớ tới nay, lần đầu như vậy!

"Thi Thi, đi vào rồi nói." Phương Ngọc Hoa nhìn thấy cháu gái trong mắt đều nghi hoặc, liếc mắt ra hiệu cho cô.

Tô Thi Thi gật đầu đỡ tay bà, xoay người hướng tới trong phòng đi đến. Sau lưng hai bà cháu, Bùi Dịch không nhanh không chậm theo sát.

Đoàn Kế Hùng liền đứng ở bên cạnh Bùi Dịch nói chuyện với anh. Dáng vẻ kia, đã sớm không giống hai ngày trước gặp nhau khi đó

vênh váo tự đắc.

Tô Thi Thi một chốc thật đúng là đoán không ra rốt cục Đoàn Kế Hùng tới cùng đang muốn là cái gì. Mãi đến khi vào trong căn nhà nhân lúc không có ai, Phương Ngọc Hoa lặng lẽ nói với cô: "Ông ta muốn để cho Tiểu Dịch hỗ trợ, nghe nói tình hình hiện tại của Đoàn thị thật không tốt."

Thì ra là thế, Tô Thi Thi trong lòng nhất thời hiểu rõ.

Khó trách Đoàn Kế Hùng thái độ đối với bọn họ đột nhiên thay đổi 180 độ, hóa ra là có chuyện muốn nhờ bọn họ.

Loại chuyện này từ trước đến nay là Bùi Dịch quyết định, Tô Thi Thi chẳng muốn tham gia, đỡ Phương Ngọc Hoa tiện hướng tới nhà ăn đi đến.

Chỉ là đi tới vài bước, bước chân của cô liền chậm lại. Phía trước cách đó không xa, Nhậm Tiểu Vi cũng đang được Hồng Cầm dìu hướng nhà ăn đi tới.

"Mẹ." Tô Thi Thi tuy trong lòng đối với Nhậm Tiểu Vi có ý kiến, nhưng mà cô với chuyện cấp bậc lẽ nghĩa là sẽ không quên, đối với Nhậm Tiểu Vi cung kính kêu một tiếng.

Nhậm Tiểu Vi buổi sáng mới từ bệnh viện trở về, sắc mặt không phải thực tốt, nhìn thấy Tô Thi Thi khi đó rõ ràng sùng sốt một phen. Muốn phát hỏa, nhưng mà bị bà cứng rắn đè ép tiếp xuống, nhàn nhạt gật gật đầu, tiện xoay người hướng tới nhà ăn đi đến.

Tô Thi Thi cũng không để ý thái độ của bà, hướng về phía Phương Ngọc Hoa cười cười, đỡ bà cũng đi vào theo.

Tuy đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng mà lúc Tô Thi Thi nhìn đến thức ăn trên bàn khi đó, vẫn lại là sững sốt một phen.

"Mãn hán toàn tịch?*" Tô Thi Thi vừa thấy âm thầm tặc lưỡi.

Đây là Đoàn gia mỗi khi có chuyện lớn mới có thể làm yến hội như vậy, không nghĩ tới vậy mà vào hôm nay loại ngày này bày ra đến đây."

Chỉ thấy phía trước xếp một cái bàn dài, mặt trên trải khăn trải bàn bằng gấm, trên khăn trải bằng bằng gấm kia xếp đầy một bàn tinh xảo thức ăn, rất nhiều đều là những món chỉ có trong phim truyền hình cổ trang mới nhìn thấy.

"Thi Thi, nghe bà nội một câu, tìm chỗ khoan dung mà độ lượng. Liên tính không giúp cũng đừng làm cho người ta quá khó khăn, chuyện này cũng là cho Tiểu Dịch mặt mũi." Phương Ngọc Hoa đột nhiên ở bên tai Tô Thi Thi nhỏ giọng nói. Lúc bà nói chuyện ánh mắt hữu ý vô ý lờm Nhậm Tiểu Vi một cái.

Tô Thi Thi che miệng, thiếu chút nữa cười ra tiếng. Bà nội cô đương nhiên biết cô hẳn không phá hủy Đoàn thị, lời nói này chính là muốn tuyên bố để cho Tô Thi Thi đừng theo chân bọn họ so đo. Dù sao Nhậm Tiểu Vi hiện tại là phu nhân Đoàn gia, đồng thời vẫn lại là mẹ của Bùi Dịch.

Tô Thi Thi cùng Đoàn gia nhiệt náo quá căng thẳng, hiển nhiên sẽ làm cho Bùi Dịch khó xử.

"Bà nội nào biết đâu rằng, Nhậm Tiểu Vi hận không thể hủy đi Đoàn gia." Tô Thi Thi trong lòng oán thầm.

Những thứ này cô đương nhiên sẽ không nói cho Phương Ngọc

Hoa, miễn cho để cho bà lo lắng. Chỉ là này một bàn măn hán toàn tịch, để cho vài người bọn họ ăn, quả thật có chút xa xỉ.

Bản tính tkhông thích lãng phí thức ăn, Tô Thi Thi vừa ngồi xuống tới liền bắt đầu cặm cuội ăn. Bất luận Đoàn Kế Hùng nói với cô cái gì, cô liền làm như không có nghe đến.

"Nếu không có chuyện đang cầu cạnh các người, ta sẽ chịu đựng loại tức giận này sao?" Đoàn Kế Hùng bị thái độ của Tô Thi Thi khích tướng được thiếu chút nữa nổi trận lôi đình, nhưng mà nhìn đến Bùi Dịch ngồi ở bên cạnh Tô Thi Thi thần thái tự nhiên, Đoàn Kế Hùng đành phải đem tức giận nuốt vào bụng.

"Tiểu Dịch, Đoàn thị ta vốn định để lại cho Đồng Đồng. Đoàn thị tình hiện tại con cũng biết rồi đó, mấy kẻ không biết xấu hổ kia lại chơi trò bỏ đá xuống giếng thừa nước đục thả câu, làm tình hình càng ngày càng tệ hơn. Đồng Đồng là em trai của con, con dù sao cũng phải vì tương lai của nó tính toán một phen, miễn cho người ngoài hưởng lợi." Đoàn Kế Hùng thấy Tô Thi Thi không đáp lời, tiếp tục theo Bùi Dịch bên này tung chiêu khích bát.

Bùi Dịch uống một hớp rượu, nghe vậy đặt ly rượu xuống, nhàn nhạt nói: "Lão gia có câu nói sai rồi, Đoàn thị cũng không phải của một mình Đồng Đồng. Người cũng không chỉ có một người thừa kế là nó."

Đoàn Kế Hùng sừng sốt, ánh mắt rất nhanh chăm chú nhìn Tô Thi Thi, bưng tỉnh đại ngộ nói: "Không sai, Thi Thi cũng là người thừa kế Đoàn gia, Đoàn thị cũng có của con bé một phần. Nhưng mà Thi Thi dù sao cũng là con gái, Đoàn thị trên nguyên tắc mà nói, cần phải do Đồng Đồng kế thừa."

"Thi Thi có tôi, không cần Đoàn thị." Bùi Dịch nhàn nhạt nói.

Lời này vừa nói ra, Tô Thi Thi thiếu chút nữa bị thức ăn làm nghẹn chết.

Xin nhờ, tốt xấu nơi này đều là trường bối, anh nói chuyện có thể chú ý một chút được không!

Nhưng Đoàn Kế Hùng hiển nhiên không có đi so đo những cái này, chỉ là kỳ quái hỏi han: "Vậy con là có ý gì? Đoàn gia hiện tại trừ bỏ Đồng Đồng là người thừa kế, đâu nào còn có người thừa kế khác?"

"Người không chỉ một mình Đồng Đồng là con trai." Bùi Dịch nói xong quay đầu nhìn về phía Tô Thi Thi, khóe miệng nhếch lên, trầm giọng nói, "Vừa rồi nói muốn đưa em một phần đại lễ."

"Bùi Dịch..." Tô Thi Thi sắc mặt cứng đờ, chính đang muốn ngăn cản, Bùi Dịch đột nhiên hướng tới nhà ăn bên ngoài hô một câu, "Vào đi."

Lập tức liền có tiếng bước chân truyền đến, chỉ thấy một người bần thiêu dơ dáy thất tha thất thểu hướng tới trong phòng ăn chạy vào, một hơi đi tới trước mặt Đoàn Kế Hùng, hướng tới ông ta phịch một tiếng liền quỳ xuống.

"Cha, người rất cực đồng ý tha thứ cho con rồi! Con sai rồi, con lần sau cũng không dám trêu chọc người tức giận nữa!"

"Đoàn Chấn Ba?!"

Tô Thi Thi nhìn đến cái người bần thiêu giống y hệt mấy kẻ ăn xin, tròn mắt đều nhanh trừng lớn đến muốn rớt ra ngoài, đáy lòng có cổ khí thiếu chút nữa liền muốn bạo phát.

Bùi Dịch, anh cũng thật giỏi!

Mọi người sớm an 😊😊😊😊😊

Chương 395: Cô ta như thế nào đến đây

"Chấn Ba?" Giọng nói đầy ngạc nhiên vang vọng cả nhà ăn.

Đoàn Kế Hùng không thể tin nhìn người trước mắt ăn mặc rách rưới. Nếu không phải người kia gọi một tiếng cha, ông ta còn tưởng rằng Bùi Dịch từ đâu lại đưa một kẻ ăn xin đến.

Nhưng Đoàn Chấn Ba hiện tại từ đầu liền là một kẻ ăn xin. Từ khi lần trước bắt cóc Tô Thi Thi không thành, ông ta cùng Phương Thanh Hoa vẫn lưu lạc đầu đường xó chợ, triệt để thành người vô gia cư.

Nếu không phải Bùi Dịch cho người ta áp chế tin tức, phỏng chừng toàn bộ thế giới đều biết đại thiếu gia Đoàn thị lại trở thành kẻ ăn xin.

"Chấn Ba?" Muốn nói người chấn kinh cùng đau lòng nhất vẫn là Phương Ngọc Hoa. Dù nói thế nào này cũng là con trai của bà, hiện tại nhìn đến con trai mình thành ra cái dạng này, là mẹ làm sao có thể không khổ sở.

"Bà nội, ông ta không có thảm như thế đâu." Tô Thi Thi để sát vào bên cạnh bà nội, nhỏ giọng nói.

Tô Thi Thi đặc biệt bảo người ta không cho Đoàn Chấn Ba bọn họ quá thoải mái, nhưng tuyệt đối không làm họ trông thảm hại như bây giờ.

Tô Thi Thi âm thầm nhìn Bùi Dịch liếc mắt một cái, dùng đầu ngón chân để suy nghĩ đều biết đây là kiệt tác của Bùi Dịch.

Bùi Dịch lại làm như là không thấy được ánh mắt của Tô Thi Thi một dạng, đối với Đoàn Kế Hùng nghiêm trang nói: "Nói thế nào ông ta cũng là cha ruột của Thi Thi. Ông ta đối với Thi Thi bất nghĩa, chúng tôi cũng không thể đối với ông ta bất nhân."

Anh nói tới đây dừng một chút, nhíu mày nói: "Cho nên tôi cùng Thi Thi thương lượng một phen, xem có thể hay không để cho ông ta trở về Đoàn gia. Dù sao để cho bọn họ ở bên ngoài ăn xin, chuyện này truyền ra đối với Đoàn gia ảnh hưởng cũng không tốt."

"Mày nói cái gì?" Đoàn Kế Hùng tức giận đến thiếu chút nữa đập bàn.

Ông ta đã sớm cùng Đoàn Chấn Ba đoạn tuyệt quan hệ cha con, đem đứa con này đuổi khỏi Đoàn gia. Nó ăn xin hay không cùng ông ta có cái gì quan hệ? Bây giờ lại muốn cho cái thứ vô dụng, phá của này về phân chia tài sản, Đoàn Kế Hùng không tức điên xem như tốt lắm rồi.

"Nó đã không phải là người của Đoàn gia, tuyệt đối không có khả năng trở về Đoàn gia." Đoàn Kế Hùng chém đinh chặt sắt nói, đồng thời âm thầm lờm Nhậm Tiểu Vi một cái.

Nhậm Tiểu Vi sắc mặt cũng đồng dạng khó coi, càng ngày càng không thể hiểu rõ con trai mình rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì rồi. Đồng Đồng là em trai của Bùi Dịch, hiện tại anh lại kéo một người ngoài về đây cùng em trai mình tranh giành tài sản là có ý tứ gì?

"Cha, người nể mặt Thi Thi, tha thứ cho con đi! Con không cần tài sản của Đoàn gia, chỉ cho con một chỗ an thân là được rồi, con cũng không dám trêu chọc người tức giận." Đoàn Chấn Ba cũng không phải quá ngu ngốc, tuy không biết Bùi Dịch vì cái gì đột nhiên để cho

ông ta trở về Đoàn gia, nhưng mà cơ hội tốt như vậy ông ta làm sao có thể bỏ qua? Trực tiếp đem Tô Thi Thi lôi xuống nước.

Ông ta biết Bùi Dịch nghe lời Tô Thi Thi, hiện tại tất cả hi vọng cũng chỉ có thể dựa vào đứa con gái từ nhỏ bị ông ta vứt bỏ này rồi.

"Hòa Dự, đến đây bắt nó cho kéo ra ngoài cho ta." Đoàn Kế Hùng một cước đá đến chỗ ngực của Đoàn Chấn Ba, đá mạnh đến nỗi làm ông ta lao đảo, hướng về phía bên ngoài nhà ăn.

Đoàn Hòa Dự đã sớm đợi ở bên ngoài, nghe được tiếng lập tức đi đến, nhưng cũng không có dẫn người tiến vào. Chỉ là khó xử nhìn Đoàn Kế Hùng, không biết nên làm cái gì bây giờ.

Người là Bùi Dịch mang vào, hiện tại Đoàn gia đã sớm không còn là Đoàn gia lúc trước, ông ta nào dám đắc tội Bùi Dịch.

"Muốn tạo phản sao? Bắt nó mang ra ngoài cho ta! Không cho nó lại bước vào Đoàn gia một bước." Đoàn Kế Hùng trừng mắt, tức giận đến mạnh đập lên bàn.

"Mẹ! Người giúp con nói vài câu đi, con thật sự biết mình sai rồi, van cầu các người đừng đuổi con ra ngoài." Đoàn Chấn Ba cũng bất chấp nhiều như vậy, trực tiếp bổ nhào vào Phương Ngọc Hoa ôm chân bà, sống chết ôm lấy không chịu buông tay.

Ông ta thật sự quá sợ cái cuộc sống ăn xin kia! Suy nghĩ đến phải trở về sống những ngày tháng như vậy, vậy thì so với muốn mạng của ông ta lại vẫn để cho ông ta sợ hãi hơn.

"Chấn Ba, sớm biết hôm nay lúc trước sao còn làm." Phương Ngọc Hoa thờ dài, yên lặng quay đầu đi, lặng lẽ lau nước mắt.

Loại người như Đoàn Chấn Ba sinh ra chính là nghiệp chướng tạo nghiệt ắt phải trả giá, bà cho dù có đau lòng cũng không thể nào mềm lòng.

"Thi Thi, ta là cha con mà!" Đoàn Chấn Ba thấy Phương Ngọc Hoa không để ý tới mình, quay đầu liền hướng tới Tô Thi Thi đang ngồi ở bên trái quỳ qua đi.

Tô Thi Thi roạt một phen từ trên chỗ ngồi đứng lên, hướng bên cạnh lánh nạn phòng tránh, lạnh giọng nói: "Tôi từ nhỏ liền không có cha, mẹ tôi sinh tôi, bà nội đem tôi nuôi lớn. Đoàn tiên sinh, người gọi sai người rồi."

Tô Thi Thi nhìn người trước mắt nức nở khóc lóc Đoàn Chấn Ba, trong lòng nói không nên là cái tư vị gì.

Cô vĩnh viễn sẽ không quên vị này, cha ruột của cô lấy roi quật lên người cô cùng bà nội khi đó, tình cảnh đó. Cũng vĩnh viễn sẽ không quên, cô lúc tuổi nhỏ, Đoàn Chấn Ba mang theo người đàn bà kia tới nhục nhã mẹ của mình.

Nếu không phải Đoàn Chấn Ba ti tiện, mẹ cô sẽ không chết sớm như thế. Cô cùng bà nội mình trước kia cũng sẽ không sống vất vả như thế. Nếu không phải cô mạng lớn, cô sớm cũng không biết đã chết bao nhiêu lần!

Mà toàn bộ chuyện này đều là Đoàn gia ban tặng!

Hiện tại Đoàn Chấn Ba chịu được báo ứng, nhưng mà nhìn đến sắc mặt Đoàn Kế Hùng, Tô Thi Thi trong lòng vẫn như cũ không thoải mái.

Dạy con không nghiêm lỗi tại cha mẹ. Đoàn Chấn Ba bị nuôi dạy

thành cái dạng này, không phải do lỗi của Đoàn Kế Hùng sao? Tô Thi Thi chậm rãi nheo lại mắt, nhìn về phía Đoàn Kế Hùng trong mắt chỉ có hận ý.

Cô trước kia nghe bà nội nhắc tới quá, Đoàn Chấn Ba sinh ra đã bị Đoàn Kế Hùng ôm đi để cho người khác nuôi. Bà nội cô hàng năm đến sinh nhật mới có thể gặp con trai một lần, cho nên tình cảm mẹ con giữa bọn họ trong lúc đó mới có thể lạnh nhạt như vậy.

Đây là Đoàn gia máu lạnh!

Tô Thi Thi nắm chặt quả đấm, lườm Bùi Dịch một cái, thấy anh hướng tới cô gật gật đầu ra hiệu. Tô Thi Thi trong lòng có chủ ý, khóe miệng chậm rãi cong lên.

Cô đối với Đoàn Kế Hùng nói: "Đoàn gia tuy xưa đâu bằng nay, nhưng ở Bắc Kinh cũng là nhân vật có tiếng tăm. Nếu để cho người khác biết đại thiếu gia Đoàn gia lưu lạc đầu đường xó chợ ăn xin, chuyện này chắc chắn sẽ là vết nhơ cho Đoàn gia. Tôi cảm thấy được đề nghị của Bùi Dịch không sai, để cho ông ta trở về Đoàn gia là biện pháp duy nhất."

Cô cố ý đem hai chữ "Duy nhất" nói thật sự nghiêm trọng, phá hỏng sự phải đối của Đoàn Kế Hùng.

"Đúng đúng, Thi Thi nói rất đúng." Đoàn Chấn Ba vừa nghe Tô Thi Thi vậy mà giúp đỡ ông ta nói chuyện, lập tức liều mạng gật đầu, "Cha nếu vì khó xử mà nói, chỉ để một mình con trở về là được. Con lập tức liền cùng Phương Thanh Hoa ly hôn. Còn có Ngọc Tường, nó hiện tại đã sớm thành gái tiếp rượu rồi, trở về Đoàn gia sẽ làm xấu mặt Đoàn gia, không trở lại cũng được."

"A - -" Tô Thi Thi nghe đến đó, khóe miệng gợi lên một nét cười lạnh.

Cô vốn cho là Đoàn Chấn Ba ở bên ngoài nhận hết hành hạ sẽ có ít nhiều thay đổi, nhưng ông ta vẫn là như thế ích kỷ như trước.

"Tao có thể để cho mày trở về Đoàn gia, nhưng mà 2 mẹ con kia về sau cùng Đoàn gia không có quan hệ gì." Đoàn Kế Hùng nghĩ nghĩ, không thể không thỏa hiệp.

Ông ta muốn Bùi Dịch hỗ trợ, đây là điều kiện của Bùi Dịch.

"Máu lạnh." Tô Thi Thi đối với hành vi của cha con Đoàn gia kia cười nhạt. Cô tuy cũng không thích mẹ con Phương Thanh Hoa, nhưng đối với Đoàn Chấn Ba mà nói, kia dù sao cũng là vợ con của ông ta, nói vứt bỏ liền vứt bỏ, cũng thật máu lạnh vô tình.

"Giống các người loại người máu lạnh vô tình này, nên nhận chút giáo huấn." Tô Thi Thi ở trong lòng âm thầm nói, lập tức hướng tới Bùi Dịch nhìn thoáng qua.

Bùi Dịch âm thầm gật đầu, sau đó liền đối với Đoàn Kế Hùng nói: "Tôi có thể đồng ý không ra tay với Đoàn gia, điều kiện là để cho Đoàn Chấn Ba một lần nữa trở lại Đoàn thị, khôi phục toàn bộ chức quyền trước kia của ông ta."

"Cái gì? Cậu tới cùng là đứng ở bên nào? Cậu làm như vậy đối với Đờng Đờng có lợi gì chứ?" Đoàn Kế Hùng tức giận đến thiếu chút nữa nháy dựng lên, ông ta thật sự không hiểu Bùi Dịch suy nghĩ cái gì, liền ngay cả một bên Nhậm Tiểu Vi sắc mặt cũng trầm tiếp xuống.

Cái cách làm này của con trai bà không thể nghi ngờ là muốn làm lộn xộn kế hoạch của bà, bằng không, không được bao lâu nữa, là bà có thể hoàn toàn nắm trong tay Đoàn gia. Hiện tại Đoàn Chấn Ba giành lấy, những kế hoạch trước đây bà tính toán toàn bộ đều muốn thất

bại trong gang tấc.

Mà Đoàn Chấn Ba thì lại là hưng phấn đến sắp điên rồi một dạng, một cái vẻ nói với Bùi Dịch cảm ơn.

Tô Thi Thi nhìn biểu hiện của bọn họ từng người, chỉ cảm thấy trong lòng băng lãnh một mảnh.

"Các người đã ích kỷ như thế, suốt ngày muốn hãm hại người khác, liền tự giết lẫn nhau đi!" Tô Thi Thi ở trong lòng nói.

Bùi Dịch đương nhiên hiểu cách nghĩ của cô, cô cũng hiểu rõ cách nghĩ của Bùi Dịch. Để cho Đoàn Chấn Ba trở về, chẳng qua là muốn để cho ông ta cùng Đoàn Kế Hùng chém giết lẫn nhau. Đồng thời cũng là vì ngăn cản hành động của Nhậm Tiểu Vi.

Tuy bọn họ biết Nhậm Tiểu Vi đối với Đoàn gia là voi cùng cắn hận, nhưng mà từ tận đáy lòng đi lên nói, Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch cũng không muốn nhìn đến mẹ của bọn họ càng lún càng sâu.

"Không! Tao tuyệt đối không sẽ đồng ý." Đoàn Kế Hùng phản ứng kịp, kiên quyết phản đối.

Đoàn Chấn Ba thì lại là trực tiếp bổ nhào vào trước mặt ông ta, quỳ trên mặt đất một cái vẻ khẩn cầu, trong phòng ăn nhất thời trở nên phi thường náo nhiệt.

Đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền đến một giọng nói trong trẻo.

"Tôi có thể vào không?"

Đang lúc Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch nghe được giọng nói này khi đó,

sắc mặt bá một phen đều đã thay đổi.

Trạm Dẫn Lan?

Bọn họ không nghe lầm chứ? Đây là giọng nói của Trạm Dẫn Lan!

Chương 396: Xảy ra bất ngờ

Ngoài phòng ánh chiều tà chiếu vào, phủ lên dáng vẻ thướt tha mềm mại của Trạm Dẫn Lan.

Tô Thi Thi giương mắt nhìn lên, chỉ nhìn thấy đến một cái dáng người cao gầy, một cô gái mặc áo khoát lông dê màu trắng, mỉm cười đi tới.

Cô gái đó có mái tóc dài đến thắt lưng, uốn xoắn nhẹ nhàng, cùng nụ cười rạng rỡ trên mặt càng khiến cô thêm phần khí chất.

"Đoàn lão gia, bác gái, lão phu nhân, các ngài khỏe." Trạm Dẫn Lan đi tới, hướng về phía Đoàn Kế Hùng, Nhậm Tiểu Vi cùng Phương Ngọc Hoa lên tiếng chào hỏi. Lúc nhìn đến Đoàn Chấn Ba quỳ trên mặt đất khi đó, sửng sốt một phen, nhưng rất nhanh liền khôi phục bình thường, sau đó mới xoay người nhìn về phía Bùi Dịch.

"Bùi Dịch, đã lâu không gặp."

Nụ cười ấm áp, giống như nhiều năm trước, giống như chỉ cần cô cười, cho dù trời đang u ám cũng đều trở nên đầy ánh mặt trời.

Bùi Dịch thân thể kìm lòng không đậu đứng lên, sửng sờ nhìn cô gái đột nhiên xuất hiện trước mắt.

Đúng, là một cô gái.

Cô gái đó đã không phải là người trong ấn tượng của anh cái cô bé ngây ngô kia, lúc này đứng ở trước mặt anh chính là một cô gái xinh

đẹp cao quý đầy ưu nhã. Vút lại thời niên thiếu ngây ngô, lớn lên lại xinh đẹp duyên dáng yêu kiều, tự nhiên thanh thản.

"Dẫn Lan." Bùi Dịch mở miệng, trầm trầm phun ra tên cô.

Lòng Tô Thi Thi khi nghe được cái tên này khi đó, đột nhiên nhảy một phen. Tay theo bản năng muốn nắm chặt quả đấm, nhưng ngón tay chỉ là hơi hơi vừa động, lại khôi phục nguyên trạng.

Cô liền đứng ở bên cạnh Bùi Dịch, lẳng lẳng nhìn người không mời tự đến Trạm Dẫn Lan.

Cô rất muốn quay đầu nhìn xem thử vẻ mặt của Bùi Dịch bây giờ, nhưng mà cô biết, mình không thể.

Cô, nên là tin tưởng anh.

"Vị này chính là phu nhân của anh sao?" Lúc này, Trạm Dẫn Lan dời mắt đến trên người Tô Thi Thi, hướng về phía cô có chút ngại ngùng nở nụ cười.

Tô Thi Thi tươi cười, hướng tới Trạm Dẫn Lan hơi hơi gật gật đầu. Cùng lúc đó, Bùi Dịch cầm tay cô, đối với Trạm Dẫn Lan giới thiệu nói: "Cô ấy là vợ anh, Tô Thi Thi."

Bùi Dịch nói xong quay đầu, đối với Tô Thi Thi nhếch môi cười một cái: "Cô ấy chính là Trạm Dẫn Lan, em rất cực gặp được."

Tô Thi Thi: "..."

Cái gì gọi em rất cực gặp được? Biến thành cô rất muốn thấy cô ta vậy chứ. Nếu có thể, cô mới không nghĩ muốn thấy cô ta, Tô Thi Thi lúng túng đến nỗi hận không thể lấy cái động chui vào.

Cô biết Bùi Dịch là cố ý, anh nghĩ không muốn để cho cô hiểu lầm, cho nên mới nói như vậy.

Mà Trạm Dẫn Lan nghe được những lời của Bùi Dịch nói, rõ ràng sửng sốt một phen, lập tức lộ ra một nụ cười tươi tắn. Hướng tới Tô Thi Thi vươn tay ra: "Xin chào, tôi là Trạm Dẫn Lan. Thật ngại quá, quấy rầy các vị ăn cơm rồi."

"Xin chào, Tô Thi Thi." Tô Thi Thi vươn tay, cùng Trạm Dẫn Lan nhẹ nhàng nắm tay một phen, liền thu trở về.

"Giọng nói này?" Trạm Dẫn Lan lúc nghe được giọng nói của Tô Thi Thi khi đó, thân thể mạnh mẽ cứng đờ, trong mắt hiện lên quét xuống kinh ngạc. Nhưng rất nhanh đã bị cô ta che dấu qua đi, nhưng trong lòng cô ta lại giống như có hàng ngàn cơn sóng lớn cuộn trào.

Cái giọng nói này không phải là vừa rồi cùng cô ta gọi điện thoại nghe được sao? Cô là vợ của Bùi Dịch, vậy mà nói với cô những lời như vậy?

"Tình. Nhân?" Trạm Dẫn Lan hơi cúi đầu xuống, đáy lòng ở một chỗ nào đó giống như là bị cái gì hung hăng va chạm một phen, sinh ra đau đớn.

Bùi Dịch là cố ý để cho vợ của anh nghe điện thoại sao? Mà vợ của anh nhục nhã cô, cũng là ý của Bùi Dịch sao? Trạm Dẫn Lan hốt mắt bá một phen đỏ lên, cực kỳ muốn hỏi Bùi Dịch một chút, nhưng mà cô ta biết hiện tại tình cảnh này hỏi ra sẽ không thích hợp.

"Trạm tiểu thư, mời ngồi đi." Lúc này, Nhậm Tiểu Vi đột nhiên đối với Trạm Dẫn Lan nói, "Đến chỗ ta nơi này ngồi đi."

Trạm Dẫn Lan sừng sốt một phen, lập tức hướng về phía Nhậm Tiểu Vi cảm kích cười cười: "Cảm ơn bác gái."

Lúc này, Đoàn Kế Hùng liếc mắt ra hiệu cho Đoàn Hòa Dự, ông ta lập tức nâng Đoàn Chấn Ba, dẫn ra ngoài.

Tô Thi Thi nhíu mày, quay đầu ôn hoà nghiêng về phía Bùi Dịch liếc mắt một cái.

Tình huống đã cực kỳ rõ ràng, Trạm Dẫn Lan tám phần chính là do Nhậm Tiểu Vi mời đến. Tô Thi Thi trong lòng, không biết nên khóc hay nên cười. Mẹ chồng của cô thật đúng là sợ cô cùng Bùi Dịch cảm tình quá tốt, vậy mà đem bạn gái trước đều đã mời đến cửa.

"Anh không phải nói mẹ không thích Trạm Dẫn Lan sao?" Tô Thi Thi thừa dịp lúc ngồi trở lại vị trí, ghé sát vào bên cạnh Bùi Dịch nhỏ giọng hỏi.

Bùi Dịch dùng tay vỗ vỗ lên lòng bàn tay Tô Thi Thi một phen, hạ giọng nói: "Không được quấy rối, trước biết rõ ràng tình huống đã."

"Hừ!" Tô Thi Thi trợn mắt nhìn anh, ngồi về tới trên vị trí.

Cúi đầu, ăn cơm!

Cả một bàn măn hán toàn tịch, đúng là mời đầu bếp tốt nhất Bắc Kinh tới làm, lãng phí rất đáng tiếc. Nếu không cho cô quấy rối, Tô Thi Thi cảm thấy được vẫn lại là ít nói thì tốt hơn.

Ở một bên Trạm Dẫn Lan có chút kinh ngạc nhìn Tô Thi Thi, cô ta không nghĩ tới Tô Thi Thi vậy mà lại vẫn nuốt trôi được!

"Trạm tiểu thư, để cho cô chê cười rồi." Nhậm Tiểu Vi áy náy hướng

tới Trạm Dẫn Lan cười cười. Lúc này, người hầu đã một lần nữa cầm một bộ bát đĩa đi ra, Nhậm Tiểu Vi đối với Trạm Dẫn Lan nói, "Vì cô tới, nên đã đặc biệt mời đầu bếp tới làm. Cô nhiều năm như vậy một mình ở nước ngoài, thật lâu không có ăn đồ ăn hương vị quê hương đúng không?"

Tô Thi Thi thiếu chút nữa bị một miếng canh vảy cá làm cho sặc.

Thì ra bàn măn hán toàn tịch này là vì Trạm Dẫn Lan chuẩn bị, được, cô tự mình đa tình rồi!

Tô Thi Thi lau miệng, rút tay về, khẩu vị toàn bộ mất hết.

Bùi Dịch âm thầm liếc cô một cái, ghé sát vào bên tai cô nhỏ giọng nói: "Đầu bếp này không phải là người giỏi nhất ở Bắc Kinh, anh lần sau sẽ mời sư phụ của ông ta tới làm cho em một bàn."

"Khụ khụ..." Tô Thi Thi cúi đầu, âm thầm nhéo anh một cái, "Anh nhỏ tiếng chút!"

Còn nói không cho cô gây rối, Bùi tiên sinh anh lúc này lại là đang làm sao!

Tô Thi Thi không có hứng thú đi nghe, Trạm Dẫn Lan cùng Nhậm Tiểu Vi đang nói cái gì. Nhưng mà Trạm Dẫn Lan lực chú ý vẫn tập trung tại trên chỗ hai người bọn họ, nhìn đến Bùi Dịch mờ ám, Trạm Dẫn Lan ánh mắt tối sầm lại.

"Anh thật sự quên em sao?" Trạm Dẫn Lan trong lòng có chút lên chua xót, cô ta cho rằng mình trở về, Bùi Dịch ít nhất sẽ biểu hiện nhiệt tình một chút, nhưng mà không nghĩ tới anh vậy mà lạnh nhạt như vậy, giống như là chỉ là coi cô như một người bạn cũ bình thường vậy.

Nhậm Tiểu Vi nhìn thấy sắc mặt Trạm Dẫn Lan, tâm tình lại tốt hẳn lên. Đối với Trạm Dẫn Lan nói: "Ăn nhiều một chút, lát nữa để cho Tiểu Dịch đưa cô ra ngoài tản bộ cho tiêu cơm, hai đứa đã nhiều năm như vậy không gặp, hẳn là có rất nhiều lời muốn nói."

Lời này vừa nói ra, Tô Thi Thi mày chài quét một phen liền nhú lại, liền ngay cả Phương Ngọc Hoa sắc mặt cũng có chút khó coi. Mà Đoàn Kế Hùng còn lại là ở bên cạnh, lẳng lẳng nhìn những người phụ nữ này diễn trò, vui mừng thấy chuyện thành công.

"Tiểu Dịch muốn đưa ta trở về, sợ là không có thời gian đi tản bộ rồi." Phương Ngọc Hoa đột nhiên nói.

Tô Thi Thi cúi đầu, khóe miệng từ từ cong cong lên.

Quả nhiên vẫn lại là bà nội cô yêu thương cô nhất!

Phương Ngọc Hoa bình thường tuy không thích tranh luận, nhưng mà nhìn đến đứa cháu gái mình thương yêu nhất, bị mẹ chồng ức hiếp như vậy, đâu nào có thể ngồi xem mặc kệ.

Nhậm Tiểu Vi trái lại một chút đều đã không thèm để ý đến, quay đầu đối với Phương Ngọc Hoa nói: "Thông gia, chúng ta làm trưởng bối nên là thông cảm cho tụi nhỏ, như thế này đi tôi sẽ để cho quản gia đưa người cùng Thi Thi trở về."

Bà nói xong nhìn về phía Tô Thi Thi, gằn từng chữ hỏi han: "Con dâu, con thấy sao?"

Tô Thi Thi sắc mặt phát lạnh, đáy lòng ẩn ẩn có chút tức giận.

Cô cho rằng Nhậm Tiểu Vi sẽ so với người mẹ chồng Phú Tuyết Trân

trước đây tốt hơn rất nhiều, xem ra là cô kỳ vọng rất cao rồi. Vậy mà để cho cô đem chồng mình nhường lại đi chơi cùng bạn gái trước!

Tưởng ức hiếp cô rất dễ thật sao!

Nhưng Tô Thi Thi đang muốn nói chuyện, Trạm Dẫn Lan đột nhiên nói: "Bác gái, không cần. Cháu cùng Bùi Dịch là thật lâu không gặp không sai, nhưng mà cháu đã trở về sẽ có cơ hội gặp mặt, hưởng hồ công ty của cháu cùng công ty Bùi Dịch còn có hợp tác."

Cô ta nói xong hướng tới Bùi Dịch cười nói: "Lần sau hẹn trước thời gian, đem Bùi phu nhân cũng kêu đến, yêu cầu như vậy anh hẳn không cự tuyệt đi?"

Cô ta có chút xấu hổ đối với Nhậm Tiểu Vi nói: "Bác gái, người không biết, gặp anh ấy một lần thật không dễ dàng."

"Tiểu Dịch từ nhỏ liền có chủ ý của chính mình, có đôi khi ngang ngược cực kỳ, cô hẳn hiểu rõ." Nhậm Tiểu Vi khẽ cười nói, cùng Trạm Dẫn Lan tán gẫu.

Tô Thi Thi ngồi ở trên chỗ, trong lòng rầu rĩ, cảm thấy được trên người đầy tức giận như không phát ra không được.

Cô lờm Trạm Dẫn Lan một cái, thái độ tự nhiên thanh thản của cô ta quả thật làm cho cô có chút ngạc nhiên. Cô không nghĩ tới Trạm Dẫn Lan, vậy mà sẽ như thế làm như không có việc gì nói ra, tới giúp cô giải trừ xấu hổ.

Nhưng mà cảm thấy được có gì đó không thích hợp!

Người này, cùng người mà cô trước đây nhìn thấy đã bất đồng. Cô quay đầu sang Bùi Dịch, ngoài ý muốn phát hiện, Bùi Dịch mày cũng

hơi hơi nhăn lại.

Tô Thi Thi nhất thời liền vui vẻ, xem ra phiền não không phải chỉ mình cô.

Chỉ là đáng tiếc một bàn măn hán toàn tịch này, Hoa lão phu nhân đại giá đến đây, quả thật chỉ ở chỗ này làm người trang trí.

Ngay lúc Tô Thi Thi đau lòng, bên ngoài đột nhiên truyền đến một tiếng thò phì phì gào thét: "Tô Thi Thi, các người đến đây ăn ngon, lại không mang theo em!"

"Gâu Gâu!" giọng nói của Đoàn Tĩnh Đồng vừa mới la lên, bên ngoài liền truyền đến tiếng chó sủa.

Người trong phòng ăn ngoại trừ Trạm Dẫn Lan ra, mọi người sắc mặt bá một phen liền thay đổi.

Mọi người ngủ ngon!

Nay vẫn đủ 3 chương nhé

Chương 397: Hồng bát

"Ô Thi Thi chị thật quá khi dễ người ta rồi, nhiều thức ăn ngon như vậy, chị vậy mà không gọi em, chị lúc trước còn nói về sau sẽ không bỏ lại em." Đoàn Tĩnh Đồng vừa tiến đến, nhìn đến tràn đầy một bàn dài toàn thức ăn ngon, ánh mắt trực tiếp liền tái rồi, nhìn Ô Thi Thi thiếu chút nữa ủy khuất khóc lớn rồi.

Cậu dùng lực vỗ vỗ đầu một phen Đại Cầu Tử đi theo bên cạnh mình, chỉ nghe Đại Cầu Tử gâu một tiếng, hướng tới Ô Thi Thi vọt qua. Ở phía sau bọn họ Tiểu Vịnh thấy thế, liền chạy theo.

Ô Thi Thi chỉ cảm thấy trước mắt hai cái bóng chớp lóe, sau đó Đại Cầu Tử cùng Tiểu Vịnh liền chạy tới trước mặt cô, một trái một phải ngồi xổm bên cạnh cô.

Tiểu Vịnh ngồi xổm ở giữa Ô Thi Thi cùng Bùi Dịch, thiếu chút nữa đem Bùi Dịch cho chen ra ngoài.

"Bọn nó từ khi nào thì nghe lời em nói như thế rồi hả?" Ô Thi Thi nhìn hai con chó, lại nhìn Đoàn Tĩnh Đồng đang thờ phì phì đi tới, cả kinh tròn mắt đều nhanh nháy ra ngoài.

Rõ ràng mấy tháng trước, Đoàn Tĩnh Đồng vẫn rất sợ hai con chó này, không nghĩ tới bây giờ hai con chó vậy mà nghe lời cậu như thế.

"Hừ! Đây là kết cục cho chuyện các người đi ăn một mình. Đại Cầu Tử, Tiểu Vịnh, coi chừng chị ấy, không cho chị ấy ăn, bằng không không cho các người ăn thịt!" Đoàn Tĩnh Đồng nói xong cái chân

ngắn cũng nhỏ nhắn chạy tới, rất nhanh đi đến bên cạnh mẹ mình, đáng thương tội nghiệp nhìn mẹ mình: "Mẹ, con thật đói, con sắp chết đói rồi nè!"

"Đồng Đồng!" Nhậm Tiểu Vi lúc này mới phản ứng kịp, vội vàng đứng lên nhường chỗ cho cậu ngồi.

Bên cạnh Đoàn Kế Hùng liền nói: "Qua đây ngồi với cha."

"Không cần, con muốn ngồi ở giữa cha mẹ mà ăn!" Đoàn Tĩnh Đồng ngồi xuống vị trí của Nhậm Tiểu Vi, đối với người đang ngồi bên tay phải của cậu Trạm Dẫn Lan nhìn thoáng qua, mày lập tức nhíu chặt lại: "Người này là ai, như thế nào chưa thấy qua? Là thân thích của mẹ tôi sao? Cô sao lại không lễ phép như vậy, không thấy được mẹ tôi đang đứng sao?"

"Bác gái, người ngồi chỗ này đi." Trạm Dẫn Lan nghe Đoàn Tĩnh Đồng nói như vậy liền đứng lên, sắc mặt có chút xấu hổ.

Đây là Đoàn Tĩnh Đồng, Trạm Dẫn Lan ở trong đầu rất nhanh nhớ ra, lúc cô cho người ta điều tra tin tức liền quan tới Đoàn gia. Cực kỳ rõ ràng, trước mắt đứa bé này chính là con trai nhỏ của Đoàn Kế Hùng rồi.

Chỉ là tư liệu mà cô điều tra được không nói cho cô biết, con trai nhỏ của Đoàn Kế Hùng vậy mà không lễ phép như thế, quả thực là một cái Hỗn Thế Tiểu Ma Vương!

Trạm Dẫn Lan vừa đứng lên, Đoàn Tĩnh Đồng duỗi cái tay mập mập của mình liền đem cô hướng bên cạnh đẩy đi. Sau đó lôi kéo Nhậm Tiểu Vi đáng thương tội nghiệp nói: "Mẹ. Chúng ta thật lâu không có cùng nhau ăn cơm, người gấp thức ăn cho con có được hay không?"

"Được được, mẹ gấp thức ăn cho con. Đồng Đồng con tại sao lại gầy nhiều như vậy? Có phải thân thể có chỗ nào không thoải mái hay không?" Nhậm Tiểu Vi nhìn đến con trai nhỏ của mình nước mắt đần đìa, cái gì đều đã mặc kệ, lập tức ngồi đến trên chỗ ngồi, đau lòng xoa xoa mặt cậu.

"Khẩn trương kêu bác sĩ đến đây xem xét một phen, như thế nào gầy nhiều như vậy?" Đoàn Kế Hùng cũng cau mày, cẩn thận nhìn sắc mặt cậu con trai nhỏ của mình.

Nhưng mà con trai ông tuy nhìn gầy rất nhiều, khí sắc rất tốt, lại không giống như là sinh bệnh rồi.

"Còn không phải..." Đoàn Tĩnh Đồng vốn dĩ định nói, còn không phải anh trai cậu cùng chị dâu khống chế thức ăn của cậu, nhưng nghĩ lại nếu nói như vậy, cha mẹ cậu khẳng định sẽ không cho phép cậu tiếp tục trở về Thi Dịch. Vội vàng sửa lời nói: "Con đang giảm béo, bác sĩ nói con quá béo, sẽ ảnh hưởng đến sự phát triển sau này."

"Giảm béo?" Nhậm Tiểu Vi sửng sốt, lập tức gật đầu nói, "Con quá thật khống chế hình thể một chút cũng tốt, bất quá không được quá gầy, như vậy đối thân thể cũng không tốt."

Bà chưa bao giờ ghét bỏ con trai mình có dáng vẻ béo, chỉ mong sao cậu ăn nhiều một chút. Lập tức Nhậm Tiểu Vi liền đem mấy đĩa thịt đưa đến trước mặt Đoàn Tĩnh Đồng.

Đoàn Tĩnh Đồng vừa thấy đến thức ăn ở trước mặt, nước miếng thiếu chút nữa đều phải chảy xuống rồi. Liền lập tức cần lên một cái đùi gà trước mặt, liền muốn nhét vào trong mồm. Nhưng mà ngay khi chân gà nhét đến trong miệng, cậu lại run run một phen, ngẩng đầu lén lút hướng tới Bùi Dịch nhìn qua.

Trước mặt anh trai cậu lại dám ăn thịt, trở về hẳn sẽ rất thâm thâm!

Bùi Dịch làm sao mà không biết tâm tư trong lòng cậu bé, nhưng mà hôm nay đáng ngạc nhiên là anh không có mặt nặng mày nhẹ với cậu, mà là đối với cậu gật gật đầu.

Đoàn Tĩnh Đồng lúc này hưng phấn đến thiếu chút nữa kêu to, lập tức cầm lấy chân gà hướng trong miệng mạnh nhét vào.

Động tác ăn như hổ đói của cậu nhất thời để cho Nhậm Tiểu Vi tròn mắt đỏ lên, đau lòng nói: "Làm sao có thể đói như thế? Đồng ý với mẹ, liền về ở Đoàn gia có được hay không? Con muốn ăn cái gì mẹ cũng sẽ cho người làm cho con ăn."

"Khụ khụ..." Đoàn Tĩnh Đồng nào biết đâu rằng mẹ mình sẽ đề nghị yêu cầu như vậy, thiếu chút nữa nghẹn chết, nghẹn cổ nói, "Con chỉ muốn ở lại nhà của anh, giảm béo, không thành công con sẽ không trở lại, chẳng thế thì con sẽ tuyệt thực!"

"Con, đứa nhỏ này, được rồi con ăn đi." Nhậm Tiểu Vi đối với đứa con trai nhỏ này thật sự không có biện pháp gì, đành phải chiều theo ý cậu.

Mẹ con hai người một người liều mạng gấp một người liều mạng ăn, trong khoảng thời gian ngắn cũng chẳng thèm quan tâm đến chuyện gì khác

Tô Thi Thi yên lặng quay đầu, thiếu chút nữa cười ra tiếng.

Tên nhóc con này tới thật đúng là thời điểm. Chỉ là lúc cô nhìn đến hai con chó một trái một phải trừng mắt nhìn cô khi đó, đầu có chút đau.

"Gâu gâu!" Đại Cầu Tử đứng thẳng lên, hướng tới đầy bàn đồ ăn liếc mắt một cái, sau đó quay đầu nhìn về Tô Thi Thi kêu một tiếng, ý tứ kia giống như là muốn nói, Tô Thi Thi cho nó thức ăn.

Tô Thi Thi ở trên đầu nó gõ một phen, chỉ chỉ Bùi Dịch bên cạnh: "Nói với ta vô dụng, ngươi nói với anh ấy đi"

Đại Cầu Tử quay đầu, vừa thấy đến Bùi Dịch nhất thời liền yên, giống như một đứa trẻ đang tức giận nhưng cũng không dám làm gì, sau đó mạnh ở trên bàn đụng phải một phen.

Chỉ nghe phịch một tiếng, cái bàn dài chấn động một cái. Đoàn Tĩnh Đồng đang ăn canh, bị như vậy giật mình trực tiếp sặc, tức giận đến nỗi cầm cái xương gà lên liền hướng tới Đại Cầu Tử ném qua.

"Đừng - -" Tô Thi Thi không kịp ngăn cản, Đại Cầu Tử liền roạt một phen nhảy dựng lên, nhưng mà ở một bên khác Tiểu Vịnh động tác rõ ràng muốn so với Đại Cầu Tử mau lẹ hơn, trực tiếp vượt qua Tô Thi Thi, há miệng một cái ngoạm được khúc xương vừa ném qua.

Cái thân hình khổng lồ màu đen kia ở giữa không trung xẹt qua một đường cong uy mỹ, lập tức nặng nề mà rớt xuống, hướng tới cái bàn hạ cánh xuống.

Xong rồi...

Tô Thi Thi mạnh che ánh mắt, chỉ cảm thấy thân thể một nhẹ, đã bị Bùi Dịch kéo lên, hai người rất nhanh lui về sau

Lập tức nghe được phịch một tiếng bạo liệt, sau đó làm tiếng rầm rầm chén đĩa vỡ vụn, Tiểu Vịnh nặng nề mà nện ở bên cạnh cái bàn, đem cái bàn kia hất ngã rồi.

"Thức ăn của ta!" Đoàn Tĩnh Đồng mặt đều đã tái rồi, nắm nắm tay nhỏ thở phì phì chạy tới.

"Gâu gâu!" Tiểu Vĩnh tựa hồ có chút sợ Đoàn Tĩnh Đồng, nhìn đến cậu bồ nhào qua, lập tức đem xương gà trong miệng ngậm hướng trên đầu Đại Cầu Tử ném đi, co căng chạy.

"Gâu gâu!" Đại Cầu Tử nhìn đến khúc xương kia đặc biệt vui mừng, há miệng một cái, quỳ rạp trên mặt đất liền gặm xương, nhưng nó lập tức phát hiện trên mặt đất còn có càng thêm nhiều thức ăn ngon, đem xương gà nuốt xuống, liền hướng tới kia nhào tới.

"Hai con chó chết này!"

Đoàn Tĩnh Đồng nổi giận, cậu rất không dễ dàng mới có thể ăn một bữa nhiều thịt đến như vậy, vậy mà bị hai con chó này phá hỏng, tức giận đến trực tiếp bắt được hai cái chân của Đại Cầu Tử đánh tới. Tiểu Vĩnh đã chạy ra xa vừa thấy đến cha của các con mình bị ức hiếp liền xoay chuyển mông liền vọt tới.

Tình hình lập tức rối loạn, một người hai chó lập tức xoay vạy thành một đoàn.

Này toàn bộ mọi chuyện phát sinh chỉ có mấy mươi giây đồng hồ, mọi người lấy lại tinh thần thời điểm, liền nhìn đến Đoàn Tĩnh Đồng cùng hai con chó đang đánh nhau rồi.

Nhậm Tiểu Vi cùng Đoàn Kế Hùng sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, vội vàng kêu hô người đến đây, đem hai con chó lôi ra ngoài.

"Đừng làm cho tiểu thiếu gia bị thương! Nhanh lên đem chó bắt ra ngoài, đánh chết chúng nó!"

Nhậm Tiểu Vi vừa sốt ruột lại tức giận, đối với Bùi Dịch nói: "Tiểu Dịch, con nhanh đem chó bắt lại, sẽ làm bị thương đến em trai con đó."

"Thương tổn không thấy." Bùi Dịch lờm một cái tình hình chiến đấu kịch liệt giữa người và chó bên kia, nhàn nhạt nói.

Mà bên cạnh, Tô Thi Thi trực tiếp nhìn tình hình này, hoàn toàn không rõ này toàn bộ là chuyện gì đang xảy ra. Vốn dĩ bị Đoàn Tĩnh Đồng, một đứa bé như vậy chỉ trích, lại vẫn có chút tức giận, nhưng mà thấy một màn như vậy, thậm chí có chút dở khóc dở cười.

Khó trách thằng nhóc này gần đây gầy nhiều như vậy, thì ra mỗi ngày là cùng chó đánh nhau?

Tô Thi Thi trợn mắt há hốc mồm mà nhìn Đoàn Tĩnh Đồng đứng mảnh vô cùng.

Cô còn đang nghĩ Đại Cầu Tử và Tiểu Vịnh như thế nào cùng Đoàn Tĩnh Đồng cảm tình tốt như vậy, thì ra không phải tình cảm tốt, là sợ cậu nhóc! Lúc này, Đoàn Tĩnh Đồng cùng hai con chó đánh nhau vậy mà không chút nào thua thiệt, thật sự là rất uy phong!

"Là anh dạy?" Tô Thi Thi lặng lẽ lôi kéo Bùi Dịch.

Bùi Dịch nhíu mày: "Anh dạy nó động tác hữu dụng hơn, nó quá béo, động tác không thích hợp."

"Anh... Thắng!" Tô Thi Thi không thể không tán thưởng Bùi tiên sinh, cô tuyệt đối tin tưởng Đoàn Tĩnh Đồng là Bùi Dịch vụng trộm gọi tới.

Lần này tốt rồi, mọi người đều bị kéo xuống rồi.

Mọi người sớm an!

Chương 398: Hai anh em này không tệ

Người và chó đại chiến giằng co chừng 3 phút, rốt cục bị đám người hầu chạy tới kéo ra rồi.

Đoàn Tĩnh Đồng bị kéo ra thời điểm, trong miệng còn ngậm một ngậm lông mao màu đen, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn nheo giống như da quả quýt một dạng, một cái vể phi phi phi phun lông mao ra ngoài.

Đại Cầu Tử cùng Tiểu Vịnh vừa được tự do liền liền xông ra ngoài, giống như phía sau có quỷ đang đuổi theo một dạng.

"Đồng Đồng, không có việc gì đi, có làm bị thương hay không? Nhanh lên, kêu bác sĩ đến đây tiêm vắc-xin phòng bệnh chó dại!" Nhậm Tiểu Vi gần như là bổ nhào tới, một cái vể muốn kiểm tra thương thế Đoàn Tĩnh Đồng, chỉ sợ cậu nhóc xảy ra chút chuyện gì ngoài ý muốn.

Đoàn Kế Hùng sắc mặt cũng cực kì khó coi, vừa rồi một màn kia hoàn toàn phá hủy kế hoạch của ông ta. Hiện tại lại lo lắng con trai nhỏ của mình bị thương, cảm xúc rối loạn đến cực điểm, nếu không có người ngoài ở đây, sẽ bạo phát tại chỗ

Tô Thi Thi đã sớm đứng ở bên cạnh Phương Ngọc Hoa, nhỏ giọng nói: "Bà nội, chúng ta đi về trước."

"Đồng Đồng không có việc gì đi?" Phương Ngọc Hoa lại là có chút lo lắng nhìn Đoàn Tĩnh Đồng.

Tô Thi Thi mỗi ngày đều đã cùng Phương Ngọc Hoa gọi điện thoại, cũng cùng bà nói qua chuyện của Đoàn Tĩnh Đồng. Phương Ngọc Hoa biết, cháu gái mình kỳ thật cũng cực kỳ thích vị em chồng này, đương nhiên bà cũng không muốn nhìn thấy Đoàn Tĩnh Đồng gặp chuyện không may.

"Yên tâm đi, nó cực kỳ tinh ranh, mới không tự làm mình bị thương."
Tô Thi Thi nhỏ giọng nói.

Cô vừa rời đúng là thấy rõ ràng, vẫn đều là Đại Cầu Tử cùng Tiểu Vịnh chịu khi dễ, Đoàn Tĩnh Đồng một cọng lông tơ cũng không thiếu.

Đại Cầu Tử cùng Tiểu Vịnh là do Bùi Dịch cho người ta đặc biệt huấn luyện, hiểu tính người, đương nhiên sẽ không đi thương tổn Đoàn Tĩnh Đồng. Mà còn giống vừa rời chẳng qua chỉ là đùa giỡn, hầu như mỗi ngày đều ở Thi Dịch trình diễn một lần, hai con chó này sớm đã thành thói quen.

"Mẹ, con thật sự không có việc gì! Người xem, một chút thương tổn cũng không có, không cần lo lắng." Đoàn Tĩnh Đồng vừa nghe muốn tiêm thuốc, lập tức nóng nảy, "Chú Lý ở bên ngoài chờ con, con đi ra ngoài trước đây."

Cậu nói xong lập tức bỏ của chạy lấy người, chạy hai bước nhớ tới cái gì. Quay đầu chạy đến cái bàn bên cạnh, nhặt lên một miếng thịt bò chưa bị làm rơi đổ xuống đất co cẳng chạy.

Tô Thi Thi thấy vậy chỉ nghĩ muốn che đậy ánh mắt. Tên nhóc con này cũng quá làm để cho người ta càng thêm sốt ruột rồi, biến thành giống như bọn họ thật sự không cho cậu cơm ăn một dạng.

Nhậm Tiểu Vi ngậy ngốc nhìn con trai mình chạy đi, mãi đến khi

Đoàn Tĩnh Đồng đã chạy ra ngoài sân, bà mới phản ứng kịp, vội vàng kêu Hồng Cầm chạy ra ngoài đuổi theo.

Nhưng làm sao có thể đuổi kịp, chú Lý lái xe nhanh có tiếng, nhanh như chớp liền lái xe biến mất.

Trong nhà ăn một mảnh bừa bãi, một bàn măn hán toàn tịch, xem như triệt để đập hư rồi.

Tô Thi Thi đỡ Phương Ngọc Hoa, cẩn thận tránh đập lên những mảnh vỡ cùng thức ăn vương vãi trên mặt đất, đi ra ngoài.

"Trạm tiểu thư, cho cô chê cười rồi." Đoàn Kế Hùng cùng Nhậm Tiểu Vi trên mặt đều đã thật mất mặt, xấu hổ hướng tới Trạm Dẫn Lan cười.

Mời Trạm Dẫn Lan đến đây quả thật là chủ ý của Nhậm Tiểu Vi, nhưng mà Đoàn Kế Hùng trước đó cũng đồng ý rồi.

Hiện tại Trạm Dẫn Lan đã sớm khác xưa rồi, chỉ mỗi việc là người thừa kế tương lai của công ty Phi Tầm thôi cũng đã rất giá trị rồi, đã không phải là người hiện giờ Đoàn gia đắc tội được.

"Đoàn lão gia, bác gái, là do cháu đường đột rồi." Trạm Dẫn Lan vô tình cười cười, quay đầu nhìn đến Bùi Dịch hướng tới cô đã đi tới, ánh mắt nhất thời sáng một phen.

"Trạm tiểu thư, hôm nay thật xin lỗi, hôm nào tôi làm chủ hướng cô nhận tội." Bùi Dịch đi đến trước mặt Trạm Dẫn Lan, đối với cô khách khí nói.

Trạm Dẫn Lan trong lòng nhéo một cái, cô có thể tiếp nhận sự coi thường của Bùi Dịch, nhưng mà, lại khó chấp nhận sự khách khí của

anh như vậy.

Đây là làm như người xa lạ, Bùi Dịch lại cùng cô giữ một khoảng cách, đối với cô giống như là đối đãi người xa lạ một dạng.

Nhưng trên mặt cô lại cái gì cũng chưa biểu hiện ra ngoài, hướng về phía Bùi Dịch sáng lạn nở nụ cười một phen: "Không có việc gì, hôm nay đột nhiên đến đây như vậy, là do em đường đột rồi."

"Tôi đưa cô trở về." Bùi Dịch nói xong, tiện xoay người đi ra bên ngoài.

Nhậm Tiểu Vi ánh mắt tối sầm lại, trong lòng hết sức vui mừng, đối với Trạh Dẫn Lan nói: "Hôm nay liền không giữ Trạh tiểu thư, hôm nào lại gặp."

"Được, Đoàn lão gia, bác gái, tạm biệt." Trạh Dẫn Lan cùng Nhậm Tiểu Vi và Đoàn Kế Hùng lên tiếng chào hỏi, liền đi theo đi ra ngoài.

Chỉ là lúc cô đi vào trong viện thời điểm, phát hiện có hai chiếc xe. Lúc này Tô Thi Thi chính đang đỡ Phương Ngọc Hoa, ngồi vào trong đó một chiếc Lincoln màu bạc.

Bên cạnh một chiếc Cayenne màu đen, Đoàn Tĩnh Đồng đang ngồi gặm thịt bò.

Đoàn Tĩnh Đồng vừa ăn thịt, một bên mở cửa huyết sáo. Nơi xa truyền đến một trận tiếng chó sủa, chỉ thấy một vàng một đen hai cái bóng dáng rất nhanh chạy vào trong xe, đúng là Đại Cầu Tử cùng Tiểu Vịnh.

"Chết tiệt, không cần cướp đoạt thịt của ta. Các người mỗi ngày ăn tốt như vậy, lại vẫn muốn cùng ta cướp đoạt, thật quá đáng!" Bên

trong chiếc Cayenne truyền đến tiếng Đoàn Tĩnh Đồng thờ phì phì, còn có vài tiếng kêu của chó.

Trạm Dẫn Lan có chút khó khăn. Lái xe của cô đã trở về. Mà lúc này, nơi này chỉ có hai chiếc xe, một chiếc xe Tô Thi Thi ngồi, cô đương nhiên không có khả năng lái đi qua đó ngồi cùng. Như thế, cũng chỉ còn lại có chiếc xe Đoàn Tĩnh Đồng đang ngồi này thôi.

"Ủy khuất cho cô rồi." Bùi Dịch đi tới, đối với Trạm Dẫn Lan chỉ dẫn một phen.

Trạm Dẫn Lan vốn dĩ còn có chút do dự, nhưng nghe đến Bùi Dịch nói những lời này, trong lòng những cái khúc mắc kia lập tức buông xuống. Nhìn anh gật gật đầu, tiện hướng tới chiếc xe Đoàn Tĩnh Đồng cùng hai con chó đang ngồi kia đi đến.

"Phía sau không ngồi được rồi." Đoàn Tĩnh Đồng nhìn đến Trạm Dẫn Lan đi đến, hướng về phía cửa sổ reo lên.

Bùi Dịch thuận thế kéo ra cửa xe phía bên ghế phụ lái. Trạm Dẫn Lan cũng không nghĩ nhiều, hướng về phía Bùi Dịch nở nụ cười, ngồi vào ghế phụ kia.

Nhưng cô mới vừa ngồi xuống, liền sau đó nghe được giọng nói của Đoàn Tĩnh Đồng đang ngồi phía sau truyền đến: "Anh, người cũng đừng ở đây cùng tụi em chen lách giành chỗ, đi qua xe kia ngồi đi."

Đoàn Tĩnh Đồng nói xong lại rất nhanh gặm một miếng thịt bò, một bộ dạng như sợ hãi Bùi Dịch cướp đoạt mất vậy.

Cái này xấu hổ rồi.

Chiếc xe đã ngồi đầy, Trạm Dẫn Lan sắc mặt bá một phen có chút tái

nhợt, kia chẳng phải là - -

"Ủy khuất cô rồi, lái xe sẽ đưa cô về khách sạn." Bùi Dịch đi đến chỗ kế bên cạnh tay lái, hướng về phía Trạm Dẫn Lan ấm áp nở nụ cười một phen.

Cùng lúc đó, chú Lý khởi động xe. Xe lấy tốc độ như tên bắn roạt một phen hướng tới phía trước liền xông ra ngoài. Trạm Dẫn Lan ngay cả thời gian cùng Bùi Dịch nói một câu đều không có, trơ mắt nhìn xe rời khỏi sân.

Một màn này, Tô Thi Thi thấy rõ ràng. Lúc này cô yên lặng ngồi trở lại vào trong xe, kéo lên cửa kính xe lên, làm như chính mình cái gì đều đã không thấy được.

"Hai anh em nhà này thật không tệ." Phương Ngọc Hoa cười nói.

Tô Thi Thi có chút khó xử trừng mắt nhìn bà nội liếc mắt một cái: "Bà nội, người nói cái gì? Chuyện này chỉ là trùng hợp."

"Ha ha, bà nội biết." Phương Ngọc Hoa cười nói.

Không quá bao lâu, cửa xe mở ra, Bùi Dịch về tới leo lên xe, đối với lái xe nói: "Lái xe."

Một hồi náo kịch rốt cục kết thúc. Nhậm Tiểu Vi cùng Đoàn Kế Hùng hai người sững sờ nhìn hai chiếc xe rời đi, cả nửa ngày mới phản ứng kịp.

"Xem ra, Bùi Dịch đã sớm tính kế từ trước, hôm nay lại công toi bạn rộn rồi." Đoàn Kế Hùng thở phì phì trừng mắt nhìn Nhậm Tiểu Vi liếc mắt một cái, "Đều là do bà nghĩ ra cái chủ ý ngu ngốc."

Nhậm Tiểu Vi sắc mặt lạnh lùng: "Ông trước nên giải quyết tốt chuyện đưa con lớn của mình đi đi."

Bà nói xong tiện xoay người hướng tới trong phòng đi đến, trong lòng tức giận đến nghiêng răng ngửa.

"Tô Thi Thi, cô đừng quá đắc ý." Nhậm Tiểu Vi quả đấm xiết chặt, tức giận đến run cầm cập.

Bà cho rằng Trạm Dẫn Lan đã đến sẽ làm cho Tô Thi Thi khó chịu, nhưng mà bà lại hiển nhiên xem nhẹ năng lực chịu đựng của Tô Thi Thi, cô vậy mà một chút cũng đều không thềm để ý!

Hôm nay xảy ra toàn bộ chuyện này, hoàn toàn vượt quá dự tính của bà, bà cần tỉnh táo ngẫm lại bước tiếp theo nên làm như thế nào.

Bà quay đầu nhìn thoáng qua xe đã đi xa, ở trong lòng thì thào nói: "Trạm Dẫn Lan, hi vọng cô bây giờ không giống như trước vô dụng như thế!"

Bà là chán ghét Trạm Dẫn Lan không sai, nhưng bà càng hận Tô Thi Thi! Là Tô Thi Thi hủy đi toàn bộ kế hoạch của bà, bà tuyệt đối sẽ không cho phép Tô Thi Thi cùng con trai của mình ở cùng một chỗ!

Mà bên kia, hai chiếc xe đang trên đường trở về, nhưng mà không khí đầy quỷ dị.

Chương 399: Đây là kết cục khiêu khích Bùi tiên sinh

"Két - -" xe một cái đột nhiên thay đổi hướng, chạy lên hướng quốc lộ. Chú Lý đem tốc độ xe giảm xuống chậm một chút, một bên lái xe một bên thỉnh thoảng liếc liếc mắt nhìn người ngồi ở vị trí kế bên tài xế Trạm Dẫn Lan.

Cô gái này không thể nghi ngờ là xinh đẹp, cô cùng Tô Thi Thi một dạng đều có một đôi mắt bồ câu, hình như có lưu quang lưu chuyển, làm cho người ta nhìn một cái liền quên không được. Nhưng cô muốn so với Tô Thi Thi càng xinh đẹp, là một đại mỹ nhân tiêu chuẩn.

"Vẫn lại là thích Tô tiểu thư như vậy, xinh đẹp nhẹ nhàng hơn." Chú Lý âm thầm quan sát một hồi liền mất đi hứng thú, chuyên tâm lái xe.

Ngoài ý muốn chính là, ngồi ở trên ghế sau Đoàn Tĩnh Đồng vậy mà cũng thần kỳ an tĩnh.

Lúc này, Đoàn Tĩnh Đồng một trái một phải ôm hai con chó, cướp đoạt được tảng thịt bò ăn xong rồi, trong miệng còn dính dầu mỡ bóng loáng. Tiểu tử kia ánh mắt quay tròn xoay xoay, không biết suy nghĩ cái gì.

Trạm Dẫn Lan ngồi ở trên chỗ, bị không khí bên trong xe quá an tĩnh cũng biến thành có chút xấu hổ hẳn lên, trong lòng hơi có chút kinh ngạc.

Cô trước kia cũng không biết Đoàn Tĩnh Đồng tồn tại, về nước trước

đã đặc biệt hỏi thăm qua tình huống của cậu, là người mười phần Hỗn Thế Tiểu Ma Vương, đúng là không nghĩ tới giờ phút này cậu vậy mà không có làm khó dễ cô.

Đang nghĩ ngợi, Đoàn Tĩnh Đồng đột nhiên động một phát, nhú mào nhìn về cô gái phía trước.

Cậu một tay lần mò đầu Đại Cầu Tử một tay níu chặt lông nao của Tiểu Vịnh, bĩu môi chu mỏ, gọi Trạm Dẫn Lan một tiếng: "Dì Trạm."

"Dì?" Trạm Dẫn Lan sắc mặt cứng đờ, nhưng chỉ một cái chớp mắt liền khôi phục lại bình thường, quay đầu cười nhìn Đoàn Tĩnh Đồng, "Đồng Đồng kêu ta có việc sao?"

"Dì Trạm, dì trước kia cùng anh trai tôi nói qua tình yêu sao?" Đoàn Tĩnh Đồng vẻ mặt không thể tin được nhìn Trạm Dẫn Lan.

Trạm Dẫn Lan gật đầu, rộng rãi cười nói: "Đúng vậy, lúc mười mấy tuổi, chúng ta là bạn học thời trung học."

"A...." Đoàn Tĩnh Đồng gật gật đầu, có chút hào hứng, tựa đầu đặt trên cổ Tiểu Vịnh, liền không tiếp tục phản ứng với cô nữa rồi.

Trạm Dẫn Lan tươi cười có chút cứng ngắc, xoay đầu trở về, an tĩnh ngồi ở trên chỗ.

Trong lúc này, bên trong xe cực kỳ an tĩnh.

Chú Lý hỏi Trạm Dẫn Lan khách sạn cô đang ở, liền lái xe đến bên ngoài khách sạn dừng lại.

Lúc Trạm Dẫn Lan xuống xe, Đoàn Tĩnh Đồng đột nhiên tựa đầu vươn đến ngoài xe, hướng về phía cô nói: "Dì Trạm, hoan nghênh dì

đến nhà chúng tôi làm khách."

Tiểu tử kia dừng một chút, cố ý cường điệu nói: "Tôi đang ở nhà của anh, gọi là Thi Dịch, dĩ nhiên là tìm không thấy nơi đó, hỏi thăm một phen liền biết."

Đoàn Tĩnh Đồng nói xong liền tựa đầu rụt trở về, đóng cửa lên cửa sổ xe. Cùng thời khắc đó, chú Lý nổ máy xe, Cayenne lấy tốc độ cực nhanh, quay đầu rời khỏi khách sạn.

"Hừ, đến Thi Dịch đi, xem ta anh trai tôi như thế nào ngược chết cô! Cũng dám đến đây cướp đoạt chị dâu với tôi!" Đoàn Tĩnh Đồng ngồi ở trên vị trí, thở phì phì nhớ lại, đâu nào còn có vẻ mặt ngốc nghếch vừa rồi.

Trạm Dẫn Lan đương nhiên không biết Đoàn Tĩnh Đồng trong lòng suy nghĩ cái gì, trong lòng cô bị tên của tòa phủ đệ kia làm chấn động.

"Thi Dịch... Bùi Dịch, anh thật sự quên em không còn một mảnh sao?" Trạm Dẫn Lan hốc mắt ửng đỏ, trong lòng rất không là tư vị.

Cô nghĩ đến rất nhiều tình huống gặp lại nhau, nhưng mà tuyệt đối thật không ngờ sẽ giống hôm nay như vậy, nhạt nhẽo, xa lạ, xa cách.

Cùng Bùi Dịch gặp lại, anh lại coi cô như một người bạn bình thường, toàn thân đều đã lộ ra một cảm giác xa cách.

Trạm Dẫn Lan hàm răng khế cắn, xoay người hướng tới trong khách sạn đi đến. Trong lòng lại bởi vì mới vừa nghe được cái kia tên, thật lâu không thể tiêu tan.

"Dẫn Lan, về sau anh sẽ cho em một cái nhà, gọi là kêu Dẫn Tâm.

Dẫn lòng anh đi về phía trước, như vậy liền không cần sợ anh ở bên ngoài bị hồ ly tinh câu đi mất."

"A - - chỉ sợ anh đều đã quên chính mình từng nói qua mà thôi?"
Trạm Dẫn Lan tự giễu cười cười, ban đầu một tia chờ mong kia bị hiện thực đánh trúng dập nát.

Người yêu cũ đã có người yêu mới, đâu nào còn có thể nhớ rõ cô?

"Nếu không phải năm đó xảy ra chuyện ngoài ý muốn, chúng ta hiện sẽ là như thế nào?" Trạm Dẫn Lan thì thào hỏi han.

Cô, thật sự không cam lòng.

Trong một chiếc xe khác đang hướng về Thi Dịch bên trong xe Lincoln, lại là một loại không khí hoàn toàn khác.

Tô Thi Thi ngồi ở giữa bà nội cùng Bùi Dịch, lúc này đầu như muốn nổ tung rồi, hận không thể lấy cái động chui vào.

Bùi tiên sinh không biết có phải hay không uống nhầm thuốc, vậy mà chậm rãi nói, cùng bà nội hàn huyên suốt từ khi lên xe đến giờ rồi.

Tô Thi Thi cả người căng thẳng, sợ hai người bọn họ đem hỏa thiêu đến trên người cô.

Đúng là Bùi Dịch cùng bà nội nói chuyện đều là một số chuyện bình thường trong sinh hoạt hằng ngày, ngẫu nhiên sẽ dẫn ra hai ba câu về Tô Thi Thi, nghe cực kỳ bình thường.

"Sao mình lại có một loại không dự cảm tốt lắm." Tô Thi Thi lặng lẽ lườm Bùi Dịch một cái, lại nhìn nhìn bà nội cô. Thấy bà nội vẻ mặt tươi cười, như là cực kỳ vừa lòng đứa cháu rể Bùi Dịch này.

"Bà nội, Đại Cẩu Tử cùng Tiểu Vịnh sinh bốn con chó nhỏ, có một con tính tình ôn hòa. Con nghe nói người trước muốn tìm con chó nhỏ tặng cho bà nội Tôn, trở về con giúp người chuẩn bị một phen, bà ấy sẽ rất thích." Bùi Dịch nói chuyện thời điểm kia lấy lòng ý tứ hàm xúc đặc biệt rõ ràng.

Tô Thi Thi nghe xong trợn mắt há hốc mồm.

Bùi tiên sinh, người này muốn nịnh bợ thiệt quá rõ ràng thôi!

Phương Ngọc Hoa nghe được tâm tình thật tốt, cười nói: "Vậy thì tốt quá, trở về ta liền gọi điện thoại nói cho bà nội Tôn."

"Tốt cái gì chứ, hai người đem chó con tặng cho người ta, Đồng Đồng sẽ không khóc đến chết à! Mấy con chó đều là nó quản, người nào cũng không để cho đụng chạm." Tô Thi Thi đau đầu nói.

"Nó dám!" Bùi Dịch trầm giọng nói, lỗ tai lại có chút đỏ lên.

Anh như thế nào quên mất thằng nhóc kia rồi! Hỗn Thế Tiểu Ma Vương nhà anh tính tình nổi lên, liền ngay cả anh cũng phải đau đầu.

"Đúng rồi, bà nội, chúng ta muốn nhiều chó như vậy cũng vô dụng, đưa cho người trong lòng mới là tốt." Tô Thi Thi nhăn cầu xoay một vòng, đột nhiên đối với Phương Ngọc Hoa nói, "Chuyện này liền giao cho Bùi Dịch làm, anh ấy nhất định sẽ làm được xinh xắn đẹp đẽ."

Bùi Dịch sắc mặt trắng xanh liền đen, cô gái này tuyệt đối là cố ý!

Anh vừa rồi đang nghĩ ngợi muốn đi tìm con chó khác đưa qua. Bị Tô Thi Thi nói như vậy, nhất thời để cho anh rơi vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Tô Thi Thi quay đầu, hướng về phía anh khiêu khích chớp chớp nhãn tình.

Muốn nịnh nọt bà nội cô sao, coi anh làm sao giải quyết?

Bùi Dịch bị dáng vẻ ngây thơ của Tô Thi Thi làm buồn cười, nhưng trên mặt vẫn giữ vẻ nghiêm trang.

Anh nghĩ nghĩ nói: "Bà nội, chúng con đang có chuyện nghĩ muốn cùng người thương lượng. Con cùng Thi Thi hiện tại đã đăng ký kết hôn, hôn lễ chúng con tính sang năm thời tiết ấm áp một chút sẽ làm. Chuyện sinh con phải có sớm, năm sau nếu sinh con nghe nói sẽ có điềm xấu..."

"Đúng, chuyện này các con nên nắm chặt. Hiện tại nên sớm sinh con, bằng không kéo dài tới năm sau không tốt lắm." Phương Ngọc Hoa lập tức nói, sắc mặt đặc biệt nghiêm túc.

Tô Thi Thi trực tiếp lờ mờ rồi, âm thầm hung hăng ngắt đuôi Bùi Dịch một cái, hướng về phía anh trừng mắt.

Một chiêu này quá độc ác!

Cô cùng Bùi Dịch đương nhiên không mê tín gì gì đó, nhưng mà bà nội cô lại rất tin mấy chuyện này! Bùi Dịch như vậy vừa nói...

Tô Thi Thi có thể đoán được tương lai này trong vòng mấy tháng, bà nội cô khẳng định mỗi ngày thúc giục cô mau có bảo bảo!

"Đê tiện!" Tô Thi Thi ánh mắt quả thực có thể giết người.

Bùi Dịch nhú mày, hướng cô cười châm chọc.

Đây là kết cục khiêu khích Bùi tiên sinh.

Tô Thi Thi kêu rên không ngừng, trở lại Thi Dịch sau khi dàn xếp chỗ ở cho bà nội thật tốt, trực tiếp chạy đến thư phòng của Bùi Dịch giánh giết.

Lúc cô đi vào, Bùi Dịch đang ở cạnh cửa sổ ngắm người. Trên tay anh mang theo một điếu thuốc đang cháy, lúc này đã chạy một đoạn thật dài tàn thuốc.

Tô Thi Thi lòng bỗng nhiên trầm trọng lại, bước chân ngập ngừng, không biết muốn đi qua đó hay không.

Anh, là đang nghĩ đến Trạm Dẫn Lan sao.

Tuy Bùi Dịch lúc trước che dấu rất tốt, nhưng Tô Thi Thi hiểu anh như thế, làm sao có thể nhìn không thấu trong lòng anh rốt cục đang nghĩ gì chứ. Chẳng thế thì trên đường trở về, anh sẽ không nói nhiều như vậy.

Anh, trong lòng cũng rất loạn đi.

Liền giống như cô.

Chương 400: Đàn ông nhiều chuyện thật không tốt

Nhàn nhạt mùi thuốc lá tràn ngập trong không khí, trong thư phòng che một tầng sương mù, khói nhẹ lượn lờ, hơn một tầng sương mù bao phủ.

Tô Thi Thi đang do dự muốn đi vào hay không, phía trước truyền đến động tĩnh.

"Vợ à."

Giọng nói Bùi Dịch có chút khàn khàn, như là thời gian dài không nói gì nên trở thành như vậy: "Đến đây."

Tô Thi Thi hơi mở to con ngươi, có chút tò mò nhìn anh: "Em không làm ra động tĩnh gì, anh làm sao mà biết em đến đây?"

Cô thật hoài nghi sau lưng anh mọc mắt nha, mỗi lần đều có thể bị anh phát hiện.

Bùi Dịch nhẹ cười, yên lặng nhìn cô, nghiêm trang nói: "Có lẽ, đây là cảm ứng tâm linh."

Ách...

Tô Thi Thi mặt báp một phen liền đỏ, khẽ cúi đầu, lại có chút không biết làm sao.

Bùi tiên sinh nói lời tâm tình đều nói được nghiêm trang như vậy, trái

lại để cho cô không biết nên như thế nào kêu hô rồi.

Nhưng mà chính là bởi vì như vậy, lúc trước trong lòng cô còn tích góp chút bất an, giống như theo những lời này của anh, như điều thuốc kia trở thành khói bụi một dạng bị gió thổi tan rồi.

Tô Thi Thi đi vào thư phòng, nhẹ nhàng đóng cửa lại, hướng tới Bùi Dịch đi đến: "Em cảm thấy được, em hiện tại nên cho anh thời gian yên tĩnh."

Bùi Dịch tay dài đưa qua, liền đem cô kéo vào trong lòng, cúi đầu liếc cô: "Khẩu thị tâm phi."

Tô Thi Thi trong lòng suy nghĩ cái gì, anh hiểu rõ vô cùng. Tựa như Tô Thi Thi rõ ràng trong lòng anh suy nghĩ cái gì một dạng. Ở một số phương diện nào đó, bọn họ từ trước đến nay đều có thể hiểu ngầm ý tứ của đối phương.

"Vậy thì nói một chút đi, anh nghĩ như thế nào." Tô Thi Thi cũng không có tiếp tục làm bộ làm tịch, thấy Bùi Dịch thái độ tốt bụng, nghĩ muốn cùng anh nói chuyện chút.

Bùi Dịch lôi kéo cô đến ngồi trên ghế sofa, nghĩ nghĩ, nói: "Anh quả thật không có chuẩn bị tốt tâm lý để gặp cô ấy. Lúc trước ở trang viên, có chút bất ngờ không phòng ngự."

Anh nói xong cẩn thận nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái: "Anh hôm nay biểu hiện, nên là đủ tư cách đi?"

"Khụ khụ..." Tô Thi Thi dấm nhẹ một phen cánh tay anh, "Bùi tiên sinh, phiền toái anh nghiêm túc một chút có được hay không? Vấn đề của bạn gái trước xử lý không tốt, sẽ ảnh hưởng đến tình cảm vợ chồng chúng ta!"

"Uh"m, anh cực kỳ nghiêm túc." Bùi Dịch nghiêm trang, chỉ là bộ mặt biểu tình có chút cứng ngắc.

Tô Thi Thi đâu nào nhìn không ra, anh đây là đang ra vẻ thoải mái. Cô cũng không có vạch trần anh, kiên nhẫn chờ.

Bùi Dịch để cho cô ở tại chỗ này cùng anh, có lẽ là muốn phát tiết một phen đi.

Quả nhiên, Bùi Dịch trầm mặc một hồi, cùng Tô Thi Thi giảng thuật chuyện anh cùng Trạm Dẫn Lan đã đi qua. Những cái này ngoại trừ chính anh, ngay cả Tần Phong đều đã không hiểu nhiều lắm.

"Anh cùng cô ấy từ năm nhất đã yêu nhau. Chúng ta hai người đều là học nhảy lớp, ở trong khoa nhỏ tuổi nhất. Cô ấy khi đó tính cách cực kỳ rộng rãi, bị người ta khi dễ cũng luôn luôn cười hì hì. Nhưng mà chuyện đã qua đi, một chút cũng sẽ đòi lại đủ."

Bùi Dịch nói xong, giống đang nựng mấy con cún xoa xoa tóc Tô Thi Thi: "Điểm này, với em rất giống. Nhưng mà, em so với cô ấy càng lòng dạ độc ác hơn."

"Lòng dạ độc ác? Bùi Dịch, anh lặp lại lần nữa!" Tô Thi Thi nhất thời liền xù lông ròi.

Vậy mà nói cô lòng dạ độc ác? Thật quá đáng!

Tô tiểu thư cảm thấy được chính mình bị vũ nhục rồi!

Bùi Dịch cười đem cô trực tiếp án đến chỗ trong lòng ngực mình, một tay vớ về tóc của cô, một tay như đỡ con vớ vớ lưng của cô: "Là anh dùng từ không thích đáng, anh biết em kỳ thật cực kỳ vô tội. Em làm

những cái này, đều là không cần thận mà thôi."

Vốn là muốn trả lời vâng Tô Thi Thi khóe miệng giật giật.

Bùi tiên sinh đây là đang an ủi cô sao? Cô như thế nào cảm thấy được, anh là đang chê cười cô!

Nhưng nhớ tới chuyện cô đem Hồ gia cùng Đoàn gia lăn qua lăn lại thảm như thế, trong lòng lại vẫn là có chút chột dạ.

Nhưng mỗi lần đều đã quậy lớn chuyện như vậy, thật sự không phải cô muốn!

"Tô Thi Thi, em chỉ cần nhớ kỹ một chuyện là được. Bất luận em làm cái gì, anh đều sẽ giúp em thu dọn sạch sẽ. Anh cần, chính là em mạnh khỏe." Bùi Dịch bỗng nhiên nghiêm túc lên.

Tô Thi Thi trong lòng căng thẳng: "Cô ấy năm đó gặp chuyện không may, gây cho anh đả kích rất lớn đúng không? Có thể nói cho em biết một chút không? Năm đó tới cùng là chuyện gì xảy ra?"

Đó là một cái nút thắt lớn trong lòng Bùi Dịch, nhưng mà Tô Thi Thi chịu không nổi khi nhìn thấy anh giống một con thú bị sục bầy đem chính mình nhốt ở bên trong.

Bùi Dịch ánh mắt xa xăm, giống như đang trở về hồi ức.

Thật lâu sau, anh xoa xoa mi tâm, trong giọng nói mang nhiều hơn một phần trầm trọng: "Anh và cô ấy bên nhau nửa năm, sau đó mẹ mời cô ấy đi Đoàn gia cùng ở chung. Anh cũng là từ khi đó trở về ở biệt thự Đoàn gia."

"Cô ấy ở nhà chính, phòng do chính mẹ an bài." Bùi Dịch sợ Tô Thi

Thi hiểu lầm, cố ý giải thích một câu.

Tô Thi Thi ý bảo anh tiếp tục nói.

Bùi Dịch nói: "Ngay từ đầu đều rất tốt, cô ấy cùng mẹ ở chung không tệ. Nhưng đột nhiên có một ngày, cô ấy cầm hành lý đi tới, không cùng bất luận kẻ nào nói. Thời điểm lúc anh biết được đuổi theo, tìm thật lâu đều đã không tìm được cô ấy. Sau cùng, nhận được tin tức cô ấy ở trên đường cao tốc xe phát nổ, người cũng đã chết."

"Nhìn ra được cô ấy cũng cực kỳ thích anh, làm sao có thể sẽ không chào hỏi một tiếng liền đi rồi hả?" Tô Thi Thi chân mày cau lại.

Trước cô nghe Bùi Dịch nói qua chuyện Trạm Dẫn Lan xảy ra tai nạn xe cộ, khi đó bọn họ đều đã cho rằng Trạm Dẫn Lan đã chết.

Xem ra, chuyện năm đó quả thật có kỳ quặc.

Bùi Dịch sắc mặt cực kỳ ngưng trọng. Năm đó chuyện Trạm Dẫn Lan đột nhiên trốn đi anh không phải không hoài nghi qua, nhưng có chút kết quả cũng không phải anh muốn nhìn đến.

Cho nên chuyện này đã nhiều năm qua, anh vẫn muốn đối với chuyện này là rùa đen rút đầu, không hề muốn đi kiểm chứng. Nhưng hiện tại, mẹ anh làm những chuyện đó đều đã bại lộ ra, bà bây giờ đối với Tô Thi Thi như vậy, rất có khả năng liền là giống với năm đó đối với Trạm Dẫn Lan đã làm.

"Em hiểu được." Tô Thi Thi bỗng nhiên cũng thông suốt, nhìn Bùi Dịch nói, "Cho nên, mỗi lần em bị mẹ đờn độc gọi đi, anh đều đã lập tức đi tìm em. Là sợ em sẽ lại gặp chuyện giống Trạm Dẫn Lan khi xưa sao?"

Rất nhiều chuyện kỳ thật chịu không được cân nhắc, bọn họ đều là cực người thông minh, đâu nào không nghĩ ra, chuyện này rất có khả năng liền là Nhậm Tiểu Vi đang âm thầm phá rối.

Vâng ạ Bùi Dịch không có phủ nhận, nhắm chặt mắt, đau kịch liệt nói, "Chuyện Dẫn Lan xảy ra tai nạn xe cộ, anh không biết là ai làm, nhưng cùng mẹ hẳn là thoát không được can hệ."

Một người là mẹ của anh, một người là cô gái năm đó anh từng yêu. Bùi Dịch xoắn xuýt, Tô Thi Thi tự nhiên biết.

Cô cũng không có vì vậy mà ghen, mà là có chút lo lắng nói: "VẬY Trạm tiểu thư biết không? Hiện tại mẹ đột nhiên đối với cô ấy tốt như vậy..."

"Anh cũng còn không rõ ràng lắm cô ấy nghĩ như thế nào. Thi Thi, anh có khả năng cần tìm thời gian cùng cô ấy tâm sự." Bùi Dịch không có giấu diếm.

Nếu không phải hôm nay thời cơ không thích hợp, anh hẳn là đã cùng Trạm Dẫn Lan hàn huyên tâm sự rồi.

"Xem anh hôm nay thái độ cũng tạm được, em không muốn so đo." Tô Thi Thi vĩnh môi, giọng nói có chút rầu rĩ.

Nói rõ, mụn nhọt trong lòng cũng đã phá bỏ. Bùi Dịch đột nhiên cảm thấy được thoải mái rất nhiều.

Tâm lý trách nhiệm đã không có, có chút cảm xúc cũng chầm chậm dâng lên rồi. Bùi Dịch cảm thụ được trong lòng xúc cảm ấm áp, màu sắc dần dần sâu thẳm lại.

Ngay lúc anh đang muốn cúi đầu hôn Tô Thi Thi, điện thoại phá tan

tan bầu không khí ám muội này vang lên

"Tần Phong?" Tô Thi Thi buồn cười nhìn Bùi Dịch liếc mắt một cái, "Em đi xem Đồng Đồng, các người tán gẫu đi."

Cô nói xong nhanh như chớp liền bò lên, nhanh chóng chạy trốn tới ngưỡng cửa. Lúc đi tới cửa, vẫn còn không quên quay đầu nói một câu: "Anh nên cùng anh ta nói một chút, đàn ông nhiều chuyện như thế không tốt."

Bùi Dịch mặt báp liền đen, sắc mặt khó coi nhận điện thoại.

Còn chưa nói được câu nào, đầu bên kia điện thoại liền truyền đến giọng nói của Tần Phong đầy hưng phấn: "Trạm Dẫn Lan đi tìm cậu rồi hả? Vậy mà còn đến Đoàn gia rồi hả? Cô ấy cùng Thi Thi có đánh nhau hay không? Thi Thi nhà chúng ta thắng chưa?"

"Bốp!" Bùi Dịch xụ mặt cúp điện thoại.

Vợ yêu nói quả nhiên đúng, đàn ông nhiều chuyện quả không tốt!

Bùi Dịch đứng lên, chỉnh lý một phen quần áo, bình tĩnh rời khỏi thư phòng.

Là thời điểm nên có đứa bé rồi. Chẳng thế thì anh vẫn cảm giác, địa vị của mình có chút nguy hiểm.

Chỉ là Bùi tiên sinh như thế nào cũng không nghĩ tới, chân trước mới cùng Tô Thi Thi giải thích tốt chuyện của bạn gái trước, sau lưng tình địch liền đuổi theo đến cửa rồi.

Mọi người tối hảo ~!~

Tui đang bị ngta chơi xấu thật bực bội

Chương 401: Tôi là người thay đổi thất thường sao?

Edit: Trang Đăng

Beta: Ryeo

Ngoài Cao ốc Ngôi Sao, Bùi Dịch vừa ra khỏi xe, một chiếc Ferrari liền đỗ ngay ở cửa Cao ốc.

Trên ghế lái phụ có một bó hoa Hồng Mân Côi, thật xa liền tò ra cảm giác phấn hồng bào bào.

"Thi Thi, chạy nhanh như vậy làm cái gì, sợ tôi ăn cô à?" Hồ Sĩ Minh thấy Tô Thi Thi chạy nhanh vào trong cao ốc, không nhanh không chậm hô lên.

Âm thanh của hắn không lớn nhưng có thể khiến nhóm người công nhân viên nghe được.

Tô Thi Thi thân thể cứng đờ, trong lòng đấu tranh một phen, mặt trầm xuống xoay người lại.

Khi thấy Hồ Sĩ Minh ôm một bó hoa Hồng Mân Côi đi tới, Tô Thi Thi thật muốn lao vào đánh hắn như tử.

Người này rốt cuộc muốn làm gì?

Tô Thi Thi mặt không chút thay đổi nhìn Hồ Sĩ Minh: "Hồ tổng, có việc gì sao?"

Hồ Sĩ Minh đi tới trước mặt Tô Thi Thi, đem bó hoa đưa cho cô, híp mắt, cao ngạo nói: "Tô tiểu thư, tôi tới để đục khoét nền tảng hôn nhân của cô, cho tôi một cơ hội nhé?"

Trong phút chốc, Tô Thi Thi chỉ cảm thấy gân xanh trên trán mình đều nổi lên gợn dữ.

Cô có nghe lầm hay không?

Đục khoét nền tảng, làm còn làm như rất hợp lý hợp tình.

Có bệnh!

Tô Thi Thi quay đầu bước đi.

Giờ này là thời gian cao điểm vào làm việc, có rất nhiều nhân viên nhìn thấy Hồ Sĩ Minh, ánh mắt đều đã si mê rồi.

Hồ Sĩ Minh đã sớm quen với ánh mắt kinh diễm của họ, làm như không có chuyện gì xảy ra liền sải một bước dài, ngăn ở trước mặt Tô Thi Thi, đem hoa hương cô đưa đến: "Hoặc là tôi tự mình đem hoa đến phòng làm việc của cô, hoặc là cô hiện tại nhận bó hoa này, tôi lập tức đi ngay."

"Anh!" Tô Thi Thi cắn răng, hít sâu.

Tự tìm việc đúng không?

Cô hít sâu một hơi, trên mặt lộ ra một nụ cười rạng rỡ, đột nhiên vươn tay tiếp nhận bó hoa, sau đó lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai nện bó hoa vào đầu Hồ Sĩ Minh:

"Có phần chức nghiệp đạo đức, muốn làm tiểu tam trước nghe cho rõ ràng, tôi là người thay đổi thất thường sao?"

Tô Thi Thi mắng xong, mang theo túi xách quay đầu bước đi.

Tự mình đến trước mặt cô chịu đòn, cô không đánh hấn mới có lỗi với bản thân.

"Tô Thi Thi!" Động tác Tô Thi Thi quá nhanh, Hồ Sĩ Minh ngay từ đầu không kịp phản ứng. Hấn mặt không chút thay đổi cầm lấy bó hoa kia, trên mặt lộ ra một nụ cười quý dị.

Quả nhiên đầy đủ cay! Hấn đã nghĩ tới cô sẽ phản ứng, nhưng sự thật là nằm ngoài dự kiến của hấn.

Hồ Sĩ Minh hấn lớn như vậy, đây là lần đầu tiên có người phụ nữ dám cầm hoa đánh hấn.

"Hí..." Thật là có chút đau.

Nhưng hứng thú của Hồ Sĩ Minh đối với Tô Thi Thi càng đậm hơn. Giống như là dã thú nhìn thấy con thú nhỏ của mình nảy sinh thú tính với nó, đối với con mồi càng phản ứng mãnh liệt càng làm nó muốn chinh phục.

"Tô Thi Thi, cô cho rằng Bùi Dịch thực sự đối với bạn gái trước của mình không để tâm sao? Tôi nghe nói, hai người họ năm đó yêu nhau đến chết đi sống lại." Hồ Sĩ Minh nhìn bóng lưng Tô Thi Thi rời đi, ánh mắt chậm rãi nheo lại.

Đục khoét nền tảng, nên tìm đúng thời cơ. Hồ Sĩ Minh đã lạc hậu hơn so với Bùi Dịch rất nhiều, bây giờ hấn hấn không thể nào bỏ qua cơ hội này.

Nơi xa, bên trong chiếc Lincoln màu bạc vừa rời đi rồi quay trở lại, Tần Phong không biết từ lúc nào đã vào trong, ánh mắt đang lộ rõ vẻ trêu tức nhìn Bùi Dịch bên cạnh.

"Nguy cơ mới đã xuất hiện, hẳn liền đến tranh thủ rồi, Người anh em, đăng ký kết hôn vẫn chưa đảm bảo đâu"

"U"m" Bùi Dịch vậy mà không có phản bác lại Tần Phong, nghiêm túc nói: "Cho nên tôi quyết định sinh một đứa bé, Thi Thi sau này ở nhà giúp chồng dạy con, không có thời gian đi thu hút người khác nữa."

"Cậu..." Tần Phong bị Bùi Dịch làm cho nghẹn lời, "Cậu thắng rồi!"

Anh ta nghĩ muốn nhân cơ hội này dạy dỗ Bùi Dịch một phen, để cho anh tỉnh táo lại một chút, tránh phạm sai lầm làm hỏng chuyện, thật không ngờ người này cái gì cũng nói lại được.

Hiện tại xem ra là anh ta nghĩ nhiều rồi. Bùi Dịch là người hiểu rõ tình cảm của mình, biết chính mình muốn cái gì.

"Trạm Dẫn Lan đã là quá khứ, thứ tôi nợ cô ấy, tôi sẽ tự mình nghĩ cách trả lại. Tần Phong, tôi biết chính mình muốn làm cái gì." Bùi Dịch bỗng nhiên nói.

Làm anh em lâu năm, anh biết tiểu tử kia mới sớm chạy tới đây để làm gì.

"Chuyện của Trạm Dẫn Lan, tôi không nói nhiều nữa. Nhưng mà Hồ Sĩ Minh tới cùng muốn làm gì? Cậu nói có phải hay không hẳn đã thực sự để ý Thi Thi rồi hả?" Tần Phong nhìn Hồ Sĩ Minh bên kia đang rời đi hỏi

Vừa rời Tần Phong vì nhìn đến xe Hồ Sĩ Minh đi tới mới quay trở lại, lúc ấy đã nghĩ muốn xuống xe đi giúp Tô Thi Thi. Không ngờ rằng Tô Thi Thi vậy mà tự mình xử lý êm đẹp.

Bùi Dịch cũng nhìn thoáng qua Hồ Sĩ Minh, trầm mặc nửa ngày mới ngưng trọng nói: "Có khả năng."

"Vậy thì phiền quá rồi. Nếu bị Hồ gia bọn họ quấn lấy rất khó xử lý."

Nếu Hồ Sĩ Minh tiếp cận Tô Thi Thi vì lợi ích quan hệ, chắc chắn sẽ có biện pháp giải quyết. Nhưng nếu người này thật tâm để ý Tô Thi Thi, phỏng chừng sẽ rất phiền toái.

"Vốn cho là sau dự án đấu thầu thôn Thành Trung kia, Hồ gia bọn họ yên tĩnh vài ngày để tích góp sức lực thể hiện một lần, đến chỗ chúng ta thương lượng một phần miếng bánh lớn kia, không nghĩ tới tên tiểu tử này lại kìm nén cái ý nghĩ xấu đó." Tần Phong nói xong lại nhớ tới cái gì, nhíu mày nói

"Tôi ngày hôm qua nhìn thấy phương án hợp tác của Hồ gia, một điểm chiếm tiệm nghi cũng không có, cậu nói xem có phải có chút kì quái không?"

Bùi Dịch gật đầu: "Tôi chính là đang muốn thương lượng chuyện này với cậu, đến công ty tôi rồi nói."

Trong khi bọn họ nói chuyện, chú Lý đã sớm lái xe đi về công ty xây dựng Tiệp Khắc rồi. Do vậy mà chỉ mất vài phút, chiếc Lincoln màu bạc đã ở bãi đỗ xe dưới lòng đất của công ty.

Thời điểm Bùi Dịch xuống xe liền gọi điện thoại cho Tô Thi Thi.

"Em vừa rồi thể hiện rất tốt. Anh sẽ cho thư ký Vương mua bình xịt

phòng sỏi cho em, lần sau không cần khách khí."

Đầu bên kia điện thoại, Tô Thi Thi nghe được Bùi Dịch nói như thế, mặt trực tiếp đen: "Anh đến xem em bị kẻ khác đùa giỡn mà không ra tay giúp đỡ, anh có còn là chồng em không..."

"Đô đô..."

Bùi tiên sinh cực kỳ không có tiền đồ cúp điện thoại.

"Đắc ý vênh váo quá ha?" Tần Phong ở bên cạnh vui sướng khi người gặp họa nói.

Bùi Dịch lạnh lùng lườm anh ta. Tần Phong khẽ run rẩy, trực tiếp vào thang máy chuyên dụng.

"Tôi cảm thấy chúng ta cần phải thảo luận chuyện công trình đấu thầu thôn Thành Trung thì hơn." Tần Phong theo kịp Bùi Dịch, nghiêm trang nói.

Chỉ là khi hai người vừa ra khỏi thang máy, thư ký Vương liền chạy tới đón chào.

"Bùi tổng, Trạm tiểu thư tìm ngài."

"Trạm Dẫn Lan?" Tần Phong mắt nhất thời sáng lên, quay đầu liếc mắt nhìn Bùi Dịch. "Sớm như thế đã tới tìm cậu, xem ra ngày hôm qua các người ở chung không phải cực kỳ mãn ý rồi ha?"

Bùi Dịch nhàn nhạt lườm anh ta, nói với thư ký Vương nói: "Đưa Trạm tiểu thư tới văn phòng của tôi."

Bùi Dịch nói xong liền hướng văn phòng đi đến, vừa đi vừa nói với

Tần Phong: "Tôi nghĩ muốn Thi Thi cùng bạn thân của cô ấy chia sẻ đôi chút."

"Cái gì?" Tần Phong sững sốt, lập tức nhảy dựng lên chửi bậy một tiếng, chạy theo Bùi Dịch. "Bùi Dịch, cậu đừng có dạy hư Ngọc nhà tôi, tôi rất không dễ dàng mới có thể từng bước theo đuổi cô ấy, cậu lại cho Thi Thi nhà cậu dạy hư cô ấy là hại tôi đó!"

Tần Phong cứ như vậy lải nhải, mãi đến lúc Trạm Dẫn Lan bước vào, Tần Phong còn đang năn nỉ Bùi Dịch đổi chủ ý.

"Tần Phong? Bùi Dịch, các anh..." Trạm Dẫn Lan nhìn đến tư thế của Bùi Dịch và Tần Phong khi đó, cả kinh trợn mắt há miệng.

Chương 402: Khẩu vị thật lớn

Ẩn ẩn có chút tranh cãi âm ỉ từ trong văn phòng truyền ra, TrạM Dẫn Lan vừa xuất hiện nhất thời rơi vào yên lặng, toàn cảnh coi như yên lặng không tiếng. Bùi Dịch cùng Tần Phong chính đang chen chúc nhau ngồi trên cái ghế làm việc, Bùi Dịch ngồi trên ghế, Tần Phong an vị trên tay vịn của cái ghế, một bàn tay khoát lên đầu vai Bùi Dịch, một cánh tay kia đang ở hướng trong lòng anh sờ mó.

Tần Phong khẽ nhếch miệng, vốn là đang cùng Bùi Dịch cãi nhau, TrạM Dẫn Lan xuất hiện trực tiếp sợ tới mức làm anh đến chuyện nói đều đã quên nói.

"Các người... Tôi... Tôi lát nữa lại vào vậy." TrạM Dẫn Lan cúi đầu, xoay người vừa muốn đi ra.

"Khụ khụ..." Trong văn phòng truyền đến tiếng ho khan đầy ngại ngùng, Tần Phong roạt nhảy đến trên mặt đất, cảm thấy được nên giải thích một câu.

"Dẫn Lan, sớm như vậy đã đến rồi? Cái kia... Tôi... Các người tán gẫu đi." Tần Phong vừa nói vừa đi ra ngoài, lúc đi ngang qua TrạM Dẫn Lan hướng tới cô gật gật đầu, sau đó nhanh nhẹn đóng cửa lại, bỏ trốn rồi.

Bùi Dịch sắc mặt có chút đen.

Anh thật tình nguyện Tần Phong không giải thích còn hơn, miễn cho giống như hiện tại xấu hổ thế này.

Trái lại Trạm Dẫn Lan cũng không có quá để ý, ngẩng đầu hướng về phía Bùi Dịch cười cười: "Em giống như vào không phải lúc?"

Không ngờ, Bùi Dịch cũng không có giải thích cái gì, chỉ là từ trên chỗ ngồi đứng lên, một bên cầm lấy điện thoại ở trên màn hình nhấn nhấn vài cái, một bên chỉ chỉ sofa đối với Trạm Dẫn Lan nói: "Mời ngồi."

Trạm Dẫn Lan sắc mặt cứng đờ, đáy lòng dâng lên một cỗ ghen tuông, giật giật khoe miệng, có chút ủy khuất nói: "Giữa chúng ta, thật sự trở nên xa lạ như thế sao?"

Bùi Dịch thân thể cứng đờ, nhưng cũng không có nói gì, ấn số nội bộ kê thư ký đem trà vào, liền đi đến cạnh ghế sofa, ngồi ở đối diện Trạm Dẫn Lan, trầm giọng nói: "Anh đang muốn tìm cơ hội tìm em tâm sự."

Anh dừng một chút, giọng nói ôn nhu hơn một chút: "Mấy năm nay em sống tốt không?"

"Sống tốt không?" Trạm Dẫn Lan ánh mắt có chút mê mang, không biết là vui vẻ hay vẫn lại là khổ sở. Cô buồn bã lắc lắc đầu, trên mặt mang theo quét xuống tự giễu, "Anh là chỉ phương diện kia?"

Cô nói xong đánh giá một phen trên thân mình quần áo: "Nếu là phương diện sinh hoạt, em sống rất khá, nếu là cái khác..."

Mắt thật to thâm tình nhìn Bùi Dịch, ánh mắt kia bị che dấu nhiều năm cảm xúc, ở một khắc này đơn độc đối mặt nhưng muốn bộc lộ ra hết.

Trạm Dẫn Lan không có che dấu chính mình đối Bùi Dịch là có nhưng nhớ, tự nhiên thừa nhận nói: "Mỗi ngày đều chịu sự dày vò của nhớ nhung, anh cảm thấy được em sống tốt không?"

Bùi Dịch ánh mắt tối sầm lại, trầm mặc tiếp xuống.

Rất nhiều lời nói đến bên miệng, lúc này lại đột nhiên không biết nói còn có ý nghĩa nữa không.

Tỷ như anh rất muốn hỏi cô năm đó vì cái gì đột nhiên rời đi, lại muốn hỏi cô nếu nghĩ nhớ anh, vì cái gì nhiều năm như vậy vẫn cũng chưa cùng anh liên hệ quá. Còn muốn hỏi cô bây giờ âm thầm trăm phương nghìn kế liên lạc với anh, đột nhiên về nước lại là vì cái gì?

Nhiều như vậy nói, đến chỗ sau cùng nói ra, chung quy là một câu kia: "Dẫn Lan, thực xin lỗi, anh đã kết hôn rồi."

"Kết hôn... Bùi Dịch, anh đã từng nói qua anh không muốn kết hôn." Trạm Dẫn Lan đột nhiên cười rộ lên, trong mắt hơn một tia hiu quạnh, "Em cực kỳ muốn biết, Tô tiểu thư là như thế nào thay đổi suy nghĩ đó của anh?"

Năm đó cô cùng Bùi Dịch cảm tình rất tốt, nhưng cho dù như vậy Bùi Dịch đều không có ý nghĩ muốn kết hôn. Tuy nhiên khi đó còn trẻ, nhưng cho dù là khát khao anh cũng đều không có nghĩ qua. (*anh Dịch từ khi gả[chị Thi nhà tui là đã muốn kết hôn rồi, bà gọi là có duyên không nợ đó =)*)

Cho nên lần này trở về Trạm Dẫn Lan nhìn đến tin tức Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi kết hôn, quả thật làm cho cô cực kỳ chấn kinh.

"Dẫn Lan, con người sẽ thay đổi." Bùi Dịch trầm giọng nói, "Con người đi qua những giai đoạn khác nhau, đều sẽ gặp được những người khác nhau, mà vợ của anh, chỉ là xuất hiện lúc thích hợp nhất."

"Cho nên, em xuất hiện ở lúc không thích hợp phải không?" Trạm Dẫn Lan hơi híp mắt, đánh giá Bùi Dịch, nhạt cười nhạt nói, "Hay là anh muốn nói chúng ta là hữu duyên vô phận? Như thế, anh có biết em năm đó vì cái gì lại rời đi không? Anh có biết em mấy năm nay trải qua những chuyện gì không?"

"Bùi Dịch, em tưởng là lần này em trở về liền tính không thể lại cùng anh lần nữa bắt đầu, anh ít nhất cũng sẽ biểu hiện có chút kích động gì đó. Nhưng mà, em thật sự cực kỳ thất vọng." Trạm Dẫn Lan nói xong nhắm nghiền mắt, thâm sâu hít vào một hơi.

Bùi Dịch trên mặt cũng không có quá nhiều cảm xúc dao động, thậm chí có chút không dám xem vào lời nói của Trạm Dẫn Lan lúc này. Cô lúc nheo lại mắt nhìn anh, cái động tác này cùng Tô Thi Thi giống nhau như đúc.

Nhưng anh cũng sớm đã quen Tô Thi Thi làm những động tác này, anh cùng Trạm Dẫn Lan chung quy là bỏ lỡ.

"Vì cái gì không nói lời nào?" Trạm Dẫn Lan thấy anh không nói được một lời, có chút không cam lòng.

Bùi Dịch hít một hơi thật sâu, giọng nói từ tính mang theo một tia khàn khàn: "Dẫn Lan, năm đó là em từ bỏ anh."

Dẫn Lan, năm đó là em từ bỏ anh...

Trạm Dẫn Lan sắc mặt khoảnh khắc trắng bệch, gắt gao cắn môi, thân thể hơi có chút run run.

Đúng vậy, năm đó là chính cô lựa chọn rời đi. Cô nghĩ tới Bùi Dịch sẽ hận cô, nhưng cô cũng muốn đánh cược, cược Bùi Dịch sẽ bao dung cô.

Hiện tại đáp án cô nhận được rồi.

"Anh... Hận em sao?" TrạM Dẫn Lan gian nan hỏi.

"Trước kia từng hận qua, nhưng càng cảm thấy được chính mình vô dụng nhiều hơn, Bùi Dịch trầm giọng nói, "Hiện tại không hận nữa, có người cho anh hiểu rằng, hận một người quá mệt mỏi."

"Là... Cô ấy?" TrạM Dẫn Lan khóe mắt xẹt qua quét xuống lệ, hơi ngẩng đầu, dùng tay nhẹ nhàng lau.

Cảm xúc lên xúc của cô giống như cái này động tác này cũng dần dần bình tĩnh lại, giống như cô gái lúc trước kia thất vọng khổ sở không phải là cô vậy.

"Em đã biết rõ. Nếu đã là quá khứ, vậy thì để cho nó qua đi. Bùi tổng, hi vọng chúng ta tiếp tục hợp tác vui vẻ." TrạM Dẫn Lan nói xong vươn tay, hướng tới Bùi Dịch khẽ cười nói.

Bùi Dịch ngẩn ra, không nghĩ tới cô chuyển biến được nhanh như vậy, nhưng vẫn lại là đưa tay cùng cô bắt tay một phen.

Lúc này, thư ký vừa lúc bưng trà tiến vào, hai người không có tiếp tục nói đến chuyện lúc trước nữa, bắt đầu nói đến công việc.

Lúc này, trong văn phòng phó tổng công ty Sunshine, Tô Thi Thi đang lờm mắt nhìn di động chính mình, trên màn hình chính đang biểu hiện trò chuyện.

Mà gọi điện thoại cho cô đúng là Bùi Dịch.

Vài phút trước, Bùi Dịch đột nhiên gọi điện thoại tới, nhưng mà một

câu cũng không nói, Tô Thi Thi đang muốn cúp điện thoại, đầu bên kia liền truyền đến giọng nói của Trạm Dẫn Lan.

Bọn họ nói chuyện không sót một chữ rơi vào trong tai cô, Tô Thi Thi lúc này tâm tình cực kỳ vi diệu.

"Hừ, còn nói sẽ không đơn độc gặp mặt, cho rằng như vậy em liền không tức giận rồi hả?" Tô Thi Thi tuy ngoài miệng nói thầm, nhưng khóe miệng vẫn lại là nhin không được cong lên.

Cô cùng Bùi Dịch có sự tín nhiệm, nhưng mà đoạn cảm tình kia nếu có nghi kỵ sẽ gây ra rất nhiều hiểu lầm. Bùi Dịch lúc cùng Trạm Dẫn Lan đơn độc gặp mặt, trực tiếp bấm di động gọi cho Tô Thi Thi, để cho cô nghe được toàn bộ nội dung nói chuyện của bọn họ, anh là đang muốn nói cho cô biết, anh lập trường kiên định.

Bạn gái trước ầm ĩ mà chạy đến, hàn huyên vài câu như thế liền bỏ qua rồi hả?

Tô Thi Thi cân nhắc, cảm thấy được vừa rồi Trạm Dẫn Lan đột nhiên chuyển biến đề tài có chút kỳ quái.

Nhưng sau đó cô đã bị đề tài bọn họ sẽ cùng nhau hợp tác mà hấp dẫn rồi.

Phi Tầm khẩu vị cũng thật lớn, vậy mà muốn trên tay Bùi tiên sinh cướp đi 70% lợi ích?

Tô Thi Thi trong điện thoại nghe được những lời Trạm Dẫn Lan nói, không khỏi trờng mắt.

Nếu cô nhớ rõ không sai mà nói, lần trước Bùi Dịch nói với cô, anh chỉ là mượn một cái nền tảng của Phi Tầm mà thôi, cạnh tranh đấu

thầu thôn Thành Trung kia sau khi giành được, sẽ cùng bọn họ phân rõ ích lợi, cũng không có giống như hiện tại cái gọi là đến tiếp sau hợp tác.

Bùi tiên sinh hẳn là bị người ta lừa gạt rồi. Tô Thi Thi không biết như thế nào, thậm chí có chút vui sướng khi người gặp họa.

Cô từ lúc quen biết Bùi Dịch đến bây giờ, chưa thấy qua Bùi Dịch nếm qua thiệt thòi.

Lần này đùa tốt rồi!

Chỉ là Tô Thi Thi không vui vẻ được bao lâu, đầu bên kia điện thoại liền truyền đến giọng nói của Bùi Dịch: "Tô tiểu thư, nghe được như thế nào?"

Tô Thi Thi trong lòng một hồi hộp, thiếu chút nữa chửi ầm lên.

"Bùi Dịch, bạn gái trước của anh còn chưa đi nha, để cho cô ấy biết em nghe lén, muốn em xấu hổ chết rồi hả?!"

Tháng cô hôn và bạn bị âm binh ám. Đã qua hết tháng hy vọng mọi chuyện sông sẽ hơn =))

Chương 403: Cũng không biết thỏa mãn

Đầu bên kia điện thoại trầm mặc nửa ngày, lập tức truyền đến giọng nói nhàn nhạt của Bùi Dịch: "Bùi phu nhân, thì ra anh ở trong mắt em là người như thế?"

"Cái gì mà người như thế? Là chính anh gọi điện thoại đến để cho em nghe lén, hiện tại lại nói cho người khác biết là em đang nghe lén. Anh nói xem, anh không quá đáng à?" Tô Thi Thi tức giận cực kỳ, nếu như đối phương là Tần Phong, cô đương nhiên không cần. Nhưng mà bạn gái trước này thân phận quá nhạy cảm, Tô Thi Thi trong lòng vẫn cực kỳ vướng mắc.

"Bùi phu nhân yên tâm, anh sẽ không để cho chính mình mất mặt." Bùi Dịch nhẹ cười rộ lên.

"Anh còn cười được... Từ từ!" Tô Thi Thi đột nhiên hiểu rõ ý tứ của anh, cô mất mặt không phải là Bùi Dịch cũng bị mất mặt sao?

Cô buồn bực nói: "Cô ấy đi từ khi nào?"

"Em vừa rồi suy nghĩ cái gì? Nghĩ đến xuất thần như thế! Cô ấy đã đi hơn 2 phút rồi." Bùi Dịch nín cười nói.

Anh ở bên này, đợi một phút đồng hồ, Tô Thi Thi đều đã không nói lời nào. Bùi Dịch mới nhận không được nhắc nhở cô. Tô Thi Thi không biết, Bùi tiên sinh đang nhắc nhở cô trước, nhưng trong lòng lại là có chút không yên.

Dù sao tối hôm qua mới cho thấy rõ ràng lập trường của mình, hôm nay liền đơn độc gặp Trạm Dẫn Lan, anh biết phụ nữ khi đã nảy sinh lòng dạ hẹp hòi là không thể nói lý.

Nhưng hiển nhiên chuyện Tô Thi Thi chú ý hoàn toàn không ở trong này.

Tô Thi Thi hỏi: "Công ty Phi Tầm bọn họ vừa rồi có phải đưa ra yêu cầu quá đáng rồi hay không? Xem ra bạn gái trước của anh muốn hung hăng giành phần rồi nha!"

Bùi Dịch tâm tình liền vui vẻ, khẽ cười nói: "Em yên tâm, tiền của anh là muốn để cho em cùng các con của chúng ta, sẽ không dễ dàng để cho người khác thực hiện được."

"Ách..."

Tô Thi Thi không nói gì.

Cô như thế nào cảm thấy được, Bùi tiên sinh gần đây da mặt càng ngày càng dày rồi, cùng anh tùy tiện nói vài câu, liền cúp điện thoại.

Bùi Dịch nhìn màn hình di động hiển thị bốn chữ trò chuyện kết thúc, trong mắt hơi mím cười, chỉ là đáy lòng ở một chỗ nào đó vẫn như cũ có chút trầm trọng.

Vừa rồi hình ảnh cùng Trạm Dẫn Lan nói chuyện phiếm, vẫn còn đang hiện lên rõ ràng ở trong đầu anh, chỉ là trong lòng vẫn là có chút thất vọng.

Trạm Dẫn Lan không có nói bất luận cái nguyên nhân vì sao năm đó rời khỏi anh, sau khi trở về chỉ là chất vấn anh, lại vẫn như cũ không có bất luận cái giải thích gì.

Đây là điểm khác biệt giữa Trạm Dẫn Lan và Tô Thi Thi.

Trạm Dẫn Lan hỏi anh, Tô Thi Thi là như thế nào làm anh thay đổi, để cho anh có ý nghĩ muốn kết hôn.

"Bởi vì cô ấy, sẽ không vứt bỏ tôi." Bùi Dịch ở trong lòng thì thào nói.

Tô Thi Thi ngày đó rời nhà trốn đi mất tích, Bùi Dịch quả thật cực kỳ khẩn trương. Nhưng lại có một cảm giác rất tin tưởng, anh biết Tô Thi Thi sẽ không thật sự rời đi, cô chỉ là nghĩ muốn phát tiết.

Đây là sự thông hiểu giữa anh cùng Tô Thi Thi cho tới nay, cũng là loại hiểu ngầm này để cho anh có nghĩ muốn cùng cô tạo dựng gia đình.

Nhưng những thứ này, Trạm Dẫn Lan có lẽ vĩnh viễn đều sẽ không hiểu được. Bùi Dịch hiện tại chỉ nghĩ muốn đem tinh lực đều đặt ở trên công việc, nắm bắt công trình thôn Thành Trung, muốn đối mặt không chỉ có cái này. Anh phải nắm chặt thời gian, phá tan cục diện của Tứ Đại Gia Tộc kia, mau chóng tìm được chân tướng năm đó cha anh bị hại.

Chỉ là để cho Bùi tiên sinh đặc biệt nóng giận chính là những ngày sau đó, Hồ Sĩ Minh giống như là điên rồi một dạng, sống chết đuổi theo Tô Thi Thi không rời.

Thậm chí có truyền thông đưa tin, Bùi Dịch đã đội nón xanh, làm Bùi Dịch tức đến nổi trực tiếp cho người ta dẹp luôn tòa soạn đó.

Mà anh cùng Trạm Dẫn Lan bởi vì chuyện công việc, gần như mỗi ngày đều phải tiếp xúc, cũng để cho không khí giữa anh cùng Tô Thi Thi trong lúc đó trở nên có chút ngọt ngào hẳn lên.

Không có người vợ nào có thể rộng lượng đến độ, mỗi ngày nhìn thấy chồng mình cùng bạn gái trước thời gian ở chung so với chính mình còn dài hơn!

Cách ngày cuối năm ngày càng ngày càng gần, trời, cũng càng ngày càng lạnh rồi.

Trang viên Đoàn gia, Nhậm Tiểu Vi nhìn bầu trời ngoài cửa sổ kia một màu trắng bệch, chau mày. Mấy ngày gần đây, tâm tình của bà vẫn đều không có dễ chịu.

"Phu nhân, đừng đứng ở cửa sổ, cẩn thận kéo bị cảm." Hồng Cầm đi tới, cầm cái áo choàng lông chồn thay bà phủ lên. Nhìn bầu trời, nói, "Dự báo thời tiết nói trời sắp đổ tuyết, đêm nay nhiệt độ sẽ giảm xuống nữa rồi. Người mấy ngày nay tâm trạng không tốt, thân thể sức chống cự yếu sẽ cực kỳ dễ dàng bị cảm mạo, vẫn lại là vào đi thôi."

"Tuyết rơi?" Nhậm Tiểu Vi tròn mắt xoay xoay, trong lòng đột nhiên vui vẻ hẳn lên, quay đầu hỏi Hồng Cầm, "Tôi bảo bà đi hỏi thăm tình hình của Trạm tiểu thư bên kia, hỏi thăm như thế nào rồi?"

"Đều đã hỏi thăm rõ ràng, Trạm tiểu thư mấy ngày nay mỗi ngày đều đến xây dựng Tiệp Khắc, đi theo Bùi thiếu gia bàn công việc. Hai người mỗi ngày gặp mặt, thời gian ở chung so với Tô tiểu thư vẫn còn nhiều hơn, nghe nói mấy ngày nay Tô tiểu thư chính đang buồn bực chuyện này." Câu nói sau cùng này đương nhiên là Hồng Cầm chính mình thêm vào.

Bà ta biết, Nhậm Tiểu Vi thích nghe nói như vậy, Nhậm Tiểu Vi tâm trạng tốt, đương nhiên bà ta cũng sẽ dễ chịu rất nhiều.

Quả nhiên, Nhậm Tiểu Vi vừa nghe, tâm trạng quả thật tốt lên rất nhiều. Nghĩ nghĩ đối với Hồng Cầm nói: "Đi hẹn Trạm tiểu thư, nói ta ngày mai hẹn cô ta đi dùng trà. Trên núi mới mở một quán trà đạo, nghe nói không tệ."

"Thời tiết này mà đi lên núi?" Hồng Cầm kinh ngạc, nhưng vừa muốn nói chuyện, chỉ thấy Nhậm Tiểu Vi lờm bà ta một cái, bà ta lập tức ngậm miệng lại, quay đầu liền đi hẹn Trạm Dẫn Lan rồi.

"Dùng trà?" Trạm Dẫn Lan mới từ xây dựng Tiệp Khắc trở lại khách sạn, nhận được điện thoại của Hồng Cầm, hơi có chút kinh ngạc. Nghĩ nghĩ vẫn lại là nói: "Được, tôi biết rõ."

Cúp điện thoại xong, cô có chút sững sờ.

"Là chân tình hay là giả ý? A, mình có phải lại ngu ngốc làm sai nữa rồi hay không?" Trạm Dẫn Lan lo sợ không yên lắc lắc đầu, hướng tới trong phòng đi đến.

Năm đó cô chính liền là quá ngờ nghệch, cho nên mới tin tưởng Nhậm Tiểu Vi là một người mẹ chồng tốt. Nhưng về sau xảy ra toàn bộ những chuyện kia, đối với cô mà nói chính là một cơn ác mộng.

"Hiện tại là muốn lịch sử tái diễn sao, hay vẫn lại là có tính toán khác?" Trạm Dẫn Lan hơi cau mày, cân nhắc tâm tư của Nhậm Tiểu Vi.

Dựa theo tình hình lần trước đến Đoàn gia có thể thấy được, Nhậm Tiểu Vi dường như là muốn mượn tay cô, ép Tô Thi Thi bỏ đi.

"Xem ra so với thủ đoạn đối phó với tôi năm đó, muốn độc ác hơn vài phần." Trạm Dẫn Lan bỗng nhiên hơn một tia hứng thú.

Cô ta thật muốn nhìn Nhậm Tiểu Vi tới cùng muốn làm như thế nào.

Lúc này, di động của cô ta vang lên, cô ta xem đã đến màn hình biểu hiện khi đó, trong mắt hơi mỉm cười.

"Mẹ." Trạm Dẫn Lan nhận điện thoại, cung kính kêu một tiếng.

Đầu bên kia điện thoại chính là vị quả phụ quý tộc kia, nhưng hiếm khi có người biết, vị phu nhân quý tộc này tiếng trung phi thường tốt, bình thường cùng Trạm Dẫn Lan trao đổi đều là dùng tiếng Trung.

"Dẫn Lan, bên đó nhiệt độ đã giảm xuống rất nhiều, nhớ chú ý thân thể." Vị phu nhân kia ở đầu bên kia điện thoại ôn nhu nói.

"Con biết. Mẹ, người cũng chú ý thân thể." Trạm Dẫn Lan mềm mại nói, cô lúc này, giống như là một cô bé đang mè nheo với mẹ một dạng.

Bà hỏi một phen, chuyện cô cùng Bùi Dịch hợp tác, sau đó dùng một chút nói: "Hợp tác có thể có chút quy tắc chi tiết cần thay đổi, con trước cùng xây dựng Tiệp Khắc bàn hợp đồng kéo dài một chút. Mặt khác lần sau khi ký hợp đồng, muốn dùng Bùi Dịch chính mình ký tên."

"Đây là vì cái gì?" Trạm Dẫn Lan kinh ngạc.

"Cậu ta trên danh nghĩa không phải chỉ có mỗi công ty xây dựng Tiệp Khắc này."

"Đối với chúng ta hiện tại hợp tác chính là xây dựng Tiệp Khắc..."

"Chuyện này con không cần hỏi nhiều, bản thân ta tính toán muốn đi giải thích một phen với gia tộc Hồ thị."

"Hỗ thị?" Trạm Dẫn Lan trong lòng càng thêm nổi lên nghi ngờ, đúng là cô biết, vị phu nhân này, một khi đã ra quyết định, người nào cũng không thể thay đổi được, đành phải đồng ý.

Mà ngày hôm sau, cô cùng Nhậm Tiểu Vi đi lên núi dùng trà, gặp trời đổ tuyết, nên bất ngờ bị cảm.

Bùi Dịch đang định đi công ty, liền nhận được điện thoại của cô.

"Bùi Dịch, em hôm nay thân thể không thoải mái, có thể không đến công ty anh được, anh có thể đến khách sạn của em được không?"

Tô Thi Thi đang giúp Bùi Dịch thắt caravat tay khế run rẩy, thiếu chút xiết chặt làm cho Bùi Dịch ngộp thở

Bùi Dịch hơi hơi nói ra, Trạm Dẫn Lan nói một chữ cũng không sót rơi vào trong tai cô.

Được lắm, mỗi ngày gặp mặt chưa đủ, bây giờ còn hẹn gặp nhau ở khách sạn ha!

Chương 404: Cô cũng không nghĩ muốn gây sự

"Khụ khụ!" Bùi Dịch cực kỳ khoa trương ho khan vài tiếng.

Đầu bên kia điện thoại lập tức truyền đến giọng nói Trạm Dẫn Lan đầy vẻ khẩn trương: "Anh cũng bị cảm sao?"

"Không có, anh..." Bùi Dịch đang muốn nói chuyện, chỉ thấy Tô Thi Thi trừng mắt nhìn anh, anh lập tức dờ đi đề tài, "Anh không sao. Chỉ là đến khách sạn không được thuận tiện cho lắm."

"Thật sự xin lỗi, nhưng mà em phát sốt tới 39 độ, trợ lý của em chết sống cũng không chịu để cho em ra khỏi cửa, còn gọi điện thoại cho mẹ nuôi của em rồi. Em không nghĩ để cho mẹ nuôi của em lo lắng, cho nên hi vọng anh thông cảm một chút. Cái hợp đồng chi tiết kia chúng ta hôm nay thay đổi một số chỗ, cho nên hi vọng anh có thể đến khách sạn, chỗ em có thư phòng chuyện dùng để làm việc."

Trạm Dẫn Lan dừng một chút, nói: "Nếu anh sợ phu nhân của anh hiểu lầm mà nói, anh có thể mang cô ấy cùng đến đây."

Bùi Dịch nhìn thoáng qua Tô Thi Thi, Tô Thi Thi hướng về phía anh trừng mắt.

Cô là người nhàn rỗi sao? Cô cũng có công việc không biết sao? Cô cũng bẽ bộn nhiều việc hiểu không? Mang cô cùng đi, coi cô như con chó con mèo gì sao? Có thể tùy tiện liền mang theo như thế!

Tô Thi Thi thừa nhận, trong lòng cô lại nổi lên chua xót.

Bùi Dịch nhéo nhéo mắt Tô Thi Thi, đối với Trạm Dẫn Lan trong điện thoại nói: "Anh biết rồi, lát gặp."

Nói xong liền cúp điện thoại.

"Hừ!" Tô Thi Thi bỏ lại không tiếp tục giúp Bùi Dịch chỉnh lý cà- vạt, quay đầu bước đi.

Bùi Dịch đuổi theo, từ phía sau ôm lấy cô, ôn nhu nói: "Cô ấy vừa rồi đề nghị không tệ, anh mang em cùng đi?"

"Anh nói thêm nữa một chữ, tôi liền mượn người đi bắt cóc cô ta, đến lúc đó nói là do anh ra lệnh! Anh nghĩ xem tôi có dám hay không?" Tô Thi Thi thở phì phì nói.

Bùi Dịch bật cười: "Em muốn làm cái gì cứ việc đi làm, hoan nghênh em như thế này tùy thời đến kiểm tra phòng."

Anh dừng một chút, ngữ khí có chút ngưng trọng lên: "Mặc kệ bọn họ bên kia xảy ra chuyện gì, cái này hợp đồng này hôm nay nhất định phải hoàn thành, bằng không qua hôm nay, chúng ta sẽ tổn thất 30% lợi ích."

Đây là điều kiện trước đây anh cùng Phi Tầm bàn qua, Trạm Dẫn Lan chỉ là một người trung gian làm nhiệm vụ liên hệ, phụ trách hợp đồng hay công việc cụ thể, Bùi Dịch biết ở phương diện này Trạm Dẫn Lan cũng không được quyết định, cho nên anh mới không có chối từ.

"Anh chờ đi!" Tô Thi Thi trừng mắt nhìn Bùi Dịch liếc mắt một cái, xoay người liền đến phòng giữ quần áo chọn đồ rồi.

Bùi Dịch theo thường lệ trước đưa cô đến công ty, sau đó mới đi xây dựng Tiệp Khắc.

Tô Thi Thi nhìn xe Bùi Dịch rời đi, ánh mắt híp híp, muốn đi vào Cao ốc, một giọng nói để cho cô cảm thù đến tận xương tuỷ lại vang lên.

"Tô tiểu thư, với tiên sinh nhà cô cãi nhau rồi hả?"

Âm hồn bất tán!

Tô Thi Thi đều đã mặc kệ Hồ Sĩ Minh, xoay người liền hướng tới bên trong Cao ốc đi đến.

Mấy ngày nay, Hồ Sĩ Minh giống như đã uống nhầm thuốc một dạng, dùng hết các loại biện pháp xuất hiện ở trước mặt cô.

Đi làm mỗi ngày đều ôm một bó hoa tới gặp cô, thậm chí công khai chạy tới trong văn phòng của cô, liền ngay cả Bùi Dịch âm thầm thay đổi bảo an của Cao ốc, Hồ Sĩ Minh đều đã có biện pháp tiến vào.

Tô Thi Thi cũng chẳng muốn ở phương diện này lãng phí tinh lực, coi Hồ Sĩ Minh là trong suốt.

Hồ Sĩ Minh nhìn dáng vẻ cô đang dẫm xuống giày cao gót thờ phì phì đi vào Cao ốc, ánh mắt tối sầm lại, cầm lấy điện thoại gọi cho trợ lý.

"Đi điều tra Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi gần đây phải đã xuất hiện vấn đề rồi hay không."

"Cô bé, lần sau nhớ rõ nên học cách che dấu cảm xúc của chính mình." Hồ Sĩ Minh nhìn bóng lưng Tô Thi Thi thì thào nói.

Hắn không ngại lợi dụng sơ hở, hắn thậm chí hi vọng loại này chỗ trống càng nhiều càng tốt, như vậy hắn mới có cơ hội!

Mà Tô Thi Thi đến văn phòng, càng nghĩ càng cảm thấy được không thoải mái. Cô đi đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài, chỉ thấy trên mặt đất có một khối hồng hồng, đặc biệt nổi bật.

Hắn còn chưa đi?

Nơi này là lầu 15, nhìn phía dưới cũng không phải rất rõ ràng. Nhưng mà Tô Thi Thi biết, Ferrari màu đỏ như thế chính là Hồ Sĩ Minh, hắn vậy mà còn không có rời đi.

"Không đi đúng không?" Tô Thi Thi nhấn cầu xoay một vòng, lấy điện thoại ra gọi cho Tần Phong.

"Tô tiểu thư, không phải nói buổi sáng trước chín giờ không cần gọi điện thoại làm phiền tôi sao? Tôi cùng Ngọc đều bị các người ép khờ ròi, có thể để cho chúng ta ngủ ngon một giấc được không!"

Điện thoại vừa thông, liền truyền đến giọng nói của Tần Phong đầy vẻ ai oán.

"Ai nha, tôi quên, đừng nóng giận, lần sau bồi thường các người!" Tô Thi Thi muộn cười nói.

Thời gian này bởi vì cửa ải cuối năm gần đến, bọn họ vì chuyện của công ty đều đã bề bộn nhiều việc. Ôn Ngọc là vì muốn bắt một cái công trình, liên tục vài ngày chưa có nghỉ ngơi, cho nên hai ngày này nghỉ dưỡng.

Tô Thi Thi gọi điện thoại qua thời điểm, hai người ngủ rất ngon giấc, Tần tiên sinh tức giận rời giường đều đã xuất hiện rồi.

"Nói đi, chuyện gì." Tần Phong ở đầu bên kia điện thoại yên lặng nói, cô gái này nếu không có việc gọi cho anh làm gì, gọi điện thoại cho anh khẳng định là có chuyện gì.

Tô Thi Thi cũng không lãng phí thời gian, nhỏ giọng nói: "Anh quen biết rất nhiều bạn bè làm trong giới truyền thông đúng không? Tìm cho tôi mấy phóng viên."

"Phóng viên? Muốn làm cái gì?" Tần Phong nhất thời liền thức dậy, trong lòng có loại dự cảm không tốt.

Anh đúng là bị khả năng gây chuyện của Tô Thi Thi dày vò làm cho sợ rồi.

Tô Thi Thi xấu hổ ho khan một tiếng, nhỏ giọng nói: "Không có chuyện gì, chỉ là đi bắt gian, dù sao loại chuyện này mỗi ngày đều có."

"Bắt gian?" Tần Phong giọng nói kéo cao một chút, "Em lại muốn gây sự?"

"Nói bậy, đừng đổ oan cho tôi," Tô Thi Thi có chút chột dạ, ngạnh cổ nói, "Anh nói thẳng đi có giúp hay không! Không giúp tôi đi tìm người khác!"

"Em... Anh dám không giúp sao? Bất quá chúng ta trước đó không dám, nếu chuyện này để cho Bùi Dịch tức giận, em phải giúp anh nói chuyện! Ngọc nhà anh gần đây ham mê kim cương, Châu Phi cái quặng kia..."

"Được rồi, Bùi Dịch hai ngày trước vừa mới nói qua muốn trả lại cho anh, an tâm đi." Tô Thi Thi buồn cười nói.

"Được! Anh sẽ cho người an bài tốt, em đem địa chỉ cụ thể gửi cho anh đi."

"Cảm ơn!" Tô Thi Thi cùng mèo ăn vụng một dạng cười đem điện thoại cúp máy, sau đó xách túi lên đi ra văn phòng, công khai trốn việc.

Nói đùa, chồng cô đều phải bị người khác ám toán đi tới, cô đâu nào lại vẫn có tâm tình đi làm!

Bên kia, Tần Phong mới vừa để điện thoại xuống, bên cạnh liền truyền đến một giọng nói mơ mơ màng màng: "Ai muốn đi bắt gian?"

"Ách... Cái kia, bảo bối, chúng ta vẫn lại là tiếp tục đi ngủ đi." Tần Phong thân thể cứng đờ, vội vàng đi qua đỡ Ôn Ngọc.

Ôn Ngọc vươn ra một cái cánh tay đưa hướng bên cạnh đẩy đẩy anh: "Em mới vừa rồi giống như nghe được giọng nói của Thi Thi, cô ấy muốn đi bắt gian sao?"

"Nhất định rất thú vị!" Ôn Ngọc nói xong roạt một phen từ trên giường ngồi dậy, tóc tai lộn xộn, cả người còn không có hoàn toàn tỉnh táo.

Tần Phong muốn khóc tâm đều có: "Bà cô của tôi à, em không phải đang ngủ sao? Vừa rồi là đang nằm mơ thôi, trong mộng của em nghe được đó."

"Anh... Anh... Anh cho em là kẻ ngốc sao?" Ôn Ngọc hốc mắt nhất thời liền đỏ, nước mắt lưng tròng nhìn Tần Phong, ủy khuất cực kỳ.

Tần Phong lập tức liền yên lặng, kiên nhẫn dụ dỗ. Nhưng Ôn Ngọc liền đưa tay đẩy anh ra, quần áo cũng không mặc liền chạy vào

phòng tắm.

Không nên coi thường khả năng bất quá của Ôn tiểu thư, cô gần đây vì đẩy nhanh tốc độ công trình thiết kế ận rộn đến nhàm chán đều sắp buồn chết rồi, đã có chuyện bất kể thông dân việc hay như thế, làm sao có thể bỏ qua!

Ôn Ngọc thừa dịp Tần Phong không chú ý, vụng trộm lấy điện thoại đem phóng viên truyền thông chính mình quen biết toàn bộ đều đã cho liên hệ một lần.

Cô rửa mặt xong xuôi đi ra ngoài, không ngờ đối với Tần Phong đặc biệt nhiệt tình, tuy nhát gan, nhưng mà động tác lại một chút cũng không chần chừ.

Tần Phong bị mê hoặc làm đầu óc choáng váng, chờ lúc anh phản ứng kịp, điện thoại đã bị Ôn Ngọc đoạt đi rồi, vừa hay nhìn thấy Tô Thi Thi gửi địa chỉ đến.

"Cũng không phải là nói đùa!" Tần Phong vẻ mặt nghiêm túc nhìn Ôn Ngọc.

"Uh"m, em biết." Ôn Ngọc trịnh trọng gật đầu, cầm lấy túi xách lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai chạy ra khỏi phòng ngủ, quay đầu đóng cửa cho khóa lại rồi.

"Ôn Ngọc, lá gan của em càng ngày càng lớn rồi!" Tần Phong gầm thét.

Lúc này điện thoại bàn trong phòng ngủ vang lên, anh vừa nhấc máy nghe, đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói Bùi Dịch hơi không kiên nhẫn.

"Điện thoại của cậu làm sao vậy?"

"Cái kia... Vừa rồi Ngọc đang đùa." Tần Phong có chút bực bội nói.

"Tôi hiện tại muốn đến khách sạn gặp Dẫn Lan, Thi Thi tâm tình không phải quá tốt, cậu để cho Ôn tiểu thư đi gặp cô ấy."

"Khách sạn?" Tần Phong trong lòng hồi hộp, cực kỳ không tiền đồ lập tức cúp điện thoại.

Vừa vặn Tô Thi Thi gửi tới cái địa chỉ kia là cái khách sạn ấy...

"Không phải chứ..."

Tần Phong đầu như muốn nổ tung, khẩn trương khoác lên quần áo đuổi theo Ôn Ngọc.

Chương 405: Lò mờ rồi

Sau trận tuyết rơi đầu tiên, trên mặt đất trắng xoá một mảnh, Tô Thi Thi lúc xuống lầu, phát hiện xe Hồ Sĩ Minh không thấy nữa.

"Đi rồi cũng tốt, miễn cho lại quây lớn chuyện." Tô Thi Thi ở trong lòng an ủi chính mình.

Cô vốn là nghĩ muốn thuận tiện để cho Hồ Sĩ Minh cũng chịu chút khổ cực, nếu hẳn đi rồi, vậy vừa lúc bớt được chút việc.

Tô Thi Thi không có kêu chú Lý tới đón mình, gọi xe đi đến khách sạn mà Bùi Dịch cùng Trạm Dẫn Lan sắp sửa gặp mặt.

Địa chỉ là Bùi Dịch trước đã sớm nói cho cô biết, Bùi Dịch đối với cô cũng không có giấu diếm, Tô Thi Thi đương nhiên tin tưởng anh. Nhưng mà tin tưởng là một chuyện, trong lòng thoải mái hay không, lại là một chuyện khác.

Tô tiểu thư ở phương diện tình cảm cũng không phải rất bao dung, có thể dễ dàng tha thứ đến những chuyện như vậy, đã cực kỳ không dễ dàng rồi.

"Đúng, Tô Thi Thi, không cần quá trách móc nặng nề chính mình. Hiện tại cũng không phải do người ta mỗi ngày cùng chồng mà gặp mặt sao." Tô Thi Thi ngầm nói thầm.

Cô biết Bùi Dịch ngay từ đầu cũng không biết công ty Phi Tầm cùng Trạm Dẫn Lan có quan hệ, bằng không cô tin tưởng Bùi Dịch cũng sẽ không cùng công ty Phi Tầm hợp tác. Cũng giống như cô nếu biết

công việc của cô có khả năng sẽ cùng Hà Chí Tường có liên hệ, như thế đánh chết cô đều sẽ không để cho loại liên hệ này xuất hiện.

Phòng bị chuyện chưa xảy ra, trực tiếp bóp chết toàn bộ khả năng xuất hiện biến cố. Đây là thái độ Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch xử sự.

Hiện tại Bùi Dịch hiển nhiên là đâm lao phải theo lao, công trình đã bắt lấy, không có khả năng gác lại không làm.

"Thôi, đi một bước tính một bước đi, coi như phải đi dưới lầu ngòi một chút, cách anh ấy gần một chút cũng được." Tô Thi Thi ngồi trên xe taxi, báo địa chỉ khách sạn.

Không biết có phải trùng hợp hay không, khách sạn Trạm Dẫn Lan đang ở chính lúc trước cô cùng Bùi Dịch lần đầu tiên gặp nhau. Cô nhớ rõ không sai mà nói, khách sạn này là của Bùi Dịch.

Nếu là sản nghiệp nhà mình, vậy dễ làm hơn.

Tô Thi Thi híp mắt đánh giá cảnh vật đơn giản bên ngoài thế giới xung quanh bận rộn không ngừng, đột nhiên, trước mắt cô hiện lên quét xuống một vệt màu đỏ.

"Hắn như thế nào còn không đi?"

Tô Thi Thi tập trung nhìn vào, rõ ràng phát hiện kia đúng là chiếc xe Ferrari màu đỏ táo bạo của Hồ Sĩ Minh.

Hắn không biết là từ đâu xuất hiện, lúc này liền đi theo phía sau xe taxi của cô.

"Bác tài, phiền toái lái nhanh một chút." Tô Thi Thi thúc giục lái xe, nghĩ muốn cắt đuôi Hồ Sĩ Minh.

"Tiểu thư, trên mặt đất có tuyết đọng đường trơn, chạy nhanh sẽ dễ gặp chuyện không may." Lái xe có chút khó xử nói.

"Cái này... Được, vậy chú ý an toàn."

Tô Thi Thi cũng không có quá cưỡng cầu, tựa vào ở trên chỗ không tiếp tục phản ứng chuyện Hồ Sĩ Minh đi theo.

Mười mấy phút đồng hồ sau, lúc cô xuống xe, Hồ Sĩ Minh quả nhiên đi theo tới.

"Ô tiểu thư sáng sớm chạy tới khách sạn?"

Hồ Sĩ Minh xuống xe, trên tay vẫn như cũ ôm bó hoa hôm nay còn chưa tới kịp tặng bó Hồng Mân Côi kia, vẻ mặt tươi cười hướng tới Tô Thi Thi đi tới.

Tô Thi Thi nhàn nhạt liếc mắt nhìn hắn, mặt không chút thay đổi nói: "Hồ tổng, tôi cảm thấy được anh vẫn lại là lúc không cười vẫn đẹp trai hơn, hoa si không thích hợp với khí chất của anh."

Hồ Sĩ Minh trên mặt tươi cười cứng đờ, cô gái này thật luôn có biện pháp để cho hắn nổi trận lôi đình.

Hắn mặt không đổi sắc thu hồi tươi cười, đi theo bên cạnh Tô Thi Thi, hướng trong khách sạn đi đến: "Ô tiểu thư, cô nói xem, cô sáng sớm chạy vào khách sạn, ngày mai có thể lên trang nhất hay không?"

"Tôi đến khách sạn nhà tôi thị sát, Hồ tổng chẳng lẽ cũng có hứng thú?"

"Thì ra Ô tiểu thư đối với việc kinh doanh khách sạn cũng có hứng

thú, hứng thú cũng thật đầy đủ rộng khắp."

"Không có liên quan gì với anh!" Tô Thi Thi bước nhanh hơn, nhàn nhạt nói, "Anh tốt nhất đừng đi theo tôi, chẳng thế thì, khẳng định sẽ hối hận."

"Vậy sao? Trong tự điển của tôi chưa từng có hai chữ hối hận này." Hồ Sĩ Minh nhất quyết không tha đuổi kịp.

Hắn trái lại càng ngày càng muốn biết Tô Thi Thi đến chỗ này là làm cái gì, chắc chắn sẽ không giống trên miệng cô nói là đến đây thị sát đơn giản như vậy.

Tô Thi Thi nhìn đồng hồ một chút, thời gian cô cùng phóng viên ước định chỉ kém 10 phút.

Nhưng mà Hồ Sĩ Minh vẫn cứ theo sát, một chút đều đã không có dáng vẻ muốn tính toán rời đi, Tô Thi Thi không khỏi có chút đau đầu, âm thầm tính toán có nên để cho phóng viên rút về hay không.

Vốn dĩ đã tính toán buông tha Hồ Sĩ Minh, không nghĩ tới hắn vậy mà chính mình cứng rắn dẫn xác tới cửa.

Tô Thi Thi âm thầm xiết chặt nắm tay.

Đây đều là anh tự tìm!

Cô đột nhiên quay đầu hướng về phía Hồ Sĩ Minh lộ ra một cái đại đại tươi cười: "Hồ tổng muốn cùng đi theo đúng không?"

Hồ Sĩ Minh trái tim đột nhiên nhảy một phen, mơ hồ cảm thấy được có phần không quá đúng lắm, nhưng vẫn gật đầu: "Không sai, cần tôi giúp gì sao? Nếu muốn theo đuổi cô, đương nhiên chỉ cần là chuyện

cô yêu cầu tôi nhất định làm được, cô cứ nói."

"A - - không cần." Tô Thi Thi giọng nói đột nhiên ôn nhu hẳn lên, cười tít mắt nói, "Anh chỉ cần đi cùng tôi là được!"

Cô nói xong, liền hướng tới quầy lễ tân đi đến.

"Bùi phu nhân." Quản lí ở sảnh chính của khách sạn nhìn thấy Tô Thi Thi đến, lập tức đón chào, "Người có cái gì sai bảo sao?"

Hiện tại toàn bộ Bắc Kinh đều biết Tô Thi Thi là vợ của Bùi Dịch, cũng là nữ chủ nhân của khách sạn này, nhân viên của khách sạn, đương nhiên tất cung tất kính.

Tô Thi Thi gật gật đầu, nói: "Cho tôi thẻ mở cửa phòng 1088"

"1088? Đó là Tổng Thống phòng, đã có khách vào ở..."

"Như thế nào, có vấn đề?" Vị quản ký ở sảnh chính còn chưa nói xong, Tô Thi Thi mặt liền trầm xuống, không giận mà uy.

Quản lí sảnh chính nào dám nói không, lập tức gọi người đem thẻ mở cửa đưa lên. Chỉ là lúc đưa lên thẻ mở cửa, ánh mắt khổng chế không nổi hướng tới trên người Hồ Sĩ Minh xem xét.

Hồ tổng hiện tại người nào không biết, nhưng hẳn làm sao có thể theo chân tổng giám đốc phu nhân của bọn họ cùng nhau xuất hiện ở trong khách sạn?

Nhân viên khách sạn một đám trong lòng đều đã tò mò cực kỳ, bất quá ai cũng không dám đi lên hỏi thăm.

Tô Thi Thi tiếp nhận thẻ mở cửa, không để cho người phục vụ đi

theo, lập tức hướng tới thang máy đi đến, trong lòng có chút thổn thức.

"Hừ, quả nhiên là bọn luôn xem thân phận mà đối xử!" Tô Thi Thi ngằm lắc đầu.

Đây là cô lần đầu tiên dùng thân phận của mình đi chèn ép người khác. Bùi phu nhân cái danh hiệu này có đôi khi quả thật rất tốt để dùng.

Hồ Sĩ Minh hơi híp mắt đánh giá Tô Thi Thi, đáng ngạc nhiên hơn chính là hấn vậy mà không có quấy nhiễu cô.

Tô Thi Thi yên lặng mừng rỡ, trực tiếp đến chỗ lầu 10, tìm đến phòng 1088.

Ngay lúc đứng ở cửa, tay cầm thẻ phòng, cô lại đột nhiên cảm thấy được cái thẻ mở phòng này nặng như ngàn cân, đến dững khi mở ra đều không có.

"Cần hỗ trợ sao?" Hồ Sĩ Minh cười như không cười đánh giá Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi đều đã không nghĩ để ý hấn, đang do dự, nơi xa truyền đến âm thanh náo nhiệt từ thang máy tầng trệt, tiếp theo có tiếng nói chuyện truyền đến.

"Hôm nay tuyết thật lớn nha."

"Anh bị ngốc à, hôm nay đâu nào có tuyết rơi?" Một người khác nói.

Tô Thi Thi trong lòng căng thẳng, đây là ám hiệu giữa cô cùng các phóng viên.

Phóng viên đã đến đây.

Tô Thi Thi nhìn cánh cửa gỗ lim nặng nề đóng chặt trước mắt, âm thầm hít vào một hơi.

Hồ Sĩ Minh xuất hiện đã phá đi kế hoạch vốn chỉ muốn ngồi dưới lầu xem kịch vui của cô, cuối cùng lại đến đây, như thế - -

Sợ cái gì!

Tô Thi Thi cầm lấy thẻ mở phòng quét một lượt, chỉ nghe một tiếng rất nhỏ rảng rặc, cửa phòng tự động mở ra rồi.

Tô Thi Thi ưỡn ngực, đem cửa phòng toàn bộ mở ra, nâng bước đi vào phía trong.

Hồ Sĩ Minh nhíu mày cũng đi theo tiến vào, vừa muốn đóng cửa liền nghe đến giọng nói của Tô Thi Thi: "Không cần đóng lại, vào đi."

Tô Thi Thi nói xong tiện hướng tới trong phòng vừa đi. Mà cô không có nghe đến, ngay lúc cô đi đến bên trong, trong hành lang lại truyền đến âm thanh từ thang máy, Ngay sau đó truyền đến giọng nói mềm mại của Ôn Ngọc.

"Mọi người nói nhỏ thôi, chúng ta là tới bắt kẻ thông dâm, đợi lát nữa chú ý chụp được cẩn thận một chút. Bất quá không cần chụp nam, chỉ cần chụp nữ là được."

"Được, Ôn tiểu thư."

Cái gì tình huống?

Vốn dĩ các phóng viên đã đến chỗ cửa phòng, đồng loạt quay đầu nhìn đến sau lưng mình đứng hơn mười cái phóng viên, trực tiếp lờ mờ rồi.

1, 2, 3, 4, 5 tui đã thống trị bxx phi tiêu thuyết

Chương 406: Cô cảm nhận được sát khí

"Đây là cái tình huống gì?" Một đám phóng viên nhìn nhau.

Bắc Kinh nói lớn không lớn, những người cùng nghề trong lúc đó hoặc nhiều hoặc ít đều đã quen biết nhau. Chỉ là thấy đến cái chuyện xảy ra trước mắt này, các phóng viên cả đám đều có chút lờ mờ.

"Bên trong tình huống như thế nào? Oa, cửa không khóa, mọi người khẩn trương đi vào, chú ý không cần làm ra động tĩnh." Ôn Ngọc lấm la lấm lét đi tới, nhìn đến cửa phòng mở rộng, ánh mắt nhất thời sáng lên.

"Ôn tiểu thư, tôi như thế nào cảm thấy được chuyện này có phần không lớn thích hợp nha?" Bị Ôn Ngọc gọi tới một phóng viên nói.

"Chúng ta là tới bắt kẻ thông dâm, chẳng lẽ chuyện thích hợp mới bình thường?" Ôn Ngọc kỳ quái nhìn vị phóng viên kia, đôi con ngươi mở thật to nhìn sâu vào trong đều là mê man, vô tội đến cực độ.

"Mặc kệ, nếu là lại có thể đào được tin tức giống lần trước như vậy thì chuyện gì cũng đáng rồi!" Các phóng viên cắn răng một cái, cũng không có suy nghĩ nhiều như vậy.

Lấy tin tức vốn là dựa vào thời cơ. Lần trước Ôn Ngọc thông báo cho bọn họ đi dân chính cục, để bọn họ đào được chuyện Bùi Dịch kết hôn làm cho bọn họ hưng phấn mấy ngày, lúc này mọi người đâu nào đồng ý buông tha.

Ôn Ngọc lại không nghĩ nhiều. Cô chỉ muốn biết, người Tô Thi Thi muốn tới bắt là ai.

Tô Thi Thi cũng không biết bên ngoài chờ đợi nhiều phóng viên như vậy, cô lúc này đang ở trong phòng đi thăm quan gian phòng Tổng Thống này.

Phòng giống như là một căn hộ cao cấp, Phú Quý hoa lệ trang hoàng theo phong cách Châu Âu, hết sức xa xỉ.

Trong phòng cực kỳ an tĩnh, ngoại trừ Tô Thi Thi cùng Hồ Sĩ Minh, không có những người khác.

Tô Thi Thi mày thâm thúy nhếch lên, ánh mắt lướt qua mỗi một chỗ trong phòng.

Phòng tổng cộng có ba căn phòng, hai cái xem ra là phòng ngủ, lúc này đều đã mở cửa, bên trong cũng không có người. Mà căn phòng thứ ba cửa lại đang đóng chặt, nhìn không thấy tình huống bên trong.

"Hẳn là thư phòng rồi." Tô Thi Thi nhớ tới lúc Trạm Dẫn Lan gọi điện thoại cho Bùi Dịch khi đó nói qua trong phòng có thư phòng có thể làm công việc, như thế bọn họ hai người hiện tại hẳn là ở trong thư phòng này rồi.

"Không đi vào?" Hồ Sĩ Minh một mực âm thầm quan sát đến hành động của Tô Thi Thi, thấy cô không có đi thư phòng, mà là hướng tới phòng ngủ chính đi đến, trong mắt hơi mím cười, "Thì ra, cô thích loại này."

Tô Thi Thi khóe miệng giật giật, cố nén kích động đang muốn đá hẳn ra đi khỏi phòng, quay đầu hướng về phía hẳn ngoắt ngoắt tay: "Hồ tổng, theo tôi nhiều ngày như vậy, hẳn là mệt mỏi đi?"

Cô nói xong hướng phòng ngủ bữu bữu môi: "Tiến vào đi nghỉ đi?"

Hồ Sĩ Minh tròng mắt hơi híp, trong mắt có câu quang chớp lóe rồi biến mất, cười như không cười đánh giá Tô Thi Thi: "Nếu là cô theo tôi cùng vào, tôi đương nhiên nguyện ý."

Tô Thi Thi đã quay đầu tiếp tục đi về phía trước, cô một bên quan sát đến cửa phòng ngủ, một bên dường như không có việc gì nói: "Anh hẳn là đoán được tôi tới đây làm gì đi?"

Hồ Sĩ Minh trong mắt ý cười càng sâu một chút, xem ra hẳn đoán đúng rồi. Tô Thi Thi hẳn là tìm đến Bùi Dịch. Hẳn vừa rồi đã nhận được tin tức, hiện tại Bùi Dịch cùng Trạm Dẫn Lan đang ở trong phòng này.

Hắn quay đầu nhìn thoáng qua cửa thư phòng đang đóng kia, Bùi Dịch cùng Trạm Dẫn Lan là ở chỗ này gặp mặt. Hẳn thật là có chút không rõ Tô Thi Thi, cô gái này không đến thư phòng ngược lại mang theo hắn đi phòng ngủ làm gì?

"Hồ tổng, sợ?" Tô Thi Thi tựa vào cửa, quay đầu chằm chọc nhìn Hồ Sĩ Minh, "Chúng ta đánh cược một lần như thế nào?"

"Đánh cược gì?" Hồ Sĩ Minh nghe đến đây lộ vẻ hứng thú.

Hắn phát hiện Tô Thi Thi càng ngày càng tốt chơi.

Tô Thi Thi lờm phờm hướng thư phòng một cái, nhàn nhạt nói: "Cá thử xem bây giờ, người nào sẽ gặp tai ương. Tôi thắng, anh về sau không được trở lại phiền tôi."

"Tôi thắng?" Hồ Sĩ Minh nhíu mày.

"Anh thắng, điều kiện tùy ý anh." Tô Thi Thi chắc chắn nói.

Hồ Sĩ Minh đột nhiên có chút chột dạ, Tô Thi Thi dám nói ra nói vậy, tất nhiên là có mười phần nắm chắc.

Hồ Sĩ Minh theo bản năng muốn lấy điện thoại ra xem thử, hiểu biết một phen tình huống.

Tô Thi Thi thấy thế, khẽ cười nói: "Không có can đảm rồi hả?"

Hồ Sĩ Minh thu hồi động tác đang lấy điện thoại ra, nghĩ nghĩ, để cho chính mình con đường lui: "Tôi thua, từ giờ đến hết năm sẽ không tiếp tục quấy rầy cô."

Tô Thi Thi nghĩ thầm lần này so với mỗi ngày bị hấn quấy rầy cũng tốt, gật gật đầu: "Một lời đã định, hiện tại, vào đi thôi."

Cô nói xong chỉ chỉ phòng ngủ.

Hồ Sĩ Minh đang suy nghĩ Tô Thi Thi cùng hấn cá cược là có ý gì, nghe vậy cũng không có quá để ý, liền hướng tới trong phòng ngủ đi đến.

Ngay lúc hấn vừa tiến vào đến bên trong, Tô Thi Thi bỗng nhiên tướng cửa lôi kéo, sau đó cầm lấy bên cạnh một cây gậy bóng chày, lập tức chắn ở trên tay nắm cửa.

"Tô Thi Thi!" Hồ Sĩ Minh trong lòng trầm xuống, khẩn trương chạy đến mở cửa, nhưng đâu nào có thể mở được?

Gậy bóng chày chắn ở tay nắm cửa, ngăn chặn cửa, từ đầu mở không ra rồi!

"Hỗ tổng, anh đã thua một nửa rồi." Tô Thi Thi ở cửa vui sướng khi người gặp họa nói.

Cô đột nhiên cùng Hồ Sĩ Minh nhắc tới chuyện cá cược, vốn dĩ là nghĩ muốn dời đi lực chú ý lừa gạt hắn tiến vào phòng. Hiện tại chẳng những có thể thoát khỏi sự quấy rầy của hắn, lại còn đạt được mục đích ban đầu, Tô Thi Thi mừng rỡ thiếu chút nữa cười ra tiếng.

"Tô Thi Thi, cô mở cửa ra!" Hồ Sĩ Minh nổi trận lôi đình, tức giận đến bang bang phá cửa.

Hắn vừa rồi thật sự là bị ma quỷ ám ảnh rồi! Hắn thậm chí hoài nghi Tô Thi Thi chính là khắc tinh chuyên môn ám toán hắn rồi, mỗi một lần đều ở trên tay cô chịu thiệt!

"Ầm!" Trong phòng đột nhiên truyền đến một tiếng va chạm vĩ đại, Hồ Sĩ Minh không biết cầm thứ gì đó đang đập cửa, làm cách cửa phòng dày cộm đều đã chấn động một cái.

Đúng lúc này, chỉ nghe bên cạnh trong thư phòng truyền đến tiếng mở cửa, lập tức có tiếng bước chân trầm ổn truyền đến.

Tô Thi Thi trong lòng căng thẳng.

Không xong, bọn hắn động tĩnh quá lớn, bị Bùi Dịch bọn họ phát hiện rồi.

"Tô Thi Thi!" Bùi Dịch vừa ra khỏi thư phòng, liền nhìn đến cô vợ bé nhỏ của mình đang muốn chạy trốn, sắc mặt bá một phen liền trầm tiếp xuống.

"Ha ha, chồng yêu, thật trùng hợp ha!" Tô Thi Thi xấu hổ xoay người,

nịnh nọt nhìn Bùi Dịch.

Liền chính cô cũng không biết đến nơi này tới cùng muốn làm cái gì, đương nhiên cũng không nghĩ tới muốn như thế nào đối mặt Bùi Dịch, theo bản năng đã nghĩ chạy.

"Hỗ Sĩ Minh?" Bùi Dịch nghe đến trong phòng ngủ truyền đến tiếng Hỗ Sĩ Minh, lông mi mạnh nhúu chặt lại, sắc mặt đáng sợ tới cực điểm.

"Xong đời rồi!" Tô Thi Thi quay đầu bỏ chạy.

"Em dám chạy thử xem!" Sau lưng truyền đến giọng Bùi Dịch nghiêng răng nghiêng lợi.

Cũng dám mang theo người đàn ông khác chạy tới khách sạn, mà còn mang theo chính là tình địch của anh!

Bùi tiên sinh nổi giận!

"Cái kia, là hiểu lầm... Em... Em đuổi hắn không xong! Không tin anh hỏi Dương Dũng đi, anh ta vẫn đi theo phía sau em." Tô Thi Thi không tiền đồ xoay người, cúi đầu, một bộ dạng ngoan ngoãn nhận sai.

"Tô Thi Thi, cô không phải nói muốn cùng tôi điên loạn cả đêm sao? Khẩn trương tiến vào, cô yên tâm, tôi nhất định sẽ nhẹ nhàng với cô!" Đúng lúc này, trong phòng ngủ bỗng nhiên truyền đến tiếng Hỗ Sĩ Minh kêu la.

"Chết tiệt!" Tô Thi Thi mặt liền tái rồi.

Cô từ khi nào thì nói qua những lời như vậy rồi hả? Điên loạn cả

đêm? Lời này mà hấn cũng nói được! Quá âm hiểm rồi!

"Hấn ta là muốn châm ngòi ly gián!" Tô Thi Thi đã không dám nhìn tới Bùi Dịch sắc mặt.

Bùi Dịch toàn thân tản ra một cỗ khí thế đáng sợ, ánh mắt nếu có thể chuyển hóa thành điện năng, lúc này nhất định là sẽ tạo ra được sấm sét vang dội.

Tô Thi Thi run run một phen.

Cô cảm giác được sát khí!

Bùi Dịch đi về phía trước một bước, mặt không chút thay đổi nhìn cửa phòng bị gõ được bang bang vang dội.

Bọn họ có thể nghe được tiếng của Hồ Sĩ Minh, Hồ Sĩ Minh đương nhiên cũng có thể nghe được tiếng bọn họ.

"Hồ Sĩ Minh, dám vũ nhục vợ của tôi, tôi sẽ cho anh tự mình cảm thụ một phen tự vị bị vũ nhục." Bùi Dịch lạnh lùng nói.

Hí...

Tô Thi Thi ôm chặt ngực mình.

Bùi tiên sinh quả thực quá khủng bố rồi!

Quả nhiên, bên trong nhất thời an tĩnh lại. Người điên Hồ Sĩ Minh kia, giờ phút này lại vẫn thật không dám đem anh ra trêu chọc nóng nảy.

Nhưng trong phòng ngủ không an tĩnh vài giây, bỗng nhiên truyền

đến một tiếng thét chói tai.

"A! Anh là ai? Như thế nào lại ở trong phòng tôi!"

"Trạm Dẫn Lan?" Tô Thi Thi vừa nghe đến thanh âm này, tròng mắt đều nhanh muốn rớt ra ngoài, vội vàng nhìn Bùi Dịch.

"Cô ấy làm sao có thể trong phòng ngủ?"

Khó trách trong thư phòng chỉ có một mình Bùi Dịch đến đây!

Mọi người sớm an ~!~

Tớ chỉ là người đăng hộ: v

 # Mít

Chương 407: Vợ yêu, kiểm chế vẻ mặt của em đi!

Trong phòng tổng thống, thời gian như dừng lại.

Tô Thi Thi sững sờ nhìn cửa phòng bị cô chặn vào một cây gậy bóng chày, vẫn lại là không phục hồi tinh thần lại.

Trạm Dẫn Lan làm sao có thể trong phòng ngủ?

"Các người không phải đang nói chuyện công việc sao?" Tô Thi Thi quay đầu nhìn về phía Bùi Dịch, chỉ là hỏi ra miệng, mới cảm thấy được lời này tựa hồ có nghĩa khác.

"Em không phải hoài nghi anh, em... Em chỉ là tò mò, cô ấy không phải nói còn một số chi tiết cần bàn sao, như thế nào không cùng anh nói công việc." Tô Thi Thi vội vàng giải thích một câu.

Bùi Dịch vốn dĩ sắc mặt tối đen, lúc nhìn đến dáng vẻ Tô Thi Thi thật cẩn thận khi đó, bỗng dừng lại rất nhiều.

Anh đi qua, kéo tay Tô Thi Thi, làm cái động tác im lặng, lập tức lôi kéo cô liền đi ra bên ngoài.

"Cứ như vậy đi sao?" Tô Thi Thi trừng lớn mắt.

Chuyện này hình như có phần không khống chế được nha!

Bùi Dịch bước chân hơi ngừng lại, chỉ là quay đầu lạnh lạnh liếc cô một cái, nhàn nhạt nói: "Chẳng thế thì, em nghĩ muốn đi vào?"

"Sẽ không." Tô Thi Thi lập tức lắc đầu, nhưng vẫn lại là lo lắng nói, "Em không biết cô ấy ở bên trong, vốn dĩ chỉ là nghĩ muốn trêu đùa Hồ Sĩ Minh một chút."

"Uh"m, anh biết rồi." Bùi Dịch lôi kéo cô, đi nhanh hơn một chút.

Tô Thi Thi thấy anh thật sự không tính toán quản chuyện hai người đang ở bên trong kia, sắc mặt lúc này đặc sắc cực kỳ.

Cô có phải hay không trong lúc vô ý, đem Trạm Dẫn Lan cũng đẩy xuống hố rồi?

Tuy không phải cô cô ý, nhưng mà - - không hiểu sao cảm giác vui sướng như thế!

"Vợ yêu, chú ý vẻ mặt của em chút đi, quá rõ ràng rồi." Đỉnh đầu truyền đến giọng nói nhàn nhạt của Bùi Dịch.

"Khụ khụ..." Tô Thi Thi thiếu chút nữa bị nước miếng của chính mình sặc mà chết, cảm giác ngại ngùng, xoa xoa đôi má.

Cô biểu hiện vui sướng khi người gặp họa sao rõ ràng đến thế sao?

Chỉ là khi bọn họ đi tới cửa thời điểm, không có nhìn đến tung tích của phóng viên. Tô Thi Thi lúc này mới nhẹ nhàng thờ ra.

Chẳng thế thì, khẳng định sẽ bị Bùi tiên sinh giáo huấn rồi.

Chỉ là cô không biết, ngay lúc bọn họ đi vào thang máy, Ôn Ngọc dẫn theo một đồng phóng viên, lén lút theo hành lang bên kia đi ra.

Chính đang đi vào thang máy Bùi Dịch, bỗng nhiên quay đầu hướng

tới hành lang kia liếc mắt một cái.

"Phóng viên?" Bùi Dịch nhìn đến những cái người kia trên tay cầm cameras, cúi đầu nhìn thoáng qua cô gái nhỏ bên cạnh đang cúi đầu, có chút đau đầu.

Anh liền biết, khả năng quậy lớn chuyện của Tô Thi Thi tuyệt đối có thể nảy sinh ra những chuyện anh không tưởng nổi.

"Bùi Dịch, chúng ta mới vừa rời giống như quên đóng cửa, vẫn lại là quay lại một phen đi, nếu lỡ bị người nào xông vào, liền không tốt." Tô Thi Thi ngẫm lại vẫn lại là cảm thấy được có phần không tốt lắm, nhỏ giọng nói.

Bùi Dịch sửng sốt, trong mắt nhu ý chớp lóe rồi biến mất.

Xem ra, vợ yêu của anh còn không biết chính mình lại gặp rắc rối.

"Không cần rời. Bọn họ sẽ kêu người phục vụ tiến vào." Bùi Dịch nhàn nhạt nói.

"A...." Tô Thi Thi cũng không nói nữa, yên lặng nhìn thang máy đang hướng tầng trệt đi xuống.

Mà ngay lúc Tô Thi Thi bọn họ tiến vào thang máy không vài giây, Ôn Ngọc dẫn theo đám phóng viên kia lặng lẽ tiến vào trong phòng tổng thống.

"Bọn họ ở trong phòng ngủ!" Ôn Ngọc trong mắt đều là hưng phấn.

"Không biết Thi Thi bắt người nào đây." Ôn Ngọc vừa sợ hãi lại kích động, tuy mới vừa rời nhìn đến Bùi Dịch xuất hiện xem hù chết cô, nhưng hiện tại hiển nhiên là máu Bát Quái vẫn chiếm thượng phong.

"Trạm tiểu thư cô tại sao có thể ở trong phòng ngủ?" Trong phòng ngủ, Hồ Sĩ Minh nhìn đến Trạm Dẫn Lan xuất hiện thời điểm, quả thật bị hoảng sợ.

Đối với sự trêu đùa của Tô Thi Thi, hẳn kỳ thật sớm đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng mà Trạm Dẫn Lan xuất hiện, quả thật là ngoài dự kiến. Nhất là - - Trạm Dẫn Lan toàn thân trên dưới vậy mà chỉ quấn một cái khăn tắm!

"Hồ tổng?" Trạm Dẫn Lan hoài nghi hai mắt của mình có phải bị hoa hay không? Cô vậy mà ở trong này thấy được Hồ Sĩ Minh!

Cô hai ngày trước mới cho người đặc biệt điều tra qua tin tức về Hồ gia, trước mắt người này chính là Hồ Sĩ Minh!

Bề ngoài cùng năng lực không chút nào thua kém Bùi Dịch, nghe nói so với Bùi Dịch vẫn còn thần bí hơn! Một người như vậy, làm sao có thể đột nhiên xuất hiện ở khách sạn này mà còn trong phòng ngủ của cô!

"Hồ tổng, đây hiện tại là nơi tôi đang ở, anh..." Trạm Dẫn Lan không nghĩ đắc tội Hồ Sĩ Minh, thái độ coi như khách khí.

"Cửa bị Tô Thi Thi khóa lại, ra không được." Hồ Sĩ Minh đã khôi phục trấn định, nhàn nhạt nói.

"Tô Thi Thi?" Trạm Dẫn Lan trong lòng cả kinh, sắc mặt nhất thời liền thay đổi.

Cô ta hẹn Bùi Dịch đến khách sạn này bàn công việc, lúc ấy nhìn đến Bùi Dịch một người đến đây trong lòng lại vẫn thật vui vẻ. Về sau bởi vì cảm mạo nên thân thể đổ mồ hôi nhiều làm khó chịu, cô liền đi tắm

rửa một cái, tại sao vừa ra tới cảm giác thế giới đều đã thay đổi!

"Cô ấy vì cái gì muốn đem chúng ta khóa ở bên trong?" Trạm Dẫn Lan cầm một cái áo choàng tấm khoác lên, trên mặt nhìn không ra quá nhiều cảm xúc.

Hồ Sĩ Minh hơi hơi đánh giá cô một phen, cũng không có giải thích Tô Thi Thi chỉ là đơn thuần chỉ muốn trêu đùa hấn, khước miệng nhếch lên, nói: "Vậy thì phải xem, Trạm tiểu thư chính mình làm cái gì."

"Anh có ý tứ gì?" Trạm Dẫn Lan sắc mặt khế biến thành trầm, có chút cảnh giác đánh giá Hồ Sĩ Minh.

Cô không biết người đàn ông này đối với chuyện của cô cùng Bùi Dịch hiểu biết được bao nhiêu. Nhưng cô nghe nói Hồ Sĩ Minh đang rheo đuổi Tô Thi Thi, tạm thời cũng mò mẫn không ra tâm tư của hấn.

Lúc này, bên ngoài truyền đến một trận động tĩnh.

Hồ Sĩ Minh đôi mắt trầm xuống, biết có người lấy ra đồ chặn cửa gì đó, tưởng rằng người phục vụ của khách sạn đến đây, mặt trầm xuống đi qua.

Đúng lúc này, một bóng dáng vọt vào phòng, nóng lòng ôm lấy Ôn Ngọc, quay đầu bỏ chạy.

"Tần Phong?" Ôn Ngọc bị người đột nhiên ôm lấy, thiếu chút nữa hét ra tiếng.

Tần Phong khẩn trương che miệng của cô, đều nhanh khóc: "Tổ tông, em cùng đi theo xem náo nhiệt làm gì!"

"Hu hu hu!" Ôn Ngọc rất tức giận.

Cô lập tức liền sẽ nhìn thấy người kia là ai, Tần Phong vậy mà phá hỏng rồi!

"Em không thấy được Thi Thi đều đã chạy sao? Bùi Dịch tức giận, em bây giờ còn không chạy, đến lúc đó anh sợ cứu không được em đâu!" Tần Phong ra vẻ nghiêm mặt, trừng mắt nhìn Ôn Ngọc liếc mắt một cái.

Ôn Ngọc rất sợ Bùi Dịch, lập tức liền yên rồi.

Tần Phong khiêng cô, khẩn trương chạy ra cửa. Cùng lúc đó, một phóng viên lấy gậy bóng chày đang chắn ở cửa ra.

Bên trong phòng ngủ, Hồ Sĩ Minh mặt trầm xuống, đưa tay kéo mở cửa.

"Rắc rắc! Rắc rắc!"

Trong tích tắc cửa vừa được mở ra đấy, một trận ánh sáng lấp lánh chói mắt liên tục sáng lên. Hồ Sĩ Minh theo bản năng nhắm hai mắt lại, một giây sau, hắn liền nghe đến giọng nói vô cùng quen thuộc.

"Hồ tổng, Trạm tiểu thư, xin hỏi các người là hẹn hò sao?"

"Hồ tổng, người cùng Trạm tiểu thư có phải hay không đang kết giao? Các người kết giao bao lâu rồi?"

"Ô Thi Thi tôi giết cô!" Hồ Sĩ Minh mạnh xiết chặt quả đấm, xương cốt phát ra tiếng răng rắc, tức giận đến thiếu chút nữa phát điên!

Một đám phóng viên, điên cuồng mà vây quanh bọn họ. Chuyện này toàn bộ phát sinh quá nhanh, TrạM Dẫn Lan trực tiếp lờ mờ, sững sờ đứng tại chỗ, thẫn thờ.

Đây là chỗ riêng tư, phóng viên làm sao có thể xuất hiện? Tới cùng đã xảy ra chuyện gì rồi hả?

"Ra ngoài!" Hồ Sĩ Minh như sóng mây, chắn ở trước mặt TrạM Dẫn Lan.

TrạM Dẫn Lan có người kia làm hậu thuẫn, hẳn hiện tại không nghĩ đắC tội. Để cho cô áo rách quần manh bại lộ ở trước mặt truyền thông, tổn hại thanh danh không chỉ của hắN.

"TrạM tiểu thư, thực xin lỗi, tôi lập tức để cho phóng viên rờ đi." Lúc này, trợ lý TrạM Dẫn Lan nghe được tin tức, trước tiên chạy đến đây.

Nhưng mà đâu nào còn kịp, những phóng viên này giống như một đám điên cuồng, đã sớm chụp xong ảnh.

TrạM Dẫn Lan thiếu chút nữa tức đến phát khóc!

"Ô Thi Thi, đây là sự phản kích của cô đối với tôi sao?" TrạM Dẫn Lan gắT gao nắm chắT quả đắM, sắc mặt khó coi tới cực điểm.

Tôi là Mít, và tôi mới phát hiện một sự việc:

Truyện này đã bị chuyển ver thành đắM mỹ mà không xin phép. Tác giả là người Trung Quốc thì không xin phép được rồi, nhưng ít nhất cũng xin phép editor một tiếng chứ nhỉ?

Bạn ấy biết link edit để mà lấy nguồn chuyển, nhưng lại im im không xin phép?

Cái gì đây vậy? Chị Ryeo đâu có khó tính gì, nếu xin đảng hoàng chị có thể cho phép mà, tự tiện thay đổi tên người edit khác nào hất bay công sức của chị, tôi và mấy bé trong động Panda?

Buồn cười, có thể nói ra chưa xin phép còn có mặt mũi cảnh cáo người khác không đem truyện ra ngoài? Vậy bạn đem truyện chúng tôi edit vào trong à?

Cần công bằng T. T, help us please...

Chương 408: Thật sự không cứu được cô rồi

Ngồi trên xe trở về công ty Sunshine, Tô Thi Thi lui ở trong góc, không dám thở mạnh.

Bùi Dịch ngồi ở bên cạnh cô, từ lúc bắt đầu lên xe, liền bày ra vẻ mặt bình tĩnh.

Không trong sự trầm mặc bạo phát, liền trong sự trầm mặc diệt vong. Tô Thi Thi chỉ cảm thấy chính mình sắp nghẹn chết rồi.

"Chết thì chết đi!"

Tô Thi Thi vừa nhắm mắt, cắn răng một cái, giọng nói vừa ra khỏi miệng, ngữ khí lại tràn ngập ủy khuất: "Em có phải đã làm anh mất mặt rồi hay không?"

Gân xanh trên trán Bùi Dịch nhảy một phen, đau đầu cực kỳ. Anh nhàn nhạt lườm Tô Thi Thi một cái, lạnh lạnh nói: "Giả vờ thương cảm vô dụng."

"Hừ!" Tô Thi Thi quay đầu, nhìn về phía ngoài xe, trong lòng buồn bực cực kỳ.

Nhìn cảnh tuyết bên ngoài một hồi, cô vẫn lại là nhịn không được quay đầu nói: "Nhưng mà là chính anh nói, tùy thời hoan nghênh em đến. Còn nữa, khách sạn kia là sản nghiệp nhà chúng ta, em đến thì có làm sao?"

Bùi Dịch đầu càng đau rồi.

"Sau khi chúng ta vừa đi ra ngoài, một đám phóng viên đã đi vào phòng." Bùi Dịch trầm giọng nói.

"Cái gì?" Tô Thi Thi đơ ra, không thể tin được nhìn anh, "Em chỉ kêu ba người..."

Xong rồi, nói lỡ miệng. Bùi Dịch hẳn không nghĩ cô đi khắp nơi quây lớn chuyện đi?

Bùi Dịch nhìn đến dáng vẻ Tô Thi Thi có tật giật mình, không khỏi cảm thấy được buồn cười.

Mọi chuyện xảy ra đến giờ đến giờ, anh đã hiểu rõ. Tô Thi Thi hẳn là chỉ kêu ba vị phóng viên tới, cái khác, tự nhiên liền là vị sợ chuyện không đủ lớn chính là Ôn tiểu thư kia gây ra.

"Anh... Anh đừng như vậy nhìn em. Muốn mắng chửi cứ mắng chửi đi, em sẽ không cãi lại." Tô Thi Thi bị Bùi Dịch nhìn đến toàn thân không thoải mái, buồn bực nói.

Bùi Dịch thờ dài, chậm rãi nói: "Em hôm nay làm không sai, anh cực kỳ vừa lòng."

"A?" Tô Thi Thi khóe miệng giật giật, tạm thời không biết nên nói cái gì.

Bùi tiên sinh, có người nào nổi giặc cho giặc như anh không?

Không đúng, cô như thế nào lại thành người nổi giặc cho giặc rồi!

Ngay lúc Tô Thi Thi còn đang miên man suy nghĩ, Bùi Dịch lại nói

một câu: "Nhưng lần sau, em tự mình đi là đủ rồi. Có anh ở đây, em không cần sợ."

Ách...

Tô Thi Thi chỉ cảm thấy tim nhanh hơn, trộm nhìn anh một cái: "Còn có cái gì, anh một lần nói cho xong đi."

"Về sau, cách Ôn Ngọc xa một chút!" Bùi Dịch lúc nói lên những lời này, sắc mặt có phần đen.

"A?" Tô Thi Thi hoàn toàn không hiểu.

Việc này như thế nào lại liên lụy đến trên người Ôn Ngọc rồi!

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến. Ôn Ngọc vừa lúc gọi điện thoại.

Tô Thi Thi kỳ quái nhận điện thoại, đang muốn đưa đến bên tai để nghe, bị Bùi Dịch lấy đi điện thoại di động.

Bùi Dịch bật loa, đưa điện thoại di động ném ở trên chỗ ngồi.

Điện thoại liền truyền đến giọng nói bất quá của Ôn Ngọc: "Thi Thi, cô mau nói cho tôi biết cô vừa rồi muốn đi bắt gian người nào vậy?"

"A?" Tô Thi Thi tim đập một phen, tựa hồ lập tức hiểu ra chuyện gì, đang muốn nhắc nhở Ôn Ngọc, Ôn Ngọc liền hưng phấn nói.

"Cô yên tâm, tôi gọi đến đều là phóng viên đều chuyên nghiệp lại rất nổi tiếng, nhất định sẽ chụp được ảnh xinh xắn đẹp đẽ."

"Ngọc..."

"Thi Thi, tôi vừa rời lạng lẽ để cho bọn họ chụp mấy tấm Bùi tổng từ trong phòng đi ra, cô muốn hay không? Lần sau Bùi tổng ức hiếp cô, cô có thể lấy cái này ra uy hiếp. Nhưng mà cô không được nói cho Bùi tổng a...."

"Ngọc..."

Tô Thi Thi che đậy mặt.

Tôi thật sự cứu không được cô rồi.

Cô cực kỳ muốn nhìn xem vẻ mặt của Bùi tiên sinh lúc này, nhất định cực kỳ đặc sắc.

Ôn Ngọc ở đầu bên kia điện thoại líu ríu nói xong, đợi một hồi không có nghe đến Tô Thi Thi trả lời, tò mò hỏi han: "Thi Thi, Bùi tổng có phải ức hiếp cô rồi hay không? Vừa rồi hẳn không phải là anh ta cùng người phụ nữ khác ở trong khách sạn hẹn hò đi? Cô không phải sợ, chúng ta chụp được chứng cứ!"

"Bà cô..." Tô Thi Thi ở trong lòng kêu rên, vụng trộm muốn cầm lấy điện thoại.

Bùi Dịch nhàn nhạt đưa mắt nhìn Tô Thi Thi, môi mỏng khẽ mở, nhàn nhạt nói: "Ôn tiểu thư, vất vả cho cô rồi."

Đầu bên kia điện thoại đột nhiên trầm mặc tiếp xuống. Vài giây sau, truyền đến một tiếng thét chói tai.

"A! Tần Phong, cứu em!"

"Đô đô đô..."

Trò chuyện kết thúc.

Tô Thi Thi sờ soạng vuốt mồ hôi lạnh, ở trong lòng vì Ôn Ngọc bi ai.

Khó trách vừa rồi Bùi Dịch lại đột nhiên nói cô cách Ôn Ngọc xa một chút, thì ra anh đã sớm biết.

"Cái kia... Chuyện này em thật không biết!" Tô Thi Thi cực kỳ không tiền đồ phủ nhận.

Bùi Dịch mặt trầm xuống ngồi ở trên chỗ, không biết suy nghĩ cái gì.

Lúc này, xe đã đến bên ngoài Sunshine, Tô Thi Thi đến xuống xe cũng không dám.

Sau cùng, không thể không đồng ý theo một hiệp ước không bình đẳng.

"Từ giờ đến hết tết trong khoảng thời gian này, anh quyết định để em chuyển đến làm ở Xây dựng Tiệp Khắc!"

Bùi Dịch lông mày nhíu lại, vẫn như cũ nghiêm mặt, trầm giọng nói:
"Anh bảo thư ký Vương bố trí một cái bàn làm việc trong phòng anh."

Tô Thi Thi kêu rên.

Cô còn có thể nói cái gì? Người nào muốn để cho cô thân thiết một người so với cô lại vẫn chỉ sợ thiên hạ không loạn hơn!

Chuyện hôm nay xảy ra, quả thật ra ngoài dự kiến của Tô Thi Thi. Cô biết Bùi Dịch không thật sự tức giận, nhưng cô làm như vậy, cũng sẽ để cho anh khó xử.

Bùi Dịch năm đó dù sao cũng yêu Trạm Dẫn Lan, về sau Trạm Dẫn Lan bỏ đi tựa hồ cũng có liên quan đến mẹ của Bùi Dịch, Bùi Dịch đối với Trạm Dẫn Lan ít nhiều có phần áy náy. Tô Thi Thi làm như vậy, hiển nhiên là không sáng suốt.

Tô Thi Thi tự nhiên biết điểm này, cho nên trong lòng mới xoắn xuýt vô cùng. Dùng hết khả năng theo Bùi Dịch, để cho anh không cần phân tâm vì chính mình.

"Chuyện này là em quá đáng rồi. Nếu Trạm tiểu thư truy cứu mà nói, em nguyện ý giải thích." Trước khi xuống xe, Tô Thi Thi nói.

Bùi Dịch nghe vậy, bất đắc dĩ thở dài: "Anh không buông được. Chuyện này, anh sẽ xử lý tốt. Em mới vừa nãy xuất hiện hết sức đúng lúc, anh vừa lúc có lấy cớ để cho thư ký Vương đi bàn bạc phần còn lại của hợp đồng."

"Yên tâm đi, anh sẽ tránh chuyện ở một chỗ với cô ấy." Bùi Dịch cười vuốt vuốt tóc Tô Thi Thi.

"Em không phải cái ý kia. Tuy cô ấy có phần lấy việc công làm việc tư, nhưng em cũng không nghĩ để anh ở trên công việc bị người ta bắt lấy cán chuôi." Tô Thi Thi vội vàng giải thích nói.

"Vậy coi như là anh lấy việc công làm việc tư là được rồi." Bùi Dịch vô tình khẽ cười nói.

Tô Thi Thi ngây ngẩn cả người, trong lòng như là bị rút mất đường một dạng, ngọt đến ngấy.

Cô sẽ không biết, ngay trước khi cô đi vào quầy rồi, Bùi Dịch ở thư phòng khi đó tâm tình cũng không tốt lắm.

Trạm Dẫn Lan lấy có cảm mạo hẹn anh đến khách sạn, lại lấy có đi tắm rửa. Trạm Dẫn Lan biết Tô Thi Thi tùy lúc đều có thể đến, nếu để cho Tô Thi Thi nhìn thấy bộ dáng của cô ta, liền tính Thi Thi rộng lượng cũng sẽ không thoải mái.

Khi đó, liền tính Tô Thi Thi không đi vào, Bùi Dịch cũng sẽ rất nhanh rời đi.

"Chung quy, là hiểu được tâm cơ đùa giỡn thôi." Bùi Dịch nhìn tuyết trắng tinh bên ngoài xe kia, trong mắt hơn một tia thất vọng.

Cái cô gái trong ấn tượng của anh đơn thuần tốt đẹp kia, có lẽ đã thay đổi bởi thời gian.

Mà lúc này, người con gái đã từng đơn thuần thiện lương trong lòng Bùi Dịch, đang ở cùng Hồ Sĩ Minh nói chuyện với nhau.

Trong phòng tổng thống, các phóng viên đã rời đi, Trạm Dẫn Lan đã thay xong quần áo, lúc này đang cùng Hồ Sĩ Minh ngồi ở trong thư phòng.

"Trạm tiểu thư nhìn qua giống như rất hận Bùi Dịch?" Hồ Sĩ Minh uống một ngụm trà, nhìn Trạm Dẫn Lan cười nhạt nói.

Trạm Dẫn Lan trong lòng căng thẳng, hơi hơi nhìn đánh giá một chút Hồ Sĩ Minh.

Người đàn ông này giống như là muốn so với trong tư liệu cô điều tra được vẫn nguy hiểm hơn rất nhiều.

Cô ta không có trả lời Hồ Sĩ Minh, mà là hỏi: "Anh vừa rời sớm biết Tô Thi Thi đùa giỡn đem anh ra diễn trò đúng không? Vì cái gì muốn cho cô ấy hồ nháo?"

Hồ Sĩ Minh đặt tách trà xuống, cười nhạt nói: "Nếu tôi nói, tôi là vì tiếp cận cô?"

Trích nguyên văn 1 bạn mới cmt cho mình: "1 ngày 2 chap chết gì au ak. Tui đợi mòn cổ rồi"

Không hiểu là bạn đó có đọc phần cap mình viết ko, đã nói máy hư, chỉ làm bằng đt, 2 ngày 1 chap là đã cố gắng rồi, mình cũng ko phải chỉ làm 1 bộ thôi, nên thật khá bực mình, tui hiền nhưng đừng chọc tui, câu này nói rất nhiều lần rồi, ko phải 1 lần đâu =_ =

Mọi người trưa hảo

Chương 409: Liên chính cô cũng không tin

Trong thư phòng xuất hiện một trận trầm mặc.

Trạm Dẫn Lan rõ ràng sừng sốt một phen, khẽ cười nói: "Hỗ tổng, chuyện này đùa thật không buồn cười."

"Trạm tiểu thư sao lại xác định là tôi đang nói đùa?" Hồ Sĩ Minh cười như không cười nhìn Trạm Dẫn Lan.

Trạm Dẫn Lan sắc mặt ngưng trọng lên, trong lòng có chút chấn động.

Cô vậy mà một chút đều nhìn không ra cách nghĩ thật sự trong lòng Hồ Sĩ Minh.

Cô cũng không tính toán cùng Hồ Sĩ Minh vòng vo đánh đố nữa, trực tiếp hỏi: "Hỗ tổng, có việc gì nói thẳng đi."

"Tôi rất thích người thẳng thắn như cô." Hồ Sĩ Minh ngồi thẳng thân thể, "Trạm tiểu thư thấy người đàn ông chính mình yêu nhiều năm như vậy yêu người khác, không cam lòng, nhưng cô làm những chuyện này, đối với Bùi Dịch sẽ không có bất luận ảnh hưởng gì. Ngược lại, sẽ chỉ làm cô cách anh ta càng ngày càng xa."

Trạm Dẫn Lan mặt mạnh mẽ trầm xuống. Giờ phút này, cô cảm giác chính mình bị lột sạch đứng ở trước mặt Hồ Sĩ Minh một dạng.

"Chuyện của tôi, không liên quan đến Hồ tổng. Hiện tại người cùng

Phi Tầm hợp tác cũng là Bùi Dịch, giữa chúng tôi cũng không có gì mờ ám."

"Không có gì mờ ám, cô vì cái gì muốn đi điều tra tôi?" Hồ Sĩ Minh nhàn nhạt nói.

Trạm Dẫn Lan trong lòng trầm xuống, lập tức cười nói: "Hồ tổng quả nhiên không đơn giản. Nếu như vậy, tôi cũng không che giấu. Không sai, mẹ nuôi của tôi đối với Hồ gia quả thật rất tò mò. Dù sao, Bùi Dịch chỉ là một người có thể lực, mà Hồ gia các người, là người đứng đầu ở Bắc Kinh này. Tập đoàn Phi Tầm dù sao cũng mới đến, hiểu biết một chút các thể lực ở nơi này cũng không hề kỳ quái."

"Loại này nói, sợ là liền chính cô đều không tin." Hồ Sĩ Minh nói, "Tôi muốn cùng các vị hợp tác. Điều kiện, các vị có thể đưa ra."

"Hồ tổng cũng thật có tự tin." Trạm Dẫn Lan sắc mặt có chút khó coi hẳn lên.

Người đàn ông này, so với Bùi Dịch càng bá đạo hơn. Cô ta nhớ tới những tin tức liên quan tới Hồ Sĩ Minh mà thủ hạ của mình điều tra được, trong lòng cực kỳ vui vẻ.

Hồ Sĩ Minh đâu nào so với Bùi Dịch đơn giản! Lòng dạ thậm chí so với Bùi Dịch càng sâu!

"Tôi từ trước đến nay cực kỳ tự tin. Tôi tin, cô sẽ cùng tôi hợp tác." Hồ Sĩ Minh tin tưởng mười phần nói.

"Tôi phải biết rõ nguyên nhân đã." Trạm Dẫn Lan nhìn thẳng Hồ Sĩ Minh. Cô cũng không thích cùng một người không cách nào nhìn thấu hợp tác.

"Tôi muốn Tô Thi Thi, cô muốn Bùi Dịch, không biết nguyên nhân này đã đủ chưa?" Hồ Sĩ Minh nói.

"Hồ tổng xem ra, cũng không phải một người đặt tình cảm lên trên hết." Trạm Dẫn Lan châm chọc nói.

"Trạm tiểu thư là đang nói sang chuyện khác sao? Cô vẫn thích Bùi Dịch, hận anh ta đối với cô lạnh lùng. Hiện tại tôi nguyện ý hợp tác với cô, có thể giúp cô một tay, người thông minh, đều sẽ không bỏ qua." Hồ Sĩ Minh đồng dạng nhìn thẳng vào mắt Trạm Dẫn Lan.

Trạm Dẫn Lan chỉ cảm thấy chính mình bị hấn nhìn thấu, vội vàng dời đi ánh mắt, lạnh giọng nói: "Đến chính bản thân tôi cũng không biết đối với anh ấy là tâm tình gì, Hồ tổng liền tin tưởng như thế? Chuyện hợp tác, tôi tạm thời không tính toán."

"Không vội, tôi có thể đợi." Hồ Sĩ Minh nói xong đứng lên, "Trạm tiểu thư, hôm nay chuyện như vậy, chỉ là bắt đầu mà thôi. Cô không nên coi thường trình độ Bùi Dịch sủng Tô Thi Thi."

Hồ Sĩ Minh nói xong, liền đi ra khỏi phòng, khóe miệng hơi hơi gợi lên một nét cười lạnh.

Hắn không nghĩ tới, một chuyện này vậy mà lại có thu hoạch không tưởng được như vậy. Hắn có phải hay không nên là cảm tạ Tô Thi Thi giúp hắn cùng Trạm Dẫn Lan "Đáp cầu dặt mối"?

Tuy hắn sớm hay muộn sẽ cùng Trạm Dẫn Lan liên hệ, nhưng hôm nay không thể nghi ngờ là một thời cơ quá tốt.

Nhưng mà nghĩ tới từ giờ đến tết không thể lại đi tìm Tô Thi Thi, Hồ Sĩ Minh sắc mặt liền đen.

"Cô bé, tạm thời buông tha em!" Hồ Sĩ Minh nói xong cầm lấy điện thoại, gọi cho em gái mình.

Hắn nghĩ, Minh Phi nhà hắn nhất định cực kỳ muốn biết chuyện về Bùi Dịch.

Mà sau khi Hồ Sĩ Minh rời khỏi, Trạm Dẫn Lan sắc mặt vẫn luôn nhìn thật không tốt.

"Cô không nên coi thường trình độ Bùi Dịch sủng Tô Thi Thi." Những lời Hồ Sĩ Minh nói một mực bên tai vang vọng, giống như Kinh Lôi bùng nổ đánh cô ta tỉnh dậy.

Cô ta không thể không thừa nhận, những lời này đối với cô ta lực sát thương quá lớn.

"Bùi Dịch, em tới cùng phải làm như thế nào đây?" Trạm Dẫn Lan mê mang rồi. Tựa như cô ta lúc trước nói, chính cô ta cũng không biết phải như thế nào đối mặt Bùi Dịch.

Cô ta cũng không phải cực kỳ tin tưởng lời Hồ Sĩ Minh nói, cô ra có phán đoán của chính mình. Nhưng mà nghĩ đến ánh mắt Bùi Dịch nhìn Tô Thi Thi, cô ta thật sự chịu không nổi.

Liên tính trước kia cô ta cùng Bùi Dịch trải qua đoạn thời gian tốt đẹp nhất kia, nhưng cô ta chưa từng cảm nhận được trong mắt Bùi Dịch có thể yêu thương sủng một người đến nỗi ngọt được có thể ngán chết người.

"È ề..." Lúc này, điện thoại rung lên.

Trạm Dẫn Lan lấy điện thoại ra xem vừa thấy, phát hiện là trợ lý. Cô ta vừa nghe, sắc mặt liền thay đổi.

"Anh ấy để cho thư ký tới thỏa thuận phần còn lại?" Trạm Dẫn Lan không khống chế được sự tức giận của chính mình hỏi.

"Bùi tổng nói, sợ mọi người hiểu lầm đối với Trạm tiểu thư người, tạo thành ảnh hưởng không tốt." Trợ lý thật cẩn thận nói, "Bùi tổng để cho thư ký Vương đại diện đến nói với người, phóng viên chuyện tình ngài ấy sẽ xử lý tốt, để cho người không cần lo lắng."

Trạm Dẫn Lan gắt gao nắm chặt nắm tay, mặt không chút thay đổi cúp điện thoại.

"Bùi Dịch, anh ngay cả việc tự chính mình nói với em đều không muốn sao?" Trạm Dẫn Lan trong lòng không khỏi ngạc nhiên, đồng thời cũng có chút kích động.

"Bùi Dịch có phải hay không biết mình hôm nay là cố ý?" Trạm Dẫn Lan trong lòng hoang mang.

Cô cảm mạo là thật, nhưng cũng không có nghiêm trọng như thế. Tìm Bùi Dịch đến khách sạn cùng với đi tắm rửa, chẳng qua là một cái cơ mà thôi.

Đâu có nghĩ đến, về sau sẽ phát sinh việc này.

"Chờ xem đi." Trạm Dẫn Lan nghĩ tới đây, ngồi xuống trước bàn công tác, cùng tổng bộ Phi Tầm mở lên video clip hội nghị.

Tuy Bùi Dịch cùng Hồ Sĩ Minh đều đã ra tay áp chế sự kiện "Bắt kẻ thông dân", nhưng vẫn như cũ có tin tức truyền ra ngoài.

Trong lúc này, tất cả người ở Bắc Kinh đều đã truyền đi chuyện tình của Hồ Sĩ Minh cùng Trạm tiểu thư.

Đoàn gia trang viên, Nhậm Tiểu Vi nghe xong những gì Hồng Cầm nói lại, sắc mặt khó coi tới cực điểm.

"Phu nhân người lần này đã phí công rồi." Hồng Cầm đau lòng nói.

"Người phụ nữ kia quả nhiên vẫn cùng trước kia một dạng, vô dụng!" Nhậm Tiểu Vi cười lạnh.

Mấy ngày hôm trước bà cùng Trạm Dẫn Lan đi lên núi dùng trà, cố ý ở bên ngoài nán lại thật lâu, hai người đều đã bị cảm.

Bà ta cho Trạm Dẫn Lan cơ hội tốt như vậy. Trạm Dẫn Lan ngay từ đầu quả thật lợi dụng tốt cơ hội, nhưng sau cùng vẫn lại là bại bởi Tô Thi Thi.

"Không phải đã nhắc nhở Trạm tiểu thư cẩn thận Tô tiểu thư sao?" Hồng Cầm khó hiểu hỏi han.

"Hừ, cô ta cho rằng chính mình có bao nhiêu giỏi dang. Tiểu Dịch bây giờ đối với Tô Thi Thi cảm tình sâu đậm như thế, cô ta nào dễ dàng phá hoại được." Nhậm Tiểu Vi tức giận nói.

"Vậy làm sao bây giờ?" Hồng Cầm tuy hỏi, nhưng trong lòng vẫn không rõ, Nhậm Tiểu Vi vì cái gì chán ghét Tô Thi Thi như thế.

Thời điểm Hồng Cầm lấy lại tinh thần, giật mình bởi chính mình vậy mà hỏi lên.

Sắc mặt Nhậm Tiểu Vi nhất thời lạnh xuống, xoay người đi đến trong phòng.

Bà vì cái gì chán ghét Tô Thi Thi?

"Người của Đoàn gia, toàn bộ đều đáng chết!" Nhậm Tiểu Vi cắn răng, đối với Đoàn gia hận ý chưa từng tiêu giảm.

Bà cầm ra điện thoại xem xét tin tức nghệ thuật mới nhất, hiện tại bà chỉ hy vọng, người kia trở về sớm một chút

Cửa ải cuối năm gần tới, mỗi Công Ty lớn bước vào trong một thời kỳ bận rộn.

Bởi vì trước đó đánh cuộc thua, Hồ Sĩ Minh thật sự không có tiếp tục quấy rầy Tô Thi Thi. Tô Thi Thi mừng rỡ thoải mái.

Sau vài ngày, cô cùng Tống Trọng Hạo và Ôn Ngọc đang theo đuổi mấy cái công trình xây dựng. Mấy ngày nay, Ôn Ngọc đặc biệt ra sức, chỉ sợ Tô Thi Thi có việc về công ty, cướp tất cả việc có thể đi làm.

Một ngày kia, Tô Thi Thi đang ngồi làm việc trong văn phòng tổng giám đốc Xây dựng Tiệp Khắc, nhận được điện thoại của Ôn Ngọc tỏ ra thật cẩn thận khép nép, rất cục nịnh không được cười lên tiếng.

Sau khi cúp điện thoại, cô không nói gì nhìn Bùi Dịch: "Anh tới cùng như thế nào dọa cô ấy rồi hả? Em thấy mấy ngày nay cô ấy đều nhanh bện điên rồi."

Bùi Dịch ngẩng đầu sau một đồng văn kiện, nhàn nhạt nói: "Bạn là tốt, miễn cho cô ấy tinh lực quá thừa."

"Anh không sợ Tần Phong với anh mất lòng à?"

"Tần Phong vui vô cùng." Bùi Dịch khoe miệng nhếch lên, nhớ tới mấy ngày hôm trước Tần Phong gọi điện thoại đến cảm tạ anh,

không khỏi cảm thấy được buồn cười.

Mấy ngày nay Ôn Ngọc mệt đến mức về nhà nằm xuống liền ngủ, tùy ý cho Tần Phong như thế nào lăn qua lăn lại cũng không phát giận, Tần tiên sinh tự nhiên vui vô cùng.

Tô Thi Thi nghe được Bùi Dịch giải thích, không nói gì được.

Không khí không thoải mái kéo dài được vài ngày, lại xuất hiện một sự việc.

Ngày hôm đó, Tô Thi Thi mới vừa trở về trong nhà, tại cửa lớn liền cảm giác không khí không thích hợp. Đợi khi vừa nhìn vào trong nhà, thiếu chút nữa muốn quay đầu bước đi.

Chương 410: Không biết bao che khuyết điểm sao

"Phu nhân, người đã về!" Quán gia vừa thấy Tô Thi Thi, lập tức đón chào, vẻ mặt sốt sắn kia, liền ngay cả Bùi Dịch ở sau lưng Tô Thi Thi đi tới đều không phát hiện ra

Từ sau khi Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch đăng ký kết hôn, mọi người trong nhà đều đã sửa lại xưng hô. Tô Thi Thi đối với cách xưng hô này lại vẫn là có chút không quen.

Tô Thi Thi đôi má hơi giật giật co rút lại, bị quán gia gọi lớn tiếng như vậy, muốn chạy đã không còn kịp rồi.

Người trong phòng nghe được động tĩnh bên này, đều đã hướng bên ngoài nhìn.

Tô Thi Thi quay đầu nhìn thoáng qua Bùi Dịch, ánh mắt ủy khuất cực kỳ.

"Anh mau cứu em đi."

Bùi Dịch vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc, nghe vậy liên tục gật gật đầu: "Yên tâm, trước xem tình huống đã."

Lập tức, hai người cùng chung ngẩng đầu, nhìn từ trong nhà đi ra Nhậm Tiểu Vi.

"Tiểu Dịch về rồi sao?" Nhậm Tiểu Vi đi tới cửa, mỉm cười nhìn con trai mình, mặt không đổi sắc ném ra một quả bom nguyên tử "Cũng

sắp đến tết rồi, mẹ con chúng ta thật lâu không có ở chung với nhau vui vẻ rồi, vừa lúc Đờng Đờng cũng ở nơi này, mẹ quyết định đến đây ở một thời gian."

Sét đánh giữa trời quang!

Tô Thi Thi thiếu chút nữa bỏ của chạy lấy người, trên mặt cũng không dám biểu lộ nửa phần không nguyện ý.

Cô cho rằng Nhậm Tiểu Vi cùng lắm cũng chỉ đến đây ăn một bữa cơm, tối đa ở lại một hai ngày. Bây giờ muốn đến ở một thời gian là cái tình huống gì đây?

Tô Thi Thi dùng đầu ngón chân đều đã dự đoán được, Nhậm Tiểu Vi khẳng định không phải thật sự theo chân bọn họ ở chung. Kết hợp những chuyện mà vị mẹ chồng này trong khoảng thời gian gần đây gây ra, dù là kẻ ngốc đều biết bà hành động như vậy là có dụng ý gì.

Tô Thi Thi trong lòng kêu rên, rất muốn nói, cô nghĩ muốn chuyển ra ngoài ở vài ngày.

"Như thế nào, Tô tiểu thư không chào đón?" Nhậm Tiểu Vi nhìn đến Tô Thi Thi cúi đầu không nói lời nào, sắc mặt nghiêm túc.

Tô Thi Thi ngẩng đầu, trên mặt bài trừ một nụ cười đúng chuẩn closeup, khoa trương nịnh hót nói: "Làm sao có thể. Mẹ người ở bao lâu đều không sao hết. Cho dù là để cho con đem nhà cửa tặng cho người cũng không sao cả."

Tốt nhất đem nhà cửa cho bà rồi để cho cô ra ngoài ở, như vậy cô là có thể đi ra ngoài ở rồi.

"Vậy là tốt rồi." Nhậm Tiểu Vi nhàn nhạt gật đầu.

Nếu mọi chuyện luôn luôn thoát khỏi sự khống chế của bà, như thế bà liền đến Thi Dịch ở, gần gũi quan sát Tô Thi Thi, xem cô có thể gây ra cái chuyện điên rồ gì hại thân!

"Thi Thi nói rất đúng. Con lập tức để cho người ta đem phòng ngủ chính dọn dẹp lại cho người vào ở, con cùng Thi Thi di chuyển đến thiền viện ở." Bùi Dịch đột nhiên nói, lập tức không đợi Nhậm Tiểu Vi nói chuyện, liền đối với quản gia phân phó.

Nhậm Tiểu Vi há miệng thờ đốc, sau cùng cũng không có nhiều lời.

Con trai bà xem ra, vẫn lại là đứng về phía vợ.

"Vào đi thôi, bên ngoài lạnh lẽo." Nhậm Tiểu Vi nói xong, liền cùng Hồng Cầm đứng bên cạnh cùng nhau đi vào phòng.

Tô Thi Thi còn có chút sững sờ, tạm thời không hề có động tác.

Bùi Dịch thấy thế, ghé sát vào bên tai cô, nhẹ giọng nói: "Thiền viện xa một chút, thuận tiện."

Tô Thi Thi lúng ta lúng túng mở miệng: "Em suy nghĩ nên rời nhà trốn đi."

"Nghĩ cũng đừng nghĩ!" Bùi Dịch mặt bá liền đen.

Qua năm mới, anh cũng không nghĩ muốn đi khắp thế giới tìm vợ đâu nha!

"Em liền chỉ đùa một chút! Anh yên tâm, bây giờ em nhất định hầu hạ mẹ chồng thật tốt!" Tô Thi Thi lập tức nhắc tay thề đảm bảo.

"Nếu bà nguyện ý theo em bình an sống với nhau là được." Những lời này, Tô Thi Thi không dám nói ra.

Nhậm Tiểu Vi đột nhiên quyết định đến Thi Dịch ở, khẳng định không đơn giản như vậy.

Trong phòng ăn đã chuẩn bị ăn cơm, lúc Tô Thi Thi đi vào, liền nhìn đến Tiểu Ưu đỏ mắt, đang cúi đầu thu dọn chén đĩa vỡ nát trên mặt đất.

Tô Thi Thi trong lòng căng thẳng, vội vàng đi qua kéo cô lên: "Sao lại thế này?"

"Phu nhân! Là tôi... Tôi không cẩn thận là vỡ chén đĩa." Tiểu Ưu nhìn đến Tô Thi Thi, hốc mắt càng đỏ, ủy khuất thiếu chút nữa khóc rồi.

Tô Thi Thi sắc mặt trầm xuống, âm thầm lườm đĩa sườn xào chua ngọt bị rơi vung vãi hòa chung với mảnh vỡ trên mặt đất.

"Dùng cây chổi, đừng để tay bị thương." Tô Thi Thi không nói thêm gì, trong lòng cực kỳ tức giận.

Tiểu Ưu theo cô hơn nửa năm, tính tình cô hiểu rõ cực kỳ, thật sự là do Tiểu Ưu không cẩn thận làm vỡ chén đĩa, thì cô ấy sẽ không ủy khuất như thế, nhất định bị đổ oan.

Quản gia bọn họ đương nhiên sẽ không khi dễ Tiểu Ưu, như thế - - đáp án không cần nói cũng biết.

"Phu nhân, không có việc gì, tôi nhặt lên thì tốt rồi." Tiểu Ưu cấp rút vội ngồi xổm xuống nhặt mảnh nhỏ còn vương vãi trên đất.

"Sao lại thế này?" Tô Thi Thi lông mày cau lại, nhìn về phía dì quét

dọn bên cạnh.

Chuyện này, vốn dĩ phải là công việc của bà mới đúng.

Dì dọn dẹp kia bị Tô Thi Thi nhìn khẩn trương không thôi, lập tức áp úng nói: "Dì Hồng nói Tiểu Ưu đã làm sai chuyện, liền phải chịu trừng phạt. Không thể dùng cây chổi, để cho cô ấy lấy tay nhặt lên,... Nhận chút giáo huấn."

Tô Thi Thi quả đấm lập tức rất nhanh xiết chặt lại, trong lòng có tức giận nảy lên cao.

"Phu nhân, tôi lập tức liền nhặt xong rồi. Người mau đi rửa mặt một chút cho tỉnh táo đi, muốn ăn cơm rồi." Tiểu Ưu vội vàng nói.

Cô biết Tô Thi Thi cùng Nhậm Tiểu Vi không hợp, cũng không muốn bởi vì cô để cho mẹ chồng nàng dâu sản sinh xung đột.

"Tiểu Ưu, đứng dậy." Tô Thi Thi một tay kéo Tiểu Ưu đứng lên, hất mảnh vụn trong tay cô ra, ngẩng đầu nhìn dì dọn dẹp, "Trong nhà phân công rõ ràng, tôi hi vọng các người làm tròn bổn phận của chính mình, việc chính mình nên làm không cần phiền toái người khác."

"Vâng, tôi lập tức quét sạch sẽ." Dì dọn dẹp lập tức đi qua lấy cây chổi, trong lòng nhẹ nhàng thở ra.

Bà sợ hãi Tô Thi Thi tuổi còn nhỏ bị chèn ép, xem ra, vị nữ chủ nhân này khí thế thật cường đại. Bà không sợ nhiều làm việc, chỉ sợ không được tự nhiên.

Tiểu Ưu nhưng lại cực kỳ lo lắng nhìn Tô Thi Thi: "Phu nhân, tôi không sao..."

"Coi cô xem không chút tiền đồ! Cô cũng coi như là một thành viên trong nhà này, lá gan lớn một chút. Ở nhà của chính mình sao lại không được tự nhiên, còn phải chịu uất ức? Khẩn trương cùng quản gia bọn họ ăn cơm đi." Tô Thi Thi ghé sát vào bên tai Tiểu Ưu, nhỏ giọng nói.

Tiểu Ưu nước mắt bá một phen liền chảy xuống, cảm kích gật gật đầu, không dám nói nhiều, khẩn trương chạy.

Cô là trẻ mồ côi, quanh năm suốt tháng đều đã ở nơi này. Đã sớm coi nơi này là nhà của mình. Những lời này của Tô Thi Thi là nói đến trong tâm khảm của cô.

Tô Thi Thi nhìn bóng lưng Tiểu Ưu rời, trên mặt tươi cười chậm rãi biến mất.

Người nào cũng biết bao che khuyết điểm của mình! Vậy mà chạy đến trong nhà cô khi dễ người của cô, thật sự là chán sống rồi!

Vừa rồi một màn kia đều bị Hồng Cầm đứng ở phía xa nhìn không sót một chút gì. Lúc này nhìn đến Tô Thi Thi đi tới, Hồng Cầm tức đến hồ đồ cả gan lớn mật, đứng dậy.

"Tô tiểu thư, cô vừa rồi làm như vậy, quá không nể mặt tôi rồi?" Hồng Cầm thở hồng hộc nhìn Tô Thi Thi.

Trước kia ở Đoàn gia không nể mặt bà ta, không nghĩ tới trở thành con dâu Bùi gia vẫn như cũ không nể mặt bà ta. Bà ta dù sao cũng đã đi theo Nhậm Tiểu Vi hơn mười năm rồi!

Tô Thi Thi vậy mà nhìn cũng chưa từng nhìn bà ta liếc mắt một cái, xoay người rời đi tiến vào nhà ăn, nhìn Nhậm Tiểu Vi ngồi ở trên sofa

gỗ lim thường thức trà, đột nhiên lộ ra vẻ mặt lo lắng.

"Mẹ, dì Hồng tuổi tác đã lớn như vậy, người dùng được lại vẫn tiện sao? Nếu không, con để cho Bùi Dịch tìm cho người một người động tác nhanh nhẹn hơn?"

Nhậm Tiểu Vi động tác dùng trà cứng đờ, sắc mặt liền trầm rồi.

Vừa rồi các cô đối thoại bà nghe được rất rõ ràng, cho rằng Tô Thi Thi không phản bác là sợ, không nghĩ tới cô sẽ đến nói một câu như vậy.

Nhậm Tiểu Vi lập tức không hoà nhã nói: "Cô làm văn bối, sao có thể cùng trưởng bối nói chuyện như vậy?"

"Con đối với mẹ thái độ không đúng sao?" Tô Thi Thi nói xong, giật mình nói, "Người là chỉ dì Hồng sao?"

"Bà ta sao có thể là trưởng bối của con? Ở Đoàn gia, chẳng qua là một người hầu, ở Bùi gia, lại càng đến người hầu đều đã không phải. Con nể mặt, kêu bà ta một tiếng dì Hồng. Muốn không nể mặt, bà ta là cái thá gì?"

Tô Thi Thi lời này nói ra một chút đều không khách khí. Nếu dì Hồng nghĩ muốn sai bảo người hầu như thế, vậy thì Tô Thi Thi cũng để cho bà ta nếm thử cảm giác của người hầu!

"Tô tiểu thư, cô lời này quá không tốt..."

"Tôi cùng mẹ chồng mình nói chuyện, có chỗ cho bà chen vào nói sao?" Tô Thi Thi lạnh lùng nhìn về phía Hồng Cầm.

"Nếu đã ghĩ muốn làm hạ nhân như thế, liền tuân thủ bốn phận của

cho tốt đi. Nhà tôi không có người hầu, Tiểu Ưu bọn họ đều đã là người nhà của tôi. Bà muốn tỏ ra uy phong, về Đoàn gia đi, miễn cho người khác nói mẹ chồng tôi là người lòng dạ hẹp hòi." Tô Thi Thi nói xong chỉ chỉ ngoài cửa, "Tôi sẽ hầu hạ mẹ chồng tôi, nơi này không dùng đến bà, đi ra ngoài trước đi."

"Cô... Cô..." Hồng Cầm nhìn Tô Thi Thi, tức giận đến mặt mũi trắng bệch.

Nhậm Tiểu Vi sắc mặt cũng khó xem tới cực điểm, vừa định phát tác, chỉ thấy Tô Thi Thi bỗng nhiên cầm tay bà.

Tô Thi Thi thân thiết nói: "Mẹ, trên TV không phải đều đang diễn nô tỳ ức hiếp chủ nhân sao? Người xem con làm như vậy có thích hợp không? Nếu là không đúng, người cứ việc phê bình con, con đảm bảo sẽ thay đổi!"

"Cô..." Nhậm Tiểu Vi nhìn Tô Thi Thi dáng vẻ chân chó, giống như bị người ta đánh một gậy lại nhét cho viên đường, tức giận đến bà thiếu chút nữa một hơi đứng lên.

Lần này, là thật gặp được đối thủ rồi!

Chương 411: Không khí phách như vậy

Trong phòng ăn xuất hiện một cổ quý dị lặng im. Mãi đến khi Bùi Dịch xuất hiện cứu vớt không khí xấu hổ này.

Nhậm Tiểu Vi liền hất tay Tô Thi Thi đang nắm tay mình ra, đứng lên mặt không chút thay đổi hướng tới bàn ăn đi đến.

Bà trước kia thật đúng là không cảm thấy được, Tô Thi Thi vậy mà dám nói như thế! Ngụy biện một đồng lớn, dối trá!

"Lại nghịch ngợm rồi hả?" Bùi Dịch đi tới, nhìn đến Tô Thi Thi kia khóe miệng giấu không được ý cười, vuốt vuốt tóc của cô.

Tô Thi Thi nhú mày, lờm anh, nhỏ giọng nói: "Dì Hồng khi dễ Tiểu Ưu, em giận quá, nhịn không được."

"Chú ý đúng mực." Bùi Dịch nhìn cô một cái, hướng tới Nhậm Tiểu Vi đi đến.

Tô Thi Thi đi qua thời điểm, bên cạnh nhìn đến Bùi Dịch đang ngồi bên cạnh Nhậm Tiểu Vi, dĩ bà vui vẻ.

"Ai, Bùi tiên sinh, làm khó anh rồi. Bất quá anh kể truyện cười, một chút đều không buồn cười." Tô Thi Thi nhìn Nhậm Tiểu Vi nói chuyện với Bùi Dịch, đáy lòng dâng lên cảm giác muốn nôn một trận.

Dáng vẻ Bùi Dịch nghiêm trang nói truyện cười, thật sự là quá nhập tâm rồi.

Nhưng Nhậm Tiểu Vi nhìn dáng vẻ này, thấy con trai đang muốn lấy lòng mình, tâm trạng nhất thời tốt rất nhiều.

Lúc này, bên ngoài có tiếng bước chân truyền đến. Đoàn Tĩnh Đồng thần tốc vọt tiến vào, nhìn đến đầy bàn đồ ăn, lập tức hoan hô lên.

Tô Thi Thi mắt nhìn bên ngoài, kỳ quái hỏi han: "Bà nội đâu?"

"Bà nội đi đến nhà mấy người bạn già chơi rồi, vài ngày mới trở về, bảo em nói với chị một tiếng." Đoàn Tĩnh Đồng chạy đến bên cạnh Tô Thi Thi chỗ ngồi xuống, ghé sát vào bên tai cô, dè thấp giọng lại nói, "Em hoài nghi, bà là nhìn thấy mẹ em đến đây, bị dọa chạy mất."

"Khụ khụ... Nói bậy bạ gì đó!" Tô Thi Thi trừng mắt nhìn Đoàn Tĩnh Đồng liếc mắt một cái.

"Đoàn Tĩnh Đồng, ngồi yên." Đoàn Tĩnh Đồng đang muốn phản bác, chợt nghe tiếng anh trai mình, sợ tới mức cậu lập tức ngồi nghiêm chỉnh.

Cái bình dấm chua này! Cậu chỉ là cùng chị dâu nói mấy câu cũng đều không cho phép!

"Mẹ, anh, chị dâu, ăn cơm đi?" Đoàn Tĩnh Đồng nhìn một bàn đồ ăn liền nuốt nước miếng.

"Uh"m." Bùi Dịch gật đầu, nhưng đĩa còn chưa có cầm lên, liền nghe Nhậm Tiểu Vi nói.

"Chờ một chút, còn có khách chưa tới." Vừa rồi nếu không phải Tô Thi Thi kéo bà, bà cũng không thể nhanh như vậy ngồi vào bàn ăn bên này.

"Có khách?" Ở đây mấy người khác, sắc mặt đều lập tức biến sắc.

Đoàn Tĩnh Đồng muốn ăn đến muốn chết rồi, lập tức liền oán giận nói: "Người nào phách lối đến như vậy, ăn cơm cũng dám đến muộn!"

"Đồng Đồng, không được vô lễ!" Nhậm Tiểu Vi nghiêm mặt nói.

Đoàn Tĩnh Đồng mắt húng chu mỏ. Tô Thi Thi lặng lẽ lôi kéo cậu, đồng thời âm thầm liếc mắt nhìn Bùi Dịch.

Bùi tiên sinh bày tỏ chính mình cực kỳ vô tội, anh thực là cái gì cũng không biết.

Qua chừng 3 phút, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, còn có tiếng nói chuyện của Hồng Cầm.

"Phu nhân cùng Bùi thiếu gia đang chờ cô, nhanh lên đi vào. Tôi giúp người cất áo khoác, bên ngoài hôm nay cũng thật lạnh."

Đoàn Tĩnh Đồng nghe được tiếng Hồng Cầm nói, nhất thời liền mất hứng rồi.

Tô Thi Thi đang muốn nói chuyện, lại nghe đến cái giọng nói của người khách kia, nói cái gì đều đã quên rồi.

"Dì Hồng, cảm ơn người. Là tôi đã tới muộn."

Trạm Dẫn Lan?

Tô Thi Thi vèo một phen quay đầu nhìn về phía Bùi Dịch, cười như không cười.

Bùi Dịch sắc mặt có phần đen, quay đầu nhìn thoáng qua mẹ ruột của mình.

"Cô ấy mang đồ tới cho mẹ, mời ở lại ăn bữa cơm không được sao?" Nhậm Tiểu Vi nhàn nhạt nói.

Lúc này, Trạm Dẫn Lan đã đi đến, trên tay mang theo hai cái túi rất lớn.

"Bác gái, Bùi Dịch, Bùi phu nhân, Đồng Đồng, thật có lỗi, tôi đã tới muộn." Trạm Dẫn Lan áy náy lên tiếng chào hỏi.

"Tiểu Dịch, ngây ngốc làm cái gì, mau chạy nhanh qua đón tiếp một phen." Nhậm Tiểu Vi lập tức thúc giục Bùi Dịch.

Bà vừa dứt lời, cửa phòng bếp bỗng nhiên truyền đến giọng nói của Tiểu Ưu.

"Để tôi giúp cô." Tiểu Ưu nhanh nhẹn chạy vào, lập tức tiếp nhận đồ trên tay Trạm Dẫn Lan.

Trạm Dẫn Lan hơi sững sờ, không biết người nọ là như thế nào đột nhiên xuất hiện.

Tô Thi Thi trong lòng ấm áp, âm thầm hướng Tiểu Ưu cười cười. Cô không nghĩ tới, Tiểu Ưu vậy mà không có đi ăn cơm.

Nhậm Tiểu Vi thấy thế, có chút mất hứng, nhưng cũng không nói cái gì, kêu hô Trạm Dẫn Lan ngồi xuống chỗ giữa bà cùng Bùi Dịch.

Lúc này, một bàn tròn, Tô Thi Thi ngồi ở giữa Bùi Dịch cùng Đoàn Tĩnh Đồng. Mà Đoàn Tĩnh Đồng một bên còn lại là Nhậm Tiểu Vi,

Trạm Dẫn Lan ngồi ở giữa Nhậm Tiểu Vi cùng Bùi Dịch.

Không khí, có chút quái dị.

"Cháu vội tới đưa cho bác gái tổ yến, lại vẫn có một chút thuốc trị đau đầu, đều là cháu mang từ Âu châu sang, nghe nói hiệu quả rất tốt." Trạm Dẫn Lan thoải mái nói.

"Cháu thật có tâm rồi." Nhậm Tiểu Vi cười vỗ vỗ tay Trạm Dẫn Lan, "Mau, lại ăn cơm đi."

"Rất cục có thể ăn." Đoàn Tĩnh Đồng cầm lấy đôi đũa, nói thềm, "Tới trễ thì thôi đi, còn làm nhiều trò vô nghĩa như vậy, tôi đều đói muốn xỉu rồi."

Đầy bàn yên tĩnh, không khí lâm vào xấu hổ.

Trạm Dẫn Lan xấu hổ đến mặt đều có chút đỏ, nhưng lại khó mà nói lại một đũa bé.

Tô Thi Thi cúi đầu cười thềm, gấp một cái chân gà lớn đặt tới trong bát Đoàn Tĩnh Đồng.

Đoàn Tĩnh Đồng ánh mắt nhất thời liền sáng, theo bản năng nhìn Bùi Dịch, sợ anh trai cậu ra lệnh một tiếng đem chân gà tịch thu lại.

"Ăn!" Tô Thi Thi ở dưới bàn đá Đoàn Tĩnh Đồng một cước.

Đoàn Tĩnh Đồng hiểu ý, cúi đầu liền gặm.

Cơ hội tốt như vậy, không ăn mới đúng là kẻ ngốc! Cậu bị cấm thịt cấm đến độ muốn khóc!

Vì thế, trên bàn xuất hiện một màn cực kỳ quý dị.

Tô Thi Thi cùng Đoàn Tĩnh Đồng, cúi đầu mạnh ăn, một câu cũng không nói. Mà Nhậm Tiểu Vi lôi kéo Bùi Dịch cùng Trạm Dẫn Lan, một cái vẻ tìm đề tài.

Như vậy, tựa như Tô Thi Thi cùng Đoàn Tĩnh Đồng mới đúng khách, mà Trạm Dẫn Lan là nữ chủ nhân một dạng.

"Chị còn có thể nuốt trôi?" Đoàn Tĩnh Đồng dưới chân đá Tô Thi Thi một cước, dụng ánh mắt ý bảo cô.

Chồng mình sắp bị người ta cướp đi rồi, bà chị dâu này của cậu vậy mà lại vẫn nuốt trôi!

Tô Thi Thi hí một tiếng.

Tên nhóc này vung chân cũng thật đầy đủ mạnh. Vừa lúc đá vào xương cẳng chân của cô, đau đến nỗi cô oán hận trả trở về một cước.

"Ưm... Khụ khụ..." Đoàn Tĩnh Đồng bị sặc, khụ đỏ mặt, vẻ mặt cầu xin nhìn Tô Thi Thi.

Ngu ngốc, vừa rồi đá đến người khác a!

"Mau ăn cơm đi." Bùi Dịch nhàn nhạt nói vọng qua.

Đoàn Tĩnh Đồng nhất thời hiểu rõ ra, cấp vội cúi đầu: "Đá đến anh rồi."

"Khụ khụ..." Lần này, đến phiên Tô Thi Thi bị sặc rồi.

"Ô tiểu thư cùng Đồng Đồng không có việc gì đi?" Trạm Dẫn Lan buông đũa xuống, thân thiết nhìn Tô Thi Thi hai người.

"Không có việc gì! Các người tiếp tục tán gẫu đi. Không cần phải quan tâm đến chúng tôi!" Tô Thi Thi cùng Đoàn Tĩnh Đồng cùng lúc nói ra, phối hợp được tương đương hiểu ngầm.

Hai người nói xong, đem động tác ăn cơm nhanh hơn chút.

Bọn họ có phải biểu hiện quá rõ ràng hay không?

Đúng là nghe Nhậm Tiểu Vi một cái vẻ lòi kéo Trạm Dẫn Lan nói chuyện của cô ta cùng Bùi Dịch trước kia, Tô Thi Thi thật sự nghe không nổi nữa! Chỉ nghĩ muốn khẩn trương ăn xong tránh đi.

Nhậm Tiểu Vi nhìn đến dáng vẻ Tô Thi Thi kia cúi đầu ăn cơm, trong lòng đều là khinh thường, cho rằng Tô Thi Thi rốt cục bị đả kích đến chỗ.

Cũng không quá 2 phút, Bùi Dịch liền buông đũa xuống, đối với Nhậm Tiểu Vi cùng Trạm Dẫn Lan nói: "Tôi ăn no, mọi người từ từ dùng."

"Tiểu Dịch?" Nhậm Tiểu Vi kinh ngạc không thôi.

Lúc này mới ăn không tới năm phút đồng hồ, không khỏi quá nhanh rồi!

"Mẹ, người tâm sự với Dẫn Lan nhiều một chút, cô ấy khó có được đến đây một chuyến. Phía bên con còn có chút việc bận." Bùi Dịch nói xong liền đứng lên, đồng thời xin lỗi hướng tới Trạm Dẫn Lan gật đầu.

Thái độ của anh quá tốt, Nhậm Tiểu Vi có thể nói cái gì?

"Cứ như vậy đi rồi?" Tô Thi Thi lờ mờ rồi.

Bùi tiên sinh, không nghĩ anh lại không khí phách như vậy!

Cô vốn dĩ nghĩ muốn chạy trước, hiện tại tốt rồi, thời cơ toàn bộ đều bị Bùi Dịch đoạt đi rồi!

Chương 412: Sẽ không lại để cho cô ta lợi dụng

"Chị dâu, em muốn ăn thịt kho tàu." Trong phòng ăn truyền đến giọng nói Đoàn Tĩnh Đồng đáng thương tội nghiệp.

Tô Thi Thi còn đang suy nghĩ làm như thế nào để chạy trốn, nghe vậy, theo bản năng đem gấp một khối thịt lớn kia để vào trong bát Đoàn Tĩnh Đồng.

Đoàn Tĩnh Đồng hưng phấn đến thiếu chút nữa nhảy dựng lên, vừa ăn, một bên mơ hồ không rõ nói: "Đây là chị gấp cho em, trở về không được cáo trạng với anh trai em đó!"

"Tiểu Mập Mập!" Tô Thi Thi lấy lại tinh thần, tức giận đến thiếu chút nữa lôi miếng thịt bò trong miệng cậu ra.

Tô Thi Thi hạ giọng nói: "Em tối nay đã ăn bao nhiêu thịt rồi hả? Một tháng này giảm béo công toi rồi!"

"Lâu lâu một lần thôi mà! Không cho chị đi cáo tố với anh trai em!" Đoàn Tĩnh Đồng một bên cầm đầu ăn tiếp, một bên hướng Tô Thi Thi nháy mắt.

"Đồng Đồng, con nếu là muốn ăn thịt, mẹ sẽ cho người làm cho con nhiều một chút." Nhậm Tiểu Vi nhìn dáng vẻ đáng thương tội nghiệp của con trai nhỏ của mình, đau lòng không thôi.

"Khụ khụ..." Đoàn Tĩnh Đồng thiếu chút nữa bị nghẹn chết, vẻ mặt hoảng sợ nhìn Nhậm Tiểu Vi, "Mẹ, người đừng như vậy! Người cũng

không phải không biết anh có bao nhiêu khủng bố. Người nếu để cho con vụng trộm ăn thịt, anh sẽ đưa con vào trường học nội trú ở luôn đó!"

Đây là trước kia Bùi Dịch từng nói qua, nếu Đoàn Tĩnh Đồng trước khi bắt đầu học kỳ không thể gầy đến thể trọng bình thường, sẽ để cho cậu vào trường học nội trú. Đoàn Tĩnh Đồng là sợ cái loại phương thức giáo dục từ túng này, nào dám thật sự ăn bậy.

"Mẹ không đồng ý, anh trai con sẽ không dám cho con đi." Nhậm Tiểu Vi giận tái mặt nói.

"Mẹ, con biết các người đều đã là vì muốn tốt cho con. Con... con thật ra cũng muốn giảm béo. Kỳ thật, quá béo cũng không tốt, con hiểu mà." Đoàn Tĩnh Đồng lại nghiêm trang nói.

Nhậm Tiểu Vi nghe xong, lòng tràn đầy an ủi.

Đưa con trai nhỏ này của bà, nhỏ đã hiểu chuyện như vậy rồi.

Tô Thi Thi ở một bên cúi đầu, siêu cấp bội phục Đoàn Tĩnh Đồng.

Tên nhóc con này dễ giành người khác tuyệt đối sẽ không so với Bùi Dịch thua kém. Nhìn đi, nói mấy câu liền đem Nhậm Tiểu Vi làm cho mặt mày hớn hở, làm không khí trên bàn cơm đều đã hài hòa rất nhiều.

Nhưng hài hòa thì hài hòa, đối mặt Nhậm Tiểu Vi hữu ý cô lập. Tô Thi Thi thần kinh vẫn căng thẳng, cũng không thoải mái.

Ngay lúc Tô Thi Thi vắt hết óc nghĩ cách làm như thế nào thoát đi thời điểm, quản gia đột nhiên chạy tiến vào.

Quản gia sắc mặt lo lắng, vừa tiến đến hướng tới bên trong nhìn một phen, tựa hồ không thấy được nhân vật mục tiêu, nhất thời có chút không rõ.

Tô Thi Thi thấy thế, liền hỏi nói: "Quản gia, làm sao vậy?"

"A.... Phu nhân..." Quản gia có chút khó xử, "Tiên sinh ăn xong rồi?"

"Uh"m. Ông có chuyện gì nói với tôi cũng được." Tô Thi Thi gật đầu.

"Cái kia... Chính là con ngựa đen ở hậu viện, không biết làm sao nữa, đột nhiên không chịu ăn cỏ rồi."

"A?" Tô Thi Thi sắc mặt cứng đờ, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, lập tức đứng lên, khẩn trương nói, "Như vậy rất nghiêm trọng, tôi đi xem thử."

Cô vừa nói, một bên quay đầu hướng Nhậm Tiểu Vi cùng Trạm Dẫn Lan nói: "Con đi xem tình huống, các người cứ từ từ dùng."

Tô Thi Thi nhanh như chớp bỏ chạy, đồng thời nhỏ giọng đối với quản gia đi theo nói: "Ông lần này lấy cớ cũng quá sơ sài rồi!"

"Tiên sinh nói, dùng được là được." Quản gia xoa mồ hôi lạnh nói.

"Cảm ơn." Tô Thi Thi hướng quản gia nháy mắt mấy cái, cao hứng hướng tới thư phòng chạy đi tìm Bùi Dịch rồi.

Chuyện ngựa không ăn cỏ khẳng định là nói bừa rồi. Tô Thi Thi mừng rỡ tìm được cớ thoát khỏi bữa tối ngại ngùng kia rồi.

Tô Thi Thi sau khi rời khỏi, trên bàn cơm chỉ còn lại có ba người.

Đoàn Tĩnh Đồng âm thầm khinh bỉ Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch.

Vậy mà mặc kệ cậu, liền như vậy chạy!

May mắn cậu là trẻ con, mọi chuyện đều rất dễ giải quyết.

Cậu buông đũa xuống, lấy khăn lau miệng, đưa tay cầm lấy chén canh thịt bò chỉ còn xương bên trong, đứng lên, đối với Nhậm Tiểu Vi nói: "Mẹ, con cũng đi đây."

"Đi cho chó ăn."

"Đồng Đồng!" Nhậm Tiểu Vi sắc mặt trầm xuống.

"Mẹ, buổi tối con muốn ngủ cùng người!" Đoàn Tĩnh Đồng bỗng nhiên quay đầu, hướng về phía Nhậm Tiểu Vi đáng thương tội nghiệp nói.

Nhậm Tiểu Vi lòng lập tức liền mềm xuống đến rớt tinh rớt mù, đầu nào tức giận được, lập tức gạt đầu, dặn dò cậu cho chó ăn xong nhớ quay lại sớm.

Lần này, trong phòng ăn cũng chỉ còn lại có Nhậm Tiểu Vi cùng Trạm Dẫn Lan hai người.

Trạm Dẫn Lan một chút khẩu vị đều không có, nhưng lại không thể rời đi, xấu hổ tới cực điểm.

Nhưng cô cũng không xác định Tô Thi Thi bọn họ có phải là cố ý hay không, nhưng trong lòng cảm thấy thật sự khó chịu.

Nhậm Tiểu Vi cũng giống cô ta không có khẩu vị, đứng lên, đối với Trạm Dẫn Lan nói: "Thất lễ, trở về tôi sẽ nói lại với chúng nó."

"Bác gái, cháu không sao." Trạm Dẫn Lan cười nói.

"Như vậy đi, vừa rồi thất lễ cô rồi. Nếu không cô hôm nay liền ở tại chỗ này nghỉ đi, chúng ta nhiều năm không gặp như vậy, cùng nhau tâm sự." Nhậm Tiểu Vi bỗng nhiên thân thiết lôi kéo Trạm Dẫn Lan nói.

Trạm Dẫn Lan thân thể cứng đờ, hơi suy nghĩ một chút, liền cự tuyệt rồi.

"Không được bác gái, cháu buổi tối còn có một cái hội nghị trực tuyến muốn mở, ở nơi này bất tiện." Trạm Dẫn Lan trên mặt tươi cười sáng lạn, nhưng trong lòng một trận phẫn nộ.

"Nhậm Tiểu Vi, bà đến giờ vẫn xem tôi là cô gái ngây thơ năm đó sao?" Trạm Dẫn Lan nhìn Nhậm Tiểu Vi kia ôn nhu khuôn mặt thân thiện dễ gần, ở trong lòng yên lặng nói.

Năm đó, Nhậm Tiểu Vi liền là bộ dạng như vậy ra vẻ thân thiết, kêu cô đến Đoàn gia ở.

Về sau xảy ra nhiều chuyện như vậy, đối với Trạm Dẫn Lan mà nói, liền là một cái tai nạn. Nhậm Tiểu Vi trong lòng có kim, không ngừng ly gián cô cùng Bùi Dịch, thậm chí từ trong lòng luôn gây áp lực cho cô, để cho cô không thể nào sống yên.

Bây giờ, cô tuyệt đối sẽ không phạm phải sai lầm như vậy trở thành công cụ để bà lợi dụng!

"Bác gái, cũng không còn sớm, cháu xin phép về trước, lần sau lại đến thăm người." Trạm Dẫn Lan nghĩ tới đây, đối với Nhậm Tiểu Vi khách khách khí khí nói.

Cô là muốn một lần nữa tiếp cận Bùi Dịch, nhưng mà không nghĩ muốn bị Nhậm Tiểu Vi lợi dụng. Cô đâu nào nhìn không ra, Nhậm Tiểu Vi không thích Tô Thi Thi, đây là muốn mượn tay cô đuổi Tô Thi Thi đi.

Nhưng Trạm Dẫn Lan cô cũng có kiêu ngạo của chính mình. Cô tuyệt đối sẽ không giẫm lên vết xe đổ lần nữa!

Bây giờ, chỉ có cô lợi dụng Nhậm Tiểu Vi, tuyệt đối sẽ không bị Nhậm Tiểu Vi nắm mũi dẫn đi!

Nhậm Tiểu Vi thấy Trạm Dẫn Lan cố ý muốn đi, cũng không nói thêm cái gì, tiễn cô ra ngoài.

"Lần này chỉ là bước đầu tiên, tôi cũng không tin Tô Thi Thi cô có thể chịu đựng!" Nhậm Tiểu Vi nhìn bóng lưng Trạm Dẫn Lan rời đi, trong lòng âm thầm hạ quyết tâm.

Bà đến Thi Dịch ở, chỉ là bước đầu tiên!

Mà Tô Thi Thi ở thư phòng nán lại một hồi, liền đem Bùi Dịch đuổi ra, để cho anh đi hầu hạ thái hậu nương nương. Chẳng thế thì, bọn họ sẽ càng ngày càng không yên tĩnh rồi.

Nhậm Tiểu Vi đối với chuyện con trai mình đột nhiên thân thiết, có chút vừa mừng vừa lo, tâm trạng cũng tốt lên rất nhiều. Giống như Tô Thi Thi dự liệu vậy, chuyện này muốn tìm phiền toái cho cô đều đã có vẻ ôn hòa rất nhiều.

Như vậy qua mấy ngày, cửa ải cuối năm càng ngày càng gần, rất nhiều công ty đều đã nghỉ rồi. Tô Thi Thi đang bận rộn làm một bản thiết kế sang năm muốn dùng đến, qua hai ngày công ty cũng cần

phải toàn bộ nghỉ tết rồi.

Ngày cuối cùng của năm, công ty Sunshine cũng chính thức nghỉ tết. Nhưng cao ốc xây dựng Tiệp Khắc bởi vì dự án thôn Thành Trung, nên vẫn chưa có nghỉ.

Ngày hôm đó, Tô Thi Thi không nghĩ muốn ở nhà cùng Nhậm Tiểu Vi mắt to trừng mắt nhỏ, sáng sớm đã nghĩ vụng trộm chuẩn đi công ty vẽ bản thiết kế.

Nhưng vừa ra khỏi cửa, đã bị Nhậm Tiểu Vi bắt quả tang. Tô Thi Thi nghe được Nhậm Tiểu Vi kêu tên mình, liều mạng làm như không nghe thấy hướng tới Bùi Dịch vừa mới ngồi vào trong xe vọt tới.

Tô Thi Thi lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai chạy tới bên cạnh xe, mở cửa xe vươn tay kéo Bùi Dịch, đưa anh hướng bên ngoài dùng lực lôi kéo.

Sau đó - -

Liền đã xảy ra một chuyện siêu cấp khủng bố!

Mọi người sớm an.

Chương 413: Bị xấu mặt

"Uh"m..." Một tiếng kêu đau đớn xuất hiện bất ngờ không phòng bị.

Lúc Tô Thi Thi lấy lại tinh thần, liền phát hiện đã tạo thành sai lầm lớn, hận không thể bẻ gãy tay chính mình.

"Tô Thi Thi, em dám chạy thử xem!" Ngay lúc Tô Thi Thi quay đầu muốn chạy, trên mặt đất truyền đến một giọng nói lạnh thấu xương.

Bùi tiên sinh mặt lạnh lùng từ trên mặt đất đứng lên, một bàn tay lại vẫn đỡ tại trên cửa xe, năm ngón tay dùng lực nắm lấy cửa xe, hận không thể đem cửa xe khoét ra một cái động!

Cái cô gái ngu ngốc này, cũng dám - -

"Em không phải cố ý!" Tô Thi Thi lui về sau một bước, khẩn trương nói, "Là anh chính mình không ngồi yên..."

"Ngậm miệng!" Bùi Dịch sắc mặt xanh mét!

Cái gì mà lật thuyền trong mương! Là đây!

Bị vợ mình một tay từ trong xe quăng ngã đến trên đất, toàn bộ Bắc Kinh phỏng chừng cũng chỉ một mình anh rồi!

Bùi Dịch thật sự tức giận! Trước mặt người hầu cùng mẹ của anh, còn có thể càn dọ người hơn!

"Em sai rồi." Tô Thi Thi vội cúi đầu, ngoan ngoãn nhận sai, chỉ là kia

khóe miệng hơi cong cong lên, làm thế nào cũng che dấu không được.

Chuyện này không trách cô được, thật sự là vừa rồi đáng về Bùi tiên sinh bị té ngã ngồi chồm hổm ngồi trên đất, quá đáng yêu rồi!

Bùi Dịch tức giận đến nội thương, vốn dĩ nghĩ muốn cứu cô cùng nhau ra khỏi nhà, hiện tại anh đổi ý rồi.

"Hôm nay em liền yên trong nhà theo mẹ bồi dưỡng tình cảm đi, anh đi công ty làm." Bùi Dịch nói xong, vỗ vỗ tro bụi dính vào trên quần áo, khom lưng an vị ngồi vào trong xe.

Xe vừa đóng cửa lại một khắc, chú Lý lập tức nổ máy xe.

Chỉ nghe "Két" một tiếng, chiếc Bentley màu bạc như tên lên cung, vèo một phen chạy ra khỏi sân.

Chỉ là cả quá trình xảy ra quá nhanh, Tô Thi Thi từ đầu không phản ứng kịp.

"Bùi... Dịch! Anh thật độc ác!" Tô Thi Thi vui sướng khi người gặp họa lập tức thành Nhạc Cực Sinh Bi (vui quá hóa buồn).

Một chiêu này của Bùi tiên sinh thật quá độc rồi! Cô giờ có muốn chạy cũng không thể nào rồi.

Bên kia, Nhậm Tiểu Vi nhìn đến Tô Thi Thi nôn nôn nóng nóng, sắc mặt có chút khó coi đi tới, nhàn nhạt nói: "Về sau đừng để cho Bùi Dịch mất mặt như vậy"

Tô Thi Thi sắc mặt cứng đờ.

Vốn không có chuyện gì lớn, bị bà nói như vậy, mới là thật mất mặt đi?

Vừa rồi quán gia bọn họ đều đã quay đầu đi, lạng lẽ tránh được. Bùi Dịch cũng không thấy được thực tức giận, nhưng bị Nhậm Tiểu Vi nói như vậy, biến thành liền Bùi Dịch thật sự bị mất đi rất lớn mặt mũi vậy.

Tô Thi Thi trong lòng có chút không phục, nhưng trên mặt cũng không dám biểu lộ.

Cô có thể ở ngay trước mặt Bùi Dịch phản kháng Nhậm Tiểu Vi, cũng không có thể thừa dịp anh không có ở đây lại không cho Nhậm Tiểu Vi mặt mũi. Đây là hai chuyện khác nhau, tính chất khác nhau.

"Mẹ, người xin bớt giận, vừa rồi là con không đúng. Con về sau tuyệt đối không như vậy nữa" Tô Thi Thi ngoan ngoãn nhận sai.

Bùi Dịch để cho cô vui vẻ cùng mẹ chồng cô sợ làm không được, nhưng nói vài tiếng dễ nghe, nịnh nọt để cho bà vui vẻ, cô vẫn có thể làm được.

"Lần sau chú ý." Không thể ra tay đánh vào khuôn mặt tươi cười với mình, Nhậm Tiểu Vi nhìn dáng vẻ nịnh nọt kia của Tô Thi Thi, biến thành chau mày, nhưng mà cũng không thể không làm khó dễ cô.

Bà hắng giọng một cái, nói: "Hôm nay tôi nghĩ muốn đi ra ngoài mua chút đồ tết, cô theo tôi cùng đi đi."

"Cái này..." Tô Thi Thi đang muốn nói chuyện, sân bên ngoài bỗng nhiên truyền đến một trận tiếng bước chân, Ngay sau đó có một giọng nói không tính xa lạ vang lên.

"Bác gái, Bùi phu nhân." Trạm Dẫn Lan mặc một bộ màu hồng phấn, bên ngoài khoác một cái áo khoác dài, mỉm cười đi tới.

Tô Thi Thi thân thể cứng đờ, trong lòng dâng lên một cỗ nhàn nhạt tức giận.

Thì ra, mẹ chồng cô lại chơi chiêu này!

Một màn này cô không hề xa lạ. Lúc trước Nhậm Tiểu Vi muốn tác hợp Bùi Dịch cùng Hồ Minh Phi, cũng không phải đã từng dùng chiêu này sao? Đem các cô cùng hẹn ra ngoài, sau đó nơi chốn để cho cô khó chịu nữa sao?

Tô Thi Thi hơi hơi hít vào một hơi, không đợi Nhậm Tiểu Vi nói chuyện, đã nói: "Mẹ, Trạm tiểu thư đã đến đây, vậy con liền không đi theo người nữa. Vừa lúc con còn có bản thiết kế phải hoàn thành, thời gian thật sự là có phần gấp rút."

Cô nói xong nhanh mắt nhìn đến Đoàn Tĩnh Đồng hướng bọn họ nơi này đi tới, cười nói: "Để cho Đồng Đồng cùng đi đi, mẹ người cùng Đồng Đồng đã lâu không có đi ra ngoài chơi rồi đúng không?"

"Đồng Đồng?" Nhậm Tiểu Vi sửng sốt.

"Mẹ, Trạm tiểu thư, các người đi chơi vui vẻ, con phải đến thư phòng làm việc rồi." Tô Thi Thi nói xong, quay đầu bước đi.

Bước chân của cô rất nhanh, nhanh như chớp liền chạy đến góc cửa, Nhậm Tiểu Vi muốn gọi cô lại cũng không kịp.

"Nói đùa, cùng một kiểu thiết thòi làm sao có thể ăn hai lần!" Tô Thi Thi vừa đi một bên ở trong lòng nói thầm.

Cô mới không vì vài giây mặt mũi để cho chính mình khó chịu mấy giờ. Nhậm Tiểu Vi vừa thấy liền là cố ý kêu Trạm Dẫn Lan đến, mục đích vì sao Tô Thi Thi tự nhiên biết.

Thời gian này, Nhậm Tiểu Vi cách hai ngày sẽ kêu Trạm Dẫn Lan đến nhà ăn cơm, Tô Thi Thi chỉ làm như không thèm để ý. Nhưng không có nghĩa là cô không tức giận!

"Không thể trêu vào, tưởng tôi không làm gì được?" Tô Thi Thi đến bên trong gốc, kêu Tiểu Ưu đến, nhỏ giọng nói, "Cô kêu thím Vương đi theo phu nhân đi. Nói tiên sinh dặn dò, dì Hồng cảm mạo không thích hợp ra ngoài."

"Được, tôi liền đi làm." Tiểu Ưu cười hướng Tô Thi Thi chớp chớp mắt, nhanh như chớp bỏ chạy ra ngoài.

"Hừ, muốn đấu với tôi!" Tô Thi Thi đẩy cửa thư phòng ra đi vào trong.

Thím Vương là Tô Thi Thi mấy ngày nay mới vừa đưa tới, là bà ấy là hàng xóm trước đây của bà nội, tính tình đặc biệt nhiệt tình, miệng cũng đặc biệt lợi hại, cùng Tô Thi Thi quan hệ vô cùng tốt.

Mấy ngày nay, thím Vương đã sớm nhìn ra chủ tớ Nhậm Tiểu Vi không thích Tô Thi Thi. Bà không thể nói với Nhậm Tiểu Vi cái gì, nhưng mà không thiếu chèn ép Hồng Cầm.

Tô Thi Thi nghĩ tới thím Vương kia nói năng chua ngoa nơi chốn xen xỏ Hồng Cầm, liền nhịn không được muốn cười.

Thật sự là quá sung sướng!

Bên kia, khi Nhậm Tiểu Vi lấy lại tinh thần, Tô Thi Thi đã đi rồi.

Bà nghĩ nghĩ, đối với Đoàn Tĩnh Đồng đã chạy tới nói: "Đồng Đồng, hôm nay mẹ có chuyện phải làm, lần sau mới mang con đi có được hay không?"

Đoàn Tĩnh Đồng trên mặt tươi cười lập tức biến mất, oán hận trừng mắt nhìn Trạm Dẫn Lan liếc mắt một cái, quay đầu bỏ chạy.

"Đồng Đồng!" Nhậm Tiểu Vi trong lòng căng thẳng, nghĩ muốn đuổi theo đi lại cảm thấy được không tốt lắm, trong lòng cực kỳ nóng nảy.

Đứa nhỏ này hôm nay như thế nào tính tình lại lớn như vậy?

Trạm Dẫn Lan cũng bị cái nhìn kia của Đoàn Tĩnh Đồng trừng làm cho khó hiểu: "Bác gái, nếu không mang Đồng Đồng cùng đi đi."

"Cũng được. Để ta báo Hồng Cầm đi gọi nó." Nhậm Tiểu Vi yêu thương con mình, làm sao chịu được khi nhìn thấy con mình khổ sở, lập tức còn kêu Hồng Cầm đi gọi rồi.

Nhưng Đoàn Tĩnh Đồng vậy mà làm thế nào cũng không chịu cùng các cô đi. Tức giận mờ mắt rồi.

"Thôi, chúng ta đi đi. Đợi lát nữa tìm Tiểu Dịch cùng nhau ăn cơm trưa." Nhậm Tiểu Vi cũng không quá để ý, lôi kéo Trạm Dẫn Lan đi tới.

Hồng Cầm đương nhiên muốn đuổi theo, nhưng lúc bà ta muốn đi ra cửa, thím Vương liền đuổi theo, chuyển lời Tô Thi Thi.

"Phu nhân, chuyện này..." Hồng Cầm tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, quay đầu cầu cứu nhìn Nhậm Tiểu Vi.

Nhậm Tiểu Vi nhớ tới chuyện còn muốn đi tìm con trai mình ăn cơm

tác hợp anh cùng Trạm Dẫn Lan, không nghĩ muốn phức tạp, nói:
"Nếu Tiểu Dịch đã nói như vậy, vậy thì để cho thím Vương đi theo đi.
Hồng Cầm, hôm nay cho bà nghỉ một ngày."

"Phu nhân..." Hồng Cầm nhìn Nhậm Tiểu Vi rời đi, tức giận đến mặt
mũi trắng bệch.

Nhưng mà tức giận, bà ta cũng không có biện pháp.

Nơi xa, quán gia thấy như vậy một màn, yên lặng lắc lắc đầu.

"Ai, đắ tội người nào đừng đắ tội Bùi phu nhân, kết cục thật không
tốt."

Mà bọn họ không biết, vừa rời Đoàn Tĩnh Đồng chính đang sinh hờn
dỗi, lúc này đang trốn ở trong chuồng ngựa, nghe động tĩnh bên
ngoài. Lúc xác nhận Nhậm Tiểu Vi bọn họ đã rời khỏi, Đoàn Tĩnh
Đồng đem hai con ngựa đều đã dẫn ra ngoài, xoay người cưỡi lên
Tiểu Hồng.

"Hừ, cùng con hồ ly tinh đi dạo phố không theo tôi ha, tôi mới không
thèm! Tiểu Hồng, Tiểu Hắc, chính chúng ta tự đi!"

Đoàn Tĩnh Đồng cưỡi Tiểu Hồng, lộc cộc lộc cộc hướng tới cửa sau
chạy đi. Phía sau bọn họ, Tiểu Hắc thành thoi theo sát.

Nửa giờ sau, tại nơi náo nhiệt bậc nhất ở Bắc Kinh xuất hiện một
màn kinh người.

Một đứa bé tầm mười tuổi, cưỡi một con ngựa đỏ thẫm chạy trên
đường cái. Bên cạnh, một con ngựa khác da lông đen tuyền tỏa sáng
nổi giận đùng đùng, vừa có người tiến lại gần liền giẫm đạp chân,
tựa hồ đang bảo vệ đứa bé kia

Không tới vài phút, giao thông trực tiếp tê liệt. Mà Đoàn Tĩnh Đồng cũng phát hiện không thích hợp, lúc phản ứng kịp, phát hiện chính mình đã bị một đồng xe vây quanh rồi.

Bỗng nhiên, đôi mắt cậu sáng lên, nhìn đến trong quán cà phê phía trước có bóng dáng quen thuộc, đúng là người mẹ yêu thương của cậu!

"Mẹ!" Đoàn Tĩnh Đồng giống như tóm được cọng rơm cứu mạng một dạng, nhất thời vui mừng cái gì đều đã quên, một kẹp vào bụng ngựa, Tiểu Hồng lập tức chạy tới

Cục diện, nhất thời không thể khống chế.

Tâm trạng tệ =_ =

Chương 414: Tuyệt đối không nghĩ tới

"Tôi giống như nghe được tiếng Đồng Đồng đang gọi?" Nhậm Tiểu Vi đang ở cùng Trạm Dẫn Lan uống cà phê, bỗng nhiên ngẩng đầu hướng tới phía bên ngoài cửa sổ nhìn lại.

Vừa thấy, nhất thời cả kính, hồn của bà đều đã nhanh không có.

"Đồng Đồng?" Nhậm Tiểu Vi roạt một phen từ trên chỗ ngồi đứng lên, không thể tin nhìn quảng trường bên ngoài quán cà phê.

Hai con ngựa kia sao nhìn quen mắt như vậy, quen thuộc đến nỗi làm cho gân xanh trên trán của Nhậm Tiểu Vi đều nhanh nháy ra ngoài. Mà đứa bé đang cưới hai con ngựa kia, lại càng dễ cho Nhậm Tiểu Vi thiếu chút nữa tan vỡ.

"Đồng Đồng mau dừng lại, nguy hiểm!" Nhậm Tiểu Vi hoàn toàn bất chấp phong độ, co cẳng chạy.

"Trời ạ, tiểu thiếu gia như thế nào đem ngựa cưới chạy ra ngoài rồi hả?" Cùng ở một bên thím Vương thấy rõ ràng tình huống bên ngoài, sắc mặt lập tức cũng thay đổi.

"Đứa nhỏ này..." Trạm Dẫn Lan cũng là vẻ mặt trợn mắt há hốc mồm.

Cô biết Đoàn Tĩnh Đồng nghịch ngợm bướng bỉnh, nhưng mà đem ngựa chạy đến khu náo nhiệt như vậy thật đúng là tuyệt đối không nghĩ tới.

"Mẹ, nhanh lên cứu con, Tiểu Hồng điên rồi!" Đoàn Tĩnh Đồng nằm úp sấp ở trên lưng ngựa, gấp đến độ đầu đầy mồ hôi.

Ngay lúc vừa rồi khi cậu cưỡi ngựa chạy đến đây, một vị cảnh sát giao thông đột nhiên lao tới hù dọa bọn họ một câu. Sau đó liền bị kịch - -

Tiểu Hồng bị hoảng sợ, liều mạng chạy lên phía trước. Mà Tiểu Hắc chạy theo sau lưng bọn họ, trực tiếp một chân đạp lên chiếc xe cảnh sát chắn ở trước mặt, lập tức liền đem kính chắn gió cho đá nát rồi.

"Mẹ, mau cứu con!" Đoàn Tĩnh Đồng sợ tới mức oa oa kêu to.

Cậu bất quá là muốn cưỡi ngựa ra ngoài dạo một vòng thôi, làm sao có thể biến thành như vậy? Bị anh trai cậu biết được khẳng định chết chắc rồi!

"Mẹ, người nhanh lên cứu con, ngàn vạn lần không được nói cho anh biết!" Đoàn Tĩnh Đồng nằm úp sấp ở trên lưng ngựa, vừa khóc vừa kêu hô.

"Đồng Đồng con đừng đừng nhúc nhích. Mẹ không nói cho anh con biết, con trước để cho Tiểu Hồng dừng lại." Nhậm Tiểu Vi một bên kêu hô một bên hướng tới bọn họ chạy tới.

"Người đi đường xin đừng tới gần, nguy hiểm!" Lúc này, vị cảnh sát giao thông bị coi như không có kia đã chạy tới, lập tức ngăn chặn Nhậm Tiểu Vi.

"Bác gái, cảnh sát nói đúng, người hiện tại đi qua đó quá nguy hiểm rồi." Trạm Dẫn Lan cùng thím Vương cũng chạy tới, cùng nhau lôi kéo Nhậm Tiểu Vi.

Hai con ngựa kia đều đã bị sợ hãi, mà còn cực có tính công kích. Nếu lỡ bị nó đá cho một cước, chuyện kia cũng không phải là có thể đùa giỡn được.

"Cái này làm sao bây giờ? Nhanh lên gọi điện thoại huấn luyện ngựa trong nhà đến đây!" Nhậm Tiểu Vi thúc giục thím Vương.

"Không thể gọi! Gọi anh tôi sẽ lập tức liền biết!" Đoàn Tĩnh Đồng lập tức hô, "Mẹ, người nếu là gọi cho anh con liền nhảy xe... Không đúng, nhảy xuống ngựa rồi!"

"Đồng Đồng, con đừng động!" Nhậm Tiểu Vi cả kinh sắc mặt trắng bệch.

Nếu nhảy xuống, không thiếu tay gậy chân mới là lạ!

"Bác gái, nếu không để cho cháu thử xem. Cháu ở Âu châu đã từng học qua cỡi ngựa." Trạm Dẫn Lan lúc này cũng là đầu như muốn nổ tung.

Gặp phải chuyện này, cô lại không thể không quản. Người này nói đến cùng, cũng là em trai của Bùi Dịch.

"Dẫn Lan, vậy thì xin nhờ cô rồi." Nhậm Tiểu Vi liền giống như tìm được cọng cứu mạng một dạng, cảm kích nhìn Trạm Dẫn Lan.

"Cháu sẽ tận lực." Trạm Dẫn Lan cũng không tự tin nhiều lắm. Hai con ngựa là trải qua huấn luyện không sai, nhưng tính tình nhìn qua có phần cổ quái, từ đầu không cho người đến gần.

Ngay lúc Trạm Dẫn Lan ý đồ tiếp cận Tiểu Hồng, một bên tuần tra Tiểu Hắc bỗng nhiên vọt tới, hướng tới cô liền dương lên móng trước.

"Cẩn thận!" Bên cạnh, vị cảnh sát giao thông thấy thế, không quan tâm liền lao tới.

"Ừm..." Trạm Dẫn Lan một cái không chú ý, đã bị vị cảnh sát giao thông kia bổ nhào té ngã trên mặt đất, lúc này cả người đều bị va đập đến lờ mờ rồi.

Càng không cần phải nói cô lúc này mặt một cái áo dài bên trong mặc váy liền tất cả lật chuyển tung lên, đến quần lót đều đã lộ ra ngoài!

Trong phim truyền hình anh hùng cứu mỹ nữ kia tư thế hoàn mỹ xinh đẹp từ đầu liền là gạt người. Lúc này Trạm Dẫn Lan, chỉ cảm thấy cả người đều nhanh bị vị cảnh sát giao thông này đè đến xương cốt vỡ vụn rồi.

Đúng lúc này, Đoàn Tĩnh Đồng bỗng nhiên chỉ vào cô khóc lớn lên: "Cô là người đàn bà ngu xuẩn chạy tới đây làm gì? Cô đem Tiểu Hồng dọa sợ rồi."

"A, mẹ, con muốn ngã xuống rồi! Hu hu hu..."

Không biết có phải do cậu khóc đến quá lớn tiếng hay không, Tiểu Hồng bỗng nhiên dương lên móng trước muốn bắt cậu cho ném xuống, Đoàn Tĩnh Đồng sợ tới mức đến khóc đều đã quên rồi.

"Đồng Đồng!" Nhậm Tiểu Vi hối hận muốn chết, bà đáng ra không nên tin tưởng Trạm Dẫn Lan.

Lần này làm sao bây giờ?

Trạm Dẫn Lan nghe được Đoàn Tĩnh Đồng nói như vậy, tức giận đến thiếu chút nữa mắng bậy!

"Mẹ, bảo chị dâu đến đây! Mau lên, để cho chị ấy tới cứu con!" Đoàn Tĩnh Đồng khóc hô.

"Kêu cô ta có ích lợi gì?" Nhậm Tiểu Vi hoang mang lo sợ.

"Ngựa rất nghe lời chị dâu. Người nhanh lên gọi điện thoại kêu chị dâu đến đây đi! A, con muốn ngã xuống rồi, mẹ, nhanh lên!" Đoàn Tĩnh Đồng hai cái tay mập gắt gao cầm lấy bờm của Tiểu Hồng, hai cái chân béo ụt ịt cũng là xuất ra toàn bộ sức mạnh kẹp chặt bụng ngựa.

Nhưng cho dù như vậy, biên độ Tiểu Hồng xóc nảy cũng là càng lúc càng lớn rồi.

Lúc Tô Thi Thi chạy tới, liền nhìn đến một màn kinh thiên động địa quỷ thần khiếp sợ.

Đoàn Tĩnh Đồng ghé vào trên lưng Tiểu Hồng, khóc đến giống như người thất tâm phong một dạng. Trạm Dẫn Lan ngồi dưới đất, hình tượng toàn bộ mất hết. Bên cạnh cô, một vị cảnh sát giao thông vè mặt lơ mờ.

"Phu nhân, người rốt cục đến đây!" Thím Vương là người đầu tiên phát hiện Tô Thi Thi, vội vàng chạy tới.

Bà từ lúc phát hiện Đoàn Tĩnh Đồng cưỡi ngựa chạy đến đây một khắc, liền gọi điện thoại cho Tô Thi Thi.

Bà kêu hô như vậy, Đoàn Tĩnh Đồng cũng nghe được.

Cậu vừa thấy Tô Thi Thi đến, khóc đến thảm hại hơn, ủy khuất hô: "Chị dâu, nhanh lên cứu em, em sắp cầm cự hết nổi rồi!"

Tô Thi Thi đầu như muốn nổ tung. Tên nhóc con này, sao có thể nghịch dại đến như vậy?

Nhưng mà - -

Tô Thi Thi cắn cắn môi, gian nan nói: "Chúng nó... Chúng nó không nghe chị chỉ huy a!"

Hai con ngựa này, ngoại trừ huấn luyện ngựa ra, chỉ nghe theo lời Bùi Dịch. Kêu cô đến đây, có ích lợi gì!

"Cái gì?" Đoàn Tĩnh Đồng vừa nghe, thiếu chút nữa liền bùng nổ, "Chị không phải nói Tiểu Hồng là của chị à!!"

Tô Thi Thi dờ khóc dờ cười: "Nó về danh nghĩa, quả thật là của chị."

Đúng là trẻ con, ngựa của cô không có nghĩa là nó liền nghe lời cô! Tô Thi Thi ở trong lòng kêu rên, không nghĩ muốn đi kích thích thẳng nhóc này.

"A! Mau gọi điện thoại cho anh em đi!" Đoàn Tĩnh Đồng oa oa khóc lớn, nghĩ đến trên TV những người kia bị hất xuống lưng ngựa té gáy cổ, thật sự bị dọa sợ rồi.

"Ngậm miệng!" Đúng lúc này, nơi xa truyền đến tiếng giận dữ gầm rống. Ngay sau đó, một bóng dáng xuất hiện tại quảng trường, thần tốc tiếp cận Tiểu Hồng, lập tức tóm được dây cương.

Một giây sau, Đoàn Tĩnh Đồng đã bị thu đến trên mặt đất. Người đàn ông kia đứng thẳng người, hai lần liền thu phục được hai con ngựa không chịu nghe lời kia.

Cả quá trình, diễn ra liền mạch lưu loát, giống như một giấc mơ vậy.

"Quá... Đẹp trai rồi." Tô Thi Thi đứng tại chỗ, hai mắt sáng lấp lánh, nghe được tiếng tim đập. Đồng thời trong lòng cũng có chút không thẳng bằng - - bọn họ cùng hai con ngựa tiếp xúc thời gian là như nhau, vì cái gì hai con ngựa kia cũng chỉ nghe lời Bùi Dịch mà thôi!

Tô Thi Thi cực kỳ buồn bực.

"Anh!" Đoàn Tĩnh Đồng ngậy ngốc đứng trên mặt đất, ngẩng đầu nhìn thấy người đến là Bùi Dịch, lập tức bổ nhào tới ôm lấy chân của anh, gào khóc.

Bùi Dịch trong lòng chứa chan tức giận, bị cậu khóc làm cho anh muốn phát hỏa cũng không phải, không phát hỏa cũng không xong, sắc mặt càng thêm đen ròi.

"Đồng Đồng!" Nhậm Tiểu Vi thật lâu sau mới phản ứng kịp, vội vàng chạy tới xem xét con trai nhỏ của mình có bị thương hay không.

"Mẹ, hu hu hu... Làm con sợ muốn chết." Đoàn Tĩnh Đồng bổ nhào vào trong lòng mẹ mình, khóc đến thảm thiết.

Lúc này, không khóc thảm một chút, chẳng lẽ chờ để bị đánh sao?

"Mẹ, trước mang Đồng Đồng đi bệnh viện kiểm tra một phen." Bùi Dịch thấp giọng nói một câu, lập tức thư ký Vương liền mang theo người đến, đem mẹ con Đoàn Tĩnh Đồng đưa đến bên cạnh một chiếc trên xe đang đậu gần đó.

Tô Thi Thi ở bên cạnh hoa si xong, lặng lẽ đi đến bên cạnh thím Vương, nhỏ giọng nói: "Là người gọi cho Bùi Dịch?"

Thím Vương hướng Tô Thi Thi nháy mắt: "Không gọi cho tiên sinh, chẳng lẽ chờ mẹ chồng của người đến tìm người gây phiền toái sao?"

Tô Thi Thi cúi đầu, cười thầm, khóe mắt dư quang lạc đến trên bên kia, người đứng ở một bên thống khổ xoa thắt lưng Trạm Dẫn Lan, trong lòng vừa động.

Cô đứng thẳng thân thể, vụng trộm nhìn thoáng qua Bùi Dịch, vừa lúc thấy được ánh mắt Bùi Dịch nhìn qua bên này.

Tô Thi Thi toàn thân liền giống như bị điện giật một dạng, giật nảy mình run lấy bầy.

Bùi Dịch thấy thế, ánh mắt nhất thời u ám vô cùng, hướng tới cô đi tới.

Tô Thi Thi phát điên, không hề nghĩ ngợi, xoay người liền hướng tới Trạm Dẫn Lan chạy tới.

Chờ lúc cô phản ứng kịp, đã không còn kịp rồi.

Nhà có việc tạm thời ngưng tất cả bộ truyện

Nếu bạn rảnh thì làm tiếp

Chương 415: Sao lại là hẳn

Gió phương Bắc lạnh lẽo thổi mạnh mẽ trên quảng trường, trong không gian giống như đột nhiên mất đi âm thanh. Tô Thi Thi xấu hổ đứng ở trước mặt Trạm Dẫn Lan, hận không thể biến thành không khí bốc hơi bay lên.

Cô vừa rồi sao lại phát điên chạy đến Trạm Dẫn Lan trước mặt như thế này đây? Hiện tại tốt rồi, nên nói gì đây?

Nói, Trạm tiểu thư, cô hiện tại dáng vẻ thật thê thảm sao?

Chuyện này dường như có phần không quá nhân hậu đi.

Trạm Dẫn Lan tâm trạng lúc này so với Tô Thi Thi hẳn không tốt hơn chỗ nào, chỉ cảm thấy trên mặt nóng rát, đều sắp bị thiêu cháy rồi.

"Trạm tiểu thư..."

"Bùi phu nhân, không biết Đồng Đồng thế nào rồi? Cô là chị dâu của thằng bé, vẫn nên là đi xem cậu bé đi." Trạm Dẫn Lan cướp lời Tô Thi Thi nói, không cho cô cơ hội lên tiếng.

Cô ta trong khoảng thời gian này có thể nói đối với Tô Thi Thi hiểu biết được đôi chút, cô gái này có thể nói ra cái lời hay gì đây?

Lúc này, thật là Trạm Dẫn Lan hiểu lầm Tô Thi Thi rồi.

Thấy cô ta vừa rồi muốn đi cứu Đoàn Tĩnh Đồng, Tô Thi Thi đối với cô ta vẫn là cực kỳ cảm kích. Nhưng nào biết đâu rằng, Trạm Dẫn

Lan sẽ nói ra một câu như vậy.

Lúc này, người chung quanh dùng ánh mắt kia nhìn cô, như biến cô thành một bà chị dâu chuyên môn ức hiếp em chồng một dạng.

Tô Thi Thi bực mình rồi!

"Trạm tiểu thư, vớ da của cô rách rồi, khăn trương dùng quần áo che lại đứng lên đi." Tô Thi Thi nói xong cởi áo khoác lông dê của chính mình, cực kỳ khách khí choàng lên trên người Trạm Dẫn Lan.

Sau khi cô phủ lên, cực kỳ săn sóc thay cô ta cài lên nút thắt, vẻ mặt ngưng trọng nói: "Trên mặt cũng có chút da bị trầy xước, vẫn lại là đi bệnh viện kiểm tra một phen. Cô lớn lên xinh đẹp như vậy, nếu lỡ để lại sẹo thì thật đáng tiếc rồi."

Tô Thi Thi nói xong vỗ vỗ bả vai Trạm Dẫn Lan, dửng dưng nói: "Tôi để cho chú Lý đưa cô đi, thư ký Vương đã đi bệnh viện, cô cứ đến đó mọi chuyện giao cho anh ta là được."

Trạm Dẫn Lan đứng tại chỗ, trên mặt thoát xanh thoát trắng, tức giận đến thiếu chút nữa vung tay ném áo khoác của Tô Thi Thi xuống.

Hôm nay, chuyện này đã mất mặt thật sự là đủ nhiều rồi!

Tô Thi Thi vậy mà vẫn trưng ra vẻ mặt vô tội: "Trạm tiểu thư, là có chỗ nào không thoải mái sao?"

"Dẫn Lan bị thương?" Lúc này, Bùi Dịch đúng lúc đi tới, đem áo khoác của chính mình ôn nhu choàng lên trên người Tô Thi Thi, nhìn sang Trạm Dẫn Lan nói, "Tôi cho người ta đưa cô đi bệnh viện."

"Không cần, trợ lý của em đang ở gần đây." Trạm Dẫn Lan theo bản

năng cúi đầu, không nghĩ muốn để cho Bùi Dịch nhìn đến dáng vẻ thể thắm bây giờ của cô ta.

Bùi Dịch cúi đầu trừng mắt một cái nhìn Tô Thi Thi. Vừa rồi các cô nói chuyện anh nghe được rất rõ ràng, anh nếu còn không đi đến, Trạm Dẫn Lan phỏng chừng muốn bão nổi rồi.

Anh đối với miệng mồm cay độc có khả năng giết người không đền mạng của Tô Thi Thi thấu hiểu rất rõ.

Tô Thi Thi tựa vào trong lòng Bùi Dịch, đưa tay lên lên lút ở trên đùi anh néo một cái, ngằm nghiêng răng.

Bùi Dịch ánh mắt tối sầm lại, lập tức ôm vai cô, đem cô dùng lực ấn vào trong ngực, cúi đầu phả vào bên tai cô, hạ giọng nói: "Ngứa da phải hay không? Chuyển biến tốt liền thu."

"Hừ, là do cô ta khiến em xuống đài không được trước." Tô Thi Thi nho nhỏ nói thầm.

Cô là cái loại người lòng dạ hẹp hòi không buông tha người khác sao?

Bùi Dịch bật cười.

Cô gái này có đôi khi thông minh lanh lợi làm cho người ta đau đầu.

Chỉ là bây giờ Trạm Dẫn Lan quả thật là vì Đoàn Tĩnh Đồng bị thương, Bùi Dịch không nghĩ muốn cô ta quá khó khăn.

"Chuyện vừa rồi, cảm ơn em. Ngày khác anh sẽ để cho Đồng Đồng giúp mặt nhận lỗi với em." Bùi Dịch đối với Trạm Dẫn Lan trầm giọng nói.

Trạm Dẫn Lan đối với Đoàn Tĩnh Đồng bây giờ đều sớm phản xạ có điều kiện, lúc này lắc đầu nói: "Không cần, trẻ con vô tâm. Em... Em đi trước bệnh viện rồi."

Trạm Dẫn Lan nói xong, quay đầu bước đi. Lúc này, trợ lý của cô vừa lúc đuổi tới, đỡ cô hướng tới xe đi đến.

Không ai biết, lúc này Trạm Dẫn Lan trong lòng có bao nhiêu tức giận.

Vừa rồi bị té ngã như vậy hình tượng toàn bộ mất hết, sau đó lại bị Đoàn Tĩnh Đồng mắng đến không còn mặt mũi. Lại thêm nữa vừa rồi Tô Thi Thi kia một phen nói, quả thực để cho cô ta cảm thấy thật quá nhục nhã.

Trạm Dẫn Lan tức giận đến răng đều nhanh cắn rồi.

Tô Thi Thi thu hồi ánh mắt, ngẩng đầu cười như không cười nhìn Bùi Dịch: "Đau lòng rồi hả?"

Bùi Dịch nhàn nhạt liếc cô một cái: "Em trêu chọc cô ấy làm cái gì? Sợ cô ấy chạy vào trong nhà chúng ta không đủ siêng năng sao?"

Tô Thi Thi nhíu mày: "Vậy anh nhìn thấy cô ta càng nhiều, sẽ cùng cô ta tình xưa phục cháy sao?"

Bùi Dịch sắc mặt bá một phen liền trầm tiếp xuống, quát khế: "Tô Thi Thi!"

Tô Thi Thi vẻ mặt tươi cười nhất thời biến sắc mặt tốc độ cực nhanh: "Cho nên, em không biết sẽ làm cái gì với cô ta đâu? Chuyện này toàn bộ, đều là cô ta tự tìm!"

Tô Thi Thi cũng không muốn làm người lương thiện. Người hiền hay bị bắt nạt đạo lý cô biết rõ.

Hai mươi năm cô sống trên cuộc đời này, đối với Đoàn gia nơi chốn nương nịnh, đạt được là cái gì? Mà cô bây giờ đối với Nhậm Tiểu Vi nơi chốn thỏa hiệp, đạt được lại là cái gì?

Bùi Dịch đã kết hôn, nếu Trạm Dẫn Lan trở về đường đường chính chính gặp mặt Bùi Dịch, Tô Thi Thi đương nhiên sẽ không keo kiệt như vậy. Người nào không có cái bạn gái trước hay mối tình đầu gì đó, cũng giống như phụ nữ lúc tuổi còn trẻ người nào không gặp được vài tên đàn ông cặn bã một dạng, Tô Thi Thi có thể lý giải chuyện quá khứ của bọn họ.

Nhưng Trạm Dẫn Lan biết rõ Bùi Dịch cùng cô ta đã không có khả năng nối lại tình xưa, nhưng vẫn lại là mượn cơ hội vẫn hướng trong nhà bọn họ chạy đến, nơi chốn tiếp cận Bùi Dịch.

Tô Thi Thi cảm thấy được, chính mình nếu còn rộng lượng tiếp tục nữa đó chính là dần dần rồi!

"Trước đó không dám, cô ta nếu tiếp tục như vậy nữa, em sẽ không khách khí rồi." Tô Thi Thi chu mỏ, trong giọng nói có chút ủy khuất.

Bùi Dịch tâm lập tức liền mềm lòng rồi, ôm chặt cô trong lòng, buồn cười nói: "Chịu thiệt rõ ràng là người khác, em trái lại còn tỏ ra ủy khuất trước rồi."

"Trong lòng em bực tức không được sao? Nếu là chồng của em trước hiện tại chạy về đây muốn cùng em nối tình xưa, biểu hiện của anh không chừng còn không bằng em nha."

"Ô Thi Thi!" Bùi Dịch mặt bá liền đen.

Tô Thi Thi vội vàng che miệng.

"Không xong, đặc ý vênh váo rồi."

Tô Thi Thi lạng lẽ hướng bên cạnh xe dịch, nghĩ muốn vụng trộm trốn. Đang lúc cô xoay người, hoảng sợ.

Chỉ thấy bên cạnh bọn họ, chẳng biết từ lúc nào đứng một vị cảnh sát. Vị này cảnh sát này nhìn qua cũng hơn hai mươi, so với Tô Thi Thi còn có vẻ tuổi nhỏ hơn.

Lúc này, hắn chính đang vẻ mặt phẫn nộ nhìn Tô Thi Thi. Dáng vẻ kia, rất có lòng đầy căm phẫn bộ dáng.

Tô Thi Thi tại thấy rõ ràng mặt hắn khi đó, bỗng nhiên liền vui vẻ.

Vị này không phải là lúc trước đem Bùi Dịch bắt nhốt vào đội cảnh sát giao thông vị kia sao? Vừa rồi cô thật đúng là không phát hiện, cứu Trạm Dẫn Lan chính là hắn.

Tô Thi Thi trở nên quay đầu nhìn Bùi Dịch, cười đến không có ý tốt.

Bùi Dịch hiển nhiên cũng phát hiện vị này, mặt không chút thay đổi, kéo Tô Thi Thi đã muốn đi.

Lúc này, vị cảnh sát giao thông trẻ tuổi kia tinh thần trọng nghĩa tràn đầy đi phía trước vượt qua hai bước, ngăn đón ở trước mặt bọn họ: "Các người hai vị, có biết hay không để cho một đứa bé cưới ngựa trên đường phố, là rất nguy hiểm?"

"Các người biết vừa rồi thiếu chút nữa gây ra nhiều tai họa sao? Đã

khiến vài người bị thương!" Vị cảnh sát giao thông trẻ tuổi kia tức giận giáo huấn nói.

Tô Thi Thi xấu hổ cười: "Chúng tôi sẽ phụ trách phí trị liệu."

"Ngu ngốc..." Bùi Dịch yên lặng thở dài, nghĩ muốn ngăn cản đã không còn kịp rồi.

Quả nhiên, Tô Thi Thi lời kia vừa thốt ra, liền chọc tổ ong vò vẽ rồi.

Vị cảnh sát giao thông trẻ tuổi kia trợn mắt trừng trừng, lập tức giáo huấn: "Cô cho là có tiền liền khá lắm sao? Tiền bạc là vạn năng à? Nếu vừa nãy xuất hiện sự cố giao thông ngoài ý muốn, có người thương vong mà nói, dùng tiền bạc có thể mua trở về à?"

"Các người những kẻ có tiền này, thật sự là một chút cũng không đem tánh mạng người khác coi là quan trọng!"

Tô Thi Thi lúc nói ra câu nói kia liền hối hận, khóc không ra nước mắt nhìn vị cảnh sát giao thông trẻ tuổi này.

Vị cảnh sát này có phải có thù với người giàu có hay không?

Tô Thi Thi rất muốn nói, cô rất nghèo đó, hiểu không?!

Lúc này, cô lặng lẽ hướng Bùi Dịch nháy mắt: "Làm sao bây giờ?"

Cô thật sự không nghĩ muốn ở trên đường cái cãi nhau nha! Ngày mai sẽ lên trang nhất đó!

Hôm nay 1 chương thôi

Chương 416: Chuyện lạ ở Bắc Kinh

Trên quảng trường rộng lớn, vị cảnh sát giao thông trẻ tuổi thao thao bất tuyệt dẫn tới rất nhiều người đồng minh, quần chúng vây lại xem kịch hay nhao nhao gia nhập vào đội ngũ lên án công khai.

Tô Thi Thi đáng thương tội nghiệp nhìn Bùi Dịch: "Lúc này chạy mà nói, có thích hợp hay không?"

Bùi Dịch nhàn nhạt liếc cô một cái, thật không ngờ đến anh không có tức giận.

Anh quay đầu, nhìn vị cảnh sát giao thông trẻ tuổi kia, trầm giọng nói: "Chuyện này là do chúng tôi lơ là, chúng tôi nguyện ý gánh vác trách nhiệm."

"Anh cho là gánh vác trách nhiệm là được sao? Anh gây ra chuyện rồi không chịu trách nhiệm đã không phải lần đầu tiên, lần trước anh uống rượu điều khiển đua xe..."

"Anh cảnh cảnh sát..." Tô Thi Thi vội vàng cắt ngang lời của hắn.

Chuyện này không xong lại lòi chuyện cũ nữa à!

Tô Thi Thi không dám nhìn tới sắc mặt của Bùi Dịch rồi. Anh có thể ở trước mặt nhiều người như vậy nhận sai đã cực kỳ không dễ dàng, vị cảnh sát giao thông này vậy mà lật lên nợ cũ, nếu lỡ Bùi Dịch thật sự nổi giận...

Tô Thi Thi ngấm lại liền lạnh sống lưng. Cả hai lần đều là lỗi của bọn họ, nhưng mà đối với Bùi Dịch bọn họ những người này mà nói, từ đầu sẽ không sợ những thứ này.

Đúng lúc này, bên cạnh bỗng nhiên truyền đến một giọng nói vang vọng mang mùi phần khí thế. Thím Vương chẳng biết lúc nào chen lách đến nơi này, đối với vị cảnh sát giao thông trẻ tuổi kia nói.

"Vị đồng chí này, cậu vừa rồi nói có phần không đúng, tôi muốn cùng cậu nói vài lời."

Thím Vương đưa tay ngăn lại ở trước mặt Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch, nghiêm trang nhìn vị cảnh sát giao thông kia: "Con ngựa này quả thật là do vợ chồng bọn họ nuôi, hai người bọn họ đều bận rộn làm việc, để cho một đứa bé lên cưỡi ngựa chạy ra ngoài quả thật không đúng. Nhưng bọn họ không phải người giám hộ của đứa bé kia, cậu cứ như vậy, cố tình làm khó dễ người ta có phải rất quá đáng rồi hay không?"

"Cậu đừng nói chuyện, trước hãy nghe tôi nói xong. Mọi người ở đây cùng phân xử nói một tiếng công bằng xem, tôi nói như vậy có phải hay không." Thím Vương ngăn lời mà vị cảnh sát giao thông muốn phản bác lại, nghiêm khắc nói.

"Tất cả mọi người không muốn xảy ra chuyện như vậy, may mắn không có tạo thành hậu quả nghiêm trọng. Nam chủ nhân nhà người ta cũng nói, nguyện ý phụ trách, cũng không có trốn tránh trách nhiệm. Cậu nói người ta lấy tiền bạc để cho xong việc là sao đây? Cậu có biết bọn họ hàng năm nộp lên cho quốc gia bao nhiêu tiền thuế sao? Vị đồng chí này, cậu thực thi chức trách, việc này không sai. Nhưng cậu cũng phải hiểu rõ ràng nguyên nhân, không thể không phân tốt xấu liền theo phê bình người ta."

...

Bên này, Tô Thi Thi đã lôi kéo Bùi Dịch, lặng lẽ trốn rồi.

Mãi đến khi ngồi vào trong xe, Tô Thi Thi mới vỗ bộ ngực, nhẹ nhàng thở ra: "Quá khủng bố, nếu không có thím Vương, chúng ta có thể hay không bị bọn họ tổng giam?"

Bùi Dịch nhàn nhạt nhìn cô một cái, ngoài ý muốn liền gật gật đầu: "Sẽ."

Tô Thi Thi trừng lớn mắt: "Chuyện này một chút đều không phù hợp tác phong của Bùi tổng anh. Anh dù thế nào cũng phải nói, bọn họ dám! Rồi cho người ta diệt bọn họ!"

Bùi Dịch liếc nhìn cô một cái: "Anh là người cực kỳ chú trọng danh tiếng thương nhân."

Tô Thi Thi cười ngất, mà lại không phản bác được.

Bất quá vừa rồi tình huống như vậy thật đúng là nếu xử lý không tốt. Bùi Dịch đương nhiên có biện pháp đem chuyện này che dấu qua đi, nhưng miệng lưỡi thiên hạ đâu nào dễ dàng ngăn chặn như vậy.

Để cho một đứa bé cưỡi ngựa trên đường cái, thiếu chút nữa tạo thành đại họa, dù nói thế nào, cũng là bọn họ sai lầm. Tô Thi Thi cũng không đồng ý để Bùi Dịch ý vào tiền bạc, dùng thủ đoạn che dấu.

Một lúc sau, Tô Thi Thi nhớ tới một chuyện thật trọng yếu, vẻ mặt khẩn trương nhìn Bùi Dịch: "Lần này bị phạt bao nhiêu tiền?"

Cô biết, lần trước Bùi Dịch uống rượu điều khiển đưa xe, bị phạt rất

nhiều tiền bạc.

Bùi Dịch chân mày nhíu lại, trêu tức nói: "Ô tiểu thư, hôn lễ của em, chỉ sợ là chỉ có thể gián lược rồi."

"Cái gì?" Tô Thi Thi thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Không phải nói cô muốn hôn lễ xa hoa, mà là đau lòng tiền bạc kia! Tô Thi Thi là một người cần cù kiệm tiết kiệm như thế, lúc này chỉ cảm thấy tâm đều đang nhỏ máu.

Bùi Dịch nhìn đến dáng vẻ Tô Thi Thi đau lòng đến tột cùng, tâm tình nhất thời tốt lên rất nhiều.

Chỉ là suy nghĩ đến người em trai nghịch ngợm kia của chính mình, có chút đau đầu.

"Ô Thi Thi, em về sau cùng Đoàn Tĩnh Đồng thông đồng với nhau nữa, anh thật sự sẽ tức giận." Bùi Dịch trầm giọng nói.

Tô Thi Thi sắc mặt cứng đờ: "Lần này thật chẳng liên quan tới em! Em ở thư phòng vẽ bản thiết kế, thím Vương gọi điện thoại cho em, em mới biết được nó cưới ngựa đi ra ngoài!"

Tô Thi Thi chỉ cảm thấy chính mình so với Thị Kính còn oan hơn. Cô coi Đoàn Tĩnh Đồng như em trai ruột mà đối đãi, làm sao có thể để cho cậu làm ra chuyện nguy hiểm như vậy!

"Ngu dốt đã chết, anh không phải cái ý đó." Bùi Dịch biết Tô Thi Thi hiểu lầm, có chút bất đắc dĩ, "Đừng cùng nó đi bắt nạt người khác."

Tô Thi Thi méo miệng, lúng ta lúng túng nói: "Nói đến cùng, vẫn lại là đau lòng mối tình đầu của anh thôi."

Đúng là, Đoàn Tĩnh Đồng thái độ đối với Trạm Dẫn Lan, quả thật là vì Tô Thi Thi. Nhưng Tô Thi Thi cũng không có để cho Đoàn Tĩnh Đồng làm những thứ này.

Chẳng qua là trẻ con có vẻ miễn cảm, muốn trút giận cho chị dâu của mình mà thôi.

Bùi Dịch nghe được Tô Thi Thi nói, đầu nhất thời liền căng thẳng, thậm cảm thấy tự mình nói sai rồi.

Trầm mặc nửa ngày, anh đột nhiên hung tợn nói: "Nếu không phải chủ ý của em, vậy thằng nhóc kia chết chắc rồi!"

"Anh đừng phạt nó, nó hôm nay chắc là sợ tới mức không nhẹ!" Tô Thi Thi lập tức bị hấp dẫn lực chú ý.

Bùi Dịch bất vi sở động.

Tô Thi Thi không có biện pháp, đành phải ra sức lấy lòng anh.

Một ván này, cuối cùng vẫn là Bùi tiên sinh hơn một chút. Tô Thi Thi về đến nhà, mới phát hiện chính mình lại bị Bùi Dịch ám toán rồi.

Bọn họ sau khi trở về không bao lâu, Đoàn Tĩnh Đồng cũng trở lại. Nói đúng ra, là bị Dương Dũng dẫn theo trở về.

Bùi tiên sinh sớm có chuẩn bị, để cho Dương Dũng vội vàng đi theo, vừa lúc bắt được Đoàn Tĩnh Đồng nghĩ muốn chạy trốn đi Đoàn gia.

Trải qua chuyện này, Nhậm Tiểu Vi cũng là cảm thấy được trên mặt không ánh sáng, biết tính tình của đứa con trai lớn, lúc này cũng không dám nói cái gì.

Sau cùng, Đoàn Tĩnh Đồng ở trong chuồng ngựa, cùng ngựa cùng nhau phạt quỳ hai giờ mới được đứng dậy.

"Ngựa quỳ, chuyện này thật đúng là chuyện lạ ở Bắc Kinh." Tần Phong nghe được tin tức đã chạy tới xem náo nhiệt, vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa nhìn Ôn Ngọc bên cạnh, "Bảo bối, em hiện tại tin tưởng chưa, nuôi ngựa không tốt đó?"

Lúc trước Ôn Ngọc biết là Tần Phong ép mua ép bán Tiểu Hồng Mã của cô, đến giờ vẫn coi anh như kẻ thù. Chuyện đó, vẫn để cho cô gái nhỏ này canh cánh trong lòng.

Ôn Ngọc mơ hồ nhìn trong chuồng ngựa, nửa ngày mới có vẻ đăm chiêu nói: "Nhưng mà em cảm giác, chuyện này giống như không phải vấn đề do ngựa."

Tần Phong bị nói làm cho á khẩu không trả lời được, trừng mắt một cái nhìn Tô Thi Thi bên cạnh cười trộm: "Không sai, đây là vấn đề giáo dục. Thi Thi, em là như thế nào giáo dục con cái đây?"

Tô Thi Thi mặt bá liên đen, trừng mắt nhìn Tần Phong liếc mắt một cái, lập tức kéo Ôn Ngọc qua: "Ngọc, tôi cùng cô nói, Tần Phong trước đây đối với thư ký Lưu của Bùi Dịch, chính là cái người ngược đặc biệt lớn kia, cảm thấy hứng thú rồi. Anh ta mỗi lần đến, đều phải xem vài lần."

"Tô Thi Thi! Anh liều mạng với em!" Tần Phong mặt bá liên đen, nhưng đâu nào có công phu đi tìm Tô Thi Thi tính sổ, lập tức đi dỗ Ôn Ngọc rồi.

"Em ấy là trả thù anh, hắt nước bẩn vào anh! Bảo Bảo, em cũng không thể tin tưởng em ấy!"

Ôn Ngọc lui về sau một bước, cảnh giác nhìn Tần Phong, cực kỳ thật sự nói: "Đối với anh cảm thấy được, anh quả thật thích ngực lớn."

Cô nói xong, yên lặng cúi đầu nhìn thoáng qua ngực 34c của chính mình, cực kỳ ủy khuất: "Anh mỗi ngày nhào nặn, đem chỗ đó của em đều đã cương cứng sưng lên nhiều như vậy!"

"Phụt..." Tô Thi Thi đang dùng trà, trực tiếp phun ra. Bùi Dịch liền đứng ở bên cạnh cô, Tô Thi Thi một cái không chú ý, toàn bộ đung phai trên người anh.

Bùi Dịch sắc mặt tối đen một mảnh.

Tần Phong thấy tình huống không đúng, kéo Ôn Ngọc bỏ chạy.

"Không có nhân tính!" Tô Thi Thi khóc không ra nước mắt.

Nơi xa, quỳ ở trong chuồng ngựa Đoàn Tĩnh Đồng, cũng thiếu chút nữa cắm đầu ngã trên phân ngựa.

"Mình là trẻ con, mình không nên biết những thứ này." Đoàn Tĩnh Đồng cúi đầu, quỳ được thẳng tắp.

Mà hôm nay chuyện cưới ngựa trên đường gây ra chấn động toàn Bắc Kinh, trước tiên truyền tới tai anh em Hồ Sĩ Minh.

Hồ Minh Phi nghe được tin tức này khi đó, trực tiếp nhịn không được: "Anh, người vì cái gì không cho em hành động? Vì cái gì lại nhường đường cho cái cô Trạm Dẫn Lan kia!"

Chương 417: Anh thật sự thích cô ta rồi hả ?

Edit:

Hồ Minh Phi ngồi ở ghế sofa rộng rãi bằng da, thân thể nghiêng sang bên trái, khi nói chuyện, trên mặt phần nộ cùng không cam lòng không chút nào che giấu.

"Anh, vì cái gì?" Hồ Minh Phi nhíu mày nhìn anh trai mình, mấy ngày gần đây áp lực gặm thét đã có chút khống chế không nổi.

Hồ Sĩ Minh cầm lấy ly cà phê trên bàn trà nhét vào trong tay cô, thờ dãi: "Minh Phi, thái độ này một điểm cũng không giống em."

"Em..." Hồ Minh Phi nhất thời lấy lại tinh thần, trong lòng thất kinh chính mình không khống chế được.

Từ khi nào thì trở nên như vậy, cô vậy mà thiếu kiên nhẫn đến thế rồi hả?

Tựa hồ đụng phải Bùi Dịch, đụng phải Tô Thi Thi, cô liền trở nên không giống như trước rồi. Bình tĩnh, cao ngạo, đều đã biến mất, chuyện trước nay chưa từng có.

Hai người kia, giống như là khắc tinh của cô một dạng.

"Minh Phi, em có phải hay không thực sự đối với Bùi Dịch để tâm rồi?" Thời điểm Hồ Sĩ Minh hỏi những lời này, vẻ mặt đặc biệt nghiêm túc.

Hồ Minh Phi trong lòng hiện lên quét xuống kích động, mơ hồ hỗn loạn phiền toái, một hơi. đem cà phê uống cạn, nói: "Thế còn anh, anh có phải hay không thật sự thích Tô Thi Thi rồi hả?"

Trong văn phòng to như vậy, xuất hiện một mảnh giống như chết lặng.

Anh em hai người sắc mặt, đều nhìn thật không tốt.

Hiển nhiên, hai vấn đề này, bọn họ đều không muốn đối mặt.

Thật lâu sau, Hồ Sĩ Minh dời đi đề tài, trả lời Hồ Minh Phi vấn đề ngay từ đầu: "Không phải muốn em nhường đường cho Trạm Dẫn Lan, mà là yên lặng đợi thời cơ."

"Mà lúc này..."

"Trạm Dẫn Lan trên người bí mật quá nhiều, hiện tại, chúng ta không manh động được." Hồ Sĩ Minh cắt ngang lời em gái mình, trầm giọng nói, "Năm đó cô ta cùng Bùi Dịch cảm tình tốt như vậy, cô ta vì cái gì phải rời khỏi?"

"Không phải Nhậm Tiểu Vi đang âm thầm làm khó dễ sao?"

"Chỉ là một nguyên nhân trong đó." Hồ Sĩ Minh cười lạnh nói, "Nhưng mà chúng ta không biết, Nhậm Tiểu Vi tới cùng làm chuyện gì, có thể để cho Trạm Dẫn Lan không nói một tiếng liền rời khỏi Bùi Dịch."

"Mà nguyên nhân để cho Trạm Dẫn Lan rời đi thực sự, có khả năng liền là cơ hội của chúng ta."

Hồ Minh Phi trầm mặc tiếp xuống, lẳng lặng nghe.

Hồ Sĩ Minh trầm giọng nói: "Cô ta như thế nào sống sót qua trận tai nạn xe kia vẫn còn là một ẩn số. Còn có, em thật sự cảm thấy được, tiềm lực của cô ta thật sự cường đại đến mức khiến cho vị phu nhân quý tộc kia nhận cô ta làm con nuôi?"

"Vấn đề này em cũng vẫn không rõ. Thân phận của vị phu nhân quý tộc kia như vậy, nhận nuôi có thể chọn trong nhiều người, làm sao có thể nhìn tới Trạm Dẫn Lan?"

Hồ Minh Phi nói xong, sắc mặt bỗng nhiên nghiêm túc lên, nhìn chăm chăm Hồ Sĩ Minh hỏi: "Ý anh là, có người ở sau âm thầm giúp cô ta?"

"Chỉ có một khả năng như vậy. Nhưng mà người kia, là ai, chúng ta cũng không biết. Mà chúng ta càng không biết mục đích của người đó." Hồ Sĩ Minh nói tới chỗ này, giọng nói ngưng trọng rất nhiều.

Hồ Minh Phi ngồi thẳng thân thể, trên mặt cũng là chưa bao giờ có ngưng trọng: "Người kia vì cái gì lại cứu Trạm Dẫn Lan? Chuyện xảy ra nhiều năm trước, hẳn không phải chỉ là trùng hợp?"

"Nếu chỉ là trùng hợp, hiện tại Trạm Dẫn Lan sẽ không đại diện cho công ty Phi Tầm cùng Bùi Dịch hợp tác, hơn nữa còn nắm công trình thôn Thành Trung." Hồ Sĩ Minh tức giận nói, "Người phía sau bức màn kia, nhất định chờ ngày hạ ván cờ lớn đây."

"Đúng là dùng mười mấy năm đánh một ván cờ, cái giá này có thể hay không quá lớn? Tới cùng là chuyện gì, đáng tiêu phí tinh lực lớn như vậy?"

"Anh hoài nghi, chuyện cha Bùi Dịch năm đó cùng bốn nhà chúng ta

hợp tác công trình kia có quan hệ. Bùi Dịch một mực điều tra chuyện kia, ông nội bọn họ vẫn không chịu nói cho chúng ta biết năm đó tới cùng chuyện gì xảy ra. Anh hoài nghi, nếu thực sự bị Bùi Dịch điều tra ra, chúng ta mấy nhà đều gặp hủy diệt mang tính đả kích."

"Thật sự nghiêm trọng như thế?" Hồ Minh Phi nhớ tới ban đầu ở Đoàn gia cô ta dùng nguyên nhân cha anh chết để dụ dỗ Bùi Dịch, Bùi Dịch vậy mà thỏa hiệp rồi. Tuy nhiên về sau Tô Thi Thi đột nhiên xuất hiện trở thành ác mộng của cô ta, nhưng mà những chuyện như thế này đối với Bùi Dịch hẳn có tầm quan trọng.

"Theo tính tình anh ấy, anh ấy nhất định tìm hiểu rõ ràng." Hồ Minh Phi khẳng định nói.

"Cho nên, trước hết phải hủy diệt cậu ta! Anh không thích có gì cản trở mình, cái công trình thôn Thành Trung này, chính là phần mộ của cậu ta!" Hồ Sĩ Minh trong mắt hiện lên quét xuống độc ác, đối với em gái nói, "Em không cần lãng phí quá nhiều thời gian vào cậu ta, cậu ta không phải người em có thể yêu."

"Em..." Hồ Minh Phi lại cảm thấy được có chút không ổn. Tuy rằng cô ta còn không có chân chính đạt được Bùi Dịch, nhưng trong lòng cô ta, Bùi Dịch cũng sớm đã là người đàn ông của cô ta!

"Em biết rõ." Cuối cùng, Hồ Minh Phi vẫn lại là cúi đầu. Cô ta hiểu anh trai mình, chuyện hẳn quyết định, không có ai có thể thay đổi.

Chỉ là, trong lòng, tới cùng vẫn có rất nhiều không cam lòng.

"Không chiếm được anh ấy, cũng không để người phụ nữ Tô Thi Thi kia có tiện nghi!" Hồ Minh Phi hung tợn nói.

Hồ Sĩ Minh nhìn cô ta một cái: "Tô Thi Thi anh sẽ xử lý, em đừng

động vào cô ấy."

Hắn nói xong tiện đứng lên, cầm lấy áo khoác đặt ở trên ghế sofa, hướng tới cửa đi đến.

Hồ Minh Phi roạt một phen từ trên ghế sofa đứng bật lên, hướng về phía bóng lưng hắn quát: "Anh hẳn không thực thích người phụ nữ kia rồi chứ? Anh quên lời ông nội rồi hả?"

Hồ Sĩ Minh dừng lại, quay đầu, nhếch môi cười nói: "Anh muốn người phụ nữ nào, cần người khác đồng ý sao?"

Đối với Tô Thi Thi, hắn bắt buộc phải có!

Trong từ điển của hắn chưa từng có thích hay không thích, chỉ có muốn hay không!

Mà anh em hai người nói chuyện lần này, không có bất luận người nào biết.

Tuy Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch cũng đang tự hỏi bí mật trên người Trạm Dẫn Lan, nhưng bọn họ cũng không biết, anh em Hồ gia đối với bọn họ vậy mà bắt buộc phải có như thế.

Nếu Tô Thi Thi biết, nhất định sẽ xin phép cười lạnh vào mặt bọn họ hai tiếng. Khắc tinh là cái gì? Liền là chuyên môn làm người ta tức giận nhưng phải kìm nén đến nội thương!

Càng gần cuối năm, ở Bắc Kinh không khí tết ngày càng rõ. Rất nhiều công ty đều đã nghỉ, rất nhiều gia đình đã bắt đầu tổng vệ sinh cuối năm, sắm sửa hàng tết.

Bởi vì trước đây gây ra sự kiện cưới ngựa, mấy ngày nay Đoàn Tĩnh

Đồng yên tĩnh rất nhiều.

Duy nhất không được hoàn mỹ đó là, Nhậm Tiểu Vi vẫn nhắm vào Tô Thi Thi, hơn nữa vốn là cách một ngày kêu Trạm Dẫn Lan đến đã trở thành mỗi ngày kêu cô ta đến đây - - ăn cơm!

Ngày hôm đó, Tô Thi Thi đưa Bùi Dịch ra khỏi cửa, lôi kéo tay áo của anh, đứng ở trước xe, chết sống không chịu buông tay.

"Đã ngày 25 tết rồi, công ty anh vì cái gì vẫn còn không nghỉ?"

"Bận." Bùi Dịch không đổi sắc mặt phun ra một chữ. Chỉ là sắc mặt hơi có chút đỏ lên.

Kỳ thật, tất cả công ty, bận chỉ có tổng giám đốc anh mà thôi. Những công nhân khác, sớm liền nghỉ phép rồi.

Tô Thi Thi vênh môi, ủy khuất nói: "Hay anh dẫn em cùng đi đi, em giúp anh đi làm."

"Thi Thi, mẹ trông không được Đồng Đồng, em làm chị dâu, em phải có trách nhiệm đấy." Bùi Dịch nói xong, hôn lên đầu Tô Thi Thi một cái, xoay người liền muốn lên xe.

Tô Thi Thi ôm cánh tay anh, giống như đứa trẻ đòi ăn kẹo khóc lóc kể lể nói: "Vậy anh buổi tối phải trở về ăn cơm!"

"Xem tình hình đã." Bùi Dịch gỡ ngón tay Tô Thi Thi ra, xoay người ngồi vào trong xe.

Tô Thi Thi vẫn chưa từ bỏ ý định: "Bùi Dịch, em như thế nào cảm thấy được anh là đang trốn tránh?"

Bùi Dịch sắc mặt cứng đờ, lỗ tai hồng lên với tốc độ nhanh chóng, trong mắt hiện lên một chút hoảng hốt, vậy mà không dám nhìn ánh mắt Tô Thi Thi.

Mắt Tô Thi Thi liền nheo lại, cô đang muốn tìm anh tính sổ, Bùi Dịch đột nhiên làm ra một động tác làm cô tức điên.

Đăng từ qua giờ mới được

Mọi người ăn lễ vui vẻ. Chương sẽ có, nhiều hay ít thôi. Bạn cũng phải ăn lễ mà

Chương 418: Quá không nghĩa khí

Edit:

Beta: Ryeo

Sân trước, cửa lớn rộng mở, nhưng không khí lại lâm vào tình trạng đông cứng.

Đột nhiên, Bùi Dịch vươn tay nắm chắc cửa xe, "Ầm" một tiếng, dùng lực đóng.

"Chú Lý, lái xe!"

Chú Lý đã sớm đang chuẩn bị, Bùi Dịch ra lệnh một cái, chú liền lập tức khởi động xe.

Chỉ nghe "két" một tiếng, xe rất nhanh liền xông ra ngoài, để lại một chuỗi khói bụi hư vô mờ mịt, nhanh như chớp liền vượt qua đầu ngõ.

"Bùi Dịch! Anh là đồ khốn kiếp!" Tô Thi Thi muốn khóc.

Anh cũng dám chạy!

Quá không nghĩa khí rồi!

"Bùi Dịch, anh làm như vậy rất mất thể diện rồi!" Tô Thi Thi tức giận đến muốn mạnh miệng mắng.

Cô đã sớm hoài nghi có vấn đề rồi. Tần Phong sớm nghỉ phép cùng Ôn Ngọc đi gặp cha mẹ, chả lẽ Bùi Dịch vậy mà lại vẫn mỗi ngày bận đến nỗi cả cơm chiều cũng chưa thời gian trở về ăn.

Thì ra người này là cố ý!

Tô Thi Thi tức điên rồi.

"Thật quá đáng! Ngoài miệng thì ngọt ngào nói muốn cùng em đối mặt với khó khăn, kết quả lại chạy! Để cho em chịu một mình đúng không? Không nghĩa khí!"

Cô ở nhà bị Nhậm Tiểu Vi mỗi ngày châm chọc khiêu khích, còn làm cho mối tình đầu của anh tiến dần từng bước, đồ ăn Trung Quốc bữa tối cùng ăn, cô có biết bao nhiêu ủy khuất!

Tô Thi Thi càng nghĩ càng giận, tuy trời lạnh, chỉ cảm thấy tức giận đến toàn thân bốc hỏa, lấy tay quạt quạt mấy cái cho hạ nhiệt.

Kỳ thật Bùi tiên sinh ngay từ đầu quả thật nghĩ muốn cùng cô cùng đối kháng. Nhưng tục ngữ nói, ba người phụ nữ sẽ thành một cái chợ, Bùi tiên sinh nếu ở nhà một ngày chắc sống không nổi, vẫn là yên lặng đi sớm về trễ làm Khổ Hành Tăng tốt hơn.

Tô Thi Thi đang tức giận, điện thoại bỗng nhiên rung một cái. Lấy ra vừa thấy, là Bùi Dịch gửi qua một cái biểu tượng mỉm cười cùng lời nhắn.

"Buổi tối trở về bồi thường em."

Cộng thêm một cái icon tình yêu.

Tô Thi Thi mặt trực tiếp vắn vẹo giật giật, phần nộ gửi đi một loạt icon

đao kiếm máu nhỏ giọt.

"Bồi thường?" Tô Thi Thi tức giận đến phổi đều nhanh bùng nổ rồi.

"Mình còn đang nghĩ anh ấy mấy ngày nay tối nào cũng điên cuồng đay vò trên người mình cả đêm, hóa ra là vì bồi thường mình!" Tô Thi Thi tức giận đến điên cuồng mà quạt gió.

Cô mới không muốn điên cuồng bồi thường như vậy! Thân thể chỉ có rã rời mà thôi!

"è è...."

Bùi tiên sinh rất nhanh gửi lại một tin.

"Vợ yêu, vất vả cho em rồi. Nhưng mà anh ở nhà, sẽ chỉ làm mâu thuẫn của mọi người càng kịch liệt. Em thông cảm. Chồng tin tưởng vợ, vợ yêu xinh đẹp ôn nhu thiện lương của anh, nhất định xử lý tốt chuyện này."

Đặng sau tin nhắn này, lại gửi một tin tiếp theo: "Tình yêu của em -- Dịch."

Mít: Thím nào nổi da gà giống tôi không:v Thánh nịnh hót:V

Tô Thi Thi nhìn trợn mắt há hốc mồm.

"Bùi Dịch, anh có phải bị Tần Phong ám vào người rồi hay không?"

Tô Thi Thi nhanh chóng gửi qua một tin.

Bùi Dịch vậy mà gửi cho cô tin nhắn buồn nôn như vậy, thật sự quá kinh sợ rồi.

Tô Thi Thi sợ tới mức tức giận đều đã quên

Trên đường cái trong Bắc Kinh, trong xe ô tô màu bạc, Bùi Dịch nhìn chăm chú di động, lông mày đang vắn vẹo, bỗng nhiên, nhẹ nhàng thở ra.

Cuối cùng dời đi lực chú ý của người phụ nữ nhỏ này rồi!

Vừa rồi cái tin nhắn kia, là Bùi tiên sinh chịu đựng không ngại ngừng, kiên trì gửi đi

"Vợ đôi khi nên lấy người gốc một chút."

Tô Thi Thi đâu nào đã ngu ngốc như vậy, liền là có đôi khi quá thông minh. Cô sẽ cùng người ta giả ngu, nhưng thật sự, cũng quả thật làm cho đầu người ta đau đầu. Tuy đây là sự tin tưởng giữa vợ chồng. Nhưng - -

Bùi Dịch nhớ tới bộ dạng Tô Thi Thi sinh hồn đổi, lại yên lặng thờ dài.

Đúng lúc này, Bùi Dịch chợt phát hiện màn hình điện thoại có thông báo, không biết như thế nào, tim đột nhiên nhảy một phen.

Anh theo bản năng mở thông báo, đột nhiên phát hiện Tô Thi Thi vừa mới Cập Nhật thái.

Một tấm ảnh chụp màn hình, bổ sung thêm một dòng chữ.

"Bùi tổng vậy mà có thể nói lời ngon tiếng ngọt, mọi người thấy thế nào?"

Ảnh chụp màn hình đó, đó là đoạn vừa rồi Bùi Dịch gửi cho Tô Thi Thi nói " Vợ yêu chồng yêu " .

Tô Thi Thi đem những đối thoại đều làm mờ, chỉ riêng một đoạn Kinh Thiên Động Địa Quỷ Thần khiếp sợ "Thông báo" kia giữ lại.

Bùi Dịch sắc mặt đã không thể dùng đen để hình dung rồi. Đó là muốn làm đen!

Rất nhanh, liền có người đáp lại rồi.

Tần Phong: CLGT, Bùi Dịch có phải hay không bị tôi ám vào người.

Ôn Ngọc: Tôi có thể nói lời nói thật sao? da gà của tôi đều đã nổi hết lên. (thêm icon sợ hãi:)

Tống Trọng Hạo: Sư muội, em đã bị Bùi tổng đánh chết!

Đức An: Tô tiểu thư, tôi còn có thể nói sao?

Bùi Dịch mặt trầm xuống, yên lặng lấy máy tính dự phòng trên xe ra. Nhưng máy tính còn không có mở ra, liền nhận được tin nhắn

"Anh dám hack điện thoại của em, buổi tối không cần trở về nữa!"

Bùi Dịch:...

Vì cái gì muốn phát minh phần mềm vi tính!

Bùi tiên sinh có dũng khí nghĩ muốn hack toàn bộ phần mềm vi tính.

Tô Thi Thi sau khi đùa dai, trong lòng hả hê không ít. Đang muốn cất điện thoại vào, phát hiện có thông báo. Lại có bình luận mới rồi.

Cô không có nghĩ nhiều, tiện tay liền nhấn mở ra.

Vừa mới mở, Tô Thi Thi mi mắt bỗng nhiên nháy một phen.

Đây là một bình luận có số lượng từ rất nhiều.

"Người này lời này nói quá gượng gạo, rõ ràng cho thấy không thật lòng nguyện gửi đi. Thi Thi, thì ra em chịu ủy khuất như thế. Em yên tâm, chỉ cần em nguyện ý, tôi có thể mỗi ngày nói lời ngon tiếng ngọt với em, đem em sủng đến trên trời đi."

Người bình luận: Hồ Sĩ Minh.

Không biết có phải hay không Hồ Sĩ Minh động tay động chân, bình luận này vậy mà người cho dù không có addfriend đều có thể nhìn đến. Rất nhanh, bạn bè của cô liền bạo động rồi.

Tô Thi Thi chỉ cảm thấy mù mắt chóa, lệ rơi rồi.

Cô hiện tại đi cầu xin Bùi Dịch hack di động của cô còn kịp sao?

Tô Thi Thi nghĩ nghĩ, cực kỳ không tiền đồ tắt máy, thu tay lại. Làm như chính mình cái gì cũng không biết.

Chuyện về sau, cô thật sự không biết rồi.

Vui đùa biến thành kinh động, Tô Thi Thi kéo lại áo khoác, tính toán trước đi vào nhà.

Mặc kệ Nhậm Tiểu Vi như thế nào khó ở chung, cô cũng trốn tránh không được. Trước, cũng chỉ là theo Bùi Dịch cầu nhau.

Bùi Dịch câu nói kia nói rất đúng, anh ở nhà mà nói, theo tính tình mẹ anh, phỏng chừng mâu thuẫn càng thêm kịch liệt.

Quan trọng nhất là, cô cũng quả thật không thể để cho Bùi Dịch bị kẹt ở giữa mà khó xử. Trước mắt loại chuyện khó khăn này, cô vẫn lại là có thể ứng phó. Bùi Dịch hẳn là cũng biết Tô Thi Thi có thể ứng phó, mới có thể an tâm trốn ra ngoài.

"Thi Thi." Ngay lúc Tô Thi Thi muốn xoay người lại, bên ngoài đột nhiên truyền đến một giọng nói suy yếu, lại mang theo chờ mong.

Bước chân Tô Thi Thi ngừng một trận, mày hơi hơi nhíu lại.

Giọng nói này có phần quen tai, nhưng tạm thời nhớ không nổi là ai.

Tô Thi Thi xoay người, khi thấy người tới khi đó, ánh mắt từ từ trợn to, có vẻ cực kỳ ngoài ý muốn.

"Thi Thi, không quấy rầy đến cô đi?" Người tới chẳng biết lúc nào đã đi tới cửa lớn, lúc này đang thật cẩn thận nhìn Tô Thi Thi.

"Đàn Ngọc Tường?" Tô Thi Thi hiển nhiên không nghĩ tới, Đàn Ngọc Tường vậy mà sẽ tìm đến chính mình.

Bọn họ đã thời gian rất lâu chưa từng gặp mặt rồi. Tô Thi Thi cảm thấy được, Đàn Ngọc Tường hẳn là không nghĩ muốn cùng chính mình gặp mặt.

"Thi Thi, tôi có thể nói vài câu với cô không?" Đàn Ngọc Tường mặc một cái áo lông màu xám, cả người gầy gò lưng lay sắp đổ, giống như chỉ cần một cơn gió cũng có thể thổi bay, sắc mặt nhìn không khỏe mạnh trắng xanh.

Tô Thi Thi đứng lại thân thể, khó hiểu nhìn cô ta: "Cô nói đi."

Cô không hề nghĩ muốn đuổi tận giết tuyệt. Cô cùng Đoàn Ngọc Tường những chuyện cũ đã qua rồi. Cô tin tưởng, Đoàn Ngọc Tường cũng rõ điểm này.

Cô tạm thời, lại vẫn thật không biết, Đoàn Ngọc Tường tìm đến chính mình có chuyện gì.

Đoàn Ngọc Tường đứng ở chỗ nhà cao cửa rộng, có cảm giác không ngẩng được đầu. Nhưng cô ta ở bên ngoài đợi nhiều ngày, rất không dễ dàng mới tìm được một cơ hội như vậy, thật sự không nghĩ muốn bỏ qua.

Tô Thi Thi không biết tâm tư của cô ta, thấy cô ta này giờ không nói gì, bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, nói: " Vào bên trong nhà nói đi."

Đoàn Ngọc Tường mạnh ngẩng đầu, không thể tin nhìn Tô Thi Thi.

Cô vậy mà kêu cô ta vào bên trong nhà?

Đồng thời, trong mắt cô ta có hơn một tia cảnh giác.

Người phụ nữ này, hẳn không lại muốn làm cái gì đi?

Lướt 1 vòng các trang truyện khác, tại sao bản gốc ko có cmt mà bản sao lại cmt đầy thế kia???? Cái lý ở đâu. Muốn khóc quá đi

Thôi bỏ đi, ko sân si là được

Chương 419: Người phụ nữ kỳ quái

Edit:

Tô Thi Thi nhìn thần sắc Đoàn Ngọc Tường, đột nhiên vui vẻ, không nói gì nhìn cô ta.

"Nếu tôi thật sự sẽ đuổi cô. Cô cảm thấy được ở trong nhà hay ngoài nhà có khác nhau sao?"

"Tôi... Tôi không phải có ý đó." Đại khái là trong khoảng thời gian này chuyện kinh hoàng xảy ra quá nhiều, Đoàn Ngọc Tường trên người góc cạnh đã sớm bị ăn mòn, nếu là trước đây nghe được Tô Thi Thi nói như vậy, phỏng chừng trực tiếp nổi khùng rồi.

Tô Thi Thi quả thật không nghĩ muốn đối cô ta như thế nào, cô chỉ là nghĩ cô ta lúc trước ở cửa đứng lâu như vậy, không nghĩ cô ta lại bị bảo vệ cửa vây xem mà thôi.

"Có vào hay không tùy cô." Tô Thi Thi xoay người rời đi.

Đoàn Ngọc Tường cấp tốc vội đuổi theo.

Cô ta nằm mộng cũng muốn tiến vào, đương nhiên hẳn không thể rời đi.

Mà vào lúc các cô rời đi, bảo vệ ở cửa đóng lại cửa lớn. Thời điểm cửa lớn chậm rãi khép lại, nơi xa một bóng người ló ra.

Trên thân người kia mặc một bộ áo hoa lớn, trên đầu cùng trên mặt trùm một cái khăn vải thô như ở nông thôn, chỉ lộ ra ánh mắt ác độc lóe lên ánh sáng.

Người phụ nữ đó không hề chớp mắt nhìn chằm chằm cửa lớn khép lại. Nhìn cửa lớn đóng lại, người phụ nữ kia tựa hồ có chút không cam lòng, đi về phía trước một bước muốn đuổi theo, nhưng nhớ tới cái gì, lại sợ hãi thối lui trở về.

Mà một màn này, cũng không có gây nhiều chú ý, Tô Thi Thi đương nhiên càng thêm không biết, ngoài cửa nhà cô, xuất hiện một người kỳ quái như vậy.

Tô Thi Thi trực tiếp mang theo Đoàn Ngọc Tường đi sảnh chính, thời điểm đến, Nhậm Tiểu Vi đang ngồi ở sảnh chính ăn sáng.

Nhìn thấy Đoàn Ngọc Tường tiến vào, trong phòng khách cả Nhậm Tiểu Vi và nhóm người hầu, hiển nhiên đều sửng sốt nhảy dựng lên.

"Tường Tường?" Nhậm Tiểu Vi bưng một ly trà, kinh ngạc nhìn Đoàn Ngọc Tường đột nhiên xuất hiện, có chút thất thần.

Từ khi Đoàn Ngọc Tường một nhà ba người bị đuổi ra khỏi Đoàn gia, Nhậm Tiểu Vi liền chưa thấy qua cô ta rồi. Lúc này đột nhiên gặp nhau, lại vẫn thật không biết dùng biểu tình gì mới tốt.

"Phu nhân?" Đoàn Ngọc Tường hiển nhiên cũng không nghĩ tới, Nhậm Tiểu Vi vậy mà ở trong này.

Cô ta theo bản năng kéo lại vạt áo, nhớ tới chính mình hôm nay mặc áo lông giá rẻ, chỉ cảm thấy mặt mũi mất hết, thật muốn quay đầu bước đi.

Cô ta trước kia vẫn đều muốn ở trước mặt Nhậm Tiểu Vi biểu hiện thật tốt, nghĩ muốn cho bà lưu lại một ấn tượng tốt, để bà tác hợp cho chính mình cùng Bùi Dịch.

Về sau cô ta rốt cục chiếm được tín nhiệm của Nhậm Tiểu Vi khi đó, trời biết cô ta có bao nhiêu vui vẻ, đồng thời cũng có nhiều khăn trương.

Chỉ là chuyện về sau phát sinh, toàn bộ đối với cô ta mà nói đều giống ác mộng một dạng. Là cô ta phụ hi vọng của Nhậm Tiểu Vi đối với chính mình, không thể làm con dâu của bà.

"Trường trường hôm nay như thế nào rảnh rỗi đến chỗ này? Gần đây sống tốt không?" Nhậm Tiểu Vi trước mặt người ngoài, từ trước đến nay cực kỳ chú trọng vấn đề mặt mũi, lúc này thấy Đoàn Ngọc Tường, cho dù trong lòng có rất nhiều không vui, nhưng trên mặt vẫn như cũ ôn hòa dễ thân.

Loại nguy trang này, bà làm hơn hai mươi năm, cũng sớm đã biến thành thói quen.

Đoàn Ngọc Tường nghe được Nhậm Tiểu Vi nói, thụ sủng nhược kinh, mới mở miệng, hốc mắt liền đỏ: "Phu nhân, con trong khoảng thời gian này, một chút cũng không tốt."

Nhậm Tiểu Vi cả kinh, bà chỉ là khách khí hỏi một phen, đâu nào nghĩ đến Đoàn Ngọc Tường vậy mà thật sự đối với bà khóc lóc kể lể.

Tô Thi Thi nhìn đến đây, lặng lẽ hướng bên cạnh thối lui, nhỏ giọng nói: "Mẹ cùng Ngọc Tường lâu như vậy không gặp, hẳn là có rất nhiều lời muốn nói đi? Con nhớ rõ trước kia mẹ đặc biệt thích Ngọc Tường, nên giữ cô ấy ở lại hai ngày đi."

"Thi Thi!" Nhậm Tiểu Vi sắc mặt khẽ biến đổi, nhưng lại không thể trực tiếp cự tuyệt.

"Thật vậy chẳng? Thi Thi, cảm ơn cô!" Đoàn Ngọc Tường vui mừng thiếu chút nữa khóc lên, nhất thời vui không ta xiết, mục đích cô ta tìm đến Tô Thi Thi cũng đã quên.

Tô Thi Thi cũng chẳng muốn quan tâm mục đích cô ta tìm đến mình. Ban đầu cô đang nghĩ làm thế nào để mẹ chồng dư thừa tinh lực yên tĩnh một chút, Đoàn Ngọc Tường tới thật đúng lúc.

"Vậy mọi người trò chuyện, con muốn làm vọi một phần bản thiết kế, phải đi trước rồi." Tô Thi Thi nói xong, liền bỏ chạy.

Cô có bản thiết kế muốn vẽ là sự thật, nhưng không có vọi như thế. Nhưng vì tránh cùng Nhậm Tiểu Vi phát sinh xung đột, đã nhiều ngày, Tô Thi Thi công việc đặc biệt chăm chỉ.

Nhậm Tiểu Vi nhìn bóng lưng Tô Thi Thi rất nhanh rời đi, sắc mặt có chút đen.

Bà không biết Đoàn Ngọc Tường vì cái gì xuất hiện tại nơi này, nhưng đối với chủ trương của Tô Thi Thi, một chút đều vui vẻ không nổi.

Bà trước kia chỉ là lợi dụng Đoàn Ngọc Tường, đối với cô ta cho tới bây giờ không có thích qua. Mà lúc này, nhìn đến người phụ nữ hoàn toàn sa đọa đến không có một chút khí chất, lại càng chán ghét hơn.

Đoàn Ngọc Tường không phát hiện Nhậm Tiểu Vi trong mắt không kiên nhẫn, cô ta đang kể lể không biết để ý. Đương nhiên, cô ta cũng không nói gì chuyện xảy ra lần trước ở quán rượu. Cô ta từ trong lòng, vẫn lại là mong được cùng Bùi Dịch có chút gì, hi vọng Nhậm

Tiểu Vi vẫn như cũ có thể giống như trước thích chính mình như vậy.

Nhậm Tiểu Vi chịu đựng tức giận, trực tiếp để cho cô ta nói, đành phải nghe.

Bên kia, Tô Thi Thi đi qua hành lang gấp khúc, đang muốn đi thư phòng, Tiểu Ưu vội vàng đuổi theo, sốt ruột hỏi han: "Thiếu phu nhân, cô như thế nào giữ đại tiểu thư trong nhà, ngộ nhớ cô ta lại làm mấy chuyện xấu thì sao bây giờ?"

Tô Thi Thi cười nói: "Cô ta hiện tại không dám chống đối tôi như thế đâu, yên tâm đi. Nhưng mà để an toàn, vẫn lại là cho người âm thầm theo dõi. Mặt khác, đừng để tiểu thiếu gia bắt nạt cô ta."

Vừa nhắc tới Đoàn Tĩnh Đồng, Tô Thi Thi cũng có chút đau đầu. Mấy ngày nay Đoàn Tĩnh Đồng bị quản đặc biệt nghiêm, phòng chừng đã sớm kìm nén đến điên rồi. Nếu như để cậu nhìn thấy Đoàn Ngọc Tường, không chừng sẽ bắt nạt.

Tô Thi Thi cũng không phải đồng tình với Đoàn Ngọc Tường, chỉ là dù sao cũng là cô giữ lại cô ta để lợi dụng một chút, cho nên không nghĩ muốn cô ta lại bị khi dễ.

Còn những cái khác, Tô Thi Thi tin tưởng, trước đây trải qua nhiều chuyện bề bộn như vậy, cô đối với Đoàn Ngọc Tường mà nói, đã gần thành ác mộng rồi. Đoàn Ngọc Tường không có can đảm dám giở trò gì với cô.

Tô Thi Thi trực tiếp ở lì trong thư phòng, cơm trưa đều là Tiểu Ưu mang đến thư phòng ăn. Tình hình bên ngoài cũng là Tiểu Ưu nói cho Tô Thi Thi.

"Đại tiểu thư không biết sao lại thế này, đều nói nhảm một dạng, cùng

phu nhân ước chừng nói hai giờ cũng không dừng lại để thở. Về sau, tôi thấy phu nhân thật sự không kiên nhẫn, liền bưng ấm trà qua."

Tiểu Ưu vừa nói, một bên cười: "Thiếu phu nhân, cô biết không? Tôi vốn cho là đại tiểu thư uống trà xong, cũng nên nghỉ một lát đi? Vậy mà cô ta lại cùng phu nhân nói hơn một giờ, mãi đến muốn ăn cơm trưa, cô ta mới ngừng."

Nói đến ăn cơm trưa, Tiểu Ưu biểu tình càng thêm khoa trương rồi.

"Đại tiểu thư không biết có phải hay không gần đây không tốt, một bàn đồ ăn quả thực ăn như trâu hổ, đem tất cả đều kéo đến chỗ mình. Phu nhân sau cùng một miếng đều không có ăn, liền nhìn cô ta ăn."

"Xem ra, cô ta quả thật không tốt." Tô Thi Thi có chút phiền muộn.

Đoàn Ngọc Tường trước kia luôn ăn sung mặc sướng có đâu nào nếm qua cái loại khổ này, muốn nói ra, thật đúng là thế sự thay đổi. Chỉ là nếu cô ta lúc trước không nổi lên lòng dạ hiểm độc, cũng sẽ không rơi vào tình cảnh thảm hại như vậy.

Lúc ăn cơm tối, Trạm Dẫn Lan cũng đến đây. Tô Thi Thi không ăn cơm trưa, nhưng cơm chiều là không tránh được.

Chỉ là khiến cô dờ khóc dờ cười, Đoàn Ngọc Tường rất sợ cô, không dám tìm cô nói chuyện, nhưng đối với Trạm Dẫn Lan xa lạ lại tò mò hết sức.

Đoàn Ngọc Tường nội tâm vẫn giống tác phong của Đoàn đại tiểu thư lúc trước, nhìn thấy Nhậm Tiểu Vi đối với Trạm Dẫn Lan đặc biệt nhiệt tình, Đoàn Ngọc Tường trong lòng thật không dễ chịu.

Tất cả quá trình ăn cơm, Đoàn Ngọc Tường một mực làm khó dễ Trạm Dẫn Lan, sau cùng, Nhậm Tiểu Vi trực tiếp thay đổi sắc mặt, Đoàn Ngọc Tường mới ổn định lại.

Tô Thi Thi ăn xong, lên tiếng chào hỏi, yên lặng rút đi.

Đến chỗ góc khuất, cô lấy ra di động trong túi, đưa đến bên tai nói: "Em thông minh không?"

Đầu bên kia điện thoại rất nhanh liền truyền đến giọng Bùi Dịch: "Uh"m, vợ yêu, em là tuyệt nhất."

"Khụ khụ..." Tô Thi Thi sắc mặt đỏ lên.

Người này thật đúng là biết nói lời ngon tiếng ngọt, gửi tin nhắn không tính, thậm chí ngay cả ngoài miệng đều đã bắt đầu nói không ngại miệng rồi.

Tô Thi Thi có phần gánh không được, cười gượng: "Anh cảm thấy được, trải qua một lần như vậy, mối tình đầu của anh ngày mai lại vẫn sẽ đến không?"

Điện thoại trầm mặc một phen, Bùi Dịch tựa hồ đang tự hỏi. Vừa rồi chuyện đã xảy ra trong bữa cơm anh đều đã được Tô Thi Thi gọi điện thoại tới nghe được.

Anh nghĩ nghĩ, nói: "Chắc là không đến nữa."

Vừa rồi, Đoàn Ngọc Tường làm Trạm Dẫn Lan đặc biệt thật mất mặt, phỏng chừng là trước khi sang năm mới, Trạm Dẫn Lan sẽ không đến Thi Dịch nữa.

"Em cũng nghĩ như vậy. Bây giờ, quả thực là chó ngáp phải ruồi, một

hòn đá ném hai con chim." Tô Thi Thi hưng phấn nói, "Như thế thì Bùi tiên sinh, anh có phải hay không có thể trở về rồi hả?"

Đầu bên kia điện thoại, Bùi Dịch sắc mặt cứng đờ, thiếu chút nữa thốt ra "anh hôm nay ngủ ở công ty".

Anh có dự cảm, trở về không phải một lựa chọn sáng suốt.

Nhưng mà, anh dám nói thế sao?

Cả nhà ngủ ngon. Dù sao bạn vẫn yêu mọi người. Cảm ơn mọi người luôn ủng hộ

Chương 420: Không nghĩ qua là đùa quá trớn

Edit: Mít

Beta: Ryeo

Đầu bên kia điện thoại trầm mặc nửa ngày, mới truyền đến thật giọng nói thật cẩn thận, mang theo thương lượng của Bùi Dịch.

"Vợ yêu, anh đêm nay, có chút bận. Nếu không..."

"Nghĩ cũng đừng nghĩ!" Tô Thi Thi "Bốp" một cái cúp điện thoại. *(Ryeo: câu này quen quen, hình như anh thường hay nói với chị, bởi thế ta nói vợ chồng không giống lông cũng giống cánh)*

Đầu bên kia điện thoại, Bùi tiên sinh tay cầm điện thoại, lông mi thiếu chút nữa vạn thành một cục.

Anh kỳ thật muốn nói "Nếu không em theo anh cùng đến công ty ngủ". Anh nghĩ nghĩ, vẫn lại là yên lặng từ bỏ.

Chuyện nên đối mặt, tóm lại là phải đối mặt. Nếu như ngay cả buổi tối đều không trở về nhà ngủ, người kia cũng tâm trạng không tốt.

Chỉ là ngày 25 tết này, Bùi tiên sinh cả ngày biểu hiện đều không tốt lắm. Thế cho nên buổi tối sau khi anh về đến nhà, thời điểm tính toán muốn ôm Tô Thi Thi ngọt ngào đi ngủ, trong lúc vô tình nói đến vốn đã tính đến việc cùng cô ngủ ở công ty.

Tô Thi Thi sau khi nghe xong, lặng im hai giây, sau đó - -

Một phút đồng hồ sau, Bùi tiên sinh ôm một giường chăn, thật mất mặt bị đuổi ra phòng ngủ.

"Đi chết đi, đêm nay đến ngủ thư phòng đi!" Tô Thi Thi trong phòng ngủ bực bội hô.

Cô ủy khuất muốn chết.

Văn phòng Bùi Dịch nếu người có thể ngủ, vậy mà không gọi cô đi cùng!

Chuyện này còn chưa tính! Bùi tiên sinh vậy mà lại vẫn muốn nói cho cô kỳ thật trong văn phòng là có phòng nghỉ, càng như xát muối vào miệng vết thương của cô mà thôi!

Nhớ tới mấy ngày nay bị mẹ chồng dày vò làm thần kinh suy nhược, Bùi phu nhân tự nhiên làm kiêu.

Bùi Dịch ôm một giường chăn mỏng, mặc trên người một bộ áo ngủ tơ tằm, sắc mặt tối đen.

Có thể là vừa rồi Tô Thi Thi đóng cửa động tĩnh quá lớn, thím Vương ngủ ở gian ngoài nghe được âm thanh, lập tức mặc xong quần áo mở cửa đi ra.

"Vừa rồi là âm thanh gì?" Thím Vương khoác một cái áo lông, theo tiếng động tìm, "Ai ôi, đêm nay như thế nào lạnh như vậy!"

Bùi Dịch nhớ tới bác gái miệng lưỡi sắc bén nói năng chua ngoa kia, sắc mặt cứng đờ, không hề nghĩ ngợi, quay đầu liền đi tới một xó xỉnh hẻo lánh.

Cái nhà này chỉ có trong phòng ngủ mới mở máy sưởi, lúc này gian ngoài lạnh thật sự. Bùi Dịch nghĩ nghĩ, quyết định đến phòng giặt đồ tìm chút quần áo mặc lên, trở lại cùng Tô Thi Thi tính sổ.

Anh thừa dịp bóng đêm, lặng lẽ mở cửa, ôm chăn đi ra ngoài.

Chỉ hy vọng, trên đường dừng đụng tới người hầu trong nhà, chẳng thể thì mặt mũi đều vứt đi cả.

Thím Vương tìm một vòng, không phát hiện khác thường, nói thầm hai tiếng, trở về tiếp tục ngủ.

Mà trong phòng ngủ, Tô Thi Thi ghé vào cửa nghe nửa ngày, cũng không thấy bên ngoài có âm thanh, trong lòng một hồi hộp.

"Tên đàn độn kia hẳn không thật sự đi ngủ thư phòng chứ?" Tô Thi Thi nhất thời đau lòng rồi.

Trong thư phòng tuy cũng có máy sưởi, nhưng mà từ đầu không phải nơi có thể ngủ.

"Hừ, nhất định là cố ý." Tô Thi Thi chu mỏ, trong lòng vẫn lại là không nở.

Lại đợi vài phút, vẫn không thấy Bùi Dịch trở về, cô kìm nén một hơi, mặc áo ngủ thật dày lên, lặng lẽ chạy ra ngoài.

Khi cô đến thư phòng, chỉ thấy bên trong không có một bóng người, trực tiếp ngậy ngấn cả người.

"Cái tình huống gì đây? Hẳn không phải thực sự tức giận chứ?" Tô Thi Thi gãi gãi đầu, có chút không biết làm sao.

Giống như, không nghĩ qua là, đùa quá trớn!

Nhớ tới Bùi Dịch mặc một bộ áo ngủ tơ bạc liền đi ra ngoài, lòng Tô Thi Thi run lẩy bẩy.

Trời lạnh như thế, nếu bị cảm làm sao bây giờ?

Tô Thi Thi nghĩ nghĩ, khẩn trương quay về phòng ngủ tính toán mặc quần áo tử tế đi tìm người.

Mà ngay tại thời điểm cô đi thay quần áo, bên ngoài Bùi Dịch đang định đi phòng giặt đồ tìm quần áo gặp chuyện xấu hổ nhất trong đời.

"Bùi Dịch? Thật là anh ấy?" trong bóng đêm âm u lạnh lẽo, một người phụ nữ mặc áo lông cẩn thận, đang nhìn xung quanh con đường đá cuội sau hoa viên, có chút không quá xác định.

"Không phải, Bùi Dịch làm sao có thể muộn như vậy lại ở trong phòng chạy đến đó? Trên tay người kia ôm, hình như là chăn?" Đoàn Ngọc Tường vừa rồi nhìn thấy Bùi Dịch, một bên phủ nhận một bên dâng lên một tia hi vọng.

"Nếu thật sự là anh ấy thì sao?" Đoàn Ngọc Tường tim đập rộn lên.

Cô ta đến sau hoa viên, là vì lúc trước nghe nói Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi ở sau phòng giặt đồ, muốn thử vận may xem có thể gặp được anh hay không.

Tuy hi vọng xa vời, Đoàn Ngọc Tường trong lòng vẫn lại là dấy lên hi vọng.

"Bùi Dịch, anh còn nhớ em không?" Đoàn Ngọc Tường trong mắt có

hơn một tia thống khổ.

Bọn họ thiếu chút nữa liền dính hôn, nếu không phải người phụ nữ Tô Thi Thi kia làm khó dễ, cô ta tuyệt đối hẳn không lưu lạc đến tình trạng như bây giờ.

Nhớ tới đoạn thời gian như ác mộng kia, Đoàn Ngọc Tường trong lòng chỉ có hận ý.

Nhưng nghĩ tới tình trạng hiện tại của chính mình, cố hận ý kia rất nhanh tan thành mây khói.

Cô ta hiện tại, có tư cách gì cùng Tô Thi Thi tranh giành? Cô ta thậm chí cực kỳ sợ hãi Tô Thi Thi.

"Mặc kệ, đi nhìn chắc không có việc gì." Cuối cùng, Đoàn Ngọc Tường vẫn lại là quyết định đi lên nhìn thử.

Một bông tuyết đậu sau lưng, Bùi Dịch ôm một cái chăn mỏng, sắc mặt lạnh tới cực điểm.

Anh đứng ở nơi đó, như là hoàn toàn không cảm giác được rét lạnh, nhưng trên người anh lại lộ ra hơi lạnh rất mạnh.

Người quen thuộc anh đều biết, lúc này anh không thể trêu chọc.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, Bùi Dịch biết Đoàn Ngọc Tường đến rồi. Anh nhíu mày, trong lòng quét xuống ảo não.

Rất muốn - - kéo Tô Thi Thi đến đây, hung hăng đánh vào mông một trận!

Đồng thời càng thêm ảo não chính mình, thời điểm anh hôm nay ra

ngoài đầu óc nhất định là bị cửa kẹt qua, cho nên mới lặp đi lặp lại nhiều lần sai lầm.

Anh vừa rồi, nên trực tiếp một cước đá văng cửa phòng ngủ ra, cầu xin Tô Thi Thi tha thứ!

"Bùi... Bùi... Bùi Dịch!" Đoàn Ngọc Tường đến gần, căn bản không ôm bất kì hi vọng gì, thừa dịp bóng đêm ngẩng đầu, tiện nhìn đến mặt không chút thay đổi của Bùi Dịch đang nhìn cô ta, lúc này cả kinh nói không nên lời.

Trời ạ, cô ta là đang nằm mơ sao?

Người này thật là người cô ta ngày nhớ đêm mong?

Đoàn Ngọc Tường nhìn Bùi Dịch, kinh hãi tới quá đột nhiên, chỉ cảm thấy hô hấp đều khó khăn.

"Bùi... Bùi Dịch..." Đoàn Ngọc Tường kích động đến chân tay luống cuống, rất muốn nói cho anh cô ta có bao nhiêu muốn anh!

Cơ hồ từng ngày đêm, mỗi một phút mỗi một giây, đều suy nghĩ đến anh! Nhất là thời điểm cô ta bị những người đàn ông áp ở dưới thân, đều đem những người thô bỉ kia ảo tưởng thành anh.

"Bùi Dịch, anh chính là động lực để em sống tiếp." Đoàn Ngọc Tường hai mắt đăm lẹ mê mông nhìn Bùi Dịch, hướng phía trước nhẹ nhàng đi tới một bước.

Cô ta sợ động tĩnh quá lớn, sẽ làm tỉnh giấc mộng này.

Bùi Dịch bị động tác của cô ta làm lông mày hung hăng nhú, ngón tay từ từ nắm thành quyền.

Người phụ nữ này dám đi phía trước một bước nữa, anh không ngại khiến cô ta trở thành người phụ nữ đầu tiên bị anh đánh!

"Bùi Dịch..." Đoàn Ngọc Tường đến gần hai bước, mới phát hiện Bùi Dịch cư nhiên mặc áo ngủ, trong lòng lại vẫn ôm một cái chăn.

Cô ta mừng như điên, môi kích động nhúc nhích, thiếu chút nữa rơi lệ.

"Bùi Dịch... Bùi Dịch..." cô ta kích động không nói được, trước mắt tựa hồ hiện ra những người khách thô tục.

Nhiều lần lắm, cô ta mỗi một lần chỉ có thể ảo tưởng những người đó là Bùi Dịch. Mà lúc này, Bùi Dịch liền đứng ở trước mặt cô ta, mặc áo ngủ, ôm chăn.

Đoàn Ngọc Tường chỉ cảm thấy chính mình đầu óc trực tiếp lờ mờ, tình cảnh trước mắt trở nên mộng ảo.

Đột nhiên, cô ta làm một động tác lớn mật. Hai tay cô ta giữ chặt vạt áo lông, mạnh kéo sang hai bên. Áo lông rời ra, rơi xuống đất.

"Bùi Dịch, em nguyện ý... Em cái gì cũng nguyện ý!" Đoàn Ngọc Tường vừa nói, một bên rất nhanh tụt quần quần áo trên người xuống đất, lạnh cũng không sợ rồi.

Một màn này phát sinh quá nhanh, Bùi Dịch đều có chút bị hành động của cô ta làm懵 muội rồi.

Thời điểm Tô Thi Thi đến, liền nhìn đến một màn như vậy.

Chồng của cô ôm một cái chăn đứng ở một gốc cây tùng, mà một

người phụ nữ, toàn thân trần trụi, đang nhào vào trong lòng chồng cô.

Chương 421: Có người giờ trò lưu manh

"Ô mai chú!" Tô Thi Thi một tay ôm một cái áo khoác nam, cô mặt cái áo khoác dài, một tay mạnh che miệng, không thể tin nhìn về phía trước.

Hậu hoa viên rét lạnh lại yên tĩnh, giống như lập tức náo nhiệt hẳn lên. Toàn bộ đều xảy ra nhanh như vậy, nhanh đến nỗi làm cho người ta suy nghĩ đều không kịp.

Bùi Dịch sắc mặt trầm xuống, anh thậm chí không biết Tô Thi Thi cũng đến rồi, thấy Đoàn Ngọc Tường bỏ nhào qua, không hề nghĩ ngợi, liền hướng bên cạnh né đi.

Anh vốn là đứng ở bên cạnh cây tùng, cùng thân cây cách rất gần. Hành động chớp lóe, trực tiếp vọt đến phía sau cây tùng tráng kiện.

Đoàn Ngọc Tường là hướng tới Bùi Dịch bỏ nhào tới, đâu nào sẽ nghĩ tới anh vậy mà sẽ đột nhiên né tránh, một cái không chú ý, ầm một phen, nặng nề mà va chạm ở trên thân cây.

"A!"

Trong hậu hoa viên vang lên một tiếng thét chói tai, đây là Tô Thi Thi vọng lại.

"Hắn là rất đau!" Tô Thi Thi nghiêng đầu, cau mày, siêu cấp đồng tình cái cô gái toàn thân trần truồng kia.

Va chạm dùng lực như thế, không biết có thể làm mặt mày biến dạng hay không.

"Bùi... Bùi..." Đoàn Ngọc Tường va chạm lờ mờ, đặt mông ngồi bẹp trên mặt đất, đau đến nỗi làm cô ta ai ôi một tiếng, trực tiếp nằm úp sấp ở trên mặt đất, chỉ cảm thấy toàn thân đều đã đã tê rần.

"Người nào ở nơi nào?" Ngay lúc Tô Thi Thi ngẩn người, nơi xa bỗng nhiên truyền đến một đạo quát chói tai, Ngay sau đó có tiếng bước chân truyền đến.

Tô Thi Thi trong lòng căng thẳng, không nói hai lời, khẩn trương cầm áo khoác hướng tới Bùi Dịch phóng đi: "Mặc vào, thím Vương tới rồi!"

Tô Thi Thi hù chết, may mắn cô cầm áo khoác của Bùi Dịch theo, chẳng thế thì - -

Tô Thi Thi một bên giúp đỡ Bùi Dịch sắc mặt rét lạnh mặc áo khoác, một bên yên lặng oán thầm.

Chẳng thế thì, bị thím Vương bọn hắn nhìn đến Bùi tiên sinh lúc này dáng vẻ nhết nhác đến quần bách, cô chết chắc rồi!

Bùi Dịch sắc mặt vẫn như cũ đáng sợ.

Anh lớn như vậy, cho tới bây giờ không gặp qua chuyện xấu hổ như vậy!

"Đợi lát nữa sẽ tính sổ với em!" Bùi Dịch âm thầm xé toác Tô Thi Thi liếc mắt một cái, sau đó đi về phía trước một bước, đem chân ôm trong lòng hướng phía trước ném đi.

Cái chăn kia giống như tấm bèo thương cảm tung bay trong gió đêm, trong không trung khẽ phiêu phiêu run lẩy bẩy, rơi vào trên người Đoàn Ngọc Tường.

Đoàn Ngọc Tường còn không có từ thân thể đau đớn kia phản ứng kịp, đột nhiên cảm giác trên người ấm áp, cúi đầu xem đến trên thân đắp lên cái chăn, nhất thời khóc lên.

"Cô ta khóc cái gì?" Tô Thi Thi thấy càng thêm khó hiểu.

Muốn khóc cũng là cô khóc mới đúng? Dù sao mới vừa rồi bị người khác cỡi hết quần áo, trần truồng câu dẫn là chồng của cô nha!

Cô nghĩ muốn nhìn người kia là ai. Nhưng Đoàn Ngọc Tường đang cúi đầu lau nước mắt, cô thấy không rõ dáng vẻ của cô ta.

Bùi Dịch lành lạnh nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, đem cô lập tức kéo về phía sau.

Tô Thi Thi đang muốn nói chuyện, chỉ thấy phía con đường nhỏ đã chạy tới một người thân hình mập mạp.

Thím Vương thở hồng hộc chạy đến, trên tay thậm chí cầm một cây chổi, vừa chạy vừa mắng: "Người nào dám đến chỗ này trộm đồ? Tôi đã nói vừa rồi trong phòng có động tĩnh..."

Chỉ là đột nhiên, âm thanh đột ngột im bật.

Thím Vương tay cầm một cây chổi, đang muốn đánh trộm, đột nhiên nhìn đến một người phụ nữ để trần bả vai, che trên người một cái chăn ngồi dưới đất?

"Cái tình huống gì đây?" Thím Vương lờ mờ, quay đầu vừa thấy,

phát hiện Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch vậy mà cũng ở đây, càng thêm kinh ngạc.

"Tiên sinh, phu nhân, cô ta... cô ta..." Thím Vương vừa nói, một bên lại quay đầu nhìn người phụ nữ trên mặt đất, đột nhiên kêu một tiếng, "Đoàn tiểu thư?"

"Đoàn tiểu thư? Đoàn Ngọc Rường?" Tô Thi Thi sửng sốt, quay đầu nhìn Bùi Dịch, biểu tình có phần khoa trương, "Không phải chứ?"

Bùi tiên sinh mím môi không nói.

Tô Thi Thi thấy thế, xấu hổ trêu ghẹo một tiếng: "Đoàn Ngọc Tường cũng thật đầy đủ yêu anh ha."

Yêu anh yêu đến nổi trời rét lạnh thấu xương mà cũng dám cỡi hết nghĩ muốn cùng anh chung chăn rồi!

Lời này vừa nói ra, nhất thời liền chọc tổ ong vò vẽ rồi.

Bùi Dịch sắc mặt tối đen trình độ không cần nhiều lời, Đoàn Ngọc Tường lại như là tóm được cọng rơm cứu mạng, điên cuồng nói.

"Bùi Dịch, em thật sự cực kỳ yêu anh! Em nguyện ý vì anh làm bất cứ chuyện gì! Anh tin tưởng em, em cái gì đều sẽ nghe theo anh. Em biết anh thích Tô Thi Thi, em tuyệt đối sẽ không cùng cô ấy tranh cái gì..."

Đoàn Ngọc Tường nói xong, liền từ trên mặt đất đứng lên, chần từ trên thân thể cô ta trượt xuống, không còn ngăn cản.

"Đoàn tiểu thư, cô có biết xấu hổ là gì hay không!" Thím Vương nhìn đến Đoàn Ngọc Tường vậy mà trần như nhộng, cả kinh sắc mặt đều

đã thay đổi, lập tức quát to lên.

"Người đâu, mau tới đây, có người giở trò lưu manh này! Tới nhanh nhân, bắt lấy Nữ Lưu Manh này đi!" Thím Vương đi lên lập tức nhặt lên cái chần nằm trên mặt đất, lập tức khóa lại trên người Đoàn Ngọc Tường, quay đầu đối với Tô Thi Thi nói.

"Phu nhân, người trước cùng tiên sinh trở về đi. Người phụ nữ này thật quá không biết xấu hổ rồi, dáng người xấu xí như thế lại còn cõng hết cho người ta xem, đầu óc có bệnh thật rồi!"

"Bà buông tôi ra! Tôi muốn tìm Bùi Dịch, bà mau buông ra!" Đoàn Ngọc Tường không biết lấy đâu ra khí lực, vậy mà đẩy thân thể khoẻ mạnh của thím Vương ra, lập tức quỳ đến trước mặt Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch.

"Thi Thi, tôi sẽ không theo cô cướp đoạt gì gì đó! Tôi thật sự không nghĩ muốn trở về sống những ngày tháng kia nữa, cầu xin cô buông tha cho tôi có được hay không?" Cô ta ôm chân Tô Thi Thi, nói xong lại đi cầu xin Bùi Dịch.

"Bùi Dịch, em thật sự cực kỳ thích anh. Từ lần đầu tiên nhìn thấy anh liền thích anh, thích mười mấy năm rồi. Em vì anh làm nhiều như vậy, cố gắng đến như vậy, vì cái gì anh vẫn đều nhìn không tới?"

"Bùi Dịch, em không hy vọng xa vời được kết hôn với anh, chỉ hy vọng anh để cho em đi theo anh là tốt rồi. Van cầu anh đừng đuổi em đi!"

Đoàn Ngọc Tường tiếng khóc từng tiếng một chui thẳng trong đầu.

Tô Thi Thi nhìn Đoàn Ngọc Tường quỳ gối trước mặt mình, trong lòng rất khó chịu rất khó chịu.

Người này, trong thân thể đang chảy dòng máu có một nửa giống cô. Các cô, cùng cha khác mẹ, nhưng cũng là chị em.

Nhưng vì cái gì, lại biến thành hiện tại cái dạng này?

Cô, còn có Đoàn Ngọc Tường, vì cái gì sẽ biến thành cục diện như vậy?

Vì cái gì cho tới bây giờ, Đoàn Ngọc Tường còn đang suy nghĩ muốn những thứ không có khả năng thứ thuộc về cô ta?

Bi ai, từ trong đáy lòng cô lan tràn. Tô Thi Thi chỉ cảm thấy lạnh.

Cô không biết, Đoàn gia tới cùng là như thế nào dạy ra được đứa con gái như vậy. Cô chỉ biết là, bọn họ cách nhìn nhận cuộc sống này quá bất đồng.

"Đoàn Ngọc Tường, tôi không đồng tình với cô đâu. Tình táo lại đi." Tô Thi Thi từ tay thím Vương tiếp nhận chần, khóa chặt cô ta trên người đang lạnh run lại.

"Không có người nào, rời khỏi người nào sống không nổi. Cũng không có người nào, có thể buông tha người nào. Là chính cô trước nên buông tha chính mình, cô có hôm nay, đều là chính cô lựa chọn."

Tô Thi Thi thanh âm khàn khàn, càng nói càng khó chịu.

Bọn họ vốn nên có sự hòa thuận của một gia đình, giống như nhà người ta, người một nhà đồng tâm hiệp lực. Cho dù không hoàn mỹ, nhưng ấm lòng.

Nhưng Đoàn gia, cho bọn họ chỉ có thất vọng cùng đau khổ.

Tô Thi Thi rơi vào một vòng tay ấm áp, Bùi Dịch ôm cô, trong mắt đều là đau lòng.

Nếu làm cho Tô Thi Thi thương tâm, anh sẽ làm cho Đoàn Ngọc Tường trước tiên biết mất khỏi cuộc sống của cô.

"Xảy ra chuyện gì rồi hả?" Nơi xa, truyền đến giọng nói của Nhậm Tiểu Vi.

Nơi này động tĩnh nhiệt náo lớn như vậy, trong nhà mọi người bị kinh tỉnh rồi. Lúc này, Nhậm Tiểu Vi cùng quản gia, đi theo một đội bảo tiêu, rất nhanh hướng tới hậu hoa viên chạy tới.

"Phu nhân... Không, không..." Đoàn Ngọc Tường lúc này đã thanh tỉnh rất nhiều, nhớ tới chính mình một bộ quần áo cũng chưa mặc, lúc này sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, bọc chần thật chặt nghĩ muốn tìm nơi trốn đi.

Hôm nay tui ed xong 2 chương tranh, 2 chương truyện nè ai khen tui đi

Chuyên mục thả thính của bạn Ryeo đến rồi đây

" Tôi đã trở về, ác mộng của các người bắt đầu rồi...."

Mọi người ngủ ngon, mai gặp

Chương 422: Lòng đặc biệt khó chịu

"Đoàn Ngọc Tường? Cô đang làm cái gì?" Nhậm Tiểu Vi nhìn đến trên đất bọc chần thực ra là Đoàn Ngọc Tường, ánh mắt nhất thời nghiêm khắc vô cùng.

"Phu nhân, cô ta lột sạch quần áo, muốn câu dẫn tiên sinh!" Thím Vương đối với Đoàn Ngọc Tường cũng sẽ không khách khí, trực tiếp đem chuyện chính mình vừa mới nhìn đến nói ra.

"Tiện nhân!" Nhậm Tiểu Vi tức giận đến toàn thân phát run, xông lên liền cấp cho Đoàn Ngọc Tường một cái tát, rớt cuộc bất chấp mất hình tượng, chỉ vào mặt cô ta mắng.

"Cô nghĩ là mình xứng với con tôi à? Tôi cảnh cáo cô, cách nó xa một chút!" Nhậm Tiểu Vi vẻ mặt tức giận, "Quản gia, đem cô ta ném ra ngoài cho tôi!"

"Không, phu nhân, cầu xin người không cần đuổi con ra ngoài! Người trước kia không phải cực kỳ thích con sao? Con đối với người so con đối với cha mẹ của con còn tốt hơn, người không thể đối với con như vậy!" Đoàn Ngọc Tường vừa nghe đến lời Nhậm Tiểu Vi nói, nhất thời liền giống như người điên rồi, bất chấp trên người không mặc quần áo, hướng tới bà bò qua.

"Lập tức cút ra bên ngoài cho tôi!" Nhậm Tiểu Vi một cước đạp ra ngoài, tức giận đến toàn thân run cầm cập.

Cái người phụ nữ này bị không biết bao nhiêu người đàn ông đạp hư

qua, vậy mà còn dám chạy tới cầu dẫn con trai của bà?

Quả thực liều chết!

Nhậm Tiểu Vi cuộc đời này hận nhất chính là loại người không biết tự lượng sức mình này, Tô Thi Thi ngư vậy, trước kia Trầm Dẫn Lan cũng vậy, hiện tại cái người đàn bà Đoàn Ngọc Tường càng ghê tởm hơn!

Ăn dấm lửa giận lâu như vậy, ở một khắc này, hoàn toàn bị dẫn cháy. Nhậm Tiểu Vi là triệt để nổi giận.

Bên cạnh, Tô Thi Thi cũng bị dọa đến chỗ.

Cô lần đầu tiên phát hiện, Nhậm Tiểu Vi nổi giận lên, vậy mà khủng bố như thế.

Cô theo bản năng nắm chặt tay Bùi Dịch, trong lòng cả kinh.

Cô lúc này cánh tay đang nắm chặt kia, trong lòng bàn tay, lạnh lẽo. Đó là mồ hôi lạnh.

Tô Thi Thi hối hận không thôi, trong lòng khó chịu không nói nên lời, hận không thể tát mình một cái.

Cô vì cái gì muốn cùng Bùi Dịch giận dỗi, nếu không đem Bùi Dịch đuổi ra đây, đều không xảy ra những chuyện như hiện tại này.

Nhậm Tiểu Vi ở trước mặt con trai mình vẫn đều luôn cực kỳ chú ý hình tượng, Tô Thi Thi dám xác định, chuyện này phỏng chừng là Bùi Dịch lần đầu tiên nhìn đến mẹ ruột của mình thất thố như vậy.

Lúc này, anh hẳn là nên khổ sở rất nhiều.

Đột nhiên, tay cô căng thẳng. Bùi Dịch cầm tay cô, đang yên lặng an ủi cô, tuy nhiên anh vẫn như cũ nhìn về phía trước.

Tô Thi Thi mũi đau xót, mạnh cúi đầu, trong lòng so với vừa rồi càng khó chịu hơn.

"Phu nhân, van cầu người không cần tàn nhẫn như vậy, con về sau cũng không dám rồi. Cầu xin người không cần đuổi con ra ngoài!" Đoàn Ngọc Tường ôm lấy cánh tay Nhậm Tiểu Vi, sợ hãi cực kỳ.

Cô ta bây giờ bị đuổi ra ngoài, về sau rốt cuộc sẽ không còn cơ hội tiếp cận bọn họ nữa rồi.

Vận mệnh của cô ta, lại không có thể thay đổi. Cô ta không thể bị đuổi ra, cho dù muốn rời đi, cũng không phải là như vậy!

"Bảo an, lôi cô ta đi." Nhậm Tiểu Vi tức giận qua đi, đã trấn định lại, lúc này ngữ khí bình tĩnh, nhưng so với băng tuyết đều phải rét lạnh hơn.

Đoàn Ngọc Tường nhìn hai bảo an đang hướng tới chính mình đi tới, càng thêm sợ hãi mau đứng lên.

Bảo tiêu dùng chặn đem Đoàn Ngọc Tường bao lấy, một trái một phải, khiên cô ta lên liền đi ra bên ngoài.

"Không cần!" Đoàn Ngọc Tường mặt trắng như tờ giấy, quay đầu chưa từ bỏ ý định hướng tới Tô Thi Thi hô, "Thi Thi, tôi là chị của cô mà! Chúng ta là người một nhà!"

"Tôi là chị của cô, tôi cũng là cháu gái của bà nội, Thi Thi..."

Một đôi tay, bưng kín lỗ tai Tô Thi Thi.

Bùi Dịch đứng ở bên cạnh Tô Thi Thi, thay cô chặn lại những âm thanh cô không nên nghe kia.

Tô Thi Thi nghiêng đầu sang chỗ khác, nước mắt đã chảy rơi

Khổ sở sao? Bị ai sao?

Muốn cứu cô sao?

Tô Thi Thi dùng lực cắn môi, ra sức chớp chớp tròng mắt, không nghĩ muốn chính mình khóc đến yếu ớt như thế.

"Cứu cô, sau đó cho cô trở về hủy diệt nhà của tôi sao?" Tô Thi Thi một cái vẻ muốn nói cho chính mình không thể mềm lòng.

Hiện tại Đoàn Ngọc Tường chính là một con độc xà bị đóng băng, chỉ cần để cho cô ta ấm áp, sẽ quay lại cắn cho mình một cái.

"Thực xin lỗi, tôi đã cho cô cơ hội rồi." Tô Thi Thi nhìn đến Đoàn Ngọc Tường bị kéo đi, thì thào nói.

Hôm nay giữ Đoàn Ngọc Tường ở nhà, còn không phải nghĩ muốn cho cô ta một cơ hội sao. Nào biết đâu rằng, sau cùng lại vẫn là như thế này.

Có chút việc đã ăn sâu vào trong xương cốt, muốn thay đổi chỉ có nói dễ hơn làm. Tô Thi Thi không ngốc, cô quý trọng chính mình bây giờ có được.

Cô không dám, cô càng không thể tin được Đoàn Ngọc Tường.

"Anh sẽ xử lý tốt." Bùi Dịch nhìn đến dáng vẻ Tô Thi Thi thương tâm, lòng nói như thế nào cũng cứng rắn không đứng dậy rời.

Anh vốn dĩ đã làm chuẩn bị tốt để cho Đoàn Ngọc Tường bọn họ một bài học mà biến mất khỏi cuộc đời Tô Thi Thi, mà lúc này, anh bỗng nhiên không dám rời.

Đoàn Ngọc Tường một câu "Tôi cũng là cháu gái của bà nội" trực tiếp để cho Tô Thi Thi khổ sở thành cái dạng này, Bùi Dịch không biết chính mình nếu thật sự đuổi tận giết tuyệt, Tô Thi Thi đến lúc đó có thể hay không hận anh.

Như là biết suy nghĩ trong lòng Bùi Dịch, Tô Thi Thi bỗng nhiên đối với anh nhẹ giọng nói: "Hắn không."

Ngắn ngủn hai chữ, để cho Bùi Dịch trong lòng bất an, triệt để biến mất.

Tô Thi Thi nắm tay anh, nhẹ giọng nói: "Nhưng em còn nghĩ muốn cầu anh, buông tha bọn họ. Không phải em sợ bọn họ, mà là... Sợ anh gặp chuyện không may."

Hiện tại là xã hội pháp chế, thế giới của Tô Thi Thi vẫn đều đã cực kỳ bình thường, mà quan niệm của cô cũng cực kỳ bình thường.

Không biết vì cái gì, từ khi Bùi Dịch giành được dự án thôn Thành Trung tới nay, cô cảm thấy thật sự bất an. Cho nên, cô hiện tại chỉ nghĩ muốn Bùi Dịch bình an, không nghĩ muốn phức tạp.

Bùi Dịch đem tay cô cầm thật chặt một chút, dùng một cánh tay kia thay cô nhẹ nhàng lau nước mắt nơi khóe mắt, ôn nhu nói: "Được, anh nghe lời em."

Hậu hoa viên, từ từ an tĩnh lại.

Nhậm Tiểu Vi mấy người lúc trước lực chú ý đều ở trên người đang bị kéo đi Đoàn Ngọc Tường, cũng không có nghe đến Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch đối thoại.

Giải quyết cái người phụ nữ không biết liêm sỉ kia, Nhậm Tiểu Vi lúc này mới có công phu giáo huấn Tô Thi Thi, nhất là lúc nhìn đến Bùi Dịch áo khoác bên trong vậy mà mặc một bộ đơn bạc áo ngủ, sắc mặt khó xem tới cực điểm.

Nhậm Tiểu Vi đối với Tô Thi Thi nói: "Đã trễ thế này, cô không cùng Tiểu Dịch ở trong phòng đi ngủ, ở bên ngoài làm cái gì?"

Bùi Dịch mặc áo ngủ, mà Tô Thi Thi mặc ấm, Nhậm Tiểu Vi chủ quan tưởng rằng Tô Thi Thi giận dữ, Bùi Dịch đuổi theo ra mới có kết quả thế này.

"Mẹ, thực xin lỗi." Tô Thi Thi không có giải thích. Hôm nay chuyện này nguyên nhân gây ra, quả thật là vì cô.

"Xin lỗi hữu dụng sao? Tôi cảnh cáo cô, nếu còn có lần sau, Bùi gia không chứa được cô..."

"Mẹ." Bùi Dịch cắt ngang lời mẹ mình, trong giọng nói tràn đầy mọi mệt, "Có việc gì ngày mai rồi nói sau. Con hơi lạnh, đi về trước rồi."

Bùi Dịch nói xong, đột nhiên hắt hơi một cái.

Nhậm Tiểu Vi cả kinh, liền chuyện tìm phiến toái cho Tô Thi Thi đều đã quên, vội vàng thúc giục nói: "Nhanh đi về, lần sau đừng mặc ít như thế ra ngoài!"

"Uh"m. Con biết. Mẹ, chuyện hôm nay là chúng ta không đúng, ngày mai con cùng Thi Thi sẽ cùng người châm trà giải thích." Bùi Dịch thái độ cực kỳ chân thành

Ở Đoàn gia mười mấy năm, bọn họ đều là noi theo thể hệ trước của Đoàn gia tuân theo quy cũ, châm trà giải thích đã là chuyện cực kỳ bình thường nhưng cũng không thiếu phần nghiêm túc rồi.

Nhậm Tiểu Vi tâm trạng lúc này mới tốt lên một chút, khoát tay, thúc giục bọn họ khẩn trương trở về phòng.

Tô Thi Thi lập tức kéo tay Bùi Dịch, quay đầu bỏ chạy. Bởi vì vừa rồi lặng lẽ khóc, lúc này vừa đi ra trời lạnh, một bên cánh mũi đỏ ửng lên, dáng vẻ kia, cực kỳ thương cảm.

Bùi Dịch thấy lại là đau lòng lại là vui vẻ lên, cùng đi xa một chút, nhỏ giọng hỏi: "Về sau còn dám náo loạn nữa không?"

Tô Thi Thi khẽ trừng mắt, liền bi thương đều đã quên: "Là người nào gây chuyện trước?"

Bùi tiên sinh im lặng.

Mà Nhậm Tiểu Vi nhìn Bùi Dịch bọn họ rời đi, sắc mặt vẫn như cũ không phải quá tốt. Đứng tại chỗ một hồi, bà đối với Hồng Cầm đang đứng bên cạnh nói: "Đem chuyện này xử lý, về sau, tôi không nghĩ muốn lại nhìn đến Đoàn Ngọc Tường."

"Vâng, tôi đã biết phải sao làm." Hồng Cầm lập tức gật đầu, trong lòng đã có chút thốn thức không thôi.

Trước kia, bà ta đúng là tận mắt nhìn đến Nhậm Tiểu Vi đối với Đoàn Ngọc Tường có bao nhiêu tốt, này chuyển biến thật là nhanh. Thì ra,

toàn bộ bất quá chỉ là hai chữ "Lợi dụng".

Chỉ là để cho Hồng Cầm không nghĩ tới chính là, đang lúc bà ta ra ngoài muốn để cho Đoàn Ngọc Tường rời khỏi Bắc Kinh, vừa ra khỏi cửa lại phát hiện từ đầu liền không thấy bóng dáng Đoàn Ngọc Tường.

Mới thời gian ngắn như thế, cô ta làm sao có thể nhanh như vậy liền biến mất không thấy nữa?

Bữa nay còn nghỉ lễ ko ta

Chương 423: Ác mộng đến đây (H+)

Bên ngoài "Thi Dịch", đường phố trống không. Hai bên đèn đường sáng tỏ lẻ loi đơn độc lại có chút sâu xa phát ra ánh sáng lạnh, có vẻ trống vắng lại rét lạnh.

Hồng Cầm sợ run cả người, nghi hoặc đi đến phòng bảo vệ ở cửa hỏi thăm bảo an một chút, lại biết được một cái tin tức kinh người.

Đoàn Ngọc Tường bị một người phụ nữ tới đón đi rồi!

"Quả nhiên là có âm mưu! Không cần nghĩ cũng biết là mẹ con bọn họ giờ trò quỷ." Hồng Cầm sắc mặt băng lãnh, không nhiều lời liền đi tìm Nhậm Tiểu Vi báo cáo tin tức rồi.

Bà ta vừa rời đi, quản gia cũng đến chỗ cửa, cũng hỏi tin tức Đoàn Ngọc Tường.

"Bị người dẫn đi rồi? Thấy rõ ràng người kia sao?" Người quản gia nghĩ đến đầu tiên cũng là Phương Thanh Hoa, Đoàn phu nhân trước kia. Nhưng ông ta vẫn sợ là người khác, nên vẫn để cho bảo an mở băng theo dõi xem thử.

"Người phụ nữ này nhìn không giống như là Đoàn phu nhân?" Quản gia nhìn đến hình ảnh theo dõi, vẻ mặt rùng mình.

Trên hình ảnh, người phụ nữ kia dùng khăn trùm đầu che khuất diện mạo, hiển nhiên là không muốn để cho người ta nhìn thấy rõ khuôn mặt thật của mình.

Nhưng người phụ nữ này cao khoảng 1m7, mà Phương Thanh Hoa chỉ có 1m65, dựa vào thân hình này tuyệt đối không có khả năng là Phương Thanh Hoa.

Ryeo: Đố mọi người biết là ai nè

Quản gia không dám sơ ý, một bên phái người đi thăm dò tung tích Đoàn Ngọc Tường, một bên khẩn trương đi báo cáo nhanh cho Bùi Dịch.

Mấy phút đồng hồ sau, quản gia rời đi.

Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch sắc mặt đều có chút ngưng trọng.

"Anh cảm thấy được đó là người nào?" Tô Thi Thi nhíu mày hỏi.

Bùi Dịch lắc đầu: "Tạm thời vẫn không rõ ràng lắm. Có rất nhiều loại khả năng. Nhưng mà Đoàn Ngọc Tường hiện giờ không có giá trị lợi dụng, không biết người mang cô ta đi là có ý tứ gì."

"Quả thật có điểm không nghĩ ra." Tô Thi Thi xoa xoa trán, tâm tình có phần phức tạp.

Nếu người kia là muốn cùng Đoàn Ngọc Tường thông đồng, nghĩ muốn nội ứng ngoại hợp gì gì đó, như thế nhìn đến Đoàn Ngọc Tường bị chặt vật đuổi ra như vậy, hẳn là sẽ không còn có ý định đó rồi?

Bất kể như thế nào, cô vẫn lại là nghĩ muốn chuyện này kết thúc ở đây, không nghĩ muốn làm ầm ĩ tiếp nữa rồi.

Bùi Dịch nhìn đến đáng vẻ mệt mỏi của cô, đi lên phía trước, ôm lấy

cô, ánh mắt từ từ sâu thẳm lại: "Bùi phu nhân, hiện tại chúng ta có phải nên tính sổ rồi hay không?"

Tô Thi Thi trừng mắt, lập tức thoái thác nói: "Em mệt rồi, chúng ta nhanh đi ngủ đi."

"Đi ngủ không vội, chúng ta trước tâm sự chuyện cuộc sống đã!" Bùi Dịch nghiêng răng nghiêng lợi.

Anb vừa rồi mặc áo ngủ ôm chăn thiếu chút nữa bị nhiều người như vậy nhìn đến, về sau lại gặp phải Đoàn Ngọc Tường gây ra chuyện điên khùng kia, mặt ngoài mặt trong đều đã mất hết rồi.

Bùi tiên sinh từ trước đến nay luôn tâm niệm, quân tử báo thù muốn sớm làm!

"Bùi Dịch, em rất khổ sở. Anh xem, vừa rồi Đoàn Ngọc Tường đáng thương như vậy, em... Em nghĩ tới đây, đã muốn khóc." Tô Thi Thi nói xong chu mỏ, một bộ dạng siêu cấp khó chịu.

bùi Dịch sắc mặt đen lại, khóe miệng hơi không thể nhận ra rút rút.

Anh phát hiện vợ yêu quý của anh càng ngày càng vô sỉ, vì trốn tránh bị anh trừng phạt, vậy mà lại bắt đầu giả vờ đồng tình rồi!

"Bùi phu nhân, hôm nay chiều này không tác dụng đâu! Chúng ta bây giờ cùng nói chuyện cuộc đời đi!" Bùi Dịch nói xong liền bỏ nhào đi lên.

Chỉ nghe roẹt một tiếng, áo ngủ tơ lụa mặc trên người Tô Thi Thi, lập tức thành hai nửa.

"A! Bùi Dịch anh đúng là cái tên phá của, đây là áo ngủ tình bạn em

mới vừa mua!" Tô Thi Thi nổi giận, đứng lên liền đi xé áo ngủ của anh.

Bùi Dịch không nghĩ tới cô sẽ phản ứng lớn như vậy, một cái không chú ý, vừa vụng bị cô bỏ nhào qua.

Sau đó - -

Rầm!

Tiếng trọng vật rơi xuống đất, hòa với tiếng xé kéo, Bùi Dịch ngã đến trên thảm trải sàn, Tô Thi Thi trên tay cầm lấy một mảnh áo ngủ.

Mảnh nhỏ quần áo kia không biết gió từ đâu thổi tới, thổi trong không trung phiêu đảng một phen, tựa hồ đang nhạo báng hai con người ấu trĩ này.

"Phụt... Khụ khụ..." Tô Thi Thi vội vàng che miệng lại, ra sức kìm nén cười.

Nhưng mà làm sao bây giờ, cô thật sự nhịn không được. Lúc này dáng vẻ của Bùi tiên sinh, liền như lúc trước bị cô từ trong xe túm đến trên đất khi đó giống nhau như đúc.

Cái vẻ mặt lờ mờ ngu ngơ đến ngây ngốc kia, thật sự quá đáng yêu rồi.

Nhất là anh lúc này, trước ngực áo ngủ bị xé rách, lộ ra nửa thân thể, gợi cảm lại buồn cười.

Bùi Dịch mặt không chút thay đổi đứng lên, nhìn dáng vẻ Tô Thi Thi nén cười, ánh mắt từ từ nheo lại.

Trong phòng ngủ, nhất thời tràn ngập một tầng sát khí hư ảo.

Tô Thi Thi cảm giác được rồi!

"Em không phải cố ý!" Tô Thi Thi nhảy xuống giường bỏ chạy.

"Tô Thi Thi, anh không ngại lại bị vây xem lần thứ hai. Em tiếp tục chạy đi." Bùi Dịch nói được chậm rãi, đi đường cũng thật chậm.

Nhưng mà Tô Thi Thi nhìn ra được, lúc này anh, liền giống như một tên giặc đến từ Phương Bắc còn cô chính là cỏ mọc ven đường đầy đáng thương.

"Em hiện tại... Đầu hàng còn kịp sao?" Tô Thi Thi nuốt nước miếng, tròn mắt loạn chuyển, muốn tìm tìm đường chạy.

Gian phòng chỉ ở lầu một, cô nếu là nhảy cửa sổ mà nói, bị bắt lại khả năng hẳn là không lớn đi?

Sự thực chứng minh, Tô tiểu thư quá tin tưởng tốc độ của chính mình rồi. Cô còn không có hướng đến bên cửa sổ, đã bị Bùi Dịch bắt được.

Bị bắt được hậu quả đương nhiên là cực thảm. Anh ném cô đến trên giường. Cúi đầu vùi trong ngực cô cắn nát. Nụ hôn dần dần di chuyển xuống phía dưới, vuốt ve bụng nhỏ của cô.

Anh như cố tình trêu ngươi, ngón tay điêu luyện tại cửa động, tìm đến viên trân châu giấu ở khe hở hẹp âm vật, không ngừng cọ sát, cơ thể bị kích thích khiến dâm thủy ồ ạt trào ra, một tay anh trượt đến cái mộng sẵn chắc của cô, nắm chặt để cho bàn tay đi vào khe hở giữa mộng, sau đó trượt đến bắp đùi, đem một chân cô nâng cao lên, đặt lên vai anh.

Cự vật dũng mãnh thẳng tiến của động, hung hăng ma sát hoa tâm. Đột nhiên anh đâm mạnh vào, kích thích bất ngờ ập đến khiến cô thét chói tai. Anh liên tục rút ra đâm vào, mỗi một đều mang cho cô khoái cảm không gì sánh kịp, anh không chút lưu tình nào mà đánh thẳng vào, đối lấy trong hoa huyết của cô tràn lan đâm thủy trào ra đến không thể dừng lại, nhịn không được rên lên yêu kiều.

Anh ôm lấy thắt lưng của cô để cho cô giạng chân ở trên chân mình, đem thắt lưng cô nâng cao lên, sau đó mạnh mẽ đem côn thịt thô to lần nữa đâm vào đến địa phương sâu nhất của cô, gạt mở miệng tử cung, bên trong hoa huyết non mịn lại căng ra toàn bộ những nếp nhăn xung quanh vách tử cung.

"Quá sâu rồi... Thật đáng sợ... Quá sâu rồi..." Cô thút thít khóc, tiếng khóc như càng thêm cổ vũ anh. Một bàn tay đặt ở trên bụng cô vuốt ve rồi lại hung hăng đâm vào một cái, quy đầu cực đại lại gạt mở cung miệng vọt vào chỗ càng sâu.

"A...Không cần... Không cần..." cô không ngừng khóc hô....

Tô Thi Thi đến cuối cùng là khóc ngủ, cổ họng đều đã kêu hô đến khô rồi.

Lúc cô ngủ thiếp đi, trong đầu vẫn vang vọng câu nói sau cùng của Bùi Dịch.

"Tô Thi Thi, anh cảm thấy được chúng ta nhất định phải nhanh một chút có bảo bảo, đây để cho tất cả mọi người biết, chúng ta cực kỳ ân ái!"

Đúng vậy a, đứa bé chính là kết tinh tình yêu. Đám tình dịch của bọn họ biết, mới có thể yên tĩnh thôi?

Tô Thi Thi mơ mơ màng màng nhớ lại, ngủ thật say. Lúc trước bởi vì Đoàn Ngọc Tường mang đến khổ sở, đã bị đuổi đến trong góc khuất.

Có Bùi tiên sinh ở đây, cô đâu nào có rảnh để thương tâm. Có lẽ chính là bởi vì như vậy, một đêm này, Bùi tiên sinh đặc biệt ra sức.

Mà bọn họ không biết, Đoàn Ngọc Tường trên người bọc chăn bị đuổi ra ngoài, một đêm này, triệt để cảm nhận được rồi. Hai chữ " Vận mệnh" này hư vô mờ mịt.

Lúc cô ta bị bảo an đuổi ra ngoài, vốn dĩ còn đang mong được có kỳ tích, nhưng vừa quay đầu, đã bị một người lôi vào một góc khuất.

Đó là một cái góc chết, Đoàn Ngọc Tường ở bên ngoài đi bộ nhiều ngày như vậy, đương nhiên biết, nơi này liền ngay cả cameras đều đã chiếu không tới.

"Cô là ai?" Gió bắc từng cơn từng thổi đến, Đoàn Ngọc Tường bọc một cái chăn mỏng, lạnh run.

Đứng ở đối diện cô ta là một cô gái, mặc trên người toàn thân mặc áo thổ cẩm thêu hoa, trên đầu quấn một cái khăn trùm đầu, người này giống như là người các dân tộc vùng Đông Bắc đến.

Cô gái kia lộ một đôi mắt tròn vo, nghe được lời Đoàn Ngọc Tường nói, miệng nhếch lên, lộ ra hàm răng mất đi hai cái răng cửa.

"Nhanh như vậy, liền quên tôi rồi hả?" Cô gái kia nhìn thân thể Đoàn Ngọc Tường từ trên xuống dưới, trong mắt hiện lên quét xuống khinh thường.

"Không nghĩ tới cô thắm như vậy, đây là bị người người ta đuổi ra

ngoài? Tôi đoán xem, là bị Tô Thi Thi đuổi ra, hay vẫn lại là bị Bùi Dịch đuổi ra? Hoặc là nói, là bị Nhậm Tiểu Vi đuổi ra?"

Người kia nói xong, vươn tay kéo chần trên người Đoàn Ngọc Tường ra, nhìn chăm chăm thân thể của cô ta nói: "Mới bao lâu không thấy, dáng người của cô sao lại trở nên xấu xí như thế rồi hả? Cô như vậy, mà muốn đi câu dẫn Bùi Dịch? Có phải quá tự cao rồi hả?"

"Cô... Cô..." Đoàn Ngọc Tường nghe được tiếng của người kia, liền chấn kinh rồi, đến nói đều quên nói.

Giọng nói này so với vừa rồi cô ta ở hậu hoa viên nhìn thấy Bùi Dịch lại vẫn để cho cô ta chấn kinh hơn.

Cô ta cho rằng nghe mình lầm, ra sức ngoáy ngoáy lỗ tai, thì thào nói: "Không, tôi nhất định là đang nằm mơ."

"Nằm mơ?" Cô gái kia bỗng nhiên vươn tay vịn chặt lỗ tai Đoàn Ngọc Tường, nghiêng răng nghiêng lợi nói, "Có giấc mộng nào chân thật như vậy à!"

Cô gái kia cổ quái cười lạnh ở trong gió đêm càng tăng thêm hơn một tia rét lạnh.

"Tôi đã trở về, ác mộng của các người, quả thật muốn bắt đầu rồi!"

Thính vừa đáp xuống mặt đất

Tui đang rảnh và tui đi dạo 1 vòng đọc cmt trên các web khác, tui đi chết đây

Chắc bỏ đi dịch tranh cho nó lành quá

Chương 424: Cậu chỉ là so với tôi khiêm tốn hơn....

Gió bắc lạnh thấu xương, Đoàn Ngọc Tường bó chặt chăn mỏng, băng lãnh thấu xương.

Cô ta không thể tin nhìn người phụ nữ trước mắt, thân thể run run, nhưng mà một câu đều đã nói không nên lời, chỉ có sợ hãi thật sâu.

Trải qua chuyện xảy ra vừa rồi tại Thi Dịch, sự tự tin sau cùng của cô ta cũng bị đá kích tiêu tán, không còn có một tia ý chí chiến đấu.

Lúc này, cô gái bị mất hai cái răng của kia bỗng nhiên tiến lên một bước, hướng Đoàn Ngọc Tường oán độc cười rộ lên, thấp giọng nói một câu.

Đoàn Ngọc Tường mạnh trợn to mắt, sợ hãi nói không ra lời.

"Tôi sẽ lại tới tìm cô." Cô gái kia nói xong câu này, bọc khăn trùm đầu, xoay người rời đi rồi.

Cô gái kia hẳn là trước đó đã nghiên cứu kỹ đường đi nước bước, lúc này quen thuộc, tránh được camera theo dõi, rất nhanh liền biến mất ở tại đường cái.

Đoàn Ngọc Tường ngơ ngẩn nhìn phương hướng cô ta rời đi, câu nói sau cùng kia giống như là ma chú một dạng, ở trong đầu cô ta phóng đại.

"Không!" Đoàn Ngọc Tường lui vào trong góc, cúi đầu nhìn đến quần

áo rơi trên mặt đất, cúi người nhặt lên, cũng bất chấp sẽ bị người ta thấy, run rẩy mặc vào tại chỗ.

Một lúc sau, cô ta đem áo lông khế quần, ba chân bốn cẳng chạy đi. Hoàn toàn quên chính mình đến tìm Tô Thi Thi, là muốn cầu xin cô đi để cho cô ta cùng Đoàn Chấn Ba gặp mặt một lần.

Mấy ngày hôm trước Đoàn Chấn Ba đột nhiên bị Bùi Dịch đón trở về Đoàn gia, từ đó về sau liền cùng các cô đoàn tuyệt liên hệ.

Đoàn Ngọc Tường hiện giờ đang làm tại một quán bar rất nhỏ, là tiểu thư tiếp rượu (tự hiểu đi ha, nghề nghiệp tế nhị ấy), thu nhập càng ngày càng kém. Hiện tại toàn bộ Bắc Kinh đều không có một công ty nào dám thuê cô ta, cô ta càng không có những đường ra khác.

Phương Thanh Hoa sống an nhàn sung sướng nhiều năm như vậy, từ đầu liền không có năng lực làm việc. Hai người không có thu nhập, chỉ có thể gởi gắm hi vọng ở trên người Đoàn Chấn Ba đã trở lại Đoàn gia.

Đoàn Ngọc Tường vừa chạy một bên vừa khóc, trong lòng đến dững khí tức giận cũng đều không có.

Cô ta đã không còn là đại tiểu thư Đoàn gia kiêu ngạo kia rồi.

Đêm nay này toàn bộ, giống như là một vở hài kịch.

Người của Bùi Dịch rất nhanh liền điều tra ra Đoàn Ngọc Tường là bị một người phụ nữ thần bí lôi đi, mà người phụ nữ kia cũng là chính mình đi tới.

Ngày hôm sau chạng vạng, trong văn phòng tổng giám đốc tầng 20 của xây dựng Tiệp Khắc, Tần Phong bắt chéo hai chân, trên tay cầm

một cái cốc có chân dài, nhấp một ngụm rượu đỏ, hướng Bùi Dịch nhìn qua: "Không điều tra ra cô gái kia là ai?"

Bùi Dịch ngồi ở sô pha bên kia, trên đùi đặt một máy tính, hai tay ở trên máy tính gõ, nghe vậy cũng không ngẩng đầu lên nói: "Nếu cậu có thể điều tra được, phỏng chừng có thể biết được người phụ nữ kia là ai."

Tần Phong xùy một tiếng: "Trùm thành kín mít như vậy, thấy rõ là ai thì đúng là thiên tài."

"Nếu biết Đoàn Ngọc Tường, như thế có thể với các người có quan hệ hay không? Hoặc là, chính là hướng về phía các người tới?" Tần Phong vẫn lại là lo lắng hỏi han.

Bọn họ vốn tưởng rằng cô gái kia là Phương Thanh Hoa, nhưng mà đã chứng thật, Phương Thanh Hoa tối hôm qua ở nhà đều không có đi ra ngoài.

"Không rõ ràng lắm. Người đã trốn đi, tạm thời không điều tra ra." Bùi Dịch rút cục đem một phần văn kiện xử lý xong, khép lại Computer, nhàn nhạt nói.

Tần Phong nhíu mày: "Ở Bắc Kinh này còn có người của chúng ta tra không tới, cậu nói xem có kỳ quái hay không?"

Bùi Dịch biết ý tứ của Tần Phong, đứng lên đi đến bên quầy bar rót cho mình một ly rượu, xoay người lại nói: "Thời gian này, cậu nhiều vất vả chút."

Tần Phong động tác uống rượu ngừng một trận, sắc mặt đau khổ vô cùng: "Tôi hai ngày này muốn đi đến nhà trường bối bên kia cầu hôn, cũng không có rảnh rỗi như thế."

Bùi Dịch nhàn nhạt thoáng nhìn: "Nói giống như nhà người ta thực cho cậu đi cầu hôn vậy."

"Người đâu mà khó khăn nghìn trùng!" Tần Phong mặt đen.

Bùi Dịch một câu đâm trúng vào vết sẹo của anh. Anh quả thật rất muốn đi Ôn gia cầu hôn, nhưng anh nào biết đâu rằng, Ôn Ngọc khó trị, cha mẹ cô càng khó dụ hơn!

Nhất là vị cha yêu quý kia của Ôn Ngọc, Tần Phong nhức đầu vô cùng.

"Tôi quả thực hoài nghi tôi đời trước có phải hay không đem cha vợ của tôi hiếp xong rồi giết hay không, ông ấy làm sao có thể đối với tôi căm hận lớn như vậy?" Tần Phong thở phì phì nói, "Cậu không biết đâu, ông ấy nhìn thấy tôi, liền giống như nhìn thấy... Nhìn thấy đâm tặc một dạng!"

"Tôi!" Anh nói xong chỉ chỉ mặt mình, lòng đầy căm phẫn nói, "Dáng vẻ của tôi chính nghĩa như vậy, giống sắc lang sao? Giống ác ôn sao?"

Tần Phong nhớ tới cảnh tượng lần đầu tiên cùng Ôn Ngọc tới cửa đi gặp cha của cô, thân thể mạnh run run một phen.

Bùi Dịch tựa vào ở trên bàn làm việc, lúc anh đang nói chuyện vẫn lẳng lặng nhìn anh, ngẫu nhiên nhấp một ngụm rượu.

Cùng Tần Phong phát xong bực tức, anh nhìn chăm chăm người anh em tốt của mình vẻ mặt ỉu xìu, nghĩ nghĩ, kìm nén ra một câu: "Kiên cường chút."

"Phụt..." Tần Phong một ngụm rượu mới vừa ngậm trong miệng, trực tiếp văng lên.

"Cậu! Cậu!" Tần Phong đem ly rượu đặt ở trên bàn trà, chỉ vào Bùi Dịch hồi lâu, bỗng nhiên đổi giọng, gần như cầu xin nói, "Bùi Dịch, cậu liền giúp tôi cùng Thi Thi cầu cái tình, để em ấy đi làm công tác tư tưởng cho Ngọc đi?"

"Tôi thật sự là sắp điên rồi. Không phải chỉ là cưới vợ thôi sao, làm sao có thể khó khăn đến như thế!" Tần Phong suy sụp thất thiếu ngồi ở trên ghế sofa, hiển nhiên là thật sự cảm thấy cực kỳ buồn rầu.

Bùi Dịch nghiêm mặt, bình tĩnh nói: "Cái này, cần bàn bạc kỹ hơn. Thi Thi không chắc có thể sẽ giúp được."

"Em ấy rất nghe lời cậu nói, cậu nói em khẳng định giúp."

Bùi Dịch yên lặng nhìn Tần Phong, tuy là anh em quan hệ tốt, nhưng có chút lời nói anh vẫn lại là nói thẳng ra không nể tình.

"Cậu trước kia quá đào hoa, hiện tại là trừng phạt đúng tội. Muốn lấy vợ kết hôn, khẳng định khó khăn một chút." Bùi Dịch nói những lời này thời điểm, đặc biệt thật sự.

Tần Phong sững sốt hai giây, lập tức hừ lạnh một tiếng, roạt từ trên ghế sofa đứng lên, tức giận bất bình: "Chúng ta đều giống nhau ngoạn chơi phụ nữ, sao đái ngộ có thể khác biệt lớn như vậy? Cậu trước khi có Thi Thi, chơi đùa phụ nữ so với tôi không ít đi?"

"Cậu chẳng qua so với tôi khiêm tốn mà thôi." Tần Phong nói xong, bỗng nhiên nheo lại mắt, nguy hiểm nhìn Bùi Dịch, "Thi Thi có phải không biết cậu trước kia tình nhân..."

Đang nói lập tức im bật. Tần Phong trong lòng hồi hộp, lườm mắt qua nhìn, chỉ thấy Bùi tổng sắc mặt đen.

Ngay sau đó, anh đã bị đuổi ra văn phòng.

Bên trong truyền đến giọng của Bùi Dịch nhàn nhạt: "Cậu dám để cho gia đình tôi xảy ra nguy cơ, tôi liền khiến cho cậu cả đời cô độc."

"A... Tôi cũng không muốn cùng cậu làm ông lão cô độc đâu." Tần Phong run run một phen, quay đầu rời đi.

Hai người đôi khi nhìn qua tranh cãi thật gay gắt, nhưng cảm tình càng ngày càng tốt. Tần Phong cảm tình quả thật gặp phiền toái, Bùi Dịch đang cân nhắc, trở về có nên cùng Thi Thi gợi ý một chút hay không, để cho cô giúp đỡ một chút.

Chỉ là không được một lát nữa, di động của Bùi Dịch thu được một tin tức chấn kinh, là Tô Thi Thi nhắn tin với Ôn Ngọc.

Bùi Dịch mở ra nhìn thoáng qua, trên mặt không chút thay đổi, chỉ là khóe miệng chậm rãi nhếch lên, lộ ra một tia khí tức nguy hiểm.

"Ngọc, tôi lái xe ra ngoài bất tiện, cô có thể đến bên ngoài viện cho tôi không?"

"Thi Thi, cô thật sự muốn rời nhà trốn đi?"

"Nói bậy! Tôi là đi tìm bà nội tôi, không phải rời nhà trốn đi. Chuyện này ngàn vạn lần đừng để bị Bùi Dịch biết. Tần Phong cũng không thể nói!"

"Hiểu rõ. Thi Thi, nếu không tôi với cô cùng nhau rời nhà trốn đi đi."

Bùi Dịch không tiếp tục nhìn xuống nữa, chụp màn hình, chia sẻ cho Tần Phong, sau đó đem di động nhét vào trong túi quần. Xoay người, đem đồ đạc thu dọn xong, không nhanh không chậm rời khỏi văn phòng.

Tô Thi Thi còn không biết, Bùi Dịch ở trong điện thoại di động của cô cài đặt phần mềm cảnh báo, chỉ cần cô trong lúc trò chuyện có chữ liên quan đến chuyện rời nhà trốn đi, sẽ hướng Bùi Dịch báo nguy.

Bùi tiên sinh đối với Tô tiểu thư lần trước rời nhà trốn đi quả thật giữ kín như bưng, nơi chốn phòng bị.

Mọi người ngủ ngon. Mai hơi bận sợ ko có chương, mọi người đừng chờ

Có ai nói cho tui biết là tại sao đăng từ 23:00 mà giờ chưa có thông báo ko

Chương 425: Như vậy thật sự được sao?

Bùi Dịch trở lại Thi Dịch thời điểm, đúng vào giờ cơm chiều.

Tô Thi Thi vốn định đi, nghe được Tiểu Ưu nói Bùi Dịch vậy mà về nhà ăn cơm chiều, cực kì ngạc nhiên.

"Hôm nay mặt trời mọc từ hướng tây rồi hả?" Tô Thi Thi nhú mày, nghĩ nghĩ, cho gửi một tin nhắn cho Ôn Ngọc.

"Bùi Dịch đột nhiên trở về ăn cơm, lùì lại một giờ."

Cô vốn dĩ muốn thừa dịp lúc mọi người ăn cơm tối vụng trộm từ cửa sau trốn đi, đâu nào nghĩ đến Bùi Dịch lại đột nhiên trở về.

Lúc này, cô vừa đi khẳng định lập tức sẽ bị phát hiện, sau đó lập tức bị nắm trở về, đương nhiên không thể hành động rồi.

Tô Thi Thi cầm lấy valy chính mình thu thập xong, đặt nó bên dưới bàn trang điểm, xác định sẽ không bị người kia liếc mắt một cái nhìn thấy, mới lấy di động đi ra khỏi phòng ngủ.

Chỉ là đợi một hồi lâu, cũng không thấy Ôn Ngọc trả lời.

Tô Thi Thi cho rằng Ôn Ngọc đang trên đường tới không có nhìn đến tin nhắn, cũng không có quá để ý. Lại gửi cho cô ấy một tin nhắn khác, để cho Ôn Ngọc đến nơi thì ở bên ngoài chờ một lát, cô sẽ tìm cơ hội ra ngoài.

Sau khi gửi xong, Tô Thi Thi tiện đưa điện thoại di động bỏ vào trong túi, không dám lấy ra nữa.

Bùi tiên sinh thông minh như thế, Tô Thi Thi sợ bị anh nhìn ra manh mối.

Lúc này, ở một dãy nhà trọ mang phong cách cổ xưa giành cho công nhân viên chức ở trong một gian phòng nào đó, Ôn Ngọc chính đang đáng thương tội nghiệp nhìn di động của mình.

Nói đúng ra, là nhìn bị Tần Phong cướp di động đi.

"Em ấy bảo em ở bên ngoài chờ một lát." Tần Phong nhìn Tô Thi Thi phát tới tin nhắn kia, híp đôi mắt đào hoa của mình nhìn Ôn Ngọc.

Ôn Ngọc bĩu môi, vừa sợ hãi vừa tức giận, nhưng vẫn lại là thờ phì phì nói: "Anh như vậy là không lịch sự! Trả điện thoại cho em!"

"Bảo bối." Tần Phong bỗng nhiên nghiêm mặt lên, siêu cấp nghiêm túc nói, "Chuyện này Bùi Dịch đã biết đến rồi. Em nếu thật sự đi đón Thi Thi mà nói, Bùi Dịch nhất định sẽ không vui!"

"Anh... Anh ta làm sao mà biết được?" Ôn Ngọc trừng lớn mắt, không thể tin được.

Cô cùng Tô Thi Thi làm bí ẩn như thế, chuyện này ngoại trừ hai người bọn họ ra người nào cũng không biết. Nếu không phải vừa rồi Tô Thi Thi gửi tin nhắn đến vừa lúc bị Tần Phong thấy, tuyệt đối không có người thứ 3 biết.

Tần Phong nghĩ thầm, tin tức của anh cũng là Bùi Dịch cho anh, cậu ta lại không biết sao?

Trên mặt anh lại vẫn như cũ cực kỳ nghiêm túc, nhìn chằm chằm Ôn Ngọc, nghiêm trang hù dọa nói: "Em ngẫm lại xem, Bùi Dịch đã biết đến, em hiện tại lại đi đón Thi Thi. Chuyện này không phải tuyên bố là em muốn làm cho hai người bọn họ cãi nhau rồi ra ở riêng sao?"

"Ở riêng?" Ôn Ngọc hoảng sợ, hốc mắt đều đã đỏ, "Thi Thi nói, liền đi bên ngoài ở hai ba ngày sẽ trở về, không phải ở riêng!"

"Được rồi, em không nên kích động, anh biết các người không phải có ý đó. Nhưng mà Bùi Dịch nghĩ như thế nào, nếu lỡ cậu ta hiểu lầm thì làm sao bây giờ? Em cũng không phải không biết, lần trước Thi Thi đã rời nhà trốn đi qua, gây ra động tĩnh lớn như thế. Loại chuyện này còn xảy ra, cực kỳ dễ dàng gây ra mâu thuẫn."

"Nhưng mà..." Ôn Ngọc xoắn xuýt cực kỳ.

Cô đã đồng ý giúp Thi Thi, không đi thì không tốt lắm. Nhưng mà hiện tại xem ra, đi giống như lại càng không tốt, tạm thời thật không biết nên làm như thế nào rồi.

"Không có nhưng mà. Đi, chúng ta đi ăn cơm. Thành Tây vừa khai trương một nhà hàng, có món miến gà em thích ăn nhất, anh đã đặt bàn rồi." Tần Phong lôi kéo Ôn Ngọc liền đi ra bên ngoài.

Ôn ngọc nuốt một ngụm nước bọt, có chút động tâm, nhưng vẫn lại là không quyết tâm được.

Tần Phong làm việc từ trước đến nay đều luôn trực tiếp, bất kể cô có đồng ý hay không, lôi kéo liền đi: "Bùi Dịch người này quá mang thù rồi. Nếu lỡ bây giờ chuyện này bị cậu ta biết liền tính ở trên đầu chúng ta, lại khiến chúng ta đi Châu Phi làm sao bây giờ?"

"Em không muốn đi Châu Phi!" Ôn Ngọc vừa nghe Châu Phi, sắc mặt

bá một phen liền thay đổi.

Đối với một vòng hành trình Châu Phi kia, Ôn Ngọc lòng còn sợ hãi hơn, lập tức không tiếp tục do dự nữa: "Anh đưa di động cho em, em nói với cô ấy một tiếng."

Cho em đi mật báo? Kia mới là thật đắc tội Bùi Dịch rồi!

Tần Phong cười ôm cô: "Điện thoại để quên ở nhà rồi. Không có việc gì, Thi Thi thông minh như thế, em không đi em ấy lập tức liền hiểu rõ rồi."

"Như vậy thật sự được sao?" Ôn Ngọc lại vẫn là có chút lo lắng. Nhưng rất nhanh, đã bị Tần Phong kéo vào trong xe, đâu nào cho cô cơ hội hối hận.

Ôn Ngọc cảm thấy được chuyện này có gì đó không thích hợp.

Mà Tô Thi Thi từ đầu không biết chính mình toàn bộ đã bị Bùi Dịch nắm trong lòng bàn tay. Cô ra về trấn định đi nhà ăn, đối với Bùi Dịch đặc biệt nhiệt tình.

Bùi Dịch biểu hiện cũng cùng bình thường vô ý, tựa hồ so với trước đây càng ôn nhu rất nhiều.

Tô Thi Thi trong lòng nhớ lại Ôn Ngọc có thể hay không ở bên ngoài sốt ruột chờ, một bữa cơm này ăn có chút không yên lòng.

Rốt cục đợi cho kết thúc, Tô Thi Thi chính đang xoắn xuýt muốn như thế nào đem Bùi Dịch cắt đuôi, chỉ nghe Nhậm Tiểu Vi nói.

"Tiểu Dịch, qua đây đi theo mẹ uống trà, con đã rất lâu không cùng mẹ nói chuyện phiếm rồi."

Tô Thi Thi lổ tai lập tức thẳng đứng lên, trong lòng chờ đợi không thôi.

Nhanh đồng ý đi!

Bùi Dịch mở miệng trước, nhàn nhạt lườm Tô Thi Thi một cái. Nhìn đến Tô Thi Thi vẻ mặt chờ mong, sắc mặt chưa biến, đối với Nhậm Tiểu Vi nói: "Được."

Tô Thi Thi mạnh nhẹ nhàng thở ra, như trút được gánh nặng. Đồng thời ở trong lòng cầu nguyện, bọn họ trận này nói chuyện phiếm càng kéo dài càng tốt.

"Thi Thi, chị cực kỳ nóng sao?" Cơm nước xong, chính đang phải rời khỏi nhà ăn Đoàn Tĩnh Đồng nhìn đến Tô Thi Thi hai má hồng hồng, nhìn qua kỳ quái hỏi han.

"Không có!" Tô Thi Thi lập tức giữ chặt tay cậu, vừa đi vừa nói với Bùi Dịch, "Mẹ, Bùi Dịch, con cùng Đồng Đồng trước đi hậu viện rồi."

"Này, em muốn cùng anh em nói chuyện phiếm." Đoàn Tĩnh Đồng cong mông không chịu đi.

Tô Thi Thi nhỏ giọng nói: "Em không phát hiện anh trai em hôm nay đặc biệt ôn nhu sao? Chuyện này quá khác thường, khẩn trương đi thôi."

"Nói như vậy, hình như đúng rồi. Chị dâu, chị phải bảo vệ em." Đoàn Tĩnh Đồng lập tức nhanh hơn bước chân.

Cậu cũng khi nào muốn nhờ đến Tô Thi Thi hỗ trợ, mới có thể kêu hô chị dâu.

Tô Thi Thi sớm đã thành thói quen, lúc này đâu nào rảnh rỗi cùng cậu so đo. Một lớn một nhỏ hai người co cẳng chạy.

Phía sau, Bùi Dịch yên lặng nhìn bọn ọ rời đi, cái phản ứng gì đều không có.

"Tiểu Dịch, Dẫn Lan hai ngày trước đem đến một chút hồng trà đến đây, mùi vị rất không tệ. Để mẹ bảo Hồng Cầm pha một bình đến đây." Nhậm Tiểu Vi hôm nay tâm trạng dường như không tệ, đối với Bùi Dịch cười nói.

Bùi Dịch gật đầu, đi theo bà cùng hướng tới phòng nghỉ đi đến.

Trong nhà này có một gian phòng nghỉ chuyên môn dùng trà nói chuyện phiếm, lúc bình thường, đều là Nhậm Tiểu Vi cùng Trạ Dẫn Lan bọn họ ở bên trong, Bùi Dịch thời gian này là lần đầu tiên bước vào.

Hồng Cầm rất nhanh liền pha trà đến, Nhậm Tiểu Vi không để cho bà ta ở bên cạnh hầu hạ, vừa đặt trà xuống, liền để cho bà ta đi ra ngoài.

Bùi Dịch mặt không đổi sắc, trong lòng lại biết, mẹ anh có chuyện nói với anh.

Quả nhiên, vừa ngồi xuống, một ly trà còn không có uống, Nhậm Tiểu Vi đã nói: "Ngày hôm qua Ngọc Tường nói lời quá đáng, Dẫn Lan bị tổn thương, sợ là không chịu tới nữa rồi."

"Mẹ biết con không thích con bé đến đây, cái này mẹ không bắt buộc con. Nhưng Ngọc Tường dù sao cùng chúng ta cũng tính là người một nhà, chuyện ngày hôm qua là chúng ta thực có lỗi với Dẫn Lan."

Ý mẹ là, con ra mặt giải thích một phen."

Nhậm Tiểu Vi mấy ngày nay đã sớm thấy rõ thái độ của con trai mình, bởi vậy thái độ không có giống lúc trước kịch liệt như vậy, áp dụng chính sách dụ dỗ. Không ép Bùi Dịch nhất định phải cùng với Trạm Dẫn Lan, mà là lấy tình để cảm động lấy lý lẽ nói rõ.

"Được. Chuyện này con sẽ xử lý." Bùi Dịch không có nghĩ nhiều liền đồng ý.

Nhậm Tiểu Vi ánh mắt nhất thời sáng lên, trong lòng vui vẻ cực kỳ. Chỉ là bà không biết, Bùi Dịch nói sẽ xử lý, lại không tính toán tự mình đi.

Anh nuôi người nhiều như vậy, không phải nuôi không.

Nhậm Tiểu Vi tiếp tục lại tán gẫu chuyện Đoàn Ngọc Tường ngày hôm qua, Bùi Dịch tại sắc mặt vẫn như cũ bình thường, tựa như anh từ đầu không biết vợ mình muốn rời nhà trốn đi một dạng.

Mà lúc này, Bùi phu nhân rất không dễ dàng thoát khỏi Đoàn Tĩnh Đồng, lui về phòng ngủ của mình.

Tô Thi Thi nhìn thoáng qua điện thoại, phát hiện Ôn Ngọc vẫn như cũ không có trả lời tin nhắn của cô, liền ngay cả điện thoại cũng không nhận.

"Đừng nói là đi ra ngoài không theo điện thoại nha? Mặc kệ, đi ra ngoài trước tính sau." Tô Thi Thi cầm lấy vali đặt ở dưới bàn trang điểm, lặng lẽ chuồn ra khỏi phòng ngủ.

Tối nay có H, đảm bảo hài, còn ai ko thích hay chê nhẹ cứ việc next nhá

Chương 426: Có tật giạt mình

Gió bắc hiu quạnh, Tô Thi Thi mặc một cái áo khoác da thật dày, giống như một con gấu bông nhỏ đang co ro, rụt đầu lại, chân mang một đôi boots lông, kéo theo vali, lặng lẽ hướng tới cửa sau hậu viện đi đến.

Không biết có phải chột dạ hay không, Tô Thi Thi đi đường thờ ơ, thân thể nhất trí đều là hơi hơi gập khúc.

Như vậy, liền giống như tên trộm.

Tô Thi Thi nhìn xung quanh một phen, thấy không có ai, bước nhanh hơn.

Cô vốn dĩ nghĩ muốn nhẩn nhịn đến khi Nhậm Tiểu Vi trở về Đoàn gia, nhưng mà Nhậm Tiểu Vi từ đầu một chút ý tứ phải đi về đều không có.

Ngày hôm qua đã xảy ra chuyện Đoàn Ngọc Tường, Trạm Dẫn Lan hôm nay chưa đến đây, nhưng Tô Thi Thi đã có cảm giác nguy hiểm.

Coi sự hiểu biết thời gian này của cô đối với Nhậm Tiểu Vi, cô tuyệt đối tin tưởng, vị mẹ chồng này nhất định sẽ làm chút gì.

Tô Thi Thi thật sự sợ chính mình nhẩn nhịn không được, qua năm mới lại xảy ra đại chiến giữa mẹ chồng và con dâu, cho nên lấy cớ muốn đi xem bà nội, ra ngoài trốn hai ngày.

"Hô... Tô Thi Thi, mày cũng thật tiền đồ." Tô Thi Thi phát hiện lúc cô

mở cửa, tay cô vậy mà run lên! Trong lòng đáng xấu hổ đến cùng cực.

Phỏng chừng là vì nguyên do Bùi Dịch đột nhiên trở về sớm, Tô Thi Thi cảm thấy kích thích đồng thời trong lòng vẫn có chút cảm giác chộn rộn.

"Anh ấy hẳn không thông minh đến có thể đoán ra chuyện mình muốn vụng trộm trốn đi chứ? Nếu có thể đoán ra được, mình liền đổi họ Bùi!" Tô Thi Thi một bên nói thầm, một bên hai tay dùng lực, kéo ra cửa gỗ hậu viện. *(Xí xí, chị ko phải Bùi phu nhân à, ko họ Bùi chứ họ gì =_=)*

Lúc cửa mở, cô khom lưng, nhấc vali để trên mặt đất lên, trên mặt kìm lòng không đậu hiện lên quét xuống tươi cười, không khỏi tại ảo tưởng lúc Bùi Dịch biết cô không thấy đâu sắc mặt sẽ thế nào.

Phỏng chừng sẽ tức điên!

Tô Thi Thi tâm tình tốt lên, khiên theo vali hùng hổ đi về phía trước một bước, con người linh hoạt nhìn phía trước.

Một giây sau, cô đột nhiên ngây ngẩn cả người. Đồng tử mạnh phóng đại, tay mềm nhũn, vali xoạch một phen rơi trên mặt đất, đập trúng trên chân, liền đau đều đã quên rồi.

Cô giống như gặp quỷ một dạng nhìn trước mắt, môi ngậm ngừng hai lần, lập tức phát ra một tiếng thét chói tai, quay đầu bỏ chạy.

"Em muốn để cho tất cả mọi người biết?" Sau lưng truyền đến giọng nói lạnh lạnh.

Bước chân Tô Thi Thi mạnh dừng lại, quay đầu, một bộ dáng sắp

khóc đến nơi, nửa ngày sau, kìm nén ra một câu: "Hi, thật khéo ha."

Trong lòng cô đang gầm thét: Vì cái gì Bùi Dịch lại xuất hiện ở phía sau cửa! Vì cái gì vì cái gì vì cái gì!

Tô Thi Thi điên rồi.

Bùi Dịch đi về phía trước hai bước, đi tới trước mặt cô, trên cao nhìn xuống nhìn cô: "Không khéo, anh đặc biệt ở chỗ này chờ em."

"Vợ yêu, em xách theo vali đặc biệt đi từ cửa sau, tính toán đi đâu vậy?"

"Ha ha... Ha ha... Cái kia... Chúng ta thương lượng một phen, không tức giận, tâm bình khí hòa, tâm sự như thế nào?" Tô Thi Thi cười gượng, liền chạy khí lực đều không có.

Dù sao, tốc độ của cô có mau nữa, cũng chạy không lại Bùi tiên sinh. Trước kia đã sớm nghiệm chứng quá.

Bùi Dịch trên mặt nhìn không thấy cảm xúc, giọng nói vẫn như cũ nhàn nhạt: "Em cảm thấy được anh đang tức giận?"

Tô Thi Thi vừa rồi khen ngợi anh một câu, liền nghe Bùi Dịch nói: "Anh đang thương tâm."

Ách...

Tô Thi Thi nuốt một ngụm nước bọt, cúi đầu, đầu hàng.

Đều bị tóm được, còn có cái gì để nói nữa? Cô xoay người, hướng tới trong viện đi đến.

Bùi Dịch sắc mặt vẫn như cũ thật bình tĩnh, khom lưng xách lên vali, yên lặng bắt kịp. Đóng cửa thời điểm, rất dịu dàng, chỉ phát ra rất nhỏ một tiếng trầm đục.

Nhưng thanh âm rất nhỏ đó, Tô Thi Thi vẫn lại là hoảng sợ.

Đây là kết cục của kẻ có tật giật mình.

Hai người một trước một sau về tới phòng ngủ, đóng cửa, kéo rèm cửa sổ. Trong phòng đã sớm mở máy sưởi, ấm áp hết sức.

Tô Thi Thi cực kỳ nóng, cũng không dám động.

Bỗng nhiên, Bùi Dịch hướng tới cô đi đến gần.

Tô Thi Thi hoảng sợ, nhắm mắt lại, đáng thương tội nghiệp nói:
"Xuống tay nhẹ một chút!"

Bùi Dịch không nói gì, chỉ là cởi áo khoác chồn ngoài da của cô ra, sau đó, trái lại tự đi đến sofa nhỏ trong phòng ngủ ngồi xuống.

"Lại đây." Ngay lúc Tô Thi Thi muốn chạy tiến vào phòng tắm, truyền đến giọng của Bùi Dịch.

Tô Thi Thi đành phải đi qua, ngồi xuống bên cạnh anh, trong lòng có rất nhiều chuyện không thể ngờ.

Vì cái gì Ôn Ngọc chờ ở cửa lại biến thành Bùi Dịch rồi?

"Cho em thời gian một phút đồng hồ, hỏi đi." Bùi Dịch nhàn nhạt nói.

Tô Thi Thi nghĩ nghĩ, một phút đồng hồ này cô có thể cầu xin tha thứ, nhưng những cái vấn đề trong lòng này thật sự rợn lòng, cô vẫn

lại là hỏi lên.

"Anh không phải đang cùng mẹ nói chuyện phiếm sao? Vì cái gì lại xuất hiện ở phía sau cửa?" Điểm này, cô thật sự không nghĩ ra.

Từ lúc cô rời khỏi nhà ăn đến lúc trốn chạy, trước sau không quá 3 phút, Bùi Dịch làm sao có thể nhanh như vậy?

Bùi Dịch yên lặng nhìn Tô Thi Thi, không nói gì. Từ lúc mới vừa bắt đầu, vẻ mặt của anh vẫn nhàn nhạt, liền ngay cả Tô Thi Thi cũng xem không ra cảm xúc chân thật của anh.

Chỉ biết là, nghe được vấn đề mà cô thắc mắc, Bùi tiên sinh tựa hồ so với vừa rồi càng tức giận hơn rồi.

Bùi Dịch nói: "Em vừa rời khỏi nhà ăn, anh cùng mẹ hàn huyên 2 phút liền rời đi. Trong viện có một chiếc xe thể thao mới vừa đưa tới, chú Lý hẳn là từng nói qua với em anh trước kia từng đua xe, dùng một phút đồng hồ thời gian từ trước cửa trước chạy đến hậu viện, với anh mà nói cũng không phải việc khó."

Anh quả thật cùng mẹ mình hàn huyên vài câu, chẳng qua lúc Nhậm Tiểu Vi nói hai câu về chuyện của Đoàn Ngọc Tường, di động của anh liền vang lên. Sau đó anh lấy có nghe điện thoại liền đi ra bên ngoài.

"Như vậy cũng được?" Tô Thi Thi sững sốt vài giây, mới chậm rãi nói, "Bùi tiên sinh, xem ra anh dụng tâm không ít ha."

Toàn bộ, đều giống như đã dự tính tốt từ trước vậy.

Không đúng, dự tính?

Tô Thi Thi giật mình, bỗng nhiên nhớ tới một loại khả năng, giống

như cả người đều đã sống lại một dạng: "Anh sớm liền biết em... em..."

Tô Thi Thi không dám nói bốn chữ rời nhà trốn đi, chỉ dùng ánh mắt phóng đến cái vali nhỏ trên mặt đất kia.

Bùi Dịch thay cô nói: "Anh biết em muốn rời nhà trốn đi."

Ngữ khí của anh thật bình tĩnh, nhưng Tô Thi Thi lúc nghe đến bốn chữ rời nhà trốn đi, thiếu chút nữa bị nước miếng sặc chết.

Lòng, như tro tàn rời.

Tô Thi Thi điều chỉnh một phen dáng ngồi, lại vẫn chết không sợ súng hỏi han: "Anh làm sao mà biết được?"

"Anh ở trong di động của em cài phần mềm giám sát, một khi em cùng Ôn Ngọc nhắc tới bốn chữ rời nhà trốn đi, anh sẽ nhận được cảnh báo."

"A?" Tô Thi Thi miệng mở rộng, ngây dại.

Cô trừ bỏ chấn kinh vẫn lại là chấn kinh.

Cô như thế nào cũng không nghĩ tới, Bùi Dịch đối với chuyện cô "Rời nhà trốn đi" trở thành ám ảnh lớn như vậy.

Cô đối với chuyện Bùi Dịch theo dõi chính mình có chút tức giận. Nhưng loại tức giận này, rất nhanh đã bị một tia đau lòng che dấu rời.

Bùi Dịch đặc biệt nhấn mạnh, chỉ khi cô cùng Ôn Ngọc nhắc tới chuyện rời nhà trốn đi mới có thể gây ra cảnh báo, đó là đang nói cho cô biết, cô cùng những người khác nói chuyện phiếm không hề ảnh

hưởng gì.

Tô Thi Thi cũng nói không nên lời với loại cảm giác này, cô chỉ biết là, cô không nên tức giận.

Được rồi, trên thực tế, cô là không dám tức giận.

Bởi vì sắc mặt của Bùi tiên sinh, đã chậm rãi trầm tiếp xuống.

"Ô tiểu thư, em không nghĩ muốn giải thích một phen?" Bùi Dịch nghiêng đầu nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, giọng nói vẫn như cũ nhàn nhạt.

Tô Thi Thi lập tức ngồi nghiêm chỉnh, bây giờ cô càng vùng vẫy càng chết chắc, đem chuyện cô muốn tránh vài ngày nói ra tất cả.

Bùi Dịch nghe xong, trầm mặc, một câu cũng không có.

Tô Thi Thi tâm rút một phen, thật cẩn thận nhìn anh: "Anh thật sự tức giận rồi sao? Kỳ thật em là nghĩ sau khi tìm được chỗ ở sẽ báo tin, cho anh... Cùng nhau đi qua."

Tô Thi Thi càng nói càng nhỏ. Tuy nhiên cô là thật sự nghĩ như thế, nhưng cảm thấy được đây không phải một cái lựa chọn tốt.

Bùi Dịch lại trầm mặc vài giây, ngẩng đầu, lẳng lặng nhìn Tô Thi Thi.

Môi mỏng khẽ mở, phun ra một câu.

"Bùi phu nhân, em bỏ trốn bị bắt tại trận, có phải hay không nên có phần bày tỏ?"

Tô Thi Thi vội vàng gật đầu: "Anh nói đi!"

Có thương lượng, còn tốt hơn so với chuyện anh một người sinh hờn dỗi. Tô Thi Thi vẫn lại là không nỡ để Bùi Dịch thương tâm.

Chỉ là một giây sau, Tô Thi Thi cảm thấy được, Bùi Dịch nên thương tâm đến chết mới tốt.

Hiền cũng là một cái tội, tui đã cố hiền rồi, là mấy người ép tui thôi. Từ này ko hiền nữa

Chương 427: Nhân chứng, vật chứng cũng lấy được (H+)

Edit: Mít

Trong phòng ngủ, trong khoảng thời gian ngắn chỉ còn lại giọng của Bùi Dịch.

Bùi Dịch nhìn Tô Thi Thi, sắc mặt nghiêm túc, lời nói nghiêm trang.

Anh nói: " Em đọc 《 tố nữ kinh 》 cũng nhiều rồi, giúp anh thực hành tất cả các loại tư thế trong đó một lần, anh liền tha thứ cho em."

Tô Thi Thi há to mồm, ngẩn ngơ.

Bùi Dịch trấn định bổ sung thêm: "Em không cần giấu diếm anh, anh biết em đều đã đọc đến thuộc rồi."

Tô Thi Thi vẫn như cũ miệng mở rộng, chỉ là trên mặt biểu tình, chậm rãi thay đổi. Đầu tiên là mê mang, đến chấn kinh, tiếp đến là - - tức giận!

"Bùi Dịch, anh nói bậy! Người nào... Người nào đọc thuộc cuốn sách bại hoại kia hả?!"

"Thẹn quá thành giận?" Bùi Dịch mày run lên.

Anh nghĩ tới phản ứng của Tô Thi Thi, nhưng không nghĩ tới, cô vậy mà thẹn quá thành giận?

Giận có thể lý giải, nhưng xấu hổ là như thế nào?

"Em muốn bỏ nhà đi, đừng cản em!" Tô Thi Thi xách lên vali muốn đi.

Lúc này mặt cô hồng rực, hồng thắm một đường từ trán đến cằm cổ, xấu hổ và giận dữ hận không thể lấy cái lỗ chui vào.

Cô rõ ràng đọc trộm thật cẩn thận như thế rồi, Bùi Dịch tới cùng là như thế nào phát hiện được!

Cái này còn không đáng giận bằng, lại nói ra miệng thẳng thừng như thế!. May mắn nơi này không có người ngoài, nếu không thì mặt mũi cô biết giấu đi đâu rồi hả?

"Tô Thi Thi, sao em nói chuyện không nói lý gì hết vậy." Bùi Dịch nhìn thấy hành động của Tô Thi Thi, sắc mặt đột ngột thay đổi, đứng lên, liền giống như mũi tên, một tay kéo cô trở lại.

Tô Thi Thi không chú ý, đã bị anh tóm được lui về sau, tay mang theo vali bởi vì quán tính cùng trọng lực, lập tức bị quăng mạnh đi.

Cô giữ không được vali trong tay, vali trực tiếp bay ra ngoài, ầm một phen, đập vào cửa sổ, tại ra một tiếng rầm rầm.

"Anh..." Tô Thi Thi thân thể cứng đờ, theo bản năng nhìn về phía cửa.

Một giây sau liền nghe bên ngoài truyền đến giọng thím Vương.

"Phu nhân, xảy ra chuyện gì rồi hả? Vừa rồi là tiếng động gì?"

"Làm sao bây giờ?" Tô Thi Thi liền xấu hổ và giận dữ đều đã quên, quay đầu cầu cứu nhìn Bùi Dịch.

Bùi Dịch làm việc từ trước đến nay rõ ràng, trực tiếp nói với thím Vương: "Tôi cùng phu nhân đang chơi trò chơi, không gọi các người không cần tới."

"Trò chơi?" Trong nhà ngoài nhà có hai người phụ nữ, đều bị lôi được ngoài khét trong sống.

"Tôi hiểu rồi hiểu rồi, các người từ từ bình tĩnh một chút. Trời sập xuống đều sẽ không có người tới quấy rầy các người mà." Thím Vương lập tức cười nói.

H chuẩn bị đồ bộ ko giành cho các bé nhi đồng và chê H nhẹ

"Ông trời ơi, tôi không muốn sống nữa." Tô Thi Thi khóc không ra nước mắt.

Bùi tiên sinh quá không biết xấu hổ rồi!

Nhưng Tô Thi Thi còn không có thương cảm được lâu lắm, thân thể bỗng nhẹ bỗng, đã bị Bùi Dịch bế lên.

"Em không cần!" Tô Thi Thi phản ứng kịp, kịch liệt phản kháng.

Bùi Dịch đã sớm thích nghi lực phản kháng của Tô tiểu thư, đã sớm rất nhanh bắt được hai tay của cô.

Tô Thi Thi không có biện pháp, thời điểm bị Bùi Dịch bế lên giường gỗ khắc hoa, bắt chấp tất cả, nhắc chân đá một cước.

"Rầm!" Tô Thi Thi một cước này sức mạnh khủng khiếp ngoài ý muốn, đá mạnh đến nỗi cả cái giường đều rung lên ầm ầm.

Mà cô cùng Bùi Dịch hai người, bị một cước đá này của cô mà nặng nề ngã ở trên giường.

Sau lưng truyền đến một tiếng kêu đau đớn, Bùi Dịch bị Tô Thi Thi áp ở dưới thân.

Tô Thi Thi trong lòng căng thẳng, vội vàng bò lên: " Anh bị thương rồi hả?"

Bùi Dịch nhíu mày, hận không thể bóp chết người phụ nữ đàn độn này.

Anh va chạm vào mép giường, không hề có gì chống đỡ, trực tiếp nện xuống, cả cái lưng đều đã tê rần.

"Để em nhìn xem." Tô Thi Thi nhìn sắc mặt Bùi Dịch không tốt, thực sự bị dọa, vội vàng đỡ anh nằm úp sấp ở trên giường.

Cô nhắc áo Bùi Dịch lên, nhìn lưng anh đều đã đỏ lên, lòng hung hăng căng thẳng lên.

" Thân thể có bị ảnh hưởng gì hay không?" Tô Thi Thi một bên giúp anh xoa, một bên hỏi.

Bùi Dịch sắc mặt nhất thời đen, lãnh khốc nói: "Em yên tâm, thắt lưng có bị chật đứt, anh cũng vẫn như cũ có thể thỏa mãn em."

"A? Thực sự làm sao có thể?" Tô Thi Thi động tác ngừng một trận, bắt đầu suy nghĩ nếu chật đứt thắt lưng Bùi tiên sinh thì làm chuyện ấy như thế nào:v

"Tô Thi Thi, hôm nay thật là em bức anh!" Bùi Dịch không thể nhịn được nữa, xoay người một cái, áp Tô Thi Thi ở dưới thân.

Lặp đi lặp lại nhiều lần trêu chọc anh tức giận, uy nghiêm người làm chủ gia đình ở đâu, chỗ nào! Bùi tiên sinh nổi giận, hậu quả cực kỳ nghiêm trọng.

Chỉ nghe " roẹt" một tiếng, quần áo theo tiếng xé mà rơi xuống.

Tô Thi Thi trừng lớn mắt, giống nhìn thấy quái vật một dạng nhìn Bùi Dịch: "Áo lông anh cũng xé hỏng được?"

" Điều em nên chú ý bây giờ là chuyện này sao?" Bùi Dịch đen mặt, tay chân lạnh lẽo thay cô cởi áo.

Tô Thi Thi một bên già mồm cãi láo, một bên chưa từ bỏ ý định hỏi: " Em đây nên chú ý cái gì?"

"Cho em 30 giây, chọn lựa tư thế!" Bùi Dịch nói xong, một cước kéo quần của cô xuống, trong mắt đen thẫm càng dày đặc.

" Chuyên tâm đọc thuộc như thế, không dùng có phải đáng tiếc quá không?"

"Con mắt nào của anh nhìn thấy em đọc thuộc!" Tô Thi Thi bùng nổ rồi.

Nhưng khí lực của cô đâu nào so được với Bùi Dịch, rất nhanh đã bị chế phục.

Bùi Dịch chưa bao giờ thích lãng phí thời gian vào tranh luận vô vị, gặp Tô Thi Thi không phối hợp, trực tiếp thay cô chọn một tư thế độ khó cực cao.

Bùi tiên sinh đối với tư thế kia đã muốn làm thật lâu rồi, nhưng là e

ngại Tô Thi Thi xấu hổ, nhất trí không dám yêu cầu.

Nhưng hôm nay đúng là "Nhân chứng, vật chứng cũng lấy được", cơ hội tốt như vậy, không lợi dụng mới là lạ!

Tô Thi Thi suy nghĩ đến trình độ xếp hình gãy khúc của tư thế kia, trên mặt thoát xanh thoát trắng, cũng sắp biến thành màu xanh rồi.

Nhưng trong lòng, vậy mà thật sự có một tia chờ mong.

Ở tư thế này, Bùi Dịch vừa có thể nhìn rõ ràng nơi hai người giao hợp, vừa có thể dùng tay chu du toàn bộ thân thể cô...

Lưng Tô Thi Thi bị bức cong lên, cơ thể giống như con tôm một dạng, cũng trực tiếp nhìn thấy nơi đáng xấu hổ kia.

Bùi Dịch xấu xa dùng tay vuốt ve bắp đùi trắng nõn của Tô Thi Thi khiến cô khẽ run lên, bàn tay anh mang theo lửa nóng đi dần lên khu vườn bí ẩn của cô, ở bên ngoài mơ hồ chà xát.

" Ừm..." Tô Thi Thi chứng kiến toàn bộ, mặt đỏ bừng, ánh mắt mê man say lòng người. Một lúc sau, cô quyết tâm nhắm mắt, quay đầu sang một bên, nhưng vừa quay sang đã chạm phải môi lưỡi ướt át của Bùi Dịch. Anh tham lam cắn mút đôi môi anh đào của Tô Thi Thi, đầu lưỡi luồn vào trong miệng hút lấy mật ngọt, tạo ra một cỗ xúc cảm mãnh liệt.

Bởi vậy mới nói, độ khó cùng độ xấu hổ của tư thế này là mức lớn nhất, hai thân thể trần trụi như không có xương mà quấn lấy nhau, một dòng nóng ấm từ bụng Tô Thi Thi trào ra, chạy thẳng xuống bên dưới.

Thời điểm Bùi Dịch đưa ngón tay trêu chọc hai cánh hoa hồng tươi,

đã thấy nó thấm đẫm mị dịch màu trắng trong suốt, tỏa ra mùi thơm phảng phất. Lần tìm lên trên một chút nữa, anh thành thực day nhấn, xoa tròn quanh hạt trên châu của Tô Thi Thi, khiến nó sung huyết mà sưng tròn lên, bị lòi ra ngoài hai môi nhỏ.

" Ừm... aa..." Tô Thi Thi thở như đứt hơi, bị xuân triều cắt đứt mọi lý trí, rên rỉ mị hoặc, thất lưng vắn vẹo.

Bùi Dịch biết cô đã động tình, đưa côn thật to lớn đã sớm cương cứng cọ sát với miệng huyết ẩm ướt của cô, có thể cảm nhận được từng mạch đập của vật nhỏ.

" Ừ... A.... Dịch...." Tô Thi Thi nhắm mắt, trên trán đã phủ một tầng mồ hôi.

" Bảo bố muốn rời hả?" Bùi Dịch xấu xa liếm vành tai cô, mờ ám hỏi.

" M... muốn... cho em..." Tô Thi Thi mặt mũi lúc này đều đem ném ra sau đầu.

Bùi Dịch hài lòng hừ khế một tiếng, nâng mông di chuyển trượt qua trượt lại bên ngoài vài cái, được dịch nhờn của Tô Thi Thi bôi trơn, ở lần cuối cùng mạnh thẳng thất lưng một cái, gậy thật lập tức chui đầu vào con đường mòn bên trong người cô.

"A!" Tô Thi Thi được lấp đầy thỏa mãn, nhưng không dám hô to, lại cắn chặt cánh môi. Bùi Dịch như người vòng ra phía trước hôn lên môi cô, hông lại thúc một cái, toàn bộ phân thân hòa nhập với hoa huyết Tô Thi Thi.

" Thoải mái thì kêu lên đi!"

Nói đoạn, anh lại nhanh chóng luật động, quy đầu to lớn như lưỡi

dao nhọn rút ra cắm vào, lần sau lại sâu hơn lần trước.

" Ừm... a.. a.. ừ...." Tô Thi Thi rất cuộc không chịu nổi, bật ra những tiếng nức nở.

Không chỉ có tiếng rên rỉ, còn có tiếng nước chảy ọp ọp từ nơi hai người kết hợp. Chân Tô Thi Thi thậm chí không quặp được lên thắt lưng Bùi Dịch như mọi lần mà bị gập khúc lại, xương mu vênh cao mặc cho anh xâm chiếm, theo từng tiếng " hự " đâm sâu vào của anh ngón chân lại co quắp.

Hình ảnh dâm mỹ đến cực hạn, làm người ta mặt đỏ tim đập.

Chỉ là...

Một lúc sau, trong phòng truyền đến một trận âm thanh không hài hòa.

"Cọt kẹt..." Lại là một tiếng nữa.

Cẩn thận nghe ngóng, là từ giường nằm dưới thân bọn họ truyền tới.

Là một loại âm thanh như là muốn sụp đổ một dạng

Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch đều đã sùng sốt một phen.

Tô Thi Thi hỏi: "Giường cọc gỗ có phải hay không bị rơi rồi hả?"

Bùi Dịch nhớ tới một cú đá mạnh mẽ của người nào đó, sắc mặt có chút đen, cúi đầu tiếp tục bận việc: "Không cần phải để ý đến nó."

Nhưng theo động tác của anh, giường không ngừng mà kêu cọt kẹt.... Không nhúc nhích một phen, nó cũng kêu một tiếng.

Đến sau cùng, âm thanh cọt kẹt này, giống như là liền nhau một dạng. Phối hợp với không khí trong phòng ngủ, quái dị tới cực điểm. H đọc quyền trên wattpad

Tô Thi Thi chịu không nổi, đẩy đẩy Bùi Dịch: "Em cảm thấy được không thích hợp, nếu không xem trước một chút sao lại thế này?"

Bùi tiên sinh mặt đen tối vô cùng, trán che kín mồ hôi.

"Không cần phải để ý đến nó!"

"Nhưng mà em như thế nào cảm thấy giường lay động càng ngày càng lợi hại rồi hả?"

"Chú ý tập trung." Bùi Dịch tức giận cắn vào cổ Tô Thi Thi.

=)))) Xấu hổ quá đi, liu liu mấy bạn cop truyện (͡° ͜ʖ ͡°)

Đại khái đêm nay bóng đêm thật đẹp, thêm nữa đêm nay tư thế quá kích thích, Bùi Dịch vậy mà quên nơi anh cắn kia, là chỗ Tô Thi Thi mẫn cảm nhất.

Lập tức, Tô Thi Thi liền run rẩy thân thể hét rầm lên, thân thể dùng lực cứng đờ một phen, hoa huyết co rút lại, hút chặt côn thịt của anh.

Bùi Dịch đương nhiên không thể để cho cô động đây, một tay chống mép giường dùng lực nhấn một cái.

Chỉ nghe rắc rắc một tiếng, ở một khắc này, thời gian giống như yên lặng một dạng.

Nhưng cũng chỉ có một cái chớp mắt, một giây sau, chỉ nghe một

tiếng ầm vang dội, tiếng cọc gỗ toàn bộ sập xuống...

Giường - - ầm ầm sập xuống đất, sập mạnh như chưa bao giờ được sập.

Đang ở trên giường kia một cái chớp mắt, Bùi Dịch đem Tô Thi Thi ôm vào trong ngực, hai người làm một động tác rơi tự do, bịch một tiếng, theo ván giường ngã xuống trên mặt đất.

Bên trong lặng im hai giây, lập tức truyền đến tiếng Tô Thi Thi nổi giận.

"Bùi Dịch, anh không phải nói sẽ không bị sập à!!!"

=)))) Xấu hổ quá đi, liu liu mấy bạn cop truyện ㄟ(ㄟ ㄎ)

Sét đánh, đứt net, bệnh lười tăng cao, từ giờ đến hết tuần khá bận, ko đảm bảo số chương ra đều nhưng mỗi ngày sẽ có. Mn ngủ ngon

Chương 428: Trường sập!

Toàn bộ xảy ra nhanh như vậy. Cho dù đã có báo trước, nhưng kết cục vẫn như cũ làm cho người ta khóc không ra nước mắt.

Tô Thi Thi bị Bùi Dịch ôm vào trong ngực, vươn đầu ra nhìn ngó bốn phía giường lớn gỗ chạm khắc tinh xảo đã vỡ vụn, yên lặng nuốt một ngụm nước bọt.

Cô cùng Bùi Dịch nhìn thoáng qua, rồi sau đó hai người bắt đầu rất nhanh mặc quần áo.

Toàn bộ cả quá trình, không tới một phút đồng hồ, hai người đã ăn mặc chỉnh tề.

Chỉ là dự kiến trong đó tiếng đập cửa không có vang lên.

Trong phòng, thím Vương chính đang lắc đầu, một bên xoa cái bàn, một dạng tán thưởng: "Hiện tại người trẻ tuổi tinh lực thật dồi dào. Mà Bùi tiên sinh lại yêu thương nuông chiều Tô tiểu thư như vậy."

Bà nói xong, không khỏi cảm thán một câu: "Đứa cháu gái này của chị Phương, mệnh thật tốt."

Trong phòng ngủ, Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch đưa mắt nhìn nhau, hai người đồng thời nhớ tới câu nói lúc trước của thím Vương "Trời sập xuống đều sẽ không có người tới quấy rầy."

Trời thì không sập, mà giường thì sập rồi.

Tô Thi Thi cố bĩu môi: "Làm sao bây giờ?"

Bùi tiên sinh xoa xoa mi tâm, nói: "Đổi phòng khác."

Tô Thi Thi lập tức lắc đầu: "Em cũng không nghĩ muốn lại làm cho người ta vây xem. Anh nguyện ý?"

Bùi Dịch sắc mặt tối đen.

Anh đương nhiên không muốn.

Đêm qua bởi vì Đoàn Ngọc Tường, mặt đã vút đủ nhiều rồi. Hôm nay lại một lần nữa...

Bùi Dịch sợ chính mình nhện không được đem người hầu trong nhà toàn bộ cho thay đổi hết! Trước kia ở biệt thự Đoàn gia, anh đổi người hầu tốc độ vẫn đều cực kỳ khủng bố.

"Nếu không, chấp nhận một chút, cứ như vậy ngủ đi." Tô Thi Thi nói xong ngáp dài một cái, "Ngày mai em muốn đi theo bà nội thăm hỏi một bà cô, muốn sớm một chút rời giường, mau đi ngủ đi."

Tô Thi Thi nói xong, khom lưng đem gối vụn bên giường đều đã nhặt ném một bên, chỉ chỉ vào giữa cái ván giường: "Kỳ thật ngủ như vậy, cũng rất lãng mạn."

Tô Thi Thi ngửa đầu, trên tay lại vẫn cầm một ít vụn gỗ, ánh mắt sáng long lanh nhìn Bùi Dịch: "Ngồi xuống đất mà ngủ, nhiều lãng mạn. Bùi tiên sinh, anh lớn như vậy, nhất định chưa từng ngủ qua như vậy đi?"

Bùi Dịch ngơ ngẩn nhìn Tô Thi Thi. Anh vẫn cảm thấy Tô Thi Thi ánh mắt đặc biệt xinh đẹp, đặc biệt sạch sẽ.

Mà lúc này, cô ngồi chồm hồm trên mặt đất, ngửa đầu nhìn anh.

Anh nhìn thấy cặp mắt của người còn gái trước mặt sáng ngời, trong ánh mắt cô nhìn đến bóng dáng chính mình, như là mê muội một dạng, lời cự tuyệt đến bên miệng, lại biến thành: "Được."

Bùi Dịch đi qua, đem những gỗ vụn bên cạnh ném ra, làm thật sạch sẽ, chui vào trong chăn, đem Tô Thi Thi ôm lấy vào trong ngực.

Một lát sau, Tô Thi Thi bổ nhào vào trong lòng anh, ấp úng cười rộ lên.

Đêm nay xảy ra toàn bộ chuyện này, đều là thú vị như thế.

Bùi Dịch nghe tiếng cười của cô, mấy ngày liên tiếp mỗi một cùng áp lực trở thành hư không.

Có người vợ như vậy, còn cầu gì hơn.

Trong phòng ngủ an tĩnh lại, sự yên lặng mỹ hảo, thích hợp yên giấc.

Lúc này mới hơn tám giờ tối, đối với những người thích sống về đêm mà nói, đêm mới vừa mới bắt đầu.

Chỉ là Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch trong khoảng thời gian này vẫn mệt chết đi, khó có được chuyện ngủ sớm như thế.

Tòa nhà bên ngoài vây quanh một bức tường, lúc này, bên ngoài ngăn cách một khu rừng nhỏ trên đường nhưng chẳng phải an tĩnh.

Nơi này không có những hộ gia đình khác, cũng không có cửa hàng mua bán, bình thường nơi này cực kỳ an tĩnh, nhất là buổi tối ở đây,

nơi này lại có điểm âm trầm.

Nhưng hôm nay không biết sao lại thế này, ở nơi sâu xa kia dưới ánh đèn đường, có vẻ có chút xao động.

Đột nhiên, một tiếng còi ô tô vang lên, kinh tỉnh mọi sinh vật trong rừng.

Một chiếc Toyota màu đen rất nhanh hướng tới đường bên này chạy đến, vừa rời kia một tiếng còi chính là do chiếc xe này vọng lại.

"Tổng Trọng Hạo, anh ấn còi làm cái gì? Bọn họ phát hiện rồi!" Trong xe bỗng nhiên vang lên một tiếng nổi giận, một vị suất ca đôi mắt màu xanh ngồi ở ghế lái phụ, vừa nói chuyện một bên cẩn thận quay đầu nhìn ra phía xa.

"Đức An, anh đừng đột nhiên nói chuyện làm tôi sợ, tôi không lái nữa!" Chỗ tay lái chính tạt ra sức lái xe, chính là người thật lâu không gặp Tổng Trọng Hạo.

Anh đang nắm tay lái, bộ dáng khinh bỉ nhìn Đức An nhưng lại vẫn có chút khẩn trương: "Bọn họ thật sự đuổi theo rồi hả?"

"Anh bấm còi vang dội như thế, kẻ điếc đều đã nghe được. Bọn họ có thể không biết chúng ta trốn đến chỗ này rồi hả?" Đức An hận không thể bóp chết Tổng Trọng Hạo.

Vốn bên kia có hai con đường, con đường này cực kỳ ẩn nấp, những người đang truy bọn họ không nhất định phát hiện được. Hiện tại tốt rồi, một tiếng còi, kẻ ngu ngốc đều đã đoán được là bọn họ lái vào đây rồi.

"Tôi lại không phải cố ý. Chuyện này không phải lần đầu tiên thôi

sao!"

"Anh là lần đầu tiên lái xe?" Đức An đột nhiên trừng lớn mắt.

Tống Trọng Hạo trợn trắng mắt nói: "Lần đầu tiên bị người đuổi giết, tôi cực kỳ khẩn trương!"

Đức An cảm thấy được những lời này của anh ta có vấn đề, suy nghĩ vài giây, ánh mắt trừng lớn hơn một chút: "Anh nói bọn họ là tới giết tôi sao? Giết? Bọn họ vì cái gì muốn giết chúng ta? Anh giết người nhà bọn họ sao?"

Tống Trọng Hạo không nói gì liếc mắt nhìn hắn: "Tôi nói lung tung, anh cũng tin tưởng!"

"Anh!" Đức An cạn lời, lúc này, nhìn đến sau lưng truyền đến ngọn đèn ô tô, gấp đến độ hô to, "Bọn hắn thật sự đuổi tới! Thật đúng là chưa từ bỏ ý định!"

"Nhà của Thi Thi liền ở phía trước không xa, chúng ta từ cửa sau đi vào, xem bọn hắn có dám đuổi theo đến hay không!" Tống Trọng Hạo nói xong gia tăng chân ga.

"Bọn hắn tới cùng là ai chứ?" Đức An xoa tóc, có chút cáu kỉnh

Hắn cùng Tống Trọng Hạo đêm nay vốn muốn đi đại học thành phố bên kia ăn thịt nướng, nào biết đâu rằng mới ăn một chuỗi thịt dê nướng, một đám mặc đồ Tây đen buổi tối khuya mang theo kính đen bao vây lại, bắt bọn họ đi một chuyến.

Tống Trọng Hạo cùng Đức An cực kỳ tinh táo, lúc này lên xe bỏ chạy.

Sau đó, những người này truy đuổi bọn hán hết nửa cái thành phố, giờ đã đuổi theo đến nơi này.

"Ai biết, dù sao vừa thấy không phải người tốt." Tống Trọng Hạo nói xong nghiêng đầu sang chỗ khác, muốn ngẩng đầu chỉ mặt sau, "Vừa rồi tên to con kia, nhìn giống như vệ sĩ..."

"Anh mau chuyên tâm lái xe! Đừng gặp trở ngại rồi..." Đức An nhìn đến động tác của Tống Trọng Hạo, la lớn.

Tống Trọng Hạo bị hán hống làm cho hoảng sợ, tay vừa trượt, tay lái đánh trật.

"A!"

"Tống Trọng Hạo anh đúng là heo mà! Nhanh lên phanh lại!"

"Ngu ngốc, bên kia là tường, hướng qua..."

"Đức An, anh mò mẫn chỗ nào của tôi đó!"

"Thình thịch!"

Vĩ đại tiếng đánh, vang vọng ngõ nhỏ.

Một chiếc Toyota màu đen nện đầu vào tường gạch.

Người trong lúc đó, chỉ cảm thấy thế giới đều đã thay đổi.

Phía sau họ, chiếc xe đuổi theo kia vội vàng phanh lại, trong xe vài vị mặc tây trang màu đen mang theo đeo mắt kính màu đen đưa mắt nhìn nhau, hiển nhiên không nghĩ ra Tống Trọng Hạo làm thế nào lại lái xe tông vào tường.

"Nội chiến?" Mấy người có chút nói không nên lời.

Trên chỗ ghế lái phụ, người đàn ông hướng tới liếc mắt ra hiệu cho người phía sau, hai người đàn ông phía sau lập tức nhảy xuống xe, hướng đến chỗ Tống Trọng Hạo bên kia.

"Đợi một chút!" Đột nhiên, người đàn ông trên chỗ ghế lái phụ làm cái động tác ngăn lại, nhíu mày nhìn về phía bức tường bị tông trúng kia.

Nơi này chỉ có một tòa nhà. Mà tòa nhà này hiện tại họ Bùi. Hắc đương nhiên biết Tống Trọng Hạo bọn họ cùng vị nữ chủ nhân của tòa nhà này có quan hệ thế nào.

Hắc mơ hồ đã nghe được trong nhà truyền đến động tĩnh.

Hắc suy nghĩ hai giây, lập tức ra quyết định: "Trở về."

Hai người đàn ông vừa bước xuống xe kia không chút do dự, lập tức ngồi trở lại trong xe. Xe rất nhanh quay đầu, im lặng không tiếng động rời khỏi nơi này.

Mà lúc trước xe nện vào tường kia, một căn phòng gần đó cách bức tường bị nện kia không xa, Tô Thi Thi chính đang buồn ngủ.

Nghe được thanh âm thời khắc đó, lập tức giật mình tỉnh ngủ.

Nháy mắt tiếp theo, cô đã bị vòng tay ấm áp của Bùi Dịch bên cạnh ôm chặt hơn: "Không sao."

Giọng nói ấm áp từ đỉnh đầu vang lên, Tô Thi Thi lòng không hiểu sao lại nhảy dựng.

Chỉ là còn không có tinh tế hiểu rõ, liền nghe bên ngoài truyền đến tiếng kêu la của thím Vương: "Trường sụp!"

Sét đánh cháy luôn đường dây từ cap đến wifi nguyên một xóm cháy ráo

Chương 429: Xe không người

"Tường sụp?" Tô Thi Thi theo bản năng nhìn về phía người đàn ông đang trên mặt đất bên cạnh mình, chậm rãi ngẩng đầu.

"Đur chấn này có phải quá chậm rồi hay không?"

Được rồi, chuyện cười này nói ra một chút đều đã không buồn cười. Nhưng mà hiện tại là cái tình huống gì chứ?

Người nào lớn mật như vậy, dám đến đập sập tường nhà bọn họ!

Bùi Dịch nhàn nhạt nhìn cô một cái, rất muốn khen ngợi cô một câu tường tượng quá tốt. Nhưng anh hiện tại thật sự không siêng đến vậy, lôi kéo cô đi đến phòng thay quần áo.

Vừa rồi một tiếng đánh sập kia thật sự quá vang, đem bảo an trong nhà đều đã kinh ngạc chạy đến, liền ngay cả Nhậm Tiểu Vi đều đã nhận được tin tức.

Cả tòa nhà đèn đuốc sáng trưng, như ban ngày

Lúc Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch mặc quần áo tử tế đi ra ngoài, liền nhìn đến quản gia dẫn theo một đám bảo an chính đang đứng ở cửa hậu viện.

Cách bức tường bị tông sập kia khoảng hai thước, trong đồng gạch đổ nát kia, mơ hồ có thể thấy được một cái đầu xe ô tô.

"Va chạm ô tô?" Tô Thi Thi thấy một màn như vậy, không khỏi có

chút bội phục người tài xế kia.

Người này dũng khí cũng thật lớn, mới có thể chạy đến nơi này gây chuyện

Người này không có việc gì đi?

"Tiên sinh, phu nhân, là có người lái xe đụng sập tường nhà chúng ta." Quản gia nói tới chỗ này, biểu tình có chút cổ quái, "Trong xe không có ai."

"Không có ai?" Bùi Dịch sắc mặt trầm xuống.

"Chạy mất sao?" Tô Thi Thi cũng là vẻ mặt nghi hoặc, cùng Bùi Dịch hướng tới nơi bị tông sập đi đến.

"Hửn là... Không vâng quản gia biểu tình càng thêm cổ quái, "Các người quá đi xem liền biết."

Khi bọn họ đi đến đoạn bên tường, nhìn đến chịu hủy nghiêm trọng đầu xe khi đó, thực bị hoảng sợ.

Đầu xe đã hoàn toàn bị biến dạng, cửa hai bên cạnh lõm vào, dựa theo trình độ này, từ đầu mở không ra cửa xe rồi.

Mở không ra cửa xe, người ở bên trong liền ra không được.

Như thế này người trong xe đâu?

Khó trách quản gia biểu tình lại cổ quái như thế.

Đây là chuyện ma quái à!

Tô Thi Thi lúc này nhìn đến bảng số xe lung lay muốn rơi bất cứ khi nào, mí mắt nháy dưng.

Biển số xe này, có phần nhìn quen mắt!

Để đảm bảo an toàn, có bảo an đã đi dọc theo con đường di duy nhất bên cạnh rừng cây nhỏ ngoài viện tìm kiếm. Lúc này nhìn đến Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi qua đi, các nhân viên an ninh vây ở trước mặt bọn họ, để ngừa chuyện bất trắc.

Bùi Dịch khoát tay, nhíu mày hướng tới xe đi đến.

"Bùi Dịch!" Tô Thi Thi theo bản năng kêu hẳn một tiếng.

Toàn bộ Bắc Kinh này, người dám tông vào tường nhà bọn họ không nhiều lắm. Ai biết hiện tại là cái tình huống gì, Tô Thi Thi có chút lo lắng.

Bùi Dịch thân thể ngừng một trận, đang muốn nói chuyện, xe chợt run lên một cái.

Bùi Dịch mâu sắc trầm xuống, đứng tại chỗ lẳng lặng nhìn.

Các nhân viên an ninh vèo một phen vây quanh xe, hướng tới trong xe nhìn lại.

"Khụ khụ..." Một giây sau, trong xe bỗng nhiên truyền đến tiếng ho khan.

"Tôi giống như nghe được tiếng của Thi Thi rồi hả?"

"VẬY ANH VẪN CÒN KHÔNG RÉO NGƯỜI ĐI? SẮP NGHẸN CHẾT TÔI RỒI!"

Ngay sau đó, trong xe liền truyền đến tiếng gọi ầm ỉ suy yếu: "Thi Thi à, cứu mạng đi! Tội anh sắp nghẹn chết rồi!"

"Sur huynh?" Tô Thi Thi liền giống như bị sét đánh một dạng, ánh mắt nhìn chăm chăm vào chiếc xe lại lại nhìn thoáng qua cái bảng số xe kia.

Này không phải xe của sư huynh cô sao?

Khó trách lại nhìn quen mắt như thế!

"Cứu người!" Bùi Dịch rất nhanh liền truyền đạt mệnh lệnh.

Quản gia xem trợn mắt há hốc mồm: "Bọn họ đây là trốn tới nơi nào? Hơn nữa còn là hai người?"

Mà còn, vẫn lại là hai người đàn ông cao lớn khôi ngô không phải dạng vừa đâu.

Tô Thi Thi ở trong lòng yên lặng bỏ thêm một câu.

"Bùi tiên sinh, bọn họ ở dưới gầm ghế, túi khí bung ra chặn không gian." Có bảo an đã phát hiện hai người bọn họ trốn ở dưới gầm xe phía sau, đang cố thu hồi túi khí để chui ra.

Sau đó liền xấu hổ rồi.

Túi khí không phản ứng, cửa xe kẹt mở không ra.

Tống Trọng Hạo cùng Đức An đều nhanh khóc.

"Sư muội, nhanh lên. Nơi này quá nhỏ rồi." Tống Trọng Hạo nói xong, giọng nói đột nhiên bén nhọn hẳn lên, "Đức An, lại mò mẫm lão

tử!"

"Đi chết đi, ai muốn mò mẫn anh. Nơi này nhỏ như vậy, tôi không nghĩ muốn đụng chạm anh cũng khó à!"

Tô Thi Thi che đậy mặt, quay đầu.

Cô rất nghĩ muốn cùng Tống Trọng Hạo đoạn tuyệt quan hệ nha!

Lúc Tống Trọng Hạo kêu cô một tiếng sư muội, quản gia bọn họ biểu tình miễn bàn có bao nhiêu đặc sắc.

"Em còn chưa hết hi vọng?" Lúc này, Bùi Dịch bỗng nhiên mặt trầm xuống hỏi.

Tô Thi Thi sửng sốt, ngẩng đầu nhìn qua đi, phát hiện anh vẫn như cũ nhìn đám người đang ở bên kia cứu giúp xe.

Nhưng cô biết, Bùi Dịch là chỉ cái gì.

"Tuyệt đối không có khả năng!" Tô Thi Thi nhắc tay đảm bảo, biểu tình đặc biệt nghiêm túc, "Em không biết đây là chuyện gì."

Sư huynh cô mặc dù có lúc điên điên khùng khùng, nhưng làm việc vẫn lại là rất có nguyên tắc. Làm sao có thể sẽ lái xe tông vào tường nhà bọn họ.

Đây là xảy ra chuyện gì?

Tô Thi Thi nhíu mày, không hề chớp mắt nhìn bị các nhân viên an ninh phá cửa xe.

"Anh sẽ xử lý." Bùi Dịch nhìn đến vẻ mặt của Tô Thi Thi, lập tức rõ,

kéo cô vào trong ngực, cũng giống cô nhìn về phía trước xe.

Các nhân viên an ninh tốc độ rất nhanh, mấy người hợp lực, đem cửa xe phá ra.

"Khụ khụ... Nghẹn chết tôi rồi!"

Tống Trọng Hạo cùng Đức An trước sau bò ra, ngồi dưới đất há mồm thờ dốt.

"Không bị đâm chết, nếu bị nghẹn chết mà nói, vậy thì quá oan rồi." Tống Trọng Hạo nhìn đến đầu xe bị đâm đến biến dạng, sắc mặt tái mét.

Đức An ngồi ở bên cạnh anh, oán hận trợn mắt nhìn anh, hận không thể nhào đi lên bóp chết anh: "Anh cùng có phải hay không nhấn ga rồi hả?"

Tống Trọng Hạo sừng sốt hai giây, kiên quyết phản đối: "Nói bậy! Tôi làm sao có thể phạm loại sai lầm này!"

"Tôi hiện tại không còn khí lực tính sổ với anh." Đức An băng bó ngực, vừa rồi có phần bị đè ép đến, cũng thật đau.

Anh ngẩng đầu nhìn thoáng qua phía trước, ánh mắt đảo qua phía trước nhìn về chỗ đoạn tường bị va chạm với đầu xe khi đó, mặt trực tiếp đen.

"Tống Trọng Hạo, tôi đã nói không thể mua Toyota, chất lượng quá kém. Anh không nghe! Anh xem đi mới va chạm như vậy, xe liền hủy thành như vậy rồi! Hai người chúng ta thiếu chút nữa bị chôn sống rồi anh biết không?"

"Nói thì hay lắm." Tống Trọng Hạo hữu khí vô lực trợn mắt nhìn.

Tô Thi Thi vốn lo lắng muốn chết, hiện tại thấy chỉ nghĩ muốn quay đầu bước đi.

Đã đến lúc nào rồi, hai người bọn họ vậy mà rảnh rỗi nói chuyện phiếm!

Bùi Dịch nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, phun ra bốn chữ: "Vật hợp theo loài."

Tô Thi Thi nhìn hai người Tống Trọng Hạo, ánh mắt thân thiết lập tức trở nên nguy hiểm hẳn lên: "Sur huynh, nói sang chuyện khác là vô dụng."

Ngồi dưới đất hai người thân thể mạnh cứng đờ, lập tức hai người hai bên cùng lục tục đứng lên.

Tống Trọng Hạo vồ vồ thân thể, nhìn thoáng qua Đức An, hai người sắc mặt đồng thời trở nên nghiêm túc lên.

Bọn họ vừa rồi trốn thật mau, đều không có bị thương. Chỉ là hai người hiện tại đầu rất đau.

Bọn họ đụng phải tường nhà Bùi Dịch đó!

"Sur muội, đi vào rồi nói đi." Tống Trọng Hạo trong lòng vẫn còn run sợ, trên mặt lại vẫn như cũ bày ra vẻ mặt ngưng trọng, nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, liền hướng tới trong nhà đi đến.

Tô Thi Thi sửng sốt, lại vẫn là có chút lo lắng: "Trước đi bệnh viện kiểm tra một phen đi."

"Không cần, chúng ta vừa rồi trốn thật mau, không bị thương." Đức An cũng không có cợt nhả như lúc trước.

Tô Thi Thi nhìn Bùi Dịch liếc mắt một cái.

Bùi Dịch hướng cô gật gật đầu, vừa định nói chuyện, Tô Thi Thi bỗng nhiên nói: "Chuyện này em cũng phải biết."

Bùi Dịch bất đắc dĩ, đành phải cũng để cho cô cùng theo vào thư phòng.

Chỉ là lại vẫn đi chưa được mấy bước, đã bị chặn đường lại.

Tô Thi Thi tâm mạnh trầm xuống, có chút lo lắng nhìn thoáng qua hai người Tống Trọng Hạo.

Mọi người sáng hảo! Mới là m tới đây và đang rất lười. Chưa biết khi nào làm tiếp

Mạng nhà tui đứt còn chưa đủ, giờ mạng cty cũng đứt, 3g thì hết

Chương 430: Mục đích của bọn họ

"Sao lại thế này?" Trời đêm rét lạnh, vang lên một giọng nói càng thêm rét lạnh.

Nhậm Tiểu Vi nghiêm mặt, lúc nói chuyện nhìn chăm chăm vào Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi há miệng thờ dốc, lại không biết muốn giải thích như thế nào.

Tống Trọng Hạo cùng Đức An đều là bạn của cô, cô cũng biết rõ tính khí của Nhậm Tiểu Vi, lúc này khẳng định sẽ đem bạn của cô vào mà xỉ vả chung.

"Đoàn phu nhân, chuyện này là tôi không đúng. Tường là tôi đụng phải." Tống Trọng Hạo mở miệng trước nói thay cho Tô Thi Thi.

Bùi Dịch nhìn thoáng qua Tống Trọng Hạo, không nói gì.

"Cậu?" Nhậm Tiểu Vi thờ ơ nhìn Tống Trọng Hạo, không mang theo cảm tình nói, "Tôi biết cậu, Tống tiên sinh, xin hỏi cậu nghĩ muốn muốn làm cái gì?"

"Đây là ngoài ý muốn. Tôi sẽ chịu trách nhiệm." Tống Trọng Hạo chân thành nói.

Anh ta biết Nhậm Tiểu Vi không thích Tô Thi Thi, trong lòng cũng có chút hối hận. Sợ Nhậm Tiểu Vi bởi vì chuyện này làm khó dễ Tô Thi

Thi.

"Xe đâm cháy nghiêm trọng như thế, tôi cảm thấy được Tống tiên sinh hiện tại nên là đi bệnh viện kiểm tra đi. Thi Thi bình thường nôn nôn nóng nóng, không nghĩ tới, bạn của cô cũng như vậy. Thật sự là gần mực thì đen gần đèn thì rạng."

Nhậm Tiểu Vi giọng điệu nghiêm khắc, tựa như trưởng bối đang giáo huấn vãn bối một dạng.

Cũng là cùng một câu gần mực thì đen, nhưng Bùi Dịch là muốn nói Tống Trọng Hạo cùng Tô Thi Thi giống nhau rất lợi hại trong chuyện gây thơ vô tội, nhưng Nhậm Tiểu Vi những lời này liền có điểm vũ nhục người.

Tô Thi Thi nắm chặt quả đấm, một cái vẻ nói cho chính mình chịu đựng, không cần xen mồm.

Tống Trọng Hạo cũng không nói gì. Đức An mò mẫn không ra tâm tư của mấy người trong gia đình này, cũng không dám tùy tiện nói chuyện. Bùi Dịch đồng dạng không nói lời nào.

Sau đó liền xấu hổ tẻ ngắt rồi.

Nhậm Tiểu Vi vốn chỉ cây dâu mà mắng cây hòe (ý nói nói bóng gió, lung tung lang tang mà trúng tùm lum tùm la) mắng thật sự sảng, nhưng đâu nào nghĩ đến Tô Thi Thi bọn họ vậy mà một câu cũng không nói. Cái này giống như là một quyền đánh ở trên bông vải, thiếu chút nữa nghẹn chết.

Lúc này, Bùi Dịch tiến lên đi tới một bước, đối với Nhậm Tiểu Vi nói: "Mẹ, người không bị dọa đến đi?"

Bùi Dịch đỡ Nhậm Tiểu Vi hướng bên cạnh đi tới một bước, ôn nhu nói: "Tối nay là chúng con không đúng, hiện tại tình huống cụ thể còn không biết. Người đi về trước nghỉ ngơi đi, bên ngoài không an toàn."

Bùi Dịch đặc biệt đem ba chữ không an toàn nói ra có vẻ nghiêm trọng một chút.

Nhậm Tiểu Vi trong lòng cả kinh, cảm thấy được con trai đây là lời nói chứa đầy hàm ý, chỉ là không biết tới cùng xảy ra chuyện gì.

"Vậy con cẩn thận một chút, mẹ đi trước nghỉ ngơi rồi." Nhậm Tiểu Vi không có nhiều lời, xoay người rời đi rồi.

Thái độ của con trai bà đương nhiên để cho bà khoái trá, bà đã thành công để cho Tô Thi Thi cùng bạn của cô khó coi, mục đích đã đạt được. Mà vừa rồi, bà kỳ thật đã sớm ở hậu viện, vẫn nhìn thấy toàn bộ quá trình.

Mà hiện tại Bùi Dịch vừa nói như vậy, Nhậm Tiểu Vi cũng hiểu được chuyện này có phần không thích hợp. Bà biết Bùi Dịch cần xử lý một số chuyện, tự nhiên sẽ không tiếp tục ngăn trở.

Nhìn Nhậm Tiểu Vi rời đi, ở đây tất cả mọi người nhẹ nhàng thở ra.

Bùi Dịch nhìn Tống Trọng Hạo cùng Đức An, trầm giọng nói: "Thật có lỗi."

Tống Trọng Hạo cùng Đức An sợ tới mức thiếu chút nữa từ trên mặt đất nhảy dựng lên, vội vàng xoa tay.

Bọn họ từ đầu không đem những lời Nhậm Tiểu Vi nói để trong lòng.

Mà vừa rồi Tống Trọng Hạo không nói chuyện, thật sự là cảm thấy

được Nhậm Tiểu Vi quá khùng bố. Anh đôi khi nói chuyện với Ôn Ngọc cũng đã hiểu được chút ít, đương nhiên không dám cùng bà tranh luận.

"Đến thư phòng đi." Tô Thi Thi sợ nếu còn đứng ở chỗ này tiếp nữa, sư huynh cô lại sẽ nói ra cái câu gì làm kinh thiên động địa quỷ thần khiếp sợ, khẩn trương thúc giục.

Hậu viện cục diện rối rắm đương nhiên đã có quản gia xử lý, Tô Thi Thi bọn họ liền đến chỗ thư phòng.

"Sư huynh, sao lại thế này?" Vào thư phòng, Tô Thi Thi liền lập tức hỏi.

"Sư muội, có người đuổi theo bọn anh." Tống Trọng Hạo sắc mặt nghiêm trọng, đem chuyện lúc trước đã xảy ra nói một lần.

Đương nhiên, không nói chuyện mình gặp trở ngại là bởi vì chính mình kỹ thuật lái xe không tốt.

"Bọn hấn vì cái gì muốn tìm sư huynh cùng Đức An?" Tô Thi Thi có chút mơ hồ không thông.

"Chúng ta hai người đều là Thiết Kế Sư, bọn hấn trực tiếp đến bốn bảo tiêu mời chúng tôi, khả năng cùng thiết kế có quan hệ." Tống Trọng Hạo trầm giọng nói.

Anh nhiên nhìn qua không phải cực kỳ đáng tin, nhưng đầu óc không ngu ngốc, lúc trước đã đem mọi chuyện xảy ra trước sau suy nghĩ một lần. Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có một loại khả năng.

"Thời gian này các người tiếp xúc qua thiết kế cũng chỉ có công trình thôn Thành Trung kia." Bùi Dịch nói, "Hấn là nhằm về tôi."

Công trình thôn Thành Trung, Tống Trọng Hạo tuy không có trực tiếp ra mặt, nhưng mà lúc ấy là dùng anh ta làm bình phong âm thầm để cho Đức An cùng Bùi Dịch tiếp xúc. Mà Đức An hiện về mặt danh nghĩa là đồ đệ Bùi Dịch, là người trực tiếp tiếp xúc công trình thôn Thành Trung.

"Họ là người của ai?" Tống Trọng Hạo cùng Đức An tâm đều là trầm xuống.

Tô Thi Thi nhú mày, nhìn thoáng qua Bùi Dịch: "Hỗ Sĩ Minh?"

Bùi Dịch ngồi ở trên sofa gỗ lim, ngón tay khẽ gõ gõ tay vịn, có vẻ dăm chiêu: "Hắn không phải là hắn. Công trình thôn Thành Trung hắn còn không có cùng tôi bàn xong phần ích lợi trong đó, hắn không hành động thiếu suy nghĩ."

Anh cùng Tô Thi Thi hai người siêu cấp lấp liếm qua chuyện, đụng tới họ sẽ chẳng có kết cục tốt, Hỗ Sĩ Minh tự nhiên sẽ không gây ra những chuyện ngu xuẩn như thế trong lúc mấu chốt này, chứ đừng nói đến chuyện trêu chọc người bên cạnh bọn họ.

"Cũng không có khả năng là Đoàn gia. Vậy còn có thể có ai?" Tô Thi Thi tâm tình càng trầm trọng hẳn lên.

Đoàn gia hiện tại đã không có năng lực làm những thứ mờ ám này, có thể loại trừ.

Tô Thi Thi đối với sự hiểu biết về Tứ Đại Gia Tộc cũng không nhiều, nếu không phải bây giờ sư huynh cô cũng bị liên lụy kéo vào, Bùi Dịch hẳn không nói cho cô biết.

"Tôi nhớ ra rồi, vừa rồi cái tên vệ sĩ kia lúc tới tìm chúng tôi, nói là có

người muốn mời tôi cùng Đức An đi tâm sự. Thái độ của bọn họ cực kỳ cung kính, xem ra cũng không phải theo chúng ta trở mặt."

Tống Trọng Hạo nói: "Tôi sợ xảy ra chuyện, liền cùng Đức An chạy."

Bùi Dịch trầm mặc hai giây, nói: "Nếu như vậy, hẳn là không phải có nguy hiểm. Nếu bọn họ lại tìm đến, các người cứ ăn ngay nói thật là được."

"Ăn ngay nói thật?" Tống Trọng Hạo cùng Đức An quay sang nhìn nhau một cái

Đức An nhíu mày hỏi: "Ý của anh là, mục tiêu của đối phương là kế hoạch thôn Thành Trung kia?"

Nếu thật là hướng về phía Bùi Dịch cùng thôn Thành Trung mà tới, như thế mục đích của đối phương có thể là nghĩ muốn từ trong miệng bọn họ biết kế hoạch chi tiết hoặc là nói - -

"Để cho chúng tôi làm kẻ phá hoại?" Tống Trọng Hạo cùng Đức An cùng lúc nói ra.

Lập tức hai người đều đã bắt đắ dĩ cười rộ lên.

Đức An nói: "Bọn hẳn thật đúng là để mắt chúng ta."

Tống Trọng Hạo là người ưu tú trong giới Thiết Kế Sư, thiết kế kiến trúc của anh từ đầu không phải dễ dàng mới có ở được. Mà Đức An tuy là Thiết Kế Sư cực kỳ xuất sắc, nhưng mà thiết kế thôn Thành Trung kia đều là Bùi Dịch cùng những đội ngũ thiết kế sau lưng anh làm, hẳn chỉ là ra mặt làm bình phong mà thôi.

"Nếu nói như vậy, những người trong đội ngũ thiết kế của anh không

phải cũng sẽ bị quấy rầy?" Tô Thi Thi nhìn Bùi Dịch hỏi.

Lúc này, Bùi Dịch cúi đầu nhìn thoáng qua điện thoại, một lát sau mới ngẩng đầu, gật gật đầu.

"Bọn họ là hành động cùng lúc. Có vị Thiết Kế Sư khác cũng bị mời rồi."

Bất quá trước anh đều đã làm tốt công tác chuẩn bị chu đáo chặt chẽ, những Thiết Kế Sư kia sao lại có thể dễ dàng tiếp cận như vậy.

Tô Thi Thi nhìn Bùi Dịch, phun ra ba chữ: "Lão hồ ly."

Thì ra, anh đều đã dự liệu tới rồi.

Bùi Dịch ánh mắt vèo nhú lại, nhìn Tô Thi Thi, khóe miệng chậm rãi cong lên.

Tô Thi Thi trái tim lổn nhịp, khẩn trương hướng bên cạnh ngồi nhích ra một chút.

"Sur mọii, Bùi tổng, chúng tôi... Chúng tôi đi về trước rồi." Tống Trọng Hạo cùng Đức An gặp tình huống không đúng, đứng lên đã nghĩ chạy.

"Sur huynh, Đức An!" Tô Thi Thi trong lòng vừa động, lập tức đuổi theo, ngăn ở cửa, đặc biệt nhiệt tình nói, "Chớ đi, ở lại nơi này vài ngày đi."

"Ở vài ngày?" Tống Trọng Hạo cùng Đức An giọng nói đều đã thay đổi rồi.

Tống Trọng Hạo cảnh giác nhìn Tô Thi Thi: "Sur mọii, em muốn làm

gì?"

Không thấy được phía sau em Bùi tiên sinh sắc mặt đã rất khó nhìn sao!

Thứ 7 máu chảy về tim đê....

Ai dạy chưa ta

Chương 431: Đây là cái Logic gì?!

"Sur muội, từ bỏ... Đi..." Tống Trọng Hạo vẻ mặt xoắn xuýt nhìn Tô Thi Thi, cảm thấy được vừa rồi hẳn là va chạm trúng chỗ nào rồi, lòng đều đã đau khắp toàn thân.

Tô Thi Thi tiến lên, chân thành vỗ vỗ bờ vai của anh: "Sur huynh, va chạm sập tường nhà em, sao có thể dễ dàng như vậy liền cho qua. Liền phạt các người đến đây ở vài ngày, gán nợ."

"Đây cái Logic gì?" Tống Trọng Hạo trợn mắt há hốc mồm.

Tô Thi Thi nhíu mày, ánh mắt nguy hiểm nheo lại: "Anh không muốn?"

"Làm sao có thể!" Tống Trọng Hạo còn kém nhảy dựng lên đưa hai tay lên thề nửa thoi.

Anh dám không muốn sao?

Lờm mắt nhìn Đức An bên kia đang nghĩ muốn lạng lẽ trốn, Tống Trọng Hạo vươn tay giữ chặt hắn: "Anh cũng có phần, đừng nghĩ chạy!"

"Bùi Dịch sẽ giết chúng ta!" Đức An đối với Tống Trọng Hạo nháy mắt ra hiệu, nhỏ giọng nói.

Tống Trọng Hạo rất muốn mắt trợn trắng.

Hắn cho rằng anh không biết sao?

Nhưng mà đắ tội sư muội anh sẽ còn thảm hại hơn! Tuy anh không biết Tô Thi Thi vì cái gì đột nhiên muốn giữ bọn họ lại, lại còn bắt bọn họ ở vài ngày!

Ở vài ngày đó! Vài ngày sau, bọn họ có thể bị Bùi Dịch ngược đến chết rồi hay không!

Hai người Tống Trọng Hạo bọn họ khóc không ra nước mắt, bị Tô Thi Thi gọi người đưa họ đi ngủ rồi. Toàn bộ cái quá trình, bọn họ mọi chút cũng không dám nhìn Bùi Dịch.

Nhìn Tống Trọng Hạo hai người đi vào phòng giành cho khách, Tô Thi Thi mới yên lặng nhẹ nhàng thở ra. Quay đầu nhìn đến Bùi Dịch đen mặt, cô đi qua, cười đến đặc biệt nịnh nọt.

"Tòa nhà lớn như vậy, ở thêm vài người không có sao đâu mà."

Bùi Dịch không nhìn cô, nâng bước hướng hậu viện đi đến. Nghĩ đến giường của bọn họ bị sập cùng với đêm nay sập tường, sắc mặt càng ngày càng trầm.

"Keo kiệt." Tô Thi Thi nói thầm một tiếng, gắt gao đuổi theo.

Ở một số phương diện, Bùi tiên sinh thật sự một chút cũng không chịu được. Tỷ như, về phương diện chuyện mấy người bạn khác phái của cô ở chung.

Bùi Dịch cực kỳ tôn trọng bạn của Tô Thi Thi, nhưng mà - - bình dấm chua một khi đánh nghiêng, sẽ mất đi lý trí.

Quả nhiên, đi tới không vài bước, Bùi Dịch bỗng nhiên dừng lại.

Anh quay đầu, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Anh không đồng ý!"

Để cho hai tên chuyên phá đám kia ở trong nhà anh? Anh sao có hào phóng như vậy?

"Nhà chúng ta cũng lớn, viện nhỏ cũng nhiều, liền tính ở thêm vài người cũng không mấy đụng mặt đâu." Tô Thi Thi không nắm chắc anh có giận hay đành giải thích.

Nơi này đã từng là vương phủ, tuy Bùi Dịch mua được này chỗ chỉ có một nửa, nhưng mà có vài tiểu viện, liền tính mười mấy người nữa đến ở cũng rất ít khi đụng mặt.

Bùi Dịch mím môi, không nói lời nào, vẫn như cũ rất tức giận.

Tô Thi Thi qua đi, giữ chặt ngón tay út của em, như như trẻ con làm nũng lắc lắc, đôi con ngươi giáo hoạt nhìn thoáng qua bốn phía, xác định không ai, mới nhỏ giọng nói.

"Như vậy, anh ngày mai liền không cần tiếp tục trốn đi ra ngoài."

Như vậy là thế nào? Tô Thi Thi cũng không nói gì, Bùi Dịch lại nghe hiểu, giữa lông mày mây đen lập tức tiêu tán, Bùi tiên sinh lông mao lập tức liền thuận rồi.

"Ngày mai gọi cả Tần Phong bọn họ cũng đến đây." Bùi Dịch ôm lấy bờ vai của Tô Thi Thi, xoay người hướng tới hậu viện đi đến.

"Ý kiến hay!" Tô Thi Thi chân chó gật đầu.

Khi bọn họ trở lại phòng ngủ thời điểm, Tô Thi Thi phát hiện giường vậy mà đổi rồi.

Cô chấn kinh thất thần nhìn Bùi Dịch, nửa ngày mới kìm nén ra một câu: "Anh từ khi nào thì cho người ta đổi?"

Bùi Dịch kêu ngạo bỗng chốc mắc cỡ mím môi, vài giây sau mới có chút xấu hổ nói: "Để cho Dương Dũng đổi."

"Anh ta khí lực lớn như vậy sao, một người có thể khiêng được cái giường to như thế?"

Bùi Dịch mặt đen.

Anh đáng ra không nên cùng Tô Thi Thi thảo luận vấn đề này.

Đột nhiên, Tô Thi Thi hét rầm lên: "Vậy bây giờ chuyện này có mấy người biết rồi?"

Dương Dũng khẳng định không có khả năng chính mình khiêng một cái giường nặng hơn một ngàn cân ra đổi một cái khác, kia chẳng phải là hiện tại rất nhiều người đều đã biết rõ?

Bùi Dịch xoa xoa mi tâm, vừa nói chuyện một bên lôi kéo Tô Thi Thi lên giường: "Dương Dũng cùng những vệ sĩ là Lính Đánh Thuê đến làm, miệng thật sự kín." "

Chẳng thế thì anh vì sao không cần gọi người làm trong nhà mà gọi Dương Dũng. Vợ chồng hai người buổi tối đem giường làm cho sập như thế chuyện mất mặt như vậy, làm sao có thể để cho người khác biết!

Tô Thi Thi trầm mặc tiếp xuống.

Cô chỉ cảm thấy bên người bỗng nhiên hơn một tia không tầm

thường khí tức. Không nghĩ tới, bình thường nhìn đến những vệ sĩ kia vậy mà đều là Lính Đánh Thuê.

Lúc này, ở thiền viện một chỗ trong một căn phòng ngủ giành cho khách, Tống Trọng Hạo cùng Đức An mắt to trừng mắt nhỏ, hai người đều đã buồn bực cực kỳ.

"Vì cái gì muốn chúng ta ngủ một cái phòng, mà còn..." Đức An chỉ vào trong phòng ngủ duy nhất một cái giường nói, "Muốn chúng ta ngủ cùng cái giường?"

Tống Trọng Hạo hối hận không kịp nói: "Chúng ta vừa rồi nên là đi bệnh viện làm kiểm tra, vì cái gì muốn cùng sư muội bọn họ tiến vào chứ?"

"Tôi cũng cực kỳ hối hận." Đức An thờ dãi, "Chúng ta còn có thể trở về sao?"

"Sư muội làm như vậy khẳng định có lý do riêng của em ấy." Tống Trọng Hạo an ủi, "Em ấy có thể là sợ chúng ta ra ngoài có nguy hiểm. Dù sao nơi này đều có rất nhiều vệ sĩ, an toàn hơn rất nhiều."

Đức An nhíu mày: "Tôi tuy không phải cực kỳ hiểu biết vợ chồng bọn họ, nhưng mà anh cảm thấy được... Bọn họ sợ sao?"

"Cái này..." Tống Trọng Hạo xấu hổ, liền chính anh đều không trả lời được, "Quả thật không giống phong cách làm việc của bọn họ. Mặc kệ, anh muốn đi ngủ hay không? Không ngủ liền đi bên ngoài đi, tôi muốn đi ngủ rồi."

"Dựa vào cái gì!" Đức An lập tức hướng tới giường nhào tới.

Tống Trọng Hạo động tác nhanh hơn hẳn, ở trước mặt hắn cướp

được chặn.

Bên ngoài phòng ngủ, thím Vương được Tô Thi Thi phân phó đến đây đưa thêm chặn cho bọn họ nghe đến động tĩnh bên trong, trên mặt biểu tình siêu cấp đặc sắc.

"Người trẻ tuổi thật là!" Bà nhớ tới lúc trước nhìn đến Tống Trọng Hạo cùng Đức An hai người, tiếc nuối lắc đầu, "Đàn ông tốt bây giờ đều bị người ngoại quốc lừa gạt hết rồi."

"Hắt xì!" Trong phòng ngủ, Đức An đột nhiên hắt xì, tạm dừng đại chiến cướp đoạt chặn.

"Thi Dịch" chậm rãi an tĩnh tiếp xuống, màn đêm bao phủ, rơi vào yên lặng.

Mà có một tòa nhà ở ngoại ô thành phố, lại đèn đuốc sáng trưng.

Mà cũng giống như Thi Dịch bên kia là một tòa vương phủ cổ đại được cải tạo thành nhà ở, quy mô lớn cùng với "Thi Dịch" không khác biệt lắm

Lúc này, trong thư phòng tòa nhà kia đèn đuốc sáng trưng, chủ nhân còn không có nghỉ ngơi.

"Tống Trọng Hạo bị người truy kích?" Trong thư phòng nhớ tới người đàn ông lần đó gặp Hồ Minh Phi giọng nói đầy hứng thú, "Anh, người không tính sai chứ?"

Hồ Sĩ Minh để điện thoại di động xuống, từ cửa sổ đi đến bên cạnh sofa ngồi xuống, mặt không chút thay đổi nói: "người theo dõi Bùi Dịch bên kia truyền đến tin tức đến."

Hồ Sĩ Minh đem chuyện Tống Trọng Hạo tông sập tường nhà Tô Thi Thi kể lại, lông mày cau lại: "Không biết hẳn là cố ý vẫn lại là không cẩn thận."

"Không ai lại ngu xuẩn đến dùng xe của mình gây hại cho mình đi? Mà còn những người truy đuổi theo bọn họ hình như không có đặc biệt địch ý." Hồ Minh Phi nhíu mày nói.

Nếu những người đó thật sự sẽ đối với Tống Trọng Hạo làm cái gì, Tống Trọng Hạo bọn họ đâu nào có cơ hội lái xe đi về phía Bùi Dịch cầu cứu.

"Tống Trọng Hạo người này, ở mặt ngoài phóng đảng, trên thực tế tâm tư nhẫn nại cực kỳ. Bằng không chuyện công trình thôn Thành Trung lần trước, anh ta cũng không có khả năng cùng Bùi Dịch đem chúng ta lừa xoay vòng vòng." Hồ Sĩ Minh trầm giọng nói.

"Hừ, dù thế nào cũng bất quá là một cái Thiết Kế Sư nội thất nhỏ nhoi mà thôi." Hồ Minh Phi không cho là đúng nói.

Hồ Sĩ Minh không nói gì. Chỉ là trong lòng nhớ tới sự kiện thôn Thành Trung kia, trong lòng hẳn cũng có chút không thoải mái.

Đây là lần đầu tiên từ lúc hẳn sinh ra lại thua thành như vậy. Tuy hẳn có chuẩn bị khác, nhưng đúng là kia một lần sai lầm, để cho hẳn không thể không khởi động một phương án tàn độc hơn khác.

Hồ Minh Phi nhìn đến biểu tình của anh trai mình, hỏi ra một cái vấn đề vẫn nghĩ không ra: "Anh, người vì cái gì phải muốn dồn Bùi Dịch vào chỗ chết."

Hồ Sĩ Minh biểu tình nghiêm túc lên, lạnh giọng nói: "Anh ta không chết, liền sẽ hủy đi Hồ gia."

"Anh là nói anh ấy muốn điều tra chuyện cha mình năm đó sao?" Hồ Minh Phi nhớ tới cái gì, "Liên tính anh ấy điều tra ra cha anh ấy chết cùng nhà chúng ta có quan hệ, còn có thể như thế nào?"

Lấy địa vị của Hồ gia hiện giờ, một cái bản án cũ từ đầu không làm gì được bọn họ.

Hồ Sĩ Minh nhìn thoáng qua em gái mình, trầm trầm phun ra một câu: "Em đã quên, Bùi Dịch là người điên. Anh ta hiện tại, khuyết thiếu chính là một cái chân tướng."

Cho nên, hẳn không thể cho Bùi Dịch bất luận cái cơ hội gì.

Hồ Sĩ Minh vuốt cằm, nhớ tới Tô Thi Thi, trong mắt quang sâu thăm hẳn lên.

Quá nhiều ngày không gặp, hình như, có phần nghĩ muốn cô gái kia rồi.

Chương 432: Vô dụng

Một đêm này, nhất định không yên tĩnh.

Đám người đuổi theo Tống Trọng Hạo bọn họ đã sớm bỏ chạy, lặng yên không một tiếng động, người nào cũng không biết bọn hắn là người của ai.

Trong một căn phòng u ám, chỉ có một đèn tường tản ra ánh sáng yếu ớt.

Đột nhiên, vang lên một giọng nói phẫn nộ

"Các người làm kinh động Bùi Dịch?" Một giọng nói mang mùi phần hung khí quát, "Vô dụng!"

Điện thoại bộp một phen rơi rụng. Ngay sau đó, trong phòng vang lên tiếng điện thoại va chạm trên đất vỡ tan.

"Cha, người đừng nổi giận." Một người dáng vẻ còn trẻ tuổi tiến lên đỡ lấy ông ta, "Bùi Dịch không đến mức nhanh như vậy liền tra được là chúng ta."

"Chỉ là vấn đề thời gian sớm hay muộn mà thôi. Cậu ta thông minh như thế, rất nhanh có thể nghĩ đến. Trước làm bảo bọn họ ngừng mọi hành động." Người đàn ông trung niên ngẩng đầu, nhìn phía ngoài cửa sổ, thật lâu sau, trầm giọng nói.

"Để cho bọn họ qua năm một cách thái bình đi." Ông ta đối với con trai mình nói, "Bảo bọn đó ngừng tay, không được tiếp tục bút dây

động rừng."

"Đã biết."

Không khí trong phòng bao riêng trầm mặc tiếp xuống, đêm đã khuya.

Toàn bộ chuyện này, Tô Thi Thi cũng không biết. Cô có một đồng chuyện đang chờ cô đi vội vàng, chuyện này cô cực kỳ yên tâm mà giao cho Bùi Dịch.

Buổi sáng, cô liền cùng Bùi Dịch cùng đi đón bà nội đi thăm bà cô, để lại Tống Trọng Hạo cùng Đức An trong nhà vẻ mặt lờ mờ ngây ngốc.

Tống Trọng Hạo nhìn Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch xe ở cửa lớn biến mất, sững sờ nói: "Chúng ta muốn đi hay không?"

Đức An duỗi thắt lưng: "Anh không thấy được ánh mắt của Bùi tổng trước khi rời đi sao? Tôi cũng không dám đi."

"Anh nói rất đúng, chúng ta đây đi ăn điểm tâm đi." Tống Trọng Hạo cảm thấy được bọn họ ở tại chỗ này là trên lưng có sứ mệnh nào đó.

Tuy Tô Thi Thi cũng không nói gì, nhưng anh cảm thấy được chính mình phải làm chút gì.

Đang lúc hai người đi vào nhà ăn tính toán ăn bữa sáng dụng phải Nhậm Tiểu Vi khi đó, Tống Trọng Hạo bỗng nhiên hiểu rõ rồi.

"Các người tại sao lại ở trong này?" Hồng Cầm chính đang đem một chén cháo tổ yến đưa đến trước mặt, Nhậm Tiểu Vi hơi giương mắt nhìn đến đi hai người đàn ông đang đi tới, kinh ngạc vô cùng.

Nhậm Tiểu Vi nghe được thanh âm, ngẩng đầu vừa thấy, mặt bả liền trầm tiếp xuống.

Tống Trọng Hạo trong lòng run lên, cùng Đức An ánh mắt giao nhau đã hiểu rõ.

Thì ra là thế!

Tống Trọng Hạo ở trong lòng đem Tô Thi Thi mắng 100 lần.

Này không phải kẻ bịp bợm sao? Đem hai người bọn họ ở lại đối mặt Nhậm Tiểu Vi, hai người bọn họ chạy ra ngoài chơi, này thật là CLGT mà =_=!

Trong lòng tuy nhiên là nghĩ như vậy, Tống Trọng Hạo trên mặt lại đối với Nhậm Tiểu Vi biểu hiện ra đầy đủ tôn kính, cùng Đức An hai người, trực tiếp đem xưng hô đổi thành bác gái, kêu cũng thật thân thiết.

"Nơi này không chào đón các người!" Hồng Cầm chú ý tới biểu tình Nhậm Tiểu Vi, biết bà không thích bọn họ, đối với Tống Trọng Hạo hai người trực tiếp hạ lệnh đuổi khách.

Tống Trọng Hạo sửng sốt, trong lòng thất kinh.

Cái này người hầu này nói chuyện thật là không biết lớn nhỏ. Anh nghĩ đến, bọn họ là bạn của Tô Thi Thi, hiện tại cái người hầu này đối bọn họ thái độ tệ như thế, bình thường không chừng thường ức hiếp Tô Thi Thi như thế!

Tuy anh không muốn để cho Tô Thi Thi chịu thiệt, nhưng trong lòng vẫn lại là không thoải mái.

Tống Trọng Hạo ngẩng đầu, trên mặt tươi cười biến mất, không nhanh không chậm nói: "Là Bùi Dịch mời chúng tôi tới ở, nơi này là nhà anh ta không tới phiên một hạ nhân như bà nói chuyện đi?"

"Cậu!" Hồng Cầm tức giận đến sắc mặt tái mét, theo bản năng hướng tới Nhậm Tiểu Vi nhìn lại.

Nhậm Tiểu Vi cau mày, vừa định trực tiếp trở mặt đem hai người phiền toái này đuổi đi, chỉ thấy Đức An bỗng nhiên lớn tiếng nói.

"Bác gái nhất định hoan nghênh chúng tôi! Tôi trước kia ở trên báo đã từng nhìn thấy tin tức về người, nói người là tiểu thư khuê các, tôn quý tao nhã, làm sao có thể giống như một số người thấp kém toàn dùng mắt chó nhìn người không lễ phép như vậy."

Nhậm Tiểu Vi thiếu chút nữa tức hộc máu. Gán cho bà cái danh tiếng lớn như vậy, bà cho dù là nghĩ muốn đuổi người cũng không thể rồi.

"Tôi ăn no, các người từ từ dùng." Nhậm Tiểu Vi đứng lên, nhìn cũng chưa từng nhìn bọn họ liếc mắt một cái, nâng bước liền ra khỏi nhà ăn.

Đức An nhìn Tống Trọng Hạo liếc mắt một cái, ngồi xuống ghế ăn cơm, đồng tình nói: "Đụng tới bà mẹ chồng độc ác, sư muội của anh cũng thật đáng thương."

"Đáng thương?" Tống Trọng Hạo sợ run cả người, ngồi vào ghế ăn cơm, vừa ăn cơm vừa nói, "Anh không thấy được, vừa rồi giận gần chết là người nào sao?"

Đức An sừng sốt, nửa ngày, kìm nén ra một câu: "Độc nhất lòng dạ đàn bà."

Dù sao, hai người bọn họ bị Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch lợi dụng là được!

Tống Trọng Hạo vốn đang nhớ lại muốn vụng trộm trốn đi hay không, nhưng lại vẫn chưa kịp chạy, đã bị Đoàn Tĩnh Đồng phát hiện rồi.

Không biết vì cái gì, Đoàn Tĩnh Đồng đặc biệt thích Tống Trọng Hạo cùng Đức An, quần bọn họ để họ dạy cậu vẽ tranh.

Đến khi ra đến phòng vẽ tranh, Tống Trọng Hạo khóc không ra nước mắt nhìn Đoàn Tĩnh Đồng: "Chúng ta thật sự không phải hoạ sĩ, sẽ không dạy vẽ tranh!"

Đoàn Tĩnh Đồng không thèm quan tâm nói: "Các người vẽ là được. Dù sao bản thiết kế cùng vẽ tranh cũng đều là vẽ thôi, tôi có thể lĩnh hội."

Tống Trọng Hạo cùng Đức An trợn mắt há hốc mồm.

Đây là lời nói của một đứa trẻ mười tuổi nói sao?

Đức An lặng lẽ lôi kéo tay áo Tống Trọng Hạo, nhỏ giọng hỏi: "Nếu chúng ta đem nó dạy thành sai, có thể bị đánh hay không?"

Tống Trọng Hạo vẻ mặt nghiêm túc: "Sur muội tôi rất bao che con cái, khẳng định đánh chết chúng ta."

"Vậy khẩn trương nghĩ biện pháp đi!" Đức An muốn khóc.

Tống Trọng Hạo nghĩ nửa ngày, sau cùng không có biện pháp, đành phải đem vài vị lão sư chính mình quen biết thể dạy vẽ tranh mời đến.

Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch trở lại Thi Dịch thời điểm trực tiếp sợ ngày người.

"Anh mời đến?" Tô Thi Thi nhìn bên trong hậu hoa viên đứng một đống người, hỏi Bùi Dịch.

Bùi Dịch mặt trầm xuống, cực kỳ không thích loại tranh cãi âm ỉ này, thành thật nói: "Anh chỉ kêu Tần Phong hai người bọn họ đến."

"Vây..." Tô Thi Thi chỉ vào ở trong hoa viên có một đám người đang mở party thịt nướng, thật sự nói không ra lời.

Lúc này, Tần Phong từ trong đám người ló đầu ra, hướng về phía Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi cười đến đặc biệt đáng đánh đòn: "Không cần cảm tạ tôi, đây là tôi phải làm."

"Anh... Lợi hại!" Tô Thi Thi gian nan hướng Tần Phong giơ ngón tay cái lên, đồng thời nhỏ giọng hỏi Bùi Dịch, "Mẹ có thể tức điên hay không?"

Bùi Dịch xoa xoa mi tâm, kìm nén ra một chữ: "Sẽ."

Nhậm Tiểu Vi không thích nhất loại tụ hội ồn ào náo nhiệt này. Mà cái hậu hoa viên này đối diện là phòng ngủ chính, nghiêm trọng ảnh hưởng đến chỗ Nhậm Tiểu Vi nghỉ ngơi.

"Em giống như, hơi đói rồi." Tô Thi Thi xoa xoa bụng, đáng thương tội nghiệp nhìn Bùi Dịch.

Bùi Dịch nhìn cô một cái, mang theo cô hướng phía trước đi đến.

Tô Thi Thi cầm lấy một cánh gà nướng đang muốn ăn, chợt nghe phía trước truyền đến một trận thét chói tai.

"Đoàn Tĩnh Đồng, đây là thuốc màu không phải nước, sao lại hất lên người ta!" Tống Trọng Hạo quát.

"Ha ha ha, Anh biến thành người quái dị rồi!" Đoàn Tĩnh Đồng khách khách cười.

"A, này hai con chó điên kia đừng đến đây!" Đức An hét rầm lên.

"Xong rồi!" Tô Thi Thi trong lòng hồi hộp, vội vàng hướng tới tiền sảnh chạy tới.

Còn không có đến gần, liền nghe được tiếng Hồng Cầm.

"Trời ơi, các người đây là phá nhà!"

Tô Thi Thi nhanh hơn bước chân, chờ cô đến tiền sảnh vừa thấy, sợ ngây người.

Một phòng thuốc màu, trên bàn, ghế tựa, trên sofa, nơi nơi đều là đủ mọi màu sắc.

Trong phòng trên người mỗi người, còn có trên người hai con chó, đều đã đồ đầy màu sắc rực rỡ.

Rất được, cực kỳ cuồng dã, cực kỳ điên cuồng.

"Sur muội, mau đến cứu bọn anh!" Tống Trọng Hạo còn kém khóc.

Tô Thi Thi khóe miệng giật giật, gian nan quay đầu, nhìn về phía Bùi Dịch vừa theo kịp, bài trừ một nụ cười tươi tắn.

Cô nghe được chính mình nói năng lộn xộn: "Bùi Dịch... Em đột

nhiên nghĩ muốn ăn lẩu."

"Chúng ta buổi tối ăn cái lẩu đi, nhiều người... Náo nhiệt."

Cô càng nói giọng càng nhỏ, chờ bị mắng.

Nào biết, Bùi Dịch vậy mà đồng ý!

"Được." Bùi Dịch nhàn nhạt nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái.

Trời biết, anh hiện tại muốn nhất chính là đem Tống Trọng Hạo cùng Đức An ném vào trong nồi nấu cho kỹ càng!

"Ăn lẩu rất tốt, tôi cũng rất thích náo nhiệt." Lúc này, sau lưng bỗng nhiên truyền đến một giọng nói trêu tức, "Nguyên liệu nấu ăn tôi chuẩn bị rồi."

"Giọng nói này..." Tô Thi Thi thân thể cứng đờ, mạnh quay đầu nhìn qua, trừng lớn mắt.

"Hỗ... Hỗ..." Cô nói không ra lời.

Hôm nay thứ 2, mọi người tuần mới vui vẻ. Nếu ko có gì bận rộn thì trở về như cũ ngày 3c+

Chương 433: Lầu uyên ương

"Hỗ Sĩ Minh?" Trong phòng mọi người kinh sợ.

Hắn như thế nào lại ở chỗ này?

Tô Thi Thi gần như là theo bản năng đi tới bên người Bùi Dịch.

Bùi Dịch dùng lực nắm tay cô, sau đó ngẩng đầu nhìn Hỗ Sĩ Minh, khách khí nói: "Hỗ tổng hiếm khi đến đây, hoan nghênh đến hàn xá."

"Bùi tổng khách khí, không mời tự đến hi vọng không nên trách tội."
Hỗ Sĩ Minh nhạt cười nói.

Khi nói chuyện, tầm mắt của hắn rơi vào trên người Tô Thi Thi, lễ phép lên tiếng chào hỏi: "Tô tiểu thư, đã lâu không gặp, thật là nhớ."

Tô Thi Thi nắm quả đấm, rất muốn một quyền đánh qua.

Nhớ cái đầu anh á!

Cô hoài nghi Hỗ Sĩ Minh có phải đầu bị cửa kẹp hay không, nói chuyện ra vẻ nho nhã còn chưa tính, vậy mà trước mặt nhiều người như vậy đùa giỡn cô!

Chán sống rồi!

"Tần Phong, giúp tôi chăm sóc khách một phen. Tôi cùng Thi Thi mệt mỏi, đi trước nghỉ ngơi một chút." Bùi Dịch nhìn đi đến tiền sảnh Tần Phong đang đi đến nói.

Tần Phong ăn ý híp híp mắt, hướng tới Hồ Sĩ Minh đi tới.

Tô Thi Thi nhân cơ hội đi theo Bùi Dịch rời khỏi tiền sảnh.

Lúc bọn họ đến hậu hoa viên, vừa rồi một đám người ở đó tổ chức party thịt nướng không biết đã rời đi từ khi nào.

Tô Thi Thi hỏi Bùi Dịch: "Hắn làm sao có thể tới?"

Bùi Dịch lắc đầu, lúc này, quản gia hướng tới bọn họ chạy tới, thờ hồng hộc nói.

"Tiên sinh thực xin lỗi, Hồ tổng hắn... Hắn là trèo tường vào." Quản gia lúc nói ra những lời này, đôi má có chút giật giật. (*Quế??? Trèo tường, cười ko nhạt được mồm*)

"Trèo tường?" Tô Thi Thi cho rằng chính mình nghe lầm, "Hắn đầu óc có bị bệnh không?"

Sớm biết thế, cô nên để cho phóng viên thủ ở bên ngoài, để cho Hồ Sĩ Minh một lần nữa lên trang nhất!

"Ngay tại chỗ tường tối hôm qua va chạm sập." Quản gia chi tiết nói.

Mặt tường kia, tối hôm qua suốt đêm tu bổ cũng coi như tạm ổn. Nhưng xi-măng còn không phải cực kỳ chắc chắn, Hồ Sĩ Minh cũng không sợ không sợ đất ngang nhiên đem tường giẫm lên sụp mất.

"Ở trên tường gắn lên hệ thống theo dõi." Bùi Dịch nói xong hướng tới hậu viện đi đến.

Tô Thi Thi bắt kịp, thổi phù một tiếng cười ầm lên: "Hắn về sau nếu

còn bay vào được, anh có phải muốn gắn máy dõn trên không trung luôn hay không?"

Bùi Dịch dừng bước, quay đầu nhìn cô: "Em có vẻ rất đặc ý? Dù sao, hẳn trăm phương nghìn kế tiến vào như vậy, là muốn đến gặp em."

Kỳ thật từ lúc mấy giờ trước, Hồ Sĩ Minh liền gửi tin nhắn đến khiêu khích anh.

Hồ Sĩ Minh gửi tin nhắn cho Bùi Dịch nói hẳn nghĩ muốn gặp Tô Thi Thi, hỏi Bùi Dịch có giúp đỡ hay không.

Bùi Dịch lúc này để cho người hack luôn di động của Hồ Sĩ Minh.

Đương nhiên, bị tình địch khiêu khích, chuyện mất mặt như vậy, Bùi Dịch khẳng định không thể để cho Tô Thi Thi biết.

Tô Thi Thi lúc này đang bận đánh giá sắc mặt anh, hỏi: "Em phát hiện, anh lúc nhìn đến Hồ Sĩ Minh, tại sao một chút cũng đều không ngạc nhiên?"

Bùi Dịch sáng suốt dời đi đề tài: "Cái lẩu kia, em muốn ăn lẩu cay hay vẫn lại là lẩu yên ương."

Tô Thi Thi liếc mắt nhìn anh: "Anh có thể ăn cay?"

"Không thể."

"Vậy đương nhiên là lẩu yên ương rồi." Tô Thi Thi có vẻ dăm chiêu, "Dùng thịt dê nấu lẩu đi."

"Được, anh đi dọn dò quản gia." Bùi Dịch nói xong, liền hướng tới đường cũ phản hồi.

Tô Thi Thi sừng sốt: "Anh gọi điện thoại là được, cần anh đích thân chạy tới nói sao?"

Tô Thi Thi tròn mắt hơi híp: "Bùi tiên sinh, anh là đang lẩn trốn muốn chạy đi?"

Bùi Dịch bước chân ngừng một trận, rồi sau đó hướng tới Tô Thi Thi quay trở lại, ôm lấy cô cùng đi đi: "May mà em nhắc nhở, hôm nay trong nhà cũng không an toàn."

Tình địch đều đã chạy đến trong nhà rồi, Bùi Dịch đương nhiên không thể để cho Tô Thi Thi đơn độc một người góc ngây như vậy được.

Sau khi dẫn dò quản gia xong, Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi liền trốn vào trong thư phòng. Giữa chừng Hồng Cầm tìm đến bọn họ một lần, truyền đạt Nhậm Tiểu Vi phần nộ.

Bùi Dịch trả lời rất đơn giản, bảo có bản lĩnh, liền đi đem Hồ Sĩ Minh đuổi đi.

Nhậm Tiểu Vi hiện tại đương nhiên không dám trêu chọc cháu trai đức tôn Hồ gia, chỉ có thể chịu đựng nhẫn nhịn. Đoàn Tĩnh Đồng không biết có phải cố ý hay không, đem trong nhà nhiệt náo long trời lở đất, nơi nơi đều là thuốc màu.

Đám người hầu người thu dọn đều nhanh khóc.

Tô Thi Thi cực kỳ không tiền đồ làm tổ ở trong thư phòng, chỗ nào cũng không dám đi. Chỉ là thời gian bữa tối chung quy là phải xuất hiện.

"Thi Thi, mau đến đây ngồi!" Tô Thi Thi vừa xuất hiện ở trong phòng ăn, Hồ Sĩ Minh liền không coi ai ra gì hướng về phía cô kêu hô.

Tô Thi Thi không để ý hẳn, hướng Đoàn Tĩnh Đồng liếc mắt ra hiệu.

Đoàn Tĩnh Đồng đi đến trước mắt Hồ Sĩ Minh, lại bày ra vẻ mặt ngây thơ (vô số) tội nhìn hẳn: "Bác Hồ, bác ăn được cay sao?"

"Bác?" Hồ Sĩ Minh ngơ ra hai giây, đối với cách xưng hô này cực kỳ không thích, "Gọi là anh mới đúng."

"Cháu chỉ là một đứa bé thôi, bác đừng nói muốn cùng cháu nói về vấn đề vai vế gì đó, cháu không hiểu. Bác à, người ăn được cay sao?"

Hồ Sĩ Minh sớm liền biết đến đứa con trai nhỏ này của Đoàn gia nổi danh Tiểu bá vương, lúc này cũng không nghĩ muốn cùng một đứa trẻ so đo, lắc đầu: "Sẽ không."

"Vậy cháu đây với bác cùng ngồi chung đi, cháu cũng không ăn được cay. Chị dâu cháu đặc biệt thích ăn cay, ngồi bên kia." Đoàn Tĩnh Đồng nói xong đối với Tống Trọng Hạo vẫy vẫy tay, "Anh Trọng Hạo, anh cũng không ăn được cay, đến chỗ này ngồi đi."

"Mẹ cũng không ăn được cay."

Đức An nói: "Tôi thích ăn cay."

"Tôi cùng Ngọc cũng thích ăn cay." Tần Phong lôi kéo Ôn Ngọc ngồi xuống đối diện.

Tô Thi Thi yên lặng nhìn Hồ Sĩ Minh bị vây quanh, bỗng nhiên có chút đồng tình cho hẳn.

Cô cùng Bùi Dịch mặt không đổi sắc ngồi xuống cách chỗ Hồ Sĩ Minh xa nhất, thật sự bắt đầu ăn.

Lẩu yên ương đặc biệt, rất lớn, chiếm cứ bàn tròn lớn hơn phân nửa. Tô Thi Thi đặc biệt ngồi vào một cái ghế thấp bé, hướng cái bàn bên cạnh ngồi, hơn phân nửa thân thể đã bị che khuất rồi.

Bùi Dịch nhìn đến Hồ Sĩ Minh, vốn là không có khẩu vị. Toàn bộ hành trình cho đều là ngồi gắp thức ăn cho Tô Thi Thi lúc thì thịt dê lúc lại rau dưa.

Lúc Hồ Sĩ Minh ngẩng đầu, chỉ nhìn đến nửa cái đầu của Tô Thi Thi, sắc mặt có phần đen.

Hắn mặt dày chạy đến đây, một nguyên nhân là muốn khiêu khích Bùi Dịch, một nguyên nhân khác, hẳn quả thật nghĩ muốn thấy Tô Thi Thi, không tiếc toàn bộ nghĩ cách tới đến nhìn cô.

Kết quả chế giễu...

Hồ Sĩ Minh trong mắt hiện lên quét xuống ám sắc, đứng lên kẹp lên một khối thịt, đang muốn muốn nói chuyện với Tô Thi Thi, trước mặt đột nhiên duỗi qua một cái bát.

Đoàn Tĩnh Đồng vẻ mặt ngây ngô nhìn hắn: "Bác Hồ, người thật tốt. Bất quá thịt dê đối với trẻ con ăn nhiều không tốt, phiền toái gắp giúp cháu ít thịt cá."

Hồ Sĩ Minh mang tay đang cầm đôi đũa cứng đờ, không thể không đem thịt dê đưa tới trong chén của cậu.

"Cảm ơn bác." Đoàn Tĩnh Đồng vô cùng thỏa mãn, híp mắt, cười

đến siêu cấp ngây ngô.

"Chẳng lẽ mình trách làm nó?" Hồ Sĩ Minh nhíu mày, cảm thấy được đũa bé Đoàn Tĩnh Đồng thực không giống như là cố ý.

Hắn lại vẫn thật không tin cái tên nhóc nổi danh tiểu bá vương này, lại muốn làm ra mấy chuyện như vậy lấy lòng Tô Thi Thi.

Bây giờ, Hồ Sĩ Minh chiếc đũa còn không có đưa vào trong nôi, một đôi đũa chặn lại hắn.

Tống Trọng Hạo cướp đoạt trước mặt hắn, kẹp lên một khối thịt cá, đưa tới trong bát Đoàn Tĩnh Đồng: "Đồng Đồng, cá chuối của em chính rồi này."

"Cảm ơn anh Trọng Hạo." Đoàn Tĩnh Đồng đặc biệt vui vẻ.

Hồ Sĩ Minh híp mắt nhìn đánh giá Tống Trọng Hạo một chút, nhìn tới nhìn lui cũng thấy anh không phải cố ý.

Hắn cầm lấy chiếc đũa, còn muốn đi gấp, nhưng lại bị ngăn cản.

Đức An yên tâm thoải mái gắp một khối thịt để đến trong bát, vừa ăn một bên tán thưởng: "Thì ra món này gọi là lẩu, mùi vị thật tuyệt quá đi"

"Đức An, các người ở nước ngoài không có món này đâu. Ăn nhiều một chút." Tần Phong cực kỳ đúng nhịp chặn đôi đũa của Hồ Sĩ Minh, đem nước lẩu còn trong đáy nôi cùng thức ăn còn lại toàn bộ múc đến chỗ cái bát trước mặt Đức An.

Bên cạnh, thím Vương cùng Tiểu Ưu bọn họ lập tức đi đến châm thêm nước lẩu cùng nguyên liệu.

"Bác Hồ, người phải chờ một lát, đợi nước sôi, thức ăn chín mới có thể ăn." Đoàn Tĩnh Đồng nhìn đến Hồ Sĩ Minh đều đã nuốt nước miếng, lại vẫn thân thiết nói.

Hồ Sĩ Minh mặt không chút thay đổi.

Bàn ăn bên kia, Tô Thi Thi cúi đầu, cực kỳ chăm chú ăn thức ăn của mình, làm như cái gì đều đã không thấy được một dạng, trong lòng lại muốn chết cười rồi.

Cô trước kia lúc cùng Tống Trọng Hạo ra ngoài ăn lẩu, liền không có một lần cướp đoạt được đồ ăn với sư huynh. Hiện tại lại thêm một Đoàn Tĩnh Đồng, Hồ Sĩ Minh có thể ăn được cái gì mới là lạ!

Bùi Dịch tận tâm hoàn thành trách nhiệm thay cô nhúng thịt dê, thỉnh thoảng thay cô lau mồ hôi.

Cái lẩu cay này thật cay, ăn liền dễ dàng đổ mồ hôi.

"Thi Thi, Hồ tổng giống như vẫn đều không có ăn cái gì, là không vui sao?" Lúc này, Ôn Ngọc vụng trộm nói với Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi thiếu chút nữa bị thịt dê làm sặc, trong lòng xấu hổ vô cùng.

Ôn tiểu thư, nói nhỏ nói có cần nói lớn tiếng như vậy hay không!

Một bàn mọi người đều nghe được.

Mới đầu tuần bị ăn hành rồi. Thiệt bực quá đi

Chương 434: Bù tiên sinh có phần ủy khuất

"Tần Phong, Hồ tổng chắc là thích ăn cay." Ôn Ngọc nghĩ nghĩ, nghiêm trang đối với Tần Phong nói, "Anh ta giống như rất đói."

"Khụ khụ..." Tô Thi Thi thành công bị sặc rồi.

Tần Phong cực kỳ trượng nghĩa, lập tức múc cho Hồ Sĩ Minh một muống lớn thịt dê: "Hồ tổng, thất lễ rồi. Anh xem tướng ăn của bọn họ, thật sự quá khó coi, cho anh chê cười."

Hồ Sĩ Minh sắc mặt tối đen.

Hắn đâu nào nhìn không ra tới!

Không cho hắn thoải mái đúng không? Hắn đương nhiên cũng không thể khiến bọn họ vui vẻ!

Vì thế - -

"Cá của cháu! Bác à, người cùng một đĩa bé cướp đoạt, có bề mặt hay không!"

"Đồng Đồng, cháu không thấy được mẹ cháu cũng không ăn được gì sao? Con cá này trước cho mẹ cháu ăn đi! Trẻ con phải hiếu thuận, biết không?"

Một khối thịt cá bị đưa tới trong bát Nhậm Tiểu Vi.

Nhậm Tiểu Vi sắc mặt khế biến thành căng, tay đang ở trên đui gắt gao nắm thành quả đấm, có dũng khí khích động nghĩ muốn đứng lên liền đi rồi.

Nhậm Tiểu Vi không thích Tô Thi Thi, cho nên cũng không thích Tống Trọng Hạo cùng Đức An. Dễ dàng chấp nhận bọn họ ở lại trong nhà đã là giới hạn lớn nhất rồi, vậy mà lại vẫn muốn cùng bọn họ ăn cơm!

Nhìn đến dáng vẻ bọn họ cướp đoạt đồ ăn, khẩu vị mất hết, đã sắp nhịn đến cực hạn rồi.

Lúc Tống Trọng Hạo ăn lẩu, cho tới bây giờ đều đã đặc biệt điên cuồng. Dù là Hồ Sĩ Minh cũng không giữ hình tượng, cùng Đức An liếc mắt ra hiệu.

Tô Thi Thi lại bị sặc, chấn kinh bắt đầu liếc xéo mấy người kia. Liền ngay cả Tần Phong cũng là vẻ mặt giật giật, rất muốn làm như không biết bọn họ.

Chỉ có Bùi Dịch vẻ mặt bình tĩnh, chuyên tâm cho Tô Thi Thi thịt dê.

"Ngọc, em làm như vậy không đúng rồi. Chúng ta lại ăn ít một con bào ngư." Tần Phong thở dài, bắt đầu dạy Ôn Ngọc kỹ xảo.

Tô Thi Thi khóe miệng giật giật.

"Tần tổng, anh cũng quá không nguyên tắc rồi."

Đánh chết Tô Thi Thi cũng sẽ không tham dự vào. Vui đầu ăn và ăn, rất nhanh liền ăn no rồi.

Tô Thi Thi ngẩng đầu khi đó, phát hiện Nhậm Tiểu Vi không biết khi nào thì đã rời đi.

Cô hướng Bùi Dịch nháy nháy mắt: "Đi?"

Bùi Dịch không nói chuyện, kéo cô liền đi. Để lại một cái bàn đấu đá giành đồ ăn đến mặt đỏ tai hồng.

Trên bàn tròn, có rất nhiều lọ bia, lúc Tô Thi Thi rời đi, phát hiện Hồ Sĩ Minh đã sắp bị chuốc say rồi.

Trên đường đi phòng bếp, Tô Thi Thi hỏi: "Anh tin hẳn đã say rồi sao?"

Bùi Dịch: "Không tin."

"Anh nói xem, hẳn tới cùng tới làm gì?"

"Đến xem em." Bùi Dịch lúc nói những lời này, tâm tình cực kỳ tồi tệ.

Tô Thi Thi sáng suốt lựa chọn trầm mặc.

Lúc bọn họ đến phòng bếp, quản gia chính đang đợi ở bên ngoài, nhìn thấy bọn họ, lập tức nói: "Tiên sinh, bữa tối của người đã chuẩn bị tốt rồi."

"Uh"m." Bùi Dịch gạt đầu, đi vào trong phòng bếp ngồi xuống bên cạnh một cái bàn.

Quản gia sửng sốt, mới phản ứng kịp tiên sinh nhà bọn họ phải ở chỗ này dùng cơm, trong lòng kinh ngạc không thôi.

Tô Thi Thi cúi đầu cười trộm.

Bùi Dịch hôm nay cũng thật đầy đủ ủy khuất. Cô không dám chê cười

anh, ngẩng đầu nhìn bốn phía, thấy đầu bếp hầm hầm cháo thịt gà, liền đi tìm cái khay múc một bát cháo bung lên.

"Em bung qua cho mẹ." Tô Thi Thi lên tiếng chào hỏi, liền bung cháo đi tới.

Bùi Dịch động tác cầm đũa bỗng nhiên hơi ngừng lại, trong mắt nhu ý chớp lóe rồi biến mất.

Hôm nay toàn bộ chuyện bọn họ làm, Nhậm Tiểu Vi khẳng định rất tức giận. Bùi Dịch vốn dĩ muốn đợi đến khi mẹ anh hết giận một chút, mới qua đi nhận tội, không nghĩ tới Thi Thi đi trước.

Chỉ là Tô Thi Thi cũng không có trực tiếp đi gặp Nhậm Tiểu Vi, mà là đem cháo bung đến đưa cho Hồng Cầm, để cho bà làm thay.

Cô biết, lúc này mẹ chồng không mong muốn gặp nhất chính là cô, hà tất phải qua đi để cho bà không vui mà chính mình lại rộn lòng.

Nhậm Tiểu Vi trong phòng ngủ, bà nhìn đến Hồng Cầm bung một bát cháo tiến vào, nhíu mày nói: "Tôi không muốn ăn."

"Phu nhân, người hôm nay cả ngày không ăn được gì, ít nhiều vẫn lại là ăn một chút đi." Hồng Cầm đem cháo đặt đến trên bàn, "Đều là những người bạn kia của Tô tiểu thư quá đáng, làm cho đầu người đau rồi."

"Không cần nhắc tới bọn họ!" Nhậm Tiểu Vi giận tái mặt, tâm tình càng thêm tồi tệ hơn.

Nơi này không phải Đoàn gia, cho dù bà có tức giận cũng không có thể thật sự làm cái gì, đây mới là chuyện khó chịu nhất.

Hồng Cầm nhìn đến vẻ mặt của Nhậm Tiểu Vi, trong lòng xoắn xuýt rất lâu, sau cùng vẫn lại là nói: "Cháo là Tô tiểu thư bung đến."

Bà ta dừng một chút, chần chừ nói: "Có câu không biết nên nói hay không nên nói. Tôi cảm thấy được Tô tiểu thư đối với người..."

"Nếu không biết có nên hay không nói, vậy sẽ không cần nói!" Nhậm Tiểu Vi không khách khí cắt ngang lời bà ta, so với vừa rồi càng thêm tức giận rồi.

Bà biết Hồng Cầm muốn nói gì, nhưng bà đến chỗ này ở, chính là muốn đem Tô Thi Thi đuổi đi. Mặc kệ Tô Thi Thi ở mặt ngoài đối với và như thế nào, bà đều sẽ không nhận một người con dâu như vậy!

Hồng Cầm không dám tiếp tục nói nữa, vẫn lại là múc một bát cháo để tớt trước mặt bà: "Không cần cùng thân thể của chính mình mà gây khó dễ, người cũng nên nghĩ cho tiểu thiếu gia."

Vừa nhắc tới con trai nhỏ, Nhậm Tiểu Vi tâm tình nhất thời tốt lên rất nhiều. Nhưng Hồng Cầm không biết, lúc này tâm tình của bà tốt lên là vì một nguyên nhân khác.

"Người kia hẳn là rất mau trở lại rồi." Nhậm Tiểu Vi trong đầu hiện ra dáng vẻ của một người.

Thì ra đã qua nhiều năm như thế, ấn tượng về người kia ở trong đầu bà, vẫn như cũ rõ ràng như thế.

Nhưng lập tức suy nghĩ đến, người kia khả năng qua năm mới mới có thể trở về, tâm tình của bà lại không tốt rồi.

Tô Thi Thi đưa cháo xong liền đi tìm Bùi Dịch rồi. Mấy người ăn lẩu kia, đã có quản gia đi hầu hạ, Tô Thi Thi mới hẳn không ngốc đến nỗi

đụng vào.

Hỗ Sĩ Minh nghĩ muốn làm cái gì, Tô Thi Thi cũng không biết. Nhưng mà cô biết hẳn rất nguy hiểm, đương nhiên là có thể tránh bao xa liền tránh.

Ngày hôm sau Tô Thi Thi mới biết được, tối hôm qua Hỗ Sĩ Minh vậy mà thật sự bị quá chén rồi!

Uống đến say mèm, ở lại trong nhà cô.

"Hắn nhất định là giả say lại không chịu đi!" Tô Thi Thi đứng ở hậu hoa viên, nhìn cây cối điêu tàn, buồn bực nói, "Hiện tại muốn như thế nào để cho hắn đi đây?"

"Hắn đã đi rồi." Bên cạnh truyền đến giọng nói của Bùi Dịch nhàn nhạt.

Tô Thi Thi lập tức hưng phấn hỏi: "Anh đã làm gì?"

Bùi Dịch mím môi, không có tính toán trả lời.

Tô Thi Thi lòng ngứa ngáy không chịu được, đang muốn hỏi, bên kia Ôn Ngọc đã chạy tới.

"Thi Thi, có tin nóng hổi đây...." Ôn Ngọc lấy di động chạy tới, lúc chạy tới gần, đột nhiên nhìn đến Bùi Dịch cũng đang ở đây, thiếu chút nữa bị hù chết.

"Đi, chúng ta đi bên kia." Tô Thi Thi đồng loạt bắt được tay Ôn Ngọc, vội vàng hỏi han, "Về Hỗ Sĩ Minh à?"

"Oa, cô làm sao mà biết?" Ôn Ngọc chớp chớp mắt, bây giờ đầu óc

chuyển biến đặc biệt nhanh, "Có phải Bùi tiên sinh làm hay không?"

Cô nói xong mở ra một cái phần mềm chuyện cập nhật tin tức nóng hổi lên: "Hôm nay sáng sớm, Hồ gia bị một đám phụ nữ đến bao vây rồi."

"Bao vây?" Tô Thi Thi ghé đầu qua nhìn vừa thấy, miệng liền há to.

Trên các trang báo đều là tin tức về Hồ Sĩ Minh cùng Hồ gia.

"Người phụ nữ kia tìm tới cửa? Vậy mà còn có người ôm con đòi nhận tổ quy tông?" Tô Thi Thi quả thực không thể tin vào hai mắt của mình.

Tô Thi Thi ló lút xem một phen, nhìn đến có phóng viên chụp được một đám phụ nữ đứng ở cửa lớn nhà chính Hồ gia, trong đám người, mơ hồ có thể nhìn đến vài đứa trẻ ba bốn tuổi.

Đột nhiên, Tô Thi Thi tròng mắt.

"Đứa nhỏ này ít nhất cũng phải tám chín tuổi?" Tô Thi Thi nhớ tới Hồ Sĩ Minh hẳn chưa được 28 tuổi, không khỏi một trận buồn nôn.

Nhiều người phụ nữ như vậy, trong một đêm đột nhiên xuất hiện tại cửa nhà họ Hồ, ngấm lại thật sự quý dị.

Làm gì mà có chuyện trùng hợp đến vậy.

Tô Thi Thi đột nhiên quay đầu lại, đâu nào còn có bóng dáng Bùi Dịch. Bùi tiên sinh đã sớm chạy.

"Thi Thi, đến cùng phải có Bùi tổng làm hay không? Tôi thấy vẻ mặt anh ấy ngày hôm qua nhìn đến Hồ tổng khi đó thật là khủng khiếp,

vừa thấy liền không có hảo tâm." Ôn Ngọc ghé sát vào người cô, hỏi được đặc biệt nghiêm túc.

Tô Thi Thi khóe miệng vạch vạch, ha ha cười gượng: "Đại khái, có khả năng đi..."

Cái gì khả năng! Không cần nghĩ cũng biết, đây là bút tích Bùi tiên sinh.

Rớt mạng ngủ quên đó mà , cơ mà chưa đến 24h mới có 16h thôi đã cập nhật rồi. Mình vẫn tốt chán

Chương 435: Nói lỗ miệng

Hồ Sĩ Minh bị chuốc say rượu đã đi tới, Tần Phong cùng Ôn Ngọc hai người sau tết cũng đi, Tống Trọng Hạo cùng Đức An tiếp tục ở lại.

Tống Trọng Hạo người nhà đều đã ở nước ngoài, Đức An trong thời gian ngắn cũng không tính toán về nước, bởi vậy hai người đều là người cô đơn, Tô Thi Thi "Hảo tâm" giữ bọn họ lại.

Từ khi Nhậm Tiểu Vi biết Tống Trọng Hạo hai người muốn ở lại, sắc mặt liền không quá đẹp.

Buổi tối lúc nghỉ ngơi, Tô Thi Thi đem kìm nén vấn đề cả một ngày rốt cục hỏi ra.

"Anh từ nơi nào tìm được nhiều người phụ nữ như vậy?" Tô Thi Thi hỏi Bùi Dịch đang nằm ở trên giường đọc sách.

Bùi Dịch động tác lật sách ngừng một trận, không ngẩng đầu, giống như tùy ý hỏi han: "Em liền như thế xác định là anh làm?"

Tô Thi Thi vẻ mặt khinh bỉ, nghĩ thầm đúng dịp như thế trừ anh ra còn có thể có ai.

"Liền tính không phải anh tự mình ra tay, cũng với anh thoát không được quan hệ."

Bùi Dịch sắc mặt cứng đờ, đặt sách ở trên tủ đầu giường, quay đầu dờn qua nửa thân thể nhìn cô: "Thì ra, anh ở trong mắt em, là một

người như thế này."

Trong giọng nói rất nhiều hương vị ai oán.

Tô Thi Thi không dám nhìn và mắt anh, hai tay bung kín mặt.

Ngay sau đó, liền nghe Bùi Dịch nói: "Em hiểu anh như thế, anh rất vui vẻ"

Anh đây là thừa nhận rồi hả?

Tô Thi Thi lập tức dừng cảm, lại hỏi một lần vấn đề vừa rồi: "Nhiều người phụ nữ như vậy anh từ nơi nào tìm tới?"

Tô Thi Thi lúc trước đặc biệt nghiên cứu qua, những người phụ nữ kia dáng vẻ đều rất được, thậm chí có người đang là Tiểu Minh Tinh mới nổi. Tìm một hai người không hề hiếm lạ, nhưng tìm hai mươi mấy người vậy thì có phần khoa trương rồi.

Bùi Dịch ngời thẳng thân thể, bình tĩnh nói: "Những người này đều là cùng Hồ Sĩ Minh kết giao qua. Anh chỉ là tìm đến một phần trong đó."

"Một phần trong đó?" Tô Thi Thi chấn kinh rồi, nhớ tới cô nhìn đến mấy đứa bé kia, kìm nén ra một câu, "Hắn là ngựa giống sao?"

"Cứ cho là như vậy." Bùi Dịch làm ra cực kỳ thành khẩn đánh giá.

Tô Thi Thi lại vẫn là có chút không tin: "Những đứa bé kia thật sự là của hắn?"

"Những cô gái đó nói phải."

"Vậy anh làm thế nào tìm được những cái người phụ nữ kia?" Tô Thi

Thi vẫn lại là vấn đề này.

"Tìm người, là điểm mạnh của Tần Phong."

Tối hôm qua sau đại chiến lấu, Bùi Dịch cùng Tần Phong từng có một lần ngắn gọn nói chuyện. Sau đó, Tần Phong ra ngoài gọi điện thoại.

Tần gia vốn là chuyên làm những thứ này, đem những người phụ nữ cùng Hồ Sĩ Minh kết giao qua tìm ra cũng không phải một chuyện khó.

Tô Thi Thi nghe xong, trầm mặc nửa ngày, lúng ta lúng túng lắc đầu: "Đắc tội anh, thật sự quá nguy hiểm rồi."

Bùi Dịch trên mặt biểu tình bất biến, không có phản ứng.

Lúc này, Tô Thi Thi bỗng nhiên nhớ tới một cái vấn đề cực kỳ quan trọng: "Hồ Sĩ Minh người này đặc biệt thích bắt chước. Anh nói xem, anh hôm nay làm như vậy đối với hắn, như thế... Ngày mai ngoài cửa Thi Dịch có thể có một đám phụ nữ ôm con tới nhận người nhà hay không?"

"Phu nhân yên tâm, phương diện này, anh từ trước đến nay rất cẩn thận..."

Đang nói lập tức dừng lại, Bùi Dịch toàn thân cứng ngắc.

Nói lỡ miệng...

Bùi Dịch khẩn trương ngời thẳng người, muốn cứu vớt tình hình, lại nghe đến một giọng nói đầy bình tĩnh.

"Em nghĩ muốn yên lặng."

"Vợ yêu à..." Trong phòng ngủ vang lên giọng nói mềm mại của người nào đó, mang theo ý tứ hàm xúc cầu xin tha thứ.

"Anh không ra, thì tôi ra ngoài." Tô Thi Thi giọng nói thật bình tĩnh, nghe không ra hỉ nộ. Nhưng Bùi Dịch biết, cô thương tâm rồi.

Bùi Dịch tâm hung hăng khó chịu, có chút bối rối cùng sợ hãi.

Anh sợ tiếp tục trêu chọc Tô Thi Thi không vui, nhẹ nhàng xốc lên chăn, đi xuống giường.

"Ôm chăn đi." Tô Thi Thi nhàn nhạt nói.

Bùi Dịch nào dám trêu chọc cô, dị thường nghe lời.

Anh ôm một giường chăn mỏng, mặc toàn thân áo ngủ sợi tơ, chậm rãi hướng tới cửa đi đến.

Một màn này, lại giống như buổi tối hôm đó, mang theo một cỗ hương vị tịch mịch.

Đột nhiên, chỉ nghe "Tách" một tiếng, cùng với một ánh sáng lóe lên.

Bùi Dịch thân thể cứng đờ, mạnh quay đầu, nghiêng răng nghiêng lợi:
"Tô Thi Thi!"

"Em cái gì cũng chưa làm!" Tô Thi Thi nắm chặt di động trong tay, rất nhanh lui vào trong chăn, trong lòng hối hận muốn chết.

Cô vậy mà quên tắt đèn flash rồi! Quá sai lầm!

"Tô Thi Thi, lá gan càng lúc càng lớn đúng không!" Bùi Dịch biết

chính mình bị đùa giỡn, thẹn quá thành giận, đem chăn ném lên giường, đi nhanh tới.

"Bùi Dịch, có chuyện từ từ nói!" Tô Thi Thi lui ở trong chăn, la lớn.

Cô hận chết Ôn Ngọc rồi. Đầu là cô trước đó nói lỡ miệng chuyện Bùi Dịch ôm chăn bị cô đuổi ra khỏi phòng, Ôn Ngọc chết sống không tin, Tô Thi Thi nhớ lại mới nhân cơ hội chụp tấm hình.

Kết quả liền bị kịch rồi.

Bùi tiên sinh thực tức giận. Anh vừa rồi còn tưởng rằng cô tức giận, vậy mà hoảng hốt như thế, kết quả cô gái này là đang giả vờ!

"Tô Thi Thi, em hôm trước rời nhà trốn đi anh không không so đo với em, đem đàn ông giữ ở trong nhà anh cũng không so đo với em, tình địch tìm tới cửa anh cũng nhịn. Hôm nay loại chuyện này em cũng dám nói đùa, em thực coi như anh chết rồi sao?"

Bùi Dịch bò đến trên giường, nhất bả kéo ra chăn, hung tợn nói.

Tô Thi Thi hét lên một tiếng: "Bùi Dịch, không nên lôi theo chuyện cũ!"

"Vì cái gì không thể lôi chuyện cũ? Cái này gọi là oán hận chất chứa!" Bùi Dịch hướng tới Tô Thi Thi đè ép lại, "Nói, em muốn bồi thường anh sao đây!"

"Anh không có phong độ đàn ông!"

"Ở trong cái phòng này, phong độ có thể ăn no sao?" Bùi Dịch vô liêm sỉ nói.

Tô Thi Thi trợn mắt há hốc mồm.

Cô sớm liền biết Bùi tiên sinh không biết xấu hổ lên liền không phải người, nhưng vẫn là mỗi lần mỗi khác.

Bùi Dịch đương nhiên sẽ không dễ dàng buông tha Tô Thi Thi như thế. Anh chưa nói, anh thẹn quá thành giận một nguyên nhân khác liền là, thiếu chút nữa anh đã bị tình địch của mình chê cười!

Không sai, vừa rồi anh cùng Tô Thi Thi tán gẫu chuyện của Hồ Sĩ Minh về những người phụ nữ kia thời điểm, yên lặng bấm di động Hồ Sĩ Minh.

Lúc Tô Thi Thi kêu hô ngựa giống, Hồ Sĩ Minh nghe được rõ ràng.

May mắn Bùi Dịch ngay lúc Tô Thi Thi chuyển đề tài qua trên người anh, đúng lúc đem điện thoại cúp rồi.

Thật sự nguy hiểm thật!

Cho nên, Bùi tiên sinh làm sao có thể không tức giận!

Tô Thi Thi là khóc ngủ.

Mà lúc này ở nhà chính Hồ gia, Hồ Sĩ Minh tay nắm di động, đã ở trên ghế ngồi ước chừng một giờ.

Hắn tâm tình bất hảo, trong nhà không ai dám tùy tiện đến gần.

"Bùi Dịch, anh điên rồi!" Thật lâu sau, Hồ Sĩ Minh mới nghiến răng nghiến lợi mắng.

Hắn nghĩ tới hậu quả đi tìm Tô Thi Thi, nhưng như thế nào cũng

không nghĩ tới, Bùi Dịch vậy mà vô si đến nỗi đem những người phụ nữ trước đây từng qua lại với hắn kéo đến trước cửa làm loạn.

Không biết như thế nào, Hồ Sĩ Minh bây giờ thật sự có chút hoảng hốt, không nghĩ muốn để cho Tô Thi Thi biết. Nhất là mới vừa mới nghe được Tô Thi Thi ở trong điện thoại nói ngửa giống...

Hồ Sĩ Minh hiện tại muốn giết người.

"Anh, ông nội gọi anh trở về anh như thế nào không để ý tới?" Hồ Minh Phi đẩy ra cửa thư phòng tiến vào, nhìn thấy anh trai của mình nhàn nhã ngồi ở trên ghế, không khỏi oán giận.

"Anh không đi em thật thê thảm, bị ông nội mắng suốt hai giờ!" Hồ Minh Phi chọn cái ghế dựa ngồi xuống, sắc mặt ngưng trọng nhìn Hồ Sĩ Minh, "Ông nội bây giờ thật sự tức giận đến không nhẹ, anh thật sự không quay về xem thử?"

Hồ gia là gia tộc có uy tín danh dự, giống bọn hắn con cái nối dõi ngoài đá thú do ngoạn chơi phụ nữ bên ngoài như vậy không hiếm thấy, nhưng mà bị hai mươi mấy người phụ nữ vây quanh ở trước cửa nhà loại chuyện này liền là gièm pha rồi. Khó trách Hồ Tấn Hoa lại tức giận như vậy.

"Trở về để bị mắng sao?" Hồ Sĩ Minh ngẩng đầu, ôn hòa nói, "Anh không ngược."

"Vậy sao anh lại để cho em đi!" Hồ Minh Phi nổi giận.

"Mẹ cho em đi, không phải anh."

"Anh..." Hồ Minh Phi trong lòng bực tức, nghĩ nghĩ, nói, "Ông nội bảo em chuyển lời nói một câu với anh."

"Ông nói nếu anh thật sự nghĩ muốn đối phó Bùi Dịch mà nói, trong nhà không can thiệp. Nhưng mà ông nội nói anh cũng nên chuẩn bị tốt đường lui. Bùi Dịch một khi đã điên lên, tất cả mọi người sẽ chịu thiệt."

Hồ Sĩ Minh nghiêm mặt lại, nheo lại mắt, thật lâu sau, mới nói nói: "Xem ra Bùi Dịch động tác so với chúng ta tưởng tượng còn nhanh hơn, đến ông nội cũng đều đã lo lắng rồi."

"Anh, các người tới cùng muốn làm gì?" Hồ Sĩ Minh càng ngày càng cảm thấy được chuyện này không đơn giản.

Cô ta không có đi hỏi Hồ Sĩ Minh vì cái gì đột nhiên đến ở nhà Bùi Dịch, cô ta biết anh cô ta làm như vậy nhất định có mục đích. Nhưng mà cô ta thật sự đoán không ra, anh cô ta muốn làm cái gì.

"Anh rất tò mò, Tô Thi Thi sẽ phản kích như thế nào." Hồ Sĩ Minh lại trả lời sang chuyện khác, trong mắt đều là chờ mong.

Chương 436: Lý do sinh con

Nhậm Tiểu Vi về Đoàn gia rồi.

Tô Thi Thi lúc biết tin tức này, đang ở cùng Tiểu Ưu mua hàng tết. Điện thoại, là Bùi Dịch gọi tới.

Tô Thi Thi sửng sốt vài giây, tâm tình không biết như thế nào, lại một chút cũng không thoải mái.

"Em lần này có phải hơi quá đáng rồi hay không?" Tô Thi Thi thật cẩn thận hỏi han.

Cực kỳ rõ ràng, Nhậm Tiểu Vi là bị tức quá nên mới bỏ đi. Bà vẫn đều đã không thích Tống Trọng Hạo bọn họ. Hai ngày này, Tống Trọng Hạo Đức An cùng Đoàn Tĩnh Đồng ba người, thiếu chút nữa đem nhà cho hủy đi.

Nhậm Tiểu Vi bệnh choáng váng đầu đều đã tái phát rồi.

"Anh cũng có phần." Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói trầm ổn của Bùi Dịch, "Không cần nghĩ nhiều, là lão già kia phái người tới đón."

"Uh"m." Tô Thi Thi không biết Bùi Dịch là đang an ủi chính mình hay vẫn thật là Đoàn Kế Hùng phái người tới đón mẹ chồng cô về, tóm lại, chuyện này đã thành kết cục đã định.

Tô Thi Thi nghĩ nghĩ, nói: "Vậy anh đi đón bà nội trở về đi."

"Bà nội đã trở lại." Bùi Dịch nói.

Tô Thi Thi sững sốt, nửa ngày không nói gì.

Cô vẫn đều biết, Bùi tiên sinh năng lực hành động là khủng bố. Cũng không biết mẹ chồng cô khi biết chính mình chân trước mới vừa đi, con bà liền đi đem bà nội của vợ về, có thể càng thêm tức giận hay không.

Bùi Dịch còn nói hai câu, liền cúp điện thoại. Truyện được cập nhật và đăng tải duy nhất tại wattpad và fb của Ryeo, các bạn có gì thắc mắc có thể inbox trực tiếp để được giải đáp. Tô Thi Thi mua một chút đồ tết cần dụng gì đó, đưa vào tràn đầy một xe, mới cảm thấy mỹ mãn đi về nhà.

Liền tính cô cần kiệm tiết kiệm, cô dù sao vẫn lại là một người phụ nữ. Phụ nữ, thích mua sắm đã là bản tính trời sinh.

Lúc quản gia mang theo các nhân viên an ninh đến khiên đồ đạc về, nhìn đến kia tràn đầy một xe đồ vật, giật nảy mình.

Quản gia có chút buồn cười.

Bùi phu nhân thật là không mua thì thôi, một khi mua liền kinh người a!

"Quản gia, đồ đã sau cốp xe đều là quà tết cho mọi người, ông giúp tôi đi phân một phen." Tô Thi Thi cầm đồ cô mua cho Bùi Dịch cùng bà nội, cùng quản gia nói một tiếng, liền đi vào trong nhà.

"Cảm ơn phu nhân!" Quản gia cười cảm ơn, khi ông mở cốp xe lên nhìn đến quà Tô Thi Thi mua cho bọn họ khi đó, nhất thời cảm động không thôi.

Mỗi món lễ vật đều có một tấm thiệp giấy, mặt trên viết tên khác nhau.

Quản gia phát hiện, những thứ quà này đều là chủ tâm vì bọn họ mà chọn, mỗi một dạng đều đã cực kỳ thích hợp bọn họ.

Tô Thi Thi dụng tâm rồi.

"Tiểu Trương, mau, lấy đi phân phát cho người, là tiên sinh cùng phu nhân đặc biệt mua cho mọi người." Quản gia hốc mắt có chút ướt át.

Ông ở Đoàn gia làm việc hai mươi mấy năm, từ khi mẹ con Bùi Dịch chưa có tới Đoàn gia, trước đó cũng đã ở Đoàn gia làm việc. Bây giờ lễ vật ông nhận được, cũng không phải là món đồ quý nhất mà chủ nhân tặng cho, nhưng mà để cho ông cảm động nhất.

Tô Thi Thi tuy nhiên cũng không nói gì qua, nhưng vẫn đều cực kỳ quan tâm bọn họ. Tỳ như quà đưa cho quản gia, chính là cái đai mát xa thắt lưng.

Quản gia có bệnh đau thắt lưng rất nghiêm trọng, hể đến ngày mưa sẽ đau nhức. Ông không nghĩ tới, Tô Thi Thi yên lặng đem này toàn bộ đều đã nhớ ở trong lòng.

Tô Thi Thi cũng không biết, chính mình hành động để cho quản gia bọn họ cảm động như thế.

Cô cầm lễ vật đi vào thời điểm, liền nhìn đến bà nội cô cùng Bùi Dịch đang ngồi ở trên ghế sofa dùng trà.

Tô Thi Thi đi qua, đem lễ vật đặt ở trên bàn trà, cười nói với Phương Ngọc Hoa: "Bà nội, người nếu còn không trở lại, còn hẳn sẽ phải đi

đem người cướp về rồi!"

Phương Ngọc Hoa sắc mặt hơi khó xử, lườm cô một cái, cười nói:
"Bùi Dịch vừa rồi nói với bà, hai đứa tính toán muốn có con rồi hả?"

Tô Thi Thi ngơ ~

Đề tài này còn không có bắt đầu, như thế nào lại đột nhiên bị nhắc đến rồi!

Phương Ngọc Hoa thấy cô không nói lời nào cũng không để ý, vui vẻ nói: "Nói như vậy, hai đứa sang năm hôn lễ liền muốn sớm một chút cử hành, chẳng thế thì đến lúc đó bụng lớn rồi sẽ bất tiện."

"Bà nội..." Tô Thi Thi mặt liền hồng lên, âm thầm nhìn Bùi Dịch liếc mắt một cái.

Lại tiền trăm hậu tấu, mỗi lần đều đã đem bà nội cô làm lá chắn! Truyện được cập nhật và đăng tải duy nhất tại wattpad và fb của Ryeo, các bạn có gì thắc mắc có thể inbox trực tiếp để được giải đáp. Bùi Dịch khóe miệng cong cong, khóe mắt mang theo ý cười, tâm tình cực tốt.

Tô Thi Thi cảm thấy được chính mình nên biểu đạt một chút ý kiến, lời còn không có nói ra, đã bị bà nội cô chặn đứng tất cả đường đi.

"Con sang năm đã 24 tuổi rồi, lúc này đối với người phụ nữ khả năng sinh đẻ là tốt nhất, đối với con cái sau này lớn lên cũng càng tốt. Các con đã đăng ký kết hôn, các phương diện điều kiện đều đủ đầy đủ ổn định, về sau cũng cần phải có con, kia vì cái gì hiện tại không tính toán muốn sinh?"

Tô Thi Thi đau đầu, rất muốn cùng Bùi Dịch đánh một trận.

Quá âm hiểm, vậy mà tìm bà nội cô làm sứ giả.

Tô Thi Thi hiểu biết tính tình của bà nội, bà nội cô xuất thân là tiểu thư khuê các, tính tình tốt, nhưng mà cực kỳ bướng bỉnh. Bà có thể đem bất kỳ một chuyện gì phân tích đến làm cho người ta á khẩu không trả lời được.

Tô Thi Thi bỗng nhiên cực kỳ hoài niệm dáng vẻ bà nội cô đi khuyên bảo người ta, nói không dùng đến não liền nói ra rồi.

"Con nghĩ muốn cùng Bùi Dịch hiện tại sống vài năm thế giới hai người."

"Thế giới hai người là cực kỳ tự do cực kỳ lãng mạn, nhưng con từng nghĩ qua chưa, nếu mang theo con mình cùng các con sinh hoạt, không phải càng thú vị hơn sao? Con cùng Bùi Dịch đều là người từ nhỏ sống trong gia đình không hoàn mỹ, các con nội tâm thiếu khuyết cảm giác an toàn của gia đình. Loại này bất an sẽ vô hình ảnh hưởng đến cuộc sống sau này của con các con."

"Thừa lúc tuổi còn trẻ, sớm một chút hưởng thụ gia đình, khả năng thích ứng cũng nhiều chút. Các con khả năng không tin, tuổi tác càng lớn, cái loại cảm giác thiếu hụt này sẽ càng mạnh. Đến lúc đó muốn bù lại, đã muộn rồi."

Tô Thi Thi hơi há mồm, nói không ra lời.

Phương Ngọc Hoa trong mắt hiện lên quét xuống đau lòng, bà biết cháu gái của mình vẫn đều đã rất sợ gia đình, cô thậm chí đối với chuyện về cha đã hình thành bóng mờ, thật sự là Đoàn gia cho cô thương tổn quá lớn.

Phương Ngọc Hoa chậm rãi nói: "Bây giờ đúng là có rất nhiều người thích sống thế giới hai người, thậm chí không tính toán muốn sinh con. Nhưng Thi Thi, mỗi gia đình tình huống đều khác nhau. Con cùng Bùi Dịch, cần có đứa bé mang cho các con dừng khí."

"Dừng khí..." Tô Thi Thi thì thào nói.

Cô không thể không thừa nhận, bà nội cô về phương diện thuyết phục người đặc biệt lợi hại. Cô không cách nào phản bác.

Tựa như Phương Ngọc Hoa hiểu cô vậy, Tô Thi Thi chẳng qua muốn bà nội cho cô một lý do mà thôi.

Tô Thi Thi tuy cùng Bùi Dịch đã trở thành vợ chồng hợp pháp, nhưng cảm thấy được trong lòng vẫn lại là vắng vẻ, không quá chân thật.

Có lẽ, bọn họ thật sự cần một đứa bé đến cho cô dừng khí.

"Các con ngắm lại xem, thừa dịp tuổi còn trẻ sinh con đi, về sau con của hai đứa lớn, các con tuổi tác lại vẫn cực kỳ trẻ. Chẳng thế thì, con ba mươi mấy tuổi mới sinh con, đứa bé mới mười tuổi, các con liền hơn bốn mươi rồi."

"Sớm một chút sinh con, quá vài năm, lúc các còn còn không đến ba mươi tuổi, là có thể mang theo con mình đi du lịch nhìn xem thế giới, có thời gian nhiều năm như vậy hưởng thụ cuộc sống gia đình trọn vẹn, đây là một chuyện phi thường hạnh phúc."

Tô Thi Thi ngồi yên, sau cùng chậm rãi lấy hai tay bưng kín mặt.

Cô hối hận rồi.

Cô từ đầu liền cự tuyệt không được cái loại hấp dẫn này. Cự tuyệt

không được sự hấp dẫn của một đứa bé mang đến hạnh phúc.

Sô pha đối diện, Bùi Dịch một mực quan sát đến biểu tình của Tô Thi Thi. Thẳng đến lúc này, anh mới âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

Trời biết, anh vừa rồi có bao nhiêu khẩn trương.

Tuy từ rất lâu anh đã nói đến chuyện muốn sinh con, Tô Thi Thi không có cực kỳ phản đối, nhưng mà anh biết nút thắt trong lòng Tô Thi Thi vẫn chưa gỡ được.

Lúc này thấy đến động tác cùng biểu tình của Tô Thi Thi, Bùi Dịch mới thật sự yên tâm.

Anh không khỏi ảo tưởng đến hình ảnh bà nội vừa rồi nói đến chuyện mang theo con cái đi du lịch xem thế giới, khoe miệng chậm rãi càng cong lên, ánh mắt càng thêm mềm đến nỗi có thể chảy ra nước.

Như vậy, thật sự không tệ.

Tô Thi Thi cũng đang ảo tưởng đến cuộc sống hạnh phúc đó, sang năm mới, toàn bộ tựa hồ càng thêm tràn ngập hấp dẫn, trong lòng hơn một tia chờ mong.

Nhưng Tô Thi Thi thề, cô chờ mong tuyệt đối không phải đi Đoàn gia đón tết.

Cô cho rằng qua năm mới, mẹ chồng cô đã mệt mỏi chuyện gây khó dễ cho bọn họ, tạm thời sẽ yên ổn qua cái tết này. Nhưng nào biết đâu rằng, sáng sớm ba mươi, liền nhận được thiệp mời của Đoàn gia đưa qua.

Mời Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch đi nhà chính của Đoàn gia ăn bữa cơm

đoàn viên.

"Bữa cơm đoàn viên... Em như thế nào cảm thấy được, là Hồng Môn Yến vậy." Tô Thi Thi buồn bực cực kỳ.

Chương 437: Người phụ nữ kia lại xuất hiện

"Bà không đi."

Trong phòng khách vang lên một giọng nói lạnh nhạt.

"Bà nội?" Tô Thi Thi sừng sốt một phen, trong lòng bỗng nhiên sinh ra một loại cảm giác kỳ quái.

Bà nội trả lời cũng quá nhanh đi.

Tô Thi Thi vốn là nghĩ muốn đề nghị bà nội theo chân bọn họ cùng đi, nhưng cô nói còn chưa nói, bà nội liền lập tức từ chối rồi.

Phương Ngọc Hoa cũng cảm giác chính mình phản ứng quá kịch liệt, để cho mấy đứa trẻ chê cười rồi, nhất thời có chút truyện cười.

"Đoàn gia là mời ăn cơm trưa, các con buổi tối trở về ăn. Bà ở nhà trước chuẩn bị một chút. Thi Thi đã rất lâu không có ăn sủi cảo do bà nội làm đúng không?" Phương Ngọc Hoa nhìn Tô Thi Thi cười nói.

"Được." Tô Thi Thi nghe được hai chữ sủi cảo, kìm lòng không đậu nuốt một ngụm nước bọt.

Liền tính Đoàn gia lại bày ra bãi một bàn măn hán toàn tịch, cũng so ra kém sủi cảo do bà nội gói cho cô. Vào những lúc này, Tô Thi Thi quả thật hi vọng người một nhà như bọn họ đều có thể tụ cùng một chỗ.

Có cô cùng Bùi Dịch, bà nội, còn có mẹ của Bùi Dịch. Cô thật sự không tâm tình đi gặp người của Đoàn gia.

"Sur muội, các người muốn ra ngoài?" Tống Trọng Hạo cùng Đức An chính đang từ bên ngoài trở về, nhìn đến Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch vậy mà muốn ra khỏi cửa, nhất thời có chút ngạc nhiên.

"Sur huynh, không được ăn vụng sủi cỏ bà nội gói cho em đó! Chờ bọn em trở về!" Tô Thi Thi ai oán trừng mắt nhìn Tống Trọng Hạo liếc mắt một cái, không có nhiều lời, cùng Bùi Dịch liền lái xe đi tới.

Chú Lý đã nghỉ tết, hai ngày này đều là Bùi Dịch chính mình lái xe.

Đoàn Tĩnh Đồng ngồi ở trên ghế sau, tối hôm qua nhóc con kia ngủ không ngon, lúc này buồn ngủ.

Tô Thi Thi ngồi ở chỗ kế bên tay lái, nghe tiếng hoan hô náo nhiệt bên ngoài, trong lòng đã có chút không yên.

"Em luôn có cảm giác có chuyện không hay sắp xảy ra." Tô Thi Thi cau mày, trái lại tự phân tích rồi nói, "Đoàn gia hiện tại sợ nhất chính là chúng ta đúng không? Làm sao có thể để cho chúng ta qua đó ăn cơm?"

Tô Thi Thi cực kỳ xác định, lần trước sau khi cô cùng Bùi Dịch trở về ăn cơm đêm Đoàn Chấn Ba tìm trở về, Đoàn Chấn Ba hiện tại đã một lần nữa về tới Đoàn thị, hơn nữa làm không ít "Chuyện tốt", vị ông nội kia của cô hiện tại chỉ mong sao cả đời không thấy bọn họ.

"Đi liền biết." Bùi Dịch nhẹ cười, hiếm khi nhìn đến Tô Thi Thi sầu thành cái dạng này: "Em yên tâm, có anh ở đây, không ai dám ức hiếp em."

"Sợ đến lúc đó chúng ta hai người đều bị ức hiếp luôn đó." Tô Thi Thi biểu tình nghiêm túc lên, "Qua năm mới, mẹ nếu là thật muốn anh làm chút gì, anh chớ có chọc bà mất hứng."

Bùi Dịch ngẩn ra, lập tức chậm rãi cười rộ lên.

Anh thích nhất, vẫn lại là Tô Thi Thi sự thiện lương ở trong lòng. Tuy cô thật không thích chịu thiệt, lại chưa từng có thật sự muốn thương tổn người khác.

"Uh"m." Qua một hồi lâu, bên trong xe mới vang lên tiếng Bùi Dịch.

Tô Thi Thi nghe được sự đồng ý của anh, không hiểu sao liền nhẹ nhàng thở ra.

Cô, thật sự không nghĩ muốn lại quậy lớn chuyện rồi!

Để cho bọn họ vui vẻ mà ăn một bữa bữa cơm đoàn viên đi.

Đêm ba mươi, người tha hương đều trở về, người nhà tụ. Nơi nơi tràn đầy không khí hạnh phúc. Nhưng đối với một số người mà nói, tết đến cũng không có gì vui vẻ.

Trên đường người đi đường rất ít, Đoàn Ngọc Tường xiết chặt quần áo trên người, đi nhanh hơn một chút. Trên người mặc một cái áo lông rẻ tiền ở Bắc Kinh gió lạnh thấy xương, từ đầu không có tác dụng quá lớn, cô ta lạnh đến nỗi răng nanh khách khách va vào nhau phát ra tiếng, toàn thân xương cốt tựa hồ đều đang run run.

Đột nhiên, cô ta ngừng lại, rất nhanh quay đầu nhìn về phía sau.

Vừa vặn sau lưng một người đều không có.

Cô ta lại quay đầu lại, nhưng cái loại cảm giác bị theo dõi nhìn trộm này vẫn như cũ tồn tại. Đã mấy ngày, cô ta vẫn cảm giác chính mình như là bị ai đó theo dõi.

Đoàn Ngọc Tường đột nhiên nhớ tới tối hôm đó ở cửa Thi Dịch đựng phải người phụ nữ kỳ quái kia, thân thể run run càng thêm lợi hại, tốc độ đi đường nhanh hơn, đến sau cùng chạy.

Trên tay cô ta đang cầm một túi lớn đồ ăn mới vừa đi chợ mua về, đây là thức cô ta cùng mẹ mình dùng đón tết. Túi lớn có chút nặng, cô ta một cái không cẩn thận, túi lớn rơi xuống đất, bên trong rau dưa đều đã đổ hết ra ngoài.

"Đến chúng bây đều đã ức hiếp tao!" Đoàn Ngọc Tường rất muốn không đi quản, nhưng túi lớn này mua cũng hơn một trăm đồng tiền, cô ta bây giờ đâu nào bỏ được.

Cô ta chạy lại, ngồi xổm xuống nhặt lên, nhặt nhặt liền khóc. Nước mắt chặc chặc rơi xuống, đến sau cùng gào khóc.

"Không nghĩ tới cô cũng sẽ khóc." Nơi xa trong một cái góc khuất, một người phụ nữ dùng khăn trùm đầu che kín mặt thấy như vậy một màn, trong mắt hiện lên quét xuống châm biếm.

Đoàn Ngọc Tường khóc xong, đồ ăn cũng nhặt xong rồi. Cô ta đem túi lớn ôm vào trong ngực, kéo lại quần áo, thần tốc chạy đi.

Người phụ nữ kia vẫn đi theo cô ta, vẫn theo tới cô ta tới nơi ở.

Người phụ nữ kia đi theo Đoàn Ngọc Tường mãi cho đến khi cô ta về đến nhà mình, nhà 304 chung cư Thanh Thành, trong mắt châm chọc càng đậm một chút.

"Đều đã bần cùng thành như vậy, lại vẫn sống ở nơi tốt như vậy. Quả nhiên là Đoàn gia đại tiểu thư, điếc không sợ súng."

Nhưng cô ta nào biết đâu rằng, sống ở chỗ này là Phương Thanh Hoa yêu cầu.

Cửa mở, Đoàn Ngọc Tường còn không có vào nhà, bên trong liền truyền đến giọng của Phương Thanh Hoa.

"Tường Tường con sao lại đi lâu như vậy? Mẹ mới vừa hẹn Hà tiên sinh Hà thị đến đây ăn cơm trưa, con khẩn trương đi vào chuẩn bị một chút đi."

"Mẹ..." Đoàn Ngọc Tường sững sốt một phen, "Hà tiên sinh kia đều đã hơn năm mươi tuổi rồi..."

"Hơn năm mươi tuổi thì thế nào? Lúc Nhậm Tiểu Vi năm đó gả cho ông nội con, ông nội con đều đã hơn sáu mươi tuổi rồi. Vợ Hà tiên sinh đã chết rất nhiều năm, đây là cơ hội của con." Phương Thanh Hoa tiếp nhận túi lớn, đem Đoàn Ngọc Tường kéo vào trong phòng, ầm đóng cửa lại.

"Hà tiên sinh gặp một gái điểm sao?" Cửa truyền đến tiếng cười quái dị, người phụ nữ kia từng bước một hướng tới cửa đi đến, một cước giẫm đến trên cửa.

"Phương Thanh Hoa, Đoàn Ngọc Tường, mở cửa!" Một tiếng hô to tại cửa vang lên, Đoàn Ngọc Tường sợ tới mức mặt trực tiếp trắng bệch.

Cô ta, rốt cục đến đây sao?

"Ai dám giẫm vào cửa nhà chúng ta?" Phương Thanh Hoa cũng

không rõ ràng lắm chuyện có người theo dõi con gái mình, khoảnh khắc liền bạo phát.

Bà ta thời gian này cùng mấy bà hàng xóm mỗi ngày cãi nhau, đã sớm thành quen, lập tức liền tiến lên mở cửa. Đoàn Ngọc Tường từ đầu không kịp ngăn cản, liền nhìn đến mẹ cô để cho vào trong nhà.

Nói đúng ra, cô gái kia cửa vừa mở ra, liền lại đập một cước đá văng cửa, công khai đi đến.

"Cô là ai? Muốn làm gì?" Phương Thanh Hoa lúc này mới cảm giác được một chút sợ hãi, nhất là này cô gái này đem mặt toàn bộ đầu bao kín, thấy thế nào cũng không giống người tốt.

"Tôi là ai?" Người phụ nữ kia đi tới, giọng nói sâu xa, trong ánh mắt tràn đầy oán hận, "Phương Thanh Hoa, lúc này mới bao lâu, bà liền không nhớ rõ tôi rồi hả?"

"Cô quen biết tôi?" Phương Thanh Hoa nhú mày, cô gái trước nói khàn khàn, nghe không ra người nào mà bà ta quen biết. Bà cẩn thận về nghĩ một chút, xác định không biết người như vậy.

"Mẹ, trước đuổi cô ta ra ngoài đi!" Đoàn Ngọc Tường lần này đã có thể xác định, mấy ngày nay theo dõi cô ta chính là người phụ nữ này, lập tức không có vẻ mặt hoà nhã.

Hiện tại mẹ con cô ta có hai người, này cô gái này chỉ có một người, cô ta đương nhiên sẽ không sợ.

"Đuổi tôi ra ngoài?" Người phụ nữ kia khé miệng gợi lên một nét cười lạnh, một chút cũng không sợ.

Cô ta một bên đi vào trong, một bên bắt đầu gỡ khăn trùm đầu ra.

Đây là một cái khăn làm từ thô thổ cẩm, rất dài rất lớn, chậm rãi gỡ ra. Dự liệu khuôn mặt đẹp đến nghiêng nước nghiêng thành cũng không có xuất hiện, có chỉ có hoảng sợ.

Người phụ nữ kia híp mắt, chậm rãi nhếch môi, lộ ra hàng răng bị mất đi hai cái răng cửa, hướng về phía Đoàn Ngọc Tường cùng Phương Thanh Hoa lộ ra một nụ cười khiến người ta khiếp sợ: "Nhớ rõ sao?"

"Cô... Cô..." Phương Thanh Hoa cùng Đoàn Ngọc Tường hai mẹ con khẩn trương cùng mang theo một chút sợ hãi, không hề chớp mắt nhìn chăm chăm người phụ nữ trước mắt trên mặt có một vết kia.

"Cô là ai?!"

Chương 438: Lão yêu bà

Nhà nhà tất cả đều bận rộn đoàn tụ, bên trong một chung cư tiền thuê xa xỉ, ở một căn phòng chuyện xảy ra toàn bộ lại không ai quan tâm.

Tô Thi Thi tự nhiên không biết nơi này chuyện gì đã xảy ra, cô cho dù cô có không muốn đi Đoàn gia, xe vẫn lái là lái vào trang viên Đoàn gian.

"Bùi thiếu gia, thiếu phu nhân trở lại." Đoàn Hòa Dự đã sớm chờ ở cổng lớn, vừa thấy xe Bùi Dịch tiến vào, liền cười chạy đến tiếp đón.

Tô Thi Thi sau khi cùng Đoàn gia đoạn tuyệt quan hệ vẫn không có trở về nhận tổ quy tông, cho nên Đoàn Hòa Dự không dám gọi cô là Đoàn tiểu thư. Lúc này nhìn đến Tô Thi Thi xuống xe, trong lòng hẳn không khỏi có chút khẩn trương.

Chuyện đã xảy ra nửa năm qua, hẳn thấy rõ ràng. Những thứ này toàn bộ cùng Tô Thi Thi đều có thiên ti vạn lữ quan hệ.

Tô Thi Thi nhàn nhạt gật đầu, đi đến sau xe mở cửa xe, khom lưng hướng bên trong nhìn lại.

Chỉ thấy Đoàn Tĩnh Đồng cực kỳ không tưởng tượng ra nằm ngửa ở trên ghế, ngủ cũng thật say.

Tô Thi Thi không khỏi có chút đau đầu, Đoàn Tĩnh Đồng ngủ với cái tư thế không giáo dưỡng như vậy nếu như bị mẹ chồng cô nhìn đến, khẳng định lại muốn tức giận rồi.

Miệng cô liền nhếch lên, ghé sát vào bên tai Đoàn Tĩnh Đồng, nhỏ giọng nói: "Đồng Đồng, nếu không thức dậy, thịt bò liền muốn bị cướp sạch a...."

"Không cần!" Bên trong xe đột nhiên vang lên một trận kinh hô, Đoàn Tĩnh Đồng roạt một phen từ trên chỗ ngồi đã bật lên, hai con mắt lộ ra mê mang, ngoài miệng thì thào kêu, "Thi Thi, giữ lại một chút cho em! Giữ lại một chút!"

"Ham ăn đến ngốc!" Tô Thi Thi bất đắc dĩ cực kỳ. May mắn cô sớm có chuẩn bị tránh ra từ trước, chẳng thế thì đã bị nhóc con bắt quả tang rồi.

"Đoàn Tĩnh Đồng, lại vẫn không xuống xe?" Ngoài xe vang lên giọng nói nhàn nhạt của Bùi Dịch.

Đoàn Tĩnh Đồng da căng thẳng, phản ứng kịp lúc này liền tỉnh táo, trừng mắt nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái: "Chị lại ức hiếp em!"

Tô Thi Thi hướng về sau nhìn thoáng qua, nhỏ giọng nói: "Chẳng lẽ em nghĩ muốn bị mẹ em nhìn đến dáng vẻ vừa rồi của mình?"

"Không cho chị nói!" Đoàn Tĩnh Đồng khấn trương không thôi, chống hai chân mập mập bò ra bên ngoài.

Lúc này, Nhậm Tiểu Vi đã ra đón, nhìn đến hai đứa con trai, trên mặt chất đầy tươi cười.

"Mẹ!" Đoàn Tĩnh Đồng nhảy xuống xe, hướng tới Nhậm Tiểu Vi chạy tới.

"Con đó, đứa nhỏ này, chậm một chút, đừng ngã!" Nhậm Tiểu Vi tâm

tình xem ra rất tốt, đem Đoàn Tĩnh Đồng ôm vào trong ngực, ngẩng đầu đối với Bùi Dịch nói, "Khẩn trương vào đi thôi."

Bà nói xong liền lôi kéo Đoàn Tĩnh Đồng hướng tới trong phòng đi đến, toàn bộ hành trình liền làm như không thấy được Tô Thi Thi coi cô như là trong suốt vậy.

Tô Thi Thi sớm thành thói quen, chỉ mong sao bà không làm khó mình, xoay người đi đến cốp xe lấy đồ.

Cô không thấy được Bùi Dịch trong mắt hiện lên đau lòng.

"Để anh giúp." Bùi Dịch đi tới, tiếp nhận đồ vật trong tay Tô Thi Thi xoay người giao cho Đoàn Hòa Dự, tiện tay đem Tô Thi Thi hướng trong lòng ôm lấy, liền hướng tới trong viện đi đến.

Tô Thi Thi sửng sốt.

Anh vừa rồi động tác khí lực hình như có chút lớn.

"Anh giận sao?" Tô Thi Thi ngửa đầu, nhỏ giọng hỏi.

"Uh"m." Bùi Dịch không có nhìn cô.

"Em không sao, mẹ không để ý tới em, ngược lại với em mà nói là chuyện tốt." Tô Thi Thi kéo cánh tay Bùi Dịch, lấy lòng nói, "Hôm nay là đêm ba mươi, không cãi nhau có được hay không? Cũng đừng trêu chọc mẹ tức giận."

Bùi Dịch không khỏi có chút buồn cười: "Em xác định em nhận được?"

Tô Thi Thi cảnh giác: "Hắn không còn có cái chiêu khác đi?"

"Lấy sự hiểu biết của em đối với mẹ chồng mà nghĩ xem, sẽ dễ dàng như vậy sao?" Bùi Dịch nhíu mày.

Anh đúng là nghĩ đến mẹ anh vừa thấy mặt liền không nể mặt Tô Thi Thi, nghĩ đến lát nữa có khả năng sẽ xảy ra chuyện gì đó, tâm trạng liền không tốt.

"Em..." Tô Thi Thi hơi há mồm, lúng ta lúng túng kìm nén ra mấy chữ, "Tận lực đi."

Đi tới không vài bước, cô vẫn lại là lo lắng nói: "Anh đừng làm cái gì, nếu thật sự không được, bản thân em tự làm."

Để cho Bùi Dịch ra tay, cô sợ hôm nay bữa ăn này cơm trực tiếp không cần ăn.

Hai người đi vào thời điểm, còn chưa vào nhà liền nghe được giọng nói Đoàn Kế Hùng.

Tô Thi Thi sững sốt: "Lão gia sinh bệnh rồi hả?"

Không trách cô lại nghĩ như vậy, Đoàn Kế Hùng giọng nói nghe có chút hữu khí vô lực, cùng trước kia trung khí mùi phần kém rất nhiều.

"Bị Đoàn Chấn Ba chọc tức." Bùi Dịch trực tiếp kêu tên cha vợ, đối với chuyện Đoàn Chấn Ba trước kia đối xử Tô Thi Thi làm những cái kia, anh vẫn như cũ không cách nào cho qua được

"Vậy hôm nay ông ta cũng tới?" Tô Thi Thi nhíu mày.

Nếu Đoàn Chấn Ba cũng tới ăn bữa cơm đoàn viên này, vậy thì nào

nhiệt rồi.

Bùi Dịch vuốt xuôi cái mũi của cô, khẽ cười nói: "Em nghĩ chuyện đơn giản quá àm. Mẹ hẳn không cho em cơ hội gây chuyện."

Tô Thi Thi vậy mà lại không phản bác được.

Cô vừa rồi quả thật có ý định dùng Đoàn Chấn Ba làm lá chắn, nhưng mà Bùi tiên sinh sao lại có nói rõ ra như thế chứ.

"Tiểu Dịch đến đây?" Trong đại sảnh, Đoàn Kế Hùng nhìn đến Bùi Dịch tiến vào, cười đứng lên, giọng nói so với vừa rồi lớn một chút.

Vẫn như cũ coi Tô Thi Thi là trong suốt.

Tô Thi Thi yên lặng mừng rỡ, ngay cả chào hỏi đều đã đỡ phải làm.

Chỉ là lúc cô ngẩng đầu, nhìn đến cô gái ngồi ở bên cạnh Đoàn Kế Hùng khi đó, sắc mặt chái quét liền trầm xuống.

Bữa cơm đoàn viên?

Quả thực truyện cười!

"Minh sớm nên nghĩ đến!" Tô Thi Thi giờ phút này rất tức giận, đặc biệt không nên nóng giận. Cô sớm nên nghĩ đến Nhậm Tiểu Vi sẽ lại dụng chiêu này!

Nhậm Tiểu Vi đem Trạm Dẫn Lan cũng mời tới.

Vị mẹ chồng này đây là muốn cho Bùi Dịch tình mới tình cũ cùng ăn cơm đoàn viên sao? Đoàn Tĩnh Đồng là ở trong phòng, không biết chạy đi đâu chơi rồi, chẳng thế thì lúc này, nhất định sẽ giúp Tô Thi

Thi nói hai câu.

"Bùi Dịch, Bùi phu nhân." Trạm Dẫn Lan đứng lên, đối với Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch rộng rãi lên tiếng chào hỏi.

Cô hôm nay mặc một bộ áo len màu xanh nhạt, mặt quần bó màu đen, chân mang một giày thể thao, mang phong cách nghịch ngợm, rất có tinh thần phấn chấn.

Bùi Dịch đôi mắt mạnh trầm xuống, trong đầu hơn một tia hồi ức. Thời gian giống như lập tức về khoảng thời gian bọn họ còn đi học, cái thời điểm kia Trạm Dẫn Lan, cực kỳ thích cách ăn mặc như vậy.

Không biết như thế nào, Tô Thi Thi nhìn đến cái bộ dáng này của Trạm Dẫn Lan, theo bản năng hướng tới Bùi Dịch nhìn lại, bỗng nhiên đụng vào trong ánh mắt Bùi Dịch.

Bùi Dịch không có che dấu chính mình đang hồi tưởng quá khứ, ghé sát vào bên tai Tô Thi Thi, nhỏ giọng nói: "Em trước kia có thích cách ăn mặc như vậy hay không? Cô ấy trước kia cực kỳ thích."

Tô Thi Thi trong lòng bởi vì nhìn thấy Trạm Dẫn Lan có chút không thoải mái nhất thời tan thành mây khói, cực kỳ thật sự đánh giá Trạm Dẫn Lan liếc mắt một cái, nhỏ giọng trả lời: "Em khi đó quá gầy, mặc áo lông lớn như vậy rất khó xem."

Bùi Dịch đột nhiên có chút may mắn nói: "May mắn anh khi đó chưa quen biết em. Anh không thích quá gầy, không xúc cảm."

"Anh!" Tô Thi Thi lập tức ngắt tay một cái.

Người đàn ông này giờ mà vẫn còn không quên đùa giỡn cô hai câu.

Mà hai người không coi ai ra gì thì thàm to nhỏ, cùng với việc thỉnh thoảng nhìn vị Trạm Dẫn Lan kia, nhất thời để cho một vị nào đó khó chịu không thôi.

Trạm Dẫn Lan nhìn Bùi Dịch cúi đầu đối mặt Tô Thi Thi ôn nhu, trong mắt đều là đau đớn.

"Bùi Dịch, anh có phải hay không hơi quá đáng?" Trạm Dẫn Lan trong lòng khó hiểu không thôi.

Cô biết chính mình xuất hiện tại nơi này Bùi Dịch nhất định không thích, nhưng anh không nể mặt cô như vậy, có phải quá không để ý đến của cô cảm thụ rồi hay không?

Mà cô đâu nào nghĩ tới, Bùi Dịch hiện tại đã kết hôn, cũng rõ ràng nói với cô giữa bọn họ đã kết thúc, năm đó lại là chính cô đột nhiên rời đi, Bùi Dịch đã đối với cô không có bất luận cái nghĩa vụ gì.

"Thi Thi." Lúc này, Nhậm Tiểu Vi đột nhiên kêu Tô Thi Thi một tiếng.

Tô Thi Thi trong lòng căng thẳng.

Rốt cục muốn tới sao?

Nhậm Tiểu Vi đã đứng lên, vậy mà đi đến kéo tay Tô Thi Thi, lôi kéo cô hướng tới bên ngoài đi đến: "Cô theo tôi qua đây một lát."

Tô Thi Thi toàn thân cứng ngắc, bị Nhậm Tiểu Vi nắm tay chỉ cảm thấy da gà đều phải dựng lên.

Cô nên là kích động, nhưng mà vì cái gì cô như thế khiếp sợ cực kỳ?

Mà cô còn không có phản ứng gì, lại nghe Nhậm Tiểu Vi đối với Bùi

Dịch nói: "Con khó có khi trở về một chuyến, cùng lão gia và Trạm tiểu thư nói chuyện phiếm lát đi. Mẹ đi rồi về ngay."

Bà nói chính là bà đi rồi về ngay, cũng không có nói là Tô Thi Thi.

"Lão yêu bà, bà muốn kéo tôi đi nơi nào đây!" Tô Thi Thi có phần nghĩ muốn bạo phát.

Chương 439: Người vui vẻ là tốt rồi

Tết đến, người hầu của Đoàn gia đã có một phần rất lớn vẫn như cũ đang làm việc.

Tô Thi Thi bị Nhậm Tiểu Vi lôi kéo một đường hướng tới hậu trạch đi đến, sau cùng đi tới phòng bếp.

Tô Thi Thi mày nhíu chặt. Bà mang cô tới phòng bếp làm cái gì?

"Nếu đã là con dâu Bùi gia tôi, liền phải có dáng vẻ của con dâu. Quy củ Bùi gia, đêm ba mươi con dâu phải làm một bữa cơm cho người trong nhà ăn. Hôm nay không cần cô toàn bộ làm, liền đi vào trợ giúp đi."

Nhậm Tiểu Vi nói xong lờm một cái tại cửa phòng bếp.

"Hà?" Tô Thi Thi có chút phản ứng không kịp.

Để cho cô nấu cơm?

Ok, chuyện này không thành vấn đề.

Nhưng thật sự không thành vấn đề sao? Nhậm Tiểu Vi mục đích khẳng định không đơn giản như vậy. Tô Thi Thi tuy không phải là một đầu bếp chuyên nghiệp, nhưng tự nhận làm một bữa cơm vẫn lại là có thể làm được.

Cũng thật có dễ dàng như vậy sao?

"Không đi vào, đây là không muốn?" Nhậm Tiểu Vi mày vắn chặt lại, giống như Tô Thi Thi dám nói một chữ không, bà liền muốn bão nổi rồi.

"Liền nhìn xem bà tới cùng muốn làm cái gì!" Tô Thi Thi trong lòng thầm suy nghĩ, trên mặt nặn ra một cái nụ cười rục rỡ, chân chó nói: "Làm sao có thể, con rất nguyện ý. Chỉ cần mẹ thích liền tốt rồi."

Đúng vậy, người vui vẻ là được rồi. Tôi nào dám nói chữ không. Tô Thi Thi ở trong lòng yên lặng nói xong, xoay người vào phòng bếp.

Ngay lúc cô tiến vào phòng bếp không quá vài giây, sau lưng truyền đến rầm một tiếng, cửa bị đóng lại.

Phòng bếp của chủ trạch là một nơi riêng biệt theo kiểu Tứ Hợp Viện, đều là cửa sổ bằng gỗ, dùng kiểu khóa cũ. Lúc này, Nhậm Tiểu Vi rầm một tiếng, đã khóa lại cửa, sau đó cầm cái chìa khóa xoay người đi tới.

"Tô Thi Thi, tôi cũng không tin qua năm mới, Bùi Dịch thật sự dám cùng tôi tức giận!" Nhậm Tiểu Vi trong mắt hiện lên quét xuống khinh thường.

Loại tình cảnh này trong phim truyền hình thường có rất nhiều, bà trước kia vẫn cảm thấy ngốc nghếch. Nhưng mà hôm nay, bà liền là nghĩ muốn nói rõ thái độ của mình cho bọn họ!

Bà không đồng ý!

Như thế, ở trong nhà này, liền không có vị trí Tô Thi Thi cô!

"Không phải chứ?" Trong phòng, Tô Thi Thi nhìn cửa gỗ bị đóng

chặt, trên mặt còn thiếu 3 vạch đen thôi.

Chiều này cũng quá cũ rít rồi!

Tô Thi Thi không nói gì, cô hẳn là nên tiến lên đi xác nhận một phen cửa có phải thật sự bị khóa lại rồi hay không.

Nhưng bước tới phía trước một bước, cô bỗng nhiên cảm thấy được không thú vị, khẳng định không thể lập tức ra ngoài, chẳng thế thì ai biết Nhậm Tiểu Vi sẽ lại làm cái gì. Cô xoay người hướng tới phòng bếp đi đến.

Cái phòng bếp này giống như một căn nhà lớn phổ thông, tổng cộng có tam gian. Gian ngoài là nơi bình thường người hầu dùng để ăn cơm, một gian là chuyên môn làm thức ăn, mặt khác một gian là chứa nguyên vật liệu.

Lúc này, đầu bếp đều đang ở trong phòng làm thức ăn kia, Tô Thi Thi đi đến tiến vào.

"Tô tiểu thư trở lại?" Tô Thi Thi vừa mới đi vào, liền nghe đến một giọng nói, trong lòng mạnh hồi hộp.

Xem ra, các bà chuẩn bị thật sự đầy đủ!

Hồng Cầm nhìn đến Tô Thi Thi, trong mắt hiện lên quét xuống khinh thường: "Nếu đến đây hẳn là đến phụ giúp làm cơm rồi, phu nhân hẳn là cùng người nói quá rồi chứ?"

Tô Thi Thi xoa bóp quả đấm, trong mắt hiện lên quét xuống nguy hiểm.

Thật là sợ cô không đủ thắm.

Cô ban đầu thật sự muốn làm cho mẹ chồng một bữa cơm thật ngon! Hiện tại - - cô cũng không phải người có khuynh hướng thích ngược đãi mình, cô thay đổi chú ý rồi!

Tô Thi Thi bỗng nhiên xoay người, hướng tới gian ngoài đi đến.

Hồng Cầm sừng sốt, vội vàng đi theo: "Cô dám đi..."

Bà ta còn chưa nói xong, liền nhìn đến Tô Thi Thi ở bên ngoài di chuyển một cái ghế, sau đó lại trở lại.

Tô Thi Thi nhìn cũng chưa từng nhìn bà ta liếc mắt một cái, di chuyển ghế dựa trực tiếp vào phòng làm thức ăn, đem ghế dựa đặt mạnh xuống một chỗ trống trải trong phòng bếp, thoải mái ngồi lên.

"Cô... Cô muốn lười biếng?" Hồng Cầm trừng mắt, hoàn toàn không nghĩ tới Tô Thi Thi vậy mà cũng không muốn nhúc nhích!

Tô Thi Thi vẫn như cũ không hề để ý bà ta, lấy điện thoại chơi.

Hồng Cầm tức giận đến sắc mặt trắng bệch, muốn đi đoạt di động của cô lại không dám, đành phải thở phì phì nói: "Cô nếu dám hướng Bùi thiếu gia cầu cứu cũng nên nghĩ trước hậu quả, qua năm mới, cô cũng không nghĩ muốn mẹ con bọn họ biến thành không thoải mái đi?"

Tô Thi Thi lông mày cau lại, cô từ đầu liền không nghĩ muốn cùng Bùi Dịch cầu cứu.

Nhưng cái bác gái này thật sự cực kỳ phiền, phiền chết rồi.

Cô ngẩng đầu, lạnh lạnh liếc xéo nhìn bà ta: "Nếu biết không nên

chọc bợn họ bất hòa, liền cầm miệng cho tôi. La lớn tiếng như vậy, là muốn để cho người nào nghe được sao?"

"Cô..." Hồng Cầm bị nghẹn đến một câu đều nói ra không được. Bà ta biết chính mình cãi nhau không thắng nổi Tô Thi Thi, nhưng mà bà ta hôm nay có nhiệm vụ của mình, nếu không thể làm tốt, đến lúc đó Nhậm Tiểu Vi khẳng định muốn trách cứ bà ta.

Hồng Cầm âm thầm hít vào một hơi, đi đến trước mặt Tô Thi Thi, trên cao nhìn xuống nhìn cô: "Nơi này có nhiều người hầu ở đây như vậy, phu nhân bảo cô đi vào làm gì cô không biết sao? Cô cũng không sợ bị bợn họ chê cười."

Tô Thi Thi ngẩng đầu, ánh mắt nhàn nhạt đảo qua mọi người trong phòng. Chỉ thấy những đầu bếp này một đám cúi đầu, hận không thể làm cho chính mình nhìn mất mù tai điếc thì tốt rồi.

Cô cười lạnh nói: "Tôi nói những thứ đồ ăn này đều là tôi làm, nơi này có ai dám nói không phải?"

Cô nói xong ngẩng đầu, khiêu khích nhìn Hồng Cầm, trong mắt đã không có mím cười: "Bà có ý kiến sao?"

"Cô... Cô... Cô đừng tưởng rằng Bùi thiếu gia sủng cô..."

"Bà có phải xem phim truyền hình quá nhiều rồi hay không? Tôi là người phải dựa vào bản thân để câu dẫn đàn ông sao? Cần đàn ông làm lá chắn sao?" Tô Thi Thi cười nhạt, lập tức giọng nói càng thêm nghiêm trang, "Bất quá bà nói đúng, Bùi Dịch liền là sủng tôi, không thể nào để tôi chịu bất luận cái ủy khuất gì."

"Các người nghe cho rõ ràng, nên nói cái gì không nên nói cái gì, trong lòng mình phải hiểu. Qua năm mới, đừng để tổn thương hòa

khí."

"Cô... Cô..." Hồng cầm tức giận đến cái mũi đều nhanh hơn nước rồi.

Được, phương diện này bà ta nói không lại Tô Thi Thi.

Vậy bà ta liền đổi phương pháp!

Hồng Cầm nhớ tới trước Nhậm Tiểu Vi phân phó, nhìn Tô Thi Thi trong ánh mắt hơn quét xuống châm biếm.

"Cô nếu thực lợi hại như thế, hiện tại liền sẽ không bị nhốt ở trong phòng bếp, mà chồng của cô hiện tại lại ở bên ngoài cùng nữ nhân khác!"

"Cô đừng tưởng rằng cô cứ ở đây đợi thì có thể ra ngoài ăn. Thành thật nói cho cô biết, hôm nay từ đầu liền không chuẩn bị vị trí của cô. Bữa cơm đoàn viên này, liền là phu nhân vì Bùi thiếu gia cùng Trạm tiểu thư chuẩn bị."

"Cô nếu có bản lĩnh liền lao ra nói cho Bùi thiếu gia những chuyện này đi? Phu nhân nói, cô nếu là dám ra ngoài, bà nhất định sẽ cùng Bùi thiếu gia khởi xung đột, như vậy, sau cùng tổn thương vẫn lại là Bùi thiếu gia."

"Cô không phải tự xưng là cực kỳ thương cậu ấy sao? Như thế nào, nghĩ ra muốn đi? Tôi xem cô trước kia bất quá là làm bộ làm tịch, để cho Bùi thiếu gia cảm thấy được cô biết điều mà thôi."

Hồng Cầm nhìn Tô Thi Thi sắc mặt càng ngày càng kém, trong lòng càng ngày càng đắc ý, giọng cũng càng ngày càng lớn.

"Không vui sao? Cô không biết bản thân mình là đồ sao chổi. Mẹ của

cô bị cô khắc chết, ông nội cùng cha ruột của cô đều không thích cô, muốn cùng cô đoạn tuyệt quan hệ, cô như vậy lộ ra vận xấu cùng Bùi thiếu gia cùng một chỗ, là muốn hại chết cậu ấy sao?"

Từng câu, như trời đông giá rét tối tăm băng lạnh, từng chút một đâm vào tim Tô Thi Thi.

Đau sao? Giận sao? Hận sao?

Mẹ cô, cô có thể không tức sao?!

Từng lời từng chữ đâm thẳng vào tim, những lời nói độc ác này, quả thực để cho Tô Thi Thi mở mang tầm mắt.

Nhưng cô không thể tức giận, không thể không khống chế được, thậm chí không thể mắng người.

Tô Thi Thi vừa rời trong tích tắc đấy đột nhiên thông suốt rồi. Nhậm Tiểu Vi không phải muốn nhốt cô ở trong phòng bếp, mà là muốn bức cô ra ngoài.

Mà là muốn cho cô làm loạn! Muốn cho cô xấu mặt! Muốn cho Bùi Dịch khổ sở.

"Anh ấy là con của bà, vì cái gì bà liền không suy xét cảm nhận của anh ấy?" Tô Thi Thi trong lòng rất đau, thay Bùi Dịch đau lòng.

Nhậm Tiểu Vi có thể không suy xét cảm nhận của Bùi Dịch, nhưng Tô Thi Thi không nữa.

Cô không nữa để Bùi Dịch bị kẹp ở giữa mẹ mình và cô đưa anh vào thế khó xử, cô không nữa để anh khổ sở.

"Nói xong rồi hả?" Tô Thi Thi nắm chặt quả đấm, bỗng nhiên ngẩng đầu cười như không cười nhìn Hồng Cầm, "Không tiếp tục nữa sao?"

Hình như nghỉ lâu quá nên giờ ko ai đọc truyện nữa rồi

Có mấy bộ tranh đang chờ mà chưa cách nào lấy ảnh về làm được

Chương 440: Liền đơn giản như vậy

Trong phòng bếp rộng lớn tràn ngập nồng đậm hương vị thức ăn, tiếng thái rau củ, tiếng xào nấu liên tiếp đang xem. Nhưng người ở bên trong, lại cảm giác giờ khắc này tất cả âm thanh đều đã biết mất một dạng, chỉ còn lại có âm thanh của Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi trong đầu hiện lên rất nhiều ý nghĩ, có nghĩ tới việc không để ý lễ phép đem Hồng Cầm đánh một trận trút giận, cũng có nghĩ tới xô cửa ra ngoài.

Nhưng sau đó, cô chỉ là hít một hơi thật sâu, lạnh giọng nói: "Hôm nay là 30 tết, tôi không so đo với bà, khẩn trương chút!"

"Cô..." Hồng Cầm chấn kinh không thôi.

Bà ta không nghĩ tới, Tô Thi Thi như vậy đều có thể nhịn được?

Bà ta lúc trước nghiên cứu quá thật lâu, chuyên chọn những lời vô cùng tàn nhẫn để nói. Nhưng mà Tô Thi Thi chỉ lúc bà ta nhắc đến chuyện Bùi Dịch ở bên ngoài cùng Trạm tiểu thư trò chuyện mới có chút vẻ mặt tức giận, sau đó từ đầu liền không phản ứng rồi.

"Không đúng, cô là đang giả vờ!" Hồng Cầm đột nhiên nghĩ đến tức thì nóng giận mà cười thành tiếng.

Bà ta ở Đoàn gia nhiều năm như vậy, đâu nào không biết, Tô Thi Thi kiêng kỵ nhất chính là chuyện về mẹ mình.

Hồng Cầm trong mắt hiện lên quét xuống ác độc, bà ta đương nhiên là có biện pháp để cho Tô Thi Thi không khống chế được!

Bà ta không biết kế hoạch của Nhậm Tiểu Vi, nhưng mà bà ta biết, chính mình tất phải đem chuyện này làm cho thật tốt.

"Tô Thi Thi, tôi thật đúng là cô giống y như mẹ mình một dạng không biết xấu hổ." Hồng Cầm nói chuyện thời điểm, mặt không đổi sắc hướng về phía sau thối lui một bước, sợ Tô Thi Thi bạo phát sẽ đánh bà ta.

"Năm đó mẹ cô chính mình giữ không được trái tim của chồng, lúc Phương Thanh Hoa mang theo con gái tới cửa vậy mà còn không chịu đi. Không phải là cùng hiện tại với cô không khác biệt lắm sao?"

"Các người quả nhiên là mẹ con!"

Tô Thi Thi mạnh cắn răng, móng tay hung hăng đâm vào trong thịt.

Cô không tức giận! Cô không nhớ chuyện quá khứ!

Nhưng mà - -

Cô là người, cô không phải cọc gỗ!

Khinh người quá đáng!

Không thể nhịn được nữa, không cần nhịn nữa!

Tô Thi Thi chưa bao giờ là người thích bị người khác khinh bỉ. Cô nắm chắc tuyến, giới hạn chịu đựng của cô chính là mẹ của cô!

Không có bất luận kẻ nào có thể vũ nhục mẹ cô!

"Bốp!" Một tiếng thanh thúy vang lên, để cho toàn bộ âm thanh trong phòng bếp đột nhiên an tĩnh lại.

Mọi người giật nảy mình, một vị đầu bếp thiếu chút nữa cầm dao cắt vào tay mình, có vị đầu bếp thậm chí làm sai trình tự nấu thức ăn, cho thức ăn trước mới đổ dầu vào.

Thật sự là thực âm thanh này quá vang rồi. Mọi người trong lòng đều đã hiện lên một cái ý niệm trong đầu:

Này hẳn là rất đau!

Quả thật rất đau!

Tô Thi Thi âm thầm hít vào, lặng lẽ đưa tay hướng trong tay áo rứt rứt.

Đau chết cô rồi!

"Về sau ngàn vạn lần không có việc gì thì không nên đập tay xuống bàn, không đúng tốt nhất không nên đánh xuống bàn luôn!" Tô Thi Thi đau đến nỗi còn thiếu mỗi chuyện không thật hà hơi kêu lên, chỉ cảm thấy cả bàn tay đều đã tê rần.

Cô nhìn Hồng Cầm bị dọa lờ mờ, đứng lên, trào phúng nhìn bà ta: "Bà nghĩ rằng tôi sẽ đánh bà sao?"

Tô Thi Thi cười lạnh: "Như vậy chẳng phải là trúng bẫy của các người? Các người, chỉ mong sao tôi động thủ đúng không?"

Cô động thủ đánh người, như thế bọn họ là có thể nói cô cố tình gây sự, là có thể vũ nhục cô, để cho Bùi Dịch khó xử.

"Có một chiêu xài tới xài lui hoài ko thấy ngán sao?" Tô Thi Thi khinh thường lườm Hồng Cầm, chỉ chỉ bên ngoài, "Ra ngoài, tôi không nghĩ muốn thấy bà!"

"Cô... Cô có cái tư cách gì..."

"Tư cách? Chỉ bằng lời nói của tôi hiện tại có một nửa quyền hành ở Đoàn gia!" Tô Thi Thi ánh mắt đột nhiên lạnh, gằn từng chữ nói, "Như thế nào, không tin?"

Tin...

Hồng Cầm kìm lòng không đậu run run một phen, trong mắt đều là chấn kinh.

Tô Thi Thi liền là người điên! Nhưng mà bà ta biết cô nói là thật sự. Hiện tại lão gia không dám trêu chọc Bùi Dịch, mà Bùi Dịch nghe Tô Thi Thi. Tô Thi Thi nói lời nói của cô có một nửa quyền hành ở Đoàn gia, một chút cũng không khoa trương.

"Cô liền dương dương tự đắc đi. Liền tính cô lợi hại thì đã sao, cũng ngăn cản không được chuyện xảy ra giữa Bùi thiếu gia cùng Trạm tiểu thư trong lúc đó!" Hồng cầm đi ra ngoài trước, không cam lòng nói.

Tô Thi Thi không thấy bà ta, một lần nữa ngồi trở lại đến trên ghế dựa, cúi đầu, từ trong túi áo lấy ra điện thoại di động.

Không ai nhìn đến, tay cô có chút run rẩy.

Đó là bởi vì phần nộ!

Lúc trước cô che giấu rất tốt, nhưng cô vẫn như cũ phẫn nộ, tức giận đến thật sự muốn đánh người.

"Cho rằng cứ như vậy là thôi sao? Tôi đây còn gọi Tô Thi Thi à? Khinh người quá đáng!" Tô Thi Thi mím môi, bấm một cái dãy số.

"Nếu muốn ăn bữa cơm đoàn viên, chỉ có vài người như thế sao náo nhiệt được!"

Điện thoại vừa thông, Tô Thi Thi đưa điện thoại di động đặt ở bên tai, không đợi kia đầu nói chuyện liền đoạt trước nói: "Sur huynh, anh cùng Đức An đến trang viên dùng cơm đi..."

"Tụi anh đến rồi..."

"Tút tut..."

Tô Thi Thi nghe trong điện thoại truyền đến tiếng tut tut, vẻ mặt lờ mờ.

"Bọn họ đi nơi nào rồi hả?" Tô Thi Thi khẩn trương lại gọi điện thoại qua đi, nhưng là bây giờ không có kết nối được.

Cô gọi cho Đức An, cũng là giống y như vậy.

"Quá không nghĩa khí rồi!" Tô Thi Thi buồn bực cực kỳ.

Sur huynh cô vậy mà vào thời điểm máu chốt lại bỏ của chạy lấy người rồi.

Tô Thi Thi nghĩ nghĩ, nhắn cho Ôn Ngọc cầu trợ giúp

Ngày hôm qua Ôn Ngọc vụng trộm nói cho cô, Tần Phong không cho

cô ấy chơi chung với cô sợ lại gây họa. Gọi điện thoại sợ bị Tần Phong nghe được, Tô Thi Thi liền nhắn tin mời cô đến Đoàn gia ăn cơm.

Ôn Ngọc tuyệt đối là người chỉ sợ thiên hạ không loạn cũng chẳng dừng. Loại này Tô Thi Thi yêu cầu cô tuyệt đối sẽ không cự tuyệt.

Nhưng mà ngoài ý muốn, cô gửi tin nhắn đi như đá chìm đáy biển, Ôn Ngọc không có trả lời. Cô gọi điện thoại qua, đối phương tắt máy.

"Trọng sắc khinh bạn!" Tô Thi Thi khóc không ra nước mắt.

Vốn dĩ muốn tìm những người này làm tăng khí thế, nhưng cô chưa từng quên, hiện tại cái vị Trạm tiểu thư kia đang ở cùng Bùi tiên sinh "Thân mật nói chuyện với nhau"!

Nhưng hiển nhiên, Tô tiểu thư giờ phút này là người cô đơn, vậy mà một người đều đã kêu không được!

"Hừ..." Tô Thi Thi hít sâu một hơi. Nếu như vậy, vậy thì trước rời đi nơi này.

Nhậm Tiểu Vi cho rằng, cô thật sự sẽ thành thật ngọc ở trong này để cho bọn họ khi dễ sao?

Cô không khóc không nháo, cứ như vậy lặng yên không một tiếng động ra ngoài, xem bà có thể như thế nào!

Đám người trong phòng bếp vẫn phân thần chú ý nhất cử nhất động Tô Thi Thi, chợt phát hiện Tô Thi Thi đứng lên.

Bọn hắn nhìn đến cô hướng tới cửa sổ đi tới, nhìn đến cô đẩy ra cửa sổ đem nửa thân thể thò ra ngoài.

Sau đó, Tô Thi Thi đem thân thể thu trở về, xoay người đi đến chỗ vừa rồi cô ngồi, dời cái ghế kia đi, đem ghế dựa tới bên cửa sổ.

Cô leo lên ghế dựa, một chân bước ra cửa sổ, hai tay ở trên khung cửa khế chống, cả người đưa lên trước, sạch sẽ lưu loát nhảy đến trên mặt đất.

Vừa thấy, liền biết bình thường không thiếu làm chuyện loại này.

"Đàn độn." Tô Thi Thi bỏ lại hai chữ rõ ràng có thể nghe, vỗ vỗ tay, liền đi rồi.

Cứ như vậy đi tới...

Tại phòng bếp, đám đầu bếp đưa mắt nhìn nhau, lập tức một đám cúi đầu, trộm cười không thôi.

Chuyện Nhậm Tiểu Vi khóa trái cửa, triệt để thành một truyện cười. Đáng tiếc, bác gái Hồng Cầm đứng ở phòng chứa vật liệu gỗ hạt dưa, còn không biết toàn bộ chuyện này.

Mà Tô Thi Thi cũng không biết, cô đã gửi tin nhắn sai người. Nói đúng ra, là bị người chặn lại rồi.

"Muốn hay không tới Đoàn gia ăn bữa hán toàn tịch? Đảm bảo ăn no!" Đây là Tô Thi Thi gửi tin cho Ôn Ngọc.

Trong thư phòng theo phong cách cổ kính, Hồ Sĩ Minh ngồi ở trên ghế đàn mộc, trên tay nắm một cái điện thoại di động, trong ánh mắt xuất hiện chính là tin nhắn như thế này.

"Xem ra, cô cùng Ôn tiểu thư quan hệ, quả thật không tệ." Hồ Sĩ

Minh thì thảo tự nói.

Theo tin tức hẩn điều tra được, Tô Thi Thi từ khi bắt đầu vào Xây dựng Tiệp Khắc làm việc sau đó mới cùng Ôn Ngọc quen biết, rất khó tưởng tượng trong thời gian ngắn vậy, bọn họ liền trở thành bạn bè thân thiết như là đã quen nhau hơn mười hai mươi năm.

"Mãn hán toàn tịch?" Hồ Sĩ Minh trong mắt quét xuống ý cười ý tứ hàm xúc không rõ, "Xem ra, Đoàn gia lại chọc em tức giận rồi."

"Tôi giống như, có phần đau lòng." Hồ Sĩ Minh thu hồi mobile phone, đứng lên, hướng tới bên ngoài thư phòng đi đến.

"Sĩ Minh, con muốn ra ngoài?" Gian ngoài vang lên giọng nói kinh ngạc của Hồ Sĩ Minh.

Hôm nay đầu tháng và phải xếp chứng từ =_ =

Chương 441: Thì ra là thế

Đoàn gia thật lâu không có náo nhiệt như vậy rồi. Có thể là bởi vì quá nhiều năm như vậy, Đoàn gia vốn lạnh lẽo hôm nay trở nên có sinh khí hơn rất nhiều.

Tô Thi Thi tìm không thấy cứu binh, cũng không có đi tìm Bùi Dịch tố khổ, mặt không đổi sắc đi về tới tiền trạch.

"Thực đau đầu, mẹ nhìn thấy mình lờ như làm bệnh choáng váng đầu tái phát thì phải làm sao bây giờ?" Tô Thi Thi lúc đang đi vào tiền sảnh, xoa xoa mi tâm.

Nếu có thể, cô thật sự không nghĩ muốn cùng Nhậm Tiểu Vi xảy ra xung đột. Nhưng mà cô nếu không ra đó, Bùi Dịch có thể bạo phát không?

Nhớ tới những lời Bùi Dịch lúc trước nói, Tô Thi Thi đầu càng đau rồi.

Cô vẫn biết, Bùi Dịch không thích Đoàn gia, hận cực kỳ Đoàn Kế Hùng. Nhậm Tiểu Vi cũng muốn hủy đi Đoàn gia, nhưng mục đích của mẹ con anh hiển nhiên bất đồng.

Bùi Dịch không muốn thương hại Đoàn Tĩnh Đồng, cho nên thủ đoạn của anh có thể sẽ cố tình giấu giếm bí mật hành động, nhưng chắc chắn so với mẹ của anh còn tàn ác hơn.

Tô Thi Thi tuy không biết rõ mọi chuyện của Bùi Dịch, nhưng cô biết Bùi Dịch chưa bao giờ là một người dễ đối phó.

Cái danh xưng Bùi diên khùng này, cũng không phải là tùy tiện kêu.

Tô Thi Thi đã từng suy nghĩ qua vấn đề này, nếu để cho Bùi Dịch dựa theo cách làm trước nay của anh để xử lý chuyện ở Đoàn gia, phỏng chừng lúc này ở Bắc Kinh sớm đã không có Đoàn gia rồi.

Đoàn Kế Hùng là cha của Đoàn Tĩnh Đồng, sẽ áo cơm không lo sống an nhàn đến chết. Nhậm Tiểu Vi sẽ đạt được tự do. Đoàn Tĩnh Đồng sẽ nhận được sự bảo vệ tốt nhất.

Nhưng toàn bộ những chuyện này, hiển nhiên không phải điều mà Nhậm Tiểu Vi hi vọng. Bà muốn Đoàn Kế Hùng chết, không tiếc thương tổn con trai nhỏ của chính mình. Chuyện này không phải là điều mà Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch hi vọng nhìn đến.

Cho nên, Tô Thi Thi hiện tại rất sợ Bùi Dịch làm cái gì, sợ nếu lỡ tình thế khống chế không nổi sẽ tổn thương tới Đoàn Tĩnh Đồng đưa bé vô tội này.

"Thật sự là cực kỳ phiền toái." Tô Thi Thi xoa xoa trán hiểu được tình thế mất có chút cứng nhắc, hướng tới trong tiền sảnh đi đến, trong đầu vẫn như cũ đang tự hỏi muốn làm như thế nào mới có thể để cho Bùi Dịch không nghi ngờ.

Chỉ là chân còn chưa bước vào tiền sảnh, liền nghe đến bên trong truyền đến một trận thanh âm quen thuộc.

"Đồng Đồng, liền tính ăn mãi hán toàn tịch, em cũng cần phải khống chế một phen chuyện ăn uống chứ, em xem em đi mấy ngày nay rõ ràng béo lên rồi."

"Sur huynh?" Tô Thi Thi bước chân mạnh ngừng một trận, triệt để sợ

đến ngã người.

"Còn nữa, Đồng Đồng, em không phải nói tương lai muốn kết hôn với người vợ sao? Quá béo sẽ ảnh hưởng giá trị nhan sắc, người nào chịu gả cho em chứ?"

"Đức An cũng đến đây?"

Tô Thi Thi đột nhiên nhớ tới vừa rồi sư huynh cô ở trong điện thoại nói "Tụi anh đến rồi", khoe miệng giật giật.

Thì ra là thế.

Hai người Tống Trọng Hạo bọn họ hiển nhiên không phải Tô Thi Thi kêu đến, vậy cũng chỉ có thể là - -

"Bùi tiên sinh, anh biết trước rồi à!" Đáp án đã cực kỳ rõ ràng, chỉ có Bùi Dịch mới có thể để cho sư huynh cô có cái can đảm đến đây.

"Sư muội, em đã đến rồi à!" Phía trước truyền đến tiếng Tống Trọng Hạo kinh hãi.

"Sư muội, vừa rồi bảo an không cho tụi anh lái xe tiến vào, tụi anh đang bận cùng bảo an phân rõ phải trái, không có nghe đến điện thoại của em. Anh nói em đó, anh về sau gọi điện thoại lại cho em, em sao lại không nhận vậy, hẳn không phải là tức giận chứ?"

Tống Trọng Hạo đi tới, nhìn Tô Thi Thi thật cẩn thận hỏi han.

Tô Thi Thi ha ha cười gượng một tiếng.

Cô vừa rồi bị đả kích, đâu nào có tâm tình nhìn điện thoại. Huống hồ, mấy ngày nay di động của cô vẫn là trạng thái im lặng, từ đầu liền

không nghe được.

"Sur muội, hôm nay thật sự ăn mãi hán toàn tịch sao?" Tống Trọng Hạo bỗng nhiên ghé sát vào bên cạnh Tô Thi Thi, nhỏ giọng hỏi, "Chính tông hay không chính tông vậy? Anh lớn như vậy, còn không có nếm qua."

"Cùng quốc yến đương nhiên so không được." Tô Thi Thi tức giận nói.

Sur huynh cô bản chất cường ăn uống càng ngày càng khủng bố rồi.

Đột nhiên, Tô Thi Thi cảm giác được một ánh mắt vèo bấn qua, thân thể mạnh cứng đờ, không hề nghĩ ngợi, liền lập tức đẩy Tống Trọng Hạo ra: "Tựa vào gần như thế để làm chi!"

Bùi Dịch ánh mắt thật đáng sợ!

"Sur muội!" Tống Trọng Hạo một cái không chú ý thiếu chút nữa bị cô đẩy ngã xuống đất, dọa người nhảy dựng, "Sức lực của em lớn như vậy..."

Anh nói đến một nửa, bỗng nhiên tiếp xúc đến ánh mắt Bùi Dịch, nhất thời yên: "Sur muội, em nhanh qua nghỉ ngơi một chút, Bùi tổng chắc đang mong em lắm rồi."

"Sur huynh, anh không nói lời nào không ai xem anh như câm điếc đâu!" Tô Thi Thi khóc không ra nước mắt, tên đàn độn này không thấy được vị chủ nhân đang ngồi ở vị trí chủ tọa kia sắc mặt đã rất khó nhìn sao?

Nói đúng ra, từ lúc hai người Tống Trọng Hạo tiến vào phòng khách đến về sau, Nhậm Tiểu Vi cùng Đoàn Kế Hùng sắc mặt cũng có chút

khó coi ròi. Mà đang Tô Thi Thi công khai trở về sau đó, hai người sắc mặt càng khó nhìn.

"Lại đây." Lúc này, ngồi ở trên chỗ Bùi Dịch bỗng nhiên hướng tới Tô Thi Thi vươn tay ra, như vậy giống như là đang kêu một đứa trẻ vậy.

Tô Thi Thi mặt ửng hồng lên, xấu hổ đi tới.

"Chuyện ở phòng bếp xong việc rồi sao?" Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi sau khi ngồi xuống, ôn nhu hỏi.

Tô Thi Thi tỉnh quá thần, lập tức đối với người đang ngồi vị trí chủ tọa Nhậm Tiểu Vi kia nói: "Mẹ, phòng bếp người đủ nhiều, con đứng ở đó chỉ thêm vướng bận, trước hết trở lại."

"Sur muội, em vậy mà đi phòng bếp hỗ trợ? Tay nghề của em có thể làm mãn hán toàn tịch sao? Thêm phiền không phải à!" Tống Trọng Hạo lập tức tiếp lời tung chiêu.

"Tự biết xấu hổ, cho nên em đã trở về." Tô Thi Thi tiếp hứng trả lại vô cùng tự nhiên, đồng thời âm thầm nhìn Bùi Dịch liếc mắt một cái.

Sur huynh cô hôm nay sao lại thông minh như thế?

Bùi Dịch bất động thần sắc gật gật đầu.

Tô Thi Thi sửng sốt, quả nhiên là anh dạy. Cô nói hôm nay Tống Trọng Hạo phản ứng như thế nào nhanh như vậy, vẫn giúp cô giải vây.

Nhậm Tiểu Vi nhìn con trai mình cùng Tô Thi Thi liếc mắt đưa tình, tức giận nhưng không cách nào bạo phát, rất muốn đi hỏi Hồng Cầm một chút là chuyện gì xảy ra.

Chuyện bọn họ dự kiến đều không có xảy ra, ngược lại đưa tới người mình không nghĩ muốn nhìn đến!

Bên kia, Trạm Dẫn Lan biểu tình cũng cực kỳ xấu hổ. Tô Thi Thi còn không biết, vừa rời Đoàn Tĩnh Đồng vừa tiến đến, liền đối với Tống Trọng Hạo bọn họ nói "Người phụ nữ này là tới đào khoét nền móng tranh giành chỗ của chị dâu em, các anh là bạn tốt của chị dâu, nhất định phải phòng thật tốt."

Lúc ấy cục diện, muốn bao nhiêu xấu hổ liền có bấy nhiêu xấu hổ.

"Thời gian không sai biệt lắm, dùng cơm đi." Lúc này, Đoàn Kế Hùng đứng lên nói.

Thời gian này không gặp, ông ta giống như già nua rất nhiều, liền nhìn đến đứa con trai nhỏ mà mình thương yêu nhất cũng chưa có thể để cho trên mặt ông ta nhiều thêm mấy phần tươi cười.

Nhậm Tiểu Vi đỡ ông ta đứng lên, đối với Trạm Dẫn Lan nở nụ cười một phen.

Trạm Dẫn Lan hiểu ý, đứng lên đi qua, đỡ lấy tay bên kia của Đoàn Kế Hùng, ba người cùng hướng tới nhà ăn đi đến.

Tô Thi Thi vội vàng cúi đầu, làm như không thấy được.

Đột nhiên, tay cô ấm áp. Bùi Dịch cầm tay cô, đem cô kéo lên.

"Yên tâm, lập tức giúp em báo thù." Bùi Dịch ghé sát vào bên tai Tô Thi Thi, nhẹ giọng nói.

Tô Thi Thi theo bản năng nói: "Anh đừng làm càng, em không sao

cả."

Bùi Dịch nhìn cô một cái, giọng nói có chút lạnh: "Đoàn quản gia đều đã nói cho anh biết rồi."

"Thi Thi, anh còn không nỡ cho em chịu ủy khuất, những người khác càng không được." Anh dừng một chút, giọng điệu cương quyết, "Liền tính người kia là mẹ anh, cũng không được."

"Bùi Dịch..." Tô Thi Thi hốc mắt lập tức liền ảm ứot, cũng không kịp đi suy nghĩ Đoàn Hòa Dự vì cái gì lại giúp bọn cô.

Nhưng cô còn không có cảm động được hai giây, đã bị đánh trở về hiện thực.

Bùi Dịch nói: "Nếu em cảm động mà nói, nên nghĩ muốn làm như thế nào để cho anh vui đi."

"Em cái gì cũng chưa nghe được!" Tô Thi Thi quay đầu, liền biết cái gì là gió thoảng mây trôi.

Bùi Dịch nhìn đến dáng vẻ bộc lộ tính khí trẻ con của cô, trong mắt rốt cục có mỉm cười.

Tâm tư của mẹ mình anh biết rõ, hiện giờ càng nghiêm trọng, liền giống như bị bệnh một dạng. Bùi Dịch cũng không thích để cho mọi chuyện vượt ngoài tầm kiểm soát của anh, luôn phải nắm chắc trong tay, để cho mẹ anh sớm nhìn nhận rõ hiện thực, bọn họ mới là tốt nhất với bà.

Chẳng thế thì, tương lai thương tổn lớn hơn nữa.

Mà Tô Thi Thi mãi đến lúc ăn cơm, mới hiểu được Bùi Dịch nói "Báo

thù" là có ý tứ gì.

Cô nhìn hai người phụ nữ đi vào trong sảnh, dụi dụi mắt, hoài nghi chính mình nhìn lầm rồi.

"Đoàn Ngọc Tường, Phương Thanh Hoa?" Tô Thi Thi quay đầu nhìn Bùi Dịch.

Tổ tông à, anh gọi bọn họ tới làm cái gì!

Một giây sau, cô là thật kinh sợ rồi.

Chỉ thấy Đoàn Ngọc Tường cùng Phương Thanh Hoa sau lưng còn dẫn đi theo một người phụ nữ. Mà người phụ nữ kia dùng một cái khăn thổ cẩm thêu bông che khuất khuôn mặt, chỉ lộ ra mắt, trên người mặc một bộ đồ hoa áo vải thô.

Giống như là mấy cô thôn nữ từ vùng núi hẻo lánh nào đó vừa bước chân lên thành thị vậy. ^_^

Chương 442: Anh hẳn không ngoạn chơi lớn như vậy đi

"Anh làm thế này có phần quá đáng không?" Tô Thi Thi nghiêng sang Bùi Dịch liếc mắt một cái.

Ôi mẹ ơi, anh đây là muốn chọc mẹ anh tức chết đó!

Quả nhiên, Nhậm Tiểu Vi sau khi nhìn đến mẹ con Đoàn Ngọc Tường đột nhiên xuất hiện, tức giận đến mặt đều nhanh tái rồi, ánh mắt lạnh như băng vèo một phen liền hướng tới Tô Thi Thi bắn qua.

"Là con gọi bọn họ tới." Bùi Dịch đâu nào không biết mẹ mình suy nghĩ cái gì, nhàn nhạt nói, "Nếu là bữa cơm đoàn viên, con nghĩ muốn nhiều người một chút, mới gọi là đoàn viên."

"Ông nội, phu nhân!" Bùi Dịch vừa dứt lời, Đoàn Ngọc Tường liền lập tức hướng tới Đoàn Kế Hùng cùng Nhậm Tiểu Vi hô.

"Lão gia tử, phu nhân." Phương Thanh Hoa cũng là kích động không kềm chế được.

Toàn bộ chuyện này liền giống như đang nằm mơ một dạng. Các cô một phút trước còn đang ở trong cái nhà trọ nhỏ kia sống cuộc sống dưới đáy vực sâu, ngay sau đó liền có người xuất hiện nói muốn đưa bọn họ về Đoàn gia ăn tết.

Mẹ con Phương Thanh Hoa lập tức liền vui mừng mà khóc, nếu không phải cái người phụ nữ không nên xuất hiện kia, bọn họ sẽ càng vui mừng.

"Cái kẻ ăn mày đó là ai? Người nào để cho cô ta vào?" Lúc này, Đoàn Kế Hùng gào to, hung tợn nhìn chăm chăm cái người phụ nữ ăn mặc giống cô gái nông thôn quê mùa kia.

Trong lòng ông ta tức giận vô cùng, nhưng mà mẹ con Đoàn Ngọc Tường nếu là Bùi Dịch để cho người ta đón trở về, ông ta hiện tại có thể nói cái gì?

Đoàn thị của ông ta lại vẫn trông cậy vào vào Bùi Dịch một lần nữa hồi sinh, đương nhiên không thể đắc tội anh! Đúng là không có nghĩa là tính tình của ông ta liền tốt lên, lúc này đem lửa giận toàn bộ đều đã phát tiết đến chỗ người phụ nữ không rõ là ai kia.

"Bùi Dịch, sao loại người như thế này đều có thể gọi đến?" Nhậm Tiểu Vi nhíu mày nói, một câu hai nghĩa.

Tô Thi Thi sờ sờ cái mũi, cô cùng sư huynh bọn họ cũng hẳn là "loại người" kia đi.

Chỉ là cô lúc này cũng đang nhìn cái người phụ nữ đột nhiên xuất hiện kia, trong lòng tràn đầy nghi hoặc.

Người kia vừa xuất hiện, liền vẫn hung tợn nhìn chăm chăm cô, giống như là thấy được kẻ thù giết cha một dạng.

Tô Thi Thi vô tội nhìn Bùi Dịch liếc mắt một cái, nhỏ giọng hỏi: "Người đó là ai?"

Bùi Dịch nhướn mày, vẻ mặt hơi lạnh: "Không biết."

Cô gái này quả thật không biết là ai. Anh để cho vệ sĩ đến đón đúng là chỉ có mẹ con Phương Thanh Hoa.

"Xem ra tất cả mọi người không biết tôi rồi. Thật sự là lòng người dễ thay đổi ha, lúc này mới bao lâu thời gian, cả đám đều quên tôi rồi." Người phụ nữ kia bỗng nhiên vượt lên một bước, bên cạnh nói chuyện bên cạnh hướng tới trong phòng muốn tiếp cận mọi người.

"Âm thanh của cô gái này..." Tô Thi Thi nghe được giọng nói của người phụ nữ kia liền hoảng sợ.

Giọng nói này thật sự không thể tính dễ nghe. Tựa như cổ họng bị kêu hô lâu dẫn đến khàn khàn, làm cho người ta nghe được yết hầu khó chịu.

"Cha, người phụ nữ này thật đáng ghét, để cho cô ra ngoài đi!" Đoàn Tĩnh Đồng bỗng nhiên nhào vào trong lòng cha mình, nhỏ giọng nói.

Cậu nhóc trưởng thành sớm, vẫn luôn cực kỳ miễn cảm, nếu cảm nhận của cậu không có sai mà nói, vừa rồi người phụ nữ kia nhìn Tô Thi Thi ánh mắt đều chứa đầy thù hận.

Người này không thích Tô Thi Thi, cậu liền không thích cô ta.

"Ông nội... Cô..." Đoàn Ngọc Tường nghe được lời Đoàn Tĩnh Đồng nói, có chút sốt ruột, muốn giải thích một phen.

"Các người thật đúng là một chút cũng không thay đổi, trừ bỏ đuổi người ra khỏi Đoàn gia, còn có những phương pháp khác sao?" Người phụ nữ kia lại trước một bước tiến lên, chằm chọc nhìn Đoàn Kế Hùng, sau đó, ánh mắt ở trên người mẹ con Nhậm Tiểu Vi đánh giá một phen.

"Đây là dã chủng của các người sao? Đều đã nuôi lớn như vậy, khó trách đến giờ vẫn không đem Đoàn thị cho Đoàn Chấn Ba cái đồ vô

dụng kia, thì ra là vì để lại cho cái dã chủng..."

"Bốp!" Một cái tát, nặng nề mà hướng thẳng đến trên mặt người phụ nữ kia, dùng hết khí lực.

Nhậm Tiểu Vi thu hồi bàn tay dùng lực quá mức đến phát run, nhìn chăm chăm vào mắt người phụ nữ kia, gằn từng chữ nói: "Cô nói ai là dã chủng?!"

Bàn tay cực kỳ dùng lực, đem người phụ nữ kia đánh đến méo lệch đầu, trên mặt quần khăn vải bông run rẩy động một phát, ần ần muốn rớt xuống.

"Tôi nói nó là dã chủng đó thì làm sao?" Người phụ nữ kia bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn chăm chăm Nhậm Tiểu Vi nói, "Nếu nó không phải dã chủng, các người vì cái gì vẫn không dám công bố thân phận của nó?"

"Cô... Cô..." Nhậm Tiểu Vi đang muốn nói chuyện, chợt thấy khăn vải bông trên mặt người phụ nữ kia bởi vì vừa rồi cô ta ngẩng đầu mà rớt xuống, lộ ra khuôn mặt chân thật của cô ta

"Tôi cái gì?" Người phụ nữ kia vội vàng kéo lại khăn vải bông, nhếch môi, hướng tới Nhậm Tiểu Vi cười rộ lên, "Phu nhân, không biết tôi rồi hả?"

Cô ta nói xong sờ sờ trên má trái có vết sẹo lớn dài 10cm, thắm đặm cười rộ lên: "Cũng phải, tôi hiện tại trở nên xấu như thế, các người khẳng định không biết rồi."

"Cô là ai?" Nhậm Tiểu Vi chỉ nhìn đến cô gái bị mất hai cái răng cửa miệng cười đến đặc biệt ghê tởm, thân thể khổng lồ không nổi có chút phát run

Người phụ nữ này sắc mặt tái nhợt giống quỷ, hốc mắt hãm sâu, trên mặt có một vết sẹo lớn dài 10cm, mất hai cái răng cửa, cười rộ lên giống như một bà già 80 tuổi.

Đâu chỉ là xấu!

Là khiến người nhìn khiếp sợ!

"Cái tình huống gì?" Tô Thi Thi cũng thấy được dáng vẻ của người phụ nữ kia, chính mình nghĩ nghĩ, quả thật không có gặp qua người phụ nữ này, như thế nào lại làm cho cô cảm giác giống như đối bọn họ rất quen thuộc một dạng?

Nhất là ánh mắt vừa rồi cô gái đó nhìn cô, vừa thấy liền là quen biết.

Bùi Dịch cau mày, ánh mắt rơi vào trên mặt người phụ nữ kia, không nói gì.

Anh đã nghĩ tới, người phụ nữ kia chính là mấy ngày hôm trước xuất hiện tại cửa Thi Dịch đem Đoàn Ngọc Tường lôi đi. Người phụ nữ này hình như đã để ý đến bọn họ có một thời gian rồi.

"Các người thật sự không biết tôi rồi hả? Tôi hiện tại có bộ dáng xấu xí như thế sao?" Bỗng nhiên, cái người phụ nữ kỳ quái kia lờn tiếng hét rầm lên.

Cô ta ôm mặt mình, như là chịu được đả kích rất lớn một dạng, thì thào nói: "Đây đều là do các người ban tặng! Đoàn Kế Hùng, Tô Thi Thi, tôi có ngày hôm nay chính là do các người ban tặng! Là các người làm cho tôi trở nên thảm như thế! Tôi hiện tại trở lại rồi, các người sợ hãi sao?"

Người phụ nữ kia hướng tới trước mặt Đoàn Kế Hùng đi đến, chỉ vào mặt ông ta nói: "Ông không phải muốn bán tôi đến Trung Đông chịu chết sao? Không nghĩ tới đi, tôi vậy mà không chết!"

"Nhị Tiểu Thư?" Người lên tiếng đầu tiên chính là Đoàn Hòa Dục, ông ta đã nhận ra đó là ai.

"Đoàn Ngọc Lộ?" Tô Thi Thi quả thực đang sửng sốt nhảy dựng, làm sao cũng đều đã không nghĩ tới, người phụ nữ này vậy mà chính là Đoàn Ngọc Lộ.

Đúng là dáng vẻ hiện tại của người phụ nữ này, thật sự cùng Đoàn Ngọc Lộ trước kia khác biệt quá nhiều, không có một gì giống trước, đến cả giọng nói đều đã thay đổi, cũng không quá kỳ quái khi mọi người không nhận ra được.

"Không sai, tôi chính là Đoàn Ngọc Lộ! Tôi từ ngọn núi tới chim không bay qua được trốn ra rồi!" Đoàn Ngọc Lộ nói xong điên cuồng cười rộ lên, ánh mắt vẫn như cũ nhìn chăm chăm Đoàn Kế Hùng.

"Đoàn Kế Hùng, có bản lĩnh ông lại giết chết tôi một lần nữa đi! Tôi muốn ông phải chết, tôi hiện tại cái gì cũng không sợ, chẳng qua với người cá chết lưới rách mà thôi!"

Không có ai biết cô ta ở trong ngọn núi kia đã gặp xảy ra những chuyện gì. Cô ta liều mạng mới trốn thoát ra được nơi đó, đã tình đi đến nơi như địa ngục kia, sớm đã trở nên cái gì cũng không còn sợ rồi.

Trong phòng mọi người trầm mặc rồi.

Bây giờ, nhiệt náo tựa hồ lớn hơn nữa rồi.

Tô Thi Thi lặng lẽ lôi kéo tay Bùi Dịch: "Anh thật sự không biết?"

Bùi Dịch có chút đau đầu: "Anh không phải mỗi một chuyện đều biết rõ."

Đoàn Ngọc Lộ xuất hiện, quả thật là chuyện ngoài ý muốn. Lúc trước đưa cô ta vào trong núi sâu, cho rằng cô ta đời này không có khả năng trốn ra được nữa, cho nên không có phòng bị.

Ai có thể nghĩ đến, cô ta thật sự lại xuất hiện!

Nhìn đến phản ứng của mọi người, mẹ con Phương Thanh Hoa trong lòng đặc ý cực kỳ. Bọn họ lúc trước nhìn đến Đoàn Ngọc Lộ cũng bị dọa sợ gần chết, hiện tại những người này biểu hiện cũng sẽ không so với bọn họ tốt hơn chỗ nào.

Bà ta nên là cảm tạ Bùi Dịch, là anh phái người đi đón bọn họ, bọn họ mới có cơ hội đem cái phiến toái này đưa đến Đoàn gia!

Chẳng thế thì, trời biết Đoàn Ngọc Lộ muốn đối với bọn họ làm cái gì.

Trong phòng ăn không khí lập tức ngưng trọng lên, Đoàn Ngọc Lộ lại vẫn ở nơi đó hùng hù hỏ hỏ, một hồi khóc một hồi cười, giống người điên một dạng.

Nhưng chuyện này còn không phải kết thúc.

Lúc Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch đang suy nghĩ biện pháp như thế nào giải quyết cái rắc rối kia, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến một giọng nói.

"Đoàn Nhị Tiểu Thư trở lại? Chuyện này thật đúng là một chuyện vô cùng tốt nha chúc mừng lão gia tử rồi."

Hồ Sĩ Minh?

Tô Thi Thi nghe thấy giọng nói kia, theo bản năng nhìn Bùi Dịch.

Anh hẳn không ngoạn chơi lớn như vậy đi!

Mọi người ngủ ngon. Mai kaij bận rộn

Chương 443: Hấn đối với anh hâm mộ đến ghen ghét

Người chưa đến mà tiếng đã tới trước. Tô Thi Thi đối với âm thanh này tuyệt đối có bóng mờ cực kỳ ám ảnh, vừa nghe đến giọng nói này, liền hận không thể lấy cây chổi đem hấn quét ra ngoài.

Tại sao đi đâu cũng đều có hấn!

"Thật sự không phải anh an bài?" Tô Thi Thi không tin nhìn Bùi Dịch.

Không phải anh gọi hấn tới, hấn chẳng lẽ hấn sẽ chính mình chạy tới trong nhà người khác ăn cơm tất niên?

Nơi này đúng là Đoàn gia, hôm nay là đêm ba mươi! Chuyện này cùng lần trước ăn lẩu là hai chuyện tính chất khác nhau!

Nhưng Hồ Sĩ Minh quả thật mặc kệ chuyện Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch cũng không biết nguyên nhân, tiến dần từng bước.

Tuy nhiên, hấn là mang theo một đống lớn lễ vật tới.

"Hồ tổng?" Đoàn Ngọc Lộ nhìn đến người đàn ông anh tuấn này đột nhiên xuất hiện, mắt sáng lại sáng.

Cô ta lúc rời đi, Hồ Sĩ Minh lại vẫn rất kín tiếng chưa từng lộ mặt, người biết đến không nhiều lắm. Cô ta từ khi trở về, mới đặc biệt chuyên môn tìm hiểu tin tức về mấy đại gia tộc ở Bắc Kinh, đối với Hồ Sĩ Minh không xa lạ.

Cô ta nhớ rõ cái người tên Hồ Sĩ Minh này đang theo đuổi Tô Thi Thi.

"Hồ tổng đục khoét nền tảng từ ngoài đường đến tận trong nhà người ta luôn rồi, thật có quyết đoán!" Giọng nói khàn khàn của Đoàn Ngọc Lộ phát ra, không biết là đang khen ngợi Hồ Sĩ Minh hay vẫn lại là tại châm chọc hẳn.

Tô Thi Thi cảm thấy được hẳn là cái sau.

Hồ Sĩ Minh không thêm để ý, thoải mái hướng Tô Thi Thi đi tới, cười nói: "Thi Thi, Một Ngày không gặp như cách Ba Năm, tôi rất nhớ em."

Tô Thi Thi không biết lúc ấy chính mình suy nghĩ cái gì, lúc phản ứng kịp thời điểm, chính mình như con nít, trốn ra phía sau Bùi Dịch.

Động tác của cô phi thường khoa trương, hai cái tay gắt gao cầm lấy tay áo Bùi Dịch, liền giống như thấy được người xấu một dạng.

Đều đã khiêu khích như vậy, cô lại vẫn nể mặt hẳn làm cái gì!

"Bùi Dịch, mời hẳn ra ngoài đi!" Tô Thi Thi trốn sau lưng Bùi Dịch nói.

"Thi Thi, là em bảo tôi đến đây, làm sao có thể qua cầu rút ván như vậy!" Hồ Sĩ Minh vẻ mặt thương tâm.

"Tôi gọi anh đến? Qua cầu rút ván?" Tô Thi Thi mặt trực tiếp tái rồi.

Có phải cô gọi hẳn đến đây hay không cô không biết, nhưng phía sau câu nói kia của hẳn là có ý tứ gì?!

Là muốn nói cho Nhậm Tiểu Vi biết là cô mời hẳn đến đây cùng cô đối nghịch sao?

Bên kia, Nhậm Tiểu Vi sắc mặt đã không thể dùng khó coi để hình dung rồi.

"Em gửi tin nhắn đến cho tôi, bảo tôi đến đây ăn măn hán toàn tịch." Hồ Sĩ Minh thâm tình khẩn thiết nhìn chăm chăm ánh mắt Tô Thi Thi, lấy điện thoại ra đưa tới trước mặt Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi cau mày, không có nhận.

Bùi Dịch tiếp nhận điện thoại di động, nhàn nhạt đưa mắt nhìn, trên mặt nhìn không ra cảm xúc. Tô Thi Thi duỗi đầu qua, nghĩ muốn nhìn là cái tình huống gì.

"Ngoan, em không nhìn sẽ đối hấn càng thất vọng." Bùi Dịch vỗ vỗ Tô Thi Thi đầu, đưa điện thoại di động trực tiếp trả lại cho Hồ Sĩ Minh.

Tô Thi Thi: Bùi tiên sinh, anh cũng điên rồi!

Hồ Sĩ Minh vậy mà lông mày nhíu lại, một chút đều không có bị lời nói của Bùi Dịch mà ảnh hưởng, hời hợt thu điện thoại, xoay người hướng Đoàn Kế Hùng đi tới, bắt đầu hàn huyên.

"Măn hán toàn tịch?" Tô Thi Thi bỗng nhiên nghĩ đến một khả năng, cô hôm nay chỉ gửi tin nhắn cho Ôn Ngọc như vậy thôi, mà còn chỉ gửi đi duy nhất một lần.

"Hắn hack di động của em?" Tô Thi Thi nhỏ giọng hỏi Bùi Dịch, sắp tức điên rồi.

"Hắn là chặn em gửi tin nhắn đi rồi." Bùi Dịch kéo cô qua, không đi quản tràng diện mấy người bên kia, không coi ai ra gì hướng tới bàn ăn đi đến.

"Thật quá đáng!" Tô Thi Thi tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi,
"Hắn sao lại thích bắt chước anh như thế!"

"Hắn đối với anh hâm mộ đến ghen ghét." Bùi Dịch nhàn nhạt phun ra một câu.

Khụ khụ...

Tô Thi Thi không nói gì.

Anh cũng quá tự kỷ rồi.

Mà bên kia Đoàn Ngọc Lộ chần kinh nhìn mấy người đã đến nhà ăn ngồi xuống, bọn họ lúc mới vừa nhìn đến cô ta xuất hiện rõ ràng cả đám đều kinh ngạc như thế, sao chỉ có thể kinh ngạc vài giây như thế?

Lúc này, vợ chồng Đoàn Kế Hùng cùng Trầm Dẫn Lan đang nói chuyện với Hồ Sĩ Minh, mà Tống Trọng Hạo cùng Đức An lại mang theo Đoàn Tĩnh Đồng ở bên kia thảo luận cái món gì ăn ngon.

Nhà ăn bên ngoài, chỉ có cô ta cùng mẹ và chị gái cô ta giống người đàn độn một dạng đứng đó.

Bọn họ bị triệt để coi như không có rồi!

"Không phải là như vậy!" Đoàn Ngọc Lộ từng rất nhiều lần tưởng tượng ra cảnh tượng những người được gọi là người thân này lúc nhìn đến chính mình khi đó sẽ thế nào.

Ngay từ đầu bọn họ phản ứng cùng chính mình nghĩ giống nhau như đúc, đúng là về sau vì cái gì lại biến thành cái dạng này?

Đoàn Kế Hùng cùng Nhậm Tiểu Vi chấn kinh qua, nhưng mà bọn họ lập tức đã bị dời đi lực chú ý. Mà cô ta phát hiện, Tô Thi Thi trừ bỏ kỳ quái qua, cũng không có bất luận cái gì sợ hãi hoặc là cái cảm xúc khác.

"Hèn hạ bỉ ổi!" Đoàn Ngọc Lộ tổn hơi thừa lời.

"Con nói nhỏ một chút, bị bọn họ nghe được con chết chắc rồi!"
Phương Thanh Hoa nghe được con gái nhỏ nói những lời đó, lập tức đi tới nhỏ giọng nói.

"Hừ, tôi sẽ sợ cô... Hu hu..."

Phương Thanh Hoa lập tức lấy tay bưng kín miệng Đoàn Ngọc Lộ, cảnh cáo nói: "Đừng trách ta không nhắc nhở con, hiện tại Tô Thi Thi đã cùng Bùi Dịch đăng ký kết hôn, sớm không phải là người chúng ta có thể chọc được, con đừng đắc tội cô ấy!"

"Không sai, liền ngay cả cha đều đã đổi với Thi Thi tay rồi, em đừng chính mình muốn chết!" Đoàn Ngọc Tường lạnh giọng nói.

Thời gian này, cô ta cùng mẹ nằm mơ đều đã nghĩ muốn trở lại Đoàn gia. Hiện tại rốt cục thấy được hi vọng, bọn họ là tuyệt đối sẽ không để cho cái đứa em gái sớm đáng chết này phá hoại.

"Cha? Tôi nói cho các người, tôi không có cha mẹ, cũng không có chị, càng không có ông nội. Các người sớm không phải người thân của tôi rồi!" Đoàn Ngọc Lộ tiếng nói khàn khàn, tràn ngập thù hận.

"Tôi hiện tại cái gì cũng không sợ! Tôi muốn làm cái gì, cũng không cần các người quản!" Đoàn Ngọc Lộ nói xong nhìn thoáng qua Hồ Sĩ Minh nơi xa đang ở cùng Đoàn Kế Hùng nói chuyện phiếm, trong mắt

hơn một tia nóng bỏng.

Cô ta sờ soạng một phen vết sẹo trên mặt, trong mắt hiện lên quét xuống hận ý, đối với Đoàn Ngọc Tường nói: "Cô đi chuẩn bị tiền bạc cho tôi, tôi muốn đi phẫu thuật thẩm mỹ!"

Cô ta muốn chỉnh sửa giống như Tô Thi Thi một dạng, để cho Hồ Sĩ Minh tới thích cô ta!

Cô ta muốn thay đổi vận mệnh!

"Cái gì? Con đầu óc hư mất rồi hả?" Đoàn Ngọc Tường còn không có phản ứng kịp, Phương Thanh Hoa liền vội vàng nói, "Chị con tiền kiếm được nuôi mẹ cũng không đủ, cho con đi thẩm mỹ? Con chính là như thế này hiểu thuận?"

"Tiền của tôi bản thân tôi đều đã nuôi không nổi các người, các người đờngngĩ cách làm loạn nữa!" Đoàn Ngọc Tường nhỏ giọng nói.

Nơi xa, vẫn âm thầm nghe ngóng tình hình bên đó, Tô Thi Thi nghe đến đó, rốt cuộc nghe không nổi nữa.

"Thì ra, các người vẫn đều không có thay đổi quá." Tô Thi Thi ở trong lòng thì thào nói.

Cái gọi là giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời gì đó, quá phức tạp.

Cô vốn dĩ thật sự nghĩ muốn buông tha bọn họ, thậm chí muốn xem tình hình giúp bọn họ một tay, làm cho bọn họ có thể sinh hoạt tốt hơn. Nhưng mới rồi Đoàn Ngọc Lộ trong mắt hận cô hình thấy rất rõ ràng.

"Em hình như đối với bọn họ so đối với anh còn hứng thú lớn hơn?"
Bỗng nhiên, Bùi Dịch ghé sát vào bên tai cô, nhỏ giọng nói.

Tô Thi Thi ngẩn ra, lập tức mím môi nhẹ cười: "Anh ghen tị?"

"Uh"m, anh ghen tị." Bùi Dịch vậy mà thừa nhận rồi.

Tô Thi Thi nghẹn họng, nói không nổi nữa.

Bị một câu của Bùi Dịch, Tô Thi Thi cũng chẳng muốn lại đi chú ý Đoàn Ngọc Tường bọn họ.

Người của Đoàn gia, trừ bỏ Đoàn Chấn Ba, tất cả mọi người đến chỗ.

"Các người lại đây ngồi đi." Có người ngoài ở đây, Nhậm Tiểu Vi từ trước đến nay vẫn luôn là Đoàn phu nhân thông tình đạt lý tính tình tốt nhất, đối với ba người Phương Thanh Hoa vẫy vẫy tay.

Ba mẹ con Phương Thanh Hoa trong lòng vui vẻ, vội vàng đi tới. Bà ta vừa ngồi xuống đã nghĩ muốn bắt đầu tìm một cái đề tài vui vẻ nói chuyện với Nhậm Tiểu Vi.

Tô Thi Thi cúi đầu, lại cúi đầu, tiếp tục lại cúi đầu.

Cô thề, cô không có vui sướng khi người gặp họa!

Cả nhà sớm an ~!~

Chương 44: Ha ha ha đừng lại không được

"Phu nhân, trong khoảng thời gian này chúng tôi thật sự rất nhớ người. Có thể một lần nữa trở lại Đoàn gia, thật sự rất vui mừng rồi."

"Phu nhân, tôi biết trước kia là chúng tôi làm không tốt, cảm ơn người bất kể hiềm khích trước kia một lần nữa chấp nhận chúng tôi!"

"Phu nhân, người yên tâm, chúng tôi sẽ không lại trêu chọc người cùng lão gia tử tức giận. Đồng Đồng chính là em trai ruột của tôi, tôi nhất định sẽ đối với nó thật tốt!"

"Phu nhân, trong khoảng thời gian này tôi cùng Tường Tường quá là vất vả, cầu người không cần lại đuổi chúng tôi đi nữa."

Trong lúc này, nhà ăn chỉ còn lại có tiếng của Phương Thanh Hoa đang lái nhai. Nhậm Tiểu Vi ngồi ở bên cạnh bà ta, sắc mặt khó coi, nhưng ngại có người ngoài ở đây, không thể trở mặt.

Phương Thanh Hoa vụng trộm nhìn Nhậm Tiểu Vi liếc mắt một cái, sau khi nhìn thấy vẻ mặt của bà xong, trên mặt hiện lên quét xuống khinh thường.

"Hừ, tôi nói đều đã nói đến mức này, xem bà lại vẫn như thế nào đuổi chúng tôi đi!"

Không sai, vừa rồi những lời kia đều là bà ta cố ý nói ra. Phương Thanh Hoa vốn là người cực kỳ biết cách giải quyết người khác, bằng không năm đó bà ta cũng không có khả năng từ tiểu tam trở

thành vợ hợp pháp.

Vừa rồi bà ta nói những lời này, nhìn như thao thao bất tuyệt, trên thực tế tốc độ nói rất nhanh, chính là sợ Nhậm Tiểu Vi phản bác.

Nhậm Tiểu Vi một câu cũng không kịp nói, Phương Thanh Hoa đã có da mặt dày bắt ép vào thế khó không cần lại tiếp tục đuổi bọn họ đi.

Nhậm Tiểu Vi nhìn thoáng qua bên kia Đoàn Kế Hùng đang cùng Hồ Sĩ Minh uống rượu, ánh mắt u ám.

Bà hiện tại là phu nhân của Đoàn gia, đương nhiên không thể để cho người của Hồ gia hiểu lầm cái gì. Dù sao, mục đích cuối cùng của bà là muốn để cho Bùi Dịch cưới Hồ Minh Phi.

Về phần Trạm Dẫn Lan...

Bà nhìn thoáng qua ngòi ở một bên khác của Bùi Dịch, Trạm Dẫn Lan, trong lòng hiện lên một nét cười lạnh.

Cái người phụ nữ vô dụng kia, cho tới bây giờ đều là bị lợi dụng! Cô ta vậy mà cũng không nhận ra, vị quả phụ quý tộc Âu châu kia sẽ thật sự để cho Trạm Dẫn Lan kế thừa tài sản của mình sao.

Trong bữa tiệc, mỗi người đều đã đều có tâm tư riêng.

Tô Thi Thi một bên nghe Phương Thanh Hoa cùng Đoàn Ngọc Tường và Nhậm Tiểu Vi nói chuyện nhà, một bên cúi đầu thật sự ăn cơm.

Trong lúc đó, Hồ Sĩ Minh vài lần muốn nói chuyện với Tô Thi Thi, đều bị Tống Trọng Hạo cùng Đoàn Tĩnh Đồng cản lại.

"Bác à, bác không cần về nhà ăn tết à? Hôm nay còn chạy ra bên ngoài, coi chừng mẹ bác đánh mông bác đó." Đoàn Tĩnh Đồng nhìn đến Hồ Sĩ Minh đem cái đùi gà cậu muốn ăn nhất kia gấp đi rồi, lập tức liền không nín được rồi.

Hồ Sĩ Minh tay đang gấp cái đùi gà kia run lên, đôi má giật giật.

Hắn nhìn tên nhóc này, như thế nào càng nhìn càng có cảm giác nhìn quen mắt.

Hắn không khỏi nhớ tới đứa em họ kia của chính mình, năm đó, không đúng, liền tính hiện tại, nói chuyện đến bây giờ cũng vẫn như cũ đáng đánh đòn như thế. Liền cùng Đoàn Tĩnh Đồng giống nhau như đúc!

"Đồng Đồng, ăn nhiều một chút. Ngày mai lại giảm béo cũng không muộn." Hồ Sĩ Minh đem cái đùi gà vốn dĩ muốn gấp cho Tô Thi Thi đưa tới trong bát của Đoàn Tĩnh Đồng.

Đoàn Tĩnh Đồng vốn thật vui vẻ, nhưng vừa nghe hai chữ "Giảm béo", cái tâm tình gì đều không có rồi.

"Cháu tới cùng béo chỗ nào hả!" Tiểu Mập Mạp muốn bão nổi rồi.

Hồ Sĩ Minh cúi đầu, uống rượu, không nghĩ muốn trêu chọc cậu.

Hắn sợ Tiểu Mập Mạp này tại chỗ đánh đuổi hắn đi ra ngoài, vậy thì -
- thật sự quá thật mất mặt rồi!

Qua năm mới, không nghĩ muốn nổi giận.

"Khụ khụ..." Tô Thi Thi thiếu chút nữa bị sặc, gấp miếng cá đưa vào trong bát của Bùi Dịch.

Bùi Dịch vẫn luôn cực kỳ an tĩnh, ngẫu nhiên cùng sẽ cùng Trạm Dẫn Lan ngồi ở bên cạnh nói chuyện với nhau vài câu. Nhưng mỗi một lần nói với Trạm Dẫn Lan một câu, sẽ gấp một món ăn đến trong bát của Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi đầu hận không thể xuyên nhập vào trong chén cơm, ra sức ăn ăn ăn.

Bùi tiên sinh biểu hiện quá rõ ràng, cũng không sợ Trạm tiểu thư tiêu hóa không nổi mà.

Trạm Dẫn Lan sắc mặt quả thật khó coi, nhưng cũng chỉ có thể chịu đựng.

Trần đầy một bàn đồ ăn, mỗi một món ăn đều vô cùng tinh xảo dị thường. Nhưng tất cả mọi người có chút ăn không biết ngon.

Đoàn Ngọc Lộ bỗng nhiên lôi kéo tay áo Đoàn Ngọc Tường: "Đem điện thoại của chị cho em mượn một phen."

"Làm cái gì?" Đoàn Ngọc Tường nhíu mày, nhưng còn chưa nói cái gì, Đoàn Ngọc Lộ liền duỗi tay vào trong túi áo cô ta.

Đoàn Ngọc Tường nhìn đến cái điện thoại đập đá cổ lỗ xỉ chưa đến một ngàn đồng kia, châm chọc cười nói: "Chị hiện tại cũng quá xin đi."

Cô ta vừa nói, một bên dùng di động bắt đầu chụp ảnh.

"Em..." Đoàn Ngọc Tường tức giận đến nói không ra lời.

Đoàn Ngọc Lộ hiện tại chính mình giống như một kẻ ăn mày không

hơn không kém, vậy mà nói cô ta keo kiệt bủn xỉn! Mà còn là trước mặt nhiều người như vậy, có xấu hổ hay không!

Đoàn Ngọc Lộ chẳng thèm quan tâm chị của mình, chụp ảnh xong, từ trong túi áo lấy ra một cái điện thoại cũ dùng không biết bao nhiêu năm

Đoàn Ngọc Tường nhìn đến điện thoại của em gái mình, khoe miệng giật giật, đến nói cũng không nghĩ muốn nói với cô ta rồi.

Đoàn Ngọc Lộ từ trong di động tìm ra một cái dây số, đối chiếu vào trong di động Đoàn Ngọc Tường, gửi tin nhắn đến cho một người nào đó.

Từ khi sau khi các trang mạng xã hội bắt đầu phát triển, hiện tại có rất ít người dùng tin nhắn rồi.

Lập lúc đầu bên kia điện thoại, Đoàn Chấn Ba nhận được tin nhắn của con gái lớn mình gửi khi đó, trong lòng đều là nghi hoặc.

Chỉ là khi ông ta nhìn đến hình ảnh Đoàn gia vui vẻ hòa thuận ăn bữa cơm đoàn viên khi đó, tức giận đến tròng mắt đều muốn lờ ra ngoài, nhất là nhìn đến trong tin nhắn bổ sung thêm một câu nói kia, lại càng nổi trận lôi đình.

"Đoàn Chấn Ba, tôi là Đoàn Ngọc Lộ. Tôi đã trở về, chúng tôi đang ở Đoàn gia ăn bữa cơm đoàn viên, cái vô dụng ngu ngốc ông đang núp ở chỗ nào khóc sao?"

"Cái tiểu tiện nhân đó làm sao có thể trở về? Chết tiệt, lão già kia nhốt mình ở đây, cái nơi đến chim không bay qua nổi, chính mình lại ở bên kia ăn bữa cơm đoàn viên, thật quá đáng!"

Đoàn Chấn Ba bị chọc giận muốn điên rồi.

Qua năm mới, nhà người ta đều là người một nhà vui vẻ hòa thuận, nhưng ông ta lại bị lẻ loi nhốt tại một căn phòng trọ cũ nát, chỗ nào cũng đều đã đi không được!

Ông ta khoảng thời gian trước bị Bùi Dịch mang về Đoàn thị, về tới chức vụ ban đầu, tiện bắt đầu nơi chốn cùng Đoàn Kế Hùng đối nghịch. Đoàn Kế Hùng tuy không dám đuổi ông ta ra ngoài, nhưng mà phương diện khác từ đầu không cho ông ta tự do.

Tỷ như, sinh hoạt tự do!

"Đoàn Kế Hùng, ông đừng khinh người quá đáng! Còn có Phương Thanh Hoa các người, ba kẻ tiện nhân này, các người có cái tư cách gì đi Đoàn gia ăn bữa cơm đoàn viên!"

Đoàn Chấn Ba nhìn căn nhà chỉ có bốn bức tường của mình, sau cùng cũng chỉ có thể là mắng vài tiếng cho đỡ tức. Bởi vì ông ta gọi điện thoại qua, đầu bên kia đã tắt điện thoại.

Đoàn Ngọc Lộ làm xong toàn bộ mọi chuyện tâm tình liền tốt lên, sau đó liền bắt đầu đi tìm Hồ Sĩ Minh nói chuyện. Chuyện này đại khái là thu hoạch bất ngờ trong hôm nay của cô ta.

"Khụ khụ..." Tô Thi Thi lại bị sặc, nhìn trộm người bị ngăn cách thật xa bên kia Hồ Sĩ Minh đang bị Đoàn Ngọc Lộ ra câu dẫn, từ trong lòng dâng lên bội phục.

"Cao nhân ắt có cao nhân trị." Tô Thi Thi cảm thấy được, người xấu lại vẫn cần người xấu chỉnh, nhìn sắc mặt Hồ Sĩ Minh, đã đen đến không thể đen hơn nữa rồi.

Mỗi người đều có cái suy nghĩ riêng mình, Tô Thi Thi không nghĩ nhiều, ăn cực kỳ no.

Lúc cô bị Bùi Dịch vụng trộm mang đi ra ngoài, không có làm cho quá nhiều người trong phòng ăn chú ý. Hoặc là nói, bọn họ thấy được, nhưng cũng không làm gì được.

Đến trong vườn hoa, Tô Thi Thi rất cuộc nhẹn không được, ôm bụng cười lên ha ha.

"Ha ha ha..." Tiếng cười thanh thúy, đang tràn ngập khắp trong vườn yên tĩnh rõ ràng có thể nghe.

Bùi Dịch nhìn nhìn, khoe miệng chậm rãi cong kên, tâm tình cũng tốt hẳn lên.

Anh vẫn luôn thích cô như vậy, luôn có sức sống, dù chuyện gì cũng có thể nhanh chóng tìm được niềm vui.

Tô Thi Thi cười thật lâu mới ngừng được tiếng cười, đối với Bùi Dịch nói: "Chúng ta cứ như vậy đi tới, có quá không lẽ phép rồi hay không?"

Bùi Dịch đi qua nâng cô dậy, xoa xoa nước mắt trên mặt cô bởi vì cười nhiều mà chảy ra, nghĩ nghĩ, nói: "Anh buổi tối trở về một chuyến."

Tô Thi Thi sừng sốt, gật đầu: "Cũng được."

Chỉ là khi đó, không biết Trạm Dẫn Lan còn ở Đoàn gia hay không.

Sáng giờ bận sắp mặt luôn rồi, ko có thời gian làm luôn T.T

Tối hên xui đi =_ =

Chương 445: Kẻ ngốc sẽ không suy nghĩ nhiều

Trên đường phố Bắc Kinh, đại khái chỉ có giữa trưa ngày 30 tết này mới có thể an tĩnh như vậy.

Cả con đường lớn, chỉ có một vài chiếc xe thỉnh thoảng chạy qua lại, nhưng một chút cũng không vắng vẻ

Nơi nơi đều là giăng đèn kết hoa, tràn đầy khí thế nồng đậm của ngày lễ tết.

Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch không có lái xe, cứ như vậy tay trong tay đi trên đường, không có nhìn đây đó, nhưng nhìn ra mỗi một chỗ, tựa hồ đều có bóng dáng đối phương.

Tô Thi Thi quay đầu, nhìn Bùi Dịch cười rộ lên: "Anh có cảm thấy được chúng ta hiện tại có phần ngốc hay không?"

Hai người dẫn độn, trên đường phố trống trải, không trở về nhà đoàn viên, lại đi bộ trên đường cái.

Bùi Dịch liếc cô một cái, cực kỳ không thích cái cách nói này: "Kẻ ngốc sẽ không suy nghĩ nhiều."

Tô Thi Thi bị nói làm cho á khẩu không trả lời được.

Về phương diện này đấu võ mồm, cô vĩnh viễn không thể thắng nổi Bùi Dịch.

"Hơi lạnh." Qua thật lâu, Tô Thi Thi vùi mặt tiến vào trong lòng Bùi Dịch.

Bùi Dịch trong mắt hiện lên quét xuống ý cười: "Anh biết có biện pháp càng ấm áp."

Tô Thi Thi sững sốt, cô không hỏi, bởi vì Bùi Dịch đã có động tác.

Bùi Dịch nửa ngồi thân thể, nhưng mà - -

Tô Thi Thi tâm không biết như thế nào, đột nhiên điên cuồng đập thình thịch một phen, sau đó hướng tới phía sau của anh đi tới một bước.

Nhìn tấm lưng rộng lớn kia, Tô Thi Thi bỗng nhiên dâng lên một loại cảm giác - -

Cảm động, tâm động, còn có một tia quái động.

Cô bỗng nhiên nghĩ muốn, lúc này cô đập anh một cước thì sẽ như thế nào.

"Tô Thi Thi, em tốt nhất ngoan ngoãn leo lên, chẳng thế thì em tự biết hậu quả."

"Anh làm sao đều có thể đoán được?" Tô Thi Thi triệt để cạn lời rồi.

Cô không thấy được ý cười trong mắt Bùi Dịch.

Nếu là cô gái khác nhìn đến có người đàn ông muốn cưỡng mình, khẳng định lập tức nhào đi lên rồi. Tô Thi Thi lè mề lâu như vậy, anh làm sao không biết cô tại nghĩ bậy nghĩ bạ?

Tô Thi Thi hướng tới Bùi Dịch tiếp sát, ghé vào trên lưng anh.

Đang lúc hai tay của Bùi Dịch ôm lấy hai chân của cô đứng lên, Tô Thi Thi chỉ cảm thấy trong lòng mình ở một chỗ nào đó cũng động ròi.

Nơi đó có một hạt giống đã sớm chui từ dưới đất lên mà chui lên, thần tốc nảy mầm, dài ra cành lá, cành kéo dài lá xòe xum xuê, chiếm cứ khắp trái tim cô.

Tô Thi Thi vươn tay ra ôm lấy cổ Bùi Dịch, kề mặt gần cổ của anh.

Bùi Dịch nói không sai, biện pháp này càng ấm áp.

Tâm, càng ấm.

Bùi Dịch cõng Tô Thi Thi, đi ở trên đường phố yên tĩnh, từng bước một, cực kỳ ổn định.

Bầu trời, không biết khi nào thì có tuyết rơi. Bông tuyết bay lả tả rơi xuống, tung ra ở trên người.

Tô Thi Thi đầu vươn ra ngoài, quay mặt ra ngoài cổ Bùi Dịch, ngây ngốc cười rộ lên.

"Anh dám cõng em về nhà sao?"

"Em là đang hoài nghi thể lực của anh?"

"Không dám, anh ở phương diện này vẫn rất mạnh."

"Quá khen."

Hình ảnh, rất tốt đẹp.

Nơi xa, một phóng viên lui ở trong góc, rất nhanh chụp lại ảnh, trong lòng rất cục nhẹ nhàng thờ ra.

Cô tìm tin tức hot trước khi qua năm đến ngay cả thời gian về nhà ăn cơm đoàn viên đều không có, hôm nay, rất cục viên mãn rồi.

Phóng viên kia lật xem một phen ảnh chính mình vừa chụp được, trong mắt hơn một tia hâm mộ.

"Bùi tiên sinh thật sự rất yêu thương vợ mình."

Trước nay tin tức về Bùi Dịch đều rất khó săn, liền tính chụp được cái gì, muốn đăng bài lên cũng là rất khó. Trước kia Bùi Dịch cùng Hồ Sĩ Minh những cái tin tức này, nếu không là bọn họ bị đối phương bày mưu đặt kế, toàn bộ phóng viên ở Bắc Kinh nào ai dám đưa tin.

"Bây giờ, Bùi tiên sinh hẳn là không phản đối đi?" Vị phóng viên kia nhớ lại.

Cô không nghĩ tới chính là, Bùi Dịch hẳn không phản đối, nhưng một người nào đó còn đang ở Đoàn gia cùng Đoàn Kế Hùng uống rượu, nhìn đến sẽ cực kỳ không vui.

Phía trước, Bùi Dịch cũng Tô Thi Thi đi ra một khoảng khá xa, bỗng nhiên ngừng một chút, thật sự nói: "Chúng ta nên là đi làm một việc."

"Cái gì?"

"Về nhà giúp bà nội làm sủi cảo."

"Gì?" Tô Thi Thi có chút phản ứng không kịp.

"Thời gian muốn không còn kịp rồi." Bùi Dịch nói xong, cõng Tô Thi Thi quay ra nhìn thoáng qua.

Tô Thi Thi theo ánh mắt của anh nhìn qua, chỉ thấy trên đường một chiếc Bentley màu bạc đang rì rì chạy tới.

Ở Bắc Kinh thấy được Bentley không hiếm lạ, chỉ là bảng số kia có chút hiếm lạ.

Cực kỳ nhìn quen mắt.

"Không người lái?" Tô Thi Thi thấy rõ ràng đây là xe của Bùi Dịch, trong xe không ai.

Xe rất nhanh liền đi tới bên cạnh bọn họ, Bùi Dịch cõng Tô Thi Thi đi đến tay lái phụ, mở cửa xe, đặt cô vào xe.

Thì ra, xe vẫn đi theo bọn họ.

Mãi đến xe chạy đi được mấy trăm mét rồi, Tô Thi Thi mới phản ứng kịp.

"Bùi Dịch, anh là cố ý cõng em đi!"

Bùi Dịch trên mặt nhiễm một tầng hồng, nhưng giọng nói vẫn thật bình tĩnh: "Bữa cơm đoàn viên có sủi cảo, nên là người một nhà cùng nhau gói. Bà nội nhìn đến chúng ta trở về, khẳng định sẽ rất vui vẻ."

"Vậy sao?" Tô Thi Thi mới không tin.

Bùi Dịch cũng không nói thêm gì, chuyên tâm lái xe.

Nói đùa, nơi này khoảng cách "Thị Dịch" ít nhất cũng phải đi hai giờ, anh cũng không phải đầu óc úng nước.

Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch trở về "Thị Dịch", toàn bộ những chuyện xảy ra ở Đoàn gia là Tống Trọng Hạo bọn họ sau khi trở về kể lại cô mới biết được.

Trước đó, Phương Ngọc Hoa nhìn đến hai người trở về, cười không khép miệng.

"Bị khi dễ rồi hả?" Phương Ngọc Hoa cười tít mắt nhìn Tô Thi Thi, không có kiêng dè Bùi Dịch, trực tiếp hỏi.

Tô Thi Thi giận: "Bà nội, người có vẻ đang vui sướng khi người gặp họa."

"Nói bậy!" Phương Ngọc Hoa khẽ trừng mắt, nhưng khóe miệng ý cười như thế nào cũng giấu không được.

"Bùi Dịch nói muốn nhanh trở về cùng người làm sủi cảo, con hiện tại thay đổi chủ ý không thềm giúp người nữa!" Tô Thi Thi bủ môi, giống như một đứa trẻ đang dỗi hờn.

Phương Ngọc Hoa cười nói: "Con làm sủi cảo vốn là không được, làm chỉ tổ làm trở ngại chứ không giúp được gì."

"Bà nội!" Tô Thi Thi muốn khóc.

Đây là bà nội ruột của cô sao? Làm sao có thể đâm thọt cô như vậy! Cô vừa mới trở về còn ở trước mặt Bùi Dịch khoác lác, nói chính mình gói sủi cảo xinh đẹp lại ăn ngon.

"Ôi, còn giận rồi hả?" Phương Ngọc Hoa vừa nói chuyện, một bên từ trong tay tiếp nhận nhân bánh gói vào, ngẩng đầu đối với Bùi Dịch đang đứng một bên nói, "Con bé này cái gì cũng tốt, chính là làm mì, phở tay nghề cực kỳ tệ, bà dạy như thế nào cũng đều làm không được."

Bùi Dịch xoa xoa tay, nhìn thoáng qua Tô Thi Thi bên kia sắp tức đến phát khóc, cười nói: "Không có việc gì, con giúp người là, giúp cô ấy bổ sung khiếm khuyết."

"Anh làm được?" Tô Thi Thi lập tức quên tức giận, vươn người qua nhìn anh, hai mắt đầy vẻ tò mò, "Anh nấu cơm khó ăn như thế..."

"Tô Thi Thi, lần trước ai nói anh làm gì ăn cũng ngon?"

"Kia là vì an ủi anh." Tô Thi Thi cực kỳ không tiết tháo nói.

Nhưng cô nói là thật sự, khả năng nấu nướng của Bùi Dịch tuyệt đối so với cô tệ hơn nhiều. Mà khả năng nấu nướng của cô, không tính là tốt.

Bùi Dịch không lại để ý cô, bắt đầu nhào bột làm bánh. Tay nghề kia, bộ dáng kia, vậy mà vô cùng thuần thục.

Tô Thi Thi giống phát hiện ra châu lục mới một dạng: "Anh thật đúng là làm được? Em tại sao vĩnh viễn cũng không cách nào cán bánh rồi gói được như vậy chứ?"

"Vợ yêu, người có khiếm khuyết là bình thường."

"Anh nói lời này là đang an ủi em sao?"

"Anh chỉ là dùng phương pháp của em tới an ủi em."

"Anh..."

Phương Ngọc Hoa nhìn hai người cãi nhau, trong mắt đều là ý cười.

Bà nhìn thoáng qua bên ngoài, ở trong lòng thì thảo nói: "Tiểu Nhu, con thấy được không, con gái của con, đã tìm được hạnh phúc thuộc về chính con bé rồi."

Tô Thi Thi không phải mẹ của cô, cô sẽ không đi theo con đường của mẹ mình. Bùi Dịch cũng không có khả năng là Đoàn Chấn Ba, anh đối với Tô Thi Thi yêu thương cưng chiều, cho tới bây giờ liền không do dự qua.

Tại phòng bếp, một nhà ba người mỗi người một công việc, vui vẻ hòa thuận. Tô Thi Thi vô tình lại phát hiện ra, Bùi Dịch vậy mà thật sự rất biết làm sủi cỏ!

Chỉ là cô lại vẫn chưa kịp khen ngợi Bùi tiên sinh vài câu, Tống Trọng Hạo cùng Đức An liền xông vào.

Tống Trọng Hạo vừa thấy đến mọi người đang gói sủi cỏ, ánh mắt liền tái rồi.

"Anh muốn ăn sủi cỏ, sắp đói đến hôn mê rồi!" Tống Trọng Hạo khoa trương hô, liền giống như sói đói khác như vậy.

Tô Thi Thi sửng sốt.

"Các người vừa rồi không phải đã ăn rất nhiều sao?" Kia đúng là một bàn măn hán toàn tịch nha!

Tống Trọng Hạo nhìn Đức An liếc mắt một cái, bỗng nhiên che miệng

lại, nôn khan vài cái.

Tống Trọng Hạo khóc không ra nước mắt nói: "Ăn, nhưng phun hết rồi."

Anh nói xong giậm chân giận dữ: "Sur muội, về sau tuyệt đối không cần bảo anh với tên nhóc nhà em cùng ăn cơm nữa đi!"

Cái gì?

Tô Thi Thi vẻ mặt lơ mờ. Đoàn Tĩnh Đồng lại làm cái chuyện tốt gì rồi hả?

Mới xong. Mọi người ngủ ngon

Chương 446: Bị chó hôn

"Sur muội, hai con chó kia vì cái gì nghe lời Đồng Đồng như thế? Còn có các người vì cái gì không đem chúng nhốt lại? Như vậy là rất không trách nhiệm biết không!" Tống Trọng Hạo lên án nói.

Tô Thi Thi càng nghe càng hồ đồ: "Đại Cầu Tử, Tiểu Vịnh?"

"Phu nhân, thực xin lỗi, tôi không thấy bọn nó đâu cả." Quản gia nghe nói Bùi Dịch trở lại, đang muốn đến nói cho bọn họ Đại Cầu Tử cùng Tiểu Vịnh chạy đi ra ngoài, vừa tiến đến liền nghe một câu như thế, vội vàng chạy đến giải thích.

Tô Thi Thi nhất thời hiểu rõ ra, đối với quản gia khoát tay: "Không có việc gì, chúng nó sẽ tự mình biết trở về."

Không cần nghĩ cũng đều hiểu rõ, bọn họ lại bị Đại Cầu Tử cùng Tiểu Vịnh theo dõi rồi. Nhưng mà chuyện này cùng Tống Trọng Hạo chưa ăn no có cái quan hệ gì chứ?

"Em xem đi, chính là loại thái độ này của em, mới cổ vũ hai con chó ngu xuẩn kia hung hãn kiêu ngạo!" Tống Trọng Hạo thở phì phì nói.

"Tới cùng làm sao vậy?" Tô Thi Thi buồn cười nhìn anh.

Đức An chen miệng nói: "Anh ta bị hai con chó kia... Ưm ưm..."

Tống Trọng Hạo bịch kín miệng Đức An lại, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Không được nói ra! Anh dám nói tôi không để yên cho anh!"

Nhưng anh ta vừa mới nói xong, liền nghe Tô Thi Thi hàm chứa ý cười suy đoán.

"Sur huynh, anh bị Đại Cầu Tử hay vẫn lại là Tiểu Vịnh hôn?"

"Chúng nó cùng tiến lên!" Tống Trọng Hạo tức giận nói, nói xong, nhớ tới chính mình nói hớ cái gì, tức giận đến mặt trực tiếp tái rồi.

Anh ta che miệng lại, chạy đến bên ngoài nôn ra một trận.

"Ha ha ha..." Đức An ôm bụng cười to, "Hô hô... Cô không biết đâu, anh ta bị hai con chó đó hôn lên mặt đều là nước miếng. Hai con chó đó của các người quá tùy tiện, vậy mà đem miếng thịt bò trong miệng anh ta lôi ra ngoài... hahaha..."

"Nôn..." Tống Trọng Hạo mới vừa nôn xong trở lại, nghe một câu như thế, lập tức chạy ra ngoài tiếp tục nôn.

Tô Thi Thi tưởng tượng một phen cảnh tượng kia, bỗng nhiên bụm miệng, thiếu chút nữa cũng không ói ra.

Sau đó, Đức An bị Bùi Dịch lạnh lạnh liếc nhìn.

Sau đó, liền không có sau đó rồi.

Tô Thi Thi biết rõ ràng nguyên nhân của chuyện này.

Đại Cầu Tử cùng Tiểu Vịnh là bởi vì trong khoảng thời gian này Đoàn Tĩnh Đồng đang giảm béo nên cũng bị ép cùng giảm béo theo, đã hai tháng không được ăn thịt rồi.

Hai con chó kia rất sợ Bùi Dịch, là chuyên môn đợi Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi sau khi rời khỏi, mới vụng trộm chạy vào trong nhà ăn Đoàn

gia.

Sau đó, hai con chó giống như điên rồi. Trên một bàn đầy đồ ăn, bị chúng nó hai cái càn quét sạch sẽ.

Lúc ấy Tống Trọng Hạo đang vui sướng khi người gặp họa, trong miệng cắn một miếng thịt bò. Đại Cầu Tử cùng Tiểu Vịnh chưa ăn no, liền đem chủ ý hướng tới trên người anh ta.

"Cũng may lúc đó Đồng Đồng lôi kéo tôi chạy, chẳng thế thì tôi cũng gặp tai ương rồi!" Đức An nghĩ lại mà sợ nói.

Tô Thi Thi đồng tình nhìn Tống Trọng Hạo liếc mắt một cái: "Su huynh, ủy khuất anh rồi. Buổi tối ở nhà ăn thịt dê, sẽ giành cho anh một cái đùi dê."

"Oe..." Tống Trọng Hạo vừa nghe, lập tức chạy ra ngoài.

Tô Thi Thi sững sốt, sau đó, kiềm chế không nổi cười như điên.

Bùi Dịch vẫn đều đều không nói gì, nhưng mà nhìn Tô Thi Thi trong mắt tràn ngập sùng nịch.

Tô Thi Thi ngẫu nhiên cùng anh liếc nhau, cảm thấy mỹ mãn.

Đoàn Tĩnh Đồng ở lại Đoàn gia, cùng Nhậm Tiểu Vi cùng nhau trải qua thời khắc giao thừa. Tô Thi Thi mặc dù có chút tiếc nuối, nhưng mà nghĩ đến cậu nhóc kia có được tình thương liền vui vẻ.

Nhậm Tiểu Vi không thích cô, Tô Thi Thi thật hi vọng cả nhà đều có thể đầy đủ cùng một chỗ. Lúc này, Đoàn Tĩnh Đồng ở lại Đoàn gia, đối với mọi người rõ ràng chuyện tốt nhất.

Tuyết rơi càng ngày càng lớn, bầu trời giống như được phủ một tầng trắng xóa, sáng sáng.

Đến hơn năm giờ, bữa cơm đoàn viên mà bắt đầu rồi.

Người một nhà, vợ chồng Tô Thi Thi, Tống Trọng Hạo cùng Đức An, bà nội, quản gia, Tiểu Ưu, ngồi vây quanh ở một cái bàn tròn.

Các người hầu trong nhà, có người mấy ngày trước liền nghỉ phép rồi. Có người ngày hôm qua liền nghỉ phép rồi.

Bữa ăn tối hôm nay, đều là người trong nhà chính mình làm.

Quản gia cùng Tiểu Ưu ngồi ở trên chỗ, có vẻ có chút mất tự nhiên, nhưng càng còn nhiều cảm động.

Trái tim đều làm bằng thịt. Bọn họ ở trong nhà này không phải người nhà của chủ nhân, nhưng từ khi Tô Thi Thi đã đến đây, rất nhiều chuyện đều đã thay đổi.

Bọn họ là lần đầu tiên cùng ngồi ở trên một cái bàn ăn cơm, lần đầu tiên trong đêm ba mươi hôm nay, ăn một bữa bữa cơm đoàn viên.

"Nha đầu Tiểu Ưu, hôm nay là ngày vui mừng nhất rồi. Nhanh, chúng ta kính chủ nhà một ly." Quản gia cười nhìn Tiểu Ưu cảm động đến sắp khóc kia cười nói.

"Uh"m!" Tiểu Ưu vội vàng cầm lấy cốc có chân dài, khẩn trương nhìn Bùi Dịch.

Bùi Dịch không có cự tuyệt, cực kỳ nể tình.

Tô Thi Thi ban đầu lại vẫn có chút khẩn trương, sợ anh không thích

loại chuyện này. Hiển nhiên, cô suy nghĩ nhiều.

Hôm nay Bùi tiên sinh, đặc biệt bình dị gần gũi.

"Sur muội, đùi dê nướng để cho anh, chính em nói!" Tống Trọng Hạo đã sớm khôi phục lại, lúc này nhìn đến Tô Thi Thi ánh mắt ngấm cái đĩa đang đặt đùi dê nướng kia, sốt ruột nói.

"A? Em vừa rồi nói gì đó sao?" Tô Thi Thi vẻ mặt mê mang, đánh chết cũng không nhận.

"Không nghĩ em lại lật lọng như vậy!" Đối với một người cuồng ăn uống mà nói, chuyện này thật sự quá khó tiếp thu rồi. Tống Trọng Hạo ủy khuất nhìn Phương Ngọc Hoa, "Bà nội, người phân xử cho con đi!"

"Con cướp đoạt được thì chính là của con." Phương Ngọc Hoa lúc này tựa như một Lão Ngoan Đồng, cho một cái chủ ý không phúc hậu chút nào.

Bà vừa dứt lời, Tống Trọng Hạo liền đứng lên hướng về phía đùi dê.

Tô Thi Thi tốc độ còn nhanh hơn anh, nhưng địa lý vị trí không đúng, bị Tống Trọng Hạo giành trước một bước.

"Tiểu Ưu, giúp tôi ngăn anh ấy lại!" Tô Thi Thi hô to.

Tiểu Ưu đang ngồi bên cạnh Tống Trọng Hạo, nghe được Tô Thi Thi nói như vậy, không hề nghĩ ngợi liền đứng lên, vươn tay hướng eo Tống Trọng Hạo ngắt vụn.

"Chết tiệt!" Tống Trọng Hạo khóc.

Cô gái này lực tay như thế nào cũng lớn như vậy!

"Đức An, anh lớn lên cường tráng khỏe mạnh để bài trí à! Tô gia trước kia ăn bữa cơm đoàn viên đều phải dựa vào cướp đoạt, anh không cướp đoạt hôm nay không có thịt dê ăn đâu!" Tống Trọng Hạo hô.

"Cái này không phải cực kỳ không lễ phép sao?" Đức An lời tuy nói như vậy, nhưng động tác một chút cũng đều không nghiêm túc, một đĩa đưa tới giữ chắc đùi dê bị Tiểu Ưu gấp được kia.

Ba người lập tức tranh nhau cướp đoạt.

"Tuổi trẻ thật tốt ha." Quán gia uống một hớp rượu, tầm mắt lạc trên mặt bàn, trong mắt đều là ý cười.

Đang lúc ba người Tống Trọng Hạo ở bên kia cướp đoạt đùi dê, Tô Thi Thi thành công cướp được ba cái đùi còn lại. Bên cạnh, Bùi Dịch cầm dao nhỏ, đang cẩn thận cắt miếng thịt.

Miếng thịt từng phiến lọt vào trong bát Tô Thi Thi, Tô Thi Thi ăn không hề có chút hình tượng.

Tống Trọng Hạo rốt cục phản ứng kịp, trừng mắt nhìn Tô Thi Thi: "Sur muội, em lại dùng mỗi chiêu này!"

"Sur huynh, anh vẫn lại là mắc mưu." Tô Thi Thi cầm lấy trong đó một cái đùi dê, hung hăng cắn một ngụm, cười đến cực kỳ đáng đánh đòn.

"Một mình em ăn nhiều như vậy?" Tống Trọng Hạo nghĩ muốn hướng tới cướp đoạt một cái.

"Một cái để cho Đồng Đồng. Một cái cho Bùi Dịch. Anh yên tâm, một cái khác chính em khẳng định nuốt trôi."

"Bà nội bọn họ..."

"Thịt dê ăn nhiều nóng, không thích hợp cho những người già chúng ta ăn." Phương Ngọc Hoa cười nói, cùng quản gia đồng khởi ăn món ăn thanh đạm.

Tống Trọng Hạo nhìn thoáng qua Đức An vừa đem đùi dê tặng cho Tiểu Ưu, buồn bực ôm đĩa thịt dê còn sót lại trên bàn, giống như đang ôm ấp món đồ trân quý nhất ôm vào trong ngực: "Anh xí phần này rồi!"

Nói là nói như vậy, sau cùng anh vẫn thuần túy cắt thịt de ra từng lát, thực ra là Đức An ăn được nhiều nhất.

Năm người trẻ tuổi, chia cắt hoàn một toàn bộ 15 cân thịt dê, ăn cực kỳ no nê.

Đến sau cùng, Tô Thi Thi gặm xương dê, cùng nhau kể lại chuyện trước kia, cười đến giống người điên một dạng.

Bùi Dịch nói vẫn như cũ không nhiều lắm, nhưng nghe được đặc biệt cẩn thận. Nhìn Tô Thi Thi trong mắt, đều là sủng nịch.

Như vậy, thật sự rất tốt.

Tô Thi Thi cũng đang nhìn anh, trong mắt mang theo ý cười.

"Đây là em lần đầu tiên không có gì phải băng khoăn lo lắng ăn một cái tết vui vẻ như vậy, Bùi Dịch, cảm ơn anh." Tô Thi Thi ở trong lòng yên lặng nói.

Bên ngoài, pháo hoa nổ khắp nơi. Trong phòng, tiếng nói tiếng cười.

Năm hết tết đến, lại thêm một năm mới, một trang mới lại bắt đầu. Tô Thi Thi biết, sau cùng gánh nặng trong lòng, cũng bị đá bay rồi.

Bữa tối kết thúc, Tô Thi Thi cùng bà nội làm tổ ở trong phòng khách xem tiết mục chào đón tết âm lịch. Thế hệ trước, đều thích loại tiết mục này.

Bùi Dịch đi Đoàn gia.

Tô Thi Thi không có đi theo anh, chỉ là ngồi ở trong phòng khách, chờ anh trở về, nghênh đón năm mới.

Mọi người sớm an ~!~

Đãng mấy ngày rồi mà ko thấy ai đọc huhu

Mọi người bỏ truyện rồi chăng

Chương 447: Ông ta tên Hồ Khải Văn

Pháo hoa tung bay, sáng lạn tất cả bầu trời.

Khói lửa ầm ầm uốn lượn chiếu vào cửa kính xe, tạo nên một tầng hư ảo. Bùi Dịch lái xe, lập tức đi Đoàn gia trang viên.

Nơi này là nơi anh đã sống suốt mười mấy năm qua, nhiều năm như vậy, cảnh vật bên ngoài vẫn toàn bộ như trước. Trên thực tế đã sa đọa mục nát, cho tới bây giờ, sớm xưa đâu bằng nay.

"Bùi thiếu gia." Hai người bảo an đang ở phòng an ninh ăn cơm tất niên, nhìn đến Bùi Dịch xe đến, đều có chút kinh ngạc.

Bùi Dịch thả chậm dần tốc độ xe, hạ xuống cửa kính xe, đối với bọn họ gật gật đầu: "Năm mới vui vẻ."

Rồi sau đó, xe tiến quân thần tốc, rất nhanh liền biến mất nơi cuối đường, để lại hai người bảo an đang ngây ra như phỗng.

"Tôi không nhìn lầm đi, vừa rồi Bùi thiếu gia chào hỏi chúng ta đúng không?"

"Uh"m, tôi còn nghe được cậu ấy nói với chúng ta năm ới vui vẻ."

"Trời ạ, hôm nay mặt trời là mọc từ hướng tây à?"

"Hôm nay không có mặt trời."

Gió bắc mang theo tuyết thổi tới, hai vị bảo an một bên cảm khái, một bên lùi về trong phòng an ninh, lúc ăn cơm cảm thấy được so với vừa rồi càng thêm có vị rồi.

Bùi Dịch cũng không biết một cái hành động nho nhỏ của chính mình mang đến cho người ta cái gì. Vừa rồi trong nháy mắt kia, anh chỉ là nghĩ đến, nếu Tô Thi Thi đang ở bên cạnh anh mà nói, khẳng định sẽ làm như vậy.

Cho nên, anh cũng làm rồi.

Tựa hồ lên tiếng chào hỏi, tâm tình trở nên càng tốt rồi.

Bùi Dịch lái xe đi thẳng tới chủ trách, thật xa liền nhìn đến Đoàn Tĩnh Đồng cùng Đoàn Hòa Dự bọn họ ở trong sân đốt pháo hoa, tiểu tử kia vui vẻ la to, cực kì hưng phấn.

"Anh?" Đoàn Tĩnh Đồng trong tay chính đang cầm một que diêm để đốt pháo hoa, đột nhiên nhìn đến xe Bùi Dịch chạy đến, sợ tới mức cậu nhóc lập tức liền ném pháo hoa đi, nghiêm đứng thẳng, khẩn trương cực kỳ.

Xong rồi, bị bắt tại trận, có thể bị phạt hay không?

Bùi Dịch không thích cậu ngoạn chơi mấy thứ này.

Bùi Dịch mở cửa động tác ngừng một trận, trong lòng có chút tổn thương.

Anh khủng bố đến như vậy sao?

"Anh... Người... Anh để quên thứ gì rồi hả?" Đoàn Tĩnh Đồng khẩn trương nhìn Bùi Dịch, không rõ anh đột nhiên trở về là làm gì.

Bùi Dịch xuống xe, đóng cửa xe, xoay người đi tới, ánh mắt đảo qua pháo hoa quăng lung tung trên mặt đất, bước chân không ngừng lại.

Lúc đi ngang qua người Đoàn Tĩnh Đồng, anh đột nhiên nói: "Chú ý an toàn."

Sau đó, đi nhanh hướng tới trong phòng đi đến.

Đoàn Tĩnh Đồng ngậy ngấn cả người, Đoàn Hòa Dự cũng ngậy ngấn cả người, hai người đưa mắt nhìn nhau.

Đoàn Tĩnh Đồng thì thào nói: "Anh vậy mà không mắng tôi!"

"Bùi thiếu gia xem ra tâm tình không tệ." Đoàn Hòa Dự tâm tình có phần phức tạp. Vừa rồi, ông ta cũng cực kỳ khẩn trương, cho rằng Bùi Dịch muốn phát hỏa.

"Tôi biết, đây là do chị dâu tôi dạy dỗ tốt." Đoàn Tĩnh Đồng giống như một ông cụ nghiêm nói.

Đoàn Hòa Dự sững sốt, nghĩ thầm đúng là có chuyện như vậy.

Bùi Dịch sau đi ở cùng với Tô Thi Thi đến giờ, tính tình quả thật so với trước kia tốt rất nhiều rất nhiều.

Đoàn Hòa Dự hướng tới trong phòng nhìn, đã nhìn không thấy bóng dáng Bùi Dịch. Ông ta nhớ tới chuyện đã xảy ra giữa trưa, trong lòng không khỏi dâng lên quét xuống lo lắng.

Đoàn Ngọc Lộ không biết như thế nào chạy ra khỏi ngọn núi kia, nhưng mà cô ta quả thật đã trở lại. Đoàn Kế Hùng biết rõ ông ta lúc trước không có đem mấy người Đoàn Ngọc Lộ đưa đến Trung Đông

rồi...

Đoàn Hòa Dự xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, trong lòng có chút lạnh.

Ông ta lúc trước muốn cứu đứa cháu họ của chính mình, cũng vì hướng Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch cầu tốt mà đưa bọn hắn đi vào trong núi mai danh ẩn tích, cái cán chuôi này vẫn bị Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch nắm.

Về sau, ông ta cũng vài lần cầu tốt Tô Thi Thi, thậm chí ngày đó Nhậm Tiểu Vi muốn để cho Bùi Dịch cùng Đoàn Ngọc Tường đính hôn, cũng là ông ta bất chấp nguy hiểm giúp Tô Thi Thi trèo tường ra ngoài. Những việc này, nếu để cho Đoàn Kế Hùng biết, khẳng định ông ta sẽ chết cực kỳ thảm.

"Hi vọng Tô tiểu thư đừng vô tình như thế." Đoàn Hòa Dự thở dài.

Trong lòng ông ta lại vẫn là có chút không cam lòng. Bên cạnh, Đoàn Tĩnh Đồng cầm một cây pháo khác đi đến gọi ông ta cùng chơi.

Đoàn Hòa Dự không muốn nghĩ đến những chuyện đau đầu kia nữa, liền đi theo.

Bên này, lúc Bùi Dịch đến trong nhà, không có gì ngoài dự kiến của anh phát hiện, Trạm Dẫn Lan vẫn còn đang ở đây.

"Bùi Dịch?" Trạm Dẫn Lan đang cùng Nhậm Tiểu Vi ngồi ở trong phòng khách dùng trà nói chuyện phiếm, đột nhiên nhìn đến Bùi Dịch tiến vào, thực tại hoảng sợ.

"Uh"m." Bùi Dịch hướng Trạm Dẫn Lan gật gật đầu, hướng tới Nhậm Tiểu Vi đi qua.

"Sao con lại tới đây?" Nhậm Tiểu Vi nhìn đến con trai lớn của mình, trong mắt ý mừng không chút nào che dấu, trong lòng có chút kinh ngạc.

"Hôm nay là lễ mừng năm mới, đến cùng mẹ." Bùi Dịch ngồi ở bên cạnh Nhậm Tiểu Vi, cười nhạt nói.

"Con có lòng như vậy, mẹ cực kỳ vui vẻ." Nhậm Tiểu Vi cái mũi bỗng nhiên có chút chua xót.

Giữa trưa xảy ra những cái chuyện này, để cho bà tràn ngập một bụng tức giận, trong lòng vẫn không thoải mái. Hiện tại Bùi Dịch đặc biệt trở về cùng bà, bà thật sự thật vui vẻ.

Dù nói như thế nào, đây cũng là con trai của bà, được con trai quan tâm chăm sóc, có người mẹ nào lại không thích?

"Lão gia từ đâu?" Bùi Dịch thấy Đoàn Kế Hùng không có ở đây, lễ phép lê tiếng hỏi han.

Nhậm Tiểu Vi nhắc tới Đoàn Kế Hùng, giọng điệu có chút nhạt: "Đang ở thư phòng cùng các lão bằng hữu gọi điện thoại chúc tết."

"Uh"m." Bùi Dịch gật đầu.

Năm nay Đoàn gia có chút quạnh quẽ, trước đây vào những lúc này, trong nhà trên cơ bản là đông như trẩy hội. Hiện giờ tất cả người ở Bắc Kinh đều biết, Đoàn gia muốn đi xuống, đương nhiên không có quá nhiều người chạy đến nịnh bợ.

"Bùi Dịch, vừa rồi em cùng bác gái mới nhắc đến anh. Em đánh cược nói anh sẽ tới." Trầm Dẫn Lan nói xong nhìn về phía Nhậm Tiểu Vi, "Bác gái, cháu thắng a...."

"Đúng vậy, bị cô nói trúng rồi." Nhậm Tiểu Vi lúc này tâm tình cực kỳ tốt, cười nói, "Ta đã thua rồi, có chơi có chịu. Vừa rồi còn không có nói là cược cái gì, ta mấy ngày hôm trước vừa lấy được một khối vòng ngọc, tặng cho cô."

Nhậm Tiểu Vi nói xong liền hướng buồng trong kêu Hồng Cầm một tiếng, phân phó một tiếng. Hồng Cầm rất nhanh đem một cái hộp đi tới.

Trạm Dẫn Lan giống như thụ súng nhược kinh: "Cái này cháu không thể nhận!"

"Bảo cô nhận thì cứ nhận đi." Nhậm Tiểu Vi oán trách nói, "Cô cùng Tiểu Dịch vẫn lại là hiểu nhau như thế, có đôi khi liền ngay cả người mẹ như ta cũng không thể hiểu biết con trai ruột của mình."

Bà nói xong nhìn về phía Bùi Dịch, cười nói: "Dẫn Lan ở trong nước chỉ có một mình, mẹ tính toán để cho cô ấy ở đây chúng ta vài ngày."

"Mẹ quyết định là được rồi." Bùi Dịch nói.

"Các con thật lâu không có cùng nhau vui vẻ nói chuyện đi. Hôm nay qua lễ mừng năm mới, mẹ không chiếm dụng thời gian của các con, ngồi ở chỗ này trò chuyện đi." Nhậm Tiểu Vi không có nói để cho Bùi Dịch ở lại, bà biết Bùi Dịch không có khả năng đồng ý.

Nói chuyện phiếm thì có thể chứ?

Bùi Dịch vẻ mặt không đố, nghe xong, quay đầu nhìn về phía Trạm Dẫn Lan, thành khẩn nói: "Hoan nghênh em đến Đoàn gia làm khách. Chỉ là thật có lỗi, tôi đêm nay nghĩ muốn giành thời gian bên cạnh người nhà."

Anh nghĩ muốn ở cùng mẹ mình, ở cùng em trai, ở cùng với vợ mình, cũng không nghĩ muốn cùng một người bạn gái trước.

Anh cùng Trạm Dẫn Lan hiện giờ đã không có khả năng, hà tất phải cho cô hi vọng.

Trạm Dẫn Lan trên mặt vui sướng trong phút chốc biến thành thất vọng, đến sau cùng, biến thành xấu hổ.

"Không... Không có việc gì. Anh nên ở bên cạnh bác gái nhiều. Bà rất nhớ anh." Trạm Dẫn Lan cố gắng quít nói. Trái tim ở một chỗ nào đó, hung hăng đau đớn không ngừng.

Cô ta đoán chắc Bùi Dịch đêm nay còn có thể trở về, cho nên mới mặt dày ở lại Đoàn gia, cuối cùng lại nhận được một cái kết quả như thế này!

Nhưng Bùi Dịch nói xong liền quay đầu đi, đỡ Nhậm Tiểu Vi đứng lên: "Mẹ, con đỡ người đi dạo một chút."

Đây là muốn bỏ cô ta qua một bên sao? Trạm Dẫn Lan sắc mặt tái mét.

Nhậm Tiểu Vi không nói cái gì nữa, đến cả chuyện an ủi Trạm Dẫn Lan một tiếng đều không có.

Bà cực kỳ vừa lòng phản ứng của con trai.

Trang viên Đoàn gia rất lớn, đi bộ đi dạo cả một giờ đều đã đi không xong. Bùi Dịch một cầm dù, một tay đỡ Nhậm Tiểu Vi đi trên con đường nhỏ lót đá cuội bên cạnh chủ trạch từ từ đi dạo.

Trong lúc này, yên tĩnh không tiếng động.

Nhậm Tiểu Vi vài lần há mồm, muốn nói cái gì đó, lại không nghĩ muốn phá hoại không khí lúc này. Mẹ con bọn họ, đã rất lâu, không có giống như hiện tại tâm bình khí hòa sống chung một chỗ.

Sau cùng, vẫn lại là Bùi Dịch phá trầm mặc. Lời nói của anh, như một cục đá ném xuống hồ nước phá tan mặt nước tĩnh lặng.

"Mẹ gần đây cực kỳ chú ý một người?" Bùi Dịch đỡ một cánh tay Nhậm Tiểu Vi, nhìn ánh mắt bà, giọng nói cực kỳ nhạt, giống như là đang nói ngày hôm nay thời tiết thật đẹp.

"Ông ta tên Hồ Khải Văn, Hồ gia lão Nhị, chú của Hồ Sĩ Minh."

Tình hình rất ư là tình hình là, tui làm mà ko thấy ai đọc nên đang rất lười. Thế mà các cô còn bảo để giành nhiều rồi đọc

Kiểu này chắc tui cũng để giành nhiều người đọc rồi đăng quá

Chương 448: Tiết mục nhàm chán?

Giọng nói ôn nhu ấm áp, ở trong gió rét lạnh như tuyết tán loạn rơi vào trên cổ, khiến cho người ta rùng cả mình.

Nhậm Tiểu Vi cả kinh há to miệng, hoàn toàn quên phản ứng.

Bùi Dịch nói những lời này ngừng nhiều lần, đem thân phận người kia nói được rõ ràng.

Anh là cố ý cũng như khẳng định thân phận người kia.

Nhậm Tiểu Vi trong lòng có chút bối rối, lần đầu tiên đối mặt con trai mình đến nói cũng không dám nói.

Nhưng chỉ một cái chớp mắt, Bùi Dịch lại tiếp tục nói.

"Nghe nói tranh của người đó rất nổi tiếng. Mẹ thích của người đó vẽ?"

"Phải... Đúng vậy đó. Tranh của ông ta vẽ có giá trị không gian rất lớn." Nhậm Tiểu Vi bái trừ một nụ cười tươi tắn, khẩn trương theo tiếp lời của anh.

Lúc lấy lại tinh thần mới phát hiện, vừa rồi nói lập tức như thế, sau lưng bà vậy mà xuất ra một tầng mồ hôi lạnh.

Bùi Dịch lại giống như người không có việc gì, vẻ mặt vẫn như thường, đỡ Nhậm Tiểu Vi tiếp tục đi về phía trước, không ai biết anh

lúc này đang nghĩ cái gì.

Nhậm Tiểu Vi tim đập lại vẫn là có chút nhanh, muốn nói cái gì đó dè dặt đi lực chú ý, mà lại sợ càng nói càng sai.

Nhưng không hỏi ra rõ ràng, phỏng chừng đêm nay ngủ không an ổn rồi.

Cuối cùng, bà vẫn lại là hỏi lên.

"Con tại sao lại quan tâm để ý đến ông ta rồi hả?" Nhậm Tiểu Vi giống như tùy tiện hỏi han.

Bùi Dịch nhàn nhạt nói: "Những chuyện liên quan đến Hồ gia, con đều sẽ chú ý."

"A...." Nhậm Tiểu Vi không hiểu nhẹ nhàng thờ ra.

Bà biết Bùi Dịch gần đây cùng đưa cháu đức tôn của Hồ gia đấu đánh gay gắt, để mắt Hồ gia có thể hiểu được.

"Nghe mẹ một câu, không cần cùng Hồ gia nhiệt náo quá căng thẳng. Đối với tất cả mọi người không có lợi." Nhậm Tiểu Vi nói.

Bùi Dịch ánh mắt nhìn về phía trước, rất nhiều lời muốn nói lại không cách nào nói ra miệng.

Anh không biết mẹ anh tới cùng có biết năm đó nguyên nhân thật sự khiến cha anh chết hay không. Chuyện đó anh vẫn đều là chính mình âm thầm điều tra, mà mẹ anh dường như chỉ nghĩ muốn tìm Đoàn gia báo thù.

Ở bên ngoài, năm đó chính là Đoàn Kế Hùng lên kế hoạch hại chết

cha anh.

Trầm mặc một hồi, Bùi Dịch mới nói: "Hỗ Sĩ Minh muốn theo đuổi Thi Thi, con không có khả năng thờ ơ."

Đề tài bỗng nhiên chuyển tới Tô Thi Thi rồi, Nhậm Tiểu Vi nghe được tên Tô Thi Thi lập tức cũng có chút không vui.

"Nếu không phải cô câu tam đáp tứ, sẽ gặp phải Hỗ Sĩ Minh?"

"Mẹ, nói con dâu mình như vậy, sẽ chỉ làm người thêm mất mặt." Bùi Dịch biểu tình vẫn như cũ nhàn nhạt.

Nhậm Tiểu Vi buồn phiền xông ra, dừng lại, nghiêm túc nói: "Cho nên, con trở về cùng mẹ, là vì muốn cầu tình cho cô ta? Mặc kệ như thế nào, mẹ đều không có khả năng tiếp nhận cô ta!"

"Không vâng Bùi Dịch cũng không phủ quyết, "Con tới, là muốn cùng mẹ nói nói mấy câu. Câu đầu tiên, vừa rồi nói xong rồi. Hiện tại nói câu thứ hai."

Bùi Dịch nhìn nơi xa từng hạt tuyết nhẹ nhàng rơi xuống, giọng nói vẫn như cũ nhàn nhạt.

"Mẹ, con hi vọng toàn bộ như xưa."

Mẹ có thể không thích Tô Thi Thi, nhưng mà toàn bộ như xưa, không cần lại làm tổn hại chuyện của anh.

Mẹ có thể cố gắng đem Đoàn gia hủy diệt, nhưng mà toàn bộ như xưa, con hẳn không cho người thương tổn Đồng Đồng.

Mẹ có thể thích Trạm Dẫn Lan, nhưng mà toàn bộ như xưa, con hẳn

không phối hợp bất luận cái hành động gì của người.

Đây là ý niệm trong đầu Bùi Dịch cũng không nói thẳng ra.

"Toàn bộ như xưa?" Nhậm Tiểu Vi nhíu mày, nhất thời không biết anh đây là cái ý tứ gì.

Bùi Dịch không có trả lời, mà là cùng bà tán gẫu chuyện khác. Chuyện công ty của anh, chuyện trước đây, chuyện Đoàn Tĩnh Đồng.

Nhưng không có tiếp tục tán gẫu đến Tô Thi Thi, cũng không có nhắc đến Hồ gia, càng không có nói đến lão nhị của Hồ gia kia không lâu liền muốn về nước.

Nhậm Tiểu Vi ngay từ đầu ngạc nhiên xen lẫn nghi ngờ, nhưng dần dần bị hồi ức hấp dẫn quên đi.

Mẹ con bọn họ thật sự đã thật lâu không có vui vẻ như vậy cùng tán bộ nói chuyện phiếm, Nhậm Tiểu Vi cũng không có tiếp tục nói đến những chuyện để cho hai người không vui, vui vẻ nói đến những chuyện khác.

Đi tới hơn nửa giờ, Bùi Dịch mới đỡ Nhậm Tiểu Vi trở về chủ tịch. Lúc anh đi vào, Trạm Dẫn Lan đã đi nghỉ ngơi rồi. Trong thư phòng, mơ hồ truyền đến tiếng Đoàn Kế Hùng mắng chửi người.

Bùi Dịch không có đi vào chào hỏi, đem Nhậm Tiểu Vi tiễn về sau đó, không bao lâu liền đi trở về.

Sau khi anh đi rồi, Nhậm Tiểu Vi ở trong phòng khách ngồi thật lâu, một mực nghĩ đến những lời vừa rồi cùng Bùi Dịch nói.

"Hai câu nói? Toàn bộ như xưa, vậy câu đầu tiên là cái gì?"

Bùi Dịch đêm nay nói rất nhiều, cộng lại còn nhiều hơn số câu một năm mẹ con hai người nói với nhau.

Nhậm Tiểu Vi cẩn thận nhớ lại, không biết câu đầu tiên anh muốn nói tới cùng là câu nào.

Đột nhiên, Nhậm Tiểu Vi trong đầu hiện lên Bùi Dịch lúc ban đầu nói câu nói kia.

"Mẹ gần đây cực kỳ chú ý một người? Ông ta tên Hồ Khải Văn, lão Nhị của hồ gia, chú của Hồ Sĩ Minh."

"Nó nói lời này tới cùng là có ý tứ gì!" Nhậm Tiểu Vi sau lưng bị hù dọa đổ ra một tầng mồ hôi lạnh, trong lòng dâng lên cảm giác lạnh cả người.

Bùi Dịch muốn nói khẳng định là hai câu này rồi.

"Nó là đang uy hiếp mình sao?" Bùi Dịch trước nhắc tới Hồ Khải Văn, sau lại vì Tô Thi Thi nói lên toàn bộ như xưa bốn chữ này, không phải là đang uy hiếp bà sao?

Nhậm Tiểu Vi sắc mặt có chút khó coi, nhưng càng còn nhiều lo lắng.

"Nó có phải đã biết mình cùng Khải Văn rất nhiều năm trước đã quen biết rồi hay không. Hoặc là nói..." Bà nhớ tới một cái khả năng khác, chỉ cảm thấy lạnh hơn rồi.

"Hẳn không, nó không có khả năng biết được." Nhậm Tiểu Vi vội vàng lắc đầu, tự trách mình nghi thần nghi quỷ suy nghĩ nhiều.

Nhưng mà nhớ tới bốn chữ "Toàn bộ như xưa" kia, Nhậm Tiểu Vi trong lòng lại vẫn là có chút không xác định.

"Bây giờ, để cho con thắng đi." Bà không dám mạo hiểm, chỉ có thể nghe theo Bùi Dịch.

Toàn bộ như xưa.

Bà hẳn không tiếp tục đối với Tô Thi Thi làm cái gì, nhưng muốn cho bà chấp nhận Tô Thi Thi, tuyệt đối không có khả năng!

Lúc Bùi Dịch trở lại "Thi Dịch", vừa mới chín giờ. Không sớm không muộn, nên ngủ.

Chỉ là hôm nay, trong tiền sảnh lại vẫn cực kỳ náo nhiệt. Tô Thi Thi cùng bà nội, còn có quản gia cùng Tiểu Ưu đang cùng nhau xem tiết mục cuối năm.

"Hô hô, cái này tiết mục không tệ, thật buồn cười - - anh đã về rồi?" Tô Thi Thi ngẩng đầu nhìn đến Bùi Dịch, lập tức từ trên ghế sofa nhảy lên, đến giày cũng chưa mang liền hướng anh chạy tới.

Cô giống như một con chó con, ở trên người Bùi Dịch ngửi ngửi, rồi sau đó mãn ý nói: "Giỏi lắm, không có mùi hương kỳ quái, coi như anh thông qua cửa rồi."

Bùi Dịch bật cười, cô gái này thật luôn có biện pháp để cho tâm tình của anh trở nên tốt lên.

"Tiểu Dịch, lại đi cùng xem nào." Phương Ngọc Hoa hướng tới Bùi Dịch ngoắc.

Bùi Dịch thân thể cứng đờ.

"Xem tiết mục cuối năm?"

Anh có khi nào đi làm những chuyện nhàm chán như vậy!

"Người một nhà buổi tối không xem tiết mục cuối năm, mới đúng là nhàm chán." Tô Thi Thi giống như con giun trong bụng anh một dạng, lôi kéo cánh tay anh không khỏi phân trần hướng sô pha bên kia kéo đến.

Quản gia cùng Tiểu Ưu hướng bên cạnh ngồi, để cho bọn họ vị trí trung tâm.

Bùi Dịch sắc mặt có chút cứng ngắc, ngẩng đầu nhìn thoáng qua màn hình LCD khổng lồ trước mặt đang truyền tiết mục hài kịch, nhượng mảy.

Một nhóm người nói năng lộn xộn nghe không hiểu, lại đánh lại nháo, có cái gì hay!

"Đây là truyền thống rồi, anh phải có lòng tự hào dân tộc, hiểu hay không!" Tô Thi Thi cười tựa đầu vào trên vai Bùi Dịch, cười hề hề nói.

Bùi Dịch biểu tình cứng ngắc lại bị động tác của cô, trong phút chốc mềm mại rồi.

Bùi tiên sinh từ nhỏ liền không xem TV được mấy lần, đối với anh mà nói, xem tivi loại chuyện này là cực kỳ lãng phí thời gian.

Nhưng hôm nay, người một nhà sống chung một chỗ, bị cô vợ nhỏ mà anh yêu thương nhất này nhẹ nhàng dựa vào, dường như những âm thanh kêu hô kia cảm giác khiến cho người ta đau đầu cũng

không phải khó nghe như thế rồi.

Xem một hồi, Tô Thi Thi đứng lên đi tới trong phòng, chỉ chốc lát cầm một xấp bao tiền lì xì đi ra.

"Muốn đợi anh trở về rồi cùng phát." Tô Thi Thi đem tiền lì xì đặt lên trên tay Bùi Dịch, có chút khó xử.

Bùi Dịch trong mắt đều là nhu ý, trong lòng ấm áp vô cùng

Bùi Dịch tiếp nhận tiền lì xì, phát tiền lì xì cho mọi người trong phòng.

Quản gia cùng Tiểu Ưu vui vẻ nói Cát Tường, Phương Ngọc Hoa trên mặt cũng đều là tươi cười.

Phương Ngọc Hoa cũng bày xuất mấy bao lì xì bà đã chuẩn bị tốt, đưa cho vợ chồng son.

Tô Thi Thi cười đến giống như Tiểu Dã Miêu.

Trước kia chỉ có cô cùng bà nội hai người thời điểm, trong nhà dù cho có cực khổ thế nào, lúc năm mới bà nội cũng sẽ cho chuẩn bị tiền lì xì cho cô, bảo đó là lộc.

Hiện giờ cuộc sống đã đầy đủ hơn, tiền lì xì cũng đã nhiều lên rất nhiều, nhưng mà những chuyện ấm áp này vẫn cũng chưa thay đổi qua.

Bà nội đã lớn tuổi chịu không được, xem thêm một giờ liền đi nghỉ. Tống Trọng Hạo cùng Đức An lại vẫn ở bên ngoài ngoạn chơi không trở về, Tô Thi Thi dặn dò bảo an cho họ để cửa chờ hai người kia trở về, sau đó liền cùng Bùi Dịch trở về phòng rồi.

Cùng mấy người bạn lúc trước đã gọi điện chúc tết qua. Hiện tại lúc này chính là thế giới của hai người.

Hai người trước đi tắm rửa, rồi chui vào trong chăn, bắt đầu tựa vào nhau nói chuyện phiếm.

Bùi Dịch: "Trước kia em đón tết đều là như vậy sao?"

Tô Thi Thi kỳ quái nhìn anh: "Chẳng thế thì trải qua như thế nào?"

Bùi Dịch ngậm miệng, trầm mặc không nói.

Làm rồi cơ mà ngủ quên quên đã ng

Chương 449: Làm gì có ai phát lì xì như vậy

Tô Thi Thi cho rằng anh cảm thấy được đơn điệu, có chút khẩn trương: "Cái kia... Trước kia chỉ có em cùng bà nội hai người, điều kiện không nhiều, cũng chỉ có thể làm những thứ này. Cái kia... Em sang năm sẽ cố gắng hơn."

Hôm nay là bọn họ lần đầu tiên từ sau khi trở thành người một nhà cùng nhau đón tết năm đầu tiên, ngoại trừ giữa trưa ở Đoàn gia ăn một bữa cơm đột xuất đó ra, quả thật giống như thật cực kỳ đơn điệu.

"Sang năm cố gắng."

Bùi Dịch cực kỳ thích những lời này, ánh mắt đều đã phát sáng lên, giống như có một đống lửa đang bùng cháy.

Tô Thi Thi đang tự trách hôm nay làm chưa tốt, không có nhìn anh, có chút khổ sở nói: "Có phải đã làm cho anh cực kỳ thất vọng hay không?"

Bùi Dịch đâu nào chịu được khi thấy cô khổ sở, khẩn trương giải thích nói, "Đây cũng là anh lần đầu tiên anh cùng người một nhà tụ cùng một chỗ đón tết. Thật ra cũng cực kỳ thú vị, cực kỳ vui vẻ."

"Thật sao?" Tô Thi Thi lập tức vui vẻ trở lại, "Vậy anh trước kia là đón tết như thế nào?"

Bùi Dịch không nghĩ nhiều, nói: "Đoàn gia mỗi năm chỉ có năm mới

có thể tập hợp người toàn bộ gia tộc tụ cùng một chỗ ăn cơm tất niên, lúc khác, hàng năm đều là ăn cơm trưa. Buổi chiều bắt đầu liền không có chuyện gì, anh sẽ cùng Tần Phong ra ngoài cùng bạn bè họp gặp. Buổi tối, thường đều là tới quán bar..."

Giọng nói bỗng dừng im bật.

Bùi tiên sinh hận không thể khâu miệng mình lại.

Tô Thi Thi híp mắt, giọng nói nghiêng răng nghiêng lợi: "Trước đây em vẫn còn hoài nghi, anh nói anh không đi quán bar hội sở những nơi như thế, làm sao có thể? Em thấy anh cũng từng đến rồi."

Bùi Dịch trong lòng hối hận không thôi, trên mặt lại nghiêm trang: "Anh nói rồi, chỉ có một lần là vì em nên mới đặc biệt đến"

Hai người nói đương nhiên liền là lúc trước Tô Thi Thi dẫn theo Đại Cầu Tử đi "Ám Nhữ" gặp Bùi Dịch kia một lần. Nói đúng ra, cô là bị Dương Dũng ép buộc đến.

Tô Thi Thi mới không tin: "Qua năm mới đều đi quán bar, anh bình thường sẽ không đi? Gần son thì đỏ gần mực thì đen, Tần Phong tên kia phong lưu như vậy, mỗi ngày đều đến quán bar ăn chơi, anh sẽ không đi?"

Bùi Dịch sắc mặt lúng túng.

Chuyện này nói cho chúng ta biết, kết bạn là bao nhiêu quan trọng!

Bùi Dịch bây giờ là chính mình tự đào hố cho mình nhảy vào trong, không có biện pháp, đành phải thành thật nói rõ

"Ám Nhữ là anh mở."

Tô Thi Thi bỗng nhiên trầm mặc tiếp xuống, qua vài giây, mới đột nhiên hỏi.

"Kiếm tiền sao?"

Bùi Dịch sửng sốt, vô cùng bội phục lối suy nghĩ tự tìm đường thoát cho người khác, gật gật đầu: "Coi như vừa đủ duy trì."

"Vừa đủ duy trì?" Tô Thi Thi trừng lớn mắt, "Em nghe nói ở Âm Nhữ muốn trở thành hội viên đặc biệt khác người, thu nhập cực cao. Anh nói vừa đủ duy trì?"

Bùi Dịch có chút đau đầu, sợ Tô Thi Thi cho rằng chính mình giấu quỹ đen, khẩn trương giải thích nói: "Anh chỉ là Đại Cổ Đông, Tần Phong bọn họ cũng có cổ phần, lợi nhuận chia đều, hẳn không kiếm tiền nhiều hơn so với Xây dựng Tiệp Khắc."

Tô Thi Thi há to miệng: "Xây dựng Tiệp Khắc kia kiếm được rất nhiều kiếm tiền sao!"

Tô Thi Thi không khỏi nhớ tới công ty Sunshine của chính mình, nghĩ đến trước mắt vẫn còn đang thua lỗ!

Bùi Dịch khẩn trương đem đề tài triệt để dời đi: "Sang năm, anh sẽ cho công ty em mấy cái hạng mục."

Tô Thi Thi đôi con ngươi sáng lên: "Là hạng mục công trình thôn Thành Trung?"

"Uh"m. Quan trọng nhất là những công trình chung quanh hành lang gấp khúc phải tiến hành trước, đầu năm liền muốn tiến hành trang hoàng, để cho công ty em làm."

"Cảm ơn chồng yêu!" Tô Thi Thi ôm cổ Bùi Dịch, ở trên mặt anh hung hăng hôn một cái.

Bùi Dịch cảm thấy mỹ mãn, còn chuyện anh trên cả nước đều đã mở chuỗi quán bar như Âm Nhữ, tuyệt đối không thể không đánh đã khai.

Bùi tiên sinh thầm suy nghĩ, hôm nào phải làm cho người ta đi đem đổi tên những quán Bar này lại hết, chẳng thế thì bị Tô Thi Thi phát hiện liền xong đời rồi.

Trong phòng ngủ bỗng nhiên an tĩnh lại, Tô Thi Thi ôm cổ Bùi Dịch, trong lúc này hai người đều đã không nói gì.

Yên tĩnh, mỹ hảo.

"Em vô cùng cảm tạ cuộc sống bây giờ. Bùi Dịch, Năm mới vui vẻ. Chúc mừng anh vừa già thêm một tuổi." Tô Thi Thi núp ở trong lòng Bùi Dịch, cười nói.

Bùi Dịch không chút nào để ý chính mình già thêm một tuổi, nói: "Chúc mừng em, trưởng thành thêm một tuổi."

"Anh phải nói chúc mừng em tuổi trẻ một tuổi."

"Như vậy vi phạm quy luật tự nhiên."

"Vì dĩ vợ, quy luật tự nhiên tính cái gì?"

"Vợ yêu nói chí phải"

Ngoài cửa sổ, pháo hoa nổ vang trời. Bắc Kinh, cũng chỉ có những

ngày này, mới có pháo hoa xuất hiện.

Tô Thi Thi không có kéo rèm cửa sổ, cứ như vậy, cùng Bùi Dịch nằm ở trên giường, lẳng lặng nhìn pháo hoa nổ sáng rực cả bầu trời ngoài cửa sổ.

Có lẽ, như vậy thật sự cực kỳ đơn điệu. Nhưng cô cực kỳ thỏa mãn.

Có cái gì, so với chuyện hai người sống chung một chỗ như vậy, lẳng lặng chờ đón một năm đã đến càng an tâm hơn.

Đêm nay, Bùi tiên sinh đặc biệt an tĩnh, Bùi phu nhân cũng cực kỳ an tĩnh. Hai người nắm chặt tay, mãi đến đêm khuya mới ngủ, nhưng ngủ thật sự an ổn.

Đầu năm mừng một, Tô Thi Thi là bị nộ hôn của Bùi Dịch đánh thức.

Bùi Dịch thấy cô tỉnh lại liền xúc chăn lên rời khỏi giường, chỉ là lúc bước xuống giường thời điểm, nhìn đến dưới gối hình như có thứ gì đó.

Bùi Dịch khom lưng lấy ra vừa thấy, là bao lì xì.

Anh nhìn thoáng qua Tô Thi Thi ánh mắt còn đang mơ mơ màng màng chưa tỉnh ngủ, trong mắt ý cười chớp lóe rồi biến mất, rồi sau đó rất nhanh đem tiền lì xì giấu đến chỗ sau lưng, vui vẻ đi tới.

"Rốt cục bị em phát hiện rồi nha, bộ mặt tính trẻ con của anh? Chú à!" Cùng Bùi Dịch đi rồi, Tô Thi Thi đâu nào còn có dáng vẻ buồn ngủ lúc trước, đã sớm thanh tỉnh rồi.

Cô cười trộm rời giường, đến phòng thay quần áo lấy đồ thời điểm, vừa mở ra ngăn tủ, trực tiếp ngậy ngấn cả người.

"Quá khoa trương rồi?" Tô Thi Thi cả kinh tròn mắt trợn to muốn rớt ra ngoài.

Quần áo của cô đâu?

Trong ngăn tủ một bộ quần áo đều không có!

Toàn bộ biến thành tiền lì xì!

Một đám... Không đếm được tiền lì xì, xếp cũng thật sự chĩnh tề ngăn nắp, tủ quần áo to gần hai thước nhét được tràn đầy.

Anh là chủ ngân hàng sao?

Tô Thi Thi kích động không thôi còn có điểm kinh sợ rồi. Cái tủ này rốt cục có bao nhiêu cái a!

Tô Thi Thi tiện tay cầm lấy một cái, vừa mới vào tay, đã bị xúc cảm kia dọa đến chỗ.

Một bao nặng trĩu, cực kỳ có nhiều tiền.

Tô Thi Thi mở ra nhìn vào trong, một xấp tiền thật dày, có thể có trên 10.000.

Bùi Dịch vừa lúc đi tới, thuận miệng nói: "Mỗi một cái đều là 9999. Bao lì xì có phần nhỏ, không thể nhét vào đó 99999."

"9999? Mỗi một cái?" Tô Thi Thi tầm mắt nhìn một ngăn tủ chất đầy lì xì gian nan chuyển qua trên người Bùi Dịch, "Nơi này có mấy cái?"

"99999." Bùi Dịch đáp.

"Ô mai chúí..." Tô Thi Thi khóe miệng giật giật, ở trong đầu rất nhanh tính toán xem nơi này có bao nhiêu tiền, lập tức nghiêm sắc mặt, "Anh gạt em!"

Một bao có 9999, anh nói nơi này có 99999 cái mà nói nơi này nhét vừa sao?

Bùi Dịch bật cười: "Xem ra em cũng không dễ lừa gạt như vậy."

Lập tức, anh có chút tiếc nuối nói: "Nơi này chỉ nhét vừa gần ngàn cái, anh xếp vào 999 cái, em phải cẩn thận, đừng để bị hai con chó ngu xuẩn kia phát hiện."

"999 cái..." Tô Thi Thi yên lặng tính toán một chút, triệt để dọa đến chỗ.

Bùi tiên sinh, có người nào phát lì xì như vậy chứ!

Tô Thi Thi yên lặng đóng lại ngăn tủ, sau đó cảm thấy được không an toàn, lại mở ra ngăn tủ, đi bên ngoài hồ quản gia cùng Tiểu Ưu tiến vào hỗ trợ, đem tiền lì xì toàn bộ đều đã lấy ra hết.

Trong nhà, hai con chó kia tại nào phương diện nào đó quả thật cực kỳ ngu xuẩn.

Tỷ như, chúng nó thích ăn tiền bạc!

Quản gia cùng Tiểu Ưu ra ngoài thời điểm còn đang cười nói, nói đời này đều đã chưa thấy qua ai phát lì xì như vậy, Bùi tiên sinh thực lãng mạn.

Tô Thi Thi muốn nhắc nhở thời điểm đã không còn kịp rồi. Tổng

Trọng Hạo cùng Đức An vừa lúc ở bên ngoài về, nghe thấy được.

Sau đó, liền náo nhiệt rồi.

Bữa mưa bữa nắng thời tiết còn thất thường hơn cả mệnh

Chương 450: Đục khoét nền tảng lại tới nữa

Nửa giờ sau, tin tức Bùi tiên sinh trở thành thê nô truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ.

Tô Thi Thi buồn bực cực kỳ.

Chỉ mỗi chuyện phát tiền lì xì như thế nào liền biến thành thê nô rồi. Càng quá đáng hơn nữa chính là, cô lại bị truyền thành "Mụ la sát cố tình gây sự"!

"Ba người thành cái chợ, lời người đáng sợ mà!" Tô Thi Thi dờ khóc dờ cười.

Tống Trọng Hạo cùng Đức An đối với kết quả này cũng có chút trở tay không kịp.

Tống Trọng Hạo chân thành giải thích nói: "Anh thật sự chỉ là giúp em giải một phen sự thật, tuyệt đối không có thêm dầu vào lửa hất đổ dấm chua. Ai biết lại biến thành cái dạng này."

Bên cạnh, Đức An vẻ mặt nghiêm túc phân tích nói: "Người bình thường đều sẽ không phát lì xì như vậy. Hơn chín trăm vạn, đều là đưa chi phiếu trực tiếp nha! Người nào lại chia làm 999 cái bao lì xì, chỉ vì cho một người."

Đức An nói xong, cho ra một cái kết luận, nhìn Tô Thi Thi chân thành nói: "Cho nên, mọi người cảm thấy được cô là mụ la sát vô lý ngốc nghếch vẫn lại là cực kỳ có đạo lý. Hahaha, cô thấy tôi nói đúng hay

không? haha..."

Sau đó, hấn haha không nổi nữa.

Bùi Dịch không biết từ lúc nào đã đứng ở bên cạnh, chính là vẻ mặt không chút thay đổi nhìn bọn họ. Tô Thi Thi trên mặt tươi cười càng lúc càng lớn, so với lúc tức giận lại vẫn khủng bố hơn.

Tống Trọng Hạo hận không thể một cước đá qua, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn Đức An.

Đầu năm mừng một, anh thật sự không nghĩ muốn bị xé xác, chết không chỗ chôn nha!

Người dẫn độn này, anh mới vừa rồi thật không dễ dàng đem chuyện này chuyển hướng đi, vậy mà hấn lại tự cho là thông minh níu trở lại!

"Chạy?" Đức An nhìn thoáng qua Tống Trọng Hạo.

Tống Trọng Hạo nhìn thoáng qua nơi xa chó ngao Tây Tạng màu đen kia đang chậm rì rì đi tới, mí mắt giật giật, mặt không đổi sắc gật gật đầu.

Đức An thấy thế, co cẳng chạy.

"Gâu gâu!" Một tiếng vĩ đại chó sủa khoảnh khắc vang lên, Tiểu Vịnh roạt một phen nhảy lên lao qua, hướng tới Đức An liền đuổi theo.

"A! Nó khi nào thì đến đây rồi! Cứu mạng a..." Đức An điên rồi, mới vừa muốn nhìn một chút tình huống của Tống Trọng Hạo, phát hiện anh vậy mà đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, mặt bá liền tái rồi.

"Tống Trọng Hạo, anh thật quá không nghĩa khí rồi... Oa, mông của

tôi!"

Chỉ nghe xé kéo một tiếng, Đức An đang mặt quần bò hoàn toàn bị Tiểu Vịnh xé rách.

Tô Thi Thi còn không có phản ứng kịp, trước mắt liền có một bàn tay ngăn tầm nhìn lại. Bùi Dịch lôi cô vào trong lòng.

"Ha ha ha..." Tô Thi Thi núp ở trong lòng Bùi Dịch, cười đến đau bụng không ngồi dậy nổi.

Tống Trọng Hạo ở bên cạnh xoa mồ hôi lạnh, đi cũng không được, ở lại cũng không xong.

May mà Tiểu Vịnh theo chân bọn họ ngoạn chơi đã rất thân quen, hẳn không thật sự thương tổn bọn họ. Đức An sau cùng thực ra là bị Đại Cầu Tử chạy tới cứu.

Nguyên nhân có chút làm cho người ta không nói được lời nào.

Đức An từ trong túi áo lấy ra một cục xương, bắt nó lấy lòng rồi.

"Các người ngày hôm qua tới cùng đi chỗ nào rồi hả?" Tô Thi Thi không nói gì nhìn một chút Đức An bên kia, lại nhìn xem Tống Trọng Hạo.

Tống Trọng Hạo nét mặt dày đỏ bừng, bất đắc dĩ nói: "Tối hôm qua đi Thành Tây tham gia lễ hội, khúc xương kia hẳn là xương lừa ăn còn lại, thật không biết tên kia làm sao có thể giấu trong quần!"

Tống Trọng Hạo càng nói càng cảm thấy được thần kỳ: "Anh ta buổi sáng rõ ràng đã thay quần áo rồi mà?"

Dù sao, đó là một câu đố chưa có lời giải.

Tô Thi Thi nghe được bọn họ tối hôm qua đi tham gia lễ hội, tò mò hỏi han: "Thật sự có chỗ ngoạn chơi tốt như vậy sao?"

Tống Trọng Hạo lắc đầu: "Không tốt ngoạn chơi, đều là mấy ông già bà cả cùng mấy đứa trẻ con. Bất quá ngày hôm qua tụi anh lái xe đem toàn bộ phố lớn ngõ nhỏ ở Bắc Kinh đều đã đi tới một lần."

"Chúng tôi còn đi đến từng trạm xăng dầu đều đã đùa giỡn mỹ nữ ở đó một lần." Đức An sau khi trốn thoát, chạy tới.

"Các người... Lợi hại!" Tô Thi Thi không biết nói cái gì.

Nhưng mà nhớ tới chuyện hai người này đem toàn bộ hình ảnh người dân ở Bắc Kinh đón tết đều đã xem hết một lần, trong lòng cô bỗng nhiên sinh ra một loại suy nghĩ.

Có lẽ, bọn cô tối hôm qua quả thực có chút quá mức đơn điệu rồi. Tuy nhiên, cô cảm thấy được như vậy thật sự vẫn rất thoải mái.

"Sang năm, mình nhất định cũng cần phải đem toàn bộ đường phố ở Bắc Kinh này dạo hết một lần, mang theo cả nhà già trẻ!" Tô Thi Thi ở trong lòng yên lặng nói.

Đầu năm mừng một, muốn chúc tết.

Cùng ăn xong bữa sáng, Phương Ngọc Hoa liền dẫn Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch đi mấy nhà họ hàng thân thích chúc tết, sau đó Tô Thi Thi lại cùng Bùi Dịch đi một chuyến đến Đoàn gia.

Bọn họ không có ở lại ăn cơm, bữa cơm đầu năm mới, mọi người vẫn như cũ vây quanh ở "Thi Dịch" trong phòng ăn, đến cả Đoàn

Tĩnh Đồng cũng chạy trở lại rồi.

Người một nhà, vui vẻ hòa thuận.

Buổi chiều thời điểm, Bùi Dịch đi chúc tết mấy vị trưởng bối liên quan đến việc làm ăn của mình. "Thị Dịch" không có tiếp khách lạ, cửa lớn đóng chặt.

Tô Thi Thi cùng bà nội và Tống Trọng Hạo bọn họ ngồi ở trong hậu hoa viên, phơi nắng mặt trời, cắn hạt dưa, trò chuyện phiếm, thích ý, thỏa mãn.

An bình, thoải mái. Không có chuyện quan trọng phải làm, chỉ là như thế này cùng nhau tụ họp một chỗ, vô cùng thỏa mãn.

Bùi Dịch đến xế chiều ba giờ hơn thời điểm liền trở lại rồi. Trước mặt người ở bên ngoài, Bùi Dịch vẫn cũng như cũ không nói gì nhiều, hôm nay cũng chỉ là ngồi ở bên người Tô Thi Thi, nghe bọn họ nói chuyện phiếm.

Không nói chuyện phiếm, sẽ có chút nhàm chán.

Vì thế - -

Bùi phu nhân có một người đặc biệt bên cạnh yên lặng lắng nghe, tay không ngừng làm. Bùi Dịch cầm một cái mâm nhỏ đựng trái cây, đưa ra giúp Tô Thi Thi hứng vỏ hạt dưa, rồi nhàm chán giúp cô tách luôn hạt dưa đút vào miệng cho cô.

Điện hình một cái thê nô.

Ở đây mỗi người, đều bị hình ảnh lạnh mạt đến rợn da gà của hai người làm cho nghẹn rồi

Ngày đầu tiên của năm mới, trôi qua cực kỳ chậm, cũng qua cực kỳ nhanh. Đến tối tám giờ hơn, Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch trở về phòng.

Bùi Dịch chính đang ở trong phòng tắm tắm rửa, Tô Thi Thi nằm ở trên giường chơi điện thoại.

Bỗng nhiên, trong điện thoại di động của cô truyền đến một tin nhắn lạ.

Chính xác mà nói, là người quen.

"Mình nhớ là không thêm tên điên kia vào danh sách bạn bè mà?" Tô Thi Thi nhìn chăm chăm điện thoại của chính mình, có chút hoài nghi chính mình nhìn lầm rồi.

Cô xác định không có thêm Hồ Sĩ Minh vào danh sách bạn bè, hẳn như thế nào có thể gửi tin nhắn cho cô?

Tô Thi Thi nhớ tới một lần kia Hồ Sĩ Minh bình luận vào bài viết của cô chia sẻ cho bạn bè, một trận lạnh lưng nổi lên.

Vốn dĩ cô cũng không muốn để ý đến nó, nhưng cái tin nhắn Hồ Sĩ Minh gửi đến kia, xóa bỏ đều đã xóa bỏ không được.

Tô Thi Thi đang ở cùng bạn bè đồng nghiệp nói chuyện phiếm, lại không thể tắt máy, không có biện pháp đành phải mở ra xem hẳn muốn làm gì.

"Tôi đang ở bên ngoài nhà em."

"Cửa sau."

"Khẩn trương đến đây."

Tô Thi Thi dụi dụi mắt, nửa ngày, đánh ba chữ gửi đi.

"Bệnh thần kinh."

Đầu năm mừng một chạy tới cửa sau nhà người khác tới đực khoét nền tảng, người này không phải đầu óc có bệnh sao?

Tin nhắn của Hồ Sĩ Minh rất nhanh trả đến.

"Không được tôi liền kêu hô, kêu hô để cho mọi người đều biết."

"Cho em 3 phút, 3 phút sau toàn bộ Bắc Kinh đều biết."

Tô Thi Thi không để ý tới, làn như không phát hiện.

Để cho cô ra ngoài gặp hẳn?

Tô Thi Thi nhìn thoáng qua phòng tắm, rụt rụt cổ.

Bùi tiên sinh vài ngày gần đây nghỉ ngơi lấy lại sức, tinh lực rất khỏe, cô cũng không nghĩ muốn khơi dục hỏa.

Nhưng Hồ Sĩ Minh đâu nào sẽ bỏ qua.

"Tô Thi Thi, ra đây, tôi cho em lì xì."

Tiền lì xì?

Tô Thi Thi khòe miệng giật giật.

Cô hiện tại sợ nhất nhìn đến liền là tiền lì xì đó.

"Ô Thi Thi, em không ra tôi không dám đảm bảo chính mình sẽ làm ra chuyện gì nữa."

"Em không ra, tôi liền trèo tường đi vào cùng Bùi Dịch một mình đấu rồi!!!"

Ba cái dấu chấm than, có thể thấy được Hồ tổng không nhận được đáp lại, là có bao nhiêu phần nộ.

Tô Thi Thi đau đầu cực kỳ.

Cô còn tưởng rằng có thể an tĩnh hai ngày, người này như thế nào liền là âm hồn không tan chứ!

Cô không biết ngày hôm qua Hồ Sĩ Minh vì cái gì sẽ đi Đoàn gia, cũng không muốn biết mục đích của hắn.

Lúc này, phòng tắm bên kia truyền đến âm hưởng, Bùi Dịch đi ra rồi.

Hồ Sĩ Minh tin nhắn còn đang tại một cái vè muốn gửi nữa, Tô Thi Thi thật hoài nghi có phải hắn là đang dùng phần mềm tự động gửi tin nhắn hay không.

Cô nhìn thoáng qua Bùi Dịch đang đi tới, nghĩ nghĩ, cúi đầu, gửi qua đi một chữ.

"Được."

Có ai đang đọc bộ nam bộc nhà tui ko nhĩ???

Đang khảo sát xem có nên dịch bộ chữ đó hay ko

Nói chung dịch hay ko thì bạn vẫn đọc thôi. Ngược cũng phải nuốt tất

Mọi người ngủ ngon

Chương 451: Năm thùng nước

Chạng vạng lại có tuyết rơi, đến tối khoảng chín giờ đã ngừng. Trên mặt đất có thể thấy được một tầng tuyết dày, người nhẹ nhàng đi qua, phát xuất rất nhỏ tiếng răng rắc.

Hồ Sĩ Minh đứng ở ngoài tường bên cạnh, dựng thẳng lỗ tai nghe động tĩnh trong viện, giống như nghe được có người đang đi đến đây rồi.

Tim của hắn không nhịn được nhảy liên hồi, lại có chút khẩn trương.

"Em rốt cục cũng phải đến đây!" Hồ Sĩ Minh nheo mắt lại, đứng thẳng thân thể, lẳng lặng nhìn bức tường cao lớn trước mặt này.

Trong viện tiếng bước chân càng ngày gần, nghe ra có chút nặng nề. Hồ Sĩ Minh ở trong lòng đếm thầm, nhớ lại lúc nhìn đến Tô Thi Thi khi đó nên dùng cái vẻ mặt gì, nên nói cái gì.

"Bùi Dịch, không biết cô ấy có hay không cùng người nói a?" Hồ Sĩ Minh nhớ lại vừa rồi Tô Thi Thi cùng hắn phát tin tức đích tình huống, cho dù không có giáp mặt Thấy chưa, hắn cũng có thể đoán ra tâm tình của nàng.

Nhất định là tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng lại không thể làm gì được.

"Như vậy là đủ rồi." Hồ Sĩ Minh đứng thẳng người một chút, ngẩng đầu lên, nghênh cổ nhìn tường trắng ngói lớn trước mặt.

"Xoạch..." Một tiếng rất nhỏ tinh tế vang lên, như là có cái gì tựa vào ở trên tường.

Hồ Sĩ Minh lui về sau một bước, hướng phía trước nhìn xung quanh một chút, khoe miệng chậm rãi cong lên.

Cô gái này là muốn đòi trèo tường ra ngoài?

"Leo lên chóp tường gặp tình nhân?" Hồ Sĩ Minh trong đầu bỗng nhiên toát ra một câu như vậy, làm chính hắn đều tự cảm thấy chua xót đến chỗ.

Nhưng mà tâm tình không hiểu sao lại tốt như vậy a!

Bên trong truyền đến một thanh âm vang lêng, nghe giống như là có người đang cật lực leo cầu thang.

Hồ Sĩ Minh càng vui vẻ, đi về phía trước hai bước, lỗ tai dán vách tường, khẽ cười nói: "Thi Thi, em muốn trèo tường?"

Đợi hai giây, bên trong không có đáp lại.

Hồ Sĩ Minh không nghĩ nhiều nói: "Không sao cả, tôi biết em sợ để cho người khác biết. Em yên tâm, nếu là yêu đương vụng trộm, tôi hẳn không nói cho Bùi Dịch."

"Oành!" Bên trong vang lên một cái âm thanh, như là có thứ gì đó đụng ngã cây thang, hoặc như là tại dùng chân đá vách tường.

Hồ Sĩ Minh trong mắt đều là ý cười.

Hắn liền thích như vậy trêu đùa cô, biết cô sẽ tức giận, nhưng hắn không hiểu sao lại thích thấy cô như thế!

"Thi Thi, em leo chậm một chút. Yên tâm, tôi hẳn không đi."

"Thi Thi, em leo thật có phần chậm a."

Hồ Sĩ Minh đợi một hồi, nghe được bên trong giống như dừng lại, bỗng nhiên có chút khẩn trương, không dám tiếp tục chọc giận Tô Thi Thi rồi.

"Em vì cái gì không mở cửa lại muốn trèo tường, nếu lỡ đụng trúng chỗ nào tôi sẽ đau lòng." Hồ Sĩ Minh những lời này là thật tâm nói, nhưng ở trong gió đêm nghe qua, lại làm cho người ta nổi cả da gà.

Bên trong vẫn lại là không có âm thanh, Hồ Sĩ Minh cho rằng Tô Thi Thi tức giận đến nói không ra lời, có chút hưng phấn.

Kỳ thật hẳn không nắm chắc nhiều lắm rằng Tô Thi Thi thật sự sẽ đến gặp hẳn, nhớ tới vừa rồi Tô Thi Thi gửi lại tin nhắn kia một chữ "Được", hẳn có bao nhiêu ngạc nhiên.

Lại qua vài giây, bên trong mới một lần nữa có động tĩnh truyền đến.

Hồ Sĩ Minh không tiếp tục vui đùa, nói lên những lời mà trong thời gian này hẳn vẫn nghĩ muốn nói.

"Kỳ thật tôi vẫn muốn cùng em vui vẻ nói chuyện. Bùi Dịch cũng không phải người chồng thích hợp với em, em có muốn suy nghĩ lại chuyện lựa chọn tôi? Nếu em đồng ý, tôi có thể buông tha vài thứ."

Những lời này, Hồ Sĩ Minh nói cực kỳ chân thành, cực kỳ trầm. Đây là một cái hứa hẹn, một cái hẳn chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày sẽ đối với một cô gái nói hứa hẹn.

Buông tha cái gì?

Buông tha cái ý định hẳn muốn chấp hành kế hoạch kia.

"Thi Thi, tôi hi vọng em sẽ suy xét kỹ một phen. Nếu em không thích Bắc Kinh, chúng ta có thể đi nơi khác." Hồ Sĩ Minh trầm giọng nói, trước mắt tựa hồ hiện ra hình ảnh cùng Tô Thi Thi ở một nơi nào đó ngắm hoa trước sân nhà.

Hình ảnh kia, hẳn chưa từng có nghĩ tới. Mà giờ phút này nhớ lại, mà lại cảm thấy được hoàn hảo như vậy.

Mỹ hảo để cho khoe miệng của hẳn không tự giác cong cong lên.

"Thi Thi, tôi biết em không thích người phong lưu. Tôi có thể vì em buông bỏ..."

"Ào..." Một bồn nước lớn từ trên trời giáng xuống, rõ đầu rõ đuôi ào ào dội lên người hẳn, nuốt trôi hết những lời Hồ Sĩ Minh còn đang muốn nói.

Thời gian giống như yên lặng một dạng, chỉ còn kinh ngạc.

"Rào..." Lại là một tiếng, nước ào ào trút xuống xuống, đem Hồ Sĩ Minh bao phủ ở trong nước xối mưa tuông đổ.

Hồ Sĩ Minh giống như bị điểm huyết một dạng, tùy ý nước từ trên đỉnh đầu rơi xuống, chặc chặc, dưới chân chảy thành một giòng suối nhỏ.

"Rào..." Lại là một thùng, bây giờ, vậy mà giọt xuống là một thùng nước ấm.

"Rào..." Lại là một thùng, nhiệt độ so với vừa rồi cao hơn một chút.

Bên trong truyền đến một trận động tĩnh, không biết bên trong người nọ lại vẫn muốn làm gì.

Thùng tiếp theo, hẳn không là nước sôi đi?

"Không phải vậy chứ!" Hồ Sĩ Minh tức giận đến nỗi chỉ nói ra một câu này.

"Ô Thi Thi, em..."

"Rào..." Bây giờ là nước lạnh, rót vào Hồ Sĩ Minh trong miệng, sặc nghẹn khiến hắn ôm cổ ho khan không ngừng.

Rồi sau đó, tường bên trong bay qua tới một mảnh hồng.

Chính là 5 thùng nước màu đỏ bay qua mái tường, hướng tới Hồ Sĩ Minh giáng xuống.

"Mẹ kiếp!" Hồ Sĩ Minh chạy trốn chết, tức giận đến phổi đều nhanh bùng nổ rồi.

Tô Thi Thi người phụ nữ này... Người phụ nữ này...

A, tức chết hẳn rồi!

Thình thịch thình thịch! Năm cái thùng nước đập bể đến trên đất phát ra động tĩnh không lớn không nhỏ, tường bên trong truyền đến tiếng leo cầu thang.

Rất nhẹ, rất nhanh, nhưng Hồ Sĩ Minh cảm thấy được, hẳn nghe rõ ràng rồi.

Tô Thi Thi người phụ này sau khi đổ năm thùng nước vào người hẳn vậy mà muốn chạy?

Đâu nào có dễ dàng như vậy!

"là do em bức tôi!" Hồ Sĩ Minh tức giận đến ánh mắt đều đã đỏ, đang muốn đem người đều đã hô qua tới, chợt nghe bên trong truyền đến tiếng nói chuyện.

"Giải quyết xong rồi. Vợ yêu à, chúng ta về đi ngủ."

"Bùi Dịch?" Ngoài tường Hồ Sĩ Minh nháy mắt cứng ngắc, lập tức phản ứng kịp, mặt lập tức liền tái rồi, tức giận đến một nắm tay chặt hung hăng đánh đến trên tường.

"Ầm!" Một quyền tung ra, bức tường rắn chắc đều nhanh muốn run rẩy một phen.

"Hí... Này hẳn là rất đau nha." Trong viện Tô Thi Thi xa xa liếc mắt một cái vách tường, bất đắc dĩ thở dài, bỗng nhiên cực kỳ đồng tình Hồ Sĩ Minh.

Cô lặng lẽ nhìn thoáng qua Bùi Dịch, phát hiện Bùi tiên sinh cánh môi hơi mấp máy, không biết anh tới cùng có tức giận hay không.

Vừa rồi cô đem tin nhắn mà Hồ Sĩ Minh gửi đến đưa cho Bùi Dịch xem xong, sau đó anh liền vẫn luôn có cái vẻ mặt này.

Bùi Dịch xem xong cái gì cũng chưa nói, liền đi ra khỏi phòng ngủ. Tô Thi Thi trong phòng ngủ xoắn xuýt thật lâu, sau cùng vẫn lại là nhịn không được mặc quần áo tử tế đi theo ra ngoài.

Tha thứ cô, cô thật sự rất tò mò Bùi Dịch sẽ như thế nào giải quyết Hồ Sĩ Minh.

Sau đó, cô thấy được.

Bị rung động thật sâu đến chỗ.

Càng nói đúng ra, cô bị dọa đến chỗ.

Năm thùng nước kia, có bốn thùng là Dương Dũng khiên đến.

"Anh..." Tô Thi Thi cảm thấy được lúc này cô nên là nói cái gì đó.

Bùi Dịch cúi đầu nhìn qua, biểu tình nhàn nhạt, vẫn lại là nhìn không ra suy nghĩ cái gì.

Tô Thi Thi có chút chột dạ, nhớ lại Bùi Dịch thích nghe tán dương, yên lặng nhìn thoáng qua cây thang lại vẫn đứng yên ở tường bên kia, trong đầu nhớ tới hình ảnh mới vừa đuổi theo ra tới thời điểm.

Bùi Dịch một tay leo lên cầu thang gỗ cao hơn 3 mét, một tay mang theo một thùng nước lạnh hơn mười cân, không chút nào cật lực.

Tô Thi Thi nuốt nuốt nước miếng, đối với Bùi Dịch nói: "Anh khí lực thực lớn!"

Bùi Dịch nhếch mép, rồi sau đó nhàn nhạt nói: "Quá khen."

Sau đó, tẻ ngắt.

Một lát sau, Tô Thi Thi lại nhịn không được hỏi: "Anh vì cái gì muốn hắt nước ấm?"

Bùi Dịch: "Lạnh nóng luân phiên, càng dễ dàng để cho da thịt xốp giòn."

Tô Thi Thi không biết như thế nào, bỗng nhiên nhớ tới cách làm cánh gà giòn khi đó, thâm sâu run rẩy một phen.

"Bên ngoài, có theo dõi sao?"

Bùi Dịch bước bộ hơi biến đổi, khóe miệng chậm rãi cong lên, chậm rãi phun ra một chữ: "Có."

**Ơ mấy cái người này ngộ ta. Đọc ko đúng nguồn giờ nó ko cập nhật chương mới cái chữ tui là seo còn bảo tui chết rồi à.
Muốn quánh người quá đi**

Nước lên, triều cường. Ngập đường, chắc vui

Chương 452: Không nghĩ tới anh lại ngây thơ như thế

Gió bắc lạnh lẽo thấm vào da thịt, một cái bóng dáng cô đơn đứng phía dưới tường viện cao lớn.

Hồ Sĩ Minh chưa từng có nghĩ tới, chính mình sẽ chật vật như vậy!

Đục khoét nền tảng bị bắt tại trận không nói, còn bị tình địch lạnh nóng luân phiên dội 5 thùng nước!

"Buồn cười!" Hồ Sĩ Minh thật sự tức điên rồi.

Hắn nghĩ tới liền tính cùng Bùi Dịch đụng mặt, cũng bắt quá ánh mắt chém giết một trận, nhưng tuyệt đối không nghĩ tới anh lại ngây thơ như thế!

Ngây thơ tới cực điểm!

"Bùi Dịch, anh thật đúng là vượt ngoài dự kiến của tôi!" Lấy sự hiểu biết trước đây của Hồ Sĩ Minh đối với Bùi Dịch, giống như loại chuyện dội nước này chỉ có Tô Thi Thi cái cô gái gốc kia mới làm được, Bùi Dịch làm sao có thể làm!

Nhưng mà hắn đã nghĩ sai!

Sau đó, thất bại thảm hại!

Hồ Sĩ Minh nhìn quần áo của chính mình ướt nhẹp, hung hăng sờ soạng vướt nước trên mặt một cái, sắc mặt lạnh như tảng băng trôi.

Hắn nhìn một phen bốn phía, nghĩ thầm, rằng may mắn không có để cho lái xe lái xe đưa đến, chẳng thế thì mặt mũi đều đã mất hết rồi!

Chỉ là hắn đâu nào nghĩ đến, hắn vừa rồi "Anh dũng" một mặt, đã sớm bị quay lại hết. Hắn vừa đến nhà, đã bị lão gia tử bắt quả tang.

"Con... Con... Con còn thể thống gì!" Hồ Tấn Hoa nhìn đứa cháu đức tôn của mình toàn thân ướt sũng, tức giận đến thiếu chút nữa ngất đi.

Hồ Sĩ Minh nhú mày, lúc này còn không biết Bùi Dịch đem đoạn video clip vừa rồi kia gửi đến cho lão gia tử nhà mình, chỉ cho rằng tại bởi vì nhìn thấy bản thân hắn có bộ dáng này nên mới tức giận

Qua năm mới, hắn cũng không nghĩ muốn trêu chọc lão gia tử tức giận, yên lặng ngậm miệng lại.

Từ tối hôm qua bắt đầu, hắn liền trở lại nhà cũ Hồ gia, muốn qua mừng ba mới có thể về chỗ ở của mình. Hắn cũng không nghĩ muốn hai ngày tiếp theo bị ông nội càu nhàu.

"Con theo ta đến thư phòng." Hồ Tấn Hoa cũng không có buông tha hắn, nói xong nhớ tới cái gì, chỉ tiếc rên sất không thành thép nói, "Đi trước thay quần áo!"

Hồ Sĩ Minh sừng sốt, nhìn thoáng qua quản gia đi theo bên cạnh Hồ Tấn Hoa.

Quản gia hướng hắn lắc đầu, bày tỏ cũng không biết.

Vâng ạ Hồ Sĩ Minh không nói thêm cái gì, đi chính mình phòng đổi quần áo xong, đi thư phòng.

"Con lại đi tìm cô gái kia rồi hả?" Hồ Tấn Hoa thấy hấn tiến vào, đi thẳng vào vấn đề nói.

Hồ Sĩ Minh nhướng mày, rất nhanh liền hiểu rõ ra: "Bùi Dịch đã nói gì với người?"

"Nói gì? Chính con xem đi!" Hồ Tấn Hoa nắm một cái ipad đặt trên bàn trà liền hướng tới Hồ Sĩ Minh ném tới.

Hồ Sĩ Minh tay mắt lanh lẹ tiếp được, mở lên vừa thấy, mặt bá một phen liền đen.

Video clip ghi lại hình ảnh một người đàn ông ở góc tường nói xong lời tâm tình, sau đó bị năm thùng nước tưới đến giống như một tên ngốc, không phải Hấn thì còn là ai!

"Bùi Dịch!" Hồ Sĩ Minh gắt gao nắm chặt ipad, giống như nắm bắt Bùi Dịch một dạng, hận không thể bóp nát!

Năm thùng nước kia hấn còn có thể tha thứ, đúng là cả hình ảnh hấn đứng trước bức tường kia nói một phen...

Hồ Sĩ Minh tức giận đến đỉnh đầu đều phải xì khói rồi. Những lời này có thể bị người khác nghe được sao?

Mặt đều không có!

"Con vẫn còn biết thẹn quá thành giận?" Hồ Tấn Hoa nhìn đến sắc mặt cháu trai, không biết nên giận hay là nên mắng, đến sau cùng, ông ta thở dài, "Con tới cùng muốn làm gì?"

"Anh em các con từ nhỏ đều có chủ kiến. Nhất là con, ông nội vẫn

đều biết con rõ ràng chính mình muốn làm cái gì. Đúng là bây giờ, đến ông nội cũng đều đã không hiểu con, con nói cho ta biết, con tới cùng muốn làm gì?"

Hồ Tấn Hoa có chút mõi mệt.

Ngày hôm qua Hồ Sĩ Minh giữa trưa đi Đoàn gia ăn bữa cơm đoàn viên ông cũng rất không hiểu rồi, mà hôm nay đầu năm mừng một, hấn chạy tới ngoài tường nhà người khác đi dụ dỗ con dâu nhà người ta...

Thật sự không biết nên nói cái gì mới tốt.

Hồ Sĩ Minh mặt trầm xuống, không nói gì.

Hấn muốn làm gì?

Hấn muốn Tô Thi Thi!

Lời này, nói ra, phỏng chừng liền ngay cả chính hấn đều đã nửa tin nửa ngờ, càng không cần phải nói ông nội hấn sẽ tin.

Sau cùng, hấn vẫn lại là không nói những thứ mà ngay cả hấn hay bất kỳ ai có thể lý giải rõ ràng chuyện này, chỉ nói: "Con ngày hôm qua giữa trưa đi Đoàn gia, là muốn thăm dò một chuyện. Nhậm Tiểu Vi muốn mượn tay Trạm Dẫn Lan bức Tô Thi Thi rời đi. Người này, chúng ta có thể lợi dụng."

Hồ Tấn Hoa sắc mặt nghiêm túc lên, nghĩ nghĩ nói: "Trạm Dẫn Lan đã xưa đâu bằng nay, có vị phu nhân quý tộc kia chống lưng, chúng ta không nên đụng vào."

"Con chính là vì điểm ấy mới đi. Con đoán chắc, vị phu nhân kia đối

với Trạm Dẫn Lan đưa con gái nuôi này hẳn là không có như chúng ta tưởng tượng coi trọng như thế, chẳng thế thì Nhậm Tiểu Vi thái độ đối với cô ta hẳn không tùy tiện như vậy."

Ngày hôm qua Hồ Sĩ Minh thấy rõ ràng. Nhậm Tiểu Vi tuy ở mặt ngoài đối Trạm Dẫn Lan thật nhiệt tình cực kỳ khách khí, nhưng trên thực tế cũng không phải cực kỳ coi trọng. Chẳng thế thì, bà làm sao có thể để cho Bùi Dịch mang theo Tô Thi Thi lặng lẽ trốn đi.

"Con thấy Trạm Dẫn Lan bởi vì cũng biết Nhậm Tiểu Vi tính toán. Hai người bọn họ hiện tại là lợi dụng lẫn nhau. Con hoài nghi, Trạm Dẫn Lan hẳn không để cho Nhậm Tiểu Vi nắm mũi dẫn đi, cô ta hẳn là lập tức sẽ có hành động." Hồ Sĩ Minh nói.

Hồ Tấn Hoa trầm mặc nhớ tới, suy nghĩ lời nói của cháu mình.

Thật lâu sau, ông ta ngẩng đầu, đôi nhãn tình sáng ngời có thần:
"Con sớm đã có quyết định?"

"Phải." Hồ Sĩ Minh gật đầu.

"Vậy vừa rồi con nói với Tô Thi Thi những lời này..." Hồ Tấn Hoa nghĩ đến Hồ Sĩ Minh nói "Buông tha" một từ, khó tránh khỏi có chút lo lắng.

Hồ Sĩ Minh sừng sốt, lúc nói ra những lời kia hẳn thật sự quyết định buông tha chút gì, đúng là trải qua một lần như thế, hẳn còn có thể bị coi thường như thế sao?

"Cái kia là muốn dụ người phụ nữ kia mới nói mà thôi." Hồ Sĩ Minh nhàn nhạt nói.

Hắn không nói thật lắm, khi đó hẳn quả thật muốn vì Tô Thi Thi không

đối với Bùi Dịch đuổi tận giết tuyệt, không nghĩ muốn để cho cô có tâm lý trách nhiệm.

Nhưng hiện tại, hắn không có khả năng buông tha!

Hồ Tấn Hoa nhìn cháu trai mình, nhìn đến trong mắt hắn kiên định, yên lặng đem cái lo lắng khác trong lòng nuốt xuống.

Đứa cháu trai này của ông ta chưa bao giờ giống ở vẻ bề ngoài nhìn qua đơn giản như vậy, có đôi khi liền ngay cả ông ta là ông nội hắn cũng đều đã không thể hiểu hắn. Chỉ là gần đây gặp phải Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi, Hồ Sĩ Minh phạm lỗi càng ngày càng nhiều.

"Mất cảnh giác với đối thủ?" Hồ Tấn Hoa vừa nghĩ, một bên khoát tay, xua, "Đi nghỉ ngơi đi."

"Ông nội cũng sớm một chút nghỉ ngơi." Hồ Sĩ Minh gật đầu, thối lui ra ngoài.

Hắn mới ra tới, liền nhìn đến Hồ Minh Phi từ bên ngoài uống say khướt tiến vào.

Hồ Sĩ Minh nghiêm sắc mặt: "Không phải nói qua với em, muốn em chú ý hình tượng của mình."

Hồ Minh Phi lung lay thoáng động đi tới, nhìn Hồ Sĩ Minh liếc mắt một cái: "Em muốn giữ hình tượng làm gì? Người trong lòng em cũng đã có vợ rồi!"

Hồ Minh Phi trong mắt hơn một tia thống khổ, dựa sát vào trong lòng Hồ Sĩ Minh, thúc thít nói: "Anh, làm sao bây giờ, em giống như thật sự không bỏ xuống được anh ấy rồi."

Hồ Sĩ Minh trên mặt nhìn không ra biểu tình, đưa tay chậm rãi vuốt vuốt tóc em gái mình, chậm rãi nói: "Một khi đã như vậy, vậy thì đem anh ta giành tới tay đi."

"Trước khi anh ta bị tôi đùa chết, em hãy nắm chặt cơ hội." Hồ Sĩ Minh nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Hồ Minh Phi không nghe rõ câu nói sau cùng câu kia của hắn, nghe được anh trai mình cuối cùng đồng ý, vui vẻ cực kỳ.

Ngày đầu năm này, trôi qua cũng đặc biệt nhanh.

Năm mới, mừng hai tết, Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi đi theo Phương Ngọc Hoa đi Dương thành tế tổ.

Mẹ của Tô Thi Thi liền chôn ở tại khu mộ của Tô gia, nơi này là nơi yên giấc liệt tổ liệt tông Tô gia.

Bọn họ ở lại Dương thành hai ngày, lúc trở về phát hiện Hồ Sĩ Minh âm hồn không tiêu tan, tìm đủ mọi các loại biện pháp quấn lấy Tô Thi Thi.

Bùi Dịch lập tức liền mang theo Tô Thi Thi đi du lịch rồi. Đến mừng 7 tháng giêng mới trở về.

Mùng tám tháng giêng, nghênh tài thần mở cửa việc buôn bán.

Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch mỗi người trở về công ty đi làm. Sunshine chính thức tiếp nhận hạng mục trang trí hành lang công trình thôn Thành Trung.

Vốn dĩ chỉ là một cái công ty làm bàn đạp không có tham gia vào công trình lần này, nhưng lúc ở trong hội nghị bàn luận thi công công

trình thôn Thành Trung, công ty Phi Tâm rất cục có hành động.

Đây là Tô Thi Thi lần đầu tiên chân chính hiểu rõ đến ý nghĩa của cái tên Trạm Dẫn Lan này.

Lu xu bu, lù xù bù =_ =

Chương 453: Anh ta tâm tình thật không tốt

Hội nghị đầu tiên của công trình thôn Thành Trung, là tổ chức họp ở Xây dựng Tiếp Khắc. Với tư cách là vì cái công trình này phụ trách phần trách nhiệm quan trọng nhất, ở trong này mời dự họp thích hợp hơn hết.

To như vậy trong phòng hội nghị, ngồi đầy người.

Xây dựng Minh Đĩnh do Hồ Sĩ Minh tự mình tham dự, công ty Phi Tâm do Trạm Dẫn Lan làm đại biểu, đại diện Sunshine đến đây là Tô Thi Thi cùng Tống Trọng Hạo, Xây dựng Tiếp Khắc do Bùi Dịch đích thân chủ trì.

Ngoài ra, Tần Phong cũng đến đây, còn có các công ty khác trong giới nổi danh về kiến trúc cùng trang hoàng cũng đến đây, phàm là công ty tham dự công trình lần này, đều đã phái tới đại biểu đến họp.

Tống Trọng Hạo ngồi ở bên cạnh Tô Thi Thi, hai con mắt chăm chú nhìn bốn phía, ghé sát vào bên tai Tô Thi Thi, nhỏ giọng nói: "Anh nhìn thấy Tần tổng tâm tình giống như không tốt lắm nha?"

Tô Thi Thi nhíu mày: "Không có đi, anh ta một mực cười..."

Tô Thi Thi lúc trước cũng không có quá chú ý Tần Phong, lúc này đặc biệt nhìn thoáng qua, mày không thể nhận ra hơi nhíu một phen: "Hình như là không quá đúng lắm."

Cô nhớ tới hôm nay lúc ở công ty hỏi Ôn Ngọc muốn đến tham dự

cuộc họp này hay không, Ôn Ngọc giống như cảm xúc cũng không tốt lắm.

Tô Thi Thi cùng Tống Trọng Hạo đối mặt nhìn thoáng qua: "Cãi nhau rồi hả?"

"Anh thấy như đúng rồi đó." Tống Trọng Hạo thận trọng gật đầu, "Ngọc tuy nhát gan, nhưng trái tim càng nhỏ, anh thấy bây giờ hai người này giống như thật sự có phần không thích hợp."

"Sur huynh, có ai như anh nói bạn bè như thế à?" Tô Thi Thi bị một câu "trái tim càng nhỏ" của anh làm cho dở khóc dở cười.

"Anh chẳng qua là so sánh một..." Tống Trọng Hạo nói đến một nửa, bỗng nhiên thân thể cứng đờ, vừa quay đầu lại, nhìn đến Bùi Dịch chính đang mặt không chút thay đổi nhìn anh.

"Má ơi!" Anh lập tức ngồi nghiêm chỉnh, cũng không dám ghé sát vào Tô Thi Thi quá gần rồi.

Bùi tiên sinh từ đầu chính là cái bình dấm chua!

Tô Thi Thi chú ý tới ánh mắt của sư huynh, nghi hoặc quay đầu, mạnh chống lại ánh mắt Bùi Dịch.

Anh là chủ nhà, đương nhiên sẽ là người sau cùng lên sân khấu, trước đều là thư ký của anh xử lý.

Lúc này, anh đi tuốt ở hàng trước, hàng sau theo một đồng người. Quân tử Như Ngọc, cao ngất có hình, giống như là nam thần từ trong tranh bước ra vậy.

Tô Thi Thi lập tức thành mặt lấp lánh, hận không thể nhào đi lên cắn

một cái.

Bùi Dịch vốn dĩ mặt có chút đen lại, đang nhìn đến vẻ mặt Tô Thi Thi nhìn mình, trong khoảnh khắc liền nhu hòa rồi.

Khiến anh không tự giác đỏ ửng lên từ cổ đến lỗ tai, anh khẩn trương dời ánh mắt, trong lòng có chút hơi cáu.

"Cô gái ngốc này!" Cô không biết nhìn anh như vậy sẽ làm cho anh khống không được sao?

"Sur muội, nước miếng muốn chảy ra rồi kìa." Tống Trọng Hạo vẻ mặt giật giật nhìn Tô Thi Thi.

Trong phút chốc, mãn trận yên tĩnh.

"Ặc!" Tô Thi Thi đỏ bừng cả khuôn mặt, hận không thể bóp chết Tống Trọng Hạo.

Sao lại nói lớn tiếng như vậy!

"Khụ khụ..." Tất cả mọi người cúi đầu trộm cười, hâm mộ cảm tình vợ chồng bọn họ.

Tô Thi Thi hận không thể vùi đầu vào trong đất đi.

Nơi xa, một tia mắt ôn hoà rơi vào trên người Tô Thi Thi. Vừa rồi phát sinh một màn kia, cô ta thấy rõ ràng.

Trạm Dẫn Lan tay để ở dưới bàn không tự giác xiết chặt, trong lòng đều là không cam lòng.

"Bùi Dịch, Tô Thi Thi, các người làm sao có thể yên tâm thoải mái

như thế!" Trạm Dẫn Lan nhớ tới chính mình năm đó chịu qua những cái khổ cực kia, lại nghĩ tới Bùi Dịch bây giờ đối chính mình coi thường, cô ta thật sự không cam lòng.

"Toàn bộ, lần nữa bắt đầu đi." Trạm Dẫn Lan ở trong lòng yên lặng nói.

Cô ta đã biết đến muốn làm như thế nào.

"Hội nghị bắt đầu." thư ký Vương được Bùi Dịch cho phép, bắt đầu chủ trì hội nghị.

Trong phòng hội nghị lập tức an tĩnh lại.

Nửa trước Đoàn cực kỳ bình thường, chỉ là giảng giải một phen trước mắt công việc cùng tiến độ và kế hoạch.

Sau đó, đề cập Sunshine tiếp nhận công việc trang hoàng.

"Lần này công trình trang hoàng hành lang để cho công ty Sunshine nhận thầu, tôi đại biểu Xây dựng Tiệp Khắc cảm tạ Tô tiểu thư cùng Tống tiên sinh tương trợ đắc lực." thư ký Vương cười nói.

Trong phòng hội nghị bộc phát ra một trận nhiệt liệt vỗ tay.

Hồ Sĩ Minh ngồi ở trên chỗ, nhàn nhạt đưa mắt nhìn ngồi ở hắc đối diện Trạm Dẫn Lan.

"Sắp thiếu kiên nhẫn rồi?" Hắc thầm nghĩ.

Quả nhiên, tiếng vỗ tay qua đi, trợ lý Trạm Dẫn Lan liền đặt câu hỏi.

"Tôi có một vấn đề, không biết bây giờ tiêu chuẩn chọn công ty trang

hoàng gì?"

Thư ký Vương sững sốt, nhưng rất nhanh liền phản ứng lại. Anh không có đi xem Bùi Dịch, cũng không có nhìn Tô Thi Thi, trong lòng sớm đã có chuẩn bị.

"Lựa chọn công ty trang hoàn chỉ có một tiêu chuẩn: Có thể đảm nhiệm là được."

"Vậy anh như thế nào khẳng định, một cái công ty thành lập chưa tới nửa năm, nhân viên không tới ba mươi người, danh tiếng không có làm sao có thể đảm nhiệm?" Vị trợ lý kia không khách khí nói.

Lời này vừa nói ra, trong phòng hội nghị không khí lập tức ngưng trọng lên.

Tô Thi Thi nhíu mày, nhàn nhạt đưa mắt nhìn vị trợ lý kia, sau đó đem ánh mắt rơi vào trên người Trạm Dẫn Lan đang ngồi bên cạnh hắn.

Thư ký Vương theo Bùi Dịch nhiều năm như vậy, cái khác không học được, phương diện này tuyệt đối hun đúc vài phần chân truyền.

Anh mặt không đổi sắc, thậm chí mang theo vài phần mỉm cười, hỏi: "Không biết các vị có phải còn chuyện chưa rõ ràng? Bùi tổng chúng tôi ghét nhất bị người ta hỏi lại."

Trợ lý khòe miệng gợi lên quét xuống cười, chỉ là ngồi ở bên cạnh hắn Trạm Dẫn Lan vẫn như cũ mặt không chút thay đổi.

Trợ lý nói: "Nếu như vậy, tôi cũng không sợ đắc tội với người. Tôi nghĩ các vị ở đây hẳn là cũng có cùng nghĩ cách với tôi, tôi liền hỏi một câu, Xây dựng Tiệp Khắc dựa vào cái gì đem hạng mục trang

hoàng hành lang cho Sunshine."

Hắn nói xong ánh mắt ở trên người Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch đánh giá một phen: "Hay vẫn là nói, quan hệ thân thuộc có thể phá toàn bộ nguyên tắc?"

"Người này thật ngĩ là mình có ô đũ lớn che đầu mà." thư ký Vương nhíu mày, vẫn như cũ không nhanh không chậm nói, "Vậy anh lại là dựa vào cái gì nói Sunshine không thể đảm nhiệm?"

"Tôi vừa rồi nói qua, bọn họ thành lập chưa tới nửa năm, công nhân cũng không tới 30..."

Bên cạnh Trạm Dẫn Lan nghe đến đó, mạnh nhíu hạ mi, nhưng muốn ngăn cản đã không còn kịp rồi, có người đã đoạt lấy câu chuyện.

"Mắt chó nhìn người thấp thật đúng là nơi nơi có thể thấy được ha!" Trong văn phòng vang lên một giọng nói cà lơ phất phơ.

Tần Phong nhìn vị trợ lý này của công ty Phi Tầm, giữa lông mày đều là khinh thường: "Công ty Phi Tầm của các người là không từng trải việc đời sao? Vậy mà nói ra những câu buồn cười như thế. Năng lực của một cái công ty, là dùng thành lập bao lâu, công nhân có bao nhiêu để cân nhắc? Vậy lúc Bill Gates gây dựng sự nghiệp, có phải hay không vĩnh viễn không có ngày nổi danh rồi hả?"

"Vẫn lại là nói, công ty Phi Tầm của các người, ngay từ đầu liền có mấy ngàn nhân viên? A..., tôi đã quên, vị phu nhân kia của các người ngay từ đầu cũng sẽ không quản lý công ty."

Không chút khách khí mà nói, phảng phất muốn đem hỏa dục châm ngòi bùng nổ. Tần Phong lời này nói ra quá không khách khí rồi.

"Anh... Anh..."

"Tần tổng, phiền toái anh tôn trọng một chút." Trạm Dẫn Lan thấy trợ lý bị nói làm cho nghẹn họng nói không ra lời, không thể không đứng ra nói.

Tần Phong liếc cô ta một cái, không mặn không nhạt nói: "Liên cho phép Trạm tiểu thư vũ nhục người khác, không được người khác phản kích à? A..., tôi đã quên, công ty Phi Tầm của các vị thích nhất lật lọng, nhân phẩm loại này gì gì đó, với các người vô duyên."

"Anh..." Trạm Dẫn Lan trừng lớn mắt, không thể tin được lỗ tai chính mình.

Người điên này sao cái gì cũng dám nói?

Tần Phong ngay từ đầu đã nhắm thẳng vào vị phu nhân quý tộc kia chỉ là tựa vào di sản thừa kế mà không ngừng huênh hoang, bây giờ lại châm chọc bọn họ nhân phẩm có vấn đề!

Nhưng mà chuyện này quả thật là bọn họ đuối lý. Lúc đầu Bùi Dịch vốn tìm Phi Tầm hỗ trợ, đã nói rõ Phi Tầm sẽ không nhúng tay vào chuyện công trình trong thôn Thành Trung, nhưng về sau hợp đồng sửa đổi, Phi Tầm có một phần quyền quyết sách.

Tần Phong phỏng chừng sớm đã có ý kiến, lúc này bạo phát ra.

Chỉ có Tô Thi Thi cùng Tống Trọng Hạo lòng hiểu rất rõ.

"Tần Phong tâm tình xem ra là thật không tốt." Tô Thi Thi nhìn thoáng qua Bùi Dịch, "Không biết chuyện này là anh an bài hay là vẫn lại là Tần Phong chính mình tự ra chủ ý."

Đúng lúc này, Tần Phong bỗng nhiên đem đề tài xả đến chỗ trên người Tô Thi Thi.

"Tô tổng, người ta đều đem công ty các vị xem thường rồi, cô còn không nói ra suy nghĩ của mình?"

Gì chứ, không ngờ anh là kẻ bịp bợm đến vậy! Cô hôm nay không phải tới cãi nhau nha! ^_^

Mọi người ngủ ngon.

Đặt tên chương muốn loạn, còn cái nội dung chương càng khó nh ằng hơn. Riết rồi ko biết mình đang làm gì

Chương 454: Còn có người nào!

"Khụ khụ..." Một tiếng khoa trương tiếng ho khan phá tan không khí trầm mặc trong phòng hội nghị.

Tô Thi Thi nhìn thoáng qua che miệng giả ho khan bên kia Tống Trọng Hạo, yên lặng ngồi thẳng thân thể, đem lời vừa tới miệng nuốt xuống.

Tống Trọng Hạo lại khụ một tiếng, lập tức ngừng đầu, hướng tới trợ lý Trạm Dẫn Lan nhìn qua.

"Anh vừa rồi là ở nghi ngờ năng lực của Sunshine chúng tôi phải không?" Tống Trọng Hạo nhíu mày, thần thái ngạo mạn, nháy mắt như là biến thành một người khác một dạng.

Vị trợ lý kia nhíu mày, không khách khí nói: "Xin hỏi, tôi nghi ngờ có vấn đề sao? Sunshine các người vốn là không đủ tư cách..."

"Các người là có thứ gì mà đòi nghi ngờ tư cách người khác? Xin hỏi các người lấy được bao nhiêu giải thưởng? Hoàn thành được mấy cái hạng mục?" Tống Trọng Hạo tựa vào trên ghế, một bàn tay không chút để ý gõ lên mặt bàn, nhìn chăm chăm vị trợ lý kia hỏi.

"Tôi..."

"Thôi, tôi không muốn biết." Tống Trọng Hạo không đợi hần mở miệng, liền khoát tay nói.

Sau đó anh lấy tay chỉ mặt mình, nhìn chăm chăm vị trợ lý kia hỏi:
"Anh biết tôi là ai không?"

Tô Thi Thi nghe đến đó, cúi đầu được càng thấp hơn một chút, chẳng thể thì cô sợ mình cười trộm bị người ta phát hiện.

Trong phòng hội nghị chỉ còn lại có giọng nói của Tống Trọng Hạo, hung hãn cực kỳ.

"Nghe rõ ràng, tôi là Tống Trọng Hạo, đồng thời, tôi có một cái nghề danh kêu King."

"Tôi là người đạt được giải thưởng lớn về thiết kế thế giới lần thứ 31, Giải Knight Merit, một giải thưởng thiết kế Pilich, không phải đặc biệt nhiều, nhưng trong nước dưới ba tuổi đạt được giải thưởng này chỉ có một mình tôi."

"Theo tôi nói tư cách? Tôi là Mặc Văn. Đệ tử ruột của Chiêm Lý Tư, trong công ty các người mấy Thiết Kế Sư kia rất nhiều người đều phải gọi tôi một tiếng sư thúc. Tư cách? Lão tử nghĩ muốn khiêm tốn thôi, các người cần phải để cho tôi lộ ra thân phận tới áp các người!"

Yên tĩnh vô thanh!

Tống Trọng Hạo ngồi ở trên chỗ, một bàn tay còn đang không nhanh không chậm gõ mặt bàn. Mặt hơi hơi ngẩng lên trên, lỗ mũi đều nhanh ngược lên rồi.

Vị trợ lý kia đang nghe đến "King" cái tên này khi đó liền u mê, đến bây giờ miệng đều đã còn không có đóng lại.

Mà những người khác, đang nghe đến "Giải Knight Merit" "Pilich" còn có thể bình tĩnh, nhưng đang nghe đến "Mặc Văn. Đệ tử ruột của

Chiêm Lý Tư" khi đó, đều đã chấn kinh rồi.

Liền ngay cả Tô Thi Thi đều đã nghe được có phần sắc mặt đỏ lên.

"Sur huynh, khiêm tốn một chút, anh nói ra nhiều thành tích như vậy làm cái gì!"

"Anh... Anh nói anh là King liền là King sao? King không trẻ tuổi như thế!" Vị trợ lý kia còn đang tại vùng vẫy.

Tất cả mọi người giống nhìn kẻ ngốc một dạng nhìn hần.

Trạm Dẫn Lan xấu hổ và giận dữ không thôi, lườm trợ lý một cái, nhỏ giọng nói: "An Khoa, không cần nói nữa."

"Trạm tiểu thư?" Trợ lý mặt bá một phen liền trắng.

Chẳng lẽ Tống Trọng Hạo nói đều là thật sự?

"Anh ta làm sao có thể là đồ đệ của người kia?" Trợ lý triệt để lờ mờ rồi.

Vị Mặc Văn kia. Chiêm Lý Tư có tiếng cổ quái, nhận đệ tử yêu cầu cực cao. Chuyện này thật không thể tưởng tượng rồi!

"Sur huynh..." Tô Thi Thi thấy hiệu quả không sai biệt lắm, nghĩ muốn đem đề tài chuyển hướng.

Nhưng Tống Trọng Hạo không biết có phải hay không hưng phấn quá mức, nhìn đến Tô Thi Thi kêu chính mình, mắt sáng lại sáng.

"Đừng..."

Tô Thi Thi từ đầu không kịp ngăn cản, Tống Trọng Hạo nói đến quên trời đất rồi.

"Tôi đạt những cái này từ đầu liền không tính là gì, tôi đều là nghe theo sư muội tôi. Tôi sư muội để cho tôi làm cái gì thì làm cái đó, để cho tôi như thế nào vẽ bản thiết kế liền làm như thế vẽ bản thiết kế."

"Nếu không phải sư muội tôi thích khiêm tốn chưa bao giờ tham gia những cái thi đấu này, hiện tại giải thưởng so với tôi muốn nhiều hơn rồi. Lúc ấy sư phụ tôi đúng là muốn nhận em ấy làm đồ đệ, vậy mà em ấy chết sống không chịu ra nước ngoài tu nghiệp..."

"Tống Trọng Hạo!" Tô Thi Thi nổi giận, mặt tái rồi.

Anh sao lại khoa trương đến vậy!

Tô Thi Thi cảm giác được nhiều ánh mắt như vậy đều đang hướng trên người cô nhìn xem, không biết nên bày biểu tình ra như thế nào.

Mấu chốt là, toàn bộ những chuyện này Bùi Dịch cũng không biết nha!

"Xong rồi xong rồi, lòng dạ của anh nhỏ nhen như vậy, biết mình gạt anh ấy nhiều chuyện như vậy..." Tô Thi Thi khóc không ra nước mắt, rất nghĩ muốn đem Tống Trọng Hạo khâu miệng lại.

"Sư muội, sợ cái gì? Chúng ta tuy không sợ người khác nói cái gì, nhưng mà mỗi lần gặp được cái loại có mắt không trông, ruồi bọ này cũng là đầy đủ ghê tởm." Tống Trọng Hạo nặng nề mà vỗ vỗ bả vai Tô Thi Thi, an ủi nói.

Bỗng nhiên, anh cảm giác được một ánh mắt cực kỳ nóng chiếu qua, thân thể mạnh cứng đờ, phản xạ có điều kiện mà đem tay rút trở về.

"Xong đời, đắc ý vênh váo rồi." Tống Trọng Hạo đầu cũng không dám ngẩng lên, càng không dám nhìn tới ánh mắt Bùi Dịch.

"Không nghĩ tới Tô tiểu thư cùng Tống tiên sinh lợi hại như thế, là chúng tooi có mắt không trông. Tôi vif chuyện vừa rồi hướng các vị xin lỗi." TrạM Dẫn Lan phá xấu hổ, trong lòng nói không nên lời là cái tư vị gì.

Tô Thi Thi nhúu mày, không có nói tiếp. Tống Trọng Hạo thấy cô không nói lời nào, cũng không phát biểu ý kiến.

TrạM Dẫn Lan quả thật có nghĩ thầm rằng muốn gây khó dễ Sunshine, cũng không phải nhằm vào cá nhân Tô Thi Thi, mà là thật sự cho rằng Sunshine không có tư cách đạt được hạng mục này. Nhưng nào biết đâu rằng, Tống Trọng Hạo lợi hại như thế!

Nơi đây, Hồ Sĩ Minh ánh mắt vẫn rơi vào Tô Thi Thi trên người, nhìn dáng vẻ cô xấu hổ, trong mắt hơn một tia ý tứ hàm xúc không rõ cảm xúc.

Lại lịch Tống Trọng Hạo hẳn đương nhiên rõ ràng, chẳng thế thì lúc trước cũng sẽ không nhiệt đi đem hẳn mời vào làm cho Xây dựng Minh Đỉnh.

Chỉ là Tô Thi Thi...

"Đúng là tôi xem thường em rồi, em quả nhiên lợi hại." Hồ Sĩ Minh bỗng nhiên cảm thấy được cực kỳ kiêu ngạo.

Nhưng phần kiêu ngạo này suy nghĩ đến chuyện Tô Thi Thi tạm thời được Bùi Dịch giữ lấy, tan thành mây khói.

Lúc này, ở chỗ một góc kia, truyền đến một trận thì thào nghĩ lại.

Đoàn Chấn Ba trong ánh mắt lại vẫn tràn ngập chấn kinh, không thể tin những chuyện chính mình mới vừa mới nghe được.

"Cái tiện nha đầu kia làm sao có thể khiến cho Mặc Văn đại sư kia chịu thu nhận cô làm đồ đệ? Người kia đúng là trong giới thiết kế là một nhân vật quan trọng!" Đoàn Chấn Ba không thể tin được, cái đứa con gái bị chính mình vứt bỏ kia, vậy mà lợi hại như thế!

Tựa như ông ta đến bây giờ lại vẫn không muốn tin tưởng, chính mình vận mệnh bị Tô Thi Thi nắm giữ ở trong tay. Nếu không có Tô Thi Thi, ông ta từ đầu không có khả năng một lần nữa trở lại Đoàn thị.

Tô Thi Thi không có đi xem bất luận kẻ nào, chỉ là cúi đầu lật chuyển tư liệu đặt lên bàn, tựa như chung quanh toàn bộ đều đã không có quan hệ gì với cô vậy.

Công ty Phi Tầm nghi ngờ biến thành cơ hội cho Sunshine chứng minh chính mình, Trạm Dẫn Lan ngấm lại như thế nào đều có điểm không cam lòng.

"Nếu mọi người không có cái ý kiến khác mà nói, hội nghị tiếp tục." thư ký Vương xem tình huống không sai biệt lắm, tiếp tục bắt đầu giảng đạo.

Anh ta vẻ mặt lạnh nhạt, đối toàn bộ chuyện vừa rồi xảy ra một chút đều đã không ngạc nhiên.

Trạm Dẫn Lan âm thầm nhìn hai mắt anh ta, mày bỗng nhiên nhíu lại, hướng tới Bùi Dịch xem qua.

Bùi Dịch ngồi ở vị trí thủ tọa, đang cúi đầu lật chuyển một phần văn kiện, chỉ có vừa rồi nhắc tới Tô Thi Thi thời điểm anh mới ngược lên nghe, thời gian còn lại, liền giống như cái gì cũng chưa nghe được một dạng.

"Bùi Dịch..." Trạm Dẫn Lan tim hung hăng nhú lại một cái, đến đây đã hiểu rõ, bọn họ đều bị lợi dụng rồi!

Vừa rồi thư ký Vương cố ý nói kích trợ lý của cô ta, bất quá chính là nghĩ muốn cho Sunshine một cái cơ hội chứng minh. Bởi vì ở đây những cái công ty này, tuyệt đối không phải chỉ riêng một mình công ty Phi Tầm có dị nghị.

Thư ký Vương nói chút gì, Trạm Dẫn Lan nghe không được rồi.

"Bùi Dịch, em vốn dĩ không muốn làm đến tuyệt tình như thế." Trạm Dẫn Lan ngậm cắn răng, giải thích ý đồ chính mình đến.

"Đội ngũ công ty Phi Tầm đối với chuyện trang hoàng nội thất thực lực cũng rất không tệ, tôi muốn hỏi Bùi tổng, chúng tôi có tư cách tới cạnh tranh cùng sunshine hay không?"

Cạnh tranh?

Tô Thi Thi ngồi thẳng thân thể.

Rốt cục muốn tới sao?

"Phi Tầm, Trạm Dẫn Lan, Sunshine là các người muốn dùng làm mối dẫn cho bước đầu tiên đi?" Tô Thi Thi không thể không bội phục Bùi Dịch, anh đoán được cũng thật chuẩn.

Người nào cũng không biết trên đường đến tham dự hội nghị này,

Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi đã từng nói qua vấn đề này. Anh nói công ty Phi Tầm sẽ lấy Sunshine khai đạo.

Tô Thi Thi nhìn Bùi Dịch, cực kỳ hưng phấn, cực kỳ muốn nhìn một chút Bùi Dịch sẽ xử lý như thế nào. ^_^

Mọi người sáng hảo

Hôm nay thứ 7, bạn phải đi làm và nó đang mưa

Chương 455: Bọ ngựa bắt ve sâu

Trong văn phòng lại trầm mặc khoảng khắc.

Tất cả mọi người đang nhìn Bùi Dịch, nhưng Bùi tiên sinh lại một vẻ việc không liên quan đến mình, cúi đầu lật chuyển văn kiện, một chút đều không có dáng vẻ muốn trả lời.

Xấu hổ lan tràn, Trạ̣m Dẫn Lan sau khi mở miệng, liền không còn có người ta nào nói.

"Bùi tổng, cái công trình này không phải một công ty độc quyền, anh muốn bắt đầu dùng công ty Sunshine, cũng phải hỏi ý kiến mọi người một chút chứ?" trợ lý Trạ̣m Dẫn Lan không khách khí hỏi han.

Bùi Dịch lúc này mới từ trong văn kiện ngẩng đầu, nhàn nhạt đưa mắt nhìn vị trợ lý vẫn luôn mồm nói không để yên kia, mặt không chút thay đổi nói: "Ô Thi Thi là vợ tôi, công ty của cô ấy năng lực đầy đủ, xin hỏi tôi vì cái gì không đem cơ hội này cho cô ấy?"

"Cái này... Dù sao cũng phải hỏi một chút ý kiến những công ty khác, cũng không phải một mình anh định đoạt."

"Nhụ thế, mọi người có ý kiến sao?" Bùi Dịch quay đầu nhìn thoáng qua bốn phía.

Theo ánh mắt của anh trông đi qua, kia mỗi một vị đại biểu của công ty kia, toàn bộ đều đã dời đi tầm mắt.

Bùi Dịch đem ánh mắt trở xuống đến trên người trợ lý, vẫn như cũ mặt không chút thay đổi: "Xây dựng Tiệp Khắc nắm quyền chủ đạo làm công trình này, lời nói tuyệt đối có quyền. Nếu anh vẫn còn không biết trình tự, tôi có thể cho luật sư của tôi tới dạy anh."

"Bùi tổng." Trạm Dẫn Lan nghe không nổi nưaz, "Phi Tầm có quyền lợi cạnh tranh. Chúng tôi cá khả năng, mà còn cũng có năng lực giành được. Nếu anh không cho cái giải thích hợp lý, chỉ sợ khó kè dưới phục tùng."

Bùi Dịch mày nhíu lại, tựa hồ có phần kinh ngạc biểu hiện của Trạm Dẫn Lan.

Lúc này Trạm Dẫn Lan, cùng trong ấn tượng của anh, cái cô gái nhỏ kia đã một trời một vực. Cô thành thực, cũng trở nên rất có chủ kiến, rất có quyết đoán.

Những người còn lại ánh mắt nhìn Trạm Dẫn Lan cũng đều thay đổi.

"Thì ra không phải bình hoa." Có người ở trong lòng yên lặng nói.

Chỉ có Hồ Sĩ Minh, sớm liền biết Trạm Dẫn Lan là cái dạng người gì, bằng không lúc trước hẳn cũng sẽ không nghĩ muốn cùng Trạm Dẫn Lan hợp tác. Mà Tần Phong, lại nhìn Trạm Dẫn Lan, trong mắt hơn quét xuống ngưng trọng.

Tô Thi Thi chính đang chờ mong Bùi Dịch ứng đối, chợt nghe Bùi Dịch nói.

"Nếu như vậy, các người chính mình đi tranh đi." Bùi Dịch nhàn nhạt nói.

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người ngây ngẩn cả người.

"Cái tình huống gì?" Cả đám đều lơ mờ bức, Bùi Dịch vậy mà mặc kệ rồi hả?

Công ty Phi Tầm đúng là công ty nước ngoài, thực lực cường đại, vậy mà để cho Sunshine cùng nó tranh, vậy không phải lấy trứng chọi đá sao?

Liên tính Tống Trọng Hạo thực lực cường thịnh, cũng chưa chắc thắng nổi Phi Tầm.

"Sur muội, các người cãi nhau rồi hả?" Tống Trọng Hạo ghé sát vào Tô Thi Thi, nhỏ giọng hỏi.

Tô Thi Thi liếc mắt nhìn anh, tức giận nói: "Muốn cãi nhau cũng khẳng định nguyên nhân là vì anh vừa rồi lảm miệng đó."

"Cái kia không phải nhất thời nói ra thôi mà, là không khống chế được thôi." Tống Trọng Hạo xấu hổ nói.

"Chúng ta khẳng định tranh không lại Phi Tầm." Tống Trọng Hạo vè mặt liền xoắn xít rồi

Tô Thi Thi nghiêng đi thân mình, hạ giọng nói: "Chúng ta không thể cho bọn họ một chút cơ hội."

Cô nói xong cho Tống Trọng Hạo liếc mắt ra hiệu.

Tống Trọng Hạo sừng sốt, lập tức đáng đánh đòn cười rộ lên.

Anh ngồi thẳng người, nhìn đến Trạm Dẫn Lan cùng trợ lý của cô ta còn đang tại kiên trì ý kiến chính mình, bỗng nhiên ho khan một tiếng.

Trong phòng hội nghị khoảnh khắc an tĩnh lại. Mọi người đối với chuyện vừa rồi anh phát biểu cùng hành động lại vẫn còn chưa quên được.

Tống Trọng Hạo nhìn Trạm Dẫn Lan, hỏi: "Cô vừa rồi hướng ra phía ngoài mặt xin lỗi phải không?"

Trạm Dẫn Lan đôi mi thanh tú nhíu lại, trong lòng nghi hoặc, nhưng vẫn gật đầu.

Tống Trọng Hạo cười nói: "Nhưng mà chúng ta còn không có tiếp thu lời xin lỗi của cô. Như vậy đi, dự án này các người cũng không cần cạnh tranh nữa, coi đây là lễ vật nhận tội của các người. Chuyện kia liền cứ như vậy cho qua đi, chúng tôi cũng không là người hẹp hòi."

Như vậy cũng được?

Tất cả mọi người ngây ngẩn cả người.

Vị Tống Thiết Kế Sư này cũng quá không biết xấu hổ rồi!

Ánh mắt mọi người đều đã hướng tới Tô Thi Thi nhìn lại.

Nhưng Tô tiểu thư ngồi nghiêm chỉnh, mặt không đổi sắc, hiển nhiên cực kỳ tán thành cách nói Tống Trọng Hạo.

"Các người..." Trạm Dẫn Lan như thế nào cũng đều đã không nghĩ tới, Tô Thi Thi cùng Tống Trọng Hạo vậy mà sẽ không biết xấu hổ như thế.

Nhưng nói đều đã để cho Tống Trọng Hạo nói xong, cô ta hiện tại nếu là phản đối mà nói, chẳng phải là chứng tỏ Phi Tầm bọn họ không phóng khoáng.

"Bùi tổng, đây là đối tượng chúng ta sau này muốn cùng nhau hợp tác? Thứ tôi nói thẳng, nhân phẩm này tôi không ủng hộ." Trạm Dẫn Lan quay đầu, đối với Bùi Dịch nói, cường thế tới cực điểm.

Tô Thi Thi nhướng mày, từ lúc vừa rồi đến bây giờ cô vẫn không nói chuyện, đến tình cảnh này, nếu không nói lời nào sẽ còn không thực sự bị người ta vạ bẹ rồi.

"Trạm tiểu thư." Tô Thi Thi bỗng nhiên mở miệng, dọa mọi người nháy dưng.

Trạm Dẫn Lan ánh mắt tối sầm lại.

"Cô rốt cục mở miệng rồi." Cô ta chính là đang chờ Tô Thi Thi mở miệng.

"Trạm tiểu thư ở nước ngoài sinh sống nhiều năm như vậy, đối với quốc ngữ hay cực kỳ nhiều thứ khác xem ra cũng xa lạ rồi. Nhân phẩm cái từ ngữ này, không hiểu sẽ không cần dùng lung tung."

Tô Thi Thi hai tay ôm ngực, cực kỳ tùy ý nói: "Tôi nghĩ, giống Trạm tiểu thư loại lật lọng này, đoạt được chút ân huệ liền muốn người khác gom hết tài trả công, là không có tư cách nói nhân phẩm."

"Cô..." Trạm Dẫn Lan mặt bá liền trầm, không thể tin được lỗ tai chính mình.

Tô Thi Thi đâu nào đồng ý bỏ qua, nghiêm sắc mặt, bình tĩnh nói: "Vốn cái công trình này có phần gì của công ty Phi Tâm các người? Xây dựng Tiệp Khắc mượn của các người nền tảng, sau cũng nguyện ý cho các người ưu đãi. Nhưng các người lại vẫn là muốn đòi giành một phần, hiện tại thậm chí sẽ đối với quyết sách của Xây

dựng Tiệp Khắc khoa tay múa chân. Như thế nào..."

"Đã là kỹ nữ vẫn còn muốn lập đền thờ trình tiết? Nơi này mọi người không phải kẻ ngốc, các người muốn lập cho ai xem a?"

"Nói chuyện với người khác xin tôn trọng một chút!" Trạm Dẫn Lan phát hỏa. Trợn lý của cô ta thậm chí đứng lên, nổi giận đùng đùng nhìn Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi vẫn như cũ là thái độ ban đầu kia, vẻ mặt bất biến, khí thế không chút nào yếu kém Trạm Dẫn Lan: "Tôn trọng thì phải có qua lại. Muốn người khác tôn trọng các người, đầu tiên phải tôn trọng người khác."

"Phải, tốt lắm!" Trạm Dẫn Lan hít sâu, cô ta sớm liền biết Tô Thi Thi miệng lưỡi lợi hại, hôm nay là biết đến rồi.

Tô Thi Thi từ đầu liền là kẻ điên không sợ trời không sợ đất, cùng cô Sư huynh Tống Trọng Hạo mình giống nhau đều là kẻ điên!

Cùng kẻ điên phân rõ phải trái, có thể thắng lợi sao?

"Quá khen." Tô Thi Thi hướng về phía Trạm Dẫn Lan, lộ ra một cái đại đại tươi cười, giống như là một đứa trẻ được cho kẹo liền vui vẻ vậy.

"Phụttt..."Có người cười lên tiếng.

Tô Thi Thi thật là chọc tức chết người không đền mạng.

Trạm Dẫn Lan sắc mặt thoát xanh thoát trắng, tức giận vô cùng. Nhưng cô ta không có phát tác, thậm chí không có nói thêm câu nào nữa, ngồi ở trên ghế, không biết suy nghĩ cái gì.

Trợ lý của cô ta thấy thế, cũng không dám nói cái gì nữa.

Hội nghị tiếp tục tiến hành, bây giờ, không còn có người dị nghị.

Hai giờ hội nghị, bởi vì có sự kiện kia, trở nên biến đổi bất ngờ. Đại biểu mấy công ty kia, ra ngoài thời điểm đều đã vụng trộm xoa xát mồ hôi lạnh trên trán.

Tô Thi Thi đi theo Bùi Dịch đến văn phòng của anh, mà những người khác đều đi trở về.

Tô Thi Thi vừa vào văn phòng, lại hỏi: "Tần Phong sao lại thế này? Xem ra tâm tình giống như thật không tốt."

Bùi Dịch nhíu mày nói: "Là có phần không thích hợp, trở về anh sẽ hỏi một chút."

Hôm nay nếu không có câu nói kia của Tần Phong, có lẽ tình cảnh sẽ không thay đổi được thành như thế.

Tần Phong cùng Bùi Dịch vẫn đều rất có hiểu ngầm, nhưng anh hôm nay làm quả thật có điểm ngoài dự đoán.

"Tuy phương thức của cậu ta không phải cực kỳ ổn thỏa, nhưng đối với chúng ta vẫn lại là có lợi. Hiện tại, Sunshine bắt cái được hạng mục này, sẽ không còn có người dị nghị." Bùi Dịch rót cho Tô Thi Thi chén nước, nói.

Tô Thi Thi tiếp nhận cái chén, uống một ngụm, nhin không được hỏi: "Em còn là không nghĩ ra, anh biết rõ có người phản đối, vì cái gì muốn dùng phương thức như vậy đem hạng mục cho công ty em?"

Bùi Dịch làm như vậy, rõ ràng cho thấy đang bao che. Chuyện này cùng tác phong làm việc trước đây của anh khác nhau một trời một vực. Tô Thi Thi mới sẽ không cho là, Bùi Dịch là thật bởi vì cô là vợ của anh mà để cô cửa sau. ^_^

Khóc không ra nước mắt, công tình hôm qua làm được nửa chương rồi, vậy mà mở lên mất hết trơn, òa òa, muốn giết người quá T.T

Cái cảm giác làm rồi mà còn phải làm lại nó thật tệ, thấy nó không như lần đầu làm nữa =((

Aaaaa... cả buổi sáng được có 1c bực quá đi

Đi ngủ cho đời bớt bực đây. Chiều ai dẫn tui đi trà sữa cho tâm hồn phơi phơi làm tiếp đi. Thèm trà sữa quá

Chương 456: Chim sẽ rình sau lưng

"Nếu cái này hạng mục không để cho người anh tín nhiệm nhận, người bên phía Hồ Sĩ Minh sẽ được sắp xếp vào. Em không biết là, hấn hôm nay quá an tĩnh rồi hả?" Bùi Dịch nói.

Tô Thi Thi trong lòng trầm xuống: "Anh nói như vậy, hình như đúng rồi. Hấn hôm nay giống như một câu cũng chưa nói đi?"

Tô Thi Thi không có cố ý đi chú ý quá Hồ Sĩ Minh, nhưng vừa rồi bọn họ cùng công ty Phi Tầm mâu thuẫn thời điểm, cái tên gia hỏa Hồ Sĩ Minh kia chỉ sợ thiên hạ không loạn, quả thật an tĩnh quá rồi.

"Hấn đã chuẩn bị tốt đội ngũ, nếu vừa rồi Trạm Dẫn Lan không có xuất đầu, hấn liền sẽ ra mặt." Nói tới đây, Bùi Dịch bỗng nhiên cúi đầu nở nụ cười một phen.

"Các em hôm nay biểu hiện, quả thật ra ngoài dự kiến của anh." Liền tính Bùi Dịch lúc trước đã có chuẩn bị tâm lý, biết Tô Thi Thi cùng Tống Trọng Hạo có thể ứng đối, nhưng mà không nghĩ tới hai người bọn họ lại dè dặt như vậy phương thức thô bạo giải quyết.

"Anh đang chê cười em!" Tô Thi Thi bị anh nói được cực kỳ xấu hổ, ủy khuất nói, "Chó sói ruột còn có thể vượt tường nha, là bọn họ quá đáng trước, không đồng ý thì cũng thôi đi, vậy mà nói cái gì nhân phẩm, có thể bỏ qua dễ dàng như vậy sao?"

"Ngoan, em có thể vẫn như vậy hung hấn tiếp tục." Bùi Dịch vuốt vuốt tóc Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi mặt báp liền đỏ, đẩy đẩy anh: "Tiếp tục nói, không được nói sang chuyện khác."

Bùi Dịch lôi kéo cô đi đến cạnh ghế sofa ngồi xuống, nói: "Hôm nay cái công trình này không phải là công ty em giành được, bất luận chọn lựa như thế nào, sau cùng đều sẽ biến thành là người của Hồ Sĩ Minh."

"Không khoa trương như thế chứ?"

"Không chút nào khoa trương. Hẳn chưa bao giờ là một cái đối thủ đơn giản."

Tô Thi Thi không khỏi nhớ tới hình ảnh người đàn ông kia đứng ở dưới góc tường bị hắt năm thùng nước, rùng mình một cái.

Đúng vậy a, cô như thế nào quên, Hồ Sĩ Minh là người đáng sợ, là kẻ điên.

"Không phải còn có thể dùng người của Tần Phong sao?" Tô Thi Thi hỏi.

Bùi Dịch lắc đầu: "Anh gần đây vẫn cảm thấy không phải cực kỳ an tâm, cho nên không để cho Tần Phong tiếp tục tham dự vào cái công trình này. Nếu thật sự xảy ra chuyện, cậu ấy chính là đường lui của chúng ta."

Anh nói xong giọng nói thấp hơn một chút: "Vợ yêu, thật có lỗi đem em kéo vào rồi."

Tô Thi Thi đau lòng sờ sờ mặt anh: "Chúng ta là vợ chồng, sao lại sợ chuyện bị kéo vào hay không chứ. Em rất vui mừng, anh nguyện ý để

em cùng anh đối mặt."

Nếu thật sự xảy ra chuyện gì, như thế mặc kệ Tô Thi Thi đến lúc đó có tham dự hay không, vẫn lại là có rất nhiều lý do bị kéo vào theo. Còn không bằng ngay từ đầu liền nắm giữ quyền chủ động.

Bùi Dịch đem Tô Thi Thi ôm vào trong ngực: "Để cho anh ôm ấp một hồi. Hôm nay bắt đầu, chúng ta liền cực kỳ bận rộn rồi."

Tô Thi Thi nhẹ cười: "Bùi tiên sinh, anh hôm nay sao lại đa sầu đa cảm như thế. Như thế nào, hôm nay mối tình đầu của anh gây khó dễ em, sợ em tính nợ đến trên người anh?"

Bùi Dịch thân thể cứng đờ, quét xuống đở ửng từ từ hiện lên lỗ tai, có chút buồn bực.

Cô gái này sao lại thông minh như thế!

So với sự yên lặng trong văn phòng, bên ngoài mỗi người trong lòng đều đã cực kỳ rung động. Người khác nhiều là cảm thán Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi kia từ đầu không đi theo cách làm việc hành sự thông thường, mà Hồ Sĩ Minh lại cảm thấy được rất thú vị.

Hắn nhìn thoáng qua người vừa đồng ý lời mời ngồi vào trong xe của hắn, sau đó liền không có nói chuyện gì nữa Trạ Dẫ Lan, cười nói: "Trạ tiểu thư còn đang tại vì chuyện vừa rồi canh cánh trong lòng?"

Trạ Dẫ Lan như ngơ mảy, không có tiếp lời nói của hắn, mà là hỏi: "Hồ tổng bảo tôi đến đây, có chuyện gì cứ nói đi."

"Tôi chỉ muốn biết, Phi Tầm vì cái gì muốn buộ Sunshine tiếp được cái công trình này?"

Trạm Dẫn Lan sắc mặt bá liền thay đổi, kinh ngạc nhìn Hồ Sĩ Minh. Nhưng kinh ngạc chỉ duy trì một giây, cô ta liền khôi phục bình tĩnh.

Trạm Dẫn Lan hơi cong môi một cái, hỏi: "Anh làm sao thấy được?"

"Kỳ thật không khó. Cô đối với Bùi Dịch vẫn lại là cực kỳ để ý, Sunshine tiếp nhận hạng mục trang trí hành lang ngoài của công trình này cũng sẽ không đối với Phi Tầm các người tạo thành nhiều tổn thất lớn, cô không đáng ở trước mặt nhiều người như vậy để cho anh ta khó xử. Mà Trạm tiểu thư cô cũng sẽ không ngu xuẩn đến nỗi để cho chính mình rơi vào tình cảnh khó xử." Hồ Sĩ Minh cười như không cười nói.

Trạm Dẫn Lan trong lòng nhiều là rung động.

Cô ta cho rằng chính mình giấu diếm rất tốt, không nghĩ tới đều bị người đàn ông này xem thấu.

"Anh tới cùng nghĩ muốn muốn làm cái gì?" Trạm Dẫn Lan lạnh giọng hỏi.

Hồ Sĩ Minh đoán được rất đúng. Cô ta hôm nay làm toàn bộ chuyện kia đều là mẹ nuôi của cô ra chỉ đạo. Bọn họ đã thấy rõ tính cách của Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch điều tra rất rõ ràng, biết có người phản đối Tô Thi Thi nhất định sẽ phản kích.

Tuy cái quá trình có phần gặp chuyện không may ngoài dự kiến của bọn họ, nhưng kết quả là một dạng. Mà Trạm Dẫn Lan đại biểu công ty Phi Tầm phản đối, sẽ chỉ làm Bùi Dịch càng thêm kiên định dùng Sunshine.

"Muốn làm cái gì?" Hồ Sĩ Minh nhẹ cười, tựa vào ở trên chỗ ngồi, giống như tùy ý nói, "Là tôi để cho phu nhân Dace làm như vậy, cô

nói xem tôi muốn làm cái gì?"

"Anh nói cái gì?" Trạm Dẫn Lan lần này là thật chấn kinh đến chỗ, suy nghĩ rất nhiều loại khả năng, làm sao có thể nghĩ đến điểm này.

"Anh... Cực kỳ đáng sợ." Trạm Dẫn Lan chân chính coi trọng hơn người đàn ông trước mắt này.

Người này tâm cơ thật sự rất sâu.

"Anh không biết là làm như vậy chỉ là làm điều thừa sao? Bùi Dịch vốn là muốn dùng Sunshine." Trạm Dẫn Lan khó hiểu hỏi han.

Hồ Sĩ Minh cười nhạt nói: "Cố làm ra vẻ huyền bí mà thôi. Bùi Dịch biết, nếu không cần Sunshine, như thế anh ta rất có khả năng sẽ phải dùng đến người của tôi. Bùi Dịch đương nhiên không muốn. Mà tôi làm sao có thể dễ dàng như vậy để cho hắn cùng Tô Thi Thi cùng nhau làm việc."

"Cứ như vậy?" Trạm Dẫn Lan giống thấy kẻ điên một dạng nhìn Hồ Sĩ Minh.

Liền vì để cho Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi không thoải mái, hắn liền phí công lớn như vậy mạnh mẽ để cho Phi Tầm ra tay ngăn cản?!

Đúng là bệnh thần kinh nha!

"Chẳng thế thì sao?" Hồ Sĩ Minh không sao cả cười nói, "Bùi Dịch tâm tư kín đáo, nếu chúng ta không phản đối, mới đúng kỳ quái không phải sao?"

"Vậy anh vừa rồi vì cái gì không phản đối?"

"Hiện tại Bùi Dịch hẳn là biết tôi cùng Phi Tầm hợp tác rồi." Hồ Sĩ Minh đáp phi sở vấn (hỏi một đường đáp một ngõ), nhưng TrạM Dẫn Lan nghe hiểu rồi.

Hồ Sĩ Minh vẫn đều đều đang cùng Bùi Dịch đối nghịch, vừa rồi trong hội nghị ngoài ý muốn không có lên tiếng, vậy thì chỉ có thể thuyết minh hẳn cùng Phi Tầm là một phe. Chẳng thế thì hẳn sớm quậy lớn chuyện rồi.

"Anh... Thật sự là người điên!" TrạM Dẫn Lan không biết nên như thế nào đánh giá Hồ Sĩ Minh.

"Để cho đối thủ biết thực lực chân chính của đối thủ, mới Thật thú vị, không phải sao?" Hồ Sĩ Minh trong mắt hiện lên quét xuống ngoan độc lệ, hẳn liền là để cho Bùi Dịch biết, hẳn hiện tại mạnh cỡ bao nhiêu!

Hắn hướng tới TrạM Dẫn Lan vươn tay: "TrạM tiểu thư, hợp tác vui vẻ."

TrạM Dẫn Lan rất không nghĩ muốn đưa tay, nhưng cô ta có lựa chọn sao? mẹ nuôi của cô ta đã sớm thay cô ta làm ra lựa chọn rồi.

Mà lúc này người tâm tình cực kỳ phức tạp còn có người cha ruột kia của Tô Thi Thi - Đoàn Chấn Ba. Ông ta không có về Đoàn thị, mà là trực tiếp đi Đoàn gia trang viên.

Thời gian này, Đoàn Kế Hùng vẫn đều đều đang làm việc chung với nhau. Đoàn Chấn Ba thời điểm đón tết bị Đoàn Kế Hùng giam lỏng sợ rồi, thời gian này yên tĩnh rất nhiều.

Mấy phút đồng hồ sau, Đoàn Chấn Ba ôm đầu trốn ra thư phòng, một khắc cũng không dám ở lâu.

Đoàn Kế Hùng thở phì phì đi ra thư phòng, đi tìm Nhậm Tiểu Vi.

"Con của bà thật sự cực kỳ năng lực, không để ý chuyện người ta chê cười dùng vợ chính mình, lại còn một chút đều đã không nề mặt Đoàn gia, nó tới cùng nghĩ muốn muốn làm cái gì?" Đoàn Kế Hùng đổ ập xuống mắng.

Vừa rồi Đoàn Chấn Ba nói cho hắn, bọn hắn Đoàn gia vậy mà chỉ lấy đến một quyền trang hoàng cổng, chuyện này quả thực là vô cùng nhục nhã!

"Các người chính mình không có năng lực, muốn người khác như thế nào cho các người mặt mũi?" Nhậm Tiểu Vi nhíu mày nói.

"Bà nói cái gì?" Đoàn Kế Hùng sợ ngây người.

Ông ta không có nghe sai? Nhậm Tiểu Vi cũng dám nói chuyện với ông ta như vậy.

Ông ta bỗng nhiên tỉnh táo lại, nhìn Nhậm Tiểu Vi cười lạnh nói: "Giả vờ nhiều năm như vậy, rốt cục không muốn giả vờ nữa sao? Có phải cái thằng nhãi con Hồ gia kia muốn trở về rồi hay không, bà cái gì cũng không sợ rồi hả?"

"Ông..." Nhậm Tiểu Vi mặt bá liền trắng, thân thể kìm lòng không đậu run lấy bầy.

Ông ta làm sao có thể biết chuyện này!

Haizz! Wat ko biết bị gì rồi, chương lại nhảy lun tung loạn xạ cả lên, sửa tới sửa lui rốt cục sai chương, thiệt bực mình quá đi >"

<

Chương 457: Bà tốt cục thừa nhận

"Bà thực tưởng là tôi cái gì cũng không biết?" Đoàn Kế Hùng nhìn đến Nhậm Tiểu Vi vẻ mặt kinh ngạc, sắc mặt càng thêm khó coi, "Nhiều năm như vậy tôi không nói, là không nghĩ muốn trở mặt!"

Nhậm Tiểu Vi xem lão già trước mắt đang nổi giận, trong lòng chỉ có chán ghét.

"Biết rõ thì như thế nào?" Nhậm Tiểu Vi hít vào một hơi, bất chấp tất cả nói, "Ông là muốn trở mặt, được..."

"Nhậm Tiểu Vi, tôi mặc kệ bà cùng Hồ Khai Văn có phải người quen cũ gì đó hay không, hiện tại bà là phu nhân của tôi, bà tốt nhất an phận một chút, đừng làm ra chuyện để cho tất cả mọi người trên mặt không thể ngẩng đầu nhìn người khác!" Đoàn Kế Hùng cắt ngang lời Nhậm Tiểu Vi muốn nói, thờ phì phì nói.

Nhậm Tiểu Vi ngây ngẩn cả người, trong lòng chậm là kinh ngạc.

Vừa rồi, bà thiếu chút nữa liền toàn bộ nói ra, nhưng không nghĩ tới Đoàn Kế Hùng thực ra là ý tứ này!

"Ông ta không biết?" Nhậm Tiểu Vi tâm tư rất nhanh xoay ngược lại, mặt không đổi sắc nhìn Đoàn Kế Hùng liếc mắt một cái.

"Lão gia hỏa này là muốn lừa mình nói?" Nhậm Tiểu Vi xác định Đoàn Kế Hùng hẳn là không biết nhiều như vậy, trong lòng yên tâm rất nhiều.

Hiện tại, còn không phải thời điểm ngả bài.

Bà trấn định lại, hỏi: "Ông có chuyện gì, nói thẳng đi."

Đoàn Kế Hùng cho rằng bà bị lời nói của chính mình dọa đến chỗ, trong lòng thư thái một chút, thuyết minh ý đồ đến.

"Bùi Dịch không để ý mọi người phản đối, độc đoán phân công ty Sunshine tôi có thể mặc kệ, nhưng mà thái độ của nó đối với Đoàn thị có phải hay không hơi quá đáng? Bà là mẹ nó, hiện tại tốt xấu là nữ chủ nhân Đoàn gia, con trai của bà làm như vậy chẳng phải là đang tự đánh vào mặt của bà à?"

Nhậm Tiểu Vi sắc mặt rất khó xem.

Cách làm của Bùi Dịch quả thật làm cho bà không thoải mái, nhưng bà từ đầu liền không biết con trai của chính mình muốn làm cái gì.

"Tiểu Dịch làm việc vẫn có chính kiến riêng của mình, Đoàn thị chính mình không có năng lực lấy không được hạng mục, trách được người nào?" Nhậm Tiểu Vi nhìn Đoàn Kế Hùng liếc mắt một cái, "Tôi muốn nghỉ ngơi, ông nếu là không có việc gì mà nói liền đi ra ngoài trước đi."

"Tôi sẽ tìm cơ hội cùng Tiểu Dịch nói chuyện chút."

Nhậm Tiểu Vi sau cùng một câu ngăn chặn lời Đoàn Kế Hùng muốn nói. Đoàn thị xưa đâu bằng nay, Đoàn Kế Hùng hiện tại nhìn đến mẹ con Bùi gia này cũng không thể làm khó dễ gì.

Mục đích đã đạt tới, ông ta hừ lạnh một tiếng, liền đi ra ngoài.

Nhậm Tiểu Vi đi qua, rầm một tiếng đóng cửa phòng ngủ lại, tim đập từ từ nhanh hơn.

Đó là hoảng hốt.

Vừa rồi, bà thật sự cho rằng Đoàn Kế Hùng biết rõ toàn bộ.

"Không tồi." Nhậm Tiểu Vi thì thào nói.

Trước đó Bùi Dịch cũng đề cập qua Hồ Khải Văn, hôm nay Đoàn Kế Hùng cũng nhắc tới người kia.

Nhậm Tiểu Vi giống bị kích thích một dạng cầm ra điện thoại, thần tốc lật chuyển xem tin tức.

Khi thấy tin tức nói người kia còn có ba ngày liền muốn trở về thời điểm, bỗng nhiên như được tăng thêm vài phần sức lực, ánh mắt kiên định.

"Lập tức liền kết thúc." Nhậm Tiểu Vi thì thào nói.

Bà biết Bùi Dịch cùng Hồ Sĩ Minh đấu đá kịch liệt, hiện tại là cơ hội duy nhất của bà.

Đoàn Tĩnh Đồng đã trở về "Thi Dịch", Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi giúp cậu nhóc tìm một trường học quý tộc cho học sinh ngoại trú.

Tên nhóc kia vừa mới đến trường không được vài ngày, liền mang theo bạn học nữ về nhà ăn cơm rồi.

Tối hôm đó nghỉ ngơi thời điểm, Tô Thi Thi rất cục nịnh không được hỏi Bùi Dịch.

"Nhà các anh gen đều như vậy sao?"

Bùi Dịch nhíu mày: "Nói trọng điểm."

"Ý của em là, anh cùng em trai anh giống như thế, sẽ biết dụ dỗ con gái nhà người ta?" Tô Thi Thi ba ba nhìn Bùi Dịch.

Bùi Dịch trên tay chính đang cầm một bản tạp chí lật chuyển, nghe vậy khép báo lại, nghiêng người nhìn Tô Thi Thi: Anh có phải rất biết dụ dỗ con gái nhà người ta hay không, em không phải hiểu biết nhất à?"

Tô Thi Thi thật sự nghĩ nghĩ, thận trọng gật đầu: "Anh ở phương diện này, quả thật có chút giỏi giang."

Bùi Dịch bị nói ghen họng.

"Nếu anh thực lợi hại như thế, hẳn không đến trung học mới quen được một người bạn gái, sau cùng còn bị đá." Bùi Dịch giọng nói nhàn nhạt, nghe không ra cảm xúc chân thật.

Tô Thi Thi mạnh trừng lớn mắt, nửa ngày, kìm nén ra một câu: "Anh rốt cục thừa nhận anh là bị người ta đá rồi."

"Tô Thi Thi!"

"Em sai rồi..."

Ngày hôm sau, Tô Thi Thi rời giường đi làm thời điểm, đi đường xiêu xiêu vẹo vẹo cực kỳ không ra thể thống gì.

Tiểu Ưu cùng mấy người hầu nhìn đến đều đã cười trộm không thôi, nhưng người nào cũng đều đã không dám nói ra.

Tô Thi Thi vô tội cực kỳ. Tối hôm qua thời điểm trốn chạy không thấy rõ ràng, một cước đá trên tủ đầu giường, đến bây giờ chân của cô vẫn đều rất đau.

"Tiên sinh đâu?" Tô Thi Thi đi đến trong nhà ăn, không thấy được Bùi Dịch, hỏi Tiểu Ưu.

"Tiên sinh nói ngài ấy trước đi làm rồi." Tiểu Ưu kìm nén cười nói.

Tô Thi Thi mặt bá liền đen, nghiêng răng nghiêng lợi: "Chạy trốn thật rất nhanh!"

Nếu như bị cô bắt lấy, cô nhất định cào rách mặt Bùi Dịch.

Trong giới đều biết công ty Sunshine của Tô Thi Thi giành được hạng mục trang trí hành lang ngoài thôn Thành Trung.

Tô Thi Thi sau khi đến công ty, liền mở hộp gấp, đem cái hạng mục này đưa lên hàng đầu.

Tan họp, Tô Thi Thi giữ chặt Tống Trọng Hạo đang muốn đi ra ngoài, lờm một cái Ôn Ngọc đang cúi đầu hướng cửa phòng họp đi ngoài cửa: "Sao lại thế này? Ngọc nhìn cũng không quá đúng lắm nha."

Tống Trọng Hạo vẻ mặt ngưng trọng: "Tần tổng hôm nay vậy mà không đến đây họp."

Trước kia mỗi lần Sunshine mở hội nghị, Tần Phong thân làm cố vấn vì tiếp cận Ôn Ngọc, đều đã mặt dày chạy tới. Bây giờ, vậy mà bóng người cũng không gặp một cái.

"Giống như anh ta mấy ngày không đến đưa đón Ngọc rồi." Tô Thi

Thi tâm tình cũng trầm trọng hẳn lên.

Hai người này hẳn không thật sự cãi nhau chứ?

"Nhất định là xảy ra chuyện lớn gì rồi. Bằng không lấy tính cách Tần Phong, hẳn không lạnh lùng mặc kệ như vậy." Tô Thi Thi nhớ tới ngày hôm qua ở phòng họp Xây dựng Tiệp Khắc nhìn đến Tần Phong cảm xúc không đúng lắm, trong lòng cực kỳ lo lắng.

"Muốn đi tìm Ngọc tâm sự không?" Tống Trọng Hạo cũng đoán không ra chuyện gì.

Anh tuy nhiên là bạn chí cốt của đám con gái, nhưng hiển nhiên không phải đối thủ của người như Ôn Ngọc.

Tô Thi Thi nghĩ nghĩ, lắc đầu: "Em ngày hôm qua thăm dò qua cô ấy, cô ấy hình như không phải rất muốn nói. Hai ngày này trước nhìn xem tình huống đi."

"Vậy cũng chỉ có thể như vậy rồi." Tống Trọng Hạo nói xong, chỉ chỉ văn kiện ôm trong lòng, "Phi Tầm có phải cùng Hồ gia hợp tác rồi hay không? Đề đã đem mọi nhất cử nhất động của chúng ta nhìn chăm chú a!"

Tống Trọng Hạo ôm văn kiện chính là Xây dựng Minh Đỉnh cùng Phi Tầm gửi đến những công việc cần chú trong hạng mục này, thấy làm cho người ta da đầu run lên.

Tô Thi Thi cũng cực kỳ đau đầu.

"Thật đúng là bị Bùi Dịch nói trúng rồi." Cô khoát tay, "Tin tưởng thực lực chúng ta, bọn họ còn không có tư cách đối với chúng ta khoa tay múa chân."

Nơi xa, Đồng Tiêu Tiêu nhìn đến Tô Thi Thi đi tới, đi theo cô đi vào văn phòng.

"Tô tổng, chúng ta thật sự muốn giành lấy hạng mục trang hoàng hành lang ngoài của thôn Thành Trung kia sao?" Đồng Tiêu Tiêu hỏi.

Tô Thi Thi đặt văn kiện xuống, ngẩng đầu nhìn cô một cái, cười nói: "Đúng thế, làm sao vậy?"

"A..., không có việc gì không có việc gì..." Đồng Tiêu Tiêu có chút khẩn trương, lại có chút lo lắng, "Tôi nghe nói cái hạng mục này cũng không tốt làm."

"Cái hạng mục này cũng không phải khó nhất, như thế nào, không tin tưởng?" Tô Thi Thi rút ly nước, hướng về phía Đồng Tiêu Tiêu cười nói.

Đồng Tiêu tiêu muốn nói lại thôi, nhưng sau cùng, vẫn lại là cười nói: "Làm sao có thể, nhưng tôi nghe nói Tổng tiên sinh ở hội nghị Xây dựng Tiếp Khắc nói mấy lời kia, quả thực quá kiêu ngạo rồi."

Tô Thi Thi xấu hổ vô cùng, không dám hồi tưởng.

Ngày hôm sau, cô cùng Tống Trọng Hạo đi công trường khảo sát thực địa.

Công trình ngoài hành lang đã tiến hành một nửa, vì đuổi kịp tiến độ, trang hoàng muốn cùng nhau tiến hành.

Tô Thi Thi nhìn về phía trước công trường vây lại kiến trúc, trong lòng sinh ra cảm khái vô hạn.

Bùi Dịch bày mưu tính kế lâu như vậy, chính là vì cái công trình này đi.

"Mục đích thật sự của anh ấy là cái gì?" Tô Thi Thi trong lòng vẫn đều có cái nghi hoặc này. Cô không có đi hỏi qua Bùi Dịch, Bùi Dịch cũng không muốn để cho cô lo lắng, nhưng cô biết không đơn giản như vậy.

Ngay lúc Tô Thi Thi cùng Tống Trọng Hạo hướng tới phòng quản đốc đi qua, phía trước bỗng nhiên xuất hiện một cái bóng dáng không tính xa lạ.

"Trạm Dẫn Lan?" Tô Thi Thi chớp chớp đôi mắt, đẩy đẩy tay Tống Trọng Hạo, "Anh nói xem cô ta đến chỗ này, có phải tới gặp Bùi Dịch hay không?"

"Em vì cái gì lại nghĩ như vậy..." Tống Trọng Hạo còn chưa nói xong, sừng sốt một phen, "Anhkông nhìn lầm đi, Trạm Dẫn Lan như thế hoa si nhìn chăm chăm Hồ Sĩ Minh?"

Cô ta dời đi mục tiêu sao?

Nhưng một giây sau, anh cùng Tô Thi Thi đều đã chịu được kinh hách.

Bởi vì bọn họ thấy được trong đám người kia lại vẫn có một người đàn ông cao lớn hào quang chói mắt không thể lẫn đi đâu được.

"Bùi Dịch?" Tô Thi Thi xoa xoa ánh mắt, cô không nhận sai đi? ^_^

Đau đầu, đau mình, ghét nhất mình bệnh. Không được bệnh, biết ko >"<

Chương 458: Để ý tảng đá trên trời

Trong công trường giàn giáo dựng lên đầy trời, một đám người mang giày Tây đội nón bảo hộ, chính đang cầm bản thiết kế thảo luận thứ gì đó.

Mà ở trong nhóm người này, có một người như hạc trong bầy gà.

Bộ dáng anh ta rất cao, so với Hồ Sĩ Minh ẩn ẩn còn có cao hơn những mấy cm. Anh ta mặc một bộ đồng phục lao động màu xanh đậm, mang theo một cái nón bảo hộ cùng màu, lúc này đang ở đó nói chuyện với Hồ Sĩ Minh.

Tô Thi Thi trong mắt hơn một tia hưng phấn, lôi kéo Tống Trọng Hạo liền hướng bên cạnh núp vào, hai mắt phóng quang nhìn phía trước: "Bùi Dịch nhà của chúng ta mặt đồ lao động phục cũng đều đẹp trai như thế!"

Tống Trọng Hạo khóe miệng giật giật một phen, không nói gì nói: "Đúng ha, anh ta cho dù mặt đồ phục bác gái quét rác cũng đều đã đẹp."

"Anh mới quét rác!" Tô Thi Thi đôi mắt tròn trắng, tiếp tục quay mặt nhìn chăm chăm Bùi Dịch.

Tống Trọng Hạo buồn bực: "Chúng ta vì cái gì muốn trốn ở chỗ này, không định đi sao?"

Tô Thi Thi chỉ chỉ phía trước Trạm Dẫn Lan: "Em đi qua đó, cô ta

không phải không có cơ hội rồi hả?"

"Em trong đầu rốt cục đang nghĩ cái gì?" Tống Trọng Hạo trợn mắt há hốc mồm.

Bọn họ hiện tại đã xác định, Trạm Dẫn Lan đâu nào là hoa si nhìn Hồ Sĩ Minh, từ đầu liền là đang nhìn Bùi Dịch.

Tô Thi Thi tán thưởng nói: "Lúc làm việc đàn ông là đẹp trai nhất."

Tống Trọng Hạo triệt để không nói gì.

"Đi thôi." Tô Thi Thi lôi kéo Tống Trọng Hạo hướng tới bên kia đi đến.

"Lúc này đi rồi hả?" Tống Trọng Hạo lông mày nhíu lại, yên lặng nhìn thoáng qua nơi xa đám người kia, đi theo, như tên trộm hỏi, "Em lại đang nghĩ ra cái chủ ý gì? Lại muốn chinh người nào?"

Tô Thi Thi vẻ mặt tổn thương: "Em cái gì cũng không tính toán làm."

"Lừa gạt quý à!"

Vài phút sau, Tống Trọng Hạo liền thông suốt rồi.

"Em có biết hẳn sẽ cùng đến đây?" Tống Trọng Hạo lặng lẽ đẩy đẩy tau Tô Thi Thi, nhìn chăm chăm người đàn ông đang hướng tới bọn họ đi tới kia.

Tô Thi Thi hơi hơi ho khan một tiếng, mặt không đổi sắc nói: "Anh không thấy được, từ lúc chúng ta vừa tiến đến liền có người một mực theo dõi chúng ta sao?"

Tống Trọng Hạo lấy tay gãi gãi tóc: "Khó trách anh luôn cảm thấy

được là lạ."

"Ô tống, Tống Tổng giám." Hồ Sĩ Minh gạt một đôi thon dài chân, tác phong nhanh nhẹn hướng hai người Tô Thi Thi đi tới.

Tô Thi Thi xả ra một nụ cười tươi tắn: "Hồ tống cũng tới công trường thị sát?"

"Không, tôi đặc biệt đến xem em."

Hôm nay, không có cách nào khác tán gẫu.

Tẻ ngắt.

Tống Trọng Hạo cực kỳ không nghĩa khí hướng bên cạnh trốn rồi, để lại Tô Thi Thi một người đối mặt Hồ Sĩ Minh.

"Tôi biết em một chút sẽ đến, lo lắng, quá đến xem." Hồ Sĩ Minh cười nói.

Tô Thi Thi mím môi, không có nói tiếp.

Hồ Sĩ Minh cũng không thêm để ý, nhìn một phen bốn phía, tùy ý nói: "Công trường nơi này, đeo nón bảo hộ cũng không thấy được an toàn."

Hắn ngẩng đầu nhìn thoáng qua trên trời, có điều ngụ ý nói: "Trong công trường, mỗi ngày đều không thiếu có vật rơi xuống, em phải cẩn thận."

Tô Thi Thi vẫn như cũ mím môi, không nói gì.

Hồ Sĩ Minh sớm đã thành thói quen với thái độ của, trái lại tự nói:

"Em mới vừa mới nhìn đến Trạm tiểu thư đúng không?"

Tô Thi Thi lúc này có điểm phản ứng, lờm hẩn: "Nói chuyện có thể rõ ràng chút không?"

"Được thôi." Hồ Sĩ Minh bỗng nhiên toét ra một cái đại đại tươi cười.

Tô Thi Thi sinh lòng cảnh giác, nghĩ muốn hỏi hận đã không còn kịp rồi.

Chỉ thấy Hồ Sĩ Minh cười vượt qua đi phía trước một bước, cười như không cười nói: "Bùi Dịch trêu hoa gheo nguyệt khắc nơi, tình địch đều đã đánh đến cửa, em sao lại cứ bám ở trên một thân cây treo cổ? Theo tôi bỏ trốn đi, cùng với tôi tuyệt đối không có phiền toái như vậy."

Tô Thi Thi một giây biến sắc, hai mắt nhú lại, hướng tới bộ vị của hắn liền đạp tới.

"Tô Thi Thi!" Hồ Sĩ Minh che chở bộ vị trọng điểm, khẩn trương lui về sau một bước, không thể tin được trừng mắt nhìn Tô Thi Thi, "Có người nói chuyện phiếm như vậy à?"

Tô Thi Thi cười lạnh: "Không biết người nào qua năm mới bị một đám phụ nữ ôm con đi nhận cha? Hồ tổng, anh dù như thế nào giả vờ cũng thoát khỏi không được khí chất ngựa giống!"

Hồ Sĩ Minh khòe miệng rụt rụt, bỗng nhiên kề sát vào Tô Thi Thi, nhỏ giọng nói: "Em cho là Bùi Dịch không có?"

Tô Thi Thi nhàn nhạt nói: "Bùi Dịch nói anh ấy từ trước đến nay cẩn thận."

Hồ Sĩ Minh ngậy ngấn cả người, hấn không nghĩ tới Bùi Dịch vậy mà thật sự nói với Tô Thi Thi vấn đề này.

"Được, chằm ngòi ly gián không hiệu quả, chồng tôi lập tức liền muốn đến đây, anh còn không đi?" Tô Thi Thi lui về sau một bước.

Hồ Sĩ Minh đứng thẳng thân thể, chỉnh lý một phen tây trang áo khoác, trước khi rời đi cố ý nói một câu: "Nhớ kỹ những lời vừa rồi tôi nói."

Tô Thi Thi nhìn bóng lưng hấn rời đi, mày từ từ vặn chặt lại.

"Hấn đây là cái ý tứ gì?" Tống Trọng Hạo khó hiểu hỏi han.

"Hấn hình như là cố ý nhắc nhở em, Trạm Dẫn Lan khả năng sẽ ở công trường hại em." Tô Thi Thi sắc mặt ngưng trọng, "Bọn họ không phải người chung một thuyền à?"

"Hấn tới cùng nghĩ như thế nào?"

Tô Thi Thi nhíu mày: "Phải biết rằng hiểu được cách nghĩ của kẻ điên, trừ phi bản thân so với hấn càng điên."

"Nhưng mà Trạm tiểu thư..." giọng Tống Trọng Hạo im bật, rồi sau đó giống như con thỏ, nhanh như chớp bỏ chạy.

Tô Thi Thi còn không có làm rõ ràng sao lại thế này, nơi xa truyền đến một trận tiếng bước chân. Ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một người đàn ông mặc đồ lao động màu xanh đậm, mang theo nón bảo hộ cùng màu đi nhanh hướng tới cô đi tới.

"Bùi Dịch." Tô Thi Thi trong mắt hơn ý cười, chạy về phía anh.

Bùi Dịch tiếp được cô, nhúu mày khinh ngạc hỏi: "Nghe nói cái tên đục khoét nền tảng kia lại tìm tới em rồi hả?"

Tô Thi Thi ghen họng, âm thầm liếc mắt như muốn xé xác người đang trốn nơi xa Tống Trọng Hạo kia một cái. Không cần nghĩ cũng đều biết, nhất định là Tống Trọng Hạo đã lên báo cáo.

"Người kia quá đáng giận, vậy mà chằm ngòi ly gián nói anh cũng có rất nhiều con riêng. Em đã giúp anh bác bỏ tin đồn, anh có phải muốn khen ngợi em hay không?" Tô Thi Thi cười tít mắt nhìn Bùi Dịch.

Bùi Dịch trên mặt tươi cười khoảnh khắc cứng đờ, có dũng khí nâng cục đá đập chính mình, khẩn trương đổi đề tài: "Hắn đến nhắc nhở em cẩn thận với Dẫn Lan?"

"Dẫn Lan Dẫn Lan, kêu được thực thân thiết." Tô Thi Thi chanh chua nói.

Bùi Dịch ngậm miệng, không dám nói thêm nữa.

Có đôi khi, Bùi phu nhâm ăn dấm chua tới, đến kẻ điên cũng đều sợ.

Tô Thi Thi chuyển biến tốt liền thu, hai người người nào cũng chưa chiếm được ưu đãi.

Cô nhớ lại một phen chuyện lúc trước, nói: "Hắn giống như đang nhắc nhở em, Trạm Dẫn Lan sẽ gây bất lợi cho em."

Tô Thi Thi nói xong ngẩng đầu nhìn thoáng qua bầu trời.

Tại trong công trường, nơi nơi đều đã dựng giàn giáo, công nhân ở mặt trên đi tới đi lui, không biết lúc nào, liền lại ngoài ý muốn rơi xuống vài thứ.

Hoặc là một cái thùng xi-măng, hoặc là một cái cờ lê, hoặc là cái thứ gì đó khác. Mỗi một thứ, rơi xuống trên đầu người, đều là sẽ chết người.

Bùi Dịch sắc mặt đen lại, vừa muốn nói chuyện, liền nghe Tô Thi Thi nói: "Anh không cần khuyên em, thi công công trình em là nhất định phải đến qian sát tiến độ thi công, chẳng thế thì xảy ra chuyện, người nào cũng đều không gánh nổi cái trách nhiệm này."

Bùi Dịch nhú mày nghĩ nghĩ, chậm rãi gật đầu: "Em vui vẻ liền tốt rồi."

Tô Thi Thi sửng sốt.

Anh hôm nay như thế nào để nói chuyện như vậy?

Cô còn muốn hỏi anh có phải cũng cho rằng Trạm Dẫn Lan thật sự sẽ hại cô hay không, muốn hỏi một chút anh xử sự thế nào với việc Phi Tâm cùng Hồ gia hợp tác. Nhưng Bùi Dịch một câu này, trực tiếp dọa cô quên hết.

Tô Thi Thi lo lắng cả đêm, cảm thấy được Bùi Dịch những lời này có phần cổ quái. Ngày hôm sau, đang lúc cô đi công trường kiến trúc, rốt cục hiểu rõ được rồi.

Tô Thi Thi nhìn một đồng người trước mắt kia hướng tới chính mình đi tới, xoa xoa ánh mắt, lặng lẽ Tống Trọng Hạo hỏi đứng ở bên cạnh: "Chúng ta cũng không thể chạy được sao?"

Lây hoa với mấy bộ khác cuối cùng bộ này lại ko làm

Chương 459: Cầu lương

Tống Trọng Hạo lòng đồng tình, vẻ mặt thảm thối gật đầu: "Sur muội, anh cũng nghĩ như vậy."

"Nhưng mà, chúng ta trốn chỗ nào đây?"

Tô Thi Thi nhìn nhìn phía sau mình một đoạn lập tức liền muốn bắt đầu trang hoàng hành lang gấp khúc, thờ dài.

Đúng vậy a, bọn họ muốn theo dõi tiến độ công trình nơi này, trốn chỗ nào!

"Bùi tổng, Hồ tổng, Trạm tiểu thư." Tống Trọng Hạo đứng thẳng thân thể, hướng tới một đám người đang di đến lên tiếng chào hỏi.

Tô Thi Thi đứng tại chỗ ha ha cười gượng, rất muốn tìm Bùi Dịch đánh một trận!

"Không phải nói em vui vẻ là được sao? Anh mang người nhiều như vậy đến xem em làm việc, em vui vẻ nổi sao?" Tô Thi Thi nội tâm phát điên.

"Em không phải vẫn nói muốn muốn cùng anh cùng nhau làm việc sao?" Bùi Dịch đi tới, đối với Tô Thi Thi ôn nhu nói, "Hôm nay vừa lúc rảnh."

Tô Thi Thi khóe mắt giật giật, liếc mắt đứng ở nơi xa cách cô hai thước có hơn Hồ Sĩ Minh cùng Trạm Dẫn Lan, dùng ánh mắt hỏi Bùi Dịch.

"Còn hai người bọn họ!!!"

Bùi Dịch nhàn nhạt nói: "Trên đường gặp được Hồ tổng cùng Trạm tiểu thư, nhớ lại một mình em khả năng sẽ nhàm chán, liền hẹn cùng nhau đến đây."

"Anh quá độc ác..."

Tô Thi Thi thật sự là cạn lời.

Cô liền cảm thấy được Bùi Dịch ngày hôm qua đáp ứng có phần quá nhanh, đâu nào nghĩ đến anh vậy mà trực tiếp đem Hồ Sĩ Minh cùng Trạm Dẫn Lan đều đã mang đến đây rồi.

Lần này tốt rồi, đem khả năng muốn yếu hại cô kéo mọi người cùng cô gắt gao ở chung một chỗ, muốn chết mọi người cùng nhau chết đúng không?

Tô Thi Thi chịu đựng kích thích mắt trợn trắng, quay đầu liền hướng bên trong đi, chỉ huy công nhân làm việc.

Mặc kệ mấy người kia.

Phía sau, Hồ Sĩ Minh cùng Trạm Dẫn Lan qua lại nhìn thoáng qua nhau, hai người sắc mặt đều có chút cứng ngắc.

"Thú vị." Hồ Sĩ Minh lờm Bùi Dịch một cái.

Hắn đương nhiên biết ý tứ của Bùi Dịch, chỉ là không nghĩ tới Bùi Dịch vì sự an toàn của Tô Thi Thi, vậy mà bỏ qua được chuyện này làm cho bọn họ tiếp xúc?

"Nếu tốt cơ hội như vậy, tôi đương nhiên sẽ không bỏ qua." Hồ Sĩ Minh trong mắt hiện lên quét xuống ám sắc.

Bên cạnh, Trạm Dẫn Lan nhìn Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch cùng nhau thảo luận phương án trang hoàng, trong lòng cũng rất phức tạp.

"Vì cô, đến tình địch đều có thể chịu được sao? Bùi Dịch, anh thật sự thay đổi rồi." Trạm Dẫn Lan ở trong lòng thì thào nói.

Trước kia Bùi Dịch, ham muốn chiếm hữu mười phần. Anh muốn thứ gì đó, chưa bao giờ cho phép người khác đụng chạm dù chỉ một chút. Càng không cần phải nói, để cho tình địch loại sinh vật này cùng người phụ nữ của chính mình cùng đứng ở chung một chỗ vượt qua một giờ!

Nhưng Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi coi nhóm người bọn họ như không tồn tại một dạng, hai người đang cực kỳ thật sự làm việc.

Trạm Dẫn Lan cực kỳ muốn bỏ đi cho xong, đúng là tốt cơ hội như vậy có thể cùng Bùi Dịch nán lại một hồi, cô ta không nỡ đi.

Xem Hồ Sĩ Minh, phỏng chừng cũng là có cách nghĩ như vậy. Có thể kề cận Tô Thi Thi, hẳn khẳng định hẳn không đi.

Lúc này, bên ngoài truyền đến một trận tiếng bước chân, hai người mặc đồ Tây đen di chuyển một cái ghế da rất lớn đã đi tới, đặt tới nơi cách Hồ Sĩ Minh không xa.

Ngay sau đó, lại có một người di chuyển một cái bàn, trên bàn có một cái mâm nhỏ, trên đó còn có một cái hộp, từ bên trong bày xuất một bộ khay trà phóng tới trên bàn.

Trạm Dẫn Lan giống như nhìn thấy quái vật một dạng nhìn Hồ Sĩ

Minh liếc mắt một cái, nghĩ thầm rằng người này vậy mà chạy đến nơi đây dùng trà?

Cô ta âm thầm nhìn thoáng qua Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch, phát hiện bọn họ từ đầu liền không hướng nơi này nhìn, không khỏi cười lạnh.

"Hỗ Sĩ Minh, ạn biểu diễn cho ai xem vậy!"

Hỗ Sĩ Minh mới mặc kệ những thứ này, sau khi ngồi xuống, khoát tay. Rất nhanh, lại có người di chuyển một cái ghế đến mời Trạm Dẫn Lan ngồi xuống.

"Trạm tiểu thư, uống một chén? Đứng cũng nhàm chán." Hỗ Sĩ Minh thay Trạm Dẫn Lan rót một chén trà.

Trạm Dẫn Lan không thể từ chối hảo ý của hắn, bài trừ một nụ cười tươi tắn, tiếp nhận trà.

Trong hành lang gấp khúc rất nhanh an tĩnh lại, thỉnh thoảng chỉ

có tiếng nói chuyện của Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch cùng với âm thanh thi công.

"Ầm ầm ầm..." Tiếng máy khoan điện chói tai vang lên, một mảnh bột phấn màu trắng phiêu phiêu rơi xuống.

Tô Thi Thi nhướng mày, cười xuống mũ dùng lực hướng bên cạnh phẩy phẩy.

"Khụ khụ..." Hỗ Sĩ Minh ho khan hai tiếng, nhìn bầu trời xanh biếc hiện lên một tầng vôi như cháo bột, yên lặng néo hạ mi.

Bên cạnh, Trạm Dẫn Lan đã sớm ngồi nhâm nhi chén trà.

Không uống trà, càng thêm nhàm chán.

Trạm Dẫn Lan cảm thấy được chính mình giờ phút này ngồi ở chỗ này, tựa như người đần độn.

"Cái này em trước mở ra một cái cửa đem công cụ bỏ vào, lúc thi công sẽ gấp đôi." Bùi Dịch đang ở cùng Tô Thi Thi thảo luận vấn đề thi công một cái góc tường.

Tô Thi Thi một bên gật đầu, một bên ở trên bản ghi chép ghi chú lại. Quá rất lâu, cô ngẩng đầu, vẻ mặt si mê nhìn Bùi Dịch: "Anh đối với trang hoàng bên trong cũng lợi hại như thế sao?"

Bùi Dịch khước miệng nhếch lên, ghé sát vào cô, nhỏ giọng nói: "Cái rạp chiếu phim sư huynh em thích nhất kia, chính là anh thiết kế."

Cái gì?

Tô Thi Thi trừng lớn mắt, triệt để ngây dại, trong ánh mắt còn kém toát ra đào tâm rồi.

Cánh tay ôm cổ Bùi Dịch, hướng tới mặt anh liền hôn một cái: "Chồng yêu à, anh nhận em làm đồ đệ đi!"

Cái rạp chiếu phim kia thiết kế tiêu chuẩn, liền ngay cả sự phụ của Tống Trọng Hạo Lão sư Mặc Văn đại sư đều đã khen không dứt miệng, Tô Thi Thi không nghĩ tới thực ra là Bùi Dịch thiết kế.

"Em liền biết ánh mắt của mình sẽ không kém." Tô Thi Thi vẻ mặt sùng bái nhìn Bùi Dịch.

Bùi Dịch trong mắt đều là ý cười, vươn tay sùng nịch vuốt tóc Tô Thi

Thi: "Uh"m, anh tiếp thu ca ngợi của em."

"Ai nha, khiêm tốn chút đi." Tô Thi Thi làm nũng, hai con mắt sáng long lanh, hận không thể lại nhào lên hôn anh một cái.

Nơi xa, Trạm Dẫn Lan nắm chặt quả đấm, cảm thấy được chính mình là đúng là kẻ ngốc dần độn ngồi ở đây.

Cô ta lờm Hồ Sĩ Minh ngồi ở bên cạnh một cái, gập sắc mặt của hắn cũng không phải rất tốt.

Cô ta trào phúng nở nụ cười, bất tiện nói chuyện, cầm ra điện thoại gửi tin nhắn cho hắn.

"Chúng ta cứ như vậy giống người dần độn một dạng ngồi ở đây?"

Hồ Sĩ Minh cảm nhận được mobile phone chấn động, bày xuất vừa thấy, ngẩng đầu lờm Trạm Dẫn Lan một cái.

Mười phụ nữ kia chính đang nghiêm trang nhìn phía xa.

Hồ Sĩ Minh khoe miệng thâm thúy nhếch lên: "Già vờ được lại vẫn rất giống."

Hắn gửi trở về một tin nhắn.

"Chẳng thế thì cô đi làm cho bọn họ không cần tung ra cầu lương được à?"

Trạm Dẫn Lan nhìn đến tin nhắn, tức giận đến thân thể run lẩy bẩy.

"Tôi không rõ, anh như thế nào nhin được? Chẳng lẽ không thể đi sao?"

"Không ai ngăn cô đi. Nhớ kỹ, động tĩnh nhỏ một chút, đừng ảnh hưởng tới thưởng thức sắc đẹp."

"Bệnh thần kinh!"

Trạm Dẫn Lan gửi qua ba chữ, tức giận đến rất muốn đứng lên liền đi.

Cô ta là điên rồi mới có thể cùng Hồ Sĩ Minh thảo luận.

Đúng lúc này, một cái đầu bỗng nhiên vươn đến bên cạnh cổ của cô ta: "Tán gẫu thật vui ha."

"A!" Trạm Dẫn Lan bị hoảng sợ, roạt một phen từ trên chỗ ngồi đứng lên, chân không nghĩ qua là đá đến chỗ không xa bên cạnh mấy, thân thể mạnh nghiêng tới trước qua đi.

"Cẩn thận!" Tô Thi Thi liền đứng ở cách đó không xa, nhìn đến phía trước liền là một cái giàn giáo, mặt trên đặt mới mấy thùng nước sơn trắng vừa nâng lên..

Cô không kịp nghĩ nhiều, phản xạ có điều kiện hướng tới Trạm Dẫn Lan kéo đi.

"Rắc rắc..."

"Ầm... Ầm!"

"Rầm..."

Thùng nước sơn khoảng khắc chao đảo, thùng nước sơn màu trắng rầm một tiếng, hướng tới Trạm Dẫn Lan rơi xuống, trực tiếp yên vị

trên nửa thân thể cô ta.

"Ô mai chú!" Tống Trọng Hạo ngây dại, "Tôi chỉ mới lên tiếng kêu gọi cô, cô không cần phản ứng lớn như vậy đi?"

"Tôi... Tay của tôi!" Trạ̣m Dẫn Lan ánh mắt ngây ngốc chuyển qua Tô Thi Thi đang lòi kéo cánh tay chính mình, hốc mắt bá liền đỏ.

Tay có phải chặt đứt rồi hay không?! ^_^

Chương 460: Cô là phụ nữ sao?

"Tôi... Tôi thật sự không phải cố ý." Tô Thi Thi vội vàng buông lỏng tay ra.

Nhưng bởi vì khí lực có phần lớn, cô mới buông lỏng một chút, cánh tay Trạm Dẫn Lan liền buông thõng xuống, đau đến nỗi cô ta sắc mặt trắng bệch.

Tô Thi Thi xấu hổ cực kỳ, cầu cứu nhìn Bùi Dịch: "Em không biết cô ấy như thế giòn..."

Như thế giòn...

Như thế giòn!!

Trạm Dẫn Lan giết người tâm đều có rồi.

Tô Thi Thi là phụ nữ sao? Người phụ nữ kia khí lực làm sao có thể lớn như vậy! Tay cô ta, cánh tay của cô ta, liên tiếp bị cô kéo đứt rồi!

"Hắn là trật khớp, hắn không gãy." Tống Trọng Hạo chạy tới, muốn làm chút biện pháp cứu vớt tình hình.

Nhưng tay anh vừa mới đụng tới cánh tay Trạm Dẫn Lan, cô ta liền đau đến kinh hô lên.

Trên cánh tay đau, đầu nào bì kịp được với chuyện thùng nước sơn rơi đổ lên trên thân thể, Trạm Dẫn Lan đau đến muốn ngất đi.

"Tôi vừa rồi thật sự không phải cố ý. Tôi không nghĩ tới, cô nhát gan như thế..."

Nhát gan như thế...

Nhát gan như thế!

Trạm Dẫn Lan nhắm mắt lại, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Anh ngậm miệng!"

Trời ạ, cô ta làm sao có thể gặp phải Sư huynh muội không đáng tin như vậy!

"Cô... Không có việc gì chứ?" Tô Thi Thi cực kỳ băn khoăn.

Cô mới vừa rồi là thật nghĩ muốn cứu Trạm Dẫn Lan, đâu nào nghĩ đến đã bị cô kéo xuống hố rồi.

Khí lực của cô dù sao còn chưa đủ đem một người phụ nữ trưởng thành kéo tới bay lên, Trạm Dẫn Lan nửa thân thể vẫn như cũ bị nước sơn hắt lên rồi.

Nếu để cho Trạm Dẫn Lan biết suy nghĩ của cô, phỏng chừng sẽ lập tức cùng cô liều mạng.

"Đi bệnh viện đi?" Tống Trọng Hạo yếu kém yếu kém đề nghị nói.

Nơi xa, Hồ Sĩ Minh đã sớm đứng lên, nhìn một màn này, khóe mắt quất thẳng tới co giật.

Hắn sớm đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng mà Tô Thi Thi vẫn lại là nảy sinh cái mới khiến hắn không tưởng nổi.

Lúc này, Tống Trọng Hạo thấy Trạm Dẫn Lan không nói lời nào, theo bản năng nhìn Bùi Dịch.

Bùi tiên sinh chính đang đang an ủi vợ mình, từ đầu không đếm xỉa tới anh.

Tống Trọng Hạo không có biện pháp, đành phải đi tìm Hồ Sĩ Minh nghĩ biện pháp.

"Hồ tổng, anh khuyên nhủ Trạm tiểu thư. Các người không phải người chung một thuyền à?"

"Khụ..." Tô Thi Thi bị nước miếng làm sặc rồi.

Sư huynh, nói lời thật cũng không cần nói ra trắng trợn như thế a! Làm cho người ta làm sao mà chịu nổi.

Hồ Sĩ Minh khóe miệng giật giật, đã triệt để vô cảm rồi. Nhìn thoáng qua Trạm Dẫn Lan chật vật, cởi áo khoác đi lên lập tức quần chạt cô ta, chặn ngang ôm lấy cô ta.

"Tôi đưa cô đi xử lý." Hồ Sĩ Minh bên cạnh nói, bên cạnh ôm Trạm Dẫn Lan nhanh hướng tới hành lang gấp khúc bên ngoài đi đến.

Như vậy, giống như là sợ bị giữ lại vậy.

Nói thừa, nếu còn ở lại, đờn giàn giáo có thể ngã vào trên người hắn. Hồ Sĩ Minh cúi đầu nhìn thoáng qua Trạm Dẫn Lan đang tản ra mùi nước sơn, không hiểu sao có chút đồng tình cô ta.

Trạm Dẫn Lan núp ở trong lòng hắn, hận không thể cả đời đều đã không cần nói gì rồi.

Còn có thể càng dọa người một chút!

"Hô! Rốt cục đi rồi!" Tống Trọng Hạo nhìn đến hai người Hồ Sĩ Minh rời đi, vỗ vỗ ngực, vẻ mặt như muốn tranh công nhìn Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi đưa tay xoa xoa trán, trên ngón tay cô thậm chí lại vẫn còn lưu lại xúc cảm vừa rồi nắm lấy Trạh Dẫn Lan.

"Sur huynh, anh lần sau trước tiên chào hỏi đàng hoàn biết chưa?" Tô Thi Thi thật sự sợ anh rồi.

Bây giờ hẳn là chỉ làm trật khớp, nếu tiếp theo cô thực đem tay người ta chặt đứt, vậy về sau ai còn dám cùng cô hợp tác.

Tống Trọng Hạo đặc biệt ủy khuất: "Thật là ngoài ý muốn nha! An thấy cô ta giống như đang cùng Hồ Sĩ Minh gửi tin nhắn, em nói hai người bọn họ có thú vị hay không, rõ ràng ngồi ở bên cạnh, lại ở bên kia gửi tin nhắn nói chuyện phiếm."

"Anh liền muốn đi xem bọn họ tán gẫu cái gì, nào biết đâu rằng mới mở miệng, cô ta liền sợ tới mức nhảy dựng lên rồi. Chuyện này phải không diễn hình có tặc giạt mình sao?"

"Anh... Thắng." Tô Thi Thi còn có thể nói cái gì?

Dù sao cái này vốn là vậy rồi.

Cô ngẩng đầu nhìn Bùi Dịch, xấu hổ hỏi han: "Anh... Không định tới xem cô ta sao?"

Bùi Dịch nhíu mày, nhàn nhạt nói: "Là do em gay ra, để cho anh đi mất mặt? Nghĩ như thế nào ra ngoài."

Bùi Dịch nói xong, liền ngạo kiều xoay người, tiếp tục đi bận rộn.

Tô Thi Thi lại không phản bác được.

Đúng là Bùi Dịch không đi, cô cũng xấu hổ đi thăm Trạm Dẫn Lan a! Tô Thi Thi vẫn lại là cảm thấy được chính mình không cẩn thận đem tay người tay kéo xuống bị thương, nên là đi bù lại một phen.

"Sur muội, em là sợ Trạm tiểu thư nơi nơi truyền tin đồn xấu cho em sao? Không có sao đâu, dù sao danh hiệu nữ vương mạnh mẽ của em đã sớm không phải tin tức rồi." Tống Trọng Hạo an ủi.

"Tống Trọng Hạo!" Tô Thi Thi tổn hơi thừa lời, "Anh không nói lời nào không ai xem anh như cam điếc đâu!"

Tô Thi Thi tức điên rồi.

Sur huynh anh có cần mỗi lần nói chuyện đều nói trắng ra như thế không!

Tống Trọng Hạo bị cô làm cho hoảng sợ, vội vàng chữa lại: "Cái kia gì... Chuyện mất mặt như thế, Trạm tiểu thư khẳng định sẽ không theo người nhắc tới một chữ, em liền an tâm đi, trừ bỏ chúng ta không ai biết."

"Chỉ mong vậy." Tô Thi Thi thở dài.

Cô trái lại không sợ Trạm Dẫn Lan nói với người khác cái gì, mà là thật sự cảm thấy được có phần bản khoăn.

Cái người phụ nữ này cùng Bùi Dịch từng có một đoạn tình cảm mỹ hảo, cô không nghĩ muốn nợ cô ta nhất phen một hào.

Tống Trọng Hạo đương nhiên không hiểu Tô Thi Thi là đang nghĩ vậy, nhưng Bùi Dịch biết.

Giờ phút này, Bùi tiên sinh cầm trên tay một bản thiết kế, mày vặ chặt, nhìn hồi lâu cũng chưa xem nội dung, toàn bộ tinh thần đều đã ở trên người Tô Thi Thi.

Sau cùng, chính là anh thỏa hiệp rồi.

"Anh đưa em đi xem."

"Thật sao?" Tô Thi Thi ánh mắt lập tức phát sáng lên, "Bùi Dịch, cảm ơn anh!"

Cô biết Bùi Dịch vì bận tâm cảm thụ của cô, một mực tránh chuyện cùng Trạm Dẫn Lan tiếp xúc. Nhưng có đôi khi, việt tránh né này, ngược lại càng né không được. Đối với Bùi Dịch mà nói, cái chuyện kia đã ăn sâu trong lòng, kiêng dè sẽ vĩnh viễn sẽ không bỏ được.

Cái gọi là vết sẹo sẽ bùng mủ là đây, muốn nặn ra hết mới có thể lành lại.

Tô Thi Thi lập tức để cho Tống Trọng Hạo ở lại theo dõi tiến độ, cô cùng Bùi Dịch tiến đến bệnh viện. Nhưng làm cho bọn họ ngoài ý muốn chính là, Trạm Dẫn Lan vậy mà không ở bệnh viện.

"Có thể đã đến bệnh viện riêng hay không?" Tô Thi Thi hỏi.

"Người đi theo cô ấy nói, cô ấy đến cửa bệnh viện không có tiến vào. Hẳn là tay không sao." Bùi Dịch nói.

"Anh phái người đi theo cô ta?" Tô Thi Thi lối suy nghĩ nháy có vẻ

nhanh.

Bùi Dịch sắc mặt cứng đờ, vội vàng giải thích nói: "Vì theo dõi hành động của Phi Tầm..."

"Em biết em biết." Tô Thi Thi biết anh hiểu lầm, vội nói, "Em là cảm thấy được anh làm như vậy có phần không phúc hậu. Tuy khi đó là cô ta đá anh, nhưng mà anh dù sao cũng từng yêu, không thể lãnh khốc vô tình như thế..."

"Tô Thi Thi, da lại ngứa đúng không?" Bùi Dịch mặt đen.

Cô gái này, vậy mà học được trêu chọc anh rồi!

Tô Thi Thi hướng anh giơ ngón giữa, quay đầu bỏ chạy.

Bùi Dịch nhìn bóng dáng cô gái nhỏ của mình vui vẻ chạy trốn thật xa, bất đắc dĩ lắc lắc đầu, khóe miệng lại nhin không được cong cong lên.

Thời gian sau đó, Tô Thi Thi quyết định cùng Tống Trọng Hạo mỗi ngày luân phiên theo sát tiến độ hạng mục. Sunshine chuyên môn lập ra một tổ phụ trách hạng mục công trình thôn Thành Trung, trang hoàng rất nhanh sẽ tiến vào quỹ đạo.

Tô Thi Thi vẫn nhớ kỹ "Tảng đá trên trời", lúc trong công trường đi đứng đặc biệt cẩn thận. Nhưng chuyện gì đều không có xảy ra, Trạm Dẫn Lan ngày hôm sau liền trở lại công tác thị sát, giống như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra qua.

Tô Thi Thi quan sát một trận, vẫn lại là cảm thấy được Trạm Dẫn Lan hẳn không ngốc đến nỗi thật sự xuống tay với mình.

Trạm Dẫn Lan không xuống tay, Tô Thi Thi lại gặp một người phụ nữ tương đối để cho cô ngạc nhiên.

"Tô tiểu thư, chúng ta lại thấy mặt. Mấy tháng không thấy, cô đã biến thành Bùi phu nhân, thật sự là thế sự vô thường ha. Như thế nào, không biết tôi sao?" Khúc Hồng Mai hất mái tóc xoăn dài buông xuống vai, dương dương đắc ý nhìn Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi mở to một đôi mắt bồ câu, vô tội chớp chớp, hỏi: "Cô là ai vậy?"

"Cô..." Khúc Hồng Mai trên mặt tươi cười khoảnh khắc cứng đờ.

Tô Thi Thi vậy mà không nhớ rõ cô ta rồi hả?

Cô ta cố gắng làm việc như thế, trở nên nổi bật, rất không dễ dàng mới có thể bị Hồ tổng giao cho trọng trách một lần nữa đứng ở trước mặt cô.

Mà người phụ nữ này vậy mà không biết cô ta rồi! ^_^

Qua giờ toàn up truyện dạng cv cái lười làm bộ này quá.

Chương 461: Đừng lại vũ nhục chỉ số thông minh của tôi

"Ô Thi Thi, cô thật đúng là quý nhân hay quên chuyện!" Khúc Hồng Mai nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Tô Thi Thi nhú mày, cẩn thận mà đem cô ta trên dưới đánh giá một phen, cười như không cười nói: "Oh, thì ra là cô à, phẩm vị mặc quần áo của cô vẫn lại là giống như trước đây không thú vị."

"Như thế nào, một lần nữa tìm được công việc? Tôi nhớ rõ chồng tôi hình như là toàn diện phong sát cô rồi. Có thể ở Bắc Kinh này sống yên một lần nữa, thật sự là không dễ dàng, chúc mừng cô rồi." Tô Thi Thi nói xong xoay người rời đi.

Khúc Hồng Mai, cái người này đã từng không hiểu sao vẫn coi cô như cái đinh trong mắt, người phụ nữ kia đột nhiên vênh vác tự đắc xuất hiện ở trước mặt cô, cô cẩn thận suy nghĩ có thể nghĩ đến là chuyện gì xảy ra.

Lúc trước người của Phi Tâm còn chưa xuất hiện, tất cả công ty ở Bắc Kinh này ai dám cùng Bùi Dịch đối nghịch, trừ bỏ Hồ Sĩ Minh còn có thể có ai.

Nếu là người Hồ Sĩ Minh, cô đương nhiên không cần phải khách khí.

"Ô Thi Thi cô đứng lại!" Khúc Hồng Mai tức điên rồi.

Vì cái gì Tô Thi Thi vĩnh viễn đều là một bộ dạng cao cao tại thượng như vậy! Trước kia ở Xây dựng Tiệp Khắc thời điểm cô cứ như vậy,

hiện tại một lần nữa gặp mặt lại còn là bộ dạng này!

"Tôi hiện tại là người phụ trách cao nhất của Xây dựng Minh Đình về công trình thôn Thành Trung này, cô bất quá là một người phụ trách nhỏ nhỏ của đội trang hoàng ngoại hành lang, cô đối tôi là cái thái độ gì?" Khúc Hồng Mai tức giận hô.

Cô ta liền là nhìn không ưa nổi vẻ mặt cao ngạo của Tô Thi Thi. Cô ta chính là muốn để cho Tô Thi Thi cúi đầu!

Buổi sáng hôm nay khi cô ta nhận được lệnh cử nhiệm của công ty thời điểm, vui mừng đến nỗi quả thực muốn ngất đi.

Rất cực có cơ hội giẫm lên Tô Thi Thi, cô ta làm sao có thể bỏ qua!

Tô Thi Thi quả nhiên dừng bước, chậm rãi xoay người qua.

Cô bây giờ tỉ mỉ nhìn Khúc Hồng Mai một lần, rồi sau đó vẻ mặt thật sự nhìn chăm chăm ánh mắt cô ta, thận trọng hỏi.

"Cô hôm nay ra khỏi nhà có phải quên uống thuốc hay không?"

"Người phụ trách cao nhất của Xây dựng Minh Đình thì cực kỳ khá lắm sao? Chồng tôi vẫn lại là người phụ trách cao nhất cái công trình này nha! Đầu óc có bệnh!"

Tô Thi Thi nói xong, liền không lại nhìn cô ta, xoay người rời đi.

Cô cho rằng trải qua chuyện lần trước, Khúc Hồng Mai ít nhất đầu óc sẽ tỉnh táo hơn. Đâu nào nghĩ đến, càng ngày càng ngu ngốc thêm rồi.

"Tô Thi Thi, cô bất quá là dựa vào quy tắc ngầm dựa vào việc lên

giường với đàn ông, cô có gì đặc biệt hơn người!" Khúc Hồng Mai rống lớn hô, giống cái người đàn mừi phần bà chanh chua.

Cô ta sớm không cần hình tượng rồi. Cô ta biết Hồ Sĩ Minh cùng vợ chồng Tô Thi Thi vẫn không đối phó được. Tô Thi Thi vẫn để cho Hồ Sĩ Minh xấu mặt, hiện tại chính là Hồ Sĩ Minh chứng minh giá trị chính mình cô ta hướn thời điểm!

Chẳng thế thì Hồ Sĩ Minh làm sao có thể để một nhân viên nhỏ nhỏ như cô ta thành người phụ trách công trình quan trọng như vậy? Hấn điên rồi sao?

Hồ Sĩ Minh đương nhiên không có điên. Hấn chính là biết cô ta cùng Tô Thi Thi từng có thù địch, đặc biệt để cho cô ta tới xử lý Tô Thi Thi!

Tô Thi Thi hiển nhiên cũng biết điểm này, đối với Khúc Hồng Mai đương nhiên không thêm khách khí.

"Khúc tiểu thư, có lẽ không biết mình bị người lợi dụng thì không nói làm gì đi. Nhưng biết rõ bị người lợi dụng lại vẫn ra sức như thế, đó chính là thật đáng thương hại. Cô trước khi làm những chuyện đê tiện này, phiền toái ngẫm lại tiền đồ chính mình, ngẫm lại người nhà của mình."

"Đừng trách tôi không nhắc nhở cô, lúc trước Bùi Dịch không có đối với cô đuổi tận giết tuyệt, đó là bởi vì tôi không đành lòng. Cô thực nghĩ những chuyện chính mình làm không có sai? Việc làm của cô khi đó, tuyệt đối đầy đủ để cho cô ở trong tù nhiều năm."

"Đừng làm việc để cho bản thân sau này phải hối hận. Hồ tổng, cũng sẽ không bảo vệ cái quân cờ vô dụng đâu."

Lời nói đến thế.

Tô Thi Thi nói xong, không có dừng lại.

Khúc Hồng Mai sững sờ nhìn bóng lưng Tô Thi Thi rời đi, trên mặt màu đỏ từ từ biến mất, biến thành tái mét.

"Tô Thi Thi, dựa vào cái gì mạng của cô tốt như vậy!" Khúc Hồng Mai đỏ hốc mắt.

Cô ta như thế nào có thể không ghen tị?! Tô Thi Thi tới cùng có chỗ nào tốt?

Nếu lúc trước không phải Tô Thi Thi xuất hiện, như thế cô ta hiện tại ở Xây dựng Tiệp Khắc có khả năng đã lên làm tổ trưởng tổ thiết kế rồi, đời này đều không cần lo lắng rồi.

"Tô Thi Thi, là cô hủy đi toàn bộ của tôi, hiện tại tới uy hiếp tôi như vậy. Cô nghĩ rằng tôi thật sự sợ cô sao?"

"Quân cờ thì thế nào! Viên cờ tôi đây, chỉ cần phát huy đầy đủ tác dụng, Hồ tổng sẽ cảm kích tôi!"

Khúc Hồng Mai muốn chính là Hồ Sĩ Minh một cái đường lui. Chỉ cần bây giờ cô ta làm tốt, Hồ Sĩ Minh tuyệt đối hẳn không bạc đãi cô ta.

Đến lúc đó, rời khỏi thành phố này, tùy tiện đi nơi nào, đều có thể sống tốt. Đây là Khúc Hồng Mai tính toán.

"Tô Thi Thi, chờ xem!" Khúc Hồng Mai trấn định lại, hướng tới một góc khác công trình đi đến. Nếu cô ta không tính sai mà nói, lúc này, Trạm Dẫn Lan sẽ phải ở nơi đó.

Bên kia, Tô Thi Thi cùng Khúc Hồng Mai sau khi tách ra, tiện trực tiếp

đi đến chỗ trang hoàng ngoài hành lang.

"Sao anh lại tới đây?" Tô Thi Thi thật xa liền nhìn đến Bùi Dịch ngồi ở trên một cái ghế gỗ ngoài hành lang, đang lẳng lặng nhìn cô.

"Khúc Hồng Mai là Hồ Sĩ Minh phái tới, anh đến đề nhắc nhở em cẩn thận một chút." Bùi Dịch chờ cô đi vào, nói.

Tô Thi Thi nhíu mày: "Rõ ràng là muốn tới đây nhìn em, tìm cơ không thành ý như vậy, thật nhàm chán."

Cô lại không ngốc, cần anh nhắc nhở sao?

Bùi Dịch bị chọc thủng cũng không giận, kéo tay cô qua, để cho cô ngồi ở bên cạnh mình, ôn nhu hỏi: "Được rồi cô ta sẽ như thế nào đối phó em?"

"Hồ Sĩ Minh hẳn là không để cho em xảy ra chuyện ngoài ý muốn, tối đa để cho em xấu mặt." Tô Thi Thi phân tích nói.

Đúng là cô đợi một hồi, không đợi đến Bùi Dịch nói chuyện, trong lòng một hồi hộp.

Phá trầm mặc, nói luôn miệng rồi.

"Em đối với cái tên đục khoét nền tảng kia cực kỳ có tin tưởng." Bùi Dịch cắn răng, ngữ khí chua xót cực kỳ.

"Ha ha... Cái kia... Là do em quá thông minh, đặc biệt có thể đoán được tâm tư người khác, trời cho như vậy, không có biện pháp." Tô Thi Thi rất nghĩ muốn chạy.

Bùi Dịch gần đây như thế nào càng ngày càng thích ăn dấm chua rồi!

"VẬY sao? VẬY em nói xem anh hiện tại suy nghĩ cái gì." Bùi Dịch khó chịu nói.

"Anh suy nghĩ... Vợ của anh sao lại hiểu biết người đàn ông khác như thế, anh ghen à!" Tô Thi Thi là nói không cần nghĩ.

Trong phút chốc, tất cả thanh âm đều đã biến mất. Tất cả công nhân đều ngừng lại, một đám cúi đầu, muốn cười lại không dám cười.

Bùi Dịch mặt đã không thể dùng đen để hình dung.

Anh đứng lên, nhìn cũng chưa từng nhìn Tô Thi Thi, bước chân cứng ngắc đi tới, chậm rãi hướng tới nơi xa đi đến.

Bóng dáng, dữ dội tịch liêu.

"Xong rồi xong rồi, hiệu quả tối quá mức rồi." Tô Thi Thi lo lắng nhìn bóng lưng Bùi Dịch rời đi, rất muốn kêu hô anh trở về.

Được rồi, cô không dám.

Bùi tiên sinh về sau cả ngày tâm tình đều thật không tốt, siêu cấp khó chịu.

Tô Thi Thi đúng là người không lương tâm, vậy mà không đến dỗ dành anh! Không thể nhịn!

Anh đâu nào nghĩ đến, Tô Thi Thi sau đó đã bị một đồng chuyện không đâu vào đâu quán lấy rồi.

"Tô tiểu thư, phiền toái mời cô đi đến công trình nơi đó nhìn xem, có chỗ muốn hướng cô thỉnh giáo một chút." Một vị công nhân tuổi trẻ

mang theo nón bảo hộ lao động màu vàng giản đơn, ngày tuy rất lạnh lại do chạy tới chạy lui làm đầu đầy là mồ hôi, vẻ mặt mong nhìn Tô Thi Thi.

"Công trình xây dựng có vấn đề?" Tô Thi Thi nhíu mày.

Công trình xây dựng có vấn đề tới thỉnh giáo cô một người muốn làm thiết kế nội thất làm gì? Xem cô như kẻ ngốc sao?

Không thể đi!

Mấy giờ sau, vị trẻ tuổi kia lại tới nữa, bây giờ, ngữ khí so với vừa rồi càng thêm sốt ruột.

"Tô tiểu thư, phiền toái cô đi qua đó xem chút đi, chúng tôi thật sự không thể giải quyết."

Tô Thi Thi hào tâm nói ra đề nghị, để cho cậu ta trực tiếp đi tìm quản đốc.

Nhưng nửa giờ sau, lại có người đến đây. Bây giờ, thay đổi một cái người hơi lớn hơn một chút càng thêm lão thành.

"Tô tiểu thư, cô liền không thể thương xót, đến xem một chuyến. Cũng sẽ không lãng phí bao lâu thời gian của cô. Vừa rồi Tiểu Hà tìm đến cô, đều đã trọ chân rồi. Cầu cô được không?"

Lại là nửa giờ sau.

"Tô tiểu thư, tất cả mọi người nói cô nhiệt tâm. Nghe nói người một chén mì cũng ném qua rất nhiều khổ, nên là hiểu biết chúng tôi những người làm cu li này

"Ô tiểu thư, cô thật sự không thể nhẫn tâm như thế! Cô xem tôi đều đã hơn sáu mươi tuổi, tìm cái công việc không dễ dàng. Cô liền qua đi đó một chuyến, xem một cái rồi trở về, được không?"

Tô Thi Thi nắm tay, cho dù tính tình tốt cũng bị phai mờ rồi.

Cách nửa giờ một lần, tổng cộng đến đây mười người rồi! Năm giờ liên tục không ngừng nghỉ, mỗi người đều đã chạy đến phía chỗ cô cầu xin 20 phút!

"Khúc Hồng Mai, cô đúng là đầu óc thật sự có bệnh sao? Chiêu thói nát như thế, quả thực vũ nhục chỉ số thông minh của tôi!" Tô Thi Thi siêu cấp tức giận! ^_^

Mọi người ngủ ngon

Chương 462: Đầu óc có bệnh

Mỗi một lần lại là người khác nhau, liều chết đến đây thuyết phụ. Tô Thi Thi sắp bị làm cho điên rồi.

Đúng là nhìn ông chú kia tuổi tác rất lớn, cô thật sự ngoan độc nhẫn tâm không nổi.

Sau cùng, chỉ có thể cho thư ký Vương gọi điện thoại, để cho anh đảm bảo sẽ không đuổi việc ông, lão nhân gia mới thoáng yên lòng.

"Tô tiểu thư, thật sự sẽ không đuổi tôi sao?" Lão nhân gia lại vẫn là có chút lo lắng.

Vừa rồi vị Khúc tiểu thư kia nói, nếu bọn họ làm không được mà nói, hôm nay liền cuốn gói rời đi.

Tô Thi Thi gật đầu, cầm bình nước khoáng cho ông: "Chú à, người yên tâm đi. Thư ký Vương là theo Bùi tổng cùng nhau đến phụ trách công trường, anh ta đã nói không ra trừ các người, nơi này liền không ai dám khai trừ các người."

"Tốt quá, cảm ơn." Ông chú kia cầm chai nước khoáng, vô cùng cảm kích. Lúc rời đi, quay đầu đối với Tô Thi Thi nói.

"Tô tiểu thư, cô phải cẩn thận vị Khúc tiểu thư kia. Người phụ nữ kia, mặt có mỏ nhọn, vừa thấy liền không là người tốt."

"Tôi biết rõ." Tô Thi Thi dờ khóc dờ cười.

Cô bỗng nhiên rất tò mò, Khúc Hồng Mai tới cùng nói như thế nào cùng những công nhân này. Vậy mà người người oán trách như thế.

Vài phút sau, ông chú kia về tới chỗ thi công, đem tình huống nói cho nhóm người cùng nhân. Mọi người cùng nhau hoan hô.

Khúc Hồng Mai vốn dĩ còn đang đặc ý, nghe được tin tức, tức giận đến phổi đều nhanh bùng nổ rồi.

"Ô Thi Thi, cô chớ đặc ý!" Khúc Hồng Mai không dám cùng Bùi Dịch gây chuyện, cũng không dám đem chuyện gây ra động tĩnh lớn như vậy.

Cô ta nghĩ nghĩ, quyết định vẫn lại là đi một chuyến tìm Trạm Dẫn Lan.

Vừa rồi lúc cô ta đi đến không có gặp được Trạm Dẫn Lan, bây giờ đi trái lại vừa vặn đụng mặt.

"Trạm tiểu thư." Khúc Hồng Mai sửa sang lại quần áo, hướng tới Trạm Dẫn Lan cười tít mắt đi tới.

Trạm Dẫn Lan đứng lại, nhìn xem cô ta một giây, xác định mình không biết cô gái này.

"Xin hỏi cô là..."

"Tôi tên là Khúc Hồng Mai, là người phụ trách Xây dựng Minh Đình phái tới phụ trách công trình thôn Thành Trung." Khúc Hồng Mai nói xong giọng nhỏ tiếp xuống, nhìn nhìn trái phải, nhỏ giọng nói, "Có thể tìm một chỗ đơn độc tán dóc hay không?"

Trạm Dẫn Lan nhú mày, cực kỳ không thích phương thức nói

chuyện hay làm việc của cô gái này, nhàn nhạt nói: "Có chuyện gì trực tiếp ở trong này nói đi."

Nếu đây không phải người phụ trách của Xây dựng Minh Định, cô phỏng chừng đến nói đều đã chẳng muốn nói với cô ta.

"Trạm tiểu thư, nơi này nói chuyện bất tiện." Khúc Hồng Mai sắc mặt khẽ biến.

"Vậy liền không cần nói." Trạm Dẫn Lan nói xong, xoay người liền chuẩn bị đi.

Khúc Hồng Mai trực tiếp u mê.

Người phụ nữ này quá ngạo khí là thế nào đây?

Nhưng suy nghĩ đến thân phận hiện giờ của cô ta, Khúc Hồng Mai cũng không dám đắc tội, đuổi theo, nhỏ giọng nói: "Tôi cực kỳ không quen nhìn Tô Thi Thi, tôi biết cô cũng không thích cô ấy, chúng ta liên thủ, như thế nào?"

Khúc Hồng Mai sợ Trạm Dẫn Lan thật sự rời khỏi, nói thẳng ra mục đích.

Trạm Dẫn Lan bước chân ngừng một trận, quay đầu đi, chân chính nhìn thẳng đánh giá một phen người phụ nữ này.

Khúc Hồng Mai cho rằng cô nghe lọt được, lập tức hưng phấn nói: "Tôi đã nghĩ tới phương pháp chinh cô ấy, chúng ta có thể hung hăng thờ phào nhẹ nhõm, như thế nào?"

Nhưng nào biết đâu rằng, cô ta mới vừa nói xong, Trạm Dẫn Lan mày liền thâm sâu nhíu lại, khinh thường nói: "Cô dựa vào cái gì để

cho tôi với cô hợp tác? Cô tự làm tốt chuyện mà mình được giao phó đi, đừng tính cả tôi."

Trạm Dẫn Lan cảm thấy được vị Khúc tiểu thư này hoàn toàn là đầu óc có vấn đề. Cô ta tới cùng tìm đâu được tự tin cảm thấy cô sẽ cùng cô ta hợp tác?

Trạm Dẫn Lan có kiêu ngạo của chính mình, nếu cô ta thật muốn đổi phó Tô Thi Thi, cũng sẽ không dùng thủ đoạn hèn hạ như vậy, lại càng không vụng trộm cùng Khúc Hồng Mai loại người như thế hợp tác.

"Hỗ Sĩ Minh, anh tới cùng đang làm cái gì?" Trạm Dẫn Lan không nghĩ ra, Hỗ Sĩ Minh làm sao có thể phái một kẻ ngu ngốc đến đây.

Cô ta nào biết đâu rằng, Hỗ Sĩ Minh chính là phái Khúc Hồng Mai đến ghé thăm Tô Thi Thi, từ đầu liền không trông cậy vào Khúc Hồng Mai có thể chân chính làm chút gì.

Khúc Hồng Mai sững sờ nhìn Trạm Dẫn Lan đi xa, hoàn toàn không rõ mình rốt cuộc nói sai cái gì rồi.

"Người đàn ông của cô đều bị người đoạt đi mất, còn thanh cao cái gì!" Khúc Hồng Mai khinh thường hừ nói.

Lập tức nhấn cầu cô ta xoay một vòng, đột nhiên hướng về phía bóng lưng Trạm Dẫn Lan hô: "Trạm tiểu thư cô yên tâm, tôi sẽ xử lý chuyện này thật tốt!"

Trạm Dẫn Lan bước chân lảo đảo, liền giống như nuốt phải một con ruồi vậy, hận không thể qua đi xé miệng Khúc Hồng Mai.

Cô ta lời này là có ý tứ gì?

Vu hãm cô sao?

Trạm Dẫn Lan đóng chặt mắt, sau cùng vẫn lại là không có làm cái gì. Cô đến nói cũng đều đã chẳng muốn cùng kẻ ngu ngốc này nói.

"Hừ, đắc ý cái gì!" Khúc Hồng Mai giờ phút này siêu cấp chán ghét Trạm Dẫn Lan, bởi vì Trạm Dẫn Lan cùng Tô Thi Thi một dạng cao ngạo.

Vừa rồi, cô ta chính là thấy được hình bóng Tô Thi Thi từ Trạm Dẫn Lan.

"Trạm Dẫn Lan, chỉ cần người khác nghe được lời tôi nói mới rồi, liền biết chúng ta là một phe. Để rồi xem cô có thể không đếm xỉa đến hay không!" Khúc Hồng Mai chưa bao giờ thừa nhận chính mình ngốc.

Tô Thi Thi bị quẩn năm giờ, rốt cục yên tĩnh trở lại. Buổi chiều chớp mắt một chút một hồi, tiện bắt đầu xử lý văn kiện trong công ty mang đến.

Tuy hạng mục ngoại hành lang rất trọng yếu, nhưng mỗi dự án công ty tiếp nhận đều đã quan trọng ngang nhau. Tô Thi Thi cùng Tống Trọng Hạo đều theo chủ nghĩa hoàn mỹ, hi vọng làm việc đều là tốt nhất.

Chỉ là gần đây Ôn Ngọc trạng thái không tốt lắm, phần lớn công việc ở bộ phận cô đều đã rơi vào trên người Tô Thi Thi cùng Tống Trọng Hạo.

"Nha đầu kia tới cùng sao lại thế này." Tô Thi Thi có chút lo lắng Ôn Ngọc, cảm thấy được vẫn lại là nên tìm cái thời gian cùng cô tâm sự.

"Ô tiểu thư, ăn điểm tâm thôi." Trợ lý Đồng Tiêu Tiêu đã chạy tới kêu Tô Thi Thi đi ăn điểm tâm trà chiều.

Tô Thi Thi đem văn kiện thu lại đưa cho cô: "Cô đã ăn qua chưa?"

"Tôi đã ăn qua rồi, tôi ở trong này trông chừng cho." Đồng Tiêu Tiêu nói.

"Được, vất vả cho cô rồi." Tô Thi Thi nói.

Tại chút phương diện nào đấy, Tô Thi Thi vẫn đều đã đặc biệt cẩn thận. Thi công sân bãi vẫn đều sẽ để không ít người trông coi. Nhất là hôm nay Khúc Hồng Mai cũng đang ở công trường, Tô Thi Thi cũng không nghĩ muốn xảy ra cái gì ngoài ý muốn.

"Ô tiểu thư, đi ăn điểm tâm thôi!" Công nhân trang hoàng đều là cùng Tô Thi Thi hợp tác thời gian rất lâu rồi, nhìn đến Tô Thi Thi còn chưa đi, đều đã chạy đến kêu cô.

Tô Thi Thi cười nói: "Tôi lấy di động liền đến."

Tô Thi Thi lấy điện thoại di động, đuổi theo, cùng nhóm người công nhân vừa đi vừa trò chuyện phiếm.

Nhóm người công nhân đều đã cực kỳ thích Tô Thi Thi, đây là bọn họ lần đầu gặp được ông chủ bình dị gần gũi như vậy. Tuy yêu cầu cực cao, nhưng chưa bao giờ phát giận, bọn họ đi theo Tô Thi Thi học được rất nhiều bản lĩnh thật sự.

"Ô tiểu thư, cô không biết, công nhân làm việc với cô ra ngoài làm việc, giá cả đều đã so với các công nhân khác cao nhất bội lần!" Một vị công nhân nói đến chuyện này, không khỏi cảm thán nói.

"Đúng đó, thời gian trước a Dũng đi. Tiểu tử thực không nghĩa khí, cũng không xem mình giỏi giang như vậy là ai dạy dỗ." Tên còn lại cảm thán nói.

Làm loại chuyện này, đều là cần những người thuần thực. Người nào kỹ thuật tốt, làm công việc liền tốt, làm ít công to, ông chủ đương nhiên nguyện ý trả càng thêm cao để thuê.

Tô Thi Thi không sao cả cười nói: "Ai có chí nấy, tâm bình tĩnh là tốt rồi. Mọi người cũng không cần canh cánh trong lòng, về sau, Sunshine có thể cho các vị, tuyệt đối sẽ không so với người khác cho các vị thiếu."

"Chúng tôi tin tưởng Tô tiểu thư!" Mọi người nhao nhao nói.

Tô Thi Thi trong lòng cực kỳ ấm.

Có đôi khi, cô càng thích cùng nhóm người công nhân sống chung một chỗ, mà không phải cùng Khúc Hồng Mai cái loại người này ở chung cô lừa tôi gạt.

Chính đang trò chuyện, di động Tô Thi Thi vang lên.

"Nhất định là Bùi tổng." Nhóm người công nhân cười đi tới.

Tô Thi Thi bất đắc dĩ cười cười, cầm ra điện thoại vừa thấy, quả nhiên là Bùi Dịch gọi tới.

"Chuẩn bị cho em món điểm tâm ngọt mà em thích ăn, anh để cho thư ký Vương cho người đưa qua nha?"

"Không được!" Tô Thi Thi không hề nghĩ ngợi liền cự tuyệt, "Cái này

chúng ta đã sớm nói không cần rồi mà, em cùng công nhân ở cùng một chỗ đều là cùng ăn cùng ở."

"Đứa ngốc." Bùi Dịch có chút đau lòng.

Anh nghe Tô Thi Thi nhắc tới việc này. Tô Thi Thi lúc vừa mới bắt đầu đi làm, vẫn đều đã trải qua vất vả. Hiện tại chuyện này thành một thói quen vẫn lại là không có bỏ.

Tô Thi Thi một bên cùng anh gọi điện thoại, một bên hướng tới căn tin đi đến.

Căn tin rất lớn, có quá nhiều cánh cửa. Tô Thi Thi không có nhìn kỹ, đi đến cửa sau tiện tay đẩy đi vào.

Ngay khi cô đẩy cửa thời điểm, nơi xa có công nhân kêu cô.

"Tô tiểu thư, cái cửa kia hỏng rồi!"

Đúng là đã không còn kịp rồi.

Chỉ nghe ầm một tiếng, trên khung cửa có trọng vật hướng tới não đại của cô ầm ầm hạ xuống. ^_^

Sáng đi làm kẹt xe =_= đứng nuaer tiếng rồi mà chưa nhút nhích

Chương 463: Tai nạn bất ngờ

"Ô Thi Thi!"

Toàn bộ tới quá nhanh, ở một khắc này, mọi người huyết dịch giống như ngưng kết rồi.

Tô Thi Thi chính mình không thấy được, nhưng nơi xa người thấy được. Kia giáng xuống đích thị hai khối gạch lớn!

Ở trong công trường tùy ý có thể thấy được màu gạch đỏ!

Tô Thi Thi dự cảm có chuyện không bình thường, muốn lui đã không còn kịp rồi, đành phải thuận thế hướng phía trước đánh tới.

Cùng thời khắc đó, cô tựa hồ nghe truyền đến chỗ cô một trận dồn dập tiếng bước chân, Ngay sau đó có một trận gió vút qua, rồi sau đó một người hướng tới cô bổ nhào đi lên.

Vừa rồi kia một tiếng thê lương kêu la chính là người đàn ông này vọng lại.

"Hỗ Sĩ Minh..." Tô Thi Thi đến khi phản ứng kịp hiện lên một cái ý niệm như vậy trong đầu, rồi sau đó có người đẩy cô bay ra ngoài còn chính mình đã bị tất cả gạch áp ngã trên mặt đất.

Trong tay nắm di động bay ra ngoài, đập bể đến trên mặt đất.

"Mẹ nó!" Tô Thi Thi muốn giết người tâm đều có rồi.

Cô tựa hồ nghe đến chỗ phía sau mình có tiếng rơi đồ va đập gì đó, còn có một tiếng kêu đau đớn, rồi sau đó động tĩnh gì đều không có.

"Hỗ Sĩ Minh!" Tô Thi Thi trong lòng cả kinh, cô mới vừa rồi giống như nghe được là Hỗ Sĩ Minh đang kêu hô cô.

Tuy cô cực kỳ tức giận hẳn áp trụ chính mình không để cho cô thành công tránh đi, nhưng mà...

"Hỗ Sĩ Minh, anh không chết chứ?" Tô Thi Thi đẩy Hỗ Sĩ Minh ra, quay đầu vừa thấy, hoảng sợ.

Hỗ Sĩ Minh đầu đầy là máu!

"Tô tiểu thư! Hỗ tổng?" Công nhân vừa rồi nhắc nhở Tô Thi Thi đã chạy tới xem tình huống thật trước mắt, trực tiếp dọa lờ mờ rồi.

"Thi Thi! Nói chuyện! Tô Thi Thi!" Đầu bên kia điện thoại Bùi Dịch gấp đến điên rồi, một bên hỏi một bên rất nhanh hướng căn tin nơi này chạy.

Anh không nên để cho cô một mình! Anh nên là theo sát cô mới đúng!

Trời lạnh cực kỳ lạnh, Bùi Dịch đầu đầy đều là mồ hôi lạnh, hoảng hốt vô cùng.

"Bùi Dịch... Em không sao!" Tô Thi Thi nghe được tiếng trong điện thoại, vội vàng hô.

Đúng là cô hiện tại ôm Hỗ Sĩ Minh, không dám lộn xộn.

Hai cục gạch kia một khối mặt trên nhiễm máu, hẳn là nện trúng đầu

Hồ Sĩ Minh. Một khối khác mặt trên không có vết máu, nhưng không biết nện trúng hấn chỗ nào rồi.

"120, công trình thôn Thành Trung có người bị thương, khẩn trương đến đây." Có người đã gọi điện thoại cấp cứu.

Nơi xa, trốn từ một nơi bí mật gần đó Khúc Hồng Mai trợn mắt há hốc mồm mà nhìn bên trong một màn này, toàn thân đều đang phát run.

Cô ta rất nhanh hướng tới trong đám người nhìn lại, rốt cục tìm được cái người công nhân giúp cô ta làm việc kia.

Ánh mắt của cô ta có thể giết người, gắt gao theo dõi hấn.

"Kẻ ngu ngốc này, tôi không phải để cho anh tùy tiện sửa khung cửa đó một phen, anh vì cái gì ở trên khung cửa đặt gạch! Đây là sợ không gây ra được tai nạn chết người sao? Hiện tại Hồ tổng bị thương, xong rồi, tôi nhất định chết chắc rồi!" Khúc Hồng Mai hối hận đến ruột đều xanh, đến bây giờ còn chưa hiểu mặt trên làm sao có thể có gạch!

Cái công nhân kia so với Khúc Hồng Mai càng sợ hãi, nếu không dựa vào một cây cột, lúc này sợ là trực tiếp chân mềm đến nỗi quỳ đến trên đất rồi.

"Vì cái gì đã bị Tô tiểu thư đẩy cửa ra? Còn có Hồ tổng vì cái gì lại đột nhiên đã chạy tới. Tôi muốn làm sao bây giờ? Tôi thật sự không phải cố ý..." Công nhân kia ở trong lòng thì thào nhớ kỹ, hoang mang lo sợ tìm Khúc Hồng Mai.

Lúc này, chỉ có cô ta có thể cứu anh rồi!

Khúc Hồng Mai tìm anh ta hỗ trợ ở trên cửa động chút tay chân, anh ta cho rằng cô ta là vì lúc trước những công nhân kia làm việc không thành, Khúc Hồng Mai nghĩ muốn trả thù bọn họ.

Công nhân da thô thịt thô, ở trong công trường va chạm bị thương là chuyện thường. Anh ta từ đầu liền không lo lắng.

Mà lúc này...

"Khúc tiểu thư." Vị công nhân kia tìm được Khúc Hồng Mai, giống nhìn đến cứu tinh một dạng hướng tới cô chạy tới.

Những người khác chỉ lo lắng tình hình của Hồ Sĩ Minh, đều không có chú ý hai người này dị thường.

Nơi xa có tiếng bước chân truyền đến, Bùi Dịch như một trận gió một dạng chạy vào, lập tức đẩy ra người canh giữ ở cửa vọt tiến vào.

"Thi Thi!" Bùi Dịch hướng vào bên trong, liếc thấy đến chỗ Tô Thi Thi, phi chạy tới, ôm cổ cô.

"Bị thương chỗ nào rồi? Không sợ, không có việc gì!" Bùi Dịch cả thân thể đều đang run lên.

Vừa rồi trong điện thoại, anh nghe được tiếng va chạm mạnh, cũng nghe được tiếng quát tháo những người khác.

Anh không biết chuyện gì xảy ra, nhưng biết nhất định là đã xảy ra chuyện.

"Bùi Dịch..." Tô Thi Thi nhìn đến Bùi Dịch, cái mũi đau xót, thiếu chút nữa khóc ầm lên rồi.

Cô là cực kỳ không có tiền đồ, lúc có một mình đặc biệt kiên cường. Nhưng anh vừa đến, cô bỗng nhiên liền yếu ớt rồi.

Trên chân cô lại vẫn ngăn cách Hồ Sĩ Minh, không dám động đậy, lấy tay sờ soạng mặt Bùi Dịch, nhỏ giọng nói: "Em không sao, Hồ Sĩ Minh thay em cảm."

Cô nói xong cúi đầu nhìn thoáng qua, lo lắng nói: "Làm sao bây giờ, hấn nện vào đầu rồi."

Cô tình nguyện chính mình bị thương, cũng không nghĩ muốn nợ Hồ Sĩ Minh nhân tình này.

Cô vẫn cho là Hồ Sĩ Minh loại người vì tư lợi bản thân này, chỉ mong sao nhìn đến cô gặp chuyện không may. Cô thật sự không nghĩ tới, Hồ Sĩ Minh sẽ cứu cô.

Nhìn hấn giờ phút này đầu đầy máu nằm ở trên chân mình, trong lòng cô rất không có tư vị.

Rất khổ sở, cực kỳ không biết làm sao.

Bùi Dịch lúc này mới nhìn đến nằm trên mặt đất Hồ Sĩ Minh, ánh mắt có chút phức tạp, nhưng cũng không nói gì khác, đối với Tô Thi Thi nói: "Không phải sợ, sẽ không có việc gì."

Anh nói xong, tựa vào sau lưng Tô Thi Thi, ôn nhu nói: "Em dựa vào anh, đem chân thả lỏng không cần lay động hấn. Hấn hấn là não chấn động rồi."

Tô Thi Thi thân thể đột nhiên cứng đờ. Đôi tay đang kéo phía sau lưng cô, đang run run.

"Bùi Dịch..." Tô Thi Thi hốc mắt lập tức vừa chua xót, bỗng nhiên rất hận chính mình.

Cô như thế nào lại không cẩn thận như thế.

Cô lúc trước phòng bị Khúc Hồng Mai giờ trò, như thế nào thời khắc máu chốt liền quên rồi!

Cô biết rõ rành rành Bùi Dịch có bao nhiêu sợ hãi chính mình gặp chuyện không may, nhưng vẫn là lơ là như vậy!

Cô thật hận mình.

"Ngoan, đừng nghĩ nhiều." Cảm giác được cô thân thể hết sức căng cứng, Bùi Dịch lại đâu nào không biết cô suy nghĩ cái gì.

Anh cũng hận chính mình.

Lúc này, làm sao có thể lại cho cô áp lực.

"Xe cứu thương đến chỗ!" Lúc này, có người hô.

Công trường cách đó không xa liền có một bệnh viện, xe cứu thương tới đặc biệt nhanh.

Nhân viên chữa bệnh và chăm sóc thật cẩn thận mà đem Hồ Sĩ Minh nâng lên cáng, rất nhanh đi tới.

Tô Thi Thi lại vẫn ngồi dưới đất, sửng sờ nhìn hai tay của chính mình dính đầy máu tươi, cường bạo nén nước mắt trở về.

"Chúng ta đi bệnh viện." Bùi Dịch đứng dậy ôm lấy Tô Thi Thi, đi ra cổng.

Tới cửa thời điểm, hướng tới thư ký Vương ở một bên liếc mắt ra hiệu.

Thư ký Vương gật gật đầu, đợi Bùi Dịch bọn họ vừa rời đi, liền bắt đầu điều tra.

Chuyện này, cho qua như vậy không xong.

Tô Thi Thi ở trong bệnh viện làm kiểm tra, trừ bỏ lúc ngã sắp xuống khi đó đầu gối cùng bụng khuỷu tay bộ vị có rất nhỏ trầy da, cũng không có trở ngại.

Hồ Sĩ Minh lại vẫn ở trong phòng giải phẫu, cha mẹ hắn cùng ông nội đều đã chạy tới. Tin tức bị Bùi Dịch cùng Hồ gia liên hợp phong tỏa, không có khuếch tán ra ngoài.

Tô Thi Thi đứng trên một cái hành lang bên ngoài phòng giải phẫu, nhìn cửa phòng mổ có người nhà Hồ gia đng đứng, không có đi qua.

Bùi Dịch đứng bên cạnh cô, lặng lẽ yên tĩnh đứng ở đó.

Qua rất lâu, Tô Thi Thi ngẩng đầu đối với Bùi Dịch nhẹ giọng nói: "Chúng ta trở về đi, công trường còn không có kết thúc công việc."

Bùi Dịch có chút dở khóc dở cười, trêu ghẹo nói: "Anh bình thường như thế nào không phát hiện, em nhiệt tình yêu thương công việc như thế?"

Tô Thi Thi chu mỏ: "Em vẫn đều cực kỳ nhiệt tình yêu thương công việc đó biết không?"

"Được, lời vợ yêu nói cái gì cũng đúng."

Tô Thi Thi nghe Bùi Dịch lấy lòng trong lòng lại càng không có tư vị.

Hồ Sĩ Minh vẫn đang ở trong phòng giải phẫu sống chết không rõ, cô rất sợ đứng ở trong này.

Cô có chút, sợ nghe được tin tức không tốt.

Cô càng sợ cho Bùi Dịch áp lực. Cô biết Bùi Dịch cùng Hồ Sĩ Minh ngầm đấu đá lẫn nhau, hiện tại Hồ Sĩ Minh vì cứu cô mà bị thương, Bùi Dịch lại có nhiều bị động.

"Chúng ta vẫn lại là đi thôi." Tô Thi Thi cúi đầu, giọng nói thật thấp.

Bùi Dịch vươn tay ôm lấy cô, vừa đi vừa nói: "Anh đã sắp xếp một phòng bệnh VIP, chúng ta trước ở đó một đêm rồi trở về. Hồ Sĩ Minh dù sao cứu em, tiền thuốc men những thứ này nên do chúng ta chi ra. Chờ hấn ra ngoài, liền đem phòng bệnh cho hấn."

Tô Thi Thi nán lại hai giây.

Cô vùi đầu vào trong lòng Bùi Dịch, giọng mũi nũng nịu nói: "Bùi Dịch, anh thật tốt."

Cô vẫn không giám hỏi.

Nếu Hồ Sĩ Minh ra không được, bọn họ nên làm cái gì bây giờ. ^_^

Aaaaa... sáng giờ ko xong được 1 chương

Chương 464: Có thể, này cực kỳ tinh thần

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, so với trong tưởng tượng vẫn còn gian nan.

Tô Thi Thi tựa vào cửa sổ lật chuyển một bản văn kiện, hồi lâu cũng chưa xem đi vào một chữ.

Bùi Dịch ngồi ở trên ghế sofa, đang cùng người ta nói điện thoại.

Một lát sau, trò chuyện kết thúc, Bùi Dịch đứng lên.

Tô Thi Thi còn đang ngẩn người, đợi cho anh đến bên cạnh mới giật mình cảm giác. Cô lập tức đứng thẳng người, hỏi: "Như thế nào?"

"Thư ký Vương đã tra ra, là Khúc Hồng Mai ra lệnh cho người ta làm."

"Người phụ nữ kia!" Tô Thi Thi cắn răng, "Em thật sự không hiểu nổi, trong đầu cô ta là đang nghĩ cái gì!"

Cô quả thật không nghĩ ra Khúc Hồng Mai lại dùng phương pháp như thế như thế. Đầu tiên không nói đến chuyện có thể hay không thật sự đem cô ta đánh chết, chuyện này bọn họ có thể làm thật bí mật tính liền bị phát hiện cũng không đáng nhắc tới.

"Cô ta sẽ vì chuyện này trả giá thật nhiều!" Bùi Dịch ánh mắt băng lãnh.

Cái người phụ nữ ngu xuẩn kia thiếu chút nữa để cho anh mất đi Tô Thi Thi, anh làm sao có thể buông tha cô ta!

Tô Thi Thi không lại thay Khúc Hồng Mai cầu tình, là cô trước kia quá mềm lòng, nhớ đến cô ta ra ngoài làm việc phải nuôi gia đình một người đi ngoài làm công không dễ dàng.

Nhưng cô hết lần này đến lần khác bỏ qua cho cô ta, người ta lại muốn để cho cô chết!

"Thi Thi, chuyện này..." Bùi Dịch đem Tô Thi Thi ôm vào vào trong ngực, chậm rãi nói.

"Khúc Hồng Mai xui khiến một công nhân ở trên cửa cái cửa đó động tay động chân, cũng không nói làm làm thứ gì đó, cũng không có nói muốn trêu chọc người nào. Người công nhân cũng chứng thật, hẳn cho rằng Khúc Hồng Mai muốn cảnh cáo những người công nhân lúc trước đắc tội với cô ta, mới để gạch lên đó."

Vốn Khúc Hồng Mai là giữ tại cửa, nhắc nhở đám công nhân cửa sau đã bị hỏng. Thấy Tô Thi Thi gọi điện thoại không chú ý phía trước, bảo đảm cô sẽ không đi cái cửa khác, mới lặng lẽ rút đi.

"Khúc Hồng Mai chính mình cũng nói rõ, cô ta không muốn để cho em chết." Bùi Dịch đem chuyện điều tra được đều đã nói cho Tô Thi Thi.

"Bọn họ làm sao có thể như vậy!" Tô Thi Thi nghĩ tới cái ông chú kia đã hơn 60 tuổi, lòng lại càng đau đớn hơn.

Nếu khi đó đi vào lại là ông chú kia thì sao? Tuổi tác lớn như vậy, bị hai cục gạch nện vào, làm sao có thể không có việc gì!

Bọn họ lòng dạ tới cùng có bao nhiêu độc ác!

"Vợ yêu, em đừng suy nghĩ nhiều." Bùi Dịch không thể chịu đựng khi nhìn thấy dáng vẻ Tô Thi Thi thương tâm, chuyện này so với việc chính anh bị thương vẫn còn khổ sở hơn.

Tô Thi Thi cười lắc đầu.

"May mắn bọn họ cũng không gặp phải chuyện gì." Cô ngẩng đầu, nhìn Bùi Dịch hỏi, "Hỗ Sĩ Minh cũng sẽ không có việc gì đúng không?"

"Kẻ xấu thường sống dai, hần hẩn không đoán mệnh như thế." Bùi Dịch an ủi.

Anh sợ Tô Thi Thi suy nghĩ lung tung, lời nói xoay chuyển, hỏi: "Bọn họ tìm em gây phiền toái, em vì cái gì không nói cho anh biết?"

Tô Thi Thi nháy mắt mấy cái: "Em nói cho thư ký Vương mà. Anh ta khẳng định sẽ nói cho anh thôi."

Cô dừng một chút, có chút lo lắng không đủ: "Chuyện nhỏ đó bản thân em có thể giải quyết, liền không cùng anh nói. Anh mỗi ngày có công việc bề bộn như vậy muốn vội vàng, hiện tại em ở công trường anh vẫn còn phân tâm bận tâm em."

"Tô Thi Thi, những lời này anh không muốn nghe lần thứ hai!" Bùi Dịch bỗng nhiên liền tức giận.

Không có bất kỳ người đàn ông bá đạo nào sẽ thích nghe vợ của chính mình nói ra những lời khách khí này.

Tô Thi Thi lập tức chân chó lấy lòng rồi.

Bùi Dịch trêu đùa với cô, Tô Thi Thi không thời gian suy nghĩ lung tung, mãi đến khi di động Bùi Dịch vang lên.

Tô Thi Thi lòng lập tức bồn chồn lo lắng không yên, không biết như thế nào, cô không hiểu sao lại cảm thấy được cú điện thoại này có liên quan đến Hồ Sĩ Minh.

"Đừng lo lắng." Bùi Dịch xoa xoa tóc Tô Thi Thi, nhận điện thoại.

Một lát sau, anh "Uh"m" một tiếng, cúp điện thoại.

"Như thế nào? Hắn không có việc gì đi?" Tô Thi Thi vội vàng hỏi.

Mặc kệ là phương diện nào đi nữa, bọn họ không hy vọng Hồ Sĩ Minh gặp chuyện không may.

"Phẫu thuật cực kỳ thành công, nãobộ bị chấn động. Khi nào thì có thể tỉnh lại vẫn không thể xác định, đã không có nguy hiểm tánh mạng."

"Phù..." Tô Thi Thi rất lớn nhẹ nhàng thở ra, bỗng nhiên cảm giác toàn thân vô lực.

Loại chuyện này thật sự quá dày vò rồi.

"Không có việc gì thì tốt rồi."

"Anh để cho chú Lý trước đưa em trở về. Chuyện ở nơi này cứ để cho anh xử lý." Bùi Dịch nói.

"Cái này..." Tô Thi Thi có chút do dự, nhưng nghĩ đến trưởng bối Hồ gia đều đã ở trong này, cô ở lại khả năng sẽ càng hỏng việc, liền

không có kiên trì.

"Vậy anh cẩn thận một chút, đừng để bị người ức hiếp đó." Tô Thi Thi đi trước, còn có chút lo lắng.

"Uh"m." Bùi Dịch nghiêm trang đáp.

Tô Thi Thi thấy, trong lòng lại càng không ra tư vị. Cô gây họa, lại muốn để cho anh đứng ra gánh vác, trong lòng nghĩ như thế nào cũng đều rất khó chịu.

"Vậy em đi trước." Tô Thi Thi sợ Bùi Dịch lại lo lắng nhìn theo, rất nhanh xoay người đi tới.

Chờ cô đi rồi, Bùi Dịch khóe miệng lại nhin không được cong cong lên. Nếu lúc này Tần Phong ở đây, khẳng định sẽ cười nhạo Bùi Dịch không đủ đại khí.

Nói đùa, tình địch của anh đều đã đối với vợ yêu nhà anh xả thân không sợ sống chết, anh làm sao có thể không phản kích?

Không thấy được vừa rồi Tô Thi Thi quan tâm Hồ Sĩ Minh quá nhiều rồi sao?

Bùi Dịch tuy cảm thấy được Tô Thi Thi có tình có nghĩa, làm được rất không tệ. Nhưng làm đàn ông, anh cũng không thể không ghen mặc kệ có đại khí hay không.

Nhớ tới Tần Phong, Bùi Dịch kìm lòng không được nhíu hạ mi. Tên kia đã mấy ngày không xuất hiện rồi.

"Xem ra phải tìm cậu ấy tâm sự rồi." Bùi Dịch thầm suy nghĩ.

Hai ngày này Tô Thi Thi nghe qua Ôn Ngọc cùng Tần Phong đều có chút khác thường, xem ra hai người khả năng thật sự cãi nhau rồi.

Lúc này, nơi xa thang máy vừa mở, có người đi ra. Hẳn là điều dưỡng phụ giúp chăm sóc Hồ Sĩ Minh đến rồi rồi.

Bùi Dịch đứng ở bên ngoài cửa phòng bệnh VIP.

Trận này, anh đây thay Tô Thi Thi ứng đối.

Tô Thi Thi không biết, đêm nay Bùi Dịch cùng người nhà Hồ Sĩ Minh nói gì đó, anh trở lại "Thi Dịch" thời điểm đã là buổi tối mười một giờ.

Tô Thi Thi nhìn đến giữa lông mày của anh mỗi mệ, không có hỏi nhiều.

Đợi cho sáng ngày hôm sau, là Bùi Dịch chủ động nói với cô. Giữa vợ chồng, đoán mò chỉ làm cho giữa hai người cực kỳ mệ.

"Hồ Sĩ Minh khả năng phải qua hai ngày nữa mới có thể tỉnh. Anh tối hôm qua đáp ứng Hồ gia nhận được lợi nhuận công trình thôn Thành Trung, để cho bọn họ một phần."

"Bọn họ quá tham rồi!" Tô Thi Thi ánh mắt đều đã trừng muốn rớt ra rồi.

Cô vẫn đều không có nói, ngày hôm qua Hồ Sĩ Minh không đi cứu cô, cô cũng có thể tránh đi. Nhưng dù sao Hồ Sĩ Minh thiếu chút nữa vì cứu cô mà chết, cái ân tình này xem như thừa rồi.

Nhưng giờ phút này nghe được Hồ gia yêu cầu, cô thật sự rất tức giận.

Mạng người ở trong mắt bọn họ, chẳng lẽ cũng chỉ có tiền bạc sao?

"Đưa ngược, đây là biện pháp giải quyết tốt nhất. Mà còn, cũng là bản thân anh yêu cầu." Bùi Dịch ôn nhu vuốt tóc Tô Thi Thi, chỉ chỉ một bên tủ quần áo.

Tô Thi Thi bày xuất một dây cravate, một bên giúp anh thắt vừa nói: "Sao anh lại hào phóng như vậy."

"Không mạnh vung ta, chẳng lẽ chờ hấn về sau lấy chuyện này áp chế chúng ta?" Bùi Dịch nhíu mày nói.

Tiền bạc, anh có thể không cần. Nhưng mà nợ ân tình người như thế không thể tùy tiện nợ. Nhất là, anh vẫn cho là nếu không có Hồ Sĩ Minh, bị nện thương chính là Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi rất muốn nói cho anh biết lúc đó chính mình đã có thể tránh được, nhưng nhớ lại cái người đàn ông còn đang nằm ở trong bệnh viện chưa không có tỉnh lại kia, cô cảm thấy được ít nhất chờ hấn tỉnh lại rồi tính tiếp.

Được rồi, quan trọng nhất là, cô ngay từ đầu vẫn đều nhớ Hồ Sĩ Minh có thể hay không chết, quên nói, hiện tại mới nói sợ Bùi Dịch đánh cô.

Nếu Bùi Dịch biết suy nghĩ của cô, khẳng định sẽ cực kỳ tổn thương.

Anh hung dữ như thế sao?

Mặc kệ như thế nào, chuyện này tạm thời giải quyết rồi. Hồ Sĩ Minh Sinh mạng rất lớn, ngày hôm sau buổi chiều liền thức dậy.

Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch sau khi biết tin, lập tức đi bệnh viện.

Đến cửa phòng bệnh thời điểm, Bùi Dịch di động vang lên. Anh vừa nghe xong một câu, sắc mặt liền ngưng trọng lên.

"Anh đi nghe điện thoại đi, em đi vào trước." Tô Thi Thi khoát tay, tiếp nhận giỏ trái cây trên tay anh cầm theo, xoay vặn nắm cửa cửa phòng bệnh VIP ấn chuông.

"Anh lập tức quay lại." Bùi Dịch quả thật có việc gấp, vội vàng nói một câu, liền đi đến một bên góc khuất cầu thang yên tĩnh nghe điện thoại đi.

Không lâu, cửa phòng bệnh mở ra, Tô Thi Thi hít một hơi thật sâu, cầm theo giỏ hoa quả đi đến tiến vào.

Đi vào, liền nghe đến một giọng nói đáng đánh đòn.

"Tô Thi Thi cái người không lương tâm kia? Đến bây giờ lại vẫn không thấy bóng dáng!"

Tô Thi Thi nhắm mắt làm ngơ.

Cô hiện tại đến có phải quá sớm rồi hay không! Có người nào nào chần động mới vừa tỉnh liền tỉnh thần như thế!

Mọi người ngủ ngon ~!~

Thấy nhà hàng xóm sáng đèn. Đêm nay dự là mất ngủ

Chương 465: Không thể nhin được nữa

Không biết trong phòng bệnh nói gì đó, âm thanh bên âm bỗng nhiên suy yếu hẳn đi, sau đó truyền đến một trận tiếng ai gào khóc.

"Ai ôi, đau chết tôi rồi... Nhanh lên giúp tôi tiêm thuốc giảm đau..."

Tô Thi Thi khòe miệng giật giật.

Cô thật sự không nghĩ muốn đi gặp hẳn rồi! Người đàn ông kia thật quá biết giả đò!

"Tô tiểu thư, Hồ tổng ở bên trong, người vào đi thôi." Vừa rồi mở cửa vị điều dưỡng kia nhìn đến Tô Thi Thi đứng tại chỗ bất động, khẩn trương nhắc nhở cô một phen.

Này gian phòng bệnh VIP này là một cái phòng riêng biệt, không khách chi phòng tổng thống trong các khách sạn. Hồ Sĩ Minh ở trong phòng, không đóng cửa, cho nên tiếng nói chuyện mới rõ ràng như thế.

Vừa rồi khẳng định là có người nói cho hẳn cô đến đây, cho nên hẳn mới có thể nói ra những lời đáng đánh đòn như thế.

"Cảm ơn." Tô Thi Thi hướng vị tiểu thư điều dưỡng kia lễ phép cười cười, cầm theo giỏ trái cây tiến vào.

Cho dù người này cực kỳ đáng đánh đòn, nhưng dù sao cũng là vì cô mới mất nhiều máu như vậy. Cô giờ phút này quay đầu bước đi,

trong lòng mình cũng bấn khoăn.

Cô đi vào thời điểm, Hồ Sĩ Minh đang nằm ở trên giường bệnh, trên đầu bao lụa trắng vải thật dày, sắc mặt đồng dạng trắng xanh. Nhìn thấy Tô Thi Thi, Hồ Sĩ Minh hướng về phía Tô Thi Thi suy yếu cười cười.

Tô Thi Thi tâm mạnh trầm xuống.

Vừa rồi nghe giọng nói của hắn còn tưởng rằng hắn không sao rồi, nhưng giờ phút này nhìn đến mới biết được có bao nhiêu nghiêm trọng.

"Hơi thở mong manh." Tô Thi Thi trong đầu bấn ra một cái từ như vậy, có chút không biết làm sao.

"Lại đây." Hồ Sĩ Minh thấy Tô Thi Thi đứng tại chỗ không đi, liền chồm tới.

"Anh đừng động." Tô Thi Thi sợ hắn lại điên lên như cái gì thiêu thân lao đến bóng đèn đến lúc đó không biết lại xảy ra thêm chuyện gì, khẩn trương cầm theo giỏ hoa quả hướng tới giường bệnh đi đến.

Đang lúc cô đi qua thời điểm, điều dưỡng canh giữ ở giường hai bên lập tức thối lui ra ngoài.

Tô Thi Thi âm thầm nhìn thoáng qua, phát hiện này hai vị điều dưỡng này đặc biệt xinh đẹp, thân hình cũng rất không tệ, trên người còn tỏa ra hương thơm ngát.

Tô Thi Thi đưa mắt nhìn Hồ Sĩ Minh, trêu ghẹo nói: "Đều đã tiến vào bệnh viện lại vẫn sắc tâm không thay đổi."

"Em ghen tị?" Hồ Sĩ Minh vừa nghe, ánh mắt lập tức phát sáng lên. Ánh sáng lấp lánh trong mắt kia, phảng phất muốn hóa thành bọt nước chìm ngập Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi sắc mặt cứng đờ, hận không thể cắt lưỡi chính mình.

Cô không có việc gì nói đến cái này để làm chi! Người đàn ông này cũng không phải Tần Phong hoặc là Tống Trọng Hạo bọn họ!

"Thi Thi, tôi muốn ăn quả táo." Hồ Sĩ Minh thấy Tô Thi Thi giận, lập tức đáng thương tội nghiệp nói.

Tô Thi Thi khóe miệng rụt rụt: "Anh bộ dạng này có thể ăn táo?"

"Ách..." Hồ Sĩ Minh sửng sốt, phản ứng cực nhanh nói, "Tôi mới vừa tỉnh không biết, nếu không em đi giúp tôi hỏi y tá một chút đi? Chẳng thế thì, tôi uống nước được chứ. Em rót ly nước cho tôi."

Tô Thi Thi không nói gì, im lặng rót cho hắn một chén nước.

Sau đó, liền xấu hổ rồi.

Tô Thi Thi bưng cốc nước, qua đi cũng không phải mà không đi cũng không phải. Đúng là Hồ Sĩ Minh cái dạng này khẳng định không có khả năng chính mình uống nước, chẳng lẽ muốn cô giúp hắn?

Nếu lỡ Hồ Sĩ Minh một câu...

"Tôi uống nước bất tiện, nếu không, em dùng miệng?" Hồ Sĩ Minh nằm ở trên giường, nói chuyện thanh âm so với vừa rồi càng yếu ớt hơn rồi.

Tô Thi Thi hít sâu.

Sợ điều gì sẽ gặp điều đó, cô coi như chính mình không có nghe đến!

"Tôi chỉ ở trong này 2 phút lập tức đi ngay, đợi các y tá sẽ rất thích ý mớm nước cho anh!" Tô Thi Thi nhàn nhạt nói, cầm cốc nước đi qua đặt trên tủ đầu giường, vẻ mặt lo lắng nhìn hắn.

"Như vậy không uống nước anh cũng không có việc gì đi? Nếu không, tôi đi giúp anh gọi điều dưỡng?"

Hỗ Sĩ Minh yếu kém yếu kém hừ hừ hai tiếng, vẻ mặt thất vọng nhìn Tô Thi Thi: "Em chính là như vậy đối đãi ân nhân cứu mạng em? Đến nước cũng không cho uống một ngụm!"

"Tôi biết, để em đến đây thăm tôi nhất định cực kỳ khó xử, không quan hệ, tôi sẽ không để ý."

Tên này chuyển biến được cũng quá nhanh!

Tô Thi Thi há miệng thờ dốc, muốn nói cái gì đều đã nói không nên lời.

Ngày hôm qua lúc xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cô mặc dù có tin tưởng có thể tránh đi, nhưng Hỗ Sĩ Minh dù sao cũng là vì cô mới bị thương.

Về tình về lý, Tô Thi Thi cũng không thể làm chuyện gì quá đáng.

"Được, mình nhịn!" Tô Thi Thi ở trong lòng yên lặng nói, ngẩng đầu thời điểm, đã vẻ mặt tươi cười.

"Hỗ tổng, anh hiện tại hôn mê mới vừa tỉnh, nên là lại vẫn không ăn

được bất luận cái gì đâu. Anh trước nhấ nại. Chuyện ngày hôm qua, tôi cực kỳ cảm kích anh. Cám ơn anh vào thời điểm máu chốt xả thân cứu tôi. Anh yên tâm, Bùi Dịch nói, tiền thuốc men của anh chúng tôi sẽ chi trả."

"Tôi cần chút tiền thuốc men đó?!" Hồ Sĩ Minh nghe được nửa trước đoạn thời điểm, lại vẫn nghe vui vẻ, nhưng sau cùng một câu đem hấn chọc giận rồi.

Không biết có phải hay không thật sự quá kích động, hấn kịch liệt ho khan lên, ho đến mặt đều đã đỏ.

Tô Thi Thi bị dọa cả người nhảy dựng, chạy nhanh qua giúp hấn đem gối đầu dựng cao lên một chút.

Vị này đúng là não chấn động, nếu là ho rồi đứt sợi dây nào đó, cô thật sự là nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

"Khụ khụ... Thi Thi... Em... Em xoa xoa ngực cho tôi, đau." Hồ Sĩ Minh suy yếu nói.

Tô Thi Thi hai tay cứng đờ, theo bản năng đứng thẳng thân thể tránh xa giường bệnh: "Anh bị thương ở đâu, ngực đâu cái gì?"

Hồ Sĩ Minh lại ho khan một tiếng, không có trả lời vấn đề này, mà là nhìn cô một cái.

Ánh mắt của hấn rơi vào giỏ trái cây Tô Thi Thi mang đến, rất không vui hỏi han: "Tôi cứu em, em cứ như vậy cảm tạ tôi?"

Tô Thi Thi xem như xem hiểu rõ rồi, người này đây là muốn lừa tình cô sao?

"Được, mình tiếp tục nhin!"

Tô Thi Thi mặt không đổi sắc hỏi: "Vậy anh nói xem, anh muốn như thế nào?"

Hồ Sĩ Minh thật sự suy nghĩ một phen, chậm rãi nói: "Tôi hiện tại là ân nhân cứu mạng của em, cho em hai lựa chọn. Thứ nhất, lấy thân báo đáp. Thứ hai, tôi ngược lại ở bên cạnh em. Thứ ba, em có thể hai cái cũng không tuyển chọn..."

Hồ Sĩ Minh biết Tô Thi Thi muốn cự tuyệt, kéo dài lời nói: "Cho tôi một cơ hội theo đuổi em, đồng thời làm trợ lý ở bên cạnh tôi nửa năm."

"A..." Tô Thi Thi tức giận nở nụ cười, cô cho rằng chính mình nghe lầm rồi.

"Bệnh thần kinh!" Tô Thi Thi nhìn Hồ Sĩ Minh liếc mắt một cái, cầm lấy túi xách đã muốn đi.

"Tô Thi Thi, như vậy đi em an tâm sao?" Hồ Sĩ Minh nhàn nhạt hỏi han.

Tô Thi Thi dừng lại bước chân, lẳng lặng nhìn hấn: "Nếu có thể lựa chọn, tôi đặc biệt không hy vọng anh cứu tôi."

Cô nói tuyệt đối là thật tâm nói! Chính cô đã có thể tránh đi, để làm chi muốn cho hấn làm điều thừa! Tô Thi Thi có phần nhin không được rồi.

"Đúng là tôi đã cứu em. Đầu của em khẳng định không có rắn chắc như tôi, kia một gạch đập xuống, em không chế cũng hôn mê. Cái ân tình này, em không tính toán trả?"

"Hỗ Sĩ Minh..." Tô Thi Thi rất nghĩ muốn oán hận hẳn.

Nhưng hẳn hiện tại là người bệnh, lại là vì cứu cô mà bị thương...

Thôi, tiếp tục nhịn. Dù sao đều đã nhịn thời gian dài như thế rồi.

Hỗ Sĩ Minh thấy cô không nói lời nào, lại càng thêm hưng phấn lên: "Không sai, tôi chính là muốn dùng cái ân tình này lôi cuốn em, chính là muốn cho em có cảm giác có tội. Vì đạt được mục đích, tôi có thể không từ thủ đoạn."

"Tô Thi Thi, em không chấp nhận, tôi hẳn không cho em cơ hội khác trả nợ ân tình này. Em liền cả đời chịu lương tâm dày vò đi."

"Như thế nào, cho em một cái lựa chọn sau cùng. Làm người phụ nữ của tôi, sinh con trai cho tôi, về sau Hỗ gia một nửa gia sản đều đã là của em."

"Tô Thi Thi... Người như vậy mà chẳng lẽ không muốn đánh chết hẳn?" Tô Thi Thi tức giận đến sắc mặt đỏ lên, rất muốn mắng hẳn một câu bệnh thần kinh.

Nhưng người thành ra dạng này như thế nào trút giận?

"Hỗ Sĩ Minh, tôi vốn dĩ thật sự cực kỳ cảm kích anh." Tô Thi Thi hít một hơi thật sâu, gằn từng chữ nói.

"Nhưng mà, anh thật sự để cho tôi không thể nhịn được nữa."

"Tôi muốn nói cho anh một chuyện cực kỳ xấu hổ."

"Con người của tôi có cái ưu điểm, chính là thân thể phản ứng đặc

biệt nhanh nhạy. Ngày hôm qua, lúc tôi đẩy cửa ra khoảnh khắc cơ thể của tôi liền có phản ứng rồi."

"Tôi nói cho anh biết, tôi vốn có thể né tránh không bị thương, là anh nhào đi lên áp trụ tôi, để cho tôi mới không kịp né tránh!!!"

"Anh tốt nhất nên giảm béo, nặng đến như thế, thiếu chút nữa đề tôi chết có biết hay không!!!"

Hừ...

Mọi người sáng hảo nè

Chương 466: Anh trở lại

Thế giới an tĩnh.

Trong phòng bệnh, lặng im hai giây, lập tức bộc phát ra tiếng gầm lên giận dữ.

"Em... Ra ngoài cho tôi đi! Đi! Tôi không nghĩ muốn nhìn thấy em!"
Hồ Sĩ Minh vươn chần che đến chỗ trên đầu mình.

Tô Thi Thi đâu nào sẽ dừng lại, mang theo túi xách, dẫm xuống tế cao gót, rất nhanh đi ra cửa.

Lúc tay vừa chạm vào tay nắm cửa, cô bỗng nhiên quay đầu vọng hướng giường bệnh, cảm xúc đã khôi phục lại bình tĩnh: "Lại vẫn còn một việc."

"Về sau muốn giả làm mặt trắng xanh, tô chút kem nền sẽ so với thoa phấn tốt hơn."

"Mặt khác, lần sau nhớ rõ môi không cần dặm phấn, ăn vào trong miệng đối bệnh nhân không tốt."

"Tô Thi Thi, em lập tức đi cho tôi!" Hồ Sĩ Minh đang ở dưới chần mền gầm thét.

Tô Thi Thi đẩy cửa ra, quay đầu bước đi.

Sảng khoái tinh thần.

Cô còn đang suy nghĩ muốn như thế nào giải quyết chuyện này, kết quả liền là đơn giản như vậy. Nhịn không được, liền khai xé.

Trong lòng còn có chút băn khoăn, đã sớm theo yêu cầu quá đáng của Hồ Sĩ Minh tan thành mây khói.

Cô ra ngoài thời điểm, hai vị điều dưỡng vẫn canh chừng ở bên ngoài trong phòng khách, chỉ là hai vị mỹ nữ kia không có hướng tới trong phòng bệnh nhìn xem, mà là giương mắt nhìn một chỗ hai mắt phóng quang.

Tô Thi Thi trong lòng vừa động, theo ánh mắt bọn họ trông đi qua.

Tại cửa sổ, có một người đàn ông cao lớn đang đứng. Ngoài cửa sổ ánh nắng chiếu vào đây, ấm áp rơi vào trên thân anh, phát ra một tầng vàng sáng.

Tô Thi Thi trong lòng, giống như bị mật đường đánh trúng, trong phút chốc ngọt đến ưu thương.

Lớn lên sao đẹp trai như vậy, thật sự là sầu chết người. Thấy mặt nha!

"Tô tiểu thư." Hai vị điều dưỡng kia nhìn đến Tô Thi Thi, lập tức thu hồi si mê trên mặt hướng cô lên tiếng chào hỏi.

Tô Thi Thi gật gật đầu, hướng tới Bùi Dịch đi qua.

Bùi Dịch đã xoay người hướng cô đi tới, mắt nhìn phương hướng phòng bệnh, nói: "Em đi trước ở bên ngoài chờ anh."

Tô Thi Thi sửng sốt, bỗng nhiên có chút chột dạ.

Vừa rồi bên trong bọn họ tiếng nói chuyện âm ỉ như vậy anh có nghe được hay không?

Đang nghĩ ngợi, bên trong bỗng nhiên truyền đến âm một tiếng, như là cái ly rớt xuống đất rồi.

Tô Thi Thi sắc mặt cứng đờ, khẩn trương nói câu "Em đi bên ngoài chờ anh" bỏ chạy rồi.

"Vì cái gì VIP phòng cách âm tệ như thế!" Tô Thi Thi phát điên rồi.

Bùi Dịch tới cùng đến đây lúc nào, lúc này Hồ Sĩ Minh nói những lời đó anh tới cùng có nghe được hay không?

Nhưng Bùi Dịch sắc mặt bình tĩnh, hoàn toàn nhìn không ra bất luận cái gì không thích hợp.

Hai vị điều dưỡng kia thấy Bùi Dịch muốn đi gặp Hồ Sĩ Minh, rất cẩn thận mà ở lại phòng bên ngoài, chưa cùng đi vào.

Hồ Sĩ Minh vừa rồi nghĩ muốn uống nước, chính đang buồn bực một cái không cẩn thận đánh rơi ly nước, nghe được tiếng mở cửa, lập tức tức giận nói: "Cho tôi một ly nước!"

Bùi Dịch bước chân chưa ngừng, mặt không chút thay đổi đi đến một cái bàn bên cạnh, cầm lấy ấm nước rót một chén nước cho hắn.

Hồ Sĩ Minh chính đang gian nan nằm trên giường, nhìn đến cái chén đưa qua, cũng không ngẩng đầu lên tiếp nhận, há mồm liền uống.

Thời gian dài như thế không uống nước, hắn chết khát rồi.

Đúng là hắn uống xong ngẩng đầu vừa thấy, thiếu chút nữa bị sặc

chết.

"Bùi Dịch?" Hồ Sĩ Minh giống như gặp quỷ một dạng, nhưng rất nhanh liền phản ứng lại.

Tô Thi Thi đến đây, Bùi Dịch làm sao có thể sẽ không đến! Người đàn ông này nhỏ mọn như vậy hẳn không để cho Tô Thi Thi đơn độc tới gặp hẳn.

"Để anh rót nước cho tôi, thật đúng là không dám nhận." Hồ Sĩ Minh lạnh lùng chế giễu.

"Không cần khách khí. Coi như là trả lại ân tình anh đã cứu vợ tôi." Bùi Dịch nhàn nhạt nói.

Hồ Sĩ Minh thiếu chút nữa bị tức chết.

Hắn chảy nhiều máu như vậy thiếu chút nữa bị nện thành ngu ngốc, anh chỉ rót cho hắn một ly nước liền xong rồi?

"Bùi Dịch, anh thật sự cảm thấy được Tô Thi Thi có thể yên tâm thoải mái?" Hồ Sĩ Minh tỉnh táo lại, nhàn nhạt nói.

Bùi Dịch mặt mày nháy dưng, đưa hắn cẩn thận đánh giá một phen, nói: "Vợ của tôi vừa rồi đề nghị anh nên là nghe một chút, môi đừng nên thoa nhiều phấn như vậy giống tên biến thái."

"Mặt khác, tôi tiến vào chính là nói cho anh một tiếng, tôi đều đã nghe được. Không có cái ý tứ khác."

Bùi Dịch nói xong, liền hướng tới cửa đi đến.

Vung phất ống tay áo, không mang theo một đám mây thái. Chỉ để lại

một đồng thủ đoạn mềm dẻo.

"Bùi Dịch!" Hồ Sĩ Minh tức giận đến đau đầu rồi.

Hắn cảm thấy được chính mình giống như bị bổ Dao vương chém chết rồi!

Hai người này thật quá đáng! Thật sự rất quá đáng! Hắn thật sự bị chọc giận thành kẻ ngốc rồi!

Hai vị điều dưỡng đi vào thời điểm, liền nhìn đến Hồ Sĩ Minh nằm ở trên giường mắt trợn trắng, sợ tới mức hai người đồng thời bổ nhào đi lên, ra sức giúp hắn massage đầu

Hồ Sĩ Minh đau đến thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Chuyện này đều đã hỏng bét.

Nhưng cũng chỉ là một 2 phút thời gian, Hồ Sĩ Minh liền khôi phục đáng vẻ bình tĩnh tự phụ tổng giám đốc bá đạo.

Không bao lâu, trợ lý của hắn đã tới rồi, mang đến một người phụ nữ sợ tới mức không ngừng run run.

Tô Thi Thi bọn họ cũng không có dụng phải trợ lý Hồ Sĩ Minh bọn hắn. Bùi Dịch sau khi ra ngoài, liền mang theo Tô Thi Thi vào thang máy, tốc hành đi đến bãi đỗ xe dưới đất.

"Là xảy ra chuyện gì sao?" Tô Thi Thi hỏi.

"Uh"m. Về mẹ. Bây giờ còn không xác định, đợi xác định rõ ràng rồi nói cho em biết." Bùi Dịch không nghĩ muốn giấu diếm, nói thẳng.

"Mẹ?" Tô Thi Thi cực kỳ ngạc nhiên, cô còn tưởng rằng là chuyện về công trình bên kia.

Bùi Dịch giống như quả thật có vẻ sốt ruột, cũng không có nhiều lời.

Đợi đưa Tô Thi Thi tiến về Sunshine, Bùi Dịch liền vội vàng đi tới. Tô Thi Thi tuy trong lòng có chút lo lắng, nhưng vẫn lại là ngoan ngoãn ở trong công ty chăm chỉ làm việc.

Mà lúc này khu nội trú trong phòng bệnh VIP, không khí cũng rất nghiêm trọng, thỉnh thoảng có thể nghe được đứt quãng tiếng nức nở.

"Bốp!" Một thanh âm vang dội của cái tát phá trầm mặc.

Khúc Hồng Mai phù phù một tiếng, quỳ đến trên mặt đất. Mặt đau đến nỗi đều đã tê rần, nhưng cô ta không dám xoa, chỉ run rẩy giải thích: "Hỗ tổng, tôi thật sự không phải cố ý. Tôi chỉ là muốn để cho cô ấy xấu mặt, thật sự không nghĩ tới để cho cô ấy chết."

"Tôi càng không nghĩ tới ngài sẽ xuất hiện ở nơi đó. Tôi..." Khúc Hồng Mai vừa nói một bên khóc, cảm thấy được đã lần này khẳng định chết chắc rồi.

Lúc trước lại vẫn cực kỳ suy yếu Hồ Sĩ Minh, lúc này đã đứng dậy ngồi ở trên giường, trên cao nhìn xuống nhìn Khúc Hồng Mai.

Trên mặt hấn phấn đã lau, nhưng vẫn như cũ bởi vì mất nhiều máu có chút tái nhợt.

Hấn lạnh lùng nhìn Khúc Hồng Mai: "Tôi đã cảnh cáo cô, cô ấy không thể xảy ra chuyện! Cô có thể đi bêu xấu cô ấy, nhưng mà cô không thể xảy ra chuyện!"

"Khúc Hồng Mai, cô coi lời của tôi như gió thoảng bên tai sao?" Hồ Sĩ Minh hận không thể giết người phụ nữ này.

Không là vì hấn bị thiếu chút nữa đập chết, mà là ngày hôm qua khi đó hấn thật sự thiếu chút nữa cho rằng Tô Thi Thi sẽ chết.

Kia một khắc, hấn mới biết được chính mình có bao nhiêu sợ hãi. Cô gái kia, đã sớm trong lúc bất tri bất giác, vượt qua trong sinh mệnh của hấn cực kỳ nhiều rồi, thậm chí là sinh mệnh hấn.

"Hồ tổng, tôi thật sự không biết kẻ ngu ngốc kia ở sẽ trên khung cửa đặt gạch, tôi..."

"Cô cho là cô giải thích như vậy liền không có chuyện gì rồi hả? Cô trước làm việc gì nên nghĩ đến tất cả hậu quả!" Hồ Sĩ Minh tức giận cô ta, càng giận chính mình.

Hấn làm sao có thể ngu xuẩn đến nỗi dùng quân cờ ngu ngốc này!

Mà ngày hôm qua hấn nếu không vừa lúc ở bên kia muốn đi gặp Tô Thi Thi, từ đầu liền đều không may mắn như vậy có thể cứu được cô.

Nghĩ tới đây, Hồ Sĩ Minh đột nhiên nhớ tới những lời trước đó Tô Thi Thi nói, nhất là sau cùng một câu kia.

"Anh có biết hay không anh thiếu chút nữa đè chết tôi!"

"Chết tiệt!" Hồ Sĩ Minh càng nghĩ càng tức giận.

"Hồ tổng, cầu người tha thứ tôi một lần. Tôi thật sự không dám rồi." Khúc Hồng Mai bổ nhào tới ôm lấy chân Hồ Sĩ Minh, lớn tiếng cầu

xin.

"Tha thứ cho cô? Cô có phải còn muốn để tôi giúp cô ở Bắc Kinh này từng bước thăng chức?" Hồ Sĩ Minh nhìn Khúc Hồng Mai, sắc mặt trầm.

Khúc Hồng Mai sắc mặt tái mét, sợ hãi cực kỳ. Ngay tại lúc cô ta cho rằng chính mình lập tức sẽ chết thời điểm, một trận chuông điện thoại di động vang lên.

"Tổng giám đốc, Nhị gia trở lại. Hiện tại đang ở sân bay." Trợ lý Hồ Sĩ Minh sau khi nghe điện thoại, đối với Hồ Sĩ Minh nói.

Hồ Sĩ Minh nhíu mày: "Ông ta cực kỳ thực đúng giờ."

"Cái kia..." Trợ lý nghĩ nghĩ, thật cẩn thận nói, "Đồng thời còn nhận được tin tức, Đoàn phu nhân trong khoảng thời gian này giống như đang hỏi thăm tin tức Nhị gia."

"Nhậm Tiểu Vi hỏi thăm tin tức chú của tôi?"

Ơ sáng giờ nhớ mình đăng 2c rồi. Hóa ra nó rớt mạng ko lên

Chương 467: Yên tĩnh là tình yêu của cô ấy sao?!

"Đoàn phu nhân mượn thám tử tư, chuyện này ở Đoàn gia trừ bỏ chính bà ta hẳn là không để cho bất luận kẻ nào biết."

Khúc Hồng Mai đã bị Hồ Sĩ Minh để cho người ta lôi ra ngoài, trong phòng bệnh chỉ còn lại có Hồ Sĩ Minh cùng trợ lý hai người bọn họ.

Trợ lý Hồ Sĩ Minh đem tin tức nhận được đều nói một lần, phân tích nói: "Bà ta làm bí ẩn như thế, nhất định là có bí mật không thể cho ai biết."

Hồ Sĩ Minh trầm ngâm một hồi, nói: "Chú hai của tôi trong nhà là người sống buông thả, lúc tuổi trẻ thời điểm trêu chọc quá rất nhiều người gieo tình khắc nơi. Nhậm Tiểu Vi cùng chú hai?"

Hồ Sĩ Minh trong mắt sinh ra quét xuống hứng thú: "Thật đúng là càng ngày càng thú vị rồi."

"Chúng ta đây..."

"Đi sân bay." Hồ Sĩ Minh không hề nghi ngờ đã nói.

"Hồ tổng, người thân thể không cho phép!" Trợ lý vội vàng nói.

Lúc trước Hồ Sĩ Minh sau khi tỉnh lại liền cho người Hồ gia trở về, nhưng lão gia tử trước khi rời đi đã căn dặn qua, không được để cho Hồ Sĩ Minh rời khỏi bệnh viện.

"Người mất máu quá nhiều, còn có não bị chấn động, lúc này nên nằm trên giường nghỉ ngơi." Trợ lý càng nói giọng càng nhỏ, nhưng hắn vẫn lại là kiên trì nói xong.

Hỗ Sĩ Minh lông mày nhíu chặt lại. Hắn lúc này quả thật choáng váng đầu hoa mắt, chẳng qua là dựa vào một hơi cường ngạnh mà chống đỡ.

"Tôi biết rồi. Chuyện này giao cho cậu đi làm. Cậu phải biết rõ mục đích chuyện này rõ ràng." Hỗ Sĩ Minh nói xong liền nằm lại trên giường.

Do mất máu quá nhiều, hắn quả thật cực kỳ mệt mỏi. Nhất là lúc trước bị Tô Thi Thi chọc tức như vậy, lại càng lao lực quá độ.

"Tô Thi Thi, bây giờ chúng ta huề nhau." Hỗ Sĩ Minh ở trong lòng thì thào nói.

Tô Thi Thi nhìn đến hắn là làm bộ suy yếu, nhưng hắn không có để cho Tô Thi Thi biết đến là, hắn thương tổn thực sự cực kỳ nghiêm trọng, chỉ là chưa nguy hiểm đến sinh mạng mà thôi.

Lúc ấy hắn bị tảng đá đập bể hôn mê vài giây, rất nhanh liền tỉnh lại. Hắn cảm giác được Tô Thi Thi khẩn trương, cảm giác cô ôm hắn.

Khi đó, hắn vậy mà không nở tỉnh lại.

Đến như về sau...

Dù sao cũng là bị một cục gạch lớn như vậy đập vào đầu, đầu hắn cho dù có cứng rắn cũng không phải người sắt, không kiên trì bao lâu liền triệt để hôn mê bất tỉnh.

Hỗ Sĩ Minh sờ sờ đầu mình, cái loại này bị nện phải đột nhiên tê dại cảm xúc đến giờ vẫn không tiêu tan.

Chỉ là tiến vào phòng giải phẫu bắt đầu lúc sắp bắt đầu phẫu thuật, hấn lại tỉnh lại một lần, đối với bác sĩ dạn dò vài tiếng.

Vì thế, ca phẫu thuật tiến hành so với thời gian thật sự kéo dài ra thêm rất nhiều, tình huống cũng trở nên "nguy hiểm" rất nhiều.

Tô Thi Thi trong lòng tự nhiên sẽ băn khoăn.

Đúng là - -

Hỗ Sĩ Minh sờ sờ môi chính mình, tựa hồ có thể đụng đến bột phấn mặt trên.

Hấn tự giễu cười cười: "Tô Thi Thi, nghĩ đến như vậy, em liền sẽ không lương tâm bất an rồi?"

Cố ý giả vờ thật sự suy yếu lừa gạt cô, còn nói ra những lời cô ghét nghe nhất mà ép cô lựa chọn.

Nhớ tới Tô Thi Thi người phụ nữ kia lúc sau cùng trước khi rời đi khi đó nói mấy câu kia, Hỗ Sĩ Minh vẫn lại là hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Hấn nghĩ tới rất nhiều loại khả năng, nhưng mà không nghĩ tới chính mình vậy mà tự! mình! đa! Tình!

"Sau cùng một lần. Tô Thi Thi, tiếp theo tôi liền đều không dễ nói chuyện như vậy." Hỗ Sĩ Minh thì thào nói.

Khúc Hồng Mai cái người phụ nữ ngu xuẩn kia dù sao cũng là hấn an

bài đi làm khó dễ Tô Thi Thi, hấn hận chính mình làm ra cái quyết định ngu xuẩn này. Cho nên, hấn cùng Tô Thi Thi huề nhau.

"Tiếp theo, tôi sẽ cho em phải chủ động lựa chọn tôi!" Hồ Sĩ Minh phát hiện, hấn vậy mà muốn Tô Thi Thi cam tâm tình nguyện.

Muốn đem Bùi Dịch từ trong lòng cô đá bay đi, chuyện này không biết là có bao nhiêu gian nan khó khăn.

Nhưng mà, hấn thích khiêu chiến!

Tô Thi Thi vĩnh viễn sẽ không biết Hồ Sĩ Minh lúc này xoắn xuýt. Cô trở lại Sunshine còn chưa đi đến văn phòng chính mình, Tống Trọng Hạo liền vọt chạy tới.

"Sur muội, em xem điện thoại chưa?" Tống Trọng Hạo cầm một cái điện thoại xông tới.

Tô Thi Thi nhú mày, lui về sau một bước: "Làm sao vậy?"

"Làm sao vậy?!" Tống Trọng Hạo trừng lớn mắt, vừa nói chuyện một bên đem di động chính mình duỗi qua đưa cho Tô Thi Thi xem, "Em vậy mà không có xem tin nhắn! Xảy ra chuyện lớn rồi, Ôn Ngọc cái người bệnh thần kinh kia đột nhiên gửi tin nhắn cho chúng ta nói cô ấy muốn yên tĩnh!"

"Con bà nó, cô ấy cho rằng yên tĩnh là người yêu của mình sao? Cô ấy nghĩ muốn yên tĩnh! Bị Tần tổng biết, chúng ta có thể bị tính tội vào chung hay không?"

"Anh nói... Cái gì?!!" Tô Thi Thi phản ứng cực kỳ chậm, đến sau cùng, biến thành hoảng sợ, "Ngọc rồi nhà trốn đi?"

"Không phải rời nhà trốn đi! Là rời nước trốn đi đó!" Tống Trọng Hạo cũng không biết nên như thế nào biểu đạt bi phẫn, gằn từng chữ la lớn, "Cô ấy xuất ngoại, nửa giờ sau bay rồi!"

"Sur huynh anh nói nhiều lời vô nghĩa như vậy làm gì!" Tô Thi Thi nói xong xoay người liền hướng tới cửa chạy đi.

"Đợi một chút anh..."

"Bản thân em đi được rồi, anh đến công trường quan sát tiến độ đi!" Tô Thi Thi cũng không quay đầu lại nói, đồng thời cầm điện thoại gọi điện thoại cho Tần Phong.

Đúng là gọi đến, Tần Phong di động lại tắt máy!

"Tới cùng làm cái gì!" Tô Thi Thi không biết nên tức giận hay là nên lo lắng, đành phải gọi điện thoại cho Bùi Dịch.

Cô biết Bùi Dịch giờ phút này có chuyện rất quan trọng phải làm, không nên quấy rầy.

Đúng là cô thật sự lo lắng Ôn Ngọc cùng Tần Phong xảy ra chuyện gì.

Cô cùng Ôn Ngọc đều là giống nhau cực kỳ ương bướng, đối với người mình thích quyết một lòng, trừ phi đối phương phản bội các cô.

Hiện tại, cái cô gái nhát gan đến đỉnh đầu có phi cơ bay qua đều sợ đột nhiên rơi xuống đem chính mình đập chết Ôn Ngọc, vậy mà muốn lên máy bay xuất ngoại!

"Nhất định đã xảy ra chuyện!" Tô Thi Thi lòng nóng như lửa đốt.

Nhưng lúc này, Bùi Dịch di động vậy mà trực tiếp chuyển tới giọng nói hộp thư.

Tô Thi Thi trong lòng càng thêm sốt ruột, nhưng không có biện pháp khác, đành phải trước sân bay tìm người.

Sân bay quốc tế Bắc Kinh mỗi ngày đều đã cực kỳ náo nhiệt. Bởi vì nơi này lui tới rất nhiều minh tinh danh nhân, ngoài phi trường tùy ý có thể thấy được fan của ai đó.

Lúc này, có một đợt rất kỳ quái fan. Bọn hấn cả đám đều ăn mặc cực kỳ văn nghệ, mỗi người trong tay đều đã giơ một bức họa.

Cực kỳ rõ ràng, những bức tranh này đều là mô phỏng theo bản gốc. Nhưng được bọn họ đóng khung kỹ lưỡng, khung hình hợp với một cây gậy, bị giơ lên cao đến đỉnh đầu.

Nếu nhìn từ đằng xa, giống như là quan viên cổ đại xếp thành hàng xuất hành khi đó binh lính trên tay sẽ cầm theo mấy cái bảng kiểu như vậy trên đó có viết "Yên lặng, né tránh".

Bọn họ cực kỳ an tĩnh, một đám người kiển chân đứng yên ở đó lại nhìn thực vội, nhưng mà người nào cũng đều không có tiếng động lớn xôn xao, chỉ có lên nói chuyện với nhau, rất biết tiết chế.

Bọn họ cùng không khí náo nhiệt ở sân bay thật không hợp nhau.

Trong đám người, mơ hồ có thể nghe được tiếng nói chuyện của bọn họ.

"Không phải nói mười giờ xuống máy bay sao? Như thế nào còn không có ra ngoài?"

"Đúng đó, sư phủ Khải Văn hẳn không không trở về đi?"

"Rất không có khả năng. Ngài ấy nếu là không trở lại, không tất yếu rải tin tức giả."

Lại thấy một đợt hành khách đi ra, nhóm người này trong đó người cầm đầu nghĩ một chút, đối với mọi người làm một cái động tác, sau đó một đám người đồng khởi hướng tới cửa ra vào đi đến.

"Như thế nào vẫn lại là không có?" Mấy phút đồng hồ sau, có người thất vọng nói.

Ngay tại người kia nói chuyện thời điểm, một người mặc nguy trang quần áo thể thao, trên đỉnh đầu nguy trang một cái mũ hoa, mang theo một cái mắt kính lớn, lấy tay che đậy mặt, thật cẩn thận đi qua bên người người kia.

Đột nhiên, bước chân của ông ta ngừng một trận, ánh mắt từ từ trợn to, giống gặp quỷ một dạng nhìn về phía trước.

Chỉ thấy tại trước người ông ta cách đó chưa tới một mét, một phụ nữ trung niên cách ăn mặc hết sức văn nghệ, trong tay đồng dạng giơ một bức họa, chính đang duỗi dài cổ nhìn cửa ra vào.

Trong đôi mắt kia lo lắng, làm cho người ta nhìn liền đau lòng. Nhưng như vậy không có nghĩa là Hồ Khải Văn cũng sẽ đau lòng.

Ông ta cảm nhận được chỉ có hoảng sợ.

"Làm sao có thể là Nhậm Tiểu Vi! Trời ạ, bà ấy làm sao có thể ở trong đám fan của mình!" Hồ Khải Văn có cảm giác bị sét đánh.

Ông ta vốn dĩ ăn mặc thành như vậy liền là không nghĩ muốn để cho người ta nhận ra, nhưng không nghĩ tới còn không có rời đi, liền đụng phải Nhậm Tiểu Vi.

"Xong rồi, bà ấy hướng tới mình đi tới rồi!"

Ko biết lúc tui đăng truyện lại có ai đọc ko ta. Có thấy H ngáp mồm ko???

Bạn biết gì ko tui mở 2 chương cùng 1 lúc và viết đấy, xong tui cũng chẳng dám đọc lại nữa là . (Nói nhỏ sắp có H)

Với mai bạn đi đám cưới, rồi nên sợ ko được ngày 3c đâu nhưng sẽ cố hết sức.

Qua tuần rảnh hơn cố lên ngày 5c nè. Ráng xong trước tết đây.

Còn 300c nữa chứ nhiều đâu, ít lắm

Giờ mọi người nghĩ xem tui có nên nhỡ bông cướp chậu ko????

Đùa thôi, gọi hồn nam thần của đời tui, trốn đâu kỹ quá tìm hoài ko thấy vậy nè .

Ai thấy ổng đâu gọi hồn về gấp

Hehe mọi người ngủ ngon. Tui hơi điêb xiu thôi

Chương 468: Bị ném trở lại

Khoảng cách càng ngày càng gần, gần đến nỗi đều có thể nghe thấy đến mùi nước hoa Chanel trên thân đối phương.

Đó là hương vị ông ta đã từng thích nhất cũng ghét nhất.

Khoảng cách, gần gũi có thể nghe được tiếng hít thở đối phương rồi.

Hỗ Khải Văn đột nhiên rất nhớ đám fan của ông ta đều là giống vài năm khinh truy tinh tộc điên cuồng náo nhiệt như vậy, như vậy - -

Ông ta là có thể thừa dịp loạn đào tẩu rồi!

Đúng là làm sao bây giờ?

Vạn nhất bị nhận ra, vừa nói liền lộ rồi.

Hỗ Khải Văn nhìn lại phía sau lưng, nhớ lại đi về khả năng thế nào.

Đúng là ông ta xem nhẹ tốc độ tiêu sái lộ Nhậm Tiểu Vi, mới vài giây thời gian, Nhậm Tiểu Vi liền đến trước mặt ông ta.

Hỗ Khải Văn buộc chặt thân thể, liền không dám thở mạnh một phen.

Sau đó - - cứ như vậy, gặp thoáng qua.

Nhậm Tiểu Vi không có nhận ra ông ta.

Hoặc là nói, bà từ đầu liền không có chú ý tới cái người bà mới lướt

qua kia, cách ăn mặt nguy trang cùng nghệ thuật không hợp nhau.

Bà chính đang nhìn chăm chăm phía trước, trong mắt có chờ mong, cũng có dè chừng, càng thêm bàng hoàng.

Liên chính bà cũng không biết, bà nhìn thấy ông ta, câu nói đầu tiên muốn nói gì, câu thứ hai thứ ba muốn nói gì. Bà thậm chí không biết, chính mình muốn nói chuyện với ông hay không.

"Phù..." Hồ Khải Văn vụng trộm nhẹ nhàng thở ra.

May mắn cũng không bị phát hiện!

Hồ Khải Văn che miệng, bước chân nhanh hơn, lặng lẽ rời khỏi đoàn fan.

"Đoàn fan này không biết nghĩ như thế nào, có họa sĩ nào sẽ thích fan của mình đem tranh chính mình vẽ phóng to đóng vô bảng như thế, mà còn chất lượng in ấn lại vẫn tệ như thế!"

"Quá tệ!" Hồ Khải Văn vừa đi một bên ở trong lòng châm chọc.

Nhưng ông ta cũng không ngẫm lại, nếu không phải lúc trước chính ông ta dẫn fan sai đường, đám fan này làm sao có thể sẽ giống người đàn độn một dạng giờ tranh thần tượng sẽ tới đón người!

Bên kia, Nhậm Tiểu Vi vẫn đều đã không thấy được Hồ Khải Văn, trong lòng càng ngày càng sốt ruột.

Thân phận của bà dù sao không phải người bình thường, nếu lỡ ở trong này đụng phải người quen, vậy thì phiền toái rồi.

"Chẳng lẽ ông ấy thật sự còn không dám trở về?" Nhậm Tiểu Vi

không cam lòng liếc mắt một cái phương hướng cửa ra kia, nơi đó đã không ai, Hồ Khải Văn vẫn lại là không có xuất hiện.

Bà cực kỳ thất vọng, cũng cực kỳ tức giận.

"Nhiều năm như vậy, ông vẫn lại là không muốn trở về sao?" Nhậm Tiểu Vi gắt gao nắm chặt cái bảng trên tay, tức giận đến hốc mắt đỏ lên.

Bà cúi đầu, đeo mắt kính.

Bà lúc trước là muốn để cho Hồ Khải Văn liếc mắt một cái liền nhìn thấy chính mình, cho nên mới không có cái trang.

Nhưng tới cùng, vẫn lại là thất vọng rồi.

Nhậm Tiểu Vi đeo mắt kính, rầm một phen đem cái bảng kia ném đến trên mặt đất, xoay người hướng tới cửa lớn đi đến.

"Người phụ nữ đối trá này." Hồ Khải Văn nghe thế bên cạnh có động tĩnh quay đầu nhìn thoáng qua, vừa hay nhìn thấy hành động Nhậm Tiểu Vi, chịu không nổi chà xát da gà trên cánh tay nổi lên.

Sau đó, ông ta lôi kéo vành nón, nhanh hơn bước chân.

Chỉ là còn đi không bao xa, phía trước một người đột nhiên hưng phấn mà hướng tới ông ta phát phát tay.

Hồ Khải Văn vừa thấy, mặt đều phải tái rồi, khăn trang hướng hấn chạy tới, đồng thời ra sức xua tay.

"Cha... Hu hu..." Hồ Quân Nhạc còn chưa hô ra tiếng, đã bị Hồ Khải Văn nhất bả bùm miệng, buồn bực trừng mắt nhìn ông.

"Tiểu tử thối, ta đã ăn mặc thành như vậy con cũng có thể nhận ra sao? Mắt con thật tốt ha!" Hồ Khải Văn hạ giọng, tức giận nói.

Hồ Quân Nhạc trợn trừng mắt, đương nhiên nói: "Người là cha con, con trai nhận ra cha mình có cái gì kỳ quái."

"Huống chi, ăn mặc kỳ quái như thế, còn bày đặt đường lớn không đi, lại muốn theo một đám ăn mặc đồng dạng rất kỳ quái fan trong đó đi qua, trừ bỏ cha còn có thể có ai?"

Hồ Khải Văn trợn lớn mắt, vậy mà vô pháp phản bác.

Ông ta lúc này mới phát hiện, chính mình vừa rồi vậy mà thật sự đặc biệt từ trong đám fan đi xuyên qua đây.

"Nguy hiểm thật cũng may không bị phát hiện." Hồ Khải Văn vỗ vỗ bộ ngực, nghĩ lại mà sợ không thôi.

Người khác không sao, nếu lỡ bị Nhậm Tiểu Vi nhìn đến, vậy ông liền xong đời rồi!

Hồ Quân Nhạc ôm lấy lưng của ông, một bên đi ra ngoài, một bên cười nói: "Con đã sớm nói, cái đám fan nào tàn thích cái loại họa sĩ mua danh cầu lợi như người, chỉ số thông minh vốn là có vấn đề."

"Tiểu tử thối, con cũng dám vũ nhục nghệ thuật của ta, chán sống rồi!" Hồ Khải Văn tức giận đến cái mũi đều nhanh hơn nước rồi.

"Phụt... Kêu hô lớn tiếng như vậy, không sợ bị phát hiện à?"

Hồ Khải Văn lập tức ngừng công kích, trừng mắt nhìn Hồ Quân Nhạc liếc mắt một cái: "Trở về sẽ xử lý con. Bất quá, con làm sao có thể

tới?"

Hồ Quân Nhạc sắc mặt bỗng nhiên cổ quái hẳn lên, nhìn ông ta thờ dài: "Hồ nhị gia, nén bi thương. Lão gia tử lên tiếng, để cho chúng ta cần phải trực tiếp đem người dẫn về nhà."

"Dẫn về nhà? Con - - các người?" Hồ Khải Văn sắc mặt trắng nhợt, trong lòng có cái ý nghĩ không tốt.

"Không sai, chúng ta. Con..." Hồ Quân Nhạc chỉ chỉ, sau đó lại chỉ chỉ bên ngoài, nhỏ giọng nói, "Đến đây 20 vệ sĩ."

Hồ Khải Văn trong mắt hiện lên quét xuống nháy nhót, nếu chỉ là 20 vệ sĩ mà nói, ông chạy trốn liều chết một chút, có lẽ thực có khả năng...

"Hết hy vọng đi, anh hẳn là cũng phải người đến." Hồ Quân Nhạc lạnh lạnh bỏ thêm một câu.

"Sĩ Minh kia đưa bé..." Vừa nói tới Hồ Sĩ Minh, Hồ Khải Văn trực tiếp không còn cách nào khác, đành phải ngoan ngoãn cùng Hồ Quân Nhạc đi.

Bây giờ, nếu không phải nhờ phước của đứa cháu trai này ban tặng, ông ta bây giờ vẫn ở nước ngoài Tiêu Dao khoái hoạt a, làm sao có thể lại chạy về nước bị lão gia tử quản!

Hồ Khải Văn cả đời trụ lạc không kèm chế được, chịu không nổi nhất chính là quy tắc Hồ gia.

Như vậy, ông ta sẽ phát điên!

"Cha, người yên tâm, ông nội hiện tại tức giận đã sớm tiêu được

không sai biệt lắm, hẳn không lại làm khó dễ người rồi." Hồ Quân Nhạc vỗ vỗ của ta Hồ Khải Văn bả vai, có chút tò mò, "Năm đó ông nội vì cái gì tức giận như vậy? Người tới cùng gây ra chuyện gì?"

"Tểu tử thôi, ngậm miệng!" Hồ Khải Văn thờ phì phì nói, cực kì chột dạ.

Chuyện kia ở Hồ gia là cấm kỵ, năm đó ông ta cũng là bởi vì chuyện kia mới chạy trốn. Vừa chạy mới đó đã mười năm, vẫn không dám trở về. Bị con trai đụng đến vết sẹo, Hồ Khải Văn sắc mặt đâu nào còn tốt đẹp.

Hồ Quân Nhạc thấy ông ta thành cái dạng này, càng thêm tò mò. Cùng cha ruột tính tình trẻ con không sai biệt lắm lộ rõ, đưa tay tháo xuống mũ của ông ta giơ lên đỉnh đầu, uy hiếp nói.

"Người không nói, con liền nói cho mọi người cha ở trong này!"

"Hồ Quân Nhạc!" Hồ Khải Văn cái mũi đều tức đến méo lệch rồi, một bước liền hướng tới bộ bị trọng điểm của Hồ Quân Nhạc đá qua.

"Ta &*% ¥ người xác định là cha ruột của con?" Hồ Quân Nhạc sắp tức phát khóc.

Đây là việc mà một người cha ruột sẽ làm sao?

Đột nhiên, giọng của hắn đình chỉ, sửng sờ nhìn về phía trước cách đó không xa đi tới một cô gái.

"Ô Thi Thi?" Hồ Quân Nhạc cho rằng chính mình nhìn lầm rồi. Đúng là cái người kia hướng tới hắn nơi này đi tới, đang ở đó lo lắng tìm người, cô gái không phải Ô Thi Thi là ai?

"Gặp quý rồi! Cha, giúp con chần chần ngôi sao chổi kia!" Hồ Quân Nhạc đâu nào lại vẫn lo lắng nội chiến, khẩn trương đem mũ hương Hồ Khải Văn trên đầu khế bóp, nhanh như chớp chạy tới sau lưng Hồ Khải Văn núp vào.

"Tiểu tử thôi, con muốn làm gì? Đừng kéo quần áo của ta!" Hồ Khải Văn buồn bực hương một bên né đi.

"Cha, đừng nhúc nhích! ngàn vạn lần đừng cho người phụ nữ kia nhìn đến con!" Hồ Quân Nhạc trốn sau lưng Hồ Khải Văn, sốt ruột nói.

Mỗi lần gặp được Tô Thi Thi cũng chưa bao giờ có chuyện tốt, Hồ Quân Nhạc thật sự không dám cùng cô gặp mặt rồi. Bất luận như thế nào không thể bị cô thấy được!

Nơi xa, nhận được tin tức Bùi Dịch chính đang đi đến tìm kiếm Nhậm Tiểu Vi, chợt nghe bên cạnh thư ký Vương nói.

"Tổng giám đốc, phu nhân cũng ở nơi đó."

"Thi Thi?" Bùi Dịch bước chân ngừng một trận, hương tới phía trước trông đi qua, thấy được bóng lưng Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi tới lúc gấp rút tìm Ôn Ngọc, bỗng nhiên bị một vị bệnh thần kinh chặn đường đi.

Người này mặc toàn thân nguy trang, lén lút, bì ỏi nguy hiểm. Cô đi nơi nào, hấn liền chạy đi theo đó, liền giống như cố ý.

Cô không thấy được chuyện này toàn bộ đều là người trốn ở sau lưng Hồ Khải Văn Hồ Quân Nhạc vì muốn không bị Tô Thi Thi nhìn đến, mới cố ý trốn tránh. Nhưng đâu nào biết được, cứ như vậy cùng

Tô Thi Thi đụng mặt rồi.

Tới tới lui lui bảy tám lần, Tô Thi Thi vốn là lòng nóng như lửa đốt, lần này trực tiếp phát hỏa.

"Ông là đầu bò à!" Tô Thi Thi trừng mắt nhìn người nọ liếc mắt một cái, vươn tay vạt áo của hắn, tiện tay hướng tới bên cạnh hất ra ngoài.

Hồ Khải Văn bị Hồ Quân Nhạc kéo tới thân thể đã sớm mất đi trọng tâm, lúc này bị Tô Thi Thi một kéo, từ đầu chưa kịp phản ứng, thân thể liền trượt ra ngoài.

Không phải bay, là rượt trên mặt đất! Mượn mặt đá cẩm thạch trơn bóng ma sát, lấy một loại tư thế không tao nhã, hướng tới mặt sau đi tới một người phụ nữ mang kính râm trượt qua đi...

Liền như vậy, nặng nề mà lao đi qua!

Hôm nay thứ 6 ngady 13 nè tui đi nhổ bông cướp chậu dâu

Chương 469: Con như vậy là đào hố giết cha

"A!"

"Ầm!"

"Uh"m..."

Một tiếng kêu đau đớn, kết thúc là một đám người té nhào đi.

Tô Thi Thi kinh ngạc nhìn tay mình, lại nhìn nhìn phía trước kia đụng vào hai người, hoài nghi chính mình có phải hay không thay đổi rồi hả?

Cô cảm giác tất cả mọi người giống như đang nhìn chính mình, quần bách đến đỏ bừng cả khuôn mặt: "Tôi... Thật sự không phải cố ý..."

Tại sao có thể như vậy? Cô vừa rồi thật sự không dùng nhiều lực nha!

Tất cả mọi người sợ ngây người, không gian giống như bị đóng băng một dạng. Mãi đến một tiếng "Ai nha" kinh tỉnh mọi người.

"Cha!" Hồ Quân Nhạc là người đầu tiên phản ứng kịp, vội vàng hướng tới Hồ Khải Văn chạy tới.

"Hồ quân Nhạc?" Tô Thi Thi lúc này mới nhìn rõ sở, vừa rồi Hồ Quân Nhạc là trốn ở sau lưng cái người đàn ông kỳ quái kia?

Đúng lúc này, cô nhìn đến người đàn ông mới vừa rồi bị cô níu té ngã bay đi kia mắt kính đang đeo rớt rồi, nán lại thấy rõ bộ dáng của ông ta khi đó, cô không biết nên tức hay là nên giận.

"Hai cha con này, đầu óc có bệnh sao? Không có việc gì tới chắn đường tôi đi làm gì?" Tô Thi Thi ủy khuất cực kỳ, cô thật sự không nghĩ muốn để cho mọi người cho rằng chính mình là phần tử bạo lực nha!

Mặc dù như thế, cô vẫn lại là lo lắng mình đem người làm bị thương, hướng tới phía trước chạy tới.

Đi tới không vài bước, cả người cô đều đã ngây ngẩn.

Cô nhìn đến kia mình làn người phụ nữ kia cũng rớt luôn mắt kính, lộ ra khuôn mặt chân thật.

"Lão... Mẹ?" Cô thiếu chút nữa thốt ra lão yêu bà.

Đúng là ai tới nói cho cô, Nhậm Tiểu Vi tại sao lại ở chỗ này? Mà còn bà hôm nay mặc...

Tô Thi Thi yên lặng đem tầm mắt hướng phía trước dời đi, chỉ thấy phía trước còn có ba mươi mấy người có cách ăn mặc giống như thế.

Tô Thi Thi nhìn trong tay bọn họ giơ tranh, nhất thời, cảm giác toàn bộ thế giới đều đã huyền ảo rồi.

"Mẹ, người không sao chứ?" Tô Thi Thi lấy lại tinh thần, cũng quản không được nhiều như vậy, vội vàng chạy tới.

"Đừng nhúc nhích!" Nhậm Tiểu Vi bỗng nhiên truyền ra một tiếng hét

chói tai.

Bà lờn này đúng là muốn nói với người đang ông đụng phải chính mình kia.

"Xương cốt tôi gãy rồi, ông đừng động... Đau quá!" Nhậm Tiểu Vi kinh hô.

"Thực xin lỗi, tôi thật sự không phải cố ý. Bà bị thương đến chỗ nào rồi hả?" Hồ Khải Văn vừa nghe đối phương xương cốt vị gãy, cũng thực vội.

Nhưng ông ta vừa quay đầu thấy rõ dáng vẻ người phụ nữ bị chính mình đụng ngã khi đó, cả người đều đã u mê.

Nhậm Tiểu Vi cũng u mê, sững sờ nhìn người đàn ông xuất hiện ở trước mặt mình vừa quen thuộc lại xa lạ này.

"Hồ... Khải Văn?" Nhậm Tiểu Vi ánh mắt ngây ngốc, nhưng sự si mê này còn mang theo càng nhiều phần nộ.

Bà nghĩ tới, người đàn ông này không phải là vừa rồi đi lướt ngang qua bên người bà người kia sao?

Bà tuy không có nhìn kỹ, nhưng cách ăn mặc của người đàn ông này lại đặc biệt như thế, bà nhìn thoáng qua một lần liền nhớ kỹ.

Ông ta vừa rồi nhận ra bà sao?

Có lẽ không có, nhưng nếu có thì sao?

Ông ta cứ như vậy vẫn không phát hiện?

Nhậm Tiểu Vi không dám đi nghĩ tiếp, lòng triệt để rối loạn.

"Xin chào." Hồ Khải Văn chỉ sửng sốt hai giây liền khôi phục lại, mạnh đứng thẳng người, lùi về sau muốn qua đi đỡ tay bà, nghiêm trang, giống như là đột nhiên thay đổi thành người khác một dạng.

"Ông..." Nhậm Tiểu Vi như thế nào cũng đều đã không nghĩ tới, nhiều năm như vậy không gặp, ông ta sau khi gặp lại thái độ đối với chính mình vậy mà là như vậy.

Giải quyết việc chung, giống như là đối với một người xa lạ một dạng sao? Rất không dễ dàng đợi cho ông ta trở về, ông ta vậy mà chỉ coi bà như một người không quen biết!

Nhậm Tiểu Vi ánh mắt nháy mắt liền đỏ.

Đó là bị tức!

Nếu không phải bà hiện tại xương chậu nơi đó đau đến không thể động, nhất định đứng lên hung hăng đến tát ông ta một cái.

"Mẹ!" Lúc này, Tô Thi Thi chạy tới, khẩn trương muốn đi đỡ Nhậm Tiểu Vi.

Nhậm Tiểu Vi vừa thấy là Tô Thi Thi, mặt bả liền trầm, đem tất cả lửa giận đều đã phát đến trên thân cô.

"Đừng đụng chạm tôi!" Nhậm Tiểu Vi lạnh lùng nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, "Toàn bộ chuyện này đều là cô gây ra?"

Bà vừa rời hướng tới bọn họ đi tới, đương nhiên thấy được toàn bộ chuyện xảy ra. Bà tận mắt thấy, Hồ Khải Văn là bị Tô Thi Thi kéo ngã bay qua đây!

"Người phụ nữ này!" Nhậm Tiểu Vi tức giận đến nghiến răng nghiến lợi.

Trước mặt mọi người bị một người đàn ông đung té ngã trên mặt đất, ném tới cái mông động cũng đều đã động không được, mà còn cái người đầu sỏ gây nên chuyện kia vẫn lại là con dâu hiện tại của mình!

Nhậm Tiểu Vi thật sự muốn giết người tâm đều có rồi!

Bà cho tới bây giờ tao nhã tôn quý, từ khi nào thì thành ra cái loại này làm trò cười cho thiên hạ.

"Mẹ, thực xin lỗi." Tô Thi Thi đứng ở trước mặt Nhậm Tiểu Vi, trong lòng rất không là tư vị.

Mẹ chồng cô bây giờ đến cả chuyện ở trước mặt người ở bên ngoài giả vờ giả vịt cũng đều đã không muốn sao? Hôm nay chuyện này là cô không đúng, nhưng cô thật sự không phải cố ý!

Đúng lúc này, nơi xa truyền đến một trận tiếng bước chân. Đám người xúm lại xem lập tức liền tản.

Tô Thi Thi vừa muốn quay đầu, liền thấy đến bên cạnh đi tới một người, đứng ở cạnh cô.

"Mẹ, không có việc gì." Bùi Dịch cởi áo khoác khóa lại trên người Nhậm Tiểu Vi, rồi sau đó đứng dậy xoa nhẹ lên tóc Tô Thi Thi, nhìn ánh mắt cô, ôn nhu nói.

"Không sợ."

"Bùi Dịch..." Tô Thi Thi hốc mắt đột nhiên liền mệt mỏi. Không kịp đi chẩn kinh anh vì cái gì lại xuất hiện tại nơi này, không kịp đi giải thích, chỉ còn lại có cảm động.

Bùi Dịch không có chậm trễ bất kỳ hành động nào, khom lưng ôm lấy Nhậm Tiểu Vi, không cho bà cơ hội nói chuyện, đi nhanh về phía trước.

"Thi Thi, cho gọi điện thoại bác sĩ Long." Bùi Dịch vừa đi vừa nói.

Tô Thi Thi lập tức gạt đầu, cảm động chỉ nghĩ muốn khóc.

Cô biết Bùi Dịch là đang giúp cô giải vây, chẳng thế thì kêu bác sĩ loại chuyện này đều là thư ký Vương làm.

Nhậm Tiểu Vi giống như là còn muốn nói gì, nhưng Bùi Dịch cúi đầu nói một câu, bà lập tức ngậm miệng lại.

"Mẹ, người không có việc gì chứ?" Tô Thi Thi nhìn đến Nhậm Tiểu Vi đau đến nổi đầu đầy mồ hôi, hoảng hốt rồi.

Nhậm Tiểu Vi tuy bảo dưỡng hết sức tốt, nhưng niên tuổi tác dù sao cũng đã ngoài 50. Bị vừa rồi va chạm như vậy, hẳn không thật sự đã xảy ra chuyện đi?

Bị nháo loạn một hồi, Tô Thi Thi liền quên mất chuyện đi tìm Ôn Ngọc rồi, đi theo Bùi Dịch vội vàng đi bệnh viện.

Phía sau bọn họ, cha con Hồ gia lòng còn sợ hãi nhìn đám người đi xa, song song nhẹ nhàng thờ ra.

Hồ Quân Nhạc nhìn phương xa nói: "Quá khủng bố, con đã nói gặp được cô ấy nhất định không có chuyện tốt. Xem đi, thật sự đã xảy ra

chuyện!"

"Quá khủng bố, ta liền biết bị bà ấy nhận ra đây thật đúng là không phải chuyện tốt." Hồ Khải Văn cũng nói.

Ông cũng không bỏ qua ánh mắt vừa rồi Nhậm Tiểu Vi nhìn chính mình cái loại này.

Ông ta trước kia cũng không phải chưa từng thấy qua loại ánh mắt này.

Đó là ánh mắt tiêu chuẩn vì yêu thành hận của những người phụ nữ điên mới có!

Hồ Khải Văn càng nghĩ càng cảm thấy được đáng sợ.

"Cha, người quen biết Đoàn phu nhân?" Hồ Quân Nhạc nhớ tới một chút chi tiết. Quay đầu kinh ngạc nhìn cha ruột của mình.

"Đoàn phu nhân?" Hồ Khải Văn vẻ mặt nghi hoặc.

"Đúng vậy. Bà ấy là vợ hiện tại của Đoàn Kế Hùng." Hồ Quân Nhạc nói.

"Con nói là vợ của ai? Đoàn Kế Hùng? Ông già kia?" Hồ Khải Văn giống như gặp quỷ một dạng, mặt đều có chút trắng.

"Người phụ nữ kia khẩu vị cũng quá nặng đi?" Hồ Khải Văn ra sức xoa xoa tay đang nổi da gà, nghĩ tới khi đó chính mình cùng Nhậm Tiểu Vi phát sinh chút chuyện năm đó, bỗng nhiên che miệng lại, thiếu chút nữa không nôn ra.

"Sur phụ Khải Văn!" Nơi xa bỗng nhiên truyền đến một mảnh hô to.

Đám fan kia đã sớm vây đến nhìn thấy Hồ Khải Văn nôn mửa, còn tưởng rằng ông ta mới vừa rồi bị cái người phụ nữ điên kia xô ngã bị thương, sốt ruột vây quanh lại.

"Xong rồi..." Hồ Khải Văn muốn chết tâm đều có, hung hăng véo bắp đùi Hồ Quân Nhạc, nghiêng răng nghiêng lợi mắng, "Con như vậy là đào hố giết cha!"

Bận sắp mặt

Chương 470: Khách không mời mà đến

Thành phố bệnh viện tầng cao nhất trong phòng bệnh VIP1, trợ lý đang hướng Hồ Sĩ Minh báo cáo tình hình mới xảy ra.

"Theo như lời vệ sĩ nói, Nhị gia cùng Đoàn phu nhân quả thật như là quen biết, nhưng mà hai người quan hệ hẳn là không tốt, Đoàn phu nhân nhìn đến cũng rất tức giận, giống như là kẻ thù giết cha một dạng. Mà Nhị gia đối với Đoàn phu nhân cực kỳ khách khí."

"Quan hệ không tốt?" Hồ Sĩ Minh nằm ở trên giường bệnh, ngón tay một chút chút vuốt cằm, có vẻ dăm chiêu.

Chú hai của hắn, hắn hiểu biết cực kỳ, tuy vô liêm sỉ một chút, nhưng trước mặt người khác vẫn đều đã rất cao lãnh. Hắn gần như có thể tưởng tượng được, lúc ấy tại sân bay, vẻ mặt chú hai của hắn đối mặt Nhậm Tiểu Vi khi đó.

"Nếu thật là như vậy, vậy bọn họ trước đây đã từ là kẻ thù?" Hồ Sĩ Minh có chút khó hiểu.

Nếu thật sự là cái dạng này, Nhậm Tiểu Vi vì cái gì muốn lén lút đi gặp mặt?

Lúc này, trợ lý cho Hồ Sĩ Minh nhìn mấy tấm ảnh chụp hiện trường, đang lúc Hồ Sĩ Minh nhìn đến Nhậm Tiểu Vi hôm nay cách ăn mặc khi đó, trong mắt hiện lên quét xuống hứng thú.

"Kẻ thù?"

Hồ Sĩ Minh chậm rãi lắc đầu. Nhậm Tiểu Vi đây là cố ý ăn mặc thành fan của ông ta, muốn qua đi tìm chú hai của tính số?

"Cậu xác định chú hai gặp được bà ta là trùng hợp?" Hồ Sĩ Minh ngẩng đầu nhìn trợ lý.

Trợ lý gật đầu: "Hắn là trùng hợp, khi đó Tô tiểu thư vừa lúc ở sân bay, bị Nhị gia chặn đường đi. Tô tiểu thư tức giận sau đó liền..."

Trợ lý trong lòng cũng là buồn bực không thôi, không biết Tô Thi Thi làm sao có thể có sức lực lớn như vậy, vậy mà đem một người đàn ông trưởng thành quăng phát thiếu chút nữa bay lên.

"Như thế mới giống tác phong làm việc của cô ấy." Hồ Sĩ Minh nhẹ cười. Tô Thi Thi cái người phụ nữ kia luôn luôn mang đến cho hắn kinh hỉ.

Hắn nghĩ nghĩ, đối với trợ lý khoát tay: "Tiếp tục theo dõi, đừng để cho Nhị gia chạy mất rồi."

Chạy mất rồi...

Trợ lý xấu hổ, rõ ràng là giam lỏng.

Sau khi trợ lý rời đi, Hồ Sĩ Minh nằm ở trên giường nhìn trần nhà màu trắng, trong mắt hiện lên quét xuống ý cười.

Hắn đột nhiên có phần hối hận, không có tự mình đi sân bay.

"Lúc ấy hắn là cực kỳ đặc sắc đi?" Hồ Sĩ Minh khó có được nói.

Tuy hôm nay mới gặp được người phụ nữ kia, nhưng mà giờ phút

này hẳn vậy mà thật sự có phần bắt đầu nghĩ muốn thấy cô rồi.

Mà lúc này bị hẳn nhớ đến Tô Thi Thi, đang theo Bùi Dịch tiến đến bệnh viện.

Nhậm Tiểu Vi nằm ở trên ghế sau, Tô Thi Thi ngồi chồm hổm ở chỗ ngồi khoảng cách trong lúc đó trong chùng bà, sợ bà rơi xuống.

Nhậm Tiểu Vi từ từ nhắm hai mắt, khoe miệng gắt gao nhếch lên, đau đến hoa mắt chóng mặt.

"Cô cách tôi xa một chút." Nhậm Tiểu Vi không có mở mắt, nhưng bà biết Tô Thi Thi giờ phút này đang ngồi chồm hổm ở bên cạnh nhìn chính mình, trong lòng càng thêm buồn bực.

Nếu không phải cái cô gái nôn nôn nóng nóng này, bà làm sao có thể chật vật như thế? Bà hiện tại vốn dĩ là có thể bắt được Hồ Khải Văn mà hỏi một câu. Năm đó ông ta vì cái gì liền đi? Bây giờ lại vì cái gì như vậy đối với bà như vậy!

Bà đợi nhiều năm như vậy, rất không dễ dàng mới đợi được cơ hội này, đều bị Tô Thi Thi phá hủy!

Tô Thi Thi có khổ khó nói, ở bên cạnh một cái vẻ chịu tội.

"Cô cách tôi xa một chút." Nhậm Tiểu Vi tăng thêm thanh âm, hận không thể ngồi dậy đem cô đẩy xuống xe.

Tô Thi Thi bất đắc dĩ cực kỳ, nghĩ thầm, rằng, tôi ngược lại là muốn tránh xa một chút, chỗ này thật sự quá nhỏ rồi.

Cô ôn nhu nói: "Mẹ, người nhẫn nhịn một chút, lập tức liền đến bệnh viện rồi."

Nhậm Tiểu Vi một hơi thiếu chút nữa ngồi dậy, rớt cuộc chẳng muốn cùng cô vô nghĩa.

Bùi Dịch chính đang lái xe, nghe đến đó khòe miệng ngoéo... một cái, đồng thời trong lòng cũng có chút đau lòng.

Nhưng một người là mẹ anh, một người là vợ của anh, hai người anh đều đã không nở. Nhưng may mà để cho Tô Thi Thi bà mắng một chập cũng tốt, còn hơn để bà giống như trước giấu ở trong lòng càng phiền hơn.

Rất nhanh liền đến bệnh viện, sớm có chuyên gia ở đó chờ, trực tiếp đem Nhậm Tiểu Vi mang đến phòng cấp cứu.

"Có thể hay không cực kỳ nghiêm trọng a?" Nhìn cửa phòng phẫu thuật đóng kín, Tô Thi Thi trong lòng càng ngày càng không nắm chắc, lôi kéo tay Bùi Dịch hỏi.

Bùi Dịch vỗ vỗ bờ vai cô, ôm cô vào trong ngực, ôn nhu nói: "Nếu thật sự có việc, đã sớm đau đến ngất đi thôi, hẳn không thoải mái như thế."

"Thật sự? Anh không phải đang an ủi em chứ?" Tô Thi Thi không quá tin tưởng.

"Bùi phu nhân, đây là kiến thức cơ bản thôi." Bùi Dịch nhàn nhạt nói.

Tô Thi Thi:...

Bùi Dịch nói không sai, chẳng đến nửa giờ, cửa phòng phẫu thuật liền mở.

"Bác sĩ, mẹ tôi như thế nào?" Tô Thi Thi lập tức vọt tới, khẩn trương nhìn bác sĩ.

Bùi Dịch sững sốt một phen, trong mắt hiện lên quét xuống nhu ý.

"Mẹ tôi."

Bùi Dịch cảm thấy được cái xưng hô này siêu cấp dễ nghe.

"Bùi phu nhân, người không cần quá lo lắng. Đoàn phu nhân là nứt xương rất nhỏ, có vài chỗ bầm tím, cần tĩnh dưỡng nửa tháng, không có vấn đề lớn." Bác sĩ cung kính nói.

"Vậy là tốt rồi." Tô Thi Thi nặng nề mà nhẹ nhàng thở ra, tuy vừa rồi Bùi Dịch an ủi cô không có việc gì, nhưng mà cô luôn luôn lo lắng, giờ phút này nghe được bác sĩ nói như vậy mới an tâm.

Lúc này, y tá đã phụ giúp Nhậm Tiểu Vi ra ngoài, Tô Thi Thi mới vừa muốn tiến lên, liền nghe Nhậm Tiểu Vi nằm ở trên giường bệnh nhàn nhạt nói: "Cô không cần đến đây, Hồng Cầm lập tức liền đến rồi."

Tô Thi Thi thân thể mạnh cứng đờ, đi lên cũng không phải, lùi lại cũng không xong.

Nhậm Tiểu Vi tuy không có giống vừa rồi ở trên xe ngũ khí ác liệt như vậy, nhưng mà thái độ của bà như vậy không nóng không lạnh, tuyên bố là đối với cô xa cách.

"Vợ yêu à, mẹ quen Dì Hồng chăm sóc rồi." Bùi Dịch đương nhiên muốn thay Tô Thi Thi giải vây, đi tới ôn nhu nói.

Nhậm Tiểu Vi sắc mặt đen lại, nhìn con trai liếc mắt một cái, tức giận nói: "Con cũng không cần đến đây, ta có Hồng Cầm là đủ rồi."

Sau đó... Bùi tiên sinh cùng Bùi phu nhân đã bị đuổi ra ngoài.

Đứng ở cửa phòng bệnh, Tô Thi Thi nhìn thoáng qua Bùi Dịch cũng giống cô bị đuổi ra ngoài, thờ dài.

"Thật có lỗi, liên lụy anh rồi."

"Vậy em tính toán như thế nào bồi thường anh?" Bùi Dịch ôm eo cô kéo sát vào mình, ghé sát vào bên tai cô nhẹ giọng hỏi.

Tô Thi Thi khóe miệng rút một phen, người này cũng thật là được một tác lại muốn tiến một thước rồi.

"Em đây là nói lời khách sáo, không biết sao?"

"Anh đây cũng chỉ là tùy tiện nói một chút, phu nhân không cần để ở trong lòng." Bùi Dịch biết nghe lời phải nói.

Tô Thi Thi ngậm miệng.

Được rồi, cô cho tới bây giờ chưa từng nói thẳng anh.

Tô Thi Thi để cho Bùi Dịch đợi ở trong bệnh viện, chính mình trở về nhà, tính toán chuẩn bị một số đồ dùng cần ban đêm đem đến.

Tuy Nhậm Tiểu Vi không muốn gặp cô, nhưng mà cô thân là con dâu nên làm tròn bổn phận. Huống chi bây giờ Nhậm Tiểu Vi bị thương, cô có trách nhiệm rất lớn.

Chỉ là khi cô cầm ít đồ đạc trở lại bệnh viện thời điểm, tại cửa phòng bệnh đột nhiên nghe đến bên trong truyền đến tiếng động lớn tiếng ồn ào.

Nghe, đều là tiếng của phụ nữ.

Tô Thi Thi trong lòng nghi hoặc không thôi, đẩy cửa ra đi đến tiến vào, đúng là vừa mới đi vào liền ngây ngẩn cả người.

"Ô Thi Thi?" Phía trước truyền tới giọng một người phụ nữ khàn khàn, sau đó người nọ liền hướng tới Tô Thi Thi vọt đến.

"Đoàn Ngọc Lộ?" Tô Thi Thi đều nhanh quên người phụ này, không nghĩ tới cô ta vậy mà lại tới bệnh viện.

Đoàn Ngọc Lộ vọt tới trước mặt Tô Thi Thi, lại quay đầu hướng bên trong kêu hô: "Chị, Tô Thi Thi đến rồi, chị mau ra đây!"

Đoàn Ngọc Tường cũng đến đây?

Tô Thi Thi nhìn người trước mắt bị mất hai cái răng cửa, cười đến âm âm u u Đoàn Ngọc Lộ, không biết chính mình nên dùng cái biểu tình gì.

Hai vị cùng cha khác mẹ này, thật đúng là biết nắm chắc thời cơ nha!

"Ô Thi Thi, nơi này có chúng tôi rồi không cần đến cô!" Đoàn Ngọc Lộ đối với Tô Thi Thi trực tiếp nói.

Lời của cô ta vừa mới vang lên, nằm ở VIP trong phòng Nhậm Tiểu Vi liền lập tức ho khan một tiếng, tức giận đến đầu đầu muốn bôac khói rồi.

"Thi Thi, cô vào đây." Bên trong truyền đến giọng Nhậm Tiểu Vi không hề tính suy yếu.

Tô Thi Thi đau đầu cực kỳ.

Mẹ chồng cô đây là muốn coi cô như khiên chắn sao!

Up và up chả có thời gian đọc lại. Mà mạng với mỗ up hoài mà ko lên

Mọi người ngủ ngon~!~

Ngoài trời đang mưa kia

Chương 471: Người đàn ông xuất hiện tại cửa

"Thi Thi, cô không phải công tác bề bộn nhiều việc sao? Nơi này có chúng tôi là đủ rồi." Đoàn Ngọc Tường nghe được lời Nhậm Tiểu Vi nói, cũng quản không được nhiều như vậy, đi tới chặn đường Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi có chút dở khóc dở cười, đâu nào còn có thể vờ như không hiểu tình huống hiện tại.

Khẳng định là hai chị em Đoàn Ngọc Tường nghe được tin Nhậm Tiểu Vi nằm viện, muốn đến đây biểu hiện, sau đó Nhậm Tiểu Vi không muốn gặp bọn họ, muốn đuổi bọn họ đi.

Mà cô, không thể nghi ngờ là chính là người tốt nhất dùng đuổi họ đi..

"Tôi trước vào xem mẹ." Tô Thi Thi cũng không dám đi, bằng không thật sự đem Nhậm Tiểu Vi đắc tội chết.

"Không cần, phu nhân hiện tại khẳng định không nghĩ muốn nhìn đến cô." Đoàn Ngọc Tường chắn ở cửa, trong giọng nói mang theo một tia khản trương.

Cô ta biết Nhậm Tiểu Vi nghe được đến bọn cô mà nói, biết bà sẽ tức giận, nhưng cô ta không thể không nói như vậy.

Các cô rất không dễ dàng mới đợi được cơ hội lần này, làm sao có thể để cho Tô Thi Thi đoạt công lao?

"Không sai. Tôi nghe nói là cô làm hại phu nhân bị thương, cô như thế nào còn có mặt mũi đến đây thăm bà? Bà nhìn thấy cô khẳng định sẽ tức giận."

"Bác sĩ nói, hiện tại phu nhân không nên tức giận, bằng không đối với khôi phục miệng vết thương không có lợi, cô vẫn lại là đi đi."

Đoàn Ngọc Lộ đi đến liền muốn kéo tay Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi không dấu vết tránh đi, có chút khó xử nói: "Nhưng mà tôi không nhìn thấy mẹ sẽ lo lắng."

Cô nói xong giơ giơ túi lớn trong tay cầm theo lên, nói: "Tôi đến đây dùng rửa mặt cũng đều đã mang đến rồi, đêm nay liền tính toán ở lại trong bệnh viện cùng mẹ."

"Không cần rồi." Chị em Đoàn Ngọc Tường vừa nghe liền bối rối, hai người liếc nhau một cái, rồi sau đó Đoàn Ngọc Lộ đi lên phía trước, vươn tay đoạt lấy túi lớn trong tay Tô Thi Thi nói.

"Nơi này có chúng tôi, cô có cái gì lo lắng? Cô công tác không phải bề bộn nhiều việc sao? Phu nhân thích nhất người thông minh lanh lợi có khả năng, cô như vậy ở trong bệnh viện lãng phí thời gian, bà khẳng định sẽ ghét bỏ cô."

Tô Thi Thi nhẫn cầu xoay một vòng, nói đến nơi đây, cô nếu còn không tức giận, tựa hồ quá giả rồi.

"Tôi muốn đến xem mẹ tôi, các người quản được? Mẹ tôi so với công việc cái gì quan trọng hơn? Các người mau tránh ra cho tôi!" Tô Thi Thi lạnh giọng nói.

Đoàn Ngọc Lộ cùng Đoàn Ngọc Tường giật nảy mình, không nghĩ tới Tô Thi Thi sẽ đột nhiên bão nổi.

Lúc này, trong phòng bệnh Nhậm Tiểu Vi đột nhiên hô: "Thi Thi, cô vào đây."

Tô Thi Thi đột nhiên muốn cười, xem ra mẹ chồng cô là thật nóng nảy rồi, vậy mà muốn cùng cô đứng ở chung chiến tuyến.

Chị em Đoàn gia càng thêm sốt ruột, Đoàn Ngọc Lộ bóp một phen đem túi lớn ném xuống đất, hung tợn nói: "Cô như thế nào nghe không hiểu à? Cái này... Đây là Bùi Dịch nói, để cho cô an tâm công tác! Tôi biết chia trẻ cực kỳ sủng cô, có chút lời xấu hổ nói ra, nhưng mà cô cũng phải thay chú suy xét cân nhắc. Phu nhân không thích cô, cô còn cố tình đến đây làm chi để cho bà ngọt ngọt à? Còn phải đợi người khác nói rõ như thế à?"

"Cái này..." Tô Thi Thi như là bị cô ta thuyết phục, cực kỳ khó xử, ngữ khí đều đã thấp xuống, nhìn giống như là không biết nên như thế nào trả lời.

Trên thực tế, trong lòng cô quả thật có chút kinh ngạc. Không nghĩ tới Đoàn Ngọc Lộ đi một chuyến vào núi, sau khi trở về chỉ số thông minh vậy mà tăng lên rồi. Biết dùng cả những thứ lý do này, thật đúng là khiến cô nhìn bằng con mắt khác.

Cô hơi hơi quăng đầu nhìn thoáng qua Đoàn Ngọc Tường, đã thấy Đoàn Ngọc Tường ngậm miệng không nói, cũng không có nhiều lời, trong lòng không khỏi có chút mỉa mai.

Xem ra người xấu đều là để cho Đoàn Ngọc Lộ làm, Đoàn Ngọc Tường cái người chị này vẫn như cũ không làm sao thích vị em gái này.

"Ô Thi Thi, cô tới cùng có nghe hay không? Nếu cô thật muốn đi vào, vậy được, tôi cho cô vào. Đến lúc đó phu nhân thật sự tức giận mà nói, để xem cô làm thế nào giải thích với Bùi Dịch." Đoàn Ngọc Lộ lạnh giọng nói.

"Cái này..." Ô Thi Thi cực kỳ khó xử, "Tôi nghe được mẹ bảo tôi vào rồi..."

"Bà là muốn đem cô dụ đi vào, sau đó chửi!" Đoàn Ngọc Lộ trợn mắt nói đối.

"Đoàn Ngọc Lộ!"

Bên trong truyền đến một giọng nói không phải rất lớn, nghe ra mơ mơ hồ hồ, nhưng mà có thể nghe ra được là Nhậm Tiểu Vi đang mắng người.

Ô Thi Thi thấy không sai biệt lắm, tiện thờ dài, nói: "Vậy được rồi, tôi ngày mai trở lại thăm mẹ."

Sau đó tiện hướng tới cửa đi đến.

"Rốt cục đi rồi." Đợi cho cửa đóng lại, Đoàn Ngọc Lộ nặng nề mà thờ phào nhẹ nhõm, sau đó liếc nhìn chị mình, ý tứ không cần nói cũng biết.

"Thời điểm mấu chốt vẫn lại là tôi dùng được đúng không?"

Đoàn Ngọc Tường mặc kệ kẻ ngu ngốc này, cũng không có tiến vào phòng bệnh, mà là để cho Đoàn Ngọc Lộ chính mình đi vào.

Rất nhanh, trong phòng bệnh mặt truyền đến tiếng ném bể đồ vật,

hiển nhiên Nhậm Tiểu Vi tức giận đến không nhẹ.

Nếu không phải Nhậm Tiểu Vi cùng Tô Thi Thi vẫn không hợp, vừa rồi vì bận tâm mặt mũi, làm sao có thể thật sự để cho Tô Thi Thi cứ như vậy đi vào.

Đoàn Ngọc Tường đương nhiên biết, nếu để cho Tô Thi Thi ở lại, đối với các cô mà nói chính là một cái tai hoạ.

Lúc Tô Thi Thi đi ra, thấy được Bùi Dịch, lúc này Bùi tiên sinh đang lẳng lặng đứng trên hành lang nhìn cô.

Tô Thi Thi bỗng nhiên nghĩ đến một loại khả năng, ánh mắt từ từ trở to, buồn bực nhìn anh: "Anh vừa rồi nhìn em đi vào."

Cô nói câu này là khẳng định.

Bùi Dịch đi lên dặt tay cô, nhàn nhạt nói: "Đi thôi, về nhà."

Tô Thi Thi siêu cấp không nói gì, oán trách nói: "Bên trong kia đúng là mẹ anh, anh liền trơ mắt nhìn bà bị giam trong hầm lửa?"

Bùi Dịch không nói gì, mà là mang theo cô tại một khúc rẽ ngoặt đợi một hồi.

Rất nhanh liền có thang máy lên đến, từ bên trong đi tới một người, đúng là từ bên ngoài trở về Hồng Cầm.

Tô Thi Thi bưng tỉnh đại ngộ, khó trách cô vừa rồi không thấy được Hồng Cầm đi ra, thì ra từ đầu liền không ở bên trong.

Bằng không vừa rồi từ đầu liền không có cơ hội cho chị em Đoàn gia kia biểu hiện rồi.

"Xem ra là em lo lắng nhiều rồi." Tô Thi Thi ngượng ngùng nói.

Có Hồng Cầm ở đây, Đoàn Ngọc Tường cùng Đoàn Ngọc Lộ cộng lại đều đã không phải là đối thủ của bà ta.

Bùi Dịch khòe miệng ngoéo... một cái, không nói gì, mang theo cô trực tiếp rời khỏi bệnh viện.

Xác định Nhậm Tiểu Vi không có việc gì, Tô Thi Thi thả lỏng xuống, sau đó cô đột nhiên nhớ tới một chuyện vô cùng quan trọng bị chính mình quên đi.

"Xong rồi xong rồi, Ngọc! Em tại sao lại quên mất cô ấy rồi!"

Tô Thi Thi vừa rời liền vẫn cảm thấy chính mình như là có chuyện gì quên rồi, thì ra là chuyện này!

Cô sốt ruột nhìn Bùi Dịch: "Anh mau giúp em điều tra xem Ngọc đã lên máy bay chưa?" Lời vừa mới nói xong, cô lại thì thào lắc lắc đầu, "Đều đã thời gian dài như thế, khẳng định bay mất rồi. Làm sao bây giờ? Cô ấy nhát gan như thế, chưa từng có chính mình đơn độc ra nước ngoài, nếu lỡ đụng tới người xấu làm sao bây giờ?"

"Ôn Ngọc?" Bùi Dịch nhíu mày, nhớ tới thời gian này Tần Phong khác thường, trong lòng cũng không khỏi có chút lo lắng.

Anh cầm lấy điện thoại, gọi cho thư ký Vương, để cho anh ta đi điều tra. Mấy phút đồng hồ sau, thư ký Vương liền có hồi âm.

"Cô ấy không lên máy bay?" Tô Thi Thi nghe được kết quả cực kì kinh ngạc, "Là bị cản lại hay vẫn lại là... Cô không dám đăng ký?"

Tô Thi Thi cảm thấy được cái khả năng nhiều hơn nữa, cô nghĩ nghĩ vẫn lại là lo lắng, nói: "Trực tiếp đến nhà cô ấy xem thử."

Cô đã sớm muốn tìm Ôn Ngọc nói chuyện chút, hôm nay bất luận như thế nào đều phải tìm đến cô ấy.

Bùi Dịch không có phản đối, lái xe trực tiếp cùng Tô Thi Thi đến nhà trọ mà Ôn Ngọc đang ở.

Vẫn như cũ là cái nhà trọ rất có dấu vết lịch sử công nhân viên chức, mấy vị ở đây nhìn thấy bọn họ đã không giống như lần trước kêu hô đánh kêu hô giết, đối với bọn họ khách khách khí khí chào hỏi.

Tô Thi Thi cười đến mặt đều đã cứng, rất không dễ dàng đến cửa nhà Ôn Ngọc, nhấn chuông cửa.

Đây là ước chừng nhấn cả 3 phút, vẫn không có người đến mở cửa, Tô Thi Thi lo lắng nhìn thoáng qua Bùi Dịch: "Có thể đã xảy ra chuyện hay không?"

Vừa rồi hàng xóm bên cạnh rõ ràng nói nhìn thấy Ôn Ngọc trở lại, nhưng không mở cửa là chuyện gì xảy ra?

Ngay lúc Tô Thi Thi quyết định xô cửa thời điểm, bên trong truyền đến tiếng bước chân, Tô Thi Thi còn chưa kịp phản ứng, cửa liền mở ra rồi.

Cô ngẩng đầu vừa thấy, nhất thời mở to mắt, sợ tới mức thiếu chút nữa không nhảy dựng lên.

Chỉ thấy trong phòng đứng một người đàn ông để trần nửa người trên, đang lườm một đôi mắt thờ phì phì nhìn bọn họ.

"Cô là ai?!"

Một người đàn ông liền vây quanh hông một cái khăn tắm, công khai đi ra mở cửa, nhìn kỹ thì, trên thân hắn lại vẫn có rất nhiều dấu vết ái muội!

Khó trách cách lâu như vậy mới ra mở cửa!

Tô Thi Thi lập tức liền mất đi lý trí, giơ chân lên liền hướng tới bộ vị trọng điểm của hắn đá qua.

Mọi người sáng hảo ~!~

Ai đọc thấy sai thò cmt nha để bạn sửa lại. Làm ko có thời gian đọc lại mà wat điên lắm nhiều khi sửa rồi lát lại mất tiêu

Chương 472: Bỗng nhiên cực kỳ đồng tình hẳn

Vô Ảnh Cước, giày cao gót, đoạn tử tuyệt tôn đá!

Tô Thi Thi điên rồi, dùng xuất toàn bộ sức mạnh, hận không thể trực tiếp đá tử hẳn!

"Fuck!" Người đàn ông kia khẽ nguyên rủa một tiếng, phát ra tiếng kêu rên phẫn nộ, "Tô Thi Thi em mắt mù à, anh là Tần Phong nha!"

"Tần Phong?"

Tô Thi Thi lờ mờ, ngơ ngác nhìn người kia hai giây, rồi sau đó mạnh bụm miệng, sợ hãi lui về sau một bước.

"Tôi... Tôi không phải cố ý, thực... Không nhận ra mà." Tô Thi Thi nói xong nuốt một ngụm nước bọt, cầu cứu hướng tới Bùi Dịch nhìn lại.

Tần Phong khom người, hai tay băng bó trong bắp đùi, đau trên đầu đều là mồ hôi lạnh.

"May mà lão tử tránh nhanh! Tô Thi Thi, cái người phụ nữ này như thế nào lại sức lực lớn như vậy!" Tần Phong muốn tức chết rồi.

Mới vừa rồi bị Ôn Ngọc cái cô gái không thể nói lý kia đánh, hiện tại lại bị Tô Thi Thi đánh, anh tới cùng trêu ai chọc ai rồi!

"Anhi... Không có việc gì chứ?" Tô Thi Thi đứng ở bên cạnh Bùi Dịch, thật cẩn thận khom lưng nhìn mặt Tần Phong, nói thầm, "Chuyện này

cũng không trách tôi được, mặt anh như vậy cùng đầu heo không khác biệt lắm, người nào nhận ra được chứ?"

"Em..." Tần Phong đứng thẳng, phần nộ nhìn Bùi Dịch, "Cậu mặc kệ không quản?"

Bùi Dịch dụng ánh mắt quét một phen toàn thân trên dưới của thằng bạn thân, lạnh lạnh nói: "Nếu còn không đi vào mặc quần áo, tôi không ngại cho cậu để trần xuống lầu."

"Trời!" Tần Phong nói cái gì cũng chưa nói, xoay người liền giống như chạy trốn chạy vào phòng.

"Cái kia..." Tô Thi Thi nghĩ lại mà sợ, bàn chân bôi dầu đã nghĩ chạy, bị Bùi Dịch vươn tay áo.

"Muốn chạy?" Bùi Dịch cười như không cười nhìn Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi cười nịnh, lấy lòng nói: "Em vừa rồi thực không nhìn lung tung."

"Vậy sao?" Bùi Dịch có vẻ đăm chiêu hỏi han.

Tô Thi Thi lập tức gật đầu: "Đúng, em liền nhìn một phen mặt anh ta, sau đó liền đá anh ta rồi."

"Nếu chỉ nhìn mặt cậu ấy, vì cái gì muốn đá người? Sợ cậu ta không đủ bi thảm?" Bùi Dịch hỏi.

Tô Thi Thi cho rằng anh là đang thay anh em tốt của mình bênh vực kẻ yếu, cảm giận nói: "Bạn của em là một cô gái nha, trong nhà cô ấy đột nhiên xuất hiện một người đàn ông vây quanh tấm khăn tắm, để trần nửa người trên, lại vẫn toàn thân dấu vết ái muội, em không giết

hắn đã..."

Xong rồi, bị lừa!

Tô Thi Thi khóc không ra nước mắt.

"Này gọi là gì đều đã không thấy được?" Bùi Dịch nhíu mày, ngữ khí cực kỳ nhạt.

Tô Thi Thi biết đây là anh muốn đùa giỡn ám chiêu điềm báo, lập tức ngoan ngoãn nói: "Anh đáng người so với anh ta vẫn tốt hơn!"

Nào biết, chuyện này trực tiếp chọc tổ ong vò vẽ rồi.

Bùi Dịch mặt đã không thể dùng tối đen để hình dung.

Anh vừa rồi liền chú ý tới, cửa vừa mở ra, Tô Thi Thi liền nhìn chăm chăm vào Tần Phong thân thể mạnh coi.

Anh biết đây là phản ứng bản năng, trách không được cô.

Nhưng trong lòng anh liền là chua xót a!

Tô Thi Thi đã sớm chạy, cũng không dám nhìn anh, chỉ là đi vào trong sau đó liền ngây ngẩn cả người.

Tần Phong đang đứng ở cạnh ghế sofa mặc quần áo, mà Ôn Ngọc lúc này chính đang cầm một cái roi da, khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận đến hồng hồng, nhìn đến Tô Thi Thi tiến vào, vốn là kinh ngạc một phen, sau đó liền hưng phấn hướng tới cô vẫy vẫy tay.

"Thi Thi, cô muốn hay không đồng khởi ngoạn chơi? Anh ấy ức hiếp tôi, cô giúp tôi đánh anh ấy!" Ôn Ngọc chỉ vào Tần Phong ở một bên

mặc quần áo nói.

Tần Phong tay khẽ run rẩy, thiếu chút nữa đến quần áo cũng chưa cầm được.

Đó là tức!

"Ngọc..." Tô Thi Thi đôi má rút rút, bất động thanh sắc lui về sau, xem như triệt để cạn lời.

Thì ra, vết thương trên người Tần Phong là như thế này có.

Cô quay đầu nhìn đến Bùi Dịch cũng vào được.

"Các người trước giải quyết." Hai người cùng lúc nói ra lời này.

"Chúng tôi đợi nữa rồi trở lại." Tô Thi Thi nói xong, liền lôi kéo Bùi Dịch cũng không quay đầu lại đi tới.

"Thi Thi, cô dẫn tôi cùng đi đi." Ôn Ngọc đuổi theo, bị Tần Phong vươn tay tóm trở về, phịch một tiếng, cửa lớn rung vang trời.

Tô Thi Thi không nói gì quay đầu nhìn thoáng qua, trong lòng tràn ra khí lạnh không thôi. Xấu hổ liếc qua Bùi Dịch, không chuyện nói nhảm: "Bọn họ khẩu vị cũng thật nặng a...?"

Bùi Dịch mím môi nhìn về phía trước, không biết suy nghĩ cái gì, không có trả lời cô.

Tô Thi Thi cũng rõ ràng ngậm miệng lại.

Loại thời điểm này nói nhiều sai nhiều, dù sao bọn họ hôm nay xem như tới không phải lúc.

Hai người đi công trường, Tô Thi Thi nhìn một phen tiến độ ngoại hành lang, Bùi Dịch đi đến công trình trung tâm kiểm tra.

Hai giờ sau, hai người một lần nữa đi nhà trọ của Ôn Ngọc.

Đứng ở cửa, Tô Thi Thi có chút mò mẫm không cho phép: "Muốn gõ cửa hay không?"

Thời gian dài như thế hẳn là xong việc rồi?

Bùi Dịch nhàn nhạt liếc cô một cái, không nói gì, trực tiếp nhắc chân liền giẫm đến trên cửa.

Chỉ nghe phịch một tiếng, lập tức là rầm một tiếng, cửa vậy mà cứ như vậy bị đá văng ra rồi.

Tô Thi Thi khóe miệng giật giật, đi theo Bùi Dịch đi vào trong.

Bọn họ đi vào thời điểm, phát hiện trong phòng rất sáng, bức màn đã bị kéo ra, mà Tần Phong đang ngồi ở trên ghế sofa hút thuốc, liếc mắt một cái nhìn lại, không thấy được Ôn Ngọc ở nơi nào.

"Cô ấy ở bên trong." Tần Phong cũng không ngẩng đầu lên nói.

Kia ý tứ rõ ràng là nói, cô ấy ở bên trong, em đi an ủi cô ấy đi.

Tô Thi Thi liếc mắt nhìn anh, cười xấu xa nói: "Nhớ rõ nợ tôi một cái nhân tình."

Vâng ạ Tần Phong đem khói dụi tắt ở trong gạt tàn thuốc, tức giận nói.

"Xem ra vừa rồi không thuận lợi ha." Tô Thi Thi lắc lắc đầu, xoay người hướng tới bên trong phòng ngủ đi đến.

Mà Bùi Dịch lại hướng tới Tần Phong đi đến, Tô Thi Thi biết hai người bọn họ có chuyện muốn nói.

Phòng ngủ cửa không có khóa, Tô Thi Thi đẩy cửa đi vào, nghe đến tiếng động bên trong hoảng sợ: "Như thế nào lại khóc?"

"Thi Thi!" Ôn Ngọc vừa thấy Tô Thi Thi đến liền lao tới, núp ở trong ngực cô lớn tiếng khóc rống lên.

Tô Thi Thi bị dọa đến chỗ, rất muốn đi tìm Tần Phong tính sổ, đúng là cô hiểu biết Ôn Ngọc, cảm thấy được vẫn lại là nên có trước nên biết rõ ràng chuyện gì xảy ra.

"Tôi... Tôi mới vừa rồi giống như đánh anh ấy đau rồi." Ôn Ngọc thật cẩn thận nói.

"Cô nói xem anh ấy có thể thật sự tức giận hay không?"

Tô Thi Thi:...

Cô nên nói như thế nào?

Đều bị cô đánh thành đầu heo, có thể không tức giận sao?

Tô Thi Thi bỗng nhiên cực kỳ đồng tình Tần Phong.

"Anh ta đã tức giận rồi." Tô Thi Thi cảm thấy được nên tắt yếu giúp Ôn tiểu thư một phen thay đổi khuynh hướng bạo lực.

Nào biết cô vừa mới nói xong, Ôn Ngọc vậy mà rất lớn nhẹ nhàng

thờ ra, thờ dài nói: "Vậy thì không có biện pháp, dù sao đánh cũng đã đánh."

"Như vậy cũng được?" Tô Thi Thi cảm thấy được cô hôm nay lại biết thêm một điều mới lạ rồi.

Chuyện đã không cách nào vẫn hồi rồi, cho nên bình nứt không sợ bể đúng không?

Tô Thi Thi quả thực cạn lời với Ôn Ngọc rồi, sáng suốt đời đi đề tài.

"Cô vì cái gì không có đăng ký?" Tô Thi Thi hỏi.

Ôn Ngọc chớp một phen ánh mắt, thật cẩn thận nói: "Nếu tôi nói tôi là bị anh ấy bắt trở về, cô tin sao?"

Tô Thi Thi lắc đầu. Cô vốn là có phần tin, nhưng mà bị Ôn Ngọc hỏi như vậy, thiên tài mới tin tưởng.

Ôn Ngọc siêu cấp thương cảm nói: "Được rồi. Tôi trong lúc chờ đăng ký xem tin tức mấy năm gần đây về tai nạn máy bay... Sau đó... Liên trở lại rồi."

"Được rồi, tôi đã đoán được.". Tô Thi Thi biểu hiện được tương đương lạnh nhạt.

"Thi Thi, cô có phải cảm thấy được tôi cực kỳ vô dụng hay không?" Ôn Ngọc hỏi.

Tô Thi Thi lắc đầu: "Làm sao có thể, có thể đem Tần tổng đánh cha mẹ anh ta nhận còn không ra, làm sao có thể vô dụng?"

Cô nói tới đây nhớ tới một chuyện khác, ngữ khí nghiêm túc lên:

"Mới vừa mới giống như Bùi Dịch liếc mắt một cái liền nhận ra anh ấy đến đây. Bùi tiên sinh đối với Tần tổng quả nhiên là chân ái nha."

"Cô cũng thấy như vậy?" Ôn Ngọc lập tức hưng phấn lên, lôi kéo tay Tô Thi Thi nói, "Tôi đã sớm cảm thấy được hai người bọn họ có vấn đề rồi."

Tô Thi Thi:...

Cô có phải lại sai lầm tìm đề tài hay không?

Mà so sánh ở trong phòng ngủ thoải mái, bên ngoài không khí đã có chút ngưng trọng.

"Bác gái thật sự cùng Hồ Khải Văn có quan hệ?" Tần Phong nhíu mày, chuyện này cũng không phải là tin tức tốt nha.

Đám cưới ngta mà mình đi muốn phòng chân. Mốt đám cưới mình sao ta????

Nói thế chứ chưa ai hốt. Cần người hốt

Chương 473: Trở về làm cái quỷ gì

Trong phòng khách sương khói lượn lờ, Tần Phong lại châm một điếu thuốc, chỉ là hít một hơi, lại mạnh mẽ dụi tắt, trên mặt hiện lên quét xuống phiền não.

Bùi Dịch ngồi ở bên cạnh lẳng lẳng nhìn anh, chờ phiền não của anh mạnh mẽ qua đi.

Quá ước chừng có 3 phút, Tần Phong mới bình tĩnh trở lại, muốn đi mò mẫn hộp thuốc lá, nghĩ đến cái gì, lại đưa tay rút trở về.

"Xảy ra chuyện gì?" Bùi Dịch nhìn anh một cái, ánh mắt hơi hơi hướng phương hướng phòng ngủ thoáng nhìn.

Tần Phong đương nhiên biết anh nói chính là chuyện mình cùng Ôn Ngọc.

"Không phải chuyện gì lớn. Chính là mấy ngày tết đi đến nhà cô ấy thời điểm xảy ra chút vấn đề." Tần Phong thuận miệng nói.

Bùi Dịch hiểu rõ.

Xem ra là con rể lần đầu tiên tới cửa bị mẹ vợ gây khó khăn, xem ra tình huống vẫn có chút nghiêm trọng, yếu chẳng thế thì sẽ không đem Tần Phong thành cái dạng này.

Nhìn anh lúc này trên người toàn thân thương tổn, Bùi Dịch đáng giá vấn đề của anh cùng Ôn Ngọc hẳn là trong lúc đó giải quyết rồi.

"Đừng nói chuyện của tôi nữa. Bác gái cùng lão Nhị Hổ gia kia thật sự có quen biết?" Tần Phong nói xong sắc mặt liền nghiêm trọng lên, "Bùi Dịch, nếu thật là như vậy, chuyện đó sẽ trở nên cực kỳ phiền toái."

Bùi Dịch gật gật đầu, trầm giọng nói: "Tôi biết, cho nên đến đây thương lượng với cậu."

Tần Phong vừa nghe liền vui vẻ: "Cậu còn có chuyện làm không được muốn cùng tôi thương lượng? Tôi nói cậu hẳn không là đào hố chờ tôi nhảy đi..."

Tần Phong nói xong đột nhiên khẩn trương hẳn lên, nghĩ lại mà sợ nhìn anh: "Cậu hẳn không là thật sự là đào hố cho tôi đi?"

"Nếu chuyện này liên quan đến mẹ tôi, có chút thời điểm tôi rất khó trực tiếp ra mặt, " Bùi Dịch nói xong, ánh mắt rơi vào trên người Tần Phong, trịnh trọng nói, "Vất vả cho cậu rồi."

"Shit!" Tần Phong buồn bực cực kỳ. Anh mới giải quyết xong Ôn Ngọc cái cô gái khó trị kia, lại bị anh em tốt của chính mình lừa gạt nhảy hố. Anh năm nay có phải năm hạn bất lợi hay không!

"Nói đi, làm như thế nào." Tần Phong đành phải thỏa hiệp, anh biết lần này chuyện không đơn giản.

Công trình thôn Thành Trung đã chính thức khởi động, hiện tại công trình thứ nhất đều đã tiến hành hơn một tháng, Tứ Đại Gia Tộc ở Bắc Kinh này trừ bỏ Lan gia ra, ba nhà kia đối với cái công trình này như hỏ rình mồi, hiện tại lại thêm một cái tập đoàn Phi Tầm. Bùi Dịch khó xử có thể hiểu được.

"Để cậu giúp ngăn cản mẹ tôi." Bùi Dịch sớm đã có chủ ý, trầm giọng nói.

Tần Phong tâm mạnh trầm xuống, nhưng cũng không có hỏi Nhậm Tiểu Vi tới cùng muốn làm cái gì. Có lẽ Bùi Dịch chính mình cũng không biết. Nhưng mà cực kỳ hiển nhiên, anh muốn cho Tần Phong ngăn cản toàn bộ hành động của Nhậm Tiểu Vi.

"Chuyện này liền giao cho tôi rồi." Tần Phong gật đầu.

Bùi Dịch nói: "Hiện tại đã có thể chứng thật, mười mấy năm trước mẹ tôi cùng Hồ Khải Văn đã quen biết, tuy nhiên theo tình huống trước mắt có thể thấy, bọn họ hai người giống như có thù riêng, nhưng mà tôi cuối cùng cảm thấy được quan hệ giữa bọn họ không đơn giản. Nếu là như thế này..."

Bùi Dịch trong lòng mơ hồ có cái suy đoán, nhưng anh lại cảm thấy được cái suy đoán này quá mức hoang đường, nhưng anh cũng muốn tin nếu cái suy đoán này là thật, vậy những việc anh cần phải làm sau đó...

"Bùi Dịch, chuyện này một chút cũng không giống với cậu." Tần Phong cùng Bùi Dịch quen biết nhiều năm như vậy, đối với tâm tư của anh hiểu biết cực kỳ, vừa thấy anh do dự, liền biết anh suy nghĩ cái gì, trầm giọng nói.

"Chuyện kia, nếu cậu mềm lòng mà nói, kẻ chết chính là chúng ta, cậu cảm thấy được Hồ Sĩ Minh sẽ bỏ qua cho chúng ta? Vốn là là một cái cục diện người chết ta sống, người nào mềm lòng người đó liền thua."

"Huống chi, hấn giống như thật sự đối với Thi Thi để tâm rồi. Cậu ngẫm lại xem, nếu cậu thất bại, vợ của cậu sẽ có kết cục như thế

nào..."

" Vợ của cậu sẽ có kết cục như thế nào..."

Bùi Dịch không thể không thừa nhận những lời này nói rất đúng.

Anh thua không nổi.

Lúc Tô Thi Thi đi ra ngoài, Bùi Dịch cùng Tần Phong đã tán gẫu chuyện công ty.

"Cô gái gốc kia nói anh cái gì rồi hả?" Tần Phong nhìn đến Tô Thi Thi, mí mắt cũng chưa nâng một phen, nhàn nhạt hỏi han.

Tô Thi Thi kìm nén cười, nghiêm trang nói: "Nên đều nói, không nên nói cũng nói, anh nghĩ muốn nghe cái gì?"

Tần Phong sắc mặt cứng đờ, quá nửa ngày mới có chút thật cẩn thận nói: "Khóc lợi hại sao?"

"Khụ khụ..." Tô Thi Thi thiếu chút nữa cười ra tiếng, trên mặt lại căng đến nghiêm trang, nghiêm trọng nói, "Khóc không phải rất lợi hại, sợ tới mức không nhẹ."

"Nếu biết cô ấy nhát gan, để làm chi dọa người ta thành như vậy?" Tô Thi Thi không quan tâm nói.

Tần Phong ngậm miệng lại, xoay người hướng tới trong phòng ngủ đi đến.

Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch cũng rất nhanh rời khỏi nhà trọ, Tô Thi Thi đi công ty, Bùi Dịch trở về xây dựng Tiệp Khắc.

Khi về đến nhà, quản gia liền đón chào.

"Phu nhân..." Quản gia vốn chỉ nhìn đến Tô Thi Thi đi một mình tiến vào, vừa muốn nói chuyện, nhìn đến Bùi Dịch cũng vào theo, sợ tới mức lập tức ngậm miệng lại.

Tô Thi Thi bước hơi ngừng lại, nhìn thoáng qua sau lưng, sau đó cùng quản gia liếc mắt ra hiệu.

Quản gia gật đầu, lập tức thối lui trở về. Bùi Dịch cũng không có phát hiện hai người mờ ám, vừa trở về trong nhà liền vào thư phòng.

Tô Thi Thi đi tìm đến quản gia, hỏi: "Làm sao vậy?"

Quản gia nhỏ giọng nói: "Nhà cũ đến điện thoại, lão gia tử đến chất vấn chuyện phu nhân bị thương, đặc biệt căn dặn cho người cùng đi bệnh viện, nói đây là trách nhiệm của người."

Tô Thi Thi nhíu mày.

Xem ra mẹ chồng cô ở trong bệnh viện cũng đặc biệt không vui, đến lão gia tử cũng đã ra tay rồi.

Cô đương nhiên biết cú điện thoại này khẳng định là Nhậm Tiểu Vi bày mưu đặt kế để cho Đoàn Kế Hùng gọi.

Nhớ tới ở trong bệnh viện còn có chị em Đoàn Ngọc Tường, Tô Thi Thi cũng có chút đau đầu.

"Tôi biết rõ, ngày mai sẽ đi." Tô Thi Thi gật gật đầu.

"Được, liền báo lại cho Đoàn quản gia."

Quản gia không có nói Đoàn gia bên kia để cho Tô Thi Thi hôm nay liền đi qua đó. Ông lúc trước nhìn đến Tô Thi Thi chuẩn bị quần áo muốn đi bệnh viện ngủ đêm, hiện tại trở lại, khẳng định là ở bên kia bị chọc tức, ông thân làm hạ nhân cũng đều có chút đau lòng chủ nhân.

Tô Thi Thi không có đem sự việc này nói ra với Bùi Dịch, để cho anh phân tâm, chính mình âm thầm sớm đã có quyết định.

Mà sự kiện ở sân bay kia dư âm cũng không có kết thúc. Tuy tin tức truyền thông đã bị phong tỏa, nhưng người nên biết đều đã biết đến.

Trong thư phòng nhà cũ Hồ gia, Hồ Tấn Hoa đang phát hỏa, chỉ nghe phịch một tiếng, như là âm thanh ghế dựa đập bể đến trên đất.

Trong thư phòng mọi người đều câm như hến, đến thở không dám thở một tiếng.

"Như thế nào câm điếc rồi hả? Không phải mới vừa rồi nói hăng hái lắm sao? Không phải không trở lại sao? Hiện tại trở về làm cái quỷ gì! Vừa về đến mà liền gây chuyện cho tao!" Hồ Tấn Hoa mắng con trai thứ, hiển nhiên là tức giận đến chỗ cực hạn.

Hồ Khải Văn cúi đầu, sớm liền không có đáng vẻ cà lơ phất phơ lúc trước, lúc này ngoan đứng im tượng thần Hy Lạp. Bên cạnh ông ta Hồ Sĩ Minh đang đứng, cũng đồng dạng cúi đầu một câu đều không có nói.

"Sĩ Minh. Con đi ra ngoài trước." Hồ Tấn Hoa đối với Hồ Sĩ Minh khoát tay, đem hắn đuổi ra ngoài.

Hồ Quân Nhạc nghe đến bên cạnh có động tĩnh, đang muốn chạy đến xem tình huống, liền nhìn đến anh họ của hắn bị đuổi chạy ra

ngoài. Cửa đóng lại thời điểm, còn có thể nghe đến bên trong tiếng lão gia tử mắng chửi người.

"Chật chịt, cũng thật đầy đủ thảm." Hồ Quân Nhạc lại ôm ấp cánh tay, thâm sâu đồng tình cha hắn.

Trong nhà lúc lão gia tử phát hỏa, ai cũng không dám nói chuyện, bình thường cũng chỉ có anh họ của hắn dám người một câu con một câu. Hắn lúc này gần như có thể tưởng tượng được dáng vẻ cha hắn cúi đầu ra vẻ đáng thương.

Hồ Quân Nhạc lặng lẽ đi vào ngưỡng cửa thư phòng, nghĩ muốn thông qua chút khe cửa chụp một tấn ảnh hắn cha bây giờ. Đúng lúc này, bên trong truyền đến một câu để cho hắn sợ tới mức thiếu chút nữa đem di động đánh rớt.

"Tao năm đó liền đã cảnh cáo mày cùng Nhậm Tiểu Vi đoạn tuyệt sạch sẽ! Mày vẫn đem lời tao nói như gió thoảng bên tai, hiện tại con trai của cô ta đã sớm xưa đâu bằng nay, mà có biết mày sẽ gặp phải nhiều họa không?"

Mệt đến xem quên up truyện luôn. Mà mạng ở đây cũng chập chờn thích thì lên ko lại rớt

Mọi người ngủ ngon

Chương 474: Chúng ta đều bị cô ta lừa

"Mình không nghe lầm chứ?" Hồ Quân Nhạc ngoáy ngoáy lỗ tai, hoài nghi chính mình có phải hay không nghe lầm rồi.

"Cha mình cùng Đoàn phu nhân?"

Hồ Quân Nhạc như thế nào cũng không thể đem hai người kia liên hệ cùng một chỗ, đúng là suy nghĩ đến Nhậm Tiểu Vi tuổi này hình như cũng chỉ so với cha hắn lớn một hai tuổi.

"Hí... Khẩu vị hắn không nặng như thế đi!" Hồ Quân Nhạc đem lỗ tai nhẹ nhàng mà áp ở trên cửa, muốn nghe rõ ràng một chút.

Lúc này bên trong Hồ Tấn Hoa càng mắng càng tức giận, tay nặng nề mà đánh ở trên bàn, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: "Lập tức đi nói với cô ta rõ ràng, không được lại cùng cô ta có bất luận cái gì liên quan!"

"Con ngược lại là người muốn nhất nha!" Trong thư phòng vang lên tiếng Hồ Khải Văn có khí vô lực, "Cha, người của người chẳng lẽ không nói cho người, con hôm nay hoàn toàn xem bà ấy như người xa lạ? Người còn muốn con làm như thế nào?"

Hồ Khải Văn bị mắng đến sắp thành rùa rụt đầu một dạng, trong lòng lại đặc biệt phiền não, rất muốn quay đầu bước đi, đúng là nhìn đến lão gia tử kia tức giận đến hỉ mũi trừng mắt, trong lòng ông ta dâng lên chút dũng khí không còn sót lại chút gì kia.

"Mày cho là mày coi cô ta như người xa lạ là đủ rồi? Tao muốn mày phải đến cùng cô ta giải thích rõ ràng, để cho cô ta triệt để chết tâm đi. Hồ gia chúng ta tuyệt đối không có khả năng cùng cô ta có bất luận cái gì liên lụy, hiểu chưa?" Hồ Tấn Hoa vỗ cái bàn, hung tợn nói.

"Cha, liền tính con cùng bà ấy trước kia kết giao qua, kia cũng đã là quá khứ. Đều đã qua nhiều năm như vậy, người hà tất phải chuyện bé xé ra to?" Hồ Khải Văn chịu không nổi nói.

Năm đó chính là vì ông ta cùng với Nhậm Tiểu Vi, sau khi bị lão gia tử biết, sợ tới mức ông ta suốt đêm đào tẩu, nhiều năm như vậy vẫn đều không có trở về quá.

Ông ta tuy thích khắp thế giới lưu lạc, nhưng mà cảm giác có nhà không thể về, cả người đều không thoải mái. Hiện tại rất không dễ dàng trở lại, lão gia tử nhà ông ta vẫn như cũ lấy chuyện năm đó không bỏ, ông ta thật sự là không hiểu nổi.

"Mày... Mày đến hiện tại còn không biết mình rốt cuộc làm sai cái gì? Mày đúng là tên nghịch tử, tao hận không thể đánh chết mày!" Hồ Tấn Hoa trong giọng nói hơn một tia tang thương, lộ ra nồng đậm mối hận.

Trong thư phòng đột nhiên an tĩnh lại, Hồ Quân Nhạc dựng thẳng lưng tai nghe không được động tĩnh bên trong, nhưng tâm, cũng sớm đã như sóng to gió lớn, kinh ngạc tới cực điểm.

"Cha mình vậy mà thật sự cùng Đoàn phu nhân kết giao qua, Oh mai chuối!" Hồ Quân Nhạc che miệng, sợ chính mình kích động mà la lên.

Lúc này, trong thư phòng Hồ Tấn Hoa không biết cho Hồ Khải Văn nhìn thứ gì đó, chỉ nghe Hồ Khải Văn một tiếng thét kinh hãi: "Kết quả

kiểm tra DNA?"

Đang lúc Hồ Khải Văn xem xong kết quả kiểm tra xong, vẫn nói không có khả năng.

"Năm đó không phải..."

"Chúng ta đều bị cô ta lừa. Đây là tao khoảng thời gian trước một lần nữa để cho người ta kiểm tra, " Hồ Tấn Hoa trầm giọng nói, "Mày hiện tại biết chính mày làm sai cái gì chưa?"

Hồ Khải Văn trầm mặc tiếp xuống.

Cái gì DNA? Kết quả kiểm tra?

Hồ Quân Nhạc nghe câu được câu mất không hiểu chuyện gì đang xảy ra bên trong, đúng là ông nội cùng cha hấn cũng không có tiếp tục nói tiếp vấn đề này.

Một lát sau, Hồ Tấn Hoa nói: "Chuyện này, người của Đoàn gia còn không biết. Lợi dụng là tốt, có lẽ đối với Hồ gia mà nói là một cái cơ hội lật chuyển cục diện bàn cờ, lợi dụng không tốt liền là tai họa. Lão Nhị, ta cảnh cáo con, không được lại cùng Nhậm Tiểu Vi có bất luận cái tiếp xúc gì, chẳng thế thì, Hồ gia dung không được con!"

"Con... Cin điên rồi mới có thể cùng bà ấy tiếp tục không dứt." Hồ Khải Văn thì thào nói, ông ta hận không thể cùng Nhậm Tiểu Vi cắt đứt mọi quan hệ.

"Nếu như vậy, người tại sao còn bảo con trở về?" Hồ Khải Văn hỏi.

"Là Sĩ Minh gọi con trở về, nó đều có ý định riêng, muốn con phối hợp hành động của nó." Hồ Tấn Hoa nói.

Hỗ Khải Văn vừa nghe đũa cháu lớn này, lập tức liền yên rồi.

"Nhu thế nào không nói? Xin nhờ nói rõ ràng chút đi!" Hồ Quân Nhạc chính đang nghe được chuyện máu chốt, bên trong đột nhiên không nói, khiến hắn thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Tiếng động bên trong rất nhỏ, Hồ Quân Nhạc không biết bọn họ sau cùng nói gì đó, rất nhanh liền truyền đến tiếng bước chân, Hồ Quân Nhạc cả kinh, khẩn trương chạy.

Ngày hôm sau, Hồ Quân Nhạc vẫn lại là cảm thấy được chuyện này không thích hợp, lòng hiếu kỳ của hắn lại đặc biệt cao, không biết rõ ràng liền giống như muốn điên rồi.

Nhưng hỏi ông nội cùng cha hắn khẳng định không có khả năng, sau cùng quyết định xuống tay với Đoàn gia. Đúng là người của Đoàn gia, hắn tính đi tính lại, đến sau cùng phát hiện cùng hắn có thể tán gẫu được vậy mà chỉ có Tô Thi Thi.

Hồ Quân Nhạc nghĩ nghĩ, sau cùng vẫn lại là không thể không mạo hiểm đi tìm Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi còn không biết cái tên đại phiến toái kia lại chạy đến dính lấy chính mình, sáng ngày hôm sau khi cô tỉnh lại, liền chuẩn bị đi bệnh viện.

"Anh theo em cùng đi sao?" Tô Thi Thi nhìn hướng Bùi Dịch đang ở nhà ăn hỏi.

Bùi Dịch nhìn thoáng qua bị anh lôi kéo tay Đoàn Tĩnh Đồng, yên lặng lắc đầu: "Không được."

"Chị dâu, em hôm nay thật sự không cần đến trường sao?" Đoàn Tĩnh Đồng đúng lúc hỏi han, đôi con ngươi thật to chớp chớp, tràn ngập chờ mong.

Tô Thi Thi néo néo gương mặt cậu, cười nói: "Không sai, chúng ta đi bệnh viện thăm mẹ em, chị đã giúp em xin phép thầy giáo nghỉ rồi."

"Thật tốt quá! Mẹ em sinh bệnh nằm viện, em nên là đến thăm bà!" Đoàn Tĩnh Đồng liên bị Tô Thi Thi cầm đôi má đều đã không so đo, hưng phấn đến nỗi thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Tô Thi Thi trong mắt hiện lên quét xuống giảo hoạt, nhưng chỉ một cái chớp mắt liền khôi phục bình thường, nghiêm trang đối với Đoàn Tĩnh Đồng nói: "Em lát nữa phải nghe lời chị nói, chẳng thế thì chị lập tức mang em trở về biết không?"

"Ừ, em đảm bảo!" Đoàn Tĩnh Đồng vội vàng gật đầu.

"Em đảm bảo mới là lạ." Tô Thi Thi ở trong lòng âm thầm nói, ngẩng đầu khi đó chỉ thấy Bùi Dịch đã đi xa.

Tô Thi Thi sửng sốt, phát hiện anh không có ăn bữa sáng, lập tức phản ứng kịp, có chút không nói gì.

Đến mức chạy nhanh như vậy sao? Vừa thấy liền biết Bùi Dịch là sợ bị Tô Thi Thi bắt lấy làm khiêng chẵn, chạy trốn rồi.

"Đồng Đồng, đi!"

Cùng ăn xong bữa sáng, Tô Thi Thi liền mang theo Đoàn Tĩnh Đồng đi bệnh viện.

Đoàn Tĩnh Đồng không cần đến trường, hết sức hưng phấn rồi. Cậu

đã sớm nghĩ chu toàn rồi, cùng như thế này đi bệnh viện thăm mẹ một phen, sau đó liền vụng trộm trốn, cả ngày cũng có thể đi chơi.

Chỉ là tính toán của cậu sau khi đến phòng bệnh VIP của bệnh viện, triệt để bị phá diệt rồi.

"Hai người các người như thế nào ở trong này?" Đoàn Tĩnh Đồng vừa thấy đến chị em Đoàn Ngọc Tường, ánh mắt lập tức liền trừng lên, vẻ mặt ghét bỏ nhìn các cô, "Người nào cho các người đến đây? Khẩn trương đi!"

"Đồng Đồng?" Đoàn Ngọc Tường đang ngồi ở trên ghế sofa xem một cuốn tạp chí, ngẩng đầu nhìn đến Đoàn Tĩnh Đồng, sợ tới mức thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

"Tổ tông này như thế nào đến đây rồi hả?"

Đúng lúc này, Đoàn Ngọc Lộ nghe được tin tức cũng đi ra, nhìn đến Đoàn Tĩnh Đồng, trừng mắt.

"Cô cái người quái dị cũng đến bệnh viện, hẳn không ảnh hưởng tâm tình bệnh người sao? Nếu như mẹ tôi vẫn khôì phục không được làm sao bây giờ? Tính tại trên đầu cô sao?" Đoàn Tĩnh Đồng nhìn đến Đoàn Ngọc Lộ, hận không thể đi lên lập tức kéo cô ta đi.

Cậu đã sớm nghe Tiểu Ưu bọn họ nói, trước kia hai chị em này vẫn ức hiếp Thi Thi. Cậu vẫn cảm thấy Tô Thi Thi luôn ức hiếp cậu, vừa đến trước mặt người ngoài một chút hùng dũng thừng ngày đều không có, cho nên nhìn đến chị em Đoàn Ngọc Tường đặc biệt chán ghét, hoàn toàn không nể mặt các cô.

"Đồng Đồng, em làm sao có thể nói như vậy, chị thế nào cũng là chị của em..." Đoàn Ngọc Lộ bị Đoàn Tĩnh Đồng chửi cho một trận giận

đến mặt đò tai hồng, cô ta cố cố nén tính tình, dằn lại tính tình nói.

Nhưng nào biết cô ta vừa dứt lời, đã bị Đoàn Tĩnh Đồng xông lên một đầu va chạm đến trên mặt đất. Đoàn Tĩnh Đồng chỉ vào mặt cô ta mắng: "Cô cái thứ bị Đoàn gia đuổi đi vậy mà còn có mặt mũi trở về. Tôi chỉ có Thi Thi là chị dâu, cho tới bây giờ liền không có chị, các người cút hể cho tôi."

"Em... Em..." Chị em Đoàn gia triệt để lờ mờ, hai người hung tợn trừng hướng Tô Thi Thi.

Nhất định là Tô Thi Thi cố ý đem Tiểu Tố Tông này mang đến đây!

Ở trong phòng bệnh truyền đến giọng của Nhậm Tiểu Vi, liền giống như nhìn thấy cứu tinh một dạng: "Đồng Đồng, mau vào!"

"Mẹ, con lập tức tiến vào!" Đoàn Tĩnh Đồng quay đầu đối với Tô Thi Thi khoát tay nói, "Chị dâu, chị trước đi làm đi, em quyết định hôm nay liền ở ở lại trong này!"

Hừ, ức hiếp chị dâu cậu còn chưa tính còn dám lại đây ức hiếp mẹ cậu, tưởng cậu dễ ức hiếp à?!

Tô Thi Thi kìm nén cười, nói một câu để cho cậu ngoan một chút, giống như chạy trốn chạy mất rồi.

Đợi cho khuất cửa, cô đỡ tường, thiếu chút nữa cười ra tiếng, đang nghĩ ngờ định kêu chú Lý đến đây đón cô, điện thoại đột nhiên có cuộc gọi đến.

Tô Thi Thi lấy ra vừa thấy, hơi có chút kinh ngạc.

"Hồ Quân Nhạc, tên trẻ con này tìm mình làm cái gì?"

Chương 475: Dục hỏa

"Quế?" Tô Thi Thi nhận điện thoại, nói còn chưa nói một câu, liền nghe đến bên kia truyền đến tiếng kinh hô của Hồ Quân Nhạc.

"Bùi tổng?"

"Đô đô..."

Điện thoại cắt đứt rồi.

Tô Thi Thi khó hiểu nhìn điện thoại của chính mình, xác định là Hồ Quân Nhạc gọi tới, vừa rồi cũng là giọng của Hồ Quân Nhạc.

"Hắn vừa rồi kêu chính là Bùi Dịch?" Tô Thi Thi có phần hoài nghi chính mình có phải nghe lầm rồi hay không.

Cô cũng không có nghe lầm. Hồ Quân Nhạc vừa mới bấm gọi điện thoại cho Tô Thi Thi, đã bị Bùi Dịch bắt quả tang.

Hồ Quân Nhạc giống gặp quỷ một dạng nhìn người đàn ông đột nhiên xuất hiện tại trước mặt mình, thân thể kìm lòng không đậu run run một phen, vừa nói chuyện một bên lui về sau: "Bùi tổng, sao anh lại tới đây?"

Bùi Dịch nhàn nhạt nhìn hắn, thản nhiên nói: "Cậu nếu còn lui liền rơi xuống sông đó."

"A?" Hồ Quân Nhạc theo bản năng quay đầu vừa thấy, lập tức "A" một tiếng thân thể nghiêng qua.

"Phù phù..."

Mặt sông xuất hiện một đóa bọt nước vĩ đại, Hồ Quân Nhạc đến hiện tại cũng chưa nghĩ rõ ràng mình rốt cuộc là như thế nào rơi xuống sông rồi.

"Cứu mạng!"

Hồ Quân Nhạc sắp muốn khóc, hấn tới cùng là ngu ngốc mới sai lầm muốn đi tìm Tô Thi Thi? Hấn không tìm Tô Thi Thi liền sẽ không gặp phải Bùi Dịch. Không gặp phải Bùi Dịch liền không lại rơi xuống sông!

Lạnh như vậy không chết cũng vớt nửa cái mạng, Hồ Quân Nhạc không biết là tức giận hay vẫn lại là bị lạnh, răng nanh run cầm cập.

Bùi Dịch đứng ở trên cầu, hờ hững nhìn hấn, mày hơi hơi vắn, hiển nhiên cũng có chút ngu xuẩn của hấn dọa đến.

Sau cùng anh lấy điện thoại ra gọi vệ sĩ đến đây, đem Hồ Quân Nhạc cứu lên.

Mười phút sau, Hồ Quân Nhạc bọc một áo khăn lông lớn ngồi ở bên trong xe Bùi Dịch, một bên run run một bên uống một chén trà nóng.

"Bùi... Bùi tổng... Tôi tìm Thi Thi chính là hỏi mấy vấn đề, thật sự không có cái ý tứ khác, không cần ngoan độc như vậy chứ?" Hồ Quân Nhạc khóc không ra nước mắt nói.

"Là cậu chính mình ngã xuống." Bùi Dịch chính đang xem xong một phần văn kiện, tiện tay đặt văn kiện đến tủ nhỏ bên cạnh, ngẩng đầu liếc mắt nhìn hấn, tùy ý nói: "Vấn đề gì?"

"Chính là..." Hồ Quân Nhạc kinh tỉnh, vội vàng lắc đầu, "Không có việc gì, liền mấy cái vấn đề riêng, tôi có thể hỏi người khác."

"Vậy sao?" Bùi Dịch mang trà lên uống một ngụm, nhàn nhạt hỏi han.

Cả thân thể mạnh mẽ run rẩy, hẳn cảm thấy được vừa rồi hai chữ "Vậy sao" kia tràn ngập sát khí.

Hắn vén lên bức màn, nhìn ra bên ngoài, phát hiện xe không biết khi nào thì đã chạy trên đường cao tốc, không biết muốn đi đâu.

Hắn đột nhiên có chút sợ hãi: "Tôi có thể không nói không?"

"Cậu cảm thấy được sao?" Bùi Dịch lại là nhàn nhạt thoáng nhìn, thanh âm bình tĩnh.

Hồ Quân Nhạc liền sợ bọn họ nói như vậy. Bùi Dịch như vậy, anh họ của hắn cũng như vậy. Mỗi lần bọn họ nói như vậy, chắc chắn sẽ có người xui xẻo?

Hồ Quân Nhạc nội tâm từ chối hai lần, sau cùng không thể không thỏa hiệp.

Dù sao hẳn cũng là muốn hướng người của Đoàn gia hỏi thăm tình huống, tìm Tô Thi Thi cùng tìm Bùi Dịch kỳ thật không có gì khác biệt.

Hồ Quân Nhạc nghĩ nghĩ, nói thẳng nói: "Cha tôi với mẹ anh trước kia từng kết giao qua, chuyện này anh có biết không?"

Lúc hắn nói chuyện nhìn chăm chăm ánh mắt Bùi Dịch, đang quan sát cảm xúc của anh.

Nhưng mà Bùi Dịch ánh mắt bình tĩnh, một chút cũng đều không có

biểu hiện ra cái cảm xúc khác.

Hồ Quân Nhạc có chút mò mẫn không ra, đành phải ngồi ở một bên chờ anh nói chuyện.

Bùi Dịch uống ngụm trà, đem Cốc trà tử sa đặt ở một bên, mới chậm rãi nói: "Hồ gia tính toán làm như thế nào?"

Hồ Quân Nhạc vắn mi, âm thầm có chút kinh hãi, xem ra chiêu này của hắn muốn tìm tòi trước khi hành động thất bại rồi, vốn dĩ hắn liền là tính toán vẹn cả đôi đường.

Có thể tìm hiểu đến tình huống là tốt nhất, cái thứ hai chính là tìm tòi trước khi hành động, muốn xem xem thái độ. Bùi Dịch

Hiển nhiên hắn bứt dây động rừng rồi.

Hồ Quân Nhạc có chút sợ hãi, chuyện này nếu như bị ông nội cùng anh họ biết...

"Cậu cảm thấy được, bọn họ hiện tại không biết?" Giống như là con giun trong bụng hắn vậy, Bùi Dịch một lời nói trúng tâm sự của hắn rồi.

"Tôi..." Hồ Quân Nhạc thất bại cuối đầu, "Nếu như vậy, anh tại sao còn cố tình nhảy xuống cạm bẫy?"

Hồ Quân Nhạc ngay lúc Bùi Dịch nói ra câu nói kia liền suy nghĩ cẩn thận rồi. Anh họ của hắn hẳn là sớm liền biết hắn cùng Bùi Dịch gặp mặt, nhưng mà người của anh họ hắn không có xuất hiện dẫn hắn đi, vậy đã nói lên, bọn họ cũng muốn xem xem Bùi Dịch nói gì.

"Hồ Quân Nhạc, người thứ nhất cậu nghĩ đến là Thi Thi, tôi thay cô

ấy cảm ơn cậu." Bùi Dịch đột nhiên nói.

"Không cần! Hồ Quân Nhạc khẩn trương đến nỗi thiếu chút nữa nhảy dựng lên, Bùi Dịch nói câu cảm ơn này, tuy nghe giống là thật tâm, nhưng hẳn như thế nào cảm thấy được khiếp sợ cực kỳ?

Hắn sẽ không quên người đàn ông này đối với Tô Thi Thi ham muốn chiếm hữu có bao nhiêu cường đại.

"Tôi muốn nói rõ trước, tôi thật sự không có ý tứ gì khác." Hồ Quân Nhạc thật cẩn thận nói.

"Uh"m." Bùi Dịch không có tiếp tục nói chuyện này khó xử hẳn.

Hồ Quân Nhạc nghĩ nghĩ, chọn những lời có thể nói nói một chút:

"Cha tôi năm đó chính là vì chuyện cùng bác gái mới rời đi, mười mấy năm qua vẫn đều không có trở về, tôi nghĩ bây giờ bác cũng là cố ý muốn gặp ông, giữa bọn họ hẳn là còn có chuyện liên quan gì đó."

"Bùi Dịch, Tô Thi Thi, tôi có thể giúp các người cũng chỉ có như vậy, cái khác liền do các người chính mình tự tìm hiểu đi." Hồ Quân Nhạc trong lòng thì thào nói.

Chuyện liên quan gì đó?

Bùi Dịch có vẻ đăm chiêu, sau đó đối với Hồ Quân Nhạc nói: "Cảm ơn."

Cùng lúc đó, xe ngừng lại, cửa xe mở ra, Hồ Quân Nhạc rất cục trồn xuống xe.

Chỉ là khi hắn nhìn đến bốn phía đường cao tốc hoang tàn vắng vẻ

khi đó, tất cả đều đã ngốc hết.

Nhưng không lâu sau, người của Hồ Sĩ Minh tìm được hấn, dẫn hấn trở về, đương nhiên lại là nhốt lại rồi, Hồ Quân Nhạc thiếu chút nữa tức mà khóc.

Hấn đây là trêu ai chọc ai rồi!

Bùi Dịch trở lại công trường thời điểm, Tô Thi Thi ngay tại cửa, nhưng mà cũng không có đi lên, cô nhìn đến Bùi Dịch giữa trán không mất đi vẻ u sầu, trong lòng hơi hơi căng lên.

Tới cùng chuyện gì xảy ra?

Tô Thi Thi nhớ tới bắt đầu từ mấy ngày hôm trước, Bùi Dịch liền có vẻ cực kỳ mệt mỏi, như là có tâm sự.

Cùng mẹ có quan hệ?

Tô Thi Thi nhớ tới toàn bộ những cái này, đều là từ khi Bùi Dịch ở trong bệnh viện nhận được điện thoại về Nhậm Tiểu Vi khi đó liền bắt đầu.

Nhớ tới anh thời gian này áp lực, Tô Thi Thi thật sự có chút đau lòng, nghĩ nghĩ, để cho Đồng Tiêu Tiêu đi giám sát công trường, chính mình trước lúc tan việc hai giờ liền rời đi.

Bùi Dịch lúc về đến nhà, mơ hồ cảm thấy được hôm nay không khí có chút có chút bất đồng, Tô Thi Thi hôm nay đặc biệt nhiệt tình.

Bùi Dịch thản nhiên nhìn cô, đợi cho ăn xong bữa tối, liền đi thư phòng.

Chẳng thế thì, chỉ qua một giờ, Tô Thi Thi cứ tới đây gọi anh về đi ngủ rồi.

Bùi Dịch chính đang muốn nói cái gì, Tô Thi Thi vậy mà quay đầu bỏ chạy rồi.

"Cô bé ngốc." Bùi Dịch bật cười, đứng dậy đi phòng ngủ hậu trạch.

Mới vừa mở cửa phòng ngủ, Bùi Dịch liền sững sốt một phen.

Trong phòng ngủ cực kỳ tối tăm, không có mở đèn, nhưng ần ần lại có ánh sáng.

Anh đi vào vừa thấy, phát hiện một cái giường lớn lại bị ngọn nến xếp thành một cái hình trái tim vậy lại. Mà những cái ánh sáng này, chính là ánh sáng ngọn nến.

"Tiên sinh, hoan nghênh trở về." Lúc này, từ trong phòng thay đồ truyền đến một giọng nói ôn nhu, Tô Thi Thi thò đầu ra, cười hì hì nhìn Bùi Dịch.

Bùi Dịch tầm mắt theo đầu cô dờn xuống, mâu sắc trầm xuống.

Chỉ thấy Tô Thi Thi mặc một bộ quần áo y tá hồng nhạt. Bộ đồ này hình như nhỏ một chút, đem đường cong nóng bỏng của cô làm nổi bật lên dị thường nhứt mắt. Bùi Dịch ánh mắt nhất thời trở nên nóng rát.

Tô Thi Thi bị anh nhìn đến cực kỳ xấu hổ, nhưng vẫn lại là kiên trì, mang theo rương nhỏ vẽ hình chữ thập đi đến bên giường, đem thùng đặt ở trên giường, vỗ vỗ giường, đối với Bùi Dịch nói.

"Y tá tôi đây hôm nay sau khi xem xét kỹ, phát hiện Bùi tiên sinh

người có tâm sự, " Tô Thi Thi nói xong, từ rương nhỏ lý bày xuất một cái ống nghe bệnh, đối với anh vươn tay ngoắc ngoắc, "Lại đây, tôi kiểm tra giúp anh."

"Tô Thi Thi!" Bùi Dịch nháy mắt cảm thấy được chính mình muốn bốc cháy!

Tình hình là sau mấy bữa đi đám cưới người ta giờ tui bẹp nhẹp rồi. Nên hôm nay còn chương này với chương sau nữa rồi nghỉ mấy hôm nha.

Có mấy bộ mở máy lên nhìn, chuẩn bị ngồi gõ mắt díp lại mở ra ko nổi T.T

Chương 476: Cha đào hố chôn con (H+)

Cảnh báo có H, ko khuyến khích trẻ nhỏ. Cơ mà càng cấm càng đọc thì phải

Edit: Ryeo + Mít

H+:

Beta: Ryeo

Gió xuân lạnh lẽo, trời đã qua tháng ba vẫn lạnh lẽo như cũ. Trong phòng mở lò sưởi, lúc này nhiệt độ lại giống như mùa hè

Bùi Dịch ánh mắt tỏa nhiệt, nhìn chăm chăm Tô Thi Thi ánh mắt giống như là muốn bốc cháy lên, ánh mắt càng ngày càng mờ.

Tô Thi Thi kìm lòng không được nuốt một ngụm nước bọt, có chút hoảng hốt, lại có chút nháy nhót.

Cô gơ gơ ống nghe bệnh trong tay lên, hướng về phía Bùi Dịch, ôn nhu nói: "Lại đây đi, để cho người ta giúp anh kiểm tra một chút... Nghe một chút anh có tâm sự gì."

Tô Thi Thi vừa nói một bên hướng tới Bùi Dịch đi qua, thời điểm đang tiếp cận Bùi Dịch, vươn tay kéo áo của anh, đưa anh kéo anh về phía trước.

Ngoài ý muốn chính là, Bùi Dịch vậy mà một chút lực cũng chưa

dùng, theo lực kéo liền ngã tới. Tô Thi Thi bị hoảng sợ, khẩn trương đỡ lấy anh, mặt đỏ như là muốn thiêu cháy.

"Không phải muốn giúp anh nghe chẩn bệnh sao?" Bùi Dịch thấy Tô Thi Thi cúi đầu, khẽ cười nói.

"Vâng... Đúng vậy a!" Tô Thi Thi ngạnh cổ, cầm ống nghe bệnh loạn xạ ở trên người anh di chuyển, đầu cũng không dám ngẩng lên.

"Vợ yêu à, thì ra em muốn nghe nơi này." Đinh đầu đột nhiên truyền đến một giọng nói cười như không cười.

Tô Thi Thi mơ hồ cảm giác được Bùi Dịch như là đang cời dây lưng, tò mò quay đầu vừa nhìn thấy, lập tức mặt trắng xanh một phen liền đỏ, hận không thể ném ống nghe bệnh trong tay xuống.

Cô vừa rời vậy mà... Vậy mà đưa ống nghe bệnh đến chỗ bộ vị đặc biệt nào đó của người ta. Khó trách xúc cảm lạ như thế...

"Không có việc gì chân dài như thế làm gì." Tô Thi Thi nho nhỏ nói thầm một tiếng.

Chỉ nghe "Xoạch" một tiếng, dây lưng hợp với quần rơi ở trên thảm sàn, phát ra một âm thanh nặng nề.

Tô Thi Thi càng nghe càng không thích hợp, vội vàng quay đầu, nhìn thấy Bùi Dịch vậy mà đem quần áo đều đã cời, chỉ còn lại có một cái quần lót màu đen khiêu gợi...

"Ách..."

Tô Thi Thi kìm lòng không được nuốt một ngụm nước bọt, mặt đỏ giống quả táo một dạng, tay cầm ống nghe bệnh không biết nên để

vào đâu.

"Vợ yêu à, anh thấy em hô hấp dồn dập, sắc mặt ửng hồng, phỏng chừng tim đập không theo quy tắc rồi, để anh nghe giúp em nào." Bùi Dịch nói xong, tay trái vươn đến đoạt lấy ống nghe bệnh trong tay, tay phải liền phủ trên quần áo của cô.

"Đừng..."

Đúng là đã là chậm quá, bộ đồng phục y tá màu hồng nhạt gợi cảm mặc trên người Tô Thi Thi kia, trong phút chốc băng rớt cúc áo, lộ ra một mảnh gió xuân kiều diễm.

Ánh mắt Bùi Dịch vù một phen u ám vô cùng, không hề chớp mắt nhìn chăm chăm khuôn ngực Tô Thi Thi phập phồng lên xuống bất định, tay trái cầm ống nghe bệnh, hướng tới cô chậm rãi tiếp sát.

"Cái kia... Chúng ta có phải nhầm vị trí rồi hay không?" Tô Thi Thi khóc không ra nước mắt, cẩn thận lui về sau.

Rõ ràng là cô đang đùa giỡn Bùi tiên sinh, như thế nào mới như vậy lập tức tất cả đều đảo ngược, cô cảm giác chính mình lúc này giống như là cừu non đợ bị làm thịt.

"Bùi phu nhân, anh là thương nhân, xem trọng lợi nhuận." Bùi Dịch nói xong liền bổ nhào lên người Tô Thi Thi.

"Lợi nhuận gì cơ... Bùi Dịch! Đừng xé, em mới vừa mua, cực kỳ đắt tiền!"

"Hí a..."

Áo đồng phục theo tiếng mà rách toạc ra, Tô Thi Thi tức giận đến

thiếu chút nữa khóc òa lên rồi.

Quần áo này cũng quá tệ đi, cái bà chủ bắt lương kia vậy mà bảo cô là cô chất liệu vải đặc biệt bền chắc, xé không rách!

Cô muốn tố cáo bà ta đòi bồi thường!

"Ô Thi Thi, nếu em còn muốn trốn tránh, anh không ngại dùng ống nghe bệnh buộc em ở đầu giường!" Bùi Dịch bất mãn Ô Thi Thi thất thần, ở trên cổ cô nhẹ nhàng cắn một miếng.

Tô Thi Thi đau, đáng thương tội nghiệp nhìn anh: "Bồn tắm đang xả nước còn chưa đi khóa mà, nào có người nào gấp như vậy, anh tới cùng có thể hay không..."

"Bùi Dịch, em sai rồi, em cái gì cũng chưa nói." Ô Thi Thi lúc trước nói đến một nửa liền biết xảy ra chuyện, vội vàng sửa đúng, nhưng đâu còn kịp?

Bùi Dịch nheo lại mắt, gằn từng chữ nói: "Bồn tắm xả nước? Được lắm, anh đây hôm nay liền phục vụ phu nhân chơi đùa vui vẻ một chút!"

Anh nói xong liền dùng ống nghe bệnh trói hai tay Ô Thi Thi vào đầu giường.

Tô Thi Thi muốn khóc: "Anh như thế nào không đọc bộ sách võ thuật đi? Anh buộc em làm gì!"

"Em hư hỏng, anh phải làm thế này mới được." Bùi Dịch đứng thẳng, từ trên cao nhìn xuống Ô Thi Thi, khoe miệng gợn lên quét xuống ý cười.

"Cái kia... Chúng ta thương lượng một phen, đổi một cái?" Tô Thi Thi hối hận ruột đều đã tái rồi, đây chính là nâng cục đá đập vào chân chính mình!

Cô chỉ là thấy Bùi Dịch mấy ngày nay tâm sự ảo não, muốn giảm bớt giúp anh, nào biết đâu rằng lại biến thành cái dạng này.

Tâm tư Bùi Dịch hoàn toàn bị cô thắp lên, đâu nào cứ bỏ qua như vậy được.

Anh ngồi nửa quỳ giữa người Tô Thi Thi, cách một lớp quần lót đen nhẹ nhàng áp sát. Nhiệt thiết nóng rẫy đã ngóc đầu từ lúc nào, cứng rắn như muốn phá toang rào cản mà lao ra ngoài.

Thân thể Tô Thi Thi run lên, theo bản năng khép chặt hai chân. Bộ đồng phục y tá ngắn ngắn bị xé nhìn vô cùng hững hờ, da thịt lấp ló càng đốt lên lửa dục vọng trong người Bùi Dịch. Ánh mắt nóng bỏng của anh quét từ cái cổ thanh cao của Tô Thi xuống gò bồng đảo đang phập phồng, đến cái rốn ẩn hiện sau tà áo hồng nhạt...

Cả người Bùi Dịch rạo rục, cơ bắp trên người căng lên, anh mạnh bạo xé toàn bộ cái áo ném xuống giường.

" A..." Vì không mặc áo lót nên bộ ngực tròn đầy của Tô Thi Thi nháy ra ngoài, một cỗ khí lạnh làm cô run rẩy. Tô Thi Thi muốn dùng tay che ngực nhưng hai tay bị trói lên đầu giường làm hai con thỏ trắng càng nhô cao hơn.

" ĐỪNG... BUI DỊCH..." Ánh mắt Bùi Dịch tối sầm lại khi nhìn xuống khu vườn nhạy cảm của Tô Thi Thi. Cô mặc một chiếc quần lót ren, da thịt ẩn hiện. Nhưng quan trọng nhất là quần không có đáy!

" Tô Thi Thi, đây là đang dụ dỗ anh sao?" Bùi Dịch cúi người, không

để Tô Thi Thi trả lời đã ngậm lấy cánh môi anh đào của cô.

" Ừm..." Tô Thi Thi muốn đẩy anh ra, nhưng hai tay bị trói bằng ống nghe không cử động được, cảm giác đó vô cùng thống khổ, lại vừa kích thích, khiến cô không nhịn được rên lên.

Bùi Dịch khẩn cấp tách môi của cô ra, đầu lưỡi luồn vào trong khoang miệng khuấy đảo tìm kiếm. Anh bắt được cái lưỡi xinh đẹp của cô, mạnh mẽ mút lấy, lướt qua hàm răng trắng đều như muốn tất cả của cô.

Tô Thi Thi bị hôn đến toàn thân mềm nhũn, không giãy giụa nữa mà nằm im mặc anh dao động trên cơ thể mình. Bùi Dịch buông tha cho đôi môi sưng đỏ của Tô Thi Thi, cái miệng tìm đến vành tai mẫn cảm của cô liếm láp khiến cô rùng mình rên lên.

" Ừm..."

" Bảo bối thích sao?" Bùi Dịch nhếch lên nụ cười thỏa mãn, nói khẽ vào tai cô, chỉ một giây sau đã ở trên cổ Tô Thi Thi lưu lại một chuỗi ấn kí màu hồng. Tay anh nhanh chóng lột bỏ quần lót của chính mình, nhưng không cởi đi chiếc quần dụ dỗ của cô.

Khi Bùi Dịch ngậm lấy nụ hoa anh đào trước ngực, một dòng điện tê rần xộc thẳng lên đại não Tô Thi Thi, cô bủn rủn ưỡn cao ngực hơn, để đầu lưỡi thành thạo của Bùi Dịch hết liếm vòng quanh rồi lại khẽ cắn. Một bên ngực còn lại bị tay anh nhào nặn thành đủ mọi hình dạng, ngón tay vân vê nụ hoa khiến nó cứng rắn dựng lên ngạo nghễ, nở rộ như một đóa hồng mai xinh đẹp.

Côn thịt cứng rắn phía dưới không ngừng chà xát ngoài nhục huyết, âm thủy từ bụng dưới của Tô Thi Thi không ngừng trào ra, ga trải giường bị cô làm ướt một mảng.

" Tiểu dâm đấng, nhanh như thế đã ướt rồi sao? " Bùi Dịch ngửi thấy mùi nước ngọt ngào trong không khí, hơn nữa gậy thịt của anh đặt ngoài cửa động đã trơn tuột.

" Hức..." Tô Thi Thi đỏ bừng mặt, cắn môi quay đi tìm nén tiếng nức nở.

" Em càng ngày càng nhạy cảm đấy. Được, anh nhất định sẽ làm em sung sướng đến phát điên!"

Bùi Dịch hệt như con sói đói chuẩn bị thưởng thức miếng mồi ngon, anh nói xong liền hôn một đường thẳng đến vùng tam giác của Tô Thi Thi.

" Không! Dịch, xin anh đấy..." Tô Thi Thi biết Bùi Dịch định làm gì, mở to mắt góc đầu dậy cầu xin. Nhưng Bùi Dịch hoàn toàn không để ý, anh vươn đầu lưỡi liếm hết dâm dịch vừa chảy ra ngoài, sau đó tách hai cánh sen hồng ra, chui vào bên trong ma sát cách tường thịt.

" A.... ưm..." Tô Thi Thi thân thể vặn vẹo không ngừng, lồi vào không ngừng co bóp quăn chặt lấy lưỡi Bùi Dịch. Anh càng ra sức đâm vào bên trong, sự khoái cảm trong cô càng nhiều. Hai bẹn họ người đang bị trói tay, người đang quỳ gối liếm hôn chỗ đó, chính là đang chơi SM.

Nghĩ đến đây Tô Thi Thi không kìm được rung mình một cái, một dòng nước nhầy nhuộc từ trong cơ thể cô trào ra ngoài. Tô Thi Thi cả người xụi lơ trống rỗng, cô khao khát được lấp đầy.

Bùi Dịch biết cô vừa đạt cao trào, vươn người lên bắt lấy môi cô, mở miệng dụ dỗ.

" Thi Thi, cầu anh."

" Ưm... Dịch, cầu anh..."

" Cầu anh cái gì?" Bùi Dịch xấu xa đưa một ngón tay vào hoa huyết khuấy động điên cuồng.

" A... cầu anh... cầu anh cắm vào trong em! " Tô Thi Thi thờ hỏn hển nói.

Chỉ đợi có thể, côn thọt cứng như đá của Bùi Dịch lập tức dững mãinh như mũi dao xỏ xuyên qua cơ thể Tô Thi Thi.

" Hah..." Cả hai người đều kêu lên thỏa mãn. Bên trong con đường vào u động của Tô Thi Thi chặt chẽ ấm áp, khiến Bùi Dịch không kiềm chế được điên cuồng luật động, cái đâm sau sâu hơn cái trước, nước từ nơi giao hợp văng ra tung tóe.

" Dịch..." Tô Thi Thi hơi đau nhúu mảy, Bùi Dịch liền thả chậm tốc độ, vươn tay cời trói cho Tô Thi Thi. Cô lập tức vòng qua cổ anh, vuốt dọc theo sống lưng khiến anh vừa thả chậm đã lại sôi trào, mạnh mẽ cắm rút.

Hai người như hai con sóng hòa vào làm một, nhấp nhô chìm nổi, cho đến khi côn thọt ở trong hoa huyết cương đếm cực đại, Bùi Dịch đâm vào mấy lần rồi bắn tất cả tinh hoa vào tử cung Tô Thi Thi.

" Aaaaaaa....."

Trong phòng ngủ truyền đến một tiếng thét chói tai, Tô Thi Thi co quắp ngón chân, đầu ngửa ra sau đón nhận tất cả của anh.

Thím Vương từ bên ngoài đi qua, cười lắc lắc đầu, cảm thán nói:

"Người trẻ tuổi tinh lực thật là cao!"

Thím nói xong tiện vụng trộm đi gọi điện thoại cho Phương Ngọc Hoa. Bà nội Tô Thi Thi thời gian trước trở về Dương thành, trước khi rời đi vẫn không khỏi suy nghĩ, nhận được điện thoại của thím Vương, tâm tình nhất thời tốt.

"Nhớ rõ mấy ngày nay cho hai đứa ăn loãng, cái thuốc kia, nhớ nịnh Thi Thi ăn hết, trước đừng nói cho nó, miễn cho nó mâu thuẫn."
Phương Ngọc hoa nói.

"Người yên tâm, tôi mỗi lần đều đã bỏ trong canh cho cô ấy uống, cô ấy phát hiện không được, " thím Vương nhỏ giọng nói, "Vợ chồng son gần đây cày cấy bận rộn, tôi còn tưởng rằng phải đợi một thời gian, xem ra chuyện tốt không xa rồi."

"Tôi đây an âm, nhưng chú ý một chút, đừng làm cho hai đứa quá mệt mỏi." Phương Ngọc hoa còn nói vài câu, mới cúp điện thoại.

Nếu để cho Tô Thi Thi biết tâm tư hai vị lão nhân gia, phỏng chừng xấu hổ đến không dám ra ngoài rồi.

Mà trên thực tế, ngày hôm sau cô cũng thiếu chút không thể xuống giường.

"Cầm thú!" Tô Thi Thi nhìn Bùi Dịch mặc quần áo chỉnh tề, cảm giận trợn mắt nhìn anh.

Bùi Dịch đi tới, khom lưng đỡ cô, thật cẩn thận giúp cô xuống giường, ôn nhu nói: "Nghỉ ngơi hồi lâu đi."

"Không được! Hôm nay đến phiên em đi công trường!" Tô Thi Thi lập tức lắc đầu, sợ Bùi Dịch mạnh mẽ bắt cô ở nhà, khẩn trương hướng

tới phòng để quần áo chạy tới.

Chỉ là tư thế đi đường thực tại khó coi, Bùi Dịch có chút đau lòng.

Tối hôm qua là anh quá không biết đúng mực, chỉ là người nào để ý người phụ nữ nhỏ của anh, anh nhất thời không khống chế được.

Nhưng mà, ngẫu nhiên đổi cách yêu quả thật rất có hương vị. Bùi Dịch trong mắt hiện lên quét xuống ý cười.

Tuy nhiên Tô Thi Thi sau cùng cũng không có hỏi anh phiền não cái gì, nhưng là anh biết lo lắng của cô.

Ngay tại thời điểm Tô Thi Thi đi công trường, có một chiếc xe lạng lế đi theo cô, chỉ là còn chưa tiếp sát, đã bị Dương Dũng phát hiện rồi.

Hồ Quân Nhạc nhìn vị bảo vệ hung thần ác sát kia, đành phải buông tha gặp Tô Thi Thi.

Xem ra chỉ có thể đi bệnh viện rồi.

Hồ Quân Nhạc khó xử gãi gãi đầu.

Ngày hôm qua sau khi bị Bùi Dịch phát hiện, anh ta đã buông tha đi tìm Tô Thi Thi. Nhưng là nào biết đâu rằng sau khi về đến nhà, cha anh ta vậy mà bảo anh ta đi tìm Nhậm Tiểu Vi nói rõ ràng!

"Có người cha nào như vậy chứ, chính mình trêu chọc tình yêu vậy mà muốn con đi giải quyết." Hồ Quân Nhạc một bên nói thầm, một bên thay đổi đầu xe hướng tới bệnh viện đi đến.

Anh ta biết Nhậm Tiểu Vi không dễ đối phó như vậy, vốn nghĩ muốn đi trước tìm Tô Thi Thi hỏi một chút ý kiến, hiện tại xem ra chỉ có thể

trực tiếp đi đối mặt Nhậm Tiểu Vi, may mắn thời điểm đến bệnh viện, trong phòng bệnh chỉ có Nhậm Tiểu Vi cùng Hồng Cầm hai người ở đây.

"Hồng Cầm, bà giúp tôi về nhà lấy áo đỏ thắm đến đây " Nhậm Tiểu Vi nhìn thoáng qua Hồ Quân Nhạc, cũng không có cảm thấy được nhiều ngoài ý muốn, quay đầu nói với Hồng Cầm.

Hồng Cầm có chút không quá yên tâm, nhưng biết Nhậm Tiểu Vi là muốn bà rời đi, cũng không nói thêm cái gì, gật gật đầu đi ra ngoài.

"Cha cậu bảo cậu tới?" Nhậm Tiểu Vi mặt mày khẽ nâng, trực tiếp nói với Hồ Quân Nhạc.

" Vâng ạ " Hồ Quân Nhạc đột nhiên không biết nên như thế nào tiến hành cuộc nói chuyện này, trong lòng đem Hồ Khải Văn mắng nhiếc.

Cha đào hố chôn con!

**Nghỉ bệnh mấy hôm, người ta lấy chồng mà tui muốn bẹp dí rồi.
Tui lấy chồng sao trời**

Thôi mn ngủ ngon hẹn vài hôm nữa gặp. Mấy bộ kia vẫn cập nhật theo lịch nhé ~!~

Chương 477: Tôi muốn ông ta cưới tôi

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

"Cho cậu đến đây để cùng tôi đoan tuyệt quan hệ?" Vẫn lại là Nhậm Tiểu Vi phá trầm mặc trước, cực kỳ khẳng định nói.

Hỗ Quân Nhạc nhíu mày, trong lòng càng thêm không nắm chắc.

Nếu Nhậm Tiểu Vi biểu hiện có một chút ngoài ý muốn, hoặc là cái cảm xúc gì khác, hẳn trái lại biết làm sao ứng đối. Nhưng mà đối phương định liệu trước, hoàn toàn biết rõ hẳn là tới làm gì, mà hẳn lại thật không biết nên như thế nào trả lời.

"Cậu không cần trả lời, cậu chỉ đi về nói cho ông ta ba chữ: Không đời nào!"

Nhậm Tiểu Vi nhàn nhạt nói, một chút cảm xúc dao động đều không có.

Hỗ Quân Nhạc không thấy được, cánh tay đang giấu dưới chăn của bà đang xiết chặt thành quả đấm, thậm chí đang run nhè nhẹ.

Bà rất tức giận, cực kỳ phẫn nộ, cũng cực kỳ thương tâm. Tuy bà nói đều là câu khẳng định, nhưng mà trong lòng vẫn lại là có tia chờ mong.

Bà ảo tưởng Hồ Khải Văn có thể niệm một chút tình cũ, đừng làm

việc tuyệt tình như thế, nhưng hiển nhiên bà suy nghĩ nhiều.

Hồ Khải Văn vẫn như cũ giống như năm đó một dạng!

Buồn cười bà vậy mà lặp đi lặp lại nhiều lần đem hi vọng ký thác vào người đàn ông như vậy, nhưng cho tới bây giờ bà cũng sớm đã không có lựa chọn. Cho nên, muốn bà lùi bước, từ đầu không có khả năng!

"Người cứ nói điều kiện đi, tôi sẽ chuyển lời cho." Hồ Quân Nhạc sau cùng chỉ có thể nói như vậy.

Nếu không phải Hồ Khải Văn trước đó đem chuyện này nói bao nhiêu thảm thiết, cầu khẩn nhất định phải xử lý chuyện này thật tốt, Hồ Quân Nhạc đâu đâu không thôi.

"Điều kiện? Chẳng lẽ ông ta không biết?" Nhậm Tiểu Vi nói xong nở nụ cười, châm chọc nói, "Tôi lập tức sẽ cùng Đoàn Kế Hùng ly hôn, tôi muốn Hồ Khải Văn cưới tôi."

Hồ Quân Nhạc há hốc miệng, nửa ngày cũng nói không nên lời, trong lòng lại đang chửi cha mắng mẹ.

Người phụ nữ điên này thật đúng là dám nói!

"Đoàn phu nhân, theo lý mà nói người cùng cha tôi đã là quá khứ, giữa hai người đã không còn chuyện gì cần nói thêm nữa rồi. Nếu cha tôi đã không muốn tới gặp bà, như thế cũng chỉ có kẻ thân làm con như tôi phải giúp ông ấy làm thay rồi. Nếu, ông ấy thật sự nguyện ý cưới bà, như thế các người đã sớm từ mười mấy năm trước kết hôn rồi, bà cũng không cần..." Hồ Quân Nhạc cũng không nói gì nữa, nhưng mà ý tứ đã cực kỳ rõ ràng.

Nếu khi xưa Hồ Khải Văn nguyện ý cưới Nhậm Tiểu Vi, như thế bà về sau từ đầu liền không cần gả cho Đoàn Kế Hùng. Lúc ấy người khác có lẽ không dám đắc tội Đoàn gia, nhưng Hồ gia chưa bao giờ sợ Đoàn gia.

"Con người rồi sẽ thay đổi, hiện tại đã không phải như trước." Nhậm Tiểu Vi trong lòng tức giận, nhưng trên mặt lại chưa biểu lộ ra một chút, chỉ có cánh tay dưới chân vẫn đang xiết chặt thành quả đấm tiết lộ bà lúc này trong lòng tràn đầy phẫn nộ.

Hồ Khải Văn không muốn cưới bà, đây là sỉ nhục lớn nhất đời này của bà, cũng là vết sẹo lớn nhất, mỗi nghĩ tới sẽ để cho bà thống khổ.

Nhưng mà bây giờ, bà tuyệt đối hẳn không để cho Hồ Khải Văn cứ như vậy trốn tránh trách nhiệm!

"Đoàn phu nhân, cứ tiếp tục dây dưa như vậy, đối với hai bên đều không có lợi, người hà tất phải cưỡng cầu?" Hồ Quân Nhạc bất đắc dĩ nói.

"Tôi chỉ biết là Hồ gia các người không muốn đem chuyện này làm lớn chuyện, nếu Hồ Khải Văn cho cậu đến đây, nói như vậy ông ấy đã biết đến chuyện kia..."

Bên ngoài phòng bệnh, Đoàn Ngọc Lộ kinh ngạc bùm miệng, trong mắt đều là hưng phấn.

Cô ta mới vừa từ bên ngoài trở về, nào biết đâu rằng sẽ nghe được tin tức động trời như thế.

Lúc này Hồ Quân Nhạc không biết nói cái gì, sau đó Nhậm Tiểu Vi thái độ đột nhiên trở nên kịch liệt, lớn tiếng mắng: "Cút."

Đoàn Ngọc Lộ nghe được có tiếng bước chân truyền đến, khẩn trương chạy đến phòng bên cạnh trốn, cửa mở ra, quả nhiên là Hồ Quân Nhạc.

"Hồ tiên sinh." Đoàn Ngọc Lộ ngay lúc Hồ Quân Nhạc muốn ra ngoài liền đuổi theo, vẻ mặt cười nịnh nhìn hắn.

Thình lình có tiếng gọi làm Hồ Quân Nhạc sợ tới mức thiếu chút nữa từ trên mặt đất nhảy dựng lên, quay đầu kinh ngạc nhìn trước mắt xuất hiện cái này... Một bé gái?

Nếu như có thể trở thành bé gái mà nói...

Đoàn Ngọc Lộ bị mất hai cái răng cửa, trên mặt bởi vì lúc trước ở trong núi chịu nhiều hành hạ mà tiêu tụy không chịu nổi, đến lúc này còn không có khôi phục lại, nhìn giống như là người phụ nữ trung niên khoảng bốn mươi tuổi một dạng.

"Tôi nghe được lời các người vừa rồi nói rồi." Đoàn Ngọc Lộ cũng không quản ánh mắt của hắn, đi lên phía trước cười như không cười nhìn hắn.

Hồ Quân Nhạc sắc mặt mạnh trầm xuống, nhíu mày nói: "Cô muốn thế nào?"

"Tôi nghĩ muốn..." Đoàn Ngọc Lộ hướng tới hắn đi qua, ánh mắt nóng bỏng.

Cô ta muốn như thế nào? Cô ta nghĩ muốn rất nhiều rất nhiều chuyện, cô ta có rất nhiều yêu cầu, quá nhiều quá nhiều chuyện phải làm.

Cơ hội tốt như vậy, cô ta làm sao có thể buông tha!

Ngày hôm sau, Tô Thi Thi nhận được một cái tin tức động trời.

"Đoàn Ngọc Lộ đi Hồ gia?"

Tô Thi Thi không thể tin nhìn Ôn Ngọc đang cùng cô Bát Quái, hoài nghi chính mình có phải nghe lầm rồi hay không.

Ôn Ngọc gật đầu, đặc biệt thật sự nói: "Là thật đó, Hồ Quân Nhạc tự mình đón cô ta đi."

"Hồ Quân Nhạc?" Tô Thi Thi cảm thấy được chuyện này càng ngày càng kỳ quái, Hồ Quân Nhạc làm sao có thể sẽ đem Đoàn Ngọc Lộ đón đến nhà mình ở?

Cái tên trẻ con kia tuy làm việc không đáng tin, nhưng mà không phải người không có đầu óc như thế chứ?

Đợi sau khi Ôn Ngọc ra ngoài, cô liền trực tiếp gọi điện thoại cho Bùi Dịch.

"Uh"m, nguyên nhân cụ thể còn không biết, nhưng Hồ gia phỏng chừng là có chuyện bị Đoàn Ngọc Lộ nắm cán chuôi rồi."

Bùi Dịch đem chuyện Hồ Quân Nhạc đến tìm mẹ anh nói với cô, cũng không có giấu diếm Tô Thi Thi.

Anh nói đích thị Hồ gia, mà không phải nói Hồ Quân Nhạc có chuyện bị Đoàn Ngọc Lộ nắm được. Tô Thi Thi lòng càng ngày càng trầm, lo lắng hỏi han: "Có phải cùng mẹ có quan hệ hay không?"

"Có thể." Bùi Dịch nói, "Chuyện này liên lụy đến chuyện riêng tư của

mẹ, anh cũng không tiện gây ra chuyện gì quá lớn. Hồ Quân Nhạc lúc trước hẳn là muốn đi tìm em, về sau bị Dương Dũng chặn lại. Nếu lần sau hẳn lại đi tìm em..."

"Nếu hẳn lại tới tìm em, em nhất định đem mọi chuyện từ trong miệng hẳn moi ra hết." Tô Thi Thi hung hăng nói.

Loại cảm giác mà những người khác đều biết, mà bọn họ một chút cũng không biết thật quá tệ rồi.

"Đoàn Ngọc Lộ từ khi trong núi chạy ra được đến giờ, tính cách thay đổi lớn, hiện tại so với trước kia muốn khó chơi rất nhiều, em phải cẩn thận." Bùi Dịch lo lắng dặn dò một câu.

Tô Thi Thi gật đầu.

Lúc trước Bùi Dịch đã đem chuyện Đoàn Ngọc Lộ điều tra rõ ràng, lúc trước Đoàn Ngọc Lộ cùng mẹ con Hà gia còn có cháu trai của Đoàn Hòa Dự cùng bị đưa vào núi sâu, Phú Tuyết Trân cùng cháu Đoàn Hòa Dự bởi vì miệng vết thương nhiễm trùng nặng, sớm đã qua đời vào hai tháng trước.

Đoàn Ngọc Lộ nghe nói cũng trải qua rất nhiều khổ sở, nhưng có thể dựng thành một vở hài kịch. Nghe nói, cô ta đem toàn bộ đàn ông trong thôn đều câu dẫn, đem thôn xóm kia khiến cho long trời lở đất, thiếu chút nữa bị người ta dim lồng heo.

Về sau là cùng Hà Chí Tường hợp tác, chẳng qua sau cùng cô ta lật lọng đổ mọi chuyện lên đầu Hà Chí Tường, chính mình trốn thoát.

Còn về vị chồng trước này của Tô Thi Thi, nghe nói hiện tại thành chồng của bà chủ mỏ than trong thôn, phỏng chừng đời này đều khó có khả năng trốn tới rồi.

Tô Thi Thi lúc ấy nghe được chuyện này cũng thốn thức không thôi. Bùi Dịch nói không sai, hiện tại Đoàn Ngọc Lộ đã không phải người lúc trước bọn họ biết rõ cái người phụ nữ không đầu óc kia nữa rồi.

Bây giờ cô ta tìm tới Hồ gia tuyệt đối không đơn giản như vậy.

Nhưng mà đối với chuyện này, Hồ gia cùng Đoàn gia lại biểu hiện được dị thường an tĩnh. Nhất là Nhậm Tiểu Vi, rất không dễ dàng đem ôn thần này đuổi đi cho khuất mắt, cầu còn không được.

Phỏng chừng người buồn bực nhất phải kể tới Đoàn Ngọc Tường. Ngày đó cô ta chẳng qua là phải đi làm, để cho Đoàn Ngọc Lộ đến canh chừng người, kết quả Đoàn Ngọc Lộ lại thông đồng với Hồ Quân Nhạc, cô ta không cam lòng cực kỳ.

Lại qua vài ngày, Nhậm Tiểu Vi xuất viện, không có tìm còn trai mình tới đón, vậy mà tìm tới Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi sau khi cúp điện thoại, một bên xuống lầu, một bên do dự có nên nói cho Bùi Dịch biết hay không, nào biết ngẩng đầu liền nhìn đến Bùi tiên sinh đang đứng dưới lầu toàn thân bao phủ bởi ánh nắng mặt trời, đang lẳng lẳng nhìn cô.

Tô Thi Thi tim đập điên cuồng, cẩn thận nhìn anh, hỏi: "Anh... Hẳn không lại nghe lén điện thoại của em chứ?"

"Uh"m." Bùi tiên sinh rộng rãi thừa nhận.

Tô Thi Thi:...

Tô Thi Thi nhìn Bùi Dịch hỏi: "Vậy chuyện này anh có ý kiến gì?"

Bùi Dịch nhìn Tô Thi Thi, khoe miệng lại đột nhiên chậm rãi cong lên, Tô Thi Thi sinh lòng cảnh giác, quay đầu liền muốn chạy.

Đúng là lúc ấy đã muộn.

Mừng 20/10 đăng 1 chương câu dẫn đó mà

Mọi người ăn lễ vui vẻ nhé!!!!

[Click để xem ảnh](#)

Chương 478: Tôi sẽ mãi nắm tay anh ấy không buông...

Gửi các bạn đọc giả thân yêu của tui, sau thời gian nghỉ ngơi (chắc được tuần) tui đã trở lại rồi đây.

Tui bị ngứa tay nên để cho tui than thở lát nha, cam đoan 500 từ thôi ko viết thêm đâu =))

Chuyện là số tui đúng con rệp lun mọi người ạ, nói nghỉ ngơi lấy sức để làm truyện mà nói thiệt là mấy bữa đó tui còn khỏe hơn giờ nhiều =((Nói nghỉ vậy chứ ko có thời gian làm truyện lay hoay cả ngày chả làm được 1 chương, có chương làm cả mấy ngày ko xong.

Ngày nào cũng 1 đống công việc phải làm, còn phải đi giải quyết hậu quả mà người khác gây ra nữa, muốn bệnh lun ấy (mà giờ bệnh thiệt rồi). Mà máy móc suốt ngày hư chỗ này hỏng chỗ kia, 1 cái máy thì bị sét đánh cháy, hôm sau thì đường dây điện thoại cũng đứt, máy in cũng hỏng ko nhận được fax xong rồi wifi hư, ngày nào sáng vô tới công ty cũng phải sửa máy. Tui dân văn phòng mà giờ kiêm lun IT rồi, chắc phải xin phụ cấp công việc quá

Cái ngày 20/10 của tui ngoi lên đăng 1 chương truyện xong cái lo đi sửa máy móc, ko có internet có làm được gì đâu, hết sửa cái này đến sửa cái kia (giờ vẫn còn sửa đó, coi như xài tạm đi, chứ wifi cáp quang mà ko bằng 3G), lay hoay cả ngày về kiếm miếng đồ ăn cuối cùng bị trúng thực lun, xong bệnh tới giờ chưa khỏi. Số tui nó nhỏ, ko có duyên với mấy ngày lễ nên giờ vẫn kiếp FA đây này T.T

Còn nói riêng về truyện này ha. Mấy hôm nay ốm vậy mà năng suất

lắm, tự dưng ngày cũng gắng được 3 chương có hôm lên được 5 chương. Số chương tạm ổn để dành đăng từ giờ đến hết tuần. Hết Đồng Đồng bị bắt cóc, rồi lại chuyện bà Thi bị bắt giam, giờ đến anh Dịch cũng bị bắt nốt, bà Lộ té xuống vực(chắc chết rồi, mà chết đi cho rảnh nợ) diễn biến phức tạp huhu.

Một tin tốt là Thi Thi có bảo bảo rồi (Bùi Ngôn của tui đến rồi, nhóc có tiền đồ lắm đó)

Hì hi như đã hứa, chưa tới 500 từ nha, truyện ở phía dưới. Cảm ơn mọi người nghe tui than thở. Chương này nói chung khá hay, định mai mới đăng mà thôi hôm nay đăng 1 chương rồi nghỉ nè

"Bùi Dịch, anh làm con trai của người ta làm như vậy là không đúng." Trước cửa cao ốc Ngôi sao, Tô Thi Thi không nói gì trừng mắt nhìn Bùi Dịch, thật không biết nên khóc hay nên cười.

Bùi Dịch sắc mặt nhàn nhạt, trên mặt mơ hồ có chút xấu hổ: "Chẳng thế thì, anh gọi điện thoại cho mẹ nói em có việc không đi được rồi sao?"

"Anh..." Tô Thi Thi xem như cạ lời với anh rồi.

Mẹ chồng cô đối với cô vốn là có ý kiến lớn như vậy, cô nếu là không đi, về sau còn có thể sống tiếp tháng ngày bình yên nữa hay không!

"Nupakachi!"

Tô Thi Thi trợn trắng nhìn Bùi Dịch liếc mắt một cái, xoay người liền hướng tới Bentley màu bạc đang dừng ở bên kia đi đến.

"Nếu như thực nhện không được... Cũng đừng nhện." Bùi Dịch ở phía sau lo lắng nói.

Tô Thi Thi bước chân hơi ngập ngừng, thiếu chút nữa không cười ra tiếng.

Cô có đôi khi thật sự không hiểu nổi Bùi tiên sinh suy nghĩ cái gì, nào có người làm con trai nào kêu vợ mình đi đối phó mẹ già nhà mình chứ.

Không sai, lúc trước Bùi tiên sinh chính là dạy cho Tô Thi Thi phải nói như thế nào để đối phó chuyện Đoàn phu nhân lần này triệu kiến!

Một câu kia...

Tô Thi Thi mạnh run run một phen, cô cảm thấy được cô nếu thật sự nghe theo Bùi Dịch nói như vậy, Nhậm Tiểu Vi phỏng chừng sẽ tức chết!

Nhưng mà khi cô nhìn thấy Nhậm Tiểu Vi, mới nói mấy câu liền cảm thấy được Bùi Dịch thật là có dự kiến trước.

Lúc này, Nhậm Tiểu Vi để cho Hồng Cầm đi về trước, đang chỉ huy Tô Thi Thi thay bà thu dọn đồ đạc.

"Nhẹ tay một chút, ấm tử sa này là Tiểu Dịch đi Cảnh Đức Trấn đặt biệt mang về cho ta, trên đời duy nhất một cái, nếu là đụng nát, chính cô tự gánh." Nhậm Tiểu Vi ngồi ở trên ghế sofa, nhàn nhạt nhìn Tô Thi Thi nói.

Tô Thi Thi tay cầm ấm tử sa đột nhiên run lên một phen, thiếu chút nữa không cầm nổi.

Được rồi, cô chỉ là đơn thuần cảm thấy được cái bình này có vẻ quý, thực bị vỡ nát có chút đáng tiếc.

"Đem đồ bỏ trên mặt đất đi nhặt lên đây, biến thành đầy đất đều là rác, giống bộ dáng gì nữa." Nhậm Tiểu Vi nói.

Tô Thi Thi cúi đầu nhìn thoáng qua trên mặt đất hai tờ khăn giấy, khóe miệng giật giật. Nhưng nói cái gì cũng chưa nói, vẫn như cũ ngồi xổm người xuống, đem khăn tay nhặt vào trong thùng rác.

"Đem mấy thứ kia đều đã thu lại, không phải nói cô luôn luôn tiết kiệm sao? Nhiều đồ như vậy cũng không mang đi rồi hả?" Nhậm Tiểu Vi chỉ vào ở trong ngăn tủ một túi lớn đồ ăn vặt nói.

Tô Thi Thi bóp bóp nắm tay, đăm đăm nhìn thoáng qua trong ngăn tủ kia một đống loạn xạ túi lớn đồ ăn vặt.

Cô cũng không nhận ra Nhậm Tiểu Vi sẽ đối với loại đồ ăn không tốt cho sức khỏe này cảm thấy hứng thú. Rõ ràng, đây là mẹ chồng cô không lâu trước mới đặc biệt bày ở trong ngăn tủ.

"Mẹ..." Tô Thi Thi trước khi Nhậm Tiểu Vi mở miệng lần nữa nói trước, bỗng nhiên quay đầu đi.

Nhậm Tiểu Vi bị động tác đột nhiên của Tô Thi Thi làm cho hoảng sợ, một chốc đã quên nói cái gì.

Tô Thi Thi hướng về phía bà lộ ra mỉm cười, nói câu nói đầu tiên Bùi Dịch dạy cho cô.

"Mẹ, nếu như mấy thứ này đều mang đi, vậy sẽ phải kệ nệ xách một túi lớn. Người là cái thân phận gì, làm sao có thể để cho người giống dân chạy nạn vào thành một dạng khiêng bao lớn bao nhỏ ra ngoài? Người yên tâm, con đã dặn người làm đến rồi, bọn họ sẽ đem những thứ kia toàn bộ đều thu lại, sau đó liền đưa đến Đoàn gia cho người."

"Mấy thứ linh tinh này người không cần quan tâm, cái khác còn có cái gì để cho con làm à?" Tô Thi Thi thái độ cung kính, tươi cười không chê vào đâu được.

Nhậm Tiểu Vi há miệng thờ đốc, bỗng nhiên không có hứng thú cùng cô đấu võ mồm.

Nếu là nói thêm gì đi nữa, bà phỏng chừng lại đã bị Tô Thi Thi chọc cho tức gần chết, tài bất trí gặp tội chịu.

Bà chỉ chỉ sô pha, nói: "Bạn rợn lâu như vậy cũng mệt mỏi, lại đây ngồi đi."

Tô Thi Thi thân thể căng thẳng, bỗng nhiên có chút khẩn trương.

Đột nhiên đối với cô tốt như vậy, là muốn bày món chính sao? Thì ra vừa rồi những cái này chỉ là món khai vị mà thôi!

Quả nhiên cô vừa mới vừa ngồi xuống, Nhậm Tiểu Vi đã nói: "Thi Thi, cô hẳn là biết tôi không thích cô, tôi biết cô cũng không thích tôi. Nhưng mà giữa chúng ta bởi vì Bùi Dịch liên hệ cùng một chỗ, cô đã là vợ của nó, tôi biết rất nhiều chuyện đã không có cơ hội quay lại như trước."

Tô Thi Thi lòng càng ngày càng trầm, không nói gì, lẳng lặng nghe.

Nhậm Tiểu Vi nói: "Tôi cực kỳ yêu thương con mình, tôi nghĩ, cô cũng một dạng cực kỳ yêu nó. Như thế nếu chúng ta đều đã là vì nó, tại chút phương diện nào đấy cũng rất hiểu nó, đúng không?"

Tô Thi Thi vẫn như cũ không nói gì, tay đặt trên đùi từ từ nắm chặt.

Nhậm Tiểu Vi cũng không có để ý cô có trả lời hay không, trái lại tự nói: "Tôi hôm nay gọi cô đến đây, kỳ thật liền là nghĩ muốn nói cho cô, rời khỏi Bùi Dịch đi, cô không thích hợp với nó, cô nếu tiếp tục ở lại bên cạnh nó, sẽ hại nó."

Quả nhiên...

Thi Thi trong miệng có chút chua xót.

"Bùi Dịch, anh thật đúng là hiểu mẹ mình mà. Bây giờ, bà không có giống trước kịch liệt như thế, mà là thay đổi một loại phương pháp mới. Lấy danh nghĩ vì tình yêu với anh, để cho em khoác lên gánh nặng lớn như vậy, cái gông xiềng lớn như vậy..."

Tô Thi Thi hốc mắt bỗng nhiên có chút chua xót, liền như vậy cũng không hề chớp mắt nhìn Nhậm Tiểu Vi.

"Yêu? Người thật sự yêu thương anh ấy sao? Người thật sự yêu thương đứa con lớn này của người sao?" Tô Thi Thi cười lạnh một phen, "Vậy người có biết anh ấy muốn là cái gì sao? Người có biết anh ấy mỗi ngày trải qua cái gì không?"

"Người có thông cảm qua cho anh ấy sao? Có chân chính đứng ở vị trí của anh ấy mà suy nghĩ sao?"

"Tôi có thể đi, thậm chí cũng không quay đầu lại cả đời cũng không gặp lại anh ấy, nhưng mà như vậy anh ấy sẽ vui vẻ sao? Người thật xác định tôi rời đi đối với anh ấy là chuyện tốt?"

Tô Thi Thi nói xong nở nụ cười, trong mắt hiện lên quét xuống chàm chọc: "Tôi chưa từng gặp qua người mẹ nào ích kỷ như vậy!"

"Người không hề hiểu anh ấy, người cho tới bây giờ đều chỉ nghĩ

cho chính mình thôi. Người không biết con của người thích cái gì, người không biết con của người vì trở nên nổi bật trả giá những gì, người càng thêm không biết áp lực của anh ấy có bao lớn!"

"Người không thích anh ấy đến vậy, như thế tôi yêu thương anh ấy, tôi dùng sinh mệnh của bản thân thôi yêu thương anh ấy!"

"Người để cho tôi đi, tôi nói cho người, không có khả năng! Tôi hẳn không rời xa anh ấy, tôi muốn nắm chặt tay anh ấy, bất luận xảy ra chuyện gì, tôi đều nắm chặt tay anh ấy không buông!"

Tô Thi Thi nói xong bỗng nhiên từ trên ghế sofa đứng lên, cũng không quay đầu lại hướng tới cửa đi đến.

Những lời sau cùng này cũng không phải Bùi Dịch dạy cô nói. Bùi Dịch dạy cô, nếu mẹ anh nói đến chuyện muốn cô rời khỏi anh, như thế cô cái gì đều không cần phải nói, trực tiếp xoay người rời đi là được rồi.

Nhưng mà làm sao bây giờ? Cô đau lòng như thế, cô làm sao có thể nhịn được!

Bùi Dịch nói cô nếu nhịn không nổi, không cần nhịn. Tô Thi Thi chưa từng bởi vì thái độ của Nhậm Tiểu Vi đối với chính mình mà ủy khuất qua, cô chỉ là đau lòng Bùi Dịch.

Cô biết bị cảm giác bị những người thân yêu nhất của mình lợi dụng sẽ đau đớn thế nào, càng thêm biết những người thân đó giả nhân giả nghĩa đối với bọn họ tạo thành thương tổn bao lớn. Bùi Dịch là đàn ông, anh không cho phép bản thân yếu ớt.

Nhưng mà Tô Thi Thi đau lòng vì anh.

"Em hẳn không rời, bất luận xảy ra chuyện gì!"

Tô Thi Thi vĩnh viễn sẽ không quên hình ảnh lúc Bùi Dịch thiếu chút nữa mất đi cô khi đó sợ hãi thế nào.

Cũng sẽ không quên một lần kia, Bùi Dịch ôm cô biểu hiện ra ngoài run rẩy cùng yếu ớt như vậy. Tô Thi Thi làm sao dám rời bỏ anh?

Anh là người điên, cô đi mất, anh có thể thật sự hóa điên hay không?

Tô Thi Thi chưa bao giờ nghĩ đến loại giả thiết này, như vậy không có bất luận cái ý nghĩa gì.

Sau lưng cô, Nhậm Tiểu Vi lạnh lùng nhìn Tô Thi Thi rời đi, trong mắt hiện lên một tia mù mịt, đến sau cùng bị phần nộ thay thế che phủ tất cả.

"Thứ phụ nữ vô tri!" Nhậm Tiểu Vi trong lòng hừ lạnh, "Đợi cho cô biết rõ chân tướng, cô liền biết mình đối với nó mang đến là cái gì!"

"Không rời đi? Như thế liền xuống Địa ngục đi!" Nhậm Tiểu Vi gắt gao nắm bắt quả đấm, nghiến răng nghiến lợi!

Bà yêu đứa con trai lớn này của mình, nhưng mà bà càng yêu đứa con trai nhỏ kia của chính mình.

Bà từ đầu không thích cha của Bùi Dịch, bà trước sau yêu cũng chỉ có Hồ Khải Văn mà thôi!

Mà Tô Thi Thi sau khi rời khỏi, mới vừa đi ra bệnh viện, liền gặp được Bùi Dịch.

"Anh hẳn không phải là sợ chúng ta đánh nhau đặc biệt cùng đến

chứ?" Tô Thi Thi cười hỏi.

Bùi Dịch màu sắc trầm trầm, đi tới dơ tay, lòng ngón tay nhẹ nhàng xoa sát qua gương mặt cô, trong mắt hiện lên quét xuống đau lòng:
"Sao lại khóc?"

Mọi người ngủ ngon! Mai gặp lại, mỗi ngày cố gắng được 4, 5 hy vọng xong trước tết

Chương 479: Sơn không cánh mà bay

Ngón tay ấm áp, ma xát ở trên má, vàng nhuộm ra một tầng tinh tế tê dại.

Tô Thi Thi mặt chài quét liền đỏ, xấu hổ quay mặt, nhẹ giọng nói: "Đâu nào có."

Bùi Dịch chỉ là liếc cô, không vạch trần cô, bàn tay dày rộng kéo tay cô, xoay người đi ra bên ngoài.

Tô Thi Thi sững sốt, ngửa đầu nhìn anh một cái.

Anh không định đi lên gặp mẹ sao?

Như là biết cô suy nghĩ cái gì, Bùi Dịch lạnh nhạt nói: "Lúc này đi lên, không tránh khỏi việc sẽ bị mẹ đem những lời này nói với anh một lần. Chúng ta hai người, có một người lỗ tai chịu thiệt thòi là đủ rồi."

Ách...

Tô Thi Thi trợn mắt há hốc mồm, không biết nên cười hay là nên tức, nhưng tức giận trong lòng kìm nén kia trong phút chốc liền bay đi mất.

Tô Thi Thi thật cẩn thận NHÌN Bùi Dịch liếc mắt một cái, nghĩ thầm, rằng gia hỏa này là cố ý nói như vậy đi?

Là vì để cho cô giải sầu.

Bùi Dịch không hỏi Tô Thi Thi bọn họ trong phòng rốt cuộc đã nói cái gì, cũng không có hỏi Tô Thi Thi vì cái gì không có đưa mẹ xuống, mang theo cô trực tiếp rời đi bệnh viện.

Toàn bộ, đã có người đưa Nhậm Tiểu Vi xuất viện, coi như đều đã yên tĩnh trở lại. Chị em Đoàn gia mục tiêu chuyển dời đến Hồ gia, không biết Đoàn Ngọc Lộ là biết được chuyện bí mật gì, Hồ gia vậy mà giống như nơi chốn nường nhịn, vậy mà thật sự không có dám làm gì cô ta.

Dẫn đến Đoàn Ngọc Tường cũng thường xuyên ra ngoài Hồ gia, nghe nói cùng Hồ Minh Phi thường xuyên xung đột. Hồ Minh Phi tức giận đến nỗi bỏ ra nước ngoài công tác, trong thời gian ngắn hẳn không về nước.

Trạm Dẫn Lan trong lúc đó cũng bắt đầu thường xuyên qua lại giữa Hồ gia cùng Đoàn gia, nhưng nhất định bảo trì khoảng cách. Có đôi khi Tô Thi Thi đều vẫn hiểu không rõ, cô gái này tới cùng muốn làm cái gì.

Công trình thôn Thành Trung vẫn tiến hành theo trật tự, Sunshine nhận thầu hạng mục trang hoàng ngoại hành lang, đã hoàn thành đến kỳ hạn bàn giao công trình cái thứ nhất.

Hôm nay, Tô Thi Thi chính đang ở trong phòng làm việc xử lý một phần văn kiện gần đây, Đồng Tiêu Tiêu vô cùng lo lắng chạy tiến vào.

"Tô tổng, phần nước sơn dùng cho để chống thấm bị hết rồi, hiện tại ngoại hành lang bên kia phải đang cần dùng đến, làm sao bây giờ?" Đồng Tiêu Tiêu chạy vội đến thở hổn hển, trên mặt đều là mồ hôi.

Tô Thi Thi đặt văn kiện xuống, mày nhíu lại một phen: "Không có dự

phòng sao?"

"Không có." Đồng Tiêu Tiêu một bên thở một bên lắc đầu, khó xử nói, "Không biết mua sắm là xảy ra chuyện gì. Giấy tờ rõ ràng biểu hiện nhập hàng, tôi vừa rồi đi đến kho lấy hoá đơn nhận hàng phát hiện một thùng đều không có!"

"Kêu quản lí mua sắm tiến vào." Tô Thi Thi bên cạnh nói, vừa mở máy tính kiểm tra, phát hiện báo cáo xuất nhập tồn trên kho quả thật hiện thị còn hàng, không khỏi dấy lên nghi ngờ.

Quản lí mua sắm là một người đàn ông trung niên hơn bốn mươi tuổi, tính tình trung thực, là một người kiên định, là Bùi Dịch giới thiệu. Chính là bởi vì như vậy, Tô Thi Thi cùng Tống Trọng Hạo mới có thể an bài ông ta vào vị trí quản lý mua sắm quan trọng này.

"Tô tổng, chuyện này tôi biết rõ. Là vấn đề do tôi, tôi đã đặt hàng, đều đã là trách nhiệm của tôi." Quản lí mua sắm vừa tiến đến, liền đối với Tô Thi Thi nói, thái độ cực kỳ thành khẩn.

Tô Thi Thi sắc mặt dịu đi một chút, hỏi: "Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?"

Dựa vào sự hiểu biết của cô đối với quản lí mua sắm, nếu không có nhập hàng, không có khả năng làm ra loại sai lầm này.

Quản lí mua sắm cũng là vẻ mặt nghi hoặc: "Chuyện này tôi còn đang tra. Tôi cực kỳ xác định, một tuần trước vừa mới nhập hàng, hàng dự trữ cực kỳ sung túc. Nhưng hôm nay lúc thư ký Đồng cầm hoá đơn đi nhận hàng, phát hiện nước sơn chống thấm toàn bộ đều không có rồi."

Ông ta dừng một chút, ngữ khí ngưng trọng lên: "Tôi đã kiểm tra qua

hệ thống theo dõi, không có phát hiện bất luận cái gì dị thường. Ngoại trừ nhân viên trong kho hàng, không có bất luận kẻ nào ra vào kho hàng của chúng ta. Nhân viên trong kho cũng không có hành động khả nghi."

"Chẳng lẽ gặp quý hay sao?" Đồng Tiêu Tiêu trừng mắt, không thể tin được nói.

Quý đương nhiên không có khả năng. Nhưng hàng hóa hẳn không tự dung biến mất như vậy, bên trong nhất định có kỳ quái.

Tô Thi Thi vận mi, nghĩ tới một loại khả năng, đối với quản lý mua sắm nói: "Ông đem video clip theo dõi đưa đến xây dựng Tiệp Khắc đi, Bùi tổng sẽ an bài người xử lý."

Vâng ạ quản lý mua sắm gật đầu, thấy Tô Thi Thi không có nói khác, liền rời đi rồi.

"Tô tổng, nếu bây giờ bỏ sung hàng hóa mà nói, chỉ sợ sẽ chậm trễ kỳ hạn bàn giao công trình." Đồng Tiêu Tiêu lo lắng nói, "Có thể dùng cái khác hay không..."

"Không được. Đó là loại nước sơn tốt nhất, mà còn giai đoạn trước những nơi khác đều đã dùng loại này, bây giờ lại đổi cái khác, đối với chính thể hiệu quả sẽ có ảnh hưởng. Tôi cùng sư huynh đều là người theo chủ nghĩa hoàn mỹ, tuyệt đối không cho phép có loại tỳ vết này."

Tô Thi Thi không thể hiểu nổi, kho hàng của công ty cô, sơn sẽ không tự dung biến mất, tuyệt đối không đơn giản như vậy. Hiện tại nhiều người quan sát động tĩnh của Sunshine như vậy, bọn họ lại ở trên hợp đồng lý ghi rõ ràng dùng loại sơn gì ở nơi nào, thay đổi chỉ sợ bị người khác lợi dụng nắm thóp.

"Vậy kỳ hạn công trình làm sao bây giờ?" Đồng Tiêu Tiêu hỏi.

Tô Thi Thi suy nghĩ, nói: "Sur huynh ở nước ngoài có quen biết một số thương nhân chuyên bán loại sơn này, trước đi điều hàng từ đấy về đây."

Đồng Tiêu Tiêu sửng sốt, lập tức gật gật đầu.

Chỉ là khi cô xoay người đi, nhớ tới cái gì, quay đầu nhìn thoáng qua Tô Thi Thi, muốn nói lại thôi.

Cuối cùng, cô lại vẫn là cái gì đều không có nói, đi ra ngoài.

Tô Thi Thi cũng không có quá để ý, đợi Đồng Tiêu Tiêu sau khi ra ngoài, liền gọi điện thoại cho Bùi Dịch nói chuyện này.

Điện thoại bên kia trầm mặc một phen, Bùi Dịch mới nói: "Chuyện này để anh xử lý."

"Được." Tô Thi Thi trong lòng trầm xuống, xem ra lo lắng của cô là thật.

Chuyện này, phỏng chừng không đơn thuần là nhằm về phía Sunshine bọn họ, mà là nhằm về phía Bùi Dịch.

Tuy Bùi Dịch nói để anh xử lý, Tô Thi Thi vẫn lại là có phần lo lắng, quyết định tự mình nhìn quan sát tiến độ công trình đầu tiên này đến khi kết thúc, mấy ngày sau đó mỗi ngày đều đã đứng ở công trường.

Ngày thứ ba, bạn của Tống Trọng Hạo liền đem sơn đưa đến rồi.

Tô Thi Thi như cũ chờ ở công trường, tính toán tự mình kiểm tra.

Đổng Tiêu Tiêu nhìn đến Tô Thi Thi chăm chú canh chừng, bất đắc dĩ cười nói: "Tô tổng, người có phải quá khẩn trương rồi hay không?"

"Cẩn thận vẫn hơn." Tô Thi Thi cũng không quay lại nói, "Đi thúc giục công nhân bắt tay vào làm phần còn lại."

Tô Thi Thi nhìn nhìn thời gian, đã sắp đến giữa trưa rồi. Nếu mà hôm nay còn không kịp, kỳ hạn công trình thật sự sẽ bị trễ rồi.

"Được." Đổng Tiêu Tiêu lấy di động liền đi ra ngoài, trước liên hệ lái xe đưa hàng đến, xác định mười phút sau hàng đến mới đi, nắm di động do dự đôi chút.

Cú điện thoại kia, tất phải gọi, nhưng cô lại không dám gọi.

Cô quay đầu nhìn Tô Thi Thi, nhìn thấy Tô Thi Thi đang ở cùng công nhân nói chi tiết thi công, lòng xoắn xuýt một phen, không biết nên làm thế nào cho phải.

Ngay lúc Đổng Tiêu Tiêu còn đang do dự, di động Tô Thi Thi vang lên đây.

Tô Thi Thi nhìn đến là số điện thoại lạ, không hề nghĩ ngợi, liền cắt đứt rồi. Cũng không quá vài giây, cái số kia lại gọi đến

"Vâng..."

"Đoàn Tĩnh Đồng đang trên tay tôi, nếu không nghĩ muốn nó gặp chuyện không may mà nói, hiện tại lập tức liền đến địa điểm tôi chỉ định đi." Đầu bên kia điện thoại vang lên một giọng nói quái dị nghe không ra nam nữ, nói một câu như vậy liền cắt đứt rồi.

Tô Thi Thi trực tiếp lờ mờ, nhìn nhìn điện báo biểu hiện, xác định không biết.

"Đồng Đồng..." Tim đập rộn lên, "Hắn không xảy ra chuyện đi?"

Cô khẩn trương muốn gọi điện thoại cho Đoàn Tĩnh Đồng, thẳng nhóc kia trên người có điện thoại, nhưng lúc cô gọi qua lại là tắt máy.

Lúc này, số điện thoại lạ kia lại gửi tin nhắn đến, ảnh chụp đúng là Đoàn Tĩnh Đồng bị trói lại bịt mắt.

"Chết tiệt!" Tô Thi Thi trong lòng trầm xuống, mặt liền tái nhợt, không hề nghĩ ngợi, một bên cho gọi Bùi Dịch một bên hướng ra phía ngoài chạy tới.

Mọi người sáng hảo ~!~

Bữa có than là làm mà ko biết mình làm cái gì, giờ đọc lại thấy nó cũng khá ổn. Mình thiệt tài =))

Chương 480: Trốn như mèo

"Ô tổng?" Đồng Tiêu Tiêu vừa quay đầu lại, liền nhìn đến Tô Thi Thi cấp rút vội vã chạy ra, cho rằng chuyện gì xảy ra, đuổi tới.

"Tiêu Tiêu, nơi này giao cho cô, tôi có việc đi ra ngoài trước một phen." Tô Thi Thi vừa chạy, một bên hô.

Đoàn Tĩnh Đồng bị bắt cóc nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ, chuyện còn không tra rõ ràng trước, cô không dám lộ ra.

Chỉ là tới cùng là ai! Tô Thi Thi trong đầu rất nhanh nhớ lại, lúc này, điện thoại chuyển được rồi.

"Đừng nóng vội, anh đang ở cửa chờ em." Giọng Bùi Dịch trầm ổn truyền đến.

Giọng nói của Bùi Dịch giống như mang theo ma lực, Tô Thi Thi lòng hơi yên ổn một chút, nhưng vẫn lại là cực kỳ lo lắng.

"Có thể tra được vị trí của Đồng Đồng sao? Tới cùng là ai làm!" Tô Thi Thi vừa chạy vừa hỏi.

"Trên người nó mang theo thiết bị truy tìm tung tích, trước mắt xác định không được vị trí cụ thể. Đối phương hẳn là không chỉ một người, là đồng thời gọi điện thoại cho chúng ta. Trước tạm thời nghe theo bọn họ, người của anh đã bắt đầu tìm kiếm." Bùi Dịch an ủi.

So với người anh trai như anh, Tô Thi Thi càng giống người thân của Đoàn Tĩnh Đồng hơn. Mấy ngày này, Đoàn Tĩnh Đồng sinh hoạt

thường ngày đều là Tô Thi Thi an bài, thậm chí đến trường học đều là Tô Thi Thi chọn.

Đoàn Tĩnh Đồng nếu là thực xảy ra chuyện gì, Tô Thi Thi phỏng chừng sẽ phát điên.

Tô Thi Thi thật xa ngay tại cửa thấy được xe Bùi Dịch, dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới.

"Bọn họ gửi địa chỉ đến rồi. Tại một cái nhà xưởng bỏ hoang ở Thành Tây." Tô Thi Thi ngồi vào trong xe lấy di động nói.

"Chú Lý, dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến đó." Bùi Dịch phân phó nói.

Vừa dứt lời, chỉ thấy xe một cái trôi đi, rất nhanh lao ra ngoài.

Tô Thi Thi bị quăng phất ngã xuống trên người Bùi Dịch, mặc kệ choáng váng đầu, sốt ruột hỏi han: "Anh mau ngấm lại xem, chuyện này ai có khả năng làm nhất. Chúng ta trước xác định Đồng Đồng có thể bị thương tổn hay không."

Nếu bọn cướp chỉ là đòi tiền, cô tin tưởng Bùi Dịch có thể thu phục. Chỉ sợ bọn cướp có toan tính khác.

Cô trước kia cho rằng loại chuyện bắt cóc này chỉ trên tivi mới có, hiện giờ chính người thân của mình cũng gặp loại chuyện này, mới biết được có bao nhiêu gian nan.

"Không sợ, Đồng Đồng không có việc gì." Bùi Dịch ôn nhu an ủi.

Trong lòng anh kỳ thật đã có một cái suy đoán, ần ần cảm thấy được có khả năng kia. Chỉ là đối phương lúc trước không hề có dấu hiệu

gì, anh chẳng thể nghĩ tới, bọn họ lại đối với một đứa bé xuống tay.

"Hi vọng đừng cho tôi quá coi thường nhóm người các người!" Bùi Dịch trong mắt hiện lên quét xuống ánh sáng lạnh.

Anh cũng không phải cực kỳ lo lắng Đoàn Tĩnh Đồng xảy ra chuyện gì, chỉ là lòng nghi ngờ đối phương đột nhiên công khai ra tay huy động nhiều người như vậy bắt đi Đoàn Tĩnh Đồng, mục đích thật sự rốt cuộc là cái gì.

"Bùi Dịch, anh mau nói cho em biết, Đồng Đồng không có việc gì đúng hay không? Em sao lại ngốc như vậy, em nên sớm nghĩ tới loại khả năng này chứ." Tô Thi Thi càng nghĩ càng bất an, đỏ mắt vành mắt hỏi.

Cô cũng là cùng một cách nghĩ với Bùi Dịch, cảm thấy được đối thủ của bọn họ dù thế nào cũng sẽ không đối với một đứa trẻ xuống tay.

Nhưng nếu như không phải Hồ Sĩ Minh bọn họ thì là ai? Nếu như không phải là đối thủ của bọn họ, mà thật sự là bọn cướp...

Tô Thi Thi không khỏi nhớ tới trước kia trên TV hay đưa tin tức mấy vụ án bắt cóc tống tiền, càng nghĩ càng không thể bình tĩnh.

"Đồng Đồng không có việc gì. Nếu như đối phương vì tiền bạc, hiện tại sẽ hướng chúng ta đòi tiền chuộc. Đối phương nếu không có, chính là vì mục đích khác. Hiện tại chúng ta không có đạt thành mục đích của hấn trước, hấn sẽ không có hành động khác." Bùi Dịch bình tĩnh phân tích nói.

"Chúng ta bây giờ phải nắm chặt thời gian." Tô Thi Thi gật gật đầu, cố gắng để cho chính mình tỉnh táo lại.

Cô nhớ tới buổi sáng hôm nay Đoàn Tĩnh Đồng không nghĩ muốn đi học, nghĩ muốn cùng cô đi công trường. Cô không đồng ý, trực tiếp để cho quản gia đưa cậu đi trường học, còn uy hiếp cậu nếu cậu không ngoan, sẽ khiến cho cậu về sau ở trong trường học.

"Nhất định không có việc gì!" Tô Thi Thi ở trong lòng một cái vẻ nói cho chính mình.

Cô là cực kỳ hối hận, nhưng hiện tại hối hận có ích lợi gì?

Cô không thể loạn, cô không thể để cho Bùi Dịch lo lắng thêm cho cô!

Chú Lý lái xe nhanh đã không thể dùng ngôn ngữ bình thường để hình dung rồi. Ngay lúc Tô Thi Thi ngồi đến choáng váng đầu hoa mắt, xe rốt cục đến nhà kho bỏ hoang chỗ Thành Tây kia.

"Không có?" Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch đối mặt nhìn thoáng qua, hai người vẻ mặt đều đã cực kỳ ngưng trọng.

Bọn họ bị lừa giỡn rồi.

Đúng lúc này, trong di động Bùi Dịch có tin nhắn tiến vào.

"Ngại quá, lớn tuổi trí nhớ không tốt. Nhớ lầm địa chỉ, thẳng nhóc đang ở tầng cao nhất Cao ốc trung tâm thương mại Quốc Tế Thành Đông, đến muộn đừng trách. Đương nhiên, các người có thể lựa chọn không đi, tự gánh lấy hậu quả."

"Bọn họ tới cùng muốn làm cái gì?" Tô Thi Thi nhíu mày, cảm thấy được chuyện này càng ngày càng quỷ dị rồi.

"Đi mới biết được." Bùi Dịch quyết định thật nhanh.

Đối phương nghĩ muốn làm cho bọn họ qua đó, bọn họ nếu không đi đến đó trời biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Nhưng ngay khi Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi định khởi hành, Tần Phong mang theo đội cảnh sát cũng sớm bắt đầu xuất phát. Hơn nữa trước khi Bùi Dịch bọn họ đến liền chạy tới tầng cao nhất Cao ốc trung tâm thương mại Quốc Tế Thành Đông.

Nhưng nơi này, vẫn như cũ trống trơn không người.

"Chết tiệt, coi chúng ta như khi con mà đùa giỡn sao?" Tô Thi Thi tức giận đến nghiến nghiến lợi.

Rất nhanh, đối phương lại gửi chỉ thị đến rồi. Bây giờ, là gửi đến di động của Tô Thi Thi.

Bên trong xe, Bùi Dịch cầm máy tính, chính đang đang truy lùng tung tích tín hiệu. Mà ở xây dựng Tiệp Khắc, có một lượng lớn cao thủ máy tính cũng đang truy tìm tung tích. Nhưng bây giờ, đối phương hiển nhiên chuẩn bị đầy đủ, gửi xong tin nhắn liền ném mobile phone, bỏ của chạy lấy người, truy tung đến chỗ cũng vô dụng.

"Thành Nam..." Tô Thi Thi nhìn đến địa chỉ mới, vẫn như cũ không nghĩ muốn nói chuyện.

Đối phương, thật sự đang vui đùa bọn họ.

Chạy trốn như mèo, đi cả bắc Kinh, ngoạn chơi cũng thật đầy đủ lớn!

Ngay khi Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch đi hết một vòng Bắc Kinh, phần nước sơn Tô Thi Thi đặt hàng rốt cục giao đến rồi.

Đồng Tiêu Tiêu căn cứ theo sự giao phó của Tô Thi Thi, tự mình mở

thùng kiểm nghiệm. Chỉ là đang lúc kiểm tra dụng cụ đo lường vừa đưa vào thùng thứ nhất, mày của của cô liền nhú lại.

"Leng keng..." Chuông điện thoại di động đột ngột vang lên, Đồng Tiêu Tiêu sợ tới mức thiếu chút nữa ném xuống dụng cụ kiểm tra đo lường.

Cô cầm ra điện thoại vừa thấy, tâm mạnh trầm xuống dưới, nhìn nhìn trái phải, sau đó cùng đồng nghiệp lên tiếng chào hỏi, tiện hướng tới bên cạnh đi đến.

"Người lúc này gọi điện thoại cho ta làm cái gì?" Đồng Tiêu tiêu vừa nhận điện thoại, hạ giọng nói.

"Nhắc nhở cô làm việc." Đầu bên kia điện thoại, truyền tới giọng nói quái dị của một người, rõ ràng cho thấy dùng máy biến giọng.

Đồng Tiêu Tiêu nhú mày, nhỏ giọng nói: "Tôi nói rồi, tôi sẽ không phản bội Thi Thi..."

"Nếu tôi nhớ không lầm mà nói, cô hiện tại nên kêu cô ta là Tô tổng." Đối phương cười như không cười nói, "Cô chẳng lẽ quên, lúc trước cô ta chỉ là hậu bối của cô, tại xây dựng Tiệp Khắc, mọi người rất cung kính cô."

"Cô ta chẳng qua tốt số gặp được Bùi Dịch, về sau một bước lên mây. Cô, không ghen tị sao?"

"Hiện tại Thi Thi có toàn bộ những thứ này, đều là dựa vào chính mình. Tôi là muốn gọi cô ấy là Tô tổng, nhưng cô ấy đối với tôi cho tới bây giờ liền không có khác biệt. Người đừng tưởng rằng như vậy có thể châm ngòi ly gián!" Đồng Tiêu Tiêu cắn răng nói, muốn cúp điện thoại.

"Thật đúng là mạnh miệng." Đối phương cười lạnh, "Nếu như vậy, vậy thì cô nên vì người nhà của cô ngấm lại đi. Tôi nghĩ hai ngày này, cha mẹ cô không ít lần điện thoại cho cô đi? Anh trai cô còn đang ở cục cảnh sát, nếu như đối phương không mở miệng hủy bỏ cáo trạng mà nói, anh cô liền phải ngồi tù, đời này liền xong rồi."

"Các người thật đê tiện!" Đồng Tiêu Tiêu tức giận đến môi trở nên trắng, trong lòng đều là chua xót.

"Cô hẳn là biết, nếu cô không nghe lời mà nói, nhà của cô sẽ bị hủy, chính cô cũng cần phải hủy. Cô nên nhớ kỹ, mấy kẻ có tiền nếu muốn cho loại nhân vật nhỏ bé như cô bị hủy diệt mà nói, bất luận người nào che chở cô, vẫn như cũ có thể cho cô lặng yên không một tiếng động biến mất."

"Cái này, cô kháng cự vô ích, lựa chọn duy nhất, chính là hợp tác."

Đau họng nhưng vẫn uống nước đá. Đau đầu phát sốt lun rồi

Chương 481: Nó là vô tội

Đồng Tiêu Tiêu nắm di động, toàn thân lạnh lẽo.

Cô nhìn nhìn bầu trời xanh thẳm, nhìn nhìn phía trước nhóm công nhân đang di chuyển sơn, trong đầu hiện ra hình ảnh cô cùng Tô Thi Thi lần đầu tiên gặp mặt khi đó.

Mà sau đó, trước mắt cô lại như hiện ra khuôn mặt cha mẹ trắng xanh tiều tụy.

"Tiêu Tiêu, anh trai con là bị oan uổng. Nó không có làm chuyện đó, nó là vô tội. Anh trai con từ nhỏ rất thương con, đem cơ hội đến trường đều nhường lại cho con. Con nhất định phải cứu nó..."

Đồng Tiêu Tiêu môi mấp máy, nhắm mắt lại, nước mắt theo khóe mắt chảy xuống.

Có đôi khi, sức người chính là nhỏ bé như vậy, có quá nhiều chuyện đối kháng không được.

"Đồng tiểu thư, sơn toàn bộ di chuyển xuống sao?" Một công nhân đã chạy tới, đuổi theo Đồng Tiêu Tiêu hỏi.

Đồng Tiêu Tiêu cố gắng quít lau nước mắt, hướng tới anh ta đi tới.

Cùng lúc đó, bên trong một chiếc Bentley màu bạc đang chạy hướng thành Bắc, không khí dị thường ngưng trọng.

Đây là Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi lần thứ tư không công chạy đến, đối

phương giống như là còn không chịu bỏ qua, vẫn như cũ gửi đến chỉ thị sai lệch.

"Bọn họ đây là cố ý đánh lạc hướng chúng ta?" Tô Thi Thi nghĩ tới nghĩ lui, chỉ nghĩ đến một loại khả năng như vậy.

"Uh"m." Bùi Dịch gật đầu, là hướng về phía công trình tới."

Mấy ngày nay, bọn họ ngoài trừ lúc về nhà đi ngủ, vẫn đều canh giữ ở trên công trường. Nếu thật là người cố ý muốn giở trò mà nói, quả thật không có cơ hội.

"Sơn!" Tô Thi Thi mạnh nhớ tới chuyện này, tâm đột nhiên nhảy một phen.

Nếu phía bên cô khả năng xảy ra chuyện mà nói, đó chính là chuyện lần này sơn đột nhiên biến mất. Hôm nay là ngày sơn đến, mà lại đúng dịp như thế xuất hiện chuyện Đoàn Tĩnh Đồng bị bắt cóc đem cô cùng Bùi Dịch đều đã dẫn dụ ra ngoài...

Quá mức trùng hợp, đó chính là cố ý. Tô Thi Thi không thể không hoài nghi, mấy chuyện này có liên quan.

Bùi Dịch cũng nghĩ tới loại khả năng này, nghĩ nghĩ, nói: "Đối phương trăm phương nghìn kế dẫn dụ chúng ta ra ngoài, hẳn không cứ như vậy. Trước án binh bất động."

Quả nhiên, không quá vài phút, đối phương liền truyền đến chỉ thị mới.

Bây giờ, địa chỉ lại ở một khu vui chơi.

Bởi vì không phải Chủ nhật, khu vui chơi người không phải đặc biệt

nhieu. Lúc Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch đến, thật xa liền nghe được tiếng cười điên cuồng của Đoàn Tĩnh Đồng.

"Đúng là ngốc mà, ngồi vòng xoay ngựa gỗ còn có thể nôn! Cô sống trên thế giới này quả thực lãng phí lương thực!" Đoàn Tĩnh Đồng mặc đồng phục, chính đang chống nạnh đứng ở bên ngoài vòng xoay ngựa gỗ, chỉ vào một người phụ nữ đang ghé vào một con ngựa cười nói.

Tô Thi Thi khóe miệng co giật. Bọn họ lo lắng muốn chết, thằng nhóc này vậy mà ở trong này ngoạn chơi!

Lại còn có tâm tình đùa cợt người khác!

Bùi tiên sinh sắc mặt đã tối đen một mảnh. Nơi này nếu không có người ngoài ở đây, phỏng chừng anh đánh người tâm tư đều có rồi.

"Cậu cái này... Tên chết tiệt... Cậu bé... Ngậm miệng..." Cái người phụ nữ đang nằm úp sấp ở trên ngựa gỗ nôn đến mặt đều phải nở ra, hữu khí vô lực mắng.

"Hừ, cô bảo tôi ngậm miệng liền ngậm miệng? Cô cho là chính mình là ai hả? Tôi nói cho cô biết, anh trai cùng chị dâu tôi khẳng định lập tức tìm đến đây, đến lúc đó sẽ cho cô biết mùi!" Đoàn Tĩnh Đồng nói xong, chạy đến cái giá bên trong, nâng lên bàn chân liền hướng tới cô ta đá qua.

"Ầm!" Người phụ nữ kia một cái không chú ý, vừa vịn bị đá, té ngã trên mặt đất.

Cô ta thiếu chút nữa tức đến phát khóc: "Đoàn Tĩnh Đồng, cậu dù gì cũng là chú trẻ của tôi, cậu làm sao có thể đối với tôi như vậy!"

"Có đứa cháu nào lại đi bắt cóc chú trẻ của mình à?" Đoàn Tĩnh Đồng khinh thường nhìn cô ta.

"Đoàn Ngọc Lộ?" Tô Thi Thi lúc này mới phát hiện, người phụ nữ kia thực ra là Đoàn Ngọc Lộ!

Là Đoàn Ngọc Lộ mang Đoàn Tĩnh Đồng đi?

Tô Thi Thi nhìn thoáng qua Bùi Dịch, chỉ thấy anh nhú mày, sắc mặt cũng không phải rất đẹp mắt.

Tô Thi Thi rất nhanh liền phủ định suy đoán của chính mình.

"Đồng Đồng có vệ sĩ đi theo bảo vệ, Đoàn Ngọc Lộ không có cái năng lực kia." Tô Thi Thi thầm suy nghĩ.

Đoàn Ngọc Lộ gần đây cùng Hồ gia qua lại cực kỳ thân thiết, người có thể giúp cô ta nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có người của Hồ gia...

"Hồ Sĩ Minh, anh lại muốn làm cái gì!" Người đầu tiên Tô Thi Thi có thể nghĩ đến chính là Hồ Sĩ Minh người điên này.

Chuyện đem Đoàn Tĩnh Đồng bắt cóc đi, sau đó lừa gạt cô cùng Bùi Dịch chạy quanh Bắc Kinh, loại chuyện này cũng chỉ có Hồ Sĩ Minh cái loại bệnh thần kinh này mới có thể làm được.

"Bùi Dịch!" Đoàn Ngọc Lộ chính đang từ trên mặt đất đứng lên, ngẩng đầu liền thấy được đứng ở phía xa Bùi Dịch, lập tức ánh mắt liền phát sáng lên, ngay cả nôn mửa đều đã quên rồi.

"Anh?" Đoàn Tĩnh Đồng thân thể khẽ run rẩy, vừa quay đầu, khi thấy Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi khi đó, hốc mắt mạnh đỏ lên, rất nhanh chạy vọt đến, nhào vào trong lòng Tô Thi Thi oa một tiếng liền khóc.

"Chị dâu, cái người phụ nữ điên kia bắt cóc em! Hu hu hu hu... Làm em sợ muốn chết..."

Tô Thi Thi, Bùi Dịch:...

Cậu nhóc này vừa rồi nhìn cũng không có dáng vẻ giống sợ hãi.

Nhưng mà Tô Thi Thi cúi đầu nhìn đến Đoàn Tĩnh Đồng khóc đến đỏ rực cái mũi mặt mày tím tái, lòng trong khoảnh khắc mềm đến rớt tinh rớt mù.

"Được rồi, không có việc gì rồi. Trước tiên là nói xem chuyện gì xảy ra." Tô Thi Thi nhỏ giọng nói.

Đoàn Tĩnh Đồng thút tha thút thít ngẩng đầu, lặng lẽ lờm Bùi Dịch một cái, thấy anh trai cậu có vẻ không tức giận, mới tăng thêm can đảm nói ra.

"Bùi Dịch, để cho tôi tới nói đi. Tôi liền chỉ đùa một chút, không tin anh hỏi Đồng Đồng, tôi một chút đều không có làm tổn thương nó!" Đoàn Ngọc Lộ nghiêng ngả lão đảo đã chạy tới, hai mắt phóng quang nhìn Bùi Dịch.

Tuy nhiên mấy ngày này ở Hồ gia cũng không tệ, nhưng mà Hồ Sĩ Minh từ đầu không thấy được bóng dáng, Hồ Quân Nhạc vẫn trốn tránh cô ta, cô ta đã sớm buồn chán muốn chết. Nhìn thấy Bùi Dịch, mới cảm thấy được như lấy được sức sống.

Bùi Dịch nhìn cũng chưa từng nhìn cô ta, chỉ là nhàn nhạt nhìn em trai của chính mình.

Đoàn Tĩnh Đồng bị anh nhìn đến lông mao đều nhanh dựng thẳng

lên, xoay người liền hướng tới Đoàn Ngọc Lộ đá một cước: "Nơi này nói chuyện đến lượt cô xen vào à? Cút qua một bên đi."

Cậu hét xong, quay đầu nhìn Tô Thi Thi khi đó, liền thay lại thành dáng vẻ đáng thương tội nghiệp: "Đầu tiên, em thừa nhận em ai rồi. Em hôm nay ở trên đường đi học, quả thật nghĩ tới trốn học. Nhưng mà em thề, em không có thật sự trốn học!"

Đoàn Tĩnh Đồng giơ cánh tay béo ú lên thề, nghiêm trang nói: "Quản gia đưa em đến trường học sau đó, đợi ông ấy mới vừa đi, người phụ nữ điên kia trốn ở sau cửa bảo vệ chạy tới dẫn em đi."

"Buổi sáng em đã bị mang đi rồi hả?" Tô Thi Thi nhú mày.

Như thế đến hiện tại chẳng phải là qua đi năm sáu giờ rồi sao? Bọn họ vậy mà không lâu trước mới vừa nhận được tin tức.

Cô cùng Bùi Dịch đối mặt nhìn nhau một cái, sau đó triều hướng nhau âm thầm gật gật đầu.

Tô Thi Thi hơi hơi lườm Đoàn Ngọc Lộ một cái, trong lòng hiểu rõ.

"Xem ra Hồ gia thu nhận Đoàn Ngọc Lộ, là thật không đơn giản." Tô Thi Thi cũng không biết Hồ gia có chuyện gì bị Đoàn Ngọc Lộ nắm cán chuôi, dựa theo tình hình hiện tại, nhất định là Hồ gia cùng Đoàn Ngọc Lộ cùng nhau hợp mưu, mới đem Đoàn Tĩnh Đồng mang đi.

Nếu không có Hồ gia đối với trường học tạo áp lực, Đoàn Tĩnh Đồng biến mất vài phút sẽ thông báo cha mẹ, đâu nào sẽ có chuyện thời gian dài như thế lại vẫn không có động tĩnh gì. Trường học không động tĩnh, còn có một cái nguyên nhân khác chính là, Đoàn Ngọc Lộ trên danh nghĩa nói là người của Đoàn gia, là cháu gái của Đoàn Tĩnh Đồng.

Đoàn Tĩnh Đồng là bị người của Đoàn gia mang đi, lại có người Hồ gia ngầm hỗ trợ, trường học đương nhiên hẳn không quá mức sốt ruột.

"Thật sự là tính toán chu toàn mà." Tô Thi Thi trầm mặt, hướng Đoàn Tĩnh Đồng liếc mắt ra hiệu, "Chỉ là để cho cô ta choáng váng nôn, thật lợi cho cô ta quá!"

"Chị cũng cảm thấy như vậy phải hay không?! Em nhìn thấy bên kia có ngôi nhà ma ám, còn có tàu lượn siêu tốc, chúng ta mang cô ta đi chơi đi!" Đoàn Tĩnh Đồng hai con mắt lập tức phát sáng lên, như tên trộm nói.

Tô Thi Thi khóe miệng nhếch lên, nhìn thoáng qua Đoàn Ngọc Lộ liền muốn chạy, nhàn nhạt nói: "Tôi có việc muốn chạy về công trường, để cho Bùi tiên sinh ở lại cùng các người đi."

Cô cảm thấy được công trường sẽ gặp chuyện không may, không quay về nhìn càng lo lắng.

Cô vừa nói xong, anh em Bùi gia mặt đều đen rồi.

"Anh canh chừng cô ta cho em, hôm nay không được để cho cô ta ra khỏi khu vui chơi!" Tô Thi Thi hướng tới Bùi Dịch nhỏ giọng nói.

Đoàn Ngọc Lộ, cô thật đúng là muốn chết!

Bà nội của Thi Thi là PHƯƠNG NGỌC HOA, mẹ kế là PHƯƠNG THANH HOA, 2 cái tên khác nhau mà sao ai cũng bảo 2 người cùng tên vậy trời.

Còn nữa, mấy bạn ko đọc đúng nguồn, mà suốt ngày than sao

**ko đăng, kêu tui chết đâu rồi. Trù tui à. Tui hiền mà đừng có
chọc tui**

Chương 482: Chẳng lẽ chỉ như vậy?

Màn đêm dần dần kéo đến, trong khu vui chơi người càng ngày càng ít rồi. Tô Thi Thi quay đầu liếc mắt nhìn Đoàn Ngọc Lộ bị Đoàn Tĩnh Đồng kéo hướng đến tàu lượn siêu tốc đi đến, nhin không được lắc lắc đầu.

"Thằng nhóc này sức lực sao lại lớn như vậy!" Đoàn Ngọc Lộ vóc dáng không tính nhỏ người, nói như thế nào cũng gần 50 cân, Đoàn Tĩnh Đồng vậy mà kéo được cô ta lôi đi.

Tuy vậy, tư thế cực kỳ chướng tai gai mắt.

"Đoàn Tĩnh Đồng, cậu mau buông ra! Bùi Dịch, anh mau để cho nó buông, tôi dẫn nó đến đây đều là Hồ Sĩ Minh để cho tôi làm, tôi không muốn làm nó bị thương!" Đoàn Ngọc Lộ sợ độ cao, sợ tới mức cái gì cũng không quản rồi.

Tô Thi Thi bước chân ngập ngừng, mày gắt gao vắn chặt lại.

Ban đầu chỉ là suy đoán, không nghĩ chính là Hồ Sĩ Minh làm.

Cô quay đầu nhìn thoáng qua Bùi Dịch, trong mắt hiện lên quét xuống lo lắng.

Như là cảm giác được ánh mắt Tô Thi Thi, Bùi Dịch bỗng nhiên quay đầu hướng về cô nhìn qua. Bốn mắt nhìn nhau, thời gian giống như trong nháy mắt yên lặng ngừng trôi.

Bùi Dịch hướng tới Tô Thi Thi gật gật đầu, để cho cô an tâm.

Tô Thi Thi gật đầu đáp lại, không nói thêm gì, xoay người rời đi.

Cô lo lắng công trường, vẫn lại là quyết định mau chóng trở về nhìn xem.

"Đoàn Tĩnh Đồng, cậu mau thả tôi đi. Tôi thật sự sai rồi! Đồng Đồng, Bùi Dịch, Tô Thi Thi, các người cứu tôi!" Nơi xa, truyền đến tiếng Đoàn Ngọc Lộ kêu đến tê tâm liệt phế.

"Hướng tới kẻ thù của chính mình cầu cứu, đây là có bao nhiêu sợ hãi?" Tô Thi Thi lắc đầu, âm thầm liếc mắt bốn phía, phát hiện một số du khách chính đang hướng qua bên kia nhìn Đoàn Ngọc Lộ như người bệnh thần kinh.

Tô Thi Thi bước chân nhanh hơn đi ra khu vui chơi, để cho chú Lý trực tiếp đưa trở về công trường.

Nửa giờ sau, xe của cô trực tiếp chạy đến sân bãi trang hoàng ngoài hành lang.

"Tô tổng, cô trở lại?" Đồng Tiêu Tiêu đang chỉ huy người đem một thùng nước sơn mang đến hành lang gấp khúc bên cạnh, nhìn đến Tô Thi Thi, khẩn trương chạy tới, sốt ruột nói, "Tôi vừa rồi gọi điện thoại vẫn không gọi được, không xảy ra chuyện gì đi?"

"Điện thoại gọi không được?" Tô Thi Thi sửng sốt, một bên lấy điện thoại ra, vừa nói, "Không có chuyện gì lớn, đã giải quyết rồi."

Cô nói xong tiện lấy điện thoại xem thử, vừa thấy, tín hiệu là bình thường, hẳn là không có gì vấn đề.

"Oa, kỳ quái quá rồi." Đồng Tiêu Tiêu vừa thấy, nghi hoặc cầm điện thoại ra, gọi cho Tô Thi Thi.

"Vẫn lại là gọi không được." Đồng Tiêu Tiêu đem di động đưa cho Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi tiếp nhận lấy nghe, chỉ nghe trong di động truyền tới một giọng nữ máy móc.

"Số điện thoại quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được xin quý khách vui lòng gọi lại sau..."

Cô nhìn lên màn hình di động của mình, cũng không có bất luận cái dấu hiệu báo gọi nhớ hay tin nhắn gì.

"Lát về tôi sẽ nhờ người kiểm tra lại." Tô Thi Thi cũng không xác định điện thoại tới cùng xảy ra vấn đề gì, rõ ràng hơn một giờ trước, cô vẫn còn có thể nhận được tin nhắn lạ kia.

"Tiến độ công việc như thế nào?" Tô Thi Thi cũng không quá để ý, vừa nói chuyện một bên hướng tới trong hành lang gấp khúc đi đến.

Nhóm người công nhân nhìn đến Tô Thi Thi, đều đã nhiệt tình theo cô chào hỏi.

"Tường phía tây đã sơn xong rồi." Đồng Tiêu Tiêu chỉ vào một mặt tường nói, có chút không yên nói, "Tôi sợ tiến độ không kịp, gọi không được điện thoại cho cô, cho nên liên tục chủ để cho công nhân bắt đầu làm rồi."

"Cô làm rất tốt. Nếu đợi tôi về làm thì sợ là không kịp rồi." Tô Thi Thi vỗ vỗ bả vai Đồng Tiêu Tiêu, cười nói.

Nếu Đồng Tiêu Tiêu không có để cho công nhân bắt đầu làm việc, cô mới thật sự muốn điên. Huống chi, cho dù như vậy, mấy ngày nay nhóm công nhân cũng cần phải tăng ca mới có thể theo kịp tiến độ.

Đồng Tiêu Tiêu nhẹ nhàng thở ra, khoa trương lau mồ hôi, nói: "An toàn trên hết, vẫn lại là lại kiểm tra đo lường một phen đi."

Tô Thi Thi gật đầu, nhìn một phen trên mặt đất các loại công cụ cùng thùng thuốc màu, nghĩ nghĩ, nói: "Trên xe tôi có dụng cụ kiểm tra đo lường, tôi đi lấy ra."

Dụng cụ kiểm tra đo lường này là Tô Thi Thi hai ngày trước đã bảo Tống Trọng Hạo từ nước ngoài mua về tới là phát minh độc quyền tiên tiến nhất, trong nước chỉ có ba cái.

Tô Thi Thi hiện tại một chút cũng không dám qua loa, nhất là hai ngày này từ sau khi xảy ra chuyện sơn biển mất liền xảy ra thêm nhiều chuyện như vậy, hôm nay còn bị người đùa giỡn cả ngày.

Cô không thể không cẩn thận.

Dụng cụ không phải rất lớn, liền giống như một hòm thuốc y tế. Tô Thi Thi một người có thể tự mình lấy ra được.

Đồng Tiêu Tiêu thấy Tô Thi Thi trở về, vốn định đi đến hỗ trợ, nhưng thấy cô vẻ mặt nghiêm trọng, sợ chính mình vướng bận, thật cẩn thận đứng ở một bên, giúp Tô Thi Thi nâng dây điện.

Tô Thi Thi đem dây điện cắm lên, ấn động chốt mở.

"Tách..." Theo từng giọt kiểm tra đo lường vang lên, mọi người cũng bị thu hút bên này.

Nhóm người công nhân đều đã ngừng lại, lẳng lẳng nhìn Tô Thi Thi. Bọn họ cũng không phải lần đầu tiên nhìn thấy kiểm tra đo lường tài liệu các hạng mục chỉ tiêu chất lượng, nhưng một dạng đều là đang sử dụng máy kiểm tra thủ công, một khi tra ra foóc-man-đê-hít cùng với cái khác chỉ tiêu vượt chỉ tiêu, liền đều không sử dụng.

"Như thế nào?" Đồng Tiêu Tiêu để sát vào dụng cụ bên cạnh, khẩn trương hỏi han.

Tô Thi Thi trên mặt căng thẳng, hiện ra quét xuống ý cười, nhẹ nhàng thở ra: "Trong phạm vi bình thường."

Cái chỉ tiêu đương nhiên đối với những người trang hoàng mà nói là vô cùng quen thuộc. Tô Thi Thi nhìn mặt trên hiện lên số liệu quen thuộc, tâm hơi yên ổn một chút.

"Các thành phần chỉ tiêu cho phép của loại sơn này so với các sản phẩm cùng loại là thấp nhất, hẳn là không có vấn đề." Đồng Tiêu Tiêu cười nói, nâng dây điện đi theo Tô Thi Thi cùng nhau hướng tới nơi khác đi đến.

Tô Thi Thi tỉ mỉ, đem những nơi vừa rồi đã sơn qua đều đã kiểm tra đo lường một lần, sau cùng lại đối với sơn không xài đến cũng kiểm tra đo lường một phen, thấy các trị số đều đã cực kỳ bình thường, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

"Đem cửa sổ đều đã mở ra đi." Tô Thi Thi đối với nhóm người công nhân đứng ở bên cạnh nói.

Muốn đo thử tốt nhất là ở không gian kín. May mắn này ngoại hành lang tuy là vòng ngoài của công trình, nhưng bốn phía đều đã đưa vào vòng bảo hộ, tuy không phải dày đặc kín đáo, nhưng so với chung quanh gió lùa tốt hơn rất nhiều.

"Ô tô tiểu thư, dụng cụ này thật tốt nha." Đồng Tiêu Tiêu một bên thu thập dụng cụ, vừa nói.

"Phát minh độc quyền mới nhất, kiểm tra đo lường cũng muốn nhanh và tiện hơn rất nhiều." Tô Thi Thi nói xong, nhưng trong lòng ẩn ẩn vẫn lại là có một chút không yên tâm.

"Hỗ Sĩ Minh trăm phương nghìn kế đem mình cùng Bùi Dịch dẫn dụ đi, cứ như vậy?" Tô Thi Thi nhìn nhìn trên mặt đất bày đặt thùng nước sơn, không phải cô lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử, là thật sự không tin Hỗ Sĩ Minh sẽ làm chuyện không ý nghĩa như thế.

"Tiêu Tiêu, cô giúp tôi lấy một cái kiểm tra đo lường khí đến đây. Lấy loại thông thường là tốt rồi." Tô Thi Thi có vẻ dăm chiêu nói.

"Àm!" Còn không có thu lại kiểm tra đo lường khí rơi xuống đất, Đồng Tiêu Tiêu cống quát nhặt lên, sợ tới mức sắc mặt đều có chút trắng.

"Tiêu Tiêu? Làm sao vậy?" Tô Thi Thi sừng sốt, xoay người hướng tới Đồng Tiêu Tiêu đi qua.

"Trượt tay một chút thôi." Đồng Tiêu Tiêu khẩn trương đem dụng cụ từ trên mặt đất nhặt lên, rất nhanh lau phần bụi dính vào, đau lòng nói, "Hắn không bị hỏng chứ?"

Nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện thân thể của cô cực kỳ cứng ngắc.

"Tiêu Tiêu, cô không sao chứ?" Tô Thi Thi cũng chú ý tới cô có chút không thích hợp, quan tâm hỏi han.

"Không có việc gì, có lẽ là hơi mệt, vừa rồi đầu choáng váng một phen." Đồng Tiêu Tiêu nặng một nụ cười tươi tắn nói.

Tô Thi Thi thật có lỗi nhìn cô: "Thời gian này vất vả cho cô rồi. Đợi xong việc lần này, liền cho cô nghỉ ngơi."

Cô nói xong nhìn xem bốn phía: "Tôi vẫn là có phần lo lắng, lại đi lấy máy kiểm tra đo lường đến đây kiểm lại cho chắc."

Đồng Tiêu Tiêu sắc mặt trắng nhợt, trên mặt bình tĩnh nói: "Được, tôi đi lấy."

Hihi hôm nay 4c rồi nhé

Giờ là cục thính to bự của tui:

"So với chuyện mất đi tình cảm chân thành, sống không bằng chết, tôi chọn áy náy cả đời!"

Mọi người ngủ ngon

Ai có thương tui, hôm nào có lang thang qua mấy trang kia bảo mấy bạn bên kia đọc đúng nguồn đi rồi hãy nói. Riết rồi tui cũng lười nói với

Chương 483: Tới cùng là muốn làm gì?

Đồng Tiêu Tiêu rất nhanh mượn dụng cụ đến đây, Tô Thi Thi sau khi kiểm tra đo lường, phát hiện bây giờ trị số không có chính xác như lúc trước, nhưng mà bình thường trong phạm vi.

Đến đây, cô cuối cùng mới yên tâm chút.

"Hồ Sĩ Minh tên kia, tới cùng muốn làm cái gì?" Tô Thi Thi phát hiện, cô hiện tại một chút đều đã không hiểu tâm tư Hồ Sĩ Minh rồi.

Từ lần trước hấn tiến vào bệnh viện đến giờ, thời gian này vẫn đều không có tìm đến phiền cô.

Hồ Sĩ Minh người này, giống như là biến mất khỏi thế giới Tô Thi Thi một dạng.

Tô Thi Thi tự nhiên mừng rỡ thanh tĩnh.

Mà để cho cô ngạc nhiên hơn nữa chính là, Trạm Dẫn Lan thời gian này cũng cực kỳ an tĩnh.

Kỳ hạn công trình ngoại hành lang rất nhanh toàn bộ hoàn thành, mọi chuyện đều bình an vô sự. Tô Thi Thi cùng Tống Trọng Hạo cùng với đám người công nhân tham gia cái hạng mục này của Sunshine, đều đã mệt gầy một vòng.

Một tháng sau, việc hoàn thành giai đoạn đầu của dự án Thành Trung thôn, hạng mục đầu tiên đã hoàn thành sau đó một tháng có

thể được đưa vào sử dụng. Mặc dù các cơ sở xung quanh vẫn còn không hoàn thiện, nhưng mà đối với thôn Thành Trung mà nói, đây là một cái khởi đầu tốt.

Ngày hôm đó, các đại biểu tại xây dựng Tiệp Khắc tham dự hội nghị bàn giao hạng mục thứ nhất, ra ngoài thời điểm, mỗi người trên mặt đều đã cực kỳ xúc động.

"Chưa tới nửa năm, liền sẽ mở rộng phạm vi 1000 mẫu của công trình này, Bùi tổng thật sự là quá trâu bò rồi." Tống Trọng Hạo ghé vào bên tai Tô Thi Thi, lải nhải đã nhắc tới hơn nửa ngày rồi.

Tô Thi Thi mím môi nhẹ cười, nhỏ giọng nói: "Anh cũng không nhìn xem có bao nhiêu đội xây cất tham gia, nhân lực vật lực đều có thừa, nửa năm đối với Bùi Dịch mà nói, vẫn lại là lâu đó."

"Cho nên anh nói, Bùi tiên sinh không phải người."

"Anh ăn nói cẩn thận, cũng dám nói anh ấy không phải người!" Tô Thi Thi cười tít mắt nói.

"Anh có nói sai sao? Em xem anh ta đâu nào giống người? Trong thời gian ngắn, lại có thể hoàn thành tốt như vậy. Anh lúc trước cùng xem bản thiết kế liền cảm thấy được rất không tệ, đúng là đâu nào nghĩ đến, kiến trúc thật thể vậy mà lợi hại hơn..."

Tống Trọng Hạo nói xong, bỗng nhiên cảm giác được không thích hợp, quay đầu vừa thấy, sợ tới mức lập tức từ trên mặt đất nhảy dựng lên.

"Bùi... Bùi... Sư muội, anh đi về trước rồi!" Tống Trọng Hạo co cẳng chạy, đến thang máy đều không có đi, trực tiếp hướng cầu thang thoát hiểm đi tới.

Phía sau mấy người Tần Phong vừa theo ra, không khỏi bật cười.

Tô Thi Thi mặt không chút thay đổi nhìn Bùi Dịch, tâm đang nhỏ máu.

Ngàn vạn lần không nên nói xấu sau lưng người khác! Cô hiện tại
đào tẩu tỷ lệ có bao lớn?

Đúng lúc này, cửa phòng họp truyền đến một trận xô xao, lại có
người đi tới rồi.

Tô Thi Thi vừa thấy người đến, trên mặt biểu tình nhất thời vừa thu
lại, biến thành mặt không chút thay đổi, thuận liền đi tới bên người
Bùi Dịch, ngoan ngoãn đứng vững.

"Hỗ tổng, đi đường bình an." Tần Phong quay đầu, đáng đánh đòn
nhìn đi tới Hồ Sĩ Minh.

Đi đường bình an...

Tô Thi Thi khóe miệng giật giật.

Loại này nói, cũng chỉ có Tần Phong này cà lơ phất phơ gia hỏa kia
mới dám nói.

"Xin nhận lời chúc của Tần tổng." Hồ Sĩ Minh vậy mà không có giận
tức, ngược lại cảm ơn Tần Phong đang chúc phúc chính mình.

Trạm Dẫn Lan đứng ở bên cạnh hẳn còn có trợ lý, đồng thời hướng
tới Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch đi tới.

"Thi Thi." Hồ Sĩ Minh dừng bước, nhu tình tựa thủy nhìn Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi bị hấn nhìn liền thấy da gà đều đã dâng lên, bình tĩnh hướng tới bên người Bùi Dịch nhích lại gần.

Bùi Dịch còn lại bá đạo ôm bả vai Tô Thi Thi, giữ lấy như báu vật.

Từ khi Hồ Sĩ Minh tiến vào bệnh viện về sau, trong đoạn thời gian này bọn họ đều chưa từng gặp mặt. Cho dù là ở trong công trường, đều không có gặp qua. Tô Thi Thi còn tưởng rằng Hồ Sĩ Minh thật sự buông tha cô, nhưng hiện tại xem ra, từ đầu liền không là có chuyện như vậy.

Hồ Sĩ Minh âm thầm cười, như là không thấy được Bùi Dịch một dạng, đối với Tô Thi Thi nói: "Thi Thi, ngày mai Lễ Chúc Mừng gặp."

Hạng mục đầu tiên của công trình làm xong, tối mai có Lễ Chúc Mừng, tham dự là mấy công ty đại biểu cùng với những nhân vật có uy tín danh dự ở Bắc Kinh đều đã đi. Chuyện này vốn không gì đáng bất thường, nhưng bị Hồ Sĩ Minh đặc biệt nhắc tới như vậy, Tô Thi Thi mày liền nhú lại.

Lời nói của hấn giống như chứa đầy hàm ý.

"Tạm biệt." Hồ Sĩ Minh giống như là muốn cùng Tô Thi Thi nói một lời "Tất cả mọi người chờ xem bữa tiệc ngày mai", nói xong câu đó liền mang theo người đi tới.

Trạm Dẫn Lan trong khoảng thời gian này cùng hồ gia qua lại thân thiết, lúc này cũng không nói thêm gì, đi theo Hồ Sĩ Minh cùng đi tới.

Chỉ là lúc đi ngang qua bên người Bùi Dịch, cô bỗng nhiên nghiêng đầu nhìn anh một cái.

Nhưng để cho cô ta thất vọng chính là, Bùi Dịch cũng không có nhìn

cô ta. Nói đúng ra, ánh mắt Bùi Dịch vẫn đều ở trên người Tô Thi Thi, từ đầu coi như những người khác là trong suốt.

Chờ bọn họ đi rồi, Tô Thi Thi lặng lẽ kéo kéo tay áo Bùi Dịch, nhỏ giọng nói: "Vừa rồi Trạm tiểu thư hình như nghĩ muốn nói chuyện với anh, anh lại coi người ta như không khí có quá thẳng thừng rồi không?"

Bùi Dịch cúi đầu, khóe môi bĩu một cái, giống như đang tự hỏi vấn đề này của cô.

Qua vài giây, anh mới mở miệng: "Anh cảm thấy được, nếu anh vừa rồi để ý người ta, anh phải trả giá rất lớn."

"Cái gì trả giá lớn?" Tô Thi Thi buồn bực, nhìn đến ánh mắt Bùi Dịch trêu tức, bưng tỉnh đại ngộ, tức giận đến đánh một cái tay anh.

"Em có keo kiệt như vậy sao?" Người này vậy mà cho rằng cô sẽ bởi vì anh cùng bạn gái trước nói một câu liền tức giận?

Bùi Dịch cười không nói gì, lôi kéo cô hướng tới văn phòng đi đến. Máy người Tần Phong đã sớm tránh đi rồi.

"Bùi Dịch, em vẫn có một vấn đề muốn hỏi anh." Vào văn phòng, Tô Thi Thi kìm nén hồi lâu, như thế nào cũng không nín được rồi.

Bùi Dịch thả lỏng cà- vạt, nhếch một khóe môi: "Em tốt nhất đừng hỏi."

"Không được!" Tô Thi Thi chạy tới, giữ chặt tay anh, giống như một đứa bé đang làm nũng.

Vấn đề này, cô đã muốn hỏi thật lâu thật lâu rồi, giấu ở trong lòng rất

khó chịu!

"Nếu em cũng ra đi, anh gặp lại em, có thể cũng lạnh lùng vô tình như vậy hay không?" Tô Thi Thi biết đưa ra loại giả thiết này là cực kỳ ngốc.

Nhưng gần như mỗi người phụ nữ đều đã chạy không khỏi vấn đề như vậy. Tựa như tôi cùng bạn gái trước người nào tốt hơn, tôi cùng bạn gái trước anh càng thích người nào hơn?

Cô là một cô gái, một người từng chịu qua thương tổn nhưng đối với tình yêu cũng giống như bao nhiêu cô gái khác tràn ngập chờ mong, cô chịu không nổi loại hấp dẫn này.

Bùi Dịch biểu tình cực kỳ chân thành. Anh cứ như vậy lẳng lặng nhìn Tô Thi Thi, rồi sau đó nói một câu để cho Tô Thi Thi đời này đều sẽ không thể quên được.

"Anh sẽ không. Bởi vì, bất luận xảy ra chuyện gì, em đều sẽ không rời khỏi anh."

Tự tin, chắc chắn, cũng như tình yêu của anh đối với cô.

Tô Thi Thi khòe miệng khẽ nhếch, ôm cổ Bùi Dịch, tựa đầu rút vào trong lòng anh.

Lời giải thích này, cô cực kỳ vừa lòng. Giống như ngày đó cô ở trong bệnh viện nói với Nhậm Tiểu Vi như vậy, cô sẽ không buông tay Bùi Dịch, cô muốn nắm chặt tay anh.

"Đúng rồi, Lễ Chúc Mừng ngày mai, em mặc bộ lễ phục nào được đây?" Tô Thi Thi nhớ tới vấn đề này, có chút đau đầu.

Bùi Dịch năm trước liền chuẩn bị cho cô rất nhiều lễ phục, nhưng mấy bộ đồ kia đều có vẻ quá hở hang, Tô Thi Thi cũng không phải đặc biệt thích.

Hiển nhiên, Bùi tiên sinh cũng nhớ tới vấn đề này, mặt có phần đen.

"Anh đã để cho thư ký Vương chuẩn bị cho em, buổi tối sẽ đưa đến."
Bùi Dịch nói.

Tô Thi Thi cảnh giác nhìn anh: "Anh hẳn không cho em mặc một bộ đồ che phủ đặc biệt kín đi? Em nói cho anh biết, quá đáng em cũng không mặc, nếu không sẽ bị người cười!"

Nói đùa, nếu là ngày mai mặc một bộ lễ phục che phủ giống như phụ nữ Trung Đông một dạng chỉ lộ cái đầu đi tham gia yến hội, cô chẳng phải là muốn bị những vị phu nhân tiểu thư kia cười chết à!

"Hẳn không." Bùi Dịch rất nhanh nói, nhưng rõ ràng, lo lắng không yên.

Tô Thi Thi có phần tuyệt vọng, nghĩ nghĩ, nói: "Em cảm thấy được ngày mai yến hội sẽ không tốt lành gì, nếu không, em không đi?"

Cô nói toàn bộ không hề là nói dối.

Thời gian này, cô nơi chốn cẩn thận, nhưng cảm thấy được vẫn người ta theo dõi, không thể an tâm.

Bùi Dịch trầm mặc hai giây, ngoài ý muốn gật gật đầu: "Anh ở nhà với em."

"Như vậy sao được!" Tô Thi Thi lập tức nóng nảy, "Anh là nhân vật chính, trường hợp như vậy anh làm sao có thể vắng mặt!"

"Chuyện này không phải vì muốn đỡ em vui sao?" Bùi Dịch nhẹ cười một phen, rồi sau đó vuốt tóc Tô Thi Thi, ôn nhu nói, "Không cần quá lo lắng, nên tới trốn không được."

Anh nhìn thoáng qua ngoài cửa sổ bầu trời xám mờ, nói: "Ngày mai là trời đầy mây."

"Nếu bọn họ thật sự muốn làm cái gì, ngày mai là lúc."

Sáng hảo nè

Chương 484: Đây là lễ phục sao?

Tô Thi Thi tâm tình có chút trầm trọng.

Nhìn bộ lễ phục trước mắt dính đầy trân châu, đầu óc có chút mê mang

"Bùi Dịch, anh có thể giải thích cho em một phen xem đây là gì không?" Tô Thi Thi chỉ chỉ lễ phục trên giường, khóe miệng rụt rụt, tức giận đến thiếu chút nữa châm chọc.

"Tác phẩm của bậc thầy? Anh để cho nhà thiết kế bậc thầy thiết kế bộ trang phục như vậy, vị bậc thầy kia không có ý kiến gì sao? Anh đây là bảo người ta tự đập bể bảng hiệu của chính mình đó!"

Tô Thi Thi tức giận đến thiếu chút nữa đều đã đánh người rồi.

Cô lúc trước đề nghị muốn xem trước lễ phục nhìn đến bộ dạng Bùi Dịch che che dấu dấu liền biết chuyện không tốt mà, quả nhiên, ngay lúc cô nhìn đến lễ phục, thiếu chút nữa tức chết.

Cái cày từ đầu liền không được coi là lễ phục, đây là trang phục cho phụ Trung Đông bao kín từ đầu đến chân!

Có ai nhìn thấy qua ai mặc lễ phục dạ hội có mang khăn trùm đầu?

"Đây là thiết kế mới nhất..." Bùi tiên sinh lúc này miệng đột nhiên biến ngu dốt một dạng, thật cẩn thận giải thích.

Sau đó - -

Bùi Dịch lập tức điên rồi.

Cầm lấy lễ phục, chạy đến bên ngoài, kêu hô Tiểu Ưu cùng thím Vương, ba người phụ nữ tụ cùng một chỗ, bận rộn hơn nửa đêm.

Bùi Dịch vẫn không có đi ngủ, nhưng cũng không dám đi gọi Tô Thi Thi, đợi cho đến 1 giờ, mới nghe được tiếng bước chân.

Bùi Dịch lập tức từ trên giường ngồi dậy, sợ dọa đến Tô Thi Thi, đặc biệt mở một cái đèn ở đầu giường.

Tô Thi Thi ôm lễ phục đã sửa chữa xong, vừa đi vừa ngáp, nhất thời không phát hiện Bùi Dịch ngồi ở đầu giường.

Bùi Dịch không dám gọi cô, chỉ là lẳng lặng nhìn cô.

Đột nhiên, Tô Thi Thi ngáng đầu, sợ tới mức hét rầm lên.

"Là anh." Bùi Dịch lập tức đứng lên.

"Anh... Anh..." Tô Thi Thi vỗ bộ ngực, tức giận đến không muốn nói nữa rồi.

Hơn nửa đêm không ngủ ngồi ở trên giường, đây là dọa người hay vẫn lại là dọa quỷ đây!

"Vợ yêu à, anh biết sai rồi." Bùi Dịch đi qua, chủ động giúp Tô Thi Thi lấy lễ phục.

Tô Thi Thi cầm quần áo ôm vào lòng căng thẳng, cảnh giác nhìn anh: "Em cảnh cáo trước, em sửa lại có hơi hở, nhưng không cho anh

xé!"

Bùi Dịch sắc mặt ửng đỏ, yên lặng dờ đi ánh mắt.

Vợ yêu của anh thật quá thông minh, thật sự không tốt lắm. Anh vừa rồi rõ ràng biểu hiện yếu ớt như thế vô tội như thế, vẫn lại là bị Tô Thi Thi nhìn thấu.

Tô Thi Thi khẩn trương đem lễ phục đi vào phòng cất quần áo, trở về thời điểm, phát hiện Bùi Dịch đã nằm ở trên giường.

Cô mới vừa nằm xuống, Bùi tiên sinh liền đè ép qua rồi.

"Bùi Dịch, em ngày mai muốn mặc lễ phục, không cho anh ở trên thân em lưu dấu!" Tô Thi Thi thét chói tai.

"Anh không ngại để cho em kêu được càng lớn tiếng một chút. Thím Vương bọn họ mệt mỏi cả đêm, hẳn là ngủ thật sự trầm." Bùi Dịch khẽ cắn vành tai Tô Thi Thi, cười như không cười nói.

"Anh... Ưm... Không cần cắn..." Tô Thi Thi khóc không ra nước mắt.

Cô liền biết, Bùi Dịch này lòng dạ hẹp hòi, không chừng muốn trả thù cô vừa rồi mắng anh đây mà!

Bùi Dịch buổi tối hứng thú rất cao, thời gian này bận quá, vội vàng đến thời gian hai người cùng một chỗ cũng tương đối ít. Lúc này, anh liền giống như tên nhóc mười bảy mười tám tuổi, đem Tô Thi Thi xem như một khối cỏ xanh tươi mới, vừa mạnh mẽ gặm.

Tô Thi Thi sau cùng kêu hô đến cổ họng đều đã khàn, cũng bất chấp trên người bị anh để lại ít nhiều ấn chử, tức giận ở trên bả vai anh để lại vài cái dấu răng thâm sâu.

Ngày hôm sau cô tỉnh lại thời điểm, phát hiện Bùi Dịch đã sớm trốn rồi.

"Sắc ma!" Tô Thi Thi đập mạnh lên nệm, cúi đầu nhìn xem ngực chính mình hồng hồng dấu vết, sắc mặt bạo hồng.

Xong đời, tối hôm qua bộ lễ phục kia cổ áo phần sửa lại thấp hơn, cái dạng này như thế nào mặc nó đi ra ngoài!

"Anh nhất định là cố ý!" Tô Thi Thi đâu nào nghĩ không ra, Bùi Dịch liền là cố ý!

Tô Thi Thi thở phì phì đi vào phòng thay quần áo, nghĩ muốn chọn một bộ lễ phục khác. Chỉ là khi cô đi tới thời điểm, nhìn đến một bộ lễ phục hồng nhạt đặt ở chỗ dễ bị trông thấy.

"Đây là..." Tô Thi Thi đi qua cầm lên vừa thấy, trong lòng ấm áp, trên mặt không tự giác hiện ra một nụ cười tươi tắn.

"Sớm nói cho em biết chuẩn bị hai bộ thì tốt rồi." Tô Thi Thi bật cười.

Bộ lễ phục này so với lúc trước kia bộ đồ đính đầy trân châu kia tao nhã hơn, tuy cũng có vẻ kín đáo, nhưng hoàn toàn là hai thái cực. Tô Thi Thi nhìn một phen, phát hiện vậy mà đều là từ một nhà thiết kế tạo ra.

Buổi tối, hai người cùng đi tham gia tiệc chúc mừng tại khách sạn cao cấp Thất Tinh, Tô Thi Thi nhịn không được hỏi.

"Anh có phải ngay từ đầu tính toán thử thời vận hay không, nếu thật sự em mặc bộ lễ phục như cái màn che, anh liền thắng thế rồi hả?"

Bùi Dịch nhìn không chớp mắt, ngồi đờ đẫn ngay ngắn, làm như không có nghe đến Tô Thi Thi nói.

Tô Thi Thi hừ một tiếng: "Có nhiều chỗ, không chỉ có phụ nữ bao quấn khăn trùm đầu, đàn ông cũng là có thể bao quấn. Anh yên tâm, em nhất định tìm một bộ đẹp mắt nhất trở về cho anh!"

Bùi Dịch tiếp tục ngậm miệng.

Chuyện này có phải chính là nói cái gì mà tự tác nghiệt không thể sống hay không? Nhưng mà nhìn đến cô gái nhỏ của mình cũng không bởi vì bữa tiệc hôm nay mà khẩn trương, anh cảm thấy được làm cái gì cũng đều đáng giá.

Tô Thi Thi thấy Bùi Dịch không nói lời nào, vốn đang nghĩ muốn chọc anh vài câu, nhưng bỗng nhiên nghĩ tới một loại khả năng, trong lòng rất không là tư vị.

"Anh có phải cảm thấy được, em có vẻ yếu ớt hay không?" Tô Thi Thi rầu rĩ hỏi han.

Bùi Dịch lập tức có phản ứng, ôn nhu nói: "Không có."

Anh có chút khó xử, lại có chút ý tứ không tốt lắm: "Anh là sợ chính mình so với em càng khẩn trương."

Bữa tiệc hôm nay, sẽ xảy ra chuyện gì bọn họ người nào cũng không biết. Bùi Dịch đang muốn để cho Tô Thi Thi dời đi lực chú ý, cũng là muốn làm cho chính anh giảm sức ép.

Bên trong xe trầm mặc tiếp xuống, hai người đều đã không nói gì.

Đến chỗ cần đến, sắp xuống xe thời điểm, Tô Thi Thi bỗng nhiên

cầm tay Bùi Dịch, nặng nề mà nắm một phen.

Toàn bộ đều không nói.

"Bùi tiên sinh, Bùi phu nhân." Đứa bé giữ cửa đi đến mở cửa xe, Tô Thi Thi kéo tay Bùi Dịch, cùng nhau đi vào bữa tiệc.

Cửa có rất nhiều phóng viên đang đợi, vừa thấy hai người bọn họ đến liền vây quanh lại, không ngừng chụp ảnh hỏi đủ loại vấn đề.

Đèn flash chói mắt liên tục chớp lóe khiến người ta không mở mắt ra được, Tô Thi Thi thẳng lưng, cố gắng xem nhẹ căng thẳng cùng cảm giác không thoải mái, toàn bộ hành trình đều vẫn duy trì mỉm cười.

Đây là cô cùng Bùi Dịch từ sau khi kết hôn lần đầu tiên hiện ngang xuất hiện ở trước mặt công chúng như vậy. Mà bây giờ Lễ Chúc Mừng qua không lâu sau, hôn lễ của bọn họ cũng đến gần.

"Không phải sợ." Bùi Dịch nghiêng đầu, nhỏ giọng nói.

Tô Thi Thi khẽ gật đầu, trong lòng có chút xấu hổ.

Cô không phải sợ hãi, mà bị phóng viên cùng đèn flash làm cho đau đầu. Nếu không phải đang nắm tay Bùi Dịch, cô phỏng chừng thực đã bị đoàn phóng viên điên cuồng chen lách đến ngất đi.

Nơi tổ chức yến hội ở tầng cao nhất, bọn họ sau khi vào thang máy VIP mới cắt đuôi được đám phóng viên. Vốn tưởng rằng đến sảnh yến hội có thể an tĩnh một chút, nhưng vừa mới ra khỏi thang máy, liền bị một đám phóng viên vây quanh rồi.

Nơi này phóng viên vậy mà so với dưới lầu vẫn còn nhiều hơn!

Tô Thi Thi trong lòng kinh ngạc cực kỳ.

Đây là đem toàn bộ phóng viên ở Bắc Kinh đều đã kêu đến sao?

Tô Thi Thi nhìn về phía Bùi Dịch, tưởng rằng anh sắp xếp, đã thấy Bùi Dịch hơi nhú mày, cũng không vui vẻ gì lắm.

Tô Thi Thi trong lòng mạnh trầm xuống.

Không phải Bùi Dịch, vậy rất có khả năng liền là Hồ Sĩ Minh an bài.

Hắn gọi nhiều phóng viên như vậy đến đây, đây là muốn gây sự sao?

Cái chương này làm mất 3.4 ngày gì đó mới xong

Chương 485: Bất an

"Bùi tiên sinh Bùi phu nhân đến rồi!" Các phóng viên vừa thấy Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi đến, lập tức đón chào.

Vẫn như cũ là đèn flash chói mắt, còn có trăm ngàn câu hỏi ập tới. Tô Thi Thi cười đến mặt đều đã cứng ngắc, khóe mắt cũng đang giật giật.

"Đúng là làm mình tinh thật không dễ dàng ha." Tô Thi Thi ở trong lòng cảm thán.

May mà có Bùi Dịch đang ở bên cạnh, thay cô chặn đa số những ánh đèn flash kia.

Bùi Dịch mặt không chút thay đổi, nhàn nhạt đưa mắt nhìn phóng viên, những phóng viên này một đám liền sợ tới mức lui về sau, vốn dĩ còn đang muốn hỏi vài chuyện tạm thời cũng không dám hỏi.

Tô Thi Thi ngậm bội phục, đi theo Bùi Dịch hướng tới sảnh bên trong bữa tiệc đi đến.

Vừa ra khỏi thang máy VIP chính cửa lớn sảnh chính của bữa tiệc. Sớm đã có thư ký Vương và vệ sĩ đang ở nơi đó chờ đón, lúc này đều đã đi tới, chặn phóng viên.

Đồng Tiêu Tiêu làm trợ lý cho Tô Thi Thi, hôm nay cũng đến. Tiểu nha đầu kia mặc một bộ lễ phục mà rượu nho đứng ở bên người thư ký Vương, nhìn ra được cô cũng cực kỳ khấn trương.

Tô Thi Thi nhìn đến phía trước cửa gỗ lớn khắc hoa màu ngà đang đóng chặt, trong lòng sinh ra một cỡ cảm giác không rõ nói không nên lời.

Đã từng, cô cũng ảo tưởng qua có một ngày chính mình có thể tham dự những bữa tiệc như thế này. Nhưng cô quả thật không nghĩ tới, chính mình sẽ cùng Bùi Dịch người đàn ông xuấ sắc như vậy ở bên nhau, hơn nữa cùng nhau tham dự.

"Khẩn trương sao?" Bùi Dịch ghé sát vào bên tai Tô Thi Thi, trêu ghẹo nói.

Tô Thi Thi trợn mắt nhìn anh, tinh bơ nói: "Em như thế nào cảm giác người nào đó lòng bàn tay đang đổ mồ hôi ta?"

"Em, cái người phụ nữ này.." Bùi Dịch không nói gì.

Tô Thi Thi thẳng thế, cười trộm một phen, đi theo Bùi Dịch cùng nhau đi về phía trước.

Thư ký Vương mở ra cửa gỗ khắc hoa.

Chỉ nghe nhẹ nhàng một thanh âm vang lên, cửa gỗ trước mắt từ từ mở ra, tầm mắt mở rộng thêm.

Giờ khắc này, Tô Thi Thi cảm giác được bên trong cái thế giới náo nhiệt kia đột nhiên yên tĩnh trở lại, mọi người giống như đều đang hướng về phía cửa nhìn qua.

Trên thực tế cũng là như vậy.

Bên trong sảnh lớn của bữa tiệc mọi người đang nói chuyện với nhau, lúc này đều đem ánh mắt rơi vào cửa, lẳng lẳng nhìn hai nhân

vật chính này.

Tô Thi Thi thẳng lưng ưỡng ngực, quay đầu mỉm cười nhìn thoáng qua Bùi Dịch, cùng anh đi vào.

Cô hôm nay, cô hôm nay mặc một bộ lễ phục màu hồng nhạt lộ vai, nhưng chỗ cổ là dùng trân châu vây khời cổ áo, tao nhẽ lại không mất gợi cảm.

Đang cùng mọi người nói chuyện với nhau Hồ Sĩ Minh quay đầu nhìn đến Tô Thi Thi khi đó, rõ ràng sững sốt một phen, trong mắt hiện lên quét xuống kinh diễm.

Hắn không phải lần đầu tiên nhìn đến Tô Thi Thi mặc lễ phục, nhưng hôm nay bộ lễ phục cô mặc này đem cổ toàn bộ che lấp lại lộ vai, nhưng không hiểu sao lại lộ ra một cổ cấm dục gợi cảm, làm cho người ta thân thể tất cả đều nóng lên.

Bỗng nhiên, một ánh mắt lạnh lạnh bắn qua rơi vào trên người Hồ Sĩ Minh.

Bùi Dịch mặt lạnh như tiền nhìn Hồ Sĩ Minh, trong mắt mang theo nhàn nhạt cảnh cáo.

Hồ Sĩ Minh hơi sững sờ, lập tức lộ ra một cái đại đại tươi cười, khiêu khích nghiêng đầu nhìn Bùi Dịch liếc mắt một cái, nhìn về phía Tô Thi Thi ánh mắt càng thêm nóng bỏng.

Bùi Dịch nhíu mày, kéo tay Tô Thi Thi, cùng cô thay đổi phương hướng, chặn ánh mắt Hồ Sĩ Minh.

Hồ Sĩ Minh khóe miệng rút gân co giật, rất không chấp nhất loại hành vi ngậy thơ này của anh.

"Làm sao vậy?" Tô Thi Thi nhìn đến động tác của Bùi Dịch, ngẩng đầu lên nhỏ giọng hỏi.

"Nhìn đến một con ruồi, không có gì chuyện gì lớn."

Tô Thi Thi:...

Cô mơ hồ nhớ tới vừa rồi Bùi Dịch hình như đang nhìn hướng sảnh đông yến hội... Cô hướng qua bên kia xem thử, rõ ràng gặp được ánh mắt Hồ Sĩ Minh.

"Ruồi bọ..." Tô Thi Thi trong lòng tràn ra một trận ác hàn.

Bùi tiên sinh cách anh hình dung - - thật đúng là chuẩn xác nha! Lúc này Hồ Sĩ Minh tươi cười, quả thật khiến người ta chán ghét.

Bỗng nhiên, Tô Thi Thi cảm giác trên người ấm áp, Bùi Dịch nắm ở đầu vai cô. Ngay sau đó, cô liền nghe đến Bùi Dịch theo người lên tiếng chào hỏi.

"Hồng gia. Hồng tiên sinh." Bùi Dịch hướng phía trước hơi hơi gật đầu, thái độ cực kỳ cung kính.

Lão già này cũng đến đây?

Tô Thi Thi trong lòng căng thẳng, trên mặt lập tức bày ra tươi cười, hướng tới Hồng gia cùng Hồng Hưng Nhiên lên tiếng chào hỏi.

"Bùi tiên sinh, Bùi phu nhân, các người quả nhiên cực kỳ xứng đôi." Hồng gia giơ lên cái ly, cùng Bùi Dịch cùng ly một cái, cười toe toét như phật Di Lặc một dạng.

Tô Thi Thi cười đáp lại, trong lòng lại một chút cũng không thả lỏng.

Cô hiện tại đã cơ bản hiểu rõ ràng tính cách những nhân vật lớn ở Bắc Kinh này, vị Hồng gia này từ đầu chính là Tiểu Diện Hồ.

Tuy bây giờ công trình thôn Thành Trung ông ta không có chính thức ra mặt, nhưng Bùi Dịch từng nhắc đến với cô, ông ta bây giờ đạt được lợi ích tối đa.

Có thể thấy được, lão hồ ly này có bao nhiêu lợi hại rồi. Chẳng những cùng Bùi Dịch hợp tác, cũng cùng Hồ gia, thậm chí về sau công ty Phi Tầm hợp tác, quả thực là ăn hết.

Hồng gia cũng không có theo chân bọn họ tán gẫu rất nhiều, lên tiếng chào hỏi, liền đi gặp các Lão Bằng Hữu khác rồi.

Hồng Hưng Nhiên đối với Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch cảm tình không tệ, trái lại theo chân bọn họ hàn huyên nhiều vài câu.

Chờ bọn họ đi rồi, Bùi Dịch đối với Tô Thi Thi nhỏ giọng nói: "Hồng gia không thể đắc tội, chỉ cần cho nhiều ích lợi, hẳn là có thể hợp tác đứng chung thuyền, nhưng cũng không thể tin tưởng hoàn toàn."

Tô Thi Thi sửng sốt, không biết Bùi Dịch vì cái gì bỗng nhiên nói với cô những thứ này.

Cô yên lặng gật đầu: "Em nhớ kỹ."

Mặc kệ Bùi Dịch vì cái gì nói cho cô việc này, cô biết nhất định anh là có lý do riêng. Cô cực kỳ dụng tâm nhớ kỹ.

Tô Thi Thi phát hiện, bây giờ Lễ Chúc Mừng, thật là toàn bộ nhân vật có uy tín danh dự ở Bắc Kinh đều đến đây. Không chỉ vậy mà còn có

những nhân vật trong thương giới, còn có lãnh đạo các cấp, ví như nói bị người ngoài biết, khẳng định muốn dọa nhiều người sợ chết khiếp.

"Người của Lan gia cũng tới rồi hả?" Tô Thi Thi nhìn đến vị đương gia của Lan gia cũng đến đây, không khỏi có chút kinh ngạc.

"Quả thật có chút bất ngờ. Đi chào hỏi." Bùi Dịch nói xong liền lôi kéo Tô Thi Thi hướng tới Lan gia gia chủ đi đến.

Đó là một người đàn ông trung niên hơn bốn mươi tuổi, xem ra muốn so với cha ruột của Tô Thi Thi Đoàn Chấn Ba còn muốn nhỏ hơn hai tuổi, toàn thân màu mặc kiểu áo Tôn Trung Sơn màu chàm, vẻ mặt hiền lành lạnh nhạt cười.

"Chú Lan." Bùi Dịch đối với Lan Viễn Tân thái độ khách khí, "Đây là vợ cháu."

"Chú Lan." Tô Thi Thi cười lên tiếng chào hỏi.

"Tiểu Dịch, Thi Thi." Lan Viễn Tân cười gật gật đầu. Có thể nhìn ra được, thái độ của người này đối với Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch cũng không tệ.

Tô Thi Thi âm thầm ghi nhớ kỹ, Lan gia có lẽ tương lai cũng có thể trở thành bằng hữu.

Bùi Dịch cùng Lan Viễn Tân hàn huyên hai câu, liền mang theo Tô Thi Thi đi nơi khác.

"Lan gia này mười mấy năm công danh lợi lộc tâm dần dần nhạt. Là bạn cũng chưa chắc là bạn, không phải vạn bất đắc dĩ, không nên đi trêu chọc. Nhưng cũng không cần quá mức lo lắng bọn họ." Bùi Dịch

nhẹ giọng nói.

Tô Thi Thi gật đầu, ghi nhớ kỹ, đồng thời trong lòng nghi hoặc cũng càng lúc càng lớn.

Bùi Dịch đây là đang mang theo cô đi giới thiệu với mọi người sao?

Sau đó, Bùi Dịch mang theo Tô Thi Thi ở trong bữa tiệc này rất nhiều người vật đều đã chào hỏi.

Tô Thi Thi trong lòng cái nghi hoặc cơ bản càng thêm khẳng định, đồng thời càng ngày càng bất an.

Đợi cho mọi người chào hỏi không sai biệt lắm, Tô Thi Thi lặng lẽ giữ chặt Bùi Dịch, nhỏ giọng hỏi: "Anh có phải còn có chuyện gì gạt em hay không?"

Bùi Dịch nhẹ cười: "Tại sao có thể nghĩ như vậy?"

"Vậy anh sao lại..." Tô Thi Thi nhìn nhìn bốn phía, hôm nay Tứ Đại Gia Tộc mọi người đến đây, lại vẫn có rất nhiều nhân vật quan trọng. Ngoại trừ Đoàn gia cùng người của Hồ gia, Bùi Dịch gần như đều đã lôi kéo cô lần lượt chào hỏi mấy lần, này còn gọi không có việc gì?

Bùi Dịch néo hạ mặt cô, nhỏ giọng nói: "Em là vợ của anh, anh hi vọng em có thể cùng đến trong thế giới của anh đây hiểu biết nhiều hơn. Những thứ này đều là xã giao bình thường, liền tính không cần thiết, nhưng phòng bị trước sẽ cần tốt hơn."

Tô Thi Thi chớp chớp đôi mắt. Cô không thể không thừa nhận, Bùi tiên sinh lời nói này, nói được so với nói lời tâm tình nghe cũng không tồi.

Nhưng trong lòng cô cảm thấy được có chút bất an.

Mà bất an này, khi Hồ Sĩ Minh lên đài diễn thuyết thời điểm, chiếm được một phần chứng thật.

"Tiếp theo, xin mời Tô tiểu thư lên sân khấu phát biểu." Hồ Sĩ Minh hướng tới Tô Thi Thi cười đến đặc biệt đáng đánh đòn.

Tô Thi Thi quả đấm căng thẳng, theo bản năng nhìn thoáng qua Bùi Dịch.

Trước đó từ đầu liền không có cái phần này, Tô Thi Thi cô ngoại trừ là vợ của Bùi Dịch, từ đầu liền không có tư cách khác lên sân khấu nói chuyện.

Hồ Sĩ Minh tới cùng muốn làm cái gì!

"Anh với em cùng đi." Bùi Dịch cầm tay Tô Thi Thi, dáng vẻ bảo hộ cực kỳ rõ ràng.

Tô Thi Thi không có phát hiện, sâu trong mắt của anh quét xuống thần sắc lo lắng.

Cả nhà sáng hảo ~!~

Hôm qua bận ăn chơi ko rảnh đăng, mai với mốt cũng thế. Nên hôm nay cố gắng thôi ^_^

Chương 486: Đứng ở chỗ cao khó trốn

"Bùi tổng, anh thật đúng là bảo hộ vợ mọi nơi ha." Hồ Sĩ Minh ngăn đón Bùi Dịch, cười như không cười nói.

Bùi Dịch nhìn cũng chưa từng nhìn hấn liếc mắt một cái, lôi kéo Tô Thi Thi theo bên người hấn đi qua thời điểm, nghe được hấn dùng âm thanh nhỏ nhất nói.

"Anh cho là, có thể vẫn che chở cô ấy?"

Bùi Dịch thân thể hơi căng thẳng, quay đầu lạnh lùng liếc hấn một cái, sợ Tô Thi Thi nhìn ra vấn đề gì, không nói gì, mang theo Tô Thi Thi đi đến bên cạnh microphone.

Người chủ trì đang dẫn dắt chương trình, Tô Thi Thi đứng ở bên cạnh, trong lòng hơi có chút khẩn trương.

"Không sợ." Bùi Dịch nhỏ giọng nói.

Tô Thi Thi cười lắc lắc đầu.

Cô cảm thấy được hôm nay Bùi Dịch giống như khẩn trương quá mức, cô có yếu ớt như thế sao?

Dưới sân khấu, tất cả mọi người đang nhìn lên sân khấu. Trong một cái góc xó, Đoàn Kế Hùng cùng Nhậm Tiểu Vi và Trạm Dẫn Lan đứng chung một chỗ, mà Đoàn Chấn Ba đứng ở nơi cách bọn họ hơn một thước.

Mấy người nhìn Tô Thi Thi trên sân khấu, trên mặt đều đã mang theo một tia không vui.

"Dẫn Lan, nếu năm đó cô không có rời đi, hiện tại người đứng ở nơi đó chỉ sợ sẽ là cô rồi." Nhậm Tiểu Vi âm u nói.

Trạm Dẫn Lan sắc mặt bá một phen liền trắng vài phần, tay cầm ly sâm banh càng thêm xiết chặt, đáy lòng có cỗ tức giận lan tràn

Cô có đôi khi thật không biết Nhậm Tiểu Vi tới cùng là nghĩ như thế nào. Giống như hiện tại, bà nói những lời này chẳng lẽ không phải tự tát vào mặt mình sao?

"Nếu tôi nhớ không lầm, năm đó tôi phải rời đi là do chính người bạn tặng." Trạm Dẫn Lan nhìn thoáng qua sân khấu đối với chuyện Tô Thi Thi được Bùi Dịch che chở đầy đủ, không nghĩ muốn nhìn nữa rồi.

Cô ta hiện tại là người thừa kế tương lai của công ty Phi Tầm, là con gái nuôi của vị phu nhân quý tộc, đã sớm xưa đâu bằng nay, đâu nào còn sợ Đoàn gia.

"Cô..." Nhậm Tiểu Vi không nghĩ tới Trạm Dẫn Lan sẽ không nể mặt mình như vậy, sừng sốt một phen, lập tức cười rộ lên, "Xem ra, cánh thật sự cứng rắn rồi. Đừng tưởng rằng chỉ có một mình cô thay đổi."

"Bà đây là cái gì ý tứ?" Trạm Dẫn Lan trong lòng cả kinh, không biết Nhậm Tiểu Vi lời nói có phải chứa đầy hàm ý hay không.

"Hai người các người hiện tại àm ỉ cái gì? Mất mặt xấu hổ!" Đoàn Kế Hùng thấy hai người tình huống không đúng, lập tức nhỏ giọng quát.

Nhậm Tiểu Vi cùng Trạm Dẫn Lan sắc mặt tức thì đều đã trở nên rất khó coi. Nhậm Tiểu Vi là không dần lại, Trạm Dẫn Lan là tức giận.

Bên cạnh, Đoàn Chấn Ba không có chú ý tới tình huống nơi này, mà là chính đang không cam lòng Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch trên sân khấu kia.

"Tiểu tiện nhân! Dem tao làm hại thảm như thế, chính mình lại hưởng phúc!" Đoàn Chấn Ba trong lòng tức giận không thôi.

Tuy ông ta hiện tại trở về Đoàn thị, nhưng mà Đoàn thị đã không thể sánh bằng trước đây, mà cha ông ta phòng ông ta như phòng sói một dạng, muốn đem tất cả toàn bộ đều để lại cho con trai nhỏ của mình, ông ta từ đầu cái gì đều không chiếm được.

Đoàn Chấn ba càng nghĩ càng giận, hận không thể xông lên đem Tô Thi Thi kéo xuống đây.

Tô Thi Thi đứng ở trên sân khấu, cảm thấy được có chút ánh mắt rất không thiện tâm đang nhằm vào cô. Nhưng cô không có nhìn lung tung chung quanh, chỉ là lẳng lẳng đứng.

Đợi sau khi người chủ trì nói xong, đem microphone giao cho trên tay cô.

"Bùi phu nhân, nghe nói bây giờ hạng mục trang hoàng ngoại hành lang thôn Thành Trung là do Sunshine phụ trách đúng không? Có thể mời người giới thiệu một phen lần trang hoàng này hay không?" Người chủ trì nói chuyện thời điểm, bối cảnh trên tường màn hình lớn liền thay đổi, hiện ra hình ảnh giám sát ngoại hành lang thôn Thành Trung.

Tô Thi Thi nở nụ cười, cầm microphone nói: "Cực kỳ cảm tạ nhà thầu

để cho Sunshine có thể được đến cơ hội lần này. Chúng tôi đối với chuyện trang hoàng ngoại hành lang thôn Thành Trung rất chú trọng, là căn cứ nhân văn cùng văn hóa tự nhiên dung hợp, căn cứ sinh thái trang hoàng để tiến hành, chọn dùng vật liệu tiên tiến nhất trên thế giới..."

Giọng nói của Tô Thi Thi trong trẻo, không nhanh không chậm vang vang.

Bùi Dịch liền đứng ở bên cạnh cô, trong mắt tất cả ôn nhu.

Vợ yêu của anh, biểu hiện hết sức xuất sắc.

Theo tiếng nói chuyện của Tô Thi Thi, hiện trường yên tĩnh vô thanh, tất cả mọi người là nghe cô nói chuyện.

Giờ khắc này, Tô Thi Thi bỗng nhiên cảm thấy được, chính mình thật sự trở thành nhân vật chính của yến hội này.

Cô vẫn như cũ không biết Hồ Sĩ Minh muốn làm cái gì, cũng không biết kế tiếp sẽ xảy ra cái gì. Giờ khắc này, cô chỉ là đem mọi chuyện của chính mình làm tốt, không thể cho Bùi Dịch mất mặt.

Đúng lúc này, chỉ nghe "oành" một tiếng, cửa gỗ lớn khắc hoa vào sảnh tiệc kia bị mở tung ra, một đám người vọt tiến vào.

Tô Thi Thi đứng ở trên sân khấu, còn không có làm rõ ràng là chuyện gì xảy ra, trơ mắt nhìn một đôi mặc đồng phục cảnh sát hướng tới cô vọt đến.

"Bùi phu nhân, cô bị tình nghi tham ô dùng vật liệu dỏm trong xây dựng, xin theo chúng ta trở về hỗ trợ điều tra."

Tham ô?

Đồ dỏm?

Tô Thi Thi trong đầu oong một tiếng, không rõ chuyện đột nhiên xảy đến này là làm sao vậy.

Cô không hề động, thậm chí không nói gì, liền như vậy nhìn người đồng chí cảnh sát kia nói chuyện với cô.

"Bùi phu nhân, phiền toái cô phối hợp." Vị cảnh sát kia thấy Tô Thi Thi không nhúc nhích, nhíu mày, tăng thêm ngữ khí.

"Đừng sợ." Tô Thi Thi còn đang sửng sờ, Bùi Dịch vươn tay nắm lấy tay cô, che chở cô vào trong ngực, lạnh lùng nhìn cảnh sát đứng dưới sân khấu kia.

Bữa tiệc quan trọng như vậy, tới đều là Lãnh Đạo cấp cao cùng với nhân vật tầm cỡ trong thương giới, cảnh sát làm sao có thể tùy tiện tiến vào bắt người?

"Bùi Dịch!" Tô Thi Thi bỗng nhiên cầm tay Bùi Dịch, sốt ruột nói, "Anh đừng kích động!"

Tô Thi Thi thân thể có chút phát run, không biết là lúc trước khẩn trương lan tràn hay vẫn lại là giờ phút này hoảng hốt.

Cô rốt cuộc biết Hồ Sĩ Minh muốn làm cái gì rồi!

"Cái kẻ điên đê tiện này!"

Tô Thi Thi ở trong lòng cắn răng, gắt gao xiết chặt tay Bùi Dịch, không cho anh nói chuyện.

Cô dùng thời gian nhanh nhất suy nghĩ cẩn thận mọi chuyện. Nếu không phải là có người bày mưu đặt kế, mấy người cảnh sát kia sẽ dám liều chết đến chỗ này bắt người?

"Bọn họ nhất định đến có chuẩn bị, anh lúc này không thể theo chân bọn họ xung đột." Tô Thi Thi không dám khẳng định mục tiêu cuối cùng của Hồ Sĩ Minh là chính mình hay vẫn lại là Bùi Dịch, cô không thể mạo hiểm, đối với Bùi Dịch nhỏ giọng nói.

Bùi Dịch khẩn căng nghiêm mặt, trầm giọng nói: "Anh sẽ xử lý..."

"Không được, không thể là lúc này." Tô Thi Thi nhìn thấy dưới sân khấu vài vị lãnh đạo cấp cao của thành phố đi đến, đối với Bùi Dịch nhỏ giọng nói, "Ít nhất không phải ở trong này."

Cô đã cơ bản có thể khẳng định, Hồ Sĩ Minh là cố ý chọn lúc này.

Nếu bọn họ phản kháng mà nói, tiếp tục chờ bọn họ khả năng chính là cái gọi là "Chứng cứ".

Tô Thi Thi ở một khắc này, đã không sợ chính mình sẽ xảy ra chuyện gì. Cô sợ đem Bùi Dịch liên lụy vào đây.

Bùi Dịch nhìn sâu vào mắt Tô Thi Thi một cái, trong lòng đau đớn vô cùng.

Anh không nghĩ tới, ở một khắc này, vợ anh vậy mà so với chính mình còn lạnh hơn bình tĩnh hơn. Đúng vậy, anh hiện tại rất loạn.

Anh không phải không nghĩ tới Hồ Sĩ Minh sẽ xuống tay với Tô Thi Thi, nhưng thật sự đã xảy ra, anh vẫn lại là không cách nào bình tĩnh.

"Tôi đi với các vị." Tô Thi Thi cướp đoạt tại ý định muốn mở miệng trước của Bùi Dịch hồi đáp.

Dưới sân khấu có nhỏ giọng nghị luận, nhưng hôm nay tới đều là người có thân phận, không ai sẽ giống những người trên đường không biết chuyện một dạng xoi mói.

"Bùi Dịch, nhớ rõ tới bao lãnh em." Tô Thi Thi hướng tới Bùi Dịch nghịch ngợm nở nụ cười, một chút đều không thềm để ý bộ dáng.

Bùi Dịch lòng càng thêm đau, rất đau.

Ngàn phòng vạn phòng, vẫn lại là bị người khác luồn qua khe hở. Hồ Sĩ Minh lúc trước để cho Tô Thi Thi đi lên sân khấu, chính là muốn làm cho bọn họ trước mắt bao người không cách nào làm cái gì.

Bùi Dịch quay đầu nhìn thoáng qua Hồ Sĩ Minh đứng ở dưới sân khấu, quả nhiên thấy ánh mắt khiêu khích của hắn.

Bùi Dịch trong mắt khinh thường chớp lóe mà thôi, quay đầu nhìn Tô Thi Thi, chậm rãi lộ ra một nụ cười tươi tắn.

Hồ Sĩ Minh mạnh đứng thẳng người, có dự cảm không tốt lắm.

Tô Thi Thi so với hắn càng khẩn trương, có thể tưởng tượng muốn ngăn cản, đã không còn kịp rồi.

Chương 487: Đau nhất bất quá là như vậy thôi

Vị cảnh sát dẫn đầu đã lên sân khấu đến đòi mang đi Tô Thi Thi, Bùi Dịch bỗng nhiên tiến lên, nhắc chân liền hướng tới hấn đá qua đi.

"Ầm!" Cảnh sát kia liên kêu rên cũng không kịp, đã nặng nề mà giẫm đến trên mặt đất.

"Ô mai chuối!" Tô Thi Thi che miệng, không hiểu sao đã nghĩ cười.

Bùi tiên sinh, người vừa rồi một cước kia thiệt tình - - đẹp trai!

Tất cả mọi người sợ ngây người, trong mắt đều là không thể tin.

Bùi Dịch đứng ở trên sân khấu, giống người không việc gì một dạng, lạnh lùng nhìn chăm chăm kẻ bị anh đá trên mặt đất dậy không nổi vị cảnh sát kia: "Chuyện cũng chưa điều tra rõ ràng liền đến bắt người, người nào cho các người lá gan lớn như vậy!"

"Bùi tiên sinh, chúng ta..."

"Vợ của tôi đã đồng ý với các người đi hỗ trợ điều tra, các người lại vẫn có ý kiến?" Bùi Dịch cắt ngang lời một vị khác cảnh sát nói, không chút nào cho bọn họ cơ hội đưa ra "Chúng có".

Bọn cảnh sát xoa mồ hôi lạnh, yên lặng ngậm miệng lại.

Bọn họ hôm nay đến chỗ này bắt người, vào lúc này, vốn là không thích hợp. Tất cả mọi người biết Bùi Dịch là người yêu chiều vợ là

người điên chiều đến vô pháp vô thiên, thực trêu chọc nóng nảy, trời biết kẻ điên này sẽ làm ra chuyện gì đây.

Nơi xa, Hồ Sĩ Minh thấy như vậy một màn, cũng là trừng lớn mắt.

"Bệnh thần kinh!" Hồ Sĩ Minh yên lặng phun ra ba chữ, nhìn thoáng qua hướng Tô Thi Thi.

Thấy cô gái kia giờ phút này còn có thể trấn định đứng ở trên sân khấu, trong lòng có chút phức tạp.

Không khí trên sân khấu nhất thời có chút giăng co.

Nhậm Tiểu Vi tiến lên, không vui nhìn Bùi Dịch: "Tiểu Dịch, con..."

"Mẹ, người không cần lo lắng, Thi Thi không có làm, con tin tưởng cô ấy." Bùi Dịch bỗng nhiên nói.

Nhậm Tiểu Vi một hơi nghẹn ở trong cổ họng, không thể đi lên để mất mặt, bị nói làm cho nghẹn họng mặt đều phải đỏ.

Bà là có ý tứ này sao?

Bà vốn là muốn cảnh cáo Bùi Dịch thấy rõ tình thế, không cần vì một Tô Thi Thi mà hủy đi chính mình, không nghĩ tới ngược lại thành cái cớ để Bùi Dịch biểu thị quyết tâm.

Bùi Dịch nói xong, liền nhìn Tô Thi Thi, ôn nhu nói: "Anh đưa em cùng đi."

Anh nói xong nhìn về phía cái kia rất không dễ dàng đứng lên cảnh sát, nhàn nhạt nói: " Công trình thôn Thành trung tôi là người phụ trách, Tô Thi Thi là vợ tôi, xảy ra chuyện theo lý tôi nên cùng đi. Tôi

cùng đi, không quá đáng chứ?"

Vị cảnh sát kia khóe miệng giật giật, bị anh nhìn một cái, chỉ cảm thấy mới vừa rồi bị đá đến ngực lại vẫn càng đau, gian nan nói: "Không quá đáng, Bùi tiên sinh muốn cùng đi cũng là chuyện bình thường thôi. Nhưng mà hi vọng người phối hợp chúng tôi làm việc."

"Đó là đương nhiên." Bùi Dịch gật đầu.

Tô Thi Thi sững sờ nhìn Bùi Dịch, khẽ nhếch miệng, bị giật mình đến chỗ.

Cái này cũng được?

Tô Thi Thi yên lặng thờ dài, không nghĩ muốn anh liên lụy vào đây, xem ra không cách nào tránh khỏi rồi.

Cô lặng lẽ nhìn về phía phương hướng Hồ Sĩ Minh, sau khi thấy được kẻ kia sắc mặt xanh mét, tâm tình không biết như thế nào, bỗng nhiên tốt lên rất nhiều.

Người nào đều đã không nghĩ tới, mọi chuyện sẽ phát triển thành như vậy. Bùi Dịch lấy tư thái cuồng bạo, bảo hộ Tô Thi Thi.

Nơi này lại có nhiều nhân vật lớn như vậy ở đây, ai cũng không dám xằng bậy. Bùi Dịch hướng vài vị lãnh đạo từng người xin lỗi, sau đó liền dẫn Tô Thi Thi hướng tới cửa đi đến.

Thư ký Vương mang theo vệ sĩ đưa hai người bọn họ hộ tống bên trong, bên cạnh, là một đôi cảnh sát.

Tô Thi Thi lúc xoay người, ánh mắt bỗng nhiên lướt qua Đồng Tiêu Tiêu, thân thể mạnh ngẩn ra.

Đồng Tiêu Tiêu chính đang vẻ mặt lo lắng nhìn Tô Thi Thi, nhưng trong ánh mắt cô có rất nhiều cảm xúc nói không rõ. Như là - - áy náy.

Áy náy...

Tô Thi Thi nhất thời như bị đẩy xuống vực sâu, có rất nhiều chuyện vừa rồi nghĩ không rõ giống như lập tức đều đã thông thấu rồi.

"Tham ô, tiền boa, đồ dỏm..."

"Đồ dỏm..." Tô Thi Thi dừng ngay tại chỗ, ngơ ngẩn nhìn Đồng Tiêu Tiêu, tâm hung hăng xiết chặt lại, đau đến không thể hô hấp.

"Vì cái gì..." Cô rất muốn hỏi cô ta, làm như vậy tới cùng là vì cái gì!

Công trình thôn Thành Trung cô nơi chốn cẩn thận, thời thời khắc khắc đều đã giám sát chặt chẽ. Nếu thật sự có ai có thể gian lận mà nói, trừ bỏ sư huynh Tống Trọng Hạo của cô cũng chỉ có Đồng Tiêu Tiêu rồi.

Tô Thi Thi tin tưởng sư huynh cô, mà hiện tại, Đồng Tiêu Tiêu biểu tình đã bán đứng chính cô ta.

"Thi Thi..." Đồng Tiêu Tiêu trong mắt đều là bối rối.

Cô ta biết lúc này không thể loạn, nhưng mà cô ta thật sự không chịu nổi rồi. Cái kẻ điên kia để cho cô âm thầm động tay chân, làm sao có thể hại Tô Thi Thi như vậy!

Môi của cô ta mấp máy, nhưng mà một câu đều đã nói không nên lời.

Cô ta thật sự không biết cảnh sát sẽ vào loại thời điểm này xông tới. Như vậy rõ ràng là muốn đem Tô Thi Thi hủy hoại!

"Thi Thi?" Bùi Dịch chú ý tới Tô Thi Thi không thích hợp, theo ánh mắt của cô trông đi qua, vừa lúc chú ý tới ánh mắt của Đồng Tiêu Tiêu.

Bùi Dịch mặt báp liền trầm tiếp xuống, như một con thú dữ để mắt con mồi một dạng, trong mắt đều là tàn nhẫn.

Đồng Tiêu Tiêu sợ tới mức run run một phen, kìm lòng không đậu lui về phía sau một bước, sợ hãi không dám tiếp tục nhìn bọn họ.

"Không được, phải chịu đựng. Chẳng thế thì mình cũng sẽ hủy đi." Đồng Tiêu Tiêu ở trong lòng không ngừng mà nói cho chính mình.

Lúc này, cô ta không thể loạn!

Tô Thi Thi nhìn đến động tác của Đồng Tiêu Tiêu, thất vọng cúi đầu, đối với Bùi Dịch nhẹ nhàng nói: "Đi thôi."

Sau đó, cô xoay người, rút cuộc không nhìn Đồng Tiêu Tiêu liếc mắt một cái.

"Tiêu Tiêu, tôi thủy chung nhớ rõ ân tình cô tại xây dựng tiệm Khắc đứng ra giúp tôi nói chuyện. Tôi vẫn nhớ lòng tốt của cô, nhưng vì cái gì..." Tô Thi Thi chớp chớp đôi mắt, ngăn không cho nước mắt chảy ra ngoài.

Cô tự giễu cười cười, tự trách mình quá khờ dại.

Cô nơi chốn cẩn thận, chính là sợ gây thêm phiền toái cho Bùi Dịch. Sau cùng, vẫn lại là thua cho mình khờ dại.

"Vợ yêu à..." Bùi Dịch nhìn đến bộ dáng Tô Thi Thi cúi đầu, đau lòng không thôi.

Người phụ nữ của anh, anh nâng trên tay sợ rớt, giữ ở trong miệng sợ hỏng, một chút ủy khuất cũng đều không nỡ để cô chịu. Lại bị một cô gái lừa gạt như vậy!

"Bùi Dịch, em không sao." Tô Thi Thi hít hít cái mũi, ngẩng đầu hướng về phía anh cười cười.

Hiện tại không phải lúc thích hợp để truy cứu. Hiện tại, cô có một trận đánh lớn chính mình phải đối mặt!

Bọn họ, người nào cũng không thể yếu đuối.

"Đi." Bùi Dịch cầm tay cô, che chở cô hướng tới cửa đi đến.

Cửa vừa mới đẩy mở, các phóng viên liền xông tới, dùng dùng hỏi tới.

"Bùi phu nhân, xin hỏi chuyện người tham ô là thật sao? Người có phải thông qua Bùi tiên sinh giành ích lợi hay không? Xin hỏi ngài ấy biết chuyện này sao?"

"Bùi tiên sinh, xin hỏi người đối với chuyện này có ý kiến gì không? Người biết rõ sao?"

Một đám vấn đề, không ngừng mà ném qua đây, muốn đem Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch chìm ngập.

"Thì ra, những phóng viên này là có tác dụng như vậy." Tô Thi Thi trong lòng cười lạnh.

Hồ Sĩ Minh, lần này đấu, là anh thắng.

Tô Thi Thi kéo tay Bùi Dịch, ngẩng đầu ưỡn ngực.

Cô chưa làm qua, sợ cái gì! Cô chính là muốn để cho toàn bộ thế giới đều biết, cô không thẹn với lương tâm!

Một hồi Lễ Chúc Mừng giải tán trong không vui. Rất nhiều người đều đã lục tục đi về, người của Đoàn gia cũng đi về.

Nhậm Tiểu Vi tuy rất không hài lòng hành động của con trai mình, nhưng mà lo lắng con trai bởi vì chuyện này chịu liên lụy, lập tức để cho Đoàn Kế Hùng khởi động mạng lưới quan hệ của chính mình.

Chỉ là toàn bộ cái quá trình, Trạm Dẫn Lan vẫn đều đã vẫn duy trì trầm mặc, chỉ là sắc mặt rất khó xem.

Cô ngăn cản Hồ Sĩ Minh, sắc mặt không vui hỏi han: "Chuyện này là anh làm?"

Hồ Sĩ Minh nhíu mày, nhàn nhạt nói: "Chuyện này, với cô có quan hệ?"

Nhìn như cùng là một cái ý tứ nói ra, nhưng hàm ý lại hoàn toàn bất đồng. Hồ Sĩ Minh nói thẳng Trạm Dẫn Lan không cần tham dự vào.

Trạm Dẫn Lan cắn môi, không đồng ý nói: "Anh nên là dùng chính thủ đoạn của mình, mà không phải dùng loại âm mưu này..."

"Trạm tiểu thư..." Hồ Sĩ Minh nở nụ cười, giống như nhìn người bệnh thần kinh một dạng nhìn cô ta, "Cô đầu óc không có bệnh chứ?"

Bùi Dịch là ai? Thủ đoạn bình thường dùng được sao?

Hồ Sĩ Minh nhìn đến đứng ở phía xa thất hồn lạc phách Đồng Tiêu Tiêu, bỏ qua Trạm Dẫn Lan vẫn còn nói lái nhãi không thôi, hướng tới Đồng Tiêu Tiêu đi tới.

Thiệt là cũng muốn đăng nhiều nhưng mà muốn đăng 1c thì trước đó mình phải làm đc 1c đã. Để có cái mà đăng chương kế nữa. Có 1 mình thôi. Được nhiều hay nhiều vậy.

Lâu lắm rồi truyện mới về lại top 5. Nên làm gì đây ta

Chương 488: Không có đường lui

Trong sảnh yến hội dần dần an tĩnh lại, lúc trước phồn hoa thịnh thế bởi vì xảy ra chuyện ngoài ý muốn, mọi người đều lục tục ra về cảm giác như nhà trống tiêu điều.

Đổng Tiêu Tiêu thân thể còn đang run nhè nhẹ, khẩn trương, sợ hãi, áy náy, loại cảm xúc hỗn tạp này, để cho cô ta không biết làm như thế nào cho phải.

"Hối hận rồi sao?" Một tiếng nói bắt tai vang lên, ngay bên tai Đổng Tiêu Tiêu.

"Phản bội người ta cảm giác như thế nào?"

"Hỗ... Hỗ tổng?" Đổng Tiêu Tiêu cả kinh mồ hôi lạnh đều phải xuống đến nơi, sợ hãi nhìn Hồ Sĩ Minh.

Cô ta lập tức nghĩ đến chuyện kia cũng chỉ có người ra lệnh cho cô ta mới biết, Hồ Sĩ Minh làm sao có thể biết đến?

"Là anh..." Đổng Tiêu Tiêu sắc mặt tái mét, lúc này cái gì cũng đều đã suy nghĩ cẩn thận rồi.

Hồ Sĩ Minh cùng Tô Thi Thi và Bùi Dịch vẫn có mâu thuẫn, nếu là hấn âm thầm gian lận, không hề kỳ quái.

Đổng Tiêu Tiêu sắp khóc luôn rồi, sợ hãi lại bất lực nhìn hấn: "Anh không phải thích Thi Thi sao? Vì cái gì muốn hại cô ấy như vậy?"

"Tôi hại cô ấy?" Hồ Sĩ Minh giống nghe được chuyện cười vậy, "Đồng tiểu thư, nói không thể nói lung tung. Tôi không đoán sai mà nói, kia toàn bộ đều là cô làm đi?"

"Tôi..." Đồng Tiêu Tiêu tim điên cuồng đập loạn, so với vừa rồi càng sợ hãi hơn rồi.

Chẳng lẽ cô ta nghĩ sai rồi? Người sau lưng chỉ đạo cô làm việc xấu người kia không phải Hồ Sĩ Minh? Lúc trước người kia chỉ là nói điện thoại cùng cô ta liên hệ, cô ta cũng không xác định đến cùng phải Hồ Sĩ Minh hay không.

Nhưng câu tiếp theo của Hồ Sĩ Minh nói ra, trực tiếp đẩy cô ta vào vực sâu.

"Đồng tiểu thư, nhớ kỹ cái gì nên nói cái gì không nên nói. Chuyện cho tới bây giờ, cô đã không có đường lui." Hồ Sĩ Minh có điều ngụ ý, thâm sâu nhìn Đồng Tiêu Tiêu liếc mắt một cái, lập tức hướng tới chỗ cửa lớn đi đến.

"Thật là anh..." Đồng Tiêu Tiêu toàn thân thấu lạnh.

Nếu người kia là người khác, Đồng Tiêu Tiêu cảm thấy được vẫn có một chút cơ hội thay đổi cục diện này, nhưng mà đối phương là Hồ Sĩ Minh - - cái người kia so với Bùi Dịch vẫn còn điên cuồng, Hồ Sĩ Minh!

Đồng Tiêu Tiêu nghĩ đến chuyện của anh trai mình, nghĩ đến vừa rồi Hồ Sĩ Minh uy hiếp, thật sự sợ.

Nơi xa, Trạm Dẫn Lan đem một màn này xem ở trong mắt, mày nhíu chặt hơn một chút.

Vừa định qua đi hỏi rõ sự tình, di động trong túi xách liền vang lên.

"Mẹ?" Trạm Dẫn Lan nhận điện thoại, nghe xong hai câu, sắc mặt liền thay đổi.

"Con biết rõ." Thật lâu sau, Trạm Dẫn Lan mới gian nan lên tiếng, cúp điện thoại.

Cô ta nhìn hướng cửa, nhớ tới vừa rồi dáng vẻ Bùi Dịch bảo hộ Tô Thi Thi rời đi, tâm tư phức tạp tới cực điểm.

"Bùi Dịch, anh thật sự phải giúp cô ấy sao? Anh có biết hay không, anh sẽ gặp phải nhiều phiền toái?" Trạm Dẫn Lan ở trong lòng thì thào hỏi.

Cô ta quả thật không nghĩ tới, chuyện này, mẹ nuôi của cô ta vậy mà cũng tham dự rồi. Vừa rồi, vị quả phụ quý tộc kia chính là chuyên môn gọi điện thoại đến không cho cô ta nhúng tay.

"Tô Thi Thi, tôi vốn đang nghĩ muốn cạnh tranh công bằng. Xem ra, chỉ có thể trách chính cô số mệnh không tốt." Trạm Dẫn Lan trong lòng có chút vùng vầy.

Cô ta từ trước đến nay cao ngạo, ở trước mặt tình yêu không thích giở thủ đoạn. Nhưng mà bây giờ, hiển nhiên rất nhiều người đều đang giúp cô ta.

Tô Thi Thi cũng không biết bọn họ những người này nghĩ thế nào, cô cùng Bùi Dịch trực tiếp đi đến cục cảnh sát.

Vệ sĩ cùng cảnh sát một đường hộ tống, cục diện thực cường đại.

Tô Thi Thi ngồi ở trong xe, muốn nói không khẩn trương là không có khả năng, nhưng cũng không có như lúc trước sợ hãi như vậy.

"Bọn họ rốt cục ra tay rồi." Tô Thi Thi nhìn phía xa các phóng viên đang đuổi theo, nhẹ giọng nói.

Đối phương thật sự ra tay, lòng của cô ngược lại yên ổn rất nhiều. Cái loại này đối với việc không biết khiến bản thân sợ hãi mới là khó chịu nhất.

"Yên tâm, không có việc gì." Bùi Dịch kéo qua vai cô, hôn một chút cái trán của cô, ôn nhu nói.

"Anh có phải hay không đã sớm đoán được sẽ xảy ra chuyện?" Tô Thi Thi hỏi.

Cô sớm nên nghĩ đến, trước khi tới Bùi Dịch so với cô lại vẫn khẩn trương hơn vốn là cực kỳ khác thường. Về sau, Bùi Dịch lại một cái vẻ giới thiệu cho cô những đại nhân vật đó để cho cô quen biết, giống như đang có chút chuẩn bị.

Bùi Dịch không có phủ nhận: "Có chuẩn bị tâm lý, nhưng mà không nghĩ đến, hẳn sẽ coi em là làm mục tiêu."

Bùi Dịch là không thích nhất chuyện lấy phụ nữ để ra tay, nhưng Hồ Sĩ Minh hiển nhiên không quân tử như thế.

"Vợ yêu à, thực xin lỗi. Là anh lơ là..."

"Anh nếu còn nói ra mấy lời này, em có thể sẽ thực tức giận." Không biết vì cái gì, Tô Thi Thi lúc này nghe câu "Thực xin lỗi" đặc biệt nóng giận.

Cô không thích anh lộ ra loại vẻ mặt này.

Bùi Dịch sờ sờ cái mũi, nhỏ giọng nói: "Anh chỉ là khách khí một phen."

Tô Thi Thi:...

Được rồi, cô tự mình đa tình rồi.

Cục cảnh sát cách khách sạn Quân Duyệt không xa, bảy tám phút lộ trình liền đến rồi.

Đám phóng viên điên cuồng kia đều đã theo đến đây, hoàn toàn không sợ cảnh sát cùng vệ sĩ.

Tô Thi Thi nhìn đến, cục cảnh sát đến cảnh sát võ trang đều đã xuất động, tràn diện oanh động cực kỳ.

Nhưng cô một chút đều không muốn loại oanh động này.

"Không cần ngẩng đầu, lập tức liền đi qua." Bùi Dịch đem Tô Thi Thi ôm ở trong ngực, lấy tay chặn mặt cô, đi nhanh hướng tới bên trong cục cảnh sát đi đến.

"Bùi tiên sinh, Tô tiểu thư, phiền toái các vị nói một câu."

"Tô tiểu thư, công trình ngoại hành lang thôn Thành Trung, cô thật sự sử dụng loại nước sơn kém chất lượng sao?"

"Bùi tiên sinh, xin hỏi người đối với chuyện này có biết hay không? Tô tiểu thư là phu nhân của người, người cùng chuyện này có quan hệ sao?"

Một đám liên tục đưa ra những vấn đề sắc bén trực chỉ Bùi Dịch cùng chuyện này có quan hệ.

Tô Thi Thi cơ hồ là bị Bùi Dịch bao quấn vào trong ngực đi vào trong, bị anh bảo hộ đến không thông gió. Cô khi nghe một đám vấn đề bén nhọn, trong lòng khó chịu vô cùng..

Nơi chốn cẩn thận, tự cho là làm được cực hạn sợ gây cho anh phiền toái, nhưng lại vẫn là bị người tìm được sơ hở.

Tô Thi Thi gắt gao nắm chặt quả đấm, móng tay kết vào trong thịt, lại không để ý đến đau đớn.

Rất khó chịu, cực kỳ đau lòng.

Anh vốn là đã rất khó khăn mới được như hôm nay, mà cô, chung quy trở thành uy hiếp của anh.

"Bùi Dịch, thực xin lỗi." Tô Thi Thi cắn môi, khổ sở đến hốc mắt lên men, ở trong lòng thì thào nói.

Chỉ một lần này. Cô nói cho chính mình, chỉ có bây giờ. Cô hẳn không tái phạm sai lầm như vậy!

Một đoạn đường này, nói dài cũng không dài lắm, bảo ngắn cũng không ngắn lắm. Các phóng viên liều chết đuổi theo, cả đám đều cùng điên rồi một dạng.

Ở một khắc này, Tô Thi Thi bỗng nhiên có cảm giác bị thương. Bọn họ lúc nâng bạn lên, bạn chính là thượng đế. Bọn họ giẫm lên bạn thời điểm, bạn chính là chuột chạy qua đường.

Tô Thi Thi khẽ ngẩng đầu, tầm mắt bị che chắn lại, là bàn tay dày

rộng của Bùi Dịch.

Tay anh, chặt chẽ che ở trên đầu cô, không cho cô chịu chút đỉnh quấy rầy.

Anh tựa như một cây đại thụ tán lá xum xuê, thay cô che chắn những mưa gió.

Giờ khắc này, Tô Thi Thi cảm động không hiểu sao liền muốn khóc. Đời này, có thể có một người không rời không bỏ mình như vậy, thật quá đủ rồi.

"Vợ yêu à." Không biết quá vài phút, Bùi Dịch bước chân chậm lại, lấy tay ra, xoa xoa kê cô một tiếng.

Tô Thi Thi gấp vội cúi đầu, lau nước mắt, ngẩng đầu hướng về phía anh vẻ mặt ngây thơ cười nói: "Anh vừa rồi giẫm lên chân của em, đau chết em rồi."

Bùi Dịch hơi hơi ngây người, tâm lại đang vặn chặt đau lòng.

Cô bé ngốc này...

Cô cho rằng anh nhìn không ra sao? Lúc này còn kiên cường chống đỡ.

"Lần sau sẽ không rồi." Bùi Dịch nói.

"Uh"m, em tin tưởng anh." Tô Thi Thi cười nói, đi theo anh cùng đi vào bên trong.

Các phóng viên đều bị chặn ở bên ngoài, nhưng vẫn như cũ không có rời đi. Tô Thi Thi quay đầu nhìn thoáng qua, phát hiện ngoài cửa

thủ rất nhiều người.

"Bùi tiên sinh, Bùi phu nhân." Lúc này, phía trước đi tới đoàn người, mỗi người nhìn đều có chút quen mắt.

Cục trưởng công an, thị trưởng, còn có vài người khác là lãnh đạo trọng yếu ngành.

Tô Thi Thi trong lòng hồi hộp.

Xem ra, mọi chuyện so với cô tưởng tượng vẫn còn lớn.

Mọi người ngủ ngon

Chương 489: Các vị tình cảm thật tốt

"Bùi tiên sinh, Bùi phu nhân." Cục trưởng là một người đàn ông trung niên năm mươi mấy tuổi, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc, nhưng thái độ coi như khách khí.

Bùi Dịch hơi hơi che ở trước mặt Tô Thi Thi, đối với đoàn người lên tiếng chào hỏi: "Cục trưởng Vương, bí thư Lý, chủ nhiệm Hồng."

"Bùi tiên sinh cùng phu nhân của người tình cảm thật tốt." Bí thư Lý cười đánh tan bầu không khí căng thẳng, câu nói tiếp theo liền nghiêm túc lên, "Nhưng bây giờ chuyện này, chúng ta vẫn lại là muốn làm việc công."

Hắn nói xong nhìn thoáng qua bên ngoài: "Nhiều người đang theo dõi như vậy."

"Đây là đương nhiên. Tôi chỉ là theo giúp vợ tôi cùng đến đây, cô ấy nhát gan, có chỗ không đúng, mong rằng các vị lãnh đạo thông cảm." Bùi Dịch không mẫn không nhạt nói

Tô Thi Thi âm thầm quan sát đến, trong lòng không phải rất thích xem.

Những người này mặt ngoài khách khí, nhưng trên thực tế lời nói đối với bọn họ rất không lợi.

Tô Thi Thi hoài nghi, có thể là có người giật dây từ trước. Cô hiện tại cơ bản đã có thể khẳng định, Hồ Sĩ Minh bỏ công lớn như vậy mạnh

mẽ hãm hại chính mình, chỉ sợ có chứng cứ xác thực.

Dưới tình huống chứng cứ vô cùng xác thực, liềm tính Bùi Dịch mặt mũi có lớn, phòng chừng cũng không không dễ giải quyết rồi. Huống chi, cô từ trước đến nay làm việc luôn tuân theo lẽ công bằng, không thích Bùi Dịch đi cửa sau.

Nghĩ như vậy, bên này Bùi Dịch cùng vài vị lãnh đạo đã đi đến cùng một suy nghĩ.

"Anh không thể đi vào cùng em." Bùi Dịch sờ soạng mặt Tô Thi Thi, ôn nhu nói, "Anh ở ngoài cửa phòng thẩm vấn đợi em, em muốn thấy anh, chỉ cần gọi một tiếng anh có thể nghe được."

Tô Thi Thi hốc mắt bỗng dưng đỏ, vội vàng tựa đầu lờm đến một bên, gật gật đầu: "Em biết, anh không cần quá lo lắng, em không yếu đuối như thế."

"Ngoan. Hỏi em cái gì liền nói cái đó, không cần sợ." Bùi Dịch đưa Tô Thi Thi đến cửa phòng thẩm vấn, lo lắng nói, "Anh ở bên ngoài."

Tô Thi Thi cảm thấy được lúc này Bùi Dịch thật sự rất dong dài, dong dài để cho cô khổ sở nghĩ muốn rơi nước mắt.

Cô gật gật đầu, xoay người liền hướng tới phòng thẩm vấn đi đến, không dám quay đầu lại.

"Bùi tiên sinh, người không cần lo lắng. Chỉ là phối hợp thẩm vấn, chúng tôi hẳn không đối với Bùi phu nhân làm cái gì." Vị chủ nhiệm Hồng kia nhìn đến điệu bộ của cặp vợ chồng son này, không khỏi cảm thấy được bọn họ có phần chuyện bé xé ra to rồi.

Bùi Dịch nhàn nhạt ừ một tiếng, đi đến ghế tựa ngoài phòng thẩm

vấn ngồi xuống, không nói thêm gì.

Những người này biết cái gì, anh chỉ là đau lòng vợ yêu của anh.

Bùi Dịch sau khi ngồi xuống, tiện cầm ra điện thoại cùng mấy người Tần Phong liên hệ, các biện pháp khẩn cấp rất nhanh liền khởi động rồi.

Bên trong phòng thẩm vấn, Tô Thi Thi cũng không có bị đả ngộ không công bằng. Ngược lại, vị sĩ quan cảnh sát thẩm vấn cô cực kỳ khách khí, hỏi vấn đề cũng đều là những chuyện rất bình thường.

"Là ngoại hành lang đoạn đường sơn 33 xảy ra vấn đề, phải không?" Tô Thi Thi đợi vị sĩ quan cảnh sát hỏi xong, xác nhận một lần.

"Phải. Có người báo công trình trang hoàng của các vị có vấn đề, khi kiểm tra đo lường, đoạn đường số 33 mặt tường foóc-man-đê-hít cùng với một số thành phần gây hại có trị số vượt chỉ tiêu."

Tô Thi Thi tâm chìm đến đáy cốc, nhớ tới chuyện đã xảy ra.

Vốn là trong kho hàng sơn không cánh mà bay, về sau sơn bổ sung được đưa đến, ngày đó Đoàn Tĩnh Đồng đột nhiên bị bắt cóc. Tô Thi Thi muốn vội vàng trở về kiểm tra sơn, lại bị người không quen biết kia dẫn vòng quanh Bắc kinh đi vòng vòng trọn vẹn một buổi chiều.

Khi đó, muốn thi công đúng là đoạn đường số 33.

Toàn bộ, toàn bộ, đều đã rõ ràng rồi.

"Thật sự là trăm phương ngàn kế ha." Tô Thi Thi trong lòng thật lạnh, thật lạnh. Chỉ là cô vẫn lại là không nghĩ ra, khi đó cô dùng dụng cụ kiểm tra đo lường hai lần, đều không có vấn đề, làm sao có thể lại...

"Tiêu Tiêu..." Tô Thi Thi đột nhiên nhớ tới tình cảnh vừa rồi tại sảnh yến hội cùng Đồng Tiêu Tiêu đối diện khi đó, toàn thân giống như bị người dùng nước lạnh tạt vào giữa trời đông giá rét, lạnh thấu tim.

Muốn nói sơ hờ duy nhất, chính là những cái dụng cụ này bị người ta động qua tay chân rồi.

"Bùi phu nhân, kỳ thật người không cần quá lo lắng, chất lượng vấn đề không phải quá nghiêm trọng." Vị sĩ quan cảnh sát thẩm vấn kia thấy Tô Thi Thi sắc mặt rất khó xem, vội an ủi.

Tô Thi Thi nghĩ muốn bài trừ một nụ cười tươi tắn, nhưng mà như thế nào cũng đều làm không được.

Đúng vậy, không phải cực kỳ nghiêm trọng. Nhưng đủ để hủy đi một Thiết Kế Sư, đủ để hủy đi công ty trang hoàng nhỏ của cô rồi.

Đó là mộng tưởng cô cùng sư huynh còn có Ôn Ngọc ba người, cô hiện tại bị bắt đến đây, còn không biết sư huynh cô cùng Ôn Ngọc gặp thành bộ dáng gì nữa rồi.

"Bùi phu nhân, dựa theo trình tự, tôi còn là còn muốn hỏi người một chút vấn đề khác." Vị sĩ quan kia dừng một chút, hỏi, "Chuyện này, Bùi tiên sinh biết rõ sao?"

Tô Thi Thi mặt mạnh trầm tiếp xuống, nhìn hắn một cái, nói: "Tôi không biết trình tự gì đó của các người, nhưng vì cái gì lại hỏi tôi vấn đề này. Tôi cảm thấy được, nếu các người thật sự muốn hỏi, các người nên trực tiếp đến hỏi Bùi Dịch. Tuy anh ấy là chồng của tôi, nhưng công trình trang hoàng ngoại hành lang nhận thầu là Sunshine, anh như vậy hỏi không thích hợp."

"Bùi phu nhân người đừng hiểu lầm. Bởi vì các người quan hệ đặc biệt, cho nên chúng tôi tất phải hỏi vấn đề này." Vị sĩ quan kia giải thích nói.

Tuy thái độ của hắn khách khí, nhưng Tô Thi Thi tâm vẫn lại là càng ngày càng khẩn trương.

Cô biết, mục đích cuối cùng của bọn họ, chính là Bùi Dịch.

Cô không thể theo ý của bọn họ nói.

"Cái vấn đề khác, chờ luật sư của tôi đến đây rồi nói sau." Tô Thi Thi nói xong, tiện không lại mở miệng.

Cô vừa rồi trả lời, cũng bất quá là muốn biết rõ ràng chuyện đã xảy ra mà thôi.

Không quá vài phút, luật sư riêng của xây dựng Tiệp Khắc đã tới rồi. Có người đến hỗ trợ, Tô Thi Thi áp lực giảm đi rất nhiều. Nhưng vẫn không thể để cho cô cùng Bùi Dịch gặp mặt.

Bùi Dịch vẫn đợi ở bên ngoài, ngẫu nhiên đứng ở trong hành lang cùng Tống Trọng Hạo còn có Tần Phong bọn họ gọi hai cú điện thoại, giọng rất lớn, Tô Thi Thi có thể nghe được rất rõ ràng.

Tô Thi Thi khóe miệng cong cong, tâm tình thả lỏng một chút.

"Người đàn ông này nếu là biết chính mình vừa rồi gọi điện thoại bộ dáng rất giống thôn phụ vào thành, phỏng chừng sẽ tức chết đi." Tô Thi Thi vụng trộm nghĩ.

Không biết qua bao lâu, luật sư tiến vào, nói cho Tô Thi Thi một cái tin xấu.

"Bùi phu nhân, người tạm thời không thể nộp tiền bảo lãnh, khả năng phải để người ủy khuất hai ngày rồi." Luật sư khó xử nói.

Tô Thi Thi sắc mặt cứng đờ, nhưng trong lòng cũng có chuẩn bị, lắc đầu: "Vậy có tin tức tốt sao?"

Luật sư không nói gì, chỉ là hướng tới cửa nhìn thoáng qua.

Cửa phòng thẩm vấn được mở ra, đi tới một cái bóng dáng cao lớn.

"Tin tức tốt chính là, anh có thể tiến vào với em." Bùi Dịch đứng ở cửa, nhàn nhạt nói.

"Ngốc." Tô Thi Thi cười nói.

Bùi Dịch hướng tới luật sư liếc mắt ra hiệu. Luật sư gật đầu, lập tức ra ngoài giúp Tô Thi Thi tìm chứng cứ có lợi.

Tô Thi Thi nhìn Bùi Dịch đang đi về phía mình, chậm rãi hỏi: "Có phải không khả năng thắng kiện lần này rồi hay không?"

Tựa như vị sĩ quan kia đã nói, chuyện này cũng không phải cực kỳ nghiêm trọng, nhưng đầy đủ hủy diệt cô.

Một khi tội danh thành lập, như thế, thanh danh Sunshine sẽ sụp đổ, lúc trước kiên trì muốn dùng công ty cô, Bùi Dịch cũng không tránh phải việc thanh danh bị hủy hoại.

Bùi Dịch xem biểu tình của cô, liền biết cô bé ngốc này đang suy nghĩ cái gì, ôn nhu nói: "Công trình ngoại hành lang không phải em phụ trách, liền không đơn thuần là đoạn đường số 33 xảy ra chuyện. Tất cả công trình đều sẽ bị chậm trễ bàn giao. Em không cần tự

trách, mục đích của bọn hắn, vẫn đều là anh."

Tô Thi Thi cúi đầu không nói gì.

Hồ Sĩ Minh bây giờ quả thật đầy đủ ngoan độc, hắn biết rõ Tô Thi Thi để ý Bùi Dịch, cũng biết Bùi Dịch sẽ vì Tô Thi Thi làm bất cứ chuyện gì, lại cứ để cho Tô Thi Thi phụ trách công trình rồi gây ra vấn đề, đây là một hòn đá ném hai chim.

Thật lâu sau, Tô Thi Thi nói: "Em nghĩ muốn gặp mặt cô ta."

Bùi Dịch sửng sốt, đoán được Tô Thi Thi nói hắn là Đồng Tiêu Tiêu, gật gật đầu: "Anh đây an bài."

Mọi người sớm an ~!~

Bạn đi chơi, chương thì hên xui đi

Chương 490: Hấn tới tìm anh

Bị người mình tín nhiệm phản bội là cái tư vị gì?

Ví như trước đây, Tô Thi Thi nhất định sẽ cực kỳ tức giận, hận không thể giết cô ta. Nhưng thật sự gặp phải, Tô Thi Thi phát hiện, chính mình vậy mà bình tĩnh như thế.

Đau lòng chỉ là vài giây, rất nhanh liền vô cảm rồi.

Bởi vì, không đáng.

Tô Thi Thi trên đường ngủ quá một giấc, tinh thần cũng không tệ lắm. Trời vừa sáng, Bùi Dịch rời đi, không lâu, có người tiến vào.

Là Đồng Tiêu Tiêu.

Tô Thi Thi ngồi ở trên ghế, lẳng lặng nhìn cửa, không buồn không giận, nhìn không ra ít nhiều cảm xúc.

Đồng Tiêu Tiêu co rúm lại một phen, có chút không dám đối mặt cô.

"Ngồi đi." Tô Thi Thi chỉ chỉ đối diện chính mình, nhàn nhạt mở miệng.

"Thi Thi..." Đồng Tiêu Tiêu chỉ có lúc đang làm việc mới kêu cô Tô tổng, bình thường đều là kêu tên cô, đây là Tô Thi Thi yêu cầu.

Lúc này, cô ta kêu tên Tô Thi Thi, lại lộ vẻ không yên.

Tô Thi Thi gật gật đầu, cũng không có vẻ mặt gì đặt biệt.

Đồng Tiêu Tiêu kéo ra ghế dựa ngồi xuống, không yên cúi đầu, hai tay níu vạt áo vò vò, không dám nhìn Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi lẳng lẳng nhìn cô ta, không nói gì, cũng không có hỏi cô ta vì cái gì.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, càng ngày càng khó chịu đựng.

Đồng Tiêu Tiêu chịu không nổi, ngẩng đầu, lại vẫn không nói chuyện, hốc mắt liền đỏ.

"Thi Thi, thật sự thực xin lỗi." Đồng Tiêu Tiêu nói xong, nước mắt liền rớt xuống.

Cô ta tối hôm qua cả đêm không ngủ, thời gian này cô ta vẫn đều đặn tại lo lắng sẽ gặp chuyện không may, trải qua từng ngày một chút cũng không tốt.

Tô Thi Thi nhìn mặt Đồng Tiêu Tiêu, nhìn đến cô ta cực kỳ tiều tụy, đáy mắt có vành mắt đen thâm sâu, kia không giống như là một ngày hai ngày hình thành.

Thật lâu sau, Tô Thi Thi thở dài, nhẹ giọng nói: "Tôi nên là sớm một chút quan tâm cô một phen."

Nếu cô sớm một chút chú ý, có phải là có thể tránh cho được bi kịch này hay không?

"Thi Thi..." Đồng Tiêu Tiêu khóc không thành tiếng.

Qua một hồi lâu, Tô Thi Thi thấy cô ta khóc đủ, mới chậm rãi hỏi: "Cô có thể nói ra chân tướng sao?"

Cô không hỏi cô ta vì cái gì làm như vậy, cũng không có hỏi cô ta là ai ở sau lưng chỉ đạo, những cái này đều đã không có ý nghĩa.

Cô thật sự xem cô ta như bạn tri kỷ, hiện tại, cô chỉ là cho bọn họ một cơ hội cuối cùng.

Đổng Tiêu Tiêu cảm kích cô không hỏi, cảm kích cô tôn trọng mình. Nhưng mà - -

"Thi Thi, thực xin lỗi. Tôi... Tôi không có biện pháp." Đổng Tiêu tiêu nói xong, nước mắt lại chặc chặc rớt xuống.

Tô Thi Thi trong mắt hiện lên quét xuống ảm đạm. Cô đóng chặt mắt, chậm rãi hít một hơi, từ từ phun ra: "Cô đi đi."

Đổng Tiêu Tiêu ngẩng đầu, không thể tin nhìn Tô Thi Thi.

Cô cái gì cũng chưa hỏi, cứ như vậy để cho cô ta đi tới?

"Thi Thi..."

"Tiêu Tiêu, từ nay về sau, bất cứ chuyện gì của cô cũng đều đã không liên quan gì tới tôi rồi." Tô Thi Thi mệt mỏi nói, "Đi đi."

Đổng Tiêu Tiêu sắc mặt khoảnh khắc trắng bệch. Cô ta run rẩy đứng lên, có rất nhiều lời muốn nói, lại biết, không có cơ hội nói.

Cô ta nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, nén lệ, xoay người hướng tới cửa đi đến.

Tô Thi Thi hướng phía trước tiếp sát cái bàn, đem hai tay đặt ở trên bàn, tay đưa lên che đây mắt, che đi nước mắt cô đang chảy ra.

Bạn bè của cô, thật sự không tính nhiều, Đồng Tiêu Tiêu là một trong số đó. Quen biết không lâu, lại cảm giác như người nhà.

"Thực xin lỗi..." Tô Thi Thi tự giễu cười rộ lên, "Không biết, thực xin lỗi ba chữ này sức đả thương người bao lớn sao."

Cô cho cơ hội, đối lấy Đồng Tiêu Tiêu một câu thực xin lỗi. Cho nên, về sau chuyện của cô ta đều đã không có quan hệ gì với cô rồi.

Đồng Tiêu Tiêu mở ra phòng tắm vẫn đi ra ngoài, mới vừa đóng cửa lại, thân thể mạnh cứng đờ.

"Bùi... Bùi tổng." Đồng Tiêu Tiêu sợ hãi nhìn Bùi Dịch, động cũng không dám động.

Bùi Dịch mặt không chút thay đổi, không có phần nộ, cũng không có trách cứ, càng không có hỏi, chỉ là nhàn nhạt liếc cô ta một cái, giống như là nhìn đến một người không quen biết một dạng.

Ngón tay thon dài nắm lấy tay cầm cái cửa, cửa được mở ra, Bùi Dịch vững bước đi đến tiến vào, toàn bộ hành trình không có nói một câu.

Đồng Tiêu Tiêu toàn thân lạnh lẽo, sau lưng một mảnh thấm ướt.

"Tiêu Tiêu, từ nay về sau, bất cứ chuyện gì của cô đều đã không liên quan gì tới tôi rồi." Lời Tô Thi Thi nói vẫn vang ở bên tai, Đồng Tiêu Tiêu thế mới biết cô nói những lời này là có hàm nghĩa.

Tô Thi Thi hẳn không giúp cô ta rồi.

"Mình xong rồi." Đồng Tiêu Tiêu biết Bùi Dịch là ai, Bùi Dịch sẽ không bỏ qua cho cô ta.

Trước đó cô vì người nhà không thể không nghe lời người kia nói, hiện tại cô ta hại Tô Thi Thi, trời biết Bùi Dịch sẽ như thế nào trả thù cô ta.

"Thi Thi..." Đồng Tiêu Tiêu quay đầu nhìn cửa phòng thẩm vấn đóng chặt, nghĩ muốn xông vào cầu xin Tô Thi Thi tha thứ, nhưng cô ta không có dám làm việc mất mặt đó..

Toàn bộ, đều đã chỉ có thể đổ lỗi do chính cô ta.

Trong phòng thẩm vấn, Tô Thi Thi nhìn Bùi Dịch, xả ra một nụ cười tươi tắn: "Anh vừa rời ở cửa nhìn thấy cô ta rồi hả?"

"Uh"m." Bùi Dịch đi tới, đưa tay sờ cái trán của cô, "Sao lại có phần nóng?"

Vừa rồi anh tiến vào, liền nhìn đến Tô Thi Thi mặt có chút hồng, cũng có chút lo lắng.

"Khả năng là mệt thôi, không sao đâu, không khó chịu." Tô Thi Thi cầm tay anh, cười ngăn đề tài, "Anh vừa rời có hù dọa cô ta hay không?"

Bùi Dịch trầm trầm nhìn Tô Thi Thi, bỗng nhiên lôi cô vào trong ngực, đau lòng nói: "Đến lúc này, em còn đang lo lắng cô ta."

Cô bé góc ghech này, đều bị người ta hại thành như vậy, còn đang vì cái người hại cô mà suy xét. Cô nói như vậy, còn không phải là sợ anh trả thù Đồng Tiêu Tiêu sao?

Tô Thi Thi ôm lấy eo của anh, nói: "Em tự nhận là ánh mắt chính mình không tệ như thế, Đổng Tiêu Tiêu là ai, em còn là biết sao. Em hận cô ta phản bội mình, nhưng mà em biết, cô ta là bị bức."

Tô Thi Thi ngẩng đầu lên, chân thành nhìn Bùi Dịch: "Nếu có người dùng bà nội uy hiếp em, hoặc là dùng anh uy hiếp em, em tuy sẽ không giống cô ta ngốc như vậy, nhưng mà em nghĩ... Em cũng sẽ thỏa hiệp."

Đó là người quan trọng nhất trong cuộc đời cô, nếu thật sự bị uy hiếp, cô không thờ ơ được.

Nhưng cô không ngu ngốc, cô sẽ nghĩ ra biện pháp giải quyết.

Bùi Dịch mềm lòng đến rối tinh rối mù.

Anh lúc trước yêu cô, đầu tiên, không phải là bởi vì thiện lương của cô sao.

"Hồ Sĩ Minh làm cho người ta vu hãm anh trai Đổng Tiêu Tiêu, lại còn đem cha mẹ ép đến vào bệnh viện." Bùi Dịch nói, "Phần sơn bổ sung của em bị đánh tráo, Đổng Tiêu Tiêu ở dụng cụ kiểm tra đo lường khí thượng động tay động chân, cho nên mới kiểm tra không được."

"Quá nhiên như thế." Tô Thi Thi nói.

Ngàn phòng vạn phòng, cướp nhà khó phòng.

"Anh có thể hiểu những chuyện cô ta đã làm, nhưng anh không thể tha thứ được." Bùi Dịch trong mắt hiện lên quét xuống tàn nhẫn, "Cô ta không nên động đến em!"

Tô Thi Thi tựa vào trong lòng anh, trong giọng nói mang theo một tia mõi mết: "Mỗi người đều phải vì chính việc mình làm trả giá thật nhiều. Em tin tưởng cô ta, đã trả giá thật nhiều. Cô ta, cũng sẽ gieo gió gặt bão."

"Chồng yêu à, không tức giận có được hay không?" Tô Thi Thi ôm Bùi Dịch làm nũng nói, "Anh trước hết nghĩ nghĩ cách đi, phải làm như thế nào cứu em ra ngoài."

Bùi Dịch thân thể cứng đờ, tuy chỉ là một cái chớp mắt, nhưng Tô Thi Thi cảm giác được rồi.

"Có phải cực kỳ phiền toái hay không?" Tô Thi Thi kinh ngạc hỏi.

"Uh"m. Chúng cứ vô cùng xác thực, liền tính Đổng Tiêu Tiêu ra mặt, Hồ Sĩ Minh cũng chuẩn bị tốt hạ chiêu, không dễ dàng thoát khỏi can hệ như vậy." Bùi Dịch không có giấu diếm Tô Thi Thi, nói, "Anh sẽ giải quyết."

"Anh có phải muốn đi gặp Hồ Sĩ Minh hay không?" Tô Thi Thi lòng càng thêm lo lắng.

"Hắn liên hệ anh, mặc kệ như thế nào, mục tiêu của hắn hắn là anh, dù sao cũng phải đi gặp một lần." Bùi Dịch bình tĩnh nói.

"Anh thật sự có nắm chắc không?" Tô Thi Thi vẫn lại là cực kỳ lo lắng, không biết Hồ Sĩ Minh vì Bùi Dịch chuẩn bị cái gì.

"Tô Thi Thi, em đối với anh liền không tin tưởng như vậy?" Bùi Dịch sắc mặt trầm xuống, muốn giận rồi.

Tô Thi Thi gấp vội xin tha, nhưng trong lòng chung quy có chút không

nữ. Bùi Dịch có phải quá thẳng thắn rồi hay không?

"Ngoan ngoãn chờ anh, qua mấy giờ là có thể đi ra ngoài." Bùi Dịch nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, hướng tới cửa đi đến.

"Bùi Dịch!" Tô Thi Thi đột nhiên cảm giác được một trận tim đập nhanh.

Bùi Dịch không có quay đầu lại.

Chương 491: Phóng viên lên vào

Trong hành lang, vang lên trầm ổn tiếng bước chân. Một chút chút, dần dần đi xa.

Tô Thi Thi đứng ở trong phòng thẩm vấn khi đó, ngơ ngác nhìn cửa, hốc mắt càng ngày càng chua xót.

"Đồ ngốc." Tô Thi Thi rất muốn đuổi theo, không cho Bùi Dịch đi.

Nhưng cô biết, cô ngăn cản không được.

Nhưng cô thật sự lo lắng, cô không biết Hồ Sĩ Minh sẽ đối với Bùi Dịch làm cái gì.

"Tô tiểu thư..." Đúng lúc này, cửa bỗng nhiên truyền đến một giọng nói thật cẩn thận.

Tô Thi Thi sửng sốt một phen, ngẩng đầu nhìn qua đi, phát hiện cửa vươn ra một cái đầu, một cô gái cùng cô tuổi tác không sai biệt lắm chính đang hướng về phía cô cười.

Tô Thi Thi cảnh giác lui về sau một bước.

Người này không giống như là cảnh sát.

"Tô tiểu thư, cô không cần khẩn trương, tôi không phải tới quấy rối." Vị cô nương kia nhìn chung quanh một chút, như là trộm chạy đến trong phòng thẩm vấn, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

"Phóng viên?" Tô Thi Thi nhìn đến trên tay cô ta cầm một cái máy ảnh, chân mày cau lại.

Bên trong cục cảnh sát làm sao có thể có phóng viên?

"Tô tiểu thư, tôi tên là Vương Giai Hồng, cô gọi tôi Tiểu Hồng là được. Cái kia tôi..." Vương Giai Hồng biết Tô Thi Thi nhận ra bản thân, xấu hổ nói, "Tôi hao phí thật lớn công sức mới vụng trộm vào được đây, cô đừng cho bọn họ bắt tôi ra ngoài có được hay không?"

"Tôi đảm bảo, tôi chỉ là phỏng vấn cô một chút, hẳn không làm gì khác."

Tô Thi Thi muốn nở nụ cười.

Phóng viên có phải biết đùa quá rồi hay không? Cô hiện tại có khả năng tiếp nhận phỏng vấn sao? Vậy mà lại vẫn để cho cô không cần ồn ào!

Từ từ - -

Tô Thi Thi nhấn cầu xoay một vòng, bỗng nhiên nghĩ tới một chuyện.

Trên mặt cô bình tĩnh, nhàn nhạt nhìn vị nữ ký giả này: "Cô muốn phỏng vấn tôi?"

"Đúng vậy! Hi vọng người cho tôi một cơ hội. Người yên tâm, tôi nhất định khách quan công chính đưa tin sự thật!" Vương Giai Hồng bên cạnh nói, bên cạnh giơ tay thề.

Tô Thi Thi thần sắc nghiêm túc một chút. Vị phóng viên này, thật không giống lúc trước gặp được những cái phóng viên kia nhìn đến

chán ghét như thế.

"Được rồi, cô có thể hỏi tôi ba cái vấn đề." Tô Thi Thi nghĩ nghĩ, ý bảo cô ta ngồi xuống, chính mình cũng ngồi đến trên ghế.

"Rất cảm tạ người rồi!" Vương Giai Hồng cao hứng đến thiếu chút nữa nhảy dựng lên, lại sợ bị người ta phát hiện, nghĩ lại mà sợ le lười.

Cô ta đem máy chụp ảnh đặt ở trên bàn thăm vấn đối mặt Tô Thi Thi, lấy notebook trong túi xách ra, một bên ghi lại, một bên hỏi: "Tô tiểu thư, xin hỏi người đối với công trình ngoại hành lang thôn Thành Trung đoạn số 33 chất lượng vấn đề, biết rõ sao?"

Tô Thi Thi trong lòng ấm áp.

Vị phóng viên này vấn đề hỏi cực kỳ khách quan, cũng không có chĩa mũi dùi vào Tô Thi Thi.

Cô nhẹ nhàng bình tĩnh nói: "Chuyện này tôi là ở trong yến hội mới biết được. Là thất trách của tôi."

"Vậy người cảm thấy được, vì cái gì sẽ xuất hiện sự cố chất lượng lần này? Cùng Sunshine có quan hệ sao?"

Tô Thi Thi đầu cúi thấp, trầm mặc một hồi, thờ dài. Cô chậm rãi ngẩng đầu, tự trách nói: "Mặc kệ vì cái gì xuất hiện vấn đề, Sunshine cũng không có thể không để ý. Tôi là người phụ trách trực tiếp cái này hạng mục này, càng không thể trốn tránh trách nhiệm."

Cô nói xong, hốc mắt đỏ lên, nước mắt xoạch liền rớt trào ra, ủy khuất lại khổ sở nói: "Tôi thật xin lỗi xuất hiện loại vấn đề này, là tôi không có trông coi tốt, mới có thể làm cho người ta có cơ hội có thể

lợi dụng. Tôi nguyện ý gánh vác tất cả hậu quả."

Tô Thi Thi nói xong đứng lên, đối với camera khom lưng, thâm sâu cúi đầu, giọng mũi nòng đậm nói: "Thực xin lỗi, để cho mọi người thất vọng rồi."

"Tôi tiểu thư người đừng quá tự trách rồi." Vương Giai Hồng tắt đi camera, đồng tình nhìn Tô Thi Thi.

Cô vừa rồi nói những lời này đã chứng tỏ rất rõ ràng cô không có trốn tránh trách nhiệm, nhưng trong giọng nói cũng thuyết minh chuyện này có ẩn tình khác.

Vương Giai Hồng bản thân đối với Tô Thi Thi cũng không có thành kiến, nhìn đến dáng vẻ Tô Thi Thi tự trách rơi nước mắt, mềm lòng rồi.

"Tôi tiểu thư, công đạo ở trong lòng người, vừa rồi ba cái vấn đề đã hỏi rõ rồi. Người yên tâm, Tôi sẽ khách quan đưa tin." Vương Giai Hồng nói xong bày xuất một cái khăn tay đưa cho Tô Thi Thi.

"Cảm ơn." Tô Thi Thi tiếp nhận, yên lặng lau nước mắt.

Vương Giai Hồng vừa rồi là thông qua một người bạn trong cục cảnh sát vụng trộm chạy vào, không thể nán lại, thu thập xong thông tin liền đứng lên, phải rời khỏi thời điểm, nhớ tới cái gì, quay đầu nhìn Tô Thi Thi.

"Ngọc nói cô là người rất tốt, quả nhiên không sai." Vương Giai Hồng cười cười, xoay người hướng tới cửa đi đến.

"Ngọc?" Tô Thi Thi trong lòng ấm áp. Vị nữ ký giả này nhất định là Ôn Ngọc cầu xin cô ta tiến vào phỏng vấn.

"Vương tiểu thư." Tô Thi Thi vội vàng gọi lại Vương Giai Hồng.

Vương Giai Hồng dừng bước, quay đầu nghi hoặc nhìn cô.

"Có thể phiền toái cô mau chóng truyền ra lần phỏng vấn này hay không? Cảm ơn." Tô Thi Thi trịnh trọng nói.

Vương Giai Hồng sửng sốt, lập tức hiểu rõ liền gật gật đầu: "Người yên tâm, tôi sau khi rời khỏi đây lập tức liền đưa tin."

"Cảm ơn." Tô Thi Thi một lần nữa ngồi trở lại đến trên ghế dựa, tay đè lại ngực chính mình.

Tâm, phù phù phù phù, một chút chút nháy cực kỳ ý ớt. Tô Thi Thi vẫn như cũ cực kỳ khẩn trương.

"Bùi Dịch, không cần bị hấn khi dễ rồi." Tô Thi Thi thì thào nói.

Cô mới vừa rồi có thể trực tiếp phủ nhận chính mình không có làm, nhưng cách làm này hiển nhiên không phải tốt nhất. Cô không thể trốn tránh trách nhiệm, hướng chi, cô từ đầu trốn tránh không được.

Hồ Sĩ Minh chuẩn bị kỹ lưỡng, chỉ cần hấn không lùi bước, cô dù là nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch. Hiện tại biện pháp duy nhất, chính là gán vác.

Tô Thi Thi xoa xoa khoeo mắt ướt át, có chút không từ bỏ.

Vừa rồi cô khóc đến yếu ớt thương cảm như thế, là có tranh thủ đồng tình. Nhưng cô suy nghĩ đến Bùi Dịch không biết sẽ chịu cái gì, nước mắt liền là nhịn không được.

"Mẹ, con làm như vậy hẳn là không có sai, đúng hay không?" Tô Thi Thi nhìn trần nhà.

Có đôi khi, cũng không phải chuyện gì không đen chính là trắng. Cũng có một chút, là màu xám.

Tựa như Vương Giai Hồng đảm bảo, cô sau khi rời khỏi cục cảnh sát, liền lập tức ở trên xe dùng Laptop biên tập đưa tin tức độc nhất vô nhị này.

Tô Thi Thi tại phòng thẩm vấn tiếp thu phỏng vấn, than thở khóc lóc gánh vác trách nhiệm. Trong lúc này, để cho rất nhiều người trước đó chỉ trích cô đều phải ngậm miệng lại.

Đương nhiên, cũng có người nói cô làm ra vẻ, là có tật giết mình, trừng phạt đúng tội.

Bùi Dịch nhìn đến mẫu tin tức này thời điểm, đang ở đi trước xây dựng Minh Đỉnh.

Hồ Sĩ Minh không có hẹn anh tại nơi nào khác, mà là hẹn anh ở trong phòng làm việc của mình gặp mặt.

"Cô bé ngốc." Bùi Dịch nhìn đến hình ảnh trong video clip Tô Thi Thi hai mắt nhắm lệ, bóp bóp nắm tay, trong mắt đều là đau lòng.

Nếu dựa theo tính tình của Tô Thi Thi trước kia, khẳng định hẳn không vào loại thời điểm này tiếp nhận phỏng vấn, càng không thể có thể dễ dàng yếu thế.

Cô nghe rằng tất báo, liền tính nhận sai, cũng sẽ nghĩ muốn tất cả biện pháp để cho đối phương chịu tổn thất không kém. Nhưng hiện tại, cô vậy mà một câu cãi lại đều không có, toàn bộ đều đã thừa

nhận rồi.

"Thật là khờ quá đi" Bùi Dịch nhìn bộ dáng Tô Thi Thi nhìn chăm chăm màn ảnh, lòng đau càng thêm đau.

Cô làm như vậy, bất quá là không để cho anh bị động mà thôi. Cô đang vì bọn họ, tranh thủ ủng hộ.

Quần chúng đại bộ phận đều là khoan dung, bọn họ hẳn không cự tuyệt một người dũng cảm gánh vác sai lầm.

"Bùi tổng, đến chỗ." Chú Lý lái xe dừng ở gara dưới mặt đất, xuống xe thay Bùi Dịch mở cửa xe.

Bùi Dịch hoàn hồn, thu hồi điện thoại, xuống xe sửa sang lại quần áo.

"Nói cho Tần Phong cùng thư ký Vương, để cho bọn họ đình chỉ toàn bộ hành động." Bùi Dịch nhìn thoáng qua phương hướng thang máy, đối với chú Lý nói.

Chú Lý sửng sốt, trong mắt hiện lên quét xuống nồng đậm lo lắng, nhưng vẫn lại là gật gật đầu vâng theo

Bùi Dịch không nói cái gì nữa, một mình hướng tới thang máy đi đến.

Chương 492: Hiệp nghị

"Đình chỉ hành động? Bùi Dịch đây là điên rồi sao?" Trong văn phòng tổng giám đốc xây dựng Tiệp Khắc, Tần Phong nghe được lời thư ký Vương nói, lòng mi đều phải dựng thẳng lên.

"Bùi tổng để cho chú Lý nói cho chúng ta biết, tôi cũng không biết ngài ấy vì cái gì sẽ đột nhiên làm loại quyết định này." Thư ký Vương nói.

"Tên tiểu tử kia khẳng định không dám tự mình nói với tôi, cho nên mới để cho chú Lý chuyển đạt thay!" Tần Phong tức giận đến nghiến răng nghiến lợi.

"Vậy Bùi tổng vì cái gì để cho chúng ta đình chỉ hành động?" Thư ký Vương khó hiểu hỏi.

Bọn họ vì ngày này, đã chuẩn bị thật lâu thật lâu. Rất không dễ dàng Hồ Sĩ Minh mới có hành động, nhưng Bùi Dịch vậy mà muốn đình chỉ. Anh ta thật sự không nghĩ ra.

"Còn có thể vì cái gì? Vì vợ cậu ấy! Cái tên này đúng chuẩn thê nô mà!" Tần Phong tức giận nói.

Tô Thi Thi bây giờ bị vu oan, liền tính không phải cô làm, nhưng mà thanh danh của cô đã phá hủy. Một Thiết Kế Sư trong cuộc đời đã có chỗ bần.

Cái chỗ bần này, sẽ cùng với cô cả đời. Đây là tối kỵ của Thiết Kế Sư, không có một Thiết Kế Sư sẽ nguyện ý gánh loại tội danh này.

Bùi Dịch đương nhiên không có khả năng nhìn Tô Thi Thi chịu loại ủy khuất này.

"Đúng là chỉ cần chúng ta bắt Hồ thị, toàn bộ đều sẽ được phơi bày..."

Tần Phong cắt ngang lời thư ký Vương nói: "Như vậy, thanh danh Tô Thi Thi sớm sẽ phá hủy. Bùi Dịch làm sao có thể để cho Tô Thi Thi chịu loại ủy khuất này."

Đó chính là một người điên!

"Chúng ta làm sao bây giờ?" Thư ký Vương có chút không rõ ràng lắm.

"Cái gì cũng không làm. Đi, pha cho tôi ấm trà đem đến đây." Tần Phong ngồi ở ghế làm việc của Bùi Dịch, gõ chân bắt chéo, kêu hô.

Thư ký Vương toát mồ hôi lạnh. Anh như thế nào cảm thấy được vị Tần tổng này so với tổng giám đốc nhà anh ta lại vẫn điên hơn nha!

"Đợi một chút." Tần Phong bỗng nhiên khoát tay áo, đứng lên nói, "Tôi còn phải trước đi cục cảnh sát nhìn xem cái tiểu yêu tinh chuyên gây chuyện kia."

"Tần tổng, nếu để cho Bùi tổng biết người gọi phu nhân như vậy, khẳng định sẽ nổi giận."

Tần Phong:...

Được rồi, anh quả thật không dám để cho Bùi Dịch biết, càng không thể để cho Ôn tiểu thư nhà anh biết, chẳng thế thì chết chắc rồi.

Cùng lúc đó, trong văn phòng tổng giám đốc xây dựng Minh Đình.

"Xin đợi đại giá." Hồ Sĩ Minh nhìn Bùi Dịch, cười như không cười nói.

"Làm phiền." Bùi Dịch biểu hiện hết sức khách khí, tự nhiên hướng bên trong, ở trên ghế sofa ngồi xuống.

Thư ký bưng trà tiến vào, lặng lẽ đánh giá một phen Bùi Dịch, lại lặng yên không một tiếng động thối lui ra ngoài.

Hồ Sĩ Minh ngồi vào trên sofa đối diện Bùi Dịch, bưng lên ấm tử sa, thay anh rót một chén trà.

"Vừa đến chè trà Long Tĩnh, ném thử xem."

Bùi Dịch cầm cốc trà lên, nhẹ nhàng khẽ ngửi, nhấp một ngụm, mày dần dần giãn ra: "Trà ngon."

"Thi Thi pha trà cũng rất ngon, đáng tiếc hôm nay cô ấy không thể tới." Hồ Sĩ Minh giống như vô ý nói.

Quả nhiên, Bùi Dịch mặt báp liền trầm tiếp xuống.

Anh vốn là khinh thường Hồ Sĩ Minh trước mặt giả vờ giả vịt, rõ ràng hận không thể bóp chết anh, lại muốn giả vờ làm như cái chuyện gì đều không có, thật là bực tức.

"Khó có được nhìn đến Bùi tổng cùng đường, thật sự là một điều thú vị trong cuộc đời." Hồ Sĩ Minh uống ngụm trà, thích ý nói.

"Nói điều kiện đi." Bùi Dịch đặt Cốc trà xuống, lạnh giọng nói.

"Ô Thi Thi cùng của cái của anh, chọn một cái." Hồ Sĩ Minh trên mặt tươi cười thu vào, mặt không chút thay đổi nói.

"Hừ, Hồ tổng khẩu vị thực không nhỏ." Bùi Dịch cười lạnh, "Anh cho là dùng chuyện này có thể nuốt hết của cái của tôi, không sợ no chết?"

"Tôi biết anh còn có con bài chưa lật. Xây dựng Tiệp Khắc cùng với những cái khách sạn ở Bắc Kinh này, chẳng qua là anh bày ra một chút mà thôi. Nhưng thì đã sao, ăn hay không được, là chuyện của tôi." Hồ Sĩ Minh không sao cả nói.

Bùi Dịch yên lặng ngó hẩn một cái, nhàn nhạt nói: "Tôi hai cái đều lấy. Anh bây giờ còn không làm gì được tôi, chọn điều kiện đối với anh có lợi đi."

Hai người bọn họ đều đã lòng dạ biết rõ. Muốn đánh hạ đối phương, chỉ có thể dựa vào từng bước tấn công. Thận trọng, một bước đều không sai được.

Trước đây mỗi lần so chiêu, nhìn như mỗi một lần đều là Hồ Sĩ Minh thua. Nhưng trên thực tế, chẳng qua là hẩn thăm dò mà thôi.

Vì, không phải là một lần vồ đến như vậy.

"Bùi Dịch, tôi cực kỳ muốn biết, anh tới cùng có bao nhiêu yêu Ô Thi Thi." Hồ Sĩ Minh nói xong, từ dưới bàn trà lấy ra một cái máy ghi âm, phóng tới trên mặt bàn trà.

"Anh biết rõ tôi muốn anh làm như thế nào." Hồ Sĩ Minh khiêu khích nhìn thoáng qua Bùi Dịch.

Bùi Dịch đôi mắt thâm trầm, quả đấm xiết chặt.

Từ khi quyết định đến chỗ hẹn một khắc kia, anh liền biết, chuyện này tránh không được. Quả nhiên như thế.

"Hồ Sĩ Minh, bây giờ, anh thắng rồi." Bùi Dịch cầm lấy máy ghi âm, đè xuống kiện ghi âm.

Hồ Sĩ Minh muốn vài thứ, anh hiện tại, vô pháp cự tuyệt.

Không có ai biết, Hồ Sĩ Minh để cho Bùi Dịch hứa cái gì. Cũng không có người biết, hai người cuối cùng đã nói với nhau cái gì.

Bùi Dịch chỉ ở trong văn phòng Hồ Sĩ Minh nán lại 10 phút liền rời đi. Hồ Sĩ Minh tự mình đưa tới cửa, hai người khách kh, giống như là bạn bè thân quen một dạng.

Bùi Dịch sau khi rời khỏi, cũng không có lập tức đi cục cảnh sát, mà là trở về Đoàn gia một chuyến.

Lúc trước, khi đang trên đường đi gặp Hồ Sĩ Minh, Nhậm Tiểu Vi cũng đã gọi cho anh n cú điện thoại.

Để cho Bùi Dịch ngoài ý muốn chính là, mẹ anh vậy mà chờ ở chỗ gác cổng, cũng không có ở chủ tịch.

"Tiểu Dịch, như thế nào bây giờ mới đến đây?" Nhậm Tiểu Vi vừa thấy xe Bùi Dịch đến, liền đi tới.

Bà nhìn nhìn bên cạnh, mở cửa xe đi vào ngòi, đối với chú Lý nói: "Ông trước tiên đi xuống, tôi cùng Tiểu Dịch nói mấy câu."

Chú Lý nhìn Bùi Dịch liếc mắt một cái, đạt được cho phép mới xuống

xe.

"Làm sao vậy?" Bùi Dịch quay đầu nhìn mẹ của mình, trong mắt hiện lên quét xuống kính ngạc.

Nhậm Tiểu Vi sắc mặt thật không tốt, ánh mắt che kín tơ máu, đáy mắt cũng có nồng đậm vành mắt đen, hiển nhiên là tối hôm qua ngủ không ngon.

"Con có phải đi tìm Hồ Sĩ Minh rồi hay không?" Nhậm Tiểu Vi trầm giọng hỏi.

Bùi Dịch không có giấu diếm: "Mới từ hấn nơi đó đến đây."

"Con đưa nhỏ này!" Nhậm Tiểu Vi thực vội, cũng rất tức giận, "Mẹ không phải nói qua cho con, không cần cùng Hồ gia đối nghịch, con vì cái gì không nghe?"

Bùi Dịch nhíu mày: "Mẹ nên là biết vì cái gì cùng Hồ gia đối nghịch. Năm đó cha chết, Hồ gia cũng có phần!"

"Cha con chết cũng đều đã chết, con vì cái gì phải muốn biến thành tất cả mọi người không an tĩnh?" Nhậm Tiểu Vi vừa nghe con trai nhắc đến chuyện chồng mình qua đời, cảm xúc lập tức kích động lên.

"Con liền chỉ mong sao mọi người sống không yên phải hay không? Mẹ năm đó vì con gả cho Đoàn Kế Hùng, bị ít nhiều ủy khuất? Con vì cái gì liền không vì mẹ cùng Đồng Đồng suy xét một phen, không cần luôn để cho chúng ta khó xử?"

"Khó xử?" Bùi Dịch tính tình cũng có chút không nhịn nổi nữa, mặt trầm xuống nói, "Cũng bởi vì người cùng Hồ Khải Văn là quen biết cũ, con liền phải kiên dè Hồ gia?"

"Con... Con biết rồi hả?" Nhậm Tiểu Vi tim đập điên cuồng, đồng thời trong lòng cũng hiểu rõ, chuyện này hẳn là giấu diếm không xong con mình rồi.

Bà đơn giản thừa nhận: "Không sai, mẹ cùng Hồ Khải Văn rất nhiều năm trước liền quen biết. Nhưng đây là hai chuyện khác nhau. Mẹ không cho con cùng Hồ gia đối nghịch, cũng là vì tốt cho con. Bây giờ, chuyện của Tô Thi Thi mẹ không phát biểu ý kiến, mẹ biết con nhất định sẽ cứu cô ta. Mẹ không ngăn cản con, nhưng mà con tuyệt đối không thể cùng Hồ gia xảy ra xung đột."

"Mẹ, hiện tại là Hồ gia không buông tha con." Bùi Dịch mệt mỏi nói.

Anh thật sự không nghĩ ra, mẹ của anh suy nghĩ cái gì.

Nào biết, Nhậm Tiểu Vi vừa nghe, đột nhiên hưng phấn mà nói: "Hẳn không. Con chỉ cần làm theo lời mẹ bảo, Hồ gia tuyệt đối không sẽ khó dễ con."

Bùi Dịch trong lòng căng thẳng, cảm thấy được mẹ anh gần đây biểu hiện rất kỳ quái: "Người có phải có chuyện gì gặt con hay không?"

Nhậm Tiểu Vi sắc mặt cứng đờ: "Mẹ có thể có chuyện gì gặt con? Mẹ chỉ là không muốn thấy con gặp chuyện không may mà thôi."

Bùi Dịch nhìn mẹ anh trán đầy mồ hôi, tâm càng ngày càng trầm.

Xem ra, có một số việc, anh nên là hảo hảo điều tra rồi.

Chương 493: Đánh một trận tơi bời

Vợ yêu à, nếu em hiện tại ở bên cạnh anh, nhất định sẽ không muốn anh tự tìm đến loại phiền lòng này đi?" Bùi Dịch nhìn bộ dáng mẹ mình lải nhải, trong mắt đều là mối mệt.

Mỗi nhà đều có quyển sách khó đọc. Bùi Dịch càng ngày càng không hiểu mẹ của anh rồi. Có lẽ, anh cho tới bây giờ liền không biết qua.

Anh nhớ kỹ, đều là lúc trước mẹ vì muốn cho anh một cái tương lai tốt đẹp, chịu nhọc gả cho Đoàn Kế Hùng lớn hơn chính mình vài chục tuổi.

"Tiểu Dịch, con nghe được không?" Nhậm Tiểu Vi thấy Bùi Dịch không nói lời nào, sốt ruột kéo kéo tay áo của anh.

Bùi Dịch hoàn hồn, gật gật đầu: "Được, con sẽ giúp người hện Hồ Khải Văn."

"Nhất định phải hện được ông ấy ra gặp mặt mẹ một lần. Hiện tại Ngọc Lộ còn đang ở Hồ gia, cũng không biết tình huống thế nào rồi. Mẹ biết con cùng Thi Thi đều không thích nó, nhưng nó dù sao cũng là con cháu Đoàn gia, mẹ không thể mặc kệ. Mẹ cùng Hồ Khải Văn có điểm giao tình, để cho ông ấy khuyên nhủ Ngọc Lộ."

Nhậm Tiểu Vi giải thích nói., các bạn có gì thắc mắc có thể inbox trực tiếp để được giải đáp. Bùi Dịch không ý kiến gì, anh cũng không quan tâm, chỉ muốn cho mẹ anh an tâm một chút.

Nhậm Tiểu Vi đạt được mục đích, rút cục thả anh đi rồi.

Bùi Dịch trực tiếp để cho chú Lý lái xe đi cục cảnh sát.

Cục cảnh sát, Tô Thi Thi đã rời khỏi phòng thẩm vấn, đang ngồi ở trong phòng khách.

Trong phòng khách, vây quanh một đám người. Tống Trọng Hạo, Ôn Ngọc, Tần Phong cùng với bà nội Phương Ngọc Hoa của Tô Thi Thi đều đã đến đây.

"Bà nội, con không có chuyện gì lớn, như thế nào người cũng đến đây." Tô Thi Thi nói xong trừng mắt Tống Trọng Hạo một cái. Đều là sư huynh cô đem bà nội cô đến rồi

"Chuyện này cũng không liên quan tới anh, là Bùi tổng để cho anh đi đón bà nội." Tống Trọng Hạo vô tội nói.

Tô Thi Thi sững sốt, trong lòng yên lặng thờ dài.

Xem ra, vẫn lại là Bùi Dịch hiểu cô nhất.

"Liền tính Tiểu Dịch không cho Trọng Hạo tới đón ta, ta cũng cần phải đến đây. Chuyện lớn như vậy, ta làm sao có thể không đến! Con, đứa nhỏ này, chuyện gì cũng đều muốn gạt ta." Phương Ngọc Hoa trừng mắt nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái.

"Vâng, con biết." Tô Thi Thi bất đắc dĩ.

Cô tin tưởng, Bùi Dịch chính đang là vì nguyên nhân này, cho nên mới rõ ràng đem bà nội cô đưa đến đây. So với việc để cho lão nhân gia lo lắng, không bằng để cho bà trực tiếp đến đây.

"Có động tĩnh rồi!" Lúc này, Tần Phong bỗng nhiên lấy di động hô một tiếng.

Tô Thi Thi trong lòng căng thẳng, cơ hồ là vọt tới bên cạnh anh: "Cái tình huống gì?"

Tần Phong nhìn cô một cái, đem di động đưa cho cô: "Hỗ Sĩ Minh đem Đồng Tiêu Tiêu cho bán."

Màn hình điện thoại di động biểu hiện đúng là tin tức mới nhất. Đồng Tiêu Tiêu vừa rồi tự thú, đem chuyện lần này đều nhận hết trách nhiệm về mình.

"Không nghĩ tới Tiêu Tiêu là người như thế. Này con bạch nhãn lang, thiệt uổng công mọi người đối với cô ta tốt như vậy!" Tống Trọng Hạo thở phì phì nói.

Ngày hôm qua anh liền đoán được chuyện này là Đồng Tiêu Tiêu làm, không nghĩ tới thật sự chính là cô ta!

"Thi Thi, cô không sao chứ?" Ôn Ngọc lo lắng nhìn Tô Thi Thi., các bạn có gì thắc mắc có thể inbox trực tiếp để được giải đáp. Cô biết Tô Thi Thi vẫn xem Đồng Tiêu Tiêu coi như bạn tốt, hiện tại Đồng Tiêu tiêu làm loại chuyện này, cô có bao nhiêu khổ sở.

"Tôi không sao." Tô Thi Thi bài trừ một nụ cười tươi tắn, lắc lắc đầu, "Cô ta sẽ vì chuyện chính mình đã làm trả giá thật nhiều. Chuyện này, liền dừng ở đây đi."

Lời tuy nói như vậy, nhưng Tô Thi Thi biết, chuyện này mới vừa bắt đầu.

Đồng Tiêu Tiêu lúc trước bày tỏ rõ ràng hẳn không giúp Tô Thi Thi

giải oan. Hiện tại cô ta chữa lại, Tô Thi Thi không cần nghĩ cũng biết, nhất định là Bùi Dịch cùng Hồ Sĩ Minh đạt thành loại hiệp nghị nào đó.

"Tên đần độn kia tới cùng đáp ứng hẳn cái gì!" Tô Thi Thi trong lòng cực kỳ lo lắng, nhưng lại không dám biểu hiện ra ngoài, sợ những người khác lo lắng theo.

"Được rồi, hiện tại chân tướng rõ ràng. Anh đi làm thủ tục, chúng ta lập tức rời đi nơi này." Tần Phong thấy không khí không thích hợp, lập tức nói, đồng thời hướng Ôn Ngọc liếc mắt ra hiệu.

Ôn Ngọc lập tức đi qua kéo tay Tô Thi Thi, nói: "Tôi chuẩn bị cho cô chậu than còn có lá bưởi, giúp cô xả xuôi."

Tô Thi Thi bật cười: "Cô lại vẫn tin cái này?"

"Bà nội cũng tin!" Ôn Ngọc chỉ chỉ Phương Ngọc Hoa, thật sự nói.

Tô Thi Thi vậy mà không phản bác được.

"Sur huynh, anh trước đưa bà nội trở về đi, nơi này có khả năng vẫn còn phải đợi một hồi." Tô Thi Thi quay đầu đối với Tống Trọng Hạo nói.

"Cũng được." Tống Trọng Hạo gật đầu, cùng Phương Ngọc Hoa đi trước rồi.

Chờ bọn họ sau khi rời khỏi, Tô Thi Thi cùng Ôn Ngọc đang muốn ra ngoài, lại có người thân hình cao lớn đi đến.

"Hồ Sĩ Minh?" Tô Thi Thi còn không có phản ứng kịp, Ôn Ngọc đột nhiên hướng tới Hồ Sĩ Minh đánh tới, bày ra móng tay liền cấp cho

hắn hai hàng móng vuốt.

"Hí... Cô người phụ nữ này!" Hồ Sĩ Minh theo bản năng dơ tay liền đẩy ra ngoài.

"Ngọc!" Tô Thi Thi ánh mắt độc ác, rất nhanh xông tới, lập tức đón được Ôn Ngọc., các bạn có gì thắc mắc có thể inbox trực tiếp để được giải đáp. Nhưng bởi vì Ôn Ngọc bị quăng phất trở về lực đạo quá lớn, cô một cái không chú ý, hai người đều đã ngã sấp xuống trên mặt đất.

"Thi Thi!" Hồ Sĩ Minh ngẩng đầu, hoảng sợ, khẩn trương đã chạy tới muốn đỡ Tô Thi Thi.

"Tên khốn kiếp!" Kẻ thù gặp mặt hết sức đỏ mắt, Tô Thi Thi ánh mắt đã gằn thành lục sắc, đẩy Ôn Ngọc ra hướng tới mặt Hồ Sĩ Minh liền đánh tới.

"Ưm..." Hồ Sĩ Minh bị đánh mông muội, hoàn toàn phản ứng không kịp là chuyện gì xảy ra.

"Sao lại thế này? Quân nhi?" Tần Phong vừa về đến liền nhìn đến cô gái nhỏ nhà mình sắc mặt trắng bệch quỳ trên mặt đất, quay đầu vừa thấy, Tô Thi Thi đang cùng một người đàn ông đánh nhau.

"Thất thần làm gì? Tên khốn kiếp này đánh vợ anh đó!" Tô Thi Thi hô.

"Muốn chết!" Tần Phong vừa nghe, mặt cũng tái rồi, xông lên liền đánh.

"Tô Thi Thi em điên rồi! Chết tiệt, Tần Phong anh đánh chỗ nào!" Hồ Sĩ Minh tức điên, hắn không nỡ đánh Tô Thi Thi, đối với Tần Phong cũng sẽ không thủ hạ lưu tình, lập tức liền đánh vào bụng Tần Phong

một quyền.

"Hỗ Sĩ Minh?" Tần Phong sửng sốt, lập tức cắn răng một cái, bất chấp tất cả đánh.

Bọn họ đang lo tức không có chỗ phát tiết, người này vậy mà chủ động đưa lên cửa rồi!

"Ô Thi Thi em đừng cho là tôi không dám đánh em!"

"Chết tiệt, hai người các người có phải người hay không!"

Hỗ Sĩ Minh bị Ô Thi Thi cùng Tần Phong đè trên mặt đất đánh tơi bời, tức giận đến cái mũi đều nhanh hơn nước rồi.

Nhưng Ô Thi Thi cùng Tần Phong một câu cũng không nói, khí lực toàn bộ dùng để đánh nhau rồi.

"Gọi người hãm hại tôi! Gọi người ức hiếp người đàn ông của tôi! Tôi đánh chết anh!" Ô Thi Thi quyền đấm cước đá, đánh một phen liền ở trong lòng kêu hô một câu, xuất ra toàn bộ sức mạnh.

Ôn Ngọc ngồi ở bên cạnh, đã dọa u mê. các bạn có gì thắc mắc có thể inbox trực tiếp để được giải đáp. Cô vừa rồi chẳng qua là muốn đánh Hỗ Sĩ Minh một cái giúp Ô Thi Thi hả giận, làm sao có thể biến thành như vậy?

Cảnh sát nghe được tin tức chạy tới thời điểm, cả đám đều dọa lò mò rồi.

"Ô mai chuối, tôi có phải xuất hiện ảo giác rồi hay không?" Một vị cảnh sát trẻ tuổi ra sức xoa xát ánh mắt, cảm thấy được cùng nằm mơ một dạng.

"Mau đến... Hỗ trợ a!" Hồ Sĩ Minh đều nhanh tức điên rồi.

"Dừng... Dừng tay!" Máy chú cảnh sát lúc này mới phản ứng kịp, vội vàng qua khuynh can.

Tần Phong sờ soạng mồ hôi trên trán, đứng lên, hướng tới Tô Thi Thi vươn tay: "Không có việc gì đi?"

"Không có việc gì." Tô Thi Thi đứng lên, kiểm tra một chút chính mình. Ngoại trừ quần áo của cô có chút bẩn ra, một chút thương tổn đều không có.

Tần Phong liền không may mắn như vậy, khoe miệng đều đã bầm xanh rồi.

"Tô... Tô Thi Thi! Em... Em khá lắm!" Hồ Sĩ Minh là bị hai vị cảnh sát nâng lên, chỉ vào Tô Thi Thi, tức giận đến run cầm cập.

Tô Thi Thi nhìn cũng chưa từng nhìn hấn liếc mắt một cái, nâng bước liền hướng tới cửa đi đến.

Hồ Sĩ Minh tâm trầm xuống.

Giờ khắc này, hấn lại có chút hoảng hốt, lập tức tự giấu cười cười.

Từ khi quyết định lấy cô khai đao một khắc bắt đầu kia, hấn nên nghĩ đến kết quả này rồi.

"Tô Thi Thi, đây mới là bắt đầu. Tôi sẽ làm cho em cam tâm tình nguyện." Hồ Sĩ Minh thu lại ngoan độc trong mắt.

Ngưỡng cửa, Tô Thi Thi cùng Tần Phong mới vừa ra tới, sắc mặt lập

tức thay đổi. Tần Phong vội vàng trốn sau lưng Tô Thi Thi, đem cô đẩy về phía trước.

Tô Thi Thi nhìn người đàn ông đang đứng ở trước mặt, gian nan xả ra một nụ cười tươi tắn, là sợ hãi lại càng xấu hổ.

"Bùi... Bùi Dịch... Ha ha, thật khéo ha."

"Không khéo." Bùi Dịch mặt không chút thay đổi mở miệng, "Anh xem thật lâu rồi."

Xong rồi.

Tô Thi Thi nhắm mắt, cố gắng hồi tưởng. Cô vừa rồi cùng Hồ Sĩ Minh đánh làm một đoàn thời điểm, tư thế tựa hồ không tốt lắm...

Chương 494: Hấn vừa rồi mò mẫn em chỗ nào?

Trong hành lang im ắng, tĩnh lặng đến mức giống như có thể nghe được tiếng hít thở nhợt nhạt của đối phương.

Tô Thi Thi toàn thân cứng ngắc, cúi đầu, cũng không dám nhìn Bùi Dịch.

"Quá mất mặt rồi!"

Cô vừa rồi nhất định giống người đàn bà chanh chua! Tô Thi Thi rất muốn che đậy mặt, hận không thể lấy cái động chui vào dưới nền đất.

Bỗng nhiên, Bùi Dịch nhẹ nhàng nâng mặt cô.

Tô Thi Thi thân thể cứng đờ, trong đầu rất nhanh suy tư về việc muốn cầu xin tha thứ hay không. Nháy mắt tiếp theo, cô liền ngậy ngẩn cả người.

Bùi Dịch ngón tay thon dài theo gương mặt trượt đến cái trán của cô, đem tóc buông rơi tán loạn trên mặt cô nhẹ nhàng vén tới sau tai.

Ngón tay dịu dàng ôn nhu, nhẹ nhàng ma xát gương mặt cô, đem vết bẩn trên mặt cọ đến biến mất.

Tô Thi Thi ngơ ngác nâng đầu, đến suy nghĩ đều đã quên rồi., các bạn có gì thắc mắc có thể inbox trực tiếp để được giải đáp. Anh không tức giận sao?

Bùi Dịch ngón tay vuốt ve đôi má Tô Thi Thi, thần thái thật sự, mắt trong mắt cũng không có tức giận. Tuy nhiên, anh xoay người, kéo tay Tô Thi Thi, liền như vậy đi ra bên ngoài.

Tô Thi Thi toàn thân ấm áp, chỉ cảm thấy đáy lòng ở một chỗ nào đó như là bị rót vào một ly trà sữa nóng, lại ngọt vừa ấm.

Trong phòng khách, Tần Phong nhìn bên ngoài hai người đang đi xa kia, trầm thấp nguyên rủa một tiếng: "Chết tiệt!"

Bọn họ cứ như vậy đi rồi, bỏ lại cái cục diện rối rắm này cho anh!

"Ai nha, này không phải Hồ tổng sao? Tôi vừa rồi còn nghĩ là tên lưu manh, làm sao có thể là anh ha?" Tần Phong vừa quay đầu nhìn đến Hồ Sĩ Minh, lập tức liền thay đổi một bộ mặt khác, đi qua, khoa trương trừng mắt nhìn Hồ Sĩ Minh.

"Anh không bị đánh cho tàn phế sao? Nếu không tôi giúp anh kêu xe cứu thương?"

Hồ Sĩ Minh tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, đứng thẳng thân thể sửa sang lại quần áo, lạnh giọng nói: "Tần tổng khi nào thì cận thị rồi hả? Hiện tại mới nhận ra tôi?"

"Tôi vừa rồi mới nhận ra là anh, bằng không, tôi cũng không có khả năng động thủ nha?" Tần Phong cười nói.

Loại chuyện này, đánh chết cũng không thể nhận!

Anh cười đến va chạm khóe miệng bị thương, đau đến trợn mắt. Anh chỉ hận vừa rồi đánh được không đủ ngoạn độc. Đánh không chết tên đáng ghét này nha!

Hồ Sĩ Minh tự nhiên biết anh đang nói láo, nhưng bay giờ hấn phản bác lại thẳng nỗi sao, chuyện này thiệt thòi nhất định hấn ăn chắc rồi!

Hấn nhìn mắt bên ngoài, Tô Thi Thi đã đi, liền nhìn cũng chưa từng nhìn hấn liếc mắt một cái.

"Hồ tổng, tôi xem anh bị thương không nhẹ, thật sự không cần kêu xe cứu thương?" Tần Phong cố ý đem "Xe cứu thương" hai lần nói được đặc biệt nặng nề, "Chẳng thế thì anh hiện tại bộ dạng này ra ngoài hình tượng không tốt lắm."

Hồ Sĩ Minh tây trang áo khoác nhiều nếp nhăn, vạt áo vài chỗ đã bị xé rách rồi. Tóc cũng lộn xộn, nửa bên mặt đều đã sưng lên. Trên thân hấn phỏng chừng đã sấm cục xanh cục tím, vừa rồi Tần Phong cùng Tô Thi Thi không thiếu ở trên người hấn tung chiêu.

Hồ Sĩ Minh nghe lời được Tần Phong nói, nhú mày, lạnh lùng nói: "Không cần, tôi không sao."

"Một khi đã như vậy, vậy thì đi thôi." Tần Phong lập tức tiếp lời, sau đó hướng về phía Ôn Ngọc đang ngây ngốc đứng ở một bên vẫy tay, "Bảo bối, chúng ta đi trở về."

Hồ Sĩ Minh mặt khoảnh khắc liền đen., các bạn có gì thắc mắc có thể inbox trực tiếp để được giải đáp. Hấn hiện tại cái dạng này có thể ra ngoài sao?!

"Hồ tổng như thế nào không đi? Không dám đi ra ngoài? Vậy cũng được, đến trong cục cảnh sát ức hiếp hai cô gái nhu nhược yếu đuối, loại chuyện này truyền ra ngoài quả thật không tốt lắm." Tần Phong nói xong liền ôm lấy Ôn Ngọc đi ra bên ngoài.

"Tần Phong, chuyện này cứ như vậy đi sao? Vừa rồi hẳn thiếu chút nữa đẩy em thật đó." Ôn Ngọc đúng lúc nói.

Hồ Sĩ Minh quả đấm cầm xiết chặt đến nỗi nghe được tiếng khớp xương va vào nhau

Đây là uy hiếp trắng trợn! Hẳn quyết định tin tưởng, hẳn nếu là hiện tại không đi ra ngoài, hai người này nhất định hướng trên đầu hẳn phun nước bắn!

Nghĩ tới khả năng gây sóng gió của Tần Phong kia, Hồ Sĩ Minh liền đau đầu.

Một cái là bị người ra ngoài vây xem, một cái là bị Tần Phong nói xấu...

"Đáng chết!" Hồ Sĩ Minh cắn giận trừng mắt nhìn Tần Phong liếc mắt một cái, nâng bước đi ra ngoài.

"Ô Thi Thi, coi như là cho em xả giận rồi." Hồ Sĩ Minh ở trong lòng nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Hắn bây giờ quần áo bị Ô Thi Thi xé rách bươm, lòng của người phụ nữ kia nhỏ như vậy, khẳng định hẳn không bỏ qua. Hẳn đem tư thế phóng thấp một chút, ít nhất cũng có thể để cho Ô Thi Thi bớt giận.

"Hồ Sĩ Minh, mày cũng thật quá tiền đồ." Hồ Sĩ Minh vừa đi, một bên trong lòng cười khổ.

Chỉ là còn chưa đi đến cửa cục, thật xa liền nghe đến động tĩnh bên ngoài.

"Bùi tiên sinh, Bùi phu nhân, nghe nói chuyện lần này không có quan hệ gì với các người phải không?"

"Xin hỏi hai vị có tính toán gì không? Sẽ truy cứu trách nhiệm đối với Đồng tiểu thư sao?"

Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch vừa xuất hiện tại cửa cục cảnh sát, đã bị phóng viên vây quanh rồi.

Tô Thi Thi lúc trước đang bị Bùi Dịch cảm động, vốn là muốn khóc, lúc này bỗng nhiên bị một trận đèn flash chiếu lên, nhất thời kích thích cô "Lệ nóng doanh tròng".

Trong mắt cô nén lệ, mũi hồng hồng, bị phóng viên truy vấn, theo bản năng hướng bên cạnh Bùi Dịch nhích lại gần.

Như vậy, giống như là bị rất lớn ủy khuất, làm cho người ta không khỏi đau lòng thương cảm.

Bùi Dịch đứng lúc ôm lấy cô, lấy tay chặn tầm mắt của cô, che chở cô đi về phía trước đi.

Đồng thời lúc này, thư ký Vương mang theo vệ sĩ chạy tới chặn phóng viên.

Bùi Dịch mang theo Tô Thi Thi thần tốc ngồi vào trong xe.

Hồ Sĩ Minh đi theo hai người Tần Phong ở phía sau đi ra thời điểm, vừa hay nhìn thấy Bùi Dịch nửa ôm Tô Thi Thi ngồi vào trong xe.

"Tần tiên sinh, Hồ tổng!" Các phóng viên mắt sắc, lập tức liền thấy được hai người này, lập tức dời đi mục tiêu hướng tới bọn họ chạy tới.

"Tần tổng, Hồ tổng, mặt của các người làm sao vậy?"

"Các người đánh nhau sao?"

"Xin hỏi hai vị vì cái gì đánh nhau?"

Yêu nhau giết nhau..., các bạn có gì thắc mắc có thể inbox trực tiếp để được giải đáp. Các phóng viên trong đầu bỗng nhiên toát ra một cái từ như vậy, tràng diện lập tức trở nên cực kỳ quý dị.

Tần Phong cùng Hồ Sĩ Minh nhìn đến ánh mắt của các phóng viên nhìn mình, mặt đều đen rùi.

"Xin hỏi... Hai vị có phải hay không thật sự đang qua lại... Vậy vị Ôn tiểu thư này..." Một vị phóng viên hơn hai mươi tuổi tăng thêm can đảm hỏi.

"Tần Phong, các người..." Ôn Ngọc mở to một đôi vô tội, kỳ quái nhìn Tần Phong, "Anh không phải nói cho em biết, anh không thích đàn ông sao?"

"Này là bọn họ hiểu lầm, bảo bối, anh chỉ thích em." Tần Phong lập tức ôm Ôn Ngọc hung hăng hôn một cái, lập tức đối với Hồ Sĩ Minh nói, "Anh đừng lại quấy tôi rùi."

"Bảo Bối, chúng ta đi." Tần Phong kéo Ôn Ngọc liền đi.

"Tần Phong, anh muốn chết!" Hồ Sĩ Minh sắc mặt đã không thể dùng khó xem để hình dung, tức giận đến đỉnh đầu đều nhanh bốc hơi nước rùi.

"Hồ tổng, xin hỏi người... Là tương tư đơn phương sao? Vậy người

trước nói thích Tô tiểu thư..."

"Cút!" Hồ Sĩ Minh gầm thét.

Những phóng viên này không chỉ ánh mắt có vấn đề, đầu óc cũng có vấn đề!

Bọn họ tới cùng đâu nào nhìn ra đây hẳn thích đàn ông! Hẳn giống người thích đàn ông sao?!!

Hồ Sĩ Minh bị phóng viên cuốn lấy thời điểm, Lincoln màu bạc còn không có rời đi.

Tô Thi Thi từ trong cửa sổ mặt không chút thay đổi nhìn Hồ Sĩ Minh, nhìn đến mặt hắn bị đánh giống đầu heo, không thể không buồn cười.

"Hồ Sĩ Minh, món nợ này tôi nhớ kỹ!" Tô Thi Thi ở trong lòng yên lặng nói.

Bên trong xe cực kỳ an tĩnh. Bùi Dịch từ khi vừa mới xuất hiện bắt đầu, vẫn đều không có nói chuyện nhiều.

"Bùi Dịch..." Tô Thi Thi há to mồm, rất muốn hỏi anh đáp ứng Hồ Sĩ Minh cái gì.

Đúng là nói đến bên miệng, lại phát hiện cô không có dũng khí hỏi ra miệng.

"Tô Thi Thi." Lúc này, Bùi Dịch bỗng nhiên nói chuyện.

Anh nhìn về phía trước, ánh mắt lạnh nhạt, ngữ khí lạnh nhạt, thần thái lạnh nhạt, nhưng nói ra mà nói lại một chút cũng không lạnh

nhật.

"Hắn vừa rời mò mẫn em chỗ nào rồi hả?"

Chương 495: Sau khi làm chuyện ngu xuẩn...

"Bùi Dịch, Ngọc nói cô ấy chuẩn bị cho em lá bưởi, để cho em tắm bồn đuổi đi xui xẻo!" Tô Thi Thi ra sức đổi đề tài, còn kém nhảy dựng lên giống như muốn chứng minh với Bùi Dịch tắm bồn tốt thế nào.

Bùi Dịch chậm rì rì quay đầu, mặt không chút thay đổi nhìn cô: "Chủ ý này không tệ."

"Gì?" Tô Thi Thi ngu ngơ.

Cô có phải nói sai cái gì rồi hay không?

Nhưng mãi đến trở lại "Thi Dịch", Bùi Dịch đều không có lại nhắc đến chuyện lúc trước. Tô Thi Thi sợ chọc giận anh, đương nhiên cũng không dám nhắc đến.

Xe mới vừa lái vào sân, Phương Ngọc Hoa mang theo một đám người liền xông tới.

"Thi Thi trở lại rồi! Đây, vượt qua chậu than, về sau xui xẻo toàn bộ trừ bỏ sạch sẽ, thuận thuận lợi lợi." Phương Ngọc Hoa nói chuyện thời điểm, quản gia đem một cái chậu than đặt ở trên mặt đất.

Tô Thi Thi bước chân vừa muốn xuống xe, nhìn thấy trận trượng này, tươi cười cứng lại rồi.

Có cần khoa trương như vậy hay không!

"Con, đứa nhỏ này, thất thần làm gì! Khẩn trương mau xuống đây vượt qua chậu than. Tiểu Dịch, con cũng đi qua đi." Phương Ngọc Hoa tiến lên kéo một phen tay áo Tô Thi Thi, thúc giục cô.

Tô Thi Thi không lay chuyển được bà nội, đành phải xuống xe. May mắn ngày hôm qua cô đã thay đổi quần áo, bằng không lúc này mang theo lễ phục dạ hội vượt qua chậu than, vậy cũng thật là đầy đủ quý dị.

"Tiểu Dịch, con cũng vượt qua." Phương Ngọc Hoa thúc giục Bùi Dịch, "Tuy hiện tại không có chuyện gì, nhưng cầu cái an tâm cũng được. Các con bây giờ có thể gặp dữ hóa lành là tốt rồi."

"Bà nội, chúng con không có việc gì." Tô Thi Thi ôm lấy cánh tay Phương Ngọc Hoa, an ủi., các bạn có gì thắc mắc có thể inbox trực tiếp để được giải đáp. Cô biết, bây giờ khẳng định làm bà nội cô lo lắng vô cùng.

"Bà nội biết, các con đều đã rất lợi hại. Bà nội không quan tâm." Phương Ngọc Hoa nói xong, chỉ chỉ bên trong, "bà nội chuẩn bị cho các con bún móng giò. Ăn xong đi ngâm lá bưởi. Lá bưởi đều là Ngọc chuẩn bị cho các con."

"Các người..." Tô Thi Thi bỗng nhiên như là biết rõ cô vừa rồi ở trong xe nói sai nói cái gì rồi.

Bùi Dịch hẳn không phải là muốn cùng cô cùng nhau tắm bồn chứ?

Tắm uyên ương xả xui?

Khẩu vị này cũng thật đầy đủ trọng.

Cô đang muốn phản đối, Tống Trọng Hạo liền bu lại, nhỏ giọng nói:

"Sur muội, em có phải trêu chọc Bùi tổng không vui rồi hay không? Sắc mặt anh ta như thế nào nhìn không tốt lắm?"

"Có... Có sao?" Tô Thi Thi quay đầu lặng lẽ đưa mắt nhìn Bùi Dịch, phát hiện anh từ lúc vừa mới bắt đầu vẫn mặt không chút thay đổi, đâu nào nhìn ra được đây vui vẻ hay không?

"Thi Thi, khẩn trương lại đây ăn bún móng giò." Phương Ngọc Hoa ở phía trước kêu Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi cũng không nghĩ nhiều, đi theo tiến vào.

Bùi Dịch vẫn đều đã không nói gì, liền như vậy lẳng lặng theo ở phía sau.

Một tô lớn bún móng giò, Tô Thi Thi đều nhanh chóng đỡ muốn khóc. Sau cùng, đại bộ phận đều bị Bùi tiên sinh tiêu diệt rồi.

Phương Ngọc Hoa thấy bọn họ đều đã ăn xong rồi, mới thả bọn họ đi rồi.

Nhưng chuyện này còn không có xong, Phương Ngọc Hoa để cho Tiểu Ưu nhìn chăm chăm, để chi bọn họ ngâm mình tắm trong lá bưởi.

Tô Thi Thi nhìn Bùi Dịch bắt đầu cởi quần áo, khóe miệng giật giật: "Bùi tiên sinh, người cũng bắt đầu trở thành người tin vài những chuyện mê tín này sao?"

Bùi Dịch cởi xuống cà- vạt ném ở trên giường, nhàn nhạt nói: "Không tin."

"Vậy anh cởi quần áo làm cái gì!"

"Ngâm em." Bùi Dịch ngại mở cúc áo phiền toái, roẹt một phen, trực tiếp kéo văng cúc áo.

Tô Thi Thi nhìn đến cúc áo văng tung tóe trên đất, đôi má đều đã bắt đầu rút rút, hữu khí vô lực nói: "Ban ngày ban mặt, không tốt lắm..."

"Em tối hôm qua không nghỉ ngơi tốt. Ngâm mình xong, vừa lúc ngủ một giấc."

Tô Thi Thi:...

Cô còn có thể nói cái gì!, các bạn có gì thắc mắc có thể inbox trực tiếp để được giải đáp. Cô lần đầu tiên nghe nói, loại ngâm này có thể hai người cùng làm!

"Bùi phu nhân, em giống như cực kỳ không vừa ý?" Bùi Dịch quay đầu liếc Tô Thi Thi, nhàn nhạt nói, "Như thế, chúng ta đây thảo luận một chút, vừa rồi tên kia mò mẫn em chỗ nào rồi hả?"

"Cái kia... Tắm bồn tốt hơn! Em cả đêm không tắm rửa, chính đang khó chịu!" Tô Thi Thi khẩn trương hướng trong phòng tắm chạy.

Nói đùa, Bùi tiên sinh mặt đen một đường, phỏng chừng liền kìm nén cùng cô tính sổ nha! Cô không thể cho anh cơ hội này!

Bùi Dịch nhìn bóng lưng cô gái nhỏ của mình chạy mất dép, trong mắt rất cực mìm cười, chỉ là đậy mắt, cất giấu quét xuống lo lắng.

"Ngu ngốc, không phải không nghĩ muốn nói cho em biết, chỉ là không nghĩ muốn em lo lắng." Bùi Dịch đưa tay xoa xoa mi tâm, mới mệt lộ hết.

Anh không nghĩ muốn để cho Tô Thi Thi biết anh cùng Hồ Sĩ Minh giao dịch cái gì.

Một lúc sau, trong phòng tắm truyền đến tiếng Tô Thi Thi thét chói tai.

"Ôn Ngọc, cô hái lá bưởi vì cái gì còn có cả sâu!" Tô Thi Thi muốn sục đồ rồi.

Bùi Dịch bước chân ngừng một trận, quay đầu bước đi.

"Đứng lại!" Tô Thi Thi tựa vào ở trên khung cửa, cười như không cười nhìn Bùi Dịch, "Anh không phải mới vừa rồi rất muốn cùng em tắm uyên ương sao? Dám đi thử xem?"

Bùi Dịch thân thể hơi cương, nhưng vẫn lại là xoay người, nhàn nhạt nhìn cô: "Anh còn có việc."

"Anh tối hôm qua không nghỉ ngơi tốt, tắm một cái rồi đi ngủ một giấc." Tô Thi Thi đem những lời vừa rồi anh nói lời nguyên vẹn trả lại cho anh.

Bùi Dịch sắc mặt có chút đen: "Ngứa da rồi!"

Tô Thi Thi khẩn trương chạy tới, lôi kéo cánh tay của anh, nhỏ giọng nói: "Anh hãy xử lý chỗ này đi, Tiểu Ưu lại vẫn canh ở bên ngoài, nếu để cho cô ấy biết chúng ta không ngâm mình, nói cho bà nội biết chúng ta nhất định phải chết."

"Cô ta không dám." Bùi Dịch bá đạo nói.

Tô Thi Thi cười khan nói: "Vậy là anh sai lầm rồi. Nha đầu kia bị bà nội tẩy não, cũng sẽ không bởi vì sợ anh liền giúp chúng ta giấu diếm."

Bùi Dịch mặt trầm xuống, nhìn cô một cái, rồi sau đó xoay người đi vào phòng tắm.

Tô Thi Thi ghé vào cửa nhìn, đang lúc thấy rõ động tác của anh khi đó, cả kính tròng mắt đều đã trũng muốn rớt ra luôn rồi.

"Bùi Dịch, như vậy bồn cầu sẽ bị tắt!"

Bùi tổng vậy mà đem chậu rửa múc toàn bộ lá bưởi trong bồn tắm lớn hướng bồn cầu tự hủy đổ đi!

Hủy thi diệt tích? Biện pháp tốt!

Cho dù đây là loại bồn cầu tự hủy tốt nhất đi nữa, cũng không chịu nổi anh một lần nhét nhiều như vậy đâu!

Trời ạ... Tô Thi Thi che đậy mặt.

Cô không quen anh!

Bùi Dịch lại giống như không có nghe đến một dạng, vẫn như cũ đem lá bưởi hướng bồn cầu đổ qua.

Mấy phút đồng hồ sau.

"Tô Thi Thi, em đến đây." Bùi Dịch đứng ở trước mặt bồn cầu tự động kia, cau mày.

Tô Thi Thi lắc đầu: "Em không muốn."

Sẽ đau mắt hột.

"Đến đây."

"Nhét không nổi nữa."

Tô Thi Thi:...

Thì ra anh vừa rồi không có nghe đến cô khuyên bảo?

"Anh nhớ tới công ty còn có việc." Bùi Dịch xoay người rời đi.

"Không được đi!" Tô Thi Thi nóng nảy, "Anh làm ra loại chuyện ngu xuẩn này rồi chạy, em làm sao bây giờ?"

Bùi Dịch sắc mặt khế biến thành hồng, trên mặt lại nghiêm trang:
"Trở về mang cho em mấy xiên thịt nướng trước cửa trường học"

Tô Thi Thi theo bản năng nuốt một ngụm nước bọt. Miệng cô thêm khát thịt nướng ở quán kia thật lâu rồi, Bùi Dịch trước vẫn không cho cô ăn những thứ đồ ăn không tốt cho sức khỏe này...

Không đúng!, các bạn có gì thắc mắc có thể inbox trực tiếp để được giải đáp. "Bùi Dịch, anh trở về!" Tô Thi Thi khóc không ra nước mắt.

Cô muốn như thế nào giải thích chuyện bồn cầu bị nhét đầy lá bưởi? sẽ bị cười đến chết thôi!

Bùi Dịch liền như vậy chạy. Tô Thi Thi vè mặt đau khổ, ghé vào bồn cầu, mang theo cái bao tay hi hục nửa giờ mới dọn sạch sẽ.

Thẳng đến giờ cơm tối Bùi Dịch mới trở về, Tô Thi Thi nhìn đến anh là tay không trở về, không có bóng dáng thịt nướng của cô, lúc này liền nổi giận.

Phương Ngọc Hoa cùng Tiểu Ưu bọn họ đều đã mặc danh kỳ diệu.

Hai người tụ cùng một chỗ, nho nhỏ nói thầm.

"Có phải hay không mang thai rồi hả? Nghe nói phụ nữ có thai tính tình thất thường?"

"Lão phu nhân, con cảm thấy được có thể lắm. Gần đây phu nhân tính tình sớm nắng chiều mưa đêm về có bão lắm."

Nếu để cho Tô Thi Thi biết bọn họ đang nghĩ cái gì, phỏng chừng sẽ buồn bực chết.

Mà lúc này, càng thêm buồn bực còn có một người.

Chương 496: Hồ gia tham dự ít nhiều

"Con xem mặt mày con bây giờ xem? Ta hôm nay thật sự là mở rộng hiểu biết, con muốn ồn ào gây chuyện xấu ta mặc kệ, nhưng con thử nhìn lại chính mình trong gương đi, con lòng cũng thật đầy đủ lớn!"

Hồ Tấn Hoa chỉ vào mặt Hồ Sĩ Minh, cái mũi đều tức giận đến méo lệch.

"Hai người đàn ông yêu nhau giết nhau? Hồ Sĩ Minh, con thật đúng là càng ngày càng tiền đồ rồi! Rất không dễ dàng hòa nhau một ván, mặt mũi Hồ gia toàn bộ bị con làm mất hết rồi!"

"Con nói đi, con tới cùng muốn làm gì!"

Hồ Tấn Hoa không ngừng mắng, Hồ Sĩ Minh mặt liền đen thêm vài phần. Nhưng Hồ Sĩ Minh thủy chung trầm mặc, một câu đều không có nói.

Sau cùng, Hồ Tấn Hoa mắng mệt mỏi, thở hồng hộc ngồi xuống, uống ngụm trà, trừng mắt nhìn hấn: "Không nói lời nào, ta liền muốn dùng gia pháp rồi!"

Hồ Sĩ Minh xoa xoa khoe miệng đau đớn, mới mở miệng liền khẽ động miệng vết thương, thật sự không làm sao muốn nói.

"Tiểu tử con ý định theo ta đối nghịch có phải hay không!" Hồ Tấn Hoa thấy cháu trai mình vẫn như cũ không giải thích, tức giận đến cầm ấm tử sa liền muốn ném qua.

"Ông nội, người cẩn thận rách cuốn họng." Hồ Sĩ Minh rất cục mớ miệng, lời vừa nói ra mà nói lại thiếu chút nữa muốn chọc tức chết Hồ Tấn Hoa.

"Tiểu tử con..." Hồ Tấn Hoa tức giận đến rầm một phen đem ấm tử sa đập mạnh đặt ở trên bàn, bất đắc dĩ nói, "Con tới cùng là vì cái gì đi cục cảnh sát? Con đừng nói cho ta, con là vì đi nghiệm thu chiến lợi phẩm của mình!"

Hồ Sĩ Minh nhú mày, hẳn biết không thể gạt được ông nội.

"Con nói rồi, con muốn Tô Thi Thi." Hồ Sĩ Minh bình tĩnh nói.

Hồ Tấn Hoa sắc mặt trầm xuống: "Con quả thật muốn như vậy rồi hả?"

"Uh"m." Hồ Sĩ Minh không có giấu diếm.

Hắn trước kia vẫn cảm thấy phụ nữ chỉ là chơi đùa, từ đầu không để ở trong lòng quá. Nhưng mà Tô Thi Thi cô gái này, lại giống độc dược mãn tính một dạng, bất tri bất giác đã thâm nhập vào xương cốt của hắn.

Đã sớm quên không được rồi.

"Con cần phải nghĩ cho rõ ràng! Muốn nói trên thế giới này người không thích hợp nhất với con, chính là cô ta!" Hồ Tấn Hoa trầm giọng nói.

Ông ta biết ông ta hiện tại phản đối cũng không có tác dụng, nhưng vẫn là muốn cùng hắn phân tích rõ ràng lợi hại.

Hỗ Sĩ Minh xoa xoa mi tâm, trong giọng nói có chút mõi mệt: "Con biết."

Hắn chỉ hận so với Bùi Dịch gặp Tô Thi Thi muộn hơn, để cho người đàn ông kia nhanh chân đến trước. Mà hiện giờ bọn họ lập trường đối lập, Tô Thi Thi quả thật là chính là người không thích hợp với hắn nhất.

"Sĩ Minh, con nhắm vào Bùi Dịch, là vì người phụ này hay vẫn lại là..." Hồ Tấn Hoa biểu tình nghiêm trọng lên.

"Mục đích là giống nhau, cần gì biết rõ nguyên nhân." Hồ Sĩ Minh nhàn nhạt nói.

Không có Tô Thi Thi, hắn cũng sẽ đối phó Bùi Dịch. Bởi vì Bùi Dịch sẽ không bỏ qua Hồ gia bọn hắn. Còn về Tô Thi Thi, hắn muốn có được cô, thế thì tất phải trước đánh đổ Bùi Dịch.

"Ông nội, có một việc con vẫn muốn hỏi người. Lúc trước cha Bùi Dịch chết, Hồ gia tham dự ít nhiều?" Hồ Sĩ Minh biết chuyện năm đó Tứ Đại Gia Tộc đều có tham dự, nhưng mà hắn không biết tình huống thật sự.

"Con làm sao có thể hỏi chuyện này!" Hồ Tấn Hoa sắc mặt liền thay đổi, nhớ tới Bùi Dịch đối với Hồ gia làm toàn bộ những chuyện kia, trong mắt hiện lên quét xuống ngoan độc.

"Nên tới, chung quy là muốn tới. Lúc trước ta liền biết, không thể giữ lại thằng nhóc Bùi Dịch này, hiện tại, sói con trưởng thành, muốn cản người."

Hồ Tấn Hoa nói xong nhìn cháu trai của chính mình: "Chuyện của trước kia con không cần hỏi đến, ông nội là vì tốt cho con."

"Nhưng mà..."

"Không có nhưng mà. Chuyện khác ông nội đều có thể nghe theo con, Hồ gia về sau cũng là của con. Chỉ có chuyện này, không cho phép con hỏi đến!" Hồ Tấn Hoa cũng có suy tính của chính mình.

Vạn nhất Bùi Dịch thật sự thành công, như thế hậu nhân của Hồ gia không biết chuyện năm đó, tin tưởng anh cũng sẽ không đuổi tận giết tuyệt. Hồ Tấn Hoa biết tính cách cháu mình, nếu Hồ Sĩ Minh thật sự biết rõ chân tướng năm đó, khẳng định sẽ làm chút gì.

Khi đó, thật là người chết ta mất mạng rồi.

Hồ Sĩ Minh thấy thế, cũng không dám hỏi nhiều, nói: "Kế hoạch của con đã bắt đầu hành động, hi vọng ông nội có thể hẹn chú hai giúp con."

"Chú hai của con..." Hồ Tấn Hoa vừa nghe nhắc tới con trai thứ của chính mình, sắc mặt liền trở nên rất khó coi, "Ta liền không biết, con để cho nó về nước làm cái gì!"

"Con có tính toán của mình." Hồ Sĩ Minh nhìn phía ngoài cửa sổ.

Lúc này bên ngoài trời đã tối rồi, bên ngoài đã có thể nghe được đến tiếng kêu ếch.

"Nhậm Tiểu Vi, bà hẳn là sắp không nhịn được nữa rồi?" Hồ Sĩ Minh khóe miệng hơi hơi hơi vạch.

Hắn để cho hẳn ông nội hạ lệnh giam giữ chú hai Hồ Khải Văn của hẳn. Nhậm Tiểu Vi muốn gặp Hồ Khải Văn như thế, nhất định cực kỳ sốt ruột.

Hỗ Sĩ Minh đoán không sai, Nhậm Tiểu Vi quả thật rất muốn gặp được Hồ Khải Văn.

Sắc trời tối xuống, Đoàn gia mới vừa ăn cơm tối xong.

Nhậm Tiểu Vi lau miệng, đối với Trạm Dẫn Lan đến nói: "Theo giúp ta đi dạo một chút."

"Được." Trạm Dẫn Lan cười lên, cùng bà hướng tới hậu hoa viên đi đến.

"Khó có được cô nhớ đến thăm tôi, tôi ở nhà quả thật rất nhàm chán." Nhậm Tiểu Vi cười nói.

"Bác gái thích, tôi về sau thường đến đây." Trạm Dẫn Lan cười nhạt, giọng nói ôn nhu.

Tuy lúc trước cùng Nhậm Tiểu Vi từng có một chút mâu thuẫn nhỏ, nhưng bọn họ cũng đều biết mục đích của đối phương, ở mặt ngoài vẫn như cũ duy trì hòa bình.

Trạm Dẫn Lan nghĩ nghĩ, vẫn lại là nhịn không được hỏi: "Bùi Dịch cùng Hồ Sĩ Minh quan hệ giống như thật sự không tốt lắm."

Nhậm Tiểu Vi sững sốt, lập tức hiểu rõ Trạm Dẫn Lan đến tìm bà là vì chuyện của Bùi Dịch.

"Cô có tâm rồi. Chuyện của bọn họ ta cũng không phải hiểu lắm. Khả năng, đều đã là vì Tô Thi Thi đi, người phụ nữ kia... Thôi, dù sao cũng là con dâu ta, ta cũng không nên nói thêm cái gì." Nhậm Tiểu Vi khó xử nói.

"Bác gái, có thể phiền toái nói cho Bùi Dịch một tiếng hay không, để cho anh ấy cẩn thận. Tận lực không cần cùng Hồ gia khởi xung đột rồi." Trạm Dẫn Lan lo lắng trùng trùng nói.

Bây giờ Tô Thi Thi gặp chuyện không may, cô ta chỉ sợ liên lụy đến Bùi Dịch, vốn nghĩ muốn hỗ trợ, nhưng mà mẹ nuôi của cô ta không để cho cô ta nhúng tay.

Trạm Dẫn Lan cũng là lúc này mới biết được, mẹ nuôi của cô ta đối tượng hợp tác thật sự từ đầu không phải Bùi Dịch, mà là Hồ Sĩ Minh!

"Ta biết rõ." Nhậm Tiểu Vi nói. Những lời này liền tính Trạm Dẫn Lan không nói, bà cũng sẽ nhắc nhở con trai của mình.

Bà nghĩ nghĩ, có điều ngụ ý hỏi han: "Dẫn Lan, nghe nói cô gần đây cùng Hồ gia qua lại khá thân thiết?"

"Phải. Bất quá tôi cùng Hồ gia..." Trạm Dẫn Lan sợ Nhậm Tiểu Vi hiểu lầm, muốn giải thích.

Nhậm Tiểu Vi ngắt lời cô ta, ngữ khí ngưng trọng nói: "Dẫn Lan, cô có thể giúp đỡ ta hay không?"

Trạm Dẫn Lan sửng sốt, bình tĩnh nói: "Người nói."

Nhậm Tiểu Vi lặng lẽ quan sát một phen bốn phía, thấy không có ai, mới nói: "Cô giúp ta hẹn Hồ Khải Văn một phen. Không nói cho ông ta biết là ta hẹn, liền dùng danh nghĩa của cô."

Nhậm Tiểu Vi nói xong, có chút xấu hổ nở nụ cười một phen: "Cái kia, ta cùng ông ta trước kia là quen biết cũ. Muốn hỏi ông ta một chút chuyện rất quan trọng. Nhưng ông ta đối với ta có hiểu lầm, vẫn không chịu gặp ta."

Bà dừng một chút, nhỏ giọng nói: "Chuyện này quan hệ đến Bùi Dịch, rất quan trọng. Cô hẹn gặp nhất định phải cẩn thận."

"Cái này..." Trạm Dẫn Lan vừa nghe cùng Bùi Dịch có quan hệ, có chút do dự, "Tôi nghe nói Hồ Khải Văn tiên sinh tính tình cực kỳ cổ quái, sợ là không thể hẹn gặp được."

Nhậm Tiểu Vi nhíu mày suy nghĩ, nói: "Cô liền nói với ông ta, cô sẽ mang theo Đồng Đồng cùng đi là được."

"Đồng Đồng?" Trạm Dẫn Lan khó hiểu.

"Được, chuyện này liền nhờ vào cô rồi. Thời gian không còn sớm, cô đi nghỉ trước đi, ta đã để cho Hồng Cầm giúp cô chuẩn bị phòng." Nhậm Tiểu Vi cười nói.

Trạm Dẫn Lan thấy thế, cũng không cự tuyệt, gật gật đầu, liền đi rồi.

Ngay tại Trạm Dẫn Lan đi qua thời điểm, một bóng người vọt đến một bên, thiếu chút nữa đã bị cô ta gặp được.

"Tiện nhân, bà quả nhiên cùng thằng nhóc kia có quan hệ! Vậy mà vẫn còn đem Đồng Đồng của ta mang đi!" Đoàn Kế Hùng giống một con sói dữ trong đêm đen một dạng, nhìn chăm chăm Nhậm Tiểu Vi đang đứng ở trong hoa viên, hùng hổ hướng tới bà đi tới.

Ngay khi Đoàn Kế Hùng chuẩn bị đi đến sau lưng Nhậm Tiểu Vi, di động Nhậm Tiểu Vi bỗng nhiên vang lên.

"Tiểu Dịch?" Nhậm Tiểu Vi trên mặt hiện lên quét xuống tươi cười.

Đoàn Kế Hùng mạnh dừng lại bước chân, mày hung hăng nhíu lại.

Chương 497: Bị phát hiện sao

"Tiểu Dịch, có phải có tin tức rồi hay không?" Nhậm Tiểu Vi vừa nhận điện thoại, liền khẩn cấp hỏi han.

"Lại vẫn không xác định, con sẽ an bài tốt cho mẹ, người không cần lo lắng." Bùi Dịch tại đầu bên kia điện thoại trầm giọng nói.

"Như vậy... Tốt rồi, ta biết rõ." Nhậm Tiểu Vi có chút thất vọng.

"Mẹ, người chờ tin tức của con là được rồi." Bùi Dịch có điều ngụ ý.

Anh buổi tối cố ý gọi điện thoại đến, chính là sợ mẹ anh dưới tình thế cấp bách làm ra chuyện gì đó. Hiện tại anh cùng Hồ gia quan hệ căng thẳng như thế, anh không nghĩ muốn phức tạp.

Nhậm Tiểu Vi không nghĩ nhiều, nghe anh nói như vậy trong lòng cũng hơi yên ổn một chút: "Vậy mẹ chờ tin tức tốt của con. Nhớ kỹ, mẹ nhất định phải nhìn thấy Hồ Khải Văn."

"Uh"m, người sớm một chút nghỉ ngơi." Bùi Dịch nói xong liền cúp điện thoại.

Nhậm Tiểu Vi nhìn chăm chú di động, trong lòng có chút phiền muộn.

"Cũng không biết tên kia có chịu tới gặp mình hay không. May mắn mình đã chuẩn bị hai phương án." Nhậm Tiểu Vi mừng vì vừa rồi bà tìm Trạm Dẫn Lan hỗ trợ.

"Bà chuẩn bị hai phương án, chính là vì đem con tôi mang đi?" Sau

lưng bỗng nhiên truyền đến một giọng nói lạnh như băng.

"A!" Nhậm Tiểu Vi bị thanh âm bất thành linh làm cho giật mình sợ tới mức hét rầm lên, tập trung nhìn vào, phát hiện là Đoàn Kế Hùng.

Ông ta không biết từ khi nào thì đã đứng ở sau lưng bà, chính đang hung tợn nhìn bà.

"Ông... Ông trở lại?" Nhậm Tiểu Vi thần tốc trấn định lại, bài trừ một nụ cười tươi tắn.

"Tôi không trở lại, chẳng lẽ chờ bà đem con tôi bắt cóc sao?" Đoàn Kế Hùng lúc trước nghe được không phải rất rõ ràng, chỉ nghe đến Nhậm Tiểu Vi thương lượng với Trạm Dẫn Lan muốn đem Đoàn Tĩnh Đồng mang đến cho Hồ Khải Văn, tức giận đến hận không thể bóp chết người phụ nữ này.

"Bà đúng là thứ tiện nhân, tôi cho bà ăn cho bà mặt nhiều năm như vậy, bà vậy mà muốn theo người ta bỏ trốn, vẫn còn mang theo con tôi đi!" Đoàn Kế Hùng dương lên tay liền muốn đánh.

"Ông... Ông đánh tôi một phen thử xem!" Nhậm Tiểu Vi nảy sinh ác độc ngẩng đầu lên, "Ông dám đánh tôi, cẩn thận Bùi Dịch tìm ông tính sổ! Đoàn gia hiện tại là cái tình huống gì ông nên là rõ ràng!"

"Bà... Bà kẻ tiện nhân này!" Đoàn Kế Hùng tức đến đỏ mặt tía tai, thờ hỏn hển, một cái bàn tay này nhưng là như thế nào cũng không dám rơi xuống.

Đoàn gia hiện tại quả thật không thể trêu vào Bùi Dịch!

"Được, rất tốt! Tôi nuôi ra một đám bạch nhãn lang!" Đoàn Kế Hùng run rẩy chỉ vào mặt Nhậm Tiểu Vi, "Nhưng bà nhớ kỹ cho tôi, bà dám

có ý đồ với Đồng Đồng, tôi nhất định sẽ không bỏ qua bà!"

"Ông ta tới cùng nghe được ít nhiều?" Nhậm Tiểu Vi trong lòng thần tốc suy nghĩ, "Mình vừa rồi hẳn là không nói cái gì không nên nói mới đúng!"

Bà trong lòng hạ quyết định, ngẩng đầu ủy khuất nhìn Đoàn Kế Hùng: "Lão gia... Ông đang nói cái gì, Đồng Đồng là con trai của chúng ta, sao ông lại nói tôi như vậy?"

"Hừ, bà đừng cho là tôi không biết bà năm đó liền cùng Hồ Khải Văn qua lại! Nhậm Tiểu Vi tôi nói cho bà biết, chuyện của bà trước kia tôi mặc kệ, nhưng hiện tại bà là vợ của tôi, bà làm cho tốt bổn phận bản thân cho tôi! Chẳng thế thì đừng trách tôi vô tình!"

Đoàn Kế Hùng ghét bỏ nghiêng đầu nhìn Nhậm Tiểu Vi liếc mắt một cái, xoay người liền hướng tới phía trước đi đến.

Ông ta trước kia vì đạt được Nhậm Tiểu Vi không từ thủ đoạn, nhưng hiện giờ xảy ra nhiều chuyện công việc bề bộn như vậy, tình cảm hứng thú trước kia đã sớm qua đi. Nhậm Tiểu Vi đối với ông ta mà nói, bất quá là một người đàn bà bình thường mà thôi.

"Không được, tôi không thể để cho bà có ý đồ với Đồng Đồng!" Đoàn Kế Hùng âm thầm cắn răng.

Ông ta đem mọi hi vọng đều đã ký thác vào trên người đứa con trai nhỏ này, không thể liên thất bại trong gang tấc. Hướng chi, có Đoàn Tĩnh Đồng ở đây, Bùi Dịch đối phó Đoàn gia cũng cần phải suy nghĩ!

"Ngày mai để cho Đồng Đồng trở về ở trong trang viên. Nơi này mới đúng nhà của nó, để cho nó ở trong nhà người khác, ra cái thể thống gì nữa!" Đoàn Kế Hùng quay đầu đối với Nhậm Tiểu Vi nói.

"Không được!" Nhậm Tiểu Vi theo bản năng nói, sau khi trả lời xong mới phát hiện chính mình biểu hiện quá mức vội vàng, vội vã nói, "Đồng Đồng thích ở nhà Tiểu Dịch nơi đó, mà còn Tiểu Dịch cùng Tô Thi Thi cũng sẽ không để cho nó trở về."

"Nó tất phải trở về đây ở! Bọn họ nếu là không cho rời đi, tôi tự mình đi dẫn nó trở về!" Đoàn Kế Hùng không cho cự tuyệt, nói xong xoay người liền thở phì phì đi tới.

"Cái Lão già Bất Tử này!" Nhậm Tiểu Vi ngằm cắn răng, tâm không kiềm chế được chìm xuống: "Mình tất phải nắm chặt thời gian rồi!"

Bà đợi không nổi nữa, nếu Đoàn Tĩnh Đồng thật sự bị mang về đây, đến lúc đó muốn đi liền phiền toái rồi!

Đêm nay, mỗi người đều đã đều có tâm tư.

Ngày hôm sau, Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch tổ chức họp báo giải thích về chuyện, xử lý trang hoàng công trình ngoại hành lang thôn Thành Trung xuất hiện vấn đề chất lượng.

Trong phòng hội nghị lớn của Sunshine, ngồi đầy phóng viên, mỗi người sắc mặt đều đã cực kỳ ngưng trọng.

"Bùi tổng thật đúng là lợi hại. Bùi phu nhân mới đi vào một ngày, liền tìm được người chịu tội thay vô tội thả ra." Có vị phóng viên trẻ tuổi nhỏ giọng nói.

"Muốn chết à! Những chuyện không chứng cứ này không nên nói lung tung." Ngồi ở bên cạnh hẳn một phóng viên tuổi tác hơi lớn một chút trợn mắt nhìn hẳn.

"Cậu như thế nào liền cảm thấy được chuyện này là Tô tiểu thư làm? Cô ấy đầu óc lại không có bệnh, vì chút tiền như thế mà đi bớt xén vật liệu? Tôi cảm thấy được cô ấy chính là bị oan uổng!" Một vị nữ ký giả khó chịu nói.

"Ôi, đây không phải Ký giả Vương sao? Hiện tại người nào cũng biết cô là đứng về phía Bùi tổng bên kia." Vị phóng viên bắt đầu nói chuyện trước kia khinh thường nói.

Vừa rồi giúp Tô Thi Thi nói chuyện đúng là trước lên vào cục cảnh sát phỏng vấn Tô Thi Thi Vương Giai Hồng.

Lúc này cô nghe được vị phóng viên nam kia nói như vậy, nhất thời liền phát hỏa: "Tin tức của tôi đưa ra là khách quan công chính, phiền toái anh không cần ăn không được thì đập đổ. Tôi từ đầu thấy anh chính là không cướp được tin tức hot, hâm mộ đến ghen ghét ha!"

"Tôi ghen tị cô?"

"Được rồi, Bùi tổng Bùi phu nhân lập tức liền muốn đến đây, các người còn ầm ĩ thì không cần ở đây nữa!" Vị phóng viên lớn tuổi kia chính là lôi kéo hai người, về mặt bất đắc dĩ.

Bọn họ những phóng viên này từ trước đến nay là có tin tức liền chạy theo, nhưng mà phải xem sắc mặt người ta. Trước đó Tô Thi Thi gặp chuyện không may thời điểm bọn họ dám trắng trợn đưa tin, là âm thầm có người chống lưng, trong lòng bọn họ biết rõ, đó là ý của Hồ gia.

Hiện tại, Bùi Dịch bảo hộ Tô Thi Thi rõ ràng như thế, chuyện lại xuất hiện chuyển biến, bọn họ cũng không dám sẽ đem Bùi Dịch đắc tội mà tìm chết đâu.

Bên ngoài phòng họp, Tô Thi Thi sửa sang lại quần áo, quay đầu nhìn Bùi Dịch, muốn nói lại thôi.

"Đồng Tiêu Tiêu trừng phạt đúng tội, quan toà sẽ xử theo quy định." Bùi Dịch biết cô đang nghĩ cái gì, ôn nhu nói.

"Em biết." Tô Thi Thi gật gật đầu, cảm xúc có chút giảm xuống.

Ngay tại vừa rồi, cô đã nhận được tin tức. Đồng Tiêu Tiêu thừa nhận toàn bộ, chứng cứ phạm tội vô cùng xác thực, lao ngục tai ương là tránh không được rồi.

"Em chỉ là cảm thấy được, cô ta rất không giá trị." Tô Thi Thi thờ dài, đi theo Bùi Dịch cùng đi vào phòng họp.

Đồng Tiêu Tiêu là bị Hồ Sĩ Minh bức. Nói đến cùng, vẫn lại là Tô Thi Thi hại cô ta. Nếu lúc ấy Đồng Tiêu Tiêu không phải vì theo Tô Thi Thi bỏ công việc tại xây dựng Tiệp Khắc, cô ta cũng sẽ không phải chịu kết cục bây giờ.

Có đôi khi, vận mệnh chính là như thế này. Nghĩ sai thì hỏng hết, từng bước đều sai.

Nhất thời tiếng động lớn nháo, khi Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi xuất hiện thời điểm, khoảnh khắc yên lặng.

Bùi Dịch lôi kéo tay Tô Thi Thi, đi đến trên bục đứng lại. Sau đó, hai người hướng tới màn ảnh, cúi đầu.

Khi xảy ra vấn đề thời điểm, thừa nhận sai lầm, vĩnh viễn so với giải thích vẫn có tác dụng hơn rất nhiều. Mặc kệ chuyện này là ai làm, hai người bọn họ đều là người phụ trách cái hạng mục này, đều không thể trốn tránh trách nhiệm được.

Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch vẽ mặt đều đã cực kỳ trịnh trọng. Từng chữ từng câu, tình chân ý thiết.

Các phóng viên tại đây, đều đã nghe được phi thường chân thành, cũng không có vấn đề hóc búa lại xuất hiện.

Mãi đến - -

Cửa phòng họp được mở ra, một người đàn ông thân hình cao lớn cùng với trợ lý đi vào, không coi ai ra gì đi tới.

"Này điên người, còn không chịu yên rồi!" Tô Thi Thi nhìn vào người đến, gân xanh chỗ huyết Thái Dương nhảy dựng.

Chương 498: Yêu thương lặng thầm

"Hỗ tổng đến đây!" Các phóng viên nhìn đến Hồ Sĩ Minh, cả đám đều hưng phấn rồi.

Mỗi người trong mắt đều đã lóe ra hai chữ - - Bát Quái!

Ngay khi Hồ Sĩ Minh đi vào, ngoài cửa lại có người tiến vào.

"Đoàn lão tiên sinh?" Các phóng viên theo bản năng nhìn Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch.

"Thi Thi, ông ta cũng không phải là tôi gọi là tới." Hồ Sĩ Minh đi đến phía trước, vô tội nhìn Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi hận không thể một quyền nện vào trên mặt hắn.

Cô bỗng nhiên đóng bật cười, theo dõi hắn mặt nói: "Hỗ tổng, mặt của anh đều đã bị thương thành như vậy lại vẫn chạy tới nơi, chuyện này không dễ dàng ha!"

"Cũng là do em thôi! Đây không phải là do em mời ký giả dự họp sao, tôi thế nào cũng phải đến đây vì em giữ thể diện không phải sao?" Hồ Sĩ Minh theo lời Tô Thi Thi nói.

Tô Thi Thi tươi cười cứng đờ.

Cô giống như vội tránh ra, để Bùi Dịch đi ra đánh hắn a!

"Hỗ tổng mang đầu heo đến đây, Búi mỗ cực kỳ cảm động." Búi Dịch mặt tỉnh rủi kéo qua Tô Thi Thi dẫn cô đến sau lưng, cười như không cười nhìn Hồ Sĩ Minh.

Hồ Sĩ Minh ngằm cắn răng, trên mặt lại nghiêm trang, vô cùng thành khẩn nói: "Búi tổng sao lại nói vậy. Công trình này tôi cũng là một trong những người phụ trách, muốn nói trách nhiệm, xây dựng Minh Đĩnh cũng có thể chia sẻ một phần."

Tô Thi Thi nhíu mày.

Hồ Sĩ Minh tới cùng là tới làm cái gì?

Còn có cái người ông nội kia của cô, lúc này đến đây, khẳng định không có chuyện tốt.

Nhưng làm cho bọn họ ngạc nhiên chính là, Đoàn Kế Hùng vậy mà cũng là đến đây gánh vác trách nhiệm!

"Lão hủ tuy đã rất ít hỏi đến chuyện của Đoàn thị, nhưng dù sao vẫn lại là người đứng đầu của Đoàn thị. Thôn Thành Trung cũng có chúng ta một phần trách nhiệm. May mắn chuyện lần nay sớm phát hiện kịp thời, tránh cho tạo thành hậu quả nghiêm trọng."

Đoàn Kế Hùng nói xong, quay đầu thâm sâu nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, tiếp tục nói: "Thi Thi là cháu gái của tôi, nhân phẩm của nó tôi hiểu biết cực kỳ. Người làm ông nội này tin tưởng con bé, nó là người dám làm dám chịu, lần này xảy ra chuyện xem như tai bay vạ gió, hi vọng mọi người có thể hiểu cho con bé. Tôi tin tưởng, con bé hẳn không lại để cho mọi người thất vọng."

"Cái tình huống gì?" Tô Thi Thi có phần lơ mờ rồi.

Đoàn Kế Hùng vậy mà giúp cô nói chuyện? Cô nghe làm sao?

Bùi Dịch cũng hơi hơi cau mày, hiển nhiên không nghĩ tới Đoàn Kế Hùng sẽ đột nhiên đứng ra thay Tô Thi Thi nói chuyện.

"Đoàn lão nói đúng. Tôi cũng tin tưởng Thi Thi." Hồ Sĩ Minh biểu tình đặc biệt thận trọng, nghiêm túc nói, "Bây giờ vì lời xin lỗi với mọi người, xây dựng Minh Đỉnh nguyện ý quyên ra một ngàn vạn, dùng cho sự nghiệp bảo vệ môi trường. Coi như là tôi vì thanh danh Tô Thi Thi, cô ấy là một người đáng tin nhiệm để hợp tác làm việc."

"Bốp bốp bốp..." Hiện trường vang lên một trận nhiệt liệt vỗ tay.

Hồ Sĩ Minh đứng ở trên bục, lộ ra tươi cười, ra vẻ nghiêm túc, cả người hình tượng đều đã cao lớn hơn rất nhiều.

"Cái tên ra vẻ đạo mạo khốn kiếp!" Tô Thi Thi tức giận đến hận không thể đi lên xé bộ mặt giả tạo của hắn.

Quá đê tiện rồi!

Toàn bộ chuyện này rõ ràng chính là hắn làm, hắn bây giờ lại giả mù sa mưa đến đây giúp cô nói chuyện?

Vì thanh danh của cô?

Cô cần sao?!

Tức giận đến cả người sắp bốc khói rồi!

Càng đáng giận chính là, bọn cô hiện tại từ đầu cái gì đều đã làm không được, chỉ có thể nhìn Hồ Sĩ Minh ở trên đài biểu diễn!

Bởi vì Hồ Sĩ Minh kia một phen nói, các phóng viên một đám giống như gà đá một dạng, một đám vấn đề ùng ùng ào đến.

"Hồ tổng, xin hỏi người làm như vậy, là vì Bùi phu nhân hay vẫn lại là Bùi tổng?" Có một cái tiểu phóng viên không sợ chết hỏi han, "Người đây là yêu ai yêu cả đường đi lối về sao?"

Tô Thi Thi tức hộc máu.

Những phóng viên này là phái tới trị kẻ ác à? Chuyện này sao lại thành ra như vậy!

Bùi Dịch sắc mặt cũng đen, mặt không chút thay đổi nhìn chằm chằm Hồ Sĩ Minh, toàn thân tản ra lãnh khí.

Ngay khi Tô Thi Thi cho rằng Bùi Dịch muốn nói lời ác độc thời điểm, anh bỗng nhiên lộ ra một nụ cười tươi tắn.

Ấm áp, ấm áp, như như gió xuân khoáng khắc thổi tan một buồng rét lạnh.

Tô Thi Thi sửng sờ nhìn chăm chú, chỉ thấy Bùi Dịch hướng tới Hồ Sĩ Minh vươn tay ra.

"Mặt thì cười cười lại đưa tay đánh người- - đây là muốn đánh lên sao?" Tô Thi Thi theo bản năng đã nghĩ đi ngăn lại Bùi Dịch.

Nhiều phóng viên như vậy, cũng không thể xằng bậy!

Ngay sau đó, cô sợ ngậy người.

Bùi Dịch hướng tới Hồ Sĩ Minh vươn ra, nghiêm trang nói: "Hồ tổng, cảm tạ hỗ trợ. Xây dựng Tiệp Khắc cùng xây dựng Minh Đĩnh thực

lực ngang nhau, có thể có được Hồ tổng hỗ trợ, là vinh hạnh của Bùi mỗ."

Lần này đến phiên Hồ Sĩ Minh ngây ngẩn cả người.

Ngay tại vừa rồi, hẳn thật sự cho rằng Bùi Dịch sẽ đánh chính mình.

"Bùi tổng khách khí rồi." Hồ Sĩ Minh vươn tay, cùng Bùi Dịch bắt tay nhau.

Một đợt sét đánh ở giữa hai người ùng ùng nổ vang, hai người ánh mắt cũng không có giống như ở mặt ngoài nhìn hài hòa như vậy.

Tô Thi Thi trong lòng phát trầm.

Hai người này tới cùng sao lại thế này?

Liền ngay cả bên cạnh Đoàn Kế Hùng sắc mặt cũng thay đổi.

"Hai đứa nhóc này từ khi nào thì quan hệ tốt như vậy rồi?" Đoàn Kế Hùng nhíu mày.

Nếu như quả thật là vậy, đối với Đoàn gia sẽ không có lợi!

Mà hiện trường các phóng viên lại ra sức chụp chiếu. Bùi Dịch cùng Hồ Sĩ Minh bắt tay giảng hòa, đây chính là tin tức nóng hổi nha!

Chỉ là, mọi người phát hiện hai vị bá đạo tổng giám đốc này dường như có chút không thích hợp.

Này đều đã một phút đồng hồ trôi qua rồi, như thế nào hai người tay lại vẫn nắm!

Tô Thi Thi liền đứng bên cạnh hai người, xem rõ ràng. Bên má cô hơi hơi giật giật, dùng âm thanh chỉ có ba người bọn họ mới nghe được nói.

"Tay của hai người đây là dính chặt rồi hả?"

Bùi Dịch cùng Hồ Sĩ Minh mặt đều là cứng đờ.

Hai người đồng khởi buông tay ra, nhưng mà tay của hai người đều đã cực kỳ cứng ngắc.

"Hí..." Hồ Sĩ Minh đau đến cắn răng, "Kẻ điên này lực tay cũng thật không nhỏ!"

Bùi Dịch cũng không tốt hơn chỗ nào, ít nhất, tay ở bên người, có chút phát run.

Tô Thi Thi thấy vậy triệt để cạn lời rồi. Cô hướng thư ký Vương đang đứng ở một bên liếc mắt ra hiệu, rồi sau đó ôm lấy cánh tay Bùi Dịch liền đi ra bên ngoài.

Thư ký Vương lập tức tiến lên hấp dẫn ánh mắt các phóng viên: "Mọi người còn có cái gì vấn đề muốn hỏi Hồ tổng cùng Đoàn lão gia, xin nắm chặt thời gian. Chiều đăi sẽ kết thúc sau năm phút đồng hồ nữa."

Đang muốn đuổi theo Tô Thi Thi, Hồ Sĩ Minh sắc mặt tối đen một mảnh. Đoàn Kế Hùng sắc mặt cũng không khá hơn chút nào.

Bên này, Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch sau khi rời khỏi phòng họp, liền đi văn phòng Tô Thi Thi.

"Anh nói xem Hồ Sĩ Minh này diễn tuồng nào vậy?" Tô Thi Thi khó

hiểu hỏi.

Cô cảm thấy được có phần không thích hợp. Hôm nay Hồ Sĩ Minh quá khác thường rồi.

"Vì muốn bàn đạp cho chính hấn." Bùi Dịch nhàn nhạt nói.

"Tạo bàn đạp?" Tô Thi Thi nhớ tới hành động vừa rồi Hồ Sĩ Minh quỳn tiền bạc, quả thật có chút hiềm nghi hấn đang muốn quảng cáo thanh danh.

Bùi Dịch nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, biểu tình cực kỳ nghiêm trọng: "Nếu công trình thôn Thành Trung thôn không có xây dựng Tiệp Khắc, vậy xây dựng Minh Đĩnh của hấn chính là lựa chọn tốt nhất làm người phụ trách."

"Bùi Dịch!" Tô Thi Thi mặt trắng vài phần, "Anh có phải có cái gì gạt em hay không?"

Cô thật sự cực kỳ lo lắng!

"Ngốc quá. Anh chỉ là phân tích những tình huống có khả năng cho em biết thôi." Bùi Dịch đem Tô Thi Thi ôm vào trong ngực, trầm giọng nói, "Đáp ứng anh, bất luận xảy ra chuyện gì, cũng đều đã phải tin tưởng anh."

"Vợ yêu à, anh sẽ vẫn luôn bảo vệ em thật tốt."

"Bùi Dịch..." Tô Thi Thi mũi cay cay, cái loại bất an trong lòng này càng ngày càng nghiêm trọng.

Đúng là hơi giương mắt, nhìn đến đáy mắt anh lấp lánh, cô đành đem lời còn muốn nói đều đã nuốt trở vào, chỉ trùng điệp gật đầu:

"Được, em tin."

Anh em tin tưởng anh, em đây sẽ tin. Bất luận xảy ra chuyện gì!

"Ô tổng..." Bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa, thư ký mới của Tô Thi Thi thật cẩn thận nói, "Đoàn lão tìm người."

"Đoàn Kế Hùng?" Tô Thi Thi nhướng mày, nhìn Bùi Dịch liếc mắt một cái, "Ông ta quả nhiên hẳn không miễn phí giúp em nói chuyện."

Chương 499: Để cho Đồng Đồng về nhà

"Để cho Đồng Đồng về nhà?" Tô Thi Thi không nghĩ tới Đoàn Kế Hùng giúp bản thân nói chuyện, thực ra là vì Đoàn Tĩnh Đồng.

"Không sai, Đồng Đồng chính mình có nhà, vẫn ở lại chỗ các người còn ra thể thống gì nữa." Đoàn Kế Hùng nhìn đến Tô Thi Thi liền tức giận, nhưng vẫn lại là nhịn được.

"Cái này..." Tô Thi Thi nhìn thoáng qua Bùi Dịch, không biết nên đồng ý hay không.

Đoàn Kế Hùng nói cũng đúng, Đoàn gia dù sao mới đúng là nhà của Đoàn Tĩnh Đồng. Cha mẹ cậu đều đã ở Đoàn gia trang viên, để cho cậu vẫn ở tại "Thi Dịch" quả thật có điểm ích kỷ rồi.

"Đồng Đồng từ trước đến nay có chủ kiến, chuyện này trước tiên hỏi một chút ý kiến của nó." Bùi Dịch suy nghĩ xong, nói.

"Nó chỉ là một đứa bé có cái chủ kiến gì? Ta là cha nó, ta định đoạt!" Đoàn Kế Hùng vừa nghe liền phát hỏa.

Ông ta vừa rồi ở trước mặt ký giả nói những lời này đều đã nói vô ích à? Ông ta đều đã cấp cho bọn họ mặt mũi lớn như vậy, hai đứa nít ranh này còn không biết thu tay!

"Hôm nay lúc Đồng Đồng tan học, ta sẽ phái người đi đón nó. Các người không cần phải xen vào rồi." Đoàn Kế Hùng nói.

"Ông làm việc cho tới bây giờ cũng không quản đến cảm nhận của người khác. Đờng Đờng có suy nghĩ của chính mình, giống như nó không muốn trở về, ông cũng không thể miễn cưỡng nó." Tô Thi Thi lạnh mặt nói.

Cô không nghĩ muốn để cho Bùi Dịch cùng Đoàn Kế Hùng xảy ra xung đột đến lúc đó bị mẹ mắng, cái tên xấu xa này liền để cho cô đứng ra gánh vác đi.

"Mày!" Đoàn Kế Hùng xụ mặt xuống, nghĩ muốn muốn phát tác, nhưng nhớ tới tình huống hiện tại của Đoàn thị, lại không thể không nén giận.

"Buồn cười, ta để cho con trai của mình về nhà, vẫn còn phải cần các người đồng ý?" Đoàn Kế Hùng lời tuy nói như vậy, sau cùng vẫn lại là thỏa hiệp, "Các người đi về hỏi hỏi nó, nói cho nó, để cho nó về nhà."

Ông ta nói xong liền đi rồi.

Tô Thi Thi kinh ngạc., các bạn có gì thắc mắc có thể inbox trực tiếp để được giải đáp. "Ông ta vậy mà cứ như vậy đi tới?" Tô Thi Thi cho rằng Đoàn Kế Hùng ít nhất sẽ phát hỏa, không nghĩ tới nói xong liền đi rồi.

Cô nhìn đến Bùi Dịch cau mày, hỏi: "Có phải xảy ra chuyện gì rồi hay không?"

Bùi Dịch trầm mặc một phen, nói: "Mẹ cùng Hồ Khải Văn là quen biết cũ. Mẹ nhờ anh an bài để bà cùng Hồ Khải Văn gặp mặt, khả năng bị lão già này biết rồi."

"Chú hai của Hồ Sĩ Minh, cái họa sĩ lang thang nổi danh kia?" Tô Thi

Thi trừng lớn mắt, nhớ tới tình huống ngày đó ở trong phi trường.

"Khó trách khi đó mẹ lại đi theo đám fan của Hồ Khải Văn. Nhưng chuyện này cùng Đồng Đồng lại có cái quan hệ gì?"

Bùi Dịch lại là trầm mặc một trận, lắc đầu: "Không phải rất rõ ràng. Nhưng dựa theo phản ứng của lão già kia, có khả năng ông ta cho rằng mẹ muốn dẫn Đồng Đồng đi."

"Mang Đồng Đồng đi? Cùng Hồ Khải Văn đi?" Tô Thi Thi trợn mắt há hốc mồm.

Khó trách Đoàn Kế Hùng khẩn trương như thế.

"Vậy muốn nói cho Đồng Đồng biết sao?" Tô Thi Thi cực kỳ khó xử.

Đoàn Tĩnh Đồng dù sao cũng chỉ là một đứa bé mười một tuổi, loại chuyện này đối với trẻ con ảnh hưởng quá lớn.

"Nó đã là một đứa bé lớn rồi." Bùi Dịch trầm giọng nói.

"Cái này... Được rồi." Tô Thi Thi cảm xúc có chút giảm.

Cô lúc còn rất nhỏ, cha mẹ cô liền ly hôn, biết rõ chuyện gia đình tan vỡ đối với một đứa bé tổn thương bao lớn. Nếu có thể, cô thật sự không hy vọng Đoàn Tĩnh Đồng cũng phải trải qua những thứ này.

"Anh đi một chuyến đến công trường. Em ngoan ngoãn ở trong công ty đợi anh, biết chưa?" Bùi Dịch đi tới hôn một cái lên trán Tô Thi Thi, ôn nhu nói.

"Được rồi, em hẳn không chạy loạn." Tô Thi Thi bất đắc dĩ nói.

Hiện ở bên ngoài nhiều phóng viên như vậy, cô liền là nghĩ muốn chạy loạn cũng không dám.

Bùi Dịch ra ngoài thời điểm, vừa lúc đụng phải Hồ Sĩ Minh đến tìm Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi ở trong phòng làm việc, chỉ nghe đến tiếng rống giận dữ của Hồ Sĩ Minh, sau đó, liền không có sau đó rồi.

"Thi Thi, Hồ tổng nửa bên mặt còn lại cũng sưng lên." Một lúc sau, Ôn Ngọc truyền tin tức đến rồi.

"Phụt..." Tô Thi Thi chính đang uống nước, một ngụm nước toàn bộ phun tới.

"Đáng đánh!" Tô Thi Thi gửi cho Bùi Dịch một cái tin nhắn

Bùi Dịch rất nhanh trả lời lại: "Có cái gì khen thưởng?"

Tô Thi Thi suy nghĩ một hồi lâu, trả lời nói: "Ngâm mình trong lá bưởi tắm?"

"Tô Thi Thi, em ngứa da rồi!" Bùi Dịch gửi đến icon người phát hỏa

Tô Thi Thi nắm di động, tưởng tượng thấy Bùi Dịch dáng vẻ muốn phun lửa, ngốc cười rộ lên.

Chạng vạng thời điểm trở về, Tô Thi Thi xoắn xuýt hồi lâu, không biết phải như thế nào nói cho Đoàn Tĩnh Đồng.

"Đây, đây là KFC em vẫn muốn ăn nhất." Tô Thi Thi đem một cái thùng gà rán ôm đến trước mặt Đoàn Tĩnh Đồng.

"Thật sao?" Đoàn Tĩnh Đồng lập tức từ trên ghế sofa nhảy lên, tay mập vừa muốn ôm lấy KFC, bỗng nhiên cảnh giác rút lại tay.

"Chị vậy mà cho em ăn loại đồ ăn không tốt cho sức khỏe này? Nói, có cái âm mưu gì!" Đoàn Tĩnh Đồng trừng mắt, không dám đưa tay qua lấy.

Cậu lần trước nhìn đến trong cửa hàng KFC có quá nhiều bạn bè của mình đang ngồi ăn, ham muốn thật lâu rồi. Nhưng mà Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch kiên quyết không cho cậu đụng chạm loại thức ăn này, nhất là anh trai cậu, đã sớm lên tiếng, cậu dám ăn vụng, trực tiếp đuổi ra khỏi nhà.

"Cái kia... Liền là mua cho em ăn. Em không cần, chị đem cho Tiểu Ưu ăn nha?" Tô Thi Thi xấu hổ. các bạn có gì thắc mắc có thể inbox trực tiếp để được giải đáp. Không phải là nghĩ muốn lấy lòng thẳng nhóc này một phen thôi sao, như thế lại thế khó đến vậy.

"Thật sự?" Đoàn Tĩnh Đồng lại vẫn có chút lo lắng, nhưng tới cùng không cưỡng nổi hấp dẫn, vội vươn lên ôm vào trong ngực, moi lên một cái đùi gà liền gặm ăn.

"Em ăn chậm một chút, đừng để rơi trên mặt đất, đợi bị anh trai em thấy được hai người chúng ta đều thảm rồi." Tô Thi Thi nhỏ giọng nói.

"Ừ." Đoàn Tĩnh Đồng mơ hồ không rõ đáp.

"Cái kia... Đồng Đồng a, có chút chuyện, chị muốn hỏi ý kiến của em một chút." Tô Thi Thi thấy Đoàn Tĩnh Đồng ăn được cực kỳ vui vẻ, cân nhắc nhân cơ hội đem vấn đề hỏi.

"Ừ." Đoàn Tĩnh Đồng ăn cho hết toàn bộ không rảnh trả lời.

"Chính là..." Tô Thi Thi thật cẩn thận nói, "Cha em muốn để cho em về Đoàn gia, em nghĩ muốn trở về sao?"

Đoàn Tĩnh Đồng động tác gặm chân gà mạnh dừng lại.

"Cái kia, em không nghĩ muốn trở về cũng không sao, chị dâu giúp em đi nói với ông ta." Tô Thi Thi sốt ruột nói, chỉ sợ đứa nhỏ này suy nghĩ nhiều.

Đoàn Tĩnh Đồng sừng sốt vài giây, rồi sau đó chậm rãi cắn hai miếng thịt gà, ăn ăn, ực một tiếng nuốt xuống.

Cậu ngẩng đầu nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, lại lấy ra một cái chân gà cắn một ngụm, chậm rãi nói: "Cha mẹ em có phải cãi nhau rồi hay không?"

"Không... Không có." Tô Thi Thi có chút hối hận, cô thật sự không nghĩ muốn đóng vai người ác.

"Bọn họ có phải muốn ly hôn rồi hay không?" Đoàn Tĩnh Đồng đột nhiên hỏi.

Tô Thi Thi ngây ngẩn cả người, lúc này mới phát hiện miệng mình ngốc như vậy, hoàn toàn không biết nên trả lời như thế nào.

"Chị không cần gạt em, em biết bọn họ muốn ly hôn rồi. Anh đã hỏi em, là muốn làm con riêng của mẹ, hay vẫn lại là muốn tiếp tục làm tiểu thiếu gia Đoàn gia."

"Bùi Dịch cái người điên này!" Tô Thi Thi không biết nên tức giận hay là nên bắt đắc dĩ, Bùi Dịch vậy mà đã sớm cùng đứa trẻ nói những lời này.

Cô biết, Đoàn Tĩnh Đồng trưởng thành sớm rất nhiều chuyện nói thẳng sẽ tốt một chút, nhưng mà cô thật sự không đành lòng.

Đoàn Tĩnh Đồng bỗng nhiên ôm giầy ống nhào vào trong lòng Tô Thi Thi, ấp úng hỏi: "Chị dâu, em cái nào cũng không nghĩ muốn chọn, em đi theo chị cùng anh có được hay không?"

"Được, em thích ở đây liền vẫn cứ ở đây." Tô Thi Thi đâu nào bỏ được cự tuyệt, tâm muộn muộn khó chịu.

"Nếu em cũng không lựa chọn, về sau em nghĩ muốn gặp bọn họ, đều có thể gặp, phải hay không?" Đoàn Tĩnh Đồng trong giọng nói mang theo tiếng khóc.

Cậu rất sớm liền hiểu chuyện, biết cậu theo cha mình, cha nhất định sẽ không cho phép cậu gặp mẹ. Cậu cũng không nghĩ muốn cùng mẹ tách ra, cũng không nghĩ muốn rời khỏi cha mình.

"Đồng Đồng..." Tô Thi Thi nước mắt bá một phen liền chảy xuống, đau lòng vô cùng. , các bạn có gì thắc mắc có thể inbox trực tiếp để được giải đáp. Cô từ nhỏ cha mẹ đã ly dị, có thể loại đau xót này.

Bùi Dịch trở về thời điểm, liền nhìn đến một lớn một nhỏ hai người ôm ấp ở trên ghế sofa rơi nước mắt.

Bùi tiên sinh mặt bá liền đen, đi tới một tay kéo Đoàn Tĩnh Đồng đi ra.

"Lừa anh một chiếc việt dã, vậy mà còn dám chạy đến chỗ chị dâu em nơi này giả vờ đáng thương, lá gan em lớn quá rồi!"

Cả nhà sớm hảo ~!~

Chương 500: Nằm úp sấp cho chị dâu em đánh

"Anh... Chị dâu cứu mạng! Em không dám nữa rồi! A, không cần đánh đòn, đau!" Đoàn Tĩnh Đồng chạy tán loạn khắp phòng, quý khóc sùi gào, muốn có bao nhiêu thương cảm liền có bấy nhiêu thương cảm.

Tô Thi Thi ngơ ngác nhìn, nửa ngày, chung quanh chuyển động - - tìm tên oắt con kia!

"Tên nhóc thối tha, em cũng dám gạt chị!" Tô Thi Thi tức giận đến mặt đều đã đỏ.

Cô vừa rồi vậy mà ôm thẳng nhóc này khóc đến thương tâm như thế! Cậu thực ra là giả vờ!

Tức chết cô rồi!

"Đoàn Tĩnh Đồng, em còn dám chạy thử xem! Nằm úp sấp ở trên ghế sofa, cho chị dâu em đánh!" Bùi Dịch phát hỏa.

"Em không dám rồi!" Đoàn Tĩnh Đồng khóc đến cùng giết heo một dạng, đem Phương Ngọc Hoa đều đã kinh động rồi.

"Xong rồi..." Tô Thi Thi thấy thế liền muốn chạy.

"Đứng lại!" Phương Ngọc Hoa hét ngăn cô lại, thở phì phì nói, "Con làm sao có thể đánh một đứa bé! Có chuyện không thể hảo hảo nói sao? Con từ nhỏ đến lớn, bà nội từng đánh qua con sao?"

"Bà nội, con..." Tô Thi Thi ủy khuất vô cùng.

Cô đâu nào đánh nó rồi hả? Cô từ đầu bắt không được nó mà!

"Đoàn Tĩnh Đồng!" Bùi Dịch trầm giọng vừa quát.

Đoàn Tĩnh Đồng sợ tới mức khẽ run rẩy, cũng không dám hướng trong lòng Phương Ngọc Hoa trốn tránh, sợ tới mức đứng ở cạnh ghế sofa không dám động.

Lúc này, quản gia cầm ván giặt tiến vào, yên lặng đi đến bên cạnh Đoàn Tĩnh Đồng, đưa cho cậu.

"Bác Quản gia..." Đoàn Tĩnh Đồng khóc không ra nước mắt, nhưng vẫn lại là ngoan ngoãn tiếp nhận để ở trên mặt đất, thành thành thật thật quỳ đi lên.

"Các con thật là!" Phương Ngọc Hoa đau lòng cực kỳ, nhưng nhìn đến cháu gái ánh mắt hồng hồng, lại nhìn đến cháu rể mặt mày tối đen, biết Đoàn Tĩnh Đồng lại gặp rắc rối, cũng không thể luôn cứng chiều cậu.

"Nhưng... Cũng không thể được ít chút thời gian?" Đoàn Tĩnh Đồng yếu kém yếu kém hỏi han, hốc mắt hồng hồng, không biết là sợ tới mức muốn khóc hay vẫn lại là đầu gối đau.

"Quy nửa giờ!" Bùi Dịch nhàn nhạt liếc mắt nhìn cậu, lôi kéo Tô Thi Thi đi tới.

Tô Thi Thi lúc đi lại vẫn thút tha thút thít, vừa rồi khóc đến quá khó chịu, tạm thời dừng lại không được.

Đến chỗ trong thư phòng, Bùi Dịch bỗng nhiên thật sự nhìn Tô Thi Thi.

"Vợ yêu à, em gần đây cảm xúc lên xuống có phải có phần lớn quá rồi hay không?" Bùi Dịch nghiêm túc hỏi han.

"Anh..." Tô Thi Thi xoa xoa nước mắt, giận.

Bùi Dịch nghĩ đến lúc trước trong lúc vô ý nghe lén được cuộc đối thoại của bà nội cùng Tiểu Ưu, có vẻ đăm chiêu nói: "Anh ngày mai đưa em đi bệnh viện kiểm tra thân thể một phen."

"Đi bệnh viện làm cái gì? Em lại không có không thoải mái." Tô Thi Thi nhú mày.

Không phải là gần đây tính tình chỉ hơi lớn chút, dễ dàng khóc chút thôi, có cần làm lớn chuyện như vậy không?

"Không có việc gì, anh năm nay kiểm tra sức khỏe còn không có làm, em vừa lúc theo anh cùng đi." Bùi Dịch thấy Tô Thi Thi cảm xúc lại kích động lên, vội vàng chữa lại.

Tô Thi Thi cảm thấy được hơi chút không hiểu nổi, trong lòng lại vẫn quan tâm chuyện Đoàn Tĩnh Đồng, cũng không tiếp tục vướng mắc vấn đề này, hỏi: "Anh làm sao có thể trực tiếp nói cho Đồng Đồng? Vạn nhất nó không tiếp thu được thì làm sao bây giờ?"

Bùi Dịch biểu tình bỗng nhiên cực kỳ cổ quái, xoa mi tâm nói: "Em cảm thấy được một đứa bé biết ba mẹ mình sắp ly hôn, phản ứng đầu tiên chính là hướng anh muốn xe việt dã làm quà an ủi, sẽ không tiếp thu được?"

Ách...

Tô Thi Thi xem như cạ lời rồi.

Nhưng cô lại vẫn là có chút lo lắng: "Đồng Đồng tính tình với anh không sai biệt lắm, có việc cũng sẽ không biểu hiện ra ngoài. Vừa rồi lúc nó nói chuyện với em, thật sự cực kỳ thương tâm, bằng không em cũng sẽ không... Bùi Dịch, chuyện này chúng ta qua loa không được, dù sao thằng bé cũng mới mười một tuổi."

Bùi Dịch có chút đau đầu: "Em xem rồi làm đi, phương diện này anh không quá am hiểu."

"Anh quả thật không am hiểu cách dạy trẻ con. Tình thương của anh đều đã dùng hết trong việc theo đuổi con gái rồi." Tô Thi Thi chua chua nói.

Bùi Dịch sửng sốt, rồi sau đó ánh mắt nhìn Tô Thi Thi sâu thẳm lại: "Em là đang khen ngợi anh hầu hạ em rất tốt sao?"

"Đệ*h!"

Tô Thi Thi á khẩu không trả lời được.

Cô không nói còn không được thôi!

Bên kia, Đoàn Kế Hùng nhận được tin tức, tức giận đến nổi trận lôi đình.

Nhậm Tiểu Vi lặng lẽ nhẹ nhàng thở ra, già vờ trấn định nói: "Tôi thật không biết ông tới cùng suy nghĩ cái gì, tôi làm sao có thể sẽ mang Đồng Đồng đi! Ông suy nghĩ như vậy, nếu để cho Đồng Đồng biết thì sao làm?"

"Hừ!" Đoàn Kế Hùng không muốn nhiều lời, kêu lái xe đi ra ngoài.

Mặc kệ có chuyện này hay không, ông ta hiện tại đều sẽ không cho phép con mình tiếp tục ở lại chỗ Bùi Dịch nơi đó.

Chỉ là chuyện này vẫn còn bàn bạc kỹ hơn.

"Đi tới vừa lúc." Nhậm Tiểu Vi thấy Đoàn Kế Hùng ra ngoài, trong lòng vui vẻ, gọi Hồng Cầm tới phân phó nói, "Ta buổi tối muốn đi thăm Đồng Đồng, lão gia trở về bà nói cho ông ta một tiếng."

"Phu nhân, để tôi đi cùng người." Hồng Cầm nói.

"Cũng được..." Nhậm Tiểu Vi do dự một chút, lại nói thêm, "Đồng Đồng giống như không quá thích nhìn đến bà, vẫn lại là bản thân ta đi thôi."

"Vậy được rồi." Hồng Cầm cũng không nói thêm cái gì, nghĩ đi chuẩn bị xe cho Nhậm Tiểu Vi.

Nhậm Tiểu Vi lại nói: "Thời gian còn sớm, ta tự qua đó là được. Bùi Dịch sẽ tới đón ta."

Nhậm Tiểu Vi không có nói sai, Bùi Dịch quả thật phái xe đến đón bà.

Bất quá không phải đi "Thị Dịch" gặp Đoàn Tĩnh Đồng, mà là đi câu lạc bộ "Ám Nhữ".

Nhậm Tiểu Vi đương nhiên không dám để cho Hồng Cầm cùng với người của Đoàn gia biết, bà là vụng trộm đi.

"Bùi tổng các người đều đã an bài xong chưa?" Xe sau khi chạy vào trong garage tầng ngầm của Ám Nhữ, Nhậm Tiểu Vi vẫn lại là lo lắng

hỏi chú Lý lái xe.

"Bùi tổng đều đã an bài ổn thỏa rồi. Hồ tiên sinh đã ở trong phòng đợi người." Chú Lý nói.

"Uh"m." Nhậm Tiểu Vi mẫn ý gật gật đầu, xuống xe thời điểm, trong lòng có chút nháy nhót.

Bà cho rằng Bùi Dịch muốn qua vài hôm mới có thể thu phục Hồ Khải Văn, không nghĩ tới nhanh như vậy đã thành công rồi!

Bà nào biết đâu rằng, Bùi Dịch nghe nói Đoàn Kế Hùng muốn dẫn Đồng Đồng đi, liền đoán được có chuyện gì đã xảy ra. Bùi Dịch sợ mẹ của mình làm ra cái chuyện gì quá kích, chỉ có thể nghĩ biện pháp để cho Hồ Khải Văn cùng bà gặp mặt một lần.

Buổi tối tám giờ hơn, đúng là thời gian hoạt động sôi nổi nhất của "Ám Nhữ".

Bùi Dịch đã sớm an bài người tiếp ứng Nhậm Tiểu Vi, bọn họ là đặc biệt đi bằng con đường bí mật tiến vào cậu lạc bộ.

"Phu nhân, đây là Bùi tổng chuẩn bị phòng bao riêng cho người, mời." Người phục vụ cung kính khom người, làm một cái tư thế mời.

Nhậm Tiểu Vi gật đầu, đưa cho cô ta một chút tiền bo, đẩy cửa ra tiến vào.

Trong phòng bao cực kỳ u ám, thoạt nhiên đi vào, cái gì đều đã thấy không rõ lắm. Nhưng người ở bên trong có thể thấy rõ người đi vào.

"Sao lại là bà?" Hồ Khải Văn cả kinh kêu lên, đứng lên muốn đi, "Tôi sớm liền biết, Trạm Dẫn Lan trước kia là bạn gái của con trai bà,

khẳng định là giúp bà! Cũng dám gạt tôi!"

"Trạm Dẫn Lan cũng giúp rồi hả?" Nhậm Tiểu Vi nhất thời hiểu rõ ra, phỏng chừng là Bùi Dịch tìm Trạm Dẫn Lan hỗ trợ.

Bà mới mặc kệ bọn họ là như thế nào hẹn được Hồ Khải Văn đến đây, bây giờ bà tuyệt đối hẳn không lại để cho ông ta trốn.

"Hồ Khải Văn, ông đến cùng phải đàn ông hay không! Bây giờ ông còn dám chạy, đừng trách tôi làm ra cái gì để Hồ gia các người mất hết thể diện!" Nhậm Tiểu Vi chắn ở trước mặt Hồ Khải Văn, lạnh giọng nói.

"Bà đừng làm càn! Cha tôi sẽ giết chúng ta!" Hồ Khải Văn sắc mặt tái mét, nhất thời không dám đi tới, mặt tái xám, "Bà tới cùng muốn như thế nào?"

"Trước tiên chính là nói, tôi hẳn không cùng bà bỏ trốn!"

Chương 501: Nhận tổ quy tông

"Bỏ trốn?" Trong phòng bao vang lên tiếng cười của Nhậm Tiểu Vi, ánh mắt nhìn Hồ Khải Văn cực kỳ phức tạp, "Đã nhiều năm như thế, ông vẫn lại là giống như trước kia như đúc!"

"Hồ Khải Văn, ông đã là người sắp năm mươi tuổi rồi!" Nhậm Tiểu Vi cắn răng, thật sự là chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Bà năm đó tới cùng sao lại có thể đi yêu người đàn ông ăn chơi trác tách này!

"Bà... Bà tới cùng muốn thế nào?" Hồ Khải Văn nhất thời cũng không biết nên nói cái gì.

Người phụ nữ này nếu không muốn cùng ông bỏ trốn, vẫn còn liên hệ muốn gặp ông ta tới cùng là có ý gì?

"Tôi muốn như thế nào? Hồ Khải Văn, ông quên ông năm đó đã nói với tôi cái gì rồi hả?" Nhậm Tiểu Vi hốc mắt chải quét liền đỏ, lòng tràn đầy ủy khuất.

"Năm đó ông nói sẽ cho tôi hạnh phúc, tôi vì ông phản bội chồng mình. Vì ông lừa dối, đạt được cái gì? Ông bỏ lại tôi đi mất!" Nhậm Tiểu Vi nói xong liền khóc lên.

Bà năm đó có bao nhiêu tuyệt vọng, về sau liền có nhiều hận!

Hồ Khải Văn mặt tái xám, khẩn trương nói: "Tôi năm đó không biết bà đã có chồng, mà còn có con... Con cũng đều đã lớn như vậy

nha!"

Nhậm Tiểu Vi bảo dưỡng hết sức tốt, tuy lúc đó hơn 30 tuổi nhìn liền cùng hơn hai mươi một dạng, khó trách Hồ Khải Văn sẽ tính sai.

"Ông!" Nhậm Tiểu Vi tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, hít một hơi thật sâu, nói, "Năm đó ai phải ai trái hiện giờ nói còn ý nghĩ gì sao. Hồ Khải Văn, ông đã trở lại, nên nhận trách nhiệm của ông đi."

"Bà đều đã gả cho Đoàn Kế Hùng, còn muốn tôi như thế nào?" Hồ Khải Văn nói xong, bỗng nhiên nhớ tới một loại khả năng, ánh mắt nhất thời thành hoảng sợ.

"Bà... Bà hẳn không là muốn..."

"Không sai!" Nhậm Tiểu Vi ánh mắt kiên định, không hề chớp mắt nhìn chằm chằm Hồ Khải Văn, trầm đĩnh diệt thiết nói, "Tôi muốn ông để cho Đồng Đồng nhận tổ quy tông!"

Lúc trước nếu không phải bà mua chuộc nhân viên sửa chữa kết quả kiểm tra DNA, Đoàn Kế Hùng mới hẳn không tin tưởng Đoàn Tĩnh Đồng là con của ông ta. Bí mật này bà giữ mười năm, lại cũng không nghĩ muốn tiếp tục chịu dày vò nữa rồi. Bà thật sự chịu đủ lắm rồi!

"Chuyện này tuyệt đối không được!" Hồ Khải Văn gằn như là từ trên ghế sofa bật lên, gấp đến độ mồ hôi đều phải tuông ra, "Cha tôi tuyệt đối hẳn không cho phép! Ông... Ông xấu mặt không nổi!"

Hiện tại này người phụ nữ này đúng là vợ của Đoàn Kế Hùng, Đoàn Tĩnh Đồng cũng đã làm con trai của Đoàn Kế Hùng mọi người đều biết. Nếu để cho người khác biết cậu là con trai của Hồ Khải Văn ông...

Vậy chẳng phải là lộn xộn rồi! Chuyện này tuyệt đối là gièm pha lớn nhất trong Tứ Đại Gia Tộc! Hồ gia xấu mặt không nổi.

"Dọa người? Ông vậy mà nói con trai của chúng ta dọa người?!" Nhậm Tiểu Vi tức giận đến đỏ bừng cả khuôn mặt, "Nếu không phải tôi năm đó phát hiện chính mình mang thai mà ông lại không nghĩ muốn dẫn tôi đi theo, tôi sẽ cùng đường gả cho Đoàn Kế Hùng sao?"

"Tiểu Vi... Tôi..." Hồ Khải Văn phiền não gãi gãi tóc, nhìn ánh mắt Nhậm Tiểu Vi thất vọng thống khổ, đột nhiên không dám giải thích.

Bà sẽ không biết, năm đó trước khi ông ta rời đi là thật muốn mang bà cùng đi. Nhưng mà khi ông ta đi tìm bà thời điểm, phát hiện bà đã gả cho Đoàn Kế Hùng.

"Coi tôi như có lỗi với bà, đã là quá khứ, cứ để cho nó qua đi. Đồng Đồng ở Đoàn gia cũng có thể có cuộc sống tốt, so với Hồ gia càng tốt hơn. Bà tin tưởng tôi, nhận tổ quy tông với nó mà nói cũng không nhất định là chuyện tốt."

Hồ Khải Văn tuy trời sanh tính phóng đãng, nhưng không phải thật sự vô tình vô nghĩa. Nếu Đoàn Tĩnh Đồng thân thế bị truyền ra ngoài, thương tổn lớn nhất vẫn lại là đứa nhỏ này.

"bà từng nghĩ qua chưa, nếu chuyện này nhiệt náo mọi người đều biết, về sau Đồng Đồng phải như thế nào mà sống tiếp?" Hồ Khải Văn trầm giọng nói.

"Vậy ông nghĩ tới tôi phải như thế nào sống tiếp? Đoàn gia với tôi mà nói chính là địa ngục!" Nhậm Tiểu Vi cắn môi, thầm hít sâu một hơi, bởi vì quá mức kích động, đến giọng nói đều đang run run.

Năm đó bà vì có thể để cho chính mình xứng với Hồ Khải Văn, khổ

luyện khoá trình danh viện, cố gắng để cho chính mình trở nên càng tốt. Nhưng kết quả là, lại tiện nghi Đoàn Kế Hùng cái Lão già Bất Tử kia!

Nhậm Tiểu Vi càng nghĩ càng hung tợn, giọng nói lộ ra lạnh thấu xương: "Hỗ Khải Văn, tôi hôm nay không phải đến đây trưng cầu ông đồng ý! Tôi là đây thông báo với ông, để cho Đồng Đồng nhận tổ quy tông!"

Nhậm Tiểu Vi nói xong liền hướng tới cửa đi đến, tới cửa thời điểm quay đầu, ánh mắt phức tạp nhìn ông ta: "Vốn dĩ tôi nghĩ đến ông còn có thể niệm chút tình xưa, là tôi kỳ vọng quá cao rồi."

"Ông hãy nghe cho kỹ, tôi còn có một đứa con trai, nó tên là Bùi Dịch! Cho ông thời gian ba ngày, ông để cho Hồ gia tiếp thu Đồng Đồng, chẳng thế thì, đồng quy vu tận!"

"Rầm!"

Cửa phòng bao oành một tiếng đóng lại, để lại một người vẻ mặt chấn kinh -- Hỗ Khải Văn.

"Bà làm sao có thể biến thành như vậy?" Hỗ Khải Văn trong đầu giống như hiện ra cảnh tượng lần đầu tiên gặp Nhậm Tiểu Vi.

Khi đó bà là ôn nhu thiện lương như thế, bị ông làm giật nảy mình. Nhưng hôm nay - -

"Quả là người đàn bà chanh chua mà!" Hỗ Khải Văn đau đầu không thôi. Ông ta là tuyệt đối không dám trở về cùng cha mình nói chuyện để cho con riêng của ông ta nhận tổ quy tông!

Người khác còn chưa tính. Nhậm Tiểu Vi gả chính là cùng cha ông ta

đồng lúa Đoàn Kế Hùng!

Ngay khi Nhậm Tiểu Vi rời khỏi phòng bao riêng kia không lâu sau, một người phục vụ từ góc đi ra ngẩng đầu, lặng lẽ tháo xuống bên tai, vẻ mặt khẩn trương rời khỏi hành lang.

"Vâng, Đoàn lão, cùng Đoàn phu nhân gặp mặt chính là Hồ Khải Văn tiên sinh..." Người phục vụ đi đến chỗ không người, lặng lẽ bấm điện thoại gọi cho Đoàn Kế Hùng.

Điện thoại truyền đến một tiếng quát lớn.

"Kẻ tiện nhân!"

"Đô đô đô..."

Đoàn Kế Hùng cúp điện thoại, tức giận đến run cầm cập.

"Kẻ tiện nhân kia cùng Hồ Khải Văn quả nhiên có bí mật!" Đoàn Kế Hùng tức giận ở trong phòng đi tới đi lui, ánh mắt tàn nhẫn, "Tôi phải đem Đồng Đồng đón trở về!"

Nhậm Tiểu Vi cực kỳ cứng chiều con trai nhỏ, hiện tại Đoàn thị cùng Hồ gia bởi vì Bùi Dịch quan hệ lại căng thẳng như thế, nếu lỡ con trai ông ta rơi vào trong tay Hồ gia...

Đoàn Kế Hùng không dám nghĩ tiếp.

Ông không thể mạo hiểm!

"Đoàn..." Hấn muốn gọi quản gia Đoàn Hòa Dự, nói đến bên miệng, cứ thế nuốt trở vào.

"Cái lão già này, cũng không thể tin cậy rồi." Đoàn Kế Hùng sắc mặt băng lãnh.

Lúc trước ông ta để cho Đoàn Hòa Dự đem Đoàn Ngọc Lộ mấy người ném đến Trung Đông xử lý, nhưng Đoàn Ngọc Lộ vậy mà trở lại! Ông ta lúc ấy liền biết nhất định là Đoàn Hòa Dự động tay chân.

Đoàn Kế Hùng bệnh đa nghi vốn là nặng, chuyện lần này quan trọng như vậy thật sự lo lắng để cho ông ta đi làm.

Ông ta nghĩ nghĩ, bấm một chiếc điện thoại khác.

Nhậm Tiểu Vi trở về thời điểm, thấy Đoàn Kế Hùng không ở nhà, thoáng nhẹ nhàng thở ra.

"Ba ngày, nhịn một chút liền đi qua." Nhậm Tiểu Vi đối với chính mình yên lặng nói, "Đồng Đồng, mẹ với con lập tức là có thể tự do rồi."

"Hắt xì!"

"Thi Dịch", trong phòng ngủ, Tô Thi Thi đang giúp Đoàn Tĩnh Đồng cắt móng tay, Đoàn Tĩnh Đồng đột nhiên hắt hơi một cái.

"Lạnh?" Tô Thi Thi một bên hỏi, một bên cầm lấy một tấm thảm che lên trên người Đoàn Tĩnh Đồng.

Đoàn Tĩnh Đồng giống như con chó béo nằm úp sấp ở trên giường, một bàn tay đặt lên trên đùi Tô Thi Thi để cho cô cắt móng tay, một bàn tay rảnh rỗi xoa xoa cái mũi, than thở một câu: "Các người là không phải bật điều hòa rồi đó chứ?"

"Làm sao có thể, lúc này mới tháng Ba..." Tô Thi Thi nói xong, bỗng nhiên lạnh rùng mình, theo bản năng hướng tới người đứng cạnh

cửa sổ "Ngắm phong cảnh" Bùi tiên sinh nhìn lại.

Theo góc độ của cô chỉ có thể nhìn đến Bùi Dịch quay mặt. Có thể nhìn đến, Bùi tiên sinh khóe miệng hơi nhếch lên, cầm xiết chặt - - đây là biểu hiện không kiên nhẫn.

"Đồng Đồng à..." Tô Thi Thi quay đầu, xấu hổ hướng tới Đoàn Tĩnh Đồng nở nụ cười một phen, "Cắt xong rồi, mau trở về đi ngủ đi."

"Còn có một cái..." Đoàn Tĩnh Đồng mới vừa vươn ra một cánh tay kia, bỗng nhiên thoáng nhìn thấy anh trai ruột của cậu đang hướng qua nhìn cậu

Cậu sợ tới mức từ trên giường bò lên, rất nhanh nhảy xuống giường, co cẳng chạy.

Tới cửa thời điểm, cậu bỗng nhiên dừng lại, quay đầu thật sự nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái.

Tên nhóc kia đứng ở cửa phòng, mặt đỏ bừng, như là đang đấu tranh tư tưởng thật lớn, sau cùng, rốt cục kìm nén ra một câu:

"Chị, cảm ơn chị."

Nói xong, co cẳng chạy.

Ách...

Tô Thi Thi ngây ngẩn cả người, khóe miệng chậm rãi cong lên, trong lòng lại ngọt vừa ảm.

Mãi đến - -

"Em có vẻ cực kỳ hưởng thụ?" Bùi Dịch rất cục nghiêm không được rồi.

Anh mở điều hòa thả khí lạnh đều đã mở hơn nửa giờ, cái này cô gái ngốc này mới phát hiện!

Quá không thèm để ý anh rồi!

Chương 502: Chảy máu mũi

"Bùi Dịch, có chuyện hảo hảo nói, đừng động thủ!" Tô Thi Thi thấy Bùi Dịch đi đến, liền giống như chuột thấy mèo, đứng lên liền muốn chạy.

"Coi chừng một chút, chạy cái gì!" Bùi Dịch ánh mắt lo lắng, sợ cô đụng phải chỗ nào đó ngã bị thương, nhất thời không dám truy đuổi.

"Anh không được làm càng!" Tô Thi Thi cảnh giác nhìn anh, chỉ sợ anh đột nhiên nổi điên.

Bùi Dịch thở dài, đối với cô vẫy tay: "Lại đây."

Tô Thi Thi mạnh lắc đầu.

"Lại đây!" Bùi Dịch trầm mặt xuống.

Tô Thi Thi nhất thời yên, không tình nguyện đi đến bên giường.

Người này, có đôi khi chính là không thể đối với cô quá tốt! Anh tức giận, cô ngược lại phục tùng rồi. Tô Thi Thi hiển nhiên chính là người như thế.

Bùi Dịch đi qua, nhẹ nhàng giữ chặt tay Tô Thi Thi, để cho cô ngồi đến trên giường, chính mình cầm lấy cắt móng tay vừa rồi đặt ở trên giường.

Tô Thi Thi trong đầu linh quang chớp lóe: "Để cho em cắt móng tay cho anh?"

Bùi Dịch ý vị thâm trường liếc cô một cái, ngời xếp bằng đến trên giường, kéo qua đầu cô: "Nằm xuống."

"A?" Tô Thi Thi ngây ngẩn cả người, rồi sau đó mặt chậm rãi đỏ lên.

Anh - -

Anh là cắt móng tay cho cô sao?

Quét xuống đồ ửng, không thể khống chế theo cổ Tô Thi Thi lan lên lỗ tai, thiêu đốt hướng cả khuôn mặt lan tỏa.

Tô Thi Thi mặt đỏ tai hồng, toàn thân cứng ngắc nằm ở trên đùi Bùi Dịch, ánh mắt cũng không biết nên nhìn chỗ nào.

Bùi Dịch trong mắt hiện lên quét xuống ý cười.

Anh cực kỳ thích nhìn đến Tô Thi Thi thẹn thùng thế này nhưng lại rất đáng yêu. Anh nhẹ nhàng nắm tay cô lên, cầm cắt móng tay từ từ tu bổ.

"Bùi Dịch... Cái kia..." Tô Thi Thi thẹn thùng qua đi, bỗng nhiên nhớ tới một chuyện quan trọng, muốn rút tay về.

"Đừng nhúc nhích." Bùi Dịch quấn chặt tay cô, cầm cắt móng tay tu bổ siêu cấp thật sự.

Tô Thi Thi muốn khóc.

Cô hôm nay vừa mới đi làm móng đó!

"Rắc rắc... Rắc rắc..."

Tô Thi Thi nghe tiếng cắt tĩa thanh thúy kia, tâm đều đang nhỏ máu.

Thiên vạn đừng cùng một người đàn ông thảo luận vấn đề thẩm mỹ của móng tay, sẽ thổ huyết. Ít nhất hiện tại ở trong mắt Bùi tiên sinh, cảm thấy được móng tay Tô Thi Thi quá dài, những thứ tương khảm ở trên móng tay gì đó cực kỳ chướng mắt.

Tô Thi Thi chuyển người lại, đem mặt bao trùm trên phần chân của anh, không dám nhìn tới.

Bùi Dịch thân thể mạnh cứng đờ, cúi đầu nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, trong mắt hiện lên quét xuống bất đắc dĩ.

"Tô Thi Thi, không được nhúc nhích."

"Còn động, tự gánh lấy hậu quả!" Giọng của Bùi Dịch trầm thấp rất nhiều.

Tô Thi Thi thân thể mạnh cứng đờ, ý thức được cái gì, hối hận ruột đều đã tái rồi.

Cô đây là đang làm cái gì!

"Bùi Dịch... Cũng không thể giúp em lật người lại sao?" Một lúc sau, Tô Thi Thi yếu kém yếu kém hỏi han.

Bùi Dịch nắm lên một cánh tay kia của cô, dụng tiếng răng rắc trả lời cô.

"Bùi tổng..."

"Chồng yêu à..."

Tô Thi Thi sắp ngộp đến thở không nổi, nhưng Bùi Dịch một bàn tay đặt ở trên lưng cô, cô từ đầu dậy không nổi.

"Em muốn cắn!" Tô Thi Thi nổi giận.

Bùi Dịch tay cầm cắt móng tay ngừng một trận, nhàn nhạt nói: "Chuẩn rồi."

Chuẩn rồi...

Tô Thi Thi khóc.

May mà móng tay chung quy là cắt xong rồi.

Bùi Dịch đem Tô Thi Thi chuyển người lại, để cho cô nằm ở trên giường, rồi sau đó, nâng lên chân của cô.

"Bùi Dịch!" Tô Thi Thi cả kinh thiếu chút nữa nhảy dựng lên, mặt đỏ như quả táo một dạng, "Cái này bản thân em tự làm được rồi."

Bùi Dịch trấn định liếc cô một cái: "Thuận tiện mà thôi."

"Đối với anh bất tiện nha!" Tô Thi Thi ở trong lòng châm chọc, sắp dọ khóc.

Tuy nhiên loại đũa ngộ này đặc biệt ấm áp đặc biệt say lòng người, nhưng chân của cô thật sự chịu khổ sở nha!

Ngứa chết cô rồi! Cảm giác tê dại kia vẫn theo thần kinh ngứa đến chỗ xương sống, toàn thân giống như bị điện giật một nửa.

"Bùi Dịch..." Tô Thi Thi giống như mèo con làm nũng kêu lên, trên

mặt quét xuống hồng hồng, đáng thương tội nghiệp nhìn Bùi Dịch.

"Rắc rắc..." Bùi Dịch tay cứng đờ, thiếu chút nữa cắt đến thịt của cô.

"Đừng làm loạn!" Bùi Dịch trầm trầm lườm cô một cái.

Tô Thi Thi kéo qua một bên chần, cắn góc chần, nhìn trần nhà, hận không thể đá chân mình.

Cô thật sợ mình nhịn không được, một cước đá ra đi.

Đúng lúc này, Bùi Dịch bỗng nhiên cầm toàn bộ chân của cô. Tô Thi Thi khẽ run rẩy, theo bản năng đạp ra ngoài.

"Uh"m..." Một tiếng kêu đau đớn, Tô Thi Thi cảm giác có thứ gì đó chảy tới trên lưng bàn chân của cô.

"Anh... Không có việc gì đi?" Tô Thi Thi sợ ngây người, khóc không ra nước mắt.

Cô đây là lần thứ hai đem Bùi Dịch đá đến chảy máu mũi rồi?

"Em nói xem!" Bùi Dịch sắc mặt tối đen, hận không thể bóp chết cô gái ngốc này!

"Em không phải cố ý..." Tô Thi Thi đứng lên muốn giúp anh lau lau, còn không có ngồi dậy, đã bị bổ nhào ở trên giường.

Bùi Dịch đè ở trên người cô, lấy tay tao nhã sờ soạng cái mũi, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Em! Nói! Xem!"

"Bùi Dịch!" Tô Thi Thi nóng nảy, đang muốn phản kháng, chợt nghe tiếng mở cửa.

Cửa vớ vào đây một cái đầu. Đoàn Tĩnh Đồng đáng thương tội nghiệp dò xét: "Chị dâu, anh, em... Em có thể cùng ngủ với các người không?"

"Có thể!" Tô Thi Thi nghĩ cũng không muốn nghĩ liền vàng hô.

Đây chính là cứu tinh nha!

Cô hô xong sau đó liền hối hận, đã không dám nhìn tới sắc mặt Bùi Dịch.

"Thật sự có thể chứ?" Đoàn Tĩnh Đồng nghe được tiếng đáp của Tô Thi Thi, ánh mắt nhất thời phát sáng lên, thật cẩn thận đi vào trong phòng.

Tô Thi Thi nhìn đến bộ dáng của cậu, tâm đau đớn một phen, đẩy ra Bùi Dịch ngồi xuống, hướng tới cậu nhóc cười nói: "Đương nhiên có thể"

Tới cùng chỉ là đứa bé. Ban ngày vừa mới biết cha mẹ mình muốn ly hôn, liền tính cậu biểu hiện như không có việc gì, nho nhỏ trong lòng vẫn lại là sẽ phải chịu ảnh hưởng.

Tô Thi Thi nhìn Bùi Dịch liếc mắt một cái, Bùi Dịch không nói chuyện, xem như ngầm đồng ý rồi.

"Em ngủ trên mặt đất là được rồi." Đoàn Tĩnh Đồng thật cẩn thận nói.

"Trên mặt đất lạnh. Em ngủ..."

Tô Thi Thi còn chưa nói xong, liền nghe Bùi Dịch nói: "Anh cho người ta di chuyển cái giường vào."

Tô Thi Thi lặng lẽ nhìn Bùi Dịch liếc mắt một cái, phát hiện cái người đàn ông gia hỏa này môi lại nhấp dăng lên.

"Được rồi, nhớ rõ đừng vụng trộm mở điều hòa." Tô Thi Thi nhỏ giọng nói.

"Ngứa da rồi!" Bùi Dịch mặt lạnh.

Đêm nay, "Thi Dịch" bên trong phòng ngủ chính, xuất hiện thêm một cái giường nhỏ đặt bên cạnh cái giường lớn.

Đoàn Tĩnh Đồng nằm ở trên giường nhỏ, Bùi Dịch nằm ở bên trong, Tô Thi Thi nằm ở bên kia.

Ấm áp, ngọt ngào.

Trong bóng đêm, Tô Thi Thi ru rú tại trong lòng Bùi Dịch, si ngốc cười rộ lên.

"Cười cái gì?" Bùi Dịch nhỏ giọng hỏi.

Tô Thi Thi nhào vào trong lòng anh cọ xát: "Em đột nhiên cảm thấy được, có một đứa bé, thật sự rất không tệ."

Bùi Dịch thân thể mạnh cứng đờ, rồi sau đó bỗng nhiên hỏa nhiệt bốc lên.

Tô Thi Thi sắc mặt đỏ lên, lập tức nhích qua bên cạnh rụt rụt: "Không được làm càng! Nhanh lên đi ngủ, ngày mai em còn muốn đi công trường nha."

Bùi Dịch ôm cô, không hề có động tác.

"Có con..." Bùi Dịch khé miệng cong cong, nhìn thoáng qua nhóc con đang ở bên cạnh ngủ.

Tiểu tử này vẫn lại là có phần dùng được.

Đêm dần dần khuya rồi. Cả thành phố chìm vào ngủ say, nhưng lại có người đêm không ngủ.

Trong văn phòng tổng giám đốc tầng cao nhất của xây dựng Minh Đình lại vẫn sáng đèn, trợ lý đang cùng Hồ Sĩ Minh báo cáo tin tức mới nhất thu được.

"Đoàn phu nhân cùng Nhị gia ở trong phòng bao riêng nói chuyện không tới 10 phút, liền thở phì phì đi ra rồi. Nhị gia ra ngoài thời điểm, mày chau mặt ử." Trợ lý dừng một chút, đè thấp giọng nói, "Nhị gia ở garage tầng ngầm cùng lão gia tử gọi điện thoại to tiếng, mơ hồ nhắc tới đứa bé."

"Đứa bé?" Hồ Sĩ Minh nhíu mày, trong đầu cái thứ nhất nghĩ đến đó là Đoàn Tĩnh Đồng, giống như có chuyện gì đột nhiên nghĩ thông suốt rồi.

"Thật sự là càng ngày càng có thú vị rồi." Hồ Sĩ Minh cười lạnh, "Chờ xem, Đoàn Kế Hùng lập tức sẽ mang đến kinh hỉ cho chúng ta rồi."

Chương 503: Hồ dữ cũng không ăn thịt con

Một đêm không ngủ.

Tô Thi Thi tỉnh lại thời điểm, bên cạnh vị trí rỗng tuếch.

"Bùi Dịch cùng Đoàn Tĩnh Đồng đều đã thức dậy?"

Bỗng nhiên, cô nhìn đến dưới giường, ánh mắt trợn thật lớn: "Đồng Đồng, em như thế nào ngủ trên đất vậy?"

"Hừ!" Thằng nhóc vênh môi, tay mập xoa mông, nước mắt lưng tròng liếc mắt một cái chỗ ngủ tối hôm qua Bùi Dịch.

Đừng tưởng rằng cậu ngủ thiếp đi không biết, cậu lúc ấy vừa vặn tỉnh lại đã bị người đá một cước, sau đó liền rớt xuống đất rồi.

"Đồng Đồng, đi, chị dâu hôm nay tự mình làm bữa sáng cho em ăn có được hay không? Ăn bò bít tết được không?" Tô Thi Thi vừa thấy vẻ mặt của cậu nhóc liền biết chuyện gì xảy ra, xấu hổ không thôi.

Cô nói đến làm bò bít tết thời điểm, Đoàn Tĩnh Đồng sắc mặt mới hơi tốt một chút.

"Đúng là người đàn ông keo kiệt." Tô Thi Thi lặng lẽ nhẹ nhàng thờ ra, đối với Bùi Dịch siêu cấp hạn hán lời rồi.

Không biết có phải Tô Thi Thi ảo giác hay không, từ tối hôm qua bắt

đầu, Đoàn Tĩnh Đồng liền đặc biệt ngoan ngoãn. Ăn bò bít tếch thời điểm, vậy mà chỉ ăn hơn một nửa liền không ăn rồi.

"Không có phát sốt chứ?" Tô Thi Thi có chút lo lắng, muốn đi sờ đầu của cậu kiểm tra.

"Hừ!" Đoàn Tĩnh Đồng lườm cô một cái, khuôn mặt có chút ửng đỏ, đặng đặng đặng chạy xa rồi.

"Buổi tối chị đi đón em...." Tô Thi Thi đứng ở cửa, nhìn theo Đoàn Tĩnh Đồng lên xe đến trường.

"A...." Đoàn Tĩnh Đồng đóng cửa thời điểm, bỗng nhiên quay đầu nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, "Đón sớm một chút."

"Được." Tô Thi Thi cười khoát khoát tay, chờ xe rời khỏi tầm mắt, xoay người tiến vào đi dọn dẹp một phen, đi trước Sunshine, sau đó liền đi công trường.

Ngoại hành lang công trình thôn Thành trung đoạn tường số 33 còn đang làm lại, Tô Thi Thi hôm nay muốn đi trông chừng. Bùi Dịch sáng sớm liền đi công trường, Tô Thi Thi đến thời điểm, anh đang thị sát một đoạn công trường.

Tô Thi Thi không đi quấy rầy anh, chính mình đứng ở đoạn công trường 33, cùng nhóm công nhân cùng nhau làm việc.

Giữa trưa thời điểm, Tô Thi Thi lại còn đặc biệt cùng Đoàn Tĩnh Đồng gửi tin nhắn, nhắc nhở cậu nhóc giữa trưa có thể ăn chút thịt, không cần bị đói rồi.

"Hừ, chị đây là viên đạn bọc đường, chờ em trở thành một đứa bé Mập Mạp liền vứt bỏ em chứ gì, em mới hản không mắc mưu!" Cậu

nhóc gửi lại một câu.

Tô Thi Thi dở khóc dở cười, yên lặng chụp màn hình, gửi cho Bùi Dịch.

Một phút đồng hồ sau, Đoàn Tĩnh Đồng gửi tới một icon người phát hỏa.

"Ô Thi Thi, chị thật quá đáng!"

Tiểu tử kia hiển nhiên là bị Bùi Dịch giáo huấn rồi.

Tô Thi Thi nhú mày, đang muốn trả lời, cuộc trò chuyện của cô tự động có tin nhắn báo "Đang gửi đi".

Rồi sau đó, "Cô" gửi đi một giọng nói.

"Đoàn Tĩnh Đồng, em còn dám đối với chị dâu em hô to gọi nhỏ, đêm nay đừng trở lại!" Là giọng của Bùi Dịch.

Tô Thi Thi không nói gì nhìn trời.

Bùi tiên sinh, hacker không phải để ức hiếp trẻ con như vậy.

Quả nhiên, sau tin nhắn kia, Đoàn Tĩnh Đồng bất luận như thế nào cũng không tin tức trả lời lại rồi.

Tô Thi Thi gọi điện thoại qua, cũng bị cậu cắt đứt rồi.

"Nhóc con hẹp hòi." Tô Thi Thi phát hiện, về phương diện này, Đoàn Tĩnh Đồng tuyệt đối là em ruột của Bùi Dịch, bụng dạ hẹp hòi quả thực giống nhau như đúc.

Chỉ là qua nửa giờ, Bùi Dịch tìm đến.

"Anh không phải bề bộn nhiều việc sao? Không cần đến nơi này của em... Làm sao vậy?" Tô Thi Thi phát hiện Bùi Dịch biểu tình không thích hợp, khẩn trương cởi bao tay chuyên dùng đã đi tới.

Bùi Dịch nhìn cô một cái, như là đang đấu tranh tư tưởng, sau cùng vẫn lại là đối với cô nói rõ ràng: "Đồng Đồng bị người ta mang đi rồi."

"Mang đi? Có ý gì?" Tô Thi Thi tâm mạnh trầm xuống.

"Trước mắt còn không có điều tra ra. Có người thừa dịp giờ cơm trưa ở trường học đã vụng trộm mang đi Đồng Đồng, hiện tại không rõ tung tích." Bùi Dịch nói.

"Làm sao có thể..." Tô Thi Thi sắc mặt liền tái rời.

"Em đừng có gấp, đã phái người đi tìm rồi. Chúng ta trước đi trường học nhìn xem." Bùi Dịch đỡ lấy cô, đi ra bên ngoài.

"Em... Em sao lại ngốc như vậy, em nên là sớm một chút nghĩ đến!" Tô Thi Thi hốc mắt đều đã đỏ.

Vừa rồi Đoàn Tĩnh Đồng không gửi tin trả lời cũng không nghe điện thoại, từ đầu không phải giận dữ, mà là - -

"E thật sự là quá ngu ngốc mà!" Tô Thi Thi hối hận chết đi được, đúng là bây giờ còn có cái tác dụng gì.

"Thi Thi, em đừng như vậy. Đồng Đồng không yếu ớt như thế. Chúng ta trước cần phải biết rõ ràng là chuyện gì xảy ra." Bùi Dịch nhìn đến Tô Thi Thi như vậy, đau lòng vô cùng.

"Đúng, có thể là Đoàn Kế Hùng! Trước đó ông ta còn nói muốn dẫn Đồng Đồng đi, trước tiên nên điều tra ông ta!" Tô Thi Thi vội vàng nói.

"Đã phái người đi Đoàn thị rồi." Khi nói chuyện, hai người đã đi tới bên cạnh xe.

Đợi hai người vừa lên xe, chú Lý lập tức khởi động xe. Bentley màu đen lấy tốc độ cực nhanh chạy ra ngoài.

Cùng thời khắc đó, mới vừa họp xong muốn đi nghỉ ngơi Hồ Sĩ Minh cũng thu được tin tức.

"Bắt cóc? Có ý tứ." Hồ Sĩ Minh nheo mắt lại, trong đầu rất nhanh sắp xếp lại tin tức thu được, đột nhiên nghĩ tới cái gì.

"Làm cho người ta tung tin ra ngoài, là Đoàn Kế Hùng bắt cóc con trai của mình." Hồ Sĩ Minh đối với trợ lý nói.

"Đoàn lão?" Trợ lý sửng sốt, không dám hỏi nhiều, gật đầu rời khỏi văn phòng.

"Đoàn Kế Hùng, ông quả nhiên không làm cho người ta thất vọng nha." Hồ Sĩ Minh tâm tình thật tốt, "Tô Thi Thi, nghe nói em cùng Đoàn Tĩnh Đồng cảm tình không tệ? Có lẽ, em sắp đem đến cho tôi kinh hỉ lớn nhất."

Hồ Sĩ Minh trong lòng đã có tính toán.

"Bùi Dịch, để xem anh bây giờ còn có thể chống đỡ được bao lâu!" Hần mở ngăn kéo bàn làm việc ra, trong tầm mắt xuất hiện một cái máy ghi âm màu trắng, trong mắt hiện lên quét xuống tàn nhẫn.

Hần, đã sớm chuẩn bị tốt.

Bên kia, Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch chạy được nửa đường đến trường học, liền nhận được tin tức Đoàn Kế Hùng mang Đoàn Tĩnh Đồng đi.

"Không có biện pháp liên lạc với ông ta?" Bên trong xe, Tô Thi Thi nhìn Bùi Dịch, tâm tình trầm trọng.

"Điện thoại tắt máy, muốn định vị cần một chút thời gian. Rất có khả năng là ông ta đổi điện thoại di động, không thể định vị." Bùi Dịch sắc mặt ngg nghiêm trọng.

Lúc này, di động Bùi Dịch vang lên.

Bùi Dịch nhìn đến màn hình biểu hiện số gọi đến khi đó, sắc mặt trầm xuống.

"Mở loa đi, ta muốn cùng cậu và Tô Thi Thi nói chuyện." Điện thoại mới được kết nối, đầu bên kia điện thoại liền truyền đến tiếng của Đoàn Kế Hùng.

Bùi Dịch nhướng mày, cùng Tô Thi Thi liếc mắt ra hiệu, rồi sau đó mở loa ngoài.

"Hai người các người nghe cho rõ đây, Đồng Đồng đang ở trong tay ta. Các người không cần đi tìm chúng ta, ta mang con trai của mình đi, là chuyện rất bình thường!" Đoàn Kế Hùng thở phì phì nói.

Hiển nhiên, ông ta nghe được chuyện có người ở nơi nơi nói ông ta bắt cóc con trai của chính mình.

"Đồng Đồng đâu?" Tô Thi Thi vừa tức giận lại lo lắng, "Nó vẫn chỉ là đứa bé..."

"Các người phải đáp ứng hai cái yêu cầu của ta, chẳng thế thì ta không cam đoan chính mình sẽ làm ra chuyện gì đâu!" Đoàn Kế Hùng bỗng nhiên nói.

"Khốn kiếp!" Tô Thi Thi ngằm tởn hơi thừa lời, tay gắt gao cầm lấy cánh tay Bùi Dịch, giống như vậy có thể để cho chính mình kiềm chế một chút.

Cô thật sự không nghĩ ra, Đoàn Kế Hùng lòng dạ đến cùng có phải là đá hay không. Đoàn Tĩnh Đồng là con ông ta, ông ta sao lại nhẫn tâm để như vậy lợi dụng cậu, làm tổn thương tổn đến cậu!

"Ông nói đi." Bùi Dịch âm thầm vỗ vỗ tay Tô Thi Thi, mặt không chút thay đổi nói.

"Hừ, các người đừng giở trò. Thứ nhất, Bùi Dịch cậu phải đáp ứng giúp Đồng Đồng bảo vệ cho Đoàn thị. Các người yên tâm, về sau Đoàn thị đều sẽ giao lại cho nó, cậu hiện tại giúp Đoàn thị, cũng giống như là đang giúp em trai mình." Đoàn Kế Hùng nói.

Tô Thi Thi nghe được ông ta nói những lời này, trong lòng ít nhiều dễ chịu một chút. Ít nhất, Đoàn Kế Hùng cũng không phải mất hết lý trí như thế.

Nhưng câu nói tiếp theo của Đoàn Kế Hùng, nhất thời để cho cô phủ định những lời chính mình trước đó đã nói, hận đến nghiến răng nghiến lợi!

Hellu cả nhà ~!~

Chương 504: Mất hết lý trí

Bên trong xe đang bay nhanh trên đường, gió lạnh từ cửa sổ mở rộng vù vù tiến vào, lại so ra kém sự lạnh giá trong lòng Tô Thi Thi giờ phút này.

Bùi Dịch nắm di động, nghe trong loa truyền tới giọng của Đoàn Kế Hùng, sắc mặt băng lãnh.

"Điều thứ hai, các người không đáp ứng, đời này đều không cần gặp Đoàn Tĩnh Đồng nữa rồi!"

Đoàn Kế Hùng lạnh giọng nói: "Ta muốn cho các người đảm bảo cho ta lúc tuổi già được an nhàn hưởng phước, đảm bảo quyền lợi của ta. Nghe rõ ràng chưa?"

A...

Tô Thi Thi tâm thật lạnh thật lạnh.

Cô hôm nay xem như tận mắt biết được cái gì gọi là vô sỉ!

"Đoàn Kế Hùng, ông thật không phải là người!" Tô Thi Thi nghiêng răng nghiêng lợi.

Cô vẫn còn đang chờ mong cái gì? Cô sớm liền biết ông ta là người như thế rồi!

Cô hít sâu một hơi, quay đầu nhìn về phía Bùi Dịch, ánh mắt kiên định.

Bùi Dịch gật đầu, đối với Đoàn Kế Hùng nói: "Tôi đáp ứng, trong phạm vi năng lực của mình, tôi sẽ bảo vệ ông cùng Đoàn gia bình an."

"Cậu đây là cái ý tứ gì? Cậu làm sao có thể sẽ không có năng lực?" Đoàn Kế Hùng vừa nghe Bùi Dịch nói ra những lời chứa đầy hàm ý này, trong lòng mạnh trầm xuống, ngay cả giọng nói của ông ta nói ra cũng đều đã mang theo một tia run rẩy.

Tô Thi Thi trong lòng cũng cả kinh, nhưng lúc này không có thời gian đi quản những thứ này.

"Tôi muốn nói chuyện với Đồng Đồng." Cô hướng di động nói.

"Tô Thi Thi, cô tốt nhất nên cách con tôi xa một chút... Xú tiểu tử, con đứng qua một bên cho ta!"

Trong di động truyền đến một tiếng kêu đau đớn, như là người đụng vào thứ gì đó, lập tức truyền đến giọng Đoàn Tĩnh Đồng mang theo khóc nức nở.

"Chị dâu..."

"Đồng Đồng!" Tô Thi Thi vội vàng giành lấy di động. Một tiếng kêu hô này liền khiến lòng của cô đều phải nát.

Nhưng ngay sau đó, trong di động liền truyền đến tiếng đô đô, Đoàn Kế Hùng cúp điện thoại rồi.

Tô Thi Thi gấp đến đỏ mắt, hận không thể có phép thần thông lập tức tìm đến Đoàn Tĩnh Đồng.

Nhưng cô lờm mắt thấy đến Bùi Dịch căng thẳng quay mặt đi, đem tất cả lời muốn nói đều đã nuốt xuống.

Lúc này Bùi Dịch cũng như cô, gấp, cô không thể để cho Bùi Dịch phân tâm.

"Đồng Đồng nhất định sẽ không có việc gì. Hồ dữ không ăn thịt con, Đoàn Kế Hùng coi trọng Đồng Đồng như thế, hẳn không đối với nó làm ra chuyện xấu gì." Tô Thi Thi cầm tay Bùi Dịch, an ủi.

Nhưng những lời nói này, đến chính cô đều không thể tin tưởng được.

Hồ dữ không ăn thịt con? Đoàn Kế Hùng họ hàng cũng chẳng cần đến bọn họ đã sớm biết rõ.

"Đồ ngốc." Bùi Dịch vỗ về trên lưng Tô Thi Thi, thở dài, "Em không cần an ủi anh. Em cũng không cần sợ, Đoàn Kế Hùng coi Đồng Đồng là bùa hộ mệnh, không có việc gì."

"Uh"m." Tô Thi Thi gật đầu. Cô biết, lúc này bọn họ cũng không thể loạn.

Cô là thật coi Đoàn Tĩnh Đồng là như người thân của chính mình mà đối đãi, nhớ tới buổi sáng hôm nay cô đưa cậu nhóc lên xe khi đó, nước mắt của cô liền khống chế không nổi rồi.

"Bùi Dịch, Đồng Đồng còn nói bảo em sớm một chút đi đón nó. Em..." Tô Thi Thi nhào vào trong lòng Bùi Dịch, khổ sở muốn chết.

"Đừng sợ, nó sẽ không có việc gì." Bùi Dịch đau lòng vô cùng, đang nghĩ ngợi để cho chú Lý trước dừng lại một hồi để cho Tô Thi Thi đi xuống hít thở không khí, điện thoại lại vang lên.

"Là mẹ." Bùi Dịch nhìn đến màn hình biểu hiện, sắc mặt mạnh trầm xuống.

"Bà hẳn không phải đã biết rồi chứ?" Tô Thi Thi lập tức đứng thẳng, sắc mặt khẽ biến thành tái.

Bùi Dịch không nói chuyện, vừa nghe máy, đầu bên kia điện thoại liền truyền đến tiếng khóc của Nhậm Tiểu Vi.

"Tiểu Dịch, em trai con bị bắt cóc rồi! Đoàn Kế Hùng tên súc sinh kia, ông ta sẽ giết Đồng Đồng! Con nhất định phải nhanh chóng tìm được Đồng Đồng!" Nhậm Tiểu Vi giống như điên rồi một dạng, vừa khóc lại kêu hô.

"Mẹ, lão già kia đã cùng con liên hệ qua. Đồng Đồng không có việc gì." Bùi Dịch khẩn trương an ủi, "Người đừng có gấp..."

"Mẹ làm sao có thể không nóng nảy! Đoàn Kế Hùng sẽ giết Đồng Đồng, con khẩn trương đi tìm đi!" Nhậm Tiểu Vi hô.

Vừa rồi có người đặc biệt gửi tin tức nói cho bà biết Đoàn Tĩnh Đồng bị Đoàn Kế Hùng bắt đi rồi, bà lúc ấy liền luống cuống. Bà không biết Đoàn Kế Hùng có phải đã biết thân thế của con trai rồi hay không, bà không dám đánh cược lớn như vậy.

"Mẹ, Đồng Đồng là con trai của lão già kia, ông ta hẳn không đối với nó làm ra chuyện gì." Bùi Dịch dẫn lại tính tình an ủi.

"Con không rõ..." Nhậm Tiểu Vi không dám để cho Bùi Dịch biết chân tướng, nghĩ nghĩ, nói, "Mẹ hiện tại đang ở trong nhà các con, con khẩn trương trở về."

Nhậm Tiểu Vi nói xong liền cúp điện thoại.

Tô Thi Thi nhìn màn hình di động biểu hiện bốn chữ "Trò chuyện kết thúc", đôi mi thanh tú nhíu lại.

Cô thật sự có chút oán hận người mẹ chồng này, đều đã lúc nào rồi, lại còn nháo loạn!

"Em về nhà, anh đi trước tìm Đồng Đồng." Tô Thi Thi đối với Bùi Dịch nói.

"Anh và em cùng nhau trở về." Bùi Dịch sắc mặt nghiêm trọng, lúc này sao lại có thể yên tâm để cho Tô Thi Thi một mình đi đối mặt mẹ anh.

"Cái này... Được rồi." Tô Thi Thi không dám lãng phí thời gian, không cùng Bùi Dịch tranh chấp.

Hai người lấy tốc độ nhanh nhất chạy về." Thi Dịch". Đồng thời, người của Tần Phong toàn bộ cũng tung ra đi tìm tung tích của Đoàn Kế Hùng.

Khi sắp trở lại "Thi Dịch" thời điểm, Tần Phong bên kia liền truyền đến tin tức.

"Đoàn Kế Hùng trước đem Đồng Đồng giấu ở Đoàn thị, hiện tại đã dời đi rồi. Định vị không được, khả năng tạm thời không cách nào tìm được." Bùi Dịch xem xong tin tức, đối với Tô Thi Thi nói.

"Thực giáo hoạt." Tô Thi Thi vắn mi.

Đoàn Kế Hùng vừa thấy liền biết là có chuẩn bị từ trước, bọn họ muốn tìm đến phòng chừng lại vẫn thật không dễ dàng.

Đúng lúc này, xe chạy vào sân.

Tô Thi Thi thật xa liền nhìn đến Nhậm Tiểu Vi chờ ở cửa, bọn họ liền xuống xe, Nhậm Tiểu Vi liền hướng tới cô đi tới.

"Bốp!" Một cái bàn tay, dùng hết sức lực.

Tô Thi Thi bị đánh nghiêng đầu, lờ mờ rồi.

"Mẹ!" Bùi Dịch mới vừa xuống xe liền thấy như vậy một màn, ánh mắt tức giận, lập tức hướng tới các cô bên này đi tới.

"Bùi Dịch!" Tô Thi Thi vội vàng kéo Bùi Dịch, ngẩng đầu không thể tin được nhìn Nhậm Tiểu Vi, "Mẹ, con thể hiểu tâm trạng của mẹ giờ phút này, nhưng người có phải phát tiết sai đối tượng rồi hay không?"

"Tôi muốn phát tiết chính là cô! Cô là như thế nào chăm sóc Đồng Đồng? Lúc trước nếu không phải cô xúi giục Đồng Đồng, nó làm sao có thể đi đến học ở cái loại trường học bình thường này? Nó nên là học ở trường học quý tộc mới an toàn, như vậy nó liền không dễ dàng bị người khác mang đi!" Nhậm Tiểu Vi đỏ mắt, tức giận mắng.

"Mẹ, Đoàn Kế Hùng muốn đưa nó đi, học cái trường học gì đều là cùng một cái kết quả." Bùi Dịch mặt trầm xuống, gắt gao chịu đựng mới không có gây ra chuyện gì quá đáng.

"Con đến bây giờ còn giúp cô ta! Nó chính là em ruột của con!" Nhậm Tiểu Vi nhìn Bùi Dịch liền khóc, thương tâm vô cùng.

"Bùi Dịch, em không sao." Tô Thi Thi khẩn trương giữ chặt Bùi Dịch, không lại để cho anh nói chuyện.

Cô có thể làm sao? Cô nếu cùng bà náo loạn, người khó xử nhất vẫn lại là Bùi Dịch. Cô sao có thể để anh lâm vào tình cảnh như vậy được.

Nơi xa, nhìn đến vừa rồi một màn kia Phương Ngọc Hoa cùng Tiểu Ưu vội vã hừng hực đã đi tới.

"Bà nội..." Tô Thi Thi nhìn đến bà nội của mình, trong lòng ủy khuất không chế không nổi.

"Thi Thi." Phương Ngọc Hoa nhìn đến cháu gái mình hốc mắt hồng hồng, đau lòng không thôi.

Bà đứng ở trước mặt Nhậm Tiểu Vi, nhìn người phụ nữ kia một cái, rồi sau đó giơ tay lên, hướng tới mặt Nhậm Tiểu Vi liền hung hăng đánh xuống.

"Bốp" một tiếng, so với vừa rồi Nhậm Tiểu Vi đánh Tô Thi Thi một tiếng vẫn còn vang dội.

"Ai cho phép cô đánh cháu gái ta? Ta thân là bà nó còn chưa có chết, khi nào thì đến lượt cô dạy cháu gái ta rồi hả?" Phương Ngọc Hoa mặt trầm xuống, không hề chớp mắt nhìn chăm chăm Nhậm Tiểu Vi, tức giận đến thở nặng khí.

Thực làm giống như Thi Thi nhà bà không có người nhà vậy! Cái người phụ nữ thích cố tình gây sự này, bà đã sớm nhìn không thuận mắt rồi!

Chương 505: Tôi cũng sẽ đánh người

"Bà nội..." Tô Thi Thi che miệng, sợ ngây người.

Nhậm Tiểu Vi cũng bị đánh lờ mờ, tất cả mọi người bị dọa đến chỗ.

"Bà... Bà đánh tôi?" Nhậm Tiểu Vi phục hồi tinh thần lại, trên mặt một trận tái xanh lại một trận hồng, giống như nhìn thấy quái vật một dạng nhìn Phương Ngọc Hoa.

Nhậm Tiểu Vi gả cho Đoàn Kế Hùng thời điểm, Phương Ngọc Hoa cùng Đoàn Kế Hùng đã ly hôn nhiều năm. Cho nên bà cùng Phương Ngọc Hoa trên thực tế cũng không có tiếp xúc nhiều. Bà chưa bao giờ biết, Phương Ngọc Hoa tính tình vậy mà lớn như vậy!

"Tôi có gì mà không dám đánh cô? Tôi phải đánh cho cô tỉnh ra!" Phương Ngọc Hoa tính tình đâu chỉ là lớn, đó là nổi danh ngang ngược.

Bằng không, lúc trước nhìn đến chồng mình ở bên ngoài nhiều lần lăng nhăng, tình nhân khắp nơi, cũng sẽ không năm mươi mấy tuổi vẫn còn ly hôn.

Tô Thi Thi ở phương diện này, là có được chân truyền từ bà nội.

"Ta hỏi cô, cháu gái ta tới cùng làm sai cái gì, để cho cô vừa đánh vừa mắng? Trước kia ta không thấy được còn chưa tính, hôm nay cô vậy mà trước mặt ta đánh con bé, trong mắt cô còn có cái người trưởng bối như ta nữa không!"

Trong sân, trong lúc này chỉ còn lại có giọng Phương Ngọc Hoa khí thế mười phần.

Nhậm Tiểu Vi tức giận đến run cầm cập, run giọng giảng đạo: "Cô ta làm hại tôi sắp mất đi con trai, tôi mắng cô ta không nên sao? Nếu không có cô ta, cuộc sống hiện tại của tôi cùng Đồng Đồng làm sao có thể biến thành cái dạng này?"

Vốn kế hoạch của bà là rất hoàn hảo, chỉ cần cùng Bùi Dịch cường đại lên khống chế được Đoàn thị, sau đó đợi Hồ Khải Văn trở về liền rời khỏi Đoàn gia.

Nhưng bởi vì Tô Thi Thi xuất hiện, đem toàn bộ kế hoạch đều đã lộn xộn rồi.

"Thành ra cái dạng gì đều là chính mình lựa chọn, cô làm sao có thể đổ lên trên người Thi Thi?" Phương Ngọc Hoa nghe xong càng thêm tức giận, lạnh giọng nói.

"Tôi liền hỏi cô, đối với Đồng Đồng, cô cái người thân làm mẹ người ta đối với nó đã làm được cái gì? Thi Thi là chị dâu lại giống như mẹ nó hơn, từ việc ăn mặc đến chuyện đến trường của thằng bé, đều đã là Thi Thi nhà chúng tôi chuẩn bị cho nó, có mấy người có thể làm được giống con bé như vậy?"

"Đồng Đồng bị bắt cóc, Thi Thi không lo lắng sao? Cô không nhớ những điều tốt đẹp của con bé còn chưa tính, cô lại còn muốn chố cấn Lã Động Tân! Người đàn bà như cô quả thực không thể nói lý, khó trách Đồng Đồng tình nguyện ở lại nơi này cũng không muốn trở về ở chung với các người!"

"Bà nội..." Tô Thi Thi tâm can run lấy bầy.

Bà nội, người mắng vài câu thì tốt rồi, sẽ không cần tiếp tục kích động mẹ chồng cô rồi.

Quả nhiên, Nhậm Tiểu Vi nghe được Phương Ngọc Hoa một câu sau cùng kia, trực tiếp liền cùng điên rồi một dạng, đến hình tượng cũng không cần, lúc này liền cùng bà nội cô mắng nhau.

"Nếu không phải cháu gái bà theo tôi cướp đoạt Đồng Đồng, thằng bé làm sao có thể không về nhà? Tôi biết rõ, đều là bà Lão Bất Tử bà xúi giục!"

Phương Ngọc Hoa nghe xong càng thêm tức giận, chỉ vào Nhậm Tiểu Vi mắng: "Là cô chính mình làm mẹ người ta không nên thân. Ta thấy cô đối với Tiểu Dịch không quan tâm là bao, hiện tại có con trai nhỏ cũng vẫn lại là chỉ lo chính mình, cô đúng là thứ người đàn bà ích kỷ!"

...

Này đều đã cái tình huống gì?

Tô Thi Thi trực tiếp xem lờ mờ rồi.

Bà nội vậy mà cùng mẹ chồng cô gây gỗ rồi.

"Làm sao bây giờ?" Tô Thi Thi lặng lẽ lôi kéo Bùi Dịch.

Chuyện này muốn khuyên như thế nào đây? Tô Thi Thi tuy cảm thấy được bà nội cô mắng được đặc biệt hết giận, nhưng mà dù nói thế nào đó đúng là mẹ Bùi Dịch.

Thật sự là buồn chết cô rồi.

"Để cho hai người ằm ỉ đi thôi." Bùi Dịch đau đầu xoa xoa mi tâm.

Đối với chiến tranh của phụ nữ trong nhà, nhất là trường bối chiến tranh, biện pháp tốt nhất chính là tiểu bối không tham dự.

"Kia... Vậy thì đi thôi." Tô Thi Thi bắt đắ dĩ thờ dài, liếc mắt ra hiệu cho Tiểu Ưu đứng ở một bên góc chạy đến, ý bảo cô canh chừng họ.

Sau đó, cô cùng Bùi Dịch lặng lẽ chạy.

Bùi Dịch về công ty cùng Tần Phong tiếp tục đi tìm Đoàn Tĩnh Đồng rồi. Mà Tô Thi Thi lại nhốt mình vào thư phòng, xin nhờ Ôn Ngọc Bát Quái khởi động nhân mạch, toàn lực tìm kiếm nơi Đoàn Kế Hùng ẩn thân.

Đoàn Kế Hùng khẳng định không có ở Đoàn gia trang viên cùng Đoàn thị, cũng không ở những nơi thuộc bất động sản trên danh nghĩa Đoàn gia. Ông cùng Đoàn Tĩnh Đồng hai người, giống như là biến mất khỏi thế gian một dạng, đâu nào đều đã tìm không thấy.

Quá mấy giờ, Tiểu Ưu lặng lẽ đến gõ cửa thư phòng.

Tô Thi Thi đem cửa thư phòng kéo ra một đường nhỏ, nhỏ giọng hỏi: "Tình huống như thế nào?"

Tiểu Ưu sắc mặt hơi tái, phỏng chừng là sợ quá mức.

Cô nhỏ giọng nói: "Lão phu nhân thắg. Phu nhân tức giận đến bệnh choáng váng đầu tái phát rồi."

Tô Thi Thi đau đầu không thôi: "Mời bác sĩ đến khám cho bà."

"Được, tôi đây đi." Tiểu Ưu biết Tô Thi Thi muốn vội vàng, nói xong liền đi rồi.

"Đợi một chút." Tô Thi Thi gọi lại cô, "Cho bà nội một ít thuốc huyết áp. Cô cùng quản gia bọn họ canh chừng một chút. Đợi thím Vương trở về, kêu bà đừng tham gia."

"Vâng, tôi biết rõ." Tiểu Ưu gật đầu.

Tô Thi Thi đóng cửa lại, yên lặng thở dài.

"May mắn thím Vương hôm nay xin phép không tới, chẳng thế thì càng thảm rồi." Trình độ cãi nhau của thím Vương kia, không đem Nhậm Tiểu Vi tức chết mới là lạ.

Tô Thi Thi gửi tin tức ở nhà đến cho Bùi Dịch.

"Trong nhà an toàn cảnh báo đã giải trừ."

Bùi Dịch rất nhanh trả lời tin nhắn.

"Vợ yêu vất vả rồi."

Tô Thi Thi xem di động, do dự một chút, tâm tình có chút trầm trọng. Nhưng cô vẫn lại là gửi lại một tin nhắn.

"Đồng Đồng có tin tức không?"

"Tạm thời không. Trước mắt chỉ có thể khẳng định, bọn họ vẫn ở Bắc Kinh."

"Uh"m."

Tô Thi Thi thu hồi điện thoại, tâm trạng cũng không có thả lỏng.

"Đoàn Kế Hùng, ông thật không phải là người!" Tô Thi Thi nhắm mắt lại, hận nghìn rặng nghìn lợi.

Cô nhớ tới vừa rồi phản ứng của mẹ chồng cô, cảm thấy được chuyện này không đơn giản như vậy. Nhưng tạm thời, cũng không biết tới cùng là xảy ra vấn đề ở đâu.

Ngay khi người của Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch đi khắp nơi tìm kiếm Đoàn Tĩnh Đồng thời điểm, có một nhóm người cũng đang tìm bọn họ.

Phương Thanh Hoa là từ Đoàn Chấn Ba nơi đó nghe được tin tức.

Từ lần trước bị Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi cố ý đón trở về Đoàn gia chọc tức Đoàn Kế Hùng về sau, bà ta cùng Đoàn Ngọc Tường vẫn mặt dày mày dạn ở lại Đoàn gia.

"Lão gia tử có phải điên rồi hay không, bắt cóc con trai của mình làm cái gì?" Phương Thanh Hoa nghĩ mãi không xong.

Bà ta hiện tại duy nhất có thể khẳng định chính là, Nhậm Tiểu Vi cùng Đoàn Kế Hùng quan hệ giống như xuất hiện vấn đề.

Có lẽ, đây là một cơ hội cho bọn họ.

Bà ta nghĩ tới đây, khẩn trương bấm số điện thoại của Hồ gia gặp Đoàn Ngọc Lộ.

"Mẹ, con đang muốn tìm người đó. Mẹ có nghe nói không, lão gia tử đem Đoàn Tĩnh Đồng bắt cóc rồi. Con nghe nói hiện tại Nhậm Tiểu Vi

cùng Bùi Dịch bọn họ đi tìm khắp nơi muốn điên rồi."

Điện thoại vừa thông, liền truyền đến giọng Đoàn Ngọc Lộ kích động.

Phương Thanh Hoa trong lòng vui vẻ, vội vàng nói: "Mẹ chính đang muốn cùng con nói chuyện này. Con hiện tại ở Hồ gia, phải lợi dụng tốt chuyện này."

"Con ngược lại là muốn lợi dụng, nhưng con không biết bọn họ núp ở chỗ nào nha?" Đoàn Ngọc Lộ buồn bực nói.

Cô ta biết Hồ gia cùng Bùi Dịch không có giống như mặt ngoài nhìn bình tĩnh như thế. Lại nghĩ đến quan hệ của Đoàn Tĩnh Đồng cùng Hồ gia...

"Nếu con có thể giúp bọn họ đem Đoàn Tĩnh Đồng tìm trở về..."
Đoàn Ngọc Lộ ngẫm lại liền vui vẻ.

"Đúng, con nếu có thể giúp Bùi Dịch đem Đoàn Tĩnh Đồng tìm đến, chúng ta đây về sau liền không sầu, cậu ta nhất định sẽ cảm kích chúng ta." Phương Thanh Hoa kích động nói.

Ý tứ của bà ta là để cho Đoàn Ngọc Lộ tìm người Hồ gia hỗ trợ tìm kiếm, nhưng Đoàn Ngọc Lộ trong lòng lại có một loại tính toán khác.

"Nhưng mà Bùi Dịch bọn họ đều đã tìm không thấy Đoàn Kế Hùng cái Lão Bất Tử kia, chúng ta như thế nào tìm được..." Đoàn Ngọc Lộ cực kỳ không cam lòng.

Cơ hội ở ngay trước mắt, cô ta lại bất lực.

"Ngọc Lộ, chúng ta dù sao cũng ở Đoàn gia sinh sống hai mươi mấy năm, chúng ta cần thận suy nghĩ, Lão Bất Tử sẽ giấu người ở nơi

nào đó." Phương Thanh Hoa cũng cực kỳ không cam lòng, trầm giọng nói.

"Dấu ở nơi nào... A, con... Con hình như biết đó là chỗ nào rồi!" Đoàn Ngọc Lộ bỗng nhiên hét rầm lên, "Mẹ, con không thèm nghe người nói nữa."

Cô ta nói xong liền cúp điện thoại.

"Con nhỏ đáng chết này!" Phương Thanh Hoa tức giận đến mắng một tiếng, nghĩ nghĩ, vẫn lại là cảm thấy được tìm con gái lớn thương lượng một phen có vẻ ổn thỏa.

Chương 506: Tìm giúp đỡ

"Cái gì, Hồ Quân Nhạc không có ở nhà?" Đoàn Ngọc Lộ lông mày dựng đứng, đem Hồ gia quản gia vừa bị cô ta chặn đường cẩn thận đánh giá một phen, không vui nói, "Tôi buổi sáng vẫn nhìn thấy hắn ở nhà."

"Đoàn tiểu thư, Tam Thiếu giữa trưa liền đi ra ngoài, có nói qua muốn ngày mai mới trở về." Hồ quản gia trên mặt khách khí, trong lòng cũng rất không cho là đúng.

Ông ta không biết Hồ Quân Nhạc kia là ăn nhằm trúng thứ gì rồi, vậy mà đem một người phụ nữ như vậy vào ở trong nhà. Lão gia tử vậy mà còn không có phản đối!

Hiện tại tốt rồi, bọn họ cũng phải hướng cô ta hầu hạ như thiếu phu nhân một dạng nhưng vị này không thức thời đến thế.

"Ông giúp tôi gọi điện thoại cho hắn. Nói tôi có chuyện quan trọng tìm hắn." Đoàn Ngọc Lộ nhíu mày nói.

Hồ quản gia khách khí cười cười: "Đoàn tiểu thư, tam thiếu lúc đi ra ngoài không cho những hạ nhân như chúng tôi tìm thiếu gia. Người nếu như thực có chuyện quan trọng, có thể chính mình gọi cho thiếu gia. Tôi còn có việc, đi trước vội vàng rồi."

"Tôi nếu có thể gọi điện thoại của hắn... này, ông đừng đi a..." Đoàn Ngọc Lộ tức giận đến một cước đá vào trên thùng rác bên cạnh.

Cô ta đã sớm gọi điện thoại cho Hồ Quân Nhạc, nhưng di động Hồ

Quân Nhạc một mực luôn báo bạn, từ đầu gọi không được.

"Hừ, ngày mai thì ngày mai! Hồ Quân Nhạc, tôi không tin anh không trở về nhà!" Đoàn Ngọc Lộ trong mắt hiện lên quét xuống ngoan độc.

Cô ta đã đoán được địa điểm Đoàn Kế Hùng giấu Đoàn Tĩnh Đồng, nhưng mà dựa vào năng lực hiện tại của cô ta, từ đầu liền không cách nào đơn độc một mình đi đến đó. Cô ta chỉ có thể tìm kiếm trợ giúp, mà Hồ Quân Nhạc là người tốt nhất để hợp tác.

"Ngày lành lập tức liền muốn đến đây." Đoàn Ngọc Lộ hưng phấn mà nghĩ.

Chỉ cần bây giờ cô ta có thể tìm Đoàn Tĩnh Đồng về, mặc kệ là Hồ gia hay vẫn lại là Bùi Dịch, đều đã cảm kích cô ta.

Một đêm này, đối với Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi mà nói, đặc biệt gian nan.

Tô Thi Thi gần như là một đêm không ngủ, ở trong thư phòng liên hệ người, dụng hết mọi biện pháp tìm nơi Đoàn Kế Hùng ẩn náu.

Bùi Dịch lại cùng Tần Phong cùng đi mọi nơi có khả năng để tìm.

Mãi đến ánh mặt trời lên cao, vẫn như cũ không thu hoạch được gì.

Cửa thư phòng mở ra, Bùi Dịch đi tới, trên người lại vẫn mang theo sương lạnh sáng sớm.

"Như thế nào?" Tô Thi Thi lập tức từ trên chỗ ngồi đứng lên, khẩn trương nhìn anh.

Bùi Dịch nhíu mày: "Như thế nào không nghĩ ngơi?"

"Em ngủ không được." Tô Thi Thi xoa xoa mi tâm, "Nhắm mắt lại, đều là hình ảnh Đồng Đồng trước khi đi học quay đầu lại nhìn em. Bùi Dịch, em..."

"Không có việc gì. Em ngoan, không cần hành hạ chính mình như vậy." Bùi Dịch đau lòng ôm lấy cô, ôn nhu an ủi.

Một đêm cũng chưa có tin tức của Đoàn Tĩnh Đồng, Tô Thi Thi càng ngày càng nôn nóng.

Cô ôm Bùi Dịch, nhỏ giọng nói: "Em không tin được Đoàn Kế Hùng. Ông ta là người điên. Bùi Dịch, nếu ông ta lại gọi điện thoại đến..."

Tô Thi Thi ngẩng lên đầu, ánh mắt mọng nước mênh mông nhìn anh: "Bất luận ông ta nói cái yêu cầu gì, đều đáp ứng ông ta. Nhất định phải đem Đồng Đồng mang về đây, có được hay không?"

Bùi Dịch chợt ngẩn ra, ngơ ngác nhìn Tô Thi Thi.

"Không có gì so với người nhà của chúng ta quan trọng hơn." Tô Thi Thi tựa vào trong lòng Bùi Dịch, nước mắt mãnh liệt.

Cô cực kỳ giận chính mình, rõ ràng không nghĩ muốn khóc. Nhưng gần đây không biết làm sao vậy, động một tí liền rơi nước mắt.

Điểm này cũng không giống cô!

"Anh biết, anh nhất định sẽ dẫn nó trở về, không tiếc trả giá lớn thế nào." Bùi Dịch đau lòng ôm Tô Thi Thi, ánh mắt lướt qua bụng nhỏ của cô.

Đã lâu như vậy, bụng có phải nên có động tĩnh rồi hay không? Cô bé

ngốc này gần đây cảm xúc dao động quá thật rất lớn.

Nghĩ tới đây, Bùi Dịch đâu nào còn dám để cho Tô Thi Thi khóc, khẩn trương dỗ dành nói: "Đã có phạm vi đại khái, lập tức liền sẽ tìm được, không cần lo lắng."

"Uh"m." Tô Thi Thi lau nước mắt, gật gật đầu, xấu hổ cười rộ lên.

Thật là không được tự nhiên.

Bùi Dịch nhìn cô một cái, khom lưng bồng cô lên, trầm trầm nhìn cô: "Đi ngủ một hồi."

"Em ngủ không được."

"Ngủ không được liền nhắm mắt để đó." Bùi Dịch ngăn chặn lời Tô Thi Thi nói, "Anh giúp em."

Tô Thi Thi cúi đầu, không dám nói cái gì nữa.

Bên ngoài trời đã sáng hẳn. Bùi Dịch ôm Tô Thi Thi trực tiếp đi phòng ngủ.

Tô Thi Thi vốn không nghĩ muốn ngủ, nhưng có Bùi Dịch ở bên người, không hiểu sao thêm kiên định, không lâu liền ngủ thật say.

Trời đã sáng, có người cả đêm không về ngủ bị thúc giục về nhà.

Hồ Quân Nhạc một bên lái xe, một bên dùng tai nghe bluetooth gọi điện thoại.

"Cha, con lập tức liền đến, người có thể đừng niệm kinh nữa hay không? Con đang đang lái xe đó!"

"Tiểu tử con, nói buổi sáng năm giờ trở về. Bây giờ đều nhanh sáu giờ con còn không mau lên, đợi ăn bữa sáng ông nội không thấy được con, ta xem con chết như thế nào!" Hồ Khải Văn thở phì phì nói.

"Con khó có được cùng bạn bè đi chơi một chuyến... Được rồi được rồi, con lập tức liền đến rồi." Hồ Quân Nhạc nói xong liền cúp điện thoại, dưới chân mạnh nhấn ga.

Xe bay nhanh mà đi.

Năm phút đồng hồ sau, xe chạy vào cửa lớn biệt thự Hồ gia ở giữa lưng núi. Lúc này cách thời gian Hồ gia dùng cơm còn có 10 phút.

Hồ Quân Nhạc gần như là phi vào nhà ăn, không có nhìn đến hoa viên Đoàn Ngọc Lộ đã chạy tới.

"Rốt cục trở lại!" Đoàn Ngọc Lộ vừa rồi nhìn đến Hồ Quân Nhạc chạy tới một tòa biệt thự.

Đây là nơi ông nội Hồ Quân Nhạc Hồ Tấn Hoa ở, một số người không được tự tiện đi vào.

Hồ gia chủ tịch là một chuỗi căn biệt thự lớn, mỗi nhà đều có biệt thự của chính mình. Vợ chồng con cái trong gia tộc Hồ gia mỗi người đều có được một tòa biệt thự độc lập, đồng thời còn có biệt thự chuyên môn để khách ở.

Đoàn Ngọc Lộ ở trong biệt thự của khách. Nơi Hồ Tấn Hoa ở, cô ta không được vào quá.

"Thôi, không nên gây phiền phức. Chờ một lát cũng không có gì."

Đoàn Ngọc Lộ hiện giờ so với trước kia muốn tương đối trầm ổn rất nhiều, không tự tiện đi vào, chỉ ở trong hoa viên chờ.

Nửa giờ sau, Hồ Quân Nhạc ăn xong bữa sáng rồi bước ra ngoài rồi.

"Hồ Tam Thiếu!" Hồ Quân Nhạc đang từ hoa viên đi qua, từ trong một bụi cây tường vi đang nở rộ bỗng nhiên xuất hiện một người, sợ tới mức khiến hắn thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

"Đoàn tiểu thư, cô muốn làm gì!" Hồ Quân Nhạc thấy rõ người tới, vẻ mặt hối hận.

Hắn nên là quay đầu bước đi.

"Đến đây, có chuyện gì cùng anh nói." Đoàn Ngọc Lộ một tay lấy hắn kéo đến bên cạnh.

"Cô đừng kéo tôi đi như vậy! Bị ông nội nhìn đến tôi nhất định phải chết!" Hồ Quân Nhạc ghét bỏ lấy tay mình ra, một chút cũng không nghĩ muốn cùng Đoàn Ngọc Lộ có cái gì.

Lần trước nếu không phải bị cô ta uy hiếp, hắn làm sao có thể sẽ mang cô ta về Hồ gia! Vì chuyện này, ông nội hắn không thiếu phạt hắn.

"Anh có biết Đoàn Tĩnh Đồng bị bắt cóc không?" Đoàn Ngọc Lộ biết hắn không muốn gặp chính mình, trực tiếp nói.

Hồ Quân Nhạc nhíu mày: "Biết, làm sao vậy?"

"Tôi biết Đoàn Kế Hùng đem thằng nhóc đó giấu ở đâu rồi. Anh có muốn theo tôi cùng đi cứu người hay không?" Đoàn Ngọc Lộ thần bí nói.

"Cô biết bọn họ ở nơi nào sao?" Hồ Quân Nhạc cả kinh thiếu chút nữa quát lên, "Cô không phải lại muốn lừa dối tôi đi?"

Hắn đã sớm nghe nói Bùi Dịch bọn họ lật tung khắp tất cả Bắc Kinh đều đã không tìm được người, người phụ nữ này làm sao có thể biết?

Hồ Quân Nhạc tiếng quát tháo có phần lớn. Ăn xong bữa sáng ra ngoài Hồ Sĩ Minh bước chân ngừng một trận, tìm theo tiếng vọng đi đến.

"Tôi đương nhiên biết. Anh tới cùng muốn theo tôi cùng đi hay không?" Trong hoa viên, Đoàn Ngọc Lộ không nể mặt, hung dữ nhìn Hồ Quân Nhạc.

"Cái này... Tôi không đi!" Hồ Quân Nhạc nghĩ nghĩ, kiên quyết lắc đầu.

Hắn mới không nghĩ muốn tham cùng bất luận cái chuyện gì cùng Tô Thi Thi có quan hệ. Hắn sợ.

"Đoàn Tĩnh Đồng đúng là em ruột của anh, anh vậy mà mặc kệ nó chết sống!" Đoàn Ngọc Lộ lòng đầy căm phẫn nói, trong lòng sốt ruột muốn chết.

Nếu Hồ Quân Nhạc thật sự không chịu đi, kế hoạch của cô ta không phải xong rồi sao?

Không được, cô ta nhất định phải để cho hắn hỗ trợ!

"Em ruột?" Hồ Sĩ Minh động tác bước đi bị khựng lại, khóe miệng chậm rãi cong lên.

"Thì ra là thế!"

Chuyện này, thật đúng là ông trời đều đang giúp hần!

Chương 507: Ẩn thân

Gió nhẹ thổi qua cành, phất qua mặt, mang theo một tia cảm giác mát. Ở trong nắng sớm, Đoàn Ngọc Lộ trên mặt mang theo hưng phấn cùng nhiệt huyết, đang ra sức khuyên bảo Hồ Quân Nhạc.

"Anh nếu không đi tìm nó, đến lúc đó nó thật sự xảy ra chuyện gì, anh lương tâm không cắn rứt sao?"

Hồ Quân Nhạc gãi gãi tóc: "Ông nội của tôi nếu là biết tôi tham gia vào chuyện này, không đánh chết tôi thì không vừa lòng!"

"Anh..." Đoàn Ngọc Lộ tức giận. Cô ta nói đến miệng đều đã cứng, người đàn ông này vẫn lại là như rùa rụt đầu không dám

Vậy cũng đừng trách cô ta dụng tuyệt chiêu rồi!

"Anh không đi cũng đừng trách tôi đem chuyện này nói ra hết! Anh trừng cái gì mà trừng, tôi biết nhà anh lợi hại. Tôi đã sớm chuẩn bị tốt, tôi muốn tung ra chút chuyện này, tự nhiên sẽ có người giúp tôi tuyên bố tin tức!" Đoàn Ngọc Lộ ngạnh cổ nói.

"Cô... Được rồi, cô nói cho tôi biết ở nơi nào, tôi với cô cùng đi." Hồ Quân Nhạc cắn răng.

Đoàn Ngọc Lộ lập tức mặt mày hớn hở, lặng lẽ nhìn bên cạnh, ghé sát vào bên cạnh Hồ Quân Nhạc, nhỏ giọng nói: "Đoàn Kế Hùng ở Tây Sơn có một tòa biệt thự, không đăng ký tên của ông ta, cho nên người khác tra không tới."

"Ngọn núi?" Hồ Quân Nhạc trừng mắt.

Khó trách Bùi Dịch bọn họ tìm không thấy, trốn vào trong núi, có thể tìm đến mới là lạ!

"Đi thôi." Đoàn Ngọc Lộ nói xong liền đến kéo tay Hồ Quân Nhạc.

Hồ Quân Nhạc liền giống như bị kim đâm một dạng vội vàng thối lui một bước: "Động tay động chân làm gì. Chúng ta phải lạng lẽ ra ngoài, chẳng thế thì bị ông nội của tôi biết tôi nhất định phải chết!"

"Thực phiền toái." Đoàn Ngọc Lộ oán thăm một tiếng, ở sau lưng Hồ Quân Nhạc.

Bọn họ vẫn đều không có phát hiện Hồ Sĩ Minh đứng ở một bên khác của hoa viên. Nếu không, có cho Hồ Quân Nhạc một trăm cái lá gan cũng không dám cùng Đoàn Ngọc Lộ đi tìm người.

"Vương Thạc, phái người đi theo Tam Thiếu, đừng cho nó phát hiện." Hồ Sĩ Minh cầm ra điện thoại phân phó cho trợ lý.

"Lúc này, Bùi Dịch bọn họ hẳn là còn đang ở khắp nơi tìm người đi?" Hồ Sĩ Minh trong mắt hiện lên quét xuống giao hoạt.

Liền làm cho bọn họ thêm sốt ruột một hồi đi.

Bên này, Đoàn Ngọc Lộ thừa dịp Hồ Quân Nhạc đi chuẩn bị thời điểm, vụng trộm gọi điện thoại cho mẹ mình.

"Mẹ, người cùng chị khẩn trương đi Tây Sơn. Chị hẳn là biết địa chỉ, chính là nơi trước đây ông nội mang chị đến đó đi chơi cái căn biệt thự kia, đúng, chính là ở nơi này." Đoàn Ngọc Lộ hạ giọng, "Mẹ, chuyện này nhất định đừng nữa nói cho người khác biết."

"Ta biết rõ, con đứa nhỏ này, đến mẹ đều đã không tin sao?"
Phương Thanh Hoa oán trách nói, trong lòng cũng kích động vô cùng.

"Con cúp đây, các người động tác nhanh lên." Đoàn Ngọc Lộ cúp điện thoại, khước miệng xẹt qua quét xuống chầm chọc.

"Nếu không phải thật sự không thể tin ai khác, mới hẳn không tìm các người." Đoàn Ngọc Lộ nhìn nhìn trong phòng, thấy Hồ Quân Nhạc còn không có đi ra, có chút phiền táo.

Cô ta sợ Hồ Quân Nhạc đến lúc đó ra vẻ để cho cô ta một chút ưu đãi đều đã không có, không có biện pháp mới tìm mẹ cùng chị của mình hỗ trợ.

"Hừ, chúng ta ba người, một mình anh, không tin đâu không lại."
Đoàn Ngọc Lộ tin tưởng mười phần.

Bây giờ, cô ta nhất định phải đem Đoàn Tĩnh Đồng mang về đây.
Sau đó, Hồ gia cùng Bùi Dịch, còn có người cô ta hận nhất Tô Thi Thi, cũng đều phải nghe theo cô ta!

Tô Thi Thi lúc này vừa cảm giác ngủ được cũng không an ổn, Bùi Dịch hơi động thân, cô cũng thức dậy theo.

"Đánh thức em rồi hả?" Bùi Dịch ánh mắt ôn nhu.

"Không có." Tô Thi Thi lắc đầu, "Vừa rồi mơ thấy Đồng Đồng rồi."

"Nó sẽ không có việc gì." Bùi Dịch an ủi.

"Bùi Dịch, em cuối cùng cảm thấy được chuyện này có phần kỳ quái.

Mẹ phản ứng giống như có phần không quá đúng lắm." Vấn đề này Tô Thi Thi đã suy nghĩ một ngày một đêm, lúc này nhin không được nói ra.

Bùi Dịch trầm mặc gật gật đầu.

Anh cũng đang tự hỏi vấn đề này. Mẹ anh giống như từ khi Hồ Khải Văn trở về đến nay, liền giống như thay đổi thành một người khác một dạng.

"Bọn họ ngày đó tới cùng đã nói cái gì?" Bùi Dịch nhíu mày.

Ngày đó anh an bài Hồ Khải Văn cùng mẹ anh đã gặp mặt, ngày hôm sau Đồng Đồng đã bị Đoàn Kế Hùng mang đi, mà mẹ anh cảm xúc rõ ràng cũng không đúng, quá kịch liệt.

Bỗng nhiên, Bùi Dịch nghĩ đến chuyện trước đó Hồ Quân Nhạc vụng trộm đi tìm Tô Thi Thi. Anh nhớ rõ Hồ Quân Nhạc bị anh hù sợ, sau cùng đi tìm mẹ anh.

"Em đi ăn bữa sáng đi." Bùi Dịch bỏ lại một câu, lấy di động đi ra phòng ngủ.

Tô Thi Thi nghi hoặc xuống giường, không biết anh đột nhiên là làm sao vậy.

Bùi Dịch sau khi rời khỏi phòng ngủ liền đến trong viện, cầm điện thoại gọi một cái dãy số không tính rất quen thuộc.

"Tôi muốn gặp cậu." Điện thoại vừa thông, Bùi Dịch lạnh lùng nói.

"Bùi... Bùi tổng?" Hồ Quân Nhạc cùng gặp quý một dạng, thiếu chút nữa lái xe lao xuống sông rồi, "Tôi... Tôi hiện tại không rảnh."

Hừ chết hử, Bùi Dịch làm sao có thể ở phía sau tìm hử. Chẳng lẽ anh biết rõ?

Hỗ Quân Nhạc nhìn nhìn Đoàn Ngọc Lộ đang ngồi trên ghế lái phụ ngủ gà ngủ gật, trong lòng xoắn xuýt, không biết nên nói cho Bùi Dịch Đoàn Tĩnh Đồng ở đâu hay không

"Không đến gặp tôi, tự gánh lấy hậu quả." Bùi Dịch nghe ra giọng Hỗ Quân Nhạc không quá đúng lắm, giọng nói lạnh hơn vài phần, tràn ngập cảm giác áp bách.

Anh chính là muốn lừa hử!

"Tôi..." Hỗ Quân Nhạc cắn răng, bất chấp tất cả nói, "Tôi hiện tại muốn đi Tây Sơn tìm Đoàn Tĩnh Đồng, thật sự không rảnh."

Hỗ Quân Nhạc nói xong lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai cúp điện thoại, sợ tới mức tâm can loạn chiến.

"Chết thì chết, dù sao anh ta rất nhanh cũng liền biết nhóc con kia đang ở đâu. Đến lúc đó bị anh ta biết mình không nói khẳng định cũng sẽ không bỏ qua mình." Hỗ Quân Nhạc nói thầm.

Hử trên cái này thế giới sợ nhất chính là vợ chồng Bùi Dịch cùng anh họ Hỗ Sĩ Minh của mình. mấy người này người nào cũng không thể trêu chọc!

"Anh nói chuyện với ai?" Đoàn Ngọc Lộ mơ mơ màng màng tỉnh lại, mơ hồ nghe được Hỗ Quân Nhạc đang nói chuyện, nghi hoặc nhìn hử.

"Tôi ca hát. Cô ngủ thêm một hồi đi." Hỗ Quân Nhạc tức giận nói.

Nếu không tại cái người phụ nữ nhiều chuyện này, hẳn làm sao có thể biến thành như bây giờ tiến thoái lưỡng nan.

Đoàn Ngọc Lộ ngáp một cái, thân thể nghiêng qua một bên, lại đã bắt đầu ngủ gà ngủ gật.

"Thi Dịch" thư phòng, Bùi Dịch mặt không chút thay đổi đưa điện thoại di động đặt lên bàn, mày thâm sâu vặn chặt lại

"Lão hồ ly!"

Khó trách bọn họ làm thế nào cũng đều tìm không thấy, thì ra là trốn đến nơi đó!

Anh một bên thông báo cho Tần Phong để cho cậu ta phái người qua trước, một bên ra ngoài tìm Tô Thi Thi.

"Có phải có tin tức rồi hay không?" Tô Thi Thi vừa lúc chạy tới, nhìn thấy vẻ mặt của anh, lập tức khẩn trương hỏi han.

"Đang ở Tây Sơn, anh hiện tại liền qua đó."

"Em với anh cùng đi!" Tô Thi Thi lập tức nói.

Cô cảm thấy được muốn gặp chuyện không may, còn ở nhà chờ vô ích như vậy thật sự muốn điên rồi.

"Thi Thi, em ngoan." Bùi Dịch nhíu mày, không nghĩ muốn để cho cô đi mạo hiểm.

"Em..."

"Mẹ cùng cô ta cùng đi!" Nơi xa bỗng nhiên truyền đến một giọng nói lạnh thấu xương, Nhậm Tiểu Vi không biết từ khi nào thì đứng ở trong hành lang, sắc mặt trầm trầm nhìn Tô Thi Thi.

"Mẹ, Thi Thi cô ấy thân thể không quá thoải mái..."

"Đoàn Kế Hùng hiện tại kiêng kị nhất chính là con cùng vợ con. Nếu lỡ ông ta nổi điên, thấy Thi Thi sẽ phải kiềm chế đôi chút. Tiểu Dịch, con đi giúp mẹ làm chút chuyện. Đến lúc đó chúng ta sẽ hội hợp." Nhậm Tiểu Vi một câu ngăn chặn Bùi Dịch cự tuyệt.

"Đoàn Kế Hùng đem tài sản cùng giấy tờ công ty gì đó đều đặt trong quỹ bảo hiểm ở ngân hàng, đây là cái chìa khóa ấn tín cùng quỹ bảo hiểm của ông ta, con đi lấy ra." Nhậm Tiểu Vi nói xong hướng Bùi Dịch đưa qua một cái hộp gỗ màu đen.

Đây là bà rất không dễ dàng mới lặng lẽ lấy đến, Đoàn Kế Hùng bản thân cũng không biết.

"Mẹ, con nắm chắc, không cần những thứ này..." Bùi Dịch nhú mày.

"Vạn nhất?" Nhậm Tiểu Vi lập tức nóng nảy, "Vạn nhất có cái ngoài ý muốn, con liền muốn mất đi em trai rồi!"

Chương 508: Trong lòng bất an

Căng thẳng hết sức, Tô Thi Thi nhẹ nhàng kéo kéo tay áo Bùi Dịch: "Năm chặt thời gian, anh lái xe nhanh mà, rất nhanh có thể đuổi theo rồi."

Đã là lúc nào rồi, đâu nào lại vẫn có thời gian lẽ mề.

"Không được." Bùi Dịch cũng không biết chính mình tâm vì cái gì hoảng như thế, anh không thể để cho Tô Thi Thi đi trước.

"Bùi Dịch, con lúc này làm sao có thể không quả quyết..."

"Bà câm miệng cho tôi!" Tô Thi Thi lớn tiếng cắt ngang lời Nhậm Tiểu Vi nói, hung hăng lườm bà ta một cái.

Nhậm Tiểu Vi nhất thời lờ mờ, đến tức giận đều đã quên rồi.

Tô Thi Thi quay đầu, đối với Bùi Dịch nói: "Anh nhanh đi đi, em đã có Dương Dũng đi cùng, hẳn không gặp chuyện không may."

Bùi Dịch vẫn như cũ cau mày, nhưng không thể không gật đầu: "Không được cậy mạnh."

"Uh"m. Anh lái xe cẩn thận một chút." Tô Thi Thi nói xong tiện đưa anh ra ngoài.

Lúc này, Nhậm Tiểu Vi cũng lấy lại tinh thần, đờ Bùi Dịch vừa đi, liền tức giận chỉ vào Tô Thi Thi mắng: "Cô vừa rồi là cái thái độ gì..."

"Người nếu không nghĩ muốn đi, liền ở trong này tiếp tục mắng. Chúng ta liền đi rồi." Tô Thi Thi nhìn cũng chưa từng nhìn bà ta liếc mắt một cái, nhanh hướng tới xe đi đến.

Chú Lý cùng Dương Dũng đã chờ sẵn, những vệ sĩ khác cũng lên xe xuất phát.

"Cô..." Nhậm Tiểu Vi cắn răng, sợ Tô Thi Thi thật sự không mang theo chính mình đi, không dám tiếp tục nói thêm cái gì, khẩn trương ngồi vào trong xe.

Tô Thi Thi từ cửa kính ló ra, đối với quản gia chạy theo ra nói: "Đừng nói cho bà nội, chúng tôi lập tức liền trở lại." Truyện được cập nhật và đăng tải duy nhất tại wattpad và fb của Ryeo, các bạn có gì thắc mắc có thể inbox trực tiếp để được giải đáp. Cô nói chuyện đồng thời, chú Lý đã nổ máy xe.

"Phu nhân, các người nhất định phải cẩn thận." Quản gia lo lắng vô cùng, đuổi theo hô.

"Brùm..." Xe phát ra một tiếng nổ vang, lập tức chạy ra khỏi sân, rất nhanh liền biến mất.

Tô Thi Thi ở trên xe cũng không nhìn rồi, dùng di động xem xét bản đồ xung quanh Tây Sơn.

"Nơi đó cách thôn Thành Trung rất gần?" Tô Thi Thi xem xét bản đồ thời điểm, phát hiện bên cạnh Tây Sơn chính là địa phận thôn Thành Trung, gần như là sát vách.

"Lúc này cô lại vẫn có tâm tình quản cái này? Tôi cảnh cáo cô, đờn lát nữa bất luận xảy ra chuyện gì, cô cũng không thể tranh luận với ông

nội cô, biết không?" Nhậm Tiểu Vi lo lắng dặn dò.

Tô Thi Thi yên lặng bóp bóp nắm tay, làm như không có nghe đến.

Cô hiện tại, không rảnh cãi nhau.

Đột nhiên, tầm mắt cô liền ngưng lại, sắc mặt nghiêm túc lên.

Tây Sơn bên cạnh là biển, bên cạnh chính là vách núi sát bờ biển, vị trí địa lý cũng không tốt lắm.

"Hi vọng là mình suy nghĩ nhiều đi." Tô Thi Thi ở trong lòng yên lặng nói.

"Bùi Dịch không có ở đây, cô liền có thái độ này đối với tôi sao? Tôi vừa rồi nhắc nhở cô, cô tới cùng có nghe được hay không?" Nhậm Tiểu Vi trong lòng sốt ruột hết sức.

Bà ta kéo Tô Thi Thi cùng đi, chính là sợ Đoàn Kế Hùng chó cùng rút giậu còn có cái đệm chống lưng. Nhưng mà nếu lỡ Tô Thi Thi đem Đoàn Kế Hùng chọc nổi nóng, trời biết sẽ xảy ra chuyện gì.

"Người nói nhảm nữa, tôi không ngại để cho người đứng trên đường hóng gió." Tô Thi Thi cũng không ngẩng đầu lên nói.

Cô có thể hiểu được tâm trạng Nhậm Tiểu Vi quan tâm đến con trai nhỏ, nhưng mà cô không cách nào tha thứ thái độ Nhậm Tiểu Vi đối với Bùi Dịch.

Có người đối xử không tốt với chồng cô, cô đau lòng!

"Cô..." Nhậm Tiểu Vi tức giận đến nói không ra lời, nhưng thấy Tô Thi Thi vẻ mặt không giống như là nói đùa, đành phải ngậm miệng lại.

Ngồi ở phía trước, chú Lý cùng Dương Dũng sắc mặt cũng không phải rất đẹp mắt. Vừa rồi nếu Tô Thi Thi không nói gì, bọn họ chưa biết chừng cũng nhịn không được rồi.

Chú Lý lái xe rất giỏi, tốc độ khá nhanh, chỉ chốc lát liền chạy đến vùng giáp ranh bên cạnh thôn Thành Trung kia.

"Chú Lý, đại khái bao lâu có thể đến được đó." Tô Thi Thi nhìn ngoài xe, hỏi.

Chú Lý đánh giá tính toán một phen: "Đại khái nửa giờ. Bù tổng lái xe so với tôi lợi hại hơn, phỏng chừng khoảng 35 phút có thể đuổi tới."

"Tốt." Tô Thi Thi trong lòng ít nhiều yên ổn một chút.

Thôn Thành Trung rất lớn, nếu người bình thường lái xe, muốn hơn một giờ mới có thể đi hết chỗ này. Lúc này, bọn họ liền giống như hỏa tiễn mà lao đi.

"Có thể nhanh hơn hay không?" Nhậm Tiểu Vi lo lắng hỏi han.

"Mẹ, chú Lý là lái xe chuyên nghiệp, tốc độ xe như vậy đã nhanh nhất rồi." Tô Thi Thi giải thích nói.

Mau nữa, liền muốn xảy ra tai nạn xe cộ rồi! Truyện được cập nhật và đăng tải duy nhất tại wattpad và fb của Ryeo, các bạn có gì thắc mắc có thể inbox trực tiếp để được giải đáp. Nhưng Tô Thi Thi vừa dứt lời, xe bỗng nhiên kịch liệt lay động một phen, thiếu chút nữa liền lật chuyển rồi.

Nhậm Tiểu Vi thân thể nặng nề mà va vào cửa xe, sợ tới mức mặt

mũi trắng bệch.

Tô Thi Thi sớm có chuẩn bị, đã nắm chặt tay vịn và đeo đai an toàn, nhưng mà bị hoảng sợ.

"Phu nhân thực xin lỗi, tôi nghĩ muốn tăng tốc độ. Nhưng con đường này xấu quá, không thể mau hơn nữa rồi." Chú Lý xin lỗi nói, chỉ là khóe miệng lại treo một bên quét xuống ý cười, vừa thấy liền biết là cố ý.

Tô Thi Thi:...

Quả nhiên là người của Bùi Dịch, cả đám đều phúc hắc.

"Mẹ, con giúp người cài dây an toàn." Tô Thi Thi nói xong lôi ra dây an toàn, giúp Nhậm Tiểu Vi cài lên.

Nhậm Tiểu Vi lần này, rốt cục yên rồi.

Ngay khi Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch cấp tốc chạy tới Tây Sơn thời điểm, Hồ Sĩ Minh bên kia cũng chiếm được tin tức.

"Quân Nhạc, cậu quả nhiên không để cho anh thất vọng nha." Hồ Sĩ Minh cảm thán nói.

"Hồ tổng người sớm liền đoán được Tam Thiếu sẽ nói cho Bùi tổng địa chỉ?" Vương Thạc chấn kinh nhìn Hồ Sĩ Minh.

Chuyện này đều đã đoán được, sao hấn cứ cảm thấy có gì đó sai sai ở đây? Hấn nói như thế nào Hồ Sĩ Minh không để cho hấn cố ý đi rải tin tức nha!

Hồ Sĩ Minh khóe miệng nhếch lên, cười lạnh nói: "Quân Nhạc chung

quy quá thiện lương, Đoàn Tĩnh Đồng là em trai của Bùi Dịch, nó không đành lòng để một đứa bé xảy ra chuyện, kêu Bùi Dịch sẽ nhiều một phần bảo đảm."

"Tôi ngược lại cảm thấy được là Tam Thiếu sợ Bùi tổng, nghe nói lần trước bị Bùi tổng ném xuống sông." Vương Thạc bình tĩnh nói.

"Quản nguyên nhân làm gì. Chỉ cần đạt được mục đích của chúng ta là được." Hồ Sĩ Minh nói xong, sắc mặt nghiêm túc lên.

"Bùi Dịch đi Tây Sơn rồi hả?"

Vương Thạc gật đầu: "Chính đang ở trên đường đi, trước mắt đã đến vùng phụ cận thôn Thành Trung."

Hồ Sĩ Minh sắc mặt ngưng trọng, trầm giọng nói: "Đi chuẩn bị đi, khởi động kế hoạch B."

Vương Thạc sắc mặt rùng mình, trong mắt quét xuống ý tứ hàm xúc. Truyện được cập nhật và đăng tải duy nhất tại wattpad và fb của Ryeo, các bạn có gì thắc mắc có thể inbox trực tiếp để được giải đáp. Chuẩn bị lâu như vậy, kế hoạch B rất cục muốn toàn diện khởi động rồi. Lúc trước Hồ Sĩ Minh cùng Bùi Dịch đấu trí đấu dũng thời điểm, vốn chuẩn bị hai phương án.

Kế hoạch A hiển nhiên muốn ôn hòa rất nhiều, nhưng lúc đó liền ngay cả Hồ Sĩ Minh không nghĩ tới, Bùi Dịch vậy mà khó đối phó như thế.

"Hồ tổng, thật sự phải chấp hành kế hoạch B sao?" Vương Thạc đi tới cửa thời điểm, vẫn lại là nhịn không được quay đầu lại hỏi.

Kế hoạch B, không phải người chết liền là ta mất mạng. Cái giá này có phải quá lớn rồi hay không?

Hỗ Sĩ Minh ánh mắt băng lãnh: "Anh là người của Hồ gia, có một số việc anh nên là hiểu rõ. Anh cảm thấy được, Bùi Dịch sẽ bỏ qua Hồ gia?"

Vương Thạc hạ mắt xuống, trầm giọng nói: "Tôi biết rõ."

Rồi sau đó, hắn mở cửa đi ra ngoài.

Hỗ Sĩ Minh đi đến bên cạnh tủ rượu, rót một ly rượu đỏ, đi tới bên cửa sổ.

Cả thành phố thu hết vào đáy mắt, toàn bộ những nhà cao tầng trước mặt, giống như đều đã trở nên nhỏ bé rất nhiều.

Hỗ Sĩ Minh nhấp một ngụm rượu, rượu dao động trong ly tán ra thơm, hương rượu thoang thoang kích thích cảm xúc.

Yết hầu của hắn chuyển động lên xuống hai lần, rượu xâm nhập vào trong cuống họng, hơi có chút cay độc.

Hắn nhìn phía xa mơ hồ có thể thấy được thôn Thành Trung, chậm rãi nheo mắt lại.

"Bùi Dịch, Tây Sơn, sợ là anh đi không xong."

Chương 509: Không có nhân tính

Tây Sơn, núi non cây rừng trùng điệp xanh mướt, phong cảnh tú lệ, là một vị trí có không khí tốt nhất ở Bắc Kinh.

Lúc trước thôn Thành Trung được chọn xây dựng là vì nó gần Tây Sơn, có hệ sinh thái tự nhiên phát triển, cho nên sẽ được ưa thích lựa chọn định cư.

Đoàn Kế Hùng đứng ở trong biệt thự ẩn thân trong núi sâu, còn không biết Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch đều đã trên đường đi tới.

Mà Hồ Quân Nhạc cùng Đoàn Ngọc Lộ, lại sớm lặng lẽ đến chỗ chân núi.

Hồ Quân Nhạc vừa thấy đến phía trước là một ngọn núi cao cheo leo liền lờ mờ rồi.

"Muốn leo lên?" Hồ Quân Nhạc buồn bực nhìn Đoàn Ngọc Lộ.

"Bên kia không phải có sơn đạo sao? Cũng không phải bắt anh bay lên." Đoàn Ngọc Lộ khinh thường trợn trắng mắt

Leo lên ngọn núi này thì tính cái gì? Lúc trước cô ta bị ném vào cái ngọn núi giống địa ngục kia, vì chạy trốn, vách núi đều đã bò quá.

Nghĩ tới ác mộng một kia, Đoàn Ngọc Lộ tâm tình liền tồi tệ hẳn lên.

Cô ta đời này cũng không nghĩ muốn nhớ lại những ngày tháng đó

nữa!

"Nhanh lên đi!" Đoàn Ngọc Lộ đẩy Hồ Quân Nhạc một cái.

"Người phụ nữ này sao lại thích động tay động chân như thế..."

"Oành!" Hồ Quân Nhạc còn chưa nói xong, trên mắt liền trúng một quyền, nhất thời đánh hấn lờ mờ rồi.

"Còn không đi?" Đoàn Ngọc Lộ lắc lắc bàn tay vừa bị va chạm đau vài cái, hung tợn trừng mắt nhìn hấn.

"Cô... Cô không hổ là em gái của Tô Thi Thi, đều bạo lực như thế!" Hồ Quân Nhạc đều nhanh tức muốn khóc.

Nếu không nghĩ muốn xác định đưa em trai cùng cha khác mẹ kia của mình có sao không, hấn mới hấn không chịu cái cục tức này!

"Đừng nhắc với tôi cái tiện nhân kia!" Đoàn Ngọc Lộ vừa nghe tên Tô Thi Thi, nhất thời liền bùng nổ rồi.

Hồ Quân Nhạc vội vàng ngậm miệng, hướng tới con đường núi kia đi đến.

Con đường này vẫn thông hướng trong núi, có đá lát, rộng hơn một thước. Ở trong rừng sâu này, đã tính rất không tệ rồi.

Để cho Hồ Quân Nhạc ngoài ý muốn chính là, Đoàn Ngọc Lộ tuy là Thiên Kim Đại Tiểu Thụ vậy mà đi được đặc biệt nhanh nhẹn, hấn vốn dĩ đều đã chuẩn bị tốt tinh thần công cô ta đi lên rồi.

"Nhìn cái gì vậy, còn không mau nhanh lên!" Đoàn Ngọc Lộ không kiên nhẫn thúc giục hấn, đồng thời âm thầm xem xét di động.

Xác định mẹ cùng chị mình cũng ở trên đường đi tới, cô ta mới yên tâm.

Nếu để cho cô ta biết Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi cũng chạy đến, phỏng chừng sẽ tức điên.

Tây Sơn cũng không phải rất lớn, dọc theo sơn đạo đi vào hơn mười phút liền đến giữa núi, mà bên kia núi, đó là bờ biển.

"Nhìn đến không, chính là tòa nhà màu trắng ở giữa đó, Đoàn Ngọc Lộ chỉ vào một cái nhà cách đó 1000m nói.

Hồ Quân Nhạc nhìn quanh một vòng, không khỏi líu lười: "Nơi này nhà cửa thật đúng là không ít ha!"

"Đương nhiên, đều là những người giống ông nội của tôi mua." Đoàn Ngọc Lộ không có nhiều lời.

Cô ta cũng là trước đây từng nghe Đoàn Ngọc Tường nói qua một lần mới nhớ kỹ. Khi đó cô ta đặc biệt ghen tị ông nội mang chị mình tới nơi này ngoạn chơi mà không mang theo chính mình ngoạn chơi.

Mà nhà cửa Đoàn Kế Hùng rất dễ nhận ra, bởi vì nơi này nhà cửa mỗi một nhà màu sắc đều đã bất đồng. tòa biệt thự của Đoàn Kế Hùng là màu trắng.

Hai người cũng không nói thêm gì, trầm mặc tiếp sát.

Đợi cho đến bên ngoài biệt thự, nhìn đến bên trong quả nhiên có người.

"Xem ra không sai rồi." Đoàn Ngọc Lộ hưng phấn lên, đè nặng thanh

âm nói, "Chúng ta vụng trộm lén vào đi, xem trước một chút Lão Bất Tử kia có còn ở đây hay không."

Chỉ là cô ta vừa dứt lời, trong viện bỗng nhiên truyền đến một trận tiếng chó sủa.

"Đoàn lão, có người đến đây!" Trong viện vang lên một trận tiếng bước chân, hai vệ sĩ vọt ra.

Xong rồi...

Đoàn Ngọc Lộ cùng Hồ Quân Nhạc cùng lập tức thay đổi sắc mặt.

"Chết tiệt, nơi này làm sao có thể có chó!" Đoàn Ngọc Lộ nhìn Hồ Quân Nhạc liếc mắt một cái, "Làm sao bây giờ?"

"Cô hỏi tôi làm sao bây giờ?" Hồ Quân Nhạc trợn trừng mắt, hấn một đường đều là nghe lời Đoàn Ngọc Lộ phân phó, còn tưởng rằng chính mình không cần phải sử dụng đầu óc cho một thân nha..

"Ở bên ngoài!" Trong viện, hai vị vệ sĩ nắm một con chó săn vọt ra, rất nhanh có thể phát hiện bọn hấn.

"Anh mau nghĩ biện pháp đi!" Đoàn Ngọc Lộ cấp vô cùng.

Hồ Quân Nhạc nhấn cầu xoay một vòng, bỗng nhiên bắt lấy tay Đoàn Ngọc Lộ cùng nhau liền xông ra ngoài: "Nếu phát hiện, vậy thì trực tiếp theo chân bọn họ chào hỏi một chút."

Hấn tính ra, chờ bọn hấn chào hỏi nói chuyện không sai biệt lắm, Bùi Dịch bọn họ cũng nên đến chỗ đi?

"Anh điên rồi!" Đoàn Ngọc Lộ không biết quyết định trong lòng hấn,

lập tức liền tức điên rồi.

Đúng là đã không còn kịp rồi, hai vị vệ sĩ rất nhanh phát hiện bọn họ.

"Đoàn Nhị Tiểu Thu, Hồ Tam Thiếu?" Hai vị là nhân vật có tiếng ở Bắc Kinh, vệ sĩ nhận ra bọn họ.

"Chúng ta tìm Đoàn lão cùng Đoàn tiểu thiếu gia." Hồ Quân Nhạc đi về phía trước một bước, không sợ chết thuyết minh ý đồ đến.

"Các người như thế nào tìm tới nơi này?" Đoàn Kế Hùng nghe được có tiếng nói chuyện liền đi ra ngoài, nhìn đến Đoàn Ngọc Lộ cùng Hồ Quân Nhạc hai người thời điểm, sắc mặt đại biến, vội vàng đối với vệ sĩ hô, "Đem hai người bọn họ bắt lại!"

"Này! Hào hảo nói chuyện nha!" Hồ Quân Nhạc mặt nhất thời tái rồi.

Tình tiết không nên phát triển như vậy đi? Đoàn gia bọn họ mọi người thích một lời không hợp liền động thủ à?

"Anh đúng là kẻ ngu ngốc!" Đoàn Ngọc Lộ tức chết rồi, dưới tình thế cấp bách, theo bản năng hướng trong viện phóng đi, la lớn, "Đồng Đồng, tôi tới cứu cậu đây!"

Nếu đều đã đến mức này, làm sao cũng phải đem Đoàn Tĩnh Đồng mang đi ra ngoài. Chẳng thế thì cô ta không phải đến không rồi à!

"Tiểu tiện nhân!" Đoàn Kế Hùng nổi trận lôi đình, lập tức réo người ngăn cô ta lại.

Hồ Quân Nhạc đơn giản đứng yên, cũng không điên không cần mạng xông vào bên trong.

Tràng diện nhất thời rối loạn.

Mà đúng lúc này, nơi xa truyền đến tiếng Phương Thanh Hoa cùng Đoàn Ngọc Tường. Bọn họ cũng chạy tới.

"Mấy người các người đều là thứ ăn cây táo, rào cây sung!" Đoàn Kế Hùng nhìn đến con dâu cùng cháu gái lớn cũng đến đây, tức điên rồi, quay đầu liền xông vào trong nhà.

Ông ta làm thế nào cũng sẽ không để cho bọn họ mang Đoàn Tĩnh Đồng đi!

Tô Thi Thi bọn họ đuổi tới thời điểm, thật xa liền nhìn đến trên mặt đất lầy lội có nhiều dấu chân lẫn lộn.

"Tổng cộng có tám người. Ba nữ, một đứa con nít, còn lại đều là đàn ông." Dương Dũng trên mặt đất xem xét một phen, nói.

Anh xuất thân là Lính Đánh Thuê, loại chuyện này không làm khó được anh.

"Đứa con nít kia nhất định là Đồng Đồng. Chúng ta không tìm làm chỗ." Tô Thi Thi trong lòng vui vẻ, "Xem nơi này dấu chân lẫn lộn như thế, xem ra bọn họ giống như xảy ra xung đột rồi."

"Không sai." Dương Dũng quan sát một phen, trong lòng trầm xuống, "Bọn họ hướng vách núi bên kia đi."

"Chạy nhanh qua!" Tô Thi Thi sắc mặt chài quét liền thay đổi, bất chấp gì khác, khẩn trương hướng phía trước chạy tới.

"Phu nhân, Bùi tổng lập tức liền đến rồi. Người từ từ đã!" Chú Lý lập tức giữ chặt Tô Thi Thi, không dám để cho cô đi mạo hiểm.

Nói đùa, nếu lỡ xảy ra chút gì ngoài ý muốn, bọn họ lại vẫn có cần sống hay không!

"Đồng Đồng của tôi đang gặp nguy hiểm! Các người không đi, tôi đi!" Nhậm Tiểu Vi vừa nghe Đoàn Kế Hùng mang theo Đoàn Tĩnh Đồng đi vách núi bên cạnh, gấp đến độ bệnh tim đều đã muốn phát tác rồi.

"Chú Lý, chúng ta hãy đi trước nhìn xem. Dương Dũng, anh đi phía trước." Tô Thi Thi nói xong liền chạy lên phía trước đi.

Lúc này, cô làm sao có thể ở trong này chờ vô ích!

Chạy một hồi, rất nhanh liền nghe được tiếng cãi nhau.

"Đoàn Ngọc Lộ?" Tô Thi Thi nghe rõ ràng thanh âm khi đó, trong lòng mạnh trầm xuống.

Còn có Phương Thanh Hoa, Đoàn Ngọc Tường, Hồ Quân Nhạc, Đoàn Kế Hùng, bọn họ đều đã ở đây!

"Bọn họ như thế nào lại ở chỗ này?" Tô Thi Thi nhíu mày, dưới chân không ngừng đi tới.

Phía trước tầm nhìn mở rộng hơn, ngay khi Tô Thi Thi thấy rõ tình hình trước mắt khi đó, sợ tới mức mặt mũi trắng bệch.

"Đồng Đồng!"

Tô Thi Thi bụm mặt, không thể tin vào hai mắt của mình.

Đoàn Kế Hùng cái người không có nhân tính này, vậy mà đem Đoàn Tĩnh Đồng treo lên trên vách núi bên cạnh!

Sợi dây thừng mỏng manh như thế, giống như ngay sau đó có thể bị đứt. Đoàn Tĩnh Đồng liền theo gió đong đưa trên vách núi loạng choạng...

"Khốn kiếp!" Tô Thi Thi ánh mắt màu đỏ, hận không thể tiến lên giết cái lão già này!

Chương 510: Dưới vách núi là biển

"Ô Thi Thi!" Đoàn Kế Hùng đứng ở chỗ cao nhất, thoáng nhìn mắt liền thấy được Ô Thi Thi xông tới. Lại vừa thấy, Nhậm Tiểu Vi cũng đến, ánh mắt nhất thời liền tái rồi.

"Các người, mấy thứ tiện nhân!" Đoàn Kế Hùng hung tợn chỉ chỉ Đoàn Ngọc Lộ cùng Phương Thanh Hoa bọn họ, "Hợp nhau để đối phó ta phải không?"

"Ta không có..." Đoàn Ngọc Lộ theo bản năng lắc đầu, trong mắt hiện lên quét xuống sợ hãi.

Tuy trải qua nhiều việc như vậy về sau cô ta trở thành thực rất nhiều, nhưng khi đối mặt với Đoàn Kế Hùng, cô ta vẫn lại là từ trong lòng sợ hãi.

Cô ta chán ghét lờm một cái đứng ở chỗ không xa mẹ cùng chị gái mình, nếu không bọn họ xuất hiện kích thích đến Đoàn Kế Hùng, Đoàn Kế Hùng làm sao có thể mang theo Đoàn Tĩnh Đồng chạy đến bên cạnh vách núi như vậy!

Hiện tại tốt rồi, Ô Thi Thi đến đây, Bùi Dịch khẳng định lập tức cũng sẽ đến. Bọn họ muốn dẫn đi Đoàn Tĩnh Đồng liền khó càng thêm khó rồi.

"Đồng Đồng!" Ô Thi Thi đâu nào có thời gian quản bọn họ nghĩ cái gì, lúc này tâm tư của cô tất cả đều đặt lên trên người Đoàn Tĩnh Đồng.

"Chị dâu! Hu hu hu... Chị dâu, cứu em!" Đoàn Tĩnh Đồng vẫn chịu đựng, nói cho chính mình không phải sợ. Nhưng vừa nghe đến tiếng của Tô Thi Thi, rốt cuộc nhịn không được, lớn tiếng gào khóc lên.

"Đồng Đồng!" Nhậm Tiểu Vi nghe được tiếng khóc của con trai nhỏ, lại vừa thấy cậu bị buộc bên vách núi, dưới chân lão đảo, hai chân nhuyển ngã trên mặt đất.

Tô Thi Thi hướng chú Lý liếc mắt ra hiệu, để cho ông coi chừng Nhậm Tiểu Vi, chính mình rất nhanh hướng tới phía trước chỗ khối đá lớn kia chạy tới.

Đoàn Kế Hùng cùng mấy vệ sĩ mang theo Đoàn Tĩnh Đồng đứng ngay trên tảng đá lớn kia cùng Đoàn Ngọc Lộ mấy người đứng sóng đôi.

"Tiện nha đầu, mày còn bước tới nữa tao liền đẩy nó xuống!" Đoàn Kế Hùng dương lên dây thừng trong tay, lạnh lùng quát.

Tô Thi Thi bước chân khựng lại, ngẩng đầu lạnh lùng nhìn ông ta: "Nó là hiện tại tất cả hi vọng của ông, ông dám động nó thử xem?"

"Mày!" Đoàn Kế Hùng tức giận đến toàn thân run rẩy, nhưng một câu đều đã phản bác không được.

Ông ta vốn là giả vờ giả vịt nghĩ muốn dọa bọn họ lùi lại, tuyệt không có thật sự muốn thương tổn Đoàn Tĩnh Đồng. Tô Thi Thi nói không sai, hiện tại Đoàn Tĩnh Đồng chính là bùa hộ mệnh của ông ta!

"Điều kiện của ông chúng tôi sẽ đáp ứng, thả Đồng Đồng." Tô Thi Thi thả chậm bước chân, trầm giọng nói.

Đoàn Kế Hùng đôi mắt trầm xuống, trong lòng sớm có chủ ý, nhìn thoáng qua mấy người Đoàn Ngọc Lộ, nói: "Trước để cho bọn họ rời đi."

"Cô dựa vào cái gì để cho chúng tôi rời đi?" Đoàn Ngọc Lộ vừa nghe liền không vừa ý, hướng mẹ và chị gái mình liếc mắt ra hiệu.

Hôm nay nếu là không thể đạt được chút ưu đãi, nửa đời sau của bọn họ phỏng chừng liền xong rồi.

Phương Thanh Hoa cùng Đoàn Ngọc Tường lập tức đi tới bên người Đoàn Ngọc Lộ, thái độ cường ngạnh.

"Chúng tôi là tới hỗ trợ!"

"Không đi? Có thể, đợi Bùi Dịch đến chỗ sẽ xảy ra chuyện gì, lúc đó khó mà nói rồi." Tô Thi Thi mâu quang trong veo mà lạnh lùng, giọng nói càng thêm băng lãnh.

Liền là dọa cũng cần phải đem bọn họ dọa chết. Ba người phụ nữ kia ở trong này, chỉ sẽ hỏng việc.

"Đoàn tiểu thư, nên đi thôi." Hồ Quân Nhạ trong lòng bồn chồn, nhịn không được khuyên nhủ.

"Đừng quên anh cùng tôi là một phe!" Đoàn Ngọc Lộ giận trừng, thề sống chết muốn kéo Hồ Quân Nhạ xuống nước.

Hồ Quân Nhạ đều nhanh muốn khóc, lặng lẽ lườm Tô Thi Thi một cái, phát hiện cô đang nhìn chính mình.

Hắn sợ tới mức lập tức lắc đầu cầu xin tha thứ: "Là tôi nói cho Bùi tổng biết bọn họ ở trong này, tôi cùng cô ta không phải một phe!"

"Thì ra là anh!" Đoàn Ngọc Lộ tức giận đến xoay chuyển đầu liền hướng tới Hồ Quân Nhạc vung quyền.

"Đệch, người phụ nữ này sao lại thô lỗ như thế!" Hồ Quân Nhạc một sói ruột, ra sức đẩy. Đoàn Ngọc Lộ một cái không chú ý đã bị hấn phụ giúp hướng tới phía trước đánh tới.

Dưới tình thế cấp bách, hai tay cô ta bối rối quơ quạng lung tung. Liền là sao mà khéo, nhào vào trước mặt Đoàn Kế Hùng, bắt được ống quần của ông ta.

"Xú Nha Đầu bông tay!" Đoàn Kế Hùng nhắc chân hung hăng liền tung một cước, nặng nề mà đá vào ngực Đoàn Ngọc Lộ.

"A!" Đoàn Ngọc Lộ một tiếng kêu đau đớn, thân thể hướng bên cạnh lăn một vòng, đau đến mặt mũi trắng bệch.

"Ông cái Lão Bất Tử này!" Đoàn Ngọc Lộ đứng lên, căm hận nhìn Đoàn Kế Hùng.

Tích góp nhiều năm oán khí như vậy, bị vừa rồi một cước kia toàn bộ đá ra rồi.

"Hur việc nhiều hơn là thành công!" Tô Thi Thi cắn răng, đối với Dương Dũng bên cạnh nói, "Bắt cô ta đi."

Vâng ạ Dương Dũng gật đầu, lặng lẽ đi đến sau lưng Đoàn Ngọc Lộ.

"Ngọc Lộ, cẩn thận!" Phương Thanh Hoa thấy thế lập tức hô to.

"Mẹ, người mặc kệ đi!" Đoàn Ngọc Tường sợ tới mức lập tức che miệng Phương Thanh Hoa, đem bà ta hướng bên cạnh kéo đi, "Bùi

Dịch lập tức liền muốn đến rồi, chúng ta quản không xong."

"Tường Tường..." Phương Thanh Hoa sắc mặt trắng bệch, nhưng chỉ từ chối một giây liền buông tha chống cự.

Bọn họ làm sao có thể đấu thắng được Bùi Dịch!

"A, buông ra!" Đoàn Ngọc Lộ còn không có phản ứng kịp đã bị Dương Dũng xoay vặn hai tay ra sau lưng, hét rầm lên, "Tô Thi Thi cô tới cùng muốn thế nào? Chúng tôi là tới cứu Đồng Đồng! Cô để cho hắn buông!"

"Dẫn cô ta đi." Tô Thi Thi nhàn nhạt liếc cô ta một cái, chính mình hướng tới trên tầng đá đi đến.

"Mày đứng lại!" Đoàn Kế Hùng kiêng kị nhìn Tô Thi Thi.

Ông ta nhớ rõ rất rõ ràng, đứa cháu gái này của ông ta cũng không có giống như bề ngoài xem ra nhu nhược yếu đuối như thế.

"Để cho Đồng Đồng lên. Ông như vậy sẽ dọa hỏng nó. Ông cũng không muốn để cho một người vô dụng đến kế thừa Đoàn thị đi." Tô Thi Thi khắc chế trong lòng khẩn trương, tận lực bình tĩnh nói.

"Các người rời khỏi nơi này, ta lập tức để cho nó đi lên. Ta lúc trước nói, chỉ cần các người đáp ứng hai điều kiện của ta, ta liền khiến cho Đồng Đồng trở về." Đoàn Kế Hùng nói xong, ngón tay chỉ vào người ở phía xa Nhậm Tiểu Vi, đối với Tô Thi Thi nói.

"Mày để cho bà ta đảm bảo hắn không có ý đồ với Đồng Đồng. Đồng Đồng là người của Đoàn gia ta, nó không thể đi đâu hết!"

Tô Thi Thi nhíu mày, quay đầu nhìn về phía Nhậm Tiểu Vi.

Nhậm Tiểu Vi cắn răng, hiện ở phía sau bà dám không đáp ứng sao?

"Được, tôi đáp ứng ông!" Nhậm Tiểu Vi gian nan nói, trong lòng chỉ ngóng trông Bùi Dịch lập tức liền đến, như vậy bà sẽ không sợ cái Lão Bất Tử này rồi!

Đoàn Kế Hùng thấy các cô đáp ứng, thái độ buông lỏng một chút, nhưng vẫn lại là thả câu ngoạn độc nói: "Các người nếu là dám đổi ý, ta sẽ có biện pháp xử lý các người!"

Tô Thi Thi trong lòng cười lạnh.

Đều đã là một con hổ giấy, lại vẫn cậy mạnh như thế!

"Các người..." Đoàn Ngọc Lộ nhìn thấy vệ sĩ của Đoàn Kế Hùng vậy mà muốn đem Đoàn Tĩnh Đồng kéo lên, lập tức tức giận vô cùng.

"Dựa vào cái gì mỗi một lần đều là cô đạt được ưu đãi! Tô Thi Thi, dựa vào cái gì cô liền tốt số như vậy!" Đoàn Ngọc Lộ tức điên, "Tôi không chiếm được, cô cũng đừng hòng có được!"

Đoàn Ngọc Lộ không biết lấy đâu ra khí lực, dùng lực đẩy ra Dương Dũng, hướng phía trước chạy tới, la lớn: "Đoàn Kế Hùng ông chính là kẻ ngu ngốc, Đoàn Tĩnh Đồng không phải con trai của ông! Nó là con của Nhậm Tiểu Vi cùng Hồ Khải Văn sinh!"

Ông...

Tất cả mọi người cảm giác trong đầu ong một tiếng, ngây dại.

"Không phải con trai Đoàn gia?" Tô Thi Thi hoài nghi chính mình có phải nghe lầm hay không, theo bản năng nhìn Nhậm Tiểu Vi. Khi thấy

Nhậm Tiểu Vi trắng bệch sắc mặt khi đó, tâm mạnh trầm xuống.

Có đáp án miêu tả sinh động.

Khó trách Nhậm Tiểu Vi gần đây khác thường như thế, khó trách Nhậm Tiểu Vi sợ Đoàn Kế Hùng gây bất lợi cho Đồng Đồng như thế; khó trách Nhậm Tiểu Vi nghĩ muốn hết mọi biện pháp muốn gặp Hồ Khải Văn...

Toàn bộ đều đã sáng tỏ rồi.

Tô Thi Thi thật sự nghĩ muốn đại nghịch bất đạo đánh chết bà điên này! Hạn đến hạn không thể lóc da xẻo thịt bà ra!

Cô đã không dám nhìn tới sắc mặt Đoàn Kế Hùng.

"Mày lạp... Lạp lại lần nữa!" Đoàn Kế Hùng triệt để u mê, ngơ ngác nhìn Đoàn Ngọc Lộ.

"Ômg nghe không hiểu tiếng người sao... Hu hu hu..." Đoàn Ngọc Lộ còn chưa nói xong, đã bị Dương Dũng bịt miệng.

Đúng là toàn bộ cũng không kịp rồi.

"Cả nhà này đều là kẻ điên!" Hồ Quân Nhạc sợ tới mức tâm can đều nhanh nhảy ra ngoài, thừa dịp mọi người không chú ý, lặng lẽ bò xuống tầng đá lớn, chuồn mất.

"Ha ha ha, không phải là con ta?" Trên tầng đá vang lên tiếng cười của Đoàn Kế Hùng như người thất tâm phong một dạng.

Ông ta nhìn chăm chăm Nhậm Tiểu Vi, hai mắt màu đỏ tươi, giống như con sói đói trong đêm đen nhìn chăm chăm con mồi một dạng:

"Thì ra là thế! Khó trách bà gấp như thế muốn đem Đồng Đồng mang đi, thì ra là tiện chũng của bà cùng người khác sinh!"

"Con không phải tiện chũng! Cha, con không phải tiện chũng!" Vách núi truyền đến tiếng Đoàn Tĩnh Đồng khóc.

Vừa rồi bọn họ nói mấy lời kia cậu đều đã nghe được.

"Đồng Đồng..." Tô Thi Thi hốc mắt đỏ lên, đau lòng vô cùng.

"Ta muốn giết nó! Dem dây thừng chém đứt cho ta, ta muốn để cho nó chết!" Đoàn Kế Hùng điên rồi một dạng hô lên.

"Ông dám!" Tô Thi Thi ánh mắt phát lạnh, phi tới chỗ ông ta.

"Thi Thi!" Vừa đuổi tới chân núi Bùi Dịch đột nhiên trái tim tê rần, thiếu chút nữa từ trên sơn đạo té xuống.

Chương 511: Cô ta lại nghĩ muốn để cô chết

"Sao lại thế này?" Cùng Bùi Dịch theo tới Tần Phong khẩn trương trợ giúp anh, sốt ruột hỏi han.

"Nắm chặt thời gian!" Bùi Dịch bất chấp giải thích, liền chạy đi hướng tới sơn đạo chạy tới.

Tốc độ của anh cực nhanh, chỉ chốc lát đã chạy bỏ xa ra hơn mọi người cả mười thước.

"Hắn không xảy ra chuyện đi?" Tần Phong trong lòng khẽ run rẩy, kêu hô một tiếng cho đám người phía sau, liều chết truy đuổi qua đi.

Tây Sơn lập tức náo nhiệt hẳn lên.

Bên cạnh vách núi, không gian giống như yên lặng một dạng, chỉ còn lại có tiếng sóng biển va vào vách đá.

Đột nhiên, chú Lý hô một tiếng: "Phu nhân, người bắt được!"

Giống như không gian bị đột nhiên giải phong ấn, Dương Dũng phi nhanh đến bên cạnh Tô Thi Thi, giúp cô cùng nhau giữ chặt dây thừng.

Mà Đoàn Kế Hùng, bị đẩy té ngã đến một bên, không biết quảng ngã tới nơi nào, nằm úp sấp ở trên tảng đá làm thế nào cũng đều bò không nổi.

Ngay tại vừa rồi, Tô Thi Thi phi nhào đi lên kéo lại dây thừng, chính mình cũng thiếu chút bị kéo dài trượt xuống vách núi.

"Nhóc con thối, em bây giờ nếu còn không giảm béo, chị liền tuyệt giao với em!" Tô Thi Thi hai tay gắt gao nắm dây thừng, đau đến thở ra khí lạnh.

Nhóc con thối này thật sự quá nặng rồi!

"Chị... chị..." Đoàn Tĩnh Đồng sợ tới mức nói đều nói không hoàn chỉnh, nhưng mà đã không khóc.

Tô Thi Thi trong lòng tê rần, ôn nhu dỗ dành nói: "Đồng Đồng không sợ, chị đâu cùng chú Dương Dũng lập tức đem em kéo lên. Em không nên lộn xộn."

Tô Thi Thi nói chuyện đồng thời, Dương Dũng đã ở bắt đầu kéo dây.

Dương Dũng sức lực lớn hơn nhiều, kéo một đứa bé không quá khó khăn. Rất nhanh, mọi người liền nhìn đến bên cạnh mỏm đá xuất hiện cái đầu của Đoàn Tĩnh Đồng nhô lên hai tay bị trói.

"Chết tiệt!" Đoàn Ngọc Lộ không cam lòng cực kỳ, trong lòng tức giận, cắn răng từ trên mặt đất bò lên.

Vừa rồi Dương Dũng vì đi cứu Tô Thi Thi, vậy mà đẩy cô ta đến trên mặt đất, thiếu chút nữa ngã chết cô ta rồi.

"Tô Thi Thi, cô đi chết đi!" Đoàn Ngọc Lộ giống một đầu trâu điên xông tới, ánh mắt ngoan độc, điên cuồng tới cực điểm.

"Phu nhân cẩn thận!"

"Ô Thi Thi!"

Tô Thi Thi chỉ cảm thấy cánh tay của mình bị Dương Dũng kéo một phen, khoe mắt dư quang liền quét đến một bóng dáng hướng chính mình đánh tới.

"Đoàn Ngọc Lộ!" Tô Thi Thi hai tay vẫn duy trì động tác kéo dây, cơ thể phản xạ có điều kiện theo bản năng theo lực đạo Dương Dũng kéo chính mình né qua.

"Ô Thi Thi, đi chết đi... A!" Đoàn Ngọc Lộ đâu nào sẽ nghĩ tới Tô Thi Thi có thể né tránh, muốn lui về đã không còn kịp rồi, như bay đánh về phía vách núi, hai tay hoảng loạn quơ lung tung.

"Ưm - -" dây thừng mạnh rớt xuống dưới, Tô Thi Thi cùng Dương Dũng đều đã thiếu chút nữa bị kéo theo xuống vách đá, hai người sắc mặt đều là biến đổi.

Đoàn Ngọc Lộ dưới tình thế cấp bách bắt được dây thừng, hiện tại sợi dây căng đến cực kỳ căng chặt, ở trên mỏm đá đứng đưa, tràn đầy nguy cơ.

"Dương Dũng, nhanh!" Tô Thi Thi bất chấp bị dây thừng mài rách da tay, thần tốc lôi kéo dây thừng.

"Ô Thi Thi, cứu... Cứu tôi..." Đoàn Ngọc Lộ sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, cô ta chỉ tóm lấy một bàn tay, một cánh tay kia như thế nào đều đã với không tới dây thừng.

Tại bên cạnh cô ta chính là Đoàn Tĩnh Đồng bị treo lên. Lúc này tên nhóc kia sắc mặt trắng bệch, hai cái cổ tay đã bị dây thừng xiết chặt đến loang lổ vết máu.

"Đồng Đồng đừng sợ!" Tô Thi Thi nằm rạp ở trên mồm đá, đưa tay nắm chặt dây thừng.

Dương Dũng ở bên cạnh ra sức lôi kéo dây thừng.

Đoàn Tĩnh Đồng không thể nhẹ bằng Đoàn Ngọc Lộ, nhưng hai người cộng lại sức nặng cũng có chút quá nặng rồi.

Những người khác cũng đều chạy tới.

Chú Lý ngăn chặn hai tên vệ sĩ của Đoàn Kế Hùng, cưỡng bức dụ dỗ đều đã dùng tới rồi.

Tràng diện, tùy thời đều có thể không khống chế được.

"Đồng Đồng!" Nhậm Tiểu Vi gần như là bò đến, sợ tới mức toàn thân run cầm cập.

Phương Thanh Hoa cùng Đoàn Ngọc Tường cũng không tốt hơn chỗ nào. Bọn họ từ nhỏ sống an nhàn sung sướng, đâu nào gặp qua loại chuyện này.

Tô Thi Thi quay đầu nhìn nhìn nơi xa, Bùi Dịch còn không có đến đây.

"Không còn kịp rồi!" Cô cắn răng một cái, thân thể hướng bên cạnh mồm đá di chuyển ra một chút, hướng Đoàn Ngọc Lộ vươn tay ra.

Liền tính cô còn hận, Đoàn Ngọc Lộ chung quy cũng là một nửa em gái của cô. Tô Thi Thi nghĩ đến bà nội mình, bất luận như thế nào đều đã ác độc tuyệt tình không nổi.

Đoàn Ngọc Lộ vẫn nói bà nội cô bất công. Nếu là cô ta ở trong này

xảy ra chuyện ngoài ý muốn, bà nội cô sẽ bị thương tâm.

"Bắt lấy tay của tôi." Tô Thi Thi hô.

Đoàn Ngọc Lộ sắc mặt vui vẻ, tay đang nắm dây thừng thoải mái hơn đôi chút, một cánh tay kia dùng lực bắt lấy tay Tô Thi Thi.

"Hí..." Tô Thi Thi bị cô ta túm đến sinh đau.

Người phụ nữ này sao cũng nặng như vậy!

"Tô Thi Thi, chị là tên đàn độn, đừng bị cô ta kéo xuống đó!" Đoàn Tĩnh Đồng bị Dương Dũng kéo kéo đi lên thời điểm, nhìn đến Tô Thi Thi vậy mà tại kéo Đoàn Ngọc Lộ, trong lòng sốt ruột không thôi.

Tô Thi Thi trong lòng ấm áp, khẩn trương nói: "Em đừng lộn xộn."

Cô đồng thời nhìn thoáng qua Đoàn Ngọc Lộ: "Cô cũng đừng lộn xộn, đợi Đồng Đồng đi lên sẽ để cho Dương Dũng kéo cô."

Đoàn Ngọc Lộ đỏ mắt vành mắt, cắn răng xoay đầu đến một bên, không nói gì.

"Đồng Đồng!" Nhậm Tiểu Vi nhào đi lên, ôm cổ Đoàn Tĩnh Đồng vừa được an toàn, rất nhanh giúp cậu cởi ra dây thừng, dây thừng một chỗ khác lại vẫn trong tay Đoàn Ngọc Lộ, cũng không thể bị cô ta kéo xuống rồi.

"Phu nhân, tôi đây giúp người." Dương Dũng một giây đồng hồ cũng chưa dám trì hoãn, lập tức giữ chặt cổ tay Đoàn Ngọc Lộ, dùng lực một kéo, liền đem Đoàn Ngọc Lộ nâng lên trên vài chục cm.

Ngay tại lúc anh cầm lấy cổ tay Đoàn Ngọc Lộ một khắc kia, Đoàn

Ngọc Lộ bỗng nhiên trở tay cầm cổ tay Tô Thi Thi. Tiếp theo lợi dụng lực đạo Dương Dũng kéo chính mình lên, Đoàn Ngọc Lộ dậm chân lên tảng đá.

Tô Thi Thi thoáng nhẹ nhàng thờ ra, đang muốn buông tay, bỗng nhiên cảm giác cổ tay có lực kéo, Đoàn Ngọc Lộ mạnh kéo cô một cái

"Đi chết đi!" Đoàn Ngọc Lộ ánh mắt tàn nhẫn, mạnh đem Tô Thi Thi hướng bên cạnh vách núi lôi kéo.

"Phu nhân cẩn thận!" Dương Dũng tay mắt lanh lẹ, tát một phen đánh hướng về phía cổ tay Đoàn Ngọc Lộ.

"A!" Đoàn Ngọc Lộ một tiếng thét chói tai, thân thể không đứng vững, như điều bị đứt dây hướng về sau ngã xuống.

Ngay tại giờ khắc cô ta ngã xuống này, Nhậm Tiểu Vi vừa vặn cởi bỏ dây thừng trên cổ tay Đoàn Tĩnh Đồng, mạnh ôm cậu vào trong ngực.

"Ngọc Lộ!"

"Em gái!" Phương Thanh Hoa cùng Đoàn Ngọc Tường vươn tay, nhưng lại cái gì cũng chưa bắt lấy.

"Đoàn Ngọc Lộ..." Tô Thi Thi lại vẫn vẫn duy trì động tác đưa tay, chỉ cảm thấy trên tay một nhẹ, Đoàn Ngọc Lộ liền rớt xuống.

"Mẹ!" Đúng lúc này, một trận tiếng nổ mạnh thành linh xảy ra chìm ngập tiếng kêu la của Đoàn Ngọc Lộ, cả dãy núi Tây Sơn đều đã run rẩy một phen.

Bùi Dịch đang muốn đuổi tới bên cạnh vách núi, mạnh dừng bước, hướng tới nơi truyền đến nổ mạnh nhìn lại.

Chỉ thấy phía đông Tây Sơn, khói đặc cuồn cuộn, liền cùng bomb nguyên tử nổ mạnh một dạng.

"Cái phương hướng kia - - là thôn Thành Trung?!" Tần Phong sắc mặt liền thay đổi.

Ngay sau đó, di động Bùi Dịch liền vang lên.

Thư ký Vương ở trong điện thoại đều nhanh khóc: "Bùi tổng, một phần công trình bị người ta đánh bom nổ tung rồi!"

"Cái gì?" Bùi Dịch cả người như hóa đá một dạng, "Một phần công trình?"

"Đúng vậy, chính là chúng ta mới vừa xây tốt một phần công trình, bị nổ tung rồi! Bùi tổng người mau trở lại đi!"

"Bùi Dịch, chuyện này không phải nói đùa!" Tần Phong đồng loạt bắt được cổ tay Bùi Dịch.

Thư ký Vương kêu hô được lớn tiếng như vậy, anh nếu không nghe được cũng khó. Nhưng mà anh có phải nghe lầm rồi hay không? Điều này sao có thể!

Bùi Dịch chỉ có ngay từ đầu lộ ra vẻ chấn kinh, rồi sau đó, trên mặt cái gì biểu tình đều không có.

Anh yên lặng thu hồi điện thoại, một câu đều không có nói, tiếp tục hướng phía trước đi đến.

Chương 512: Cô không có lý do gì để yếu đuối

Phía đông Tây Sơn, bụi mù cuồn cuộn, giống như Ngày Tận Thế một dạng.

Trong núi, phía tây sườn núi, sóng biển vỗ mạnh vào vách đá, rất nhanh liền đem tiếng nổ mạnh kia chìm ngập.

Vách núi cao mấy chục mét, dưới đều là đá ngầm, sớm không thấy bóng dáng Đoàn Ngọc Lộ.

"Ngọc Lộ!" Phương Thanh Hoa bổ nhào ngã xuống bên cạnh mồm đá, ngơ ngác nhìn phía dưới vách núi.

"Làm sao có thể... Làm sao có thể..." Đoàn Ngọc Tường hai chân mềm té trên mặt đất, triệt để dọa ngây người.

Người nào đều đã không nghĩ tới, mọi chuyện sẽ phát triển thành ra như vậy.

Tô Thi Thi hai tay run rẩy, trên tay giống như lại vẫn lưu lại nhiệt độ vừa rời của Đoàn Ngọc Lộ.

Mà lúc này, người này rơi xuống vào trong biển không thấy nữa.

"Vì cái gì..." Tô Thi Thi thì thào nhớ kỹ, trong lòng hoang vắng tới cực điểm.

Cô nghĩ muốn cứu Đoàn Ngọc Lộ, mà cô ta, lại muốn mạng của cô.

Vừa rồi nếu không phải Dương Dũng phản ứng đúng lúc, hiện tại ngã xuống liền là cô rồi.

"Phu nhân, không có việc gì chứ?" Chú Lý đã chạy tới, lo lắng nhìn Tô Thi Thi. Vừa rồi một màn kia, dọa ông xuất một tầng mồ hôi lạnh.

"Không có việc gì. Đi xem lão gia tử." Tô Thi Thi lườm một cái lại vẫn quỳ rạp trên mặt đất dậy không nổi Đoàn Kế Hùng, giọng nói nhạt nhẽo.

Món nợ này, cô sẽ cùng ông ta hảo hảo tính toán một chút!

Cô quay đầu nhìn thoáng qua nơi vừa rồi nổ mạnh, tâm càng ngày càng hoảng.

Nơi đó, chính là thôn Thành Trung!

Cô không biết chính mình là như thế nào từ trong túi áo cầm ra điện thoại, cũng không nhớ rõ chính mình là như thế nào gọi cho Bùi Dịch.

Cô chỉ mơ hồ nghe được chính mình kiên cường đối với Bùi Dịch nói: "Mọi người đều đã an toàn, anh đi công việc đi."

Vừa muốn đi đến vách núi kia bước chân Bùi Dịch ngừng một trận, ngừng một giây, chỉ nói một câu "Chờ anh", rồi sau đó đem một phần văn kiện cầm trên tay nhét vào tay Tần Phong, quay trở lại đường cũ.

"Bùi Dịch!" Tần Phong biến sắc, nghĩ muốn đuổi theo.

"Giúp tôi chăm sóc cô ấy thật tốt." Bùi Dịch cũng không quay đầu lại nói.

Tần Phong khoảnh khắc cứng đờ, trong lòng có cái ý nghĩ không tốt.

Anh nhìn thoáng qua còn phía thôn Thanh Trung kia còn đang tỏa ra khói dày đặc, cuối cùng cắn răng một cái, rồi lập tức mang theo người hướng tới vách núi chạy tới.

Anh đến thời điểm, Tô Thi Thi chính đang mang theo người từ trên tảng đá lớn đi xuống.

Đoàn Kế Hùng ngã không nhẹ, bị hai vị vệ sĩ đỡ đứng lên thời điểm, Tô Thi Thi vừa vịn lướt qua bên cạnh ông ta.

Không biết ông ta lấy đâu ra khí lực, đột nhiên đẩy vệ sĩ đang đỡ mình bắt được Tô Thi Thi, lập tức bóp cổ của cô.

"Kêu Bùi Dịch tới gặp tao!" Đoàn Kế Hùng lạnh giọng hô, ánh mắt ngoan độc.

Đều đã đến lúc này, ông ta còn làm cái gì?

Yêu thương cưng chiều đứa con trai nhỏ này nhiều năm như vậy, vậy mà không phải con ruột, Đoàn thị cũng cần phải suy sụp rồi. Chúng bạn xa lánh, cái gì cũng không xong rồi.

Tô Thi Thi ánh mắt bình tĩnh, lại nhìn đến phương hướng thôn Thành Trung mới nổ tung kia, cô đột nhiên bình tĩnh lại. Người nào đều đã nhìn không ra cô suy nghĩ cái gì.

"Tần Phong, đem giấy chứng nhận cổ phần của Đoàn thị cho lão gia tử nhìn xem." Tô Thi Thi nhìn đi tới Tần Phong, nhàn nhạt nói.

"Giấy chứng nhận cổ phần?" Đoàn Kế Hùng sừng sốt, nghĩ tới cái gì, mạnh quay đầu nhìn về phía Nhậm Tiểu Vi, hận không thể cắn xé bà, "bà đúng là kẻ tiện nhân!"

"Đoàn Kế Hùng, ông cái Lão Bất Tử này, tôi chịu ông đủ rồi! Hiện tại, ông đã hai bàn tay trắng rồi!" Nhậm Tiểu Vi cười ha ha, toàn bộ oán khí kìm nén nhiều năm như vậy, rốt cục có thể phun hết ra rồi.

Nhưng bà mới vừa nói xong, liền nghe Tô Thi Thi đối với Tần Phong nói.

"Đem giấy chứng nhận cổ phần giao cho lão gia tử." Tô Thi Thi nói xong, nhìn một phen mọi người ở đây, giọng nói không có bất luận cái gì lên xuống, "Về sau, Bùi gia hẳn không làm khó Đoàn gia, toàn bộ xóa bỏ."

Cô gả cho Bùi Dịch, về sau, cô chính là người của Bùi gia.

"Tô Thi Thi cô đang nói cái gì? Cô có cái quyền gì..."

Tô Thi Thi không có nhìn Nhậm Tiểu Vi, nhìn Tần Phong đem cổ quyền giao cho Đoàn Kế Hùng, mặt không chút thay đổi nói: "Đoàn gia, liền tự sinh tự diệt đi."

Cô nhìn đến Nhậm Tiểu Vi tức giận đến sắc mặt đỏ lên, thần sắc vẫn như cũ bình tĩnh: "Mẹ, Đồng Đồng bị thương, trước đưa nó đi bệnh viện."

Cô nói xong lại nhìn về phía Dương Dũng: "Bảo vệ tốt tiểu thiếu gia, không được để cho nó rời khỏi tầm mắt của anh."

Cô đi tới trước mặt Đoàn Tĩnh Đồng, dịu dàng xoa đầu của cậu, ánh mắt ôn nhu rất nhiều: "Đồng Đồng nghe lời chú Dương Dũng, đợi anh trai và chị dâu xong việc liền mang em đi chơi có được hay không?"

Đoàn Tĩnh Đồng cắn môi, cảm thấy được lúc này Tô Thi Thi làm cho

người ta cực kỳ đau lòng. Bây giờ, cậu đặc biệt nghe lời, ngoan ngoãn gật gật đầu.

Tô Thi Thi đứng thẳng, quay đầu nhìn về phía Tần Phong: "Đoàn Ngọc Lộ rớt xuống vách núi, anh phải người tìm một chút."

Cô nói xong nhìn đến mẹ con Phương Thanh Hoa đang ở sau lưng liếc mắt một cái, đối với Tần Phong nói: "Sắp xếp cho bọn họ một cái công việc ổn định. Không cho nhóm người bọn họ lại tới quấy rầy."

"Em..." Tần Phong há miệng thờ dốc, lại không biết nói cái gì.

Tô Thi Thi cái dạng này, giống như là một Bùi Dịch khác. Lúc này, cô rõ ràng không nên bình tĩnh như vậy.

Tần Phong nhìn nhìn nơi xa phương hướng thôn Thành Trung, khói đặc đã phai nhạt, trong lòng anh lo lắng ngược lại càng đậm rồi.

Anh biết, Tô Thi Thi cũng đoán được loại khả năng kia rồi.

Tô Thi Thi giống như là đối với những chuyện này đã lên danh sách từ trước, đối với mọi chuyện sắp xếp ổn thỏa

Đợi sau khi đem người chung quanh đều đã an bài xong, cô quay đầu hướng chú Lý nói: "Tôi có chút không thoải mái, chú trước đưa tôi đi bệnh viện."

"Được." Chú Lý vội vàng dẫn đầu vượt mức quy định đi đến.

Tần Phong trong lòng càng thêm phức tạp, đi đến bên người cô, nhỏ giọng nói: "Chú ý thân thể."

"Uh"m." Tô Thi Thi gật đầu, chỉ chỉ một vệ sĩ anh dẫn theo, bình tĩnh

nói, "Phiền toái anh bế tôi đi xuống, tôi đi không nổi."

Từ lúc mới vừa mới bắt đầu, bụng dưới của cô liền ần ần cảm giác đau đớn. Cô không dám chính mình đi tới.

"Khẩn trương!" Tàn Phong cùng chú Lý mấy người vừa nghe, sắc mặt liền thay đổi.

Tô Thi Thi vẻ mặt vẫn như cũ bình tĩnh, không rên một tiếng để cho vệ sĩ đỡ lấy chính mình, hướng tới dưới chân núi đi đến.

Mấy người còn lại đều đã lơ mờ, trong lúc này đều đã quên cãi nhau.

Nhậm Tiểu Vi ngơ ngác nhìn bóng lưng Tô Thi Thi rời đi, lại nhìn nhìn nơi xa. Cho tới bây giờ, Bùi Dịch đều không có xuất hiện.

"Bùi Dịch đi nơi nào rồi hả?" Nhậm Tiểu Vi bắt lấy tay Tàn Phong hỏi.

"Cậu ấy đang bận. Bác gái, cháu trước để cho người ta đưa Đồng Đồng đi bệnh viện, người muốn cùng đi sao?" Tàn Phong hỏi.

Tô Thi Thi mấy người dần dần đi xa, đến sau cùng, nghe không được động tĩnh nơi này.

Tô Thi Thi yên lặng đóng chặt mắt, cô biết Tàn Phong có thể xử lý tốt việc này.

Mà cô, có càng chuyện quan trọng hơn.

Chú Lý sợ cô gặp chuyện không may, cùng vệ sĩ hai người thay phiên bế cô, gần như là chạy xuống núi.

Đến lên xe, Tô Thi Thi nằm ở phía sau, an ủi chú Lý một câu: "Lái

chậm một chút là tốt rồi."

"Được." chú Lý gật đầu, ông thậm chí không dám hỏi chuyện này đột nhiên là làm sao vậy.

Giống như vừa rồi trận nổ mạnh về sau, toàn bộ đều đã thay đổi.

Tô Thi Thi nằm ở trên ghế sau, hơi hơi co hai chân, yên lặng nhắm hai mắt lại. Chỉ là lúc cô nhắm mắt lại thời điểm, nước mắt lại kiềm chế không được chảy ra.

"Tô Thi Thi, mày thật đúng là vô dụng." Tô Thi Thi tự mắng mình, dơ tay yên lặng lau nước mắt.

Từ giờ khắc này bắt đầu, cô không cho phép chính mình có chút yếu ớt.

Cô không thèm nghĩ đến Bùi Dịch bên kia rốt cuộc hưởng thế nào nữa, cô lại càng không nghĩ sau này phải làm sao bây giờ.

Bởi vì, bất luận xảy ra bất cứ chuyện gì, bọn họ sẽ đứng cảm đối mặt!

Ngay khi Tô Thi Thi chạy tới bệnh viện cùng thời khắc đó, Bắc Kinh bộc phát ra một cái tin tức kinh thiên động địa.

"Một phần công trình thôn Thành Trung trở thành đồng gạch vụn, người phụ trách Bùi Dịch bị mang đi điều tra."

Tô Thi Thi ở bên ngoài bệnh viện nhìn TV trên tường đưa tin ngừng vài giây, nhìn đến Bùi Dịch bị hai cảnh sát một trái một phải cầm lấy cánh tay, trên cổ tay che một băng vải đen.

"Không tồi, coi như thể diện." Tô Thi Thi âm thầm hít vào một hơi,

hướng tới trong bệnh viện đi đến.

Phía trước, chú Lý để cho y tá phụ giúp tìm băng ca rất nhanh chạy về phía cô.

Chương 513: Cái nhà này, sụp đổ không được

Tô Thi Thi nằm ở trên xe đẩy chật hẹp, tay nhẹ vỗ về bụng dưới, ngẩng đầu nhìn trần nhà rất nhanh lắc lư đi xa, cảm giác được từng đợt mê muội.

"Phu nhân, người hiện tại cảm giác như thế nào?" Chú Lý gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, không biết Tô Thi Thi tới cùng làm sao vậy.

Tô Thi Thi vuốt ve bụng mình, quay đầu hướng ông lộ ra một nụ cười tươi tắn: "Không có việc gì. Đi làm thủ tục đi."

"A, được." Chú Lý gật đầu, để cho y tá hỗ trợ đẩy băng ca, chính mình chạy đến cửa sổ đi đăng ký.

Mùi nước sát trùng gay mũi không ngừng chui vào xoang mũi, Tô Thi Thi nhắm mắt lại, cả người vô tri vô giác.

Cô tĩnh không nổi tâm suy nghĩ những chuyện lúc đã xảy ra, càng tĩnh không nổi tâm suy nghĩ những chuyện sau này muốn đối mặt. Tay cô vuốt ve bụng dưới, ẩn ẩn bất an.

Làm kiểm tra, siêu âm, nghe lời dặn của bác sĩ,... Toàn bộ đầu vào đấy. Ở trong bệnh viện, những thứ này đều là chuyện bình thường.

Nửa giờ sau, Tô Thi Thi cầm một tờ xét nghiệm, ngồi ở ghế trên hành lang nghỉ ngơi, cả người sững sờ.

Từ lúc vừa rời ở bên cạnh vách núi Tây Sơn cảm giác được bụng

dưới ẩn ẩn đau, tay cô vẫn đặt ở trên bụng khẽ vuốt vuốt. Giống như đang an ủi cái gì.

Giờ phút này, tay cô vẫn như cũ đặt ở trên bụng, khẽ vuốt vuốt. Thần thái an tường, giống như cùng chung quanh toàn bộ đều đã không liên quan gì rồi.

Chú Lý đứng ở bên cạnh cô, vài lần há mồm, lại không biết muốn nói gì.

Sau cùng, Tô Thi Thi đem tờ xét nghiệm gấp gọn bỏ vào trong túi xách, đỡ ghế dựa đứng lên. "Chú Lý, chuyện này tạm thời không muốn nói cho bất luận kẻ nào." Tô Thi Thi thanh âm vẫn như cũ thật bình tĩnh, không có bất luận cái gì lên xuống.

Chú Lý sừng sốt, lập tức gật đầu: "Tôi biết rõ. Vậy bây giờ đi nơi nào? Bác sĩ nói người hiện tại cần nghỉ ngơi."

Tô Thi Thi hoảng hốt nhớ tới vừa rồi bác sĩ dặn dò, gật gật đầu, phun ra hai chữ: "Về nhà."

Nghe được cô thật sự không đi cục cảnh sát xem Bùi Dịch, chú Lý trái lại thật sự có chút ngạc nhiên. Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch cảm tình tốt như vậy, dựa theo bình thường, cô phỏng chừng đã sớm vọt tới cục cảnh sát rồi.

Từ trận nổ tung kia đến giờ, Tô Thi Thi liền trở nên đặc biệt an tĩnh, giống như thay đổi thành một người khác vậy.

"Chẳng lẽ phu nhân khi đó liền biết xảy ra chuyện gì? Vậy Bùi tiên sinh bên kia..." Chú Lý vội vàng lắc đầu, tự trách mình suy nghĩ lung tung.

Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch tình cảm gắn bó keo sơn đến vậy. Loại thời điểm này, cũng sẽ không xảy ra vấn đề.

Tô Thi Thi vẫn như cũ cái gì đều không có nói, trở về đến trên xe, như cũ an tĩnh nằm ở trên ghế sau.

Đây là từ lúc chú Lý biết lái xe tới nay lái được chậm nhất một lần. Từ bệnh viện đến "Thi Dịch" vốn dĩ chỉ hơn mười phút đường xe, như giờ lại chạy đến chừng 40 phút.

"Thi Thi!" Xe vừa mới vào cửa, Phương Ngọc Hoa mang theo quần gia cùng Tiểu Ưu bọn họ liền xông tới.

Xảy ra chuyện lớn như vậy, tin tức trước tiên liền đưa tin, hiện tại phòng chừng cả nước đều đã biết rõ. Phương Ngọc Hoa bọn họ làm sao có thể không biết.

"Con sắc mặt như thế nào nhìn tệ như thế? Có phải bị thương hay không?" Phương Ngọc Hoa thiên ngôn vạn ngữ, đang nhìn đến cháu gái mình sắc mặt tái mét khi đó chỉ còn lại có quan tâm.

"Bà nội, con không sao." Tô Thi Thi cầm tay Phương Ngọc Hoa, bài trừ một nụ cười tươi tắn, "Con nghĩ muốn trước đi ngủ một giấc, chuyện khác đợi lát nữa rồi nói." Bụng dưới của cô vẫn lại là ần ần cảm giác đau đớn, cô nhất định phải nghỉ ngơi rồi.

"Được, con nhanh đi nghỉ ngơi." Phương Ngọc Hoa vội vàng nói.

Tô Thi Thi là bà nuôi lớn, bà hiểu biết nhất tính tình cháu gái. Nếu không thật sự không thoải mái buộc phải nghỉ ngơi, lúc này Tô Thi Thi là sẽ không như vậy.

Nhưng Tô Thi Thi lại vẫn đi chưa được mấy bước, từ hành lang liền

truyền đến một giọng nói lạnh lùng châm biếm.

"Xảy ra chuyện lớn như vậy, cô vậy mà lại vẫn có tâm tình đi ngủ?" Nhậm Tiểu Vi ba chân bốn cẳng, rất nhanh hướng tới Tô Thi Thi đi tới, "Cô không phải tự xưng là cùng Bùi Dịch cảm tình rất tốt sao? Hiện tại nó đã xảy ra chuyện, cô liền trở mặt phải hay không?"

"Phu nhân, không phải như thế..." Chú Lý sốt ruột muốn thay Tô Thi Thi giải thích.

Tô Thi Thi ngăn lại ông, ngẩng đầu nhìn nhậm nhìn Nhậm Tiểu Vi: "Đồng Đồng không có việc gì đi?"

Vừa dứt lời, bên kia liền truyền đến tiếng Đoàn Tĩnh Đồng.

"Chị dâu, em rất tốt. Chỉ là cổ tay có chút trầy da. Chị không cần lo lắng cho em." Đoàn Tĩnh Đồng là theo Nhậm Tiểu Vi đi ra tới, lúc này đứng ở cách cô năm thước có hơn, trấn định nói chuyện, thành thực hoàn toàn không giống đứa bé.

Tô Thi Thi gật gật đầu, không nói gì.

Từ khi phát sinh nổ mạnh kia một khắc lên, cô cùng Đoàn Tĩnh Đồng, đều đã trong nháy mắt trưởng thành.

"Tô Thi Thi, cô thật sự mặc kệ Bùi Dịch?" Nhậm Tiểu Vi thấy Tô Thi Thi vẫn như cũ muốn đi vào trong nhà, nhất thời nóng nảy.

"Dương Dũng, mang phu nhân đi xuống. Không có tôi đồng ý, không được cho phu nhân ra khỏi phòng." Tô Thi Thi cũng không quay đầu lại nói.

"Cái nhà này từ khi nào thì do cô định đoạt rồi hả?" Nhậm Tiểu Vi nổi

trận lôi đình.

"Tôi là vợ của Bùi Dịch, là nữ chủ nhân của Thi Dịch. Nơi này, chính là tôi mới có quyền nói." Tô Thi Thi thật sự không tinh lực cùng bà cãi nhau, nói xong câu đó liền hướng tới trong phòng đi đến.

"Cô..."

Nhậm Tiểu Vi vẫn còn nói chuyện, bị Phương Ngọc Hoa vươn tay giữ chặt: "Đến cả đứa bé đều đã so với cô hiểu chuyện hơn! Cô nếu còn tiếp tục nháo, trở về Đoàn gia đi. Nếu cô có thể trở về được hãy nói!"

Lúc trước Đoàn Tĩnh Đồng đã đem chuyện đã xảy ra hôm nay đều đã nói cho Phương Ngọc Hoa, Phương Ngọc Hoa biết Nhậm Tiểu Vi cùng Đoàn Kế Hùng triệt để nháo cương rồi. Hiện tại, trừ bỏ "Thi Dịch", không còn nơi nào khác để đi.

Đoàn Tĩnh Đồng ở phía sau đặc biệt hiểu chuyện, cũng không có nói cho Phương Ngọc Hoa chuyện Đoàn Ngọc Lộ rút xuống vách núi. Cậu biết, chuyện bây giờ đã đầy đủ rối loạn, không thể lại cho Tô Thi Thi tăng thêm phiền toái.

"Các người thừa dịp con tôi không có ở đây, hợp nhau đây khi dễ tôi đúng không?" Nhậm Tiểu Vi nghe được Phương Ngọc Hoa nói, tức giận đến nghiến răng nghiến lợi.

Nhưng nhìn mặt không chút thay đổi nhìn mình lom lom Dương Dũng, Nhậm Tiểu Vi không dám nói nữa, trong lòng nhớ lại nhất định phải mau chóng liên lạc với Hồ Khải Văn.

"Hiện tại chỉ có ông ta mới có thể giúp mình thoát khỏi khốn cảnh rồi." Nhậm Tiểu Vi âm thầm tổn hơi thừa lời.

Nhưng bà ta vừa mới vào phòng, Dương Dũng liền thu đi toàn bộ dụng cụ liên lạc của bà ta, hơn nữa để cho thím Vương tiến vào trông chừng bà.

"Ô Thi Thi, thật vô pháp vô thiên rồi!" Nhậm Tiểu Vi tức giận đến thẳng rơi xuống nước mắt.

Tô Thi Thi trực tiếp trở về phòng ngủ của mình, nhẹ đóng cửa lại, đoạn tuyệt cái thế giới phiền nhiễu kia.

Phương Ngọc Hoa lo lắng nhìn cửa phòng ngủ đóng chặt, quay đầu hỏi chú Lý: "Tớ cùng làm sao vậy? Thi Thi có phải có chỗ nào không thoải mái hay không?"

Chú Lý há miệng thờ dốc, nhớ tới trước đó Tô Thi Thi phân phó, không dám tùy tiện nói cho Phương Ngọc Hoa, chỉ nói nói: "Bác sĩ để cho Phu Nhân trước nghỉ ngơi một chút, chẳng thế thì khả năng thân thể chịu không được. Lão phu nhân người đừng quá lo lắng, về sau lại vẫn có rất nhiều chuyện chờ phu nhân đi làm, người thật sự cần phải hảo hảo nghỉ ngơi một chút."

"Ta biết." Phương Ngọc Hoa còn sốt ruột cũng không có biện pháp. Tô Thi Thi làm việc từ trước đến nay có chừng mực, cô làm như vậy nhất định là muốn nguyên nhân.

Bà quay đầu nhìn nhìn bên ngoài, trầm giọng nói: "Quản gia, chuẩn bị tốt nước trà, theo giúp ta đi tiền sảnh gặp khách!"

Bọn họ cũng không phải là gia đình bình thường. Thôn Thành Trung mới vừa xây dựng xong phòng ốc liền bị bùng nổ, Bùi Dịch bị cảnh sát mang đi, hiện tại tất cả Bắc Kinh đều nhanh bùng nổ rồi. Khẳng định có rất nhiều người sẽ đến "Thi Dịch" tìm hiểu tình huống.

"Nếu cháu gái ta hiện tại bất tiện, vậy thì do ta cái người bà nội này thay thế nó gặp khách!" Phương Ngọc Hoa sửa sang lại quần áo, mang theo người hầu hướng tới tiền sảnh đi đến.

Cái nhà này, sụp đổ không được!

"Bà nội, cảm ơn người." Tô Thi Thi nằm ở trên giường, nghe được bà nội nói, chậm rãi lộ ra nụ cười tươi tắn.

Chỉ là nháy mắt tiếp theo, khóe mắt tươi cười dần lẹ. Nước mắt theo khóe mắt chảy xuống, nhỏ giọt vào trong chăn mền.

Tô Thi Thi tay nhẹ vỗ về bụng dưới, thì thào nói: "Bảo Bảo, con nhất định phải kiên cường."

Chương 514: Nó tới không phải lúc

Tô Thi Thi cho rằng chính mình sẽ ngủ không được.

Nhưng vừa nằm xuống cảm giác, cô ngủ được đặc biệt sâu. Tỉnh lại thời điểm đã là buổi sáng ngày hôm sau.

Tô Thi Thi chậm rì rì chuyển người lại, phát hiện bụng dưới cảm nhận đau âm ỉ đã biến mất.

"Bảo Bảo, cảm ơn con." Tô Thi Thi rốt cục lộ ra một cái thiết tình tươi cười.

Con của cô cùng Bùi Dịch, làm sao có thể yếu ớt! Trước mắt cô, tựa hồ hiện ra cảnh tượng trước đó Bùi Dịch nói muốn mang cô đi bệnh viện kiểm tra.

"Lại vẫn gạt em nói anh muốn đi kiểm tra thân thể, để cho em thuận tiện kiểm tra một phen. Trên thực tế, anh đã sớm cảm thấy được em có khả năng mang thai đi?" Tô Thi Thi nhẹ khẽ vuốt vuốt bụng mình.

Cô thật sự không phải một người mẹ đủ tư cách, vậy mà một chút đều không có phát hiện, thiếu chút nữa liền tạo thành sai lầm lớn.

Nhớ tới chuyện trước đó xảy ra ở trên vách núi cheo leo kia, Tô Thi Thi liền nghĩ lại mà sợ.

Cô biết Bùi Dịch có bao nhiêu chờ mong cái sinh mệnh nhỏ này đến. Chỉ là không nghĩ tới, đứa nhỏ này sẽ vào loại thời điểm này đến

đây.

Nó tới không phải lúc, nhưng cũng đúng lúc.

"Bảo Bảo, chúng ta cùng nhau cố lên." Có con rồi, Tô Thi Thi sẽ càng thêm kiên cường.

Cô không dám để cho chính mình cảm xúc quá kích động, cô còn có một đồng lớn việc cần hoàn thành.

Cô không biết Bùi Dịch hiện tại thế nào, không biết chuyện này nghiêm trọng tới cỡ nào, đến cái trình độ gì, càng thêm không xác định Bùi Dịch có chuẩn bị gì hay không.

Tô Thi Thi không ngốc ở trên giường miên man suy nghĩ, đứng lên, rửa mặt xong, đẩy cửa ra đi ra ngoài.

"Phu nhân!" Vừa ra khỏi cửa lại gặp phải Tiểu Ưu.

"Người có khỏe hơn chút nào không? Tôi đã chuẩn bị bữa sáng, hiện tại ăn sao?" Tiểu Ưu vừa nói chuyện một bên quan sát đến sắc mặt Tô Thi Thi, thấy cô khí sắc tốt hơn nhiều mới thoáng nhẹ nhàng thờ ra.

"Uh"m." Tô Thi Thi gật đầu, hướng tới nhà ăn đi đến.

Phương Ngọc Hoa vừa lúc từ bên ngoài tiến vào, nhìn thấy cô, lộ ra một nụ cười tươi tắn: "Thoải mái chút nào không?"

"Không có việc gì rồi." Tô Thi Thi đỡ bà đi đến bên cạnh bàn ăn ngồi xuống, mắt nhìn bên ngoài, "Vừa rồi có người đã tới?"

"Từ hôm qua buổi chiều đến buổi sáng hôm nay, đến đây vài đám

người rồi." Phương Ngọc Hoa nói xong, hướng quản gia gật gật đầu.

Quản gia đem một bản bút ký đặt ở trong tầm tay Tô Thi Thi.

Phương Ngọc Hoa chỉ chỉ Bản Bút Ký: "Người đến cùng với tình huống cụ thể đều đã ghi chép ở đây, con ăn xong nhìn xem."

"Được." Tô Thi Thi gật đầu.

Mọi chuyện, đều đã giống như là ở trong dự liệu. Sau đó, tất cả mọi người ngây ngẩn cả người. Mọi người cảm thấy được Bùi Dịch gặp chuyện không may, Tô Thi Thi khẳng định không khẩu vị.

Nhưng Tô Thi Thi khẩu vị vậy mà thần kỳ tốt. Mà còn cái gì đều đã ăn! Lượng cơm ăn thậm chí so với trước kia tốt gấp đôi!

Không biết có phải tác dụng tâm lý hay không, Tô Thi Thi từ sau khi biết trong bụng có tiểu gia hỏa, liền cảm thấy được đặc biệt đói. Nhìn đến thức ăn, hai mắt liền phát sáng.

Cô thực nên cảm thấy may mắn chính mình không giống những người phụ nữ có thai khác nôn nghén như vậy.

Phương Ngọc Hoa sợ Tô Thi Thi ăn no, nhưng nhìn đến bộ dáng cháu gái thật sự, yên lặng đem lời muốn nói đều đã nuốt xuống.

"Có lẽ, đây là hóa bi phần muốn ăn đi." Phương Ngọc Hoa trầm nghĩ, "Tổng so với ăn không ngon đói chết vẫn tốt hơn."

Tô Thi Thi cũng không biết tâm tư nà nội mình, cơm nước xong bữa sáng, cô cầm lấy Bản Bút Ký lật xem một phen, liền cùng chú Lý đi ra ngoài.

Bùi Dịch gặp chuyện không may, xây dựng Tiệp Khắc bị niêm phong, hiện tại tất cả công trình thôn Thành Trung bộ phận phòng chừng đều đã lộn xộn rồi.

Bên ngoài nhà đều là phóng viên, huy động mười mấy vệ sĩ theo ra để mở đường cho xe ra ngoài.

Ở trên xe, Tô Thi Thi mở ra điện thoại. Không tới một hồi, các loại tin nhắn tin tức ùng ùng tiến vào, đều là thân bằng hảo hữu cùng với hợp tác đồng bọn gửi đến hỏi thăm.

Tô Thi Thi chọn mấy cái quan trọng trả lời một phen, rồi sau đó đăng một stt trên trang cá nhân.

"Chúng ta rất tốt, cảm ơn mọi người."

Sau đó cô tiện tiếp tục tắt máy, chuyên tâm làm chuyện của chính mình. Cô muốn đi trước xem qua tình huống thật sự của thôn Thành Trung hiện tại, lại đi cục cảnh sát gặp Bùi Dịch.

Chẳng thế thì cô đâu nào có mặt mũi đi gặp anh. Ngay khi Tô Thi Thi đi công trường Thành Trung thời điểm, Ôn Ngọc cùng Tống Trọng Hạo đã ở nơi đó chờ coi.

Bọn họ không có gọi điện thoại cho Tô Thi Thi, cũng không có đi tìm cô. Bọn họ biết cô nhất định sẽ tới nơi này, liền ở trong này yên lặng đợi.

Bên kia, Tần Phong đi cục cảnh sát.

Bùi Dịch sau khi bị giam giữ liền không để cho người ta gặp, Tần Phong chạy một ngày một đêm, sau cùng đem tất cả nhân lực của Tần gia đều đã chuyển ra đến đây mới được sự chấp thuận gặp

được Bùi Dịch.

Trong phòng giam giữ, Tần Phong trên tay cầm theo áo khoác nhiều nếp nhăn, trên mặt tỏa ra lúng phún râu, ánh mắt bất mãn đầy tơ máu, không nói được một lời ngời xuống trước mặt Bùi Dịch.

Ngảng đầu vừa thấy đến Bùi Dịch, Tần Phong lập tức không vừa ý, trào phúng nói: "Chúng tôi ở bên ngoài vì cậu hao tổn tâm sức, cậu nha ở trong này ngược được thật thoải mái ha?"

Coi Bùi tiên sinh mặc cẩn thận tỉ mỉ, sắc mặt hồng nhuận, đến cái vành mắt đen đều không có, vừa thấy liền là tối hôm qua nghỉ ngơi hết sức không tệ.

Bùi Dịch nhàn nhạt liếc nhìn anh một cái: "Liệu định ra không được, không nghỉ ngơi thì có ích lợi gì?"

"Cậu... Tôi phục!" Tần Phong đều nhanh tức đến nở nụ cười.

Nhớ tới vị Bùi phu nhân kia cũng là về nhà liền đi ngủ, Tần Phong siêu cấp bất đắc dĩ.

Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi tuyệt đối là người một nhà, loại thời điểm này hai người bọn họ còn có thể ngủ được!

"Tình huống như thế nào?" Bùi Dịch biểu tình ngưng trọng lên.

Tần Phong nhất thời nghiêm túc lên, giọng nói cực kỳ trầm trọng: "Một kỳ công trình toàn bộ hủy đi. Đã điều tra ra là Hồ Sĩ Minh làm."

Anh dừng một chút, lo lắng nói: "Chúng ta không có chứng cứ."

"Uh"m." Bùi Dịch gật gật đầu, cũng không có gì ngạc nhiên.

"Cậu sớm liền biết hẳn phải làm như vậy?" Tần Phong thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Bùi Dịch lắc đầu: "Biết hẳn sẽ đối phó tôi. Cũng không biết hẳn sẽ làm như vậy."

"Đúng là người điên!" Tần Phong cắn răng, hung tợn nói, "Không biết hẳn là phải cố ý hay không. Dùng thủ pháp của cậu lúc trước phá dỡ Cao ốc Đoàn thị một dạng. Đều là dụng thuốc nổ phá."

Bùi Dịch nhớ tới tình hình lúc trước làm cho người ta hủy cao ốc Đoàn thị, có trong nháy mắt thất thần, nhưng rất nhanh liền khôi phục lại, thản nhiên nói: "Chuyện này coi như là nhân quả luân hồi đi."

Khi đó Bùi Dịch một lòng muốn đem Đoàn thị đuổi tận giết tuyệt, cho nên Đoàn Kế Hùng người một nhà khi để Tô Thi Thi về sau, anh liền trực tiếp làm cho người ta hủy đi cao ốc Đoàn thị.

Nhưng hiện giờ, cách nghĩ của anh rất nhiều thứ đều đã cải biến. Báo thù, đối với anh mà nói cũng không phải là toàn bộ. Anh chỉ là đơn thuần muốn điều tra rõ ràng chân tướng năm đó cha anh chết.

Đáng tiếc, Hồ gia cũng không biết là anh sẽ bỏ qua bọn họ. Giữa bọn họ cái kết này, đã khó giải.

Tần Phong thấy Bùi Dịch trầm mặc xuống, tiếp tục cùng anh nói xong tình huống của xây dựng Tiệp Khắc cùng với công trình bên kia, sau cùng nói đến Tô Thi Thi.

"Thi Thi đem chứng nhận cổ phần trả lại cho Đoàn Kế Hùng, cùng Đoàn gia thanh toán xong rồi. Hơn nữa để cho Dương Dũng coi chừng bác gái cùng Đồng Đồng. Trong thời gian ngắn, bác gái cùng

Hồ gia hản là sẽ không còn có liên lụy. Mặt khác..."

Tần Phong dừng một chút, nói: "Đoàn Ngọc Lộ rút xuống vách núi, trước mắt còn không có tìm được. Chuyện này, bà nội Phương còn không biết. Thi Thi ý tứ là trước gạt, đợi khi tìm được người rồi nói tiếp. Bất quá, hản là lành ít dữ nhiều rồi."

Bùi Dịch yên lặng gạt đầu, cũng không nói thêm gì.

"Vợ của cậu lại vẫn để cho tôi tìm công việc cho mẹ con Phương Thanh Hoa, để cho tôi phái người dòm chừng bọn họ. Bọn họ về sau hản không lại tới quấy rầy các người."

Tần Phong đem chuyện ngày đó sau khi Bùi Dịch rời khỏi Tô Thi Thi làm một năm một mười nói cho Bùi Dịch. Kể cả Tô Thi Thi đi bệnh viện cùng với chuyện sau khi về nhà liền ngủ.

Bùi Dịch nghe được sau cùng, trước sừng sốt một phen, rồi sau đó chậm rãi nở nụ cười.

"Vợ yêu à, em làm cực kỳ tốt." Người nào đó ở trong lòng thì thào nói.

Anh hiểu biết Tô Thi Thi như thế, đương nhiên có thể nghĩ đến nguyên nhân trước mắt duy nhất có thể để cho cô trước không đến quản anh mà quay về nhà nghỉ ngơi. Nghĩ đến khả năng kia, Bùi Dịch trong lòng liền một trận kích động.

Tần Phong trừng mắt: "Cậu lại vẫn cười được?"

Bùi Dịch sắc mặt cứng đờ, nhớ tới tình cảnh hiện tại, trong mắt lại hiện lên quét xuống lo lắng.

Tần Phong nhin không được hỏi: "Chuyện lần này cậu như là đã dự liệu tới, vậy có chuẩn bị hậu chiêu hay không?"

Bùi Dịch hơi không thể nhận ra nhìn lướt qua cameras nơi góc sáng sủa kia, sắc mặt từ từ ngưng trọng, lắc đầu phun ra hai chữ.

"Không có."

"Không?" Tần Phong bây giờ là thật nhảy dựng lên, chỉ vào Bùi Dịch, hồi lâu nói không ra lời.

Sau cùng, Tần tổng kìm nén ra một câu: "Cậu giỏi lắm!"

Tình hình là tui với ông luật sư của anh Dịch bàn xong rồi. Vốn từ 5 năm cãi còn 3 năm. Ổn mà

Các cô cứ cầm khăn chấm nước mắt là vừa.

Tui mới tìm đc mấy bộ truyện cũ hơi bị hay. Đi luyện truyện đã.

Mai có chương ko thì ko biết, mấy bộ khác thì vẫn theo lịch bình thường

Mn ngủ ngon

Chương 515: Tôi muốn bóp chết anh ấy

"Bùi Dịch, tôi... Tôi thật muốn đánh chết cậu!" Tần Phong tức giận đến trên mặt thoắt xanh thoắt trắng, trong mắt tơ máu càng khủng bố ròi.

Lúc này, anh ta tựa như người vợ cố tình gây sự, đối với chồng mình hô: "Cậu nói, cậu tới cùng muốn làm gì? Không có hậu chiêu? Vậy cậu... Cậu chuẩn bị ngồi tù sao?"

Sau cùng một câu, thanh âm của anh rõ ràng thấp hơn xuống, mang theo một tia ghen ngào.

Tần Phong hai mắt màu đỏ, liền như vậy không hề chớp mắt nhìn chăm chăm Bùi Dịch, muốn anh nói ra cái nguyên do vì sao.

Anh ta chờ mong Bùi Dịch nói là cậu ấy nói đùa mình, nhưng Bùi Dịch trầm mặc lại để cho anh ta suy sụp vô lực.

Bùi Dịch chỉ là lẳng lẳng nhìn anh ta, bộ dạng thản nhiên cam tâm chấp nhận toàn bộ mọi chuyện.

"Oành!" Tần Phong một quyền đánh ở trên bàn.

Cửa ầm một tiếng liền mở, hai cánh sát canh giữ ở bên ngoài vội tiến vào, cảnh giác nhìn hai người Bùi Dịch.

"Không có việc gì." Tần Phong sắc mặt không tốt khoát tay.

Hai vị cảnh sát thấy thế, không nói cái gì, một lần nữa rời khỏi đóng cửa lại.

Bùi Dịch nhìn Tần Phong liếc mắt một cái, trầm giọng nói: "Nếu cô ấy muốn làm cái gì, cậu giúp đỡ một chút."

Tần Phong trong mắt huyết sắc tựa hồ càng thêm một chút, hận không thể hung hăng đánh cho anh một trận.

"Nếu quan tâm em ấy như thế, cậu cứ như vậy đối với em ấy? Cậu rõ ràng biết cậu sau khi đi vào đây, em ấy ở lại sẽ phải gánh chịu những gì!" Tần Phong một vẻ bình tĩnh không sợ hãi, "Gặp chuyện không may xong cậu chuyện gì cũng không làm, bởi vì trên tay Hồ Sĩ Minh còn nắm điểm yếu gì của cậu đúng không?"

"Bùi Dịch, tôi xem như hiểu rõ rồi! Cậu cho tới bây giờ không coi tôi như anh em! Chuyện lớn như vậy, cậu liền gạt chúng tôi làm! Được, cậu vĩ đại đúng không? Cậu đem chính mình lộng vào được, cậu để cho chúng tôi ở bên ngoài vì cậu lo lắng..."

Tần Phong nói xong, giọng nói lại nghẹn ngào hẳn lên: "Này cũng không phải là đùa giỡn. Hồ Sĩ Minh hẳn không chỉ... mà còn là muốn cậu thân bại danh liệt, cậu..."

Tần Phong gầm lên hồi lâu, thấy Bùi Dịch chỉ là lặng im ngồi ở trên chỗ sắc mặt bình tĩnh, liền giống như không phải đang cùng anh nói chuyện một dạng.

Anh giận dữ sợ: "Đệ*h, mẹ nó, tôi là xui tám đời mới làm anh em với cậu!"

Anh ta phiền não tóm lấy tóc vò vò, buông vũ khí đầu hàng: "Cậu tới cùng muốn tôi làm như thế nào!"

Bùi Dịch ngẩng đầu, trầm tĩnh nhìn anh ta: "Nghe lời Thi Thi là được."

"Tôi..." Tần Phong thiếu chút nữa một bụng máu phun ra đây, hung tợn nói, "Tôi dám cá, Tô Thi Thi nhất định nghĩ muốn bóp chết cậu!"

Bùi Dịch vẫn như cũ mặt không chút thay đổi, ngồi ở trên chỗ cũng không nói thêm gì.

Tần Phong thấy thời gian không sai biệt lắm, đứng lên đi tới cửa, tay cầm tới cửa thời điểm, nhin không được quay nhìn anh: "Thi Thi đi giải quyết công việc xong khẳng định muốn tới gặp cậu. Hiện tại gặp cậu một lần không dễ dàng. Cậu..."

"Cậu muốn thấy em ấy hay không?"

Bùi Dịch thân thể mạnh cứng đờ.

Nếu nói lúc trước anh vẫn biểu hiện thật bình tĩnh, nhưng mà nhắc đến chuyện gặp được Tô Thi Thi, ngực trái của anh nhất thời sụp xuống.

Bàn tay của anh dưới bàn, theo thói quen mơn trớn ngón tay đeo nhẫn cưới, cuối cùng, chậm rãi lắc đầu: "Tạm thời không gặp nữa."

"Cậu..." Tần Phong cắn răng, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn anh, "Cậu liền tin tưởng em ấy như thế? Cậu không sợ em ấy hận cậu sao?"

Bùi Dịch mím môi, vẻ mặt kiên định: "Trên cái thế giới này cho dù tất cả mọi người quay lưng lại với tôi, cậu hẳn không. Cô ấy, lại càng không."

Tần Phong ngó ra, thật lâu sau, nho nhỏ nói: "Tôi biết rồi."

Dứt lời, anh ta kéo cửa ra, cũng không quay đầu lại đi tới.

Bùi Dịch cúi đầu, ánh mắt lưu luyến lướt qua ngón tay đeo nhẫn.

Đây là chiếc nhẫn Tô Thi Thi đích thân giúp anh đeo lên. Nếu không có chuyện bất ngờ lần này, tháng sau, bọn họ liền muốn cử hành hôn lễ rồi.

"Vợ yêu à, con yêu à, ủy khuất các người rồi." Bùi Dịch nhắm mắt lại.

Anh không phải không nghĩ muốn phản kích. Chỉ là, không có biện pháp.

Anh thật sự rất muốn gặp mặt cô. Chỉ là, không dám.

Không sai, không dám. Anh sợ Tô Thi Thi đánh anh.

Tô Thi Thi đến cục cảnh sát thời điểm, bởi vì chuyện bất ngờ có tình huống mới, nên khó lòng gặp mặt.

"Đoạn ghi âm này là từ đâu xuất hiện?" Tô Thi Thi nhìn Tần Phong chạy tới, trong giọng nói mang theo run rẩy.

Mới 10 phút trước, cơ quan kiểm sát bỗng nhiên nhận được một bưu kiện nặc danh. Bên trong có một phần ghi âm, trong đoạn ghi âm này là Bùi Dịch chính mình thừa nhận anh nhận hối lộ, dùng đồ dỏm dẫn đến ngoại hành lang đoạn đường số 33 xuất hiện vấn đề chất lượng, cùng với ác ý nghĩ muốn phá hủy một phần công trình.

"Em đừng có gấp, anh đã làm cho người ta điều tra đoạn ghi âm này

là do ai gửi đến." Tần Phong vừa nói vội lôi kéo cô hướng tới bên ngoài cục cảnh sát đi đến, "Phóng viên lập tức sẽ chạy tới, em hiện tại không thích hợp ở trong này."

"Có biện pháp gặp được anh ấy không?" Tô Thi Thi cắn răng, một cái vẻ để cho chính mình bình tĩnh, nhưng trong giọng nói đều là run rẩy đã bán đứng cô.

"Tạm thời không gặp được rồi." Tần Phong nói.

Liên tính Bùi Dịch trước không có dặn dò tạm thời không muốn gặp Tô Thi Thi, hiện tại bọn họ cũng không gặp được rồi.

"Em có cái gì muốn nói, nói cho luật sư. Luật sư sẽ chuyển lời giúp em." Tần Phong an ủi.

Tô Thi Thi hít một hơi thật sâu, trong đầu rất nhanh suy nghĩ đến phần văn kiện ghi âm kia.

Mọi chuyện phát triển trở thành cái dạng này quả thật càng ngày càng ra ngoài dự kiến của cô.

Cô vốn dĩ nhớ lại Bùi Dịch khả năng sẽ có hậu chiêu, cô chỉ cần giúp anh bảo vệ tốt cho gia đình là có thể rồi. Đúng là phần ghi âm Bùi Dịch chính mồm thừa nhận tất cả tội lỗi kia vừa xuất hiện, tình thế hoàn toàn thay đổi.

Đột nhiên, Tô Thi Thi trong đầu hiện lên một cái ý niệm trong đầu, cả người nháy mắt cứng ngắc.

"Làm sao vậy?" Tần Phong thấy cô đột nhiên không đi, nhin không được quay đầu lại hỏi.

"Tôi... Hẳn là biết đoạn ghi âm kia là chuyện gì xảy ra rồi." Tô Thi Thi trên mặt huyết sắc từng khúc tụt xuống tận đáy, cánh môi run cầm cập.

Bất quá này không phải dọa, là tức giận đến!

Cô nhắm mắt lại, từ trong kẽ răng bài trừ một câu: "Để cho luật sư nói cho Bùi Dịch, tôi, mẹ nó thật muốn bóp chết anh ấy!"

Tần Phong khẽ run rẩy, thật đúng là để cho anh ta đoán rồi.

Không đúng!

Anh ta vội vàng giữ chặt tay Tô Thi Thi lại, khẩn trương hỏi han: "Đây là đòn tiếp theo của Hồ Sĩ Minh? Vậy đoạn ghi âm kia... Hẳn không phải là cậu ấy lần trước vì cứu em cùng Hồ Sĩ Minh làm giao dịch..."

Tô Thi Thi ánh mắt đã đỏ, vừa tức lại đau lòng.

Cô khi đó bị Đồng Tiêu Tiêu hãm hại phải vào cục cảnh sát, thiếu chút nữa danh dự hủy hết. Là Bùi Dịch cứu cô.

Thời gian này, cô vẫn trong lòng bất an, cũng sớm đã có chuẩn bị tâm lý. Nhưng cô như thế nào đều đã không nghĩ tới, Bùi Dịch vậy mà sẽ làm loại chuyện ngu ngốc như vậy!

"Em... Em đừng vội, sẽ có biện pháp." Tần Phong nói câu này xong, một chút lo lắng đều không có.

Tô Thi Thi gắt gao cắn răng, cố nén khó chịu, hít một hơi thật sâu, chậm rãi nói: "Lần trước Bùi Dịch tại Lễ Chúc Mừng đã giúp tôi chào hỏi rất nhiều người, tôi chuẩn bị đi gặp thử xem sao. Phía bên anh, có thể làm cũng trước làm một lần."

"Được." Tần Phong thâm sâu nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái.

Khó trách Bùi Dịch có thể lạnh lùng bình tĩnh như vậy. Có người vợ như Tô Thi Thi vậy, thật sự cực kỳ may mắn.

"Ngọc đang tìm anh, anh nhớ rõ gọi cho cô ấy cú điện thoại." Tô Thi Thi trước khi lên xe, đối với Tần Phong nói.

Tần Phong sửng sốt, gật gật đầu. Chỉ là lên xe thời điểm, vừa muốn gọi điện thoại, đã bị những chuyện khác đề đến, đem chuyện gọi điện thoại quên được không còn một mảnh.

Bọn họ không thấy được, ngay khi xe bọn họ đứng ở cửa cục cảnh sát nói chuyện thời điểm, một chiếc xe đen chạy băng băng liền ở một góc khuất không xa dừng lại.

Ngồi ở sau xe Hồ Sĩ Minh đem cửa kính xe chậm rãi hạ xuống, nhìn phía xa, xe đang rời đi, trong mắt cảm xúc có phần phức tạp.

"Tô Thi Thi, em so với trong tưởng tượng của tôi quả là kiên cường rất nhiều."

Hắn tưởng rằng lúc này Tô Thi Thi sẽ hoang mang lo sợ, nhưng theo tin tức hắn đạt được xem ra. Từ khi gặp chuyện không may đến bây giờ, Tô Thi Thi biểu hiện vẫn rất bình tĩnh.

"Là đi tìm viện binh sao?" Hồ Sĩ Minh không có nghe đến bọn họ đối thoại, nhưng mà có thể đoán được.

"Đáng tiếc, người nào đều đã cứu không được Bùi Dịch rồi."

Kế hoạch B của hắn, đã chính thức khởi động.

Chương 516: Anh chính là con chim đó đi

Chân chính đi hết, mới biết được cái thành phố nơi mình sống này tới cùng có bao lớn. Tô Thi Thi ở Bắc Kinh sinh sống hai mươi mấy năm, lần đầu tiên mới cảm thấy được thành phố này lớn đến như vậy.

Tô Thi Thi đi thăm hỏi đối tượng thứ nhất, là một vị quan viên nhà đất. Lúc ấy tại Lễ Chúc Mừng khi đó, vị này cùng Bùi Dịch nói chuyện giống như anh em ruột một dạng.

Tô Thi Thi đối với ngày này ấn tượng sâu nhất, cho nên người đầu tiên chọn là hấn.

"Bùi phu nhân thật ngại quá, bộ trưởng Vương đi công tác còn chưa có trở về." Bí thư tươi cười đầy mặt nhưng trong giọng nói không có một tia nhiệt độ, giống như là giọng nói lạnh lùng máy móc trong điện thoại phát ra khi người khác tắt máy.

Tô Thi Thi trên mặt thủy chung treo một bên khéo léo tươi cười. Người này không có ở nhà, liền đi đến nhà tiếp theo.

"Bùi phu nhân, ngại quá. Hà xử trưởng đang họp."

"Bùi phu nhân thực không khéo, cục trưởng Lý hôm nay vừa lúc ra nước ngoài điều tra, hiện tại đang ở sân bay. Nếu người đến kịp mà nói, phỏng chừng lại vẫn gặp được."

Nghìn kiểu trả lời, chỉ có một kết quả - - một người đều đã không gặp

được.

Tô Thi Thi đứng ở trước mặt một nhà cao tầng, dơ tay xoa xoa trán mồ hôi.

Tháng Tư, mặt trời ban ngày, đã cực kỳ nóng.

Tô Thi Thi thần sắc bình tĩnh, nhìn không ra suy nghĩ cái gì.

Chú Lý một mực bên cạnh trong chừng cô. Nơi xa một chiếc xe đang dừng lại bên đường, bên trong xe, bốn vệ sĩ nghiêm chỉnh canh chừng, vừa thấy đến phóng viên sẽ xông tới bảo hộ Tô Thi Thi.

"Chú Lý, đi đến nhà tiếp theo." Tô Thi Thi ánh mắt thu hồi, xoay người ngồi vào trong xe.

Chú Lý nhìn đến Tô Thi Thi sắc mặt hơi hơi tái nhợt, đau lòng không thôi.

Ông lái xe thật sự vững vàng, sợ ảnh hưởng đến đứa bé trong bụng Tô Thi Thi.

Bây giờ, Tô Thi Thi gặp được người bọn họ muốn gặp. Là một người phụ nữ khoảng chừng năm mươi tuổi, là một vị lãnh đạo bộ quy hoạch.

"Tâm trạng hiện giờ của các vị tôi cực kỳ hiểu biết. Nhưng chuyện này quá lớn, đã không phải chúng tôi có thể nhúng tay. Bùi phu nhân, cô cũng không nên gấp gáp. Trước đợi xem một chút tình huống rồi nói sau." Vị này lời nói chân thành vỗ vỗ tay Tô Thi Thi, thở dài.

"Tôi biết rõ, cảm ơn người." Tô Thi Thi có thể cảm nhận được thiện ý của bà, cười gật gật đầu, xoay người đi tới.

Đi ra ngoài thời điểm, mặt trời đã lên đến đỉnh đầu, đến giữa trưa rồi.

"Chú Lý, về Thi Dịch." Tô Thi Thi suy nghĩ xong, nói với chú Lý.

Người kế tiếp bọn họ muốn đi chào hỏi, cách Thi Dịch không xa. Có thể trở về Thi Dịch ăn cơm trưa.

Cô hiện tại không phải một người, cô không ăn, Bảo Bảo cũng phải ăn.

Tô Thi Thi vừa trở về, liền hỏi tình hình của Nhậm Tiểu Vi.

Phương Ngọc Hoa đối với cô nói: "Trong nhà con liền không cần quan tâm, cô ta đã có thím Vương trong chùng, sẽ không gây ra được chuyện gì đâu."

"Bà nội, vất vả các người." Tô Thi Thi ôn nhu nói.

Phương Ngọc Hoa nhìn đến cháu gái thành cái dạng này, trong lòng càng thêm lo lắng, vốn dĩ muốn hỏi thăm Bùi Dịch thế nào, sau cùng yên lặng đem lời muốn nói nuốt trở vào.

Tô Thi Thi ăn xong cơm trưa, chớp mắt một chút nửa giờ sau sẽ xuất phát rồi. Chỉ là lúc ra cửa thời điểm, đụng phải Ôn Ngọc.

"Thi Thi, tôi... Tôi cùng đi với cô!" Ôn Ngọc ánh mắt hồng hồng, không biết có phải mới vừa khóc hay không.

"Ngọc." Tô Thi Thi trong lòng cực kỳ ấm áp, nhưng vẫn lại là lắc đầu nói, "Vừa rồi tại công trường nói rất đúng, chuyện này các người không được quản."

"Tôi đi cùng bạn của tôi, như vậy có cái gì sai? Thi Thi, cô không thể đuổi tôi đi." Ôn Ngọc đi theo bên cạnh Tô Thi Thi, một bộ dạng sợ cô đuổi chính mình đi.

"Trọng Hạo để cho tôi nói với cô một tiếng, Sunshine anh ấy giúp cô giữ, cô không cần lo lắng."

"Thật khờ." Tô Thi Thi bất đắc dĩ cười cười, làm sao có thể không cảm động.

Mà để cho Tô Thi Thi ngạc nhiên hơn chính là, Ôn Ngọc tuy nhát gan, nhưng mà tin tức thật sự đặc biệt nhanh nhạy.

Mục tiêu kế tiếp bọn họ muốn gặp từ chối nói đang họp, nhưng Ôn Ngọc cứ thế mang theo Tô Thi Thi đến một cái khu dân cư hẻo lánh tìm được hắn.

Thôn Thành Trung một phần công trình bị bùng nổ, Bùi Dịch bị bắt. Ngay sau đó các tòa soạn báo tuôn ra tin tức Bùi Dịch cố ý. Hiện tại không biết có bao nhiêu ánh mắt đang nhìn chăm chăm Bùi gia.

Công trình thôn Thành Trung trở nên như rắn mất đầu, Hồ Sĩ Minh liền đứng ra, nói là vì mục đích chung.

"Người này thật sự quá vô sỉ rồi!" Bên trong xe, Ôn Ngọc xem đến video clip trong điện thoại Hồ Sĩ Minh đứng ra chủ trì đại cục, tức giận đến sắc mặt đỏ lên, lập tức nhớ tới cái gì, khẩn trương đưa điện thoại di động giấu đi.

Tô Thi Thi bật cười: "Tôi cũng không phải người mù."

"Thi Thi..." Ôn Ngọc khẩn trương không biết nên làm cái gì bây giờ, nghĩ nửa ngày, kìm nén ra một câu, "Tên bắn chim đầu đàn, Hồ Sĩ

Minh rất nhanh cũng sẽ bị quả báo!"

Được, này còn không bằng không khuyen. Cái con chim bị bắn kia rõ ràng là Bùi Dịch.

Ôn ngọc gấp đến độ lại muốn khóc.

"Được rồi, tôi không sao." Tô Thi Thi bình tĩnh nhìn về phía ngoài xe, âm u mà nói, "Hắn ra mặt tiếp nhận đại cục là chuyện đã được dự kiến từ trước rồi."

Hai ngày này, Tô Thi Thi suy nghĩ cẩn thận rất nhiều chuyện.

Hồ Sĩ Minh hao tổn tâm cơ để cho Đồng Tiêu Tiêu hãm hại không phải cô, mà là Bùi Dịch. Hắn biết Bùi Dịch sẽ vì cô không tiếc trả giá lớn đến thế nào. Mà phần ghi âm kia chính là chứng cứ tốt nhất.

Rồi về sau cô cùng Bùi Dịch tổ chức họp báo với ký giả để lên tiếng giải thích mọi chuyện khi đó, Hồ Sĩ Minh cùng Đoàn Kế Hùng đồng thời xuất hiện. Đoàn Kế Hùng là vì muốn dẫn Đoàn Tĩnh Đồng trở về, mà Hồ Sĩ Minh - -

"A..." Tô Thi Thi trong lòng cười lạnh.

Hồ Sĩ Minh quỳên một ngàn vạn kia, lại tuyên bố chính mình sẽ cùng chung gánh vác, hiển nhiên là vì tạo hình tượng cho chính mình, vào loại thời điểm này đứng ra cướp đoạt công trình thôn Thành Trung.

"Đã sớm tính kế chu toàn." Tô Thi Thi nhắm mắt lại, càng thêm cảm thấy bất lực.

Cô biết, Bùi Dịch nhất định đã sớm nghĩ tới điểm ấy. Đây là Bùi Dịch cùng Hồ Sĩ Minh một hồi đánh cờ, liền chính bọn họ đều là quân cờ.

"Đồ ngốc, sớm một chút nói cho em biết rõ mọi chuyện thì tốt rồi, em cũng sẽ không sợ." Tô Thi Thi thì thào tự nói.

Cô biết, kết quả này có thể là kết quả tốt nhất Bùi Dịch có thể lựa chọn đối với bọn họ. Cô quá sớm biết rõ cũng chỉ là tăng thêm phiền não. Nhưng cô thật sự đau lòng anh.

"Anh một mình gánh vác lâu như vậy, hiện tại, liền để cho em tới thay anh hoàn thành một chút." Tô Thi Thi ở trong lòng tự hứa.

"Thi Thi, cô đang nói cái gì?" Ôn Ngọc quay đầu nghi hoặc nhìn cô.

Tô Thi Thi lộ ra nụ cười tiêu chuẩn, ánh mắt kiên định: "Tôi nói, kế tiếp chúng ta nhất định phải nắm chặt!"

Hi vọng, người tiếp theo bọn họ muốn gặp vị này có thể giúp được nhóm người bọn họ.

Ngay khi Tô Thi Thi đi khắp Bắc Kinh tìm người hỗ trợ thời điểm, Hồ Sĩ Minh hoàn thành hoàn mỹ nhất một lần phản kích của hắn.

Trong văn phòng tổng giám đốc xây dựng Minh Đĩnh, trợ lý Vương Thạc đứng ở một bên bàn làm việc, trên mặt che dấu không được cảm xúc kích động.

"Hồ tổng, chúc mừng người rất cục đạt được ước muốn." Vương Thạc hưng phấn nói.

Nhưng ngoài ý muốn chính là, Hồ Sĩ Minh trên mặt vậy mà không có ít nhiều hưng phấn. Hắn chỉ nhàn nhạt nói: "Chuyện đã nằm trong kế hoạch, không có gì đáng vui mừng."

Vương Thạc thân thể cứng đờ, lập tức thu hồi tươi cười, không dám lỗ mãng.

Hồ Sĩ Minh mới từ buổi họp báo với ký giả trở về, tiếp tục lại vẫn muốn thu thập cục diện rối rắm của thôn Thành Trung, thật sự bề bộn nhiều việc. Tuy bận rộn nhưng hẳn cũng không quên đi quản Tô Thi Thi.

"Cô ấy còn đang cầu người?" Hồ Sĩ Minh thả lỏng cà- vạt, giống như tùy ý hỏi han.

"Vâng. Đã đi tìm tám vị, chỉ gặp được hai vị. Hiện tại, đi gặp Lý lão rồi."

"Lý Hạ Vũ? Cựu cục trưởng cục quy hoạch?" Hồ Sĩ Minh ngần ra, chậm rãi cười rộ lên, "Xem ra Bùi Dịch cũng không phải hoàn toàn không chuẩn bị."

Trước Bùi Dịch cùng Tần Phong ở trong phòng giam giữ đối thoại hẳn đã sớm biết. Hồ Sĩ Minh thật đúng là không tin Bùi Dịch một chút cũng không có chuẩn bị.

"Cậu đi..." Hồ Sĩ Minh vẫn còn phân phó chút gì, cửa văn phòng bỗng nhiên bị đẩy ra.

Trạm Dẫn Lan chân đi đôi giày bầy phân, hùng hổ thẳng hướng hẳn mà đến.

Chương 517: Khóc không có nghĩa là yếu đuối

"Hồ Sĩ Minh, tôi muốn cùng anh nói chuyện!" Trạm Dẫn Lan không hề chớp mắt nhìn chăm chăm Hồ Sĩ Minh, như vậy giống như là hận không thể cắn hẳn vài miếng thịt vậy.

Hồ Sĩ Minh mặt mày bất động, chỉ đối với Vương Thạc tùy ý khoát tay: "Cậu đi ra ngoài trước."

Vâng ạ Vương Thạc khẩn trương đi tới.

Trước khi rời đi, hẳn quay đầu rất nhanh lờm Trạm Dẫn Lan một cái, trong lòng buồn bực không thôi.

"Phu nhân Dace không phải đang cùng tổng giám đốc hợp tác sao? Vị Trạm tiểu thư này làm cái gì vậy?"

Trạm Dẫn Lan biết chính mình không thể làm như vậy, nhưng nhìn đến Bùi Dịch xảy ra chuyện như vậy, cô ta thật sự không cách nào ngồi xem mặc kệ.

"Hồ Sĩ Minh, buôn bán cạnh tranh mặc dù có rất nhiều thủ đoạn nhận không ra người. Nhưng tôi vẫn cảm thấy anh là một người cao ngạo, dùng loại thủ đoạn ti tiện này đi đối phó đối thủ cạnh tranh lớn nhất của mình, anh cam tâm sao?" Trạm Dẫn Lan tận lực bình tĩnh nói.

Hồ Sĩ Minh không thể không thừa nhận, vị này Trạm tiểu thư vẫn lại là có thực lực "Cãi nhau".

Một câu "Cam tâm sao" như một đao đâm thẳng vào người hắn.
Nhưng thì đã sao?

Hỗ Sĩ Minh mặt không chút thay đổi khởi nhìn cô ta: "Cùng so với cả gia tộc, tôi không cam lòng thì có tính là gì? Mục đích của tôi chỉ có một, đó chính là để cho Bùi Dịch vĩnh viễn bò dậy không nổi!"

"Anh..." Trạm Dẫn Lan sắc mặt rất cục thay đổi, ngữ khí cũng mềm xuống vài phần, "Chẳng lẽ cần phải như vậy sao?"

"Trạm tiểu thư, tôi không thể không nhắc nhở cô một câu, người cô hợp tác là tôi. Đừng đứng sai đội!" Hỗ Sĩ Minh sắc mặt lạnh xuống.

Hắn bận rộn thật sự, không rảnh cùng cô ta nói nhảm.

Trạm Dẫn Lan cắn răng.

Cô ta không nghĩ ra, mẹ nuôi của cô ta vì cái gì lại lựa chọn cùng Hỗ Sĩ Minh hợp tác. Ở trong mắt cô ta, thực lực của Bùi Dịch còn mạnh hơn Hỗ Sĩ Minh nhiều.

Toàn bộ hiện tại những gì cô ta có được đều là phu nhân Dace mẹ nuôi của cô ta cho, cô ta không có cách nào ngỗ nghịch với bà. Nhưng cứ như vậy nhìn Bùi Dịch bị hủy, so với giết cô ta lại vẫn thống khổ hơn.

"Tôi mặc kệ các người có tính toán gì không. Tôi đây chính là nói cho anh, tôi sẽ giúp Bùi Dịch." Trạm Dẫn Lan ánh mắt kiên định hẳn lên, nhìn thẳng Hỗ Sĩ Minh, "Hỗ tổng, làm ăn làm được lớn như vậy, lại có mấy người là sạch sẽ?"

Hỗ Sĩ Minh mặt liền lạnh xuống, trầm trầm nhìn cô ta.

Trạm Dẫn Lan khóe môi nhếch lên, kiên định nói: "Tôi đúng là không thể nào làm trái ý của mẹ nuôi, nhưng bà đồng thời cũng cung cấp cho tôi quyền lợi. Hồ tổng, không nên coi thường thực lực Phi Tầm. Nó đầy đủ để cho tôi làm một chút chuyện gây bất lợi cho anh."

Hồ Sĩ Minh hai mắt nhúu lại, khóe môi chậm rãi cong lên: "Cô là đang uy hiếp tôi?"

"Uy hiếp chưa nói tới. Bùi Dịch bây giờ vẫn còn đang trên tay anh là anh ta bất tài, nhưng tôi hi vọng anh đừng đuổi tận giết tuyệt." Trạm Dẫn Lan nói.

Hồ Sĩ Minh bỗng nhiên cực kỳ chân thành nhìn cô ta một cái, môi mỏng khẽ mở, không mang theo cảm tình nói: "Nếu là Tô Thi Thi, cô ấy tuyệt đối sẽ không cho là Bùi Dịch bất tài."

"Anh!" Trạm Dẫn Lan trên mặt huyết sắc liền lui không còn một mảnh. Hồ Sĩ Minh một câu này quá độc ác!

"Cô đừng quên, anh ta hiện tại đã là chồng của người khác. Cô, chỉ là người bị anh ta vứt bỏ thôi!" Hồ Sĩ Minh từng tắc tan rã tâm lý phòng tuyến của Trạm Dẫn Lan.

Phụ nữ kiên cường nhìn như không chê vào đâu được, nhưng một khi chạm đến chỗ đau, sẽ lộ ra điểm yếu. Trạm Dẫn Lan hiển nhiên chính là một người như thế.

"Anh... Anh nhớ kỹ lời của tôi nói là được. Tôi còn có việc..."

"Trạm tiểu thư, đây là chốt dạ rồi hả?" Hồ Sĩ Minh cười như không cười nhìn Trạm Dẫn Lan xoay người rời đi, không nhanh không chậm nói, "Chẳng lẽ cô không nghĩ tới, hiện tại chính là cơ hội?"

Trạm Dẫn Lan bước chân mạnh dừng lại, rớt cuộc không còn khí lực phản bác, đáy lòng một chỗ nào đó truyền đến một trận rung động.

"Cơ hội tiếp cận một người đàn ông tốt nhất, chính là thời điểm người đó rớt xuống đáy cốc. Năm đó, cô gặp được Bùi Dịch thời điểm, chính là lúc anh ta đang trong thung lũng. Tôi nghĩ, đối với tình cảnh lúc này, cô hẳn là rất có cảm giác."

"Tôi sẽ sắp xếp cho cô gặp Bùi Dịch, nhớ rõ bắt lấy cơ hội." Hồ Sĩ Minh đứng lên, sửa sang lại quần áo, ngữ khí nghiêm túc lên, "Trạm tiểu thư, đừng quên, chúng ta là chung một thuyền."

Trạm Dẫn Lan cắn môi, chạy mất dép.

Cô ta thừa nhận, Hồ Sĩ Minh đưa ra điều kiện này. Cô ta vô pháp kháng cự.

Chờ sau khi cô ta rời khỏi, Hồ Sĩ Minh liền kêu Vương Thạc tiến vào.

"Kế hoạch đối phó với Phi Tầm, bắt đầu đi." Hồ Sĩ Minh rít một hơi thuốc, nói chuyện thời điểm mới vừa phun ra vòng khói, trước mắt sương khói lượn lờ.

Vương Thạc rùng mình, theo bản năng ngẩng đầu nhìn Hồ Sĩ Minh, nhưng cũng không dám nhìn ánh mắt hắn.

"Vâng, tôi lập tức đi chuẩn bị." Vương Thạc gật đầu, muốn nói lại thôi.

Hồ Sĩ Minh liếc mắt nhìn hắn, đem thuốc lá dụi ở trong gạt tàn thuốc, mặt không chút thay đổi nói: "Có lời cứ nói."

Vương Thạc khẽ run rẩy, nơm nớp lo sợ nói: "Lão gia từ lúc trước

gọi điện thoại đến đây."

Hắn dừng một chút, thấy Hồ Sĩ Minh không phát giận, đánh bạo nói: "Lão gia tử ý tứ là, có thể cùng Phi Tầm bảo trì quan hệ hợp tác, tốt nhất vẫn nên tiếp tục bảo trì. Có vẻ, phu nhân Dace tại Âu châu thế lực..."

Hồ Sĩ Minh cười lạnh: "Ông nội đã già rồi. Hắn đã quên, Phi Tầm ngay từ đầu hợp tác đối tượng là Bùi Dịch."

Vương Thạc vẻ mặt rùng mình, đem lời còn lại đều đã nuốt xuống, chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh đều phải xuống đến nơi.

Hồ tổng quyết định làm sao có thể sai! Bọn họ chỉ nghĩ đến cùng Phi Tầm hợp tác mới có lợi, nhưng lại quên, tổng giám đốc Phi Tầm phu nhân Dace kia là cái người đặt ích lợi lên trên cùng.

Bà ta có thể vứt bỏ xây dựng Tiệp Khắc cùng xây dựng Minh Đỉnh hợp tác, vậy thì có khả năng vứt bỏ xây dựng Minh Đỉnh cùng những công ty khác hợp tác.

Có đồng bọn hợp tác như vậy, ai dám yên tâm! "Hồ tổng, là tôi lắm miệng rồi. Tôi lập tức đi sắp xếp." Vương Thạc cúi đầu, trong lòng run sợ nói.

"Nhớ kỹ, cậu hiện tại là thủ hạ của tôi." Hồ Sĩ Minh sắc mặt trong veo mà lạnh lùng nói.

Vương Thạc nào dám nói cái khác, khẩn trương thối lui ra ngoài.

"Phi Tầm..." Hồ Sĩ Minh tựa vào trên ghế nuốt mây nhà khói, sương khói lượn lờ, chậm rãi nheo lại hai mắt.

"Bảo hồ lột da, các người nghĩ rằng tôi ngốc như thế?" Từ khi quyết định cùng Phi Tầm hợp tác một khắc kia, Hồ Sĩ Minh liền không tính toán theo chân bọn họ vẫn tiếp tục hợp tác.

"Ô Thi Thi, tôi xem em có thể chịu tới khi nào mới đến cầu tôi!" Hồ Sĩ Minh nghĩ tới Ô Thi Thi, tâm tình không biết như thế nào, đột nhiên tốt hơn rất nhiều.

Hắn cực kỳ chờ mong Ô Thi Thi ngày nào đó đến đây cầu chính mình!

Mà ngày này, đối với Ô Thi Thi mà nói, thân thiết cảm nhận được cái gì kêu "Nhân tình ấm lạnh".

"Bùi Dịch, những thứ này thật là anh chuẩn bị giúp đỡ sao?" Ô Thi Thi không để cho chú Lý cùng Ôn Ngọc đi theo chính mình, tại bên ngoài "Thi Dịch" xuống xe, chính mình dọc theo con đường nhỏ bên ngoài hậu viện kia chậm rãi đi tới.

Cô vô lực dựa vào vách tường trắng xóa cao kia, từ từ ngồi chồm hổm trên mặt đất, vùi đầu vào trong đầu gối, ngực trang ầm ầm sụp xuống.

"Vì cái gì khó như thế..." Hu hu tiếng khóc, trên con đường nhỏ yên tĩnh, hết sức rõ ràng.

"Bùi Dịch, em mới biết được, em vô dụng như thế." Ô Thi Thi khóc đến không kèm chế được.

Cô cho rằng chính mình hẳn không yếu ớt như thế, nhưng hôm nay nhìn thấy mọi người gần như là đều đã đang hướng cô biểu đạt một cái ý tứ - - buông tha đi, Bùi Dịch không cứu được.

"Hu hu hu..." Tô Thi Thi che miệng, nước mắt liều chết dững mãi tiến ra, cho tới bây giờ không hoảng hốt quá như thế.

Cô biết mình phải kiên cường, nhưng mà kiên cường chẳng lẽ liền không thể khóc sao? Cô khó chịu, cô bức tức, cô sợ hãi, khóc một phen làm sao vậy!

Nhưng cô vẫn lại là không dám khóc thoải mái. Cô gắt gao cắn môi, đến khóc đều là áp lực.

Trong bụng của cô còn có tiểu gia hỏa, cô không thể dọa đến nó.

Liền trốn ở chỗ này rơi xuống vài giọt lệ, khi đứng lên, lại là một cô gái kiên cường.

Tô Thi Thi hít một hơi thật sâu, hai mắt đẫm lệ như sương mù bao phủ, nhìn ra toàn bộ đều là mơ hồ.

Chương 518: Chúng ta bỏ lỡ

Cửa sau "Thi Dịch" mở ra, Ôn Ngọc đã sớm đợi ở chỗ này.

Tô Thi Thi ngẩng đầu, liền nhìn đến Ôn tiểu thư khóc thành sông, bỗng dưng nở nụ cười, trêu ghẹo nói: "Cô sao lại thích khóc như thế."

"Tôi..." Ôn Ngọc đỏ mắt, lấp bắp, nửa ngày mới kìm nén ra một câu, "Tôi thay cô khóc."

Tô Thi Thi nhất thời ảm ướt hốc mắt, vội vàng cúi đầu, khoát tay: "Tôi đói bụng, trong nhà có thể ăn cơm không?"

"Có có, bà nội Phương nói hôm nay bà làm món cá nấu cải chua cô thích ăn nhất." Ôn Ngọc một bên lau nước mắt, vừa nói, cuối cùng, lại bỏ thêm một câu, "Tần Phong nói tôi thích khóc như thế sẽ bị cô chán ghét, anh ấy không cho tôi đến đây."

"Tên gia hỏa kia từ hôm qua tới giờ một cuộc điện thoại cũng chưa gọi cho tôi nữa, tôi quyết định không cần để ý đến anh ấy nữa rồi!"

Tô Thi Thi thổi phù một tiếng lại nở nụ cười. Có những thứ người bạn như thế này ở đây, tràn ngập năng lượng.

Tô Thi Thi ngẩng đầu, ánh mắt lại vẫn hồng hồng, mặc cho ai nấy đều thấy được cô vừa rồi đã khóc. Nhưng tất cả mọi người rất cảm thông cho cô cái gì đều không có nói.

"Bùi Dịch nhất định chuẩn bị đường lui, mình nhất định sẽ tìm được!"

Tô Thi Thi ở trong lòng yên lặng nói.

Cô cẩn thận nghĩ tới, Bùi Dịch coi trọng cái nhà này như thế, chờ mong bảo bảo của bọn họ đến như thế, làm sao có thể ném mình vào hoàn cảnh không thể vấn hồi được.

Bọn họ cũng đều biết Hồ Sĩ Minh sẽ ra chiêu, Bùi Dịch không có khả năng không chuẩn bị đối sách. Tô Thi Thi đến bây giờ lại vẫn không nghĩ tới đối sách của anh rốt cuộc là gì, vậy đã nói lên Bùi Dịch không thể nói.

"Không thể nói, vậy cũng chỉ có thể đoán." Tô Thi Thi một mực nghĩ đến vấn đề này, nghĩ đến những khi cô cùng Bùi Dịch ở chung từng tí.

Cô tin tưởng, Bùi Dịch nhất định để lại manh mối cho cô!

Cô cùng Bùi Dịch vẫn đều đã có hiểu ngầm như thế, bây giờ, nhất định hẳn không ngoại lệ.

"Thi Thi, cô suy nghĩ cái gì vậy?" Ôn Ngọc thấy Tô Thi Thi một hồi nhíu mày một hồi triển mi, buộc miệng nói, "Cô cùng Tần Phong thật giống nhau, mỗi khi suy nghĩ chuyện gì đều thích nhíu mày."

Cô có vẻ dăm chiêu nói: "Tôi cảm thấy được, các người có thể đem vấn đề nghĩ đến sâu xa quá hay không? Nếu chỉ là sự việc đơn thuần mà suy xét?"

"Đơn thuần suy xét?" Tô Thi Thi đôi con ngươi sáng lên, như là tóm được một manh mối. Nhưng ý nghĩ này vụt qua quá nhanh, cô không thể bắt lấy.

"Thôi, không nghĩ nữa, đi trước lấp đầy bụng quan trọng hơn!" Tô

Thi Thi kéo tay Ôn Ngọc, cùng nhau hướng tới nhà ăn đi đến.

"Không biết, Bùi Dịch có được ăn không?" Tô Thi Thi hơi than thở nhẹ. Từ lúc bọn họ bắt đầu quen biết đến giờ, chưa từng có tách ra quá một ngày. Cô, thật sự rất nhớ anh.

Tô Thi Thi không biết là, bữa tối của Bùi Dịch dị thường phong phú, sắc hương vị đều đủ, là bữa tối tiêu chuẩn của đầu bếp nhà hàng cấp năm sao

Nhưng Bùi tiên sinh đối mặt với bữa tối phong phú này, lại coi như không có, đến chiếc đũa cũng chưa động một phen.

Trong phòng giam giữ, Trạm Dẫn Lan thấy Bùi Dịch không động đũa, lo lắng hỏi han: "Có phải có chỗ nào không thoải mái hay không?"

Bùi Dịch ngồi ở trên chỗ, nghe vậy mới ngẩng đầu liếc nhìn cô ta một cái, thái độ khách khí: "Không có."

Trạm Dẫn Lan mím môi, không biết nói cái gì.

Từ lúc vừa rồi cô ta mang theo bữa tối đến đây gặp anh, Bùi Dịch tổng cộng đã nói được mấy câu.

" Cô đã đến rồi."

"Tôi rất tốt."

Cùng với câu hiện tại này "Không có".

"Anh... Một chút cũng không muốn gặp em sao?" Trạm Dẫn Lan không cam lòng hỏi han.

Bùi Dịch lắc đầu: "Không phải."

Trạm Dẫn Lan trong lòng vui vẻ, còn chưa tới kịp nói chuyện, lại nghe Bùi Dịch nói.

"Nhưng tôi muốn gặp nhất, là vợ mình."

Trạm Dẫn Lan trên mặt tươi cười khoảnh khắc cứng đờ, hốc mắt chậm rãi hồng lên.

"Anh có phải cảm thấy được, em có thể đi vào gặp anh cực kỳ dễ dàng hay không?"

Cô ta đã hỏi thăm quá, Tô Thi Thi không cách nào tiến vào gặp anh. Cô ta cũng biết, Bùi Dịch nhất định đoán được cô ta là dựa vào Hồ Sĩ Minh mới có thể vào.

Hiện tại Hồ Sĩ Minh cùng Bùi Dịch nháo thành cái dạng này, Bùi Dịch đối với chuyện cô ta cùng Hồ Sĩ Minh hợp tác đồng bọn, khẳng định cũng cùng hận cô ta rồi.

"Anh có phải cảm thấy được chuyện này em cũng tham dự rồi hay không?" Trạm Dẫn Lan thật cẩn thận hỏi han.

Bùi Dịch vẫn như cũ lẳng lặng ngồi, không nói nữa. Bọn họ đều là quân cờ trên bàn cờ này, người nào cũng đều khó có khả năng thật sự không quan hệ.

"Trở về đi." Cuối cùng, Bùi Dịch thờ dãi.

"Bùi Dịch!" Trạm Dẫn Lan roạt từ trên ghế đứng lên, trong mắt nén lệ, khổ sở nhìn anh, "Anh có biết, em muốn giúp anh!"

"Tôi không cần." Bùi Dịch mặt không chút thay đổi nói.

"Anh..." Trạm Dẫn Lan nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu mới không để cho cảm xúc chính mình không khống chế được.

"Năm đó rời khỏi anh, em thật sự không có biện pháp." Trạm Dẫn Lan gian nan nói.

Cô ta lúc này trong lòng vô cùng hối hận. Cô ta năm đó không nên kiêu ngạo như thế, cô ta nên là trước tiên nói cho anh biết, mà không phải là chuyện gì đều đã chính mình thừa nhận.

"Khi đó em gặp rất nhiều chuyện, em nghĩ muốn trước rời đi Đoàn gia rồi mới nói với anh. Sau đó lái xe trên đường cao tốc xảy ra tai nạn xe cộ, nếu không được người cứu, em đã sớm..." Trạm Dẫn Lan vừa nói một bên khóc.

"Em biết anh ghét nhất cái gì, đối với anh khi đó thật sự không có biện pháp..."

"Cô không phải hỏi tôi, tôi thích cô ấy vì cái gì?" Bùi Dịch bỗng nhiên cắt ngang lời cô ta nói, nói một câu không liên quan nhau.

Anh bình tĩnh nói: "Tôi đây hiện tại nói cho cô biết. Tô Thi Thi, bất luận gặp được vấn đề gì, đều trước tiên sẽ nói với tôi. Bất luận xảy ra chuyện gì, cô ấy sẽ lựa chọn tin tưởng tôi. Cô ấy hẳn không trốn tránh, cô ấy sẽ cùng tôi đối mặt."

"Đây là nguyên nhân tôi thích cô ấy. Cho nên, Dẫn Lan, không cần lại ở người tôi lãng phí thời gian rồi. Chúng ta, đã bỏ lỡ."

Chúng ta đã bỏ lỡ...

Trạm Dẫn Lan mặt liền trắng, thân thể lão đảo một phen, giống như khí lực cả người đều bị rút đi rồi.

Cô ta tự giễu cười rộ lên: "Anh là nghĩ muốn nói cho em biết, cô ấy tại đúng thời gian gặp được anh, cho nên liền là người thích hợp nhất? Mà em..."

Cô ta chỉ chỉ chính mình, tươi cười chứa đầy cô đơn: "Em là người không đến đúng lúc."

Bùi Dịch xoa xoa mi tâm, nói: " Tôi biết, năm đó mẹ tôi tìm người thiếu chút nữa vũ nhục cô. Thật xin lỗi, tôi biết đến quá muộn, cho cô bị nhiều ủy khuất như vậy."

Anh mấy ngày trước mới điều tra ra, quả thật quá muộn rồi.

"Anh đều đã biết rồi?" Trạm Dẫn Lan chột ngẩn ra. Cô ta vốn dĩ lại vẫn ôm ấp hi vọng, cho rằng Bùi Dịch nếu thật sự biết rõ chân tướng năm đó, ít nhất sẽ niệm chút tình cũ.

Nhưng tới cùng, là cô ta tự mình đa tình rồi. Cô ta cảm thấy được chính mình rất quan trọng, nhưng trong mắt anh, cô ta đã sớm chỉ là một cái chấm nhỏ trong quá khứ mà thôi.

"Bùi Dịch, em đời này, cũng chỉ yêu một mình anh. Em sẽ không buông tay." Trạm Dẫn Lan sau cùng nhìn thoáng qua Bùi Dịch, xoay người đi tới cửa phòng giam giữ.

Cô ta thật sự không cam lòng. Hồ Sĩ Minh nói rất đúng, cơ hội lần này, cô ta nhất định phải nắm chắc.

Bùi Dịch giống như sớm liền biết phản ứng Trạm Dẫn Lan, cũng không có bao nhiêu ngạc nhiên.

Anh nhìn một bàn cao lương mỹ vị, vẫn như cũ không muốn ăn.

Càng nghĩ càng phiền, càng ngày càng ăn không vô.

"Cô bé ngốc, em khẩu vị như thế nào?" Bùi Dịch cúi đầu, nhẹ vỗ về ngón tay đeo nhẫn kim cương, ôn nhu cười rộ lên.

Anh dám cá, vợ yêu nhà anh khẩu vị nhất định không tệ.

Mà chuyện Trạm Dẫn Lan tới gặp Bùi Dịch, rất nhanh đã bị một chút người biết rõ.

Tô Thi Thi là từ luật sư Tịch Thanh Vinh của Bùi Dịch nơi đó biết được.

Đây là ngày hôm sau, Tần Phong mang theo luật sư tới gặp Tô Thi Thi. Nghe xong luật sư nói, Tô Thi Thi liền hăm nhập đến chỗ trầm mặc.

Tần Phong lập tức liền nóng nảy, cảnh giác nhìn cô: "Em cũng đừng làm càn."

Chương 519: Tức chết cô

"Làm gì?" Tô Thi Thi khóe miệng ngoéo... một cái, tươi cười có chút lạnh, thẳng tắp nhìn Tần Phong, "Anh nói tôi có thể làm gì?"

Cô hiện tại có thể làm cái gì!

Tần Phong yên lặng dờn ánh mắt, ngậm miệng lại.

Anh phát hiện từ khi Bùi Dịch bị bắt đến giờ, Tô Thi Thi liền trở nên đặc biệt đáng sợ. Tuy cô ở mặt ngoài nhìn thật bình tĩnh, nhưng tổng làm cho người ta có cảm giác kinh hãi.

Tô Thi Thi không có nhìn anh, mà là nhìn luật sư hỏi: "Luật sư Tịch, ông đem tình huống của anh ấy đều đã nói với tôi một phen đi, không cần giấu diếm."

Tịch Thanh Vinh nhìn Tần Phong hỏi ý kiến, Tần Phong yên lặng gật gật đầu.

"Bùi phu nhân, tình huống hiện tại đối với Bùi tổng rất không có lợi." Tịch Thanh Vinh sắc mặt ngưng trọng, đem tin tức thu thập được đều đã nói với Tô Thi Thi một lần.

"Bị truy tố buộc tội hối lộ, hủy hoại của công, tổn hại ích lợi quốc gia cùng nhiều tội danh bị khởi tố. Vốn dĩ còn có chút cơ hội thắng, nhưng văn kiện ghi âm vừa xuất hiện, mọi chuyện liền phiền toái hơn."

Tô Thi Thi trong lòng trầm trầm, nhưng đối với kết quả này trong lòng

đã có chuẩn bị, hỏi: "Ông có mấy thành năm chắc?"

Tịch Thanh Vinh lắc đầu: "Không tới năm phần."

Tô Thi Thi tâm thật lạnh thật lạnh.

Tần Phong sắc mặt cũng cực kỳ nghiêm trọng, nghĩ nghĩ, nói ra cái nghi hoặc lớn nhất trong lòng mình hai ngày này.

"Thi Thi, em có cảm thấy được, Bùi Dịch lần này có phần quá tiêu cực rồi hay không?" Tần Phong nhíu mày nói, "Dựa theo tính cách trước kia của cậu ấy, trước khi Hồ Sĩ Minh tuôn ra đoạn ghi âm kia nên phản kích rồi. Nhưng cậu ấy hoàn toàn không có phản ứng."

Tô Thi Thi chậm rãi gật đầu, nhưng không có tiếp lời của anh nói. Cô đã sớm phát hiện rồi.

Bùi Dịch bây giờ hình như là cố ý mắc mưu.

"Trò chơi của các người, thật sự là càng ngày càng khó chơi." Tô Thi Thi trong lòng thầm than, ngẩng đầu hỏi luật sư, "Kết quả tệ nhất là cái gì."

Tịch Thanh Vinh trầm mặc khoảng khắc, trầm giọng nói: "Phải ở tù hơn năm năm." (*đấy nhé, tui ko có hù, phải ở 5 năm nhé!*)

"Không được." Tô Thi Thi lắc đầu, "Luật sư Tịch, tôi sẽ nghĩ biện pháp để cho Hồ Sĩ Minh huỷ bỏ văn kiện ghi âm, ông có thể nắm chắc phần thắng bao nhiêu?"

Tịch Thanh Vinh đôi mắt sáng lên: "Nếu phần ghi âm kia không thể làm chứng cứ, vậy phần thắng có thể có bảy phần. Bất quá..."

Ông ta dừng một chút, có chút khó xử nói: "Phòng chừng vẫn lại là sẽ có hình phạt."

Tô Thi Thi mạnh xiết chặt quả đấm. Tịch Thanh Vinh là luật sư tốt nhất cả nước, nếu ông cũng nói như vậy, vậy phòng chừng thật sự lành ít dữ nhiều.

Cô nghĩ nghĩ, đối với Tần Phong nói: "Nghĩ biện pháp, tôi muốn gặp anh ấy một lần."

Tô Thi Thi mơ hồ đã đoán được Bùi Dịch tới cùng muốn làm cái gì!

Nhưng mà cô không đồng ý! Người điên này, thật sự bệnh thần kinh rồi! Tô Thi Thi tuyệt đối không cho phép chuyện như vậy xảy ra!

"Bùi Dịch, vì tìm cho ra chân tướng năm đó, anh thật sự cần như vậy sao?"

Ở một khắc này, Tô Thi Thi trong lòng lại vẫn là có chút oán hận anh. Cái tên bệnh thần kinh này, cô biết anh hiện tại lựa chọn như vậy có lẽ đối với bọn họ là tốt nhất, nhưng cũng không phải cô muốn.

"Bùi phu nhân, Bùi tổng để cho tôi giao cho người mấy phần văn kiện." Tịch Thanh Vinh nói xong đưa ra xuất mấy túi giấy tờ đưa cho Tô Thi Thi, "Những thứ này là tất cả tài sản đứng tên của Bùi tổng. Bao gồm xây dựng Tiệp Khắc, khách sạn, nhà hàng cùng với Âm Nhữ."

"Âm Nhữ?" Tô Thi Thi kinh ngạc, cô lại vẫn thật không biết Âm Nhữ vậy mà cũng là của Bùi Dịch!

Tần Phong trong lòng run lên, khẩn trương thay Bùi Dịch giải thích: "Âm Nhữ kỳ thật lúc trước là anh nghĩ muốn mở ra làm ăn sau đó để

cho cậu ấy làm cổ..."

"A..., phải không? Vậy tại sao anh ấy lại là người đứng tên sở hữu? Tần tổng, hai người các người cảm tình thật đúng là không phải tốt bình thường ha!" Tô Thi Thi lật đi lật lại giấy chứng nhận sở hữu Âm Nhữ, cười như không cười nhìn Tần Phong liếc mắt một cái.

"Được lắm Bùi Dịch, anh thật đúng là biết nắm chắc thời cơ! Thừa dịp này nói cho em biết Âm Nhữ là do anh mở, em liền sẽ không thể giận anh đúng không?" Tô Thi Thi ngậm tống hơi thừa lời.

Cô lúc trước liền hoài nghi qua, Bùi tiên sinh rất biết cách giả vờ vô tội nha!

"Khụ khụ..." Tần Phong xấu hổ sờ sờ cái mũi, không nói.

Tô Thi Thi tiếp tục lật chuyển các văn kiện khác, bỗng nhiên, tay ngừng một trận, mở ra một phần sau cùng trong đó. Văn kiện là rất dày, không có dấu vết mở ra.

Tô Thi Thi ngẩng đầu nhìn Tịch Thanh Vinh liếc mắt một cái: "Phần văn kiện này ông đã từng xem qua chưa?"

Tịch Thanh Vinh lắc đầu: "Tôi là cố vấn pháp luật của Bùi tổng, những cái văn kiện này đều là qua tay tôi. Chỉ có riêng phần này không có. Tôi cũng không biết trong này là cái gì."

Tô Thi Thi trầm mặc nhìn thoáng qua phần văn kiện nặng trĩu kia, đem nó bỏ qua một bên, cầm lấy cái văn kiện khác nhìn một phen.

Càng xem càng kinh hãi. Tô Thi Thi lần đầu tiên biết, thì ra chồng cô có tiền như thế!

"Thì Dịch cùng khách sạn đều đứng tên tôi?" Tô Thi Thi ngó ra.

Xem thời gian trên văn kiện, thực ra là lúc cô cùng Bùi Dịch quen biết không đến một tháng anh đã đem những thứ này chuyển sang tên cô hết rồi.

"Thì ra, từ lúc bắt đầu anh sớm liền..." Tô Thi Thi mũi lên men, rất muốn hung hăng mắng tên đàn độn kia một trận.

Tần Phong vươn người nhìn thoáng qua, nói: "Anh biết, lúc ấy cậu ấy sang tên thời điểm anh còn trêu chọc cậu ấy là thê nô."

Anh nói xong, giọng trầm xuống: "Thì Thi, những sản nghiệp khác khả năng có lẽ sẽ không còn rồi. Mấy thứ này em bảo quản tốt."

Anh nói xong lời cuối cùng thời điểm, ánh mắt hữu ý vô ý liếc đến phần văn kiện dày cộm bị Tô Thi Thi để ở một bên kia.

Tô Thi Thi tim đập liên hồi, yên lặng gật gật đầu.

Tịch Thanh Vinh cùng Tần Phong nán lại một hồi liền đi rồi. Chờ bọn họ đi rồi, Tô Thi Thi mở ra phần văn kiện dày đặc kia.

Tô Thi Thi không biết chính mình là đã dùng vẻ mặt như thế nào để xem xong phần văn kiện này. Cô xem xong, ở trên ghế ngồi yên thật lâu, sau cùng từ trong kẽ răng phun ra ba chữ:

"Lão hồ ly!" "Bùi Dịch, em không để yên cho anh!" Tô Thi Thi thiếu chút nữa thét chói tai.

Cô không biết này có phải chính là kế hoạch dự phòng của Bùi Dịch hay không. Nhưng mà cô biết, Bùi Dịch đem tất cả mọi người lừa rồi!

"Anh quá gian trá!" Tô Thi Thi hít sâu, một cái vè nói cho chính mình không cần dọa đến Bảo Bảo, nhưng mà cô thật sự muốn phát điên nha!

Nhưng ngay cả như vậy, phần văn kiện này vẫn lại là giấu thật kỹ.

Bùi Dịch bị mang đi cùng một ngày, liền có cảnh sát đến đây điều tra qua thư phòng, mang đi tư liệu về công trình thôn Thành Trung. Liền ngay cả mặt thất phía sau lưng giá sách đều bị rút, nhổ ra rồi.

Tô Thi Thi bưng tỉnh như trải qua mấy đời một phen nhìn bốn phía, đứng lên đẩy ra bàn làm việc ra, sau đó dưới đáy cái bàn chính gỗ vài cái. Chỉ nghe rắc rắc một tiếng, sàn nhà chậm rãi hướng hai bên dờn ra, xuất hiện một cái bậc thang.

Tô Thi Thi cầm lấy văn kiện, dọc theo bậc thang đi xuống.

"Lão hồ ly kia đã sớm chuẩn bị tốt rồi." Tô Thi Thi ngậm nói thầm.

Chỗ này, là có một lần buổi tối đi ngủ thời điểm, Bùi Dịch đột nhiên đánh thức cô dậy cứng rắn muốn nói cho cô biết.

Tô Thi Thi khi đó cũng không để ý, hiện giờ nghĩ đến, Bùi tiên sinh có lẽ là thời điểm đó cũng đã lên kế hoạch rất nhiều.

Để cho Tô Thi Thi ngoài ý muốn chính là, dưới cầu thang không gian rất lớn, trang hoàng xa hoa, hẳn là so với mặt thất sau giá sách không phải giống nhau một cái.

Bốn phía trên tường đều là giá sách, mặt trên vậy mà xếp đầy chi chít bảo bối! Tô Thi Thi khóe miệng giật giật, không biết phải hình dung tâm tình của mình như thế nào lúc này.

"Bùi tiên sinh, thì ra anh có bệnh nghiện sưu tầm đồ cổ là thật." Tô Thi Thi ban đầu lại vẫn kỳ quái, Bùi Dịch cực kỳ thích cất giữ đồ cổ, trong nhà lại không thấy được mấy thứ.

Thì ra, đều là giấu ở chỗ này rồi.

Bỗng nhiên, Tô Thi Thi chợt ngẩn ra, sửng sờ nhìn vật trang trí trên một giá sách trong đó.

Không, không phải vật trang trí!

Là - -

Bản thiết kế?

Tô Thi Thi cầm lên vừa thấy, cả kinh bùm miệng.

Những thứ này, đều là bản thiết kế của Bùi Dịch!

Một lúc sau, trong mật thất truyền đến tiếng Tô Thi Thi gầm thét: " Bùi Dịch, em không để yên cho anh!"

T.T tui bận muốn chết, các cô còn ăn hiếp tui, có tin là tui giận ko đặng lun ko. Tính khí của tui còn lớn hơn bà Thi nhà

Chương 520: Cho anh quỳ ván giặt cả ngày

Tô Thi Thi không biết chính mình lúc này đây là có tâm tình rời khỏi mật thất. Cô thề, cùng Bùi Dịch ra ngoài, cô nhất định phải cùng anh hảo hảo tính món nợ này!

"Ít nhất, phải để anh cả ngày quỳ trên ván giặt! Để cho Đồng Đồng ở bên cạnh giám sát anh!" Tô Thi Thi tức giận đến nghiến răng nghiến lợi.

"Bùi Dịch, anh cũng thật biết giả vờ! Con trâu chọi như anh, anh tự cứu mình đi, sao cũng cần phải đem em tính đi vào!"

Tô Thi Thi thật sự tức đến chỗ.

Cô từ lúc bắt đầu vào đại học, liền thần tượng một Thiết Kế Sư nội thất! Cô nhớ rõ mình đã từng ở trước mắt Bùi Dịch hoa si qua vị Thiết Kế Sư kia!

Nhưng cô đâu nào sẽ nghĩ tới, người kia chính là Bùi Dịch!

"Khó trách khi đó em khen ngợi người khác anh một chút cũng không tức giận, thì ra là đang trộm vui vẻ ha!"

Tô Thi Thi rất tức giận!

Nếu Bùi Dịch ở trong này, cô nhất định phải phát thật lớn một thùng tính tình.

"Mà lúc này, phát giận cho ai xem.". Nước mắt không hề báo trước chảy xuống, Tô Thi Thi hấp hấp cái mũi, rất muốn đánh người.

"Đúng là, em không nghĩ muốn dựa theo kịch bản của anh nữa, có bản lĩnh anh tới đánh em!" Tô Thi Thi hung hăng lau khòe mắt giận lệ, đi ra mặt thất.

Trong cục cảnh sát chỗ phòng giam giữ, Bùi Dịch bỗng nhiên hắt hơi một cái, không hiểu sao có chút chột dạ.

Anh vuốt ve chiếc nhẫn, trong mắt đều là tưởng niệm.

Mới vài ngày như thế, anh liền có chút chịu không nổi rồi. Nếu là - -

Bùi Dịch bỗng nhiên không dám nghĩ tiếp. Anh cho rằng chính mình có thể chịu được chuyện ngày ngày không có Tô Thi Thi, là anh đánh giá cao chính mình rồi.

Trong thư phòng Thi Dịch, sà nà chậm rãi khép lại, khôi phục như lúc ban đầu. Tô Thi Thi đem cái bàn đẩy trở về, vỗ vỗ tay, quyết định ra ngoài tiếp tục tìm người hỗ trợ.

Ngày hôm qua tìm những cái bọn quan viên này một đám giờ giọng, không có thực chất chịu trợ giúp. Tô Thi Thi nghĩ nghĩ, quyết định đi tìm một người.

Đang lúc cô nói cho chú Lý muốn đi địa điểm khi đó, chú Lý lần đầu tiên phản đối.

"Bùi tổng dặn dò qua, người nào cũng được, người đó không phải người tốt nhất để lựa chọn."

Tô Thi Thi nhúu mày ngồi vào bên trong xe, bình tĩnh nói: "Anh ấy là

nói tốt nhất, cũng không phải nói không thể. Hiện tại không có tuyến chọn, chỉ có thể đi thử thời vận rồi."

"Đúng là Hồng gia cái lão hồ ly này, có tiếng gặp lợi vong nghĩa, người đi đến đó lỡ xảy ra chút gì ngoài ý muốn..."

"Chú Lý, Bùi gia còn không có thật sự đỡ, Hồng gia hẳn không lập tức làm ra phán quyết." Tô Thi Thi khoát tay, ý bảo chú Lý lái xe.

Bùi Dịch cùng Hồ Sĩ Minh đánh cờ một ngày còn không phân ra thắng bại, Hồng gia liền một ngày hẳn không minh xác lựa chọn hợp tác với ai.

Tô Thi Thi nghĩ không sai, Hồng gia không có giống những người khác như vậy trốn tránh không gặp.

Vẫn như cũ là ở tầng cao nhất trong căn phòng u ám của cái cao ốc kia. Tô Thi Thi lần thứ ba tới nơi này, mỗi một lần đều là tâm trạng khác nhau.

Để cho Tô Thi Thi ngoài ý muốn chính là, Hồng gia đi thẳng vào vấn đề, trực tiếp vạch trần ý đồ đến đây của cô.

"Thi Thi, theo lý đây là nói tiểu bối các người có khó khăn, ta đâu nên là giúp đỡ chút gì. Nhưng Hồng gia ta không thể sánh bằng nhà khác, ở vào cái vị trí này của ta, lúc này cái gì cũng không làm, đối với các người mới là tốt."

Hồng gia bưng tách trà tử sa mới pha xong đưa lên người người, nói xong, hớp một ngụm trà, hưởng thụ nheo mắt lại.

Từ góc độ Tô Thi Thi xem, lúc này ông ta giống như là một con mèo. Nhưng này tuyệt đối không phải một con mèo bệnh, là một con dã

thú cất giấu móng vuốt.

"Cảm ơn người." Tô Thi Thi đứng lên, hướng tới ông ta cung kính cúi chào.

Không giúp bạn, cũng không giẫm lên bạn.

Đây là thái độ của Hồng gia. Đối với Tô Thi Thi mà nói, kết quả này coi như tốt.

"Ít nhất không có bỏ đá xuống giếng." Tô Thi Thi yên lặng an ủi chính mình.

Cô ra cửa thời điểm, Hồng Hưng Nhiên đưa tiễn.

"Tô tiểu thư." Hồng Hưng Nhiên trước khi Tô Thi Thi một chân bước ra cửa bỗng nhiên mở miệng gọi lại cô, muốn nói lại thôi.

Tô Thi Thi đứng vững, xoay người nhìn anh ta.

Hồng Hưng Nhiên suy nghĩ một hồi, sau cùng vẫn lại là nói: "Núi xanh còn đấy, sợ gì không củi đốt. Bùi Dịch hản không dễ dàng ngã xuống. Cô..."

Anh ta dùng ngữ khí an ủi nói: "Có chút trách nhiệm cần cùng nhau gánh vác. Cô có thể làm chút kế tạm ứng phó."

Hồng Hưng Nhiên nói xong, gật gật đầu, tiện lui về trong phòng bao kia.

Tô Thi Thi sững sờ đứng ở cửa, nhìn cửa gỗ lim sau lưng nhẹ đóng cửa, có chút hoảng hốt.. "Ly hôn?" Tô Thi Thi giật mình lắc đầu.

Hồng Hưng Nhiên nói có lẽ là một cái biện pháp tốt. Nhưng cô cho tới bây giờ không từng nghĩ đến loại ý nghĩ này.

Tô Thi Thi sau khi rời khỏi, tiện ngồi ở trong xe, để cho chú Lý chẳng có mục đích lái xe nơi nơi đi dạo.

Cô tựa vào ở trên ghế sau, đầu ngón tay nhẹ vỗ về nhẩn trên tay, nhìn ngoài cửa sổ xe người người xe cộ qua lại, nhìn đến nhớ một người.

"Đi cục cảnh sát." Tô Thi Thi yên lặng thờ dài.

Đúng là cô cực kỳ giận anh, như cô thật sự rất muốn gặp mặt anh. Liền tính chỉ được cách anh gần một chút cũng được.

Nhưng để cho cô thất vọng chính là, liền tính Tần Phong tìm người hỗ trợ, trước mắt cô không gặp được Bùi Dịch.

"Hỗ Sĩ Minh, Xem như anh lợi hại!" Tô Thi Thi không cần nghĩ cũng đều biết, đây là Hỗ Sĩ Minh giờ trò quỷ!

"Tôi thân thể có phần không thoải mái, có thể đi phòng khách nghỉ ngơi một hồi sao?" Tô Thi Thi nhìn một vị cảnh sát nhân dân đón tiếp cô nói.

Cảnh sát nhân dân gật đầu. Loại chuyện này bọn họ đương nhiên hẳn không cự tuyệt.

Mấy phút đồng hồ sau, Tô Thi Thi ngồi ở trong phòng khách, cúi đầu ngoan chơi nhẩn kim cương trong tay, hình như đang làm bầm lâu bầu.

Mà ngay lúc cô tiến vào phòng khách cùng thời khắc đó, Bùi Dịch

vốn dĩ ngồi dựa vào tường, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, ngón tay nhẹ nhàng lau lỗ tai, môi mỏng nhếch lên hiện lên quét xuống ánh sáng.

"Cô bé ngọc, em rất cục đến đây." Bùi Dịch phát hiện, chính mình vậy mà nghĩ muốn thấy cô như thế.

Lúc này, từ chiếc trên tay anh, vậy mà truyền đến một trận thanh âm nhẹ nhàng. Âm thanh này, chỉ có đem nhẫn để gần sát lỗ tai, mới nghe được đến.

Dù Hồ Sĩ Minh có thông minh, cũng sẽ không nghĩ đến, nhẫn cưới này của Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi tuyệt nhiên là một cái máy truyền tin nhỏ!

Tín hiệu một khi được kết nối, trong phạm vi năm trăm mét đồng thời xuất hiện mà nói, sẽ sản sinh nhiệt lượng. Trong phạm vi 100 mét lại có thể trò chuyện.

Lần trước Tô Thi Thi đến tìm Bùi Dịch, Bùi Dịch có thể thông qua giới chỉ cảm nhận được. Nhưng một lần này, Tô Thi Thi cũng không nói gì thêm, cho nên Bùi tiên sinh bày tỏ cực kỳ thất vọng.

Lúc này, Tô Thi Thi một người ngồi ở trong phòng khách, lăm bằm lăm bằm, đã nói được vài phút rồi.

Bùi Dịch kéo ra ghế dựa, lấy tay chống má, người ngoài từ đầu phát hiện không được anh đang dùng nhẫn cưới nghe Tô Thi Thi nói. Chỉ là nghe nghe nột hồi, Bùi Dịch mi chậm rãi nhíu lại.

"Đồ khốn kiếp! Đồ khốn kiếp! Đồ khốn kiếp..."

Tô Thi Thi từ lúc tiến vào đến giờ, cái gì cũng chưa nói, liền mắng đồ khốn kiếp, đã mắng ước chừng 3 phút rồi!

Bùi Dịch trên mặt hiện lên quét xuống vẻ mặt xấu hổ, ngẫm cảm thấy may mắn Tô Thi Thi không phải đứng ở trước mặt anh.

"Anh là tên khốn chết tiệt, không chịu trách nhiệm! Tự đại ngông cuồng! Cái đồ gia trưởng tự cao! Lúc trước còn không bằng tìm một người đàn ông bình thường trải qua cuộc đời bình an! Ít nhất nghe lời!" Tô Thi Thi nho nhỏ nói thầm, trên mặt thờ phì phì.

"Khụ khụ!" Bùi Dịch nghe không nổi nữa.

Anh mới xa cô hai ngày, cô vợ bé nhỏ này của anh vậy mà cứ như vậy ghét bỏ anh rồi! Buồn cười!

"Bại hoại! Ra không được đúng không? Vậy vừa lúc, em vừa lúc mang theo con đi lưu lạc, vòng quanh trái đất du lịch, hoàn thành nhiều ước mơ! Thừa dịp tuổi trẻ, nên ra ngoài đi một chút!"

Bùi Dịch nháy mắt liền không còn cách nào khác rồi. Xem ra, tức giận đến không nhẹ.

Anh dùng tay chỉ nhẹ nhàng va chạm chạm lỗ tai, phát hiện chính mình vậy mà một câu cũng không dám nói.

Tô Thi Thi nói chuyện thờ ơ, vẫn đều đã làm như rất suy yếu đưa tay chống đôi má. Nhưng nghe xong lại nghe, Bùi Dịch trừ bỏ ho khan một tiếng, vậy mà một câu cũng không nói.

Cô lập tức nước mắt liền như trên châu đứt dây chặc chặc rơi xuống, ủy khuất quất khóc òa lên.

Bùi Dịch roạt một phen từ trên chỗ ngồi đứng lên, ánh mắt sâu xa nhìn cửa phòng giam giữ kia.

Chương 521: Ngược chết Bùi tổng tâm trạng thật tốt

Trong phòng khách, Tô Thi Thi thút tha thút thít rớt nước mắt, ủy khuất vô cùng.

Trong phòng giam giữ, Bùi Dịch lòng nóng như lửa đốt, lại còn phải ra về trấn định!

Trong góc phòng máy theo dõi, 24 giờ không ngừng nghỉ, ghi lại toàn bộ hình ảnh của anh ở trong này.

Anh biết, Hồ Sĩ Minh sẽ nhìn đến toàn bộ biểu hiện của anh ở trong này.

"Bảo bối, thực xin lỗi." Bùi Dịch chậm rãi ngồi về tới trên vị trí, ở trong lòng yên lặng nói.

Tô Thi Thi nói rất đúng, anh quả thật là một người chồng, người cha không chịu trách nhiệm.

Bọn họ có bảo bảo, anh vốn nên là ở bên cạnh cô cùng cô chia sẻ vui sướng. Lại đem một cái cục diện rối rắm lớn như vậy ném cho cô dọn dẹp, để cho cô vác bụng lớn đối mặt.

Anh tuy đã có chuẩn bị, nhưng anh vẫn lại là có lỗi với Tô Thi Thi.

"Hỗn đản, em mua cho anh một cái ván giặt siêu cấp lớn, trở về sẽ bắt anh quỳ!" Tô Thi Thi lau nước mắt, cắn răng nói

Trong phòng giám sát, lãnh đạo trong cục đang xem video clip tình hình trong phòng khách, một đám không thể hiểu nổi.

"Cô ấy là đặc biệt chạy đến nơi đây khóc?"

"Vốn đang sống những ngày tháng hạnh phúc, hiện tại chồng bị bắt sắp phá sản, biểu hiện của cô ấy xem như không tệ rồi." Có một nữ cảnh sát nhân dân nhỏ giọng nói.

Trong phòng giám sát trầm mặc tiếp xuống, người nào đều không có nói nữa.

Mà trong phòng khách, Tô Thi Thi cũng đã không mắng nữa.

"Khóc thật tiêu hao thể lực, đói bụng rồi." Tô Thi Thi buồn bực nói.

Giống như là vì hợp với tình hình, Tô Thi Thi vừa dứt lời, bao tử liền ọt ọt kêu một tiếng.

"Ngốc." Bùi Dịch trong mắt hiện lên quét xuống ý cười. Anh nghe không được tiếng bao tử Tô Thi Thi kêu gào, chỉ cảm thấy vừa rồi kia là cô gái nhỏ nhà anh đang làm nũng, giống như mèo gào ở trong trái tim anh không ngừng cào xé một dạng, ngứa thật sự.

"Em đi ăn cái gì đây." Tô Thi Thi nói xong liền đứng lên, một bên vén tóc sau thái dương, một bên đi ra ngoài.

Mở cửa thời điểm, cô ở phía sau cửa, ngay góc chết của máy theo dõi dừng chân, hơi hơi buông xuống đầu, trịnh trọng nói: "Em sẽ bảo vệ tốt gia đình này chờ anh trở về."

"Chúng ta, đều thật tốt."

Tô Thi Thi nói xong, tiện mở cửa, đi ra ngoài.

Chúng ta đều thật tốt...

Bùi Dịch bỗng dưng đỏ hốc mắt.

Anh hiểu rõ, cái này chúng ta, chính là nói Tô Thi Thi cùng bảo bảo của bọn họ. Bọn họ đều rất tốt. Đây là Tô Thi Thi đặc biệt đến đây nói cho anh biết.

"Bảo bối, thực xin lỗi." Bùi Dịch rốt cục thì thào nói một câu.

Đáng tiếc, Tô Thi Thi đã buông tay xuống, không có nghe đến.

Tô Thi Thi đi ra phòng khách thời điểm, trừ bỏ ánh mắt sừng đỏ ra, toàn bộ như thường.

Vừa rồi đón tiếp cô, vị cảnh sát nhân dân kia nhìn thấy bộ dáng của cô, nhin không được mềm lòng an ủi: "Người hiền có trời phù hộ, đều đã qua đi."

Tô Thi Thi hướng cô lộ ra một cái ấm áp tươi cười, nói: "Có thể nhờ cô giúp tôi đưa đoạn video clip lúc nãy tôi ở trong phòng cho anh ấy xem không?"

Cảnh sát nhân dân sừng sốt, có chút khó xử.

Tô Thi Thi thấy thế, khẩn trương nói: "Là tôi lỗi mạng rồi. Vậy có thể nhờ cô giúp tôi chuyển một câu đến cho anh ấy hay không."

Cảnh sát nhân dân gật đầu: "Có thể."

Tô Thi Thi suy nghĩ xong, chân thành nói: "Bảo với anh ấy hảo hảo

phối hợp điều tra. Nếu không thành thật mà nói, ván giặt tôi sẽ giúp anh ấy mua chuộc người, tùy thời có thể đưa vào đây."

"Nhờ vào cô rồi." Tô Thi Thi cười đến híp mắt, thản nhiên đi tới.

Vị cảnh sát nhân dân trợn mắt há hốc mồm. Bùi Dịch nghe xong, phỏng chừng sẽ tức chết đi?

Tô Thi Thi tới thời điểm, tâm tình trầm trọng, rời đi thời điểm, tâm tình thật tốt.

Ngược xong được người nào đó, quả nhiên cực kỳ vui vẻ nha!

"Gọi người gạt em! Hừ, hiện tại anh khẳng định chịu khổ sở đi!"

Vị lãnh đạo cục cảnh sát kia thật đúng là đã nói đúng, Tô Thi Thi chính là cố ý chạy đến nơi đây khóc!

Bùi Dịch nghe được tiếng Tô Thi Thi khóc, khó chịu không yên, tâm đều nhanh nát.

Chỉ là đang nghe đến vị cảnh sát nhân dân kia chuyển lời lại, mặt anh khoảnh khắc đen.

"Tô Thi Thi, muốn tạo phản có phải hay không!" Bùi Dịch gầm cắn răng.

Mặt anh đều đã mất hết rồi!

Tô Thi Thi chính là cố ý, nghĩ đến vẻ mặt của Bùi Dịch sau khi nghe được lời của cô, cô liền cảm thấy được sáng khoái.

Ra khỏi cục cảnh sát, cô không có lập tức trở về "Thi Dịch", mà là

đặc biệt đi một chuyến đến chợ, nghĩ muốn mua con gà mái già trở về hầm nước canh uống.

Đã xảy ra chuyện không như ý, mỗi ngày vẫn phải chăm sóc tốt bản thân. Tô Thi Thi không phải người không chịu để tâm, nhưng cô cũng tuyệt đối hẳn không khắt khe, tự là khổ chính mình.

Ngay khi cô rời khỏi cục cảnh sát thời điểm, Hồ Sĩ Minh nơi đó đã thu được tin tức.

"Khóc?" Hồ Sĩ Minh từ trong văn kiện ngẩng đầu, sắc mặt có chút phát trầm, "Vì cái gì khóc?"

Lấy hiểu biết của hẳn đối với Tô Thi Thi, người phụ nữ kia tuyệt đối không phải một người thích ở trước mặt người bên ngoài rơi xuống nước mắt.

Vương Thạc vội vàng giải thích nói: "Tô tiểu thư không thấy được Bùi Dịch, nói là thân thể không quá thoải mái muốn đi phòng khách nghỉ ngơi một hồi. Sau đó đột nhiên liền khóc. Khả năng... Là vì gặp không được nên trong lòng khó chịu đi."

Hồ Sĩ Minh nhíu mày: "Khi nào thì yếu ớt như thế rồi hả?"

Hắn nghĩ nghĩ, nói: "Đi an bài một phen, tôi muốn gặp cô ấy."

Đều đã ngày thứ ba, người phụ nữ kia vẫn lại là không có ý tứ muốn tới gặp hẳn. Hắn có phần nhịn không được rồi.

Vương Thạc do dự một chút, sau cùng vẫn lại là không dám nói cái gì. Chỉ là đang muốn ra ngoài, di động của hẳn vang lên.

Hắn lấy ra vừa thấy, sắc mặt trầm xuống: "Là người phải đi giám sát

Bùi gia gọi tới."

Hồ Sĩ Minh gật gật đầu, ý bảo hẳn tiếp nghe.. Vương Thạc nghe máy, chỉ nghe một câu, sắc mặt liền thay đổi.

"Hồ tổng, Nhậm Tiểu Vi tự sát."

Hồ Sĩ Minh cúi đầu ký văn kiện động tác ngừng một trận, đôi mắt trầm xuống, lạnh giọng nói: "Đi điều tra rõ ràng là chuyện gì xảy ra. Mặt khác, xem chừng kỹ chú hai cùng Quân Nhạc, không được để cho bọn họ tiếp cận người của Bùi gia."

Vâng ạ Vương Thạc gật đầu, lập tức đi ra ngoài.

Tô Thi Thi bên kia mới vừa mang theo gà mẹ đi về, liền nhận được tin tức mẹ chồng gặp chuyện không may.

"Chú Lý, bệnh viện thành phố, nhanh!" Tô Thi Thi tâm can phù phù nháy dựng.

"Ngàn vạn lần đừng gặp chuyện không may!" Bà dù sao cũng là mẹ của Bùi Dịch, liền tính Tô Thi Thi có chán ghét bà đi nữa, cũng không muốn để cho bà gặp chuyện không may.

Hướng chi, hiện tại Bùi Dịch còn bị giam giữ. Cô vừa mới nói với anh, cô sẽ bảo vệ tốt cái gia đình này...

"Tô Thi Thi, không nên suy nghĩ bậy bạ!" Tô Thi Thi khẩn trương lắc đầu, để cho chú Lý thúc lái nhanh lên.

May mà chợ cách bệnh viện thành phố cũng không phải rất xa, không tới vài phút liền đến rồi. Tô Thi Thi chạy tới thời điểm, phát hiện Tần Phong Ôn Ngọc quân còn có bà nội cô, bọn họ đều đã ở

đây.

"Phu nhân, đều là tôi không không canh chừng cẩn thận, tôi có lỗi với người!" Thím Vương vừa thấy đến Tô Thi Thi, liền hướng tới cô phải lạy tiếp xuống.

Tô Thi Thi vội vàng đỡ lấy bà, hỏi: "Người đừng vội, tới cùng sao lại thế này? Hiện tại tình huống như thế nào?"

"Còn đang tại cấp cứu, hẳn là không có nguy hiểm tánh mạng, em đừng có gấp." Tần Phong cùng Phương Ngọc Hoa khẩn trương đi tới nói.

"Đều là tôi không tốt, ngủ cái gì trưa chứ." Thím Vương tự trách kể tình huống một lần.

Hai ngày này Nhậm Tiểu Vi an tĩnh rất nhiều, thím Vương thấy bà ngủ trưa, liền ở bên cạnh trên bàn nằm úp sấp một hồi. Ai biết, vừa tỉnh dậy, liền nhìn đến Nhậm Tiểu Vi cắt cổ tay rồi!

"Phu nhân, thật sự thực xin lỗi!" Thím Vương tự trách vô cùng.

"Chuyện này không trách bà được. Mẹ hôm nay không cắt, ngày nào đó cũng sẽ gặp chuyện không may." Tô Thi Thi ôn nhu nói.

"Thi Thi, muốn tìm bác sĩ tâm lý khám cho mẹ chồng con một phen hay không? Cô ta bây giờ có phải bị kích thích cho nên..." Phương Ngọc Hoa đề nghị nói.

Tô Thi Thi mặt không chút thay đổi nhìn cửa phòng cấp cứu nói: "Bà nội, các người gặp qua người nào muốn tự sát lại đợi có người ở bên cạnh sao?"

"Ý của con là, cô ta là giả vờ?" Phương Ngọc Hoa trợn mắt há hốc mồm.

Chương 522: Thì ra đã sớm biết

Trong hành lang, không khí quý dị trầm mặc tiếp xuống.

Tần Phong yên lặng quay mặt, có chút xấu hổ nói: "Anh vừa rồi xem qua miệng vết thương, quả thật không giống thật sự muốn tự sát. Bằng không, động mạch đã sớm cắt đứt rồi."

Tô Thi Thi sâu xa nói: "Có lẽ là cắt đến một nửa, sợ đau nên dừng đi."

Tẻ ngắt.

Được rồi, câu chuyện cười này một chút cũng không buồn cười.

Rất nhanh, bác sĩ đã ra đến đây.

"Bùi phu nhân người yên tâm, phu nhân không có trở ngại. Chúng tôi có kỹ thuật tối tân nhất, trên tay cũng sẽ không để sẹo." Bác sĩ phụ trách nói với Tô Thi Thi.

Tuy hiện tại toàn bộ Bắc Kinh đều biết Bùi Dịch xảy ra chuyện, nhưng Đoàn gia còn đó, Bùi Dịch của cái còn đó, cũng không có người dám không cho Tô Thi Thi mặt mũi.

Chỉ là bác sĩ vừa nói xong, ở đây mọi người sắc mặt đều đã trở nên cực kỳ quý dị.

Phương Ngọc Hoa không biết nói cái gì cho phải, nhìn thoáng qua

bên ngoài, nói: "Vừa rồi không dám nói với Đồng Đồng, hiện tại thẳng bé một người ở nhà, ta đi về trước nhìn xem."

"Tiểu Ưu cũng cùng trở về đi." Tô Thi Thi đối với Tiểu Ưu gật gật đầu.

Bác sĩ cùng các y tá cũng cực kỳ xấu hổ. Đến Tần Phong đều có thể nhìn ra Nhậm Tiểu Vi không phải thật sự nghĩ muốn tự sát, hướng chỉ bọn họ những người chuyên nghiệp này. Chỉ là dù sao cũng là người có gia thế, bọn họ cũng không dám nói thêm cái gì.

Những người khác đều đi rồi, sau cùng chỉ để lại Tần Phong cùng Tô Thi Thi đi theo Nhậm Tiểu Vi cùng đi đến phòng bệnh.

"Bác sĩ, mẹ chồng tôi tại sao đến giờ còn không có tỉnh?" Trong phòng bệnh, Tô Thi Thi thấy Nhậm Tiểu Vi sắc mặt tái nhợt nằm ở trên giường, trong lòng lại vẫn có chút lo lắng.

Bác sĩ mặt lộ vẻ ngại ngùng, nhỏ giọng nói: "Vừa rồi Đoàn phu nhân sợ đau, nên phải cho một liều thuốc an thần, vẫn còn cần một lát nữa mới có thể tỉnh. Bùi phu nhân không cần lo lắng."

Thuốc an thần...

Tô Thi Thi thật sự rất muốn làm như không quen biết bà luôn rồi, cùng Tần Phong liếc mắt nhìn nhau, yên lặng đem bác sĩ cùng y tá tiễn ra ngoài.

Tần Phong kéo cái ghế dựa ngồi xuống, liếc mắt nhìn Nhậm Tiểu Vi đang nằm ở trên giường bệnh một cái, đầu đầu nói: "Bác gái làm như vậy, là muốn tìm cơ hội gặp Hồ Khải Văn đi?"

Về chuyện của Nhậm Tiểu Vi cùng Hồ Khải Văn, Bùi Dịch trước đặc

biệt dặn dò qua, cho nên Tần Phong cũng cực kỳ lưu tâm.

"Uh"m." Tô Thi Thi gật đầu. Trừ lần chuyện đó ra, tìm không ra nguyên nhân khác rồi.

Người khác khả năng sẽ cho rằng Nhậm Tiểu Vi là vì con trai bị năm thương tâm quá độ nên tự sát, nhưng trong lòng Tô Thi Thi bọn họ tinh tường vô cùng.

"Em tính toán làm như thế nào?" Tần Phong hỏi.

"Làm như thế nào?" Tô Thi Thi khóe miệng gợi lên một nét cười lạnh, nhìn trên mẹ chồng đang nằm trên giường bệnh nói, "Một người đã lớn như vậy lại vẫn không hiểu chuyện như thế, tôi hiện tại thật sự không tinh lực đi theo bà đấu trí đấu dũng."

Cô nói xong quay đầu nhìn về phía Tần Phong, mặt không chút thay đổi nói: "Phái người giữ nghiêm nơi này, một con ruồi bọ cũng không để nó tiến vào được! Nếu bà thích bệnh viện như thế, vậy thì để cho bà ở đến Bùi Dịch ra ngoài luôn!"

"Em nghĩ được biện pháp cứu tên kia rồi hả?" Tần Phong vừa nghe Tô Thi Thi nói câu sau cùng kia, đầu nào còn có công phu quản cái khác.

Tô Thi Thi mặt trầm xuống, tức giận nói: "Không nghĩ ra."

Nhưng mà, mặc kệ phải trả giá lớn như thế nào, bọn họ cũng phải làm cho Bùi Dịch ra ngoài! Truyện được cập nhật và đăng tải duy nhất tại wattpad. Không có làm chính là không có làm, cô không tin không có vương pháp rồi!

"Vậy..." Tần Phong khó xử nhìn giường bệnh, "Em làm như vậy,

quan hệ giữ em và mẹ chồng liền càng căng thẳng rồi. Đợi Bùi Dịch ra ngoài..."

Đợi Bùi Dịch ra ngoài, anh sẽ càng thêm khó xử. Những lời này, Tần Phong cũng không nói ra.

Tô Thi Thi biết ý tứ của anh, ngồi ở cạnh giường, nhìn người phụ nữ đang nằm trên giường bệnh, trong giọng nói tràn đầy mối mệt: "Tần Phong, tôi thật sự không tinh lực cố nhiều như vậy rồi."

"Tôi muốn cứu Bùi Dịch, tôi không nghĩ muốn dựa theo kịch bản anh ấy đã sắp xếp sẵn cho chúng ta, tôi lại càng không muốn để cho anh ấy chịu chút ủy khuất nào."

Tô Thi Thi quay đầu, trịnh trọng nhìn Tần Phong: "Tôi hoài nghi, chuyện cha Bùi Dịch năm đó rất có khả năng cùng mẹ anh ấy có quan hệ."

"Em..." Tần Phong há miệng thờ dốc, bất đắc dĩ cười rộ lên, "Bùi Dịch để cho anh gạt em, nhưng em thông minh như thế, làm sao có thể nhìn không ra đây."

Tô Thi Thi thờ dài.

Cô đoán thật không sai, Bùi Dịch so với cô càng có thể đoán được.

Tô Thi Thi xoa xoa mi tâm, ngữ khí có chút thấp: "Các người có suy tính của các người, mà tôi là vợ của anh ấy, tôi cũng sẽ có suy tính bản thân tôi. Tôi so với anh ấy càng muốn bảo vệ cho cái gia đình này."

"Cho nên, chúng ta không nên để cho bà tiếp tục như vậy rồi." Tô Thi Thi quay đầu nhìn về phía Nhậm Tiểu Vi, ngữ khí kiên định, "Tôi hẳn

không tiếp tục nhân nhượng bà, tôi muốn để cho bà triệt để sợ tôi!"

Sau cùng hai chữ, Tô Thi Thi nói ra được đặc biệt nặng nề, liền ngay cả Tần Phong đều đã kim lòng không đậu run run một phen.

"Tô Thi Thi, em vẫn lại là nha đầu đáng yêu trước đây anh từng quen biết sao?" Tần Phong nhếch khóe miệng hỏi.

"Chúng ta đều phải lớn lên." Tô Thi Thi ngữ khí sâu xa, hơn một tia phiền muộn.

Nếu có thể, cô không hy vọng chính mình cùng mẹ chồng quan hệ đi đến một bước này. Truyện được cập nhật và đăng tải duy nhất tại wattpad. Nhưng cô không hy vọng Bùi Dịch vẫn bị kẹp khó xử giữa cô và mẹ mình.

"Nếu không thể giải hòa, vậy thì lấy bạo chế bạo đi." Tô Thi Thi nói.

Tần Phong trầm mặc nửa ngày, mới dựng thẳng lên một đầu ngón tay: "Em trâu bò!"

"Chuyện này trước đừng nói cho Bùi Dịch." Tô Thi Thi cầm lấy túi xách, biên cạnh hướng ra phía ngoài nói.

"Không nói cho cậu ấy? Chờ cậu ấy ra ngoài anh không phải chết chắc rồi sao?" Tần Phong roạt một phen đứng lên, đuổi theo ra đây, "Em cũng không thể đem anh đẩy vào trong hố lửa nha!"

Tô Thi Thi nhú mào: "Anh em tốt chính là dùng để hổ, anh đến chuyện này cũng không biết?"

"Nhưng mà..."

"Cho anh ấy biết, nhất định đoán ra tôi muốn làm cái gì, đến lúc đó chúng ta liền không thể không dựa theo sự an bài của anh ấy mà làm." Tô Thi Thi một câu ngăn chặn lời Tần Phong muốn nói.

"Tôi thật sự là kiếp trước nợ các người mà!" Tần Phong buồn bực cực kỳ, "Hai người các người đều có quyết định của chính mình, biến thành bộ dáng bí hiểm. Như thế nào, muốn so chỉ số thông minh à?"

"Như thế nào, anh có ý kiến?" Tô Thi Thi nheo lại mắt, vừa muốn chặn họng anh vài câu, điện thoại bỗng nhiên vang lên.

"Bà nội?"

"Thi Thi, Đồng Đồng bị Hồ Sĩ Minh bắt đi rồi!" Điện thoại vừa mới được kết nối, Phương Ngọc Hoa liền kêu hô lên rồi.

"Cái gì?" Tô Thi Thi sắc mặt liền thay đổi, vội vàng nói, "Người đừng vội, tới cùng đã xảy ra chuyện gì?"

"Vừa rồi tất cả mọi người đi bệnh viện, Đồng Đồng ở trong phòng làm bài tập. Không biết tại sao lại chạy đến hậu viện, nhất thời không chú ý bị người ta bắt đi rồi." Phương Ngọc Hoa vội vàng vàng nói.

Tô Thi Thi mạnh quay đầu nhìn Nhậm Tiểu Vi, hung hăng xiết chặt quả đấm. Truyện được cập nhật và đăng tải duy nhất tại wattpad. Qua vài giây, cô mới hít một hơi thật sâu, đem tức giận đè ép tiếp xuống.

"Bà nội người đừng nóng vội, con sẽ đi đưa nó trở về." Tô Thi Thi trầm giọng nói.

Tần Phong đi tới, vỗ vỗ bả vai Tô Thi Thi, an ủi: "Em yên tâm, chuyện này anh tuyệt đối hẳn không nói cho Bùi Dịch."

"Anh dám nói cho anh ấy, tôi thích anh!" Tô Thi Thi hung tợn nói.

Chuyện ăn cây táo, rào cây sung như vậy, thật sự không cần để cho Bùi Dịch biết. Anh gánh vác quá nhiều rồi.

Tô Thi Thi vô cùng đau lòng. Cô như thế nào đều sẽ không nghĩ tới, Nhậm Tiểu Vi tự sát thực ra là vì muốn để cho người ta bắt đi con trai nhỏ của chính mình!

"A, nên để cho bà đổ máu nhiều vào, để cho bà nhớ lâu mới đúng!" Tô Thi Thi nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Tần Phong gọi hai cuộc điện thoại, đi tới nói với Tô Thi Thi: "Bà vốn hẹn chính là Hồ Khải Văn, muốn dùng chính mình dời đi mọi người lực chú ý, nói với Đồng Đồng để cho thằng bé đến giờ chạy đến cửa sau. Sau cùng, bị Hồ Sĩ Minh bắt đi rồi."

"Hur việc nhiều hơn là thành công!" Tô Thi Thi thật sự rất tức giận.

Nếu người này không phải mẹ chồng cô, không phải mẹ của Bùi Dịch, cô thật sự nghĩ muốn xông lên đem bà lắc cho tỉnh, hảo hảo hỏi bà một chút, bà có phải không có đầu óc hay không!

Đúng lúc này, Tần Phong lại nhận một cú điện thoại, vừa nghe, sắc mặt liền thay đổi.

"Làm sao vậy?" Tô Thi Thi tâm không biết như thế nào bỗng nhiên bối rối lên.

Tần Phong sắc mặt lạnh băng: "Cục cảnh sát bên kia truyền đến tin tức, Bùi Dịch biết chuyện này rồi. Hồ Sĩ Minh cái tên dê tiện gia hỏa kia, chạy tới bên cạnh cậu ấy khoe ra rồi."

Chương 523: Bù tiên sinh ngồi không yên

"Còn gì nữa?" Tô Thi Thi từ vừa mới bắt đầu khấn trương, nháy mắt liền vô cảm rồi.

Tần Phong nói: "Hỗ Sĩ Minh cùng Bù Dịch đánh đố, nói em sẽ chủ động tìm hắn."

Tô Thi Thi trên mặt không chút thay đổi, vẫn nhìn ngoài cửa sổ kia phong cảnh cũng không khá lắm, không nói gì.

Tần Phong nóng nảy: "Em cũng không thể đi tìm người điên kia! Bù Dịch trước đặc biệt dặn dò qua, để cho anh nhất định trông chừng em."

"Đồng Đồng bị hắn bắt đi rồi." Tô Thi Thi chỉ nói một câu này.

"Vậy cũng không thể đi. Đồng Đồng dù như thế nào, cũng là con trai của Hồ Khải Văn, là em họ của Hồ Sĩ Minh. Hắn sẽ không đến mức thương tổn chính em họ của mình.". Hồ Khải Văn cùng Đoàn Tĩnh Đồng quan hệ hiện tại đã không phải bí mật. Đoàn Kế Hùng ngày đó sau khi trở về, liền đối với bên ngoài tuyên bố người thừa kế gia tộc là Đoàn Chấn Ba, rất nhiều người đều đã biết rõ nội tình.

"Anh cũng nói, hắn là người điên." Tô Thi Thi bình tĩnh nói.

"Nếu đã muốn để cho tôi đi anh như thế, tôi không đi gặp mặt anh, chẳng phải là lãng phí công anh diễn tốt như vậy một tuồng kịch à!" Những lời này, Tô Thi Thi cũng không nói ra

Tần Phong thấy ngăn không được, lo lắng nói: "Anh đi cùng với em."

Tô Thi Thi lắc đầu, hạ giọng nói: "Anh giúp tôi đi một chuyến đến Sunshine, nói cho sư huynh của tôi biết, để cho anh ấy lập tức khởi hành ra nước ngoài. Phương án trước tôi đã cùng anh ấy thương lượng xong rồi."

Tần Phong há miệng thờ dốc, cuối cùng bất đắc dĩ nói: "Em chú ý an toàn. Anh đến cục cảnh sát trông chừng tên kia. Phòng chừng muốn điên rồi."

"Hừ, tự tìm!" Tô Thi Thi tức giận nói.

Bùi Dịch giờ phút này đúng là muốn điên rồi, trên mặt biểu tình lãnh đạm, nhưng mà trong lòng lại tức giận đến phát cuồng.. "Hồ Sĩ Minh, anh cho là mình có thể nắm cô ấy trong tay? Ngu ngốc!" Bùi Dịch hung tợn nói, cũng không có tránh đi máy theo dõi.

Mới vừa ngồi vào trong xe Hồ Sĩ Minh, lập tức chiếm được tin tức Bùi Dịch mắng chính mình.

"Cũng chỉ có Tô Thi Thi có thể cho anh không khống chế được đi?" Hồ Sĩ Minh cười lạnh vừa rồi thấy được Bùi Dịch bộ dáng hỗn hển thiếu chút nữa sụp đổ, tâm tình nhất thời tốt lên rất nhiều.

Nhưng lập tức, sắc mặt của hắn lạnh lùng, âm u nói: "Bất quá, đừng tưởng rằng như vậy tôi sẽ bị các người lừa. Bùi Dịch, mặc kệ anh cùng Tô Thi Thi đùa giỡn cái trò mèo gì, anh, tôi hủy đã định! Tô Thi Thi, tôi muốn định!"

Hắn từ nhỏ đến lớn lòng tin chỉ có một - - không từ thủ đoạn đạt tới mục đích!

Hắn mới mặc kệ hắn làm có phải có tuân theo đạo đức hay không, hắn chỉ chú ý kết quả!

"Cô gái nhỏ, em gặp tôi sẽ nói cái gì đây?" Hồ Sĩ Minh phát hiện, chính mình vậy mà cực kỳ chờ mong.

Đúng là để cho hắn ngoài ý muốn chính là, Tô Thi Thi vậy mà không có trước tiên tìm đến chính mình. Mà còn, cả ngày đều không có xuất hiện!

Hắn để cho người ta tra xét một phen, biết được Tô Thi Thi vậy mà vẫn ở trong bệnh viện cùng Nhậm Tiểu Vi. Trong phòng bệnh của bệnh viện, Nhậm Tiểu Vi đang phát giận.

"Ta muốn ở phòng VIP, cô cho ta chỗ nào đây hả? Đờ bỏ đi phòng đều đã so với nơi này tốt hơn!" Nhậm Tiểu Vi ngồi ở đầu giường, hỗn hển nhìn Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi ngồi ở trên ghế kế bên, Tần Phong đã rời đi, lúc này cũng chỉ có cô cùng Nhậm Tiểu Vi hai người ở trong phòng bệnh.

"Tô Thi Thi, con tôi không có ở đây cô cứ như vậy ức hiếp tôi đúng không?" Nhậm Tiểu Vi trừng mắt, đâu nào còn có bộ dáng yếu ớt mới vừa rời không chút máu kia.

"Bà nói không sai, hiện tại hai đứa con trai của bà cũng không có ở đây." Tô Thi Thi nhàn nhạt nói, "Phát tiết không sai biệt lắm rồi hả? Tốt lắm, nói cho bà một sự kiện. Bởi vì bà tự cho là thông minh, hiện tại con của bà đang ở trên tay Hồ Sĩ Minh."

"Hắn lập tức liền muốn dùng cái này hại Bùi Dịch. Bà vừa lòng mãn ý rồi hả?"

"Cô nói cái gì?" Nhậm Tiểu Vi nhất thời ngu ngơ tại chỗ, "Tôi là để cho Hồ Khải Văn tới đón người, làm sao có thể ở trong tay Hồ Sĩ Minh..."

Bà nói đến một nửa phát hiện chính mình nói lỡ miệng, đơn giản bình nút không sợ bẻ: "Không sai, tôi là cố ý. Tôi để cho Đồng Đồng đi tìm cha ruột của chính mình có cái gì sai?"

"A, bà là không sai." Tô Thi Thi cười lạnh, "Muốn sai là chúng tôi. Chúng tôi không nên vẫn nhân nhượng bà, chúng tôi không nên giúp bà chăm sóc con mình, lại càng không nên giúp bà thoát khỏi Đoàn gia. Như vậy, bà liền không coi chúng tôi như kẻ thù rồi."

"Cô..."

"Bà ngậm miệng, vừa rồi bà mắng lâu như vậy. Hiện tại đến phiên tôi rồi!" Tô Thi Thi cắt ngang lời Nhậm Tiểu Vi nói, mặt không chút thay đổi nói.

"Tôi nhất định phải nhắc nhở bà một câu, Bùi Dịch sụp đổ, bà cái gì cũng không có nữa rồi!"

"Cô nói bậy bạ gì đó, làm tôi sợ sao?" Nhậm Tiểu Vi sắc mặt khó xem tới cực điểm, "Cô dám như vậy cùng tôi nói chuyện, đợi Bùi Dịch ra ngoài..."

"Anh ấy khả năng ra không được rồi! Bà tới cùng hiểu hay không? Chúng ta hoàn cảnh vốn đã đầy đủ khó khăn, bởi vì sự ngu xuẩn của bà, sẽ trở nên càng thêm không có đường sống rồi! Bà vui chưa?" Tô Thi Thi quát. Cô nói cho chính mình không nên tức giận, nhưng cô như thế nào có thể không tức giận!

"Bà hãy nghe cho kỹ, nếu Bùi Dịch thật sự xảy ra chuyện gì, tôi bảo vệ không được bà. Bà năm đó cùng Hồ Khải Văn cái gièm pha này, Hồ gia tuyệt đối sẽ không thừa nhận. Đến lúc đó, bà cùng Đồng Đồng liền sẽ phải bị Hồ Tấn Hoa diệt trừ. Bà thật sự cho rằng, Hồ gia có thể tiếp nhận bà?"

Tô Thi Thi cười lạnh: "Nếu như có thể tiếp nhận bà, Hồ Khải Văn mười mấy năm trước liền cưới bà rồi!"

"Cô ngậm miệng!" Nhậm Tiểu Vi thét chói tai, thân thể run run, không biết là tức hay vẫn lại là bị dọa, "Tôi vì ông ta cố gắng trở nên càng tốt, mấy năm nay tôi vẫn cố gắng làm một quý phụ nhân, vẫn cố gắng muốn để cho chính mình xứng với ông ta. Ông ta hẳn không mặc kệ của tôi..."

"Bà muốn bắt quá là một cái cuộc sống Phú Quý. Cái này, tôi cùng Bùi Dịch có thể cho bà. Hồ gia, không có khả năng cho bà."

Tô Thi Thi đứng lên, nhìn thẳng Nhậm Tiểu Vi nói: "Chúng tôi đều đã sống qua những ngày tháng khổ cực, tôi biết bà sợ hãi những ngày tháng như vậy. Nhưng mà, không có Bùi Dịch, liền không có toàn bộ."

"Bà yên tâm, tôi hẳn không mặc kệ bà. Không nghĩ muốn ở phòng bệnh thường, liền đi ở đóng rác." Tô Thi Thi nhàn nhạt nói, thấy Nhậm Tiểu Vi muốn nói, không ngừng nghĩ nói.

"Chờ bà khôi phục, tôi sẽ an bài bà cùng bà nội tôi cùng nhau trở về Dương thành. Sống phú quý quen rồi, sẽ quên đã từng sống những ngày khổ cực. Tôi cảm thấy được mẹ muốn nên trở về chỗ cũ một phen." Tô Thi Thi nói xong, liền hướng tới cửa đi đến.

"Cô có ý tứ gì?" Nhậm Tiểu Vi phục hồi tinh thần lại, lập tức hét rầm

lên.

"Đem người xem trọng rồi." Cửa truyền đến giọng Tô Thi Thi, rất nhanh liền không có động tĩnh.

Rất nhanh, liền có người tiến vào thay bà lấy ra một bộ đồ thể thao cực kỳ bình thường.

"Các người muốn làm gì?" Nhậm Tiểu Vi sắc mặt trắng nhợt.

Thím Vương dẫn đầu đi tới, nói: "Phu nhân dặn dò mang bà đi Dương thành thể nghiệm cuộc sống vui vẻ ở nông thôn."

"Nông thôn vui vẻ?" Nhậm Tiểu Vi nhớ tới những lời Tô Thi Thi nói mới rồi, thân thể run run một phen, vội vàng nói, "Cô ta nói chờ ta khôi phục..."

"Bác sĩ nói, thân thể của bà cực kỳ khỏe mạnh, không cần nằm viện." Thím Vương nói xong bày xuất báo cáo kiểm tra của bác sĩ, nói, "Dương Dũng đã đi làm thủ tục xuất viện, chúng ta hiện tại là có thể đi."

"Không, ta không đi! Ta muốn gặp Đồng Đồng, ta muốn gặp Bùi Dịch... A, bà đừng đụng vào tôi!" Nhậm Tiểu Vi cảm giác trời muốn sập xuống rồi.

Bà ta như thế nào đều đã không nghĩ tới, mọi chuyện sẽ biến thành cái dạng này!

Nhưng thím Vương bọn họ vẫn cứ giúp bà ta thay đổi quần áo, một chút phản kháng đường sống cũng chưa cho bà ta.

Hành lang bên ngoài, Tô Thi Thi đứng yên thật lâu, nghe bên trong

truyền đến thanh âm buồn rầu, thờ dài.

"Bùi Dịch, em rốt cuộc biết Đờng Đờng tính khí xấu như vậy là từ đâu rồi."

Quả thực là được cha mẹ chân truyền. Nghe nói năm đó Hồ Khải Văn, so với con của ông ta Hồ Quân Nhạc còn có biết gây gáp rắc rối hơn.

"Khó trách khi đó lại cảm thấy được Đờng Đờng cùng Hồ Quân Nhạc có phần giống." Tô Thi Thi lẩm bẩm nói, "Bùi Dịch, đối xử với mẹ anh như vậy, anh sẽ không trách em chứ?"

"Nhưng mà, em thật sự không có biện pháp khác rồi."

Tô Thi Thi vuốt ve bụng dưới, mũi có phần chua xót: "Bảo bảo à, vì ba ba, chúng ta nhất định phải cố lên!"

Tiếp tục, cô muốn đi đánh một trận mà chính cô phải đánh rồi.

"Hồ Sĩ Minh, hi vọng anh đừng hối hận vì muốn gặp tôi!"

Chương 524: Cô chính là liều mạng phát câu

"Cô ấy đi gặp hắn rồi hả? Chết tiệt, tôi muốn ra ngoài!" Trong phòng giam giữ cục cảnh sát, Bùi Dịch muốn bùng nổ rồi.

"Cậu có phải đầu óc cũng úng nước rồi hay không?" Tần Phong dờ khóc dờ cười, "Cậu nghĩ tới nơi này chơi đùa sao? Nghĩ muốn tiến vào liền đến, nghĩ ra đi liền ra ngoài."

Bùi Dịch sắc mặt cứng đờ, xấu hổ ngồi đến trên ghế.

Nghe đến vợ mình muốn đi gặp tình địch, có người đàn ông nào có thể ngồi yên được.

"Hắn cố ý để cho người ta nói cho cậu, chính là muốn nhìn đến cậu sốt ruột, cậu thật đúng là thiếu kiên nhẫn mà?" Tần Phong tức giận nói.

Ngay tại vừa rồi, Tần Phong còn đang nghĩ muốn làm như thế nào thay Tô Thi Thi giấu diếm, kết quả một người không biết từ đâu bỗng nhiên chạy vào nói cho Bùi Dịch Bùi phu nhân đi gặp Hồ Sĩ Minh rồi.

Được, lần này cái gì đều không cần phải nói rồi.

Bùi Dịch sắc mặt trầm trầm, có vẻ có chút nôn nóng: "Cô ấy hiểu rõ ý của tôi, cô ấy sẽ không đi gặp hắn. Tần Phong, cậu nói xem tên đàn độn kia có phải muốn làm cái gì hay không?"

Đây mới là chuyện Bùi Dịch lo lắng nhất. Anh hiểu biết Tô Thi Thi, cô

tuyệt đối không phải người thích tự ngược mình. Cô hẳn không ủy khuất chính mình đi gặp Hồ Sĩ Minh.

"Hiện tại cô ấy đi gặp hẳn, nhất định là đi dò xét tình hình, cùng với..."

"Yên tâm đi, chính là khả năng làm rối chuyện của vợ cậu là ai cũng biết rồi, khẳng định sẽ không ăn thiệt thòi." Tần Phong an ủi.

Vừa dứt lời, Bùi Dịch mắt như phi đao liền bắn qua.

"Hẳn ngăn đón Tô Thi Thi không cho cô ấy vào gặp tôi, chính là vì cái chủ ý này!" Bùi Dịch tức giận nói đến.

Tần Phong lờm máy theo dõi ở một góc bên kia, muốn nói lại thôi.

Từ sau khi Bùi Dịch gặp chuyện không may, vốn dĩ rất nhiều người theo chân bọn họ có giao tình hợp tác đều đã rời xa rồi. Mọi người là hiện thực, chân chính có thể đối xử chân thành với nhau có thể có mấy người.

"Yên tâm đi, em ấy sẽ không có việc gì." Tần Phong vỗ vỗ bả vai Bùi Dịch.

Bùi Dịch ngẩng đầu liếc mắt nhìn anh: "Cậu đi đón cô ấy đi."

Tần Phong trừng mắt: "Cậu liền không có những lời khác muốn nói với tôi?"

"Để cho vợ tôi giữ gìn bảo vệ tốt nhà của chúng tôi." Bùi Dịch mặt không chút thay đổi nói.

Tần Phong:...

Thật sự là hoàng đế không gấp thái giám gấp, anh đây là lo cái gì! Tần Phong sau khi rời khỏi, đối thoại của hai người trong phòng giam giữ một câu cũng không sót truyền vào lỗ tai Hồ Sĩ Minh.

Hồ Sĩ Minh vốn dĩ tâm trạng rất tốt, bởi vì Tô Thi Thi không có động tĩnh tâm lại rớt xuống đáy cốc.

Nhưng vừa rạng sáng ngày thứ hai, cô đã tới rồi.

Tô Thi Thi nhìn kiến trúc tòa cao ốc trước mắt này cũng không phải cực kỳ xa lạ, hơi hơi hít vào một hơi.

Cô không phải lần đầu tiên đến chỗ này, nhưng mà lần đầu tiên tiến vào văn phòng Hồ Sĩ Minh.

Bí thư như là sớm liền biết cô muốn tới, một đường khách khí hữu lễ, đem cô an toàn đưa đến văn phòng Hồ Sĩ Minh. Chỉ là khi cô đi vào thời điểm, bảo an cầm dùng dụng cụ kiểm tra đo lường ở trên người cô cẩn thận kiểm tra mấy lần rồi.

"Sợ tôi mang theo vũ khí cùng hắn sống mái với nhau sao?" Tô Thi Thi nhíu mày. Cô có phải có phần đánh giá cao Hồ Sĩ Minh rồi hay không?

Nơi xa, có hai người phụ nữ sắc mặt không tốt nhìn bóng lưng Tô Thi Thi, trên mặt biểu tình hoàn toàn không tương đồng.

"Anh tôi như thế nào liền là đối với cô ta cảm thấy hứng thú như vậy!" Mới vừa về nước Hồ Minh Phi cảm giận nói.

"Cô ấy cùng tôi trước kia rất giống." Trạm Dẫn Lan nhìn cửa văn phòng kia chậm rãi khép lại, âm u mà nói. . Cô ta cũng từng nghĩ qua, Bùi Dịch lựa chọn Tô Thi Thi, có phải là vì cùng cô ta năm đó rất

giống hay không.

"Dừng, bản thân cảm giác thật tốt." Hồ Minh Phi khinh thường liếc cô ta một cái, xoay người đi tới.

"Đúng là người phụ nữ tự kỷ, đợi cho chuyện này kết thúc, cô hẳn cái gì cũng không đúng rồi." Hồ Minh Phi ở trong lòng nói thầm, lại vẫn là có chút lo lắng.

"Không biết anh muốn cùng Bùi Dịch đấu đến mức nào. Người kia..." Hồ Minh Phi trước mắt tựa hồ hiện ra dáng vẻ Bùi Dịch, lắc lắc đầu, "Có phần đáng tiếc rồi. Tôi rất không dễ dàng nhìn trúng một người như vậy."

Cô ta quay đầu nhìn thoáng qua cửa văn phòng đang đóng chặt kia, có chút bất đắc dĩ.

Đánh chết cô ta cũng không dám cùng anh trai mình đối nghịch, chỉ có Tô Thi Thi cùng Trạm Dẫn Lan cái loại ngu xuẩn này, mới có thể cảm thấy được anh trai cô ta thật sự dễ ức hiếp như vậy!

Tô Thi Thi kỳ thật cho tới bây giờ không từng nghĩ Hồ Sĩ Minh là một người dễ ức hiếp. Tựa như giờ phút này, thái độ của cô là cực kỳ thận trọng.

"Tô tiểu thư, muốn gặp em một lần không dễ dàng nha." Hồ Sĩ Minh ngồi ở trên ghế, nửa thân thể bị bàn làm việc chặn, ngẩng đầu cười như không cười nhìn Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi vẫn như cũ không nói gì, chỉ là trầm mặc nhìn hắn, giống như là muốn nhìn thấy trong linh hồn của hắn một dạng.

"Như thế nào, đột nhiên phát hiện chính mình yêu tôi rồi hả?" Hồ Sĩ

Minh đứng lên, tâm tình tốt hẳn lên nhìn Tô Thi Thi. Cái kia, ngay sau đó, hẳn vậy mà nhìn đến Tô Thi Thi gật gật đầu.

Tô Thi Thi thật sự nhìn hẳn, nheo mắt lại, chậm rãi nói: "Tôi trước kia không thật sự nhìn kỹ đến anh. Hiện tại vừa thấy, phát hiện dáng vẻ của anh quả thật không tệ."

Không biết sao lại thế này, Hồ Sĩ Minh đột nhiên cảm giác chính mình trái tim thùng thùng nhảy dựng một phen.

"A..., vậy em bây giờ muốn trở thành tình nhân của tôi sao?" Hồ Sĩ Minh vẻ mặt bình tĩnh áp chế sóng cuộn trong lòng, một đôi mắt đào hoa xinh đẹp tràn ngập tà khí.

Tô Thi Thi nhú mày, thất vọng nói: "Tôi nghĩ anh đang muốn nói, để cho tôi ly hôn, sau đó gả cho anh."

"Xem ra Tô tiểu thư đối với chính mình cực kỳ tự tin." Hồ Sĩ Minh tâm tình càng tốt rồi.

Tô Thi Thi thẳng tắp nhìn hẳn, sắc mặt bỗng nhiên nghiêm trọng lên: "Đồng Đồng đâu?"

"Thằng bé ở Hồ gia cực kỳ an toàn."

"Hồ Quân Nhạc trông chừng?" Tô Thi Thi nghi ngờ nói.

Hồ Sĩ Minh ngẩn ra, không thể không bội phục Tô Thi Thi. Co gái này đoán một lần liền chuẩn.

"Dù sao cũng là em trai của nó, nó chủ động yêu cầu cùng thằng nhóc kia." Hồ Sĩ Minh nói.

"A...." Tô Thi Thi gật gật đầu, nhìn Hồ Sĩ Minh, ngữ khí cực kỳ trầm trọng, "Anh muốn thế nào mới bỏ qua Bùi Dịch?"

Rốt cục hỏi trọng điểm sao?

Hồ Sĩ Minh không biết chính mình là thất vọng hay vẫn lại là chờ mong, hắn vốn dĩ còn tưởng rằng Tô Thi Thi sẽ nhiều kiên trì một hồi.

Tô Thi Thi thấy hắn không nói lời nào, cho rằng hắn không tính toán buông tha Bùi Dịch, vội vàng hướng tới hắn đã đi tới.

Hồ Sĩ Minh rời khỏi bàn làm việc, đi đến cạnh bàn.

Tô Thi Thi đột nhiên nhào vào trong lòng hắn, ngửa đầu thâm sâu nhìn hắn: "Anh muốn thế nào mới có thể buông tha anh ấy?"

Hồ Sĩ Minh thân thể tại một khắc Tô Thi Thi nhào vào ngực mình kia mạnh cứng đờ, nhưng lập tức, cũng có chút tâm viên ý mã hắn lên.

Tô Thi Thi cùng những người phụ nữ khác của hắn không giống nhau, trên người không có mùi nước hoa, lại lộ ra một mùi thơm ngát. Chính vì như vậy vừa nghe, khiến cho hắn...

"Em bây giờ là đang vốn định dùng chính mình làm giao dịch?" Hồ Sĩ Minh cúi đầu nhìn cô.

Tô Thi Thi mũi đau xót, hốc mắt hồng hồng, ủy khuất lại bất đắc dĩ nói: "Chẳng thế thì anh nói tôi có thể như thế nào? Anh không phải muốn tôi sao? Chẳng thế thì anh hà tất trăm phương nghìn kế uy hiếp tôi tới gặp anh như vậy?"

Tô Thi Thi vừa nói, một bên đem cả thân thể đều dựa vào ở trên

người Hồ Sĩ Minh, tay phải theo bụng của hắn chậm rãi hướng lên trên vuốt ve, khiêu khích lướt qua trong ngực của hắn, mò lên lỗ tai của hắn.

Cùng lúc đó, một chân của cô chậm rãi đưa lên, giống như là dụ hoặc hắn một dạng.

Hồ Sĩ Minh đáy mắt lóe sáng quét xuống hỏa dục.

Người phụ nữ này là đang câu dẫn hắn sao? Chết tiệt, hắn phát hiện chính mình vậy mà thật sự có phần không chế không nổi.

"Ô tiểu thư, em có phải quá tin tưởng chính mình rồi hay không?" Hồ Sĩ Minh sắc mặt mạnh trầm xuống, chằm chọc nhìn Tô Thi Thi, "Em thật sự cảm thấy được, chính mình đáng giá như thế?"

Ngay tại hắn nói chuyện một khắc kia, Tô Thi Thi sắc mặt cũng là mạnh trầm xuống, tay đồng loạt bắt được chiếc giày từ chân vừa giơ lên, dùng lực hướng phía trước đâm tới.

"Hồ Sĩ Minh, anh lấy cái gì so cùng Bùi Dịch!" Âm thanh trong veo mà lạnh lùng, hỗn hợp với tiếng gầm thét của người đàn ông, ở trong phòng làm việc đột nhiên vang lên.

Ngoài mấy bé bên nick cũ qua, có nhiều bạn cũng gọi tui là gấu, sao biết mà gọi hay vậy???

Chương 525: Giúp anh kêu xe cứu thương

"Ô Thi Thi, em điên rồi!" Hồ Sĩ Minh khom người, hai tay băng bó bộ vị, trên huyết thái dương nổi gân xanh, nâng đầu không thể tin nhìn Ô Thi Thi, đau đến mồ hôi lạnh đều đã tuông ra ào ạt rồi.

Thật muốn bóp chết cái cô gái chết tiệt này mà!

Đau chết hẳn rồi!

"Đau sao?" Ô Thi Thi làm như không có việc gì vừa xảy ra một dạng, bình tĩnh đem giày cao gót xỏ về tời trên chân.

"Anh nên may mắn tôi hôm nay đi không phải một đôi giày cao gót 10 phân, chẳng thế thì đánh cho anh tàn phế luôn rồi!" Ô Thi Thi chằm chọc nhìn Hồ Sĩ Minh.

Các nhân viên an ninh của hắn là kiểm tra qua cô có mang theo vật phẩm nguy hiểm hay không, nhưng mà tuyệt đối không nghĩ tới, cô chuẩn bị vũ khí thủy chí chung chính là giày của cô!

"Hồ tổng, thật sự rất đau sao?" Ô Thi Thi cúi đầu thân thiết nhìn Hồ Sĩ Minh, "Muốn giúp anh kêu xe cứu thương hay không?"

"Em... Cút!" Hồ Sĩ Minh đau đến nổi mồ hôi lạnh đều đã xuống đến nơi, nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn cô.

"Tôi đang định đi, anh không cần đuổi tôi." Ô Thi Thi không sao cả nhún nhún vai, chọc tức chết người không đền mạng nói, "Nói cho

anh một bí mật." Truyện được đăng tải và cập nhật tại wattpad. "Tôi hôm nay đến đây chính là muốn đùa giỡn anh!"

Lúc cô nói chuyện, ánh mắt khẽ phiêu phiêu rơi vào bộ vị trọng điểm đang được Hồ Sĩ Minh hai tay băng bó, "Dừng" một tiếng, tiêu sái xoay người, hướng tới cửa đi đến.

Dám ức hiếp người của cô, đánh không chết hẳn cũng cần phải đánh cho hẳn đau mấy ngày!

"Ô Thi Thi!" Hồ Sĩ Minh tức giận đến mặt mũi trắng bệch, tay trái đỡ cái bàn gian nan nâng người lên, căm tức nhìn bóng lưng tiêu sái của Ô Thi Thi.

Ô Thi Thi thật sự dùng hết khí lực đánh hẳn, hẳn hoài nghi chính mình có phải bị phế rồi hay không!

"Em cho là em thật sự có thể cứu anh ta? Nằm mơ!" Hồ Sĩ Minh nhớ tới lời Ô Thi Thi nói mới rồi, quả thực tức điên, chết sống cũng cần phải đánh hòa một ván.

"Có thể cứu hay không là chuyện của tôi, cũng không nhọc đến anh quan tâm rồi." Ô Thi Thi cũng không quay đầu lại nói.

"Ô Thi Thi, tôi cũng nói cho em một bí mật." Hồ Sĩ Minh tựa vào bên cạnh bàn, vẫn như cũ đau đến thở ra lãnh khí, nhưng đau đớn kia ngăn không hết quyết tâm hẳn muốn đánh kích lại cô.

Hắn vốn không quen nhìn chính là nhìn thấy bộ dáng cô cao ngạo! Hắn thật sự bị chọc giận!

"Em có biết tôi vì cái gì nhất định phải hủy đi Bùi Dịch không? Bởi vì anh ta sẽ không bỏ qua cho Hồ gia. Biết anh ta vì cái gì sẽ không bỏ

qua cho Hồ gia không?" Hồ Sĩ Minh thanh âm sâu xa, không hề chớp mắt nhìn chằm chằm bóng lưng Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi nhướn mày, theo bản năng bước nhanh hơn.

"Cha anh ta chết quả thật cùng Hồ gia có quan hệ. Nhưng đầu sỏ gây nên chính là người mẹ tốt kia của anh ta. Nhậm Tiểu Vi vì chú hai của tôi, phản bội Bùi gia, là bà ta khuyên bảo xúi giục Bùi Thanh Vũ đến công ty Đoàn Kế Hùng làm Thiết Kế Sư..."

"Anh ngậm miệng!" Tô Thi Thi gầm thét. Truyện được đăng tải và cập nhật duy nhất tại wattpad. Cô không muốn nghe!

Cô không muốn biết cái gọi là chân tướng. Cho dù muốn biết, cô cũng không muốn từ trong miệng Hồ Sĩ Minh biết được.

"Như vậy liền chịu không nổi rồi hả? Tôi đây nói cho em biết, mẹ Bùi Dịch mới đúng là hung thủ hại chết cha của anh ta, em nói xem Bùi Dịch sẽ như thế nào?" Hồ Sĩ Minh trả thù nói khích, nhìn đến Tô Thi Thi trắng bệch sắc mặt, trong lòng thống khoái cực kỳ.

"Chỉ cần tôi nói một câu, một giây sau Bùi Dịch liền có thể biết được chân tướng. Tôi tiểu thư, em nói xem, tôi nên làm như thế nào đây?" Hồ Sĩ Minh khoe miệng hơi nhếch lên, tàn nhẫn nhìn Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi sắc mặt trắng bệch, nắm bắt quả đấm, gắt gao theo dõi hắn: "Anh là uy hiếp tôi?"

"Vừa rồi đánh tôi thời điểm không phải vui vẻ lắm sao?" Hồ Sĩ Minh cười lạnh, "Để cho Bùi Dịch biết, toàn bộ chuyện này đều đã là vì mẹ của anh ta. Em nói xem, hiếu tử như anh ta sẽ đả kích thế?"

Tô Thi Thi thẳng tắp nhìn hắn, trong đầu rất nhanh suy nghĩ kế sách

ứng đối.

Cô tuyệt đối không thể bị hấn nắm cán chuôi, càng không thể để cho Hồ Sĩ Minh đi nói cho Bùi Dịch.

Hồ Sĩ Minh nói rất đúng, Bùi Dịch là hiếu tử. Tuy Nhậm Tiểu Vi mỗi lúc luôn làm khó Tô Thi Thi, Bùi Dịch vẫn đứng về phía Tô Thi Thi. Nhưng Tô Thi Thi biết, Bùi Dịch cực kỳ tôn trọng mẹ ruột của mình.

"Đáng tiếc, anh cũng không biết Bùi Dịch tới cùng nắm giữ ít nhiều chân tướng. Năm đó cha anh ấy chết, với Hồ gia các người có liên quan trực tiếp đi?" Tô Thi Thi trên mặt khôi phục bình tĩnh, nhàn nhạt nói, "Nguyên nhân thật sự khiến cha anh ấy chết, không có quan hệ gì với Hồ Khải Văn, mẹ chồng tôi cũng không có liên quan. Mà là - - "

"Với Hồ Đoàn Lan Hồng, Tứ gia các người có quan hệ trực tiếp! Anh nghĩ muốn lừa dối tôi? Có phải nghĩ quá đơn giản rồi hay không?" Tô Thi Thi cười lạnh.

Hồ Sĩ Minh sắc mặt hơi đổi, trong mắt không tự giác dâng lên quét xuống thương thức. Truyện được đăng tải và cập nhật duy nhất tại wattpad. Quả nhiên là là người phụ nữ hấn nhìn trúng, lúc này lối suy nghĩ còn có thể rõ ràng như thế.

"Anh nhất định phải hủy đi Bùi Dịch, không phải là sợ anh ấy tìm được chứng cứ đem nhóm người Hồ gia các người nhỏ tận gốc à?" Tô Thi Thi thẳng thắn nói.

Cái gì muốn nói cũng đã nói hết ra, cũng không có gì giấu giếm hay che đậy rồi. Cô hôm nay tới còn có một cái mục đích khác chính là nói chuyện với Hồ Sĩ Minh để biết rõ ý đồ của hắn, hiện tại gái đúng chỗ ngựa.

"Ô Thi Thi, em quả nhiên làm cho người ta kinh ngạc." Hồ Sĩ Minh hít vào một hơi, bởi vì bộ vị đau đớn để cho hắn tiêu hao khí lực rất lớn, ngay cả nói chuyện cũng có chút vô lực, "Nhưng mà, Bùi Dịch cũng cần phải tìm được chứng cứ mới có thể thoát ra được!"

"Bùi Dịch không có khả năng điều tra được, anh ta phạm tội bị hình phạt đã quyết định, toàn bộ của anh ta tôi đều sẽ đích thân hủy diệt! Anh ta hủy đi, em không theo cũng phải theo!"

"Nếu em ngoan một chút, tôi đều suy xét cưới em." Hồ Sĩ Minh nói một câu sau cùng thời điểm, giọng nói trầm trầm, hơn vài phần chân thành.

Tô Thi Thi nắm bắt quả đấm, móng tay gắt gao kết vào trong thịt, đau đớn để cho cô không đến mức mất đi lý trí.

Cô đột nhiên nở nụ cười một phen, ánh mắt xẹt qua giữa hai chân của hắn, chầm chọc nói: "Anh xác định anh vẫn ổn? Anh xem anh đi đau đến đâu nhanh hư thoát (hạ đường huyết), tôi giúp anh kêu xe cứu thương đi."

Tô Thi Thi nói xong liền cầm ra điện thoại gọi 120, Hồ Sĩ Minh đến gần cản cũng không kịp.

"Anh yên tâm, bên cạnh công ty anh có bệnh viện, vài phút liền đến rồi."

"Ô Thi Thi, em có tin tôi lập tức nói cho Bùi Dịch biết mẹ anh ta mới đúng là đầu sỏ gây nên mọi chuyện hay không?" Hồ Sĩ Minh tức giận đến thiếu chút nữa thổ huyết.

Tô Thi Thi sắc mặt trong veo mà lạnh lùng, nhàn nhạt lướt mắt nhìn hắn, cười lạnh: "Anh cảm thấy được Bùi Dịch không biết? Anh đại

khái có thể đi nói cho anh ấy, anh ấy chỉ sẽ coi anh là tên hề mà thôi."

Tô Thi Thi nói xong liền canh giữ ở cửa văn phòng không cho người tiến vào, không lại tiếp tục nhìn Hồ Sĩ Minh liếc mắt một cái.

"Tô Thi Thi em dám!" Hồ Sĩ Minh muốn tức chết rồi, cầm lấy điện thoại nội bộ liền phải báo cho bí thư đừng cho xe cứu thương đi lên. Truyện được đăng tải và cập nhật duy nhất tại wattpad. Nhưng điện thoại nội tuyến của hắn còn không có đả thông, cửa bỗng nhiên truyền đến xô xao, một đám người xông vào. Có hộ sĩ nâng cáng, còn có - - phóng viên?

"Cái tình huống gì?" Tô Thi Thi cũng ngần ngại.

Cô nói chuyện điện thoại xong vẫn còn không quá một phút đồng hồ đi? Tốc độ này tới có phải quá nhanh hay không?

Nhưng cô ngẩng đầu, liền nhìn đến Tần Phong đứng lẫn ở trong đám người hướng tới cô tiện tiện cười.

"Các vị phóng viên bằng hữu, nhất định đem Hồ tổng chụp được đẹp trai một chút. Trứng nát đã đầy đủ lắm, nếu mà chụp xấu, Bắc Kinh sẽ còn có bao nhiêu mỹ nữ tan nát cõi lòng." Tô Thi Thi la lớn, một bên thật cẩn thận chạy tới.

"Tô Thi Thi, tôi muốn giết em!" Hồ Sĩ Minh tức điên rồi.

"Chặc chặc..." Tần Phong lắc đầu, chạy tới kéo Tô Thi Thi liền hướng thang máy chạy, "Khẩn trương chạy, vệ sĩ của chúng ta chống đỡ không được bao lâu."

"Anh hắn không đem vệ sĩ đều đã mang đến hết chứ?" Tô Thi Thi

kìm nén cười hỏi.

"Cũng không hẳn, nhưng chẳng thế thì làm sao xông được vào?"
Tần Phong nhíu mày, quay đầu nhìn thoáng qua phương hướng văn phòng, thật cẩn thận hỏi, "Em thực đem hẳn lộng tàn rồi hả?"

Tô Thi Thi mặt trầm xuống: "Đâu có chuyện gì liên quan tới tôi?"

Tần Phong:...

"Anh em à, tôi đã nói vợ của cậu khả năng gây rối là vô đối mà, cậu vậy mà lại vẫn lo lắng cho em ấy!"

Nhưng Tần Phong ngẩng đầu, liền nhìn đến Tô Thi Thi sắc mặt có phần không thích hợp.

"Như thế nào đột nhiên không vui rồi?" Tần Phong lo lắng nhìn Tô Thi Thi.

"Tần Phong, tôi nghĩ muốn gặp mặt anh ấy." Tô Thi Thi thấp giọng nói.

Mới vừa mới biết được ẩn tình năm đó, cố gắng kiên cường chống đỡ làm như không có cảm giác gì, giờ phút này trầm tĩnh lại, trong lòng cô lại loạn thành hỗn độn.

Cô vội vàng muốn gặp Bùi Dịch.

Chỉ cần gặp anh một lần là tốt rồi.

Chương 526: Ẩn tình

"Thi Thi..." Tần Phong thật có lỗi nhìn Tô Thi Thi, muốn nói lại thôi.

Tô Thi Thi tâm lập tức trầm tiếp xuống, cúi đầu, chậm rãi gật gật đầu: "Tôi biết."

Hồ Sĩ Minh làm sao có thể để cho cô gặp Bùi Dịch.

Nhiều người cùng Bùi Dịch giao tình rất tốt, vì tránh hiềm nghi cũng không chịu hỗ trợ. Có chút người nguyện ý hỗ trợ, Tô Thi Thi cũng không nghĩ muốn liên lụy bọn họ.

Cô hiện tại, đến gặp anh một lần đều đã không có biện pháp.

Tô Thi Thi ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm. Rõ ràng ánh mặt trời tốt như vậy, trong lòng lại khói mù trùng điệp.

"Luật sư Tịch nói hiện tại đang trong giai đoạn tìm chứng cứ, để cho chúng ta dừng hành động thiếu suy nghĩ." Tần Phong nhắc nhở Tô Thi Thi.

"Tôi biết." Tô Thi Thi vẫn như cũ là những lời này.

Thang máy đến chỗ, Tô Thi Thi hít sâu một hơi, đi đến bên cạnh xe, quay đầu nói với Tần Phong: "Tần Phong, tôi không thể chờ đợi thêm nữa rồi. Tôi tính toán tuyên bố một cái thanh minh, đem Sunshine triệt để phải sạch quan hệ."

Tần Phong trong lòng rung mình, thận trọng nhìn cô: "Em quyết định

rồi hả? Bùi Dịch sẽ không đồng ý."

"Có bản lĩnh anh ấy chạy đến tự mình phản đối tôi!" Truyện được cập nhật và đăng tải duy nhất tại wattpad. Tô Thi Thi tức giận mở cửa xe, "Bản thân tôi đi dạo, anh đi lo việc của mình đi."

"BỐP..." Cửa xe đóng lại toàn thân mỏi mệt, Tô Thi Thi suy sụp tựa vào ở trên ghế, bên tai đều là những lời vừa rồi Hồ Sĩ Minh nói.

"Nhậm Tiểu Vi vì chú hai của tôi, phản bội Bùi gia, là bà ta khuyên bảo xúi giục Bùi Thanh Vũ đến công ty Đoàn Kế Hùng làm Thiết Kế Sư."

"Nếu Bùi Dịch biết mẹ mình mới đúng là hung thủ hại chết cha anh ta, em đoán xem anh ta sẽ như thế nào?"

Từng câu, chọc thẳng vào điểm yếu của Tô Thi Thi

Tô Thi Thi thừa nhận, Hồ Sĩ Minh một chiêu này quá ngoan độc.

Cô vừa rồi nói dối nói Bùi Dịch sớm liền biết, bất quá chính là nghĩ muốn ngăn cản Hồ Sĩ Minh đi tìm Bùi Dịch gây phiền toái.

"Tôi nghĩ muốn thăm dò thái độ của anh, anh làm sao lại không phải đang thăm dò chúng tôi." Tô Thi Thi đau đầu xoa xoa mi tâm.

Cùng người đầu ý chí, thật sự mệt nhọc.

Hồ Sĩ Minh vừa rồi nói như vậy, chẳng qua thật sự không xác định Bùi Dịch tới cùng nắm giữ ít nhiều chân tướng. Hắn chỉ là muốn dò đường xem phản ứng của bọn họ mà thôi.

"Bùi Dịch, em nên làm cái gì bây giờ?" Tô Thi Thi thống khổ che mặt,

trong lòng rất loạn rất loạn.

"Nhậm Tiểu Vi, nếu có thể, thật sự muốn giết bà!" Tô Thi Thi như thế nào đều sẽ không nghĩ đến, toàn bộ chuyện này vậy mà chính là vì Nhậm Tiểu Vi bội phản.

Cô cũng xem qua rất nhiều phim truyền hình cùng tiểu thuyết, đối với cái loại tình tiết cầu huyết này cũng thấy qua rất nhiều.

Năm đó khẳng định là Nhậm Tiểu Vi chán ở bên Bùi Thanh Vũ, đứng núi này trông núi nọ thích Hồ Khải Văn. Truyện được cập nhật và đăng tải duy nhất tại wattpad. Rồi sau đó khuyên bảo xúi giục Bùi Thanh Vũ đáp ứng lời của Đoàn Kế Hùng, Thiết Kế Sư cho cái công trình Tứ Đại Gia Tộc liên hợp kia.

Đoàn Kế Hùng nhìn tới Nhậm Tiểu Vi, cường thủ hào đoạt, cùng nguyên nhân cái chết của Bùi Thanh Vũ ông ta khẳng định thoát không được can hệ.

Nhưng năm đó cái công trình kia tới cùng đã xảy ra cái gì, Bùi thanh Vũ vì cái gì phải chịu tội oan, Tứ Đại Gia Tộc lại làm gì, những thứ này cô cùng Bùi Dịch cũng không biết.

"Bùi Dịch, em nên làm cái gì bây giờ?" Tô Thi Thi nước mắt xoạch thẳng trào ra, so với lúc trước bị cha cùng ông nội cô vứt bỏ vẫn còn khó chịu hơn.

"Anh đối với bà tốt như vậy, vì bà ẩn nhẫn nhiều như vậy, nếu anh biết rõ chân tướng, sẽ có bao nhiêu khổ sở." Truyện được cập nhật và đăng tải duy nhất tại wattpad. Tô Thi Thi suy nghĩ tưởng tượng đến dáng vẻ Bùi Dịch thương tâm, nước mắt liền dừng lại không được.

"Phu..." Chú Lý lườm mắt nhìn đến Tô Thi Thi đang khóc, há miệng thờ đốc, không biết phải an ủi như thế nào.

Ông yên lặng lái xe đi cục cảnh sát. Liền tính gặp không được, cách Bùi Dịch gần một chút cũng được, Tô Thi Thi cũng sẽ vui vẻ một chút đi.

Đợi Tô Thi Thi khóc cho tới chán rồi, phát hiện xe đã dừng lại, hướng ra ngoài vừa thấy, cô ngây ngẩn cả người.

"Chú Lý, cảm ơn người." Tô Thi Thi cúi đầu xoa xoa nước mắt, chỉnh lý một phen, mở cửa đi ra ngoài.

Cô không có đi vào cục cảnh sát, chỉ là dọc theo bên ngoài cục cảnh sát đi dạo chẳng có mục đích đi tới.

Trong phòng giam giữ, Bùi Dịch ngón tay khẽ vuốt nhẵn cuir, mạnh đứng lên, tùy ý sờ soạng một phen lỗ tai.

Đột nhiên, thân thể anh cứng đờ, trong mắt hiện lên quét xuống nghi hoặc.

Anh cẩn thận nghe ngóng, phát hiện từ trong nhẵn quả thật không có truyền ra tiếng Tô Thi Thi nói chuyện.

"Có lẽ cô ấy còn chưa đến gần quá." Bùi Dịch an ủi chính mình.

Thứ này chỉ có ở trong phạm vi 100 mét mới có thể nghe được tiếng nói chuyện, có lẽ Tô Thi Thi hiện tại cách còn cách anh một khoảng cách.

Bùi Dịch ngồi trở lại cái giường ở cạnh tường, chân co lại ở trên giường, khủy tay trái chống đỡ ở trên đầu gối, lấy tay chống lên má.

Một phút đồng hồ qua đi, 3 phút qua đi, năm phút đồng hồ... 10 phút, nửa giờ...

Ước chừng quá một giờ, bên trong vẫn lại là không có động tĩnh gì.

Nhấn trên tay anh chỉ ấm không nóng, chứng tỏ Tô Thi Thi đang ở gần đây. Cô ở bên cạnh cục cảnh sát hồi lâu, cũng không có đi tới!

"Ngu ngốc, xảy ra chuyện gì rồi hả?" Bùi Dịch trong lòng hoảng loạn.

Nếu không phải chuyện gì xảy ra, Tô Thi Thi không có khả năng sẽ như vậy!

Đúng là anh đợi hai giờ, Tô Thi Thi vẫn lại là không có tiến vào. Mãi đến hai giờ sau, nhấn trên tay anh đã triệt để lạnh lại.

Cô đi rồi.

"Tô Thi Thi, em đừng làm anh sợ!" Bùi Dịch mím môi, tâm khống chế không được đập điên cuồng, hoảng hốt khống chế không nổi lan tràn.

Anh đột nhiên thật hận mình! Anh biết lúc này Tô Thi Thi nhất định cực kỳ cần anh, nhưng anh lại vẫn ở trong này chuyện gì đều đã làm không được!

Anh cho rằng chính mình đã chuẩn bị tốt, đúng là giờ phút này anh rõ ràng có thể cảm nhận được Tô Thi Thi khổ sở.

Cô ở bên ngoài cục cảnh sát đứng hơn hai giờ, khẳng định gặp chuyện gì rồi!

Bùi Dịch ánh mắt nghiêm túc, lập tức lấy nhấn trên tay, hung hăng

hướng trước mặt ném bẻ.

Đây là anh cùng Tần Phong ước định từ trước. Nhấn bị hủy, hệ thống sẽ lập tức báo tin tức đến cho điện thoại của Tần Phong, Tần Phong sẽ tới gặp anh. Truyện được cập nhập và đăng tải duy nhất tại wattpad. Bùi Dịch lòng nóng như lửa đốt. Anh đợi không nổi nữa rồi!

Tô Thi Thi cũng không biết biết rằng cô ở bên ngoài cục cảnh sát vô thức đi dạo một vòng, mau dọa hù chết Bùi Dịch rồi.

"Phu nhân, chúng ta hiện tại đi nơi nào?" Chú Lý thấy Tô Thi Thi ngồi vào trong xe xong một câu cũng không nói, nhỏ giọng hỏi.

Tô Thi Thi ngẩng đầu nhìn thoáng qua phía trước, nghĩ nghĩ, nói: "Đi Sunshine. Mặt khác thông báo cho luật sư Tịch, để cho ông ấy đến đây một chuyến."

"Được." Chú Lý gật đầu.

Bên kia, Tần Phong vừa mới xử lý xong cục diện rối rắm Tô Thi Thi lúc trước để lại, đã bị Bùi Dịch triệu hoán đến chỗ cục cảnh sát.

"Sao lại thế này?" Tần Phong vừa đi vào phòng giam giữ liền dùng ánh mắt ý bảo Bùi Dịch.

Bùi Dịch vẻ mặt bình tĩnh lờm máy theo dõi ở góc bên kia một cái.

Tần Phong trong mắt vui vẻ, âm thầm gật gật đầu, đi qua cùng anh mặt đối mặt ngồi ở trước bàn thẩm vấn kia, cầm ra điện thoại, vừa nói một bên phát tin tức.

"Vợ của cậu lúc trước thiếu chút nữa đem Hồ Sĩ Minh đánh cho tàn phế, tôi mới vừa thu thập xong cục diện rối rắm đây. Tôi nói cậu thật

đúng là không cần lo lắng cho em ấy mà, tôi còn thực không phát hiện có người có thể ăn hiếp được em ấy!"

Tần Phong vừa nói, một bên cầm điện thoại trong tay xoa xoa.

Chỉ nghe một tiếng rất nhỏ tiếng răng rắc, lập tức, trên di động của anh đã sớm chuẩn bị tốt một cái phần mềm liên xâm nhập hệ thống theo dõi trong phòng giam giữ.

"Ok rồi. Tôi thay đổi hình ảnh theo dõi, bọn họ hẳn không phát hiện." Tần Phong hạ giọng, đem di động đặt ở một bên, lo lắng nhìn Bùi Dịch, "Tới cùng làm sao vậy?"

"Tôi muốn gặp cô ấy." Bùi Dịch trầm giọng nói.

"Như thế nào đột nhiên muốn gặp em ấy?" Tần Phong buồn bực, "Cậu không phải có kế hoạch của chính mình, hiện tại gặp em ấy không phải sẽ đúng ý Hồ Sĩ Minh sao?"

Bùi Dịch từ khi bị bắt đến giờ vẫn âm thầm bất động, một mực do Hồ Sĩ Minh theo dõi quá sát sao nhiều ngày như vậy, không để cho Tần Phong động một chút tay chân. Bây giờ đột nhiên bị cái gì kích thích rồi.

"Cô ấy vừa rồi đến đây, ở bên ngoài đi lại hơn hai giờ đều không có vào. Tôi lo lắng cô ấy, không thấy được càng lo lắng." Bùi Dịch nói.

Tần Phong trợn mắt há hốc mồm: "Chính bởi vì cái dạng này?"

Anh hận không thể lật bàn: "Mẹ nó, Cậu đầu óc không bệnh đi?"

Chương 527: Cầu buông tha

"Cũng bởi vì em ấy ở bên ngoài cục cảnh sát đi qua đi lại hai giờ không có vào nói chuyện với cậu, cậu liền liền lĩnh muốn gặp em ấy?" Tần Phong tức vô cùng, lại không thể không hạ giọng sợ người bên ngoài nghe được, thật sự là ghen mà chết rồi.

Bùi Dịch sắc mặt vẫn thật bình tĩnh, thấy anh phát tiết xong, mới nhàn nhạt nói: "Cô ấy nhất định gặp chuyện gì rồi, tôi lo lắng."

"Liên tính em ấy thật sự gặp được chuyện gì, cậu cũng không thể ra ngoài, có chuyện gì còn lớn hơn cậu bây giờ?" Tần Phong quả thực nghĩ muốn đánh người.

"Tôi không thể mạo hiểm. Nếu là cùng một chuyện, cô ấy hẳn không như vậy." Bùi Dịch khẳng định nói.

"Cậu..." Tần Phong cũng không biết nói cái gì.

Anh thở dài, nói: "Cậu bảo tôi đi Xây dựng Minh Đĩnh đón em ấy, lúc tôi đến đón em ấy rất tốt, đem Hồ Sĩ Minh chính đặc biệt thăm. Hiện tại toàn bộ Bắc Kinh còn đang lo lắng hẳn có phải thật bị phế đi hay không."

Tần Phong nói tới chỗ này, đột nhiên dừng một phen, nhớ tới vừa rồi ở trong thang máy Tô Thi Thi tâm tình đột nhiên biến xấu một màn kia.

"Có thể là Hồ Sĩ Minh nói với em ấy cái gì rồi." Tần Phong không dám giấu diếm.

Bùi Dịch sắc mặt càng khó nhìn: "Có thể biết bọn họ đã nói cái gì hay không?"

Tần Phong quái dị nhìn anh một cái: "Cậu trực tiếp hỏi Thi Thi không phải là được rồi sao? Tôi có thể thay cậu chuyển đạt."

"Nếu cô ấy đồng ý nói, vừa rồi liền vào rồi." Bùi Dịch tức giận nói.

"Bùi Dịch." Tần Phong bỗng nhiên nghiêm túc lên, "Cậu cùng với Thi Thi đến bây giờ, em ấy có việc giấu diếm được cậu sao?"

"Đương nhiên không có." Bùi Dịch không hề nghĩ ngợi.

Tô Thi Thi không giấu diếm được anh, anh trái lại có rất nhiều chuyện không dám cùng cô thẳng thắn. Tỷ như chuyện cổ phần công ty của Âm Nhữ, phỏng chừng cô gái nhỏ này lúc biết đã muốn dồn lại hờn dỗi một trận.

"Vậy thì tốt rồi. Em ấy có việc đều đã sẽ nói với cậu. Em ấy hiện tại nếu thật sự có việc lại không nói cho cậu biết, khả năng em ấy cảm thấy được trước mắt không thích hợp. Cho em ấy chút thời gian đi, cậu lúc này vội và muốn gặp em ấy, nếu lỡ bị Hồ Sĩ Minh chui chỗ trống, mất nhiều hơn được."

Bùi Dịch biết Tần Phong nói không sai, nhưng anh không kiềm chế được chính mình.

"Tôi làm những thứ này, chẳng qua là muốn bảo hộ người nhà của mình. Từ lúc có Thi Thi ở bên đến giờ, mối thù của cha tôi cũng trở nên không phải quan trọng như thế rồi. Nếu vì báo thù làm cho những người thân yêu nhất trong gia đình của tôi bị thương tổn, tôi sẽ buông tha." Bùi Dịch bỗng nhiên nói.

Người cũng đã chết, mà bọn họ những người còn sống này, nên là hảo hảo mà sống tiếp.

Anh là nghĩ muốn tra ra chân tướng, nhưng không làm thương tổn Thi Thi, bọn họ được đặt lên hàng đầu.

"Tôi không biết tới cùng đã xảy ra chuyện gì để cho cô ấy do dự như thế. Tôi có thể cảm giác được cô ấy rất khổ sở. Tần Phong, tôi lo lắng cô ấy. Cậu không biết, cô ấy..."

"Mang thai rồi." Bùi Dịch trong giọng nói mang theo một tia hạnh phúc, mà càng còn nhiều lo lắng.

"Cậu nói cái gì?" Tần Phong thiếu chút nữa nhảy dựng lên, "Có... Có thai rồi hả?"

"Shi*t, khó trách Tô Thi Thi nói em ấy nghĩ muốn bóp chết cậu!" Tần Phong chỉ tiếc rèn sắt không thành thép trừng mắt nhìn Bùi Dịch, "Anh em à, cậu cũng thật được ha! Có tính là đàn ông không!"

Bùi Dịch cảm tức nói: "Tôi vốn cho rằng không nhanh như vậy."

Cũng là lúc qua năm mới Tô Thi Thi mới đồng ý, có phần chấp nhận muốn có con. Nhưng Bùi Dịch biết, cô không có thật sự chuẩn bị tốt. Cho nên anh đặc biệt để cho người ta chuẩn bị thuốc không có tác dụng phụ, Tô Thi Thi vẫn vụng trộm uống.

Chờ anh phát hiện trong nhà có khả năng muốn nghênh đón tiểu sinh mệnh thời điểm, đã là chậm quá. Khi đó Hồ Sĩ Minh đã sớm triển khai kế hoạch, không phải anh nói muốn dừng lại thì có thể dừng lại.

"Cậu hay thật, như vậy mà vẫn ngồi yên được!" Tần Phong vò đầu

bức tai, buồn bực nói, "Vậy cậu tới cùng muốn như thế nào? Vợ của cậu nói, không nghĩ muốn dựa theo kịch bản của cậu."

"Tôi hiện tại chỉ nghĩ muốn bảo toàn mẹ con bọn họ." Bùi Dịch nói.

Anh chuẩn bị hậu chiêu, nhưng cũng phải đợi chuyện này qua đi. Hiển nhiên, hiện tại là giai đoạn khó khăn nhất.

"Thi Thi hẳn không đáp ứng." Tần Phong cũng hiểu cách nghĩ của anh, lắc đầu nói, "Cậu nghĩ qua chưa, nếu cậu thật sự chịu hình phạt mà nói, chờ cậu ra ngoài, con của cậu cũng đều đã sinh ra rồi."

"Hẳn không. Tôi tính quá, tối đa phán nửa năm. Tôi sẽ cùng vợ mình đi phòng sinh." Bùi Dịch nhàn nhạt nói.

"Cậu rõ là..." Tần Phong tức giận đến không biết nói cái gì.

"Không ngờ cậu đã sớm nghĩ chu toàn như thế, để cho chúng tôi ở bên ngoài lo lắng muốn chết?"

Bùi Dịch biểu tình vẫn như cũ nhàn nhạt: "Các người không nóng nảy, chẳng phải là làm lộ rồi hả?"

"Cậu!" Tần Phong cắn răng, "Tôi cũng muốn bóp chết cậu!"

Anh ta khiêu khích nói: "Cậu không sợ vợ con cậu tương lai ghét bỏ cậu từng ngồi tù à?"

Bùi Dịch sắc mặt đen lại.

"Mặc kệ, tôi muốn gặp cô ấy." Bùi Dịch lạnh lùng nói.

Tần Phong nhíu mày: "Cậu đừng cố tình gây sự."

"Tôi muốn gặp cô ấy."

"Cậu đừng làm càng, đến lúc đó phán cũng không chỉ nửa năm!"

"Tôi mặc kệ, tôi muốn gặp cô ấy!"

Tần Phong:...

Anh rất cực tin tưởng, đưa bé Bùi gia này. Có tính khí tiểu bá vương, quả thực là được chân truyền! Nhưng mà chuyện này là về sau rồi.

Đột nhiên, di động đặt ở trên bàn chấn động một cái, Tần Phong cầm lên vừa thấy, lập tức liền vui vẻ.

"Cậu còn không có ngồi tù, vợ cậu liền ghét bỏ cậu rồi." Anh ta đưa điện thoại di động qua, "Chính mình nhìn xem."

Bùi Dịch lấy qua di động chỉ nhìn thoáng qua, lông mi liền vắn lại.

Vài phút trước, Tô Thi Thi trên trang cá nhân của mình lấy danh nghĩa Sunshine tuyên bố thanh minh.

Đại ý chính là Sunshine cùng Bùi gia không có liên quan hệ với nhau, là cô Tô Thi Thi cùng bạn bè cùng nhau tạo nên, không có quan hệ gì với Bùi Dịch.

"Lời đồn đại quá đả thương người, không thể không độc lập kiên cường. Sinh tồn không dễ, cầu buông tha." Tần Phong đọc một câu sau cùng Tô Thi Thi viết trong bài thanh minh này, không khỏi chặc chặc thở dài, "Đừng nói, vợ cậu thật là có có khả năng diễn trời cho. Lần này nói thật ủy khuất nha, Hồ Sĩ Minh thật muốn đối với Sunshine ra tay, cũng phải cân nhắc suy nghĩ áp lực dư luận."

Tần Phong nói xong tùy tiện lật đi lật lại tin tức xem, nở nụ cười:
"Quả nhiên, nha đầu kia mời được thủy quân rồi, hiện đang khắp nơi đang lan truyền tin Hồ Sĩ Minh cố ý nhằm vào cậu cùng em ấy."

Tần Phong nói xong, đột nhiên phát hiện Bùi Dịch vẫn không nói chuyện, ngẩng đầu, thân thể giật nảy mình run lẩy bẩy.

"Cậu hẳn không thực cho rằng em ấy ghét bỏ cậu rồi chứ?"

Bùi Dịch trợn mắt liếc anh: "Loại khả năng tính là không."

"Vậy bản cái mặt này của cậu là cho ai xem?"

"Tần Phong." Bùi Dịch không hề chớp mắt nhìn chằm chằm Tần Phong, "Các người là không phải có việc gạt tôi chứ?"

"Cái kia... Tôi nhớ tới tôi lại vẫn có chuyện phải làm, tôi đi trước." Tần Phong đứng lên bỏ chạy, đến chỗ cửa, ra về trấn định nói, "Cậu cũng thấy đấy, em ấy rất tốt, làm việc trật tự rõ ràng, cậu không cần lo lắng."

Anh nhớ tới cái gì, lại ngồi về tới trước bàn, đem phần mềm không chế huỷ bỏ, đợi hình ảnh theo dõi khôi phục, mới đứng lên, quay đầu bỏ chạy.

Bùi Dịch tay ở dưới mặt bàn gắt gao nắm chặt thành quả đấm, nếu không khôi phục lại theo dõi, thật muốn bắt lấy cậu ta đánh cho một trận.

"Ô Thi Thi, anh mới vài ngày không có ở bên, em lá gan liền lớn như thế rồi!" Bùi Dịch nghĩ đến chính mình suy đoán đến loại khả năng kia, tức giận đến hận không thể lập tức bay đến bên người Ô Thi Thi

hào hảo giáo huấn cô một trận!

"Đồ ngốc." Bùi Dịch lại nghĩ đến lúc trước chuyện Tô Thi Thi ở bên ngoài cục cảnh sát ngốc hồi lâu, tâm lại mềm đến rồi tinh rồi mù.

Hồ Sĩ Minh bên kia cũng nhận được tin tức Tô Thi Thi phát biểu thanh minh.

"Hồ tổng, bọn họ tới cùng muốn làm gì? Vợ chồng bọn họ tình cảm không phải vẫn rất tốt sao? Làm sao có thể đột nhiên thanh minh quan hệ?" Vương Thạc đứng ở trước giường bệnh, thật cẩn thận hỏi han.

"Bọn hấn tình cảm tốt hay không khiing cần cậu đến cảnh tỉnh tôi!" Hồ Sĩ Minh mặt trầm xuống nói.

"Hồ tổng, tôi không phải cái ý tứ kia." Vương Thạc hận không thể đánh chính mình một cái tát.

"Bùi Dịch hấn là không nghĩ muốn để cho Tô Thi Thi bị kéo vào. Nghe nói anh ta đem bất động sản còn có khách sạn đều đã chuyển sang tên Tô Thi Thi?" Hồ Sĩ Minh không có truy cứu, hỏi chuyện mình muốn biết

"Không sai, đã chứng thật. Hiện tại tài sản còn lại của Bùi Dịch, vừa có thể bồi thường tổn thất công trình thôn Thành Trung. Hồ tổng, người nói không sai, anh ta sớm chuẩn bị tốt rồi." Vương Thạc nói.

Hồ Sĩ Minh sắc mặt vẫn như cũ rất khó xem, lạnh giọng nói: "Anh ta tại Âu châu nhất định còn có sản nghiệp khác, tra ra được không?"

"Trừ bỏ những những khách sạn cùng nhà hàng kia, cũng chỉ tra ra một cái công ty kiến trúc. Cái khác liền không có rồi."

"Không có?" Hồ Sĩ Minh nhíu mày, cảm thấy được Bùi Dịch thực lực không nên như vậy.

"Vậy thì đợi xem anh ngồi vài năm trong tù đi!" Hồ Sĩ Minh cũng không biết Bùi Dịch đối với chính mình làm phán quyết, hẳn là muốn cho Bùi Dịch ở trong tù ngục cả đời!

Hồ Sĩ Minh cực kỳ chờ mong, Bùi Dịch muốn như thế nào tự cứu!

Chương 528: Mau đưa Tiểu Tổ Tông mang đi

"Vẫn lại là không có đơn đặt hàng?" trong phòng hội nghị của Sunshine, Tô Thi Thi ánh mắt nhìn về phía Tổng Trọng Hạo cùng Ôn Ngọc, giọng nói bình tĩnh, giống như toàn bộ đều đã trong dự liệu của cô.

Tổng Trọng Hạo nhíu mày, gật gật đầu, nhìn Ôn Ngọc ngồi ở một bên liếc mắt một cái, quay đầu nhìn Tô Thi Thi nói: "Xây dựng Hồ Thâm của Tần tổng tình huống cùng chúng ta cũng không khác biệt lắm. Hồ Sĩ Minh tuy không có ở bên ngoài chèn ép chúng ta, nhưng hiện tại chúng ta đã thành biểu tượng xui xẻo rồi."

Ôn Ngọc nghe được hai chữ Tần Phong thời điểm, ánh mắt rất nhanh sụp xuống, rồi rất nhanh liền khôi phục bình thường.

Tô Thi Thi cùng Tổng Trọng Hạo cho rằng cô có thể nói chút tình huống hiện tại của Tần Phong bên kia, nhưng Ôn Ngọc vậy mà một câu cũng chưa nói đến, mà là nói: "Tôi cùng những bạn bè quen biết trong giới hỏi thăm một chút, bọn họ nói mọi người sợ đắc tội Hồ Sĩ Minh, chuyện của Bùi tổng còn chưa có phán xét cuối cùng trước không ai dám theo chúng ta hợp tác."

Tô Thi Thi nhíu mày, nhìn Tổng Trọng Hạo liếc mắt một cái.

Tổng Trọng Hạo yên lặng gật đầu, dùng ánh mắt nói: "Anh đã nói cô ấy cùng Tần Phong có biến."

Tô Thi Thi nhăn mày lại, có chút lo lắng nhìn Ôn Ngọc hỏi: "Cô cùng

Tần Phong còn không có hòa thuận?"

Lần trước bọn họ đến nhà Ôn Ngọc thời điểm, hai người này không phải đã hòa hảo rồi sao?

Ôn Ngọc sắc mặt cứng đờ, bài trừ một nụ cười tươi tắn, sốt ruột vội vàng hoảng nói: "Đang nói chuyện công ty mà, như thế nào lại nói đến tôi rồi."

Tô Thi Thi cùng Tống Trọng Hạo đối mặt nhìn nhau một cái.

Có biến! Lại muốn hỏi, nhưng Ôn Ngọc hốc mắt liền đỏ. Tô Thi Thi cũng không nói thêm cái gì.

Ôn Ngọc nói rất đúng, hiện tại chuyện của công ty cũng cực kỳ quan trọng hơn. Tô Thi Thi quả thật tinh lực có hạn. Nhưng đợi thảo luận xong, vẫn lại là vụng trộm dặn Tống Trọng Hạo để cho anh đi dò tình huống.

"Hắn không là trong khoảng thời gian này Tần Phong bận rộn chuyện của Bùi Dịch, lạnh nhạt với Ngọc chứ?" Tô Thi Thi nhớ tới lần đó Ôn Ngọc bảo cô nói với Tần Phong gọi điện thoại cho cô ấy, "Cũng không biết anh ta có gọi không."

Cô gần đây quả thật rất ít nhìn thấy Tần Phong và Ôn Ngọc cùng một chỗ.

"Sur muội, em đang nghĩ cái gì?" trong văn phòng Tô Thi Thi, Tống Trọng Hạo nói hồi lâu phát hiện sur muội nhà anh vậy mà thất thần, bất đắc dĩ cực kỳ.

Tô Thi Thi lập tức hoàn hồn, nói: "Liên như thế làm đi. Sur huynh, anh lại phải ra nước ngoài một chuyến rồi, em làm một phần kế hoạch."

Tô Thi Thi nói xong bày xuất một bảng kế hoạch đưa cho anh:
"Chúng ta tất phải lấy được đơn đặt hàng này, chẳng thế thì người
nhiều như vậy đều phải đi hít không khí sống qua ngày rồi."

"Anh biết rõ." Tống Trọng Hạo trầm giọng nói, "Em yên tâm, nước
ngoài bên kia anh lần trước đi đã sắp xếp tốt, liền chờ phía bên em
rồi."

"Uh"m, theo kế hoạch hành sự." Tô Thi Thi gật đầu, "Em đi trước đón
Đồng Đồng rồi."

"Anh nói này, để cho Đồng Đồng ở Hồ gia cũng rất tốt, ngược chết
bọn hấn đi." Tống Trọng Hạo nói thềm.

Anh cũng biết chuyện của Nhậm Tiểu Vi cùng Hồ Khải Văn, lúc ấy
liền quả thực như sét đánh giữa trời quang mà.

Tô Thi Thi trợn mắt nhìn anh: "Đừng nói bậy! Đồng Đồng hẳn cảm
cực kỳ, về sau nếu để cho em lại nghe nói mấy lời linh tinh này, anh
chết chắc.!"

Tống Trọng Hạo cùng đi theo cô đi tới, vô cùng đau đớn nói: "Su
muội, từ khi em trở thành người có chồng về sau, liền trọng sắc
khinh bạn rồi."

"Những lời này, Bùi Dịch nhất định cực kỳ thích nghe." Tô Thi Thi
theo bản năng nói.

Sau khi nói xong, cô cùng Tống Trọng Hạo đều đã trầm mặc rồi.

Tuy bọn họ đang cố gắng, nhưng tình huống trước mắt đối với Bùi
Dịch vẫn như cũ bất lợi. Ai cũng không dám đảm bảo mọi chuyện

cuối cùng sẽ biến thành như thế nào.

"Sur muội, yên tâm bớt buồn. Bùi tổng yêu nghiệt như thế, sẽ không có việc gì." Tống Trọng Hạo an ủi vỗ vỗ bả vai Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi khóe miệng rụt rụt: "Anh đây là đang khen ngợi anh ấy sao? Lần sau em nhất định chuyển lời đến anh ấy."

"Đừng mà!" Tống Trọng Hạo kêu rên.

Tô Thi Thi bước chân nhanh hơn, đến chỗ trong thang máy, trên mặt tươi cười liền biến mất, có chút mệt mỏi.

Liền tính trước mặt người khác làm bộ như không có chuyện gì, nhưng lại làm sao có thể thật sự không có chuyện gì được chứ.. Áp lực trầm trọng, tựa như một ngọn núi lớn đang đè nặng trên người cô.

"Lúc cuộc sống quá ngọt ngào, nên tận hưởng lạc thú trước mắt!" Tô Thi Thi ánh mắt hung hăng nheo lại.

Lên xe thời điểm, chú Lý hỏi đi nơi nào, Tô Thi Thi không hề nghĩ ngợi đã nói.

"Về nhà, dắt chó đi dạo!"

Có sát khí!

Chú Lý rụt rụt cổ, lập tức khởi động xe.

Nửa giờ sau, Tô Thi Thi dẫn theo Đại Cầu Tử cùng Tiểu Vịnh đến bên ngoài tòa vương phủ kia của Hồ Sĩ Minh.

"Tô... Bùi phu nhân?" Quán gia nghe được tin tức chạy đến, nhìn đến bên người Tô Thi Thi ngồi chồm hồm hai con chó dữ khi đó, thân thể giật nảy mình run lẩy bẩy.

Hai con chó này, đúng là cho Hồ trạch bọn hấn ấn tượng khắc sâu nha!

"Hồ quán gia, tôi tới đón Đoàn Tĩnh Đồng." Tô Thi Thi dẫn chó, đứng ở cửa cũng không có tính toán đi vào.

Quán gia đôi má không tự giác run lẩy bẩy, không biết là đang vui mừng hay vẫn lại là sợ. Rốt cục có thể đem Tiểu Tổ Tông kia thỉnh đi rồi! Đúng là người tới đón người thì liền đón người thôi, để làm chi muốn dẫn theo chó tới!

Ông ta cười khan nói: "Tôi lập tức gọi người dẫn thẳng bé ra đây. Người yên tâm, chúng tôi đem thẳng bé hầu hạ rất khá, một cọng lông tơ đều không có thiếu."

Còn kém coi nó là tổ tông mà cung phụng, có thể không tốt được sao!

"Không nhọc phiền quán gia rồi." Tô Thi Thi híp mắt, một bộ dáng cả người lẫn vật vô hại vỗ vỗ đầu Đại Cầu Tử, "Chúng nó đi vào kêu là được."

"Đừng..." Quán gia một chữ còn chưa nói xong, chỉ thấy ngồi chồm hồm kia một thân hình cao lớn như tê giác địch thị là chó ngao Tây Tạng đột nhiên từ trên mặt đất đứng lên, sợ tới mức ông ta khẩn trương đem lời còn lại muốn nói nuốt trở vào.

Lúc này mới mấy tháng không gặp, con chó ngao Tây Tạng này sao lại lớn nhiều như vậy chứ!

"Gâu gâu!" Đại Cầu Tử nghe được muốn đi đón tiểu bá vương kia, lập tức đến đây, nhanh như chớp liền xông vào.

Tiểu Vịnh gầm lên giận dữ, chạy theo đuổi sát.

Tô Thi Thi vẫn như cũ đứng ở cửa, cười đến đặc biệt vô tội: "Chúng nó ở nhà vẫn đều là đi theo Đồng Đồng, vài ngày không gặp, khẳng định rất nhớ thằng bé rồi."

"Ha ha... Ha ha..." Quán gia lạnh lùng.

Ông ta trừ bỏ cười ra còn có thể làm cái gì?

"Thiếu gia à, người biết rõ vị Tô tiểu thư này sẽ đến đón người, vì cái gì không sớm chút đem tai họa đưa trở về đi!"

Quả nhiên, không tới một hồi, trong nhà liền lộn xộn rồi.

"A, hai con chó này lại tới nữa!"

"Quán gia! Tới nhanh bắt bọn nó đuổi đi ra!"

"Cứu mạng!"

"Thình thịch thình thịch! Rầm rầm a..." Có tiếng đồ vật gì đó ngã xuống đất cùng với tiếng người đang hét chói tai liên tiếp vọng lại, miễn bàn có bao nhiêu náo nhiệt rồi.

"Quán gia, nhanh đi nói cho người trong nhà các người, đừng dọa hòng chó của tôi rồi. Bằng không đến lúc đó chuyên viên huấn luyện chó đến đây đều đã kéo không được!" Tô Thi Thi sắc mặt trầm xuống, nghiêm trang nói.

"Không phải chứ?" Quán gia muốn khóc.

Nhưng vừa quay đầu lại, chỉ thấy một mảnh bóng đen hướng cửa vọt đến. Người của Hồ gia không biết sao lại thế này, đều đã tạt chạy tới ngưỡng cửa.

"Phu nhân, các người đây là làm cái..." Quán gia còn chưa nói xong, liền nghe đến một tiếng ầm vang, đến đất đai đều đã chấn động.

"Chị dâu, chạy mau, nhà cửa muốn sụp!" Một cái bóng dáng mập mạp đầu đầy mồ hôi từ trong đám người chạy đến, hướng tới Tô Thi Thi vọt qua.

Đoàn Tĩnh Đồng trên đầu đội mũ lưỡi trai màu đen, chân ngắn, liều mạng chạy ra ngoài. Phía sau cậu bé đi theo hai con chó một vàng một đen lao đến.

Người của Hồ gia chính là bị ba tên gia hỏa này cho đuổi ra tới.

"Ầm vang!"

"Oành!"

Tô Thi Thi chỉ cảm thấy đến trước mắt hiện lên một trận vĩ đại bụi mù, cái gì đều đã nhìn không thấy rồi.

"A, cứu mạng!"

"Nhà cửa sụp!"

Tiếng khóc, tiếng hét chói tai, liên tiếp, giống như Ngày Tận Thế.

Tô Thi Thi giật mình cảm thấy được, một màn này nhất định cùng
thời điểm công trình thôn Thành Trung thôn sập rất giống

Chương 529: Oan oan tương báo khi nào

"Chị dâu, chạy mau! Bị tìm đến liền thảm rồi!" Đoàn Tĩnh Đồng vọt tới bên cạnh Tô Thi Thi, nắm lên tay cô liền muốn chạy.

Chú Lý cả kinh trái tim đều nhanh nhảy ra ngoài, vội vã giữ chặt tay Đoàn Tĩnh Đồng, đem Tô Thi Thi giải cứu ra: "Tiểu thiếu gia, người đừng đụng vào chị dâu của người!"

Tô Thi Thi hiện tại mang thai đó, nếu lỡ xảy ra cái sai lầm gì, bọn họ đều đã chết chắc rồi!

"Ai nha, chú Lý người đừng lè mề nữa!" Đoàn Tĩnh Đồng chạy trốn đến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, hạ giọng, "Tôi đem hang ổ của Hồ Sĩ Minh cho bùng nổ, chờ hấn trở về liền phiền toái rồi. Khẩn trương chạy!"

Chú Lý:...

Tô Thi Thi:...

Tô Thi Thi bóp bóp nắm tay, hít một hơi thật sâu, kích động rất nghĩ muốn đem tiểu bá vương này ôm lấy tới hôn một cái.

"Khẩn trương đi!" Tô Thi Thi quay đầu bỏ chạy.

"Phu nhân..." Chú Lý khóc không ra nước mắt. Truyện được cập nhật và đăng tải duy nhất tại wattpad. Nếu bạn đang đọc truyện ko phải từ wattpad có nghĩa là bạn đang tiếp tay cho kẻ cắp. Đừng đòi

hỏi tại sao ko có truyện này nọ. Vì tôi ko đăng thì ko có để họ cop, vậy thôi. Bạn đọc đúng nguồn, gào tôi thấy sẽ trả lời. Còn những chỗ khác tôi lười phải nói nữa. Nói mà ko chịu hiểu thì thôi ko nói cho đỡ tốn hơi. Chẳng lẽ lúc này không nên trước giáo dục một câu sao, nói trẻ con làm như vậy là không đúng?

"Chú Lý, khẩn trương lái xe!" Tô Thi Thi ngồi vào trong xe hướng về phía chú Lý mạnh ngoắc. Bên kia, Đoàn Tĩnh Đồng huyết sáo. Đại Cầu Tử Tiểu Vịnh nghe được hiệu lệnh, roạt một phen liền chạy trốn trở về.

Chỉ nghe một tiếng động cơ nổ vang lên, mọi người Hồ gia vừa chạy đến vậy mà hét lớn lanh lảnh lên, cho rằng bên ngoài cũng nổ mạnh rồi.

"Hừ, dọa chết bọn hần! Ai bảo bọn họ dám ăn hiếp anh trai tôi!" Đoàn Tĩnh Đồng ghé vào cửa sổ, cầm giận trừng mắt đám người Hồ gia đang chạy trốn chết kia.

Nhất là mẹ của Hồ Sĩ Minh cùng với Hồ Minh Phi, không biết có phải bị quảng ngã đến trên đất hay không, trên người bắn thiu, hình tượng hủy hết.

Tô Thi Thi cũng cùng Đoàn Tĩnh Đồng cùng nhau, ghé vào trên cửa sau, nhìn nhìn, thổi phù một tiếng, cười ha hả.

"Ha ha ha, Đồng Đồng, nhanh lên chụp ảnh tung trên mạng đi! Chụp Hồ Minh Phi, cô ta vừa rồi bộ dáng mắt trợn trắng thực xấu!"

"Đã sớm chụp rồi. Anh Tần Phong cho em một cái cameras đội đầu, vừa rồi những cái này hần là đều đã chụp xuống không sót." Đoàn Tĩnh Đồng nói cầm lấy cái mũ đang đội trên đầu xuống, đưa tới bên cạnh cửa kính xe nhắm ngay đám người đang náo loạn kia.

"Ha ha ha..." Tô Thi Thi cười đến dừng lại không được, gian nan nói với chú Lý, "Chú Lý, đi đến một góc khuất ngừng một chút, Hổ... khà khà, Hổ Sĩ Minh hẳn là lập tức sẽ đến chỗ."

"Đúng đúng, chú Lý, khẩn trương trốn kỹ." Đoàn Tĩnh Đồng lập tức phụ họa nói.

Chú Lý khóe miệng rút gân co giật. Truyện được cập nhật và đăng tải duy nhất tại wattpad. Nếu bạn đang đọc truyện ko phải từ wattpad có nghĩa là bạn đang tiếp tay cho kẻ cắp. Đừng đòi hỏi tại sao ko có truyện này nọ. Vì tôi ko đăng thì ko có để họ cop, vậy thôi. Bạn đọc đúng nguồn, gào tôi thấy sẽ trả lời. Còn những chỗ khác tôi lười phải nói nữa. Nói mà ko chịu hiểu thì thôi ko nói cho đỡ tốn hơi. Hai người này thật là xem náo nhiệt không chê chuyện chưa đủ lớn mà!

Lúc này, Hổ gia đại trạch bao phủ đầy trời bụi mù chậm rãi lạc đến trên mặt đất, lộ ra tình hình trên mặt đất.

Tô Thi Thi từ từ há to miệng, một cái kết trụ đôi má Đoàn Tĩnh Đồng: "Nhóc con thối, lá gan của em cũng quá lớn rồi!"

Cả tòa Hổ gia đại trạch, gần như là bị san thành bình địa rồi!

"Đoàn Tĩnh Đồng, em có biết làm như vậy có bao nhiêu nguy hiểm không?" Tô Thi Thi trầm mặt xuống.

Này nếu là làm không tốt, đúng là muốn tai nạn chết người!

Đoàn Tĩnh Đồng rụt rụt cổ, lắp bắp nói: "Em... Em đã sớm tính được kỹ rồi, mọi người đã ra hết, hẳn không có chuyện."

"Tính kỹ?" Tô Thi Thi trừng mắt.

Đoàn Tĩnh Đồng vội vàng gật đầu: "Em đã tính toán kỹ rồi, hôm nay không sai biệt lắm chị hẳn là nên tới đón em rồi. Em liền trước tiên đem mọi người đều đã tụ tập lại rồi. Đợi chị vừa tới, em liền làm cho bọn họ chạy ra."

"Chị dâu, người yên tâm đi, em hai ngày này không nhàn rỗi. Mỗi ngày đều đã làm cho bọn họ tập hợp như vậy rồi, bọn họ hẳn không hoài nghi em đâu."

"Bọn họ sao có thể nghe lời em nói như thế?" Tô Thi Thi tiếp tục trừng mắt.

Đoàn Tĩnh Đồng bộ dạng tiểu quý sờ sờ cái mũi, một vẻ là ra bí hiểm: "Sơn nhân tự hữu diệu kế (*cái này đại khái là người thông minh gặp chuyện sẽ đều có đối sách*)! Ai ôi, đau!"

Cậu còn chưa nói xong, đã bị Tô Thi Thi thưởng một cái cú đầu.

"Em thật là không sợ trời không sợ đất mà!" Tuy nhìn cực kỳ hết giận, nhưng vẫn lại là cần phải giáo dục!

Có đứa trẻ con nghịch ngợm nào lớn mật như vậy!

"Thuốc nổ ở đâu ra?" Tô Thi Thi phụng phịu hỏi.

Đoàn Tĩnh Đồng không chút do dự bán đứng đồng bọn: "Anh Tần Phong cho, anh ấy còn dạy em làm sao lắp đặt kích nổ."

"Tần Phong!" Tô Thi Thi tổn hơi thừa lời, cô muốn làm thật tên chết tiệt kia!

Chính đang đi cực cảnh sát hướng Bùi Dịch "Hội báo tin tức" Tần

Phong không biết như thế nào, cảm giác hơi lạnh.

"Chị dâu, Hồ Sĩ Minh đến rồi!" Đoàn Tĩnh Đồng dõng đi lực chú ý.

Tô Thi Thi sắc mặt rùng mình, cúi người trốn, chỉ lộ ra một cái đầu ở mặt trên, không hề chớp mắt nhìn chăm chăm phía trước xem tình hình. Truyện được cập nhật và đăng tải duy nhất tại wattpad. Nếu bạn đang đọc truyện ko phải từ wattpad có nghĩa là bạn đang tiếp tay cho kẻ cắp. Đừng đòi hỏi tại sao ko có truyện này nọ. Vì tôi ko đăng thì ko có để họ cop, vậy thôi. Bạn đọc đúng nguồn, gào tôi thấy sẽ trả lời. Còn những chỗ khác tôi lười phải nói nữa. Nói mà ko chịu hiểu thì thôi ko nói cho đỡ tốn hơi. "Đem mũ đưa cao lên một chút, chẳng thế thì chụp không tới." Tô Thi Thi nhỏ giọng nói.

"Ặc." Chú Lý yên lặng thờ dài.

Nếu là Bùi Dịch ở đây, ba người bọn họ buổi tối phỏng chừng cũng phải quỳ ván giặt!

Phía trước, Hồ Sĩ Minh mặt trầm xuống từ bên trong xe bước xuống, nhìn về phía trước nhà mình bị đánh sập sang bằng, ngẫm tốn hơi thừa lời.

"Anh, trong nhà chúng ta làm sao có thể đột nhiên nổ mạnh?" Hồ Minh Phi đỡ mẹ mình, khập khiễng đi tới, vẻ mặt kinh hồn chưa trấn định.

Hồ Sĩ Minh mím môi không nói gì, quay đầu tại hiện trường nhìn quét một vòng, sau cùng ánh mắt rơi vào trên người Hồ Quân Nhạc.

Hồ Quân Nhạc rùng mình một cái, ở trong lòng mắng chửi "Nhóc con khốn kiếp", ngẩng đầu, vô tội nhìn Hồ Sĩ Minh: "Anh, em cái gì cũng không biết, anh đừng nhìn em như vậy!"

Hồ Quân Nhạc trong lòng sắp tức chết rồi!

Hắn còn đang nghĩ Đoàn Tĩnh Đồng tại sao lại đối với hắn thân thiết như thế muốn cùng hắn chơi trò chơi, là lừa dối tình cảm của hắn mà!

"Nếu như để cho anh biết là mình giúp nhóc con thối kia cùng đem tất cả tụ tập đến..." Hồ Quân Nhạc sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, sợ hãi nhìn Hồ Sĩ Minh liếc mắt một cái, quay đầu bỏ chạy.

"Đoàn Tĩnh Đồng nhóc quá khốn kiếp rồi! Tốt xấu trên người chúng ta chảy chung một nửa dòng máu nha, nhóc làm sao có thể lừa anh như thế!" Hồ Quân Nhạc bị chọc giận muốn khóc.

Hắn lại bị một đứa nhóc mười một tuổi lợi dụng rồi!

"Kỳ thật, hắn rất vô tội." Trong Bentley màu đen, Đoàn Tĩnh Đồng nhìn Hồ Quân Nhạc trốn chạy, như ông cụ non bình luận.

"Trở về sẽ xử lý em!" Tô Thi Thi trợn mắt nhìn cậu, thu thân thể lại.

Nhưng nghĩ tới bản mặt Hồ Sĩ Minh xanh mét, cô liền nhịn không được muốn cười.

Thật sự là quá sung sướng! Truyện được cập nhật và đăng tải duy nhất tại wattpad. Nếu bạn đang đọc truyện ko phải từ wattpad có nghĩa là bạn đang tiếp tay cho kẻ cắp. Đừng đòi hỏi tại sao ko có truyện này nọ. Vì tôi ko đăng thì ko có để họ cop, vậy thôi. Bạn đọc đúng nguồn, gào tôi thấy sẽ trả lời. Còn những chỗ khác tôi lười phải nói nữa. Nói mà ko chịu hiểu thì thôi ko nói cho đỡ tốn hơi. Hắn gọi người bùng nổ công trình Bùi Dịch mới vừa xây dựng xong, hiện tại Đoàn Tĩnh Đồng đem nhà hắn bùng nổ rồi. Cái này kêu là lấy đạo

của người trả lại cho người!

Cục cảnh sát, Tần Phong vừa đi tiến vào phòng giam giữ, một bên lấy di động chải quét cái gì đó.

"Trước tiên cậu phải hứa, cậu không phát hỏa tôi mới cho cậu xem." Tần Phong cúi đầu, tầm mắt vẫn như cũ không rời khỏi điện thoại, đi qua ngòi xuống đối diện Bùi Dịch.

Bùi Dịch lãnh nghiêm mặt, ánh mắt rơi vào trên di động của Tần Phong, bá đạo vươn tay.

"Ai lại chơi cướp đoạt như thế!" Tần Phong lời tuy nói như vậy, nhưng thân thể cũng không nghe sai khiến của đại não đứng lên, cẩn thận lui về sau mấy bước.

Trong di động của Tần Phong đúng là hình ảnh mà Đoàn Tĩnh Đồng dùng mũ chụp được khi đó gửi tới.

Bùi Dịch quả thật có điểm kinh ngạc, nhưng trong mắt cũng có mím cười.

"Liền biết các người hẳn không thành thật như thế." Bùi Dịch ngẫm không nói gì.

Đột nhiên, ánh mắt anh nhíu một cái.

Trong video clip kia anh vừa mới nhìn thấy, mới vừa lúc nổ mạnh khi đó Đoàn Tĩnh Đồng chạy hướng đến Tô Thi Thi một màn kia, mặt bá liền trầm rồi.

"Tần Phong, cậu ăn no rửng mỡ rồi đúng không!" Bùi Dịch lập tức liền nổi giận.

Vợ yêu nhà anh vậy mà cũng có ở hiện trường! Hai người ngu ngốc này, nếu lỡ dọa đến con của anh thì làm sao bây giờ!

"Cậu bình tĩnh một chút! Ngàn vạn lần đừng kích động!" Tần Phong dự liệu tới Bùi Dịch có khả năng sẽ không vui, đúng là không cần thiết nổi giận như vậy đi?

Bùi Dịch hít một hơi thật sâu, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm Tần Phong, bài trừ một câu: "Tôi muốn gặp Thi Thi."

Anh đợi không nổi nữa rồi!

Hiện tại là ở hiện trường nổ mạnh, lần sau là cái gì? Anh chờ đợi thêm nữa sẽ điên mất!

Chương 530: Mạnh mỗi

Trong phòng giam giữ, Tần Phong cùng Bùi Dịch mắt to trừng mắt nhỏ, trừng mắt nhìn ước chừng có năm phút đồng hồ rồi.

Sau cùng, vẫn lại là Tần Phong bại trận, nói thầm: "Coi như cậu giỏi!"

"Tôi chính là giỏi. Để cho luật sư Tịch đi làm, ông ta biết nói sao làm." Bùi Dịch ngời trở lại đến trên ghế dựa, có chút thất bại nói.

Tần Phong há miệng thờ dốc, biết khuyên không được, đành phải nói: "Chuyện này, tôi ra ngoài trước cùng Thi Thi thương lượng một phen. Cậu cũng biết, em ấy chủ kiến rất lớn, mà còn gần đây tính khí không phải lớn bình thường, lại không nói chịu nói ra tâm sự, cậu không cần để cho em ấy gia tăng áp lực rồi."

Sau cùng một câu, thành công làm Bùi Dịch nghẹn họng, tất cả lời muốn nói đều không nói được.

Anh lần đầu tiên mất tinh thần như thế, suy sụp nói: "Để cho Ôn tiểu thư ở bên cạnh cô ấy nhiều một chút."

"Mỗi ngày đều bên cạnh đó. Chính là gần đây Sunshine tình huống không phải rất tốt, bọn họ áp lực đều đã rất lớn." Tần Phong nói đến Ôn Ngọc thời điểm, sắc mặt có trong nháy mắt mất tự nhiên.

Bùi Dịch cúi đầu, không chú ý tới sắc mặt anh biến hóa, sau khi nghe xong, yên lặng gật gật đầu.

"Chuyện của Sunshine cô ấy hẳn là sẽ xử lý tốt. Không được mà nói,

liền bán đi một ít sản nghiệp quay vòng một phen." Bùi Dịch trầm mặc một hồi, nói.

"Em ấy hẳn là có quyết định của chính mình." Tần Phong còn nói một hồi, liền đi trở về.

Mà bên kia, Tô Thi Thi sau khi trở về, suốt đêm để cho người ta đem Đoàn Tĩnh Đồng đưa đi Dương thành cùng Nhậm Tiểu Vi cùng nhau ở đó rồi.

Bà nội cô cùng Nhậm Tiểu Vi đã ở Dương thành, mang đi đại bộ phận vệ sĩ. Ở nơi đó, tương đối an toàn một chút.

"Tiếp tục, chính là chuyện của chúng ta rồi!" Tô Thi Thi nhìn ánh trăng mờ mịt, thì thào tự nói.

"Anh hẳn là biết chuyện hôm nay thôi? Không cần tức giận với Đồng Đồng, nó là em trai anh, thằng bé thật sự cực kỳ yêu thương anh." Tô Thi Thi nói xong, hốc mắt vừa chua xót rồi.

Bùi Dịch không được trải qua vài năm sống trong tình thương của cha, mẹ của anh cũng làm nhiều chuyện như vậy để cho trái tim anh băng giá. Không tồi, còn có một người em trai như vậy.

"Bùi Dịch, luật sư nói anh ít nhất sẽ bị phán án ba năm. Anh nói cho em biết, em nên làm như thế nào giúp anh đây?" Tô Thi Thi tựa vào cạnh cửa sổ, nhìn ánh trăng tròn tròn ngoài cửa sổ, cực kỳ bất lực.

Đến hiện tại, Tô Thi Thi đã cơ bản có thể khẳng định, Bùi Dịch đã tính toán ngời tù từ trước rồi.

Nhưng cô làm sao có thể cứ chấp nhận số mệnh như vậy!

"Em nhất định sẽ tìm ra chứng cứ!" Tô Thi Thi cắn răng, "Em sẽ để cho Hồ Sĩ Minh chủ động huỷ bỏ đoạn ghi âm kia!"

Theo những gì Bùi Dịch đã làm trước giờ, vì trận tai hoạ này chuẩn bị thời gian rất lâu rồi. Từ khi anh dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, đến từng bước một giành được công trình thôn Thành Trung, mỗi một bước, đều đã đi được thật cẩn thận.

"Em tin tưởng, anh nhất định để lại manh mối cho em!" Tô Thi Thi trong mắt đều là tin tưởng vững chắc.

Đối thủ của bọn họ rất lợi hại, có lẽ để lại chút dấu vết có thể để cho đối phương cảm thấy được cái gì. Tô Thi Thi biết Bùi Dịch có nỗi khổ không thể nói, cô một mực tìm anh nhất định có để lại biện pháp.

Ngày hôm sau, Tần Phong mang theo luật sư tìm đến Tô Thi Thi.

"Cậu ấy muốn gặp em. Nếu em đồng ý mà nói, luật sư Tịch sẽ đi an bài." Trong thư phòng, Tần Phong sắc mặt dị thường nghiêm trọng.

Tô Thi Thi trầm ngâm một hồi, nói: "Nếu đã chịu đến một bước này, lúc này gặp mặt, không phải rất nguy hiểm sao?"

Dựa theo tình huống hiện tại, luật sư Tịch có lẽ ngay từ đầu liền có biện pháp để cho cô đi gặp Bùi Dịch. Nhưng Bùi Dịch nếu nhẫn nhịn cho tới tận bây giờ, vậy thì chứng tỏ không gặp mặt càng tốt hơn.

"Tôi tạm thời sẽ không đi gặp anh ấy." Tô Thi Thi nói.

Tần Phong giống như nhẹ nhàng thở ra: "Như vậy kỳ thật càng tốt."

Anh cũng không nghĩ muốn xảy ra thêm chuyện gì ngoài ý muốn.

Tô Thi Thi gật đầu, hỏi Tịch Thanh Vinh nói: "Dựa theo tài liệu biện hộ hiện tại chúng ta nắm giữ, ông xác định sẽ phán ba năm sao?"

Tịch Thanh Vinh gật đầu: "Ba năm, là tính toán tốt nhất. Mấu chốt vẫn lại là xem phần văn kiện ghi âm kia."

Trong thư phòng không khí lập tức trầm trọng lại. Tần Phong vò đầu bứt tóc, phiền não nói: "Tên tiểu tử kia nếu để lại hậu chiêu, vì cái gì không nói thẳng? Liền tính ngay từ đầu bất tiện, lần trước anh đều đã hack máy theo dõi trong phòng giam giữ, cậu ấy vẫn lại là chưa từng nhắc nhở anh một phen!"

"Có lẽ, anh ấy chính là muốn để cho chúng ta sốt ruột đi." Tô Thi Thi sâu xa nói.

Tần Phong vừa nghe liền tức đến chỗ, vừa muốn mắng vài tiếng, bỗng nhiên nhớ tới những lời lần trước Bùi Dịch ở trong phòng giam giữ nói, vẻ mặt không nói gì nói: "Cậu ấy hẳn không chính là muốn để cho chúng ta sốt ruột cho Hồ Sĩ Minh xem đi?"

"Chỉ có thể là khả năng này rồi." Tô Thi Thi thở dài, "Nhưng sắp mở phiên toà, thời gian của chúng ta không nhiều lắm rồi."

"Nếu không anh lại đi hack camera một lần đến hỏi thử?" Tần Phong đề nghị nói.

Tô Thi Thi không hề nghĩ ngợi liền lắc đầu: "Cùng một phương pháp không thể làm lần thứ hai, chẳng thế thì quá mạo hiểm rồi. Nếu xảy ra một chút lùm lổ, Bùi Dịch án tù oan này định chắc!"

Tần Phong trầm mặc tiếp xuống.

Bọn họ, quả thật mạo không nổi cái nguy hiểm này rồi.

Tô Thi Thi ngồi ở trên ghế, ngón tay nhẹ vỗ về bụng dưới, cẩn thận nhớ lại những chuyện trước đây khi cô cùng Bùi Dịch ở bên nhau, hồi ức của bọn họ ở chung từng tí.

Hai người rõ ràng mới cùng một chỗ không tới một năm, nhưng Tô Thi Thi lại cảm thấy được bọn họ đã cùng nhau trải qua rất nhiều rất nhiều, lâu như là một thế kỷ.

"Thì ra, có người ở bên cạnh mỗi một ngày đều là một đời." Tô Thi Thi giật mình cười.

Rồi sau đó nghĩ đến gần đây những chuyện đã xảy ra, tươi cười của cô dần biến mất, đối với hai người Tần Phong nói.

"Tuy tôi biết anh ấy tham dự công trình thôn Thành Trung là vì muốn điều tra chuyện năm đó của cha mình. Nhưng tôi rõ ràng cảm giác được nguy cơ, là ở Lễ Chúc Mừng một kỳ công trình hoàn thành kia một lần."

"Em lần đó bị bắt, đương nhiên..."

"Tôi chỉ không phải cái này." Tô Thi Thi lắc đầu, "Tôi một chút cũng không sợ bản thân tôi sẽ có chuyện gì, tôi tin tưởng Bùi Dịch hẳn không để cho tôi có chuyện. Nhưng mà tôi là tại một lần kia, rõ ràng cảm giác được, Bùi Dịch khả năng đem chính mình tính kế vào."

Tô Thi Thi trong lòng càng nói càng trầm: "lần đó, Bùi Dịch một mực dạy tôi chuyện làm ăn buôn bán trên thương trường, nhất là Lễ Chúc Mừng ngày đó, anh ấy phá lệ giới thiệu tôi cùng rất nhiều người quen biết."

Cô nhìn Tần Phong liếc mắt một cái: "Những người đó, đều là người

có địa vị không nhỏ."

Tần Phong trong lòng rùng mình, bỗng nhiên nhớ tới một chuyện đặc biệt quan trọng, quay đầu nhìn về phía Tịch Thanh Vinh: "Trong cái danh sách Thi Thi đi chào hỏi những người kia, giống như chưa cùng Bùi Dịch quan hệ chân chính tốt?"

"Đúng." Tịch Thanh Vinh gật đầu.

Tô Thi Thi roạt một phen từ trên chỗ ngồi đứng lên, kích động đến tay đều đã run rẩy lên.

"Không sai, ngày anh ấy giới thiệu tôi cho người ta quen biết, có một nửa đến gặp cũng không chịu gặp tôi. Mà một nửa kia, tuy gặp được, nhưng không có thực sự tính trợ giúp."

Cô nói xong nhìn về phía Tần Phong, Tần Phong cũng cực kỳ kích động, đối với cô gật gật đầu, rồi sau đó lập tức cầm ra điện thoại gọi điện thoại.

Tịch Thanh Vinh cũng phản ứng lại, khẩn trương bày xuất máy tính đi thăm dò chứng một phen, một lúc sau, thì thào nói: "Bùi tổng thật sự là quá lợi hại rồi!"

Bùi Dịch an bài cho Tô Thi Thi quen biết nhóm người này trong đó không gặp Tô Thi Thi, một nửa kia đều đã cùng Hồ Sĩ Minh thân cận. Mặt khác một nửa tuy đều rất lợi hại, nhưng đều là trung lập, cực kỳ rõ ràng cho thấy dùng để mê hoặc Hồ Sĩ Minh.

Chẳng thế thì Tô Thi Thi đi chào hỏi toàn bộ đều là người cùng Hồ Sĩ Minh quan hệ tốt, hẳn lập tức sẽ hoài nghi động cơ của bọn họ.

Mười mấy phút đồng hồ sau, Tần Phong gọi tới mấy cao thủ hacker,

bắt đầu toàn lực công kích di động đám người cùng Hồ Sĩ Minh quan hệ tốt kia.

Tô Thi Thi kiềm chế kích động trong lòng, vắt hết óc nhớ lại Bùi Dịch có khả năng để lại cái manh mối khác.

Đột nhiên, ánh mắt của cô rơi vào một cái notebook đặt ở tầng thấp nhất trên giá sách.

Nói đúng ra, cái máy tính này bề ngoài nhìn qua là một bản bìa cứng bản "Tư bản luận" (kiểu như một cái máy tính nhưng chỉ để đọc sách, giống như sách điện tử). Lúc trước Tô Thi Thi bị Nhậm Tiểu Vi cùng Hồ Minh Phi liên hợp lại chọc ghẹo nói cô không hiểu sự tầm không có hàm dưỡng, cô để cho Bùi Dịch làm ra một đồng trang sức xem ra bình thường cũng rất sang quý.

Mà cái máy tính giống quyển sách này, chính là Bùi Dịch khi đó đưa cho Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi chỉ cảm thấy chính mình tim đập càng lúc càng nhanh, đứng lên, hướng tới giá sách đi đến.

Chương 531: Hình ảnh quá không không dám nhìn

Ngoài cửa sổ ánh mặt trời nghiêng về phía tây, trong phòng yên tĩnh trầm mặc.

Chung quanh một cái bàn lớn như vậy, ngồi đầy người. Tần Phong ngồi ở bên cạnh, bên cạnh hẳn ngồi hai vị cao thủ máy tính. Hai người đang ở dốc hết toàn lực hắc điện thoại cùng máy tính của người khác

Ngồi đối diện bọn họ, Tô Thi Thi từ trên giá sách lấy ra cái máy tính được ngụy trang thành 《 tư bản luận 》 kia, ngồi vào trên chỗ ngồi của mình, nhẹ nhàng mở ra.

"Thật thần kỳ." Tô Thi Thi không khỏi khen than một tiếng. Cô không biết Bùi Dịch là từ đâu tìm được những thứ kỳ kỳ quái quái này, nhưng dùng để che dấu tai mắt người khác thật sự không tệ.

Chẳng thế thì, cái máy tính này từ lần trước cảnh sát đến tìm tư liệu điều tra Bùi Dịch đã bị mang đi rồi.

Tần Phong ngẩng đầu nhìn một cái, thấy Tô Thi Thi chính đang bung một bản 《 tư bản luận 》 đang nhìn, mà còn cầm cuốn sách kia lại vẫn méo lệch, không khỏi lắc lắc đầu, một lần nữa nhìn chăm chăm máy tính trước mắt.

Tô Thi Thi cũng không nói chuyện, cẩn thận chu đáo một phen, chà xát tay. Truyện được cập nhật và đăng tải duy nhất tại wattpad. Nếu bạn đang đọc truyện ko phải từ wattpad có nghĩa là bạn đang tiếp tay

cho kẻ cắp. "Thật đúng là có chút khẩn trương." Tô Thi Thi gõ gõ não đai, hít sâu một hơi, ấn phím mở máy.

Thời gian dài như thế không dùng đến, vậy mà còn có điện! Mà tốc độ khởi động máy cực nhanh, năm sáu giây đã khởi động xong, hiện hình ảnh ra rồi.

Tô Thi Thi mạnh bưng kín ánh mắt, thiếu chút nữa muốn mù mắt rồi.

"Thật có gia giáo! Bùi Dịch, anh quá sắc ma rồi! Sẽ dạy hư Bảo Bảo đó biết không!" Tô Thi Thi khóc không ra nước mắt.

Bùi Dịch để trong máy tính thực ra là hình ảnh giường chiếu của hai người bọn họ! (*chậc, tui cũng muốn coi*)

Hai người đều đã lộ hơn nửa thân thể, Tô Thi Thi nằm ở trong lòng Bùi Dịch, kia hình ảnh - -

"Ừm, muốn chảy máu mũi rồi!" Tô Thi Thi khẩn trương dời mở tròng mắt.

Cô lần đầu tiên nhìn Bùi Dịch như vậy, cho dù chỉ nhìn đến anh nghiêng đi nửa thân thể. Nhưng cánh tay khỏe mạnh, cơ ngực rắn chắc rõ ràng khắc ở trong đầu óc cô, tồn tại cảm xúc rất mạnh.

"Haizz!" Tô Thi Thi tay phẩy phẩy làm quạt gió.

Cô rất cực hiểu rõ vì cái gì đàn ông thích xem phụ nữ mặc đồ gợi cảm như thế rồi. Đồng tình, cô cũng thích xem khác phái...

"Chính sự quan trọng hơn!" Tô Thi Thi nhắc nhở chính mình, sắc mặt khẽ biến thành hồng.

Chỉ là khi cô bắt đầu mở những văn kiện khác, mặt so với vừa rồi càng đỏ.

"Sắc ma mà!" Tô Thi Thi trừng mắt, tay càng không ngừng click chuột lặt chuyển.

Đối diện, Tần Phong cau mày, thúc giục mấy hacker kia: "Tốc độ nhanh một chút, đừng làm cho bọn họ phát hiện rồi."

"Tần tổng, cái thứ nhất lập tức có thể phá giải."

Một phút đồng hồ sau, một vị hacker vỗ tay phát ra tiếng, hưng phấn nói: "Đã mở thành công. Tuyệt vời, trong điện thoại của hắn chứa không ít."

Vị hacker kia vừa nói một bên đem tư liệu điều tra được vội đưa tới cho Tần Phong xem. Truyện được cập nhật và đăng tải duy nhất tại wattpad. Nếu bạn đang đọc truyện ko phải từ wattpad có nghĩa là bạn đang tiếp tay cho kẻ cắp. Bên cạnh, luật sư Tịch thấy vậy nghĩ muốn lau mồ hôi lạnh đang chảy xuống.

Cái dạng lãnh đạo gì thì sẽ có cái dạng thủ hạ đó. Tần Phong làm điều tra tin tức kiểu này được coi là là một nhân tài. Anh tuy nhiên không hiểu máy tính, nhưng vừa rồi cũng xem hiểu rõ một chút, đối phương có hệ thống bảo mật phòng chống xâm nhập làm cực kỳ không tệ, vậy mà đều bị bọn họ phá giải rồi.

"Cái lão già này, tuổi tác đã lớn như vậy mà nuôi tình nhân bên ngoài còn nhỏ hơn cháu của ông ta." Tần Phong cười lạnh, tay chỉ chỉ, "Toàn bộ copy xuống hết."

"Tần tổng, phía bên tôi cũng phá giải rồi. Cái người này chơi đùa vẫn còn điên cuồng hơn." Một vị hacker khác nói.

Tần Phong đi tới gần nhìn lên, dù là anh nhìn quen mấy cảnh sắc này (cảnh H ấy), cũng bị khẩu vị nặng của người này làm dọa đến chỗ.

Anh đem tình huống nói với Tô Thi Thi một lần.

Tô Thi Thi cũng không ngẩng đầu lên, nhàn nhạt "A..." một tiếng.

"Tư bản luận có tốt để xem như vậy sao?" Tần Phong buồn bực không thôi, tiếp tục để cho người ta phá giải.

"Thi Thi, lần trước cái tên cùng em nói ra nước ngoài hợp kia, là đến Tây Sơn kia làm tổ trong biệt thự cùng tình nhân ngoạn chơi 3P đó. A, cùng Đoàn lão gia tử vẫn lại là hàng xóm." Tần Phong vui vẻ nói.

Tô Thi Thi vẫn như cũ không ngẩng đầu, nhàn nhạt "A..." một tiếng. Truyện được cập nhật và đăng tải duy nhất tại wattpad. Nếu bạn đang đọc truyện ko phải từ wattpad có nghĩa là bạn đang tiếp tay cho kẻ cắp. 3P có cái gì hiếm lạ, cô lúc này đang nhìn càng kinh bạo.

Tần Phong buồn bực: "Em có thái độ này là không đúng nha! Chúng ta tìm được điểm yếu của bọn họ, em như thế nào một chút cũng không hưng phấn... Đệ*h, đây là máy tính? Mẹ nó, Tô Thi Thi em đang nhìn cái gì!"

Tần Phong vốn dĩ nghĩ muốn đi tới nhìn xem Tô Thi Thi đang làm cái quỷ gì, không nghĩ tới vừa thấy trực tiếp lờ mờ rồi.

Một lúc sau, Tần Phong khòe miệng vạch vạch, tức giận đến quá thực muốn thổ huyết.

Bọn họ ở trong này sốt ruột vội vàng liều mạng phá giải, kết quả Tô Thi Thi cũng sớm đã ngồi ở chỗ này thấy nồng nhiệt.

"Ô Thi Thi, em nha tìm được để làm chi không nói!" Tần Phong cực kỳ nóng giận.

Tô Thi Thi ngẩng đầu, mê mang nhìn anh. Hơn nữa ngày mới phản ứng kịp, lúng ta lúng túng nói: "Hình ảnh quá đặc sắc, nhất thời xem đến quên."

Quả thật cực kỳ đặc sắc. Truyện được cập nhật và đăng tải duy nhất tại wattpad. Nếu bạn đang đọc truyện ko phải từ wattpad có nghĩa là bạn đang tiếp tay cho kẻ cắp. Bùi Dịch vậy mà đã sớm đem điểm yếu của những người đó đều đã sưu tập toàn bộ rồi.

Cái gì bao nuôi tình nhân, cái gì tham ô, cái gì các loại tiết mục khẩu vị nặng, cái gì cần có đều có.

"Những thứ này có khi là Hồ Sĩ Minh đưa cho bọn họ, có khi là Hồ Sĩ Minh có liên quan đến. Lần này, hấn vẫn còn không chết!" Tần Phong hưng phấn nói.

Nhưng anh vừa dứt lời, liền hét rầm lên: "Ô Thi Thi em làm cái gì!"

Người phụ nữ này vậy mà tại gửi hết sang cho Hồ Sĩ Minh!

Tô Thi Thi mắt tròn trắng: "Đừng lớn tiếng như vậy, sẽ dọa đến Bảo Bảo."

"Em là Bảo Bảo của Bùi Dịch, lại không là của anh!" Tần Phong buồn bực đưa tay che ở trên bàn phím, "Em đem những thứ chứng cứ này đều đã gửi cho Hồ Sĩ Minh làm cái gì?"

Tần Phong nào biết đâu rằng, Tô Thi Thi nói Bảo Bảo là nói đứa bé trong bụng của cô kia.

"Tần Phong, chỉ dùng những thứ chứng cứ này, không có biện pháp lật đổ Hồ Sĩ Minh." Tô Thi Thi thở dài.

Nếu những thứ chứng cứ này thật sự có thể đem Hồ Sĩ Minh phá đổ, Bùi Dịch đã sớm làm.

"Em nghĩ muốn uy hiếp hấn huỷ bỏ chứng cứ ghi âm?" Tần Phong hiểu rõ rồi.

Tô Thi Thi gật đầu: "Luật sư Tịch nói, huỷ bỏ ghi âm, vụ án này tính chất liền bất đồng rồi."

"Hấn có thể đồng ý?" Tần Phong hỏi.

Tô Thi Thi nhíu mày, cười lạnh nói: "Hấn không đồng ý? Vậy thì cá chết lười rách!"

Tô Thi Thi nói chuyện đồng thời, tại soạn đến cho Hồ Sĩ Minh một tin nhắn như lời cô vừa nói.

"Không huỷ bỏ ghi âm, cá chết lười rách. Anh thừa biết, tôi làm được."

Sắp xếp tốt toàn bộ bưu kiện, Tô Thi Thi một giây cũng chưa dừng lại, lập tức gửi đi kiện. Đồng thời dùng USB chép ra một phần trước.

"Thật tốt quá. Nếu có thể huỷ bỏ chứng cứ ghi âm mà nói, tôi nắm chắc chỉ để Bùi tổng bị phán nửa năm." Tịch Thanh Vinh nói.

"Thật là nửa năm?" Tần Phong không khỏi thở dài.

Bùi Dịch, cậu thật đúng là tính chuẩn a.

"Anh ấy đã sớm đoán chắc đúng không?" Tô Thi Thi cũng không ngẩng đầu lên hỏi.

Tần Phong gật đầu, trong lòng cảm thấy thật sự bức tức, như tên trộm tiến đến bên người Tô Thi Thi, hỏi: "Cậu ta coi chúng ta như quân cờ một dạng ngoạn chơi như vậy, em thật sự cam tâm?"

Tô Thi Thi cực kỳ thật sự suy nghĩ một chút, nói: "Anh nhắc nhở tôi. Cho nên, tôi quyết định không đi theo đường đi mà anh ấy sắp đặt sẵn rồi."

Tần Phong tim thùng thùng kêu gào. Truyện được cập nhật và đăng tải duy nhất tại wattpad. Nếu bạn đang đọc truyện ko phải từ wattpad có nghĩa là bạn đang tiếp tay cho kẻ cắp. Anh như thế nào cảm giác lại bị tính kế?

Tô Thi Thi dị thường nghiêm túc cầm tay Tần Phong: "Tần Phong, anh thật sự là một người tốt, anh em tốt. Đa tạ nhắc nhở."

"Tô Thi Thi, em lừa anh!" Tần Phong nhất thời phản ứng kịp, khẩn trương nói, "Em vốn là chuẩn bị làm như vậy, cái gì còn bảo anh nhắc nhở em!"

Anh nói xong lại đối với Tịch Thanh Vinh bọn họ nói: "Các người hôm nay cái gì cũng chưa nghe được có biết hay không?"

Tịch Thanh Vinh cùng hai vị cao thủ máy tính cúi đầu muộn cười.

Mà lúc này, trong phòng giam giữ ở cục cảnh sát, Bùi Dịch lẳng lặng ngồi dựa vào tường, ánh mắt bình tĩnh nhìn bức tường trắng xóa phía trước.

Tại một khắc này, trong mắt anh hiện lên quét xuống bất đắc dĩ.

"Không không chịu tới gặp anh, hẳn là phát hiện cái máy tính kia rồi?"
Người nào đó ở trong lòng yên lặng nói.

Anh nào biết đâu rằng, ngay khi anh nghĩ như vậy một khắc kia, Tô Thi Thi đang ở nói với Tần Phong.

"Vì phá hoại ván cờ của cái tên tự đại cuồng kia, tôi tuyệt định buổi tối đi gặp anh ấy." Tô Thi Thi ánh mắt quý dị, vừa thấy chính là tại ra chủ ý điên rồ gì nữa rồi.

Chương 532: Nếu muốn một mình đấu tiết tấu

Trong văn phòng tổng giám đốc Xây dựng Minh Đỉnh, Hồ Sĩ Minh nhận được bưu kiện Tô Thi Thi gửi đến đã hơn nửa giờ.

Nửa giờ này, hắn vẫn ngồi ở trước máy tính, mặt không chút thay đổi.

Trợ lý Vương Thạc trong lòng run sợ đứng ở bên cạnh hắn, sợ tới mức chân đều nhanh mềm nhũn rồi.

Rốt cục, Hồ Sĩ Minh giơ tay lên, chậm rãi khép lại máy tính, nói câu nói đầu tiên.

"Bùi Dịch bắt đầu hành động, nghĩ biện pháp đem phần văn kiện ghi âm kia hủy đi."

"Chuyện này..." Vương Thạc cả kinh.

Hắn vừa rồi cũng nhìn đến nội dung phần văn kiện kia, biết người nào đều đã cùng Hồ Sĩ Minh quan hệ thậm thân thiết, nhưng cũng không nghĩ đến mức phải hủy đi chứng cứ đang nắm trong tay tốt như vậy đi.

Nhưng hắn không dám phản đối, đành phải gật đầu: "Tôi sẽ đi sắp xếp."

Nháy mắt tiếp theo, chỉ nghe rắc rắc một tiếng, bút máy trong tay Hồ Sĩ Minh bị hắn bẻ thành hai đoạn.

"Tổng giám đốc!" Vương Thạc mặt trắng bệch, khăn trương lấy khăn tay giúp hấn lau đi.

Hỗ Sĩ Minh vô cảm ngồi đó, trên mặt một phần biểu tình đều không có.

"Bùi Dịch, Tô Thi Thi, vẫn lại là tôi quá coi thường các người. Nếu như vậy, liền cá chết lưới rách đi." Hỗ Sĩ Minh đứng lên, lạnh giọng nói, "Bùi Dịch tối đa phán tù nửa năm, đối với những người cùng anh ta tương quan nhân thiết tiến hành toàn diện phong tỏa, không cho nhóm người của anh ta có bất luận cái cơ hội gì trở mình!"

Toàn diện chèn ép, bất luận cái công ty hay cá nhân gì cùng Bùi Dịch giao hảo, một cái đều đã không buông tha!

Đây là kế hoạch B của Hỗ Sĩ Minh. Không cho Bùi Dịch một phần cơ hội nào trở mình!

"Hỗ tổng, cứ như vậy, chính chúng ta cũng sẽ gặp tổn thất thật lớn!" Vương Thạc thật cẩn thận nhắc nhở.

Hỗ Sĩ Minh trầm mặt xuống, ngữ khí sắc bén: "So với chuyện toàn bộ nền móng Hồ gia bị hủy đi, tổn thất chút ích lợi này tính cái gì?"

"Tô Thi Thi, em cho là Sunshine cùng Bùi Dịch thanh minh quan hệ liền không chuyện gì rồi sao?" Hỗ Sĩ Minh ánh mắt băng lãnh.

Hấn một khi điên lên, danh vọng lại tính cái gì? Hấn muốn, là tuyệt đối nghiền áp!

"Tôi hiểu được." Vương Thạc không dám nói cái gì nữa, dọn dẹp xong liền thần tốc đi ra ngoài.

Rất nhanh, hần lại trở lại.

"Hỗ tống, Tô tiểu thư đi cục cảnh sát rồi." Vương Thạc nói.

Hỗ Sĩ Minh động tác xoa xát tay ngừng một trận, sắc mặt liền lạnh xuống, từ trên chỗ ngồi đứng lên, nhếch môi: "Người phụ nữ kia khiêu khích tôi xong, liền vội vã đến chỗ chồng mình báo tin tốt sao?"

Nhà bị bùng nổ, lại còn dùng mấy chuyện xấu hần làm tới uy hiếp hần. Mỗi một việc sự tích lũy đến bây giờ, Hỗ Sĩ Minh tính tình tàn bạo đã nhẫn tới cực điểm rồi!

"Chuẩn bị xe, đi cục cảnh sát!" Hỗ Sĩ Minh cầm lấy áo khoác liền đi ra bên ngoài.

Hỗ Sĩ Minh trực tiếp đến phòng giam giữ trong cục cảnh sát gặp được Bùi Dịch. Kẻ thù gặp mặt, hết sức đỏ mắt. Nhưng hai người bọn họ, trên mặt đều là mặt không chút thay đổi, giống như là nhìn thấy người xa lạ một dạng.

Sau cùng vẫn lại là Hỗ Sĩ Minh phá trầm mặc: "Tại nơi như vậy ở lâu thế này, còn có thể áo mũ chỉnh tề. Bùi tống, anh tuyệt đối là cái mặt người dạ thú."

"Đặc biệt ăn mặc áo mũ chỉnh tề tới bỏ đá xuống giếng, Hỗ tống, anh đến mặt người dạ thú cũng không bằng." Bùi Dịch nhàn nhạt mở miệng, vẫn như cũ ngồi dựa vào tường ở trên giường ngay góc.

Hỗ Sĩ Minh cười lạnh: "Nói cho cùng cũng không quen nhìn anh cái loại tư thái ra vẻ bình tĩnh này. Phí lớn công sức như vậy, cả vợ của chính mình đều đã tính kế, anh cũng thật đàn ông!"

"Tôi cảm thấy được trên thế giới này người không mặt mũi nhất nói lời này chính là anh. Tôi cùng vợ của tôi trước giờ vẫn hiểu ngầm, mà anh cả ngày nhớ đến vợ của người ta mới đúng là thật đáng xấu hổ." Bùi Dịch giọng vẫn như cũ không có gì lên xuống.

Hồ Sĩ Minh âm thầm hít vào.

Hắn nhìn chăm chăm Bùi Dịch nhìn hai giây, bỗng nhiên lộ ra một cái nụ cười quỷ dị, theo dõi anh nói: "Tôi muốn nói cho anh một cái bí mật, về cha của anh, muốn biết sao?"

"Muốn biết, liền cầu tôi."

Bùi Dịch nhìn cũng chưa từng nhìn hắn, phun ra hai chữ: "Ngu ngốc."

Hồ Sĩ Minh triệt để nổi giận.

"Bùi Dịch, biết năm đó cha anh vì cái gì lại chết không?"

Hồ Sĩ Minh trong cơn giận dữ, hắn chính là muốn nhìn đến bộ dáng Bùi Dịch thống khổ! Cái bí mật không bí mật gì đó, cái gì chứng cứ không chứng cứ. Liền tính hắn nói cho Bùi Dịch thì như thế nào?

Anh vẫn như cũ không sẽ tìm được bất luận cái chứng cứ gì!

Trong phòng giam giữ an tĩnh lại, cả kinh giống như có thể nghe được tiếng hít thở.

Bùi Dịch ngồi ở trên giường, toàn thân cứng ngắt. Cho dù anh trên mặt không có biểu hiện ra nửa phần chấn kinh hoặc là đau lòng, nhưng lòng của anh, nháy mắt vỡ nát.

Qua thật lâu, Hồ Sĩ Minh nói được miệng khô lưỡi hanh thiếu chút

nữa đem Bùi Dịch lôi ra đánh một trận, Bùi Dịch mới mở miệng.

"Nói xong rồi hả?" Bùi Dịch nhàn nhạt nói, "Chuyện này, anh cũng nói cho Thi Thi rồi?"

Anh dừng một chút, ngữ khí tựa hồ thoải mái rất nhiều: "Tôi nên là cảm ơn anh. Chẳng thế thì loại gièm pha này, tôi còn thật không biết nên như thế nào nói cho vợ yêu của tôi biết."

Hồ Sĩ Minh nhắm mắt, hít sâu.

Hắn không thể bị anh tức điên, không thể thua tất cả như vậy!

"Tiếp tục giả vờ đi!" Nói xong, Hồ tổng quay đầu bước đi, ầm một tiếng đóng lại cửa phòng thẩm vấn.

Bùi Dịch vẫn như cũ duy trì động tác ban đầu, đến biểu tình đều không có thay đổi dù một chút.

Chỉ có anh tự mình biết, giờ phút này trong lòng anh có bao nhiêu loạn.

"Mẹ, người tới cùng đã làm những gì?" Bùi Dịch nhắm mắt lại.

Anh rất cực hiểu rõ, vì cái gì ngày đó Tô Thi Thi sẽ ở bên ngoài cực cảnh sát bên ngoài đi tới đi lui hơn hai giờ.

"Cô bé ngốc, thật xin lỗi, cho để em phải theo anh chịu ủy khuất rồi." Bùi Dịch có thể tưởng tượng, lúc Tô Thi Thi biết những thứ này khi đó, trong lòng có bao nhiêu khó chịu.

Cô khi đó nhất định cực kỳ sợ hãi, nhất định cực kỳ bất lực, thế cho nên cũng không dám tới gặp anh.

"Ô Thi Thi, Bùi Dịch anh tài gì đức gì, để cho em đợi anh như vậy." Bùi Dịch chậm rãi vùi đầu vào trong đầu gối, trong lòng loạn thành hỗn độn.

Cửa phòng giam giữ, liền là ở một khắc này, bất ngờ không phòng ngự mở ra.

Tô Thi Thi vừa tiến đến, liền nhìn đến chồng yêu nhà cô giống như đứa bé bị ủy khuất một dạng, cuộn mình ở trên giường.

Cô lúc này liền ngây ngẩn cả người, theo bản năng đã nghĩ chạy.

Anh kiêu ngạo như thế, một người bá đạo như thế, làm sao có thể nguyện ý bị cô nhìn đến bộ dáng như vậy của mình.

Nhưng đã là chậm quá.

Chớp mắt như đã qua triệu năm.

Tách ra rõ ràng mới vài ngày như thế, lại như là đã qua một thế kỷ, lâu đến như vậy.

Tô Thi Thi quên chạy trốn, liền như vậy ngây ngốc nhìn anh, trong mắt, từ từ chứa đầy nước mắt.

"Không tồi, anh lại vẫn gọn gàng sạch sẽ như thế, cực kỳ thể diện."

"Không tồi, không có gầy, xem ra ngược lại béo một chút. Hẳn là nghỉ ngơi không tệ."

"Còn có, bộ dáng anh ngơ ngác như vậy, thật sự rất đáng yêu. Rất nghĩ muốn đi lên xoa xoa tóc của anh."

Tô Thi Thi nhìn nhìn liền nở nụ cười, nước mắt theo khóe mắt thẳng tắp chảy xuống, chậm rãi hướng anh đi đến.

Bùi Dịch đến đứng lên đều đã quên, hoài nghi chính mình có phải nằm mơ rồi hay không.

Anh vừa mới suy nghĩ đến cô, cô cứ như vậy đột nhiên xuất hiện ở trước mặt anh. Toàn bộ, không chân thực giống như là một giấc mộng.

Một bước, hai bước... Cách anh càng ngày càng gần.

Bùi Dịch vẫn lại là như vậy ngỡ ngàng nhìn Tô Thi Thi, trong mắt có hưng phấn, cũng có không tin.

Tô Thi Thi tâm lập tức liền đau, nước mắt làm sao cũng đều đã dừng không được. Cô sợ đánh thức anh, bước chân phóng thật sự rất nhẹ.

Rốt cục tới đến trước giường, cô thật cẩn thận đưa tay ra, nâng chặt đầu của anh, hưng hăng hôn lên.

Hàng khuyến mãi đặc biệt cho những rắc rối của hôm nay. Nếu bạn hỏi tôi có sai ko, chắc chắc là ko sai rồi, tui cũng ko phải bệnh mà làm lẩn đâu, (*mặc dù sáng mới được thăm chợ rẫy*).

Lịch up chương hiện tại, ngày thường 4, 5, cuối tuần 2, 3 chương. Đột xuất bận việc sẽ thông báo trước nên mn cứ yên tâm (trừ khi ốm thôi)

Mọi người ngủ ngon nhé!

Chương 533: Đến nói một câu cũng không nói

Vành tai và tóc mai chạm vào nhau, tưởng niệm tại trong môi lên men, Ti Ti khấu khấu nhuộm dần tâm phế.

Tô Thi Thi ôm Bùi Dịch, chớp mũi đầy rẫy mùi hương vô cùng quen thuộc, chiếc thuyền trôi thật lâu trên dòng sông giống như bỗng nhiên tìm được điểm dừng chân, nháy mắt an tâm.

Bùi Dịch vẫn như cũ duy trì động tác ban đầu, như là thật sự u mê, tùy ý Tô Thi Thi hôn môi chính mình.

Đột nhiên, anh cảm giác được trên môi đau xót, mới đột nhiên tỉnh lại.

Dày rộng cánh tay dùng lực ôm lấy Tô Thi Thi, lại sợ làm đau cô, đem cô nhẹ nhàng bao quát ngồi ở trên chân mình. Một tay kia của anh chế trụ cái ót của cô, dùng lực áp hướng chính mình, thêm sâu sắc cái hôn này.

Trong phòng giam giữ, trong lúc này chỉ còn lại có tiếng hít thở nhọt nhọt, nhiệt độ không khí lặng yên lên cao.

"Rầm!" Trong phòng theo dõi, Hồ Sĩ Minh roạt một phen từ trên ghế đứng lên, sắc mặt xanh mét, hận không thể đem màn hình theo dõi khoét ra hai cái động!

Hắn rời đi thời điểm liền biết Tô Thi Thi đến đây, cho nên đặc biệt tới phòng theo dõi canh chừng, đâu nào sẽ nghĩ tới...

"Cố ý đúng không?" Hồ Sĩ Minh gắt gao nắm chặt quả đấm, hận không thể xông đi vào đem người phụ nữ nhẫn tâm kia lôi ra tới!

Trong phòng giam giữ, Bùi Dịch tận tình hôn môi Tô Thi Thi, gắt gao ôm cô, đời này cũng không nghĩ muốn buông tay.

Lúc này mới vài ngày, liền nghĩ muốn cô như thế. Bùi Dịch có phần hối hận, về sau nửa năm này, anh muốn như thế nào vượt qua đây.

Tô Thi Thi so với anh không khá hơn chút nào, nhu thuận núp ở trong lòng anh, dị thường nhiệt tình.

Chẳng buồn quản có người đang rình coi bọn họ hay không! Chẳng buồn quản anh đang ở nơi nào, chẳng buồn quản anh cái gì hãm hại cái gì nói xấu. Giờ khắc này, trong lòng cô chỉ có anh!

Qua thật lâu thật lâu, mãi đến khi Tô Thi Thi thiếu chút nữa thiếu dưỡng khí muốn ngất đi, Bùi Dịch mới buông cô ra.

Bàn tay dày rộng, nhẹ khẽ vuốt vuốt trên khuôn mặt mềm mại của cô. Bùi Dịch từng tắc lướt qua khuôn mặt Tô Thi Thi, giống như là đang đụng vào một tác phẩm nghệ thuật dễ vỡ, trong mắt bao hàm tưởng niệm.

Tô Thi Thi nhìn mặt anh, bỗng nhiên ngây ngô cười.

Nhìn đến anh thành cái dạng này, cái chuyện gì đều đã không trọng yếu rồi. Cô không phải không oán giận anh, nhưng giờ phút này nhìn trong mắt anh chỉ có tiều tụy cùng đau lòng, những cái này đều đã không đáng nhắc tới rồi.

"Đồ ngốc." Tô Thi Thi tại bên trong yết hầu thì thào một tiếng, một

lần nữa bỏ nhào vào trong lòng anh, hai tay ôm chặt lấy eo của anh.

"Anh cũng không có bị ngược đãi, thật tốt." Tô Thi Thi ở trong lòng nói.

Cô vẫn không gặp được anh, tuy Tần Phong luôn đảm bảo Bùi Dịch ở trong này không có gặp chuyện bị đối đãi bất công, nhưng cô vẫn lại là lo lắng.

Cho tới giờ khắc này nhìn thấy diện mạo của anh, cô mới thật sự an tâm.

"Cô bé ngốc." Bùi Dịch tựa đầu nhẹ đặt lên đầu cô, ở trong lòng yên lặng thờ dài.

Anh có chút hận chính mình, luôn làm cô phải khóc.

Anh rất muốn nói cho cô, anh để cho chính mình sạch sẽ như thế, chính là sợ cô nhìn đến anh bộ dáng nhếch nhát sẽ ghét bỏ anh.

Phụ nữ luôn chú trọng vẻ bề ngoài của mình, đàn ông làm sao không phải.

Trong phòng theo dõi, Hồ Sĩ Minh gắt gao nhìn chăm chăm màn hình, mày từ từ nhíu lại.

"Bọn họ hẳn không là muốn vẫn ôm như vậy đi?" Vương Thạc đứng ở một bên, khó hiểu nói.

Vừa dứt lời, Hồ Sĩ Minh mắt như dao găm liền phóng qua.

Wương Thạc khẩn trương ngậm miệng.

Hắn cảm thấy được tổng giám đốc nhà hắn giờ phút này cảm xúc không thích hợp, như thế nào lại giống một người chồng đang ghen vậy nè. Hai vợ chồng nhà người ta thân mật ghen tị cái gì chứ.

Hỗ Sĩ Minh vẫn như cũ nhìn chăm chăm màn hình, quan sát đến biểu tình của Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch, lắng nghe bọn họ nói chuyện.

Đúng là đều đã qua đi nửa giờ, Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch vẫn như vậy ôm nhau nằm ở trên giường, vậy mà một câu đều không có nói qua.

Nhất là, Bùi Dịch tay vẫn nhẹ vỗ về bụng của Tô Thi Thi, tư thế kia - - thấy như thế nào cũng đều rất ái muội.

"Bọn họ... Có thể biết được..." Vương Thạc chỉ chỉ Hỗ Sĩ Minh.

Ý tứ không cần nói cũng biết. Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi biết Hỗ Sĩ Minh có thể nghe được bọn họ nói chuyện, cho nên bọn họ không nói gì hết.

Hỗ Sĩ Minh sắc mặt trầm trầm.

Wang Thac nhìn hình ảnh trên màn hình theo dõi, có hai vợ chồng đang ôm nhau đến nói cũng không nói, buồn bực không thôi: "Liên tính không từ mà biệt, ít nhất cũng cần phải nói chuyện với nhau vài câu đi? Dù sao nhiều ngày như vậy không gặp mặt rồi."

Hỗ Sĩ Minh sắc mặt càng khó nhìn.

Lúc này vô thanh thắng hữu thanh. Hắn tựa hồ minh bạch, Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch từ đầu không cần nói chuyện với nhau.

Bây giờ, hắn thật đúng là đoán đúng rồi.

Tô Thi Thi vốn dĩ chuẩn bị rất nhiều rất nhiều chuyện để nói, nhưng thực gặp được Bùi Dịch, phát hiện cái gì cũng không muốn nói rồi.

Cô chưa cùng anh nói cô mấy ngày nay là trải qua như thế nào, cũng không có hỏi anh ổn không. Cô chỉ là ru rú ở trong lòng anh, lắng nghe tiếng tim đập của anh. Bối rối đánh úp lại, cô an tâm nhắm nghiền mắt.

Bùi Dịch cúi đầu nhìn cô một cái, trong mắt hiện lên mỉm cười, ôm lấy cô để cho cô nằm xuống, run rẩy lấy chăn cái nắp trên người hai người, từ phía sau lưng ôm ấp cô vào lòng, không còn động tác khác.

"Ngủ?" Trong phòng theo dõi, Vương Thạc trừng lớn mắt, không thể tin, "Bọn họ vậy mà ngủ được?"

Trong phòng theo dõi mọi người đều cạn lời rồi.

Hồ Sĩ Minh sắc mặt tối đen vô cùng, trong lòng giống như là bị đè ép một tảng đá, khiến tâm tình hắn càng thêm khó chịu.

"Bùi Dịch, anh thật đúng là có thể chống đỡ!" Hồ Sĩ Minh trong lòng căm giận.

Hắn vừa rồi cố ý trước khi Tô Thi Thi đến nói cho Bùi Dịch chuyện của mẹ anh, rõ ràng cảm nhận được anh nội tâm dao động. Nhưng người đàn ông này từ khi nhìn đến Tô Thi Thi về sau, như là đã quên toàn bộ chuyện một dạng.

"Hồ tổng?" Vương Thạc thấy Hồ Sĩ Minh đi ra cửa, vội vàng đi theo.

"Cậu ở lại chỗ này." Hồ Sĩ Minh lạnh giọng nói.

Vương Thạc đành phải dừng bước, quay đầu nhìn hình ảnh trong màn hình theo dõi có hai vợ chồng đang ngủ say sưa kia, cực độ không nói gì: "Tâm cũng thật lớn."

Đêm nay, là Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch trong thời gian này tới nay ngủ được an ổn một lần. Tuy giường rất nhỏ, nhưng bởi vì có người mình yêu thương bên cạnh, dị thường ấm áp.

Tô Thi Thi vừa mở mắt, liền đụng vào một đôi mắt thâm tình, không khỏi cong lên mắt.

Bùi Dịch sắc mặt đỏ lên, khẩn trương dời đi ánh mắt.

"Người này hẳn không nhìn mình cả một đêm đi?" Tô Thi Thi lặng lẽ nhìn Bùi Dịch liếc mắt một cái. Cô mới vừa rồi giống như nhìn đến đáy mắt anh có tơ máu, vừa thấy liền biết là buổi tối ngủ không ngon.

Bùi Dịch cảm thấy được ánh mắt của cô, xấu hổ đứng thẳng, chân dài một bước đã đi xuống giường.

Tô Thi Thi ánh mắt nheo được cùng con mèo ăn vụng một dạng, sáng khoái tinh thần, xốc lên chân đi xuống giường, đánh giá đến căn phòng giam giữ này.

Phòng rất nhỏ, không đủ mười mét vuông, diện tích tuy nhỏ nhưng vật dụng đều đủ, vậy mà lại vẫn bổ sung thêm một cái buồng vệ sinh nho nhỏ.

Tô Thi Thi đi đến trong góc, ngẩng đầu đánh giá trong góc tường đang gắn máy theo dõi kia.

Trong phòng theo dõi, chính đang nhìn chằm chằm màn hình buồn ngủ Vương Thạc nhất thời tỉnh lại, thiếu chút nữa từ trên ghế ngã

lăn xuống.

"Cuối cùng thức dậy. Bà cô à, nhanh lên nói chút gì đi, để cho tôi trở về báo cáo kết quả công tác nữa." Vương Thạc khóc cầu xin.

Bọn họ có thể nghe được tiếng Tô Thi Thi bọn họ nói chuyện, nhưng Tô Thi Thi bọn họ lại nghe không được.

Tô Thi Thi nhìn cực kỳ chăm chú, cân nhắc làm cái động tác gì mới có thể chọc tức chết mấy người đang lén lút theo dõi sau lưng kia.

Bùi Dịch ngẩng đầu thời điểm, liền nhìn đến vợ yêu nhà anh chính đang nghiêng đầu đánh giá máy theo dõi, tim đập mạnh, khẩn trương đi tới, giữ chặt tay cô.

Tô Thi Thi quay đầu, kỳ quái nhìn anh.

Bùi Dịch há miệng thờ dốc, lâu như vậy đều đã không nói chuyện, giờ phút này phát hiện thậm chí có chút khó mở miệng

Nghĩ đến việc làm Tô Thi Thi mấy ngày nay, nghĩ đến cái suy đoán kia của anh, anh vẫn lại là quyết định liều chết dò xét thử đề nghị của bản thân.

"Vợ yêu à." Bùi Dịch liếm liếm môi có chút khô, thật cẩn thận nhìn Tô Thi Thi, "Thương lượng với em chuyện này..."

Anh lời còn chưa dứt, Tô Thi Thi trên mặt tươi cười lập tức biến mất, lờm anh, lạnh như băng phun ra mấy chữ: "Không có cửa đâu!"

Cô nói xong, quay đầu thờ phì phì đi ra cửa, dùng lực mở cửa, càng dùng lực đóng cửa lại.

Liền như vậy đi tới.

"Cái tình huống gì?" Trong phòng theo dõi, tất cả mọi người lờ mờ rồi.

Chương 534: Tức giận đến không nhẹ

Trong phòng giam giữ, Bùi Dịch xấu hổ vò đầu bứt tóc, trên mặt lần đầu lộ ra vẻ thất bại.

"Lá gan càng ngày càng lớn, cũng dám hất mặt cho anh xem!" Bùi Dịch trong lòng buồn bực.

Thực sự muốn đuổi theo người phụ nữ nhỏ này để về nhà để bắt nạt cô một trận!

Đáng tiếc, tối hôm qua đã cố nhìn cô ngủ cả đêm rồi vẫn chưa cảm thấy đủ.

Bên kia, Tô Thi Thi phụng phịu, trực tiếp rời cục cảnh sát, xem ra, quả thật tức giận đến không nhẹ.

"Vậy mà còn muốn để cho em làm quân cờ của anh, thật quá đáng! Anh thậm chí còn dám nói ra! Hừ, em mới không thèm làm theo đường đi được anh an bài!"

Tô Thi Thi nhớ đi nhớ lại, hốc mắt liền đỏ.

"Lợi ích đều để cho mọi người nhận, chuyện xấu toàn bộ để cho một mình anh gánh vác. Bùi Dịch, người nhà không phải là như thế này!"

"Em hẳn không để cho anh ngồi tù!"

Tô Thi Thi ngồi ở trong xe, khóc một đường. Cô biết, vừa rồi Bùi Dịch

nghĩ muốn cùng cô thương lượng chính là chuyện này.

Cô làm sao có thể sẽ đồng ý!

Những thứ nước mắt này, cô tối hôm qua không dám ngay trước mặt Bùi Dịch rơi ra. Nhưng nghĩ tới bộ dáng vừa rồi của anh thật cẩn thận kia, trong lòng cô liền khó chịu vô cùng.

"Ô Thi Thi, mày càng ngày càng tiền đồ rồi." Ô Thi một bên khóc, một bên nén giận chính mình.

Phụ nữ có thai cảm xúc dao động lớn thật đúng là không có nói sai. Đây nói khóc liền khóc, cũng không cho người ta thời gian phản ứng.

"Ai, cái này cũng không thể để cho Bùi tổng biết." Chú Lý một bên lái xe, một bên vẫn còn phân tâm để ý đến cảm xúc Ô Thi Thi, cũng là mệt tim.

Trong văn phòng xây dựng Minh Đỉnh, Vương Thạc vừa báo cáo xong tình hình theo dõi được, đứng ở một bên không dám thở mạnh.

"Chỉ nói một câu nói?" Hồ Sĩ Minh nhíu mày.

"Đúng. Bùi tổng nói câu nói kia là "Vợ yêu à, thương lượng với em chuyện này". Sau đó Ô tiểu thư liền gắt lời nói "Không có cửa đâu", rất tức giận đi tới." Vương Thạc chi tiết nói.

Hồ Sĩ Minh cau mày, không rõ Ô Thi Thi cùng Bùi Dịch rốt cuộc đang làm chuyện bí hiểm gì.

"Âu Châu bên kia có tin tức chưa?" Hồ Sĩ Minh hỏi.

Wang Thac ve mặt nghiêm túc lên: "Không có tra được tài sản khác

của Bùi Dịch. Có thể không phải đăng ký trên danh nghĩa của anh ta hay không? Nhưng mà rất kỳ quái, cũng không có tài sản trên danh nghĩa của mẹ, em trai hay là Tô tiểu thư."

"Công ty cũng không có bất luận cái gì khác thường." Hồ Sĩ Minh nhíu mày, "Bùi Dịch, anh rốt cuộc muốn làm như thế nào?"

Hắn tuyệt đối không tin Bùi Dịch sẽ ngồi chờ chết. Nhưng hôm nay, hắn đã đem anh đẩy vào tuyệt cảnh, anh vẫn lại là không có động tác quá lớn.

"Dọn dẹp tốt những công ty cùng Bùi Dịch giao hảo, mỗi ngày đem tình huống thông báo cho anh ta biết." Hồ Sĩ Minh nghĩ nghĩ, nói.

Vương Thạc sắc mặt cứng đờ, yên lặng thờ dài, gật gật đầu.

Cuối cùng, vẫn lại là đi tới một bước này.

Kế hoạch B của Hồ Sĩ Minh, vốn là không nghĩ muốn cho Bùi Dịch cơ hội xoay mình. Mà trăm phương nghìn kế đem Bùi Dịch tiến vào ngục giam, chính là một cái bắt đầu.

Tô Thi Thi bên này vừa mới trở về trong nhà, liền nhận được tin tức chỗ Tần Phong.

"Xây dựng Hồ Thâm không kiên trì nổi, đã xin phá sản." Tần Phong ngữ khí cực kỳ ngưng trọng, mang theo một tia do dự cùng không cam lòng, "Thi Thi, thực xin lỗi. Anh muốn lo cho Tần gia..."

"Núi xanh còn đó, bảo tồn thực lực là đúng. Tôi nghĩ, Bùi Dịch trước cũng đã sớm cho chuẩn bị biện pháp tốt để anh đối phó rồi." Tô Thi Thi ôn nhu nói.

"Uh"m. Cái này sáng sớm bọn anh đã nói xong. Nếu Hồ Thâm bị chèn ép, Tần gia lập tức rút lui khỏi. Chỉ là, tạm thời giúp không được Sunshine rồi." Tần Phong tự trách nói.

Mấy ngày này, Sunshine ở trong nước đã hoàn toàn bị đóng băng rồi. Ban đầu đã bàn xong hợp đồng cũng đều nhao nhao bội ước, đều là dựa vào Tần Phong những người bạn như thế này giúp đỡ mới còn không đóng cửa.

"Về Sunshine tôi đã có tính toán, anh không cần lo lắng." Tô Thi Thi dừng một chút, hỏi, "Tần Phong, anh cùng Ngọc... Các người không phải lại cãi nhau rồi chứ?"

Đầu bên kia điện thoại trầm mặc tiếp xuống, qua một hồi lâu, Tần Phong mới nói: "Qua một thời gian ngắn rồi nói sau."

"Này..." Tô Thi Thi há miệng thở dốc, đành phải nói, "Được rồi. Có cần gì, nói cho tôi biết."

Làm bạn bè, cô cũng không thể thay bọn họ làm quyết định. Cô không biết giữa bọn họ tới cùng làm sao vậy, nhưng mà cô nhìn ra được, Tần Phong cùng Ôn Ngọc hiện giờ đều đã không vui.

"Tần Phong, tôi không hy vọng bởi vì tôi cùng Bùi Dịch để cho các người..."

"Em có bị ngốc hay không, anh là hạng người như vậy sao?" Tần Phong cười cắt ngang, ra vẻ thoải mái mà nói, "Đợi xong việc này rồi, thời gian còn lại anh liền đi hảo hảo dỗ cô ấy."

Hai người lại hàn huyên vài câu, liền cúp điện thoại.

Tiếp tục, Tô Thi Thi lục tục nghe được mấy công ty theo chân bọn họ

quan hệ tương đối gần đều đã gặp phải tình cảnh tương tự, trên bờ vực phá sản.

Mà Sunshine đã không có bất luận cái hợp đồng gì trước kia những cái công ty cùng hộ khách tới cửa lấy lòng này, một đám phòng tránh như rắn rết.

"Phu nhân, người đừng quá lo lắng, đợi tiên sinh trở về thì tốt rồi." Quản gia thấy Tô Thi Thi ngồi ở trong phòng khách ngẩn người, nhìn không được an ủi.

Bên cạnh, Tiểu Ưu cũng vẻ mặt thân thiết nhìn Tô Thi Thi.

Bọn họ tuy không phải cực kỳ hiểu biết, nhưng mà nghe được phong thanh.

Tô Thi Thi hoàn hồn, hướng họ cười cười, đứng lên nhìn đình viện này to như vậy, rốt cục hạ quyết tâm.

"Quản gia, Tiểu Ưu. Cám ơn các người cho tới nay vẫn chăm sóc tôi. Bùn gia, trong một đoạn thời gian sắp tới có vẻ khó khăn, các người..."

"Phu nhân, người đừng đuổi chúng tôi đi!" Tiểu Ưu nước mắt liền chảy xuống.

Trước bọn họ đã sớm nghe những hạ nhân khác đang nói cái này, chỉ sợ Tô Thi Thi mở miệng muốn xa thái bọn họ.

"Phu nhân, tiên sinh từ khi bắt đầu đến Đoàn gia tôi vẫn hầu hạ ngài ấy, tôi không đi." Quản gia trầm đình tiệt thiết nói.

Tô Thi Thi ôn nhu nói: "Khó khăn tạm thời, đợi mọi chuyện đi qua tôi

lại đi tìm các người."

"Tôi muốn ở lại cùng người đồng cam khổ cộng. Phu nhân, không có người cùng tiên sinh, chúng tôi đã sớm bị Đoàn gia ức hiếp chết rồi. Người khả năng không biết, hiện tại tuy là xã hội hiện đại văn minh, nhưng mà Đoàn gia thật sự cực kỳ đáng sợ." Tiểu Ưu đỏ hồng mắt, nói năng lộn xộn nói xong, "Tôi không cần tiền lương, tôi có thể giúp người nấu cơm. Dù sao tôi cũng không đi, đánh chết cũng không đi!"

"Phu nhân, để những người khác đều đi đi, tôi cùng Tiểu Ưu sẽ ở lại. Tôi già rồi, làm cả đời quản gia, đi nơi khác cũng tìm không được công việc. Tiểu Ưu tuổi còn nhỏ, không còn người nhà, lại không biết làm gì khác, kinh nghiệm xã hội đều không có, ra ngoài không chừng sẽ xảy ra chuyện gì." Quản gia nói.

Tô Thi Thi thờ dãi.

Gừng càng già càng cay. Nói đều đã nói đến mức này, cô như thế nào nhẫn tâm cự tuyệt.

"Bất quá, Tiểu Ưu, tôi ra tiền bạc cho cô đi đến trường. Không cho cô cự tuyệt." Tô Thi Thi cắt ngang Tiểu Ưu đang muốn mở miệng, thật sự nói, "Tôi hiện tại cũng không thể nói trước về sau Bùi gia sẽ như thế nào, cô học thêm chút kiến thức, về sau có thể giúp chúng tôi, có được hay không?"

"Phu nhân..." Tiểu Ưu nén lệ, ra sức gật đầu.

Tô Thi Thi nhìn quanh một phen bốn phía, trong mắt hiện lên quét xuống cảm xúc phức tạp.

"Quản gia, đi dọn dẹp một chút." Tô Thi Thi nói.

Quản gia sừng sốt: "Phu nhân, ý của người là..."

Tô Thi Thi gật đầu: "Đi vội vàng đi, tôi đi một chuyến đến công ty."

Quản gia nhìn bóng lưng Tô Thi Thi rời đi, hốc mắt từ từ lên men, thở dài: "Tôi rất cuộc biết, tiên sinh vì cái gì thương người như thế rồi."

"Tiểu Ưu, đi dọn dẹp đồ đạc đi. Đem những thứ có thể mang đi gì đó toàn bộ đóng gói lại." Quản gia đối với Tiểu Ưu khoát tay.

"Chúng ta muốn chuyển nhà sao?" Tiểu Ưu ngây ngẩn cả người.

Cô cảm thấy được chuyện không đơn giản như vậy.

Mà Tô Thi Thi cũng không nói sẽ "Chuyển nhà" chuyện này lãng phí quá nhiều thời gian, sau khi ra quyết định liền toàn bộ giao cho quản gia đi sắp xếp rồi.

Cô vừa đến Sunshine, nhận được một cuộc điện thoại.

"Đoàn Kế Hùng?" Tô Thi Thi nhíu mày, không hề nghĩ ngợi, liền cắt đứt rồi.

Cô đã sớm nói, về sau cùng Đoàn gia không liên quan gì, chuyện của bọn họ sẽ không tham dự.

Nhưng không quá vài giây, Đoàn Chấn Ba cũng gọi điện thoại.

Tô Thi Thi cắt đứt, đối phương lại gọi đến, rất có tư thế cô không nghe điện thoại không bỏ qua.

"Chuyện gì..." Tô Thi Thi bắt máy, nói vừa mới nói một câu, đầu bên kia điện thoại liền truyền đến tiếng cầu khẩn của Đoàn Chấn Ba.

"Thi Thi, con cứu ta, cứu Đoàn thị. Hồ Sĩ Minh muốn thu mua Đoàn thị, con cứu chúng ta!"

Tô Thi Thi tâm mạnh trầm xuống.

Chương 535: Phá sản

"Ô Thi Thi mày là kẻ tiện nhân, mày vì cái gì muốn đem cổ phần công ty của mày đang nắm giữ kia bán đi, chẳng thế thì Hồ Sĩ Minh sao lại có thể thừa dịp nhảy vào!" Đoàn Chấn Ba nói còn chưa nói xong, điện thoại đã bị đoạt đi rồi, truyền đến tiếng Đoàn Kế Hùng chửi ầm lên.

Tô Thi Thi vẻ mặt cũng chưa đổi, liền cúp điện thoại, rất nhanh đưa số điện thoại của bọn họ đều đã kéo vào sổ đen.

Lập tức gọi điện thoại cho Tần Phong.

"Đoàn thị hiện tại tình huống như thế nào?" Tô Thi Thi hỏi.

"Vùng vẫy chờ chết, Hồ Sĩ Minh để mất Đoàn gia cũng không phải một ngày hai ngày rồi. May mắn anh thời gian trước đem cổ phần công ty em đang nắm giữ bán ra rồi. Như thế nào, bọn họ tìm em rồi hả?" Tần Phong cười nói.

"Uh"m, mới vừa gọi điện thoại đến mắng nè." Tô Thi Thi xoa xoa mi tâm, "Vậy số tiền đó anh giúp tôi đem cúng đi. Lúc trước nói muốn quyên góp, coi như tích đức rồi."

Tô Thi Thi nói một câu sau cùng, đem lời Tần Phong muốn phản đối cho đổ trở về.

Cô nghĩ đến Đoàn Ngọc Lộ rơi xuống biển hiện giờ vẫn không rõ sống chết, nghĩ đến rất nhiều rất nhiều, trong lòng thổn thức không thôi.

Tần Phong không nói cái gì nữa, dặn cô đừng quá lo lắng, liền cúp điện thoại.

Tô Thi Thi vừa muốn cất điện thoại, lại có cuộc gọi khác gọi đến. Là một số xa lạ.

Tô Thi Thi không cần nghĩ cũng đều có thể đoán được đây khẳng định là cha con Đoàn gia kia gọi tới, yên lặng cắt đứt.

Đoàn gia, đã không có quan hệ gì với cô. Bọn họ đi đến một bước này, đều là gieo gió gặt bão.

"Phú Quý quen, sẽ rất sợ sống những ngày tháng của người nghèo đi." Tô Thi Thi nheo mắt lại, ngẩng đầu nhìn trời.

Nhìn trời mây tán mây tụ, cho dù phía trước đường xá người người qua lại tấp nập, tâm tình vẫn như cũ bằng phẳng.

Cô đến Sunshine thời điểm, Tịch Thanh Vinh chính đang ở trong phòng làm việc chờ cô.

"Ghi âm huỷ bỏ rồi!" Tịch Thanh Vinh vừa thấy Tô Thi Thi đến liền lập tức nói.

"Haizz!" Tô Thi Thi rất lớn nhẹ nhàng thở ra, tự đáy lòng cảm tạ, "Luật sư Tịch, vất vả cho ông rồi."

"Bùi phu nhân đừng nói vậy. Tôi có hôm nay, đều là Bùi tổng đề bạt, những chuyện này đều là cần phải vậy." Tịch Thanh Vinh nói, "Bất quá tình huống hiện tại đối với chúng ta vẫn như cũ không làm sao tốt cả. Hồ Sĩ Minh đã bắt đầu hành động, hiện ở mọi phương diện áp lực đều đã rất lớn."

"Tôi biết. Phương diện tiền bạc tôi sẽ nghĩ biện pháp, bất luận như thế nào, nhất định phải khiêng trĩ đến khi mở phiên toà." Tô Thi Thi nói.

"Tôi hiểu rõ." Tịch Thanh Vinh thở dài, "Chỉ là cách làm này của hần không biết hại bao nhiêu người, thật sự là làm bậy mà!"

Lúc này mới một ngày thời gian, liền có vài công ty phá sản. Mọi người mới biết được Hồ gia đáng sợ.

Liền ngay cả người của Hồng gia cùng Lan gia nghe nói, đều đã cực kỳ chấn kinh.

"Cá chết lười rách phải không? Được rồi, xem ai là con cá chết kia!" Tô Thi Thi trong mắt hiện lên quét xuống ngoan độc.

Tịch Thanh Vinh thấy giật nảy mình run lấy bẫy. Quả nhiên là vật hợp theo loài, người phụ nữ Bùi Dịch nhìn trúng, làm sao có thể đơn giản.

"Luật sư Tịch, tôi nghĩ muốn phiên toái ông giúp tôi làm vài chuyện." Tô Thi Thi ngồi đến trên ghế dựa, trầm giọng nói.

Tịch Thanh Vinh thần sắc nhất thời nghiêm túc lên. Một lúc sau, mày của ông nhíu lại thành chữ xuyên (川), chậm rãi lắc đầu: "Bùi Dịch để cho chính mình đi mạo hiểm, chính là không nghĩ muốn các người liên lụy vào tới. Nhưng người làm như vậy..."

"Luật sư Tịch, tôi biết chính mình đang làm cái gì. Ông tạm thời không được nói cho anh ấy biết những thứ này." Tô Thi Thi nói xong, nhẹ cười, "Bất quá, anh ấy hần là cũng đoán được không sai biệt lắm rồi."

Tựa như cô hiểu biết Bùi Dịch, Bùi Dịch đồng dạng hiểu biết cô.

"VẬY ĐƯỢC RỒI." Tịch Thanh Vinh bắt đắC dĩ quay đầu, thu thập xong văn kiện, "Sau hai tuần mở phiên toà. Hồ Sĩ Minh hiện tại giống người điên một dạng chèn ép, những người ban đầu tính toán giúp chúng ta phòng chừng đều đã lựa chọn khoanh tay đứng nhìn, người phải chuẩn bị tâm lý thật tốt."

Tô Thi Thi trầm mặc gặt đầu, đưa ông ra ngoài.

Trận này không có khói thuốc súng, thật sự đánh không được.

Sunshine cũng so với bình thường quạnh quẽ rất nhiều, trừ bỏ mấy Thiết Kế Sư quan hệ tốt, rất nhiều người đều đã rời đi. Tống Trọng Hạo cũng đi nước ngoài, Ôn Ngọc tại giúp Tô Thi Thi nơi nơi thu thập tin tức, cũng không ở công ty.

Tô Thi Thi nhìn văn phòng trống trải mà lạnh lùng, âm thầm cổ vũ chính mình: "Chịu đựng, sắp qua rồi!"

Mọi người ở đây cho rằng Tô Thi Thi sẽ vì Bùi Dịch làm chút gì thời điểm, cô vậy mà vẫn ngốc ở trong công ty. Ăn uống nghỉ ngơi đều ở công ty, nơi nào đều cũng không có đi.

Trong phòng giam giữ, Tần Phong đang cùng Bùi Dịch oán giận.

"Tôi vẫn rất tò mò, đứng sau lưng các người tới cùng là cái gì? Có phải trời sắp xuống thời điểm, thứ kia có thể giúp nhóm người các người đứng vững hay không?" Tần Phong đi qua đi lại phía sau Bùi Dịch nói

Bùi Dịch cũng không ngẩng đầu, tiếp tục lật chuyển sách trên tay.

Tần Phong để sát vào vừa thấy, phát hiện gia hỏa này vậy mà đang xem 《 tư bản luận 》 , nhớ tới lần trước chuyện cái máy tính kia, giận dữ sợ.

"Bùi Dịch, bên ngoài long trời lở đất, cậu như thế nào lại vẫn có thể bảo trì bình thản như thế? Còn có cô vợ nhà cậu, vậy mà dọn đến trong công ty ở rồi, cửa lớn vừa đóng, mắt điếc tai ngơ những chuyện bên ngoài cửa. Các người thật đúng là vợ chồng ha, thực bảo trì bình thản!"

"Ở trong công ty đi?" Bùi Dịch mạnh ngắc đầu, lông mi nhéo một cái, "Cô ấy vì cái gì ở lại trong công ty?"

"Ách..." Tần Phong thiếu chút nữa tát mình một cái. Cái gì kêu họa từ ở miệng mà ra, chính là đây!

"Chắc là công việc có vẻ bận rộn đi." Tần Phong khô cần nói.

Bùi Dịch hiển nhiên không tin.

Nhiều công ty đóng cửa như vậy, tình huống của Sunshine có thể tốt hơn chỗ nào? Loại lấy cớ do công việc bận rộn này, đến kẻ ngốc cũng không tin.

"Tần Phong, cậu tốt nhất thành thật nói cho tôi biết!" Bùi Dịch đứng lên, hướng tới Tần Phong từng bước tới gần.

Tần Phong bất đắc dĩ cực kỳ: "Tôi thật không biết mà. Cậu cũng không phải không biết tính cách của em ấy, trừ cậu ra cái gì cũng không nói với người khác. Oa, cậu cũng không biết?"

Bùi Dịch mặt liền đen lại, mím môi, cũng không nói thêm gì.

"Nguy hiểm thật!" Tần Phong lặng lẽ vỗ vỗ ngực, rốt cục đem lực chú ý của Bùi Dịch dời đi rồi.

Cũng không phải, Tô Thi Thi vì cái gì đến công ty ở, anh thật đúng là biết. Chỉ là hiện tại, nào dám nói cho Bùi Dịch.

"Đúng rồi, em ấy hôm nay đi Dương thành rồi. Hiện tại bác gái cùng Đồng Đồng bọn họ đều đã ở Dương thành. Cậu vài ngày nữa liền muốn mở phiên toà, nha đầu kia tuy ngoài miệng không nói, nhưng áp lực thật sự rất lớn." Tần Phong bỗng nhiên nói.

Bùi Dịch ngồi trở lại đến trên ghế dựa, sắc mặt trầm trầm, không biết suy nghĩ cái gì.

"Ngu ngốc, dựa theo kế hoạch từ đầu đi, không phải rất tốt sao? Vì cái gì lại ép buộc chính mình." Bùi Dịch đau lòng cực kỳ.

Dương thành tháng tư là mùa đẹp nhất, trên đồng hoa nở rục rỡ. Nhìn quen nhà cao tầng ở thành phố, đến nơi sơn dã nhìn thấy phong cảnh tự nhiên này, làm cho người ta không tự giác cũng thả lỏng rất nhiều..

Tô Thi Thi hạ xuống cửa kính xe, ghé vào cửa sổ, hít sâu một hơi: "Không khí thực tươi mát."

"Nơi này không khí quả thật so với Bắc Kinh tốt rất nhiều. Bất quá đợt dự án thành phố mới nơi thôn Thành Trung hoàn thành, nơi đó không khí cũng sẽ không thua so với nơi này." Chú Lý một bên lái xe một bên cười hề hề nói.

Nói xong, ông liền trầm mặc, trong mắt hiện lên quét xuống ảo não.

Không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì.

Hiện giờ, Hồ Sĩ Minh đã trở thành người tổng phụ trách công trình thôn Thành Trung. Tô Thi Thi nhớ tới tâm huyết của Bùi Dịch bỏ ra vì công trình này, trong lòng quả thật có điểm không thoải mái.

Nhưng cô cũng không có quá để ý, cười nói: "Thôn Thành Trung xây dựng muốn hoàn thành ít nhất còn phải năm sáu năm nữa, còn sớm hảo."

"Hồ Sĩ Minh, đó là tâm huyết của Bùi Dịch, anh không có quyền đoạt lấy! Để cho anh vui vẻ vài ngày đi!" Một câu này, Tô Thi Thi cũng không nói ra.

Khó trách nhiều người như vậy thích lái xe đi du lịch, phong cảnh thiên nhiên đẹp đẽ, quả thật có thể đầy đủ làm cho người ta giải tỏa phiền não.

Chỉ là loại thanh thản này còn không có duy trì bao lâu, khi Tô Thi Thi bọn họ tới nhà bà ngoại cô thời điểm liền biến mất hầu như không còn rồi.

Bentley vừa mới chạy vào trong sân, có người đã lao tới Tô Thi Thi.

"Tô Thi Thi cô cái người đàn bà độc ác này, cô rốt cục đến đây! Tôi liều mạng với cô!"

"Như thế nào biến thành như vậy rồi hả?" Tô Thi Thi mở cửa xe nhìn đến người đang hướng tới cô đã chạy tới, hai mắt trừng trừng, kinh ngạc vô cùng.

Đây là mẹ chồng cô sao? Như thế nào lại giống người từ trong bệnh viện tâm thần chạy đến một dạng vậy?

Chương 536: Chiến tranh giữa những người phụ nữ...

"Ô Thi Thi, cô không có quyền nhốt tôi ở lại chỗ quý quái này! Cô mau thả tôi trở về! Cô là thứ đàn bà độc ác, cô đây là ngược đãi tôi! Đợi Bùi Dịch ra ngoài, tôi nhất định để cho nó ly hôn với cô!"

Nhậm Tiểu Vi mặc một cái áo sơ mi in hoa lớn cùng một cái quần dạng cao bồi xanh rộng thùng thình, trên người dính đầy bùn đất, giống như mới vừa từ trong vũng bùn chui lên một dạng.

Lại nhìn bà tóc tai bù xù, sắc mặt vàng như nến, ánh mắt bởi vì không có trang điểm trống rỗng lại tiều tụy mở to. Thật đúng là giống người mới từ bệnh viện tâm thần trốn ra đến đây.

"Ô Thi Thi, cô cút xuống cho tôi! Tôi muốn lên xe! Chỗ quý quái này tôi ở lại không nổi nữa!" Nhậm Tiểu Vi thấy Ô Thi Thi không nói lời nào, giống như trâu điên một dạng leo lên.

Bên cạnh đột nhiên xuất hiện hai người đàn ông cao lớn, một trái một phải bắt được cánh tay của bà ta, nhẹ nhàng nhấc lên, liền đem bà ta từ trên mặt đất xách lên.

"Phu nhân." Hai vị vệ sĩ hướng Ô Thi Thi lên tiếng chào hỏi.

Ô Thi Thi gật đầu, xuống xe.

"Các người đều tới ức hiếp tôi! Đều ức hiếp tôi!" Nhậm Tiểu Vi oa một tiếng liền khóc lớn lên.

Tô Thi Thi lảng lạng nhìn bà, trong mắt lộ ra nòng đậm thất vọng.

Nhiều ngày trôi qua như vậy, cô rất không dễ dàng đến đây một chuyến, bà không có một câu quan tâm, liền ngay cả Bùi Dịch tình huống hiện nay thế nào cũng không có hỏi một câu, cũng chỉ lo chính mình.

"A... May mắn Bùi Dịch không giống bà." Tô Thi Thi làm lơ bà ta xẹt qua bà ta đi vào bên trong.

Bên trong, Phương Ngọc Hoa cùng Tiểu Ưu, quản gia ba người nghe được tin tức đã sớm ra đón.

"Như thế nào gầy nhiều như vậy." Phương Ngọc Hoa vừa thấy đến cháu gái liền đau lòng, "Ta đã nói để cho Tiểu Ưu ở lại cùng con, con lại không nghe!"

"Bà nội, con đâu có gầy? Trước vừa mới cân qua, lại vẫn béo một cân đó." Tô Thi Thi ôm lấy cánh tay Phương Ngọc Hoa nũng nịu, cườì nói.

"Con tôi còn đang ngồi tù, cô trái lại sống không tệ, vậy mà lại béo lên rồi!" Phương Ngọc Hoa mấy người còn chưa nói nói, Nhậm Tiểu Vi liền vọt lên.

Phương Ngọc Hoa sắc mặt liền trầm tiếp xuống, lạnh lùng nhìn bà ta: "Con trai của cô còn đang ngồi tù, cô vậy mà còn có thể ăn, ngày cơm ăn đủ ba bữa, ăn còn nhiều hơn người lao động nặng nhọc, cũng béo lên ba cân rồi!"

"Ách..." Tô Thi Thi im lặng.

Cô có khả năng ghen chết người không đền mạng này, tuyệt đối là

di truyền từ bà nội cô.

"Đây là đang làm sao vậy?" Tô Thi Thi nhìn Nhậm Tiểu Vi liếc mắt một cái, nhỏ giọng hỏi bà nội nhà mình.

Phương Ngọc Hoa trợn trắng nhìn Nhậm Tiểu Vi liếc mắt một cái: "Mỗi ngày âm ỉ không để ai yên, hàng xóm đều đã trách cứ rồi. Bà để cho cô ta đi làm việc. Vừa lúc thời gian này đang vào mùa, đi giúp nhà người ta làm việc, còn có thể kiếm chút tiền

Tô Thi Thi:...

Bà nội, người lợi hại!

"Tô Thi Thi, cô nghe được chưa? Bà nội cô ngược đãi tôi!" Nhậm Tiểu Vi đỏ mắt, ủy khuất vô cùng.

Phương Ngọc Hoa vắn mi, che ở trước mặt Tô Thi Thi, chỉ vào Nhậm Tiểu Vi nói: "Tôi cho cô ăn cho cô ở, cho cô rèn luyện thân thể còn có ý kiến? Thi Thi nhà tôi đã đầy đủ bạn rồi, cô vẫn còn thêm phiền! Một người đã lớn như vậy, có thể hiểu chút chuyện hay không!"

"Bà là cái lão yêu bà, trước kia như thế nào không thấy bà lòng dạ độc ác như thế..."

Tô Thi Thi rất nghĩ muốn ngược lên trợn mắt. Không cần nghĩ cũng đều biết, bình thường nơi này mỗi ngày là như thế nào.

"Vất vả các người!" Tô Thi Thi vỗ vỗ bả vai quản gia cùng Tiểu Ưu, bất đắc dĩ thở dài.

"Phu nhân, người phải khuyên nhủ lão phu nhân. Mấy ngày nay, hôm

cũng cãi nhau, gần đây huyết áp cao không ít!" Tiểu Ưu nhỏ giọng nói.

Tô Thi Thi đầu càng đau rồi.

Cô khuyên hữu dụng sao?

Cô nhớ tới một sự kiện, hỏi: "Phu nhân bệnh đau đầu có tái phát hay không?"

Tiểu Ưu cùng quản gia sắc mặt bỗng nhiên trở nên cổ quái cực kỳ.

Tiểu Ưu buồn bực nói: "Giống như không có tái phát. Tôi thấy là càng âm ỉ tinh thần càng tốt."

Tô Thi Thi thở dài.

Chuyện này ít nhất coi như là một chuyện tốt đi.

"Đúng rồi Tiểu Ưu. Tôi giúp cô đăng ký một cái lớp học nghề, cô cuối tuần liền đi đến đó báo danh. Mặt khác giúp cô nộp hồ sơ đi học rồi, đến tháng chín khai giảng thời điểm cô liền đi. Tư liệu đến lúc đó luật sư Tịch sẽ cho cô." Tô Thi Thi một bên đi vào trong vừa nói.

"Phu nhân..." Tiểu Ưu cảm động hốc mắt đỏ bừng, "Cảm ơn người."

"Nha đầu ngốc." Tô Thi Thi cười cười, nhìn nhìn trong phòng, "Đồng Đồng đâu?"

"Đi sang hàng xóm chơi... Nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến." Tiểu Ưu chỉ chỉ cửa nói.

Cửa truyền đến tiếng nói chuyện.

"Mẹ, người như thế nào lại ức hiếp bà nội rồi hả? Phải biết kính già yêu trẻ, người như bây giờ, cận thận con về sau không nuôi người!"

Đoàn Tĩnh Đồng nói xong, lại nhìn về phía Phương Ngọc Hoa: "Bà nội, người huyết áp cao như vậy không nên nóng giận. Người không phải vẫn còn đợi Thi Thi mang thai à? Người nếu lỡ huyết áp cao xảy ra chuyện, cái gì đều đã nhìn không tới rồi."

"Nhóc con này!" Tô Thi Thi tức giận đến cắn răng, "Người nào dạy nó cùng trưởng bối nói chuyện như vậy? Muốn tạo phản sao?"

Nhưng bên ngoài hai người làm cho khí thế ngất trời, vậy mà thật sự không cãi nhau nữa.

"Đồng Đồng, con như thế nào lại giúp bà ta nói chuyện..." Nhậm Tiểu Vi ủy khuất như đứa bé.

"Con đây là giúp lí không giúp người nhà. Còn nữa, mẹ, hiện tại anh bị bắt, chúng ta đúng là đều dựa vào Thi Thi nuôi. Người phải làm cho chị ấy vui, chẳng thế thì chị ấy không vui sẽ không nuôi người, người cũng chỉ có thể mỗi ngày đi ra ruộng làm việc nhà kiếm tiền rồi."

"Còn có, anh trai con là người không tiền đồ chính là một người đúng chuẩn thê nô, liền tính anh ấy ra ngoài khẳng định cũng là nghe Thi Thi. Hồ gia khẳng định là sẽ không nhận chúng ta, người liền chết tâm đi, hảo hảo lấy lòng Thi Thi. Chẳng thế thì người cái gì đều sẽ không có, cũng chỉ có thể đi ra đường xin ăn rồi."

"Tựa như lúc trước Đoàn Chấn Ba bọn họ như vậy."

Yên tĩnh vô thanh.

Triệt để yên tĩnh rồi.

Đoàn Tĩnh Đồng nói đến miệng khô lưỡi hanh, chạy vào nhìn thấy Tô Thi Thi cũng không ngoài ý muốn, ngược lại hướng về phía cô đắc ý nhướng nhướng mày: "Lợi hại không?"

"Về sau, phụ nữ trong nhà chiến tranh chứ để đó em lo... A, chị lại đánh em!"

"Đánh em là còn nhẹ! Xú tiểu tử, lá gan càng ngày càng lớn rồi! Trong nhà em lớn nhất đúng không?" Tô Thi Thi xoa xoa ngón tay, tức giận trừng mắt nhìn cậu.

"Chị là lớn nhất, chị nói cái gì đều là đúng hết!" Đoàn Tĩnh Đồng lập tức biến sắc mặt, bày ra bộ dạng chân chó lấy lòng.

Tô Thi Thi đau đầu nhắm mắt, sợ chính mình nhịn không được đại khai sát giới.

Đứa nhỏ này mới tới nơi này bất quá vài ngày, như thế nào biến thành cái dạng này rồi!

Nhưng cô hôm nay tới thời gian cấp bách, thấy bên ngoài hai Lão ngoan đồng đã yên tĩnh lại, hướng Đoàn Tĩnh Đồng liếc mắt ra hiệu, hướng tới thư phòng phía sau đi đến.

Mấy phút đồng hồ sau, Tô Thi Thi ngồi ở trên ghế, bình tĩnh nhìn Đoàn Tĩnh Đồng: "Hiện tại nhà của chúng ta tình huống chính là như thế này. Trong nhà sản nghiệp em cũng có một phần, chị muốn hỏi một chút ý kiến của em."

Một đứa bé mười một tuổi, vốn dĩ rất hồn nhiên. Nhưng những đứa

bé sinh ra và lớn lên trong gia đình như bọn họ vậy, đã sớm không còn thơ ngây.

"Chị dâu." Đoàn Tĩnh Đồng biểu tình nghiêm trọng, dụng ngôn ngữ mà cậu cho rằng đã rất thận trọng nói.

"Em đã biết đến thân thế của chính mình rồi. Anh trai em hôm qua để cho anh Tần Phong cầm một đoạn ghi âm cho em, em cũng đã biết đến mẹ em năm đó làm những chuyện gì. Anh nói với em, em không nên đi bình phán người lớn ai đúng cùng sai."

"Anh nói, em nên là biết chân tướng để không phải mỗi ngày sống như kẻ ngốc. Em cực kỳ cảm kích anh không gạt em, em cũng cực kỳ cảm kích chị đối với em luôn bảo hộ. Cho nên, chị muốn làm cái gì, em đều ủng hộ chị."

"Em muốn anh trở về!"

"Đồng Đồng." Tô Thi Thi trong lòng rất khổ sở, nếu có thể, cô không nghĩ muốn để cho cậu gánh vác nhiều như vậy.

"Chị dâu cảm ơn chị."

Đoàn Tĩnh Đồng biểu tình bỗng nhiên có chút cổ quái, cảnh giác nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái: "Trước tiên là nói, chị không thể kéo em xuống nước. Chị muốn làm chuyện gì, em cũng không biết, biết không?"

"Em chỉ đảm bảo giúp xem chừng mấy người phụ nữ trong nhà, cái khác em cũng mặc kệ."

"Đứa nhỏ này!" Tô Thi Thi cắn răng.

Cô tay thật rất ngứa nha!

Sau đó, Tô Thi Thi lại tìm thời gian cùng Nhậm Tiểu Vi hàn huyên vài câu. Không ai biết bọn họ hàn huyên cái gì. Cô rời đi thời điểm, Nhậm Tiểu Vi cực kỳ an tĩnh.

Tô Thi Thi không có trực tiếp trở lại Bắc Kinh, mà là đi đến nghĩa trang ở ngoại ô thành phố.

Nơi này, là nơi Ông Ngoại & Bà Ngoại, còn có mẹ của cô an nghỉ.

"Mẹ, người sẽ đứng về phía con, luôn ủng hộ con phải không?" Tô Thi Thi ngồi ở trước mộ bia, tựa đầu khinh khể tựa vào trên bia mộ, ngữ khí kiên định.

"Không có gì, so với người một nhà có thể cùng một chỗ quan trọng hơn. Bọn họ khỏe mạnh, bình an, là đủ rồi."

Tô Thi Thi nhìn trời không, nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại: "Ngày mai lúc này toà án thẩm vấn liền có kết quả rồi. Bùi Dịch, hi vọng anh chớ có trách em."

Chương 537: Mở phiên tòa

"Ô Thi Thi trở lại?" Ngoại ô phía tây Bắc Kinh trong một tòa biệt thự, Trạm Dẫn Lan đứng cạnh cửa sổ, nhìn bên hoa đào ngoài nở rộ, tâm tình lại rất tệ.

"Đúng, vừa trở về trực tiếp đi Sunshine, đến bây giờ cũng chưa ra ngoài." Trọ lý nói.

"Vẫn không xuất hiện?" Trạm Dẫn Lan nhíu mày, "Cô ta cùng Bùi Dịch không phải tình cảm rất tốt sao? Ngày mai liền muốn mở phiên tòa, cô ta không nhìn tới gặp anh ấy?"

"Cô ta gần đây cách làm quả thật cực kỳ khiến người ta khó hiểu. Trước đó cô ta đến gặp Bùi Dịch, hai người cũng chỉ nói một câu nói." Trọ lý nói xong, dáng vẻ bất quát kiềm chế không nổi liền hiện rõ nguyên hình, nhỏ giọng nói, "Người nói xem cô ta có phải ghét bỏ Bùi Dịch rồi hay không?"

"Đều nói vợ chồng vốn là chim cùng rừng, tai vạ đến mạnh ai nấy bay..."

Trạm Dẫn Lan liếc xéo nhìn cô ta: "Ánh mắt của Bùi Dịch sẽ tệ như thế sao?"

Nếu Ô Thi Thi thật sự là người như vậy, vậy Trạm Dẫn Lan cô bại bởi người như vậy chẳng phải là càng mất mặt à!

"Trạm tiểu thư, tôi không phải có ý tứ này. Chỉ là hiện tại Hồ tổng bên kia để cho chúng ta không được nhúng tay, ngày mai vừa muốn mở

phiên toà, tôi cảm thấy được người vẫn lại là không cần xen vào nữa rồi." Trọ lý nho nhỏ nói thầm, "Người vì anh ta làm nhiều như vậy, anh ta lại không biết."

"Ngậm miệng!" Trạ Dẫ Lan kéo xuống mặt, trong lòng hiện lên quét xuống phiền não.

"Nghĩ biện pháp, tôi muốn gặp anh ấy." Trạ Dẫ Lan nói.

"Trạ tiểu thư, chúng ta nên biện pháp có thể làm đều làm rồi. Bùi tổng không nghĩ muốn gặp người, chúng ta cũng không có biện pháp nha!" Trọ lý bất đắc dĩ cực kỳ.

Cô ta thực không nghĩ ra, Bùi Dịch cũng đã có vợ, Trạ Dẫ Lan như thế nào vẫn lại là nhớ mãi không quên.

"Phu nhân bên kia có nói cái gì sao?" Trạ Dẫ Lan hỏi.

"Phu nhân Dace cái gì cũng đều không có nói." Trọ lý lên tiếng nói.

Trạ Dẫ Lan khoát tay để cho trọ lý đi ra ngoài, đứng ở cửa sổ ngăn người.

"Mẹ, Hồ Sĩ Minh, các người hà tất đuổi tận giết tuyệt." Trạ Dẫ Lan hận chính mình vô dụng, cô ta một chút đều đã giúp không được gì.

Thời gian này, Tô Thi Thi quản người trong nhà vô cùng chặt, vệ sĩ luôn túc trực canh giữ gắt gao, người ngoài từ đầu tiếp xúc không được. Mà Hồ gia bên kia cũng tạo ra áp lực không nhỏ.

"Tô Thi Thi, chỉ còn những lá bài rác, cô sẽ đánh như thế nào?" Trạ Dẫ Lan một chút cũng đều đã không tin Tô Thi Thi.

Mà Tô Thi Thi từ đầu không cần bất luận kẻ nào tin tưởng. Cuộc sống hiện giờ của cô trừ bỏ ăn nghỉ ngủ đều ở công ty ra, cùng trước đây cũng không có quá nhiều khác nhau.

Tổng Trọng Hạo vẫn như cũ ở nước ngoài không có trở về, Ôn Ngọc lại vẫn đang khắp nơi tìm người hỗ trợ. Để cho mọi người ngoài ý muốn chính là, Tần Phong vậy mà tại trong lúc máu chốt này vứt bỏ bạn bè, đem tài sản chuyển dời đến nước ngoài.

Trong văn phòng tổng giám đốc Xây dựng Minh Đỉnh , Vương Thạc đem tình huống cùng Hồ Sĩ Minh hội báo xong, vui vẻ nói: "Khẳng định là trong khoảng thời gian này chúng ta chèn ép có tác dụng, Tô Thi Thi cùng Tần Phong đây là muốn nắm chắc thực lực, giữ lại tài sản đợi Bùi Dịch ra ngoài lại Đông Sơn tái khởi."

"Đông Sơn tái khởi?" Hồ Sĩ Minh không chút để ý xoay xoay bút ký tên, lạnh giọng nói, "Bùi Dịch sẽ không có cơ hội này!"

"Không sai. Chúng ta hiện tại đã cắt đứt tất cả đường lui của bọn họ. Âu châu bên kia cũng đã xác định, Bùi Dịch trừ bỏ cái công ty kiến trúc kia ra, cũng không có cái sản nghiệp khác rồi."

"Hoợp Hán Kiến Nghiệp." Hồ Sĩ Minh nhớ kỹ bốn chữ này, thanh âm trầm trầm, "Là một trong 10 công ty xây dựng hàng đầu Thế giới Bùi Dịch thật đúng là rất giỏi. Đáng tiếc, toàn bộ của anh ta đều muốn tại ngày mai kết thúc."

"Không sai. Liên tính chỉ bị phán nửa năm, Bùi Dịch đời này trên lưng đều gánh vết như không xóa được rồi rồi." Vương Thạc tin tưởng mười phần.

Mấy ngày này, Tô Thi Thi cùng Tần Phong bọn họ một mực giúp Bùi Dịch tìm chứng cứ tìm ra đường thoát, bọn hắn bên này cũng không

nhàn rồi.

Tất cả mọi người đang chú ý buổi xét xử ngày mai, suy đoán mọi loại khả năng.

Cho dù sợ hãi chứng kiến, nhưng thời gian vẫn lại là từng giây từng phút trôi qua. Ban đêm qua đi, bình minh đến rồi, ánh rạng đông dâng lên, nên đối mặt chung quy vẫn phải đối mặt.

Sáng sớm, Tô Thi Thi liền chỉnh đốn tốt chính mình xong, liền ngăn cản Ôn Ngọc cùng những bằng hữu khác muốn đi cùng cô.

Tần Phong cùng Tống Trọng Hạo vẫn như cũ ở nước ngoài, Nhậm Tiểu Vi Đoàn Tĩnh Đồng bọn họ vẫn còn đang ở Dương thành.

Ngày này, tựa hồ cũng không có gì bất đồng.

"Chú Lý, đi thôn Thành Trung." Trên xe, Tô Thi Thi nói đến nơi muốn đi liền làm cho người ta ngạc nhiên không thôi.

Chú Lý trong mắt kính ngạc chớp lóe rồi biến mất, nhưng cũng không nói gì thêm, nhanh nhẹn xoay tay lái, hướng Thành Tây chạy tới.

Thời gian này, ông sớm đã thành thói quen với việc Tô Thi Thi luôn làm việc không theo lẽ thường rồi.

Ngay tại Tô Thi Thi đi thôn Thành Trung đồng thời, rất nhiều người đều đã thu được tin tức.

"Cô ấy đây là đi hoài niệm chuyện cũ hay vẫn lại là đi tìm chứng cứ tính toán lật bàn?" Đang muốn đi ra cửa đến tòa án nghe xử Hồ Sĩ Minh nghe nói xong, trong mắt hiện lên quét xuống một tia sáng.

Hắn đương nhiên không sợ Tô Thi Thi sẽ tìm được chứng cứ, chỉ là có hơi chút kỳ quái bởi hành động của cô.

"Có thể là không nghĩ muốn đối mặt với chuyện chồng của chính mình đi." Vương Thạc suy đoán nói.

Hồ Sĩ Minh quay đầu nhìn hắn một cái, mím môi đi vào thang máy.

Bên kia, bị bắt tạm giam vào lâu như vậy, lần đầu tiên rời khỏi phòng giam Bùi Dịch cũng nghe được tin tức này.

Anh nghiêng đầu nhìn Tịch Thanh Vinh liếc mắt một cái, nói một câu không liên quan: "Tần Phong không trở về?"

"Phải. Tần tổng khuya ngày hôm trước đi M quốc. Không nói khi nào thì trở về." Tịch Thanh Vinh chi tiết nói.

Bùi Dịch trầm mặc một phen, ngẩng đầu nhìn về phía xa xăm, nhàn nhạt nói: "Đi thôi."

Tịch Thanh Vinh sửng sốt, không khỏi oán thăm: "Hai vợ chồng này đều là quái nhân."

Người bình thường, chẳng lẽ không nên hỏi một chút cô vợ nhà mình vì cái gì làm như vậy? Nhưng Bùi Dịch vậy mà cái gì cũng không hỏi.

Được rồi, anh kỳ thật là chính mình tò mò, cực kỳ muốn biết Tô Thi Thi lại đang muốn làm cái chuyện bí hiểm gì.

Bên ngoài vây đầy phóng viên.

Bùi Dịch hí híp mắt, thân hình vẫn như cũ cao ngất, phong thần tuấn lãng, không chút nào nhìn ra ở trên người anh phát ra cái gì.

Cục cảnh sát huy động đặc công, mở một đường thẳng đến tòa án.

Bùi Dịch ngồi ở bên trong xe cảnh sát, nhìn đám phóng viên ngoài cửa sổ không sợ chết điên cuồng đuổi theo kia, không có một cái gương mặt quen thuộc.

"Ô Thi Thi, hi vọng em đừng làm ra chuyện để cho anh nghĩ muốn đánh em." Bùi Dịch xoa xoa mi tâm, buông xuống mâu trung bất đắc dĩ chớp lóe rồi biến mất.

Cô vợ nhỏ nhà anh làm nhiều chuyện khác thường như vậy, khẳng định là muốn làm cái gì. Bùi Dịch có dự cảm không tốt lắm.

Lúc này, Ô Thi Thi ở trong một kỳ công trình thôn Thành Trung nhìn phế tích suy nghĩ nhân sinh, bỗng nhiên hắt xì vang một cái.

"Khẳng định là cái người đàn ông nhỏ mọn kia đang vụng trộm mắng mình." Ô Thi Thi xoa xoa cái mũi, thanh âm mang theo một tia ủy khuất.

Bên cạnh, chú Lý sầu não đến tóc đều phải trắng. Này đều đã là lúc nào, vậy mà còn có ở trong này ngăn người!

"Phu nhân, còn nửa giờ nữa liền bắt đầu phiên tòa rồi. Chúng ta có phải cần phải đi hay không?" Chú Lý kìm nén không được, đã chạy tới nhỏ giọng đề nghị nói.

"Chú Lý, ông xem đồng hoang tàn này có phải hay không có chút bất đồng?" Ô Thi Thi vẫn như cũ nhìn chằm chằm đồng tường đổ phía trước này.

"Phu nhân..." Chú Lý giờ phút này có chút kích động muốn đi lên

khiêng cô lôi đến tòa án rồi.

Tô Thi Thi cả người đều như là bị đống hoang trước mắt này tàn hấp dẫn rồi, không thấy chút nào lo lắng.

Ở công trường hoang tàn trống trải này, vang lên tiếng Tô Thi Thi sâu xa nói chuyện.

"Đây không phải bị cắt xén nguyên liệu mà sụp đổ, đây là bị người ta cố tình làm đổ sụp. Tôi nghe nói, lúc trước bên trong có một công nhân không chạy kịp, bị chôn ở bên trong rồi."

"Cái công nhân kia, con vừa mới đầy tháng. Một cái sinh mạng tuổi còn trẻ như thế, cứ như vậy không có rồi."

Tô Thi Thi ngẩng đầu nhìn trời, ánh mắt kiên định: "Thiếu nợ, đều là phải trả!"

Cô nói xong liền xoay người, cũng không quay đầu lại đi về phía trước: "Chú Lý, đi tòa án!"

"Được!" Chú Lý trong lòng chấn động, khẩn trương chạy tới giúp cô mở cửa xe.

Thôn Thành Trung cách tòa án nửa giờ đi xe. Chú Lý không dám lái quá nhanh, chạy tới thời điểm còn cách thời gian mở phiên tòa có 2 phút.

Tô Thi Thi lại đi đến bậc thềm bên ngoài tòa án ngồi xuống không đi rồi.

"Phu nhân?" Chú Lý cùng với đám phóng viên đang ở ngoài tòa án chờ tin tức, cả đám đều lơ mờ rồi.

Chương 538: Cái gì gọi là phá sản

"Phu nhân, người đây là..." Chú Lý gấp vô cùng.

Hiện tại Tần Phong bọn họ đều đang ở nước ngoài, Tô Thi Thi cũng không để cho những bạn bè khác đến đây. Có thể nói, người có tư cách tham dự phiên tòa này trừ bỏ Tô Thi Thi cùng ông ta liền không còn người khác.

Hiện tại Tô Thi Thi vậy mà ngồi ở chỗ này không đi rồi! Vậy phải làm sao bây giờ, thật sự là gấp chết ông rồi!

"Chú Lý, ông cũng cùng ngồi đi." Tô Thi Thi một bàn tay ngăn cản mặt trời, giọng nói mang đầy vẻ lười biếng, "Hôm nay mặt trời không tệ."

Bà cô của tôi à!

Chú Lý thúc nhanh khóc. Chồng của người đang ở bên trong chờ phán quyết đó, người vậy mà lại vẫn có tâm tình ngồi ở chỗ này phơi nắng.

"Hắn không phải là mắc chứng u buồn của sản phụ chứ?" Chú Lý nghĩ đến loại khả năng này làm cho hoảng sợ.

"Người có phải có chỗ nào không thoải mái hay không?" Chú Lý thật cẩn thận hỏi.

Tô Thi Thi thật sự liền gật gật đầu: "Ở lại trong công ty vẫn không thể

nào phơi nắng, hôm nay vừa lúc có cơ hội."

"Xong rồi, đều đã bắt đầu trọn tròn mắt nói lời bịa đặt rồi." Tâm giật nảy mình run lấy bầy. Ông đúng là mỗi ngày nhìn đến Tô Thi Thi ngồi ở cạnh cửa sổ sát đất trong công ty phơi nắng, cái gì kêu vẫn không phơi nắng vậy trời?

Ngay lúc chú Lý tính toán mang Tô Thi Thi đi gặp bác sĩ thời điểm, bên cạnh đột nhiên truyền đến một âm thanh đầy châm chọc.

"Bùi phu nhân, cô là ở trong này giả vờ thương cảm để nhận được đồng tình sao? Hay vẫn lại là nói, trước tiên ăn xin, miễn cho về sau hết tiền còn có đường chạy trở về quê nhà?"

Hồ Minh Phi đi đến trước mặt Tô Thi Thi, cười như không cười nhìn Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi nghiêng đầu, nâng lên một góc 45°, ngửa đầu liếc mắt một cái, nhìn thấy là cô ta, bĩu môi: "Đã sớm nghe nói con cháu Hồ gia không có gia giáo như thế, xem ra thật là. Loại chuyện bỏ đá xuống giếng này, các người thật đúng là thích làm."

"Cô!" Hồ Minh Phi hít sâu.

Cô ta đã sớm lĩnh giáo qua miệng lưỡi lợi hại của Tô Thi Thi này, cùng cô ầm ĩ khẳng định không phải nhận được ưu đãi.

"Cô có phải sợ hãi đúng không? Không dám nhìn đến kết cục của Bùi Dịch?" Hồ Minh Phi cười hỏi, tâm tình lại tốt lên rất nhiều.

Trước đó cô ta ở nước ngoài liền nghe nói Tô Thi Thi vì Bùi Dịch nơi nơi đi cầu người giúp đỡ, cô ta tin tưởng Tô Thi Thi hiện tại loại bộ dáng một chút cũng không chịu để tâm này nhất định là giả vờ.

Tô Thi Thi đột nhiên hỏi: "Nghe nói cô trước kia cực kỳ thích anh ấy, thậm chí không tiếc làm Tiểu Tam cũng cần phải gả cho anh ấy?"

"Cô..."

Tô Thi Thi cắt ngang cô ta: "Tôi nghĩ muốn phỏng vấn Hồ tiểu thư một phen, người đàn ông cô thầm thương trộm nhớ sắp phải bàn tay trắng, trong lòng cô có cảm tưởng gì?"

Hồ Minh Phi trên mặt thoắt xanh thoắt trắng: "Cô nói bậy bạ gì đó, người nào thích Bùi Dịch rồi hả? Anh ta cũng chỉ hợp với loại người thối nát như cô!"

"Mọi người nghe được rồi chứ, Hồ tiểu thư chính mồm thừa nhận, cô ta không nghĩ muốn gả cho Bùi Dịch." Tô Thi Thi sau khi nói xong, liền xoay vắn quay đầu, không lại để ý đến cô ta rồi.

"Cô!" Hồ Minh Phi lúc này mới phát hiện chính mình bị lừa.

Tuy Hồ gia bọn họ hiện tại cùng Bùi Dịch đã vào tình cảnh không đội trời chung, nhưng để cho cô ta buông tha Bùi Dịch thật là có chút không cam lòng. Tô Thi Thi vừa rồi rõ ràng lột trần sạch sẽ tâm tư của cô ta.

"Tô Thi Thi, để xem cô có thể kiêu ngạo tới khi nào! Không có Bùi Dịch, cô cái gì cũng không phải!" Hồ Minh Phi tức điên rồi, đi tới từ trên cao nhìn xuống trừng mắt Tô Thi Thi, "Cô đứng lên cùng đi vào cho tôi!"

Tô Thi Thi nhìn cũng chưa từng nhìn cô ta liếc mắt một cái, một tay chống lên đầu gối đỡ quai hàm, giác thành một góc 45° nhìn lên bầu trời.

"Ô Thi Thi, cô có nghe hay không, tôi bảo cô đứng lên!" Hồ Minh Phi hạ giọng, "Tôi muốn cho cô tận mắt thấy anh tôi là như thế nào làm suy sụp Bùi Dịch!"

Tô Thi Thi tiếp tục nhìn trời, giống như là điếc một dạng.

"Ô Thi Thi, cô giả bộ cái gì!" Hồ Minh Phi vươn tay, muốn tới bắt lấy cánh tay Tô Thi Thi.

"Hồ tiểu thư, xin tự trọng." Chú Lý che ở trước mặt Hồ Minh Phi, không cho cô ta đến gần.

Hồ Minh Phi tức giận vô cùng, nhưng nơi xa có nhiều phóng viên như vậy ở đây, cô ta lại không thể giống người đàn bà chanh chua một dạng cùng cô cãi nhau.

"Ngồi ở chỗ này tạo hình đúng không? Tôi ngược lại muốn xem thử cô muốn làm gì!" Hồ Minh Phi cắn răng một cái, ngồi xuống bên cạnh Tô Thi Thi.

Cô ta là bị anh trai mình đặc biệt phái đến nhìn chăm chăm Tô Thi Thi, tuyệt đối hẳn không để cho Tô Thi Thi đùa giỡn cái tạp kỹ gì.

Tô Thi Thi gặp bên người nhiều hơn một người cũng không để ý, tiếp tục nhìn bầu trời, hưởng thụ nheo lại ánh mắt.

"Mặt trời hôm nay, thực ấm." Tô Thi Thi ở trong lòng yên lặng nói, "Lúc này, hẳn là đã mở phiên tòa rồi?"

"Cũng không biết Bùi Dịch đứng ở chỗ bị cáo sẽ có bộ dáng như thế nào."

Được rồi, cô chính là sợ, không dám nhìn tới.

May mắn lần này mở phiên tòa không có công khai, không có bao nhiêu người biết.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua. Thời gian dài đợi ở bên ngoài, vẫn lại là cực kỳ nóng.

Tô Thi Thi để cho chú Lý cầm cây dù che nắng, tựa vào bên cạnh bậc thang có khắc sư tử bằng đá buồn ngủ.

Ngay tại cô thật sự sắp ngủ thời điểm, nơi xa truyền đến một trận tiếng động lớn âm thanh nhốn nháo.

Các phóng viên đều đã như là mấy con gà chọi một dạng, như ong vỡ tổ hướng tới cửa dũng mãnh lao tới.

"Kết thúc rồi sao?" Tô Thi Thi dụi dụi mắt, có chút thần thờ.

"Nhanh như vậy?" Hồ Minh Phi cũng đứng lên, hướng tới cửa nhìn lại, đang nhìn đến người đi tuốt ở đằng trước khi đó, trừng lớn mắt, trong mắt không dám tin.

"Điều này sao có thể?" Hồ Minh Phi mạnh quay đầu nhìn Tô Thi Thi, "Cô sớm liền biết kết quả này? Không đúng, cô làm sao biết được? Điều đó không có khả năng!"

Bùi Dịch lại được thả ra! Lúc này anh đi tuốt ở đằng trước, bên người không có cảnh sát làm bạn, chuyện này không phải vô tội thả ra thì còn là cái gì!

Tô Thi Thi như là không có nghe đến lời Hồ Minh Phi nói một dạng, từ khi Bùi Dịch đi ra một khắc kia, ánh mắt cô giống như là muốn

dính trên người anh một dạng.

Bùi Dịch sau khi đi ra, thẳng tắp hướng tới phía bên cô đi tới.

Hai vợ chồng cực kỳ thật có hiểu ngầm, Bùi Dịch tìm cũng chưa tìm, liền thấy được Tô Thi Thi.

Các phóng viên điên rồi một dạng vây quanh, mồm năm miệng mười hỏi han.

"Bùi tổng, người thật sự vô tội thả ra sao?"

"Bùi tổng, có thể nói tâm trạng của người bây giờ sao?"

"Bùi tổng, đối với việc làm vừa rồi của phu nhân mình, người có cảm tưởng thế nào? Người tức giận sao?"

Đến sau cùng, đoàn quân Bát Quái phóng viên này dẫn ra vấn đề, vậy mà đều đã quay chung quanh vấn đề anh cùng Tô Thi Thi có thể ly hôn hay không hỏi ra luôn rồi.

"Quá không chuyên nghiệp rồi!" Tô Thi Thi âm thầm châm chọc. Những phóng viên này đều đã xem chính mình như trò tiêu khiển? Nhiều chuyện như thế!

Bùi Dịch từ khi bắt đầu đi ra ngoài đến giờ, mặt liền lạnh như tiền, không chút nào nhìn ra là có vẻ vui sướng của người vô tội được thả ra.

Cánh môi của anh nhếch lên, thẳng tắp hướng tới Tô Thi Thi đi tới.

Tô Thi Thi nhìn đến anh cái dạng này, theo bản năng lui về sau một bước, có kích thích muốn chạy mất dép.

"Chết tiệt, sớm biết như thế này nên để cho Tần Phong đợi ở chỗ này, mình ra nước ngoài mới đúng." Tô Thi Thi hối hận rồi.

Nếu mà Bùi Dịch ở trước mặt mọi người đánh cô thì làm sao bây giờ? Bị phóng viên chụp được tới về sau bị con nhìn đến... Tô Thi Thi lạnh người, thân thể run run một phen.

Bùi Dịch đi đến gần, đột nhiên nhìn đến cô run run một phen, sắc mặt trầm xuống, bước nhanh đi tới, cởi áo khoác liền choàng lên trên thân thể cô.

Chỉ là động tác có phần thô lỗ, hiển nhiên tức giận đến không nhẹ.

"Nói đi." Bùi Dịch mặt trầm xuống, trầm giọng nói.

Tô Thi Thi rụt rụt cổ, thật cẩn thận nhìn anh: "Cái kia, trước tiên là nói, anh không thể đánh em."

"Tô Thi Thi!" Bùi Dịch mặt liền trầm tiếp xuống, hung tợn trừng mắt nhìn cô.

"Được rồi, không phải chỉ là em bán đi căn nhà giúp anh nộp tiền bảo lãnh, chúng ta không nhà để về thôi sao!" Tô Thi Thi chu mỏ, cô cũng cực kỳ ủy khuất đó nha!"

"Còn gì nữa!" Ba chữ kia gần như là Bùi Dịch từ trong kẽ răng phun ra.

"Còn có..." Tô Thi Thi nhìn xem bên cạnh, nhỏ giọng đề nghị, "Nếu không, chúng ta trở về rồi nói? Người ở đây nhiều lắm."

Bùi Dịch mím môi, trừng cô.

Tô Thi Thi chột dạ nuốt nuốt nước miếng, đành phải thành thật khai báo: "Em đem khách sạn anh để lại cho em cũng bán."

Bùi Dịch hí híp mắt, không nói gì.

Tô Thi Thi liếm liếm môi phờn nắng có chút khô môi, giọng nói càng nhỏ hơn một chút: "Những cái nhà hàng kia em cũng bán."

"Còn có, tài sản của Đồng Đồng kia em cũng bán."

Bùi Dịch nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu: "Em nói đi, cũng còn cái gì!"

Tô Thi Thi giọng nói so với muỗi còn nhỏ hơn: "Trừ bỏ em, anh hiện tại cái gì đều không có."

Bùi Dịch cắn răng, tay xiết thành quyền.

Cái người phụ nữ phá của này!

Chương 539: Không có phá sản chỉ có càng phá sản

"Bùi Dịch, anh tức giận sao?" Tô Thi Thi thật cẩn thận nhìn Bùi Dịch, sợ anh đánh mình.

Bùi Dịch mím môi, trên mặt đã triệt để không có biểu tình, nhìn không ra suy nghĩ cái gì.

Đến cả chú Lý đều đã nhìn không được, một cái vẻ hướng Tô Thi Thi nháy mắt, để cho cô nói vài lời dễ nghe đỡ Bùi tiên sinh.

Bùi tiên sinh bị uất ức lớn như vậy, rất không dễ dàng mới để lại cho Tô Thi Thi tài sản lo cho cuộc sống sau này của bọn họ. Kết quả tốt rồi, Tô Thi Thi vậy mà ném đi một chút cũng không chừa!

"Toàn bộ bán." Bùi Dịch nhàn nhạt mở miệng, nhìn Tô Thi Thi yên lặng gật gật đầu, "Được lắm."

Rất lạnh nha...

Tô Thi Thi kéo kéo tây trang áo khoác đang khoác trên người, nghĩ muốn khoe mẽ làm nũng lại không dám, cực kỳ xoắn xuýt.

"Chú Lý, chuẩn bị xe. Về..." Bùi Dịch nhớ tới bọn họ hiện tại đã không nhà để về, yên lặng đem chữ "nhà" nuốt trở vào.

"Em đem một gian phòng làm việc ở Sunshine dọn dẹp lại rồi kê một cái giường, có thể... Ở lại nơi đó." Tô Thi Thi càng nói giọng càng nhỏ, đến sau cùng chỉ có chính cô nghe được đến.

Bùi Dịch lờm cô một cái, tiến lên dắt tay cô, đem cô kéo vào trong lòng, bảo vệ mặt cô hướng tới bậc thang phía dưới đi đến.

Lại vẫn có thể làm sao đây? Phá sản liền phá sản đi, ai bảo anh yêu cô đến như vậy chứ! *(Đấy, Dịch nhà tui thê nô lắm, có phá sản cũng có là gì, vợ là nhất <3)*

Tô Thi Thi núp ở trong lòng Bùi Dịch, mãi đến khi từ trong hơi thở đều là hương vị của anh, nhớ nhưng lâu như vậy rốt cục cũng có thể về lại bên cạnh.

Cô có thể làm sao đây? Ai bảo cô yêu anh đến như vậy, chỉ cần anh không có việc gì, trả giá những thứ đại giá này có tính là cái gì!

Trên bậc thang cao nhất, Hồ Sĩ Minh sắc mặt xanh mét đứng đó. Vương Thạc đứng ở bên cạnh hắn, sợ tới mức không dám thở mạnh.

"Anh, tới cùng sao lại thế này? Không phải nói đã bị hình phạt sao? Tại sao lại được thả ra?" Hồ Minh Phi chạy đến trên bậc thềm, trong lòng cực kỳ lo lắng.

Bùi Dịch được thả ra, đối với Hồ gia bọn hắn mà nói tuyệt đối là một cái đả kích.

Hồ Sĩ Minh vẫn như cũ nhìn chăm chăm phía trước hai vợ chồng đang cùng nhau rời đi kia, không để ý đến em gái đang lải nhải bên cạnh.

Vương Thạc lặng lẽ liếc mắt nhìn hắn, đối với Hồ Minh Phi nhỏ giọng nói: "Quả thật nhận hình phạt rồi. Nhưng mà - - "

Hắn nuốt một ngụm nước bọt, hạ giọng nói: "Thành một năm án treo."

"Tại sao có thể như vậy?" Hồ Minh Phi không dám tin tưởng, ý thức được chính mình quá lớn tiếng, đặc biệt hạ giọng hỏi, "Không phải nói làm cho anh ta ở tù nửa năm sao? Chịu án treo một năm còn có cái ý nghĩa gì!"

"Hồ tiểu thư, đừng nói nữa." Vương Thạc nháy mắt cho Hồ Minh Phi.

Đại tiểu thư này không thấy được anh trai cô biểu tình đã siêu cấp khó coi sao?

"Ô Thi Thi, em giỏi lắm!" Hồ Sĩ Minh đem quả đấm xiết chặt vang lên rắc rắc, trong lòng không cam lòng đồng thời, càng còn nhiều ghen tị.

Hắn như thế nào đều đã không nghĩ tới, Ô Thi Thi vậy mà có năng lực vì Bùi Dịch làm được một bước này!

Bỏ hết hơn trăm triệu tài sản, liều lĩnh, chỉ vì bảo vệ anh ra ngoài!

"Bùi Dịch, tôi thật sự có phần ghen tị với anh rồi." Hồ Sĩ Minh ở trong lòng thì thào nói.

Hắn sống mấy năm nay, có bao nhiêu người nịnh nọt nói muốn đổi tốt với hắn. Nhưng phóng tầm mắt nhìn lại, hắn thật sự tìm không ra một người có thể như Ô Thi Thi đối đãi với Bùi Dịch như vậy.

"Vương Thạc." Hồ Sĩ Minh lạnh lùng mở miệng, "Phân phó tiếp xuống, tôi không nghĩ muốn nhìn đến bọn họ có bất luận cái cơ hội gì xoay mình!"

Hồ Sĩ Minh nhìn hai vợ chồng kia sắp ngồi vào trong xe, ánh mắt hung hăng nheo lại.

"Ô Thi Thi, em cho là Bùi Dịch có thể dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng hai lần sao? Nằm mơ! Tôi sẽ cho các người biết, hai bàn tay trắng muốn ở Bắc Kinh này đứng vững có bao nhiêu khó!"

Hiện giờ Bùi Dịch, sau lưng đã không có Đoàn gia, không có bất luận kẻ nào. Anh dựa vào cái gì cùng Hồ gia đấu!

Đây là một cái đạo lý dễ hiểu, người Hồ gia hiểu rõ, những người khác cũng hiểu rõ.

Nhưng Ô Thi Thi không rõ.

Cô lúc này toàn bộ tâm từ đều đã đặt hết lên trên người Bùi Dịch, nghĩ hết mọi biện pháp muốn để cho anh trò chuyện dễ anh vui vẻ.

Ngồi vào trong xe thời điểm, Bùi Dịch rốt cục bạo phát.

"Ô Thi Thi, em còn làm cái gì nữa, một lần nói hết!" Bùi Dịch sắc mặt trầm trầm nhìn Ô Thi Thi, nhưng trong lời nói lại không có một cảm giác tức giận.

Ô Thi Thi rụt rụt người lui vào trong góc, nhìn ra ngoài xem, nhỏ giọng hỏi: "Em có thể ngồi xe khác trở về sao?"

Vừa dứt lời, Bùi Dịch mặt liền trầm tiếp xuống. Lần này, là thật có phần tức giận rồi.

Ô Thi Thi lập tức ngồi thẳng thân thể, nhìn nhìn ra ngoài, nói câu không đầu không đuôi.

"Thời gian không sai biệt lắm rồi."

Bùi Dịch hai hàng lông mày mạnh nhú chặt lại, không hề chớp mắt nhìn chăm chăm cô.

Tô Thi Thi không dám nhìn anh, nhìn cảnh vật bên ngoài yên lặng đếm: "Một, hai, ba, bốn..."

"Mười!"

"Reng!" di động Tô Thi Thi vang lên.

Bùi Dịch nhìn cô một cái, đưa tay qua, từ trong túi xách của cô lấy điện thoại.

"M quốc?" Bùi Dịch nhú mày, đây là điện thoại quốc tế đường dài.

Anh liền bấm nghe, đầu bên kia điện thoại liền truyền đến giọng nói của Tần Phong.

"Thi Thi, phía bên anh bắt đầu rồi. Trong vòng nửa giờ, sẽ thu mua 30% cổ phần công ty Xây dựng Minh Đỉnh, thêm cả phần em vụng trộm theo những cái cổ đông kia trong tay mua được cổ phần công ty, chúng ta có thể trở thành cổ đông lớn nhất của Xây dựng Minh Đỉnh rồi."

Tần Phong tại đầu bên kia điện thoại hưng phấn nói: "Tuy nhiên khi đó Xây dựng Minh Đỉnh có bị hủy đi còn không xác định, cái giá này là hơi lớn chút, nhưng có thể chọc tức đến Hồ Sĩ Minh cũng đáng rồi!"

"Bùi Dịch đã ra ngoài chưa? Em khẩn trương đem kế hoạch nói cho cậu ấy, chẳng thế thì đến lúc đó cậu ấy sẽ không tha cho em!"

"Đô đô đô..." Điện thoại bị cắt đứt, Bùi Dịch mặt không chút thay đổi nhìn Tô Thi Thi.

Đầu bên kia điện thoại, Tần Phong nhìn di động sừng sốt hai giây, sợ tới mức thiếu chút nữa ném điện thoại đi.

"Đã ra rồi hả? Như thế nào nhanh như vậy! Xong rồi, mình chết chắc rồi." Tần Phong đều nhanh khóc, "Tô Thi Thi em thật sự là gài bẫy người không đền mạng mà!"

Tô Thi Thi hiện tại so với anh không khá hơn chút nào.

Cô lấy lòng nhìn Bùi Dịch, cười đến mặt đều nhanh cứng ngắt rồi. Chú Lý đã sớm nâng lên chắn bản, trốn trong buồng lái, mắt điếc tai ngơ chuyện ngoài cửa sổ.

"Bùi Dịch, trước tiên là nói, không thể lớn tiếng nói chuyện, sẽ dọa đến Bảo Bảo." Tô Thi Thi đáng thương tội nghiệp nói.

"Bảo Bảo, tha thứ cho mẹ. Hiện tại chỉ có thể lấy con làm lá chắn thôi." Tô Thi Thi ở trong lòng yên lặng nói.

Bùi Dịch âm thầm hít vào một hơi.

Anh thật sự rất muốn tóm cô kéo qua đánh một trận!

Cái cô gái phá của này!

"Tần gia, xây dựng Hồ Thâm, tất cả tài sản của Tần Phong, dùng để đả kích một cái Xây dựng Minh Đỉnh?" Bùi Dịch nghiêng răng nghiêng lợi, "Tô Thi Thi, em thực biết tính!"

"Đây là Tần Phong tự nguyện, em không buộc anh ấy!" Tô Thi Thi lập tức nói, giống như một đũa bé mách lẻo một dạng, "Anh ấy sau khi biết kế hoạch của em xong, đã nói Xây dựng Minh Đĩnh tặng cho anh ấy."

"Kế hoạch của em?" Bùi Dịch hít sâu.

Anh không tức giận!

"Em nên là biết, Xây dựng Minh Đĩnh chỉ là một cái sản nghiệp nhỏ của Hồ Sĩ Minh. Các người dụng cái giá lớn như vậy đi đánh một cái sản nghiệp nhỏ như vậy. Như thế, vợ yêu thương của anh, em chuẩn bị như thế nào đối phó tất cả Hồ gia?"

Bùi Dịch nắm chặt quả đấm, cố nén tức giận, cắn răng nói: "Kế hoạch của em còn có cái gì, chính em nói cho tôi biết!"

Tô Thi Thi lui đến trong góc, mở to một đôi mắt tròn căng, thật cẩn thận nhìn anh: "Em... Lấy phần sản nghiệp anh giữ lại chuẩn bị lật bàn kia, đi thu... Thu mua cái sản nghiệp khác của Hồ thị rồi..."

"Tô Thi Thi!" Bùi Dịch nổi giận, tức giận đến cái mũi đều nhanh hơi nước rồi.

Phần tài sản kia Hồ Sĩ Minh như thế nào cũng đều đã tra không tới, Bùi Dịch lúc trước để cho Tịch Thanh Vinh giao cho Tô Thi Thi. Đúng là trong phần văn kiện đó đến Tịch Thanh Vinh cũng không biết bên trong đó có những gì, về sau Tô Thi Thi ở trong mật thất mở ra xem.

Này thật là quân bài cuối cùng Bùi Dịch muốn lấy ra dùng để trở mình. Hiện tại, lại bị Tô Thi Thi dùng để cùng Hồ Sĩ Minh đồng quy vu tận rồi!

Bùi Dịch hiện tại thật sự chính là, trừ bỏ vợ ra cái gì đều đã không còn rồi!

Tô Thi Thi thấy anh như vậy, có phần giận, đứng thẳng, thở phì phì nói:

"Em chính là không quen nhìn hấn ức hiếp anh như vậy! Chính là muốn cùng hấn đồng quy vu tận thì đã làm sao! Em để cho hấn tiếp tục tung hoành! Để cho hấn lại tiếp tục ức hiếp anh! Người sống chính là còn hơi thở còn có thể tiếp tục, tiền bạc không có chúng ta còn có thể kiếm, nhưng em tuyệt đối hấn không để cho Hồ Sĩ Minh thương tổn anh!"

Có một câu nói rất đúng, đầu trọc đầu sợ bị nắm tóc - vua cũng thua thẳng liền.

Không sợ chết, cũng sẽ sợ kẻ điên!

Chương 540: Như vậy có sai sao?

"Em nghĩ muốn người một nhà bình an cùng một chỗ, như vậy có sai sao?" Bên trong xe, Tô Thi Thi cúi đầu, giọng nói nghẹn ngào.

Không ai biết thời gian này cô đã trải qua như thế nào. Cô ở mặt ngoài bình tĩnh, nhưng tinh thần vẫn khẩn trương cao độ.

Bùi Dịch nếu không ra, Tô Thi Thi thật sự không biết chính mình có thể chống đỡ tới khi nào.

"Cô bé ngốc." Bùi Dịch đau lòng ôm cô vào trong ngực, ở trên trán cô nhẹ nhàng đặt xuống một nụ hôn, hơi hơi thở dài, "Làm một người đàn ông, không thể để cho người nhà giàu có, là thất bại..."

Tô Thi Thi vươn ra ngón tay điểm trên môi anh, ôn nhu nói: "Mỗi người đều có cuộc sống của chính mình. Chúng ta Phú Quý qua, cũng nghèo khổ qua. Chúng ta rất nhỏ liền mất đi sự ấm áp của gia đình, chúng ta đều biết, người một nhà cùng một chỗ so với cái gì cũng đều không quan trọng bằng."

"Bùi Dịch, không cần khát khe như thế, khe khát chính mình, em sẽ đau lòng." Tô Thi Thi tựa vào trong lòng Bùi Dịch, nước mắt vô thanh rơi xuống.

Anh sẽ không biết cô có bao nhiêu đau lòng vì anh. Anh đúng là để lại tài sản đủ cho bọn họ sống sung túc mấy đời, nhưng chính anh thì sao? Anh sắp sửa phải sống trong tù nửa năm, trên hồ sơ của anh sẽ vĩnh viễn để lại một chỗ bẩn, cùng với anh đi theo nửa đời người!

"Bùi Dịch, anh chưa làm qua, vì cái gì muốn gánh vác? Cha anh đã chết, vì trả lại sự trong sạch cho ông ấy, thật sự cần hy sinh những cái này sao?" Tô Thi Thi hít vào một hơi, trầm giọng nói xong.

"Em không hiểu những cái đạo lý lớn này, em chỉ biết là, người còn sống mới đúng là quan trọng nhất. Em chính là muốn chinh Hổ Sĩ Minh, chinh đến trả lại trong sạch cho anh mới thôi!"

Chuyện cũ đã qua, người còn sống mới đúng là quan trọng nhất. Tô Thi Thi không phải thánh nhân, cô quản không được nhiều như vậy.

Nói cô ích kỷ cũng được, nói cô lòng dạ tiểu nhân cũng được. Cô chỉ là nghĩ muốn bảo vệ chồng của chính mình.

"Ngốc." Bùi Dịch gắt gao ôm Tô Thi Thi, hốc mắt có chút ướt át.

Từ lúc anh tận mắt thấy cha anh bị người ta hại chết ngày đó bắt đầu, mục tiêu lớn nhất cuộc đời này của anh chính là muốn tra rõ chân tướng. Nhưng mục tiêu này, lại gặp được Tô Thi Thi về sau, mọi chuyện liền thay đổi.

Anh biết rõ cái gì gọi là nhà, cái gì kêu người nhà, cái gì kêu hạnh phúc. Nhặt nhẽo, ấm áp. Anh một mực xoắn xuýt, cân bằng cái gì đáng chờ đợi, cái gì nên là buông bỏ.

"Bùi Dịch." Tô Thi Thi ngẩng đầu, hai con mắt lấp lánh nhìn anh, muốn nói lại thôi.

"Cái kia, anh có trách em hay không. Em đem toàn bộ của cải của anh ném đi hết, anh cũng vĩnh viễn đều tra không được..."

"Ngậm miệng!" Bùi Dịch cúi đầu gắt gao che môi của cô lại, không

cho cô nói ra!

Anh sợ chính mình nhin không được thật sự trách móc cô.

Tô Thi Thi nhắm mắt lại, hai tay chặt chẽ ôm lấy cổ của anh, tăng thêm cái hôn này.

"Đồ ngốc." Tô Thi Thi tại cánh môi anh thì thầm.

Cô biết kế hoạch của Bùi Dịch. Anh nghĩ muốn tìm đường sống trong chỗ chết, mượn chuyện ngồi tù lần này, để cho Hồ gia triệt để bị kéo vào tới, đồng thời mất cảm giác đối phương.

Tô Thi Thi biết Bùi Dịch nhất định làm tốt một bộ phương án đầy đủ, không tiếc dùng danh dự chính mình làm mồi dụ, từng bước một dụ Hồ gia đi vào bẫy.

Nhưng cô chờ không kịp. Cô không thể chịu đựng được Bùi Dịch như vậy hư hại chính mình. Cô hiện tại cùng Hồ gia đồng quy vu tạn, tương đương là hoàn toàn phá kế hoạch Bùi Dịch.

"Vợ yêu à, cảm ơn em." Bùi Dịch che ở bên tai Tô Thi Thi, nhẹ nhàng nói.

Thôi. Chẳng qua còn biện pháp khác. Anh tới cùng không nở trách cô, cũng không có lá gan trách cô.

Nghe nói, phụ nữ có thai tính tình lớn. Anh đã đã lĩnh giáo rồi.

Bentley chạy trên đường cao tốc, phía sau đám phóng viên đuổi theo cũng đã bị nhóm người cảnh sát giao thông ngăn lại. Toàn bộ, giống như lại dần dần về bình tĩnh.

Nhưng rất nhanh toàn bộ Bắc Kinh mọi người biết, một hồi Phong Bạo đang muốn tiến đến.

Hồ Sĩ Minh mới vừa ngồi trên xe tính toán về công ty, Vương Thạc nhận cú điện thoại, quay đầu nhìn hắn thời điểm sợ tới mức đến nói đều sẽ không nói.

"Hồ... Hồ tổng..." Vương Thạc nghiêng đầu, hận không thể cổ vắn gãy mình đi.

"Nói!" Hồ Sĩ Minh nhíu mày.

"Tần... Tần Phong thu mua 30% cổ phần công ty Xây dựng Minh Đĩnh." Vương Thạc thở cũng không dám thở mạnh.

Hồ Sĩ Minh mạnh ngồi thẳng thân thể, ánh mắt như hai thanh đao một dạng bắn qua: "Cậu lặp lại lần nữa!"

Vương Thạc cúi đầu xem xét tin tức một phen, mồ hôi lạnh từng giọt từng giọt theo trán rơi xuống, lắp bắp nói: "Tần gia điên rồi. Bọn họ đây là muốn cùng chúng ta đồng quy vu tận!"

Hồ Sĩ Minh lấy tốc độ nhanh nhất mở máy tính bên cạnh ra, click xem tin tức mới nhất, sắc mặt đen như mực nước đậm đặc một dạng.

"Bùi Dịch, đây là chiêu của anh?" Hồ Sĩ Minh lãnh nghiêm mặt, rất nhanh gõ bàn phím, tuyên bố mệnh lệnh.

Thực nghĩ hắn nuôi mọi người là ngồi không sao?!

"Bọn họ tới cùng muốn làm cái gì?" Vương Thạc nghĩ mãi không xong, "Ô Thi Thi trăm phương nghìn kế mới cứu Bùi Dịch ra ngoài,

hiện tại trừ bỏ Sunshine đã cái gì đều không có. Hiện tại Tần gia cũng bị kéo vào, bọn họ chẳng lẽ thật sự không tính toán Đông Sơn tái khởi rồi hả?"

"Hừ, bọn họ cho rằng như vậy có thể phá hủy Hồ gia? Quả thực ngu ngốc, nằm mơ giữa ban ngày!" Hồ Sĩ Minh cười lạnh.

Nhưng không biết như thế nào, tâm mạnh của hắn nhảy một phen, hoảng hốt chớp lóe mà thôi.

"Không đúng! Bùi Dịch tuyệt đối hắn không làm chuyện ngốc như thế!" Hồ Sĩ Minh kiểm tra một chút, phát hiện các sản nghiệp nhỏ khác của chính mình cũng có chịu đả kích tương tự

Bùi Dịch bọn họ làm như vậy, quả thật là muốn liều mạng!

"Anh ta không có khả năng không biết, như vậy từ đầu đả kích không tới Hồ gia." Hồ Sĩ Minh lãnh yên trở lại, bắt đầu thần tốc suy nghĩ mục đích bọn họ vì cái gì làm như vậy.

Đúng lúc này, Hồ Sĩ Minh di động vang lên.

"Sao lại thế này? Làm sao có thể có người ở trắng trợn thu mua cổ phần công ty Hồ thị?" Hồ Tấn Hoa tại đầu bên kia điện thoại nổi trận lôi đình, "Sĩ Minh, con đang làm cái gì quý?"

"Thu mua cổ phần công ty Hồ thị?" Hồ Sĩ Minh tim lữ một nhịp, vừa rồi cái loại cảm giác hoảng hốt này coi như bỗng nhiên chiếm được nghiệm chứng, rất nhanh nói, "Đợi lát nữa về mới nói với người."

Hồ Sĩ Minh nói xong liền cúp điện thoại, ngón tay như bay một dạng gõ trên bàn phím. 2 phút sau, sắc mặt hắn xanh mét, tức giận đến một quyền nện ở trên Laptop.

Chỉ nghe oành một tiếng, máy tính lập tức báo hỏng.

Vương Thạc cũng thấy được tin tức mới nhất, cả người đều đã u mê.

"Hợp Hán Kiến Nghiệp? Một trong ba tập đoàn kiến trúc lớn nhất toàn cầu, đang thu mua cổ phần công ty Hồ thị?" Vương Thạc sắc mặt trắng bệch, cứng ngắc nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn về phía Hồ Sĩ Minh.

"Điều đó không có khả năng là thật. Chúng ta cùng Hợp Hán nước giếng không phạm nước sông, bọn họ làm sao có thể sẽ dùng loại phương thức như muốn tự sát này đả kích chúng ta?"

"Tra! Tra rõ ràng, Hợp Hán cùng Bùi Dịch có liên quan gì không!" Hồ Sĩ Minh gầm thét.

Một cái Tần gia, nhân cơ hội muốn lao vào tóm lấy công ty nhỏ của hắn, hiện tại lại tới một Hợp Hán Kiến Nghiệp!

"Các người thực nghĩ Hồ gia là ngòi không!" Hồ Sĩ Minh trong mắt ngoan độc chớp lóe rồi biến mất.

Thực lực của hắn, cũng không chỉ như bên ngoài Hồ gia!

"Hồ tổng, tra được rồi!" Vương Thạc hô, nhưng trong giọng nói lộ ra run rẩy, nói chuyện đều là run run, "Hợp Hán Kiến Nghiệp pháp nhân là... Là Đức An!"

"Đức An?" Hồ Sĩ Minh trong đầu bỗng nhiên loé lên một Thiết Kế Sư tuổi trẻ một đầu tóc bạc chói mắt. Cái người kia đã từng giúp đỡ Bùi Dịch thông qua công ty Phi Tâm bắt công trình thôn Thành Trung vị

suất ca ngoại quốc đó!

"Hỗ tống, thật sự xin lỗi. Tôi thật sự không đem hấn cùng Bùi Dịch bọn họ có liên quan với nhau, tôi có lỗi với người!" Vương Thạc mồ hôi lạnh trên trán như mưa rơi xuống, lắp bắp giải thích.

Phía trước bọn họ vẫn đem mục tiêu đặt ở Âu châu, đâu nào sẽ nghĩ đến Hợp Hán Kiến Nghiệp ở M quốc có liên quan.

Hỗ Sĩ Minh gắt gao nắm chặt quả đấm, trong lòng cái loại cảm giác xấu này càng ngày càng mãnh liệt.

"Xem biểu hiện của Tô Thi Thi, này không giống như là chiêu của Bùi Dịch ngược lại giống như là của cô ấy. Chết tiệt, là chúng ta sơ suất rồi!" Hỗ Sĩ Minh tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Đức An là người của Bùi Dịch bọn họ, như thế Hợp Hán Kiến Nghiệp hành động đã cực kỳ rõ ràng.

Nhưng rất nhanh, một chuyện thực để cho Hỗ Sĩ Minh tức giận đến thiếu chút nữa thổ huyết.

"Hợp Hán Kiến đã thuộc danh nghĩa Tô Thi Thi. Mà còn cách làm hiện tại của bọn họ, từ đầu liền là đả thương địch thủ diệt 100 vạn tổn 8000! Đây là muốn cùng chúng ta đồng quy vu tận!" Vương Thạc run rẩy nói.

"Ngậm miệng!" Hỗ Sĩ Minh gầm thét.

Hấn xem không rõ sao? Còn ở đó lảm miện!

Chương 541: Vợ của tôi mang thai rồi

"Điên rồi!"

Đây là suy nghĩ của mọi người trong giới kinh doanh ở Bắc Kinh. Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch điên rồi, muốn cùng Hồ gia đồng quy vu tận!

Hồ Sĩ Minh ấn dấu thực lực, từng một chút bại lộ ra, để cho mọi người lú lợ.

"Thì ra hấn lớn mạnh như thế! Sớm biết như vậy trước kia liền hung hăng làm thịt hấn rồi." Văn phòng Sunshine tạm thời sửa sang lại thành phòng ngủ, Tô Thi Thi một bên lật xem tin tức mới thấy vừa nói.

Bùi Dịch ngồi ở bên cạnh, đang ở chậm rãi nhìn một chồng lớn giấy tờ lúc trước Tô Thi Thi ném cho anh kia, một chút ham muốn nói chuyện đều không có.

"Cái người phụ nữ phá của này! Còn có Tần Phong cái tên ngốc kia, còn nói cái gì thạc sĩ tài chính, từ đầu chính là ngu ngốc! Có nhiều chỗ rõ ràng không cần tiêu tốn nhiều tiền tiêu uổng phí như vậy, hai kẻ ngu ngốc này vậy mà lãng phí nhiều như vậy!"

Bùi Dịch nhắm mắt, anh vẫn lại là trầm mặc tốt hơn.

Tô Thi Thi nói hồi lâu, thấy Bùi Dịch không nói chuyện, thói hư tật xấu phát tác, đã nghĩ đi qua trêu chọc anh.

"Anh nói xem, hiện tại Hồ Sĩ Minh có thể tức giận đến thổ huyết rồi hay không? Người của Hồ gia phỏng chừng đều đã sợ chưa? Bọn họ có thể bỏ trốn hay không? Nếu như có biến khỏi Bắc Kinh rồi, đó là không còn gì tốt hơn rồi."

Bùi Dịch lật chuyển giấy tờ tay mạnh ngừng một trận, không ngừng đầu, giọng nói có chút lạnh: "Trong năm phút đồng hồ vừa rồi, em nhắc tới người đàn ông khác hai mươi lần. Tô Thi Thi, anh không có ở đây mấy ngày nay, em lá gan lớn lên rồi phải không?"

Bùi Dịch nói xong, đặt giấy tờ xuống, từ từ ngừng đầu lên.

Tô Thi Thi cả kinh lập tức quay đầu đi, cúi đầu, thật sự chăm chú lật tin tức xem.

Bùi Dịch nhíu mày: "Điện thoại có phóng xạ, không được nghịch chơi."

Tô Thi Thi chu mỏ, để điện thoại di động xuống, ôm lấy ipad đang đặt trên bàn trang điểm.

Bùi Dịch vắn mi: "Cái này đồng dạng có phóng xạ."

Tô Thi Thi mất hứng, đem ipad hướng trong lòng anh nhét vào: "VẬY anh giúp em đọc. Em phải biết tình hình mới nhất, miễn cho bị Hồ Sĩ Minh âm rồi."

Bùi Dịch chỉ cảm thấy gân xanh ở huyết Thái Dương điên cuồng mà lời nháy vài cái, có cảm giác muốn bạo phát rồi.

"Em tốt nhất không nên để cho anh xem, miễn cho anh nghĩ muốn giết chết các người!" Bùi Dịch lạnh lùng nói.

Tô Thi Thi tròng mắt hơi híp, liền ôm ipad chân chó bu lại, làm nũng nói: "Việc buôn bán cũng là anh lành nghề, em cùng Tần Phong cũng không tính toán kỹ lưỡng, cũng là anh đến đây giải quyết hậu quả đi."

"Cầm lấy!" Bùi Dịch thờ ơ.

Anh hiện tại thật là nhắm mắt làm ngơ, chẳng thế thì, thật sự sẽ bạo phát!

"Được thôi, mặc kệ liền không quản." Tô Thi Thi bĩu môi, "Dù sao Hồ Sĩ Minh cũng sẽ không chiếm được ưu đãi, chẳng qua ôm hần cùng nhau xong đời!"

Ôm hần... Cùng nhau xong đời...

Bùi Dịch chỉ cảm thấy gân xanh trên trán cũng cần phải nháy ra ngoài, hít một hơi thật sâu, mặt không chút thay đổi cầm lấy ipad, lật từng trang xem xét tin tức mới nhất thư ký Vương bọn họ gửi đến.

Tô Thi Thi híp mắt, cười đến giống tiểu hồ li một dạng.

Cô nằm ở trên giường, nhìn trần nhà màu trắng, thờ dài nói: "Bùi Dịch, anh yên tâm. Em lập tức sẽ kiếm được tiền, sau đó xây cho anh một tòa nhà so với Thi Dịch vẫn còn xinh đẹp hơn!"

Tô Thi Thi nghiêng người, nháy mắt nhìn Bùi Dịch: "Chính là em lúc trước cầu hôn với anh thời điểm thiết kế tòa nhà kia, địa điểm em cũng đều đã chọn xong, đợi đủ tiền liền đi mua!"

"Anh yên tâm, em còn để lại tiền bạc đủ cho chúng ta sống một năm, hần không đói chết."

Bùi Dịch gân xanh trên trán nháy lên, lạnh lùng nói: "Quay đầu đi."

"Để làm chi nha!" Tô Thi Thi làm nũng.

"Em còn dám câu dẫn anh, hậu quả tự chịu!"

Trong phòng ngủ nháy mắt yên ổn rồi.

Một lát sau, Bùi Dịch cầm tờ giấy viết địa chỉ cho Tô Thi Thi: "Để cho chú Lý đi nơi này dọn dẹp một phen, chúng ta buổi tối đi qua đó ở."

"Đây là khu dân cư cao cấp? Bùi Dịch, chúng ta hiện tại muốn tiết kiệm chi..."

"Anh mới vừa mua một căn nhà." Bùi Dịch nhàn nhạt nói.

Tô Thi Thi sững sốt một giây, từ trên giường bò lên, tức giận nói: "Anh cũng dám giấu tiền riêng!"

Bùi Dịch thân thể cứng đờ, chột dạ dời đi mắt.

"Hừ, còn nói em phá của. Tiêu mấy trăm vạn mua một cái nhà lớn cao cấp, anh mới phá của!" Tô Thi Thi tức giận cực kỳ.

Bùi Dịch một câu cũng không dám nói.

Sớm biết thế, đã nói là của Tần Phong rồi.

"Hắt xì!" Biến thành kẻ nghèo hèn đang định đi máy bay về nước nương nhờ vào hai vợ chồng Thi Dịch, Tần Phong đột nhiên rùng mình một cái.

Trận này bão táp này, rất nhanh trở thành bão dữ. Vốn là Hồ Sĩ Minh ác ý chèn ép, hiện giờ Bùi Dịch bọn họ thần tốc phản kích, trực tiếp

làm cho cả thị trường đều hỗn loạn.

Sau cùng, liền ngay cả các ngành có quan hệ đều đã xuất động, nghiêm lệnh ngăn chặn bọn họ cái loại hành vi cạnh tranh bất lương này.

Tô Thi Thi trực tiếp đem mọi chuyện quăng phất cho Bùi Dịch, để cho anh đi giải quyết.

Bùi Dịch trong thư phòng ở nhà mới hai ngày, làm ra một bộ biện pháp đầy đủ "Đồng quy vu tận", nhưng vẫn bảo toàn ích lợi cho những công nhân bình thường xong, đem toàn bộ lực chú ý dồn vào phá hủy tập đoàn Hồ thị đặt lên hàng đầu.

Trong thư phòng, Tần Phong xem xong kế hoạch của Bùi Dịch lập ra xong, khoe miệng giật giật, hơn nửa ngày nói không ra được một câu hoàn chỉnh.

"Có lời cứ nói, nói xong tôi sẽ tính sổ với cậu." Bùi Dịch liếc anh một cái, đưa tới một điếu thuốc.

Tần Phong nhận lấy điếu thuốc, bật lửa hung hăng hít một hơi, chậm rãi phun ra vòng khói: "Bùi Dịch, cậu có biết trong xã hội mẫu hệ có cái từ, kêu thê nô hay không?"

Tần Phong thẳng vào đánh giá Bùi Dịch: "Cậu hiện tại chính là điển hình thê nô!"

Bùi Dịch mặt không chút thay đổi nhìn anh: "Nếu tôi nhớ không lầm, tôi trở thành thê nô, cậu cũng xuất không ít sức lực."

"Ha ha, cái kia... Tôi còn có việc, đi trước..." Tần Phong khẩn trương dụi tắt khói thuốc, đứng lên liền muốn chạy.

"Cậu xác định muốn thân không một xu đi gặp bạn gái?" Bùi Dịch lạnh lạnh nói.

Tần Phong mạnh dưng bước, xoay người, tức giận nói: "Tôi biến thành như vậy, là vì người nào!"

"Là người nào gạt tôi cùng Thi Thi cùng nhau hồ nháo?" Bùi Dịch cười lạnh.

Tần Phong lập tức liền yên, ngồi trở lại đến trên ghế dựa, một lần nữa đốt điếu thuốc: "Cậu có biết tôi thích Thi Thi như thế là có nguyên nhân. Bởi vì em ấy và tôi có suy nghĩ giống nhau. Bùi Dịch, gia đình của tôi vẫn đều dạy tôi là người một nhà muốn đoàn kết."

"Tựa như lần này, tôi nói tôi muốn giúp cậu, tôi khả năng sẽ làm hại trong nhà mất đi rất nhiều. Nhưng người nhà tôi một câu nói thừa đều không có, còn ủng hộ tôi."

Tần Phong nhìn Bùi Dịch, ngữ khí đặc biệt nghiêm túc: "Bùi Dịch, tôi hòa theo Thi Thi nhưng đều không có dính vào hết. Chúng ta đã cho người nhà của mình lưu lại đường lui tốt rồi. Về sau Bắc Kinh không phải là có thể ít đi một Tần Tam thiếu thích tùy ý ra ngoài rải hoa nơi nơi sao, thật sự không có gì đáng ngại."

"Cậu không cần tự trách, chuyện này không phải cậu sai. Cậu lúc trước mai danh ẩn tích lập ra Hợp Hán, không phải là vì cha cậu. Hiện tại, Thi Thi dùng Hợp Hán tới giải trừ uy hiếp lớn nhất của cậu. Mặc kệ là vì người đã mất đi, hay vẫn lại là tốt cho người còn sống, chỉ cần đáng là được."

Bùi Dịch yên lặng ngồi ở trên ghế, hãm nhập đến chỗ trầm tư trong đó, thật lâu không nói gì.

Tần Phong cùng Tô Thi Thi bọn họ làm, anh đương nhiên hiểu rõ.

Anh cùng Hồ gia, không phải người chết chính là ta sống. Liền tính anh nghĩ muốn buông tha Hồ gia không tiếp tục truy cứu, Hồ gia cũng không có khả năng buông tha anh. Chỉ có triệt để đánh Hồ gia, mới có thể giải trừ uy hiếp.

"Tần Phong, cảm ơn." Thật lâu sau, Bùi Dịch nhẹ giọng nói.

Tần Phong lộ ra cái nụ cười tà khí, nói: "Nhớ kỹ, đem Hồ Sĩ Minh đóng đinh rồi. Chúng ta cũng chỉ có một một cơ hội!"

"Trước quản tốt chính chuyện của cậu. Thi Thi nói cậu cùng Ôn tiểu thư lại mâu thuẫn rồi hả? Cô ấy là một cô gái tốt, cậu nên quý trọng." Bùi Dịch bỗng nhiên nói.

Tần Phong sừng sốt, lập tức là lạ đánh giá anh: "Thật đúng là gần son thì đỏ gần mực thì đen, cậu bị Tô Thi Thi lây bệnh Bát Quái rồi hả?"

Bùi Dịch nhíu mày: "Luận Bát Quái, người nào so với được với vị kia nhà cậu."

Tần Phong im lặng.

Đột nhiên, Bùi Dịch liền dụi tắt khói, đứng lên liền hướng tới cửa sổ đi tới: "Khẩn trương đem thuốc dụi tắt!"

"Làm sao vậy?"

"Thi Thi đến đây!"

"Em ấy đến đây thì đến thôi, cậu để làm chi lại giống như chuột thấy mèo?" Tần Phong buồn bực rồi.

Bùi Dịch mở ra cửa sổ, quay đầu, đầu khể nâng, giống một con chim Khổng Tướckiêu ngạo một dạng nhìn Tần Phong bằng nửa con mắt: "Vợ của tôi mang thai rồi, hút thuốc không tốt."

Chương 542: Cùng nhau điên đi

"Cái... Cái gì?" Tần Phong há miệng thờ đốc, liền giống như bị sét đánh một dạng.

Anh mạnh từ trên chỗ ngồi bật dậy, khẩn trương cởi áo khoác bắt đầu ra bên ngoài quạt gió: "Bùi Dịch cậu là heo à! Trong nhà có phụ nữ mang thai cậu lại còn hút thuốc. Cậu không sợ Tô Thi Thi cái người phụ nữ kia giết chúng ta sao?"

Tần Phong đều nhanh khóc.

Anh còn nói gần đây Tô Thi Thi tính tình như thế nào càng ngày càng cổ quái, hóa ra là mang thai rồi!

"Đều nói phụ nữ có thai tính tình lớn, Bùi Dịch, chính cậu đỡ không được em ấy, cũng đừng kéo tôi xuống nước nha! Chết tiệt, cái phòng sách này như thế nào không trang bị quạt hút? Hút nhiều thuốc như vậy, khi nào thì mới có thể tán đi!"

Bùi Dịch đen mặt: "Tôi mua xong liền xách giỏ vào ở, ai biết thư phòng có trang bị quạt hút hay không."

Tần Phong:...

Anh đúng là đầu úng nước mới cùng thằng bạn chí cốt thảo luận loại vấn đề này.

Ngay lúc Bùi tiên sinh cùng Tần tiên sinh đang điên cuồng lấy quần

áo húng không khí sạch sẽ thời điểm, Bùi phu nhân đẩy cửa ra đi đến.

"Các người?" Tô Thi Thi vừa tiến đến đã bị thiên lôi đánh đến chỗ, mắt thật to quay tròn xoay xoay, yên lặng nuốt một ngụm nước bọt.

Hai người áo khoác đều đã cởi, chỉ mặc một bộ áo sơ mi. Tần Phong mặc chính là một cái áo sơ mi trắng, Bùi Dịch lại mặc sơ mi đen

Một đen một trắng đứng chung một chỗ, thị giác trùng kích đặc biệt nghiêm trọng. Tô Thi Thi ánh mắt lúc này liền trở nên có chút bất đồng rồi.

"Cái kia... Em nghe anh giải thích..." Tần Phong vội mở miệng, liền hận không thể tát mình một cái.

Anh đang nói cái gì mà nói chứ, lần này nhảy vào Hoàng Hà đều đã tẩy không sạch rồi!

"Làm sao vậy?" Vẫn lại là Bùi Dịch bình tĩnh, làm như người không có việc gì hướng Tô Thi Thi đi tới.

"Thực biết giả vờ!" Tần Phong ở trong lòng oán thầm.

Tô Thi Thi nhớ tới chính sự, nghiêm trang tung một quả bomb hạng nặng: "Hỗ Sĩ Minh đến đây, hiện tại an vị ở trong phòng khách."

"Các người đã có khách đến thăm, tôi đây trước hết đi tới!" Tần Phong vừa nghe, đầu nào lại vẫn quản người tới là ai, khẩn trương nắm chặt cơ hội chạy.

Tô Thi Thi sững sờ nhìn bóng lưng Tần Phong chạy mất dép, cổ quái nhìn Bùi Dịch liếc mắt một cái, Bùi Dịch trong tay cầm lấy áo khoác:

"Anh hẳn không thật sự ỨC HIẾP anh ta chứ?"

Bùi Dịch mặt nháy mắt tối đen.

"Đi ra đi." Bùi Dịch dắt tay Tô Thi Thi liền muốn đi ra ngoài.

Tô Thi Thi lập tức lắc đầu: "Em mới không NGHĨ muốn cùng hẳn đi cãi nhau. Chồng yêu à, em tin tưởng một mình anh có thể thu phục!"

Bùi Dịch nhàn nhạt lờm cô một cái: "Thư phòng không khí không tốt, vẫn lại là đi phòng khách tốt hơn."

Tô Thi Thi tay bấu chặt lấy cửa: "Không có việc gì, không phải là có chút mùi khói thôi sao, em không ngại. Anh đi liền tốt rồi."

Bùi Dịch dừng lại, nheo mắt: "Muốn anh ôm ấp em ra ngoài? Anh không ngại ân ân ái ái trước mặt kẻ khác đâu."

Tô Thi Thi bị giết ngay lập tức.

Bùi Dịch còn không biết lần trước cô đi gặp Hồ Sĩ Minh đem hẳn sờ soạng mấy lần thiếu chút nữa đánh hẳn tàn phế, cô thật sự không dám ra ngoài ba người mặt đối mặt nha!

Bùi Dịch cũng không biết NGHĨ như thế nào, bây giờ vậy mà hào phóng như vậy phải muốn cô cùng đi.

Sau đó - -

Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch ngồi ở trên ghế sofa, Hồ Sĩ Minh ngồi ở đối diện bọn họ, ba người mắt to trừng mắt nhỏ, không khí cực kỳ quỷ dị.

Tô Thi Thi như đứng đống lửa, như ngồi đống than: "Em đi pha trà."

"Hỗ tổng hẩn là lập tức đi ngay, chờ em pha xong trà đem ra anh ta cũng uống không kịp, liền không cần phiền toái rồi." Bùi Dịch ôm lấy bả vai Tô Thi Thi, cười không cười nói.

Tô Thi Thi ha ha cười gượng một phen, cảm thấy được chính mình vẫn lại là giả chết là tốt hơn.

Đối diện, Hỗ Sĩ Minh đang nhìn đến Bùi Dịch ôm lấy bả vai Tô Thi Thi thời điểm, mày hơi không thể nhận ra nhú một phen.

Nếu không phải người trong gia tộc toàn bộ đều đã cầu hẩn để cho hẩn đến đây cùng Bùi Dịch bọn họ cầu hòa, hẩn làm sao có thể lại muốn tới nơi này xem vợ chồng bọn họ ân ân ái ái!

"Muốn nói điên, tôi so ra còn kém các người!" Hỗ Sĩ Minh ở trong lòng nghiên răng nghiên lợi.

Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi là quyết tâm muốn cùng Hỗ gia đồng quy vu tận. Nhưng Hỗ gia hẩn không muốn đánh cược lớn như vậy!

"Hỗ tổng, anh đặc biệt đến đây, chính là vì nhìn chúng tôi như vậy?" Bùi Dịch thấy Hỗ Sĩ Minh không nói lời nào, nhàn nhạt hỏi han.

"Tôi nghĩ muốn giản hòa." Hỗ Sĩ Minh trầm giọng nói, "Tôi biết các người không sợ hai bàn tay trắng. Nhưng mà thực lực các người hiện tại, cũng chỉ có đánh Hỗ thị mà thôi. Các người hình như đã đã quên, đồng minh của tôi còn có tập đoàn Phi Tầm. Nếu phu nhân Dace nhúng tay, các người liền không còn có bất luận cái cơ hội gì xoay mình rồi."

Bùi Dịch nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, không nói gì.

Tô Thi Thi ngáp một cái, lười biếng tựa vào trên người Bùi Dịch.

Cô gần đây càng ngày càng thích ngủ, hiện tại chỉ nghĩ muốn sớm một chút tiễn Hồ Sĩ Minh rời đi để ngủ ngon giấc.

Cô cực kỳ thật sự nói: "Cơm muốn ăn từng chút một, đường muốn từng bước một đi. Có vấn đề muốn từng bước từng bước giải quyết. Chúng tôi trước giải quyết anh, sau đó mới đi tìm tập đoàn Phi Tầm gây phiền tái. Hồ tổng liền không cần quan tâm rồi."

Hồ Sĩ Minh âm thầm xiết chặt quyền, biết cãi không thắng nổi Tô Thi Thi, trực tiếp nhìn Bùi Dịch nói: "Nếu tôi thật sự lựa chọn với các người đồng quy vu tận, anh là không muốn suy xét một phen cô ấy cùng người nhà của anh có cuộc sống an toàn?"

Bùi Dịch mặt mạnh trầm xuống, Tô Thi Thi cũng ngồi thẳng thân thể, sắc mặt nghiêm trọng lên.

Hồ Sĩ Minh, anh thật đúng là dám nói ha!

"Không phải chỉ có các người sẽ nổi điên! Tôi một khi phát điên lên, chỉ biết so với các người càng điên cuồng!" Hồ Sĩ Minh ánh mắt lạnh thấu xương.

Bùi Dịch lờm hẩn, nhàn nhạt nói: "Tôi quả thật sợ người nhà có chuyện bất trắc. Nhưng tôi có thể khẳng định, Hồ tổng rất nhanh liền không có rảnh rỗi đi quản những chuyện vặt này nữa rồi."

"Anh có thể thử xem." Hồ Sĩ Minh lạnh giọng nói.

"Hồ tổng hôm nay đến đây cũng không phải tới cầu hòa, mà là đến dò xét ý tứ của chúng tôi đi? Anh nghĩ muốn xác định chúng tôi có thể thật sự với các người cá chết lười rách hay không. Xem ra, anh

cùng Phi Tầm quan hệ hợp tác thật sự, cũng không phải cực kỳ bền chắc." Bùi Dịch nói sau cùng, giọng nói đã trầm như đáy nguồn lạnh xuống, hơn một tia cảm giác áp bách.

Hỗ Sĩ Minh trong lòng rùng mình, trên mặt cũng không dám lộ ra một chút dị trạng.

Bùi Dịch quả nhiên đáng sợ, vậy mà đoán một cái trúng ngay. Nếu không phải Phi Tầm bên kia thái độ đột nhiên thay đổi, hẳn cũng sẽ không đến tìm Bùi Dịch!

"Bùi Dịch, anh nếu không nghĩ muốn cha anh cả đời mang trên mình cái tội danh tội phạm vượt ngục tự sát mà nói, cứ tiếp tục như vậy cùng Hồ gia đối nghịch đi!" Hồ Sĩ Minh đứng lên, xoay người liền hướng ra phía ngoài đi.

"Hồ tổng." Bùi Dịch đứng lên, nhàn nhạt nhìn bóng lưng hắn, "Nhà tôi hiện tại đều là do vợ của tôi quyết định, về sau có việc gì, anh cứ việc cùng vợ của tôi bàn bạc."

Bùi Dịch nói xong nhìn thoáng qua Tô Thi Thi: "Hiển nhiên, vợ của tôi không hề nghĩ muốn với anh có bất luận cái gì tiếp xúc."

"Tuy anh lần này tận lực quản hai mắt của mình không có nhìn chăm chăm vào vợ của tôi, nhưng tôi biết, anh lần này đến đây chính là muốn nhìn cô ấy một chút."

"Yên tâm, tôi đem vợ của tôi chăm sóc hết sức tốt. Nếu có một ngày tôi thật sự hai bàn tay trắng mà nói, anh cũng sẽ giống như tôi hai bàn tay trắng. Cho nên, anh vĩnh viễn không có khả năng có một tia cơ hội!"

"Lúc đi đóng cửa, đóng cửa nhẹ một chút, đừng dọa đến vợ và con

của tôi."

Giọng nói trong veo mà lạnh lùng, vang vọng phòng khách. Thời gian giống như yên lặng một dạng, toàn bộ đều đang nín thở.

Hồ Sĩ Minh hít một hơi thật sâu, lại hít vào một hơi, tức giận đến phát cuồng.

"Vợ, con... Thì ra các người có con rồi." Hồ Sĩ Minh nhắm mắt, đi nhanh ra ngoài.

Hắn hôm nay thật sự không nên đến chỗ này. Nhưng hắn tìm cho chính mình rất nhiều rất nhiều lý do, để cho hắn tới gõ cửa.

Kết quả, quả nhiên như hắn nghĩ một dạng, nhận hết khuất nhục!

"Ô Thi Thi, Bùi Dịch, các người đã muốn điên, tôi liền cùng các người điên!"

Cửa, nhẹ nhàng khẽ đóng, đoạn tuyệt hai thế giới.

Tô Thi Thi tựa vào trong lòng Bùi Dịch, thì thào nói: "Anh để làm chi muốn chọc giận hắn?"

Bùi Dịch mặt trầm xuống, vẻ mặt kiêu ngạo.

Anh không mặt mũi nói, anh chính là chịu không được ánh mắt Hồ Sĩ Minh nhìn vợ của anh như vậy!

Hiện tại tốt rồi, cá chết lưới rách.

Hồ Sĩ Minh sau khi trở về mà bắt đầu liều chết phản kích. Trên các trang thông tin tài chính và kinh tế lớn trong lúc này đều bị trận

"Chiến tranh" nhìn như ngây thơ mà lại tàn khốc chí cực này chiếm cứ.

Tô Thi Thi đạt được tin tức tất cả đơn đặt hàng của Hợp Hân Kiến Nghiệp đều bị Hồ Sĩ Minh điên cuồng giành lấy về sau, nhìn Bùi Dịch trầm mặc thật lâu. Cuối cùng, vẫn lại là nhịn không được bão nổi rồi.

"Bùi Dịch anh là cái người đàn ông phá của, nếu để cho người khác biết anh vì ghen tuông buông lời chọc giận tình địch, để cho tình địch chó cùng rút giậu, anh nói có thể bị chết cười hay không!"

Tô Thi Thi muốn tức chết rồi.

Cô vốn đang nghĩ muốn cho con của bọn họ giữ lại chút tiền bạc để sau này đến trường, hiện tại tốt rồi, phỏng chừng thật sự trừ bỏ một năm sinh hoạt phí một đồng cũng không còn!

Chương 543: Toàn gia kỳ hoa

Sunshine không có đơn đặt hàng, Tần thị đóng cửa, tập đoàn kiến trúc đứng thứ ba thế giới cũng gặp phải nguy cơ đóng cửa.

Tất cả giới thiết kế đều đã đem một nhà Bùi Dịch trở thành kỳ hoa một dạng tồn tại.

Tô Thi Thi đến cửa cũng không nghĩ ra, ôm điện thoại cố định cùng Ôn Ngọc nấu cháo điện thoại khóc lóc kể lể.

"Bọn họ đều đang nói, trong tay chúng ta rõ ràng cầm một bộ bài tốt, kết quả bị chúng ta đánh thành đường chết, đều đã cười chúng ta ngu ngốc." Tô Thi Thi ủy khuất nói.

"Thi Thi, chuyện này không phải là lỗi của cô. Đều là đám đàn ông bọn họ quá vô dụng rồi." Ôn Ngọc nói được đặc biệt nghiêm trang, giống như chính là chuyện đúng rồi.

Tô Thi Thi vừa nghe liền vui vẻ: "Không sai. Nếu không phải Bùi Dịch miệng thối, chúng ta vốn đang có thể chống đỡ một đoạn thời gian nữa."

Được rồi, kỳ thật kết quả cuối cùng là một dạng. Bởi vì từ lúc cô quyết định phản kích một khắc bắt đầu kia, liền nhất định sẽ có loại kết cục này.

"Thi Thi, cô đừng khổ sở rồi. Cái kia đúng rồi, các người có Bảo Bảo rồi phải không? Cô phải bảo trì tâm tình tốt, như vậy Bảo Bảo mới khỏe mạnh." Ôn Ngọc an ủi.

Tô Thi Thi thổi phù một tiếng liền nở nụ cười, khẩn trương nói: "Gạt cô thôi, tôi tuy thật sự rất tức giận, nhưng còn không đến mức cảm xúc giảm, yên tâm đi."

Cô phát hiện Ôn Ngọc người này chuyện gì cũng đều rất thích tích cực, đặc biệt đơn thuần. Cũng không dám tùy tiện nói đùa rồi.

Ôn Ngọc nghe được lời của cô mới nhẹ nhàng thở ra, nhỏ giọng nói: "Cô không có việc gì liền tốt rồi. Chẳng thế thì Bùi tổng sẽ khi dễ Tần Phong."

"Ách..." Tô Thi Thi sửng sốt.

Được rồi, thì ra cô ấy là đang quan tâm người đàn ông của mình. Tô Thi Thi dờ khóc dờ cười.

Hai người lại hàn huyên một chút tình huống khác, mới lưu luyến không rời cúp điện thoại.

Tô Thi Thi lấy tay chống tay vịn sô pha muốn ngồi dậy, Bùi Dịch không biết khi nào thì đã đi đến, đỡ thân thể của cô.

"Anh đến đây từ lúc nào?" Tô Thi Thi tim đập mạnh.

Người này không có nghe đến phía trước những cái này đi?

Bùi Dịch trên mặt nhìn không ra mất hứng, chỉ ôn nhu nói: "Đói bụng không?"

Tô Thi Thi lắc đầu, lo lắng nhìn anh: "Anh nếu là tức giận liền nói ra, đừng cố nhịn không tốt rồi."

Bùi Dịch thân thể cứng đờ, gân xanh trên trán thành thịch rạo rục, gầm cắn răng.

Nếu không phải sợ trêu chọc cô tức giận, anh thật sự rất muốn cùng cô thảo luận một chút miệng anh thối là vì người nào!

"Có cái tình huống gì sao?" Tô Thi Thi thấy Bùi Dịch sắc mặt không đúng, vội vàng nói sang chuyện khác.

Bùi Dịch ngồi đến bên cạnh cô, trầm ngâm một chút, nói: "Dace muốn tới Bắc Kinh rồi."

"Phu nhân Dace? Chủ nhân đứng sau tập đoàn Phi Tầm?" Tô Thi Thi sắc mặt trầm trầm, "Bà ta lúc này tới, cũng không phải là một chuyện tốt."

Bùi Dịch gật đầu: "Mục đích không thuần, trước xem một chút tình hình xem bà ta rốt cuộc muốn gì."

Hiện tại Sunshine bị toàn diện phong sát, công ty một cái đơn đặt hàng đều không có. Tô Thi Thi không thể không cho công nhân nghỉ việc nhận lương, cả chính mình cũng ở rết trong nhà không có việc gì làm.

"Nếu Dace đối với Hồ gia giơ tay giúp đỡ, chúng ta khả năng kiếm củi ba năm thiêu một giờ rồi." Tô Thi Thi cắn răng nói.

Bùi Dịch lắc đầu: "Nếu chỉ là như thế này, bà ta không nhất định muốn đích thân đi một chuyến. Chỉ sợ, dã tâm của bà ta không chỉ như vậy."

Tô Thi Thi mạnh mẽ gật đầu: "Ý của anh là bà ta..."

Hai người sắc mặt đều đã ngưng trọng lên.

"Nếu thật là nói vậy, chúng ta chẳng phải là dẫn sói vào nhà rồi sao. Chuyện này chúng ta sẽ thật thành tội nhân." Tô Thi Thi nghĩ đến cái công trình thôn Thành Trung bị trì trệ không tiến kia, trong lòng trầm trầm.

"Đừng quá lo lắng, anh cùng Tần Phong đã có kế hoạch." Bùi Dịch an ủi.

Mà lúc này, Hồ Sĩ Minh cũng nhận được tin tức Dace muốn tới Bắc Kinh.

"Rầm!" Trong văn phòng tổng giám đốc Cao ốc Hồ thị truyền ra một trận tiếng đồ đạc gì đó ngã sập xuống, Ngay sau đó là tiếng Hồ Sĩ Minh tức giận mắng.

"Con hồ ly kia, liền chờ cơ hội này mà!" Hồ Sĩ Minh trừng mắt giận dữ mắng mỏ, hận không thể hiện tại vọt tới sân bay đem Dace bắt cóc rồi!

"Đây là sai lầm của ta. Ta lúc trước không nên đề nghị con cùng Phi Tầm hợp tác." Hồ Tấn Hoa ngồi ở trên ghế sofa, mới mấy ngày thời gian, giống như già nua vài tuổi.

Mấy ngày nay, Hồ gia mọi người chịu khổ sở. Gia tộc gặp phải nguy cơ đóng cửa, không ai có thể bình tĩnh rồi.

"Ông nội, chuyện này không phải người sai." Hồ Sĩ Minh trầm giọng nói, "Là chúng ta xem nhẹ dã tâm của người phụ nữ kia."

"Có lẽ từ lúc vừa mới bắt đầu, mục đích của bà ta chính là công trình thôn Thành Trung." Hồ Tấn Hoa thở dài, "Hiện tại con cùng Bùi Dịch

trai cò tranh nhau, cô ta chính là Ngư Ông Đắc Lợi rồi."

"Con hấn không để cho bà ta thực hiện được!" Hồ Sĩ Minh lạnh lùng nói.

Trước đó thái độ của tập đoàn Phi Tầm chuyển biến, hấn trong lòng liền có chuẩn bị rồi. Hiện tại Dace tự mình tới Bắc Kinh, đã nghiệm chứng sự suy đoán trong lòng hấn cái kia.

"Xem trước một chút tình huống. Hiện tại chúng ta đắc tội không nổi bọn họ!" Hồ Tấn Hoa chống gậy đứng lên, thân hình gù lưng không ít, tinh thần cũng kém rất nhiều.

Ông ta đi đến bên cạnh Hồ Sĩ Minh, vỗ vỗ bờ vai của hấn: "Hồ gia phải dựa vào con rồi. Chủ ý chính con tự quyết lấy đi."

Chuyện cho tới bây giờ, ông thân là đương gia Hồ gia đã không có biện pháp khác rồi.

Bọn họ tính được bắt đầu, lại tính không ra kết cục. Bọn họ người nào cũng chưa dự đoán được, Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch vậy mà sẽ điên cuồng như thế!

"Quả nhiên là con trai của Bùi Thanh Vũ. Lúc trước Bùi Thanh Vũ chính là người điên." Hồ Tấn Hoa trong mắt tựa hồ hiện ra cái bóng dáng kia nhiều năm trước.

Bọn họ đều cho rằng mình đã quên, nhưng nhiều năm qua như vậy, ông ta tin tưởng mấy cái lão gia hỏa kia cũng giống như ông ta, vĩnh viễn nhớ rõ ánh mắt Bùi Thanh Vũ tự sát khi đó.

Bướng bỉnh lì lợm, tự tin, điên cuồng. Ông chính như vậy nhìn bọn họ, sau đó ngửa mặt lên trời hô một câu "Bảo vệ tốt chính mình", liền

tung mình từ trên sân thượng nhảy xuống.

"Khi đó, đứa bé kia hẳn là ở chỗ không xa đi." Hồ Tấn Hoa trong lòng quả thật có chút hối hận.

Khi đó, bọn họ nên là cẩn thận nhiều một chút, đem Bùi Dịch tìm ra xử lý luôn rồi. Như thế hiện tại liền đều không có những chuyện này.

Hồ Sĩ Minh nhìn lão gia tử rời đi, trong lòng cực kỳ phức tạp.

"Đến bây giờ, người vẫn lại là không muốn nói cho con biết chân tướng." Hồ Sĩ Minh ở trong lòng nói, quả đấm không tự giác xiết chặt.

Hắn nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, vẫn như cũ vút cũng không được cái loại cảm giác rầu rĩ trong lòng này.

Hắn biết nguyên nhân cha Bùi Dịch chết cùng nhà hắn có quan hệ, hắn biết chuyện kia một khi tra rõ ràng nhất định sẽ liên lụy ra rất nhiều chuyện. Cho nên hắn điên cuồng mà muốn hủy diệt Bùi Dịch.

Nhưng có một số việc đối với hắn mà nói, cũng không có ít nhiều công bình. Hắn không biết chuyện đã xảy ra năm đó, lại vẫn như cũ muốn thay trường bối thay gia tộc giấu diếm.

"Người giống tôi như thế, em đương nhiên sẽ không thích." Hồ Sĩ Minh tự giễu cười cười, trước mặt hiện lên nét mặt tươi cười như hoa của Tô Thi Thi.

Hắn cầm lấy áo khoác đặt ở trên ghế sofa, đi ra văn phòng.

Mọi chuyện phát triển đã lệch khỏi quỹ đạo hắn dự tính. Bây giờ, Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch thật sự để cho hắn trở tay không kịp.

Nhìn đến vợ chồng bọn họ đồng cam cộng khổ liều lĩnh vì đối phương, Hồ Sĩ Minh thật sự cực kỳ hâm mộ.

"Nhưng chung quy chỉ có một cách có thể bình an. Tôi lựa chọn chính mình sống!" Hồ Sĩ Minh ánh mắt kiên định, lái xe hướng tới sân bay xuất phát.

Rất nhanh, Bùi Dịch đã có được tin tức.

"Hồ Sĩ Minh đi sân bay đón Dace, xem ra bọn họ rất có khả năng sẽ lại là đồng minh." Tần Phong tại đầu bên kia điện thoại, giọng đã cực kỳ ngưng trọng, "Bùi Dịch, chúng ta phải chuẩn bị tâm lý thật tốt rồi."

"Nếu bọn họ liên hợp, Hồ gia khả năng tránh thoát được kiếp nạn này."

Chương 544: Tự tìm đường chết

"Hồ Sĩ Minh tiên sinh cùng phu nhân Dace gặp mặt tại sân bay, hai người nhìn quan hệ hòa hợp. Hồ Phi hợp tác có xác thực hay không?"

"Ví như Hồ Phi hợp tác, Hợp Hán Kiến Nghiệp không biết có lợi vì áp lực tuyên bố đóng cửa hay không?"

"Hợp Hán Kiến Nghiệp là bao năm qua mới có một công ty tự mình tìm đường chết."

Các loại tin tức đầu đề, tiêu đề đa dạng chông chát, làm cho người ta không khỏi hoa mắt chóng mặt.

Tô Thi Thi ngồi ở trên sofa trong phòng họp Sunshine, cầm một tờ báo cẩn thận nhìn. Bên cạnh, Bùi Dịch cùng Tần Phong chính đang đang thương lượng đối sách.

"Vậy thì trước như vậy." Bùi Dịch gật gật đầu, đứng lên.

Tô Thi Thi ngẩng đầu, nhìn bọn họ: "Thương lượng xong?"

Bùi Dịch gật đầu, đi tới cầm lấy tờ báo trong tay cô, gấp lại: "Anh rất hiểu biết tính tình Dace, Hồ thị đã không đáng để bà hợp tác. Bà ta sẽ phải trực tiếp lựa chọn hợp mua."

"Kế hoạch đây trước của chúng ta vẫn lại là khả thi?" Tô Thi Thi mắt sáng lại sáng.

Trước cô cùng Tần Phong cùng hành động trước cũng đã suy xét qua vấn đề này, trước đó làm ra một bộ phương án.

Bùi Dịch vuốt vuốt nhu tóc cô, sủng nịch nói: "Bộ phương án kia của em phân tích cực kỳ đúng. Dù sao, luận phá của, không ai so với qua được em."

Tô Thi Thi vừa nghe, trên mặt thoắt xanh thoắt trắng, miến bàn có bao nhiêu đặc sắc rồi.

Có ai như anh có bộ dạng này khen ngợi người ta à?

Bất quá bọn họ muốn cùng Hồ Sĩ Minh hợp lại chính là phá sản. Hồ Sĩ Minh còn phải kiêng kỵ nhiều chỗ của Hồ gia, cho dù là kẻ điên cũng không có khả năng giống Tô Thi Thi bọn họ như vậy bất chấp bất cứ giá nào.

"Cho nên, chúng ta thắng đã định đúng không?" Tô Thi Thi kích động không thôi.

Mục đích của bọn họ là hủy đi Hồ gia. Đem Hồ thị đá kích thật thâm, đến lúc đó bọn họ bị Dace thu mua lại càng sạch sẽ. Đến lúc đó, Hồ gia trên cơ bản là danh nghĩa, theo chân bọn họ mong muốn một dạng.

"Hai người điên các người, chẳng lẽ liền đều không ngẫm lại tình cảnh chúng ta cũng sẽ không so với Hồ gia tốt hơn chỗ nào à?" Tần Phong chịu không nổi nói.

Anh tuy giúp đỡ Tô Thi Thi cùng phá của, nhưng anh là khó chấp nhận.

Tô Thi Thi nhíu mày: "Chẳng qua ra nước ngoài sống thôi, thế giới lớn như vậy, chúng ta mỗi người trên tay đều có kỹ năng tốt, đến đâu cũng đều có thể đặt chân."

Tô Thi Thi nói xong lộ ra một cái vẻ mặt bưng tỉnh đại ngộ: "Tôi quên, Tần tổng anh hẳn không chỉ là một cái bình rỗng kêu to đi. Vậy xong rồi, anh về sau được dựa vào Ngọc nuôi rồi."

"Em!" Tần Phong tức giận đến cái mũi đều phải méo lệch, trừng mắt nhìn Bùi Dịch, "Em ấy ức hiếp tôi như thế, cậu tới cùng cũng mặc kệ không quản!"

Bùi Dịch đang bận bóc cam cho Tô Thi Thi, nghe vậy cũng không ngẩng đầu lên nói: "Nhỏ tiếng chút, đừng dọa đến con tôi."

Tần Phong:...

"Đừng tưởng rằng chỉ có các người mới có thể ân ân ái ái!" Tần Phong tức giận đến quay đầu bước đi.

Dù sao bất luận thảo luận phương án như thế nào, cũng chỉ có một phương châm - - phá sản!

Đợi cho đem Hợp Hán Kiến Nghiệp bị bại không sai biệt lắm, Hồ gia cũng xong đời rồi.

"Một đám người điên!" Tần Phong vừa đi vừa nói thầm.

Tô Thi Thi cười nghiêng ở trên ghế sofa: "Anh ta gần đây vẫn luôn lạnh nhạt với Ngọc, sớm nên anh ta một bài học rồi."

Bùi Dịch lột quả cam xong đưa cho cô: "Cậu ấy cùng Ôn tiểu thư còn có vấn đề khác, em đừng quá tham gia, để cho chính bọn họ giải

quyết."

Tô Thi Thi một mảnh quả cam mới vừa ném vào trong miệng, nghe vậy sừng sốt một phen, có chút lo lắng.

"Bọn họ đều đã là người trưởng thành, có phương thức xử lý của chính mình." Bùi Dịch an ủi.

"Em biết rõ." Tô Thi Thi rầu rĩ gật gật đầu.

Bên kia, Hồ Sĩ Minh đã đón Dace, trên đường các phóng viên điên cuồng đuổi theo, về tới Cao ốc Hồ thị.

Khiến người ngoài ngạc nhiên hơn chính là, Trạm Dẫn Lan vậy mà cũng là mới vừa nhận được tin tức. Cô ta không kịp đi sân bay, trực tiếp chạy tới Cao ốc Hồ thị.

"Mẹ." Trạm Dẫn Lan nhìn vị phu nhân kia đoan trang cao quý đang hướng tới chính mình đi tới, trong lòng không tự giác có chút khản trương.

Từ lần đầu tiên nhìn thấy Dace bắt đầu, cô ta cũng có chút sợ bà. Cho dù về sau trở thành con nuôi của bà, cô ta vẫn như cũ sợ bà.

Dace mang trong mình bốn dòng máu, có màu tóc đen của người phương Đông, có bộ mặt hình dáng của người phương Tây, từ nhỏ đã học song ngữ trung anh, cử chỉ tao nhã, là tiểu thư quý tộc nổi danh trong thượng lưu Âu châu.

Hiện giờ, bà ta đã năm mươi mấy tuổi, vẫn như cũ tao nhã như lúc ban đầu.

"Lan." Dace nhìn thấy Trạm Dẫn Lan, lộ ra cái tươi cười hiền lành,

cùng cô ta làm một cái chào hỏi kiểu kè mặt, nhìn cô ta cười nói, "Mẹ đã lâu không gặp con rồi."

"Dẫn Lan rất nhớ mẹ." Trạm Dẫn Lan lộ ra một cái nụ cười mê người, tiến lên ôm lấy cánh tay bà ta.

Hồ Sĩ Minh nhàn nhạt đưa mắt nhìn Trạm Dẫn Lan, đem nhóm người bọn họ mời vào văn phòng chính mình.

Cửa đóng lại kia một khắc, Trạm Dẫn Lan tim đập một phen, theo bản năng nhìn mẹ nuôi của chính mình.

Chú ý tới ánh mắt của bà, Dace xoa xoa cánh tay của cô ta, nói: "Mẹ cùng Hồ tổng có chuyện muốn nói, con đi bên ngoài chờ ta."

Trạm Dẫn Lan sửng sốt một phen, trong lòng có loại dự cảm không tốt lắm. Cô ta không dám ngỗ nghịch bà, gật gật đầu liền đi ra ngoài.

Trong văn phòng rất nhanh cũng chỉ còn lại có Hồ Sĩ Minh cùng Dace hai người.

"Mời ngồi." Hồ Sĩ Minh hướng tới sofa làm cái động tác mời.

Dace hơi mỉm cười gật gật đầu, cử chỉ tao nhã.

Hồ Sĩ Minh âm thầm đánh giá vị phu nhân này, tâm không kiềm chế được phát trầm.

Đây không phải một vị đối thủ đơn giản.

Thư ký pha trà xong tiến vào, rất nhanh muốn đi ra ngoài.

"Mời." Hồ Sĩ Minh thay Dace rót một chén trà.

Dace cầm lấy Cốc trà bạch ngọc, đưa tới chóp mũi nhẹ ngửi một phen, hưởng thụ tán thưởng nói: "Trà Vũ Tiền Long Tĩnh. So với trà tôi uống ở Âu châu vẫn ngon hơn."

Bà ta nhấp một ngụm, mỉm cười nhìn Hồ Sĩ Minh: "Tôi cực kỳ thích văn hóa quý quốc. Nơi này toàn bộ, đều là mê người như thế."

Hồ Sĩ Minh cũng uống ngụm trà, cười nhạt nói: "Cho nên, người mới có thể đầu tư vào thôn Thành Trung?"

"Không sai. Nghĩ đến cậu hẳn là hiểu biết mục đích của tôi rồi, tôi không thích lãng phí thời gian." Dace đặt cốc trà xuống, lời nói ôn nhu, "Tôi muốn được trở thành người nắm quyền chủ đạo thôn Thành Trung."

Hồ Sĩ Minh trong lòng căng thẳng, quả nhiên bị hắn đoán đúng rồi!

Hắn mặt không biến sắc nói: "Người tại nơi khác khai phá một cái hạng mục giống như vậy."

Dace lắc đầu, thật sự nói: "Cậu không rõ. Không có một cái quốc gia có thể giống quý quốc một dạng, kiến tạo được thôn xóm thành như vậy. Tôi đã xem qua bản vẽ của Bùi Dịch thiết kế, cũng biết kỹ thuật văn hóa truyền thống của quý quốc, chỉ có ở trong này, mới có thể thực sự khôi phục văn hóa trong quá khứ. "

Hồ Sĩ Minh tâm mạnh chìm đến đáy cốc. Hắn nhìn đến Dace trong mắt hiện lên cuồng nhiệt, này cũng không phải là điềm tốt.

Quả nhiên, Dace nói: "Tôi sẽ hợp mua Hồ thị, nếu cậu nguyện ý, tôi có thể giữ lại vị trí riêng cho cậu."

Hồ Sĩ Minh âm thầm bóp bóp nắm tay: "Nếu tôi nói không thì sao?"

"Cậu không có lựa chọn." Dace vẫn như cũ mặt mỉm cười, nhưng trong giọng nói lại mang theo mùi phần de dọa.

Hồ Sĩ Minh trầm mặc thật lâu sau, trầm giọng nói: "Tôi muốn bảo toàn Hồ gia."

"Tôi có thể cho Hồ gia áo cơm không lo." Dace tự mình rót một ly trà cho chính mình, cười nhạt nói, "Hồ tổng là người thông minh, cậu hẳn là biết đạo lý núi xanh còn đấy không lo không củi đốt."

"Loại thời điểm này, không người nào nguyện ý lợi vũng nước đục này. Nếu cậu không chọn lựa chọn hợp mua, như thế tiếp theo cũng sẽ bị Bùi Dịch triệt để hủy đi Hồ gia."

"Loại thời điểm này?" Hồ Sĩ Minh cười lạnh, "Nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của thời điểm sao?"

Dace trên mặt tươi cười rất biết mất, không hề chớp mắt nhìn hẳn: "Nếu không đồng ý, tôi không ngại áp dụng phương pháp khác."

Chương 545: Tội nhân

Hồ thị bị tập đoàn Phi Tầm hợp mua rồi!

Sáng sớm, mỗi cái tạp chí lớn liền nổ mạnh rồi. Cơ hồ tất cả đầu đề đều đã đưa tin mẩu tin tức này. Thậm chí trên các ứng dụng mạng xã hội cũng trở thành tin tức lớn nhất.

"Hắn như thế nào không tiếp tục kiên trì vài ngày!" Tô Thi Thi xem tin tức trên TV, buồn bực cực kỳ.

"Hắn là nghĩ muốn cho Hồ gia giữ lại một chút thực lực." Bùi Dịch đứng ở bên cạnh, mặt không chút thay đổi xem màn hình TV, châm chọc nói, "Này thật đúng là không giống tác phong của hắn."

Vốn dĩ theo sự phân tích của bọn họ là, Hồ Sĩ Minh ít nhất sẽ cùng Dace dây dưa vài ngày, mài mòn tính tình đối phương.

Nhưng ai biết được, Dace đến ngày hôm trước, hôm sau hai bên liền tuyên bố tin tức hợp mua.

"Quá không có cốt khí!" Tô Thi Thi thờ phì phì vênh môi.

"Được rồi. Liền tính hắn bảo lưu lại thực lực, Dace cũng không có khả năng sẽ cho hắn cơ hội đứng lên." Bùi Dịch an ủi.

Tô Thi Thi chu mỏ: "Chính là có phần không cam lòng. Chúng ta vốn dĩ có thể tự mình đem Hồ gia giẫm dưới chân."

Bùi Dịch cười nói: "Yên tâm, thừa dịp bọn họ còn không có bắt đầu

chính hợp xong, anh sẽ nắm chặt cơ hội trả thù."

Tô Thi Thi run lấy bầy, cách anh một bước xa: "Bùi tiên sinh, anh thật đáng sợ."

"Bùi phu nhân, tôi đây là làm theo chỉ thị của người thôi." Bùi Dịch cười như không cười nói.

Hai người đang nói, Tần Phong vọt tiến vào, nhìn thấy bộ dáng bọn họ, tức giận nói: "Trời sập xuống, các người vậy mà vẫn có tâm tình nói đùa!"

Bùi Dịch sắc mặt trầm xuống: "Bà ta tuyên bố tin tức rồi hả?"

"Cậu biết rồi hả?" Tần Phong mày run lên, bên cạnh hướng tới phòng họp đi đến nói, "Mới vừa đạt được tin tức, Dace sau khi tiếp nhận Hồ thị xong, trước tiên đưa ra muốn để Phi Tầm tới nắm trong tay quyền chủ đạo thôn Thành Trung."

Tần Phong quay đầu nhìn thoáng qua Bùi Dịch.

Bùi Dịch khẽ gật đầu, xoay người đối với Tô Thi Thi vừa theo kịp phía nói: "Đi phơ nểng một chút đi, ngoan."

Tô Thi Thi sừng sốt, biết bọn họ không nghĩ muốn để cho chính mình nghe, yên lặng gật gật đầu.

Bùi Dịch lập tức liền cùng Tần Phong đi vào phòng họp. Tô Thi Thi nhìn cửa phòng họp đóng lại, tay vô ý thức vuốt ve bụng.

"Bảo Bảo, mẹ giống như thật sự làm sai chuyện rồi."

Trong phòng hội nghị, Tần Phong biểu tình cực kỳ ngưng trọng.

"Cậu có biết một khi để cho tập đoàn Phi Tầm lấy được quyền chỉ huy thôn Thành Trung, sẽ có cái hậu quả gì?" Tần Phong trầm trầm nói, "Hiện tại cũng không phải là cái giá mà chúng ta ngay từ đầu trả."

"Khi đó cậu tuy mượn danh nghĩa Phi Tầm, nhưng cậu về sau tự mình xuất hiện, đại biểu là quốc gia chúng ta. Mà lúc này đã hoàn toàn khác, hiện tại bởi vì cậu cùng Hồ gia tử chiến hai bên tổn hại, để cho một cái tập đoàn nước ngoài Ngư Ông Đắc Lợi, đây chính là liên quan đến danh dự dân tộc rồi!"

"Bùi Dịch, cậu đừng trách tôi không nhắc nhở cậu. Đây là nhất định trở thành biểu tượng kiến trúc quốc gia, nếu là thực bởi vì một con quạ đen nhân cơ hội nhảy vào giành mất, như thế cậu cùng Tô Thi Thi đời này danh dự là triệt để muốn hủy đi. Đã bị nhân dân cả nước chửi rửa!"

Bùi Dịch mím môi, vẻ mặt căng chặt, thật lâu, mới trầm giọng nói: "Tôi thiết kế bộ phận kia, Phi Tầm trước mắt kỹ thuật vô pháp hoàn thành."

Tần Phong vui vẻ, nhưng vừa thấy Bùi Dịch sắc mặt vẫn như cũ cực kỳ ngưng trọng, trong lòng trầm xuống: "Cậu là sợ thực bị Phi Tầm lấy đến quyền lợi, bọn họ sẽ trộm đổi thiết kế của cậu?"

Bùi Dịch gật đầu: "Bọn họ không cách nào làm được, cũng chỉ có thể đổi phương án."

"Vậy thì không còn là thôn Thành Trung quốc dân chờ mong rồi." Tần Phong thì thào nói.

Bùi Dịch sắc mặt cũng rất khó xem, có chút tự trách.

"Đừng ở trước mặt Thi Thi nhắc đến chuyện này." Bùi Dịch xoa xoa mi tâm.

Tần Phong thở dài: "Em ấy thông minh như thế, hẳn đã có thể đoán được. Tôi cảm thấy được chúng ta vẫn lại là nghĩ biện pháp, xem có thể ngăn cản Dace hay không."

Tô Thi Thi quyết định cùng Hồ Sĩ Minh đồng quy vu tận thời điểm, tuyệt đối không nghĩ tới sẽ tạo thành loại hậu quả này.

"Cậu có tính toán gì không?" Tần Phong hỏi.

Bùi Dịch suy nghĩ xong, đầu đầu xoa mi tâm đứng lên, nhìn ngoài cửa sổ hơn phân nửa thành phố kia, trầm giọng nói: "Thật sự không được, vậy cũng chỉ có thể để cho thôn Thành Trung lại bùng nổ một lần rồi."

Anh nhìn về phía Tần Phong, biểu tình đặc biệt thật sự: "Cái người phụ nữ phá của kia thời gian này quyên cho quốc gia tiền bạc, đầy đủ bùng nổ nhiều lần một kỳ công trình."

Tần Phong khóe miệng kịch liệt rút rút, nửa ngày, kìm nén ra một câu: "Vậy động tác của cậu phải nhanh hơn, tốt nhất phải trước khi Phi Tầm tiếp nhận thôn Thành Trung, chẳng thế thì vẫn như cũ vô pháp vẫn hồi danh dự."

Bùi Dịch thật sự gật đầu: "Tôi sẽ đi cho người ta chuẩn bị."

Anh có vẻ dăm chiêu nói: "Nếu cần thiết, còn phải mượn dùng phong tục dân gian truyền thống của quốc gia. Dù sao, người ngoại quốc không am hiểu mấy chuyện này."

Tần Phong ngu ngơ nửa ngày, hướng anh chậm rãi dựng thẳng lên một cái ngón tay cái, từ trong kẽ răng bài trừ hai chữ: "Cậu - - trâu!"

Anh còn có thể nói cái gì?

Đắc tội người nào cùng đừng đắc tội Bùi kẻ điên! Kẻ điên này vì bảo hộ vợ mình, cái gì đều đã làm được!

Tô Thi Thi còn không biết Bùi Dịch vậy mà yên lặng làm cái quyết định điên cuồng như vậy.

Cô đang bận nghe thư ký báo cáo tình huống bi thảm gần đây của công ty.

"Điện nước đều đã phải tốn tiền. Hôm nay lại có hai vị thiết kế bị Phi Tâm bên kia trả giá cả cao dự đi rồi." Thư ký lo lắng nhìn Tô Thi Thi, "Tô tổng, tiếp tục như vậy không được đâu. Tuy lãnh lương nghỉ ngơi, nhưng mà không có việc làm thật rất buồn chán, nhóm người Thiết Kế Sư đều đã ngồi chơi không nổi rồi."

Tô Thi Thi sắc mặt ngưng trọng liền gật gật đầu: "Cô để cho mọi người tiếp tục kiên trì kiên trì, tin tưởng tôi, lập tức sẽ có chuyển cơ."

"Nhưng mà... Bùi tổng!" Thư ký đang muốn nói chuyện, chợt thấy Bùi Dịch đứng ở phía sau, sợ tới mức lập tức đem lời đều đã nuốt trở vào.

Bùi Dịch nhàn nhạt liếc cô ta một cái: "Về sau việc những chuyện này trực tiếp nói với tôi."

Vâng ạ thư ký không dám thờ mặt, khẩn trương lui xuống.

Tô Thi Thi buồn bực nhìn Bùi Dịch: "Anh đừng đem thư ký của em

cũng dọa chạy mất."

Bùi Dịch thâm sâu nhìn cô: "Muốn đi, dù nói như thế nào cũng đều sẽ đi. Không nghĩ muốn đi, đuổi đều đã đuổi không chạy."

Bùi Dịch quay đầu đánh giá khu làm việc phía sau, giọng nói có chút lạnh: "Vừa lúc thừa dịp nhân cơ hội này, giúp em khảo nghiệm bọn họ một phen."

Tô Thi Thi bất đắc dĩ cực kỳ: "Bùi tổng, nơi này của em mọi người là dốt dít con cái muốn kiếm tiền nuôi gia đình, người ta lo lắng cũng không phải không có đạo lý. Em cảm thấy được cách làm ngu xuẩn nhất chính là dùng tiền tài đi khảo nghiệm một người, chuyện này không phải tự tìm ngược sao?"

Bùi Dịch sắc mặt trầm xuống: "Em dám phản bác anh?"

"Ôi, anh là Bạo Quân sao? Vẫn còn không cho người ta phát biểu tự do ngôn luận rồi!" Tô Thi Thi khiêu khích nhìn anh, "Anh dùng tiền tài thăm dò người khác kết quả liền là, sau cùng nhân viên của anh đều bị người khác lấy đi tới!"

Bùi Dịch rất tức giận: "Em cho là người của em có thể vẫn cùng em?"

"Anh đây là cái ý tứ gì? Ít nhất bọn họ nguyện ý theo cùng em đợi thời gian dài như thế!" Tô Thi Thi ánh mắt đỏ.

Bùi Dịch lập tức liền yên: "Vợ yêu à, anh sai rồi."

"Hừ!" Tô Thi Thi đẩy anh ra, quay đầu bước đi.

Bùi Dịch muốn đuổi theo lại không dám đuổi, buồn bực vô cùng.

Anh cùng Tô Thi Thi là cực kỳ hiểu ngầm, nhưng dù sao cũng không phải con giun trong bụng đối phương, làm sao có thể mọi chuyện đều có thể có cách nghĩ giống nhau.

Tỷ như, ở phương diện quản lý nhân viên, hai người nhìn chung tuy nhất trí. Nhưng Tô tổng hiển nhiên muốn cảm tính một chút, mà Bùi tổng càng có khuynh hướng lý tính.

Mà nghe được Phi Tầm cùng Hồ thị hợp mua, cái "Dân chúng" thứ nhất sắp tức hộc máu còn có Đoàn Kế Hùng.

Đoàn Kế Hùng nhìn đến tin tức thời điểm, đang từ trong tay một kẻ trộm liều chết đoạt lại bóp tiền trở về.

Trong điện thoại của ông ta hiện lên thông báo một tin tức mới nhất, ông ta mở ra xem thử liền ngây ngẩn cả người.

Kẻ trộm thừa dịp ông ta ngây người, lập tức túm lấy di động của ông ta bỏ chạy.

"Mày... Đứng lại!" Đoàn Kế Hùng lấy lại tinh thần liền đuổi theo. Nhưng một ông lão sắp xuống lỗ đâu nào chạy theo kịp một tên nhóc hai mươi mấy tuổi. Rất nhanh, kẻ trộm liền biết mất ở tại ngã rẽ cuối đường.

"Khốn kiếp! Đều là khốn kiếp!" Đoàn Kế Hùng tức giận đến trên mặt thoát xanh thoát trắng, nghĩ đến tin tức vừa mới nhìn đến, lại càng thiếu chút nữa tức giận đến thổ huyết.

"Hồ Tấn Hoa cái lão già chó chết, ông hủy đi Đoàn gia tôi, dựa vào cái gì Hồ gia ông có thể chuyển cơ! Hợp mua phải không? Tôi mới hản không cho các người toại nguyện!" Đoàn Kế Hùng bị chọc giận muốn điên rồi, trầm trọng nện bước, bước nhanh hướng tới phòng

trợ chính mình thuê ở đi đến.

Chương 546: Ông ta nghĩ muốn trả thù

Trong căn phòng cho thuê củ nát ở Bắc Kinh nổi danh "Xóm nghèo". Căn phòng chỉ rộng năm sáu mét vuông, ngoại trừ một chiếc giường gỗ cùng một tấm bàn gỗ nhỏ, còn lại cái đồ vật gì cũng đều không có.

Căn phòng Đoàn Kế Hùng đang ở này và một loạt gian phòng trong cùng, trong phòng chất đầy đồ đạc, đều là ông ta từ Đoàn gia mang đến. Nhưng những thứ đáng giá gì đó, đều đã bị người ta đoạt hết.

"Toàn bộ đều đã tới ức hiếp lão già này phải không? Tôi nhất định sẽ cho các người trả giá thật nhiều!" Đoàn Kế Hùng kéo chân khập khiễng đi đến bên cạnh cái bàn, rót một chén nước, ngậm lớn nuốt xuống.

Mấy ngày nay là ác mộng cả đời này của ông ta. Đoàn thị bị Hồ thị thu mua, Đoàn gia trang viên bị bán đấu giá, ông ta rất không dễ dàng mang đi được chút đồ vật đáng giá mà mình tích tụ lại bị Đoàn Chấn Ba cái đứa con không có nhân tính gì đó cuốn đi rồi.

"Tôi sẽ cho các người đều không được chết tử tế!" Đoàn Kế Hùng càng nghĩ càng giận.

Đoàn gia đến bây giờ đã có mấy trăm năm lịch sử, không nghĩ tới toàn bộ hủy ở trong tay của ông ta rồi. Đoàn Kế Hùng không biết chính mình muốn như thế nào đi gặp mặt liệt tổ liệt tông!

"Nhậm Tiểu Vi bà là kẻ tiện nhân, các người để cho tôi là rùa đen

nhiều năm như vậy năm, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua các người...
Khụ khụ!" Đoàn Kế Hùng tức giận đến kịch liệt ho khan, ánh mắt
sung huyết, hận đến chỗ cực hạn.

Ông ta yêu thương đứa con trai nhỏ này nhiều năm như vậy, thực ra
là con trai của người khác!

"Ầm!" Đoàn Kế Hùng một quyền hung hăng đập bể ở trên bàn, trong
mắt là vô tận phẫn nộ.

Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi những thứ này tiểu bối ngỗ nghịch ông ta,
ông ta còn có thể chịu được. Nhưng mà chuyện của Đoàn Tĩnh Đồng
ông ta tuyệt đối không thể chịu được! Đó là vô cùng nhục nhã!

"Nếu không phải các người bại hoại Đoàn gia làm ra loại chuyện bẩn
thùi này, Đoàn gia làm sao có thể sụp đổ!" Đoàn Kế Hùng nghi ngời
một lát, bắt đầu khắp phòng tìm kiếm lên.

Mười mấy phút đồng hồ sau, ông ta rốt cục ở dưới gầm giường lấy
ra một cái rương cũ nát bên trong chứa một túi văn kiện.

"Hỗ Tấn Hoa, Hồ gia các người hủy tôi đúng không? Tôi xem ông
chết như thế nào!" Đoàn Kế Hùng lãnh xuy, đem văn kiện đặt ở đệm
chăn dưới đất, ngồi trên giường gỗ bắt đầu suy nghĩ chuyện tiếp
theo.

...

...

Tô Thi Thi nổi giận vô cơ cũng không lớn, không được một lát thì tốt
rồi. Bùi Dịch từ thư ký nơi đó đạt được tin tức xác thật, mới dám đi
vào gặp cô.

Anh đi vào thời điểm, Tô Thi Thi đối diện một đồng giấy tờ ngân người.

"Loại chuyện này anh tới xử lý là được." Bùi Dịch nhú mày, đi qua túm lấy giấy tờ thu vào.

Tô Thi Thi một tay kéo quai hàm, ngửa đầu nhìn anh: "Bùi tiên sinh, chúng ta nếu không tính toán kỹ, liền thật sự chỉ có thể hít không khí mà sống rồi."

Bùi Dịch nhẹ cười: "Xem ra em dẫu không ít tiền riêng."

"Cái gì tiền riêng, đó là tiền sinh hoạt phí trong một năm cho cái nhà này được không!" Tô Thi Thi bĩu môi, bắt đầu cùng anh tính toán những cái tiền bạc.

"Học phí của Đồng Đồng, mỹ phẩm cho mẹ, thuốc bổ cho bà nội. Còn có tiền lương cho quản gia bọn họ. Tiền quần áo của anh, dầu phí... Còn có em và Bảo Bảo cần tiền bạc mua đồ dùng..."

Tô Thi Thi bắt đầu đưa ngón tay, càng tính mày nhú lại càng sâu: "Bùi Dịch, em phát hiện chúng ta chi tiêu thật sự quá nhiều. Khó trách bà nội luôn luôn nói chúng ta lãng phí. Không được, chúng ta cần kiệm tiết kiệm..."

Bùi Dịch nhìn cô vợ nhỏ của anh líu ríu, bộ dạng vì những thứ tiền đồ ăn gạo dầu muối phiền não, trong lòng không biết như thế nào, ấm vô cùng.

Cô như vậy, thật sự rất chân thật. Anh đưa tay là có thể va chạm vào cô, cô cứ như vậy thật sự ngây ngốc ở trước mặt anh.

Bùi Dịch ôm cổ Tô Thi Thi, trầm giọng nói: "Vợ yêu à, hẳn không để em đợi quá lâu, anh sẽ kiếm rất nhiều tiền bạc cho em nghĩ muốn xài như thế nào liền xài như thế ấy."

Tô Thi Thi nhéo nhéo lỗ tai của anh, buồn bực nói: "Vừa mới nói muốn tiết kiệm. Em hai ngày này tính toán sổ sách mới biết được chúng ta bình thường lãng phí rất nhiều. Anh nói xem, chúng ta đem tiền tiết kiệm được dùng làm chuyện khác, thật tốt đúng không?"

Tô Thi Thi ôm cánh tay Bùi Dịch, tựa vào trong lòng anh, vui sướng nghĩ viễn cảnh tốt đẹp kia.

Cái tương lai kia, có bọn họ, có con, có thân nhân có bằng hữu. Toàn bộ đều đã tốt đẹp như thế.

Bùi Dịch lẳng lặng nhìn cô, trong lòng mềm đến rớt tinh rớt mù.

"Cô bé ngốc, kỳ thật em không cần đỡ dành anh như vậy. Anh không yếu ớt như thế." Những lời này, Bùi Dịch không dám nói ra.

Anh biết, Tô Thi Thi là không muốn để cho anh có áp lực lớn như vậy.

Nhưng cho dù tương lai mặc sức tưởng tượng rất tốt đẹp, trước mắt khốn cảnh vẫn như cũ tồn tại. Bọn họ tìm không thấy những đường ra khác, Sunshine cũng chỉ có thể phải đóng cửa.

Tập đoàn Phi Tầm tiếp thu Hồ thị về sau, lập tức liền có động tác. Rất nhiều người hậu tri hậu giác phát hiện, càng ngày Dace đã sớm có mưu đồ này đã lâu.

Ngày hôm sau, phiên toái liền tới cửa rồi.

Tô Thi Thi trong văn phòng, Trạm Dẫn Lan cười tí mắt nhìn Tô Thi Thi, khách khí nói: "Tô tổng đối với đề nghị vừa rồi của tôi suy nghĩ như thế nào?"

Tô Thi Thi lẳng lặng đánh giá cô ta, thỉnh thoảng hỏi: "Cô trước kia thật sự cực kỳ thích Bùi Dịch?"

Trạm Dẫn Lan sắc mặt cứng đờ. Nếu tình địch đều đã xé rách cửa sổ, cô ta có cái gì phải sợ.

"Không sai. Tôi đời này chỉ yêu có anh ấy, cũng chỉ có một người đàn ông là anh ấy." Trạm Dẫn Lan cao ngạo nói.

Tô Thi Thi ảm đạm cười.

Cô đâu nào nghe không ra Trạm Dẫn Lan đang châm chọc cô chen giữa hai người.

Cô ngẩng đầu, cực kỳ thật sự nhìn cô ta nói: "Nếu thật sự có yêu, cô làm sao có thể không biết anh ấy ghét nhất bị xem là ngu xuẩn?"

"Trạm tiểu thư, cô không biết cô hiện tại chạy đến chỗ tôi nơi này nói muốn thu mua Sunshine, là muốn làm chuyện ngu xuẩn sao?"

"Cô..." Trạm Dẫn Lan trên mặt thoát xanh thoát trắng, đúng là phát hiện chính mình vậy mà không cách nào phát hỏa.

Bởi vì Tô Thi Thi nói những lời này thời điểm đặc biệt thật sự! Giống như là đang thật sự nhắc nhở cô ta làm như vậy chỉ làm cho Bùi Dịch chán ghét một dạng!

"Tô Thi Thi." Trạm Dẫn Lan hít sâu một hơi, tận lực để cho chính mình xem ra bình tĩnh, "Tôi hôm nay đến là vì Bùi Dịch. Cô chẳng lẽ

không biết anh ấy hiện giờ thật sự quá vất vả sao? Bán đi Sunshine có thể cho anh ấy giảm bớt rất nhiều áp lực, anh ấy có thể có thời gian lên kế hoạch những chuyện tiếp theo, cô chẳng lẽ một chút cũng đều sẽ không vì anh ấy suy nghĩ sao?"

Tô Thi Thi nghe được trợn mắt há hốc mồm. Phụ nữ có thai tính tình lớn lắm, nhìn đến bạn gái cũ của chồng mình "Quan tâm" đến chồng cô như vậy, Tô Thi Thi cảm thấy được cô không bao nổi thật sự quá có lỗi với chính mình.

"Trạm tiểu thư." Tô Thi Thi giọng lạnh xuống, khóe mắt thâm thúy nhếch lên, cao ngạo hiên ngang nhìn Trạm Dẫn Lan, "Ở trong mắt cô, Bùi Dịch liền tệ như thế, không chịu nổi một kích?"

Tô Thi Thi thất vọng nhìn cô ta: "Cô luôn miệng nói yêu anh ấy, lại đến anh ấy là người thế nào đều đã không rõ ràng. Cô làm sao mà biết anh ấy chịu không nổi tình cảnh hiện giờ? Cô làm sao mà biết hiện tại chuyện đã xảy ra là do tôi cùng anh ấy phạm sai lầm?"

"Cô cảm thấy được, chính mình có bao nhiêu tài giỏi, có thể tới đối với anh ấy bố thí sự đồng tình của cô?"

"Tô Thi Thi, cô có cần thiết nói như vậy sao?" Trạm Dẫn Lan cũng phát hỏa, "Phiền toái không cần cường điệu lòng tốt của tôi, tôi làm toàn bộ những chuyện này đều đã là vì tốt cho Bùi Dịch!"

"Cái gì vì tốt cho Bùi Dịch? Bất quá là cô ích kỷ cùng đối trá muốn nổi loạn mà thôi. Như thế nào, còn muốn để cho anh ấy tiếp tục cảm thấy mắc nợ cô? Năm đó cô vứt bỏ anh ấy gặp chuyện không may dính dáng gì tới anh ấy? Cô cho là toàn bộ thế giới đều đã mất cô sao? Làm ra vẻ mình là Bi Thiên Mẫn Nhân * như vậy cho ai xem!"

Bi thương mẫn nhân: cảm thán thời đại bấp bênh, thương xót đời

người thống khổ. Trong câu này ý chỉ TDL tỏ vẻ mình đáng thương tội nghiệp ai thấy cũng thương xót

Tô Thi Thi chỉ vào Trạm Dẫn Lan, ngữ khí kiên định: "Tôi nói rõ cho cô hiểu, Bùi Dịch không cần bất luận cái đồng tình gì! Anh ấy, chính mình có năng lực đứng lên!"

"Ô Thi Thi cô đừng quá đáng! Cô là vợ của anh ấy thì thế nào? Nếu không phải vì cô, anh ấy làm sao có thể biến thành như bây giờ? Cô còn muốn liên lụy anh ấy tới khi nào..." Trạm Dẫn Lan tức giận quát.

Tô Thi Thi tức giận đến run cầm cập: "Tôi liên lụy anh ấy? Cô như thế nào không biết anh ấy..."

"Tôi vui vẻ chịu đựng." Bên ngoài bỗng nhiên truyền đến một giọng nói, ngắt lời Tô Thi Thi.

Bùi Dịch tay lại vẫn đặt ở trên khung cửa, duy trì động tác đẩy cửa. Ánh mắt của anh rơi vào trên người Tô Thi Thi, liền giống như trên thế giới những người khác đều không tồn tại một dạng.

Anh nhìn vợ của anh, kiên định mà lại thiêng liêng nói: "Anh chưa bao giờ cảm thấy được vất vả. Áp lực duy nhất của anh chính là sợ em đi theo anh sẽ chịu ủy khuất."

"Em nói rất đúng, Bùi Dịch anh, không cần bất luận kẻ nào đồng tình. Nhất là, bạn gái trước!"

Chương 547: Không cam lòng

"Bùi Dịch, anh nghe em giải... Giải thích!" Trạm Dẫn Lan sợ ngây người, lắp ba lắp bắp nghĩ muốn muốn nói cho anh, cô ta cũng không phải tới nhục nhã anh.

Bùi Dịch trấn an hướng Tô Thi Thi gật gật đầu, ánh mắt bình dờ, rơi vào trên người Trạm Dẫn Lan, thật sự nói: "Dẫn Lan, cảm ơn cô."

"Nhưng mà, đừng đến tiêu hao hảo cảm của tôi từng đối với cô. Cho đôi bên chừa chút hồi ức đi."

Âm thanh trầm trầm, đến sau cùng đã không mang theo một tia cảm tình.

Đoạn tình cảm thời niên thiếu kia, nên là được trân quý thật sự đối đãi. Đáng tiếc, hiện giờ chung quy là vật còn người mất.

Trạm Dẫn Lan mặt liền trắng, ngơ ngác nhìn Bùi Dịch, nước mắt liền chảy xuống.

Tô Thi Thi nhìn đến đây, trong lòng cũng rất không là tư vị. Bọn họ mỗi người đều có quá khứ, bọn họ chưa từng tham dự vào. Nhưng hiện giờ nhìn dáng vẻ của Bùi Dịch, cô biết anh rất khổ sở.

"Bùi Dịch, rõ ràng là anh thay đổi. Em vẫn là như trước, anh yêu người khác, là anh thay đổi!" Trạm Dẫn Lan che miệng, khóc không ra tiếng.

"Trạm Dẫn Lan, Thi Thi nói rất đúng, tôi không hề nợ cô cái gì." Bùi

Dịch lạnh lùng nói.

Từ lúc anh nghe được Trạm Dẫn Lan vừa rồi nói những lời kia khi đó, anh liền biết chính mình không thể tiếp tục mềm lòng rồi. Chẳng thế thì, tất cả mọi người sẽ tổn thương.

Trạm Dẫn Lan khóc lắc đầu: "Đúng, khi đó em tuy là bị bức đi, nhưng quả thật là bản thân em chủ động rời khỏi anh. Em thiếu chút nữa bị làm nhục, xảy ra tai nạn xe cộ thiếu chút nữa đã chết, em đã chịu báo ứng rồi, các người còn muốn em như thế nào?"

"Chẳng lẽ em xuất thân không tốt liền xứng đáng bị mẹ anh ghét bỏ sao? Em nghĩ muốn để cho chính mình trở nên thật tài giỏi mới dám đến gặp anh thế cho nên bên cạnh anh có người phụ nữ này, chẳng lẽ là em sai sao? Bùi Dịch, anh đã nói muốn vĩnh viễn đối tốt với em, là anh thay đổi!"

Trạm Dẫn Lan vừa nói một bên khóc, nghĩ muốn tiến lên cách Bùi Dịch gần một chút, nhưng vừa mới giật giật chân, Bùi Dịch liền xoay người hướng tới Tô Thi Thi đi qua rồi.

Sự chờ mong trong mắt cô ta triệt để bị tắt, vô lực buông xuống.

"Anh đưa em ra ngoài phơi nắng." Bùi Dịch nắm lấy tay Tô Thi Thi, ôn nhu nói.

Ánh mắt anh rất sạch sẽ, cực kỳ thuần túy, lộ ra lo lắng.

Tô Thi Thi im lặng lộ ra một cái nụ cười ngọt ngào, triệt để tiêu tan rồi.

"Bùi Dịch!" Trạm Dẫn Lan thét chói tai, không thể tin.

Nhưng Bùi Dịch coi cô ta như là trong suốt một dạng, nắm tay Tô Thi Thi, rời khỏi văn phòng.

"Bùi Dịch..." Trạm Dẫn Lan nước mắt khóc thành dòng, bỏ nhào rơi thẳng xuống, "Anh không thể đối với em như vậy! Em làm nhiều chuyện như vậy đều đã là vì anh, anh làm sao có thể đối với em như vậy!"

Vì giúp anh, cô ta đi cầu xin mẹ nuôi để cho cô ta tới thu mua Sunshine, như vậy cô ta là có thể cho anh một số tiền lớn. Đợi cho tình cảnh của bọn họ dịu đi sẽ đem Sunshine đưa lại cho bọn họ.

"Ha ha, là tôi tự mình đa tình!" Trạm Dẫn Lan vừa khóc vừa cười, đau đến không thể hô hấp.

Cô ta sẽ mãi không hiểu được, có người bỏ lỡ chính là bỏ lỡ. Trong mấy năm nay, cô ta đã là "người chết", mà anh cũng đã đem trách nhiệm cấp cho người khác.

Cô ta lại càng sẽ mãi không hiểu được, nếu là Tô Thi Thi, cô vĩnh viễn sẽ không hoài nghi năng lực của anh, cô sẽ bên anh cùng nhau điên, vì anh trả giá toàn bộ.

Chuối khách sạn, nhà ăn, thậm chí là Hợp Hán Kiến Nghiệp, đều là Bùi Dịch để lại cho Tô Thi Thi. Cô nói bỏ liền bỏ, không chút do dự.

Nhưng Sunshine là giới hạn cuối cùng của bọn họ. Tô Thi Thi đã sớm cho để lại cho Bùi Dịch đường lui, chỉ là người ngoài vĩnh viễn không rõ mà thôi.

Bùi Dịch biết, cho nên anh hẳn không để cho bất luận kẻ nào ức hiếp Tô Thi Thi. Cho dù, anh đã từng cho rằng chính mình nợ Trạm Dẫn Lan.

Một trận gió thổi tới, cửa nhẹ nhàng đóng lại, phát xuất ra một tiếng cạch trầm đục.

Trạm Dẫn Lan rớt cuộc khống chế không nổi, chậm rãi ngồi xổm xuống, ôm lấy đầu gối vùi đầu ở giữa đùi, lớn tiếng khóc lên.

"Em thật sự không cam lòng!" Trạm Dẫn Lan gắt gao nắm chặt phần chân, khóc không thành tiếng.

Từ lúc 15 tuổi gặp được Bùi Dịch, trong mắt cô ta đời này cũng chỉ còn lại có Bùi Dịch. Cô ta không tin chính mình vất vả cố gắng lâu như vậy, đến sau cùng là công dã tràng!

"Dace nói rất đúng, mình còn chưa đủ cường thế!" Trạm Dẫn Lan hung hăng xoa xoa nước mắt, trong mắt hiện lên quét xuống cứng cõi.

Cô ta chính là suy nghĩ vì Bùi Dịch quá nhiều, cho nên nhiều cơ hội như vậy đặt tại trước mặt lại không công bỏ qua.

"Hồ Sĩ Minh, anh nói đúng." Trạm Dẫn Lan nhớ tới ban đầu lúc Bùi Dịch vừa bị bắt tiến vào ngục giam cô đi tìm Hồ Sĩ Minh lời hấn nói khi đó.

"Trong cuộc đời này của anh, lúc anh ở đáy vực sâu cũng chỉ có em có thể cùng anh đi qua!" Trạm Dẫn Lan chống cái bàn đứng lên, trong lòng đã có quyết định.

Năm đó, cô ta gặp được Bùi Dịch lúc còn niên thiếu, bên cạnh anh cùng anh vượt qua những ngày đen tối nhất trong cuộc sống. Hiện giờ, cô vẫn như cũ có thể!

Gian ngoài, chỗ khu nghỉ ngơi kê một cái sofa bằng vải bố, Tô Thi Thi ru rú tại trong lòng Bùi Dịch, đón ánh nắng ấm áp, vừa nói chuyện một bên ngây ngô cười.

"Anh nói xem, em phân tích đúng không?" Tô Thi Thi quay đầu, trông mong nhìn Bùi Dịch, một vẻ mặt mong ngóng anh khẩn trương khen ngợi biểu hiện của em đi.

Bùi Dịch sắc mặt có phần đen, gõ nhẹ lên cái trán của cô, tức giận nói: "Em cực kỳ thực hiểu biết cô ấy ha."

"Hừ, đâu nào có thể hiểu biết bằng anh chứ. Có vẻ, anh đã từng đối với cô ta có hảo cảm như thế, lại còn có lưu nhiều hồi ức như vậy." Tô Thi Thi chua loét nói.

Bùi Dịch thân thể cứng đờ, ngậm bực không thôi.

Liền biết vừa rồi nói những lời này sẽ trêu chọc đến lông mao của cái người phụ nữ keo kiệt này. Dù nói phụ nữ có thai lòng cũng nhỏ hơn, thật đúng là không sai mà!

"Đó là lừa cô ấy thôi, anh kỳ thật đã sớm quên, hiện tại trong đầu toàn bộ đều là em." Bùi Dịch nghiêm trang tung ra đường mật.

"Hừ!" Tô Thi Thi hừ hừ hai tiếng, biết rõ anh nói chính là lời ngon tiếng ngọt dụ cô, nhưng khóe miệng vẫn lại là nhin không được cong lên.

Cô vẫn lại là chưa từ bỏ ý định hỏi: "Anh nói xem em vừa rồi phân tích có đúng hay không? Em cảm thấy được cô ta còn có thể tiếp tục tới đối tốt với anh!"

Bùi Dịch đầu đầu không thôi: "Em vừa rồi đã nói với cô ấy cực kỳ rõ

ràng, anh nhận không nổi lòng tốt của cô ấy."

"Em có nói được như thế có dễ hiểu chưa? Nhưng nghe cô ta sau cùng kêu được tuyệt vọng như thế, không giống như là nghe không hiểu?" Tô Thi Thi lúng ta lúng túng nói.

Bùi Dịch đau đầu cực kỳ: "Đừng nhắc đến cô ấy nữa, sẽ ảnh hưởng đến giáo dục con cái."

Tô Thi Thi khóe miệng rụt rụt, mà lại không phản bác được.

"Bất quá, cô ta đối với anh vẫn lại là không tệ." Một lúc sau, Tô Thi Thi nhịn không được nói.

Bùi Dịch khóe mắt giật giật, bà xã đại nhân một khi đã nói ra mấy lời này, tuyệt đối không phải chuyện tốt.

Nhưng Tô Thi Thi lại nói được nghiêm trang.

Cô có vẻ dăm chiêu nói: "Nhưng em vẫn là không thích cô ta. Cô ta cảm thấy được cô ta đối tốt với anh, anh phải hồi báo cô ta, em rất khinh thường người như thế. Huống chi, lúc ấy cô ta đúng là liên hợp Hồ Sĩ Minh cùng chinh chúng ta. Em thực sự cảm tạ cô ta năm đó vứt bỏ anh!"

Bùi Dịch mặt đen.

Cái gì kêu vứt bỏ!

Bây giờ, thật đúng là để cho Tô Thi Thi đoán đúng rồi.

Trạm Dẫn Lan cũng không có buông tha, vài ngày sau mỗi ngày đều đã tới Sunshine hướng cô nói ra "Đề nghị", để cho Tô Thi Thi không

khỏi phiền nhiễu.

Cô ta tới thời gian đều là thừa dịp Bùi Dịch không có ở đây, Tô Thi Thi chỉ cần cô ta không cùng Bùi Dịch gặp mặt, coi cô ta như là trong suốt.

Bên ngoài, đã bắt đầu truyền ra tin tức về chuyện Sunshine cũng bị thu mua, trong lúc này càng thêm không người nào nguyện ý tìm đến Sunshine hợp tác.

Nhóm người công nhân một người lại một người ra đi, Tô Thi Thi cũng có chút phiền não rồi.

Rất cục, lúc Trạng Dẫn Lan lại một lần tới cửa đe dọa dụ dỗ, Tô Thi Thi còn chưa nói cái gì, Bùi Dịch nhin không được rồi.

"Trạng tiểu thư đi lên, nói tôi không có ở đây!" Tô Thi Thi kéo cánh tay Bùi Dịch, nói với thư ký xong liền đi.

Cô mới vừa mới nhìn đến Trạng Dẫn Lan đã tiến vào Cao ốc, phòng chừng đã ở trong thang máy rồi. Bọn họ vào một cái cái thang máy khác.

Cô không thấy được, Bùi Dịch thừa dịp cô lúc không chú ý, gửi cho thư ký một cái tin nhắn.

"Trạng tiểu thư đi lên, liền nói cho cô ta chỗ chúng tôi đến."

Thư ký liền chết gửi lại một cái tin nhắn: "Bùi tổng, xin hỏi các người đi nơi nào?"

Bùi Dịch mặt trầm xuống, gửi qua hai chữ: "Bệnh viện thành phố."

Chương 548: Hormone nam tính

Khoa sản bệnh viện thành phố. Hôm nay là Chủ nhật, người tới khám thai đặc biệt nhiều.

Ngoại trừ lần trước, đây là Tô Thi Thi lần đầu tiên chân chính đi khám thai.

Bùi Dịch toàn bộ hành trình bên cạnh bảo hộ, hoàn thành trách nhiệm ngăn cản người qua đường, sợ vợ yêu của anh bị đụng đến. Chỉ là càng đi về phía sau, mặt lại càng đen.

Những cái người phụ nữ kia thấy anh bộ dáng đẹp trai, vậy mà một cái vẻ hướng bên cạnh bọn họ đụng tới. Có mấy lần đều đã thiếu chút nữa lách đến Tô Thi Thi rồi!

"Biết bọn họ vì cái gì hướng bên cạnh anh đụng không?" Tô Thi Thi nhìn đến Bùi Dịch mặt tối đen, kìm nén cười hỏi.

Bùi Dịch nhàn nhạt lờm cô một cái, vì đỡ cô vui vẻ, trái lương tâm hỏi: "Vì cái gì?"

Kỳ thật anh một chút cũng đều không muốn biết, Tô Thi Thi khẳng định không nói được lời gì hay.

Tô Thi Thi để sát vào, nhỏ giọng nói: "Phụ nữ mang thai estrogen sẽ tăng cao."

Cô nói xong đánh giá một phen Bùi Dịch, giọng càng thấp hơn một

chút: "Anh rõ ràng tiết ra hormon nam tính quá thịnh vượng..."

"Tô Thi Thi lá gan của em lớn lắm rồi!" Bùi Dịch trừng cô, "Chú ý gia giáo!"

"Anh trừng em!" Tô Thi Thi mắt hứng rồi.

Bùi Dịch lập tức yên, lấy nước ra đổ cô uống.

Tô Thi Thi cảm thấy được anh dút nước cho cô uống nước bộ dáng như là đang cho con uống sữa...

"Các người cảm tình thật tốt." Lúc này, bên cạnh một người phụ nữ có thai tuổi tác hơi lớn vẻ mặt hăm mộ nói.

Tô Thi Thi cười cười, nhìn đến bên người cô đứng một bé gái cùng cô bộ dáng rất giống, lễ phép hỏi người phụ nữ có thai kia: "Chị là mang thai lần hai sao?"

"Đúng vậy. Ông chồng nhà tôi vẫn muốn có đứa con trai. Bây giờ nhà nước đã cho sinh con thứ hai, liền khẩn trương sinh một đứa. Đáng tiếc, tôi mang thai lần này..." Cô nói xong thở dài một hơi, trong mắt đều là thất vọng.

Tô Thi Thi hơi há mồm, đột nhiên không biết phải an ủi cô như thế nào.

Đoàn gia chính là gia đình điển hình trọng nam khinh nữ, Tô Thi Thi cảm nhận được sâu sắc chuyện này. Cô biết cái loại bi ai này.

"Đến chúng ta rồi." Bùi Dịch ôn nhu nói.

Tô Thi Thi hoàn hồn, hướng về phía người phụ nữ có thai kia cười

cười, liền hướng tới phòng khám đi tới.

"Đàn ông ở bên ngoài đợi đi." Ngoài cửa, một vị thực tập sinh trẻ tuổi hướng về phía Bùi Dịch lễ phép làm cái động tác dừng lại.

Bùi Dịch thờ ơ đảo qua, làm như không thấy được, trực tiếp ôm Tô Thi Thi đẩy cửa liền đi vào rồi.

"Ngại quá, tôi... Tôi có chút không thoải mái, anh ấy lo lắng tôi." Tô Thi Thi xấu hổ cười, rất muốn đem Bùi Dịch đuổi trở về!

Không tời nơi này kiểm tra đều là một người xong người khác mới vào, nếu là giống một số bệnh viện một đám phụ nữ có thai vây lại một chỗ chờ khám, anh một người đàn ông tiến vào chẳng phải là xấu hổ chết sao.

May mà bác sĩ cũng không nói gì thêm, kiểm tra hết sức thuận lợi, toàn bộ bình an.

Tô Thi Thi lòng thấp thỏm rất cực để xuống: "Lần trước thiếu chút nữa gặp chuyện không may, em vẫn sợ Bảo Bảo có việc."

Tô Thi Thi nghịch ngợm hướng Bùi Dịch le lưỡi: "Nó khẳng định giống em, kiên cường."

Bùi Dịch ánh mắt ôn nhu như có thể nhỏ ra mật một dạng: "Nói bậy, rõ ràng giống anh."

"Bùi Dịch." Tô Thi Thi bỗng nhiên kêu anh một tiếng, có chút khẩn trương, "Anh thích con trai hay con gái?"

Bùi Dịch không hề nghĩ ngợi, đã nói: "Con gái."

"Vì cái gì?" Tô Thi Thi nhíu mày.

Bùi Dịch nhíu mày: "Em cũng nhìn đến Đoàn Tĩnh Đồng như vậy rồi. Lúc còn nhỏ cùng nó chơi đùa, chẳng lẽ lại sinh một cái tiểu tai họa sao?"

Tô Thi Thi:...

Đây là cha người ta sao?

"Bất quá, có con trai cũng không tệ." Bùi Dịch có vẻ dăm chiêu, "Giống anh mà nói, không lo cưới không được vợ. Nếu sinh con gái giống em, chọn con rể là một chuyện rất đau đầu."

Tô Thi Thi:...

Cô như thế nào cảm thấy được anh đang nói cô xấu?

"Cô bé ngốc." Bùi Dịch nhìn đến vẻ mặt Tô Thi Thi kia liền nở nụ cười, có chút phiến muộn nói, "Khắp thiên hạ người cha vợ nào cũng đều giống nhau, không nở gả con gái."

Tô Thi Thi:...

"Anh có phải nghĩ quá xa rồi hay không?"

Bùi Dịch mặt liền đen, lườm cô một cái: "Vẫn lại là sinh con gái đi. Nhất định phải để anh dạy, không thể giống em!"

Tô Thi Thi nổi giận, mặt không đổi sắc vắn nhéo chặt thịt non trên cánh tay anh, hung hăng xoay tròn hơn nửa vòng, nghiêng răng nghiêng lợi: "Em muốn sinh con trai. Con trai theo mẹ, em nhất định đem nó dạy thành phúc hắc, cùng nhau chèn ép anh!"

Bùi Dịch đen mặt, đưa tay bóp chặt gương mặt cô, thấp giọng uy hiếp: "Buông tay."

Tô Thi Thi cắn răng, sống chết vạy.

Trạm Dẫn Lan chạy theo tới bệnh viện thời điểm, liền nhìn đến vợ chồng Bùi Dịch "Ân ái" vô cùng.

Bùi Dịch lần mò gương mặt Tô Thi Thi, Tô Thi Thi tay chặt chẽ cầm lấy Bùi Dịch, bộ dáng kia, miễn bàn có bao nhiêu hạnh phúc.

Cô ta trong phút chốc, liền ghen tị thiếu chút nữa mất đi lý trí.

"Bùi Dịch!" Trạm Dẫn Lan hướng tới Bùi Dịch chạy tới, quan tâm hỏi, "Anh có chỗ nào không thoải mái sao? Như thế nào lại đến bệnh viện?"

Tô Thi Thi vừa nghe, mặt liền kéo xuống đến nơi: "Cô đừng nguyên rủa người khác được không, miệng quạ đen!"

Mấy ngày qua oán hận chất chứa, đã sắp nhịn không được rồi.

Trạm Dẫn Lan sắc mặt cũng trầm tiếp xuống, lạnh lùng liếc cô một cái: "Tôi quan tâm chính là anh ấy không phải cô."

"Tự mình đa tình." Tô Thi Thi lãnh đạm nói.

"Đó cũng là chuyện của tôi, Bùi Dịch tiếp nhận hay không tiếp nhận không liên quan gì tới tôi." Trạm Dẫn Lan ngạnh cổ nói.

Đúng lúc này, Bùi Dịch mới nhàn nhạt mở miệng: "Tôi nghĩ Trạm tiểu thư nhất định là hiểu lầm rồi. Chúng tôi tới bệnh viện không phải đến

khám bệnh."

"Không phải khám bệnh?" Trạm Dẫn Lan kinh ngạc.

Vừa rồi cô ta đến Sunshine, thư ký Tô Thi Thi liền nói cho cô ta biết Bùi Dịch tới bệnh viện thành phố rồi. Cô ta lúc này liền luống cuống, lập tức chạy đến.

Nhưng ai biết, năm phút đồng hồ lộ trình vậy mà gặp phải kẹt xe, một giờ mới chạy tới.

"Anh không có việc gì thì tốt rồi." Trạm Dẫn Lan nhẹ nhàng thở ra.

Bùi Dịch gật gật đầu, cực kỳ tùy ý nói: "Tôi theo giúp vợ tôi đến đây khám thai."

Bùi Dịch nói xong trong mắt hơn mím cười: "Vừa lúc bảy mươi ngày, tiểu tử kia cực kỳ khỏe mạnh. Đa tạ Trạm tiểu thư quan tâm."

Anh cúi đầu néo néo mặt Tô Thi Thi, ôn nhu nói: "Bảo bối, đi thôi."

"Con?" Trạm Dẫn Lan triệt để ngây dại, trên mặt huyết sắc lui được không còn một mảnh, liền ngay cả Bùi Dịch bọn họ là từ lúc nào đi cũng không biết

"Bọn họ... Có con rồi hả? Hả không, không thể nhanh như vậy!" Trạm Dẫn Lan giật mình lắc đầu, bị đả kích thật lớn.

Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch từ lúc quen biết đến bây giờ còn không tới một năm thời gian, làm sao có thể nhanh như vậy liền muốn con cái rồi! *(Dịch nhà tui từ khi gặp bà Thi đã ăn sạch sành sanh rồi, còn muốn có con nữa. Ăn gần cả năm mới có con là chậm rồi đó má)*

Trạm Dẫn Lan triệt để rối loạn. Cô ta vốn đang nghĩ muốn thừa dịp sơ hở nhảy vào, mà hiện tại bọn họ thậm chí có con rồi!

Kế hoạch của cô ta toàn bộ bị lộn xộn rồi.

Bên ngoài, Tô Thi Thi ngồi vào bên trong xe, cau mày, có một vấn đề vẫn không nghĩ ra.

Bùi Dịch mặt không đổi sắc ngồi ở một bên, sáng suốt bảo trì trầm mặc.

Bỗng nhiên, Tô Thi Thi nghĩ tới cái gì, quay đầu nghiêm túc nhìn anh: "Là anh kêu cô ta đến?"

"Uh"m." Bùi Dịch cực kỳ thành thật ừ một tiếng, không dám nhìn cô.

Tô Thi Thi cạn lời vô cùng: "Anh là ấu trĩ hay không ấu trĩ đây?"

Bùi Dịch thật cẩn thận liếc nhìn cô: "Thương lượng với em chuyện này, em phải đảm bảo đừng nóng giận."

Tô Thi Thi lập tức cảnh giác: "Anh hẳn là đã làm rồi? Tiền trăm hậu tấu sao?"

Bùi Dịch sắc mặt cứng đờ, cầm ra điện thoại, mở trang cá nhân, cẩn thận vờn đến trước mắt cô.

Tô Thi Thi vừa thấy liền bùng nổ rồi.

Bọn họ vậy mà lại trở thành tin hot rồi!

Bây giờ, là vì cô mang thai!

Bùi Dịch không biết cái thời điểm gì đã chụp ảnh cô, đúng là vừa rồi cô nằm ở phòng khám siêu âm khi đó lộ ra ảnh siêu âm bụng.

Tuy chụp cực kỳ đẹp, nhưng ba tháng đâu nào nhìn ra được tới mang thai rồi hả?

Mà Bùi Dịch vậy mà một tay lần mò cái bụng bằng phẳng kia, dụng siêu cấp tự hào viết rằng: "Tiểu công chúa 70 ngày, ngoan như thế nhất định giống tôi."

Tiểu công chúa...

Anh đăng bài trên cá nhân của mình là lúc bọn họ còn không có thảo luận qua thích con trai hay vẫn lại là con gái.

Tô Thi Thi bị thiên lôi đánh trúng được ngoài khét trong sống, thật lâu không nói nên lời.

"Em muốn mắng cứ mắng, đừng cố nhịn sẽ sinh bệnh." Bùi Dịch nhận sai thái độ tốt vô cùng.

Tô Thi Thi tức đến nở nụ cười, quay đầu xem ngoài cửa sổ.

Cô phát hiện một vấn đề, một khi đàn ông thăng cấp lên làm ba ba người ta rồi, chỉ số thông minh sẽ giảm xuống rất nhiều.

"Bùi Dịch, nếu sinh ra là con trai, anh muốn làm sao bây giờ? Đem bài đăng trên trang hack đi à?" Nửa ngày, Tô Thi Thi vẫn lại là nhịn không được trêu chọc Bùi tiên sinh.

Khó như vậy mới có cơ hội được đùa cợt Bùi tiên sinh, như thế nào cũng không thể lãng phí.

Nhưng gần đây chỉ có nó là chuyện tốt, chuyện khác quả thực không xong tới cực điểm.

Bùi Dịch tuyên bố vợ yêu nhà mình mang thai, có người chúc phúc, cũng có rất nhiều người xông vào mắng chửi. Rất nhiều người bởi vì chuyện công trình thôn Thành Trung mắng bọn họ bán nước.

Bùi Dịch tịch thu tất cả đồ đạc có phóng xạ của Tô Thi Thi, không dám để cho cô xem đến những thứ tin tức này.

Ngay cả như vậy, Tô Thi Thi vẫn lại là biết rõ.

Đó là ngày hôm sau, Tô Thi Thi vừa đến công ty, liền bị một đám phóng viên vây quanh rồi.

"Tô tiểu thư, xin hỏi về chuyện công ty Phi Tầm nhúng tay vào công trình thôn Thành Trung là cô đồng ý sao? Cô có phải đã nhận được lợi lộc gì từ bọn họ hay không? Chuyện này, Bùi tổng biết không?"

Liên tiếp nhiều vấn đề ập đến, nện đến Tô Thi Thi nháy mắt mờ muội rồi.

Chương 549: Nhất thời nhin không được

"Thi Thi!" Ôn Ngọc nhìn đến Tô Thi Thi ở phía trước bị phóng viên vây quanh, gấp đến độ mắt đều đã đỏ, mang theo túi xách liền chạy tới.

Trên đường thiếu chút nữa trượt chân, cô khom lưng cởi giày cao gót, đi chân trần vọt tiến vào.

"Các người tránh ra, cô ấy là phụ nữ có thai, đừng dọa đến cô ấy!" Ôn Ngọc liền cùng biến thành người khác một dạng, thô bạo vọt vào đám người, ôm cổ tay Tô Thi Thi, quay đầu trừng mắt nhìn những phóng viên này.

"Dù có chuyện gì đều đã không có quan hệ gì với cô ấy, các người đi tìm Bùi Dịch cùng Tần Phong hỏi đi!" Ôn Ngọc gấp đến trong đám phóng viên có người cô quen biết, đỏ mắt vành mắt nói một tiếng "Xin nhờ rồi.", sau đó liền lôi kéo Tô Thi Thi đi vào trong.

Tô Thi Thi vẫn đều là lơ mờ. Trong đầu tới tới lui lui đều là câu nói "Bán nước" kia, trong lòng tự trách lại khó chịu.

"Tô tổng!" Bảo an cùng thư ký mang theo người chạy tới thời điểm, Tô Thi Thi bọn họ đã đến trong cao ốc, mấy người sợ tới mức mặt đều có chút tái.

"Tô tổng thật sự thực xin lỗi, bọn họ trốn ở chỗ khác, chúng tôi không phát hiện." Thư ký sốt ruột giải thích nói.

Cho đến lúc này, Tô Thi Thi mới lấy lại tinh thần, hướng về phía cô bài trừ một nụ cười tươi tắn: "Tôi không sao, chỉ là bọn họ lập tức lao tới tôi có chút lờ mờ. Lên đi."

"Cô coi chừng một chút, vừa rồi bọn họ có đụng vào cô hay không?" Ôn Ngọc sợ tới mức thiếu chút nữa khóc rồi, lo lắng vô cùng.

Cô biết Tô Thi Thi không phải người yếu ớt đến bị dọa lờ mờ, mà là vì lời những phóng viên này nói.

"Thi Thi!" Phía sau truyền đến một trận tiếng bước chân, Bùi Dịch cùng Tần Phong vô cùng lo lắng chạy đến.

"Thực xin lỗi, là anh sơ sót." Bùi Dịch gắt gao ôm Tô Thi Thi, tay đều đang phát run.

Anh thật không tưởng tượng được nhiều phóng viên vây như vậy, nếu lỡ xảy ra chút gì ngoài ý muốn...

"Em không sao, thật sự không có việc gì." Tô Thi Thi vội vàng an ủi.

Cho dù trong lòng nhiều khó chịu, cũng không dám để cho anh nhìn ra tới. Cô biết chính mình làm sai, lúc ấy mặc dù có nghĩ đến loại khả năng này, nhưng mà tuyệt đối không nghĩ tới sẽ nghiêm trọng như thế.

Bên cạnh, Tần Phong trong tay cầm theo một đôi giày cao gót, đi tới trước mặt Ôn Ngọc. Anh không nhìn cô, cũng không nói chuyện, yên lặng ngồi xổm xuống thân thể.

Ôn Ngọc thân thể cứng đờ, có chút không biết làm sao, theo bản năng đã nghĩ lui về sau.

Tần Phong nhanh tay bắt được mắt cá chân của cô, đem giầy đưa tới.

Ôn Ngọc không được tự nhiên cực kỳ, cũng không phải giống như trước như vậy sợ tới mức thất kinh, mà là bài xích.

Nhưng cô vẫn lại là vươn chân ra, yên lặng mang giầy vào.

"Bùi Dịch." Tô Thi Thi cầm cổ tay Bùi Dịch, quay đầu nhìn thoáng qua hai người bên cạnh, nhỏ giọng hỏi, "Bọn họ tới cùng làm sao vậy?"

Cô rõ ràng cảm giác được Ôn Ngọc cùng Tần Phong thái độ đều đã rất kỳ quái.

"Cậu ấy không nói." Bùi Dịch nhíu mày nói.

Gần đây trong khoảng thời gian này, Tần Phong lúc rảnh rỗi liền ngăn người, đến Bùi Dịch đều có chút lo lắng rồi. Nhưng hỏi anh, lại cái gì cũng không chịu nói.

"Thi Thi, tôi hẹn người ta bàn chút chuyện, đi trước rồi." Ôn Ngọc mang giầy xong, bỗng nhiên đối với Tô Thi Thi nói, sau đó không đợi Tô Thi Thi trả lời, liền đi rồi.

"Ngọc..." Tô Thi Thi lo lắng cực kỳ, rất muốn đuổi theo ra.

Tần Phong ngăn lại cô: "Cho cô ấy chút thời gian đi."

"Tới cùng làm sao vậy? Là vấn đề trong nhà cô ấy sao?" Tô Thi Thi hỏi.

Cô mơ hồ cảm thấy được, hình như từ lần trước Tần Phong đi gặp cha mẹ trở về, hai người liền có mâu thuẫn.

Tần Phong mím môi, không có trả lời.

Tô Thi Thi thấy thế, cũng không dám hỏi nhiều, chỉ nói: "Chờ cô ấy trở lại, tôi cùng cô ấy nói chuyện."

"Cảm tạ." Tần Phong vẫn như cũ cúi đầu, cảm xúc có chút giảm.

Tô Thi Thi thật là lần đầu tiên nhìn thấy anh có cái bộ dạng này, trong lúc này lo lắng càng nhiều hơn.

Sau cùng vẫn lại là Bùi tổng nhìn không được, trực tiếp kéo áo theo Tần Phong, lãnh khốc nói: "Đi, đi đánh một trận. Gần đây nộ khí lớn."

"Đánh liền đánh. Không được, nếu là tôi đánh thắng, cậu không thể ghi hận." Tần Phong giống như lập tức sống lại, nói xong không quên nhắc nhở Tô Thi Thi, "Em cũng một dạng! Không được tính sổ sau."

"Đi thôi." Tô Thi Thi khoát tay, đi theo thư ký hai người xoay người vào thang máy.

Mãi đến trở lại trong văn phòng, Tô Thi Thi mới yên lặng thở dài.

"Các người đều sợ tôi áp lực lớn, tôi không phải là mang thai thôi sao, có như thế yếu ớt à?" Tô Thi Thi nhìn dưới lầu phóng viên còn chưa chịu rời đi, thì thào tự nói.

"Nhất định sẽ có biện pháp." Tô Thi Thi hít một hơi thật sâu.

Cô biết Bùi Dịch lúc này hẳn là đi nghĩ biện pháp, đánh nhau chỉ là một cái có mà thôi.

Quả nhiên, Bùi Dịch cùng Tần Phong trực tiếp lái xe đi công trình

thôn Thành Trung.

Bên trong xe, Tần Phong cau mày, rất không đồng ý kế hoạch của Bùi Dịch: "Cậu tốt nhất suy nghĩ cho kĩ. Nếu thực đem công trình bùng nổ, vậy tội danh trước kia đã có thể thành sự thực rồi."

Bùi Dịch tự mình lái xe, ngón tay nhẹ nhàng gõ tay lái, mặt không chút thay đổi nói: "Ít nhất phải làm bộ làm tịch."

Tần Phong nâng trán, cứng ngắc liền gật gật đầu, thật sự vô lực châm chọc: "Khó trách Hồ Sĩ Minh liều mạng muốn dồn cậu vào chỗ chết! Người như cậu, thật sự thật là đáng sợ!"

Bùi Dịch đi đến thôn Thành Trung chính là muốn để Hồ Sĩ Minh xem! Để cho hắn nghĩ anh sẽ động tay động chân...

"Hắn biết, Dace sẽ ra tay. Tôi ngược lại cực kỳ muốn nhìn một chút bộ dáng Hồ Sĩ Minh quỳ liếm vị quý tộc Âu châu kia." Tần Phong ánh mắt sắc bén, lộ ra thấy lạnh cả người.

"Nếu có thể, tôi không nghĩ muốn lại cùng hắn đấu tiếp." Bùi Dịch có chút mệt mỏi nói.

Một trận chiến tranh này, anh là cảm thấy được càng ngày càng không có ý nghĩa rồi.

"Cậu muốn đi tìm Ôn tiểu thư không?" Bùi Dịch đột nhiên hỏi.

Tần Phong sững sốt, thần sắc có chút mất tự nhiên: "Cô ấy không nghĩ muốn nhìn đến tôi."

Bùi Dịch châm chọc quăng nhìn anh liếc mắt một cái: "Không phải chỉ là không được nhạc phụ tương lai nhìn trúng, vậy mà đã làm cậu

sợ."

Tần Phong phìền não gào gào tặc: "Chúng ta trước đây còn trẻ muốn ngoạn chơi nhiều một chút, giờ cũng đã thay đổi rồi. Lúc ấy thái độ của cha cô ấy, tôi vẫn nhìn không được..."

Nhất thời nhìn không được, đem Lão Trượng Nhân cho đánh.

Loại này nói, Tần Phong thật sự không mặt mũi nói ra.

Nhưng lúc ấy anh thật sự quá giận rồi. Anh cũng là khi đó mới biết được, Ôn Ngọc kia tính tình là di truyền người nào!

Nhìn đến Bùi Dịch lại nén cười, Tần Phong khô cần giải thích nói: "Tôi cũng không thật sự đánh. Chỉ là không cần thận xô đẩy một phen, chính ông té xuống."

Hiện tại, cha của Ôn Ngọc - - lúc trước anh cường đoạt cướp lấy Tiểu Hồng Mã con ngựa giống của trang trại, lại vẫn nằm ở trong bệnh viện tĩnh dưỡng.

Có thể nghĩ, Ôn Ngọc kia có tính tình giống cha mình sẽ như thế nào đối với anh rồi.

Tần Phong nghĩ tới đây liền phìền lòng: "Cô ấy khi đó cũng nói với tôi rất nhiều lời ngoạn độc, một chút cũng không đứng về tôi. Tôi mới đúng là người muốn bên cạnh cô ấy qua nửa đời sau, cũng không phải cha cô ấy."

Tần Phong càng nói càng ủy khuất.

Bùi Dịch kìm nén cười, không biết như thế nào, tâm tình bỗng nhiên tốt lên rồi.

"Hại bạn!" Tần Phong trợn trắng mắt nhìn anh.

Vừa lúc lúc này, xe đến chỗ cửa lớn một kỳ công trình thôn Thành Trung thôn, Bùi Dịch dừng xe rất nhanh xuống xe.

Tần Phong cũng thu hồi vẻ u sầu, bắt đầu đi thực hành kế hoạch của bọn họ.

Mà ở bọn họ vào trong công trình nửa giờ sau, Hồ Sĩ Minh bên kia đã có được tin tức, rất nhanh Dace cũng biết rồi.

Thì ra trong văn phòng tổng giám đốc Hồ thị, Dace ngồi ở trên chủ vị, sắc mặt có chút ngưng trọng.

"Hồ tiên sinh, anh nói Bùi Dịch đi công trường là có mục đích gì?"

Hồ Sĩ Minh nhàn nhạt giật giật khóe miệng, lộ ra một cái không tính tươi cười, thanh âm lười biếng: "Tôi vừa rồi phân tích một phen anh ta làm những chuyện này, có thể là nghĩ muốn đem công trình lại cho bùng nổ một lần đi."

Hắn nhìn về phía Dace, có điều ngụ ý: "Dù sao anh ta cho tới bây giờ đều là người có thù tất báo."

Dace nhíu mày: "Anh là nghĩ muốn thông qua tay của tôi tới diệt trừ anh ta?"

Hồ Sĩ Minh nhún nhún vai: "Hồ gia hiện tại đều đã như vậy, anh ta như thế nào cùng tôi có quan hệ sao?"

Hắn đi về hỏi quá ông nội hắn. Hắn ông nội xác định nói cho hắn, sẽ đem chân tướng Bùi thanh Vũ tử vong cùng với những chuyện cũ đó

mang xuống mộ.

Nhưng bọn họ vẫn lại là lo lắng Bùi Dịch sẽ tìm được cái chứng cứ gì, vẫn như cũ lo lắng. Hồ Sĩ Minh tự nhiên hẳn không đem suy nghĩ chân thật nói cho Dace.

Hắn chỉ nói ra lời hư hư thực thực để cho Dace càng thêm không xác định rồi.

Bà ta nghĩ nghĩ, nói: "Kỹ Sư của tôi nói cho tôi biết, trên bản thiết kế của Bùi Dịch có chút chi tiết không cách nào đạt tới. Anh có ý kiến gì không?"

"Nói về JK của anh ta mà nói, Kỹ Sư của bà không nào cách làm được, không kỳ quái." Hồ Sĩ Minh ở phương diện kiến trúc năng lực tuy so ra kém Bùi Dịch, nhưng trình độ cũng là tương đương không tệ.

Nói thật thì tui ko biết JK là gì chắc gì đó liên qian đến thiết kế

Anh kiến thức về JK quá lợi hại.

"Có chút ý kiến, làm phía đối tác vẫn lại là nên nhắc nhở bà một tiếng. JK là truyền kỳ trong giới kiến trúc. Liền tính hiện tại anh ta ở vào thung lũng, muốn đứng lên cũng là rất nhanh." Hồ Sĩ Minh tùy ý nói.

Dace nheo lại mắt: "Hồ tiên sinh ý tứ là, để cho tôi triệt để phá hủy anh ta?"

Hồ Sĩ Minh vẫn như cũ không sao cả nhún nhún vai: "Người cảm thấy được ngày anh ta đứng lên đó, Phi Tầm còn có thể sống yên ổn?"

Trong văn phòng, nhất thời trầm mặc tiếp xuống, áp lực tới cực điểm.

Chương 550: Hiện trường trực tiếp

"Phu nhân Dace, công trình thôn Thành Trung hẳn khó mà lấy. Chính phủ rất có khả năng sẽ một lần nữa đấu thầu, phần thắng của Phi Tâm cực kỳ xa vời. Nếu cần thiết, tôi cảm thấy được bà có thể cùng Bùi Dịch hợp tác."

Hỗ Sĩ Minh đứng lên, cười như không cười nói: "Dù sao anh ta là tổng Thiết Kế Sư, có anh ta ở đây, những cái chi tiết này đều có thể đầy đủ hoàn thành. Quốc dân tiếp thu cũng dễ dàng một chút."

Dace hăm nhập đến chỗ trầm tư, hiển nhiên đang tự hỏi lời Hỗ Sĩ Minh nói.

Hỗ Sĩ Minh lộ ra tươi cười trào phúng, xoay người rời đi rồi.

"Bùi Dịch, cái lễ vật này anh sẽ phải thích đi?" Hỗ Sĩ Minh ở trong lòng yên lặng nói, "Chỉ là không biết, bây giờ là anh đi vào ngõ cụt hay lại vẫn là tôi?"

Hắn không biết Bùi Dịch đi thôn Thành Trung là có phải cố ý cho hắn biết hay không, cũng không biết anh muốn làm cái gì.

Nhưng hiện tại Bùi Dịch cùng Dace đều là kẻ thù của hắn.

"Liên cho các người chó cắn nhau đi!" Hỗ Sĩ Minh sau khi rời khỏi, trở về Hồ gia.

Hồ gia tất cả sản nghiệp, hiện giờ chỉ còn lại có tổ trạch này. Vì thế,

Hồ gia những cái cô gì chú bác này tất cả đều bùng nổ, gần đây mỗi ngày đều đã đến đây nháo loạn.

Hồ Sĩ Minh trở về thời điểm, vừa lúc đụng tới bác của hắn Hồ Thiên Đệ tại cửa khóc lóc kể lể.

"Cháu trai lớn, con đã tới. Bác trước kia đối với con không tệ đi? Con làm sao có thể như vậy đối ta..." Hồ Thiên Đệ vừa thấy đến Hồ Sĩ Minh liền khóc lao tới.

Hồ Sĩ Minh cũng không né tránh, tùy ý bà ta đánh chính mình, mặt không chút thay đổi đối với quản gia một bên sốt ruột không thôi nói: "Đem nhóm người bọn họ đều đuổi đi ra, về sau không được cho tiến vào."

"Hồ Sĩ Minh!" Hồ Thiên Đệ vừa nghe liền nổi giận, nước mắt lướt qua liền muốn mắng chửi người, bị quản gia bám trụ rồi.

Hồ Sĩ Minh không tâm tư theo chân bọn họ âm ỉ, lãnh nghiêm mặt hướng tới tổ trạch đi đến.

"Con nghĩ muốn làm như thế nào an trí người trong nhà chưa?" Hồ Tấn Hoa biết hắn trở lại, sáng sớm cùng ở trong phòng khách.

Hồ Sĩ Minh mím môi không nói chuyện.

Hồ Tấn Hoa thở dài: "Hồ gia từ trước đến nay đoàn kết. Nói đến cùng, Hồ gia biến thành như vậy, là trách nhiệm của ta và con, bọn họ đều là vô tội."

"Con đã giúp bọn họ mỗi nhà chuẩn bị tài sản, buổi chiều luật sư sẽ đi tiến hành sang tên." Hồ Sĩ Minh nhàn nhạt nói.

Hồ Tấn Hoa sừng sốt, sau đó vỗ vỗ bờ vai của hắn: "Đứa bé ngoan. Bọn họ sớm hay muộn sẽ hiểu cho con."

Mấy năm nay, nếu không phải Hồ Sĩ Minh cố gắng, Hồ gia không có khả năng phát triển nhanh chóng như thế.

Hồ Sĩ Minh cũng không nói cái gì khác, vẫn như cũ chỉ là hỏi: "Chuyện năm đó, người thật sự không tính toán nói với con?"

Hồ Tấn Hoa sắc mặt trầm xuống: "Không nói cho con là vì tốt cho con. Chuyện năm đó không có quan hệ gì với con."

"Con chỉ là muốn trước thời gian chuẩn bị sẵn sàng."

"Con chuẩn bị không được." Hồ Tấn Hoa có chút tức giận, "Chuyện này không cho con lại nhắc đến nữa. Trước hết nên nghĩ muốn như thế nào cứu lại Hồ gia đi."

Hồ Sĩ Minh mặt trầm xuống, dờ đi đề tài: "Con quyết định để cho chú hai mang Quân Nhạc ra ngoại quốc."

Hồ Tấn Hoa trầm mặc một hồi, gật gật đầu: "Như vậy cũng được. Làm cho bọn họ đi hết cũng tốt."

"Uh"m." Hồ Sĩ Minh gật đầu, "Con lập tức cho người ta đi tiến hành, hôm nay liền cho bọn họ đi."

Hồ Tấn Hoa há miệng thờ dốc, không nói gì.

Hiện giờ Hồ gia sẽ phát triển như thế nào người nào cũng đều không thể nói trước, mà còn ông ta gần đây vẫn có dự cảm không tốt lắm. Cho nên, để cho Hồ Khải Văn rời khỏi quốc nội, có lẽ là cái lựa chọn không tệ.

"Con đi bận rộn rồi." Hồ Sĩ Minh nói xong chuyện liền đi rồi.

Hồ Tấn Hoa nhìn bóng lưng cháu trai đức tôn kia quật cường, trong mắt hiện lên quét xuống thương tiếc.

Lúc này mới vài ngày, đứa nhỏ này rõ ràng gầy yếu rồi.

"Có lẽ, ta không nên đem tất cả gánh nặng đều đã đặt ở trên thân con." Hồ Tấn Hoa thở dài.

Chuyện cho tới bây giờ, đã không có đường lui rồi.

Bắc Kinh bởi vì Bùi gia cùng Hồ gia đấu đá, trong lúc này nhiệt náo dư luận xôn xao.

Tập đoàn Phi Tầm cường thế yêu cầu được chen chân vào khai phá trong công trình thôn Thành Trung, trong lúc này để cho dân chúng tức giận không thôi.

Hồ thị, Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi đều bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió. Bùi Dịch đem Tô Thi Thi nghiêm mật bảo vệ, không cho cô đơn độc ra ngoài.

Nhưng Sunshine vẫn như cũ không có một cái đơn đặt hàng, bọn họ chỉ có thể gặm vốn ban đầu. Mà Trạm Dẫn Lan vẫn như cũ mỗi ngày tới cưỡng bức lợi dụ.

Tô Thi Thi bị ai phát hiện, cô hiện tại lạc thú lớn nhất chính là cùng Trạm Dẫn Lan cãi nhau.

Bùi Dịch lúc trước nói không sai, Trạm Dẫn Lan cùng Tô Thi Thi tới một mức độ nào đó rất giống.

Tỷ như quật cường, tỷ như có thù oán tất báo.

Ngay từ đầu Trạm Dẫn Lan âm ỉ không lại Tô Thi Thi, nhưng mấy ngày trôi qua, Trạm Dẫn Lan cãi nhau kỹ năng càng ngày càng lợi hại.

Nhiều lần, Tô Thi Thi thiếu chút nữa muốn động thủ. Muốn nói đánh nhau, Trạm Dẫn Lan tuyệt đối đánh không lại nữ hán tử Tô Thi Thi.

Bùi Dịch thấy Tô Thi Thi có chỗ phát tiết, cũng liền không có ngăn cản.

Tất cả mọi người đang vì cứu lại khốn cục mà nỗ lực, nhưng khốn cảnh lại không thể một sớm một chiều là có thể thay đổi.

Ôn Ngọc mấy ngày nay một mực ở bên ngoài bên ba, muốn tìm chút hợp đồng trở về. Đừng nhìn cô nhát gan, nhưng mà một khi tập trung làm việc, sức bật tuyệt đối là kinh người!

"Bảo bối..." Ôn Ngọc xuống xe tính toán đi đến một nhà hàng trong khách sạn gặp một vị hộ khách, một chiếc xe bỗng nhiên đứng ở trước mặt cô, từ trên xe bước xuống một người đàn trẻ tuổi.

Ôn Ngọc vừa thấy đến người này, sắc mặt chài quét liền trắng, vội vàng hướng trong khách sạn chạy.

"Ngốc nghếch." Hồng Tinh Huy cười cười, càng nhìn người phụ nữ này càng cảm thấy được đáng yêu, dừng lại xe lấy ra một tờ tiền bạc đưa cho đứa bé giữ cửa giúp cho hắn đi đậu xe, hướng tới nhà hàng trong khách sạn đi đến.

Ôn Ngọc chính đang sốt ruột tìm kiếm khách hàng mình đã hẹn, đảo

mắt lại nhận được một thân ảnh như khiến cô bị sét đánh giữa trời quang.

Hồng Tinh Huy nhìn cô, cười đến đặc biệt ấm áp: "Tôi chính là khách hàng của em, Ôn tiểu thư không phải muốn phục vụ tôi sao?"

"Hồng... Hồng nhị thiếu, tôi hẹn sai người. Tôi đi trước." Ôn Ngọc vừa nói, một bên sợ hãi lui về sau.

Hồng Tinh Huy vươn tay giữ chặt tay cô, đem cô hướng trong phòng ăn kéo đi.

"Bảo bối, em tốt nhất không nên lộn xộn, nếu không sẽ bị người vây xem." Hồng Tinh Huy tiến đến bên tai Ôn Ngọc, nửa là hấp dẫn nửa là uy hiếp nói, "Tôi biết em có bạn trai. Nhưng mà người của Hồng gia chúng tôi, không phải hiện tại Tần Phong có thể trêu chọc."

"Anh..." Ôn Ngọc hốc mắt đỏ bừng, nước mắt chặc chặc liền rớt xuống.

"Ngoan, không khóc, tôi sẽ đau lòng." Hồng Tinh Huy tà tà nở nụ cười một phen, dẫn cô đến chỗ dự định trong phòng bao riêng.

Ôn Ngọc nhìn người đàn ông có bệnh lại đáng sợ đến mức tận cùng sắc mặt liền trắng bệch, cực kỳ bất lực.

Cô thật sự không nghĩ ra, Hồng gia đại thiếu gia Hồng Hưng Nhiên thân sĩ như thế, như thế nào Hồng nhị thiếu lại giống kẻ lưu manh một dạng!

"Hồng nhị thiếu, tôi còn có việc, thật sự phải đi rồi." Ôn Ngọc không dám cùng hắn vướng mắc, tìm cơ đã nghĩ chạy.

Hồng Tinh Huy một tay lấy cô kéo vào trong lòng, ôm cô không cho cô động: "Tôi theo em mấy ngày rồi, quan hệ lợi hại tôi đã cùng em nói rõ ràng, tôi biết em nghe hiểu được."

"Em cho tôi là uy hiếp em cũng được, lợi dụ em cũng được. Khi em trở thành người phụ nữ của tôi, tôi có thể cho Hồng gia giúp các người."

"Tôi có bạn trai rồi!" Ôn Ngọc tức giận đến đỏ bừng cả khuôn mặt.

Cô cảm thấy được người này quả thực là bệnh thần kinh! Cô ngay từ đầu liền nói rõ ràng, nhưng người này vậy mà càng ngày càng hăng say rồi!

"Bảo bối, em có biết hiện tại bạn của em có bao nhiêu khó khăn không? Tô Thi Thi hiện tại lại đang mang thai, nếu em có thể mà lại không chịu giúp cô ấy, nếu lỡ cô ấy xảy ra chuyện gì..."

"Anh đừng nói nữa!" Ôn Ngọc bịt lấy lỗ tai kêu to, khổ sở trong lòng vô cùng.

Một bên là bạn bè, một bên là Tần Phong, cô muốn làm sao bây giờ?

Hồng Tinh Huy đã sớm đem cô điều tra sạch sành sanh, cầm ra điện thoại điểm vài cái, rất nhanh trong di động truyền tới tiếng một cô gái.

"Thi Thi?" Ôn Ngọc trong lòng cả kinh, đi tới gần vừa thấy, phát hiện là một cái video clip.

Đây là - - hiện trường trực tiếp?

"Không sai, tôi cho người ta trà trộn vào Sunshine, hiện tại hẳn đang thay tôi quay lại trực tiếp tình cảnh ở đó. Tới, nhìn xem bạn tốt của

em hiện tại có bao nhiêu khó." Hồng Tinh Huy cười đến giống hồ ly một dạng, chặt chẽ ép Ôn Ngọc, bắt buộc cô xem video clip.

Chương 551: Toàn gia đều đã phá sản

Trong khu làm việc của Sunshine, Tô Thi Thi đang gọi điện thoại.

Cô cảm xúc dao động có chút lớn, một tay vỗ về ngực, một tay lấy di động một bên gọi điện thoại một bên đi tới đi lui, như là tức giận đến không nhẹ.

"Tô tổng, người đừng nóng giận, sẽ dọa đến tiểu bảo bảo." Thư ký ở bên cạnh khẩn trương cực kỳ.

Cô nhìn bên ngoài xem, có chút kỳ quái Bùi Dịch như thế nào không có cùng Tô Thi Thi lên tới.

Ngay tại cô nhìn qua thời điểm, một người lấy di động chụp ảnh thần tốc trốn đến trong góc khuất.

"Tính rõ ràng chưa? Tổng cộng có ít nhiều?" Tô Thi Thi hít sâu, kiệt lực khống chế để chính mình không bạo phát tính tình.

Đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng quản gia nơm nớp lo sợ:
"Tổng cộng tiêu hết 108 vạn."

Ông càng nói thanh âm càng nhỏ, hận không thể lúc này có thể biến thành câm điếc.

Điện thoại đầu bên này, Tô Thi Thi nghe xong liền trầm mặc rồi.

Tức giận trong lòng đạt tới đỉnh điểm, lại kì tích biến mất.

Lúc này, bên ngoài có tiếng bước chân truyền đến. Bùi Dịch dưới lầu gọi điện thoại, đi lên liền chậm.

Vừa vào khu làm việc, liền cảm giác không khí có phần không thích hợp, anh theo bản năng nhíu hạ mi, hướng tới Tô Thi Thi trông đi qua.

Tô Thi Thi nghe được tiếng bước chân, quay đầu, nhăn cầu xoay một vòng, nói với anh: "Bùi tiên sinh, nói cho anh một cái tin tức bất hạnh. Chúng ta lại được bán nhà cửa rồi."

Bùi Dịch mày mạnh nhíu một phen.

"Mẹ mua quần áo tiêu hết 108 vạn (khoảng 37 tỷ tiền Việt), chúng ta không có tiền thanh toán." Tô Thi Thi cảm xúc đã triệt để bình tĩnh trở lại, chi tiết nói.

Bùi Dịch mi thâm sâu vắn chặt lại, hỏi: "Sao lại thế này?"

Tô Thi Thi nói: "Mẹ trước kia chơi cùng một vị tiểu muội muội hết sức thân thiết, mẹ có thể là chịu phải kích thích, liền tỏ ra mình hơn hẳn mua một chút quần áo."

Tô Thi Thi lúc nói chuyện thời điểm đã nhìn không ra ít nhiều tức giận, trời biết vừa rồi lúc cô nhận được điện thoại của quản gia đã tức điên rồi.

Chanel, Dior, các loại quần áo thiết kế riêng, các loại trang sức quý giá gì gì đó! Tô Thi Thi có thể không tức giận sao? Bọn họ hiện tại mấy ngày nay chi tiêu đều phải tính toán kỹ lưỡng, mẹ chồng cô lại vì theo người ta ganh đua so sánh, tiêu hoang hơn một trăm vạn mua một đồng quần áo chỉ có yến hội mới dùng được!

Hiện tại có quý mới mời bọn họ tham gia yến hội! Bà mua những cái lễ phục này muốn làm cái gì!

"Anh gọi điện thoại." Bùi Dịch lặng lẽ đánh giá một phen sắc mặt Tô Thi Thi, thấy bộ dáng cô không giống như là tức giận, trong lòng càng thêm không nắm chắc.

Anh tình nguyện cô phát giận!

"Không được gọi, chuyện này em sẽ xử lý. Anh đi đem nhà cửa xử lý xong đi. Vừa lúc em ở tại ngoại ô thành phố nhìn đến một căn nhà không tệ, tiền bạc còn lại có thể mua được."

Tô Thi Thi biết Bùi Dịch khẳng định không nỡ cho cô đi thuê phòng ở, đơn giản mua nhà nơi hẻo lánh một chút, giá cả cùng phòng ốc cũng tiện nghi rất nhiều.

"Để cho mẹ đem quần áo trả lại." Bùi Dịch trầm giọng nói.

"Không được, như vậy mẹ sẽ giận anh." Tô Thi Thi kiên quyết không đồng ý.

Cô ngay từ đầu cũng nghĩ qua biện pháp này. Nhưng mà cô biết Nhậm Tiểu Vi người này cực sĩ diện. Bọn họ làm như vậy chẳng những làm cho bà ghi hận bọn họ, làm không tốt còn có thể càng nghiêm trọng.

Bọn họ lại không thể thật sự mặc kệ bà, nhưng quả thật nên hảo hảo trị bà rồi.

"Em sẽ xử lý tốt, nếu mẹ tới tìm anh tố khổ, anh nhớ rõ phải ra sức an ủi dỗ mẹ biết không?" Tô Thi Thi ngửa đầu, nháy mắt nhìn Bùi

Dịch.

Bùi Dịch tâm lập tức liền mềm ròi, đau lòng, ôn nhu vuốt tóc của cô, có chút bất đắc dĩ: "Mẹ đối với em ý kiến vốn là lớn. Hiện tại em lại đứng ra gánh vai phản diện, về sau em sẽ càng ủy khuất."

"Em đã nghĩ qua, muốn cho bà thích em trên cơ bản không có khả năng rồi. Cho nên - -" Tô Thi Thi trong mắt hiện lên quét xuống lấp lánh, "Em quyết định để cho bà triệt để sợ em!"

Có chút người, bạn đối với họ tốt càng vô dụng, vậy cũng chỉ có thể mạnh mẽ trấn áp!

Tô Thi Thi nói xong lôi kéo Bùi Dịch về tới văn phòng của chính mình, cầm ra điện thoại gọi cho Phương Ngọc Hoa.

"Bà nội, người không cùng mẹ cãi nhau đi?" Tô Thi Thi thật cẩn thận hỏi.

Đầu bên kia điện thoại truyền đến một tiếng thở dài, Phương Ngọc Hoa vô lực nói: "Không mắng." Dừng một chút, bà hung tợn nói, "Trực tiếp đánh một trận."

Ách...

Tô Thi Thi xấu hổ nhìn thoáng qua Bùi Dịch. Cô đang mở loa ngoài, Bùi Dịch cũng nghe được.

Bùi tổng mặt không chút thay đổi ngồi ở trên ghế sofa, giống không có nghe đến một dạng.

"Thi Thi, con nghĩ biện pháp đem những cái quần áo này trả lại đi." Phương Ngọc Hoa tại đầu bên kia điện thoại nói.

"Bà nội, trả lại giải quyết không được gốc rễ." Tô Thi Thi do dự, sau cùng vẫn lại là khế cắn môi, nói, "Người đem những quần áo khác của mẹ đều thu lại đi, sau đó nói với mẹ rằng trong nhà tiền bạc đã tiêu hết, mẹ muốn ăn cơm nhất định phải chính mình kiếm tiền."

"Bắt bà ấy mặc những cái lễ phục này làm việc. Bắt quá người để cho Dương Dũng âm thầm trông chừng, đừng để xảy ra chuyện ngoài ý muốn."

Đầu bên kia điện thoại trầm mặc lại. Nửa ngày, Phương Ngọc Hoa nói: "Biện pháp này của con cũng ổn. Bắt quá con cùng Tiểu Dịch thương lượng một phen, tuy mẹ chồng con không hiểu chuyện, nhưng dù sao cũng là mẹ của Tiểu Dịch."

"Con không ý kiến. Người bảo với mẹ con có ủy khuất cứ việc tới tìm con." Bùi Dịch lập tức nói.

Lúc trước Nhậm Tiểu Vi gián tiếp hại chết cha anh, biến thành bọn họ cửa nát nhà tan. Về sau lại cùng Hồ Khải Văn qua lại. Hiện giờ lại làm ra chuyện như vậy.

Mỗi một việc, mỗi một sự kiện, đều đã làm cho người ta thất vọng đau khổ. Bùi Dịch là người con có hiếu, nhưng anh không ngu hiểu.

"Bà nội, có chuyện gì người nhất định phải lập tức cho con biết." Tô Thi Thi nói.

"Yên tâm đi, trong nhà hiện tại nhiều người, không có việc gì." Phương Ngọc Hoa an ủi vài câu, lại hỏi cô thân thể như thế nào, mới lưu luyến không rời cúp điện thoại.

Hiện giờ tất cả mọi người biết Tô Thi Thi mang thai rồi. Làm bà nội

của cô, Phương Ngọc Hoa đương nhiên là đau lòng cháu gái nhà mình.

Tô Thi Thi cúp điện thoại, đi đến bên người Bùi Dịch, ngồi xuống, nhìn anh cười cười: "Tin tưởng em, đều đã qua đi."

"Uh"m." Bùi Dịch hôn nhẹ cái trán của cô, "Vợ yêu à, vất vả rồi."

Tô Thi Thi ảm áp cười, tâm tình bình tĩnh rất nhiều.

Mà cô không biết, Ôn Ngọc bởi vì trước cô gọi điện thoại nói những lời này, đều nhanh lo lắng gần chết.

Trong phòng riêng của nhà hàng trong khách sạn Hồng Tinh Huy thu hồi điện thoại, cười như không cười nhìn Ôn Ngọc: "Bọn họ hiện tại quá thật không dễ dàng. Đối với trước mắt bọn họ mà nói, một trăm vạn này cũng không phải là số tiền nhỏ."

"Anh... Anh tới cùng muốn thế nào!" Ôn Ngọc không dám nhìn ánh mắt hắn, muốn chạy, lại sợ hắn đột nhiên nổi điên, gấp vô cùng.

Cô cũng không biết Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch đã quyết định bán nhà cửa, video clip chỉ quay đến Bùi Dịch trở về liền kết thúc.

Cô coi Tô Thi Thi là bạn tri kỷ thâm giao, tựa như Hồng Tinh Huy nói, cô không cách nào trơ mắt nhìn Tô Thi Thi bọn họ hãm nhập chốn cảnh.

"Tôi muốn làm cái gì em chẳng lẽ không biết?" Hồng Tinh Huy kéo cô vào trong ngực, tầm mắt nóng bỏng nhìn quét qua bộ ngực cô, "Đi đến phòng trên lầu của tôi, tôi liền giúp em."

"Không được! Tôi hắn không đáp ứng anh!" Ôn Ngọc sắc mặt liền

trắng, đứng lên bỏ chạy.

"Nếu em chạy, tôi dám cam đoan, Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi tối hôm nay phải ngủ ngoài đường!" Hồng Tinh Huy đứng lên, giống một con báo tao nhã, từng bước một hướng Ôn Ngọc đi tới.

Ôn Ngọc tựa vào ở trên ván cửa, gắt gao cắn môi, bất lực lại sợ hãi nhìn cái người đàn ông càng ngày càng gần mình.

"Tần Phong, em phải làm sao bây giờ?" Cô nhắm mắt lại, nước mắt vô thanh chảy xuống.

Chương 552: Anh có phải biến thái hay không

Khách sạn trong phòng Tổng Thống, nơi nơi đều là những quả cầu pha lê màu hồng nhạt treo lủng lẳng cùng nhiều đồ vật trang trí

Ôn Ngọc là bị Hồng Tinh Huy khiêng đi lên. Mặc cho cô đánh chửi như thế nào, đều đã đào thoát không được.

Ôn Ngọc xem đến bên trong phòng trang trí ái muội, ánh mắt trừng được tròn xoe, trong lúc này đến sợ hãi đều đã quên, kìm nén ra một câu: "Anh có phải biến thái hay không?"

"Tiểu bảo bối, em có biết chọc giận tôi không có lợi!" Hồng Tinh Huy nheo lại mắt, trong mắt lóe ra nguy hiểm.

Ôn Ngọc sợ tới mức quay đầu bỏ chạy.

"A!" Cô còn không có chạy được hai bước, tóc đã bị kéo lấy rồi.

Hồng Tinh Huy dùng lực lôi kéo, thực nhẹ nhàng đem cô kéo lại, khiêng lên hướng tới giường lớn trong phòng trong đi đến.

"Bịch!" một tiếng, Ôn Ngọc trùng điệp bị quăng phát ở trên giường.

"Ngoan một chút, mới không bị thương." Hồng Tinh Huy thật sự giống một kẻ tâm lý biến thái một dạng, giọng nói kia rõ ràng ôn nhu, ánh mắt lại như là mãnh thú theo dõi con mồi.

Ôn Ngọc sợ tới mức run cầm cập, bất lực đánh giá bốn phía.

Nơi này là phòng Tổng Thống, liền tính cô kêu hô cứu mạng cũng không có người nghe được. Cho dù có người nghe được, cũng không dám tiến vào cứu cô.

Bằng không, cô vừa rồi ở trên đường đã được người phục vụ cứu rồi.

"Không được! Tuyệt đối không được!" Ôn Ngọc chảy nước mắt, không ngừng mà hướng bên cạnh trong giường lui.

Cô nhát gan, cho tới bây giờ chưa bao giờ gặp loại chuyện này. Người đàn ông trước mặt này đối với cô mà nói giống như là ác ma một dạng.

Trong đầu cô hiện lên rất nhiều người, có người nhà của cô, bạn bè. Sau cùng, hình ảnh dừng lại chính là Tần Phong.

"Bại hoại!" Ôn Ngọc sợ tới mức thẳng khóc.

Giữa bọn họ là có mâu thuẫn, nhưng trong lòng cô cho tới bây giờ liền không từng có người khác. Anh rõ ràng bị cô ghét bỏ nhưng vẫn bảo hộ cô, mà lúc này anh ở nơi nào?

"Ngoan, không khóc, tôi sẽ đau lòng." Hồng Tinh Huy ôn nhu nói xong, tươi cười lại hết sức tàn nhẫn.

Hắn đã ở bắt đầu cởi quần áo!

"Không cần đến đây..." Ôn Ngọc trong đầu bỗng nhiên hiện lên lời Tô Thi Thi nói.

"Lúc vận mệnh đối với chúng ta bất công, không cần nhận mệnh."

Cô không biết đâu nào tới khí lực, xoay người đứng lên, rất nhanh nhảy xuống giường, cầm lấy đèn bàn trên tủ đầu giường liền hướng tới Hồng Tinh Huy ném qua đi.

"Tiểu Dã Miêu quả nhiên cũng là có móng vuốt." Hồng Tinh Huy càng thêm hưng phấn, giẫm lên giường liền hướng tới Ôn Ngọc đi tới.

Ôn Ngọc vội vàng hướng ra phía ngoài chạy, thấy đến cái gì đập bể cái đó. Được một chút khe hở, cô lấy ra điện thoại di động muốn gọi điện thoại cầu cứu.

Ngay khi cô tìm ra số điện thoại Tần Phong một khắc kia, mobile phone đã bị cướp đi rồi.

Hồng Tinh Huy đứng ở sau lưng Ôn Ngọc, cười như không cười nhìn cô: "Em như vậy sẽ chỉ làm tôi đối với em càng hứng thú. Em có biết, tôi liền thích những người phụ nữ có hương vị."

"Anh cút ngay!" Ôn Ngọc nổi giận, ác từ gan mà sinh (ý chỉ cực kỳ tức giận, chuyện gì cũng dám làm), một đầu hướng tới bụng Hồng Tinh Huy đụng qua đi.

Hồng Tinh Huy nhất thời không chú ý, bị đâm phải, liền lui vài bước.

"Anh dám động tôi, tôi... Tôi liền tự sát! Anh... Anh chỉ có xác thôi!" Ôn Ngọc đỏ mắt, muốn mắng chửi người, lại bởi vì nhát gan lại không dám thở mạnh.

Nhưng cô vẫn như cũ cắn răng, thề sống chết bất khuất.

"Bảo bối, em thật sự làm tôi càng ngày càng thích em rồi!" Hồng Tinh Huy trong mắt ánh sáng gian tà lại càng lúc càng sáng rộng, giống

như là phát hiện châu lục mới một dạng.

Ôn Ngọc sợ tới mức chân đều đã run lên: "Anh... Tôi có người yêu, nếu anh thật sự như vậy đối với tôi, tôi... Tôi... Liền đi chết!"

Ôn Ngọc sợ tới mức khóc lớn lên, muốn cầu hấn lại biết cầu cũng vô dụng.

Hồng Tinh Huy chính là cái biến thái!

"Anh đừng tới đây!" Ôn Ngọc nhìn đến Hồng Tinh Huy hướng chính mình vươn tay, hạ quyết tâm, hướng tới tường liền đụng qua đi.

"Ầm" một tiếng, cả thân thể cùng khung xương chạm vào nhau phát ra âm thanh nặng nề, ở trong phòng cực kỳ vang dội.

Hồng Tinh Huy "Hí" một tiếng, rất nhanh lắc lắc cánh tay bị đụng vào vô cảm, một tay tiếp được Ôn Ngọc mềm ngã xuống.

"Ôn Ngọc, khó trách em có thể cùng Tô Thi Thi trở thành bạn bè, đều đã nóng tính như thế!" Hồng Tinh Huy ôm lấy Ôn Ngọc, hướng giường đi đến.

Vừa rồi nếu không hấn dưới tình thế cấp bách vươn tay chặn một phần va chạm, Ôn Ngọc phỏng chừng thực đem chính mình đâm chết rồi.

Nhưng cô hiện tại cũng không tốt hơn chỗ nào, đã hôn mê.

Hồng Tinh Huy đặt cô ở trên giường, trên cao nhìn xuống thường thức thân hình mỹ miều khiến hấn hứng thú, ánh mắt cuối cùng rơi vào bụng của cô.

Khóe miệng của hắn chậm rãi cong lên, nghĩ tới một cái cách chơi càng thêm thú vị.

Ôn Ngọc, Tần Phong, chính là con mồi sau này cùng hắn ngoạn chơi trò chơi.

Hắn cầm ra điện thoại bấm gọi cho trợ lý: "Kêu, bác sĩ Từ đến đây, mang theo công cụ."

...

Một đêm này rất dài rất dài. Ôn Ngọc cảm thấy được chính mình đã chết. Nhưng ngày hôm sau mặt trời dăng lên thời điểm, cô vẫn lại là thức dậy.

"Không cần!" Cô tỉnh lại lập tức từ trên giường đã bật lên, thiếu chút nữa té ở trên giường.

Ngày hôm qua cụng đầu, trên trán còn có miệng vết thương, lúc này choáng quáng lợi hại. Nhưng cô đâu nào lại nghĩ được những thứ này, khẩn trương kiểm tra thân thể của chính mình.

Nhìn đến chính mình mặc áo tắm khi đó, cô giống như là nhìn đến Ngày Tận Thế một dạng.

"Không... Hửn không." Ôn Ngọc khẩn trương xốc lên quần áo nhìn một phen, phát hiện trên người cũng không có dấu vết khả nghi. Mà còn vị bộ riêng tư cũng không có cái loại cảm giác đặc biệt.

Ánh mắt cô lờm đến trên tủ đầu giường đặt một tờ giấy, cầm lên vừa thấy, nhất thời nhẹ nhàng thờ ra.

"Bây giờ trước bụng tha em, chúng ta từ từ ngoạn chơi."

"Biến thái!" Ôn Ngọc nhảy xuống giường, cầm lấy quần áo của chính mình thay vào, băng bó miệng vết thương trên đầu, nghiêng ngả lão đảo chạy ra khỏi phòng.

Bên ngoài trời đã sáng hẳn, sắp tới tháng năm, mặt trời càng ngày càng gay gắt.

Ôn Ngọc nhìn bên ngoài khách sạn ánh mặt trời chói chang, đầu càng hôn mê.

Đột nhiên, cô cả người giống như là bị điểm huyết một dạng, sắc mặt trắng bệch nhìn về phía trước.

Tần Phong không biết đến đây lúc nào, anh liền đứng ở đối diện, lẳng lặng nhìn cô.

"Em..." Ôn Ngọc nước mắt cắt thành tuyến, cắn môi, gắt gao lắc đầu, "Em không có..."

Tần Phong buộc chặt khuôn mặt tuấn tú, xuất hiện một tia buồn lòng.

Ôn Ngọc là cực kỳ thích khóc, lá gan cũng rất nhỏ. Nhưng chưa từng có giống như hiện tại, bất lực như thế, sợ hãi như thế, khóc đến ủy khuất như thế.

Cô lúc này tóc tai bù xù, trán vừa đỏ vừa sưng, chật vật làm cho người ta tâm đều phải nát.

Tần Phong cuối cùng ở trong lòng yên lặng thờ dài, tiến lên ôm cô kéo vào trong lòng, ôm chặt lấy: "Không có việc gì rồi."

Anh không dám hỏi cô làm sao vậy, sợ vừa hỏi, giữa bọn họ thật sự trở về không được.

Tần Phong tự giễu cười cười.

Anh là triệt để sợ, sợ ở trên người Ôn Ngọc nhát gan này thấy được cái gì.

Anh hướng khách sạn phía sau liếc mắt một cái, trong mắt ngoan độc lộ chớp lóe mà thôi.

"Hồng Tinh Huy, món nợ này, tôi nhớ kỹ!"

Đúng là Hồng Tinh Huy thông báo anh tới đón bạn gái! Anh vừa đuổi tới, Ôn Ngọc liền chạy đến rồi.

"Tần... Tần Phong..." Ôn Ngọc khóc đến không kịp thở, "Hắn... Hắn ta sẽ đối phó Thi Thi... Bọn họ, anh... Anh nhất định phải giúp bọn họ, Coa... Có được hay không?"

Tần Phong trong lòng tê rần, khom lưng ôm lấy cô, hướng tới xe đi đến.

"Được." Ngắn gọn trả lời, lại cũng không phải vì Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch.

Anh cái người bạn trai này thật lỗi, không có bảo vệ tốt cô.

Anh muốn mang cô trở về nghỉ ngơi, nhưng người nhát gan này quá lo lắng Tô Thi Thi, nói cái gì cũng không chịu về nhà.

Tần Phong bất đắc dĩ, đành phải đưa cô đi Sunshine.

Bọn họ còn không biết, Sunshine lúc này đang gặp phải một hồi "Chiến tranh".

Đối mặt Trạm Dẫn Lan càng ngày càng quá phẫn bức bách, Tô Thi Thi kiên nhẫn đã khô kiệt.

"Để cho Bùi Dịch hợp tác với Dace?" Trong văn phòng Phó tổng, Tô Thi Thi giống nhìn người ngu ngốc một dạng nhìn Trạm Dẫn Lan, cười lạnh nói, "Cô đầu óc bị cửa kẹp rồi hả?"

Chương 553: Cứ tùy cô ấy đi!

"Ô Thi Thi, nói chuyện với cô tốt nhất tôn trọng người khác một chút!" Trạm Dẫn Lan mặt lạnh nhìn Ô Thi Thi.

Thời gian này tới nay, kỹ năng cãi nhau của cô ta đã đề cao rất nhiều.

"Ra ngoài!" Ô Thi Thi tay chỉ cửa trước, sắc mặt so với cô ta còn lạnh hơn.

"Ô Thi Thi." Trạm Dẫn Lan hít sâu một hơi, kiềm chế lửa giận nói, "Chính cô ngấm lại đi, cô cùng với anh ấy bên nhau đến giờ, anh ấy cùng với người bên cạnh anh ấy đã xảy ra bao nhiêu chuyện ngoài ý muốn? Cô chỉ biết mang đến tai nạn cho anh ấy!"

Ô Thi Thi nở nụ cười, ánh mắt nhìn cô ta như thật là đang nhìn một kẻ ngu ngốc: "Cô ra nước ngoài vài năm là bị tẩy não sao? Ý của cô nói tôi là điềm xấu sao?"

Ô Thi Thi mặt trầm xuống, trào phúng cười nói: "Ứng hộ hủ tục gian gian mê tín là muốn bị mời đi dùng trà hiểu không?"

"Cô, quý biện!" Trạm Dẫn Lan áp chế tức giận, không nghĩ muốn ở trước mặt cô thua thiệt, lạnh giọng nói, "Tôi mặc kệ cô có nguyện ý rời đi hay không. Cũng như nhau, cô cũng không cách nào ngăn cản tôi giúp anh ấy."

"Giúp anh ấy?" Ô Thi Thi cười khóc.

Trạm Dẫn Lan quả nhiên là bị tẩy não, mà còn tẩy thật sự triệt để.

"Cô cho là là tốt, mới đúng là điều xấu của anh ấy!" Tô Thi Thi có chút mệt.

Nếu Bùi Dịch nghe được Trạm Dẫn Lan nói mấy lời kia, cũng sẽ khổ sở đi. Anh đã từng yêu cô ta như thế, cho rằng sau khi cô ta mất đi nhớ cô ta nhiều năm như vậy.

Hiện tại, cái người phụ nữ anh đã từng yêu kia, vậy mà muốn đem anh đẩy vào trong hố lửa. Lại vẫn luôn miệng nói là vì tốt cho anh!

"Cô đi đi, miễn cho cô ở trong lòng anh ấy ấn tượng tốt sau cùng cũng phá đi rồi." Tô Thi Thi khoát tay, không nghĩ muốn cùng cô ta âm ỉ nữa rồi.

Trạm Dẫn Lan nhú mày, đứng tại chỗ không hề động: "Tô Thi Thi, cô cảm thấy được cô làm như vậy chính là vì tốt cho anh ấy? Mỗi người đều có cách sống của chính mình, đều có quan niệm chính mình. Các người hiện tại không nghĩ ra không sao cả, nhưng mà ai có thể đảm bảo, nếu Bùi Dịch tiếp nhận điều kiện của mẹ nuôi tôi chính là sai lầm?"

Cô ta chăm chọc nhìn Tô Thi Thi: "Cô chẳng qua là người phụ nữ hai bàn tay trắng, cô có thể giúp được anh ấy cái gì? Mà tôi là người thừa kế hợp pháp duy nhất của mẹ nuôi tôi, về sau tập đoàn Phi Tầm chính là của tôi."

"Của tôi, chính là Bùi Dịch." Trạm Dẫn Lan lộ ra tươi cười thắng lợi, cao ngạo nhìn Tô Thi Thi.

Trước, cô ta quả thật nghĩ muốn rời khỏi qua. Nhưng mà nhìn đến Tô Thi Thi đem toàn bộ của Bùi Dịch đều đã bại hết, cô ta thật sự

không cam lòng!

Chỉ có cô ta mới có thể đứng ở bên người Bùi Dịch, cùng anh đi xuống. Tô Thi Thi từ đầu không có tư cách.

Tô Thi Thi cảm thấy được nói với cô ta từ đầu chính là đàn gảy tai trâu: "Tôi là vợ của anh ấy, không phải đối tác của anh ấy, tôi hữu dụng hay không với anh ấy mà nói từ đầu liền không quan trọng."

"Mặt khác, cô xác định mẹ nuôi cô sẽ đem tập đoàn giao cho cô? Bà nếu là thực coi trọng cô như thế, cô bây giờ còn phải mỗi ngày đến xem sắc mặt của tôi sao?"

Trạm Dẫn Lan sắc mặt liền thay đổi, cắn môi, thiếu chút nữa tức giận đến quay đầu bước đi.

Tô Thi Thi nói đã đâm vào chỗ đau của cô ta, cô ta quả thật không giống như mình nói quan trọng như vậy. Dace rõ ràng không tín nhiệm cô ta.

"Đó là do cho rằng như vậy." Trạm Dẫn Lan cố gắng làm bộ như chính mình cũng không thèm để ý, ngạnh cổ nói, "Hôm nay, hai Thiết Kế Sư cuối cùng của Sunshine cũng sẽ đi, cô đã chống đỡ không nổi nữa. Chủ nhà nơi các người muốn mua hôm nay cũng sẽ thay đổi chủ ý."

Trạm Dẫn Lan cười lạnh: "Tô Thi Thi, các người không nhà không có thu nhập, cô còn có cái gì để kiên trì?"

Cô ta nhìn quanh một phen bốn phía, khước miệng nhếch lên, lạnh giọng nói: "Tôi lại cho cô một giờ để suy xét, nếu cô lại vẫn cứng đầu không nghe, tôi cũng chỉ có thể sử dụng thủ đoạn cưỡng chế rồi."

"Ô Thi Thi, tôi cũng không muốn để cho Bùi Dịch vì loại chuyện nhỏ này phân tâm. Đáng tiếc, cô hiền nhiên luôn làm sao đau lòng anh ấy!"

Từng câu uy hiếp nói ra, không nặng không nhẹ nện ở trong lòng Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi âm thầm xiết chặt quả đấm, rất muốn một quyền đánh qua đi.

Bùi Dịch đi giao dịch tòa nhà ở ngoại ô thành phố kia, Tô Thi Thi không dám tưởng tượng chủ cho thuê nhà đột nhiên nói không bán, anh sẽ xấu hổ đến thế nào!

"Trạm Dẫn Lan, tôi thực thay Bùi Dịch cảm thấy không đáng! Uống công anh ấy ở trong lòng thương nhớ cô nhiều năm như vậy!" Tô Thi Thi cầm lên tách trà trên bàn liền hướng cô ta ném tới.

Trúng chết người không đền mạng nha, lại dám khi dễ chồng yêu của cô!

"Rầm" một tiếng, cái tách không nện trúng Trạm Dẫn Lan, rơi trên mặt đất vỡ tan thành mảnh nhỏ.

Trạm Dẫn Lan tức giận đến sắc mặt trắng bệch: "Ô Thi Thi cô điên rồi!"

"Thi Thi!" Cửa văn phòng bị đột nhiên mở ra, Ôn Ngọc cùng Tần Phong vọt tiến vào.

Bọn họ vừa đuổi tới cửa, liền nghe đến có tiếng gì đó rơi vỡ, lúc này liền luống cuống.

"Các người trở lại?" Tô Thi Thi sừng sốt, lập tức tầm mắt liền ngưng lại, nhìn chằm chằm trán Ôn Ngọc hỏi, "Trán cô làm sao vậy?"

"Tôi... Tôi không sao." Ôn Ngọc khẩn trương cúi đầu, không dám nói cho cô chuyện đã xảy ra ngày hôm qua.

Tần Phong ôm lấy bả vai Ôn Ngọc, quay đầu nhìn Trạm Dẫn Lan nói: "Bùi Dịch lập tức liền trở lại rồi. Xin khuyên cô khẩn trương rời đi."

"Rời đi?" Trạm Dẫn Lan trong lòng tức giận vô cùng, "Nơi này tất cả lập tức liền muốn thuộc về Phi Tầm. Anh nếu là bạn của Bùi Dịch, vậy thì khuyên nhủ Tô Thi Thi, để cho cô..."

Cô ta nói còn chưa nói xong, Ôn Ngọc vẫn cúi đầu bỗng nhiên hướng tới cô ta vọt đến, một cái liền túm tóc của cô ta.

Móng tay Ôn Ngọc hung hăng chụp vào mặt cô ta, phần nộ quát: "Cô vì cái gì vẫn muốn tới ức hiếp cô ấy?! Cô ấy tới cùng có chỗ nào chọc tới cô rồi! Cô có gì đặc biệt hơn người, Bùi Dịch đều đã không thích cô, vì cái gì lại vẫn quấn lấy anh ấy, cô có xấu hổ hay không!"

Ôn Ngọc hung hăng điên cuồng cấu xé, đem Trạm Dẫn Lan kéo đến trên mặt đất, lập tức cưỡi ở trên người cô ta, hết đánh lại cấu, điên rồi một dạng quát: "Sunshine tôi cũng có phần, đánh chết đều sẽ không bán!"

"A! Cứu mạng!" Trạm Dẫn Lan triệt để lờ mờ, cho tới bây giờ mới nghĩ đến muốn hét kêu.

"Ngọc..." Tô Thi Thi cùng Tần Phong cũng ngây người.

Oh mai chuối, đây là Ôn Ngọc nhát gan mà cô quen biết sao?

"Sao lại thế này?" Tô Thi Thi buồn bực nhìn Tần Phong, càng còn nhiều lo lắng.

Cô cho tới bây giờ chưa thấy qua Ôn Ngọc có cái dạng này.

Tần Phong một mực nhìn Ôn Ngọc, ánh mắt có chút phức tạp, nghe vậy, có chút đau lòng nói: "Cứ tùy cô ấy đi."

Hai người cực kỳ hiểu ngầm, đều không có đi kéo Ôn Ngọc ra. Dù sao, hiện tại cũng không phải Ôn Ngọc bị đánh.

"Cứu mạng, cứu mạng! Bùi Dịch cứu em!" Trạm Dẫn Lan kêu hô được cổ họng đều đã phá âm rồi.

Cô ta vóc dáng rõ ràng so với Ôn Ngọc cao lớn hơn, nhưng mà không nghĩ tới Ôn Ngọc khí lực sẽ lớn như vậy, vậy mà đẩy đều đã đẩy không ra.

Ôn Ngọc đánh đánh, bỗng nhiên dừng lại, ánh mắt mê mang, giống như nằm mơ một phen.

Cô roạt một phen đứng lên, bất lực nhìn Tần Phong, nhanh dọa khóc.

Cô vừa rồi là làm sao vậy? Làm sao có thể... Theo người ta đánh nhau! Mà còn, còn giống như đánh thắng rồi hả?

Tô Thi Thi yên lặng quay đầu đi, yên lặng thở dài. Tần Phong mặt tỉnh rụi đem Ôn Ngọc kéo đến phía sau mình, cũng là yên lặng thở dài.

Như vậy, mới là Ôn Ngọc mà bọn họ biết, haizz!

"Ôn Ngọc, cô vậy mà đánh tôi? Mặt tôi..." Trạm Dẫn Lan chật vật đứng lên, bụm mặt, tức giận đến run cầm cập.

"Các người... Được, các người đầy đủ ngoan độc! Tôi hiện tại liền cho người thu mua Sunshine, lập tức!" Trạm Dẫn Lan nói xong lúc trong túi xách rơi trên mặt đất, lấy điện thoại cầm tay ra liền muốn gọi điện thoại.

Tô Thi Thi cùng Tần Phong tâm mạnh trầm xuống. Nhất là Tô Thi Thi, trong lòng có chút sốt ruột.

Mấy ngày nay cô một mực tìm viện binh, nhưng sợ bị Dace cùng Hồ Sĩ Minh bọn họ phát hiện, cũng không có gọi lấy một chiếc điện thoại, không biết bên kia tiến độ như thế nào rồi.

"Chết tiệt, hẳn không tham như thế đến không kịp đi?" Tô Thi Thi hướng Tần Phong liếc mắt ra hiệu.

Nếu không kịp, vậy bọn họ cũng chỉ có thể áp dụng biện pháp đặc biệt rồi.

Tần Phong gật đầu, tiến lên liền tóm lấy di động của Trạm Dẫn Lan.

Trạm Dẫn Lan sắc mặt cứng đờ, cảnh giác nhìn Tần Phong: "Anh muốn làm gì?"

"Trạm tiểu thư, ứng xử đừng quá xúc động." Tần Phong lúc này lãnh khốc giống như là Diêm Vương tới từ địa ngục, mặt không chút thay đổi nhìn Trạm Dẫn Lan, từng bước tới gần.

Ngay tại Tần Phong tính toán đánh ngất Trạm Dẫn Lan thời điểm, thư ký Tô Thi Thi đột nhiên vọt tiến vào, kích động nói năng lộn xộn: " Tô tổng, các người... Xem... Xem nhanh dưới lầu!"

"Dưới lầu, mau nhìn! Nhanh lên!"

Chương 554: Khí phách trở về

Tô Thi Thi trong lòng vừa động, vội vàng đi đến bên cửa sổ nhìn xuống dưới, ánh mắt nhất thời sáng lên.

Chỉ thấy dưới lầu có một cái đoàn xe, mỗi một chiếc đều là xe Jeep thuần sắc màu đen. Lúc này, cầm đầu xe bước xuống đến một người.

Từ tầng 15 nhìn xuống, thấy cũng không rõ lắm. Nhưng Tô Thi Thi liếc mắt một cái liền phát hiện, người kia đặc biệt mập mạp, tựa như một con gấu béo.

Cô bỗng nhiên nhớ tới năm trước đi sân bay đón Tống Trọng Hạo tình huống khi đó. Khi đó, anh cũng là giống như hiện tại, cả người to béo ụt ụt như là bị đánh sưng lên.

"Rốt cục trở lại." Tô Thi Thi không khỏi cười rộ lên, hướng về phía người dưới lầu phát phát tay.

Người dưới lầu cũng đang nhìn lên phía trên, thấy có người hướng cửa sổ ngoắc, cũng không quản có phải người anh muốn tìm hay không, hai tay làm thành loa liền hống to:

"Sur muội, chúng ta đã về rồi!"

Kêu la ngăn cách khoảng cách cao như vậy, rõ ràng rất nhỏ, nhưng Tô Thi Thi bọn họ đều đã cảm thấy được đặc biệt vang dội.

Tống Trọng Hạo kích động như lần đầu tiên nhìn thấy gái đẹp một

dạng (à ko chỗ này trai đẹp mới đúng nhĩ), dưới lầu hoa chân múa tay vui sướng: "Sur muội, mau lại đây nghênh đón chúng ta! Đốt pháo, còn có phóng viên nữa nha! Người đâu?!"

Tô Thi Thi trên mặt tươi cười cứng đờ, cùng Tần Phong liếc nhau một cái, yên lặng lùi đầu về.

Quả nhiên, đẹp trai bắt quá một giây.

Dưới lầu, người trong xe cũng lục tục xuống xe. Một người, hai người, ba người... Một đám, ước chừng có hai mươi mấy người.

"Những người này chính là bạn học của anh Trọng Hạo sao?" Ôn Ngọc lại vẫn ghé vào cửa sổ, hướng tới Tô Thi Thi hưng phấn mà ngoắc, "Thi Thi cô mau đến xem, có quá nhiều suất ca ngoại quốc!"

Tô Thi Thi khóe miệng rụt rụt, nhìn Tần Phong liếc mắt một cái.

Tần tổng mặt có chút đen, tiến lên không rên một tiếng mà đem cái người phụ nữ không lương tâm kia tóm trở về.

Vừa rồi lại vẫn nhiệt náo cùng người điên một dạng, quay đầu vậy mà liền vong được không còn một mảnh. Thực không nhớ lâu!

Bên kia, Trạm Dẫn Lan thừa dịp bọn họ không chú ý, đã lặng lẽ đi tới cửa, tính toán trốn.

Vừa rồi cô ta không nghĩ sai mà nói, Tần Phong là muốn đối với cô ta động thủ!

Cô ta ngẫm lại liền sợ hãi.

"Trạm tiểu thư, tôi cảm thấy được cô vẫn lại là chờ một lát hãy đi là

tốt hơn, miễn cho làm sai chuyện bị mẹ nuôi của cô mắng." Tô Thi Thi quay đầu nhìn đến Trạm Dẫn Lan muốn chạy trốn, ngữ khí nhàn nhạt nói.

Trạm Dẫn Lan lông mày cau lại, chỉ xem cô như đang dọa chính mình, nhanh hơn bước chân.

Ba người Tô Thi Thi lặng không tiếng động theo sát ra ngoài.

Ngay tại Trạm Dẫn Lan đi đến trước đại sảnh muốn ra ngoài thời điểm, phía trước bỗng nhiên truyền đến một trận tiếng bước chân, như là có rất nhiều người đi đến.

"Bùi Dịch!" Trạm Dẫn Lan ngẩng đầu nhìn đến người cầm đầu đám người kia là Bùi Dịch, nước mắt một phen liền chảy ra, ủy khuất cực kỳ.

Bùi Dịch nhìn đến trên mặt cô ta có vết cào khi đó, đồng tử mạnh co rụt lại, lập tức bước nhanh hướng phía trước đi đến.

Trạm Dẫn Lan tim đập mạnh liên hồi, kì lòng không đậu cười rộ lên: "Bùi Dịch, Tô Thi Thi bọn đánh em..."

Bùi Dịch lại nhìn cũng chưa từng liếc nhìn cô ta một cái, liền như vậy lo lắng nhìn về phía trước, lướt qua bên cạnh cô ta.

"Có bị thương hay không?" Bùi Dịch một cái liền ôm eo Tô Thi Thi, khẩn trương kiểm tra khắp người cô.

Tô Thi Thi cười lắc lắc đầu: "Cô ta cùng Ngọc đánh nhau, không phải em."

"Về sau cách bọn họ xa một chút." Bùi Dịch nhẹ nhàng thở ra, giật

mình toàn thân đổ mồ hôi lạnh.

"Anh như thế nào lại theo chân bọn họ cùng trở về?" Tô Thi Thi tò mò hỏi han.

"Trong thang máy đung tơi." Bùi Dịch vừa nói một bên thay bà xã đại nhân dịch dịch áo khoác, giống như là sợ cô cảm lạnh.

"Bùi Dịch..." Trạm Dẫn Lan không thể tin nhìn Bùi Dịch, thất vọng tới cực điểm.

Cô ta tự giễu cười cười: "Là bọn họ đánh em, anh vậy mà hỏi cũng không hỏi một tiếng. A, thật đúng là tân hoan cực ái." (đại loại là có mới nói cũ đó)

Bùi Dịch mày mành vừa nhú, Tô Thi Thi sắc mặt cũng không phải rất đẹp mắt.

Vừa ăn cướp vừa la làng thật đúng là lợi hại! Bạn trai trước không quan tâm vợ mình muốn đi quan tâm bạn gái trước sao? Cô sao lại nghĩ muốn lao lên xé miệng của cô ta như thế!

Ôn Ngọc từ bên cạnh ló ra, yếu yếu kém kém nhìn Trạm Dẫn Lan: "Cái kia... Là tôi đánh cô, không phải "bọn họ", Thi Thi không có động thủ."

"Khụ khụ..."

Cười rần.

"Các người..." Trạm Dẫn Lan gắt gao cắn môi, cúi đầu, hít vào, đem cục tức này nuốt xuống.

Cô ta không nghĩ muốn để cho Bùi Dịch càng thêm chán ghét chính mình.

"Cái kia... Chúng ta có thể vào được sao?" Cửa truyền đến âm thanh yếu yếu kém kém.

Tống Trọng Hạo đứng ở cửa, thật cẩn thận nhìn Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi.

Anh như thế nào cảm giác trở về không phải lúc nha!

"Nếu không, đợi lát nữa lại tiến vào?" Đứng ở bên cạnh anh một đầu bạch mao Đức An nhìn chăm chăm, không nắm chắc nói.

Sau lưng bọn họ, chính là nhóm người suất ca mỹ nữ theo chân bọn họ cùng trở về. Có da vàng, da trắng, còn có da đen, quả thực như là liên minh quốc tế một dạng.

Tô Thi Thi bất đắc dĩ trợn mắt nhìn anh, ngăn Trạm Dẫn Lan lại muốn rời khỏi, nói: "Tôi nhớ cô có kế hoạch thu mua Sunshine của chúng tôi, sợ không thể hoàn thành rồi."

Trạm Dẫn Lan hừ lạnh một tiếng, chỉ xem như Tô Thi Thi đang kéo dài thời gian, nâng bước muốn đi.

"Cái gì thu mua?" Tống Trọng Hạo vừa nghe, mặt liền kéo xuống đến nơi, "Đầu óc có hồ tởi thu mua chúng ta!"

Tống Trọng Hạo chạy đến trước mặt Trạm Dẫn Lan, đem cô ta từ đầu tới đuôi đánh giá một phen, vẻ mặt nghi hoặc: "Nhìn cô lớn lên cũng xinh đẹp, như thế nào lại giống như bình hoa di động vậy. Thu mua chúng tôi? Các người trả được tới giá lớn bao nhiêu? Nhắm mua nổi không?"

"Anh đang nói đùa sao?" Trạm Dẫn Lan nở nụ cười.

Tập đoàn Phi tầm bọn họ thu mua một cái công ty thiết kế nhỏ sắp muốn đóng cửa là chuyện rất dễ dàng, sở dĩ dây dưa kéo thời gian dài như thế chẳng qua là cô ta nghĩ muốn mềm hoá thái độ Bùi Dịch mà thôi.

Tống Trọng Hạo liếc cô một cái, liền không lại để ý cô ta, quay đầu đối với Tô Thi Thi bọn họ nói: "Anh đem bạn học của anh tại M quốc đều đã mời tới."

Anh nói xong chỉ chỉ đứng ở đầu phía trước một vị mỹ nữ da trắng nói: "Alys(thật ra có tên hán việt mà nghe dở quá cứ gọi tiếng anh cho nó soang choảnh =)), là nhà thiết kế nổi tiếng mới ở Châu Âu, được ba lần giải thưởng lớn thế giới. Mang đến mười cái đơn đặt hàng."

Anh lại chỉ chỉ mỹ nữ đứng ở sau lưng người nọ: "Hắc Kerr (Hắc Khắc Nhĩ tên hán có vẻ nghe hay hơn), làn da cùng tên một dạng đen, am hiểu thiết kế phục cổ, mang đến 30 cái đơn đặt hàng."

"Còn có Mạch Huân, Poli..." Tống Trọng Hạo thao thao giới thiệu, cuối cùng quy nạp làm một điểm: Những người này đều là thế kế trẻ nổi tiếng trên thế giới về nội thất, cùng với, bọn họ mang đến rất nhiều rất nhiều đơn đặt hàng!

Dù là Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch bọn họ đã có chuẩn bị tâm lý, đang nhìn đến nhóm Thiết kế sư dũng mãnh hùng hổ khi đó, vẫn lại là có điểm phát mộng.

"Còn lại những người này là bạn học cùng lớp của tôi, là ngành kiến trúc." Cùng Tống Trọng Hạo giới thiệu xong, Đức An liền giới thiệu

đến mười người còn lại kia.

Những người này cũng có một cái đồng dạng đặc điểm: Siêu cấp trâu bò, cùng với mang đến N đơn đặt hàng.

"Chuyện này không thể..." Trạm Dẫn Lan sắc mặt đều đã thay đổi, nhưng nói còn chưa nói xong đã bị Tống Trọng Hạo ngắt lời.

"Nhường một chút..." Tống Trọng Hạo đem Trạm Dẫn Lan đẩy qua một bên, để cho các học sinh đi đến, lại giới thiệu nói, "Bọn họ xí nghiệp gia tộc cũng không tệ, đã quyết định bơm tiền."

"Tôi tính toán sơ lược, giai đoạn trước đại khái có thể có một triệu, tuy nhiên có hơi ít đi, nhưng ít nhất người khác muốn thu mua chúng ta, cũng phải hao chút khí lực." Đức An tiếp lời nói, nói chuyện thời điểm liếc Trạm Dẫn Lan, tràn ngập địch ý.

Trạm Dẫn Lan đã triệt để ngây dại, không thể tin được lỗ tai chính mình.

"Ô Thi Thi, đây là thủ đoạn của các người?" Trạm Dẫn Lan có dự cảm không tốt lắm.

Ô Thi Thi hướng về phía cô ta lộ ra một cái tươi cười thiệt tình đầy thành ý: "Chuyện này phải cảm ơn Trạm tiểu thư rất nhiều đã thư thả cho chúng tôi thời gian dài như thế."

"Cô!" Trạm Dẫn Lan thiếu chút nữa thổ huyết.

Cô ta trở về nhất định sẽ bị mẹ nuôi mắng chết!

"Cô là cố ý!" Trạm Dẫn Lan rốt cục hiểu rõ, Ô Thi Thi đã sớm kế hoạch tốt, từ đầu chính là đang vui đùa ngoạn chơi cô ta!

Chương 555: Xảy ra chuyện lớn

Đây là Sunshine từ khi thành lập tới nay nóng nhất một ngày. Khu vực làm việc vây quanh hai mươi mấy người, đem nơi này chen lách được tràn đầy.

Mỗi người đều đã đang chú ý nhìn đến một cô gái. Cái cô gái đó thân mặc bộ đồ xinh đẹp vừa người là mẫu mới nhất mùa xuân, khí chất xuất chúng, nhưng trên mặt của cô ta lại có rất nhiều vết gào, nhìn cực kì chật vật.

Nhất là cô ta lúc này phần nộ lại vẽ mặt thống khổ, làm cho người ta không khỏi dâng lên một tia thương tiếc.

Tô Thi Thi lặng lẽ lờm Bùi Dịch một cái, nghĩ muốn nhìn xem sắc mặt anh.

Trạm Dẫn Lan bộ dáng không thể nghi ngờ là xinh đẹp, ít nhất, so với Tô Thi Thi muốn xinh đẹp hơn. Đối mặt với tình địch so với chính mình bộ dáng xinh đẹp hơn, người phụ nữ nào cho dù có rộng lượng cũng sẽ có chút không thoải mái.

"Lại nhìn, tự gánh lấy hậu quả." Bên tai vang lên một giọng nói êm ái, Bùi Dịch nhìn về phía trước, nói như không nói với Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi vội vàng dờ mở tròng mắt, không nói gì liếc mũi lờm miệng, làm như chính mình không tồn tại.

"Bùi Dịch..." Trạm Dẫn Lan phát hiện Bùi Dịch vậy mà một chút ý định

muốn an ủi chính mình đều không có, trong lòng không khỏi càng thêm khó chịu.

Cô ta tiến lên một bước, quát cường vừa đau tiếc nhìn Bùi Dịch, thật sự nói: "Anh có biết các người gây cái họa sao không? Anh từ đầu không biết Dace là người như thế nào. Bà đối với Văn hóa Cổ Đại nước ta phi thường mê muội, thậm chí còn có chút điên cuồng!"

Trạm Dẫn Lan sợ hãi nói: "Bà sẽ dùng tất cả biện pháp được vào trong công trình thôn Thành Trung, bà sẽ chèn ép chết anh! Bùi Dịch, anh vì cái gì không nghe em một câu, đem Sunshine bán đi cùng Dace hợp tác, như vậy anh mới có thể có cơ hội chuyển mình a!"

Mọi người đang nghe đến lời của cô ta xong, mặt đều đã trầm tiếp xuống. Cho dù là mấy vị Thiết Kế Sư nước ngoài vừa đến kia, phàm là nghe hiểu được Trung văn, mặt đều đã sụp xuống, nhú mày trừng mắt nhìn Trạm Dẫn Lan.

Tô Thi Thi hít một hơi thật sâu, cô thật sự chịu đủ rồi.

Ngay lúc cô muốn đi cùng Trạm Dẫn Lan lý luận thời điểm, tay bỗng nhiên bị Bùi Dịch kéo lại.

Cùng lúc đó, bên cạnh hiện lên một bóng dáng. Chỉ thấy Ôn Ngọc đã thở phì phì xông tới.

"Cô muốn làm gì?" Trạm Dẫn Lan là sợ cô, khẩn trương lui về sau một bước.

Ôn Ngọc trừng mắt nhìn cô ta: "Cô cái người phụ nữ này miệng như thế nào thối như thế? Bùi Dịch lợi hại như thế làm sao có thể đã bị một một bà già ngoại quốc chèn ép? Cô quá dốt vàng cho người mẹ ngoại quốc của mình rồi!"

Ôn Ngọc hôm nay nộ khí quả thực đến chỗ trùng thiên rồi, nói chuyện cũng không cà lăm, khuôn mặt nhỏ nhắn nhả lại, giận trừng mắt nhìn Trạm Dẫn Lan, hoàn toàn không cho cô ta cơ hội nói chuyện, lớn tiếng nói: "Chính mình làm không làm được, cho nên mới sẽ đem người khác nghĩ cũng không được như thế!"

Cô nói xong quay đầu nhìn Tần Phong, đặc biệt chân chó hỏi: "Em nói không sai đi?"

Tần Phong sắc mặt cứng đờ, lập tức nói: "Em nói rất đúng. Trạm tiểu thư phỏng chừng thất bại thời gian quá dài, quên chính mình đã từng có được năng lực."

"Các người..." Trạm Dẫn Lan trên mặt huyết sắc từng khúc tụt xuống tận đáy, không biết là tức giận hay vẫn lại là vô tận bi ai.

Cô ta đâu nào nghe không hiểu ý tứ câu nói sau cùng kia của Tần Phong. Đã từng, cô ta bao nhiêu kiêu ngạo, bao nhiêu tự tin.

Đúng là hiện tại, tựa như Ôn Ngọc nói như vậy, những cái kiêu ngạo cùng tự tin này của cô ta, đều bị cô ta bỏ đi.

Tô Thi Thi yên lặng nghiêng đầu sang chỗ khác, có chút không nghĩ muốn nhìn. Bùi Dịch vẫn như cũ nắm chặt tay cô, nắm được có chút khẩn căng.

Cô biết, lúc này trong lòng anh cũng không chịu nổi. Nếu có thể, bọn họ đều đã hi vọng Trạm Dẫn Lan có thể đi tới.

"Bùi Dịch, em..."

"Ai nha, anh nóng muốn chết!" Tống Trọng Hạo đột nhiên xông đi tới

ngắt lời Trạm Dẫn Lan nói, trước mặt cô ta mà bắt đầu cởi quần áo.

Nhìn bộ dáng anh cồng kềnh lại một chút cũng không có động tác vụng về, mọi người trên trán đều đã đầy hắc tuyến.

Người này, vì cái gì mỗi lần liền thích bộ dạng này mặc nhiều quần áo!

Kéo theo rương hành lý sẽ mệt chết sao?

Tống Trọng Hạo tốc độ rất nhanh, không quá vài giây liền bỏ đi cái áo khoác đầu tiên, tiện tay ném cho Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi kích động tiếp nhận, hai con mắt lóe sáng.

"Tôi nhìn thấy có kí tên nha!" Ôn Ngọc nhìn qua, ánh mắt lên đến độ sắp phóng quang rồi.

"Anh làm gì!" Phía trước, Trạm Dẫn Lan hét rầm lêm, không thể tin nhìn Tống Trọng Hạo.

Anh vậy mà đang cởi quần!

"Dừng!" Tống Trọng Hạo liếc cô ta một cái, giữ chặt khóa kéo quần, liền hung hăng lôi kéo xuống.

"A!" Trạm Dẫn Lan che đậy ánh mắt, xoay người bỏ chạy.

Đây đều là người kiêu gì vậy trời, vậy mà trước mặt nhiều người như vậy cởi quần! Cô ta vẫn còn chưa muốn bị mù!

"Này, con gái về sau không cần thét chói tai như vậy, cực kỳ tổn hại hình tượng biết không?" Tống Trọng Hạo một bên cởi quần, một bên

hướng tới bóng lưng Trạm Dẫn Lan nói vọng theo.

Trạm Dẫn Lan thiếu chút nữa tức khóc, một đầu vọt vào thang máy cuống cuống ấn đóng cửa.

"Cuối cùng đi rồi." Bùi Dịch yên lặng thờ dài.

Bị kẹp giữa bạn gái trước cùng vợ, tuy anh không hề ngoài ý muốn sẽ đứng về phía vợ mình, nhưng có đôi khi thật đúng là xử lý không tốt lắm.

Nhưng anh vừa cúi đầu, nhìn đến ánh mắt Bùi phu nhân khi đó nhìn chăm chăm một người nào đấy đang cởi quần khi đó, mặt liền đen.

Bên kia, Tần Phong sắc mặt cũng không đẹp hơn chút nào.

"Trọng Hạo, anh mang về bao nhiêu cái? Tôi cũng muốn có!" Ôn Ngọc sốt ruột không thôi, đờn Tống Trọng Hạo cởi bỏ cái quần kia đi, vội vàng chạy tới đoạt trở về.

"Oa, tôi thích nhất ca sĩ kí tên!" Ôn Ngọc đem quần ôm vào trong ngực, đôi má gắt gao dán lên chỗ kí tên, thần tình say mê.

"Ôn Ngọc!" Tần Phong nghiêng răng nghiêng lợi.

Cô gái này vừa hôn lên chính là một cái quần của đàn ông! Mà còn, vừa rời cái quần này vẫn lại là mới từ trên người một người đàn ông khác cởi ra tới!

"Sur huynh, bên trong cái kia cho..." Tô Thi Thi còn chưa nói xong, liền cảm giác chung quanh áp khí có chút không quá đúng, ngẩng đầu liền nhìn đến Bùi tiên sinh kia sắc mặt tối đen. Cô sáng suốt đem cái chữ "Em" nuốt trở vào.

"Ha ha..." Tô Thi Thi cười gượng, hướng bên người Ôn đồng minh nhích lại gần.

Lúc này, Ôn Ngọc cũng phát hiện không thích hợp, cùng Tô Thi Thi dính sát cùng một chỗ, lui cổ, không dám thờ mạnh.

Chỉ có Tống sư huynh một chút cũng chưa cảm thấy ra nguy hiểm, vẫn như cũ cời đồ cực kỳ hăng say.

Mấy người Đức An yên lặng quay mặt đi, làm như không thấy được.

Không phải bọn họ không muốn nhắc nhở anh, mà là Bùi Dịch cùng Tần Phong lúc này sắc mặt thật sự khó coi, bọn họ không thể trêu vào.

"Sư huynh, nén bi thương." Tô Thi Thi yên lặng nhìn hướng trần nhà, ở trong lòng thay Tống Trọng Hạo cầu nguyện.

Trước, lúc cô quyết định dốc hết toàn lực cứu Bùi Dịch thời điểm, để cho Tống Trọng Hạo ra nước ngoài.

Tống Trọng Hạo nhìn qua phải đi tìm khách hàng, nhưng trên thực tế là âm thầm liên hệ Đức An, hai người liên hệ với bạn học cũ, âm thầm mưu đồ trở về trận này.

Khi tất cả mọi người tại suy đoán Tống Trọng Hạo cùng Tô Thi Thi mỗi người đi một ngả thời điểm, Tống Trọng Hạo lại mang theo một nhóm người điên cuồng kéo đến, đầu tư...

"Sư huynh, cảm ơn anh." Tô Thi Thi nhìn cái người đàn ông thờ hớn hển hển cời quần áo đến đầu đầy mồ hôi kia, ở trong lòng yên lặng nói.

Có chút người, không có lý do gì, chính là có thể tín nhiệm.

Trong lúc này, tất cả khu làm việc đã chỉ còn lại có động tĩnh Tống Trọng Hạo cởi quần áo.

Tống Trọng Hạo cởi một hồi liền cảm giác không thích hợp, hai cái người phụ nữ hoa si kia vậy mà không đến lấy quần áo!

Anh quay đầu, chính đang muốn hỏi một chút làm sao vậy, hơi giương mắt chạm phải ánh mắt Bùi Dịch lạnh lạnh.

Anh liền nhảy dựng, vội vàng quay đầu, lại bị Tần Phong bắt quả tang.

"Cái kia... Tôi... Tôi... Tôi..." Tống Trọng Hạo muốn khóc, tôi hỏi lâu cũng chưa nói ra cái nguyên do vì sao.

Anh sao lại ngu xuẩn như thế, vậy mà quên Bùi Dịch cùng Tần Phong cũng ở trong này.

Lần này làm sao bây giờ?

Anh có thể bị chết cực kỳ thảm hay không?

"Cũng không thể lấy công chuộc tội?" Tống Trọng Hạo đáng thương tội nghiệp chỉ chỉ những người anh mang đến kia, hỏi Bùi Dịch.

Bùi Dịch mím môi, mặt không chút thay đổi.

Đúng lúc này, đột nhiên truyền đến một tiếng thét chói tai.

"Trời ạ, xảy ra chuyện lớn rồi!" thư ký Tô Thi Thi lấy di động đã chạy

tới, kích động mặt đều đã đỏ, "Các người mau nhìn, Hồ gia bị tố cáo rồi."

"Có người nặc danh tố cáo Hồ gia năm đó mưu sát kiến trúc sư Bùi Thanh Vũ! Chúng có vô cùng xác thực, hiện tại cảnh sát đã đi Hồ gia bắt người rồi!"

Bùi Thanh Vũ?

Tô Thi Thi ngây ngẩn cả người.

Kia không phải cha Bùi Dịch, cũng là cha chồng của cô sao?

Chương 556: Ngày này rốt cục đến đây

Tất cả mọi người lờ mờ rồi. Nhất là người biết quan hệ của Bùi Dịch cùng Bùi thanh Vũ, đều đã chột ngẩn ra.

Bùi Dịch cả người ngơ ngác đứng tại chỗ, thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh.

Anh từ lúc còn nhỏ ngày đó ở trong lòng luôn một mục nghĩ biện pháp tìm chứng cứ, nguyện vọng lớn nhất cuộc đời này chính là lấy lại cho cha anh một cái trong sạch.

Nhưng anh tìm không thấy, nhất là bây giờ bọn họ cùng Hồ gia lựa chọn đồng quy vu tận về sau, Bùi Dịch càng thêm biết anh muốn tìm ra chân tướng đã không có nữa hi vọng rồi.

Nhưng chính vào lúc này, thậm chí có người tố cáo Hồ Tấn Hoa, lại vẫn cung cấp chứng cứ?

"Nói đùa sao?" Tô Thi Thi thì thào hỏi, không thể tin được.

Cô biết Bùi Dịch vẫn vì cố gắng đòi lại trong sạch cho cha anh trả giá rất nhiều. Bọn họ trên cơ bản đều đã buông tha, vậy mà xuất hiện loại kết cục này.

Quanh co một hồi, thật đúng là làm cho người ta đầu óc choáng váng.

Tần Phong là người đầu tiên phản ứng kịp, đối với Bùi Dịch bọn họ

nói: "Tôi lập tức đi điều tra."

Anh nói xong liền đi tới trong văn phòng bắt đầu gọi điện thoại cho người của anh.

Tần gia ở trong nước đại bộ phận tuy đã phá sản, nhưng sản nghiệp thật sự nhà Tần Phong vẫn như cũ có phần giữ lại, còn có thể tìm hiểu đến một chút tin tức.

"Bùi Dịch?" Tô Thi Thi lặng lẽ cầm tay Bùi Dịch, lo lắng nhìn anh.

Bùi Dịch hoàn hồn, xiết chặt tay cô, ánh mắt ôn nhu: "Mặc kệ là thật hay giả, đối với chúng ta mà nói đều là một chuyện tốt."

"Uh"m." Tô Thi Thi gật gật đầu, trong lòng không hiểu sao có chút kích động.

Nếu chuyện tố cáo là thật, như thế bọn họ thật sự có thể đòi lại cho cha chồng cô một cái trong sạch rồi.

Những người khác cũng cực kỳ khẩn trương, hiện trường không khí có chút ngưng trọng.

Tống Trọng Hạo cùng Đức An lặng lẽ đem nhóm bạn học của mình đều đã mang tới trong phòng hội nghị.

Tần Phong cực kỳ mau trở về đến đây, giọng nói che dấu không được hưng phấn: "Là thật sự bị tố cáo, chứng cứ vô cùng xác thực."

Anh nói xong nhìn thoáng qua Tô Thi Thi, ánh mắt có chút cổ quái: "Các người khả năng không thể tưởng được người tố cáo."

Anh dừng một chút, nghiêm túc nói: "Là Đoàn Kế Hùng."

"Cái gì?" Tô Thi Thi mở to mắt, hoài nghi chính mình có phải nghe lầm rồi hay không.

"Điều này sao có thể!" Tô Thi Thi ngửa đầu nhìn Bùi Dịch: "Anh sắp xếp à?"

Bùi Dịch sắc mặt cũng cực kỳ ngưng trọng, lắc đầu nói: "Không phải anh."

"Tôi đã cho người ta đi điều tra cuộc sống Đoàn Kế Hùng mấy ngày gần đây. Thật đúng là có phần thảm. Đoàn thị là bị Hồ gia thu mua, Đoàn Kế Hùng khả năng ghi hận trong lòng, lại thêm nữa trước đưa tin Dace hợp tác với Hồ Sĩ Minh, ông ta sợ Hồ gia tro tàn lại cháy, cho nên liền bí quá hoá liều rồi."

"Này đâu chỉ là bí quá hoá liều, từ đầu là đồng quy vu tận đó!" Tô Thi Thi cảm thán nói.

Chuyện này khác với theo chân bọn họ quyết định cùng Hồ Sĩ Minh sống mái với nhau, đó là thật sự đồng quy vu tận. Chuyện năm đó, Bùi Dịch tận mắt thấy cha của mình là bị Hồ Tấn Hoa cùng Đoàn Kế Hùng cùng đẩy xuống.

Hồ Tấn Hoa bị bắt, Đoàn Kế Hùng có thể không sao à?

"Ông ta có phải già quá nên si ngốc rồi hay không?" Tô Thi Thi không nghĩ ra.

Đoàn Kế Hùng người kia ích kỷ như thế, sợ chết như thế, làm sao có thể làm loại chuyện hủy người hủy mình này.

"Này cũng không biết, dù sao đối với chúng ta là chuyện tốt." Tần

Phong nhìn Bùi Dịch, có chút hưng phấn, "Bùi Dịch, chúng ta rốt cục đợi được ngày này rồi!"

Chuyện của cha Bùi Dịch, Tần Phong vẫn đều biết. Nhiều năm qua như vậy, huynh đệ bọn họ vẫn đồng tâm hiệp lực, chính là muốn bắt những người năm đó tham dự việc này chịu tội.

Hiện giờ, ngày này rốt cục muốn tới rồi.

Bùi Dịch tâm tình lúc này thật sự có chút phức tạp. Chuyện cố gắng lâu như vậy, trả giá nhiều như vậy mà cái giá này cũng không hề nhỏ, vậy mà lại có kết quả như một tuồng kịch, ngấm lại thật đúng là hoang đường.

Để cho Hồ Tấn Hoa cứ như vậy bị bắt đi, bọn họ thật sự có phần không cam lòng.

Bùi Dịch nhìn thoáng qua Tần Phong, hướng anh âm thầm gật gật đầu.

Tần Phong tim đập điên cuồng, ánh mắt nháy mắt tỏa sáng, chạy về phía cửa: "Muốn nhanh, chẳng thế thì không còn kịp rồi! Khẩn trương đi!"

Bùi Dịch ở trên trán Tô Thi Thi hôn một cái, trầm giọng nói: "Chúng ta phân công nhau hành động, em ngoan ngoãn ở trong công ty."

Tô Thi Thi còn đang ngây người, Bùi Dịch hai ba bước bỏ chạy ra khỏi khu làm việc, hướng thang máy đi.

Cô chưa từng gặp qua anh không bình tĩnh như vậy.

"Cảm thấy được có người muốn xui xẻo a..." Tô Thi Thi thờ dãi,

hướng phòng họp đi đến.

Bùi Dịch nói rất đúng, bọn họ phân công nhau hành động. Cô hiện tại có một đồng lớn chuyện muốn vội vàng.

Trong phòng hội nghị, Tống Trọng Hạo cùng Đức An đang ở theo chân mấy vị bạn học kia giải thích những chuyện vừa xảy ra.

Thấy Tô Thi Thi tiến vào, Tống Trọng Hạo đứng lên, có chút lo lắng hỏi: "Chúng ta muốn làm chút gì hay không?"

Tô Thi Thi nghĩ nghĩ, lắc đầu: "Tạm thời không cần. Bùi Dịch có thể xử lý tốt."

Cô nhìn trong phòng hội nghị những suất ca mỹ nữ này màu da khác nhau, thâm sâu cúi mình chào, chân thành nói: "Cảm tạ mọi người tín nhiệm tôi."

Vị màu da cùng tên một dạng đen Hắc Khắc Nhĩ cười nói: "Tiểu sư muội, em không biết tôi, nhưng chúng tôi đều biết em. Em ở trong lòng chúng tôi, chính là cái kia truyền thống... Không đúng, Trung văn giống như không là phải nói như thế này gọi là..."

"Truyền thuyết!" Có người phụ họa nói.

"Đúng, em là chính là truyền thuyết trong lòng chúng tôi! Nữ thần!" Hắc Khắc Nhĩ hưng phấn nói.

Tô Thi Thi tươi cười cương cứng, đầu lưỡi cũng cương, chấn kinh nói không ra lời.

Cô hiện tại rất muốn đem Tống Trọng Hạo kéo ra ngoài cõi hết đạo phố nha!

Người này tới cùng cùng những bạn bè ngoại quốc đáng yêu kia nói gì đó, vậy mà lại làm cho bọn họ "Thối phòng" cô như vậy!

Nhìn ánh mắt mọi người sáng long lanh, Tô Thi Thi yên lặng dờ đi đề tài.

"Sur huynh, Ngọc, tôi nghĩ muốn cho các người lập tức đem cổ phần công ty Sunshine toàn bộ dờ đi, đem tài chính rút khỏi."

Tống Trọng Hạo trong lòng cả kinh, nghĩ đến vừa rồi Trạm Dẫn Lan nói những lời này, một câu nói thừa đều không có, lập tức kêu hô người đi làm.

Trong văn phòng tổng giám đốc Hồ thị, Trạm Dẫn Lan mới vừa đi vào văn phòng, đã bị Dace quăng một cái tát.

"Mẹ?" Trạm Dẫn Lan lúc này đã bị đánh lờ mờ, lúc trước ủy khuất thêm nữa lúc này bị đè nén, nước mắt rớt cuộc nhịn không được, liền chảy xuống.

"Con vậy mà còn dám khóc?" Dace nhìn đến bộ dáng Trạm Dẫn Lan, tức giận đến thiếu chút nữa xì khói, hung tợn nói, "Hồ gia bị người tố cáo, con có biết như vậy sẽ có hậu quả như thế nào không?"

"Hồ gia bị tố cáo?" Trạm Dẫn Lan ngây ngẩn cả người, cô ta vừa rồi cố chạy tới từ đầu không biết chuyện gì xảy ra.

Dace hít một hơi thật sâu, ngữ khí thật không tốt đem chuyện đã xảy ra nói với cô ta một lần.

Trạm Dẫn Lan nghe xong tâm nhịn không được trầm xuống đất.

Cô ta biết ý tứ Dace. Hiện tại Phi Tâm tuyên bố với bên ngoài là theo Hồ thị hợp tác. Hồ Tấn Hoa cùng cháu trai hai người nếu bị mang đi, không chừng sẽ liên lụy ra chuyện khác.

Một khi Hồ gia trên lưng gặp phải tin tức xấu, như thế bọn họ cái người hợp tác này khẳng định sẽ chịu liên lụy.

Dace tức giận nhất không phải điểm ấy, mà là - -

Bà ta chỉ vào Trạm Dẫn Lan bị đánh sưng mặt, không cần nghĩ cũng đều biết cô ta là làm sao vậy, tức giận đến nổi trợn lồi đình: "Ta đã sớm nhắc nhở qua con, con không phải là đối thủ của Tô Thi Thi. Con xem con đi đều đã làm cái chuyện ngu xuẩn gì?"

"Chúng ta vốn là có thể sớm thu mua Sunshine bức Bùi Dịch hợp tác rồi, con lại muốn kéo dài để cho cậu ta chủ động tới tìm chúng ta hợp tác! Hiện tại..."

Dace tức giận đến nói không ra lời, ngừng một hồi, nghiêm khắc nói: "Lập tức, đi thu mua Sunshine! Một phút đồng hồ cũng không được chậm trễ! Ta nhất định phải để cho Bùi Dịch theo ta hợp tác!"

"Mẹ..." Trạm Dẫn Lan bạch nghiêm mặt, biết không có biện pháp rồi.

"Bùi Dịch, chuyện này không thể trách em rồi." Trạm Dẫn Lan cắn môi, xoay người đi ra văn phòng.

Chương 557: Người đàn ông kia điên rồi

Tin tức Hồ gia bị tố cáo nhanh chóng lan truyền. Hồ gia tuy đã xuống dốc, nhưng mà lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa (đại loại câu này ý nói là Hồ gia tuy tuột dốc không có nghĩa là sụp đổ), rất nhanh đã có được tin tức mật báo đến.

Hồ gia, Hồ Tấn Hoa từ khi nhận được tin tức về sau, vẫn ngồi ở trên ghế gập gỗ lim mà ông ta thích nhất kia, cả người như là đột nhiên già thêm mười tuổi.

"Ông nội." Hồ Sĩ Minh nói chuyện điện thoại xong đi tới, sắc mặt nghiêm trọng, đi tới trước mặt Hồ Tấn Hoa, trầm giọng nói, "Là Đoàn Kế Hùng tố cáo."

"Cái gì?" Hồ Tấn Hoa roạt từ trên chỗ ngồi đứng lên, cả người giống như gặp gặp phải đả kích rất lớn, "Cái kia Lão Thất Phu (ý chỉ người tầm thường lại ngu ngốc), ông ta điên rồi sao!"

"Ông ta cung cấp chứng cứ. Là một phần ghi âm đối thoại năm đó của các người, cùng với một chút tài liệu khác." Hồ Sĩ Minh nhíu mày nói.

Hồ Tấn Hoa sắc mặt liền trắng, vô lực ngã ngồi ở trên ghế, thân thể run nhè nhẹ.

"Cái Lão Thất Phu kia vậy mà cất giấu những cái chứng cứ này. Ông ta tưởng là ta đã xảy ra chuyện, sẽ vẫn để cho ông được yên ổn sao?" Hồ Tấn Hoa hung hăng đấm vào tay vịn trên ghế, tức giận đến

nghiến răng nghiến lợi.

"Đừng tưởng rằng, chỉ có ông mới có chứng cứ!"

"Ông nội." Hồ Sĩ Minh cắt ngang Hồ Tấn Hoa, có chút phiền não, "Những cái chứng cứ này một khi thành lập mà nói, lấy năng lực hiện tại của Hồ gia, sợ là không có biện pháp..."

"Vô dụng rồi." Hồ Tấn Hoa suy sụp tựa lưng vào ghế ngồi, khoát tay, "Đoàn Kế Hùng đây là muốn đẩy ta vào chỗ chết!"

"Cháu ngoan, là ông nội có lỗi với con!" Hồ Tấn Hoa già nua mắt giống như lập tức trở nên mờ đục rất nhiều, vô cùng hối hận, "Ta tưởng là ta có thể đem cái bí mật kia xuống mồ. Ta nên là sớm một chút đề phòng ông ta mới phải. Là ông nội suy xét không tốt, làm liên lụy đến con rồi."

"Ông nội, người đừng như vậy." Hồ Sĩ Minh cau mày, trong lòng như là có một ngọn núi đang đè ép một dạng, nặng nề để cho hắn hít thở không thông.

Hồ Tấn Hoa đứng lên, nhìn bên ngoài phòng sắc trời tươi đẹp, trong lòng lại là khói mù trùng điệp.

"Cảnh sát hắn là lập tức sẽ tới." Hồ Tấn Hoa xoay người đối với Hồ Sĩ Minh, "Con trước rời đi nơi này, chuyện này không có quan hệ gì với con."

Hồ Sĩ Minh nhíu mày: "Con không thể để cho ông nội một người đi đối mặt."

Hắn cùng Hồ Tấn Hoa đều biết, đối phương tố cáo chính là tất cả Hồ gia, hắn cũng sẽ bị mang đi.

"Không được!" Hồ Tấn Hoa kiên quyết phản đối, "Con một khi theo ta cùng bị bắt, những người đang chờ chúng ta sụp đổ có lẽ sẽ nhân cơ hội này bỏ đá xuống giếng. Sĩ Minh, con hiện tại đại biểu cho tất cả Hồ gia, không thể hành động theo cảm tính."

Hồ gia sụp đổ, vốn dĩ một số thế lực kinh doanh trước đây vẫn còn. Rất nhiều chuyện, đều là nhất vinh câu vinh nhất tổn câu tổn (Câu này nói về thỏa thuận gia dịch, giữa đồng minh mà 1 trong số đó bị ảnh hưởng. Sẽ ảnh hưởng đến những người còn lại, kiểu như câu có phúc cùng hưởng có họa cùng chia. Nói chung là 1 việc gì đó chỉ tác động lên 1 cá nhân nhưng lại ảnh hưởng toàn tập thể.) Chỉ cần người cầm quyền Hồ gia không có việc gì, những cái người muốn cùng bọn họ thanh minh quan hệ cũng phải cân nhắc suy nghĩ.

Hồ Sĩ Minh biết ông nội hẳn nói không sai. Hẳn chỉ là không cam lòng. Hẳn vốn đã thành công để cho Dace cùng Bùi Dịch mâu thuẫn trở nên gay gắt, bây giờ lại xuất hiện loại biến cố này!

"Con lập tức đi ngay." Hồ Sĩ Minh chưa bao giờ là người dong dài, đối với Hồ Tấn Hoa cuối đầu lạy, liền xoay người đi ra ngoài.

Nhưng hẳn đi tới cửa thời điểm, phía trước bỗng nhiên truyền đến tiếng còi cảnh sát.

"Chậm..." Hồ Sĩ Minh cùng Hồ Tấn Hoa tâm nháy mắt chìm đáy cốc.

Không còn kịp rồi.

Một đồng xe cảnh sát thần tốc hướng tới tổ trạch chạy đến, trong nháy mắt liền đến trước mặt bọn họ, đem nhóm người bọn họ vây tới xoay quanh.

"Hỗ tống, Hỗ lão, đắ tội rồi."

Còng tay băng lãnh lạc ở trên tay, lạnh lùng, không cần phản kháng.

Nơi xa, Hỗ Minh Phi đang muốn muốn chạy đến tìm Hỗ Sĩ Minh, lại thấy một màn như vậy khi đó, mạnh bụm miệng, nước mắt ở trong hốc mắt đảo quanh.

"Tại sao có thể như vậy! Điều đó không có khả năng! Điều đó không có khả năng!" Hỗ Minh Phi không thể nào chấp nhận được.

Nửa tháng trước, bọn họ vẫn lại là đại gia tộc ở Bắc Kinh này cao cao tại thượng, sản nghiệp vô số kể. Cô ta vẫn lại là tiểu thư cao ngạo người người mến mộ trong giới thượng lưu.

Ngắn ngủn vài ngày, Hỗ gia hai bàn tay trắng. Hiện tại, ông nội cùng anh trai bị bắt đi!

"Anh, người lợi hại như thế, làm sao có thể sẽ như vậy!" Hỗ Minh Phi đánh chết đều đã không thể tin được.

Cô ta vẫn tin tưởng anh trai mình có biện pháp vượt qua nghịch cảnh này, cho nên lúc trước Hỗ Sĩ Minh muốn đưa cô ta ra nước ngoài cô ta kiên quyết không chịu.

Đúng là hiện tại, tình huống càng ngày càng tệ, tình cảnh trước mắt thấy thật sự không hi vọng rồi.

"Anh, vì cái gì anh lúc trước không thể nghe em một câu!" Hỗ Minh Phi che miệng, không cho chính mình khóc ra thành tiếng, trong lòng không thể nói không oán giận.

Khi đó cô ta liền nhắc nhở qua Hỗ Sĩ Minh, không cần đối với Tô Thi

Thi động tâm suy nghĩ, lại càng không nên yêu người phụ nữ kia.

Nhưng Hồ Sĩ Minh hiển nhiên động tâm, bằng không khi đó rõ ràng có cơ hội càng tốt hơn trực tiếp để cho Bùi Dịch khoanh tay chịu trói, hẳn lại muốn ngoạn chơi trò chơi mèo vờn chuột!

Càng đáng giận chính là, Trạm Dẫn Lan sau khi trở về, Hồ Sĩ Minh vậy mà yêu cầu cô ta nhượng bộ!

"Nếu khi đó em không có rời khỏi, liền tính không thể đạt được Bùi Dịch, em cũng sẽ không làm cho bọn họ được tốt như vậy! Trạm Dẫn Lan từ đầu chính là cái vô dụng ngu xuẩn!"

Hồ Minh Phi trong lòng thật sự rất tức giận, đúng là hiện đang nhìn anh trai cùng ông nội cô ta bị mang đi, cô ta càng còn nhiều khổ sở cùng sợ hãi.

"Anh, ông nội, Hồ gia còn có tôi! Tôi nhất định sẽ cứu các người ra ngoài!" Hồ Minh Phi cắn răng, lặng lẽ núp vào.

Hồ Sĩ Minh cùng Hồ Tấn Hoa bị mang đi, hai bên xe cảnh sát canh chừng, thần thánh nghiêm trang.

Cửa lớn Hồ gia, lúc này đã sớm vây đầy phóng viên. Vừa thấy đến xe cảnh sát chạy ra, những cái phóng viên này sẽ không cần mạng hướng về phía trước.

Nơi xa trong một cái góc xó, Đoàn Kế Hùng lạnh lùng nhìn một màn trước mắt kia. Khi thấy trong cửa sổ xe chiếu ra Hồ Tấn Hoa quay mặt khi đó, ông ta rốt cục nở nụ cười.

Cười đến như cái lão già si ngốc.

"Hỗ Tấn Hoa, ông lúc trước thu mua Đoàn thị thời điểm nên nghĩ sẽ có một ngày như vậy rồi! Để cho tôi chết, tôi sẽ cho ông thoải mái như thế sao?" Đoàn Kế Hùng cười lạnh, trong lòng thống khoái cực kỳ.

"Nửa đời sau của ông cứ hưởng thụ ngục giam đi!" Đoàn Kế Hùng hãnh diện, mấy ngày liên tiếp ác khí đọng lại kia cuối cùng xuất ra rồi.

Kế tiếp, ông ta liền phải rời khỏi Bắc Kinh, đến nước ngoài đi!

"Ông nghĩ rằng tôi không biết trên tay ông có chứng cứ của tôi? Cái loại người như lão hồ ly như ông làm sao có thể không giấu. Bất quá ông nghĩ rằng tôi sẽ ngoan ngoãn đợi cảnh sát tới bắt?"

Ông ta đã sớm nghĩ tốt đường lui rồi!

Ông ta không thấy được, cách đó không xa ven đường, chỉ một chiếc xe màu đen đang dừng lại.

Cửa kính xe chỗ tay lái phụ hạ xuống, một người đưa tay ra ngoài, hướng ngoài cửa sổ phỉ phỉ khói bụi, cười nhạt một tiếng: "Đoàn Kế Hùng xem ra là muốn trốn chạy nha."

Kẻ tác phong không đứng đắn kia miệng nhả khói lượn lờ, chính là Hồng Tinh Huy.

"Chuyện này không cho em nhúng tay." Hồng Hưng Nhiên nhìn thoáng qua em trai sinh đôi của chính mình, có chút đau đầu, "Cha tuy không phản đối, nhưng anh cũng phải nhắc nhở em một câu, không cần cùng Bùi Dịch và Tô Thi Thi đối nghịch."

Hồng Tinh Huy không cho là đúng nhún nhún vai, hoàn toàn không để ở trong lòng.

Hắn nhìn phía xa một chiếc xe cảnh sát rất không dễ dàng thông đường chạy ra tới, tươi cười quý dị: "Anh, em để ý một cô gái."

Hắn quay đầu, trên mặt tươi cười biến mất, gần từng chữ nói: "Cho nên, em nhất định phải làm chút gì."

Hồng Hưng Nhiên nhướng mày, đang muốn nói chuyện, phía trước bỗng nhiên truyền đến một trận xô xao.

Chỉ thấy một chiếc xe Pyrrha đột nhiên xông đi tới ngăn cản xe cảnh sát, từ trên xe bước xuống ba người mang mặt nạ quý, lập tức mở cửa xe chở Hồ Tấn Hoa cùng cháu mình ra, kéo hai người ra liền lôi kéo chạy.

"Cướp tù?" Hồng Tinh Huy cùng Hồng Hưng Nhiên đều đã trừng lớn mắt.

"Oh mai chuối, chơi đùa lớn như vậy?" Hồng Tinh Huy lại là trực tiếp hưng phấn, cầm ra điện thoại để cho người đi tra.

Bên kia rất nhanh liền tra ra tin tức, đáp án làm cho người ta mở rộng tầm mắt.

Hồng Tinh Huy nhìn vị anh trai chính nhân quân tử của mình, khóe miệng cong lên cười: "Chiếc Pyrrha kia, là Bùi Dịch."

"Bùi Dịch?" Hồng Hưng Nhiên trên mặt kinh ngạc không chút nào che dấu, "Anh ta làm sao có thể tới cứu người của Hồ gia?"

Người đàn ông kia điên rồi phải không!

Chương 558: Bức bách

Bùi Dịch không có điên, nhưng cảnh sát sắp điên rồi.

Rõ như ban ngày, ở trước mặt có nhiều phóng viên "Chứng kiến" như vậy, vậy mà để cho ba tên gia hỏa mang mặt nạ đem người hiềm nghi cho cướp chạy!

Chuyện này cũng không phải là đùa giỡn!

Những xe khác cảnh sát lập tức ngừng lại, từ trên xe tràn xuống tới một đám người, rất nhanh đuổi theo.

Đám phóng viên kia còn không có phản ứng kịp, liền nhìn đến một đám cảnh sát truy đi ra ngoài rất xa.

Tốc độ kia, vậy mà có thể nhanh như vậy!

"Người phía trước nghe đây, lập tức dừng lại!" Một vị cảnh sát cầm loa khuếch đại âm thanh hô.

Hồ Tấn Hoa cùng Hồ Sĩ Minh vẫn đều là lơ mờ. Bọn họ hoàn toàn không biết ba người này là ai, càng không biết vì cái gì sẽ đến cứu bọn họ.

Lúc này, bọn họ theo bản năng bị kéo chạy theo. Nghe được cảnh sát kêu gọi đầu hàng, theo bản năng liền muốn ngừng.

Nhưng lập tức đã bị ba người phía trước bắt được cánh tay, ra sức kéo về phía trước đi.

"Nếu không dừng lại chúng tôi liền nổ súng rồi!" Cảnh sát thấy bọn họ ngược lại chạy trốn nhanh hơn, lúc này hô.

Ba người đeo mặt nạ kia thể lực vô cùng tốt, chạy bộ tốc độ nhanh hơn, trong đó hai người cầm lấy Hồ Sĩ Minh, hoàn toàn không để cho hắn phản kháng. Một người khác còn lại là mang theo Hồ Tấn Hoa, liều mạng chạy.

"Đùng!" Một tiếng súng vang, đạn gần như là bay lướt qua bên tai Hồ Tấn Hoa.

Hồ Tấn Hoa chân mềm nhũn, lúc này liền quỳ ngã trên mặt đất.

"Ông nội!" Hồ Sĩ Minh tâm cũng trầm xuống, cảm thấy được chuyện có chút không thích hợp.

Nhiều cảnh sát như vậy, bọn họ chỉ tới vài người? Làm sao có thể chạy trốn được?

Đúng lúc này, trong đó một người đeo mặt nạ hô một tiếng "Chạy", sau đó ba người nhất trí buông tay, liền như vậy bỏ lại hai người Hồ Tấn Hoa cùng Hồ Sĩ Minh chạy.

Chỉ chớp mắt, ba người nhảy vào trong một con sông bên cạnh, trong giây lát biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Toàn bộ chuyện này phát sinh quá nhanh, từ lúc người đeo mặt nạ kia xuất hiện đến bỏ lại ông cháu Hồ Sĩ Minh chạy, trước sau không tới 3 phút, rất nhiều người đều đã phản ứng không kịp.

Hồ Sĩ Minh nhìn phương hướng ba người kia biến mất, sắc mặt xanh mét.

Bọn họ bị đùa giỡn rồi!

Rõ ràng như thế lại vẫn nhìn không ra tới sao? Ba người kia từ đầu không phải tới cứu bọn họ, mà là muốn giúp bọn họ chế tạo ra bộ dáng sợ tội bỏ trốn!

"Bùi Dịch! Anh điên rồi!" Hồ Sĩ Minh nghiêng rặng nghiêng lợi, trong lòng hận tới cực điểm.

Bùi Dịch chính là muốn nói cho hắn, lúc trước cha anh cũng là như thế này bị người khác vu hãm. Hiện tại, anh chẳng qua là làm cho bọn họ cũng nếm thử tư vị như vậy!

Hồ Tấn Hoa hiển nhiên cũng phản ứng kịp, có khổ khó nói, cảnh sát hắn không tin tưởng nhóm người bọn họ!

Cái cảm giác âm thầm chịu đựng này, là tức không nói nên lời rồi!

Không quá vài giây, cảnh sát đã chạy tới vây bọn họ lại

Nơi xa, anh em Hồng Tinh Huy ngồi ở trong xe, cũng có một chút sửng sờ.

Thật lâu sau, Hồng Tinh Huy trong mắt hiện lên quét xuống ánh sáng, quay đầu nhìn anh trai mình: "Anh nói không sai, Bùi Dịch quả thật là một người không dễ đối phó."

Hồng Hưng Nhiên thu hồi ánh mắt, nhìn em trai mình liếc mắt một cái: "Cho nên, em không cần đi trêu chọc anh ta."

Anh nhìn đến em trai mình đáy mắt kia đang phát sáng, cực kì đau đầu, dứt khoát trực tiếp nói: "Ôn Ngọc không thích hợp em, không

nên đi trêu chọc rồi."

Hồng Tinh Huy nheo mắt lại, sắc mặt âm trầm thêm vài phần. Tuy cùng Hồng Hưng Nhiên là anh em sinh đôi, nhưng hai người là song thai khác trứng, không chỉ có diện mạo khác nhau, đến tính cách cũng là hoàn toàn trái ngược.

Hồng Hưng Nhiên là thân sĩ, thế nhưng Hồng Tinh Huy tuyệt đối là một tên lưu manh không chỗ nào cố kỵ!

Hồng Tinh Huy bỗng dựng cười rộ lên, nửa đùa nói: "Đối thủ của em không phải Bùi Dịch, là Tần Phong."

Ôn Ngọc là người phụ nữ của Tần Phong. Mà hắn, muốn đạt được cô gái kia.

Hồng Hưng Nhiên sắc mặt trầm tiếp xuống, trịnh trọng nhìn hắn: "Em nghe anh một câu, Tần Phong tuyệt đối không giống như em nhìn đến đơn giản như vậy. Thậm chí, anh ta so với Bùi Dịch còn ác hơn."

"A, phải không?" Hồng Tinh Huy vẫn như cũ không cho là đúng.

Hồng Hưng Nhiên lạnh giọng nói: "Em đừng quên, những chuyện của Bùi Dịch từ trước đến giờ, đều là Tần Phong giúp anh ta xử lý. Chẳng qua cho tới nay, thực lực thật sự của Tần Phong đều bị Bùi Dịch che dấu mà thôi. Như vậy không phải nói, Tần Phong liền không nguy hiểm."

Hồng Tinh Huy sắc mặt trầm trầm, nhưng hứng thú so với vừa rồi càng đậm: "Em thích khiêu chiến."

Gặp Hồng Hưng Nhiên vẫn còn nói chuyện, Hồng Tinh Huy ném xuống điều thuốc trong tay, khoát tay: "Em tự có chừng mực, anh

vẫn lại là ngẫm lại phải làm như thế nào cứu lão già nhà chúng ta đi."

Hồ Tấn Hoa bị tố cáo, chuyện năm đó một lần nữa bị khơi lại. Bốn gia tộc bọn họ chính là cùng một chỗ, vạn nhất Hồ Tấn Hoa ở trong tù nói lung tung, vậy Hồng gia cũng sẽ bị liên lụy kéo vào.

Chính đang là vì suy xét đến điểm này, Hồng gia mới để cho con trai lớn nhất đi đến xem tình huống.

Hồng Hưng Nhiên nhìn em mình một cái, muốn nói lại thôi, sau cùng nổ máy xe, lái xe rời khỏi nơi này.

Anh ta rất muốn hỏi người em trai này của mình tới cùng muốn làm cái gì!

Hồng Tinh Huy sống phóng túng, chưa bao giờ đối với bất cứ việc gì cảm thấy hứng thú, bây giờ vậy mà vì cha bọn họ theo đến đây.

Hồng Hưng Nhiên đau đầu hơn chính là, cha của anh ta bởi vì tính cách này của Hồng Tinh Huy càng phi thường sùng nịch hẳn. Một khi để cho tiểu tử này nhúng tay vào, trời biết hẳn sẽ muốn làm ra những chuyện gì!

Mà tin tức ông cháu Hồ gia bị bắt, cùng ngày liền trắng trợn đưa tin. Nhất là Hồ Sĩ Minh cùng Hồ Tấn Hoa ý đồ chạy trốn lại bị chận vật bắt về một màn kia, lại càng làm cho người ta thổn thức không thôi.

Trong lúc này, một chút người vốn cùng Hồ gia giao hảo nhao nhao theo chân bọn họ thanh minh quan hệ. Cây ngã người đẩy, Hồ gia thành chuột chạy qua đường.

Thời đại Hồ gia, đã triệt để đi qua.

Ngay cả chuyện xe Bùi Dịch xuất hiện tại hiện trường vây bắt kia, anh tìm cái lý do rất có lực - - xe bị trộm rồi. Cứ như vậy, ngược lại thành người bị hại, làm cho người ta đều cho là có người cố ý trả đũa anh.

Mà lúc Dace nhìn đến tin tức ông cháu Hồ Sĩ Minh ý đồ chạy trốn lại bị bắt trở về khi đó, tức giận đến phong độ toàn bộ mất.

"Tôi thật sự là có mắt không trông mới hợp tác cùng người ngu xuẩn như thế!" Dace hiện tại hối hận đến ruột đều xanh rồi. Sớm biết như thế liền trực tiếp tuyên bố với bên ngoài đã thu mua Hồ thị, mà không phải giống như hiện tại, bị đánh lên danh hiệu người hợp tác Hồ thị!

Trên mạng những người luôn phản đối Phi Tầm nắm trong tay quyền khai phá công trình thôn Thành Trung càng ngày càng nhiều. Thậm chí đã có người gọi điện thoại uy hiếp bà ta, kí gửi lễ vật máu chảy đầm đìa...

Dace ở trong phòng làm việc lo lắng đi tới đi lui một hồi, rốt cục đem phiền não đè ép trở về, ấn số nội bộ gọi trợ lý kêu tiến vào.

"Dẫn Lan bên kia tình huống như thế nào?" Dace đã khôi phục lại bộ dạng tao nhã, nhàn nhạt hỏi han.

Trợ lý lập tức báo cáo tình huống: "Đã bắt đầu toàn diện thu mua Sunshine. Trước phát hiện bọn họ có ý đồ dời đi cổ phần công ty, may mà chúng ta phát hiện đúng lúc."

"Tốt lắm." Dace trên mặt lúc này mới có khế cười, khoát tay, "Để cho Dẫn Lan động tác nhanh hơn, nhất định phải bắt được Sunshine!"

Bà, nhất định phải bức Bùi Dịch cúi đầu!

Lúc này, trong phòng hội nghị Sunshine, Tô Thi Thi mấy người chính đang vây ngồi cùng một chỗ, nhìn thị trường chứng khoán.

"Cái bà già kia là điên rồi sao?" Tống Trọng Hạo quả thực không thể tin được hai mắt của mình, "Chúng ta chính là một cái công ty nhỏ, vậy mà khiến bà ta phải bỏ ra giá lớn như vậy để đối phó chúng ta?"

Bọn họ phát hiện, Phi Tầm vậy mà tại trả giá gấp 10 lần để thu mua cổ phần công ty bọn họ.

"Tiêu rồi, chúng ta còn không có đem tài chính hoàn toàn rút khỏi." Tống Trọng Hạo thật cẩn thận lờm Tô Thi Thi một cái, từ lúc mới vừa bắt đầu Tô Thi Thi liền ngồi ở chỗ kia một câu đều không có nói.

Sunshine là bọn họ ba người cùng nhau mở, thực hiện mộng tưởng. Hiện tại, mắt thấy Sunshine liền sẽ mất đi rồi, anh thực sợ Tô Thi Thi sẽ khổ sở.

Mà cô lại còn đang mang thai, lỡ như...

"Anh sao lại dùng cái loại ánh mắt này nhìn Thi Thi? Bùi tổng sẽ không vui đó!" Ôn Ngọc nhẹ nhàng kéo kéo tay áo Tống Trọng Hạo.

Chợt đột nhiên, một trận yên tĩnh.

"Bà cô à!" Tống Trọng Hạo muốn khóc.

Ôn Ngọc động tác là nhỏ, nhưng tiếng nói chuyện một chút cũng không nhỏ nha! Không phải kẻ điếc đều đã nghe được câu nói vừa rồi của cô rồi.

May mà Tần Phong cùng Bùi Dịch vẫn ngồi ở trước máy tính, chuyên chú gõ bàn phím, như là không có nghe đến lời của anh ta nói.

Mà Tô Thi Thi tuy nghe được, cũng không để ý đến.

Lúc này, cô chính đang khẩn trương nhìn chăm chăm hình ảnh Bùi Dịch thao tác. Khi thấy hình ảnh những số hiệu giống nhau không ngừng bay nhảy qua lại khi đó, khóe miệng cô giật giật, có loại cảm giác rất vi diệu.

Ở một chỗ nào đó trước màn hình máy tính, Trạm Dẫn Lan đang toàn lực chỉ huy, thề phải thu mua Sunshine!

Chương 559: Nhất định đang làm mấy chuyện xấu

"Bùi tổng cũng quá trâu bò rồi?" Trong phòng hội nghị an tĩnh, chợt bộc phát ra từng đợt âm thanh cảm thán.

Mọi người nhìn chăm chăm Bùi Dịch thao tác máy tính, ánh mắt trừng được tròn xoe, một đám giật nẩy mình.

"Anh ta thật là hacker?" Tống Trọng Hạo lặng lẽ hỏi Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi cực kỳ ngạo kiều liền gật gật đầu, đẩy sư huynh cô ra: "Đừng cản đường."

Bùi Dịch đâu chỉ là hacker, đó là hacker đứng đầu thế giới đó biết chưa!

Cô tuy xem không hiểu Bùi Dịch giờ phút này tới cùng đang làm cái gì, nhưng cô biết, Bùi Dịch nhất định đang làm mấy chuyện xấu.

Phòng chùng hiện tại Phi Tâm bên kia đã sắp tức chết rồi.

Cô đoán được không sai, Phi Tâm bên kia đã do Dace tự mình ra trận rồi.

"Mẹ, Bùi Dịch là hacker hàng đầu, Tần Phong là cao thủ tài chính (cao thủ tài chính mà hòa theo bà Thi phá của, thật ko nói nên lời), hai người bọn họ hợp tác..." Trầm Dẫn Lan còn chưa nói xong, đã bị Dace lớn tiếng ngắt lời.

"Ngậm miệng! Lúc này không có chỗ cho con nói chuyện!" Dace phát hỏa trừng mắt nhìn Trạm Dẫn Lan liếc mắt một cái, lập tức cúi người đối với chuyên viên thu mua nói, "Tiếp tục mua vào, chú ý phản ứng của bọn họ."

Văng ạ thao tác của chuyên viên thu mua lập tức thần tốc hẳn lên.

Trạm Dẫn Lan bạch nghiêm mặt đứng ở một bên, cắn môi, chẳng muốn nói nữa.

Cô vốn nghĩ muốn nhắc nhở Dace một tiếng, bọn họ làm như bây giờ sẽ lãng phí càng thêm nhiều tiền bạc. Nhưng Dace hiển nhiên không tin cô.

Năm phút đồng hồ sau, chuyên viên thu mua xoa mồ hôi lạnh, nói với Dace: "Phu nhân, tôi hoài nghi hệ thống có phải bị người công kích hay không, luôn có người so với chúng ta trước một bước. Tiếp tục như vậy, chúng ta tổn thất sẽ cực kỳ nghiêm trọng."

"Hiện tại đã tiêu tốn bao nhiêu tài chính rồi hả?" Dace trầm giọng hỏi.

Chuyên viên thu mua trong lòng run sợ vươn ra hai ngón tay.

Dace nhẹ nhàng thờ ra: "Hai ngàn vạn? Không tòi..."

"Là hai triệu." Thao bàn thủ yếu yếu kém kém nói. (Mới mấy trăm tỷ ít mà)

"Cái gì?" Dace vừa nghe liền bạo phát, quay đầu hung tợn trừng mắt nhìn Trạm Dẫn Lan, "Trước khi ta tới, con đổ vào bao nhiêu tài chính?"

Trạm Dẫn Lan sắc mặt cứng đờ, kiên trì nói: "Một triệu."

"Con!" Dace tức giận đến thiếu chút nữa thổ huyết, "Bọn họ tổng tài sản cũng còn lại không tới một triệu, con vậy mà cho ta..."

Bà ta thật sự muốn tức chết rồi. Bà ta là đầu óc bị cửa kẹp, mới có thể để cho Trạm Dẫn Lan cái người phụ nữ không có đầu óc kinh doanh này tới giúp bà ta xử lý công ty!

"Lập tức dừng lại!" Dace quát chói tai, mơ hồ đã hiểu ra bọn họ khả năng bị Bùi Dịch bọn họ lừa giỡn rồi.

Nhưng lúc mấy vị chuyên viên thu mua kia tính toán muốn rút khỏi sàn giao dịch, chợt phát hiện tình huống đột biến.

"Bọn họ dừng tay rồi hả?" Vị chuyên viên thu mua kia không thể tin được hai mắt của mình.

Dace nếm qua thiệt thòi, bây giờ có vẻ thận trọng: "Xem trước một chút."

Mấy phút đồng hồ sau, vị chuyên viên thu mua kia nói: "Bọn họ quá thật như là buông tha, có thể là không đủ tài chính rồi."

Vị chuyên viên thu mua nhìn nhìn thời gian, nói: "Còn có 3 phút liền đóng cửa, phu nhân, chúng ta làm sao bây giờ?"

Dace lúc này đánh nhịp: "Lập tức bắt lấy!"

Đều đã ném ra đi hai triệu, hiện tại Bùi Dịch bọn họ dừng tay, bà ta không bắt lấy Sunshine chẳng phải là muốn bị chết cười!

Trong phòng hội nghị Sunshine, Bùi Dịch nhìn thấy Phi Tầm bắt đầu mua vào một lượng lớn cổ phần, dờn ghế dựa đứng lên.

Tô Thi Thi đi theo đứng lên, giúp anh xoa bóp bả vai, chân chó lấy lòng: "Vất vả vất vả."

Tần Phong cũng đứng lên, nhìn đến hai người bọn họ như vậy, hướng tới Ôn Ngọc đang ngồi yên ở một bên ngoắc ngoắc tay: "Lại đây, xoa bóp vai cho đại gia."

Ôn Ngọc ngơ ngác đứng lên, chớp một đôi mắt to vô tội nhìn anh: "Các người vừa rồi làm cái gì, em nhìn thế nào cũng không hiểu?"

Tần Phong sủng nịch xoa xoa tóc của cô: "Ngoan, em không cần phải hiểu."

"A...." Ôn Ngọc đảo mắt liền đem chuyện này quên rồi.

"Ha ha... Ha ha..." Bên cạnh, Tống Trọng Hạo cùng mấy người Đức An, vẻ mặt hoảng sợ cùng với bất đắc dĩ.

"Thật là đáng sợ." Tống Trọng Hạo vừa nói chuyện, một bên đi ra bên ngoài.

Sau lưng anh ta, Đức An còn lại là vẻ mặt sống sót sau tai nạn một dạng: "May mắn tôi lúc trước được chiêu hàng, chẳng thế thì hiện tại chết chắc rồi!"

Anh ra rất đồng cảm cho tập đoàn Phi Tâm tổn thất hai cái triệu mua một cái xác không. Đợi cho Dace biết chân tướng...

"Hí... Thật là đáng sợ!" Đức An co cẳng chạy.

Tô Thi Thi buồn cười nhìn bóng lưng hai kẻ dở hơi này rời đi, nghiêng Bùi Dịch liếc mắt một cái: "Hiện tại hai người các anh ở

trong mắt bọn họ, đã biến thành đại ác ma nanh dài vuốt nhọn rồi."

Bùi Dịch từ chối cho ý kiến, kéo qua bờ vai cô liền đi ra bên ngoài, đối với hai vợ chồng bên cạnh ngọt đến ngáy nghiêng người nói: "Vợ cùng con gái tôi mệt mỏi, đi nghỉ ngơi một chút. Các người khẩn trương đóng gói dọn dẹp đồ đạc đi."

"Này, chúng ta cũng mệt chết rồi biết không?" Tần Phong buồn bực cực kỳ.

Cái gì kêu hại bạn? Liền là loại này! Từ khi cùng với Bùi Dịch về sau, Tần Phong cảm thấy được chính mình trở thành người chuyên môn chạy vọt rồi!

Ôn Ngọc lại là vẻ mặt hưng phấn: "Nhanh đi dọn dẹp! Chẳng thế thì bọn họ đến đây mọi người nếu lỡ đánh nhau làm sao bây giờ?"

Tần Phong khóe miệng giật giật, không nói gì đánh giá cô liếc mắt một cái.

Em nha bây giờ phản ứng như thế nào nhanh như vậy!

Vì thế, Tần tổng đáng thương tội nghiệp bị lôi kéo đi làm thân cu li dọn đồ.

Trong văn phòng phó tổng, Tô Thi Thi tựa vào trên người Bùi Dịch, toàn thân đều đã lười biếng: "Em không nghĩ muốn phơi nắng, đều đã rám đen rất nhiều."

"Không sao cả, anh không ghét bỏ." Bùi Dịch ôn nhu nói.

Tô Thi Thi ngời dậy, buồn bực nói: "Đúng là rất khó xem nha! Mà còn, phơi nắng quá nhiều cũng không thật sự đối với thân thể có lợi."

Vừa nghe đến đối thân thể không tốt, Bùi Dịch lập tức ôm lấy cô liền thay đổi địa phương.

Tô Thi Thi:...

Cô vẫn lại là ít nói đi.

"Thời gian không sai biệt lắm rồi." Bùi Dịch cũng không có tiếp tục ôm cô làm tổ, bắt đầu giúp cô thu dọn đồ đạc gì đó trong văn phòng.

Tô Thi Thi trong lòng vui vẻ, trong lòng dâng lên một tia hưng phấn.

Quả nhiên, không quá vài phút, bên ngoài liền có động tĩnh truyền đến. Là Trạm Dẫn Lan mang theo một đám người đến đây tuyên thệ chủ quyền.

Hiện tại, Sunshine đã đổi chủ, Dace trở thành Đại Cổ Đông.

"Bùi Dịch!" Trạm Dẫn Lan nhìn đến Bùi Dịch, trong mắt hơn một tia ánh sáng, chỉ là trên mặt cô ta bị thương hòa với một tia ánh sáng này, có vẻ có chút kỳ quái.

Bùi Dịch đối với cô ta nhàn nhạt gật gật đầu, toàn bộ hành trình ôm Tô Thi Thi, sẵn sàng chờ cô đi ra ngoài.

Trạm Dẫn Lan nhìn đến bọn họ ôm rất nhiều đồ vật, nhất thời hiểu rõ ra.

Đây là phải rời khỏi nơi này?

"Bùi Dịch." Trạm Dẫn Lan cười nói, "Em nói với mẹ nuôi em, anh không cần đi. Anh liền ở tại chỗ này đi."

Vốn là Dace muốn đích thân tới, cô ta rất không dễ dàng mới thuyết phục Dace để cho cô ta trước đến thuyết khách.

Dù sao năm đó Bùi Dịch yêu cô ta như thế, Dace cũng sợ Bùi Dịch không chịu hợp tác, cho nên để cho cô ta trước đến thuyết phục.

Tô Thi Thi nghe được lời Trạm Dẫn Lan nói, nhìn Bùi Dịch liếc mắt một cái, yên lặng ngậm miệng lại.

Bùi Dịch nhưng lại mặt không chút thay đổi, như là không có nghe đến.

Trạm Dẫn Lan thấy thế, có chút sốt ruột: "Bùi Dịch, hiện tại Sunshine đã bị tập đoàn Phi Tầm thu mua, liền coi như các người hiện tại có rất nhiều Thiết Kế Sư, nhưng các người đã không có địa bàn rồi. Anh nghe em một câu, ở lại chỗ này, Sunshine vẫn như cũ cho anh quản, có được hay không?"

"A, thật sự là cặn lời mà!" Tô Thi Thi ở trong lòng cười lạnh.

Làm sao bây giờ, cô thật sự là nghiêng răng được lợi hại!

Bên cạnh, Tần Phong bọn họ đứng xung quanh Bùi Dịch, sắc mặt mọi người đều đã rất khó xem.

Trạm Dẫn Lan tới cùng coi Bùi Dịch là cái gì!

Trạm Dẫn Lan không biết Bùi Dịch lợi hại, nhưng Tô Thi Thi hiểu biết anh.

Cô chính là yêu thương chồng cô rồi!

Thấy Trạm Dẫn Lan vẫn còn tự cho là đúng "giúp" Bùi Dịch, Tô Thi Thi cuối cùng nhịn không được, tiến lên ngăn ở trước mặt Trạm Dẫn Lan, kêu ngạo vô cùng nhìn cô ta.

Cô gằn từng chữ nói: "Trạm tiểu thư, nói cho cô một cái tin tức đặc biệt ha. Cô không cần lo lắng Bùi Dịch không chỗ để phấn đấu lần nữa Đông Sơn tái khởi!"

"Chúng tôi hiện tại chính là chuẩn bị đi công ty mới! Phiền toái cô nhường một chút, đừng chậm trễ giờ lành của chúng tôi!"

Chương 560: Còn có thể như thế nào, chạy a!

Trạm Dẫn Lan miệng trương thành hình hạnh nhân, cả kinh một câu đều đã nói không nên lời.

Trong đầu cô ta, trong đầu cô ta bay qua bay lại lớn vờn chỉ xuất hiện một câu duy nhất: Đi công ty mới... Đi công ty mới!

Công ty mới!!!

"Cô lừa tôi!" Trạm Dẫn Lan điên rồi.

Bọn cô vừa mới thu mua bảo đảm duy nhất của bọn họ, hiện tại Tô Thi Thi vậy mà nói cho cô ta, bọn họ muốn đi công ty mới!

Điều này sao có thể!

Tô Thi Thi nói xong liền kiêu ngạo mà quay người lại, không để ý tới cô ta rồi. Bất kể cô ta ở nơi đó khóc lóc than trời trách đất hay vẫn lại là đứng dậm chân dậm cẳng.

Cô liền là chọc tức chết cô ta, ai biểu cô ta khinh thường Bùi Dịch như vậy! Cô chính là hận cô ta tự cho là đúng như vậy.

Nếu có thể, cô hiện tại đã nghĩ tiến lên, đem cô ta hung hăng đánh một trận!

"Bùi Dịch..." Trạm Dẫn Lan cầu cứu nhìn Bùi Dịch, muốn để cho anh nói một câu.

Bùi Dịch lại cúi đầu ôm vợ, không có nhìn đến cô ta.

Nhiều áy náy cùng thương tiếc, vì cô ta cố tình lặp đi lặp lại nhiều lần toàn bộ tiêu hết sạch.

"Đi thôi." Bùi Dịch kéo sát Tô Thi Thi vào lòng mình đi về phía trước.

Tần Phong cùng Ôn Ngọc mấy người cũng đi về trước. Một đám lướt qua bên người Trạm Dẫn Lan, không ai vui sướng khi người gặp họa, chỉ là cảm thấy được cô gái này có chút bi ai.

"Trạm tiểu thư." Ôn Ngọc chợt dừng bước, quay đầu chân thành nhìn cô ta, "Trước đánh cô, thực xin lỗi."

Cô gái nhỏ giải thích đặc biệt chân thành, bởi vì áy náy, mặt đặc biệt hồng.

"Cô!" Trạm Dẫn Lan lại cảm giác mình đã bị vũ nhục. Ôn Ngọc này từ đầu chính là đang chê cười cô ta!

"Quân nhi, đi!" Tần Phong lúc này sắc mặt liền khó coi, đau lòng ôm Ôn Ngọc liền đi.

Tô Thi Thi yên lặng thờ dài, không nói nữa.

Một đám người, lục tục đi tới.

Trạm Dẫn Lan nhìn văn phòng trống rỗng, không rõ toàn bộ chuyện này đều là làm sao vậy. Cô ta rõ ràng là đến đây để cho Bùi Dịch cùng hợp tác với mình, nếu Bùi Dịch thái độ tốt, cô thậm chí sẽ để cho Tô Thi Thi cũng ở lại.

"Em chỉ là muốn giúp anh, muốn để cho anh hơi chút tốt với em một chút!" Trạm Dẫn Lan khóc lên, cực kỳ thương tâm.

Nhưng lại vẫn có một thanh âm vô pháp lừa gạt chính cô ta.

Cô ta, muốn Bùi Dịch! Cô ta muốn đem anh đoạt lại!

Trong văn phòng được chỉ còn lại có Trạm Dẫn Lan một người, toàn bộ thanh âm đều đã như là phóng đại một dạng.

"Cộp cộp..." Nơi xa vang lên một trận tiếng bước chân, nghe có chút dồn dập.

Trạm Dẫn Lan lập tức đứng thẳng người, phát hiện vài người đang tiếng vào. Đang lúc cô ta nhìn đến người dẫn đầu khi đó, tâm mạnh trầm xuống.

Là Dace, bà ta tại sao lại tới nơi này? Mà còn xem ra sắc mặt cực khó coi!

Dace sắc mặt đã không thể dùng khó coi để hình dung, bà ta đã bạo nộ rồi, lúc này giống như là một nữ vương nộ khí đằng đằng, bước nhanh hướng Trạm Dẫn Lan đi tới.

Bà ta vốn là lo lắng quyết định tự mình đến đây gặp Bùi Dịch, ngay lúc bà ta đi đến dưới lầu Cao ốc thời điểm, đột nhiên nhận được một cú điện thoại.

Bùi Dịch bọn họ đã sớm đem đơn đặt hàng cùng với tài sản dời đi rồi! Bọn họ ném ra hai triệu mua một cái xác không!

"Mẹ..."

"Bốp!" Một tiếng thanh thúy vang lên, trong văn phòng yên tĩnh có vẻ vang dội hơn nữa.

Một tát này, lực đạo to lớn trực tiếp đem Trạm Dẫn Lan đầu đều đã đánh trật. Trạm Dẫn Lan bụm mặt, không dám tin! Cùng một chỗ, mấy giờ trước cô ta đã từng chịu qua một cái tát.

Đúng lúc này, thang máy đình một tiếng, Bùi Dịch vừa lúc đi ra thang máy, vừa lúc thấy như vậy một màn.

"A..." Trạm Dẫn Lan nuốt một ngụm khí lạnh. Cô ta cũng thấy được Bùi Dịch, ủy khuất cực kỳ, nhưng trong lúc này đến dững khí gọi anh đều không có.

Cô ta đã từng ở trước mặt anh kiêu ngạo là bao nhiêu. Hiện giờ ở trước mặt anh, lại một lần so với một lần chật vật.

"Trạm Dẫn Lan, tôi thật sự là mắt bị mù! Lúc trước không nên thu dưỡng cô, nên là cho cô tự sinh tự diệt!" Dace tức giận nói, "Cô đúng là thứ ngu xuẩn, cô đem cơ hội của chúng ta đều đã bỏ lỡ!"

Dace nói xong trở tay lại là một cái tát, thiếu chút nữa đem Trạm Dẫn Lan đánh cho ngã sắp xuống.

"Mẹ, người vì cái gì đánh con?" Trạm Dẫn Lan cũng tức giận rồi, quật cường nhìn Dace.

Trước mặt người đàn ông cô ta yêu thương bị đánh, cô ta thật sự chịu không nổi!

"Cô vậy mà còn hỏi tôi? Cô là cái thứ ngu xuẩn, Bùi Dịch để lại Sunshine là cái xác không, chúng ta lãng phí hai triệu, mà bọn họ đã sớm tìm được công ty mới rồi!" Dace quát, tức đến chỗ cực hạn.

Bà ta không cần hai triệu kia, cho dù là hai mươi tỷ, nếu như có thể để cho Bùi Dịch hợp tác với mình, bà ta cũng sẽ không đau lòng.

Bà ta tức giận là, bản thân lại bị coi như một con khi mà đùa giỡn!

"Làm sao có thể!" Trạm Dẫn Lan bây giờ là thật sợ ngây người, nhớ tới lúc trước cái quá trình bọn họ thu mua kia, nghĩ đến chuyện lúc trước Tô Thi Thi nói bọn họ đi công ty mới, như rơi vào vực sâu.

"Thì ra, cô ngay từ đầu ngay đang đùa giỡn tôi ngoạn chơi." Trạm Dẫn Lan thì ào ào nói, thất thần.

"Cô là thứ ngu xuẩn mà!" Dace đối với thủ hạ liếc mắt ra hiệu.

Hai vệ sĩ thân hình cao lớn lập tức hướng tới Trạm Dẫn Lan vây quanh lại.

"Các người muốn làm gì?" Trạm Dẫn Lan hoảng sợ không thôi, cầu cứu nhìn Bùi Dịch.

Bùi Dịch khẽ cau mày, sắc mặt có chút lạnh.

Những người này, thật đúng là quá đáng!

"Bùi Dịch?" Dace nhìn đến Trạm Dẫn Lan đang nhìn nơi xa, quay đầu vừa thấy, phát hiện Bùi Dịch, sắc mặt thay đổi trong nháy mắt, liền cùng biến sắc mặt một dạng, thay lại bộ dạng cao quý tao nhã trước kia.

"Bùi tiên sinh thật đúng là quý nhân bần rận, muốn gặp cậu một lần thật không dễ dàng." Dace tươi cười đầy mặt hướng về Bùi Dịch đi tới, sắc mặt nhàn nhạt, lộ ra một cổ cao quý.

Bùi Dịch lông mày cau lại, đem chán ghét ẩn sâu ở trong đáy mắt.

Sớm biết vậy, liền không trở lại lấy đồ rồi.

Ngay lúc Dace muốn tiến lên nói chuyện với Bùi Dịch thời điểm, trong văn phòng bỗng nhiên vang lên một trận tiếng nước.

Ngay sau đó vang lên tiếng thét chói tai của hai người phụ nữ.

"A! Phun nước rồi!"

"Nơi này làm sao có thể phun nước?!"

Đầy trời mưa bụi, bay lá tả rơi xuống, rơi xuống đình đầu mọi người, trên người, tung ra đến khắp nơi đều là nước.

Không đến một lát, đều đã thành ướt sũng.

"Đáng chết!" Bùi Dịch khẽ nguyên rủa một tiếng, hướng tới văn phòng Tô Thi Thi đi qua.

"Bùi Dịch!" Trạm Dẫn Lan nhìn đến anh hướng tới chính mình đi tới, trong lòng kích động vô cùng.

Nhưng cô ta chung quy lại một lần nữa thất vọng rồi.

Bùi Dịch lướt qua cô ta, hướng bên trong văn phòng.

"Mau đi điều tra, này tới cùng là chuyện gì xảy ra! Êm đẹp, vòi phun phòng cháy làm sao có thể phun nước!" Dace tức giận đến xoay người liền hướng trong thang máy đi, sắp điên rồi.

Bà ta vốn là tóc quăn bị dính nướ, ướt sũng toàn bộ dính bết lên da đầu và mặt, xa xa nhìn lại, giống như là một con chó lông xù.

Mấy vệ sĩ cúi đầu thay bà ta ngăn cản, che chở bà ta khẩn trương rời khỏi nơi này, thờ cũng không dám thờ một tiếng.

Trạm Dẫn Lan tình huống so với bà ta không khá hơn chút nào. Cô ta hôm nay dùng một loại mascara mới, không nghĩ tới vậy mà sẽ bị trôi! Giờ phút này, đã không thể gặp người.

Mà trong lòng cô ta còn đang chờ mong, cô ta chờ mong Bùi Dịch đi ra.

Bùi Dịch rất nhanh đi ra đến đây, cầm trên tay một lon gì đó.

"Mứt hoa quả?" Trạm Dẫn Lan đồng tử mạnh co rụt lại, sắc mặt tái mét.

Cô ta từng nhìn thấy qua loại mứt hoa quả này, lần trước tới đây đã từng nhìn thấy Tô Thi Thi đang ăn.

Anh đi lên, từ đầu không phải tìm đến cô ta. Mà là tới giúp vợ anh lấy đồ ăn vặt!

"Bùi Dịch, anh làm sao có thể ngoan độc như thế!" Trạm Dẫn Lan khóc đến thương tâm muốn chết.

Bùi Dịch chung quy không có lại nhìn cô ta, cầm mứt hoa quả, đi nhanh hướng thang máy đi đến.

Cả tòa văn phòng bị phun nước, chỉ còn lại có Trạm Dẫn Lan một người, giống câu chuyện cười.

Garage tầng ngầm, Tô Thi Thi cùng Tần Phong Ôn Ngọc đang ngồi ở trong xe bảo mẫu, khi thấy Bùi Dịch ướn sững đi ra, sợ tới mức một đám thiếu chút nữa nhảy xuống xe mà chạy.

Tô Thi Thi một cước đạp đến trên người Tần Phong: "Bảo anh chậm một chút hãy khởi động trình tự, anh lại không nghe, hiện tại đem Bùi Dịch làm thành như vậy, làm sao bây giờ!"

Tần Phong ha ha cười gượng, vừa nói chuyện, một bên lặng lẽ kéo ra cửa xe bên kia: "Có thể làm sao?"

"Chạy thôi!"

Chương 561: Lo lắng không thôi

"Ô Thi Thi, em dám chạy thử xem!" Bùi Dịch áp suất thấp, đang nhìn đến Ô Thi Thi bước chân xuống xe muốn chạy thời điểm, triệt để bạo phát.

Anh đi nhanh tiến lên, lập tức bắt được Ô Thi Thi, án ở trên đùi liền cấp cho mông cô một cái tát, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: "Mang thai còn dám chạy, không có đầu óc có phải hay không!"

Ô Thi Thi ánh mắt lập tức liền đỏ, quát: "Anh đánh phụ nữ có thai! Bùi Dịch, anh là tên chết tiệt!"

Ô Thi Thi nhìn đến Tần Phong cùng Ôn Ngọc đã chạy đi xa, tức giận đến mắng to: "Hai người các người là đồ không lương tâm! Mang tôi cùng chạy đi!"

"Ô Thi Thi!" Bùi Dịch nổi giận.

Nơi xa, ngồi ở một chiếc xe khác mấy người Tống Trọng Hạo yên lặng vuốt mồ hôi lạnh.

"Tôi nói có đúng không, ngàn vạn lần không nên cùng bọn họ ngồi chung một chiếc xe." Đã từng ngồi chung xe Bùi Dịch cùng Ô Thi Thi, Tống Trọng Hạo vè mặt may mắn nói.

Phía trước, chỉ nghe oành một tiếng, cửa xe bảo mẫu đóng lại rồi. Chú Lý trước tiên khởi động xe.

"Bùi Dịch, em muốn bỏ anh!" Tô Thi Thi thật sự nổi giận.

Anh vậy mà trước mặt nhiều người như vậy đánh mông cô! Thật sự quá đáng mà!

Cô hiện tại đúng là phụ nữ có thai!

"Tô Thi Thi, em lặp lại lần nữa!" Bùi Dịch sắc mặt khó xem tới cực điểm, thật sự tức giận.

Tô Thi Thi nhìn đến bộ dáng của anh, trực tiếp dọa khóc.

Bùi Dịch nhất thời yên, vội vàng dỗ dành nói: "Đừng khóc, sẽ dọa hồng Bảo Bảo."

Anh không dỗ không sao, dỗ một hồi, Tô Thi Thi khóc đến lợi hại hơn rồi.

Phụ nữ có thai cảm xúc, có thể dễ dỗi như vậy sao?

Bùi Dịch bất đắc dĩ cực kỳ, hối hận vô cùng, ôm cô vào trong ngực, bất đắc dĩ nói: "Vừa rồi anh đánh lên chân mình, lại không đụng tới em, đau chỗ nào?"

"Bọn họ đều đã tưởng là em bị anh đánh rồi! Anh chính là đánh!" Tô Thi Thi quát.

Cô lúc này tựa như một đứa trẻ cố tình gây sự một dạng.

Bùi Dịch yên lặng ngậm miệng, đưa cánh tay duỗi qua đi để cho cô cắn.

Lúc này, nói cái gì đều là sai. Được, để bà cô em mạnh mẽ phát tiết

đi.

Tô Thi Thi cắn cánh tay một cái, một bên khóc một bên cắn. Càng về sau, không nở rồi.

Bùi Dịch bất đắc dĩ thờ dài.

Đây là cái quái gì! Vốn là nghĩ muốn dọa cô một chút, miễn cho người phụ nữ này vô pháp vô thiên thực có can đảm trốn chạy. Ai biết phụ nữ có thai dễ dàng nổi giận như vậy.

Tô Thi Thi rất nhanh liền mệt đến mức ngủ thiếp đi. Phụ nữ có thai thích ngủ, cô trong khoảng thời gian này có thời gian rảnh rỗi đều đã đang ngủ.

Xe từ từ đi xa, bãi đỗ xe dưới đất từ từ an tĩnh lại.

Dace từ trong một cái góc khuất đi tới, lạnh lùng nhìn bóng xe Bùi Dịch bọn họ càng xa.

"Bùi Dịch, món nợ này tôi nhớ kỹ!" Dace lau nước trên mặt một cái, tâm tình tồi tệ tới cực điểm.

Bà ta trở thành như vậy đương nhiên không thể đi ra từ đại sảnh, cho nên lúc trước bà ta trực tiếp đến garage tầng ngầm, chuẩn bị để cho lái xe vào.

Nhưng bà ta ra khỏi thang máy liền phát hiện xe Tô Thi Thi bọn họ, cũng nghe được bọn họ vừa rồi đối thoại.

"Các người là ngay cả cái xác không cũng không nghĩ muốn để lại cho tôi sao?" Dace cười lạnh, ánh mắt ngoan độc lộ.

Không hề nghi ngờ, cái hệ thống phun nước kia là Tô Thi Thi bọn họ mở, chính là nghĩ muốn đem văn phòng đều đã làm hỏng!

"Mike, lập tức tìm cho ra công ty mới của bọn họ." Dace nhìn ngoài cửa sổ, lạnh giọng nói, "Toàn bộ thu mua!"

Mike sững sốt, lập tức rất nhanh liền gật gật đầu: "Tôi biết rõ."

Dace nhìn xe Bùi Dịch bọn họ biến mất tại cửa ra, khóe miệng hiện lên một nét cười lạnh.

"Một triệu tài chính, thêm những cái này đơn đặt hàng mà thôi. Bùi Dịch, cậu thật sự cho rằng có thể thắng Phi Tâm?" Dace dù sao cũng không tin Bùi Dịch năng lực như thế!

Mà lúc này, còn có một chuyện khác oanh động tất cả Bắc Kinh.

Trong lúc tiến hành điều tra Hồ gia, vậy mà tìm hiểu ra rất nhiều chuyện. Rất nhiều nhân vật trước cùng Hồ Sĩ Minh cùng Hồ Tấn Hoa từng có giao dịch, đều bị tra ra rất nhiều vấn đề tác phong.

Trong lúc này, người người cảm thấy bất an, sợ bị hất nước bản. Một chút người vốn đang chuẩn bị bận rộn giúp đỡ, lập tức đối với Hồ gia nhân kính nhi viễn chi (kính mà không dám đến gần).

Mà Hồ Tấn Hoa một người gánh vác tất cả hành vi phạm tội, nỗ lực bảo vệ Hồ Sĩ Minh.

Hồ Minh Phi đi khắp nơi tìm giúp đỡ, nhưng là một người đều đã tìm không thấy, đến gặp đều đã không gặp được ông nội cùng anh trai mình. Cô ta hoàn toàn không biết bọn họ ở bên trong là cái tình huống gì, không khỏi sụp đổ.

Cô ta đi một mình trên ngã tư đường, vô thanh tự giễu.

"Bắc Kinh lớn như vậy, thật sự không có chỗ cho chúng ta dung thân rồi. Anh, người có biết chúng ta tình cảnh hiện tại thế nào không?" Hồ Minh Phi trong lòng hoang vắng một mảnh, khuôn mặt vốn đẹp đẽ, tiều tụy không chịu nổi.

Bất tri bất giác, cô ta đi tới trước Cao ốc Hồ thị. Từ khi Xây dựng Minh Đĩnh trở thành vật hi sinh cho Hồ Sĩ Minh cùng Bùi Dịch đánh cờ về sau, Hồ Sĩ Minh một mực nơi này làm việc.

Hiện tại, lại là vật còn người mất.

Đột nhiên, Hồ Minh Phi thấy được xe Dace chạy đến.

Trong lòng cô ta vừa động, vội vàng chạy tới.

Bên trong xe, Dace mới vừa nghe xong điện thoại, sắc mặt lạnh lẽo như tảng băng trôi ngàn năm một dạng.

"Phu nhân, cảnh sát điều tra Phi Tầm chúng ta, chỉ là trình tự mà thôi, người không cần lo lắng." Trợ lý Mike ở bên cạnh an ủi.

Ngay tại vừa rồi, Dace nhận được thông báo phối hợp điều tra. Nguyên nhân chính là bởi vì bọn họ cùng Hồ thị hợp tác, hiện tại bị hoài nghi bọn họ cùng Hồ Sĩ Minh thông đồng làm bậy.

"Tôi biết." Dace tựa vào ở trên ghế, quay đầu nhìn tòa nhà cao tầng trước mắt này, trong mắt hiện lên quét xuống chán ghét, "Đến chi nhánh của Phi Tầm. Công bố ra ngoài, Phi Tầm cùng Hồ thị giải trừ..."

"Cộc cộc cộc!" Một trận tiếng gõ vào thủy tinh thanh thúy vang lên

ngắt lời Dace nói.

Dace vặn mi hạ xuống cửa kính xe, thấy được một khuôn xinh đẹp nhưng cực kỳ tiều tụy.

"Phu nhân Dace, tôi có thể nói chuyện với bà một chút sao?" Hồ Minh Phi khom lưng ghé vào cửa kính xe, cung kính nhìn Dace, ôn nhu hỏi.

"Cháu gái Hồ gia?" Dace nhận ra Hồ Minh Phi, sắc mặt lúc này liền biến đổi, ngồi trở lại đến trên vị trí, lạnh lùng mở miệng, "Lái xe!"

"Phu nhân Dace!" Hồ Minh Phi trên mặt tươi cười cứng đờ, lờ mờ, chạy theo.

Nhưng cô ta đâu nào có thể đuổi kịp xe, rất nhanh đã bị bỏ lại lè loi trước Cao ốc.

"Lão yêu bà chết dẫm!" Hồ Minh Phi tức giận đến nghiến răng nghiến lợi.

Nếu không phải Dace chen chân vào, Hồ gia bọn họ cũng sẽ không biến thành giống như hiện tại thảm như vậy! Hiện tại người phụ nữ này thậm chí ngay cả nói với cô ta một câu đều đã không muốn!

"Các người chờ đi!" Hồ Minh Phi nắm chặt quả đấm, tiếp tục dừn ở trước Cao ốc Hồ thị chờ Trạm Dẫn Lan.

Nhưng đồng dạng, Trạm Dẫn Lan ngay cả nói chuyện cũng không muốn nói với cô ta.

Hồ Minh Phi thật sự tuyệt vọng. Biển người mênh mông, cô ta phát hiện, vậy mà không ai nguyện ý giúp mình.

Những cá nhân này bị kéo vào liên lụy vào tập đoàn, mọi người tình huống cũng không tốt lắm. Tập đoàn Phi Tầm bị điều tra, nhưng Dace vẫn như cũ điên cuồng đá kích công ty Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi bọn họ, một chút cơ hội thờ dốc cũng không cho.

Ngày hôm sau, người của Phi Tầm đã liên tra được công ty mới của Tô Thi Thi bọn họ, cũng rất nhanh tiến hành trả đũa.

Trong văn phòng cho thuê, chỉ có đơn giản một cái ghế nằm, đó là cho Tô Thi Thi vị phụ nữ này có thai này nằm. Ngoài ra, có một cái bàn lớn, vài cái ghế dựa cộng thêm mấy máy tính, chính là địa điểm làm việc mới của Sunshine.

Mà lúc Dace đang cho người ta thu mua công ty mới của bọn họ thời điểm, Tô Thi Thi lại nhàn nhã nằm ở trên ghế dựa. Bùi Dịch ngồi ở bên cạnh cô, giúp cô lột vỏ nho.

Bên cạnh, Ôn Ngọc ngồi ở trên ghế, đang lấy phấn che khuyết điểm thoa lên miệng vết thương lúc trước bị va chạm. Tần Phong ngồi ở bên cạnh cô, đã nhìn cô nửa giờ.

"Ai, các người thật sự mặc kệ rồi hả? Công ty mới của chúng ta lập tức liền muốn bị thu mua rồi kìa!" Tống Trọng Hạo thủ ở trước máy tính, quay đầu không nói gì nhìn bọn họ.

Anh cảm thấy được chính mình giống như là mù già, lo lắng không thôi!

Hiện tại ai tới nói cho anh vài vị tổ tông này là làm sao vậy! Dịch nhân đều muốn đánh đến cửa văn phòng rồi, bọn họ vậy mà lại vẫn có tâm tình ở trong này - - ân ân ái ái!

Chương 562: Đang nói đùa sao

Trong văn phòng đơn sơ, không có chút nào có không khí khẩn trương.

Bùi Dịch lột xong một quả nho, thuận tay chuyển tới. Tô Thi Thi hé miệng nuốt vào, cảm thấy mỹ mãn ăn ăn, nheo mắt lại thấy ánh mặt trời bên ngoài rực rỡ, không có gì lo lắng kháng nghị: "Em nếu còn phơ nể nữa thật sự muốn rám đen rồi."

"Thi Thi, cô đen một chút ánh mắt càng thêm thần, Bùi tổng sẽ càng thích cô, không sao đâu." Ôn Ngọc cầm một tuýp kem che khuyết điểm, ngẩng đầu siêu cấp thật sự nhìn Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi:...

Tần Phong:...

Ôn tiểu thư nói đúng ý, Bùi Dịch nhìn Tô Thi Thi ánh mắt ngọt được có thể ngán chết người, anh cảm thấy được Ôn Ngọc nhát gan này vẫn lại là có phần tác dụng.

"Các người thật sự một chút cũng không lo lắng?" Tống Trọng Hạo thật sự nhìn không được rồi.

Nếu không phải Bùi Dịch cùng Tần Phong quá khủng bố, anh hiện tại đều đã tiến lên đem nhóm người này kéo qua tới ngồi trước mặt máy tính rồi!

Vẫn như cũ không ai phản ứng, coi như công ty mới này bị người ta thu mua không có liên quan gì với bọn họ một dạng.

"Được, các người tiếp tục ngoạn chơi. Tôi cũng ngoạn chơi!" Tống Trọng Hạo bình nứt không sợ bể, ngồi vào ghế dựa trước mặt, hướng Đức An hào khí vung tay lên: "Bán!"

Đức An nhú mày, thì thầm một tiếng: "Đã sớm bán cho anh rồi, không có việc gì tìm việc."

Tống Trọng Hạo ghen hợm.

Nơi xa, Tô Thi Thi nằm được mệt mỏi, chuyển người lại nằm đến trên đùi Bùi Dịch, tầm mắt lờm qua hai vị suất ca chính đang ở trước máy tính vội vàng đến đầu đầy mồ hôi, không khỏi lắc lắc đầu.

"Nơi này lại không có theo dõi, sư huynh đây là diễn trò cho ai xem chứ?"

Ôn Ngọc ngẩng đầu, thật sự nghĩ nghĩ, đoán rằng nói: "Có thể là nhập vai diễn trò quá sâu rồi. Trọng Hạo trước nói anh ấy ở nước ngoài vẫn luôn có bộ dạng này, có đôi khi đều trở thành ác mộng."

"Thật khó cho anh ấy rồi." Tô Thi Thi cảm thán.

Nghe hai người phụ nữ trước mặt không coi ai ra gì thảo luận về người đàn ông khác như vậy, hai vị tiên sinh nghe không nổi nữa.

Tần Phong lập tức túm lấy tuýp kem che khuyết điểm trên tay Ôn Ngọc: "Trọng Hạo, Trọng Hạo, kêu được cũng thật thân thiết. Em như thế nào luôn gọi anh cả tên cả họ?"

"Tên anh chỉ có hai chữ thôi?" Ôn Ngọc kỳ quái nhìn anh, thấy anh

cầm kem che khuyết điểm muốn hướng trên mặt mình lau xuống, sợ tới mức lui về sau.

Tần Phong lập tức bắt được cô, ngữ khí nghiêm túc: "Không nên lộn xộn. Một người đã ớn như vậy, đến trang điểm cũng không xong. Cần em có ích lợi gì?"

"Hừ, anh có phải ghét bỏ em so ra kém những cái yêu tinh kia rồi hay không?" Ôn Ngọc mặt lập tức suy sụp xuống, lỗ chã chực khóc.

Xong rồi, đá trúng thiết bản rồi.

Tần Phong lập tức xin khoan dung giải thích, vừa dỗ lại lừa giúp cô đem vết thương trên trán xoa xoa.

Tô Thi Thi ở bên cạnh nghe được lòng có chút không yên rồi, lặng lẽ đứng thẳng, muốn bỏ chạy.

"Muốn làm cái gì?" Đinh đầu truyền đến một giọng nói lạnh lạnh, Bùi tiên sinh chính đang mặt không chút thay đổi nhìn cô.

Tô Thi Thi ha ha cười khan một tiếng, nghiêng đầu sang chỗ khác làm như không thấy được.

Bùi Dịch tay to duỗi ra, liền đem cả khuôn mặt cô cho bao lại, để cho cô đối mặt chính mình: "Em cũng là gọi anh cả tên lẫn họ."

Bùi tiên sinh cực kỳ thụ thương.

Tô Thi Thi trên mặt tươi cười cứng đờ, buồn bực cực kỳ.

Cô liền biết!

"Ha ha, tên chỉ có hai chữ, gọi như vậy không phải cực kỳ bình thường sao?" Tô Thi Thi giải thích.

Bùi Dịch hiển nhiên ý bất mãn, ánh mắt sáng quắc nhìn cô: "Em đã thích hai chữ như vậy, về sau liền kêu chồng yêu."

Tô Thi Thi mắt trợn trắng há mồm thờ đốc: "Anh không cảm thấy rá buồn nôn sao?"

Bùi Dịch mặt trầm xuống, như vậy liền muốn tức giận rồi.

Tô Thi Thi không nói gì, cực kỳ khẩn trương lấy lòng.

Ngay lúc bọn họ đang liếc mắt đưa tình thời điểm, Tống Trọng Hạo cùng Đức An hai người nhưng là vội vàng được đầu đầy mồ hôi. Cùng lúc đó, tập đoàn Phi Tầm bên kia lại càng khí thế ngất trời, không khí khẩn trương tới cực điểm.

Trong văn phòng tổng giám đốc chi nhánh của Tập đoàn Phi Tầm, trợ lý Mike đang bận rộn cho người ta thu mua cổ phần công ty mới của Sunshine, chợt phát hiện dị trạng.

"Phu nhân, Sunshine bọn họ đang trắng trợn bán tháo cổ phần công ty." Mike nhìn chăm chăm màn hình máy tính, quả thực không thể tin được vào mắt của mình.

"Cái gì?" Dace cũng kinh ngạc nhảy dựng, khẩn trương đi tới vừa thấy, sắc mặt trầm trọng vài phần, "Bọn họ đang muốn làm cái quỷ gì?"

Mike phân tích một phen tình thế, nói: "Có thể là cảm thấy được chống cự cũng vô dụng, cho nên muốn bán tháo cổ phần công ty kiếm một tiền sau cùng đi. Dù sao lần trước bọn họ không kịp dời đi

toàn bộ tài chính, hẳn là tổn thất không ít."

"Đúng, bọn họ đã bị dồn đến bước đường cùng, hiện tại muốn bù lại một chút tổn thất." Vẫn đứng ở bên cạnh không dám nói lời nào Trạm Dẫn Lan nghe đến đó, khẩn trương cầu Dace nói, "Mẹ, người có thể lại cho Bùi Dịch một cơ hội hay không? Anh ấy là người rất có tài!"

"Con ngậm miệng!" Dace tức giận nhìn thoáng qua Trạm Dẫn Lan, "Nếu không con tự cho là thông minh, hiện tại chúng ta cũng sớm đã cùng Bùi Dịch tại hợp tác rồi. Công trình thôn Thành Trung cũng sẽ không xuất hiện nhiều biến cố như vậy!"

Dace suy nghĩ đến công trình thôn Thành Trung, trong lòng liền hận nghiêng rãng nghiêng lợi, cái gì phong độ cái gì tao nhã đều đã không cần giữ nữa.

Đó là chấp niệm trong lòng bà ta, từ lúc bà ta biết đến văn hóa từ xưa của Đông Phương, liền vẫn mê luyến đến nay. Vì ngày này, bà ta đã chuẩn bị rất nhiều rất năm, hiện giờ mắt thấy liền muốn thực hiện, vậy mà không được người dân quốc gia này chấp nhận.

"Nếu không phải con vẫn nghĩ muốn thay Bùi Dịch cầu tình, để cho ta cùng cậu ta hợp tác, chúng ta liền đều sẽ không có tình trạng như ngày hôm nay!" Dace tức giận trừng mắt nhìn Trạm Dẫn Lan liếc mắt một cái.

Nơi này mọi người là tâm phúc của bà ta, đều biết tính tình bà ta là như thế nào, cho nên bà ta từ đầu không có điều cố kỵ.

Lúc trước Bùi Dịch tại Âu châu muốn tìm người hợp tác, thông qua đối phương ra mặt chính mình ẩn ở sau lưng che mắt Tứ Đại Gia Tộc, sau cùng thắng vì đánh bất ngờ.

Trạm Dẫn Lan biết rõ tin tức, liền để cho Dace hợp tác với Bùi Dịch. Bởi vậy, Bùi Dịch phái Đức An đến tập đoàn phi Tầm, làm đại biểu đấu thầu thôn Thành Trung.

Trạm Dẫn Lan nghĩ đến toàn bộ những chuyện lúc trước, nhin không được nói: "Mẹ, một cái công trình quan trọng như vậy, Phi Tầm vốn là không ít nhiều hi vọng lấy được thắng lợi..."

"Chát!" Dace tức giận đến một cái tát ném đi, ngắt lời của cô ta, "Cô là cái thứ ngu xuẩn! Nếu không phải cô nói Bùi Dịch đối với cô từng có giao hảo nhất định nghe lời cô, chúng ta sớm là có thể dụng biện pháp khác. Cái thời điểm tốt như vậy, có cơ hội sao phải sợ cậu ta không đồng ý?"

Trạm Dẫn Lan trên mặt thoát xanh thoát trắng, lại xấu hổ. Nhưng cô ta không thể nào cãi lại.

Nói đến cùng, quả thật là cô ta đánh giá cao địa vị của chính mình ở trong lòng Bùi Dịch. Hoặc là, xem nhẹ địa vị của Tô Thi Thi ở trong lòng Bùi Dịch.

"Phu nhân, chúng ta thành công rồi!" Mike đột nhiên hô, hóa giải nguy cơ của Trạm Dẫn Lan.

Mike hưng phấn nói: "Chúng ta đã thành công thu mua công ty mới của bọn họ!"

"Tốt lắm." Dace trên mặt lúc này mới có nở nụ cười, "Chú ý động tĩnh tiếp theo của bọn họ, không cần cho bọn họ một chút cơ hội!"

Mike gật đầu, lập tức để cho người ta bắt đầu đi điều tra.

Nhưng mấy phút đồng hồ sau, lại đạt được một cái tin tức động trời như sét đánh giữa trời quang.

"Cậu nói cái gì?" Dace nghe Mike nói xong, cả người đều đã ngây ra, giống như bão táp sắp sửa tiến đến.

"Bọn họ... Bọn họ còn có công ty mới... Khác... Mặt khác, bọn họ từ đầu liền không có đem đơn đặt hàng đưa tới trong công ty mới." Mike sợ tới mức còn kém quỳ xuống, nơm nớp lo sợ nói, "Phu nhân, là do tôi lơ là, tôi nên là trước điều tra rõ ràng..."

"Chuyện này không phải lỗi của cậu. Bọn họ hẳn là đã sớm đoán chắc chúng ta không có thời gian đi điều tra rõ ràng." Dace hít một hơi thật sâu, nghiêng răng nghiêng lợi nói, "Khẩn trương đi thăm dò! Tôi ngược lại muốn nhìn thử, bọn họ tới cùng có bao nhiêu cái công ty!"

Một lúc sau, Dace gần như là điên rồi.

Bà ta cảm thấy được bản thân xem qua truyện cười lớn nhất trong cuộc đời, chính là giờ phút này lại xảy ra chính trên thân mình!

Chương 563: Dám lừa tôi nhảy hố?

"24 công ty?" trong văn phòng tập đoàn Phi Tầm, Dace gầm thét, "Cậu nói bọn họ thậm chí có 24 cái công ty?!"

Mike mồ hôi lạnh ứa ra, kiên trì nói: "Đúng, tổng cộng 24 cái. Đã bị chúng ta thu mua hai cái, còn lại 22 cái, đều là bạn học của Tống Trọng Hạo cùng Đức An đăng kí. Cho nên chúng ta ngay từ đầu không tra được..."

Dace lão đảo một phen, chỉ cảm thấy một trận mê muội, thiếu chút nữa không tức hộc máu.

24 công ty!

Khó trách bọn họ trước không có một tia chống cự, mà là điên cuồng bán đi cổ phần công ty. Từ đầu chính là đang dụ dỗ bọn hắn đi thu mua!

"Đây là buôn bán lừa dối!" Dace tức điên, lỗ hồng rõ ràng như thế, bà ta chẳng những không phát hiện, lại vẫn bị lừa! Bị đối phương xem như con khỉ một dạng đùa giỡn, cục tức này như thế nào nuốt xuống đây!

Dace rất cục minh bạch, bọn họ lần đầu tiên thu mua Sunshine thời điểm, Bùi Dịch bọn họ từ đầu chính là cố ý chống cự.

Cho nên, đang nhìn đến bọn họ muốn dừng lại thời điểm, Bùi Dịch bọn họ đột nhiên buông tha chống cự rồi!

"Dám lừa tôi nhảy hố?" Dace tức giận đến ánh mắt đỏ lên.

Sự tình đến trình độ này, bà ta đến mắng chửi người đầu đã không còn khí lực mắng, trực tiếp đem Trạm Dẫn Lan đuổi ra ngoài, rồi sau đó đối với Mike nói.

"Toàn bộ thu mua! Đem 22 cái công ty còn lại toàn bộ thu mua! Bọn họ có bản lĩnh lại đi đăng kí công ty mới đi!"

"Phu nhân!" Mike trong lòng cả kinh, lo lắng nói, "Tuy bọn họ còn lại đều là công ty quy mô nhỏ, thu mua cũng không tốn bao nhiêu tiền bạc. Nhưng mà chúng ta giai đoạn trước đã ném đi nhiều tiền bạc như vậy, nếu lỡ tập đoàn bên kia biết..."

Tập đoàn Phi Tầm không phải chỉ có mỗi một Dace là cổ đông. Nếu để cho các cổ đông khác biết, nhất định sẽ phản đối. Đến lúc đó, khả năng sẽ nghi ngờ năng lực lãnh đạo của Dace.

"Tôi nhất định phải giành được thôn Thành Trung. Bùi Dịch là mấu chốt, tôi tuyệt đối không thể thỏa hiệp!" Dace trầm đĩnh tiết thiết, không cho thương lượng nói, "Cậu lập tức đi làm. Tập đoàn bên kia tôi sẽ xử lý."

Mike thấy thế, cũng không dám nói thêm cái gì.

Lúc này, nơi nào đó ở Bắc Kinh trong văn phòng đơn sơ, mấy người Tô Thi Thi rốt cục phoir nắng mặt trời xong rồi, lười biếng đứng lên.

"Dễ dàng như vậy liền bị lừa? Em còn tưởng rằng bà ta có bao nhiêu lợi hại." Tô Thi Thi nhìn đến hai người Tống Trọng Hạo cũng đứng lên, đoán được mọi chuyện diễn biến ra sao, không khỏi có chút thất vọng.

Tống Trọng Hạo lạnh lùng nhìn bọn họ một cái: "Người nào sẽ nghĩ tới chúng ta biến thái như thế có hai mươi mấy cái công ty!"

Đúng vậy nha, một người bình thường người nào sẽ nghĩ tới điểm này! Đức An cũng lòng còn sợ hãi. Tô Thi Thi quả thực quá khủng bố rồi. Chuyện có hai mươi mấy công ty này chính là Tô Thi Thi nói ra.

Những thứ công ty này đều là bạn học của Tống Trọng Hạo cùng Đức An chính mình trước kia đăng kí dùng để làm công ty thiết kế, chẳng qua đều là nhân vật nhỏ bé không sức ảnh hưởng, không tiêu bao nhiêu tinh lực phản ứng.

Bây giờ vừa lúc, có tác dụng rồi.

"Cảm ơn mọi người." Tô Thi Thi cười đến cả người lẫn vật vô hại, giống như chuyện gây tổn hại như thế không phải cô nghĩ ra một dạng.

Bùi Dịch nhưng lại vẻ mặt kiêu ngạo mà ôm cô vợ yêu của mình, vẻ mặt tự hào.

Tần Phong đều có chút nhìn không được, ôm Ôn Ngọc liền đi.

"Vậy làm sao bây giờ? Đợi cho bọn họ đem những công ty này của chúng ta đều đã thu mua hết, chúng ta cũng sẽ phải đối mặt với bọn họ." Tống Trọng Hạo nói.

Tô Thi Thi nhíu mày, như tên trộm nói: "Chờ bọn họ thu mua toàn bộ, tài chính của chúng ta cũng thu hồi lại không sai biệt lắm rồi."

Cô nhăn cầu xoay một vòng, có điều ngụ ý nói: "Huống chi, tập đoàn Phi Tầm cũng không phải là chỉ có mỗi Dace là cổ đông. Những cổ

đông khác hẳn không để cho bà ta tiếp tục nổi điên."

Cô ngày hôm qua đúng là nghe lén đến Bùi Dịch thương lượng với Tần Phong, đã ở vụng trộm đi tổng bộ tập đoàn Phi Tâm tố cáo rồi.

Muốn nói tổn hại, cô như thế nào so được với Bùi Dịch cùng Tần Phong hai người này!

Tổng Trọng Hạo cùng Đức An đã không phản đối, triệt để bãi phục.

Bọn họ lần này mang đến những vị bạn học này đều là quan hệ đặc biệt thân thiết, mà còn trước đó đã ký hợp đồng. Những thứ công ty này của bọn họ làm đầu tư tham dự đến Sunshine những chuyện tiếp theo sau đó, toàn quyền do Tô Thi Thi chi phối.

Mà một điểm này, Tổng Trọng Hạo cái mục già này thật tâm đúng là thay Tô Thi Thi các cô mà suy nghĩ. Trong hợp đồng không có nói đến Bùi Dịch cùng Tần Phong, chỉ viết tên Tô Thi Thi cùng Ôn Ngọc hai người. Chính là sợ nếu lỡ có một ngày Tô Thi Thi cùng Ôn Ngọc bị người đàn ông của mình ức hiếp, có tài sản có thể thẳng tắp lưng chống lại.

Điểm này, Tô Thi Thi cùng Ôn Ngọc còn không biết.

Mấy người nói chuyện, mấy ngày liên tiếp khói mù trở thành hư không, đến nhìn trời đều đã cảm giác trong xanh rất nhiều.

Chỉ là trời có mây gió bất ngờ, ông trời cũng thích vô ý cho bạn một chút chỉ đùa.

Tô Thi Thi chính đang giày vò Bùi Dịch muốn đi anh tìm chút gì đó cho cô có khẩu vị, cô gần đây mỗi ngày uống canh tằm bổ đều nhanh ăn ói ra.

Còn không ngồi vào trong xe, điện thoại vang ròi.

"Mẹ?" Tô Thi Thi vừa thấy màn hình điện thoại báo hiệu khi đó, mí mắt nháy một phen, nhìn Bùi Dịch hỏi ý.

Bùi Dịch mày cũng là hơi hơi vừa nhú, không rõ mẹ anh gọi điện thoại cho Tô Thi Thi làm cái gì, hướng về phía cô gật gật đầu.

Tô Thi Thi bắt máy, nói còn chưa nói, đầu bên kia điện thoại liền truyền đến tiếng kêu la Nhậm Tiểu Vi; "Thi Thi, bà nội con bị bắt cóc ròi!"

"Cái gì?" Tô Thi Thi cả kinh thiếu chút nữa làm rơi điện thoại, chỉ cảm thấy bụng căng thẳng, bị hù sợ ròi.

"Thi Thi!" Bùi Dịch thấy tình huống không đúng, khẩn trương đỡ lấy cô, muốn giành lấy di động của cô.

Tô Thi Thi một cái vẻ ở trong lòng nói cho chính mình không nên gấp gáp, hướng về phía Bùi Dịch lắc lắc đầu, mà là đối với di động nói: "Mẹ, người chậm một chút nói rõ ràng, đã xảy ra chuyện gì ròi hả?"

"Vừa ròi Đoàn Kế Hùng đột nhiên tới tìm bà nội con, hình như là đòi tiền. Bà nội con muốn một mình gặp ông ta, không nghĩ tới hai người vừa vào nhà liền không đi ra, hiện tại đều đã qua hai giờ ròi. Ta sợ bà nội con có chuyện gì, cho nên điện thoại cho con." Nhậm Tiểu Vi sốt ruột nói.

Lúc này ngữ khí của bà, nghe quả thật là cực kỳ lo lắng, thực vội.

Tô Thi Thi trong lòng ấm áp, nhưng theo bản năng lại là trong lòng căng thẳng.

Không phải cô lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử, mẹ chồng cô thật sự sẽ tốt bụng như vậy sao?

Tô Thi Thi bình tĩnh hỏi: "Mẹ, người có nghe được bà nội bọn họ ở trong phòng nói cái gì không? Bà có kêu hô cái gì hay không?"

Nhậm Tiểu Vi nói: "Trừ bỏ ngay từ đầu nghe được vài tiếng tiếng chó sủa, về sau liền không có âm thanh gì rồi."

"Chó?" Tô Thi Thi trong lòng hiện lên quét xuống dị dạng.

"Đúng, Tiểu Vịnh cùng Đại Cầu Tử cùng đi vào." Nhậm Tiểu Vi nói.

Tô Thi Thi sau khi nghe xong, liền trầm mặc, nghe xong những lời vừa rồi của mẹ chồng cô.

Có hai con chó tổ tông ở đây, bà nội cô từ đầu không có nguy hiểm. Nhưng Nhậm Tiểu Vi thái độ khác thường đặc biệt gọi điện thoại đến - - giống như là có ý muốn lấy lòng.

Quả nhiên, Nhậm Tiểu Vi thấy Tô Thi Thi không nói lời nào, có chút không nhịn được rồi.

"Bùi Dịch có ở đây không?" Nhậm Tiểu Vi thật cẩn thận hỏi.

"Anh ấy ở đây, con đem điện thoại..."

"Đừng." Nhậm Tiểu Vi lập tức nói, "Thi Thi, cái kia... Con đừng nói với Bùi Dịch. Tôi... Mẹ, mẹ thương lượng với con chuyện này được không?"

Tô Thi Thi tức cười.

"Thi Thi, mẹ... Mẹ có thể không cần sống ở đây nữa hay không? Mẹ thật sự biết sai rồi." Nhậm Tiểu Vi nhỏ giọng nói, liền giống như một đứa trẻ biết mình làm sai đang nhận lỗi một dạng.

Mặc lễ phục đi trên đồng ruộng làm việc, bà ta thật sự là sợ rồi. Thời gian này, bà ta đã trở thành người bị mọi người trên trấn nhỏ này coi như bệnh thần kinh mỗi ngày vây xem, bà ta sĩ diện như vậy, đâu nào chịu được, đều đã sắp điên rồi.

Một chiêu này của Tô Thi Thi thật sự quá ngoan độc, Nhậm Tiểu Vi thật sự sợ. Lúc này, còn không phải thừa dịp Đoàn Kế Hùng tìm đến Phương Ngọc Hoa, nhân cơ hội gọi điện thoại cho Tô Thi Thi cầu tốt.

Tô Thi Thi nhìn nhìn Bùi Dịch, đối với di động nói: "Mẹ, mấy ngày này ủy khuất người rồi... này?"

Tô Thi Thi buồn bực lấy ra mobile phone nhìn nhìn, phát hiện đã tự động tắt điện thoại.

Cô nén giận nhìn Bùi Dịch: "Mẹ nhất định sẽ tưởng là em là cố ý."

Bùi Dịch rút đi di động của cô, cười nói: "Yên tâm, mẹ gọi điện thoại hướng anh cáo trạng thời điểm, anh sẽ giúp em giải thích."

Tô Thi Thi nhìn thoáng qua di động bị anh cầm trong tay, siêu cấp buồn bực.

Có một ông chồng là cao thủ máy tính cũng thật không tốt mà, anh chính là tùy ý ở tại trong điện thoại của bạn cài một cái phần mềm, chỉ cần gọi điện thoại vượt qua 2 phút, sẽ tự động tắt máy!

Tô Thi Thi không cần nghĩ muốn đều biết, lúc này mẹ chồng cô

phòng chừng tức điên rồi.

Mà bây giờ, Tô Thi Thi nghĩ sai rồi. Nhậm Tiểu Vi từ đầu không kịp tức giận, cánh cửa đóng chặt suốt hai giờ trước mặt kia bỗng nhiên mở ra rồi.

Nhìn vào trong phòng một màn kia, bà ta trừng lớn mắt, thiếu chút nữa bị hù chết.

Chương 564: Ngày này rốt cục đến đây

"Gâu gâu..." Một tiếng chó sủa, bóng đen chớp lóe, Tiểu Vịnh đợi cửa vừa mở ra liền vọt ra ngoài.

Đại Cầu Tử theo sát ở phía sau, miệng cắn ống quần một người, đang đem người nọ kéo ra bên ngoài đuổi đi.

Mà người gặp xui xẻo kia chính là Đoàn Kế Hùng.

Lúc này, Đoàn Kế Hùng một cái cánh tay rũ xuống, nửa thân thể trên đều là máu, vừa thấy chính là bị chó cắn. Sắc mặt ông ta xám trắng, môi run run, tức giận nhưng lại không dám phát ra.

Phương Ngọc Hoa theo ở phía sau, sắc mặt lạnh nhạt, lộ ra một cổ không giận mà uy.

Nhậm Tiểu Vi trong lòng căng thẳng, bà ta hiện tại là càng ngày càng sợ lão thái bà này rồi. Muốn nói Tô Thi Thi, thật đúng là giống lão thái bà này, một dạng khó chơi, giả heo xơi tái cạp già!

"Tiểu Vi, cô đưa ông ta đến bệnh viện đi bằng bó một phen." Phương Ngọc Hoa chỉ chỉ Đoàn Kế Hùng, nói xong liền hướng tới thang lầu đi đến, "Ta đi đón Đồng Đồng trở về ăn cơm."

"Lão phu nhân..." Nhậm Tiểu Vi há hốc mồm, một trăm lần không muốn.

Phương Ngọc Hoa quay đầu liếc xéo nhìn bà ta: "Loại chuyện này, ta

ngĩ không cần thông báo cho Thi Thi bọn họ trở về đây đi? Hoặc là, cô muốn đi làm việc?"

"Tôi lập tức đi!" Nhậm Tiểu Vi vừa nghe không cần ra đồng, lúc này cái bản khoản gì đều không có, khẩn trương tiến lên đỡ lấy Đoàn Kế Hùng.

"Đem chó đuổi đi!" Đoàn Kế Hùng lườm bà ta một cái, tức giận nói.

Nhậm Tiểu Vi còn chưa nói, Phương Ngọc Hoa đã lên tiếng nói: "Đại Cầu Tử Tiểu Vĩnh, các người đi theo đi. Đừng để cho người ta ăn hiếp mẹ các người."

"Gâu gâu!" Đại Cầu Tử đáp lời, chạy vòng quanh Nhậm Tiểu Vi vài vòng. Tiểu Vĩnh lại trực tiếp ngồi xổm bên cạnh Đoàn Kế Hùng, như hổ rình mồi nhìn ông ta.

Đoàn Kế Hùng lập tức yên, đâu nào còn dám nói chuyện.

Ông ta vốn ở bên ngoài quan sát mấy ngày, rất không dễ dàng tìm được một cơ hội nghĩ tới cùng Phương Ngọc Hoa nói chuyện, để bà cho ông ta một khoản tiền để ông ta ra nước ngoài tránh nạn.

Nhưng nào biết đâu rằng, ông ta còn không có mở miệng, đã bị Phương Ngọc Hoa để cho chó cắn ông ta rồi.

Đường lui của ông ta, cứ như vậy bị phá hỏng rồi.

Bên ngoài cửa, Đoàn Kế Hùng âm thầm uy hiếp Nhậm Tiểu Vi: "Bà cho tôi tiền bạc, chẳng thế thì tôi giết chết bà!"

Nhậm Tiểu Vi liếc mắt trợn trắng, trong lòng kìm nén cổ khí toàn bộ

đều đã phát tiết đến chỗ trên người ông ta: "Tôi một xu đều không có. Ông hiện tại có cái tư cách gì đến đòi cầu tôi cho ông tiền bạc?"

"Chúng ta bây giờ vẫn còn là vợ chồng!" Đoàn Kế Hùng tức giận đến run cầm cập, "Bà là con tiện nhân, nếu không phải bà làm những cái chuyện tốt này, Đoàn gia làm sao có thể biến thành như vậy? Tôi yêu thương cưng chiều Đồng Đồng nhiều năm như vậy, bà vậy mà... Vậy mà..."

Nghĩ tới chính mình bị cấm sùng nhiều năm như vậy, Đoàn Kế Hùng máu huyết toàn thân liền dồn lên não, giơ tay lên liền muốn đánh người.

Nhậm Tiểu Vi lập tức buông ông ta ra lui về sau một bước dài, lạnh lùng quát nói: "Tiểu Vịnh, cản ông ta!"

"Bà dám!"

"Gâu...Gừ...!"

Toàn bộ an tĩnh.

Đoàn Kế Hùng không dám thở mạnh, giờ phút này mạng nhỏ đang trên tay bọn họ, cũng không có biện pháp.

Nhậm Tiểu Vi nhìn đến bộ dạng nghèo túng này của ông ta, nghĩ đến tình cảnh ông ta đã từng bức chính mình, cảm thấy được những chuyện đã từng xảy ra trước đây đều đã không sao cả rồi.

Bà ta châm chọc đánh giá ông ta, cười nói: "Hỗ Tấn Hoa bị bắt, các người năm đó cấu kết với nhau làm việc xấu làm nhiều chuyện như vậy, ông sợ ông ta khai mình nên nghĩ muốn chạy trốn đi?"

Bà ta ha ha cười rộ lên, vui sướng khi người gặp họa nói: "Nhìn đến thái độ vừa rồi của vợ trước ông chưa? Bà ấy sẽ để cho ông chạy sao? Tôi là muốn nhìn ông bị vây ở chỗ này, đợi cảnh sát tới bắt ông."

Nhậm Tiểu Vi tuy thời gian này trải qua được những ngày tháng đặc biệt gian khổ, nhưng đầu óc cũng không rỉ sắt, đâu nào không biết tính toán của Phương Ngọc Hoa.

Đoàn Kế Hùng vừa nghe, sắc mặt liền thay đổi, xoay người đã muốn đi.

"Đoàn Kế Hùng, ông nghĩ mình đi được sao?" Nhậm Tiểu Vi lạnh lùng nhìn ông ta, "Chính mình tạo nghiệt, đây là thời điểm hoàn trả."

Bà ta nói xong hướng Đại Cầu Tử Tiểu Vịnh liếc mắt ra hiệu. Hai con chó hiểu tính người kia lập tức một trước một sau đem ông ta canh giữ ở giữa.

Đoàn Kế Hùng lập tức không dám có động tác khác.

"Đi thôi." Nhậm Tiểu Vi không lại tiếp tục nhìn ông ta, mang theo ông ta hướng đến trạm xe bus đầu thôn đi đến.

Thời gian này, tuy rằng cuộc sống của bà ta có nhiều biến động lớn, đối với con trai và con dâu lòng đầy oán niệm, nhưng bà ta cũng quả thật nghĩ thông suốt rất nhiều chuyện.

Bà ta còn không biết Bùi Dịch đã biết những chuyện xảy ra năm đó hay không. Nếu anh thật sự biết rõ...

Nhậm Tiểu Vi không dám đi nghĩ đến hậu quả. Cho nên, thời gian này bà ta tuy trải qua cuộc sống đặc biệt bức tức, cũng không dám đi

tìm Bùi Dịch, chỉ gọi điện thoại cho anh một lần tố khổ mà thôi.

Tô Thi Thi là nửa giờ sau nhận được điện thoại của bà nội. Khi đó, Bùi phu nhân đối diện một bàn cao lương mỹ vị ngán người, một chút khẩu vị đều không có.

"Bà nội, tới cùng là cái tình huống gì? Người không bị thương chứ?" Tuy biết bà nội cô không có việc gì, nhưng Tô Thi Thi vẫn lại là nhin không được lo lắng.

"Mẹ chồng con gọi điện thoại cho con rồi hả?" Phương Ngọc Hoa vừa nghe liền hiểu rõ rồi.

Bà thở dài nói: "Có Đại Cầu Tử Tiểu Vịnh chúng nó ở đây, bà nội có thể có chuyện gì? Trái lại ông nội con, lúc này đã đi bệnh viện rồi."

Bà dừng một chút, nói: "Thừa cơ hội này, bà đem nợ nần mấy năm nay đều đã cùng ông ta tính hết. Ông ta nghĩ muốn ra nước ngoài, bà nói chúng ta đều sẽ không hỗ trợ. Xem như cùng ông ta rõ ràng rồi."

Phương Ngọc Hoa đem quyết định của chính mình nói với Tô Thi Thi một lần, có chút mệt mỏi nói: "Thi Thi, về Đoàn gia, từ đây để xuống đi."

Tô Thi Thi nhẹ nhàng gật đầu: "Uh"m. Con sẽ buông bỏ."

Thù hận làm cho người ta tâm lý vụn vụn, biến thành tất cả mọi người không vui vẻ. Tô Thi Thi tâm tư rất nhỏ, chứa không nổi công việc bề bộn như vậy.

Cô còn có rất nhiều người muốn đi quan tâm, có rất nhiều chuyện muốn đi làm. Cô thật sự không tinh lực đi so đo chuyện của người

khác nữa. Cô, nghĩ muốn buông tha chính mình.

Vừa cúp điện thoại, Tô Thi Thi xoa xoa mặt, hướng về phía Bùi Dịch cười rộ lên: "Em đột nhiên cảm thấy được siêu cấp có khẩu vị. Chúng ta lại ăn chút gì có được hay không? Em nghĩ muốn ăn cá nấu cải chua!"

Bùi Dịch nhìn bộ dáng mèo con ham ăn của cô, tâm lập tức mềm đến rối tinh rối mù, trầm giọng nói: "Chỉ một lần này thôi."

Phụ nữ có thai thềm ăn những món lạ thường, thời gian này làm Tô Thi Thi thềm đủ thứ món cay độc rồi.

Mà Nhậm Tiểu Vi nói không sai, vài ngày sau, Hồ Tấn Hoa đúng là khai ra năm đó chuyện kiến trúc sư Bùi Thanh Vũ cùng Đoàn Kế Hùng có quan hệ.

Đoàn Kế Hùng ở Dương Thành do Phương Ngọc Hoa đối đãi ba ngày ăn no ngủ kỹ, chính đang cho rằng bà mềm lòng muốn tìm cơ hội để cho bà đưa chính mình xuất ngoại, cảnh sát tới cửa rồi.

Lúc ông ta bị bắt đi, một cái vè hô muốn gặp Tô Thi Thi - - vị cháu gái ông ta đã từng vô cùng khinh thường hận không thể để cho cô chết này.

Phương Ngọc Hoa lúc này liền cấp cho ông ta một cái tát.

"Một tát này, là tôi thay Thi Thi đánh! Ông cùng Đoàn gia của ông, thật sự nợ con bé rất nhiều!"

Những lời này, trực tiếp đánh tan hi vọng cuối cùng của Đoàn Kế Hùng.

Tô Thi Thi bọn họ biết tin tức này thời điểm, đang bận thương lượng mua một tiểu viện ở ngoại ô.

Bùi Dịch nghe xong điện thoại của Tần Phong, liền ngây ngốc ở đó, qua thật lâu, mới chậm rãi nói: "Vợ yêu à, vụ án của cha anh, khả năng muốn phúc thẩm rồi..."

Lời còn chưa dứt, đã ầm ứót hốc mắt.

Tô Thi Thi nhẹ nhàng ôm lấy anh, từ từ buộc chặt cánh tay, liền như vậy lẳng lặng cùng anh.

Vì ngày này, không có bất luận kẻ nào hiểu biết anh trả giá qua bao nhiêu cố gắng.

Tô Thi Thi biết trước đó cô vì bảo vệ anh, đã làm rối loạn toàn bộ kế hoạch của anh, anh tuy ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng áp lực vẫn rất lớn. Hiện giờ, quanh co, cô thật sự cực kỳ may mắn, ông trời chiếu cố bọn họ như vậy.

Mà có người bị chiếu cố, có người lại cảm giác như là rơi vào địa ngục.

Hồ Minh Phi biết ông nội nhận tội về sau, cả người đều đã như là bị vét sạch một dạng. Cô ta không biết ông nội một người gánh vác, cho rằng Hồ Sĩ Minh cũng bị liên lụy đi vào, thực đang cảm giác đến chỗ tuyệt vọng.

Người trong lúc đến chỗ tuyệt vọng, sẽ làm ra rất nhiều chuyện điên cuồng.

Hồ Minh Phi điên rồi một dạng hỏi thăm địa chỉ công ty mới của Tô Thi Thi bọn họ, rốt cục bị cô ta tìm được hành tung Tô Thi Thi.

Chương 565: Người phụ nữ cường tráng như vậy

Địa chỉ công ty mới thứ ba của Sunshine vẫn như cũ ở một tòa nhà niên đại đã lâu. Vách tường loang lổ tản ra giảm giác lịch sử, giống như thời gian đều đã ở trong này dừng lại rồi.

Cao ốc mặc dù cũ, nhưng cơ sở phương tiện coi như hoàn thiện. Khuyết điểm duy nhất chính là trong văn phòng Tô Thi Thi bọn họ thuê không có toilet, muốn đi toilet tất phải đến nhà vệ sinh công cộng hành lang bên ngoài.

"Uh"m, Ngọc cô hôm nay đừng tới đây, dù sao chúng ta lập tức sẽ chuyển đi." Tô Thi Thi đi nhà vệ sinh xong, một bên nói điện thoại một bên đang hướng tới bồn rửa tay bên ngoài đi đến.

Bây giờ, công ty mới của bọn họ không hề nghi ngờ lại trở thành mục tiêu công kích của Dace. Vị phu nhân quý tộc kia quả thực chính là người điên, Tô Thi Thi vừa rồi ra ngoài thời điểm, người của Dace đang điên cuồng thu mua cổ phần công ty bọn họ.

"Tô Thi Thi, tôi rất cực tìm được cô rồi!" Nơi xa, bỗng nhiên truyền đến một giọng nói âm âm u u.

Tô Thi Thi còn không có phản ứng kịp, một người đột nhiên vọt lên, lập tức túm lấy cổ của cô.

"Đừng kêu hô, chẳng thế thì tôi giết chết cô!" Đè thấp âm thanh, nghiêng răng nghiêng lợi, là giọng của con gái.

Tô Thi Thi thân thể run lên bần bật, thiếu chút nữa sợ tới mức hét ầm lên. Lúc này chính diện cô là bồn rửa tay, từ trong gương thấy được người phụ nữ đang khống chế cô khi đó, không khỏi kinh ngạc.

"Hỗ Minh Phi?"

Nếu Hỗ Minh Phi không xuất hiện, bọn họ cũng đã sắp quên tên người này.

"Ô Thi Thi, cô đem Hỗ gia chúng tôi làm hại thảm như thế, cứ như vậy là xong sao? Tôi nói cho cô biết, món nợ này cô phải trả!" Hỗ Minh Phi đưa dao đến eo Tô Thi Thi, phụ vào bên tai cô hung tợn nói.

Cô liền trở nên căng thẳng, vừa nói chuyện một bên quan sát đến tình huống bốn phía, chỉ sợ Bùi Dịch hoặc là người nào đột nhiên xuất hiện.

Vậy cô nhất định phải chết!

"Cô bình tĩnh một chút!" Tô Thi Thi tận lực dùng giọng nói bình tĩnh nói, "Có chuyện hảo hảo nói. Người tố cáo nhà các người là Đoàn Kế Hùng, cô cũng biết tôi cùng ông ta quan hệ rất kém, đều đã hận không thể để đối phương chết."

"Nếu không phải vì cô, anh trai tôi sẽ mềm lòng? Không phải là vì cô, anh ấy làm sao có thể thất bại thảm hại như thế!" Hỗ Minh Phi ánh mắt màu đỏ, hận không thể bóp chết Tô Thi Thi.

Mấy ngày nay, cô ta nghĩ tới nghĩ lui, càng nghĩ càng giận. Cô ta nhất định phải tìm Tô Thi Thi xả giận trong lòng!

Cô ta thật sự thay anh trai mình cảm thấy không đáng giá!

"Cô cũng nói, anh trai cô lợi hại như thế, có lẽ anh ta có chuẩn bị thì sao? Hoặc là nói, anh ta là cố ý bị bắt đi? Tựa như lúc trước Bùi Dịch một dạng?" Tô Thi Thi nói liều.

Cô sợ thương tổn đến bảo bảo trong bụng, nào dám lộn xộn, đến cả lớn tiếng nói chuyện cũng không dám.

"Cô đừng nghĩ muốn kéo dài thời gian, tôi hẳn không tin những lời cô nói!" Hồ Minh Phi lạnh giọng nói, "Tôi biết vệ sĩ của cô ở bên ngoài. Hết hy vọng đi, tôi đã sớm trốn ở chỗ này, hẳn không có khả năng biết mà tiến vào đến toilet nữ... A!"

Hồ Minh Phi đột nhiên hét lên một tiếng.

Tô Thi Thi chỉ cảm thấy thấy hoa mắt, Dương Dũng liền hiện ra rồi. Anh ta lập tức kéo Hồ Minh Phi ra, rồi sau đó hướng tới ngực cô ta liền đá một cước.

Hồ Minh Phi giống như là con diều bị đứt dây, vèo một phen hướng phía trước bay đi, chỉ nghe "oành" một tiếng, đụng vào một cánh cửa nhà vệ sinh.

Cửa phòng vệ sinh kia lâu năm không tu sửa, vốn là mục nát. Lần này, không hề chướng ngại bị đâm thủng rồi.

Thời gian giống như ở một khắc này yên lặng một dạng. Tô Thi Thi sững sờ nhìn về phía trước, miệng từ từ trợn to: "Quá - - khéo đi?"

Bên cạnh gian phòng vệ sinh kia có người đang đi vệ sinh, Hồ Minh Phi bị một cước đá văng qua vừa lúc ngồi xuống trên đùi người nọ!

"A!" Một tiếng Sư Tử Hà Đông Hống, thiếu chút nữa đem nóc nhà

đều nhanh ném đi rồi.

Bị "ngồi" chính là một em gái béo gần cả trăm cân, lúc này liền bùng nổ, đứng lên đem quần tùy tiện kéo lên, túm lấy tóc Hồ Minh Phi liền đánh.

"Tôi đánh chết cô cái Nữ Lưu Manh! Cô bệnh thần kinh à, tôi đánh chết cô!"

Tô Thi Thi gian nan nuốt một ngụm nước bọt, quay đầu vô tội nhìn nhìn Dương Dũng.

Dương Dũng một gương mặt đen thui lại đen lại hồng, xấu hổ hận không thể lấy cái động chui vào.

Xông vào toilet nữ là phải bảo vệ nữ chủ nhân, nhưng mà - - một cước này đá được cũng quá chuẩn rồi đi!

Anh lúc này thật sự rất muốn chặt chân mình rồi!

Tô Thi Thi hướng anh nháy nháy mắt: "Thất thần làm gì? Chạy thôi!"

"Các người đừng chạy! Tôi vừa rồi đều đã nghe được, hai người cũng thoát không được can hệ!" Sau lưng truyền đến một tiếng tru lớn, vị nữ hán tử thô bạo kia đảo mắt liền muốn đuổi đến.

"Phu nhân người đi trước!" Dương Dũng lúc này ở phía sau lưng Tô Thi Thi, ngăn chặn cái người phụ nữ đang đuổi theo ra tới kia.

"Chống đỡ, tôi đi tìm Bùi Dịch cầu cứu!" Tô Thi Thi khẩn trương chuồn mất rồi.

Quá khủng bố rồi! Cô cho tới bây giờ chưa thấy qua bất kỳ cô gái

nào đánh người so với vị này lợi hại!

Vừa rồi cô thật sự nhìn đến cô gái kia liền như vậy cầm lấy tóc Hồ Minh Phi đem cô ta từ trên mặt đất lôi ra!

Cô gái này hẳn là cao hơn 1m8 đi?

"Dương Dũng, nén bi thương!" Tô Thi Thi cực kỳ không cốt khí chuồn mất rồi.

Chạy đi rất xa, cô đột nhiên nghe được trong WC truyền đến tiếng hét chói tai của Hồ Minh Phi. Âm thanh kia, giống như là bị một đám lang sói cường bạo XX một dạng, cực kỳ thâm hiểm, không biết cô ta về sau lại bị cái gì.

"Hốt ha hốt hoảng làm cái gì?" Bùi Dịch thấy Tô Thi Thi đi lâu như vậy không trở lại, ra ngoài tìm cô khi đó, liền nhìn đến cô chạy trốn chết một dạng, trong lòng không khỏi cả kinh.

"Bùi Dịch... Ha ha..." Tô Thi Thi lập tức dừng lại, khăn trương đem biểu tình khoa trương trên mặt vừa thu lại, sợ anh nhìn ra tóicái gì.

"Nói." Bùi Dịch trầm trầm nhìn cô liếc mắt một cái.

"Cái kia... Chính là... Kỳ thật cũng không có gì, chính là trong nhà vệ sinh nhìn đến một người phụ nữ so với Dương Dũng vẫn còn cường tráng hơn. Sau đó... Hai người khả năng đánh nhau rồi." Tô Thi Thi thật cẩn thận nói.

Bùi Dịch vừa nghe, sắc mặt liền trầm tiếp xuống.

"Em đảm bảo không phải em chủ động trêu chọc các cô! Đây là tai bay vạ gió anh hiểu không? Anh không thể hạn chế em ra ngoài!" Tô

Thi Thi cầu xin tha thứ.

Trước Bùi Dịch không muốn cho cô đi theo, muốn ở nhà, nhưng cô nghĩ muốn cùng anh cùng nhau đối mặt chuyện công ty, cho nên cố ý muốn cùng đi theo.

Hiện tại cô thiếu chút nữa bị Hồ Sĩ Minh khống chế, để cho Bùi Dịch biết, khẳng định sẽ tức giận.

"Các cô? Còn có người nào?" Bùi Dịch mặt trầm xuống hỏi.

Tô Thi Thi chu mỏ, miệng không tình nguyện phun ra ba chữ: "Hồ Minh Phi."

"Đáng chết! Tô Thi Thi em..." Bùi Dịch âm thầm hít vào một hơi, chỉ hận chính mình sơ suất rồi.

"Em thật sự không có việc gì!" Tô Thi Thi nhìn đến trong mắt anh kinh hoàng, mềm lòng, "Được rồi, em sẽ ngoan ngoãn ở nhà."

Cô hiện đang mang thai, nếu lỡ xảy ra chút gì ngoài ý muốn, bọn họ đều sẽ hối hận cả đời.

"Ng ngoan, nhịn mấy tháng nữa liền đi qua." Bùi Dịch lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, ôn nhu an ủi.

Lúc này, phía trước truyền đến tiếng bước chân, là Dương Dũng trở lại.

Nhưng anh không phải một người, phía sau đi theo một "Cái đuôi".

"Suất ca, anh thân thủ không tệ, cho cái phương thức liên hệ đi?"

"Suất ca, lạnh khốc như vậy làm cái gì? Mọi người kết giao làm bằng hữu, có việc có thể giúp đỡ lẫn nhau ha?"

"Suất ca, anh vẫn đều đã không thích nói chuyện như vậy sao? Vậy vừa lúc, tôi nói nhiều, chúng ta có thể bù đắp khuyết điểm một phen."

Này cái tình huống gì?

Tô Thi Thi hoài nghi chính mình có phải nghe lầm rồi hay không!

"Đi thôi." Bùi Dịch có vẻ bình tĩnh, nhìn thoáng qua Dương Dũng cùng vị đi theo phía sau anh "Người phụ nữ so với anh lại vẫn tráng cường hơn kia", xoay người kéo đi Tô Thi Thi liền đi.

"Ách..." Tô Thi Thi nhìn đến Dương Dũng khó có được ánh mắt bực tức, buồn bực rồi.

Bọn họ "Thấy chết mà không cứu được" như vậy, thật sự tốt sao?

"Suất ca, các người muốn đi đâu vậy? Tôi là nhân viên ở nơi này, nhưng tôi tùy thời đều có thể từ chức. Tôi và các người cùng đi có được hay không?"

Tô Thi Thi nâng trán, đành phải làm như cái gì cũng chưa nghe được.

Mà ngay khi bọn họ rời đi không lâu sau, trong WC bộc phát ra một tiếng khóc kịch liệt.

Hồ Minh Phi ngã ngồi dưới đất, gào khóc. Trên mặt đất rơi rụng đầy tóc, đều là bị cái người phụ nữ điên kia nhổ xuống.

Nhưng trên da đầu đau đớn, không sánh nổi đau cùng hận lúc này

trong lòng cô ta!

"Anh, em thật sự rất hận anh! Anh làm những việc đó thời điểm, vì cái gì không nghĩ tới trong nhà có thể đi bị gặp tai ương theo hay không! Em hận anh hận anh!"

Hồ Minh Phi thật sự muốn điên rồi. Cô ta vốn nghĩ muốn cưỡng ép Tô Thi Thi tới giúp cô ta đem anh trai cô ta cứu ra, mà lúc này cái gì đều đã xong rồi.

Ngay khi cô ta tuyệt vọng thời điểm, điện thoại bỗng nhiên vang lên.

"Anh?" Cô ta hoài nghi chính mình có phải nhìn lầm rồi hay không.

Nhưng đây thật là số điện thoại di động của Hồ Sĩ Minh anh trai cô ta!

Lề và thính ☺☺☺☺☺☺

Ryeo: Dịch! Có thể nói rõ 1 chút, 30 tuổi nghỉ hưu là ý gì? Giờ anh đã 29t hơn rưỡi, há chẳng phải tui ko còn chuyện gì để làm à >"<

Dịch: Kệ cô. Cùng tôi có quan hệ?

Ryeo: *liếc Thi* cô ko muốn nói gì?

Thi: Tần Phong bảo anh ta rảnh đến sắp điên rồi, có người làm cứ để anh ta làm

Ryeo: ... được lắm muốn cắt hết đất diễn của 2 người

Ryeo: T/g Trần, xin hỏi 300c đầu anh cho nữ 2 tên Ôn Ngọc,

phần còn lại để Ôn Ngọc Quân là ý gì >"<

T/g: là sơ xuất, sơ xuất thôi... hahaha..

Ryeo:... Nghe đồn anh định ngược nữ 2 và nam 2, ko sợ bị đánh chết à? *đằng đằng sát khí*

T/g: sủng rồi ngược mới vui... *bỏ của chạy lấy người*

Mn ngủ ngon

Chương 566: Hấn ra ngoài rồi hả ?

"Hỗ Sĩ Minh nộp tiền bảo lãnh rồi hả?" Trong trạch viện mới của Bùi gia, mấy người Tô Thi Thi vây ngồi cùng một chỗ, đang bận rộn thảo luận bây giờ phải làm cái gì mới tốt, Tần Phong thỉnh linh báo cáo tin tức này.

"Hỗ Tấn Hoa đem tất cả tội danh đều đã nhận hết rồi. Cảnh sát tạm thời tìm không thấy tội chứng của Hỗ Sĩ Minh, trợ lý của hắn đem hắn bảo lãnh ra rồi." Tần Phong nói.

"Trợ lý? Hình như là kê Vương Thạc thì phải?" Tô Thi Thi nhớ tới cái người vẫn đi theo bên người Hỗ Sĩ Minh kia, không khỏi cảm thán nói, "Không nghĩ tới trợ lý của hắn đối hắn lại vẫn cúc cung tận tụy như vậy."

"Có phước cùng hưởng, có họa không thể thoát. Quan hệ lợi ít vốn là như vậy." Bùi Dịch nhàn nhạt lườm sang bụng Tô Thi Thi một cái, mày nhíu lại một phen.

Tô Thi Thi khóe miệng giật giật, yên lặng đem thân thể nghiêng nghiêng né qua. Bùi ba ba vừa rồi rõ ràng là cảm thấy được những lời này sẽ ảnh hưởng gia giáo.

Lúc này trong bụng của cô bảo bảo của bọn họ vẫn chỉ là hạt đậu bé tí, biết cái gì!

Tần Phong không phát hiện, còn đang thao thao bất tuyệt nói chuyện quan hệ lợi hại này.

"Hỗ Sĩ Minh ra ngoài, tôi cuối cùng vẫn có dự cảm không tốt lắm. Phòng chùng sẽ còn xảy ra chuyện gì! Dù sao bây giờ Hồ gia là thật đã bại, nhưng tính tình của hắn, chính là chết cũng cần phải kéo người chết chùng cho có tụ đi? Không có khả năng cứ như vậy dễ dàng buông tha."

Tần Phong nói xong, sắc mặt liền nghiêm trang, nhìn Tô Thi Thi nói: "Em phải cẩn thận một chút, trong khoảng thời gian này tốt nhất không nên ra khỏi cửa rồi. Tên kia không phải thích em sao? Nếu lỡ tới tìm em nổi điên làm sao bây giờ..."

"Tần Phong..." Ôn Ngọc lặng lẽ lôi kéo tay áo Tần Phong, ý bảo anh đừng nói nữa.

Người này, không thấy được Bùi tổng sắc mặt đã rất khó nhìn sao?

"Ách..." Tần Phong sắc mặt cứng đờ, vội vàng bịt miệng, hận không thể khâu miệng mình lại.

Bùi Dịch lạnh lạnh nhìn anh một cái, sau đó quay đầu đối với Tô Thi Thi nói: "Câu nói sau cùng của Tần Phong nói không sai, anh đã để cho Dương Dũng đem vệ sĩ điều thêm tới. Em..."

"Em đảm bảo, ngoan ngoãn ở yên trong nhà, chỗ nào cũng không đi! Anh đều nói 100 lần rồi!" Tô Thi Thi siêu cấp hạn hán lời rồi.

Cô hoài nghi Bùi Dịch gần đây có phải bị Đường Tăng bám vào người rồi hay không, mỗi ngày nhắc đi nhắc lại không ngừng, sợ cô xảy ra chuyện gì. Làm cô cũng sắp thần hồn đánh nát thần tính rồi.

Bùi Dịch nhìn đến ánh mắt chế nhạo của cô vợ nhỏ, yên lặng dời đi ánh mắt, mím môi, làm ra vẻ cao lãnh.

Tần Phong không nói gì liếc mắt nhìn anh, sau đó tiếp tục nói: "Hỗ Sĩ Minh bên kia tôi đã phái người theo dõi mọi nhất cử nhất động rồi. Trước mắt khó giải quyết nhất vẫn lại là bà điên Dace kia. Nghe nói bà ta gần đây một mực hướng những nhân vật có quan hệ ngành tạo áp lực, yêu cầu một lần nữa để bà ta đứng ra phụ trách quản lý công trình thôn Thành Trung."

Anh nhìn Bùi Dịch nói: "Tôi thấy bà ta là quyết tâm muốn giành bằng được công trình thôn Thành Trung rồi, phỏng chừng sẽ đem cậu bức tới chết."

Bùi Dịch nhíu mày nói: "Âu châu bên kia rất nhanh sẽ có tin tức, nhịn vài ngày nữa. Chúng ta cũng còn lại mười cái công ty, đầy đủ kéo dài thêm một khoảng thời gian nữa."

"Ai, nhắc tới cái gì cái đó liền tới! Âu châu bên kia có tin tức rồi!" Tần Phong xem di động nói.

Mọi người lập tức ngồi thẳng thân thể, xúm lại.

Mà lúc này, chi nhánh tập đoàn Phi Tầm tại Bắc Kinh trong văn phòng tổng giám đốc, Dace đang phát giận.

"Đám lão già chết tiệt kia, cổ hủ ngu ngốc! Tôi lập tức liền muốn thành công, bọn họ dựa vào cái gì để cho tôi dừng lại!" Dace tức giận đến thiếu chút nữa phát điên.

Vừa rồi bà ta nhận được tin tức, thành viên hội đồng quản trị của tập đoàn vậy mà bắt bà ta hủy bỏ kế hoạch thôn Thành Trung!

"Nhất định là chuyện tốt Bùi Dịch bọn họ làm! Nhất định là bọn họ cử báo!" Dace cực kỳ phẫn nộ, hận nghiêng răng nghiêng lợi.

Bà ta ở trong tập đoàn an bài rất nhiều tay trong, nhưng Bùi Dịch bọn họ vẫn lại là qua mặt được bà ta!

"Phu nhân, người để ý thân thể. Chuyện bây giờ đã như vậy, chúng ta vẫn lại là nên ngấm lại muốn như thế nào đối phó." Mike khuyên nhủ, "Người phải ra quyết định, chúng ta đã không có bao nhiêu thời gian rồi."

Dace yên tĩnh trở lại, thường thức nhìn thoáng qua Mike.

Bà ta chính là thích vị trợ lý này ở sự bình tĩnh, mấy năm nay bà ta vẫn cực kỳ tín nhiệm hẳn.

"Thôn Thành Trung bắt buộc phải giành được!" Bà ta nheo lại mắt, lạnh giọng hỏi, "Công ty mới của Bùi Dịch bọn họ đã tìm được hay chưa?"

Mike gật đầu: "Đã toàn bộ tìm đến, cũng còn lại hơn mười công ty. Bọn họ làm rất cẩn thận, nhưng tới cùng là xem nhẹ năng lực truy tìm tin tức của chúng ta!"

"Rất tốt!" Dace khòe miệng lộ ra một nét cười lạnh, lớn tiếng nói, "Lập tức thu mua toàn bộ! Mặt khác, nghĩ biện pháp đem Bùi phu nhân mời đến, tôi muốn cùng cô ấy nói chuyện chút!"

Mike trong lòng rùng mình, theo bản năng nhìn Dace liếc mắt một cái. Nhưng hẳn rất nhanh liền cúi thấp đầu xuống, không dám nói lung tung.

Hắn biết, bây giờ Dace là muốn ngoan độc rồi!

Bùi Dịch để ý Tô Thi Thi như thế, nếu thật sự có Tô Thi Thi trong tay,

không sợ anh không đồng ý hợp tác.

Tô Thi Thi còn không biết Dace đã duỗi tay đến chỗ trên người cô.

Từ lần đó thiếu chút nữa bị Hồ Minh Phi khống chế về sau, cô liền vẫn ngoan ngoãn ở nhà, đâu nào cũng chưa đi.

Bùi Dịch bọn họ cũng không có tiếp tục ở nhà thương lượng chuyện công ty, nhưng Tô Thi Thi có thể cảm giác được, tình huống nhất định thật không tốt.

Rất cục, một tuần sau, Tô Thi Thi thấy Bùi Dịch cùng Tần Phong bọn họ ở nhà ăn cơm thời điểm không yên lòng, rất cục vẫn lại là hỏi lên.

"Công ty có phải đều bị thu mua rồi hay không?" Tô Thi Thi hỏi.

Tần Phong nhìn cô một cái, lại nhìn Bùi Dịch, không nói gì.

Bùi Dịch tựa lưng vào ghế ngồi, theo quán tính muốn đi mò mẫn hộp thuốc lá, nhớ tới bảo bảo trong bụng vợ, đặt tay đến trên bàn.

"Chúng ta chuẩn bị dùng để đầu bắt đầu lại kia cũng bị bọn họ phát hiện thu mua rồi." Bùi Dịch nói.

Tô Thi Thi trong lòng cả kinh.

Bùi Dịch nói công ty đó là đăng kí trên danh nghĩa bà nội cô, là bọn họ chuẩn bị để riêng cho Sunshine, cùng những công ty trước do bạn học Tống Trọng Hạo bọn họ đưa đến khác nhau.

"Vậy những tài khoản tiền bạc đứng tên bà nội?" Tô Thi Thi có chút lo lắng.

Trước vì không bị hoài nghi, Tô Thi Thi bọn họ đem tiền bạc thu được đều đã gửi tiết kiệm dưới tên Phương Ngọc Hoa, cho nên ngay từ đầu Dace bọn họ mới không chú ý tới bọn họ mờ ám.

"Những cái này không có việc gì. Chúng ta đúng lúc phát hiện đã rút khỏi rồi, trước mắt tài khoản đều đứng tên em." Bùi Dịch nói.

Tô Thi Thi vuốt ve tay Bùi Dịch, an ủi: "Các người đừng cho chính mình áp lực quá lớn. Tập đoàn Phi Tầm cũng không phải của một mình Dace. Bà ta hiện tại động tác lớn như vậy, những cổ đông khác sẽ phải ngăn cản."

Bùi Dịch lắc đầu: "Chúng ta lo lắng không phải cái này."

Anh nói xong nhìn thoáng qua Tần Phong, cũng không có nói tiếp.

Tô Thi Thi trong lòng trầm xuống, hiểu rõ đã xảy ra chuyện rồi.

Đúng lúc này, di động Tần Phong chấn động một cái. Anh lấy ra vừa thấy, sắc mặt liền trầm rồi.

"Lão hồ ly kia quả nhiên ra tay rồi." Tần Phong nhíu mày nói.

"Hừ, thật đúng là biết chọn thời điểm!" Bùi Dịch sắc mặt cũng trầm tiếp xuống.

"Người nào?" Tô Thi Thi cảm giác bọn họ vừa rồi nói chuyện hẳn là cùng người này có quan hệ.

Tần Phong để điện thoại ở trên bàn, tức giận nói: "Là Hồng Thần Chấn cái lão hồ ly kia! Lúc này ra tay muốn đuổi tập đoàn Phi Tầm bọn họ ra ngoài, không phải là thuận tay kiếm tiền nghi sao?"

"Hồng gia?" Tô Thi Thi cả kinh.

Hồng Thần Chấn chính là tên thật của vị Hồng gia, Ở Bắc Kinh này không ai không biết không người không hiểu. Chỉ là người này từ trước đến nay thấy lợi là ham, chuyện không có lợi chưa bao giờ làm.

Lúc này ra tay, hiển nhiên không đơn giản như vậy.

Mà bọn họ không phát hiện, Ôn Ngọc lúc nghe được tin tức này thời điểm, trên mặt huyết sắc bỗng nhiên biến mất.

Lúc này, trong điện thoại di động của cô lại vẫn còn đang hiển thị tin nhắn Hồng Tinh Huy vừa gửi đến.

"Bảo bối, vì để em yêu tôi, tôi quyết định giúp các người. Nhớ kỹ, ngấm lại muốn như thế nào hỏi báo tôi."

Chương 567: Quyết định điên cuồng

"Ngọc, cô không sao chứ?" Tô Thi Thi ngẩng đầu, liền nhìn đến Ôn Ngọc sắc mặt rất khó xem, cho rằng cô thân thể không thoải mái.

"Tôi... Không có!" Ôn Ngọc như nai con bị kinh hãi một dạng, bối rối cúi đầu, tay gắt gao xiết chặt điện thoại di động trong túi.

Tần Phong tầm mắt lướt qua tay cô, đột nhiên trầm trầm.

Tay anh đang đặt ở dưới bàn nắm thật chặt, sau cùng, vẫn lại là nhẹ nhàng nắm ở bả vai Ôn Ngọc, ôn nhu dỗ dành nói: "Em hôm nay như thế nào cũng chưa ăn cái gì, khẩn trương ăn nhiều một chút. Đợi trở về lại vẫn có rất nhiều chuyện muốn vội vàng."

"Tần Phong..." Ôn Ngọc nghe được anh quan tâm mà nói, ánh mắt lập tức liền đỏ.

Cô vội vàng lại cúi đầu trở về, cầm lấy chiếc đĩa liều mạng ăn cơm.

Cô rất muốn nói cho anh, Hồng Tinh Huy vẫn quấn lấy cô, đều nhanh bức cô muốn điên rồi. Đúng là hiện tại đã xảy ra công việc bề bộn như vậy, Tần Phong bọn họ áp lực đã đầy đủ lớn, cô như thế nào nhẫn tâm...

Tần Phong cũng không phải nhìn không ra khổ sở trong lòng cô, đúng là anh thật sự không dám nói ra, anh sợ dọa đến cô.

Hai người trong lúc này, người nào đều đã không nói gì.

"Bọn họ thật sự không có việc gì?" Tô Thi Thi lo lắng hỏi Bùi Dịch.

Mấy ngày này, Tần Phong cùng Ôn Ngọc tuy có vẻ hòa hảo rồi. Nhưng cô cảm thấy được giữa bọn họ bầu không khí so với trước kia càng kỳ quái hơn.

Bùi Dịch thay cô gấp một miếng cá chuối, ôn nhu nói: "Hồng gia sau khi ra tay, sẽ phải tìm anh cùng Tần Phong tâm sự. Anh cơm chiều không trở lại ăn, em phải ở nhà ngoan ngoãn ăn cơm, biết không?"

Tô Thi Thi buồn bực: "Em cũng không phải một đứa bé!"

"Em so với trẻ con còn khiến cho anh lo lắng hơn." Bùi Dịch lườm cô một cái, ngẩng đầu cùng Tần Phong thương lượng tiếp.

Vừa rồi cái đề tài kia, cứ như vậy nhẹ lải qua đi. Tô Thi Thi biết bọn họ cũng không nghĩ muốn nói ra, cũng không nhiều chuyện nữa.

*****

Tổ trạch Hồ gia, ngăn ngùn một tháng, vật đổi sao dời. Người trong trạch đều bị phân tán, lúc này trên cửa sắt cao lớn, dán giấy niêm phong, có vẻ tiêu điều như vậy.

Hồ Sĩ Minh đứng ở trước cửa viện, đã đứng mấy giờ. Hắn giống như cái bóng ở trên mặt đất một dạng, không nhúc nhích tí nào.

Hắn cho rằng chính mình sau khi ra ngoài, trước tiên sẽ đi tìm Tô Thi Thi. Trời biết hắn ở trong cục cảnh sát bị giam giữ mấy ngày nay, có bao nhiêu nghĩ muốn thấy cô!

Nhưng sau khi ra ngoài, hắn lại phát hiện, chính mình không dám đi

gặp cô rồi.

Hắn bỗng nhiên cực kỳ đồng tình tâm tình lúc trước Bùi Dịch bị giam giữ thời điểm.

"Muốn nói biết giả vờ, người nào so được qua Bùi tổng anh!" Hồ Sĩ Minh ở trong lòng oán hận nói.

Bọn họ đều bị Bùi Dịch lừa!

Bùi Dịch bị bắt, từ đầu chính là anh chính mình thiết kế hoàn hảo. Buồn cười Hồ Sĩ Minh hắn còn tưởng rằng chính mình ra được nước cờ cao nhất, nào biết đâu rằng toàn bộ đều đang bị người khác tính kế trong đó.

Mà lúc này hắn đứng ở chỗ này, trong lòng không khỏi dâng lên một loại cảm giác hoang vắng.

"Hồ tổng, trở về đi." Vương Thạc thật cẩn thận đi đến bên người Hồ Sĩ Minh, nhỏ giọng khuyên nhủ.

Hồ Sĩ Minh không có nhìn hắn, chỉ nhàn nhạt nói: "Cậu đi đi. Từ nay về sau, cậu cùng Hồ gia không có bất kỳ quan hệ gì nữa."

"Hồ tổng..." Vương Thạc sắc mặt cứng đờ, không biết nên nói cái gì cho tốt.

Hồ Sĩ Minh bị bắt trước kỳ thật đã sớm để cho hắn bắt đầu chuẩn bị, chính là muốn để cho hắn đợi thời điểm thích hợp đi nộp tiền bảo lãnh mình ra ngoài.

Vương Thạc theo hắn nhiều năm như vậy, đương nhiên biết hắn có bao nhiêu sao đáng sợ. Sẽ không dám phản bội chủ nhân của mình,

cho dù là một chút tâm tư cũng không dám có.

"Vương Thạc, mấy ngày này vất vả cho cậu rồi." Hồ Sĩ Minh vẫn như cũ nhìn về phía trước, trong âm thanh hơn một tia mỏi mệt, "Trước khi tôi hối hận, hãy rời khỏi Bắc Kinh."

"Hồ tổng... Cảm ơn!" Vương Thạc đỏ mắt, hướng tới Hồ Sĩ Minh cúi thấp đầu chào từ biệt, xoay người đi nhanh hướng nơi xa đi đến.

Thân là trợ lý như hắn lúc trước vì Hồ gia làm ra nhiều chuyện nhận không ra người như vậy, hiện giờ Hồ gia hủy đi, hắn làm không tốt cũng sẽ bị liên lụy kéo vào.

Hồ Sĩ Minh, đây là thả cho hắn một đường sống.

Hồ Sĩ Minh vẫn như cũ đứng tại chỗ, lẳng lặng nhìn về phía tòa vương phủ trước mắt mà hắn đã sống từ khi sinh ra đến trưởng thành này.

Núi là sơn, không bằng núi là một ngọn núi. Cả một ngọn núi, đều là của Hồ gia bọn họ. Đã từng có thầy phong thủy nói, nơi này phong thủy thật tốt, che chở con cháu.

"Cũng không đúng như vậy!" Hồ Sĩ Minh cười lạnh, trước mắt không khỏi hiện ra bộ dáng Tô Thi Thi.

"Người phụ nữ kia, em nói thật đúng là không sai, tôi quả thật rất đáng thương." Hồ Sĩ Minh nhớ không rõ những lời này là Tô Thi Thi khi nào thì nói với hắn.

Hắn chỉ biết là, lúc trước nghe được Tô Thi Thi nói những lời này thời điểm, hắn chỉ cho là một câu truyện cười. Mà hiện giờ hắn gặp

rủi ro, bên người lại một người nguyện ý vì hần liễu lĩnh đều không có.

"Quả thật cực kỳ thất bại." Hồ Sĩ Minh tự giễu cười cười, trong âm thanh hơn một tia chua xót.

Trước lúc gặp được Tô Thi Thi, hần thật sự không nghĩ tới những thứ này.

Mà hiện giờ, nhìn Tô Thi Thi vì Bùi Dịch làm những chuyện này, nhìn lại chính mình... Hồ Sĩ Minh phát hiện, kiêu ngạo của hần là bao nhiêu buồn cười.

"Sĩ Minh!" Nơi xa bỗng nhiên truyền đến một giọng nói đầy lo lắng, Hồ phu nhân sốt ruột đã đi tới.

"Mẹ." Hồ Sĩ Minh hơi hơi nghiêng người, nhàn nhạt kêu một tiếng.

"Con để cho Vương Thạc đi rồi?" Hồ phu nhân gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, "Cậu ta là trợ thủ đắc lực của con, con bây giờ đến cậu ta đều đã đuổi đi, con tới cùng muốn làm cái gì?"

"Làm cái gì?" Hồ Sĩ Minh nhìn về phía trước tòa vương phủ đã bị đan giấy niêm phong kia, cười lạnh, "Chuyện năm đó, không thể để cho mỗi Hồ gia chúng ta gánh vác."

"Những chuyện ba gia tộc kia đã làm, đều cần trả!"

"Con điên rồi sao?" Hồ phu nhân vừa nghe mặt mũi trắng bệch, giữ chặt tay hần nói, "Đoàn Kế Hùng đã bị bắt vào. Mẹ nghe nói Đoàn Chấn Ba vừa rồi cũng bị bắt đi vào. Ông nội con hiện tại cũng ra không được, đại giá chẳng lẽ còn chưa đủ sao? Phải muốn đem Hồng gia cùng Lan gia cũng kéo đi vào, con lại vẫn sợ Hồ gia không

đủ thắm sao?"

Hồ Sĩ Minh bỗng nhiên quay đầu nhìn bà, sắc mặt rất lạnh: "Mẹ, người sớm liền biết chuyện năm đó của Bùi Thanh Vũ?"

Hồ phu nhân sắc mặt nháy mắt cứng đờ.

Bà hít sâu một hơi, bất chấp tất cả liền gật gật đầu: "Không sai, mẹ vẫn đều biết. Ông nội con vẫn không nói cho con, cha con chính là vì chuyện năm đó mới xảy ra chuyện ngoài ý muốn mà qua đời!"

"Các người..." Hồ Sĩ Minh bỗng nhiên cảm giác trong thân thể toàn bộ sức lực đều bị rút đi một dạng.

Hắn chỉ nhớ rõ cha hắn mất là khi hắn tầm mười tuổi ở công trường gặp chuyện không may, như vậy xem ra, từ đầu liền không phải là ngoài ý muốn, mà là - -

"Công nhân gây rối?" Hồ Sĩ Minh nhớ tới một chuyện, lạnh lùng hỏi.

Hồ phu nhân thở dài: "Không sai. Khi đó công trường xảy ra chuyện, nhưng mà những công nhân này cũng rất bảo vệ Bùi Thanh Vũ. Bùi Thanh Vũ bị bắt về sau, công nhân muốn đi tìm cảnh sát, cha con đi làm công tác tư tưởng, bị một công nhân đẩy một cái... Nào đại vừa lúc va vào một đoạn tường bê tông cốt thép..."

Hồ Sĩ Minh mạnh xiết chặt quả đấm, nhắm chặt mắt, không biết nên có cái tâm tình gì.

Hồ phu nhân thấy con trai không nói lời nào, vội vàng nói: "Con đừng hành động thiếu suy nghĩ, Hồng gia cùng Lan gia mấy năm nay đã phải bỏ sạch sẽ, chúng ta không thể trêu vào bọn họ. Còn có em gái con, mẹ cũng liên hệ không được nó..."

"Con để cho Minh Phi xuất ngoại rồi." Hồ Sĩ Minh quay đầu nhìn bà ta, "Mẹ, người cũng rời đi đi."

"Con tới cùng muốn làm cái gì?" Hồ phu nhân sắc mặt một lệ, ngăn đón hấn không cho hấn đi, "Con ngàn vạn lần đừng xằng bậy. Ông nội con vất vả như thế mới bảo vệ được con ra ngoài, con đừng làm chuyện điên rồ!"

Hồ Sĩ Minh tách tay bà ta ra, không nói một câu, đi nhanh về phía trước.

Hấn là Hồ kẻ điên, hấn không cho phép cứ như vậy bất lực thất bại!

"Bùi Dịch, ván cờ này của chúng ta, anh vĩnh viễn không có khả năng thắng tôi!" Hồ Sĩ Minh nhìn phương xa, khóe miệng gợi lên một nét cười lạnh, "Lúc này, anh hấn là biết được đến cái tin tức kia rồi?"

"Nhất định thật vui mừng đi? Không biết vợ của anh, có thể vui mừng hơn anh hay không?"

Chương 568: Mặt đối mặt

Gió thổi khởi khinh bạc bức màn, nhẹ nhàng va chạm vào khuôn mặt. Bùi Dịch đứng ở cửa sổ, giống như không cảm thấy được một dạng, thất thần nhìn ngoài cửa sổ.

Tô Thi Thi liền ngồi ở bên cạnh cùng anh. Từ khi anh nhận một cuộc điện thoại về sau, liền đứng ở chỗ này đã hơn nửa giờ, đến cả khi cô tiến vào cũng chưa nhận thấy được.

Qua rất lâu, Bùi Dịch mới chuyển động cái cổ đã cứng ngắc, quay đầu nhìn đến Tô Thi Thi ngồi ở bên cạnh, sừng sốt một phen, lập tức khom lưng ôn nhu vuốt tóc của cô, dịu dàng hỏi: "Khi nào thì vào?"

"Có phải vụ án của cha có tiến triển rồi hay không?" Tô Thi Thi ngửa đầu, thật cẩn thận hỏi, không có trả lời vấn đề vừa rồi của anh.

Bùi Dịch lại là sừng sốt. Hôm nay phản ứng của anh rõ ràng có chút chậm chạp, thật lâu sau mới chậm rãi gạt đầu.

Rõ ràng là nên kích động, nên hưng phấn đến lớn tiếng kêu hô, nhưng mà, anh lại đột nhiên sợ hãi rồi.

Ngay lúc vừa rồi, anh nhận được tin tức của cảnh sát bên kia, nói Hồ Tấn Hoa thừa nhận chính mình cùng vụ án của Bùi Thanh Vũ năm đó có quan hệ, hơn nữa yêu cầu gặp Bùi Dịch.

Trông mong nhiều năm như vậy, cố gắng nhiều năm như vậy, chính là vì ngày này. Mà ngày này thật sự tiến đến thời điểm, Bùi Dịch phát hiện chính mình thậm chí có chút sợ hãi.

Sợ kết quả này là lại là công dã tràng.

"Bùi Dịch." Tô Thi Thi đứng dậy, nhẹ nhàng mà ôm lấy eo của anh, tựa đầu tựa vào trên người anh, yên lặng nhắm hai mắt lại.

Cô biết tâm tình giờ phút này của anh. Cô so với anh kích động, nhưng mà cô cũng sợ hãi, không dám nói thêm cái gì. Chỉ hy vọng có thể lắng lắng cùng anh, cùng nhau tới đối mặt.

"Thi Thi, anh muốn đi một chuyến đến cục cảnh sát." Bùi Dịch trầm giọng nói.

"Uh"m." Tô Thi Thi khẽ ừ, gương đầu lên hướng về phía anh lộ ra một nụ cười tươi tắn, "Em ở nhà chờ anh."

Bùi Dịch bỗng nhiên nở nụ cười. Có cái gì so với câu "Em ở nhà chờ anh" này ấm áp hơn.

Cục cảnh sát, phòng thẩm vấn, ngoài cửa có hai vị nhân viên cảnh sát đang canh giữ. Hai người nhìn thấy Bùi Dịch đều đã cung kính hướng anh gật gật đầu.

Trong phòng thẩm vấn cực kỳ an tĩnh, trong đó một cái bàn đối diện ngồi một ông lão mặc một bộ Đường trang. Lúc này ông lão kia đang lắng lắng nhìn cửa, nhìn thấy Bùi Dịch tiến vào, cũng hướng về phía anh gật gật đầu.

Bùi Dịch vượt cảm đi vào, ngồi xuống đối diện ông ta.

"Cậu hẳn là biết mục đích của tôi muốn gặp cậu đi?" Hồ Tấn Hoa đi thẳng vào vấn đề nói, trên mặt mang theo một tia cười nhạt, giống như là một ông lão mặt mũi hiền lành một dạng, không có chút nào

giống như tội phạm.

Cái tên gọi Tiểu Diện Hồ này, thật sự cực kỳ thích hợp với ông ta.

Bùi Dịch chỉ là nhàn nhạt nhìn ông ta, cảm xúc cũng chưa hề có biến đổi gì, thật giống như là anh đối với chuyện này cũng không quan tâm một dạng.

Nhưng mà Hồ Tấn Hoa cùng chính anh đều biết, anh đối với chuyện này cực kỳ để ý. Để ý đến nỗi anh đã từng vì chuyện này liều lĩnh.

"Tất cả nỗ lực phấn đấu hay sự nghiệp của cậu đều là vì muốn lấy lại trong sạch cho cha mình đi. Hiện tại cậu rất cực muốn toại nguyện rồi." Hồ Tấn Hoa nói.

Bùi Dịch vẫn như cũ không có biểu tình gì, chỉ là lẳng lẳng nhìn ông ta: "Có cái yêu cầu gì ông nói thẳng ra đi."

Anh từ lúc bắt đầu quyết định báo thù, liền một mực nghiên cứu tính cách cũng như hành động mấy lão hồ ly của Tứ Đại Gia Tộc này. Đối với tính cách của bọn họ, có đôi khi thậm chí so với chính bọn họ còn hiểu.

Hồ Tấn Hoa đặc biệt gọi anh đến đây, lại nói với anh những lời này, trong lòng đang có cái chủ ý gì Bùi Dịch rất rõ ràng.

Hồ Tấn Hoa nhìn Bùi Dịch cười rộ lên: "Tôi thích cùng người thông minh giao tiếp, bây giờ không phải thua ở trong tay cậu, tôi quả thật cảm thấy được rất oan."

Nói xong lời cuối cùng, ông ta nghiêng răng nghiêng lợi, trong giọng nói có nồng đậm không cam lòng.

Hồ gia cùng Bùi Dịch hai bên tổn hại ông ta có thể chịu được, nhưng hủy ở trong tay Đoàn Kế Hùng, lại là sự sỉ nhục lớn nhất cả đời ông ta!

Sớm biết như vậy, lúc trước thu mua Đoàn thị thời điểm nên nhờ cố tận gốc!

Bùi Dịch vẫn như cũ không nói chuyện, chỉ là lẳng lặng nhìn ông ta. Coi như là đang nghe một ông lão đang phát tiết những bất mãn trong lòng.

Hồ Tấn Hoa nói một hồi, thấy anh chỉ nghe mà một câu cũng không nói, nhất thời hưng thú tuột dốc, thẳng vào chủ đề nói: "Trên tay ta chứng cứ đầy đủ có thể trả trong sạch cho cha cậu, nhưng ta có một cái điều kiện."

Ông ta dừng một chút, ánh mắt nhìn Bùi Dịch trở nên thâm trầm hẳn lên: "Ta muốn thỉnh cầu cậu buông tha con cháu của ta. Ân oán của đời trước, để cho đời trước trả hết đi."

Giờ phút này Hồ Tấn Hoa giống như là một ông lão bình thường, nghĩ muốn phải bảo vệ con cháu của chính mình. Mới trải qua mấy ngày, tóc mai hai bên của ông ta đã toàn bộ trắng, da mặt vốn được bảo dưỡng tốt, rốt cục cũng hiện ra dấu vết năm tháng.

Bùi Dịch khẽ ngẩng đầu, nhìn về phía trong phòng thềm vẫn mở ra một cái cửa sổ nhỏ. Ánh sáng từ từ cửa sổ nhỏ chiếu xạ tiến vào, cực kỳ nhạt, giống như tia ánh sáng này tùy thời đều có thể bị hấp ám cản nuốt.

Anh chậm rãi nói: "Năm đó, cha tôi hẳn là cũng từng hướng ông đề cập qua thỉnh cầu như vậy đi."

Hồ Tấn Hoa ngó ra, há miệng thở dốc, chung quy yên lặng thở dài một tiếng.

Bùi Dịch không có đáp ứng, cũng không có cự tuyệt. Anh nói xong câu nói kia liền đứng lên, xoay người hướng bên ngoài phòng thẩm vấn đi đến.

"Bùi Dịch." Hồ Tấn Hoa đột nhiên gọi anh lại, "Sẽ có người đi tìm cậu rồi."

Bùi Dịch bước chân hơi ngập ngừng, lập tức đi nhanh bước ra phòng thẩm vấn. Hai vị nhân viên cảnh sát canh giữ ở bên ngoài phòng thẩm vấn, đi vào đem Hồ Tấn Hoa nâng đỡ đi ra, Bùi Dịch lại không quay đầu nhìn một cái.

Từ lúc quen biết Tô Thi Thi chi về sau, anh luôn một mực nghĩ một vấn đề, nghĩ đến toàn bộ những việc trước kia anh đã làm tới cùng có ý nghĩa hay không.

Chấp niệm trong lòng anh, vì một mục tiêu duy nhất đó mà phấn đấu, tới cùng có đáng giá hay không.

Mà ngay tại vừa rồi, anh nhìn đến ông lão đã từng không ai bì nổi kia không thể không buông bỏ kiêu ngạo, hướng người ông ta cực kỳ căm ghét khẩn cầu khi đó, anh đột nhiên cảm thấy được chính mình là có bao nhiêu may mắn.

Anh quả thật cực kỳ may mắn có thể gặp được Tô Thi Thi, là vô cùng may mắn có thể đúng lúc thanh tỉnh. Chẳng thế thì hiện tại, anh cho dù báo thù hoàn trả được trong sạch cho cha mình, anh cũng rất có khả năng sẽ cùng chung bị đưa ra phán xét đem ngồi tù mục công.

Có đáng giá hay không đều chỉ là một ý niệm, bạn vốn cho rằng

đáng, kỳ thật chỉ là một truyện cười.

Anh hiện tại có người cần phải quý trọng, vô cùng quý trọng sinh mệnh, quý trọng cuộc sống hiện hữu.

Bùi Dịch khi về đến nhà, tại cửa bị một nhân viên chuyển phát ngăn lại, người nọ đưa cho anh một phần bưu kiện.

Nặng trĩch một bao, vào tay có chút phỏng tay, như là một tảng đá trầm trầm áp ở trên người.

Bùi Dịch cảm ơn xong tiện cầm bao thư này đi vào sân nhà, ngẩng đầu liền nhìn đến Tô Thi Thi đứng ở trong sân dưới một gốc cây đào, cầm trong tay một quả đào còn không có chín mọng, chính đang nhét vào trong mồm.

Nhìn đến anh, Tô Thi Thi khẩn trương đem quả đào hướng phía sau giấu giếm, vội vội vàng vàng nhìn anh: "Anh như thế nào trở về cũng không có động tĩnh?"

"Em ăn vụng không chú ý tới anh đã trở về, còn trách anh?" Bùi Dịch tâm tình đột nhiên tốt lên rồi, đi qua bắt lấy cánh tay đang để sau lưng cô, đem quả đào từ trong tay cô lấy đi, trầm giọng giáo dục nói: "Không chín cũng dám ăn, em càng ngày càng tiền đồ rồi!"

"Người nào quy định quả đào phải chín mới có thể ăn!" Tô Thi Thi buồn bực biện giải, nhìn đến trong tay anh cầm một phong thư, màu sắc trầm trầm, tựa hồ hiểu rõ chút gì, khẩn trương thúc giục anh, "Anh nhanh đi vội vàng đi!"

Bùi Dịch sững sốt, chế nhạo liếc cô một cái: "Còn muốn ăn vụng?"

Tô Thi Thi giận, chỉ vào cây đào đang sum suê trái nói: "Có bản lĩnh,

anh đem cây đào này chặt đi!"

Bùi phu nhân nói xong liền hối hận, sợ Bùi Dịch thật sự để cho người ta chặt cây đào, khẩn trương phụ giúp anh hướng trong thư phòng đi: "Khẩn trương đi xem thư của anh đi!"

Bùi Dịch nắm lá thư này, cuối cùng ôm cô vào trong ngực, trầm giọng nói: "Theo giúp anh cùng nhau xem đi."

"Đó là cha anh..."

"Vợ yêu à, anh sợ hãi, em theo giúp anh cùng nhau xem đi." Bùi Dịch nói.

Trong phong thư này khả năng chứa đựng những sự thật anh không muốn tiếp thu, nhưng anh không thể không đối mặt.

Chương 569: Một chút chuyện bị xem nhẹ

"Chân em bị đau, ở bên cạnh ngồi một hồi." Tô Thi Thi vừa đi vào thư phòng, liền nằm ở một chiếc ghế quý phi bên cạnh, đánh chết cũng không chịu đứng dậy.

Bùi Dịch bất đắc dĩ cười cười. Cô gái nhỏ này rõ ràng là không muốn để cho anh xấu hổ, cho nên mới làm bộ muốn nghỉ ngơi.

Có đôi khi có người vợ sẵn sóc như vậy, cũng làm cho người ta khó xử. Bùi Dịch cúi đầu nhìn thoáng qua phong thư trong tay, khẽ thở dài một cái.

Nếu có thể, anh thật sự không nghĩ muốn mở phong thư này ra.

"Cha, nếu người còn sống, người sẽ lựa chọn như thế nào?" Bùi Dịch ở trong lòng tự hỏi.

"Bùi Dịch." Tô Thi Thi thấy anh đứng tại chỗ vẫn bất động, thở dài nói, "Anh cố gắng lâu như vậy, chính là vì toàn bộ cái này. Kỳ thật chúng ta sớm liền biết đáp án, chẳng qua, hiện tại là biết quá trình mà thôi."

Tô Thi Thi đứng lên, từ trong tay anh rút phong thư ra, hai ngón tay nhẹ nhàng kéo một cái.

Chỉ nghe "roẹt" một tiếng, mép niêm phong kéo ra tạo thành một đường cong không đẹp mắt.

Tô Thi Thi rất nhanh từ trong phong thư rút ra một xấp giấy, lập tức nhét vào trong tay Bùi Dịch, xoay người liền nằm về tới trên ghế quý phi, nhắm mắt lại liền ngủ.

Bùi Dịch sững sờ nhìn xấp giấy tờ trong tay kia, có chút hơi cáu.

Ở trước mặt vợ của mình lại biểu hiện nhát gan như vậy, quả thật dọa người. Anh âm thầm lờm Tô Thi Thi một cái, không rên một tiếng hướng tới bàn làm việc đi đến.

Một chồng giấy tờ này rất dày, ngoại trừ mặt trên là một bức thư viết tay ra, những cái khác đều là một số tài liệu có đóng dấu. Mỗi phần tài liệu ở trang cuối cùng đều có ký tên Hồ Tấn Hoa cùng đóng dấu.

Bùi Dịch đem những tài liệu khác bỏ xuống, cầm lấy lá thư Hồ Tấn Hoa viết tay này, ngồi xuống đọc.

Đây là một bức thư tay dài không hề có độ đáng tin, nhưng bao hàm quá trình của bi kịch kia.

"Ta không biết viết này bức thư là đúng hay sai, cũng không biết cậu có cơ hội nhìn đến hay không. Nếu cậu thấy được nó đã nói lên Hồ gia đã lui bại. Mà ta giờ phút sau cùng này hối hận nhất chính là năm đó không đem cậu diệt trừ. Ta chỉ hy vọng, đem toàn bộ những chuyện đã xảy ra năm đó đều đã nói cho cậu, cũng là lấy lại trong sạch cho cha cậu, coi như trả lại cho cậu..."

Chuyện xảy ra mười mấy năm trước, kỳ thật nói ra không hề đặc biệt. Chỉ là một người đàn ông đối với kiến trúc si mê quá độ mà xem nhẹ vợ của mình. Cái người phụ nữ cô đơn kia chịu không nổi hấp dẫn, yêu một người họa sĩ tuổi còn trẻ.

Khi đó vừa lúc gặp phải khủng hoảng kinh tế toàn cầu, sản nghiệp

Tứ Đại Gia Tộc đều đã gặp phải đả kích trước nay chưa có, nhu cầu cấp bách là cần khai phá một hạng mục mới cứu vớt xí nghiệp gia tộc.

Tứ Đại Gia Tộc quyết định khai phá một chỗ cả nước hiếm có Thương Thành, đối với kiến trúc yêu cầu cực cao. Mấy nhà bàn bạc cuối cùng đem lực chú ý tập trung trên người một nhà thiết kế quái dị mới nổi tiếng tên Bùi Thanh Vũ.

Bùi Thanh Vũ khi đó chỉ thích làm những kiến trúc công ích cùng với công trình chính phủ. Đối với loại kiến trúc lấy lợi nhuận xí nghiệp làm mục đích cũng không có hứng thú.

Vì thế, trong lúc vô tình nhìn trúng Nhậm Tiểu Vi, Đoàn Kế Hùng liền bắt đầu tiếp cận cô ta, uy hiếp cô ta thuyết phục chồng mình tham dự công trình này.

Bùi Thanh Vũ ngay từ đầu cũng không đồng ý, Nhậm Tiểu Vi không thể không lấy ly hôn để uy hiếp, cũng tuyên bố muốn dẫn Bùi Dịch đi. Bùi Thanh Vũ lúc này mới không thể không đồng ý.

Về sau liền bắt đầu những chuỗi này ác mộng. Đoàn Kế Hùng lúc ấy chủ yếu phụ trách vật liệu xây dựng, Hồ gia cùng Lan gia phụ trách quản lý kiến trúc. Hồng gia sản nghiệp khi đó coi như ổn hơn cả, phụ trách các việc vặt vãnh khác, chuyên môn giải quyết những chuyện mà ba nhà kia không thể giải quyết.

Khi công trình sắp hoàn công thời điểm, Đoàn Kế Hùng bởi vì tham ô hối lộ dùng vật liệu dỏm, dẫn đến phần kiến trúc chính sập đổ, công nhân tử thương vô số.

Lúc ấy chuyện này làm oanh động cả nước, Tứ Đại Gia Tộc không có biện pháp giải quyết, đành phải đem toàn bộ trách nhiệm đều đã

đổ lên trên người Bùi Thanh Vũ.

Bùi Thanh Vũ ở trong tù liệu chết không thừa nhận, hơn nữa đã sớm chuẩn bị tốt tài liệu muốn tố cáo Tứ Đại Gia Tộc. Một ngày trước khi ông âm thầm liên hệ luật sư đi tố cáo, Hồng gia Hồng Thần Chấn lợi dụng quan hệ của mình đem người vốn đang bị giam giữ bắt ra, chế tạo bằng chứng vượt ngục giả.

Chuyện sau đó, chính là những chuyện Bùi Dịch biết đến những cái này.

Bùi Thanh Vũ biết mọi chuyện có người ám hại, sợ chính mình không thể thoát được, mạo hiểm gọi điện thoại cho con trai, nghĩ muốn nói cho anh một số chuyện.

Nhưng bị Tứ Đại Gia Tộc phát hiện, bức ông đi đến sân thượng kia

Bùi Dịch nhìn đến đây, năm ngón tay gắt gao xiết chặt bức thư, run nhè nhẹ, lòng trầm cực kỳ trầm.

Anh có tưởng tượng, lúc ấy cha anh phải chịu rất nhiều áp lực. Anh có thể tưởng tượng lúc ấy cha anh gọi điện thoại cho anh khi đó, có bao nhiêu tuyệt vọng.

Cho nên ông mới có thể ở lúc sau cùng bị đẩy xuống lầu một khắc kia hướng về phía anh lớn tiếng kêu hô "Bảo vệ tốt chính mình".

Bảo vệ tốt chính mình...

Bùi Dịch nhắm mắt lại, bên tai giống như đầy rẫy tiếng kêu la của cha nha ngay lúc nói câu nói kia khi đó.

Nhiều năm như vậy, anh vẫn ấn nhắc, chính là muốn đòi lại cho cha

anh một cái trong sạch. Nhưng mà trong lúc bất tri bất giác, anh càng lún càng sâu, thiếu chút nữa đem chính mình đều đã kéo đi vào.

Nếu thật là như vậy, anh còn có mặt mũi nào đi dưới cửa tuyến gặp cha mình!

"Bùi Dịch, đều đã đi qua." Tô Thi Thi không biết từ khi nào thì đi tới bên cạnh anh, nhẹ nhàng ôm lấy anh, ôn nhu nói, "Bây giờ đối với với chúng ta mà nói, đã là kết cục tốt nhất."

"Vợ yêu à." Bùi Dịch tựa đầu nhẹ nhàng dán lên trên bụng cô, hai tay, ôm lấy cô, ôn nhu nói, "Cảm ơn các em."

Xem xong phong thư kia, Bùi Dịch chợt phát hiện, anh quả thật xem nhẹ rất nhiều chuyện.

Anh nhớ tới mới trước đây cha anh bận bịu nhiều việc.. mà mẹ anh vẫn rầu rĩ không vui.

Anh nhớ rõ mẹ anh vui vẻ nhất chính là hai năm trước khi cha anh gặp chuyện không may.

Khi đó, mẹ anh hẳn là đã cùng với Hồ Khải Văn rồi?

"Bùi Dịch, mặc kệ bọn họ từng làm qua cái gì, chúng ta đều là con của bọn họ." Tô Thi Thi vuốt ve tiểu tử trong bụng kia, nhẹ giọng nói, "Tựa như mặc kệ chúng ta làm cái gì, nó cũng đều đã là con của chúng ta."

"Bỏ xuống đi." Tô Thi Thi nói.

Buông bỏ, buông tha chính mình. Anh đã không vui nhiều năm như vậy, đại giá này đã đủ rồi.

Bùi Dịch không nói gì, cạnh tranh cũng đã có quyết định.

Anh đỡ cô đứng lên, ánh mắt đảo qua lá thư trong tay, cùng với tài liệu ở trên bàn.

Anh không có đi xem những thứ tài liệu này, mà là đem chúng nó thu gom lại, ném vào trong thùng rác. Anh kéo ra ngăn kéo, lấy ra một cái hộp quẹt, bật lửa.

Giấy gặp được lửa nháy mắt bùng cháy, hỏa diễm mỹ hảo giống như là đang khiêu vũ. Có thứ gì đó, theo ngọn lửa này đốt thành tro bụi rồi.

Bùi Dịch nhìn nhìn, bỗng nhiên cảm thấy được tảng đá đè trong lòng kia đã không có nữa.

Thì ra cảm giác thoải mái là cái dạng này.

"Haizz... Cuối cùng đi ra được rồi." Tô Thi Thi đại đại nhẹ nhàng thờ ra, chu mỏ, khôi hài nhìn Bùi Dịch, "Bùi tiên sinh, chúc mừng anh! Từ giờ trở đi, chúng ta muốn toàn lực học tập làm người cha tốt, mẹ hiền rồi."

Trải qua bi kịch của một thế hệ cô không nghĩ muốn lại xảy ra ở trên người con của bọn họ.

"Đi, giúp em lột cam." Tô Thi Thi lôi kéo Bùi Dịch liền đi ra bên ngoài.

Bùi Dịch đi tới hai bước, đột nhiên bước chân ngừng một trận, nhìn Tô Thi Thi chậm rãi nheo lại mắt, "Vừa rồi em có phải đang vụng trộm cười nhạo anh hay không?"

Tô Thi Thi trên mặt tươi cười bỗng đứng cứng đờ, co cẳng chạy.

Ai lại chơi tính sổ sau như vậy chứ!

"Chết tiệt, em đừng chạy, anh sẽ không làm gì em đâu!" Bùi Dịch vừa thấy liền nóng nảy, đến đuổi theo cũng không dám đuổi.

Tô Thi Thi quay đầu nhìn về anh thè lưỡi, quả thật không dám tiếp tục ở lại chỗ này rồi.

Chỉ là cô vừa mới đi tới cửa, di động Bùi Dịch liền vang lên.

Bùi Dịch vừa nghe, sắc mặt tất cả liền thay đổi.

Tô Thi Thi vội vàng đi trở về: "Làm sao vậy?"

Bùi Dịch cổ quái nhìn cô một cái, nửa ngày kìm nén ra một câu: "Hồ Sĩ Minh điên rồi."

Chương 570: Hồ kẻ điên

"Điên rồi?" Tô Thi Thi hoài nghi chính mình nghe lầm, "Hắn tuy làm việc điên cuồng, nhưng mà cho dù toàn bộ thế giới đều đã điên rồi, hắn cũng sẽ không điên đi?"

Bùi Dịch vừa nghe sắc mặt lại càng không tốt, lạnh lạnh nhìn cô: "Anh như thế nào nghe ra như em là đang giữ gìn hắn? Em lo lắng hắn?"

Tô Thi Thi mặt nghiêm: "Lúc này đều đã là khi nào, anh lại vẫn có tâm tình so đo cái này? Em là lo lắng chuyện này có thể là hắn đang muốn ra cái gọi là thiêu thân gì đó hay không?"

Bùi Dịch sắc mặt lúc này mới đẹp một chút, giải thích nói: "Không phải thực điên, nhưng mà so với điên cũng không sai biệt lắm rồi."

"Tới cùng sao lại thế này?" Tô Thi Thi tiến lên vươn tay bóp chặt mặt anh, buồn bực nói: "Nói chuyện với anh khi nào thì có thể bỏ cái thói thừa nước đục thả câu này, anh chê em mỗi ngày trí nhớ tiêu hao không đủ nhiều sao, còn muốn bắt em phải đoán già đoán non như vậy!"

"Không được càn quấy!" Bùi Dịch kéo xuống tay cô, một tia khó chịu vừa rồi kia triệt để không có, bình tĩnh nói, "Hắn đem Hồng gia tố cáo rồi. Hiện tại Hồng gia đã bị bắt."

"Cái này không phải chuyện tốt sao?" Tô Thi Thi theo bản năng nói, nhưng mà bình tĩnh suy nghĩ, trong lòng mạnh mẽ nháy dưng, vội nói, "Không đúng, hắn làm như vậy không phải tự chui đầu vào rọ sao?"

"Cho nên anh mới nói hấn điên rồi." Bùi Dịch lôi kéo cô một bên đi ra ngoài vừa nói.

Bọn họ đều đã hiểu rõ, chuyện năm đó cùng Tứ Đại Gia Tộc đều đã thoát không được can hệ. Bây giờ Hồ Tấn Hoa đem chuyện năm đó cho lật lại, nhưng lại không có nói tới Hồng gia cùng Lan gia. Chính là sợ hậu bối Hồ gia bị liên lụy kéo vào.

Hồng Lan hai nhà so với Hồ Đoàn đã xuống dốc là hoàn toàn bất đồng, bọn họ liền tính bởi vì chuyện năm đó liên lụy đi vào, đối với cả gia tộc cũng sẽ không tạo thành tổn thất quá lớn, tối đa chỉ là người tham dự phải đền tội.

Nhưng cứ như vậy, lấy tâm tư Lan gia hiện giờ không biết có thể đối với hậu bối Hồ gia ra tay hay không, nhưng mà người của Hồng gia tuyệt đối sẽ không bỏ qua Hồ gia.

Mà Hồ Sĩ Minh làm như vậy, không thể nghi ngờ là chọc tổ ong vò vẽ. Hồng gia bị bắt, cái kẻ gần đây - người đối với sự nghiệp gia tộc Hồng gia cảm thấy hứng thú Hồng Tinh Huy đúng là tên mười phần là kẻ điên, tác phong so với Hồng gia năm đó vẫn còn càn rỡ hơn.

Hắn sẽ bỏ qua Hồ Sĩ Minh mới là lạ!

"Hắn vì cái gì phải làm như vậy?" Tô Thi Thi nhíu mày hỏi.

Bùi Dịch nhìn cô một cái, ngữ khí có chút chua xót: "Hắn hẳn là muốn để cho Hồng Thần Chấn cùng Lan Viễn Tân phải trừng phạt đúng tội."

Tô Thi Thi tâm mạnh nhảy một phen. Hồng Thần Chấn chính là Hồng gia, Lan Viễn Tân là năm đó người phụ trách cái kia công trình kia

của Lan gia.

Hồ Sĩ Minh làm như vậy chẳng phải là - -

"Hắn đang giúp anh?" Tô Thi Thi trừng lớn mắt, thật hy vọng chính mình đã đoán sai, đúng là hiện tại tình huống này rõ ràng chính là - -

"Trước đó không dám, chuyện này cũng không liên quan tới em." Tô Thi Thi thì thầm một tiếng, xoay người lùi vào phòng bếp, chạy.

Bùi Dịch nhìn cô thân thể rõ ràng vẫn rất linh hoạt lén chạy mất, ngẫm thờ dài.

Tuy không muốn thừa nhận, nhưng mà, anh quả thật ghen tị.

Anh cũng không nhận ra Hồ Sĩ Minh làm như vậy là vì giúp anh.

Trước Bùi Dịch sờ dĩ đem những cái tài liệu này thiêu hủy, đó là bởi vì anh cũng giống như Hồ Tấn Hoa đều biết, lấy thực lực hiện tại của bọn họ từ đầu không cách nào cùng Hồng gia và Lan gia đối kháng.

Hồ Tấn Hoa đem vài thứ kia giao cho anh, chỉ là để cho anh hiểu rõ toàn bộ quá trình chuyện năm xưa, giải quyết xong tâm nguyện của anh mà thôi.

Mà Bùi Dịch đem tất cả tài liệu đều đã thiêu hủy, là vì không nghĩ muốn lại vì chuyện này dây dưa tiếp tục. Tựa như Tô Thi Thi hi vọng, anh nghĩ muốn buông tha chính mình.

Mà hiện tại, Hồ Sĩ Minh hiển nhiên là muốn đem Hồng gia đưa vào ngục giam.

Lúc này, Hồ gia ở vào ngoại ô xa xôi trong một ngôi nhà, Hồ phu

nhân đang mắng con trai của mình.

Bà ta một bên khóc vừa mắng: "Con tới cùng muốn làm cái gì? Con như vậy sẽ đem tiền đồ chính mình cũng bị đi! Hồng gia là ai? Hấn sẽ bỏ qua cho con sao?"

Hỗ Sĩ Minh ngồi ở trên một cái ghế đầu kê ở cửa, ngơ ngác nhìn một gốc cây bạch quả trong sân, cũng không có nói gì.

Hỗ phu nhân khóc đến càng khó chịu: "Sớm biết thế này mẹ sẽ không đem những chuyện này nói cho con rồi. Mẹ thật sự là đáng chết, mẹ vì cái gì muốn cất giấu những chứng cứ này chứ, hiện tại là hại con rồi!"

Ngay tại đêm qua, Hỗ Sĩ Minh đột nhiên hỏi bà chứng cứ. Bà thấy con trai mình chắc chắn như thế, cho rằng hấn sớm liền biết, cho nên không nghĩ nhiều liền đem video clip nhiều năm trước chính mình trộm được cùng một phần tư liệu giao cho hấn.

Bên trong liên lụy đến đúng là Hồng gia cùng lão gia tử nhà bọn họ thương lượng như thế nào để cho Bùi Thanh Vũ giả vượt ngục sau đó ngụy trang thành sọt tội tự sát.

Bà ta như thế nào đều đã không nghĩ tới, Hỗ Sĩ Minh lấy được video clip kia liền đi tố cáo rồi. Mà cũng không có giấu diếm là chính mình tố cáo, lần này phỏng chừng toàn bộ Bắc Kinh đều đã biết rõ!

Hỗ phu nhân nhặt lên một cành liễu bên cạnh, vút một phen đánh lên trên lưng Hỗ Sĩ Minh, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mắng: "Con thật sự là điên rồi, làm sao có thể lỗ mắng như vậy. Hồng gia nhất định sẽ không bỏ qua cho con, như vậy con về sau thật sự không đường ra rồi!"

Hồng gia là ai? Hai ba mươi năm về trước đúng là ở vùng này hắc bạch ăn hết, hành sự cho tới bây giờ đều đã phi thường bá đạo. Hồ Sĩ Minh làm như vậy không thể nghi ngờ là lấy trứng chọi đá.

Nhưng Hồ Sĩ Minh giống như là hóa đá một dạng, ngồi ở trên ghế ngơ ngác nhìn về phía trước, coi như từ đầu không cảm giác được đau đớn, cũng nghe không được thanh âm.

Đến sau cùng, Hồ phu nhân vút một phen càn liễu ném xuống, ngồi chồm hồm trên mặt đất khóc lớn lên.

Mấy tháng trước, bà ta vẫn lại là phu nhân Hồ gia, phong quang vô hạn. Nhưng đâu nào liền biết mấy tháng sau, vậy mà sẽ nghèo túng như vậy

Tiền bạc không có, nhà cũng không có, hiện tại mắt thấy con trai cũng đang đi lên tuyệt lộ.

"Sĩ Minh, coi như mẹ van cầu con có được hay không? Con mau tỉnh táo lại đi, không cần cam chịu như vậy có được hay không? Con là hi vọng của Hồ gia!" Hồ phu nhân cầm lấy tay Hồ Sĩ Minh khổ sở cầu xin.

Có thể là bị mẹ mình khóc đến phiền, có thể là thời gian dài trầm mặc, để cho hẳn cảm thấy được có cần phải nói vài câu.

Hồ Sĩ Minh chậm rãi quay đầu, bình tĩnh nhìn đến mẹ mình khóc đến nước mũi nước mắt dàn dụa, khoe miệng ngoéo... một cái, lộ ra quét xuống trào phúng cười.

Sau đó hẳn lại xoay đầu trở về, nhìn về phía trước, không mang theo cảm tình nói: "Mẹ, người năm đó vì cái gì không ngăn cản cha?"

Vì cái gì không ngăn cản...

Hồ phu nhân lập tức liền lờ mờ, miệng mở mở, nhưng mà một câu đều đã nói không nên lời.

Vì cái gì không ngăn cản? Bởi vì lão gia tử không cho phép!

"Cha cùng chú hai rất giống, chưa bao giờ thích những chuyện như thế này. Người vì cái gì muốn trơ mắt nhìn ông ấy làm trái lương tâm chính mình đi gặp những cái công nhân này? Người có nghĩ tới hay không, ông ấy với người cảm tình tốt như vậy, nếu người lúc ấy khuyên một tiếng, có lẽ, ông ấy liền có dũng khí phản kháng ông nội."

"Con... Đang trách ta?" Hồ phu nhân trong mắt nén lệ, tâm đang nhỏ máu.

Đúng là, muốn giải thích như thế nào đây?

Lúc ấy Hồ Khải Văn đã tuyên bố chỉ nghĩ muốn vẽ tranh, Hồ Tấn Hoa giận dữ, tuyên bố nếu là con lớn nhất cũng không nghe lời, liền trực tiếp đem cả nhà đều đuổi ra Hồ gia.

Một bên là vinh hoa phú quý, một bên là chuyện chồng mình chịu một chút ủy khuất, Hồ phu nhân rõ ràng lựa chọn tiền tài.

Hiện tại con trai của bà ta lại trách cứ bà!

"Con vẫn cho là, cha là vì quá yếu, cho nên mới ở công trường xảy ra chuyện ngoài ý. Con vẫn nói cho chính mình, cường đại hơn, muốn học ông nội, muốn bảo vệ Hồ gia, đúng là hiện tại - - "

Hồ Sĩ Minh mạnh đứng lên, nhìn mẹ của hắn, trào phúng cười nói: "Hiện tại con mới biết được, con chính là một truyện cười!"

Không ai biết hẳn trong quá trình lớn dần phải chịu đựng những hành hạ dần vặt gì. Không người nào có thể chia sẻ, chỉ có yên lặng chịu đựng. Hẳn cho rằng chỉ cần hẳn cường đại, có thể bảo vệ được gia tộc.

Về sau hẳn mới biết được, con đường này có bao nhiêu dơ bẩn!

"Sĩ Minh, con tới cùng muốn làm gì?" Hồ phu nhân sợ ngây người, giữ chặt tay hẳn, khẩn cầu: "Con cùng mẹ cùng đi nước ngoài có được hay không? Chúng ta còn có cơ hội..."

"Mẹ." Hồ Sĩ Minh từng sợ tách ra ngón tay bà, trong thanh âm tràn đầy mỏi mệt, "Không còn kịp rồi..."

Chương 571: Rời khỏi đây đi

Ánh nắng ấm áp chiếu vào trong viện, xoa xát qua đôi má, nhuộm một tầng nồng đậm u buồn.

Hỗ Sĩ Minh kéo tay mẹ mình ra, giọng nói rất nhẹ, cũng rất kiên định: "Mẹ, rời khỏi đây đi."

"Sĩ Minh..." Hồ phu nhân khẩn cầu, "Con và mẹ cùng đi có được hay không?"

Hỗ Sĩ Minh lắc đầu: "Con còn có việc không có làm."

"Con lại muốn làm gì?" Hồ phu nhân lập tức phát hỏa, lớn tiếng nói, "Chuyện đều đã quậy đến cái dạng này rồi. Con còn có thể thay đổi cái gì?"

Hỗ Sĩ Minh hơi giật mình, ánh mắt từ từ nheo lại, trong phút chốc liền khôi phục nhiệt huyết trước đây.

Hắn nhìn gốc cây lê ở phía xa kia, âm thanh rét lạnh: "Quả thật thay đổi không được cái gì. Nhưng không làm, làm sao biết không thể thay đổi?"

"Con... con có phải đối với người phụ nữ kia lại vẫn chưa từ bỏ ý định hay không?" Hồ phu nhân lập tức hiểu ra cái gì, nghiêng răng nghiêng lợi nói, "Tô Thi Thi kia chính là yêu tinh hại người, nếu không bởi vì cô ta, con làm sao có thể biến thành bộ dạng hiện tại này?"

Hỗ Sĩ Minh nhíu mày: "Con biến thành bộ dạng gì nữa rồi hả?"

Hắn quay đầu lạnh lùng nhìn mẹ ruột của mình: "Người nên thấy may mắn, chính là vì có Tô Thi Thi xuất hiện, Bùi Dịch mới không thật sự để cho Hồ gia chôn cùng!"

Hắn biết hẳn ông nội gặp Bùi Dịch là vì cái gì. Không cần nghĩ đều biết, ông nội hẳn nhất định cầu xin Bùi Dịch buông tha con cháu của mình.

Đến hiện tại, hắn còn có thể yên lành đứng ở trong cái sân này, đã nói lên Bùi Dịch đồng ý thỉnh cầu của ông nội hắn.

"Mẹ, người thật sự cho rằng, Bùi Dịch cái gì cũng chưa chuẩn bị?" Hồ Sĩ Minh tự giễu cười cười, "Nếu không phải Tô Thi Thi trước tiên để cho Hợp Hán Kiến Nghiệp lộ diện ra ngoài, đợi chúng ta là cái gì?"

"Bùi Dịch sẽ làm cho cả Hợp Hán Kiến Nghiệp kia như là kíp nổ, cùng chúng ta liều mạng! Hồ gia chúng ta trừ bỏ Quân Nhạc, sợ là đều sẽ bị bắt!"

"Chính mình sạch sẽ hay không, các người chính mình tinh tường cực kỳ!"

Hồ gia gần hai đời nay phát triển nhanh chóng, người trong gia tộc có người nào là sạch sẽ?

Hồ Sĩ Minh đem quả đấm kiết chặt khớp xương va chạm vào nhau vang lên răng rắc. Hắn, thật sự không cam lòng a!

Đúng là hiện tại, toàn bộ đã thành kết cục đã định. Hồ gia xong rồi quãng đời còn lại của ông nội hắn cũng sẽ trải qua ở trong tù, mà hắn, cũng thành chuột chạy qua đường.

Nhưng hấn thật sự không cam lòng! Nếu không cam lòng, dù sao cũng phải làm chút gì!

Cho nên, hấn tố cáo Hồng gia để cho bọn họ bị trừng phạt đúng tội.

"Bùi Dịch, Hồng gia mới đúng là người năm đó chính tay đem cha anh đẩy xuống địa ngục. Nhìn ông ta nhờn nhờn ngoài vòng pháp luật, anh khẳng định không cam lòng đi? Cho nên, chuyện này tôi giúp anh làm! Ân tình này, anh cả đời đều trả không nổi rồi!"

Hấn chính là kẻ điên. Hấn dùng tiền đồ của chính mình tới cùng Bùi Dịch đánh cờ! Hấn cho tới bây giờ không có thua qua, bây giờ, hấn cũng tuyệt đối hấn không chịu thua!

"Lúc này, trong lòng anh nhất định cực kỳ tức tối đi?" Hồ Sĩ Minh nghĩ tới đây, tâm tình không hiểu tốt lên rất nhiều.

Hấn yêu một người phụ vĩn vĩn không có khả năng yêu hấn. Kiêu ngạo của hấn, không cho phép hấn cứ như vậy bị đánh bại.

Nếu Hồ phu nhân biết ý nghĩ trong lòng con trai mình, không biết có không hối hận vì đã đem hấn sinh ra trên thế giới này không.

"Con đã đặt vé máy bay cho người. Đến nước ngoài, chú hai sẽ chăm sóc cho các người." Hồ Sĩ Minh nói xong, liền đi vào trong căn nhà.

"Sĩ Minh..." Hồ phu nhân nước mắt rơi như mưa. Nhưng đứa con trai này của bà ta từ nhỏ liền có chính kiến của mình, lời bà ta nói nói từ đầu không có được tác dụng gì.

"Con phải bảo vệ hảo bản thân." Hồ phu nhân nhìn bóng lưng Hồ Sĩ Minh nói.

Hồ Sĩ Minh bước chân ngừng một trận, đẩy cửa thư phòng ra đi vào, oành một tiếng, trùng điệp đóng lại.

****

Người lãnh đạo của Hồng gia bị bắt, một viên đá làm gợn ngàn tầng sóng. Tất cả Bắc Kinh bầu không khí trở nên càng ngày càng cổ quái.

Ngoại ô trong một tòa nhà bình thường, mấy người Tần Phong đều đã tụ họp lại đây, cùng thương lượng chuyện tiếp theo.

"Hồng gia bị bắt về sau, Hồng gia rất có khả năng là Hồng Tinh Huy làm đương gia. Người này, có thể nói so với Hồng gia khó đối phó hơn." Tần Phong lạnh giọng nói.

"Không phải là Hồng Hưng Nhiên sao?" Tô Thi Thi đối với chuyện của Hồng gia cũng không phải hiểu rất rõ. Cô nhớ rõ trước đây là Hồng Hưng Nhiên đi theo Hồng gia tại xử lý sự vụ, Hồng Tinh Huy vẫn luôn không làm việc đàng hoàng, đối với việc này hoàn toàn không quan tâm.

"So sánh tương đối, Hồng gia càng thích đưa con nhỏ bá đạo này hơn. Hồng Tinh Huy nếu có ý mà nói, Hồng gia không ai có thể phản đối." Bùi Dịch nói, ánh mắt hữu ý vô ý nhìn thoáng qua Tần Phong.

Quả nhiên, Tần Phong sắc mặt thật không tốt. Mà ngồi tại bên cạnh anh Ôn Ngọc, lại càng như đứng đống lửa, như ngồi đống than.

"Bảo bối, vì giúp em, tôi quyết định đi làm chuyện tôi ghét nhất." Đây là trước đó Hồng Tinh Huy đối với Ôn Ngọc nói.

Giờ phút này, Ôn Ngọc mới dần dần hiểu rõ ý tứ của hắn.

"Mặc kệ Hồng gia người nào làm đương gia. Hiện tại chúng ta nên là lo lắng chính là, bọn họ có thể cùng Dace hợp tác hay không." Tần Phong nói sang chuyện khác.

"Đúng, nếu Hồng gia cùng Phi Tầm hợp tác. Cơ hội Dace chen vào trong thôn Thành Trung liền rất cao rồi. Đến lúc đó vì bình ổn sự tức giận của mọi người, bọn họ rất có khả năng ép Bùi Dịch phải theo chân bọn họ hợp tác." Tô Thi Thi lo lắng nói.

Nếu sau cùng Bùi Dịch vẫn lại là không thể không cùng Phi Tầm hợp tác, vậy những việc bọn họ cố gắng làm trước đây chẳng phải là đều đã uổng phí rồi sao.

"Tôi nghe nói Hồng Tinh Huy người này cực kỳ biến thái. Cho tới bây giờ luôn tùy hứng làm bậy. Tôi ngược lại cảm thấy được hắn không nhất định sẽ cùng Phi Tầm hợp tác." Vẫn trầm mặc Tống Trọng Hạo đột nhiên nói.

Bùi Dịch cũng gật gật đầu, đang muốn nói chuyện, Đức An đột nhiên chạy tiến vào.

"Thi Thi, tình địch của cô lại tới nữa... A, Bùi tổng, cái kia... Cái kia..." Đức An nói đến một nửa đột nhiên nhớ tới Bùi Dịch cũng ở đây, lúc này bị dọa lờ mờ rồi.

"Tình địch?" Bùi Dịch phản ứng nghĩ đến đầu tiên chính là Hồ Sĩ Minh, mặt trầm xuống đứng lên.

Đức An thấy thế, lập tức nói: "Là Trạm tiểu thư, không phải Hồ tổng..."

Ách... Còn không bằng không nói đi!

Lần này, hai vợ chồng Bùi thị mặt đều đen rồi.

"Để cho cô ta trở về đi, chúng tôi không rảnh gặp cô ta." Tô Thi Thi phụng phịu nói.

Việc làm mấy ngày hôm trước vừa Trạm Dẫn Lan, để cho cô đã đối với cô ta triệt để chán ngán, gặp cũng không muốn gặp.

"Thi Thi, bản thân tôi tự vào được." Tô Thi Thi vừa dứt lời, cửa liền truyền đến tiếng Trạm Dẫn Lan.

Cô ta đứng ở cửa, trước nhìn thoáng qua người trong phòng, sau đó hướng tới Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch liếc mắt ra hiệu, thật cẩn thận hỏi: "Tôi có thể với các người đơn độc nói chuyện một chút không? Tôi có chuyện quan trọng muốn nói với các người."

Lại là chiêu này! Tô Thi Thi nhin không được mắt trợn trắng.

Cô nhìn thoáng qua Bùi Dịch.

Bùi Dịch nhàn nhạt nhìn Trạm Dẫn Lan: "Liền ở trong này nói đi."

"Chúng tôi đi bên trong xem tivi!" Đức An cùng Tống Trọng Hạo bỏ chạy.

"Như vậy... Được rồi." Trạm Dẫn Lan thở dài, đối với bốn người đi tới cửa nói, "Các người hẳn đã biết chuyện Hồng gia bị bắt rồi? Mẹ nuôi của tôi đã cho người ta đi liên hệ với người của Hồng gia. Nếu Hồng gia thật sự cùng Phi Tầm hợp tác, tình cảnh của các người nhất định sẽ so với hiện tại khó rất nhiều."

Tô Thi Thi chu mỏ, nhìn Bùi Dịch bọn họ liếc mắt một cái.

Bùi Dịch vẫn mặt không chút thay đổi, trái lại Tần Phong rất không lịch sự trợn trừng mắt.

Ôn Ngọc lại hướng thẳng đến cô ta nói thẳng: "Trạm tiểu thư, chúng tôi đều có đầu óc, loại chuyện này chính chúng tôi phân tích liền biết."

Trạm Dẫn Lan bị nói làm cho mặt đỏ tai hồng, giải thích: "VẬY các người có biết người mẹ tôi muốn liên lạc là ai chẳng? Là Hồng Tinh Huy! Người này so với anh trai mình biến thái hơn, hẳn nếu là thật sự đối phó các người, tuyệt đối sẽ làm cho các người ở Bắc Kinh này ngốc đầu dậy không được!"

Trạm Dẫn Lan nói tới đây, nhớ tới cái gì, sốt ruột nói: "Tôi nghe nói hẳn giống như đối với Ôn tiểu thư cực kỳ cảm thấy hứng thú, tuyên bố nhất định phải giàng được Ôn tiểu thư. Tôi cảm thấy được hẳn tuyệt đối có động cơ đối phó các người..."

"Cô ngậm miệng!" Tô Thi Thi gào to, hận không thể xé rách miệng Trạm Dẫn Lan.

Cô ta không thấy được Ôn Ngọc mặt mũi trắng bệch sao? Người nào để cho cô ta nói những thứ này!

"Tôi... Không liên quan tới tôi! Tần Phong, em thật sự không trêu chọc hẳn..." Ôn Ngọc không muốn nghe những lời này, vừa nghe sẽ nhớ tới những chuyện Hồng Tinh Huy làm đối với cô, trực tiếp dọa khóc.

"Trạm tiểu thư, nếu không rời đi, đừng trách tôi không khách khí!" Tần Phong đau lòng vô cùng, một tay ôm lấy Ôn Ngọc kéo vào trong ngực, nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn Trạm Dẫn Lan.

"Tôi..." Trạm Dẫn Lan không nghĩ tới bọn họ lại phản ứng lớn như vậy, nhìn đến Bùi Dịch giống như tức giận, khẩn trương nói, "Vậy tôi đi trước."

"Đợi một chút!" Tô Thi Thi bỗng nhiên nói, hướng tới cô ta đi qua, đi tới trước mặt cô ta, sắc mặt trầm xuống như là mới vừa nhà băng đi ra ngoài một dạng.

"Cô... Cô muốn làm gì?" Trạm Dẫn Lan luống cuống.

Chương 572: Oán hận

"Trạm tiểu thư." Tô Thi Thi đứng ở trước mặt Trạm Dẫn Lan, trên mặt tức giận không chút nào giảm, ngược lại càng ngày càng mãnh liệt.

Cô thật sự chịu đủ lắm rồi nha, cái loại tự cho mình là Bạch Liên hoa này! Cô ta muốn giả bộ làm người tốt làm ra vẻ vô tội, có thể, nhưng mà đừng đến trước mặt cô diễn trò!

"Cô có phải cảm thấy được nếu không có tôi, cô cùng Bùi Dịch là có thể hạnh phúc cùng một chỗ hay không?" Tô Thi Thi lạnh giọng hỏi.

Trạm Dẫn Lan vừa nghe, trên mặt biểu tình vô tội liền biến thành đau lòng, hốc mắt lập tức liền đỏ.

"Thi Thi, tôi thật sự chỉ là quan tâm Bùi Dịch, sợ anh ấy chịu thiệt..."

"Tôi đối với suy nghĩ của cô không có hứng thú!" Tô Thi Thi lạnh giọng cắt ngang lời cô ta, "Nơi này mỗi người, bao gồm cả Bùi Dịch, chúng tôi đối với suy nghĩ của cô cũng không dám chút đỉnh hứng thú!"

"Tôi có thể van cầu cô, không cần sẽ đem thứ cô tự cho là đúng là tốt nói ra làm cho người ta ghê tởm hay không?" Tô Thi Thi nhìn chằm chằm ánh mắt Trạm Dẫn Lan, gần từng tiếng ý tứ nói được đặc biệt rõ ràng.

"Tôi biết lời của tôi nói thật không khó nghe. Nhưng mà tôi phát hiện, tôi nói tiếng người cô từ đầu nghe không hiểu, tôi đây cũng chỉ có thể

sử dụng phương thức này rồi!"

"Tôi hiện tại nói cho cô rõ ràng một lần nữa, mặc kệ có sự xuất hiện của tôi hay không, mặc kệ cô lúc trước có xảy ra chuyện ngoài ý muốn kia phải rồi nhiều năm như vậy hay không, cô cùng Bùi Dịch - - đều Đã! Không! Có! Khả! Năng!"

"Tôi có thể nói cho cô biết rõ, liền tính lúc trước các người cùng một chỗ, về sau các người vẫn lại là sẽ chia tay! Anh ấu là gặp phải vận cút chó, mới có thể để cho Bùi Dịch nhiều năm trước nhìn tới cô! Người như cô, cả đời khuyết thiếu dũng khí, rõ ràng chính mình không cố gắng vẫn còn trách người khác có lỗi với cô! Người nào sẽ yêu cô!"

"Ô Thi Thi cô... Cô làm sao có thể nói như vậy!" Trạ Dẫn Lan trên mặt huyết sắc tụt xuống tận đáy, môi run run, muốn đi hướng Bùi Dịch cầu cứu.

Lại phát hiện, cô ta đến dũng khí nhìn anh đều không có.

"Tôi vì cái gì không thể nói như vậy? Chẳng lẽ tôi muốn lặp đi lặp lại nhiều lần dễ dàng tha thứ cô tới thương tổn chúng tôi sao? Tôi cảm kích cô đã cùng bên cạnh Bùi Dịch đi qua những ngày tháng khó khăn nhất kia, nhưng rời khỏi anh ấy là chính cô lựa chọn. Cô đối với anh ấy vẫn không tin tưởng cho rằng anh ấy sẽ thất bại, cho rằng anh ấy không thể bảo vệ tốt người nhà của mình, kia cũng là chính cô lựa chọn!"

"Chúng tôi vì cái gì phải thừa nhận bi quan của cô? Trạ Dẫn Lan cô nhớ kỹ, người yêu chia tay chính là chia tay, xin cô không cần lại giả vờ đạo đức, không cần cô, là lựa chọn làm sáng suốt nhất của Bùi Dịch!"

"Hiện tại, cô rút ra khỏi nhà tôi đi!"

Tô Thi Thi càng nói cảm xúc càng kích động, đến sau cùng, nói chuyện đều đã thờ hốt hển.

Tất cả mọi người lờ mờ, ngơ ngác đứng tại chỗ, không biết nên đồng tình TrạM Dẫn Lan, hay lại vẫn là không đồng tình TrạM Dẫn Lan.

Bùi Dịch cũng dọa đến chỗ, chỉ dám đứng ở sau lưng Tô Thi Thi giúp cô thuận khí, một câu cũng không dám nói.

"Tô Thi Thi, cô thật quá đáng! Cái gì bảo tôi không cố gắng, tôi vì Bùi Dịch trả giá qua cái gì, cô biết không?" TrạM Dẫn Lan hoàn toàn bị tức giận đến chỗ, mặt sung huyết đỏ bừng, lại so ra kém hận thù giờ phút này trong lòng cô ta!

Cô ta hận Tô Thi Thi, càng hận chính mình! Cô ta hận Tô Thi Thi nói mỗi một câu, đều đã đâm vào chỗ yếu ớt nhất trong lòng cô ta.

Cô nói cực kỳ đúng. Cô ta tự ti, ích kỷ, cô ta đối với Bùi Dịch tín nhiệm vẫn cực kỳ mâu thuẫn. Cô ta cảm thấy Bùi Dịch sẽ vượt qua khó khăn có được thành tựu, nhưng mà cô cũng vẫn không tin Bùi Dịch thật sự có thể thành công.

Tô Thi Thi nhìn đến cô ta cái dạng này, trong lòng rất khổ sở. Bọn họ đều đã yêu cùng một người đàn ông, nhưng mà, các cô thật là hai loại người.

Tô Thi Thi hít sâu một hơi, nói: "Cái gọi là cố gắng của cô, không phải là dựa vào mẹ nuôi của cô thì có cái gì. Cô đối với chính mình không tin tưởng, cho nên nhiều năm như vậy cô cũng không dám trở về. Cô làm sao biết Bùi Dịch không đợi qua cô?"

"Tôi hiện tại nói cho cô biết, mãi đến khi tôi cùng với anh ấy ở chung trong một đoạn thời gian, anh ấy vẫn còn đang chờ cô! Tôi cùng anh ấy đều đã coi cô là một người đặc biệt tồn tại, tôi cho tới bây giờ không yêu cầu anh ấy buông bỏ cô thậm chí quên cô!"

"Là cô trở về, triệt để đánh nát ấn tượng của cô ở trong lòng Bùi Dịch. Là chính cô hủy đi hồi ức tốt đẹp của các người. Bùi Dịch vẫn chưa từng thay đổi, mà là cô triệt để bại lộ chính mình."

"Trạm Dẫn Lan, cô vẫn không rõ sao? Nếu cô thật sự tốt như vậy, tôi sẽ cạnh tranh công bằng với cô. Nếu cô so với tôi càng thích hợp với anh ấy, tôi sẽ trả anh ấy lại cho cô. Nhưng cô, không đáng!"

Tô Thi Thi nói xong liền không lại nhìn cô ta, xoay người hướng tới trong phòng đi đến. Hôm nay, cô nói đã đủ nhiều rồi.

Bùi Dịch sửng sờ nhìn bóng lưng Tô Thi Thi, cả trái tim, ở trong lồng ngực càng nhảy càng nhanh.

Thùng thùng thùng, nhanh đến để cho mặt anh cũng hồng lên.

Anh, vừa rồi là bị vợ yêu nhà anh cưỡng thế thổ lộ sao?

Lúc này, giống như toàn bộ thế giới cũng không tồn tại một dạng. Bùi Dịch ngơ ngác theo sát Tô Thi Thi đi vào trong.

"Bùi Dịch..." Trạm Dẫn Lan gọi lại anh, thống khổ đến nỗi cả khuôn mặt đều nhanh vụn vụn rồi.

Cô ta cầu xin nhìn anh, không cam lòng hỏi: "Em tới cùng có chỗ nào so ra kém cô ấy?"

Bùi Dịch quay đầu nhìn cô ta, trong lòng có chút phức tạp. Bên cạnh,

Tần Phong cùng Ôn Ngọc đã sớm vụng trộm trốn rồi.

Nơi này, chỉ còn lại có Bùi Dịch cùng Trạm Dẫn Lan hai người.

Bùi Dịch thanh âm thật bình tĩnh, nhàn nhạt nói: "Tình yêu, chưa từng có ai so với ai càng tốt. Tôi quan tâm, chưa bao giờ là xuất sắc."

"Vậy anh vì cái gì... Lại lựa chọn cô ấy?" Trạm Dẫn Lan gian nan hỏi han.

Bùi Dịch nhìn phía xa, bình tĩnh nói: "Nếu Tô Thi Thi cũng gặp phải chuyện giống cô năm đó, cô ấy nhất định sẽ lựa chọn trước tiên nói cho tôi biết. Cô ấy hẳn không để cho chính mình rơi vào hiểm cảnh, bởi vì cô ấy biết tôi sẽ lo lắng. Cô ấy nếu thật sự gặp phải nguy hiểm, nhất định sẽ nghĩ biện pháp để cho tôi biết. Cô ấy nếu thoát hiểm, nhất định trước tiên sẽ chạy về bên cạnh tôi, nói cho tôi biết cô ấy an toàn."

"Dẫn Lan, đây là cô cùng cô ấy bất đồng. Cô ấy coi tôi như chính sinh mệnh của cô ấy một dạng thật sự đối đãi. Cô ấy không oán trời trách đất, vĩnh viễn tràn ngập sức sống. Cô ấy tuy liều lĩnh nhưng cô ấy để cho tôi vô cùng an tâm. Liền tính tôi đem tánh mạng của mình giao cho cô ấy, tôi cũng không cần lo lắng."

"Dẫn Lan, cô ấy đã trở thành sinh mệnh của tôi. Tôi hẳn không cho phép có bất luận kẻ nào thương tổn cô ấy. Chúng ta đã kết thúc rồi, cô ấy mới là người cùng tôi đến cuối đời, xin cô không cần lại đến quấy rầy chúng tôi."

Bùi Dịch nói xong, liền đi vào trong nhà.

Trạm Dẫn Lan lạnh lùng đứng tại chỗ, nước mắt vô thanh rơi xuống.

"Vì cái gì? Em thật sự cực kỳ cố gắng cực kỳ cố gắng rồi. Anh rõ ràng đã thay lòng đổi dạ rồi!" Trạm Dẫn Lan thất hồn lạc phách hướng sân bên ngoài đi.

Cô ta khả năng đời này đều sẽ không tìm được người nào so với Bùi Dịch càng hoàn hơn. Đó là người đàn ông đã từng thuộc riêng về cô ta, cô ta, thật sự không cam lòng cứ như vậy buông tha!

Mà trong phòng, Tô Thi Thi nhìn đến vẻ mặt Trạm Dẫn Lan rời đi khi đó, yên lặng thờ dài.

Nhìn thấy Bùi Dịch tiến vào, cô lắc lắc đầu, có chút tiếc nuối nói: "Cô ta tựa hồ vẫn như cũ không rõ."

Bùi Dịch sắc mặt có chút trầm, nhìn chăm chăm bụng của cô gái, nhíu mày nói: "Nếu không phải sợ em cho rằng anh là không nhớ tình bạn cũ là tên cặn bã, anh sẽ..."

Sẽ dùng sức mạnh cắt đứt đoạn tình cảm này, làm cho cô ta biết mất vĩnh viễn không cho Trạm Dẫn Lan đến gần bọn họ!

Tô Thi Thi tròn mắt hơi híp, nhìn anh nói: "May mắn anh không làm như vậy. Chẳng thế thì em sẽ hoài nghi, anh về sau có thể đối với em ác hơn hay không!"

"Phụ nữ tâm tư quả nhiên cực kỳ phức tạp." Bùi Dịch oán thầm.

Vừa rồi cô gái này lại vẫn mắng người khác mắng được sáng khoái như thế, hiện tại cũng không để cho anh động ngoan độc.

Lúc này, trong phòng khách truyền đến tiếng kinh hô của Tống Trọng Hạo.

"Các người đừng ồn ã, xảy ra chuyện lớn rồi! Hồng Tinh Huy tổ chức họp báo mời ký giả, bảo là muốn đem Phi Tầm đuổi đi!"

"Thật sự?" Tô Thi Thi lúc này đem những chuyện vừa rồi ném đi không còn tung tích, vội vàng đi vào trong.

Bùi Dịch ở sau người che chở: "Em đi chậm một chút, Bảo Bảo sẽ kháng nghị!"

Nhưng bọn họ mới đi không vài bước, liền thất thần ngay tại chỗ.

Chỉ thấy trên TV đang ở trực tiếp tình cảnh Hồng Tinh Huy đang phát biểu, lúc này hắn vừa lúc nói đến Ôn Ngọc.

"Tôi làm như vậy, là vì Ôn Ngọc tiểu thư. Tôi cực kỳ ngưỡng mộ cô ấy, tôi biết cô ấy hiện tại trong lòng có chủ. Nhưng tôi cảm thấy được, tình yêu là cần tranh thủ, tôi thích cô ấy, liền là muốn để cho cô ấy biết."

Mọi người trong đầu đều là oong một tiếng, u mê.

"Ngọc..." Tô Thi Thi lo lắng nhìn Ôn Ngọc.

Ôn Ngọc sắc mặt đã trắng được cùng giấy một dạng, toàn thân đều đang run run.

Chương 573: Bị phát hiện

"Không... Không phải như thế... Em không cần, em không cần hẳn..." Ôn Ngọc bất lực nhìn Tần Phong, muốn gọi anh, lại sợ anh tức giận, sợ tới mức không biết nên làm thế nào mới tốt.

Tần Phong sững sờ đứng tại chỗ, như là không thấy được ánh mắt của cô một dạng.

Lúc này, trong đầu anh đều là những lời này của Hồng Tinh Huy. Còn có đột nhiên nhớ tới lần đó tại cửa khách sạn nhìn đến bộ dáng Ôn Ngọc khi đó.

"Tần Phong!" Tô Thi Thi đi qua đẩy Tần Phong một cái, nhỏ giọng nói, "Anh xem dọa cô ấy thành bộ dáng gì nữa rồi!"

Tô Thi Thi thật sự cực kỳ lo lắng Ôn Ngọc. Trong khoảng thời gian này cô rõ ràng phát hiện Ôn Ngọc cảm xúc không quá đúng lắm, cô biết nhất định là gặp chuyện gì rồi.

Hiện tại xem ra, hẳn là cùng Hồng Tinh Huy có quan hệ.

"Bảo bối." Tần Phong hoàn hồn, ôm lấy Ôn Ngọc, nhưng còn chưa nói, Ôn Ngọc nghe được hai chữ "Bảo bối", liền sợ tới mức đẩy anh ra.

"Không cần gọi tôi như vậy, tôi... Tôi... Tôi chỉ yêu Tần Phong, anh không cần quán tôi... Tôi..." Cô nói xong liền khóc lớn lên.

Thời gian này, Hồng Tinh Huy cái tên biến thái kia gần như mỗi ngày

đều phải gọi điện thoại cho cô. Bất luận cô dùng biện pháp gì trốn tránh hắn, hắn đều có biện pháp tìm đến cô.

Cô thật sự cũng bị bức điên rồi!

"Quân nhi..." Tần Phong tâm lập tức liền mềm xuống rồi, ôm lấy cô đi đến cạnh ghế sofa ngồi xuống, ôn nhu dỗ dành cô.

"Bọn họ tới cùng sao lại thế này?" Tô Thi Thi lo lắng hỏi Bùi Dịch.

"Hồng Tinh Huy để ý Ôn tiểu thư." Bùi Dịch sắc mặt cũng cực kỳ ngưng trọng, "Có phần không tốt lắm, Tần Phong phỏng chừng nhìn thấy gì, cho nên thời gian này thái độ của cậu ấy cũng có chút kỳ quái."

"Ngọc tuyệt đối hắn không làm chuyện có lỗi với Tần Phong!" Tô Thi Thi giữ chặt tay anh, nói, "Hồng Tinh Huy công khai nói muốn đem Phi Tầm đuổi đi, rõ ràng cho thấy muốn giúp chúng ta. Ân tình này, chúng ta không thể nhận..."

"Anh biết." Bùi Dịch nhìn thoáng qua hai người trên sofa, thật sự nói, "Anh cùng Tần Phong đã có chủ ý. Hiện tại, nên chú ý chính là Hồ Sĩ Minh, anh nghĩ hắn nhất định sẽ tìm đến em."

"Hắn đã gửi thông báo đến cho em." Tô Thi Thi thấp giọng nói.

Chính là sáng sớm hôm nay, cô nhận được một tin nhắn xa lạ. Nội dung tin nhắn có chút không hiểu nổi.

"Đợi em tâm trạng tốt, tôi nghĩ muốn gặp mặt em."

Tô Thi Thi biết, là Hồ Sĩ Minh gửi.

"Không được gặp hắn!" Bùi Dịch ăn giấm nói.

"Em lại không ngốc." Tô Thi Thi tức giận nói, "Vẫn lại là trước xem một chút Dace sẽ như thế nào ứng đối đi."

"Cái kia... Để tôi nói một câu..." Bên cạnh vang lên một giọng nói thật cẩn thận, Tống Trọng Hạo đáng thương tội nghiệp nhìn Tô Thi Thi.

"Sur muội, bọn anh vừa rồi thực không phải cố ý. Em... Có thể giúp chúng ta cùng Tần tổng cầu tình hay không?" Tống Trọng Hạo buồn bực cực kỳ.

Bọn họ không phải chỉ là mở một cái tin tức thôi, nào biết đâu rằng Ôn Ngọc lại không khống chế cảm xúc được như vậy. Hiện tại tốt rồi, đợi Tần Phong dỡ Ôn Ngọc xong, phỏng chừng liền muốn tới xử lý bọn họ.

Tô Thi Thi cạn lời rồi.

Bên cạnh, Bùi Dịch lạnh lạnh nói: "Tổng sư huynh, nếu tôi nhớ không lầm mà nói, anh nếu còn không xuất phát, liền không kịp lên máy bay rồi."

"A?" Tống Trọng Hạo sửng sốt, rồi sau đó từ trên mặt đất nhảy dựng lên, quý khóc sùi gào, "Đức An anh là cái đồ ngu xuẩn, anh làm sao có thể quên chúng ta phải lên máy a!"

"Máy bay?" Đức An sửng sốt hai giây, vô tội nói, "Không phải ngày mai sao?"

"Tôi giúp các người đổi thành hôm nay." Bùi Dịch nhàn nhạt nói.

"Đệ*h!" Đức An đứng lên bỏ chạy.

Bùi Dịch nhìn bóng lưng bọn họ, thần sắc lãnh đạm.

Hai tên gia hỏa này không có việc gì mỗi ngày liền đến trong nhà bọn họ ăn không uống không, cản trở anh cùng vợ yêu của mình sống cuộc sống thế giới hai người, đã sớm nên trừng trị rồi.

Anh quên nói với bọn họ, anh thay bọn họ sửa lại đích đến. Chỗ kia, một tháng mới có một chuyến bay đến Bắc Kinh.

Mà bên kia, Trạm Dẫn Lan thất hồn lạc phách về tới công ty, muốn đi Dace nơi đó tìm hiểu tình huống một phen.

Nhưng mới vừa đi đến cửa văn phòng, liền nghe đến Dace cùng Mike ở bên trong nói chuyện.

"Cái tên bệnh thần kinh Hồng Tinh Huy kia tới cùng là từ đâu chui ra, trước kia như thế nào cho tới bây giờ không nghe nói qua?" Dace hỏn hển nói.

Bà ta mới vừa mới nhìn đến Hồng Tinh Huy ở buổi họp báo với ký giả nói những lời này, lập tức liền lờ mờ rồi. Bọn họ vốn muốn đi liên hệ Hồng Hưng Nhiên, nhưng đâu nào sẽ nghĩ tới, đột nhiên lại xuất hiện một người như vậy.

"Hắn là em trai sinh đôi của Hồng Hưng Nhiên, nghe nói Hồng gia cực kỳ thích đứa con trai thứ này." Mike ngữ khí trầm trọng, "Phu nhân, sợ là chúng ta có phiền toái rồi."

"Cũng bởi vì hắn phản đối chúng ta được nắm trong tay quyền chủ đạo công trình thôn Thành Trung?" Dace lơ đễnh, "Tôi cũng không tin, hắn lợi hại như thế!"

"Phu nhân, người không biết thế lực của Hồng gia ở Bắc Kinh. Nếu trước không có Hồng gia âm thầm gặt đầu, Bùi Dịch từ đầu không có khả năng thông qua tay chúng ta giành được công trình thôn Thành Trung này. Hồng gia, kỳ thật mới đúng là mấu chốt trong trận tranh đoạt lợi ích của thôn Thành Trung này."

"Cậu nói là thật sao?" Dace sắc mặt trầm tiếp xuống.

Mike gật gật đầu: "Tôi mấy ngày này đã điều tra rõ ràng rồi. Bùi Dịch cùng Hồ Sĩ Minh âm thầm đều đã cùng ông ta từng có giao dịch. Mà ông ta chỉ là bảo trì trung lập, cứ như vậy ích lợi trong thôn Thành Trung này đều đã nhiều hơn phân nửa. Người ngấm lại, Hồng gia có bao nhiêu lợi hại."

"Đó là thật sự phiền toái rồi." Dace trầm trầm nói, "Chết tiệt, người của Lan gia sao chưa từng nhắc nhở tôi một tiếng."

"Lan gia..." Mike muốn nói lại thôi.

Dace biết ý tứ của hắn, cười lạnh nói: "Hiện tại Hồng Thần Chấn đều đã bị tóm lấy, Lan Viễn Tân vì bảo vệ Lan gia bọn họ thật sự có thể không đếm xỉa đến?"

"Con rùa đen rụt đầu kia, đến thời điểm nên ra mặt rồi."

"Phu nhân người ý tứ là..."

"Không sai, tôi muốn để cho Lan Viễn Tân theo tôi cùng đi gặp Bùi Dịch. May mắn chúng ta lúc trước sớm đã có chuẩn bị, hiện tại vừa lúc dùng tới rồi. Bùi Dịch khả năng còn không biết, cậu ta vẫn nợ chúng ta một cái ân tình lớn như vậy!"

Dace ánh mắt chắc chắn, đối với Mike nói: "Cậu lập tức đi chuẩn bị."

Tôi cũng không tin, bây giờ Bùi Dịch còn có thể cự tuyệt!"

Vâng ạ Mike gật đầu, đi ra ngoài cửa.

Trốn ở ngoài cửa nghe lén Trạm Dẫn Lan vội vàng vọt đến một bên, sợ tới mức hoang mang lo sợ.

"Mình mới vừa nghe được cái gì?" Trạm Dẫn Lan đến bây giờ lại vẫn hoài nghi chính mình có phải nghe lầm rồi hay không, "Dace làm sao có thể cùng Lan gia cũng có quan hệ? Khó trách bà vẫn không có sợ hãi, Hội Đồng Quản Trị phản đối lại vẫn kiên trì muốn giành bằng được thôn Thành Trung!"

"Không được, mình phải nhanh báo cho Bùi Dịch. Bây giờ, anh ấy nhất định sẽ đối với mình thay đổi suy nghĩ đi?" Trạm Dẫn Lan nghĩ tới đây, liền khẩn trương từ trong túi áo cầm ra điện thoại.

Chính là vì quá hoảng hốt, một cái không bắt được, mobile phone liền rớt xuống.

"Xoạch" một tiếng, tại thời khắc này trong không gian an tĩnh, liền như bom một dạng vang dội.

"Trạm tiểu thư?" Mới đi ra Mike tìm theo tiếng vọng đi đến, phát hiện Trạm Dẫn Lan trốn ở góc phòng, mặt trầm tiếp xuống.

"Mike... Tôi... Tôi còn có việc, đi trước..."

"Dẫn Lan, con muốn đi đâu?" Sau lưng truyền đến một âm thanh giống như ma quỷ một dạng.

Trạm Dẫn Lan cả kinh mồ hôi lạnh đều đã tuông ra rồi.

Dace đi đến trước mặt Trạm Dẫn Lan, lạnh lùng nhìn cô ta: "Con đều đã nghe được?"

Trạm Dẫn Lan vội vàng lắc đầu, nhưng càng lắc đầu, càng bại lộ.

Dace sắc mặt băng lãnh, nói với Mike: "Mike, đem Trạm tiểu thư dẫn đi, trông chừng kỹ."

"Mẹ, con sẽ không bán đứng người! Cầu xin người không cần nhốt con!" Trạm Dẫn Lan vội vàng hô.

"Ngoan, chờ ta giành được công trình thôn Thành Trung, sẽ tha cho con." Dace hướng về phía cô ta lộ ra một cái ánh mắt từ ái, nhưng chỉ một cái chớp mắt, liền khôi phục mặt không chút thay đổi, lạnh giọng nói, "Mang đi!"

"Hừ, bây giờ chuyện liên quan trọng đại, người nào cũng đừng nghĩ phá hoại chuyện tốt của tôi!" Dace nhìn cũng chưa từng nhìn Trạm Dẫn Lan liếc mắt một cái, đi vào thang máy.

Bà ta, muốn đi tìm Lan Viễn Tân.

"Lão Bằng Hữu, nhiều năm như vậy không gặp, là thời điểm đối mặt rồi."

Mạng mẽo chán quá

Thôi ngủ sớm vậy ☺☺☺☺☺pipi mn

Chương 574: Lâm trận phản chiến

Ngày hôm sau, Tần Phong sáng sớm liền đến nhà mới của Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch.

"Bùi Dịch, các người dự liệu không sai, Dace quả nhiên đến đây." Tần Phong rót cho chính mình chén nước, uống một ngụm, quay đầu nhìn Bùi Dịch ngồi ở trong phòng ăn đồ Tô Thi Thi ăn bữa sáng nói, "Mà còn bà ta không phải một người tới."

"Người của Lan gia?" Bùi Dịch nhàn nhạt nói.

Tần Phong lông mày nhíu lại: "Cậu biết rồi hả?"

"Đoán." Bùi Dịch buông đũa xuống, cầm lấy khăn ăn chùi miệng, cúi đầu nhìn thoáng qua trước mặt Tô Thi Thi đặt bữa sáng rực rỡ muôn màu, nói với cô, "Những thứ này đều phải ăn hết."

Tô Thi Thi còn đang suy nghĩ Dace làm sao có thể cùng người của Lan gia cùng nhau tới, ngẩng đầu thời điểm chỉ thấy Bùi tiên sinh đã thản nhiên đi tới.

"Cái gì chứ, em cũng không phải heo." Tô Thi Thi nhìn lượng thức ăn trước mắt đủ cho ba người ăn, cảm thấy được chính mình một ngày nào đó sẽ bị no chết.

Bên này, Tần Phong thấy Bùi Dịch đi qua, liền ăn ý hướng tới thư phòng đi đến.

Tô Thi Thi quay đầu nhìn bọn họ một cái, tuy trong lòng có rất nhiều nghi vấn, nhưng cũng không có hỏi nhiều như vậy.

Không qua bao lâu, Dace cùng Lan Viễn Tân đã tới rồi.

May mà Bùi Dịch ngày hôm qua để cho quản gia đến đây, hiện giờ việc này đều đã có thể cho quản gia đi làm.

Quản gia mang theo Dace hai người trực tiếp đi thư phòng, không có cùng Tô Thi Thi tiếp xúc.

Trong thư phòng, đây là Dace lần thứ hai chính thức nhìn thấy Bùi Dịch. Trước một lần là ở trong Sunshine, bởi vì đột nhiên bị phun thành ứót sũng, bà ta không thể cùng Bùi Dịch trò chuyện.

Bây giờ, Dace rốt cục có cơ hội cùng anh hảo hảo đánh giá độ sức.

"Phu nhân Dace, Lan tiên sinh." Bùi Dịch cùng Tần Phong nhìn thấy hai người tiến vào, đứng lên khách khí lên tiếng chào hỏi.

"Tiểu Dịch, Tiểu Phong, không cần khách khí như vậy." Lan Viễn Tân cười lên tiếng chào hỏi, phối hợp với cách ăn mặc giản dị như người nông dân chất phát, tạo cho người tiếp xúc hơn một tia cảm giác thân thiết.

Mà Dace ngược lại là phục trang đẹp đẽ, tao nhã cao quý, lễ phép hướng hai người gật gật đầu.

"Mời ngồi." Bùi Dịch làm cái tư thế mời. Vài giây sau, quản gia bưng trà tiến vào, lại ra ngoài.

Trong thư phòng, an tĩnh lại.

Bùi Dịch âm thầm quan sát một phen Lan Viễn Tân, thấy ông ta từ lúc ngồi xuống về sau liền tiện bưng trà lên uống, sắc mặt bình tĩnh, giống như là đến gặp lão hữu nói chuyện phiếm dùng trà một dạng.

Mà Dace nhưng lại có vẻ có chút nôn nóng, không hề giống trên mặt bà ta biểu hiện lạnh lùng bình tĩnh như vậy, làm như không sao cả.

Bùi Dịch cũng bưng trà lên thưởng thức, tùy ý tựa vào trên ghế, nhẹ nhàng hớp uống.

Anh, từ trước đến nay am hiểu nhất chính là trầm mặc.

Mà Tần Phong hôm nay hoàn toàn coi chính mình là làm nền. Bùi Dịch không nói lời nào, anh đương nhiên càng sẽ không nói.

Sau cùng, vẫn lại là Dace thiếu kiên nhẫn, đặt tách trà xuống nói: "Bùi tiên sinh, Tần tiên sinh, hẳn đã biết chúng tôi vì sao mà đến đi?"

Bà ta dừng một chút, nhìn nói với Bùi Dịch: "Hiện tại Hồng gia Hồng Tinh Huy vô cớ chống đối tập đoàn Phi Tầm của tôi, tôi cũng không muốn đi quản cậu ra có phải đối với Phi Tầm có cái gì hiểu lầm hay không, tôi chỉ là muốn cho thấy thái độ của mình."

"Mặc kệ xảy ra chuyện gì, thôn Thành Trung tôi nhất định phải tham gia khai phá."

Bà ta nói xong nhìn thoáng qua Lan Viễn Tân, quay đầu nhìn Bùi Dịch nói: "Tôi cũng không phải người không phân rõ phải trái. Tôi tôn trọng văn hóa của các vị. Hiện tại các vị không tiếp thụ chúng tôi một cái công ty nước ngoài nhúng tay vào cái công trình này, tôi có thể nhượng bộ ở mức độ nào đó."

"Tôi có thể hợp tác với cậu. Cậu vẫn như cũ là tổng Thiết Kế Sư

cùng với người phụ trách tổng công trình. Tôi chỉ có một yêu cầu, công ty Phi Tần làm chủ bên khống, tôi nghĩ muốn tham dự tất cả kiến thiết thôn Thành Trung."

Dace nói xong, tiện nhìn chăm chăm Bùi Dịch, chờ anh trả lời.

Bùi Dịch khớp xương tay rõ ràng cầm tách trà bạch ngọc, nghe vậy, vẫn như cũ bình tĩnh uống ngụm trà, tựa như không có nghe đến lời của bà ta một dạng.

Bên cạnh, Tần Phong nhẹ cười ra tiếng, nhin không được nói: "Tôi cho rằng phu nhân Dace là tới cầu người hỗ trợ. Thì ra tôi hiểu lầm, người là đến đây tạo áp lực."

Anh nhìn thoáng qua Bùi Dịch, trong mắt ý cười càng sâu: "Bà khả năng không biết, Bùi Dịch người này, ghét nhất chính là bị uy hiếp!"

"Cậu..." Dace sắc mặt trầm xuống, chịu đựng tức giận nói, "Tôi không phải ý tứ này. Tôi đã cho thấy tôi có thể nhượng bộ."

"Phu nhân Dace, bà nhượng bộ không có bất luận cái ý nghĩa gì." Bùi Dịch bỗng nhiên nói, đem tách trà không nặng không nhẹ đặt ở trên khay trà.

Dace mặt triệt để trầm tiếp xuống, nhúu mày nói: "Các người đừng quá càn rỡ!"

"Chúng tôi càn rỡ sao có thể sánh bằng bà càn rỡ!" Tần Phong tiếp lời nói, "Bà rõ ràng đã cùng đường, lại vẫn làm như mình là chúa cứu thế cho giả giọng ban ân cho chúng tôi cơ hội. Chúng tôi thật sự rất sợ hãi nha!"

"Cậu..." Dace theo bản năng nhìn thoáng qua Lan Viễn Tân, muốn để

cho ông ta giúp bản thân nói mấy câu.

Nhưng Lan Viễn Tân từ lúc vừa rời tiến vào bắt đầu liền vẫn ngồi ở trên chỗ dùng trà, một chút ý tứ muốn nói đều không có.

Dace không khỏi chán nản. Nhưng nhớ tới trước Lan Viễn Tân khuyên nhủ, bà ta vẫn cứ đem tức giận đều đã nuốt xuống, thái độ mềm mỏng nói: "Tôi biết phương thức của tôi khả năng để cho các vị không quen, các vị đối với tôi có mâu thuẫn."

"Được rồi." Bà ta hít sâu một hơi, "Nếu như vậy, tôi đây cũng chỉ có thể ra hạ sách này rồi."

Dace nhìn Bùi Dịch nói: "Cậu hẳn là đã biết được năm đó Trạm Dẫn Lan xảy ra tai nạn xe cộ, là mẹ cậu làm đi?"

Bùi Dịch mày hơi không thể nhận ra vừa nhíu, nhưng trên mặt cũng không có biểu hiện ra cái gì.

Dace cũng không nghĩ muốn lãng phí thời gian, nói thẳng: "Năm đó mẹ cậu nghĩ muốn diệt trừ Trạm Dẫn Lan, là Lan tiên sinh âm thầm cứu cô ta. Hơn nữa dẫn cô ta đến Âu châu xin nhờ tôi chiếu cố. Tôi thu nhận cô ta làm con gái nuôi, mấy năm nay vẫn tận tâm tận lực chiếu cố cô ta."

"Bà là muốn để cho tôi trả cho các người cái ân tình này?" Bùi Dịch chậm rãi nói, trên mặt biểu tình vẫn như cũ nhàn nhạt.

Dace nhìn thoáng qua Lan Viễn Tân, không nói gì.

Mà Lan Viễn Tân lúc Dace nói những thứ này thời điểm, đã buông tách trà xuống, sắc mặt cũng trở nên nghiêm túc lên.

Lan Viễn Tân đối với Bùi Dịch nói: "Tiểu Dịch, năm đó chuyện của cha cậu là tôi sai. Tôi chỉ có một yêu cầu, buông tha Lan gia. Tôi..."

Ông ta thờ dài: "Tôi sẽ đi cục cảnh sát tự thú."

"Lan Viễn Tân!" Dace sợ ngây người.

Đây là cái tình huống gì? Phía trước bọn họ từ đầu không phải nói như thế này!

"Dace, thực xin lỗi." Lan Viễn Tân đối với vị Lão Bằng Hữu này nói.

"Ông... Ông..." Dace một câu đều đã nói không nên lời, sắp tức điên rồi.

Trước đó bà ta rõ ràng là muốn để cho Lan Viễn Tân đến ép Bùi Dịch trả lại ân tình năm xưa đồng ý cùng bà ta hợp tác. Đúng là hiện tại người đàn ông này vậy mà yêu cầu Bùi Dịch buông tha Lan gia bỏ họ!

"Bùi Dịch, nếu không có tôi, Trạm Dẫn Lan rất có khả năng sớm đã chết! Tuy cậu hiện tại đã không thích cô ta, nhưng năm đó cô ta xảy ra sự kiện kia nguyên nhân quả thật là vì cậu." Dace đứng lên nói.

"Cô ta lúc ấy lưng bồng nghiêm trọng, là tôi mời bác sĩ tốt nhất giúp cô ta trị liệu. Cũng là tôi mấy năm nay để cho cô ta sống cuộc sống như công chúa một dạng..."

"Cuộc sống như công chúa một dạng?" Bùi Dịch bỗng nhiên nở nụ cười, ánh mắt nhìn Dace có chút lãnh, "Công chúa tùy ý bà đánh chửi sao?"

"Cậu..." Dace nghẹn lời, bất chấp tất cả nói, "Mặc kệ như thế nào, tôi

giúp cậu chăm sóc người yêu cậu như vậy. Cậu cho là tôi đê tiện cũng được, tôi tiểu nhân cũng được, tôi hiện tại bắt cậu trả ân tình này!"

"Rầm!" Đúng lúc này, cửa ầm một tiếng bị mở ra, Tô Thi Thi rớt cuộc nghe không nổi nữa, thở phì phì đi đến.

"Cô... Cô muốn làm gì?" Dace nhìn vị Bùi phu nhân này bụng dưới nổi lên, không biết như thế nào, thậm chí có chút sợ hãi.

Chương 575: Đừng kích động

"Thi Thi, đừng kích động!" Liền ngay cả Tần Phong cũng bị hoảng sợ.

Trái lại Bùi tiên sinh sắc mặt thật bình tĩnh, chỉ là rất nhanh đi tới bên người Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi nhìn chăm chăm vào Dace, nói: "Vị quý phu nhân này, tuy tôi không biết bà nói sống cuộc sống như công chúa một dạng là như thế nào, nhưng tôi cực kỳ khẳng định, bà đem một cô gái tốt đẹp làm hồng rồi!"

"Mặt khác, nếu không phải mượn ảnh hưởng của Trạm Dẫn Lan, Phi Tầm các người có cơ hội tiến vào thị trường của nước tôi sao? Nếu không phải Trạm Dẫn Lan, Bùi Dịch từ đầu sẽ không cùng Phi Tầm hợp tác cho các người có cơ hội dán vàng lên mặt mình!"

"Cô... Cô có ý tứ gì!" Dace tức giận đến mặt đều đã đỏ.

Cô gái này vậy mà nói Phi Tầm bọn họ là dựa vào Trạm Dẫn Lan mới có thể xâm nhập vào Bắc Kinh! Cô ta biết chính mình đang nói cái gì sao? Bọn họ chính là tập đoàn Phi Tầm, tập đoàn tài chính số một tại Âu châu! Ở trong miệng cô gái này, vậy mà trở nên không đáng một đồng!

"Tôi có ý tứ gì? Bà đến trung văn đều đã nghe không hiểu? Vậy bà như thế nào còn có mặt mũi tới cướp đoạt công trình văn hóa của chúng tôi?" Tô Thi Thi cười lạnh, chỉ chỉ ngoài cửa, "Người xưa nước chúng tôi có câu gọi là kẻ thức thời mới là tuần kiệt, không phải

của bà cưỡng cầu không được. Bà đi đi."

"Cô... Cô..." Dace tức giận đến thiếu chút nữa phong độ mất hết.

Cô gái này thật sự là cả gan làm loạn! Cô ta biết chính mình đang nói chuyện với ai sao?

"Bùi Dịch." Tô Thi Thi nhìn chằm chằm Dace, một vẻ mặt như bưng tỉnh đại ngộ, "Em rốt cuộc biết cái gì gọi là thời kỳ mãn kinh rồi."

"Thời kỳ mãn kinh?" Dace tức giận đến thiếu chút nữa động thủ.

"Dace, trở về đi." Lúc này, Lan Viễn Tân lên tiếng nói chuyện.

"Viễn Tân, shit!" Dace trợn mắt nhìn ông ta, xoay người thờ phì phì chạy ra khỏi thư phòng.

"Thật có lỗi." Lan Viễn Tân áy náy nhìn ba người Bùi Dịch, khẽ thờ dài một cái.

"Về chuyện của kiến trúc sư Bùi, tôi thật sự rất xin lỗi. Mấy năm nay, tôi vẫn chịu lương tâm khiển trách. Các người cũng thấy được, mấy năm nay Lan gia đã rút ra khỏi thương giới. Chuyện trước kia cũng không có gì để nói, tôi sẽ đi tự thú, hi vọng các người có thể buông tha Lan gia."

Lan Viễn Tân đã thấy qua kết cục của Hồ gia cùng Đoàn gia, làm sao có thể không lo lắng?

Ông ta năm đó không hề đồng ý cách làm của ba nhà kia, nhưng mà dù sao cũng không có ngăn cản. Cho nên về sau xảy ra bi kịch kia, ông ta cũng có trách nhiệm.

Ông ta chính là sợ có một ngày, Bùi Dịch sẽ thay cha mình báo thù. Cho nên ở trong lúc vô ý phát hiện Trạm Dẫn Lan xảy ra tai nạn xe cộ, liền cứu cô ta, vụng trộm đem cô ta đi Âu châu giao cho Dace chăm sóc.

Chính là vì một ngày như thế này, để cho Bùi Dịch thả bọn họ một con đường sống.

Bùi Dịch nghe xong lời Lan Viễn Tân nói, trầm mặc một hồi, nói: "Chuyện kia, với tôi mà nói, đã kết thúc."

Lan Viễn Tân ngẩn ra, rồi sau đó cảm kích liền gật gật đầu: "Cảm ơn cậu."

Ông ta nói xong, lại nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, vỗ vỗ bả vai Bùi Dịch: "Cậu cực kỳ hạnh phúc."

Bị Tô Thi Thi quấy rối như vậy, trực tiếp giải quyết vấn đề Bùi Dịch nợ ân tình. Dace bị tức đi tới, mà Bùi Dịch cũng không cần lại đi đối mặt những cái này.

Người vợ này của Bùi Dịch, quả thật cực kỳ thông minh.

Nhưng ông ta nào biết đâu rằng, sau khi ông ta rời khỏi, Bùi Dịch mặt lập tức liền trầm tiếp xuống.

Anh lôi kéo tay Tô Thi Thi, mặt đen đến cùng mực đặc một dạng, trừng mắt bắt đầu giáo huấn cô: "Người phụ nữ kia đến thời kỳ mãn kinh em cũng dám trêu chọc? Nếu lỡ bà ta nổi điên đẩy em một cái thì làm sao bây giờ? Tô Thi Thi, mấy ngày này có phải anh đã quá dung túng em rồi, em ngứa da rồi phải không?"

Tô Thi Thi còn đang suy nghĩ chuyện vừa rồi, bị anh đột nhiên mắng

như vậy một, trực tiếp gây ngấn cả người.

Tần Phong còn ở nơi này nha, người này đã vậy còn không nể mặt cô!

Tô Thi Thi vừa - xấu hổ, không cần suy nghĩ liền cãi lại rồi: "Em thấy anh là muốn tìm bất mãn, so với thời kỳ mãn kinh cũng không khá hơn chút nào!"

"Tô Thi Thi!" Bùi Dịch nổi giận.

Tô Thi Thi cả kinh, vội vàng chạy ra ngoài.

"Chết tiệt, em từ từ đi đừng chạy!" Bùi Dịch lập tức bắt được cánh tay Tô Thi Thi, tức giận đến thật muốn đánh cô một trận.

"Bùi Dịch!" Lúc này, Tần Phong vẫn một mực bên cạnh xem diễn trò, nhìn điện thoại bỗng nhiên hô, cả người sắc mặt đều đã thay đổi, "Ngọc đã xảy ra chuyện!"

"Cái gì?" Tô Thi Thi trong lòng mạnh nháy dưng, vừa muốn nói chuyện, chỉ thấy Tần Phong đã liền xông ra ngoài.

"Cô ấy bị Hồng Tinh Huy tóm lấy!" Tần Phong vừa chạy một bên kêu hô.

"Cái gì!" Tô Thi Thi tim đập đều đã nháy lờ một nhịp.

"Em đừng vội, anh đi hỏi một chút." Bùi Dịch vội vàng an ủi, mang theo Tô Thi Thi đi ra ngoài.

Bên ngoài, Tần Phong đã điều động người của anh ra ngoài tìm Ôn Ngọc.

"Cái tên biến thái kia lại cử hành một buổi họp báo đưa tin, lại còn đem Quân nhi bắt đi, không biết muốn làm cái gì!" Tần Phong gọi mấy cú điện thoại xong sơ bộ hiểu biết được chút tình huống, đối với Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi nói.

Tốc độ nói chuyện của anh đặc biệt nhanh, thanh âm cũng so với bình thường thấp hơn vài phần, nhìn qua đặc biệt bình tĩnh. Nhưng bình tĩnh quá mức chính là cực độ lo lắng. Anh chính là đang sợ hãi, anh đang ép buộc chính mình bình tĩnh.

Tô Thi Thi lần đầu tiên nhìn thấy Tần Phong có bộ dạng này, không khỏi cũng đi sợ hãi theo rồi.

"Đừng có gấp. Nếu hấn thật sự đem Ôn tiểu thư mang tới buổi họp báo tuyên bố gì đó, hấn là sẽ không làm gì cô ấy." Bùi Dịch vỗ vỗ tay Tô Thi Thi, đối với Tần Phong nói.

Tần Phong sừng sốt một phen, rồi sau đó chậm rãi gật đầu: "Tôi hiện tại liền đi tìm cô ấy."

"Để cho chú Lý lái xe đưa cậu đi." Bùi Dịch nói.

Tần Phong gật gật đầu, chạy như một làn khói ra khỏi gian phòng.

"Bùi Dịch, em... Em ở nhà chờ anh." Tô Thi Thi thấp giọng nói, trong giọng nói mang theo một tia run rẩy.

Cô rất muốn đi cùng anh, nhưng mà hiện tại cô cái tình huống này...

"Em theo anh cùng đi." Bùi Dịch đau lòng ôn nhu vuốt tóc Tô Thi Thi, "Bạn bè của em không nhiều lắm, xem Ôn Ngọc như người thân. Anh biết cái cảm giác không biết đáp án hoảng hốt ra sao, anh hấn

không cho em ở nhà một mình chờ đợi."

"Bùi Dịch..." Tô Thi Thi hốc mắt ướt át, gật gật đầu, đi theo anh đi ra phía ngoài.

Cô biết, nhất định là trước đây chính mình thiếu chút nữa gặp chuyện không may vài lần kia, mới có thể để cho Bùi Dịch có loại cảm giác này.

"Em cùng Tần Phong liên hệ, anh lái xe không tiện." Lên xe, Bùi Dịch một bên giúp Tô Thi Thi thắt dây an toàn, vừa nói.

"Được." Tô Thi Thi lấy ra di động của chính mình, gửi cho Tần Phong cái tin tức.

Bùi Dịch đem di động chính mình đặt ở trong túi, bên cạnh khởi động xe.

Anh không dám lái quá nhanh, nhưng mà tốc độ xe cũng không phải rất chậm. Lái thật sự vững vàng, gần như không cảm giác được chấn động.

Tô Thi Thi trong lòng khẩn trương, không biết như thế nào, bỗng nhiên kiên định rất nhiều.

"Nhất định là chúng ta quá khẩn trương, Ngọc không có việc gì." Tô Thi Thi ở trong lòng an ủi chính mình.

Cô thời gian này vẫn cảm thấy Ôn Ngọc cùng Tần Phong hẳn đã có chuyện gì, mà hiện tại Hồng Tinh Huy làm càng ngày càng rõ ràng, cô thật sự lo lắng bọn họ sẽ lại mâu thuẫn.

Mà ngay lúc bọn họ tiến đến tìm Ôn Ngọc thời điểm, bị nhốt một ngày

một đêm Trạm Dẫn Lan đang suy nghĩ tất cả biện pháp tìm người giúp chính mình trốn ra ngoài.

"Vì cái gì các người đều đã vô tình như thế, uống công tôi trước giờ đối với các người tốt như vậy!" Trạm Dẫn Lan thật sự vô cùng tuyệt vọng.

Cô ta bị nhốt chỗ ở này về sau, đã đem tất cả bạn bè có thể nhờ đều liên hệ một lần. Nhưng những người đó vừa nghe cô ta là bị Dace nhốt lại, toàn bộ đều không có đáp lại.

Cho dù có người thật sự chạy tới giúp cô ta, nhưng vệ sĩ canh giữ ở ngoài phòng cô ta can ngăn một khuyên bảo, cũng đều đã bỏ cuộc.

"Bà không phải là muốn cho tôi biết chính mình có bao nhiêu vô dụng, bà có bao nhiêu lợi hại sao?" Trạm Dẫn Lan đá ván cửa, mất đi lý trí kêu hô.

"Dace, bà là Bạo Quân! Bà mau thả tôi ra ngoài!"

Nhưng mà cô ta như thế nào kêu hô, cũng không tác dụng. Cô ta ra không được! Trước khi Bùi Dịch đồng ý cùng Dace hợp tác trước, cô ta ra không được rồi!

"Không, Bùi Dịch là sẽ không theo bà hợp tác. Tôi đây chẳng phải là cả đời đều phải ngốc ở trong này rồi hả?" Trạm Dẫn Lan nghĩ đến vấn đề này, mặt liền trắng.

Cô ta tin tưởng, Dace cái người phụ nữ cường thế ngoan độc tuyệt tình kia, tuyệt đối làm được!

"Không, tôi không thể ngồi chờ chết, tôi phải nghĩ biện pháp để người ta tới cứu mình!" Trạm Dẫn Lan cảm ra điện thoại, lật xem

danh bạ.

Sau cùng, ánh mắt của cô ta như ngừng lại một cái dẫy số quen thuộc vô cùng.

"Hiện tại, chỉ có anh mới có thể giúp em rồi."

Chương 576: Các người rất cục đến đây

"Rèèèèee..."

"Rèèèèee..."

Mobile phone nhẹ nhàng phát xuất ra thanh âm chấn động, lại bị tiếng Piano bên trong xe che dấu.

Bùi Dịch chuyên tâm lái xe, Tô Thi Thi chính đang ép bách chính mình thật sự nghe tiếng Piano, cũng chưa phát hiện mobile phone đang chấn động.

Ước chừng gọi mười lần, điện thoại vẫn như cũ không người tiếp nghe.

Trạm Dẫn Lan tức giận đến đưa điện thoại di động ném ra ngoài cửa sổ, vô lực ngã ngồi dưới đất, thất thanh khóc rống.

"Bùi Dịch, anh thật tuyệt tình!"

Đây là người duy nhất cô ta có thể tìm dựa vào, nhưng đối phương hiển nhiên đem cô ta đoạn tuyệt ra khỏi thế giới của mình.

"Tôi nên làm cái gì bây giờ? Tôi tới cùng nên làm cái gì bây giờ?"
Trạm Dẫn Lan đau lòng tới cực điểm.

Cô ta vẫn có kiêu ngạo của chính mình. Cô ta cố gắng như thế, chính là nghĩ muốn chứng minh cho mẹ của Bùi Dịch thấy, cô ta đầy đủ tốt,

cô xúng với Bùi Dịch!

Mà hiện tại cô ta mới phát hiện, cô ta cố gắng mấy năm nay cuối cùng lại bỏ lỡ Bùi Dịch. Nếu cô ta lúc trước lập tức trở về, cô ta cùng Bùi Dịch có lẽ còn sẽ có cơ hội.

"Ô Thi Thi, cô từ đầu cái gì cũng đều không hiểu! Tôi không trở lại, chỉ là muốn để cho chính mình càng tốt mà đối diện với anh ấy mà thôi!" Trạ Dẫ Lan càng khóc càng thương tâm.

Cô ta không cam lòng! Cô ta nhất định phải ra ngoài!

Mà cô ta không biết, Bùi Dịch mãi đến Đài Truyền Hình mới phát hiện cô ta gọi điện thoại.

"Trạ Dẫ Lan?" Ô Thi Thi nhíu mày.

Bùi Dịch gạt đầu, đưa điện thoại di động trực tiếp nhét tới trong tay cô: "Em gọi điện thoại lại cho cô ấy đi."

Ô Thi Thi bĩu môi, cầm điện thoại một bên hướng Đài Truyền Hình đi, một bên gọi lại cho cô ta.

"Tắt máy?" Ô Thi Thi quay đầu nhìn Bùi Dịch.

Bùi Dịch nhíu mày: "Quyết định như vậy đi."

Bọn họ hiện tại vội vàng muốn chết, thực không công phu cùng cô ta ngoạn chơi loại trò chơi nhận hay không nhận điện thoại này.

"Trở về gọi lại thử xem. Gọi nhiều lần như vậy, không nghe điện thoại đến lúc đó lại chạy đến trong nhà chúng ta làm loạn." Ô Thi Thi nói, trong giọng nói rất có hương vị nén giận.

Nếu là bình thường, Bùi Dịch nhất định trêu chọc cô vài câu. Nhưng hiện tại, hai người đều đang lo lắng Ôn Ngọc, cũng không rảnh có cái tâm tư kia.

Tần Phong so với bọn họ sớm một bước, hiện tại đã ở bên trong Đài Truyền Hình.

Bên trong Đài Truyền Hình, buổi họp báo được truyền hình trực tiếp vài phút, Hồng Tinh Huy chính đang lôi kéo Ôn Ngọc ở trên bục "ân ái ái", hiện trường các phóng viên đều nhanh kích động điên rồi.

"Hồng tiên sinh, xin hỏi người thật sự muốn cùng Ôn tiểu thư hẹn hò sao?" Một vị phóng viên trẻ tuổi hỏi.

Hồng Tinh Huy một tay kéo lấy Ôn Ngọc ôm vào trong ngực, cười đối với màn ảnh: "Không sai."

Ôn Ngọc toàn thân cứng ngắc, cả người đều đã nổi da gà, hốc mắt đỏ bừng, muốn khóc lại không dám khóc.

Vừa rồi Hồng Tinh Huy nói, cô nếu là dám trước mặt các phóng viên khóc, liền trước mặt mọi người hôn cô!

"Anh... Anh nắm đau tay tôi rồi." Ôn Ngọc nhỏ giọng nói, ủy khuất cực kỳ.

Cô động cũng không dám động, càng thêm không dám khóc. Cô biết cái tên biến thái này phỏng chừng liền chờ cô khóc sau đó hôn cô!

Nếu lỡ để cho Tần Phong nhìn đến...

Ôn Ngọc không dám nghĩ tiếp.

"Ôn tiểu thư, xin hỏi người thật sự vứt bỏ Tần tổng sao? Người có phải có mối nối cũ ghét bỏ Tần tổng hiện giờ phá sản hay không?" Một phóng viên khác cảm giận bất bình hỏi han.

Ôn Ngọc theo bản năng nhìn về phía vị phóng viên đặt câu hỏi kia, lập tức sững sốt.

Vị phóng viên kia là một người bạn của cô!

"Cô làm sao có thể nói như vậy tôi... Cô biết rõ rành rành tôi chỉ thích Tần Phong một người..." Ôn Ngọc cắn răng, khổ sở cực kỳ, nước mắt ở trong hốc mắt đảo quanh, giống như một giây sau liền muốn rơi xuống.

"Nếu em dám khóc, tôi liền trước mặt mọi người đem quần áo của em cởi hết!" Hồng Tinh Huy không biết khi nào thì tiến đến bên tai cô, hạ giọng nói.

Tư thái vô cùng thân thiết kia, làm cho người ta sắc mặt đỏ lên.

Tần Phong vào thời điểm, liền nhìn đến như vậy một màn.

Người phụ nữ của anh đỏ hồng mắt, ủy khuất đứng ở nơi đó. Mà cái tên biến thái kia, vậy mà - -

"Quân nhi!" Tần Phong gầm lên giận dữ, đi nhanh hướng phía trước bực đi đến.

Như tiếng sấm một dạng, trong phút chốc, hiện trường xuất hiện một mảnh lặng im.

Các phóng viên quay đầu, tự động nhường ra một lối đi tới.

Trên bục, Ôn Ngọc thân thể mạnh cứng đờ, khi thấy thật là Tần Phong khi đó, trong mắt bỗng nhiên hiện lên quét xuống ánh sáng, như yên như lửa sáng lạn.

Gần như là cùng thời khắc đó, cô rất nhanh giơ tay lên, lập tức đánh vào trên mặt Hồng Tinh Huy.

"Bốp!" Cực tĩnh trong đó, này một tiếng tát tay đặc biệt vang dội.

Tất cả mọi người ngây dại, chỉ có Ôn Ngọc một người giống như gà chọi một dạng, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai đem Hồng Tinh Huy đẩy ra, nhấc chân liền cấp cho hắn một cước, sau đó quay đầu bỏ chạy.

Động tác kia vừa nhanh vừa mạnh, muốn làm giải hận! Giống như cô liền chờ giờ khắc này đến để báo thù a!

Ôn Ngọc chạy trốn so với con thỏ còn nhanh hơn, hai ba bước nhảy xuống dưới bục, hướng Tần Phong xông tới. Nhanh đến nỗi đến bản thân Hồng Tinh Huy đều không phản ứng kịp.

Tần Phong sửng sờ nhìn người phụ nữ của anh bỏ nhào qua, theo bản năng giang hai tay.

"Tần Phong..." Ôn Ngọc nhào vào trong lòng Tần Phong, ủy khuất chu mỏ, oa một tiếng, dọa khóc.

Một màn này phát sinh quá nhanh, các phóng viên liên chụp ảnh đều đã quên rồi.

Trên bục, Hồng Tinh Huy bụm mặt, trong mắt không thể tin.

"Quả nhiên là Ngọc của chúng ta nha..." Tô Thi Thi vừa lúc thấy như vậy một màn, biểu tình miễn bàn có bao nhiêu đặc sắc rồi.

Ôn Ngọc vừa rồi rõ ràng chính là đang chờ Tần Phong đến, sau đó liền động thủ đánh người.

Cô dám đánh đố, người nhát gan kia nhất định là chờ Tần Phong tới tiếp thêm can đảm cho mình!

"Ôn Ngọc!" Trên bục, Hồng Tinh Huy phản ứng kịp, sắc mặt tối đen, đi nhanh hướng tới dưới bục đi tới.

"Tần Phong!" Ôn Ngọc toàn thân tóc gáy đều nhanh dựng thẳng lên, cầm lấy Tần Phong, lo lắng vô cùng hỏi, "Anh đánh thắng được hấn hay không? Hấn ta là tên biến thái, anh nếu là đánh không lại, chúng ta khẩn trương chạy đi... Hu hu hu, hấn là bệnh thần kinh, đầu óc cũng vấn đề!"

Ôn Ngọc nói được lại sốt ruột lại thật sự, như vậy, thật giống như thật sự có một người bệnh thần kinh sắp đuổi kịp bọn họ rồi.

Tần Phong gân xanh trên trán mạnh nháy một phen, bỗng nhiên không biết nên như thế nào nói tiếp.

Anh, quả thật, suy nghĩ nhiều... Ôn Ngọc cùng Tô Thi Thi có thể trở thành bạn bè, tuyệt đối là cá mè một lứa!

Cô, cần người lo lắng sao?

"Ôn Ngọc, em lặp lại lần nữa!" Hồng Tinh Huy nghe được Ôn Ngọc nói như vậy, tức giận đến cái mũi đều nhanh hơn nước, tính tình thối tha bạo phát không thể nghi ngờ.

Tính tình của hắn cho tới bây giờ cũng không tốt, mà còn không chút nào che dấu, giờ phút này, ánh mắt nhìn Ôn Ngọc, giống như là sói đói nhìn chăm chăm con mồi một dạng.

Tần Phong sắc mặt cũng trầm tiếp xuống, lạnh lùng nhìn Hồng Tinh Huy: "Người giống Hồng nhị thiếu như vậy mắt sáng thêm can đảm đục khoét nền tảng, so với người bệnh thần kinh cũng không khác biệt lắm rồi. Tôi đề nghị anh đi khám bệnh đi, si tâm vọng tưởng cũng là bệnh!"

"A..." Hồng Tinh Huy đột nhiên cười rộ lên, giống như vừa rồi người hung ác kia từ đầu không phải hắn.

Hắn liếc xéo Tần Phong: "Tần tổng, bảo hộ không được người phụ nữ của bản thân, thì không có tư cách ở trong này nói mạnh miệng."

Hắn nói xong nhìn về phía Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch đang đi tới, cười nói: "Các người đã đều đã đến chỗ, chúng ta đây bắt đầu tiến vào chủ đề chính đi."

Hắn đối với các phóng viên nói: "Vừa rồi chỉ là món khai vị, hiện tại mới đúng món chính, các vị muốn nghe chứ!"

Không biết như thế nào, Tô Thi Thi tâm mạnh nhảy một phen, trực giác mách bảo sắp có không chuyện tốt.

Bùi Dịch cùng Tần Phong sắc mặt cũng ngưng trọng lên. Ôn Ngọc lại vẫn ở bên kia lau nước mắt.

Hồng Tinh Huy nhìn Tần Phong cùng Bùi Dịch, liền gọi lên quát xuống tươi cười ý tứ hàm xúc không rõ, chậm rãi nói: "Trước tôi nói qua, tôi không ủng hộ tập đoàn Phi Tầm được tham gia vào công trình thôn Thành Trung của chúng ta. Trong đó, có một nguyên nhân

quan trọng là, tôi nghĩ muốn làm một chuyện cho người tôi yêu."

Ánh mắt của hắn rơi vào trên người Ôn Ngọc, ôn nhu hỏi han: "Mọi người đều biết, Ôn Ngọc cùng Tô Thi Thi là bạn tốt. Giúp Tô Thi Thi, chính là giúp người tôi yêu. Mà thôn Thành Trung chính là tác phẩm do Bùi Dịch chõng của Tô Thi Thi thiết kế."

"Cho nên, vì người phụ nữ của tôi, tôi đề nghị đem quyền phụ trách thôn Thành Trung tiếp tục giao cho Bùi Dịch, đem tập đoàn Phi Tầm đuổi đi!"

Tô Thi Thi thấy người chỉ cảm thấy trong đầu "oong" một tiếng, bùng nổ rồi.

Bọn họ có phải nghe lầm rồi hay không?

Tình tiết vở kịch này phát triển có phải cũng quá ra ngoài khả năng người đoán rồi hay không? Là Hồng Tinh Huy điên rồi hay chính là nhóm người bọn họ điên rồi?

Chương 577: Cô trái lại nghĩ muốn bình tĩnh

"Đây là cái tình huống gì?" Tô Thi Thi lặng lẽ lôi kéo tay áo Bùi Dịch.

Bùi Dịch nhàn nhạt quét qua liếc mắt nhìn Hồng Tinh Huy một cái, cúi đầu đối với Tô Thi Thi nhỏ giọng phun ra hai chữ: "Bình tĩnh."

Tô Thi Thi cười khổ.

Cô là muốn bình tĩnh nha, nhưng mà đối thủ bọn họ gặp được tuyệt đối không phải là người có thể bình tĩnh.

Bên cạnh, Tần Phong sắc mặt đã không thể dùng khó coi để hình dung rồi. Nếu không phải Ôn Ngọc đang sợ quá mức vẫn ôm tay anh, anh phỏng chừng đã xông lên đánh người rồi.

Hồng Tinh Huy nói ra lời nói kia về sau, giống như đặc biệt hưởng thụ ánh mắt người khác nhìn chính mình.

Mà các phóng viên, từ đầu chấn kinh qua đi, đều đã cùng điên rồi một dạng, thần tốc hướng tới Tô Thi Thi bọn họ ập đến.

"Cẩn thận!" Bùi Dịch bảo vệ Tô Thi Thi, hướng bên cạnh tránh đi. Một bên khác, Tần Phong cũng thần tốc phản ứng lại, lôi kéo Ôn Ngọc liền vây quanh lại.

Cùng lúc đó, Dương Dũng cũng mang theo vài vị vệ sĩ rất nhanh đã xông đi tới, ngăn cách các phóng viên.

"Bên này có thai phụ, các vị phóng viên đừng kích động. Nếu là lộng thương Bùi phu nhân, Ngọc bảo bối của ta sẽ khổ sở." Hồng Tinh Huy cười nói.

"Cái tên biến thái kia không nên nói lung tung! Anh lại như vậy nói xấu tôi, tôi... Tôi nói cho cha anh!" Ôn Ngọc tức giận đến hô to.

Hồng Tinh Huy vừa nghe liền vui vẻ: "Cha tôi bị bắt, em muốn đến nhà giam nói cho ông ấy sao?"

Ôn Ngọc trừng mắt: "Cha anh đã đầy đủ đáng thương, anh còn ở nơi này làm chuyện điên khùng nghĩ muốn tức chết ông ta, anh thật sự là quá bất hiếu rồi!"

Hồng Tinh Huy mạnh cứng đờ, khóe miệng hơi không thể nhận ra rút rút, yên lặng hít vào một hơi.

Tô Thi Thi cúi đầu muộn cười, lạnh lẽo lôi kéo tay Bùi Dịch.

Bùi Dịch hiểu ý, mang theo cô mặt không đổi sắc lạnh lẽo muốn đi.

Không đi, chẳng lẽ ở lại nơi này bị Hồng Tinh Huy đùa giỡn sao?

Một vị phóng viên tinh mắt phát hiện, lập tức hỏi Hồng Tinh Huy: "Xin hỏi Hồng nhị thiếu, người vừa rồi nói đều là thật sao? Hiện tại Bùi tổng bọn họ tình huống ra sao mọi người đều biết, người tại sao lại đối với bọn họ có thể tin tưởng như vậy?"

Tô Thi Thi nhướn mày, bước chân nhanh hơn.

Đúng là đã không còn kịp rồi, chỉ nghe Hồng Tinh Huy nói: "Vài vị chẳng lẽ không muốn thu thập cục diện rối rắm của chính mình sao? Đây cũng không phải là biểu hiện người chịu trách nhiệm."

Một cái mũ lớn như vậ quy chụp xuống. Hồng Tinh Huy này thật là độc ác!

"Hồng Tinh Huy, đây là chuyện giữa chúng ta, anh không cần đem Bùi Dịch bọn họ kéo tiến vào!" Tần Phong lạnh giọng nói.

"À?" Hồng Tinh Huy khinh thường nhìn Tần Phong liếc mắt một cái, "Anh có phải quá coi trọng chính mình rồi hay không?"

Tần Phong mặt liền trầm tiếp xuống, như hàn băng một dạng, thù hận như lưỡi dao sắc bén, hung hăng bắn về phía Hồng Tinh Huy. Trong phút chốc giống như là thay đổi thành một người khác.

Mọi người hít vào một hơi, liền hỏi đều đã quên hỏi. Liền ngay cả Tô Thi Thi cũng hoảng sợ.

Cô quen biết Tần Phong vẫn đều là hi hi ha ha, đâu nào nhìn đến anh đáng sợ như vậy qua!

Lúc mọi người ở đây cho rằng Tần Phong muốn động thủ, hậu trường bên kia bỗng nhiên truyền đến người chủ trì kêu la.

"Chủ nhiệm Lý mang đến tin tức quan trọng, mời các vị trở lại trước bục."

"Chủ nhiệm Lý?" Tô Thi Thi sửng sốt, theo bản năng ngẩng đầu nhìn Bùi Dịch.

Bùi Dịch ánh mắt cũng là tối sầm lại, ngẩng đầu hướng phía trước nhìn lại.

Chỉ thấy một người đàn ông trung niên mặc tây trang màu xanh đậm

đi lên bục phát biểu, bộ dáng hơn 50 tuổi, bụng phệ, tóc thưa thớt, rất có giọng quan.

"Thật là hấn!" Tô Thi Thi tâm mạnh nháy một phen. Người đàn ông này chính là lúc Bùi Dịch bị bắt về sau cô đi chào hỏi sau cùng một vị quan viên kia.

Lúc ấy, vị chủ nhiệm Lý này tuy không có hỗ trợ, nhưng cho cô một đề nghị không tệ, thái độ so với một số người khác cũng hòa ái rất nhiều.

"Hấn là người của Hồng gia bên kia?" Tô Thi Thi hỏi Bùi Dịch.

"Uh"m." Bùi Dịch nhàn nhạt nói, "Là một người bạn cũ trước kia của Hồng gia."

Đây là lúc trước Bùi Dịch thay Tô Thi Thi an bài một con đường lui. Bùi Dịch tuy biết những người đó hấn không giúp bọn họ, nhưng mà người này duy nhất là một người cùng Hồng gia bên kia quan hệ tương đối gần.

Hành động này giống như đang muốn cảnh cáo Hồng gia không cần nhúng tay, chẳng thế thì hậu quả sẽ giống những người khác kia bị liên lụy một dạng.

"Các vị, tôi hôm nay tới là muốn tuyên bố một chuyện quan trọng." Chủ nhiệm Lý đi đến vị trí trung tâm ở bục phát biểu, đối với phóng viên phía dưới làm động tác ra hiệu, ý bảo mọi người im lặng, sau đó đem ánh mắt rơi vào trên người Bùi Dịch.

"Bùi tiên sinh, tôi là người phụ trách công trình thôn Thành Trung, lúc trước đối với người có hiểu lầm bây giờ tôi xin phép bày tỏ nhận lỗi." Ông ta dừng một chút, nhìn về phía mọi người, nói, "Trái qua điều

tra, đã chứng minh trước đây đối với chuyện Bùi Dịch cố ý làm nổ tung một kỳ công trình thôn Thành Trung cùng với việc cố ý hư hao tài sản quốc gia thực chỉ là hiểu lầm. Cậu ấy là bị người ta hãm hại. Nguyên Đồng Sự Trưởng Hồ Tấn Hoa tập đoàn Hồ thị đã nói rõ, những chuyện đó đều là một mình ông ta gây nên."

"Tôi đại biểu bộ phận công trình hướng Bùi Dịch tiên sinh xin lỗi, hơn nữa hi vọng người có thể tiếp tục tiếp quản cái công trình này, đem cái công trình này tiếp tục tiến hành tạo phúc cho dân chúng." (Ryeo: Đệch! Xin lỗi có ích gì, trả lại hết tiền tài mấy người tịch thu của Dịch nhà tui đi rồi nói, còn tiền bà Thi nộp bảo lãnh nữa, biết bao nhiêu mà nói, ăn cho hết rồi quay lại xin lỗi à >"<)

Chủ nhiệm Lý dứt lời, phóng viên lập tức vỗ tay lên, không ngừng mà nói với Bùi Dịch chúc mừng.

Mà Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch bọn họ, lúc này nhưng là - - hận không thể quay đầu bước đi nha!

"Em thật muốn đánh chết hấn!" Tô Thi Thi khẽ cúi đầu, nho nhỏ nói thầm.

Cái kết cục này dựa theo tình hình phát triển trước mắt, bọn họ sớm đoán được rồi! Đúng là tuyệt đối không phải vào lúc này công bố.

Chủ nhiệm Lý kia hiển nhiên là cùng Hồng Tinh Huy một duộc. Bọn họ hiện tại tuyên bố ra, biến thành giống như đều là công lao Hồng Tinh Huy một dạng.

Cái này cũng chưa tính, chủ nhiệm Lý sau khi nói xong, lại đối với các phóng viên nói: "Bây giờ thực sự ít nhiều là nhờ công lao to lớn của Hồng Tinh Huy tiên sinh tương trợ, nếu không nhờ cậu ấy tìm đến chứng cứ giúp Bùi tiên sinh lấy lại trong sạch, chuyện này còn

không biết đến khi nào thì mới có thể tra ra manh mối."

"Những thứ này là chuyện tôi phải làm. Tôi cũng chỉ là vận khí tốt một chút, vừa lúc bị tôi phát hiện thôi. Vì bảo bối của tôi, tôi đương nhiên cái gì đều nguyện ý làm." Hồng Tinh Huy vô cùng khiêm tốn nói.

"Oe..." Tô Thi Thi che miệng lại, buồn nôn nôn nước chua, thiếu chút nữa đem những thứ vừa rồi ăn được gì đó đều đã thổ ra.

Cô không nghĩ tới, cô lần đầu tiên nôn nghén, thực ra là bị người làm cho buồn ói!

Hồng Tinh Huy, anh còn có thể càng không biết xấu hổ đến vậy!

"Thi Thi..." Ôn Ngọc lo lắng nhìn Tô Thi Thi, nhưng trong lòng cô càng lo lắng hơn là Hồng Tinh Huy vừa rồi nói những cái này thật là...

Cô ngượng ngùng - lại vừa - tức giận, đúng là lại không dám nói cái gì, trong lúc này đỏ mắt, không biết nên làm cái gì bây giờ.

"Không có việc gì." Tần Phong gắt gao ngăn đón cô, trên mặt lạnh lùng không có một tia biểu tình.

Anh nhìn Bùi Dịch liếc mắt một cái, lạnh lùng nói: "Chúng ta đi."

Bùi Dịch yên lặng gật đầu, ôm Tô Thi Thi xoay người rời đi.

Hồng Tinh Huy cho rằng như vậy bọn họ liền không có biện pháp rồi hả? Nếu hắn nghĩ muốn diễn như thế, liền một người diễn đủ rồi! Bọn họ mới hẳn không phụng bồi!

Các phóng viên đều đã lờ mờ rồi.

"Bùi tổng, người không nói chút gì sao?" Có phóng viên lớn mật đuổi theo.

Oan ức được rửa sạch, anh lại có thể một lần nữa phụ trách công trình thôn Thành Trung, anh vậy mà một chút ý định muốn bày tỏ cũng không có?

"Bùi tổng như vậy liền sợ sao?" Hồng Tinh Huy ở phía sau cười nói, "Không phải là một lần thất bại mà thôi, Bùi tổng cũng không dám tiếp thu khiêu chiến rồi hả?"

Hồng Tinh Huy nói xong hướng phóng viên nói: "Tuy nhiên hiện tại có người yêu cầu Hồng gia phụ trách hạng mục công trình này, nhưng tất cả mọi người biết, nhà của chúng ta đối những thứ này không hề lành nghề. Cho nên, Hồng gia chúng ta hẳn không tham dự bất cứ chuyện gì trong công trình thôn Thành Trung, tôi đề nghị, vẫn như cũ để cho Bùi tổng phụ trách."

"Hồng tiên sinh thực trượng nghĩa!" Có phóng viên hô.

Trượng nghĩa?

Tô Thi Thi túm Bùi Dịch, mạnh dưng bước.

Cái phóng viên kia là người của Hồng Tinh Huy cài vào đi? Cái lỗ tai nào của hắn nghe ra tới tên kia trượng nghĩa rồi hả?

Tô Thi Thi híp mắt, hướng Bùi Dịch liếc mắt ra hiệu.

"Cái này anh cũng đều đã nhìn được?"

Bùi Dịch môi mỏng hơi nhấp, màu sắc hơi trầm xuống.

Cái này có thể nhìn, lại còn gì không thể nhìn!

Chương 578: Khí phách như Bùi Dịch

"Bùi tổng rốt cục có phản ứng rồi!" Các phóng viên nhìn đến Bùi Dịch xoay người, cả đám đều hưng phấn rồi.

"Bùi Dịch!" Tần Phong tựa hồ nghĩ tới cái gì, vội vàng đưa tay bắt chéo ra hiệu, âm thầm hướng anh lắc lắc đầu, để cho anh không cần kích động.

"Tần Phong." Tô Thi Thi đỡ tay Tần Phong, hướng anh mỉm cười lắc lắc đầu.

Tần Phong nhìn Tô Thi Thi, lại nhìn Bùi Dịch, miệng mở mở, không biết nên nói cái gì.

Ngay tại lúc này, Bùi Dịch đã lôi kéo Tô Thi Thi nâng bước đi về phía trước.

Phóng viên tự động tránh ra một lối, liều mạng quay chụp.

Tô Thi Thi cảm giác chính mình giờ phút này giống như là đang đi trên thảm đỏ một dạng, muôn vàn ánh mắt đều hướng về bọn họ

Mang thai hơn năm tháng bụng đã có vẻ rõ ràng, thân thể của cô cũng so với trước đây đã một chút. Bùi Dịch một tay nắm tay cô, một tay sẵn sàng che chở cô, đi được không nhanh không chậm.

Bất tri bất giác, hiện trường tiếng động lớn nháo thanh không thấy nữa. Tất cả mọi người lặng lẽ nhìn cặp đôi này ân ái.

Từ lúc bọn họ bắt đầu yêu đương đã bị truyền thông biết rõ, thời gian thoáng cái đã qua một năm, truyền thông nhìn bọn họ từng bước một như thế nào đi bên nhau, gần như là chứng kiến toàn bộ chuyện tình yêu của bọn họ.

Mà giờ phút này, Bùi Dịch che chở vợ của anh, che chở cái người phụ nữ đã cùng đi qua mỗi một thay đổi trong cuộc sống, cùng nhau hướng đến trên bục.

Lúc này Tô Thi Thi còn không biết, ngày này đối với bọn họ về sau đại biểu cho cái gì.

"Tin tưởng anh ấy là được." Giờ khắc này, Tô Thi Thi ở trong lòng yên lặng tự nói với mình những lời này.

Cô được anh nâng đỡ, an tâm theo sát anh. Lúc trước bối rối, lo lắng, toàn bộ không thấy.

Tâm, không hiểu sao càng thêm kiên định.

Người chủ trì đem micro giao cho Bùi Dịch.

Dưới bục, Hồng Tinh Huy cười như không cười nhìn bọn họ, vẻ mặt đắc ý.

Toàn bộ chuyện này đều là do hấn an bài. Hấn đương nhiên không có tìm cái gì gọi là chứng cứ, Hồ Tấn Hoa tại cục cảnh sát đã sớm nói rõ mọi chuyện.

"Bùi Dịch, tôi biết vợ anh đặc biệt xem trọng ân tình. Tôi đưa cho anh ân tình này, anh sẽ cực kỳ buồn rầu đi?" Hồng Tinh Huy trong lòng cười lạnh.

Sử dụng ân tình là chiêu thức quen thuộc của lão già nhà hắc. Tuy nhiên hắc không thích cái bộ dạng diễn trò của lão già kia làm như vô hại nhưng cái gì cũng đều phải chiếm tiện nghi, nhưng không thể không nói, chiêu diễn trò cực kỳ được lợi.

Hồng Tinh Huy quay đầu nhìn thoáng qua Ôn Ngọc, lập tức liền gọi lên quét xuống nụ cười tà tà.

Đã từng có người đánh giá qua, hắc cùng Tần Phong có chút giống nhau. Nhưng mà bọn họ đều không biết, hắc so với Tần Phong muốn đáng sợ hơn rất nhiều! (*Ryeo: Đúng rồi, Phong nhà tui có ngoan độc kiểu bá đạo tổng tài, còn ông là bệnh lâu năm mà giấu =))*

"Anh, người nói Tần Phong ngoan độc? Đó là người không hiểu biết em trai của mình!" Hồng Tinh Huy nhớ tới vị anh trai bị hắc phái người giam lỏng ở nhà, trong mắt ý cười càng sâu rồi.

Trên bực, Tô Thi Thi nhàn nhạt nhìn Hồng Tinh Huy, đem vẻ mặt của hắc một tia không đặt ở trong mắt, âm thầm xiết chặt quả đấm.

"Bùi Dịch, chọc không tức chết hắc, trở về cho anh quý điều khiển từ xa!" Tô Thi Thi tiếp sát bên người Bùi Dịch, vẻ mặt tỉnh bơ nói.

Bùi Dịch ánh mắt trầm xuống, âm thầm lờm cô một cái, nhưng ngẩng đầu đối mặt với phóng viên phía dưới khi đó, sắc mặt lại bình tĩnh như thường.

Anh trầm giọng nói: "Cực kỳ cảm tạ chủ nhiệm Lý đặc biệt đã chạy tới tuyên bố chuyện này. Tôi lúc trước ước nguyện ban đầu thiết kế thôn Thành Trung này, là vì trợ giúp cha tôi hoàn thành mộng tưởng."

"Tôi cực kỳ cảm kích, tôi có thể tiếp tục hoàn thành cái công trình

này. Vì hồi báo dân chúng đối với tôi tin nhiệm, tôi quyết định - - "

Anh nói tới đây cúi xuống, một tay ôm Tô Thi Thi vào lòng, đối với phía trước phi thường thành khẩn nói: "Tôi quyết định sau này tôi ở trong thôn Thành Trung đạt được tất cả ích lợi, đều không giữ lại toàn bộ hiến cho cho quốc gia!"

"Oa..." Hiện trường nổ mạnh, tất cả mọi người không thể tin được chuyện chính mình nghe thấy.

Lợi ích thôn Thành Trung, kia cũng không phải là nghìn vạn, đó là vô tận lợi ích nha!

Nhưng Bùi Dịch vậy mà nói quyền liền quyền, này là khí phách gì chứ!

Liền ngay cả Tô Thi Thi cũng lờ mờ, sửng sờ nhìn Bùi Dịch, trong đầu chỉ còn lại câu nói tiếp theo - - toàn bộ hiến cho quốc gia.

Toàn bộ hiến cho quốc gia!

Toàn bộ cúng!

"CLGT, anh cái tên phá của..." Tô Thi Thi bị chọc giận muốn khóc. Cô là nói để cho anh tức chết Hồng Tinh Huy, nhưng cũng không cần như vậy đi?

Cô làm sao có thể yêu thương một người đàn ông phá của như vậy! Kia đúng là đầy đủ đời đời con cháu hưởng thụ bất tận tài phú! Cứ như vậy bị người đàn ông phá của này đem quyền cho quốc gia hết rồi!

Con trai của bọn họ sau khi sinh ra, sẽ khóc đến mù luôn đi?

Bùi Dịch nhìn đến sắc mặt cô vợ nhà mình, trong mắt hiện lên quét xuống ý cười, cúi đầu ôn nhu hôn cái trán của cô một chút, ôn nhu nói: "Coi như là em cùng anh là vì đứa con chưa sinh ra của chúng ta tích phúc đi."

Tâm, ở một khắc này hóa thành nước, ấm được rồi tinh rồi mù.

Tô Thi Thi cũng bị mê hóa, mũi không hiểu sao cay cay.

Anh là đang dùng hành động thực tế tới nói cho cô. Cô lúc trước kéo Hán Kiến Nghiệp đưa ra ánh sáng, hủy diệt của cái tới bảo toàn anh, anh chưa từng có trách cô.

Mà anh hiện tại, cũng có thể vì cô vứt bỏ càng thêm nữa. Mà hết thảy chuyện này, trong miệng anh chỉ đơn giản như câu nói kia "Tích phúc".

Tô Thi Thi càng thêm biết, anh là không nghĩ muốn nợ ân tình của Hồng Tinh Huy kia. Bọn họ không nghĩ muốn bởi vì cái dạng này, mà bỏ rơi Ôn Ngọc.

"Cậu, cái người điên này!" Tần Phong hốc mắt cũng đỏ, yên lặng dời đi mắt, trong lòng rất không là tư vị.

Anh lại làm sao không biết mục đích Bùi Dịch làm như vậy.

"Huynh đệ, cảm tạ!" Tần Phong nhìn Bùi Dịch liếc mắt một cái, nắm lấy bả vai Ôn Ngọc, xoay người liền đi nhanh hướng ra bên ngoài đi đến.

"Tần Phong, Bùi tổng... em..." Ôn Ngọc nước mắt bồ nhào ra tức tốc rơi xuống, sau cùng, chỉ hóa thành một câu nghẹn ngào, "Thực xin

lỗi."

Cô tuy nhát gan, nhưng cho tới bây giờ cũng không ngốc.

Cô biết, Bùi Dịch làm như vậy là vì Tô Thi Thi cùng Tần Phong, là vì cô. Bọn họ đang cấp cho cô chỗ dựa.

Bọn họ, người nào cũng đều đã không muốn nợ Hồng Tinh Huy.

"Hồng Tinh Huy tiên sinh." Lúc này, trên bực Tô Thi Thi cười tít mắt nhìn Hồng Tinh Huy, trong mắt lấp lánh ánh sáng khiến người ta chói mắt, "Cảm tạ anh vì quốc gia làm ra cống hiến."

Hồng Tinh Huy sửng sốt, không quá hiểu được những lời này của cô là có ý tứ gì.

Lúc này, trên bực chủ nhiệm Lý hướng Hồng Tinh Huy liếc mắt ra hiệu, thần sắc lo lắng.

Hồng Tinh Huy trong đầu hiện lên một tia sáng, bỗng nhiên hiểu rõ ra, mặt liền đen.

Ông già nhà hấn trước cùng ba gia tộc kia đều có giao dịch qua. Hồng gia không ra mặt, nhưng lại thu ích lợi từ mỗi nhà hai phần

Chính là, Hồng gia không cần làm bất cứ chuyện gì, nhưng mà có thể thu ích lợi cuối cùng được tất cả sáu phần ích lợi.

Nhưng hiện tại, Hồ gia cùng Đoàn gia đã phá sản, không thể tiếp tục phụ trách thôn Thành Trung. Lan gia hấn là cũng sẽ lập tức rời khỏi, mà Bùi Dịch đem toàn bộ ích lợi quyền đi ra ngoài. Vậy thì ý nghĩa - - Hồng gia bọn họ, đem một phân tiền đều đã thu không tới!

"Bùi Dịch, Tô Thi Thi, các người - - được, được lắm!" Hồng Tinh Huy nắm bắt quả đấm, cười đến giống cái bệnh thần kinh một dạng.

"Hắn không thất tâm phong đi?" Tô Thi Thi bĩu môi, thật muốn tên gia hỏa kia điên luôn thì tốt rồi.

Đột nhiên, Hồng Tinh Huy ngưng cười, không hề chớp mắt nhìn Tô Thi Thi, sau đó ánh mắt rơi vào trên bụng Tô Thi Thi, tà tà cười nói: "Như vậy, tôi cũng đang thay con của tôi tích phúc rồi." (*Haizzz, sắp có biến rồi, tui chỉ rắc thính vậy thôi đó =(*

"Hắn có ý tứ gì?" Tô Thi Thi tâm mạnh trầm xuống.

Hồng Tinh Huy nói đương nhiên không có khả năng là con của cô cùng Bùi Dịch, nhưng hắn vì cái gì muốn nhìn chăm chăm bụng của cô nói những lời này?

"Đừng lo lắng, anh sẽ đi tra rõ ràng." Bùi Dịch trầm giọng nói.

Mà ở Thành Tây trong một khu biệt thự sa hoa, một cô gái cầm lấy một cái chăn đơn bị xé nát nổi thành dây thừng, run run rẩy rẩy từ lầu hai leo đến lầu một.

Người này đúng là Trạm Dẫn Lan.

Cô ta thật sự không có biện pháp, chỉ có thể dùng phương thức như vậy chạy trốn. Nhưng cô ta mới vừa đứng thẳng thân thể, tựa đầu vào một cửa sổ sát đất thấy được Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi ở trên Đài Truyền Hình một màn kia.

Bùi Dịch đấm đui đưa tình tuyên bố, tuyên bố kia thông qua cửa sổ mở rộng này bay vào tới, lọt vào trong lỗ tai cô ta.

"Coi như là vì đứa con chưa sinh ra của chúng ta tích phúc..."

Như vừa bị một thùng nước lạnh dội thẳng từ trên đầu tưới xuống, Tràm Dẫn Lan lạnh thấu tim.

Cô ta không để ý nguy hiểm nghĩ muốn chạy ra ngoài tìm Bùi Dịch đi thông báo anh cẩn thận, nhưng cùng tới là cái gì?

Tràm Dẫn Lan tâm thật sự nát: "Khó trách không nhận điện thoại của tôi, anh chính đang bận rộn cùng vợ mình ân ái, làm sao có thể nhận điện thoại của tôi!"

Tràm Dẫn Lan trong mắt ngoan độc lệ chớp lóe rồi biến mất, lập tức lau nước mắt, hướng tới sân bên ngoài biệt thự chạy tới.

Chương 579: Trộm chạy đến

"Trạm Dẫn Lan, chạy trốn!" Ngay lúc Trạm Dẫn Lan muốn chạy ra sân thời điểm, sau lưng bỗng nhiên truyền đến một tiếng giận kêu hô.

Ngay sau đó, một vị vệ sĩ liền đuổi theo, lập tức kéo tay Trạm Dẫn Lan lại.

"Mẹ, van cầu người buông tha con." Trạm Dẫn Lan thật sự tuyệt vọng, khóc cầu xin.

Dace sắc mặt tàn nhẫn, cả người giống như là rơi vào điên cuồng một dạng: "Tôi buông tha cô? Vậy các người có nghĩ tới buông tha tôi sao? Tôi vì chờ đợi một cái thiết kế như công trình thôn Thành Trung lâu như vậy, đem toàn bộ đều đã ném đi vào, hiện tại bạn trai trước của cô lại đem toàn bộ đều đã hủy đi!"

Dace nhớ tới vừa rồi ở trên TV nhìn đến toàn bộ, chỉ cảm thấy khí huyết dâng lên, sắp giận ngắt rồi.

"Bùi Dịch muốn làm chuyện gì, tôi làm sao mà biết! Người vì cái gì đem những thứ này đều đã tính lên trên đầu tôi!" Trạm Dẫn Lan chịu không nổi hô, cô ta không nghĩ muốn nhịn nữa rồi.

Dace hai mắt nhíu lại, nghĩ tới cái gì, sắc mặt càng thêm âm trầm trọng lại: "Ban đầu là cô cùng Bùi Dịch thông đồng với nhau phải hay không? Tôi vốn chính là muốn cùng Hồ Sĩ Minh hợp tác, là cô đề nghị tìm Bùi Dịch hợp tác."

Bà ta nhớ tới những cái chuyện trước kia liền hận nghiến răng

ngiến lợi. Nếu không phải bà ta cho Bùi Dịch cơ hội, Bùi Dịch làm sao có thể nhận được công trình thôn Thành Trung? Vậy bà ta hiện tại cũng sẽ không trở nên bị động như thế, bị bọn họ xem như khi con làm xiếc một dạng mà đùa giỡn.

"Bùi Dịch bọn họ đã nói rồi, liên tính không có bà hỗ trợ, bọn họ vẫn như cũ có thể tìm đến đối tác khác càng tốt hơn để hợp tác. Có lẽ như vậy, bọn họ hiện tại cũng không có nhiều phiền toái như vậy." Trạm Dẫn Lan ăn miếng trả miếng nói.

Trước cô ta cũng dùng cái lý do như vậy nói với Bùi Dịch để cho anh nhớ kỹ chính mình là tốt, nhưng lúc đó bọn họ chính là nói như thế này. Hiện tại cô ta dùng những câu nói như vậy nói cho Dace, thậm chí có một loại cảm giác như trả được thù thật khoái cảm.

Quả nhiên, Dace vừa nghe liền phát hỏa, đối với vệ sĩ nói: "Khẩn trương bắt cô ta đi, tôi muốn đem cô ta trở về Âu châu, nhốt tới chết!"

Bà ta hiện tại lập tức liền sắp bị đám cổ đông kia buộc đi trở về, mộng tưởng cổ văn của bà ta liền triệt để xong rồi. Bà ta không chỗ phát tiết, chỉ có thể đem hận phát tiết tại trên người Trạm Dẫn Lan.

"Không, bà không quyền làm như vậy!" Trạm Dẫn Lan bị dọa điên rồi, ác từ gan mà sinh, nâng lên cánh tay lập tức cắn lên mu bàn tay của vị vệ sĩ đang giữ lấy chính mình, thừa dịp hấn ăn đau, một cước đá đến phần háng của hấn, co căng chạy.

"Bắt cô ta lại cho tôi!" Dace tức giận đến hô to.

Trạm Dẫn Lan cảm đầu một dạng chạy, vòng qua hai cái sân nhanh như chớp chui vào sân một hộ gia đình.

Chủ nhân nhà kia vừa lúc lái xe ra ngoài, Trạm Dẫn Lan ngăn lại cô,

mở cửa xe liền ngồi xuống, tận lực bình tĩnh yêu cầu cô cho chính mình đi nhờ đoạn đường.

Hai người trước đã gặp qua, tán gẫu cũng rất hợp ý, vị kia cũng không nghĩ nhiều, liền đưa cô ta đi ra ngoài.

Bọn vệ sĩ cũng không có nhìn đến Trạm Dẫn Lan chạy đến nơi này, cứ như vậy vụng trộm trốn thoát ra ngoài.

Mãi đến xe rời khỏi tiểu khu, Trạm Dẫn Lan mới khống chế được toàn thân đang phát run.

"Không được, tôi không thể cứ như vậy! Tô Thi Thi, Bùi Dịch, đây đều là các người nợ tôi! Tôi không cam lòng, tôi không cam lòng!" Trạm Dẫn Lan gắt gao nắm chặt quả đấm, ở trong lòng nghiến răng nghiến lợi nói.

Mà Tô Thi Thi bọn họ cũng không biết cô ta xảy ra toàn bộ chuyện này.

Từ Đài Truyền Hình đi ra về sau, Bùi Dịch liền mang theo Tô Thi Thi trở về chỗ ở hiện tại của bọn họ. Mà Tần Phong lại mang theo Ôn Ngọc đi chỗ ở chính bọn họ. (Ngọc - Phong cặp nam phụ nữ phụ này đến lúc kể chuyện của bọn họ rồi nhỉ)

Dọc theo đường đi, Tô Thi Thi còn đang suy nghĩ chuyện vừa rồi, nhớ đi nhớ lại, liền nở nụ cười.

"Hồng Tinh Huy vừa rồi kỳ thật là rất tức giận đi? Em nhìn thấy hấn tức giận đến lỗ mũi đều đã khuếch trương, nhưng mà hấn vậy mà nhịn xuống rồi. Quả nhiên đầy đủ biến thái." Tô Thi Thi tựa lưng vào ghế ngồi, cười đến không thể ngồi thẳng dậy.

Bùi Dịch an tĩnh nhìn bên ngoài xe, ngay từ đầu cũng không có trả lời.

Nhưng cô gái này từ lúc lên xe bắt đầu liền vẫn nhắc tới cái kia tên. Anh nhin nhẩn, cảm thấy được chính mình hôm nay hy sinh thật sự có phần quá lớn.

"Bệnh cũ lại tái phát phải hay không?" Bùi tiên sinh nghiêng Bùi phu nhân liếc mắt một cái.

Bùi phu nhân sừng sốt, không phản ứng kịp: "Làm sao vậy?"

"Anh nói rồi, nếu để cho anh từ trong miệng em nghe được cái tên của người đàn ông khác..."

"Em làm sai!" Tô Thi Thi lập tức nhận sai, thái độ siêu cấp nghiêm túc.

Nói đùa, hiện mang thai đã hơn năm tháng, đối với Bùi tiên sinh mà nói, đã là "Phi thường an toàn" có thể muốn làm gì thì làm rồi!

Cô cũng không dám trêu chọc anh!

Bùi Dịch nhìn đến cô gái nhỏ kia một bộ dáng xin tha thứ cho kẻ bất tài, không khỏi ngẫm bực.

Anh ở trong mắt cô, chẳng lẽ chính là một con sói sao?

Nếu Tô Thi Thi biết suy nghĩ của anh giờ phút này, khẳng định có thể nói - - anh không đơn thuần là sói, mà là một con sói đói khát máu đỏ!

May mà hiện giờ mọi chuyện rất cục có chuyển cơ. Bọn họ khi về

đến nhà, thư ký Vương đã ở nhà đợi, thay Bùi Dịch mang đến một phần văn kiện chính thức, một lần nữa bắt đầu mời anh làm người tổng phụ trách công trình thôn Thành Trung.

Mà Lan Viễn Tân cũng đã đi cạy cảnh sát tự thú, Lan gia triệt để rời khỏi công trình thôn Thành Trung. Lãnh đạo cấp cao tập đoàn Phi Tâm một lần nữa đổi ngôi, cổ đông thống nhất bãi miễn toàn bộ chức vụ của Dace.

Nguy cơ rốt cục giải trừ.

Tô Thi Thi nghe đến mấy cái này tin tức thời điểm, đại đại nhẹ nhàng thở ra: "Cuối cùng có thể ngủ ngon rồi."

Bùi Dịch một bên lật chuyển văn kiện thư ký Vương đưa đến, một bên ngẩng đầu nhìn cô liếc mắt một cái: "Người đi ngủ đều đã chảy nước miếng, vậy mà nói chính mình ngủ không ngon?"

Tô Thi Thi sắc mặt cứng đờ, giận, thở phì phì trừng mắt nhìn anh: "Em đó là mơ thấy suất ca mới chảy nước miếng đó biết chưa!"

Xong rồi, nói lỡ miệng!

Tô Thi Thi cổ co rụt lại, xoay người bỏ chạy.

"Tô Thi Thi!" Bùi Dịch đen mặt, đem văn kiện tiện tay hướng trên sofa vút, đuổi theo lập tức giữ chặt tay cô, ôm lấy liền hướng trong phòng ngủ đi đến.

"Chúng ta tới thảo luận một chút xem, em mơ thấy suất ca có đẹp trai như anh hay không!"

"Không cần!" Tô Thi Thi liền sửa miệng dụ ngọt, "Em mơ thấy chính

là anh!"

"Em đảm bảo, trên thế giới này không ai so với anh đẹp trai!"

"Trong mắt tình nhân có Tây Thi, em nói thật, ở trong mắt em, anh đẹp trai nhất... Ưm ưm..."

Phi lễ chớ nghe... , này để dành hoàn rồi tui viết nhá

Trong phòng khách, thư ký Vương xấu hổ nhặt lên văn kiện rơi tán loạn trên mặt đất, bắt đắc dĩ lắc đầu.

" Văn kiện quan trọng như vậy, nói ném liền ném, Bùi tiên sinh quả nhiên không phải người bình thường nha!"

Mà bởi vì Tô Thi Thi nói sai, dẫn đến cô thẳng đến cơm tối mới từ phòng ngủ đi ra.

Tuy ánh mắt hung tợn, nhưng trên mặt phỉếm đỏ ửng, mặt mày mang theo một cỗ phong tình, để cho Bùi tiên sinh nơi xa đang muốn ăn cơm vừa thấy đến mâu sắc liền sâu rồi.

"Anh đừng làm càn! Em sắp chết đói!" Tô Thi Thi khấn trương cách Bùi Dịch rất xa, ngồi ở bàn ăn bên kia, cầm lấy bát liền ăn ăn.

Bùi Dịch nhất thời bắt đắc dĩ: "Ăn từ từ."

Tô Thi Thi mới không để ý tới anh.

Cô thật sự sắp chết đói!

May mà Bùi tiên sinh buổi tối vẫn ở trong thư phòng bận rộn, cô biết, những ngày sắp tới, Bùi Dịch sẽ bề bộn nhiều việc.

Ngày hôm sau, Bùi Dịch sáng sớm liền công trường rồi. Từ hôm nay trở đi, công trình thôn Thành Trung sẽ tiếp tục thi công.

Ngay khi Tô Thi Thi ở trong sân vừa tiễn Bùi Dịch đi làm, cô vừa muốn xoay người về trong phòng, một bóng người đột nhiên từ sau viện vọt ra, hướng tới cô đã chạy tới.

"Không được nhúc nhích!" Một thanh dao sắt chói lọi kê ở trên cổ Tô Thi Thi.

Một màn này phát sinh quá nhanh, Tô Thi Thi cùng bọn vệ sĩ từ đầu không thấy rõ ràng cô ta là như thế nào xuất hiện, Tô Thi Thi đã bị cô ta khống chế rồi.

"Trạm Dẫn Lan?" Tô Thi Thi nghe được tiếng của người này, lập tức kinh sợ đến chỗ.

Chương 580: Kể rình coi

"Các người đừng nhúc nhích!" Âm thanh run rẩy, tràn ngập hoảng hốt.

Người bắt cóc hiển nhiên không có kinh nghiệm, động tác liên tục cũng không tiêu chuẩn. Tô Thi Thi chỉ cảm thấy chính mình cổ đầu nhanh bị Trạm Dẫn Lan cửa mấy đường rồi.

Cây dao sắc bén kia kề cổ Tô Thi Thi, cô không dám lộn xộn, hướng tới Dương Dũng đang vây lại liếc mắt ra hiệu.

Dương Dũng ngằm gật đầu, một bên tiếp sát, một bên lặng lẽ lấy ra điện thoại di động mau lẹ bấm gọi cho Bùi Dịch.

"Các người đừng giở trò, chẳng thế thì tôi giết sẽ cô ta!" Trạm Dẫn Lan thấy Dương Dũng đến gần, một bên kêu hô một bên khập khiễng kéo Tô Thi Thi hướng cửa viện đi.

Cô ta trèo tường vào thời điểm thiếu chút nữa bị ngã chết. Lúc này bộ đồ thể thao màu trắng cô ta mặc trên người dính đầy bùn đất, tóc tai lộn xộn, đến trên mặt đều đã dính bùn, cả người chật vật không chịu nổi.

Cô ta đã không có đường lui, hiện ở phía sau, cô ta chỉ có thể được ăn cả ngã về không!

"Trạm Dẫn Lan, cô bình tĩnh một chút. Bùi Dịch gọi điện thoại cho cô, điện thoại của cô vẫn trạng thái tắt máy, là xảy ra chuyện gì sao?" Tô Thi Thi tận lực bình tĩnh nói.

Bọn họ ngày hôm qua sau khi trở về cũng có gọi điện thoại cho Trạm Dẫn Lan, nhưng mà di động của cô ta vẫn là tắt máy. Tô Thi Thi không biết Trạm Dẫn Lan tới cùng là chuyện gì xảy ra, nhưng xem ra nhất định là gặp phải chuyện gì kích động.

"Anh ấy gọi điện thoại cho tôi?" Trạm Dẫn Lan sửng sốt, nhưng nghĩ tới ngày hôm qua ở trên TV nhìn đến hình ảnh kia, trong lòng hận ý liền cùng nẩy mầm một dạng nhảy lên cao.

"Cô ngậm miệng, ai muốn nghe cô giả mù sa mưa! Nói nữa tôi liền cắt đứt động mạch cổ của cô!" Trạm Dẫn Lan hung tợn nói.

Cô ta ẩn núp cả đêm chung quanh tại nhà bọn họ, đặc biệt đợi cho Bùi Dịch rời đi bọn vệ sĩ lơ lửng cảnh giác thời điểm mới hành động, cũng không thể có sơ xuất!

"Các người tránh ra! Dám còn động một phen tôi liền giết cô ta!" Trạm Dẫn Lan trừng mắt nhìn Dương Dũng cùng mấy vệ sĩ liếc mắt một cái, gặp trong viện đình chỉ một chiếc xe, kéo Tô Thi Thi liền hướng xe bên kia đi.

Mà ngay tại Trạm Dẫn Lan khống chế Tô Thi Thi hướng xe tiếp sát thời điểm, trên sân thượng một tòa nhà cách vách, một người đàn ông mạnh buông xuống Ống Nhòm hướng về trong viện bên này nhìn một phen, sau đó lại cầm lấy ống nhòm điều chỉnh một chút nhìn chăm chăm mạnh coi.

Môi của hắn gắt gao nhếch lên, sắc mặt tử trầm một mảnh.

"Trạm Dẫn Lan?" Hồ Sĩ Minh ngay từ đầu cho rằng chính mình nhìn lầm rồi. Nhưng cái người phụ nữ đem dao nhọn đặt ở cô Tô Thi Thi không phải Trạm Dẫn Lan thì là ai?

Hắn lại nhìn một hồi, chậm rãi hạ Ống Nhòm xuống, trên mặt đã khôi phục bình tĩnh, không biết suy nghĩ cái gì.

Qua vài giây, hắn bỗng nhiên đem Ống Nhòm ném đi, như qua đi nhiều ngày đêm một dạng, xoay người hướng thang lầu đi đến.

Hiện tại, gần như toàn bộ Bắc Kinh đều đã đang suy đoán đại thiếu gia tập đoàn Hồ thị Hồ Sĩ Minh đang làm cái gì? Hắn có phải đang chuẩn bị kế sách lật bàn hay không, có phải muốn tới cái tuyệt rồi xoay người hay không.

Ai cũng không thể đoán ra, mấy ngày nay Hồ Sĩ Minh chỉ là ru rú trong căn nhà hoang tàn này, cầm Ống Nhòm lẳng lẳng quan sát đến nhất cử nhất động của Tô Thi Thi.

Hắn giống như là một kẻ ti tiện rình coi một dạng, trốn ở góc phòng, lẳng lẳng nhìn cái người phụ nữ để cho hắn làm thế nào cũng vô pháp dứt bỏ kia.

Không ai biết Hồ Sĩ Minh muốn làm cái gì, cũng không ai biết hắn kỳ thật liền ở trong này.

Tô Thi Thi bị Trạm Dẫn Lan không chế lên xe, bị dây an toàn cột vào chỗ kế bên tay lái, không thể động đậy.

"Thành thật một chút, chẳng thế thì tôi với cô xe hủy người chết!" Trạm Dẫn Lan uy hiếp trừng mắt nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, khởi động xe.

"Tất cả trước đừng nhúc nhích." Cách đó hai thước di động trong tay Dương Dũng truyền đến tiếng của Bùi Dịch.

Dương Dũng đưa điện thoại di động đến bên tai: "Tiên sinh, Trạm tiểu thư cảm xúc cực kỳ kích động, phu nhân tình huống trước mắt coi như ổn định."

"Đuổi theo thời điểm dừng cho Trạm Dẫn Lan phát hiện. Tôi đã ở trên đường." Bùi Dịch trong thanh âm mang theo một tia không dễ cảm thấy bối rối, có thể nghe ra tới anh đang ở vội chạy.

Dương Dũng nói một tiếng vâng, liền cúp điện thoại.

Trạm Dẫn Lan xe đã rời khỏi sân. Trong nhà hiện tại chỉ có hai chiếc xe, một cái chú Lý vừa rời đưa Bùi Dịch đi công trường, một chiếc bị Trạm Dẫn Lan lái đi rồi.

Dương Dũng trực tiếp chạy đuổi theo. Cùng lúc đó, một vệ sĩ đã thần tốc liên hệ xe.

May mà đuổi theo ra không bao lâu, xe bọn họ kêu đến chỗ. Dương Dũng quản không được nhiều như vậy, kéo xuống lái xe chính mình đến chỗ phòng điều khiển, giẫm lên chân ga liền đuổi theo.

Mà bên kia, để cho Trạm Dẫn Lan ngoài ý muốn chính là, cô ta phát hiện Tô Thi Thi từ lúc vừa rời đến bây giờ vẫn đều đã bình tĩnh lạnh lùng như vậy.

"Cô không sợ hãi?" Trạm Dẫn Lan lãnh nghiêm mặt hỏi.

"Sợ." Tô Thi Thi theo bản năng vuốt ve bụng mình.

Đã có thai hơn năm tháng, bảo bảo cũng đã có tim thai. Cô khẩn trương sẽ ảnh hưởng đến bảo bảo. Từ lúc vừa mới bắt đầu, tiểu tử kia đã đá cô vài cái rồi.

Tô Thi Thi là không dám kích động.

Cô hiện tại chỉ có thể bình tĩnh không đi kích thích Trạm Dẫn Lan, mới có thể an toàn. Cô chỉ có thể âm thầm chờ Bùi Dịch tới cứu chính mình, chẳng thế thì vạn nhất thương tổn đến bảo bảo, cô nhất định sẽ hối hận chết mất!

"Tôi không nghĩ muốn hại người, tôi chỉ nghĩ muốn cùng Bùi Dịch hảo hảo nói chuyện." Trạm Dẫn Lan nhìn về phía trước, lạnh mặt nói.

Tô Thi Thi nhìn đến cô ta hai tay đang nắm tay lái phát run, xoa xoa mi tâm, nhàn nhạt nói: "Cô chuyên tâm lái xe. Tôi giúp cô liên hệ Bùi Dịch."

Tô Thi Thi trên người cũng không có mang mobile phone, vươn tay: "Điện thoại của cô đâu đưa cho tôi."

Trạm Dẫn Lan sững sốt, hốt hển nói: "Tôi ném điện thoại rồi!"

"Cô đừng kích động, tôi tìm xem." Tô Thi Thi nói xong, tiện tìm kiếm trong học chứa đồ trên xe.

Cô nhớ rõ Bùi Dịch vì để tiện trong công việc, tại mỗi xe trong học chứa đồ đều đã để những thứ dự phòng gì đó này.

Quả nhiên, cô rất nhanh liền tìm được điện thoại, chỉ là không điện rồi.

Cô cầm dây sạc trên xe, cắm vào máy, đợi mấy chục giây, khởi động máy, chậm rãi chờ.

Toàn bộ, đâu vào đấy.

Trạm Dẫn Lan cắn môi, tức giận bất bình nhìn cô một cái: "Cô như thế nào một chút cũng không sợ hãi? Cô không nên sợ hãi sao?"

Cô ta càng nhìn đến Tô Thi Thi bình tĩnh như vậy, trong lòng lại càng tức giận. Ở trước mặt Tô Thi Thi, cô ta giống như là một vai hề vậy!

Tô Thi Thi nhìn thấy vẻ mặt của cô ta, trong lòng hồi hộp, lập tức nói: "Tôi đương nhiên sợ hãi. Nhưng mà sợ hãi có thể giải quyết vấn đề sao? Ngược lại làm cho tâm tình của cô càng ngày càng tệ hơn."

"Điện thoại thông rồi!" Tô Thi Thi không đợi Trạm Dẫn Lan nói chuyện, lập tức nói.

Trời biết, trong lòng cô lúc này quả thật cực kỳ khẩn trương. Hiện tại Trạm Dẫn Lan liền cùng Đoàn Ngọc Lộ khi đó giống nhau như đúc, cô làm sao có thể không lo lắng!

"Dẫn Lan." Điện thoại vừa được kết nối một khắc, liền truyền đến giọng nói trầm ổn Bùi Dịch.

Tô Thi Thi nghe được tiếng của anh, nhất thời nhẹ nhàng thờ ra.

"Không tồi người này không ngốc kêu hô tên của mình như vậy." Tô Thi Thi nghĩ thầm. Cô có thể khẳng định, nếu mà Bùi Dịch câu đầu tiên liền là kêu hô tên cô, Trạm Dẫn Lan phỏng chừng lập tức sẽ nổi điên.

Quả nhiên, Trạm Dẫn Lan vừa nghe đến tiếng của Bùi Dịch, ngay trang cường ngạnh lập tức sụp xuống, khóc hô: "Bùi Dịch, em cũng không nghĩ muốn như vậy. Em chỉ là muốn cùng anh hảo hảo nói chuyện chút."

"Anh ngày hôm qua gọi vài cú điện thoại cho em, điện thoại của em

vẫn tắt máy, xảy ra chuyện gì rồi hả?" Bùi Dịch bình tĩnh hỏi han.

"Em..." Trạm Dẫn Lan muốn nói chuyện, nhưng đột nhiên nhớ tới cái gì, tâm lập tức cứng rắn lại, "Hiện tại nói những thứ này đã là muộn rồi. Tôi nghĩ muốn với anh đơn độc nói chuyện, anh đừng cho bất luận kẻ nào cùng đến. Tôi ở trường trung học của chúng ta chờ anh."

Trạm Dẫn Lan nói xong liền cúp điện thoại, quay đầu nghiêng Tô Thi Thi liếc mắt một cái: "Bùi Dịch thật đúng là cực kỳ để ý cô. Anh ấy cho rằng anh ấy vừa rồi cố ý không đề cập tới cô, bộ dạng làm bộ như cực kỳ quan tâm tôi, tôi liền sẽ mềm lòng?"

Cô ta cười lạnh nói: "Nếu Bùi Dịch không phải quá lo lắng, anh ấy nhất định hẳn không nói chuyện với tôi như vậy. Anh ấy nhất định sẽ uy hiếp tôi không cần xằng bậy, đây mới là anh ấy. Tô Thi Thi, tôi thật sự cực kỳ ghen tị với cô!"

Tô Thi Thi tâm mạnh chìm đến đáy cốc.

Trạm Dẫn Lan không phải Đoàn Ngọc Lộ, đâu nào dễ lừa gạt như vậy.

"Như thế nào, bị tôi đoán trúng? Cô cùng anh ấy thật là có hiểu ngầm!" Trạm Dẫn Lan càng nói, ngữ khí càng chua xót.

Tô Thi Thi không thấy được, vẫn nhìn về phía trước. Bỗng nhiên, sắc mặt cô mạnh biến đổi, la lớn: "Cẩn thận!"

Tui ngủ đây, quảng cho 1 cực thính to rồi ngủ đây

Mọi người phủ ngon nhá

Chương 581: Một người điên chặn đường

Trên đường cái rộng lớn, một chiếc xe việt dã màu đen bỗng nhiên tại ngã tư đường tại chỗ vạch qua đường xoay tròn mấy vòng. Phát xuất ra âm thanh quý dị cả chiếc xe trôi đi một đoạn mạnh ngừng ở giữa đường.

Trong lúc này, bốn phía liên tiếp vang lên tiếng phanh lại đinh tai nhức óc. Mấy chiếc xe nhao nhao dừng lại, có mấy chiếc không kịp thắng lại ầm một phen đụng vào nhau.

Giao thông lập tức loạn thành hỗn độn.

May mắn Tô Thi Thi phát hiện kịp khi đó, Trạm Dẫn Lan cách ngã tư đường 50 mét dừng lại xe, không có phát sinh tai nạn xe cộ.

Ngay trong đám xem rối một nùi kia, Tô Thi Thi nhìn đến chiếc xe điên kia mở cửa xe, một người đàn ông mặc áo sơmi màu đen từ chỗ tay lái đi xuống.

"Bùi Dịch?" Tô Thi Thi tâm ở một khắc này, mạnh điên cuồng nhảy dựng một phen.

Người điên này!

Nhưng cô còn không có kích động vài giây, tầm mắt đột nhiên liền ngưng lại.

Người nọ không phải Bùi Dịch!

Hắn râu ria xồm xàm, tóc cũng là lộn xộn, giống như là ông chú bợm nhậu vài ngày mới vừa tỉnh từ trong chần bò ra một dạng. Người lồi thối lệch thếch như vậy làm sao có thể là Bùi Dịch!

Người kia coi như không có thấy bốn phía xe cộ tê dại thành một mảnh, không coi ai ra gì hướng bọn họ bên này vừa đi tới.

Trạm Dẫn Lan nhìn thấy người kia đi tới, nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, ánh mắt có chút lạnh.

Tô Thi Thi lập tức lắc đầu: "Tôi không biết hắn!"

Người này, hiển nhiên cũng không có khả năng là vệ sĩ của cô.

"Hắn không phải hướng cô tới?" Trạm Dẫn Lan trong lòng hồ nghi, thấy con đường phía trước bị ngăn chặn, sợ bị người của Bùi Dịch đuổi theo, nổ máy xe nghĩ muốn quay đầu đổi con đường khác.

Nhưng xe mới vừa khởi động, liền nhìn đến người kia đột nhiên bước chân nhanh hơn, thẳng tắp hướng tới xe bọn họ đi tới.

"Tô Thi Thi, cô còn nói không biết?" Trạm Dẫn Lan bày ra dao nhọn liền hướng tới Tô Thi Thi đưa đến.

Nhưng Tô Thi Thi nhìn thấy người đàn ông kia, đã ngây dại.

Cô có phải nhìn lầm rồi hay không?

Thời điểm Trạm Dẫn Lan phát hiện ánh mắt của cô không thích hợp đã không còn kịp rồi. Vừa định chạy, liền phát hiện cửa xe chỗ tay lái được mở ra rồi.

Một bàn tay lập tức kéo cánh tay đang cầm dao kia của cô ta. Hấn chỉ là nhẹ nhàng bóp nghiêng, cô ta liền vô lực buông lỏng tay đang cầm dao ra

"Hỗ Sĩ Minh?" Trạm Dẫn Lan run run một phen, không thể tin được hai mắt của mình.

Cái người đàn ông râu ria xồm xàm thực ra là người đã biến mất tầm vài ngày Hỗ Sĩ Minh?

Hỗ Sĩ Minh sắc mặt lạnh thấu xương, không nhìn đến Trạm Dẫn Lan liếc mắt một cái, mà là đăm đăm nhìn Tô Thi Thi, môi mỏng phun ra mấy chữ: "Em cũng thật đầy đủ vô dụng."

"Chết tiệt!" Tô Thi Thi đều nhanh khóc.

Bị Trạm Dẫn Lan bắt cóc đã đầy đủ phiền toái, bây giờ lại xuất hiện một tên Hỗ Sĩ Minh!

Cô nhảy xuống xe chạy trốn khả năng tính có bao lớn?

"Tô Thi Thi, em tốt nhất không nên lộn xộn. Chẳng thế thì tự gánh lấy hậu quả." Hỗ Sĩ Minh xem một cái liền biết Tô Thi Thi suy nghĩ cái gì, không chút cảm tình nói.

Tô Thi Thi âm thầm nắm bắt quả đấm, trên mặt vẫn duy trì bình tĩnh, đối mặt với Hỗ Sĩ Minh, hỏi: "Anh muốn làm cái gì?"

"Làm cái gì?" Hỗ Sĩ Minh bỗng nhiên cười rộ lên, ánh mắt nóng bỏng đánh giá Tô Thi Thi, "Em trước kia cũng sẽ không hỏi vấn đề ngu ngốc như vậy. Xem ra, sau khi mang thai em nhát gan rất nhiều."

"Anh!" Tô Thi Thi thật sự nhìn không thấu Hỗ Sĩ Minh lúc này, không

hiểu sao càng thêm hoảng hốt.

*****

Nửa giờ sau, Bùi Dịch cùng Tần Phong bên cạnh trường trung học của bọn họ tìm được xe Trạm Dẫn Lan.

"Không có ai." Bùi Dịch nhìn đến xe không có một bóng người, một cỗ cảm giác mát mát từ đáy lòng dâng trào lên

"Có thể ở xung quanh hay không?" Tần Phong đuổi theo, nhíu mày nói, "Cậu trước đừng có gấp. Trạm Dẫn Lan muốn gặp cậu như thế, trước khi gặp mặt cậu, hẳn không đối với Thi Thi làm thế nào."

Bùi Dịch không nói chuyện. Hiện tại anh cũng chỉ có thể hi vọng như vậy rồi.

Nhưng đột nhiên, ánh mắt của anh rơi vào vài thứ rơi rụng ở trên ghế lái.

"Những thứ này là - - thiết bị truy tìm cậu đặt ở trên người Thi Thi?" Tần Phong sắc mặt một phen liền trắng.

Bùi Dịch trong tay cầm nhẫn cưới đặc biệt đã xử lý qua, còn có một cái vòng cổ trên châu, bên trong đều đã trang bị hệ thống định vị.

Mà lúc này, mấy thứ này đều bị tháo xuống còn đang trên xe. Như là đặc biệt cố ý để cho bọn họ nhìn đến, cho nên đặt ở trên vị trí rõ ràng như thế.

"Trạm Dẫn Lan không có khả năng biết nhẫn cưới cùng vòng cổ có vấn đề." Tần Phong trầm giọng nói.

Bùi Dịch đã xoay người trở lại trên xe mình, lấy ra máy tính mà bắt đầu gõ số hiệu.

Tay anh đang run run, không gõ một phen, tâm liền đau một phần.

Nhưng anh đánh vẫn như cũ rất nhanh, không tới 2 phút, đã xâm nhập vào hệ thống theo dõi bên đường, trên màn hình hiện ra hình ảnh một giờ trước.

Khi thấy một màn kia khi đó, anh chỉ cảm thấy tâm đều nhanh lạnh ròi.

"Chết tiệt, làm sao có thể là Hồ Sĩ Minh!" Tần Phong tức giận đến một cước đá vào trên xe.

Video clip quay lại được rất rõ ràng, Hồ Sĩ Minh cố ý đem xe Trạm Dẫn Lan chạy đến nơi này, sau đó có người lái một chiếc việt dã đến đây. Hồ Sĩ Minh đem Tô Thi Thi cùng Trạm Dẫn Lan đều đã mang tới chiếc xe việt dã kia ròi đi.

"Hắn đây là đang khiêu khích cậu." Tần Phong trầm giọng nói.

Hồ Sĩ Minh vừa thấy chính là cố ý. Hắn nhất định là biết rõ Trạm Dẫn Lan hẹn Bùi Dịch đến trung học gặp mặt, cho nên hắn cố ý dẫn bọn họ đến nơi đây ròi mới ròi đi.

Bùi Dịch mặt trầm xuống, từ lúc thấy được hình ảnh theo dõi kia về sau liền vẫn không nói gì.

Anh càng là như thế này, Tần Phong lại càng lo lắng. Anh ta an ủi: "Theo hình ảnh trông được đến, Trạm Dẫn Lan bị trói, nhưng hắn không đối với Thi Thi làm gì. Hắn là không đến mức khó xử một người phụ nữ có thai, cậu đừng lo lắng."

"Lập tức cho người ta tra xe việt dã kia đi đâu, tìm kiếm từ hình ảnh theo dõi trên tất cả tuyến đường." Bùi Dịch chậm rãi nói.

Anh một cái vẻ nói cho chính mình phải bình tĩnh.

Vợ yêu nhà anh vẫn còn đang đợi anh đi cứu, hiện ở phía sau từ đầu không có thời gian đi miên man suy nghĩ.

Anh cũng không dám suy nghĩ cái loại loại khả năng này.

Anh sẽ phát điên!

May mà Tần Phong hệ thống tin tức hiệu suất có vẻ nhanh, rất yên tĩnh liền tra được hành tung Hồ Sĩ Minh bọn họ.

"Bọn họ trên đường không đổi xe, chạy đến biệt thự trong lòng núi Tây Sơn bên kia rồi." Tần Phong nói.

Bùi Dịch nhướn mày, đối với chỗ kia ấn tượng cũng không tốt lắm. Lúc trước Đoàn Kế Hùng bắt cóc Đoàn Tĩnh Đồng, về sau Đoàn Ngọc Lộ rơi xuống biển không rõ sống chết đều là ở nơi đó.

Một lần, bọn họ thiếu chút nữa mất đi bảo bảo. Anh cũng bị cảnh sát bắt đi.

Cho nên ký ức về nơi đó, cũng không tốt.

"Bùi Dịch, cậu bình tĩnh một chút!" Tần Phong thấy Bùi Dịch sắc mặt không đúng, lập tức đóng cửa tay anh.

Bùi Dịch nhất thời hoàn hồn, toàn thân đổ đầy mồ hôi lạnh. Cố ép bản thân bình tĩnh nói: "Lập tức thông báo cho Dương Dũng bọn họ

đuổi đi qua."

"Muốn báo cảnh sát hay không?" Tần Phong hỏi.

Bùi Dịch nhướn mày, có chút do dự: "Hồ Sĩ Minh cũng không có giấu diếm hành tung, như là đang cố ý để cho chúng ta biết đuổi theo cứu người."

"Ý của cậu là, nếu chúng ta báo cảnh sát, sẽ hoàn toàn ngược lại?" Tần Phong sắc mặt ngưng trọng hỏi han.

Bùi Dịch gật gật đầu, không nói gì.

Đúng lúc này, di động của anh bỗng nhiên chấn động một cái.

Anh lấy ra vừa thấy, phát hiện có một cái tin nhắn, mở ra tới vừa thấy, sắc mặt lập tức trầm tiếp xuống.

"Bây giờ, tôi nghĩ muốn an tĩnh một chút."

Không có kí tên, không có lời nào khác.

Nhưng Bùi Dịch biết, đây là Hồ Sĩ Minh gửi.

"Hắn có ý tứ gì?" Tần Phong hỏi.

Bùi Dịch nhìn thoáng qua chiếc xe bị vứt bỏ kia, lòng trầm cực kỳ trầm.

Cực kỳ rõ ràng, Hồ Sĩ Minh đang đợi anh qua đó.

"Hắn đang uy hiếp chúng ta không được báo cảnh sát, cũng không cho để cho phóng viên biết." Anh đi đến chỗ tay lái, khởi động xe,

gần như không do dự nói, "Tần Phong, chúng ta phân công nhau hành động."

Anh thâm sâu nhìn Tần Phong liếc mắt một cái: "Cậu tự mình đi cục cảnh sát báo án!"

Báo hay không báo án, là Hồ Sĩ Minh hẳn định đoạt à?

Bùi Dịch ánh mắt rét lạnh, một cước đạp xuống chân ga.

Chương 582: Lòng dạ hiểm ác

Tây Sơn những ngọn núi cao lớn liên tiếp nối nhau sừng sững trên trời, mặt trời treo cao. Trong núi nhiệt độ không khí muốn so với trung tâm thành phố thấp mấy độ. Bên ngoài tuy cực kỳ nóng, trong núi cũng rất mát mẻ.

Tô Thi Thi lòng bối rối, từ lúc đến nơi này về sau, lại đột nhiên an tĩnh không ít.

Cô đã tới nơi này, đối với nơi này tính ra cũng khá quen thuộc rồi. Mà Trạm Dẫn Lan là lần đầu tiên tới, khi thấy Hồ Sĩ Minh mang theo bọn họ đi vào rừng sâu núi thẳm, lúc này liền nóng nảy.

"Hồ Sĩ Minh, anh bình tĩnh một chút có được hay không? Anh muốn bắt chính là Tô Thi Thi đi, anh dẫn tôi theo làm cái gì?" Trạm Dẫn Lan bị trói tay, gian nan đi ở trên đường đá lát trong núi, dọc theo đường đi, nói như vậy đã hỏi không dưới năm lần.

Hồ Sĩ Minh từ lúc bắt đầu đến hiện tại vẫn không để ý qua cô ta. Có thể là phiền, liếc xéo nhìn cô ta, cười như không cười nói: "Cô không phải muốn bắt cóc Tô Thi Thi sao? Tôi đây là đang giúp cho cô."

"Anh..." Trạm Dẫn Lan chán nản, nhìn thoáng qua tay chính mình đang bị trói, nho nhỏ nói thầm, "Có người nào hỗ trợ như vậy chứ?"

Hồ Sĩ Minh trầm mặt xuống, lạnh giọng nói: "Cô nên là biết tính tình của tôi. Không nghĩ muốn chịu khổ, liền ngậm miệng. Đừng tại để cho tôi nghe được tiếng của cô!"

Trạm Dẫn Lan trong lòng cả kinh, nhìn nhìn con đường phía sau uốn lượn lát đá, lúc này liền không dám nói tiếp nữa.

Tô Thi Thi ở bên cạnh yên lặng đi tới, trong đầu vẫn suy nghĩ phải như thế nào đối mặt với tình huống trước mắt, không kỹ lưỡng nghe bọn họ nói.

Đột nhiên, Hồ Sĩ Minh đỡ cánh tay cô, ôn nhu hỏi: "Có mệt hay không? Nghỉ ngơi một chút?"

Tô Thi Thi chỉ cảm thấy nháy mắt toàn thân da gà đều đã dâng lên, cảnh giác hướng bên cạnh né tránh, tránh đi tay hắn: "Anh như vậy là muốn làm gì?"

"Chớ đi bên cạnh như thế, cẩn thận kéo ngã xuống!" Hồ Sĩ Minh ánh mắt nghiêm khắc, lập tức giữ chặt tay cô, thở dài, "Em hiện đang mang thai, không thể quá mệt mỏi. Chúng ta trước nghỉ ngơi một chút."

Hắn nói xong, liền lôi kéo Tô Thi Thi hướng phía trước đi đến một cái nhà mát cách đó không xa chuyên môn dùng để nghỉ ngơi.

Tô Thi Thi cùng nhìn đến hắn như tình nhân cô bao nuôi bên ngoài một dạng, cúi đầu, rất muốn vỗ vỗ đầu óc, nhìn xem chính mình có phải sản sinh ảo giác rồi hay không.

"Vừa rồi người kia là Hồ Sĩ Minh sao?" Cô rõ ràng cảm giác được, Hồ Sĩ Minh vừa rồi là thật sự.

Hắn không hề giống dĩ vãng như vậy nói đùa cô, cố ý khiêu khích hoặc là trêu chọc cô.

"Tô Thi Thi, em không cần đề phòng tôi như vậy." Hồ Sĩ Minh nhìn

Tô Thi Thi liếc mắt một cái, ngữ khí phai nhạt rất nhiều.

Hắn giống như ảo thuật, từ trên người lấy ra một chai nước, vặn mở đưa cho cô: "Trước uống nước. Đến trong biệt thự, liền làm thức ăn ngon cho em ăn."

Tô Thi Thi sững sờ nhìn chai nước trước mắt kia, cảm thấy được hắn ở bên trong bỏ thuốc rồi.

"Như thế nào, để cho tôi đúc em?" Hồ Sĩ Minh thấy Tô Thi Thi không nhận, từ từ tiếp sát.

Tô Thi Thi thân thể cứng đờ, lập tức tiếp nhận, há mồm liền uống.

Phụ nữ có thai dễ dàng khát nước, miệng của cô đã sớm chết khô rồi.

"Hai người các người?" Trạm Dẫn Lan nhìn đến hai người thân mật, không biết như thế nào, trong lòng có chút tức giận.

Thấy ánh mắt Hồ Sĩ Minh nhìn Tô Thi Thi, từ đầu chính là đang nhìn tình nhân một dạng.

"Thì ra hai người các người thật sự có gian tình." Trạm Dẫn Lan ánh mắt tối sầm ám, ở trong lòng yên lặng nói.

Ngay lúc Tô Thi Thi đứng lên muốn tiếp tục đi, cô ta đột nhiên vươn tay, dùng lực hướng tới Tô Thi Thi đẩy đi: "Bùi Dịch đối với cô tốt như vậy, cô vậy mà phản bội anh ấy!"

"Thi Thi!"

Tô Thi Thi chỉ cảm thấy sau lưng bị đẩy một cái, thân thể khổng chế

không nổi hướng phía trước ngã đi.

Ngay tại cô muốn ngã sấp xuống thời điểm, Hồ Sĩ Minh lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai lập tức giữ được tay cô

Nháy mắt tiếp theo, cô đã bị Hồ Sĩ Minh kéo vào trong lòng.

"Đừng sợ, đừng sợ." Hồ Sĩ Minh gắt gao ôm Tô Thi Thi, sợ tới mức toàn thân đều đang phát run.

Tô Thi Thi thân thể khoảnh khắc cứng đờ, đến sợ hãi cũng không kịp, trong lòng đã bị một cỗ cảm giác cực kỳ kỳ quái chiếm cứ.

Giờ khắc này, cô vì cái gì lại cảm giác như là bị Bùi Dịch ôm.

Một lần kia cô thiếu chút nữa gặp chuyện không may, Bùi Dịch cũng là như thế này khẩn trương ôm cô, ở bên tai cô một cái vẻ nói "Đừng sợ."

Bên cạnh, Trạm Dẫn Lan nhìn đến chuyện xấu không thành công, đã nghĩ liền muốn chạy.

Hồ Sĩ Minh ánh mắt tàn ác, buông Tô Thi Thi ra liền đuổi theo, lập tức giữ chặt tóc Trạm Dẫn Lan, dơ tay liền cấp cho cô ta một cái tát.

"Cô chán sống rồi có phải hay không! Có tin tôi giết chết cô hay không!" Hồ Sĩ Minh trừng mắt trợn trừng, giống như là tới từ địa ngục ma quỷ một dạng, cùng vừa rồi đối mặt Tô Thi Thi khi đó hoàn toàn như hai người khác nhau.

Vừa rồi nếu không phải hấn phản ứng nhanh, hiện tại Tô Thi Thi đã...

Hấn chỉ suy nghĩ đến khả năng kia, thân thể liền không chế không

nổi run rẩy. Hắn bóp chặt cổ Trạm Dẫn Lan, thực hận không thể giết cái người phụ nữ ghê tởm kia!

Tô Thi Thi thấy như vậy một màn, đáy lòng hoang vắng một mảnh.

Cô cho rằng Trạm Dẫn Lan chỉ là muốn gặp Bùi Dịch, nghĩ muốn lấy được một chút lợi ích. Nhưng cô không nghĩ tới, cô ta thật sự muốn giết cô.

"Tô Thi Thi, cứu tôi, tôi... Làm sai..." Trạm Dẫn Lan bị bóp cổ đến nghẹt thở nói không nên lời, tuyệt vọng nhìn Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi yên lặng dời đi mắt, đi về phía trước.

Cô nhìn về phía trước, xoa xát qua thân thể của mình, tiếp tục đi phía trước.

Cứu một người muốn giết mình sao?

Cô cũng không phải thánh mẫu! Nếu không phải đang mang thai hành động bất tiện, hiện tại người động thủ xử cô ta liền là chính cô!

Cô không muốn suy nghĩ động cơ của Hồ Sĩ Minh, cũng không có đi xuống núi.

Cô cái dạng này vô pháp chạy bộ, cô không nghĩ muốn mạo hiểm.

"Em đi chậm một chút." Hồ Sĩ Minh thấy Tô Thi Thi một mình đi về phía trước, sợ cô xảy ra cái gì ngoài ý muốn, buông Trạm Dẫn Lan ra liền đuổi theo.

"Chính mình theo kịp, chẳng thế thì liền chết!" Hồ Sĩ Minh lạnh lùng nhìn Trạm Dẫn Lan liếc mắt một cái.

Trạm Dẫn Lan băng bó cổ liễu mạng ho khan, nghe nói thân thể khẽ run rẩy, không dám không theo.

Một đoạn này không sai biệt lắm có hơn 2000m, đi được cũng không thoải mái. Tô Thi Thi trên đường nghỉ ngơi bốn lần, mãi đến giữa trưa mới đi đến trong lòng núi.

Trong lòng núi phong quang cùng bên ngoài tuyệt nhiên bất đồng, giống như là Thế Ngoại Đào Nguyên một dạng.

Hồ Sĩ Minh muốn đi biệt thự vốn chính là nhà bọn hắn, cách vách chính là căn biệt thự kia của Đoàn Kế Hùng.

Hiện giờ, này hai tòa biệt thự này đều đã dán giấy niêm phong, bị tòa án niêm phong rồi.

"Đứng ở chỗ này không nên lộn xộn." Hồ Sĩ Minh để cho Tô Thi Thi đứng ở cửa lớn, lại lờm Trạm Dẫn Lan một cái, "Xung quanh nơi này tôi đặt bom."

"Bom?" Trạm Dẫn Lan hoài nghi chính mình có phải đang xem phim hay không, nhưng biểu tình Hồ Sĩ Minh kia không giống như là đang nói đùa.

Chỉ có Tô Thi Thi không nói gì giựt giựt khóe miệng. Cô tuyệt đối tin tưởng Hồ Sĩ Minh cái kẻ điên này dám làm ra loại chuyện đó.

"Thì ra anh là mưu đồ đã lâu." Tô Thi Thi mặt không chút thay đổi nhìn Hồ Sĩ Minh.

Hồ Sĩ Minh khóe miệng nhếch lên, giống như là cô đang khích lệ hắn liếc mắt một cái.

Hắn từ trên mặt đất nhặt một tảng đá, đi đến cửa sổ bên cạnh, quăng ra tới liền đập bể.

"Bang bang ầm!" Tiếng kính vỡ vụn liên tiếp vang lên, kính cửa sổ bể vỡ tan.

Hồ Sĩ Minh giơ chân lên, mạnh một trận loạn giẫm, rồi sau đó từ cửa sổ bò đi vào.

Chỉ chốc lát, cửa lớn được mở ra, Hồ Sĩ Minh đứng ở cửa, ôn nhu nhìn Tô Thi Thi: "Vào đi."

Tô Thi Thi đứng tại chỗ không hề động, vẫn như cũ mặt không chút thay đổi nhìn hắn.

Hồ Sĩ Minh vỗ vỗ tay bị bùn đất dính vào, đi tới phía cô.

"Lúc này, chồng em hẳn là đang ở dưới chân núi rồi. Em xác định muốn cho anh ta nhìn đến em có bộ dạng đáng thương tội nghiệp này?"

Tô Thi Thi trong lòng vừa động, có chút kích động.

Nhưng còn không có kích động một giây, chỉ thấy Hồ Sĩ Minh hướng tới cô áp sát càng ngày càng gần, lại vẫn từ từ vươn tay ra.

Tô Thi Thi nhìn bàn tay ngay trước mắt không ngừng phóng đại, chỉ cảm thấy gân xanh trên trán đều phải nháy dựng lên rồi.

Chương 583: Coi như cô sợ đi

Ngón tay mang theo cảm giác mát nhẹ nhàng xoa xát trên khuôn mặt Tô Thi Thi, vén lên mấy sợi tóc đang buông xuống của cô.

Hồ Sĩ Minh thật sự nhìn Tô Thi Thi, lòng ngón tay vuốt xuống cái trán đầy mồ hôi của cô, hết sức ôn nhu.

Tô Thi Thi chỉ cảm thấy tóc gáy đều phải dưng lên, lui về phía sau một bước, lãnh nghiêm mặt rất muốn hung hăng mắng một câu.

Nhưng sau cùng, cô chỉ kìm nén ra một câu: "Không phải muốn làm cơm sao? Tôi sắp chết đói!"

Được rồi, coi như cô sợ đi.

Hôm nay Hồ Sĩ Minh quá khác thường, phải biết rõ ràng hẳn tới cùng muốn làm gì trước đã, cô thật sự không dám trêu chọc hẳn.

"Bùi Dịch, anh về sau nhất định phải báo thù cho em!" Tô Thi Thi ở trong lòng yên lặng nói, khí phách bi hùng như tráng sĩ một đi không trở về.

Trạm Dẫn Lan nhìn đến Tô Thi Thi cùng Hồ Sĩ Minh vậy mà vô cùng thân thiết như thế, mà còn Tô Thi Thi lại có thể nghe lời Hồ Sĩ Minh nói như thế, tức giận đến hô to: "Các người quả nhiên có gian tình! Tôi muốn đi nói cho Bùi Dịch, Hồ Sĩ Minh, có bản lĩnh anh giết tôi đi!"

Hồ Sĩ Minh quay đầu, âm trầm nhìn Trạm Dẫn Lan liếc mắt một cái, đi nhanh tiến lên, kéo tóc của cô ta liền đem cô ta hướng trong biệt

thự kéo.

"Những người phụ nữ này, chỉ số thông minh như thế nào vừa gặp phải chuyện của Bùi Dịch đều đã lập tức biến thành số âm rồi hả?" Tô Thi Thi cũng thật sự là kỳ quái.... người phụ nữ kia bình thường nhìn thông minh lanh lợi, như thế nào vừa đến thời khắc máu chốt liền ngu ngốc đến vậy.

"Hí, nhìn cũng thấy đau." Tô Thi Thi nhìn Trạm Dẫn Lan bị kéo tóc dài lôi đi vào trong, yên lặng thờ dài.

Tuy cực kỳ giận cô ta vừa rồi muốn hại chết chính mình, nhưng hiện tại kẻ thù của các cô hẳn là Hồ Sĩ Minh mới đúng.

Chỉ là đến chỗ trong biệt thự, lại không phát hiện Trạm Dẫn Lan.

"Tôi nhốt cô ta vào kho chứa đồ rồi." Hồ Sĩ Minh từ thang lầu đi tới, không kiên nhẫn nói, "Bùi Dịch trước kia ánh mắt thực tệ."

Tô Thi Thi ha ha cười gượng một tiếng, không biết nên như thế nào nói tiếp.

"Em nghỉ ngơi một hồi, tôi đi nấu cơm cho em. Đừng có ý đồ chạy trốn, điều khiển kích nổ bom bên ngoài đang ở trên người tôi, nhấn một cái liền nổ tung." Hồ Sĩ Minh nhìn Tô Thi Thi, ngữ khí ôn nhu, nói lại hết sức băng lãnh.

Tô Thi Thi lại mạnh nhẹ nhàng thờ ra.

Hắn như vậy mới bình thường!

Cô cực kỳ nhu thuận liền gật gật đầu, ngồi đến trên ghế sofa liền nói ra mấy món mình muốn ăn: "Tôi nghĩ muốn ăn thịt kho tàu, thịt bò

xào, cật heo, cá nấu cải chua, cà chua xào trứng, rau xào phải xanh. Ít dầu ít muối, cá nấu cải chua không cần cay quá."

Hồ Sĩ Minh nhướng mày: "Em trước kia không thích ăn những thứ đồ ăn này."

Tô Thi Thi quay đầu, lườm hấn: "Anh không biết phụ nữ có thai khẩu vị sẽ thay đổi?"

"Tôi không mua những thứ đồ ăn này." Hồ Sĩ Minh có chút thất bại nói.

Hấn đặc biệt hiểu biết qua khẩu vị của cô, lại phát hiện là vô dụng rồi.

Tô Thi Thi không biết như thế nào, bỗng nhiên không dám nhìn biểu tình của hấn lúc này.

"Vậy thì làm mấy món anh mua đi. Tôi gần đây khẩu vị tốt, cái gì đều đã ăn." Cô nói nho nhỏ.

Hồ Sĩ Minh ánh mắt nhất thời phát sáng lên: "Đợi nửa giờ có thể ăn rồi."

Nhìn hấn xoay người rời đi, Tô Thi Thi ngực như là bị một tảng đá đè nặng một dạng, rầu rĩ có chút khó chịu.

"Anh tới cùng muốn làm cái gì?" Tô Thi Thi thì thào nói.

Vừa rồi Hồ Sĩ Minh giống như là hoàn toàn biến thành một người khác một dạng. Hấn trước kia cũng sẽ ôn nhu "Đùa giỡn" cô, nhưng Tô Thi Thi biết hấn là đang giả vờ.

Nhưng giờ phút này - -

Tô Thi Thi ngồi ở trên chỗ, có chút hoảng hốt che che đậy ngực.

Vừa rồi Hồ Sĩ Minh, đặc biệt thật sự, một chút đều đã không giống như là đang nói đùa.

"Bùi Dịch, em nên làm cái gì bây giờ?" Tô Thi Thi quay đầu nhìn phía ngoài cửa sổ.

Lúc này, Bùi Dịch hẳn là đã vào núi rồi. Nhưng cô lại đến ý nghĩ chạy trốn cũng không dám có.

Nếu lỡ thật sự có bom, cô chạy trốn chọc sẽ giận Hồ Sĩ Minh liền xong đời rồi.

Tô Thi Thi dự liệu không sai. Lúc này, Bùi Dịch cùng Tần Phong mấy người đã đi tới giữa Tây Sơn, đang ở trong rừng cây cách biệt thự đó không xa.

"Bên trong trước mắt chỉ nhìn đến Hồ Sĩ Minh cùng Thi Thi hai người. Chúng ta làm như thế nào?" Tần Phong bỏ Ống Nhòm xuống, hỏi Bùi Dịch.

Bùi Dịch trong tay cũng cầm một cái Ống Nhòm đang nhìn. Khi thấy Tô Thi Thi ngồi ở trên ghế sofa khi đó, trái tim lơ lửng mới thoáng nhẹ nhàng thờ ra.

Anh buông Ống Nhòm xuống, nghĩ nghĩ nói: "Thi Thi ngồi ở chỗ kia cũng không có ý đồ chạy trốn."

Anh dừng một chút, nhăn mày lại, phân tích nói: "Nhất định là Hồ Sĩ Minh làm cái gì để cho cô ấy không dám chạy."

Anh một lần nữa cầm lấy Ống Nhòm bắt đầu quan sát. Bỗng nhiên, thân thể của anh mạnh căng thẳng, gắt gao nhìn chăm chăm bậc thang và vách tường bên ngoài biệt thự trong một cái góc xó.

"Có bom." Bùi Dịch âm thanh lạnh đến cực hạn.

"Cái gì?" Tần Phong khẩn trương đem Ống Nhòm cầm lên nhìn, tức giận đến mắng to, "Người điên!"

Anh quan sát một phen phương hướng khác, tâm chìm vào đáy cốc: "Trước mắt nhìn đến bom liền không dưới mười cái, phòng chừng những nơi khác cũng có. Những thứ này đầy đủ đem biệt thự bùng nổ dập nát rồi."

Bùi Dịch lãnh nghiêm mặt nói: "Hắn là cố ý đem bom lộ ra tới để cho chúng ta phát hiện, không cho nhóm người chúng ta đến gần."

"Chúng ta làm sao bây giờ?" Tần Phong nhìn nhìn bốn phía, nói, "Cảnh sát đã ở dưới chân núi, nếu không?"

Anh làm cái động tác ý bảo xông lên.

Bùi Dịch lắc đầu, trầm giọng nói: "Không thể kích thích hắn. Tôi không thể mạo hiểm."

Anh chỉ muốn Tô Thi Thi cùng bảo bảo của bọn họ bình an, những chuyện khác cũng không trong phạm vi suy xét của anh.

"Trước xem xem mục đích của hắn." Bùi Dịch lấy Ống Nhòm nhìn Hồ Sĩ Minh đang ở phòng bếp đã mở toan của sổ nấu cơm, trầm trầm nói.

Anh cùng Tần Phong thấp giọng thương lượng một phen. Tần Phong

gật đầu, lặng yên không một tiếng động rời khỏi đi làm chuẩn bị rời.

Không biết Hồ Sĩ Minh có phải là cố ý hay không, biệt thự lầu một cửa sổ đều đã mở rộng ra, giống như không hề sợ bị người ta nhìn thấy hoặc là xông tới.

Bùi Dịch có thể thấy rõ tình hình Tô Thi Thi bên trong, cũng có thể thấy được Hồ Sĩ Minh.

Thời gian trôi qua cực kỳ nhanh, Hồ Sĩ Minh nấu cơm tốc độ thần kỳ nhanh. Nửa giờ, không nhiều không ít, đã đến giờ đồ ăn xếp đầy bàn, vừa lúc có thể ăn cơm.

Tô Thi Thi bụng đã sớm đói đến thềm thì kêu gào, thấy Hồ Sĩ Minh đi về phía mình tới, sợ hãi lại làm ra cái hành động gì quá đáng, chủ động đứng lên hướng nhà ăn đi đến.

Hồ Sĩ Minh vẻ thật vui vẻ, đi đến đỡ cô.

Tô Thi Thi khoát tay, cố ý không sao cả nói: "Tôi cũng không phải bảy tám chục tuổi, đi một chút cũng cần phải để người ta đỡ sao?"

Ngoài ý muốn, Hồ Sĩ Minh vậy mà không có nói móc cô.

Giống như là từ lúc tiến vào Tây Sơn bắt đầu, hẳn liền không còn có cùng cô đâm chọc, nơi chốn đều đã theo cô.

"Cá hấp?" Tô Thi Thi nhìn đến trên bàn cơm đầy ắp những món sắc hương đủ vị khi đó, mạnh nuốt một ngụm nước bọt.

Hồ Sĩ Minh thay cô kéo ra ghế dựa, ôn nhu nói: "Tôi đem hạt ớt đều đã bỏ đi, hẳn không cay quá. Cũng không bỏ thêm cái hương liệu gì, em có thể ăn."

"Những món khác cũng là căn cứ khẩu vị của em trước kia làm. Bữa trưa này em trước chấp nhận một phen, buổi tối tôi làm cho em món em thích ăn." Hồ Sĩ Minh nói xong, ấn bả vai Tô Thi Thi để cho cô ngồi xuống.

Tô Thi Thi toàn thân cứng ngắc, trong đầu chỉ còn lại có một cái ý niệm trong đầu - - buổi tối, buổi tối, buổi tối!

Hắn thực không tính toán thả cô đi? Lại vẫn còn buổi tối! Chẳng lẽ lại vẫn phải ở lại chỗ này thật sao!

Mà lúc này cái người đàn ông quý dị này còn đứng sau lưng cô, Tô Thi Thi là tức giận nhưng không phát tác được, đành phải làm bộ cực kỳ hưởng thụ hít hít hương vị, tán thưởng nói: "Sắc hương đều đủ, không biết vị như thế nào?"

Hồ Sĩ Minh trong mắt hiện lên quét xuống ý cười, đang muốn nói chuyện, đột nhiên như là cảm thấy được cái gì, quay đầu nhìn ra phía ngoài liếc mắt một cái.

Sắc mặt hắn khế biến thành lạnh lùng một phen, bỗng nhiên bưng kín lỗ tai Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi hoảng sợ, đang muốn đẩy hắn ra, đột nhiên nghe được "Ầm" một tiếng vang thật lớn.

Đầu óc của cô oong một tiếng liền bùng nổ rồi.

Bom - - nổ mạnh rồi!

Chương 584: Nhất định là anh đến đây

Bụi bay mịt mù, hỗn độn đất cát tung lên tràn ngập tất cả tầm mắt.

Tô Thi Thi nhìn đến kính cửa sổ bị chấn động vỡ tan nát dưới đất, bên ngoài nơi nơi đều là bụi đất.

Gần như là theo bản năng, cô liền muốn đứng lên, tên Bùi Dịch thiếu chút nữa thốt ra.

Nhưng mà cũng gần như là ngay trong nháy mắt, cô cưỡng chế lại kích động, giống người không việc gì một dạng tiếp tục ngồi ở trên ghế.

Tim đập, lại lặng im gia tốc, càng nhảy càng nhanh.

"Nhất định là anh ấy đến đây! Anh ấy hẳn không ngốc như vậy, anh ấy nhất định hẳn không để cho chính mình bị thương. Anh ấy nhất định là đang nói cho mình biết anh ấy đến đây." Tô Thi Thi một cái vè ở trong lòng nói cho chính mình.

Cô tất phải bình tĩnh!

Cô không thể loạn, cô muốn bình tĩnh. Bùi Dịch của cô liền ở bên ngoài, có lẽ giữa bọn họ chỉ cách mấy chục mét mà thôi. Anh đang ngay tại bên người cô!

Hồ Sĩ Minh tay vẫn như cũ bịt kín lỗ tai của cô, lòng bàn tay hẳn ấm áp truyền vào làn da của cô.

Nhưng Tô Thi Thi lại cảm thấy được sao lại lạnh như thế.

"Ăn cơm đi, lạnh liền không thể ăn rồi." Hồ Sĩ Minh trong mắt mang theo ý cười, ôn nhu nói.

Toàn bộ đều đã giống cái gì cũng chưa xảy ra một dạng. Hấn không giải thích, Tô Thi Thi cũng không có hỏi, trầm mặc ăn cơm.

Tô Thi Thi cầm chiếc đũa, cố nén lo lắng trong lòng cùng chớp mũi chua xót, dùng lực hung hăng nhai nuốt thức ăn.

Cô muốn ăn no, cô muốn nghĩ biện pháp đối mặt người điên này!

Trong rừng cây nhỏ đối diện biệt thự, Bùi Dịch cùng Tần Phong đều đã đứng lên, sắc mặt ngưng trọng nhìn biệt thự bên này.

"Hệ thống kích nổ hấn là ngay tại trên người hấn. Hấn đây là giống như muốn cảnh báo chúng ta? May mắn cậu không để cho chuyên viên gỡ bom trực tiếp đi phá gỡ." Tần Phong nghĩ đến chuyện vừa rồi, nghĩ lại mà sợ không thôi.

Trước đó bọn họ đã gọi tới tổ chuyên gia phá gỡ bom đến đây thuận tiện nói chuyện thái độ Hồ Sĩ Minh, Bùi Dịch để chuyên gia cố ý làm ra động tĩnh để cho Hồ Sĩ Minh phát hiện.

"Chúng ta nếu là thực xông đi vào, phỏng chừng thật muốn bị chôn ở chỗ này." Tần Phong trong lòng tức giận vô cùng, "Như vậy chính hấn cũng sẽ chết, cậu nói xem hấn tới cùng muốn làm gì?"

"Hấn muốn để cho tôi ghen." Bùi Dịch chậm rãi nói.

"Cho cậu ghen?" Tần Phong liền giống nghe được đấm rỗng hang hổ

liếc mắt một cái, "Hắn làm ra động tĩnh lớn như vậy chính là vì tranh giành tình nhân với cậu? Hắn bệnh thần kinh sao?"

Phải biết rằng, bắt cóc hai cô gái, đi vào trong căn nhà bị niêm phong, lại trang bị nhiều bom như vậy, kia đã đầy đủ hình phạt rồi!

"Thật sự điên rồi." Tần Phong nhìn Bùi Dịch liếc mắt một cái, "Cậu cứ như vậy cùng hắn điên?"

Bùi Dịch nhíu mày, xoa xoa mi tâm: "Chẳng thế thì như thế nào?"

Đối với những vấn đề liên quan đến Tô Thi Thi, anh từ trước đến nay không có nguyên tắc.

"Để cho các chuyên gia trở về, đợi trời tối xuống lại tính." Bùi Dịch nói xong, đối với Dương Dũng cùng theo đến nói, "Cậu đi đem chút thức ăn tới. Dựa theo thực đơn của Hồ Sĩ Minh."

"Bùi Dịch cậu..." Tần Phong khóe miệng giật giật, kìm nén ra bốn chữ, "Đầu óc có bệnh!"

Giờ đều đã khi nào, anh vậy mà lại vẫn nuốt trôi! Chẳng những nuốt trôi, vậy mà vẫn còn ăn cùng tình địch làm một dạng!

"Cậu đang tự tưởng tượng chính mình đang cũng ngồi với cô ngốc kia ở trong phòng ăn?" Tần Phong nói móc.

Nào biết Bùi Dịch vậy mà cực kỳ thật sự "Uh"m" một tiếng, nhìn trong phòng ăn, người nào đó đang ăn thật sự "Vui vẻ", trầm giọng nói: "Không thể bên cô ấy cùng nhau đối mặt, liền cùng cô ăn một dạng gì đó."

"Cậu- - thắng." Tần Phong không biết chính mình còn có thể nói cái

gì.

Chỉ là Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch có tâm linh tương thông, cũng không có khả năng biết Bùi Dịch lúc này đang cùng cô ăn đồng dạng thức ăn.

Cô hôm nay khẩu vị thần kỳ tốt, ăn một trận như hổ đói, gần như đem cả bàn đồ ăn đều đã ăn xong rồi.

"Bùi Dịch, anh ở bên ngoài có ăn cái gì hay không? Không sao hết, em giúp anh ăn phần của mình."

Tô Thi Thi nuốt xuống miếng cơm sau cùng, cảm thấy mỹ mãn nấc cục.

Một bàn đồ ăn này gần như đều bị cô ăn, Hồ Sĩ Minh chỉ động mấy chiếc đũa.

"Đói choáng quáng anh đi, nhìn anh còn có khí lực quấy rối tôi không!" Tô Thi Thi hung tợn nghĩ.

Cô không thấy được, lúc cô cúi đầu thời điểm, Hồ Sĩ Minh ánh mắt lại lóe sáng cực kỳ.

"Hợp khẩu vị của em không?" Hồ Sĩ Minh ôn nhu hỏi.

Nhìn đến cô ăn được mãn ý như thế, hấn vậy mà cảm thấy được ngọt ngào như thế.

Tô Thi Thi thân thể cứng đờ, xấu hổ gật gật đầu.

Nếu nói không phải, hấn nhất định sẽ lập tức trở mặt đi?

"Tới, qua bên kia ngòi nghỉ ngơi một chút. Tôi lấy hoa quả cho em."
Hỗ Sĩ Minh đứng lên liền muốn đến đỡ Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi trong lòng căng thẳng, trên mặt bình tĩnh, tùy ý khoát tay, chính mình đứng lên: "Tôi muốn ăn nho, có sao?"

"Có." Hỗ Sĩ Minh ấm áp cười nói.

Tô Thi Thi gật gật đầu, trái lại tự đi đến phòng khách dạo quanh.

"Đi bậc thang chậm một chút." Hỗ Sĩ Minh trong giọng nói tràn đầy quan tâm.

Tô Thi Thi tâm lại là căng thẳng.

Cô thật sự quá không quen với một Hỗ Sĩ Minh như vậy rồi.

Cô rất muốn quay đầu nhìn xem bên ngoài, đúng là cô lại vẫn mò mẫn không ra tâm tư Hỗ Sĩ Minh, cô không dám hành động thiếu suy nghĩ.

"Anh ta đang ở bên ngoài. Em đứng ở cửa sổ có lẽ có thể nhìn đến anh ta." Hỗ Sĩ Minh động tác rất nhanh, không tới một phút đồng hồ liền đem nho đến, đối với Tô Thi Thi nói.

Tô Thi Thi thân thể cứng đờ, tâm hạ quyết định, ngẩng đầu nhìn chăm chặp hẳn: "Anh thật sự yêu tôi rồi hả?"

Cô hỏi trắng ra, Hỗ Sĩ Minh trả lời cũng trắng ra.

"Đúng." Hỗ Sĩ Minh đem nho đưa đến trên bàn trà, trong giọng nói không hiểu sao chứa hơn một tia đau thương, "Lần đầu tiên hiểu rõ, yêu một người là như vậy."

Hắn nói đến một câu sau thời điểm, cũng nhìn thẳng vào Tô Thi Thi. Trong ánh mắt lại chứa rất nhiều chân tình quen thuộc lại xa lạ nhìn Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi không biết có phải ăn quá nhiều nên mệt rã rời, hay vẫn lại là trong lòng mỗi mệt, thở dài: "Anh như vậy, sẽ chỉ làm người khác càng ngày càng chán ghét anh."

Hồ Sĩ Minh nhìn cô, thật lâu, mới chậm rãi nói: "Tô Thi Thi, nếu tôi biết có một ngày tôi sẽ thật sự yêu em..."

Ánh mắt tối sầm lại, ngữ khí đột nhiên chuyển ngoan độc: "Tôi nhất định ngay từ đầu khiến cho em ở Bắc Kinh biến mất!"

"Bệnh thần kinh!" Tô Thi Thi có phần phát hỏa, người cũng lập tức tinh thần, "Anh thực cho rằng chính mình lợi hại như thế? Nếu không phải Bùi Dịch muốn thay cha anh ấy tìm chứng cứ, Hồ thị các người nói không chừng đã sớm bị anh ấy đánh bại, sao có thể để cho anh làm nhiều năm Phú Nhị Đại như vậy?"

"Anh ấy mới là thật dựa vào chính mình! Tôi thật không biết các người loại con cháu sinh ra đã ngậm thìa vàng dựa vào tổ tông bao che có cái gì đáng kiêu ngạo!"

Tô Thi Thi càng nói càng giận, toàn bộ hỏa nhiệt kìm nén cả ngày triệt để không nín được, toàn bộ phun tới.

Phụ nữ có thai tính tình tới liền là nhanh như vậy. Liền ngay cả Hồ Sĩ Minh vốn nghĩ muốn chọc cô phát hỏa cũng ngây ngẩn cả người.

"Tô Thi Thi, em không sợ tôi đem em chôn ở chỗ này?"

"Không phải chỉ là chết thôi sao? Ít nhất tôi chết còn có người giúp tôi thu dọn. Anh hiện tại chết, đến cái người nhặt xác đều không có đi?" Tô Thi Thi thờ phì phì nói.

Hồ Sĩ Minh giống như lập tức liền mất đi ngôn ngữ, sửng sờ nhìn cô. Nhìn nhìn, trong mắt hiện lên quét xuống nồng đậm đau thương.

Tô Thi Thi chợt ngẩn ra, nhớ tới vừa rồi chính mình nói những lời này, không biết như thế nào, bị ánh mắt hấn như vậy vừa thấy, thậm chí có chút khó chịu.

"Thực xin lỗi, tôi..."

"Em nói rất đúng." Hồ Sĩ Minh âm u mà nói, "Tôi đối nhân xử thế quả thật rất thất bại. Có đôi khi, tôi thật sự cực kỳ hâm mộ em cùng Bùi Dịch."

Tô Thi Thi không biết nên nói cái gì.

Hồ Sĩ Minh như là tự nhủ nói: "% ¥ #*", em nguyện ý giúp tôi một lần sao? Coi như em nhớ kỹ tôi hôm nay đối với em tốt một chút."

"Anh nói cái gì?" Tô Thi Thi không nghe rõ ràng câu nói đầu tiên của hấn, nghĩ đến hấn sau cùng câu nói kia, khóe miệng giật giật, "Rất tốt với tôi? Cảm kích anh bắt cóc tôi, muốn nổ chết tôi sao?"

Cô thật sự không hiểu Hồ Sĩ Minh suy nghĩ cái gì rồi.

Mà Hồ Sĩ Minh không có chút nào bắt cóc giả khẩn trương, đợi Tô Thi Thi ăn xong nho, liền đi rửa bát, đem phòng bếp dọn dẹp xong, tiện bắt đầu gọi điện thoại cho người ta buổi tối đưa thức ăn muốn ăn tới.

Sau đó, tiện nhìn Tô Thi Thi nằm ở trên ghế sofa ngủ trưa.

Yên tĩnh, uất ức, giống như là trước kia Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch trải qua những cái ngày mùa hè sau giờ trưa một dạng.

Bên ngoài trong rừng cây, Bùi Dịch mấy người thấy được cái người đưa thức ăn đến kia, lập tức có tinh thần.

Chương 585: Ngụy trang tiến vào

"Bùi Dịch, cậu phải bình tĩnh một chút. Hệ thống kích nổ ngay trên người Hồ Sĩ Minh, nếu lỡ chọc giận hắn, hậu quả không thể tưởng tượng nổi." Tần Phong giữ chặt Bùi Dịch muốn hướng về biệt thự, về mặt thận trọng vô cùng.

Bùi Dịch nhìn nhìn phía trước, ánh mắt có chút phức tạp.

Từ lúc vừa rời bắt đầu Tô Thi Thi nằm xuống ngủ trưa, anh liền nhìn không tới tình huống của cô rồi. Chỉ nhìn đến Hồ Sĩ Minh vẫn ngồi ở bên cạnh nhìn cô.

"Tần Phong, như vậy tiếp tục tôi sẽ điên. Cô ấy tất phải ở trong tầm mắt tôi!" Bùi Dịch kéo tay Tần Phong ra, cũng không quay đầu lại hướng tới biệt thự đi đến.

Anh mặc đúng là quần áo của người vừa rời giao hàng đến, trên tay mang theo thức ăn mà tên kia mua cho Tô Thi Thi.

Trong lúc này, tất cả rừng cây nhỏ không khí đều đã ngưng trọng vài phần, tất cả mọi người nín thở chăm chú nhìn, nhìn chăm chú vào Bùi Dịch dần dần đi xa.

Bùi Dịch không có đi gõ cửa lớn, mà là từ chỗ trước bị nổ tung bò đi vào.

Thân thủ của anh cũng không tệ lắm, một cái xoay người, nhẹ nhàng vào trong căn nhà.

Biệt thự lầu một cực kỳ an tĩnh, chỉ có nơi xa tiếng chim hót vang vọng ở trong phòng, trừ lẫn đó ra, cũng không có cái thanh âm khác.

Bùi Dịch sớm liền biết vị trí của Tô Thi Thi, tiến vào phía sau liền hướng nơi đó xem qua.

Chỉ tiếc từ góc độ của anh bị sô pha chặn, nhìn không tới Tô Thi Thi.

Bùi Dịch mang theo túi lớn, lặng không tiếng động hướng tới nhà ăn đi đến.

Từ nơi này, nên là có thể nhìn đến tình huống trên sô pha.

Quả nhiên, đi tới vài bước, tầm mắt liền mở rộng ra.

Đang lúc Bùi Dịch nhìn đến bộ dáng Tô Thi Thi khi đó, vốn là sững sốt, rồi sau đó có chút bất đắc dĩ cười cười.

"Tiểu bạch nhãn lang, ngủ được trái lại rất ngon."

Chỉ thấy Tô Thi Thi đem bàn trà cùng sô pha hợp lại thành một chỗ, cả người nằm nghiêng ở trên ghế sofa, trong lòng ôm một cái gối ôm, khe khẽ miệng, hô hấp vững vàng, hiển nhiên là ngủ được cực kỳ say.

Nhìn đến cô mạnh khỏe, anh an tâm.

Đột nhiên, Bùi Dịch tầm mắt liền ngưng lại, nhìn Hồ Sĩ Minh ngồi ở bên cạnh người Tô Thi Thi, cau mày.

Hồ Sĩ Minh một mực nhìn chăm chăm Tô Thi Thi, nhìn đặc biệt chăm chú. Bùi Dịch tuy nhìn không tới vẻ mặt của hắn, nhưng mà cũng có

thể tưởng tượng ra.

Bọn họ đều là đàn ông, lại là tình địch, có đôi khi lại có một loại đặc biệt "Hiếu ngâm", Bùi Dịch không cần xem đều biết, lúc này ánh mắt Hồ Sĩ Minh sâu đậm tình!

Bùi Dịch âm thầm xiết chặt quả đấm, trong đầu rất nhanh suy tư về việc lúc này đi qua đó một mình đấu thắng hẳn không.

Nhưng ngay sau đó, thân thể của anh mạnh cứng đờ, gắt gao nhìn chằm chằm Hồ Sĩ Minh.

Chỉ thấy Hồ Sĩ Minh chậm rãi giơ lên tay phải, trên tay hẳn cầm một cái điều khiển từ xa lắc lắc.

Cái điều khiển từ xa kia có một loạt con số, thô sơ giản lược vừa thấy khoảng chừng 20 cái.

"Điều khiển từ xa kích nổ bom..." Bùi Dịch động cũng không dám động, toàn thân căng thẳng.

Hồ Sĩ Minh vẫn như cũ đang nhìn Tô Thi Thi, không quay đầu. Hẳn cầm điều khiển từ xa, chậm rãi lay động một phen, như là đang cảnh cáo Bùi Dịch.

Bùi Dịch ánh mắt rùng mình, chân lại kìm lòng không đậu lui về phía sau, hướng tới đối diện cửa sổ phòng bếp thối lui.

Lặng lẽ đi vào, lại lặng lẽ rời đi. Trừ bỏ một túi thức ăn anh mang đến ra, không lưu lại một tia dấu vết.

"Thi Thi, đừng sợ." Bùi Dịch sau cùng thâm sâu nhìn thoáng qua Tô Thi Thi đang ở trên sofa ngủ say, xoay người chống đỡ cửa sổ, lộn

ra ngoài.

Ngay tại Bùi Dịch rời khỏi biệt thự trong tích tắc đấy, Hồ Sĩ Minh cũng chậm rãi phóng hạ điều khiển từ xa, thu vào trong lòng, tiếp tục nhìn chăm chăm Tô Thi Thi.

Bùi Dịch rời đi hơn mười thước, mới giật mình cảm giác chính mình toàn thân đổ mồ hôi lạnh.

"Sao lại thế này?" Tần Phong đón chào, lo lắng hỏi.

Vừa rời một màn kia bọn họ đã sớm thông qua Ống Nhòm thấy được, chỉ là không biết cụ thể chuyện gì xảy ra.

Bùi Dịch nhíu hạ mi, trầm giọng nói: "Trong biệt thự có theo dõi. Có người tiến đến gần sẽ phát cảnh báo cho hấn."

"Đáng chết!" Tần Phong khẽ nguyên rủa một tiếng, "Xem ra chúng ta vẫn lại là coi thường hấn!"

"Vậy bây giờ chỉ có thể đợi đến tối rồi." Tần Phong nhìn nhìn sắc trời, nói.

Bùi Dịch lắc đầu: "Bầu trời tối đen cũng vô pháp thay đổi cái gì."

Anh đã mơ hồ hiểu được Hồ Sĩ Minh muốn làm cái gì. Nhưng anh vậy mà cái gì đều đã không thể làm! Chỉ có thể ở trong này trơ mắt nhìn.

"Có lẽ, cái mục đích của hấn chính là muốn để cho tôi trơ mắt nhìn." Bùi Dịch nói một câu khó hiểu, xoay người hướng tới rừng cây nhỏ đi đến.

Tần Phong nhìn thoáng qua biệt thự, đuổi theo hỏi: "Thi Thi tình huống như thế nào?"

Vừa nhắc tới cái tiểu bạch nhãn lang kia, Bùi Dịch rớt cục nở một nụ cười, phun ra mấy chữ: "Rất tốt!"

Ăn ngon, ngủ ngon, cũng không phải là rất tốt!

Tô Thi Thi tỉnh lại thời điểm, vậy mà đều đã là bốn giờ chiều rồi. Cảm giác giấc ngủ này, ngủ được cũng thật đầy đủ lâu.

Cô ngồi dậy, bị người bên người làm hoảng sợ: "Anh hẳn không ngồi ở chỗ này nhìn tôi bốn giờ đi?"

Hồ Sĩ Minh nhíu mày, nhàn nhạt nói: "Phải. Làm sao vậy?"

"Ha ha..." Tô Thi Thi cười khan một tiếng, "Chính là anh râu ria xồm xàm tạo hình thật sự có chút đáng sợ, ảnh hưởng dưỡng thai."

Hồ Sĩ Minh sửng sốt, lập tức không biết như thế nào, vậy mà ngây ngốc cười rộ lên.

Tô Thi Thi chịu không nổi run run một phen, đứng lên bình tĩnh nhìn quanh một phen bốn phía.

"Đều đã lâu như vậy, Bùi Dịch không có khả năng một chút động tĩnh đều không có." Cô một bên nhìn ngó một bên hướng bên cạnh phòng khách đi, chợt thấy trên bàn cơm bày đặt một cái túi lớn cực kỳ dễ bị trông thấy.

"Cái kia là - -" Tô Thi Thi tâm mạnh nhảy một phen.

Cái túi lớn kia là mẹ chồng cô tiêu hơn 30.000 mua để đựng đồ ăn,

Tô Thi Thi lúc ấy giận gần chết, cố ý đem cái túi lớn này cầm trở về. Về sau giống như quên ở trên xe quên lấy ra rồi.

Tô Thi Thi tốc độ đầu óc xoay xoay suy nghĩ, nhớ tới trước khi ngủ trưa Hồ Sĩ Minh đã gọi điện thoại kêu người đưa đồ ăn đến, kết hợp tình huống trước mắt, lập tức hiểu rõ ra.

"Hắn là Bùi Dịch đã tới rồi!" Tô Thi Thi tim đập một phen, có chút kích động.

Cô hiểu biết Bùi Dịch, lấy tính tình của anh nhất định sẽ thân tự trà trộn vào.

"Hồ Sĩ Minh, anh có phải trong thức ăn của tôi bỏ thuốc ngủ của tôi hay không, tôi làm sao có thể ngủ lâu như vậy!" Tô Thi Thi đột nhiên nổi tính tình.

Hồ Sĩ Minh sững sốt, rất nhanh đi tới đưa tay sờ lên trên trán cô: "Làm sao vậy? Có phải có chỗ nào không thoải mái hay không? Trong đồ ăn tôi cái gì cũng chưa bỏ, em nếu là không thoải mái lập tức nói cho tôi biết, tôi gọi bác sĩ."

Tô Thi Thi nghe được sau cùng một câu, giận dữ sọt: "Tóm lại, chính là không muốn để cho tôi rời khỏi nơi này đi?"

Cô nói xong, liền hướng nhà ăn đi đến.

Hồ Sĩ Minh sững sờ nhìn dáng vẻ cô thờ phì phì, khoe miệng kìm lòng không đậu cong lên.

"Em cái dạng này, thật tốt." Hắn phát hiện, chính mình càng ngày càng tham lam hơn rồi.

Thậm chí có điểm không nở ròi.

Mà Tô Thi Thi mở ra cái túi vừa lại xấu lại đắt tiền kia, lập tức ngay ngắn cả người.

Chỉ thấy trên đồng đồ ăn kia bày đặt mấy cái lọ thủy tinh, bên trong đều là cam đã lột vỏ sạch. Một mảnh lại một mảnh, ngay ngắn chỉnh tề xếp ở trong bình. Mặt khác còn có một lọ khác chính là quả nho đã được lột kỹ, nhìn có chút bày nhầy.

Đây là hai loại hoa quả cô trong khoảng thời gian này thích ăn nhất.

Tô Thi Thi nước mắt liền rớt xuống, hận không thể lập tức lao ra nhào vào trong lòng Bùi Dịch.

Nhưng cô không thể, cô chỉ có thể không rên một tiếng ôm lấy ba cái bình hướng tới sô pha đi đến.

Cô cúi đầu, đi được không nhanh không chậm. Lệ nhỏ giọt từng giọt nện xuống trên lọ thủy tinh, như muốn khai ra hoa tới.

Cô không thấy được, đứng ở phía xa Hồ Sĩ Minh, trong mắt bỗng nhiên sinh đau lòng.

"Nếu biết sẽ làm cho em khóc, tôi liền không để cho hấn vào được." Hồ Sĩ Minh ở trong lòng yên lặng nói, hướng tới sô pha đi đến.

Tô Thi Thi cũng không quản hấn, trái lại tự ăn cam, coi hấn không tồn tại.

"Tô Thi Thi." Hồ Sĩ Minh giống như không hề tính toán chỉ là nhìn cô, nghĩ muốn cùng cô nói chuyện với nhau.

"Em cùng Bùi Dịch, trước kia ở nhà đều làm những gì?" Hấn hỏi ra một cái vấn đề để cho Tô Thi Thi cảm thấy ngoài ý muốn.

Chương 586: Tôi cũng đau lòng

"Anh ta vẫn đều lột cam cho em? Quả cam lột được trái lại không tệ, nhưng nho này..." Hồ Sĩ Minh vốn muốn nói nho này bày bày giống loại bất nhã nào đó, sợ ảnh hưởng đến khẩu vị Tô Thi Thi muốn ăn, yên lặng đem câu nói kế tiếp nuốt trở vào.

Tô Thi Thi nuốt xuống miếng cam trong miệng, hai mắt nhìn hắn, cúi đầu, miệng lớn ăn cam!

Cô cảm thấy được, cô vẫn lại là bảo trì trầm mặc là tốt hơn.

Hồ Sĩ Minh cũng không giận, tiếp tục hỏi: "Em cùng Bùi Dịch ở nhà, sẽ quán anh ta nói chuyện sao? Các người bình thường tán gẫu những gì?"

Tô Thi Thi tiếp tục ăn cam.

Hồ Sĩ Minh thay đổi cái dáng ngồi, tựa vào ở trên ghế sofa, tiếp tục hỏi: "Em cùng anh ta bình thường cãi nhau sao? Anh ta có ăn hiếp em hay không?"

Tô Thi Thi tiếp tục ăn cam, cái bình thứ nhất đã chỉ còn lại có một nửa.

Hồ Sĩ Minh nói chuyện hưng trí rất cao, Tô Thi Thi không nói lời nào cũng không thềm để ý, tiếp tục hỏi: "Bình thường các người ở nhà người nào nấu cơm? Tôi nghe nói anh ta tài nghệ không phải rất tốt?"

Tô Thi Thi bỗng nhiên không muốn ăn cam, ngẩng đầu liếc mắt nhìn hấn: "Đi lấy cái thìa tới, không cần quá lớn."

Hỗ Sĩ Minh nhìn đến cô cầm lấy bình nho kia, yên lặng đứng lên, chỉ chốc lát đem một cái thìa bằng gốm sứ rất đẹp mắt đưa đến.

Tô Thi Thi tiếp nhận, nói một tiếng cảm ơn, tiện bắt đầu múc nho ăn.

Hỗ Sĩ Minh nhìn cái thìa kia múc cái ngày nhày màu đỏ kia đưa đến trong miệng cô, màu sắc mạnh tối sầm lại.

Vấn đề của hấn trở nên có chút không yên lòng.

"Tôi nghe nói Bùi Dịch cất rất nhiều đồ cổ, đại bộ phận bị en bán đi rồi hả?"

"Em cùng Nhậm Tiểu Vi quan hệ không tốt? Lúc em và mẹ anh ta cãi nhau, Bùi Dịch đứng về phía em hay vẫn lại là đứng về phía mẹ mình?"

"Em cùng Bùi Dịch..."

"Hỗ Sĩ Minh." Tô Thi Thi ngừng múc nho, xoắn xuýt nhìn hấn một cái, hỏi cực kỳ thật cẩn thận, "Anh... Có phải thật sự thích - - Bùi Dịch hay không? Hả?" *Thiệt tui cũng nghĩ vậy*

Hỗ Sĩ Minh trên mặt biểu tình nháy mắt hóa đá, sừng sốt hai giây sau đó, mạnh quay đầu lại không tiếp tục nhìn cô.

Hấn sợ chính mình sẽ nhịn không được - - động thủ! Ngăn chặn miệng của cô!

"Ô Thi Thi." Hồ Sĩ Minh hít một hơi thật sâu, nghiền răng nghiền lợi nói, "Tiếp tục, không cho em nói chuyện!"

Tô Thi Thi cúi đầu, tiếp tục ăn nhỏ.

Không cần phải nói, cô cầu còn không được!

Hồ Sĩ Minh quay đầu nhìn đến bộ dạng cô bủ môi, trong mắt hiện lên quét xuống nhu ý.

"Ô Thi Thi, nếu về sau cùng Bùi Dịch cãi nhau. Lá gan em phải lớn một chút, không cần luôn luôn nghe theo anh ta, đàn ông sẽ bị làm hư."

"Em phải tin tưởng, sẽ có rất nhiều người thích em. Trên cái thế giới này, không phải chỉ có một mình Bùi Dịch. Em chẳng những phải để cho anh ta quý trọng em, cũng phải cho anh ta tôn kính em."

"Lúc em cùng mẹ anh ta quan hệ căng thẳng, em phải thông cảm cho anh ta nhiều một chút. Mặc kệ mẹ chồng em làm cái gì, em phải thà rằng chịu nhiều ủy khuất. Như vậy, Bùi Dịch sẽ cảm kích em, càng thương em."

"Em bị ủy khuất, đừng giấu ở trong lòng. Có thể tìm bạn bè phát tiết, nhưng đừng dễ dàng rời nhà trốn đi. Làm quá, đàn ông đều sẽ vô cảm. Anh ta sẽ càng ngày càng không quý trọng em."

"Nếu em sau này một sinh ra là con trai, đừng để cho Bùi Dịch dạy, anh ta tính cách quá bướng bỉnh, đối với trẻ con mà nói khả năng sẽ chịu khổ. Em đến lúc đó sẽ đau lòng, như vậy làm cho em cùng Bùi Dịch sản sinh ngăn cách không cần thiết."

"Nếu sinh ra là con gái, em tốt nhất cũng không cần để cho Bùi Dịch

dạy. Anh ta sẽ cực kỳ sùng con gái của các người, em đến lúc đó sẽ ghen."

"Em phải học cách bảo hộ chính mình, không cần ăn mặc được quá xinh đẹp, nhưng phải kiên trì rèn luyện thân thể."

"Nếu thật có khả năng, tìm một người đàn ông thích em giữ một khoảng cách. Có đôi khi, tình địch sẽ làm cho tình yêu của các người giữ được tươi mới." *Tui vẫn thấy mùi đăm mẻo đâu đây*

...

Từng câu nói, lại ở vào lúc chạng vạng an tĩnh như dòng suối một dạng chậm rãi chảy róc rách luồn vào khe đá chạy vào trong lỗ tai cô.

Tô Thi Thi không biết Hồ Sĩ Minh là làm sao vậy, cô cho tới bây giờ không thấy được qua hẳn tính tình tốt như vậy. Càng không thấy được qua hẳn dùng phương thức như vậy nói chuyện với cô.

Cô cực kỳ không muốn nghe, nhưng những lời này từng câu lại xuyên nhập vào trong lỗ tai cô, chui vào trong mạch máu.

"Hồ Sĩ Minh, anh tới cùng muốn làm gì?" Tô Thi Thi trầm trầm nhìn hẳn, tâm cũng càng ngày càng trầm theo.

"Tô Thi Thi." Hồ Sĩ Minh ngữ khí cực kỳ thật sự, "Tôi biết em không tin, nhưng tôi cho tới bây giờ không nghĩ tới thương tổn em. Tôi cùng Bùi Dịch xuất thân, đều không phải là chúng ta có thể lựa chọn."

Hồ Sĩ Minh đầu cụp xuống một chút, trong lời nói hơn một tia hiu quạnh: "Em không cần phải xen vào tôi, coi như tôi làm bầm lầy bầu là được."

"Ô Thi Thi, không cần quá thiện lương. Về sau bên người Bùi Dịch, sẽ vẫn xuất hiện rất nhiều người phụ nữ xua như xua vịt kia, nên ngoan độc liền muốn ngoan độc. Em tin tưởng tôi, chúng ta đều yêu sự ương ngạnh của em, không cần ủy khuất chính mình."

Tô Thi Thi ăn nho động tác mạnh ngừng một trận, mũi không hiểu sao có chút cay cay.

"Tôi đi hít thở không khí, có phần ngọt ngọt." Cô đứng lên, cuống quýt hướng cửa sổ đi đến.

Cô không dám hỏi lại hấn muốn làm cái gì, cũng không dám hỏi hấn vì cái gì sẽ đột nhiên nói với cô những thứ này.

Tô Thi Thi ôm ngực, nơi này rầu rĩ rất khó chịu.

Cô từ nhỏ không có mẹ, liền tính cùng bà nội quan hệ thân thiết, dù sao ngăn cách một thế hệ. Những cái này nên do mẹ dạy cho con gái, cô vừa rồi tựa hồ đều đã nghe được. *Rồi rồi mẹ dạy con gái*

"Hồ Sĩ Minh, vì cái gì là anh..." Tô Thi Thi yên lặng nhắm nghiền mắt, trong lòng rất khó chịu rất khó chịu.

Hấn quá không bình thường rồi. Lòng của cô hoảng cực kỳ hoảng, cô không biết những thứ bối rối này đến từ đâu.

Cô rõ ràng hận hấn như thế chán ghét hấn như thế, đúng là khi hấn vừa rồi dùng thần thái chân thành như vậy thật sự nói với cô những thứ này thời điểm, cô vậy mà lại khó chịu như thế.

"Bùi Dịch, tới nhanh dẫn em đi đi." Tô Thi Thi đứng ở cửa sổ nhìn phương hướng rừng cây nhỏ.

Cô dự cảm, Bùi Dịch là ở chỗ này.

Trong rừng cây nhỏ, Bùi Dịch mạnh đứng lên, cầm ống nhòm mắt không hề chớp mắt nhìn chăm chăm phương hướng biệt thự.

Đột nhiên, anh đem Ống Nhòm hướng dưới đất ném đi liền muốn tiến lên.

"Bùi Dịch, cậu bình tĩnh một chút!" Tần Phong ngăn anh lại, "Đừng kích động!"

"Cô ấy khóc, tôi lo lắng, tôi đi xem." Bùi Dịch tâm cũng rất loạn, nhưng coi như bình tĩnh, trong lòng cái suy đoán kia càng ngày càng minh xác.

Anh vừa rồi nhìn đến Hồ Sĩ Minh miệng khi đóng khi mở một mực nói chuyện. Anh nghe không được nội dung cuộc nói chuyện của bọn họ, nhưng dựa theo phản ứng của Tô Thi Thi lúc này, hẳn là vẫn đều do Hồ Sĩ Minh đang nói chuyện.

Bùi Dịch không có trực tiếp vọt vào biệt thự, chỉ là đứng ở bên cạnh rừng cây nhỏ, dựng một thân cây chặn hơn phân nửa thân thể, mở đèn pin trong di động hướng phía trước lung lay một phen.

Lúc này, mặt trời tây trầm, sắc trời đã có chút ám. Ánh sáng đèn pin rất nhanh liền hấp dẫn tầm mắt Tô Thi Thi.

Ánh mắt hai người trong không trung giao nhau, như xa cách vạn năm, rõ ràng mới tách ra không tới mười giờ mà thôi, lại như là đã qua một năm rồi.

Ngăn cách năm mươi mấy mét, hai người đều đã xem không rõ lắm biểu tình trên mặt đối phương, nhưng lại giống như cảm thấy được

rõ ràng như thế.

Tô Thi Thi đột nhiên vô thanh cười rộ lên, giống một kẻ ngốc một dạng, hướng về phía rừng cây nhỏ tươi cười nở rộ đầy mỹ lệ.

Lúc trước đọng lại ở trong lòng phiền muộn, trong phút chốc tiêu tán.

"Nhìn đến anh, thật tốt." Tô Thi Thi vô thanh nói.

Bùi Dịch trong mắt đều là sủng nịch, tâm lại đau vô cùng. Hận, chính mình vô năng, thật sự chỉ có thể trơ mắt nhìn như vậy.

Mà sau lưng bọn họ người nào cũng đều đã nhìn không tới góc khuất khác, Hồ Sĩ Minh lẳng lặng nhìn Tô Thi Thi đứng ở cửa sổ, trong mắt đồng dạng đau lòng.

Hận, gặp nhau quá muộn.

Có chút thông báo nhỏ, chỗ tên của Ôn Ngọc ấy, hiện tại tác giả đều viết là Ôn Ngọc Quân nhưng mà từ đầu đã để là Ôn Ngọc nên mình ko đổi lại nhé, sẽ có lúc Tần Phong gọi là Quân Nhi thì mn tự hiểu là gọi Ôn Ngọc nha. Với cả Gọi Ôn Ngọc quen rồi, giờ sửa lại thấy nó sao sao ấy

Chương 587: Vấn đề đi ngủ

Cơm chiều vẫn như cũ là Hồ Sĩ Minh làm.

Trong biệt thự, trừ bỏ Tô Thi Thi Hồ Sĩ Minh còn có Trạm Dẫn Lan, không còn có một người.

Tô Thi Thi không biết đối diện cái rừng cây nhỏ kia cất giấu bao nhiêu người. Cô chỉ biết là, chồng cô lúc này là ở chỗ này cùng cô.

"Đến đây ăn cơm." Hồ Sĩ Minh ở trong phòng ăn ôn nhu kêu cô.

Tô Thi Thi vẽ mặt rừng mình, thâm sâu nhìn Bùi Dịch trong rừng cây nhỏ.

Cô gằn như nhìn đến Bùi Dịch hướng về phía cô gật gật đầu, trái tim lơ lửng trong phút chốc yên ổn.

Cô mỉm cười, xoay người hướng tới nhà ăn đi đến.

Trong rừng cây nhỏ, Bùi Dịch đợi Tô Thi Thi xoay người, cũng đi theo xoay người, hướng tới trong rừng cây đi đến một cái lều trại vừa được dựng lên.

"Nhìn một giờ, các người ánh mắt không đau xót?" Tần Phong chính đang ngồi dưới đất nướng thịt, thấy Bùi Dịch đi đến, chế nhạo nói.

Có thể để cho Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi đứng cửa sổ đối diện lâu như vậy, Hồ Sĩ Minh hiển nhiên sớm liền biết. Nếu hắn biết cũng không có ngăn cản, chứng minh hắn tạm thời sẽ không khó xử Tô Thi Thi.

Cho nên, Tần Phong cũng không cứ nóng nảy như trước.

Bùi Dịch yên lặng nhìn đến xiên thịt trong tay anh nướng đến vàng ánh nhỏ giọt dầu mỡ vài giây, mặt không chút thay phun ra một câu: "Thịt nướng chảy đầy mỡ, để ý cháy."

Anh nói xong, liền đi tới một bên ngòi xuống, dựa vào một cây đại thụ bắt đầu ngốc.

"Cậu không ăn?" Tần Phong giờ phút này trầm tĩnh lại, đúng là cảm thấy được rất đói.

Bùi Dịch không nói chuyện.

Tần Phong cầm thịt đi đến khuyên anh: "Trước mắt chúng ta cái gì đều đã làm không được, cậu trước ăn một chút, bảo trì thể lực mới trọng."

"Lấy ra." Bùi Dịch lãnh nghiêm mặt nói.

Anh cũng không phải một con bạch nhãn lang nào đấy, đâu nào có khẩu vị nuốt trôi.

Lúc này, con tiểu bạch nhãn lang nào đấy trong miệng anh, đang ngồi ở trước bàn ăn mặt mày sáng ngời hữu thần nhìn chăm chăm cá nấu cải chua trên bàn, mạnh nuốt nước miếng.

Cùng Bùi Dịch nhìn nhau trọn vẹn một giờ, ánh mắt không đau xót, nhưng bụng đã sớm đói meo ruột ròi.

Hỗ Sĩ Minh đem một chén cơm phóng tới trước mặt Tô Thi Thi, nhìn đến cô hai mắt phóng quang, tâm tình lập tức tốt rồi.

"Tôi đem cá đều đã cạo sạch sẽ, ăn đi." Hấn gắp một miếng cá đến trong bát Tô Thi Thi.

"Bản thân tôi tự làm là được rồi." Tô Thi Thi vội vàng nâng lên bát, nhanh nhẹn ăn ăn.

Hỗ Sĩ Minh tay duỗi chiếc đũa cứng đờ, trong mắt hiện lên quét xuống ảm đạm.

Loại trộm tới hạnh phúc này, kỳ thật cũng rất bi ai. Nhưng lúc này, hấn lại cảm thấy mỹ mãn.

Bỏ xuống gánh nặng gia tộc, không vì công danh lợi lộc mà hao tổn tâm cơ, cả người gánh nặng tâm tính cũng đã có biến hóa rất lớn.

Lúc này, nhìn người phụ nữ chính mình yêu duy nhất kia ngay trước mắt ăn như hổ đói, thỏa mãn ăn những món hấn làm khi đó, nội tâm của hấn vậy mà vô cùng an bình.

Cho dù hấn biết, Tô Thi Thi trình độ giả vờ cực kỳ giỏi, là làm bộ như ăn được thỏa mãn.

"Người phụ nữ xấu tính, lúc này sợ là ở trong lòng đang mạnh mẽ mắng tôi đi?" Hỗ Sĩ Minh nhẹ cười, rất muốn chọc thủng mặt nạ của Tô Thi Thi, mà lại không nỡ.

Tô Thi Thi chỉ coi như Hỗ Sĩ Minh không tồn tại, thật sự đang ăn đồ ăn.

Cô chưa bao giờ ủy khuất chính mình, hướng chi, Hỗ Sĩ Minh trừ nghệ quả thật không tệ.

"Nếu để cho Bùi tiên sinh biết tình địch của anh trừ nghệ cao hơn anh

rất nhiều, không biết sẽ tức giận thành bộ dáng gì nữa?" Tô Thi Thi nhìn trời nhớ lại.

Ngay tại hai người đều có tâm tư thời điểm, một cái âm thanh không hài hòa phá sự yên lặng này.

"Tô Thi Thi, Hồ Sĩ Minh, các người mau thả tôi ra ngoài! Hai người các người là đôi Gian Phu Dâm Phụ, mau thả tôi ra ngoài!"

Bị nhốt trong kho chứa đồ Trạm Dẫn Lan gần như là mới vừa tỉnh ngủ, lúc này chính đang vỗ ván cửa lớn tiếng hô.

"Đói bụng cả ngày, vậy mà lại vẫn có khí lực kêu to?" Tô Thi Thi nhìn bên kia liếc mắt một cái, yên lặng uống một ngụm nước canh.

"Xem ra, tôi không nên cho cô ta nước uống." Hồ Sĩ Minh nhàn nhạt nói.

Tô Thi Thi không nói chuyện, tiếp tục ăn đồ ăn của chính mình.

Trạm Dẫn Lan thấy không ai đến mở cửa, dùng hết khí lực hô: "Tô Thi Thi cô làm như vậy Bùi Dịch biết không? Có bản lĩnh các người giết tôi, chẳng thế thì tôi nhất định sẽ nói cho Bùi Dịch!"

Tô Thi Thi tiếp tục làm không có nghe đến.

"Bùi Dịch, Bùi Dịch anh mau tới cứu em!" Trạm Dẫn Lan trong thanh âm hơn một tia khóc nức nở. Cô ta lúc này đói đến choáng váng đầu hoa mắt, nói chuyện đều không còn khí lực, nhưng cô ta vẫn như cũ dùng hết khí lực kêu to.

"Tô Thi Thi, tôi cũng không tin cô nhịn được đi!" Trạm Dẫn Lan hung tợn nghĩ.

Cô ta biết rõ tính tình Tô Thi Thi, nếu cô ta mắng được ngoan độc, Tô Thi Thi nhất định sẽ tới.

Chỉ cần có thể nhìn thấy cô, liền làm!

Trạm Dẫn Lan cho chính mình động viên, khóc hô: "Tô Thi Thi, sớm biết rằng cô phản bội Bùi Dịch, tôi là tuyệt đối hẳn không nhường anh ấy đưa cho cô! Cô từ đầu không xứng với anh ấy!"

"Cô là kẻ tiện nhân, anh ấy đối với cô tốt như vậy, đem cô sủng đến tận trời rồi, cô vậy mà cùng người khác ở trong này tư thông!"

"Tôi thề, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cô! Cô hãy nghe cho kỹ, tôi bất luận như thế nào đều sẽ không rời khỏi Bùi Dịch, anh ấy từng yêu tôi, tôi sẽ để cho anh ấy lại yêu tôi! Cô bất quá chỉ là kẻ đến sau, người thứ ba!"

"Cô là thứ Tiểu Tam!"

Từng câu, càng ngày càng khó nghe.

Tô Thi Thi nhắm mắt, đâu nào còn có khẩu vị.

Hồ Sĩ Minh mặt cũng lạnh xuống, không rên một tiếng buông xuống bát đũa muốn đứng lên.

Tô Thi Thi động tác nhanh hơn hẳn.

Tô Thi Thi nhìn lướt qua mặt bàn, cầm lấy chiếc đũa hướng trong chén mình gắp một chút đồ ăn, bưng lên liền hướng tới phòng chứa đồ đi đến.

Hồ Sĩ Minh mặt trầm xuống, cũng đi theo đi tới.

"Ô Thi Thi, cô là thứ Tiểu Tam! Nếu không phải tôi năm đó rời đi, Bùi Dịch làm sao có thể nhìn tới người như cô? Cô có xinh đẹp như tôi sao? Bằng cấp có cao bằng tôi sao? Cô bất quá chỉ là một kẻ vô dụng thích câu dẫn đàn ông - - "

"Két... - -" cửa bỗng nhiên mở ra, ngắt ngang tiếng mắng Trạm Dẫn Lan như người đàn bà chanh chua một dạng.

Trạm Dẫn Lan ngẩng đầu, liền nhìn đến Tô Thi Thi bùng một chén cơm, trong mắt nhất thời vui vẻ, không tự giác nuốt một ngụm nước bọt.

Cô ta thật sự rất đói.

Nhưng lờm mắt thấy đến Hồ Sĩ Minh cũng ở đây, sợ tới mức cô ta kìm lòng không đậu run run một phen.

Tô Thi Thi chỉ là nhàn nhạt liếc cô ta một cái, tiện nhìn sang bên cạnh, tầm mắt rơi vào một cái ghế nơi xa, hướng bên kia đi qua.

"Ô Thi Thi!" Trạm Dẫn Lan lập tức đuổi tới.

Nhưng cô ta còn không có đi ra khỏi cửa, đã bị Hồ Sĩ Minh một tay đẩy trở về.

"Trạm tiểu thư, tốt nhất chớ đi ra khỏi phòng này, chẳng thế thì tự gánh lấy hậu quả." Hồ Sĩ Minh lạnh lùng ném một câu, liền đi đến Tô Thi Thi bên kia giúp cô dời cái ghế kia.

"Xoạch", Hồ Sĩ Minh đem ghế dựa đặt ở cửa, lập tức đi vào nhà kho.

Tô Thi Thi bưng bát, ngồi đến trên ghế.

Trong phòng chứa đồ truyền đến thét chói tai của Trạm Dẫn Lan:
"Anh buông ra! Van cầu anh, không cần trói tôi!"

"Ngậm miệng, cô quá ồn rồi!"

"Hu hu hu..."

Trạm Dẫn Lan bị trói ở trên một cái ghế trong phòng chứa đồ, trong miệng bị nhét một khối vải rách, tức giận đến nước mắt đều đã mau ra đây rồi.

Cô ta ngẩng đầu, nhìn đến Tô Thi Thi ngồi ở trên ghế, vậy mà cứ như vậy trước mặt cô ta - - ăn cơm!

Tô Thi Thi ăn nồng nhiệt, lại vẫn ngẩng đầu nhìn cô ta một cái, hướng về phía cô ta lộ ra tươi cười ngây ngô: "Muốn ăn sao? Nhất định rất đói đi?"

Cô lời nói xoay chuyển, sâu xa nói: "Đáng tiếc, tôi không nghĩ muốn cho cô ăn."

Hồ Sĩ Minh đi ra khỏi phòng chứa đồ, âm thầm đưa mắt nhìn người phụ nữ "Ý thế hiếp người" kia, trong mắt hơn mím cười.

Liền biết cô không dễ ức hiếp như vậy.

"Hu hu hu..." Trạm Dẫn Lan ra sức lay động thân thể, tức giận đến cái mũi đều nhanh hơn nước rồi.

Tô Thi Thi chính là cố ý. Cô chính là ngay trước mặt Trạm Dẫn Lan ăn ngấu ăn nghiền, hận không thể tại chỗ tức chết cô ta!

Dám mắng cô như vậy?

Được lắm, mắng chửi người là muốn trả giá thật nhiều!

Không đói chết cô ta cũng chọc tức chết cô ta!

Trạm Dẫn Lan tức giận đến thật sự sắp khóc. Cô ta cho tới bây giờ chưa thấy qua người phụ nữ nào đê tiện như thế kia!

Bên ngoài, sắc trời đã triệt để tối xuống.

Bữa tiệc cơm này, chỉ có Tô Thi Thi một người ăn được cảm thấy mỹ mãn. Chỉ là thỏa mãn này không liên tục bao lâu, liền nghênh đón một cái vấn đề vĩ đại.

"Tối rồi, đi ngủ làm sao bây giờ?" Tô Thi Thi nhìn về phía Hồ Sĩ Minh hướng mình đi tới, trong lòng một chút đáy nguồn đều không có.

"Tôi vì em chuẩn bị tốt phòng, mang em đi xem." Hồ Sĩ Minh ôn nhu cười, hướng tới Tô Thi Thi vươn tay ra.

Chương 588: Hôm nay, thực không có cách nào tán gẫu

Rầm...

Trong rừng cây yên tĩnh, đột nhiên phát xuất một trận tiếng động như thứ gì đó đổ đổ sập. Bùi Dịch đi phía trước, lúc đi chân không cẩn thận đá đến dây thừng lều trại, đem lều trại tất cả đảo ngã sụp xuống.

Nhưng anh lại cái gì cũng chưa phát hiện, lập tức đi đến rừng cây nhỏ bên cạnh, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm biệt thự phía trước.

Nói đúng ra chính là nhìn chăm chăm cái người phụ nữ trong biệt thự bị lôi kéo hướng trên lầu đi.

"Thi Thi..." Bùi Dịch gắt gao nắm chặt quyền, nghĩ chỉ muốn liền xông đi vào dẫn cô trở về.

Nhưng Hồ Sĩ Minh tùy thời sẽ kích nổ bom, bọn họ ai cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

"Nếu không tiến công đi?" Tần Phong đi đến bên cạnh anh, nhẹ giọng nói.

Bùi Dịch cau mày, không có trả lời.

"Nếu không đợi cho trời triệt để tối đen, chúng ta thử lại có xem thể đem bom hủy đi hay không." Tần Phong nhìn Tô Thi Thi trong biệt thự đã bị mang tới lầu hai, trầm giọng nói.

"Nếu trong biệt thự cũng có bom thì sao?" Bùi Dịch trầm giọng nói.

Tần Phong im lặng.

Đây mới là chuyện bọn họ lo lắng nhất. Dựa theo tính cách Hồ Sĩ Minh, trong biệt thự hẳn không có khả năng không có bom.

"Cậu trước đừng có gấp. Thi Thi hiện tại đang có thai, hẳn làm không được cái gì." Tần Phong vốn định an ủi Bùi Dịch, lời vừa nói ra khỏi miệng liền hối hận rồi.

Bùi Dịch mặt trong phút chốc liền đen, người vốn bước đi thong thả dạo quanh, lần đầu tiên lộ ra cảm xúc phiền não.

Lòng của anh bây giờ cũng sớm đã bay đến trong biệt thự, chặt chẽ canh giữ Tô Thi Thi.

Mà bây giờ, Bùi Dịch bọn họ đã đoán sai.

Trong biệt thự, Hồ Sĩ Minh đem Tô Thi Thi mang tới một gian phòng ngủ đối diện với rừng cây nhỏ, cười nhìn cô.

"Em đoán chồng em vì cái gì không dám xông tới?" Hồ Sĩ Minh cười hỏi, giọng điệu thực nhẹ nhàng.

Từ đầu tới cuối, hẳn biểu hiện liền không giống một tên tội phạm bắt cóc.

Tô Thi Thi ngằm quan sát một phen cách bày biện trong phòng, mặt không đổi sắc nói: "Bọn họ nghĩ anh ở trong biệt thự cũng trang bị bom."

"Vậy em thấy sao?" Hồ Sĩ Minh chỉ chỉ một cái ghế sofa trong phòng,

ý bảo cô ngồi xuống.

Tô Thi Thi một bên đỡ thắt lưng một bên hướng sô pha đi đến, nhàn nhạt nói: "Trong biệt thự hẳn không có bom. Bùi Dịch bọn họ là quan tâm sẽ bị loạn, mắc bẫy của anh."

Hồ Sĩ Minh như là nghe được kích lệ một dạng, đặc chí nói: "Bùi Dịch của em, cũng không phải vĩnh viễn đều thông minh như thế."

Tô Thi Thi hạn hán lời.

Hắn đến loại chuyện này cũng cần phải so đo sao?

"Đổi lại anh là anh ấy, anh biến hóa hiện còn không bằng anh ấy à."
Tô Thi Thi nho nhỏ nói thầm.

Hồ Sĩ Minh trên mặt tươi cười cứng đờ, sâu xa nói: "Em nói không sai. Nếu là tôi, phỏng chừng hiện tại đã quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, bọn cướp nói cái gì thì làm cái đó rồi."

Tô Thi Thi lại tức cười.

Hôm nay, thực không có cách nào tán gẫu!

Hồ Sĩ Minh không nói nữa, xoay người đi đến bên cửa sổ một cái đẩy ra cửa sổ.

Không biết hắn ấn đến chỗ nào, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến một trận ánh sáng. Tô Thi Thi hướng qua đi, tầm mắt mạnh liền ngưng lại.

Chỉ thấy trên tường ngoài biệt thự không biết khi nào thì được thấp sáng bàng một loạt đèn nêong, lúc này chính đang lóe ra đủ mọi màu

sắc. Từ lâu hai nhìn lại, giống như là một dải ruy băng một dạng.

"Thích không?" Hồ Sĩ Minh tựa vào cạnh cửa sổ, quay đầu ôn nhu hỏi.

Tô Thi Thi đứng lên, tầm mắt nhưng là đi về phía trước kéo dài, cũng không có xem cái đèn nê ông kia.

"Qua không bao lâu, Bùi Dịch của em cũng sẽ ở trong rừng cây treo lên đèn, gấp cái gì." Hồ Sĩ Minh có chút chua xót nói

Tô Thi Thi thân thể cứng đờ, thềm tự trách mình quá sốt ruột lộ hư chuyện rồi.

Không đúng - -

Tô Thi Thi mạnh ngẩng đầu, nhìn chăm chăm ánh mắt Hồ Sĩ Minh hỏi: "Anh tới cùng muốn làm cái gì? Anh đừng nói với tôi, anh bắt cóc tôi lại khiến tôi cùng Bùi Dịch dùng những loại phương thức liên hệ thuần túy này là vì muốn đùa?"

Giờ khắc này, Hồ Sĩ Minh lại không dám nhìn ánh mắt cô.

Hắn giống người nhát gan một dạng, đột nhiên dời đi ánh mắt, chỉ nhàn nhạt nói: "Trên núi buổi tối nhiệt độ giảm, em đừng đứng cạnh cửa sổ lâu, tôi đi giúp em pha nước tắm rửa."

Tô Thi Thi sững sờ nhìn Hồ Sĩ Minh hướng tới phòng tắm đi đến, tâm không hiểu sao càng bối rối.

"Anh tới cùng muốn làm cái gì?" Tô Thi Thi nhú mày, trong lòng mơ hồ có cái suy đoán, nhưng lại cảm thấy được rất mơ hồ, không nghĩ ra hẳn tới cùng vì cái gì phải làm như vậy.

Nếu Hồ Sĩ Minh giống dĩ vãng như vậy theo chân bọn họ tranh phong đấu đá, có lẽ cô hẳn không kích động như thế. Nhưng hôm nay, hẳn thật sự quá khác thường rồi.

Lúc này, khước mắt cô dư quang lờm đến trong rừng cây nhỏ hiện lên một trận ánh sáng, rồi sau đó nơi đó cũng dâng lên một mảnh hào quang mây tía.

Tô Thi Thi khẩn trương tựa vào đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài, quả nhiên thấy dưới ánh đèn nê ông đứng vài người.

Mà người đang đứng đầu kia, cho dù thấy không rõ bộ dáng của người đó, nhưng cô có thể nhìn ra, đó chính là Bùi Dịch!

Tô Thi Thi hưng phấn mà phát phát tay.

Nhưng nháy mắt tiếp theo, chỉ thấy trong rừng cây nhỏ đèn nê ông đột nhiên dập tắt.

Trong rừng cây nhỏ, Bùi Dịch vươn tay rút đầu cắm đèn nê ông, sau đó một lần nữa cắm lên, Ngay sau đó lại rút ra, lặp lại vài lần như vậy, mãi đến khi nhìn đến Tô Thi Thi không lại hướng ngoài cửa sổ nhìn ra xa mới từ bỏ.

"Tôi thật sự là cạn lời rồi." Tần Phong siêu cấp không nói gì nhìn hai vợ chồng này, "Nếu các người đi làm gián điệp, tuyệt đối là một cặp bài trùng."

Bùi Dịch nhìn thấy Tô Thi Thi hướng cửa sổ dò xét liền đau lòng, mà rút vài cái đèn nê ông như vậy, Tô Thi Thi vậy mà cũng có thể xem hiểu?

"Cạn lời, cạn lời rồi." Tần Phong lắc đầu hướng lều trại, tính toán trước đi ngủ.

Xem bộ dáng Bùi tiên sinh, tối nay là không tính toán ngủ.

Cửa sổ phòng ngủ lầu hai của biệt thự, Tô Thi Thi hốc mắt hồng hồng, không hiểu sao cảm thấy được có chút ủy khuất.

"Hồ Sĩ Minh, tôi phải đi về!" Tô Thi Thi chịu không nổi hô to.

Cô nhìn đến Bùi Dịch lẻ loi đứng ở nơi đó, nghĩ như thế nào cũng đều cảm thấy khó chịu.

"Làm sao vậy?" Hồ Sĩ Minh gần như là từ trong phòng tắm lao tới, hai cái tay còn đang tại ướt sũng nhỏ nước.

Tô Thi Thi không chế được không nhìn tới tay hắn, lạnh giọng nói:
"Tôi phải đi về!"

Trầm mặc...

Trầm mặc giống như chết, mang theo một tia đau thương.

Hồ Sĩ Minh không có phát hỏa, cũng không nói gì, chỉ là an tĩnh đứng ở nơi đó, hơi cúi thấp đầu.

Những lời Tô Thi Thi chuẩn bị tốt để mắng chửi người, nhưng mà như thế nào cũng đều mắng không ra miệng.

"Tôi không làm bị thương em, liền cả đêm, tôi cái gì đều sẽ không làm đối với em, liền cả đêm... Thôi." Hồ Sĩ Minh bỗng nhiên thở dài một tiếng, "Tôi..."

"Anh đi đưa cho Trạm Dẫn Lan chút thức ăn đi." Tô Thi Thi bỗng nhiên cắt ngang lời của hắn, bối rối nói, "Đừng thực làm cô ta chết đói."

Tô Thi Thi nói xong, liền quay đầu nhìn phía ngoài cửa sổ. Cô không thấy được, khi Hồ Sĩ Minh nghe được lời của cô khi đó, cả người trên mặt biểu tình đều đã như sống lại.

Tô Thi Thi lúc này trong lòng loạn cực kỳ, cô chỉ có thể xa xa nhìn Bùi Dịch, tâm mới hơi chút an bình một chút.

"Bùi Dịch, anh cũng sẽ ủng hộ em làm như vậy phải hay không?" Tô Thi Thi ở trong lòng thì thảo hỏi.

Bùi Dịch lâu như vậy không tấn công, trừ bỏ cố kỵ nơi này bom ra, có lẽ cũng cùng Tô Thi Thi lúc này bối rối một dạng.

Bọn họ đều đã mơ hồ cảm thấy được, nếu không có "Đêm nay", bọn họ sẽ hối hận.

"Nếu anh cùng cách em nghĩ khác nhau, lúc này hắn là đã đem Hồ lão gia tử buộc đến đây." Tô Thi Thi yên lặng thở dài.

Hồ Sĩ Minh cũng là người con có hiếu, nếu như đem ông nội hắn buộc đến chỗ này, hắn nhất định sẽ thả người. Bùi Dịch nếu không làm như vậy, đã nói lên cùng Tô Thi Thi có một dạng lo lắng.

Hồ Sĩ Minh cực kỳ mau trở về đến đây. Dưới lầu cũng không lại truyền đến tiếng Trạm Dẫn Lan rống nữa

Thế giới, giống như lập tức an tĩnh lại.

"Đi tắm rửa?" Hồ Sĩ Minh ôn nhu hỏi.

Tô Thi Thi nhìn thoáng qua Bùi Dịch đứng ở dưới ánh đèn nê ông kia, lắc lắc đầu: "Một ngày không tắm rửa không sao cả. Tôi không nghĩ muốn để cho anh ấy lo lắng."

Cô quay đầu, bình tĩnh nhìn Hồ Sĩ Minh: "Tuy cực kỳ chán ghét anh bắt tôi đến đây, nhưng hôm nay, tôi còn là muốn cảm ơn anh."

Cô nói xong chỉ chỉ bên trong giường: "Phiền toái anh giúp tôi đem giường di chuyển đến cửa sổ."

Hồ Sĩ Minh trên mặt tươi cười nháy mắt cứng đờ.

Hắn liền biết người phụ nữ này chịu nhượng bộ tuyệt đối không có chuyện tốt!

Chương 589: Cậu cho là cậu đang canh gác à?!

"Ô Thi Thi, em không biết đặt ở cửa sổ anh ta ngược lại nhìn không thấy? Sẽ bị cửa sổ ngăn trở!" Hồ Sĩ Minh chịu đựng tức giận nói.

"Cửa sổ của anh vì cái gì cao như vậy!" Ô Thi Thi bắt đầu cố tình gây sự.

Hồ Sĩ Minh có chút đau đầu, bất đắc dĩ lưu lại một câu "Em đợi một lát" tiện đi ra ngoài.

Một lúc sau, hắn đưa đến một xấp gạch cùng với một chút đá cẩm thạch lớn như tấm ván gỗ.

"Này đều có?" Ô Thi Thi sững sờ nhìn hắn dùng gạch đem nệm kê cao, cảm thấy được có chút xấu hổ.

Cô vừa rời từ đầu chính là bực bội không có chỗ phát tiết muốn tìm hắn hả giận, không nghĩ tới hắn vậy mà thật sự đi nghĩ biện pháp rồi.

Hồ Sĩ Minh đem nệm kê cao đến ngang cửa sổ, bò lên đóng cửa sổ lại, lại thử thử giường xem có thể lay động hay không, xác định toàn bộ không thành vấn đề xong, nhảy xuống giường, đối với Ô Thi Thi nói: "Nhanh lên ngủ đi, Bảo Bảo của em cần nghỉ ngơi rồi."

Ô Thi Thi há miệng thờ đốc, bỗng nhiên cảm thấy được miệng rất khô khát.

Cô lúng ta lúng túng xoay người, xốc lên chăn, bò lên giường.

"Chậm một chút." Hồ Sĩ Minh thật cẩn thận ở bên cạnh che chở cô, chờ cô nằm yên trên giường mới yên tâm, "Không được lên mở cửa sổ, muốn cái gì liền kêu tôi, tôi liền ở bên ngoài."

Hồ Sĩ Minh nói xong, xoay người rời đi ra ngoài.

Tô Thi Thi gần như là tại hẩn ly khai trong tích tắc đấy, liền xoay người hướng cửa sổ, nhìn thân ảnh người đàn ông toàn thân bao phủ ánh sáng mây tía kia.

Cô không dám nhìn tới Hồ Sĩ Minh, cô sợ chính mình sẽ nhịn không được hỏi hẩn một chút vấn đề không nên hỏi.

Cô sợ kích thích hẩn. Cô càng sợ đạt được đáp án.

"Bùi Dịch, ngủ ngon." Tô Thi Thi ngón tay nhẹ nhàng đụng vào kính cửa sổ, ở mặt trên vẽ cái trái tim, an tĩnh nhắm nghiền mắt.

Hồ Sĩ Minh nói không sai. Bảo Bảo của cô sẽ mệt, cô cần nghỉ ngơi bổ sung sức lực.

Cô không biết ngày mai sẽ phát sinh thêm những cái gì, cô tất phải bảo trì tốt thể lực.

"Tiểu bạch nhãn lang." Trong rừng cây nhỏ, Bùi Dịch bắt đặc dĩ than một tiếng.

Bọn họ lo lắng muốn chết, cái tiểu bạch nhãn lang kia vậy mà lại ngủ thiếp đi. Lúc này nhìn cô an tĩnh nằm ở nơi đó, Bùi Dịch thật muốn tóm cô lại hảo hảo đánh mông một trận!

Cô nương này lòng cũng thật lớn!

"Bùi Dịch, cậu thực tính toán đúng cả đêm?" Tần Phong ở trong lều trại kêu Bùi Dịch, "Cậu yên tâm đi, Hồ Sĩ Minh hẳn không xằng bậy, lại đây nghỉ ngơi một hồi đi."

"Cậu cực kỳ âm ỉ." Bùi Dịch nhàn nhạt nói.

Gọi anh trở về đi ngủ?

Này không phải nói đùa đi! Tình địch của anh tùy thời đều có thể chui vào đi canh giữ ở bên giường vợ anh, anh làm sao có thể ngủ được!

Chính đang nghĩ như vậy, Bùi Dịch mày mạnh vừa nhú, quả đấm từ từ xiết chặt.

Góc độ của anh nhìn không tới cánh cửa trong gian phòng ngủ kia, nhưng lại thấy được đến trên giường có một cái bóng.

Hồ Sĩ Minh vào rồi!

Bùi Dịch bình tĩnh đi về phía trước hai bước, như hổ rình mồi nhìn cửa sổ.

Nhưng đợi đã lâu, cũng không gặp Hồ Sĩ Minh đi đến.

Anh nhìn không tới, Hồ Sĩ Minh di chuyển cái ghế, ngồi ở chỗ kê bên cuối giường. Nơi đó, vừa lúc bị cửa sổ ngăn trở.

Hồ Sĩ Minh không có đánh thức Tô Thi Thi, cũng không có làm cái hành động khác, chỉ là cứ như vậy ngồi nhìn Tô Thi Thi phát ra ngốc.

Trong đầu hẳn trống trơn, rõ ràng đang cố gắng nhìn hình buổi hội

ngợi hôm đó, nơi hấn cùng Tô Thi Thi lần đầu gặp mặt, lại phát hiện như thế nào đều đã nghĩ không ra.

"Có lẽ tôi ở trong tiềm thức, nghĩ với em có cái không đồng dạng như vậy bắt đầu đi?" Hồ Sĩ Minh thì thào tự nói.

Nếu có thể, hấn có bao nhiêu nghĩ muốn hấn có thể trước lúc cô gả cho tên cận bã Hà Chí Tường kia liền gặp được cô. Miễn để cô khổ, miễn cô ưu phiền, giống như trân bảo một dạng sủng cô, cho cô toàn bộ thế giới.

"Tôi thật đúng là buồn cười. Nếu em biết suy nghĩ lúc này của tôi, nhất định sẽ đùa cợt tôi vì nếu khi đó tôi gặp được em, nhất định hấn không yêu em."

"Đúng là em không sẽ không bao giờ hiểu được, người nên yêu, bất kể như thế nào đều đã yêu. Tô Thi Thi, em không phải mẫu người tôi thích, cho nên tôi mới có thể bất tri bất giác trúng mê độc của em."

Đợi cho hấn phát giác thời điểm, bệnh đã nguy kịch, rốt cuộc không còn kịp rồi. Hấn vẫn cho là chính mình hấn không yêu cô, cho nên mới sẽ không bố trí phòng vệ như vậy.

Thế giới này, bi ai nhất, có phải liền là chính mình đã lừa gạt chính mình hay không.

Nơi xa dưới ánh sáng mây tía, Bùi Dịch lẳng lặng đứng, vẫn không nhúc nhích.

Bọn họ đều đã không thấy được, một giọt lệ từ khóe mắt đang nhắm chặt của Tô Thi Thi mắt chảy xuống, lặng yên không một tiếng động biến mất ở trên gối.

Tô Thi Thi không biết chính mình là khi nào thì ngủ, cô tỉnh thật sự sớm.

Trời vừa hừng sáng, cô liền thức dậy.

Cô đứng dậy, trước tiên nhìn ra ngoài cửa sổ, lập tức cả người đều đã cứng lại rồi, nước mắt khổng chế không nổi rơi xuống đất.

Trong rừng cây nhỏ, ánh sáng nhiều màu phát ra từ đèn nê ông cũng không kinh diễm bằng thân ảnh nổi bật được bao phủ bởi ánh mặt trời, nhưng người đàn ông dưới ánh đèn kia lại chân thật như thế.

Anh còn đứng tại vị trí tối hôm qua trên, thậm chí lại vẫn duy trì tư thế tối hôm qua, vẫn không nhúc nhích.

"Anh cho là mình đang canh gác à?!" Tô Thi Thi khóc mắng một tiếng, nửa quỳ đi mở cửa sổ.

Vốn dĩ Bùi Dịch đứng suốt đêm cả người đều đã cứng còng, giống như lập tức sống lại một dạng, vội vàng hô to: "Không được mở cửa sổ, trở về!"

"Chết tiệt, Tô Thi Thi em là kẻ ngu ngốc, trở về!" Trong phòng ngủ cách âm thật tốt, Tô Thi Thi từ đầu nghe không được Bùi Dịch đang kêu hô cái gì, còn đang bận rộn mở tung cửa sổ ra.

Bùi Dịch gấp đến độ không có biện pháp, mặt mũi cũng không cần, lớn tiếng kêu hô: "Hồ Sĩ Minh, nhanh đi lầu hai!"

"Tô Thi Thi em dám nhảy anh đánh em!"

Ầm...

Cửa bỗng nhiên bị phá khai, Hồ Sĩ Minh xông tới, sợ tới mức mặt mũi trắng bệch.

"Ô Thi Thi, em đi xuống cho tôi!" Hồ Sĩ Minh trong thanh âm đều đã mang theo rung rẩy.

Ô Thi Thi khó hiểu quay đầu, tay lại vẫn giữ trên chốt mở cửa sổ. Cửa sổ kia đã bị mở ra một đường nhỏ.

Hồ Sĩ Minh cái gì đều không dám làm, sợ kích động cô lại không dám đến gần, đứng tại chỗ sốt ruột nói: "Em không phải là muốn đi đến chỗ anh ta nơi đó sao? Tôi lập tức thả em còn không được sao? Em khẩn trương leo xuống!"

Ô Thi Thi vè mặt lờ mờ.

"Anh hẳn không tưởng là tôi muốn nhảy lầu đi?" Ô Thi Thi lúng ta lúng túng hỏi.

Hỏi xong, chính mình tự thấy mình ngu ngốc

Hồ Sĩ Minh sừng sốt hai giây sau đó, sắc mặt vốn là sợ hãi, rồi sau đó đen lại, bước đi đến, lạnh giọng quát: "Em leo xuống cho tôi!"

Ô Thi Thi muốn khóc.

Cô để làm chi muốn lắm miệng! Để hẳn cho rằng cô thật sự muốn tự sát thật tốt, vừa rồi hẳn đều muốn thả cô rồi!

"Nếu tôi nói tôi thật sự nghĩ muốn tự sát..."

"Em đi xuống cho tôi!" Hồ Sĩ Minh tức giận đến sắc mặt xanh mét.

Người phụ nữ này, có biết vừa rồi hấn sợ tới mức bệnh tim đều phải tái phát hay không!

Tô Thi Thi thở phì phì hừ một tiếng, vình vào cửa sổ bên cạnh bắt đầu bò xuống dưới.

"Em đứng yên đừng nhúc nhích, tôi tới đỡ..." Hồ Sĩ Minh cái chữ "em" kia còn chưa nói xong, cửa bỗng nhiên xông tới bóng người.

Bọn họ còn không có phản ứng kịp, cái bóng người kia đã đi tới cửa sổ.

Nháy mắt tiếp theo, Tô Thi Thi liền cảm giác chính mình ngã vào một vòng ôm quen thuộc.

Hốc mắt cô lập tức liền ẩm ướt, chặt chẽ giữ chặt cổ của anh: "Bùi Dịch..."

"Không sợ, chúng ta trước đi xuống." Bùi Dịch động tác đặc biệt mềm nhẹ, đem Tô Thi Thi ôm ấp xuống nhẹ nhàng đặt ở trên mặt đất.

Cách nhau đã 20 tiếng đồng hồ, anh rốt cục lại được ôm cô vào lòng, lại như là quá một thế kỷ đã lâu như vậy.

Chỉ là lúc này - -

Tô Thi Thi đã tỉnh hồn lại, vội vàng đẩy Bùi Dịch ea, nhìn thoáng qua bên cạnh Hồ Sĩ Minh.

Chỉ thấy Hồ Sĩ Minh sắc mặt đã triệt để đen, chính đang mặt không chút thay đổi nhìn bọn họ. Nói đúng ra, là nhìn Bùi Dịch.

Tô Thi Thi lần này thật sự muốn khóc, hận không thể bỏ đầu Bùi Dịch

ea xem anh suy nghĩ cái gì.

Lần này tốt rồi, con tin lại nhiều một người!

Bùi tiên sinh, anh nói anh xông tới chui đầu vô lưới tính là cái gì đây!

Chương 590: Đừng làm cho tôi nhìn thấy

"Cái kia... Nếu không, trước để cho anh ấy trở về? Coi như chuyện vừa rồi không xảy ra qua?" Tô Thi Thi không tiết tháo đề nghị nói.

Sau đó, cô liền nhận được vẻ mặt nhất trí đen như lọ nôi của hai vị nam sĩ.

Tô Thi Thi nổi giận, trợn mắt nhìn bọn họ, thở phì phì đi tới phòng tắm.

"Tôi muốn đi rửa mặt, người nào cũng không được theo cùng! Các người muốn đánh cái khăn trương đánh, đừng làm cho tôi nhìn thấy!"

"Oành!" Tô Thi Thi đem cửa phòng tắm đóng mạnh đến rung trời vang vọng.

Bùi Dịch nhướng mày, liền muốn cùng qua đi.

Hỗ Sĩ Minh ngăn trở đường đi của anh, liếc nhìn cửa sổ: "Tôi cho anh một cơ hội, từ cửa sổ ra ngoài. Anh thân thủ tốt như vậy, khẳng định không chết được."

Bùi Dịch liếc nhìn cũng không liếc hẩn, lập tức đi tới phòng tắm.

Hỗ Sĩ Minh ánh mắt tối sầm lại, một quyền liền đánh qua đi.

.....

Tô Thi Thi đi ra thời điểm, phát hiện Bùi Dịch cùng Hồ Sĩ Minh cũng không trong phòng ngủ.

Cô xuống lầu, nhìn đến tình huống dưới lầu đích khi đó, liền giống như nhìn đến mặt trời mọc từ hướng tây một dạng.

Bùi Dịch cùng Hồ Sĩ Minh vậy mà ngồi ngay ngắn ở trên một cái bàn - - ăn bữa sáng!

Có đôi khi, Tô Thi Thi thật sự có cảm giác mình bị ảo giác, cảm thấy được mình mới là người dư thừa.

Coi bộ dáng Bùi tiên sinh cùng Hồ tiên sinh lúc này cùng nhau ăn bữa sáng, nhiều hài hòa nha!

Chỉ là lúc cô đến gần nhìn đến mặt hai người khi đó, yên lặng đem cái suy luận vừa rồi phủ định rồi.

Được rồi, hai người khoe miệng đều đã xanh tím, phỏng chừng trên người mấy chỗ nhìn không thấy càng có nhiều hơn.

Hồ Sĩ Minh thấy Tô Thi Thi đi đến, tiện đứng lên không rên một tiếng giúp cô đi lấy bữa sáng.

Tô Thi Thi im lặng đi đến bên cạnh Bùi Dịch ngồi xuống, nhỏ giọng hỏi: "Lấy được điều khiển từ xa kích hoạt bom không?"

Bùi Dịch sắc mặt cứng đờ, cực kỳ không mặt mũi nói: "Không."

Tô Thi Thi thở dài, an ủi: "Không trách được anh. Em ngày hôm qua nhìn hẩn cả buổi trưa, cũng chưa nhìn ra hẩn đem cái điều khiển từ xa lớn như vậy giấu chỗ nào rồi."

Bùi Dịch mặt liền đen, nheo lại mắt nhìn cô: "Nhìn cả buổi trưa?"

Ách...

"Này không phải trọng điểm biết không?"

May mà Hồ Sĩ Minh trở lại, Tô Thi Thi khẩn trương cuối đầu ăn bữa sáng.

Ba người, tổ hợp quý dị. Một cặp vợ chồng bị bắt cóc cùng bọn cướp, vậy mà ngồi cùng một chỗ hài hòa ăn bữa sáng, thấy như thế nào cũng thật quái dị.

Bên ngoài, lúc Tần Phong nhìn đến tình cảnh trong biệt thự khi đó, thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

"Bọn họ đây là đang đùa chúng ta sao?" Tần Phong nhìn về phía Dương Dũng cũng một đêm không ngủ, căm giận hỏi, "Cậu xác định Trạm Dẫn Lan cùng Hồ Sĩ Minh là một phe, mà không phải Hồ Sĩ Minh cùng Thi Thi là một phe?"

Dương Dũng nuốt nuốt nước miếng, tội nghiệp nói: "Tần tiên sinh, chúng ta ăn trước bữa sáng đi, chết đói."

Tần Phong:...

Anh thật sự rất tức giận nha!

Bùi Dịch cái tên ngốc kia đầu óc nóng lên cứ như vậy chạy đi vào, hiện tại tốt rồi, cùng bị bắt lại, để cho anh làm sao bây giờ!

"Lão tử cũng không phải là gián điệp, làm sao mà biết cậu cùng vợ cậu suy nghĩ như thế nào. Con bà nó, đờm lờ xáy ra chuyện xấu vẫn

còn trách tôi. Tôi sao lại oan như thế!" Tần Phong thật sự là càng nghĩ càng giận, hận không thể quay đầu liền đi xuống núi.

Trong biệt thự, hài hòa vừa vặn ăn xong bữa sáng.

"Bùi Dịch, tôi không thể không thừa nhận, từ lúc nhìn đến anh, để cho tôi rất tức giận." Hồ Sĩ Minh ngồi ở bàn ăn đối diện, nhìn Bùi Dịch đang bận rộn giúp Tô Thi Thi lột cam, mặt vô cảm nói

Bùi Dịch nhàn nhạt liếc mắt nhìn hắn: "Khi nào thì thả người? Thi Thi hôm nay muốn đi khám thai."

Gân xanh trên trán Hồ Sĩ Minh nhảy một phen, âm thầm hít vào một hơi, rồi sau đó giống ảo thuật một dạng từ trên thân lấy ra một cái điều khiển từ xa, một giây cũng chưa do dự, một phen ấn đến con số "2" trên điều khiển.

Bùi Dịch chỉ kịp che lỗ tai Tô Thi Thi, liền nghe bên ngoài ùng một tiếng, cửa lớn bị bùng nổ hết.

Trong rừng cây nhỏ, Tần Phong cùng Dương Dũng mới vừa bùng lên bát muốn ăn cơm, sợ tới mức lập tức liền đem bát ném, hướng biệt thự nơi này chạy qua.

"Ầm!" Lại là một tiếng, cửa sổ phía đông cũng bị vỡ nát.

"Nổ liền 3 cái không biết có đối với nhà cửa tạo thành uy hiếp không nữa. Cứ bùng nổ hết." Hồ Sĩ Minh nhàn nhạt nhìn Bùi Dịch, ngón tay ấn đến con số "4", thần sắc bình tĩnh giống như là đang nói một chuyện rất bình thường hằng ngày một dạng.

Gân xanh trên trán Bùi Dịch lòi ra, gắt gao trừng mắt nhìn Hồ Sĩ Minh, đứng lên ôm lấy Tô Thi Thi một cái, xoay người liền đi ra ngoài.

Một câu cũng chưa nói, chỉ sợ kích động đến Hồ Sĩ Minh!

Toàn bộ cả quá trình, Tô Thi Thi đều là lờ mờ.

"Dọa đến chỗ?" Hồ Sĩ Minh ôn nhu nhìn Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi chuyển động tròn mắt một phát, ánh mắt kiên định híp mắt như phóng tiêu tại trên mặt hấn, miệng giật giật, kìm nén ra một câu: "Em gái anh!"

Liên tục hai quả bom, động tĩnh lớn như vậy. Cô không bị dọa, Bảo Bảo của cô cũng sẽ dọa đến chỗ biết chưa!

Tô Thi Thi vuốt ve bụng mình, phát hiện tiểu tử kia ở bên trong đã được lợi hại.

Hồ Sĩ Minh nhất thời nóng nảy, đã chạy tới chân tay luống cuống nhìn cô: "Tôi vừa rồi lừa gạt Bùi Dịch, nơi này bom đều sẽ không đem người bùng nổ thương tổn, động tĩnh cũng sẽ không nguy hại đến con của em, em không cần khẩn trương."

Tô Thi Thi bỗng nhiên sững sốt.

Vì cái gì người đàn ông cô vừa ghét vừa giận ở thời điểm cuối cùng, đột nhiên thái độ chuyển biến 180 độ lớn như vậy?

"Anh đến cùng cũng không thể vẫn giam giữ chúng tôi như vậy đi?" Tô Thi Thi thờ dãi, ôn nhu nói.

Hồ Sĩ Minh sắc mặt cứng đờ, đứng lên nói: "Tôi lại vẫn có một số việc phải làm. Khả năng muốn ủy khuất em một phen, em đừng sợ."

Hồ Sĩ Minh nói xong, tiện hướng tới phòng chứa đồ đi đến.

Qua một hồi lâu, hấn mới dẫn theo Trạm Dẫn Lan bị trói đi ra.

"Ô Thi Thi... Ô Thi Thi... Cứu tôi..." Trạm Dẫn Lan sắc mặt tái mét, trên trán đều là mồ hôi, đem tóc đều đã dính ở trên mặt.

Tô Thi Thi nhướn mày, không biết cô ta có phải có chỗ nào không thoải mái hay không.

"Ô Thi Thi, cứu tôi... Trên thân tôi có bom!" Trạm Dẫn Lan khóc nói.

"Hồ Sĩ Minh anh điên rồi!" Tô Thi Thi sắc mặt khoảnh khắc liền thay đổi.

Cô đã từng trong nháy mắt, thật sự cho rằng Hồ Sĩ Minh chỉ là nghĩ muốn đùa giỡn cô cùng Bùi Dịch.

Mà lúc này hấn lại muốn làm cái gì?

Hồ Sĩ Minh không có nhìn Tô Thi Thi, đem Trạm Dẫn Lan hướng mặt trước đẩy, lạnh giọng nói: "Chính mình đi về phía trước, không nghe lời, tôi lập tức nổ chết cô!"

"Hồ Sĩ Minh, anh đây là phạm pháp! Cảnh sát sẽ bắt anh!" Trạm Dẫn Lan bất chấp tất cả quát.

"Nếu muốn chết, cô tiếp tục kêu đi." Hồ Sĩ Minh nhàn nhạt nói, xoay người đi đến trước mặt Tô Thi Thi, nhất thời ôn nhu rất nhiều, "Tôi dẫn em đi xem mặt trời mọc."

"Hồ Sĩ Minh, mặc kệ anh muốn làm gì, không cần lấy chính mình ra đùa." Tô Thi Thi thật sự có chút sợ.

Hồ Sĩ Minh giống như thật sự hấn không thương tổn cô. Nhưng mà hấn bây giờ làm như vậy đến cùng là vì cái gì?

Mà cô sau khi nói xong câu đó, Hồ Sĩ Minh tất cả đều đã ngây ngẩn cả người. Trong mắt hấn chậm rãi dâng lên một chút ánh sáng, có chút hưng phấn mà hỏi: "Em vừa rồi là đang quan tâm tôi?"

Tô Thi Thi ghen lời, nghĩ nghĩ, nói: "Nếu Bùi Dịch ở đây, anh ấy nhất định cũng sẽ nói như vậy."

Hồ Sĩ Minh trên mặt tươi cười nháy mắt cứng đờ, trong mắt âm đạm chớp lóe rồi biến mất, đỡ lấy cô nói: "Đi thôi, đợi thời gian liền bỏ lỡ."

"Anh muốn mang tôi đi đến tảng đá bên cạnh cách núi kia?" Tô Thi Thi nhớ tới nơi này tựa hồ chỉ có nơi đó mới thích hợp xem mặt trời mọc.

"Đừng sợ, tôi làm cho người ta ở nơi đó dọn ra một con đường, đi lên không có nguy hiểm." Hồ Sĩ Minh ôn nhu nói, đỡ cô cùng đi ra ngoài.

Quả nhiên là dự mưu thật lâu mà!

Tô Thi Thi yên lặng mà đem ý nghĩ của chính mình xóa đi, sợ kích động hấn.

Ngay tại bọn họ đi ra biệt thự kia một khắc, người trong rừng cây nhỏ cũng đều vây quanh lại.

Bùi Dịch đã trở về chỗ Tần Phong nơi đó, lúc này nhìn đến Tô Thi Thi bọn họ đi ra, tâm cũng đi theo rồi.

"Bùi Dịch!" Đi tuốt ở hàng trước Trạm Dẫn Lan vừa thấy đến Bùi Dịch, liền cái gì đều đã quên, giống như tóm được cọng rơm cứu mạng một dạng hướng anh chạy tới.

Một trận gió thổi tới, vén lên quần áo trong của cô ta, lộ ra quả bom đang buộc ở trên người.

"Đừng nhúc nhích!" Mấy người Bùi Dịch sắc mặt khoảnh khắc liền thay đổi.

Chương 591: Nơi hồi ức không tốt đẹp

Tình cảnh lập tức có chút không khống chế được. Nhưng cẩn thận nhìn lên, sẽ phát hiện tựa hồ chỉ có Trạm Dẫn Lan một người đang kích động, những người khác đều đứng tại chỗ động cũng chưa hề động.

Tô Thi Thi là không có biện pháp chạy. Hồ Sĩ Minh cầm lấy cánh tay của cô, giống như sợ cô ngã sắp xuống vậy.

Bùi Dịch cùng Tần Phong bọn họ là sợ kích động đến Hồ Sĩ Minh, không dám lộn xộn.

Mà Trạm Dẫn Lan nhưng lại cố kỵ không được nhiều như vậy rồi.

"Hồ Sĩ Minh, tôi biết anh hẳn không thật sự kích nổ, anh thực khi tôi ngốc nhìn không ra tới sao?" Trạm Dẫn Lan vừa chạy một bên quay đầu nhìn nhìn Hồ Sĩ Minh, trong lòng thầm hận không thôi.

Từ tình hình hôm qua cùng hôm nay xem ra, Hồ Sĩ Minh làm như vậy thuần túy là vì muốn gặp Tô Thi Thi.

Cô ta chạy hay không chạy, từ đầu không ảnh hưởng đến chuyện của hắn!

Ngay khi cô ta sắp chạy đến trước mặt Bùi Dịch thời điểm, sau lưng bỗng nhiên truyền đến một tiếng nổ mạnh.

Chỉ thấy cửa phía nam biệt thự Hồ gia nam bị bùng nổ, tiếng kính

thủy tinh bể vỡ loảng xoảng rơi xuống trên đất.

"Tiếp theo, tôi ấn chính là trên thân cô rồi." Hồ Sĩ Minh lạnh giọng nói.

Trạm Dẫn Lan chân mềm nhũn liền té lăn trên đất, sợ tới mức toàn thân run rẩy, nước mắt lưng tròng ngẩng đầu nhìn Bùi Dịch: "Cứu em..."

Bùi Dịch nhìn cô ta một cái, ngẩng đầu hướng Hồ Sĩ Minh cùng Tô Thi Thi bên này nhìn qua, nhíu mày nói: "Không cần liên lụy người vô tội."

"Vô tội?" Hồ Sĩ Minh cười lạnh, lạnh lạnh lườm Trạm Dẫn Lan một cái, "Trạm tiểu thư, nếu còn không đứng dậy chậm trễ chúng tôi đi xem mặt trời mọc, cô liền biến thành pháo hoa cho chúng tôi thưởng thức đi."

Hồ Sĩ Minh nói xong nhìn về phía Bùi Dịch, cười như không cười nói: "Bùi tiên sinh hẳn là biết, tôi làm được hay không làm được."

"Trạm Dẫn Lan, đứng lên." Bùi Dịch trầm giọng nói.

"Bùi Dịch!" Trạm Dẫn Lan khóc đến nước mắt nước mũi đầm đìa, đến lúc này là thật dọa đến chỗ.

Cô ta không dám không nghe theo, run run từ trên mặt đất đứng lên, hướng tới con đường nhỏ thông hướng tảng đá lớn hướng bờ biển đi đến.

Con đường này cũng không phải cực kỳ rộng rãi, vừa vặn cho hai người di chuyển.

"Bùi Dịch, anh đi dẫn đầu phía trước." Hồ Sĩ Minh chỉ huy Bùi Dịch.

Bùi Dịch ánh mắt rơi vào trên mặt Tô Thi Thi, hai người ánh mắt giao hội, giống như là dính ở một chỗ một dạng.

Hồ Sĩ Minh vẻ mặt bình tĩnh đi nhanh lên phía trước một bước, ngăn trở tầm mắt Bùi Dịch.

"Bùi Dịch, em sợ..." Trạm Dẫn Lan run rẩy đi đến trước mặt Bùi Dịch.

"Cô cách xa anh ấy một chút!" Tô Thi Thi lạnh giọng nói, lập tức hỏi Hồ Sĩ Minh, "Cô ta ôm bom như vậy có đáng tin sao? Có thể chính mình cướp cò nổ mạnh hay không?"

Lời này vừa nói ra, toàn bộ đều tĩnh lặng.

"Bùi phu nhân, em vẫn lại là bảo trì trầm mặc đi." Tần Phong lắc đầu, tiến lên bắt lấy cánh tay Trạm Dẫn Lan, mang theo cô ta hướng trên đường nhỏ đi.

Trạm Dẫn Lan đã sợ đến nỗi đường đều đã đi không nổi, gần như là bị Tần Phong nửa ôm đi trước.

"Tô Thi Thi, em ra chính giữa đi cho anh." Bùi Dịch nhìn đến Tô Thi Thi hướng bên cạnh trốn, lập tức lạnh mặt.

Tô Thi Thi cảm thấy được chính mình vô tội cực kỳ, yên lặng chuyển qua chính giữa, ở sau lưng Bùi Dịch đi về phía trước.

Hồ Sĩ Minh bây giờ cũng không nói thêm gì, ở bên cạnh cô che chở, sợ cô xảy ra chút gì ngoài ý muốn.

Một đoạn đường hẹp quanh co khoảng một ngàn meters, bởi vì lo

lẳng Tô Thi Thi người phụ nữ có thai này, đi tới thời gian rất lâu.

Đến trên tảng đá thời điểm, chính đang thấy được một vòng mặt trời đỏ nhô lên đường ven biển. Trước mắt đều là cảnh sắc tuyệt đẹp.

"Thật đẹp!" Tô Thi Thi lập tức liền quên tình hình khó khăn trước mắt, nheo lại mắt, hưởng thụ cảm giác được hấp thụ ánh sáng mặt trời đẹp đẽ này.

Bên cạnh cô, Hồ Sĩ Minh ánh mắt ôn nhu đến rối tinh rối mù, ôn nhu hỏi: "Thích?"

Tô Thi Thi gật gật đầu, trong mắt ánh lên vẻ lấp lánh.

"Thích, về sau chúng ta chuyển đến bờ biển ở mỗi ngày đều có xem." Bùi Dịch tiếp lời nói, ánh mắt lạnh lạnh lờm người đàn ông không rõ vị trí chính mình một cái.

Đây là vợ của anh nha, Hồ Sĩ Minh tên tình địch này có phải quá coi trọng chính mình rồi hay không!

Khiến người khác ngạc nhiên chính là, Hồ Sĩ Minh vậy mà không có phản bác, cũng không biểu hiện ra mất hứng.

Hắn chỉ là lẳng lẳng cùng Tô Thi Thi đứng ở trên mỏm đá lớn, tắm ánh nắng mặt trời.

Trời, hừng đông phảng phất ánh đỏ như muốn thiêu cháy một dạng. Những hiện tượng thiên nhiên lại làm cho người ta cảm thấy được chính mình là nhỏ bé như vậy.

Tô Thi Thi ngửa đầu, lúc trước tích tốp những chuyện phiền não cùng hoảng hốt kia, vào lúc này biến mất không thấy bóng dáng tăm

hời.

Cô đang ngắm phong cảnh, mà người khác lại đang nhìn cô.

Hồ Sĩ Minh cứ như vậy si ngốc nhìn Tô Thi Thi. Ánh nắng ban mai bao phủ ở trên mặt cô, đem cô giống như tô lên một tầng ánh sáng.

Cô híp mắt cười đến tốt đẹp như vậy, làm cho người ta không dời mắt được.

Hồ Sĩ Minh nhìn cực kỳ chăm chú, phảng phất muốn đem bộ dáng của cô khả nhập vào linh hồn.

"Sớm liền biết em sẽ thích. Về sau các người sẽ có thể xem được rất nhiều rất nhiều cái mặt trời mọc, mà lần đầu được ngắm mặt trời mọc của em, là tôi cùng em cùng nhau ngắm. Như vậy, vậy là đủ rồi." Hồ Sĩ Minh ở trong lòng thì thào nói.

Giờ khắc này, giống như những người khác đều biến mất. Trời đất bao la này, chỉ còn lại có hấn cùng Tô Thi Thi hai người.

"Tô Thi Thi em biết không? Giờ khắc này, tôi thật sự rất muốn chỉ có hai người chúng ta." Hồ Sĩ Minh nhìn Tô Thi Thi cả người được bao phủ bởi ánh nắng, tới cùng vẫn lại là tiếc nuối.

Nếu không phải sợ Tô Thi Thi mất hứng, hấn thật sự không nghĩ muốn Bùi Dịch cùng đến đây.

"Không biết khi nào thì bắt đầu, thậm chí ngay cả để cho em tức giận đều đã không nở rồi." Hồ Sĩ Minh tự giễu.

Dù là lãng tử không hiểu tình yêu, nhưng khi gặp được tình yêu thật sự, vẫn lại là sẽ thất bại thảm hại.

Thời gian, giống như ngừng lại.

Ngay tại nơi cảnh đẹp an bình hoa mỹ này, Hồ Sĩ Minh nhàn nhạt mở miệng nói: "Trạm Dẫn Lan, đi đến tảng đá bên cạnh kia đi."

"Tôi không muốn!" Trạm Dẫn Lan từ cảnh sắc tuyệt mỹ trước mắt phục hồi tinh thần lại, sợ tới mức lập tức lắc đầu.

Cô ta vừa dứt lời, chỉ nghe "Ầm" một tiếng vang thật lớn, phương hướng biệt thự Hồ gia truyền đến một tiếng nổ mạnh.

"Đừng để cho tôi nói lần thứ hai." Hồ Sĩ Minh nhàn nhạt nói.

"Anh đừng ấn!" Trạm Dẫn Lan sợ tới mức lập tức hướng tảng đá bên cạnh chạy tới.

Tất cả hứng thú đều bị phá hoại hết.

Tô Thi Thi đứng tại chỗ không dám động, Bùi Dịch lặng lẽ che chở ở phía sau cô.

Nhưng Hồ Sĩ Minh động tác nhanh hơn bọn họ.

Tô Thi Thi chỉ cảm thấy trên tay ấm áp, phản ứng kịp thời đã bị Hồ Sĩ Minh kéo lại.

"Buông cô ấy ra!" Bùi Dịch lạnh giọng quát.

"Bùi Dịch, tôi không nghĩ muốn cô ấy gặp chuyện không may. Cho nên anh tốt nhất không nên hành động thiếu suy nghĩ." Hồ Sĩ Minh nhàn nhạt nhìn Bùi Dịch liếc mắt một cái, lôi kéo Tô Thi Thi không coi ai ra gì đi về phía trước.

"Thi Thi em ngoan, đừng lộn xộn." Bùi Dịch gặp Tô Thi Thi muốn vùng vẫy, lập tức đỡ dành nói.

Mọi chuyện, đây mới là thật sự muốn bắt đầu!

"Bùi Dịch." Tần Phong lặng lẽ đi tới bên người Bùi Dịch, hướng anh liếc mắt ra hiệu.

Người này, thật đúng là liệu sự như thần!

Ngày hôm qua Bùi Dịch cho người ta thăm dò cảnh vật chung quanh thời điểm phát hiện có con đường thông hướng tảng đá lớn này đã được tu sửa qua, liền suy đoán Hồ Sĩ Minh khả năng sẽ mang Tô Thi Thi tới nơi này.

Không nghĩ tới, thật đúng là đoán trúng!

"Hi vọng chúng ta chuẩn bị không phải sử dụng đến đi." Tần Phong nhìn ba người chạy tới mồm đá bên cạnh, trong mắt hiện lên một đạo ngoan độc mạnh mẽ.

"Mọi thứ đã xong đang đợi lệnh, những nhân viên khác cũng vào vị trí." Tần Phong ghé sát vào bên cạnh Bùi Dịch nhỏ giọng nói, "Cậu ngàn vạn lần đừng kích động, Hồ Sĩ Minh trạng thái không quá đúng lắm."

"Uh"m." Bùi Dịch âm thầm gật đầu.

Anh cũng đã nhìn ra, Hồ Sĩ Minh lúc này chính là kẻ điên từ đầu đến đuôi!

Đây là Tô Thi Thi lần thứ hai đi tới mồm đá bên cạnh vách núi này,

mỗi một lần đều đã để lại cho người ta những hồi ức không nghĩ đến.

Cô đến bây giờ còn nhớ rõ tình hình Đoàn Ngọc Lộ ngã xuống khi đó.

"Đừng sợ." Hồ Sĩ Minh chú ý tới Tô Thi Thi sắc mặt hơi tái, tâm bỗng dung tê rần.

"Thực xin lỗi, tôi còn là lo lắng, chỉ có thể ủy khuất em một phen rồi." Hồ Sĩ Minh đỡ cô đứng vào chỗ vách núi xa một chút, ở trong lòng yên lặng nói.

Chương 592: Hai chọn một, anh muốn ai

Gió biển vù vù thổi, cho dù ánh nắng đã lên cao chói lọi, lại vẫn là có chút lạnh.

Tô Thi Thi kìm lòng không đậu ôm ấp cánh tay, đông lạnh đến nổi da gà đều đã dâng lên.

Đột nhiên, trên người cô hơi hơi trầm xuống. Hồ Sĩ Minh cầm áo khoác cởi ra choàng lên trên người cô.

Mà toàn bộ, đều đã xảy ra nhanh như vậy. Rõ ràng một một khắc trước vẫn nhẹ nhàng, ngay sau đó, giống như là Cải Thiên Hoán Địa, người đàn ông bên cạnh này cứ như vậy đột nhiên thay đổi một bộ dáng.

Hồ Sĩ Minh đứng ở bên cạnh Tô Thi Thi, một bàn tay cầm lấy cái điều khiển từ xa xuất quỹ nhập thần kia, một cánh tay kia hung hăng níu chặt cổ tay Trạm Dẫn Lan.

"Anh đừng làm càn." Bùi Dịch nhíu mày, mặt không đổi sắc đi về phía trước một bước.

Vừa đi đến bước thứ hai, Hồ Sĩ Minh ngăn anh lại.

"Anh có biết tôi lúc trước vì cái gì muốn tiếp cận Thi Thi?" Hồ Sĩ Minh hỏi một cái vấn đề khiến người ta ngoài dự liệu.

Bùi Dịch dừng lại, mặt không chút thay đổi nhìn hắn.

Bên cạnh Hồ Sĩ Minh, Tô Thi Thi cũng nhăn mày lại, dự cảm không tốt lắm trong lòng này càng ngày càng mãnh liệt.

Hồ Sĩ Minh trái lại tự nói: "Lúc trước tôi phát hiện anh âm thầm điều tra Hồ thị thời điểm, liền biết anh là một đối thủ rất lợi hại. Về sau tôi phát hiện anh so với tôi tưởng tượng còn muốn lợi hại hơn."

"Anh đã đáng sợ như thế, tôi đương nhiên muốn tìm nhược điểm của anh. Nhược điểm của anh chính là Thi Thi. Nhưng nhược điểm lớn nhất của Thi Thi, là Trạm Dẫn Lan."

Hồ Sĩ Minh thanh âm càng nói càng lạnh: "Tôi sợ dĩ tiếp cận Thi Thi, cũng bởi vì khi đó anh lại vẫn đem bạn gái trước giữ ở trong lòng!"

"Bùi Dịch, nếu Thi Thi không phải lạc quan như thế kiên trì như thế, anh cùng cô ấy có thể bên nhau sao?" Hồ Sĩ Minh cười lạnh, "Nếu là một người khác, tình cảm của các người đã sớm bị phá hủy!"

"Anh muốn nói cái gì?" Bùi Dịch vặn mi, cực kỳ không thích cái đề tài này. Anh đồng thời thật cẩn thận nhìn thoáng qua Tô Thi Thi, có chút chột dạ.

Hồ Sĩ Minh nói rất đúng, lúc trước anh đối với Trạm Dẫn Lan áy náy cùng với tình cảm phức tạp, quả thật đối với Tô Thi Thi cực kỳ không công bằng.

"Tôi chỉ là muốn nhắc nhở anh, vấn đề tồn tại giữa anh cùng Thi Thi lúc đó." Hồ Sĩ Minh thanh âm hơi bình tĩnh một chút, "Thi Thi không so đo với anh, không có nghĩa là trong lòng cô ấy thật sự không thèm để ý."

"Trạm Dẫn Lan người phụ nữ này, thủy chung sẽ làm cho các người

có chút ngăn cách. Các người ngậm miệng không nói chuyện cũng được, tôi cũng có thể lý giải được, đều khó có khả năng tránh được cái người phụ nữ âm hồn bất tán kia."

"Thi Thi không thể làm, tôi hôm nay, liền giúp cô ấy làm." Hồ Sĩ Minh thanh âm thấp hơn vài phần, lại lộ ra một phần quyết tuyệt.

"Cái gai này, tôi giúp em nhổ ra!"

Âm thanh quyết tuyệt, mang theo động tác quyết tuyệt. Hồ Sĩ Minh giơ lên điều khiển từ xa trong tay, một cánh tay kia ôm bả vai Tô Thi Thi, cười như không cười nhìn Bùi Dịch.

"Hai người chọn một cái, anh muốn ai?"

Một trận gió thổi tới, giống như muốn thổi tan âm thanh quyết tuyệt của Hồ Sĩ Minh.

Bùi Dịch nhíu mày, nhưng mà không hề nghĩ ngợi, trực tiếp phun ra mấy chữ: "Tôi muốn Thi Thi."

Không do dự, trong đầu anh không có cái ý nghĩ thứ hai.

Tô Thi Thi tâm đột nhiên nhảy một phen, ánh mắt giống như dính lại trên người Bùi Dịch một dạng.

"Bùi Dịch!" Trạm Dẫn Lan trên mặt huyết sắc toàn bộ biến mất, toàn thân run run, thương tâm hô, "Hắn sẽ giết em! Hắn sẽ không giết Tô Thi Thi, nhưng hắn sẽ giết em!"

"Có nghe hay không?" Hồ Sĩ Minh chằm chọc nhìn Bùi Dịch, "Cứ như vậy buông bỏ người phụ nữ anh đã từng có yêu, lương tâm của anh vượt qua được sao?"

"Hỗ Sĩ Minh anh ngậm miệng!" Tô Thi Thi hất tay hấn ra, đi về phía trước đi.

Cô là điên rồi mới có thể cùng Hỗ Sĩ Minh người điên này ở trong này ngoạn chơi loại trò chơi ngây thơ này !

"Như vậy liền đau lòng rồi hả?" Hỗ Sĩ Minh vươn tay kéo Tô Thi Thi về, ngữ khí ôn nhu giống thay đổi thành một người khác, "Em không thể cứ luôn quen với bộ dạng này của anh ta như thế."

"Đây là chuyện giữa chúng tôi, không cần..."

"Bùi Dịch, hai người chọn một người, anh muốn ai?" Hỗ Sĩ Minh cắt ngang lời Tô Thi Thi nói, nhìn Bùi Dịch lại lạnh giọng hỏi một lần.

"Tôi muốn Thi Thi." Vẫn như cũ không do dự, ngữ khí kiên định, không mang theo bất luận cái tạp ý gì.

Bùi Dịch hai mắt sáng quắc nhìn Tô Thi Thi, đáy mắt là nồng đậm chân tình tới mức tan không được.

Anh nói đúng là nói với Hỗ Sĩ Minh, nhưng ánh mắt lại vẫn như cũ nhìn Tô Thi Thi: "Mặc kệ anh hỏi bao nhiêu lần, đáp án của tôi đều chỉ có một, tôi muốn Tô Thi Thi!"

"Bùi Dịch, anh làm sao có thể vô tình như vậy!" Trạm Dẫn Lan tuyệt vọng khóc lớn.

Cô ta yêu anh như thế, nhưng anh bây giờ lại đến suy xét cũng không suy xét một phen, cứ như vậy đá cô ta đi.

"Nếu như vậy, anh vì cái gì không dám nhìn Trạm Dẫn Lan? Anh sợ

chính mình mềm lòng hay vẫn lại là sợ chính mình chần chừ để cho Thi Thi nhìn ra cái gì?" Hồ Sĩ Minh cười lạnh, một đám vấn đề đâm thẳng vào tim.

"Đủ rồi!" Tô Thi Thi nhắm mắt lại, cô không nghĩ muốn nhìn đến cục diện như vậy.

"Hồ Sĩ Minh, anh từ đầu không hiểu tôi cùng Bùi Dịch, anh không có quyền..."

"Bùi Dịch, hai người chọn một, anh muốn ai?" Hồ Sĩ Minh sợ chính mình mềm lòng, lại cắt ngang lời Tô Thi Thi mà nói, đồng thời ngón cái nhẹ nhàng nhấn một cái, liền nghe đến chỗ trong lòng núi truyền đến một tiếng tiếng nổ mạnh.

"Bùi Dịch, cứu em!" Trạm Dẫn Lan sợ tới mức thét chói tai, chân mềm những té trên mặt đất, toàn thân chỉ run run.

Tử Thần gần như thế, cô ta thật sự sợ.

"Anh muốn ai?" Hồ Sĩ Minh tàn nhẫn giống người điên, buộc Bùi Dịch lựa chọn.

Bùi Dịch vẫn như cũ chỉ nhìn Tô Thi Thi, trầm giọng nói: "Tôi đúng là không dám nhìn cô ấy, tôi sợ mình sẽ mềm lòng. Nhưng như vậy thì đã thế nào? Thi Thi không thích người vô tình vô nghĩa, tôi nghĩ muốn cứu Trạm Dẫn Lan. Nhưng hai người chọn một, tôi chọn Tô Thi Thi!"

"Anh hỏi một vạn lần tôi đều chỉ có một cái lựa chọn này, tôi muốn Tô Thi Thi!"

"So với chuyện mất đi tình cảm chân thành sống không bằng chết, tôi

lựa chọn áy náy cả đời."

"Bùi Dịch..." Tô Thi Thi gắt gao cắn môi, nước mắt lặng lẽ chảy xuống.

Cô còn có cái gì tiếc nuối nữa? Trong lòng cái gai kia, theo Bùi Dịch lần lượt khẳng định trả lời, dần dần tan rã, cho đến biến mất không thấy.

Bùi Dịch không phải thánh nhân, anh không dám do dự. Anh sợ một khi do dự, Hồ Sĩ Minh sẽ lựa chọn đồng quy vu tận! Anh lại càng tin tưởng, tin tưởng Hồ Sĩ Minh hẳn không kích nổ bom.

"Tô Thi Thi, em thắng rồi." Trên tảng đá, truyền đến một tiếng thờ dài.

Hồ Sĩ Minh buông Tô Thi Thi ra, tự giễu cười rộ lên: "Em lựa chọn anh ta, đúng."

"Vì cái gì muốn đối với em như vậy..." Trạm Dẫn Lan tuyệt vọng nhìn Bùi Dịch, toàn thân khí lực giống như bị tháo nước một dạng.

"Vì cái gì?" Những người khác không có trả lời, Hồ Sĩ Minh đột nhiên cười rộ lên, giống nhìn ngu ngốc một dạng nhìn Trạm Dẫn Lan, "Đến bây giờ cô vẫn không rõ? Cô có chỗ nào so được với Tô Thi Thi? Cô có thiện lương như cô ấy sao? Cô có thể giống cô ấy như vậy vì Bùi Dịch liêu lĩnh sao? Cô sẽ thiệt tình đối đãi người nhà của Bùi Dịch sao? Cô cái nào cũng đều đã làm không được, Bùi Dịch dựa vào cái gì muốn chọn cô?"

"Trạm Dẫn Lan, tôi hôm nay chính là muốn cho cô hiểu rõ, Bùi Dịch đối với cô không có bất luận cái nghĩa vụ gì, đừng lại tự cho là đúng quần lấy anh ta!" Hồ Sĩ Minh càng nói ánh mắt càng ngoan độc, sau cùng một câu gần như là từ trong kẽ răng nặn phun ra một dạng:

"Anh ta, ích kỷ lên, so với tôi càng đáng sợ!"

"Không cần!" Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch hô.

Nhưng đã không còn kịp rồi.

Hồ Sĩ Minh một cước đá vào trên người Trạm Dẫn Lan, cứ như vậy đem cô ta đá văng xuống dưới vách núi.

Thời gian giống như ngừng lại, chỉ còn lại có tiếng thét chói tai của Trạm Dẫn Lan.

Chương 593: Lòng của cô, thật sự rất là khó chịu

Một người, rơi vào trong biển, tất cả âm thanh đều bị tiếng sóng biển chìm ngập.

Trạm Dẫn Lan chỉ kịp phát xuất một tiếng hét chói tai, đã bị nước biển nuốt sống.

Trên tảng đá tất cả mọi người sợ ngây người.

Tô Thi Thi đảo đảo lui về sau một bước, cả người đều là lờ mờ.

Mọi chuyện vì cái gì lại biến thành như vậy?

"Hồ Sĩ Minh, anh chỉ biết là Bùi Dịch sẽ áy náy. Vậy anh nghĩ qua chưa, tôi cũng sẽ áy náy? Hôm nay, mặc kệ là anh, hay vẫn lại là Trạm Dẫn Lan xảy ra chuyện, tôi đều đã áy náy cả đời?" Tô Thi Thi không nghĩ muốn khóc, nhưng nước mắt khống chế không được chảy xuống.

Cô quay đầu nhìn về phía Hồ Sĩ Minh, nước mắt như sương mù bao phủ, nhìn không rõ lắm bộ dáng của hắn, lại giống như xem thấy tuyệt vọng trong mắt hắn.

"Anh vì cái gì muốn ích kỷ như thế? Anh muốn cùng Bùi Dịch đối nghịch có thể, anh muốn cùng tôi đối nghịch cũng có thể, vì cái gì muốn lấy danh nghĩa của tôi làm chuyện này? Người vì tôi mà xảy ra chuyện, tôi sẽ an tâm sao?"

"Tôi thật sự không hận qua anh, liền tính anh đem Bùi Dịch hại thành như vậy, tôi cũng nói cho chính mình anh có lập trường của anh. Mà lúc này, tôi thật sự rất hận anh!" Tô Thi Thi gắt gao cắn răng, không cho chính mình khóc đến giống kẻ ngu ngốc.

Lòng của cô, thật sự rất là khó chịu.

"Vợ yêu à..." Bùi Dịch lấy lại tinh thần, nhìn đến bộ dáng Tô Thi Thi, trong lòng tự trách cực kỳ.

Nếu anh cẩn thận nhiều một chút, liền sẽ không để cho Tô Thi Thi đối mặt tình huống như vậy.

Mà Hồ Sĩ Minh biểu tình so với Bùi Dịch vẫn còn phức tạp.

Hắn cho rằng chính mình sẽ tuyệt vọng, sẽ vô lực, nhưng lúc này nhìn cái người phụ nữ kia ở trước mặt mình rơi lệ, tim của hắn vậy mà vẫn như cũ nháy được hữu lực như thế.

"Tôi lớn như vậy, cho tới bây giờ không thất bại quá. Từ nhỏ đến lớn, trong thế giới của tôi liền không có cái chữ "Thua" này. Tôi bây giờ thua triệt để, tôi tưởng là tôi sẽ không cam lòng, mà tôi phát hiện tôi vậy mà cam tâm tình nguyện."

Hồ Sĩ Minh thì thào nói: "Tôi đem Hồng gia tố cáo, muốn để cho Bùi Dịch cả đời nợ tôi. Mà tôi phát hiện, các người từ đầu không thêm để ý những thứ này, tôi vẫn như cũ thua thất bại thảm hại."

"Mà tôi không hối hận. Có thể vì em làm những thứ này, tôi thật vui mừng." Hồ Sĩ Minh vừa nói, một bên lui về sau.

"Hồ Sĩ Minh!" Tô Thi Thi đồng tử mạnh co rụt lại, gắt gao theo dõi hắn.

Phía sau Hồ Sĩ Minh chính là vách núi, sóng biển đánh vào vách đá phát ra những âm thanh vĩ đại, để cho trên tảng đá toàn bộ đều đã hư vô mờ mịt lại.

Mặt trời đã từ trên đường chân trời ngoi lên, ánh mặt trời càng ngày càng gắt gao.

Cả người Hồ Sĩ Minh bao phủ giữa ánh nắng sáng lạn, hướng về phía Tô Thi Thi lộ ra một nụ cười tươi tắn.

Bi thương như vậy, bất đắc dĩ như vậy, kiên quyết như vậy.

"Không cần hận tôi." Một giọt lệ theo khóe mắt hần chảy xuống, lặng yên không một tiếng động rơi trên đất, chìm ngập tại trong nắng sớm sáng lạn.

Hồ Sĩ Minh si ngốc nhìn Tô Thi Thi, như là muốn đem bộ dáng của cô khắc sâu vào trong lòng: "Không hận, liên đều không có bất luận cái tình cảm gì. Tôi hôm nay làm những thứ này, chỉ là nghĩ muốn để hoàn thành cho chính mình một cái tâm nguyện. Cũng cho em buông bỏ một chuyện là tâm sự giấu kín trong lòng. Từ nay về sau, em có thể triệt để quên Hồ Sĩ Minh người này rồi."

"Tôi ích kỷ nghĩ muốn, chờ em quên bộ dáng ban đầu của tôi, liên không chán ghét tôi rồi."

Hần giật giật khóe miệng, lộ ra một cái nụ cười gượng ép: "Tô Thi Thi, em vĩnh viễn sẽ không biết yêu mà không có được là cái cảm giác gì. Nơi này, vô cùng vô cùng khó chịu, đau đến không thờ nổi."

Hần chỉ vào trái tim mình, tự giấu cười nói: "Tôi từng làm qua rất nhiều chuyện, đều là chuyện em không thích. Từ lúc tôi biết mình

thích em, tôi nghĩ muốn cố gắng biến thành bộ dáng em thích."

Hắn ngẩng đầu, nhìn phương xa.

Nơi đó, có thanh âm ù ù truyền đến, một cái phi cơ trực thăng chính đang thần tốc chạy tới.

Cảnh sát đem nơi này vây quanh rồi.

Hồ Sĩ Minh cười cười, không thấy kích động, ánh mắt nhàn nhạt rơi vào trên người Bùi Dịch: "Ân oán trước giờ, đều tại hôm nay rõ ràng. Bùi Dịch, ai cũng không nợ ai rồi."

Ù ù trong tiếng nổ vang, Hồ Sĩ Minh chậm rãi giơ lên điều khiển từ xa, đè xuống.

"Ầm!"

Từng tiếng một nổ vang, cả ngọn núi giống như đều đang chấn động.

"CLGT, hắn đem khắp khu biệt thự đều đã bùng nổ rồi hả?" Tần Phong mấy người vây quanh, không thể tin nhìn phương hướng trong lòng núi.

Hồ gia, Đoàn gia, cùng với những biệt thự của phú hào ở trong lòng núi xây dựng lên để nghỉ dưỡng, đều đã nổ mạnh rồi.

Ầm ầm...

Một cái nhà tiếp theo một cái nhà sập, tung lên cao khởi từng cỗ sáng lan tỏa.

"Ô Thi Thi, tôi biết em không thích chỗ này. Hiện tại, liền giúp em

hủy đi. Về sau sẽ không còn có người điên nào đem em ép buộc đến nơi này." Hồ Sĩ Minh nhìn Tô Thi Thi nở nụ cười, giống người điên.

Tô Thi Thi nắm bắt quả đấm, trong lòng mỗi cái loại cảm xúc đều đã hướng lên trên tuôn trào, nói không ra lời.

"Vợ yêu à." Bùi Dịch mới mặc kệ những cái biệt thự này, đi tới liền muốn mang Tô Thi Thi đi.

Lại giằng co tiếp nữa, anh cũng muốn điên rồi!

Nhưng anh còn chưa đi hai bước, chợt nghe Tô Thi Thi thét chói tai. Ngẩng đầu, liền nhìn đến trước mặt bóng đen chớp lóe, nháy mắt tiếp theo, trên mũi anh liền trúng một quyền.

Bùi Dịch trong lòng rung mình, nhắc chân liền đạp tới.

Hồ Sĩ Minh kêu lên một tiếng đau đớn, lập tức hướng Bùi Dịch đánh tới. Hai người nháy mắt xoay vặn đánh thành một đoàn.

"Các người tưởng là tôi sẽ tự sát? Hồ Sĩ Minh tôi làm sao có thể làm loại chuyện yếu đuối như vậy!" Hồ Sĩ Minh chầm chọc hướng trên mặt Bùi Dịch kêu hô.

Bùi Dịch cũng không yếu thế, dùng hết khí lực lớn nhất cuộc đời, một quyền so với một quyền càng ngoan độc.

"Đây là cái tình huống gì?" Tần Phong mấy người đều đã lò mò, khẩn trương chạy đến bên người Tô Thi Thi che chở cô.

"Các người đi qua chỗ khác đánh, đừng đụng vào Thi Thi!" Tần Phong la lớn.

Anh vừa dứt lời, hai người đàn ông vốn dĩ đang đánh cho khí thế ngất trời vậy mà thần kỳ nhất trí ngừng lại. Hai người đứng lên, mỗi người đi đến tảng đá bên kia, một giây sau liền đánh ở một chỗ.

Tô Thi Thi sững sờ nhìn hai người xoay vặn đánh cùng một chỗ, không biết như thế nào, nước mắt liền là khống chế không nổi.

Đều đã điên rồi!

Tại nơi nổ mạnh đầy trời khói lửa, hai người đàn ông đánh đến bất phân thắng bại. Bọn họ đều là đang đánh cho chết, như là đang phát tiết, hoặc như là đang tuyên thệ.

Cảnh sát chạy lên mồm đá đem Hồ Sĩ Minh cùng Bùi Dịch bao bọc vây quanh, phi cơ trực thăng ở trên không lượn vòng. Tiếng gầm rú vĩ đại hòa cùng với ánh mặt trời hoa mỹ, như là muốn đem khắp nơi đây đều đã chìm ngập.

Tô Thi Thi ngồi ở giữa mồm đá, đã dừng khóc. Chỉ lẳng lặng nhìn bọn họ, thay Bùi Dịch yên lặng tính xem anh bị Hồ Sĩ Minh đánh ít nhiều.

Bùi Dịch cùng Hồ Sĩ Minh thẳng đánh tới tinh bì lực tẫn, mới nằm ở trên mồm đá dừng lại.

Một vị cảnh sát tiến lên, lấy tay còng tra vào cổ tay Hồ Sĩ Minh, đưa hẳn kéo lên.

Bùi Dịch cũng bị kéo lên. Trên người anh quần áo đã xé rách, cả người chật vật không chịu nổi.

Hồ Sĩ Minh quay đầu nhìn Tô Thi Thi, mặt mũi bầm dập trên mặt lộ ra một nụ cười ngây ngốc.

Cười cười, ánh mắt hấn mạnh tối sầm lại, bỗng nhiên giữ chặt một người cảnh sát bên cạnh hướng vách núi chạy tới.

Ngắn ngủn mấy mét cự ly giây lát lướt qua. Mọi người phản ứng kịp thời điểm, liền nhìn đến Hồ Sĩ Minh túm người cảnh sát kia đến chỗ bên cạnh vách núi.

Hồ Sĩ Minh không có bất luận cái do dự gì, thậm chí không quay đầu nhìn liếc mắt một cái, liền như vậy kiên quyết lôi kéo người cảnh sát vô tội kia, vươn người nhảy lên, nhảy vào biển lớn

Không có kêu la, không có nói từ biệt, càng không có bất luận cái gì không cam lòng.

Hấn tựa như chỉ là bước sang một con đường, cứ như vậy biến mất ở trong tầm mắt của mọi người.

Chương 594: Hấn sợ phán được không đủ lâu

"Bùi Dịch, người anh an bài dưới nước có đủ hay không?" Tô Thi Thi bỗng nhiên hô.

Cô muốn đứng lên, lại phát hiện chân đều đã tê rần, động đều đã động không được.

"Yên tâm, hấn không chết được!" Bùi Dịch nghiêng răng nghiêng lợi nói, hấn không thể nhảy xuống biển sẽ đem Hồ Sĩ Minh đánh một trận!

Người điên!

Tần Phong không thể hiểu nổi nhìn hai người bọn họ, chỉ chỉ bên cạnh vách núi, hỏi: "Hấn biết chúng ta ở trong biển an bài nhân viên cứu hộ?"

"Dẫn Lan ngã xuống chúng ta một người cũng chưa đi cứu, hấn cũng không phải kẻ ngốc." Bùi Dịch tức giận nói, "Hấn hấn là sớm liền biết giờ phút này là thời gian thủy triều lên, cho nên mới dám đem Dẫn Lan hướng biển đẩy xuống."

"Bùi Dịch, anh vậy mà không còn sớm nói cho em biết!" Tô Thi Thi xù lông ròi.

Cô nhìn đến phản ứng của Bùi Dịch nên đoán ra trong biển hấn là có an bài nhân viên cứu hộ. Nhưng mà cô không nghĩ tới chuyện thủy triều này, còn đang lo sợ chuyện đá ngầm dưới kia lộ ra mà lo lắng.

Bùi Dịch vậy mà không nói cho cô biết!

Bùi Dịch sắc mặt bị kiềm hãm, chột dạ dờ đi ánh mắt, âm thầm xé toác Tần Phong liếc mắt một cái.

Tiểu tử này nhiều chuyện như vậy làm cái gì!

Tần Phong lúc này đâu nào lo lắng được những thứ này, buồn bực hỏi: "Hồ Sĩ Minh làm những thứ này là vì cái gì? Thất tình kích động quá độ nên thật sự điên rồi?"

"Bắt cóc, gắn bom bùng nổ hủy khu biệt thự, đánh lén cảnh sát nhảy xuống biển... Hắn là sợ tòa án phán được không đủ lâu!" Bùi Dịch lạnh giọng nói, sắc mặt khó xem tới cực điểm.

Anh cũng là mới này khi nhìn đến Hồ Sĩ Minh lôi kéo cảnh sát nhảy xuống biển mới suy nghĩ cẩn thận những thứ này.

Chết tiệt, anh lại bị tên gia hỏa kia đùa giỡn đến xoay vòng vòng!

Tần Phong nghe được sững sốt cực kỳ, hoài nghi chính mình có phải nghe lầm rồi hay không. Anh chỉ chỉ vách núi, lúng ta lúng túng hỏi: "Ý tứ của các người là, hắn muốn ngồi tù?"

"Đâu chỉ là muốn ngồi tù, là muốn ngồi tù thật lâu!" Tô Thi Thi tức giận nói.

Nhiều như vậy tội danh cộng lại, đầy đủ phán rất nhiều năm rất nhiều năm rồi!

Bùi Dịch đi đến bên cạnh Tô Thi Thi, lấy tay nhẹ nhàng dán lên trên bụng cô, nhỏ giọng hỏi: "Bảo Bảo có bị dọa đến hay không?"

"Em mới không có nhát gan như thế." Tô Thi Thi nói xong, giật mình phản ứng kịp anh hỏi hắt là cục thịt u trong bụng kia, mặt giận liền đỏ.

"Em cũng là Bảo Bảo." Bùi Dịch khẩn trương lấy lòng.

"Hừ!" Tô Thi Thi thở phì phì hừ một tiếng, còn đang vì vừa rồi anh giấu diếm không vui, bắt lấy tay anh để cho anh đỡ chính mình đi, chỉ chỉ bầu trời.

"Để cho máy bay trực thăng trở về đi, quá ồn rồi."

Bùi Dịch sắc mặt liền ngưng lại, nhìn trực thăng lượn vòng trên không nói: "Anh không kêu trực thăng đến."

"Không phải cảnh sát?" Tô Thi Thi trong đầu bỗng nhiên bắn ra một cái ý nghĩ kỳ quái, trừng mắt Bùi Dịch hỏi, "Hắn không phải là Hồng Tinh Huy..."

"Hắn là hắn." Bùi Dịch âm thầm nhìn thoáng qua Tần Phong đã chạy đến bên cạnh vách núi phối hợp cứu người, hạ giọng nói, "Hồng Tinh Huy không phải cái đèn cạn dầu, em về sau cách hắn xa một chút cho anh."

Tô Thi Thi chu mỏ: "Em đối với tên biến thái kia mới không có hứng thú."

Cô nói xong nhìn thoáng qua bên cạnh vách núi, trong mắt hơn một tia lo lắng, lúng ta lúng túng hỏi: "Bọn họ... Sẽ không có việc gì đi?"

"Chỉ cần chính hắn không muốn chết, liền không chết được." Bùi Dịch chặn ngang ôm lấy Tô Thi Thi, xoay người liền hướng đường hẹp quanh co bên kia đi đến, "Chúng ta đi trước bệnh viện."

"Em không sao." Tô Thi Thi lắc đầu.

Bùi Dịch lo lắng: "Em vừa rồi cảm xúc kích động như thế, anh lo lắng."

Tô Thi Thi còn muốn chờ một chút xem tình huống cứu người thế nào, còn chưa mở miệng, đã bị Bùi Dịch trừng mắt một cái.

Cô nhìn Bùi Dịch một mảnh xanh tím trên mặt, yên lặng ngậm miệng, đem mặt khế tựa vào trong ngực anh, không dám nói thêm gì nữa rồi.

An tĩnh lại, có thể rõ ràng cảm giác được bắp thịt của anh căng thẳng. Người này, viễn không có như vẻ bề ngoài xem ra lạnh nhạt tĩnh lặng như vậy.

Bùi Dịch ôm ấp thật sự khấn căng cực kỳ chặt, gió núi thổi qua, cảm giác được một trận lạnh lẽo.

Thì ra, trên người tất cả đều là mồ hôi lạnh.

Dọc theo đường đi, Bùi Dịch đều đã không nói gì, nhưng càng ôm càng chặt, hận không thể đem cô nhét vào trong thân thể mình.

Cô vĩnh viễn sẽ không biết, một ngày một đêm này anh tới cùng là như thế nào trải qua!

Sống không bằng chết, cũng bất quá như vậy!

Một đường đi đến, coi như đi vào lễ hội pháo hoa. Nơi nơi đều là hỏa hoa phừng cháy, thỉnh thoảng hỗn loạn ùng ùng tiếng phòng ốc sập.

Trận thịnh thế pháo hoa này, đều vì người mà nổ.

"Mặt trời mọc thứ nhất của em, là tôi cùng em cùng nhau ngắm. Như vậy, là đủ rồi." Tô Thi Thi bên tai tựa hồ vang lên tiếng Hồ Sĩ Minh thỏa mãn lại phiền muộn.

Tô Thi Thi nhìn khói lửa trước mắt này, sau lưng là mặt trời mới lên khỏi bờ biển, bốn phía là sáng lạn ánh lửa. Giờ phút này, cô cảm giác bọn họ giống như là đi dạo trong một bức tranh cuộn tròn, toàn bộ nhan sắc đều đã đang bay nhanh rút lui, giống như giữ không được thời gian.

"Đây cũng là anh nghĩ muốn cho tôi xem sao? Quả thật rất được, nhưng đại giá này không khỏi quá lớn." Tô Thi Thi trong lòng tràn ra một tầng đau thương.

Một đời trước ân oán, lại làm cho bọn họ một thế hệ này tới hoàn lại, đại giá này quả thật rất lớn.

"Em giống như hiểu ra hẩn vì cái gì muốn làm như vậy rồi." Tô Thi Thi thì thào nói.

Vừa rồi tại trên mỏm đá thời điểm, Tô Thi Thi thật sự cho rằng Hồ Sĩ Minh sẽ tự sát. Nhưng cô tới cùng vô pháp giống như hiểu biết Bùi Dịch một dạng hiểu biết hẩn.

"Hẩn nghĩ muốn chuộc tội." Bùi Dịch ôm Tô Thi Thi, trầm giọng nói.

Hồ Tấn Hoa đem tất cả tội danh đều đã gánh vác hết, Hồ Sĩ Minh làm những cái chuyện trong quá khứ không sẽ phải chịu trừng phạt. Mà hẩn hiện giờ vẫn cứ đưa mình vào ngục giam, trừ bỏ chuộc tội ra, bọn họ nghĩ không ra nguyên nhân khác.

"Hắn đối với em vẫn lại là chưa từ bỏ ý định. Hắn cho rằng làm như vậy, sau khi ra ngoài chính là một người không thẹn với lương tâm, là có thể theo anh tranh đoạt em? Nực cười, anh làm sao có thể cho hắn cơ hội!" Bùi Dịch nhìn Tô Thi Thi, những lời này anh không có nói ra miệng.

Cái tên tình địch này, anh sẽ vẫn đặt ở trong lòng, vĩnh viễn đều sẽ không buông bỏ cảnh giác!

"Gọi điện thoại cho thư ký Vương." Bùi Dịch cúi đầu đối với Tô Thi Thi nói.

Tô Thi Thi không nghĩ nhiều, lấy ra điện thoại di động bấm điện thoại thư ký Vương.

Thư ký Vương nhận điện cực nhanh. Tô Thi Thi đưa điện thoại di động đưa tới bên tai Bùi Dịch.

Bùi Dịch lãnh nghiêm mặt, ngữ khí cực kỳ thật sự nói: "Tìm một luật sư tốt nhất, giúp Hồ Sĩ Minh đem thời hạn thi hành án giảm đến thấp nhất!"

Hồ Sĩ Minh nghĩ muốn không thẹn với lương tâm? Bùi Dịch cười lạnh, vậy cũng phải xem anh có nguyện ý hay không!

Anh chính là muốn để cho Hồ Sĩ Minh nợ anh, hắn đi gặp quỷ mới không thẹn với lương tâm!

Người đàn ông này, trước mặt nhiều người như vậy đối với vợ yêu của anh sẵn đón, Bùi Dịch anh làm sao có thể bỏ qua! Anh không nghĩ muốn nợ Hồ Sĩ Minh một phân một hào, muốn nợ cũng chỉ có thể Hồ Sĩ Minh nợ anh!

Tô Thi Thi thiếu chút nữa ném điện thoại di động ra ngoài. Cô lặng lẽ nhìn Bùi Dịch liếc mắt một cái, thật cẩn thận nói: "Anh như vậy, hẳn sẽ tức chết đi?"

"Tức chết luôn thì tốt nhất!" Bùi Dịch đen mặt lườm cô một cái, "Không được lại nhớ đến cái loại người này!"

Loại người như vậy a?

Tô Thi Thi rất buồn bực. Cô đây là tai bay vạ gió biết không?

"Rầm..."

"Oanh..."

Có tiếng một tòa biệt thự lần lượt sập, chấn động đến mặt đất đều đã run nhè nhẹ. Không biết Hồ Sĩ Minh có phải tính toán kỹ hay không, nổ mạnh không chút nào ảnh hưởng đến con đường hẹp quanh co thông hướng dưới chân núi này.

Nơi xa, còi cảnh sát nổ vang, không biết có bao nhiêu xe cứu hỏa đang chạy tới nơi này.

Tô Thi Thi ôm Bùi Dịch cổ, núp ở trong lòng anh, tâm không hiểu sao an tĩnh lại.

Dưới núi đã bị vây đến nước không ngấm qua được, nơi nơi đều là cảnh sát cùng phóng viên.

Dương Dũng đã sớm trước một bước đi tới chân núi, cùng chú Lý thúc lái xe lao ra vòng vây, đưa Tô Thi Thi đi bệnh viện.

Mà bên kia, đội cứu hộ dưới biển cũng đang toàn lực làm nhiệm vụ

Trên đường, Bùi Dịch nhận được một cú điện thoại, tâm tình trở nên trầm trọng lại.

Chương 595: Thì ra các người cũng sẽ cãi nhau

"Trạm Dẫn Lan hôn mê?"

Tô Thi Thi tại bệnh viện kiểm tra xong xuôi mới biết được tin tức này.

Lúc này, bọn họ ngồi ở trong phòng khách quý của bệnh viện, Bùi Dịch đang cùng Tần Phong vừa chạy tới nói chuyện.

"Bởi vì cô ta rơi xuống biển thời điểm là bị trói chặt, nhân viên cứu hộ không có lập tức cứu được cô ta, uống nước. Cô ta giống như đối với tảo biển mẫn cảm, trên đường đưa đến bệnh viện lên cơn sốc." Tần Phong đem tình huống lúc trước đều đã nói một lần.

"Cô ta quả thật đối tảo biển mẫn cảm, nhưng không phải cực kỳ nghiêm trọng." Bùi Dịch ô nhu vuốt tóc Tô Thi Thi, "Không cần quá lo lắng, cô rơi ta vào nước không lâu, không có việc gì."

"Bùi Dịch, chẳng lẽ anh một chút cũng không lo lắng?" Tô Thi Thi bỗng nhiên kỳ quái nhìn ánh mắt Bùi Dịch, như là muốn nhìn xuyên vào linh hồn của anh một dạng.

Bùi Dịch mặt liền đen, chỉ chỉ ghế dựa bên cạnh: "Đi ngoan ngoãn ngồi yên đó cho anh. Trạm Dẫn Lan có bác sĩ cứu giúp, anh lo lắng có thể thay đổi cái gì?"

Anh ngồi vào bên người Tô Thi Thi, đen mặt nói: "Anh hiện tại chỉ lo lắng cho Bảo Bảo của chúng ta. Tô Thi Thi em cũng thật khiến anh không bớt lo, em nói xem em mang thai tới nay đã xảy ra bao nhiêu

chuyện rồi hả?"

Tô Thi Thi vừa nghe liền không vừa ý, thở hồng hộc nói: "Anh thực khôì hài, chẳng lẽ là bản thân em nguyện ý gặp chuyện không may à? Còn nữa, em xảy ra việc này đều là người nào trêu chọc? Nếu phải không anh nơi nơi trêu chọc phiền toái, em sẽ chịu những thứ tai bay vạ gió này?"

"Em đây là đang trách anh?" Bùi Dịch cũng không vui vẻ, hồ nghiêì mặt, thanh âm cũng không tự giác cao một chút. Nhưng suy nghĩ đến sẽ dọa đến con, lại nén giận nuốt xuống những lời còn lại muốn nói.

"Anh cũng dám to tiếng với em!" Tô Thi Thi nước mắt một phen liền xông ra.

"Không được khóc!" Bùi Dịch mặt trầm xuống, kìm nén một ngày một đêm tính tình cũng bạo phát ra.

Sinh tử kiếp nạn đã qua, lúc này an tĩnh lại dù sao cũng phải tìm cái con đường phát ra một phen cảm xúc bọn họ vì đối phương lo lắng.

Chẳng qua con đường phát tiết của Bùi tiên sinh Bùi phu nhân có phần đặc biệt.

Tô Thi Thi mang thai về sau tính tình quả thực là một chút liền bùng nổ, lúc này nhìn bộ dáng Bùi Dịch đen mặt, tức giận đến ngực đau ròi.

"Anh... Ra ngoài! Em không nghĩ muốn nhìn đến anh!" Tô Thi Thi giơ ngón tay chỉ cửa, còn kèm đem Bùi Dịch đá đi ra ngoài.

Bùi Dịch đứng lên, nghiêng đầu sang chỗ khác, vẫn không nhúc

nhích.

Anh lại không ngốc, anh mà ra ngoài, còn vào được sao? Chẳng những không vào được, sợ là nhà đều không thể đi trở về!

Tần Phong ở bên cạnh thấy trợn mắt há hốc mồm, đến bây giờ đều đã không rõ, bọn hắn hai người là như thế nào gây gỗ.

"Thì ra các người cũng sẽ cãi nhau ha." Tần Phong xấu hổ nở nụ cười một tiếng.

Sau đó - -

Tươi cười của anh cứng lại rồi.

Nhưng muốn chạy trốn đã không còn kịp rồi. Cặp vợ chồng cố tình gây sự chính đang lo có tức giận không chỗ tung ra này, lập tức đem đầu mâu nhắm ngay Tần Phong.

"Tần Phong, anh đến đây. Tôi nghe nói chuyện hôm nay vị tình địch biến thái kia cũng có một tay?" Tô Thi Thi cười tít mắt nhìn Tần Phong, "Tôi xảy ra chuyện lớn như vậy, như thế nào cũng không thấy Ngọc đến? Anh nói như thế nào với cô ấy rồi hả?"

"Tần Phong, Thi Thi liền chỉ có một người bạn như thế. Cậu vậy mà còn không cho cô ấy đến, không thấy hơi quá đáng à?" Bùi Dịch cũng mặt trầm xuống, một bộ lên án công khai.

Tần Phong giựt giựt khóe miệng, dưới tình thế cấp bách, cũng không thể nào quản nhiều như vậy, thốt ra nói: "Ai nói Thi Thi chỉ có Quân nhi một người bạn? Sư huynh của em ấy cũng không phải người à? Cậu cũng một dạng, em ấy tổng cộng liền có hai người bạn như vậy, cậu vậy mà ngăn cản Tống Trọng Hạo không cho anh ta đến bệnh

viện thăm em ấy!"

"Tần Phong!"

"Bùi! Dịch!"

Một câu trước là Bùi Dịch rống, một câu sau là Tô Thi Thi hô.

Tô Thi Thi tức giận đến nỗi đã không nghĩ muốn nói chuyện.

Bùi Dịch mặt thật sụ đen, hung ác trừng mắt nhìn Tần Phong.

Tần Phong vô tội nóng nảy, vội vàng nói sang chuyện khác: "Hỗ Sĩ Minh cũng bị cứu lên đây. Rơi vào biển thời điểm bị cảnh sát kia dụng gậy điện đánh một cái, não đại nở hoa rồi. Các người nên cầu nguyện nhiều một chút để hắn về sau biến thành kẻ ngốc đi."

"Nghiêm trọng như thế?" Tô Thi Thi lúc này đã bị hấp dẫn lực chú ý.

Bên cạnh, Bùi tiên sinh mặt càng càng thêm đen rồi.

Tần Phong vội vàng theo Tô Thi Thi nói: "Đúng vậy, đánh được rất nghiêm trọng. Bất quá Hỗ Sĩ Minh bây giờ thật đúng là không có việc gì tự tìm việc. Hắn ở trên người Trạm Dẫn Lan buộc quả bom kia chỉ là giả, phỏng chừng chính là vì giúp các người dọa cô ta."

"Cứ như vậy, về sau Trạm Dẫn Lan phỏng chừng thật sự không dám lại quán Bùi Dịch rồi." Tần Phong phân tích nói.

"Hắn đối với em thật đúng là để tâm." Bùi Dịch chua xót nói.

"Này, anh không phải đánh hắn một trận rồi sao, còn không có nguôi giận?" Tô Thi Thi vội vàng cầu hòa.

Lúc này Bùi tiên sinh cũng không thể trêu chọc!

Vừa nhắc tới chuyện này, Bùi Dịch mặt là càng ngày càng thêm đen ròi. Nhất là chỗ bị đá thương trên mặt, lúc này liền giống như tô thuốc màu một dạng.

Tô Thi Thi yên lặng ngậm miệng. Được rồi, cô vẫn lại là không nói lời nào có vẻ an toàn.

Bên kia, Tần Phong đã sớm lặng lẽ chạy mất.

May mà nửa giờ sau, Trạm Dẫn Lan liền tỉnh dậy, kiểm tra triệu chứng bệnh tật bình thường, đã không có nguy hiểm tánh mạng.

Hồ Sĩ Minh cũng bị đưa đến cùng bệnh viện trị liệu. Tô Thi Thi đặc biệt chờ nửa giờ, xác định bọn họ hai người đều đã không có trở ngại gì mới quyết định rời đi.

Cửa phòng khách quý, Tô Thi Thi hỏi Bùi Dịch: "Anh thật sự không tới thăm cô ta?"

Bùi Dịch cười xoa xoa tóc của cô: "Cô ta hiện giờ nhất định sợ nhìn thấy chúng ta nhất. Hay là không đi dọa cô ta rồi."

Tuy cùng Trạm Dẫn Lan hữu duyên vô phận, nhưng dù sao đã từng là người ở trong lòng đối phương. Bùi Dịch đối với Trạm Dẫn Lan chút hiểu biết vẫn có.

Trạm Dẫn Lan lần này bị Hồ Sĩ Minh là sợ như vậy, phỏng chừng thật sự không dám lại gặp bọn họ rồi.

Tô Thi Thi bĩu môi, cũng không nói gì thêm nữa, cùng anh cùng nhau

hướng thang máy đi đến, tính toán rời khỏi nơi này.

Hai người bạo phát tình tình xong, lúc này đã sớm khôi phục như lúc ban đầu rồi. Giống như vừa rời hai người âm ỉ đến đỏ mặt tía tai không là bọn họ một dạng.

Chỉ là vừa mới đi tới cửa, liền gặp được thư ký Vương chạy tới.

"Bùi tổng, phu nhân Dace đến đây. Hiện tại đang ở trong phòng bệnh của Trạm tiểu thư, bảo là muốn dẫn cô ta về Âu châu."

"Mang cô ta về Âu châu?" Tô Thi Thi nhíu mày, nhìn Bùi Dịch liếc mắt một cái.

Bùi Dịch sắc mặt đồng thời cũng có chút nghiêm trọng.

"Trước anh nói qua, lúc trước Dace sở dĩ thu dưỡng Trạm Dẫn Lan là vì Lan Viễn Tân nhờ cậy, đồng thời muốn lợi dụng quan hệ của Trạm Dẫn Lan với anh. Chuyện bây giờ phát triển đến nước này, Trạm Dẫn Lan đối với Dace đã không có bất luận cái giá trị lợi dụng gì, bà ta vì cái gì vẫn còn mang cô ta về Âu châu?" Tô Thi Thi chủ động hỏi.

Cô hỏi như vậy, cũng là cấp cho Bùi Dịch một lý do, để cho anh đi xem tình huống.

Bùi Dịch gật đầu, đối với thư ký Vương nói: "Cậu để cho Dương Dũng mang một chút người đến..."

Anh đối với thư ký Vương phân phó vài câu, vừa đem theo Tô Thi Thi hướng phòng bệnh Trạm Dẫn Lan đi đến.

Trước bọn họ đã được đến tin tức, Hội Đồng Quản Trị tập đoàn Phi

Tầm đã làm ra quyết định thống nhất, huỷ bỏ toàn bộ chức vụ của Dace. Hiện giờ Dace trừ bỏ có được tòa lâu đài ở Âu châu cùng với sản nghiệp có trong tay ra, giá trị con người đã xuống dốc không phanh.

Lúc này, bà ta mang một người đối chính mình vô dụng Trạm Dẫn Lan về Âu châu, từ đầu không có bất luận cái lợi ích gì.

"Bà ta nghĩ muốn nhục nhã anh." Bùi Dịch trầm giọng nói.

Tới cùng, chính là anh làm liên lụy đến Trạm Dẫn Lan. Hiện giờ tình huống cùng lúc trước ở trên mồm đá đó khi đó bất đồng, Dace không phải Hồ Sĩ Minh, bà ta hẳn không bận tâm Tô Thi Thi, bà ta sẽ làm cho Trạm Dẫn Lan sống không bằng chết.

Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi dự liệu không sai.

Dace hiện giờ đã như người rơi vào cơn điên loạn một dạng, mang theo một đội vệ sĩ liền dám chạy đến bệnh viện tới cướp người.

Chương 596: Cảnh sát đến đây

Trong phòng bệnh VIP cao cấp, truyền đến tiếng Trạm Dẫn Lan suy yếu.

"Phu nhân Dace, người không phải muốn cùng tôi đoạn tuyệt quan hệ sao? Bà cũng nói rõ sẽ trở lại Âu châu, bây giờ còn có cái lập trường gì để cho tôi trở về cùng bà?" Trạm Dẫn Lan nằm ở trên giường bệnh, sắc mặt tái lại giống một tờ giấy.

Chuyện đã xảy ra một ngày một đêm này, đối với cô ta mà nói giống như là một giấc mơ. Liền tính giờ phút này nằm ở trên giường bệnh, thân thể của cô ta còn đang nhin nổi, không ngừng run rẩy.

Cô ta cái dạng này, đâu nào có tâm lực tới ứng đối Dace tới gây chuyện này.

"Lập trường? Tôi muốn dẫn cô đi cần lý do sao?" Dace trên cao nhìn xuống nhìn Trạm Dẫn Lan nằm ở trên giường bệnh, giống như là đang nhìn một con chó bị vứt bỏ một dạng.

"Bị đàn ông vứt bỏ tư vị không tệ đi? Cô yên tâm, cô về sau sinh hoạt chỉ biết so với hiện tại càng bi thảm! Muốn trách, thì trách bạn trai trước của cô đắ tội tôi!"

Dace nói xong hướng vệ sĩ liếc mắt ra hiệu: "Đem cô ta bắt lại cho tôi!"

"Các người như vậy là phạm pháp! Tôi có thể tố cáo các người!"

Trạm Dẫn Lan sợ tới mức mặt càng trắng vài phần, đồng tử co rút, thân thể kịch liệt run run lên.

Cô ta vừa mới trải qua chuyện như ác mộng một dạng, hiện tại sắp bị chộp tới sống trong ác mộng nữa sao?

Cô ta thật sự bị hù chết rồi, hai tay gắt gao xiết chặt ra trải giường bệnh, khóc cầu xin: "Van cầu người buông tha tôi. Có lỗi với người chính là Bùi Dịch, người cũng nhìn thấy tôi đã bị anh ấy từ bỏ. Tôi cũng là người bị hại, van cầu người buông tha tôi đi..."

"Buông tha cô?" Dace hung dữ cười, trên mặt tao nhã đã sớm không tồn tại nữa.

Bà ta hung tợn nói: "Tuyệt đối không có khả năng! Tôi muốn hành hạ cô đến chết! Đều là cô cái người phụ nữ này làm chậm trễ chuyện của tôi, chẳng thế thì tôi làm sao có thể sẽ biến thành kết cục hiện giờ?"

Dace chỉ cần nghĩ tới mộng tưởng nhiều năm qua của chính mình bị hủy hoại chỉ trong chốc lát, cả người liền cùng muốn tan vỡ một dạng.

Bà ta có thể vứt bỏ tài phú, nhưng mà mất đi thônn Thành Trung này thật sự để cho bà ta không cách nào chấp nhận.

"Tôi còn có bao nhiêu cái mươi năm? Tôi khổ tâm đợi mươi mấy năm, rất không dễ dàng đợi cho con trai của Bùi Thanh Vũ có thể thiết kế ra cái công trình kiến trúc hoàn mỹ như vậy... Đều là cô! Đều là bị cô phá hủy!"

Dace hung ác trừng mắt nhìn Trạm Dẫn Lan, hận không thể đem cô ta rút gân lột da!

"Đem cô ta kéo xuống cho tôi!" Dace đối với vệ sĩ hô.

Tô Thi Thi bọn họ đuổi tới thời điểm, liền nhìn đến Trạm Dẫn Lan đang bị hai vệ sĩ từ trên giường bệnh kéo xuống.

"Cẩn thận một chút." Bùi Dịch đỡ Tô Thi Thi cách cửa phòng bệnh hơn một thước ngừng lại.

Cùng lúc đó, Dương Dũng mang theo người từ phía sau đuổi tới, lập tức vọt vào trong phòng bệnh.

Dace mang đến sáu vệ sĩ, nhưng Bùi Dịch bên này có mười mấy, lập tức liền chế phục bọn họ.

"Bùi Dịch!" Dace thấy rõ ràng là Bùi Dịch, tức giận đến còn kém xì khói, "Cậu còn dám xuất hiện ở trước mặt tôi!"

"Hí... Những thứ loại phu nhân quý phụ này như thế nào đều thích ngụy trang thành thực nữ chứ?" Tô Thi Thi đau đầu che lỗ tai.

Bùi Dịch đến nhìn cũng chưa từng nhìn Dace liếc mắt một cái, chỉ quan tâm nhìn Tô Thi Thi: "Nơi này ảnh hưởng dưỡng thai, để cho Dương Dũng đi xử lý."

Anh nói xong liền muốn đỡ Tô Thi Thi rời đi.

"Bùi Dịch, cậu đứng lại đó cho tôi!" Dace nhìn thấy chính mình bị xem nhẹ, triệt để bạo phát, "Cậu thực cho rằng bây giờ mình thắng rồi hả? Tôi nói cho cậu biết, tôi chỉ muốn công trình thôn Thành Trung, vì cái này tôi có thể chấp nhận bất luận cái điều kiện mà cậu đưa ra tới trao đổi!"

Dace lao ra cửa, hung tợn trừng mắt nhìn Bùi Dịch, ngữ khí lạnh lẽo: "Tôi chỉ nghĩ đến được một cái cơ hội hợp tác, tôi có thể buông tha quyền khống chế. Nếu cậu không đồng ý, chờ tôi trở lại Âu châu, sớm hay muộn sẽ làm cho cậu hối hận!"

"Cậu thực cho rằng mấy cái lão gia hỏa của Phi Tầm kia có thể quyết định toàn bộ? Cậu quá coi thường tôi rồi!"

Từng tiếng một như bệnh tâm thần gào thét, hỗn loạn như kẻ điên một dạng kiên quyết, làm cho người ta trong lòng không khỏi dâng lên quét xuống hàn ý.

Bùi Dịch kìm lòng không đậu ôm bả vai Tô Thi Thi, đối cô ôn nhu nói: "Em coi như một con chó cái nổi điên lại giương oai, một hồi liền yên tĩnh rồi."

"Khụ khụ..." Tô Thi Thi tức cười.

May mắn Bùi Dịch nói được âm thanh rất nhỏ, chẳng thế thì bị Dace nghe được, phỏng chừng sẽ lập tức phát cuồng.

"Bùi Dịch, cậu đứng lại đó cho tôi!" Dace tức giận vô cùng đuổi theo.

Mà sau lưng bọn họ, Trạm Dẫn Lan cũng đuổi tới.

Chỉ là cô ta đến cửa phòng bệnh thời điểm, cũng không dám tiếp tục đi phía trước rồi.

"Bùi Dịch..." Trạm Dẫn Lan không biết chính mình là vì sợ hãi hay lại vẫn là vì vô lực mà đang run run.

Nhưng mà cô ta thật sự không dám lại tiếp cận Bùi Dịch rồi. Cô ta nhìn thấy anh đến quá thật cực kỳ kích động, nhưng chạy đến cô ta

mới phát hiện, cô ta vậy mà sợ hãi nhìn thấy anh như thế.

"Anh ta ích kỷ lên, so với tôi càng đáng sợ!" Bên tai cô ta đột nhiên vang lên những lời trước đó Hồ Sĩ Minh lúc đem cô ta kéo đến vách núi đen khi đó nói, ánh mắt mạnh mẽ mở to, chân mềm nhũn liền quỳ ở trên mặt đất.

Hồ Sĩ Minh nói không sai, Bùi Dịch so với hắn càng đáng sợ!

"Vì cái gì em lúc trước lại đi?" Trạm Dẫn Lan khóc đến không kèm chế được.

Mấy năm nay, cô ta không chỉ một lần hỏi mình. Nếu lúc trước cô ta không có rời đi, như thế hiện tại cô ta cùng Bùi Dịch kết cục lại chính là như thế nào.

Có thể giống Tô Thi Thi nói như vậy hay không, liền tính khi đó cô ta không đi, cô ta cùng Bùi Dịch cũng sẽ không có kết quả.

"Buồn cười tôi hiện tại, đến cả dũng khí muốn biết đáp án đều không có rồi." Trạm Dẫn Lan ngã ngồi dưới đất, hai mắt đắm lệ mơ hồ nhìn về người đàn ông phía trước dần dần rời đi.

Không cam lòng thì có thể như thế nào?

Hiện giờ Bùi Dịch, đã là người cô ta không thể với tới nổi rồi.

Đúng lúc này, phía trước trong thang máy đột nhiên đi tới một đám người mặc đồng phục cảnh sát.

Một người cầm đầu đối với Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi lên tiếng chào hỏi, lập tức đi tới trước mặt Dace, hướng bà ta bày ra một lệnh bắt: "Phu nhân Dace, chúng tôi hoài nghi bà cùng vụ án Tây Sơn phát

sinh nổ mạnh có quan hệ, phiền toái theo chúng tôi đi một chuyến."

"Cái gì?" Dace lờ mờ, "Chuyện Tây Sơn nổ mạnh?"

Bà ta nhìn về phía Bùi Dịch, ánh mắt ngoan độc lộ, hận không thể chửi ầm lên.

Nơi này người nào không biết, Tây Sơn nổ mạnh là Hồ Sĩ Minh tự mình gây ra. Hiện tại cảnh sát vậy mà tới bắt bà ta?

Không cần nghĩ cũng đều biết chuyện này rất có khả năng là Bùi Dịch giở trò quỷ!

"Phu nhân Dace, chúng tôi lại vẫn hoài nghi bà cùng nhiều nhân vật đang bị điều tra có quan hệ trao đổi, phiền toái bà phối hợp, theo chúng tôi trở về tiếp nhận điều tra." Vị cảnh sát kia tiếp tục nói, đồng thời ý bảo thủ hạ đem Dace bắt đi.

Dace trong lòng rất nhanh hiện lên rất nhiều ý nghĩ, bà ta không thích chịu thiệt thòi trước mắt, vẫn cứ đem tức giận cũng nuốt xuống, lạnh giọng nói, "Tôi muốn gọi luật sư của tôi. Trước đó, tôi có quyền bảo trì trầm mặc."

"Mời." Cảnh sát làm một cái động tác mời.

Dace chỉ hận trợ lý Mike đã về Âu châu đi xử lý chuyện bên kia, chẳng thế thì lúc này ít nhiều có người giúp đỡ.

Bà ta vẻ mặt bình tĩnh nhìn thoáng qua phía sau, phát hiện mấy tên vệ sĩ của bà ta cũng đều bị chế phục rồi.

"Bùi Dịch, tôi hản không cứ như vậy mà đi!" Dace lúc đi qua bên người Bùi Dịch thời điểm, dùng âm thanh chỉ có hai người mới nghe

được đến hung tợn nói.

Bùi Dịch mặt không chút thay đổi, đem Tô Thi Thi hộ vào trong ngực, nhìn cũng chưa từng nhìn bà ta liếc mắt một cái.

Dace thật sự cực kỳ chán ghét thái độ này của anh, chính đang muốn phát tác, chỉ nghe phía trước truyền đến tiếng thang máy mở cửa, lập tức có tiếng bước chân truyền đến.

"Thi Thi, cô không sao chứ?" Ôn Ngọc vừa ra khỏi thang máy liền hướng tới Tô Thi Thi chạy tới.

Cô không thấy được Dace chính đang hướng thang máy, một cái không chú ý, liền vọt tới bà ta.

"Quân nhi!" Tần Phong tay duỗi ra, lại tóm lấy không được, trơ mắt nhìn Ôn Ngọc một đầu nhào vào trong lòng Dace.

Một cỗ nồng đậm mùi nước hoa từ trên người Dace phát ra, hòa với mùi mồ hôi nhàn nhạt của bà ta, chui thẳng cái mũi của Ôn Ngọc.

"Oe..." Ôn Ngọc sắc mặt trắng nhợt, đưa tay đã nghĩ che miệng.

Nhưng tay cô còn không có nâng lên tới, đã bị Dace một cái tát đánh trệt.

Ôn Ngọc chỉ cảm thấy trong bụng một trận khó chịu, ánh mắt trừng lớn tới cực điểm..

Chương 597: Mỹ nam kế của Bùi tiên sinh

Trong lúc đó điện quang hỏa thạch nhấp nháy, một đám phóng viên từ trong thang máy vọt ra.

Vừa tới liền nhìn đến tràng diện sôi sục như vậy, các phóng viên đều như uống phải thuốc kích thích một dạng, cầm lấy cameras liền mạnh chụp.

"A!" Trong hành lang truyền đến tiếng Dace thê lương gằm rú. Bà ta nhìn phần quần áo phía trước của chính mình kia một mảnh vết bẩn, cánh tay còn đang trên không trung, môi run run, trên mặt thoắt xanh thoắt trắng, đến hiện tại đều đã không rõ tới cùng chuyện gì xảy ra!

Trên người bà ta làm sao có thể gặp phải loại chuyện này!

Không riêng gì bà ta, Tô Thi Thi bọn hắn mấy người cũng đều hù sợ rồi. Nhất là Ôn Ngọc người gây ra chuyện, ngây ngốc đứng tại chỗ, ánh mắt hồng hồng, đều nhanh dọa khóc.

"Tần Phong! Tần Phong! Em không phải cố ý!" Ôn Ngọc cầu cứu nhìn về phía Tần Phong, trong giọng nói đều đã mang theo tiếng khóc, "Làm sao bây giờ? Bà ta giống như... Hu hu..."

Tần Phong tiến lên lập tức bịch kín miệng Ôn Ngọc, sợ cô nói ra cái gì Kinh Thiên Địa Khiếp Quỷ Thần mà nói tới.

Bà cô à, em đều đã đem người ta giày xéo thành như vậy, lại vẫn muốn thế nào?

Tần Phong đã dự cảm đến Dace sắp điên rồi!

"Cái kia... Chúng ta đi thôi." Tô Thi Thi nuốt nuốt nước miếng. Đối với Dace, cô chỉ có thể trên tinh thần đồng tình bà ta một phen rồi.

Bùi Dịch trái lại thần sắc như thường, liền tốt giống như không thấy được chuyện vừa rồi xảy ra một màn kia một dạng, ôm Tô Thi Thi không nhanh không chậm hướng thang máy.

Các phóng viên ngoài ý muốn không có tới vây quanh Tô Thi Thi bọn họ, mà là một cái vẻ nhìn chăm chăm Dace phỏng vấn.

Trong thang máy, Tô Thi Thi nhịn không được hỏi Tần Phong:
"Phóng viên là anh an bài?"

Tần Phong sửng sốt, còn chưa trả lời, Ôn Ngọc đột nhiên xụ mặt, thờ phì phì nhìn anh.

"Em vừa rồi ngượng muốn chết, anh còn gọi phóng viên đến chụp!" Ôn Ngọc đỏ mắt, ủy khuất cực kỳ, "Em về sau đều đã không mặt mũi gặp người ta rồi."

Tần Phong vô tội cực kỳ: "Anh làm sao mà biết em sẽ đột nhiên nôn chứ? Không đúng, phóng viên không phải là anh gọi đến, là Bùi Dịch an bài biết chưa?"

"Ách... Ngọc, cô thân thể không có việc gì đi?" Tô Thi Thi vội vàng nói sang chuyện khác, giống như là sợ Ôn Ngọc đem mũi dùi chỉ tới trên người Bùi Dịch vậy.

Ôn Ngọc vừa nghe phóng viên là Bùi Dịch an bài, lúc này liền không dám phát hỏa, nào dám cùng Bùi Dịch tức giận.

Nghe Tô Thi Thi nói, cô lúng ta lúng túng lắc đầu, vẻ mặt vô tội:
"Không có việc gì đâu. Chính là vừa rồi trên người bà ta hương vị
quá khó ngửi, tôi nhịn không được..."

Nhớ tới chuyện mất mặt vừa rồi, Ôn Ngọc hận không thể lấy cái động
chui vào.

Tần Phong lập tức cương chiều ôm cô, dỗ dành nói: "Gọi em đừng tới
em càng muốn tới, chẳng thế thì liền không có chuyện vừa rồi rồi."

"Uh"m, anh nói rất đúng. Em về sau nhất định nghe lời anh." Ôn
Ngọc cực kỳ thật sự gật gật đầu

Tô Thi Thi, Bùi Dịch:...

"Ôn Ngọc, cô đây cũng quá không có cốt khí rồi!" Tô Thi Thi oán
thầm.

Bùi Dịch âm thầm nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, ánh mắt kia rõ
ràng đang nói: Em nên là học gỏi Ôn tiểu thư, muốn ngoan một chút!

Tô Thi Thi cảm thấy được, cô mới đúng là người vô tội nhất nha!

Tại bọn họ rời khỏi bệnh viện mấy phút đồng hồ sau, Dace bị phóng
viên vây lại "Vui vẻ đưa tiễn" ra cửa liền bị cảnh sát mang đi rồi.

Trở về trên xe, Tô Thi Thi lo lắng hỏi Bùi Dịch: "Anh không sợ tập
đoàn Phi Tầm tìm anh tính số sao?"

Bùi Dịch bình tĩnh tựa lưng vào ghế ngồi, thần thái vô cùng ngạo
kiêu: "Mấy lão già đó của Phi Tầm hẳn không không thức thời như
thế. Vài năm tới sẽ không đến kiếm chuyện."

Anh nói xong quay đầu nhìn về phía Tô Thi Thi, ấm ấp cười: "Vợ yêu à, khoảng thời gian trước em ném đi nhiều tiền như vậy, anh phải kiếm trở về như trước. Tiếp tục, sẽ bề bộn nhiều việc."

Tô Thi Thi không vừa ý: "Anh ném đi so với em ít hơn sao?"

Bùi Dịch tức cười.

Hai người bọn họ, thật đúng là tám lạng nửa cân.

Hiện giờ, Bùi Dịch một lần nữa chủ trì kiến thiết thôn Thành Trung, tuy cái này công trình hẳn không vì bọn họ mang đến ích lợi trực tiếp, nhưng mà ích lợi đi theo không cách nào tưởng tượng.

Rất nhiều sản nghiệp của bọn họ đã đổi chủ, nhưng Hợp Hán Kiến Nghiệp cũng không có phá sản. Bùi Dịch đang bắt đầu làm để cho Hợp Hán Kiến Nghiệp cùng với Sunshine mới thành lập sát nhập, bắt đầu thần tốc khuếch trương.

"Quả thật rất bận." Tô Thi Thi sâu xa nói.

"Sunshine là chi nhánh của Hợp Hán Kiến Nghiệp, tiếp tục do ba người các em quản lý. Cái khác em tạm thời không được quản, an tâm dưỡng thai, có được hay không?" Bùi Dịch ôn nhu nhìn Tô Thi Thi, trong mắt quang mang chói mắt làm cho người ta không dời mắt được.

Tô Thi Thi chỉ cảm thấy lỗ tai càng ngày càng nóng, rốt cục chịu không nổi dời mắt, buồn bực nói thầm: "Không chơi dùng Mỹ Nam Kế như vậy."

"Anh hiện tại có thể đối phó em cũng cũng chỉ còn lại có tư sắc rồi."

Bùi Dịch phiên muộn nói.

"Khụ khụ..." Tô Thi Thi sắc mặt ửng đỏ.

Như thế nào biến thành cô cùng sắc nữ một dạng!

Bên kia, Tần Phong mang theo Ôn Ngọc trực tiếp trở về căn nhà ở vào trung tâm thành phố của bọn họ. Một ngày một đêm không nghỉ ngơi qua, Tần Phong đã cực kỳ mệt.

Mà bọn họ không thấy được, ngay tại bọn họ tiến vào căn hộ đó về sau, một chiếc Bentley màu đen lặng yên không một tiếng động đứng ở đối diện Cao ốc.

Cửa kính xe phía sau của Bentley chậm rãi hạ xuống, thò ra tới một cánh tay khớp xương rõ ràng.

Hồng Tinh Huy kẹp điều thuốc chống đỡ ở trên cửa kính xe, cười như không cười nhìn phương hướng Tần Phong cùng Ôn Ngọc biến mất

"Cô ấy vừa rồi ới ra?" Hồng Tinh Huy nhàn nhạt hỏi.

ngồi ở trên ghế lái phụ, trợ lý lập tức đem chuyện mới vừa xảy ra nói một lần.

" Năng lực gây rắc rối của cô gái nhỏ này thật đúng là không kém." Hồng Tinh Huy bật cười, tâm tình hiển nhiên rất khá.

Nhưng nháy mắt tiếp theo, trên mặt hắn tươi cười cứ như vậy đột nhiên biến mất không thấy, lạnh lùng nói: "Phái người nhìn cô ấy, không được để cho cô ấy có bất luận cái gì ngoài ý muốn. Nếu cô ấy ra vào bệnh viện, lập tức cho tôi biết!"

Trợ lý đối với tốc độ Hồng nhị thiếu biến sắc mặt nhanh hơn lật giấy sớm vô cảm, nghiêm túc liền gật gật đầu: "Nhị thiếu yên tâm, tôi đã cho người ta nhìn chăm chăm. Nhưng Tần tiên sinh cũng là chuyên gia trong phương diện này, tôi sợ anh ta phát hiện người của chúng ta, cho nên... Không thể theo dõi được gần quá."

Hồng Tinh Huy trầm mặc hai giây, nhàn nhạt ừ một tiếng, nói: "Dace bị cảnh sát bắt đi nhất định là ý của Bùi Dịch. Không bao lâu nữa, người của tập đoàn Phi Tâm sẽ dẫn bà ta đi. Bùi Dịch đã tính toán kỹ, cứ như vậy bọn họ là có thể toàn lực phát triển Hợp Hán Kiến Nghiệp rồi."

Trợ lý không dám đối với việc này tùy tiện phát biểu ý kiến, cân nhắc một chút, hỏi: "Quá mấy ngày nữa sẽ mở phiên tòa phán xét, chúng ta thật sự không làm chút gì?"

Hồng Tinh Huy cười lạnh: "Loại chuyện này anh trai của tôi sẽ xử lý, tôi lo cái gì? Cậu hiện tại muốn phụ trách chính là chuyện của Ôn Ngọc người phụ nữ này, nhớ kỹ bổn phận chính mình!"

Trợ lý chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh trên trán đều phải xuống đến nơi.

Hồng Hưng Nhiên nếu là có thể để cho nhị thiếu làm như vậy, hẳn sẽ lảm miệng nói ra chuyện này sao?

Trợ lý lạng lẽ nhìn Hồng Tinh Huy liếc mắt một cái, không rõ Hồng gia làm sao có thể sủng vị tiểu nhi tử này như thế.

Vị này từ đầu chính là kẻ vì phụ nữ cái gì đều đã làm được như tên bệnh thần kinh a!

"Cậu cũng thấy được tôi làm cực kỳ quá đáng?" Hồng Tinh Huy bỗng

nhiên lạnh giọng hỏi.

Trợ lý nhất thời kinh xuất toàn thân mồ hôi lạnh, vội vàng lắc đầu:
"Nhị thiếu hiểu lầm rồi. Tôi biết người làm như vậy là có mục đích của chính mình."

"Lái xe." Hồng Tinh Huy hừ lạnh một tiếng, ngồi trở lại trên ghế, cũng không nói thêm gì.

Mục đích của hắn?

Hồng Tinh Huy khóe miệng nhếch lên. Hắn đương nhiên là có mục đích!

"Bùi Dịch, lớn như vậy một cái công trình bị anh biến thành sự nghiệp công ích, để cho lão già nhà tôi hi sinh vô ích, tôi như thế nào cũng phải hồi báo các người."

Hồng Tinh Huy nhìn bên ngoài ngựa xe như nước, ánh mắt càng ngày càng lạnh.

Chương 598: Chị sao lại béo như thế

Mấy ngày này, Bắc Kinh liên tiếp xảy ra nhiều chuyện làm chấn kinh cả nước. Trong hai ngày này liền có hai sự kiện.

Mấy ngày trước cựu CEO của tập đoàn Phi Tầm bị điều tra, đến hôm nay phải trở về châu Âu. Có thể nói là khiến cho tất cả đều vui vẻ.

Mà một chuyện khác nhưng lại muốn trầm trọng rất nhiều - - người đứng đầu của Tứ Đại Gia Tộc bị mở phiên toà thẩm tra xử lí, vụ án năm đó của Bùi Thanh Vũ rốt cục muốn lật lại bản án rồi.

Ngày mở phiên toà này, Tô Thi Thi sáng sớm liền thức dậy.

Bùi Dịch thức dậy vẫn còn sớm, hoặc là nói, anh tối hôm qua cả đêm cũng chưa thể nào ngủ.

"Mở to mắt ở trên giường nằm cả đêm, cũng thật là đủ làm khó mình." Tô Thi Thi đi đến bên người Bùi Dịch đang đứng cạnh cửa sổ ngắm người, trêu chọc anh.

Bùi Dịch xoay người, lộ ra một cái nụ cười ôn nhu: "Dậy rồi?"

Tầm mắt của anh rơi vào trên bụng cô, tươi cười lớn hơn nữa một chút: "Tối, ba ba nghe một chút nhóc con kia thức dậy chưa."

Tô Thi Thi nhẹ cười: "Đã sớm thức dậy, mới vừa đá được lợi hại, kháng nghị muốn ăn cái gì rồi đây."

Bùi Dịch trong lòng ấm được rồi tinh rồi mù, đỡ cô hướng nhà ăn đi đến: "Vừa rồi nhận được điện thoại của bà nội, nói thím Vương nghĩ muốn trở về. Em hiện tại quả thật cần người chăm sóc, anh đã đồng ý rồi."

"Cũng được." Tô Thi Thi gật đầu, "Bà nội bọn họ đến đây sao?"

Bùi Dịch ngừng một trận, chậm rãi gật đầu: "Một giờ sau sẽ đến."

"Uh"m." Tô Thi Thi tựa vào trên người anh, ôn nhu nói, "Bùi Dịch, không cần khẩn trương. Người một nhà chúng ta đều đã ở đây."

Bùi Dịch trong mắt hiện lên quét xuống nhu ý, lại có chút quẫn.

Vụ án oan năm xưa của cha anh qua hai giờ liền muốn một lần nữa thẩm tra xử lý, tuy biết sẽ không lại có chuyện ngoài ý muốn, nhưng mà anh vẫn lại là không hiểu sao rất khẩn trương.

Từ sau khi cha anh mất đi, ý nghĩa còn sống lớn nhất của đời anh dường như chính là thay cha anh lật lại bản án năm xưa. Cố gắng nhiều năm như vậy, hiện giờ rốt cục muốn hoàn thành, trong lòng loại cảm giác phức tạp này thật đúng là không thể nói thành lời.

"Vợ yêu à, cảm ơn em." Bùi Dịch chân thành nói lời cảm tạ.

Anh vốn chỉ nghĩ muốn một mình đi đến, là Tô Thi Thi kiên trì đem mẹ cùng em trai bọn họ đều đã đón tới cùng đi.

Bùi Dịch biết, Tô Thi Thi sợ cái khúc mắc kia trong lòng anh không qua được. Dù sao cha anh năm đó gặp chuyện không may, cùng mẹ anh thoát không được can hệ.

Chuyện mà anh do dự, Tô Thi Thi thay anh làm lựa chọn.

"Bùi Dịch, em mặc kệ anh cùng mẹ về sau muốn như thế nào ở chung, Đồng Đồng là vô tội. Anh bây giờ còn chưa nghĩ ra như thế nào giải quyết, trước hết nghe em, có được hay không?" Tô Thi Thi nói.

Bùi Dịch đem bữa sáng đưa đến trước mặt cô, gật gật đầu: "Em chỉ cần hảo hảo dưỡng thai không cần gây chuyện, đều do em định đoạt."

Tô Thi Thi:...

Cô có như thế sẽ gây chuyện sao?

Bữa sáng này bỗng nhiên, bởi vì Bùi tiên sinh "Kháng nghị" mà ăn được có chút buồn bực.

Cái này cũng chưa tính đi.

Đến thời điểm xuất phát, Bùi Dịch bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, đặc biệt gọi điện thoại cho Tần Phong.

"Cậu ở nhà hảo hảo nhìn vị kia nhà cậu, không cần đi đến tòa án rồi."

Đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng Tần Phong châm chọc: "Vị kia nhà cậu, cậu xem chừng được sao?"

Bùi Dịch âm thầm lờm người phụ nữ đang ở bên cạnh kia một cái, có chút thất bại: "Ngăn không được. Cho nên, thiếu một một người bớt một chuyện."

"Được rồi, tôi sẽ tận lực." Tần Phong nói xong liền cúp.

Bùi Dịch cũng thu hồi điện thoại, quay đầu vừa thấy, trong lòng hồi hộp.

Bùi phu nhân lúc này sắc mặt kia đúng là tương đương đáng sợ.

"Bùi Dịch, mẹ anh không dạy anh lúc nói xấu người khác phải nói ở sau lưng sao? Người khác nghe được anh nói mình như vậy không xấu hổ cũng sẽ xấu hổ biết không?" Tô Thi Thi tức giận đến hận không thể đá anh xuống xe.

Bùi Dịch một giây cũng chưa do dự, lập tức cầu xin tha thứ: "Vợ yêu à, anh sai rồi."

Tô Thi Thi một hơi nghẹn ở trong cổ họng, mắng cũng không phải không mắng cũng không phải, buồn bực cực kỳ.

Bùi Dịch sợ cô nén giận không tốt cho sức khỏe, lập tức nhích lại gần thay cô thuận khí.

Tô Thi Thi cảm thấy được chính mình muốn đổi chết rồi.

May mà tòa án cách tiểu viện bọn họ ở hiện giờ tuy khá xa, nhưng không gặp phải kẹt xe, chú Lý lái xe điều luyện hơn bốn mươi phút liền đến rồi.

Tô Thi Thi cũng không có đi vào tòa án, mà là ngồi ở trong xe, đối Bùi Dịch khoát tay: "Anh đi đi, chúng ta ở chỗ này chờ anh."

Bùi Dịch trong lòng ấm áp, xoa xoa tóc của cô: "Đợi nhìn đến mẹ, tận lực phòng tránh được bao nhiêu thì tránh bấy nhiêu, đừng để bà chọc em tức giận. Không được mà nói, để cho Đồng Đồng hỗ trợ, tên kia đỡ phụ nữ có vẻ lành nghề."

Tô Thi Thi tức cười, chế nhạo nói: "Biết đồ phụ nữ, là truyền thống của nhà anh đi?"

Bùi Dịch thân thể cứng đờ, không có gì lo lắng lời nói: "Nó tuyệt đối là di truyền từ Hồ Khải Văn."

Tô Thi Thi im lặng.

Được rồi, đây cũng không phải một cái đề tài đặc biệt nên nói.

Bởi vì trước khi mở phiên tòa lại vẫn có một chuyện muốn xử lý, Bùi Dịch chưa nói vài câu liền đi theo thư ký Vương cùng luật sư cùng nhau đi vào.

Tô Thi Thi ở trong xe ngồi đến không một hồi, Phương Ngọc Hoa bọn họ cũng đến chỗ.

"Thi Thi, chị sao lại béo như thế rồi!" Đoàn Tĩnh Đồng thật xa nhìn đến Tô Thi Thi liền chạy tới, nán lại nhìn đến bộ dáng béo phệ của cô, ánh mắt trừng được tròn xoe, vẻ mặt khinh bỉ.

Tô Thi Thi xụ mặt xuống, thở phì phì nói: "Em chưa thấy qua phụ nữ có thai sao? Em đi tìm xem, có người phụ nữ có thai nào dáng người được như chị không?"

"Chị đều đã phù thũng... Hu hu hu..." Đoàn Tĩnh Đồng còn chưa nói xong, đã bị Nhậm Tiểu Vi bịt miệng.

Nhậm Tiểu Vi xấu hổ hướng tới Tô Thi Thi cười nói: "Thi Thi con đừng để ý, lời trẻ nhỏ không kiêng kỵ, lời trẻ nhỏ không kiêng kỵ."

Tô Thi Thi sừng sốt, có chút không quá thích ứng bộ dạng khách khí này của Nhậm Tiểu Vi.

"Mẹ, con cùng Đồng Đồng nói đùa với nhau quen rồi, không có việc gì." Tô Thi Thi cũng khách khách khí khí nói.

Cô nhìn đến Phương Ngọc Hoa ở phía sau vừa đến chỗ, khẩn trương nghênh đón: "Bà nội."

"Thi Thi!" Phương Ngọc Hoa nhìn đến cháu gái đặc biệt vui vẻ, vây quanh cô xem vài lần mới nhẹ nhàng thờ ra, "Bộ dáng không tệ. Đã năm tháng rồi đúng không? Dự tính ngày sinh là khi nào, bà nội quyết định đến đây ở đến khi con ở cữ xong mới trở về."

"Bà nội nói phải giữ lời đó, đừng đến lúc đó người còn nói là ở không quen phải đi về." Tô Thi Thi cười nói, lập tức nhỏ giọng hỏi, "Mẹ chồng con làm sao vậy?"

"Còn có thể làm sao vậy." Phương Ngọc Hoa âm thầm nhìn thoáng qua Nhậm Tiểu Vi, nhỏ giọng nói, "Bị người ta chê cười đến sợ, hiện tại đương nhiên không dám đắc tội con. Vừa rồi đối với con cực kỳ khách khí đi?"

Tô Thi Thi cười mỉa, không biết nên nói cái gì.

Phương Ngọc Hoa nhỏ giọng nói: "Ngày hôm qua nghe nói chúng ta hôm nay muốn trở về, cô ta đặc biệt đến cầu xin ta nói có thể không mặc những cái lễ phục này nữa hay không. Cũng là con lúc trước còn nhẹ tay với cô ta, nếu là ta, sẽ thật ác độc ném cô ta ra ngoài để cho cô ta tự sinh tự diệt một đoạn thời gian."

Phương Ngọc Hoa nghĩ tới lúc trước Nhậm Tiểu Vi tiêu hơn một trăm vạn đi mua một đồng quần áo vô dụng, dẫn đến cháu gái cùng cháu rể nhà mình phải bán nhà trả nợ liền đau lòng.

"Bà nội, đều đã đi qua." Tô Thi Thi cười nói.

"Bên ngoài mặt trời nắng gắt rồi, con khẩn trương đi trên xe."
Phương Ngọc Hoa nhìn đến Tô Thi Thi mồ hôi trán, đau lòng cực kỳ.

Tô Thi Thi lôi kéo bà cùng đi, xoay người nhìn đến Đoàn Tĩnh Đồng đứng ở bên cạnh, cười nói: "Em hôm nay sao lại an tĩnh như thế? Còn không mau lên xe?"

Đoàn Tĩnh Đồng vốn là sừng sốt, rồi sau đó lập tức tươi cười rạng rỡ, chân ngấn một bước, liền nhảy lên xe.

Tô Thi Thi nhìn tên nhóc con kia vừa nhảy lên làm xe lắc lư mạnh, bất đắc dĩ nói: "Đoàn Tĩnh Đồng, em thật sự nên giảm béo rồi."

Đoàn Tĩnh Đồng thò một cái đầu ra, cực kỳ thụ thương hỏi: "Thật sự có béo như thế sao?"

"Béo!" Tô Thi Thi trừng cậu nhóc, "Hiện những chuyện kia đều đã giải quyết, em trở lại ở cho chị, cho anh trai em trông chừng em. Chẳng thế thì em chừng nào thì mới có thể giảm cân được."

"Không muốn đi..."

"Muốn muốn, Đồng Đồng, con phải nghe lời chị dâu con nói." Nhậm Tiểu Vi nghe đến đó, rất cực nhẹn không được chen miệng nói.

Bà ta thật sự sợ về Dương thành rồi. Nơi đó quả thực chính là địa ngục, bà ta đánh chết cũng không nghĩ muốn đi trở về.

Nhưng bà ta còn không có vui mừng một giây, liền nghe Phương Ngọc Hoa nói.

"Vậy thì để cho Đồng Đồng ở Bắc Kinh. Tiểu Vi, đợi toà án thẩm vấn kết thúc, cô trước hết về Dương thành đi. Trong vườn trồng nhiều cây như vậy, không ai trông chừng sẽ hư hết."

Nhậm Tiểu Vi trên mặt tươi cười nhất thời cứng đờ, theo bản năng nhìn thoáng qua bên ngoài.

Bùi Dịch khi nào thì ra ngoài?

Hihi, mừng q4 lên sóng nè, mừng quyển 3 lên top 2 nè, mà bạn hụt mất khoảnh khắc 3333 rồi, nên ko mừng nữa =))

Nay 1 chương thôi, mn người ngủ sớm ha

Chương 599: Nếu không có em, anh biết làm gì đây?

Bên trong xe trong nháy mắt lặng im.

Nhậm Tiểu Vi muốn phản bác, nhưng nhìn đến Tô Thi Thi lại nhìn đến Phương Ngọc Hoa, cứ thế sợ tới mức không dám nói.

Hiện tại Bùi Dịch đều biết những chuyện bà ta làm năm đó, bà hiểu biết tính tình con trai của mình. Sở dĩ Bùi Dịch cái gì cũng chưa nói, đó là bởi vì Tô Thi Thi.

Bà ta hiện nào dám đắc tội con dâu!

"Được." Nhậm Tiểu Vi nén giận.

Tô Thi Thi ngồi ở trên chỗ, cũng không có phản đối.

Cho dù muốn giúp Nhậm Tiểu Vi, cũng không nên do cô mở miệng. Cô nói qua, cô không thể để cho Nhậm Tiểu Vi đối chính mình thay đổi suy nghĩ, vậy thì để cho bà ta triệt để sợ chính mình!

"Chị dâu." Đoàn Tĩnh Đồng đột nhiên kêu một tiếng Tô Thi Thi.

Mỗi lần cậu kêu cô là chị dâu thời điểm, hẳn là có chuyện gì.

Nhưng Tô Thi Thi nhìn cậu nhóc thời điểm, tiểu tử kia cũng không dám nhìn ánh mắt cô, dờn mặt, đem lời nói nuốt trở vào.

Tô Thi Thi nhíu mày, lặng lẽ hỏi bà nội: "Gần đây có ai đi tìm Đồng

Đồng sao?"

Phương Ngọc Hoa nghĩ nghĩ, lắc đầu: "Trong nhà không có những người khác tới. Cũng không có nghe giáo viên ở trường học nói gì."

Tô Thi Thi gật đầu, có vẻ dăm chiêu nhìn Đoàn Tĩnh Đồng liếc mắt một cái.

Nhóc con này không biết có phải sợ Tô Thi Thi nhìn ra cái gì hay không, cúi đầu lấy ra một cái điện thoại nghịch chơi.

Tô Thi Thi sắc mặt trầm xuống: "Đầu đừng cúi thấp như thế, sẽ cận thị."

Đoàn Tĩnh Đồng chu mỏ: "Người ta nói người già sẽ trở nên dong dài. Chị sinh con cũng sẽ biến dong dài à? Bộ dạng này của chị sẽ bị anh trai em ghét bỏ."

Tô Thi Thi chán nản.

Tay cô thực ngứa nha!

Nhưng may mà Đoàn Tĩnh Đồng mặc dù nói như vậy, vẫn liền ngẩng đầu lên, hơn nữa điều chỉnh ánh sáng màn hình một phen.

Tô Thi Thi thấy thế, cũng không lại trêu chọc cậu nhóc. Xoay người cùng bà nội tán gẫu.

Hai người nói chuyện đều là về chuyện con cái, còn có chuyện hôn lễ.

Bởi vì lúc trước đã xảy ra công việc bề bộn như vậy, hôn lễ của Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi liền trì hoãn xuống.

Tô Thi Thi chính mình trái lại không cảm thấy được có cái gì, Phương Ngọc Hoa cùng Bùi Dịch lại rất để tâm.

"Đợi nhóc con sinh ra cứng cáp một chút rồi hãy tính đi." Tô Thi Thi nói đùa.

Phương Ngọc Hoa cười nói: "Bùi Dịch có thể đồng ý không?"

Này quả thật là cái vấn đề.

Tô Thi Thi bất đắc dĩ cười cười.

Bên cạnh, Nhậm Tiểu Vi nhìn tổ tôn hai người nói chuyện phiếm, chính mình một câu đều đã không chen vào được, trong lòng không khỏi có chút buồn bực.

Nhưng nhớ tới chính mình trước đối với Tô Thi Thi làm những cái chuyện này, bà ta cũng không mặt mũi oán giận.

Tô Thi Thi hiện giờ đương nhiên hẳn không chủ động lấy lòng bà ta, chỉ có thể âm thầm cầu bà nội.

Phương Ngọc Hoa tức giận lườm bà ta một cái, nhưng vẫn lại là theo lời hỏi một chút ý kiến của Nhậm Tiểu Vi.

Nhậm Tiểu Vi thụ sủng nhược kinh, trong lòng cảm khái vạn phần.

Thời gian cứ như vậy từng giây từng phút trôi qua.

Trận này toà án thẩm vấn, ước chừng tiến hành hết mấy giờ. Tới gần giữa trưa mới kết thúc.

Thư ký Vương đã trước một bước đem kết quả phúc thẩm báo cho Tô Thi Thi.

Đoàn Kế Hùng bởi vì năm đó nhận tiền đứt lót dùng vật liệu dỏm làm hại chết nhiều tính mệnh cùng với một số hành vi phạm tội khác, vài tội cũng phạt, bị phán tù thời hạn hai mươi năm. Hồ Tấn Hoa bị phán xử 15 năm tù.

Hồng gia bởi vì không có chứng cứ trực tiếp chứng minh là ông ta đẩy Bùi Thanh Vũ xuống lầu, bị khởi tố chính là những cái khác tội danh, bị phán tù thời hạn mười năm.

Lan Viễn Tân bị phán tù thời hạn hai năm. Vô tội nhất phỏng chừng là Đoàn Chấn Ba, bởi vì Đoàn Kế Hùng đem một vài tội danh đổ lên đầu đứa con trai này, ông ta khó lòng giải bày, chứng cứ vô cùng xác thực, bị phán tù mười năm.

Đến đây, những người tham dự chuyện công trình năm đó đều đã chịu trừng phạt. Mà những người liên lụy điều ra không dưới 20 người, toà án đang tiếp tục ở trong thẩm vấn Phán tội.

Tô Thi Thi nhìn nhìn, lòng không khỏi nhẹ đi rất nhiều. Khi thấy kết luận sau cùng về Bùi Thanh Vũ án khi đó, chỉ cảm thấy đến hô hấp đều nhanh quên rồi.

"Bùi Thanh Vũ vô tội." Sau cùng một nhóm chữ này, rõ ràng trước mắt.

Bùi Dịch cố gắng mười mấy năm, chính là vì năm chữ - - Bùi Thanh Vũ vô tội.

Ông là kiến trúc gia kiệt xuất, ông là bị oan uổng! Cha của Bùi Dịch, vô tội!

"Anh rất cực làm được rồi." Tô Thi Thi lộ nóng doanh tròng.

Cô biết kết quả này không có ngoài ý muốn, nhưng thật sự kết thúc thời điểm, tâm tình vẫn lại là cực kỳ phức tạp.

Tô Thi Thi một đám người xuống xe, xa xa liền nhìn đến Bùi Dịch bọn họ đã đi tới.

Tô Thi Thi tới nghênh tiếp, cười nói rôm rả: "Bùi tiên sinh, chúc mừng anh."

Bùi Dịch thần sắc khấn trương, đang nhìn đến vợ của anh đại đại tươi cười khi đó, bỗng dưng buông lỏng, ấm áp cười rộ lên.

"Nếu không có em, anh nên làm cái gì bây giờ?" Bùi Dịch tiến lên ôm lấy Tô Thi Thi, ở trong lòng yên lặng hỏi.

Trời biết vừa rồi ở toà án thăm vấn thời điểm anh vì cái gì một chút cảm giác đều không có.

Rõ ràng nên là kích động, hoặc là nên là vui mừng. Mà khi nhìn những người này trừng phạt đúng tội một đám đạt được trừng phạt thời điểm, anh vậy mà một chút đều đã không vui.

Cố gắng lâu như vậy, rốt cục lấy lại cho cha mình một cái trong sạch. Mà khi quan toà thật sự tuyên án thời điểm, anh phát hiện chính mình lại còn là mất hứng.

"Đồ ngốc." Tô Thi Thi liếc mắt một cái liền xem thấu tâm tư Bùi Dịch, sờ sờ mặt anh, ôn nhu nói, "Anh chỉ là ôm tảng đá nặng quá lâu, thả xuống rồi có chút chưa quen thôi, từ từ thì tốt rồi."

"Vợ yêu à." Bùi Dịch dùng lực ôm lấy Tô Thi Thi, không hiểu sao uất ức.

Có người vợ như vậy, thật sự vậy là đủ rồi.

Anh cảm kích Tô Thi Thi sẵn sóc. Cảm kích cô không có cùng theo đi vào nhìn đến sự mờ mịt của anh, cảm kích cô cho anh thời gian điều chỉnh.

"Không phải nói muốn đi nghĩa trang công cộng thăm cha con sao? Khẩn trương đi thôi." Phương Ngọc Hoa cười nói.

Bùi Dịch cùng Phương Ngọc Hoa lên tiếng chào hỏi, lờm mắt thấy đến mẹ mình đứng ở một bên, ánh mắt u ám, cứ như vậy cứng lại rồi.

Nửa giờ trước, anh đã ở bên trong nghe năm đó những người đó miêu tả bọn họ là như thế nào xúi giục người phụ nữ này từng bước một bán đứng cha anh.

Giờ phút này, người mẹ lừa anh nhiều năm như vậy liền đứng ở trước mặt anh.

Bùi Dịch không tự giác xiết chặt quả đấm. Từ lúc biết chân tướng đến bây giờ đã sắp có hai tháng, Bùi Dịch cho rằng chính mình đã điều chỉnh tốt.

Nhưng giờ phút này nhìn thấy mẹ mình, anh phát hiện tới cùng là anh tự đánh giá cao chính mình

Bỗng nhiên, trên tay anh ấm áp, Tô Thi Thi cầm tay anh.

"Bùi Dịch, em đói bụng, đi trước ăn một chút gì được không?" Tô Thi

Thi như là không thấy được dị trạng của anh một dạng, cười nói.

Bùi Dịch tỉnh thần, yên lặng gật đầu.

"Tiểu Dịch..." Nhậm Tiểu Vi thấy con trai muốn đi, gọi lại anh. Nhưng miệng mở mở, lại không biết có thể nói cái gì.

Ngay lúc bà ta đang giằng co hết sức, từ trong tòa án đột nhiên đã chạy tới một người đàn ông. Người nọ vừa chạy một bên kêu hô: "Ô Thi Thi cô chờ một chút, đem em trai trả lại cho tôi!"

"Hỗ Quân Nhạ?" Ô Thi Thi nghe đến cái âm thanh quen thuộc lại xa lạ khi đó, lập tức liền sững sốt một hồi.

Cô quay đầu vừa thấy, người vội vội vàng vàng chạy xuống bậc thang kia không phải là Hỗ Quân Nhạ thì là ai.

"Hắn trở lại?" Ô Thi Thi hỏi Bùi Dịch.

Bùi Dịch đen mặt, kéo cô liền đi.

"Ô Thi Thi, chờ một chút!" Hỗ Quân Nhạ thấy bọn họ muốn đi, nhất thời sốt ruột cực kỳ, "Các người đem em trai để lại!"

"Em trai? Đồng Đồng?" Ô Thi Thi trong lòng căng thẳng, mạnh dưng bước, sắc mặt từ từ trầm tiếp xuống.

Được lắm, đến đây tự tìm đường chết mà!

Hello cả nhà, tui vẫn chưa rảnh, nhưng mà cũng ráng ngoi lên để có chương =))

Chương 600: Đánh chết hẳn!

Hồ Quân Nhạc chạy trốn không kịp thở, rất không dễ dàng chạy đến trước mặt Tô Thi Thi, thở hồng hộc nói: "Tô Thi Thi, cô trước chớ đi, cũng đừng quá kích động, sẽ động thai..."

"Ngậm miệng!" Bùi Dịch lạnh giọng cắt ngang hẳn, bản năng phòng bị lập tức kích hoạt che chắn cho Tô Thi Thi, cực kỳ không thích cái tên trẻ con kiêm quạ đen của Hồ gia này.

Anh cũng chưa từng quên trước kia Tô Thi Thi cùng Hồ Quân Nhạc cùng một chỗ sẽ gây ra những cái họa gì.

Muốn nói Đoàn Tĩnh Đồng kia gây sự tính chất đặc biệt, tuyệt đối là di truyền Hồ gia!

"Bùi tiên sinh." Hồ Quân Nhạc lúc này mới nhớ tới Bùi Dịch cũng ở đây, nhất thời trở nên câu nệ hẳn lên, nhìn Bùi Dịch lại nhìn Tô Thi Thi, sau cùng ánh mắt rơi vào trên người Đoàn Tĩnh Đồng nơi xa.

"Đồng Đồng, em lại đây." Hồ Quân Nhạc hướng Đoàn Tĩnh Đồng vẫy tay.

Tô Thi Thi ánh mắt mạnh nhú lại, bỗng nhiên biết lúc trước vì cái gì lại cảm thấy được Đoàn Tĩnh Đồng có tâm sự rồi.

"Trước anh đi tìm nó?" Tô Thi Thi trực tiếp hỏi Hồ Quân Nhạc.

Hồ Quân Nhạc sắc mặt cứng đờ, nhưng chuyện cho tới bây giờ cũng không còn đường lui, đành phải gật gật đầu.

Tô Thi Thi nhìn Bùi Dịch liếc mắt một cái, phát hiện Bùi Dịch sắc mặt rất khó xem.

Cô cảm thấy căng thẳng, quay đầu hỏi Đoàn Tĩnh Đồng đang đi tới: "Hắn đã nói gì với em rồi hả?"

Đoàn Tĩnh Đồng trên mặt tươi cười không thấy nữa, hơi quét xuống sự thành thực không phù hợp tuổi tác.

Cậu nhóc gật gật đầu, nhỏ giọng nói: "Chị dâu, em vừa rồi đã nghĩ cùng chị nói chuyện này. Hối... Bọn họ muốn để cho em về Hối gia. Em..."

"Em... Về cái rắm!" Tô Thi Thi tức giận đến lời thô tục đều đã phura rồi, lập tức bắt được tay của Tiểu Mập Mập vút qua một bên, "Ở bên cạnh đứng yên đó cho chị!"

Cô nói xong, liền thở phì phì hướng tới Hối Quân Nhạc đi đến.

"Đừng kích động!" Bùi Dịch lập tức đi đến đỡ lấy cô, sợ cô tức giận sẽ xảy ra chuyện gì.

"Cái kia cô đừng hiểu lầm, tôi... Tôi..." Hối Quân Nhạc có dũng khí nghĩ muốn quay đầu bỏ chạy rồi.

Hắn bây giờ đến đây một là xem ông nội hắn, còn lại chính là mang Đoàn Tĩnh Đồng nhận tổ quy tông.

Hắn kiên trì nói: "Các người hiện tại đều biết Đồng Đồng là con cháu Hối gia chúng tôi rồi. Tôi biết các người nhất định sẽ cảm thấy được cực kỳ không được tự nhiên, thẳng bé ở tại chỗ này cũng sẽ phiền toái, không bằng liền theo tôi cùng đi nước ngoài..."

"Trước anh chính là như thế này nói với nó? Phiền toái?" Tô Thi Thi ánh mắt đều đã đỏ, hung tợn trừng mắt Hồ Quân Nhạc, hận không thể giết người, "Anh vậy mà cùng một đứa bé mười một tuổi nói những thứ này?"

"Hồ Quân Nhạc, người nào cho anh quyền cùng nó nói chuyện như vậy?!" Nếu Tô Thi Thi thân thể thuận tiện, phỏng chừng hiện tại đi lên liền đánh người rồi.

Bọn họ coi Đồng Đồng như bảo bối, yêu thương nuông chiều cậu sợ trong lòng cậu có phần không thoải mái, lại bị giáo huấn tư tưởng như vậy.

"Khó trách Đồng Đồng hôm nay tâm sự nặng nề, đến cười đều đã cực kỳ miễn cưỡng. Tên khốn kiếp, anh vậy mà nói với nó những thứ này!" Tô Thi Thi lập tức đoạt lấy túi xách của Nhậm Tiểu Vi đang đứng bên cạnh liền hướng Hồ Quân Nhạc ném đi, chỉ vào Hồ Quân Nhạc mắng.

"Cha anh cái tên nơi nơi trêu hoa ghẹo nguyệt không có trách nhiệm mới đúng là đồ phiền toái! Anh cũng dám nói Đồng Đồng của chúng tôi phiền toái, anh đầu óc chập mạch phải không? Nó là con cháu Bùi gia, Hồ Khải Văn chẳng qua cung cấp một con tinh trùng, nhiều năm qua như vậy chăm sóc quan tâm nó được một ngày sao? Các người dựa vào cái gì mang nó đi?"

Tô Thi Thi nghĩ tới vừa rồi bộ dáng Đoàn Tịch Đồng miễn cưỡng cười vui, cô liền đau lòng cực kỳ.

Cô cùng Bùi Dịch nơi chốn cẩn thận, chỉ sợ thương tổn đến lòng của đứa bé này. Nhưng ngàn phòng vạn phòng, vậy mà để cho Hồ Quân Nhạc cái tên đầu heo này vụng trộm nói những thứ này với cậu nhóc!

Cô thật sự muốn tức chết rồi!

"Không có tức hay không, Đồng Đồng chỗ nào cũng đều không đi, em đừng kích động." Bùi Dịch sốt ruột nói, đến tìm Hồ Quân Nhạc tính sổ cũng chưa công phu, kiên nhẫn dỗ cô.

"Chị dâu, Đồng Đồng không đi, người đừng nóng giận nữa." Đoàn Tĩnh Đồng đã chạy tới, thật cẩn thận lôi kéo tay Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi lập tức rút tay mình về, trừng mắt cậu nhóc nói: "Trở về đứng yên đó cho chị! Em cái thứ không tiền đồ, chúng ta đối với em không tốt sao? Vậy mà muốn theo người ta trộm đi! Trở về chị sẽ tính sổ với em!"

Tô Thi Thi nói xong mạnh quay đầu, nhìn chằm chằm Hồ Quân Nhạc: "Trở về nói cho cha anh, Đồng Đồng nhà chúng tôi không cần người cha rơm như vậy! Ông ta nếu là thật muốn nhận con trai, liền đến Bùi gia! Các người đừng hòng mang Đồng Đồng đi!"

"Cô thật sự hiểu lầm rồi." Hồ Quân Nhạc gấp đến độ mồ hôi lạnh đều đã mau xuống đây rồi.

Hắn đã nói đừng tới làm cái chuyện vô tích sự này, nhưng cha hắn cứ muốn hắn tới. Hiện tại tốt rồi, hắn có thể bị Bùi Dịch đánh chết hay không?

"Thi Thi, tôi gọi là cô là bà cô được không? Chúng tôi thật là có lòng tốt, sợ các người mang theo Đồng Đồng không thoải mái, cho nên đã nghĩ chăm sóc thẳng bé..."

"Anh câm miệng cho tôi!" Tô Thi Thi tức giận đến đầu óc choáng quáng.

Cô bao che cho con là có tiếng, nếu Hồ Quân Nhạc hảo hảo nói chuyện, cô ngược lại sẽ mừng thay cho Đồng Đồng. Nhưng mà nghĩ đến hấn vậy mà nói với Đoàn Tĩnh Đồng thẳng bé là phiền toái, cô thật sự bị chọc giận muốn điên rồi.

"Anh nghe kỹ cho tôi đây. Đồng Đồng là người của Bùi gia chúng tôi, không có cái phiền toái gì! Về sau lại để cho tôi nghe được những lời nói như vậy, tôi giết chết anh!" Tô Thi Thi nảy sinh ác độc nói.

"Tôi nói... Tôi thật sự là nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch." Hồ Quân Nhạc bực tức cực kỳ.

Hấn rõ ràng là có lòng tốt, sao người phụ nữ này liền là không phân rõ phải trái như vậy!

"Đoàn phu nhân, ý tứ của người?" Hồ Quân Nhạc đành phải cầu cứu nhìn Nhậm Tiểu Vi.

Nhậm Tiểu Vi sắc mặt cứng đờ, do dự nhìn Hồ Quân Nhạc.

Nếu Hồ Khải Văn nguyện ý nuôi dưỡng Đồng Đồng, như thế bà ta có phải có thể cùng theo một lúc hay không... Như thế mộng tưởng nhiều năm qua của bà ta chẳng phải là có thể trở thành sự thật rồi sao?

Nghĩ đến ở trong này sống những ngày tháng khó khăn, Nhậm Tiểu Vi tâm buông lỏng rất nhiều.

Bùi Dịch nhìn đến phản ứng của mẹ mình, mày mạnh vừa nhú, lạnh giọng nói: "Hiện tại tôi mới đúng Đồng Đồng..."

"Bùi Dịch." Tô Thi Thi bỗng nhiên giữ chặt tay anh ngắt lời của anh

nói, mà là nhìn về phía Nhậm Tiểu Vi, gằn từng chữ hỏi han, "Mẹ có ý kiến thế nào?"

Nhậm Tiểu Vi tâm mạnh run lên một cái, bị ánh mắt Tô Thi Thi dọa đến chỗ.

Cô con dâu này ánh mắt, liền cùng muốn giết bà ta một dạng.

"Tôi... Đồng Đồng đương nhiên muốn ở lại... Bùi gia." Nhậm Tiểu Vi nói sau cùng, cảm giác toàn thân khí lực đều bị rút đi rồi.

Bà ta thề, nếu bà ta dám đồng ý để cho Đồng Đồng đi, Tô Thi Thi bà diên này nhất định cùng bà ta liều mạng.

Nhớ tới thời gian này cô vì Bùi Dịch làm những chuyện điên cuồng này, Nhậm Tiểu Vi tuy không muốn thừa nhận, nhưng vẫn lại là cảm kích cô.

"Hiện tại tôi là người giám hộ duy nhất của Đồng Đồng, tôi không đồng ý, các người người nào lại vô pháp dẫn nó đi." Bùi Dịch đem lời vừa rồi không nói, nói hết ra, đồng thời cảm kích nhìn thoáng qua Tô Thi Thi.

Vừa rồi anh chính là sợ mẹ của mình nói ra lời đồng ý, mới nghĩ muốn tuyên bố chuyện này. Bị Tô Thi Thi cản lại như vậy, để cho chính mẹ anh tự mình lựa chọn, trong lòng chung quy vẫn là dễ chịu một chút.

"Thay đổi người giám hộ? Đây là chuyện khi nào?" Nhậm Tiểu Vi ngẩn ngơ, hoàn toàn không biết chuyện này.

"Chuyện này trước ta từng đề cập với cô. Cô khi đó chính đang ở dưới ruộng làm cỏ, không biết cô có nghe rõ không." Phương Ngọc

Hoa sâu xa xen vào một câu.

"Tôi..." Nhậm Tiểu Vi thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu rồi.

Con trai của bà ta quả thật bản lĩnh, vô thanh vô tức liền đem quyền giám hộ của bà ta cũng giành lấy luôn rồi. Nhưng bà ta có biện pháp nào?

"Ta có chút không thoải mái, đi về trước rồi." Nhậm Tiểu Vi nói xong liền hướng xe đi đến.

"Đồng Đồng, cùng mẹ đi lên xe." Tô Thi Thi nói với Đoàn Tĩnh Đồng.

"Cái kia... Đồng Đồng lớn như vậy, các người có thể hỏi một chút ý kiến của nó hay không?" Hồ Quân Nhạc chưa từ bỏ ý định hỏi.

Nếu hắn không đem Đoàn Tĩnh Đồng trở về được, nhất định sẽ bị cha hắn phiền chết!

"Hỏi Đồng Đồng?" Tô Thi Thi nheo lại mắt, trên mặt tươi cười từ từ mở rộng, "Vừa rồi Đồng Đồng đã sớm tỏ thái độ, anh không có nghe đến?"

"Muốn hỏi nó đúng không? Được thôi, tôi hiện tại liền giúp anh hảo hảo hỏi một chút!" Tô Thi Thi xắn tay áo lên, đối Bùi Dịch vung tay lên, "Chồng yêu, đánh hắn!"

"Tô Thi Thi, cô đừng xằng bậy nha!" Hồ Quân Nhạc luống cuống.

Ngay tại hắn xoắn xuýt muốn phản kháng hay không thời điểm, nơi xa bỗng nhiên truyền đến một tiếng rống to.

"Thi Thi cô không phải sợ, tôi tới giúp cô!" Một cô gái giơ một cây gậy

đánh bóng chày hướng tới bọn họ chạy vội tới.

Bùi Dịch nghe được âm thanh kia, trong lòng chính là hồi hộp.

Chết tiệt Tần Phong, không phải để cho cậu xem chừng vợ cậu à!
Như thế nào lại chạy đến rồi!

**Mọi người ngủ ngon, bạn đi luyện truyện, đang nhảy hố 1 bộ
hơn 1k chương, mỗi chương hơn 5k từ thôi, ko biết khi nào
mới luyện xong**

Chương 601: Dọa ngất

"Đừng... Đừng... A!" Hồ Quân Nhạc trơ mắt nhìn cây gậy bóng chày kia cách chính mình càng ngày càng gần, càng ngày càng gần, sau cùng cảm giác trán một trận đau nhức, trực tiếp liền lờ mờ rồi.

"Ầm..." Ôn Ngọc không nghĩ tới chính mình thật sự đánh trúng người, tay mềm nhũn, gậy bóng chày liền rơi xuống đất, chỉ ngây ngốc nhìn Hồ Quân Nhạc.

"Ngọc..." Tô Thi Thi nuốt nuốt nước miếng, cảm thấy được đây là thời điểm nên nói cái gì đó tới giảm bớt một phen không khí quỷ dị, "Không nghĩ tới cô chạy bộ nhanh như vậy."

"Giống như... Vâng rất nhanh." Ôn Ngọc nói chuyện thời điểm, còn đang lại nhìn chăm chăm trán Hồ Quân Nhạc xem.

Cô xem đến trán Hồ Quân Nhạc chậm rãi chảy ra máu, nhìn nó càng ngày càng nhiều máu theo trán của hắn chảy xuống.

Cô trợn mắt một cái, thân thể liền mềm xuống, trực tiếp dọa ngất rồi.

"Quân nhi!" Tần Phong ôm cô, đến cùng Bùi Dịch bọn họ nói một câu cũng không kịp, liền hướng xe chạy tới.

"Tôi nói... Giúp tôi kêu xe cứu thương a!" Hồ Quân Nhạc nói xong, đôi mắt trợn ngược, cũng hôn mê bất tỉnh.

Tô Thi Thi sửng sờ nhìn một màn này, choáng váng cả đầu.

"Làm sao bây giờ?" Tô Thi Thi nhìn Bùi Dịch.

Bùi Dịch mặt trầm xuống, lờm một cái đứng ở phía sau nghĩ muốn trộm trốn đi Đoàn Tĩnh Đồng: "Kêu xe cứu thương, đưa hẳn bệnh viện đi."

"Em chỉ là một đứa bé!" Đoàn Tĩnh Đồng mất hứng rồi.

"Trong thân thể hẳn có một nửa dòng máu với em. Có cứu hay không, chính em quyết định." Bùi Dịch nói xong, liền khom lưng ôm lấy Tô Thi Thi, hướng tới xe đi đến.

"Chỉ biết ức hiếp em. Cũng không phải em chủ động muốn cùng bọn họ đi, là bọn họ làm em sợ đó biết không?" Đoàn Tĩnh Đồng nói thầm, vừa chạy đến bên người Hồ Quân Nhạc xem xét tình hình của hẳn, một bên gọi 120.

"Thi Thi con vừa rồi phát hỏa lớn như vậy, cũng đi bệnh viện kiểm tra một chút. Ta nói con đứa nhỏ này hiện tại tính tình như thế nào lớn như vậy, phải để cho bác sĩ kê cho con chút thuốc bình tâm tĩnh khí." Phương Ngọc Hoa lôi kéo Tô Thi Thi lên xe, nén giận nói.

Tô Thi Thi lui cổ, không dám để cho bà nội tức giận, đành phải nói: "Vậy thì đi bệnh viện đi, cũng không biết Ngọc thế nào rồi."

Bị Ôn Ngọc và Hồ Quân Nhạc khuấy đảo một trận như vậy, Tô Thi Thi bọn họ đâu nào lại có tâm tình đi nghĩa trang công cộng thăm cha của Bùi Dịch, đơn giản cùng đi bệnh viện.

"Đợi lát nữa lại tìm Tần Phong tính sổ." Bùi Dịch trầm giọng nói.

"Tần Phong phỏng chừng đều đã lo lắng gần chết, anh không sợ anh ta với xung đột với anh?" Tô Thi Thi buồn cười nói, "Còn nữa, em tối

hôm qua cùng Ngọc liền hẹn trước hôm nay ở cửa tòa án gặp, có thể trong tầm tay Tần Phong mới là lạ."

Cô cùng Ôn Ngọc điểm ấy rất giống, quyết định làm việc gì không thể thay đổi. Huống chi, các cô nghĩ chẳng qua là đến gặp mặt, cũng sẽ không có cái chuyện lớn gì.

Đương nhiên, các cô tuyệt đối không sẽ nghĩ tới, Ôn Ngọc sẽ vừa xuất hiện liền đem đầu người ta đánh vỡ rồi.

"Tối hôm qua liền thương lượng trước?" Bùi Dịch trông mắt hơi híp, đánh giá nhìn Tô Thi Thi, "Nói, các người có chuyện gì gạt chúng tôi?"

Xong rồi...

Tô Thi Thi trong lòng hồi hộp, lập tức nghiêng đầu sang chỗ khác, làm như không có nghe đến.

"Tô Thi Thi, em lại không ngoan rồi." Bùi Dịch đi qua, uy hiếp nhìn Tô Thi Thi.

"Hai đứa trẻ này..." Phương Ngọc Hoa ở bên cạnh xem ngằm buồn cười.

Lúc này, trong góc khuất bỗng nhiên vang lên một cái âm thanh yếu yếu kém kém.

Trước một bước lên xe Nhậm Tiểu Vi xấu hổ nhìn ba người: "Để cho Đồng Đồng một người chăm sóc Hồ Quân Nhạc, có ổn hay không?"

"Cô yên tâm đi, đứa con nhỏ này của cô cũng không giống như cô vô dụng như thế." Phương Ngọc Hoa nhàn nhạt nói.

Nhậm Tiểu Vi yên lặng ngậm miệng.

Mà Tô Thi Thi bọn họ đến bệnh viện thời điểm, Ôn Ngọc cùng Hồ Quân Nhạc đều bị đưa vào phòng cấp cứu. Nhậm Tiểu Vi chạy tới giúp Đoàn Tĩnh Đồng, miễn cho ở trong này chướng mắt.

Tô Thi Thi cũng bị bà nội ép buộc đi làm một phen kiểm tra, xác định bảo bảo không có việc gì mới yên tâm.

"Bà nội, con cùng Bảo Bảo thật sự không có yếu ớt như thế." Tô Thi Thi rất bất đắc dĩ.

Phương Ngọc Hoa lườm cô một cái: "Con trong khoảng thời gian này liền không yên tĩnh quá, vẫn lại là kiểm tra mới yên tâm." Bà nói xong nhìn nhìn bốn phía, hỏi, "Bùi Dịch đâu?"

"Đi Tần Phong bên kia rồi. Ngọc còn đang làm kiểm tra, không biết thức dậy chưa, chúng ta đi nhìn xem đi." Tô Thi Thi nói.

"Đứa trẻ kia lá gan nhỏ như vậy còn dám thay con đánh người, thật sự là khó có được." Phương Ngọc Hoa nhớ tới vừa rồi một màn kia, không khỏi cười nói.

"Cô ấy là người tốt, con cùng cô ấy mới gặp đã thân." Tô Thi Thi nhắc tới Ôn Ngọc, liền gương mặt tươi cười.

Tuy Ôn tiểu thư bướng bỉnh thời điểm quả thật cực kỳ làm người đau đầu, nhưng thật sự là người bạn chí cốt cực kỳ. Tô Thi Thi mỗi khi nhớ tới cô, liền cảm thấy được ấm lòng.

Hôm nay người ở phòng cấp cứu cũng không phải rất nhiều, Tô Thi Thi đi vào thời điểm, nhìn đến Hồ Quân Nhạc cùng Ôn Ngọc phân

biệt nằm ở hai trên chiếc giường bệnh.

Hồ Quân Nhạc còn không có tỉnh, bác sĩ đang ở giúp hắn trị liệu. Ôn Ngọc đã thức dậy, lúc này chính là đang chỉ ngậy ngốc ngồi ở trên giường bệnh.

"Hắn không dọa ngu người đi?" Tô Thi Thi đi đến trước giường bệnh vươn tay trước mắt Ôn Ngọc quơ quơ.

Ôn Ngọc vẫn lại là không có phản ứng, chỉ ngơ ngác nhìn về phía trước.

Tô Thi Thi sửng sốt, quay đầu vừa thấy, phát hiện Tần Phong cũng là đồng dạng một bộ dáng như vậy. Mà Bùi Dịch sắc mặt cũng rất khó xem.

"Sao lại thế này?" Tô Thi Thi đi đến bên người Bùi Dịch, có chút khẩn trương.

Hắn không là thật đã xảy ra chuyện đi?

Lúc này, ngồi ở trên giường bệnh Ôn Ngọc bỗng nhiên hô một tiếng: "Thi Thi, tôi sắp phải làm mẹ rồi!"

Một tiếng hô to, sợ tới mức bác sĩ giường bệnh bên cạnh thiếu chút nữa cắt trúng tay mình.

"Nơi này là phòng cấp cứu, không được làm ồn!" Một vị y tá quát.

"Ha ha... haha..." Ôn Ngọc ngồi ở trên giường ngốc cười rộ lên, hoàn toàn đắm chìm trong thế giới của mình một dạng.

Tô Thi Thi còn không có phản ứng kịp, chỉ thấy trước mắt bóng đen

chớp lóe, Bùi Dịch vượt qua cô lập tức bưng kín miệng của Tần Phong lại, đem tiếng kêu to của Tần Phong đang kinh hỉ đến miệng cho đổ trở về.

"Bùi Dịch, cậu bịt miệng tôi làm gì!" Tần Phong trợn mắt nhìn anh, lập tức cũng ngốc cười rộ lên.

Anh ngồi đến bên giường, nắm lấy tay Ôn Ngọc, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm bụng của cô, hận không thể biến thành máy siêu âm chui vào trong bụng của cô nhìn xem con của anh!

"Mang thai rồi hả?" Tô Thi Thi lúc này mới phản ứng kịp, trên mặt dâng lên quét xuống vui mừng, "Ngọc, chúc mừng cô."

"Thi Thi, cảm ơn." Ôn Ngọc vẻ mặt thẹn thùng, nhẹ nhàng vút ve bụng nhỏ, lại ha ha ngốc cười rộ lên.

"Không được, vừa rồi đều đã té xiù, ở bệnh viện quan sát một chút." Tần Phong bỗng nhiên đứng lên, kéo y tá đến một bên, khẩn trương nói, "Kêu bác sĩ đến đây, chúng tôi muốn nằm viện."

Ôn Ngọc ở một bên thật sự gật đầu: "Uh"m, nghe lời anh, em muốn nằm viện."

"Vị tiểu thư này, người thân thể không có cái vấn đề lớn gì, không cần nằm viện..."

"Vấn lại là nằm viện quan sát một chút mới yên tâm. Cô ấy trước hai ngày tự dưng ói ra." Tần Phong vẻ mặt nghiêm túc nói.

Vị y tá vẻ mặt lơ mờ, cầu cứu nhìn về phía Tô Thi Thi bọn họ.

Tô Thi Thi yên lặng che đậy mặt, rất muốn làm như không biết hai

người này.

" So sánh với bọn họ, em lúc trước biểu hiện thật sự là tốt hơn nhiều lắm." Tô Thi Thi nhỏ giọng nói.

Nhưng đợi một hồi lâu, cũng chưa nghe được Bùi Dịch đáp lại, ngẩng đầu, cô ngây ngẩn cả người.

Bùi Dịch trong mắt chứa đựng áy náy, tự trách nói: "Lúc trước anh cũng không ở bên cạnh em. Em khi đó đến nghỉ ngơi cũng chưa nghỉ ngơi một ngày..."

Càng không cần phải nói, giống Tần Phong giờ phút này như vậy, cường ngạnh như vậy yêu cầu nằm viện quan sát. Những lời này, Bùi Dịch nuốt ở tại trong miệng.

"Em lại không có việc gì." Tô Thi Thi ôn nhu nói, "Anh không biết sao, bọn họ làm quá lên, chuyện bé xé ra to rồi hả?"

"Cái này làm sao là chuyện bé xé ra to!" Tần Phong không vừa ý, đứng lên nhìn Bùi Dịch liếc mắt một cái, đắc ý vênh mặt lên trời, "Hâm mộ đến ghen ghét đi? Lúc trước Thi Thi mới vừa biết mang thai thời điểm, cậu cũng chưa cùng bên người em ấy. Hiện tại hảo hảo nhìn, tôi là như thế nào chăm vợ."

"Tần Phong!" Tô Thi Thi dờ khóc dờ cười.

Mấy người đàn ông này lúc thăng cấp làm ba ba người ta, chỉ số thông minh đều đã hạ xuống sao?

Quả nhiên, Bùi tiên sinh mặt đã triệt để đen. Tô Thi Thi rất cục hiểu ra, vì sao vừa mới tiến đến lại thấy Bùi Dịch khi đó sắc mặt của anh lại tệ như thế. Hóa ra là tiếc nuối lúc trước không được cùng ở bên

người cô chia sẻ niềm vui.

"Y tá, đi gọi bác sĩ đến đây, an bài phòng bệnh cho Ôn tiểu thư." Bùi Dịch nheo lại mắt, hung tợn nói.

"Cậu muốn làm gì!" Tần Phong khẽ run rẩy, thầm nghĩ tiêu rồi.

Lần này tốt rồi, đắc ý vênh váo quá hại thân!

Hôm nay 1 chương thôi, sáng giờ tui bận ko có thời gian uống nước luôn, đi tới đi lui, đứng cả ngày, đến hơi rảnh một chút mới nhớ ra sáng giờ nước chưa uống, cơm chưa ăn, giờ về đến nhà chỉ muốn ngủ thôi. mn ngủ ngon ~!~

Chương 602: Cậu đừng không nhìn thấy lòng tốt của người khác

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tô Thi Thi vút đi một cái ánh mắt "Lực bất tòng tâm", liền cùng bà nội đi qua lô kéo Ôn Ngọc nói chuyện phiếm rồi.

Tần Phong đuổi theo Bùi Dịch ra ngoài, ở phía sau một cái vè nhận lỗi.

"Cậu như thế nào lòng dạ hẹp hòi như vậy? Tôi sắp được làm ba ba, nhất thời vui mừng đặc ý vênh váo không được à? Cậu đều đã đặc ý thời gian dài như thế, dù sao cũng phải để cho tôi có cơ hội đặc ý một phen."

"Bùi Dịch, cậu tới cùng có nghe tôi nói không? Tôi nói cho cậu biết, nhà tôi vị này nhất gan, cậu nếu dám dọa đến cô ấy, tôi với cậu tuyệt giao!"

Bùi Dịch dừng bước, khóe miệng nhếch lên, cười như không cười nói: "Tôi rõ ràng đang giúp cậu, cậu đừng không nhìn thấy lòng tốt của người khác."

"Cậu sẽ tốt bụng như vậy?" Tần Phong hoài nghi nhìn anh.

Bùi Dịch không đáp, xoay người tiếp tục đi về phía trước.

Anh đúng là giúp Tần Phong, chẳng qua hậu chiêu đợi Ôn Ngọc xuất viện về sau mới đến.

"Tôi quyết định cùng Ôn tiểu thư xuất viện thời điểm, mời cô ấy đến nhà tôi ở một thời gian." Bùi Dịch nhàn nhạt nói.

Tần Phong trên mặt cứng đờ, triệt để lờ mờ rồi.

"Đương nhiên, cậu hẳn không được hoan nghênh." Bùi Dịch bỏ thêm một câu.

Tần Phong mặt đen.

Trong phòng cấp cứu, hộ sĩ đẩy tới một chiếc xe, đem Ôn Ngọc đỡ lên xe, chuẩn bị đi khu nội trú.

Tô Thi Thi xem một trận không nói gì. Cô đã tận lực khuyên qua, nhưng Ôn Ngọc liền cùng trúng tà một dạng, phải muốn ở trong bệnh viện quan sát hai ngày mới an tâm.

"Đã sớm nhìn ra tới cô cực kỳ thích trẻ con, nhưng cô vẫn lại là làm thôi không khỏi ngạc nhiên." Tô Thi Thi cười nói.

Con của cô còn không có sinh ra, Ôn Ngọc liền mua một đồng lớn đồ dùng gì đó của trẻ con cho cô. Có thể nói, Bảo Bảo của cô đồ dùng đến ba tuổi đã bị Ôn Ngọc mua hết rồi.

Có thể nghĩ, đứa bé do Ôn Ngọc mang, sẽ cỡ nào điên cuồng.

Ôn Ngọc bị cô nói xấu hổ, vẻ mặt ngọt ngào nói: "Sinh một Bảo Bảo giống Tần Phong, thật tốt nha!"

"Đúng vậy, con của các con về sau bộ dáng đều sẽ rất đẹp mắt."
Phương Ngọc Hoa cười nói, đồng thời dặn dò, "Ngọc, về sau không cho lỗ măng rồi. Giống hôm nay chạy như vậy, nhiều nguy hiểm nha."

"Đúng vậy, con về sau sẽ không chạy loạn rồi." Ôn Ngọc giờ như con cún con đòi ăn, đặc biệt nhu thuận.

Tô Thi Thi tức cười.

Ôn tiểu thư không cố chấp thời điểm, thật sự thật đáng yêu nha! Coi cô lúc này vẻ mặt ngốc manh bộ dáng chăm chú, thật sự rất muốn lại nựng má một hồi.

Ngay tại các cô muốn đi ra phòng cấp cứu thời điểm, sau lưng truyền đến một giọng nói suy yếu.

"Các người cứ như vậy mặc kệ tôi rồi hả?" Hồ Quân Nhạ vừa lúc thức dậy, lúc này nằm ở trên giường ai oán nhìn Tô Thi Thi.

"Ôi, thức dậy? Yên tâm, em trai anh sẽ ở lại chăm sóc anh." Tô Thi Thi nói xong con người xoay một vòng, đề nghị nói, "Chẳng thế thì, tôi để cho Bùi Dịch tới chăm sóc anh?"

"Đừng!" Hồ Quân Nhạ sợ tới mức thiếu chút nữa từ trên giường bệnh nhảy dựng lên.

Bác sĩ lập tức đề hấn lại: "Người bệnh không cần kích động như thế. Người nhà đi ra ngoài trước đi, đừng ảnh hưởng bác sĩ cứu giúp."

Nếu không phải Bùi Dịch bọn họ đến đây quá cường đại, bọn họ đâu nào để cho người nhà tiến vào phòng cấp cứu. Các bác sĩ một đám nhức đầu vô cùng.

Tô Thi Thi phát hiện bọn họ đã ảnh hưởng bác sĩ y tá rồi, khẩn trương liền đi ra ngoài.

Tới cửa thời điểm, phát hiện Bùi Dịch đang đứng ở cửa. Phía sau anh, Tần Phong vốn dĩ vẻ mặt buồn bực vừa thấy đến Ôn Ngọc, ánh mắt nhất thời phát sáng lên, đã chạy tới phụ giúp đẩy Ôn Ngọc, ôn nhu hỏi nói: "Có đói bụng không? Muốn ăn cái gì anh đi mua cho em ăn?"

"Em muốn canh sủi cỏ tôm... ọe..." Ôn Ngọc vừa nhắc tới tôm, giống như nghe người được một trận mùi tanh, nhất thời nôn ra một trận.

Tần Phong hoảng sợ, khẩn trương thay cô vỗ lưng thuận khí.

"Nôn nghén?" Tô Thi Thi ngây ngẩn cả người.

Cô cả cái quá trình mang thai hoàn toàn chưa từng có cảm giác nghĩ muốn nôn, lúc này nhìn đến Ôn Ngọc như vậy, có chút vô pháp lý giải.

"Xem Ngọc bộ dạng này, phỏng chừng phản ứng khá lớn. Về sau hương vị gì đó quá nồng đừng hướng trước mặt con bé, đến nhắc đến cũng không được nói." Phương Ngọc Hoa dù sao cũng là người từng trải, cấp cho một chút đề nghị.

Tần Phong nhất nhất ghi nhớ, lại vẫn đuổi theo hỏi rất nhiều chuyện tình nên cố kỵ. Phương Ngọc Hoa dứt khoát bị giữ lại, để cho Tô Thi Thi bọn họ về trước, bà ở trong bệnh viện cùng Ôn Ngọc sắp xếp ổn thỏa mới trở về.

Ôn Ngọc là không dám cùng người trong nhà nói chính mình mang thai, Tần Phong suy nghĩ xong, quyết định về nhà trước một chuyến,

đi tìm cha mẹ nhà mình cầu cứu.

Trên đường trở về, Tô Thi Thi còn có chút không phản ứng kịp.

"Tần Phong khi nào thì cưới Ngọc đây?" Tô Thi Thi tựa vào trên người Bùi Dịch, có chút rầu rĩ không vui hỏi han.

Con cũng đều có rồi, hai người bọn họ cảm tình lại tốt như vậy, như thế nào vẫn còn không kết hôn?

Bùi Dịch đang thay cô lột cam, nghe vậy trầm giọng nói: "Hai người bỏ trốn qua, lúc ở cục dân chính bị cha của Ôn tiểu thư chửi mắng một trận."

"Cái gì?" Tô Thi Thi cùng nghe được đầm rùng hang hổ một dạng, "Chuyện này em như thế nào một chút cũng không biết? Ôn Ngọc vậy mà cũng không nói cho em biết!"

"Vậy cũng phải xem cô ấy có can đảm nói cho em không. Tần Phong sợ phiền phức bại lộ sẽ mất mặt, khẳng định hẳn không để cho cô ấy nói cho em." Bùi Dịch nhẹ cười, đem một miếng cam nhét vào miệng Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi ăn một phen liền nuốt vào, kỳ quái nhìn anh: "Vậy anh làm sao mà biết?"

Bùi Dịch thuận miệng đáp: "Ngày đó anh lái xe. Đáng tiếc, cha của Ôn tiểu thư không nể mặt anh."

Nghĩ tới cái người cha cố chấp kia của Ôn Ngọc, Bùi Dịch cũng là một trận đau đầu.

Anh nói xong, đột nhiên cảm giác được bên cạnh áp khí tựa hồ

không thích hợp. Vừa quay đầu, trong lòng hồi hộp.

Xong rồi, nói nhiều nói lỡ miệng!

"Được lắm, anh thậm chí ngay cả chuyện quan trọng như vậy đều đã gạt em!" Tô Thi Thi nổi giận.

Bùi Dịch chợt dạ không thôi, cố ý xụ mặt dụ dỗ: "Đối với anh mà nói, trừ bỏ chuyện của em đều đã không quan trọng. Loại chuyện kia, anh đã sớm quên rồi."

"Hừ, quên, vậy vừa người nào vừa rồi nói với em mấy chuyện này?" Tô Thi Thi cũng không giống Ôn Ngọc dễ dụ như vậy, lập tức liền bắt được lỗ hổng trong lời nói của anh.

Bùi Dịch nhúc đầu, khẩn trương nói tốt cầu xin tha thứ.

Mà cơ hồ ngay tại thời gian không sai biệt lắm, Hồng Tinh Huy bên kia đã có được tin tức Ôn Ngọc mang thai.

"Cô gái nhỏ quả nhiên không chịu thua kém, lập tức liền mang thai rồi!" Hồng Tinh Huy cực kỳ hưng phấn, lấy áo khoác liền hướng bên ngoài văn phòng đi.

Trợ lý sốt ruột đuổi theo: "Nhị thiếu, mười phút sau người còn có hội nghị..."

"Để cho anh trai tôi đi tham gia đi, về sau cái loại hội nghị nhàm chán này đừng tới tìm tôi." Hồng Tinh Huy phiền toái vẫy vẫy tay, trực tiếp đi vào thang máy.

Trợ lý không có biện pháp, đành phải theo sau.

Trong thang máy, Hồng Tinh Huy trên mặt treo một nụ cười như thật như giả, lộ ra một cổ cuồng nhiệt hưng phấn.

"Ôn Ngọc, em quả nhiên không để cho tôi thất vọng!"

Trợ lý thật cẩn thận nhìn hấn: "Chúng ta đây hiện tại đi đâu?"

Hồng Tinh Huy ánh mắt tối sầm lại, lạnh lùng phun ra hai chữ: "Bệnh viện!"

Trong bệnh viện, Phương Ngọc Hoa cùng Ôn Ngọc ngồi một hồi lâu, cùng cô nói rất nhiều chú ý quan trọng cho phụ nữ có thai.

Ôn Ngọc thấy thời gian không còn sớm, ôn nhu nói: "Bà nội Phương người đi về trước đi, đừng để mệt mỏi không tốt."

"Bà nội không có việc gì, đợi Tần Phong trở về lại đi." Phương Ngọc Hoa cười nói.

Ôn Ngọc lắc đầu: "Thi Thi tối hôm qua nói với con, các người hôm nay sáng sớm liền chạy tới, khẳng định thức dậy rất sớm, sớm một chút trở về nghỉ ngơi đi. Nơi này của con có y tá ở đây, không có việc gì."

"Vậy được rồi, Tần Phong vừa rồi gọi điện thoại nói lập tức liền đến rồi." Phương Ngọc Hoa quả thật có chút mệt mỏi, lại dặn hai câu liền đi rồi.

Trong phòng bệnh an tĩnh lại, Ôn Ngọc nằm ở trên giường bệnh, nhẹ khẽ vuốt vuốt bụng, trên mặt không tự giác tràn ra một tầng ý cười.

Mọi người sáng hảo. Tui mố kết xác vô tới cty, cái con đường đi làm đầy đau khổ của tui

[Click để xem ảnh](#)

[Click để xem ảnh](#)

[Click để xem ảnh](#)

Hôm nay nếu xong được hết việc thì mai đăng truyện lại bình thường nhé. Mà cũng hên xui thôi. Mà thường xui nhiều hơn hên

Chương 603: Bảo Bảo của chúng ta

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, trong phòng bệnh đang yên tĩnh vang vọng một trận tiếng vang.

Ôn Ngọc ngồi thẳng người, trông mong nhìn cửa phòng bệnh, kìm lòng không đậu nuốt một ngụm nước bọt.

Thật có chút đói bụng, không biết Tần Phong mua cái món ngon gì cho cô!

Cửa nhẹ nhàng bị đẩy ra, Ôn Ngọc trên mặt hiện lên quét xuống tươi cười: "Tần - - "

Thanh âm im bặt đình chỉ, trên mặt cô tươi cười nháy mắt cứng ngắc, ngây ngốc nhìn người xuất hiện tại cửa.

Không thể tin!

"Bảo bối, nhìn đến tôi rất vui mừng sao đến nói đều sẽ không nói?" Hồng Tinh Huy cười như không cười nhìn Ôn Ngọc, từng bước một hướng tới giường bệnh của cô đi đến.

"Anh... Ra ngoài!" Ôn Ngọc sợ tới mức một cử động nhỏ cũng không dám, mặt liền trắng.

Y tá thấy Ôn Ngọc sắc mặt không thích hợp, vội vàng vượt qua phía trước ngăn cản ở trước mặt Hồng Tinh Huy: "Vị tiên sinh này, nơi này là phòng bệnh, phiền toái người ra..."

"Cút!" Hồng Tinh Huy một tiếng quát lạnh, hướng trợ lý liếc mắt ra hiệu.

Trợ lý của hắn lập tức tiến lên, bắt lấy cánh tay vị y tá kia liền kéo cô ra khỏi phòng bệnh.

"Anh... Anh đừng tới đây!" Ôn Ngọc thân thể kìm lòng không đậu phát run, sợ hãi cực kỳ.

"Cái tên biến thái tại sao lại tới nơi này! Tần Phong! Đúng, tìm Tần Phong!" Ôn Ngọc khẩn trương lấy ra điện thoại cầu cứu, nhưng đột nhiên nhớ tới, Tần Phong sợ có phóng xạ tịch thu điện thoại rồi!

"Anh đừng tới đây!" Ôn Ngọc cầm lấy chăn, nước mắt lưng tròng nhìn Hồng Tinh Huy, trong lòng một cái vẻ nói cho chính mình không thể sợ hãi!

"Bảo bối, đừng như vậy, tôi sẽ đau lòng." Hồng Tinh Huy híp nửa mắt, tà khí cười cười, chậm rì rì ngồi ở trên mép giường.

"Anh tránh ra! Tôi... Tôi không sợ anh!" Ôn Ngọc ngạnh cổ, hai con mắt vô tội loạn chuyển, nhớ lại biện pháp.

Cô thật sự không dám cùng cái tên biến thái này đứng ở một chỗ, cô nhất định phải ra ngoài!

"Bác sĩ không nói cho em, phụ nữ có thai không thể quá kích động? Chẳng thế thì Bảo Bảo của chúng ta sẽ không vui." Hồng Tinh Huy ánh mắt rơi vào trên bụng Ôn Ngọc, giống như có thâm ý nói.

"Chúng ta? Bảo Bảo?" Ôn Ngọc thân thể run lên bần bật, trong đầu không tự giác nhớ tới cô bị Hồng Tinh Huy mang đến trong khách

sạn một đêm kia.

"Không! Đêm đó cái gì cũng chưa xảy ra, anh đừng nghĩ muốn lừa gạt tôi!" Ôn Ngọc đỏ mắt, gắt gao trừng mắt nhìn Hồng Tinh Huy, giống như cũng không sợ hãi nữa rồi.

"Đêm đó tôi quả thật không động đến em." Hồng Tinh Huy trên mặt tươi cười từ từ mở rộng, tàn nhẫn nói, "Nhưng mà - - tôi gọi là bác sĩ đến đó."

Ánh mắt của hắn đánh giá bụng nhỏ của cô, gần từng chữ nói: "Tôi để cho bác sĩ làm cho em cái tiểu phẫu. Sinh mệnh đứa bé trong bụng em, là tôi cung cấp."

"Tiểu phẫu?" Ôn Ngọc nghe không hiểu, "Anh người này đầu óc có phải bị bệnh hay không. Liền tính anh để cho bác sĩ mổ cho tôi, cùng con của tôi có cái quan hệ gì? Anh cho là anh là Tôn Ngộ Không, còn có thể từ trong kẽ đá bắn ra một đứa bé?"

Hồng Tinh Huy trên mặt tươi cười vốn là cứng đờ, rồi sau đó cười đến càng thêm sáng lạn thêm.

"Thực rất thú vị. Em liền ngay cả nói giỡn đều đã thú vị như thế." Hồng Tinh Huy một giây trước vẫn lại là mỉm cười, nhưng một giây sau, sắc mặt bỗng nhiên trở nên hung dữ lại.

Hắn thu hồi tươi cười, mặt không chút thay đổi nói: "Em hẳn đã nghe nói qua thụ tinh nhân tạo đi?"

"Nhân tạo... Cái... Cái gì?" Ôn Ngọc giống nhìn thấy kẻ bị bệnh thần kinh một dạng nhìn Hồng Tinh Huy, chỉ chỉ đầu, "Ang nơi này không phải là có vấn đề đi?"

"Bảo bối, em biết tôi không thích nói đùa. Con của em hiện tại vừa lúc được hơn 40 ngày đi, cùng thời gian một đêm kia vừa lúc ăn khớp."

"Không có khả năng!" Ôn Ngọc không biết đâu nào tới dững khí, hung tợn trừng mắt nhìn Hồng Tinh Huy, trầm đĩnh tiệt thiết nói, "Đứa bé này là của Tần Phong, với anh không có vất kỳ cái quan hệ gì!"

"Anh đầu óc có bệnh, tôi giúp anh giới thiệu một bác sĩ tâm lý, người đó rất có tiếng, nhất định có thể trợ giúp anh." Ôn Ngọc nói được đặc biệt thật sự, giống như chỉ cần Hồng Tinh Huy gật đầu đáp ứng, cô liền lập tức đem phương thức liên hệ đối phương nói cho hắn.

"Được thôi chúng ta cùng đi gặp bác sĩ, để cho hắn nói cho em tôi tới cùng có nói láo hay không. Bảo bối, không chấp nhận hiện thực phỏng chừng cũng là đầu óc có vấn đề rồi." Hồng Tinh Huy cười nói, không chút để ý thái độ của Ôn Ngọc.

Ôn Ngọc bỗng nhiên trầm mặc xuống, cúi đầu, hai tay khuấy đảo chần đờn, không biết suy nghĩ cái gì.

Ngay tại Hồng Tinh Huy cho rằng cô tin tưởng lời chính mình mà nói khi đó, Ôn Ngọc bỗng nhiên ngẩng đầu, thật sự nhìn hắn.

Cô gằn từng tiếng, cực kỳ thật sự: "Tôi nói cho anh, đứa bé này là của Tần Phong, với anh không có một chút quan hệ nào!"

"Tôi làm sao có thể sẽ mang thai con của anh, loại người biến thái này! Anh có phải nghĩ muốn có con đến muốn điên rồi?" Ôn Ngọc chỉ vào cửa, "Anh đi ra ngoài cho tôi, cha của con tôi lập tức liền muốn trở về, anh khả đánh không lại anh ấy!"

Hồng Tinh Huy ngẩn ra, cẩn thận quan sát đến sắc mặt của Ôn Ngọc, thấy cô không giống như là chột dạ mà là thật sự không tin đứa bé là

của hắn.

"Em không tin tôi để cho bác sĩ làm thụ tinh nhân tạo cho em rồi hả?"
Hồng Tinh Huy hỏi.

Ôn Ngọc ánh mắt trợn trắng, tuy vẫn lại là có chút sợ hãi, nhưng thái độ cực kỳ kiên quyết: "Liền tính làm giải phẫu thì thế nào? Tôi không có khả năng mang con của anh! Anh không nên hỏi tôi đâu nào tới tự tin, tôi nói không có khả năng chính là không có khả năng!"

"Em..." Hồng Tinh Huy phát hiện, hắn vậy mà không phản bác được!

"Hi vọng tự tin của em có thể duy trì được lâu một chút." Hồng Tinh Huy đứng lên, trên mặt lại khôi phục tươi cười, ghé sát vào bên cạnh cô, ôn nhu nói, "Chăm sóc tốt con của chúng ta, tôi cũng không hy vọng nó gặp chuyện không may."

"Hừ! Đầu óc có bệnh!" Ôn Ngọc tức giận đến quay đầu, không nghĩ muốn nhìn hắn.

Hồng Tinh Huy màu sắc trầm xuống, đứng thẳng, cười đi ra ngoài, tâm tình vậy mà gần đây càng tốt lên rồi.

"Thật thú vị. Ôn Ngọc, tôi sẽ để cho em có biết, em sai có bao nhiêu thái quá!" Hồng Tinh Huy đứng ở cửa, nhìn Ôn Ngọc liếc mắt một cái, xoay người đi ra khỏi phòng bệnh.

Sau cùng một câu này, giống như tảng đá nặng nề mà nện ở trên trái tim của Ôn Ngọc.

Ôn Ngọc tuy nói cho chính mình không cần tin tưởng, nhưng nghe đến mấy lời này, trong lòng làm sao có thể không có một tia dao động.

Nhưng Ôn tiểu thư lo lắng hiển nhiên cùng những người khác có chút không quá giống nhau.

"Xong rồi, nếu lỡ bị Tần Phong biết, anh ấy có thể hiểu lầm hay không?" Ôn Ngọc nghĩ đến Tần Phong cái người kia tính tình bướng bỉnh, tâm mạnh run rẩy.

"Không được, không thể cho anh ấy biết. Hồng Tinh Huy là tên điên không thuốc chữa, nếu lỡ Tần Phong chạy tới cùng hắn đánh nhau chịu thiệt làm sao bây giờ?" Ôn Ngọc hạ quyết tâm trước không nói cho Tần Phong.

"Hồng biến thái, nếu anh lại tới quấy rối, tôi liền nói cho Tần Phong, để cho anh ấy tìm Bùi Dịch cùng nhau đánh chết anh!" Ôn Ngọc cắn giận nghĩ nghĩ.

Bên kia, Hồng Tinh Huy rời khỏi phòng bệnh, cũng không có ở lại lâu liền rời đi. Ngay tại hắn đi vào thang máy thời điểm, Tần Phong từ cái thang máy khác đi ra.

"Hồng Tinh Huy?" Tần Phong bước chân mạnh ngừng một trận. Tuy chỉ nhìn đến một cái bóng dáng, nhưng Tần Phong có thể xác định, vừa rồi người kia chính là Hồng Tinh Huy.

Anh nhìn thoáng qua phương hướng phòng bệnh, tâm trầm trầm.

"Vừa rồi có ai đã tới?" Tần Phong đi đến cửa phòng bệnh, nhìn thấy y tá sắc mặt không quá đúng, nhỏ giọng hỏi.

"Tần... Tần tiên sinh." Y tá bị dọa đến không nhẹ.

Tần Phong làm cái động tác im lặng, ý bảo cô nói chuyện nhỏ tiếng

một chút.

"Vừa rồi... Vừa rồi có người rất ác đến đây. Tôi giống như ở trong TV nhìn đến qua, giống như họ... Họ Hồng!" Y tá nơm nớp lo sợ nói.

"Quả nhiên là hắn!" Tần Phong mâu sắc vi ám, đối với y tá nói,
"Chuyện này không cần lại cùng Ôn tiểu thư nhắc tới, đem mấy thứ này đi xử lý một phen."

Tần Phong nói xong đem túi lớn thức ăn vừa mua tới đưa cho cô, chính mình đẩy cửa ra tiến vào.

Chỉ là anh vừa mới đẩy cửa ra, thiếu chút nữa bị đụng ngã lăn!

Hello cả nhà! Tối qua bạn định đăng truyện mà ko hiểu sao vô wat ko được. Mà trước đó vô đăng mấy bộ tranh thì được =(

Chương 604: Giúp anh hả giận

"Hốt ha hốt hoảng làm cái gì!" Tần Phong cuống quýt đỡ lấy Ôn Ngọc đang chạy đến, hồ nghiêm mặt quát.

"Tần Phong!" Ôn Ngọc nhìn thấy Tần Phong, liền cùng nhìn thấy cứu tinh một dạng, vội vội vàng vàng nói, "Nhanh lên giúp em làm thủ tục xuất viện, em không cần ở lại bệnh viện!"

"Như thế nào..." Tần Phong hỏi một nửa mạnh dừng lại, nhớ tới mới vừa nhìn đến Hồng Tinh Huy, như là hiểu ra cái gì.

"Được, anh đi tiến hành thủ tục." Tần Phong sau cùng vẫn lại là không hỏi cô vì cái gì, ôm cô nói, "Em trước ngồi ở chỗ này ăn một chút gì, chờ em ăn xong rồi anh cũng làm xong thủ là có thể đi tới."

"Ừ!" Ôn Ngọc dùng lực gật đầu, tội nghiệp bắt lấy tay anh nói, "Bệnh viện quá nguy hiểm, biến thái nói tiến vào liền tiến vào, thật sự quá khủng bố, chúng ta vẫn lại là về trong nhà an toàn hơn."

"Biến thái?" Tần Phong trong lòng mạnh nhảy dựng.

"Đúng vậy đó!" Ôn Ngọc nhớ tới cái gì, hơi sợ nhìn Tần Phong, "Chính là cái tên Hồng biến thái kia, anh... Hả không tức giận chứ?"

"Đồ ngốc." Tần Phong cười ôn nhu vuốt nhu tóc của cô, mềm lòng rồi.

Là anh suy nghĩ nhiều. Cô gái nhỏ của anh lá gan nhỏ như vậy, đầu nào lại có nhiều tâm tư như vậy.

Cùng lúc đó, sau khi nhận được tin tức Phương Ngọc Hoa muốn trở về, bởi vì đi tìm chút đồ ăn vặt còn không có về nhà Tô Thi Thi quyết định tới lại bệnh viện đón bà trở về.

Cửa lớn bệnh viện, Tô Thi Thi lờm mắt thấy đến từ trong bệnh viện đi tới một bóng dáng, sắc mặt trầm xuống: "Chú Lý, dừng xe."

"Hong Tinh Huy?" Bùi Dịch cũng thấy được, sắc mặt trầm trầm.

"Hắn làm sao có thể tới bệnh viện?" Tô Thi Thi trong lòng nhảy dựng, quay đầu chỉ vào nơi xa Hồng Tinh Huy hỏi Phương Ngọc Hoa, "Bà nội, người vừa rồi ở trong bệnh viện nhìn thấy người đàn ông kia không?"

Phương Ngọc Hoa thăm dò nhìn thoáng qua, có vẻ đăm chiêu nói: "Giống như ở trong thang máy gặp qua. Chính là lúc bà từ chỗ Ngọc nơi đó đi ra, ở trong thang máy đụng tới hắn. Không sai, chính là người này, tiều tụy vì bệnh, giống như bị bệnh gì một dạng."

"Hong rồi!" Tô Thi Thi im lặng nhìn Bùi Dịch liếc mắt một cái.

Bùi Dịch sắc mặt cũng có chút nghiêm trọng, hướng cô âm thầm gật gật đầu.

Hồng Tinh Huy nhất định là đi tìm Ôn Ngọc!

"Chết tiệt, thật đúng là bò lên đến chỗ cô ấy rồi!" Tô Thi Thi cắn răng, hướng Bùi Dịch ngoắc ngoắc ngón tay.

Bùi Dịch ghé sát vào cô, chỉ nghe Tô Thi Thi nói: "Phải cho hắn một chút giáo huấn, chẳng thế thì hắn thực tưởng là bạn của em dễ ức hiếp!"

Bùi Dịch màu sắc tối sầm lại, thâm sâu nhìn cô một cái, rồi sau đó ngồi thẳng lại cầm ra điện thoại. Anh vốn là muốn gọi điện thoại, nhưng sợ Phương Ngọc Hoa nghe thấy cái gì, yên lặng đổi thành gửi tin nhắn.

Tô Thi Thi ghé sát vào nhìn, thấy anh đánh ra một nhóm chữ:

"Cải trang tốt, đem Hồng nhị thiếu đánh một trận."

Đơn giản thô bạo, này cực kỳ đậm chất Bùi tiên sinh!

Tô Thi Thi hưng phấn mà lôi kéo tay Bùi Dịch, ánh mắt sáng long lanh nhìn anh: "Đi xem?"

Bùi Dịch nhìn lướt qua bụng của cô, nhíu mày.

Tô Thi Thi làm nũng: "Đi xem đi mà, chúng ta trốn xa một chút là được!"

Bùi Dịch mi nhãn càng sâu chút.

Tô Thi Thi kéo xuống mặt, đáng thương tội nghiệp nói: "Em gần đây vẫn đều đã không vui..."

"Được!" Bùi Dịch cắn răng.

Anh chịu không nổi nhất chính là cô giả vờ đáng thương, mà còn giả vờ được giống như thế. Chỉ cần bị cô vừa nói như vậy, anh liền mềm lòng được rồi tinh rồi mù.

"Hai đứa các con vừa muốn đi làm cái gì?" Phương Ngọc Hoa khó hiểu hỏi.

"Bà nội, người chờ chúng con một hồi, chúng con lập tức liền trở lại." Tô Thi Thi hưng phấn mà liền giống kẻ trộm một dạng, bò xuống xe liền khẩn cấp hướng Bùi Dịch ngoắc, "Anh nhanh lên!"

Bùi Dịch trong lòng cảm thấy bất đắc dĩ

Có người phụ nữ trưởng thành nào, cũng có con luôn rồi còn như vậy không. Nhìn vẻ mặt vợ anh lúc này bộ dáng như tên trộm, thật làm cho người ta nhìn không được...

Bùi Dịch bụng dưới căng thẳng, khế nguyên rủa một tiếng: "Đáng chết! Nhất định là gần đây nhìn đến mức quá lợi hại rồi!"

Từ khi Tô Thi Thi mang thai về sau, hai người đã thật lâu không có hảo hảo tận hứng quá!

"Bùi Dịch?" Tô Thi Thi đi tới đi lui, thấy Bùi Dịch không theo kịp, kỳ quái nhìn anh.

Bùi Dịch sắc mặt đỏ lên, bình tĩnh đi xuống, cầm tay cô, dặn dò: "Đợi lát nữa không được đến quá gần, chỉ có thể xa xa nhìn."

Tô Thi Thi buồn bực: "Em cũng không phải trẻ con. Đến quá gần sẽ bị Hồng Tinh Huy cái tên biến thái kia phát hiện thì chết chắc rồi!"

Cô vừa nói vừa đi: "Bất quá nói ra, Hồng Tinh Huy như thế nào liền quán lấy Ngọc?"

Cô lôi kéo tay áo Bùi Dịch, Bát Quái hỏi han: "Tần Phong cùng hẳn thật muốn đánh nhau, anh nói người nào lợi hại hơn?"

Bùi Dịch liếc cô, không có trực tiếp trả lời: "Tội phạm chạy trốn cùng

gia hỏa không sợ chết, em cảm thấy được cái nào càng đáng sợ?"

Tô Thi Thi nghĩ nghĩ: "Không sợ chết càng đáng sợ."

Tội phạm chạy trốn tuy đáng sợ, nhưng hấn còn hiểu đi trốn chạy. Nhưng người không sợ chết, sẽ không cho bạn thời gian phản ứng liền với bạn đồng quy vu tận, đương nhiên là cái sau càng đáng sợ.

Bùi Dịch lôi kéo cô theo đuôi Hồng Tinh Huy phía trước, nhàn nhạt nói: "Hồng Tinh Huy chính là cái kẻ điên không sợ chết kia."

"Tần Phong, là người để cho tội phạm chạy trốn đều đã sợ hãi kẻ điên không sợ chết." Bùi Dịch bổ thêm một câu.

Tô Thi Thi nghe xong liền trầm mặc rồi. Thật lâu sau, cô nhìn về phía trước, phiền muộn nói: "Như vậy, em càng lo lắng cho Ngọc rồi."

"Vợ yêu à, em gần đây có phải lo chuyện bao đồng đến nghiện rồi hay không?" Bùi Dịch bỗng nhiên trầm giọng hỏi.

Tô Thi Thi trong lòng căng thẳng, vội vàng lấy lòng cười nói: "Em đây không phải vì anh sao! Ai bảo anh với Tần Phong là anh em tốt! Nhìn, bọn họ đến rồi!"

Tô Thi Thi lời nói xoay chuyển, chỉ vào phía trước hô.

Chỉ thấy phía trước đột nhiên xuất hiện bảy tám người đàn ông che mặt, một người cầm đầu cầm trong tay một cái bao bố lớn, tiến lên không nói hai lời liền trùm lên trên người Hồng Tinh Huy đang muốn lên xe. Một lời không hợp liền đấu võ!

"Chết tiệt, là ai!"

"A, các người chờ đó!"

Hồng Tinh Huy lập tức đã bị đánh té trên mặt đất, không ngừng mà phát ra tiếng kêu rên. Mà bên cạnh, trợ lý của hắn muốn đến hỗ trợ, đã bị hai người bịt mặt bắt lấy vút vào trong xe.

Bãi đỗ xe trình diễn một màn bạo lực như vậy. Hồng Tinh Huy một người bị người bịt mặt tiến lên vây quanh, đối với hắn quyền đấm cước đá.

Toàn bộ cái quá trình, trước sau chỉ có ngắn ngủn hơn một phút. Nhóm người rất nhanh liền dừng tay lại, hơn nữa "Săn sóc" giúp Hồng Tinh Huy kéo rớt bao tải, trong đó một người một cước đá đến trên bụng hắn, đập hắn văng vào cửa xe.

Sau đó, các đại hiệp che mặt nghênh ngang mà đi. Để lại một đoàn khán giả sợ chuyện không đủ lớn lấy di động điên cuồng chụp ảnh.

"Đây cũng quá - - hết giận rồi!" Tô Thi Thi ôm bụng, cười đến nghiêng ngã lão đảo đứng dậy không nổi.

Bùi Dịch đỡ eo của cô, chính đang nhíu mày giúp cô thuận khí.

Anh hối hận, liền không nên mang cô đến xem trò vui.

"Bùi Dịch, anh vừa rồi chụp được chưa?" Tô Thi Thi chỉ về phía trước bị đánh được đầu óc choáng váng đến bây giờ còn không có phản ứng kịp Hồng Tinh Huy hỏi.

Bùi Dịch sắc mặt cứng đờ: "Không có."

"Không có?" Tô Thi Thi trừng lớn mắt, muốn phát hỏa, sợ Bùi tiên sinh sợ mặt, yên lặng gật gật đầu.

Sau đó, cô tiện hướng tới đám quần chúng vây xem đi đến.

Nhóm người quần chúng vây xem chính đang chụp được vui vẻ, đột nhiên gặp một người phụ nữ có thai đi tới hỏi bọn họ.

"Các người vừa rồi chụp được quá trình không?"

Một vị người trẻ tuổi đưa điện thoại lên: "Một phút 45 giây, không ít một giây!"

"Thật tốt quá, gửi cho tôi một phần. Nick của anh tên gì?" Tô Thi Thi lập tức hưng phấn mà cầm ra điện thoại tới gần phía trước.

Bùi Dịch chính đang đi tới thân thể mạnh cứng đờ, ánh mắt như đao, một phen hướng tới đám người kia phóng tới.

Dám tùy tiện thêm đàn ông xa lạ vào bạn bè!

Tô Thi Thi, em coi anh như chết rồi à?!

Cách nhà còn hơn 100m trời đổ mưa, ướt như chuột

Chương 605: Vị kia là người nhà...

Bãi đỗ xe náo nhiệt, mọi người bỗng nhiên cảm giác được một trận lạnh.

Vị trẻ tuổi kia chính đang cùng Tô Thi Thi thêm bạn lẫn nhau, đột nhiên run run một phen, theo bản năng ngẩng đầu vừa thấy, rõ ràng đụng vào trong ánh mắt nhàn nhạt của Bùi Dịch.

Bùi tiên sinh ánh mắt rõ ràng trong veo mà lạnh lùng như thế, không có một chút thái độ gì, nhưng người trẻ tuổi kia lại cảm giác đang trong ánh mắt anh nhìn như phóng điện.

"Cái kia... Mỹ nữ?" Người trẻ tuổi run run rẩy rẩy lôi kéo tay Tô Thi Thi, "Vị kia là chồng cô?"

Tô Thi Thi ngẩng đầu nhìn thoáng qua, lại lập tức xem trang cá nhân: "Đúng vậy, là chồng tôi, đẹp trai đúng không? Anh đừng vội vàng xem suất ca, nhanh lên gửi cho tôi."

"A..... Được..." Người trẻ tuổi khẩn trương đem video clip gửi Tô Thi Thi, trong lòng cực kỳ bồn chồn.

Hắn như thế nào cảm giác vị kia người nhà này đáng sợ như thế!

Bùi Dịch tầm mắt nhàn nhạt rơi vào nơi vừa rồi người trẻ tuổi kéo tay áo Tô Thi Thi, trên mặt triệt để không có biểu tình.

"Được rồi, tôi đi trước." Đợi vừa gửi xong video clip, người trẻ tuổi

bỏ chạy rồi.

"Thật tốt quá!" Tô Thi Thi nâng di động, lòng tràn đầy vui mừng.

Nhưng vừa quay đầu, cô liền ngậm miệng rồi

"Bùi Dịch... Ha ha, cái kia... Chồng yêu, chúng ta đi thôi!" Mặt sau một câu, siêu cấp chân chó.

Bùi tiên sinh đang tức giận, liền được thuận mao trấn an rồi!

Bùi Dịch lạnh lạnh liếc cô một cái, xoay người lại, đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Tô Thi Thi khẩn trương đi qua, chân chó vẫn trụ cánh tay anh.

Bùi tiên sinh lúc này mới đi về phía trước.

Phía sau, quần chúng nhóm người lờ mờ lúc này mới hồi phục tinh thần lại.

"Tôi thấy hai vị vừa rồi kia như thế nào có phần nhìn quen mắt a?"
Một vị đại tỷ hỏi.

"Em nhìn đến người bộ dáng đẹp trai đều nói như vậy." Chồng vị đại tỷ kia ăn chua nói.

"Đừng âm ỉ, thật sự nhìn quen mắt, như là ở nơi nào nhìn đến qua."
Vị đại tỷ kia có vẻ dăm chiêu nói.

Không biết là người nào, bỗng nhiên vang lên một câu: "Đó không phải là Bùi tổng sao? Khoảng thời gian trước anh ta cùng phu nhân mình cùng nhau đem Bắc Kinh này quấy đến long trời lở đất!"

Vị người trẻ tuổi kia còn không có chạy xa vừa nghe, nhất thời cảm giác trời muốn sập xuống, khóc lóc thảm thiết hỏi bạn mình: "Tôi vừa rồi không đắc tội anh ta đi?"

"Cậu xong rồi, cậu mới vừa rồi giống như đụng chạm vào tay vợ anh ta? Tôi nghe nói anh ta lòng dạ đặc biệt nhỏ, hơn nữa còn là cái thê nô..." Người bạn kia hù dọa nói.

Nếu để cho Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch nghe được đoạn đối thoại này của bọn họ, phỏng chừng sẽ hối hận đã chạy tới xem diễn trò.

Bên trong xe, Tô Thi Thi nâng di động, hưng phấn mà đem video clip gửi đến cho Ôn Ngọc.

"Hô hô, thật sự là quá mức đã rồi. Bùi Dịch anh xem đến cái đầu heo của Hồng Tinh Huy kia chưa? Người của Hồng gia cũng sẽ có ngày này, thật sự là quá thần kỳ rồi!" Tô Thi Thi vui vẻ như đứa bé được kẹo.

Bùi Dịch nhìn đến bộ dáng cô sung sướng, trong lòng có chút tức giận nháy mắt tan thành mây khói, đem cô ôm vào trong ngực, trong lòng vô cùng thỏa mãn.

"Em vui vẻ, là đủ rồi."

Ngay khi xe bọn họ chạy khỏi bệnh viện kia một khắc, bãi đỗ xe bộp phát ra gầm lên giận dữ.

"Ai làm!"

Hồng Tinh Huy vịn xe đứng dậy, trong mắt tất cả là điên cuồng tức giận.

Hắn lúc này mặt mũi bầm dập, trên người không một chỗ tốt, nhưng không thương tổn gân cốt, chẳng qua bộ dáng khó coi một chút thôi.

Những người đó vừa thấy liền là chuyên nghiệp!

"Nhị thiếu, người không sao chứ?" Trợ lý của hắn nghiêng ngả lão đảo từ trong xe bò ra, phù phù một phen liền quỳ gối trước mặt hắn, bạch nghiêm mặt nói, "Bọn họ có tám người, đều đã mang theo mặt nạ. Vừa tới liền nhốt tôi trong xe rồi."

"Đi tra cho tôi, tra không ra cậu chặt tay tới gặp tôi!" Hồng Tinh Huy lạnh lùng ném một câu, mở cửa ngồi vào trong xe.

"Thù này, tôi nhớ kỹ!" Hồng Tinh Huy phun ra một ngụm máu, lau khóe miệng còn dính một chút vết máu.

Trong lòng hắn mơ hồ đã biết là ai làm, nhưng không có chứng cứ.

"Bùi Dịch, Tần Phong, người nào trong các người làm?" Hồng Tinh Huy trong mắt ngoan độc lộ chớp lóe rồi biến mất.

Ở Bắc Kinh, người dám đối với hắn động thủ, trừ hai người bọn họ ra cũng không có người nào rồi!

Mà bên kia, Ôn Ngọc cũng nhận được cái video clip Tô Thi Thi gửi đến kia.

Ôn tiểu thư vốn là tò mò, khi thấy bị kéo rớt bao tải là Hồng Tinh Huy khi đó, ánh mắt mạnh trừng lớn, thiếu chút nữa hụt chân từ trên bậc thang té xuống.

"Cẩn thận một chút!" Tần Phong lập tức túm lấy di động của cô, lờm

mắt thấy đến nội dung video clip, khóe miệng mạnh rút rút.

"Cái người phụ nữ chỉ sợ thiên hạ không loạn kia!" Tần Phong không biết nên vui mừng hay là nên tức giận nữa, gửi một đoạn ghi âm giọng nói đến cho Tô Thi Thi.

"Về sau gửi mấy thứ này nhớ ghi chú kỹ, vừa rồi bảo bố nhà ta thiếu chút nữa ngã sắp xuống."

Tô Thi Thi rất nhanh gửi về một tin nhắn.

"Anh chăm sóc người ta không tốt còn nói tôi? Bùi Dịch nói, để cho Ngọc tới nhà của tôi ở hai ngày."

Tần Phong sắc mặt cứng đờ, lập tức rời khỏi cuộc trò chuyện.

Bên trong một chiếc xe, Tô Thi Thi trợn mắt há hốc mồm mà xem khung đối thoại trước mắt.

"Tần Phong vậy mà đem em xóa bạn bè rồi hả?" Tô Thi Thi tức giận đến thiếu chút nữa ném điện thoại, ném vào trong lòng Bùi Dịch, ủy khuất cực kỳ, "Anh ta cũng thật quá đáng!"

"Không tức giận, anh giúp em báo thù!" Bùi Dịch nói xong, bày xuất một bên Computer.

Tô Thi Thi ánh mắt nhất thời phát sáng lên.

Một lúc sau, di động Tần Phong bắt đầu không ngừng nhận được điện thoại.

Mỗi một cuộc điện thoại không đợi anh bắt máy, liền tự động nhận rồi. Trong điện thoại truyền đến giọng yếu điệu của người phụ nữ,

toàn bộ đều là người từng theo Tần Phong kết giao qua.

Bên trong xe, Tô Thi Thi vẻ mặt bình tĩnh ngồi được cách Bùi Dịch xa một chút, chặc chặc thờ dài: "Em phát hiện, đắc tội anh thật sự là quá thảm rồi."

Bùi Dịch nhíu mày, đem Computer khép lại để qua một bên, đem cô kéo vào trong ngực, vuốt ve cằm của cô, mỉa mai hỏi: "Em là đang khen ngợi anh?"

"Này, bà nội ở đây!" Tô Thi Thi sắc mặt đỏ bừng.

Bên cạnh, Phương Ngọc Hoa đang nhắm mắt dưỡng thần âm u mà nói: "Ta đang ngủ, các người cứ tự nhiên."

Khụ khụ...

Tô Thi Thi sắc mặt bạo hồng, đến tâm tư nhảy xuống xe đều có rồi.

Về phần Tần Phong bị chinh là như thế nào dĩ đành Ôn tiểu thư hảo khí nổ tung, Tô Thi Thi liền không thể hiểu hết.

Bọn họ sau khi trở về trong nhà, còn có một đống lớn chuyện chờ bọn họ đi xử lý.

Vụ án công trình năm đó có sự thay đổi lớn, Bùi Thanh Vũ tội danh được rửa sạch. Ngày hôm sau, Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch đi một chuyến đến nghĩa trang công cộng vấn an cha chông cô.

Mà Đoàn Kế Hùng bọn họ cũng đều được kết cục nên có. Từ nay về sau, Tứ Đại Gia Tộc ở bắc Kinh chỉ còn lại có hai nhà.

Hỗ gia cùng Đoàn gia lụi bại, Lan gia quy ẩn không tranh sự đời, hiện

giờ chỉ còn lại có Hồng gia vẫn như cũ vững mạnh.

So với Đoàn gia thất bại thảm hại, Hổ gia lại hoàn toàn bất đồng, được Hổ Sĩ Minh an bài tốt, ở nước ngoài bảo vệ một phần thế lực. Hiện giờ người của Hổ gia trừ bỏ vẫn ở trong bệnh viện trị liệu Hổ Sĩ Minh cùng với về nước Hổ Quân Nhạc, thêm nữa bị hình phạt Hổ Tấn Hoa, những người còn lại đều đã ở nước ngoài.

Đoàn gia đã triệt để sụp đổ, đại bộ phận tài sản bị mất. Còn lại cũng bị các cô gì chú bác của Đoàn gia vơ vét sạch.

Tô Thi Thi nghe nói Phương Thanh Hoa mang theo Đoàn Ngọc Tường muốn đến giành tài sản, lại bị Đoàn gia những cái này cô gì chú bác kia đánh chạy ra ngoài. May mà bọn họ hiện tại cũng không dám tới kiểm chuyện với Tô Thi Thi bọn họ.

"Liền tính Đoàn Ngọc Tường từng làm qua không ít chuyện bất lợi với chúng ta, nhưng chung quy là cháu gái ruột của bà nội. Đoàn gia đã biến thành như vậy, bà nội tuy ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng bà nhất định cũng là khổ sở."

Trong thư phòng, Tô Thi Thi đạt được mấy tin tức này về sau, nói với Bùi Dịch: "Chúng ta cùng Đoàn gia ân oán, từ vẽ một dấu chấm kết thúc đi. Để cho Đoàn Ngọc Tường tự sinh tự diệt, không cần làm khó bọn họ rồi."

Bùi Dịch nhẹ vỗ về bụng của cô, ôn nhu nói: "Anh đã buông xuống."

Tô Thi Thi nhẹ nhàng thở ra, nghĩ lòng nhẹ nhàn thanh thản như vậy thật tốt.

Chỉ là chuyện này còn không có buông bỏ bao lâu, ngày hôm sau đã có được một tin tức - - Đoàn Ngọc Lộ tìm được!

Hello cả nhà. Cuối tuần vui vẻ nha. Dạo gần đây bạn bận lắm, hôm nào cũng tăng ca, chủ nhật phải đi làm nữa

Tình hình này còn kéo dài đến hết năm. Giờ chỉ biết ráng lết thôi. Truyện sẽ cập nhật chậm, ngày được 1,2 gì đó thôi. Mn đừng bỏ tui đó

Chương 606: Ngoan như vậy?

"Làm sao có thể..." Trong thư phòng, Tô Thi Thi che miệng, rất muốn nói cho chính mình chuyện mới vừa mới nghe được không phải thật sự.

Thư ký Vương đến hội báo tình huống thật cẩn thận nhìn nhìn Bùi Dịch, thấy Bùi Dịch không có phản đối, liền đối với Tô Thi Thi giải thích nói.

"Đoàn Nhị Tiểu Thư rơi xuống vách núi thời điểm đầu đụng vào đá ngầm, hẳn là lập tức liền chết rồi. Lúc ấy không qua bao lâu thủy triều lên, cho nên thi thể bị cuốn đi rất xa, về sau không biết như thế nào bị kéo vào biển sâu. Người của chúng ta tìm lâu như vậy vẫn không tìm được, bây giờ cũng là bởi vì vùng biển kia mở dịch vụ lặn biển, có vị huấn luyện viên viên ở nơi đó lặn xuống nước thời điểm mới phát hiện thi thể."

"Bị tìm đến thời điểm, chỉ còn lại có một bộ xương trắng. Đã xét nghiệm qua DNA, chứng thật chính là Đoàn Nhị Tiểu Thư."

"Một bộ xương trắng..." Tô Thi Thi đỡ lưng ngồi xuống ghế, vẻ mặt giật mình.

Quá thật lâu, cô thở dài: "Đừng để cho bà nội nhìn đến, bà sẽ chịu không nổi."

Tô Thi Thi nhớ rõ, trước đây khi còn nhỏ Đoàn Ngọc Lộ cực kỳ dính bà nội cô, cũng sẽ lúc người khác ức hiếp bà nội thời điểm sẽ duỗi cánh tay nhỏ ra bảo hộ bà.

Chỉ là về sau, toàn bộ đều đã thay đổi.

"Đừng khổ sở nữa." Bùi Dịch đi tới, ôm lấy cô, ôn nhu dỗ dành nói.

"Bùi Dịch, em không phải khổ sở, mà là cảm thấy được bi ai." Tô Thi Thi ngẩng đầu, lệ sương mênh mông, "Nó bản tính không xấu, nhưng vì cái gì đã bị dạy bảo thành như vậy?"

"Có đôi khi, em thật sự rất hận Đoàn Chấn Ba còn có Phương Thanh Hoa. Là bọn họ hủy đi thơ ấu của ba chúng ta. Em cực kỳ may mắn được bà nội nuôi nấng lớn lên, mà Đoàn Ngọc Tường cùng Đoàn Ngọc Lộ..."

Tô Thi Thi nói xong, nước mắt vô thanh chảy xuống, trong lòng tràn ra một tầng hoang vắng.

Đang lúc đứa bé còn nhỏ ngây thơ chưa hiểu chuyện, sự giáo dục của gia đình là cực kỳ quan trọng. Con gái của Đoàn gia chính là cái ví dụ rõ ràng.

Chuyện của Đoàn Ngọc Lộ là Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch cùng đi tìm Phương Ngọc Hoa nói.

Phương Thanh Hoa biết được về sau, ánh mắt đều đã trở nên trống rỗng rất nhiều, lão lệ tung hoành, lập tức già đi vài tuổi. Người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, kết cục như vậy quả thật cực kỳ đả kích người.

Tô Thi Thi vì trấn an bà nội, sai người đi bệnh viện đem Đoàn Tĩnh Đồng đón trở về. Có cái tên nhóc thích gây sự ở đây, Phương Ngọc Hoa từ đầu không có thời gian bị thương.

Vài ngày sau, Hồ Sĩ Minh xuất viện, liền bị bắt vào trại tạm giam, trán

để lại một vết sẹo dài 3mm. Tô Thi Thi là về sau mới biết được, Bùi Dịch gạt cô vụng trộm mang theo đoàn luật sư lợi hại nhất cả nước đi giúp tình địch.

Nghe nói, Hồ Sĩ Minh toàn bộ hành trình đen mặt, tức giận đến còn kém bốc khói rồi. Bên kia, Hồ Quân Nhạc bị chấn động não rất nhỏ, đang bệnh viện quan sát hai ngày, cũng xuất viện rồi.

Cả một đại gia đình ở trong tiểu viện, trừ bỏ liên hệ không tới Ôn Ngọc cùng Tần Phong, những chuyện khác giống như đều đã bình thường lại.

Ngày hôm đó buổi sáng, Tô Thi Thi thừa dịp thời tiết vẫn còn không quá nóng, đang ngồi ở dưới gốc cây đào trong sân phơi nắng, nhìn thấy Tiểu Mập Mạp nhà bọn họ lén lút hướng tới sân sau chạy tới.

"Thím Vương, hai ngày này có người tìm đến Đồng Đồng sao?" Tô Thi Thi hỏi thím Vương đang ở một bên thêu tranh chữ thập.

Thím Vương ngẩng đầu nhìn thoáng qua cửa, lắc đầu: "Cậu ấy hai ngày này không phải với bà nội người luyện chữ, liền là tổ ở trong thư phòng đọc sách, không ra ra đến sân."

"Ngoan như vậy?" Tô Thi Thi đỡ ghế dựa đứng lên, hướng tới cửa sau đi đến.

Tên nhóc con kia đột nhiên ngoan như thế, khẳng định có cổ quái.

"Người chậm một chút, Bùi tiên sinh không cho người cùng Đồng Đồng đến quá gần nhau." Thím Vương đem tranh chữ thập đang thêu ném đi, khăn trương đi theo.

Hai ngày trước Tô Thi Thi cùng Đoàn Tĩnh Đồng đem coke ướp lạnh

trong ngăn đá, kết quả thiếu chút nữa đem tất cả tủ lạnh đều đã cho bùng nổ rồi. Bùi Dịch lúc ấy liền ra mệnh lệnh không được để hai người ở chung một chỗ. Thím Vương cũng không dám qua loa.

Tô Thi Thi nghe lời, thả chậm bước chân, thật xa liền nhìn đến Đoàn Tĩnh Đồng co đầu rụt cổ trốn ở cửa, không biết đang làm gì.

Đi đến gần, phát hiện cậu nhóc chính đang cúi đầu nghịch điện thoại, như là đang nói chuyện phiếm với ai.

"Đang nhìn cái gì?" Tô Thi Thi từ sau lưng cậu vươn tới, nhỏ giọng hỏi.

Đoàn Tĩnh Đồng theo bản năng đáp lời: "Cái vị anh trai hời hợt kia của tôi, phiền chết... Chị... dâu."

Cậu thét lên một nửa, liền hạ giọng xuống, sợ dọa đến tiểu bảo bảo trong bụng Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi nheo lại mắt, cười như không cười nhìn cậu: "Anh trai hời hợt? Hồ Quân Nhạc sao?"

"Chị... Chị đừng cười như vậy. Còn có, ngàn vạn lần đừng... Đừng kích động! Anh trai sẽ đánh chết em!" Đoàn Tĩnh Đồng một đôi mắt quay tròn xoay xoay, nhớ lại nên từ nơi nào chạy trốn mới tốt.

"Đưa điện thoại ra đây." Tô Thi Thi vươn tay, nghiêm sắc mặt, yên lặng nhìn cậu.

Đoàn Tĩnh Đồng vội vàng bắt tay đặt sau đít, nghĩ muốn giấu đi điện thoại, nhưng lờm mắt thấy đến thím Vương ở phía sau liều mạng hướng chính mình nháy mắt, đành phải hiền lành dâng điện thoại ra.

Được rồi, hiện tại cả nhà bọn họ Tô Thi Thi là bảo bối lớn nhất, được cưng chiều không thể để cho cô có một chút không vui, cậu thật không thể trêu vào.

"Hàn huyền không ít." Tô Thi Thi nhận lấy di động vừa thấy, trên mặt kia tươi cười càng hơi lớn, "Khó trách hai ngày này ngoan như thế, thì ra trốn trong thư phòng với Nhị ca của mình nói chuyện phiếm ha."

"Cái kia..." Đoàn Tĩnh Đồng khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, ấp úng, không biết nên giải thích như thế nào, thật muốn lấy cái động vùi mình rồi.

"Hắn muốn đến đây?" Tô Thi Thi nhìn đến sau cùng nói chuyện phiếm ghi lại, phát hiện Đoàn Tĩnh Đồng đang ngăn cản Hồ Quân Nhạc đến trong nhà.

Hồ Quân Nhạc phát hiện Đoàn Tĩnh Đồng không trả lời, chính đang một cái vẻ gửi tin nhắn đến

Tô Thi Thi trong lòng mạnh hiện lên một cái ý niệm trong đầu, giương mắt nhìn qua đi, vừa lúc trông thấy phía trước ở trong một góc có một bóng người đang đứng, không phải Hồ Quân Nhạc là ai!

"Tô Thi Thi?" Hồ Quân Nhạc vốn là nghĩ muốn vụng trộm chạy đến xem tình huống, nào biết đâu rằng vừa tới gần liền nhìn thấy Tô Thi Thi, lúc này hoảng sợ.

"Ngu ngốc!" Đoàn Tĩnh Đồng nho nhỏ nói thầm một tiếng, trong lòng cực kì hèn mọn.

Cậu làm sao có thể có loại anh trai ngu dốt này!

"Thi Thi à, ha ha, cái kia tôi... Tôi... Tôi là tới nhận lỗi với cô! Đúng, đến nhận lỗi!" Hồ Quân Nhạc kiên trì đi đến trước mặt Tô Thi Thi, ưỡn khuôn mặt tươi cười nói.

"Sau đó, nhân cơ hội đem Đồng Đồng nhà chúng tôi bắt cóc?" Tô Thi Thi mặt không chút thay đổi nhìn hắn.

Vừa rồi những cái nói chuyện phiếm này ghi lại đúng là rõ ràng, người này còn chưa hết hi vọng nha!

"Tuyệt đối không có!" Hồ Quân Nhạc đương nhiên không dám thừa nhận, nói lảng ra chuyện khác, "Tôi mua rất nhiều lễ vật tới, đều là dùng tiền bạc bản thân tôi tích góp mua, tuyệt đối đầy đủ thành ý!"

Tô Thi Thi chỉ mặt không chút thay đổi nhìn hắn, trên mặt tươi cười đã không thấy nữa.

Hồ Quân Nhạc hiện tại sợ nhất nhìn thấy Tô Thi Thi có vẻ mặt này, cầu cứu nhìn Đoàn Tĩnh Đồng một chút. Lại phát hiện đứa em trai này chính đang vẻ mặt xem thường nhìn hắn.

Hồ Quân Nhạc lập tức liền không vừa ý, ngạnh cổ nói: "Tôi thật sự là tới xin lỗi! Xe chính ở chỗ này a!"

Hắn nói xong liền hướng tới góc khuất vừa rồi chạy tới.

Tô Thi Thi bọn họ chỉ nghe đến một trận tiếng động cơ ô tô, lập tức ánh mắt từ từ trợn to.

"Ai ôi, ôi mẹ ơi!" Thím Vương che miệng, không thể tin được hai mắt của mình.

Hồ Quân Nhạc vậy mà lái một chiếc container đến đây, trong xe quá

nhiên bày đầy những hộp quà

Dù là Tô Thi Thi từng biết đến Hồ Quân Nhạc đầu óc khác hẳn với người thường, cũng lại vẫn là có chút vô pháp tiếp thu biểu hiện khoa trương của hắn lúc này.

"Em không biết hắn!" Đoàn Tĩnh Đồng quay đầu muốn đi, thật sự quá không mặt mũi rồi.

"Đồng Đồng, em đừng đi mà!" Hồ Quân Nhạc vốn dĩ còn muốn nếu lỡ Tô Thi Thi không cho hắn vào cửa để cho Đoàn Tĩnh Đồng hỗ trợ nha, mắt thấy em trai mặc kệ hắn, dưới tình thế cấp bách một cước giẫm lên chân ga.

"Thi Thi cẩn thận!"

"Mau tránh ra!"

"oành!" Một tiếng vang thật lớn, cùng với âm thanh tường sập, tóe lên trên đất tro bụi.

Cái chương này... đang gần 1 ngày rồi mà ko lên, bữa nay mà ko lên nữa là dẹp lun đó

Chương 607: Thiếu người dọn dẹp

Một đầu xe tải lao tới chui vào tường, bức tường hoàn hảo nháy mắt sụp đổ. Bụi đất bay lá tả rơi rụng đầy trời, thổi tới trên mặt người, mù mịt tầm mắt.

Trong lúc hoảng hốt, Tô Thi Thi chỉ cảm thấy chính mình rơi vào rồi một vòng tay ấm áp, bên tai vang lên tiếng Bùi Dịch trầm trầm trấn an.

"Đừng sợ."

Tô Thi Thi ngẩng đầu, sững sốt cực kỳ: "Anh như thế nào trở lại?"

Bùi Dịch mím môi không nói chuyện, chỉ nghĩ muốn gắt gao ôm cô. Giờ phút này, anh chỉ nghĩ muốn hung hăng đánh cô một trận, kêu cô ngoan ngoãn ở trong nhà không được ra ngoài chạy loạn.

Nhưng anh không nỡ.

Trong đầu anh đều là vừa rồi một màn kia, sau lưng kinh xuất toàn thân mồ hôi lạnh, cường lực khống chế mới không để cho chính mình phát run vô dụng như thế.

"Bùi Dịch, em... sai rồi." Tô Thi Thi đọc hiểu cảm xúc trong mắt anh, muốn biện giải, sau cùng vẫn lại là trầm thấp nhận sai.

"Thi Thi cô không sao chứ?" Thím Vương chạy qua, sợ tới mức sắc mặt đã toàn bộ trắng bệch.

Bên cạnh, Đoàn Tĩnh Đồng đều nhanh dọ khóc, khẩn trương nhìn Tô Thi Thi: "Chị có muốn đi bệnh viện hay không?"

Bùi Dịch nhướng mày, lạnh lùng liếc mắt nhìn cậu: "Người nào dạy em không lễ phép như vậy? Kêu chị dâu!"

Dứt lời, anh ôm Tô Thi Thi bên cạnh hướng trong viện đi đến.

Tô Thi Thi khóe miệng cong cong. Cô vốn cho rằng Bùi Dịch sẽ hướng Đoàn Tĩnh Đồng phát hỏa, nhưng hiển nhiên Bùi tiên sinh từ khi phải làm ba ba về sau, tính tình tốt lên rất nhiều.

Nhưng tính tình tốt tương đối, giáp mặt với vị Nhị thiếu gia Hồ gia thiếu chút nữa đâm chết Tô Thi Thi khi đó, Bùi Dịch bình tĩnh làm cho người ta lông tơ dựng đứng.

Một vị Hồ nhị thiếu nào đó bị mắc kẹt ở trong xe, lúc này chính đang tội nghiệp nhìn mấy người đi vào trong: "Cái kia... Có thể giúp tôi mở cửa một chút hay không?"

Hắn ra không được nha!

"Ngu ngốc!" Đoàn Tĩnh Đồng trợn trừng mắt, không rõ tên Nhị ca này của mình là giả vờ hay vẫn lại là thực ngốc như thế, vậy mà một cái vể xông lên tìm tai vạ.

Quả nhiên, nghe được tiếng của hắn, Bùi Dịch liền dừng bước.

Bùi Dịch xoay người, ánh mắt bình tĩnh nhìn qua, nhìn đến Hồ Quân Nhạc ngồi ở đầu xe mặt tái xám, nhàn nhạt mở miệng: "Hồ nhị thiếu đến nhà tôi tới cùng muốn làm cái gì?"

Hỗ Quân Nhạc tim đập mạnh, xem không hiểu thái độ Bùi Dịch lúc này, thành thật trả lời: "Tôi là đến đây nhận lỗi."

"Nhận lỗi?" Bùi Dịch đánh giá một phen trong thùng xe tải chở đầy những hộp đồ gì đó, mặt không đổi sắc nói, "Hiện tại, cậu cần phải bồi thường cho chúng tôi thêm nhiều lễ vậy rồi."

Anh nhìn lướt qua đoạn tường bị tông sập kia, ngữ khí càng lúc càng mờ nhạt: "Dùng tay cậu, đem tường hoàn nguyên. Đồng thời, cho cậu một cơ hội, có thể lựa chọn ở nơi này."

Bùi Dịch nói xong, tiện không lại xem Hỗ Quân Nhạc liếc mắt một cái, ôm Tô Thi Thi xoay người đi vào trong nhà.

Thím Vương khẩn trương bắt kịp, Đoàn Tĩnh Đồng cũng muốn theo sau, chỉ nghe Hỗ Quân Nhạc bỗng nhiên phát xuất một tiếng cười quái dị.

"Anh ta vậy mà mời tôi ở nơi này?" Hỗ Quân Nhạc hướng Đoàn Tĩnh Đồng hưng phấn mà ngoắc, "Em nói xem anh ta có phải đã đồng ý để anh mang em đi rồi hay không?"

Đoàn Tĩnh Đồng vẻ mặt giống nhìn ngu ngốc một dạng nhìn hấn: "Anh là thực không hiểu hay là làm bộ? Anh trai tôi nhìn qua như là người dễ nói chuyện như vậy sao?"

"Cho anh ở nơi này... A..." Đoàn Tĩnh Đồng cười lạnh, "Tự cầu nhiều phúc đi."

Bùi Dịch chẳng qua đem Hỗ Quân Nhạc giữ lại, muốn từ từ hành hạ hấn mà thôi!

"Nhóc con em như thế nào lại nói chuyện với anh như vậy!" Hỗ Quân

Nhạc trên mặt tươi cười cứng lại rồi, có cảm giác bị chọc thủng tâm sự quẩn bách.

Hắn đương nhiên biết ý tứ của Bùi Dịch, ở tại chỗ này chỉ sợ sẽ cực kỳ thảm. Nhưng không như vậy tự mình khuyên giải, hắn lại vẫn có thể làm sao?

"Dù sao lại chạy không khỏi. Cùng với trở về bị cha nói tới chết, còn không bằng ngốc ở trong này với các người vẫn Thật thú vị hơn." Hồ Quân Nhạc vỗ vỗ đầu xe, "Nhóc con, lại đây hỗ trợ mở cửa ra."

Đoàn Tĩnh Đồng đi qua, cảnh giác nhìn hắn: "Anh có phải có cái mục đích gì khác hay không? Tôi trước cảnh cáo anh, anh nếu là dám là tổn thương anh trai tôi còn có chị dâu tôi, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho anh!"

Hồ Quân Nhạc cười rộ lên, đánh giá cậu nói: "Còn tuổi nhỏ trái lại đầy đủ nghĩa khí. Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi không ủng hộ công thương em!"

"Hừ! Anh trai tôi đã sớm nhìn thấu anh, anh vẫn lại là ngấm lại tình cảnh chính mình đi." Đoàn Tĩnh Đồng đưa tay kéo cửa, phát hiện cửa xe vặn vẹo kéo không ra, đành phải khom lưng nhặt lên một cục gạch, cạch cạch cạch đập bể.

Trong phòng đều có thể nghe tiếng cạch cạch. Tô Thi Thi cảm thấy được có chút âm ỉ, theo bản năng xoa xoa huyết Thái Dương.

Bùi Dịch liếc mắt một cái, xoay người liền đối với thím Vương nói: "Kêu Dương Dũng đến đem chiếc xe kia kéo đi."

"Được, tôi lập tức đi." Thím Vương khẩn trương cũng như chạy trốn chạy đi.

Tô Thi Thi nhìn thím Vương gần 60 tuổi chạy trốn giống như bé gái, cười nhìn Bùi Dịch: "Anh xem anh đi, bản mặt không có việc gì thời điểm, so với tức giận lại vẫn khủng bố hơn, xem dọa người rồi kìa."

"Em có phải muốn anh tính sổ với em?" Bùi Dịch sắc mặt trầm trầm, không hề chớp mắt nhìn chằm chằm Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi nhất thời yên rồi.

Loại chuyện xảy ra hôm nay này, ai có thể liệu đến. Nếu thật muốn so đo những thứ này, cô về sau có phải đến cửa phòng đều không thể đi ra luôn hay không!

"Anh có cảm thấy được Hồ Quân Nhạc biểu hiện có chút quá rõ ràng rồi hay không? Hấn sợ chúng ta như thế, sao lại vẫn một cái vẻ quán lấy không buông?" Tô Thi Thi chuyển đề tài hỏi.

Bùi Dịch lôi kéo cô ngồi xuống, gật gật đầu: "Hấn muốn nghe được tin tức hiện tại của Hồ Sĩ Minh."

"Hồ Sĩ Minh không muốn gặp hấn?" Tô Thi Thi hỏi.

"Người nào cũng không gặp." Bùi Dịch nói xong sắc mặt cổ quái nhìn thoáng qua Tô Thi Thi, "Hấn đặc biệt nói rõ, không gặp anh và em."

"Ách..." Tô Thi Thi cười mĩa, "Xem ra anh thật sự là đem hấn tức giận đến không nhẹ ha."

"Anh thấy là hấn làm chuyện xấu hổ, tự biết không mặt mũi gặp người." Bùi Dịch nhàn nhạt nói.

Tô Thi Thi không nói gì. Ở phương diện này, cô tuyệt đối không cùng

Bùi Dịch tranh, chẳng thế thì chọc giận anh vậy thì khó mà đỡ dành rồi.

"Vậy anh hiện tại muốn như thế nào? Không sợ hấn đem nhà chúng ta bùng nổ rồi hả?" Tô Thi Thi nhìn nhìn hai anh em bên ngoài chính đang cạch cạch cạch gõ cửa xe.

Bùi Dịch nghiêm trang nói: "Để cho hấn đến ở tòa nhà bên cạnh kia, Hồ Sĩ Minh bồi thường cho chúng ta rồi. Anh quyết định đem sân hai nhà đá thông."

Anh tựa vào ở trên ghế sofa, lười biếng liếc mắt nhìn bên ngoài: "Trong nhà vừa lúc thiếu người dọn dẹp."

"Dọn dẹp... Ha ha, Bùi tiên sinh người thực anh minh." Tô Thi Thi không biết nói cái gì cho phải.

"Bên cạnh là của Hồ Sĩ Minh?" Tô Thi Thi nhớ tới Bùi Dịch vừa rồi nói, nhú mày hỏi.

Bùi Dịch sắc mặt cứng đờ, tuyệt đối không nghĩ muốn nói cho cô, trước đó Hồ Sĩ Minh đang ở bên cạnh rình coi cô mấy ngày!

"Người đứng tên là hấn." Bùi Dịch viện đại một cái lý do nói.

"Hấn làm sao có thể tới vùng ngoại thành mua nhà dân?" Tô Thi Thi nghĩ mãi không xong, gõ gõ đầu mình, không đi phiền não rồi.

Vì thế, Hồ Quân Nhạc rất không dễ dàng từ trên xe bước xuống, cửa còn không có tiến vào, đã bị Dương Dũng dẫn đến tòa rách nát hoang vắng có thể so với quỳ ốc bên cạnh kia, tại chỗ liền sắp khóc.

Bùi Dịch là trở về lấy văn kiện, lấy xong liền đi rồi.

Tô Thi Thi nhìn bóng lưng anh rời đi, cảm thấy được anh là vì biết Hồ Quân Nhạc đến đây, cố ý kiếm cớ trở về nhìn cô.

Mà ngay tại Tô Thi Thi ở nhà an thai thời điểm, Ôn Ngọc bên kia lại qua được quá không yên ổn.

Mấy ngày liên tiếp, Hồng Tinh Huy liền cùng âm hồn không tiêu tan một dạng, vẫn quần cô gọi điện thoại, gửi tin nhắn cho cô. Ôn Ngọc lại không dám nói cho Tần Phong, nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy được chuyện này vẫn lại là nói cho Tô Thi Thi hỏi một chút ý kiến của cô.

Hôm nay cơm nước xong thời điểm, Tô Thi Thi còn đang ăn canh, điện thoại liền vang ròi.

"Ngọc?" Tô Thi Thi trong mắt hiện lên quét xuống ý cười, đặc ý nhìn Bùi Dịch liếc mắt một cái, "Anh thua, còn chưa tới mười ngày nha, Ngọc tìm em rồi."

Cô nói xong liền nghe điện thoại, không thấy được thần sắc Bùi Dịch có vẻ dăm chiêu.

Đăng sớm để tối rút mạng đăng ko đc. Nếu tối rảnh thì còn chương ki thì thôi nhé. Nói chứ tui mới đi làm về

Chương 608: Hiện tại tỷ đệ luyện cực kỳ lưu hành

"Thi Thi, Bùi Dịch bên cạnh cô sao?" Điện thoại vừa thông, liền nghe đến tiếng Ôn Ngọc giống như tên trộm vậy.

Tô Thi Thi yên lặng nhìn thoáng qua Bùi Dịch, đứng lên hướng phòng khách đi đến, nói khẽ: "Cô có thể nói rồi."

"Thi Thi, tôi ngày mai tới tìm cô có được hay không?" Ôn Ngọc nhỏ giọng nói, "Tôi đến nhà cô tìm cô, cô trước đừng cùng Bùi tổng nói, chẳng thế thì anh ấy sẽ nói cho Tần Phong... Không đúng, như vậy cũng không tốt."

Ôn Ngọc nói xong bản thân liền phủ định, tự nhủ nói: "Nói vậy, Tần Phong nếu lỡ tìm không thấy tôi, sẽ sốt ruột. Như vậy đi, tôi ngày mai buổi sáng liền tới tìm cô, cứ như vậy, cô hảo hảo nghỉ ngơi, tôi cúp trước."

Tô Thi Thi nhìn chăm chú di động truyền đến âm tút tút báo kết thúc cuộc gọi, có chút phản ứng không kịp, lúng ta lúng túng ngẩng đầu, phát hiện Bùi Dịch đã hướng tới cô đi tới.

"Ngọc làm việc thật sự là càng ngày càng hấp tấp rồi." Tô Thi Thi chỉ chỉ điện thoại, thì thào nói.

Bùi Dịch nhíu mày, chân dài liền vượt qua, ngồi vào bên người cô, nói: "Trước kia liền nhìn ra tới, hành động của cô ấy lực không thể sánh bằng em rât rồi. Chính là - - "

Bùi tiên sinh nói đến một nửa yên lặng ngậm miệng, cảm thấy được vẫn lại là không bình luận có vẻ an toàn hơn.

Tô Thi Thi chính mình tiếp lời: "Chỉ là tính tình cổ quái đúng không? Nhát gan còn có thể Bát Quái như vậy, anh không biết là đặc biệt đáng yêu sao?"

Bùi Dịch khóe miệng giật giật.

Phòng chường trên cái này thế giới, cũng chỉ có Tô Thi Thi cùng Tần Phong sẽ cảm thấy được Ôn Ngọc đáng yêu.

Không đúng, bây giờ còn muốn thêm nữa một tên Hồng Tinh Huy.

Nghĩ tới Hồng Tinh Huy, Bùi Dịch sắc mặt liền trầm trầm, nhớ tới ý niệm vừa rồi trong lòng hiện lên kia.

"Anh đi cùng Tần Phong thương lượng chút chuyện." Bùi Dịch đứng lên hướng tới thư phòng đi đến.

Tô Thi Thi lòng không biết như thế nào, trầm trầm, nhớ tới gần đây Hồng Tinh Huy đối Ôn Ngọc theo đuổi không bỏ, trong lòng khó tránh khỏi có chút lo lắng.

"Xem ra phụ nữ có thai quả thật dằng dụa sầu đa cảm." Tô Thi Thi ở trong lòng yên lặng thờ dài.

Hiện tại cô chỉ là mỗi tuần cố định ba ngày đến công ty mới của Sunshine đi làm, thời gian còn lại đều đã ở nhà nghỉ ngơi. Vì sợ cùng cô khởi xung đột, Nhậm Tiểu Vi đều đã chủ động về Dương thành, ở nhà quả thật không có gì để phiền lòng.

Duy nhất không yên tâm, trước mắt cũng chỉ còn lại có mỗi chuyện

Ôn Ngọc rồi.

Tô Thi Thi không biết Bùi Dịch thương lượng với Tần Phong cái gì, chỉ biết là Bùi Dịch trở về đi ngủ thời điểm, tâm tình hình như cũng không khá lắm.

Tô Thi Thi lúc ấy ngủ được mơ mơ màng màng, cũng không nghĩ nhiều, lát đã ngủ say.

Vừa rạng sáng ngày hôm sau, Tô Thi Thi đã bị giọng nói của Ôn Ngọc đánh thức rồi.

"Thi Thi, tôi lập tức sẽ xuất phát, đến nhà cô ăn điểm tâm. Tôi muốn ăn bánh ngọt táo đỏ bà nội Phương làm."

Trong điện thoại truyền đến giọng hưng phấn của Ôn Ngọc, Tô Thi Thi không khỏi tức cười.

Mà bên kia, Ôn Ngọc báo xong tin tức, liền thành thành thật thật đem di động đưa cho Tần Phong.

Tần Phong mặt trầm xuống, bởi vì cô muốn ra ngoài mà có chút không vui.

"Tần Phong, em đảm bảo. Em trước cùng Thi Thi thương lượng xong, liền về với anh có chịu không?" Ôn Ngọc thật cẩn thận nhìn Tần Phong, sợ anh tức giận.

Tần Phong trong lòng yên lặng thờ dài, cực kỳ muốn hỏi một chút anh ở trong mắt cô, có phải thật sự có không dễ nói chuyện như thế hay không?

Nhưng lời anh nói đến bên miệng, lại sợ dọa đến cô, đem di động

nhét về trong tay cô: "Để điện thoại trong túi xách, phải luôn khởi động máy. Anh lập tức liền muốn cùng Bùi Dịch đi công trường không thể đưa em đi, để cho lái xe đưa em qua đó, em phải ngoan, biết chưa?"

Ôn Ngọc ở trước mặt anh, từ trước đến nay đều luôn cực kỳ nghe lời, nghe vậy gật gật đầu, nhu thuận nói: "Anh yên tâm đi, em ở lại chỗ Thi Thi nơi đó, chờ anh buổi tối tới đón em."

Tần Phong hôn một cái lên trán của cô, lại dặn dò vài câu, mới rời đi.

Sau khi anh đi, Ôn Ngọc cầm túi xách, cũng rời đi.

Lái xe là một Lão Sư Phụ đã lái lái xe cho Tần gia hơn 30 năm, kỹ năm lái xe thành thạo, ngồi một chút cũng không say xe.

Ôn Ngọc nôn oẹ lợi hại, chịu không nổi xóc nảy. Lúc này trái lại không cảm thấy được khó chịu.

Chỉ là ngay tại xe sắp đến đường cái thời điểm, phía trước đột nhiên truyền đến một trận phanh lại vang dội.

"Chú Vương, xảy ra tai nạn xe cộ sao?" Ôn Ngọc ló ra, lo lắng nhìn về phía trước, "Chúng ta đổi một con đường khác đi."

"Được." Chú Vương gật đầu, nhưng đang muốn nổ máy xe, đột nhiên phát hiện phía trước xông đi tới một đám người mặc đồ đen.

Bọn họ còn không có phản ứng kịp, đám người này liền đi tới phía trước xe, lập tức mở cửa xe, đem Ôn Ngọc kéo ra ngoài xe.

"Các người làm gì?" Chú Vương khẩn trương xuống xe chạy đến ngăn trở, vệ sĩ theo ở phía sau cũng xuống xe vọt lên.

Nhưng đối phương có rất nhiều người, Tần Phong phải theo bốn vệ sĩ từ đầu không đủ đánh. Ôn Ngọc rất nhanh đã bị mang đi rồi.

"Hồng biến... Hồng tiên sinh?" Ôn Ngọc phản ứng kịp thời điểm, phát hiện chính mình đã ở trên xe Hồng Tinh Huy, lúc này sợ tới mức động cũng không dám động.

"Tiểu bảo bối, gặp em một lần thật không dễ dàng nha. Em cũng biết, chúng ta mấy ngày rồi không gặp nhau." Hồng Tinh Huy tựa vào ở trên ghế sau, vui vẻ nhìn Ôn Ngọc.

Ôn Ngọc khẩn trương đến lòng bang bang nháy loạn, một cái vè đem thân thể hướng bên cạnh lui.

"Không được, không thể yếu thế. Chẳng thế thì hấn càng thêm hung hấn!" Ôn Ngọc lại không ngốc, ở nhà thời điểm Tần Phong cũng dạy cô rất nhiều phương pháp đối phó hồng Tinh Huy.

Cô không dám kịch liệt phản kháng, cũng không có khả năng chạy trốn, nghĩ nghĩ, chọn cái biện pháp thiết thật nhất.

"Tôi... Giống như so với anh lớn hai tuổi. Anh gọi tôi như vậy, có phải không quá thỏa đáng hay không?" Ôn Ngọc quyết định cùng hấn giảng đạo lý.

"So với tôi lớn hơn thì làm sao? Không chỉ nói lớn hơn hai tuổi thôi sao, cho dù là lớn hơn hai mươi tuổi, chỉ cần tôi thích em, lại có cái quan hệ gì?" Hồng Tinh Huy từ từ tiếp sát Ôn Ngọc, ôn nhu nói, "Hiện tại tỷ đệ luyện cực kỳ lưu hành."

Ôn Ngọc chỉ cảm thấy toàn thân da gà đều phải dâng lên.

Cô mạnh nuốt nuốt nước miếng, chỉ có thể dùng chiêu khác: "Anh như vậy tôi cực kỳ sợ hãi, tôi... Tôi bụng khó chịu."

"Bụng khó chịu?" Hồng Tinh Huy lập tức thối lui trở về, nhìn chằm chằm bụng của cô nói, "Thật đúng là yếu ớt. Niệm tình vật nhỏ ở đây là đứa con đầu tiên của tôi, tôi liền không so đo rồi."

Ôn Ngọc cắn răng. Cô cảm thấy được cô không thể một mặt nén giận như vậy nữa, có một số việc vẫn là muốn giải thích rõ ràng cùng hẳn giảng đạo lý.

"Nó là con của Tần Phong, không có quan hệ gì với anh!" Ôn Ngọc mặt trầm xuống nói.

Hồng Tinh Huy thú vị đánh giá cô: "Chẳng lẽ hai ngày này tôi còn không giải thích rõ ràng với em, đứa nhỏ này của em là tôi dùng biện pháp thụ tinh nhân tạo nên em mới mang thai?"

"Anh mới không rõ được, tôi nói đứa bé là con của Tần Phong, anh như thế nào liền nghe không rõ?" Ôn tiểu thư tính tình bướng bỉnh lại đến rồi, tức giận đến quay đầu không lại để ý hẳn.

Tần Phong nói, nếu đối phương không phân rõ phải trái nói không thông, sẽ không cần lãng phí thời gian.

Về sau - -

Bất luận Hồng Tinh Huy nói cái gì làm cái gì, Ôn Ngọc liền là nghiêng đầu không lại để ý hẳn, đem hẳn triệt để coi như vô hình.

Hồng Tinh Huy trong mắt hứng thú càng ngày càng đậm, càng nhìn Ôn Ngọc càng cảm thấy thú vị.

"Bảo bối, em tính toán vẫn như vậy? Vậy ngày này, em khả năng sẽ nghẹn chết." Hồng Tinh Huy nhàn nhạt nói.

"Anh... Không tính toán thả tôi trở về?" Ôn Ngọc vắn mi, thờ phì phì nhìn hấn, "Tôi nói cho anh biết, Tần Phong lập tức liền sẽ tìm đến tôi."

"Vậy em nói, anh ta dùng bao lâu thời gian mới có thể tìm đến em?" Hồng Tinh Huy nói xong nhìn về phía ngoài xe, nhàn nhạt nói, "Tôi biết Bùi Dịch là cao thủ máy tính, cho nên, tôi đặc biệt ở trên xe trang bị tín hiệu che chắn sóng, liền tính anh ta có lợi hại, cũng truy tìm không tới tung tích của chúng ta."

"Tiểu bảo bối, hôm nay liền hảo hảo theo cùng tôi đi." Hồng Tinh Huy trắng xanh trên mặt, hiện lên quét xuống đồ ửng không bình thường.

Đối với hấn mà nói, đùa giỡn Ôn Ngọc, so với quản lý gia tộc, so với kiếm tiền Thật thú vị hơn.

Chương 609: Cùng bỏ đi

"Nhu thế nào, tìm được chưa?" Vùng ngoại thành trong một ngôi nhà, Tô Thi Thi nhìn đến Bùi Dịch tiến vào, vội vàng nghênh đón.

Cô lờm mắt thấy đến Tần Phong cũng đi theo vào, nhưng phía sau cũng không có Ôn Ngọc, tâm mạnh trầm xuống.

"Em đáng ra là nên đến thăm cô ấy mà không phải để cho cô ấy đến đây." Tô Thi Thi thì thào nói, tự trách cực kỳ.

Nửa giờ sau, cô phát hiện Ôn Ngọc không có trả lời tin nhắn của cô liền phát hiện không thích hợp, khẩn trương thông báo cho Bùi Dịch cùng Tần Phong để cho bọn họ đi tìm.

Nhưng vẫn lại là chậm một bước, Hồng Tinh Huy cướp đi Ôn Ngọc, hiện giờ không biết tung tích.

"Nếu là em đi nhà của chúng ta, hiện tại người bị bắt đi chính là em rồi. Anh cùng Bùi Dịch sẽ càng sốt ruột." Tần Phong an ủi Tô Thi Thi nói, "Hồng Tinh Huy đối với Quân nhi lại vẫn có hứng thú, tạm thời hẳn không đối với cô ấy làm cái gì."

"Nhưng Ngọc hiện tại đang có thai..." Tô Thi Thi sao lại không nóng nảy được, nhưng mà không nghĩ muốn để cho Tần Phong cùng Bùi Dịch thêm áp lực, chỉ nói, "Trước tiến vào thương lượng xem bọn họ khả năng sẽ đi nơi nào."

"Chiếc xe là ở vùng lân cận Tây Sơn mất tích. Trước bởi vì nổ mạnh, Tây Sơn nơi đó bị phong tỏa, xe không cho phép đi vào. Hồng Tinh

Huy dùng con đường của riêng mình đi vào, người của chúng ta trì hoãn một hồi, không đuổi theo kịp." Bùi Dịch trầm giọng nói.

"Dựa theo hiểu biết của tôi trong khoảng thời gian này đối với hắn. Hiện tại hắn nên là hắn không tiếp tục ở nơi đó, nên là đi nơi khác." Tần Phong nhíu mày nói.

"Ngọc trên người liền không mang theo thiết bị truy tìm khác sao?" Tô Thi Thi hỏi.

Tần Phong sắc mặt có chút khó coi, tự trách nói: "Cô ấy sợ thiết bị truy tìm có phóng xạ, không chịu mang theo."

"Anh trước đừng có gấp, nhất định có biện pháp." Tô Thi Thi an tĩnh lại, nghĩ nghĩ, đối với Bùi Dịch nói, "Chuẩn bị biện pháp đi."

"Chính đang có ý đó. Anh đã liên hệ Hồng Hưng Nhiên. Nếu Hồng Tinh Huy không thả người, như thế khiến cho lịch sử Hồ gia tái diễn." Bùi Dịch trầm giọng nói.

"Bùi Dịch!" Tần Phong nhíu mày, "Bây giờ nếu quậy thêm lần nữa, muốn đông sơn tái khởi liền khó khăn rồi. Các người đều đã cho tôi bình tĩnh một chút!"

"Anh đừng biến thành như chính mình rất bình tĩnh. Tôi thấy anh sợ là đều đã chuẩn bị đi theo Hồng Tinh Huy sống mái với nhau rồi đi? Anh yên tâm, Hồng gia cũng không phải Hồng Tinh Huy một người, Hồng Hưng Nhiên không phải Hồ Sĩ Minh, sẽ không theo chúng ta đồng quy vu tận." Tô Thi Thi an ủi.

Bùi Dịch gật đầu: "Vợ yêu nói đúng."

"Hai người các người..." Tần Phong trong lòng cảm động vô cùng, lại

có chút bất đắc dĩ.

Trước kia là Tô Thi Thi, hiện tại đến phiên Ôn Ngọc rồi. Anh cùng Bùi Dịch hai người tình lộ thật đúng là không phải một dạng nháp nhô.

"Hiện tại chỉ sợ Quân nhi bị ép nổi lên tính tình, làm ra cái việc gì ngốc nghếch." Tần Phong nghĩ tới Ôn Ngọc kia chọc tức chết người không đền mạng lại vẫn một bộ dáng ra vẻ vô tội, đầu liền đau.

Tô Thi Thi cắn răng, trong lòng bất ổn, vẫn lại là cực kỳ lo lắng.

Bỗng nhiên, cô từ trên chỗ ngồi đứng lên, trong mắt hiện lên quét xuống quyết tuyệt.

Bùi Dịch cũng đi theo đứng lên, hướng cô hơi gật gật đầu, toàn bộ đều không nói gì.

"Em ở nhà chờ các người." Tô Thi Thi thật sự nói.

"Haizz." Tần Phong thở dài, nhưng càng còn nhiều mà cảm động, đi theo Bùi Dịch đi ra ngoài.

Bị ức hiếp không đáp trả lại, chưa bao giờ là nguyên tắc của bọn họ!

"Tôi chỉ sợ gặp chuyện không may, cho nên cũng không phải hoàn toàn không chuẩn bị..." Tần Phong vừa đi vừa nói.

Nửa giờ sau, giới truyền thông ở Bắc Kinh bị chấn động bởi một tin tức rồi.

Trên tivi, toàn bộ Đài Truyền Hình ở Bắc Kinh giống như bị hacker xâm nhập một dạng, toàn bộ đều đang truyền phát tin tức tìm kiếm Hồng Tinh Huy!

Mà còn đây không phải tin tức bình thường, mà là tin tức giật gân - - tìm người yêu!

Một cô gái yêu Hồng Tinh Huy đến mê đắm, thông qua tivi, lớn mật hướng Hồng Tinh Huy bày tỏ tình yêu. Hơn nữa, khẩn cầu người cả nước thấy được Hồng Tinh Huy đang ở đâu liền báo cho cô.

Nơi nào đó trong một ngôi nhà khang trang, Tô Thi Thi tổ ở trên ghế sofa, híp mắt, thì thào nói: "Xem ra, các người đã sớm chuẩn bị tốt rồi."

Cái cô gái theo đuổi tình yêu này, đương nhiên không có khả năng dưới tình thế cấp bách tìm thấy,. Hiển nhiên là sớm có chuẩn bị! Mà còn, cô gái này nhìn không giống như là đang diễn trò!

"Thật không biết cô nhìn trúng chỗ nào của Hồng Tinh Huy." Tô Thi Thi châm chọc.

Đang trong mắt cô, đương nhiên là ai cũng đều đã không thể nào so với Bùi Dịch. Hoàn toàn quên lúc trước chính mình cũng từng mắt mù nhìn tới qua Hà Chí Tường người đàn ông như vậy.

Ở một khu phố báo nhiệt xa hoa bậc nhất ở Bắc Kinh trên một con đường dành riêng cho người đi bộ, Hồng Tinh Huy ngồi ở phía sau xe vừa dừng lại, hấn đang muốn mở cửa xuống xe, trợ lý ngồi ở vị trí kế bên tài xế bỗng nhiên gọi hấn lại.

"Nhị thiếu, đã xảy ra chuyện!" Trợ lý bạch nghiêm mặt, cung kính đưa điện thoại qua, "Lại tiểu thư đang thông qua tivi tìm người."

"Lại Tân Đồng?" Hồng Tinh Huy nhướng mày, nhận lấy di động vừa thấy, trên mặt biểu tình từ từ biến mất, đến sau cùng trở nên một tia

biểu tình đều không có, không biết suy nghĩ cái gì.

Ôn Ngọc ngồi ở bên cạnh hắn, dò xét cũng muốn nhìn một chút, trong lòng tò mò cực kỳ.

"Bảo bối, chỉ là một người phụ nữ không quan trọng." Hồng Tinh Huy cảm thấy được cô bộ dạng này như là đang ghen, ôn nhu giải thích nói.

Ôn Ngọc mới mặc kệ hắn là cái nghĩ như thế nào, chỉ đến điện thoại của hắn nói: "Cho tôi nhìn một cái."

Hồng Tinh Huy đương nhiên hắn không cho cô, nhưng còn chưa nói, bên ngoài đường dành riêng cho người đi bộ một chỗ bên ngoài TV quảng cáo bỗng nhiên xuất hiện hình ảnh Lại Tân Đồng đang phát thông báo tỏ tình, chẳng những âm thanh vang dội, phía dưới lại vẫn có phụ đề rõ ràng, chỉ cần không điếc không mù đều đã biết rõ là chuyện gì xảy ra.

Ôn Ngọc ánh mắt trừng được tròn xoe, nhìn vị kia ở trong TV tình chân ý thiết tỏ tình, lại nhìn Hồng Tinh Huy, kìm nén ra một câu: "Cô ấy bộ dáng rất đẹp, như thế nào liền nhìn tới anh rồi hả?"

"Bảo bối, tôi biết em là đang ghen. Em yên tâm, tôi hiện tại chỉ đối với em cảm thấy hứng thú." Hồng Tinh Huy nói xong liền hướng Ôn Ngọc nhích lại gần.

Ôn Ngọc vội vàng hướng bên cạnh co rụt lại, mở cửa xe đã nghĩ chạy.

Hồng Tinh Huy tay mắt lanh lẹ đem cô kéo lại: "Hiện ở bên ngoài đều là tình báo ngầm của người khác, bảo bối, chúng ta vừa đi ra ngoài cũng sẽ bị người ta phát hiện."

Hồng Tinh Huy nói xong, trong mắt hiện lên quét xuống ánh sáng lạnh.

Lại Tân Đồng cái người phụ nữ kia đều theo đuổi hắn mười mấy năm, trước kia cũng không lớn mật quá như vậy. Bây giờ không hề báo trước lại chạy đến Đài Truyền Hình, vừa thấy liền là có người đang chỉ thị.

Là ai đang sau lưng cô ta làm chỗ dựa, suy nghĩ liền biết.

"Để cho tất cả mọi người trên đường đều đã biến thành tình báo của các người phải không? Tần Phong, anh đã nghĩ muốn ngoạn chơi như thế, tôi liền cùng anh hảo hảo chơi một chút!" Hồng Tinh Huy trong mắt đều là hưng phấn, ánh mắt phát sáng.

Hắn che chắn tín hiệu truy tìm tung tích, mà hiện tại Tần Phong lợi dụng Lại Tân Đồng làm náo loạn như vậy, liền biến thành tất cả mọi người ở Bắc Kinh này thậm chí cả nước đều đã trở thành tai mắt của bọn họ. Chỉ cần có dân chúng nhiệt tâm phát hiện bọn họ, sẽ thông báo cho Đài Truyền Hình! Đến lúc đó hắn không chỗ có thể trốn.

"Quả nhiên là cái biện pháp không tệ." Hồng Tinh Huy cười lạnh, ngẩng đầu đối với trợ lý nói, "Đi trước đến khách sạn, mặt khác chuẩn bị chút thức ăn."

"Này, tôi đói bụng, tôi muốn ăn cái gì." Ôn Ngọc vừa nghe muốn đi khách sạn liền không tự giác đã nghĩ tới một đêm kia, trong lòng thẳng bồn chồn.

"Ngoan, đợi lát sẽ cho em ăn no." Hồng Tinh Huy ngón tay vuốt ve mặt cô, ôn nhu nói.

"Tôi không đói bụng rồi!" Ôn Ngọc lập tức hất tay hẳn ra, trong lòng một cái vẻ cầu nguyện Tần Phong bọn họ nhanh tìm được cô.

Mà lúc Hồng Tinh Huy chạy khách sạn của Hồng gia thời điểm, Tần Phong liền lập tức nhận được tin tức.

Nhưng người của Tần Phong cùng Bùi Dịch đuổi tới thời điểm, Hồng Tinh Huy đã sớm đem Ôn Ngọc mang đi rồi.

"Bọn họ hẳn là cái trang quá, người chúng ta bị cắt đuôi." Đang trên đường thông hướng khách sạn Hồng thị, Tần Phong sau khi nhận điện thoại xong, sắc mặt xanh mét.

Chương 610: Xem ai đùa giỡn ai

Đây là một trò chơi mèo vờn chuột.

Hồng Tinh Huy không biết là cố ý hay vẩn lại là vô ý, mang theo Ôn Ngọc chạy quanh toàn bộ Bắc Kinh loạn chuyển, tới mỗi một chỗ liền đổi một bộ dạng khác, mà còn trước khi rời đi đều đã để lại dấu mồi dẫn Tần Phong tìm đến.

" Tâm tư của người này, rất khó đoán." Bên trong xe, Bùi Dịch phân tích nơi Hồng Tinh Huy lúc trước đi qua, trầm giọng nói.

Tần Phong hừ lạnh nói: "Chính là cái tên tâm lý biến thái."

"Tần Phong." Bùi Dịch thu hồi Computer, ngẩng đầu, sắc mặt có chút nghiêm trọng, "Cậu không thể chọc giận hắn. Chẳng thế thì hắn sẽ càng ngày càng hưng phấn."

Tần Phong sắc mặt cứng đờ, không cam lòng nói: "Tôi biết."

Nếu không phải sợ chọc giận hồng Tinh Huy, anh đã sớm phái người đi đem hang ổ Hồng Tinh Huy đem nổ luôn rồi!

Người này so với Hồ Sĩ Minh còn muốn làm cho người ta đau đầu hơn!

"Tôi về đi xem Thi Thi, cậu tiếp tục cùng hắn." Bùi Dịch nghĩ nghĩ, nói.

Anh lo lắng vị phụ nữ có thai trong nhà kia mỗi lần không cẩn thận là liền gặp rắc rối, vẫn lại là quyết định trở về trông chừng cô.

"Cậu nhất định phải đem Thi Thi canh chừng kỹ đi." Tần Phong suy nghĩ đến Tô Thi Thi cũng là đau đầu.

Bên này Ôn Ngọc còn không biết cái tình huống thế nào, Tô Thi Thi ở nhà hẳn không yên lòng, anh cùng Bùi Dịch hai người thực sự muốn điên rồi.

"Uh"m." Bùi Dịch gạt đầu, đẩy mở cửa xuống xe, gọi điện thoại kêu chú Lý đến đón mình.

Mà Tần Phong lại tiếp tục theo manh mối của Hồng Tinh Huy để lại, không chịu khuất phục theo sát.

Hồng Tinh Huy hiển nhiên là cố ý muốn đùa giỡn Tần Phong, Tần Phong ví như không đi theo, ai biết hẳn lại ra cái chiêu gì!

Mỗi một lần, đều bị Hồng Tinh Huy đi trước một bước. Tần Phong đuổi tới thời điểm, Hồng Tinh Huy đã mang theo Ôn Ngọc đi nơi khác.

Trong một tiệm bánh ngọt, Ôn Ngọc nhìn đến người đàn ông ngồi ở bên cạnh mình, mày vắn được cùng dây thừng một dạng.

Muốn chạy, khẳng định không được. Vậy thì - -

"Tôi ngực khó chịu, đột nhiên không muốn ăn rồi." Ôn Ngọc vuốt ve kính đen bị ép buộc đeo lên, thở phì phì nói.

Hồng Tinh Huy một chút cũng chưa tức giận, kéo tay cô đã nói: "Được, chúng ta đi ăn cái khác."

Ôn Ngọc phát tay ra, lờm mắt thấy đến bên ngoài có người ở bán mút quả, ngón tay chỉ đến: "Tôi muốn ăn cái kia!"

Vừa dứt lời, trợ lý Hồng Tinh Huy liền chạy ra ngoài mua, chỉ chốc lát ôm một thùng mút quả trở về.

Ôn Ngọc nhất thời không có khẩu vị, bĩu môi đi ra ngoài.

Hồng Tinh Huy cũng không giận, tính tình tốt theo sát.

Ôn Ngọc trong lòng tức giận vô cùng, cảm thấy được Hồng Tinh Huy chẳng những tâm lý biến thái, đầu óc cũng có vấn đề.

"Người ở đây nhiều quá, ầm ĩ muốn chết." Ôn tiểu thư thờ hồng học nhìn về phía trước người đến người đi tấp nập trên đường cái.

"Thì ra em nghĩ muốn theo tôi cùng một chỗ." Hồng Tinh Huy cười ghé sát.

Ôn Ngọc quay đầu, cực kỳ thật sự nhìn hấn: "Trên người anh hương vị quá khó ngửi, tôi nghĩ muốn nôn!"

Ngữ khí của cô là thật sự như vậy, thế cho nên tất cả mọi người hấn không hoài nghi cô nói dối.

Trong lúc này, không gian giống như đột nhiên bị đóng băng một dạng, một đám người thần sắc cổ quái.

Nhưng Hồng Tinh Huy lại vẻ mặt hưng phấn, thật sự hỏi cô: "Em thích hương vị như thế nào? Nói ra, tôi làm cho người ta đi đổi đem đến đây."

Ôn Ngọc thật sự cẩn thận nghĩ nghĩ, cực kỳ thật sự phun ra mấy chữ: "Hương vị của Tần Phong."

"Được chờ tôi nhìn thấy Tần Phong, đi gửi một chút hương vị trên người anh ta." Hồng Tinh Huy cười hì hì nói.

Ôn Ngọc vội vàng ngậm miệng.

Cô mơ hồ cảm thấy được cô mới vừa mới giống như làm sai chuyện rồi.

Vừa nghĩ đến đây, Ôn tiểu thư trong lòng liền càng thêm không thoải mái hẳn lên. Cô chỉ là có vẻ nhát gan, đầu óc cũng không ngốc, đâu nào nghe không hiểu Hồng Tinh Huy là cố ý.

Người đàn ông này quả thực thật là đáng sợ, cứng mềm không ăn, biến sắc mặt so với lật sách còn nhanh!

"Hừ, xem ai lật sách giỏi hơn!" Ôn Ngọc kia tính tình bướng bỉnh cũng đến đây, nhìn cái gì cũng không vừa mắt.

"Trợ lý của anh bộ dáng quá xấu, tôi muốn nôn!"

"Anh bộ dáng Thái Bạch, giống y như " tiểu bạch kiếm ", anh đem mũ che lại."

"Tôi muốn ăn canh bánh bao phố Phúc Thái."

"Tôi muốn ăn bánh ngọt dâu tây pút-đing của tiệm bánh ngọt vừa rồi kia."

...

Tần Phong cùng Bùi Dịch phát hiện, đường đi của Hồng Tinh Huy càng rối loạn, ngẫu nhiên còn có đi về.

"Anh vẫn lại là đi xem đi, em thề tôi tuyệt đối không chạy loạn." Tô Thi Thi đẩy đẩy cánh tay Bùi Dịch.

Bùi Dịch thâm sâu liếc nhìn cô một cái: "Em cảm thấy được hiện tại là Hồng Tinh Huy đang trốn đến điên, hay vẫn lại là Ôn tiểu thư đang dẫn đường?"

Tô Thi Thi nhìn thoáng qua tay anh đang cầm bản đồ, khóe miệng giật giật: "Xem ra, giống như... là tác phong của Ngọc."

Mấy chỗ kia, tới tới lui lui lật đi lật lại đi dạo, khẳng định là Ôn tiểu thư lần đầu tiên đi không đủ, lại chạy về đi ăn.

"Không được, anh phải đi trông chừng Tần Phong. Anh phải giúp anh ta phân tích, Hồng Tinh Huy đang đùa giỡn Tần Phong. Nếu lỡ Tần Phong nhện không được, xông lên theo chân bọn họ đánh nhau thì làm sao bây giờ?"

Con chuột trước khi bị mèo bắt được, ai biết Hồng Tinh Huy sẽ làm ra cái gì.

Bùi Dịch thấy Tô Thi Thi thật có chút sốt ruột đến muốn cáu rồi, đành phải đứng lên: "Ngoan ngoãn đợi ở nhà, chỗ nào cũng không cho đi."

Anh nhìn thoáng qua phương hướng nhà bên cạnh: "Lại càng không cho đi qua bên kia."

Tô Thi Thi còn đang nhìn Hồ Quân Nhạc ở vách tường nhà bọn họ di chuyển gạch tu sửa, yên lặng xoay người, cầm lấy rổ nho đặt ở trên bàn trà, rầu rĩ không vui bắt đầu ăn.

"Cũng không biết Ngọc như thế nào?" Tô Thi Thi thở dài.

Bùi Dịch đang lúc Ôn Ngọc thăm tiệm bánh ngọt lần thứ ba tìm đến Tần Phong thời điểm, thấy anh đã bị tức được không nhẹ rồi.

"Nếu là cậu, cậu nhịn được sao?" Tần Phong nhìn Bùi Dịch ngấn đón ở trước mặt mình, tức giận đến ánh mắt đều đã tái rồi.

"Ngọc hiện đang mang thai, cậu nhịn không được cũng phải nhẫn."
Bùi Dịch trầm giọng nói.

Tần Phong nhất thời yên rồi.

Nếu không phải sợ thương tổn đến Ôn Ngọc, anh thực xông lên rồi.

Hồng Tinh Huy thật sự là cái biến thái!

"Bùi tổng, Tần tổng, bọn hắn đi trở về." Thư ký Vương từ bên ngoài chạy vào, nhỏ giọng nói.

Bùi Dịch gật đầu, cùng Tần Phong trao đổi một cái sắc mặt, hai người không nói được một lời theo sát ra ngoài.

Lúc này, mặt trời đã nghiêng về tây. Bất tri bất giác, vậy mà theo cả ngày.

Ôn Ngọc ăn đến bụng đều nhanh nứt vỡ, Tần Phong nhưng lại giọt nước chưa uống.

"Cái tiểu bạch nhãn lang kia." Tần Phong nhìn về phía Ôn Ngọc đang đứng trước kia, vừa tức giận lại là bất đắc dĩ.

Nhưng một giây sau, Ôn Ngọc không biết có phải nghe thấy được mùi xăng, bỗng nhiên che miệng chạy đến một thùng rác bên cạnh nôn mửa liên tục.

"Quân nhi!" Tần Phong tâm can đều đã run rẩy, lại đau lòng cực kỳ.

Cả ngày hôm nay, Ôn Ngọc đều là ăn xong liền nôn, ói ra thức ăn. Nhưng Hồng Tinh Huy liền ở một bên hưng phấn mà nhìn.

"Món nợ này, tôi nhớ kỹ!" Tần Phong cắn răng, quả đấm nắm được thật chặt.

"Đi, hấn nên là ngoạn chơi mệt mỏi rồi." Bùi Dịch hướng Tần Phong liếc mắt ra hiệu, hướng tới chiếc xe đang dừng lại ở một bên kia đi đến.

Bùi Dịch đoán không lầm, Hồng Tinh Huy mang theo Ôn Ngọc đi dạo cả ngày, lúc này đã thấy tẻ nhạt vô vị.

Chỉ là phương hướng bọn họ đi...

"Khẩn trương quay đầu!" Bùi Dịch cùng Tần Phong liếc nhau một cái, vội vàng đối với chú Lý nói.

Phương hướng xe Hồng Tinh Huy đang đi, là chỗ ở hiện giờ của Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi!

Bên trong xe Hồng Tinh Huy, Ôn Ngọc nhìn đến con đường quen thuộc, lập tức tinh thần: "Anh muốn đưa tôi đến chỗ Thi Thi sao?"

"Thích không?" Hồng Tinh Huy cười nói.

Ôn Ngọc cúi đầu, không nói gì.

Thực tưởng cô ngốc à? Hấn bắt quá là cảm giác đến nhàm chán, cho nên muốn đưa cô đến trong nhà Bùi Dịch khiêu khích bọn họ mà thôi.

Nhưng ngẩng đầu thời điểm, Ôn Ngọc đã vẻ mặt chán chớ: "Tôi phát hiện anh kỳ thật cũng vô cùng tốt. Cảm ơn anh hôm nay mời tôi ăn nhiều món như vậy. Anh vẫn không ăn cái gì, khát không?"

Cô từ trong túi xách lấy ra tới một lọ nước trái cây: "Đây là Tần Phong đặc biệt giúp tôi làm theo yêu cầu, anh muốn hay không?"

"A...?" Hồng Tinh Huy nhìn đến cô gái nhỏ kia bộ dáng không nữ, nhất thời hưng trí đến đây, lập tức tóm lấy, vặn mở tới liền uống vào trong miệng, "Uh"m, hương vị cũng tạm."

"A...." Ôn Ngọc tiếp nhận bình, yên lặng bỏ vào trong túi xách, khoe miệng buông xuống từ từ cong lên.

"Rất cục để cho tôi bắt được cơ hội, quả nhiên vẫn lại là Tần Phong thông minh!" Ôn Ngọc trong lòng kích động cực kỳ, chỉ cầu nguyện nhanh đến chỗ cần đến, chẳng thế thì liền bị kịch rồi.

Sáng giờ bận quá, đăng tạm 1 chương, quãng cho cục thính lạng tiếp =))

"Tần Phong... Em van cầu anh, anh lo lắng, chúng ta có thể đi xét nghiệm DNA, em đã hỏi qua y tá, đã có thể xét nghiệm rồi. Nếu... Nếu thật sự không phải, em... em..." Ôn Ngọc cắn răng, không biết chính mình nên làm cái gì bây giờ.

Chương 611: Em vui vẻ là được

Năm phút đồng hồ sau, một chiếc Bentley màu đen đứng ở trước mặt một nhà bình thường tòa tường bị tông sập.

"Ôn tiểu thư, Hồng gia Nhị ca?" Chính đang phải tự tay xây lại tường Hồ Quân Nhạc trừng mắt, quay đầu liền hướng trong viện chạy.

"Thi Thi, cô ngàn vạn lần đừng ra..." Hồ Quân Nhạc còn chưa hô xong, liền nhìn đến Tô Thi Thi từ trong nhà đi ra, lúc này như vua chúa đang giá đáo.

"Cô nhanh đi vào, ngàn vạn lần đừng đi ra bên ngoài, chẳng thế thì Bùi tổng khẳng định sẽ đánh chết tôi!" Hồ Quân Nhạc nghĩ muốn kéo Tô Thi Thi, lại không dám đụng vào cô, gấp đến độ đau cả đầu.

Tuy cũng không phải cực kỳ hiểu biết chuyện đã xảy ra hôm nay, nhưng hẳn đã sớm nghe nói Ôn Ngọc bị Hồng Tinh Huy bắt đi rồi.

Hiện tại Tô Thi Thi nếu lỡ cùng Hồng Tinh Huy xảy ra xung đột thương tổn đến chỗ...

"Bà cô của tôi ơi, cô vẫn lại là ở bên trong yên đi." Hồ Quân Nhạc còn kém khóc.

Tô Thi Thi thăm dò nhìn xem bên ngoài, lại nhìn đến Hồ Quân Nhạc:
"Ngọc trở lại?"

"Đúng vậy."

"Vây vừa lúc." Tô Thi Thi cầm trên tay một ly trà đưa cho Hồ Quân Nhạc, "Anh giúp tôi đưa cho Hồng Tinh Huy, cần phải mời hấn uống hết."

"Cô lại vẫn mời hấn dùng trà?" Hồ Quân Nhạc trừng mắt, hơi sợ hỏi, "Tôi giúp cô làm như vậy, Bùi tổng hấn không đối tôi làm gì đi?"

"Đem chuyện này làm xong, tôi để cho quản gia giúp anh mời người tới giúp đỡ xây lại tường." Tô Thi Thi nhỏ giọng nói.

Hồ Quân Nhạc cắn răng: "Thành giao!"

Tô Thi Thi ánh mắt sâu xa nhìn Hồ Quân Nhạc đi về phía trước đi, khóe miệng chậm rãi cong lên.

Cửa, Ôn Ngọc sững sờ nhìn Hồ Quân Nhạc chạy lại trở về, không rõ hấn đang làm gì.

"Tinh Huy ca, vừa rồi thật ngại quá." Hồ Quân Nhạc bung cốc trà kia đến, trong nháy mắt liền biến thành cái Nhị Thế Tổ kia, cà lơ phất phơ chạy đến trước mặt Hồng Tinh Huy, "Trà Long Tĩnh loại ngon nhất."

Hồng Tinh Huy nhàn nhạt nhìn lướt qua bốn phía: "Cậu như thế nào ở trong này?"

Hồ Quân Nhạc xấu hổ chỉ chỉ một nửa tường: "Không cẩn thận đem tường nhà bọn họ cho đụng sập."

Hồng Tinh Huy có hứng thú nhìn thoáng qua Hồ Quân Nhạc: "Biện pháp không tệ."

"Cái gì?" Hồ Quân Nhạc nhất thời không hiểu được ý tứ của hắn, nhớ lại Tô Thi Thi phân phó, làm bộ bình tĩnh đưa trà cho hắn, "Tôi lần này mang về tới một tấm lỏa nữ đồ, hôm nào đưa cho anh."

"A...?" Hồng Tinh Huy trong mắt hứng thú càng đậm, tiện tay tiếp nhận chén trà uống vào trong miệng, "Cũng là cậu biết sở thích của tôi. Hôm nào họp mặt, nhớ đến ngoạn chơi."

"Nhất định nhất định." Hồ Quân Nhạc đưa tay tiếp nhận chén trà hắn chuyển trở về, sau lưng đang chảy mồ hôi.

"Tô Thi Thi, cốc trà này của cô không có vấn đề đi? Ngàn vạn lần đừng hại tôi!" Hồ Quân Nhạc trong lòng kêu rên.

Hồng Tinh Huy là ai? Đây chính là người cầm đầu bọn hắn những thứ Nhị Thế Tổ này, lúc trước đều là hắn mang theo bọn họ những người này chơi đùa, ngoạn chơi so với ai khác đều đã điên hơn. Không chỉ nói hiện giờ Hồ gia lụi bại, liền là lúc trước Hồ gia cường thịnh thời điểm, Hồ Quân Nhạc cũng không dám trêu chọc hắn.

"Vậy mà thích lỏa nữ đồ, quả nhiên là biến thái." Bên cạnh, Ôn Ngọc nhỏ nhỏ nói thầm, đồng thời âm thầm quan sát đến biểu tình của Hồng Tinh Huy, yên lặng tính toán thời gian.

Liền đang lúc nói chuyện, xe Bùi Dịch cùng Tần Phong đến chỗ.

Hồng Tinh Huy hí nửa mắt nhìn Tần Phong từ trên xe bước xuống, khóe miệng cong lên.

"Tần tổng hôm nay vội vàng chết đi?" Hồng Tinh Huy nói chuyện thời điểm, ánh mắt liếc quá Ôn Ngọc bên cạnh, ý tứ hàm xúc khiêu khích mười phần.

Tần Phong mặt không chút thay đổi nhìn hắn: "Mới mấy ngày thời gian, bầm tím trên mặt Hồng tổng liền tiêu, dùng loại thuốc gì hay vậy?"

"Anh muốn dùng, lần sau tôi tìm người đánh anh một trận, đưa sau đó đưa đến cho anh dùng liền biết." Hồng Tinh Huy cười nhạt, như là đang nói đùa, lại không giống như là đang nói đùa.

Trước xảy ra những cái chuyện này, mọi người biết rõ lòng dạ đối phương.

"Ai nha, các người có cái gì hảo hảo nói chuyện. Hồng Tinh Huy, anh có thể đi được chưa?" Ôn Ngọc thấy thời gian không sai biệt lắm, sợ chuyện xấu xảy ra, khẩn trương chạy đến Tần Phong bên này giữ chặt tay anh, quay đầu thờ phì phì trừng mắt Hồng Tinh Huy.

"Bảo bối, nhìn thấy tình cũ liền quên tình mới như tôi sao, em cũng thật không lương tâm." Hồng Tinh Huy vẻ mặt thụ thương nói.

Tần Phong sắc mặt trầm xuống, liền muốn đánh người.

Ôn Ngọc vội vàng kéo anh một phen, thúc giục Hồng Tinh Huy: "Anh lại đánh không lại Tần Phong nhà ta, còn không chạy?"

"Bảo bối, ngày mai gặp." Hồng Tinh Huy khiêu khích mục đích đã đạt được, lúc này hứng thú đã sớm tiêu tan, xoay người hướng tới xe đi đến.

Mãi đến nhìn Bentley màu đen rẽ ngoặt nhìn không thấy, Ôn Ngọc mới vỗ bộ ngực, vẻ mặt nghĩ lại mà sợ: "Rốt cục đi rồi!"

Cô quay đầu trừng Tần Phong: "Anh vậy mà lại vẫn cùng hắn tán gẫu một hồi, nếu lỡ lộ hố làm sao bây giờ?"

"Lộ hố?" Tần Phong tim đập điên cuồng, nhìn lướt qua bụng của cô, nhíu mày nói, "Em theo anh lại đây."

"Làm sao vậy?" Hồ Quân Nhạc nhìn hai người đột nhiên hướng góc sân đi đến, nghi hoặc nhìn về phía Bùi Dịch.

Nhưng ngẩng đầu, hấn liền hoảng sợ.

Bùi Dịch đang nhìn hấn. Nói đúng ra, Bùi Dịch chính đang nhìn cái ly trà trong tay hấn đang cầm kia.

"Người nào đưa cho cậu?" Bùi Dịch trầm giọng hỏi.

Hồ Quân Nhạc cho rằng chén trà này là của Bùi Dịch dùng, khẩn trương giải thích nói: "Đây là Thi Thi bảo tôi đưa cho Hồng Tinh Huy uống, không phải bản thân tôi lấy!"

Bùi Dịch trong lòng trầm xuống, hiện lên một cái ý nghĩ không tốt.

Anh giương mắt nhìn đến người phụ nữ nơi xa đang định chạy trốn kia, sắc mặt trầm xuống: "Đứng lại!"

Tô Thi Thi thân thể cứng đờ, quay đầu xấu hổ bài trừ một nụ cười tươi tắn, rất muốn lấy cái động chui vào.

Bùi Dịch đưa tay lấy cái ly trà trong tay Hồ Quân Nhạc kia, hướng tới Tô Thi Thi từng bước bước đi qua tới.

Tô Thi Thi đứng tại chỗ không dám động, cũng không dám nhìn cái ly trà kia, ánh mắt loạn phiêu.

"Thật là trà của em." Bùi Dịch dụng đích thị câu trần thuật.

"Uh"m." Tô Thi Thi trầm thấp đáp.

"Cho Hồng Tinh Huy." Bùi Dịch nói.

"Uh"m." Tô Thi Thi cảm thấy được có chút lạnh.

Bùi tiên sinh, xin nhờ người có chuyện một câu nói cho xong được chưa! Như vậy cực kỳ đáng sợ!

Mà bên kia, Hồ Quân Nhạc thấy tình huống không đúng đã sớm trốn rồi.

"Em có cái gì muốn nói?" Bùi Dịch mặt không chút thay đổi hỏi.

Tô Thi Thi đưa mắt nhìn chén trà trong tay anh, lúng ta lúng túng nói: "Các người bị cái tên biến thái ức hiếp, trong lòng em khó chịu, để cho hắn chịu chút giáo huấn, thì có làm sao!"

Bùi Dịch xoa xoa mi tâm, có chút đau đầu.

Là không có gì, em vui vẻ là được rồi.

"Thuốc là ở đâu ra?" Bùi Dịch cầm tách trà dốc ngược xuống, đem nước còn thừa trong tách trà đổ đi, nhàn nhạt hỏi.

Tô Thi Thi nuốt nước miếng, không tình nguyện nói: "Các người ra ngoài thời điểm, để cho Dương Dũng đi mua."

Được lắm, đồng mưu lại nhiều một người.

Lúc này, Tần Phong hai người quay lại rồi.

Ôn Ngọc cúi đầu, giống như đứa bé làm sai chuyện đi sau lưng Tần Phong, hiển nhiên mới vừa bị giáo huấn rồi.

Bùi Dịch quét mắt nhìn Tần Phong trong tay đang cầm bình nước trái cây kia, màu sắc trầm trầm.

Tần Phong giương mắt, nhìn đến chén trà Bùi Dịch nắm trong tay, mày run lên một phen.

Lập tức đều đã minh bạch rồi.

"Hai người phụ nữ các người!" Tần Phong chán nản.

Bùi Dịch dĩ nhiên triệt để vô cảm.

Không phải là hai cô gái này cho Hồng Tinh Huy ăn hai lần uống thuốc kích dục thôi sao, chớ nhà anh lúc trước cũng đã thử qua, không có gì đặc biệt

"Không phải chứ?" Tô Thi Thi cũng hiểu rõ ra, ngơ ngác nhìn Ôn Ngọc, "Cô làm sao có thể có mấy loại này?"

"Tần Phong cho tôi." Ôn Ngọc vè mặt vô tội.

"Ha ha... Tần tổng thật có nhã hứng a." Tô Thi Thi cười gượng.

Tần Phong chỉ cảm thấy huyết Thái Dương và huyết quản đang thịnh thịnh nháy dưng, thật muốn bóp chết cái người phụ nữ làm người khác không bớt lo nhà anh.

"Anh cho em cái này, là cho em lúc chạy trốn bỏ vào! Em..." Tần Phong tức giận đến không nghĩ muốn nói chuyện.

Anh chỉ nghĩ tới vừa rồi nếu lỡ Hồng Tinh Huy trên đường đổi ý không có đưa Ôn Ngọc trở về, hiện tại trời biết sẽ biến thành bộ dáng gì nữa!

Ôn Ngọc sững sốt, rồi sau đó vẻ mặt nghĩ lại mà sợ chụp vồ ngực: "Anh nói rất đúng, vừa rồi thật sự là nguy hiểm thật. Vậy bây giờ chúng ta làm sao bây giờ? Không cần vụng trộm đến đó xem thử sao?"

Khả năng Bát Quái của Ôn tiểu thư triệt để bạo phát.

Hai người đàn ông ở đây sắc mặt đều là cứng đờ, có cảm giác không tốt lắm.

Quả nhiên, Tô Thi Thi vừa nghe lập tức liền hưng trí, lôi kéo tay Bùi Dịch hưng phấn nói: "Đi, đi xem, đi xem!"

Mọi người ngủ ngon. Đạo này Ryeo hơi bận nên up chậm. Ko có thời gian cố định. Mn đừng g hối nhé. Còn mấy ngày nữa là hết bận rồi. Nói chứ đuối quá trời

Chương 612: Người phụ nữ kia rất cực tìm được cơ hội

"Các người vui vẻ là được." Trong tiểu viện an tĩnh ở vùng ngoại ô, truyền đến tiếng hai người đàn ông bất đắc dĩ.

Việc đã đến nước này, lại vẫn có thể làm sao. Bùi Dịch cùng Tần Phong lúc này rất có loại cảm giác bình nứt không sợ bể.

Chỉ cần hai vị thai phụ này vui vẻ thì tốt rồi!

Nhất là Ôn Ngọc, hôm nay bị Hồng Tinh Huy xem như khi làm xiếc một dạng lôi đi dạo cả ngày, chính đang kìm nén một bụng tức, lúc này vừa lúc ra ngoài giải tỏa.

Tô Thi Thi cũng không sai biệt lắm, chính đang kìm nén mạnh mẽ nghĩ muốn phát tác.

Bùi Dịch cùng Tần Phong yên lặng đối mắt nhìn nhau một cái, rất có ăn ý bảo trì trầm mặc.

Nơi xa, Hồ Quân Nhạc nhìn bóng lưng bốn người bọn họ rời đi, tâm không biết như thế nào, đập mạnh điên cuồng.

"Xong rồi, tách trà kia khẳng định có vấn đề. Mình chết chắc rồi!" Hồ Quân Nhạc buồn bực cực kỳ.

Hắn đây là trêu ai chọc ai rồi!

Bên kia, Tô Thi Thi mấy người theo dõi Hồng Tinh Huy đến khách

sạn Hồng thị.

"Oa? Người kia không phải trước đó ở trên Truyền Hình thể lộ vị Lại tiểu thư kia sao?" Mới vừa xuống xe, Tô Thi Thi liền nhìn đến một cái bóng dáng nhìn quen mắt.

Trước mặt người xem cả nước thể lộ, bộ dáng còn không tồi, nghĩ muốn không nhớ kỹ đều đã khó.

Bùi Dịch đỡ eo Tô Thi Thi, cau mày nói: "Nhìn đường."

Tô Thi Thi vẫn trụ cánh tay anh, thú vị hỏi han: "Anh có phải trước tiên coi em như con gái mà nuôi dạy rồi hay không?"

Bùi Dịch sắc mặt ửng đỏ, mím môi, không nói.

Bên kia, Ôn Ngọc tình huống cũng không khá hơn chút nào. Bởi vì ngẩng đầu nhìn người, bị Tần Phong trừng hai mắt nhìn.

"Phụ nữ có thai không ai lớn hơn." Ôn Ngọc tức giận nói.

Tô Thi Thi nghĩ muốn phụ họa, lườm mắt nhìn gặp Bùi tiên sinh trầm trầm sắc mặt, yên lặng ngậm miệng lại.

"Các người xem, người kia là Hồng Tinh Huy đi?" Ôn Ngọc bỗng nhiên chỉ vào thang máy trong đại sảnh của khách sạn phía trước nói.

Tô Thi Thi ngẩng đầu vừa thấy, thật đúng là, lúc này đối với Ôn Ngọc nói: "Ôn tiểu thư, tôi phát hiện Bát Quái cũng là phải có thực lực."

Cô vừa rồi liền không phát hiện, Ôn Ngọc hiển nhiên là cao thủ trong giới Bát Quái.

Bùi Dịch cùng Tần Phong hai người, mím môi, làm như không có nghe đến.

Hai người trong lòng hiện tại chỉ có một nghĩ cách: Về sau không thể để cho hai người phụ nữ này ở chung một chỗ!

"Xem ra, Hồng Tinh Huy thật sự trúng chiêu rồi." Tô Thi Thi ngoạn chơi cánh tay Bùi Dịch, hướng tới khu nghỉ ngơi của khách sạn đi đến.

Lúc này, bên kia trước thang máy dừng lại vài người. Hồng Tinh Huy đang được trợ lý của hắn đỡ, tựa hồ đang phát giận.

Mà vị Lại tiểu thư kia chính đang hướng tới Hồng Tinh Huy đi đến.

"Nhìn dáng vẻ của hắn, có phải phản ứng có phần lớn hay không?" Tô Thi Thi tính tính thời gian, phát hiện từ khi bọn họ bỏ thuốc đến bây giờ còn không có vượt qua nửa giờ, nhưng Hồng Tinh Huy nhìn qua giống như là thuốc phát tác một giờ rồi.

"Cái thứ đó của anh có thể đảo ngã một con trâu." Tần Phong mặt không chút thay đổi phun ra một câu.

Tô Thi Thi sắc mặt cứng đờ: "Xong rồi, em để cho Dương Dũng mua cũng là dược tính rất mạnh."

"Chúng ta... Vẫn lại là đi thôi?" Ôn Ngọc nhỏ giọng đề nghị nói.

Cô nghe Tô Thi Thi nói qua lúc trước Bùi Dịch cùng Tần Phong cho chồng trước Tô Thi Thi uống một loại thuốc rất lợi hại, trực tiếp đem Hà Chí Tường cho phế đi.

Bọn họ - - hiện tại chạy trốn tới nơi khác còn kịp hay không?

"Nghĩ lung tung cái gì!" Tần Phong gõ hạ đầu cô, nhàn nhạt nhìn thoáng qua bốn phía, "Nếu đến đây, liền thuận tiện ăn một bữa cơm rồi mới trở về."

Bùi Dịch gật đầu: "Tôi cũng đói bụng."

Hai cô gái lại như bị kim đâm trúng chỗ nào.

"Vẫn lại là trở về đi." Tô Thi Thi lặng lẽ kéo kéo tay áo Bùi Dịch.

Ôn Ngọc kéo kéo tay Tần Phong: "Nhanh lên đi, cô gái kia đến đây rồi."

Tô Thi Thi ba người đều là sửng sốt, ngẩng đầu vừa thấy, phát hiện là Lại Tân Đồng.

Bùi Dịch cùng Tần Phong sắc mặt chái quét một phen liền ngay ngắn lên, nhàn nhạt nhìn Lại Tân Đồng.

Lại Tân Đồng mặc một bộ quần áo màu trắng sang trọng, trang điểm tinh xảo, đi đường tư thái tao nhã, không nóng không vội, cùng Tô Thi Thi và Ôn Ngọc quân đều là hai loại người.

Cô ta thẳng tắp đi tới trước mặt Ôn Ngọc, mặt không chút thay đổi nhìn cô.

Tô Thi Thi bình tĩnh ngồi thẳng tư thế, tay lại đột nhiên bị Bùi Dịch đè lại.

Bùi Dịch dụng ánh mắt ý bảo cô an tâm một chút chớ vội nóng nảy.

Trái lại, bị để mắt Ôn Ngọc, giống như người không việc gì một dạng, lúc này cũng đang tò mò nhìn Lại Tân Đồng.

"Cô không đẹp bằng trên tivi nha." Ôn Ngọc nhìn một hồi, đột nhiên bắn ra một câu.

Tô Thi Thi vội vàng quay đầu, sợ trước cười ra tiếng.

Lại Tân Đồng sắc mặt cũng là cứng đờ, có chút theo không kịp suy nghĩ của Ôn tiểu thư.

Bên kia, Hồng Tinh Huy đã bị đỡ tiến vào thang máy, trong đại sảnh nháy mắt an tĩnh lại.

"Tôi có phải đẹp hơn hay không?" Ôn Ngọc gặp Lại Tân Đồng nhìn chăm chăm vào chính mình xem lại không nói lời nào, cảm thấy được phải nói chút gì phá trầm mặc.

Lại Tân Đồng trong mắt hiện lên quét xuống nhìn chăm chú, gặp Ôn Ngọc không giống như là nói đùa, trong lòng hiện lên một tia nghi hoặc.

"Tinh Huy thích loại người đàn độn?" Lại Tân Đồng trong lòng có chút không xác định.

"Lại tiểu thư, cô có biết nhìn chăm chăm người khác như vậy là hành vi rất không lễ phép không." Tần Phong nhìn thấy vẻ mặt của Lại Tân Đồng, sắc mặt trầm tiếp xuống.

"Không sao cả, cô ta muốn nhìn để cho cô ta nhìn đi. Dù sao có nhìn hay không, cô ta cũng xem em như kẻ địch, nhìn trong lòng cô ta ngược lại sẽ dễ chịu một chút." Ôn Ngọc thật sự quơ quơ tay Tần Phong.

Lại Tân Đồng nháy mắt thân thể cứng đờ, đối với Ôn Ngọc phán quyết nháy mắt liền thay đổi.

Cô gái này không ngốc, ngược lại cực kỳ thông minh!

"Khó trách Hồng Tinh Huy sẽ nhìn tới cô."

Lại Tân Đồng lộ ra quét xuống tươi cười: "Các vị ngại quá, thất lễ rồi."

Cô nói xong, nhìn sâu Ôn Ngọc một cái, có điều ngụ ý phun ra hai chữ: "Cảm ơn."

Cô nói xong, tiện xoay người hướng tới thang máy đi đến.

"Cứ như vậy?" Ôn Ngọc một bộ nghĩ muốn kéo cô trở về nói vài câu gì đó, lại thất vọng rồi.

"Tới cùng là ai cảm thấy được cô ấy sẽ chịu thiệt?" Tô Thi Thi ru rú ở trong lòng Bùi Dịch, vừa buồn cười lại là bất đắc dĩ.

Ôn tiểu thư như vậy, liền tính tới mười cái tình địch đều sẽ không chịu thiệt đâu nhỉ?

Bùi Dịch xoa tóc Tô Thi Thi, vẻ mặt thê nô nói: "Vợ yêu nói rất đúng."

"Ặc..." Tần Phong vẻ mặt chịu không nổi bộ dáng của hai người kia, đảo mắt liền vẻ mặt sùng nịch nhìn Ôn Ngọc, "Em vừa rồi biểu hiện hết sức tốt, lát muốn ăn cái gì tùy tiện gọi."

Ôn Ngọc vừa nghe ăn, không tự giác cảm thấy được có chút ghê tởm, bịt miệng nôn khan một trận.

Tần Phong vội vàng nâng cô dậy: "Vẫn lại là trở về đi."

Tô Thi Thi hai người cũng đứng lên, không có tâm tư tiếp tục xem náo nhiệt.

Hồng Tinh Huy bị Lại Tân Đồng xử lý, bọn họ lúc này lại đến phá cũng có chút quá đáng rồi.

Nơi xa, Lại Tân Đồng nhìn bóng lưng bọn họ rời đi, ánh mắt có chút phức tạp.

"Ôn Ngọc, là cô cho Tinh Huy uống thuốc đi? Tôi quả thật muốn cảm ơn cô chế tạo cho tôi cơ hội này. Nhưng mà..." Cô ta quay đầu nhìn về phía thang máy, trong mắt hiện lên quét xuống kiên định, "Tôi hẳn không để cho bất luận kẻ nào cướp đi hẳn!"

Cô theo đuổi Hồng Tinh Huy mười mấy năm, từ lúc còn nhỏ bắt đầu liền vẫn nhớ kỹ hẳn. Đối với chuyện của Hồng Tinh Huy rõ như lòng bàn tay, bao gồm cả việc hẳn gần đây cảm thấy hứng thú với Ôn Ngọc.

"Ôn tiểu thư, hi vọng cô với Tần Phong của cô vẫn hảo hảo." Lại Tân Đồng sau cùng nhìn thoáng qua, xoay người hướng tới thang máy đi đến.

Bên ngoài khách sạn, Ôn Ngọc đột nhiên khiếp sợ tại chỗ không đi rồi.

Bùi Dịch xa xa nhìn lên, kéo Tô Thi Thi liền chuẩn bị đi.

"Thi Thi, tôi với cô cùng trở về có được hay không?" Ôn Ngọc ló đầu ra, hướng tới Tô Thi Thi ngoắc.

Tô Thi Thi cười gật đầu: "Bánh táo đỏ bà nội đều đã làm cả ngày, liền chờ cô đến ăn."

Ôn Ngọc vừa nghe liền đói bụng, xoa bụng đáng thương tội nghiệp nhìn Tần Phong: "Liền đi ăn một bữa cơm có được hay không? Đây là món em duy vừa nghe đến lại không buồn nôn rồi."

Tần Phong yên lặng thờ dài.

Anh có thể phản đối sao?

Anh dám phản đối sao?

Anh nỡ phản đối sao?

Bùi Dịch sắc mặt trầm trầm liếc mắt nhìn anh một cái, có cảm giác chỉ tiếc rèn sắt không thành thép ý tứ hàm xúc rõ ràng.

Lúc trước mới vừa đạt thành hiểu ngầm, không cho hai cô ở cùng một chỗ, Tần Phong nhanh như vậy liền tước vũ khí đầu hàng rồi.

"Cậu lại hơn tôi được chỗ nào đâu." Tần Phong ghé sát vào bên người Bùi Dịch, hèn mọn nói.

Bùi Dịch âm thầm xé toác anh liếc mắt một cái: "Ít nhất tôi đem tình địch của mình thu phục rồi."

Tần Phong chán nản: "Là người nào giúp đỡ cậu cùng thu phục?"

Bùi Dịch lướt mắt nhìn Tô Thi Thi: "Vợ yêu của tôi."

"Cậu!

Tần Phong tức giận đến không nghĩ muốn nói chuyện, đi qua dắt tay Ôn Ngọc, nói không dùng đến não liền bung ra: "Quân nhi, em thích nhà Thi Thi như vậy, liền ở nhiều vài ngày."

Ôn Ngọc sững sốt, lập tức vui mừng đến thiếu chút nữa nhảy dựng lên: "Thật sự?"

Giả...

Tần Phong hận không thể tát mình một cái. Phía sau, Bùi Dịch sắc mặt đã xanhrồi.

Hụ hụ, mưa, đường sình, nước ngập mà hệ thống lỗi không làm việc được, dự là ngòi tới tối nữa rồi đó T.T

Chương 613: Thành linh xảy ra ngoài ý muốn

Tô Thi Thi cười thầm, chỉ cảm thấy mấy vị đại nam nhân đấu khí thời điểm thật sự là ngây thơ vô cùng.

Đọc theo đường trở về không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, Ôn Ngọc nhớ đến ăn, đặc biệt nhu thuận.

Mấy người về đến nhà, đúng là thời gian cơm chiều. Bọn họ ở trên đường trở về, liền báo cáo thời gian về đến nhà, vừa đến có thể ăn cơm.

"Ngọc, bà nội từ Dương thành đem một chút me giác đến đây, có thể giúp con bớt nôn nghén. Con ở lâu hai ngày, bà nội làm cho con ăn thử xem." Phương Ngọc Hoa nhìn đến Ôn Ngọc, liền giống nhìn đến cháu nhà mình, cười nói.

"Bà nội Phương, người vất vả rồi." Tần Phong lập tức giữ chặt tay Ôn Ngọc, lách đến chỗ giữa cô cùng Phương Ngọc Hoa, cương cười nói.

"Được, đi ăn cơm đi." Phương Ngọc Hoa buồn cười nhìn Tần Phong liếc mắt một cái, đâu nào nhìn không ra tâm tư của anh.

Tần Phong vừa nghe Phương Ngọc Hoa muốn giữ Ôn Ngọc ở lại chỗ này, lúc này liền buồn bực rồi.

"Cậu mau nghĩ biện pháp." Ngồi vào bàn thời điểm, Tần Phong lặng lẽ tiến đến bên người Bùi Dịch, nhỏ giọng nói.

Bùi Dịch mặt không chút thay đổi nói: "Nhà của chúng tôi hiện tại Thi Thi lớn nhất, tôi nói không tính."

"A... Có bản lĩnh cậu đừng có xụ mặt!" Tần Phong xé tóc nhìn anh liếc mắt một cái.

Nửa giờ sau, ăn cơm xong, hai vị tiên sinh mặt đều đen rồi.

"Cứ như vậy, vào trong phòng nói đi." Tô Thi Thi cùng Ôn Ngọc nói nhỏ thương lượng được vài phút, cho ra kết luận nhất trí.

"Bùi Dịch, em cùng Ngọc đi bàn chút chuyện, các người đi bên cạnh ngồi chơi xơi nước một hồi đi." Tô Thi Thi cực kỳ chân chó pha cho Bùi Dịch ấm trà, trông mong nhìn anh.

Bùi Dịch nâng cánh tay cứng ngắc, cả đời không muốn tiếp nhận ấm trà.

"Em vui vẻ là tốt rồi." Người nào đó đen mặt, kìm nén ra mấy chữ.

Một bên, Ôn Ngọc cũng là vẻ mặt lầy lòng nhìn Tần Phong: "Em cũng giúp pha một ấm trà có được hay không?"

"Anh no rồi." Tần Phong đen mặt đi ra ngoài, tức đều đã no rồi.

Đợi hai người đi rồi, Tô Thi Thi lập tức lôi kéo Ôn Ngọc vào trong phòng, khóa cửa lại, sắc mặt nghiêm trọng nhìn cô: "Tới cùng là làm sao vậy?"

Ôn Ngọc lo lắng quan sát một phen bốn phía, xác định không sẽ bị người khác nghe được, mới đến ghế nghỉ ngơi trong phòng ngủ ngồi xuống, nói: "Để cho tôi sắp xếp ngôn ngữ một phen."

Tô Thi Thi ngồi đến bên cạnh cô, chờ.

"Thi Thi, kỳ thật tôi cũng không phải cực kỳ hiểu rõ tới cùng là chuyện gì xảy ra, nhưng mà Hồng Tinh Huy nói Bảo Bảo trong bụng tôi là của hấn..."

Ôn Ngọc đem chuyện đã xảy ra thời gian này ra một năm một mười nói với Tô Thi Thi một lần.

Tô Thi Thi càng nghe càng tức giận, đến sau cùng tức giận đến đều nhanh bốc khói rồi.

"Ôn Ngọc, chuyện lớn như vậy cô vậy mà có thể gạt tôi! Tôi rõ là... Hôm nay nên là cho hấn thuốc gấp mười lần, thật sự là tiện nghi hấn rồi!" Tô Thi Thi hung tợn nói.

"Đúng không? Cô cũng thấy được hấn rất xấu phải không? Tôi đã nói, hấn là cái biến thái." Ôn Ngọc bĩu môi, vẻ mặt không vui.

Tô Thi Thi có chút đau đầu: "Cô không tính toán nói cho Tần Phong?"

Ôn Ngọc lập tức trầm mặt tiếp xuống, cúi đầu, hai tay ra sức vò vò vạt áo, có chút không biết làm sao.

Tô Thi Thi trong lòng hiểu rõ, ôn nhu nói: "Cô phải tin tưởng anh ấy."

"Tôi tin tưởng anh ấy." Ôn Ngọc thấp giọng nói, "Đúng là Thi Thi cô hiểu không? Giữa tôi và anh ấy đã có qua một lần ngăn cách, tôi có chút sợ hãi..."

Cô cúi đầu vuốt ve bụng mình, trong mắt tràn qua một tầng đau thương: "Hồng Tinh Huy nhất định đã làm chuyện kia mới có thể

chắc chắn như thế. Nếu tôi nói cho Tần Phong, tôi chỉ là bởi vì trực giác chính mình tin tưởng đứa nhỏ này là của anh ấy, anh ấy... Sẽ tin tôi sao?"

"Ngọc..." Tô Thi Thi có chút khổ sở.

Làm phụ nữ, cô càng hiểu bất đắc dĩ trong lòng Ôn Ngọc lúc này.

"Thi Thi, tôi không sao. Tôi thậm chí một giây đồng hồ cũng chưa nghĩ tới, đứa nhỏ này nếu lỡ không phải của Tần Phong sẽ thế nào." Ôn Ngọc ngẩng đầu, trong mắt hiện lên quét xuống kiên định, "Tôi mặc kệ người khác thấy tôi thế nào, tôi tin tưởng nó là Bảo Bảo của cùng Tần Phong."

"Ngọc." Tô Thi Thi nhìn Ôn Ngọc, trầm giọng nói, "Nếu đứa nhỏ này thật là của Hồng Tinh Huy, cô sẽ làm sao?"

Tuy cực kỳ tàn nhẫn, nhưng làm bạn bè, cô tất phải giúp cô ấy phân tích tình huống có khả năng gặp phải.

Ôn Ngọc nước mắt liền rớt xuống, cắn môi, khổ sở nói không ra lời.

Đã làm mẹ mới hiểu rõ, cảm giác trong thân thể cái loại này như chân với tay. Đây không chỉ là một cái phôi thai, nó vẫn lại là một cái sinh mệnh.

"Thi Thi, cô tin tưởng tôi có được hay không? Nó thật là con của Tần Phong. Tôi đặc biệt theo bác sĩ tìm hiểu qua, ngày đó thời gian quá thật theo tôi cùng Hồng Tinh Huy ở trong khách sạn thời gian ăn khớp, nhưng mà - -" Ôn Ngọc một bên khóc vừa nói.

"Nhưng mà, tôi sáng hôm đó cùng Tần Phong... Kia... Cái kia, tôi... Tôi uống thuốc rồi. Hắn ở khách sạn dưới điều kiện thô sơ như thế,

liền tính để cho bác sĩ làm giải phẫu, khả năng thụ thai cũng là rất thấp."

"Kiểm tra thời điểm, là khoảng tầm 40 ngày. Đúng là số này cũng không phải cực kỳ chính xác. Tôi uống thuốc rồi không có khả năng mang thai, đứa bé rất có khả năng là sau vài ngày mới có... Thi Thi, cô tin tưởng tôi có được hay không, tôi..."

"Cô đừng kích động!" Tô Thi Thi vội vàng kéo tay cô, thật sự nói, "Tôi tin tưởng cô! Cô đừng kích động, sẽ dọa đến Bảo Bảo."

"Thi Thi..." Ôn Ngọc nước mắt chặc chặc rơi xuống. Nhiều ngày như vậy, cô vẫn một mình chịu đựng dày vò, hiện giờ rốt cục nói ra, thật sự thoải mái rất nhiều.

Cô tin tưởng đứa bé là của Tần Phong, nhưng Tô Thi Thi cũng nói, nếu lỡ... Phàm là chuyện gì cũng đều có ngộ nhỡ.

"Vậy cô hiện tại định làm như thế nào? Hồng Tinh Huy cho rằng đứa bé này là của hắn, sẽ vẫn quấn lấy cô. Tần Phong sớm muộn gì cũng biết. Cùng với việc từ trong miệng người khác biết, không bằng cô chính miệng nói cho anh ấy." Tô Thi Thi khuyên nhủ.

Ôn Ngọc gật đầu: "Tôi tìm cô chính là nghĩ muốn thương lượng chuyện này. Cô cùng tôi đều đã hiểu biết rình tình của Tần Phong, anh ấy ở mặt ngoài nhìn thì cái gì đều đã không thềm để ý, kỳ thật cực kỳ hẹp hòi rồi. Tôi sợ nói ra, anh ấy sẽ đi tìm Hồng Tinh Huy liều mạng."

Tô Thi Thi gật đầu, chuyện này cũng là điều cô đang lo lắng.

"Ý của cô là muốn tôi giấu Bùi Dịch sao?" Tô Thi Thi hỏi.

Ôn Ngọc lắc đầu, xấu hổ nói: "Tôi... Tôi chính là muốn để cho cô tìm Bùi tổng giúp... Giúp một chút việc."

Tô Thi Thi tức cười.

Xem ra Ôn Ngọc trong lòng sớm đã có quyết định.

"Được, tôi trước nói cho Bùi Dịch. Chờ cô nói cho Tần Phong thời điểm, để cho anh ấy phụ trách ngăn Tần Phong lại." Tô Thi Thi cười nói.

"Thi Thi cô thật tốt." Ôn Ngọc lộ ra một cái đại đại tươi cười, trong lòng dễ chịu rất nhiều.

"Được rồi, đi rửa cái mặt, nhìn cô khóc đến ánh mắt hồng hồng, đợi để cho Tần Phong nhìn đến..." Tô Thi Thi lôi kéo Ôn Ngọc đi tới phòng tắm.

Mà bên kia, hai vị tiên sinh bị đuổi ra tới, lúc này thực đen mặt ngồi ở trong phòng khách lầu một nhà bên cạnh thổi khí lạnh uống trà.

Hỗ Quân Nhạc ngồi ở một bên, đi cũng không được, ở lại cũng không xong, chỉ cảm thấy trên người đều nhanh già rồi.

Bùi Dịch cùng Tần Phong mặt đối mặt ngồi, hai người sắc mặt đều có chút đen, vừa thấy liền biết là tâm tình không tốt.

"Cái kia..." Hỗ Quân Nhạc muốn nói gì phá trầm mặc.

Vừa mới há mồm, đã bị một cái nhìn lạnh lẽo của Bùi Dịch làm cho sợ tới mức không dám nói lời nào.

Hỗ Quân Nhạc vụng trộm nhìn trên lầu một cái, trong lòng giống như

đang niệm chú nói thầm: "Đoàn Tĩnh Đồng, Đoàn Tĩnh Đồng, Đoàn Tĩnh Đồng! Em còn không tới cứu anh, anh liền đem đồng dụng cụ kia của em ném hết!"

Đúng lúc này, đèn trong phòng khách bỗng nhiên lóe lên một cái, rồi sau đó toàn bộ tắt, toàn bộ thế giới hãm nhập đến chỗ hắc ám...

Tô Thi Thi cùng Ôn Ngọc đang từ phòng đi ra, muốn đi tìm Bùi Dịch cùng Tần Phong, chợt nghe một tiếng nổ mạnh vĩ đại.

"oành" một tiếng vang thật lớn, chấn động nhà cửa đều đã run một cái.

Mọi người ngủ ngon

Chương 614: Anh cùng em tuyệt giao

Vù vù khói khí, bay lên trời.

Tô Thi Thi cùng Ôn Ngọc đi ra sân, thật xa liền trông thấy từ trong phòng nhà bên cạnh bay ra khói đặc, hòa trộn với mùi gay mũi.

Hai người trong lòng đều là trầm xuống, mặt chài quét liền trắng.

"Chúng ta không có việc gì!" Nhà bên cạnh bỗng nhiên truyền đến tiếng của Tần Phong.

Ngay sau đó là giọng của Bùi Dịch.

"Các người đứng tại chỗ không nên cử động, chúng ta lập tức tới ngay."

"Các người không có việc gì đi?" Tô Thi Thi lôi kéo Ôn Ngọc hướng trong viện đi, tâm tình thịch nháy.

Vừa rồi một màn kia, thật sự là hù chết cô rồi.

Ôn Ngọc so với cô cũng không khá hơn chút nào, mặt mũi trắng bệch, ánh mắt hồng hồng, nếu là Tần Phong vừa rồi không lên tiếng, phỏng chừng đã sớm dọa khóc.

Bùi Dịch cùng Tần Phong đã chạy tới, trên người hai người dính đầy tro bụi, trên mặt cũng tối như mực, có chút chật vật. Hai người đã chạy tới liền một người ôm chầm một vị tiểu thư lập tức an ủi.

"Sao lại thế này?" Tô Thi Thi nhìn nhà bên kia một cái, "Có cái gì nổ mạnh rồi hả?"

Bùi Dịch đen mặt cũng nhìn một cái căn phòng đang bốc lên khói đen kia, lôi kéo Tô Thi Thi đi vào trong vài bước: "Lại vẫn không rõ lắm, Dương Dũng đã lên xem rồi."

Đúng lúc này, từ trong phòng nhà bên cạnh kia lao tới một người, thân cao tầm 1m5, vòng eo to tròn, vội vội vàng vàng chạy trốn, chính đang che miệng liều mạng ho khan.

"Đồng Đồng?" Tô Thi Thi vừa thấy là Đoàn Tĩnh Đồng, nhất thời hoảng sợ, lôi kéo Bùi Dịch liền đi về bên kia, "Nó làm sao có thể ở nơi này?"

"Em đi chậm một chút." Bùi Dịch trầm giọng nói, đồng thời lạnh lạnh nghiêm nhìn Đoàn Tĩnh Đồng liếc mắt một cái.

Đoàn Tĩnh Đồng vừa vặn nhìn qua, tiếp xúc đến ánh mắt của anh trai mình, sợ tới mức thiếu chút nữa quay đầu bỏ chạy.

"Anh, chị dâu." Tiểu tử kia đưa cánh tay béo ụt ụt lau mặt một cái, muốn giả vờ đáng thương, nhưng lướt thấy ánh mắt lạnh lẽo của anh trai mình phóng tới, cuống quýt cúi thấp đầu xuống, không dám nói lời nào.

"Em đem cái gì bùng nổ rồi hả?" Bùi Dịch nhàn nhạt hỏi.

Đoàn Tĩnh Đồng da căng thẳng, lắp ba lắp bắp nói: "Em... Em nghĩ muốn làm một thiết bị, hẹn... Hẹn giờ làm chập mạch điện."

"Chập mạch điện? Vậy cũng sẽ không nghiêm trọng như vậy đi? Chị

nhìn xem, em có bị thương đến chỗ nào hay không?" Tô Thi Thi nói xong liền muốn đi lên xem xét.

Bùi Dịch lập tức giữ chặt cô, khó chịu nói: "Em nhìn bộ dáng nó xem giống có việc sao?"

Đoàn Tĩnh Đồng bĩu môi, yếu kém yếu kém nói: "Vốn là không nghiêm trọng như thế, nhưng mà tên đàn độn kia... Hắc... Hắc đem máy phát điện đá tung rồi..."

"Đem máy phát điện đá tung rồi hả? Thành một mớ hỗn độn?" Tô Thi Thi thật sự vô pháp tưởng tượng, máy phát điện kia có bao nhiêu yếu ớt mới có thể bị đá tung.

Đoàn Tĩnh Đồng đương nhiên không dám nói cho mọi người, cậu đem máy phát điện kia hủy đi, tùy tiện gắn lại nhìn như xài được thôi

"Không đúng, em vừa rồi nói người nào?" Tô Thi Thi nhớ tới chuyện này, thần tốc xem kỹ một phen bốn phía, phát hiện hình như ít đi một người.

"Hồ Quân Nhạc đâu?" Tô Thi Thi hỏi.

"Phu nhân, ở đây." Tô Thi Thi vừa dứt lời, trong phòng liền truyền đến tiếng Dương Dũng.

Mọi người ngẩng đầu, chỉ thấy Dương Dũng lưng khiên một người từ trong căn phòng khói đen kia vọt ra.

Hồ Quân Nhạc vô lực ghé vào tên lưng Dương Dũng, hiển nhiên đã ngất đi thôi.

"Em đã gọi xe cứu thương rồi!" Đoàn Tĩnh Đồng vội vàng nói.

Cậu vừa rời chạy đến thời điểm Dương Dũng vừa lúc đuổi tới, là tận mắt thấy Hồ Quân Nhạc lúc bị bùng nổ văng mạnh ra tông trúng cửa bất tỉnh

"Em... Hấn quá nặng, em không giữ chặt hấn..." Đoàn Tĩnh Đồng nhỏ giọng giải thích nói, ánh mắt đã có chút đỏ.

Tô Thi Thi tức giận đầy mình, đang nhìn đến tên nhóc kia ánh mắt hồng hồng khi đó, nhưng lại như thế nào đều đã phát hỏa không được.

Tô Thi Thi lờm mắt thấy đến Bùi Dịch đen mặt trầm xuống, lặng lẽ kéo kéo tay anh, để cho anh giải quyết.

Loại thời điểm này cô vẫn lại là không nhúng tay là tốt hơn, miễn cho mềm lòng.

"Trước đi bệnh viện kiểm tra, về đến chính mình ở thư phòng quý hai giờ." Bùi Dịch lạnh giọng nói.

"A...." Đoàn Tĩnh Đồng tự biết đuối lý, rầu rĩ lên tiếng.

"Phu nhân, tiên sinh các người yên tâm, Hồ nhị thiếu hấn là không có chuyện gì, chính là bị va chạm nên hôn mê." Dương Dũng đem Hồ Quân Nhạc đặt đến trên đất, nói.

Tô Thi Thi nhẹ nhàng thở ra, đi qua cúi đầu nhìn thoáng qua, chỉ thấy Hồ Quân Nhạc trán sưng lên một cục to, phỏng chừng lại vẫn đụng vào mũi, lúc này trên mũi đều là máu.

"Hí... Hấn không lại chấn động não đi?" Tô Thi Thi nhìn đều đã cảm thấy đau.

"Em đừng đến quá gần, bên kia khói nhiều." Bùi Dịch lãnh nghiêm mặt kéo cô lại.

Lúc này, nơi xa truyền đến tiếng xe cứu hỏa, xe cứu thương cũng đến chỗ.

"Chăm sóc tốt nhị ca của em đi." Tô Thi Thi nhéo nhéo mặt Đoàn Tĩnh Đồng, vẻ mặt đồng tình.

Hồ Quân Nhạc quả thật quá đáng thương rồi!

"Kẻ ngu ngốc kia, chính mình chạy tới làm gì?" Đoàn Tĩnh Đồng nhỏ nhỏ nói thầm.

Lúc trước cậu đem mạng lưới điện làm cho chập mạch dẫn đến trong nhà mất điện, đang muốn ra ngoài sửa máy đo điện, nào biết đâu rằng Hồ Quân Nhạc lại như kẻ lỗ mãng vọt lên, một cước đá tung máy phát điện.

Sau đó - -

Nếu hiện tại Hồ Quân Nhạc đứng ở nơi đó, Đoàn Tĩnh Đồng thật sự là cùng hấn phân rõ giới hạn!

Bạn bè mà giống như lợn!

"Anh từ nhỏ cũng thích phá phách những thứ này sao?" Tô Thi Thi lặng lẽ hỏi Bùi Dịch.

Cô gần đây phát hiện, Đoàn Tĩnh Đồng giống như đối với những cái dụng cụ cổ quái đặc biệt thấy hứng thú.

Bùi Dịch lạnh lạnh lườm Hồ Quân Nhạc nằm trên mặt đất một cái:
"Em không thấy được, nó là tìm hấn cùng nhau quậy phá?"

Tô Thi Thi hiểu rõ.

Xem ra, Đoàn Tĩnh Đồng là di truyền từ Hồ gia rồi.

"Về sau nhất định phải đem hai người tách ra!" Tô Thi Thi âm thầm hạ quyết tâm, quyết định không thể để cho hai người này ở chung một chỗ, chẳng thế thì chắc phải đem nhà cửa cho bùng nổ thành than luôn rồi!

Xe cứu thương đem hai người cùng đi mất, quản gia vốn cũng cần phải đi theo, Tô Thi Thi sợ ông lớn tuổi buổi tối khuya không tiện, liền để cho Dương Dũng đi theo rồi.

Nổ mạnh không phải cực kỳ nghiêm trọng, lửa rất nhanh liền được dập tắt. Quản gia cùng thím Vương khẩn trương tìm người giúp đỡ đến dọn dẹp.

Toàn bộ cả quá trình, cũng bất quá hơn mười phút, siêu cấp nhanh chóng.

Tô Thi Thi đứng lại có chút mệt, vịn tay Bùi Dịch, nhìn ngó xung quanh tìm kiếm: "Tần Phong cùng Ngọc đâu?"

"Thi Thi, chúng tôi ở trong này!" Góc sáng sủa trong sân truyền đến tiếng Ôn Ngọc.

"Tần Phong mặt thật bẩn, tôi giúp anh ấy rửa. Bùi tổng muốn rửa hay không?"

Tô Thi Thi đi qua, chỉ thấy Ôn Ngọc cầm vò nước tưới hoa, chính

đang hướng cô ngoắc.

"Em đừng đi qua!" Tô Thi Thi lại vẫn chưa kịp trả lời, Bùi Dịch nhìn đến vòi nước kia liền lôi kéo cô quay đầu bước đi.

"Thi Thi, các người chớ đi?" Ôn Ngọc vừa thấy liền nóng nảy.

Vừa đúng lúc này, Tần Phong vặn mở vòi nước, nước liền phun tới.

"A!" Ôn Ngọc một cái không chú ý, đã bị bắn tung tóe toàn thân, vòi nước trong tay vừa lệch, nước roạt một phen liền gió bão đến chỗ trên người Tần Phong.

"A, em không phải cố ý!" Ôn Ngọc cả kinh hồn đều không có, càng sốt ruột càng hỏng chuyện, nước trực tiếp từ trên đầu Tần Phong, theo mặt anh chảy xuống.

"Không phải chứ?" Tô Thi Thi thấy liền trợn mắt há hốc mồm, theo bản năng kéo kéo tay áo Bùi Dịch, "Nhanh lên, điện thoại! Điện thoại!"

"Ôn Ngọc!" Tần Phong quả thực bị chọc giận muốn điên rồi, muốn tới giành lấy vòi nước trong tay Ôn Ngọc.

Ôn Ngọc sợ tới mức khẩn trương trốn, bọt nước liền nhắm ở giữa mặt Tần Phong mà phun ra.

"Ha ha ha..." Tô Thi Thi cười đến nghiêng ngã lão đảo.

Tần Phong vừa thấy, tức giận đến mặt đều đã tái rồi: "Tô Thi Thi em dám chụp, anh với em tuyệt giao!"

"Bùi Dịch, quản tốt vợ của cậu đi!"

"Xong rồi xong rồi, Tần Phong nhất định sẽ đánh mình rồi!" Ôn Ngọc nắm vòi nước, dọa ngày người rồi.

"Chết tiệt, Ôn Ngọc em đừng chạy! Còn chạy anh đánh em!"

"Tô Thi Thi, em lại vẫn chụp!"

"Bốn đứa ranh con các người!" Đột nhiên, trong phòng truyền đến một trận gầm thét trung khí mười phần, "Buổi tối khuya còn muốn ngủ hay không?!"

Nháy mắt, thế giới an tĩnh.

Chương 615: Ngục giam gửi thư

Sáng sớm bảy giờ đã cực kỳ nóng, trong phòng Tổng Thống khách sạn Hồng thị, máy lạnh vù vù thổi, hòa tan nóng bức ngoài cửa sổ chiếu vào.

Trong phòng cực yên tĩnh, giống như một cây kim rơi xuống trên thảm trải sàn đều có thể nghe rõ ràng.

Hồng Tinh Huy để trần nửa người trên, tùy ý tựa vào ở đầu giường, chiếc chăn bằng tơ tằm trượt xuống, khó khăn che lại phần eo của hắn.

Trong tay hắn kẹp một điếu thuốc, chậm rãi rít vào một hơi, phun ra một chuỗi vòng khói, tà tà nhìn về phía người phụ nữ quý ở bên giường kia.

"Cô rất cực như ý nguyện, tôi có phải hay không nên cùng cô nói tiếng chúc mừng?" Giọng nói nhàn nhạt lộ ra một tia tà khí, không có như dự kiến nổi giận, cũng không có hận ý. Phản ứng của hắn trước sau như một ngoài dự kiến của mọi người.

Chỉ là cứ như vậy nhàn nhạt nhìn Lại Tân Đồng, như là đang nói đến chuyện của một ai khác vậy.

Lại Tân Đồng chỉ quán trên người một cái chăn đơn, là vừa bị hồng Tinh Huy từ trên giường đá xuống.

Người đàn ông một khắc trước lại vẫn nổi giận, lúc này lại giống như

người không có việc gì, thậm chí lộ ra khuôn mặt tươi cười nói với cô chúc mừng.

Đúng rồi, cô sớm liền biết hẳn là người như vậy, trở mặt so với lật sách còn nhanh. Cô thích không phải là tính cách hẳn như vậy sao?

"Không sai, em đạt được ước muốn, rốt cục hoàn thành một cái mục tiêu mười mấy năm qua của mình. Tiếp theo anh muốn xử trí như thế nào." Lại Tân Đồng vẻ mặt bình tĩnh, một chút cũng không hối hận chuyện tối hôm qua chính mình đã làm.

Theo loại ý nghĩa nào đó mà nói, hai người bọn họ đều là loại người đặc biệt cố chấp.

"A... Cô cũng là cái người thú vị." Hồng Tinh Huy khinh bỉ cười rộ lên, nhưng ngay sau đó sắc mặt hẳn mạnh mẽ tàn ác, đầu ngón tay tát một phen bắn ra điều thuốc còn đang cháy dở, đâm tiến vào ngực Lại Tân Đồng.

Tàn thuốc nóng bỏng xì một tiếng dính vào trên thịt, đau đến thân thể Lại Tân Đồng mạnh run run một phen. Nhưng mà như là đồng thời, cô dơ tay nhấn một cái, đem tàn thuốc nặng nề mà ấn ở trên người, nháy mắt dập tắt nó.

Toàn bộ cả quá trình, trước sau bất quá một giây. Cô thậm chí đến mảy cũng chưa nhú lại một phen, liền như vậy bình tĩnh quỳ trên mặt đất.

Hồng Tinh Huy xem ánh mắt của cô từ từ hơn một tia hứng thú, xốc lên chặn đi xuống giường, hoàn toàn không thèm để ý chính mình trần như nhộng, lập tức hướng tới phòng tắm đi đến.

Lại Tân Đồng đối với hẳn hiểu biết dữ dội, lúc này tiện đứng lên, đi

theo hấn vào phòng tắm.

Tiếng nước ào ào truyền ra, chỉ chốc lát liền truyền đến một trận âm thanh khiến người mặt hồng tim đập...

Ngoại ô, bởi vì sống với thiên nhiên, nơi này nhiệt độ không khí muốn so với nội thành hơi hơi thấp một chút. Sáng sớm, trong sân vườn một căn nhà khang trang, hơn một tia cảm giác mát.

Chỉ là trong nhà sáng sớm cũng rất náo nhiệt, thậm chí hơn một tia ồn ào.

"Này hấn không phải tin tức giả đi?" Trong phòng khách truyền đến tiếng Tô Thi Thi kinh ngạc, lúc này cô chính đang lấy di động đang nhìn một mẫu tin tức, vừa nói một bên lôi kéo Bùi Dịch chứng thực, "Hồng Tinh Huy thật sự muốn cùng Lại Tân Đồng kết hôn rồi hả?"

Bùi Dịch đưa tay lấy điện thoại di động từ trong tay cô rút ra, đưa cho cô một miếng khoai cho cô: "Ăn cơm thời điểm không được quân nhân đào ngũ."

Tô Thi Thi lập tức tiếp nhận miếng khoai, quay đầu nhìn Tần Phong. Vừa muốn mở miệng, nghĩ đến cùng với hỏi anh còn không bằng hỏi vị kia bên cạnh anh.

"Ngọc, những người bạn kia của cô nói như thế nào?" Tô Thi Thi hỏi.

Ôn Ngọc thật cẩn thận nhìn Tần Phong một cái, hướng bên cạnh trốn trốn, vụng trộm nói với Tô Thi Thi: "Bọn họ nói tin tức là thật, buổi sáng hôm nay Hồng Hưng Nhiên truyền tin tức ra ngoài. Hồng Đại công tử hấn không nói đùa. Nghe nói hôn sự liền tổ chức vào tết trung thu."

Tô Thi Thi nhớ tới Hồng Hưng Nhiên kia tác phong thân sĩ, cảm thấy được chuyện này là thật sự rồi.

Bị coi như không có hai người đàn ông kia đối mắt nhìn thoáng qua, một người đến kéo một vị thai phụ, cùng lúc nói ra: "Ăn cơm!"

"Vừa lúc, hảo hảo ăn cơm, tối hôm qua não loạn cả đêm, sáng nay vẫn còn không yên tĩnh." Phương Ngọc Hoa múc một chén cháo cho hai vị phụ nữ có thai, lại là hảo khí lại là buồn cười nói, "Hai đứa con con đều đã sắp làm mẹ rồi, lại vẫn thích ầm ĩ như thế."

"Bà nội..." Tô Thi Thi sắc mặt đỏ bừng, cúi đầu ngoan ngoãn ăn cháo, Ôn Ngọc cũng không dám nói thêm nữa

Tối hôm qua các cô ở trong sân nghịch nước một trận, bị Phương Ngọc Hoa giáo huấn thật thâm, nghe nói hàng xóm đều đã gọi điện thoại trách cứ rồi.

Phương Ngọc Hoa lúc ấy nghe được tiếng nổ mạnh không có đi ra, đúng là đang gọi điện thoại cho hàng xóm trấn an bọn họ, càng về sau bị bọn họ nháo quá ầm ĩ không có cách nào khác, tức giận đến thiếu chút nữa đuổi bọn họ ra ngoài.

Nghĩ tới đây, Tô Thi Thi cúi đầu, nhanh nhẹn mà đem cháo ăn xong, đang muốn vụng trộm trốn, lại nghe bà nội cô nói.

"Các người xem người ta lập tức liền muốn kết hôn, cử hành hôn lễ, hai đứa các con đều đã đăng ký kết hôn lâu như vậy, hôn lễ khi nào thì định tổ chức? Chẳng lẽ thật muốn đợi cho con của hai đứa sinh ra rồi, làm hoa đồng cho hai đứa sao?"

Tô Thi Thi hai chân run lên, yên lặng ngồi trở về, cúi đầu không nói lời nào.

"Con đã chuẩn bị được không sai biệt lắm, đang muốn cùng người thương lượng. Tính toán trước cùng Thi Thi đi chụp ảnh cưới, định ngày cưới là 1 tháng 8 như thế nào?" Bùi Dịch nói.

"Bà cũng thấy ngày 1 tháng 8 là cái ngày tốt, nhưng còn chuyện chụp ảnh cưới..." Phương Ngọc Hoa nhìn lướt qua bụng Tô Thi Thi đã to thế kia, có chút lo lắng, "Nghe nói chụp ảnh cưới rất vất vả."

"Đâu nào có vất vả như kết hôn." Tô Thi Thi nhỏ giọng xem nhẹ.

Bùi Dịch ôn nhu vuốt tóc của cô, an ủi: "Kết hôn ngày đó nghi thức giản lược, em coi như tham gia một buổi liên hoan."

"Ách..." Tô Thi Thi cảm thấy được đột nhiên tiêu tan rồi.

Nghi lễ kết hôn lãng mạn như thế, sao từ trong miệng Bùi tiên sinh nói ra liền biến thành liên hoan?

"Em yên tâm, ngày đó nhất định là một buổi liên hoan em chưa bao giờ thấy qua." Bùi Dịch như nhìn thấu tâm tư Tô Thi Thi, lặng lẽ an ủi.

Tô Thi Thi bĩu môi, cảm thấy được vẫn lại là bảo trì trầm mặc một chút an toàn hơn.

"Cứ như vậy đi, bà liền cùng Tiểu Vi thương lượng một phen." Phương Ngọc Hoa cười nói.

Chuyện này liền quyết định như vậy.

Tô Thi Thi sờ sờ bụng, yên lặng thở dài.

"Bảo Bảo, mẹ sao lại cảm thấy được chúng ta không có quyền ý kiến rồi?"

"Thi Thi, chúc mừng cô." Ôn Ngọc vẻ mặt hâm mộ nhìn Tô Thi Thi, ánh mắt sáng long lanh, hoàn toàn giấu không được tâm tư.

Ngắm lại cô cùng Tần Phong không biết đến thời điểm nào mới có thể đăng ký kết hôn đây.

"Ngoan, chúng ta lập tức cũng có thể." Tần Phong ôm chầm eo của cô, ôn nhu nói.

Trải qua trước cùng Bùi Dịch một phen bàn bạc kỹ lưỡng, anh đã quyết định đi chịu đòn nhận tội.

Không phải là hướng cái Lão Trọng Nhân tính tình tệ kia cúi đầu nhận sai thôi sao, có gì đặc biệt hơn người!

"Thật vậy sao?" Ôn Ngọc ánh mắt lập tức phát sáng lên, còn kém mắt hóa thành tim, ôm lấy cánh tay Tần Phong, cười đến ánh mắt đều nhanh không có, "Tần Phong, anh thật tốt."

Tần Phong chỉ cảm thấy toàn thân xương cốt đều đã mềm, đột nhiên cảm thấy được chính mình trước kia cũng thật đầy đủ khổn kiếp, sớm nên cúi đầu nhận sai. Anh cùng Ôn Ngọc trong lúc đó cũng không cần phải đi một vòng lớn như vậy.

Tô Thi Thi che đậy ánh mắt có chút nhìn không được, quay đầu kéo kéo tay áo Bùi Dịch, nhỏ giọng nói: "Anh nói vị Lại tiểu thư kia tìm hãm được Hồng Tinh Huy hay không?"

Bùi Dịch nhíu mày nghĩ nghĩ, khẽ lắc đầu, trong mắt hiện lên quét xuống thần sắc lo lắng: "Hồng Tinh Huy cùng cô ta kết hôn, tuyệt đối

không phải là vì nghĩ muốn đối với cô ta phụ trách."

"Hắn chỉ là cảm thấy được như vậy rất tốt để đùa..." Tô Thi Thi thì thào mượn tiếp lời, trong lòng có chút trầm.

Liên tính tiếp xúc qua vài lần, Tô Thi Thi bọn họ vẫn lại là không cách nào hoàn toàn nắm bắt được tính tình của Hồng Tinh Huy. Nhưng mơ hồ cảm thấy được hắn làm như vậy tuyệt đối không là vì buông tha Ôn Ngọc

Tô Thi Thi lo lắng nhìn thoáng qua Ôn Ngọc, cảm thấy được liên tính Ôn Ngọc cùng Tần Phong kết hôn, Hồng Tinh Huy sợ là cũng sẽ không buông tay.

"Em phiền não chuyện này làm cái gì, Tần Phong còn có thể để cho người ta ức hiếp mình hay sao?" Bùi Dịch hôn lên trán Tô Thi Thi một cái, cười nói.

"Dừng, biến thành giống như các người không bị ức hiếp vậy đó." Tô Thi Thi giễu cợt.

Bùi Dịch sắc mặt trầm xuống, chính đang muốn hảo hảo cùng cô nói chuyện, quản gia đột nhiên từ bên ngoài chạy tiến vào, cầm trong tay một phong thư.

Quản gia chạy tới gần, đem thư chuyển đến, thật cẩn thận nhìn Bùi Dịch, còn chưa nói nói, chỉ cảm thấy tâm đều đã run rẩy rồi.

"Tiên sinh, là... là trong ngục giam đưa đến, cho... Cho phu nhân."

Chương 616: Bị người âm

"Ném!" Bùi Dịch vừa nghe là từ ngục giam gửi tới, không hề nghĩ ngợi liền lạnh lùng quát, hận không thể lập tức xé nát bức thư kia.

"Cho tôi?" Tô Thi Thi mang thai về sau, phản ứng tựa hồ trì độ rất nhiều, nghe vậy trước một bước tiếp nhận bức thư trong tay quản gia. Chỉ là một giây sau liền phản ứng lại, bức thư này nhất thời thành củ khoai lang phòng tay, ném cũng không phải, không ném cũng không phải.

"Cái kia... Không liên quan tới em!" Tô Thi Thi xấu hổ nhìn Bùi Dịch, cảm thấy được chính mình giải thích có chút lung tung.

"Hừ!" Bùi tiên sinh tức giận, ánh mắt lạnh lạnh đảo qua lá thư trong tay cô, đứng lên liền hướng ra phía ngoài đi.

"Này!" Tô Thi Thi cầm thư chạy đuổi theo ra đi, trong lòng đem Hồ Sĩ Minh mắng cái gần chết.

Đều đã tiến vào ngục giam lại vẫn không yên! Gửi thư cho cô làm cái gì? Đây mà đã thời buổi nào rồi lại vẫn còn viết thư! Không biết trong nhà cô có cái bình dấm chua à?

Hiện tại tốt rồi, cô nên như thế nào giải thích phong thư này cùng cô không có quan hệ gì!

"Quả nhiên là rất có hiểu ngầm giữa vợ chồng cùng tình địch, mình cũng chưa nói là người nào gửi đến, bọn họ liền biết." Quản gia nhìn bóng lưng cặp vợ chồng trẻ kia, thật không nói nên lời.

"Quản gia, tới ăn bữa sáng." Phương Ngọc Hoa hiện giờ đã sớm đối với những tiểu bối thích gây rối cãi nhau xem phai nhạt, đối với quản gia vẫy tay, đưa tới một chén cháo.

"Tạ lão phu nhân." Quản gia gật đầu, chọn vị trí ngồi xuống.

Từ khi bọn họ rời khỏi Đoàn gia về sau, tựa như người một nhà một dạng, bình thường cũng không quá chú ý đến những cái quy củ này. Quản gia ở trong này sống được so với trước kia thích ý hơn.

"Tần Phong, bọn họ đang nói cái gì vậy?" Ôn Ngọc lại vẫn xem không hiểu là chuyện gì xảy ra? Quay đầu tò mò nhìn Tần Phong.

Tần Phong lại nhét cho cô một khối bánh ngọt, lộ ra một cái tươi cười mê người: "Ngoan, chúng ta không nên xen vào việc của người khác."

"Nhưng mà vừa rồi Bùi tổng giống như tức giận, anh ta có thể cùng Thi Thi cãi nhau hay không?"

Tần Phong mặt trầm xuống, nghiêm trang nói: "Em cũng biết Bùi Dịch tức giận, vậy thì càng thêm không thể trêu chọc. Nhanh lên ăn xong, chúng ta lập tức trở về nhà."

"Nhưng mà..."

"Chẳng lẽ em muốn để cho cậu ấy đem lửa giận dẫn tới trên thân chúng ta?" Tần Phong trên mặt triệt để không biểu tình rồi.

Ôn Ngọc vừa nghe liền dọa đến chỗ, khẩn trương đem bánh ngọt hướng trong miệng nhét, kéo anh liền đi "Nhanh lên đi thôi, nhất định là chúng ta ở trong này chướng mắt anh ta, khó trách từ buổi sáng

thức dậy liền nhìn đến anh ta sắc mặt không tốt."

"Bà nội, con qua hai ngày nữa lại đến thăm người, bà nội, quản gia, chúng con đi về trước rồi." Ôn Ngọc vừa nói một bên đi ra ngoài.

"Hai đứa trẻ này..." Phương Ngọc Hoa buồn cười lắc lắc đầu, thiết tình cảm thấy được Tần Phong cùng Ôn Ngọc tính tình như vậy có thể đến bên nhau cũng thật là kỳ tích.

Vài ngày sau đó, không biết Hồng Tinh Huy là đột nhiên đối với Ôn Ngọc không còn hứng thú, hay lại vẫn là vì chần bị kết kết hôn bề bộn nhiều việc, cũng không có tới quán cô gây phiền nhiễu, liền ngay cả tin nhắn quấy rầy cũng không có.

Tô Thi Thi nghe nói vậy, tiện thúc giục Ông tiểu thư cùng đi dạo phố.

Hai người hẹn đi dạo rất nhiều quán ăn nhỏ, Ôn Ngọc vẫn lại là ăn liền nôn, ói ra thức ăn, cả người bị giày vò khổ sở vô cùng.

Tô Thi Thi nhìn thấy đau lòng cực kỳ, sợ cô ăn không tiêu, tiện lôi kéo cô đi vào một trung tâm thương mại gần đó đi dạo. Nào biết đi vào, hai cô gái lập tức quên mọi mệt.

Một kỳ công trường công trình thôn Thành Trung, Bùi Dịch cùng Tần Phong đang bận rộn nghiệm thu tình hình thi công mới nhất, di động Bùi Dịch đột nhiên vang lên.

Anh vừa nghe điện thoại, mặt bá một phen liền trầm rồi.

"Làm sao vậy?" Tần Phong thấy Bùi Dịch thu hồi điện thoại, nhíu mày hỏi.

Bùi Dịch quay đầu âm trầm nhìn anh một cái: "Cậu không phải nói

người phụ nữ nhà cậu ở trong nhà dưỡng thai sao?"

Tần Phong tâm đột nhiên linh linh nháy một phen, hỏi ngược lại:

"Cậu không phải nói vợ cậu ở nhà sao?"

Được, không cần phải nói đều biết hai cô gái này khẳng định là lại tụ cùng một chỗ gặp rắc rối rồi!

"Ở nơi nào?" Tần Phong một bên tháo cái bao tay cùng nón bảo hộ một bên hỏi.

"Trung tâm thương mại Tân Đô!" Bùi Dịch đi nhanh về phía trước, đi tới vài bước, mạnh dừng lại, quay đầu hỏi anh, "Trên người cậu còn bao nhiêu tiền?"

Tần Phong sững sốt: "Cũng chỉ còn lại sinh hoạt phí hằng ngày thôi."

Bùi Dịch nhíu mày: "Tôi cũng chỉ còn sinh hoạt phí hằng ngày."

"Hai cô ấy..." Tần Phong xoa xoa mi tâm, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói, "Đã nói cậu quản tốt cái người phụ nữ phá của nhà cậu rồi, được lắm, hiện tại đem nhà ta đều đã dạy hư rồi."

"Thương mại Tân Đô là trung tâm chuyên kinh doanh đồ trẻ con, cậu cảm thấy được là ai dạy hư ai?" Bùi Dịch tức giận nói.

Tô Thi Thi phá của đó là hào phóng ở phương diện đấu tranh để trả thù, mà Ôn Ngọc phá của kia tuyệt đối là vừa thấy đến những thứ gì đó của trẻ con liền hoàn toàn ngừng không được, cô vào trung tâm chuyên kinh doanh đồ trẻ con kia hẳn là không thể khống chế nổi điên lên rồi!

Vừa rồi gọi điện thoại đúng là quản lí trung tâm thương mại gọi bọn

họ tới trả tiền.

Hai cái người phụ nữ phá của kia mua một đồng lớn đồ vật, không có tiền chi trả, bị giữ ở nơi đó rồi!

"Tôi rõ là..." Tần Phong tức giận vò vò đầu, "Cho tới bây giờ không dọa người quá như vậy!"

"Cậu nghĩ rằng tôi và cậu từng có?" Bùi Dịch ngồi vào trong xe, đến chú Lý cũng chưa để cho đi theo, chính mình lái xe.

Tần Phong ngồi vào chỗ kế bên tay lái, bắt đầu gọi điện thoại hướng các huynh đệ cầu cứu.

Bọn họ thật có thể mất mặt, nhưng tuyệt đối không thể để cho vợ mình mất mặt, chẳng thế thì hậu quả sẽ cực kỳ nghiêm trọng!

Muốn nói ra, đang là ông chủ lớn đi đâu cũng có người nể mặt bây giờ lại trở thành bọn họ như vậy cũng là cái kỳ tích.

Trước bởi vì cùng gia tộc khác tương hỗ chèn ép quá lợi hại, tuy hiện giờ Hợp Hán Kiến Nghiệp lại một lần nữa khởi bước, nhưng mà tất cả tài chính của bọn họ cũng toàn bộ đầu tư vào, chỉ còn lại có chi tiêu cơ bản.

Nghe ngữ khí vừa rồi của Bùi Dịch, phỏng chừng hai người kia tiêu không ít tiền bạc...

"Bùi Dịch, Thi Thi nhà cậu có phải bị mẹ cậu cho lây bệnh rồi hay không?" Tần Phong nhớ tới Nhậm Tiểu Vi lúc trước tiêu hoang ném trăm vạn mua một đồng lẻ phục vô dụng, không khỏi cười khổ.

"Không đơn giản như vậy." Bùi Dịch sắc mặt có chút phát trầm,

người phụ nữ của anh vẫn lại là biết suy nghĩ.

Anh đột nhiên một nhấn ga, xe mạnh tăng tốc.

"Chết tiệt, cậu tính mưu sát à!" Tần Phong vừa rời sốt ruột không thắt dây an toàn, thiếu chút nữa bay ra ngoài.

Mà lúc này, trong văn phòng quản lí thương mại Tân Đô, hai vị đầu sỏ gây nên chuyện đang ngồi ở trên ghế uống trà.

Hai người trên mặt bình tĩnh, trong lòng lại đang bồn chồn.

"Thi Thi, nếu lỡ bọn họ tức giận thì làm sao bây giờ?" Ôn Ngọc nhỏ giọng hỏi.

Tô Thi Thi uống ngụm trà, vẻ mặt bình tĩnh hỏi: "Cô nghĩ được biện pháp trả hàng không?"

Ôn Ngọc khổ sở xụ mặt, đáng thương tội nghiệp nói: "Không có, bọn họ không cho trả hàng. Tôi nói cô biết Tần Phong rất keo kiệt, nhìn đến tôi mua nhiều đồ như vậy, anh ấy khẳng định sẽ tức giận."

"Cô nương, bọn họ không phải keo kiệt, là khủng hoảng kinh tế." Tô Thi Thi ở trong lòng yên lặng nói.

Cô vừa rời cũng là vánh đầu, cùng Ôn Ngọc hai người nhìn đến mấy thứ đồ chơi cho trẻ con kia, thích thú vô cùng.

Ôn Ngọc ngoài miệng là "Mua mua mua", "tôi nghĩ muốn cái này" "Tôi nghĩ muốn cái kia"...

Một dạng ánh mắt người phục vụ nhìn vào đều biết, cô chỉ là xem cũng không nhất định sẽ mua.

Nhưng hôm nay đụng phải một cái đui mù, vừa nghe Ôn Ngọc nói mua lập tức liền viết hóa đơn.

Mà còn bắt đầu, không biết cô là cùng cái những người phục vụ khác nói thế nào, đến sau cùng liền biến thành các cô nhìn qua cái gì những người phục vụ này liền viết bill.

Đến sau cùng hai người dạo xong, nhìn lại, phía sau đi theo một hàng dài người phục vụ, mỗi người trên tay đều đã cầm một xấp phiếu bán hàng, chờ các cô đi thanh toán.

"Hai vị hẳn không phải là muốn quỵt nợ đi?" Quản lí cùng các cô ngồi rất lâu, thấy các cô nãy giờ không nói gì, có chút khinh thường nhìn các cô.

"Bùi phu nhân, Ôn tiểu thư, tôi biết hai người các vị không phải người bình thường, nhưng cũng không thể lấy cái trung tâm mua sắm nhỏ của chúng tôi ra chơi đùa đi? Chúng tôi cũng không thể đem nhóm người các vị làm cái gì, nhưng chuyện này truyền ra đi dù sao không xuôi tai."

Tô Thi Thi nhú mày, cẩn thận nhìn vị quản lí này liếc mắt một cái, phát hiện cũng không biết hẳn, đúng là quản lí này hiển nhiên đối với các cô tràn ngập địch ý.

Cô quay đầu nhìn về phía một đám người đứng một phòng chờ các cô thanh toán, bưng tỉnh đại ngộ.

Xem ra các cô là bị người âm rồi!

Sau 1 chuỗi ngày bận rộn đwesn ko thấy mặt trời, giờ coi như rảnh rang lại rồi, cơ mà giờ lại lười. Muốn đình công ghê

Chương 617: Hộ thê cuồng ma trên mọi mặt trận

"Bùi phu nhân, Ôn tiểu thư, hai vị trà cũng uống được không sai biệt lắm, xin hỏi có tính toán gì không?" Quản lí trung tâm trên mặt treo một bên tươi cười khiêm tốn, nhưng trong lời nói không có nhiều cung kính, trong mắt tràn đầy khinh thường.

Tô Thi Thi đáy lòng tức giận một phen liền xông ra. Ôn Ngọc lại vẫn không rõ tình hình, đang xoắn xuýt đợi Tần Phong đến chỗ muốn như thế nào giải thích.

"Tôi ngược lại là còn muốn hỏi quản lí có tính toán gì không?" Tô Thi Thi đỡ bụng đứng lên, lạnh lùng nhìn lướt qua đứng một phòng đầy nhân viên bán hàng, nhìn sang nhân viên bán hàng các cô tiếp xúc đầu tiên vị bán thời trang trẻ em kia, "Tôi nghĩ muốn xin hỏi một chút vị tiểu thư này, xin hỏi cô viết phiếu xuất hàng thời điểm có xác nhận qua chúng ta muốn mua sao? Ôn tiểu thư chẳng qua là đang nói chuyện với tôi, từ đầu tới đuôi cũng chưa cùng cô nói chuyện đi, như thế nào trên tay cô lại xuất hiện thêm nhiều món như vậy?"

"Tôi..."

"Còn có cô." Tô Thi Thi ngắt lời cô ta, chỉ vào bên cạnh cô ta một người bán hàng nói, "Nếu tôi nhớ không lầm mà nói, quày của cô chúng tôi cũng không có đi qua đi, cô như thế nào cũng xuất hiện tại nơi này?"

"Còn có cô." Tô Thi Thi chỉ vào mặt một vị khác, lãnh đạm nói, "Chúng tôi chỉ nghĩ muốn mua một chiếc xe em bé, coi tư thế của cô

là muốn đem tất cả hàng tồn kho của các người đều đã bán cho chúng tôi sao? Có muốn tôi chia lại cho cô mấy chiếc, cho cô mang về cho người nhà thân thích của cô hay không?"

Hừ, thực khi bọn họ tính tình tốt phải hay không? Nếu những người này không phải là cố ý, Tô Thi Thi còn có thể theo chân bọn họ hảo hảo thương lượng. Nhưng những người này rõ ràng cho thấy cố ý muốn lừa các cô nhảy hố mà, thực nghĩ cô trí nhớ không tốt, không nhớ được bọn họ đang diễn trò?

"Bùi phu nhân!" Quản lí trung tâm nhìn không được, nghĩ muốn ngăn cản cô.

Tô Thi Thi quay đầu lạnh lùng nhìn về phía hấn, nói: "Như thế nào, khi dễ hai người phụ nữ có thai chúng tôi hành động bất tiện, nghĩ muốn ép bán cho chúng tôi sao?"

"Bùi phu nhân, người lời này nói có phải có phần quá hay không?" Quản lí trung tâm mặt một phen liền trầm tiếp xuống, thu hồi vẻ mặt khiêm nhường cung kính tươi cười: "Chẳng lẽ tất cả người bán hàng của trung tâm chúng tôi đều đã hiểu lầm ý các người?"

Hấn chỉ chỉ nhóm người bán hàng trong tay cầm tờ danh sách, cười nói: "Tôi biết các người những vị phu nhân có tiền này kỳ thật sinh hoạt hằng ngày áp lực cũng rất lớn, thời gian trước không phải xuất một cái tin tức nói có vị phu nhân chuyên môn đi đến trung tâm thương mại mua hàng đùa giỡn ngoạn chơi người bán hàng sao? Ký gần trăm vạn tờ phiếu xuất, kết quả một món cũng không lấy."

"Các người cũng phải thông cảm cho những người làm công như chúng tôi. Phiếu xuất kho cũng đã viết, được tính vào doanh thu, người đột nhiên nói từ bỏ, chúng tôi không thể nào tính sổ sách nha."

"VẬY ông lần sau phải thuê nhân viên bán hàng thông minh một chút, đến chuyện khách hàng có ý muốn mua hàng hay đều đã xem không hiểu, tự ý viết hóa đơn bán hàng vẫn còn quay lại khách hàng sao?" Ôn Ngọc nho nhỏ nói thẳm.

"Vị tiểu thư này, cô nói làm sao có thể nói như vậy, chẳng lẽ cô chưa nói không cần sao?" Người bán hàng đầu tiên xuyên tạc ý tứ của Ôn Ngọc sắc đỏ bừng, thở phì phì nói.

Tô Thi Thi một cái mặt lạnh vọt tới, nhìn chăm chăm ánh mắt cô ta, cứ thế khiến cô ta kinh sợ một câu cũng không dám nói tiếp.

"Bùi phu nhân, dù sao lời cần nói tôi đã nói hết rồi, người nếu như thực không muốn, chúng tôi cũng không có thể đem người làm gì. Nhưng người xác định người làm như vậy thật sự thích hợp? Nếu lỡ truyền ra chút lời đồn đãi linh tinh gì, ảnh hưởng danh dự Bùi tiên sinh, Bùi tiên sinh trách tội xuống..."

"Vợ của tôi, khi nào thì đến phiên các người tới giáo huấn?" Đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền đến một giọng nói lạnh lùng.

Một thân ảnh cao lớn đẩy cửa bước vào, như anh hùng một dạng bỗng nhiên phóng to dần trước mặt Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi còn chưa phản ứng kịp, thân thể liền rơi vào một vòng tay ấm áp. Bùi Dịch ôm lấy cô, khóe miệng hơi nhếch lên, đây là biểu hiện tức giận đến muốn giết người.

"Quả nhiên vẫn lại là tức giận." Tô Thi Thi yên lặng cuối đầu xuống thấp, quyết định giả chết.

"Bùi... Bùi tiên sinh..." Quản lí trung tâm sắc mặt liền trắng, làm sao cũng đều đã không nghĩ tới Bùi Dịch vậy mà tới nhanh như vậy.

Hắn nào biết đâu rằng Bùi Dịch lái xe gió bão tới tuyến thủ đua xe chuyên nghiệp đều đã sợ hãi, từ thôn Thành Trung chạy đến nơi đây, ước chừng ngăn lại một nửa thời gian.

"Quân nhi, lại đây." Cửa truyền đến giọng của Tần Phong.

Ôn Ngọc nhẩn tình sáng lên, lập tức đi tới chỗ anh, trốn sau lưng anh, một câu cũng không dám nói.

"Nhu thế nào không nói rồi hả?" Bùi Dịch lạnh lùng nhìn quét một vòng văn phòng, ánh mắt như băng trùy một dạng, đâm vào tất cả mọi người, khiến bọn họ kim lòng không đậu run run một phen.

Lúc trước vị quản lí trung tâm kia hùng hổ giờ phút này giống như là bệnh miêu một dạng, không dám thở mạnh, chỉ run rẩy chỉ vào tờ danh sách trong tay những cái người bán hàng nói: "Bùi phu nhân cùng Ôn tiểu thư ở trong này tiêu hết 590.000 nhân dân tệ (đệch, có hơn 2 tỉ thôi, làm quá hà >"<), này giấy tờ..."

Hắn khó xử nhìn một chút Tô Thi Thi, lại nhìn xem Bùi Dịch, tuyên bố muốn bọn họ phải thanh toán.

"Vậ sao?" Bùi Dịch nhàn nhạt nhếch môi một cái, cúi đầu súng nịch xoa nhẹ đầu Tô Thi Thi, "Những thứ kia thật có tốt như vậy?"

Tô Thi Thi kéo cánh tay của anh, thở phì phì hừ một tiếng.

Bùi Dịch sắc mặt trắng xanh liền trầm tiếp xuống. Xem ra vợ yêu nhà anh vừa rồi bị chọc giận không nhẹ!

"Được rồi." Bùi Dịch từ trong kẽ răng phun ra hai chữ, lạnh lùng lờm vị quản lí kia một cái, ôm lấy Tô Thi Thi liền đi ra bên ngoài,

miệng nhàn nhạt nói, "Về sau những thứ kia em nghĩ muốn nên xử lý như thế nào liền xử lý như vậy, anh đã mua xuống đến nơi."

"Hả?" Tô Thi Thi mạnh ngẩng đầu, nghi hoặc nhìn anh một cái, thấy anh không giống như là đang nói đùa, lập tức hưng phấn hỏi, "Có thể có lãi không?"

Hiểu chồng ai bằng vợ, Tô Thi Thi quả nhiên rất hiểu biết Bùi Dịch.

Bùi Dịch khòe miệng hơi hơi vạch, cúi đầu nhẹ giọng nói: "Chuỗi khách sạn nhà chúng ta lúc trước bán hết, vừa lúc cần xây dựng lại."

"Ách... Như vậy cũng có thể?" Tô Thi Thi đôi má không thể khống chế giật giật hai lần.

Cô cảm thấy được các cô trong lúc vô ý lại làm cái chuyện gì khó lường rồi.

"Bùi tiên sinh!" Phía sau truyền đến tiếng kêu rên, vị quản lí kia sợ tới mức hai chân mềm nhũn, thiếu chút nữa quỳ xuống.

Mọi chuyện làm sao có thể biến thành cái dạng này?!

"Xong rồi, các người nhanh thất nghiệp rồi." Ôn Ngọc trốn ở sau lưng Tần Phong, cực kỳ không khách khí bỏ đá xuống giếng.

Đừng tưởng rằng cô nghe không hiểu, vừa rồi vị quản lí hiển nhiên là cố ý đang gây khó dễ bọn họ, nói nhiều lời khó nghe như vậy.

"Bùi tiên sinh, chuyện này thật là hiểu lầm, là chúng tôi hiểu sai ý của Bùi phu nhân cùng Ôn tiểu thư..." Quản lí đuổi theo ra tới, lại bị Tần Phong lập tức đẩy trở về.

"Muốn làm chó của người khác, trước hết nên nghĩ chính mình có thể gánh vác được hậu quả hay không." Tần Phong lạnh lùng xé toác hần liếc mắt một cái, ôm lấy Ôn Ngọc liền đi ra ngoài.

Bùi Dịch đối với đối thủ trong kinh doanh mà nói, bọn họ vĩnh viễn đều đã nhìn không thấu thủ đoạn của Bùi Dịch, bởi vì anh ra quyết định thật sự là quá nhanh rồi.

Ngay tại lúc bọn họ trên đường tới đây, Bùi Dịch thật nhanh liền quyết định thu mua trung tâm này, hơn nữa lợi dụng nhân mạch tài nguyên của bọn họ tiến hành thần tốc tìm được tài trợ.

Hiện giờ không giống trước kia, Hợp Hán Kiến Nghiệp một lần nữa bước vào quỹ đạo, thêm nữa lực ảnh hưởng công trình thôn Thành Trung, bọn họ muốn tìm người tài trợ thu mua một cái trung tâm thương mại quả thực là chuyện dễ dàng.

Lúc này, luật sư đã bắt đầu chuẩn bị thủ tục, đối phương liền ngay cả cơ hội phản kháng đều không có.

Trên xe, Tô Thi Thi khó hiểu hỏi Bùi Dịch: "Anh làm sao mà biết bọn họ là cố ý?"

Bùi Dịch lái xe, nghe vậy lờ mờ Tô Thi Thi ngồi ở trên ghế sau một cái, không có biểu cảm gì nói: "Lấy tính tình của em, cho dù là thật sự không cẩn thận mua nhiều như vậy, cũng sẽ toàn bộ trả về, làm sao có thể sẽ rơi vào tình cảnh phải cầu cứu anh."

"Ách... Ở trong mắt anh em da mặt có dày như thế sao?" Tô Thi Thi xấu hổ. Cô lúc ấy quả thật đề xuất qua không mua, nhưng tên quản lý kia bám riết sống chết không rời, cho nên mới gọi điện thoại cho Bùi Dịch.

Bùi Dịch liếc cô một cái, không nói gì, chỉ là trong mắt nhu ý đậm tới mức tan không được.

Người phụ nữ này ngay cả chuyện anh mua cho cô mấy bộ lễ phục, đều đã đau lòng muốn chết, làm sao có thể đi điên cuồng mua sắm?

Lúc này, trong xe vang lên tiếng Ôn Ngọc yếu yếu kém kém: "Tần Phong, chúng em thật là bị oan uổng, em không có mua nhiều như vậy."

"Ngoan." Ngồi trên ghế lái phụ Tần Phong quay đầu hướng về phía Ôn Ngọc lộ ra một nụ cười tươi tắn, nói, "Ông chủ công ty này trước kia là bạn thân của Đoàn Kế Hùng, phỏng chừng đã sớm theo dõi các người."

"Khó trách." Tô Thi Thi thờ dãi.

Trung tâm thương mại Tân Đô là nơi bán quần áo trẻ em tốt nhất, Tô Thi Thi cùng Ôn Ngọc đều đã mang thai, sớm hay muộn sẽ đi vào trong đó mua đồ. Thì ra thật đúng là một cái hố đào khoét chờ các cô nhảy.

"Đúng rồi, trước mắt chủ nhân của trung tâm thương mại kinh doanh đồ trẻ con này vẫn lại là ông nội của Hồng Tinh Huy, Kiên Gia Gia." Bùi Dịch đột nhiên phun ra một câu.

Bên trong xe, ba người còn lại sắc mặt bá một phen đều đã thay đổi, mỗi người đều có đặc sắc.

Cùng lúc đó, Cao ốc Trường Hưng trong căn phòng u ám trước kia Hồng gia thích nhất, Hồng Tinh Huy cũng nhận được tin tức này.

"Xây khách sạn?" Hồng Tinh Huy trong mắt hiện lên quét xuống hứng

thú, "Một khi đã như vậy, đem đổi diện thu mua tới, một lần nữa xây thành một tòa trung tâm kinh doanh đồ trẻ con!"

Vâng ạ trợ lý xoa mồ hôi lạnh, thật sự không hiểu lạc thú của hắn ở nơi nào, nhưng vẫn lại là kiên trì đem một cái tin tức khác nói cho hắn, "Hỗ Sĩ Minh từ trong ngục giam gửi đến một phong thư cho Tô Thi Thi."

"A...?" Hồng Tinh Huy hút thuốc động tác mạnh mẽ ngừng một trận, ánh mắt nhất thời trầm tiếp xuống.

Hello cả nhà. Chủ nhật có ai ở nhà hóng truyện ko ta =))

Chương 618: Không thể đồng ý

Trong căn phòng bao riêng u ám, có một trận ngấn ngủi trầm mặc. Chỉ thấy ánh lửa chớp lóe, một miếng thuốc bị bắn vào trong thùng rác.

Hồng Tinh Huy đứng lên đi đến bên cửa sổ, kéo rèm cửa thông gió đưa mắt nhìn về phía xa, nhìn phong cảnh thành phố phía dưới này.

"Trước tôi đã sớm hoài nghi Hồ Sĩ Minh đem chính mình làm khổ để tiến vào ngục giam là vì Tô Thi Thi, hiện tại xem ra quả thật không giả." Hồng Tinh Huy lạnh giọng nói.

Trợ lý của hắn đứng ở bên cạnh nơm nớp lo sợ gật đầu: "Dựa theo tình huống trước mắt xem ra, quả thật như vậy, hắn hẳn là đối với Tô Thi Thi động chân tình."

"Chân tình hoặc là giả ý, cũng chỉ có hắn tự mình biết." Hồng Tinh Huy cười nhạt.

Ở trong lòng hắn, phụ nữ chỉ có hai khái niệm, có thể chơi đùa cùng không thể ngoạn chơi.

Trợ lý không dám nói lời nào, chỉ đứng ở một bên cúi đầu yên lặng nghe.

Hồng Tinh Huy quay đầu nhìn hắn một cái, có vẻ dăm chiêu nói: "An bài một phen, tôi muốn gặp một lần vị đại thiếu gia Hồ gia này."

Trợ lý kinh ngạc ngẩng đầu, khó hiểu hỏi: "Hồ Sĩ Minh bị hình phạt là

đã có phán định, Bùi Dịch tuy tìm luật sư tốt nhất thay hấn biện hộ, nhưng mức hình phạt ít nhất cũng phải mười năm. Nhị thiếu hà tất phải ở trên người hấn lãng phí thời gian?"

"Cậu cũng nói, ít nhất mười năm, tóm lại là cũng phải ra ngoài." Hồng Tinh Huy quay đầu một lần nữa nhìn phía ngoài cửa sổ, nhàn nhạt nói, "Đời người còn dài mà."

Nếu Hồ Sĩ Minh không có ra ngoài, Hồng Tinh Huy thật hấn không đối với anh ta cảm thấy hứng thú, nhưng mà hành động của anh ta đã thành công dẫn tới ác thú của hấn nổi lên.

"Món nợ này của cha tôi, anh cho là anh ngồi tù mười năm, là có thể xóa bỏ hết? Có hơi nghĩ quá dễ dàng rồi." Hồng Tinh Huy trong lòng hừ lạnh.

Cha hấn là người nhe răng tất báo, mà Hồng Tinh Huy hấn so với cha ruột mình vẫn còn ngoan độc hơn. Hấn nhe răng tất báo, cũng không phải vì báo thù, mà là hưởng thụ khoái cảm trong quá trình kia.

Trợ lý không dám nói lời nào, cúi đầu lui ra ngoài làm việc rồi.

Đi theo bên người Hồng Tinh Huy lâu, đều đã trở nên không dám thờ mạnh, nơm nớp lo sợ. Chỉ sợ không biết khi nào thì đắc tội hấn, đến lúc đó ngay cả chết như thế nào cũng không biết.

Tất cả Hồng gia hiện tại cũng chỉ có Hồng Hưng Nhiên dám nói Hồng Tinh Huy vài câu, những người khác thấy hấn đều là trốn tránh.

Tô Thi Thi bên kia cũng rất nhanh chiếm được tin tức Hồng Tinh Huy muốn gặp Hồ Sĩ Minh. Lúc đó cô đang nằm ở trên ghế quý phi ăn dưa hấu. Hốt hoảng nhớ tới bức thư kia không biết bị ném tới nơi

nào rồi, quay đầu hỏi Bùi Dịch.

"Anh nói coi, Hồ Sĩ Minh tới cùng muốn làm gì? Hắn gửi bức thư này đến, có thể trên thực tế là hướng về phía Hồng Tinh Huy hay không?"

Bùi Dịch đưa tay tiếp nhận vỏ dưa hấu cô đưa tới, nghe vậy không biết như thế nào, trong lòng lại không hiểu sao có chút vui vẻ.

"Xem ra hắn ở trong mắt em cũng chẳng phải thông minh." Bùi Dịch yên lặng nghĩ, trong lòng thầm cảm thấy an ủi.

"Coi vẻ mặt của anh cũng không giống như tán thành, chẳng lẽ hắn là nhằm về em?" Tô Thi Thi gian nan chuyển người lại, âm u mà nói.

Bùi tiên sinh mặt lập tức liền đen, không rên một tiếng đưa tới một miếng dưa hấu.

Tô Thi Thi khoát tay: "Dưa hấu tính lạnh, bà nội nói không được ăn nhiều như vậy."

Bùi Dịch vừa nghe, lập tức đem dưa hấu thả trở về.

"Lá thư kia?" Tô Thi Thi giống như không lưu tâm hỏi.

Bùi Dịch nhàn nhạt lờm cô một cái, mím môi không nói lời nào.

Tô Thi Thi vừa thấy trong lòng là hiểu rõ, hóa ra là bị anh thu lại rồi.

Bùi Dịch đứng dậy, không biết đi nơi nào, chỉ chốc lát, trên tay cầm một phong thư đi tới, tiện tay đưa cho cô.

Tô Thi Thi nào dám nhận, tay đặt ở trên bụng, nhẹ nhàng mà vỗ về,

nhàn nhạt nhìn anh.

Bùi Dịch thuận thế ngồi đến bên cạnh cô, hai ngón tay thon dài cầm phong thư, nhẹ nhàng một xé, từ bên trong rút ra một tờ giấy.

Giấy viết thư là thuần trắng sắc, trắng trong thuần khiết thanh nhã. Chỉ là mặt trên chữ rồng bay phượng múa, không thể nói rõ khó coi, cũng thực là không thể nói rõ đẹp.

Tô Thi Thi trong lòng tò mò, lại chịu đựng không dám đi xem, sợ không cẩn thận đá ngả lăn bình dấm chua của Bùi tiên sinh.

"Viết cái thơ tình, đều đã không thành ý như thế." Bùi Dịch nhìn lướt qua, tiện đem giấy viết thư đưa tới trên bụng Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi liếc mắt nhìn anh, hơi chống đỡ đứng dậy, cầm lấy giấy viết thư vừa thấy, khoe miệng nhin không được rút rút.

Chỉ thấy phía trên rồng bay phượng múa - - tạm thời xem như tình thi đi.

Thập niên sinh tử lưỡng mang mang,

Bất tư lượng,

Tự nan vong.

Thiên lý cô phần,

Vô xử thoại thê lương,

Tung sử tương phùng ứng bất thức,

Trần mẫn diện,

Tấn như sương..."

Dịch: *"Mười năm sinh tử ấy mênh mang, không suy xét, tự khó quên. Thiên lý cô mộ khôn kể xiết thê lương, cho dù gặp nhau chưa dễ nhận, bụi trần đầy mặt, tóc mai như sương..."*

Tô Thi Thi còn không đọc hết, tức giận đến một tay lấy giấy viết thư vò thành một cục, hung hăng hướng phía trước mặt ném đi.

"Có bệnh!" Tô Thi Thi rất tức giận, nếu lúc này Hồ Sĩ Minh ở trước mặt cô, cô nhất định đem giấy ném tới trên mặt hắn.

Đây là thơ 《 giang thành tử 》 của Tô Thức viết thương tiếc người vợ đã mất, Hồ Sĩ Minh vậy mà gửi tới đưa cho cô...

Tô Thi Thi cảm thấy được bản thân là phụ nữ có thai tính tình thật thường, thật sự là muốn nhịn không được rồi.

"Hồng Tinh Huy không phải muốn gặp hắn sao? Chồng yêu đi ném thêm nắm lửa, chết cháy hắn!" Tô Thi Thi nắm chặt quả đấm, tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Bùi Dịch thấy cô tức giận, tâm lập tức liền mềm, đi tới nâng cô dậy, ôn nhu nói: "Tức giận mấy chuyện này làm cái gì? Hắn khẳng định là biết anh hắn không đem thư cho em xem, cho nên sao một bài thơ như vậy tới chọc tức anh."

"A... Vậy anh nhất định phải nói cho hắn, em chẳng những đọc rồi lại vẫn mắng hắn một trận!" Tô Thi Thi thở phì phì nói.

Về phần Hồ Sĩ Minh vì cái gì lại sao một bài thơ như vậy gửi tới,

phòng chừng cũng chỉ có chính hấn hiểu được.

Bên kia, Hồng Tinh Huy rất nhanh liền gặp được hấn.

Bởi vì còn chưa mở phiên toà thẩm tra xử lí, Hồ Sĩ Minh còn đang ở trong phòng giam giữ, bị giam giữ đơn độc.

"Là cậu?" Hồ Sĩ Minh lười biếng ngồi ở trên ghế. Nhìn đến Hồng Tinh Huy lông mày cau lại, thần sắc trái lại cực kỳ lạnh nhạt.

Hồng Tinh Huy trên mặt trắng bệch như người bị bệnh, phất qua quét xuống ý cười, đi qua ngồi vào đối diện hấn cười nói: "Hồ đại thiếu gia vốn tưởng rằng người nào?"

"Tôi nghĩ dù thế nào cũng có thể là Bùi Dịch tới. Cậu có biết cậu đã phá hủy chuyện tốt của tôi hay không?" Hồ Sĩ Minh nửa thật nửa giả nói.

"Xem ra nội dung lá thư này của anh cũng không phải chuyện tốt, anh cho là Bùi Dịch nhìn sẽ tới tìm anh gây phiền toái?" Hồng Tinh Huy lập tức liền đoán trúng dụng ý của hấn, trái lại tự gật đầu nói, "Xem ra thật đúng là tôi phá hủy chuyện tốt của anh. Không bằng tôi giúp anh một việc, tính huề nhau."

Hồ Sĩ Minh màu sắc hơi trầm xuống, trên mặt lại không biểu hiện gì, cười nhạt nói: "Tôi hiện tại thành bộ dạng này, nào dám để cho Hồng Nhị thiếu gia hỗ trợ. Chỉ cầu cậu giơ cao đánh khẽ, để cho tôi ở trong tù thoải mái một chút."

"Thì ra anh cũng có thời điểm biết sợ." Hồng Tinh Huy trên mặt ý cười lấy mắt thường có thể thấy được tốc độ biến mất, chăm chọc nhìn Hồ Sĩ Minh, "Anh lúc trước kéo cha tôi xuống nước thời điểm, là không suy xét qua Hồng gia còn có tôi một người tâm ngoan thủ lạt

như vậy, vẫn lại là cảm thấy được anh trai tôi dễ ức hiếp?"

"Nghịch do ông ta tạo thì để chính ông ta hoàn trả, có cái gì sai?" Hồ Sĩ Minh nhàn nhạt nói, bày ra một bộ dáng lợn chết không sợ phỏng nước sôi.

Hồng Tinh Huy đột nhiên cười lên ha hả: "Xem ra trước kia tôi chỉ cùng đám Nhị Thế Tổ kia gây rối, quả thật bỏ lỡ rất nhiều chuyện thú vị. Anh nếu biết hiện tại HỒNG gia do tôi làm đương gia, nên là có chuẩn bị tâm lý, ở trong này hẳn không dễ chịu đi nơi nào."

Hồ Sĩ Minh không sao cả nói: "HỔ gia đã lụi bại, tôi có tư cách phản kháng sao?"

"Nói như vậy anh là không nghĩ muốn theo tôi hợp tác rồi?" Hồng Tinh Huy lãnh đạm nói.

Hồ Sĩ Minh nhún nhún vai: "Chuyện của các người tôi không tham dự, có bản lĩnh cậu làm cho tôi cả đời ở lại trong tù đi."

"Nghĩ muốn dẫn tôi mắc bẫy?" Hồng Tinh Huy cười nhạt nói, "Tôi sớm liền biết anh đem một phần thực lực chuyển dời đến nước ngoài, anh nói thử xem tôi sẽ dùng bao lâu thời gian bắt bọn họ nhả ra?"

Hồ Sĩ Minh sắc mặt bị kiềm hãm, nhưng cũng chỉ là một cái chớp mắt liền khôi phục bình thường, nhàn nhạt nhìn Hồng Tinh Huy nói: "Cậu đừng quên, Đoàn Tĩnh Đồng trong thân thể chảy một nửa dòng máu HỔ gia tôi, HỔ gia cùng BUI gia cũng sớm đã không cách nào phân cách. Liền tính BUI Dịch không muốn gặp HỔ gia, Tô Thi Thi cũng sẽ không để cho người nhà của em chồng bị cậu không duyên không vớ hủy diệt!"

"A, hóa ra là có cái chủ ý này." Hồng Tinh Huy đứng lên vỗ vỗ quần áo, "Xem ra tôi hôm nay là đi một chuyến uổng công, hi vọng anh có cơ hội tận mắt thấy tôi là như thế nào đem hai nhà các người giẫm lên ở dưới chân! Người Hồng gia tôi, cái gì đều đã ăn chính là không ăn thiệt thòi!"

Mức hình phạt của cha hắn tuy không phải quá nặng, nhưng mà vào tuổi của ông, có thể còn sống đến lúc ra tù hay không vẫn lại là cái vấn đề. Hồng Tinh Huy đương nhiên hắn không cứ như vậy cho qua!

Cùng Hồ Sĩ Minh không đàm đạo được, hắn tâm tình vốn là khó chịu, vừa đi ra ngoài nghe được một cái tin tức để cho hắn càng thêm khó chịu.

Tần Phong cùng Ôn Ngọc hôn sự vậy mà định xuống đến nơi!

"Muốn kết hôn? Vậy phải xem tôi có đồng ý hay không!" Hồng Tinh Huy lạnh lùng nhìn trợn lý liếc mắt một cái, "Lái xe, đi tiếp chụp ảnh!"

Mọi người ngủ ngon

Chương 619: Bị đánh được mặt mũi bầm dập

Đây là Tô Thi Thi lớn như vậy lần đầu tiên tới tiệm chụp ảnh. Đã mang thai gần bảy tháng, cúi đầu không thấy chân mình, đến đi đường đều đã khó khăn.

Bộ dáng này tới tiệm ảnh chụp hình cưới, cô phỏng chừng cũng là số rất ít.

Bùi Dịch chọn tiệm chụp ảnh quy mô cũng không lớn, nhưng thái độ phục vụ cùng kỹ thuật đều rất tốt, quan trọng nhất là tính riêng tư vô cùng tốt. Bằng không bọn họ lúc này mới vừa đến cửa tiệm chụp ảnh cũng đã bị phóng viên vây quanh rồi.

"Có mệt hay không?" Bùi Dịch ôm cô, cúi đầu nhỏ giọng hỏi.

Tô Thi Thi đau đầu xoa xoa trán, buồn bực nói: "Từ trong nhà ra khỏi cửa đến bây giờ anh đều đã hỏi trên mười lần rồi, có quá khoa trương rồi hay không?"

Cô nói xong lặng lẽ nhìn thoáng qua nhân viên tiếp đãi bọn họ đang đứng bên cạnh trộm cười, mặt không tự giác đỏ.

Bùi Dịch một chút cũng đều không biết xấu hổ, ngược lại đem cô ôm càng chặt hơn một chút, mang theo cô hướng tới khu nghỉ ngơi đi đến.

Vừa mới tới liền muốn nghỉ ngơi, được rồi, người phụ nữ có thai như cô quả thật yếu nhược.

"Ngọc bọn họ như thế nào còn chưa tới, không phải nói muốn cùng nhau chụp sao?" Tô Thi Thi hỏi.

Ngày hôm qua Tần Phong cùng Ôn Ngọc cũng định được ngày kết hôn, hai nhà quyết định cùng nhau chụp hình cưới. Hẹn hôm nay 9 giờ đến tiệm chụp ảnh, nhưng giờ đều đã 9 rưỡi hơn, hai người còn không có tung tích.

Nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến, Tô Thi Thi vừa mới nói xong, bên ngoài liền truyền đến giọng Ôn Ngọc, thật xa đang kêu hô cô.

"Em đi chậm một chút! Bọn họ còn có thể chạy hay sao?" Tần Phong lập tức giữ chặt Ôn Ngọc, mặt trầm xuống quát.

"Em đi chậm một chút! Bọn họ còn có thể chạy hay sao?" Tần Phong lập tức giữ chặt Ôn Ngọc, mặt trầm xuống quát.

"Khả năng cảm mạo..." Bùi Dịch còn chưa nói xong, lờm mắt liền thấy được Tần Phong đi tới, lúc này đem nửa câu sau chưa nói cho nuốt trở vào.

"Làm sao vậy?" Tô Thi Thi ngẩng đầu vừa thấy, miệng mạnh mẽ trợn to, ngây ngẩn cả người.

Nháy mắt tiếp theo, cô đột nhiên che miệng, ấp úng cười rộ lên.

"Ha ha ha, Tần tiên sinh, hai ngày không gặp, anh như thế nào biến thành bộ dáng này rồi hả?" Tô Thi Thi chỉ vào đầu Tần Phong, thật sự nhin không được.

Chỉ thấy Tần Phong trên mặt cục xanh cục tím, ánh mắt sưng vù như con gấu mèo một dạng. Nếu không phải anh ăn mặt rất sạch sẽ, Tô

Thi Thi còn tưởng anh mới vừa theo người ta đánh nhau trở về.

"Bùi Dịch, quản tốt người phụ nữ của cậu đi!" Tần Phong mặt trầm xuống, hận không thể đem miệng Tô Thi Thi cho khâu lại rồi.

Nhưng anh lúc này mặt mũi bầm dập, bộ dáng cho dù là xụ mặt cũng đều đã nhìn không ra, một chút lực uy hiếp đều không có.

Bùi Dịch sợ Tô Thi Thi cười lạc giọng, một bên giúp cô thuận khí một bên quay đầu nhìn Tần Phong liếc mắt một cái, lông mày hơi nhướng lên.

Tần Phong tức giận trợn mắt nhìn anh, trong lòng cũng là bực tức vô cùng Lôi kéo Ôn Ngọc đi tới, ngồi xuống sofa cách bọn họ xa nhất.

"Ngày hôm qua đi nhà mẹ vợ rồi hả?" Tô Thi Thi cười đủ rồi, kìm nén cười hỏi.

Tần Phong không vui hừ một tiếng, sắc mặt so với vừa rồi càng kém rồi.

"Xem ra đoán đúng rồi." Tô Thi Thi yên lặng nghĩ, có chút đồng tình Tần Phong.

Này tới cùng là gặp tội gì a!

"Cha tôi... Gần đây đang luyện Quyền Kích." Ôn Ngọc yếu yếu kém kém nói.

"Phụt..." Tô Thi Thi lập tức liền cười văng lên, may mắn không ăn cái gì, bằng không đã chết sặc rồi

"Được rồi ngồi yên đi!" Bùi Dịch trợn mắt nhìn cô, cầm lấy tách trà

người phục vụ mới vừa bung đến, đưa cho cô.

"Các người cứ vui sướng khi người gặp họa đi." Tần Phong buồn bực nhìn bọn họ liếc mắt một cái.

"Còn đau không?" Ôn Ngọc quay đầu đau lòng nhìn anh, đưa tay nhẹ nhàng va chạm đụng vào khoe miệng của anh.

Nếu như nhìn kỹ có thể phát hiện, ánh mắt của cô cũng sưng đỏ, hiển nhiên là ngày hôm qua không thiếu khóc.

"Dù sao cũng làm cho cha Ôn Ngọc đồng ý hôn sự của hai người, coi như là chuyện tốt đi." Tô Thi Thi vốn là nghĩ muốn dụi đi một phen không khí, nhưng nào biết cô vừa nói ra, Tần Phong sắc mặt càng khó nhìn.

"Các người là không biết cha vợ tôi, ông ta xuống tay có bao nhiêu ngoan độc, biết rõ chúng ta hôm nay muốn tới chụp hình cưới, ông ta chuyên chọn mặt đánh!" Tần Phong kiềm chế tính tình thiếu chút nữa liền bạo phát, âm thanh gần như là nghiến răng nghiến lợi.

"Khụ khụ..." Tô Thi Thi quay đầu, trốn vào trong lòng Bùi Dịch, ấp úng cười rộ lên.

Tần Phong lớn như vậy phỏng chừng còn không có bị người làm như vậy qua. Bị đánh không nói, vẫn còn không thể đánh lại, trong lòng phỏng chừng ghen mà chết rồi.

Nhưng Tần Phong quay đầu nhìn đến người phụ nữ nhà mình bộ dáng lấp bắp, tâm lập tức liền mềm, vồ vồ đầu cô, dõ dảnh nói:

"Không có việc gì, đánh một chút cũng không đau, quá hai ngày sưng liền tiêu rồi."

"Thật vậy sao? Cha em cũng nói với em như vậy, ông nói ông không có ra tay ngoan độc." Ôn Ngọc giọng nói.

"Khụ khụ..." Tô Thi Thi thật sự là nhịn không được, thật sự là cạn lời rồi

Tần Phong đã tức giận đến không nghĩ muốn nói chuyện.

"Bùi tiên sinh Bùi phu nhân, có thể đi thay quần áo rồi." Trợ lý chụp ảnh đã chạy tới nói.

Tô Thi Thi vịn tay Bùi Dịch đứng lên, quay đầu nhìn thoáng qua Ôn Ngọc bộn họ: "Các người không chụp?"

"Em cảm thấy được bộ dạng này của anh có thể chụp sao?" Tần Phong chỉ chỉ mặt mình, tức giận nói.

Tô Thi Thi cười nói: "Như vậy cũng có ý nghĩa mà, lưu lại kỷ niệm không tốt, không phải sao?"

"Vậy em như thế nào không đem mặt Bùi Dịch đánh thành cái dạng này?" Tần Phong mắt trợn trắng

"Tôi có ngốc như thế sao?" Bùi Dịch mặt không chút thay đổi nói, đỡ Tô Thi Thi xoay người rời đi.

"Anh đã nói chúng ta tới cùng tới nơi này để làm chi? Bị khinh bỉ à?" Tần Phong quay đầu nhìn Ôn Ngọc.

Ôn Ngọc nhỏ giọng nói: "Nếu không... Em trước tự chụp mình?"

"Em... Ngậm miệng!" Tần Phong chỉ cảm thấy chính mình tay rất ngứa, thật muốn bóp chết cái tiểu bạch nhãn lang không lương tâm

này.

Tô Thi Thi thay xong quần áo ra ngoài thời điểm, phát hiện Ôn Ngọc cùng Tần Phong đã rời đi rồi.

"Ôn tiểu thư để cho tôi nhắn lại với người một câu, cô ấy là bị ép đi." Trợ lý chụp ảnh kìm nén cười nói.

"Ách..." Tô Thi Thi thật sự là hạn hán lời với hai người này rồi, không cần nghĩ cũng đều biết tình hình Ôn Ngọc bị mang đi khi đó, khẳng định đem người đùa chết, nhìn bộ dáng vị trợ lý chụp ảnh kia nén cười liền biết.

Cô cúi đầu sửa sang lại áo cưới, để cho trợ lý chụp ảnh đỡ chính mình hướng bên trong phòng quay chụp đi đến.

Bởi vì trước mắt trong nhà khủng hoảng kinh tế, bọn họ cũng không có đặt may áo cưới xa hoa. Bộ áo cưới trên người này của Tô Thi Thi là Tống Trọng Hạo nhờ một người bạn là Thiết Kế Sư giúp Tô Thi Thi lượng thân thiết kế.

Áo cưới kiểu cúp ngực, thân xòe chữ A, hẳn không chèn ép bụng, cũng sẽ không có vẻ mập mập, ngược lại mang theo một chút linh hoạt cùng thanh lịch, cực kỳ phù hợp khí chất Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi tóc dài buông nhẹ, liền như vậy tùy ý rối tung ở sau lưng, xa xa nhìn lại, hơn một tia cảm giác phiêu dật, hoặc như là điềm tĩnh tinh linh. Đứng chỗ nào đó là một ngọn gió thổi đến càng làm cô thêm kinh diễm động lòng người.

Bùi Dịch ngẩng đầu nhìn đến bộ dáng của cô thời điểm là như thế này. Ánh mắt anh lập tức liền thẳng, ánh mắt si mê.

Tô Thi Thi cũng không phải loại mỹ nữ vừa nhìn đến liền khiến cho người ta không dời mắt được, nhưng cô có một đôi mắt sáng ngời linh động, chỉ cần cô cười, giống như toàn bộ thế giới đều là Tình Thiên.

Lúc này, nhìn cô mặc áo cưới trắng tinh từng bước một đi về phía mình, Bùi Dịch chỉ cảm thấy chính mình tim đập khống chế không nổi càng ngày càng gia tốc.

Bang bang ầm! Mỗi lúc càng đến gần hơn, lòng của anh liền khẩn trương hơn. Mãi đến khi Tô Thi Thi đi tới trước mặt anh, anh cũng chưa phản ứng kịp.

"Anh ấy đang khẩn trương sao?" Tô Thi Thi nhìn đến bộ dáng Bùi Dịch nhìn chính mình ngẩn người, khóe miệng cong cong.

Cô vừa muốn đưa tay lên, đột nhiên nâng bụng "Ồi" một tiếng, sợ tới mức mặt mũi trắng bệch.

Chương 620: Cô đã hai bàn tay trắng

Edit:

Beta: Ryeo

"Thi Thi!" Bùi Dịch lúc này cả kinh hồn đều không có, lập tức tiến lên ôm cô, sốt ruột hỏi han: "Đây không phải là đau bụng muốn sinh rồi chứ?"

"Không phải, bảo bảo lại đá em rồi." Tô Thi Thi đỏ mặt, cực kỳ xấu hổ nói: "Vừa rồi đá thực sự dùng lực, làm em sợ hết hồn."

Bùi Dịch nhẹ nhàng thở ra, dù chỉ vài giây ngắn ngủi mà toàn thân anh đã đổ mồ hôi lạnh.

"Phiền anh di chuyển cái ghế qua đây." Bùi Dịch đỡ lấy Tô Thi Thi, đối với trợ lý chụp ảnh bên cạnh nói.

Trợ lý chụp ảnh nào dám thất lễ, lập tức liền đi di chuyển chiếc ghế tới.

Tô Thi Thi hiện giờ đã có bầu sắp được bảy tháng, chỉ cần đứng một lúc là sẽ mệt ngay, thấy ghế được đưa đến thì lập tức ngồi xuống, để cho thợ chụp ảnh giúp mình chỉnh sửa váy cưới.

Bùi Dịch lại đứng ngay bên cạnh cô, đứng ra sau, rồi lại quỳ xuống, hoặc ngồi xổm, hay lại đứng lên... Đèn flash liên tục lóe lên, một dãy ảnh đẹp xuất hiện.

"Như thế nào cảm thấy được mình giống người què..." Tô Thi Thi cười đến mặt đều đã cứng lại, ở trong lòng yên lặng nói.

Cô vẫn ngồi ở trên ghế, đến tư thế cũng không thay đổi là bao, chả lẽ không phải người què không thể đứng lên thì là sao?

Cô đưa mắt nhìn qua Bùi tiên sinh, anh mệt đến mức đầu đầy mồ hôi, cũng thật quá vất vả.

Bùi Dịch đã trích ra hằng một ngày để chụp ảnh cưới nên trong hôm nay phải chụp xong.

Vì sợ Tô Thi Thi mệt nên bọn họ không chụp ngoại cảnh, tất cả đều hoàn thành tại phim trường.

Chụp xong một bộ, họ lại thay sang bộ khác. Trong lúc thợ hóa trang trang điểm lại đưa chút đồ trang trí giúp Tô Thi che lại bụng bầu.

Tô Thi Thi theo thói quen đưa tay xoa bụng, ôn nhu nói: "Về sau khi bảo bảo ra đời, nhìn những bức ảnh này hẳn sẽ thấy rất buồn cười. Thật thú vị!"

Bùi Dịch ngồi sau lưng cô, nghe vậy liền nói: "Vậy thì em không được nói cho con biết, đây là cha mẹ chụp ảnh khi nó đang ở trong bụng mẹ, nếu không nó nhất định sẽ ghen."

"Ghen?"

"Ừ. Bởi vì nó biết chuyện chụp ảnh này không phải vì mình."

"Như vậy cũng ghen, khẳng định là giống anh." Tô Thi Thi cười

Bùi tiên sinh mặt liền đen lại, cảm giác lại giống như đem đá đập chân mình.

Buổi chụp hình cực kỳ thuận lợi, Bùi tiên sinh hôm nay phối hợp cực kỳ tốt, Tô Thi Thi yên lặng nhẹ nhàng thở ra.

Cô vốn còn tưởng rằng Bùi Dịch sẽ bị nhiếp ảnh gia điều chỉnh tư thế tới lui đến phát giận, không ngờ tâm trạng anh hôm nay tốt thế.

Mãi đến khi chụp ảnh xong và chuẩn bị ra về, Tô Thi Thi mới biết Hồng Tinh Huy lúc trước đã tới,

"Chẳng trách Tần Phong lại vội vã mang Ôn Ngọc đi như vậy". Tô Thi Thi ngồi trên ghế nói.

Bên kia, nhiếp ảnh gia và trợ lý đang xử lý ảnh chụp trong máy tính, chọn hình ảnh đẹp nhất.

"Ừ, hẳn chắc từ cục cảnh sát liền đến chỗ này." Bùi Dịch nói.

"Không xảy ra xung đột chứ?" Tô Thi Thi lo lắng hỏi.

Cô cảm thấy được Hồng Tinh Huy sẽ không dễ dàng buông tha Ôn Ngọc.

"Hồng Tinh Huy thông minh như thế, nhìn đến Tần Phong mặt mày đen liền biết cậu ấy đang kiềm nén một bụng khí, khẳng định không ngốc mà đi tới chọc giận cậu ấy, nếu không sẽ bị Tần Phong trút giận lên người." Bùi Dịch đáp.

"A, Tần Phong nhìn đến hẳn làm gì có chuyện để yên được!" Tô Thi Thi thản nhiên nói.

"Em nói không sai." Bùi Dịch trả lời, đỡ cô đi qua chỗ chỉnh sửa ảnh, nói: "Tần Phong đã đi tìm anh trai hẳn rồi."

"Hồng Hưng Nhiên?" Tô Thi Thi kinh ngạc hỏi.

"Ừ, Hồng Hưng Nhiên tuy không ngang ngược như Hồng Tinh Huy nhưng so với em trai mình thông minh hơn rất nhiều. Tần Phong trước kia bàn qua với anh, có lẽ đi tìm anh ta hiện giờ là lựa chọn tốt nhất." Bùi Dịch nói.

Thanh âm hai người nói chuyện rất nhỏ chỉ đủ cho họ nghe. Tô Thi Thi nghe thế gật gật đầu, trong lòng đã kiên định trở lại.

Cô đã nói Tần Phong hẳn không để người khác gây bất tiện cho mình, xem ra thời gian này sẽ có vài chuyện xảy ra.

"Bùi tiên sinh, Bùi phu nhân, có thể chọn ảnh được rồi ạ!" Trợ lý chụp ảnh thấy vợ chồng họ đi qua, vội vã đứng dậy nhường ghế cho Tô Thi Thi.

"Đột nhiên có chút khẩn trương." Tô Thi ngược nhìn Bùi Dịch, bình tĩnh cười cười. Bùi Dịch bị nụ cười của cô làm rối lòng, ôn nhu vuốt tóc cô, giả bộ nghiêm túc nói: "Xem máy tính, không được nhìn anh."

"Bùi Dịch." Tô Thi Thi ghé sát người anh, nhỏ giọng nói: "Tai anh đang đỏ lên kìa!"

"Tô Thi Thi!" Bùi Dịch tức giận.

Tô Thi Thi vội vàng nghiêng đầu sang chỗ khác, chăm chú xem ảnh.

Bùi Dịch nhìn đến bộ dạng này của cô, có chút buồn cười trong mắt đều là sủng nịnh.

Mà ngay lúc bọn họ ở trong tiệm chụp hình chọn ảnh, có một người phụ nữ đứng trong góc khuất thương tâm nhìn bọn họ.

"Bùi Dịch, anh lúc này đang rất hạnh phúc đi?" Trạm Dẫn Lan si ngốc nhìn Bùi Dịch đang cúi người ôm Tô Thi Thi, lòng quặn thắt.

Cô ta ở trong bệnh viện lâu như vậy, Bùi Dịch trừ bỏ một lần tới ngăn Dace mang cô ta đi đều không tới nữa.

Mà một lần kia, Bùi Dịch cũng không cùng cô ta nói chuyện, giải quyết xong liền ôm Tô Thi Thi rời đi.

"Em sớm nên biết anh nhẫn tâm như vậy!" Trạm Dẫn Lan nắm chặt tay, nói không cam lòng là không có khả năng.

Cô ta cố gắng lâu như vậy, chịu nhiều ủy khuất như vậy, tất cả chỉ vì anh. Kết cục thì sao đây? Dace bị mang đi, Trạm Dẫn Lan không còn Phi Tầm che chở liền chẳng là gì hết. Cô ta giờ đã hai bàn tay trắng!

"Bùi Dịch, anh có biết không? Dace quả là một bà già ngoan độc, bà ta dù bị bắt vẫn đem trách nhiệm thôn Thành Trung đổ hết lên đầu em, bà ta nhất định sẽ không tha cho em."

"Nhưng mà em biết anh nhẫn tâm, đã chẳng thèm quan tâm em nữa rồi!" Trạm Dẫn Lan khóc, đau thương tới cực điểm.

Cô ta đã từng có biết bao nhiêu lá bài tốt trong tay, cuối cùng lại biến thành hồngбет.

Bây giờ cô ta nhất định phải rời đi, chẳng thế thì Dace nhất định tìm đến cô ta, lúc đó thì coi như sống không bằng chết.

Lúc này nhìn vợ chồng Bùi Dịch ân ái, cô ta hận không thể tiến lên kéo Bùi Dịch ra để anh nhìn cô ta một lần.

Đúng là cô ta không dám.

Từ lần cô ta bị Hồ Sĩ Minh đẩy xuống biển, cô ta đã mất hết dũng khí, đến đối mặt với bọn họ cũng không dám.

"Cứ như vậy đi." Trạm Dẫn Lan yên lặng nhắm mắt lại, quay người rời đi.

Nhưng cô ta còn đi chưa được vài bước liền bị chặn lại.

"Trạm tiểu thư, Hồng tổng mời cô." Một người đàn ông cao lớn chặn đường đi của cô ta.

"Hồng tổng?" Trạm Dẫn Lan nhíu mày, cô ta tựa hồ cũng không biết vị họ Hồng này.

"Xin mời." Vị này cũng không chờ cô ta trả lời, trực tiếp nắm cổ tay cô ta lôi đến bên đường.

Đến bên kia đường, có một chiếc xe thấy họ tới lập tức mở cửa, Trạm Dẫn Lan ngay tức khắc bị đẩy vào.

"Là anh?!" Trạm Dẫn Lan lên xe, vừa ngẩng đầu liền thấy đồng tử mạnh co rút lại, theo bản năng nghĩ muốn chạy.

"Tôi đáng sợ tới vậy sao?" Hồng Tinh Huy lười biếng tựa vào trên ghế, đưa mắt đánh giá Trạm Dẫn Lan.

"Bộ đáng quả thật không tệ. Làm tình nhân của tôi thì thế nào, tôi sẽ cho cô ăn sung mặc sướng."

"Anh đang nói bậy bạ gì đó?!" Trạm Dẫn Lan trong lòng bối rối vô cùng, cô ta tuy không cùng Hồng Tinh Huy giao tiếp nhưng biết con người anh ta như thế nào. Đánh chết cô ta cũng không cùng hắn có quan hệ!

"Trạm tiểu thư không vừa ý?" Hồng Tinh Huy trên mặt tươi cười biến mất.

"Tôi.... Tôi không muốn tham gia vào xung đột của các người, cầu xin anh thả tôi đi đi, tôi đối với các người đã không còn giá trị lợi dụng nữa rồi!" Trạm Dẫn Lan khẩn trương nói

Cô ta không ngốc, cô ta biết mục đích Hồng Tinh Huy tới cô ta cùng Dace thu dưỡng cô ta một dạng, đều là vì nhắm vào Bùi Dịch.

Đúng là cô ta bây giờ ở trong lòng Bùi Dịch chẳng còn dấu vết gì nữa rồi. Bùi Dịch hẳn không để ý đến cô ta nữa.

"Xem ra vẫn lại là tính tình cứng đầu." Hồng Tinh Huy thích nhất người khác phản kháng mình, như vậy hẳn sẽ cảm thấy thú vị hơn nhiều.

Hắn vẫy vẫy tay, đối với một vệ sĩ đang ngồi trong xe nói: "Để cô ta an tĩnh một chút, anh tôi vừa lúc thiếu phụ nữ, đưa cô ta đến cho anh tôi tiêu khiển."

Tần Phong không phải đi tìm anh trai hắn ta sao? Vậy hẳn sẽ mang đến món quà nhỏ này cho anh mình.

Nghĩ đến Tần Phong, tâm tình của hắn trở nên tốt hơn rất nhiều.

"Ôn Ngọc, chơi đùa dây dưa với em lâu như vậy, kiên nhẫn của tôi

sớm đã cạn kiệt rồi. Người phụ nữ của tôi còn dám cùng người đàn ông khác ở cùng một chỗ, xem ra là tôi đã quá nhân từ rồi!" Hồng Tinh Huy trong mắt hiện lên quét xuống tàn nhẫn.

Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi hai cái người kia điên lên liền muốn kéo mọi người đồng quy vu tận, hấn tạm thời quả thật không nghĩ muốn trêu chọc. Nhưng Ôn Ngọc thì hấn bắt buộc phải làm!

Mọi người ạ, bà tử nhà mình già lắm rồi mà chưa có gấu để ôm. Nếu các bạn muốn đọc truyện nhanh hơn thì cứ tích tiền mua cho bà vài con Cony với Ryan là ok ấy mà!- Thỏ.

(Yêu cầu Gấu tử không được xóa đi đâu nhé! Hi hi...)

Tui chả xóa, tui quyết định theo tai thỏ của cô thôi ✂✂✂✂✂✂✂

Chương 621: Là do phu nhân dạy dỗ tốt

"Trạm Dẫn Lan giết người?" Tô Thi Thi ngồi ở trong phòng khách mở điều hòa chính đang đang uống nước, nghe được tin tức này thời điểm quả thực kinh ngạc nhảy dựng.

Tần Phong ngồi xuống cầm lấy một cái cốc, đoạt lấy ấm nước trong tay cô rót cho chính mình một chén, một ngụm uống cạn.

Anh hấn giọng lại mới nói: "Tôi đang cùng Hồng Hưng Nhiên còn không nói được mấy câu, cô ta đã bị người của Hồng Tinh Huy đưa tới. Không biết sao lại thế này, lấy đạo đâm vào người vị vệ sĩ kia, hiện tại người đã bị cảnh sát khống chế, vị vệ sĩ kia chính đang ở trong bệnh viện cấp cứu."

Tô Thi Thi há miệng thờ dốc, tâm tư cực kỳ phức tạp, quay đầu nhìn Bùi Dịch ngồi ở một bên trầm mặc không nói một lời, không biết nên nói cái gì cho phải.

Chuyện này quả thật cực kỳ ngoài ý muốn, cô cho rằng Trạm Dẫn Lan đã rời khỏi Bắc Kinh, không nghĩ tới sẽ rơi vào trong tay Hồng Tinh Huy, sau đó lại xảy ra loại chuyện này.

"Giúp cô ta tìm luật sư tốt một chút đi." Tô Thi Thi trầm giọng nói.

Bùi Dịch nghe vậy quay đầu nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, nhẹ nhàng cầm tay cô, trong lòng là vui vẻ.

Hiển nhiên, Tô Thi Thi đã triệt để buông xuống chuyện quá khứ của

anh cùng Trạm Dẫn Lan.

Tô Thi Thi tựa vào trong lòng anh, nhẹ vỗ về bụng mình, ở trong lòng yên lặng thờ dài.

Cô cũng không phải thánh mẫu, không cách nào đi đồng tình một tình địch đã từng một cái vẻ nghĩ muốn hãm hại chính mình. Nhưng cùng là phụ nữ, cô lại vẫn là có chút khổ sở.

Tần Phong nhìn hai người liếc mắt một cái, nhàn nhạt nói: "Hiện tại cô ta rất cực đem chính mình triệt để trở thành kẻ vô dụng phế tử."

Dace thu dưỡng Trạm Dẫn Lan, là vì lợi dụng cô ta. Còn Hồng Tinh Huy đem Trạm Dẫn Lan mang đến cho Hồng Tinh Nhiên, còn không phải là vì chọc tức bọn họ sao?

Mặc kệ cái người vệ sĩ kia thương tích như thế nào, Trạm Dẫn Lan đều sẽ bị hình phạt, cô ta đem nửa đời sau chính mình của đều đã hủy hoại, không còn có giá trị lợi dụng.

"Nói đến cùng, chúng ta cũng có trách nhiệm, tôi sẽ đi giúp cô ta mời luật sư tốt nhất, để cho người ta chiếu cố cô ta một chút." Tần Phong đứng lên, nhìn nhìn ra ngoài nói, "Tôi đến chính là muốn nói cho các người một tiếng, gần đây đừng đi trêu chọc Hồng Tinh Huy cái tên biến thái kia, chuyện của tôi cùng Quân nhi để chính chúng tôi giải quyết, các người an tâm chuẩn bị hôn lễ đi."

"Vị kia nhà cậu nhát gan như thế, thật sự không được thì đưa đến chỗ này ở một thời gian. Vừa lúc tôi cũng đang bận rộn, để cho cô ấy ở cùng Thi Thi bầu bạn." Bùi Dịch không biết đang nghĩ cái gì, vậy mà nói như vậy.

Tần Phong cười nói: "Thôi đi, đến lúc đó lại xảy ra cái tai họa gì nữa,

tôi ngày mai mang cô ấy đi khám thai. Rồi đến nhà cha mẹ cô ấy ở một thời gian, cô ấy ở nhà có vẻ ngoan ngoãn hơn."

Tô Thi Thi yên lặng xoay người, lặng lẽ đưa điện thoại di động vừa mới ghi âm được lưu xong cất vào trong túi.

Đợi Tần Phong đi tới, Bùi Dịch xoay người không hề chớp mắt nhìn cô, vươn tay: "Lấy ra."

"Cái gì?" Tô Thi Thi giả vờ vô tội.

Bùi Dịch khóe miệng nhếch lên, tươi cười đặc biệt thâm thúy: "Để cho anh ra tay?"

Anh nói xong liền hướng tới thân thể của cô sờ qua tới, Tô Thi Thi lập tức đem di động nhét vào trong tay anh, phụng phịu nghiêm trang nói: "Đừng động tay động chân!"

Tối hôm qua mới bị anh lăn qua lăn lại cả đêm, giờ mà bị anh ăn nữa thì mệt chết cô còn gì nữa!

Bùi Dịch trong mắt hiện lên quét xuống ý cười, lấy di động lướt xem một hồi. Nhìn đến đoạn ghi âm kia khi đó màu sắc thâm thâm, vẻ mặt tỉnh bơ gửi đến chỗ di động chính mình.

"Anh quá âm hiểm rồi." Tô Thi Thi vươn người nhìn qua, nhìn thấy anh đang đem đoạn ghi âm kia gửi đến cho Tần Phong, khinh bỉ nói.

"Đây là nhờ phu nhân dạy bảo tốt." Bùi Dịch nhàn nhạt nói.

Tô Thi Thi không nói gì.

Không cần nghĩ đều biết, Tần Phong nếu biết Tô Thi Thi đem lời nói

mới rời của bọn họ ghi âm lại, phỏng chừng sẽ tức chết đi được.

Quả nhiên không quá vài giây, Tần Phong liền gửi đến một đoạn giọng nói hỗn hển.

"Bùi Dịch chính cậu tìm luật sư cho bạn gái trước đi. Cô ta biến thành như vậy chẳng lẽ cậu không có trách nhiệm? Lúc trước yêu đến muốn chết muốn sống, có người mới liền quên người cũ khóc..."

Thanh âm đột nhiên ngừng lại, Bùi Dịch vội vàng tắt điện thoại đi động, đúng là đã không còn kịp rồi.

Tô Thi Thi ngồi ở bên cạnh cười như không cười nhìn anh: "Em cảm thấy được Tần tiên sinh vừa rồi nói mấy lời kia rất có đạo lý, anh không thể biến thành tên đàn ông cặn bã, đến lúc đó đến con cũng đều đã chê cười anh."

"Tô Thi Thi!" Bùi Dịch nghiêng răng, nhưng rõ ràng có chút chột dạ.

"Đêm nay anh đến thư phòng ngủ đi, cẩn thận suy nghĩ nên xử lý chuyện bạn gái trước của mình như thế nào đi!" Tô Thi Thi đỡ thất lưng đứng lên, hướng tới phòng bếp tìm chút gì ăn rồi.

Bùi Dịch mặt đều đen, hận không thể xông lên đem người phụ nữ này bắt lại đánh một trận. Nhưng nhìn bộ dáng cô đỡ thất lưng đi đường khó khăn, đâu nào chịu được.

Trước kia tạo nghiệt trước sau là phải trả, anh biết Tô Thi Thi vừa rồi là nói đùa. Nhưng mà đối với chuyện bạn gái trước nếu xử lý không tốt, thật đúng là sẽ dẫn nguy cơ gia đình lục đục. Phương diện này Bùi Dịch thấu hiểu rất rõ.

May mà Tô Thi Thi gần đây tính tình lớn, bệnh hay quên cũng lớn, ở

trong phòng bếp ăn hai miếng bánh ngọt, chỉ chốc lát liền đem chuyện này đã cho quên.

Tần Phong ngoài miệng nói mặc kệ, nhưng vẫn lại là thay Trạm Dẫn Lan tìm luật sư.

Anh em là để làm gì? Còn không phải là chuyên môn thu thập cục diện rồi rắm thì là gì!

Tô Thi Thi vào lúc ban đêm nhận được tin tức, vị vệ sĩ kia cũng không lo ngại, bất quá Trạm Dẫn Lan đã cấu thành tội cố ý gây thương tích.

Người nào cũng không biết con dao trong tay Trạm Dẫn Lan là từ đâu tới, cũng không biết cô ta lấy đâu ra dũng khí, dám cùng một người đàn ông gần cả 1 mét 9 liều mạng.

Luật sư sau khi hiểu rõ tình huống, có thể giúp cô ta biện hộ thành tự vệ chính đáng, nhưng mà tình huống cũng không phải rất khả quan.

Lúc Tô Thi Thi biết mấy tin tức này thời điểm, chỉ cảm thấy thế sự vô thường.

Bùi Dịch không có đi thăm Trạm Dẫn Lan, trái lại Tần Phong không chối từ vất vả đến thăm cô ta một hồi.

Ngày hôm sau, Tô Thi Thi sáng sớm liền nhận được tin tức Ôn Ngọc. Hai người vừa lúc đều phải đi khám thai, tiện thể hẹn ở bệnh viện gặp mặt.

Tô Thi Thi cùng Ôn Ngọc hiện giờ đều đang nghỉ đẻ, chuyện của công ty đều là Tống Trọng Hạo một người gánh vác. Cho nên nhàn rỗi vô sự, các cô cũng không có muốn làm chuyện gì đặc biệt, giống

như những người phụ nữ có thai khác một dạng, đều đã ngoan ngoãn xếp hàng chờ gọi số đi vào kiểm tra.

Có thai giai đoạn trước cùng có thai giai đoạn cuối kiểm tra khác nhau. Ôn Ngọc trên đường bị Tần Phong mang đi rồi.

Ôn Ngọc cũng không phải lần đầu tiên tới kiểm tra thai, nhưng không biết như thế nào, hôm nay đặc biệt khẩn trương.

Vừa đến cửa phòng siêu âm, cô vỗ về nổi bụng dưới nổi lên của mình, lôi kéo tay Tần Phong, khẩn trương đến nổi trong lòng bàn tay đều là mồ hôi.

"Cô bé ngốc, này có cái gì phải sợ, em chỉ cần đi vào ngoan ngoãn nằm, chuyện khác cái gì đều không cần làm." Tần Phong ôn nhu nói.

"A...." Ôn Ngọc rất muốn gọi anh cùng nhau đi vào, nhưng mà nhìn đến còn nhiều người phụ nữ có thai ở phía sau chờ, cảm thấy được làm như vậy có chút dọa người, xoay người tội nghiệp đi vào phòng kiểm tra.

Bác sĩ kiểm tra là một vị nữ bác sĩ hơn bốn mươi tuổi, khuôn mặt hòa nhã, nhìn thấy cô cười nói: "Là lần đầu tiên mang thai đi? Không sao đâu không cần khẩn trương, nằm lên giường đem quần áo vén lên."

"A...." Ôn Ngọc ngơ ngác gật gật đầu, có chút vụng về nằm lên giường.

Mở mắt ra, lọt vào trong tầm mắt đó là trần nhà trắng. Ôn Ngọc không biết người khác kiểm tra cần bao lâu thời gian, cảm thấy được bác sĩ cầm dụng cụ ở trên bụng cô soi thật lâu thật lâu.

"Bác sĩ..." Ôn Ngọc khẩn trương chỉ cảm thấy bụng đều có chút co rút, giọng nói khô cằn, mang theo một tia âm rung.

"Không cần khẩn trương." Bác sĩ hoàn hồn, đối với y tá một bên gật gật đầu.

Y tá đi đến đem Ôn Ngọc đỡ xuống giường, thay cô kéo lại quần áo.

Vị nữ bác sĩ kia nhìn Ôn Ngọc liếc mắt một cái, hơi than thở nhẹ một tiếng, đối với y tá nói: "Kêu người nhà vào một chuyến."

Ôn Ngọc mạnh nghiêng đầu sang chỗ khác, trong lòng hiện lên quét xuống bối rối.

Bác sĩ vội nói: "Cô đừng khẩn trương, chỉ là trình tự thông thường, nói cho người nhà của cô một chút chuyện quan trọng cần chú ý. Trước mặt người nhà mỗi người phụ nữ có thai, tôi đều dặn dò qua."

"A...." Ôn Ngọc lúng ta lúng túng gật gật đầu.

Cô vừa rồi quá khẩn trương, cũng không nhớ rõ vừa rồi vị thai phụ vào trước người nhà có tiến vào hay không.

Mọi người sớm hảo. Tui đang ham hố dịch bộ Dụ hoặc miêu yêu. Có ai đọc bộ đó ko ta

Chương 622: Vì cái gì là bọn họ

Trong phòng kiểm tra chật hẹp, rõ ràng cửa sổ đang được mở ra, lúc này lại như là một căn nhà giam một dạng làm cho người ta hít thở không thông.

Trầm mặc rất lâu, mới truyền đến giọng Tần Phong chua sót.

"Người... Xác định sao?"

Bác sĩ thờ dài một tiếng, khuyên giải nói: "Nghĩ thông suốt một chút, các người còn trẻ, về sau còn có cơ hội. Đứa nhỏ này sớm như vậy đã có thể từ ảnh siêu âm nhìn ra là dị dạng, khẳng định là không thể giữ lại."

Bà dừng một chút nói: "Mặt khác, tôi đề nghị các người nên đi tiến hành kiểm tra cẩn thận thêm một lần nữa, tôi hoài nghi... Thai phụ có khả năng bị chứng thiếu máu tán huyết (cái này mọi người có thể hỏi google đại thẩm nhé, tui lười giải thích lắm)."

"Cái gì?" Tần Phong giống như bị sét đánh giữa trời quan, không thể tin nói, "Làm sao có thể? Cô ấy vẫn cực kỳ khỏe mạnh!"

Con của bọn họ dị dạng đã đầy đủ đủ kích, nhưng đang mang thai còn mắc phải chứng thiếu máu tán huyết là cực kỳ nguy hiểm! Tần Phong gắt gao nắm chặt quả đấm, mặt mũi trắng bệch.

Chuyện này muốn anh như thế nào tiếp thu!

"Tôi trước kia cũng thấy qua ca bệnh tương tự, cũng chỉ là suy đoán sơ bộ. Để đảm bảo an toàn, các người vẫn lại là nhanh chóng kiểm tra, nhanh chóng ra quyết định đi." Bác sĩ tận lực dùng ngữ khí bình thường nói.

Bọn họ nhìn quen chuyện sống chết, cũng thấy qua rất nhiều bi kịch. Nhưng mà bác sĩ cũng mang tấm lòng cha mẹ, bọn họ cũng thay những người bệnh này khổ sở.

Tần Phong không biết chính mình là đi như thế nào ra khỏi phòng kiểm tra, cả trái tim đều là tê dại, liền ngay cả từng tế bào trên toàn thân đều là vô cảm.

Những cái này trước giờ anh chỉ là nhìn thấy trên tin tức thời sự nóng hổi, hay chỉ ở trong TV mới nhìn thấy qua loại chuyện này, vậy mà lại xảy ra trên người bọn họ!

Cô gái nhỏ của anh nhát gan như thế, lại thích trẻ con như thế, anh nên như thế nào nói cho cô...

"Tần Phong..." Ôn Ngọc nhìn đến sắc mặt Tần Phong, tâm mạnh run lấy bầy. Lại vẫn không nói chuyện, ánh mắt đã đỏ, nước mắt ở trong hốc mắt đảo quanh.

Tần Phong lập tức kinh tỉnh, tiến lên ôm lấy cô. Ngón tay lau nước mắt của cô đang rơi xuống, ôn nhu nói: "Khóc cái gì?"

"Em... Bảo Bảo... Bác sĩ..." Ôn Ngọc nhìn phòng kiểm tra, hai tay bối rối lần mò bụng mình, sợ tới mức đến nói đều nói không hoàn chỉnh rồi.

"Không có việc gì, không có việc gì. Bác sĩ vừa rồi nói với anh đứa bé còn hơi nhỏ, nói anh ngược đãi em, làm anh tức giận đến nói

cũng không muốn nói rồi." Tần Phong hoảng loạn biện một lý do.

Anh hận chính mình vừa rồi biểu hiện đáng sợ như vậy, biết rõ Ôn Ngọc nhát gan, lại vẫn dọa cô như vậy.

"Thật vậy sao?" Ôn Ngọc không tin nhìn anh.

Anh cũng âm thầm hít vào một hơi, gật gật đầu: "Thật sự, em muốn không tin mà nói, lại đi vào hỏi bác sĩ một chút. Bất quá nói trước, bà ta nếu là lại mắng anh nữa, em nên nói đỡ giúp anh."

Ôn Ngọc nhất thời nhẹ nhàng thở ra, khoát tay áo nói: "Không cần, em cảm thấy được bác sĩ kia thật đáng sợ, chúng ta lần sau vẫn lại là đổi một bệnh viện khác đi."

Ôn Ngọc nói xong tiện lời kéo Tần Phong đi ra ngoài.

Tần Phong nhìn chính mình bị Ôn Ngọc nắm chặt tay, trong mắt hiện lên quét xuống thương tiếc cùng tự trách.

Bọn họ ra ngoài thời điểm, Tô Thi Thi bên kia còn chưa kiểm tra xong, Tần Phong sợ chính mình cảm xúc khống chế không nổi, tiện sớm mang theo Ôn Ngọc đi về trước rồi.

"Tần Phong hôm nay bề bộn nhiều việc?" Tô Thi Thi nghe nói bọn họ rời đi trước, khó hiểu nhìn Bùi Dịch.

Bùi Dịch mày cũng là hơi hơi vừa nhíu, lắc lắc đầu: "Chuyện trong công trường ngày hôm qua đã sắp xếp ổn thỏa, hôm nay thư ký Vương trực tiếp giám sát, cũng không cần đi qua."

"Bùi Dịch, em có chút lo lắng, anh đi hỏi thăm tình hình một chút xem sao." Tô Thi Thi nói.

Trực giác của phụ nữ có đôi khi thật sự cực kỳ đáng sợ. Cô lúc trước cùng Ôn Ngọc đã hẹn muốn đến nhà cô ăn cơm, bọn họ đột nhiên đi tới như vậy, trong lòng cô cảm thấy được bất ổn.

Bùi Dịch sợ cô sốt ruột, tiện kê Dương Dũng đến, để cho anh ta đi điều tra.

Dương Dũng trở về thời điểm, Tô Thi Thi chính đang ở trên xe nghỉ ngơi. Anh ta không dám nói cho Tô Thi Thi, chỉ lén lút nói cho Bùi Dịch.

Bùi Dịch nghe xong, cả trái tim đều đã trầm rồi.

"Không được để cho phu nhân biết." Bùi Dịch trầm giọng nói.

Vâng ạ Dương Dũng gật đầu, hướng tới phía sau xe đi đến.

Bùi Dịch ở bên ngoài đứng một hồi lâu, mới mở cửa xe ngồi vào trong xe.

"Cái tình huống gì?" Tô Thi Thi sốt ruột hỏi han.

"Nói là thai nhi có chút hơi nhỏ, xem ra ăn nhiều, cũng không hấp thu được." Bùi Dịch vừa rồi ở bên ngoài còn đang suy nghĩ muốn như thế nào nói cho Tô Thi Thi, sau cùng vẫn lại là lựa chọn nói dối.

Muốn nói anh cùng Tần Phong thật đúng là anh em tốt, đến nói dối đều là một dạng.

"Thai nhi còn hơi nhỏ cũng không phải chuyện quá nghiêm trọng, nhưng Tần Phong..."

"Em cũng không phải không biết tính tình của cậu ấy, sĩ diện mà chết. Khẳng định không nghĩ muốn để cho chúng ta biết chuyện này, sợ chúng ta nói cậu ấy ngược đãi Ôn Ngọc." Bùi Dịch ôm chầm lấy Tô Thi Thi, nói, "Mệt mỏi đã nửa ngày, nghỉ ngơi một hồi."

Tô Thi Thi nghĩ nghĩ, cảm thấy được anh nói cũng có chút đạo lý, quả thật cũng mệt mỏi, không có tiếp tục truy vấn.

Bùi Dịch sợ cô nhìn ra cái gì, dọc theo đường đi đều luôn cùng cô tùy ý trò chuyện, trong lòng cũng rất phiền não cực kỳ trầm trọng.

Về đến trong nhà, dàn xếp tốt cho Tô Thi Thi xong, anh tiện ra ngoài gọi điện thoại cho Tần Phong.

"Ra ngoài gặp mặt." Bùi Dịch trực tiếp nói vào vấn đề chính.

Tần Phong cũng không có hỏi cái gì, nói địa chỉ, tiện cúp điện thoại.

Mười mấy phút đồng hồ sau, hai người ở trong Âm Nhữ gặp mặt.

Lúc này là ban ngày, Âm Nhữ còn chưa buôn bán, cực kỳ an tĩnh.

Tần Phong ngồi ở trong phòng, một ly lại một ly rượu liên tiếp rót vào mồm.

Bùi Dịch nhìn anh một hồi, đi qua đoạt lấy ly rượu trầm giọng nói: "Bộ dạng này của cậu làm sao trở về gặp cô ấy?"

Tần Phong tựa vào ở trên ghế sofa, tự giễu cười nói: "Cậu nói đúng, tôi muốn như thế nào trở về gặp cô ấy đây? Tôi muốn như thế nào nói cho cô ấy đứa bé này không thể giữ lại?"

Tần Phong nói xong, nước mắt liền chảy xuống, cầm lấy tay áo Bùi

Dịch, nói: "Cậu có biết cô ấy có bao nhiêu thích trẻ con sao? Từ lúc biết mình mang thai đến bây giờ, trong nhà chất đầy đồ đạc của trẻ con. Cậu nói tôi phải như thế nào nói cho cô ấy đây?"

Anh thống khổ nhắm mắt lại, nước mắt vô thanh chảy xuống: "Cô ấy không chấp nhận được, tôi cũng không chấp nhận được, vì cái gì lại cứ là chúng tôi?"

"Tần Phong!" Bùi Dịch nhìn đến bộ dạng này của anh, trong lòng cũng rất khó chịu.

Đàn ông không phải dễ dàng rơi nước mắt, chỉ là chưa tới chỗ thương tâm. Nếu là chính bọn nó có bệnh cũng sẽ không đau đớn đến mức như vậy.

Nhưng đứa bé là vô tội...

"Cậu không chấp nhận được cũng không có biện pháp gì. Nếu thật sự có chứng thiếu máu tán huyết, người lớn như vậy cũng sẽ có nguy hiểm tính mạng, nhanh chóng mang cô ấy đi kiểm tra đi." Bùi Dịch ra vẻ lãnh khốc nói.

Lúc này anh chỉ có thể làm cái người nhẫn tâm, để cho Tần Phong thấy rõ ràng hiện thực.

Tần Phong lâm vào trầm mặc, tựa vào ở trên ghế sofa, một câu đều đã nói không nên lời.

Bọn họ đều là như thế luôn mạnh mẽ, giữ cho bản thân có cái đầu lạnh, dù là áp lực lớn như thế nào cũng không sợ. Nhưng mà đối với loại chuyện không cách nào thay đổi không cách nào kháng cự này, cho dù là không muốn thì cũng có ích gì.

"Tôi vừa rồi một mực nghĩ, có phải tôi trước kia quá phóng đãng hay không, cho nên hiện tại mới có thể..."

"Tần Phong!" Bùi Dịch lạnh giọng cắt ngang anh, "Cậu hiện tại là muốn làm người nhu nhược? Người phụ nữ cậu yêu tùy thời đều có khả năng sẽ nguy hiểm tính mạng, cậu lại ở trong này xoắn xuýt những chuyện này?"

"Đứng dậy, đem mùi rượu trên người cậu tẩy cho sạch sẽ!" Bùi Dịch một tay kéo anh từ trên ghế sofa túm dậy, trầm giọng nói, "Tôi đã nhờ người đến nước ngoài mời chuyên gia y học về căn bệnh này tới, trước làm một cuộc kiểm tra tỉ mỉ."

"Bùi Dịch." Tần Phong vuốt nước mắt một phen, thống khổ nói, "Tôi vừa rồi đã đem ảnh siêu âm gửi đến cho một chuyên gia rất có tiếng ở phương diện này xem qua, hẳn nói... Tám chín phần rồi."

"Đứa bé này, đã bị tuyên án tử hình rồi."

Bùi Dịch trầm mặc vài giây, nói: "Không thể giấu cô ấy, cùng cô ấy hào hào nói."

Tần Phong cười khổ lắc đầu: "Không có đứa bé, tôi cùng cô ấy... Cũng xong rồi."

Cũng không phải tình yêu tất cả đều là như thế, không gì phá nổi, anh yêu chính là một người phụ nữ nhát gan. Cô đơn thuần giống một tờ giấy trắng, mà lại cố chấp giống khối xương cứng.

Bùi Dịch bọn họ không cách nào lý giải được chấp niệm của Ôn Ngọc đối với đứa bé.

Chương 623: Một lời không hợp liền đấu võ

Trong văn phòng phó tổng tập đoàn Hồng thị, Hồng Tinh Huy vô cùng buồn chán xem xong một phần văn kiện kế hoạch phá triển công ty, đứng lên đối với trợ lý đứng ở một bên hỏi: "Ôn Ngọc ngày hôm qua đi bệnh viện kiểm tra rồi?"

"Đúng, Tần tổng đưa cô ấy đi." Trợ lý chi tiết nói.

Hồng Tinh Huy vừa nghe mặt liền trầm tiếp xuống, lạnh giọng nói: "Con tôi dựa vào cái gì để cho anh ta tới xum xoe?"

"Vài ngày không gặp, thật là có nhớ mong." Hồng Tinh Huy trong mắt hiện lên quét xuống ánh sáng, đối với trợ lý nói, "Chuẩn bị xe."

"Nhị thiếu!" Trợ lý cuống quýt gọi lại hắn, lắp bắp nói, "Đại thiếu gia để cho người... Đừng đi trêu chọc Tần tổng."

"Hừ! Tần Phong bắt quá là tới cùng anh hai uống cốc trà mà thôi, anh hai cứ như vậy giúp đỡ anh ta rồi." Hồng Tinh Huy lơ đãng, "Tôi khi nào thì cần người khác tới nói cho tôi biết, chuyện gì nên làm chuyện gì không nên làm?"

Hắn nói xong ánh mắt lạnh lùng, không hề chớp mắt nhìn chằm chằm trợ lý nói, "Cậu đừng quên mình là người của ai."

"Nhị thiếu, tôi không phải ý này. Chỉ là đại thiếu gia để cho tôi nhắc nhở người một câu, Tần Phong không dễ chọc. Nhất là hiện tại Ôn tiểu thư có thai, mấy người bọn họ từ trước đến nay bao che bênh

vực lẫn nhau, nếu lỡ như làm không tốt, chỉ sợ tự chuốc họa vào thân thôi."

"Chuốc họa vào thân thì đã làm sao? Người nào bị chết cháy lại vẫn không xác định." Hồng Tinh Huy trong mắt lóe ra hưng phấn.

Hắn chính đang sợ nhàm chán, làm sao có thể sẽ bởi vì mấy câu nói đó đã bị hù sợ.

Trợ lý theo sau, kiên trì nói: "Đại thiếu gia ý tứ là để cho người dừng tay lại, trước qua mấy ngày này, đợi tình huống ổn định một chút rồi mới..."

"Chờ để cho Tần Phong cùng Bùi Dịch cường đại lên sao?" Hồng Tinh Huy cười lạnh nói, "Anh trai tôi tuổi không lớn, lá gan trái lại càng ngày càng nhỏ rồi."

"Nhưng mà..."

"Được rồi, cậu không cần nói nữa, về sau tôi không muốn lại nghe mấy lời giống như vậy nữa." Hồng Tinh Huy không kiên nhẫn nói, "Cậu không cần đi theo tôi rồi."

Trợ lý há miệng thờ dốc, sau cùng đành phải yên lặng gật gật đầu: Vâng ạ

Tính cách này của Hồng Tinh Huy, bọn họ ai cũng không dám trêu chọc. Trước kia Hồng gia còn là đương gia mới có thể áp trụ hắn, hiện tại chỉ hy vọng Hồng Hưng Nhiên có thể để cho hắn có chút kiêng kị.

Nhưng mà chỉ là kiêng kị mà thôi!

Người của Hồng gia từ trước đến nay có vẻ đoàn kết, Hồng Tinh Huy ở bên ngoài dù có quấy ròi làm càn, ít nhiều vẫn là nghe lời anh mình nói.

Chỉ là loại chuyện của Ôn Ngọc này, Hồng Tinh Huy trước sau khư khư cố chấp.

Hắn sau khi rời khỏi, liền trực tiếp đi đến chỗ ở hiện giờ của Tần Phong cùng Ôn Ngọc.

Trong căn nhà xinh đẹp đó, Tần Phong đang nấu cơm cho Ôn Ngọc. Anh cũng không am hiểu trù nghệ, sáng sớm luống cuống tay chân liền giống như đánh giặc một dạng, đem phòng bếp biến thành hồng bát.

Ôn Ngọc tựa vào tủ ly thiết kế như quầy bar nhỏ mang phong cách châu âu, cười đến nghiêng trước ngã sau: "Thì ra anh cũng có thứ không làm được."

Tần Phong sắc mặt cứng đờ, quay đầu lờm cô một cái: "Lại vẫn nghĩ muốn ăn hay không?"

Ôn Ngọc lập tức ngậm miệng, trông mong nhìn trứng ốp lếp trong chảo, nuốt một ngụm nước bọt.

Cô tuy nôn nghén lợi hại, nhưng mà khẩu vị vẫn rất tốt, lúc này cũng sớm đã đói bụng.

Tần Phong có phần không dám nhìn ánh mắt của cô, cố giữ bình tĩnh quay đầu. Chỉ là quay đầu trong tích tắc đấy, trên mặt tươi cười liền biến mất, trong mắt đều là bi thương.

"Đồ ngốc, anh biết phải như thế nào nói cho em..." Ngày hôm qua

sau khi anh bệnh viện trở về, liền giống người không việc gì một dạng, đem tất cả bi thương đều đã nuốt giấu ở trong lòng.

Nhưng mà lời bác sĩ nhắc nhở một mực bên tai anh giống cái chuông cảnh báo không ngừng reo vang.

Đứa bé còn ở trong bụng Ôn Ngọc nhiều thêm một ngày, liền nhiều thêm một phần nguy hiểm, anh không thể mạo hiểm.

"Tần Phong?" Ôn Ngọc kêu Tần Phong hai tiếng, đều đã thấy anh không phản ứng, không khỏi kỳ quái đến gần.

Tần Phong hoàn hồn, hướng bên cạnh né tránh, trầm giọng nói:
"Tránh ra một chút, đừng để bị phỏng."

"A...." Ôn Ngọc rầu rĩ ừ một tiếng, biau môi đứng ở bên cạnh đáng thương tội nghiệp nói: "Tới cùng có ăn được hay chưa? Anh mà còn làm nữa sẽ cháy khét mất."

"Được rồi, đi nhà ăn chờ." Tần Phong cố nặn ra một nụ cười tươi tắn, ôn nhu vuốt tóc của cô, giọng nói đặc biệt dịu dàng.

Ôn Ngọc có chút ảo giác, cảm thấy được từ ngày hôm qua sau khi ở trong bệnh viện trở về sau, Tần Phong liền trở nên đặc biệt dễ nói chuyện.

Bình thường tính tình thiếu gia đến thời điểm, luôn thích cùng cô giận dỗi. Nhưng từ hôm qua tới hiện tại, bất luận cô nói cái gì, anh đều đã nghe theo cô.

"Tần Phong, anh có phải làm cái gì chuyện thật có lỗi với anh hay không?" Ôn Ngọc thật cẩn thận nhìn anh.

Tần Phong sắc mặt cứng đờ, giả bộ tức giận trừng mắt cô: "Nói bậy bạ gì đó! Nhanh ngồi xuống, chẳng thế thì đừng ăn!"

Ôn Ngọc mạnh nhẹ nhàng thờ ra, vỗ vỗ bộ ngực, nho nhỏ nói thầm: "Nhu vậy mới giống bình thường!"

Tần Phong tay lấy cái đĩa ngừng một trận, tâm lại níu chặt lại, đau vô cùng.

Nhưng xoay người ra ngoài thời điểm, anh đem tất cả biểu tình đều đã thu vào, trên mặt nhìn không ra một tia dị dạng.

Ăn bữa sáng thời điểm, anh làm bộ không lưu tâm nói: "Ngày hôm qua bác sĩ nói thai nhi còn hơi nhỏ, tốt nhất đi làm cái kiểm tra toàn diện một lần cho chắc chắn, kiểm tra thêm xem có phải khuyết thiếu cái nguyên tố vi lượng gì hay không. Anh đã hẹn bác sĩ, buổi chiều đưa em đi, có được hay không?"

"Được thôi!" Ôn Ngọc không hề nghĩ ngợi liền đồng ý, lại xoa xoa bụng, đáng thương tội nghiệp nói, "Bảo Bảo, con phải kiên cường một chút, mẹ đều đã liều mạng ăn, con vẫn còn không lớn lên, sẽ bị đánh đòn a...!"

Cô nói xong ngẩng đầu hướng về phía Tần Phong lộ ra một cái đại đại cười: "Phải không, ba ba?"

Tần Phong hốc mắt lập tức liền đỏ, cuống quít cúi đầu, giả vờ như chuyện gì đều không có nói: "Không sai, nó nếu còn không chịu lớn lên, liền đánh nó!"

"Em đã nói mà, anh thật đúng là muốn đánh!" Ôn Ngọc lập tức không vui, chính là kiểu nhân vật điển hình con của mình chỉ chính mình có thể nói xấu, người khác nói liền không được.

"Được được, em nói cái gì đều là đúng hết." Tần Phong bất đắc dĩ nói, chỉ chỉ chén đĩa của cô, "Ăn nhanh lên, ăn xong nghỉ ngơi một chút, không được chạy loạn."

"Được." Ôn Ngọc đặc biệt nhu thuận gật gật đầu từ khi biết con mình hơi nhỏ về sau, trong lòng cô cũng vẫn cực kỳ khẩn trương, Tần Phong nói cái gì thì là cái đấy, sợ đối với đứa bé có cái gì không tốt.

Tần Phong yên lặng quay đầu, trong miệng tất cả đều là chua sót.

Đúng lúc này, di động Tần Phong kêu lên hai tiếng. Sắc mặt anh rung mình, rất nhanh nhìn Ôn Ngọc liếc mắt một cái, lập tức yên lặng lấy ra nhìn lên, sắc mặt liền đen.

Hồng Tinh Huy! Hấn ngay tại tiểu khu dưới lầu!

May mắn trước đó anh đã sớm xâm nhập vào hệ thống theo dõi trong tiểu khu, chỉ cần Hồng Tinh Huy vừa xuất hiện, sẽ hướng anh phát ra cảnh báo.

"Em ăn từ từ, anh đi xuống một chuyến." Anh cũng không nghĩ nhiều, hôn lên trán Ôn Ngọc một cái, đứng dậy liền đi ra ngoài.

"Anh còn không có ăn xong nha!" Ôn Ngọc khó hiểu nhìn anh. Nhưng mà nói còn chưa nói xong, Tần Phong liền mở cửa đi ra ngoài, vẻ mặt vội vàng.

Ôn Ngọc sững sốt, lòng không biết như thế nào, đột nhiên hiện lên một trận bối rối. Nhưng mà cô cẩn thận suy nghĩ lại thời điểm, lại cảm thấy được cái gì đều không có.

Bên kia Tần Phong vừa đi một bên dùng di động thao tác, khóa lại

hết hệ thống thang máy ở các tiểu khu khác, chỉ để lại một cái thang máy anh đang dùng đi thẳng dưới lầu.

Anh vừa ra khỏi thang máy, liền thấy được Hồng Tinh Huy đứng ở trước cửa thang máy.

"Tới cũng thật rất nhanh." Hồng Tinh Huy vừa rồi ấn thang máy vẫn không thấy thang máy tới, mơ hồ đã đoán được cái gì, nhìn thấy Tần Phong xuất hiện liền khẳng định suy đoán trong lòng.

"Hồng nhị thiếu tự mình đến thăm, tôi làm sao có thể không xuống tới đón tiếp?" Tần Phong nhàn nhạt nói, chỉ chỉ khu nghỉ ngơi trong đại sảnh của khu nhà này, "Nói chuyện?"

Hồng Tinh Huy nhìn anh một cái, lại nhìn nhìn phương hướng trên lầu, cười như không cười nói: "So sánh với anh, tôi càng có hứng thú cùng bảo bối của tôi nói hơn."

Hắn vừa dứt lời, Tần Phong sắc mặt lập tức liền trầm rồi. Anh rất nhanh tiến lên, quăng ra một quyền, ầm một phen nện ở trên mũi của Hồng Tinh Huy.

"Bảo bối? Hôm nay tôi liền đem anh đánh đến cha mẹ anh đều đã không nhận ra, xem anh lại vẫn còn dám gọi bảo bối hay không!"

Tần Phong hung hãn trừng mắt, toàn thân khí chất như là đột nhiên trong lúc đó thay đổi một cái dạng, cường đạo khí mười phần!

Cái tên biến thái đáng chết này thật đúng là nghĩ anh dễ ức hiếp mà!

Chương 624: Rốt cục hạ quyết định

Toàn bộ chuyện xảy ra liền là nhanh như vậy!

Tần Phong nói đánh là đánh, ra tay tàn nhẫn, khí thế hung hãn kia nhất thời dọa hết mọi người rồi.

Hồng Tinh Huy kêu lên một tiếng đau đớn, nâng tay vừa sờ, trên tay thấm ướt một mảnh, máu mũi ào ào chảy ròng.

Hắn sắc mặt trầm xuống, chính đang muốn phản kích, nhưng Tần Phong tốc độ nhanh hơn hắn. Lập tức bắt được quả đấm của hắn, dư tay hướng tới cằm của hắn liền là một quyền đánh qua tới.

Tần Phong chính đang kìm nén một bụng khí không chỗ phát ra, người này tới vừa lúc!

Không đánh thiên lý khó dung!

Hồng Tinh Huy bị đánh cho lui về sau hai bước, thiếu chút nữa té ngã trên đất, tức giận đến xiết chặt quả đấm.

"Như thế nào, ma ốm lại vẫn muốn cùng ta động thủ?" Tần Phong hoạt động cổ tay một lần, chỉ nghe xương cốt các đốt ngón tay răng rắc vang lên.

Vừa thấy liền là biết người có luyện võ!

Hồng Tinh Huy lau một phen máu nơi khóe miệng, lạnh lùng nhìn

anh: "Xem ra Tần tổng trước kia quả thật khiêm tốn."

Từ tư liệu Hồng Tinh Huy thu thập được, Tần Phong trước kia cùng Bùi Dịch ẩu đả qua, cùng Hồ Sĩ Minh cũng ẩu đả qua, mỗi một lần đều là anh chịu thiệt.

Nhưng tình huống hiện tại xem ra, anh từ đầu liền không muốn đánh trả chứ không phải đánh không lại bọn họ!

"Tôi chỉ đánh một loại người, chính là cậu loại này để cho tôi cực độ chán ghét!" Tần Phong vừa nói một bên xắn tay áo, trong đôi mắt đào hoa ẩn chứa tất cả tàn nhẫn, hoàn toàn đã không có bộ dáng chuyện trò vui vẻ hoà nhã trước kia.

Đây mới là dáng vẻ chân chính của anh! Gần như tất cả mọi người đều bị bộ dáng hi hi ha ha của anh mê hoặc, chỉ có Hồng Hưng Nhiên nhìn ra anh so với Bùi Dịch vẫn còn ngoan độc hơn.

"A... Thế lực ngang nhau mới tốt ngoạn chơi." Hồng Tinh Huy cười lạnh, nhìn thấy bộ dáng Tần Phong lại vẫn muốn đánh tiếp, nhíu mày lui về sau một bước, khoát tay nói, "Tôi không phải là đối thủ của anh, anh nếu còn đánh tiếp đối với anh cũng không có gì hay ho. Anh đã nghĩ muốn nói chuyện, vậy thì đi qua nói chuyện chút."

"Không giống!" Tần Phong lãnh xuy, trong lòng vẫn lại là không thoải mái.

Hồng Tinh Huy lúc này trong lòng cũng có chút hối hận, nhưng không hiểu sao lại lộ ra hưng phấn.

Vừa ngồi vào sofa ở khu nghỉ ngơi, Hồng Tinh Huy một bên lau máu dính trên mặt một bên khiêu khích nhìn Tần Phong: "Anh hẳn là biết tôi hôm nay tới là muốn gặp Ôn Ngọc."

Tần Phong lạnh lùng nhìn hấn, không nói chuyện.

Hồng Tinh Huy thấy không quen loại vẻ mặt này của anh, cảm thấy được chính mình bị coi như không có, trả thù nói: "Đứa bé trong bụng của cô ấy đến bây giờ đã hơn ba tháng. Hơn ba tháng trước..."

"Hồng Tinh Huy." Tần Phong đột nhiên cắt ngang lời của hấn nói, khinh bỉ nhìn hấn, "Bảo bối của tôi nói rất đúng, cậu quả thật nên đến gặp bác sĩ khoa tâm thần. Nếu cậu không tìm được bác sĩ nào, tôi có thể giới thiệu một vị cho cậu, tuyệt đối là y thuật đệ nhất ở Bắc Kinh này."

"Nếu cậu cảm thấy được không an toàn, tôi có thể giới thiệu bác sĩ khoa tâm thần giỏi nhất thế giới cho cậu!"

"Tần Phong, tôi thấy người cần gặp bác sĩ chính là nhóm người các người. Tôi đã cùng Ôn Ngọc nói rất rõ ràng, người phụ nữ kia vẫn không chấp nhận hiện thực. Nếu như vậy, vẫn lại là cùng anh nói đi. Tôi..."

"Chẳng lẽ người phụ nữ của tôi không nói cho cậu, cô ấy đối với cậu một chút hứng thú cũng không có? Tôi nhớ Hồng gia các người cũng không có truyền thống thích quấy rầy người khác, như thế nào đến cậu nơi này liền biến dị rồi?" Tần Phong đứng lên, cảm thấy được chính mình rảnh rỗi nhàm chán mới có thể cùng hấn ở trong này nói nhảm.

"Tần Phong!" Hồng Tinh Huy sắc mặt cứng đờ, hung tợn nhìn anh, "Anh có biết tôi muốn nói gì với anh sao?"

Tần Phong cười lạnh, nhìn cũng chưa từng nhìn hấn, vừa đi vừa nói: "Tôi cũng muốn nói cho cậu, tôi đối với cậu càng thêm không có

hứng thú. Phiền toái không nên lại đến quấy lấy chúng tôi. Hồng gia các người hiện giờ là chính đang buôn bán ngay thẳng, không cần hủy đi tâm huyết của trường bồi các người!"

Sau cùng một câu uy hiếp ý tứ hàm xúc mười phần. Hồng Tinh Huy ánh mắt một phen liền lạnh lại, híp mắt, mắt lộ ra hung ác.

"Tần Phong, anh cũng dám uy hiếp tôi! Anh thật sự cảm thấy được những Lão Đồ Cổ đó nhà tôi còn có thể xài được?" Hồng Tinh Huy xiết chặt quả đấm.

Hắn đương nhiên sẽ không để cho Hồng gia lại trở lại những ngày tháng bấp bênh như năm đó, nhưng mà hắn cũng tuyệt đối không chấp nhận được bị người khác đè đầu cưỡi cổ!

Hắn cùng cha hắn khác nhau, cùng anh trai Hồng Hưng Nhiên của mình càng thêm khác biệt. Hắn hoặc là vẫn không tham dự, tham dự liền tuyệt đối muốn khống chế toàn cục, mọi chuyện đều phải do hắn làm chủ!

"Thôn Thành Trung cho các người làm thành sự nghiệp công ích, có thể! Nhưng các người để cho Hồng gia tôi mất đi thứ gì, tôi chắc chắn ở nơi khác của các người đòi ra tới!"

Hắn nhìn thoáng qua bàn tay dính đầy máu tươi, từ cái bàn bên cạnh xô pha rút ra một tờ khăn giấy lau. Sau đó cầm ra điện thoại, gọi điện thoại cho trợ lý.

"An bài một chút, tôi muốn đi gặp cha tôi." Hồng Tinh Huy nói xong liền cúp điện thoại, trong mắt hiện lên quét xuống lãnh ý.

Muốn trị những Lão Đồ Cổ đó của Hồng gia, đương nhiên là cha hắn biết rành nhất rồi. Cha hắn dẫn dắt gia tộc mấy năm nay, những cái

trường bối này người nào dám nói một câu nói thừa. Liền tính hiện tại Hồng gia bị bắt vào tù, uy thế vẫn như cũ không giảm sút!

Mà ngay tại Tần Phong đi vào thang máy thời điểm, một thang máy bên cạnh ting một tiếng mở ra, Ôn Ngọc hốt ha hốt hoảng từ trong thang máy đi ra.

Đúng là cô còn chưa đi được mấy bước, thật xa liền nhìn đến Hồng Tinh Huy ở khu nghỉ ngơi, lúc này sợ tới mức sắc mặt trắng nhợt. Không hề nghĩ ngợi, quay đầu liền quẹo vào một bên cửa thang lầu.

"Hắn như thế nào lại ở chỗ này? Chẳng lẽ vừa rồi Tần Phong có người chính là hắn?" Ôn Ngọc tâm đùng đùng nhảy dựng, bối rối tới cực điểm.

Cô là đến nơi đây ở không bao lâu, liền cùng mấy nhân viên nơi này trở thành bạn tốt. Vừa rồi Tần Phong ở trong này đánh người, trốn ở trong góc một vị nữ nhân viên ở phía xa thấy được cũng sớm đã gọi điện thoại nói cho cô, cho nên cô mới vội vàng hoang mang rối loạn chạy xuống.

Nhưng không nghĩ tới sẽ nhìn đến Hồng Tinh Huy!

"Hắn có thể nói với Tần Phong chuyện của bảo bảo hay không?" Ôn Ngọc chỉ nghĩ đến một loại khả năng này, trong lòng càng thêm bối rối hơn.

"Xong đời, mình liền biết anh ấy nhất định sẽ ra tay, nên làm cái gì bây giờ? Anh ấy có phải là đi lên lấy dụng cụ rồi hay không?" Ôn Ngọc trong đầu không ngừng loé lên hình ảnh chém giết lẫn nhau thấy trên tivi, trong tiểu thuyết, sợ tới mức không nhẹ.

Cô tin tưởng đứa bé này là của Tần Phong, cô có thể cùng anh giải

thích. Nhưng chỉ sợ anh sau khi nghe được, kích động đi tìm Hồng Tinh Huy tính sổ.

"Đều do mình, mình nên là sớm một chút đem Thi Thi cùng Bùi Dịch bọn họ đến đây, cùng anh ấy giải thích rõ ràng." Ôn Ngọc tự trách vô cùng, lại không dám ra ngoài, sợ bị Hồng Tinh Huy nhìn thấy.

Cô đang nghĩ ngợi nên làm cái gì bây giờ, điện thoại đột nhiên vang lên, sợ tới mức cô thiếu chút nữa ném xuống.

"Tần Phong!" Cô vừa thấy đến điện thoại là Tần Phong gọi tới, vội vàng nhận.

"Đi nơi nào rồi hả?" Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng Tần Phong đầy vẻ lo lắng.

"Em... Em lập tức quay lại, anh giận sao?" Ôn Ngọc không dám nói cho anh rằng chính mình đã chạy đến dưới lầu.

"Không có tức giận, em ở nơi nào? Anh đi tìm em." Tần Phong giọng dịu lại nói.

Anh đâu nào dám tức giận, anh là sợ hãi! Anh mới ra ngoài như thế một hồi, trở về cô đã không thấy tăm hơi, lúc này cả kính đến hồn phách đều đã không có. Nhất là cô hiện tại cái trạng thái này, nào dám để cho chính cô một người ra ngoài.

"Em... Em lập tức liền trở lại, anh ở nhà chờ em." Ôn Ngọc sợ anh đụng phải Hồng Tinh Huy, vội trộm nhìn một cái, thấy Hồng Tinh Huy cũng không có đang nhìn bên này, khẩn trương lùi vào thang máy, cuống cuồng đóng cửa.

May mà Hồng Tinh Huy cũng không có phát hiện ra cô. Ôn Ngọc tựa

vào ở trên vách thang máy, yên lặng nhẹ nhàng thở ra, trong lòng đang lo lắng trở về nên như thế nào cùng Tần Phong giải thích chuyện của bảo bảo.

Chỉ là lúc cô ra thang máy thời điểm, ngẩng đầu liền phát hiện Tần Phong vậy mà chờ ở cửa thang máy rồi.

"Tần Phong..." Ôn Ngọc sợ tới mức rụt rụt cổ, đáng thương tội nghiệp nhìn anh.

"Em nhìn thấy hấn rồi hả?" Tần Phong vừa thấy đến biểu tình của cô, cái gì cũng đều đã biết rõ.

Ôn Ngọc tim đập mạnh điên cuồng, khẩn trương giải thích nói: "Dưới lầu quản lí gọi điện thoại nói cho em biết anh cùng người ta đánh nhau, em lo lắng cho anh, cho nên mới chạy xuống xem. Em cũng không biết là hấn... Em..."

"Đừng nóng vội, anh không có ý tứ trách em. Chỉ là lần sau không được một người chạy ra ngoài." Tần Phong thấy cô sốt ruột cực kỳ, khẩn trương giữ chặt tay cô ôn nhu nói.

Anh càng là ôn nhu không so đo như thế này, Ôn Ngọc trong lòng càng thêm không nắm chắc.

Cô thấy trong mắt anh thân thiết, âm thầm hạ quyết tâm, cắn răng một cái nói: "Tần Phong, em có chuyện muốn nói với anh."

Chờ ko biết bao lâu mới load vào được truyện

Chương 625: Thật xin lỗi

"Haizz..."

Trong phòng khách to như thế, Ôn Ngọc một hơi đem chuyện đã xảy ra mấy ngày này cùng Tần Phong nói hết ra. Trong lòng như vừa trút được một tảng đá lớn xuống đất, chỉ cảm thấy toàn thân đều đã thoải mái rất nhiều.

Từ lúc cô bắt đầu nói đến giờ, Tần Phong một mực yên lặng im lặng nghe, trên mặt cũng không có quá nhiều biểu cảm.

Ôn Ngọc mò mẫn không được tâm tư của anh, muốn hỏi anh lại không dám. Chỉ thật đáng thương tội nghiệp nhìn anh, chờ anh lên tiếng.

Tần Phong không biết suy nghĩ cái gì, qua một hồi lâu, mới có nhút nhích. Dơ tay ôn nhu vuốt tóc của cô nói: "Bị nhiều ủy khuất như vậy, vậy mà hiện tại mới nói cho anh biết? Em nói xem, anh nên như thế nào trừng phạt em?"

"Tần Phong..." Ôn Ngọc vừa nghe, mạnh bổ nhào vào trong lòng anh, nước mắt lạch cạch một phen liền trào ra.

Mấy ngày này bị Hồng Tinh Huy quấy rầy, ngoại trừ Tô Thi Thi người nào cũng không thể nói. Một người yên lặng chịu đựng, cô quả thật cực kỳ ủy khuất.

Cô cho rằng cùng Tần Phong nói ra hết, anh sẽ tức giận. Liền tính tin tưởng cô, cũng sẽ có phần lúng túng khó xử, nhưng cái gì đều không

có.

Anh chỉ là ôn nhu làm bộ tức giận, câu nói đầu tiên liền để cho cô không chế không nổi nước mắt.

"Tần Phong, em không phải cố ý muốn gạt anh. Anh tin tưởng em, ngày đó em cùng hẳn cái gì cũng chưa phát sinh." Ôn Ngọc khóc nói.

"Không khóc, anh chưa từng có hoài nghi qua em." Tần Phong ôm cô, đau lòng vô cùng.

Lúc trước từ khách sạn đón cô, anh sợ dọa đến cô, vẫn không dám đề cập với cô chuyện ngày đó. Hiện tại mới biết được, thì ra cái cô gái ngốc này trong lòng vẫn đều rất để ý.

"Không sao rồi." Tần Phong ôm Ôn Ngọc, kiên nhẫn dỗ giảnh.

Chỉ hận vừa rồi không đem Hồng Tinh Huy đánh phải vào bệnh viện, thật sự là quá lợi cho hẳn rồi!

Cái tên cận bã kia, cũng dám ức hiếp người của anh như vậy!

Ôn Ngọc mang thai về sau, cảm xúc dao động so với trước kia vẫn còn lớn hơn nữa, khóc một hồi lập tức liền sau cơn mưa trời lại sáng rồi.

Cô vẫn lại là lo lắng nhìn Tần Phong hỏi: "Anh thật sự không sợ đứa bé này không phải là của anh sao?"

Tần Phong nhớ tới cái đứa bé không có khả năng sinh ra này, lòng thất lại một phen. Trên mặt lại chưa lộ ra nửa phần dị sắc, ôn nhu nói: "Nó chính là của anh."

"Tần Phong, anh thật tốt." Ôn Ngọc ánh mắt lập tức cười đến híp lại, bổ nhào vào trong lòng anh, trong lòng giống như tản ra mật đường một dạng ngọt vô cùng.

Sớm biết rằng như vậy, liền sớm một chút nói cho anh, làm hại cô mấy ngày này vẫn phòng bị chịu đựng dày vò.

*****

Tô Thi Thi chính đang ở trong hậu hoa viên tản bộ, liền nhận được điện thoại Ôn Ngọc gọi tới.

"Thi Thi, tôi nói cho anh ấy rồi. Thái độ của anh ấy rất tốt, một chút cũng không tức giận." Ôn Ngọc ở trong điện thoại cười nói, giọng điệu đặc biệt thoải mái, hiển nhiên chuyện này đã giải thích rõ ràng để cho cô thả lỏng không ít.

"Cô như thế nào chợt đột nhiên đã nói rồi?" Tô Thi Thi khó hiểu hỏi.

Ôn Ngọc tiện đem chuyện đã xảy ra hôm nay nói cho cô.

Tô Thi Thi nghe xong, trầm mặc một hồi, hỏi: "Cô xác định Tần Phong là vì Hồng Tinh Huy nói cho anh ấy chuyện đưa bé mới đánh hấn?"

Ôn Ngọc sững sốt: "Hấn là vậy? Chẳng thế thì Tần Phong sao lại đánh hấn?"

"Vậy anh ấy sao chỉ là đánh cho hấn đổ máu mà thôi?" Những lời này Tô Thi Thi không xin hỏi ra.

Dựa vào sự hiểu biết của cô đối với Tần Phong, nếu Tần Phong thật sự biết việc làm của Hồng Tinh Huy mấy ngày này đối với Ôn Ngọc,

không đánh hẳn vào bệnh viện mới là lạ.

Nhưng Tần Phong vậy mà chỉ đánh hẳn mấy quyền, cứ như vậy buông tha hẳn, thật sự là có chút không thích hợp.

Nhưng nghe giọng Ôn Ngọc vui vẻ, Tô Thi Thi không dám đem nghi vấn trong lòng hỏi ra tới, cùng cô tùy tiện hàn huyên vài câu liền cúp điện thoại.

Đến chỗ trong phòng, Tô Thi Thi liền gọi điện thoại cho Bùi Dịch, đem chuyện này nói một phen. Trực tiếp hỏi: "Anh có phải có chuyện gì gặt em hay không? Ngày hôm qua Ngọc kiểm tra thời điểm tới cùng chuyện gì xảy ra?"

Cô cẩn thận nghĩ tới, chuyện đưa bé Tần Phong hẳn không phải là từ trong miệng Hồng Tinh Huy biết được, bằng không lúc này cũng sớm đã đánh hẳn nửa chết nửa sống rồi.

Như thế nhất định là, Tần Phong nghe được Ôn Ngọc nói cho anh biết chuyện Hồng Tinh Huy quán chính mình về sau, cũng không có tức giận, rất có khả năng là cố kỵ cái gì.

Cô nghĩ tới nghĩ lui, có thể nghĩ đến đó là chuyện khám thai ngày hôm qua.

Bùi Dịch ở đầu bên kia điện thoại trầm mặc một phen, có chút đau đầu xoa xoa trán.

Có cô vợ quá thông minh, quả thật cực kỳ phiền toái.

Nhưng Tô Thi Thi hiện mang thai đã hơn bảy tháng, cảm xúc tuyệt đối không thể kích động. Anh dù thế nào cũng không dám nói cho cô chân tướng, chỉ nói cho qua chuyện.

"Đứa bé còn hơi nhỏ được so với chúng ta tưởng tượng muốn nghiêm trọng hơn một chút, bác sĩ nói không có khả năng vô duyên vô cớ lại xảy loại tình huống này. Cho nên, Tần Phong cũng cực kỳ lo lắng, nghĩ muốn hôm nay lại mang Ôn Ngọc đi kiểm tra một phen."

"Thật sự cực kỳ nghiêm trọng sao?" Tô Thi Thi lòng nhất thời trở nên trầm trọng vô cùng.

Bùi Dịch vội nói: "Em xem, không nói cho em chính là sợ em suy nghĩ lung tung. Chuyện này em cũng đừng nói cho Ôn Ngọc, phụ nữ có thai tối kỵ cảm xúc dao động."

"Em... Biết." Tô Thi Thi trầm thấp nói.

Cô mang thai sớm hơn, nên có rất nhiều kiến thức về mang thai, biết việc tạo thành thai nhi hơi nhỏ sẽ có rất nhiều nguyên nhân.

"Anh trước làm việc đi." Tô Thi Thi không nói thêm cái gì, tiện cúp điện thoại, tâm tình lại vẫn như cũ cực kỳ trầm trọng.

Nhưng mà nhớ lại Ôn Ngọc mấy ngày này khí sắc tốt lên cùng với bộ dạng muốn ăn, lại không giống như là có vấn đề.

"Nhất định là chúng ta lo lắng nhiều." Tô Thi Thi ở trong lòng an ủi chính mình. Lo lắng nhiều, lại vẫn đặc biệt đến hỏi bà nội cô cùng thím Vương, hiểu biết một chút tình huống.

Phương Ngọc Hoa nói cho cô, có một số thai phụ khẩu vị tốt đều là hấp thụ ở trên người mình, đứa bé cũng không làm sao hấp thụ. Tạo thành thai nhi còn hơi nhỏ cũng là có khả năng, để cho cô không cần lo lắng.

Tô Thi Thi về sau lại điện thoại cho Ôn Ngọc gọi, xác định giọng điệu của cô cũng không có dị trạng mới yên lòng.

Cô vốn đề nghị muốn cùng Ôn Ngọc đi kiểm tra, bị Tần Phong ngăn lại.

"Bà cô à, hai người các em ở chung một chỗ liền có chuyện, đừng gây chuyện cho anh nhờ rồi." Tô Thi Thi nhớ tới giọng điệu của Tần Phong ở trong điện thoại, chẳng những không sao ngược lại có chút tốt hơn bình thường.

"Nghe giọng điệu của anh ấy bình thường, không giống như là có chuyện gì, hẳn là không có việc gì đi." Tô Thi Thi âm thầm nghĩ.

Mà bên kia, đến buổi chiều, Tần Phong liền dẫn Ôn Ngọc đi bệnh viện.

Chuyên gia mà Bùi Dịch từ nước ngoài mời đã đến, làm tốt chuẩn bị kiểm tra.

Tần Phong đã sớm làm tốt toàn bộ chuẩn bị, không dám để cho Ôn Ngọc nghe được một chút phong phanh gì mà nghi ngờ.

Ôn Ngọc toàn bộ quá trình đều là lừa mờ, bị đưa đi hết chỗ này đến chỗ kia, lấy máu, xét nghiệm, siêu âm...

Một ngày kiểm tra không có làm xong, lại trực tiếp ở tại bệnh viện, đến ngày hôm sau buổi sáng tất cả kiểm tra mới làm xong.

Đợi cho xong việc, Ôn Ngọc cũng mệt đến ngất ngư, nằm ở trong phòng bệnh VIP Tần Phong đã chuẩn bị nghỉ ngơi.

Cô không thấy được Tần Phong ra ngoài thời điểm, bước chân cực

kỳ nặng nề. Tần Phong cả người đều là cứng ngắc.

Ngay tại vài phút trước, y ta lặng lẽ tới thông báo với anh, báo cáo kết quả kiểm tra có rồi, để cho anh đến văn phòng trưởng khoa.

Từ phòng bệnh đi đến văn phòng trưởng khoa khoảng cách cũng không xa, đoạn đường ngắn ngủn mấy chục mét, đối với Tần Phong mà nói, lại như là một năm ánh sáng dài như thế.

Anh rất hi vọng, con đường này vĩnh viễn đi không tới tận cùng. rất hi vọng, có thể không đi nghe cái đáp án kia.

Nhưng mà anh vẫn lại là đi tới cửa văn phòng. Tay cầm đến ván cửa thời điểm, chỉ cảm thấy nhoi nhói cảm giác lạnh lẽo, chui vào trái tim anh, lạnh lẽo đến khiến anh vô cảm.

Đẩy cửa đi vào, chỉ thấy trong văn phòng ngồi một phòng chuyên gia, mỗi người sắc mặt đều đã cực kỳ nghiêm trọng.

Chỉ liếc mắt một cái, Tần Phong tâm liền lạnh, như rơi vào vực sâu.

Anh gắt gao nắm bắt quả đấm, hận không thể quay đầu liền đi.

Bác sĩ trưởng khoa đứng lên, cầm một tấm báo cáo đi đến trước mặt anh, hướng về phía anh khó xử lắc lắc đầu.

"Tần tiên sinh, thật xin lỗi."

Sáng lạnh chỉ muốn ủ chăn thôi T.T

Chương 626: Vô lực

"Tình huống muốn so với chúng ta tưởng tượng nghiêm trọng..." Tần Phong không biết chính mình là như thế nào trở lại phòng bệnh, bên tai vang vọng đều là một câu này.

Lời của bác sĩ nói, như kim châm một dạng đau đớn đâm vào màng tai anh, đâm vào trái tim anh, đau đớn lan tràn trên từng tế bào của cơ thể anh.

Một tia hi vọng sau cùng cũng tiêu tan rồi.

Tần Phong đứng ở cửa phòng bệnh, nhìn cửa phòng bệnh màu trắng ngà, tay như treo quả tạ nặng ngàn cân, làm thế nào cũng đều đã nâng không nổi.

Ôn Ngọc lại vẫn ở trong phòng bệnh lo lắng chờ đợi, anh muốn như thế nào nói cho cô...

"Đáng chết!" Tần Phong một quyền hung hăng đánh ở trên tường, thấp giọng nguyên rủa.

Trong cuộc sống bi ai nhất bất quá như vậy. Nhìn đứa con còn chưa thành hình của chính mình chịu tội, anh lại không có biện pháp nào.

"Tần Phong, là anh sao?" Trong phòng Ôn Ngọc nghe được động tĩnh, sợ hãi hô một tiếng.

Tần Phong vội vàng điều chỉnh tốt vẻ mặt, tay đưa đến tay nắm cửa, nhẹ nhàng vận động.

Một cái động tác đơn giản như vậy, lại như là đem khí lực của anh đều đã vét sạch một dạng.

"Tần Phong, báo cáo có rồi sao?" Ôn Ngọc vừa thấy Tần Phong liền muốn vén chăn lên xuống giường.

"Đừng nhúc nhích." Tần Phong vội vàng đi qua, ngăn lại động tác của cô. Muốn nói dối cô kết quả còn không có ra, cần phải như thế nào nói cho cô chuyện kế tiếp?

"Tần Phong..." Ôn Ngọc vừa thấy đến sắc mặt của anh, lập tức liền hoảng hốt, bắt lấy tay áo của anh, ngón tay xiết chặt trở nên trắng, "Bảo Bảo..."

"Quân nhi." Tần Phong không đành lòng nhìn cô, trong lòng đấu tranh tư tưởng vô cùng, thật sự không đành lòng.

"Tần Phong!" Ôn Ngọc vội vàng ngồi thẳng người, khẩn trương nhìn anh, lắp bắp nói, "Em đã tìm hiểu qua, nếu Bảo Bảo còn hơi nhỏ mà nói, có thể chuyên môn bổ sung chút dinh dưỡng, không có chuyện lớn..."

"Quân nhi, bỏ nó đi." Tần Phong trầm giọng nói.

Ôn Ngọc thanh âm im bật đình chỉ, đôi mắt đẹp mở to, giống như bị điểm huyết một dạng, ngơ ngác nhìn Tần Phong.

"Đứa bé không thể giữ lại. Chúng ta còn trẻ, có lại có con, " Tần Phong đang cô nhìn bộ dạng thất thần ánh mắt không có tiêu cự, gắt gao nắm chặt quả đấm, trên mặt lại vẫn còn làm bộ như trấn định.

Nếu anh đều đã không chịu nổi, cô muốn làm sao bây giờ? Nếu cô

muốn hận, vậy thì hận anh đi, vẫn còn dễ chịu hơn hận chính bản thân mình.

"Tần Phong, anh đang nói đùa đúng không?" Ôn Ngọc liền như vậy nhìn chăm chăm vào mắt anh, nước mắt bá một phen liền chảy xuống, gắt gao cắn môi.

Cô không thể mỗi lần gặp chuyện liền khóc, cô phải cố gắng kiên cường vì Bảo Bảo!

Cô cầm lấy tay áo Tần Phong, ra sức hít vào một hơi, run giọng nói: "Đứa bé cùng Hồng Tinh Huy không có quan hệ gì, ngày đó em thật sự uống thuốc rồi, không có khả năng mang thai Bảo Bảo. Tần Phong anh tin tưởng em, đừng bỏ nó có được hay không? Nó là con của chúng ta..."

"Quân nhi." Tần Phong nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, dùng hết khí lực, mới nói ra những lời này, "Đứa bé tất phải phá bỏ!"

"Anh... Đang nói đùa đúng hay không? Nó là con của chúng ta, nó là có sự sống. Em đã có thể cảm giác được nó đang động, nó đang khát vọng được ra ngoài nhìn thấy thế giới này. Nó... Nó..."

Càng là sốt ruột càng nói không ra lời, Ôn Ngọc cả mặt mũi đều trở nên trắng bệch.

Cô làm sao có thể không cần con của chính mình!

"Em đừng kích động!" Tần Phong tâm đang nhỏ máu, ôm cô, không ngừng mà dỗ giãi, "Chúng ta về sau lại có con được hay không?"

"Anh vẫn lại là không tin em?" Ôn Ngọc che miệng, thất thanh khóc rống.

Cô cho rằng giữa bọn họ ít nhất là có tín nhiệm, mà lúc này Tần Phong vậy mà để cho cô bỏ đứa bé đi!

Cô muốn như thế nào giải thích, anh mới có thể tin tưởng chính mình?

Tần Phong lúc này tâm đều nhanh nát.

Nhưng anh muốn như thế nào nói cho cô, cô bởi vì mang thai trong mấy ngày kia uống thuốc tránh thai, cho nên dẫn đến đứa bé không khỏe mạnh? Anh muốn như thế nào nói cho cô, bởi vì lúc trước cô ở nhà mẹ đẻ vì ngăn cản anh cùng cha cô xảy ra xung đột ngã xuống ngựa, về sau lại không điều trị tốt, mang thai ngoài ý muốn để cho chính cô hiện tại cũng gặp phải nguy hiểm?

Cô yêu đứa bé này như thế, một khi biết sẽ tự trách đến chết!

Tần Phong cầm lấy tay Ôn Ngọc hướng trên mặt mình đánh, ánh mắt màu đỏ, nước mắt ở trong hốc mắt đảo quanh.

"Là do anh sai. Là anh khốn kiếp, là anh không chăm sóc tốt cho em, là anh không quan tâm đến thân thể của em, anh đáng chết!" Tần Phong một bên đánh vừa nói, nước mắt từng giọt rơi vào trên mu bàn tay của Ôn Ngọc, thật sự hận không thể đánh chết chính mình!

Ngày đó nhìn đến cô từ trong khách sạn đi ra, anh quả thật không khống chế được, quên mất cô còn không thể mang thai.

Đều là anh khốn nạn, là anh đáng chết!

"Tần Phong... Em van cầu anh, anh lo lắng, chúng ta có thể đi xét nghiệm DNA, em đã hỏi qua y tá, đã có thể xét nghiệm rồi. Nếu...

Nếu thật sự không phải, em... em..." Ôn Ngọc cắn răng, không biết chính mình nên làm cái gì bây giờ.

Cô không biết những người mẹ khác là như thế nào. Cô chỉ biết là, mẹ cô sinh cô khó sanh vẫn lại là kiên trì bảo toàn cô, cô biết mỗi một đứa con đối với người làm mẹ mà nói có bao nhiêu quan trọng.

Hiện tại đứa bé đang trong bụng cô, đã bắt đầu thành hình, nó có thể nghe được đến tiếng bọn họ nói chuyện, nó thậm chí đã sẽ giơ chân đá đá cô chào hỏi...

Tần Phong ôm cô, lòng hạ quyết định, cắn răng nói: "Em đánh mắng anh như thế nào đều được, đứa nhỏ này chúng ta không thể giữ, em nghe lời có được hay không?"

"Không!" Ôn Ngọc thật sự tuyệt vọng, lập tức đẩy anh ra, "Anh cho em một lý do, vì cái gì không thể giữ lại nó?"

Ôn Ngọc trong lòng hiện lên một cái ý niệm trong đầu: "Em biết anh tin tưởng lời em nói, anh không phải loại người như vậy... Có phải Bảo Bảo có vấn đề gì hay không..."

Nhưng cô còn chưa nói xong, bỗng nhiên ôm bụng, gần như là nháy mắt, trán liền có mồ hôi lạnh xuất hiện.

"Quân nhi!" Tần Phong lập tức luống cuống, lập tức đứng dậy ôm lấy cô, một tay rung chuông kêu bác sĩ.

Tiếng bước chân ồn ào vang lên, Tần Phong đầu óc tất cả đều là lơ mơ. Mơ hồ nghe được bác sĩ nói thai phụ tình huống nguy hiểm, tất phải lập tức tiến hành phẫu thuật phá thai.

Anh đi theo đến cửa phòng mổ, bị y tá ngăn lại. Anh phản ứng kịp

thời điểm, đã đẩy ra y tá vọt tiến vào.

Tiêu độc, mặc đồ phẫu thuật, chạy vào phòng phẫu thuật khi đó, anh phát hiện Ôn Ngọc đã chìm vào hôn mê, xuất huyết.

Tần Phong đời này đều đã không thấy được quá nhiều máu như vậy, thì ra máu trong người một người có thể chảy ra thành cái dạng này.

Tần Phong ngờ ngác đứng ở bên cạnh, không hề chớp mắt nhìn người phụ nữ kia đến hôn mê đều đã cau mày, quả đấm từng tấc nắm chặt, móng tay đâm vào trong thịt, có máu chảy ra, đau lòng đến không cách nào hô hấp.

Anh đời này, cũng chưa vô lực quá như vậy, thậm chí đến kêu cô một tiếng cũng không dám.

Bùi Dịch biết tin tức này thời điểm, đã là hai giờ sau.

Anh gọi điện thoại cho Tần Phong vẫn không người nhận nghe, lo lắng để cho thư ký Vương chạy một chuyến, mới biết được mọi chuyện vậy mà nghiêm trọng như thế.

"Khi tôi tới cuộc phẫu thuật còn không có kết thúc, đứa bé xác định đã có lẽ không giữ được rồi." thư ký Vương thở dài một tiếng.

"Người thì sao?" Bùi Dịch chỉ cảm thấy trong lòng bị cái gì đánh một phen, đến giọng nói đều đã nghiêm trọng vài phần.

Thư ký Vương thật cẩn thận nói: "Trước mắt còn không thể nói trước được."

Bùi Dịch hăm nhập đến chỗ trầm mặc trong đó, thật lâu sau, chậm rãi nói: "Chuẩn bị xe, đi bệnh viện."

"Trước không muốn nói cho phu nhân."

Chương 627: Nói không ra lời

Bệnh viện, bên ngoài phòng bệnh VIP cao cấp, Tần Phong ngây ngốc dựa vào trên tường, trên tay mang điều thuốc không cháy, đã không biết đứng bao lâu.

Ôn Ngọc đã trở lại phòng bệnh, hiệu lực của thuốc mê còn chưa qua đi, tỉnh lại còn cần phải qua mấy giờ nữa.

Bùi Dịch đến thời điểm, liền nhìn đến bộ dáng này của Tần Phong.

Lời đã chuẩn bị tốt để nói, đến miệng đều đã cảm thấy được không thích hợp. Đến sau cùng, anh đi qua, vỗ vỗ bả vai Tần Phong, cuối cùng không bắt luận cái lời an ủi gì.

"Đến rồi sao?" Tần Phong ngẩng đầu nhìn thấy là anh, nghĩ muốn nặn ra một nụ cười tươi tắn, lại phát hiện cả khuôn mặt đều là cương cứng.

Bùi Dịch nhìn lướt qua trên tay anh đang kẹp điều thuốc, mày không tự giác nhíu một phen, tiến lên rút điều thuốc kia đi, ném vào thùng rác.

"Cô ấy nếu là nháo loạn mà nói, tôi để cho Thi Thi đến đây." Bùi Dịch nói.

Tần Phong hơi nhếch khóe miệng: "Nghĩ muốn nháo phòng chường cũng nháo không nổi rồi. Cô ấy trên đường đến phòng phẫu thuật tỉnh lại qua một lần, để cho y ta rút máu xét nghiệm DNA."

Anh tựa vào ở trên tường, vẻ mặt cô đơn lại tự trách: "Cậu không thấy được ánh mắt của cô ấy ngay lúc đó... Cô ấy từ nhỏ đã được mọi người trong nhà coi như bảo bối mà nuôi lớn lên, lá gan rất nhỏ, lại sợ đau như thế. Bây giờ, vậy mà đều không khóc."

"Bùi Dịch, tôi có chút sợ." Giọng nói Tần Phong càng nói càng thấp, lộ ra vẻ mõi mệt.

Bùi Dịch nhớ tới Ôn Ngọc kia tính tình quật cường, cũng là đau đầu.

Anh nhìn thoáng qua phương hướng phòng bệnh, hỏi: "Cậu không nói cho cô ấy chân tướng?"

Tần Phong cười khổ lắc đầu: "Cô ấy quá để ý đến đứa nhỏ này, nói cho cô ấy, cô ấy sẽ tự trách đến chết."

"Cô ấy không ngốc, có thể nghĩ thông suốt." Bùi Dịch nói.

Tần Phong sắc mặt càng khó nhìn vài phần: "Chỉ sợ cô ấy đã nghĩ tới phương diện này. Trước đó, cô ấy chính là nhắc tới chuyện đứa bé có phải có vấn đề hay không, bị kích động đột nhiên..."

Tần Phong nhớ tới chuyện trước đó, lòng vẫn lại là thành thịch thành thịch nháy. May mắn bọn họ ở trong bệnh viện, chẳng thế thì trễ thêm mười phút, tánh mạng Ôn Ngọc sẽ có nguy hiểm.

Nhìn thấy anh em tốt của mình như vậy, Bùi Dịch trong lòng cũng cực kỳ trầm trọng. Anh trầm mặc một phen nói: "Có cần gì nói cho tôi. Cô ấy có vẻ như nghe lời Thi Thi nói."

Tần Phong yên lặng gật gật đầu.

Bùi Dịch không có nán lại liền đi rồi.

Tần Phong ở bên ngoài đứng yên thật lâu, nhắm mắt lại, đều là vì đứa con còn chưa hoàn toàn thành hình của bọn họ mà đau lòng.

Nghĩ tới, lòng anh càng thắt lại, đau đớn vô cùng. Điều anh cảm thấy may mắn duy nhất chính là, Ôn Ngọc trên đường thuốc mê mất đi hiệu lực tỉnh lại khi đó không kịp nghĩ đến đứa bé, liền ngất đi rồi.

Chẳng thế thì - -

Tần Phong gắt gao nắm chặt quả đấm, khổ chỉ có thể nuốt vào bụng.

Ôn Ngọc cảm giác mình dường như đã ngủ thật thời gian thật dài, tỉnh lại toàn thân vô lực, đến cái mạng liền giống như chết đi một nửa.

"Tỉnh rồi?" Bên tai truyền đến giọng nói khàn khàn, Tần Phong gần như là lúc cô vừa mở mắt ra trong nháy mắt liền chạy lại, sốt ruột nhìn cô.

Ôn Ngọc còn có chút thất thần, chỉ ngơ ngác nhìn trần nhà. Nhìn ra toàn bộ đều là màu trắng, trước mắt giống như bị phủ một tầng sương trắng, qua một hồi lâu mới khôi phục thanh minh.

"Quân nhi?" Tần Phong thấy cô không nói lời nào, tâm trầm trầm, nhưng lại không dám lớn tiếng nói chuyện, trong âm thanh đều là thật cẩn thận.

Ôn Ngọc thần trí dần dần thanh tỉnh lại, biết là Tần Phong đang gọi cô.

Nhưng cô đến khí lực quay đầu đều không có, cả người coi như bị bóng đè lấy một dạng, lại vô lực nhắm nghiền mắt.

Chỉ là nhắm mắt thời điểm, nước mắt đột nhiên khổng chế không nổi theo khóe mắt trượt xuống, theo lỗ tai chảy tới.

"Quân nhi." Tần Phong vội vàng đưa tay giúp cô lau, miệng mở mở, cũng muốn hỏi cô hiện tại thân thể có khó chịu không, nghĩ muốn cùng cô trò chuyện, mà lại sợ hãi không biết nói chuyện với cô như thế nào.

Ôn Ngọc lại hỗn loạn ngủ thiếp đi, không biết đã qua bao lâu, rốt cục tích góp được một chút khí lực, mở mắt ra.

Tần Phong gần như vẫn duy trì cái động tác, canh giữ ở một bên, thấy cô trợn mắt lập tức bu lại: "Quân nhi, đau không?"

Đau không?

Ôn Ngọc miệng mở mở, yết hầu khô rát đau buốt, một câu đều đã nói không nên lời.

Nhưng trong cổ họng đau, trên người đau, đâu nào bằng nỗi đau trong lòng cô?

Từ lúc cảm giác được đứa bé rời khỏi thân thể của cô một khắc kia, lòng của cô liền đau đến tê rần.

Có một khắc như thế, cô thậm chí nghĩ muốn đi theo đứa bé.

Tần Phong rót cho cô chén nước, thật cẩn thận giúp cô uống một chút.

Ôn Ngọc vẻ mặt vẫn ngơ ngác, hai mắt vô thần nhìn phía trước, không biết là không muốn nói chuyện, hay vẫn lại là nói không ra lời.

"Có chỗ nào không thoải mái hay không? Có đói bụng không? Muốn ăn cái gì?" Tần Phong ôn nhu hỏi.

Ôn Ngọc mơ mơ hồ hồ nghĩ, đây có thể là từ lúc cô cùng Tần Phong quen biết nhau đến giờ, Tần Phong lần đầu tiên ăn nói khép nép như vậy.

Cô trước kia cho rằng, rốt cuộc không có cái gì so với nói chuyện càng dễ dàng hơn. Con người vừa sinh ra sẽ khóc, sẽ biểu đạt cảm xúc đối với thế giới này.

Nhưng lúc này, cô vài lần há hốc mồm, lại phát hiện thật sự không biết nói cái gì.

Lườm mắt thấy đến Tần Phong vẻ mặt tiêu tụy cùng với ánh mắt đầy tơ máu, lòng của cô theo bản năng co rút đau đớn lần nữa.

"Tần Phong." Rất nhẹ rất nhẹ một tiếng, giống như bị gió thổi qua có thể nghe không được.

Nhưng Tần Phong lại kích động muốn rơi lệ, cả trái tim nháy mắt như sống lại.

Không tồi, cô còn nguyện ý để ý đến anh.

"Ngoan, anh cho người ta nấu cho em chút cháo loãng, bác sĩ nói em hiện tại chỉ có thể uống những thứ này, ăn trước một chút có được hay không?" Tần Phong nhỏ giọng hỏi.

Ôn Ngọc cứng ngắc chuyển động tròng mắt, thân thể vẫn như cũ không có khí lực gì, tựa vào đầu giường, ngơ ngác nhìn Tần Phong.

Vẫn lại là nói không nên lời những lời khác.

Hỏi không ra đũa bé thế nào, hỏi không ra chính cô hiện tại là cái tình huống gì, càng hỏi không ra vì cái gì vì cái gì lại không thể giữ lại đũa bé kia.

Cô thật bình tĩnh, tĩnh đến mức làm cho người ta sợ hãi.

Cái cô gái trước kia nhát gan lại Bát Quái tinh linh, tiền thuê nhà cũng tính toán chi ly, mấy giờ trước đã chết.

Cô cứ như vậy lẳng lẳng nằm, húp được chút cháo loãng, lại không ra nổi một nụ cười tươi tắn.

Quá rất lâu, cô rốt cục nói câu thứ hai.

"Tần Phong, em không thích bệnh viện." Ôn Ngọc nhẹ giọng nói, "Đưa em về nhà có được hay không? Nhà của chúng ta."

Cô đặc biệt cường điệu " Nhà của chúng ta".

Tần Phong vội vàng nói: "Được. Chúng ta lập tức trở về nhà."

Anh không biết nên thở ra hay là nên lo lắng, ít nhất cô còn muốn về nhà của bọn họ.

Anh cho rằng cô sẽ nháo, sẽ khóc đến thương tâm muốn chết, nhưng cô quá an tĩnh rồi. Trừ bỏ sắc mặt tái nhợt cùng trong mắt đau thương kia, giống như nhìn không ra bất luận cái dị trạng gì.

Tần Phong kêu y tá tiến vào giúp Ôn Ngọc dọn dẹp. Chính mình đi liên hệ bệnh viện, chuẩn bị dụng cụ chữa bệnh cùng bác sĩ đến trong nhà anh.

Bùi Dịch rời đi thời điểm, giống như sớm liền biết sẽ như vậy, đã trước để cho người ta sắp xếp tốt.

Ôn Ngọc ngơ ngác ngồi ở trên giường, nhìn y tá ở bên cạnh bận rộn, lại nhìn xem thân thể chính mình.

Khi tầm mắt đảo qua bụng thời điểm, thân thể của cô cứng đờ, lập tức nhìn về phía nơi xa, vẻ mặt tựa hồ so với vừa rồi càng ngày người lại một chút.

Tần Phong đi đến ôm ấp cô: "Chúng ta về nhà."

Ôn Ngọc cực kỳ dịu ngoan ôm cổ của anh, không khóc không nháo. Nhưng chung quy là có chỗ nào bất đồng rồi.

Tần Phong không dám nghĩ tiếp, ôm cô đi ra ngoài.

"Thi Thi lập tức liền muốn cử hành hôn lễ, không nên nói cho cô ấy, miễn cho cô ấy không vui." Ôn Ngọc dựa vào trong lòng Tần Phong, nói nhỏ nhỏ.

Tần Phong bước chân hơi ngập ngừng: "Được."

Một đường không nói chuyện.

Ôn Ngọc tinh thần không phải quá tốt, ở trên đường liền hỗn loạn ngủ thiếp đi. Đến trong nhà, đã chìm vào mê man. Bác sĩ khẩn trương lấy ra dụng cụ, truyền nước biển, cô mãi đến nửa đêm mới tỉnh lại.

Cô tỉnh lại, nhìn thấy Tần Phong canh giữ ở bên giường nhìn chính mình, thấp giọng nói: "Anh đi ngủ đi."

"Quân nhi." Tần Phong lòng, không biết như thế nào, đặc biệt, đặc biệt bối rối.

"Em muốn khóc liền khóc, đánh anh cũng được mắng anh cũng được, đừng như vậy..." Tần Phong thật sự có chút sợ hãi trạng thái hiện tại của cô.

Ôn Ngọc tròn mắt hơi động, nhìn về phía trần nhà, không có khí lực gì nói: "Không phải là lỗi của anh. Là em, nên trưởng thành."

"Tần Phong, thực xin lỗi, để cho anh khó chịu như vậy."

Mọi người ngủ ngon

Chương 628: Kết quả kiểm tra DNA

Ôn Ngọc nói xong những lời kia, lại trầm trầm ngủ thiếp đi.

Sinh non giống như ở cũ, cô lại là tình huống nghiêm trọng như thế, liên tiếp vài ngày tinh thần đều vẫn không tốt lắm, gần như đều luôn mê man.

Tần Phong làm ngày làm đêm một tấc cũng không rời canh giữ bên cạnh cô, một cái về tìm cô nói chuyện.

Trước kia cô luôn luôn ghé vào lỗ tai anh líu ríu hết nói lại cười, hiện giờ cô an tĩnh như vậy, Tần Phong chỉ cảm thấy chính mình đều nhanh gấp đến điên rồi.

Bọn họ cũng chưa dám để cho Tô Thi Thi biết chuyện này.

Nhưng Bùi Dịch sợ đến lúc đó Tô Thi Thi biết càng thêm khổ sở, mỗi ngày đều đã gọi điện thoại đến để hiểu rõ tình huống.

"Cô ấy vẫn chưa nhắc tới qua chuyện đứa bé?" Bùi Dịch hỏi.

"Uh"m." Tần Phong có chút cô đơn nói, "Giống như thay đổi thành một người khác vậy. Bùi Dịch, tôi sợ cô ấy... Hơn phân nửa là đã biết chân tướng rồi."

"Cậu có phải còn có chuyện gì dấu giếm hay không?" Bùi Dịch trầm giọng hỏi.

Tần Phong trầm mặc một phen, nói: "Tử cung tuy không sao, nhưng rất khó có thể lại mang thai. Tôi cũng là về sau mới biết được, ngày đó phẫu thuật không phải gây tê, cô ấy khả năng... Nghe được."

Tần Phong đã không nhớ được trong phòng mổ bác sĩ có nói đến chuyện về đứa bé hay không, nhưng xem tình huống hiện tại của Ôn Ngọc, hơn phân nửa là biết rõ rồi.

"Cậu đừng vội, chăm sóc cho cô ấy. Tôi tìm một cơ hội nói với Thi Thi." Bùi Dịch nói.

"Quân nhi không cho nói cho Thi Thi." Tần Phong thờ dài, "Trong lòng cô ấy hẳn là đã sớm nghĩ kỹ rồi."

Bùi Dịch nghĩ nghĩ, nói: "Thật sự không được, trước tìm bác sĩ tâm lý cho cô ấy xem."

"Đã sớm đi tìm rồi. Cô ấy biểu hiện giống như người không có việc gì, bác sĩ nói cô ấy là di chứng điển hình sau khi gặp cú sốc." Tần Phong thờ dài

Bùi Dịch trầm mặc.

Nhiệt não nghiêm trọng như vậy, thật sự là ngoài dự đoán.

Hai người sau đó lại hàn huyên vài câu, tiện cúp điện thoại.

Mà Bùi Dịch nói chuyện điện thoại xong đang muốn tiến vào phòng ngủ, đã thấy Tô Thi Thi đứng ở cửa phòng ngủ, lúc này tâm liền là mạnh trầm xuống: "Tiêu rồi!"

"Con của Ngọc?" Tô Thi Thi có chút khẩn trương nhìn Bùi Dịch.

Bùi Dịch cẩn thận quan sát một phen vẻ mặt cô, thấy cô không giống như hoàn toàn nghe được cuộc nói chuyện vừa rồi, mới thoáng nhẹ nhàng thở ra.

"Không phải quá tốt." Bùi Dịch nhớ lại nội dung cuộc điện thoại vừa rồi, trên mặt một chút cũng không dám biểu lộ ra nửa phần, "Khả năng mắc chứng u buồn, đang cùng Tần Phong thương lượng muốn tìm bác sĩ tâm lý khám cho cô ấy hay không."

"Chứng u buồn?" Tô Thi Thi lập tức kinh ngạc, "Cô ấy cởi mở như thế, làm sao có thể sẽ mắc chứng u buồn?"

"Khả năng có chuyện mà chúng ta không biết. Trước kiểm tra nói thai nhi có hiện tượng thiếu máu, khả năng cô ấy áp lực khá lớn." Bùi Dịch kiên trì nói.

"Hiện tượng thiếu máu không phải sau khi đưa bé sinh mới phát sinh sao?" Tô Thi Thi sững sốt.

Cô trong khoảng thời gian này đúng là bổ sung lại rất nhiều tri thức, đối với phương diện này cũng là có hiểu biết nhất định.

Bùi Dịch sắc mặt cứng đờ, nhớ lại trước hướng bác sĩ hiểu biết đến một chút tình huống, nói: "Thiếu máu có vẻ nghiêm trọng cũng sẽ ảnh hưởng đến thai nhi, tạo thành sinh non hoặc là lưu thai..."

"Lưu thai?" Tô Thi Thi cả kinh thiếu chút nữa ngã sấp xuống.

Phụ nữ có thai đối với những thứ từ ngữ này vốn là có vẻ miễn cảm, lúc này nghe được cả người đều đã cảm giác không tốt rồi.

Bùi Dịch hận không thể đánh chính mình một cái tát, vội nói: "Là có khả năng thôi, em đừng kích động, đến lúc đó lại để cho bọn họ còn

phải chạy tới lo lắng em?"

"Anh... Anh la em!" Tô Thi Thi mắt đỏ lên, giận đến chỗ.

"Vợ yêu à, anh sai rồi!" Bùi Dịch gấp vội xin tha.

Phụ nữ có thai tính tình tới cũng quá nhanh đi!

"Anh đừng nghĩ muốn chuyển đề tài. Không được, em còn chưa thấy được ấy thật không yên tâm." Tô Thi Thi một bên hướng bên giường đi một bên nói thầm.

Bùi Dịch yên lặng lau mồ hôi lạnh. Cảm thấy được hai người khó hầu hạ nhất trên thế giới này, chính là Tô Thi Thi sau khi mang thai cùng đi chứng sau cú sốc Ôn Ngọc rồi.

*****

Hồng thị tập đoàn, trong văn phòng phó tổng, Hồng Tinh Huy đã ba ngày sau mới biết được chuyện Ôn Ngọc sinh non.

"Cô ấy đem con tôi phá bỏ rồi hả?" Hồng Tinh Huy tức giận đến gương mặt tái nhợt đều đã đỏ lên, phối hợp với biểu tình âm trầm, muốn có bao nhiêu dọa người liền có bấy nhiêu dọa người.

Trợ lý của hắn sợ tới mức thở không dám thở, ấp úng nói: "Tần Phong đem tin tức phong tỏa, tôi đây cũng là dùng rất nhiều biện pháp mới nghe ngóng được."

Trước Ôn Ngọc vào bệnh viện, lại ở trong bệnh viện một ngày một đêm mới xuất viện. Hồng Tinh Huy để cho hắn đi điều tra, kết quả điều tra ra chuyện lớn như vậy.

"Người phụ nữ kia cũng dám! Nhất định là Tần Phong biết rõ đứa bé là con của tôi, cho nên mới để cho cô ấy phá bỏ đứa bé đi!" Hồng Tinh Huy bị chọc giận muốn điên rồi.

Hắn vốn cũng chẳng phải thích trẻ con. Nhưng đây là một trò chơi hắn cùng Ôn Ngọc Tần Phong chơi đùa, trong trò chơi này hắn mới đúng là người qui định ra quy tắc trò chơi, làm sao có thể để cho Tần Phong nắm chắc quyền chủ động!

"Nhị thiếu." Trợ lý yếu yếu kém kém nói, "Đứa bé không phải là do cố tình bỏ, mà là... bị sinh non."

"Bị sinh non?" Hồng Tinh Huy lông mày cau lại.

Trợ lý gật đầu: "Đứa bé có vấn đề, nghe nói là dị... Dị dạng."

"Cái gì?" Hồng Tinh Huy vẻ mặt cũng thay đổi, "Con của tôi làm sao có thể dị dạng?"

"Đứa bé có phải con của cậu hay không còn không biết." Trợ lý ở trong lòng yên lặng nói thầm, không dám nói ra.

Hồng Tinh Huy trong lòng siêu cấp không thoải mái, tức giận đến giơ chân, một cước đá ngả lăn ghế dựa: "Nhu vậy còn có thể ngoạn chơi như thế nào? Anh tôi nói Tần Phong khó chơi, không có đứa nhỏ này, tôi phải thực sự nghĩ biện pháp khác rồi."

"Nhị thiếu, người vì cái gì nhất định phải cùng Tần tổng đối nghịch chứ?" Trợ lý khó hiểu hỏi, nhớ tới đại thiếu gia dạn dòn, hắn chỉ cảm thấy trên vai mình áp lực đặc biệt nặng nề.

Hồng Tinh Huy lạnh lùng nhìn hắn, cười nhạt nói: "Anh tôi lại cùng cậu nói cái gì?"

Trợ lý cúi đầu không dám nói lời nào.

Hồng Tinh Huy cười lạnh nói: "Anh tôi không muốn báo thù cho cha, tôi có thể mặc kệ. Nhưng thù này, tôi là nhất định phải báo!"

Trợ lý nhất thời không dám nói lời nào.

Người của Hồng gia có thù oán tất báo, mà Hồng Tinh Huy lại biểu hiện triệt để rõ ràng.

"Vậy bây giờ Ôn tiểu thư bên kia..."

Trợ lý lại vẫn chưa nói xong, di động Hồng Tinh Huy bỗng nhiên chấn động một cái.

Hồng Tinh Huy cầm lên vừa thấy, mày nhất thời nhíu lại, trong mắt hiện lên quét xuống hứng thú: "Cô gái nhỏ vậy mà chủ động tìm tới cửa rồi hả?"

"Ôn tiểu thư?" Trợ lý cảm thấy bất ngờ.

Tin nhắn đúng là Ôn Ngọc gửi cho Hồng Tinh Huy.

Gửi đến là một tấm hình, không phải là ảnh gì đặc sắc. Hồng Tinh Huy phóng to bức ảnh, đọc nhanh như gió quét tiếp xuống, sắc mặt càng ngày càng đáng sợ.

"Đệch!" Hấn ném điện thoại đi hung hăng hướng tường ném đi, triệt để xù lông rồi.

Trung tâm thành phố, trong một nhà trọ cao cấp, Ôn Ngọc không có chút khí lực gì tựa vào ở trên giường, tay trái nắm chặt một cái điện

thoại di động, tay phải nắm chặt một tờ giấy.

Chính giữa tờ giấy kia, viết chữ "Báo cáo xét nghiệm ADN". Là Tần Phong vừa rồi đưa cho cô.

Báo cáo kết quả kiểm tra ADN, đứa bé là con của Tần Phong.

Ôn Ngọc đem di động đưa cho Tần Phong, nghĩ muốn bài trừ nụ cười tươi tắn, lại phát hiện mấy ngày không cười, đến cười đều sẽ không rồi.

"Quân nhi." Tần Phong cầm tay cô, rõ ràng cảm giác được lúc anh cầm tay cô một khắc kia, cô co rúm lại một phen.

Nhưng cô không có rút tay về, thuận tay đem kết quả kiểm tra đưa cho anh, cúi đầu, không dám nhìn ánh mắt anh, dùng ngữ khí khẩn cầu nói.

"Anh nói anh đem Bảo Bảo chôn cất rồi phải hay không?"

"Phải!" Tần Phong kích động muốn nhảy dựng lên. Đây là gặp chuyện không may về sau, cô lần đầu tiên nhắc tới Bảo Bảo.

Cô rất cục không kháng cự rồi!

"Tần Phong, có thể cầu xin anh, hỏa... táng, sau đó đem phần báo cáo này đốt cho nó."

"Anh đã thay nó chọn một chỗ trong khu mộ gia tộc rồi." Tần Phong ôm cô vào trong ngực, "Chờ em thân thể tốt chút, chúng ta cùng đi."

"Em... Không có khí lực, liền không đi." Ôn Ngọc nói xong liền kéo chặn, "Em mệt nhọc, muốn đi ngủ."

Tần Phong tâm lại trầm xuống.

Như vậy, tới cùng là thật bắt đầu tiếp nhận hiện thực, hay vẫn lại là càng nghiêm trọng rồi hả?

Tui bận lắm các cô đừng có hối T.T

Chương 629: Người nhà

Trời càng ngày càng nóng, đảo mắt đã là hè nóng bức. Cách ngày vợ chồng Bùi Dịch tổ chức hôn lễ cũng càng ngày càng gần.

Mấy ngày này, Tô Thi Thi cùng Ôn Ngọc vẫn duy trì liên hệ, nhưng trước sau không thể gặp mặt một lần.

"Bùi Dịch, anh tin tưởng trực giác của em không?" Trong phòng khách, Tô Thi Thi cắn hai miếng dưa lại ngẩng lên một lần, quay đầu thẳng nhìn vào Bùi Dịch.

Bùi Dịch bị cô nhìn đến có chút ngòai cũng không được đứng cũng không xong, chột dạ không dám nhìn ánh mắt cô.

Đường đường tổng giám đốc đại nhân, lúc này giống như một đứa bé làm chuyện xấu một dạng, nghĩ muốn chạy mất dép.

"Bộ dạng chột dạ này của anh, thật sự là có chuyện không ổn rồi." Tô Thi Thi tựa vào ở trên ghế sofa, một lần nữa nâng miếng dưa lên, cắn một ngụm.

Chỉ là nhạt như nước ốc, tâm trầm như nước.

Cô cùng Bùi Dịch hiểu ngầm vô cùng, làm sao có thể nhìn không ra anh có việc gặt chính mình?

Nếu cố ý gặt cô, vậy đã nói lên - - chuyện cực kỳ nghiêm trọng. Tô Thi Thi phát hiện, chính mình vậy mà càng ngày càng không dám biết chân tướng.

"Em muốn đi gặp cô ấy." Tô Thi Thi đỡ thắt lưng từ trên ghế sofa đứng lên, thấp giọng nói.

Bùi Dịch trái tim lơ lửng, mà lại không hiểu sao cảm thấy được có chút giải thoát.

"Anh để cho chú Lý đi chuẩn bị xe. Có cái gì muốn mang theo hay không?" Bùi Dịch ôn nhu hỏi.

Tô Thi Thi hướng bốn phía quét một vòng, chỉ chỉ nho Tân Cương lúc trước thư ký Vương mới vừa đem tới: "Đem cái kia theo đi, Ngọc thích ăn."

Cô dừng một chút, lại bỏ thêm một câu: "Lại mang theo chút tương thịt bò bà nội mới vừa làm."

"Được, em đi chậm một chút." Bùi Dịch gật đầu.

Anh cũng là sợ Tô Thi Thi cả ngày lo lắng, không bằng dứt khoát để cho cô biết rõ. May mà đã qua mười ngày, cũng coi như dịu lại rồi.

Mà bên kia, Hồng Tinh Huy từ lúc nhìn đến kết quả kiểm tra ADN Ôn Ngọc đặc biệt gửi đến cho hắn về sau, cả người đều đã bạo phát rồi.

Hắn là càng nghĩ càng giận, sau cùng để cho trợ lý lái xe trực tiếp vọt tới chỗ ở hiện giờ của Ôn Ngọc cùng Tần Phong.

Bên trong xe, trợ lý của hắn thật cẩn thận nhìn về căn hộ cao cấp phía trước, lại quay đầu nhìn về phía người đang ngồi ở trên băng sau xe Hồng Tinh Huy, thật cẩn thận nói: "Nơi này bảo an đều đã đổi qua, có thể là người của Tần tổng."

"Anh ta cho rằng như vậy có thể ngăn cản tôi?" Hồng Tinh Huy lạnh lùng, mở cửa đã đi xuống xe.

Ngay tại hần xuống xe thời điểm, nơi xa chạy tiến vào một chiếc Lincoln, vững vàng dừng lại ở bên xe bọn họ.

"Hồng Tinh Huy?" Tô Thi Thi vừa quay đầu liền từ cửa sổ thấy được Hồng Tinh Huy, ánh mắt đột nhiên nheo lại.

Bùi Dịch nhướng mày, ánh mắt cũng lạnh xuống.

"Được lắm, đưa lên đến cửa đúng không?" Tô Thi Thi nắm chặt quả đấm, giận vô cùng.

Nơi này là chỗ ở của Tần Phong cùng Ôn Ngọc, Hồng Tinh Huy tới làm cái gì?

Không cần nghĩ đều biết, hần là tới tìm phiền toái!

"Tôi hôm nay sẽ để cho anh biết, người muốn đục khoét nền tảng là phải gặp báo ứng!" Tô Thi Thi cắn răng, ánh mắt híp lại thành một đường, đối với Bùi Dịch nói, "Đánh cho hần đến cha mẹ đều đã không nhận ra! Thật đúng là tưởng là nhóm người chúng ta sợ hần rồi!"

"Em đừng kích động, anh đã sớm kêu người đến đây." Bùi Dịch sợ cô tức giận đến động thai, đỡ thắt lưng của cô đến giọng nói cũng đều đã ôn nhu hết sức.

"Haizz! Em không tức giận, em mới không nhỏ nhen như vậy!" Tô Thi Thi hít sâu một hơi, bài trừ một nụ cười tươi tắn.

Bùi Dịch đầu có chút đau, mắt nhìn ra bên ngoài, gương mặt nhìn

một chỗ nói: "Đến rồi. Em trước ở trên xe tránh một chút."

Anh vừa dứt lời, từ sau bên cạnh phút chốc chừng năm sáu chiếc xe dừng lại, từ trên xe xuống đến một đám người mặc đồ đen.

Hồng Tinh Huy chính đang một bên gọi điện thoại một bên hướng trong nhà trọ đi, lờm mắt thấy đến tình huống bên này, ánh mắt lập tức lạnh xuống.

"Bùi Dịch, Tô Thi Thi." Hồng Tinh Huy lạnh lùng nhìn chằm chằm xe Bùi Dịch bọn họ, khóe miệng cong lên, "Vừa lúc nhìn xem, người nào nuôi chó lợi hại hơn!"

Hắn nói xong hướng về sau làm cái động tác ngoắc ngoắc. Nháy mắt tiếp theo, nơi xa truyền đến một trận phanh lại thanh âm, một đám người chậm rãi từ một xe MiniBus nhảy xuống.

"Đây là muốn ồn ào lớn chuyện à!" Tô Thi Thi nuốt một ngụm nước bọt, không hiểu sao có chút hưng phấn.

Không biết vụng trộm cung cấp tin nóng cho tòa soạn báo, có thể lấy được phí tin nóng hay không? Nếu lúc này Ôn Ngọc ở đây, cô khẳng định không cần lo lắng vấn đề này.

Suy nghĩ đến Ôn Ngọc, Tô Thi Thi tâm liền rút một phen, ánh mắt cũng lạnh xuống.

"Hồng Tinh Huy không phải là đối thủ của anh đi? Nếu là không được, đem Tần Phong gọi xuống, các người cùng tiến lên! Hôm nay tuyệt không có thể bỏ qua cho hắn!" Tô Thi Thi nắm chặt quả đấm, có vẻ đăm chiêu nói, "Mang cái khăn trùm đầu, đừng để người ta nhận ra."

Bùi Dịch đầu càng đau rồi.

Anh có chút hối hận hôm nay mang cô đến đây. Vốn dĩ để cho vệ sĩ đi theo là sợ vạn nhất đụng mặt đến Hồng Tinh Huy.

Nhưng đâu nào nghĩ đến, vậy mà thật sự từng hợp đến vậy.

"Không cần nương tay." Hồng Tinh Huy nhàn nhạt nói.

Đám người của hắn lập tức vọt lên. Bên này, người của Bùi Dịch nhận được mệnh lệnh, cũng xông tới.

Mắt thấy hai phe liền muốn đánh nhau, nơi xa bỗng nhiên lại truyền đến một trận tiếng phanh lái.

Một chiếc Pieca lao thẳng đến, khó khăn dừng lại, vừa lúc dừng lại chính giữa người của hai phe.

Tô Thi Thi bọn họ còn không có phản ứng kịp, liền nghe được một trận tiếng chó sủa.

Ngay sau đó, từ phía sau chiếc Pieca kia nhảy xuống một đám đen kịt - - chó?

Trong một đám đen kịt lại có một cái bóng dáng màu vàng, cái con chó vàng kia đặc biệt dễ bị trông thấy.

"Đại Cầu Tử?" Tô Thi Thi ngẩn ngơ, "Tiểu Vịnh?"

Cái con chó kia nhìn quen mắt như vậy, mà còn cái con chó ngao Tây Tạng màu đen to lớn như tê giác kia, không phải là hai vị tổ tông chó nhà bọn họ sao?

Trong đó có bốn con chó con vừa thấy chính là do hai tổ tông nhà bọn họ sinh ra.

"Người nào mang chúng nó tới?" Tô Thi Thi nhìn Bùi Dịch liếc mắt một cái, gặp Bùi Dịch sắc mặt sa sầm lại, trong lòng nhảy một phen, kéo cửa sổ nhìn ra vừa thấy.

Ngay sau đó, mặt cô cũng trầm rồi.

"Đoàn Tĩnh Đồng!" Tô Thi Thi hít sâu, cô không kích động!

Nhưng tên nhóc con kia vậy mà đem chó kéo đến chỗ này rồi!

Mà còn số lượng này- -

"Có phải nhiều hơn hay không?" Tô Thi Thi nhìn sơ, trừ bỏ Đại Cầu Tử cùng Tiểu Vịnh cùng với bốn đứa con của chúng nó, lại vẫn xuất hiện thêm tới bốn con chó ngao Tây Tạng màu đen.

"Người nhà." Bùi Dịch lãnh nghiêm mặt, phun ra hai chữ.

Tô Thi Thi vẻ mặt lơ mờ, nhưng từ từ, khoe miệng gợi lên một đường cong, muốn cười.

"Tới thật đúng là thời điểm a!"

"Chị dâu, em không phải cố ý!" Bên này, Đoàn Tĩnh Đồng một nhảy xuống xe liền nhìn đến hai phe hư hư thực thực muốn liêu mạng, khuôn mặt nhỏ nhắn lúc này liền là trắng bệch, sợ tới mức nhanh như chớp liền chui trở lại trong xe.

"Anh đúng là tên đần độn, anh vừa rồi không nhìn đến chỗ này không thích hợp sao? Lại vẫn hướng nơi này chạy tới!" Đoàn Tĩnh Đồng

mắng Hồ Quân Nhạc lái xe.

Hồ Quân Nhạc nhìn đứng ở bên cạnh xe bọn họ đứng hai bên hai mươi mấy người mặc đồ đen, muốn chết tâm đều có: "Là đồ ngốc em bảo anh lái xe đi theo bọn họ, anh nào biết đâu rằng sẽ biến thành như vậy?"

"Anh trai em hẳn không bao nổi đi?" Hồ Quân Nhạc thật cẩn thận hỏi.

"Tôi cũng không biết hiện tại cái tình huống gì!" Đoàn Tĩnh Đồng đưa cánh tay mập mập gỡ gỡ tóc, cũng cực kỳ hối hận.

Vừa rồi bọn họ từ Dương thành vào thành phố, trên đường thấy được xe Bùi Dịch bọn họ liền chạy theo. Đâu nào liền biết anh trai cậu thực ra là mang theo chị dâu cậu đi đánh nhau!

"Làm sao bây giờ?" Hồ Quân Nhạc nhỏ giọng hỏi.

Đoàn Tĩnh Đồng khinh thường nhìn hẳn một cái: "Giống như anh mới đúng là anh trai tôi nha?"

"Em nha, em gây họa Tô Thi Thi sẽ bảo vệ em, anh gặp rắc rối nhất định phải chết!" Hồ Quân Nhạc trừng nhìn cậu, "Chúng ta chạy?"

"Anh có thể để cho chó lên xe sao? Làm sao chạy?" Đoàn Tĩnh Đồng nói tới đây, mạnh cả kinh, lập tức bắt được tay Hồ Quân Nhạc, sợ tới mức thiếu chút nữa nhảy dựng lên, "Anh đem chó thả xuống hết rồi?"

Hồ Quân Nhạc sững sờ nói: "Sớm đã thả xuống được vài phút rồi."

"Đồ heo, anh chết chắc rồi!" Đoàn Tĩnh Đồng ghé ra ngoài cửa sổ vừa thấy, trong lòng hồi hộp.

Xong rồi, những con chó này đã điên rồi.

Chán đời!!!! Mọi người ngủ ngon

Chương 630: Chó tới điên

Người có người điên. Còn chó điên là như thế nào?

Tô Thi Thi bọn họ lần này xem như triệt để kiến thức đến một hồi.

Mười con chó, chen lách cùng một chỗ liền là đen kịt một đám. Cùng nhau hành động, đi qua quả thực không có một ngọn cỏ sống nổi.

Nếu nền xi măng có thể mọc cỏ được.

Đại Cầu Tử cùng Tiểu Vịnh từ trước đến nay thích làm âm ỉ, lúc này hai con chó dẫn đầu đoàn chó chạy đến, hưng phấn tới cực điểm.

Tô Thi Thi tựa vào cạnh cửa kính xe, lặng lẽ hạ xuống cửa sổ, thò ra nửa cái đầu.

"Tô Thi Thi." Bên cạnh truyền đến giọng Bùi Dịch trầm trầm.

Tô Thi Thi thân thể cứng đờ, quay đầu cười gượng: "Em chính là thật lâu không gặp Đại Cầu Tử cùng Tiểu Vịnh, có phần nhớ."

"À...?" Bùi Dịch nhíu mày, cười như không cười nhìn cô.

Tô Thi Thi bị anh nhìn toàn thân không được tự nhiên, nuốt nuốt nước miếng, chỉ chỉ bên ngoài nói: "Hồng Tinh Huy còn hảo hảo đứng được ở chỗ này, cảm thấy được chưa hết giận."

Bùi Dịch liếc cô một cái, sau đó từ trong ngăn tủ bên cạnh lấy ra một phần văn kiện xem.

Tô Thi Thi trong lòng vui vẻ, vội vàng quay đầu, hướng tới ngoài cửa sổ nhẹ nhàng thổi huyết sáo.

"Gâu gâu!" Nơi xa vang lên một trận chó sủa, chỉ thấy Đại Cầu Tử rất nhanh hướng tới xe chạy tới.

"Hồng Tinh Huy." Tô Thi Thi xác định Đại Cầu Tử đã chạy tới, bỗng nhiên ngẩng đầu hô một tiếng, đứng ở bên ngoài chính đang thờ ơ nhìn "Chiến cuộc" Hồng Tinh Huy.

Hồng Tinh Huy nhú mày, theo bản năng nhìn về phía cô.

Chỉ là vừa xoay đầu, liền nhìn đến Tô Thi Thi ném về phía hắn một thứ gì đó.

Một khối tương thịt bò lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai, thẳng tắp nện vào trong lòng hắn.

"Gâu gâu!" Đại Cầu Tử cái mũi đánh hơi thấy, nhất thời liền điên rồi. Bốn chân vừa bước, liền chết lao về phía Hồng Tinh Huy.

Đây chính là thịt bò! Tương thịt bò Bà nội làm!

Chúng nó ở Dương thành đi theo Nhậm Tiểu Vi cái con người keo kiệt kia, đã hơn một tháng không được đụng tới miếng thịt rồi!

"Gâu gâu!" Nơi xa Tiểu Vịnh ngửi được mùi thịt, quay đầu liền bỏ nhào qua.

Những con chó khác cũng đều theo nhào lên, bên ngoài lập tức rối loạn.

"Ô Thi Thi!" Hồng Tinh Huy gầm lên giận dữ, nháy mắt tiếp theo đã bị Đại Cầu Tử bổ nhào qua ngã xuống đất, lại vẫn chưa kịp đứng lên, một con chó ngao Tây Tạng thân to như tê giác đặt móng ngồi xuống trên người hắn...

"Shi*t!" Hồng Tinh Huy chỉ kịp chửi thề một tiếng, hai mắt trợn ngược liền hôn mê bất tỉnh.

"Quá khủng bố rồi!" Tô Thi Thi thấy thế khẩn trương quay cửa xe lên, rất sợ các đại gia chó kia ngửi được mùi gì xông vào trong xe.

"Nếu Ôn tiểu thư biết em đem thịt bò em đến cho cô ấy ném cho chó ăn, nhất định khóc cho em xem." Bùi Dịch một bên lật chuyển văn kiện, một bên nhàn nhạt nói.

Tô Thi Thi đem hộp tương thịt bò xiết chặt, cười như không cười nhìn anh: "Chẳng lẽ anh còn muốn đi đâm thọc?"

"Không dám." Bùi Dịch ngẩng đầu nhìn cô một cái, lại nhìn nhìn bên ngoài, cau mày nói, "Trở về hảo hảo quản tiểu tử vô pháp vô thiên kia."

"Anh không phải nói con hư tại mẹ sao?" Tô Thi Thi không vui nói, "Huống hồ hiện tại lại nhiều một người. Người Hồ gia thật đúng là yên tâm, cứ như vậy đem Hồ Quân Nhạc ném cho chúng ta rồi sao?"

"Cách hắn xa một chút." Bùi Dịch nhất thời không vui rồi.

Ở trong mắt Tô Thi Thi, phỏng chừng Hồ Quân Nhạc cùng Đoàn Tĩnh Đồng không có gì khác biệt, đều là trẻ con khó dạy. Nhưng Hồ Quân Nhạc chỉ so Tô Thi Thi nhỏ hơn một tuổi, là đàn ông!

Tô Thi Thi buồn cười nhìn anh, hai người cứ như vậy một người một

câu nói chuyện.

Bên ngoài, Đoàn Tĩnh Đồng cùng Hồ Quân Nhạc đã gấp đến độ đều nhanh khóc.

"Chúng nó làm sao có thể đột nhiên đi trêu chọc Hồng Tinh Huy rồi?" Hồ Quân Nhạc gấp đến tay xiết chặt bánh lái, lôi kéo Đoàn Tĩnh Đồng nói, "Nhanh lên nghĩ biện pháp khiến chúng nó trở về, Hồng Tinh Huy không dễ chọc!"

Đoàn Tĩnh Đồng bấu môi rút tay mình về, rầu rĩ nói: "Tôi quản không được chúng nó. Là anh nói ra muốn đi đến nông thôn xem thử, tôi cũng mang anh đi, là chính anh muốn đem những con chó này dẫn trở về. Hiện tại chính anh giải quyết đi."

Hồ Quân Nhạc tức giận nói: "Cái gì bảo anh muốn dẫn chúng nó trở về? Rõ ràng là mẹ em khóc nháo cầu xin anh mang về đó biết không?"

Đoàn Tĩnh Đồng lập tức không nói.

Muốn nói mẹ cậu hiện tại cũng là bị dày vò đến không còn cách nào khác rồi. Một thân một mình ở Dương thành, không chỉ phải nuôi sống chính mình, lại còn phải nuôi sống một đoàn chó...

Nhậm Tiểu Vi lúc ấy nhìn thấy bọn họ liền cùng nhìn thấy cứu tinh một dạng, nhất định phải làm cho bọn họ đem chó dẫn trở về. Hơn nữa cũng không giữ bọn họ ở nơi đó được hai ngày, lập tức đuổi bọn họ trở về.

"Mẹ khẳng định là muốn tiết kiệm đồ ăn." Đoàn Tĩnh Đồng oán thăm.

"Đoàn Tĩnh Đồng, anh thương lượng với em một chuyện, em suy

nghĩ cái gì?" Hồ Quân Nhạc hận không thể gõ đầu của cậu.

Đoàn Tĩnh Đồng lườm hắt một cái: "Anh cùng một đứa trẻ mười một tuổi thảo luận chuyện?"

Hồ Quân Nhạc tức giận đến đỉnh đầu bốc hơi nước: "Em... Em... Tất cả chủ ý ngu ngốc đều là em nghĩ ra, em mà là trẻ con cái gì?"

"Đừng àm ĩ, nếu còn cần xuống thật muốn nháo lớn rồi." Đoàn Tĩnh Đồng đột nhiên chỉ vào đám chó điên bên ngoài kia nói.

Tuy đám chó này được trải qua huấn luyện hẳn không thật sự đem người cắn bị thương, nhưng người của Hồng Tinh Huy cũng không dễ yên như thế, đã đem hai con chó làm bị thương rồi.

"Nơi này có người của anh trai em sao? Để cho bọn họ hỗ trợ." Hồ Quân Nhạc mở cửa nhảy xuống xe.

Đoàn Tĩnh Đồng gạt đầu, nhảy xuống xe liền đi tìm Dương Dũng đứng ở bên ngoài xem náo nhiệt hỗ trợ.

Mà đang lúc phía dưới nhiệt náo ồn ào huyên náo thời điểm, trên ban công tầng hai mươi mấy của căn nhà nào đấy, Tần Phong chính đang cầm Ống Nhòm đang nhìn tình huống phía dưới.

"Hai ông tướng này." Tần Phong nhìn đến Hồ Quân Nhạc cùng Đoàn Tĩnh Đồng, không khỏi cười khổ.

"Thi Thi đến đây?" Ôn Ngọc khoác áo choàng đi tới, suy yếu hỏi han.

Tần Phong vội vàng đem Ống Nhòm thu lại, xoay người muốn đi đỡ cô.

Ôn Ngọc theo bản năng hướng bên cạnh phòng tránh.

Tay Tần Phong cứng đờ, nhưng vẫn lại là thuận thế đỡ cô. Bây giờ, Ôn Ngọc không có tránh né, nhưng cũng không có giống như trước đây trốn vào trong lòng anh làm nũng như vậy.

Từ khi đưa bé gặp chuyện không may về sau, cô vẫn đều là trạng thái như vậy.

Tần Phong biết cô không phải cố ý, chỉ là cô như là ở trong lòng dựng lên một phòng tuyến, ngăn cản anh đến gần.

"Bùi Dịch trước gửi tin tức đến cho anh. Thi Thi lo lắng cho em, có thể chịu đến hôm nay đã là cực hạn, cho nên hôm nay Bùi Dịch mang em ấy đến đây xem em."

Tần Phong vừa nói một bên thật cẩn thận quan sát đến vẻ mặt của Ôn Ngọc: "Em muốn gặp không?"

Ôn Ngọc cúi đầu nhìn thoáng qua thân thể chính mình, chậm rãi lắc lắc đầu, thấp giọng nói: "Cô ấy nếu là hiện tại nhìn thấy em cái dạng này, khẳng định sẽ khó chịu."

"Tần Phong, nghĩ biện pháp làm cho bọn họ đi trước đi."

Tần Phong trong lòng hơi hơi thở dài, đành phải nói: "Được."

Cô ở mặt ngoài nhìn toàn bộ như thường, nhưng anh rõ ràng cảm giác được, trên người cô như là ít đi rất nhiều thứ.

Không khóc không nháo, thậm chí còn không cười. Cô giống như con rối gỗ, ngơ ngác sống qua ngày.

Cô đối với Tần Phong cũng là hữu cầu tất ứng, tận lực phối hợp bất luận cái yêu cầu gì của anh. Nhưng anh vẫn lại là biết, lòng của cô trống rỗng rồi.

Cô trở nên cực kỳ thật cẩn thận, thậm chí so với trước kia vẫn còn nhất gan...

"Đi vào nghỉ ngơi, anh sẽ xử lý tốt." Tần Phong nghĩ tới đây, ôn nhu nói.

Ôn Ngọc gật gật đầu, an tĩnh đi vào phía trong.

Dưới lầu bên trong xe, Bùi Dịch di động chấn động một cái.

Anh vụng trộm lườm Tô Thi Thi một cái, thấy cô chính đang hưng trí dạt dào nhìn bên ngoài, lặng lẽ lấy điện thoại nhìn thoáng qua.

Là tin nhắn Tần Phong gửi đến, để cho bọn họ rời đi trước.

Bùi Dịch thu hồi điện thoại, nhìn xem bên ngoài, nói: "Hồng Tinh Huy cứu viện lập tức liền đến, hôm nay bất tiện lên rồi, đi trước?"

Merry Christmas cả nhà nè! Có ai ở nhà ko đi chơi Noel giống bạn ko???

Đếm xem có bao nhiêu người để đăng combo nào =))

Chương 631: Không phải là gặp một lần đánh một lần sao?

Tô Thi Thi nghĩ một chút, cảm thấy được lúc này đi lên ngược lại sẽ đem Ôn Ngọc bọn họ cũng liên lụy tiến vào, liền gật gật đầu: "Anh đi xuống giúp bọn họ đem Tiểu Vịnh dụ lên xe đi, em thấy bọn họ làm không được rồi."

Bùi Dịch gật đầu, dặn dò cô: "Em ở yên trên xe không được lộn xộn."

"Anh cẩn thận một chút." Tô Thi Thi nói.

Bên ngoài lúc này chính đang nhiệt náo gà bay chó sủa, một đám chó cũng là bị đánh nóng nảy rồi, đã bắt đầu cắn quần áo đám vệ sĩ kia.

Có một vị vệ sĩ có vẻ thảm, lúc này áo quần đều rách tả tơi rồi. Trên người còn bị cào xước rất nhiều dấu vết.

Tô Thi Thi cẩn thận coi coi, phát hiện người này chính là kẻ vừa rồi đánh đám chó vô cùng tàn nhẫn kia.

Chỉ là đoàn chó điên cuồng kia, đang nhìn đến Bùi Dịch xuất hiện thời điểm, đột nhiên yên tĩnh trở lại.

Nói đúng ra, trước hết an tĩnh chính là Tiểu Vịnh.

Tiểu Vịnh vẫn đều luôn rất sợ Bùi Dịch, nhìn thấy anh xuất hiện, lập tức an tĩnh nằm ở bên chân anh, bất động rồi.

Những con chó khác thấy thế, cũng không dám la lối vọt lên nữa.

Trái lại Đại Cầu Tử vây quanh Bùi Dịch chạy vài vòng, cái mũi hướng trên người anh người người, hẳn là nghe thấy được mùi tương thịt bò.

"Ngồi xổm xuống!" Bùi Dịch trừng mắt nhìn nó liếc mắt một cái.

Đại Cầu Tử ư ử một tiếng, nhất thời cũng không dám động ròi.

Nơi xa, Đoàn Tĩnh Đồng bước chân ngẩn cũng lạch bạch thờ hồng hộc chạy đến, nhưng đến chỗ trước mặt Bùi Dịch, đến thờ mạnh không dám thờ. Cùng Hồ Quân Nhạc hai người cúi đầu, không dám nói lời nào.

"Lại vẫn thất thần làm gì?" Bùi Dịch lạnh giọng nói.

Đoàn Tĩnh Đồng thân thể khẽ run rẩy, gần như là nhảy dựng lên:
"Nhanh lên bắt bọn nó đuổi đi lên xe!"

"Tôi đi lái xe tới đây!" Hồ Quân Nhạc phản ứng coi như nhanh, co cẳng chạy.

Nơi xa, Tô Thi Thi tổ ở trong xe, xem chặc chặc lắc đầu.

Có Bùi Dịch hỗ trợ, mọi chuyện liền thuận lợi rất nhiều.

Hồ Quân Nhạc cùng Đoàn Tĩnh Đồng đem chó chất lên xe, một phút đồng hồ cũng không dám trì hoãn, giẫm lên chân ga bỏ chạy.

Bùi Dịch hướng Dương Dũng liếc mắt ra hiệu, xoay người hướng xe.

Lên xe, nổ máy xe, xe ròi đi...

Một đám người, chậm rãi mà đến, lại chậm rãi mà đi, một chút cũng không để lại dấu vết gì.

Trợ lý Hồng Tinh Huy núp ở bên cạnh xe, mãi đến khi bọn họ toàn bộ rời đi mới phản ứng kịp, khẩn trương chạy tới xem Hồng Tinh Huy.

"Xong rồi xong rồi, tôi chết chắc rồi!" Trợ lý nhìn đến trên mặt Hồng Tinh Huy đầy dấu chân chó đen tuyền, sợ tới mức mặt mũi trắng bệch.

Mà Tô Thi Thi bọn họ sau khi rời đi không bao lâu, nơi xa liền truyền đến tiếng còi cảnh sát, cảnh sát đến chỗ.

Tới trước so với cảnh sát, là một đội xe việt dã, đưa vào hơn trăm người vệ sĩ mặt đồ đen, đều là người của Hồng gia.

"May mắn chúng ta chạy nhanh." Tô Thi Thi núp ở trên người Bùi Dịch, quay đầu nhìn đến anh đang thao tác trên máy tính, hỏi, "Đang xử lý CCTV?"

"Uh"m." Bùi Dịch gật đầu.

"Trong tiểu khu khả năng sẽ có chụp ảnh gì gì đó đi? Dù sao vừa rồi nháo lớn như vậy." Tô Thi Thi có chút không yên.

"Ở nơi này cũng không phải dạng người bình thường. Dù là có người quay video, cũng không dám tung lên mạng đâu." Bùi Dịch nhàn nhạt nói.

Tô Thi Thi lúc này mới yên tâm, quay đầu nhìn nhìn tình hình phía sau, cười nói: "Hồng Tinh Huy tỉnh lại sẽ bị chọc giận đến điên rồi."

Bùi Dịch nhìn hai mắt cô, khóe miệng lộ ra một nụ cười tươi tắn: "Vui

vẻ rồi hả?"

Tô Thi Thi hừ một tiếng: "Nhìn đến hấn khi đó vẫn lại là sẽ không vui, về sau gặp một lần đánh một lần!"

Bùi Dịch yên lặng nghĩ.

Em nhìn thấy hấn, cũng không phải là gặp một lần đánh một lần sao?

Khi Tô Thi Thi bọn họ trở về trong nhà, Tô Thi Thi để cho chú Lý lại chạy một chuyến, đem tương thịt bò cùng nho tươi đưa đến chỗ Ôn Ngọc nơi đó.

Mà Đoàn Tĩnh Đồng cùng Hồ Quân Nhạc liền có vẻ thảm, bị hung hăng phạt một trận. Hai người đều bị đuổi chạy tới nhà bên cạnh - - trông chừng chó.

"Bùi Dịch, nghe nói Hồng Tinh Huy năm viện rồi hả?" Chạng vạng thời điểm, Tô Thi Thi nghe được tin tức Hồng Tinh Huy, ngây ngẩn cả người.

Bùi Dịch đang từ công trường trở về, nghe vậy gật gật đầu: "Hấn nghĩ muốn chuyện bé xé ra to."

"Tìm anh gây phiền toái rồi hả?" Tô Thi Thi hỏi.

Bùi Dịch lắc đầu, đem cái áo vest cỡi ra đưa cho thím Vương, đi vào phòng bếp, một bên rửa tay trở lại vừa nói: "Hồng gia hiện tại hấn không cho phép hấn theo chúng ta có xung đột. Hấn là nghĩ muốn dẫn dụ Ôn Ngọc ra."

"Bệnh thần kinh!" Tô Thi Thi vừa nghe đến chuyện này liền phản ứng có điều kiện tức giận.

Bùi Dịch lau khô tay, ôm chầm cô, ôn nhu nói: "Bên phía cô ấy có Tần Phong rồi, em không cần lo lắng. Bây giờ Hồng Tinh Huy ăn lớn thiệt thòi như vậy, nhất định phải tìm người phát tiết. Sắp tới..."

"Em tuyệt đối chỗ nào cũng đều không đi, ngoan ngoãn ngồi ở nhà!" Tô Thi Thi tiếp lời nói.

Bùi Dịch cười nhạt, hôn lên trán của cô.

Bọn họ bây giờ quả thật muốn cảm tạ Hồng Tinh Huy. Nếu không phải hấn nháo một trận như vậy, anh thật đúng là tìm không thấy có gì ngăn cản Tô Thi Thi đi tìm Ôn Ngọc.

Mà cách hôn lễ bọn họ còn có năm ngày thời điểm, sinh non nghi ngơi gần một tháng Ôn Ngọc đột nhiên gọi điện thoại cho Tô Thi Thi, nói muốn đến thăm cô.

Tô Thi Thi nghe được tin tức, vui vẻ hơn nửa ngày.

Mà Tần Phong nghe được tin tức này về sau, thực tại sửng sốt rất lâu.

"Em thật sự muốn đi gặp cô ấy?" Tần Phong không xác định nhìn Ôn Ngọc.

Ôn Ngọc đang cầm một cái hộp giấy đáng yêu hướng bên trong bỏ đồ vật, nghe vậy ngẩng đầu nhìn anh một cái, khẽ ừ.

"Còn có năm ngày Thi Thi liền muốn cử hành hôn lễ. Em nếu còn không xuất hiện, cô ấy nhất định hoài nghi rồi." Cô nói xong, do dự một chút, tiếp tục nói, "Em... Nghĩ muốn đem những thứ đồ chơi này mang một chút cho cô ấy, có thể chứ?"

Tần Phong lòng lập tức liền đau lợi hại, cầm tay cô, ôn nhu nói: "Em không cần thật cẩn thận như vậy, em nói cái gì cũng đúng, toàn bộ cho em ấy..."

Tần Phong đột nhiên im miệng, hận không thể đánh chính mình một cái tát.

Những thứ món đồ chơi này vốn đều là Ôn Ngọc mua tới tính toán cho đứa con xấu số của bọn họ chơi đùa, hiện giờ đứa bé không có, cũng liền không có tác dụng.

Mà lúc này anh vậy mà hào phóng như vậy nói Ôn Ngọc có thể toàn bộ tặng người ta, chẳng phải là đang cầm dao đâm vào trong lòng cô sao.

Nhưng Ôn Ngọc chỉ là cứng ngắc một giây, liền khôi phục bình thường.

Cô giống như người không có việc gì tiếp tục sắp xếp đồ chơi, chỉ là mím môi, không dám nói nữa.

Tần Phong cũng không dám nói lời nào, chỉ yên lặng giúp cô ôm thùng.

Thu dọn đồ chơi xong, Ôn Ngọc quay đầu nhìn Tần Phong, trong giọng nói mang theo tia thật cẩn thận: "Em đi vào thay quần áo, anh có thể ở bên ngoài chờ em một chút không?"

Tần Phong gật đầu, lòng thật đau rất đau.

Cô trước kia nói chuyện thời điểm, bởi vì nhát gan cũng là như vậy thật cẩn thận. Nhưng lúc đó, trong ánh mắt cô lộ ra linh động, luôn

làm cho người ta không đành lòng cùng cô tức giận.

Mà hiện giờ, cô như vậy thật cẩn thận, lại là làm cho người ta nhin không được đau lòng.

Cô đem chính mình triệt để phong đóng lại, mà lại muốn ngạnh bức chính mình đi tiếp xúc thế giới bên ngoài.

"Cô ấy khẳng định nghe được mấy lời ngày đó trong phòng mổ rồi." Tần Phong yên lặng nhắm mắt lại, tự trách vô cùng.

Sợ cô tự trách không chịu tha thứ chính mình, anh mới không dám nói cho cô đứa bé có vấn đề. Nhưng kết quả là, vẫn lại là thất bại trong gang tấc.

Mà Ôn Ngọc thay quần áo tốc độ có chút chậm.

Mười mấy phút đồng hồ sau, cô mới đi ra.

Tần Phong ngẩng đầu nhìn đến bộ dáng của cô, liền ngây ngẩn cả người.

Chỉ thấy Ôn Ngọc mặc một bộ váy liền áo bằng bông tay dài màu đỏ, có chút dày, đang trong thời tiết như vậy nhìn có chút nóng.

Mà bụng của cô - - vậy mà lòi ra, như là mang thai được năm tháng.

Cô đây là đang bao quấn cái gì quanh bụng?

Ôn Ngọc chú ý tới ánh mắt của Tần Phong, sắc mặt có chút tái nhợt, thật cẩn thận giải thích nói: "Em... Em sợ Thi Thi nhìn đến khổ sở, cho nên... Chờ cô ấy sinh con rồi mới nói cho cô ấy có được hay không?"

"Quân nhi..." Tần Phong mũi đau xót, vội vàng quay đầu lại, không nghĩ muốn để cho cô nhìn đến trong mắt anh khổ sở.

Nghỉ sớm vậy. Ai đi chơi thì đi vui vẻ. Ai ở nhà ử chần giống mềnh thì ngủ ngon nhé

Chương 632: Cô dần dần tốt lên

Trong phòng khách to như thế, rực rỡ muôn màu bày đầy đồ muốn dùng cho hôn lễ. Bánh kẹo cưới, bánh hỉ, cùng với lễ vật chuẩn bị cho tân khách.

Tô Thi Thi ngồi ở trên ghế sofa, lẳng lặng nhìn bà nội cùng mẹ chồng cô ở nơi đó thương lượng chi tiết hôn lễ tổ chức vài ngày sau.

Nhậm Tiểu Vi cùng Phương Ngọc Hoa ngay từ đầu thương lượng hào hào, nhưng đảo mắt bởi vì tân khách đáp lễ gì đó tranh cãi gây gổ.

"Con cũng đều sắp muốn sinh, có cần thiết phải đưa lễ vật tốt như vậy sao?" Nhậm Tiểu Vi cầm lấy một cái hộp nhung nhỏ trên bàn trà, bên trong chứa vàng thỏi nhỏ, vắn mi nói.

Phương Ngọc Hoa mặt xụ xuống, không vui nói: "Con sắp sinh thì đã làm sao vậy? Thi Thi cùng Bùi Dịch đúng là đã sớm đăng ký kết hôn, bất quá là bổ sung cái hôn lễ, có cái gì dọa người?"

Bà nói xong lườm Nhậm Tiểu Vi trong tay đang cầm vàng thỏi một cái: "Những thứ này là ta mua, cô có cái lý do gì mà phản đối?"

"Tiền của bà còn không phải là do con dâu tôi hiếu kính của bà?" Nhậm Tiểu Vi tức giận đến mặt đều có chút trắng.

"Tiền của ta là ta bán cổ phần công ty Đoàn thị có được!" Phương Ngọc Hoa thực tức giận.

Nhậm Tiểu Vi ngẩn ra, ngạnh cổ nói: "Liền tính như vậy, bà biết rõ Bùi Dịch bọn họ hiện tại đang ở vào thời kỳ khó khăn, lại vẫn lãng phí như vậy!"

"Cái này kêu lãng phí! Bùi Dịch là cái thân phận gì, nó về sau đúng là đại diện Bùi gia. Trong hôn lễ không trưng ra chút gì đó phô trương, về sau đúng là cũng bị người chê cười!" Phương Ngọc Hoa tức giận đến trợn trắng nhìn Nhậm Tiểu Vi liếc mắt một cái, "Cô là cái đồ ăn chơi trác tác, phá của là giỏi, cô lúc trước không lãng phí một trăm vạn kia, hiện tại dù là đưa kim gạch cũng có thể!"

"Bà..." Nhậm Tiểu Vi tự biết đuối lý, ấp úng nói, "Vậy bà cũng không thể phùng má giả làm người mập!"

"Ta xem cô là muốn đút túi riêng đi?" Phương Ngọc Hoa trả lời lại một cách mỉa mai.

Tô Thi Thi đau đầu đau đầu xoa xoa trán, trong lòng yên lặng đem Bùi Dịch mắng một trận.

"Anh thông minh vụng trộm chạy, bỏ em ở trong này bị hành hạ."

Nhậm Tiểu Vi là ngày hôm qua trở về, cùng bà nội cô cùng nhau thương lượng chuyện kết hôn.

Tô Thi Thi vẻ mặt bình tĩnh đánh giá Nhậm Tiểu Vi, nghĩ thầm mẹ chồng cô phỏng chừng ở Dương thành sống qua những ngày tháng khổ sở, hiện tại hận thù chất chứa trong lòng, tức giận đến bánh kẹo cưới cũng không nghĩ phát.

"Mẹ, bà nội, các người đừng ầm ĩ nữa." Tô Thi Thi đỡ thắt lưng ngồi thẳng một chút, "Nhữnng vàng thỏi nhỏ này có ý nghĩa kỷ niệm, bà

nội nghĩ muốn đưa sẽ đưa đi."

Tô Thi Thi thấy Nhậm Tiểu Vi thờ phì phì muốn nói nói, lập tức bỏ thêm một câu: "Tháng sau Hợp Hán có thể thu lợi nhuận rồi."

Nhậm Tiểu Vi vừa nghe, lập tức ngậm miệng lại.

Bà ta biết Hợp Hán Kiến Nghiệp, trước kia không biết cái này chính là sản nghiệp của con trai mình. Hiện giờ biết rõ, đương nhiên biết công ty kiến trúc này có bao nhiêu dọa người.

Tô Thi Thi nói có lợi nhuận, vậy cũng không phải là trăm vạn, một tháng lợi nhuận kia đúng là có thể để cho bọn họ sống an nhàn đến lúc tuổi già.

Bà ta nào biết đâu rằng, Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch hiện tại nợ nần quá nhiều. Hợp Hán Kiến Nghiệp lợi nhuận thu về cũng bất quá là không tiếp tục tăng thêm mắc nợ mà thôi.

"Không tồi dọa sững người rồi." Tô Thi Thi yên lặng nhẹ nhàng thờ ra.

Hiện giờ Nhậm Tiểu Vi quả thật không dám trêu chọc cô, nhưng mà không biết như thế nào, cùng bà nội cô hai người liền cùng kíp nổ một dạng, một chút lại nổ. Từ tối hôm qua Nhậm Tiểu Vi trở về, hai người đã cãi nhau không dưới năm lần.

Ngay tại Tô Thi Thi cân nhắc như thế nào nói sang chuyện khác thời điểm, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến giọng Ôn Ngọc.

"Thi Thi!" Ôn Ngọc kéo theo một cái rương nhỏ, nhẹ nhàng chạy về phía cô.

"Em chậm một chút!" Cùng sau lưng cô Tần Phong vội vàng nói, trong lòng anh khẽ chấn động.

Ngay tại lúc xuống xe, trước đó Ôn Ngọc vẫn lại là một bộ dáng ngơ ngác. Nhưng xuống xe vào sân, giống như là thay đổi thành một người khác vậy.

Cô lúc này, giống như là về tới dáng vẻ lúc ban đầu. Tươi cười thuần túy đẹp ngọt ngào, giống như chuyện gì cũng chưa xảy ra.

"Ngọc!" Tô Thi Thi đỡ thắt lưng đứng lên, cười đi tới phía cô, vui vẻ cực kỳ, "Không phải nói buổi chiều mới đến sao? Sớm biết như vậy tôi liền đến cửa chờ cô rồi."

"Thi Thi cô như thế nào lại béo thành như vậy rồi!" Ôn Ngọc nhìn đến Tô Thi Thi, cả kinh trừng lớn mắt, tò mò vây quanh cô coi coi, che miệng lại trộm cười rộ lên, cùng Phương Ngọc Hoa và Nhậm Tiểu Vi lên tiếng chào hỏi.

"Này, không cho nói cái chữ béo này!" Tô Thi Thi không vui rồi.

Cô đâu nào có béo như thế! Rõ ràng là thon thả hơn những phụ nữ có thai khác mà?

"Được rồi, cô mang thai, dáng người lại vẫn tốt như vậy, thật lợi hại." Ôn Ngọc nháy mắt, cầm rương nhỏ đem theo trên tay đưa cho cô, "Tôi cho bảo... Bảo Bảo chút món đồ chơi tới."

Cô nói đến "Bảo Bảo" thời điểm, rõ ràng chần chờ một phen, thần sắc hơi khựng lại. Tuy nhiên chỉ có ngăn ngùn một cái chớp mắt, Tô Thi Thi không có phát hiện, nhưng Tần Phong vẫn theo sát sau lưng bọn họ đã nhận ra.

"Đồ ngốc." Tần Phong trong mắt đau lòng chớp lóe rồi biến mất, tiến lên đem rương nhỏ chính mình mang theo đặt tới trước bàn trà.

"Như thế nào lại nhiều như vậy?" Tô Thi Thi kinh ngạc, đối với Ôn Ngọc cười nói, "Cô hôm nay sao lại có thể bỏ được, lần trước không phải nói những thứ này là muốn cho..."

"Thi Thi, Bùi Dịch đâu?" Tần Phong vội vàng cắt ngang lời Tô Thi Thi nói, sợ cô vô tâm nhắc tới đứa nhỏ sẽ tổn thương đến Ôn Ngọc.

"Anh ấy đi thôn Thành Trung còn chưa có trở lại." Tô Thi Thi đáp.

"Tần Phong, anh cũng đi đi, em ở trong này cùng Thi Thi, buổi tối tới đón em." Ôn Ngọc đối với Tần Phong bài trừ một nụ cười tươi tắn, ôn nhu nói.

Tần Phong có trong nháy mắt xuất thần.

Cô đã bao nhiêu lâu không có cười qua như vậy?

Anh nhớ không rõ, chỉ là hiện giờ nhìn đến cô miễn cưỡng cười vui như vậy, trong lòng anh lại giống như ngàn vạn mũi kim đâm vào trong người đau đớn vô cùng.

"Vậy em ngoan ngoãn ở trong này, chạng vạng anh đến đón em." Tần Phong tiến lên ôn nhu vuốt tóc Ôn Ngọc, ở trên trán cô hôn một cái như chuồn chuồn lướt nước, xoay người đối với Nhậm Tiểu Vi cùng Phương Ngọc Hoa nói, "Dì Nhậm, bà nội, con đi trước."

"Buổi tối đến ăn cơm." Phương Ngọc Hoa đứng lên nói.

Đợi Tần Phong đi rồi, Phương Ngọc Hoa cùng Nhậm Tiểu Vi đến một bên vội vàng. Tô Thi Thi lôi kéo Ôn Ngọc ngồi đến trên ghế sofa, nói:

"Hai người các người hai như thế nào là lạ?"

"A?" Ôn Ngọc ngơ ngác nhìn cô.

Tô Thi Thi ngằm lắc lắc đầu, khẳng định là cô suy nghĩ nhiều.

Cô nhìn đến bụng Ôn Ngọc nổi lên gồ ghề, cười nói: "Hiện tại phản ứng còn lớn nữa không?"

Ôn Ngọc thân thể cứng đờ, chậm rãi lắc lắc đầu, bài trừ một nụ cười tươi tắn; "Đã bình thường rồi."

"Vậy là tốt rồi." Tô Thi Thi nói, "Bà nội biết cô muốn tới, làm rất nhiều món cô thích ăn. Cô hiện tại có đói bụng không?"

Ôn Ngọc nghĩ nghĩ, liếm liếm môi: "Tôi nghĩ muốn ăn bánh ngọt."

"Tôi lập tức đi lấy." Đứng ở phía xa dọn dẹp đồ đạc Tiểu Ưu cười hướng phòng bếp chạy tới.

Ôn Ngọc nhìn bóng lưng cô: "Tiểu Ưu khi nào thì trở về?"

"Cũng là ngày hôm qua vừa trở về. Hướng trường học xin phép rồi, nói là trong nhà có việc bận, cô ấy lo lắng nhất định phải trở về." Tô Thi Thi cười nói.

"Cô ấy là người tốt." Ôn Ngọc thật sự nói.

Tô Thi Thi hì hì một phen liền nở nụ cười, cảm thấy được hôm nay Ôn Ngọc đặc biệt nghiêm túc.

May mà Ôn Ngọc nhìn thấy Tô Thi Thi, tâm tình tốt lên rất nhiều, cũng không có biểu hiện ra cái gì dị trạng.

Mãi đến ăn cơm tối bị Tần Phong đón đi, Tô Thi Thi cũng chưa phát hiện dị trạng.

Tô Thi Thi không biết, Bùi Dịch cả ngày này trái tim đều là treo lơ lửng.

Vài ngày sau đó, Ôn Ngọc mỗi ngày đều tới cùng Tô Thi Thi. Trong nháy mắt, liền đến một ngày trước hôn lễ.

"Đến khách sạn ở?" Tô Thi Thi nghe được bà nội nói về sau, cả kinh thất thần ngay tại chỗ.

Phương Ngọc Hoa nghiêm trang nhìn vợ chồng son: "Dựa theo phong tục, là cần đón dâu. Dù thế nào cũng không thể đem con từ trong nhà đón ra ngoài đi dạo một vòng lại trở về?"

"Không cần phiền toái như thế chứ? Người kia đều là cách nói mê tín." Tô Thi Thi lơ đãng.

Phương Ngọc Hoa sắc mặt nhất thời liền nghiêm túc lên.

Bùi Dịch muốn nói lại thôi, vốn là muốn nói cái gì, nhưng sợ nói ra đến lúc đó liền không có gì ngạc nhiên nữa, đành phải thỏa hiệp.

"Cứ theo ý bà nội quyết định là được."

Lần này đến phiên Tô Thi Thi buồn bực rồi.

Vác cái bụng lớn như vậy kết hôn đã đầy đủ chọc người, cô cũng không muốn ở trong khách sạn mặc áo cưới bị người vây xem a!

Bão kìa, lạnh kìa, muốn quần chăn đi ngủ quá đi. Nghe nói bão

**nên học sinh được nghỉ học rồi, giờ tự nhiên muốn quay lại
thời đi học để được nghỉ quá >"<**

Chương 633: Cô chính là người không có quyền

Tô Thi Thi phát hiện, đối với chuyện kết hôn này cô liền là người không có quyền.

Bùi Dịch cùng cô bà nội ở bên cạnh nói nhỏ thương lượng hồi lâu, sau cùng đem sự tình toàn bộ đều đã định tiếp xuống.

Tô Thi Thi đêm đó liền đi khách sạn ở.

Đợi Phương Ngọc Hoa rời đi, Tô Thi Thi cười như không cười nhìn Bùi Dịch: "Bùi tiên sinh, anh còn không biết đêm nay chú rể và cô dâu là không thể gặp mặt đi?"

"Cho nên, anh đêm nay phải ở lại chỗ này ngủ."

Bùi Dịch mặt chài quét liền đen.

Anh hiện tại trở về cùng bà nội nói anh thay đổi chủ ý được không?

Bùi Dịch yên lặng nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, nửa ngày kìm nén ra một câu: "Em đừng vội, anh nghĩ biện pháp."

Tô Thi Thi dờ khóc dờ cười: "Chỉ có một đêm, anh lại không nỡ như thế sao?"

Bùi Dịch mím chặt môi.

Được rồi, là anh không nỡ, được chưa!

Bùi Dịch quả thật không biết Phương Ngọc Hoa để cho Tô Thi Thi là vì nguyên nhân này - - Tân Lãng cùng tân nương trước khi kết hôn vậy mà không thể gặp mặt!

"Đây là cái quy củ quái dị gì chứ!" Bùi Dịch đang cùng Tần Phong gọi điện thoại thời điểm, khó chịu nói

Đầu bên kia điện thoại, Tần Phong bởi vì mấy ngày Ôn Ngọc tình huống dần dần tốt lên, tâm tình cũng tốt lên rất nhiều, cười trêu ghẹo nói: "Cậu nên thấy may mắn đi. Tôi nghe nói có địa phương, mười tháng trước khi kết hôn cũng không để cho nam nữ hai bên gặp mặt. Càng không cần phải nói những cái này kết hôn động phòng thời điểm mới gặp lần đầu tiên."

Bùi Dịch trầm mặc một hồi lâu, kìm nén ra hai chữ: "Có bệnh!"

Tần Phong bật cười: "Bình tĩnh. Muốn tới cái party chia tay thời kỳ độc thân hay không?"

Bùi Dịch khinh thường nói: "Tôi sẽ đem đề nghị của cậu nói cho Ôn Ngọc."

"Cậu dám!" Tần Phong bực liền cúp điện thoại.

Bùi Dịch thu hồi điện thoại, xoay người theo bản năng muốn đi tìm Tô Thi Thi. Đột nhiên nhớ tới Tô Thi Thi giờ phút này ở trong khách sạn, tâm tình nhất thời càng thêm khó chịu.

Trong phòng bệnh cao cấp bệnh viện thành phố, Hồng Tinh Huy chính đang ký xong một phần văn kiện, lạnh lùng nhìn trợ lý.

"Tô Thi Thi đến ở khách sạn rồi hả?" Hồng Tinh Huy hỏi.

Trợ lý nhìn đến sắc mặt của hắn, trong lòng nhất thời cả kinh, vội vàng nói: "Nhị thiếu, bây giờ người ngàn vạn lần đừng đi chọc bọn họ. Đại thiếu gia ngày mai còn muốn đi tham gia hôn lễ của bọn họ."

"Anh là anh, tôi là tôi." Hồng Tinh Huy lạnh giọng nói.

Hắn ở trên tay Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch ăn lớn thiệt thòi như vậy, làm sao có thể cứ như vậy bỏ qua. Hắn cho tới bây giờ đều là nhe răng tất báo!

Trợ lý đều nhanh khóc, sốt ruột vội vàng nói: "Trong nhà các trưởng bối đặc biệt dặn dò qua, hôn lễ của Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi tuyệt đối không thể quấy rối, người phải yên tĩnh một chút!"

Hồng Tinh Huy vẻ mặt triệt để lạnh xuống: "Cậu tới cùng là người của ai? Nếu muốn làm chó của anh tôi như thế, liền không cần đi theo tôi rồi."

Trợ lý khẩn trương giải thích: "Nhị thiếu, nếu tôi không phải sợ người gặp chuyện không may, tôi làm sao có thể biết rõ để cho người không vui lại vẫn cùng người nói những thứ này? Trách nhiệm của tôi, không phải là đem tất cả tình huống đều đã phân tích cho người nghe sao?"

"Ra ngoài!" Hồng Tinh Huy phiến toái khoát tay, nằm ở trên giường bệnh nhìn trần nhà, không biết có nghe được lời trợ lý nói hay không.

Trợ lý một giây đồng hồ cũng không dám nán lại, cấp rút vội vàng lui lại ra ngoài.

Đến bên ngoài phòng khách nhỏ, ngẩng đầu liền thấy được Hồng Hưng Nhiên ngồi ở trên ghế sofa dùng trà.

"Đại..."

Hồng Hưng nhiên làm cái động tác ngăn lại.

Trợ lý vội vàng đem câu nói kế tiếp cho nuốt trở vào.

Hồng Hưng Nhiên nhìn cửa phòng bệnh đang đóng chặt một cái, nhẹ giọng hỏi: "Nó không chịu nghe?"

Trợ lý khó xử gật gật đầu

Hồng Hưng Nhiên phóng hạ Cốc trà, thợ dài, từ trong túi áo lấy ra một lọ thuốc đặt đến trên bàn trà: "Xem đúng giờ gian để cho nó uống."

"Đây là thuốc ngủ?" Trợ lý cả kinh.

Hồng Hưng Nhiên ngẩng đầu yên lặng nhìn trợ lý: "A Ngôn, cậu từ nhỏ lớn lên ở Hồng gia. Mười tuổi thời điểm cha tôi để cho cậu đi theo Tinh Huy, cậu hẳn là coi nó như là em trai ruột của mình một dạng đi."

Vị trợ lý tên là Hồng Kỳ Ngôn vội vàng gật đầu: "Đại thiếu gia, tôi đối với Nhị thiếu gia tuyệt đối không có hai lòng, đối Hồng gia cũng không có hai lòng."

"Cậu không cần khẩn trương như thế." Hồng Hưng Nhiên khoát tay, tính tình tốt nói, "Tôi không phải Tinh Huy, cậu không cần khẩn trương như thế. Nó gần đây đang việc làm quan hệ lợi hại ra sao, tôi tin tưởng trước tôi đã cùng cậu nói rất rõ ràng rồi."

"Tôi hiểu rõ." Hồng Kỳ Ngôn chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh trên trán đều

đã tuông ra rồi.

Tất cả mọi người nói Hồng Hưng Nhiên là thân sĩ, bọn họ quả thật cũng không từng thấy qua anh ta phát giận. Nhưng dù nói như thế nào, anh ta cũng là đại thiếu gia Hồng gia, hấn từ nhỏ liền khiếp sợ anh ta.

Hồng Hưng Nhiên vẻ mặt vẫn như cũ nhàn nhạt, nói: "Nếu Tinh Huy ngày mai phá hủy hôn lễ của Bùi Dịch, anh ta nhất định sẽ không bỏ qua cho Hồng gia. Anh ta hiện tại là không cách nào cùng Hồng gia đối nghịch, nhưng Hồng gia cũng như vậy không thể không nể hà anh ta. Hồ gia cùng Đoàn gia chính là ví dụ trước mắt, chờ anh ta khôi phục nguyên khí, Hồng gia sẽ theo sau."

Hồng Hưng Nhiên nói xong tiện đứng lên, ngữ khí nghiêm túc rất nhiều: "Cho nên, không cần lại đối địch với bọn họ."

"Nhưng mà, nếu cho Nhị thiếu gia uống thuốc ngủ, khi cậu ấy tỉnh táo lại, nhất định sẽ làm ra chuyện càng thêm khủng bố." Hồng Kỳ Ngôn lo lắng nói.

Hồng Hưng Nhiên thở dài: "Hiện giờ cũng không có biện pháp khác rồi. Nếu không làm như vậy, các người là canh chừng không được nó."

Ngay tại Hồng Hưng Nhiên không thể nghĩ được biện pháp nào tốt hơn, phía ngoài phòng bệnh cửa bị đẩy ra, một cô gái dẫm xuống giày cao gót đi đến.

"Chuyện này, để tôi tới xử lý đi."

"Tân Đồng?"

"Lại tiểu thư?"

Hồng Hưng Nhiên cùng Hồng Kỳ Ngôn nhìn thấy người phụ nữ này, đều có chút ngoài ý muốn.

Hồng Hưng Nhiên rất nhanh liền phản ứng lại, cảm kích nhìn cô ta một cái: "Làm phiền cô rồi."

Anh ta nói xong tiện đi tới ngưỡng cửa, ra đến thời điểm, quay đầu hướng Lại Tân Đồng nói: "Cô hôm nay vì Hồng gia làm, Hồng gia sẽ không quên."

"Anh hai khách khí rồi." Lại Tân Đồng nhàn nhạt nói.

Cô ta đồng ý hỗ trợ mục đích rất đơn giản, cô ta không nghĩ muốn Hồng Tinh Huy gặp phải phiền toái, làm cái Hồ Sĩ Minh thứ hai.

Đợi Hồng Hưng Nhiên đi rồi, Lại Tân Đồng nhìn thoáng qua Hồng Kỳ Ngôn đứng ở một bên không biết như thế nào cho phải, chỉ chỉ lọ thuốc đặt ở trên bàn trà kia, nói: "Đi đổi một lọ."

Hồng Kỳ Ngôn sững sốt một phen, sau khi phản ứng kịp, tâm mạnh run lấy bầy, nhưng một câu cũng không dám nói, khẩn trương chạy ra ngoài.

"Chẳng lẽ chỉ có người phụ nữ như vậy, mới trị được nhị thiếu?" Hồng Kỳ Ngôn kinh hồn bạt vía nghĩ.

Khách sạn Quân Duyệt trong phòng tổng thống, Tô Thi Thi chính đang để cho Tiểu Ưu hỗ trợ tắm rửa xong từ phòng tắm ra ngoài.

"Thân thể có chỗ nào không thoải mái hay không?" Phương Ngọc Hoa đi tới, ôn nhu hỏi.

Tô Thi Thi cười nói: "Ngoại trừ tiểu tử kia đã được lợi hại, cái khác toàn bộ bình thường."

Phương Ngọc Hoa gật gật đầu, dặn dò: "Cách con dự tính ngày sinh chỉ còn lại có một tuần, con cũng nên chú ý một chút. Ai biết được nhóc con này liền muốn sớm một chút chui ra trước thời kì được."

"Bà nội, người mau đi ngủ đi." Tô Thi Thi cười nói, "Hai ngày này người một mực bận rộn, đừng để mệt muốn chết."

"Được rồi, ngại bà nội dong dài rồi. Bà nội lập tức đi ngủ, liền ở bên ngoài, con có việc liền kêu hô ta." Phương Ngọc Hoa cười nói.

Tô Thi Thi cực kỳ bất đắc dĩ, cô kỳ thật là chính mình mệt nhọc...

Chỉ là Phương Ngọc Hoa đi tới cửa, quay đầu lo lắng nói: "Nếu không, để cho Tiểu Ưu với con ngủ chung một chỗ đi."

Tô Thi Thi lắc đầu: "Tiểu Ưu đêm nay còn có thể ngủ sao? Khẳng định muốn cả đêm ở bên giường canh chừng con. Bà nội, con thật sự không có việc gì. Hướng hồ các người đều đã ở bên ngoài, có việc con liền kêu hô các người."

Phương Ngọc Hoa nghe xong, lúc này mới cùng Tiểu Ưu ra ngoài.

"Haizz, cuối cùng có thể ngủ." Tô Thi Thi xoa xoa bụng mình, hướng tới giường đi đến.

Ngay lúc cô đang xốc lên chăn, chợt nghe bên ngoài phương hướng sân phơi truyền đến một trận động tĩnh.

"Ầm" một tiếng, không phải cực kỳ vang dội. Nhưng ở đây yên tĩnh

với độ cao ba mươi mấy mét so với mặt đất, dĩ thường vang dội.

Tô Thi Thi trông đi qua, trong lòng mạnh cả kinh.

Cô nhìn đến bên ngoài phòng của cô, có bóng người!

**Mấy nay hơi bận, ko up truyện đều được. Mọi người ráng đợi
nha 😊😊😊😊😊**

Chương 634: Nửa đêm trèo tường

"Vợ yêu à." Một tiếng trầm thấp kêu to, lập tức trấn an bối rối trong lòng Tô Thi Thi.

"Bùi Dịch?" Tô Thi Thi khẽ nhếch miệng, hoài nghi chính mình có phải nghe lầm rồi hay không.

Ngay sau đó, cô liền nhìn đến Bùi Dịch từ ngoài cửa sổ đưa tay vén lên bức màn, yên lặng nhìn Tô Thi Thi, "Lại đây mở cửa."

"Anh... Anh như thế nào trèo lên?" Tô Thi Thi khẩn trương hướng anh đi đến.

Bùi Dịch đứng ở trên sân phơi, nhướn mày: "Từ từ đi."

Tô Thi Thi còn muốn chạy cũng đi không nhanh được, kéo thân thể vụng về đi đến sân phơi, mở cửa, nhìn ra ngoài xem: "Nơi này đúng là cao hơn ba mươi mấy Mét, anh cũng quá liều lĩnh rồi!"

"Anh có ngốc như thế sao?" Bùi Dịch nhíu mày, giữ chặt tay cô, hung hăng nhéo một phen, "Anh từ sân thượng leo xuống."

"Sân thượng?" Tô Thi Thi chỉ cảm thấy sau lưng mồ hôi lạnh liền muốn xuống đến nơi, "Anh quá làm càn rồi!"

Bùi Dịch khẩn trương nói: "Dương Dũng bọn họ mười mấy người giữ anh rồi, anh làm đủ biện pháp bảo hộ, không có khả năng lại có ngoài ý muốn."

Anh hiện giờ đúng là phải làm cha rồi, làm sao có thể để cho chính mình mạo hiểm, leo vào đây tới gặp cô, đương nhiên là làm chuẩn bị đầy đủ.

Tô Thi Thi lo lắng đi đến trên sân thượng ngẩng đầu nhìn lại, lập tức thân thể mạnh cứng đờ, khoe miệng giật giật.

Chỉ thấy trên sân thượng, chi chít nằm úp sấp không dưới mười cái đầu, đúng là Dương Dũng bọn họ những vệ sĩ này.

"Phu nhân ngủ ngon!" Dương Dũng vừa nhìn thấy Tô Thi Thi, cùng lúc lên tiếng chào hỏi, đồng loạt tựa đầu rụt trở về.

Tô Thi Thi đã không nghĩ muốn nói chuyện, yên lặng đi vào trong phòng.

Đóng cửa.

Bùi Dịch mò mẫn không ra Tô Thi Thi có phải tức giận rồi hay không, ngoan ngoãn theo sát sau lưng cô.

Tô Thi Thi bỗng nhiên mạnh xoay người lại.

"Em động tác chậm một chút!" Bùi Dịch hoảng sợ.

"Anh lần sau còn như vậy, em thật sẽ tức giận!" Tô Thi Thi tuy cảm động anh trăm phương nghìn kế đến xem chính mình như vậy, nhưng mà nếu lỡ xảy ra một chút chuyện gì...

"Anh làm sai, anh về sau tuyệt đối không làm như vậy nữa." Bùi Dịch nhìn đến cô gái nhỏ hốc mắt đỏ rực, chỉ biết có cầu xin tha thứ.

Tô Thi Thi trợn mắt nhìn anh, buồn bực nói: "Không phải chỉ một đêm thôi sao, anh đến làm gì?"

Bùi Dịch sắc mặt cứng đờ, rầu rĩ nói: "Ở nhà một mình, một phút đồng hồ cũng nằm không được, nhớ em nghĩ muốn thấy em, dứt khoát cứ tới đây rồi."

Người này...

Tô Thi Thi mặt bá liên đỏ, dờn mắt không dám nhìn ánh mắt anh.

Bùi Dịch nhìn thấy bộ dáng này của cô, tâm lập tức ấm vô cùng, đỡ cô hướng giường: "Ngày mai em muốn so với bình thường thức dậy sớm, đi ngủ đi."

Tô Thi Thi gật đầu, chờ anh xốc lên chăn, chân tay vụn về bò lên giường.

Bùi Dịch qua đi khóa cửa, mới yên tâm leo lên giường.

Tô Thi Thi hiện tại liền giống như chim cánh cụt ngu ngốc một dạng, đi đường cũng là vừa đơng vừa đưa. Nằm ở trên giường, chỉ có thể nằm nghiêng, ngủ một hồi liền đau thắt lưng, cần không ngừng xoay người.

Cũng khó trách Bùi Dịch lo lắng ngủ không được.

Bình thường, anh cả đêm đều thường thường thay cô xoa eo, cô có thai gần đến ngày sinh đi tiểu đêm số lần nhiều hơn trước, mỗi lần vừa tỉnh cô còn không đứng dậy, Bùi Dịch nhất định sẽ dậy trước bật đèn.

Tô Thi Thi nghĩ tới đây, khóe miệng kìm lòng không đậu hiện lên quét

xuống tươi cười, trong lòng ấm được rồi tinh rồi mù.

"Bùi Dịch, em thật hạnh phúc." Tô Thi Thi tựa vào trong lòng Bùi Dịch, nhẹ giọng nói.

Bùi Dịch sững sốt, trầm thấp ừ một tiếng, lỗ tai chậm rãi đỏ.

Tô Thi Thi hiện giờ trò chuyện mới có thể ngủ, không quá vài phút liền chìm vào ngủ say.

Bùi Dịch nhẹ nhàng ôm cô, cũng chậm rãi nhắm hai mắt lại, chỉ cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Chỉ là ngủ còn chưa tới hơn mười phút, cửa bỗng nhiên truyền đến một trận tiếng đập cửa.

"Thi Thi con như thế nào khóa cửa rồi hả? Mau lại đây mở cửa, bà nội lo lắng, vẫn lại là quyết định cùng ngủ với con." Phương Ngọc Hoa ở bên ngoài hô.

Tô Thi Thi gần đây mấy ngày này ngủ được cũng không phải cực kỳ sâu, lúc này liền kinh tỉnh rồi.

"Làm sao bây giờ?" Tô Thi Thi chống dậy ngồi thẳng người, triệt để buồn bực rồi.

Bùi Dịch sắc mặt đã là tương đương mực đặc, nhưng lại không thể tức giận.

"Thi Thi, nói chuyện với con đó? Ai nha, Tiểu Ưu, nhanh lên lại đây!" Phương Ngọc Hoa không có nghe đến Tô Thi Thi trả lời, lúc này liền nóng nảy.

"Bà nội con không sao. Người từ từ, con xuống giường." Tô Thi Thi vội vàng hô.

Sau đó xuống giường - -

"Làm sao bây giờ?" Tô Thi Thi vẻ mặt lơ mờ nhìn Bùi Dịch, "Đến trong tủ quần áo trốn một phen?"

"Sau đó ngủ bên trong?" Bùi Dịch mặt trầm xuống nói.

Cô gái ngốc này vừa rồi không có nghe đến bà nội nói muốn tiến vào cùng cô ngủ sao?

"Vậy làm sao bây giờ? Bà nội để cho em ở trong khách sạn chính là sợ chúng ta trước hôn lễ gặp mặt không tốt, nếu lỡ bị bà nội nhìn đến khẳng định sẽ giận." Tô Thi Thi sốt ruột nói.

Cô tuy không tin loại mê tín này, nhưng bà nội nói đó là tập tục ở quê của bà cùng mẹ cô, Tô Thi Thi cũng không nghĩ chỉ vì việc nhỏ này để cho bà nội không vui.

Bùi Dịch mặt trầm xuống, ôn nhu vuốt tóc của cô, sau đó không rên một tiếng cầm lấy quần áo, hướng ban công đi đến.

Tô Thi Thi sững sốt, nhỏ giọng hỏi: "Anh đi trở về?"

"Uh"m." Bùi Dịch gật đầu.

"Không được, nơi đó leo đi lên quá nguy hiểm rồi."

"Không sao đâu, kết quả tệ nhất chính là bị rơi xuống ở giữa không trung vài phút, Dương Dũng bọn họ mười người chẳng lẽ kéo không được anh." Bùi Dịch nói xong, sợ Tô Thi Thi không tin, cố ý cường

điệu một phen.

"Dùng mური sợi dây thừng."

Ách...

Tô Thi Thi lúc này đã không nghĩ được nhiều nữa, cô nếu còn không mở cửa, bà nội cô liền muốn dẫn người phá cửa mà vào rồi!

"Anh trước đừng đi ra, chẳng qua liền bị phát hiện." Tô Thi Thi vẫn lại là lo lắng để cho anh mạo hiểm, vừa nói một bên đi ra cửa.

Bùi Dịch trong mắt hiện lên quét xuống nhu ý, nhưng mà cũng không nghĩ muốn buổi tối khuya còn không vui, thừa dịp cô không chú ý, mở ra cửa sân phơi đi ra ngoài.

Ra ngoài thời điểm, thuận tiện đem cửa sổ nơi này đều đã đóng kín lại.

"Thi Thi, con không sao chứ?" Tô Thi Thi mở cửa, Phương Ngọc Hoa liền lôi kéo tay cô mạnh coi, sợ cô có cái gì ngoài ý muốn.

Tô Thi Thi bất đắc dĩ nói: "Bà nội, con rất tốt, đâu nào sẽ có chuyện như thế."

Phương Ngọc Hoa lờm cô một cái, oán trách nói: "Chuyện này cũng không thể qua loa. Nếu là con xảy ra chút chuyện gì, Bùi Dịch còn không theo cục xương già này liều mạng rồi."

"Anh ấy cũng không dám." Tô Thi Thi vừa nói, một bên vụng trộm quay đầu, muốn đi xem sắc mặt Bùi Dịch.

Nhưng cô vừa quay đầu liền ngậy ngấn cả người. Trong phòng đâu

nào còn có bóng dáng Bùi Dịch.

"Tên đàn độn này!" Tô Thi Thi ngằm tốn hơi thừa lời.

"Thi Thi?" Phương Ngọc Hoa lại bảo cô một tiếng, "Ta như thế nào cảm thấy được con có phần không thích hợp a?"

Tô Thi Thi vội vàng hoàn hồn, cười nói: "Đâu nào có. Bà nội, đều đã đã trẻ thế này, con đã mệt chết, người vẫn lại là về đi ngủ đi."

"Mệt mới? Vậy khẩn trương đi ngủ, bà nội cùng con." Phương Ngọc Hoa vừa nói một bên đỡ tay nàng hướng bên trong vừa đi.

Tô Thi Thi có chút nhớ nhưng khóc: "Bà nội, bản thân con ngủ..."

"Không được tùy hứng, chẳng thế thì ta nói cho Bùi Dịch đi!" Phương Ngọc Hoa trừng cô.

Tô Thi Thi cảm thấy được chính mình lần đầu tiên "Có khổ khó nói" như vậy!

Nhưng cô dám cùng bất luận kẻ nào sẵn giọng, chính là không dám đối bà nội như thế nào, trừ bỏ yên lặng thỏa hiệp, không có phương pháp khác.

Trong phòng đèn tắt, cả căn phòng chìm ngập đến chỗ hắc ám trong đó.

Tô Thi Thi nằm nghiêng ở trên giường, lặng lẽ lấy ra điện thoại di động, trốn ở trong chăn gửi tin nhắn cho Bùi Dịch.

"Lên rồi sao?" Tô T Thi hỏi.

Bùi Dịch cực kỳ mau trở về hai chữ.

"An toàn."

Tô Thi Thi lúc này mới yên tâm, nói câu ngủ ngon, tiện tắt máy.

Chỉ là nửa đêm đi nhà cầu xong nằm trên giường thời điểm, mơ hồ nhìn đến bức màn ngăn cách trên ban công, tựa hồ có ánh lửa lóe ra, sáng rồi lại tắt như có một người đang hút thuốc một dạng.

"Hắn là ở ngọn đèn đối diện đi?" Tô Thi Thi dụi mắt, thật sự mệt mỏi cực kỳ, không nghĩ nhiều liền ngủ thiếp đi.

Bởi vì buổi tối này kéo dài một hồi, ngày hôm sau Tô Thi Thi tỉnh lại đã tám giờ hơn, bà nội cô đã sớm lạng lẽ rời giường rồi.

Cô là bị Đoàn Tĩnh Đồng kêu la cho kinh tỉnh.

Đoàn Tĩnh Đồng chạy vào, chạy gấp trên trán đều là mồ hôi, nhìn thấy cô, không kịp thở nói: "Chị dâu, anh trai em đào hôn rồi!"

Cuối năm bận rất bận. Mạng chập chờn lúc được lúc ko. Ăn may vậy. Mn ngủ ngon. Rảnh sẽ up. Lâu rồi ko gõ trên điện thoại, cứng tay rồi

Chương 635: Người nào đó đào hôn bị bắt

"Con đứa nhỏ này, đã nói với con không cho con nói với chị dâu con, con... Con..." Phương Ngọc Hoa đuổi theo vào đây, đúng là đã không còn kịp rồi, Đoàn Tĩnh Đồng đứa nhóc thích gây chuyện này nói hớ toàn bộ đều đã khai ra hết rồi.

Tô Thi Thi đang ngồi ở bên giường tỉnh thần, nghe vậy ngẩng đầu, ánh mắt ngây ngốc nhìn Đoàn Tĩnh Đồng, không có phản ứng kịp:
"Em nói cái gì?"

Đoàn Tĩnh Đồng ai nha một tiếng, nắm bắt tay mặt, giống như người lớn nói: "Loại chuyện này như thế nào giấu diếm được! Khẩn trương để cho chị dâu biết, chị nhất định có biện pháp trị anh con!"

Tô Thi Thi rất cực phản ứng kịp, yên lặng đem tóc buông xuống dưới vén đến sau đầu.

Cô không có nghe lầm? Bùi Dịch đào hôn?

Đùa giỡn cái gì!

"Đem mọi chuyện trước nói rõ ràng." Tô Thi Thi nhìn Đoàn Tĩnh Đồng nói.

Đoàn Tĩnh Đồng nuốt nước miếng: "Trước tiên là chị phải biết, chuyện này cùng em khả không có liên quan gì."

"Nói trọng điểm!" Tô Thi Thi trừng cậu nhóc.

Đoàn Tĩnh Đồng nói: "Anh em đêm qua giống như đi ra ngoài, cả đêm cũng chưa trở về. Buổi sáng hôm nay em cùng anh Tần Phong tìm chỗ nào cũng không thấy anh. Gọi điện thoại cho anh cũng là tắt máy."

Tô Thi Thi ngậy ngẩn cả người.

Tối hôm qua ra ngoài, một đêm không về...

Cô theo bản năng liếc mắt một cái phương hướng sân phơi, hỏi Đoàn Tĩnh Đồng: "Dương Dũng bọn họ đâu?"

"Dương Dũng ca ca nói anh em hôm qua mười giờ tối ở trong khách sạn ngủ."

"Bọn họ có không nói gì thêm?" Tô Thi Thi vẻ mặt bình tĩnh hỏi.

Đoàn Tĩnh Đồng lắc đầu: "Bọn họ nói tối hôm qua với chị đến khách sạn liền chưa thấy qua anh em."

"Chưa thấy qua?" Tô Thi Thi mày nhíu lại.

Dương Dũng bọn họ khẳng định đang nói dối. Ngày hôm qua ở trên sân phơi, rõ ràng là bọn họ đưa Bùi Dịch xuống, mà còn lúc ấy Tô Thi Thi cũng nhìn đến bọn họ rồi.

"Không đúng!" Tô Thi Thi đột nhiên kinh tỉnh.

Dương Dũng không có khả năng tung ra loại lời nói dối vừa nói liền có kẻ hở, vậy cũng chỉ có thể nói - - anh ta là cố ý!

"Nếu là cố ý mà nói, không phải là cố ý để cho mình biết..."

"Không phải chứ?" Tô Thi Thi mạnh nhìn thoáng qua sân phơi, bị suy đoán của chính mình quần đến chỗ.

"Cái kia... Con trước thay quần áo đã, các người đi ra ngoài trước một phen. Sau đó chúng ta lại tìm Bùi Dịch." Tô Thi Thi nuốt một ngụm nước bọt, xấu hổ nói.

"Chị dâu, chị không tức giận? Anh em đúng là đào hôn... A, bà nội người nhẹ một chút, lỗi tai của con..."

"Tiểu tử thôi, hôm nay là ngày gì con còn ở trong này nháo. Anh con là ai, làm sao có thể sẽ đào hôn! Con khẩn trương theo ta ra ngoài!" Phương Ngọc Hoa vịn lỗi tai Đoàn Tĩnh Đồng, đi tới vài bước, quay đầu nói với Tô Thi Thi, "Con trước đừng có gấp, ta để cho Tiểu Ưu cùng con."

"Không cần không cần, bản thân con là có thể." Lúc này, Tô Thi Thi nào dám làm để người ta ở lại trong phòng, khẩn trương đem Tiểu Ưu cũng đẩy ra ngoài.

Tiểu Ưu sợ thương tổn đến cô, không dám dùng lực, bị Tô Thi Thi bán phụ giúp đuổi ra phòng.

Tô Thi Thi đã quản không được nhiều như vậy, rất nhanh khóa cửa, sau đó hướng sân phơi đi.

Phòng không nhỏ, đi tới hai mươi mấy bước mới đến bên cạnh sân phơi. Tô Thi Thi hít sâu một hơi, đưa tay nắm lấy tay cầm cái cửa lạng lẽ mở cửa.

Cô bước chân đến nhìn ra ngoài, nhất thời trầm mặc rồi. Thật không biết nên dùng cái biểu tình gì để đối mặt.

Chỉ thấy Bùi tiên sinh chính đang thẳng tắp đứng ở trên sân phơi, đưa lưng về phía Tô Thi Thi, yên lặng nhìn về phía trước.

Tấm lưng kia, nhìn có chút cô độc.

Tô Thi Thi thật sự không biết nên nói cái gì! Lại không thể mắng anh, chẳng lẽ muốn dỗ anh?

Cô thật sự không nghĩ muốn dỗ cái tên bốc đồng đàn độn này a!

"Muốn nhìn bao lâu?" Bùi Dịch mở miệng phá trầm mặc trước.

Tô Thi Thi hướng bên cạnh xê dịch, xoắn xuýt nhìn anh: "Nhanh lên vào đi."

Ở bên ngoài đứng một đêm, quá đau lòng.

May mà hiện tại trời nóng nực không sợ cảm lạnh, địa thế cao không sợ có muỗi. Chẳng thế thì chịu tội rất nhiều.

Bùi Dịch đứng ở nơi đó không hề động.

Tô Thi Thi đi tới gần: "Tức giận?"

Bùi Dịch mím môi, vẫn như cũ không hề động.

"Cần em gọi là người tiến vào sao?" Tô Thi Thi nhíu mày, uy hiếp nói.

Bùi Dịch sắc mặt cứng đờ, âm thanh gần như là từ trong kẽ răng nặn ra: "Tê chân rồi!"

"Khụ khụ..." Tô Thi Thi bị nước miếng chính mình làm sặc, đỡ tương,

cười đến đi không đứng thẳng.

Bùi Dịch sắc mặt trầm xuống: "Đừng cười kích động như thế."

Tô Thi Thi ôm bụng: "Em cũng không muốn cười a. Anh thật sự là..."

Bùi Dịch đen mặt: "Em ở bên ngoài đứng một đêm thử xem?"

"Vậy anh như thế nào không đổi đổi tư thế?" Tô Thi Thi cười hỏi.

Bùi Dịch cương nghiêm mặt: "Quên rồi."

Tô Thi Thi đi qua đỡ lấy tay anh, hai người đều đã vụng về đi vào trong. May mà Bùi Dịch đi tới một hồi thân thể liền khôi phục lại, chuyển sang đỡ tay Tô Thi Thi đi vào trong gian phòng.

Vào thời điểm, Tô Thi Thi lờm mắt thấy đến sân phơi trên mặt đất ném quá nhiều đầu thuốc lá, nhíu mày nói: "Không phải nói cai thuốc sao?"

Bùi Dịch thân thể cứng đờ, kìm nén ra mấy chữ: "Một người có vẻ nhàm chán."

Tô Thi Thi yên lặng thờ dài.

Được rồi, anh ở bên ngoài đứng một đêm anh có lý.

Cô sáng suốt không có tiếp tục truy vấn chi tiết.

Bùi Dịch đương nhiên cũng sẽ không nói cho cô, anh tối hôm qua đi đến sân phơi về sau mới nhớ tới, Dương Dũng bọn họ đã đi ngủ rồi.

Vệ sĩ cũng là buồn ngủ, Bùi Dịch đương nhiên không mặt mũi đem

nhóm người bọn họ kêu tới cứu chính mình. Nghĩ muốn phải đi về, lại phát hiện cái cửa đáng ghét kia đóng lại vậy mà mở không ra rồi...

Nhớ tới nơi này, Bùi Dịch sắc mặt càng đáng sợ hơn rồi. Đương nhiên, cũng là anh cố ý để cho Dương Dũng nói dối, mục đích chính là vì để cho Tô Thi Thi phát hiện tới cứu chính mình.

Bị vợ yêu của anh một người cười, vẫn tốt hơn so với bị những người khác cười.

Tô Thi Thi kìm nén cười, hỏi: "Có mệt hay không?"

Bùi Dịch lắc đầu: "Mang đồ nạp điện không? Điện thoại của anh hết pin rồi."

Tô Thi Thi chỉ chỉ tủ đầu giường.

Bùi Dịch nạp pin, gọi điện thoại cho Tần Phong, để cho anh trước chuẩn bị, đồng thời đem Đoàn Tĩnh Đồng xách đi!

Bùi tiên sinh nhắc tới Đoàn Tĩnh Đồng thời điểm, cũng thật là tương đương nghiêng răng nghiêng lợi!

Tô Thi Thi viện cớ để bà nội cùng Tiểu Ưu rời đi, ngồi ở bên giường có vui vẻ nhìn Bùi Dịch.

"Buổi tối lại xử lý em!" Bùi Dịch bị cô nhìn đến có chút giận, đen mặt cũng không quay đầu lại liền đi.

"Thẹn quá thành giận rồi." Tô Thi Thi mỉm cười, nhớ tới ngày hôm qua tên đàn độn này ở bên ngoài đứng một đêm, lại là đau lòng lại là buồn cười.

Quá không một hồi, nhóm người phù dâu đến chỗ. Trừ bỏ Ôn Ngọc, còn có vài vị nữ Thiết Kế Sư của Sunshine đảm đương phù dâu.

"Thi Thi, cô như thế nào vẫn còn không đổi áo cưới a?" Một vị nữ đồng nghiệp tiến vào, nhìn thấy Tô Thi Thi mặc áo ngủ ngồi ở trên ghế sofa ăn nho, thiếu chút nữa cho rằng chính mình đi nhầm chỗ.

Tô Thi Thi rút tờ khăn giấy lau chùi miệng, đưa phần còn lại đưa cho Tiểu Ưu, có chút xấu hổ: "Cái kia... Lễ phục mặc vào có phần phiền toái, đang chờ mọi người cùng hỗ trợ."

"A?" Vài vị nữ đồng nghiệp đều đã ngẩn ngơ, nghĩ thầm cô liền tính mang thai chín tháng, mặc cái áo cưới cũng không phiền toái như thế đi.

Mấy người đang buồn bực, chỉ thấy Ôn Ngọc dẫn hai vị vệ sĩ đi vào. Hai vị vệ sĩ khiêng một cái thùng gỗ, trên mặt biểu tình nghiêm trọng.

Ôn Ngọc đi ở phía trước, quay đầu một cái vờ hô để cho bọn họ cẩn thận.

"Đông" một tiếng, thùng đặt đến trên thảm trải sàn phát xuất ra tiếng vang trầm trầm, có thể thấy được thứ này có bao nhiêu nặng.

"Đây là đồ cổ đi?" Trong đó một vị phù dâu nhìn chằm chằm thùng gỗ nhỏ giọng hỏi.

Đây chính là gỗ tử đàn cực kỳ trân quý, vừa mới mang tới đây, trong phòng liền tràn ngập hương khí sâu xa, thấm vào lòng người.

Ợi cho thùng vừa mở ra, mọi người ghé sát vào vừa thấy, đều là kinh sợ đến không nói nên lời.

Tô Thi Thi chính đang đỡ thắt lưng đứng lên, đột nhiên nghe được Ôn Ngọc nói, thiếu chút nữa té ngã.

Chỉ thấy Ôn Ngọc quay đầu sững sờ nhìn Tô Thi Thi: "Bùi tổng đây là giấu bao nhiêu tiền riêng a!"

Chả hiểu wat bị gì vào hoài ko đc

Chương 636: Cô dâu duy nhất trên đời

Edit:

Beta: Ryeo

" Hắt xì! " Một vị Bùi tổng nào đó bị cho là giấu rất nhiều tiền riêng, vừa vào trong xe liền hắt hơi một cái.

Vương bí thư khẩn trương nhìn anh: "Bùi tổng, anh không sao chứ?"

Anh đã đoán được Bùi Dịch tối hôm qua ở trên sân phơi đứng cả đêm, cũng đừng để bị cảm!

Anh không hỏi không sao, vừa hỏi mặt Bùi Dịch liền càng thêm đen vài ba phần, lạnh giọng nói: " Cậu ở lại khách sạn nghe bà nội sai bảo." *(Ko biết có ai đọc bộ tranh truyện này chưa nhỉ? Thư ký Vương của lòng tôi lại vẽ thành nữ, thật đau lòng - Ryeo)*

"Vâng!" Vương bí thư nửa phần cũng không dám ở lại, đẩy mở cửa xe cũng như chạy trốn.

Chú Lý ngồi ở trên ghế lái cúi đầu cười trộm.

Xem ra Bùi tiên sinh tối hôm qua thật sự là gặp rắc rối không nhỏ a!

"Lái xe!" Bùi Dịch liếc mắt thấy chú Lý khế cong khoe môi, chỉ cảm thấy mắt mặt cực kỳ, thật muốn đem ông cùng trợ lý Vương đuổi xuống xe đi!

Mà lúc này, trong phòng khách của Tổng Thống, xuất hiện một trận im lặng ngẩn ngui.

Tô Thi Thi bâng bó nửa gương mặt, yếu kém giải thích: "Đây là người khác đưa."

Trời đất chứng giám, bọn họ hiện tại thật sự rất nghèo. Bộ quần áo cưới này thật là người khác đưa!

Chẳng qua mấy thứ này vốn là đồ Bùi Dịch cất giữ, sau khi Bùi Dịch bị bắt, cô đã đem bán hết. Hiện tại người mua lúc trước nghe nói bọn họ muốn tổ chức hôn lễ chính thức, liền đền đáp tặng trở lại.

"Quá hào phóng rồi?" Vài vị phù dâu phục hồi tinh thần lại, líu ríu nói.

"Bộ đồ cưới này thật sự thật đẹp! Thi Thi, Bùi tổng đối với cô thật tốt!" Nhóm người phù dâu vây quanh thùng, một đám thấy đều nhanh chảy nước miếng.

Trong rương chứa, đúng là váy cưới màu đỏ. Những sợi tơ ánh vàng lấp lánh, ung dung quý khí. Nhất là mũ phượng đặt ở trên bộ váy cưới kia, hoàng kim nặng trĩu trên đó đính ngọc quý màu xanh màu đỏ, mỗi một viên đều đã vô giá.

Ôn Ngọc lặng lẽ ghé sát vào bên tai Tô Thi Thi, nhỏ giọng nói: "Bùi tổng tối hôm qua ở trong này đi? Tôi vừa rồi đều đã nhìn thấy anh ấy vụng trộm chuồn đi rồi."

Tô Thi Thi vội vàng làm động tác im lặng: "Bà nội không biết chứ?"

"Tôi vừa thấy liền khẩn trương kéo bà nội nhìn lễ phục của cô rồi, yên tâm đi." Ôn Ngọc nghiêm trang nói.

"Vậ yên tâm rồi!" Tô Thi Thi vỗ ngực, chằm chọc nói, "Cô là không biết, bà nội bởi vì chuyện hôn lễ, mà lo lắng quá nhiều rồi, hỏng mất mấy dây thần kinh."

"Thi Thi." Ôn Ngọc bỗng nhiên kêu cô một tiếng, đặc biệt thật lòng nói, "Như vậy tốt rồi a, nhiều hạnh phúc."

Giống cô, khả năng đã không còn cách nào có được hạnh phúc như vậy rồi.

Tô Thi Thi ngẩn ra, chặm rãi lộ ra một nụ cười tươi tắn: " Đúng vậy. Có mọi người thật tốt."

Ôn Ngọc không nghĩ muốn mất vui, thu hồi những cảm xúc này của mình, lôi kéo tay cô nói: "Vừa rồi Tần Phong gửi tin tới nói, bọn họ mười giờ sẽ tới đây đón dâu, chúng ta nhanh lên."

"Thi Thi, con bắt đầu thay quần áo chưa?" Đang nói, bên ngoài liền truyền đến tiếng Phương Ngọc Hoa.

Tô Thi Thi đã triệt để lĩnh hội kiến thức về những hôn lễ trong dòng dõi mà bà nội nhìn trúng.

"May mắn tôi hiện đang mang thai nghi thức toàn bộ giản lược, chẳng thế thì thực sự đã bị dày vò muốn..." Cô muốn nói chữ " chết ", nói đến bên miệng nhớ tới bà nội cô đặc biệt dặn dò cô không cho nói điềm xấu, khẩn trương nuốt trở vào.

"Thi Thi, các con như thế nào còn đứng, khẩn trương mặc lễ phục, người trang điểm đã đến rồi." Phương Ngọc Hoa vừa tiến đến, nhìn thấy nhóm các cô gái lại vẫn còn đứng ở đó, nhất thời có chút nóng nảy.

Tô Thi Thi một câu cũng không dám nói, tùy ý để Ôn Ngọc lôi kéo chính mình đi đến bên giường.

Bên kia, mấy vị phù dâu khác đã bung lễ phục đến trên giường.

"Ngọc, con cũng chú ý một chút, đừng để bản thân mệt nhọc."
Phương Ngọc Hoa đi tới, hướng về phía Ôn Ngọc cười nói.

Ôn Ngọc nhu thuận gật gật đầu, cúi đầu nhìn thoáng qua bụng chính mình, trong mắt hiện lên quết xuống cô đơn.

May mà, sau khi Tô Thi Thi sinh, cô có thể giải thoát rồi.

Tiếp đó là một trận bận rộn mặc quần áo, đối với Tô Thi Thi mà nói, giống như đánh giặc một dạng.

Cô đã triệt để không phản kháng, bọn họ bảo cô nâng cánh tay liền nâng cánh tay, bảo nhắc chân liền nhắc chân.

Bộ áo cưới này là căn cứ dáng người hiện giờ của cô cô thay đổi qua, áo cưới cúp phần ngực, phía dưới dáng đầm chữ A xoã tung, vậy mà đem bụng của cô đều đã được giấu đi.

Bùi Dịch sợ Tô Thi Thi mang mũ phượng nặng chịu không được, đã sớm giục người đem mũ phượng cho sửa lại. Hiện giờ đội ở trên đầu, tuy vẫn có chút sức nặng, nhưng đều trong phạm vi có thể chịu được.

(Mít: >///
< Hự hự ta gato quá, ước gì lấy được chồng như Dịch ca huhu)

Đợi cho toàn bộ xong việc, mọi người chỉ cảm thấy mệt đổ mồ hôi

toàn thân. Mà Tô Thi Thi, còn lại là buồn ngủ - - quá nhàm chán rồi!

"Thật sự quá đẹp." Vài vị phù dâu nhìn cách ăn mặc hoàn tất của Tô Thi Thi, một đám hâm mộ kêu lên.

Tô Thi Thi bị các cô nhìn có chút xấu hổ, trong lòng yên lặng nghĩ.

"Một ngày xinh đẹp như thế lại đang mang thai. Mình phỏng chừng là người duy nhất từ xưa đến nay mang bụng bầu đội mũ phượng trùm khăn đi lấy chồng."

"Đến đây, chú rể đến đây!" Tiểu Ưu canh giữ ở cửa hưng phấn mà chạy tiến vào, "Phu nhân, bà nội, Bùi tiên sinh đến đây!"

Không biết tại sao, Tô Thi Thi nghe xong thậm chí có chút khẩn trương. Hai người tuy đã sớm đăng ký kết hôn, hiện giờ con cũng sắp chào đời, nhưng hôn lễ là lần đầu làm.

"Nhất định là do bà nội biến thành quá long trọng rồi." Tô Thi Thi ở trong lòng yên lặng an ủi chính mình.

"Đây, trùm khăn lụa trùm đầu lên." Phương Ngọc Hoa cầm một khối khăn voan màu đỏ đến, nhẹ nhàng che trên đầu Tô Thi Thi.

Khăn mỏng che mặt, nhưng lại vẫn xấu hổ. Phía trước khăn voan này, một phần nhỏ là đá quý Lưu Tô, bộ phận còn lại đều là một tầng voan mỏng, che ở trên mặt vẫn như cũ nhìn ra được khuôn mặt cô dâu, lại thêm một chút cảm giác lãng mạn.

Phương Ngọc Hoa khẽ vuốt vuốt mặt cháu gái, chưa mở miệng, mắt đã hồng, trong lòng cảm khái muôn vàn, càng thêm rất nhiều không nữa.

Qua hôm nay, Tô Thi Thi chính thức trở thành người của Bùi gia.

Bà cùng bà ngoại Tô Thi Thi từ nhỏ là khuê mật, hai người đều là Thư Hương Thế Gia. Năm đó thời điểm mẹ Tô Thi Thi lấy chồng bởi vì Đoàn gia phản đối lễ cưới cổ truyền vô ích, những tâm nguyện này đều đặt trên người Tô Thi Thi.

"Bà nội." Tô Thi Thi nhìn thấy Phương Ngọc Hoa hồng hồng ánh mắt, giọng lập tức nghẹn ngào.

"Đứa nhỏ này, không thể khóc. Bà nội là vui mừng, Thi Thi của chúng ta hôm nay lấy chồng, bà nội thay mẹ và bà ngoại con vui mừng." Phương Ngọc Hoa lau nước mắt, cười nói.

Tô Thi Thi vội vàng cúi đầu, liên tiếp đem nước mắt nuốt trở về.

"Mẹ, bà ngoại, hôm nay con lấy chồng rồi. Con cực kỳ hạnh phúc." Cô ở trong lòng yên lặng nói, để Ôn Ngọc đỡ chính mình, từng bước một đi ra khỏi phòng ngủ.

Thời điểm Bùi Dịch đi đến cửa phòng, liền nhìn đến một màn như vậy.

Vợ của anh toàn thân mũ phượng khoác lên, đầu đội khăn mỏng màu đỏ, mỗi một bước đi, ngọc quý Lưu Tô trước mặt liền dao động hai lần, đẹp đến làm người ta nghẹt thở.

Chỉ liếc mắt một cái, Bùi Dịch liền đi không nổi, tim thình thịch thình thịch, kịch liệt nhảy dựng lên.

Bốn mắt nhìn nhau, thời gian giống như yên lặng một dạng.

Tô Thi Thi cũng si ngốc nhìn Bùi Dịch. Anh hôm nay mặc một bộ

đường trang màu đỏ kiểu mới, ít đi sự lạnh lùng thường ngày khi khoát lên bộ đồ tây, có hơn một tia ấm áp.

Lúc này anh đội trời đạp đất đứng ở nơi đó, giống như cảnh sắc bốn phía đều ảm đạm xuống.

Bùi Dịch cũng như say rượu nhìn Tô Thi Thi, phảng phất muốn đem đối phương khắc vào linh hồn.

Bốn phía an tĩnh một lúc, có người ồn ào lên.

"Tiền lì xì! Tiền lì xì! Không cho tiền lì xì không được vào cửa!" Theo tiếng kêu la này, Tiểu Ưu sớm đứng ở cửa đánh bạo ầm một phen đóng cửa lại.

Bùi Dịch phản ứng cực nhanh lui về sau một bước, thiếu chút nữa liền va chạm trên ván cửa rồi.

Bùi tiên sinh lần đầu tiên kết hôn lúc này mặt liền đen, lạnh lùng trừng mắt nhìn cửa gỗ lim: "Có ý tứ gì?"

Chương này đang chưa dò lại. Ai thấy sai gì thì cmt để mình sửa nhé!

Chương 637: Không muốn lên trang nhất cũng khó

Edit:

Beta: Ryeo

" Cậu hẳn không phải là tập tục này cũng không biết đi?" Tần Phong trừng mắt, giống nhìn quái vật một dạng, "Trước cậu không phải nghiên cứu rất lâu rồi sao?"

Bùi Dịch tức giận liếc mắt nhìn anh.

Tần Phong lập tức giải thích: "Cái này gọi là phong bao khởi đầu tốt đẹp, cấp cho tiền lì xì mới có thể đi vào đón cô dâu, lấy may mắn."

Bùi tiên sinh gần đây bị Tô Thi Thi giáo dục đặc biệt cẩn thận, lúc này liền không vui "Cậu đã thấy một đám cưới truyền thống nào cần lì xì may mắn mới được đón dâu chưa?"

Anh tuy nói như vậy, vẫn lại là từ trong lòng ngực lấy ra một chồng tiền lì xì.

May mắn sớm có chuẩn bị, chẳng thế thì đã mất mặt thiệt nhiều rồi.

Tần Phong buồn cười nhìn anh một cái, dơ tay gõ cửa: "Tiền lì xì đến đây!"

Ngay sau đó, trước mắt bọn họ sáng lên, cửa mở ra rồi.

Chỉ là người đứng ở cửa đã không phải Tiểu Ưu, mà là Ôn Ngọc.
Phía sau Ôn Ngọc có vài vị phù dâu đang đứng.

Bùi Dịch nhìn thấy Ôn Ngọc, liền không nói một tiếng nhét qua một cái lì xì.

Ôn Ngọc còn không có phản ứng kịp, chỉ thấy trong tay có một cái lì xì, sửng lại hai giây.

Cứ ngây ngốc như vậy, Bùi Dịch cho rằng cô chê không đủ, lại không nói một tiếng nhét qua một cái.

Ôn Ngọc càng im lặng như vậy, đứng tại chỗ không dám động, trong đầu một mực nghĩ Bùi Dịch là vui vẻ làm cho vánh đầu rồi sao, vậy mà đối với các cô tốt như vậy!

Bùi Dịch thấy cô vẫn không cho mở, trầm mặc lại nhét qua một cái.

Ôn Ngọc lúc đã thấy trong tay nặng trĩu, bởi vì gần đây trong khoảng thời gian này không quá thích cười, cho nên thời điểm ngẩn người đó là mặt không chút thay đổi.

Bộ dáng này ở trong mắt Bùi Dịch lại cực kì trấn định, cho rằng cô thu chưa đủ vừa ý nên mới không tránh đường.

Bùi Dịch hiện giờ cũng là không dám đắc tội vị Ôn tiểu thư này, đơn giản đem tiền lì xì trong tay đều nhét vào trong tay cô.

Ôn Ngọc bị dọa, giật mình, càng không biết nên phản ứng như thế nào.

Sau lưng cô, vài vị phù dâu kia đều đã sợ ngây người.

" Tôi hôm nay xem như được mở trọng kiến thức về phù dâu. Ngọc từ đầu đến cuối chỉ đứng im ở đó, nói cái gì đều không cần phải nói, chú rể này liền ngoan ngoãn cho đưa tiền lì xì." Trong đó một vị phù dâu nhỏ giọng nói.

Các cô không phải là không tham gia qua hôn lễ của người khác, nhà khác cho tiền lì xì may mắn cũng không dễ dàng như vậy.

Chỉ là giờ phút này, như thế nào cảm giác có chút quái dị a!

"Tần Phong." Bùi Dịch nghiêng răng, vẻ mặt bình tĩnh kêu Tần Phong một tiếng.

Tiền lì xì anh đều đã đưa hết, vị Ôn tiểu thư này còn chưa tránh ra, mặt đều nhanh không nhận được rồi.

"Người anh em, tôi cũng không biết cái tình huống này là gì a!" Tần Phong ở trong lòng kêu rên, nháy mắt với cô gái nhà mình một cái.

Nhưng Ôn Ngọc tựa như đang đi vào cõi thần tiên, không có bất kì phản ứng gì.

"Trên người cậu còn có không?" Bùi Dịch vụng trộm hỏi.

Tần Phong hoàn hồn, vội vàng gật đầu, lôi hết tiền lì xì trong người ra, tiến lên một bước đi đến trước mặt Ôn Ngọc, một lần nhét vào trong tay cô, dùng âm thanh chỉ có hai người nghe được nói.

"Không được thế nữa, đừng làm cậu ta nổi giận."

Ôn Ngọc vẻ mặt đờ đẫn lúc này mới có chút thần thái, ngẩng đầu nhìn anh một cái, hoảng sợ, nhỏ giọng nói: "Em... Các anh cho em tiền lì xì làm gì, em chỉ là ra nói với các anh một tiếng, ý là có thể..."

Tần Phong lập tức che miệng Ôn Ngọc, quay đầu hướng về phía Bùi Dịch cười gượng nói: "Nhanh lên vào đi thôi, đừng làm lỡ giờ lành."

Anh nói xong, liền kéo Ôn Ngọc tới một bên, dờ khóc dờ cười.

"Bà cô ơi, những lời vừa nãy ngàn vạn lần đừng nói cho Bùi Dịch." Tần Phong nhỏ giọng nói.

Ôn Ngọc ngơ ngác liền gật gật đầu, cầm trong tay tiền lì xì hướng trước mặt anh quơ quơ: "Vậy cái này làm sao bây giờ?"

Tần Phong nhẹ cười: "Em trước cứ cầm lấy."

"A...." Ôn Ngọc gật gật đầu, còn có chút không rõ vừa rồi là chuyện gì xảy ra.

"Em như thế nào lại sợ Bùi Dịch như thế?" Tần Phong bất đắc dĩ nói.

Anh đã rõ ràng, nếu không phải mới vừa Ôn Ngọc bị hù sợ, liền đều không có hoàn cảnh này.

May mà Bùi Dịch chỉ là sợ Tô Thi Thi biết anh lãng phí tiền bạc phạt anh, không hề thật sự so đo sự thật này.

Trải qua một cửa ải vào như vậy, Bùi Dịch trái lại không giống lúc trước khẩn trương nữa.

Tô Thi Thi từ khi anh xuất hiện, ánh mắt liền một mực trên người anh. Lúc này nhìn anh đi vào, ánh sáng trong mắt cô cũng càng ngày càng nóng bỏng, lại mang theo tia thẹn thùng, mang sự hấp dẫn rất cao.

Bùi Dịch mạnh xiết chặt quả đấm, theo bản năng hít sâu một hơi. Bị cô nhìn như vậy, anh chỉ cảm thấy thân thể càng ngày càng nóng.

"Bùi Dịch!" Bùi Dịch nắm tay thành quyền, có chút khinh bỉ chính mình.

"Giờ lành đến!" Đúng lúc này, thời điểm bắt đầu hôn lễ người điều khiển chương trình bỗng nhiên hắng giọng hô một tiếng, nhất thời kinh tỉnh mọi người trong phòng.

Tô Thi Thi cuống quít dời mắt, âm thầm hít vào một hơi.

Thật sự quá dọa người rồi!

Bùi Dịch khẩn trương đi mau hai bước, đến chỗ trước mặt Tô Thi Thi. Phía sau, phù dâu phù rể nhóm người cũng đều theo đi lên.

Sau đó, phiên toái xuất hiện rồi...

Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch đứng đối mặt, giờ lành đã đến, Bùi Dịch được ôm Tô Thi Thi ra ngoài.

Nhưng hôm nay Tô Thi Thi bụng lớn như vậy, bị ôm cực kỳ dễ dàng đè phải bụng.

Tô Thi Thi chính mình cũng không biết Bùi Dịch định làm như thế nào. Đúng lúc này, chỉ thấy cửa có người tiến vào, mọi người quay đầu vừa thấy, đều đã trừng lớn mắt.

Chỉ thấy Dương Dũng đẩy mạnh đến một chiếc xe lăn!

Xe lăn tân hôn màu đỏ, trên lưng ghế dựa cột dây lụa màu đỏ.

"Đến đây." Bùi Dịch ôn nhu kéo tay Tô Thi Thi, hướng tới xe lăn đi đến.

"Ngồi xe lăn đi kết hôn?" Tất cả mọi người sợ ngây người.

Các người cũng chơi quá lớn rồi!

"Ngoạn chơi được cũng thật hoành tráng." Tô Thi Thi lúc này kỳ thật rất muốn lấy cái động chui vào!

Đúng là nhìn xe lăn tân hôn kia, cảm thấy được biện pháp này cũng không tệ như vậy. Dựa theo quy củ bà nội cô nói, cô dâu từ khi ra khỏi cửa đến khi "lên kiệu", chân là không thể chạm xuống đất.

Ngồi xe lăn vừa lúc có thể giải quyết vấn đề này.

Chỉ là...

Tô Thi Thi yên lặng nhìn lướt qua xe lăn trước mắt, có chút đau đầu.

Mang thai chín tháng mặc áo cưới đỏ đi kết hôn còn chưa tính, vẫn còn ngồi lên xe lăn đi... Nghĩ muốn không lên trang nhất của tin tức nóng cũng khó rồi.

"Chậm một chút." Ngay tại lúc Tô Thi Thi đang ngây người, bên tai nghe được giọng ấm áp của Bùi Dịch.

Tô Thi Thi hoàn hồn, đi về phía trước một bước, đứng ở trước xe lăn, chậm rãi xoay người.

Bên cạnh, đoàn nhóm người phù dâu lập tức đến giúp cô vén lên vạt áo cưới, trợ giúp cô ngồi vào trên xe lăn.

Ngay tại một khắc Tô Thi Thi ngồi xuống, Bùi Dịch bỗng nhiên quỳ một gối nửa ngồi ở trước mặt, ánh mắt ôn nhu nhìn cô: " Vợ yêu, về sau em già không đi lại được, anh sẽ làm như vậy giúp em đi đến bất cứ nơi nào em muốn."

"Hôm nay làm em phải chịu những ủy khuất này, từ nay về sau, sẽ không bao giờ để em phải chịu khổ thêm một phút nào nữa."

(Mít: hic, Phát khóc:"((Muốn lấy chồng quạ:3)

Chất giọng trầm trầm, vang lên trong phòng khách. Anh nói chính mình không am hiểu cách dỗ dành phụ nữ, nhưng Tô Thi Thi vẫn cảm thấy, lời tâm tình anh nói lên có thể làm cho người ta điên cuồng.

"Bùi Dịch..." Tô Thi Thi mũi đau xót, ánh mắt liền đỏ, nắm chặt tay anh, cảm động nói không ra lời.

Bên tai cô tựa hồ vang lên lúc trước thời điểm bà nội cô đề nghị cử hành hôn lễ anh có nói.

"Chuẩn bị cũng khá ổn rồi ạ." Khi đó anh đã nói như vậy.

"Đồ gỗ, anh đây là chuẩn bị bao lâu." Tô Thi Thi một bàn tay khẽ vuốt vuốt tay vịn xe lăn, lệ nóng doanh tròn.

Những thứ hoa văn này cô đặc biệt quen thuộc, với cảm nhận khi tiếp xúc trong đó, chỉ có Bùi Dịch mới khắc ra được.

"Bùi Dịch, em thích nhất JK vì kiến tạo cột trung cổ trong thần miếu mây lành, nghe nói là chính anh ấy điêu khắc. Tuy nhiên công nghệ không so được cùng nhà điêu khắc chuyên nghiệp, nhưng đồ án đặc biệt tinh xảo, nhà điêu khắc khắc không được."

Đây là khi bọn họ bên nhau hông bao lâu bàn về kiến trúc, Tô Thi Thi nói đến thần tượng mình sùng bái.

Hiện giờ, cô đã biết Bùi Dịch chính là JK.

Xe lăn này, là chính tay anh làm. Vì hôn lễ này, anh đã chuẩn bị thật lâu thật lâu.

Chỉ là ngay tại thời điểm Bùi Dịch phụ giúp Tô Thi Thi ra khỏi cửa, Tô Thi Thi bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề khác.

Cô nhìn thân thể mình mặc áo cưới màu đỏ, ngồi xe lăn màu đỏ...

"Dưới lầu chờ đợi hẳn không là..." Cô bị chính ý nghĩ của mình hù sợ rồi.

Xong rồi, muốn chạy trốn hôn lễ làm sao bây giờ!

Chúc cả nhà năm mới vui vẻ! Hôm nay sẽ cố có chương tất cả các bộ ^^ Bộ này sẽ cố lên 3 - 5 chương nếu rảnh

Chương 638: Đi sai phương hướng biết không?

Edit:

Beta: Ryeo

Ý nghĩ đào hôn đương nhiên chỉ là nói đùa. Chỉ là Tô Thi Thi thật sự có chút không dám đi ra bên ngoài.

"Nếu như anh ấy thật sự dùng kiểu tám người khiêng đưa mình đi kết hôn thì làm sao bây giờ?" Tô Thi Thi sầu khổ nghĩ, đến lúc đó cô muốn đi hay không?

Cô cũng không biết hôm nay mình có khác người hay không, nhưng chỉ là không muốn mang cái bụng lớn như vậy được người ta khiêng đi - - dạo phố!

Chỉ là thời điểm Bùi Dịch đang phụ giúp cô đi ra phòng khách, cô đã bị cảnh tượng trước mắt hấp dẫn đi toàn bộ lực chú ý.

"Này..."

"Cô dâu không thể nói chuyện!" Phương Ngọc Hoa vội vàng ngăn cô lại, nhỏ giọng nói, "Sau khi bái đường mới có thể nói, nhất định nhớ kỹ."

"Bà nội, này đều đã là thời đại nào rồi!" Tô Thi Thi ở trong lòng yên lặng châm chọc, đầu đau quá.

Cô nào biết đâu rằng, Phương Ngọc Hoa vì chiếu cố cô đã thay đổi rất nhiều quy củ, bằng không nhất định có thể dọa khóc cô.

Tô Thi Thi giương mắt nhìn phía trước, chỉ thấy đường hành lang đã trải lên thảm đỏ, hai bên dùng hoa Mân Côi làm thành cầu vòm, kéo dài đến cửa thang máy.

Cô ngồi ở trên xe lăn, được Bùi Dịch phụ giúp từ từ đi lên phía trước, mỗi nơi đi qua, mùi hoa xông vào mũi.

Trong thang máy cũng trang trí hoa tươi, ra khỏi thang máy, sảnh chính của khách sạn lại càng thành thế giới hoa hồng.

Nơi nơi đều là màu đỏ hạnh phúc, tượng trưng cho tình yêu hoa nở hừng hực khí thế.

Nếu nói hơn một ngàn bông hoa hồng đã là rung động, chỗ kia phải trên vạn đóa thậm chí là hơn mười, hơn 20 vạn đóa hoa hồng a!

Thời điểm Bùi Dịch phụ giúp Tô Thi Thi đi vào đại sảnh, đỉnh đầu bay là tả hạ xuống mưa cánh hoa. Cánh hoa hồng màu đỏ rơi xuống, lướt nhẹ rơi xuống mặt đất, rơi vào trên đầu, trên người Tô Thi Thi, như muốn lạc vào trong lòng cô.

Tô Thi Thi gắt gao cắn môi, mới không để cho chính mình cảm động bật khóc.

Cô ngày hôm qua đi vào thời điểm, trong khách sạn lại vẫn còn bình thường. Trong một đêm, liền đẹp được tựa như ảo mộng.

Phù dâu cùng phù rể đã đứng thành hai đội, ở bên cạnh bọn họ, vẫn như cũ là vòm hoa hình cầu.

Này là một buổi hôn lễ cực kì đặc biệt.

Chú rể mặc đồ cưới màu đỏ, phụ giúp cô dâu ngồi ở trên xe lăn trùm khăn mũ phượng từng bước một hướng tới bên ngoài đi tới.

Thời gian giống như lập tức xuyên đến mấy trăm ngàn năm trước, trong cơn mưa cánh hoa hồng kia, lãng mạn khiến người lệ nóng doanh tròn.

Bọn họ quen biết cũng không có bao lâu thời gian, tính toán đâu ra đấy, vừa mới quen biết qua kỉ niệm một năm 52 ngày yêu nhau.

" 52, yêu em, kết hôn trong ngày kỉ niệm một năm yêu nhau, vừa lúc. Như vậy, chúng ta về sau có thể có một cái ngày kỉ niệm." Đây là lúc trước sau khi Bùi Dịch chọn định ngày nói với Tô Thi Thi

Quen biết mặc dù ngắn, nhưng bọn họ cũng đã cùng trải qua công việc bề bộn như vậy. Cùng khóc cùng cười, cùng huy hoàng cũng đã cùng nghèo túng.

"Cùng với anh, mỗi ngày đều là ngày kỉ niệm." Tô Thi Thi lộ ra một nụ cười tươi tắn, ở trong lòng yên lặng nói.

Bên ngoài có một loạt phóng viên chụp ảnh, một đám cảm xúc đều đã cực kỳ kích động, nhưng chỉ có vỗ tay, ăn ý không có người nào tiếng động lớn nháo.

Tại phóng viên bên ngoài, là ba tầng bảo vệ đen kịt. Để chắc chắn không có người đến quấy rầy.

Bùi Dịch vì ngày này, quả thật đã chuẩn bị thật lâu thật lâu.

Thảm đỏ vẫn kéo dài đến bên ngoài khách sạn, Tô Thi Thi ngẩng đầu

nhìn qua, nhìn đến cuối cùng của thảm đỏ dẫn đến chiếc ô tô Lincoln màu bạc nhà bọn họ, yên lặng nhẹ nhàng thở ra.

"Không tòi, không phải cỡ kiệu."

Bùi Dịch cúi đầu khi đó, tiện nhìn đến biểu tình của vợ yêu đại nhân nhà anh như trút được gánh nặng, trong mắt hiện lên quét xuống ý cười.

"Không uống công cùng bà nội tranh cãi, bằng không trở về phải quỳ váng giặt." Bùi Dịch yên lặng nghĩ.

Anh đương nhiên hẳn không nói cho Tô Thi Thi, đây là anh cùng bà nội căn cứ vào đạo lý mà bảo vệ quyền lợi của mình mới có được phúc lợi này. Dựa theo ý của lão tổ tông, là cần dùng kiệu lớn tám người khiêng!

"Ôm anh, thân thể thả lỏng." Bùi Dịch khom lưng, vãn tay ôm vai cô, một cánh tay kia vươn đến hai chân phía dưới cô, thân thể trầm xuống ôm lấy cô hướng tới xe đi đến.

Tô Thi Thi núp ở trong lòng anh, cúi đầu lại có chút khó xử.

Được rồi, cô tới cùng là đại cô nương lên kiệu lần đầu, khó tránh khỏi thẹn thùng.

Phía sau, Ôn Ngọc cùng vài vị phù dâu đều đã lên xe, thật cẩn thận nâng vạt váy của Tô Thi Thi, chờ cô an ổn ngồi xuống, cả đám đều nóng đến nổi đầu đầy mồ hôi.

Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch sóng vai ngồi, vụng trộm nhìn nhìn bên ngoài. Không nhìn không biết, vừa thấy đã giặt mình, không nghĩ tới vậy mà đến đây người nhiều như vậy.

Xôn xao một đám, như là đang tập hợp.

Cô đang nghĩ ngợi, trên tay thấy nặng, chỉ thấy Bùi Dịch hướng trong tay cô nhét một đĩa điểm tâm nhỏ.

Tô Thi Thi sắc mặt vui vẻ, hướng anh dựng thẳng cái ngón tay cái, bốc lên một khối bánh ngọt muốn ăn.

Nhưng cô còn không có nhét vào trong miệng, cửa xe đột nhiên bị mở ra rồi.

Tô Thi Thi còn không có phản ứng kịp, chỉ thấy Bùi tiên sinh tay mắt lanh lẹ túm lấy điểm tâm trong tay cô, có tật giật mình nhét vào trong tay Ôn Ngọc ngồi đối diện.

"Ta đi cùng một xe với các con." Phương Ngọc Hoa đi vào, bà nội vừa nói vừa bò lên xe.

"Khụ khụ..." Tô Thi Thi thiếu chút nữa bị nước miếng bị sặc, may mắn vừa rồi không ăn khối bánh ngọt kia, chẳng thế thì lúc này sợ là cũng bị nghẹn.

"Nha đầu con lại vẫn không vừa ý phải hay không?" Phương Ngọc Hoa oán trách trừng mắt nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, "Đừng cho là ta không biết, Bùi Dịch chuyện gì đều chiều con, ta phải nhìn các con."

Bà nói xong liếc mắt thấy trong tay Ôn Ngọc cầm đĩa điểm tâm, nói: "Thi Thi con ở trên đường cũng không thể ăn cái gì, Ngọc là nên bổ sung thể lực."

"Người vẫn lại là bà nội ruột của con sao?" Tô Thi Thi oán thầm,

đáng thương tội nghiệp nhìn Bùi Dịch liếc mắt một cái.

Bùi Dịch cho cô một cái biểu tình đau lòng, yên lặng quay đầu đi.

Tô Thi Thi chỉ cảm thấy càng đói bụng.

Ôn Ngọc các cô một đám cúi đầu, muốn cười lại không thể cười, kìm nén thật khổ cực.

Bên ngoài xe cưới chạy, người qua đường thấy được cái gì là đội xe sang trọng. Những thương hiệu xe có tiếng bây giờ gần như đều đã gặp được, phía trước phía sau, không nhiều không ít, vừa lúc là 52 chiếc.

Muốn nói không bắt mắt nhất, thực ra là xe hoa của Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch lúc này ngồi.

Cùng so sánh với những nhà giàu khác, vợ chồng họ Bùi quả thật rất khiêm tốn. Chỉ là những người bạn này mang xe đi đón dâu một chút cũng không khiêm tốn.

Trên đường nhàm chán, Tô Thi Thi ghé mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, phát hiện ven đường chỉ cần đoàn xe của bọn họ đi qua, người qua đường vẫn luôn nghiêng chân quan sát, thật sự quá dễ thấy rồi.

"Ai, hi vọng những cái này phóng viên dưới ngòi bút lưu tình, đừng trắng trợn tuyên truyền bụng của mình" Tô Thi Thi khẽ vuốt bụng, cảm thấy được có chút thực xin lỗi bảo bảo trong bụng.

Thật đáng thương, còn chưa được sinh ra đã bị người ta lật qua lật lại nhắc tới.

"Có chỗ nào không thoải mái?" Bùi Dịch thấy Tô Thi Thi xoa bụng, lập

tức khẩn trương.

Tô Thi Thi vội vàng lắc đầu, không dám lại quân nhân đào ngũ.

Trong nhà tổ chức hay suy nghĩ ngoài bà nội cô ra, Bùi tiên sinh càng nhiều hơn!

May mà nhà bọn họ ở vùng ngoại thành, xe chạy thông thuận. Chỉ là, Tô Thi Thi liếc mắt thấy đến cảnh tượng bên ngoài, từ từ cau mày lại.

"Đợi một chút, phương hướng này có phải ngược đường rồi hay không? Nhà của chúng ta ở hướng Bắc, như thế nào đi hướng phía nam?" Tô Thi Thi trừng mắt bên ngoài lại xác nhận.

Không sai, đi sai phương hướng rồi!

Người dẫn đầu đích thị là người nào, đi tìm ra đây cô bảo đảm không đánh chết hẳn!

Nhưng khi quay đầu nhìn đến Bùi Dịch, phát hiện anh là cũng đã nhìn ra, vậy mà anh một chút đều đã không thêm để ý!

Chương 639: Bị điện hôn mê

Edit:

Beta: Ryeo

"Xe đi sai đường rồi anh không biết sao?" Tô Thi Thi liều mạng dùng ánh mắt ý bảo Bùi Dịch, lặng lẽ vươn tay nặng nề mà nhéo tay anh một cái.

Ngay sau đó, tay cô đã bị Bùi Dịch cầm, anh còn dùng tay ở trong lòng bàn tay cô gãi gãi.

"Dám đùa giỡn em!" Tô Thi Thi nổi giận.

Không đúng, nghĩ sai trọng điểm rồi!

Tô Thi Thi tiếp tục đưa mắt ra hiệu với anh, muốn để cho anh nhắc nhở lái xe phía trước một phen.

Bùi Dịch lại cho cô một ánh mắt ra hiệu an tâm, hướng cô lộ ra một nụ cười ngọt ngào có thể ngán chết người.

Tô Thi Thi tim mạnh nhảy dựng, hai má chài quét liền bay lên quét xuống đỏ ửng.

Bị điện hôn mê...

Cô cẩn thận nhìn thần sắc Bùi Dịch, thấy anh thực không thèm để ý, nhìn anh cùng sự hiểu ngầm giữa bọn họ - -

"Hắn không là..." Tô Thi Thi trong đầu hiện lên một cái ý niệm, chỉ cảm thấy tim thình thịch thình thịch nhảy dựng lên, tràn ngập vô hạn chờ mong.

Đúng lúc này, Ôn Ngọc ngồi ở đối diện ững phát hiện tình huống không đúng.

"Có phải đi sai phương hướng rồi hay không?" Ôn Ngọc nhìn bên ngoài, "Vừa rồi nơi đó phải chuyển hướng chứ?"

"Dẫn đầu chính là nhóm người Tần Phong nhà cô." Bùi Dịch vẻ mặt tỉnh rụi nói.

Ôn Ngọc lập tức ngậm miệng, trong lòng lại sốt ruột hơn.

Đây nếu là thực đi sai chỗ chậm trễ giờ lành, Tần Phong có thể bị Bùi Dịch đánh chết hay không?

Cô muốn vụng trộm gửi cho Tần Phong một tin nhắn hỏi là tình huống gì, nhưng lại sợ ảnh hưởng anh lái xe.

"Ngọc, đây, giúp bà nội nhìn xem ảnh chụp này như thế nào?" Phương Ngọc Hoa trong mắt hiện lên quét xuống ý cười, sợ Ôn Ngọc lo lắng ra cái vấn đề gì đây, lời kéo cô liền tán gẫu qua chuyện.

Mấy vị phù dâu khác cũng theo sát tán gẫu.

Vì thế, trong xe hoa xuất hiện một màn cực kỳ quý dị. Chú rể cô dâu đoan chính ngồi ở trên chỗ, mà nhóm người phù dâu lại cùng bà nội cô dâu tán gẫu khí thế ngất trời.

"Phúc lợi kết hôn cũng thật tốt quá." Tô Thi Thi tự giễu, thương cảm

nhìn Bùi Dịch, cảm thấy được chính là siêu cấp muốn nói.

Bùi Dịch đau lòng kéo cô qua, tay vỗ nhẹ bụng cô, dùng giọng chỉ có hai người mới nghe được nói: "Nếu không em trước ngủ một giấc?"

Tô Thi Thi khóe miệng giật giật, quay đầu nhìn phía ngoài cửa sổ.

Anh đã thấy cô dâu nào trên đường đi kết hôn lại ngủ chưa? Sẽ bị người ta cười chết đó biết không?

Tuy Tô Thi Thi nghĩ như vậy, nhưng không bao lâu liền buồn ngủ, thế cho nên đường đi qua những đâu đều đã không thấy được.

Cho đến khi bên tai vang lên giọng nói của Bùi Dịch: "Đến nơi rồi, anh xuống trước ôm em xuống xe, em không nên cử động."

Tô Thi Thi dụi dụi mắt, mơ mơ màng màng gật gật đầu. Thời điểm Bùi Dịch xuống xe ôm cô, tay cô ôm chặt cổ anh, nằm ở ngực anh.

Rất nhiều năm sau, Tô Thi Thi còn nhớ rõ một màn hôm nay.

Cô ngủ mơ mơ màng màng, được Bùi Dịch thật cẩn thận ôm ra ngoài xe, ngẩng đầu nhìn lại, cả người đột nhiên liền lờ mờ, cảm giác như là ngã vào cảnh trong mơ.

Bọn họ không biết đến chỗ nào, trước mắt không phải là nhà ở ngoại ô của bọn họ, mà là một tòa Tứ Hợp Viện xa hoa.

Xe đứng ở trước cửa gỗ lớn của Tứ Hợp Viện. Hai cánh cửa gỗ lúc này rộng mở, được hoa hồng trắng trang điểm, thành hình cầu vòm.

Trên đường trải thảm đỏ liên tiếp kéo dài, đến một tòa đình viện xa hoa.

Tô Thi Thi ngơ ngác nhìn tòa đình viện trước mắt, nước mắt ở trong hốc mắt đảo quanh.

Đây là cô tự mình thiết kế muốn tặng cho Bùi Dịch cái nhà kia! Là cô lúc trước, trước mặt người cả nước dùng "sính lễ" này cầu hôn Bùi Dịch.

Nó rõ ràng vẫn chỉ là một bản thiết kế trên giấy mà thôi, vậy mà giờ phút này chân thật xuất hiện trước mặt cô!

Tô Thi Thi vội vàng nhìn bốn phía, phát hiện nơi này đúng là lúc trước cô nhìn tới địa hình Bờ Hồ Nguyệt Nha kia.

"Mình lúc trước không phải bán đi sao?" Tô Thi Thi níu chặt áo cưới, trong lòng thì thào nói, có tia hoảng hốt.

Lúc trước sau khi Bùi Dịch bị bắt, cô liền đem mảnh đất này bán đi, chuyện xây nhà cũng bị hoãn lại, không nghĩ tới...

"Sau khi em hướng anh cầu hôn, anh đã bắt đầu ở trong này xây dựng rồi. Sau khi em bán, anh nhờ Tần Phong tìm người mua bán cái tình diện để làm tạm tấm hóa đơn chuộc lại." Bùi Dịch nhìn thấy vẻ mặt của Tô Thi Thi, cúi đầu ở bên tai cô thấp giọng nói.

"Hóa đơn chuộc?" Tô Thi Thi thiếu chút nữa không kịp được nói chuyện, cũng bất chấp cùng anh biện bạch chuyện người nào thổ lộ trước rồi.

Bùi Dịch chưa nói, vật liệu xây nhà cùng công nhân đều là viết hóa đơn nợ tới. Đoạn ân tình này, xem ra có chút lớn.

Thời điểm Tô Thi Thi bán lúc trước đều là ủy thác luật sư làm, cho

nên cũng không biết nơi này kỳ thật đã sớm xây dựng phòng ốc rồi. Mà lúc này, nhìn tứ hợp viện vô cùng quen thuộc trước mặt, cô chỉ cảm thấy cảm xúc bắt đầu khởi động, có một cỗ cảm xúc khó có thể nói thành lời.

Khó trách trước đi sai đường Bùi Dịch một chút đều không nóng nảy, thì ra đã sớm chuẩn bị ở trong này bãi đường!

"Phu nhân." Lúc này, Tiểu Ưu đẩy xe lăn đến, cười nhìn Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi yên lặng nhìn thoáng qua xe lăn, thu lại biểu tình vừa rồi trên mặt, làm bộ bình tĩnh buông cỗ Bùi Dịch ra.

Bùi Dịch ánh mắt ôn nhu có thể chảy ra nước, khom lưng đặt cô đến trên xe lăn, sau đó tiện phụ giúp cô tiến vào.

Khách khứa trên sân nhìn thấy cô dâu ngồi trên xe lăn đều là ngẩn ngơ, mọi người biểu tình đều có chút đặc sắc.

Tần Phong không biết từ nơi nào chạy đến, cầm trong tay một cây pháo mừng, cùng một người trẻ tuổi khác, hướng tới Tô Thi Thi bọn họ kéo vang.

Ruy bang bắn rục rĩ, vỗ tay sấm dậy.

Tô Thi Thi híp mắt, tim thùng thùng nhảy. Đến lúc này, cô mới thật sự có cảm giác chính mình phải lập gia đình.

Buổi hôn lễ này, đối với cô mà nói, là một cái nghi thức, lại càng là một lần tuyên thệ.

"Thi Thi, cô thật xinh đẹp!"

"Bùi tổng, anh mặc trang phục nhà Đường thật đẹp trai!"

"Chú rể cô dâu thật sự là trời sinh một đôi, quá xứng rồi..."

Ven đường, các vị khách đã theo chân bọn họ chào hỏi. Tô Thi Thi lộ ra đẹp ngọt ngào tươi cười, trừ bỏ cười vẫn lại là cười, mặt đều nhanh cười đến cương rồi.

Rồi sau đó, cô bị cảnh tượng trước mắt hấp dẫn rồi.

Trong viện to như vậy, bốn phía đủ loại hoa cỏ, cây ăn quả. Mà ở giữa có một khối lớn mặt cỏ, xuân ý dào dạt.

Trong mặt cỏ, dùng cành hoa tươi xếp thành một sân khấu lớn, xa xa nhìn lại, giống như là sân khấu thời cổ một dạng, chỉ là đài này chỉ có ba bậc thang, cách mặt đất rất gần.

Tại đài trước mặt, cổng vòm hoa hồng mâm xôi vĩ đại, tràn ngập không khí vui mừng.

Tô Thi Thi bọn họ lúc này dưới chân đi lên thăm dò, liền vẫn kéo dài đến cổng vòm trước mặt kia.

Tô Thi Thi được Bùi Dịch phụ giúp, mỗi lần đi lên phía trước nhiều mấy phân, liền nhiều một phần cảm giác mộng ảo.

"Ồng, anh tới cùng chuẩn bị bao lâu." Tô Thi Thi chớp chớp mắt, nước mắt bức trở về, thân thể bởi vì kích động mà run nhè nhẹ.

"Em nghĩ muốn hôn lễ như thế nào?" Có một lần Bùi Dịch hỏi Tô Thi Thi.

Khi đó Tô Thi Thi đang xem một phim cổ trang, liền thuận miệng nói:

"Em muốn ở trên một cái đài như vậy bá thiên địa, để cho tất cả mọi người nhìn đến."

Mà hiện tại, cái đài kia còn di chuyển đến trước mặt cô. Thậm chí so với cái trên TV vẫn còn đẹp hơn rất nhiều.

"Ù ù ù..." Đỉnh đầu truyền đến âm thanh vù vù.

Tô Thi Thi ngẩng đầu, chỉ nhìn đến bầu trời tung ra mưa cánh hoa. Tám cái máy bay không người lái lượn vòng trên đỉnh đầu bọn họ, bay lả tả tung ra đóa hoa.

Tô Thi Thi không biết chính mình là như thế nào xuống khỏi xe lăn, chỉ nhớ rõ Bùi Dịch ở trước đài ôm cô, từng bước một đi lên bậc thang. Anh mỗi một bước đều đã đi cực kỳ cẩn thận.

Tô Thi Thi rõ ràng cảm nhận được bắp thịt anh căng lên.

"Anh cũng cực kỳ khẩn trương đi?" Tô Thi Thi ở trong lòng yên lặng nói.

"Giờ lành đến, hai người bá thiên địa!" Người chủ trì hôn lễ đứng ở phía trước, hướng về phía đám người la lớn.

Tô Thi Thi không khỏi toàn thân chấn động, đi qua đứng đối diện Bùi Dịch.

Tình hình là mấy hôm tăng ca liên tục nên bạn ốm rồi. Qua nay đều phải đi làm

Nên nghỉ mấy hôm nhé. Khỏe sẽ đăng đều như trước, cố xong trước tết nè.

Mn ngủ ngon. Mai lại phải đi làm

Chương 640: Buồn chết người chủ trì

Trời tháng tám, mặt trời đã gay gắt hơn.

Nhưng tại Tô Thi Thi bước trên đài thời điểm, đột nhiên cảm giác được một trận mát mẻ. Một trận gió lạnh như có như không, theo dưới chân cô dâng lên, theo bốn phương tám hướng phiêu qua đây, lập tức thổi đi toàn thân khô nóng của cô.

"Điều hòa?" Tô Thi Thi quay đầu nhìn về phía Bùi Dịch, trong mắt đều là kinh ngạc.

Bùi Dịch đây là ở dưới đất giấu điều hòa sao?

Bùi Dịch sắc mặt thẹn đỏ mặt, bị cô nhìn được có chút ý tứ không tốt lắm.

Người phụ nữ ngốc này không biết hôm nay đã nhìn anh như vậy qua nhiều lần rồi hả? Còn như vậy nhìn nữa, anh sợ là muốn khống chế không nổi rồi.

May mà Tô Thi Thi rất nhanh liền đi nhìn nơi khác rồi.

Tô Thi Thi phát hiện, sân khấu chính nơi này vậy mà cũng cất giấu mấy cái điều hòa, khó trách cô vừa lên đây liền cảm giác thật mát lạnh.

"Mời chú rể cô dâu mặt đối mặt đứng vững, muốn bái trời đất rồi." Người chủ trì nhắc nhở cô dâu chú rể đứng ở nơi đó một hồi lâu

cũng không động, kiên trì tiến lên nhỏ giọng nói.

Anh ta cảm thấy được có thể làm chủ trì một buổi hôn lễ như vậy là vinh hạnh của mình, ngày sau ra ngoài tuyệt đối là một sự kiện quan trọng tựa như công trạng. Nhưng hai vị nhân vật chính này như thế nào luôn ngăn người a!

Trước ở khách sạn đã như vậy, đến nơi này vẫn lại là như vậy, thật sự mau làm anh ta buồn chết rồi.

Bên này, Bùi Dịch thật cẩn thận đỡ Tô Thi Thi đi đến vị trí chỉ định, xác định cô đứng vững vàng, mới đi đến trên chỗ của mình.

Tô Thi Thi ngẩng đầu khi đó, liền nhìn đến Bùi tiên sinh nghiêm mặt đứng ở đối diện chính mình.

"Phụt..." Tô Thi Thi gập vội cúi đầu, thiếu chút nữa cười ra tiếng.

Bùi Dịch khẩn trương đến đều nhanh biến sắc rồi!

"Cái người phụ nữ này!" Bùi Dịch nhìn đến động tác của Tô Thi Thi, mặt liền đen.

Bị cô cười như vậy, sự khẩn trương của anh trái lại giảm bớt không ít.

Người chủ trì thấy thế, khẩn trương hô: "Nhất Bái Thiên Địa - - bái!"

Nhất Bái Thiên Địa... Nói ra thì cực kỳ dễ dàng, nhưng Tô Thi Thi muốn khom lưng thời điểm, đột nhiên khó khăn rồi.

Cô hiện tại làm sao có thể khom lưng! Cúi người một cái liền có khả năng chúi nhũn quẳng ngã ra ngoài!

Tô Thi Thi đều nhanh muốn khóc, Bùi Dịch thiên tính vạn tính sợ là không tính đến điểm này đi?

Thời gian giống như ngưng trệ một dạng, Tô Thi Thi nâng bụng, đang xoắn xuýt muốn như thế nào đem lưng khom được để nhìn một chút, đột nhiên nghe được Bùi Dịch nói.

"Em đứng, anh bái em là được rồi."

Lời này nghe như thế nào cảm giác có chỗ nào không đúng...

Tô Thi Thi còn không có lấy lại tinh thần, nhìn xuyên thấu qua màn che mặt bảo thạch Lưu Tô, liền nhìn đến Bùi Dịch hướng tới chính mình thâm sâu bái.

Bái thiên địa không phải hướng phía trước bái à?

Tô Thi Thi theo bản năng cũng khom lưng, nhưng chỉ cong một chút liền cong xuống không được, linh cơ nhất động, chân trái một cong, đến đây thành cái nhún đầu gối chào.

Bùi Dịch khom lưng thời điểm chính đang nhìn chăm chăm cô, nhìn đến động tác nửa người dưới của cô, cho rằng cô muốn té ngã, vội vàng đưa tay vừa đỡ, sau lưng mồ hôi lạnh ào ào chảy ra

Gần như là đồng thời, người chủ trì hô: "Dậy!"

"Tim gan phero phổi của tôi lộn tùng phero hết rồi, không biết lão phu nhân nghĩ như thế nào, muốn bái thiên địa! Nhưng lại bái sai phương hướng rồi!" Người chủ trì nắm microphone, còn kèm chụp lấy trái tim rồi.

Anh ta đương nhiên không dám nhắc nhở hi nghĩ sai rồi, hai nhân vật chính của chúng ta lạy sai phương hướng rồi, đơn giản liền đâm lao phải theo lao.

Tô Thi Thi chính đang nghĩ đứng dậy đã bị Bùi Dịch đỡ lấy cánh tay, thiếu chút nữa sợ tới mức cầm đầu ngã quỵ.

Giương mắt nhìn đến vẻ mặt Bùi Dịch khấn trương, cô sửng sốt, hướng về phía anh lộ ra nụ cười tươi tắn, đùi phải dùng lực đứng thẳng người.

Bùi Dịch rất lớn nhẹ nhàng thờ ra, chỉ cảm thấy sợ tới mức nửa cái mạng đều nhanh không có.

"Nhị Bái Cao Đường!" Người chủ trì hô.

Phương hướng trên đài, Phương Ngọc Hoa cùng Nhậm Tiểu Vi đã ngồi ngay ngắn ở trên chủ vị, chính đang cười hì hì nhìn đôi vợ chồng trẻ này.

Nhậm Tiểu Vi hiện giờ là mà một chút cũng không dám trêu chọc vị con dâu đáng sợ này rồi. Nhìn đến bộ dáng con trai mình khấn trương, bà cũng muốn thông suốt rất nhiều. Tuy nhiên vẫn lại là không làm sao thích Tô Thi Thi, nhưng đã không giống như trước bài xích cô như vậy.

Nhìn con trai con dâu xoay người mặt hướng bọn họ, Nhậm Tiểu Vi ngồi được đoan chính một chút.

Bùi Dịch đỡ Tô Thi Thi từ từ xoay người, đứng vững.

"Bái!" Người chủ trì kêu hô.

Bùi Dịch đỡ Tô Thi Thi chậm rãi khom lưng, hướng tới hai vị trưởng bối cúi đầu.

Vợ chồng hai người, cùng nhau khom lưng.

"Dậy!"

Trên chỗ ngồi, Phương Ngọc Hoa lệ nóng doanh tròng, kích động liên tiếp gật đầu.

Trước mắt bà giống như hiện ra bộ dáng Tô Thi Thi mới trước đây. Từ lúc cô bi bô tập nói đến tập tễnh đi, rồi đến lên tiểu học, sơ trung, trung học, đại học. Tô Thi Thi chưa từng hưởng thụ quá vài ngày phúc, vẫn đều dựa vào chính mình cố gắng.

"Cháu ngoan, chúc phúc con." Phương Ngọc Hoa hướng về phía Tô Thi Thi gật đầu.

"Bà nội..." Tô Thi Thi cái mũi đau xót, thiếu chút nữa òa khóc.

Nếu không có bà nội cô, đâu nào có cô? Cô là do bà nội một tay nuôi dạy, bà nội vì cô đã từng chịu không ít tuổi nhục từ Đoàn gia.

Từng cảnh tượng trước đây, vào hôm nay trong ngày như thế, luôn luôn không tự giác xuất hiện.

Tô Thi Thi ra sức lộ ra một nụ cười tươi tắn, hướng về phía bà nội cô cười.

"Bà nội, cô sẽ sống thật sự hạnh phúc cực kỳ hạnh phúc!" Tô Thi Thi ở trong lòng yên lặng nói, đồng thời nắm chặt tay Bùi Dịch đang đỡ tay mình.

"Phu Thê Giao Bái!"

"Bái - -" người chủ trì la lớn.

Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch một lần nữa đứng mặt đối mặt. Tô Thi Thi hướng tới Bùi Dịch từ từ khụy gối, Bùi Dịch hướng tới cô chậm rãi cúi đầu.

Tay anh vẫn như cũ tùy hứng che chở cô, sợ cô ngã sắp xuống.

Nhìn từ phía dưới, tư thái một chút cũng không tuyệt đẹp, thậm chí có chút buồn cười.

Nhưng không có bất luận kẻ nào sẽ chê cười bọn họ. Những người này đến tham dự hôn lễ của bọn họ toàn bộ đều là thân bằng hảo hữu, một đám ánh mắt đều đã hồng hồng, cảm động vô cùng.

Những người bằng hữu làm ăn trong thương trường, đối với Bùi Dịch càng thêm hiểu biết.

"Có thể người bạn tri kỷ đối đãi với vợ như vậy, nhân phẩm sẽ không kém đi nơi nào." Đây là tiếng lòng của rất nhiều người.

Bùi Dịch mới mặc kệ những người khác nghĩ như thế nào, anh lúc này trong mắt trong lòng đều đã chỉ có hình ảnh người trước mặt.

Bọn họ không cần thề non hẹn biển, bọn họ đứng ở trước mặt đối phương, chính là hứa hẹn.

Tam bái kết thúc, Bùi Dịch liền lập tức dựa vào Tô Thi Thi nhẹ nhàng ôm cô, nhỏ giọng hỏi: "Có mệt hay không? Có chỗ nào không thoải mái hay không? Bảo Bảo có đá em hay không?"

Tô Thi Thi bật cười, hướng về phía anh lắc lắc.

"Em có thể nói chuyện rồi." Bùi Dịch nhỏ giọng nói.

Tô Thi Thi thở ra một hơi: "Bùi tiên sinh, anh vừa rồi bái sai hướng rồi có biết hay không?"

Bùi Dịch sắc mặt cứng đờ: "Em vẫn lại là không cần nói gì rồi."

Tô Thi Thi im lặng.

Cô nên là nhin một chút.

"Tức giận sao?" Tô Thi Thi lặng lẽ kéo tay áo anh, "Yên tâm, em hẳn không ghét bỏ anh."

"Tô Thi Thi!" Bùi Dịch nghiêng răng, liếc cô một cái, "Để cho Tiểu Ưu mang em đi thay quần áo đi."

"Em còn cần ra ngoài?" Tô Thi Thi mặt lập tức suy sụp.

Bùi Dịch bật cười, luồn tay vào màn khăn che vuốt mặt cô một cái: "Vì em chuẩn bị một bàn ăn, em xác định không nghĩ ra?"

"Em lập tức đi đổi!" Tô Thi Thi lập tức nói.

Cô sắp đổi đến hôn mê rồi.

"Cái kia, có thể thể quấy nhiễu hai vị một phen? Tôi... Tôi có cái lễ vật nghĩ muốn tặng cho nhóm người các người." Bên cạnh bỗng nhiên truyền đến giọng Hồ Quân Nhạc.

Dưới đài các tân khách đang xem hai vợ chồng này ân ái, nhìn đến

người cầm microphone này, đều đã sửng sốt một phen.

"Lẽ vật trực tiếp đưa cho quản gia." Bùi Dịch nhìn đến Hồ Quân Nhạc, mặt liền đen.

Anh nhìn đến tên gây chuyện này tay liền ngứa!

"Cái kia... Có người nói với tôi, nhất định phải vào lúc này tặng cho nhóm người các người! Tôi cũng không có biện pháp a!" Hồ Quân Nhạc một bộ dáng muốn khóc đến nơi, từ trong túi áo lấy ra một tờ giấy.

Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch vừa thấy đến tờ giấy trong tay hắn, trong lòng liền hồi hộp.

Tờ giấy này bọn họ đã vô cùng quen thuộc, bởi vì mỗi tháng bọn họ đều đã nhận được một tờ! Hơn nữa còn là từ trong ngục giam gửi ra!

Đăng chương thứ wat tí. Đạo này wat điên lắm, đăng 2h rồi mới thông báo. Giờ là 21:50 ko biết khi nào có ná. Công việc gần hết bận rồi. Từ giờ đến cuối tuần sẽ đăng nhưng hơi chậm. Qua tuần sẽ đăng đều lại nhé.

Mọi người ngủ ngon

Chương 641: Thơ tình

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

"Hỗ Sĩ Minh!"

Bùi Dịch ánh mắt tối sầm lại, hướng tới Dương Dũng ở phía sau sân khấu liếc mắt ra hiệu.

"Tôi không có ác ý! Tôi được ủy thác đọc phong thư này một phen!"
Hỗ Quân Nhạc vừa nói, một bên rất nhanh triển khai giấy viết thư, đáng thương tội nghiệp nhìn Tô Thi Thi.

Hắn đã quyết định, nếu Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch không cho hắn đọc, vậy hắn cũng chỉ có thể - - nằm trên mặt đất không đứng dậy rồi!

Hắn cũng không dám nháo loạn hôn lễ của bọn họ, cũng không dám trước mặt mọi người đọc phong thư này, đã bị anh họ hắn hại chết rồi!

"Thật là, đã ngồi tù cũng không an phận! Còn hại em út nữa!" Hỗ Quân Nhạc trong lòng buồn bực cực kỳ.

Bùi Dịch nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, trưng cầu ý kiến của cô.

Tô Thi Thi nhỏ giọng nói: "Nhìn tư thế này của hắn, không cho hắn đọc phỏng chừng sẽ khóc ăn vạ tại chỗ luôn."

Nàng nói xong nhìn thoáng qua Tiểu Mập Mập trốn ở phía xa góc

khuất một cái nào đấy, có chút không đành lòng: "Nói như thế nào cũng là anh trai của Đồng Đồng, đừng làm cho hắn quá khó xử."

Bùi Dịch yên lặng gật gật đầu, ý bảo Dương Dũng lui ra.

Hồ Quân Nhạc cho Tô Thi Thi tới một cái ánh mắt cảm kích, mơ ra phong thư, tình ái dào dạt đọc lên.

"Gửi Thi Thi."

Mới câu nói đầu tiên, Tô Thi Thi da gà liền dâng lên.

Hồ Sĩ Minh từng tháng đều đã gửi thư cho Tô Thi Thi. Lần đầu tiên là Tô Đông Pha 《 giang thành tử 》 thương tiếc người vợ đã mất, lần thứ hai là thơ tình của Trác Văn Quân. Lần thứ ba Tô Thi Thi nhớ không được, dù sao đều là cop của người ta.

Bây giờ chẳng lẽ là chính hắn viết?

Cô đang nghĩ ngợi, bên kia Hồ Quân Nhạc hắng giọng một cái, tiếp tục thì thầm:

"Anh nhớ mãi phút giây huyền diệu

Trước mắt anh em bỗng hiện lên,

Như hư ảnh mong manh vụt biến,

Như thiên thần sắc đẹp trắng trong.

Giữa day dứt sầu đau tuyệt vọng,

Giữa ồn ào xáo động buồn lo

Tiếng em nói bên tai anh vắng vắng,

Bóng dáng em anh gặp lại trong mơ.

...

Trái tim lại rộn ràng náo nức

Và trái tim sống dậy đủ điều

Cả tiên thần, cả nguồn cảm xúc

Cả đời, cả lệ, cả tình yêu."

Hồ Quân Nhạc đọc xong, hít một hơi thật sâu, trầm tình đến cái cậ cuối cùng: "Hồ Sĩ Minh tặng."

Quá không biết xấu hổ rồi...

Đây là nghĩ cách duy nhất lúc này của Tô Thi Thi.

Bài thơ này rõ ràng là bài thơ Pushkin tặng Kerono, Hồ Sĩ Minh sửa lại cái đề mục trái lại biến thành của hắn rồi!

Nhưng lại để cho Hồ Quân Nhạc trước mặt nhiều người như vậy đọc ra!

Bên cạnh, Bùi Dịch trên mặt đã không có một tia biểu tình, nhìn không ra anh là tức giận hay vẫn lại là không tức giận.

Nhưng những người biết rõ tính tình của anh đều biết, Bùi tiên sinh nổi giận.

"Đọc xong rồi hả?" Bùi Dịch nhàn nhạt nhìn Hồ Quân Nhạc.

Hồ Quân Nhạc vội vàng đem giấy viết thư gấp lại, rất nhanh gật đầu: "Đọc xong, anh họ của tôi để cho tôi nói với Thi Thi một tiếng chúc mừng."

Hồ Quân Nhạc nói xong co cẳng chạy.

"Một câu chúc mừng liền xong việc rồi hả?" Bùi Dịch nhìn chằm chằm bóng lưng Hồ Quân Nhạc, trong mắt hiện lên quét xuống ánh sáng lạnh.

Dưới sân khấu, tân khách lúc này mới hồi phục tinh thần lại, một đám sắc mặt đều đã siêu cấp đặc sắc.

Nơi này người nào không biết chuyện của Bùi Dịch Tô Thi Thi cùng Hồ Sĩ Minh những cái này? Hồ Sĩ Minh có thể nói sau cùng vì Tô Thi Thi đem chính mình đều đã ép tiến vào ngục giam, lại vẫn bồi đền hơn phân nửa Hồ gia.

"Hắn lại vẫn chưa bỏ cuộc sao." Dưới tàng cây đoàn viên, Hồng Hưng Nhiên một bàn tay đút vào trong túi quần, tùy ý đứng, ánh mắt nhìn Bùi Dịch trên sân khấu chính đang thật cẩn thận đỡ Tô Thi Thi xuống.

"Xem ra Bùi gia cùng Hồ gia về sau là người một nhà rồi." Trợ lý của anh nhỏ giọng nói.

Hồng Hưng Nhiên gật đầu, thấp giọng nói: "Đây là nguyên nhân mà ta không nghĩ muốn để cho Tinh Huy đắc tội Tần Phong."

Bùi gia cùng Hồ gia không nói đến chuyện còn có Đoàn Tĩnh Đồng ở

đây, hiện giờ Hồ Sĩ Minh biểu hiện ra ngoài đối Tô Thi Thi cảm tình, đã nói lên rất không có khả năng lại thành làm đối thủ.

"Vậy Hồ Sĩ Minh hôm nay đặc biệt để cho em họ hấn đi lên đọc bài thơ kia là có ý gì?" Trọ lý khó hiểu hỏi.

Hấn đúng là thấy được, vừa rồi các tân khách về mặt có bao nhiêu lúng túng. Bùi tổng hiện giờ tính tình trái lại tốt rất nhiều, nếu là trước đây, Hồ Quân Nhạc phỏng chừng đã bị đá ra bên ngoài rồi.

Hồng Hưng Nhiên nhẹ cười, vừa nói một bên hướng tới đôi tân nhân kia đi đến: "Nhớ nhưng một người lâu như vậy bị người khác cười đi mất, trong lòng tóm lại là có chút không thoải mái."

"Cho nên người cũng hiểu được Hồ Sĩ Minh là tới đục khoét nền tảng?"

Không đồng ý lời này Hồng Hưng Nhiên nhìn trọ lý liếc mắt một cái, thâm sâu nói, "Hấn là biết rõ đục khoét không được, cho nên mới làm cho bọn họ tăng thêm một phần trí nhớ."

"Hồ Sĩ Minh là sợ Tô Thi Thi quên hấn đi." Hồng Hưng Nhiên thì thào nói.

"Xem ra chờ hấn mãn hạn hình phạt ra ngoài, Bắc Kinh lại có một trận "Gió tanh mưa máu"." Trọ lý giễu cợt nói.

Hồng Hưng Nhiên nhếch môi, hướng tới Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch đang đi xuống kia đi đến.

"Chúc mừng." Hồng Hưng Nhiên cười nói.

"Cảm ơn." Tô Thi Thi hướng tới anh ta lộ ra một nụ cười tươi tắn. Cô

đối với vị Hồng gia đại thiếu gia này ấn tượng cũng không tệ lắm, trước cũng nhận được qua trợ giúp của anh ta, trong lòng nhớ kỹ một phần tốt của anh ta.

"Có chỗ nào thất lễ xin thông cảm." Bùi Dịch hướng tới Hồng Hưng Nhiên gật gật đầu.

Lúc này, quản gia ở phía xa hô: "Mời các vị khách quý theo tôi ngồi vào vị trí!"

"Mời." Bùi Dịch hướng Hồng Hưng Nhiên làm cái động tác mời.

Hồng Hưng Nhiên gật đầu cảm ơn, cùng trợ lý hướng tới trong phòng đi đến.

Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi hôn lễ nếu là kiểu Trung Quốc, vậy tiệc rượu khẳng định không thiếu được. Bên trong Tứ Hợp Viện trọn vẹn đặt 52 bàn. Ngay cả như vậy, cũng chỉ mời một chút nhân vật đại biểu trong giới làm ăn thương trường mà thôi.

Rất nhiều nhân vật nổi tiếng công chính, Bùi Dịch căn cứ nguyên tắc khiêm tốn, cũng không có mời.

"Em đi vào trước thay quần áo?" Bùi Dịch nhẹ giọng hỏi Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi xoa xoa eo, quả thật có chút đứng không nổi rồi.

Một bên, Tiểu Ưu cùng Ôn Ngọc và vài vị phù dâu lập tức vây đến đỡ lấy Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi quay đầu, nhìn đến Ôn Ngọc ánh mắt hồng hồng, khẽ cười nói: "Khóc?"

Ôn Ngọc gật gật đầu: "Rất cảm động."

"Đồ ngốc, qua vài ngày nữa cô cũng phải lập gia đình rồi." Tô Thi Thi cười nói.

Ôn Ngọc thân thể cứng đờ, nhưng vẫn lại là rất nhanh gật gật đầu: "Không cho cười tôi."

"Tôi cũng không có!" Tô Thi Thi trêu ghẹo nói, đi theo bọn họ cùng hướng về phòng ngủ phía sau đi đến.

Bùi Dịch thấy thế, cũng khẩn trương đi chào hỏi khách khứa rồi.

Sân góc tây bắc trong một cái đình nhỏ, chính đang trốn ăn vụng Đoàn Tĩnh Đồng bị Hồ Quân Nhạc vừa vặn tóm lấy.

"Làm anh sợ muốn chết, lần này em nhất định phải giúp anh. Chẳng thế thì anh sẽ anh trai em chính điên rồi." Hồ Quân Nhạc đưa tay tóm lấy nước trái cây trong tay Đoàn Tĩnh Đồng, rót ra rót xuống, lau một mồ hôi lạnh.

Đoàn Tĩnh Đồng bĩu môi nhìn nước trái cây trong tay hắn, châm chọc nói: "Tôi đã sớm nói qua với anh không cần can thiệp vào chuyện này, chính anh muốn chết."

Hồ Quân Nhạc khó chịu nhìn cậu nhóc: "Anh chính là Nhị ca của em nha. Hắn nói như thế nào cũng là anh họ của em, hiện giờ đã đầy đủ thảm, cũng không thể một chút việc cũng không giúp đi."

"Tôi hẳn không đem một người thiếu chút nữa hại chết anh trai cùng chị dâu của mình làm anh họ." Đoàn Tĩnh Đồng mặt trầm tiếp xuống, còn tuổi nhỏ nghiêm mặt lên tới thời điểm, thậm chí có vài phần biểu tình nghiêm túc của Bùi Dịch.

Hồ Quân Nhạc lập tức không dám nói tiếp nữa, nghĩ thầm nhóc con này không hổ là Bùi Dịch tự mình dạy dỗ, sau khi lớn lên sẽ cực kỳ đáng sợ.

"Anh nhìn thấy bên kia có mấy vị mỹ nữ không tộ, theo anh qua đi?"
Hồ Quân Nhạc lấy lòng nhìn Tiểu Mập Mạp.

Đoàn Tĩnh Đồng mặt trợn trắng: "Anh nên có phần tự giác của kẻ ăn không uống không có được hay không? Anh trai tôi không uống rượu, anh cùng anh Tần Phong đi chào hỏi tân khách."

"ANh?" Hồ Quân Nhạc lờ mờ rồi.

"Anh mới vừa rồi vẫn nói anh là Nhị ca của tôi, chẳng lẽ anh còn muốn để cho một đứa trẻ như tôi đi theo khách khứa kính rượu?"
Đoàn Tĩnh Đồng một bộ dạng chẳng muốn cùng hắn vô nghĩa, cầm nước trái cây lên liền đi vào trong nhà.

Hồ Quân Nhạc đuổi theo, tức giận đến cái mũi đầy hơi nước: "Anh nói người Bùi gia các người có phải đều là không phân rõ phải trái như vậy hay không?"

[Click để xem ảnh](#)

[Click để xem ảnh](#)

Cả bài thơ cho ai có nhu cầu đọc

Nghe báo cáp biển đứt rồi. Đăng từ 10h sáng tới 10h tối mới có thông báo. Nhiều khi chả thấy lun. Bữa nay siêng ngồi cặm cụi làm. Cuối cùng máy tắt cái cụp. Mất hết. Thêm cái lap giờ chứng lên nữa. Bao nhiêu bộ làm rồi mạng yếu chưa up được giờ chờ nó lên . A bực quá đơ. Muốn chửi bậy

Chương 642: Có khả năng sinh

"Này, 50 bàn em hẳn không đều để cho anh kính đi?" Hồ Quân Nhạc đuổi theo phía sau Đoàn Tĩnh Đồng, buồn bực hỏi han.

Đoàn Tĩnh Đồng bước chân ngừng một trận, quay đầu hướng về phía hắn cười rộ lên, khuôn mặt mập mạp đều đã cười ra nếp nhăn: "Ý kiến hay, tôi đi tố cáo với anh tôi. Hẳn là có thể triệt tiêu mầm họa như anh rồi."

Hồ Quân Nhạc dưới chân lão đảo, thiếu chút nữa ngã sấp xuống, hận không thể đánh chính mình một cái tát.

Cái miệng ăn mắm ăn muối này!

Bên này, Tô Thi Thi thay xong quần áo ra ngoài, vừa lúc gặp được Đoàn Tĩnh Đồng ghé vào trước mặt Bùi Dịch cùng anh nói chuyện.

Nhóc con kia che nửa gương mặt một bộ dạng lén lút, thực rất đáng yêu.

"Đồng Đồng, lại đây." Tô Thi Thi hướng Đoàn Tĩnh Đồng vẫy tay.

Đoàn Tĩnh Đồng lập tức buông tay xuống đứng thẳng thân thể, quay đầu chột dạ nhìn Tô Thi Thi.

Cậu nhóc còn không có động tác, Bùi Dịch đã bước nhanh hướng Tô Thi Thi đi tới. Đoàn Tĩnh Đồng lập tức không dám động, lại không dám đi.

"Anh để cho Tiểu Ưu giúp em chuẩn bị một chén canh rắn, em chú ý một chút đừng để cho bà nội phát hiện." Bùi Dịch đi tới, tiến đến bên ta Tô Thi Thi nhỏ giọng nói.

Tô Thi Thi nước miếng đều nhanh chảy xuống, canh rắn này đúng là cô thèm mấy tháng rồi, kiêng nể bà nội chết sống không cho cô ăn mấy thứ này, sợ ảnh hưởng thai nhi.

Cô chọt một phen tại trên mặt Bùi Dịch hôn một cái: "Chồng yêu à anh thật tốt!"

Bùi Dịch thân thể cứng đờ, trên mặt rất nhanh hiện lên quét xuống đỏ ửng, sụp xuống đầu, có chút buồn bực.

Người phụ nữ này lại trêu ghẹo anh!

"Ăn cơm ăn cơm!" Tô Thi Thi thấy ánh mắt anh đều đã biến sắc, khẩn trương đi về phía trước.

"Em chậm một chút!" Bùi Dịch vội vàng đi đỡ cô, sợ cô ngã sắp xuống.

Lúc này Tô Thi Thi thay đổi một bộ lễ phục màu đỏ ren, như cũ là váy cúp ngực thân xòe chữ A, hoạt bát kết hợp cùng trang trọng, đem làn da của cô phụ trợ được trong trắng lộ hồng, liền cùng giống như cây đào mật đang mùa nở rộ một dạng.

"Đáng chết!" Bùi Dịch vội vàng dời đi ánh mắt, không dám lại nhìn tiếp.

Người phụ nữ này thật sự là càng ngày càng câu người!

Tô Thi Thi một lòng nhớ đến chuyện được ăn cái gì, cũng không có chú ý tới hỏa nhiệt trong mắt Bùi Dịch, đi theo mấy người Ôn Ngọc tới một bàn của cô dâu bên kia. Bên này, Đoàn Tĩnh Đồng cũng vụng trộm chạy mắt.

"Đừng ăn quá nhanh, sống nguội gì đó không được ăn." Bùi Dịch trầm thấp dặn hai câu, liền cùng Tần Phong cùng nhau đi kính rượu.

"Bùi tổng thật sự không uống rượu rồi hả?" Ôn Ngọc một bên thay Tô Thi Thi gấp thức ăn, một bên nhỏ giọng hỏi.

Tô Thi Thi gật đầu, thật có lỗi nhìn Ôn Ngọc: "Hôm nay muốn vất vả Tần Phong nhà cô rồi."

Trước bọn họ đã thương lượng tốt, hôm nay nhiệm vụ kính rượu do đoàn phụ rể nhận thầu. Nhiệm vụ của Tần Phong chính là đem rượu mời Bùi Dịch đều đã đỡ hết.

"Anh ấy... Uống một chút cũng được." Ôn Ngọc nhìn thoáng qua Tần Phong nơi xa, thấp giọng nói.

Từ khi con của bọn họ gặp chuyện không may về sau, cô biết Tần Phong áp lực rất lớn. Mặc dù cô luôn tận lực biểu hiện bình thường, nhưng cô biết Tần Phong vẫn đều đã cực kỳ lo lắng cho cô.

Hôm nay để cho anh phát tiết đi, phỏng chừng cũng là chuyện tốt.

Nhưng nhìn đến Tần Phong một ly một ngụm uống xuống, lòng của cô lại vẫn là có chút đau.

"Ngọc, cô làm sao vậy? Cô yên tâm, Bùi Dịch đã an bài tốt, Tần Phong uống một bàn, bàn khác có người khác." Tô Thi Thi nhỏ giọng nói.

Ôn Ngọc vội vàng lắc đầu: "Cô hiểu lầm rồi, tôi là nhớ lại anh ấy uống nhiều một chút mới tốt."

Đây là cô thật lòng nói. Tần Phong cần một con đường phát tiết.

"Bạn rộn cho tới trưa, khẩn trương ăn một chút gì đi." Tô Thi Thi cười nói.

Trong lúc, Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch đi theo các trưởng bối trong nhà kính vài chén rượu, lại cùng mấy vị bạn bè quan trọng trong thương trường kính mấy chén, tiện không còn có chuyện của anh rồi.

Tô Thi Thi mang thai những ngày cuối cùng, khẩu vị càng ngày càng tốt, hiện giờ sức ăn quả thực là gấp ba người bình thường.

Ôn Ngọc thấy vậy trợn mắt há hốc mồm, tất cả mọi người trong bữa tiệc đang thay Tô Thi Thi gấp thức ăn: "Cô ăn nhiều như vậy ăn dạ dày hẳn không khó chịu?"

Tô Thi Thi lau miệng: "Tiêu hóa nhanh, không có việc gì."

"Vậy là tốt rồi." Ôn Ngọc nho nhỏ nói thầm, "Chẳng thế thì cô có chuyện gì, Bùi tổng sẽ mắng chết tôi."

Tô Thi Thi bật cười: "Anh ấy có khủng bố như thế sao?"

"Đương nhiên là có!" Mấy vị phù dâu khác lập tức nói.

"Thi Thi, cô là không biết, Bùi tổng trước kia nhìn đến người ta đều sẽ không cười. Cô nói anh ta lộ ra một cái biểu tình nghiêm túc cũng được, nhưng anh ta chính là thích mặt không chút thay đổi!"

"Đúng đó, nhắc tới vẻ mặt khùng bố nhất thế gian chính là mặt không chút thay đổi, nhất là Bùi tổng như vậy khí tràng cường đại."

"Còn có Tần tổng, lúc anh ta nổi giận quả thực so với Bùi tổng vẫn còn đáng sợ. Mỗi lần đều đã cười đến trong lòng người sợ hãi."

"Anh ấy cười với các người là vì anh ấy nghĩ đến biện pháp xử các người, đây là anh ấy chính miệng nói." Ôn Ngọc ở trong lòng yên lặng nói.

Đây có thể coi như tiệc rượu kết hôn có không khí nhẹ nhàng nhất, nhóm người phù dâu vây tại một chỗ tán gẫu Bát Quái, một đám cười đến nghiêng trước ngã sau, đến hình tượng cũng không còn rồi.

May mắn Bùi Dịch sớm đã có dự đoán trước, an bài cho bọn họ một vị trí ít bị để ý, bằng không bị chúng tân khách nhìn thấy, lại sẽ trở thành đệ nhất kỳ hoa "Câu chuyện mọi người ca tụng" ở Bắc Kinh này.

Tiệc cưới, kính rượu vĩnh viễn là chuyện chú rể và đoàn phù rể đoàn sợ hãi nhất. Hiện giờ Tô Thi Thi đang có mang, trái lại miễn chuyện uống rượu. Các tân khách đều đã bắt lấy chú rể kính rượu.

Bùi Dịch từ khi bị người ở Bắc Kinh này biết được năng lực về sau, tất cả Bắc Kinh đều đã không có gì người dám trêu chọc anh. Mặc kệ là cùng lừa hay vẫn lại là những cái trường bối này, nhìn thấy anh đều là khách khách khí khí, hôm nay rất không dễ dàng tìm đến cơ hội, đương nhiên phải thừa dịp mạnh mẽ chúc rượu anh.

Nhưng kính rượu thời điểm, xuất hiện một màn cực kỳ quý dị.

Chén rượu này vừa mới rót đầy, tân khách vừa mới nói xong lời

chúc mừng, một bàn tay liền đoạt lấy chén rượu kia của Bùi Dịch.

Tần Phong một câu vô nghĩa đều không có, nâng lên chén rượu một ngụm liền đem rượu cho uống hết rồi.

"Thất lễ." Bùi Dịch đứng lúc đối với kia vị tân khách nói.

Ngay lúc vị khách kia còn đang ngây người, vị khách thứ hai tay cầm rượu đã bị một vị phù rể khác rót đầy.

Vị khách kia thấy chén rượu đã đầy, tự nhiên liền nói vào nội dung chính.

Một câu chúc phúc vừa mới dứt lời, Tần Phong lại là lập tức đoạt lấy ly rượu đầy mà vị khách kia đưa đến kính Bùi Dịch, một ngụm uống xong.

Khi những vị khách ánh mắt lộ vẻ kỳ quái, Bùi Dịch cực kỳ "Săn sóc" giải thích một câu: "Thê tử đang có mang cần tôi chăm sóc, hôm nay rượu này liền do Tần Phong làm thay, có chỗ thất lễ xin hãy tha lỗi."

"Hiểu được, hiểu được, Bùi tổng thật sự là người chồng tốt, tình cảm vợ chồng các người thật đúng là ghen chết người ngoài a." Mọi người lập tức nói.

Bùi Dịch cười tự mình thay bọn họ rót rượu, chuyển hướng vị tiếp theo.

Buổi hôn lễ này, thực quá nhiều chuyện làm cho người ta kinh ngạc. Tốc độ kính rượu này, quả thực cùng ngòi hỏa tiễn một dạng.

Tần Phong chỉ một bộ tươi cười, kính rượu liền uống, như vậy quả thực liều chết.

Bùi Dịch nhìn đến bộ dáng của anh, mày hơi không thể nhận ra nhíu một phen: "Kiềm chế một chút, đừng làm cho người phụ nữ của cậu lo lắng."

Tần Phong tươi cười có chút hoảng hốt: "Tôi ngược lại là rất muốn dọa cô ấy..."

Trong mắt anh có tia hiu quạnh, theo bản năng quay đầu nhìn Ôn Ngọc bên kia, nhưng nửa đường lại là đem đầu kéo trở về, không nghĩ muốn để cho cô nhìn đến vẻ mặt chính mình.

"Cho cô ấy thêm chút thời gian." Bùi Dịch biết những chuyện của Tần Phong cùng Ôn Ngọc đã xảy ra thời gian này, cũng chỉ có thể an ủi anh.

Tần Phong chỉ chỉ chén rượu: "Yên tâm, tửu lượng của tôi thật sự tốt. Tôi say liền để cho bọn họ lên."

Bùi Dịch bất đắc dĩ lắc lắc đầu, đành phải mặc kệ anh.

Tựa như Ôn Ngọc nói, Tần Phong cần một con đường phát tiết.

Nhưng Ôn Ngọc vẫn lại là lo lắng trước liền để cho người ta nấu xong canh giải rượu, đợi Tần Phong dừng lại đây liền cho Tiểu Ưu bung tới.

"Cô ấy bảo cô bung lại?" Tần Phong sững sờ nhìn canh giải rượu.

Tiểu Ưu gật gật đầu: "Ôn tiểu thư đặc biệt đi phòng bếp dặn dò người ta nấu. Nói người sợ đắng, lại còn thêm đường."

Tần Phong hốc mắt khoảnh khắc liền đỏ, anh lập tức cầm lấy chén

canh, cúi đầu hướng Tiểu Ưu khoát tay: "Đi xuống đi."

Anh hít hít cái mũi, tự giễu cười cười.

"Rượu quả nhiên không phải cái thứ tốt, quá dễ dàng làm cho người ta yếu ớt." Tần Phong vẻ mặt bình tĩnh xoa xoa nước mắt, không nói được một lời rót xuống canh giải rượu.

Uống xong, tiếp tục cùng Bùi Dịch đi kính rượu.

Tiệc rượu là dài dằng dặc, Tô Thi Thi ngồi được lâu, cảm thấy được tiểu tử trong bụng kia đã được có chút lợi hại.

Cô một bên xoa xoa bụng mình, một bên nghe nhóm người phù dâu Bát Quái. Không biết qua bao lâu, Bùi Dịch mới trở về.

"Ăn no rồi hả?" Bùi Dịch ngồi vào trên vị trí bên người cô hỏi.

Tô Thi Thi gật gật đầu: "Uh"m, ăn no rồi." Dừng một chút, vẻ mặt của cô có chút ngốc, sững sờ bỏ thêm một câu, "Có thể sinh rồi."

"Uh"m?" Bùi Dịch cầm chiếc đĩa đang muốn ăn một chút gì, tùy ý lên tiếng.

Nhưng anh ngẩng đầu nhìn đến vẻ mặt Tô Thi Thi, ánh mắt lập tức liền trừng thẳng rồi. Tay mềm nhũn, chiếc đĩa xoạch một tiếng, rơi xuống đến trên bàn.

Giờ là 20: 30p tối i 7.1.2018 dựa theo tình hình hiện tại của bạn wat thì chắc khoảng 10h sáng mai 8.1.2018 mới có thông báo

Chương 643: Người đùa giỡn ta à?

"Đau bụng?" Bùi Dịch khẩn trương nhìn Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi gật gật đầu, bắt lấy tay anh, coi như trấn định: "Lúc trước cũng có chút động được lợi hại, hiện tại bắt đầu lại đau rồi."

"Không... Không có việc gì, anh... Anh đã chuẩn bị thỏa đáng, lên... Lên xe đi bệnh viện là được!" Bùi Dịch khẩn trương nói, giọng đều đã bắt đầu run run.

"Bùi Dịch..." Tô Thi Thi bị anh như vậy giật mình, lúc này cũng khẩn trương theo.

Cô càng khẩn trương, chỉ cảm thấy bắp thịt trên bụng lập tức buộc chặt thêm, bụng dưới không ngừng truy xuống, càng ngày càng đau.

"Thi Thi cô làm sao vậy?" Ôn Ngọc vừa quay đầu nhìn đến Tô Thi Thi đầu đầy mồ hôi lạnh, lúc này sợ tới mức đứng lên.

"Kêu chú Lý đi lái xe tới đây." Bùi Dịch nói xong duỗi tay đến chỗ dưới chân Tô Thi Thi, nhỏ giọng nói, "Không có việc gì, anh đã cùng bệnh viện nơi đó dặn dò tốt, không có việc gì, không có việc gì."

Nhưng anh muốn ôm ấp Tô Thi Thi thời điểm, đột nhiên không biết nên dùng nhiều lực hay không, sợ làm đau cô cùng Bảo Bảo, gấp đến độ trên trán mồ hôi đều đã xuống đến nơi.

"Thi Thi cô không sao chứ?" Ôn Ngọc thấy Bùi Dịch sắc mặt đều đã

trắng, còn tưởng rằng Tô Thi Thi xảy ra cái vấn đề lớn gì, gấp đến độ đều nhanh khóc.

"Không có việc gì không có việc gì, chính là sắp sinh mà thôi. Các người đều bình tĩnh một chút!" Vẫn lại là Tô Thi Thi chính mình trước hết bình tĩnh lại, không nói gì nhìn thoáng qua Bùi tiên sinh cùng Ôn tiểu thư.

Hai người này, là muốn đòi hù chết người nào!

"Làm sao vậy?" Bàn bên cạnh, Phương Ngọc Hoa thấy nơi này tình huống không đúng, đã đi tới.

"Bà nội." Tô Thi Thi ngồi ở trên ghế, siêu cấp xấu hổ nhìn bà nội cô, nhỏ giọng nói, "Con... Khả năng muốn sinh rồi."

"A?" Phương Ngọc Hoa sửng sốt hai giây, lập tức cười nói, "Tiểu gia hỏa này cũng thật biết chọn ngày. Vậy lại vẫn thất thần cái gì, đi bệnh viện đi."

Nhẹ nhàng phiêu phiêu một câu, một chút đều đã không nóng nảy. Bà nội dù sao cũng là người từng trải, biểu hiện tương đương bình tĩnh.

Bùi Dịch gặp bà nội không nóng nảy, cảm thấy được vợ yêu nhà mình hiện tại này tình huống là hẳn không quá nghiêm trọng, yên lặng nhẹ nhàng thở ra.

Anh khom lưng ôm lấy Tô Thi Thi, nhìn thoáng qua bốn phía, đối với nhóm người phù dâu nói: "Các người ở lại chỗ này, đừng kinh động tân khách."

"Tôi và các người cùng đi." Ôn Ngọc theo đến.

"Ngọc, chính cô thân thể..."

"Để cho cô ấy đến đây đi." Bùi Dịch nói.

Anh biết con của Ôn Ngọc đã không còn, Ôn Ngọc vẫn không nói cho Tô Thi Thi chính là sợ kích động đến cô, đối với cái này Bùi Dịch đối Ôn Ngọc là cảm kích.

Lúc này, Tần Phong cùng Đoàn Tĩnh Đồng bọn họ cũng đã đi tới.

"Muốn sinh rồi hả?" Tần Phong uống đến đã có chút choáng váng, lúc này nhìn ra, chỉ cảm thấy mọi người có bóng chông rời.

"Chúng ta hiện tại đi bệnh viện, nơi này giao cho các người rồi. Bùi Dịch hướng Tần Phong gật đầu, lúc đi cố ý nhìn Đoàn Tĩnh Đồng liếc mắt một cái, "Giúp anh chiếu cố tốt tân khách."

Con trai Bùi gia tuy chỉ có mười một tuổi, cũng có thể nhanh chóng học đối mặt việc này.

"Uh"m." Đoàn Tĩnh Đồng đặc biệt hiểu chuyện gật gật đầu, đồng thời có chút lo lắng nhìn Tô Thi Thi, "Chị dâu, người nếu là sinh không được liền mổ bụng, đừng cố chống."

"Nhóc con lời này cũng nói được." Tô Thi Thi dở khóc dở cười.

"Tiên sinh phu nhân, xe đến chỗ." Chú Lý chạy vào, nhỏ giọng nói.

Bùi Dịch lập tức ôm Tô Thi Thi đi ra ngoài.

Ôn Ngọc cũng đi theo, lúc lướt qua bên người Tần Phong thời điểm, ngừng lại.

"Anh đừng uống nữa có được hay không?" Ôn Ngọc thấy Tần Phong như vậy, tới cùng là không đành lòng, nhỏ giọng nói.

Tần Phong ánh mắt lập tức nhu được rồi tinh rồi mù, ánh mắt mê ly nhìn cô, kìm lòng không đậu vươn tay xoa mặt cô.

Ôn Ngọc theo bản năng muốn trốn, nhưng rất nhanh liền buộc chính mình ngừng lại.

Nhưng trong nháy mắt cứng ngắc đó, Tần Phong vẫn lại là cảm thấy được rồi.

Anh hơi hơi thở dài, bài trừ một nụ cười tươi tắn: "Đi thôi. Anh ở trong này lo mọi chuyện, có việc gọi điện thoại cho anh."

Ôn Ngọc gật đầu, xoay người đi tới hai bước, lại lo lắng quay đầu nói: "Không cần uống nữa."

"Được." Tần Phong cười nói.

Anh nên là vừa lòng, anh nên là chậm rãi chờ cô điều chỉnh lại, một lần nữa tiếp thu anh.

Các tân khách cũng không rõ lắm chuyện chú rể cô dâu đi nơi nào.

May mà Bùi Dịch đã sớm chuẩn bị tốt mọi chuyện để Tô Thi Thi sinh, không đến mức bối rối như thế.

Trên xe, Tô Thi Thi tựa vào trong lòng Bùi Dịch nằm ở trên ghế, có chút xấu hổ và giận dữ nói: "Chúng ta vừa kết hôn, đã có thể được mấy cái đầu đề tốt nhất rồi."

Trong nghi thức hôn lễ, ngồi xe lăn đi kết hôn, tiệc rượu không kết thúc liền muốn sinh con!

Tô Thi Thi che đậy mặt, cô thật sự không muốn khắc cốt minh tâm như vậy a!

Bùi Dịch lúc này toàn tâm toàn ý ở trên bụng cô, chỉ số thông minh tại thẳng tắp giảm xuống, nghe vậy sốt ruột vội vàng hoảng loạn an ủi:

"Không quan hệ, em nếu là sinh nhanh, trở về còn có thể dự tiệc tối."

"Bùi Dịch!" Tô Thi Thi xù lông rồi.

Bùi Dịch trái tim đập mạnh: "Có phải đau đến lợi hại hay không?"

Tô Thi Thi:...

"Thi Thi, cô nếu là chưa ăn no mà nói, tôi để cho bà nội cho cô mang chút đồ ăn đến đây. Bà nội vừa rồi nói, muốn trước đi chuẩn bị đồ đạc một chút rồi mới đi bệnh viện." Ôn Ngọc cực kỳ thật sự nói.

Tô Thi Thi:...

Cô thật sự không nghĩ muốn cùng Ôn tiểu thư ngây ngô hay Bùi tiên sinh mất đi chỉ số thông minh nói chuyện rồi. Bọn họ vậy mà đem chuyện này nói thật sự như thế!

"Tôi bảo tồn thể lực." Tô Thi Thi nhắm mắt lại, cảm thấy được vẫn lại là trầm mặc an toàn nhất.

Chẳng thế thì nửa đường liền có khả năng đem đứa nhỏ này đều đã tức giận đến bò ra!

Bùi Dịch cho rằng cô đau đến không chịu nổi, lúc này cũng không

dám tiếp tục nói chuyện với cô, chỉ gắt gao ôm cô, sợ cô bị xe làm xốc thêm đau.

Đi được nửa đường, Tô Thi Thi thật sự nhịn không được nói: "Ba ba của bảo bảo, anh còn như vậy ôm ấp tiếp nữa, nó đều nhanh bị anh nặn ra rồi!"

Bùi Dịch ngẩn ngơ: "Nó nhanh như vậy liền muốn chui ra rồi hả?"

Tô Thi Thi tức giận đến muốn thăng thiên: "Anh ôm ấp được xiết chặt bụng em rồi. Mặt khác, sinh con không có nhanh như vậy."

Bùi Dịch khẩn trương buông tay, trong lòng có chút ủy khuất.

Anh là lần đầu tiên làm cha, tuy bổ sung rất nhiều kiến thức. Nhưng thật sự gặp phải tình cảnh đến khi vợ sinh, quan tâm tất loạn, kết cấu đều đã vong hết.

Anh hiện tại cả đầu chỉ nhớ rõ đã từng thấy người nào đó khó sanh, người nào đó xảy ra chuyện ngoài ý... Cho nên nói, bình thường không có việc gì liền muốn rời xa mấy thứ khiến người ta tiêu cực, chẳng thế thì vào lúc bạn yếu đuối nhất những ý nghĩ đó càng mạnh mẽ hơn.

Bùi Dịch là càng nghĩ càng lo lắng, đến sau cùng, ôm mặt ngồi ở chỗ kia, chặt chẽ ngậm miệng lại, chỉ sợ chính mình không thông lại nói bậy, đem Tô Thi Thi tức đến thật xảy ra chuyện xấu.

"Như thế nào có thể đem anh dọa thành như vậy." Tô Thi Thi bất đắc dĩ lắc đầu.

Cô lúc này đã lãnh yên tĩnh trở lại, bụng cũng không đau giống như vừa rồi như thế.

Đến chỗ trong bệnh viện, đã có bác sĩ chờ. Trực tiếp đẩy hướng phòng bệnh VIP chuẩn bị sẵn.

"Người nhà ở bên ngoài chờ." Y ta ngăn cản Bùi Dịch cùng Ôn Ngọc bọn họ, đem Tô Thi Thi đẩy mạnh vào bên trong phòng bệnh.

Bùi Dịch cùng Ôn Ngọc đứng ở trong phòng khách nghỉ ngơi, ngồi cũng không xong, đứng cũng không được, không ngừng mà ở trong phòng đi qua đi lại, hai người đều đã khẩn trương cực kỳ.

"Cô ấy sẽ không có việc gì đúng không? Tôi đã tra qua rất nhiều tư liệu, trước cô ấy khám thai đều đã cực kỳ bình thường, nhất định sẽ bình an thuận lợi sinh em bé." Ôn Ngọc nói chuyện đều là run run, thân thể khẽ run, sợ hãi vô cùng.

Trong đầu cô này đều là hình ảnh lúc trước chính mình mất đi đứa bé một màn kia, càng nghĩ càng sợ hãi.

"Cô đừng lo lắng, cô ấy không có việc gì." Bùi Dịch nhìn thấy Ôn Ngọc cái dạng này, trong lòng cũng cực kỳ cảm khái.

Tô Thi Thi không ủng hộ đối với Ôn Ngọc tốt như vậy, người bạn này tuy nhát gan tính tình ngang ngược, nhưng đối với Tô Thi Thi là thật lòng không có giả dối.

Lúc này, cửa bệnh phòng mở ra, bác sĩ đi ra.

"Bác sĩ, phu nhân của tôi như thế nào rồi?" Bùi Dịch bước nhanh đi lên, còn kém hướng vào xem.

"Bùi tiên sinh không cần khẩn trương." Bác sĩ cười nói, "Bùi phu nhân khả năng chính là vì hôm nay mệt nên sản sinh đau đớn, cách

ngày sinh còn sớm. Các người qua hai ngày trở lại đi."

"Cái gì?" Bùi Dịch ngây dại.

Qua hai ngày trở lại?

Bác sĩ người đùa giỡn tôi à!

Giờ còn kém mấy phút là 3h chiều nhé! Để coi mấy giờ có thông báo. Nếu vẫn chậm thì sẽ đăng lên fb cho đảm bảo ^_^

Chương 644: Em không quay về

"Các người là không phải nghĩ sai rồi đi? Thi Thi cô ấy vừa rồi đau bụng, làm sao có thể về nhà?" Cửa phòng bệnh, Ôn Ngọc vẻ mặt quái dị nhìn bác sĩ.

Bộ dáng kia, rõ ràng đang nói bác sĩ y thuật không được.

Bác sĩ bị cô nhìn đến xấu hổ không thôi, giải thích nói: "Thai phụ tới gần ngày dự sinh, quả thật sẽ sản sinh hiện tượng đau bụng như muốn sinh. Không tính quá nghiêm trọng là không sao cả. Chúng ta mới vừa cho Bùi phu nhân kiểm tra qua, cũng không có dấu hiệu muốn sinh sản."

"Thật sự không có việc gì?" Bùi Dịch lo lắng hỏi.

Vừa rồi trên đường tới đây, Tô Thi Thi rõ ràng đau đến cực kỳ, anh làm sao có thể không lo lắng.

"Bùi phu nhân hiện tại toàn bộ mạnh khỏe, có thể về nhà dưỡng thai." Bác sĩ xoa mồ hôi lạnh.

Bà nói được đã đầy đủ rõ ràng đi?

"Tôi không quay về..." Trong phòng bỗng nhiên truyền đến tiếng Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi nằm ở trên giường, lấy tay che nghiêm mặt, hận không thể lấy cái động chui vào.

Ngày kết hôn chạy đến bệnh viện nháo như vậy, thật sự quá mất mặt rồi. Cô hiện làm sao mà không biết xấu hổ còn trở về!

"Cô ấy vừa rồi đau đến rất lợi hại, vẫn lại là ở trong bệnh viện an toàn hơn." Bùi Dịch vừa nói một bên hướng tới trong phòng bệnh đi đến.

"Này... Vậy được rồi." Bác sĩ hơi chút bất đắc dĩ, nhưng nhìn đến vị chuẩn bị làm ba ba này khẩn trương như vậy, cũng không biết nói cái gì cho tốt nữa.

"Cô ấy hiện tại thật sự không sinh?" Ôn Ngọc lại vẫn cảm thấy được chuyện này rất quái dị, sợ Tô Thi Thi sẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Bác sĩ cười lắc đầu: "Mẹ cùng con các phương diện đều đã cực kỳ bình thường, không cần lo lắng."

"Vậy thì tốt quá, cảm ơn bác sĩ." Ôn Ngọc lộ ra một cái đại đại tươi cười, cùng đi theo vào trong phòng bệnh.

"Quá dọa người, em không nghĩ muốn gặp người rồi." Tô Thi Thi lui ở trong chăn buồn bực nói.

Bùi Dịch ngồi ở đầu giường, cúi đầu nhẹ nhàng lôi kéo chăn, nhỏ giọng dỗ dành nói: "Không có người khác biết đến."

"Nhưng đến lúc đó bảo bảo không ra được, người khác không phải đều đã biết rõ?" Tô Thi Thi áp úng nói.

Bùi Dịch giật mình, vắt hết óc an ủi: "Em không phải nói sinh con không nhanh như vậy, sinh vài ngày cũng bình thường."

Tô Thi Thi:...

Cô liền biết, mặc kệ là nguy hiểm hay lại là nói lẽ phải, cô tuyệt đối nói không được Bùi tiên sinh!

"Em nghĩ muốn chính mình an tĩnh một hồi." Tô Thi Thi lui ở trong chăn không chịu ra.

Bùi Dịch nhẹ nhàng khoát lên ngang hông cô, kiên nhẫn dỗ dành nói: "Em quay qua đây một chút, đừng đề đến đụng, không thì lát nữa sẽ khó chịu rồi."

"Anh ra ngoài!" Tô Thi Thi che chăn, ồm ồm nói.

Được, lại tức giận!

Bùi Dịch cực kỳ bất đắc dĩ, trong lòng cầu nguyện khẩn trương để cho tiểu gia hỏa kia mau chui ra đi, người phụ nữ này có thai tính tình thật sự quá khó hầu hạ rồi.

Ôn Ngọc vốn muốn đi đến khuyên một bảo, nhưng nhìn đến Bùi Dịch ở đây, cứ thế không dám đến rồi.

Cô cảm thấy được chính mình hiện tại qua đi sẽ biến thành vật hi sinh.

May mà vào thời điểm này Phương Ngọc Hoa đến nơi.

Lão phu nhân mang theo một cái túi lớn, thím Vương trên người vác một cái túi lớn hơn nữa đi tới.

"Sao lại trùm đầu kín mít như thế? Khẩn trương đem chăn lấy ra, cửa

sổ mở ra, bảo trì không khí lưu thông, chẳng thế thì mẹ lẫn con đều sẽ thiếu dưỡng khí." Phương Ngọc Hoa nhìn bộ dáng cháu gái nhà mình một cái kia liền biết cô lại cáu kỉnh, cố ý nghiêm trọng nói.

Bùi Dịch vừa nghe, lập tức đem chăn cho kéo xuống. Tô Thi Thi chu mỏ, cảm thấy được chính mình có chút cáu kỉnh bất thường.

"Các thứ đều đã lấy ra, liền ở trong này ở hai ngày đi. Ta mới vừa ở cửa gặp bác sĩ, cô ấy nói qua hai ngày không sai biệt lắm rồi."

Phương Ngọc Hoa đem túi đưa tới trên tủ đầu giường, từ bên trong bày xuất một hộp thức ăn.

"Ngọc nói con chưa ăn no? Ta đến đến cho con chút thức ăn, thừa dịp còn nóng..."

"Bà nội, con không đói." Tô Thi Thi khóc không ra nước mắt nói.

Ôn tiểu thư, cô thật đúng là để cho bà nội mang thức ăn đến đây!

"Được rồi, con xem đem Tiểu Dịch làm cho khăn trương như vậy, đều đã thoải mái chút đi." Phương Ngọc Hoa đặt hộp thức ăn xuống, ngẩng đầu nhìn đến Bùi Dịch kia vẻ mặt căng thẳng, cười nói.

Tô Thi Thi vụng trộm nhìn một cái, phát hiện Bùi tiên sinh quả thật khăn trương đến không được, phốc xuy một phen liền vui vẻ.

Bùi Dịch hiện giờ là càng thêm không hiểu tâm tình phụ nữ có thai chuyển hóa, thấy cô vui vẻ, trong lòng rất lớn nhẹ nhàng thở ra.

Mà tiệc rượu bên kia, có Tần Phong nên tân khách cũng không có phát hiện quá nhiều dị thường, chỉ cho là Tô Thi Thi mệt mỏi, Bùi Dịch đưa cô đi nghỉ ngơi rồi.

Mọi người cũng là tại tiệc rượu này, lần đầu tiên tiếp xúc đưa nhỏ này Đoàn Tĩnh Đồng. Còn tuổi nhỏ, đã có vài phần khí thế của anh trai mình, kính rượu đến nói tương đương hoàn mỹ.

"Bùi Dịch tới cùng là dạy dỗ thế nào?" Tần Phong cũng là thấy ngẫm lú lười.

Anh đương nhiên hiểu biết Bùi gia việc này, Nhậm Tiểu Vi đối với Đoàn Tĩnh Đồng chỉ có cưng chiều, Đoàn Kế Hùng từ đầu hẳn không dạy con trai mình. Đoàn Tĩnh Đồng kỳ thật từ nhỏ liền là Bùi Dịch nhìn lớn lên.

Những thứ này, Nhậm Tiểu Vi cùng Đoàn Kế Hùng vẫn không biết mà thôi.

"Vương bá bá, anh trai em cùng chị dâu thường nhắc tới người. Luôn được người trợ giúp, chúng ta hôm nay mới có thể ở trong này tổ chức tiệc cưới, con thay anh trai và chị dâu cảm ơn người." Tiểu Mập Mập mang theo một chai rượu đỏ, nói dứt lời liền rót cho vị Đồng Sự Trưởng Vương kia một ly.

Cậu tuổi còn nhỏ không thể uống rượu, đứng ở bên cạnh cậu Hồ Quân Nhạc nhận mệnh bưng ly rượu lên hướng về phía Đồng Sự Trưởng Vương nói: "Có chỗ thất lễ xin thông cảm, hôm nào đến nhà ngài nhận lỗi."

"Đều là người trong nhà hà tất khách khí như thế. Bùi Dịch đưa nhỏ này cưng chiều vợ tất cả mọi người đều biết, hôm nào sinh đưa nhỏ ra làm tiệc đầy tháng, cũng đừng quên mời lão già này." Đồng Sự Trưởng Vương giơ chén rượu, cười nói.

"Sao có thể quên người, anh trai con nói, anh sẽ tự mình tới cửa đưa thiệp mời." Đoàn Tĩnh Đồng cười tít mắt nói.

Đồng Sự Trưởng Vương sống vài chục năm có loại người nago chưa từng gặp qua. Mà lúc này, nhìn một tiểu bối mười tuổi trước mặt, nhìn thấy Đoàn Tĩnh Đồng này cười tít mắt, không biết như thế nào, chỉ cảm thấy trong lòng lạnh rờn rợn một trận.

"Tiểu tử này thật khó lường, Bùi gia giáo dưỡng, gen Hồ gia, quả nhiên không đơn giản!" Đồng Sự Trưởng Vương ở trong lòng cảm thán, một ngụm uống cạn ly rượu kia.

Tần Phong ở bên cạnh yên lặng nhìn, trong mắt hiện lên quét xuống ý cười, đem tình huống bên này gửi cho Bùi Dịch.

Trong phòng sinh VIP cao cấp, Bùi Dịch nhận được tin tức của Tần Phong về sau, trầm mặc một hồi.

"Làm sao vậy?" Tô Thi Thi nằm ở trên giường, một bên cắn một miếng táo, một bên hỏi.

Bùi Dịch ngồi đến bên giường cô, cầm ra điện thoại đưa cho cô xem: "Tần Phong vừa rồi gửi tới tin tức. Đồng Đồng xử lý hết sức tốt, lại vẫn đem Hồ Quân Nhạc thu thập thật sự phục tùng."

Tô Thi Thi cười nói: "Đồng Đồng chúng ta đương nhiên khá lắm."

"Em toàn bệnh nó!" Bùi Dịch có chút ăn chua.

Tô Thi Thi không vui: "Nói chuyện với anh muốn giảng đạo lý, có con cái nhà ai giáo dục nghiêm khắc như chúng ta? Mấy đứa trẻ cùng tuổi nhà người ta, bây giờ chỉ biết vui chơi, Đồng Đồng chúng ta lại phải đối mặt công việc bề bộn như vậy."

Cô nói xong lòng liền đau, hốc mắt mắt thấy nổi lên hồng.

Bùi Dịch lập tức yên, tay vội vàng liền loạn lấy khăn tay thay cô lau nước mắt: "Đó còn không phải nhà chúng ta cùng người khác tình huống khác nhau, nó không sớm tiếp cận đối mặt những thứ này, sau khi lớn lên muốn ăn thiệt thòi."

"Đúng đó, Bùi Dịch nói rất đúng. Thi Thi cô không thể tùy hứng như vậy, chẳng thế thì trưởng thành sẽ biến thành giống như Tần Phong cà lơ phất phơ như vậy, các người về sau sẽ tổn rất nhiều tâm sức?" Ôn Ngọc phụ họa nói.

Lời của cô âm lượng quá lớn, cửa bỗng nhiên truyền đến một trận thanh âm buồn bực.

"Ôn Ngọc, thì ra anh ở trong mắt em là người như vậy!"

Ôn Ngọc thân thể cứng đờ, chải quét một phen từ trên chỗ ngồi đứng lên, về mặt lơ mờ nhìn cửa: "Tần Phong?"

Xong rồi, cô vừa rồi nói cái gì rồi hả? Cô giống như không nhớ rõ rồi.

Bữa nay làm đc 2c thôi. Lâu rồi ko làm trên điện thoại. Gõ cứng tay quá

Nghỉ sớm. Mọi người ngủ ngon

Chương 645: Bị bắt sau khi nói bậy

"Tôi... Tôi đi hỏi bác sĩ một số chú ý quan trọng." Ôn Ngọc lấp bắp nói xong nhanh chóng trốn ra ngoài.

Bộ dáng này của cô như nai con bị kinh hãi, thật sự như là về tới lúc trước.

Tần Phong một cái nhịn không được, lúc cô lướt ngang qua bên cạnh mình thời điểm, đưa tay giữ tay cô lại.

"A!" Ôn Ngọc cả kinh hét lên một tiếng.

"Đừng sợ!" Tần Phong vội vàng buông cô ra, trong lòng hơi hơi một tiếng thở dài.

Xem ra, anh vẫn lại là sốt ruột rồi.

"Ngọc?" Tô Thi Thi cũng bị hoảng sợ, cảm thấy được Ôn Ngọc gần đây có chút kỳ quái.

"Không có việc gì không có việc gì." Tần Phong khoát tay, mang theo Ôn Ngọc liền đi ra phía ngoài, "Tôi đi tỉnh rượu, các người nghỉ ngơi trước."

Anh đi tới cửa lại quay đầu nhìn Bùi Dịch: "Tiệc đêm trở về?"

"Uh"m." Bùi Dịch gật gật đầu.

Trước anh gấp đến độ chào cũng không chào một cái liền đi, là cần trở về một chuyến.

Cửa nhẹ nhàng khép lại, Tô Thi Thi vốn muốn hỏi hỏi Tần Phong cùng Ôn Ngọc thế nào, lại bị Bùi Dịch ngăn chặn miệng.

Bùi tiên sinh hôm nay bị Tô tiểu thư trêu chọc đến không nhẹ, lúc này hận không thể nuốt cô vào trong bụng.

Nhiệt độ không khí trong phòng lập tức lên cao lên, Tô Thi Thi hoàn toàn không có thời gian nghĩ cái khác.

Mà bên ngoài phòng, cửa vừa đóng, Ôn Ngọc liền bước nhanh đi về phía trước hai bước, đứng ở cách xa một thước khấn trương nhìn Tần Phong.

"Khấn trương cái gì, anh cũng sẽ không bởi vì em nói xấu anh liền đánh em." Tần Phong cười khổ.

Ôn Ngọc vẫn lại là khấn trương như vậy nhìn anh, nghĩ thầm vẻ mặt này của anh rõ ràng chính là nghĩ muốn đánh người.

Tần Phong lúc này cảm giác say ập đến, say đến choáng váng hướng về phía cô vẫy tay: "Lại đây."

Ôn Ngọc thấy anh xoa xoa trán, trong mắt hiện lên quét xuống đau lòng, cuống quýt nói: "Em đi lấy nước rửa mặt cho anh."

Cô nói xong không đợi Tần Phong trả lời, liền hướng toilet chạy tới.

Tần Phong sững sờ nhìn bóng lưng cô, an ủi chính mình: "Từ từ sẽ khác. Ít nhất so với thời gian trước tốt hơn nhiều."

Mới vừa mất đi đứa nhỏ mấy ngày nay, Ôn Ngọc liền cùng mất hồn một dạng, anh hiện tại nhớ tới còn khó chịu hơn.

Ôn Ngọc đi ra thời điểm, Tần Phong đã nằm ở trên ghế sofa ngủ thiếp đi.

Cô bưng chậu rửa mặt ngồi xổm bên cạnh anh, vắt khăn mặt thật cẩn thận xoa mặt anh. Mỗi một cái động tác đều rất nhẹ, sợ đánh thức anh.

"Tần Phong, anh có phải cũng rất thống khổ hay không?" Cô nhìn đến vành mắt anh thâm quầng, trong lòng tự trách vô cùng.

"Nhưng mà làm sao bây giờ, em không chế không được chính mình. Em không có biện pháp làm như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra một dạng tiếp tục cùng anh bên nhau." Cô nói xong sờ sờ bụng của chính mình, trong mắt đều là đau thương.

"Ôn tiểu thư thân thể chịu tổn thương, về sau tỷ lệ thụ thai sẽ rất thấp. Tần tiên sinh, các người cần chuẩn bị tâm lý thật tốt."

Hơn một tháng này, cô mỗi khi nhắm mắt lại, sẽ nhớ tới những lời lúc trước bác sĩ ở trong phòng mổ.

"Anh thích trẻ con như thế, em..." Ôn Ngọc gắt gao cắn môi, không cho chính mình khóc ra.

Hai người bọn họ đều đang phải chịu dày vò.

Tần Phong thiếp đi cũng không có ngủ bao lâu, rất nhanh liền cùng Bùi Dịch trở về tiệc rượu chào hỏi khách khứa.

Tiệc rượu đã tiến hành không sai biệt lắm, Bùi Dịch bọn họ trở về

vừa lúc tiễn khách.

Bữa tiệc này chuyện chính là tổ chức buổi hôn lễ, mọi người chúc phúc xong cũng nhẹ nhàng lặng yên kết thúc. Bùi Dịch đêm đó liền ngủ ở trong bệnh viện trực đêm. Ôn Ngọc vẫn canh chừng Tô Thi Thi.

Đứa nhỏ ở trong bụng mẹ lại đợi một ngày, ngày hôm sau chạng vạng thời điểm Tô Thi Thi cảm giác được đau bụng tăng lên nhiều, ở tại buổi tối chín giờ thời điểm bị đưa vào phòng sinh.

Cửa phòng sinh, chờ không ít người nhà.

Bùi Dịch mấy người đều là nhân vật có tiếng ở Bắc Kinh, mọi người liền tính chưa thấy qua bọn họ, cũng nghe qua tên của bọn họ. Có người nhận ra Bùi Dịch, đều đã kinh ngạc cực kỳ.

"Bọn họ như thế nào đến chỗ này sinh con? Không phải nên là xin thẻ xanh thông đạo, bí mật sinh sao?" Có người nhỏ giọng hỏi.

"Anh biết cái gì, cái này gọi là tâm bình tĩnh. Tôi nghe nói vợ chồng Bùi thị vẫn khiêm tốn thật sự, không thích phô trương lãng phí, đến bệnh viện thành phố sinh con cực kỳ bình thường." Tên còn lại nói.

"Anh nói bọn họ khiêm tốn? Vậy anh là không biết bọn họ phá của khi đó ngoan độc đi?" Có người xen vào hưng trí bừng bừng nói.

Cách đó không xa, Bùi Dịch nhìn chăm chăm cửa phòng sinh đang đóng chặt, trong đầu chỉ có vợ và con mình.

Tần Phong ôm Ôn Ngọc đang khấn trương đến thân thể run rẩy, cũng là không rồi hơi đi quan tâm đến những thứ nhàn thoại này.

Phương Ngọc Hoa ngồi ở trên ghế dài, là mặc kệ những thứ này.

Nhậm Tiểu Vi cùng Đoàn Tĩnh Đồng nghe được có chút phiền, mẹ con hai người âm thầm liếc xép những người đó một cái.

Lúc này, cửa phòng sinh mở ra, y tá ẵm ra một đứa bé vừa được quần tã, kêu hô: " Người nhà Quách Mỹ Phương."

"Nơi này nơi này!" Vị nam sĩ vừa rồi nói vợ chồng Bùi Dịch phá của kia vội vàng chạy tới.

Đoàn Tĩnh Đồng nhả cầu xoay một vòng, chân ngấn liền vượt qua đi theo, vươn mình nhón chân nhìn đứa trẻ kia, tựa hồ so với cha của đứa nhỏ vẫn còn hưng phấn.

"Đứa nhỏ này sao lại xấu như thế." Đoàn Tĩnh Đồng vừa thấy liền nhíu mi, tiếc nuối nhìn thoáng qua ba ba của đứa nhỏ kia, "Thực tiếc nuối, con của chú không có đột biến gen, so với chú vẫn còn xấu hơn."

"Đứa nhỏ này..." Người đàn ông mới vừa thăng cấp làm ba ba còn không có vui vẻ được vài giây, vừa nghe lời này mặt bả liền đen.

"Đồng Đồng." Nhậm Tiểu Vi đúng lúc tiến lên, dáng vẻ đặc sắc liếc người đàn ông kia cùng với đứa nhỏ trong ngực anh ta liếc mắt một cái, cúi đầu nghiêm túc giáo huấn Đoàn Tĩnh Đồng.

"Người ta vừa rồi nói anh trai và chị dâu con như vậy, con nghe xong đều đã không thoải mái, con bây giờ nói con người ta như vậy, người ta khẳng định cũng không vui. Trẻ con không thể không lễ phép như vậy, phải hiểu được suy bụng ta ra bụng người, có biết hay không?"

Đoàn Tĩnh Đồng lộ ra biểu tình ủy khuất, cúi đầu rầu rĩ nói: "Con biết rõ."

"Đây, đến bên này chờ." Nhậm Tiểu Vi kéo tay cậu, hướng tới ghế dài một bên đi đến.

Cửa phòng sinh, vị vừa được làm cha kia mặt đỏ tai hồng, xấu hổ hận không thể lấy cái động chui vào.

Mấy vị người nhà khác vừa rời nghị luận qua Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi, cả đám đều khẩn căng ngậm miệng lại, cũng không dám loạn nói một câu.

"Hai kẻ dở hơi." Tần Phong đau đầu nhìn thoáng qua mẹ con Nhậm Tiểu Vi. Anh rất cuộc biết, Đoàn Tĩnh Đồng kia tính tình ương bướng không ai trị nổi di truyền cũng có công lao Nhậm Tiểu Vi.

Toàn bộ cả quá trình, Bùi Dịch đều đã nhìn chăm chăm cửa phòng sinh, hoàn toàn không nghe đến chuyện bên đó.

Lòng của anh từ lúc Tô Thi Thi bị đẩy vào phòng sinh bắt đầu liền vẫn cuồng khiêu không yên, lúc này là càng nhảy càng nhanh, tâm càng ngày càng hoảng.

Trong đầu anh tất cả đều là bộ dáng Tô Thi Thi bị đẩy mạnh phòng sinh khi đó đau đến đầu đầy mồ hôi lạnh sắc mặt tái nhợt, trong lòng càng ngày càng hối hận.

"Về sau vẫn lại là không cần sinh rồi. Không sinh rồi..." Anh thì thào nhớ kỹ, vò đầu bức tóc, vừa nói một bên hướng trong phòng mổ vừa đi, "Tôi muốn vào xem."

"Bùi Dịch!" Tần Phong lập tức giữ chặt anh, có chút dờ khóc dờ cười,

"Cậu nếu là dám đi vào, Thi Thi sẽ giận đấy."

Trước khi tiến vào phòng sinh, Tô Thi Thi đặc biệt nhấn mạnh qua, Bùi Dịch không được theo vào. Cô không nghĩ muốn để cho Bùi Dịch nhìn đến bộ dáng chính mình lúc sinh con thống khổ thế nào.

Bùi Dịch sốt ruột cực kỳ: "Vậy làm sao bây giờ? Đều đã thời gian dài như thế rồi. Tôi phải đi xem cô ấy."

Anh nói xong liền muốn xông vào bên trong.

"Lúc này mới qua nửa giờ, còn sớm, lại đây ngồi." Phương Ngọc Hoa đứng lên, nghiêm túc nhìn anh, "Con đi vào đến lúc đó nước mắt nước mũi đầm đìa, Thi Thi thấy đau lòng, đâu nào lại còn có khí lực sinh."

"Bà nội..." Bùi Dịch khóe miệng giật giật, mặt đều đã đỏ.

Có cần nói trắng ra chân thật như thế hay không!

Mà khẩn trương không ngừng không chỉ có anh một người, Ôn Ngọc so với anh càng khẩn trương. Nói đúng ra, Ôn Ngọc là khủng bố.

"Tần Phong, cô ấy không có việc gì đúng hay không? Anh có thể đến hỏi y tá tình huống như thế nào hay không? Sao lại không có nghe đến tiếng cô ấy kêu la?" Ôn Ngọc cầm lấy tay Tần Phong, mặt mũi trắng bệch nói.

Cửa phòng sinh nhóm người người nhà Bùi gia đều là sừng sốt.

Đúng vậy a, các sản phụ khác kêu hô giống như muốn chết một dạng, Tô Thi Thi như thế nào một chút động tĩnh cũng không có?

Chương 646: Sau này hãy nói đi

"Tôi đi xem!" Bùi Dịch thật sự nhịn không được, không quan tâm vọt đi vào.

Trong phòng sinh, Tô Thi Thi nằm ở trên giường sinh, trán chảy mồ hôi, chính đang khóc không ra nước mắt nhìn trần nhà.

Đến chỗ trong phòng sinh, đứa nhỏ này vậy mà lại không vội mà chui ra rồi.

Đột nhiên, cô nghe được một thanh âm quen thuộc.

"Thi Thi?"

Cô nhíu hạ mi, cho rằng chính mình quá nghĩ muốn Bùi Dịch, xuất hiện ảo giác rồi.

"Thi Thi em có nghe được hay không?" Bùi Dịch không có nghe đến Tô Thi Thi trả lời, giọng càng thêm khẩn trương thêm.

"Bùi Dịch?" Tô Thi Thi quay đầu nhìn về phía ngoài cửa, cả kinh hô to, "Không cho anh tiến vào!"

"Anh không tiến vào, anh liền ở bên ngoài, em đừng kích động." Bùi Dịch vội vàng nói.

Lúc này, anh mặc bộ quần áo khừ trùng, cả người dán tại cửa phòng mổ, giống tên trộm một dạng, hoàn toàn đã không có bộ dáng tổng

giám đốc bá đạo.

Tô Thi Thi hít vào một hơi, cầu cứu nhìn y tá giường sinh bên cạnh: "Có thể phiền toái đi nói với anh ấy một tiếng, để cho anh ấy ra ngoài hay không?"

Bùi tiên sinh ở trong này, cô cực kỳ khẩn trương a!

"Bùi phu nhân, tôi... Tôi không dám." Vị y tá kia nhỏ giọng nói, "Vừa rồi y tá trưởng vừa đi khuyên một câu, Bùi tiên sinh sắc mặt thật đáng sợ. Người cứ để cho ngài ấy ở bên ngoài đợi đi, cách gần một chút ngài ấy cũng an tâm hơn. Người là không biết, Bùi tiên sinh mặt mũi trắng bệch."

"Đồ ngốc này." Tô Thi Thi vừa đau lòng lại vừa giận

"Hiện tại cảm giác đau bụng sinh rõ ràng không?" Lúc này, bác sĩ đi đến hỏi.

Tô Thi Thi gật gật đầu, vừa muốn nói chuyện, bụng bỗng nhiên truyền đến một trận kịch liệt cảm nhận sâu sắc.

Cô răng không cắn, lập tức liền hô ra tiếng.

Thê lương một tiếng, sống không bằng chết.

"Thi Thi!" Bùi Dịch sợ tới mức thiếu chút nữa xông đi vào, đứng ở cửa, gắt gao nắm bắt quả đấm, ánh mắt đều đã đỏ.

Anh không biết mình hơn một giờ đó là như thế nào trải qua. Chỉ biết là đứng tại cửa phòng mổ. Ngăn cách một bức tường, vợ của anh ở bên trong khóc đến thống khổ, anh lại không có biện pháp nào.

Nghe tới tiếng khóc của con mình khi đó, nước mắt anh khống chế không nổi rơi xuống, vừa kích động vừa khấn trượng, tay đều là run rẩy.

"Bùi tiên sinh, chúc mừng người, là con trai, ba kí tư." Y tá ôm đứa nhỏ đi ra.

Bùi Dịch cả người đều là loạn, hoàn toàn không kịp xem đứa bé, một cái bước xa liền vọt đi vào.

Tô Thi Thi vô lực nằm ở trên giường sinh, bỗng nhiên cảm giác được có bàn tay lạnh lẽo đang sờ mặt cô.

"Vợ yêu à." Bùi Dịch đỏ mắt vành mắt, đôi môi hôn lên cái trán bị mồ hôi thấm ướt, trong tay đều là mồ hôi lạnh.

"Chồng yêu." Tô Thi Thi lộ ra một nụ cười tươi tắn, giọng nói suy yếu, lại vô cùng thỏa mãn.

"Trước nghỉ ngơi một chút, không có việc gì rồi." Bùi Dịch giúp cô xoa mồ hôi, ôn nhu nói.

Tô Thi Thi lắc đầu, cũng không có mệt giống trong tưởng tượng như thế.

Bên ngoài, lúc y tá hô "người nhà Tô Thi Thi" thời điểm, liền ào ào vây tới một đám người.

Có người nhà thật sự, cũng có mấy vị người nhà chạy đến xem náo nhiệt.

Đoàn Tĩnh Đồng xông lên phía trước, lúc ghé sát vào nhìn đến đứa nhỏ quấn trong chăn xanh ngọc khi đó, khuôn mặt nhỏ nhắn mạnh

vừa nhú: "Nhu thế nào xấu như vậy..."

Cái chữ xấu kia còn chưa nói xong, đã bị mẹ mình bùm miệng.

"Không được nói lung tung, rất đáng yêu a." Nhậm Tiểu Vi ánh mắt nhìn cháu nội, đều nhanh tỏa sáng rồi.

Đoàn Tĩnh Đồng một bộ dáng như gặp quỷ nhìn mẹ mình, trong lòng yên lặng nghĩ: "Người cũng quá trái lương tâm, đứa nhỏ này so với con trai của người vừa rồi kia vẫn còn xấu hơn."

Đương nhiên, cậu không dám nói ra. Chẳng thế thì lời này truyền vào trong lỗ tai anh trai cậu, cậu nhất định chết chắc!

Tô Thi Thi bọn họ ra ngoài thời điểm, bên ngoài đã đến đây rất nhiều vệ sĩ, đem nhóm người vây tới xem náo nhiệt kia cảm lại nghiêm nghiêm thật thật, phóng viên một chút tin tức đều đã không chiếm được.

Rạng sáng thời điểm, Bùi Dịch tại trang cái nhân đăng tin tức, chúc mừng con trai chào đời, gọi là Bùi Ngôn.

Chỉ là về việc sinh ra là con trai, Bùi tiên sinh cực kỳ có ý kiến.

Anh kìm nén hai ngày, lúc Tô Thi Thi xuất viện ngày đó rốt cục không nín được, ôm lấy cô lên xe thời điểm, nhịn không được nói thầm: "Không phải nói là con gái sao?"

Tô Thi Thi sững sốt vài giây mới phản ứng kịp, dờ khóc dờ cười: "Sinh đều đã sinh, chẳng lẽ nhét trở về?"

Bùi Dịch đương nhiên không dám để cho cô nhét trở về, chỉ buồn bực nói: "Về sau anh dạy con trai em không thể trở mặt với anh."

Tô Thi Thi buồn cười nhìn anh: "Anh đi tìm bà nội cùng mẹ nói đi."

Từ lúc đứa nhỏ này sinh ra đến bây giờ, Tô Thi Thi cũng chỉ có lúc cho con bú sữa thời điểm mới được ôm qua con mình. Thời gian còn lại, đều là Phương Ngọc Hoa cùng Nhậm Tiểu Vi tranh nhau ôm ấp.

Vấn đề chăm sóc dạy dỗ đứa nhỏ này, Phương Ngọc Hoa cùng Nhậm Tiểu Vi đã cãi nhau nhiều lần.

Bùi Dịch vừa nghe, đầu liền đau, rầu rĩ nói: "Sau này hãy nói."

Tô Thi Thi bật cười, ôm cổ của anh để anh ôm chính mình lên xe.

Mà phía sau, Ôn Ngọc mang theo đồ dùng gì đó cho đứa nhỏ, gắt gao theo sát.

Tần Phong giữ chặt cô, nhìn đến cô vành mắt thâm đen, đau lòng nói: "Trước về nhà nghỉ ngơi?"

Ôn Ngọc sừng sốt, phản ứng hai giây mới nói: "Em..."

"Quân nhi." Tần Phong trong mắt hiện lên quét xuống đau đớn.

Cô đây là đang trốn tránh anh sao?

"Em... Buổi tối trở về." Ôn Ngọc không thể chịu được loại ánh mắt này của anh, cúi đầu nhẹ giọng nói.

Tần Phong trong lòng vui vẻ, nhưng nhìn cô thích trẻ con như thế thích, cũng không nhẫn tâm làm cô không vui, nói: "Liền ở lâu hai ngày đi."

"Thật sao?" Ôn Ngọc ánh mắt nhất thời phát sáng lên.

Tần Phong bất đắc dĩ gật gật đầu

Cho dù là vì trong mắt cô có hưng phấn mà phát sáng kia, anh cũng không nỡ phản đối a!

Nhưng Tần Phong đâu nào hiểu được, Ôn Ngọc này vừa ở liền ở lại suốt cả một tháng.

Được rồi, anh cũng đi theo ở lại một tháng.

Hiện tại Bùi Dịch nhìn đến hai người bọn họ, mặt đều là xanh.

"Ngày mai xong tiệc đầy tháng, liền theo anh trở về?" Buổi tối đi ngủ thời điểm, Tần Phong tiến đến bên người Ôn Ngọc đang bận rộn gấp quần áo cho Ngôn Ngôn, nhỏ giọng nói.

Ôn Ngọc động tác khựng lại, cúi đầu, ánh mắt có chút bối rối: "Tối mai em nghĩ muốn ở lại chỗ này."

Qua tối mai, toàn bộ đều đã đi qua. Ôn Ngọc ở trong lòng yên lặng nói.

Tần Phong hít vào: "Được."

Ôn Ngọc gấp quần áo động tác ngừng một trận, thấp giọng nói: "Anh có đói bụng không? Phòng bếp vừa rồi hầm canh gà, em đi giúp anh lấy một ít đến đây."

Cô nói xong, không đợi Tần Phong nói chuyện, bỏ chạy ra ngoài.

Tần Phong nhìn bóng lưng của cô, trong lòng ần ần hiện lên một tia

bối rối.

Cô gái nhỏ này gần đây thuận theo có chút quá đáng rồi.

Nhưng tất cả trong nhà, hiện giờ đều bị hấp dẫn lực chú ý bởi con trai của Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch, ngày mai tiệc đầy tháng lại càng để cho mọi người càng thêm một trận bận rộn.

Vừa rạng sáng ngày hôm sau, Ôn Ngọc liền dậy thật sớm ôm lấy Ngôn Ngôn rồi. Tần Phong theo sau lưng cô, oán khí thật lớn.

"Nhóc con này nhỏ như vậy liền biết theo người ta cướp đoạt vợ rồi."

Tô Thi Thi vừa đi ra phòng ngủ, liền nghe đến Tần Phong chua loét nói, lúc này cười khúc khích, khinh bỉ nhìn anh: "Đến đứa bé đều đã cướp đoạt không lại, anh lại vẫn không biết xấu hổ nói."

"Em..." Tần Phong tức vô cùng, lập tức ôm Ôn Ngọc, vươn ra đầu ngón tay đùa đùa cục thịt nhỏ trong ngực cô, chặc chặc nói, "Bùi Dịch, nhìn không ra nhà cậu còn có gen mập mập, nhóc con này mới một tháng liền béo như vậy rồi."

"Oa..."Nào biết Tần Phong vừa mới nói, cục thịt nhỏ kia liền há mồm khóc.

Mà lần khóc này quá vượt trội, lập tức chạy tới một đám người.

Phương Ngọc Hoa, Nhậm Tiểu Vi, Đoàn Tĩnh Đồng, Hồ Quân Nhạc toàn bộ đều đã vây quanh lại, còn có Ôn Ngọc lập tức khiển trách Tần Phong.

Mà cha của nhóc con kia lại ôm lấy eo của mẹ nó, vụng trộm đi đến phòng bếp.

Tô Thi Thi vụng trộm nhìn thoáng qua bên ngoài: "Bị bà nội nhìn đến sẽ bị mắng đi?"

Bùi Dịch cầm lấy một khối thịt bò nướng đưa cho cô: "Anh hỏi qua bác sĩ, thỉnh thoảng ăn không một chút không sao."

Tô Thi Thi thềm ăn đến nước miếng đều nhanh chảy ra, kẹp lên thịt bò liền cắn một miếng rất lớn.

Ở cũ một tháng, mỗi ngày ăn canh, thịt cá gì đều không có vị. Miệng cô đều nhanh mất đi vị giác rồi.

"Ăn từ từ, không ai cướp đoạt với em." Bùi Dịch nhìn đến bộ dáng thương cảm này của vợ mình, đau lòng cực kỳ.

Nhưng anh vừa dứt lời, bên ngoài liền truyền đến tiếng Phương Ngọc Hoa: "Ngôn Ngôn đói bụng, Thi Thi chạy đi đâu rồi hả?"

"Khụ khụ... Khụ khụ..." Tô Thi Thi một sốt ruột liền trợn mắt nuốt xuống, thịt bò mắc kẹt ở trong cổ họng, băng bó cổ liền mạng ho khan.

Chương 647: Cô cứ như vậy đi mất!

"Càn quấy!" Trong phòng khách, Phương Ngọc Hoa ngồi ở trên ghế sofa, Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch song song đứng ở trước mặt bà.

Vợ chồng hai người đều đã cúi đầu, giận mà không dám nói gì.

"Không cho con ăn những thứ thịt nướng này, con vụng trộm ăn đúng không? Đều đã làm mẹ người ta rồi, lại vẫn càn quấy như vậy. Còn có con, chuyện gì đều chiều theo ý nó, Ngôn Ngôn vốn là nóng trong người, ăn lung tung như vậy vẫn muốn để cho nó bú sữa nữa hay không?" Phương Ngọc Hoa mắng xong Tô Thi Thi lại mắng Bùi Dịch, thật sự là tức giận đến không nhẹ.

Tô Thi Thi cúi đầu, thật muốn lấy cái động chui vào.

Bà nội cũng nói, bọn họ đã làm ba mẹ người ta, còn bị bà nội mắng như vậy, thực dọa người!

Bùi Dịch đen mặt, không ai dám mắng anh như vậy.

Bên cạnh, Ôn Ngọc thấy trợn mắt há hốc mồm. Tần Phong rất không phúc hậu đã vụng trộm quay chụp video clip gửi cho Bùi Dịch.

"Bị các người đùa cợt nhiều như vậy, thật sự là ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây, rốt cục đến phiên tôi rồi." Tần Phong trong lòng sáng khoái.

May mà đã đến giờ đi khách sạn tham gia tiệc đầy tháng, Phương

Ngọc Hoa mới không rảnh tiếp tục giáo huấn hai vị cha mẹ không đáng tin này.

Tô Thi Thi rất lớn nhẹ nhàng thở ra, chụp vỗ ngực, đáng thương tội nghiệp nhìn Bùi Dịch: "Anh có cảm thấy được, từ khi có Ngôn Ngôn, bà nội tính tình càng lúc càng lớn rồi hay không?"

Bùi Dịch cũng là ngấm ngầm thở dài: "Bà nội cùng mẹ mỗi ngày cãi nhau, tính tình có thể nhỏ sao?"

Tô Thi Thi im lặng, vợ chồng hai người cùng nhau đi ra ngoài.

Tiệc đầy tháng tổ chức tại khách sạn Quân Duyệt, vợ chồng hai người cũng không có tổ chức rình rang, chỉ chuẩn bị có mười bàn.

Bùi Dịch vốn định mời thân thích nhà mình chúc mừng một phen là được, nhưng trước tổ chức tiệc cưới thời điểm, Đoàn Tĩnh Đồng tên nhóc con thích gây chuyện này thay anh hứa hẹn quá nhiều người, nói tiệc đầy tháng thời điểm sẽ mời bọn họ.

Ra tháng Tô Thi Thi dáng người đã khôi phục lại nhiều, tuy còn có chút mập mập, nhưng cũng là trước sau lồi lõm, nhiều hơn một tia ý nhị.

Toàn bộ cái tiệc rượu, đều là Ôn Ngọc chăm sóc Ngôn Ngôn, đến lão phu nhân cũng không cho ôm ấp.

Trong bữa tiệc tranh thủ được lúc nghỉ ngơi rảnh rồi, Tô Thi Thi nhìn Ôn Ngọc ở phía xa chính đang đùa với con trai mình, trong lòng hiện lên quét xuống lo lắng.

Cô kéo kéo tay áo Bùi Dịch, nhỏ giọng hỏi: "Anh hỏi qua Tần Phong chưa? Hai người bọn họ tới cùng là cái tình huống gì?"

Bùi Dịch đương nhiên biết chuyện giữa Tần Phong cùng Ôn Ngọc, nhưng anh cảm thấy được chuyện này không nên do anh nói.

"Em tìm cái thời gian chính mình hỏi cô ấy đi." Bùi Dịch ôn nhu nói.

Tô Thi Thi sững sốt, cái loại lo lắng trong lòng này càng ngày càng đậm, thì thào nói: "Thật sự đã xảy ra chuyện sao?"

Lúc này, có khách đến tìm bọn họ, Tô Thi Thi cũng không rảnh đi tìm Ôn Ngọc, tính toán đợi buổi tối thời điểm hảo hảo tìm cô trò chuyện một chút.

Nơi xa, Ôn Ngọc nhìn Ngôn Ngôn nở nụ cười ngọt ngào, chỉ cảm thấy trong lòng đều là ấm áp.

Nếu con của cô còn sống, quămấy tháng nữa cũng cần phải sinh ra rồi.

Nghĩ đến đứa nhỏ tội nghiệp kia, Ôn Ngọc trên mặt tươi cười từ từ biến mất, ẩn hiện ưu thương.

"Ngôn Ngôn, chúng ta cùng nhau chúc phúc đệ đệ có được hay không?" Ôn Ngọc nho nhỏ nói, đồng thời ở trong lòng ra quyết định sau cùng.

Đợi tiệc rượu kết thúc cô đi theo trở về nhà Tô Thi Thi.

"Quân nhi." Tần Phong nhìn thấy Ôn Ngọc muốn đi tìm Tô Thi Thi, không biết như thế nào, tim đập có chút loạn.

Ôn Ngọc dừng lại, quay đầu nhìn anh, lộ ra một cái nụ cười ấm áp: "Em nói với Thi Thi nói mấy câu, sau đó, chúng ta cùng nhau về nhà"

đi."

"Thật sao?" Tần Phong ánh mắt liền phát sáng lên.

Cô rất cục đồng ý cùng anh đi trở về!

"Uh"m." Ôn Ngọc không dám nhìn trong mắt anh lấp lánh, cuống quít dời đi mắt, đẩy ra cửa phòng ngủ của Tô Thi Thi.

Bùi Dịch lại vẫn ở trong thư phòng, trong phòng ngủ chỉ có Tô Thi Thi một người.

Tần Phong cứ như vậy đứng ở ngoài cửa phòng chờ, không biết hai người phụ nữ này ở bên trong hàn huyên cái gì.

Chỉ cảm thấy một lòng càng ngày càng lo lắng.

Ngay tại khi anh chờ không nổi nữa muốn xông đi vào thời điểm, cửa mở ra rồi.

Ôn Ngọc cúi đầu đi tới.

Tần Phong trong lòng bị kiềm hãm, tiến lên đưa tay nâng lên cằm của cô.

Quả nhiên đã khóc rồi!

"Nói với em ấy rồi hả?" Giọng Tần Phong đầy chua xót.

Ôn Ngọc chậm rãi gật gật đầu, không dám nhìn ánh mắt anh: "Uh"m."

Cô biết Tần Phong nói là cái gì.

Chuyện cô mất đi đứa nhỏ, sợ Tô Thi Thi thương tâm, vẫn đợi cho Thi Thi ra tháng mới nói ra.

"Tần Phong, chúng ta về nhà đi." Ôn Ngọc tiến lên, chuyện này đã qua hơn hai tháng, lần đầu tiên chủ động kéo tay Tần Phong.

Tần Phong kích động nói đều không nói được, chỉ biết ôm lấy cô đi ra ngoài. Đến cùng chủ nhà lên tiếng chào từ biệt đều đã quên.

"Tần Phong..." Ôn Ngọc nhìn đến anh vui vẻ thành cái dạng này, trong lòng một trận đau đớn, càng thêm không dám nhìn tới ánh mắt của anh.

Tần Phong xoa xoa tóc của cô, sủng nịch nói: "Nghĩ muốn ăn bữa ăn khuya hay không? Chúng ta mua chút nguyên liệu nấu ăn trở về anh làm cho em ăn?"

Ôn Ngọc thân thể cứng đờ, nghĩ nghĩ, nói: "Vẫn lại là em làm cho anh ăn đi."

Tần Phong không phải Bùi Dịch, trù nghệ cũng không dám làm cho người ta gặt bừa.

Hai người đi siêu thị, mua một chút nguyên liệu nấu ăn trở về. Không biết Ôn Ngọc nghĩ như thế nào, vậy mà nghĩ muốn làm bánh trôi cho Tần Phong.

Nhào bột, nặn bánh, vẫn bận việc đến mười hai giờ mới xong việc.

Đêm nay, là Tần Phong hơn hai tháng qua lần đầu tiên ngủ được như thế kiên định, như thế thỏa mãn.

*****

"Rừmmm..." Mobile phone chấn động phá tan sự yên lặng sáng sớm.

Mới vừa bú sữa xong bạn nhỏ Bùi Ngôn đang ngủ say sưa bị chấn động làm kinh tỉnh, oa một tiếng khóc lớn lên.

Tô Thi Thi ngủ gà ngủ gật cũng bị kinh tỉnh, còn không có đứng dậy, Bùi Dịch bên người đã ngồi dậy lấy di động trên tủ đầu giường.

"Tần Phong?" Bùi Dịch nhíu mày, nhìn thoáng qua Tô Thi Thi, sau đó nghe máy.

"Ngọc có đến chỗ các người nơi đó hay không?" Điện thoại vừa được kết nối, liền truyền đến giọng Tần Phong sốt ruột.

Bùi Dịch sắc mặt mạnh trầm xuống: "Không có."

"Thật là, sớm như thế, cô ấy nếu là muốn đi đến chỗ các người nơi đó cũng sẽ không sớm như thế. Tôi lại đi tìm xem..." Tần Phong ngữ trái lại tự nói xong, liền cúp điện thoại.

Bùi Dịch để điện thoại di động xuống, sắc mặt nghiêm trọng.

Bên cạnh, Tô Thi Thi từ trong điện thoại nghe được lời Tần Phong nói, cả người đều đã thanh tỉnh, tâm tình cực kỳ trầm.

Trung tâm thành phố, Tần Phong lái xe, giống như mất đi lý trí vậy, khắp nơi tìm Ôn Ngọc.

Anh rõ ràng từ trong hệ thống theo dõi tìm được cô ở trong này xuất hiện qua, nhưng làm như thế nào cũng tìm không thấy cô.

"Ôn Ngọc!" Tần Phong hung hăng đập tay lái một cái, vẻ mặt thống

khổ lại phần nộ.

Anh vừa rời điều qua hệ thống theo dõi của khu nhà ở bọn họ, nhìn đến cô lúc năm giờ thời điểm kéo theo một cái vali rời đi.

Cô cứ như vậy đi mất!

"Khó trách tối hôm qua nguyện ý đi về cùng mình. Khó trách đột nhiên đối với mình tốt như vậy. Ôn Ngọc, đây là em trước khi rời đi thương hại anh sao?" Tần Phong gắt gao nắm chặt quả đấm, hận vô cùng.

Trong lòng anh sớm đã có dự cảm, nhưng cũng không dám nghĩ tới phương diện kia. Anh cho rằng, anh cho cô thêm chút thời gian, cô sớm hay muộn sẽ vượt qua được.

Nhưng anh chờ, cuối cùng là bị cô vô tình vứt bỏ!

"Ôn Ngọc, em đừng để cho anh tìm được em!" Tần Phong tức giận đạp xuống chân ga, đồng thời gọi điện thoại cho đám tay chân của chính mình.

Anh vốn là nuôi người chuyên đi điều tra hành tung, ở Bắc Kinh này tìm người, còn có thể tìm không thấy?

Nhưng mười mấy giờ sau, Tần Phong thật sự luống cuống.

Ôn Ngọc giống như là hoàn toàn biến mất một dạng, chỗ nào cũng đều đã tìm không thấy cô.

Lúc này, Tần Phong canh giữ ở cửa đăng kí trong sân bay, gắt gao nhìn chăm chăm mỗi một vị lữ khách qua lại nơi này.

Người của anh điều tra được Ôn Ngọc đã mua vé máy bay đi m quốc lúc sáu giờ, nhưng máy bay đã cất cánh hơn mười phút, vẫn không có bóng dáng Ôn Ngọc.

Cô không có xuất hiện, cứ như vậy biến mất.

"Hả không, mình làm sao có thể tìm không thấy cô ấy." Tần Phong trong lòng loạn vô cùng.

Nhưng anh thật sự tìm không thấy cô rồi.

Cứ như vậy đem cô đánh mất rồi.

"Ô Thi Thi! Đúng, cô ấy tối hôm qua nhất định nói với Thi Thi cái gì!" Tần Phong cẩn thận nhớ đến từng chi tiết tối hôm qua.

Anh dám đoán chắc, toàn bộ chuyện này Ôn Ngọc nhất định là sớm đã có dự mưu, anh tất phải đi tìm Tô Thi Thi hỏi rõ ràng.

Tình hình là tui làm được mấy chương kể rồi mà chương tiếp theo do bạn (Mít) phụ trách đến giờ chưa trả. Nên các cô cứ kiểm bạn Mít mà đòi nhé. Khi nào có thì đăng. Nay tui hơi hơi rảnh rồi nên ko có chuyện gì thì chắc đăng đều đó. Bữa nay quen hơn rồi. Gõ điện thoại nhanh hơn. Đang nghĩ có nên mua note về viết cho lẹ ko ta???? Có hơn 1tr won thôi

Chương 648: Anh khóc

Edit:

Beta: Ryeo

Cửa nhà to như vậy, lúc này đèn sáng trưng, bởi vì Tần Phong đã đến, mà có vẻ đặc biệt áp lực. Tần Phong lôi kéo tay áo Tô Thi Thi ở cửa, cũng không vào nhà, khẩn cầu liên tục: "Nói cho anh biết cô ấy đi đâu, bây giờ anh đi tìm còn kịp, em mau nói cho anh biết cô ấy đi đâu!"

"Tần Phong, em thật không biết, anh hỏi em chỉ lãng phí thời gian." Tô Thi Thi khó xử nhìn Tần Phong, trong lòng cũng thật không dễ chịu.

"Không có khả năng đó, em là bạn duy nhất của cô ấy, cô ấy lại thích nói chuyện như vậy, cô ấy không thể không nói riêng với em. Cô ấy nhất định có nói cho em!" Tần Phong cố gắng quát nói, thần sắc khẩn trương.

"Tần Phong, anh bình tĩnh một chút." (Bình tĩnh: Bình tĩnh và tỉnh táo)

Tô Thi Thi có phần bị trạng thái của Tần Phong dọa, cầu cứu nhìn về phía Bùi Dịch. Bùi Dịch cũng là vẻ mặt ngưng trọng đứng ở cửa, cũng không đến ngăn cản.

Anh cũng không biết Ôn Ngọc đi đâu, tư tâm cũng có chút trách Ôn tiểu thư không nói một tiếng đã bỏ Tần Phong mà đi.

"Thi Thi, anh van cầu em, em nói cho anh biết nơi ở của cô ấy có được hay không?" Tần Phong đôi mắt đều đã đỏ, gắt gao túm tay áo Tô Thi Thi. Anh thật sự không có biện pháp rồi!

"Cô ấy hẳn là nói cho em chuyện đùa nhỏ rồi. Em không biết mất đi đứa con đối với cô ấy là một đả kích vô cùng trầm trọng, một mình cô ấy phải đối mặt như thế nào? Hai tháng này, cô ấy giống như cái xác không hồn, anh thật sự lo lắng cho cô ấy."

"Thi Thi, anh van cầu em, em nói cho anh biết cô ấy ở nơi nào, anh thề nếu cô ấy không muốn gặp anh, anh nhất định không quấy rầy cô ấy. Anh chỉ muốn ở sau lưng nhìn cô ấy là tốt rồi."

Tô Thi Thi cho tới bây giờ chưa thấy Tần Phong thất thố như vậy. Anh trước mặt người khác cho tới bây giờ đều là bộ dạng nghị thiếu gia phóng khoáng. Không ngờ có một ngày, anh cũng đối với một người phụ nữ để tâm như vậy. Thậm chí vì cô ấy, không sợ mất mặt cầu xin mãi.

"Tần Phong." Tô Thi Thi trong lòng hẳn không dễ chịu hơn anh, chỉ là có chút việc cô không thể không nói.

"Ngọc không muốn nhìn thấy anh yếu ớt như thế, có lẽ, cô ấy chỉ là muốn cho hai người bình tĩnh một thời gian." Tô Thi Thi nói.

"Em nói dối!" Tần Phong lớn tiếng nói, "Em cũng giống anh hiểu cô ấy, cô ấy đây là từ bỏ anh! Cô ấy cần bình tĩnh không phải một thời gian, là cả đời!"

"Tần Phong..." Tô Thi Thi khổ sở nước mắt rơi xuống, "Em thật sự không biết cô ấy đi nơi nào, em hiện tại cũng giống anh muốn tìm cô ấy mà hỏi một chút cô ấy vì cái gì không nói một tiếng đã rồi đi!"

Hai người đều là bạn cô, cô nên làm cái gì bây giờ? Cô thậm chí vào lúc này, cũng trách cái người bỏ đi kia. Nhưng cô có thể lý giải bất đắc dĩ trong lòng Ôn Ngọc.

"Thi Thi, Tần Phong cực kỳ thích trẻ con. Tôi không thể sinh con cho anh ấy nữa." Tối hôm qua thời điểm Ôn Ngọc nói những lời này, ánh sáng trong mắt vụt tắt, Tô Thi Thi chỉ cần nghĩ tới tim liền đau.

"Thi Thi, Hồng Tinh Huy là tên biến thái, hấn bò lên tôi rồi. Tôi không thể đứng bên Tần Phong nữa, tôi không thể tưởng tượng được chuyện xảy ra với Bùi Dịch một lần lại xảy ra với Tần Phong lần nữa. Thậm chí Hồng Tinh Huy so với Hồ Sĩ Minh còn đáng sợ hơn, lỡ như Tần Phong xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn... Thi Thi, tôi không thể để anh ấy liên lụy được."

"Nếu anh ấy muốn hận liền hận đi. Rồi có một ngày hận mệt rồi, đến lúc đó, anh ấy còn có thể lấy vợ sinh con."

"Vậy còn cô?" Tô Thi Thi lúc ấy hỏi cô.

Ôn Ngọc tươi cười trắng xanh vô lực, vừa nói vừa khóc: "Tôi sẽ luôn dõi theo anh ấy, đến khi xác định anh ấy hạnh phúc rồi mới thôi."

Tô Thi Thi hít sâu một hơi, nhìn Tần Phong, trầm giọng nói: "Cô ấy không có cách nào đối mặt anh, nếu hai người ở cùng một chỗ hành hạ lẫn nhau, không bằng buông tha đi."

"Buông tha đi..." Tần Phong nước mắt chảy xuống, ánh mắt trống rỗng nhìn phía trước, coi như bỏ đi linh hồn.

Anh vô lực buông tay áo Tô Thi Thi, quả đấm từ từ siết chặt, tự giễu cười rộ lên: "Cô ấy muốn để cho anh hận cô ấy đúng không?"

"Hận một người rất mệt, anh không có nhiều khí lực như vậy để hận một người. Vậy - - "

" Quên đi. Quên toàn bộ, buông tha cho nhau."

"Ôn Ngọc, đây là em muốn à?" Tần Phong nhắm mắt lại, nước mắt vô thanh chảy xuống.

Anh biết, chính mình tìm không thấy cô rồi.

Anh có bao nhiêu yêu cô, hiện tại liền có bấy nhiêu hận!

Cô cho rằng cô bỏ đi là tốt cho anh, nhưng anh cần sao?

Anh chỉ cảm thấy linh hồn của chính mình đều bị cô lấy đi, anh làm sao có thể còn có thể tốt!

"Ôn Ngọc!" Tần Phong đứng ở trong sân, một quyền đánh vào trên thân một cây đào. Trong phòng, Bùi Ngôn oa oa khóc lớn lên, như là cũng thương tâm cho chú Tần.

Tô Thi Thi khổ sở mở to mắt, không đành lòng nhìn.

Bùi Dịch ôm eo cô, trong lòng cũng cực kỳ không thoải mái.

Nhưng bọn họ cũng không có cách nào trách Ôn tiểu thư. Tần Phong không biết chính mình rời đi như thế nào, chỉ biết là, tim anh lạnh rồi. Vô cảm rồi.

Mít: Huhu, vừa edit vừa khóc mờ mắt, không nhìn rõ màn hình mà edit tiếp nữa:"((

Nhà lớn Hồ gia, đang ở trong phòng khách cùng Hồng Hưng Nhiên nói chuyện phiếm, Hồng Tinh Huy biết được chuyện của Ôn Ngọc, mặt liền trầm xuống, đứng lên liền đi ra ngoài: "Người phụ nữa kia dám chạy trốn!"

"Đứng lại!" Hồng Hưng Nhiên đứng lên, đồng thời liếc mắt ra hiệu cho quản gia.

Nháy mắt tiếp theo, bốn tên bảo vệ đứng ở cửa, chặn đường đi. Hồng Tinh Huy mặt lạnh xuống, quay đầu nhìn anh trai hấn: "Cho bọn họ tránh ra!"

"Em có biết hậu quả của việc xen vào không. Ôn Ngọc bỏ đi đã làm Tần Phong điên rồi, em hiện tại cùng tham gia vào, là muốn sống chết với cậu ta sao?" Hồng Hưng Nhiên lạnh giọng nói.

Từ trước đến nay hấn lần đầu tiên lời nói mau lẹ như vậy, thần sắc nghiêm nghị nói "Anh, em với anh mưu cầu bất đồng. Nếu anh sợ em liên lụy Hồng gia, em lập tức liền cùng Hồng gia đoạn tuyệt quan hệ!"

Hồng Tinh Huy trong mắt hiện lên quét xuống ánh sáng lạnh, "Nhưng người phụ nữ kia, em tuyệt đối không buông tay!"

"Em cho là em có thể tìm thấy cô ta? Em có phải quá coi thường Ôn tiểu thư rồi hay không?" Hồng Hưng Nhiên lạnh lùng nói, "Không chỉ nói Tần Phong đã tìm không thấy Ôn Ngọc, người của Bùi Dịch một khi biết em cũng tìm cô ta, như thế lửa giận của bọn họ lập tức sẽ trút lên người em!"

"Em còn sợ bọn họ hay sao? Ôn Ngọc chủ động rời bỏ Tần Phong, như vậy vừa lúc!" Hồng Tinh Huy trong mắt lóe sáng hưng phấn, giống như bị kích thích thú tính.

Hắn lớn như vậy, vẫn xuôi gió xuôi nước, cho tới bây giờ chưa từng gặp một người phụ nữ giống Ôn Ngọc làm cho hắn mê muội. Hắn làm sao có thể buông tha cô!

"Vậy sao? Nếu là ý của cha thì sao? Em nếu không nghe anh nói, liền tự mình đi nhà giam giải thích với cha đi." Hồng Hưng Nhiên sử dụng chiêu bài cuối cùng.

Hồng Tinh Huy vừa nghe, thân thể liền cứng đờ, tức giận trừng mắt nhìn Hồng Hưng Nhiên: "Anh nói cho ông ấy biết rồi hả?"

"Chẳng thế thì có thể quản được em không?" Hồng Tinh Huy trên cái thế giới này, người sợ duy nhất cũng chỉ có người cha đang ngồi trong tù kia.

"Hừ, người phụ nữ kia dù có bản lĩnh thì cả đời cũng không được trở lại!" Hồng Tinh Huy trong lòng lạnh lùng nói.

Hắn tuyệt đối không có khả năng cứ buông tha cô như vậy!

Mà ngay tại thời điểm hai anh em hắn nói chuyện, một người phụ nữ vẫn đứng tại cửa phòng bếp nghe.

Lại Tân Đồng mang nước canh hầm cho Hồng Tinh Huy, biểu tình trên mặt càng lúc càng mờ nhạt, đến sau cùng, đã là mặt không chút thay đổi.

"Ôn Ngọc, hi vọng cô cả đời cũng không xuất hiện nữa rồi."

Khớp xương của cô ta trở nên trắng xanh, gắt gao cầm lấy bát sứ, trong mắt đều là hận ý.

Mọi người cùng cảm ơn Mít đã làm chương này nào.

Mọi người ngủ ngon. Mai lại tới

Chương 649: Hai người bọn họ cực kỳ xứng đôi!

- - Năm năm sau - -

Tháng năm, cây dương mai đang mùa chín rộ, trời đã hơi có chút nóng.

Sân bay quốc tế Bắc Kinh, hôm nay đặc biệt náo nhiệt. Một nữ minh tinh mới vừa tổ chức xong buổi biểu diễn, lúc này chính đang vào phòng đăng ký rời đi, nhóm người hâm mộ đi đến tiễn đưa đem sân bay chen lách được náo nhiệt không chịu nổi.

Ngay lúc nhóm người hâm mộ đưa tiễn xong minh tinh kia vào cửa kiểm soát thời điểm, chợt thấy vị minh tinh đó vậy mà lại từ một cửa khác đi ra rồi!

Tại bên người cô ta, một người đàn ông phong thần tuấn lãng. Người kia cao tầm 1m85, thân mặc một bộ tây trang được cắt may riêng màu đen, khí chất xuất chúng. Trên mặt lạnh lùng, đôi mắt đào hoa nheo lại, lộ ra một tầng lạnh lùng.

Hai người trai tài gái sắc, đứng chung một chỗ cực kỳ xứng đôi.

"Oa, vị kia có phải Tần tổng Tần Phong hay không?" Nhóm người hâm mộ kia vừa thấy đến tình huống khi đó, lập tức liền bùng nổ rồi.

"Không sai, chính là Tần tổng! Trời ạ, Hình Nhi cùng với anh ta sao? Ôi mẹ ơi, tôi có phải đang nằm mơ hay không!"

"Hai người bọn họ cực kỳ xứng đôi!"

Nhóm người hâm mộ một đám kích động vô cùng, đồng thời hướng tới Tần Phong cùng Lý Hình Nhi xúm lại.

Nơi xa, một cô gái mím môi, một bàn tay lôi kéo vành nón mũ lưỡi trai, không hề chớp mắt nhìn chăm chăm Tần Phong từ lối đi ra kia.

Cô mắt thật to lộ ra một cỗ kinh ngạc, tầm mắt đảo qua mỹ nữ đứng ở bên người Tần Phong khi đó, trong mắt đau đớn chớp lóe rồi biến mất.

Nhìn đến nhóm người hâm mộ hướng tới Tần Phong cùng Lý Hình Nhi bu lại, cô lôi kéo mũ, cúi đầu cũng vội vàng đi theo.

Đám người bắt đầu náo động, phi thường náo nhiệt.

Cô xen lẫn trong đám fan đó, không ngừng hướng tới Tần Phong tiếp sát.

Nhưng ngay khi cô cách anh hai thước thời điểm, cô mạnh ngừng lại, trong mắt bối rối chớp lóe rồi biến mất.

"Tần tổng, Hình Nhi, xin hỏi hai vị có phải đang hẹn hò hay không?"
Phía trước, có fan lớn tiếng hỏi.

Cô gái kia mạnh ngẩng đầu, vừa mới bắt gặp Tần Phong kia híp đôi mắt đào hoa hướng về phía fan lộ ra một cái tươi cười mê người.

Anh không có trả lời, mà là đưa tay ôm lấy eo của Lý Hình Nhi kéo qua, cúi đầu tiếp sát gương mặt cô ta.

Cô gái kia thân thể cứng đờ, sững sờ nhìn Tần Phong.

Từ góc độ của cô, vừa lúc bắt gặp môi anh đụng phải người gương mặt vị Nữ Minh Tinh kia.

"Oa!" Nhóm người hâm mộ kích động đều đã sắp điên rồi, một đám điên cuồng mà hò hét.

Lúc này, vệ sĩ của Lý Hình Nhi cùng Tần Phong vọt lên, ngăn cách fan.

Cô gái kia bị đẩy được buộc lòng phải lui về phía sau đi. Cô cắn cắn môi, nhìn chăm chăm bóng lưng Tần Phong hai giây, đè thấp mũ lưỡi trai cúi thấp đầu xuống, xoay người hướng cái cửa ra đến.

Được vệ sĩ che chở đi về phía trước đã có một khoảng cách, Tần Phong bỗng nhiên hướng về phía vừa rồi cô gái kia rời đi liếc mắt một cái, mày không tự giác nhíu một phen.

Nhưng chỉ một cái chớp mắt, vẻ mặt của anh liền khôi phục bình thường.

Lý Hình Nhi từ lúc gặp được Tần Phong bắt đầu, liền hận không thể đem tròng mắt đều đã dính tại trên người anh, không có bỏ sót bộ dáng người kia nhíu mày chớp mắt một cái.

"Tần tổng?" Giọng nói thật cẩn thận, mang theo chút rụt rè, phối hợp với ánh mắt đằm đằm đáng yêu, không hiểu sao làm người ta thương tiếc.

Tần Phong có một cái chớp mắt ngây người, trong đầu không tự giác hiện lên một khuôn khờ dại đơn thuần khác.

Nhất là một đôi con ngươi như nai con, một loại ánh mắt thanh thuần

vô tội, là bao nhiêu giống nhau.

"Tôi nói rồi, không cần dùng loại ánh mắt này nhìn tôi." Tần Phong mặt liền trầm tiếp xuống, lạnh lùng nói.

"Thực xin lỗi, tôi không phải cố ý." Lý Hình Nhi lập tức nói, áy náy cực kỳ, hốc mắt liền đỏ, cũng không dám nhìn Tần Phong.

Tần Phong nhìn đến động tác của cô ta cùng người nào đó cực kỳ giống nhau, trong lòng hiện lên quét xuống phiến não, rút tay về, không mang theo cảm tình nói: "Hợp đồng đại diện hình ảnh, thư ký Hà sẽ cùng Lý tiểu thư bàn bạc. Về sau không có việc gì không cần lại theo tôi lôi kéo làm quen."

Tần Phong nói xong, liền hướng cửa ra nơi xe anh đang đợi đi đến.

"Tần tổng..." Lý Hình Nhi cả người đều đã lờ mờ, hoàn toàn không biết người một khắc trước vẫn vẻ mặt ôn hoà, như thế nào đột nhiên trong lúc đó liền tức giận.

Tần tổng này quả nhiên giống như lời đồn một dạng, trở mặt so với lật sách còn nhanh!

"Người như anh ấy thật sự khiến người ta yêu thích!" Lý Hình Nhi si mê nhìn bóng lưng Tần Phong, nhớ tới vừa rồi cùng Tần Phong đi cùng một chỗ một màn kia, khẩn trương đến trong lòng bàn tay đều là mồ hôi.

Cô ta vừa rồi vốn là muốn đăng ký trở về Thượng Hải, nhưng nào biết đâu rằng, tại lối đi giành cho khách quý lại gặp được Tần Phong. Cô ta cùng công ty Tần Phong đang bàn một cái hạng mục làm người phát ngôn, liền to gan cùng Tần Phong lên tiếng chào hỏi.

Cô ta không nghĩ tới, hạng nhất sinh ra chớ tiến vào Tần Phong vậy mà chủ động mời cô ta cùng đi.

Cho nên mới có một màn kia.

"Mình tới cùng làm sai chỗ nào?" Lý Hình Nhi trong lòng cực kì không cam lòng, "Lần sau mình nhất định phải bắt lấy cơ hội!"

Tần Phong một kim cương vương lão ngũ như vậy, có cô gái nào không nghĩ muốn giành lấy!

"Hình Nhi, nhanh lên xe, đợi phóng viên đến sẽ loạn viết." Lúc này, người đại diện Lý Hình Nhi tiến lên tại bên tai cô ta nhỏ giọng nói.

Lý Hình Nhi hoàn hồn, gật gật đầu, rất nhanh ngồi lên xe bảo mẫu của chính mình.

Xe bảo mẫu của cô ta theo sát xe Rolls-Royce của Tần Phong rời đi, như vậy giống như là cùng Tần Phong là cùng đi.

Trong một góc khuất nơi cửa ra, vừa rồi cô gái mang theo mũ lưới trai kia nhìn hai chiếc xe xa xa đang rời đi kia, cánh môi đã hơi hơi trở nên trắng.

Mũ che khuất hơn nửa gương mặt của cô, thấy không rõ sắc mặt của cô. Chỉ thấy cô gắt gao nắm chặt quả đấm, như là đang tức giận.

Phía trước, bên trong Rolls-Royce, tư ký Hà Hạo Lâm của Tần Phong nhìn thoáng qua cửa sau, quay đầu đối với Tần Phong cung kính nói: "Tần tổng, xe Lý tiểu thư vẫn đi theo chúng ta."

Tần Phong mặt không chút thay đổi nhìn về phía trước, phun ra mấy chữ: "Cắt đuôi bọn họ."

Anh vừa dứt lời, lái xe lập tức đạp xuống chân ga, xe mạnh gia tốc, dẫn tới một trận không lớn không nhỏ dao động.

Tần Phong nhíu mày, cân nhắc có phải nên đem chú Lý lái xe của Bùi Dịch lôi đến đây hay không.

Kỹ năng của vị lái xe này của anh, thật sự không được rồi.

Hà Hạo Lâm thấy Tần Phong vẻ mặt lạnh lùng, biết vị này lại đang sinh hờn dỗi, thật cẩn thận nói: "Vừa rồi tại sân bay, vị kia..."

"Ngậm miệng!" Tần Phong lạnh giọng chặn miệng anh ta, hiển nhiên không muốn nghe đến cái tên kia.

Hà Hạo Lâm đem lời muốn nói nuốt trở vào, yên lặng thờ dài. Thừa dịp Tần Phong không chú ý, anh ta lặng lẽ lấy ra điện thoại di động gửi tin tức cho Bùi phu nhân.

"Tình huống có biến, Tần tổng muốn truyền chuyện xấu rồi."

Tô Thi Thi bên kia rất nhanh đã trả lời tin nhắn: "Nhất định phải coi chừng, ai dám cùng anh ta truyền chuyện xấu, lập tức bóp chết!"

"Vâng!" Hà Hạo Lâm gửi xong tin nhắn mới an tâm một chút. Chỉ là lờm mắt thấy đến Tần Phong kia lạnh lùng vẻ mặt khi đó, trong lòng anh ta lại là có chút ẩn ẩn bất an.

Hà Hạo Lâm là từ lúc Tần Phong tiếp quản Tần gia về sau vẫn luôn đi theo anh, hiện giờ không sai biệt lắm có mười năm rồi, đối với chuyện của Tần Phong cùng Ôn Ngọc cũng rất rõ ràng.

Năm năm, Tần Phong tính tình là càng ngày càng... cổ quái hơn.

Hiện giờ, giới thượng lưu ở Bắc Kinh này đều nói, Tần tổng hỉ nộ vô thường, trở mặt so với lật sách còn nhanh.

Hiện giờ Tần Phong, chính là một người làm việc máy móc. Đi công tác trở về, không nghỉ ngơi một hồi, vừa đến công ty anh liền vùi đầu vào công việc.

Bất quá để cho Hà Hạo Lâm vẫn không nghĩ ra chính là, Tần Phong này là người cuồng công việc tình nguyện đem công việc mang về nhà làm, cũng sẽ không ở lại công ty tăng ca, vừa đến năm giờ liền đúng giờ tan tầm, kiên trì.

Hôm nay Tần Phong sau khi tan tầm, như cũ trở về căn hộ ở trung tâm thành phố của mình.

Năm năm trước, anh cùng Ôn Ngọc ở trong này ở qua một đoạn thời gian. Cũng là ở trong này, bọn họ cùng trải qua mấy ngày khó chịu đựng nhất kia.

Tần Phong chân mới vừa bước ra thang máy, mày liền nhíu chặt, mặt không chút thay đổi nhìn cửa nhà mình đang mở toan.

Tầng cao nhất này chỉ có một căn hộ của anh. Lúc này, cửa nhà anh chất đầy đồ bỏ đi, bần vô cùng, giống như là bị cướp sạch một dạng.

Tần Phong lạnh lùng nhìn chằm chằm mặt đất, vài giây sau, cầm ra điện thoại, gọi "110" rồi.

Mấy phút đồng hồ sau, dưới dãy nhà trọ của anh, một cô gái mang theo mũ lưỡi trai bị hai vị cảnh sát giữ lại.

"Vị tiểu thư này, chúng tôi hoài nghi cô có ý định trả thù, phiền toái theo chúng tôi đi một chuyến."

Ko hiểu lý do gì mà chương này đăng rồi, có thông báo lun rồi mà có nhiều bạn bảo đọc ko đc. giờ vô mở lại ghi là bản thảo.

12:54p đăng lại lần 3 =_ =

Chương 650: Trò chơi mèo vờn chuột

"Tóm được rồi hả?" Trong đình viện một tòa nhà kiểu Trung Quốc cổ, một vị thiếu phụ nằm ở trên một chiếc ghế quý phi, lười biếng cầm lấy nhánh hoa Tử Đằng buông xuống đình đầu, lờm mắt nhìn người đàn ông đang ngồi bên cạnh.

"Ô Thi Thi!" Người đàn ông nhíu mi, đưa tay rút đi cành hoa Tử Đằng trong tay cô, hờn nghiêm mặt nói, "Đã nói với em nhiều thứ như vậy, không cho chạm vào hoa này, lát nữa lại bị dị ứng rồi."

Tô Thi Thi bĩu môi, ngồi xuống, chột dạ không dám nhìn Bùi Dịch.

Cô không dám nói cho anh, cô lần trước dị ứng là vì vụng trộm dùng son môi Ôn Ngọc tự chế gửi đến. Khi đó cô thuận miệng đổ thừa cho cây tử đằng, Bùi tiên sinh đau lòng đến thiếu chút nữa đem cả vườn cây tử đằng đều đã chặt trụi rồi.

"Khụ khụ... Cái kia, Tần Phong thật sự báo cảnh sát bắt lấy Ngọc?" Tô Thi Thi hỏi.

Bùi Dịch gật gật đầu, dơ tay đem cành hoa Tử Đằng rũ xuống kia thả ra, nói đến Tần Phong này, không tự giác đau đầu: "Hiện tại người còn đang bị giam giữ ở đồn công an."

Tô Thi Thi thở dài: "Trò chơi mèo vờn chuột này đã chơi năm năm, bọn họ cũng không sợ mệt."

Năm năm trước, Ôn Ngọc sau khi một mình rời khỏi cũng không có đi

bất luận nơi nào, mà là ở trốn lại Bắc Kinh này.

Trong năm năm này, cô một mực trốn trong gốc khuất đi theo Tần Phong. Cùng theo làm đi, Tần Phong đi công tác cũng đi theo, cô làm cái gì bọn họ đều ở xa xa theo sát.

"Nha đầu kia còn tưởng rằng Tần Phong vẫn không phát hiện mình, thật sự là làm cho người ta không biết nói cái gì cho phải." Tô Thi Thi bất đắc dĩ nói.

Bùi Dịch mặt trầm xuống nói: "Tóm lấy cũng tốt, sớm một chút kết thúc trò chơi nhàm chán này."

Đối với Bùi tiên sinh mà nói, loại trò chơi mèo vờn chuột này quá thực nhàm chán cực độ. Anh cùng Tô Thi Thi lúc bắt đầu bên nhau, bao nhiêu đơn giản thô bạo.

Tô Thi Thi một bên ngoan chơi tay anh, một bên hỏi: "Tần Phong tới cùng nghĩ như thế nào?"

Bùi Dịch thân thể cứng đờ, đưa tay xoa xoa trán, đau đầu nói: "Không biết cậu ấy nghĩ gì. Chuyện hôm nay cùng Tiểu Minh Tinh kia đã truyền được ồn ào huyền nào."

"Bọn họ thật đúng là nghĩ Ngọc dễ ăn hiếp mà." Tô Thi Thi nghe anh nhắc tới Tiểu Minh Tinh kia liền tức giận, "Sao lại tìm cô ta làn người phát ngôn cho công ty?"

"Không liên quan tới anh." Bùi Dịch khẩn trương thanh minh quan hệ, do Tần Phong trước yêu cầu, cũng một năm một mười đem chuyện này cùng Tô Thi Thi nói rõ.

Năm năm này, bọn họ kỳ thật đều biết Ôn Ngọc ở Bắc Kinh, chỉ có

Ôn tiểu thư cho rằng chính mình giấu diếm được toàn bộ bọn họ.

Lúc này, nơi xa truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng, một lớn một nhỏ hai đứa trẻ oa oa ngơ ngác truy ta đuổi đã chạy tới.

"Ba ba, mẹ."

"Anh, chờ bé... chờ bé..."

"Ngôn Ngôn, chờ em gái con." Bùi Dịch vừa thấy đến bộ dáng con gái bảo bối đuổi đến thở hổn hển, nhất thời liền đau lòng, hung dữ trừng mắt nhìn con trai.

"Con cũng không bảo em ấy đi theo." Bạn nhỏ Bùi Ngôn ủy khuất chạy chậm lại, tội nghiệp nhìn Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi yên lặng thở dài, chỉ biết dùng mỗi chiêu này với cô.

"Đến đây với mẹ nào." Tô Thi Thi hướng đến chỗ con trai vung tay.

Bạn nhỏ Bùi Ngôn năm tuổi lập tức liền vui vẻ, chân nhanh nhẹn đã chạy tới, một đầu tiến công vào trong lòng mẹ mình: "Mẹ, em gái vừa rồi lại ăn vụng bánh ngọt!"

"Em không có!" Bạn nhỏ Bùi Nặc ba tuổi đỏ mắt cãi lại, oa một tiếng liền khóc.

"Bùi Ngôn!" Bùi Dịch giận, luống cuống tay chân dỗ dành con gái bảo bối.

"Mẹ, ba ba dữ với con!" Bạn nhỏ Bùi Ngôn chu mỏ, một bộ dáng muốn khóc mà không khóc được.

Đánh cũng đánh không được, âm ỉ cũng âm ỉ không xong. Bạn nhỏ Bùi Ngôn nảo đại xoay chuyển, cũng chỉ có thể giả vờ thương cảm tranh thủ đồng tình của mẹ rồi.

Mẹ đau lòng sẽ mắng ba ba, ba ba là không dám trêu mẹ tức giận. Cho nên chỗ dựa vững chắc của cậu nhóc so với Bùi Nặc mít ướt này đáng tin hơn!

Nhìn bạn nhỏ Bùi Ngôn này đầu óc suy nghĩ có bao nhiêu ghê gớm một cái.

Tô Thi Thi đau đầu cực kỳ.

Trên TV chiếu những tiểu bảo bảo thông minh đáng yêu còn biết nghe lời đều là lừa gạt. Nhà cô đây này chính là hai đứa Hồn Thế Tiểu Ma Vương.

Gen di truyền càn quấy nhà Bùi gia kia ở trên người hai đứa bé phát huy vô cùng nhuần nhuyễn.

Bốn năm trước, Tô Thi Thi thấy Bùi Dịch đối với chuyện có con gái canh cánh trong lòng, cho nên quyết định muốn sinh đứa thứ hai. Đơn giản mang thai vừa lúc sinh ra con gái.

Chỉ là vấn đề dạy dỗ con cái này, thực làm người ta đau đầu.

Mà lúc này, có người càng thêm đau đầu.

Đồn cảnh sát Thành Tây Bắc Kinh, Ôn Ngọc bị bắt vào đây vào đã có hai giờ.

Trong hai giờ này, trừ bỏ lúc mới vừa vào thời điểm có một vị nữ cảnh sát nhân dân đi đến hỏi vài câu theo thủ tục, sau đó cho cô một

hộp cơm, sau đó liền không có một người để ý cô.

Cô kéo mũ lưỡi trai xuống thấp, năm năm rồi đây đã trở thành thói quen trước mặt người ở bên ngoài đều cúi đầu, sợ bị người ta phát hiện.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, mãi đến khi cảnh sát nhân dân thay ca đến rồi đi, đều không có người tiến vào chỗ cô.

Cô giống là bị người ta lãng quên một dạng.

Ôn Ngọc không biết chính mình ngồi bao lâu, lúc bối rối vẫy bùa, ngẩng đầu nhìn cửa, trong mắt nhiễm lên một tầng cô đơn.

Cửa rộng mở, lại không ai đi đến.

Anh, thật sự không có tới.

"Thôi, đi ngủ đi." Ôn Ngọc yên lặng thờ dài, đứng lên đem hai cái ghế dựa gộp lại, lôi kéo quần áo, cứ như vậy nằm lên.

Năm năm qua cô trưởng thành rất nhiều, cũng thay đổi rất nhiều. Cô gái nhỏ lúc trước gặp phải chuyện gì liền rơi nước mắt, xảy ra chuyện gì cũng đều sợ, giờ đã quen cô độc, cũng quen thản nhiên mặt đối cuộc sống.

Điều duy nhất cô không quen được chính, là làm sao cùng Tần Phong mặt đối mặt.

Năm năm này, cô giống như là cái bóng của Tần Phong, trốn từ một nơi bí mật gần đó, sợ nhìn thấy ánh sáng.

Trong nhà trọ cao cấp nơi nào đó ở trung tâm thành phố, Hà hạo

Lâm nhìn Tần Phong tự mình quét dọn xong phòng khách đang đi đổ rác, xoắn xuýt cực kỳ.

"Có lời cứ nói." Tần Phong cầm cây chổi, một bên hướng trong phòng đi đến, một bên nhàn nhạt nói.

Hà Hạo Lâm hiện giờ đã sớm quen với dáng vẻ lạnh như băng này của anh, cân nhắc lời nói một chút, thật cẩn thận nói: "Đồn công an bên kia vừa gửi tin tức tới, nói Ôn tiểu thư đã ở trong phòng nghỉ nằm xuống. Mượn hai cái ghế dựa hợp lại nằm ngủ, thân thể cuộn lại liền cùng con mèo nhỏ một dạng."

Anh ngầm bội phục bản lĩnh ngôn ngữ của mình. Nói như vậy, Tần Phong chung quy không đành lòng đi?

Nhưng anh nghĩ sai rồi.

Tần Phong liền cùng không có nghe đến một dạng, tiện tay đem cây chổi hướng trong lòng anh ta nhét qua, đi tới nhà bếp: "Tôi gọi cậu đến đây không phải để cho cậu đi quan tâm những cái chuyện nhàm chán này. Như thế nào, còn không chịu đi muốn để cho tôi giữ cậu lại ăn cơm chiều?"

Hà Hạo Lâm mồ hôi lạnh liền tuông xuống, đi cũng không được ở lại cũng không xong, thăm dò nói: "Nghe nói trong phòng nghỉ kia có theo dõi, muốn cho người ta xâm nhập hệ thống nhìn xem tình huống hiện giờ của Ôn tiểu thư hay không?"

Tần Phong chậm rì rì quay đầu, lạnh lùng nhìn anh: "Cút!"

"Tôi lập tức đi!" Hà Hạo Lâm không dám ở lại, quay đầu bỏ chạy.

Người này tốc độ trở mặt, thật sự quá dọa người rồi.

Tần Phong mặt không chút thay đổi, sau khi Hà Hạo Lâm rời khỏi, hiện lên quét xuống phiến não.

Anh đi vào phòng bếp, mở tủ lạnh nghĩ muốn lấy chút nguyên liệu ra nấu ăn, nhưng trước mắt không tự giác hiện ra bộ dáng Ôn Ngọc giống mèo con một dạng cuộn mình ở trên ghế...

"shit!" Anh thấp giọng chửi một tiếng, ầm một phen đóng sầm cửa tủ lạnh.

Hiện tại có cho anh thịt rồng anh cũng đều ăn không vô!

"Vớ lá gan của người kia, tôi thật muốn xem em buổi tối có sợ không!" Tần Phong trầm thấp nói một câu, xoay người hướng tới trên lầu đi đến.

Chỉ chốc lát ôm máy tính đi đến vườn hoa trên sân thượng.

Đêm chậm rãi buông xuống. Dưới ánh trăng, một chỗ nở đầy hoa tươi trong hoa viên sân thượng, có ánh sáng lúc sáng lúc tối.

Tần Phong ôm máy tính ngồi ở trên ghế dựa, một tay nắm thành quả đấm chống nơi huyết Thái Dương, nghiêng đầu nhìn màn hình máy tính.

Hình ảnh trong màn hình kia, chính là gian phòng nghỉ ở đồn công an Thành Tây kia.

Đột nhiên, lông mày anh cau lại, theo bản năng liền nghĩ đứng dậy. Nhưng hành động đến một nửa thời điểm, anh lại chán nản ngồi trở về.

Chỉ thấy trên màn hình theo dõi, cái người phụ nữ cuộn mình ở trên ghế kia vô ý rơi xuống đất. Lúc này, cô chính đang ôm chân ngồi dưới đất hu hu khóc.

Ngay cả như vậy, cô vẫn như cũ không có gọi điện thoại cầu cứu bất kỳ ai.

Chương 651: Anh cũng không phải người mù

"Ôn tiểu thư, ăn bữa sáng đi." Từ ngoài phòng nghỉ đi tới một người.

Vị nữ cảnh sát nhân dân ngày hôm qua lấy lời khai của Ôn Ngọc mang theo một túi bánh bao cùng sữa đậu nành cười hì hì đi tới: "Tối hôm qua nghỉ ngơi tốt không?"

"Cảm ơn." Ôn Ngọc tiếp nhận túi lớn, cực kỳ muốn hỏi một chút cô ta, nếu cô ta ở trên ghế ngủ một đêm, có thể nghỉ ngơi được tốt hay không.

Nữ cảnh sát nhân dân thấy Ôn Ngọc cúi đầu không nói lời nào, có chút xấu hổ cười cười, khẩn trương đi ra ngoài.

"Xin chờ một chút." Ôn Ngọc bỗng nhiên gọi cô ta lại, do dự một chút, nhẹ giọng hỏi, "Xin hỏi tôi khi nào thì có thể đi?"

"Cái này..." Nữ cảnh sát nhân dân khó xử, ấp úng nói, "Cái này phải xem ý tứ của Tần tiên sinh. Dù sao cô phá hư chính là anh ta... Nhà của anh ta."

Nói đến cái này, hiện tại đồn công an cảnh sát nhân dân đều đã lạnh người.

Sau khi Ôn Ngọc bị bắt bọn họ mới biết được, đến nhà của Tần Phong phá hoại đúng là bạn gái trước của anh ta!

Hơn nữa Ôn tiểu thư vừa đến đồn công an, bọn họ liền nhận mệnh

lệnh" Không quan tâm" rồi. Cho nên, Ôn Ngọc mới bị lơ một buổi tối.

Ôn Ngọc nhìn bóng lưng nữ cảnh sát nhân dân rời đi, lại cúi đầu nhìn bánh bao trong tay, yên lặng thờ dài.

"Mình còn chờ mong cái gì? Tần Phong hiện tại nhất định biết mình đã trở về, lại biết mình làm giờ cửa nhà anh ấy. Anh ấy thích sạch sẽ như thế, nhất định rất tức giận." Ôn Ngọc càng nghĩ càng ủ rũ.

"Muốn tìm Thi Thi cầu cứu hay không?" Ôn Ngọc một bên cắn bánh bao vừa nghĩ.

Dù sao cô cũng không thể tìm người trong nhà giúp đỡ, chẳng thế thì bị cha cô biết, cô nhất định phải chết!

Cả đêm không ăn cái gì, thật sự đói cực kỳ.

Ôn Ngọc một bên ăn bánh bao, vừa đi đến chỗ bên ngoài phòng nghỉ.

May mà bọn họ cũng không có hạn chế tự do của cô, chỉ cần không rời khỏi đồn công an, đi nơi nào đều được.

Ngay tại cô một chân mới vừa bước ra ngoài cửa thời điểm, phía trước bỗng nhiên truyền đến một tiếng "Tần tổng, ngài đã tới!"

"Khụ khụ..." Ôn Ngọc đang nuốt một miếng bánh bao mắc kẹt ở trong cổ họng, băng bó cổ ho khan mặt đều đã đỏ.

Ôn Ngọc cùng Tần Phong đều đã không nghĩ tới, hai người sau năm năm lần đầu tiên mặt đối mặt là lại dưới tình huống như vậy.

Anh bị đám người đi tới vây quanh. Cô đứng ở cửa phòng nghỉ, một

bàn tay cần nửa cái bánh bao vịnh khung cửa, một bàn tay vỗ ngực liên tục nghĩ muốn đem miếng bánh bao mắc kẹt ở trong cổ họng kia nuốt xuống.

Động tác của anh nhanh nhẹn, cô ho đến nửa chết nửa sống.

Tần Phong sắc mặt đột nhiên lạnh, đứng tại chỗ mặt không chút thay đổi nhìn Ôn Ngọc.

"Có cái gì đẹp..." Ôn Ngọc liếc mạng nuốt xuống, xấu hổ và giận dữ hận không thể lấy cái động chui vào.

"Này..." Hà Hạo Lâm nhìn Tần Phong, lại nhìn Ôn Ngọc, thật sự bội phục vị Ôn tiểu thư này.

Ăn cái bánh bao cũng có thể dẫn tới người nhiều chú ý như vậy, thật sự rất giỏi.

"Ôn tiểu thư cô không sao chứ?" Vừa rồi vị nữ cảnh sát nhân dân kia đúng là sợ quá mức, vội vàng đã chạy tới giúp Ôn Ngọc thuận khí, dùng lực vuốt phía sau lưng Ôn Ngọc.

"Khụ khụ..." Ôn Ngọc bị cô ta vỗ như vậy, lúc này thiếu chút nữa khóc luôn rồi!

Thím cảnh sát à, cô đang vỗ lưng người không phải ngựa nha! Đau chết cô rồi.

Tần Phong mày nhíu lại thành một đám, lạnh lùng đưa mắt nhìn Hà Hạo Lâm.

Hà Hạo Lâm toàn thân khẽ run rẩy, vội bước lên phía trước kéo vị nữ cảnh sát nhân dân kia ra, chen giữa cô ta cùng Ôn Ngọc, ngăn cách

một bước chân nhìn Ôn Ngọc: "Đừng khẩn trương, lấy tay móc họng nhỏ ra thì tốt rồi."

"A?" Ôn Ngọc ngẩn người, từ từ đứng thẳng người.

Ngay lúc Hà Hạo Lâm chạy tới thời điểm, cô hoảng sợ liền đem bánh bao nướng xuống.

"Không có việc gì rồi hả?" Hà Hạo Lâm ha ha cười gượng một tiếng, thật may mắn mới vừa rồi không có đụng đến cô

Chẳng thế thì, anh ta trở về nhất định phải chết! Tần tổng không thích nhất người khác đụng chạm thứ gì của mình!

"Không... Không có việc gì rồi." Ôn Ngọc lôi kéo vành nón, lặng lẽ hướng trong phòng nghỉ trốn đi.

Hà Hạo Lâm thật cạn cmn lời.

Cô lúc này trốn còn có tác dụng sao? Tần tổng cũng không phải người mù.

"Thư ký Hà." Lúc này, đứng ở vài thước có hơn Tần Phong nhàn nhạt kêu anh ta một tiếng.

"Ở đây!" Hà Hạo Lâm phản xạ có điều kiện la lớn.

Giọng của Tần Phong rõ ràng nghe ra thật bình tĩnh, nhưng anh ta đã cảm giác được thấy lạnh cả người.

"Làm việc đi." Tần Phong nhàn nhạt quét mắt nhìn anh ta một cái, xoay người tiện đi ra bên ngoài.

Giống như chuyện anh tiến vào, chính là vì nói một câu này mà thôi.

Ôn Ngọc ngơ ngác nhìn bóng lưng anh rời đi, đôi mắt từ từ ửng lên một tầng hồng, có chút ủy khuất.

Anh cứ như vậy đi rồi, đến nhìn cũng chưa từng nhìn cô liếc mắt một cái.

"Mình còn tại chờ mong cái gì, đây chẳng phải là chuyện mình muốn à?" Ôn Ngọc khuyên rằng chính mình.

Cô một cái vè nói cho chính mình, chỉ cần anh hạnh phúc là tốt rồi. Nhưng mà năm năm qua đi, lòng của cô vẫn như cũ sẽ khó chịu.

Khó chịu đến không thể hô hấp.

"Ôn tiểu thư, người nghĩ đi ra chưa?" Hà Hạo Lâm không biết khi nào thì đã đứng ở bên người Ôn Ngọc, nhỏ giọng hỏi.

Ôn Ngọc mang theo mũ lười trai, lại cúi đầu, anh ta nhìn không tới vẻ mặt của cô, cũng đoán không được tâm tình cô lúc này.

Ôn Ngọc nghe vậy ngẩn ra, chậm rãi gật gật đầu.

"Vậy..." Hà Hạo Lâm chỉ chỉ phía trước, "Vị kia là bác sĩ Vương, là bác sĩ tâm lý nổi tiếng nhất ở Bắc Kinh này. Để cho ông ta kiểm tra cho người có được hay không?"

Ôn Ngọc trên mặt huyết sắc trong phút chốc lui được không còn một mảnh, sững sờ nhìn về phía trước.

Mới vừa rồi bị Tần Phong ngăn cản, cô không thấy được nơi nào đó còn có một người đàn ông.

Lúc này, chỗ vừa rời Tần Phong đã đứng, đứng một người đàn ông trung niên đeo cặp kính gọng vàng chói mắt. Người này, cô rất quen thuộc.

Năm năm trước, ông ta đã từng không chỉ một lần đến căn hộ của cô cùng Tần Phong vì cô đến xem bệnh.

"Này... Là ý của anh ấy sao?" Ôn Ngọc chua sót hỏi han.

Anh, thật sự coi cô như bệnh thần kinh phải không?

"Người hiểu lắm rồi." Hà Hạo Lâm phụ giúp cô đi vào phòng nghỉ, đóng cửa lại, giải thích nói, "Tuy không biết người vì cái gì muốn hướng nhà của Tần tổng ném rác rưởi, nhưng hiện tại rất nhiều người đều biết chuyện này rồi."

"Tần tổng nếu báo cảnh sát, vậy thì phải cho cảnh sát một lời giải thích đúng không? Cho nên để cho bác sĩ làm cho người cái kiểm tra, chỉ cần người... Cái kia, chính là chỉ cần để cho mọi người nghĩ đến người là vì tâm tình không tốt... Ha ha, người hẳn là hiểu được..."

Hà Hạo Lâm càng nói càng cảm thấy được không nắm chắc, trong lòng đều nhanh khóc.

Xong rồi, anh ta giống như xử lý chuyện không xong rồi.

Quả nhiên, Ôn Ngọc nghe xong tâm tình chẳng những không có tốt lên, ngược lại tất cả hốc mắt đều đã đỏ.

"Coi tôi như kẻ ngốc sao? Anh ấy nếu không truy cứu, không phải chuyện gì đều không có rồi hả?" Ôn Ngọc càng nghĩ càng khổ sở,

cẩn cẩn môi, rầu rĩ nói, "Để cho bác sĩ kia vào đi, tôi nghĩ muốn ở trong này làm."

"A?" Hà Hạo Lâm sửng sốt, rồi sau đó vui mừng một bên đi tới ngưỡng cửa vừa nói, "Tôi lập tức kêu bác sĩ Vương tiến vào. Người yên tâm, chỉ là một cái kiểm tra đơn giản, không khó."

Ôn Ngọc cúi đầu không nói chuyện, đi đến mép bàn, kéo ra ghế dựa ngồi xuống.

Chỉ chốc lát, vị bác sĩ Vương kia đẩy cửa đi tới, ngồi xuống đối diện cô.

"Ôn tiểu thư, người còn nhớ rõ tôi không?" Bác sĩ Vương đẩy cặp kính lên, ôn nhu hỏi.

Ôn Ngọc đem mũ nâng lên một chút, ngẩng đầu ngó ông ta một cái, rầu rĩ nói: "Ông vẫn là giống trước kia một dạng dong dài."

Ách...

Bác sĩ Vương trong lòng liền là hồi hộp.

Vị tổ tông này bệnh tình, giống như càng nghiêm trọng rồi!

Chương 652: Lang băm

"Ôn tiểu thư, chúng ta coi như là bạn bè bình thường một dạng, nói chuyện phiếm có được hay không?" Bác sĩ Vương ý đồ để cho Ôn Ngọc buông bỏ cảnh giác.

Ôn Ngọc vẫn như cũ cúi đầu không nhìn ông ta, giọng nói cũng rầu rĩ, nhưng nói cực kỳ thật sự: "Tôi không nghĩ muốn cùng ông làm bạn bè."

Bác sĩ Vương ngẫm thờ dài.

Được, bệnh tình xem ra thật sự nghiêm trọng rồi.

"Vậy người có thể cùng tôi nói một chút, người năm năm qua có xảy ra chuyện gì đặc biệt hay không?" Bác sĩ Vương tiếp tục lôi kéo làm quen.

Ôn Ngọc lúc này ngẩng đầu kỳ quái nhìn ông ta một cái: "Ông có phải nên là hỏi tôi chuyện ném rác kia mới đúng hay không?"

"Người nguyện ý nói, có thể nói chuyện." Bác sĩ Vương trong lòng vui vẻ.

Ôn Ngọc bĩu môi: "Tôi không nghĩ muốn nói."

Cô mới không nghĩ muốn để cho người khác biết, cô là vì nhìn đến Tần Phong ôm cái Nữ Minh Tinh kia nên trong lòng giận quá mới muốn đi kiểm chuyện chọc anh không thoải mái.

"Nếu không người trước đem bữa sáng ăn xong?" Bác sĩ Vương vừa rồi nhìn thấy Ôn Ngọc kia một cái bánh bao còn không có ăn xong, cười nói.

Ôn Ngọc càng thêm kỳ quái nhìn bác sĩ Vương liếc mắt một cái, nghĩ thầm những bác sĩ tâm lí này có phải đầu óc có vấn đề hay không, không phải làm kiểm tra sao? Nói chuyện sao lại quanh co lòng vòng như thế.

"Trước làm kiểm tra đi." Ôn Ngọc tốt bụng nói ra.

Bác sĩ Vương trong lòng lại là vui vẻ, từ trong cặp công văn lấy một phần giấy tờ dày đưa cho cô: "Không cần cẩn thận suy xét, dùng trực giác của người điên."

Ôn Ngọc cũng không ngẩng đầu lên tiếp nhận giấy bút, nhìn giống như là có chút khẩn cấp.

Cô nhàn nhạt nhìn lướt qua giấy, nắm bút liền chải quét chải quét chải quét viết lên, không vài phút liền điền xong rồi.

"Làm xong rồi hả?" Bác sĩ Vương lần này là thật kinh ngạc đến chỗ.

Liền tính vài năm trước Ôn Ngọc đã làm kiểm tra chứng u uất, nhưng lúc đó cô từ đầu không phối hợp làm xong qua. Lần này tốc độ sao lại nhanh như vậy?

Sau đó, ông ta lấy qua xem vừa thấy, cạn lời rồi.

Chỉ thấy trên ba tờ giấy kia, mỗi một mặt giấy, đều đã viết một câu: Tàn Phong là bệnh thần kinh.

Trò đùa dai ngậy thơ đến buồn cười. Ôn Ngọc chính là cố ý!

"Tôi có thể đi rồi đúng không?" Ôn Ngọc đứng lên, sửa sang lại mũ.

Bác sĩ Vương bắt đắ dĩ thờ dài: "Có thể đi tới. Thủ tục chúng tôi sẽ làm tốt."

Ôn Ngọc nói một tiếng cảm ơn, tiện đi ra ngoài.

Bên trong một chiếc Rolls-Royce ngoài đồn công an, Tần Phong đang nghe điện thoại.

"Tần tổng, kiểm tra thất bại rồi." Bác sĩ Vương dừng một chút, không dám nói cho Tần Phong Ôn Ngọc đã viết những chữ kia, chỉ nói, "Ôn tiểu thư không phối hợp."

Tần Phong trầm mặc một giây, nhàn nhạt hỏi han: "Cô ấy viết cái gì?"

"Không hổ là yêu cô ấy đến không cách nào kiềm chế, hiểu cô ấy như vậy." Bác sĩ Vương ở trong lòng châm chọc, kiên trì nói cho anh tình huống lúc này.

Tần Phong nghe xong, trên mặt biểu cảm thần bí khó lường, không biết suy nghĩ cái gì.

"Tần tổng, dựa theo sự quan sát vừa rồi của tôi, tôi cảm thấy được Ôn tiểu thư bệnh tình tăng thêm rồi. Hết đề quấy rối, trả lời ngược lại những câu hỏi của bác sĩ, đã có dấu hiệu rối loạn nhân cách chống xã hội, tôi đề nghị vẫn lại là để cho cô ấy nhanh chóng nằm viện trị liệu là tốt hơn." Bác sĩ Vương thật cẩn thận nói.

Tần Phong nghe xong, triệt để trầm mặc. Qua một hồi lâu, mới kìm nén ra hai chữ: "Lang băm!"

Oành một tiếng cúp điện thoại, anh đem di động đều đã ném, tức giận quá mức.

"Ôn Ngọc, để xem em có thể tự làm khổ mình đến bao lâu!" Tần Phong không biết là đang giận chính mình hay vẫn đang giận Ôn Ngọc, sắc mặt đáng sợ cực kỳ.

Đột nhiên, anh lờm mắt thấy đến Ôn Ngọc từ trong đồn công an tới, trên mặt biểu tình vừa rồi kì tích thu lại biến mất không còn chút tăm tích, nhất thời khôi phục mặt không chút thay đổi.

"Thư ký Hà." Tần Phong nhàn nhạt kêu một tiếng.

Hà Hạo Lâm hiểu ý, khẩn trương đẩy ra cửa chỗ ghế lái phụ xuống xe, hướng tới Ôn Ngọc đi đến.

Ôn Ngọc chính đang xoắn xuýt nên ngồi xe công cộng hay vẫn lại là taxi, đã bị Hà Hạo Lâm ngăn cản đường đi.

"Ôn tiểu thư, tiễn người một đoạn đường được chứ?" Hà Hạo Lâm cười tít mắt nhìn Ôn Ngọc, cực lực bày ra bộ dáng "Tôi là người tốt".

Ôn Ngọc nhìn thoáng qua chiếc Rolls-Royce kia, tâm đột nhiên nhảy một phen.

Đó là xe Tần Phong.

"Anh ấy cũng ở trên xe sao?" Ôn Ngọc rất muốn cùng anh gần gũi hơn. Nhưng mà - -

"Không cần, bản thân tôi trở về là được." Ôn Ngọc thấp giọng nói.

Năm năm qua đi, cô vẫn lại là không có dũng khí đối mặt với anh.

"Cái này..." Hà Hạo Lâm lộ ra một bộ dạng khó xử, "Kỳ thật là như vậy, chuyện người bị bắt tiến vào đồn công an Bùi phu nhân bọn họ đã biết đến rồi."

"Thi Thi biết rõ?" Ôn Ngọc khẩn trương ngẩng đầu, có chút ảo não.

Cô không nghĩ muốn để cho Tô Thi Thi bọn họ lo lắng.

"Đúng." Hà Hạo Lâm nghiêm trang nói, "Bùi phu nhân vốn nghĩ muốn đích thân tới đón người, nhưng Tần tổng nhà chúng tôi vừa lúc có chuyện gì muốn đến chỗ này, cô ấy liền xin nhờ Tần tổng đến đây đón người về."

"Thì ra anh ấy đến chỗ này là vì Thi Thi yêu cầu." Ôn Ngọc trong lòng có chút mất mát, chính cô cũng không biết mình khổ sở cái gì.

Hà Hạo Lâm cẩn thận quan sát đến vẻ mặt của Ôn Ngọc, đúng lúc bỏ thêm một mồi lửa: "Các người cũng đã năm năm không gặp mặt, nếu cứ như vậy để cho chính người trở về, tôi sợ Bùi phu nhân khẳng định sẽ thương tâm."

"Này... Được rồi." Ôn Ngọc gật gật đầu, hướng tới Rolls-Royce đi đến.

Có lẽ là cô suy nghĩ nhiều, năm năm qua đi, Tần Phong nói không chừng cũng sớm đã buông bỏ chuyện tình cảm của bọn họ

Chỉ là mở cửa xe, nhìn đến cái người đàn ông đang ngồi ở bên trong kia, cô bỗng nhiên liền không có dũng khí lên xe.

Trái tim không ngoan ngoãn bắt đầu cuồng khiêu đập loạn, mặt không chế không nổi đỏ lên. Cô còn không có phản ứng kịp, thân thể

đã bắt đầu phản ứng lại, quay đầu bỏ chạy.

"Ôn tiểu thư cẩn thận!" Hà Hạo Lâm liền đứng ở phía sau cô, nhìn thấy động tác của cô, liền là đưa tay đẩy, một tay lấy cô đẩy mạnh vào bên trong xe, nhanh nhẹn đóng cửa.

Động tác hành văn liền mạch lưu loát.

"Ưm..." Ôn Ngọc một đầu nện ở trên đùi Tần Phong, đau đến nước mắt đều phải trào ra rồi.

Trợn mắt nhìn đến anh liền gần ngay trước mắt, cô sợ tới mức lập tức bò lên, khẩn trương không dám nhìn anh: "Cái kia... Anh... Anh sao lại đột nhiên ngồi ngoài này? Em... Em không phải cố ý muốn đụng vào anh."

Cô vừa rồi rõ ràng nhìn đến anh ngồi ở vị trí tựa vào cửa, như thế nào đột nhiên trong lúc đó lại chạy đến bên đây ngồi rồi!

Tần Phong trên mặt vẫn như cũ nhìn không ra bất luận cái cảm xúc gì, chỉ là nhàn nhạt liếc cô một cái, tầm mắt tại chỗ trán của cô đang đỏ bừng kia ngừng một giây lại nhàn nhạt dời đi, nhìn về phía chỗ kế bên tay lái.

"Xong rồi!" Hà Hạo Lâm trong lòng hồi hộp, anh ta vừa rồi có phải đẩy được quá dùng lực rồi hay không?

Ôn Ngọc thấy Tần Phong thật sự không để ý tới chính mình, yên lặng nhích đến trong góc khuất. Giữa hai người như là có một bức tường vô hình tường, có vượt qua không được.

Bên trong xe rơi vào một mảnh trầm mặc, an tĩnh giống như nghe có thể đây đó tiếng hít thở.

Ôn Ngọc chỉ cảm thấy hô hấp càng ngày càng khó khăn, thật muốn nhảy xuống mà chạy trốn!

Mà Tần Phong lại giống như không phát hiện bên trong xe có nhiều thêm một người là cô một dạng, tựa vào ở trên ghế sau, cầm lấy văn kiện trước đang xem đến một nửa, cúi đầu thấy cực kỳ chăm chú.

"Sớm biết thế này liền không đến đây rồi." Ôn Ngọc hối hận cực kỳ.

Cô đã quyết định phải rời khỏi anh, để cho anh một lần nữa đi tìm hạnh phúc, nhưng mà không có nghĩa là cô có thể chịu được sự lạnh lùng của anh.

Cô tình nguyện cả đời ở sau lưng yên lặng dõi theo anh.

Không biết có phải oán niệm của cô quá cường đại hay không, bụng của cô cũng phát ra kháng nghị.

Kêu ọt ọt một tiếng, ở bên trong xe an tĩnh đặc biệt vang dội.

Ôn Ngọc mặt liền đỏ, đầu buông xuống thấp đến nỗi sắp rút vào chỗ ngồi rồi, muốn chết tâm đều có.

Bên cạnh, Tần Phong tay cầm văn kiện cứng đờ, đơn giản đem văn kiện nhìn hồi lâu cũng chưa xem vào một chữ ném tới một bên.

Ôn Ngọc cho rằng âm ỉ đến anh, vội vàng giải thích nói: "Em buổi sáng mới ăn... Ăn một miếng bánh bao... Có chút... Đói bụng."

Chính là một miếng bánh bao thiếu chút nữa nghẹn chết cô.

Ôn Ngọc cảm thấy được, hai ngày này thật sự là không xong rồi.

Cô sau khi nói xong, bên trong xe vẫn lại là một mảnh trầm mặc. Tần Phong cúi đầu ngoan chơi di động, một chút phản ứng đều không có.

Ôn Ngọc gắt gao cắn môi, rốt cuộc không có dũng khí mở miệng.

"Như vậy cũng được." Cô ở trong lòng một cái vẻ tự nói cho chính mình, phải kiên cường.

Cô đã không cách nào giúp anh sinh con dưỡng cái, cô còn không có thoát khỏi vướng mắc với Hồng Tinh Huy. Bộ dạng hiện giờ của anh xem ra là thật sự đã không còn thích cô nữa, như vậy, vừa lúc.

Chỉ là ngay tại xe chạy đến trung tâm thành phố thời điểm, đột nhiên dừng lại rồi.

Hà Hạo Lâm xuống xe, chỉ chốc lát mang theo một cái hộp đựng thức ăn trở về.

Chương 653: Dù đối tốt với em đều phải cẩn thận dè dặt

"Cho... Cho tôi?" Ôn Ngọc kinh hãi đến chỗ, khiếp sợ ở trên ghế không biết có nên nhận hay không.

Hà Hạo Lâm nhìn thoáng qua Tần Phong, thấy Boss nhà mình một chút ý tứ muốn nói đều không có, đành phải kiên trì nói: "Đây là... Cái kia... Bù phu nhân cho người ta mang đến đây."

"Thật vậy sao?" Ôn Ngọc trên mặt lập tức cười rạng rỡ như một đóa hoa, vui vẻ tiếp nhận.

Chỉ là lấy gần vừa thấy, bỗng nhiên ồ lên một tiếng.

Cái hộp tiện lợi này hình như là của cô mà? Cô nhớ rõ khi đó cô mỗi ngày đều đã dùng cái hộp tiện lợi này mang cơm trưa cho Tần Phong ăn.

"Em chỉ có 15 phút ăn cơm." Tần Phong đem biểu cảm của cô thu hết vào đáy mắt, bỗng nhiên lạnh lùng nói.

Ôn Ngọc trong lòng cả kinh.

Đây là lần đầu tiên trong năm năm qua, Tần Phong nói với cô câu nói đầu tiên.

"Nếu không để cho em xuống xe đi? Em tìm một chỗ từ từ ăn." Ôn Ngọc vốn là nghĩ muốn biểu đạt rằng cô không muốn quấy rầy anh, nào biết lời ra miệng tiện thành cái dạng này.

Tần Phong mặt lúc này liền đen, nghiêng đầu sang chỗ khác không lại để ý cô.

Bị quấy rối như vậy, Ôn Ngọc cũng không rảnh đi so đo chuyện hộp tiện lợi này nữa, lôi ra khuôn ngăn đem hộp tiện lợi tách ra, nhẹ nhàng vặn mở.

Bên trong xe lại khôi phục an tĩnh.

Không gian yên tĩnh đến nỗi, tiếng chiếc đĩa đựng vào chén sứ liền có vẻ đặc biệt vang dội.

Ôn Ngọc ăn được có chút tiêu hóa không nổi, nhớ lại bộ dạng của Tần Phong hình như là đã buông bỏ chuyện của bọn họ rồi. Giữa cô và anh đã không còn là người yêu, vậy vẫn lại là có thể làm bạn bè bình thường đi?

Nghĩ như vậy, cô liền có ý tưởng cùng Tần Phong nói chuyện phiếm, dụ đi không khí một phen.

"Anh đã ăn bữa sáng chưa? Muốn em để lại cho anh một chút hay không?" Ôn Ngọc nhỏ giọng hỏi.

"Khụ khụ..." Trên chỗ phó lái, Hà Hạo Lâm thiếu chút nữa cười lạc giọng.

Bà cô à, người có phải ăn không hết, cho nên muốn tìm người ăn đồ thừa hay không?

Tần Phong vẫn như cũ không nói gì, chỉ là lạnh lạnh lờm người chỗ kế bên tay lái một cái.

Hà Hạo Lâm vội vàng thu lại tươi cười, xoay một phen ấn cái nút. Màn chắn chậm rãi dâng lên đoạn tuyệt không gian phía sau.

Phía sau bỗng chốc trở thành một cái không gian kín, Ôn Ngọc chỉ cảm thấy càng thêm xấu hổ rồi.

Cô uống một ngụm nước canh, quay đầu thật cẩn thận nhìn Tần Phong: "Anh còn không có ăn đi? Muốn uống chút canh làm ấm bụng hay không?"

Tần Phong mặt lạnh.

Ôn Ngọc sau năm năm đây lần đầu tiên cùng Tần tiên sinh mặt đối mặt nói chuyện, đột nhiên phát hiện anh bây giờ lại khó nói chuyện như thế, đành phải kiên trì nói: "Anh nếu là không muốn ăn cũng phiền toái nói một tiếng, cứ không để ý tới người khác cực kỳ không lễ phép."

Tần Phong vẫn như cũ mặt không chút thay đổi.

Ôn Ngọc có chút khó khăn, cân nhắc một chút, quyết định vẫn lại là uyển chuyển biểu đạt thiện ý chính mình một phen: "Em cảm thấy được, chúng ta đã không thể trở thành người yêu, kỳ thật còn có thể..."

"Ngậm miệng!" Tần Phong lạnh giọng cắt ngang cô, hận không thể ném cô ra ngoài.

Anh dùng khóe mắt nghĩa mặt cô một cái, cực kỳ muốn biết trong cái đầu góc nghếch kia của cô rốt cuộc suy nghĩ cái gì.

"Tình cảm không thể mua bán, em thật nghĩ không thể yêu còn có thể làm bạn đúng không? Tới địa ngục đi gặp quỷ!" Tần Phong kỳ

thật đang bịncoo làm tức đến đau dạ dày, nhưng lại không thể ở trước mặt cô nói mấy lời này.

Anh nếu mà nói ra như thế, người phụ nữ này nhất quyết sẽ sợ tới mức cũng không dám xuất hiện ở trước mặt anh!

Ôn Ngọc không biết chính mình có chỗ nào lại trêu chọc anh không vui, cúi đầu, thở phì phì ăn bánh mì hấp, cố ý đem thân thể hương bên cạnh xê dịch, đưa lưng về phía anh.

"Không ăn thì đổ!" Ôn Ngọc căm giận hừ một tiếng.

Tần Phong nghe được cô hừ lạnh, sắc mặt càng khó nhìn.

Năm năm không gặp nhau, tính tình của cô trái lại càng lúc càng lớn rồi.

Bên trong xe lại an tĩnh lại, Ôn Ngọc ăn vào một nửa liền không có khẩu vị, không rên một tiếng đem hộp tiện lợi đóng trở về như cũ.

Tần Phong nhìn đến trong hộp tiện lợi thức ăn còn lại hơn phân nửa, chân mày cau lại, lạnh lùng nói: "Như thế nào, còn lại là muốn để tôi ăn?"

Ôn Ngọc sững sốt, quay đầu nhìn anh giải thích một câu: "Em không nghĩ muốn cho anh ăn."

Tần Phong mặt tối sầm: "Vậy là muốn lấy đi cho Thi Thi xem, để cho em ấy tưởng là tôi tại ức hiếp em?"

"Em... Em cũng không nói như vậy!" Ôn Ngọc không hiểu anh tại sao có thể suy nghĩ như vậy, cô hôm nay cũng chưa tính toán đi gặp Tô Thi Thi.

"Thư ký Hà không phải nói qua cho em, là Thi Thi để cho tôi tới đón em? Đợi lúc gặp em không được em gì đó thì em ấy sẽ nghĩ thế nào. Hành vi hiện tại của em, chẳng lẽ không phải nghĩ muốn châm ngòi ly gián sao?" Tần Phong càng nói giọng càng lạnh.

"Anh... Già mồm át lẽ phải!" Ôn Ngọc hốc mắt lập tức liền đỏ, nghiêng đầu sang chỗ khác gắt gao cắn môi, ủy khuất cực kỳ.

Cô vẫn đều biết, Tần Phong đối với người không trong lòng thái độ luôn luôn không tốt, mở miệng ra có thể mắng người ta đến người đó hối hận vì đã sinh ra trên đời này.

"Anh hẳn là chán ghét em." Ôn Ngọc hàm chứa nước mắt, nho nhỏ nói.

Tần Phong sắc mặt rùng mình, tâm lập tức liền thu lại.

"Dừng xe!" Tần Phong gõ một phen chấn bản, thanh âm lạnh tới cực điểm.

"Két - -" xe lập tức dừng lại, động tĩnh quá mạnh để cho Ôn Ngọc theo quán tính cả thân thể nghiêng tới trước, oành một phen đụng vào ngòì phía trước.

Tần Phong thân thể cứng đờ, nắm chặt quả đấm, thâm sâu hít vào một hơi, phun ra hai chữ: "Đi xuống!"

"Tần..." Ôn Ngọc băng bó trán, tâm một trận đau đớn, vẫn cứ đem lời nói nuốt trở vào, mở cửa xe liền nhảy xuống xe, cũng không quay đầu lại hướng phía trước chạy tới.

Cô liền không nên ngòì chiếc xe này!

Tần Phong ngẩng đầu nhìn ra ngoài, nhìn thấy bộ dáng cô vừa chạy một bên lau nước mắt, yên lặng nhắm nghiền mắt. Trái tim ở vị trí kia, lại một chút đau thêm.

"Haizz." Trên chỗ phó lái, Hà Hạo Lâm bất đắc dĩ địa thở dài.

"Ngu ngốc." Tần Phong trầm thấp rủa một tiếng, không biết là nói Ôn Ngọc hay vẫn lại là đang nói chính anh.

Năm năm này, mặc kệ mưa gió bão bùng, cô gái đàn độn kia mỗi ngày đều luôn đi theo anh cùng đi làm. Cho nên, anh mỗi ngày đều đã đúng giờ đi làm, cũng chưa bao giờ tăng ca, buổi tối lại càng không tham gia bất luận cái xã giao gì.

Trước cửa nhà anh, buổi sáng mỗi ngày đều đã đặt một lọ sữa tươi, là cô sáng sớm đi đến trang trại sữa vùng ngoại thành tự mình đem đến.

Anh có đôi khi ở công ty bận rộn đến quên ăn cơm, luôn sẽ nhận được đồ ăn mua ngoài không có kí tên. Anh bị bệnh, luôn sẽ có người gọi điện thoại không tiếng cho anh, luôn nhận được đủ loại thuốc cho dù anh không cần phải dùng đến.

Có một lần, anh cảm mạo mấy tháng cũng chưa khỏe, anh thậm chí nhận được cả thuốc trị ung thư.

Đầu lưỡi của anh không cẩn thận liếm đến chỗ cái bình thuốc kia, phát hiện cái bình kia à mặn. Anh đặc biệt lấy đi xét nghiệm, phát hiện đó là nước mắt.

Cô gái đàn độn này, là khóc bao lâu mới có thể đem một bình thủy tinh cho biến thành đều là vị mặn!

Tần Phong đã không nhớ rõ năm năm này, cô gái gốc kia đã vì anh làm biết bao nhiêu chuyện. Cô rõ ràng để ý anh như thế, nhưng chỉ là không dám đối mặt anh.

"Anh nên bắt em làm sao bây giờ? Dù đối tốt với em đều phải cẩn thận dè dặt." Tần Phong yên lặng nhắm mắt lại, tựa lưng vào ghế ngồi, mỗi một từng đợt đánh úp lại.

Tối hôm qua ôm máy tính ở sân thượng canh chừng cô cả một buổi tối, vốn tưởng rằng cô sẽ vì sợ hãi sẽ cầu anh rồi hai người sẽ lại như trước kia. Nhưng cô không có, cô trở nên so với trước kia kiên cường rất nhiều.

"Quân nhi, em chẳng lẽ thật sự không sợ anh có một ngày sẽ mệt sao?" Tần Phong thì thào tự nói.

Thời gian càng lâu, lại càng không có cảm giác an toàn.

Mà bên kia, Ôn Ngọc ngồi chồm hổm ở trong góc, khóc đến không kịp thở.

"Mình làm sao có thể vô dụng như thế! Mình nên là biểu hiện tốt một chút, mình nên là cùng anh ấy hào hào nói chuyện, không trêu chọc anh ấy tức giận. Mình đem mọi chuyện đều đã làm hỏng rồi." Ôn Ngọc khổ sở cực kỳ.

"Haizzz, đây là bị ức hiếp được có bao nhiêu thảm." Lúc này, phía trước đột nhiên vang lên một giọng nói sâu xa.

Ôn Ngọc sững sốt, hai mắt đắm lệ mơ hồ ngẩng đầu, ngây dại: "Thi Thi!"

Cô roạt đứng lên, ôm cổ Tô Thi Thi, gào khóc.

"Được rồi, về nhà rồi." Tô Thi Thi đau lòng vỗ lưng của cô, ôn nhu nói.

Chương 654: Cùng Ôn tiểu thư em có cái quan hệ gì?

Trong đình viện to như vậy, nắng chiều ánh đỏ nửa bầu trời, gió nhẹ từ từ thổi tới, vén lên một chuỗi nụ hoa tử sắc.

Ôn Ngọc cùng Tô Thi Thi ngồi ở dưới cây tử đằng, một bên nói chuyện phiếm một bên dùng trà. Bên cạnh trên một cái ghế nằm rộng rãi, hai đứa bé một lớn một nhỏ đang ngủ rất say.

"Ngôn Ngôn cùng Nặc Nặc thật sự là quá đáng yêu rồi. Thi Thi, cô tới cùng là như thế nào sinh a?" Ôn Ngọc yêu thích không buông tay vỗ về da thịt vô cùng mịn màng của Bùi Nặc, hận không thể ôm lấy hôn một cái.

"Cô cũng khen bọn nhóc cả ngày rồi, nếu còn khen ngợi nữa cái đuôi của hai đứa nhóc này đều phải vĩnh viễn đến tận trời rồi." Tô Thi Thi dờ khóc dờ cười.

Ôn Ngọc từ buổi sáng đến trang viên nhìn thấy hai đứa nhỏ bắt đầu, liền cùng đánh thuốc kích thích một dạng. Tuy năm năm này bọn họ vẫn ở trên mạng liên hệ, luôn luôn nhìn video clip thấy mặt hai nhóc con này, nhưng đây là cô lần đầu tiên chân chính nhìn thấy bọn nhỏ thật sự.

Ôn Ngọc kia tình thương của mẹ liền tràn lan tại chỗ, lôi kéo Tô Thi Thi chạy ra đi mua một đồng lớn đồ chơi trở về đưa cho hai đứa nhỏ mới bỏ qua.

"Bộ đáng đáng yêu như thế, liền tính cái đuôi vĩnh viễn trên trời thì thế

nào?" Ôn Ngọc trong mắt tỏa ra đào tâm, hận không thể trộm một đũa đem trở về.

"Hừ, ngàn vạn lần đừng bị Bùi Dịch nghe được." Tô Thi Thi làm cái động tác im lặng, khẩn trương như vậy nhìn nhìn bốn phía.

Ôn Ngọc vội vàng thu tay, khẩn trương hỏi han: "Bùi Dịch trở lại?"

Tô Thi Thi không nói gì nhìn anh: "Anh ấy về hưu một mực trong nhà đó."

"Về hưu?" Ôn Ngọc ngẩn ngơ.

Bùi Dịch lúc này mới vài tuổi mà thôi, liền về hưu rồi hả?

Nơi xa, kia người tuổi còn trẻ liền về hưu Bùi tiên sinh kia chính đang nhíu mày nhìn cây tử đằng.

Anh đã đứng ở chỗ này hơn nửa giờ, toàn bộ cái quá trình, từ trước đến nay anh cùng vợ mình tâm linh tương thông thậm chí ngay cả nhìn cũng chưa hướng anh nơi này nhìn một cái.

"Tán gẫu thật sự vui vẻ đúng không?" Bùi Dịch mặt không chút thay đổi nhìn một hồi, không rên một tiếng cầm ra điện thoại hướng tới Ôn Ngọc chính là liên tục chụp.

Lập tức, gửi đến máy của người nào đó, đem ảnh chụp gửi qua đi. Cũng bắt đầu soạn văn bản.

"Hai giờ trước, Bùi Ngôn ở trên mặt cô ấy hôn vài ngụm."

"Bùi Ngôn hình như cực kỳ thích người mẹ nuôi này, muốn giữ cô ấy ở trong này ở lâu."

Anh gửi đi xong, đợi một hồi, phát hiện không có bất luận cái gì đáp lại.

"Giỏi lắm." Bùi Dịch màu sắc trầm trầm, tiếp tục gửi tin tức.

"Dương Dũng tuổi tác không nhỏ, vẫn không thấy bên người có cô gái nào. Vừa rồi mẹ nuôi của Ngôn Ngôn vào thời điểm, tôi nhìn thấy cậu ta đặc biệt nhìn chăm chú."

Tin tức mới phát qua đi không vài giây, đối phương liền có phản ứng.

"Xem chừng tốt người của cậu. Chẳng thế thì coi chừng tôi hủy đi nhà cậu!"

Bùi Dịch nhíu mày, đưa điện thoại di động thả lại trong túi, lúc này mới yên tâm nhìn thoáng qua Tô Thi Thi nơi xa chính đang tán gẫu được hỏa nhiệt, xoay người hướng tới trong thư phòng đi đến.

Tuy là về hưu, nhưng anh cũng không phải không có việc gì để làm. Một cái công ty lớn như vậy, tựa vào Tần Phong một mình quản lý, quả thật quá mệt mỏi rồi. Anh còn không có khốn kiếp đến như thế.

Dưới cây tử đằng, Ôn Ngọc nghĩ nửa ngày, bỗng nhiên hô nhỏ một tiếng: "Không đúng, vậy chẳng phải là hiện tại mọi chuyện của công ty, đều là Tần Phong đang quản? Vậy anh ấy hẳn rất nhiều vất vả!"

Tô Thi Thi sờ sờ cái mũi, có chút chột dạ nói: "Là Tần Phong chính mình nói anh ấy rảnh rồi đến bị khùng, cho nên Bùi Dịch dứt khoát giao công ty cho anh ấy rồi."

"Các người chỉ biết ức hiếp anh ấy." Ôn Ngọc nho nhỏ nói thầm.

Tô Thi Thi bật cười: "Đó là người nào làm hại? Nếu cô không phải tự dưng biến mất, Tần Phong sao lại dùng công việc để làm chính mình mất cảm giác?"

"Tôi..." Ôn Ngọc bị ghen một câu đều đã nói không nên lời, trong mắt hiện lên quét xuống đau thương.

Nói đến mức này, Tô Thi Thi tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội, đơn giản trực tiếp hỏi: "Cô tới cùng nghĩ như thế nào? Cô cũng thấy đấy, bên cạnh anh ấy vẫn có rất nhiều cô gái chớp thời cơ quấn lấy."

"Ngọc, cứ như vậy mọi người sẽ mệt. Vài năm nay, cô cùng Tần Phong chịu đựng đều đã quá nhiều, cô hà tất phải để tâm vào chuyện vụn vặt."

Những lời này Tô Thi Thi năm đó đã nghĩ nói, nhưng khi đó Ôn Ngọc còn muốn chạy, cô không ngăn cản cô ấy.

Hiện giờ năm năm qua đi, nếu nói hai người bọn họ cần thời gian bình phục, vậy năm năm đã đủ rồi.

"Đời người có mấy cái năm năm, cô đây là đang lãng phí sinh mệnh." Tô Thi Thi trầm giọng nói.

Ôn Ngọc cúi đầu, không biết suy nghĩ cái gì. Qua một hồi lâu, cô mới ngẩng đầu, ấp úng nói: "Có lẽ anh ấy đã buông bỏ rồi."

Cô hít vào một hơi, nói: "Buông bỏ cũng được, như vậy anh ấy liền không có nguy hiểm rồi."

"Anh ấy..." Tô Thi Thi há miệng thờ dốc, vẫn lại là đem lời muốn nói nuốt trở vào.

Tần Phong nếu mà thực dễ dàng buông tha như vậy thì tốt rồi.

"Năm đó Hồng Tinh Huy có phải nói với cô cái gì rồi hay không?" Tô Thi Thi hỏi.

Nếu không phải Hồng Tinh Huy nói hay làm cái gì, Ôn Ngọc làm sao có thể tình nguyện để cho Tần Phong thống khổ, cũng phải rời khỏi.

Ôn Ngọc mặt liền trắng vài phần, ngón tay vò vò vạt áo khoát, như là hăm nhập đến hồi ức đáng sợ trong đó.

"Ngọc, chúng ta là bạn bè, có chuyện gì, chúng ta cùng nhau đối mặt có được hay không?" Tô Thi Thi cầm tay Ôn Ngọc, ôn nhu nói.

"Thi Thi..." Ôn Ngọc trong mắt phấp phất lệ quang, thấp giọng nói, "Hắn... Quen biết rất nhiều người. Các ngành các nghề, đều có người của hắn. Cô có biết như vậy có bao nhiêu đáng sợ không? Tôi... Tôi tận mắt nhìn thấy Hồng Tinh Huy làm cho người ta hủy đi công ty thực phẩm Gia Đăng."

"Công ty thực phẩm Gia Đăng? Đồng Sự Trưởng nhảy sông tự sát, công ty bị điều tra ra dùng nguyên vật liệu thấp kém bị niêm phong kia?" Tô Thi Thi có chút ấn tượng.

Chuyện này xảy ra thời điểm, đúng là lúc cô vì chuyện của Bùi Dịch đi khắp Bắc Kinh nhờ vả người.

Ôn Ngọc gật gật đầu: "Người kia từ đầu liền không phải tự sát, là Hồng Tinh Huy sai người đẩy người ta xuống. Bạn của tôi đã điều tra qua, liền tính có người đứng ra làm chứng cũng không cách nào khởi tố Hồng Tinh Huy."

"Mà hắn hủy đi công ty đó, chẳng qua là vì... Bởi vì, hắn nhìn trúng

bạn gái của người kia."

Ôn Ngọc nhớ tới kia chuyện, trong lòng vẫn lại là cực kỳ sợ hãi: "Thi Thi cô biết không? Cô gái kia theo bên cạnh hấn, nhưng Hồng Tinh Huy chỉ là bởi vì ghen tị bọn họ đã từng là người yêu, liền đem người đàn ông kia giết."

"Hấn chính là người tâm lý biến thái. Các người cũng không biết, tôi nghe lén được hấn cùng trợ lý nói chuyện, hấn làm cho người ta xe động tay chân xe của Tần Phong. Nếu không phải anh trai hấn ngăn lại, hiện tại Tần Phong rất có khả năng đã xảy ra chuyện."

Ôn Ngọc vừa nói một bên rơi xuống nước mắt: "Tôi làm sao có thể lấy mạng sống của Tần Phong nói đùa. Tôi không rời đi, chẳng lẽ ở lại hại chết anh ấy sao?"

"Minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng." Tô Thi Thi thở dài, cố ý nói, "Nếu sợ anh ấy gặp chuyện không may, vì cái gì lúc trước không trực tiếp đi m quốc, cách được thật xa?"

Ôn Ngọc sắc mặt cứng đờ, nhìn nhìn bốn phía, nhỏ giọng nói: "Kỳ thật, năm năm qua, tôi vẫn cùng Hồng Tinh Huy trì liên hệ."

"Hừm?" Tô Thi Thi trong mắt hiện lên quét xuống kinh ngạc.

Ôn Ngọc gật gật đầu, nhỏ giọng nói: "Tôi vốn là tính toán trước rời đi một thời gian sau đó rời trở về, khi đó đến vé máy bay đều đã làm thủ tục xong. Ngay lúc tôi muốn đi sân bay thời điểm, Hồng Tinh Huy gửi tin nhắn cho tôi, nói nếu tôi dám rời khỏi Bắc Kinh, hấn liền cùng Tần Phong đồng quy vu tận."

"Cho nên, năm năm này tôi từng tháng đều phải gửi một cái định vị cho hấn, cho hấn biết tôi ở Bắc Kinh." Ôn Ngọc dừng một chút, có

chút xấu hổ, "Lại vẫn còn một nguyên nhân chính là, tôi... Tôi không
nỡ xa Tần Phong."

Năm năm này, cô vẫn đều đặn đi theo Tần Phong, cũng không
dám đến gần, đã thành thói quen.

"Không có việc gì không có việc gì, toàn bộ đều đã qua đi." Tô Thi Thi
đau lòng ôm lấy cô an ủi.

Cô gái ngọc này, phỏng chừng còn không biết Tần Phong kỳ thật
sớm đã biết hành tung của mình. Bằng không, Hồng Tinh Huy làm
sao có thể vẫn tìm không thấy cô.

Mà Tô Thi Thi không biết là, Tần Phong để cho Bùi Dịch hỗ trợ, sửa
lại tất cả tin nhắn định vị Ôn Ngọc gửi cho Hồng Tinh Huy.

Hiện tại Hồng Tinh Huy còn tưởng rằng, Ôn Ngọc đang ở Tây Sơn.
Nói đó bởi vì lúc trước khu biệt thự nổ mạnh bị niêm phong, Tần
Phong cùng Bùi Dịch thông qua quan hệ mua được một mảnh đất, ở
nơi đó xây dựng lãnh địa riêng, không cho bất luận kẻ nào đến gần.

Mà tất cả hoạt động dấu vết của Ôn Ngọc ở Bắc Kinh, năm năm này
cũng vẫn bị người của Tần Phong xóa đi. Thêm nữa Ôn Ngọc cố ý
tránh Hồng Tinh Huy, lúc này mới vẫn không bị phát hiện.

"Thi Thi." Ôn Ngọc bỗng nhiên kêu Tô Thi Thi một tiếng, áp úng hỏi
han, "Cô có biết hay không, Tần... Tần Phong anh ấy... Tìm ra biện
pháp phó đối Hồng Tinh Huy chưa?"

Tô Thi Thi sững sốt, chính đang muốn trả lời, nơi xa bỗng nhiên
truyền đến một giọng nói lạnh lạnh.

"Tôi có biện pháp nào không, cùng Ôn tiểu thư cô có cái quan hệ gì?"

Ôn Ngọc thân thể cứng đờ, theo bản năng đứng lên, khẩn trương cực kỳ.

Xong rồi, anh đến đây lúc nào? Nghe được ít nhiều?

Chương 655: Trở về ở vài ngày đi

"Tần... Tần Phong." Ôn Ngọc khẩn trương cực kỳ, vụng trộm hướng Tô Thi Thi cầu cứu.

Tô Thi Thi khom lưng ôm lấy bạn nhỏ Bùi Nặc, làm bộ như nhìn không thấy cô cầu cứu vậy, hốt ha hốt hoảng nói: "Trời lạnh, tôi trước đem Nặc Nặc trở về đi, đừng bị cảm."

Cô vừa dứt lời, Bùi Dịch đột nhiên từ phía sau cây hoa Tử Đằng đang tỏa hương ngào ngạt đi ra, khom lưng ôm lấy Bùi Ngôn, trầm trầm nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái: "Lập tức muốn ăn cơm, vẫn lại là đi vào trước làm cho bọn nhóc tỉnh lại."

"Ai nha, nhanh đi về, chẳng thế thì bị bà nội phát hiện để cho Ngôn Ngôn bọn nhỏ lúc này đi ngủ sẽ bị mắng." Tô Thi Thi vừa nói một bên ôm con hướng phía trước viện chạy tới. Hoàn toàn quên rằng bà nội đi du lịch từ đầu không ở trong nhà.

"Em chậm một chút đi." Bùi Dịch đi nhanh đuổi theo.

Hai người, cứ như vậy đi tới...

Đi tới...

Ôn Ngọc khóc không ra nước mắt nhìn bóng lưng bọn họ, giống như muốn kêu hô một câu: "Mang tôi cùng đi với! Không lương tâm!"

"Tần... Tần Phong..." Ôn Ngọc nhớ tới trước cùng Tô Thi Thi hàn

huyền nhiều như vậy, cũng không biết anh nghe được ít nhiều. Lúc này thấy anh, liền cùng giống như chuột thấy mèo, sợ vô cùng.

"Vấn đề vừa em rồi hỏi Thi Thi hỏi lần nữa." Tần Phong mặt không chút thay đổi nhìn cô.

Ôn Ngọc nuốt nuốt nước miếng, thật cẩn thận nói: "Vấn lại là... Không cần đi?"

Tần Phong mặt liền đen: "Vậy cũng chỉ còn cách bản thân tôi nói ra."

Anh hướng về phía Ôn Ngọc tới gần, lạnh lùng nhìn chăm chăm ánh mắt cô: "Em vừa rồi là muốn hỏi, tôi tìm được phương pháp đối phó Hồng Tinh Huy chưa?"

Ôn Ngọc nhìn ánh mắt anh, đã đứng hình, hoàn toàn quên trả lời.

Đây là trong năm năm qua, bọn họ lần đầu tiên thật sự nhìn đối phương như vậy. Tuy vẻ mặt của anh cực kỳ khủng bố.

"Ôn Ngọc." Tần Phong nhàn nhạt kêu cô một tiếng.

Ôn Ngọc thân thể khẽ run rẩy, hoàn hồn, bối rối gật gật đầu: "Vâng... Đúng vậy."

Tần Phong lại đi về phía trước một bước, làm cho cô lui về sau.

Anh lạnh lùng nói: "Vậy em hãy nghe cho kỹ, tôi đã tìm được biện pháp đối phó hẳn."

Anh dừng một chút, thân thể nghiêng tới trước áp sát vào Ôn Ngọc, lãnh khốc nói: "Nhưng mà, chuyện này cùng Ôn tiểu thư em có cái quan hệ gì?"

Ôn Ngọc trong lòng hồi hộp, lui không thể lui đặt mông ngồi xuống ghế nằm phía sau, tâm xiết chặt đầu đón.

Đúng vậy, anh nói đúng. Cô hình như đã không còn tư cách quan tâm anh rồi.

"Không tồi, anh ấy không có nghe đến những lời vừa rồi." Ôn Ngọc ở trong lòng an ủi chính mình.

Cô cố chấp cho rằng chỉ một mình cô thừa nhận những bí mật này, nhưng lại không biết, Tần Phong từ lúc vừa mới bắt đầu liền biết.

Anh hiểu biết toàn bộ chuyện năm năm qua cô đã trải qua.

"Đứng lên." Tần Phong trên cao nhìn xuống nhìn Ôn Ngọc, tầm mắt xẹt qua cổ áo rộng mở của cô khi đó, có trong nháy mắt ngưng trệ.

"A...." Ôn Ngọc trong lòng tuy cực kỳ ủy khuất, nhưng mà nghe nói đứng lên, cúi đầu, không dám lại nhìn anh.

Tần Phong nhìn đến bộ dạng đáng thương tội nghiệp này của cô, mày lại vặn lại, âm thanh so với vừa rồi lạnh hơn một chút, thậm chí mang theo hờn giận: "Trời đã tối rồi, lại vẫn đứng ở chỗ này làm cái gì!"

"A...." Ôn Ngọc cúi thấp đầu, không rên một tiếng ra bên ngoài di chuyển.

Tần Phong thấy chỉ cảm thấy mi cốt đau, theo quán tính xoa xoa giữa lòng mày, tiến lên lập tức túm chặt tay cô, lôi kéo cô liền đi: "Tốc độ chậm chạp thế này là còn muốn chạy tới khi nào? Chẳng lẽ muốn cho tất cả mọi người chờ em ăn cơm?"

"Em... Em không phải cố ý." Ôn Ngọc nước mắt ở trong hốc mắt đảo quanh, ủy khuất cực kỳ.

Nơi xa, yên lặng rình coi Tô Thi Thi nhìn đến đây, yên lặng thờ dài.

"Tần Phong sao phải khổ vậy chứ." Tô Thi Thi có chút không đành lòng.

Bùi Dịch nhàn nhạt liếc cô một cái: "Không như vậy, vị bạn thân chí cốt kia của em có thể nghe lời như thế?"

Tô Thi Thi nhìn thoáng qua nơi xa bị lôi kéo một chút cũng đều đã không dám phản kháng Ôn tiểu thư, bất đắc dĩ lắc lắc đầu: "Quả thật nên cho cô ấy một chút giáo huấn."

Cô nói xong đột nhiên để sát vào Bùi Dịch, chân chỏ duỗi tay về phía anh: "Em thẳng, em đã nói Tần Phong đã muốn nhịn không được nữa rồi mà? Trả thù lao!"

Bùi Dịch khóe miệng giật giật, khinh bỉ nhìn cô: "100 đồng tiền em cũng cần?"

Tô Thi Thi nhíu mày: "Có giới anh cho em gấp mười lần đi!"

"Em xác định muốn?" Bùi Dịch ánh mắt vèo một phen tối sầm xuống, một tay ôm lấy cô một tay không yên phận luồn vào trong ngực áo, tà tà nói, "Buổi tối để cho Nặc Nặc cùng bảo mẫu đi ngủ, đem anh hầu hạ tốt, em muốn bao nhiêu đều được."

"Này!" Tô Thi Thi lặng yên đỏ mặt, đẩy anh ra, hướng bên trong chạy tới.

Trong phòng ăn, dì giúp việc đã dọn xong bát đĩa. Hai tiểu gia hỏa cũng thức dậy, lúc này chính đang còn buồn ngủ ngồi ở trên ghế.

"Ba ba, mẹ." Hai nhóc con nhìn đến cha mẹ trở về, lập tức tinh táo, ngọt ngào ngây thơ hô.

"Bùi Ngôn, mang em gái con đi rửa tay ngay." Bùi Dịch mặt trầm xuống nói.

Bạn nhỏ Bùi Ngôn nhìn chăm chăm đầy bàn đồ ăn nuốt nuốt nước miếng, sợ cha mẹ tức giận không cho cậu nhóc ăn cơm, nhanh nhẹn nhảy xuống ghế dựa, dẫn em gái liền đi phòng bếp.

"Cuồng ăn." Tô Thi Thi dờ khóc dờ cười. Vì cái gì mấy đứa nhóc Bùi gia bọn họ đều cuồng ăn vậy!

Lúc này, Tần Phong cùng Ôn Ngọc cũng vào tới.

Ôn Ngọc nhìn thấy Tô Thi Thi liền cùng nhìn thấy cứu tinh một dạng, bỏ tay Tần Phong ra liền hướng cô chạy tới.

Tần Phong đưa tay ra lạnh lùng kéo cô trở về, nhíu mày nhìn cô: "Đi rửa tay ngay. Đến mấy đứa nhỏ đều đã so với em hiểu chuyện."

"A...." Ôn Ngọc ủy khuất chu mỏ, hướng tới phòng bếp đi.

Chờ cô vào phòng bếp, Tô Thi Thi buồn cười nhìn Tần Phong: "Anh không sợ dọa cô ấy chạy mất à?"

Tần Phong liếc cô một cái: "Em không dạy hư cô ấy, cô ấy sẽ đột nhiên trở nên thông minh như thế?"

Tô Thi Thi ghen hống, buồn bực cực kỳ.

Người này, còn đang vì cô năm đó biết Ôn Ngọc muốn rời khỏi tri tình bất báo mà canh cánh trong lòng a.

Nhìn thấy vợ yêu nhà mình bị ức hiếp, Bùi tiên sinh nhìn không được: "Em nói rất đúng, nếu lỡ cô ấy lại chạy cũng là cái chuyện phiền toái. Vẫn lại là để cho cô ấy ở trong này đi."

Anh nói xong đem Tần Phong từ trên xuống dưới đánh giá một phen: "Cậu oán khí quá nặng, sẽ dọa đến hai đứa nhỏ, liền không cần đến đây."

"Chồng yêu nói đúng!" Tô Thi Thi lập tức phụ họa.

"Hai cái người này!" Tần Phong tức giận đến trừng mắt nhìn hai người liếc mắt một cái.

Được, anh không thể trêu vào bọn họ!

Bên này, Ôn Ngọc vừa đi vào phòng bếp, hai tiểu gia hỏa liền hướng đến cô kêu mẹ nuôi, thân thiết cực kỳ.

Chỉ chốc lát, Ôn Ngọc một tay ẵm bạn nhỏ Bùi Nặc, một tay dẫn Bùi Ngôn ra đến đây.

"Nhóc con này khi nào thì đối con gái thái độ tốt như vậy rồi hả?" Tần Phong nhìn đến Bùi Ngôn kia bộ dáng nhu thuận, mày liền nhíu lại.

Anb nhớ rõ không lầm mà nói, Bùi Ngôn tính tình giống với Bùi Dịch, từ nhỏ liền không làm sao thích con gái, đến em gái ruột cũng đều đã ức hiếp. (*Ryeo: Đó là vì ông Dịch cưng con gái hơn nên Ngôn Ngôn nhà tui mới ganh tị, ăn hiếp cho bỏ ghét đó*)

Nhưng bây giờ lại cùng Ôn Ngọc thân thiết như vậy!

"Ngôn Ngôn, lại đây." Tần Phong vẻ mặt bình tình nói.

Bạn nhỏ Bùi Ngôn nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, một đôi mắt sáng lấp lánh chớp mắt nhìn anh, nhu thuận hô một tiếng: "Cha nuôi."

Nói xong, cậu nhóc tiếp tục quay đầu nhìn về phía Ôn Ngọc, ngọt ngào ngây thơ nói: "Mẹ nuôi, người cùng cha nuôi cùng ngồi với nhau đi, con ngồi bên cạnh."

"A?" Ôn Ngọc không biết đề tài như thế nào lập tức lại hướng trên thân mình, xấu hổ không biết nên làm như thế nào cho phải, cũng không dám nhìn Tần Phong.

Tần Phong nhàn nhạt lờm Ôn Ngọc một cái, xoay người hướng bàn ăn đi đến.

Nơi xa, Tô Thi Thi hướng tới bạn nhỏ Bùi Ngôn vụng trộm giơ ngón tay cái lên.

Bạn nhỏ Bùi Ngôn ngạo kiều ngẩng ngẩng đầu, quay đầu lại hướng tới trên người Ôn Ngọc cọt xát: "Mẹ nuôi, lát nữa con muốn ăn thịt kho tàu."

"Được, mẹ nuôi gấp cho con." Ôn Ngọc ánh mắt nhu được rồi tinh rồi mù.

"Tiểu tử này cũng thật biết tìm chỗ dựa vững chắc." Tô Thi Thi xấu hổ không thôi.

Bạn nhỏ Bùi Ngôn sinh ra khẩu vị liền đặc biệt tốt, bọn họ sợ cậu nhóc lớn lên cùng Đoàn Tĩnh Đồng trước đây béo như vậy, cho nên

vẫn khổng chế sức ăn của cậu.

Bạn nhỏ Bùi Ngôn trái lại thông minh, hiểu được tìm Ôn Ngọc làm chỗ dựa vững chắc.

"Mẹ nuôi, người ở lại trong nhà chúng con có được hay không? Như vậy Ngôn Ngôn là có thể vẫn cùng mẹ nuôi cùng một chỗ rồi." Bạn nhỏ Bùi Ngôn cắn thịt kho tàu, làm nũng nói.

"Nặc Nặc cũng muốn, Nặc Nặc cũng muốn!" Bạn nhỏ Bùi Nặc bĩu môi, hướng tới Ôn Ngọc vờn qua.

Ôn Ngọc đưa tay nhéo nhéo mặt bạn nhỏ Bùi Nặc, lại gấp cho Bùi Ngôn một miếng thịt. Xong việc, mới thật cẩn thận nhìn Tần Phong liếc mắt một cái.

Cô dù sao cũng đều bị bọn họ phát hiện, giờ ở nơi nào trái lại đều đã không quan trọng nữa. Chỉ là không biết Tần Phong nghĩ như thế nào.

Đúng là cô ngẩng đầu, lại nhìn đến Tần Phong một vẻ mặt lạnh lùng, tâm nhất thời liền trầm trầm, trong mắt ảm đạm chớp lóe rồi biến mất.

Bùi Dịch thấy thế, mặt không đổi sắc nói: "Nếu hai nhóc con này đã thích Ôn Ngọc như thế, liền để cho bọn nhóc đi theo các người cùng trở về ở vài ngày đi."

"Phụt..." Tần Phong một ngụm rượu phun tới.

Ôn Ngọc u mê.

"Cùng trở trở về ở vài ngày?"

Cô cũng cần phải cùng trở về sao?

Mọi người ngủ ngon!

Chương 656: Cố chấp ngu xuẩn

Bữa tiệc cơm này, ăn được tương đối làm cho người ta tiêu hóa không nổi.

Ôn Ngọc nửa trước vẫn luôn tận cố dứt cho hai đứa nhỏ ăn, phần sau bỗng nhiên vẫn xoắn xuýt muốn cùng Tần Phong trở về hay không, cũng không làm sao ăn nổi.

Nhưng cô còn không có suy nghĩ cẩn thận, đã bị Tần Phong hướng trong lòng nhét một đứa bé, sau đó liền mơ mơ hồ hồ bị mang về căn nhà kia rồi.

Ôn Ngọc đứng ở cửa căn hộ, xoắn xuýt cả buổi, rốt cục lấy hết dũng khí: "Cái kia..."

"Ngậm miệng!" Tần Phong lạnh giọng cắt ngang cô, mỗi tay ôm một đứa bé, nhìn cô, "Em cảm thấy được tôi như vậy có thể mở được cửa?"

"Để em." Ôn Ngọc vội vàng nói, nghĩ thầm không phải mở cánh cửa, nhấc tay ấn một cái mà thôi.

Cô theo bản năng mà đem tay đưa đến ổ khóa vân tay, chỉ nghe xoạch một tiếng, cửa mở.

Ôn Ngọc ngẩn người, không nghĩ tới năm năm rồi, Tần Phong vẫn không hủy bỏ vân tay của cô.

"Thất thần làm gì? Muốn để cho tôi mời em đi vào?" Tần Phong vừa nói một bên đi về phía cô.

"Không có." Ôn Ngọc theo bản năng hướng trong phòng một vọt qua, phản ứng kịp thời điểm, mặt đều đã đỏ, xoay người đã nghĩ lui ra ngoài.

Nhưng quay người lại, liền nghe đằng trước xoạch một tiếng, cửa bị đóng lại.

Ôn Ngọc khóc không ra nước mắt.

Cô thật sự chỉ là nghĩ muốn giúp anh mở cửa một chút.

"Anh ấy hẳn không tưởng là mình cố ý muốn ở lại trong này chứ?" Ôn Ngọc nhớ tới Tần Phong hiện giờ tính tình không nói đạo lý, cảm thấy được anh rất có khả năng sẽ nghĩ như vậy.

"Lại ngăn người? Còn không qua đây ôm bọn nhỏ đi ngủ." Tần Phong đặt hai đứa nhỏ ở trên ghế sofa, nhíu mày nói.

"A...." Ôn Ngọc khẩn trương đã chạy tới, trước ôm lấy Ngôn Ngôn, nhìn Bùi Nặc nhỏ xinh đang nằm ở trên ghế sofa thật cẩn thận nhìn về phía Tần Phong, "Anh..."

"Tôi bề bộn nhiều việc." Tần Phong không kiên nhẫn hướng thư phòng đi tới.

Căn hộ này được xây dựng theo yêu cầu, thư phòng tại lầu một, phòng ngủ tại lầu hai.

Ôn Ngọc mãi đến khi nhìn đến Tần Phong đi vào thư phòng mới hồi phục tinh thần lại, nhìn cầu thang, yên lặng thờ dài.

Xem ra anh ấy thật sự cực kỳ chán ghét cô.

"Thôi, chịu những thứ này cũng là mình tự làm tự chịu." Ôn Ngọc yên lặng an ủi chính mình, ôm Bùi Ngôn hướng tới cầu thang đi đến.

Bùi Ngôn mới năm tuổi, nhưng nhóc con kia bộ dáng đặc biệt mũm mĩm, thật sự nặng.

Ôn Ngọc ôm cậu nhóc đi tới không được mấy bậc thang, cũng có chút mệt mỏi.

Cô không thấy được, cửa thư phòng lặng yên không một tiếng động mở ra, Tần Phong đi ra.

Anh đứng ở ngưỡng cửa thư phòng, lẳng lặng nhìn cầu thang bên này.

"Mệt một chút cũng được, tốt nhất mệt đến gần chết, nhìn em còn khí lực chạy trốn nữa không." Tần Phong trong mắt hiện lên quét xuống ánh sáng.

Anh bây giờ, quả thật nợ Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi một cái nhân tình thật lớn. Chẳng thế thì còn không biết khi nào thì, mới có thể đem cái cô gái cố chấp ngu xuẩn này lôi về nhà đây.

Nhưng nhìn Ôn Ngọc đi hai bước liền ôm Ngôn Ngôn xốc lên, anh tới cùng vẫn lại là không đành lòng, hướng tới sofa đi đến, nhẹ nhàng ôm lấy tiểu nha đầu Bùi Nặc.

Đối với căn hộ này, Ôn Ngọc quen thuộc hết sức. Vừa rồi cô bị Tần Phong làm sợ tới mức không để ý nhìn chung quanh, lúc này yên tĩnh mới phát hiện, nơi này bố trí vậy mà cùng năm năm trước khi cô

rời đi thời điểm giống nhau như đúc.

Thậm chí trên tường bên ngoài cửa phòng ngủ, lại vẫn đặt một gốc cây long cốt Brazil lúc trước Tần Phong cực kỳ ghét bỏ.

Năm năm qua đi, cây long cốt đã thô dài cao rất nhiều, xanh um tươi tốt, mọc sum suê.

Ôn Ngọc đứng ở cửa, yên lặng nhìn vài lần, đẩy ra cửa phòng ngủ.

Năm năm qua, cô có rất nhiều đêm đều đã mơ thấy chính mình trở về đến nơi này, mơ về đến nơi đây toàn bộ. Mỗi lần tỉnh lại, gối đầu đều là ẩm ướt.

"Không nghĩ tới mình còn có thể trở về đến nơi đây. Hai bảo bối nhỏ, mẹ nuôi đây là nhờ phúc các con rồi." Ôn Ngọc hôn nhẹ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Bùi Ngôn, ôn nhu cười nói.

Trong phòng ngủ bố trí cũng cùng lúc cô rời đi khi đó một dạng. Muốn nói khác biệt, cũng có một chút. Chính là những món đồ chơi lúc trước cô mua đều đã không thấy nữa.

"Không biết có phải bị anh ấy ném đi rồi hay không, chẳng thế thì có thể cho Ngôn Ngôn bọn nhỏ chơi rồi." Ôn Ngọc cảm thấy được có chút đáng tiếc.

Về đứa con đã mất đi kia, năm năm qua đi, cô đã sớm nghĩ thông suốt rồi. Hiện giờ lại có hai đứa con của Tô Thi Thi ở đây, cô đã triệt để buông bỏ.

Cô đặt Ngôn Ngôn đến trên giường, đứng dậy thời điểm, kính ngạc nháy dưng.

Tần Phong ôm Nặc Nặc đứng ở cửa!

"Để em." Ôn Ngọc vội vàng chạy qua, duỗi tay về phía anh.

Tần Phong nhàn nhạt liếc cô một cái: "Em cho rằng tôi ngay cả đứa bé đều đã ôm không nổi?"

Ôn Ngọc thân thể cứng đờ, trong lòng cực kì ủy khuất.

Không phải chính anh nói anh bề bộn nhiều việc sao? Cô bắt quá là muốn giúp anh một phen, để cho anh khẩn trương đi làm việc.

Tần Phong từ bên cạnh cô nhìn thoáng qua, đem đứa nhỏ nhẹ nhàng đặt đến trên giường, thay bọn nhỏ đắp chăn.

"Tần Phong." Ôn Ngọc xa xa nhìn anh, nuốt nước miếng, nhỏ giọng nói, "Hai đứa nhỏ em đã giúp anh đưa... Đưa trở lại. Nếu không có chuyện gì, em... Em trở về..."

"Em không có nghe đến tôi bề bộn nhiều việc?" Tần Phong mặt liền đen.

"Em..."

"Coi chừng bọn nhỏ, tôi đi vội vàng rồi." Tần Phong nói xong, nhìn cũng không nhìn cô một cái, lập tức đi ra cổng đi.

Ôn Ngọc yên lặng thở dài, một chút đều đã không dám phản kháng.

"Ôn Ngọc, là do mày trước đây làm sai. Hiện tại coi như là trả nợ đi." Ôn Ngọc ở trong lòng yên lặng an ủi chính mình.

Nếu không phải lòng có áy náy, cô vừa rồi đã tạo phản rồi.

Bên này, Tần Phong lập tức ra cửa, bước chân lại chậm lại, trong mắt hiện lên quét xuống bất đắc dĩ.

Trước mắt bỏ đi không được đều là trên mặt anh ủy khuất.

"Thật sự là làm cho người ta đau đầu." Tần Phong xoa xoa mi tâm, hướng tới cầu thang đi đến.

Tốt xấu đã từng yêu đến chết đi sống lại, anh đối với tính tình của cô hiểu biết hết sức.

Nếu không đối với cô hung hăng, cô gái này phỏng chừng đã sớm vụng trộm trốn rồi. Hiện tại tốt, thành thật cực kỳ.

Trong phòng, Ôn Ngọc xác định Tần Phong đi xa, mới lặng lẽ chạy đến cạnh cửa khép cửa phòng lại, rất lớn nhẹ nhàng thở ra.

"Tính tình của anh ấy sao lại trở nên xấu như thế." Ôn Ngọc có chút đau lòng, "Nhất định là công việc quá mệt mỏi rồi. Mình phải tìm một cơ hội cùng Thi Thi nhắc tới mới được, để cho cô ấy tìm thêm mấy người giúp đỡ anh ấy."

Ôn Ngọc một bên nghĩ, một bên hướng tới tủ quần áo đi đến.

Toàn bộ đều là thuận tay như vậy. Cô theo quán tính mở cửa tủ quần áo ra, tiện tay cầm một cái áo ngủ, hướng tới phòng tắm đi đến.

Đi ra ngoài vài bước mới phản ứng kịp, cô đột nhiên nhìn về phía quần áo trong tay cầm.

Là áo ngủ của cô, kiểu dáng đã có chút lỗi thời, nhưng quả thật là năm năm trước cô từng mặc qua.

"Tần Phong..." Ôn Ngọc nước mắt liền rơi xuống, trong lòng vừa vui mừng lại là khó chịu.

Căn phòng này giống như là bị thời gian giam cầm một dạng, nơi này toàn bộ, lại vẫn cùng năm năm trước giống nhau như đúc.

Ôn Ngọc không biết chính mình khóc bao lâu, mãi đến khi khóc đến không có khí lực, mới rửa mặt thật choáng váng hồ đồ leo lên giường.

Dưới lầu, Tần Phong ngồi trên ghế tựa ở thư phòng, ngơ ngác nhìn màn hình máy tính, lại là cái gì đều đã xem không vào.

Người con gái anh tâm tâm niệm niệm liền ở trên lầu, cùng anh chỉ cách nhau có vài thước viễn. Nhưng anh không có dũng khí đi lên.

"Tần Phong, mày thật có tiền đồ." Tần Phong ôm lấy trái tim đang bang bang nhảy loạn, cực kì khinh bỉ chính mình.

Anh nhìn nhìn cửa, phát hiện vẫn lại là một chút động tĩnh đều không có, càng thêm khinh bỉ chính mình.

Anh cũng không biết chính mình nhìn lên vài lần, trong lòng một mực mong được Ôn Ngọc sẽ vụng trộm chạy đến tìm anh.

Trước kia cô luôn thích kề cận anh, anh làm việc thời điểm, cô hận không thể treo ở trên tay anh.

Nhưng hôm nay a - -

"Tiểu bạch nhãn lang!" Tần Phong cảm giận mắng một tiếng.

Năm năm qua đi, Ôn Ngọc cái người nhát gan này quả thật thay đổi rất nhiều.

"Tiểu Phiến Tử, còn nói từ sau gặp được mình, một người ngủ không được. Hiện tại sợ là đều đã đang nằm mơ rồi." Tần Phong trong lòng càng nghĩ càng bực tức.

Anh ở trong này đứng ngồi khó khăn, dùng lớn như vậy mạnh mẽ mới khống chế được chính mình không đi lên tìm cô. Nhưng cô gái vô lương tâm kia, vậy mà một chút đều đã không thèm để ý!

Tần Phong hận trong phòng ngủ không gắn máy theo dõi, như vậy anh cũng được biết tình huống nơi đó rồi.

Ngay tại lúc anh đang miên man suy nghĩ hết sức tập trung, tay nắm cửa thư phòng bỗng nhiên truyền đến một trận động tĩnh.

Tần Phong chưa kịp phản ứng, cửa thư phòng đã bị mở ra, Ôn Ngọc vội vội vàng vàng chạy tiến vào.

Tần Phong sắc mặt chái quét một phen liền nhu hòa lại, cảm thấy được viên mãn rồi.

Nhưng Ôn Ngọc mới mở miệng, triệt để phá ảo tưởng của anh.

"Tần Phong, hai đứa nhỏ... Hai đứa nhỏ không thấy nữa." Ôn Ngọc cầm lấy tay Tần Phong, gấp đến độ sắc mặt tái mét.

Tần Phong ngẩn ra: "Cái tình huống gì? Chậm một chút từ từ nói."

Ôn Ngọc ngoan cố cắn môi dưới, chịu đựng nước mắt, nói chuyện đều đã đang run run: "Em... Em vừa rồi tỉnh lại thời điểm, phát hiện Ngôn Ngôn cùng Nặc Nặc không ở trên giường. Bọn nhỏ... Bọn nhỏ

không thấy nữa."

"Tần Phong làm sao bây giờ? Em ở trong phòng ngủ tìm khắp nơi, chỗ nào cũng đều không có."

"Đừng nóng vội, trước tìm xem xem." Tần Phong cũng bất chấp cùng Ôn Ngọc sinh hờn dỗi, lôi kéo cô tiện đi ra ngoài.

Nhưng bọn họ đem cả căn phòng đều đã lật tung lên, đều đã không tìm được bóng dáng của Bùi Ngôn cùng Bùi Nặc.

Nơi này là lầu 29, không có vân tay mật mã từ đầu vào không được căn phòng này.

Hai đứa nhỏ cứ như vậy, biến mất không thấy tăm hơi rồi.

Cả nhà sáng hảo

Chương 657: Lại không thấy nữa

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

"Em đừng vội, anh kiểm tra camera theo dõi rồi, không ai ra vào qua gian phòng này, hẳn không phải là bị ôm đi đâu." Tần Phong đứng ở trong thư phòng, đối với Ôn Ngọc đứng ở ngưỡng cửa thư phòng nói.

Ôn Ngọc ánh mắt hồng hồng, cắn môi, nhưng vẫn chịu đựng không khóc.

Vài năm qua đi, quả thật tiến bộ không ít.

Tần Phong đã có chút không thể chịu được bộ dạng cô gđđang cố ngạnh bức chính mình kiên cường, anh vẫn lại là thích tính tình của cô trước kia muốn khóc liền khóc.

"Tần Phong." Ôn Ngọc bỗng nhiên kêu anh một tiếng, thật cẩn thận nói, "Anh nói xem bọn nhỏ có thể hay không... Theo cửa sổ..."

Ôn Ngọc nói đến một nửa, gắt gao cắn môi, không dám nói thêm gì nữa.

"Hẳn không, đừng nghĩ ngợi lung tung." Tần Phong khản trương hướng tới cô đi tới, lôi kéo cô hướng tới cầu thang đi đến, "Chúng ta lại vào trong phòng ngủ nhìn xem."

Ôn Ngọc như người mất hồn một dạng tùy ý anh lôi kéo chính mình đi về phía trước, trong đầu hiện lên đều là hình ảnh chính mình tưởng tượng ra cảnh hai đứa nhỏ từ cửa sổ ngã xuống.

Càng nghĩ lòng hoảng, cô đột nhiên dương lên tay, hung hăng tát chính mình một cái: "Em làm sao có thể ngủ say như chết như vậy, em nên là ngồi ở bên cạnh trông chừng bọn nhỏ."

"Em còn lộn xộn, coi chừng tôi đánh em!" Tần Phong nhíu mày, quay đầu hung tợn lườm cô một cái.

Kì thực lòng đều đang đau đến nhỏ máu rồi.

"Cái cô gái điên độn này!" Tần Phong ảo não không thôi.

Đừng để anh tìm được hai nhóc con kia, chẳng thế thì anh sẽ đánh bọn chúng một trận nên thân!

Anh đương nhiên không tin hai tiểu nhân tinh kia sẽ đại dột leo lên cửa sổ ngã xuống, càng không tin hơn nữa đêm bọn nhóc có thể chính mình chạy mất.

Chỉ là tạm thời lại vẫn thật không biết bọn nhỏ trốn đi nơi nào rồi.

Hai người một lần nữa trở về đến trong phòng ngủ, Tần Phong lôi kéo Ôn Ngọc đứng trong phòng ngủ: "Đứng yên không được lộn xộn."

Anh nói xong trái lại tự đi tìm.

"Để em cùng tìm." Ôn Ngọc đâu nào chịu đứng yên, cũng đi theo vào tìm.

Nhưng phòng ngủ tuy lớn, bên trong cũng chỉ có vài thứ. Ngăn tủ đã đi tìm, phòng tắm cũng đi tìm, đều không có.

Ôn Ngọc khổng chế không nổi đi đến bên cửa sổ, vạch màn, cẩn thận nhìn cửa sổ.

Nhưng trong nhà đều là không dấu vết gì, sạch sẽ hết sức. Liền tính hai đứa nhỏ thật sự bò qua cửa sổ cũng nhìn không ra một tia dấu vết.

Buổi tối đi ngủ thời điểm, vốn là không có đóng cửa sổ bảo hộ. Lúc này, Ôn Ngọc nhìn cửa sổ mở rộng, thật muốn nhảy xuống.

Đúng lúc này, cô đột nhiên nghe được một trận âm thanh dị dạng.

Trầm thấp một tiếng, như là heo con đang ngáy. Lập tức lại không có, nhưng ngay sau đó, lại vang lên.

Ôn Ngọc chỉ cảm thấy chính mình thần kinh đều đã căng thẳng lên, chậm rãi quay đầu, đi theo hướng âm thanh vọng vọng lại kia.

Bên kia, Tần Phong đã hướng tới chỗ phát ra âm thanh kỳ quái này.

Tần Phong đi đến bên giường, khom lưng vén lên khăn phủ giường, cúi đầu nhìn vào bên trong, mặt liền tối đen vô cùng.

Chỉ thấy dưới sàng hai nhóc con mũm mĩm kia chính đang sát vách tựa vào cùng một chỗ, miệng nhỏ khế nhếch, chính đang thoải mái mà nằm ngáy. Không phải hai đứa nhỏ hơn nửa đêm biến mất không thấy kia thì là ai!

"Hai nhóc con này!" Tần Phong giận đến nổi đã dương lên tay liền muốn đánh xuống rồi.

Hai nhóc con này làm hại người phụ nữ của anh tự mình đánh chính mình một cái tát, anh thật sự phát hỏa.

"Tần Phong!" Ôn Ngọc vội vàng đã chạy tới giữ chặt tay anh, gấp đến nỗi hoang mang rối loạn nói, "Hai đứa nhỏ tìm được thì tốt rồi, anh đem bọn nhỏ đánh thức, đợi lát nữa đỡ không được thì làm sao bây giờ?"

"Ngu ngốc!" Tần Phong mặt không chút thay đổi liếc cô một cái, vừa tức giận lại là buồn cười.

Vừa rồi đều đã sợ tới mức nghĩ muốn nhảy lầu, hiện tại lại đau lòng vì hai nhóc con này!

Bất quá anh thật đúng là không nghĩ ra, hai đứa nhỏ này đang ngủ ngon giấc, tới cùng là như thế nào chạy đến dưới sàng.

"Tần Phong..." Ôn Ngọc đáng thương tội nghiệp nhìn Tần Phong, sợ anh tức giận lại muốn ra tay.

Tần Phong cố ý phụng phịu liếc cô một cái, khom lưng từ dưới giường đem hai tiểu gia hỏa kia ôm ra, nhẹ nhàng đặt đến trên giường.

"Bọn nhỏ làm sao có thể chạy đến dưới giường chứ?" Tần Phong bâng quơ nói nhảm, muốn giúp cô giải tỏa sự khẩn trương vừa rồi một phen.

Chẳng thế thì cô gái ngu ngốc này đêm nay sẽ gặp ác mộng rồi.

Ôn Ngọc cho rằng anh hiểu lầm chính mình đem hai đứa nhỏ đá đến dưới giường, khẩn trương giải thích nói: "Em đi ngủ cực kỳ ngoan,

tuyệt đối không có đá bộn nhỏ xuống."

Cô thấy Tần Phong lãnh nghiêm mặt bộ dáng không quá tin tưởng, nho nhỏ nói thầm: "Cho dù là em đá, em cũng không giỏi như vậy đủ trình độ đem hai đũa nhỏ đều đá đến dưới sàng."

Cô nói xong, đột nhiên nghĩ đến một loại khả năng: "Không đúng, nếu lỡ bộn nhỏ thật sự tự đá chính mình vào đó thì?"

Tần Phong:...

Hai nhóc con này có thể chính mình đá đi vào hay không anh là không biết, anh trái lại đã từng bị một vị Ôn tiểu thư nào đó thật sự đem đá lăn xuống giường qua.

"Ngủ một giấc đến đũa bé đều đã xem không được. Ôm lấy chăn đi ra, sau nửa đêm em ngủ trên mặt đất." Tần Phong lạnh lùng nói, "Tôi ngủ trên giường nhìn bộn nhóc."

"Anh ngủ trên giường?" Ôn Ngọc trừng lớn mắt, "Vậy... em nên là đi về trước..."

"Ôn tiểu thư." Tần Phong một giây biến sắc mặt, "Em hơn nửa đêm ở nơi này của tôi muốn đi, tôi cũng không tinh lực đưa em đi."

"Em..."

"Đừng lại nói thêm lời nào để cho tôi tức giận!" Tần Phong mặt trầm xuống, "Đi lấy chăn, chẳng thế thì tôi đem em nhốt lại ở trên sân thượng ngủ!"

"A...." Ôn Ngọc rầu rĩ lên tiếng, xoay người hướng tới ngăn tủ đi đến, trong lòng ủy khuất cực kỳ.

Anh vì cái gì luôn không cho cô nói hết lời! Cô vừa rồi rõ ràng là muốn nói cô là có thể đi đến sofa ngủ một đêm.

Đợi cho cô cầm chân đi ra, phát hiện Tần Phong đã nằm ở trên giường ngủ thiếp đi. Ở bên cạnh anh, nằm hai tiểu gia hỏa một lớn một nhỏ.

Ôn Ngọc lập tức liền nhìn đến ngay ngốc, trái tim một bộ phận nào đấy ần ần đau đớn.

Nếu con của bọn họ có thể bình yên sinh ra mà nói, hiện giờ cũng lớn như Bùi Ngôn vậy, cũng có thể giống như hiện tại, rút ở trong lòng ba ba an tĩnh đi vào giấc ngủ.

"Ôn Ngọc, mày lại nghĩ lung tung cái gì!" Ôn Ngọc hít hít cái mũi, vội vàng dời đi mắt.

Đều đã là chuyện quá khứ, cô đã sớm không cho phép chính mình lại sa vào. Cô vĩnh viễn nhớ rõ mới vừa mất đi đứa nhỏ kia trong hai tháng đó Tần Phong cùng cô trải qua thống khổ thế nào.

Cô không nghĩ để anh lại nhớ lại những ký ức đau buồn kia.

Cô ôm chân, không rên một tiếng hướng tới phòng đi đến. Xem đến trên giường ba người đang ngủ, cúi đầu nhìn chân trong tay, cảm thấy được có chút ủy khuất.

Giường lớn như vậy, sao lại nhất định phải để cho cô ngủ trên mặt đất!

Ôn Ngọc khom lưng đem chân phóng đến trên đất trải ra, quay đầu lại nhìn thoáng qua trên giường một lớn hai nhỏ, chu mỏ, xốc lên

chăn nằm xuống.

Tại lúc cô nằm xuống một khắc kia, nằm ở trên giường "Ngủ say"
Tần Phong, bỗng nhiên mở mắt.

Anh chậm rãi quay đầu nhìn xuống mặt đất, nhíu hạ mi.

"Vừa rồi nên là chỉ định vị trí cho cô ấy." Anh nhẹ nhàng giật giật thân
thể, di chuyển đến bên giường, vừa lúc có thể nhìn đến Ôn Ngọc.

Ôn tiểu thư cả người đều đã lui ở trong chăn, không biết đang trốn
người nào.

Tần Phong nhíu mày, cầm ra điện thoại, mở ra phần mềm khống chế
điều hòa trong nhà, nhẹ nhàng ấn vài cái.

Vội vàng xong, anh phát hiện có tin nhắn mới, mở ra vừa thấy, nhíu
mày.

Là Bùi Dịch gửi đến.

"Ngôn Ngôn ngủ nửa đêm sẽ mộng du, cậu chú ý một chút."

Mộng du?

Tần Phong mặt tối đen vô cùng, bóp bóp bóp gửi qua một nhóm chữ.

"Nhóc con nhà ai mộng du sẽ đem em gái cùng kéo xuống nằm dưới
sàng? Sáng mai đến đón về đi, chẳng thế thì tôi muốn bán chúng rồi!"

Tức chết anh rồi!

Mấy nhóc nghịch ngợm như vậy, cũng chỉ có Bùi Dịch mới nuôi dạy

ra được!

Tần Phong cảm giận tắt điện thoại, quay đầu nhìn thoáng qua bên người hai nhóc con ngủ được giống như heo con, tay có chút ngứa. Nhưng lập tức, lại nhẹ cười rộ lên.

"Không nhờ các con, cha còn không có biện pháp tiến dần từng bước." Tần Phong vừa vừa quay đầu nhìn về phía Ôn tiểu thư nằm trên mặt đất, ở trong lòng yên lặng nhìn cô.

Ước chừng năm phút đồng hồ sau, trên mặt đất trong chăn truyền đến động tĩnh.

"Kỳ quái, sao lại đột nhiên trở nên nóng như thế rồi hả?" Ôn Ngọc kìm nén một hồi, thật sự nóng đến không được, nhẹ nhàng xốc lên chăn.

Ngẩng đầu vừa thấy, ánh mắt cô liền tròn tròn rồi.

"Điều hòa trong phòng ngủ sao lại mở ra rồi hả?" Ôn Ngọc buồn bực cực kỳ, mà còn thổi ra toàn là gió nóng.

Ôn Ngọc ngồi xuống, muốn đi tắt.

"Lộn xộn cái gì? Đừng làm phiền tôi." Giọng Tần Phong lãnh đạm bỗng dựng vang lên.

Ôn Ngọc thân thể cứng đờ, cắn răng, nằm trở về. Vụng trộm quay đầu nhìn thoáng qua, thấy Tần Phong nằm thẳng tại giường bên cạnh, như là ngủ thiếp đi.

Cô biết anh đi ngủ vẫn cực kỳ tỉnh, cũng không dám phát ra một chút âm hưởng.

Trong phòng đèn chập rối tắt, trong bóng đêm, Tần Phong nhin không được gọi lên môi.

"Năm năm, rốt cục có thể ngủ ngon rồi."

Cảm giác giấc ngủ lần này trái lại ngủ thật sự ngon, thế cho nên buổi tối xảy ra chuyện gì cũng không biết.

Sáng sớm hôm sau tỉnh lại, hai người đều đã lờ mờ rồi.

Ôn Ngọc trừng mắt nhìn Tần Phong, Tần Phong buồn bực nhìn gương.

"Hai... Hai đứa nhỏ đâu?" Ôn Ngọc còn kém muốn khóc.

Hai nhóc con nghịch ngợm này sao lại không thấy nữa!

Hiện tại wat thường xuyên lỗi nên mình sẽ đăng truyện song song trên wat lẫn fb, mọi người ko xem được có thể lên fb đọc nhé. Vốn là trang fb này chỉ dùng để đăng truyện tranh hoặc truyện chữ dạng tranh thôi mà chưa có thời gian làm nên mọi người đọc tạm nhé. Đợi có thời gian sẽ làm =)

[Click để xem ảnh](#)

Chương 658: Gặp mặt tình địch

Trong nhà trọ một buổi sáng tinh mơ liền náo nhiệt hẳn lên.

Ôn Ngọc quỳ rạp trên mặt đất, xốc lên thảm còn chưa đủ, hận không thể đem sàn nhà đều đã cạy mở.

Tần Phong thật sự nhìn không nổi bộ dạng ngu xuẩn kia của cô nữa, tiến lên giữ chặt tay cô, kéo cô dậy: "Em cho là bọn nhỏ là giấy, có thể trốn dưới thảm sao?"

"Nhưng mà... Nhưng mà..." Ôn Ngọc cố gắng vô cùng.

Hai đứa nhỏ đang êm đẹp sao lại không thấy nữa a!

Cô quay đầu nhìn về phía cửa sổ, tối hôm qua cô đem cửa sổ khóa được nghiêm nghiêm thật thật, bọn nhỏ từ đâu không có khả năng mở ra ngoài.

Cô nhìn đến cửa phòng, cũng đóng chặt, không có dấu vết từng mở ra.

"Anh không phải nói anh nằm trên giường trông chừng à? Vậy bây giờ hai đứa nhỏ như thế nào không thấy nữa!" Ôn Ngọc đỏ mắt vành mắt nhìn Tần Phong, vừa nóng vừa giận.

Tần Phong vừa nghe, mặt liền sa sầm đến nơi: "Em đang trách tôi?"

Ôn Ngọc bị anh trừng mắt, sợ tới mức vội vàng cúi đầu, nho nhỏ nói

thầm: "Anh quên tối hôm qua là như thế nào máng em à? Đến đứa bé đều đã trông không được "

Tần Phong bị cô nói làm cho ghen họng một câu đều đã nói không nên lời.

"Nhóc con thối, đừng để ta tìm được con!" Tần Phong nghiêng răng, đi ra cửa.

Bùi Nặc chưa được ba tuổi khẳng định không có lá gan chạy loạn kia, chuyện này vừa thấy liền biết là tiểu tử Bùi Ngôn kia giờ trò quỷ!

Anh không giống Ôn Ngọc chỉ ở trên mạng tiếp xúc qua hai đứa nhỏ này, anh đúng là luôn luôn bị vợ chồng Bùi thị triệu hoán qua chỗ họ xem chừng hai nhóc con này, đối với Bùi Ngôn nghịch ngợm năng lực gây sự gì đó là thấu hiểu rất rõ.

Bởi thế, anh mới vừa đi ra phòng ngủ không vài bước, liền nghe đến trong phòng khách dưới lầu truyền đến tiếng cười của trẻ con.

"Ngu ngốc, lại đây." Tần Phong xoay người, hướng tới Ôn Ngọc đang khiếp sợ ở trong phòng vẫy tay.

Ôn Ngọc cho rằng anh muốn phát hỏa, sợ hãi lui về sau một bước.

Tần Phong mi lập tức liền vặn lại, hung ác lườm cô một cái. Ôn Ngọc sợ tới mức vội vàng đi về phía trước, ngoan ngoãn đứng đến cạnh anh.

Tần Phong giữ chặt tay cô liền đi đến cầu thang. Ôn Ngọc thân thể cứng đờ, nhưng nhìn đến anh sắc mặt đáng sợ, cứ thế không dám tránh thoát.

"Ngôn Ngôn?" Đi tới không được vài bước, Ôn Ngọc nghe được tiếng cười trẻ con, kinh hỉ (kinh ngạc vui mừng) đến thiếu chút nữa từ trên mặt đất nhảy dựng lên, quơ quơ tay Tần Phong, "Bọn nhỏ ở phía dưới!"

"Đáng chết!" Tần Phong khẽ nguyên rủa một tiếng, vội vàng dời đi mắt, không dám nhìn khuôn mặt tươi cười của cô.

Đàn ông buổi sáng vốn là đặc biệt miễn cảm, người phụ nữ này vậy mà còn dám hướng anh cười như vậy!

"Đợi lát nữa không được nói lung tung." Tần Phong dặn dò một câu, liền lôi kéo cô đi xuống dưới lầu.

"Thi Thi?" Ôn Ngọc từ cầu thang đi xuống, rõ ràng nhìn đến Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, lúc này vừa mừng vừa sợ.

Bọn họ vào bằng cách nào?

Còn đi không tới vài bước, cô đột nhiên thoáng nhìn một chỗ khác ở sofa lại vẫn còn một cô gái đang ngồi.

Cô gái kia ngũ quan tinh xảo, làn da trắng nõn, mặc bộ quần áo thời trang mới nhất mùa xuân này, cả người đẹp giống như là người mẫu quảng cáo trên áp-phích đi ra tới một dạng.

"Lý Hình Nhi..." Ôn Ngọc mím môi, trong lòng bàn tay căng thẳng.

Cô gái này chính là hôm trước cùng Tần Phong cùng nhau đi ra sân bay người kia!

Cô theo bản năng liền muốn nhìn Tần Phong, nhưng đầu đi chuyể

được một nửa lại cường bạo ngừng lại, trong mắt âm đạm chớp lóe rồi biến mất.

"Bọn họ thật sự đang quen nhau sao?" Ôn Ngọc cúi đầu, trong lòng đều là chua xót.

Bên cạnh cô, Tần Phong mặt đang nhìn đến Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch thời điểm, đã đen vài phần. Đang nhìn đến Lý Hình Nhi thời điểm, sắc mặt đã có thể dùng đáng sợ để hình dung rồi.

Anh mặt không đổi sắc đánh giá một phen Ôn Ngọc, nhìn thấy cô gái nhỏ kia vẻ mặt ủy khuất, lòng nhú lại một phen, nhưng cũng không có giải thích cái gì, tiếp tục lôi kéo cô hướng đến mấy bậc thang sau cùng.

Lúc hai người đi đến tầng trệt thời điểm, Tần Phong bỗng nhiên buông lỏng tay Ôn Ngọc ra, hướng tới phòng khách đi đến.

Ôn Ngọc thất thần ngay tại chỗ, chỉ cảm thấy chính mình trong phút chốc mất đi cái gì một dạng.

"Ngọc, lại đây." Tô Thi Thi đúng là từ đầu liền chú ý vẻ mặt của hai người bọn họ, thấy Ôn Ngọc thất thần tại chỗ, khẩn trương hướng cô vẫy tay.

"Thi Thi." Ôn Ngọc bài trừ một nụ cười tươi tắn, hướng tới Tô Thi thi đi qua.

"Tần tổng." Sô pha bên này, Lý Hình Nhi nhìn thấy Tần Phong tiện đứng lên, thẹn thùng vô cùng nhìn anh, trong mắt ái mộ chi tình không chút nào che dấu.

Tầm mắt của cô ta lờm qua chỗ Ôn Ngọc đang ở phía sau đi theo

kịp khi đó, sừng sốt một phen, nhưng rất nhanh liền khôi phục bình thường, trực tiếp coi như không có Ôn Ngọc.

Tần Phong đem biểu cảm của cô ta thu vào trong mắt, khoe mắt dư quang lờm đến Ôn Ngọc phía sau, đem phiền não nén trở về, đối với Lý Hình Nhi nhàn nhạt lên tiếng chào hỏi: "Lý tiểu thư quang lâm hàn xá, thất lễ rồi."

"Không có." Lý Hình Nhi thụ sủng nhược kinh, nhìn thoáng qua Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch, thật cẩn thận giải thích nói, "Tôi vừa rời tại cửa gặp được Bùi tiên sinh cùng Bùi phu nhân, là bọn họ... Mang tôi vào."

Tần Phong mắt híp lại như dao găm vèo một phen bắn về phía hai người Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch, hận không thể đem hai kẻ đáng ghét này đuổi đi.

Tô Thi Thi trả lại cho anh một cái ánh mắt khiêu khích, vươn tay kéo qua Ôn Ngọc đến gần, bắt đầu tán gẫu: "Tối hôm qua ngủ như thế nào, có ngon không? Hai tiểu quý này không làm cho các người thêm phiền chứ?"

"Chúng con cực kỳ ngoan, mới không có làm cho mẹ nuôi thêm phiền toái. Mẹ nuôi cha nuôi sớm an." Bùi Ngôn đang cắn một quả táo, hướng tới Ôn Ngọc nhào qua, ngọt ngào ngây thơ nói.

"Nặc Nặc cũng cực kỳ ngoan." Bùi Nặc không cam lòng yếu thế, bước nhỏ chân ngắn liền muốn hướng trên người Ôn Ngọc quân bò lên.

Ôn Ngọc vội vàng đón được cô bé đang nhào qua ôm ấp đến trên chân mình, sờ sờ đầu Bùi Ngôn, ngẩng đầu lờm Tô Thi Thi một cái, buồn bực nói: "Thi Thi cô lời này vừa nghe liền là chột dạ rồi. Hai đứa bọn nó nửa đêm lại chạy loạn, thiếu chút nữa đem tôi cùng

Tần..."

Cô nói đến một nửa, cảm thấy được có phần không quá thích hợp, vội vàng đổi thành rồi." Thiếu chút nữa hù chết."

"Khụ khụ..." Tô Thi Thi xấu hổ vô cùng, trừng mắt nhìn con trai một cái, "Ai cũng không biết nó làm sao có thể có loại thói quen này."

"Không chỉ nửa đêm, buổi sáng cũng sẽ chạy loạn." Ôn Ngọc nhỏ nhỏ nói thầm, cực kì tức giận bất bình.

"Ngôn Ngôn buổi sáng không chạy loạn. Ngôn Ngôn là nhìn đến cha nuôi ôm mẹ nuôi ngủ ngon quá, liền lặng lẽ mang theo Nặc Nặc đến dưới lầu vội tới mở cửa cho cha mẹ thôi." Bạn nhỏ Bùi Ngôn nghiêm trang nói.

"Cái gì ôm mẹ?" Ôn Ngọc mặt vèo một phen liền đỏ.

Cô tối hôm qua chính là ngủ ở sàn nhà, Tần Phong ngủ giường, làm sao có thể ôm ấp cùng một chỗ!

"Rõ ràng liền..."

"Ngôn Ngôn." Tần Phong vội vàng cắt ngang lời Bùi Ngôn nói, chỉ chỉ thư phòng, "Mô hình mẫu lần trước con rất muốn có, đang ở thư phòng, chính mình đi lấy."

"Thật sao?" Nhóc con kia ánh mắt lập tức phát sáng lên, quả táo cũng không ăn, từ trên ghế sofa nhảy xuống bỏ chạy.

"Oa oa, oa oa... Đợi bé... Đợi bé..." Thích nhất dính lấy anh trai mình tiểu công chúa Bùi Nặc duỗi cánh tay mũm mĩm của mình, gấp đến độ đỏ bừng cả khuôn mặt.

Ôn Ngọc vội vàng bế cô bé đến trên đất, mới vừa buông tay, Bùi Nặc liền hướng thư phòng chạy tới.

"Nặc Nặc chạy so với trước đây có vẻ nhanh hơn rồi." Ôn Ngọc nhìn Bùi Nặc, hâm mộ nói.

"Bị anh trai ngược thành như vậy." Tô Thi Thi từ từ nói.

Bùi Dịch kéo cô qua, thật sự nói: "Em nếu là đau lòng, anh liền đem Bùi Ngôn đưa đến chỗ mẹ bên kia, như vậy liền không có người bắt nạt Nặc Nặc rồi."

"Anh dám!" Tô Thi Thi trừng anh.

Nào có người cha nào như vậy, biến thành như Ngôn Ngôn không phải con trai ruột của anh một dạng.

"Hai người các người tới cùng đến đây để làm gì?" Tần Phong nhìn không được rồi.

Bọn họ chẳng lẽ phải ở chỗ này vẫn nói chuyện phiếm tán gẫu đến tối à?

Bùi Dịch lạnh lạnh nhìn Tần Phong liếc mắt một cái: "Bà nội ở Âu châu đi du lịch thời điểm, gặp một người tâm đầu ý hợp, muốn để cho tôi cùng Thi Thi qua đó đi gặp một lần."

Anh dừng một chút, ôm Tô Thi Thi hạnh phúc nói: "Thuận tiện, làm một chuyến du lịch vòng quanh trái đất."

"Chúng tôi đến đây đón hai đứa nhỏ cùng đi." Tô Thi Thi tiếp lời nói.

Ôn Ngọc vừa nghe, ánh mắt lập tức phát sáng lên: "Tôi cũng muốn..."

"Cái kia... Thời điểm không còn sớm, Ngọc, chúng tôi đi trước rồi." Tô Thi Thi vội vàng cắt ngang lời Ôn Ngọc muốn nói, lôi kéo Bùi Dịch liền đứng lên.

Nói đùa, nếu lỡ Ôn Ngọc muốn cùng bọn họ cùng đi du lịch, bọn họ còn không bị Tần Phong hận đến chết à.

"Thi Thi, tôi..." Ôn Ngọc lòng rối cực kỳ, nhưng nói còn chưa nói xong, liền tiếp xúc đến ánh mắt nhàn nhạt của Bùi Dịch.

"Ôn tiểu thư, chuyện ở công ty liền phiền toái cô cùng Tần Phong quan tâm nhiều một chút." Bùi Dịch nói xong, liền cùng Tô Thi Thi hướng tới thư phòng đi đến, chỉ chốc lát ôm hai đứa bé đi ra, lên tiếng chào hỏi liền đi rồi.

Lại như vậy đi tới...

Ôn Ngọc buồn bực cực kỳ.

Đã năm năm rồi, mọi người tính tình sao đều trở nên vội vàng xao động như thế, cũng không để cho cô nói hết lời!

Cô thật sự không nghĩ muốn ở bên trong này nhìn cảnh Tần Phong cùng người phụ nữ của anh âu yếm mà!

"Thật là, bỏ tôi ở lại trong này muốn làm sao bây giờ?" Ôn Ngọc vụng trộm nhìn Lý Hình Nhi đang ngồi ở trên ghế sofa bình tĩnh vô cùng kia một cái, xoắn xuýt không thôi.

Chương 659: Cô chính là trong suốt

Trong phòng khách to như thế, trên sofa bằng vải bố, Ôn Ngọc cùng Lý Hình Nhi ngồi mặt đối mặt, Tần Phong ngồi ở bên kia trên một cái sofa độc lập, tròng diện thấy thế nào sao lại quý dị như thế.

Ôn Ngọc liếm liếm môi, nhớ lại chính mình muốn rời đi trước hay không. Nhưng mỗi lần muốn mở miệng nói, đã bị ánh mắt lạnh lùng của Tần Phong làm cho dọa trở về.

"Vị này chính là Ôn tiểu thư đi?" Vẫn lại là Lý Hình Nhi phá trầm mặc, cười hì hì nhìn Ôn Ngọc.

Cô ta mấy ngày nay đã tìm hiểu rất nhiều thông tin về Tần Phong, nhất là tình sử của anh. Cô ta nghe được, trong tất cả bạn gái của Tần Phong, anh yêu tha thiết nhất chính là vị Ôn tiểu thư này. Cũng không biết hai người bọn họ lúc trước làm sao có thể chia tay.

"Cô ấy hiện tại ở trong này, hai người hẳn không đã hòa hợp lại rồi chứ?" Lý Hình Nhi nghĩ tới đây, trong lòng có chút sốt ruột.

Nếu Tần Phong thật sự cùng Ôn Ngọc hợp lại, vậy cơ hội của cô ta chẳng phải là mất đi vài phần.

Ở trong mắt cô ta, người đàn ông như Tần Phong vậy có một hai người bạn gái từ đầu không hiếm lạ. Mấu chốt chính là, sau cùng ai có thể lên làm Tần phu nhân.

"Người này ánh mắt nhìn người khác sao lại không lễ phép như thế."

Ôn Ngọc bị Lý Hình Nhi nhìn đến toàn thân khó chịu.

"Tần tổng..." Lý Hình Nhi thấy Ôn Ngọc không tiếp lời, trong lòng càng thêm vui mừng, muốn tìm Tần Phong bắt chuyện.

Tần Phong lại đột nhiên đứng lên: "Tôi trước đi xử lý một chút công vụ."

Anh nói xong quay đầu nhìn về phía Ôn Ngọc: "Đi pha trà, tiếp khách cho tốt."

Ôn Ngọc ngẩn người: "Em?"

Tần Phong lạnh mặt: "Chẳng thế thì là tôi sao?"

Anh nói xong tiện không lại nhìn Ôn Ngọc, xoay người hướng tới thư phòng đi đến, trong lòng nhưng là giận vô cùng.

"Tiểu bạch si, có gan hướng cửa nhà ném vào đồ bỏ đi, lại không có can đảm giáp mặt đối phó tình địch sao?" Tần Phong ở trong lòng yên lặng nghĩ, đã bắt đầu tính toán nếu Ôn Ngọc lại vẫn không thông suốt, anh phải nghĩ được biện pháp gì đó để cho cô "Kích động" mới được.

Bên này, Ôn Ngọc còn đang sửng sò, Lý Hình Nhi đã đứng lên nói: "Không nhọc phiền Ôn tiểu thư, tôi tự mình là được rồi."

Cô ta muốn đến trong căn nhà này làm nữ chủ nhân, cũng không nghĩ muốn bị bạn gái trước của Tần Phong lên mặt.

Ôn Ngọc cũng là kỳ quái nhìn cô ta một cái, cực kỳ vô tội nói thầm: "Cô đối nơi này lại không quen, đến chốt mở bếp điện ở nơi nào đều đã tìm không thấy, làm sao mà nấu nước?"

Cô nói xong, trái lại liền tự hướng tới phòng bếp kiểu mở kia đi đến.

"Người này..." Lý Hình Nhi bị cô nói làm cho nghẹn họng đến một câu đều nói ra không được, nhưng nhìn kỹ vẻ mặt của Ôn Ngọc, lại không giống như là cố ý khoe khoang cái gì.

"Là lòng dạ quá sâu sao?" Lý Hình Nhi ở trong lòng cân nhắc, tính toán trước thăm dò tính cách thật sự của Ôn Ngọc.

Ôn Ngọc chính đang mở ra bếp điện, Lý Hình Nhi liền bu lại.

"Ôn tiểu thư, cô làm sao có thể lại ở trong nhà Tần tổng vậy?" Lý Hình Nhi giả vờ ngây thơ hỏi han.

Ôn Ngọc kìm lòng không được nhớ lại chuyện đã xảy ra trong hai ngày này, nghĩ đến tâm tình liền không tốt.

"Tôi không nghĩ muốn nói chuyện." Cô rầu rĩ nói một tiếng, cúi đầu chuyên tâm bắt bếp đun nước sôi.

Mà cô thật đúng là một câu cũng không nói.

Bất luận Lý Hình Nhi nói với cô cái gì, cô liền là có bản lĩnh làm như không có nghe thấy, hết sức chuyên chú làm chuyện của chính mình, mà còn một chút đều sẽ không làm cho người ta cảm thấy được cô là cố ý.

Lý Hình Nhi thậm chí hoài nghi chính mình có phải uống thuốc tàng hình rồi hay không, ở trước mặt cô biến thành trong suốt rồi!

Mười mấy phút đồng hồ sau, Ôn Ngọc bưng khay trà đi đến trên bàn trà, rót một chén cho Lý Hình Nhi: "Dùng trà."

Nói xong, cô liền một lần nữa trở lại phòng bếp, bắt đầu làm bữa sáng.

Toàn bộ đều đã quen thuộc, y hệt như là nữ chủ nhân trong nhà này.

Lý Hình Nhi trong lòng tức giận, chờ cô làm tốt bữa sáng, giành trước bụng một phần: "Tần tổng còn không có ăn đi? Tôi đi bụng cho anh ấy."

Ôn Ngọc lập tức đoạt lại, kỳ quái nhìn hai mắt của cô ta: "Tôi làm bữa sáng, sao lại để cho cô bụng?"

Cha cô từ nhỏ đã giáo dục cô, mình làm lại để cho người khác hưởng là hành vi ngu xuẩn, cô không thể học theo.

Cho nên, cô làm việc trước giờ sẽ không cho người khác ngồi không mà giành mất công sức mình bỏ ra. Huống chi, vẫn lại là một cô gái mà cô siêu cấp chán ghét!

Lý Hình Nhi sững sờ nhìn bóng lưng Ôn Ngọc, cả nửa ngày không phản ứng kịp.

"Này tới cùng là ai a!" Cô ta tức giận đến giậm chân, đi đến phòng khách ngồi đến trên ghế sofa, vụng trộm gửi cho người đại diện của chính mình một cái tin nhắn, để cho cô ta khẩn trương đi điều tra một phen Ôn Ngọc người này.

Mà bên này, Ôn Ngọc bụng bữa sáng gõ một phen cửa thư phòng, cũng không chờ Tần Phong trả lời, trực tiếp vặn mở cửa thư phòng đi đến tiến vào.

Có thể là bị kia Lý Hình Nhi cuốn lấy có chút phiền, Ôn tiểu thư sắc

mặt nhìn cũng không khá lắm.

Cô không rên một tiếng đem bàn ăn hướng trước mặt Tần Phong phóng qua, xoay người rời đi.

"Nhanh như vậy liền tức giận? Có tiến bộ!" Tần Phong trong mắt hiện lên quét xuống nhu ý, đợi Ôn Ngọc ra ngoài, tiếp tục cầm lấy mobile phone cùng Bùi Dịch ở đầu bên kia điện thoại bàn điều kiện.

"Đem ảnh chụp kia gửi cho tôi, tôi đảm bảo trong mấy tháng Quân nhi nhà tôi sẽ không đi quấy rầy Thi Thi." Tần Phong trầm giọng nói.

"Cậu xác định cậu có thể làm được?" Đầu bên điện thoại truyền đến giọng Bùi Dịch cười như không cười.

Tần Phong có chút giận: "Cô ấy vừa rồi làm bữa sáng còn đem vào cho tôi rồi."

"Vậy sao?" Bùi Dịch không cho là đúng, "Vậy cậu như thế nào vẫn trốn ở trong thư phòng?"

"Cậu còn dong dài, tôi đảm bảo các người về sau mỗi ngày đều nhận được điện thoại của cô ấy!" Tần Phong nổi giận.

Bùi Dịch tại đầu bên kia điện thoại nhẹ cười, không lại đùa anh: "Bùi Ngôn chụp ảnh kỹ thuật rất kém cỏi, ảnh chụp chụp được mơ hồ không rõ, cậu muốn cũng vô dụng."

"Các người lừa dối tôi!" Tần Phong giận vô cùng, bóp cúp điện thoại.

Anh sợ Tô Thi Thi kia xem náo nhiệt không chê chuyện không đủ lớn đem ảnh chụp gửi cho Ôn Ngọc, cho nên hấp tấp muốn ảnh chụp, không nghĩ tới lại bị hai người bọn họ đùa giỡn rồi.

Anh một bên nghĩ, một bên bung ly sữa lên uống một ngụm. Chỉ vừa nuốt xuống, mặt anh liền căng, "Phụt" một tiếng, toàn bộ đều đã phun tới.

"Ôn Ngọc, em quả nhiên tiến bộ không ít!" Tần tiên sinh tốn hơi thừa lời.

Cái tiểu bạch nhãn lang kia, vậy mà trong sữa của anh pha muối! Không chỉ là muối ăn, phỏng chừng lại vẫn còn cho thêm giấm trắng, tư vị này, thực không phải một từ có thể nói thành lời.

Bên ngoài, Ôn Ngọc nhai kĩ nuốt chậm ăn xong bữa sáng, dọn dẹp xong, gặp Lý Hình Nhi ngồi ở trên ghế sofa một chút tính toán muốn đi đều không có, nhớ lại chính mình muốn trước vụng trộm chạy trốn hay không.

"Ôn tiểu thư, lại đây ngồi đi." Cô lại vẫn chưa kịp chạy trốn, Lý Hình Nhi liền hướng tới cô vẫy tay.

Lý Hình Nhi vừa rồi để cho người đại diện nghe được một chút chuyện về Ôn Ngọc, cảm thấy được cô là một người đặc biệt đơn thuần, trong lòng bớt rất nhiều lo lắng.

"Càng đơn thuần càng dễ ức hiếp, tôi xem cô có thể chống đỡ tới khi nào." Lý Hình Nhi trên mặt bình tĩnh, trong lòng cũng đã tính toán.

Ôn Ngọc nhìn đến cô ta chân thành mời, lại nghĩ đến nếu lỡ cô chạy trốn, Tần Phong sẽ tức giận, càng nghĩ, vẫn lại là đi tới.

"Ôn tiểu thư, cô cùng Tần tổng quen nhau rất nhiều năm rồi?" Lý Hình Nhi chờ cô ngồi xuống, liền cùng cô bắt chuyện rồi.

Ôn Ngọc cẩn thận liếc cô, không nói gì.

Lý Hình Nhi cười nói: "Không biết Tần tổng có nhắc qua tôi với cô hay không. Anh ấy trước kia trái lại ở trước mặt tôi từng nhắc tới cô."

Ôn Ngọc nhú mày, nhìn chăm chăm cô ta vẫn như cũ không nói gì.

Lý Hình Nhi cho rằng cô tức giận, kiềm chế hưng phấn, trên mặt cố giữ bình tĩnh: "Nghe nói cô đã rời đi năm năm, không biết hiện tại sao lại đột ngột xuất hiện tại nơi này. Bất quá Tần tổng anh ấy chính là mềm lòng, tôi nghe nói anh ấy đối với bạn gái trước rất rộng lòng."

Ôn Ngọc lại nhú một phen mi, mím môi, bộ dáng cực kì xoắn xuýt.

Lý Hình Nhi trong lòng vui vẻ, xem ra muốn thành công rồi.

Nhưng cô ta đang muốn nói chuyện, liền nghe Ôn Ngọc vẻ mặt thân thiết nhìn cô ta.

"Lý tiểu thư, Tần Phong ở trong phòng khách có gắng máy theo dõi, tại thư phòng có thể nghe được lời của cô nói." Ôn Ngọc cảm thấy được, cô cần phải nói cho cô ta một tiếng.

Ngủ ngon ngủ ngon. Bạn ngủ đây

Chương 660: Lúc này không chạy còn muốn đợi đến khi nào?

Trong phòng khách lặng im vài giây, đột nhiên cảm thấy một cơn gió lạnh thổi qua.

Lý Hình Nhi mặt mũi trắng bệch, chỉ cảm thấy sau lưng đều là mồ hôi lạnh, lúc này sợ là muốn chết tâm đều có rồi.

"Ôn tiểu thư, cô thực biết nói đùa." Lý Hình Nhi lúng túng nói.

Ôn Ngọc vẻ mặt quái lạ nhìn cô ta.

Cô có lòng tốt nói cho cô ta biết, cô ta vậy mà còn chưa tin.

Cô từ trước đến nay không thích cùng loại người có bệnh đa nghi kiểu này giao tiếp, lúc này cầm lấy điện thoại cùng Tô Thi Thi nhắn tin tán dóc, lại đem Lý Hình Nhi trở thành trọng tâm.

Lý Hình Nhi vẻ mặt lơ mơ nhìn Ôn Ngọc, hoàn toàn tìm không ra tâm tư của cô.

Trong thư phòng, Tần Phong chính đang nhìn hình ảnh theo dõi, nhìn đến đây, trong mắt hiện lên quét xuống ý cười.

"Xem ra không cần lo lắng cho cô gái ngốc nghếch này rồi." Tần Phong tâm tình nháy mắt thì tốt lên rất nhiều.

Trong phòng khách, Lý Hình Nhi trong lòng cũng là nửa tin nửa ngờ, cảm thấy được Ôn Ngọc là lừa gạt cô ta. Nếu là Tần Phong thật sự có thể nghe được các cô nói chuyện, tại sao một chút phản ứng cũng không có?

Cô ta nghĩ muốn dò xét thăm dò, nhưng lúc này đây, bất luận cô ta nói như thế nào, Ôn Ngọc liền là không để ý tới cô ta.

Lý Hình Nhi cảm thấy được chính mình lại biến thành không khí, trong lòng rất bực mình.

Cô ta nào biết đâu rằng, Ôn Ngọc lúc này đang cùng Bùi phu nhân tán gẫu được hòa nhiệt. Bùi phu nhân đang dạy Ôn tiểu thư phải như thế nào phản kích.

Tô Thi Thi: Trực tiếp đuổi đi ra, chẳng thế cô ta muốn đê đầu cưới cổ cô đó.

Ôn Ngọc: Nhưng mà nếu lỡ Tần Phong không vui thì làm sao bây giờ?

Tô Thi Thi: Tôi không phải đã nói, Tần Phong hẳn không nhìn tới loại phụ nữ nông cạn như vậy sao.

Ôn Ngọc vụng trộm nhìn thoáng qua Lý Hình Nhi, cực kỳ tán thành lời Tô Thi Thi nói. Nhưng trong lòng vẫn lại là có chút khó chịu.

"Nhưng nói vậy, Tần Phong có thể cảm thấy được tôi lòng dạ hẹp hòi hay không?" Cô hỏi.

Tô Thi Thi quả thực cạn lời với cô rồi, gửi lại một tin nhắn khác.

"Cô ngẫm lại xem, cảm giác cô bị Hồng Tinh Huy cái loại biến thái

này quần lấy không bông là thế nào, thì Tần Phong bị loại loại phụ nữ nông cạn này quần lấy cảm giác cũng như vậy."

Ôn Ngọc khẽ run rẩy, trước mắt tự động hiện ra cảnh tượng một người phụ nữ bệnh thần kinh hành hạ Tần Phong, mặt lúc này liền tái rồi.

Vừa đúng lúc này, cô nghe được Lý Hình Nhi nói "Tôi đi xem Tần tổng".

"Lý tiểu thư." Ôn Ngọc đưa điện thoại di động vừa thu lại, nghiêm trang nhìn cô ta, "Tần Phong lúc làm việc thời điểm không thích người khác quấy rầy, cô đi vào sẽ bị anh ấy đá ra ngoài."

Lý Hình Nhi sừng sốt, nở nụ cười một phen: "Anh ấy hửn không."

"Vậy cô đi thử thì biết, dù sao tôi bị anh ấy đá ra ngoài rồi." Ôn Ngọc bĩu môi, cúi đầu tiếp tục nhắn tin.

Lý Hình Nhi thấy thế, có chút do dự. Quay đầu nhìn thoáng qua cửa thư phòng đang đóng chặt kia, thật là có chút sợ.

"Nếu lỡ bị Tần Phong chán ghét, vậy thì mất nhiều hơn được rồi." Cô ta suy nghĩ, lại ngồi trở lại trên sofa.

Ôn Ngọc trong lòng lại là càng nghĩ càng không vui, âm thầm xé toác Lý Hình Nhi liếc mắt một cái, rời khỏi khung chat đang cùng Tô Thi Thi nói chuyện phiếm. Mở vào group chat khác của mình. Để cho mấy người bạn của chính mình lập tức sưu tập tin tức Bát Quái của vị Lý Minh Tinh này.

"Nhu thế nào?" Tô Thi Thi gửi lại hỏi.

Ôn Ngọc lập tức đáp lại một câu: *"Bị tôi làm sợ rồi."*

Cô nghĩ nghĩ, ngay sau đó lại gửi một tin nhắn khác: *"Tôi cảm thấy được cô nói rất đúng, Tần Phong trước kia quá hoa tâm, mắt chọn phụ nữ vẫn đều đã không tốt lắm, chúng ta phải giúp anh ấy nhìn một chút."*

Bên kia, Tô Thi Thi nhìn thấy tin nhắn Ôn Ngọc gửi đến, thổi phù một tiếng, bị nước miếng bị sặc rồi.

Cô quay đầu nhìn thoáng qua Bùi Dịch ngồi ở bên cạnh, dờ khóc dờ cười nói: "Tần Phong nếu là biết kích thích Ngọc là loại kết quả này, có thể tức chết hay không?"

Bùi Dịch nhàn nhạt đảo qua, rồi sau đó đưa điện thoại di động từ trong tay cô rút ra, rắc rắc một tiếng, chụp màn hình, thuận tay gửi cho Tần Phong.

"Này!" Tô Thi Thi lườm anh một cái, đoạt lại điện thoại gửi cho Ôn Ngọc một tin nhắn, sau đó lập tức tắt máy, không dám lại hàn huyên.

Trong nhà trọ, Ôn Ngọc đang muốn biểu đạt một phen kế hoạch của chính mình, liền nhận được tin nhắn Tô Thi Thi gửi đến.

"Bùi Dịch đem lời cô nói mới rồi chụp lại gửi cho Tần Phong rồi, tự cầu nhiều phúc."

Ôn Ngọc u mê, ngơ ngác sững sốt hai giây, rồi sau đó lập tức che mặt, buồn bực muốn chết.

"Tô Thi Thi cô hại tôi rồi!"

Tần Phong sẽ nghĩ cô như thế nào đây

"Ôn tiểu thư cô không sao chứ?" Lý Hình Nhi thấy Ôn Ngọc rất cục cộ có phản ứng, khẩn trương tìm cơ hội nói chuyện với cô.

Ôn Ngọc lúc này chính đang buồn bực, nghe vậy cũng không ngẩng đầu lên nói: "Đừng nói chuyện với tôi."

"Ôn tiểu thư!" Lý Hình Nhi tính tình cũng lên đây, ngữ khí tăng thêm chút, nghĩ thầm cô bất quá là một người bạn gái trước thôi, dựa vào cái gì tới nơi này tỏ ra uy phong.

Lúc này, Ôn Ngọc đột nhiên từ trên ghế sofa đứng lên, tại chỗ đứng vài giây, hít sâu một hơi, rất nhanh hướng của lớn đi đến.

Lúc này không chạy, còn muốn ở lại đến khi nào!

"Cái tình huống gì?" Lý Hình Nhi triết để lơ mờ, hoàn toàn không biết vị Ôn tiểu thư này là xảy ra chuyện gì.

Ngay tại Ôn Ngọc sắp đi tới cửa thời điểm, cửa thư phòng xoạch một tiếng, mở ra rồi.

"Xong rồi." Ôn Ngọc nghe được tiếng mở cửa, thân thể liền là cứng đờ, muốn khóc.

Quả nhiên, sau lưng truyền đến giọng Tần Phong lạnh lùng.

"Muốn đi đâu?"

Ôn Ngọc bây giờ phản ứng đặc biệt nhanh, thuận tay cầm lấy ba lô tối hôm qua khi trở về đặt ở trên nóc tủ giày, một bên hướng phòng khách đi vừa hướng Tần Phong nói: "Em lấy túi một phen."

Tần Phong mặt trầm xuống nhìn cô, hiển nhiên không tin.

Nha đầu kia vừa thấy liền là muốn chạy trốn. Nhớ tới vừa rồi Bùi Dịch gửi cái ảnh chụp màn hình kia qua cho anh xem, trong lòng anh là vui mừng. Nhưng cô gái này tính cách đà điểu, lại luôn luôn để cho anh chán nản.

Ôn Ngọc nhìn thấy bộ dáng này của Tần Phong, tâm run rẩy, không biết muốn làm thế nào mới tốt.

"Tần tổng, anh xong việc rồi sao?" Lý Hình Nhi đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này, nhu tình tựa thủy nhìn Tần Phong, thanh âm yếu điệu, ngọt được có thể ngán chết người.

Ôn Ngọc như rớt mày.

Cô thật sự không thích vị Lý tiểu thư này.

Đúng lúc này, di động của cô điên cuồng chấn động lên, ề ề ề, không ngừng có tin tức tiến vào.

Ôn Ngọc vụng trộm nhìn Tần Phong một cái, rồi sau đó rất nhanh cầm ra điện thoại nhìn một cái, lập tức ánh mắt mạnh trợn to.

Bên tai cô, đều là tiếng Lý Hình Nhi yếu điệu.

"Tần tổng, anh có khát hay không? Tôi pha coffee tay nghề không tệ, anh có muốn thử một chút hay không?"

Ôn Ngọc càng nghe càng không thoải mái, ánh mắt nhìn chăm chú di động, cắn răng một cái, đặt mông ngồi đến trên ghế sofa, ngẩng đầu nhìn chăm chăm Lý Hình Nhi.

"Lý tiểu thư nói chuyện với người khác thời điểm đừng cố ép cổ họng, chẳng thế thì cô mới vừa làm phẫu thuật cuốn hồng sẽ hồng đó, vết hầu sẽ rất đau." Ôn Ngọc nghiêm trang nói.

Lý Hình Nhi sắc mặt cứng đờ, có chút không phản ứng kịp.

Ôn Ngọc cũng không thèm để ý cô ta có phản ứng hay không, nhìn lướt qua ngực của cô ta, cực kỳ thật sự nói: "Cô tốt nhất cách Tần Phong xa một chút, tính tình của anh ấy đặc biệt xấu, sẽ động thủ đánh phụ nữ. Cô nếu là tựa vào được thân cận quá, lỡ như anh ấy đánh tới ngực của cô, liền muốn méo rồi."

"Nếu như túi silicon của cô bị vỡ tan, đến lúc đó liền phải một lần nữa phẫu thuật, sẽ cực kỳ phiền toái."

"Cô đang nói bậy bạ gì đó?" Lý Hình Nhi mặt đỏ tai hồng, hoàn toàn không thể tin được lỗ tai chính mình.

Ôn Ngọc vẻ mặt vô tội nhìn cô: "Ngực của cô là do một người bạn làm bác sĩ của tôi tự mình làm, tuy tôi cực kỳ tin tưởng kỹ thuật của người đó, nhưng mà anh ta cũng nói, không thể bị va chạm mạnh."

"Cô... Cô nói lung tung!" Lý Hình Nhi vừa - xấu hổ, nhưng lại không cách nào phản bác, trong lòng hoảng vô cùng.

Cô ta là làm phẫu thuật toàn thân, nhưng mà cô ta giấu diếm thật sự rất cẩn thận, liền ngay cả người đại diện của cô ta cũng không biết, Ôn Ngọc làm sao có thể biết đến?

"Tôi... Không có loạn nói." Ôn Ngọc gặp Lý Hình Nhi một bộ dạng sắp khóc đến nơi, sừng sốt một phen.

Cô có phải làm có chút hơi quá đáng hay không?

Cô đang muốn giải thích một câu, chợt thấy một người bạn phóng viên gửi qua tin tức.

"Ngọc, tôi mới vừa tung lên một tin xấu của Lý Hình Nhi, không tới năm phút đồng hồ, lượt view của bài viết kia đã qua mười vạn rồi. Chị em à lần này xem như trút giận cho cô rồi nha?"

Ôn Ngọc lờ mờ rồi.

"Trút giận? Tôi khi nào thì nói mọi người trút giận cho tôi rồi hả?"

Trời đất chứng giám, cô chỉ là để cho bọn họ tìm một chút tin tức Lý Hình Nhi, nhưng tuyệt đối cũng không nói gì bảo bọn họ viết bài nói xấu cô ta nha!

Cô nào biết đâu rằng, người bạn phóng viên kia cho rằng Ôn Ngọc cùng Tần Phong hợp lại, biết đến Lý Hình Nhi đến tìm Tần Phong đục khoét nền tảng, cho nên liền muốn trút cơn giận thay cho Ôn Ngọc.

Ôn Ngọc không thể tin lướt di động, mới chưa tới một phút đồng hồ, trên các diễn đàn đều là tin tức về Lý Hình Nhi. Những người bạn phóng viên khác của cô vừa nghe đến vị kia phóng viên này kêu gọi, cả đám đều điên rồi một dạng tung ra rất nhiều tin xấu về Lý Hình Nhi kia.

"Làm sao có thể biến thành như vậy?" Ôn Ngọc là triết để u mê.

Cô lúng túng nhìn Tần Phong bên kia đang đen mặt nhìn chăm chăm chính mình, lại nhìn xem vẻ mặt kỳ quái Lý Hình Nhi, nuốt một ngụm nước bọt, trong lòng cực kỳ băn khoăn.

Nếu trong lòng băn khoăn, cô đã nghĩ bồi thường cho cô ta.

"Lý tiểu thư, nếu không... Ở lại... A... Không, nếu không ăn xong cơm trưa rồi đi." Ôn Ngọc vốn nghĩ muốn giữ Lý Hình Nhi ở lại hai ngày, nói còn chưa nói xong, liền nhận được ánh mắt Tần Phong kia như muốn giết người, vội vàng sửa lại miệng.

Mọi người sáng hảo! Thứ 7 máu chảy về tim ^_^

Tình hình là gần đây mình khá bận, không rảnh nhiều như trước, laptop hư rồi nên làm truyện khá chậm (chủ yếu làm trên điện thoại thôi, mà bấm đt mỏi tay lắm =>lười) Tốc độ up truyện sẽ chậm lại ko được như trước nữa, nên lời hứa up xong trước tết chắc ko kịp rồi. Mà nghĩ đi nghĩ lại thì cứ up từ từ tết có truyện đọc mọi người nhĩ:v

Chương 661: Xong rồi, tức giận

"Tần tổng, có thể chứ?" Lý Hình Nhi vừa nghe, trong lòng vui mừng cực kỳ, trên mặt vẫn như cũ biểu hiện ra một bộ dạng hiểu chuyện nhu thuận nhìn Tần Phong.

Tần Phong lại là lãnh nghiêm mặt, không rên một tiếng xoay người hướng tới thư phòng đi đến.

"Xong rồi, tức giận." Ôn Ngọc lặng lẽ xoa xoa mồ hôi lạnh, trong lòng bất đắc dĩ cực kỳ.

Cô cũng không nghĩ muốn như vậy, nhưng mà chuyện bây giờ nháo đến lớn như vậy, cô không làm chút gì cảm thấy được thẹn với lòng.

Cô sợ Lý Hình Nhi nhìn đến tin tức sẽ xiu vì tức, đối với cô ta nói:

"Tần Phong làm việc thời điểm không thích bị quấy rầy, cô trước mau tắt điện thoại đi."

Cô nói xong, cũng không chờ Lý Hình Nhi phản ứng, lập tức cầm lấy di động Lý Hình Nhi đặt ở trên bàn trà, ấn tắt máy: "Tôi trước thay cô bảo quản một phen, chờ lúc cô đi lại trả cho cô."

"Ôn tiểu thư..." Lý Hình Nhi có chút tức giận.

"Tần Phong gần đây cực kỳ thích xem một quyển tiểu thuyết, cô nghĩ muốn xem hay không? Tôi lấy ra cho cô xem nhé?" Ôn Ngọc thật cẩn thận hỏi han.

"Tiểu thuyết?" Lý Hình Nhi sửng sốt, nghĩ đến cảnh đọc cuốn sách mà người đàn ông mình nhắm tới thích xem có thể càng thêm hiểu biết anh ta, nhất thời quên chuyện điện thoại di động, gật gật đầu, "Vậy làm phiền Ôn tiểu thư rồi."

Ôn Ngọc lắc đầu, cười đến đặc biệt chân thành: "Một chút cũng không phiền toái, tôi lập tức đi lấy đến đây cho cô."

Cô nói xong liền hướng lầu hai chạy tới.

Cô ngày hôm qua nhìn đến trên tủ đầu giường trong phòng ngủ đặt quyển tiểu thuyết kia. Chuẩn xác nói ra, đây là cuốn tiểu thuyết năm năm trước Tần Phong đặc biệt thích xem, lúc đó Tần Phong mỗi lúc trời tối đều đã xem một hồi rồi ngủ tiếp.

Ôn Ngọc dùng một quyển tiểu thuyết thành công thu hút sự chú ý của Lý Hình Nhi, sau đó trốn vào phòng bếp, vội vụng trộm gọi điện thoại cho Tô Thi Thi, lại phát hiện cô tắt điện thoại.

Cô càng nghĩ càng cảm thấy được bất an, nghĩ tới nghĩ lui, nhịn không được, gửi cho Tần Phong một tin nhắn.

"Em giống như làm sai chuyện rồi." Ôn Ngọc gửi đi.

Tần Phong còn đang sinh hờn dỗi, điện thoại bỗng nhiên chấn động một cái, anh cầm lên vừa thấy, tâm đột nhiên nhảy một phen.

"Thực tiền đồ!" Anh cực kỳ khinh bỉ chính mình.

Bất quá chỉ là cái đồ ngốc kia gửi qua một tin nhắn, vậy mà để cho anh kích động như vậy.

Anh mở ra vừa thấy, trong mắt nhất thời hiện lên mỉm cười.

"Em biết là tốt." Anh trả lời.

Ôn Ngọc chính đang ôm ấp di động ngồi trên mặt đất ở phòng bếp gần người, điện thoại mạnh chấn một phen, lòng của cô cũng đi theo nhảy một phen.

Mở ra tin nhắn thời điểm, cô chỉ cảm thấy cả trái tim của mình đều phải nhảy khỏi lồng ngực rồi.

Chỉ là Tần Phong trả lời - -

"Anh ấy biết rõ?" Ôn Ngọc chu mỏ, cô liền biết Tần Phong tin tức nhanh nhạy, bạn gái của anh xảy ra chuyện lớn như vậy, anh làm sao có thể sẽ không biết.

"Em thề là em không phải cố ý, em cũng không biết mọi chuyện vì cái gì sẽ biến thành cái dạng này." Ôn Ngọc trả lời tin nhắn, nghĩ nghĩ, lại bỏ thêm một câu. "Anh có thể giúp em nghĩ biện pháp không?"

"Coi như có chút lương tâm." Tần Phong xem xong tâm tình tất cả đều đã tốt lên, nghĩ nghĩ, gửi lại cho cô một tin.

"Việc chính mình làm chính mình gánh vác."

"Nhưng đã không cách cứu vãn rồi, cho nên mới muốn tìm anh hỗ trợ." Ôn Ngọc lại gửi về hai cái icon khóc lớn.

Tần Phong sau khi xem xong, hăm nhập đến chỗ trầm mặc trong đó.

"Cái gì không cách cứu vãn?" Anh nhíu mày, trong đầu bỗng nhiên hiện lên một cái ý nghĩ trong đầu, mặt trầm xuống gửi lại một tin nhắn.

"Em làm cái gì?"

"Kỳ quái, anh ấy không phải đã biết rồi sao?" Ôn Ngọc cảm thấy được có chút khó hiểu, nhưng vẫn lại là trả lời anh.

"Bạn của em đem hết chuyện xấu của bạn gái anh lôi ra rồi."

Bạn gái?

Tần Phong sừng sốt hai giây mới phản ứng kịp, Ôn Ngọc nói hắn là Lý Hình Nhi.

Tâm tình của anh trong phút chốc u ám, tức giận đến đem di động ném đi, lại không nghĩ muốn nói chuyện với con bạch nhãn lang này rồi.

Tức chết anh rồi!

Ôn Ngọc đợi đã lâu, cũng không thấy Tần Phong trả lời lại, trong lòng càng thêm không yên.

"Xong rồi, anh ấy nhất định tức giận rồi." Ôn Ngọc trong lòng có chút chua xót, cho rằng Tần Phong là vì cô đen bạn gái của là thành như vậy mới không vui.

Hai người mỗi một người sinh thực hờn dỗi, khiến không khí trong nhà đều đã trở nên có chút nặng nề.

Hà Hạo Lâm đến căn hộ của bọn họ thời điểm, mới vừa tiến đến cũng cảm giác được không khí hình như có chút không thích hợp.

"Lý tiểu thư quả nhiên ở trong này a." Hà Hạo Lâm nhìn Lý Hình Nhi

đi ra ngoài mở cửa cười nhưng trong không cười nói.

"Thư ký Hà, tôi có một số việc đến tìm Tần tổng." Lý Hình Nhi có chút chột dạ dời ánh mắt, đem Hà Hạo Lâm để cho tiến vào.

Vị này đúng là tâm phúc trước mặt Tần Phong, là đối tượng mà những Tiểu Minh Tinh như cô ta chuyên chạy theo nịnh bợ, cũng không dám đắc tội.

Hà Hạo Lâm đâu nào sẽ nhìn không ra mục đích của cô ta, nhưng Tần Phong không nói cái gì, anh thân là thư ký đương nhiên hẳn không nhiều chuyện.

Chỉ là anh ta đi tới, xem vào trong phòng bếp kia bóng dáng quen thuộc, nhất thời có cảm giác bị sét đánh giữa trời quang.

"Ôn tiểu thư?" Hà Hạo Lâm cho rằng chính mình hoa mắt, nhìn Ôn Ngọc, lại nhìn Lý Hình Nhi, càng xem càng hồ đồ.

Này cái tình huống gì chứ?

Ôn Ngọc còn đang rầu rĩ không vui, ngẩng đầu nhìn đến Hà Hạo Lâm đến đây, cũng chỉ là hữu khí vô lực lên tiếng chào hỏi: "Thư ký Hà."

"Cái kia... Tần... Tần tổng đâu?" Hà Hạo Lâm kiên trì hỏi, tuy anh ta biết lúc này lựa chọn tốt nhất là quay đầu rời đi.

Ôn Ngọc cũng không ngẩng đầu lên chỉ chỉ thư phòng, lại xoay người đi vào phòng bếp lấy gạo nấu cơm đi.

Hà Hạo Lâm một giây đồng hồ cũng không dám trì hoãn, chạy nhanh về phía thư phòng.

Tần Phong nghe được động tĩnh, tưởng rằng Lý Hình Nhi, cau mày, cũng không ngẩng đầu lên nói: "Ra ngoài!"

"Tần tổng." Hà Hạo Lâm thật cẩn thận hô một tiếng, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Tần Phong sửng sốt, ngẩng đầu sắc mặt u ám nhìn anh ta: "Nhà tôi hôm nay biến thành trung tâm thương mại, các người đều đã hướng nơi này tụ tập?"

Hà Hạo Lâm oán thảm, nếu không phải tình huống đặc biệt, anh cho rằng anh ta sẽ nghĩ chạy đến tìm tai vạ sao?

"Xảy ra chút việc." Hà Hạo Lâm vừa đi một bên cầm ra điện thoại, đi tới bên người Tần Phong, đem tin tức di động đưa cho anh xem, "Lý tiểu thư bị người ta tung chuyện xấu, là... Là do những người bạn của Ôn tiểu thư làm."

Tần Phong trầm mặc nhìn lướt qua.

Một giờ trước, cô gái ngu ngốc kia đã sớm nói cho anh rồi.

"Hiện tại tình huống như thế nào rồi hả?" Tần Phong nhàn nhạt hỏi.

"Công ty đại diện Lý tiểu thư đang tìm cách cứu vãn tình hình, bọn họ tuân ra tin tức Lý tiểu thư lúc này ở nhà anh, hơn nữa ám chỉ hai người đang hẹn hò qua lại." Hà Hạo Lâm nói.

Nếu không phải Tần Phong tắt điện thoại làm anh ta liên hệ không được, anh ta cũng không cần đặc biệt đi một chuyến.

"Có cần đưa tin đính chính hay không?" Hà Hạo Lâm hỏi.

Tần Phong đã thật lâu không truyền ra chuyện xấu, nhưng hai ngày trước Tần Phong cố ý cùng Lý Hình Nhi thân cận, cho nên Hà Hạo Lâm cũng dẫn đo không nhìn ra được tâm tư hiện giờ của Tần Phong.

Tần Phong nghĩ đến tính cách Ôn Ngọc tức chết người không đền mạng kia, mặt trầm xuống nói: "Trước không cần phải xen vào."

Anh biết Ôn Ngọc hẳn không cố ý đi bêu xấu Lý Hình Nhi, nhưng cô gái này cho tới bây giờ đơn thuần cực kỳ, phỏng chừng sẽ bởi vì chuyện này đối với Lý Hình Nhi lòng có áy náy.

Mà đối với một "Tình địch" áy náy, đúng là cực kỳ đáng sợ.

"Cho nên, chuyện này cậu để cho bộ phận quan hệ xã hội bảo trì trầm mặc, coi như là thay cô ngọc kia trả lại một chút." Tần Phong nói.

Hà Hạo Lâm gật đầu, nhưng vẫn lại là có chút lo lắng: "Vậy Ôn tiểu thư có thể bởi vậy mà thương tâm hay không? Dù sao cũng là truyền ra chuyện người cùng Lý tiểu thư đang qua lại."

Tần Phong nghĩ đến vừa rồi Ôn Ngọc gửi cho Tô Thi Thi những cái tin nhắn này, đau đầu lắc đầu: "Cô ấy có thể giác ngộ được như vậy, trái lại đơn giản rồi."

Hà Hạo Lâm im lặng ngậm miệng.

Xem ra mới qua một hai ngày thời gian, Boss nhà anh ta cùng Ôn tiểu thư cảm tình tiến bộ bay nhanh a.

Mấy ngày hôm trước Boss nhà anh ta nhắc tới Ôn tiểu thư, đúng là

toàn bộ hành trình lãnh nghiêm mặt.

Hà Hạo Lâm thấy mọi chuyện đã thương lượng xong rồi, nghĩ thoát thân. Còn không mở miệng, liền nghe Tần Phong nói.

"Nếu đến đây, liền ở lại ăn bữa cơm rồi trở về đi."

Hà Hạo Lâm trợn tròn mắt. Anh ta như thế nào cảm thấy được anh ta là bị giữ lại làm khiên chắn?

Làm khiên chắn còn chưa tính, Hà Hạo Lâm một giờ sau mới biết được, chính mình là đến đây để "Làm đồ bỏ đi".

Ôn Ngọc không biết là bởi vì tâm tình không tốt, hay vẫn lại là cố ý, một làm bàn đồ ăn để người ăn mà cháy đen đến cực kỳ bi thảm.

Hà Hạo Lâm cùng Lý Hình Nhi hai người đáng thương tội nghiệp nhìn một bàn thức ăn này, vậy mà dưới ánh mắt Tần Phong cái người gây sự này vậy mà cực kỳ bình thường, một bàn đen đen kinh tởm kia bị hai người đáng thương ăn sạch rồi.

Sau khi ăn xong, Tần Phong nhìn đến Ôn tiểu thư vẻ mặt rầu rĩ không vui, nghĩ nghĩ, đối với Hà Hạo Lâm cùng Lý Hình Nhi hai người nói: "Các người có thể chơi mạt chược hay không?"

"Chơi mạt chược?" Ôn Ngọc vừa nghe liền cùng sống lại một dạng, giần dỗi cũng quên, hưng phấn mà nói, "Em đi lấy bài."

Hà Hạo Lâm xoa cái bụng tiêu hóa không được của mình, trước mắt hiện ra cảnh tượng năm năm trước cùng Ôn Ngọc chơi mạt chược khi đó, muốn khóc tâm đều có rồi.

Anh ta có thể cự tuyệt sao?

Chương 662: Cũng không phải em để cô ta thua

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

"Không bài bạc, thua chính mình dùng bút ở trên mặt vẽ ký hiệu, được chứ?" Ôn Ngọc một bên xào bài, một bên hưng phấn mà nhìn cái khác ba vị bài hữu.(bạn chơi bài)

Hà Hạo Lâm là Ôn Ngọc nhà dưới, lúc này một bộ sạng sống không thể yêu, trầm mặc xếp bài

Lý Hình Nhi ngồi ở đối diện Ôn Ngọc, quay đầu vụng trộm nhìn Tần Phong liếc mắt một cái, thấy anh không phản đối, cũng không nghĩ muốn làm anh mất hưng trí, gật gật đầu: "Tốt lắm. Tần tổng cần phải thủ hạ lưu tình a...."

Tần Phong ngồi ở tay trái Ôn Ngọc, mặt trầm xuống, động tác nhanh nhẹn xào bài mặt chược, như là không có nghe đến một dạng.

Vòng đầu tiên, Ôn Ngọc đi trước.

Cô cầm hai viên xúc xắc hướng lên không ném đi, sau đó giương mắt nhìn Tần Phong.

Tần Phong vẫn như cũ nghiêm mặt, căn cứ xúc xắc lấy ra bốn quân cờ đưa qua trước mặt Ôn Ngọc, sau đó giữ lại bốn quân, chính mình cầm bốn quân.

Hà Hạo Lâm trầm mặc cầm lấy bốn quân bài Tần Phong để lại, như là không phát hiện cái gì.

Mà Lý Hình Nhi có chút ngoài ý muốn nhìn thoáng qua Ôn Ngọc.

"Cô ấy đến đếm xúc xắc cũng đều không hiểu, chẳng lẽ không sợ thua sao?" Cô ta một bên nghĩ một bên cầm lấy bài của chính mình.

Ôn Ngọc động tác xếp bài trái lại cực kỳ nhanh nhẹn, rất nhanh liền đánh ra một quân bài: "Năm ống."

"Khụ khụ..." Lý Hình Nhi bị nước miếng bị sặc, trừng lớn mắt nhìn Ôn Ngọc đánh ra bài.

"Bài này là sao chứ?" Lý Hình Nhi lại xác định, Ôn Ngọc nên là hẳn không biết chơi bài.

Ôn Ngọc quả thật không tinh thông, cô chỉ biết một chút quy tắc cơ bản nhất mà thôi.

Đúng là mỗi một lần, Tần Phong đánh ra một quân bài, cô không phải ăn liền là bính.

Bốn vòng qua đi, Ôn Ngọc lặng lẽ lôi kéo tay áo Tần Phong: "Tần Phong, anh mau giúp em nhìn xem, em có phải có thể ù rồi hay không?"

Đối diện, Lý Hình Nhi đang lật bài bài động tác ngừng một trận, ngẩng đầu nhìn qua.

Chỉ thấy Tần Phong nghiêng người qua nhìn lên, nhàn nhạt ừ một tiếng.

Ôn Ngọc nhất thời nheo lại mắt, cười tí mắt đem bài liền vuốt: "Tôi ù rồi!"

Hà Hạo Lâm nhận mệnh cầm lấy bút vẽ tới, ở trên trán vẽ cái xấu X, rồi sau đó nhìn về phía Lý Hình Nhi, gượng ép cười cười: "Lý tiểu thư, có chơi có chịu."

Lý Hình Nhi sắc mặt cứng đờ, nhưng vẫn lại là cầm lấy bút vẽ cười nói: "Cái này đương nhiên."

Cô ta nói xong âm thầm lườm Ôn Ngọc một cái, thấy cô đã cúi đầu một lần nữa xào bài, không cam lòng ở trên má vẽ cái vòng tròn nhỏ nhỏ.

Thua bài mọi người phải ở trên mặt vẽ một cái hình, nhưng Tần Phong từ đầu tới cuối chính là mặt trầm xuống, một chút ý tứ muốn tiếp thu trừng phạt đều không có.

Hà Hạo Lâm đương nhiên không dám nói gì anh, Lý Hình Nhi lại càng hảnh không để cho Tần Phong mất hứng. Ôn Ngọc chỉ cần có bài ngoạn chơi là vui vẻ rồi, trừng phạt gì gì đó từ đầu không phải cực kỳ quan tâm.

Vì thế - -

Tần tiên sinh mặt trầm xuống, nghiêm trang tỏ vẻ vô lại.

Ván thứ hai, không quá 2 phút, Ôn Ngọc lại bảo Tần Phong một tiếng.

Tần tiên sinh nghiêng người qua vừa thấy, nhàn nhạt nói: "Bài cùng vừa rồi quy tắc một dạng, còn không có biết?"

Ôn Ngọc híp mắt, rằm một phen đẩy ngã bài, không cam lòng giải thích nói: "Tôi lần này lại ù rồi."

"Lại ù rồi hả?" Lý Hình Nhi quả thực không thể tin được hai mắt của mình, nhưng tập trung nhìn vào, phát hiện bài của Ôn Ngọc quả thật là ù rồi.

"Lý tiểu thư, đây." Hà Hạo Lâm cười đem bút đưa tới, trên gương mặt của mình đã hơn một cái dấu X.

Lý Hình Nhi cắn môi nhìn Tần Phong liếc mắt một cái, thấy Tần tiên sinh một chút ý tứ giúp cô ta đều không có, đành phải tiếp nhận bút ở trên má phải vẽ cái vòng tròn nhỏ.

Ván thứ ba: Ôn Ngọc ăn được bài của Tần tiên sinh đánh ra, ù rồi.

Ván thứ tư: Ôn Ngọc tự mò mẫn.

Ván thứ tư: Tần tiên sinh lại nã pháo, Ôn tiểu thư thuần một sắc ù rồi, trừng phạt tăng gấp bội.

Lý Hình Nhi đã không thể bình tĩnh rồi. Mọi chuyện rõ ràng như thế, cô ta dù là kẻ ngốc cũng đã nhìn ra!

Tần Phong từ đầu chính là đang cố ý cho Ôn Ngọc bài! Mà còn, bài Ôn tiểu thư có phải cũng thuận quá mức rồi hay không? Lý Hình Nhi đều đã bắt đầu hoài nghi bọn họ có phải đang đánh bài nịnh nọt cụ già hay không!

Ôn Ngọc chính mình cũng hiểu được thắng có chút ý tứ không tốt lắm, lúc ngã đẩy ngã bài mã Trường Thành thời điểm, vụng trộm nhìn Tần Phong liếc mắt một cái: "Anh không cần luôn loạn đánh a."

Tần tiên sinh khoe miệng giật giật, mím môi không nói gì.

Một ván này bắt đầu thời điểm, anh nhìn Hà Hạo Lâm liếc mắt một cái. Hà Hạo Lâm xoa mồ hôi lạnh, đánh ra bên ngoài một quân năm.

Ôn Ngọc sững sờ nhìn anh ta hai giây, từ từ đẩy ngã bài.

"Lại ù rồi hả?" Lý Hình Nhi đều nhanh tức khóc.

Ván thứ năm, thứ sáu, thứ bảy...

(À, nói chung bạn ko biết chơi mạt chược nên chắc ko sát nghĩa đâu, đọc khó hiểu thì cũng đành chịu thôi)

Lý Hình Nhi đã đến khí lực tức giận đều không có, chỉ nghĩ đến lát nữa phải vẽ chỗ nào mới hản không xấu mặt mình!

Ôn Ngọc là người đánh bài kỹ thuật rất kém cỏi nhưng phẩm chất chơi bài cực kỳ tốt. Mặc kệ thắng thua đều đã cười hì hì. Trên thực tế, cô từ đầu không có thua qua!

Từ lúc bắt đầu đến bây giờ, toàn bộ đều là cô một người ù!

"Tần tổng a, người làm cũng quá rõ ràng rồi." Hà Hạo Lâm ở trong lòng yên lặng châm chọc.

Tần Phong thả bài để Ôn Ngọc thắng đến thư ký như anh ta đều đã nhìn không nổi, hướng chi là Lý Hình Nhi cả khuôn mặt bị vẽ đến không còn chỗ vẽ.

"Cái kia... Tôi đi toilet một lúc." Lý Hình Nhi hít sâu một hơi, hơi bặm mặt, đứng lên liền đi.

Ôn Ngọc theo bóng lưng cô ta hô: "Lý tiểu thư cô nhanh lên, tôi giúp cô trước lấy bài."

Lý Hình Nhi dưới chân lão đảo, thiếu chút nữa ngã sắp xuống.

Cô ta có thể không cần loại trợ giúp này sao?!

"Ngoạn chơi được thật vui vẻ?" Tần Phong mặt không chút thay đổi nhìn Ôn Ngọc.

Ôn Ngọc trên mặt tươi cười vừa thu lại, nhớ tới vừa rồi để cho Lý Hình Nhi thua thảm như thế, cho rằng Tần Phong không vui, chu mỏ, rầu rĩ nói: "Cũng không phải em để cho cô ta thua."

"Khụ khụ..." Hà Hạo Lâm thật sự nhịn không được rồi.

Bà cô này thật đúng là cho rằng chính mình kỹ năng chơi bài rất lợi hại!

Tần Phong lạnh lạnh xé toác liếc mắt Hà Hạo Lâm một cái, hít vào một hơi, nhìn chằm chằm Ôn Ngọc nói: "Ngoạn chơi vui vẻ rồi, liền đi làm điểm tâm, tôi đói bụng."

Giữa trưa bàn đồ ăn cháy đen kia đều bị Hà Hạo Lâm cùng Lý Hình Nhi ăn sạch, anh quả thật rất đói.

Ôn Ngọc nho nhỏ nói thầm: "Em cũng không phải bảo mẫu của anh."

"Ôn Ngọc!" Tần Phong sắc mặt trở nên đáng sợ rồi.

Mắt thấy hai người liền muốn gây gỗ, chuông cửa đúng lúc vang lên.

"Tôi đi mở cửa!" Hà Hạo Lâm gần như là từ trên ghế bật lên, rất

nhanh hướng tới cửa chạy tới.

Ôn Ngọc nhìn thoáng qua anh xếp được một nửa bài, do dự một chút, nghĩ tới đi giúp anh ta xếp rồi.

Tần Phong nhìn đến cô bị bài mê hoặc liền đau đầu, lạnh lùng nói: "Chính cậu ta không có tay, muốn em giúp cậu ta?"

Ôn Ngọc cường bạo dừng lại động tác, buồn bực ngồi trở lại đến trên vị trí, âm thầm nhìn Tần Phong liếc mắt một cái.

"Người này tính tình như thế nào càng lúc càng lớn rồi." Ôn Ngọc oán thăm.

Lúc này, Hà Hạo Lâm trở lại, xa xa hướng tới Tần Phong liếc mắt ra hiệu: "Tần tổng, người đại diện Lý tiểu thư đến đây."

"Người đại diện?" Tần Phong nhướn mày, giương mắt nhìn qua, thấy phía sau Hà Hạo Lâm đi theo một người phụ nữ khoảng ba mấy bốn mươi tuổi.

"Tần tổng, mạo muội quấy rầy. Tôi... Tôi tìm đến Lý tiểu thư." Người đại diện Lý Hình Nhi hướng tới Tần Phong cúi đầu khom lưng, trán tóc bị mồ hôi thấm ướt dính cùng một chỗ, giống như là có việc gấp.

"Tìm Lý Hình Nhi?" Ôn Ngọc từ trên bàn bài đứng lên, đi theo Tần Phong cùng nhau hướng tới phòng khách đi đến, lúc nhìn thấy người đại diện Lý Hình Nhi khi đó, trong lòng liền là hồi hộp.

Người này hiện tại đến đây, hẳn không là - -

"Chị Vương." Lý Hình Nhi ở trong phòng rửa tay nghe được tiếng của người đại diện, liền cùng nhìn thấy cứu tinh một dạng, rất nhanh

chạy ra.

"Hình Nhi... Em... Mặt của em làm sao vậy?" Chị Vương nhìn đến mặt của Lý Hình Nhi khi đó, thiếu chút nữa bị dọa ngất đi.

Lý Hình Nhi mới vừa rửa mặt, nước cũng chưa lau khô, xem qua là đen tuyền ướt sũng một mảnh, giống như là đắp mặt nạ bùn đen một dạng.

Tạo hình này, lại làm người đại diện sợ hãi.

"Em... Em..." Lý Hình Nhi ủi khuất ánh mắt đều đã đỏ, nhưng cô ta muốn như thế nào giải thích chính mình là vì đánh bài thua mới có thể biến thành bộ dáng giống quỷ này.

Cái cây bút vẽ đáng chết kia không biết là dùng loại mực gì, vậy mà rửa cũng đều rửa không ra.

Người đại diện mới vừa mới nhìn đến khuôn mặt đều dấu X của Hà Hạo Lâm đã đầy đủ chấn kinh, lúc này nhìn đến mặt nghệ sĩ bảo bối của chính mình, chỉ cảm thấy cả người đều không tốt.

"Tới cùng sao lại thế này?" Chị Vương đến gần bên cạnh Lý Hình Nhi, nhỏ giọng hỏi.

"Trước đừng nói nữa, chúng ta rời đi trước. Đem mắt kính cùng mũ cho em." Lý Hình Nhi đè nặng thanh âm, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Cô ta phát hiện mình bị Ôn Ngọc bọn họ lừa giỡn rồi. Cô gái này từ đầu chính là giả heo xoi tái cộp già, đang âm thầm giở thủ đoạn với cô ta!

"Em hiện tại không thể đi ra, bên ngoài đều là phóng viên!" Chị

Vương nhớ tới mục đích chính mình tìm đến Lý Hình Nhi, sắc mặt nhất thời khó coi vài phần.

Khi mà bạn muốn viết cảnh H cho Phong Ngọc thì chỉ có thể này.
Bạn viết kiểu gì đây

[Click để xem ảnh](#)

Chương 663: Điều là máu

"Em sao lại thế này, chị gọi điện thoại vẫn tắt máy, em có biết hiện tại ở bên ngoài loạn thành bộ dáng gì rồi không?" Người đại diện lôi kéo Lý Hình Nhi đi đến một bên, nhỏ giọng hỏi.

"Điện thoại tắt máy?" Lý Hình Nhi lúc này mới nhớ tới di động của chính mình bị Ôn Ngọc thu lại, trong lòng có loại dự cảm không quá tốt, "Xảy ra chuyện gì rồi hả?"

Chị Vương một bụng oán khí, hạ giọng nói: "Những chuyện xấu của em đều bị tung đầy trên mạng rồi. Chuyện này chúng ta đợi lát nữa rồi nói, hiện tại trước hết nghĩ muốn như thế nào ứng đối."

"Chuyện xấu?" Lý Hình Nhi nhớ tới trước đó Ôn Ngọc nói ra những bí mật của cô ta trước kia, mặt liền trắng bệch, mạnh hướng tới Ôn Ngọc bên kia nhìn qua.

"Xong rồi, sự việc đã bại lộ rồi." Ôn Ngọc nhìn chăm chăm vào Lý Hình Nhi cùng người đại diện của cô ta, lúc này thấy Lý Hình Nhi quay sang nhìn mình, theo bản năng chạy tới sau lưng Tần Phong núp vào.

"Tần tổng..." Lý Hình Nhi trong hốc mắt nhất thời chứa đầy nước mắt, ủy khuất nhìn Tần Phong.

Tần Phong nhíu hạ mi, rất muốn đem cái người thích gây chuyện phía sau lôi ra đây đánh một trận.

Vừa thấy liền biết, cô ngọc nhà anh ở trong di động của Lý Hình Nhi

động tay động chân.

"Tâm lý đà điểu*!" Tần Phong ánh mắt tối sầm lại, cảm thấy được mình quả thật nên là tìm cái thời gian cùng Ôn Ngọc hảo hảo nói chuyện rồi.

Tâm lý Đà điểu: Hội chứng đà điểu là một hội chứng tâm lý, xuất phát từ hình ảnh từ hiện tượng mà nghe nói người ta quan sát được từ loài chim này. Bản năng tự vệ của loài đà điểu là chạy trốn nguy hiểm, khi trốn không nổi nữa thì nó dút khoát... rúc đầu vào cát, giả vờ như mình không nhìn thấy gì hết. Các nhà tâm lý thống kê và phát biểu rằng hiện tượng tâm lý này cũng phổ biến ở con người. Khi gặp phải sự cố, phiền phức, rắc rối mà bản thân không biết phải giải quyết thế nào nữa thì họ dút khoát... mặc kệ, coi như không có gì bất thường đáng lo lắng cả. Tóm lại, hiện tượng buông xuôi, phó mặc, không nhìn, không quản, nghĩ đến là đau đầu, khó ở, bực bội khi phải đối diện với một vấn đề cố hữu ở con người được đặt tên khoa học là hội chứng đà điểu.

Cô gái này vừa gặp phải chuyện liền thích trốn tránh. Chuyện con của bọn họ lúc trước là như vậy, chuyện giữa hai người bọn họ cũng là như vậy, hiện giờ chuyện của Lý Hình Nhi lại càng như vậy.

Ôn Ngọc vừa thấy chính là sợ Lý Hình Nhi biết bạn của mình bêu xấu cô ta, cho nên muốn có thể giấu diếm được bao lâu thì giấu.

"Đi ra, đưa Lý tiểu thư ra cửa." Tần Phong nghiêng đầu, đối với Ôn Ngọc trốn ở phía sau lạnh lùng nói.

Ôn Ngọc nghĩ muốn lắc đầu, nhưng vừa tiếp xúc với ánh mắt đáng sợ của Tần Phong, cực kỳ không cốt khí sợ rồi.

"A...." Cô cúi đầu, từ từ hướng tới Lý Hình Nhi đi đến.

Cô thân cao 1m65, muốn so với Lý Hình Nhi 1m73 thấp bé nữa cái đầu.

Lý Hình Nhi nhìn thấy cô, hận không thể một cái tát đánh qua.

"Không phiền toái Ôn tiểu thư, bản thân tôi đi là được rồi." Lý Hình Nhi nhớ tới mặt mình, một giây đồng hồ cũng không nghĩ muốn ở lại.

"Hình Nhi..." Chị Vương cũng không kịp nói chuyện cô ta liền đi, đành phải đuổi theo.

Ôn Ngọc chỉ ngậy ngốc đứng tại chỗ, mãi đến bọn họ đi ra khỏi căn hộ, cô mới cứng ngắc quay đầu đi nhìn Tần Phong: "Là cô ta... Không cho em đưa."

"Đi làm điểm tâm." Tần Phong mặt trầm xuống nói.

"Em hiện tại không nghĩ muốn..."

"Ôn tiểu thư, Tần tổng gần đây tuột luôn bị tuột huyết áp, chịu không được đói." Hà Hạo Lâm vội vàng nói.

Ôn Ngọc trong lòng căng thẳng, nói cái gì cũng chưa nói, lập tức hướng phòng bếp chạy tới.

Phản ứng nhanh chóng kia, liền cùng đột nhiên được gắn động cơ một dạng.

Tần Phong nhìn đến bộ dạng này của cô, vẻ mặt lúc này mới đẹp một chút, nhìn Hà Hạo Lâm liếc mắt một cái: "Đi thu dọn sạch sẽ, đến thư phòng tìm tôi."

Vâng ạ Hà Hạo Lâm thân thể căng thẳng, chờ anh đi tới, quen thuộc đi đến phòng chứa đồ, chỉ chốc lát cầm một lọ sữa rửa mặt chuyên dụng đi ra.

"May mắn mình có dự đoán trước ở trong này dấu một lọ." Hà Hạo Lâm thở dài.

Nhớ ngày đó anh ta lần đầu tiên cùng Ôn Ngọc chơi mặt chược, đúng là mang bộ mặt đen như quạ về nhà!

Anh ta cả đời đều sẽ không quên vẻ mặt mọi người trên đường lúc ấy nhìn chính mình!

Bên kia, Lý Hình Nhi cùng người đại diện đi thang máy trực tiếp xuống ga ra tầng hầm.

Lý Hình Nhi vừa lên xe, liền ôm người đại diện khóc lớn lên.

"Em lại vẫn còn tâm tình khóc, em xem hiện ở trên mạng đều đã truyền thành bộ dáng gì rồi hả? Liền tính chị cho người ta tung tin đồn em cùng Tần tổng bên nhau, phỏng chừng cũng không thể nào cứu được em rồi." Chị Vương mặt trầm xuống nói.

Lý Hình Nhi xoa xoa nước mắt, nghẹn ngào hỏi: "Tới cùng làm sao vậy?"

"Em vẫn còn hỏi chị làm sao vậy?" Chị Vương tức giận đến ruột gan đều đau, cầm ra điện thoại nhét vào trong tay cô ta, "Chính em nhìn xem!"

Lý Hình Nhi vốn trong lòng lại vẫn ôm ảo tưởng, khi thấy hình ảnh cô ta trước khi phẫu thuật thẩm mỹ thậm chí đến chuyện trước kia cô ta từng mang thai đều đã tuôn ra đến đây, lúc này hai mắt trợn ngược

liền hôn mê bất tỉnh.

Không biết là vì sợ quá mức hay vẫn là vì tức giận.

Mà ở ngay khi xe bọn họ chạy ra khỏi garage tầng ngầm, đã bị phóng viên canh chừng ở bên ngoài phát hiện, nhất thời bị vây đến nước không ngấm qua được.

Lầu 29 trong thư phòng căn hộ, Tần Phong đứng cạnh cửa sổ nhìn cảnh vật nhỏ bé dưới kia, sắc mặt trầm trầm, không biết đang nghĩ cái gì.

Hà Hạo Lâm đẩy cửa tiến vào, nhìn thấy anh, thật cẩn thận nói: "Xe Lý tiểu thư bị các phóng viên vây quanh, muốn hay không..."

Tần Phong nhíu mày suy nghĩ, nhàn nhạt nói: "Để cho vệ sĩ đi."

"Được." Hà Hạo Lâm xoay người, cầm ra điện thoại cho gọi vệ sĩ.

Làm thỏa đáng mọi chuyện, anh ta đi đến bên người Tần Phong, nói: "Ôn tiểu thư nghĩ đến người đang cùng Lý tiểu thư qua lại, hiện tại chúng ta lại như vậy an bài vệ sĩ giúp bọn họ, chỉ sợ sẽ trêu chọc phiền toái."

Tần Phong quay đầu nhìn Hà Hạo Lâm liếc mắt một cái: "Tôi phát hiện cậu gần đây có phải buôn chuyện quá mức rồi hay không?"

Hà Hạo Lâm trên mặt tươi cười nhất thời liền cứng lại rồi, ha ha cười khan nói: "Tôi cái kia... Cái kia là sợ người cùng Ôn tiểu thư giận dữ, đến lúc đó bị Hồng Nhị thiếu gia..."

Ách...

Hà Hạo Lâm hận không thể đánh chết chính mình.

Tốt rồi, ai không nhắc, lại cứ nhắc tới người kia!

Quả nhiên, Tần Phong vừa nghe đến Hồng Tinh Huy, sắc mặt liền trầm xuống, chọc tổ vò vè rồi.

"Cậu nói không sai, người kia trước sau đúng là quả bom hẹn giờ, giờ là thời điểm giải quyết hẳn rồi." Tần Phong lạnh lùng nói.

Hà Hạo Lâm vẻ mặt nghiêm trang: "Chẳng lẽ người nghĩ muốn lấy Lý Hình Nhi làm thăm dò?"

Tần Phong trong mắt hiện lên quét xuống ngoan độ: "Chưa nói tới thăm dò, theo như nhu cầu thôi."

Lý Hình Nhi cái người phụ nữ kia nghĩ muốn bám cành cao, mà anh muốn một cái lá chắn, thuận tiện kích động Ôn Ngọc.

"Vậy Ôn tiểu thư bên này..." Hà Hạo Lâm dẫn đo không hiểu được.

Tần Phong nhớ tới cái người cố chấp ngu xuẩn kia, khòe miệng nhếch lên: "Để cho cô ấy sốt ruột chút cũng được."

Hà Hạo Lâm khó hiểu vô cùng.

Hai người bọn họ giận dữ, sau cùng tai ương là bọn họ những thứ người ngoài này đó biết không?

Bởi vì vệ sĩ của Tần Phong nhúng tay, để cho chuyện xấu nhanh chóng bùng nổ. Những người bạn phóng viên này của Ôn Ngọc cả đám đều tức điên, điên cuồng viết bài đưa ra các loại chứng cứ nói Lý Hình Nhi làm Tiểu Tam đục khoét nền tảng, đem tiểu sử của cô ta

lôi ra chi tiết mà phân tích.

Mà đoạn tình sử của Tần Phong cùng Ôn Ngọc cũng bị một lần nữa lôi ra.

Tần tiên sinh sáng suốt trước một bước ngắt internet, hơn nữa âm thầm kêu Tống Trọng Hạo đưa cho Ôn Ngọc vài cái nhiệm vụ thiết kế.

Năm năm này, Ôn ngọc đều ở trên mạng cùng công ty liên hệ, vẽ xong bản thiết kế liền kí gửi đến công ty. Ở trong nhà trọ liền có một cái phòng làm việc chuyên dụng của cô.

Sáng ngày hôm sau, Tần Phong từ trên thảm trải sàn đứng lên, nhìn đến cô gái nhỏ kia đang nằm ở trên giường ngủ say, trong mắt tất cả đều là nhu ý.

"Cô gái ngọc, đều bị Tô Thi Thi kia dạy hư rồi." Tần Phong đến lên giường, ở trên trán Ôn Ngọc nhẹ nhàng hôn một cái.

Trước kia cô cũng không lá gan để cho anh ngủ sàn nhà!

Ôn Ngọc thức dậy thời điểm, Tần Phong đã đi làm rồi. Cô một người ở trong căn hộ đi tới lui mấy lần, cảm thấy được toàn bộ đều đã không chân thực.

"Mình thật sự trở lại." Ôn Ngọc ngồi ở trên ghế sofa, tiện tay mở ra TV, trong lòng vẫn lại là từng đợt hoảng hốt.

Năm năm trước rời đi thời điểm, cô chưa từng nghĩ tới chính mình có một ngày còn có thể trở về đến nơi đây. Cô cũng không nghĩ tới, mấy năm nay Tần Phong sẽ vẫn ở nơi này.

Trong lúc hoảng hốt, cô nghe được trên TV truyền đến một cái tên quen thuộc.

"Hôm nay Tần Phong cùng Lý Hình Nhi cùng nhau tham dự nghi thức khai mạc công ty con của Hợp Hán Kiến Nghiệp, hai người nhìn qua cử chỉ thân mật, có phải chuyện tốt đến gần hay không?"

Ôn Ngọc trong đầu oong một tiếng, cái gì đều đã nghe không được rồi.

Cô sững sờ xem tv, trên TV là hình ảnh Tần Phong cùng Lý Hình Nhi cùng nhau đứng ở trước công ty mặt cắt băng. Tần Phong trên mặt treo một bên nhàn nhạt tươi cười, tươi cười này, cô đã năm năm chưa thấy qua.

"Bọn họ thật sự..." Ôn Ngọc che miệng, nước mắt liền chảy xuống, sâu thẳm trong trái tim một chỗ nào đó gắt gao co rút đau đớn.

Cô sớm đã không còn tư cách đi ghen tị đi khổ sở, nhưng thật sự nhìn đến vẫn lại là khống chế không nổi chính mình.

Cô mờ mịt nhìn toàn bộ cảnh vật trong căn nhà này, một giây trước còn đang tại bởi vì Tần Phong nhớ tình cũ mà kích động, mà một giây sau lại như rơi xuống vực sâu.

"Tên đại lừa đảo, tối hôm qua lại vẫn nói với mình anh ấy cùng cô ta không có vấn đề gì. Có quan hệ liền có quan hệ, tại sao lại muốn gạt mình." Ôn Ngọc nhớ tới tối hôm qua Tần Phong ăn đậu hủ chính mình khi đó nói những lời này, liền khổ sở cực kỳ.

Cô không nên khóc, đúng là nước mắt liền là khống chế không nổi. Mãi đến chuông cửa vang lên đứng dậy đi mở cửa thời điểm, cô còn đang khóc.

Cửa đứng một vị chuyển phát viên, bị bộ dáng của cô dọa sợ.

"Xin hỏi Tàn tiên sinh có ở đây không? Có chuyển phát của anh ấy."
Chuyển phát viên kia thật cẩn thận nhìn Ôn Ngọc.

"Anh ấy chính đang ở trên TV a." Ôn Ngọc một bên khóc một bên ký tên, đóng cửa lại ôm chuyển phát đi vào trong.

Chỉ là đi chưa được mấy bước, cô đột nhiên phát hiện tay hình như có chút ẩm ướt. Cúi đầu vừa thấy, sợ tới mức cô lúc này hét rầm lên.

Chỉ thấy đầy tay đều là máu!

Chương 664: Kí gửi cảnh cáo

"Làm sao có thể có máu?" Ôn Ngọc nhìn thấy chuyển phát này sợ tới mức vút trên mặt đất lại nhặt lên, rất muốn lập tức chạy trốn, nhưng nghĩ đến cái chuyển phát này là kí gửi cho Tần Phong.

Cô bình thường cũng rất thích xem Bát Quái, lúc này trong đầu không ngừng tưởng tượng ra đủ loại chuyện chuyển phát.

"Không được, nếu lỡ có người muốn hại Tần Phong làm sao bây giờ?" Ôn Ngọc lặng lẽ ghé sát vào bao bọc người người, người được đậm mùi máu tươi.

Bên trong này rất có khả năng là máu thật.

"Không được, trước không thể để cho Tần Phong biết." Ôn Ngọc nghĩ muốn ném lại không dám ném, cả đầu đều là bộ dáng Tần Phong bị người hại. Không biết lấy đâu ra dũng khí, vẫn cứ tìm chiếc kéo đem chuyển phát mở ra xem.

"Oe..." Khi thấy trong bọc thứ kia khi đó, cô mạnh bụm miệng, thiếu chút nữa nôn ra.

Chỉ thấy trong bọc vậy mà có một cái đầu heo máu chảy đầm đìa!

Không sai, chính là đầu heo mới vừa giết. Vừa thấy chính là có người đang đùa dai.

Ôn Ngọc sợ tới mức tay đều đang phát run, kiên cường cố chống muốn tìm manh mối. Bỗng nhiên, ánh mắt của cô rơi vào một tờ giấy

trong thùng, cầm lên vừa thấy, mặt liền trắng.

"Tần Phong, đây là đưa cho anh giáo huấn - - Hồng Tinh Huy."

Hồng Tinh Huy!

Hai tay Ôn Ngọc run rẩy được đến giấy đều đã cầm không được, trong đầu đều là nụ cười đáng sợ của Hồng Tinh Huy cái tên biến thái hung dữ kia.

Lúc trước hấn cho người ta đi hãm hại Đồng Sự Trưởng công ty thực phẩm Gia Đăng vô tội thời điểm, chính là cũng khủng bố người ta như thế này.

"Mình liền biết hấn sẽ không bỏ qua mà. Hấn nhất định là biết mình đã trở về, hấn muốn xuống tay với Tần Phong!" Ôn Ngọc nước mắt chưa khô, lại ào ào xông ra.

Cô một bên khóc, một bên đem đầu heo gói lại ném vào trong thùng rác, đem máu trên mặt đất lau khô.

Làm xong này toàn bộ, cả người cô giống như từ trong nước đi ra một dạng, toàn thân đều là mồ hôi lạnh.

"Không được, mình không thể lại ở trong này đợi, mình sẽ hại chết Tần Phong." Ôn Ngọc càng nghĩ càng sợ hãi.

Cô mới vừa trở về, Hồng Tinh Huy đã tìm người kí gửi cho Tần Phong thứ đáng sợ như thế cảnh cáo anh. Nếu hấn thật sự làm...

Ôn Ngọc đã không rảnh suy nghĩ đến chuyện Tần Phong có biện pháp gì, cô tất phải khẩn trương rời đi.

Lúc cô chạy trốn thời điểm, nhớ tới Tô Thi Thi khuyên bảo, cô cắn cắn môi, vẫn lại là gửi cho Tần Phong cái tin nhắn.

"Em đi trước, anh bảo trọng."

Cô một bên gửi tin nhắn, một bên rơi xuống nước mắt.

Nếu vẫn không bị hấn phát hiện thì tốt rồi, trải qua năm năm, hai người một lần nữa mặt đối mặt, hiện giờ lại muốn chia ly, cô thật sự không nỡ.

"Trước... Trước trốn vài ngày nghĩ biện pháp, đúng, Tần Phong đã nghĩ được biện pháp, trước trốn vài ngày là tốt rồi." Ôn Ngọc khóc an ủi chính mình, ngăn cản một chiếc taxi rời khỏi căn hộ.

Bên kia, Tần Phong mới vừa cắt băng khánh thành xong, liền nhận được tin nhắn của Ôn Ngọc.

"Xem ra tiến bộ một chút." Tần Phong cho rằng Ôn Ngọc nghĩ đến chính mình mới gửi tin nhắn, khóe miệng nhin không được cong lên.

Nhưng khi anh nhìn đến nội dung tin nhắn, cả người đều đã luống cuống.

"Thư ký Hà, lập tức đi kiểm tra CCTV ở căn hộ." Tần Phong vừa nói một bên liền hướng tới bãi đỗ xe đi đến, hoàn toàn không để ý nơi này còn có nhiều lãnh đạo cùng phóng viên như vậy

"Lại đã xảy ra chuyện?" Hà Hạo Lâm trong lòng bất an, một chút cũng không dám trì hoãn, khẩn trương gọi điện thoại cho bộ phận máy tính công ty để cho bọn họ đi kiểm tra theo dõi.

"Tần tổng!" Lúc trước cùng Tần Phong đứng chung một chỗ Lý Hình

Nhi sốt ruột đuổi theo.

Nhưng còn chưa đi được hai bước, đã bị vệ sĩ Tần Phong ngăn lại.

"Anh ấy làm sao có thể như vậy!" Lý Hình Nhi xấu hổ đứng tại chỗ, xấu hổ và giận dữ đến sắc mặt đều đã thay đổi.

Bộ dạng này của Tần Phong, làm cho phóng viên sẽ viết về cô ta như thế nào đây!

Cô ta vốn dĩ còn đang bởi vì Tần Phong bỗng nhiên tìm chính mình tham dự cắt băng khánh thành mà mừng rỡ không thôi, như vậy những chuyện xấu này của cô ta đoán từ đầu hẳn không ảnh hưởng quá nhiều. Nhưng đâu nào nghĩ đến, Tần Phong nói trở mặt liền trở mặt.

Nơi xa một cái góc khuất ít người chú ý đến, một chiếc Maybach màu đen đang đậu.

Hồng Tinh Huy ngồi ở trên ghế sau, hạ xuống nửa cái cửa kính xe chính đang nhìn bên ngoài.

"Xem ra, anh ta hẳn là nhận được cảnh cáo của tôi rồi." Hồng Tinh Huy khước miệng hơi nhếch hiện lên quét xuống xuống tươi cười châm biếm, âm u mà nói.

"Nhị thiếu, đã năm năm qua đi, Tần tổng lá gan hình như càng ngày càng nhỏ rồi." Trợ lý Hồng Kỳ Ngôn ngồi trên ghế lái phụ, quay đầu cười nói.

Hồng Tinh Huy hừ lạnh nói: "Cậu biết cái gì, anh ta chẳng qua là không nghĩ muốn bị khiêu khích mà thôi."

Hắn nói xong nhìn về phía Lý Hình Nhi, trong mắt hiện lên quét xuống húng thú: "Thường thức của anh ta thật sự là càng ngày càng kém rồi. Người phụ nữ này như thế nào có thể so cùng Ôn Ngọc?"

Nhớ tới Ôn Ngọc, Hồng Tinh Huy tâm tình liền không vui nổi.

Năm năm rồi, cô gái kia vẫn co đầu rút cổ tại Tây Sơn khu biệt thự kia không chịu ra ngoài, hắn đến nay không có biện pháp nhìn thấy cô.

"Tần Phong, anh đã yêu cô ấy như thế, làm sao có thể cùng người phụ nữ khác cùng một chỗ. Người phụ nữ này, tôi liền làm chuyện tốt, trước giúp anh thu phục vậy." Hồng Tinh Huy trong mắt hiện lên quét xuống hưng phấn.

Hắn chướng mắt Lý Hình Nhi loại phụ nữ này, nhưng mà nếu đã bị Tần Phong nhìn tới, hắn cảm thấy cướp đoạt để chơi đùa một chút cũng được.

"Kỳ Ngôn, làm theo quy củ đi." Hồng Tinh Huy nâng lên cửa kính xe, tựa vào ở trên ghế, nhàn nhạt nói.

Vâng ạ Hồng Kỳ Ngôn ngồi thẳng thân thể, gật gật đầu.

Xử lý loại chuyện này, anh ta đã sớm quen tay. Chỉ là - -

"Nếu lỡ bị đại thiếu gia biết, vừa muốn..." Hồng Kỳ Ngôn muốn nói lại thôi.

Vừa nhắc tới anh trai mình, Hồng Tinh Huy sắc mặt liền trầm xuống.

Trong năm năm này, anh trai hắn quản hắn càng ngày càng nghiêm rồi. Trước kia đều là do hắn, hiện tại đến chuyện hắn tìm phụ nữ anh

trai hẳn đều phải bắt đầu nhúng tay.

"Anh ấy là quá an nhàn rồi." Hồng Tinh Huy lạnh lùng nói, "Tìm chút chuyện cho bọn họ làm."

Hắn dừng một chút, bỏ thêm một câu: "Đừng quá giới hạn, để cho anh ấy đừng tới phiền tôi là được."

Vâng ạ Hồng Kỳ Ngôn gật gật đầu, trong lòng lại là không ngừng kêu khổ.

Mỗi lần anh em bọn họ so chiêu, chịu khổ còn không phải bọn họ những thủ hạ này sao.

Mà Ôn Ngọc từ đầu không biết chính mình hiểu lầm rồi. Hồng Tinh Huy chỉ là vì cảnh cáo Tần Phong không được tìm những người phụ nữ khác mới kí gửi cái đầu heo máu chảy đầm đĩa kia, từ đầu không phát hiện ra cô.

Cô từ căn hộ kia đi ra, nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy được chỗ nào cũng đều không an toàn, sau cùng nhớ tới Tô Thi Thi trước khi rời đi gửi tin nhắn đến nói cô có thể đến nhà cô ấy ở.

"Đúng, đi Thi Dịch. Nơi đó nhiều vệ sĩ như vậy, nhất định cực kỳ an toàn. Tần Phong biết đến đó, hẳn là cũng yên tâm hơn. Nếu anh ấy lo lắng cũng sẽ biết chỗ mà tìm." Ôn Ngọc ở trong lòng nói thầm.

Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch đem nhà mới của bọn họ vẫn như cũ lấy tên là "Thi Dịch". Hiện giờ nơi này đã là một vùng có nhiều trang viên biệt thự vừa mới khai phá. Một số phú hào tính cách khiêm tốn đều đã ở trong này tìm cuộc sống bình yên.

Bên cạnh "Thi Dịch", cũng có rất nhiều hàng xóm.

Chỉ là Ôn Ngọc đến thời điểm, phát hiện nơi này vậy mà đều là người mặt lạ hoắc.

"Quản gia bọn họ không có ở đây sao?" Ôn Ngọc nhìn vị quản gia xa lạ kia, hoài nghi chính mình có phải đi nhầm chỗ rồi hay không.

"Ôn tiểu thư người khỏe, tôi gọi là Nghiêm Tân, là mới tới. Lão quản gia cùng Tiểu Ưu bọn họ, đều đã đi theo tiên sinh và phu nhân đi du lịch rồi. Phu nhân đã dặn dò qua, nếu người tới, để cho chúng tôi tận tình chiêu đãi." Vị quản gia mới kia cung kính nói.

Ôn Ngọc ngẩn ngơ: "Đều đã đi du lịch rồi hả?"

Tô Thi Thi cái người không lương tâm kia, mang theo cả nhà đi du lịch, vậy mà không mang theo cô.

"Tôi biết rõ, ông đi vội vàng đi." Ôn Ngọc gật gật đầu, đi đến phòng khách phía sau do Tô Thi Thi đặc biệt vì cô mà chuẩn bị.

Nơi này là Tứ Hợp Viện kiểu Trung Quốc, đình viện rất lớn. Ôn Ngọc đến trong phòng nghỉ, mới thoáng nhẹ nhàng thở ra, cảm thấy được an toàn rất nhiều.

Mà cô không biết, Tần Phong đã sắp điên rồi.

Tần Phong chỉ nhìn đến theo dõi trong Ôn Ngọc nhận được một cái bưu kiện chuyển phát sau đó đem nó ném đi. Mà cô sau khi nhận chuyển phát đã xảy ra chuyện gì anh cũng không biết.

Mà anh trở về thời điểm, trong nhà TV đang mở, chính đang truyền phát tin giải trí Bát Quái. Anh cho rằng cô rời đi là vì thấy được tin tức anh cùng Lý Hình Nhi kia.

Anh hận đến một quyền đánh vào trên màn hình LCD. Chỉ nghe rầm một tiếng, LCD một góc liền nát tan.

Thiên tính vạn tính, lại đem TV cho quên rồi.

Vì không cho Ôn Ngọc Bát Quái, anh cắt internet, vừa lúc cũng che chắn theo dõi. Hiện tại tốt rồi, hoàn toàn không biết cụ thể đã xảy ra cái gì.

"Mặc kệ, trước bắt trở về rồi tính!" Tần Phong cắn răng, cầm cái chìa khóa quyết định đi đến chỗ ở của Ôn Ngọc tìm cô.

Đã gặp lại nhau, anh làm sao có thể lại vẫn có thể chịu được tiếp tục chuyện cùng cô chia li.

Nhưng đến chỗ ở của cô, phát hiện cô từ đầu không ở trong này.

"Ôn Ngọc!" Tần Phong đứng tại trong gian phòng vắng vẻ trống không, chỉ cảm thấy trái tim đều bị người ta đào rỗng một dạng.

Loại cảm giác này, năm năm trước anh đã từng trải qua một lần. Năm năm sau, vẫn còn lại phải trải qua một lần sao?

Ngay tại Tần Phong khó chịu muốn điên thời điểm, điện thoại bỗng nhiên vang lên.

"Quân nhi!" Anh nhìn đến điện báo biểu hiện, chỉ cảm thấy chính mình giống như đã chết đi rồi được hồi sinh một dạng.

Chương 665: Thực xin lỗi

"Tần Phong." Ôn Ngọc nói chuyện âm thanh rất nhỏ, giống như kẻ trộm liếc mắt một cái, "Em tìm chỗ trốn đi rồi."

"Em ở nơi nào?" Tần Phong hít sâu một hơi, hỏi.

Ôn Ngọc không dám nói cho anh, chỉ thật sự nói: "Ở một chỗ cực kỳ an toàn. Anh cái kia... Ở nhà sao?"

Tần Phong nhướn mày, chỉ cảm thấy cô không giống như là hiểu lầm chuyện của anh cùng Lý Hình Nhi mới rời đi.

Anh nghĩ nghĩ, dẫn lại tính tình hỏi: "Làm sao vậy?"

Ôn Ngọc xoắn xuýt một hồi, cảm thấy được cần phải nhắc nhở anh một tiếng, bằng không Hồng Tinh Huy lại tìm tới anh thì làm sao bây giờ?

"Em buổi sáng ở nhà, nhận được một cái chuyển phát." Cô dừng một chút, trong âm thanh hơn một chút sợ hãi, "Là Hồng Tinh Huy kí gửi đến."

Tần Phong nghe xong liền trầm mặc, ở nơi cô nhìn không thấy, quả đấm gắt gao nắm chặt lại.

Hồng Tinh Huy! Khó trách cô ngốc này lại đột nhiên chạy trốn!

"Ngu ngốc, em hôm nay làm cực kỳ tốt." Tần Phong trầm giọng nói.

Hiện tại, cô ít nhất sẽ gọi điện thoại cho anh, nói cho anh biết cô cực kỳ an toàn.

"Tần Phong, anh nhất định phải cẩn thận. Nếu hấn lại tới tìm anh gây phiền toái, nhất định không cần khách khí!" Ôn Ngọc thở phì phì nói.

Cô nghĩ tới cái đầu heo máu chảy đầm đìa vừa rồi kia, vừa là sợ hãi lại là tức giận, hận không thể đem đầu heo kia nện vào trên mặt Hồng Tinh Huy.

"Ở yên nơi đó không nên lộn xộn, điện thoại cũng không cho tắt máy." Tần Phong nói xong liền cúp điện thoại.

Ôn Ngọc không biết anh lời này là có ý tứ gì, sợ anh tức giận, cực kỳ nghe lời không có tắt máy.

Lúc này đã là giữa trưa, Tần Phong cùng cô nói chuyện điện thoại xong, cũng không có trực tiếp đi tìm cô, mà là trở về công ty.

Bùi Dịch phủ tay nghỉ hưu sớm, hiện ở trong công ty quyết sách đều đã cần anh giải quyết, thật sự bận rộn vô cùng.

Ôn Ngọc cùng Tần Phong nói chuyện điện thoại xong, cả người đều đã thả lỏng rất nhiều, an tâm rồi lại đi đến phòng làm việc của Tô Thi Thi vẽ bản thiết kế.

Năm năm qua, cô một lần nữa dùng một cái tên giả tạo ra một con đường của nhà thiết kế cho chính mình. Hiện giờ trong công việc, vẫn như cũ đã có chút danh tiếng.

Cô làm việc thời điểm luôn luôn đặc biệt đắm chìm, không màn thế tục, an tĩnh mà mỹ hảo. Chờ cô vẽ xong một bản thiết kế, đều đã là buổi tối. Ăn cơm tối, nên ngủ.

Cùng Tần Phong bên nhau trải qua hai ngày, hiện giờ biến thành một người, Ôn Ngọc nằm ở trên giường, lại là làm thế nào cũng đều ngủ không được.

"Bảo mình không cần tắt máy, lại không gọi điện thoại đến, hừ." Ôn Ngọc chăm chú nhìn di động, ngẫm cân nhắc, muốn lấy một số lạ vọng trộm nhắn tin cho Tần Phong hay không.

Năm năm qua, loại chuyện này cô cũng không ít lần làm.

Chỉ là nhớ đi nhớ lại, cô liền mệt đến mức ngủ thiếp đi. Ngủ được mơ mơ màng màng, mơ hồ cảm giác như là có thứ gì đó đang vang.

"Người nào?" Ôn Ngọc nhất thời tỉnh táo, bật dậy ngồi ở trên giường, khẩn trương nhìn cửa sổ.

Cô nghe được tiếng động chính là từ cửa sổ bên kia vọng lại!

Bỗng nhiên, cô thoáng nhìn phía sau bức màn có bóng người. Rất cao rất lớn, ở trong màn đêm có vẻ khủng bố hơn nữa.

"A!" Ôn Ngọc một tiếng thét chói tai, trong đầu cái thứ nhất loé lên chính là cái đầu heo máu chảy đầm đìa buổi sáng nhận được kia.

"Hồng Tinh Huy... Hẩn tìm đến đây! Hẩn tìm đến đây!" Ôn Ngọc hoảng sợ té ngã xuống giường, run rẩy cắn răng, gắt gao nhìn chăm chăm cái bóng người ở sau bức màn mặt kia.

Tay người đó vén lên bức màn, chính đang hướng tới phía cô đi đến rồi!

Phòng trong cực kỳ tối, tầm mắt rất mơ hồ, Ôn Ngọc chỉ mơ hồ nhìn

thấy hình dáng đại khái của người kia.

Người này thân cao cùng Hồng Tinh Huy không sai biệt lắm, nhìn không ra béo gầy, chỉ mơ hồ cảm thấy được người này động tác cực kỳ chậm chạp, rất giống con ma ốm Hồng Tinh Huy kia.

"Không..." Ôn Ngọc gắt gao cắn môi, nước mắt ở trong hốc mắt đảo quanh, gần như tuyệt vọng.

"Hắn vì cái gì sẽ tìm tới chỗ này! Vì cái gì lại là không buông tha mình!" Ôn Ngọc trước kia luôn không thích suy nghĩ những chuyện phức tạp như vậy, nhưng mà hiện giờ ác ma kia lại xuất hiện, hơn nữa lập tức sẽ bắt lấy cô!

Bị hắn bắt đi...

Ôn Ngọc chỉ cần suy nghĩ đến hậu quả, liền cảm thấy lòng không nổi phát run.

Nếu bị Hồng Tinh Huy bắt đi, hắn nhất định sẽ hành hạ Tần Phong!

"Không được, Ôn Ngọc mày phải muốn dũng cảm một chút. Mày đã trốn tránh năm năm, đủ rồi!" Ôn Ngọc ở trên bấp đùi mình ra sức nhéo một cái, đau đến nước mắt cô lập tức liền rớt xuống.

Cô hít sâu một hơi, thừa dịp bóng tối đụng đến đèn bàn trên tủ đầu giường, hai chân dùng lực, mạnh từ trong góc liền xông ra ngoài.

"Ta đánh chết ngươi! Đánh chết ngươi!" Ôn Ngọc liều mạng nghĩ muốn đồng quy vu tận, điên rồi một dạng đánh tới cái bóng đen kia.

"Ưm..." Người đàn ông kia kêu lên một tiếng đau đớn, tuy đã cố gắng cẩn thận, nhưng vẫn lại là dọa đến cô, lúc này đau lòng ôm lấy cô.

Ôn Ngọc bị người kia ôm lấy không cử động được, dây cung cuối cùng trong đầu đã căng lên đến sau cùng cũng đứt đoạn, hét lên một tiếng, há mồm liền cắn.

Gắt gao cắn, hung hăng xé rách, triệt để điên rồi.

Lo lắng hãi hùng năm năm, cô thật sự chịu đủ rồi!

"Quân nhi! Là anh, bình tĩnh một chút, là anh." Tần Phong lập tức liền luống cuống, đến đau đớn cũng đều đã bất chấp, vội vàng hô.

Anh vốn định vụng trộm tiến vào, nhưng nào biết đâu rằng sẽ biến thành cái dạng này.

"Anh là cái đồ biến thái, tôi giết anh! Tôi muốn giết anh!" Ôn Ngọc điên rồi một dạng, đâu nào nghe được đến lời của anh nói, dùng hết khí lực cha sinh mẹ đẻ đến giờ đánh anh.

"Chết tiệt!" Tần Phong trầm thấp rủa một tiếng, muốn giữ lấy tay cô, nhưng Ôn Ngọc cái cô gái này bình thường mềm yếu, đến lúc phát điên lên quả thật không dám coi thường.

Mới một hồi, trên mặt trên cánh tay của anh đều là vết cào cấu.

Tần Phong mâu sắc trầm xuống, nâng bàn tay đánh vào sau gáy cô.

Tiếng thét chói tai im bật đình chỉ, Ôn Ngọc thân thể mềm nhũn, liền ngã xuống.

Tần Phong giữ được cô, mượn ánh trăng nhìn cô nhắm chặt mắt, đau lòng tới cực điểm.

"Bốp!" Anh đánh chính mình một cái tát, tự trách không thôi.

Không có việc gì leo cửa sổ làm cái gì, xây giờ dọa cô sợ thành như vậy.

"Đồ ngốc." Tần Phong ôm Ôn Ngọc đặt đến trên giường, vặn mở đèn đầu giường, nhìn đến cô nước mắt ràn rụa, mềm lòng được rồi tinh rồi mù.

Đồ ngốc này là coi anh như Hồng Tinh Huy sao?

Nhớ tới Ôn Ngọc vừa rồi tư thế liều mạng, Tần Phong lại là đau lòng lại là vui vẻ.

"Về sau không được như vậy không sợ đau tiếc chính mình." Tần Phong ôn nhu nói xong, để sát vào mặt cô.

Anh đang muốn hôn cô, Ôn Ngọc hôn mê bỗng nhiên hét lên một tiếng, dơ tay liền cấp cho anh một quyền.

"Ưm..." Tần Phong băng bó con mắt bị đánh, đau đến nghiêng răng.

Cô gái này khí lực...

"Tần Phong, chạy mau, em giúp anh ngăn hẳn lại!" Ôn Ngọc thét chói tai tỉnh lại, không biết đâu tới khí lực, mạnh từ trên giường chạy trốn, liền muốn đi liều mạng.

Rõ ràng sợ hãi như thế, lại gắng phải làm bộ như kiên cường.

"Quân nhi!" Tần Phong dùng lực ôm lấy cô, đem mặt cô ấn vào trong lồng ngực mình, "Là anh, không cần sợ, là anh."

"Tần Phong?" Ôn Ngọc mờ mịt ngẩng đầu, nhìn đến khuôn mặt quen thuộc của anh, oa một tiếng liền khóc.

"Tần Phong, Tần Phong..." Ôn Ngọc gắt gao ôm anh, không ngừng kêu tên của anh.

Cái gì bắn khoăn, cái gì không dám, ở một khắc này toàn bộ đều đã hóa thành hư vô.

Cô chỉ biết là, lúc cô cho rằng chính mình muốn chết một khắc kia, cả đầu đều là anh.

Mà ở một khắc nguy hiểm nhất kia, vĩnh viễn là anh ở bên người cô.

"Ngọc, cô phải dừng cảm một chút, không cần lại tự hành hạ chính mình. Vài năm nay, Tần Phong sống một chút cũng đều đã không vui." Cô nhớ tới Tô Thi Thi trước khi lên máy bay đã nhấc vớ cô những lời kia, nước mắt mãnh liệt trào ra.

"Tần Phong, thực xin lỗi, là lỗi của em... Đều là do em quá vô dụng. Thực xin lỗi, thật sự thực xin lỗi." Ôn Ngọc núp ở trong lòng Tần Phong, hu hu khóc lớn lên.

Trong năm năm này, mỗi ngày của cô đều như sống trong địa ngục, không lúc nào vui vẻ. Mỗi ngày giống người đàn độn một dạng đi theo bóng dáng của anh, sợ bị anh phát hiện, vẫn còn sợ bị Hồng Tinh Huy phát hiện.

"Quân nhi!" Tần Phong gắt gao ôm cô, kích động đến hốc mắt đều đã đỏ.

Anh ngẩng đầu, ra sức chớp chớp mắt, mới không để cho nước mắt rơi xuống.

Đồ ngọc này, rốt cục nghĩ thông suốt rồi!

"Không cần lại rời khỏi anh rồi." Tần Phong thở dài một tiếng, hôn lên cái trán của cô, hận không thể nhét cô vào trong thân thể mình.

"Nhưng mà Hồng Tinh Huy thì phải làm sao bây giờ? Hắn đều đã tìm tới chỗ này rồi. Nếu lỡ hắn..."

"Không có nếu lỡ." Tần Phong cắt ngang lời cô nói, nhìn chăm chăm ánh mắt cô, gằn từng chữ nói, "Ôn Ngọc, sự sợ hãi của em anh có thể hiểu được, em là vì muốn tốt cho anh, anh cũng hiểu được, anh đã cấp cho hai chúng ta thời gian năm năm để nghĩ rõ ràng chuyện này."

"Năm năm rồi, anh mỗi ngày đều đã suy nghĩ, anh lựa chọn em, em chọn anh đến cùng phải sai lầm hay không." Tần Phong hít sâu một hơi, vẻ mặt là chưa từng có nghiêm túc quá, "Em nói cho anh biết đi, chúng ta chỉ là cả hai đều yêu nhau, tới cùng là sai chỗ nào?"

Tần Phong ngón tay vuốt ve đôi má Ôn Ngọc, ánh mắt dịu dàng mềm mại vô cùng: "Bảo bối, anh chỉ cho phép em yếu đuối một lần, hiện tại đã đến lúc, em tất phải theo anh cùng nhau đối mặt!"

Không cho nói lời cự tuyệt, lộ ra quyết tâm bá đạo. Tần Phong vẫn đều sợ dọa đến cô, anh cho tới bây giờ cũng không phải là người có nhiều kiên nhẫn.

Năm năm, đã là cực hạn của anh.

Tình hình là mấy hôm trước, bạn lướt wat thấy có 1 bộ edit mà view hơn 1M, cũng đăng trăm mấy chương nghĩ nó hoàn rồi nên đọc. Ai dè chưa, nghe đồn đâu hơn 2k chương lận mà bạn

editor kia mỗi ngày chỉ đăng 1-2c thôi. Vị chi là khoảng 3 năm mới xong nên thôi bạn xin rút. Đợi nó hoàn mà mình còn nhớ sẽ đọc . Cơ mà view hack đc ko nhỉ sao mà cao thế??? Chứ tui thấy mấy bộ truyện tranh view còn ko bằng ấy. Mà thôi. Nhảm nhiều đủ rồi.

Mọi người ngủ ngon

Chương 666: Dạ...

Gió đêm sâu xa gợi lên bức màn, vén lên một không gian trầm mặc.

Tiếng vọng trong lời tuyên thệ bá đạo của Tần Phong vẫn còn lượn lờ, ở bên tai Ôn Ngọc vẫn không tiêu tan.

Cô vẫn lại là thật không dám nhìn ánh mắt anh, nhưng bây giờ, cô không có tránh né.

"Tần Phong." Cô liếm liếm môi, trong âm thanh hơn một tia hiu quạnh cùng thật cẩn thận, "Anh... Thật sự không ghét bỏ em sao?"

Tần Phong ánh mắt tối sầm lại, nhìn chằm chằm cô không nói gì.

Ôn Ngọc nuốt nuốt nước miếng, có chút tự ti nói: "Em biết, em cùng những người khác không giống nhau. Em... Cha em nói em là vì quá đơn thuần, anh đối với em mà nói, anh chỉ là an ủi em."

"Em... Anh, người nhà của anh sẽ cho phép anh cưới một người đàn ông sao?"

Bí mật này, cô chưa từng có đối với bất luận người nào nói qua.

Từ nhỏ đến lớn, cô động một tí liền khóc, mỗi một lần nói lời làm chuyện gì đều đã cùng người bình thường không giống nhau. Cô từ nhỏ liền nghe đến người khác sau ở lưng vụng trộm nói cô đầu óc có vấn đề.

Tuy cô cũng không nghĩ là chính mình ngốc, nhưng mà cô vẫn nghĩ,

một người nói chính mình đầu óc có vấn đề kia có thể là ghen tị, nhưng hai người thì sao? Ba người thậm chí rất nhiều rất nhiều người đều đã nói như vậy?

Tần Phong của cô tốt như vậy, cô làm sao có thể...

"Ôn Ngọc." Tần Phong hít một hơi thật sâu, âm thanh là từ trong kẽ răng mài ra, "Có đôi khi, anh thật muốn mở đầu óc của em nhìn xem, bên trong tới cùng là chứa cái gì!"

Anh gõ yêu lên đầu cô, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: "Em cảm thấy được kẻ ngốc sẽ cảm thấy được chính mình ngốc? Người ngốc sẽ hỏi cái loại vấn đề này? Người ngốc sẽ mỗi lần đều đem người khác giận gần chết mà chính mình chưa bao giờ chịu thiệt?"

"Người ngốc lại có nhiều bạn bè như vậy, em bị người ta tới đực khoét nền tảng bọn họ không sợ đắc tội anh lập tức giúp em trút giận? Người ngốc sẽ làm cho Tô Thi Thi thiệt tình đối với em như thế? Người ngốc sẽ làm cho Ngôn Ngôn bọn nhóc kia thích em như thế?"

"Ôn Ngọc, em coi như có chút ngốc. Mỗi lần người khác nói cái gì sẽ tin cái đó, không phải đồ ngốc thì là cái gì!" Tần Phong mạnh thu tay về. Nói thêm gì đi nữa anh sợ nhện không được đánh người rồi!

Cô ngốc này rời khỏi anh, vậy mà còn có một nguyên nhân như vậy, anh thật là bị chọc giận muốn điên rồi!

"Em..."

Tần Phong thấy cô vẫn còn muốn nói lại, giơ lên tay hung ác trừng mắt với cô.

Ôn Ngọc sợ tới mức rụt rụt cổ, không dám nói gì nữa.

Tuy Tần Phong vừa rồi nói lời thật không dễ nghe, nhưng mà cô sao lại cảm giác trong lòng thật là vui vẻ.

"Còn có vấn đề khác nữa? Nói một lần cho xong đi." Tần Phong liếc cô một cái, không vui nói.

Trước kia anh quả thật xem nhẹ quá nhiều, chưa từng có cùng cô hảo hảo nói qua, thế cho nên người phụ nữ của anh lại để ý những chuyện này, anh một chút cũng không biết.

"Không... Đã không có." Ôn Ngọc đâu nào còn dám nói, vội vàng lắc đầu.

Tần Phong nheo lại mắt: "Thật sự không có?"

Ôn Ngọc nhu thuận lắc đầu: "Thật sự không có."

"Tốt lắm, em đã không có, vậy đến phiên anh hỏi." Tần Phong đổi cái tư thế, ngồi xếp bằng ở trước mặt cô, nghiêm túc nhìn cô.

"Anh hỏi em trước, về sau gặp được bất luận cái khó khăn gì, em có thể theo anh cùng nhau đối mặt hay không, mà không phải vừa gặp phải chuyện liền trốn đi?" Tần Phong hỏi.

Ôn Ngọc theo bản năng nghĩ muốn dời ánh mắt.

"Nhìn anh nói." Tần Phong lạnh lùng nói.

Ôn Ngọc nhất thời không dám động, nhìn ánh mắt anh, ánh mắt loạn phiêu: "Dạ...."

Nhu thuận lên tiếng.

Tần Phong vẫn như cũ nghiêm mặt, tiếp tục hỏi: "Nếu về sau nhìn đến có những người phụ nữ khác chạy đến đục khoét nền tảng, em có thể bảo vệ anh hay không?"

Ôn Ngọc sững sốt, cho rằng Tần Phong tại tìm chính mình hỗ trợ, lại nhu thuận liền gật gật đầu: "Dạ...."

"Về sau anh cùng Hồng Tinh Huy đánh nhau thời điểm, em có thể luôn đứng ở phía bên anh được không?"

"Dạ...."

"Về sau anh không phản đối, em có thể làm được một ngày 24 giờ đi theo anh hay không?"

"Dạ...."

"Về sau nếu là anh không có tiền, em có thể..."

"Em nhất định hẳn không ghét bỏ anh." Ôn Ngọc lần này phản ứng đặc biệt nhanh.

Tần Phong trong mắt hiện lên quét xuống ý cười, mặt vẫn như cũ nghiêm túc, nhíu mày nghĩ nghĩ, nhàn nhạt nói: "Tạm thời chỉ như vậy thôi, cái khác đợi về sau nghĩ ra rồi hỏi tiếp đi."

Ôn Ngọc thật cẩn thận nhìn anh: "Thật sự không có sao?"

Cô còn tưởng rằng anh muốn hỏi cô vài năm qua đang làm gì, cô lại vẫn thật không dám nói.

"Được, nếu không thành vấn đề, vậy thì về nhà trước rồi." Tần Phong nói xong bò xuống giường.

Ôn Ngọc trong mắt hiện lên quét xuống âm ỉm.

Thì ra anh ấy lại vẫn phải đi về.

Tần Phong đứng ở bên giường, thấy cô ngồi ở trên giường không hề có động tác, nhíu mày nói: "Vừa rồi vẫn đồng ý sẽ một ngày 24 giờ đi theo anh, lập tức liền đổi ý rồi hả?"

"Không có!" Ôn Ngọc vội vàng nhảy xuống giường, lúc này mới phát hiện trên mặt anh đều là mới vừa rồi bị cô cào cấu toàn là vết thương, đau lòng cực kỳ, "Chúng ta trước đến bệnh viện đi?"

Tần Phong sờ soạng mặt, nhíu mày nói: "Đi bệnh viện bác sĩ hỏi anh làm sao mà bị thương, anh nên nói như thế nào?"

Ôn Ngọc cúi thấp đầu xuống, không dám nói lời nào.

Tần Phong kéo tay cô, nhàn nhạt nói: "Trong nhà có hộp cứu thương, em giúp anh xử lý."

"Dạ...." Ôn Ngọc gật gật đầu.

Tần Phong nhìn đến bộ dáng cô ngoan ngoãn nhu thuận đáng yêu, trong mắt hiện lên quét xuống ý cười.

Cho nên, Tô Thi Thi bọn họ nói biện pháp từ đầu không thể dùng được. Đối phó Ôn tiểu thư, phải hung hãn không phân rõ phải trái.

Giờ xem cô đi, hiện tại nhiều thành thật!

Ôn Ngọc đối với loại chuyện này, đầu óc xoay chuyển từ trước đến nay không nhanh lắm. Đi tới cửa thời điểm, mới phản ứng kịp chuyện gì.

"Tần Phong, anh có cảm thấy được vệ sĩ nhà Thi Thi quá thiếu cảnh giác hay không? Em vừa rồi kêu hô được lợi hại như thế, bọn họ cũng chưa đến hỗ trợ."

Tần Phong thân thể cứng đờ, tùy ý phụ họa nói: "Anh ngày mai liền nói cho quản gia để cho ông ta đổi người."

Ôn Ngọc gật gật đầu, lại nghĩ tới một chuyện khác: "Anh đem Hồng Tinh Huy đánh đi đâu mất rồi? Chúng ta muốn báo cảnh sát hay không? Cái này coi là xâm phạm gia cư bất hợp pháp đi? Nếu không chúng ta nói hấn lên vào ướp bóc?"

Tần Phong có chút xuống đài không được, tức giận nói: "Em cực kỳ quan tâm hấn?"

Ôn Ngọc lập tức ngậm miệng.

An tĩnh rồi.

Tần Phong xấu hổ không thôi. Anhsau khi nghĩ lại phát hiện, anh thực ra là mượn Hồng Tinh Huy mới cùng Ôn tiểu thư cảm tình có đột nhiên tăng mạnh!

Thật sự bức tức!

Về chuyện Hồng Tinh Huy có xâm phạm gia cư bất hợp pháp gì đó hay không, anh cảm thấy được vẫn lại là không muốn tiếp tục thảo luận nữa rồi.

Đi tới một hồi, Ôn Ngọc phát hiện phương hướng bọn họ đi không quá đúng: "Chúng ta vì cái gì muốn đi cửa sau?"

Tần Phong liếc cô một cái: "Em từng nhìn thấy cửa sau nào lớn như vậy à?"

Anh đang nói chuyện, chỉ thấy phía trước một bức tường được làm thành từ một cây xanh bỗng nhiên di chuyển sang hai bên.

Hơn mười giây sau, xuất hiện một con đường khoảng chừng năm mét rộng rãi.

"Quả thật rất lớn." Ôn Ngọc trừng mắt, tò mò nhìn cái này, nhìn cái kia, giống như phát hiện châu lục mới một dạng, "Tần Phong anh xem, nơi này nổi tới một tòa nhà. Oa, cái nhà này thật đẹp."

"Oa?" Ôn Ngọc bỗng nhiên dừng lại chân, nhìn chằm chằm căn nhà trước mắt kia, căn nhà kết hợp giữa phong cách Trung Quốc và Phương Tây, quay đầu ngạc nhiên nhìn Tần Phong, "Tần Phong, đây là nhà do em thiết kế!"

"Thích?" Tần Phong đi tới, đứng ở bên cạnh cô cùng xem căn nhà trước mắt.

Ôn Ngọc kích động liền gật gật đầu: "Đây là căn nhà em thiết kế ưng ý nhất, mà còn sở trường của em là thiết kế nội thất, kiến trúc phòng ốc cũng không phải sở trường của em, tòa nhà này vẫn lại là Thi Thi để cho Bùi Dịch cùng hỗ trợ hoàn thành a."

Cô nhớ tới chuyện trải qua để chiết kế ra bản vẽ của căn nhà này, nhện không được châm chọc nói: "Cái người khách hàng kia yêu cầu rất phiền toái, không muốn cho em thiết kế kiểu dáng mà bản thân em thích nhất. Anh nói coi người đó có phải cực kỳ quá đáng hay

không, em đem thiết kế chính mình thích nhất cho anh ta, em hiện tại chính mình đều không có rồi."

Tần Phong nghiêm trang liền gật gật đầu, giống như tùy ý nói: "Nếu như vậy, vậy thì mua nó về để chính chúng ta ở đi."

"A?" Ôn Ngọc nghẹn rồi.

Cô chỉ là tùy tiện châm chọc một phen, tuyệt đối không có nghĩ tới phương diện này!

"Ngây ngốc làm gì? Mặt anh đau chết rồi!" Tần Phong hất mặt lên.

Ôn Ngọc vừa nghe, lập tức chạy chậm bắt kịp anh.

Tần Phong khước miệng nhếch lên, đi nhanh về phía trước.

Chỉ là đến chỗ trong phòng khách, Ôn Ngọc một bên giúp anh tiêu độc một bên lo lắng nói: "Nhưng mà bây giờ còn không mua được, cứ như vậy tiến vào ở có phải không được tốt lắm hay không? Mà còn, anh làm sao có chìa khóa nhà người ta vậy?"

Tần Phong đau đầu không thôi, bịa chuyện nói: "Anh nhìn đến đây cũng cực kỳ thích, lại bên cạnh nhà Bùi Dịch bọn họ, đã sớm nghĩ muốn mua rồi. Luật sư đã tiến hành bàn hợp đồng."

"Thật vậy sao? Tần Phong anh thật có mắt nhìn!" Ôn Ngọc vui vẻ nói.

"Em thật đúng là biết khoe khoang." Tần Phong bật cười.

Anh tạm thời vẫn còn không nghĩ muốn nói cho cô, trong miệng cô cái người khách biến thái kia chính là anh. Lúc trước vì cầu Tô Thi Thi giúp anh lừa dối Ôn Ngọc thiết kế căn nhà này, anh trả giá đại giá

cũng không nhỏ.

"Ôn Ngọc." Tần Phong nhìn cô gái nhỏ của mình chớp lông mi, tâm càng ngày càng ngứa.

Anh vẻ mặt bình tĩnh cởi bỏ nút thắt quần áo trong, giọng đã âm hàn: "Năm năm, em thiếu anh rất nhiều thứ, hôm nay có phải nên giao phó chút lợi tức hay không?"

Chương 667: Lợi tức này có phần ít (H+)

Viết H giữa trưa thiệt ko có cảm xúc T.T

Trong phòng khách phong cách Địa Trung Hải, đèn đuốc sáng trưng. Lúc Tần Phong nói xong câu nói kia, Ôn Ngọc liền đơ tại chỗ.

Tần Phong cực kỳ mãn ý khi thấy biểu hiện của cô, chỉ là nhìn nhìn, liền cảm thấy được có chút không thích hợp.

Ánh mắt của người phụ nữ này là có ý gì?

"Khóc cái gì?" Tần Phong nhíu mày.

Không muốn liền không muốn, vậy mà còn dám khóc!

"Tần Phong." Ôn Ngọc giơ tay lên, mới mở miệng, nước mắt liền giống như trân châu đứt dây, ùng ùng rơi xuống.

Tay cô khẽ chạm đụng chạm ngực của anh, run rẩy, khóc đến càng hung tợn: "Anh bị người nào cắn?"

Tần Phong thân thể cứng đờ, cúi đầu vừa thấy, tức giận nói: "Bị chó cắn rồi."

"Chó?" Ôn Ngọc nóng nảy, kéo anh muốn đi, "Nhanh đi tiêm vắc-xin phòng bệnh đi."

Tần Phong mặt tối sầm, tức giận đến muốn đánh người.

Anh không có việc gì cời áo làm gì, hiện tại tốt rồi, ngực trước bị người nào đó điên cuồng cắn được da thịt mơ hồ rướm máu.

"Không cần, tiêu độc là được rồi." Tần Phong tóm cô trở về, cố ý ngáp một cái, "Lừa gạt em thôi, khẩn trương xử lý, anh mệt nhọc."

Ôn Ngọc nhìn đến đáy mắt anh nồng đậm vành đen, trong lòng thất lại, khẩn trương cầm lấy rượu sát trùng thay anh tiêu độc.

Xoa xoa, trong đầu cô bỗng nhiên hiện lên một hình ảnh, sợ tới mức tay khẽ run rẩy, nặng nề mà ấn ở trên miệng vết thương của Tần Phong.

Cô nhớ tới trước đó cô giống như cùng Hồng Tinh Huy đánh qua một trận, lại vẫn cắn hấn.

"Không đúng, mình cắn rõ ràng là Hồng Tinh Huy, Tần Phong trên người làm sao có thể có thương tích?" Ôn Ngọc nhíu mày, cảm thấy được có chỗ nào không nghĩ ra.

"Được rồi, ngủ." Tần Phong gặp Ôn Ngọc sắc mặt không thích hợp, khẩn trương lấy đi mấy thứ trong tay cô, khiêng cô lên liền hướng trên lầu."

"Cái kia... Tần Phong, em có một vấn đề..."

"Không được hỏi, anh hiện tại tâm tình không tốt." Tần Phong lạnh giọng nói.

Ôn Ngọc bĩu môi, phát hiện tính tình của anh thật sự là càng ngày càng kém rồi.

Tần Phong hiện tại là hối hận muốn chết.

Nói ra một lời dối trá liền muốn dùng càng thêm nhiều lời nói dối khác để lấp liếm nó. Hiện tại tốt rồi, sợ Ôn tiểu thư phát hiện anh vừa rồi lừa cô, anh tìm một lý do viện cớ chạy tới thư phòng bận rộn.

Đêm dài dằng dặc, lại muốn trong thư phòng nhìn bốn bức tường, thật sự có chút thảm.

Chịu đến nửa đêm, Tần Phong vẫn lại là nhịn không được, vụng trộm chạy về trong phòng ngủ. Đi vào, liền phát hiện Ôn Ngọc gặp ác mộng, ngủ mơ đều đang khóc.

"Thật sự là ngu dốt muốn chết." Anh đau lòng ôm lấy cô, dỗ dành thật lâu mới yên.

Đây là trong năm năm qua, hai người lần đầu tiên ôm nhau ngủ.

Vừa rạng sáng ngày hôm sau, trong phòng ngủ an tĩnh bỗng nhiên truyền đến một tiếng kêu la vĩ đại.

"Tần Phong!" Ôn Ngọc ngồi ở trên giường, cầm trong tay cái điện thoại, tròng mắt, một bộ dạng như đang gặp quỷ.

Tần Phong vừa thấy đến cô lấy di động lướt xem tin tức liền đau đầu, đưa tay đem cô kéo vào trong ngực, lười biếng liếc cô một cái: "Làm sao vậy?"

"Tần Phong, anh mau nhìn." Ôn Ngọc đem di động hướng trước mặt anh đưa qua, đến chuyện anh tại sao đang trên giường mình cũng chưa chú ý.

Tần Phong lười biếng thoáng nhìn, ánh mắt đột nhiên nhíu lại.

Chỉ thấy trên màn hình điện thoại di động chiếu một đoạn video clip, đúng là Hồng Tinh Huy cùng - - Lý Hình Nhi!

Hai người này cùng một chỗ rồi!

"A, tốc độ thật đúng là nhanh." Tần Phong cười lạnh.

Anh chẳng qua thăm dò một phen, Hồng Tinh Huy thật đúng là phối hợp, nhanh như vậy liền đem Lý Hình Nhi đoạt đi rồi.

Ôn Ngọc nhìn đến sắc mặt Tần Phong, trong lòng hiện lên quét xuống chua xót, còn tưởng rằng Tần Phong ghen tị.

"Vẻ mặt em như vậy là có ý gì?" Tần Phong vừa thấy đến vẻ mặt của cô giống như là đang thay anh thương tâm, mặt liền sụp xuống, đưa điện thoại di động lập tức ném tới dưới giường, xoay người áp đến chỗ trên người cô.

"Sáng sớm tinh lực quá thừa đúng không? Anh giúp em giảm bớt." Tần Phong nói xong liền ngăn chặn miệng của Ôn Ngọc.

"Ưm ưm..." Ôn Ngọc đầu óc trống rỗng.

Anh đây là kích động quá độ?

"Lúc này cũng dám quân nhân đào ngũ?" Hô hấp nóng rực phun trên gáy cô, hơi nóng làm cô run rẩy một trận. Tần Phong tức giận đến ở trên cần cổ cô cắn một miếng.

Ôn Ngọc thân thể co rụt lại, mặt đỏ giống cà chua chín mọng, cũng không dám nhìn Tần Phong.

Mọi chuyện sao lại biến thành cái dạng này rồi!

Một bàn tay to lớn của anh đã luồn vào trong áo ngủ nhanh chóng cầm một bên dây dờ, thô lỗ vuốt ve. Anh nắm bóp thành đủ loại hình dạng, cô còn cảm thấy phía dưới cứng rắn cọ cọ vào chân cô, làm cho cô thờ dờ dập.

Hai người không biết từ lúc nào đã trần truồng.

Anh đem hai cái tay của cô kéo qua đầu, khiến cho cơ thể cô hoàn toàn bại lộ trước mắt anh. Anh say mê ngắm nghía cơ thể dưới thân, nụ hoa bị anh nhìn càng vểnh cao hơn, càng thuận lợi cho bàn tay kia của anh tùy ý chà đạp, hô hấp của anh trở nên dờ dập, mút một cái thật mạnh vào cổ cô, cây gậy cứng rắn không ngừng ma sát qua lại.

Tần Phong buông tay cô ra, lần mò xuống giữa hai chân cô, sờ lên địa phương tối mật bí ẩn, chà xát vào viên trân châu mẫn cảm của cô. Đã năm năm không ăn mặn, nơi tư mật của cô vô cùng mẫn cảm, vừa bị anh trêu đùa đã có chút ẩm ướt.

Hai ngón tay anh thô lỗ chen vào hoa huyết, khuấy động thịt mềm bên trong, khiến cô phát ra từng tiếng rên rỉ mê người.

Ngón tay anh ở trong cơ thể cô ra ra vào vào, mang theo ra ngoài một luồng hoa dịch trong suốt, anh rút ngón tay ra, đưa ngón tay dính đầy chất lỏng trong suốt xoa xoa trên mặt cô, anh cắn lấy vành tai cô, thì thầm

"Bảo bối, anh nhịn năm năm rồi, phải đền bù biết chưa?" giây tiếp theo cô liền cảm giác được cơn thịnh to lớn của anh tiến vào.

"A..." Ôn Ngọc thét lên một tiếng chói tai, ôm lấy cổ anh, khẽ khóc

Tần Phong chỉ cảm thấy bên trong khít khao có thể làm cho người ta phát cuồng, giống như có vô số cái miệng nhỏ nhắn hung hăng hút anh, làm cho anh sắp không khống chế được, thiếu chút nữa tước vũ khí đầu hàng.

Anh gầm nhẹ một tiếng, hưng phấn chụp lấy cái mông tuyết trắng của cô, không để ý cô kêu khóc, mãnh liệt động nhanh thắt lưng trắng kiện, điên cuồng rút ra chọc vào.

Anh cúi đầu hôn lên môi cô, cái lưỡi ẩm ướt linh hoạt thừa dịp cô mở miệng hô hấp mà tiến quân thần tốc, xâm lược khoang miệng cô, cuối cùng ngậm lấy cái lưỡi non mềm, mút vào.

Tần Phong nâng một chân cô gác lên vai mình đâm vào thật sâu. Phía dưới thông thả rút ra chọc vào, làm cho cô có thể cảm nhận được nam căn kia cứng rắn nóng rực, từng chút một ma sát lên vách tường của cô, dùng một loại tư thế cường ngạnh, chân thật đáng tin xâm chiếm nơi bí ẩn của cô.

Anh chậm rãi rút phân thân ra, lại thật mạnh nhập vào!

"A a a a ——" cảm giác mãnh liệt xông đến, Ôn Ngọc kêu khóc, đạt đến cao trào, đầu óc cô đã hoàn toàn trống rỗng, chỉ biết vô ý thức ôm lấy cổ anh, trong tiểu huyết nộn thịt điên cuồng mút lấy nhục bông của anh.

Tần Phong hung hăng rút ra cực đại, lại hung hăng va chạm đi vào, khiến cô chìm trong khoái cảm dâm thủy chảy ra như suối, hạ thân hai người phát ra tiếng phốc phốc rung động.

Ôn Ngọc không ngừng rên rỉ như tiếng mèo kêu kích thích cổ vũ anh, cặp mông trắng kiện bị kích thích càng tăng nhanh tốc độ, mặt

anh vùi thật sâu vào bộ ngực mềm mại của cô, giọng anh khàn đục, tràn ngập tình dục cùng đắc ý.

"A, Phong ——" khuôn mặt nhỏ nhắn của Ôn Ngọc khóc đến đỏ bừng, chỉ biết không ngừng kêu tên anh. "Thật thoải mái! Phong! Thật thoải mái! Em không được, không được! A a ——"

.....

Đêm còn rất dài....

Tỉnh lại thời điểm, đã tới gần giữa trưa. Ôn Ngọc ngồi ở trên giường, đầu óc mơ mơ hồ hồ, còn chưa hiểu mọi chuyện làm sao có thể phát triển trở thành bộ dạng này.

"Mình cùng Tần Phong... A!" Ôn Ngọc bụm mặt, xấu hổ hận không thể chui xuống gầm giường.

Cô nên là biểu hiện kiên quyết một chút!

"Chúng ta như vậy... Có tính hợp lại rồi hay không?" Ôn Ngọc xoa xoa môi, thì thào hỏi.

Ừm bên cạnh bỗng nhiên vang lên một âm thanh trầm trầm.

Ôn Ngọc mạnh nghiêng đầu sang chỗ khác, rõ ràng đụng vào trong ánh mắt Tần Phong trầm trầm, sợ tới mức thiếu chút nữa nháy dựng lên: "Anh... Anh như thế nào lại vẫn ở trên giường?"

Tần Phong ngồi dậy, chặn móng từ trong ngực anh chảy xuống, gấp xếp đặt ở bụng, lộ ra cơ bụng rắn chắc. Cả người tản ra khí tức lười biếng mê người.

"Đói bụng không?" Tần Phong kéo cô lại gần, áp lên cái trán của cô ôn nhu hỏi.

Ôn Ngọc chống cự không được đành vờ mới vừa rời giường của anh, vừa nói một bên lui về sau: "Em... Em đi nấu cơm cho anh."

Chạy mất dép.

Tần Phong nhìn bóng lưng cô đang chạy trốn, trong mắt tất cả đều là thỏa mãn.

Đói bụng năm năm, mới mấy giờ sao có thể đầy đủ.

"Buổi tối lại tìm em đòi lợi tức." Tần Phong nhẹ cười, đứng dậy xuống giường, hướng tới phòng tắm đi đến.

Anh đi xuống thời điểm, Ôn Ngọc đã nấu xong mì sợi.

Chỉ là Ôn tiểu thư hôm nay ăn cơm thời điểm có vẻ cực kì không yên lòng, một chén mì đều đã trương thành một cục, còn không có ăn xong.

"Có cái gì muốn hỏi, cơm nước xong liền hỏi. Hiện tại an tâm ăn cơm." Tần Phong gõ gõ bát của cô, nghiêm túc nói.

"A...." Ôn Ngọc đôi con ngươi sáng lên, tốc độ ăn mì lập tức nhanh hơn.

Dùng tốc độ cực nhanh dọn dẹp xong, Ôn Ngọc liền khẩn cấp lôi kéo Tần Phong ngồi ở trên ghế sofa.

"Cái kia... Biện pháp anh nghĩ ra là cái gì?" Ôn Ngọc chớp mắt, như vậy rõ ràng liền là bệnh buồn chuyện lại nổi lên rồi.

Tần Phong đương nhiên biết ý cô đang muốn hỏi cái gì, nhàn nhạt nói: "Em muốn biết?"

"Ừ!" Ôn Ngọc vội vàng gật đầu.

Tần Phong nhíu mày, ra vẻ nghiêm túc nói: "Vậy nếu nói cho em, em phải toàn lực phối hợp với anh."

"Không thành vấn đề!" Ôn Ngọc không chút do dự gật đầu, trong lòng đang oán thầm người này sao mà nói chuyện càng ngày càng lè mề như thế, một chút đều đã không sáng khoái.

Tần Phong liếc cô một cái, trầm giọng nói: "Nếu như vậy, anh liền đem em cũng nhét vào trong kế hoạch. Hiện tại kế hoạch đã bắt đầu, em ngoan ngoãn nghe lời, cái gì cũng không được hỏi, nghe hiểu rồi chứ?"

Ôn Ngọc theo bản năng gật đầu, lập tức sửng sốt.

Có phải có cái không thích hợp hay không?

"Cái kia anh tới cùng muốn làm sao đối phó Hồng Tinh Huy?" Ôn Ngọc hỏi.

Tần Phong mặt trầm xuống: "Em vừa mới đồng ý cái gì cũng không hỏi, nghĩ muốn đổi ý?"

Ôn Ngọc vẻ mặt lờ mờ.

Cô có phải bị anh lừa rồi hay không?

Tần Phong hù dọa xong, khẩn trương đứng dậy đi công ty.

Ôn Ngọc đến khi phản ứng kịp, là thật giận rồi.

Cô vụng trộm gọi điện thoại hỏi qua Hà Hạo Lâm, Hà Hạo Lâm người này miệng là đã khóa lại, làm sao cũng đều đã cạy không ra.

"Hừ, không hỏi liền không hỏi, bản thân em đi nghĩ biện pháp." Ôn Ngọc thở phì phì nói.

Tần Phong cũng quá coi thường nhân mạch của cô rồi!

Ngày này, đối với giới thượng lưu ở Bắc Kinh đã an tĩnh năm năm qua mà nói, là một ngày cực náo nhiệt.

Nhị thiếu gia tập đoàn Hồng thị cướp bạn gái của CEO Hợp Hán Kiến Nghiệp. Truyền thông lập tức oanh động rồi.

Không biết phóng viên từ nơi nào nghe được tin tức, vậy mà tìm được đến căn nhà của Tần Phong mới xây ở ngoại ô này, đang vây ở bên ngoài. Xe Tần Phong vừa xuất hiện, đã bị các phóng viên phát hiện rồi.

May mà vệ sĩ của anh ngăn cách một con đường, anh mới có thể rời đi.

Vừa đến văn phòng công ty, Hà Hạo Lâm liền đón chào.

"Đã cùng Lý tiểu thư chào hỏi qua, cô ta nên là hẳn không đối với Hồng Tinh Huy nói lung tung." Hà Hạo Lâm đi thẳng vào vấn đề nói.

Tần Phong cởi áo vest, ngồi vào ghế làm việc, một bên lật xem văn kiện đặt lên bàn, vừa nói nói: "Tôi vẫn còn không yên tâm về cô ta lắm, cậu chú ý nhất cử nhất động của cô ta, có chuyện gì lập tức báo

cho tôi."

Hà Hạo Lâm muốn nói lại thôi: "Liên tính chúng ta theo dõi sát sao, cô ta thật muốn nói chúng ta cũng khống chế không được."

Hiện tại Lý Hình Nhi cùng Hồng Tinh Huy cùng một chỗ, cái người phụ nữ nịnh nọt kia, không chừng sẽ đem chuyện của Ôn Ngọc khai ra ngoài.

"Có thể tranh thủ được bao nhiêu thời gian thì tranh thủ bấy nhiêu." Tần Phong ký xong một phần văn kiện, thuận tay đưa cho Hà Hạo Lâm, nhíu mày nói, "Giúp tôi hẹn Hồng Hưng Nhiên."

Hà Hạo Lâm ngần ra: "Là muốn bắt đầu sao?"

Tần Phong gật đầu, bắt đầu phê duyệt phần văn kiện thứ hai: "Lúc trước nói đợi thời gian thích hợp liền bắt đầu. Giờ là lúc tốt nhất. Hiện tại Bùi Dịch mang theo Thi Thi rời khỏi Bắc Kinh, Hồng Tinh Huy hẳn là lập tức sẽ có động thái."

"Thì ra Bùi tổng bọn họ là cố ý đi." Hà Hạo Lâm bất chợt hiểu ra

Anh ta đã nói Ôn tiểu thư vừa cùng Tần tổng hòa hảo, sao Bùi Dịch bọn họ liền đi du lịch rồi. Xem ra, ván cờ lần này sắp đặt từng đường đi nước bước không phải dạng vừa đâu!

Tần Phong cùng Hồng Hưng Nhiên hẹn ở phòng VIP ở "Ám Nhữ". Nơi này là địa bàn của Bùi Dịch cùng Tần Phong, tính an toàn đương nhiên không cần phải nói.

Đấy nhé có H rồi nhé. Lâu ko viết cảm thấy nhạt quá

Chương 668: Người to gan lớn mật

Trong căn phòng bao xa hoa thần bí, tiếng đàn cổ sâu xa như có như không, bình yên an hòa, một chút đều không có tiếng động lớn xao mạnh mẽ của chỗ chơi bời về đêm.

Tần Phong cùng Hồng Hưng Nhiên ngồi ở trên ghế sofa, chính đang uống trà.

"Trà Long Tĩnh thượng hạng, Tần tổng quả nhiên cực kỳ thích trà Long Tĩnh, loại trà chất lượng tốt như vậy, rất khó được." Hồng Hưng Nhiên khi nói luôn luôn không nhanh không chậm, thanh âm ôn nhuận nhã nhặn, nghe như tấm gió xuân.

"Nghe nói Hồng tổng cũng rất thích loại cái này, tôi đặc biệt cho người ta từ vùng trồng chè nơi đó tìm được." Tần Phong một lần nữa pha một ly cho anh ta, làm cái động tác mời.

Hồng Hưng Nhiên là thân sĩ nổi tiếng nhất ở Bắc Kinh. Nhưng chỉ có Tần Phong cùng số rất ít người biết rõ, đây là một con sư tử ngủ say.

Người của Hồng gia, nội tâm đều có mang mùi máu tanh, lộ ra dã tính. Hồng Hưng Nhiên sợ là ngoại tộc Hồng gia, bởi vì anh ta cũng không thích tranh đấu.

"Chuyện của em trai, mong rằng Tần tổng thông cảm nhiều hơn." Hồng Hưng Nhiên bắt đầu tiến vào chuyện chính, ngữ khí vẫn như cũ không nhanh không chậm.

Tần Phong biết anh ta ám chỉ chính là chuyện của Lý Hình Nhi, cười nhạt nói: "Anh không trách tôi vút mồi thăm dò hẳn là được."

Hồng Hưng Nhiên nhấp một ngụm trà, chậm rãi lắc đầu: "Chỉ là theo như nhu cầu thôi. Người phụ nữ kia muốn danh lợi, em trai tôi lại muốn kích động anh."

Anh ta nói xong nhìn về phía Tần Phong, thái độ thành khẩn: "Cứ theo thỏa thuận năm năm trước đã bàn tốt là được rồi, tôi nghĩ muốn để cho nó bình an. Nó là bị trong nhà làm hư, nhưng dù sao cũng là em trai tôi."

"Cái này đương nhiên." Tần Phong gật đầu.

Dựa theo những chuyện mà Hồng Tinh Huy đã làm đối với Ôn Ngọc, nếu là trước đây Tần Phong bọn họ những người này tính tình nhe răng tất báo, là tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hẳn. Nhưng năm năm trước, anh đã cùng Hồng Hưng Nhiên làm cái giao dịch.

"Vậy cứ dựa theo kế hoạch tiến hành đi, tôi sẽ phối hợp các người." Hồng Hưng Nhiên hạ chén trà, nói.

"Cảm tạ." Tần Phong chân thành nói.

Hồng Tinh Huy sợ là vĩnh viễn cũng sẽ không nghĩ đến, kẻ thù lớn nhất của chính mình sẽ là người anh trai song sinh của mình.

Tần Phong cũng không phải rất rõ Hồng Hưng Nhiên cần muốn cái gì, nhưng anh biết, bọn họ sẽ là đồng minh cực kỳ tin cậy.

Tựa như Hồng Hưng Nhiên nói, theo như nhu cầu thôi.

Hồng Hưng Nhiên đứng dậy từ biệt, đi tới cửa, nghĩ đến cái gì, quay

đầu nhìn Tần Phong: "Lại vẫn còn một việc." Anh ta dừng một chút, "Nghe nói Hồ Sĩ Minh tháng sau liền muốn giảm hình phạt ra tù rồi."

"Uh"m." Tần Phong gật đầu, anh vài ngày trước đã biết tin tức.

Đoàn Tĩnh Đồng, hiện giờ đã đổi tên gọi là Bùi Tĩnh, bởi vì không muốn bị Nhị ca Hồ Quân Nhạc của mình quấy rầy, đã gọi điện thoại cho Tần Phong, để cho anh lúc Hồ Sĩ Minh ra tù thời điểm hỗ trợ giúp đỡ chút.

Tiểu gia hỏa kia hiện giờ đã trưởng thành mười sáu tuổi đẹp trai ngời ngời, còn tuổi nhỏ nhưng chỉ số thông minh vượt xa người thường, một đường nhảy lớp, hiện giờ đã là một nhà nghiên cứu khoa học làm việc tại một sở nghiên cứu lớn nhất ở Bắc Kinh, cả ngày nghiên cứu các đồ vật ly kỳ cổ quái.

Bùi Tĩnh trở thành nhà nghiên cứu liền đem sở nghiên cứu như nhà mình một dạng, mấy tháng đều đã không nhớ về nhà một chuyến. Nhưng mỗi lần vừa về đến, sẽ mang chút vật ly kỳ cổ quái, đem trong nhà nhiệt náo gà bay chó sủa.

Tần Phong nghĩ tới cậu nhóc kia liền đau đầu, đương nhiên cũng không dám trêu chọc cái tên nhóc thích gây sự kỹ năng thăng cấp kia rồi.

Nghĩ tới đây, anh cười đối với Hồng Hưng Nhiên nói nói: "Còn không biết Hồ Sĩ Minh nghĩ như thế nào, nhưng tôi sẽ hết sức để cho hắn xuất ngoại."

"Như vậy, còn làm phiền rồi." Hồng Hưng Nhiên gật gật đầu.

Hồ gia cùng Hồng gia những cái ân oán này, tuy vào năm năm trước liền tính kết thúc rồi. Nhưng Nhị thiếu gia Hồng gia nhưng vẫn không

buông bỏ, Hồ Sĩ Minh còn không có ra tù hẳn liền theo dõi.

Cho nên Hồng Hưng Nhiên không hề nghĩ muốn Hồ Sĩ Minh tiếp tục ở lại trong nước. Tần Phong đã đảm bảo để cho anh ta ít nhiều an tâm một chút.

Mà bên này tin tức Tần Phong cùng Hồng Hưng Nhiên gặp mặt, bên kia Hồng Tinh Huy rất nhanh liền biết.

Hồng Tinh Huy ở trong một căn hộ cao cấp trong trung tâm thành phố, Hồng Tinh Huy mới vừa từ trên giường bước xuống, khoác một cái áo ngủ bằng tơ tằm, lộ ra dấu vết cào do móng tay tạo nên trong ngực cực kỳ rõ ràng có thể thấy được.

Trong phòng ngủ, Lý Hình Nhi giống con mèo làm biếng nhi một dạng, một bên mặc quần áo một bên yếu điệu nhìn Hồng Tinh Huy. Hai người tối hôm qua phóng đãng cả một đêm, sáng nay ra ngoài tạo thêm cái tin tức trở về lại quán giao ở một chỗ.

Một ngày một đêm này, triệt để phá vỡ ấn tượng của Lý Hình Nhi đối với đàn ông, lúc này chỉ là nhìn bóng lưng Hồng Tinh Huy, liền cảm giác đến vô cùng thỏa mãn.

Trong phòng khách, trợ lý Hồng Kỳ Ngôn nhìn thấy Hồng Tinh Huy đi ra, chạy nhanh qua giúp hắn rót một ly rượu đỏ.

Hồng Tinh Huy mặc kệ rời giường vào lúc nào, đều có thói quen uống một ly.

"Nhị thiếu, đại thiếu gia vừa mới cùng Tần Phong gặp mặt rồi." Hồng Kỳ Ngôn đưa rượu cho Hồng Tinh Huy, nói.

Hồng Tinh Huy tiếp rượu động tác ngừng một trận, khước miệng gợi

lên một nét cười lạnh, tiếp nhận rượu một hơi uống cạn, đưa cho hắn: "Tôi còn tưởng rằng anh ta có thể chống đỡ được bao lâu, nhanh như vậy liền nhịn không được rồi hả?"

Hắn nói xong lờm Lý Hình Nhi trong phòng một cái, châm chọc cười cười: "Kỳ Ngôn, cậu cảm thấy được anh ta sẽ vì này người phụ nữ này nhịn không được sao?"

Hồng Kỳ Ngôn lắc đầu: "Dựa theo sự hiểu biết của chúng ta đối với Tần Phong trong năm năm qua, anh ta không phải là người như thế."

Hắn nói xong, hạ giọng nói: "Trong năm năm, anh ta đều không có đi tìm một người nữ nào, hiện tại sao lại đột nhiên liền cùng một người phụ nữ qua lại, mà còn làm cho các thiên hạ đều biết."

"Qua lại?" Hồng Tinh Huy hừ lạnh, "Chỉ là muốn thăm dò tôi mà thôi, chưa nói tới qua lại."

Hắn vừa tiếp xúc Lý Hình Nhi liền biết, đây là một người phụ không bị tình yêu làm mù quáng.

Nếu Lý Hình Nhi thật sự cùng Tần Phong đang qua lại, hắn hẳn không dễ dàng như vậy mới ra tay liền giành được.

"Thăm dò?" Hồng Kỳ Ngôn trong lòng cả kinh, "Chúng ta đây nên như thế nào ứng đối? Đại thiếu gia cùng anh ta gặp mặt, có thể là muốn đối phó hay không..."

"Đối phó tôi?" Hồng Tinh Huy trong mắt hiện lên quét xuống lãnh ý, "Cậu là người của Hồng gia, cậu nên là biết người Hồng gia kiêng kỵ nhất cái gì."

"Là tôi lỡ lời rồi." Hồng Kỳ Ngôn vội cúi đầu giải thích.

Gia huấn của Hồng gia đó là người của Hồng gia không thể tự giết lẫn nhau. Liền tính Hồng Hưng Nhiên không vừa lòng với những việc Hồng Tinh Huy làm, cũng sẽ không thực đối với hắn làm cái gì.

"Vậy đại thiếu gia tới cùng đang có ý gì?" Hồng Kỳ Ngôn lo lắng hỏi han.

Hồng Tinh Huy nhíu mày lắc lắc đầu: "Tâm tư của anh trai tôi nhất định rất sâu, tạm thời vẫn còn không tiện phán đoán. Cậu để ý một chút, có động tĩnh lập tức liền đến cho tôi biết."

Vâng ạ Hồng Kỳ Ngôn gật đầu.

"Ôn Ngọc bên kia có tin tức gì hay không?" Hồng Tinh Huy bỗng nhiên chuyển đề tài.

Hồng Kỳ Ngôn chi tiết trả lời: "Tây Sơn canh giữ quá nghiêm mật, nếu Ôn tiểu thư không chủ động ra ngoài mà nói, chúng ta tiến vào không được."

"Vậy sao?" Hồng Tinh Huy trong mắt hiện lên quét xuống ngoan độc, "Ôn Ngọc, tôi xem em có thể trốn tới khi nào!"

Hắn tin tưởng, Ôn Ngọc cùng Tần Phong nhất định lại liên hệ. Như thế, hắn muốn thấy cô, cũng chỉ có thể để cho Tần Phong đã xảy ra chuyện!

Đến lúc đó, xem người phụ nữ này còn không hiện ra nữa không!

Mà lúc bọn họ nhắc tới Ôn Ngọc thời điểm, Lý Hình Nhi đang muốn đi ra phòng khách sừng sốt một phen.

"Bọn họ nói chính là Ôn Ngọc? Bạn gái trước của Tần Phong?" Lý Hình Nhi xác định chính mình không có nghe sai.

Chỉ là - -

"Ôn Ngọc rõ ràng đang ở trong căn hộ của Tần Phong, vì cái gì Hồng Tinh Huy có thể nói cô ấy trốn đi rồi hả?"

"Hồng tổng." Lý Hình Nhi kéo lại áo ngủ, hướng tới Hồng Tinh Huy đi qua, yếu điệu nhìn hắn, "Hồng tổng vừa rồi nhắc tới, không biết có phải bạn gái trước của Tần tổng hay không?"

"Bạn gái trước?" Hồng Tinh Huy mặt liền trầm tiếp xuống, lạnh lùng nhìn cô ta, "Đó là người phụ nữ của tôi!"

Hắn nói xong, liền hướng tới phòng thay quần áo đi đến.

"Hồng tổng..." Lý Hình Nhi lờ mờ rồi. Cô ta bất quá là nói ra một câu, Hồng Tinh Huy làm sao có thể tức giận đến như vậy?

"Chẳng lẽ là trùng tên trùng họ?" Lý Hình Nhi nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy được chỉ có một khả năng này.

"Lý tiểu thư về sau vẫn lại là đừng nói lung tung là tốt hơn." Hồng Kỳ Ngôn chán ghét nhìn Lý Hình Nhi liếc mắt một cái, nói xong liền đi rồi.

"Đến trợ lý như anh cũng dám nói chuyện với tôi như vậy!" Lý Hình Nhi ủy khuất cực kỳ.

Cô ta thề, cô ta nhất định phải lợi dụng tốt cơ hội lần này. Hồng Tinh Huy hiện giờ đúng là người đàn ông độc thân hoàng kim trong giới thượng lưu chạm tay có thể bỏng, tuy lời đồn đãi bình luận không làm sao tốt, nhưng đối với cô ta có lợi là đủ rồi!

Nghĩ tới đây, cô ta tiện hướng tới phòng thay quần áo đi đến. Dụ đàn ông bỏ cũ lấy mới mà thôi, cô ta am hiểu nhất!

Mà bên kia, trước cửa Âm Nhữ đã lên đèn sáng rực rỡ. Bãi đỗ xe trước cửa, dừng lại rất nhiều siêu xe. Thành phố sống về đêm, chính đang hưng hực khí thế.

Tần Phong đưa Hồng Hưng Nhiên ra ngoài, vừa mới ra đến cửa, liền cảm giác có chút không thích hợp, giống như là có người đang theo dõi chính mình.

Cảm giác này cùng với chuyện bị phóng viên chụp ảnh khác nhau, mà là một loại cảm giác đặc biệt quen thuộc.

"Chết tiệt!" Tần Phong bỗng nhiên khẽ nguyên rủa một tiếng, ánh mắt bình tĩnh hướng bốn phía dò dẫm, lại ngay tức khắc, nhìn đến chỗ phía sau một chiếc xe màu đen đang đậu trong góc tối ở bãi đỗ xe.

Nơi đó đang có một người phụ nữ nằm úp sấp đội mũ lưỡi trai cùng đeo mắt kính. Lúc này cô ghé vào bên cạnh đầu chiếc xe kia, nhìn thấy Tần Phong hướng phía bên cô nhìn đi qua, sợ tới mức khẩn trương rụt đầu trở về.

"Đồ ngốc này!" Tần Phong đau đầu cực kỳ.

Cái cô gái cố chấp ngu xuẩn kia theo dõi năm năm lại vẫn không đã ghiền, hiện tại bọn họ hòa hảo vậy mà lại vẫn theo dõi!

Đột nhiên, ánh mắt anh nhíu lại, như con báo bị chọc giận một dạng, toàn thân khí tức tản ra nguy hiểm.

Chỉ thấy phía sau Ôn Ngọc, chẳng biết lúc nào đến gần ba người đàn

ông. Lúc này ba người đàn ông kia, chính đang thô tục nhìn chăm chăm cô. Có một cái thân thể đặt tay ở trên người cô!

Nãy có hứa VN thắng làm cái combo 5c, đăng thì cũng đc mà đăng rồi thì mấy ngày tới ko có gì để đăng nên thôi. Tặng 1c đc rồi. Có gì mai đăng nhiều xíu nếu rảnh. Mà giờ này mn đi bão rồi chắc ko có thời gian đọc đâu

Mọi người ngủ ngon

Chương 669: Quấy rối

Dưới ánh đèn đường mờ nhạt, Ôn Ngọc nóng nực nâng nâng mũ, đang muốn chùi mồ hôi, đột nhiên cảm giác phía sau lưng một trọng, giống là có người đang sờ chính mình.

"Mỹ nữ, một mình sao?" Bên tai vang lên một giọng đầy vẻ dung tục.

Ôn Ngọc nhú mày, quay đầu vừa thấy, hoảng sợ.

Bên cạnh vậy mà đứng ba người đàn ông! Ăn mặc dáng vẻ lưu manh, vừa thấy liền biết không phải người tốt.

"Tôi xin khuyên các người, các người tốt nhất khẩn trương đi đi." Ôn Ngọc đi về phía trước một bước, tránh đi bàn tay quấy rối sang đưa đến kia, nghiêm trang nói.

Cô vừa quay đầu, ba người đàn ông kia ánh mắt nhất thời phát sáng lên.

Tuy cô mang đội mũ đeo mắt kính thấy không rõ bộ dáng, nhưng khuôn mặt trái xoan, mông này, nhìn cũng thật tuyệt a!

"Nhanh đi đi." Ôn Ngọc lại hào tâm nhắc nhở bọn họ một câu, xoay người lại khom lưng trốn tại bên cạnh xe nhìn Tần Phong.

Cô tìm vài người bạn mới nghe được hành tung của Tần Phong, cũng không thể cứ thế bỏ đi!

"Mỹ nữ, một người nhiều nhảm chán a, các anh đây mời em đi uống

rượu?" Một người đàn ông vây quanh, tùy ý chỉ chỉ "Ám nhữ" cách đó không xa nói.

Ôn Ngọc kỳ quái đánh giá hần liếc mắt một cái: "Nơi đó các người khả năng vào không được."

Ám Nhữ là địa bàn của Tần Phong cùng Bùi Dịch, chỉ có hội viên mới có thể đi vào. Mấy người này vừa nhìn liền không giống như là trả được phí hội viên giá trên trời kia.

Cô cũng không có nói dối.

Ba người đàn ông kia còn tưởng rằng cô đang cố ý trêu chọc bọn hần, một tên liền tiến gần lên nói: "Vậy cô em nghĩ muốn đi chỗ nào?"

Hần nói xong, tại trên miệng cô vổ một cái, đắc ý nheo lại mắt.

Xúc cảm này, thật không tệ.

"Người này làm sao có thể như vậy!" Ôn Ngọc phát hỏa, tức giận đến một quyền liền đánh ra ngoài!

Cô là đơn thuần, nhưng lại không ngốc. Người này cũng dám ăn đậu hủ của cô!

Nơi xa, Tần Phong nhìn đến đây, sắc mặt tối đen một mảnh, đáng sợ giống như từ trong địa ngục bò ra một dạng.

Được lắm, ở trước mặt anh lại còn ở trên địa bàn của anh ăn đậu hủ người phụ nữ của anh! Rất có can đảm!

"Mỹ nữ, là thích mạnh bạo sao? Bắt lấy cô ta!" Ba người đàn ông

cũng phát hỏa, hướng tới Ôn Ngọc vây quanh qua đi.

Ôn Ngọc theo bản năng quay đầu vừa thấy, vừa lúc đụng vào trong ánh mắt phun lửa của Tần Phong, sợ tới mức khẽ run rẩy, nhắc chân liền cấp cho người đàn ông trước mặt một cước, quay đầu bỏ chạy: "Các người chết chắc rồi!"

Tần Phong cùng Bùi Dịch tính khí bá đạo như vậy, người phụ nữ bên mình học không ít kỹ năng. Mấy người này khẳng định thảm rồi.

Mà ngay tại Tần Phong muốn đi qua giáo huấn người thời điểm, đứng bên cạnh anh Hồng Hưng Nhiên bỗng nhiên ngăn cản anh.

Hồng Hưng Nhiên cũng thấy được vừa rồi một màn kia, nhìn bãi đổ xe liếc mắt một cái, cười nhạt nói: "Chuyện này giao cho tôi đi, cũng coi như tôi bán Tần tổng một cái nhân tình."

Tần Phong sửng sốt, nhưng rất nhanh liền phản ứng quá lại, nói: "Cảm tạ."

Anh nói xong, liền đuổi theo Ôn Ngọc cái người phụ nữ khiến anh không bớt lo kia.

Hồng Tinh Huy hẳn là biết rõ anh cùng Hồng Hưng Nhiên ở trong này gặp mặt. Nếu lúc này anh tự mình động thủ đối phó ba tên côn đồ kia, rất có khả năng bại lộ hành tung của Ôn Ngọc.

Do Hồng Hưng Nhiên ra tay, Hồng Tinh Huy sợ là nghĩ muốn đập đầu cũng đều sẽ không thể tưởng được là vì Ôn Ngọc.

"Người phụ nữ không thành thật." Tần Phong nhìn thoáng qua phía trước, phát hiện cô ngốc kia đã sớm chạy trốn không thấy bóng người rồi.

Năm năm qua, cô gái kia khả năng chạy trốn cùng đuổi theo người khác là càng ngày càng tốt rồi.

"Trở về biệt thự." Tần Phong lên xe, đối với lái xe nói.

Phía trước cách đó không xa, ba người kia truy đuổi một nửa liền không thấy Ôn Ngọc đâu, tức giận đến dậm chân thẳng mắng.

"Thực xui xẻo, người phụ nữ kia sao lại chạy nhanh như vậy?" Một người trong đó nói.

Một người khác khinh thường nói: "Có thể là đến chỗ này câu kẻ ngốc hay không? Nói không chừng hiện tại đã lên trong xe tên nào đó chơi rồi."

Bọn họ đang nói, Tần Phong ngồi trên Bentley vừa lúc từ bên cạnh bọn họ lướt qua. Mấy người ánh mắt nhất thời trở nên ái muội cùng căm ghét phần.

Bỗng nhiên, bọn họ nhìn đến trên ghế sau kia gương mặt tuấn dật. Tần Phong lạnh lùng nhìn bọn họ, ánh mắt như đao một loại lợi hại.

Mấy người khẽ run rẩy, toàn thân tóc gáy đều đã dựng thẳng lên.

"Những kẻ có tiền này nhìn người khác sao lại khùng bố như thế?" Vị sờ soạng mộng Ôn Ngọc kia căm giận hướng trên mặt đất phun, đang muốn xoay người rồi đi, tay bỗng nhiên bị người giữ lại.

Ngay sau đó, hần phát ra một tiếng thét chói tai, cổ tay vô lực rũ xuống, đúng là bị liên tiếp bẻ gãy rồi.

"Các người là ai... A!"

Từng tiếng một thét chói tai, tại ban đêm an tĩnh nghe ra đặc biệt âm trầm.

Trong nháy mắt, ba người đã bị đánh nằm úp sấp ở trên mặt đất, hỗn hển thở không ra hơi.

Nơi xa trong một chiếc xe màu bạc khác, Hồng Hưng Nhiên nhàn nhạt nhìn một màn này, trên mặt một chút cảm xúc đều không có.

Quá một lát nữa, anh ta mới bình tĩnh nói: "Lái xe."

Xe rất nhanh bay nhanh mà đi, lưu lại một làn gió khói bụi.

Ba người đàn ông kia nằm trên mặt đất, đến bây giờ đều đã không rõ chính mình là bị ai đánh rồi.

Chuyện bên này đánh nhau không hề tính bí ẩn, rất nhiều người đều đã nhìn thấy rồi. Nhưng dám ở trước cửa câu lạc bộ Âm Nhữ đánh nhau, lại không có vệ sĩ đến ngăn cản, có mắt nhìn đều đã biết là chuyện gì xảy ra.

Về sau, không biết là người nào hảo tâm vụng trộm kêu xe cứu thương, ba người đàn ông kia mới bị cứu đi.

Trong một căn hộ cao cấp ở trung tâm thành phố, đang cùng Lý Hình Nhi ăn bữa tối Hồng Tinh Huy rất nhanh liền nhận được tin tức này.

Hắn một bên cắt tảng thịt bò, một bên nhiều hứng thú nhìn Hồng Kỳ Ngôn đứng ở một bên hồi báo tình huống: "Xác định là người của anh trai tôi ra tay?"

"Phải. Mà còn là đại thiếu gia tự mình hạ mệnh lệnh." Hồng Kỳ Ngôn

cung kính nói.

"Nguyên nhân?" Hồng Tinh Huy cắt tảng thịt bò, nhàn nhạt hỏi han.

"Không biết." Hồng Kỳ Ngôn gặp Hồng Tinh Huy sắc mặt trầm tiếp xuống, thật cẩn thận bắt đầu suy đoán, "Đột nhiên gặp ba tên côn đồ kia không vừa mắt, nghĩ muốn giáo huấn một phen?"

Hồng Tinh Huy cắt tảng thịt bò động tác ngừng lại, cười như không nhìn hắn: "Cậu nghĩ anh tôi là người thích làm ra mấy chuyện nhàm chán như vậy?"

Hắn hiểu biết anh trai của chính mình, đó là người làm bất cứ chuyện gì đều là có nề nếp chưa bao giờ làm chuyện vô ích.

Nghĩ tới đây, hắn nhíu mày nói: "Cậu nói lúc ấy Tần Phong cũng ở đó?"

"Phải. Lúc ấy Tần tổng cùng đại thiếu gia cùng nhau đứng ở cửa Âm Nhữ. Nhưng mà tôi đi điều tra theo dõi, phát hiện bên ngoài theo dõi đều bị đại thiếu gia sai người xóa đi một đoạn kia rồi."

"Hừ, khống chế theo dõi không phải đều là do đám người Tần Phong kia am hiểu à? Anh tôi từ khi nào thì thích cướp đoạt công việc người khác rồi." Hồng Tinh Huy cười lạnh, hiển nhiên cảm thấy được chuyện này nhất định cùng Tần Phong có quan hệ. Chẳng thế thì anh trai hắn, người không thích phiền toái như vậy, làm sao có thể tự mình để cho thuộc hạ giáo huấn mấy người không liên quan gì cho mệt.

"Nếu lỡ ba người kia thật sự chọc tới đại thiếu gia thì sao? Như vậy đại thiếu gia để cho người ta xóa bỏ đoạn theo dõi kia cũng rất dễ hiểu." Hồng Kỳ Ngôn thật cẩn thận nói.

Hồng Tinh Huy trầm mặc, không nói gì. Hấn cảm thấy được chuyện này không đơn giản như vậy.

"Nơi đó còn xuất hiện qua người nào không?" Hồng Tinh Huy hỏi.

Hồng Kỳ Ngôn nghĩ nghĩ, nói: "Đại thiếu gia cùng Tần tổng ở trước cửa Âm Nhữ dừng lại một hồi, nghe nói hai người cùng hướng tới bãi đỗ xe nhìn một hồi. Nơi đó, trước có người phụ nữ đội mũ lưới trai xuất hiện qua."

"Ôn Ngọc?" Hồng Tinh Huy lập tức tinh thần tỉnh táo.

"Người phụ nữ kia lá gan rất lớn, không giống như là Ôn tiểu thư. Nếu như thực là Ôn tiểu thư, Tần tổng làm sao có thể để cho cô ấy rời đi?" Hồng Kỳ Ngôn phân tích nói.

"Không thấy rõ mặt cô ta?" Hồng Tinh Huy đã không khẩu vị ăn cái gì.

"Ánh sáng quá mờ, cô ta đi đường thời điểm vẫn cúi đầu, không có biện pháp thấy rõ." Hồng Kỳ Ngôn trả lời.

"Tiếp tục theo dõi bọn họ." Hồng Tinh Huy nghĩ nghĩ, khoát tay để cho trợ lý lui xuống.

Đợi Hồng Kỳ Ngôn vừa đi, một mực bên cạnh nghe Lý Hình Nhi yếu điệu kêu Hồng Tinh Huy một tiếng: "Hồng tổng, anh vừa rồi nói chính là Ôn Ngọc Ôn tiểu thư sao?"

Cô ta hiện tại cơ bản đã có thể khẳng định, người trong miệng Hồng Tinh Huy chính là bạn gái trước của Tần Phong.

Hồng Tinh Huy như là lúc này mới phát hiện nơi này còn có cô ta một người như vậy, sắc mặt lúc này liền trầm xuống: "Nghe được cực kỳ vui vẻ?"

Lý Hình Nhi trong lòng cả kinh, vội vàng lắc đầu: "Em không phải cố ý, Hồng tổng, em nghĩ muốn nói cho anh..."

"Lập tức rút đi cho khuất mắt tôi, đừng làm cho tôi lại nghe được giọng của cô." Hồng Tinh Huy trong mắt đều là chán ghét, đứng lên liền đi.

"Hồng tổng, em thật sự có chuyện muốn nói cho anh biết. Ôn tiểu thư..." Lý Hình Nhi đuối theo ra, nhưng nói còn chưa nói xong, đã bị ánh mắt lạnh như băng của Hồng Tinh Huy hù sợ rồi.

"Cô thật đúng là xem mình như cái gì rồi hả? Dựa vào cô cũng có tư cách gọi tên cô ấy? Không đi phải không? Tôi đây khiến cho người đem cô từ cửa sổ ném xuống?" Hồng Tinh Huy trên mặt rõ ràng là ở cười, nhưng tươi cười này âm trầm khủng bố.

Lý Hình Nhi sợ tới mức toàn thân khẽ run rẩy, nào dám ở lại, cầm lấy túi xách đặt ở trong phòng khách, co cẳng chạy.

Những người đàn ông này một người so với một người càng khủng bố, cô ta đúng là nghe nói không ít về sự tích biến thái của Hồng Tinh Huy.

Đợi đến khi ra bên ngoài căn hộ, cô ta mới nhớ tới bản thân vừa chạy đi như vậy, chẳng phải là cái gì hai đầu không rồi hả?

"Không được, như vậy quá đáng tiếc rồi!" Lý Hình Nhi không cam lòng cắn cắn môi, ngẫm suy nghĩ muốn làm sao bây giờ.

Chương 670: Lau đi dấu vết người khác

Đêm dần dần khuya, Ôn Ngọc trở lại căn nhà cùng biệt thự nhà Tô Thi Thi liền nhau thời điểm, đã là khoảng mười giờ.

"Không biết Tần Phong đã về tới chưa? Lỡ như anh ấy tức giận thì làm sao bây giờ?" Ôn Ngọc trong lòng cực kì không yên.

Theo dõi bị phát hiện còn chưa tính, vậy mà còn bị anh nhìn đến cô bị một người đàn ông rò mông!

"Làm sao bây giờ? Nếu không chạy rồi tính?" Tính cách đả điều của Ôn tiểu thư lại xuất hiện, ánh mắt ở trong phòng khách nhìn loạn, nhớ lại chạy trốn tốt hơn hay vẫn lại là đi tự thú thì mới tốt.

"Như thế nào, chơi cả đêm còn chưa đủ?" Lúc này, lầu hai bỗng nhiên truyền đến một giọng nói lạnh lạnh, Tần Phong từ trên cầu thang xuống đến nơi.

"Tần... Tần Phong, anh đã trở lại a." Ôn Ngọc trên mặt cố nặn ra tươi cười, vừa nói một bên lạng lẽ lui về sau.

Tần Phong nguy hiểm nheo lại mắt: "Còn dám lộn xộn, anh liền đem em buộc ở trên cây cột bên ngoài, để cho các nhân viên an ninh nhìn em xấu mặt."

"Không cần, em biết sai rồi!" Ôn tiểu thư cam chịu cúi đầu.

Cô quyết định về sau muốn chạy phải nắm chắc thời gian, giống như

vậy bị anh phát hiện về sau khẳng định không có biện pháp chạy trốn.

"Lại đây." Tần Phong ngồi ở cạnh ghế sofa, hướng tới cô vẫy vẫy tay.

Ôn Ngọc liền giống mèo con nhỏ nhu thuận ngoan ngoãn một dạng, anh vẫy tay một cái liền ngoan ngoãn đi qua.

"Nằm sấp xuống." Tần Phong nhàn nhạt liếc cô một cái, dụng ánh mắt ý bảo cô bò trên sofa.

Ôn Ngọc kỳ quái liếc anh một cái, vẫn lại là ngoan ngoãn nghe theo.

Chỉ là nháy mắt tiếp theo, thân thể của cô liền căng thẳng lên.

Chỉ nghe Tần Phong nói: "Cởi quần ra."

Ôn Ngọc theo bản năng liền muốn xoay người đứng lên, lại bị Tần Phong một cái liền đè lại.

"Không nghĩ muốn chính mình cởi, anh giúp em cũng được." Tần Phong nói xong liền muốn ra tay.

Ôn Ngọc vội vàng đè lại mông của chính mình, ngẩng đầu nhìn anh, lúc này mới phát hiện trên tay anh cầm một lọ thuốc mỡ gì đó.

"Em không bị thương." Ôn Ngọc lần này đầu óc xoay chuyển cực kỳ nhanh, cho rằng anh hiểu lầm cô mới vừa rồi bị kia mấy người đàn ông kia ức hiếp bị thương.

"Cởi." Tần Phong híp mắt, âm thanh so với vừa rồi lạnh vài phần.

Ôn Ngọc trong lòng giật mình, không rên một tiếng, nhanh nhẹn liền đem quần ngoài kéo xuống rồi.

Sau đó nằm ở trên ghế sofa giả chết.

Tần Phong mặt trầm xuống, ngồi ở sau lưng cô, không nói được một lời liền đem quần lót của cô kéo xuống, vặn mở thuốc mỡ mà bắt đầu vẽ loạn.

Ôn Ngọc đưa tay che khuôn mặt đang đỏ ửng của mình, khó chịu đến thân thể đều đã cứng ngắt rồi.

"Thả lỏng." Tần Phong một cái tát đánh vào trên người cô.

"Đau." Ôn Ngọc ủy khuất hô.

"Em lại vẫn biết đau?" Tần Phong lạnh giọng nói, "Lần sau lại còn dám nữa hay không?"

"Không dám rồi." Ôn Ngọc ồm ồm nói.

"Không dám cái gì rồi hả?" Tần Phong liếc cô một cái, hoài nghi cô có hiểu biết chính xác anh đang tức cái gì hay không.

Quả nhiên, Ôn Ngọc nói ra thiếu chút nữa tức chết anh.

Ôn Ngọc nói: "Em lần sau tuyệt đối không dám theo dõi anh nữa rồi."

Tần Phong hận không thể đem cả lọ kem tẩy lông kia đều đã thoa hết lên người cô, lạnh mặt nói: "Về sau muốn cùng anh ra ngoài, liền trực tiếp nói với anh, không được lén lút theo sát, như vậy rất nguy hiểm, có biết hay không?"

"A? A...!" Ôn Ngọc vui mừng gật đầu lia lịa.

Tần Phong ý tứ là, về sau cô không cần lén lút theo dõi anh nữa rồi hả?

Tần Phong đối với phản ứng trì độn của cô quả thực bất đắc dĩ vô cùng.

Tối hôm qua hai người nói chuyện nhiều như vậy, cô vừa mới đồng ý với anh về sau đến đâu cũng đều đã đi theo anh. Mới một ngày người phụ nữ này liền đã quên.

Giác ngộ thật sự quá thấp.

Tần tiên sinh cảm thấy được, anh cần phải nói chuyện được rõ ràng thêm một chút.

"Về sau nhìn đến có đàn ông đến gần, phải lập tức rời đi biết không? Còn có, về sau ra ngoài nhất định phải để cho vệ sĩ đi theo em..."
Tần Phong thấy Ôn Ngọc muốn phản bác, vẻ mặt bình tĩnh bỏ thêm một câu, "Nếu lỡ gặp phải Hồng Tinh Huy liền phiền toái rồi."

"Được, nghe lời anh." Ôn Ngọc gật gật đầu, tâm lý bóng mờ đối với Hồng Tinh Huy đã không thể dùng tự do cân nhắc rồi.

"Về sau nhìn thấy anh không thể chạy, nhớ kỹ chưa?" Tần tiên sinh tiếp tục giáo dục.

Ôn Ngọc gật đầu, nghĩ thầm nếu không phải anh tính tình tệ như vậy, cô cũng không muốn chạy đâu.

Cô ra cửa thời điểm quên mang tiền bạc, chỉ ở trong ví tiền tìm được ít tiền xu, khi trở về phải đổi xe đến ba lần!

"Được rồi, đi lên rửa." Tần Phong满眼 ý thường thức thành quả công tác chính mình, vỗ vỗ cái mông đầy đặn của Ôn Ngọc.

"Anh thoa thứ gì cho em đó?" Ôn Ngọc một bên đỏ mặt kéo quần lên, một bên hướng tay Tần Phong nhìn qua.

Tần Phong tay mắt lanh lẹ đem bình hướng trong túi quần giấu đi, không nề mặt nói: "Vẫn còn không đi!"

Ôn Ngọc chỉ thấy bộ dáng đại khái của cái bình kia, mơ hồ cảm thấy được có chút nhìn quen mắt, một bên nghĩ muốn một bên hướng tới trên lầu đi đến.

Ngay lúc cô tắm rửa tẩy đến một nửa thời điểm, bỗng nhiên thoáng nhìn qua trên bồn rửa tay trong phòng tắm đặt một lọ thuốc mỡ nhỏ.

"Kem tẩy lông?" Ôn Ngọc theo bản năng sờ soạng mông, giận.

"Anh ấy làm sao có thể như vậy!" Ôn Ngọc có chút ủy khuất.

Cô lại không phải cố ý bị mò mẫn, anh vậy mà thoa kem tẩy lông cho cô! (*Tui chả hiểu thoa kem tẩy lông làm gì ^_^*)

Chỉ là xong ra ngoài thời điểm, phát hiện Tần Phong đã nằm ở trên giường ngủ thiếp đi.

"Hừ, sáng sớm ngày mai tìm anh tính sổ." Ôn Ngọc cười nói thầm, bò lên giường.

Chờ cô ngủ rồi, Tần Phong mới vụng trộm mở mắt ra, âm thầm lau mồ hôi lạnh.

"Vẫn lại là ngứa một chút mới tốt, dễ gạt gãi."

Anh lúc trước muốn đi phòng tắm cùng cô tắm uyên ương, nào biết vừa mới đi vào liền thấy cô nhìn chăm chăm lọ kem tẩy lông trên bồn rửa tay kia, lúc này sợ tới mức liền chạy ra.

Anh xoay người đem cô kéo vào trong ngực, nhớ tới một chỗ xúc cảm kia, người có chút ngứa.

Ngày hôm sau, Ôn Ngọc là trên mặt cảm giác ngứa làm tỉnh.

Cô mở mắt ra, liền nhìn đến mặt Tần Phong phóng đại trước mặt.

"Anh đang làm cái gì?" Ôn Ngọc ngồi bật dậy, nhìn đến Tần Phong tại hướng trên mặt của cô lau xuống thứ gì đó.

"Phụ nữ các em không phải luôn che mặt mình không đủ trắng không đủ bóng loáng?" Tần Phong nhớ lại lúc trước trong lúc vô tình nghe được thư ký hành chính của anh tán gẫu chuyện về làm đẹp, cười nói, "Anh nghĩ được một biện pháp tốt, có thể cho mặt của em càng bóng loáng."

"Thật sao?" Ôn Ngọc mắt sáng lại sáng, nhưng vừa muốn khen ngợi anh, bỗng nhiên thoáng nhìn trong tay anh cái bình nhỏ quen thuộc kia, trong phút chốc liền cứng lại rồi.

"Kem tẩy lông!" Trong đầu cô chỉ còn lại có cái ý nghĩ này.

Tần Phong vậy mà lấy kem tẩy lông thoa lên mặt cô!

"Anh... Anh khốn nạn!" Ôn Ngọc tức giận đến lập tức đẩy anh ra, nhảy xuống giường bỏ chạy.

Lần này là thật giận rồi!

Lòng thích cái đẹp ai cũng đều có, huống chi cô vẫn lại là cái bộ dáng cực kỳ xinh đẹp! Hiện tại, mặt cô nhắn nhụi bóng loáng, lại bị anh thoa đầy kem tẩy lông lên mặt!

Ôn Ngọc vừa đi một bên thay đổi sắc mặt một bên khóc, ủy khuất đến muốn thắt cổ rồi.

"Quân nhi!" Tần Phong có chút phản ứng không kịp.

Không đến mức động khí lớn như vậy đi?

"Anh tránh ra!" Ôn Ngọc thấy anh đuổi theo bỏ chạy, nhanh nhẹn chui tọt xuống dưới lầu nghĩ muốn vào toilet rửa mặt, tùy tiện chọn một cái áo khoác bao quấn lên người.

Tất cả động tác siêu cấp nhanh chóng. Tần Phong đuổi theo ra tới thời điểm, cô đã chạy trốn không ảnh rồi.

"Ngăn Ôn tiểu thư lại." Tần Phong một bên gọi điện thoại cho phòng an ninh một bên đuổi theo.

Đúng là đến chỗ cửa lớn, bọn họ lại phát hiện Ôn Ngọc từ đâu liền không đến đây.

Tần Phong tìm một vòng, đều đã không tìm được Ôn Ngọc.

"Thật đúng là rất biết cách trốn chạy." Tần Phong bất đắc dĩ nhìn thoáng qua nhà Bùi Dịch bên cạnh, hướng tới "Cửa sau" trước anh cùng Ôn Ngọc lần đầu tiên vào đi đến.

Đây là lúc trước anh đặc biệt thiết kế, chính là vì hai nhà đi lại thuận

tiện.

Hiện tại, trái lại thành con đường tốt để Ôn Ngọc chạy trốn rồi.

"Năm năm không gặp, trái lại càng ngày càng thông minh." Tần Phong bật cười.

Ôn Ngọc nếu như từ cửa chính đi, phỏng chừng đã sớm bị bắt được.

Bên này, Ôn Ngọc đến chỗ hậu hoa viên nhà Tô Thi Thi, nguyên nhân vì tức giận không để ý đường đi cứ cắm đầu mà chạy, đợi khi phản ứng kịp thời điểm, vậy mà phát hiện chính mình lạc đường rồi!

"Kỳ quái, thấy thế nào đều giống nhau!" Ôn Ngọc đi tới vài vòng trong vườn cây đào, phát hiện nơi này cây cối bất luận nhìn theo hướng nào đều là một dạng, từ đầu tìm đường không ra.

"Đúng, Kim Chỉ Nam!" Ôn Ngọc nghĩ muốn dùng di động tải xuống một cái Kim Chỉ Nam hoặc là bản đồ, nhưng vừa sờ túi tiền mới phát hiện vừa rồi chạy quá mau, không mang theo điện thoại.

"Đại Cầu Tử, Tiểu Vịnh." Ôn Ngọc la lớn, nghĩ muốn kêu gọi hai con chó.

Nhưng hô hồi lâu, cũng không có phản ứng.

"Thi Thi, cô hẳn không cả chó cũng đều đã mang đi du lịch chứ?" Ôn Ngọc đều đã muốn khóc.

Cô còn không biết, Tô Thi Thi bởi vì là ngồi máy bay tư nhân, đâu chỉ mang theo chó, đến hai con ngựa đều đã mang đi rồi!

Ngay tại lúc cô đi được vừa mệt vừa đói gần như tuyệt vọng thời

điểm, nơi xa phát ra giọng Tần Phong nhàn nhạt: "Lại còn muốn chạy nữa không?"

"Tần Phong!" Ôn Ngọc trong lòng vui vẻ, Cô kéo tay áo bò lên cây đào nghĩ muốn thấy rõ ràng Tần Phong ở nơi nào.

"Ngốc ở nơi đó đừng nhúc nhích!" Tần Phong sợ tới mức mặt trắng, khẩn trương chạy đi vào.

Một lúc sau, Tần Phong đem Ôn tiểu thư từ trên cây ôm xuống, nhìn chằm chằm ánh mắt cô hỏi: "Về sau lại còn dám như vậy nữa hay không?"

Ôn Ngọc đang muốn nói chuyện, nghe được di động Tần Phong vang ròi.

Tần Phong ôm cô bất tiện, cô liền hảo tâm giúp anh từ trong túi áo mò mẫn lấy điện thoại.

Vừa thấy, mặt lúc này liền đen.

Điện báo biểu hiện: Lý Hình Nhi.

Mọi người sáng hảo ~!~

Hôm qua mạng với wat lại dở chứng ko đăng được, hôm nay đăng bù nhé! Dự tính 5c, ai đọc hơm =))

Chương 671: Ghen tị

"Bạn gái tai tiếng của anh gọi điện thoại đến rồi." Ôn Ngọc khuôn mặt đen lại, đưa điện thoại di động lập tức nhét vào trong tay Tần Phong, chính mình nhảy đến trên mặt đất.

"Lý Hình Nhi?" Tần Phong nhướn mày, đối với cuộc điện thoại này trái lại cũng không có ngạc nhiên là bao, nhưng hiển nhiên tới không phải lúc.

"Ghen tị?" Anh không nghe điện thoại, ghé sát vào bên tai Ôn Ngọc, cười hỏi.

"Hừ." Ôn Ngọc nho nhỏ hừ một tiếng.

Cô biết chính mình trước nghĩ sai rồi, Tần Phong cùng Lý Hình Nhi không có gì. Nhưng mà phụ nữ trời sinh thích ăn dấm chua, nhớ tới Tần Phong trước cùng Lý Hình Nhi cố ý thân cận, cô không để ý đó là không có khả năng.

"Em không đồng ý, anh đây liền không nghe rồi." Tần Phong vô lại ôm cô, khẽ cười nói.

Ôn Ngọc lông mi dài run rẩy, tròng mắt liền xoay tròn, có chút tò mò Lý Hình Nhi vì cái gì tìm anh.

"Nếu không... Anh vẫn lại là nghe đi?" Ôn Ngọc nhỏ giọng nói.

Tần Phong bật cười, liền biết cô gái này này thích buông chuyện hết sức.

Cú điện thoại này, anh thật đúng là không thể không nghe, chẳng thế thì Lý Hình Nhi không biết sẽ làm cái chuyện điên rồ gì hại mình.

Anh đưa điện thoại di động mở loa ngoài, vừa thông liên truyền đến giọng Lý Hình Nhi yếu điệu.

"Tần tổng..." Giọng Lý Hình Nhi mềm mềm dẻo dẻo, nếu chú ý lắng nghe, thật đúng là cùng giọng của Ôn Ngọc có vài phần tương tự.

Ôn Ngọc vừa nghe đến giọng của cô ta, mặt liền kéo xuống, lại ghen tị rồi.

Tần Phong buồn cười nhìn Ôn Ngọc liếc mắt một cái, đối với di động lạnh giọng nói: "Có lời cứ nói."

"Tần tổng, em có cái tin tức nghĩ muốn muốn nói cho anh." Đầu bên kia điện thoại, Lý Hình Nhi đã sớm quyết định chú ý.

Cô ta tối hôm qua suy nghĩ một đêm, nghĩ tới nghĩ lui, vẫn lại là cảm thấy được không thể bỏ qua Tần Phong cây đại thụ này. Mặc kệ Tần Phong đối với cô ta là gặp dịp thì chơi hay vẫn lại là thật sự đối với cô ta có ý, cô ta không thể buông tha!

"Nói." Tần Phong nhàn nhạt nói, không biết trong hồ lô của cô ta bán là thuốc gì.

"Tần tổng hẳn là cùng Hồng nhị thiếu có quen biết đi?" Lý Hình Nhi thật cẩn thận hỏi han.

Tần Phong nhìn Ôn Ngọc liếc mắt một cái, thấy cô gái nhỏ này vừa nghe đến Hồng Tinh Huy sắc mặt liền thay đổi.

Trong mắt anh hiện lên quét xuống lãnh ý, xem ra đoán không lầm, Lý Hình Nhi bị Hồng Tinh Huy đá.

"Nếu còn quanh co lòng vòng, liền cúp đi." Tần Phong lạnh lùng nói.

Lý Hình Nhi vội vàng nói: "Tôi là nghĩ muốn nói cho Tần tổng, Hồng nhị thiếu dường như đối với Ôn tiểu thư có chút tâm tư đặc biệt, hẳn một mực tìm Ôn tiểu thư."

Cô ta dừng một chút, ngữ khí có chút dồn dập hẳn lên: "Em thề em không có nói cho hẳn biết em đã thấy Ôn tiểu thư."

Tần Phong mặt trầm xuống không nói gì.

"Tần tổng, em biết anh thích Ôn tiểu thư, cho nên muốn nhắc nhở anh một tiếng, Hồng nhị thiếu khả năng sẽ gây bất lợi cho Ôn tiểu thư." Lý Hình Nhi nhỏ giọng nói.

Cô ta cũng không biết chính mình đoán đúng hay không, nhưng mà cô ta cực kỳ hiểu rõ, Tần Phong nhất định không nghĩ muốn để cho Hồng Tinh Huy cùng Ôn Ngọc gặp mặt.

"Uh"m, cảm ơn." Tần Phong nghĩ muốn trước ổn định cô ta, giả vờ nói cảm ơn.

Mà Ôn Ngọc nghe được Lý Hình Nhi nói xong, lại hăm nhập đến chỗ xoắn xuýt không yên.

Cô không nghĩ tới Lý Hình Nhi vậy mà sẽ cố ý gọi điện thoại đến nhắc nhở bọn cô, như vậy xem ra cô ta cũng coi như là người tốt.

Nếu là người tốt, cô cảm thấy được mình cũng nên nhắc nhở cô ta

một chút.

Ôn Ngọc thấy Tần Phong muốn gác điện thoại, khẩn trương đoạt lấy điện thoại di động, với người trong điện thoại nói: "Lý tiểu thư, tôi là Ôn Ngọc."

"Ôn tiểu thư?" Đầu bên kia điện thoại Lý Hình Nhi sắc mặt cứng đờ, có cảm giác nói bậy sau lưng bị bắt, xấu hổ không biết nói cái gì.

"Đúng, là tôi." Ôn Ngọc cũng không có cảm thấy được ngữ khí của cô ta có chút cứng nhắc, hảo ý nhắc nhở, "Cực kỳ cảm ơn cô vừa rồi nhắc nhở chúng tôi, tôi cũng có chuyện nghĩ muốn nhắc nhở a."

"Hồng Tinh Huy là kẻ biến thái, cô cùng với hắn sẽ bị thương tổn. Cho nên vẫn lại là tránh xa hắn tìm người bình thường đi, cô lại vẫn còn trẻ tuổi như thế, bộ dạng xinh đẹp, ca hát cũng tốt, sao lại cùng một kẻ biến thái cùng một chỗ."

Ôn Ngọc sợ Lý Hình Nhi không tin, cố ý tăng thêm ngữ khí nói: "Tôi không có lừa gạt cô, tôi chính mắt thấy qua hắn làm chuyện cực kỳ biến thái. Cô ở cùng với hắn, sẽ bị thương."

"Tôi..." Lý Hình Nhi cảm thấy được không thể hiểu nổi rồi, cảm thấy được vị Ôn tiểu thư này có chút quái dị.

Cô ta rời khỏi Tần Phong ở bên cạnh Hồng Tinh Huy, Ôn Ngọc nên là vui mừng mới đúng, bây giờ lại khuyên cô ta rời khỏi Hồng Tinh Huy?

Cô chẳng lẽ không biết, cô ta rời khỏi Hồng Tinh Huy sẽ tiếp tục quấn Tần Phong?

Mà còn, cô ta hoài nghi Ôn Ngọc có phải thật là vì muốn tốt cho cô ta

hay không.

Ôn Ngọc nghe Lý Hình Nhi không nói lời nào, cho rằng bệnh đa nghi của cô ta lại tái phát, lời nói chân thành: "Tôi thật sự không có lừa cô, không tin cô cứ hỏi Tần Phong, chúng tôi đang mở loa ngoài, anh ấy cũng nghe được."

Lý Hình Nhi tại đầu bên kia điện thoại bị nói làm cho tức nghẹn đến cổ đều đã đỏ, tức giận đến nói một câu "Không cần" liền cúp điện thoại.

Mở loa ngoài, cô ta vừa rồi nói những lời này, bọn họ chẳng phải là đều đã nghe được!

Lý Hình Nhi tức giận đến ruột gan đều đau.

Bên này, Ôn Ngọc sửng sờ nhìn bốn chữ trò chuyện kết thúc, có chút buồn bực: "Cô ta tại sao không nghe khuyên bảo a."

Tần Phong bật cười, lấy lại điện thoại, lôi kéo cô đi ra ngoài: "Cho nên về sau không cần cùng loại người không nhìn được lòng tốt của người ta cùng một chỗ, biết rõ không?"

Ôn Ngọc cực kỳ thật sự nghĩ nghĩ, gật đầu: "Em cảm thấy được anh nói rất có đạo lý."

Tần Phong mang theo cô rẽ trái rẽ phải, rất nhanh liền ra khỏi vườn đào.

Ôn Ngọc nhìn đây đường khi đó, có chút không phục: "Em vì cái gì đi không được chứ?"

Tần Phong sợ đã kích đến cô ngốc này, an ủi: "Anh đi tới rất nhiều

lần đã thông thuộc, lần đầu tiên lúc đi cũng thiếu chút lạc đường."

Anh nói chính là thiếu chút nữa, đương nhiên tuyệt đối không có khả năng lạc đường.

Ôn Ngọc nghe xong, lúc này mới tìm về điểm cân bằng.

Nháo một hồi như vậy, cô đem chuyện kem rụng lông trước đó cũng đã quên, bị Tần Phong hai ba câu nói liền lừa trở về.

Chờ cô lấy lại tinh thần thời điểm, đã bị Tần Phong cải trang giả dạng cho mình xong, vụng trộm mang tới trong công ty.

Còn về vị Lý Hình Nhi gọi điện thoại lại tự tìm chuyện mất mặt kia, cúp điện thoại xong liền sinh hờn dỗi thật lâu, mãi đến người đại diện tìm tới cửa.

"Hình Nhi, hôm nay còn muốn đi Hồng nhị thiếu nơi đó sao? Không đi mà nói, chị liền giúp em sắp lịch quay quảng cáo." Chị Vương hôm nay tâm tình không tệ, đi đường đều luôn huýt sáo.

Lý Hình Nhi thân thể cứng đờ. Cô ta bị Hồng Tinh Huy đuổi ra ngoài, phải làm như thế nào để đi?

"Có hoạt động tiếp sao?" Lý Hình Nhi vẻ mặt bình tĩnh dờ đi đề tài.

"Chuyện của em cùng Hồng nhị thiếu đã truyền ra ngoài, những kẻ nịnh bợ kia còn không mau vội vàng chạy tới mời em?" Chị Vương cười nói, gắp Lý Hình Nhi vẻ mặt phiền muộn, cho rằng cô ta đang sầu não, tiến lên vỗ vỗ bờ vai cô ta.

"Nghĩ thoáng một chút, giới này là như vậy. Vận em đỏ, vận người nâng. Thất bại, vận người giẫm lên. Hiện tại mượn chuyện cùng

Hồng nhị thiếu, chúng ta nhân cơ hội này giành lấy mấy cái hợp đồng. Chờ địa vị của em được củng cố, sẽ không sợ rồi."

Lý Hình Nhi trong mắt hiện lên quét xuống âm đạm, trong lòng cực kì phiền muộn.

Cô ta cũng không đơn giản muốn làm ca sĩ, còn muốn tiến quân điện ảnh và truyền hình. Cô ta vốn là không có gốc rễ, dựa vào một cuộc thi tuyển chọn ca sĩ một bước lên mây, nhưng dù sao không phải kế lâu dài.

"Trước quay quảng cáo đi." Lý Hình Nhi nhàn nhạt nói, tạm thời vẫn còn không muốn để cho chị Vương biết cô ta cùng Hồng Tinh Huy ngoạn chơi xong rồi.

Chị Vương đương nhiên thích sự chuyên nghiệp của cô ta, lập tức đi an bài rồi.

Chờ chị ta đi rồi, Lý Hình Nhi vô lực tựa vào trên ghế, thì thào nói: "Mặc kệ trả giá lớn thế nào, mình nhất định sẽ trở nên nổi bật!"

Cô ta còn không biết, cô ta điện thoại cho Tần Phong vừa rồi kia, đã gây ra đại họa.

Hồng Tinh Huy là người tâm lý vặn vẹo, đối với phụ nữ của chính mình ham muốn khống chế đạt tới cực kỳ biến thái. Mỗi người phụ nữ cùng hắn chơi đùa, hắn đều đã cho người ta ở trong điện thoại di động của bọn họ gắn máy nghe trộm, nghe trộm toàn bộ hành tung.

Lý Hình Nhi gọi cho Tần Phong cú điện thoại kia, không sót một câu bị nghe lén toàn bộ.

Hồng Kỳ Ngôn nhận được tin tức cấp dưới báo lại chạy tới nghe

được đoạn đối thoại này thời điểm, chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh đều đã xuống đến nơi.

"Ôn Ngọc vậy mà vẫn cùng với Tần Phong?" Hồng Kỳ Ngôn cảm tai nghe tay đều phải run lên.

Bọn họ kiểm tra tín hiệu định vị Ôn Ngọc gửi Hồng Tinh Huy cùng với tín hiệu di động của cô đều ở khu biệt thự Tây Sơn kia. Cho dù là hiện tại, bọn họ lập tức kiểm tra đến vị trí của cô hiện tại, nhưng lại nhận được tín hiệu Ôn Ngọc vẫn đang ở chỗ ngọn núi kia.

"Xong rồi, bị Tần Phong lừa giỡn rồi." Hồng Kỳ Ngôn xoa mồ hôi lạnh, không biết nên làm thế nào mới tốt.

Nếu để cho Hồng Tinh Huy biết năm năm này bọn họ vẫn giám thị sai lầm rồi, nhất định sẽ giết hắn!

Nhưng mà biết chuyện không báo...

"Không được, nếu là cho cậu ta biết mình biết mà không báo, chỉ sợ chết càng thảm hại hơn." Hồng Kỳ Ngôn nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy được cần phải đi nói cho Hồng Tinh Huy.

Chẳng thế thì, Hồng Tinh Huy có khi là để cho hắn sống không bằng chết!

Ngay khi hắn quyết định đứng lên đi tìm Hồng Tinh Huy thời điểm, cửa phòng theo dõi mở ra rồi.

"Đại thiếu gia?" Hồng Kỳ Ngôn nhìn thấy người vào, trong lòng liền là hồi hộp.

Hồng Hưng Nhiên sao mà tới vừa khéo!

Chương 672: Bị phát hiện

"Tổng giám đốc." Hồng Kỳ Ngôn vội vàng đứng lên đứng ở một bên, có chút không dám nhìn Hồng Hưng Nhiên.

"Uh"m." Hồng Hưng Nhiên gật gật đầu, tầm mắt thẳng tắp địa hướng tới máy theo dõi nhìn qua.

"Tổng giám đốc, cái này..." Hồng Kỳ Ngôn không biết nên giải thích như thế nào.

Đây là Hồng Tinh Huy đặc biệt phân phó mở ra một phòng làm việc, một dạng chỉ có người của Hồng Tinh Huy đến. Tuy mấy vị lãnh đạo cao cấp của công ty đều biết đây là Hồng Tinh Huy dùng để giám thị những người phụ nữ của hắn, nhưng mọi người cũng là hiểu trong lòng mà không nói.

Không nghĩ tới hôm nay Hồng Hưng Nhiên lại muốn tới nơi này.

"Cậu đều đã nghe được cái gì?" Ngay tại Hồng Kỳ Ngôn không biết nên tìm cái cớ gì để chuồn đi thông báo cho Hồng Tinh Huy thời điểm, Hồng Hưng Nhiên bỗng nhiên lên tiếng rồi.

Hồng Kỳ Ngôn trong lòng lại là hồi hộp, làm bộ nghe không hiểu lời của anh ta nói: "Không biết tổng giám đốc chỉ cái gì?"

Hồng Hưng Nhiên nhàn nhạt nhìn hắn, bình tĩnh phun ra một cái tên: "Ôn Ngọc."

Hồng Kỳ Ngôn mặt liền trắng vài phần, cường chống giả bộ hồ đồ:

"Tổng giám đốc như thế nào đột nhiên nhắc tới Ôn tiểu thư rồi hả?"

Hồng Hưng Nhiên hướng hai người khác trong phòng liếc mắt ra hiệu.

Hai người kia lập tức lui ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

"Bọn họ là người của tôi." Hồng Hưng Nhiên bình tĩnh nói.

"Cái gì?" Hồng Kỳ Ngôn lần này mặt thật sự trắng.

"Kỳ Ngôn." Hồng Hưng Nhiên nhàn nhạt bỗng nhiên nghiêm túc nhìn Hồng Kỳ Ngôn, "Cậu là cô nhi, là Hồng gia cho cậu cái họ, nuôi dạy cậu lớn lên. Từ nhỏ liền đi theo Tinh Huy, tôi biết cậu đối với Hồng gia trung thành."

"Đại thiếu gia, tôi đối với Hồng gia tuyệt đối không có hai lòng." Hồng Kỳ Ngôn xoa mồ hôi lạnh nói.

Hồng Hưng Nhiên càng là bình tĩnh như thế này, hẳn lại càng thấy được sợ hãi. Nếu hai người kia là người của Hồng Hưng Nhiên, vậy hẳn nghe lén được chuyện của Ôn Ngọc kia hơn nữa muốn đi nói cho Hồng Tinh Huy, Hồng Hưng Nhiên nhất định đã biết rõ.

"Hồng gia đã không còn là Hồng gia trước đây. Hiện tại Hồng gia, muốn sạch sẽ." Hồng Hưng Nhiên sắc mặt nghiêm túc như vậy, nhìn chăm chăm vào mặt Hồng Kỳ Ngôn nói, "Nhị thiếu gia có thể nháo loạn, nhưng mà tất phải tuân thủ một chút nguyên tắc."

"Thứ nhất, không vi phạm pháp luật. Thứ hai, không cùng Tần Phong Bùi Dịch những người đó đối địch. Cái khác, tôi có thể mở một con mắt nhắm một con mắt." Hồng Tinh Huy nhìn thoáng qua máy nghe lén, ánh mắt tối sầm lại.

"Đem chuyện cậu biết lập tức giữ kín ở trong lòng, coi như là cậu giúp Tinh Huy một lần, Hồng gia sẽ nhớ kỹ việc tốt của cậu."

Hồng Hưng Nhiên nói xong liền hướng tới cửa đi đến, tới cửa thời điểm, quay đầu nhìn Hồng Kỳ Ngôn, lộ ra một cái ấm áp tươi cười: "Chuyện hôm nay, cũng chỉ có cậu và tôi tôi biết, nhớ kỹ?"

Hồng Kỳ Ngôn cứng ngắc gật đầu: "Nhớ kỹ."

Hồng Hưng Nhiên lúc này mới bình tĩnh đi ra ngoài.

Khi cửa khép lại một khắc kia, Hồng Kỳ Ngôn mới nhẹ nhàng thở ra, chỉ cảm thấy chính mình vừa rồi giống như trải qua đại chiến một dạng.

"Đại thiếu gia đây là lựa chọn cùng Tần Phong bọn họ hợp tác rồi." Hồng Kỳ Ngôn xoa xoa trán đổ đầy mồ hôi lạnh, trong lòng rất loạn.

Hắn không dám phản bội Hồng Tinh Huy, nhưng mà Hồng Hưng Nhiên đã nói như vậy hắn cũng không dám không nghe.

"Coi như giúp Tinh Huy một lần." Trong đầu hắn nhớ tới Hồng Hưng Nhiên đã nói như vậy, cắn răng một cái, quyết định tạm thời đem chuyện này dấu diếm rồi.

Hắn biết, Hồng Tinh Huy lần này là chơi với lừa.

"Nhưng mà đại thiếu gia, liên tính cậu để cho tôi gạt cũng không có tác dụng a, nhị thiếu đã sớm bắt đầu, sợ là lập tức sẽ có hành động mới rồi." Hồng Kỳ Ngôn thở dài một tiếng, làm cấp dưới hắn cũng không cách nào thay đổi quyết định của Hồng Tinh Huy.

Hồng Tinh Huy cướp đoạt Lý Hình Nhi chỉ là bước đầu tiên, tiếp tục, mới chính thức bắt đầu.

Hồng Kỳ Ngôn đoán không lầm, Hồng Tinh Huy đã bắt đầu chống đối Tần Phong, tính toán tìm cách ép ra Ôn Ngọc xuất hiện. Hấn cùng ngày liền ra cho Hồng Kỳ Ngôn một số mệnh lệnh, để cho hấn đi điều tra hành trình của Tần Phong mấy ngày này tới.

Hồng Kỳ Ngôn hiện tại lo lắng nhất ngược lại là Lý Hình Nhi, sợ cô ta chạy đi tìm Hồng Tinh Huy cáo mật.

Nhưng ngày hôm sau xảy ra một chuyện, để cho hấn đối với Tần Phong lại nhìn bằng cặp mắt khác xưa.

"Xem ra Tần tổng bọn họ sớm đã có chuẩn bị rồi." Hồng Kỳ Ngôn nhìn tin tức giải trí mới nhất, thì thào nói.

Trong tin tức, đúng là về Lý Hình Nhi.

Tại một studio chụp ảnh, Lý Hình Nhi mới vừa kết thúc một cái hoạt động chụp ảnh đang ngồi xuống nghỉ ngơi, chị Vương liền hưng phấn chạy tới.

"Hình Nhi, bây giờ thật sự bận rộn, chúng ta vừa nhận được mười cái show diễn, mặt khác còn có lời mời đóng phim điện ảnh mà em hi vọng nhất, ngoài ra còn có hai cái chụp ảnh quảng cáo, cùng với một cái làm người phát ngôn."

"Cái gì?" Lý Hình Nhi ngẩn ngơ, không thể tin được lỗ tai chính mình.

Liền tính trước đây thời điểm cô ta đang được hâm mộ nhất, cũng không có lập tức nhận được quá nhiều hợp đồng như vậy.

"Em muốn một bước lên minh tinh hạng A rồi, sau này đều là con đương thăng tiến trải thảm đỏ thôi!" Chị Vương hưng phấn mà ôm lấy cô ta, hưng hăng hôn một cái, "Em có biết là bộ phim điện ảnh kia là gì không? Là bộ phim đang rất được mong chờ, lập tức muốn tiến hành quay Tần Hán truyền kỳ đó, em diễn nữ chính! Chị đã giúp em đồng ý, buổi chiều bọn họ sẽ tới đây ký hợp đồng!"

"Chị Vương chị mau nhéo em một cái, em có phải đang nằm mơ hay không?" Lý Hình Nhi kích động đều đã không thể tin được rồi.

Đóng phim chính là điều cô ta tha thiết mơ ước, không nghĩ tới nhanh như vậy đã tới rồi.

"Còn một tin tức tốt nói cho em biết, đây là Tần tổng âm thầm sắp xếp. Chị đã nói anh ta đối với em là thật tâm mà?" Chị Vương hưng phấn nói.

Cô ta nói chuyện âm thanh không nhỏ, studio rất nhiều người đều đã nghe được, lập tức đi đến cùng Lý Hình Nhi nói chúc mừng.

Lý Hình Nhi đối với ánh mắt của bọn họ không hề xa lạ. Trước kia cô nghe nói một vị diễn viên nào đó nhận được hợp đồng đóng phim thời điểm, cũng có rất nhiều người hâm mộ chạy đến chúc mừng như vậy.

Phong thủy luân chuyển, không nghĩ tới hiện giờ chuyển tới nhà cô ta.

"Khẩn trương dọn dẹp một phen, muốn đến giờ chụp ảnh kế tiếp rồi." Chị Vương thúc giục nói.

"Uh"m!" Lý Hình Nhi chỉ cảm thấy nháy mắt thân trần ngập nhiệt tình.

Trong văn phòng CEO tập đoàn Hợp Hán Kiến Nghiệp trụ sở Bắc Kinh, Ôn Ngọc ngồi ở khu làm việc Tần Phong chuyên môn vì cô sắp xếp, chính đang xem tin tức về Lý Hình Nhi.

Sáng sớm, mỗi đầu đề trên các tạp chí lớn đều là vị nữ ca sĩ chợt đột nhiên đụng phải đại vận đồ này. Hơn nữa có truyền thông vụng trộm suy đoán nói, toàn bộ chuyện này đều là Tần Phong ban cho, ám chỉ hai người chuyện tốt đến gần!

"Hừ!" Ôn Ngọc càng xem càng tức giận, âm thầm xé toác liếc mắt nhìn Tần Phong nơi xa đang làm việc một cái.

Nếu không phải người này đối với công việc tình tính tình đặc biệt táo bạo, cô đã sớm chạy tới cùng anh lý luận rồi!

Lại vẫn lừa gạt cô nói cùng Lý Hình Nhi kia không có gì, vậy bây giờ là chuyện gì xảy ra?

Cô còn không có tức giận xong, tin nhắn trong máy tín liền bùng nổ rồi.

"Ngọc, Tần tổng nhà cô thực cùng hồ ly tinh kia gian díu rồi hả?" Một người bạn chuyên làm tin tức giải trí gửi đến hỏi.

Ôn Ngọc vừa thấy vị này chính là ký giả chuyên viết những tin tức thật trong giới giải trí cũng nói như vậy, tâm nhất thời trầm trầm, vô cùng chán nản gửi qua mấy cái icon khóc lớn tan nát cõi lòng.

Ở trước mặt những người bạn này của mình, cô vẫn đều đã cực kỳ ngay thẳng, có cái gì thì nói cái đó, làm nũng khóc lóc kể lể châm chọc đều là không giấu giếm.

Đối phương lập tức gửi tới một cái icon an ủi.

"Ngoan, Tần tổng khẳng định đối với cô ta là không thật tâm, liền là chơi đùa, cô không cần quá để ý."

Lúc này, một phóng viên khác gửi đến một tin tức.

"Tôi đã xác định, chính là Tần tổng sắp xếp. Nhưng mà cô ta cho tới bây giờ đóng phim qua, chỉ là cái bình bông di động, mặt đơ như khúc cây quay cái MV cũng không xong, nghe bảo đạo diễn bộ phim kia tính tình rất khủng bố, khẳng định cô ta sẽ cực kỳ thảm. Cho nên cô an tâm đi, cũng không phải đóng phim thì sẽ càng nổi tiếng. Cô ta nói không chừng sẽ trở thành nữ chính bị mắng thảm nhất trong lịch sử điện ảnh."

Ôn Ngọc vừa nghe liền vui vẻ, khẩn trương hỏi: "Thật sao? Cô không gạt tôi chứ?"

Đối phương thấy đánh chữ phiền toái, trực tiếp gửi qua một tin nhắn âm thanh ghi lại giọng nói.

"Tôi lừa cô để làm chi? Người phụ nữ kia muốn có kỹ năng diễn xuất không có kỹ năng, muốn nhan sắc không có nhan sắc, có ca hát còn có thể. Cô nói xem cô ta hảo hảo làm ca sĩ không thì tốt rồi, lòng tham không đáy rắn nuốt voi, cũng không sợ no chết."

"Tôi cảm thấy được cô ta rất xinh đẹp mà." Ôn Ngọc gửi qua đi một đoạn văn tự.

Đối phương lập tức sẽ tới một đoạn giọng nói.

"Cô ta phẫu thuật thẩm mỹ cả khuôn mặt, chỗ nào giả mà cô cũng trầm trồ khen ngợi xem sao? Tôi nói cho cô nghe, chúng ta không được chịu thua kém cô ta, người giống như cô mỹ nữ đẹp tự nhiên

vậy mà tranh không lại một tiểu yêu tinh sao, có bề mặt hay không! Bất quá nói thật, Tần tổng có phải ánh mắt có vấn đề hay không, vậy mà sẽ nhìn tới cái loại người phụ nữ thích làm ra vẻ kia."

Ôn Ngọc cực kỳ thật sự gửi qua đi một đoạn văn tự: "Tôi cũng thấy được ánh mắt anh ấy không tốt lắm."

"Hô hô, cô cũng thấy được Tần tổng nhà cô ánh mắt không tốt lắm đúng hay không? Anh ta nếu là ánh mắt tốt, lúc trước cũng sẽ không chia tay với cô rồi."

Ôn Ngọc nghĩ nghĩ, cực kỳ ngạo kiều trả lời nói: "Lúc trước, hình như là tôi đá anh ấy."

Đối phương gửi lại một đoạn tiếng thét chói tai.

"Thực ra là cô đá Tần tổng sao? Ôn Ngọc, có phải chị em tốt hay không, tin tức lớn như vậy, cô vậy mà không nói cho tôi biết! Liên tính tôi không viết ra, để cho tôi đã nghiên cũng được mà? Cô quá không nghĩa khí rồi. Bất quá đá tốt lắm, loại người trắng hoa thích gieo tình khắp nơi này...."

Ôn Ngọc chính đang nghe, bỗng nhiên cảm giác đỉnh đầu bao phủ một mảnh bóng đen.

Cô ngẩng đầu vừa thấy, sợ tới mức nhanh đem di động giấu đi.

Nhưng giọng nói còn đang truyền phát.

"Ngọc, nghe tôi, Tần tổng người như vậy hoặc là cô triệt để hàng phục anh ta. Nếu là cô hàng phục anh ta không được, liền sớm đá anh ta biến đi. Cô nói xem cô đều đã dỗi theo anh ta năm năm, cũng đủ rồi, khẩn trương đổi người yêu mới đi."

Chương 673: Cái gì kêu một lần sảy chân để hận nghìn đời

Cái gì kêu một lần sảy chân để hận nghìn đời! Cô chính là cái ví dụ!

Sáng mai tin tức đầu đề có thể xuất hiện tin nóng "Một Thiết Kế Sư nội thất buồn dưa lê nói xấu một vị tổng giám đốc, bị hấn giết người diệt khẩu?"

Ôn Ngọc cảm thấy được, lúc này Tần Phong sắc mặt cũng rất có dấu hiệu giết người diệt khẩu.

"Cái kia... Em... Em... Em đau bụng, phải đi nhà vệ sinh." Ôn Ngọc cực kỳ không tiền đồ bỏ chạy.

Trên chỗ ngồi của cô, người bạn phóng viên thấy việc nghỉa hăng hái làm còn đang một cái vè gửi đoạn ghi âm cho cô ra chủ ý.

Ôn Ngọc bịt lấy lỗ tai, không dám tiếp tục nghe.

Tần Phong đứng tại chỗ, mặt không chút thay đổi nhìn một hồi, cầm lấy di động Ôn Ngọc, bật ghi âm, trầm giọng nói.

"Ý kiến của cô không sai, bất quá cô ấy không dùng đến."

Nói xong, buông ra ngón cái, gửi đi thành công.

Thế giới nhất thời thanh tịnh.

Trong phòng làm việc của một tòa soạn nào đó, chợt phát ra một

tiếng kêu thảm thiết thê lương.

"A, tôi chết chắc rồi! A, cái nha đầu ngu xuẩn kia, vậy mà không nói cho tôi biết bọn họ vậy mà cùng một chỗ! A, tôi làm sao bây giờ, tôi sắp bị giết rồi!"

Ôn tiểu thư trốn trong nhà vệ sinh, vểnh tai nghe ngóng động tĩnh bên ngoài trong lòng hồi hận vô cùng.

"Sớm biết như vậy nên trực tiếp chạy đến nhà vệ sinh bên ngoài rồi. Làm sao bây giờ? Tần Phong giống như thật sự tức giận." Ôn Ngọc thất ngón tay, nhớ lại muốn như thế nào nhận sai hiệu quả sẽ tốt một chút.

Nhưng trên thực tế, chờ cô rất không dễ dàng có dũng khí ra ngoài, lại phát hiện trong văn phòng không có một bóng người, Tần Phong không thấy nữa.

"Xong rồi xong rồi, thật sự tức giận rồi!" Ôn Ngọc vội vàng chạy đến bên cạnh bàn làm việc, nghĩ muốn lấy điện thoại gọi cho Tần Phong.

Nhưng lật tung khắp cả căn phòng làm việc cũng chưa tìm thấy di động chính mình.

Cô chạy tới cửa, cửa cũng mở không ra.

Được, giam kín rồi. Còn không có thiết bị liên lạc.

"Hừ, nói như vậy em sẽ không cần giải thích với anh rồi!" Ôn Ngọc cũng giận rồi.

Bọn họ vụng trộm nói xấu anh là không đúng, nhưng mà kẻ ngốc cũng đều đã nghe ra được bạn của cô không có ác ý. Người đàn ông

nhỏ mọn kia vậy mà tin là thật rồi!

Bây giờ thật là Ôn tiểu thư hiểu lắm rồi. Tần Phong lúc này vội vàng được sút đầu mẻ trán, đâu nào có công phu sinh loại hờn giận không đâu này.

Tần Phong họp xong cũng đã là hai giờ sau, trong lúc vụng trộm trở về xem qua Ôn tiểu thư, thấy cô chính đang cúi đầu vẽ, tiện không có làm phiền cô.

"Tần tổng, người âm thầm trợ giúp Lý Hình Nhi tin tức đã bị truyền ồn ào huyên náo, Hồng nhị thiếu phòng chừng cũng biết rồi." Thừa dịp nghỉ ngơi thời điểm, Hà Hạo Lâm lặng lẽ ghé sát vào bên cạnh Tần Phong cười nói.

Tần Phong nhíu mày: "Lý Hình Nhi bên kia người an bài có tốt hay không?"

Thế giới này không có chuyện gì là bí mật không ai biết. Anh trợ giúp Lý Hình Nhi trải thảm cho cô ta phát triển sự nghiệp, Hồng Tinh Huy không có khả năng không biết.

Chuyện này cũng là bước đầu tiên trong kế hoạch của bọn họ.

Chỉ là anh vẫn còn không muốn để cho Hồng Tinh Huy nhanh như vậy liền biết Ôn Ngọc ở đâu.

"Đã âm thầm phái người đi theo." Hà Hạo Lâm nói, kỳ thật trong lòng có chút không quá hiểu được, không biết Tần Phong vì cái gì đột nhiên muốn nâng đỡ Lý Hình Nhi.

Mục đích của anh, hiển nhiên không đơn thuần chỉ như vậy.

Tần Phong mục đích đương nhiên không phải vì Lý Hình Nhi, mà là Hồng Tinh Huy.

Bọn họ dự liệu không sai, Hồng Tinh Huy rất nhanh liền biết chuyện này, hơn nữa giận tím mặt.

"Tần Phong, anh giỏi lắm, hạ quyết tâm muốn cùng tôi đối nghịch đúng không?" Hồng Tinh Huy trong mắt hiện lên quét xuống ánh sáng lạnh, "Tôi mặc kệ anh đối với Lý Hình Nhi này hư tình hay là giả ý, tôi đều sẽ không cho phép anh có lỗi với Ôn Ngọc!"

"Anh giữ cô ấy năm năm không buông, hiện tại nghĩ muốn đối tốt với một người phụ nữ khác sao? Thực coi thường tôi ngòi không à?" Hồng Tinh Huy một cước đá vào ghế làm việc.

Ầm một tiếng, ghế dựa bị đá lật ngửa.

Hồng Kỳ Ngôn đứng ở một bên thờ cũng không dám thờ mạnh, thật sự không quá hiểu được suy nghĩ của Hồng Tinh Huy.

Hồng Tinh Huy tâm lý tuyệt đối không thể dùng suy nghĩ của người thường đi bình phán. Ôn Ngọc nói hần tâm lý biến thái thật đúng là chuẩn xác.

"Lại vẫn thất thần làm gì? Đem người phụ nữ kia triệt để hủy đi cho tôi!" Hồng Tinh Huy lạnh lùng trừng mắt nhìn Hồng Kỳ Ngôn liếc mắt một cái.

Hồng Kỳ Ngôn sửng sốt, có chút do dự: "Đại thiếu gia trước nói qua, không cho người cùng Tần Phong bọn họ..."

"Cậu là người của ai? Muốn cho tôi tìm người khác sao?" Hồng Tinh Huy tức giận đến một cước liền đạp tới.

Hồng Kỳ Ngôn một cái không chú ý, đã bị hấn đá trúng bụng, lúc này cảm đầu ngã ra ngoài.

Nhưng hấn không dám lộ ra vẻ mặt thống khổ, liên ấp úng cũng không dám, đứng lên áy náy: "Là tôi lỡ lời, tôi lập tức đi làm."

Hồng Kỳ Ngôn dù sao cũng là từ nhỏ đi theo Hồng Tinh Huy, Hồng Tinh Huy mới đúng chủ tử của hấn. Hấn cũng không có hướng Hồng Hưng Nhiên báo cáo chuyện này, sau khi rời khỏi liền tìm người an bài rồi.

Hồng Tinh Huy lạnh lùng nhìn hấn rời đi, tức giận đến đem mọi thứ trong văn phòng đều đã đập bể rồi.

"Tần Phong, tôi chính là muốn với anh đối nghịch, bức anh đi vào đường cùng. Tôi xem anh có thể đem bảo bối của tôi giấu được bao lâu!" Hồng Tinh Huy trên mặt đều là tươi cười khiến người ta khiếp sợ.

Đối với Ôn Ngọc, hấn tình thế bắt buộc!

Hồng Kỳ Ngôn động tác rất nhanh, ngày hôm sau liền có hiệu quả.

Bắc Kinh có một show truyền hình trực tiếp rất được quan tâm. Lý Hình Nhi trông mong đã lâu, không nghĩ tới chính mình vậy mà nhanh như vậy liền có cơ hội tham gia.

Vì tiết mục lần này, cô ta tối hôm qua không dám thức đêm, sớm đi ngủ, xoa đắp ước chừng năm tấm mặt nạ. Sáng sớm đã bắt đầu trang điểm, bận rộn đến khi tiết mục chuẩn bị bắt đầu cũng đã mệt đến gần chết.

Nhưng cô ta vẫn vui vẻ chịu đựng.

"Không cần khẩn trương, liền theo như trước đó chúng ta tập luyện như vậy là được." Trước khi lên sân khấu, chị Vương lôi kéo Lý Hình Nhi cổ vũ nói.

Lý Hình Nhi gật gật đầu: "Chị Vương, chị yên tâm đi, một cái tiết mục mà thôi."

Lúc này, đạo diễn tiết mục đã bắt đầu kêu hô người, Lý Hình Nhi vội vàng chạy tới.

Toàn bộ đều đã tiến hành hết sức thuận lợi, Lý Hình Nhi trạng thái cực tốt. Đây đại khái là từ khi cô ta ra mắt tới nay, tự tin nhất một ngày.

Làng Giải Trí một đêm thành danh. Cô ta lúc trước là từng thấy một vị. Chỉ là sau khi thành danh phải như thế nào duy trì, lại là một đề toán khó giải. Mà cô ta đang ở dưới đáy một bước lên đời, không nghĩ tới có thể nhanh như vậy đứng lên, đây là thiếu số.

Lý Hình Nhi tự tin đứng ở trên sân khấu, nhìn máy quay chính, mặt mỉm cười, giống như thấy được tiền đồ sáng lạng trước mắt.

Khi tiết mục tiến hành được 30 phút thời điểm, một nhân viên công tác bỗng nhiên xông lên sân khấu, đối với người xem tại hiện trường nói: "Các vị ngại quá, bởi vì Lý Hình Nhi tiểu thư có chút việc, không thể tiếp tục tham gia trực tiếp rồi."

Người nọ nói xong liền lôi kéo Lý Hình Nhi hướng dưới sân khấu đi.

Lý Hình Nhi trực tiếp lờ mờ, bị hất kéo ra ngoài vài bước mới phản ứng kịp, bắt đầu vùng vẫy: "Anh muốn làm gì? Đây là trực tiếp, tiết

mục còn không có kết thúc a."

Người nọ vốn định cho cô ta chút mặt mũi, hạ giọng nói: "Cô theo tôi đi, chẳng thế thì hậu quả càng nghiêm trọng."

Đang lúc trực tiếp bị người ta lôi đi, loại chuyện này quả thực mới gặp lần đầu. Lý Hình Nhi cảm thấy được người này đang cố ý muốn làm xấu mặt chính mình, khống chế cảm xúc, ôn nhu nói: " Vị đại ca này, anh kéo tôi đi như vậy đối với các bạn đài quá không tôn trọng, có chuyện gì cũng xin đợi sau khi tiết mục chấm dứt rồi nói được không?"

Vị nhân viên công tác kia sắc mặt cũng trầm tiếp xuống, nhú mày nói: "Lý tiểu thư, cô mạo danh thế thân người khác, từ đầu liền không có tư cách tới tham gia tiết mục, xin tự trọng."

Anh ta nói xong, liền mạnh mẽ túm Lý Hình Nhi kéo ra phía sau hậu đài.

Trước TV, chính đang chăm chú xem trực tiếp Ôn Ngọc nhìn đến đây cũng là ngẩn ngơ, lúng ta lúng túng quay đầu nhìn về phía Tần Phong trên sofa bên cạnh: "Đây không phải nói là người anh chống lưng sao? Sao lại thế này a?"

Tần Phong cũng đang xem hình ảnh trên TV, cau mày, đứng lên ôn nhu nói: "Anh đi gọi điện thoại, lập tức liền trở lại."

Ôn Ngọc sững sốt: "Có phải có chuyện gì hay không?"

Chẳng thế thì Tần Phong làm sao có thể nghiêm túc như thế?

"Xong rồi sẽ nói cho em." Tần Phong nói xong hướng tới thư phòng đi đến.

Mà hiện trường trực tiếp đã lộn xộn, liền ngay cả đạo diễn cũng không biết đây là có chuyện gì.

Lý Hình Nhi bị lôi kéo đi đến hậu trường, quả thực muốn điên rồi.

"Anh tới cùng là ai? Có cái quyền gì kéo tôi xuống?" Lý Hình Nhi tức giận đến hình tượng đều đã quên, vẫn lại là chị Vương chạy tới giữ chặt cô ta, mới không để cho cô ta làm ra chuyện thành sai lầm lớn gì.

Nhưng mà sóng trước chưa tan, song sau lại đánh tới. Chị Vương lại vẫn chưa kịp an ủi Lý Hình Nhi một câu, liền nhận được hết cuộc điện thoại này đến cuộc gọi khác.

Đợi sau khi nhận xong tất cả cuộc điện thoại, chị ta liền cùng mất hồn một dạng, triệt để u mê.

"Chị Vương, làm sao vậy? Chị trái lại nói chuyện đi?" Lý Hình Nhi sốt ruột hỏi han.

"Cái gì đều đã xong rồi." Chị Vương chậm chạp ngẩng đầu, hai mắt vô thần nhìn cô ta, trong âm thanh mang theo tiếng khóc, "Hình Nhi, tất cả người muốn hợp tác với chúng ta toàn bộ đều đã hủy bỏ, cái gì đều không có rồi."

"Cái gì?" Lý Hình Nhi dưới chân lão đạo, sắc mặt nháy mắt trắng bệch.

Còn 99c nữa hết rồi. Ngủ thôi. Mn ngủ ngon

Chương 674: Trốn đi

Hậu trường studio to như vậy, trong lúc này giống như bị máy móc rút đi thanh âm một dạng. Giống như chết vào trầm mặc, tĩnh đến mức làm cho người ta tim đập thất thường.

Lý Hình Nhi ngồi yên ở trên chỗ, hai mắt vô thần nhìn người đại diện của chính mình, chậm rãi quay đầu, nhìn về phía những người khác ở đây.

"Không có khả năng, chuyện này tuyệt đối không có khả năng, hợp đồng đã ký rồi như thế nào nói đối ý là đối ý hả?" Cô ta nắm lấy tay của chị Vương, khóc hỏi, "Chị gạt em đúng hay không? Nhất định là gạt em!"

"Hình Nhi, đã kết thúc rồi." Chị Vương ánh mắt cũng hồng hồng, vì cảnh ngộ của Lý Hình Nhi, vì tiền đồ sau này của mình cảm thấy khó chịu.

"Không! Em không tin!" Lý Hình Nhi ôm đầu, hăm nhập đến chỗ điên cuồng trong đó.

Một khắc trước, cô ta mới cảm giác chính mình sự nghiệp rực rỡ rồi. Bây giờ lại nói cho cô ta, toàn bộ chẳng qua là một giấc mộng!

Cô ta, bị phong sát (hay gọi là đóng băng, kiểu ko cho tham gia bất cứ hoạt động nào, dần bị quên lãng...) rồi.

Mới vừa rồi bị người trên truyền trực tiếp kéo xuống sân khấu, còn nói cô ta không có tư cách, không phải bị phong sát thì còn là cái gì?

"Tới cùng là ai làm? Vì cái gì muốn đối với tôi như vậy!" Lý Hình Nhi gất gao bụm mặt, dùng chút lý trí còn sót lại khổng chế chính mình.

Cô ta không thể cứ như vậy chấp nhận số mệnh rồi!

"Em có phải đã đắc tội Hồng nhị thiếu rồi hay không?" Chị Vương đột nhiên hỏi.

Người gần đây Lý Hình Nhi tiếp xúc cũng chỉ có Tần Phong cùng Hồng Tinh Huy. Trước những cái hợp tác này đều là Tần Phong vì các cô mang đến. Như thế hiện tại vấn đề liền rất có khả năng xuất hiện ở chỗ Hồng Tinh Huy.

Lý Hình Nhi sửng sốt một phen, nhìn nhìn bốn phía, thấy tất cả mọi người đang nhìn chính mình, thu lại vẻ mặt.

"Qua bên kia nói." Chị Vương kéo cô ta, hướng tới góc khuất bên kia đi đến.

Lý Hình Nhi một bên lau nước mắt, vừa nghĩ chuyện đã xảy ra mấy ngày nay, trong đầu bỗng nhiên hiện lên một cái ý niệm.

"Ôn Ngọc! Nhất định cùng cô ấy có quan hệ!" Lý Hình Nhi nhớ tới phản ứng của Hồng Tinh Huy khi cô ta nhắc tới Ôn Ngọc. Nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có một khả năng này.

"Chị Vương, chị có nghe nói qua Ôn Ngọc người này hay không?" Lý Hình Nhi lặng lẽ hỏi.

Chị Vương nhíu mày suy nghĩ: "Cái này không phải bạn gái trước của Tần tổng sao?" Chị ta nghiêm túc nhìn Lý Hình Nhi, "Cô trêu chọc phải người này rồi hả?"

Lý Hình Nhi ánh mắt chớp lóe: "Em không có trêu chọc cô ấy."

Chị Vương nhẹ nhàng thở ra: "Em nhất định phải nhớ kỹ, ở Bắc Kinh có hai người phụ nữ là không có thể trêu chọc. Một người là Tô Thi Thi, hiện tại là Bùi phu nhân. Một người khác chính là Ôn Ngọc."

"Chuyện về Bùi phu nhân em hẳn là nghe nói qua, người cùng cô ấy đối nghịch không có một cái kết cục tốt. Mà Ôn Ngọc cùng cô ấy là bạn thân, lại là bạn gái trước của Tần Phong, cô gái này nhìn đơn giản, kỳ thật tệ nhất trêu chọc."

Lý Hình Nhi trong lòng trầm trầm, cô ta vẫn lại là lần đầu tiên biết Ôn Ngọc là bạn thân của Tô Thi Thi, vẻ mặt bình tĩnh hỏi: "Vậy Ôn Ngọc cùng Hồng nhị thiếu có quan hệ sao?"

"Đây là chị muốn mãi nhắc nhở em. Hồng nhị thiếu đã từng phát ngôn bừa bãi Ôn tiểu thư là người phụ nữ của hắn, cùng Tần Phong cướp đoạt phụ nữ. Năm năm trước chuyện này nhiệt náo ồn ào huyên náo, về sau lại vẫn là vì Ôn tiểu thư rời đi mới từ từ ổn định lại."

Chị Vương nói xong nhìn Lý Hình Nhi liếc mắt một cái, lo lắng nói: "Em ngàn vạn lần chớ chọc Ôn Ngọc, trước kia có người chỉ là nói một câu thất lễ với cô ấy, đã bị Hồng nhị thiếu chinh tâm rồi. Em nếu là gặp phải cô ấy, vậy thì không đơn thuần là bị phong sát đơn giản như vậy rồi."

"Em... Biết rồi." Lý Hình Nhi cuống quýt cúi đầu, không dám nói chính mình đã gặp phải cô gái kia rồi.

Cô ta liền biết, Ôn Ngọc đơn thuần đều là giả vờ, đâu nào có đơn giản như vậy!

"Người trong miệng Hồng Tinh Huy hẳn là Ôn Ngọc. Chỉ là vì cái gì hẳn không biết Ôn Ngọc đang ở bên người Tần Phong?" Lý Hình Nhi trong đầu rất nhanh suy tư, nhớ lại chuyện này từ đầu đến cuối.

Ánh mắt chậm rãi nheo lại, trong mắt hưng phấn chớp lóe rồi biến mất.

"Thì ra là thế!" Lý Hình Nhi rốt cục tìm được lợi thế.

Tần Phong cùng Ôn Ngọc nhất định là gạt Hồng Tinh Huy, mà Hồng Tinh Huy một mực tìm Ôn Ngọc.

"Như thế - -" Lý Hình Nhi cắn răng, trong lòng có cái quyết định.

Phong sát cô ta phải không? Vậy cô ta liền là đi theo Hồng Tinh Huy làm cái giao dịch. Cô ta nghĩ, hẳn nhất định cực kỳ muốn biết Ôn Ngọc đang ở đâu!

"Hình Nhi, em phát cái gì ngốc? Em trước hết nghĩ cách đi, chúng ta hiện tại nên làm cái gì bây giờ? Hiện tại khẳng định không ai tìm chúng ta hợp tác rồi, phòng chừng bộ phim của em đều không còn nữa." Chị Vương lôi kéo tay áo Lý Hình Nhi.

Lý Hình Nhi hoàn hồn, đã không có kinh hoàng giống vừa rồi như vậy nữa, lau trong mắt chưa khô lệ, nhỏ giọng nói: "Em đã nghĩ được biện pháp, chờ tin tức tốt của em đi."

Cô ta nói xong, liền hướng tới buồng thay đồ đi đến.

Cô ta có thể lẫn lộn ở Làng Giải Trí này cho tới bây giờ, cũng không phải một người đàn độn. Cô ta cẩn thận phân tích qua, Tần Phong nếu đem Ôn Ngọc bảo hộ tốt như vậy, liền nhất định đã có chuẩn bị.

Anh nhất định sẽ đề phòng cô ta.

"Tôi biết anh phải người giám sát tôi, cho rằng như vậy tôi liền không có biện pháp rồi hả?" Lý Hình Nhi trong mắt hiện lên quét xuống lãnh ý, rầm đóng lại cửa phòng thay đồ.

Cô ta lạng lẽ để cho chị Vương tử che chở, chỉ chốc lát, thay đồ đầu đội tóc giả ngắn, mặc một bộ quần áo đơn giản, bịt khẩu trang đi giày thể thao, cứ như vậy công khai đi ra Đài Truyền Hình.

Tin tức Lý Hình Nhi bị đóng băng hoạt động lan truyền nhanh chóng, chỉ chốc lát liền truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ. Hồng Tinh Huy một chút đều đã chẳng kiên dè, trực tiếp làm cho người ta phát tin tức, hẳn chính là nhìn không vừa mắt Lý Hình Nhi.

Trong biệt thự ở ngoại ô, Ôn Ngọc ngồi xếp bằng ở trên ghế sofa, nhìn thấy Hồng Tinh Huy ở trước mặt ký giả phát biểu, tức giận đến lên tiếng chửi rủa.

"Cái người xấu này. Đoạt cô ta đi rồi lại không hảo hảo quý trọng, thật sự là cặn bã."

Tần Phong ngồi ở một bên, buồn cười nhìn cô.

Anh là có chút không hiểu nổi tâm tư cô gái này, một ngày trước còn đang ghen tị, hiện tại trái lại vì người ta mà bất bình.

"Ôn Ngọc." Tần Phong bất mãn vì chính mình bị xem nhẹ, kêu cô một tiếng.

Ôn Ngọc lực chú ý chính đang ở trong TV, nghe vậy, chỉ tùy ý lên tiếng.

"Nếu buông chuyện so với anh quan trọng hơn, vậy em cứ tiếp tục buông chuyện đi, anh đi đây." Tần Phong nói xong liền đứng lên, cũng không quay đầu lại hướng tới thư phòng đi đến.

Ôn Ngọc qua vài phút mới đột nhiên phục hồi tinh thần lại, quay đầu vừa thấy, đâu nào còn có bóng dáng Tần Phong.

"Xong rồi!" Cô sợ tới mức khẩn trương bật dậy, ngẫm tự trách mình làm sao có thể vì xem tivi đem Tần tiên sinh xem nhẹ rồi.

Trên thực tế, Tần Phong là vì muốn nghe điện thoại mới rời đi, bất quá là muốn dọa Ôn Ngọc một chút.

Trong thư phòng, Tần Phong nghe được Hà Hạo Lâm nói tin tức xong, chân mày cau lại.

"Nhiều người canh chừng như vậy cũng có thể để cô ta chạy trốn, thư ký Hà, cậu thật sự là càng ngày càng tiền đồ rồi!" Âm thanh rét lạnh, lộ ra vài phần hờn giận.

Cũng khó trách Tần Phong lại giận như vậy, anh luôn mãi dặn dò muốn canh chừng kỹ Lý Hình Nhi, nhưng không nghĩ tới, vẫn lại là để cô ta chạy mất!

"Thực xin lỗi, tôi đã làm cho người đi tìm, cô ta hẳn là đi tìm Hồng Tinh Huy, tôi sẽ ngăn cô ta lại." Hà Hạo Lâm nói, "Cô ta không có mang theo điện thoại, chúng ta đã nghe lén điện thoại Hồng Tinh Huy, trừ phi cô ta tự mình đến tìm hẳn, chẳng thế thì không có biện pháp thông báo cho hẳn."

Bọn họ hiện tại lo lắng nhất, chính là Lý Hình Nhi tiết lộ hành tung của Ôn Ngọc.

"Cố gắng kéo dài thêm ba ngày, bây giờ còn không phải lúc, có tin tức lập tức gọi cho tôi." Tần Phong nói xong liền cúp điện thoại.

Hồng Tinh Huy sớm hay muộn sẽ biết Ôn Ngọc ở đâu. Anh cũng không nỡ để người phụ nữ của chính mình trốn trốn tránh tránh mãi như vậy.

Cho nên, chỉ cần cho anh thêm thời gian ba ngày nữa. Ba ngày sau, anh sẽ đem bọc tức năm năm qua Hồng Tinh Huy mang cho anh, toàn bộ đều đã trả trở về!

Lúc này, tay nắm cửa nhẹ nhàng vặn mở. Ôn Ngọc từ ngưỡng cửa thư phòng thò đầu vào nhìn.

Chương 675: Em về sau chỉ buông chuyện của anh

Tần Phong ánh mắt tối sầm lại, giả bộ cái gì cũng chưa phát hiện, ngồi đến trên ghế.

"Tần Phong, anh có đói bụng không? Em làm cho anh chút đồ ăn khuya ăn có được hay không?" Ôn Ngọc ghé vào cửa không dám đi vào, nhỏ giọng hỏi.

Tần Phong cầm lấy một phần văn kiện, không nghĩ để ý cô.

"Xong rồi, thật sự tức giận rồi. Người đàn ông này sao lại keo kiệt như vậy." Ôn Ngọc xoắn xuýt vô cùng, hướng trong phòng tiến vào hai bước, thật cẩn thận hỏi han, "Anh có muốn ăn hoa quả hay không?"

Tần Phong nghiêm mặt, cúi đầu xem văn kiện, làm như không có nghe đến.

Ôn Ngọc hướng bên trong lại đi tới hai bước: "Anh nghĩ muốn uống sữa tươi hay không?"

Không để ý tới.

"Em giúp anh mát xa có được hay không?" Ôn Ngọc dỗ dành người ta thủ đoạn so với Tô Thi Thi mạnh hơn nhiều.

Tần Phong lật chuyển văn kiện động tác ngừng một trận, chỉ là đợi hai giây, cái người phụ nữ luôn miệng nói phải giúp anh mát xa kia

một chút động tĩnh đều không có.

Được, lần này thực có chút tức giận rồi.

Người phụ nữ này rất biết dỗ người, thế nhưng hành động thực tế đều không có!

"Tần Phong, anh thật sự giận sao?" Ôn Ngọc thật không dám đến gần, đứng ở nơi xa cách vài thước nhìn.

Tần Phong tức giận đến oành một phen đem văn kiện ném ở trên bàn.

Ôn Ngọc sợ tới mức toàn thân chấn động, cũng không dám qua loa, vội vàng đi tới đứng ở đối diện anh, cúi đầu, nhận lỗi: "Em sai rồi. Em về sau chỉ buông chuyện của anh."

Tần Phong trong lòng có chút bất đắc dĩ.

Mỗi lần cần phải anh động thật cô mới nghe lời, thật sự bức tức.

"Lại đây." Tần Phong ngẩng đầu nhìn cô.

Ôn Ngọc vội vàng chân chó chạy tới.

"Đứng đến phía sau, mát xa." Tần Phong lãnh nghiêm mặt nói.

"Được." Ôn Ngọc đặc biệt nhu thuận, quả thực bảo gì nghe nấy.

Ở chỗ cô nhìn không thấy, Tần Phong thoải mái mà nheo lại mắt.

Cô gái nhỏ này kỹ năng mát xa không tệ.

"Mát xa học với ai?" Tần Phong hỏi.

Anh trước kia vậy mà không biết cô mát xa lợi hại như vậy.

Ôn Ngọc không có gì giấu giếm nói: "Cùng một cái lão trung y học. Cha em có bệnh phong thấp, em trước kia thường mát xa cho ông ấy."

Tần Phong nhớ tới cái Lão Trượng Nhân kia đã đau đầu, sắc mặt một phen liền đen lại.

"Tìm cái thời gian đi thăm cha em." Tần Phong vẻ mặt bình tĩnh nói

Ôn Ngọc động tác cứng đờ, có chút bối rối.

Tần Phong đứng lên, xoay người lại nhìn cô: "Em đều đã năm năm không dám về nhà rồi. Liền tính mỗi ngày gọi điện thoại, cha em vẫn lại là sẽ nhớ em, em không nghĩ muốn gặp ông ấy?"

"Em... Nghĩ muốn." Ôn Ngọc hốc mắt liền đỏ.

Cô không dám về nhà, một là sợ cha mắng cô. Quan trọng hơn là, sợ Hồng Tinh Huy tìm cha cô gây phiền toái.

"Chuyện của Hồng Tinh Huy anh sẽ xử lý." Tần Phong liếc thấy cô xoắn xuýt, ôn nhu nói, "Cha em vài năm nay nhớ em cực kỳ, là thời điểm đi thăm rồi."

"Ừ, Tần Phong, anh thật tốt." Ôn Ngọc ghé sát vào trong lòng anh, mềm nói.

Tần Phong yên lặng thờ dài.

Anh không dám nói cho cô, cô nếu còn không trở về nhà, anh sắp bị Lão Trương Nhân kia hủy đi.

Năm năm qua, lão già nhà cô tính tình nóng nảy cố chấp như con trâu vậy, mỗi đầu tháng anh kiên trì gọi điện thoại đến luôn bị mắng một trận không ngừng nghỉ.

Tần Phong thật sự sợ lão gia tử còn như vậy, huyết áp sẽ tăng cao.

Rốt cục có thể về nhà, Ôn Ngọc là hận không thể hôm nay lập tức trở về đi, sau cùng bị Tần Phong ngăn lại, để cho cô đợi vài ngày nữa.

Việc cấp bách hiện giờ, là trước tìm được Lý Hình Nhi.

Bóng đêm trầm xuống, bên ngoài lại vẫn cực kỳ náo nhiệt.

Hà Hạo Lâm mang theo một đội bảo tiêu, đang toàn lực truy tìm tung tích Lý Hình Nhi.

Trên đường cái rộng lớn sạch sẽ, ban đêm chỉ có tốp năm tốp ba xe chạy qua, bởi vì gần vùng ngoại thành, có vẻ có chút vắng lặng.

Lý Hình Nhi ôm cánh tay đi trên con đường nhỏ, vừa đi một bên khẩn trương nhìn bốn phía, chỉ cảm thấy có chút âm âm u u, tóc gáy đều phải dựng thẳng dâng lên.

"Vẫn lại là đến trên đường lớn đi nhờ xe, chẳng thế thì phải đi tới khi nào! Nếu lỡ bị người của Tần Phong tìm đến..." Lý Hình Nhi khẽ cắn môi, hướng tới đường lớn phía trước cách đó không xa đi đến.

Cô ta cũng không nghĩ muốn lại ở vùng ngoại thành ngốc cả đêm!

Nơi xa, một chiếc Volkswagen Beetle sáng loáng đang theo phía

trước chạy đến.

Lái xe chính là một vị Tiểu Suất Ca cực kỳ trẻ tuổi, bên ghế lái phụ ngồi một cô gái nhìn qua so với cậu còn muốn nhỏ hơn.

"Anh Đồng Đồng, anh lái chậm một chút, buổi tối tầm mắt không tốt, không an toàn."

Tiểu Suất Ca mím môi, ánh mắt nhìn chăm chăm phía trước, như là đã sớm nghe vô cảm rồi.

Bị lái nhái một đường, lỗi tai của cậu đều đã ù rồi.

"Anh Đồng Đồng, chúng ta phải đi trang viên hay vẫn lại là đi đến nhà chú trẻ của em nơi đó a?"

"Anh Đồng Đồng..."

"Không cần gọi tôi là Đồng Đồng!" Tiểu Suất Ca mặt trầm xuống, liếc xéo nhìn cô.

Đồng Đồng Đồng Đồng Đồng Đồng... Kêu giống như kêu trẻ con một dạng, cậu có nhỏ như vậy sao?

"A...." Cô nhóc kia bĩu môi, thanh âm nhỏ chút, "Anh Bùi Tĩnh."

Dừng một giây, cô nhóc kia lại nho nhỏ nói thầm nói: "Kêu Đồng Đồng nhiều thân thiết, thím Thi Thi cũng gọi anh là Đồng Đồng."

Bùi Tĩnh lạnh lạnh liếc cô nhóc một cái: "Em bảo chị dâu tôi là thím, có phải nên là gọi tôi là chú hay không?"

"Anh... Anh..." Cô nhóc kia ánh mắt liền đỏ, "Anh chỉ so với em lớn

hơn một tuổi, dựa vào cái gì để cho em gọi là anh là chú!"

"Tần Như Ngọc, em không tôn kính trưởng bối, coi chừng tôi nói cho gia trưởng nhà em đó." Bùi Tĩnh ra vẻ già dặn nói.

"Anh... Anh cái đứa bé lông còn chưa mọc đủ, biết cái gì gọi là trưởng bối sao?" Tần Như Ngọc xù lông rồi.

"Những lời này là ai dạy em?" Bùi Tĩnh mặt xụ xuống, mày khẩn căng vắn.

Rõ ràng mới mười sáu tuổi, lại già dặn chừng chắc như người 26 tuổi một dạng. Trên mặt tuấn tú cương nghị, đã không có dáng vẻ béo ú năm đó. Hiện giờ, đã là một chàng trai 1m8 cao ráo đẹp trai.

Tần Như Ngọc rụt rụt cổ, sợ nhất cậu lộ ra loại vẻ mặt này.

Chỉ là không an tĩnh một hồi, cô nhóc lại bắt đầu không chuyện làm nói nhảm rồi.

"Anh Đồng Đồng, anh muốn nghỉ ngơi một chút hay không để em lái cho?"

Bùi Tĩnh liếc xéo nhìn cô: "Em có bằng lái?"

Tần Như Ngọc không phục nói: "Anh cũng giống em không có."

"Em lại muốn so với tôi?" Bùi Tĩnh nheo lại mắt.

"Hừ!" Cô nhóc bĩu môi hất mặt, không phục nói thầm, "Anh không có bằng lái còn dám lái nhanh như vậy, nếu lỡ xảy ra chút chuyện... A, phía trước có cái gì!"

Xe chính đang chạy đến chỗ rẽ ngoặt, một cái bóng đen bỗng nhiên từ trong ngõ nhỏ lao ra.

Bùi Tĩnh phanh xe đã không kịp, oành một phen liền đụng vào.

Tốc độ cực nhanh dưới sự va chạm sản sinh lực va đập lớn, trong nháy mắt bóng đen kia bị đánh bay lên, đầu xe bật ra túi khí màu trắng.

Bóng đen kia đụng vào túi khí màu trắng, giống như quả bóng cao su một dạng, ầm một phen liền bị đẩy lùi rồi.

Như điều bị đứt dây một dạng, vẽ ra một đường cong ưu mỹ, phù phù một tiếng, vừa lúc rơi vào bên cạnh sông rồi.

Mà chiếc Volkswagen Beetle kia lại không dừng lại được, theo quán tính lao lên trước chạy như bay hơn mười thước mới ngừng lại, bên trong xe hai người lông tóc không chút thương tổn.

Bạn học Bùi Tĩnh sững sốt vài giây sau đó khẩn trương mở cửa xe đi xuống. Trên chỗ phó lái cô nhóc Tần Như Ngọc đã sợ đến mặt mũi trắng bệch, nhưng cô nhóc cũng cứng rắn cắn răng, cũng theo xuống.

"Vừa rồi đó là chó sao?" Tần Như Ngọc sợ hãi núp ở bên cạnh Bùi Tĩnh, đột nhiên nhìn đến phía trước xe có thứ gì đó.

Bùi Tĩnh đi qua nhặt lên thứ kia, thực ra là một chiếc giày cao gót của phụ nữ.

Tần Như Ngọc rùng mình một cái, đều nhanh khóc: "Chúng ta có phải đụng vào người rồi hay không?"

Bạn đang ghiền truyện, đang bận luyện truyện ko rảnh ra chương mới tậ xấu khó bỏ, là phải đọc cho bằng hết, đọc bất kể ngày đêm giờ giấc, đọc 1 cách bất chấp bởi thế bạn ít khi đọc truyện lắm

Thoiì mn ngủ sớm đi, khi nào bạn đọc xong truyện sẽ ra chương. Mn ngủ ngon

Chương 676: Tôi đánh cô ta hôn mê

Trên đường quốc lộ yên tĩnh, gió thổi qua lạnh rung, không hiểu sao lại nhiễm lên một tầng bi tráng.

Phía trước một chiếc xe cao cấp, đứng hai người trẻ tuổi một cao một thấp. Một người nhíu mày nhìn, một người sợ đến vắn mi.

Bùi Tĩnh biểu hiện một chút cũng không giống thiếu niên mười sáu tuổi, ở trong đầu thần tốc tính toán lực va đập, xác định người phụ nữ kia hẳn là không bị trực tiếp đâm chết.

Còn về chuyện lúc va chạm bay ra ngoài thời điểm ngã chết hay không, vậy thì khó mà nói rồi.

Cậu nhíu mày nhìn lướt qua túi khí ở đầu xe, nhớ lại một phen góc độ vừa rồi người phụ nữ kia bay ra ngoài, đi về phía trước: "Hẳn là rơi xuống sông rồi. Đi lấy đèn pin."

Tần Như Ngọc phản ứng cực nhanh liền gật gật đầu, khẩn trương hướng tới cốp xe phía sau chạy tới.

Bùi Tĩnh trong xe quanh năm đặt các loại công cụ kỳ kỳ cổ quái, không chỉ có đèn pin, đến đèn pha đều có.

Một lúc sau, bạn học Tần Như Ngọc quả nhiên cầm một cái đèn pha loại nhỏ được cải tiến đã chạy tới. Cạch một cái mở lên, chỉ thấy nửa cái đường sông đều đã sáng.

Phía dưới, Bùi Tĩnh đã cởi quần áo ra.

Tần Như Ngọc mang theo đèn pha thật cẩn thận đi xuống sườn dốc thời điểm, Bùi Tĩnh đã từ dưới sông kéo lên một người phụ nữ tóc dài.

Buổi tối khuya, người phụ nữ kia tóc tai ướt sũng lại bị ngọn đèn chiếu qua ánh sáng phản xạ mình vào trắng bệch, miễn bàn có bao nhiêu khiếp sợ người.

"Không... Không chết rồi chứ?" Tần Như Ngọc tới cùng cũng chỉ là cô bé mười lăm tuổi, nói chuyện đầu lười đã bắt đầu thất.

"Không chết." Bùi Tĩnh ôm người phụ nữ kia hướng sườn dốc đi đến.

"Vậy cô ta như thế nào một chút phản ứng đều không có? Uống nước sao? Muốn làm hô hấp nhân tạo cho cô ta không?" Tần Như Ngọc đem hứng kiến thức về sơ cứu người trong đầu đều đã sắp xếp lại một lần.

Bùi Tĩnh bước chân hơi ngừng lại, nhú mày liếc cô một cái, mặt lạnh lùng nói: "Tôi đánh cô ta hôn mê."

"Gì?" Tần Như Ngọc u mê.

Bùi Tĩnh chẳng muốn cùng cô nói lời vô nghĩa, ôm người hướng phương hướng quốc lộ đi đến, trong lòng có chút bực mình.

Cậu vừa rồi nếu là không đánh ngất xỉu người phụ nữ ngu ngốc này, phỏng chừng hiện ở trên mặt liền có mấy vết thương.

Phụ nữ quả nhiên phiền toái!

Bùi Tĩnh trong lòng oán thăm.

Đến chỗ quốc lộ, Bùi Tĩnh đem người phụ nữ kia nhét vào trên ghế sau, chính mình trở lại phía trước không biết ấn chỗ nào ở đầu xe, túi khí bắn ra kia liền tự động thu trở về.

Tần Như Ngọc thấy ánh mắt lấp lánh: "Anh Đồng Đồng thực giỏi quá. Loại túi khí này của anh nên là đi xin độc quyền đi, vừa rồi nếu không có nó, người phụ nữ này khẳng định bị đâm chết tại chỗ rồi."

Bùi Tĩnh khóe mắt rút rút, rất muốn để cho cái cái cô nhóc lăm lờ này ngậm miệng.

Nếu không phải cô dong dài không để yên, cậu sẽ không cẩn thận đụng vào người chắc? Chuyện này nếu để cho mấy cái lão già rảnh rỗi đến bị khùng của viện khoa học kia biết, còn không cười cậu đến chết.

Tần Như Ngọc vốn đang hưng phấn, nhưng lờm mắt thấy đến Bùi Tĩnh mặt sụp xuống, liền buồn bực rồi.

"Nhu thế nào tính tình lại giống chú trẻ nhà em một dạng, động một tí liền nhăn mặt, thật khó hầu hạ."

"Không nghĩ muốn ngồi mà nói liền đi xuống xe." Bùi Tĩnh vừa nổ máy xe biên cạnh nói.

Tần tiểu thư lập tức ngậm miệng lại.

Ngay khi xe bọn họ rời đi không lâu sau, lại có ba chiếc xe dừng ở chỗ bọn họ vừa rời và chạm người.

Một người mặc đồ Tây đen xuống xe, từ trên mặt đất nhặt lên một chiếc giày cao gót, gõ cửa kính của chiếc xe khác.

"Thư ký Hà, đây là từ trong theo dõi nhìn đến giày của Lý tiểu thư."

Hà Hạo Lâm sắc mặt trầm xuống: "Người đâu?"

"Không tìm được." Vệ sĩ khó xử lắc lắc đầu.

"Lập tức lục soát xung quanh, để cho người ta đi tìm đoạn theo dõi đó." Hà Hạo Lâm lạnh giọng nói.

"Xem ra chúng ta đã tới chậm một bước." Hà Hạo Lâm nghĩ nghĩ, vẫn lại là trước tiên hồi báo cho Tần Phong tin tức.

Trong khu biệt thự, Tần Phong mới vừa cùng Ôn Ngọc cơm nước xong, liền nhận được tin tức xấu này.

"Bây giờ vẫn không cách nào xác định Lý tiểu thư có phải bị Hồng Tinh Huy mang đi hay không, chúng tôi đang kiểm tra theo dõi." Hà Hạo Lâm nói.

Tần Phong trầm giọng nói: "Trước đừng đánh rắn động cỏ."

Vâng ạ

Điện thoại mới vừa cúp, trong điện thoại của anh liền truyền đến tin nhắn của Bùi Dịch.

"Đồng Đồng hôm nay nghỉ, cậu chăm sóc nó vài ngày."

Nghỉ?

Tần Phong sắc mặt liền thay đổi, nhìn lướt qua nhà mình bày đầy các loại tác phẩm nghệ thuật trang trí trong phòng khách, tâm trầm trầm.

"Tần Phong, anh đang làm gì?" Ôn Ngọc bưng đĩa nho khô đi ra, thấy Tần Phong chính đang ở trong phòng khách di chuyển đồ vật, có chút kỳ quái bu lại.

"Lại đây phụ anh đem đồ đạc di chuyển đến kho chứa dưới đất đi." Tần Phong ôm một pho tượng Ngọc Quan Âm, cũng không quay đầu lại nói.

"Anh ngày hôm qua không phải muốn để ở chỗ này trấn trạch à?" Ôn Ngọc trong lòng kỳ quái, nhưng vẫn lại là đi theo anh bắt đầu di chuyển đồ đạc.

Giờ di chuyển mới phát hiện, trong phòng khách nhà bọn họ vậy mà đặt nhiều đồ như vậy. Không riêng gì trong phòng khách, còn có phòng trà lầu một, phòng nghỉ cho khách, bên trong đều có nhiều thứ tốt.

Ôn Ngọc nhớ rõ Tần Phong trước kia là không thích cất giữ những thứ đồ cổ này.

"Tần Phong, anh có phải đem đồ trong mật thất của Bùi Dịch di chuyển ra đây rồi hay không?" Ôn Ngọc ôm một pho tượng Đường Tam Thái, khinh bỉ lườm Tần tiên sinh một cái.

Tần Phong mặt tối sầm, lườm cô một cái: "Đây là đồ của Bùi Dịch tên bệnh thần kinh giấu ở nơi này của anh đó biết chưa? Sợ bị người phụ nữ phá của nhà cậu ta đem phá hết. Nói là đặt ở nhà của chúng ta hấp thụ nhân khí."

Ôn Ngọc ngẩn ngơ: "Anh ta thật sự nói như vậy?"

Tần Phong vừa muốn gật đầu, đột nhiên ý thức được chính mình vừa rồi nói chuyện siêu cấp nghiêm trọng, lập tức chữa lại: "Đây là anh mua!"

"Anh nói dối thời điểm mí mắt sẽ giật giật." Ôn Ngọc nhìn chăm chăm ánh mắt anh, mỗi lần vừa gặp phải chuyện bát quái đầu liền suy nghĩ đặc biệt nhanh.

Tần Phong chán nản, ở trong lòng yên lặng cầu nguyện Bùi Dịch hẳn không bị Tô Thi Thi ức hiếp quá thảm.

Bất quá, nếu để cho Tô Thi Thi biết Bùi Dịch vụng trộm ở trong nhà Tần Phong dấu nhiều đồ quý như vậy, khẳng định sẽ không bỏ qua cho mình.

"Được rồi, trước thu lại. Cái tên nhóc thích gây sự kia phòng chừng lập tức liền muốn về đến." Tần Phong khẩn trương nói sang chuyện khác.

"Ai muốn đến đây?" Ôn Ngọc có chút hưng phấn.

Có thể để cho Tần Phong coi như kẻ thù như vậy, nhiều thú vị a!

Tần Phong còn chưa nói xong, cửa liền truyền đến một giọng nữ trẻ trung ngọt ngào: "Chú trẻ, chúng con về rồi đây!"

"Không còn kịp rồi." Tần Phong mặt tối sầm, đem cửa phòng trà vừa đóng, lôi kéo Ôn Ngọc đi ra ngoài.

Bọn họ ra ngoài thời điểm, chính đang nhìn thấy một cô bé cột tóc đuôi ngựa mười lăm mười sáu tuổi đầu đầy mồ hôi chạy vào.

"Ngọc Ngọc?" Ôn Ngọc nhìn thấy tiểu nha đầu, ánh mắt lập tức liền sáng.

"Thím trẻ?" Tần Như Ngọc mạnh thảng lại, không thể tin được xoa xoa mắt của chính mình, rồi sau đó cùng điên rồi một dạng hướng tới Ôn Ngọc chạy tới, ôm eo của cô, "Thím trẻ người đã về rồi! Con nhớ người muốn chết đi được."

Ôn Ngọc ôm cô nhóc, vẻ mặt thật sự nói: "Ta cũng rất nhớ con. Ngọc Ngọc, con bộ dáng sao đã cao như vậy rồi!"

"Con đã mười lăm tuổi rồi, đương nhiên sẽ cao lên." Tần Như Ngọc kiêu ngạo mà nói.

Tần Phong ở một bên xem ghen tị hâm mộ vô cùng. Ôn Ngọc trước cùng anh gặp lại thời điểm, cũng không kích động như vậy quá.

"Đồng Đồng đâu?" Tần Phong hỏi cháu gái mình.

Tần Như Ngọc lúc này mới nhớ tới chính mình vừa rồi vội vội vàng vàng chạy vào là để làm gì, trên mặt tươi cười vừa thu lại, thật cẩn thận lườm Tần Phong một cái.

Tần Phong chỉ cảm thấy dây thần kinh nơi khóe mắt rút rút, lạnh giọng hỏi: "Lại gặp rắc rối rồi hả?"

Tần Như Ngọc không dám nói, cúi đầu, chỉ chỉ bên ngoài: "Người đi xem liền biết."

Tần Phong nâng bước liền đi ra ngoài, nhớ tới cái gì, quay đầu lườm cô nhóc một cái: "Với thím trẻ của con ở yên bên trong đợi, không cho phép ra ngoài."

"A...." Tần Như Ngọc lên tiếng, trong lòng yên lặng nghĩ, thím trẻ của cô thích bông chuyện như thế có thể ở yên được mới là lạ.

Quả nhiên, Tần Phong chân trước mới đi, Ôn Ngọc sau lưng liền lôi kéo cháu gái cùng chạy ra đi xem náo nhiệt rồi.

"Ta đã năm năm không gặp Đồng Đồng, Thi Thi nói nó giảm béo thành công bộ dáng rất đẹp trai." Ôn Ngọc vừa chạy một bên nhỏ giọng nói.

Tần Như Ngọc làm cái động tác im lặng: "Thím trẻ, người ở trước mặt anh ấy ngàn vạn lần đừng nhắc đến chuyện xấu trước đây của anh ấy, anh ấy sẽ tức giận."

"A, nó hiện tại trở nên keo kiệt như vậy sao?" Ôn Ngọc có chút thất vọng.

Trước kia Đoàn Tĩnh Đồng nhiều đáng yêu a. Như thế nào sửa lại tên tính cách đều đã thay đổi.

Nếu Tần Phong cùng vợ chồng Bùi thị nghe được, vừa nghe sẽ châm chọc.

Tiểu Mập Mập nhà bọn họ tính khí khi nào thì dễ chịu? Lần đầu tiên gặp mặt liền dám đem chị dâu làm giận gần chết đó biết không?

Mà hiện giờ, Tiểu Mập Mập đã trưởng thành là thiếu niên anh tuấn, lúc này chính đang ở trong sân mở ra xe của chính mình.

Ôn Ngọc ra ngoài thời điểm, liền thấy được bóng lưng của một tiểu suất ca, cùng với trong tay cậu kéo theo gì đó.

Khi thấy thứ kia khi đó, Ôn tiểu thư ánh mắt quả thực còn sáng hơn

cả đèn pha.

Xe bể bánh, mạng thì rớt. Ko có vui

Chương 677: Đến khi gặp được chẳng tốn chút sức lực

Đôi lời trước khi vào chương nhé!

Cảm ơn U23 Việt Nam vì những cố gắng của các em. Mặc dù không thắng nhưng các em là người hùng là nhà vô địch trong lòng người dân Việt Nam rồi. Không có gì phảo buồn cả vì các em đã quá xuất sắc rồi, với điều kiện thi đấu khó khăn nhưng vẫn cố gắng hết mình đến phút cuối. Tự hào lắm Việt Nam ơi!!!

Nãy có nói là VN thắng sẽ đăng combo 5 chương. Mặc dù ko thắng những vẫn combo 3 chương nhé! Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ!!! Yêu mọi người nè!!! Ai yêu tui hơn

"Đồng Đồng, trên tay em cái kia là máy bay không người lái?" Ôn Ngọc chạy tới, hâm mộ nhìn Bùi Tĩnh, "Đây là đời thứ mấy?"

Bùi Tĩnh nhìn đến Ôn Ngọc khi đó sững sốt một phen, vào lúc cậu tới cũng không nghe nói Ôn Ngọc trở lại.

Nếu biết, cậu liền không trở lại rồi.

Cậu phụng phịu, không rên một tiếng mà đem máy bay không người lái kia đưa tới trước mặt Ôn Ngọc.

Ôn Ngọc cười đến ánh mắt đều nhanh không có, tiếp nhận xong, hai mắt phóng quang tiếp tục nhìn cốp xe phía sau xe của cậu.

Bùi Tĩnh lờm Tần Phong một cái, gặp cái người không có nhân tính

kia từ đầu không ý tứ nghĩ muốn quản, hướng bên cạnh đi tới hai bước tránh ra đường đi, đối với Ôn Ngọc nói: "Chính chị tự di chuyển đi."

"Thật sao? Đồng Đồng em thật tốt quá!" Ôn Ngọc hận không thể ôm mặt Bùi Tĩnh hôn một cái, may mà Tần Phong đúng lúc chắn trước mặt cô.

Tần Như Ngọc ở bên cạnh thấy thế trợn mắt há hốc mồm. Cô trước kia vẫn cùng cha mẹ sống ở nước ngoài, vài năm nay mới về nước, cũng không biết chuyện Bùi Tĩnh cùng mấy người thím trẻ của cô ở chung.

Lúc này thấy đến Bùi Tĩnh vậy mà ở trước mặt thím trẻ của cô nhu thuận ngoan ngoãn như thế, cảm thấy được toàn bộ thế giới đều đã huyền ảo rồi.

"Thím trẻ, tốt xấu để lại một chút đi." Tần Như Ngọc lặng lẽ tiến đến bên cạnh Ôn Ngọc, nhỏ giọng nói.

Cô nhóc là biết tính tình Bùi Tĩnh, trả thù sau không biết là đạt được chân truyền của người nào, người cậu không thích liền không có một người nào không sợ hãi.

Ôn Ngọc nhỏ giọng nói: "Ta lấy đi chụp tấm hình cho mấy người bạn của ta nhìn xem liền trả lại cho nó."

Tần Như Ngọc:...

Ôn Ngọc rất nhanh liền đem đồ trong cốp xe di chuyển xuống, muốn nhìn một chút trong xe xem còn có món đồ chơi gì hay ho không.

"Là cái gì đang ngồi ở phía sau?" Ôn Ngọc mở cửa xe, thò đầu đi

vào, đột nhiên a một tiếng rụt trở về.

"Làm sao vậy?" Tần Phong khẩn trương ngăn lại cô, ghé mắt vừa thấy, mặt liền đen.

Phía sau đang ngồi thậm chí có người tóc tai bù xù.

"A, chú trẻ, người kia... Mới vừa rồi bị chúng con đụng trúng... Đụng phải một phen." Tần Như Ngọc sợ hãi nhìn Tần Phong.

"Đụng trúng?" Tần Phong ánh mắt từ từ trợn to, quay đầu nhìn về phía Bùi Tĩnh, "Sao lại thế này?"

Bùi Tĩnh một bên kiểm tra đầu xe có hư hao hay không, một bên nhàn nhạt nói: "Chính là như anh nghĩ như vậy, đem cô ta đụng phải."

"Tần Phong." Ôn Ngọc nghe đến đó, khẩn trương giữ chặt tay Tần Phong, nhìn chăm chăm chỗ ngồi phía sau, "Hắn không... Sẽ không chết rồi đi?"

"Không có." Tần Phong khẳng định nói.

Anh sớm thành thói quen tính tình gây sự của con cái nhà Bùi gia kia. Nếu người thật sự có việc, hiện tại đã sớm đưa đi bệnh viện, sao còn có khả năng lại đưa đến chỗ này.

"Em định làm như thế nào?" Tần Phong nhíu mày nhìn Bùi Tĩnh.

Bùi Tĩnh đem mui xe bật ra, lờm chẫm phía sau một cái: "Anh trai em bảo anh chăm sóc em, anh quyết định thì tốt rồi."

Nhóc con thối tha!

Tần Phong giận đến nở nụ cười. Bùi Tĩnh cái nhóc con thối này tuổi nhỏ còn nhưng trái lại rất biết đá bóng, lại còn đá được không tệ, cứ như vậy đem củ khoai lang phòng tay này đá cho anh rồi.

Ngay tại lúc hai người bọn họ nói chuyện thời điểm, Ôn tiểu thư nhất gan đã cùng cháu gái mình hai người đem người phụ nữ ngồi phía sau cho kéo xuống, muốn nhìn một chút cô ta có sao không.

Người phụ nữ kia toàn thân đều đã ướt đẫm, tóc ướt sũng dính ở trên mặt. Ôn Ngọc đem cô ta dời đến cạnh cửa xe, giúp cô ta đem tóc trên mặt vén lên. Vừa vén lên, ánh mắt liền tròn tròn rồi.

"Lý tiểu thư?" Ôn Ngọc trừng mắt, có chút không biết làm sao.

"Lý Hình Nhi?" Tần Phong sửng sốt, khẩn trương đi tới nhìn lên, trầm mặc rồi.

Nhớ tới chuyện vừa rồi Hà Hạo Lâm ở trong điện thoại nhắc tới, quay đầu nhìn về phía Bùi Tĩnh: "Hai đứa là trên đường lớn đụng phải cô ta?"

Bùi Tĩnh cảnh giác nhìn Tần Phong liếc mắt một cái, gật gật đầu.

"Chuyện lần này liền thôi." Tần Phong khó có được rộng rãi nói, gọi quản gia tới để cho ông tìm người đem Lý Hình Nhi mang đến phòng khách.

"Các người quen biết cô ta?" Bùi Tĩnh nhíu mày nhìn Lý Hình Nhi bị mang đến trong phòng khách, lại nhìn Tần Phong cùng Ôn Ngọc, cảm thấy được chuyện này có kỳ quặc.

Tần Phong khoát tay: "Đi nghỉ ngơi đi, người phụ nữ này người của

anh sẽ xử lý."

Bùi Tĩnh nhàn nhạt nhìn anh một cái, không có kiên trì, hướng tới hậu viện đi rồi.

Anh trai cậu để cho Tần Phong quan tâm cậu, nhưng buổi tối đi ngủ cậu vẫn lại là có thói quen ở trong nhà mình. May mà nhà của Tần Phong cùng tiểu viện của cậu liền cách một bức tường.

"Em đi cùng với anh." Tần Như Ngọc đuổi bám theo.

Bùi Tĩnh nhíu mày, bước nhanh hơn.

Ôn Ngọc sững sờ nhìn hai người bọn họ rời đi, lặng lẽ lôi kéo tay Tần Phong: "Ngọc Ngọc cùng Đồng Đồng rất thân sao?"

"Uh"m, từ lúc vừa thấy đến thằng nhóc đó mà bắt đầu nhớ kỹ nó." Tần Phong nhớ tới cháu gái nhà mình cũng là đau đầu.

Lúc trước Tần Như Ngọc về nước cùng Bùi Tĩnh vốn đang học chung một lớp, về sau Bùi Tĩnh nổi điên nhảy lớp, Tần Như Ngọc khóc mấy ngày. Vài năm nay vẫn kề cận cậu, lời của Bùi Tĩnh nói, so với cha mẹ ruột của cô bé còn có giá trị hơn hơn, nói gì nghe nấy.

Ôn Ngọc nhìn đến sắc mặt của Tần Phong, khả năng buông chuyện lập tức xông ra: "Hai đứa bọn nó đi đến bên cạnh, không có việc gì đi?"

Tần Phong bật cười, khẽ gõ gõ đầu cô: "Em còn tiếp tục nhiều chuyện linh tinh, anh cần phải dạy dỗ em rồi."

Ôn Ngọc vội vàng chỉ chỉ Lý Hình Nhi nằm ở trên ghế sofa: "Cô ta sao lại bất tỉnh? Hay là gọi bác sĩ đến kiểm tra đi."

"Quản gia đã đi gọi bác sĩ rồi." Tần Phong nói, đồng thời cầm ra điện thoại, gọi điện thoại cho Hà Hạo Lâm, thông báo cho anh ta Lý Hình Nhi đã tìm được.

Lý Hình Nhi tỉnh lại thời điểm, đầu óc có chút choáng váng, cảm thấy được giống như là đang mơ chưa tỉnh một dạng.

Cô ta mơ thấy chính mình bị một chiếc xe đâm trúng bay lên trời, sau đó lại còn rơi xuống sông.

"A!" Cô ta mở mắt ra, đột nhiên nhìn đến bên cạnh có một đôi mắt tròn căng mở to đang lườm chính mình, sợ tới mức hét lên lạnh lạnh.

"Cổ..." Chính đang nằm úp sấp ở bên cạnh nhìn cô ta, Ôn Ngọc bị cô ta làm sợ tới mức đặt mông ngồi ở trên mặt đất, băng bó trái tim, buồn bực nhìn cô ta, "Kêu hô được lớn tiếng như vậy, hẳn là không vấn đề gì rồi?"

"Ôn... Ôn tiểu thư?" Lý Hình Nhi cảm thấy được chính mình mơ còn không có tỉnh, nhất định là xuất hiện ảo giác rồi.

Cô ta rõ ràng bay xuống sông, làm sao có thể sẽ gặp được Ôn Ngọc!

"Cô không sao chứ?" Ôn Ngọc vươn tay đang trước mắt cô ta quơ quơ, có chút lúng túng nói, "Cô bị Đồng Đồng nhà chúng tôi đụng phải, bất quá cô yên tâm, vừa rồi bác sĩ đã giúp cô kiểm tra qua, không có trở ngại, nghỉ ngơi một chút thì tốt rồi."

"Đồng Đồng?" Lý Hình Nhi nhú mày, chống thân thể từ trên ghế sofa ngồi dậy, sờ sờ thân thể chính mình, thì thào nói, "Tôi thật sự bị xe đụng phải?"

"Cái kia... Cô ở trong này hảo hảo nghỉ ngơi." Ôn Ngọc sợ cô ta tìm Bùi Tĩnh phiền toái, khẩn trương đứng lên nghĩ muốn phải rời khỏi.

"Đợi một chút, trong chỗ nào? Tôi như thế nào lại ở chỗ này? Đồng Đồng là ai?" Lý Hình Nhi phục hồi tinh thần lại, nhìn chăm chăm vào mắt Ôn Ngọc hỏi.

Ôn Ngọc nghĩ nghĩ, cảm thấy được vẫn lại là phải cùng cô ta giải thích một phen, tiện đem chuyện lúc trước đều nói một lần.

"Nơi này là nhà của cô cùng Tần tổng?" Lý Hình Nhi lúc này mới chú ý tới, chính mình đang ở trong một tòa biệt thự.

Lòng của cô ta đột nhiên nhảy một phen, có chút kích động.

Tuy không có biện pháp đi tìm Hồng Tinh Huy, nhưng mà nếu có thể đến ở trong nhà Tần Phong, vậy chẳng phải là có thể nhân cơ hội tiếp cận anh sao?

Nhớ tới chuyện Tần Phong trước đó sắp xếp công việc giúp cô ta, cô ta tin tưởng Tần Phong đối với chính mình ít nhiều vẫn lại là có chút ý tứ.

"Cô không sao chứ?" Ôn Ngọc thấy Lý Hình Nhi ngồi ở nơi đó một mình ngây ngô cười, lại hỏi một lần, sợ cô ta đầu óc bị đụng đến hư rồi.

"Không có việc gì." Lý Hình Nhi hoàn hồn nở nụ cười một phen, đứng lên đánh giá bốn phía một phen, "Không biết Tần tổng có còn ở đây hay không?"

Ôn Ngọc gật gật đầu: "Anh ấy đang bận việc, thời gian không còn sớm, tôi để cho quản gia mang cô đi phòng ngủ."

Cô vừa dứt lời, quản gia liền đi qua, đối với cô ta gật gật đầu: "Lý tiểu thư xin theo tôi."

Lý Hình Nhi không có biện pháp, nghĩ thầm còn nhiều thời gian, đành phải đi theo ông cùng hướng tới phòng cho khách đi đến.

Ngay tại sau khi cô ta vừa rời đi, cửa thư phòng trên lầu mở ra, truyền đến giọng Tần Phong nhàn nhạt: "Còn chưa lên?"

Ôn Ngọc cổ co rụt lại, nhớ tới lời trước đó Tần Phong đã nói, mặt liền đỏ.

Cô cũng không thể được đi sang bên cạnh tìm Đồng Đồng bọn họ cùng ngủ sao?

Chương 678: Cô ta đi câu dẫn người đàn ông của chị kìa

"Muốn anh đi xuống bế em lên?" Tần Phong đứng ở trên cầu thang lầu hai, nhàn nhạt nhìn Ôn Ngọc.

Ôn Ngọc tới cùng không có can đảm chạy trốn, lẽ mề tiến lên.

Tần Phong thấy cô động tác quá chậm, trực tiếp đi xuống khiêng cô liền đi lên.

"Cái kia, chúng ta cũng không thể thương lượng một phen sao. Đem Lý Hình Nhi đuổi đi, chúng ta đêm nay sẽ ngủ ngon giấc có được hay không?" Ôn Ngọc ghé vào trên vai anh, thật cẩn thận hỏi han.

Tần Phong quay đầu nhìn cô một cái, cười nhạt nói: "Đã là quá muộn."

Ngay trước khi Lý Hình Nhi tỉnh lại, anh cực kỳ thật sự hỏi qua cô, muốn đem Lý Hình Nhi đuổi đi hay không.

Ôn tiểu thư lòng thương người tràn lan, cảm thấy được Bùi Tĩnh đụng con nhà người ta, hiện tại đuổi người đi không phúc hậu lắm.

Vì thế, Tần tiên sinh tiện yêu cầu cô buổi tối hầu hạ đến khi anh mất ý.

"Vì cái gì tiếp nhận trừng phạt lại là mình?" Ôn Ngọc rất tức giận.

Tần Phong giận tái mặt: "Em nghĩ muốn đổi ý?"

"Không dám!" Ôn Ngọc nhắm mắt lại, chỉ sợ bộ dáng anh nghiêm mặt lên.

Ngày hôm sau tỉnh lại thời điểm, Ôn Ngọc phát hiện chính mình không trong phòng ngủ, vậy mà đang- - trong văn phòng của Tần Phong!

"Thức dậy?" Tần Phong cười như không cười nhìn cô.

Ôn Ngọc xấu hổ đỏ mặt.

Cô là ngủ được có bao nhiêu say, mới có thể bị anh ôm ấp đến trong công ty cũng chưa phát hiện.

"Em đói bụng." Ôn Ngọc dè dặt đi đề tài, cúi thấp đầu cũng không dám hỏi Tần Phong đem Lý Hình Nhi đuổi đi chưa.

"Thư ký đã ở phòng trà nước giúp em chuẩn bị tốt, ăn xong liền trở lại." Tần Phong nói.

Ôn Ngọc không nói hai lời, tay chống đỡ ở trên ghế sofa đứng dậy bỏ chạy.

Mà sau khi cô rời khỏi đây, thư ký Hà liền dẫn theo mấy vị quản lý công ty cấp cao tiến vào văn phòng mở cái hội nghị nhỏ.

Tần Phong sau đó liền dẫn Ôn Ngọc đi khảo sát công trình thôn Thành Trung.

Trải qua hơn năm năm xây dựng, thôn Thành Trung đã có quy mô lớn. Phía trước bốn kỳ công trình đã xây dựng hoàn thành hơn nữa cũng bắt đầu đưa vào sử dụng, hiện giờ chính đang tiến hành kỳ

công trình thứ năm.

Ôn Ngọc trước kia đi theo Tô Thi Thi khảo sát nhiều lần, đối nơi này không hề xa lạ. Hiện giờ đến nơi này, cũng là quen tay.

Mọi người mới phát hiện, vị Ôn tiểu thư yếu điệu này năng lực làm việc mà lại lợi hại như vậy, những chuyên gia trong lĩnh vực này hoàn toàn không thể tin nổi.

Mà trong biệt thự bọn họ, Lý Hình Nhi không biết ăn thứ gì đó vẫn buồn ngủ, đến chiều mới có chút tinh thần.

Quản gia cùng người hầu đối với cô ta chiều đãi rất tốt, nhưng mà lại hạn chế tự do của cô ta, cũng không cho cô ta các thiết bị công nghệ.

Ôn Ngọc bọn họ tan tầm trở về thời điểm, thật xa liền nghe thấy tiếng thét chói tai của Lý Hình Nhi.

"A, mau đưa ong mật bắt đi! Cứu mạng!"

Ôn Ngọc vừa nghe liền hưng phấn, xe dừng lại liền mở cửa xe chạy vào trong nhà.

"Ôn Ngọc!" Tần Phong một cái không chú ý đã bị cô trốn rồi.

"Thím trẻ người đừng tới đây, nơi này quá nhiều ong mật." Tần Như Ngọc hướng tới Ôn Ngọc liếc mắt xua tay.

Bên cạnh cô bé, Bùi Tĩnh chính đang nhíu mày điều chỉnh một cái điều khiển từ xa, xem ra tâm tình không phải rất tốt.

"Làm sao vậy làm sao vậy?" Ôn Ngọc đối với chuyện Bát Quái từ trước đến nay không có sức chống cự, há có đạo lý không đi tới gần.

"Người phụ nữ kia đem ong mật của anh Đồng Đồng nuôi thả ra, lại còn làm hư điều khiển từ xa." Tần Như Ngọc chỉ vào Lý Hình Nhi không vui nói.

"Cái điều khiển từ xa này có thể khống chế ong mật?" Ôn Ngọc ánh mắt lập tức phát sáng lên.

Trước cô từ chỗ Tô Thi Thi thu được qua không ít thứ đồ chơi ly kỳ cổ quái do Bùi Tĩnh làm, đối việc này năng lực tiếp thu siêu cấp cường, thích thú nhìn chăm chú.

Bùi Tĩnh thấy Tần Phong cũng đi đến, lui về sau một bước: "Các người đứng xa một chút, những thứ ong mật này sẽ đốt người. Lại cho em vài phút."

"Lại đây." Tần Phong khẩn trương đem Ôn Ngọc kéo trở về.

Nơi xa, chính đang chạy trốn chết Lý Hình Nhi hai mắt lưng tròng nhìn Tần Phong: "Tần tổng, cứu em."

Tần Phong trong mắt hiện lên quét xuống lãnh ý.

Cứu cô đúng không?

Anh hướng vệ sĩ đứng ở nơi xa liếc mắt ra hiệu.

Vệ sĩ hiểu ý, chỉ chốc lát không biết từ nơi này lấy tới một cái cốc gỗ siêu cấp lớn, đi đến bên người Lý Hình Nhi, không đợi cô ta phản ứng, liền đem thùng từ trên đầu cô ta chụp xuống.

"A!" Lý Hình Nhi chỉ kịp phát ra một tiếng thét chói tai, toàn bộ đã bị phủ vào trong thùng.

"Đây cũng quá ngoan độc rồi." Tần Như Ngọc rụt rụt cổ, sợ hãi nhìn nhìn Tần Phong, lặng lẽ ra bên ngoài di chuyển.

Tần Phong liếc cô nhóc một cái: "Ta không có ở nhà, hai đứa lại làm cái gì rồi?"

"Cái kia, chú trẻ, con trà chiều ăn trễ, cơm chiều sẽ không ăn, con đi bà nội nơi đó rồi." Cô nhóc sợ tới mức co cứng chạy.

Cách đó không xa, Bùi Tĩnh điều chỉnh thử điều khiển từ xa động tác ngừng một trận, mấp máy môi.

Con gái quả nhiên nói không giữ lời. Trước dính cậu dính được muốn chết, vừa có nguy hiểm liền chính mình chạy. Cũng không nói muốn cậu cùng đi với mình!

Bùi Tĩnh âm thầm lờm Tần Phong một cái, đem điều khiển từ xa điều chỉnh lại sóng âm ấn xuống một cái, đám ong mật kia liền ong ong tập trung thành một chỗ hướng tới cậu bay đến.

"Thật thần kỳ." Ôn Ngọc trừng mắt, cảm thấy được vô cùng thú vị, cầm lấy điện thoại đã nghĩ chụp ảnh.

"Chị Ngọc, mấy thứ này vẫn còn không có thể công bố ra ngoài." Bùi Tĩnh nhàn nhạt nói.

Ôn Ngọc khẩn trương đưa điện thoại di động thu lại: "Hiểu rõ hiểu rõ. Bất quá em lần sau muốn phát biểu thời điểm, nhất định phải để cho bạn của chị đưa tin độc quyền có được hay không?"

Bùi Tĩnh đối những thứ này cũng không thêm để ý, gật gật đầu.

Ôn Ngọc cười nheo mắt, như đứa bé đi theo xin kẹo một dạng.

Trong thùng gỗ, Lý Hình Nhi nghe được bọn họ tán gẫu sôi nổi, buồn bực không ngừng vỗ vào vách thùng: "Thả tôi ra ngoài, tôi sợ hãi. Tần tổng, van cầu anh..."

Cô ta còn chưa nói xong, vệ sĩ ở một bên bỗng nhiên nặng nề mà gõ thùng gỗ một phen.

Oành một tiếng, đinh tai nhức óc.

Lý Hình Nhi lúc này sợ tới mức không dám nói tiếp nữa.

Ôn Ngọc đồng tình nhìn thoáng qua cái thùng gỗ lớn kia, lực bắt tòng tâm.

Hồng Tinh Huy tối hôm qua bắt đầu đột nhiên phái người đi khắp Bắc Kinh truy tìm tung tích của Lý Hình Nhi, Lý Hình Nhi gặp phải loại chuyện này ít nhiều cũng theo chân bọn họ có quan hệ. Bọn họ còn không có máu lạnh đến mức cứ như vậy đẩy cô ta ra ngoài, chỉ có thể để cho cô ta tạm thời ở nơi này.

Hồng Tinh Huy dù có càn rỡ, cũng không dám trực tiếp đến trong nhà Tần Phong nháo loạn.

Mãi đến cơm nước xong, Lý Hình Nhi mới được thả ra, đã đói được choáng váng đầu hoa mắt.

Mà Ôn Ngọc đã ở trong phòng khách cùng Bùi Tĩnh hai người ăn hoa quả xem show truyền hình. Tần Phong như cũ ở trong thư phòng bận rộn.

"Buồn cười, đừng cho là tôi không biết là các người đang cố ý chỉnh

tôi!" Lý Hình Nhi cắn môi, càng nghĩ càng cảm thấy được không cam lòng.

Ngay tại buổi sáng Tần Phong đi làm thời điểm, đã từng đặc biệt đã cảnh cáo cô ta.

"Cô có thể ở trong này ở vài ngày, nhưng phải nhớ kỹ thân phận của mình, đừng làm ra những chuyện để bản thân hối hận."

Cô ta nhắm mắt lại, đều là vẻ mặt lạnh lùng Tần Phong nói những lời này nói khi đó.

"Ôn Ngọc không phải người cô có thể trêu chọc, không nghĩ muốn tiền đồ hủy hết liền an phận một chút. Tôi sẽ bảo đảm con đường sự nghiệp của cô về sau sáng lạng, điều kiện tiên quyết là cô phải biết nghe nói."

Lý Hình Nhi hừ lạnh một tiếng, trong mắt hiện lên quét xuống hận ý.

"Nếu anh thật sự có thể đảm bảo đường sự nghiệp của tôi vinh quang, vậy Hồng Tinh Huy kia liền không đem tôi hại thành như vậy rồi. Nếu có thể làm phu nhân nhà giàu, tôi còn cần làm loại minh tinh bấp bênh này làm cái gì?" Lý Hình Nhi xoa bóp quả đấm.

Cô ta vẫn lại là không cam lòng, nếu đều đã đến nơi đây ở, muốn cô ta là như thế này buông tha vậy thì quá u mê!

Cô ta nhìn chăm chăm phương hướng thư phòng lầu hai, hạ quyết tâm.

"Tần Phong, anh không phải sợ tôi nói cho Hồng Tinh Huy Ôn Ngọc ở đâu sao? Anh đã có điều cố kỵ, vậy là dễ làm rồi." Lý Hình Nhi xoay người đi vào phòng bếp, chỉ chốc lát bùng một ly sữa hương tới lầu

hai đi đến.

Trong phòng khách, Bùi Tĩnh hướng tới Ôn Ngọc cố bĩu môi: "Cô ta đi trên lầu rồi."

Ôn Ngọc chính đang nhìn xem đến đoạn hấp dẫn, không yên lòng ừ một tiếng.

"Cô ta lại vẫn bưng một ly sữa." Bùi Tĩnh bỏ thêm một câu.

"A.... Em nghĩ muốn uống mà nói chính mình đi rót đi." Ôn Ngọc thuận miệng nói.

Bùi Tĩnh đau đầu vô cùng, thực hối hận đã đồng ý chị dâu cậu về đây giúp Ôn Ngọc.

"Cô ta đi câu dẫn người đàn ông của chị kìa!" Bùi Tĩnh tức giận nói.

Chương 679: Phản ứng khó đỡ của phụ nữ

Ôn Ngọc lặng im hai giây, bỗng nhiên mặt nghiêm nghị, nghiêm túc nhìn Bùi Tĩnh: "Em vẫn lại là trẻ con, trong đầu không được cả ngày nghĩ mấy chuyện lộn xộn lung tung này."

Bùi Tĩnh mặt đều đen, đứng lên liền đi. Đã gặp qua nhiều trận kinh thiên động địa, liền chưa thấy qua người không chịu để tâm giống Ôn Ngọc như vậy.

"Này!" Ôn Ngọc đuổi theo, "Em không phải nói cô ta đi chỗ đó cái... Cái kia gì sao?" Cô nói xong chỉ chỉ trên lầu.

Bùi Tĩnh đôi má rút rút, thật sự không quá hiểu được phản ứng khó đỡ của người phụ nữ này.

Ôn Ngọc ngẩng đầu nhìn trên lầu, lại nhìn xem Bùi Tĩnh, cảm thấy được bọn họ những trưởng bối này là nên làm tấm gương cho mấy đứa nhỏ noi theo.

"Đồng Đồng, em phải tin tưởng anh Tần Phong của em, anh ấy là người rất có chừng mực, sẽ không sẽ bị người ta câu dẫn. A... Không đúng, không phải câu dẫn, là... Lý tiểu thư liền là... Nhất định là có việc tìm anh ấy."

Ôn Ngọc cảm thấy được lý do này cực kỳ có sức thuyết phục, hãy còn gật gật đầu: "Không sai, Lý tiểu thư nhất định là cùng Tần Phong có việc thương lượng."

Bùi Tĩnh vẻ mặt cứng ngắc hai giây, quay đầu liền hướng phòng chứa đồ lầu một đi đến.

Cậu cực kỳ muốn hỏi bà chị này một chút, chỉ số thông minh của cậu trong mắt chị có phải giá trị âm hay không!

"Đồng Đồng?" Ôn Ngọc không nghĩ tới cậu nói đi là đi, đuổi theo, xoắn xuýt hỏi han, "Chúng ta không đi lên đó xem sao?"

...

Thư phòng trên lầu, Lý Hình Nhi nhẹ nhàng gõ cửa, không đợi Tần Phong trả lời liền vọt mở cửa đi vào.

Nếu Tần Phong biết là cô ta, để cho cô ta đi vào mới là lạ!

"Tần tổng, em pha cho anh ly sữa nóng." Lý Hình Nhi cười duyên bước nhỏ tiếp cận anh, nhìn đến anh đang xem một quyển sách, mắt sáng lại sáng, cực kỳ cảm thấy hứng thú hỏi, "Tần tổng thực có nhã hứng, đây là sách gì vậy?"

Tần Phong lúc nhìn đến cô ta một khắc kia sắc mặt liền xụ xuống, lạnh giọng nói: "Ra ngoài."

"Tần tổng..." Lý Hình Nhi hốt mắt lập tức đỏ, ủy khuất nhìn anh, "Người ta chỉ là nghĩ muốn đưa cho anh một ly sữa, cảm ơn anh hai ngày này chăm sóc."

"Lấy đi." Tần Phong cũng không ngẩng đầu lên, âm thanh so với vừa rồi lạnh hơn một chút.

"Tần tổng." Lý Hình Nhi cắn môi, kiên trì đi đến trước bàn làm việc, đem sữa nhẹ đặt ở trên bàn, chậm rãi đưa lên trước mặt anh.

"Em biết anh không thích em, em biết níu kéo cũng không được cái gì." Lý Hình Nhi cúi đầu đứng ở trước mặt anh, bộ dáng thương cảm, như là bị ủy khuất thật lớn.

Tần Phong nhướn mày, thờ ơ liếc cô ta, muốn đứng dậy rời khỏi thư phòng.

Bỗng nhiên, tầm mắt anh di chuyển, ánh mắt tối sầm lại.

Bên ngoài có động tĩnh!

Anh nhếch môi một cái, thả lỏng thân thể ngồi về đến trên ghế, mặt không đổi sắc nhìn ra phía cửa.

"Tần tổng." Lý Hình Nhi cho rằng anh đối chính mình thật sự có hứng thú, trong lòng vui vẻ, hướng tới anh đến gần hai bước, bên cạnh ghế làm việc của anh.

"Tần tổng, em thật sự cực kỳ cảm kích những chuyện trước anh làm vì em." Lý Hình Nhi quyết định cùng Tần Phong thành thật nói chuyện với nhau.

Rất nhiều người phụ nữ có thể thành công giữ lấy trái tim đàn ông, có đôi khi chính là dựa vào như vậy một hồi nói chuyện "Thành thật với nhau".

"Em biết anh giúp em kỳ thật là vì Ôn tiểu thư, nhưng em còn là muốn cảm kích anh." Lý Hình Nhi nhẹ cười một phen, trong mắt hơn một tia hiu quạnh, bắt đầu thổ lộ thân thể đáng thương của chính mình tranh thủ sự đồng tình từ anh.

"Trong nhà em có rất đông anh chị em, em là chị cả, cha mẹ cho em

ăn học đến sơ trung liền không nuôi nổi em rồi. Không có biện pháp, em chỉ có thể ra ngoài làm công, cũng là bởi vì gặp được hội thi tuyển chọn mới đi trên con đường làm ca sĩ này."

Lý Hình Nhi nói lên những thứ chuyện cũ này, không hiểu sao nhiễm lên một tầng đau thương, trong lòng quả thật rất khổ sở.

Cô ta cũng muốn đầu thai vào chỗ tốt, gia đình giàu có. Nhưng từ khi cô ta vừa sinh ra liền là chịu khổ. Trơ mắt nhìn những bạn cùng lứa tuổi khác muốn cái gì có cái đó, mà cô ta lại chỉ có thể ảo tưởng.

Cô ta thật sự sợ hãi, lại cũng không nghĩ muốn trở lại cuộc sống lúc trước!

Ôn Ngọc đang ở cửa nghe lén nghe được Lý Hình Nhi những lời này, cũng có chút thương cảm rồi: "Cô ta cũng sống không dễ dàng."

Bùi Tĩnh thật muốn quay đầu bước đi.

Nào biết một giây sau, Ôn Ngọc liền biến sắc mặt rồi.

"Đồng Đồng em nhanh lên." Ôn Ngọc thúc giục Bùi Tĩnh, "Giả thương cảm tranh thủ đồng tình xong rồi, liền muốn đối với Tần Phong động tay động chân rồi. Trên TV đều là diễn như thế này, nhanh lên đem cô ta xử lý đi!"

Bùi Tĩnh khóe miệng giật giật, lặng lẽ đem cửa thư phòng mở ra một đường nhỏ, sau đó từ trong túi áo lấy ra một cái điều khiển từ xa lớn cỡ bàn tay, đè xuống nút khởi động.

Khó trách có thể cùng chị dâu cậu thân thiết đến như vậy, cũng không dễ ăn hiếp mà.

Trong thư phòng, Lý Hình Nhi hướng Tần Phong nhích được càng gần một chút, len lén quan sát sắc mặt Tần Phong một phen, thấy anh cũng không có vẻ cau kính, trong lòng hơn một tia tin tưởng.

"Tần tổng, anh khả năng sẽ cười nhạo em. Em vì có thể hát hay hơn, để cho càng thêm người biết đến em, cái khổ cực gì cũng đều đã ném qua. Em từ nhỏ ăn thích cay, vì bảo vệ cổ họng em ngay cả cay độc đều đã bỏ rồi. Không dám ăn rất nhiều thức ăn ngon, không dám cảm mạo, lại càng không dám la to."

"Mỗi ngày năm giờ thức dậy liền muốn rèn luyện, sợ thể trọng quá béo chưa bao giờ dám ăn nhiều cái gì..."

Trong thư phòng, trong lúc này chỉ còn lại có tiếng Lý Hình Nhi ã chã chực khóc, cẩn thận nghe mà nói, còn có một trận tiếng ong ong thật nhỏ.

Một con ruồi vỗ cánh, không biết khi nào thì bay đến bên người Lý Hình Nhi, hướng tới mặt cô ta bay qua.

Lý Hình Nhi đưa tay quơ quơ, tiếp tục nói: "Em cho tới bây giờ không cảm thấy được khổ, em biết trả giá đều sẽ có báo đáp. Cho nên em cực kỳ cảm tạ Tần tổng anh giúp em lấy hợp đồng. Nhưng mà em cực kỳ vô dụng, em không biết vì cái gì đột nhiên lại biến thành cái dạng này, hợp đồng toàn bộ đều đã hủy bỏ rồi."

Lý Hình Nhi vừa nói một bên lau nước mắt: "Có thể là em có chỗ nào làm không tốt, em phụ sự kỳ vọng của Tần tổng anh đối với em."

"Ong ong ông..." Ruồi bọ hướng tới cái mũi Lý Hình Nhi bay đi.

Lý Hình Nhi bực bội phát phát tay, nhưng con ruồi kia lập tức liền bay lên.

"Tần tổng, em có cái yêu cầu quá đáng, anh có thể nói cho em biết hay không, em tới cùng là có chỗ nào không tốt mới bị bọn họ hủy bỏ hợp đồng?" Lý Hình Nhi vừa nói một bên phát tay, trong lòng bắt đầu có chút cáu gắt.

Biệt thự sạch sẽ như vậy làm sao có thể có ruồi bọ!

Tần Phong cũng chú ý tới con ruồi này. Trong mắt anh hiện lên quét xuống hứng thú, bình tĩnh ngồi ở trên ghế lẳng lặng nhìn.

"Tần tổng, anh có phải giận em rồi hay không? Là em không có... Hắt xì..." Lý Hình Nhi chưa nói xong, con ruồi kia bỗng nhiên lao đến đậu dưới cái mũi của cô ta, cô ta mạnh hắt hơi một cái.

Cô ta tức giận liền đưa tay hắt ra, nhưng cái mũi đột nhiên xông lên một mùi hương gay mũi, ngay sau đó chỉ cảm thấy cả cái mũi đều đã ngứa rồi.

"Hắt xì!"

"Hắt xì!"

Không chỉ nói chuyện, đến cả chuyện cố gắng đứng thẳng đều đã khó khăn rồi!

Lý Hình Nhi bặm bó cái mũi, hắt xì hơi đến nước mắt lưng tròng, tức giận đến mắt đều đã đỏ.

Đến ruồi bọ đều đã tới ức hiếp cô ta!

"Ra ngoài đi." Tần Phong nhìn cũng không nhìn cô ta một cái, cầm lấy sách tiếp tục đọc.

Lý Hình Nhi đâu nào đồng ý cam tâm, cầm lấy ly sữa kia, chịu đựng mũi ngứa, nâng nâng cặp bươi của của chính mình, hướng tới Tần Phong ôn nhu lại gần.

Cửa, Ôn Ngọc trộm thấy một màn như vậy, mặt liền sụp xuống:
"Người phụ nữ này thật là tới câu dẫn người! Thật quá đáng, Đồng Đồng, ngược chết cô ta!"

Bùi Tĩnh đau đầu liếc cô một cái, thật sự không cách nào lý giải phản ứng khó hiểu này của cô. Cậu yên lặng lấy điện thoại ra mở một phần mềm.

Trong thư phòng, Lý Hình Nhi bùng sữa, hơi cong đầu gối, cố ý đem cả thân mình hướng tới cánh tay Tần Phong dính sát vào: "Tần tổng, trước uống chút sữa đi... A!"

Cô ta còn chưa nói xong, đột nhiên thét chói tai một tiếng! Cô ta xem đến giá sách phía trước hướng tới chính mình đè ép xuống!

Đủ 3 chương nhé! Mọi người ngủ ngon ~!~

Chương 680: Ác mộng

Lý Hình Nhi thét chói tai ngửa về phía sau, sữa trong tay theo quán tính dốc toàn bộ lao ra, trong không trung vẽ ra một đường pa-ra-bôn duyên dáng, rầm một tiếng, toàn bộ đều đã đáp ở trên thân cô ta.

Nhưng chỉ một phen, cô ta liền an tĩnh, ngơ ngác nhìn về phía trước, không rõ đã xảy ra cái gì.

Vừa rồi cô ta rõ ràng nhìn đến giá sách kia thật đổ xuống đến nơi, lúc này lại êm đẹp đặt ở nơi đó.

Lý Hình Nhi cúi đầu vừa thấy, mặt liền trắng.

Chỉ thấy trên cổ, trên ngực cô ta toàn bộ đều là sữa, lúc này sữa theo bộ ngực của cô ta chảy xuống vào trong quần áo, muốn có bao nhiêu chạt vật liền có bấy nhiêu chạt vật.

"Tần tổng em... Em không phải cố ý." Lý Hình Nhi đáng thương tội nghiệp nhìn Tần Phong, đều nhanh khóc.

Tần Phong không có nhìn cô ta, mà là lờm phờng hướng cửa một cái, trong mắt hiện lên quét xuống hứng thú.

Cái tên nhóc con thối kia lại đang làm cái quỷ gì?

"A, Tần tổng, trên thân anh cũng bị sữa văng vào rồi, em giúp anh lau." Lý Hình Nhi cúi đầu, nhìn đến trên cổ áo sơmi màu xanh đậm của Tần Phong dính sữa, lập tức đưa tay qua muốn sờ soạng.

"Đồng Đồng, cản cô ta lại!" Cửa, Ôn Ngọc thắp hô một tiếng, rất tức giận.

Cô đoán quả nhiên không sai, người phụ nữ này nhanh như vậy liền động tay động chân rồi.

"A!" Trong thư phòng lại truyền đến tiếng thét chói tai của Lý Hình Nhi.

Bây giờ cô ta ôm đầu, hoảng sợ trừng mắt nhìn trần nhà, trán tất cả đều là mồ hôi lạnh.

Cô ta nhìn đến trần nhà đột nhiên rơi xuống rồi!

Không chỉ như vậy, bên cạnh toàn bộ đều đang sụp đổ, toàn bộ đều đã hướng cô ta đổ xuống.

"Động đất rồi! Cứu mạng a! Tần tổng cứu em!" Lý Hình Nhi xụi lơ trên mặt đất, sợ tới mức liền khí lực chạy trốn đều không có rồi.

Không chỉ trần nhà sụp, cửa sổ cũng đang hướng tới cô ta bay qua đây. Nước lũ xáy xiết, từ cửa sổ ủa vào đây, hướng tới cô ta tràn qua đây.

Nước lũ kia lao đến trước mặt cô ta thời điểm, đột nhiên biến thành lửa lớn hùng hực cháy, lập tức đem cô ta nhấn chìm.

Lý Hình Nhi hai mắt trợn to, cho rằng chính mình muốn ngất đi, nhưng trước mắt cô ta chỉ là vô cùng vô tận hắc ám.

Cô ta rõ ràng trợn tròn mắt, lại cái gì đều đã nhìn không tới rồi.

"Tần tổng..." Cô ta sợ tới mức khóc lên, không rõ tới cùng là làm sao

vậy.

Gian phòng rõ ràng sụp lún, vì cái gì cô ta một chút đau khổ cũng không có? Hiện tại ngược lại cái gì đều đã nhìn không thấy rồi!

Tần Phong nhàn nhạt liếc cô ta một cái, đứng lên hướng tới cửa đi đến.

Lý Hình Nhi toàn thân ướt sũng, trên mặt đều là dấu vết sữa trắng toát, duỗi tay ra bắt đầu nơi nơi sờ loạn, sợ tới mức đều nhanh không khống chế rồi.

Cô ta nghe được tiếng ghế dựa chuyển, quỳ trên mặt đất đưa tay sờ loạn: "Tần tổng, em cái gì đều đã nhìn không thấy, cứu em... Cứu em... Em không muốn chết. Em không muốn chết..."

Tần Phong nhìn cũng chưa từng nhìn cô ta liếc mắt một cái, mặt trầm xuống hướng tới cửa đi đến.

Cửa, Ôn Ngọc cùng Bùi Tĩnh đang tranh luận muốn dùng băng tuyết hay vẫn lại là núi lửa phun trào, cửa bỗng nhiên mở ra rồi.

Ôn Ngọc theo bản năng ngẩng đầu vừa thấy, thân thể cứng đờ, khẩn trương hướng ra phía sau lưng Bùi Tĩnh né tránh: "Tần... Tần Phong... Anh... Ra rồi?"

Bùi Tĩnh nhướng mày, muốn chạy, lại bị Ôn Ngọc kéo lại, buồn bực muốn chết.

Tần Phong nhàn nhạt đem hai người liếc mắt một cái, ánh mắt dần dần dừng lại ở di động trên tay Bùi Tĩnh.

"Thử nghiệm đồ chơi mới?" Anh nhếch môi lên, bộ dáng như là cực

kỳ có hứng thú.

Bùi Tĩnh phản xạ có điều kiện rụt rụt xương cùng, cảnh giác nhìn anh một cái: "Trước đó không dám, em... Em là đang vì giúp vợ của anh nha."

"Em xác định mình đang hỗ trợ?" Tần Phong nhàn nhạt theo dõi cậu, trong mắt từ từ ngưng tụ quết xuống ý cười rất lạnh.

Bên này, Ôn Ngọc thừa dịp Bùi Tĩnh không chú ý, lập tức cướp đi di động của cậu, ồn ào: "Nhanh lên đem phần mềm này gửi cho chị. Còn có em cho Lý Hình Nhi đeo cái kính sát tròng 3D kia còn không? Vừa rồi nhìn phản ứng của cô ta giống như hiệu quả không tệ, cho chị mấy cái đi?"

Ôn Ngọc nói xong ngẩng đầu nhìn thoáng qua Bùi Tĩnh, thấy Tiểu Suất Ca mặt trầm xuống, yếu yếu kém kém bỏ thêm một câu: "Chị mua lại được không? Nếu là cực kỳ đắt tiền mà nói, để cho Tần Phong trước ký chi phiếu cho em, chị sẽ trả từng kỳ cho anh ấy?"

Bùi Tĩnh xụ mặt, hối hận muốn chết.

"Em bây giờ còn cảm thấy được em là đang hỗ trợ?" Tần Phong nhìn chằm chằm Bùi Tĩnh, tươi cười so với vừa rồi lớn hơn nữa một chút.

Bùi Tĩnh trợn trắng liếc anh một cái, lập tức đoạt lại điện thoại, xoay người bỏ chạy.

"Đồng Đồng em đừng chạy a!" Ôn Ngọc gấp đến độ đuổi theo.

Mới vừa chạy ra hai bước, cô gái đáng thương đã bị Tần Phong một cái kéo trở về.

"Đây, trước theo anh nói các người vừa rồi làm cái gì?" Tần Phong hung dữ nhìn cô.

Ôn Ngọc sợ nhất anh lộ ra loại vẻ mặt này, lúc này liền thành thật rồi.

Trong thư phòng, Lý Hình Nhi lại vẫn quỳ rạp trên mặt đất khóc rống, không biết vừa rồi lại nhìn thấy gì cảnh tượng khủng khiếp gì, lúc này khóc đến cùng muốn chết một dạng.

Ôn Ngọc dán vào thân thể Tần Phong, không có gì lo lắng giải thích: "Em... Em vừa rồi là muốn cướp đoạt điện thoại đem phần mềm tắt đi, nếu lỡ đem Lý tiểu thư dọa ra bệnh tim phát tát liền không tốt rồi. Em đảm bảo, em vẫn phản đối Đồng Đồng làm như vậy!"

"Đồng Đồng, vì chị đêm nay có thể ngủ ngon, cũng chỉ có thể ủy khuất em rồi." Ôn Ngọc ở trong lòng yên lặng nói.

Tần Phong dờ khóc dờ cười.

Cô gái này thậm chí ngay cả nói dối đều đã học được.

Anh nghiêm mặt, thần sắc so với vừa rồi càng thêm khủng bố vài phần.

Ôn Ngọc sợ vô cùng, chính mình dính lấy anh còn chiêu dụ người gì đều đã tung ra vẫn không được đành thành thật khai báo: "Đây là nghiên cứu mới của Đồng Đồng chế ra một cái kính mắt 3D, có thể thông qua phần mềm khống chế làm cho người ta mất xuất hiện ảo giác, có thể làm cho người ta lạc vào cảnh giới kỳ lạ. Nó... Nó trong bữa sáng của Lý tiểu thư bỏ chút thuốc ngủ, thừa dịp cô ta ngủ cho cô ta đeo rồi."

Ôn Ngọc nói xong, tội nghiệp nhìn Tần Phong: "Anh giúp em đi mua

một bộ có được hay không? Thứ này hiện tại toàn bộ thế giới còn không có, chúng ta có thể xem như sưu tầm đồ quý, có thể tăng giá trị tài sản."

"Tăng giá trị tài sản..."

Tần Phong khóe miệng giật giật, vừa giận lại là buồn cười.

Cô gái này rõ ràng là muốn lấy đem khoe khoang với mấy người bạn của mình.

"Muốn?" Tần Phong nhíu mày nhìn cô.

Ôn Ngọc khẩn trương gạt đầu, hai mắt lấp lánh, liền cùng giống một con Husky đáng thương một dạng.

Tần Phong ánh mắt tối sầm lại, khom lưng lập tức ôm lấy cô, hướng tới phòng ngủ đi đến: "Lấy lòng anh, vừa lòng liền giúp em đi lấy."

"Thật sao?" Ôn Ngọc hưng phấn cực kỳ, ôm Tần Phong ngay tại trên mặt anh hung hăng hôn một cái, hoàn toàn không biết chính mình vụng trộm bị bán.

Dưới lầu, Bùi Tĩnh chính đang ở trong phòng khách dọn dẹp đồ đạc, nghe được Tần Phong nói những lời này liền cảm thấy một trận ác hàn.

Cậu trầm mặc nhìn chằm chằm sofa vài giây, sau đó lấy ra điện thoại gọi đi, vừa nói chuyện một hướng kho chứa đồ lâu một đi đến.

"Giáo sư, uh"m, là em. Em buổi tối trở về. Uh"m, nơi này không có chuyện gì, em trở về trước đem thí nghiệm làm xong..."

Nếu còn không đi, cậu phỏng chừng trở về thời điểm đã vô pháp toàn vẹn.

Cậu vào phòng chứa đồ, nhìn đến chính mình ngày hôm qua đem về lại đây gì đó đều đã ở bên trong, lấy ra một cái vali xếp vào.

Sợ Ôn Ngọc tìm cậu gây phiền toái, cậu quyết định vẫn lại là để cho cô mấy món đồ. Chạy trốn trước, nhớ tới Lý Hình Nhi trên lầu, cậu lấy ra điện thoại di động tắt đi phần mềm.

Trong thư phòng trên lầu, Lý Hình Nhi quỳ rạp trên mặt đất khóc đến nước mắt nước mũi tèm lem, toàn thân run rẩy.

Đột nhiên, cô ta cảm giác trước mắt một mảnh thanh thảo, cái cảnh tượng khủng bố gì đều không có, cũng có thể thấy mọi thứ xung quanh rồi.

Cô ta nhìn chung quanh một chút, phát hiện trong thư phòng toàn bộ như thường, từ đầu liền không có động đất sóng thần, càng không có băng tuyết!

"Sao lại thế này?" Lý Hình Nhi sợ tới mức mặt so với vừa rồi càng trắng vài phần, cho rằng chính mình gặp quỷ rồi.

Nhìn chung quanh một chút, sớm liền không có bóng dáng Tần Phong. Cô ta cúi đầu nhìn đến trên quần áo mình đều là sữa, vừa rồi bởi vì khóc đến quá lợi hại, nước mắt nước mũi chảy đầy đất.

"A!" Một tiếng thét chói tai, vang vọng biệt thự.

Chương 681: Tàn phá

Một đêm này, đối với hai cô gái sống trong căn biệt thự mà nói đều là một cơn ác mộng.

Ôn Ngọc vừa rạng sáng ngày hôm sau đã bị thực tủy tri vị (ăn được 1 lần lại muốn ăn nữa, ý giống câu được voi đòi Hai Bà Trưng đó) Tàn tiên sinh dày vò đến thức dậy, là khóc xuống giương.

Cô xoa eo, thở phì phì đi tìm Bùi Tĩnh, muốn để cho cậu dạy mình dùng những thứ kỳ lạ gì đó. Nhưng đi đến biệt thự bên kia vừa thấy, tiểu gia hỏa này vậy mà chạy trốn!

"Hừ, thật quá đáng, nhất định là bị Tàn Phong dọa chạy." Ôn Ngọc bước chân ngừng một trận, nhớ tới cái gì, thần tốc hướng kho chứa đồ biệt thự nhà mình chạy.

"Ôn tiểu thư đây là làm sao vậy?" Quán gia nhìn đến Ôn Ngọc gấp rút hoang mang rối loạn chạy vào, còn tưởng rằng xảy ra chuyện gì rồi.

Ôn Ngọc đến thời gian nói chuyện đều không có, nhanh như chớp chạy vào phòng chứa đồ, nhưng cửa vừa mở ra, cô liền u mê.

Tàn Phong từ trên lầu đi xuống, thật xa liền nhìn đến người nào đó vừa rồi chạy trốn lại đang đứng bên ngoài phòng chứa đồ. Mí mắt anh kìm lòng không được nháy lên, đứng ngay tại chỗ.

"Ôn Ngọc." Tàn Phong mặt trầm xuống gọi cô một tiếng.

Ôn Ngọc thân thể giật mình, gian nan nghiêng đầu sang chỗ khác, một bộ dáng sắp khóc nhìn anh: "Không phải em làm."

Tần Phong tâm mạnh run lấy bầy, bước nhanh đi xuống, đến cửa phòng chứa đồ vừa thấy, mặt liền đen.

Chỉ thấy tất cả đồ ở trong căn phòng kia, đều là mảnh nhỏ. Những cái đồ trưng bày hay sưu tầm gì đó toàn bộ đều đã đánh nát rồi.

Ôn Ngọc thấy Tần Phong đang nhìn, nhỏ giọng nói: "Không cần nhìn, không một cái còn nguyên vẹn."

"Ôn Ngọc!" Tần Phong nắm tay, hít sâu một hơi, "Bùi Tĩnh đâu?"

Ôn Ngọc run run một phen, thật cẩn thận nhìn anh: "Chạy."

"Chạy?" Tần Phong mặt trầm xuống, từ trong kẽ răng phun ra hai chữ, "Giỏi lắm!"

Lúc này, một trận tiếng ong ong phát ra từ máy bay không người lái bên trong phòng chứa đồ hướng tới bọn họ bay qua đây. Nghĩ đến, đây hẳn là đầu số gây nên mảnh nhỏ đầy đất rồi.

"Đừng!" Ôn Ngọc thấy Tần Phong dương lên tay, khẩn trương chạy lên đi ôm lấy cái máy bay không người lái kia, nhanh nhẹn tắt đi chốt mở.

Tần Phong chỉ cảm thấy chân mày đều đã đang đau, xoa xoa huyết thái dương, vô lực nói: "Đừng để cho anh nhìn thấy mấy thứ này."

Dứt lời, xoay người hướng tới phòng khách đi đến.

Ôn Ngọc ôm máy bay không người lái như bảo bối, trong phòng

chứa đồ tìm tìm, tìm ra vài món đồ Bùi Tĩnh để lại gì đó, vui vẻ vô cùng.

Cô đặt biệt gửi tin nhắn cho Bùi Tĩnh cảm ơn cậu, hơn nữa đem tình huống bí thảm của kho chứa đồ cũng nói cho cậu.

Ngày đó, đang làm thí nghiệm Bùi Tĩnh một cái không chú ý, trực tiếp đem một cái thiết bị tụ điện phá hủy.

Tiểu Suất Ca quyết định, năm nay cũng không được về nhà rồi!

Ôn Ngọc giấu xong đồ tốt ra ngoài thời điểm, phát hiện Tần Phong sắc mặt so với vừa rồi càng đáng sợ rồi.

"Làm sao vậy?" Ôn Ngọc lặng lẽ đi đến bên cạnh quán gia nhỏ giọng hỏi.

Quán gia thờ dài, chỉ chỉ phòng bếp: "Người đi xem liền biết."

Ôn Ngọc kỳ quái nhìn bọn họ một cái, hướng tới phòng bếp đi.

Phòng bếp trong biệt thự rất lớn, có đầu bếp chuyên môn phụ trách một ngày ba bữa.

Ôn Ngọc đi vào thời điểm, chỉ thấy được một cái bóng lưng yếu điệu, nhướng mày.

"Đầu bếp như thế nào đổi thành phụ nữ?"

"Ôn tiểu thư." Người phụ nữ quay người lại, hướng về phía Ôn Ngọc lộ ra một cái tươi cười ấm áp.

Ôn Ngọc đôi mắt tròn to: "Lý tiểu thư?"

"Chờ một lát, lập tức là có thể ăn bữa sáng rồi." Lý Hình Nhi chỉ chỉ bánh rán cầm trên tay, nhìn qua nghiêm nhiên giống người vợ hiền thực đảm đang.

Ôn Ngọc có chút hiểu không rõ cô ta đây là đang muốn làm trò quỷ gì, nhìn chăm chăm trứng ốp lếp bóng nhẫy trong tay cô ta kia nhìn vài giây, yên lặng dờ mắt, đi tới.

"Ngày hôm qua khóc thành như vậy, hôm nay sao ánh mắt cũng chưa sưng?" Ôn Ngọc nho nhỏ nói thầm, cảm thấy được vị này Lý tiểu thư cũng là một người thần kỳ.

Ôn tiểu thư khả năng buông chuyện lại có chút rộn rạo, nhưng nghĩ đến Tần Phong kia sắc mặt thối tha u ám, vẫn lại là từ bỏ.

"Lại đây." Tần Phong ngồi ở bên cạnh bàn ăn, giống gọi mèo con một dạng hướng về phía cô vẫy tay.

Ôn Ngọc rất là vui vẻ đi qua, nhìn thấy trên bàn đặt cái bàn bữa sáng, lại quay đầu nhìn xem phòng bếp.

"Những thứ này đều là cô ta làm?" Ôn Ngọc có chút hoài nghi.

Bữa sáng trên bàn này rất quen mắt, sữa đậu nành bánh quẩy, bánh bao đậu chấu xương, hoa quả salad... Đều đã là bọn họ ngày thường trong nhà ăn.

Tần Phong giương mắt nhìn cô liếc mắt một cái: "Ngồi xuống ăn cơm."

Ôn Ngọc "A..." một tiếng, cũng không để ý tới những thứ vớ vẩn này nữa, bùng lên sữa đậu nành uống một ngụm, thỏa mãn nheo lại mắt:

"Đây là sữa đậu nành thím Vương xay, cho chút chè đậu đỏ bí truyền gia truyền nhà thím ấy."

Tần Phong nhẹ cười. Cô gái này vừa nhắc tới ăn cùng Bát Quái liền đặc biệt kích động.

Lúc này, Lý Hình Nhi bưng bò bít tết cùng trứng ốp la đi tới, nhìn thấy hai người đang ngồi vào bàn ăn cơm khi đó, sừng sốt một phen.

Nhưng cũng chỉ là thoáng ngây người, cô ta liền khôi phục bình thường, tràn đầy tự tin bưng chén đĩa đi đến trước mặt Tần Phong, đem bò bít tết để tới trước mặt anh, ôn nhu nói: "Tần tổng, đây là bò bít tết em tự mình làm vì anh."

Tần Phong chính đang múc một chén cháo xương, nghe vậy một chút phản ứng đều không có, hoàn toàn xem cô ta như trong suốt.

Trái lại Ôn Ngọc tò mò đã quay sang coi coi, nhìn đến miếng bò bít tết kia rán thành bảy phân chín, mặt trên xếp ít hành tây, bên cạnh xếp cái trứng ốp lếp trái tim.

Làm cũng không tệ, chính là quá đầy mỡ rồi.

Ôn Ngọc lắc đầu, ngồi trở lại tiếp tục cúi đầu uống sữa đậu nành của chính mình.

"Tần tổng..." Lý Hình Nhi có chút không thể xuống đài, "Em cũng thay Ôn tiểu thư chuẩn bị một phần, một phần này là đưa cho anh. Các người để em ở lại đây, em nên làm chút gì cho các người."

Tuy là nói như vậy, trong lòng cô ta kỳ thật hận vô cùng. Trời biết đêm qua cô ta là như thế nào vượt qua.

Nhưng trời vừa bình minh cô ta đã quyết tâm. Cô ta tuyệt đối không thể cứ như vậy buông tha!

Cô ta nhất định phải chinh phục Tần Phong! Tần Phong không phải thích Ôn Ngọc sao? Vậy cô liền ngay cả Ôn Ngọc cũng lấy lòng!

"Đợi lát nữa lại ăn trái cây, dễ tiêu hóa." Tần Phong bỗng nhiên hướng phía trước tìm kiếm, đưa tay lấy đi salad đặt ở trước mặt Ôn Ngọc, lườm cô một cái, "Lại vẫn cùng đũa bé một dạng."

Ôn Ngọc cúi đầu "A..." một tiếng, có chút bực tức.

Sao lại ở trước mặt người ngoài nói cô như vậy, cực kỳ mất mặt được không được.

Lý Hình Nhi là hoàn toàn bị coi như không có rồi. Cô ta xấu hổ đứng tại chỗ, đi cũng không được ở lại cũng không xong.

"Tần tổng, anh thật sự không nếm thử nếm sao? Xem như nể tình em làm vất vả làm như thế..."

"Lý tiểu thư." Tần Phong bỗng nhiên ngẩng đầu liếc cô ta một cái, "Nếu cô ăn cơm thời điểm có một con ruồi một mực bên cạnh cô bay tới bay lui, xin hỏi cô còn có khẩu vị sao?"

"Nếu cô nguyện ý, liền ngồi xuống ăn bò bít tết chính cô làm đi. Nếu không muốn, cô có thể đi phòng bếp ăn. Phiền toái không cần quấy rầy chúng tôi dùng cơm."

"Tôi... Tôi không khẩu vị." Lý Hình Nhi tức giận đến sắc mặt tái mét, đỏ mắt vành mắt quay đầu bước đi.

Nơi xa, đầu bếp cùng mấy dì giúp việc thấy như vậy một màn, đều đã

che miệng cười rộ lên.

"Vị Lý tiểu thư này không biết từ đâu chạy tới tự tin cảm thấy được chính mình trù nghệ so với bếp trưởng nhà chúng ta lợi hại hơn." Dì giúp việc cười nói.

"Tôi cũng chẳng qua là đầu bếp nhà hàng năm sao đã về hưu mà thôi. Chủ yếu còn là Tần tổng bọn họ buổi sáng không thích ăn đầy mỡ gì đó, nếu cô làm chút việc nhà gì đó, Tần tổng không phải người không nói lý lẽ, vẫn lại là sẽ cho cô ta chút mặt mũi."

Hai người nói chuyện âm thanh không lớn không nhỏ, vừa lúc rơi vào trong tai Lý Hình Nhi.

Lý Hình Nhi cắn răng, nước mắt ở trong hốc mắt đảo quanh, xấu hổ và giận dữ tới cực điểm.

Trong phòng ăn, Ôn Ngọc nhìn bóng lưng Lý Hình Nhi rời đi, dường như hiểu ra chuyện gì hỏi han: "Cô ta có phải lại đang câu dẫn anh hay không?"

Tần Phong cắn miếng bánh quẩy, tán thưởng nhìn cô: "Không sai, chắc bạn gái anh hôm nay tự biết rồi."

Ôn Ngọc ngượng mặt lên nhìn anh: "Nói như vậy cô ta thật sự đang câu dẫn anh sao?"

Tần Phong cực kỳ mãn ý với bộ dáng ghen tuông này của cô, hưởng thụ gật gật đầu

Nhưng nào biết, Ôn Ngọc mặt liền xụ xuống: "Cho nên, anh biết rõ cô ta câu dẫn anh, anh lại vẫn dung túng cô ta!"

Tần Phong trên mặt tươi cười cứng đờ, thầm nghĩ tiêu rồi.

Trong đầu anh bỗng nhiên nhớ tới nhiều năm trước bộ dáng ăn chua Ôn tiểu thư khi biết đám bạn gái trước của anh, không khỏi một trận ác hàn.

Mn ngủ ngon. Tui bị lừa rồi

Chương 682: Sự cố trực tiếp

"Ôn Ngọc, em đây là cái thái độ gì?"

"Em đứng lại đó cho anh!"

"Ôn Ngọc, anh muốn tức giận rồi!"

Trong phòng ăn, Tần Phong khó thở gào thét, hận không thể đem người phụ nữ này bắt trở về hung hăng đánh một trận.

Cũng dám bắt anh nhìn sắc mặt cô!

Nhưng mà mắt thấy người phụ nữ kia cũng không quay đầu lại, đi vào phòng chứa đồ bên kia đóng sầm cửa, Tần tiên sinh lại vẫn là có chút chột dạ.

Anh ảo não xoa loạn tóc, có chút thất bại.

Phụ nữ trên thế giới này ghen thời điểm đều đã một cái dạng, dễ kiểu gì cũng đều dễ không được. Không dễ, nháo. Dễ, nhiệt náo lợi hại hơn.

Dù sao mặc kệ như thế nào, đều là do bạn sai. Bạn chỉ có thể chịu thua trung ra khuôn mặt tươi cười ra vẻ đáng thương.

Tần Phong lờm Lý Hình Nhi nghe được động tĩnh chạy đến xem xét tình huống kia một cái, sắc mặt đen lại, nhớ giờ tất phải đem người phụ nữ này ném đi rồi.

Hiện giờ đã là ngày thứ ba, cố gắng nhịn một phen liền đi qua.

"Tần tổng cùng Ôn tiểu thư cãi nhau sao?" Lý Hình Nhi tìm đến thím giúp việc nhỏ giọng hỏi.

Thím giúp việc đúng là tận mắt thấy cô ta là như thế nào câu dẫn chủ nhân nhà này, đối với Lý Hình Nhi không có ấn tượng tốt, nghiêm trang nói: "Tiên sinh nhà tôi cùng bạn gái mình quan hệ rất tốt, đều đã năm năm vẫn lại là si tình không thay đổi. Tôi xin khuyên có chút người vẫn lại là sớm biết khó mà lui đi, chẳng thế thì người xấu mặt cuối cùng là chính mình!"

"Bà..." Lý Hình Nhi giận vô cùng. Cô ta chẳng qua là hỏi bà một chút tới cùng đã xảy ra chuyện gì, cái người bệnh thần kinh này vậy mà nói với cô nhiều như vậy.

Lúc này Tần Phong hướng tới phòng khách bên này vừa đi tới, Lý Hình Nhi lập tức chỉnh chỉnh vẻ mặt, lộ ra một cái nụ cười rục rĩ hướng tới anh nghênh đón.

Nhưng Tần Phong lại coi cô ta như trong suốt, cứ như vậy đi thoáng qua bên người cô ta, đến nhìn cũng chưa từng nhìn cô ta liếc mắt một cái.

Lý Hình Nhi há hốc mồm, một câu đều đã còn chưa nói xong, xấu hổ hận không thể lấy cái động chui vào.

"Thật quá đáng! Các người liền là cố ý giữ tôi lại để nhục nhã tôi!" Lý Hình Nhi quay đầu nhìn đến Tần Phong đẩy ra cửa phòng chứa đồ đi tìm Ôn Ngọc, trong lòng lại càng ghen tị vô cùng.

"Tôi tới cùng có chỗ nào so với cái người phụ nữ thần kinh kia thua thêm như vậy!"

Ghen tị khiến người ta mất đi lý trí. Lý Hình Nhi hung hăng trừng mắt một cái, xoay người hướng tới phòng chính mình đi đến.

"Tần Phong, anh phải bảo vệ Ôn Ngọc phải không? Vậy để tôi thúc đẩy, để xem anh cùng Hồng Tinh Huy người nào lợi hại hơn!"

Cô ta đã bất chấp tất cả rồi! Dù sao ở lại chỗ này cũng là bị bọn họ sỉ nhục, sao không lại liều một chút!

Bên này, Tần Phong đi vào phòng chứa đồ, vốn định tìm Ôn Ngọc nói lời xin lỗi. Nhưng vừa tiến đến, mặt anh liền đen thành mực than.

Người phụ nữ này...

Tần Phong đau đầu xoa xoa mi tâm, hít một hơi thật sâu, chỉ cảm thấy tay mình rất ngứa.

Anh bởi vì cô tức giận chột dạ vô cùng, đang nghĩ phải như thế nào để dành cô. Kết quả cái người phụ nữ kia vốn chẳng phải đang ghen tức giận gì anh, vậy mà trốn ở chỗ này vui vẻ ngoạn chơi đồ chơi!

Không sai, chính là đồ chơi! Bùi Tĩnh để lại đồ chơi cho cô!

Chỉ thấy Ôn tiểu thư ngồi cạnh cửa sổ trên sàn, cầm trong tay một cái mô hình phi cơ, một tay mở điện thoại - - thực ra là đang livestream!

"Nhìn thấy không, này là máy bay không người lái do Đồng Đồng nhà chúng tôi nghiên cứu chế tạo đó. Có thể tự động hoạt động, thiết định thời gian phi hành. Nó có thể đi phá máy móc. Tôi vừa rời cho các người xem mảnh sứ vỡ trên mặt đất, đó là kiệt tác của nó."

Gân xanh trên trán Tần Phong nhảy dựng. Cái người phụ nữ thối này, nghe khẩu khí vậy mà còn đang vui sướng khi người gặp họa!

Anh thực nên là giúp cô ghi lại rồi cho gửi cho Bùi Dịch nghe một chút!

Muốn nói anh sao lại sợ tên nhóc Bùi Tĩnh này như thế, chính là vì cậu mỗi lần trở về sẽ luôn muốn phá hoại đồ đạc! Hiện tại mọi người không có nhà, vẫn còn hủy hoại một đọt.

May mà một số vật phẩm quý giá anh đã trước một bước đem giấu vào trong kho dưới đất rồi.

"Ôn Ngọc." Tần Phong thật sự xem không nổi nữa, đứng ở chỗ cách cô hai thước mắt không chút thay đổi nhìn cô.

Ôn Ngọc tay cầm di động run lên, thiếu chút nữa ném điện thoại rồi.

"Tần... Anh yêu!" Nghe vậy vội chữa lại, ý tứ hàm xúc lấy lòng mười phần, đầu rất nhanh xoay chuyển, trông mong nhìn Tần Phong, một cái vẻ hướng anh gửi đi tín hiệu thỉnh cầu.

"Xin nhờ, hiện tại đúng là có vài trăm người bạn đang xem cô đó, nếu lỡ Tần Phong chinh cô thì làm sao bây giờ?"

Tần Phong mặt trầm xuống, hướng tới cô đi tới, một đôi mắt đào hoa mị hoặc híp lại khép hờ, làm cho người ta vừa thấy liền run sợ.

"Cái kia... Em... Anh xem cái máy bay này rất đẹp đúng không?" Ôn Ngọc hướng về phía anh lộ ra một nụ cười tươi tắn, liều mạng vẫn duy trì trấn định.

Nhiều bạn bè như vậy nhìn, cô cũng không thể mất mặt!

Tần Phong đứng ở trước mặt cô, đem cô từ đầu tới đuôi nhìn một lần, bỗng nhiên cúi người, tránh đi màn ảnh hướng về phía cô ôn nhu cười rộ lên: "Đang cùng bạn bè nói chuyện phiếm?"

Ôn Ngọc liền mạng gật đầu, cảm động quả thực muốn khóc.

Không tồi không phá vỡ hình tượng của cô

Nhưng một giây sau, cô liền lờ mờ rồi.

Chỉ thấy Tần Phong ôn nhu sờ sờ đầu cô, âm thanh dễ nghe đến xương người đều phải tan rã: "Anh vừa rồi suy nghĩ một chuyện rất quan trọng."

Anh ôn nhu cười: "Chúng ta quen nhau đang sang năm thứ sáu rồi, không phải là chơi đùa trẻ con. Cho nên, chúng ta tìm cái thời gian đi cục dân chính đăng ký đi."

"A?" Ôn Ngọc khẽ nhếch miệng, đầu óc không biết biến chuyển rồi.

Tần Phong ánh mắt nguy hiểm nhú lại: "Không muốn?"

"Không có không có, em nguyện ý em nguyện ý!" Ôn Ngọc không hề nghĩ ngợi liền liền mạng gật đầu chỉ biết là cô nếu là dám chần chờ, Tần Phong nhất định sẽ lập tức để cho cô xấu mặt.

Mà lúc này, đám bạn bè của cô đang xem phần quay hình trực tiếp kia mỗi mắt mong chờ xem chuyện đều nhanh nổ mạnh rồi.

Mọi người vốn là biểu đạt một phen Ôn tiểu thư không rụt rè, liền bắt đầu ghét bỏ cô đồng ý quá nhanh, quá chân chó rồi. Rồi sau đó bắt đầu tập thể nín thở rồi.

Tần Phong vậy mà cứ như vậy cầu hôn rồi!

Lúc trước Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch cầu hôn khi đó khiến người ký ức hãy còn mới mẻ. Hiện giờ, Tần tổng cầu hôn phương thức cũng thật là làm cho người ta nổ mạnh.

Tại thời điểm trực tiếp đột nhiên cầu hôn, một chút cũng không làm cho người ta thời gian phản ứng.

Vừa vặn hơn mười giây, người xem trực tiếp của Ôn Ngọc bạo tăng. Từ vài trăm người trong phút chốc biến thành hơn ngàn người, hơn nữa vẫn còn tiếp tục gia tăng!

Ôn Ngọc bị Tần Phong làm cho giật mình như chết đi sống lại, cúi đầu xem đến mọi người bình luận, mới đột nhiên phản ứng kịp chính mình vừa rồi làm ra chuyện kinh khủng cỡ nào.

"Em... Em... Em..." Ôn Ngọc không biết làm sao, đôi má lầy mắt thường có thể thấy được tốc độ biến hồng.

Trời ạ, cô vừa rồi vậy mà cứ như vậy đồng ý Tần Phong. Tuy năm năm trước bọn họ liền quyết định đi đăng ký kết hôn, nhưng mà bây giờ cô đồng ý cũng quá nhanh.

Xong rồi, lần này sẽ bị các bạn cô chết cười rồi. Mà còn người xem trực tiếp lại vẫn đột nhiên xuất hiện nhiều người như vậy...

Ôn Ngọc muốn khóc rồi.

"Ngoan, không cần kích động như thế. Về sau mỗi một ngày anh đều sẽ khiến cho em kinh hỉ, cho em mỗi ngày đều đã hạnh phúc như thế." Tần Phong ôn nhu xoa mặt Ôn Ngọc, ôn nhu nói.

Ánh mắt Ôn Ngọc trong suốt ngơ ngẩn nhìn anh, cảm thấy được anh lời này là cố ý nói.

Người đang xem trực tiếp đã bùng nổ rồi. Nội dung mọi người bình luận đều là: Quá ngọt rồi!

Tần tổng quá ôn nhu quá man rồi!

"Đợi một chút, Tần tổng?" Ôn Ngọc lúc này mới phản ứng kịp, như vậy cô cùng Tần Phong chẳng phải là bại lộ rồi hả?

Tuyệt đối không được!

Ôn tiểu thư hôm nay chỉ số thông minh hiển nhiên đang tăng cao, quả thực là vượt xa phát huy người thường, lúc này liền đối với cameras nói: "Tôi cùng Tần Phong đã sớm là quá khứ. Mới vừa đã đổi bạn trai mới, dọa đến mọi người rồi.

Người xem trực tiếp lặng im hai giây, chợt đột nhiên vạn người bạo động, so với vừa rồi càng điên cuồng rồi.

Trên đỉnh đầu, Tần tiên sinh đang đứng mặt đã triệt để đen.

Chương 683: Một chút đều đã không thấy ủy khuất

Tần Phong vừa rồi cũng là nhất thời muốn thừa cơ hội này để cho Ôn Ngọc đồng ý lời cầu hôn của chính mình, nhưng không nghĩ tới cô ngọc này sẽ nói một câu như vậy!

Đã kết thúc?

Đối bạn trai rồi hả?

Bạn trai mới lại còn cầu hôn rồi!

Ôn Ngọc, em có gan lắm!

Nhưng Ôn tiểu thư còn không biết chính mình giẫm lên đến bãi thiên lôi của người nào đó, cùng các bạn của mình giải thích xong, tắt đi trực tiếp, hướng tới Tần Phong tranh công nói: "Em vừa rồi phản ứng rất nhanh đúng không? Anh thật sự là quá tùy hứng rồi, nếu lỡ bị Hồng Tinh Huy phát hiện thì làm sao bây giờ?"

Tần Phong sắc mặt cứng đờ, tuy có chút tức giận, nhưng đáy lòng kia càng còn nhiều đau lòng hơn.

Đến nói lời yêu đương cũng đều đã muốn thật cẩn thận, tới cùng là do anh cái người làm bạn trai này không đúng, không thể bảo vệ tốt cô.

"Tần Phong, anh làm sao vậy? Em vừa rồi có phải nói bậy rồi hay không? Anh nếu là tức giận, em lập tức liền giải thích với bạn em."

Ôn Ngọc thấy Tần Phong sắc mặt không thích hợp, nhất thời liền luống cuống.

Hai người cãi vả nháo loạn vật vãnh thường này không sao cả, nhưng mà có chút nguyên tắc không thể đụng vào. Cô vừa rồi có phải làm hơi quá đáng hay không?

"Không có, em vừa rồi phản ứng rất nhanh." Tần Phong đau lòng ôm lấy cô, ôn nhu nói, "Em yên tâm, lập tức liền kết thúc."

Ôn Ngọc ngược đầu lên vui sướng nhìn anh: "Anh thật sự nghĩ được biện pháp để cho Hồng Tinh Huy buông tay sao?"

"Uh"m." Tần Phong gật gật đầu, bây giờ không có né tránh.

"Anh cùng Hồng Hưng Nhiên làm giao dịch, tuy trả một chút đại giá, nhưng chúng ta đạt được cũng không kém. Cho nên, em không cần lo lắng. Lập tức em là có thể nghĩ muốn đi nơi nào liền đi nơi đó.

Ôn Ngọc kích động cực kỳ, nhìn thấy trong mắt anh đau lòng, kiễng chân nhẹ vỗ về mắt của anh, nhỏ giọng nói: "Tần Phong, anh không cần sợ em chịu ủy khuất, bởi vì em một chút đều không thấy ủy khuất."

"Chỉ cần người vui vẻ, là đủ rồi."

"Bảo bối..." Tần Phong hốc mắt liền đỏ.

Cái cô gái ngốc nghếch này cho tới bây giờ không nói với anh những lời ngọt ngào mà kích thích như vậy. Mỗi lần anh nghe được Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch biện hộ cho nói cho nhau liền ghen tị vô cùng. Hiện tại, rốt cục ước nguyện được đền bù rồi.

"Cái kia... Chúng ta đi làm đi." Ôn Ngọc gặp Tần Phong ánh mắt thay đổi, sợ tới mức vội vàng đẩy anh ra.

Tần Phong sững sốt, rồi sau đó bất đắc dĩ lắc lắc đầu, nho nhỏ nói thầm: "Cái khác không tiến bộ, khả năng cự tuyệt anh trái lại càng ngày càng thành thạo rồi."

Hai người hôm nay vẫn lại là đi công trường. Ôn Ngọc vẫn như cũ cải trang một phen, làm đến cùng tựa như bác gái hơn năm mươi tuổi, liền tính Hồng Tinh Huy đứng ở trước mặt phòng chừng đều đã nhận không ra.

Ôn tiểu thư soi gương chán ghét hồi lâu, cảm thấy được không mặt mũi gặp người.

Chờ sau khi bọn họ rời khỏi, Lý Hình Nhi lặng lẽ mở cửa sổ thăm dò nhìn nhìn bên ngoài, xác định sau khi xe bọn họ rời khỏi, cũng bắt đầu công việc lu bù lên.

Cô ta ở trong này chịu đủ ủy khuất rồi, quyết định đi tìm Hồng Tinh Huy.

Cô ta trộm quần áo của dì giúp việc, đem chính mình giả dạng thành bộ dáng người giúp việc, trên đầu đội mũ, thừa dịp nhóm người giúp việc ra ngoài thời điểm trốn ra ngoài.

Cô ta không biết, ngay khi cô ta rời khỏi biệt thự một khắc kia, Tần Phong liền nhận được tin tức.

"Cô ta hẳn là đi tìm Hồng Tinh Huy rồi." Hà Hạo Lâm ở đầu bên kia điện thoại trầm giọng nói.

"Để cho cô ta đi tìm." Tần Phong một chút cũng đều đã không bắt

ngờ.

Hai ngày qua cố ý đem Lý Hình Nhi chọc cho tức giận ngút trời, người phụ nữ này có lẽ đã không chịu được nữa rồi.

Anh đã cho cô ta cơ hội, nếu cô ta vẫn là muốn đi tìm Hồng Tinh Huy, vậy thì trách không được anh rồi.

"Cần ngăn lại không?" Hà Hạo Lâm hỏi.

Tần Phong nghĩ nghĩ, nói: "Đưa cô ta đi, qua hôm nay lại thả cô ta."

Vâng ạ Hà Hạo Lâm nói xong cúp điện thoại, để cho lái xe đi theo Lý Hình Nhi.

Anh thân là một thư ký hiện giờ chuyên môn phải đi theo dõi một ca sĩ hết thời như vậy, cũng là đầy đủ bực tức.

Nhưng chuyện đối phó Hồng Tinh Huy cũng là chuyện quan trọng nhất hiện giờ của bọn họ, không thể nào qua loa.

Trong phòng làm việc tạm thời ở công trường, Ôn Ngọc đi tới liền nghe được một câu sau cùng, tò mò bu lại: "Anh muốn bắt người nào vậy?"

Tần Phong nhìn cô liếc mắt một cái: "Em cái gì cũng tò mò như vậy, không tốt."

Ôn Ngọc bĩu môi: "Có chỗ nào không tốt chứ?"

Tần Phong bật cười, hù dọa cô nói: "Em như vậy sẽ biến thành bà ba hoa (người nhiều chuyện hay gọi là bà tám cũng được)."

"Anh... Anh nói lung tung! Em chỉ quan tâm đến chuyện của anh, cũng không phải là đối với cái gì đều đã cảm thấy hứng thú!" Ôn Ngọc càng nói giọng càng nhỏ, chột dạ cực kỳ.

"Được rồi. Anh để cho thư ký Hà an bài cái chỗ ở cho Lý tiểu thư, cô ta hiện tại tình trạng không phải quá tốt." Tần Phong đi qua, kéo tay cô đi đến trên ghế sofa ngồi xuống, ôn nhu nói, "Hôm nay cả ngày em phải ngoan ngoãn ở yên trong phòng làm việc có được hay không?"

Ôn Ngọc vốn còn muốn hỏi anh vì cái gì phải giúp Lý Hình Nhi, nhưng thấy đến anh sắc mặt nghiêm trọng, cực kỳ nghe lời liền gật gật đầu, cũng không tâm tư đi nhiều chuyện những cái khác rồi.

Tần Phong mãi ý liền gật gật đầu: "Anh đi bận việc, cửa có vệ sĩ, muốn gặp anh liền gọi điện thoại cho anh, biết không?"

"Ừm...." Ôn Ngọc rầu rĩ lên tiếng, ở trong lòng đem Hồng Tinh Huy lại mắng một trận.

Đều là cái tên khốn kiếp kia, làm hại cô hiện tại một chút tự do đều không có.

Cô không biết, lúc này vị Lý tiểu thư cô nghĩ muốn Bát Quái kia sắp bị hù chết rồi.

Lý Hình Nhi rất không dễ dàng chạy tới bên ngoài biệt thự, nhưng phát hiện nơi này là vùng ngoại thành, không chỉ nói xe taxi, liền ngay cả xe công cộng đều không có!

Cô ta sợ bị phát hiện, không dám đi cùng những người giúp việc khác, nhưng đi một mình hồi lâu cũng chưa phát hiện một cái phương tiện giao thông nào đi qua.

Ngay khi cô ta còn đang nghĩ biện pháp thời điểm, một chiếc xe dừng ở bên người cô ta.

"Anh trai, phiền toái anh cho tôi đi nhờ một đoạn được không?" Lý Hình Nhi nhìn thấy chiếc xe này là hướng trên quốc lộ chạy đến, lúc này liền tinh thần tỉnh táo.

Lái xe quay cửa kính xe xuống, đối với cô ta hướng về sau ra hiệu.

Lý Hình Nhi trong lòng vui vẻ, đối với người kia nói một tiếng cảm ơn, khẩn trương chạy đến phía sau mở cửa xe ngồi xuống.

Chỉ là cửa còn không đóng, cô ta phát hiện phía sau lại vẫn có một người đang ngồi, tập trung nhìn vào, sợ tới mức cô ta té ngã hướng ngoài xe chạy.

"Lý tiểu thư đi đâu?" Hà Hạo Lâm một tay bắt lấy cô ta kéo lại, ầm đóng cửa xe lại, cười như không cười nhìn cô ta, "Không phải muốn chúng tôi cho cô đi nhờ một đoạn sao? Vừa lúc tiện đường, tôi rất thích ý cống hiến sức lực."

"Hà... thư ký Hà, không cần. Tôi... Tôi nhớ tới lại tôi còn có việc vẫn muốn làm, trước xuống xe rồi." Lý Hình Nhi vừa nói một bên mở cửa xe. Nhưng cửa xe đã sớm khóa, đâu nào lại vẫn để cho cô ta mở.

Cô ta gấp đến độ sắp khóc.

Cái gì đều đã xong rồi.

"Lý tiểu thư, chúng tôi sẽ không làm cô bị thương. Nhưng mà cô nếu là làm chuyện gì để cho chúng tôi không thể chịu đựng được, tôi liền không có thể đảm bảo rồi." Hà Hạo Lâm nhìn đến hành động của cô ta, sắc mặt từ từ trở nên lạnh, trong giọng nói tràn đầy ý tứ hàm xúc

uy hiếp.

Lý Hình Nhi sắc mặt trắng nhợt, nhất thời ngồi trên xe không dám động.

"Không được, bị anh ta bắt trở về còn không biết Tần Phong sẽ xử lý mình như thế nào. Nếu lỡ..." Lý Hình Nhi nghĩ đến những cái tin đồn về Tần Phong kia, trong lòng run rẩy.

Nghe nói Tần Phong vốn dĩ rất ngoan độc, anh so với Hồng Tinh Huy không tốt hơn chỗ nào. Mà cô ta đối với Hồng Tinh Huy, ít nhất còn có chút giá trị.

Lý Hình Nhi nghĩ tới đây, lặng lẽ đem cửa kính xe hạ xuống, muốn hướng người qua đường cầu cứu.

Lúc này đến chỗ một cái lối rẽ, xe hướng tới phương hướng nội thành chuyển đi. Bỗng nhiên, Lý Hình Nhi thoáng nhìn theo phương hướng nội thành đang chạy đến một chiếc xe. Hai chiếc xe gặp thoáng qua thời điểm, cô ta thông qua cửa kính xe phía sau ngồi một người.

Hồng Tinh Huy!

Cả nhà sáng hảo

Chương 684: Mất tích

Lý Hình Nhi ánh mắt đều đã tái rồi, điên rồi một dạng thò đầu ra cửa sổ, hướng về phía chiếc xe kia hô to: "Hồng Tinh Huy, tôi biết Ôn Ngọc ở nơi nào... Hu hu hu..."

Hà Hạo Lâm bưng kín miệng của cô ta, đem cô ta kéo lại, đóng lại cửa kính xe, âm thầm vuốt mồ hôi lạnh.

Anh nhìn thoáng qua xe Hồng Tinh Huy đi xa xa, nhướng mày.

Cái phương hướng kia chỉ có một nơi, chính là thôn Thành Trung.

"Hắn đi thôn Thành Trung làm cái gì?" Hà Hạo Lâm nghĩ nghĩ, cầm ra điện thoại, cảm thấy được vẫn lại là nên gọi điện thoại cho Boss.

"Nếu còn không chịu yên hậu quả cô tự chịu!" Hà Hạo Lâm hung tợn trừng mắt nhìn Lý Hình Nhi vẫn đang liều mạng vùng vẫy một cái, bấm điện thoại Tần Phong.

Lý Hình Nhi tuyệt vọng ngoan ngoãn ngồi trên ghế, khóc không ra nước mắt.

Cô ta nên làm cái gì bây giờ?

Cô ta chỉ hy vọng Hồng Tinh Huy mới vừa rồi nghe được. Nhưng mà xe lái nhanh như vậy, lập tức liền chạy đi rất xa, khả năng hẳn nghe được tính quá nhỏ rồi.

"Mình thật sự không cam lòng!" Lý Hình Nhi cắn răng, hận vô cùng.

Rõ ràng có cơ hội lớn bày ra ngay trước mắt, nhưng mà cô lại không công bỏ lỡ.

"Được, tôi biết rõ." Đầu bên kia điện thoại, Tần Phong nghe xong điện thoại liền phái người đi công viên văn hóa Âu châu. Nơi này đã từng bị nổ tung hủy quá một kỳ công trình, sau khi xây dựng lại được sự chú ý rất lớn của toàn bộ thế giới.

Bắt đầu đưa vào sử dụng tới nay, nơi này là chỗ được chào đón nhất, cũng là nơi có lưu lượng người ra vào lớn nhất.

Hồng Tinh Huy tới chính là chỗ này. Tần Phong không biết hẳn là tới du ngoạn hay vẫn lại là tới làm cái gì, hiển nhiên rất không có khả năng là thật tới du ngoạn.

Để cho Tần Phong không ngờ đến chính là, Hồng Tinh Huy chỉ ở trong này hơn mười phút liền rời đi. Người của anh cũng không có phát hiện ra điều gì dị thường, cho nên anh cũng không có để ý.

Chỉ là buổi chiều thời điểm, Hà Hạo Lâm bỗng nhiên nhận được báo cáo của quản lý khu công viên này, nói là khu công viên này có cô bé bị mất tích rồi.

"Trước đừng lộ ra, khẩn trương liên hệ với công an cho người đi tìm." Hà Hạo Lâm bình tĩnh ra mệnh lệnh, bên mình cũng chuẩn bị biện pháp khẩn cấp.

Khu vực thuộc công viên quá lớn, trước kia cũng từng xảy ra chuyện lạc đường. Nơi này có chuẩn bị đầy đủ biện pháp phòng hộ, một dạng rất nhanh có thể bị tìm đến.

Hà Hạo Lâm làm tất cả có thể làm, cũng không đem chuyện này quá

để ở trong lòng.

Nhưng là ba giờ sau qua đi, tại xế chiều lúc tan việc, quản lý viên khu lại gọi điện thoại.

"Thư ký Hà, cô bé một kia chút tin tức đều không có. Chúng tôi đã kiểm tra qua tất cả theo dõi, nơi sau cùng cô bé xuất hiện là trong một phòng thử áo kiểu cổ của viên khu. Cô bé kia đi vào, liền không xuất hiện nữa." Quản lý viên sốt ruột nói.

"Đi vào phòng thử áo không có ra ngoài?" Hà Hạo Lâm sững sốt, tôi lập tức tới ngay.

Trực giác của anh nói cho anh biết, chuyện lần này không phải là nhỏ.

Một người sống làm sao có thể đang ở phòng thử áo biến mất?

Anh ta chạy tới thời điểm, phát hiện người nhà của cô bé kia đều nhanh muốn điên rồi, nhìn thấy anh ta liền cùng nhìn thấy kẻ thù giết cha một dạng, còn kém xông lên liều mạng.

Hà Hạo Lâm để cho người ta trấn an bọn họ, chính mình chạy tới căn phòng thay đồ kiểu cổ kia xem xét.

Vừa đến hiện trường xem xét xong, lòng của anh ta chìm vào đến chỗ đáy cốc, lập tức gọi điện thoại cho Tần Phong.

Đến lúc này, không thể không báo cáo rồi.

Tần Phong vừa đến nhà, xe còn chưa dừng lại hẳn, liền nhận được điện thoại của Hà Hạo Lâm.

"Em đi vào trước." Tần Phong đối với Ôn Ngọc nói.

Ôn Ngọc kỳ quái nhìn anh một cái, không nói thêm gì, đi đến tiến vào.

Chờ cô đi rồi, Tần Phong mới nhận điện thoại.

"Xảy ra chuyện gì rồi hả?" Tần Phong hỏi. Hà Hạo Lâm theo anh nhiều năm như vậy, biết thói quen của anh.

Vào thời gian tan làm, không có chuyện gì lớn anh ta hẳn không tìm anh.

"Tần tổng, đã xảy ra chuyện. Có đứa bé đang trong phòng thử áo kiểu cổ thuộc công viên văn hóa Âu châu biến mất. Tôi đã kiểm tra qua hiện trường, dưới phòng thử áo có con đường ngầm, hẳn là bị người ta mang đi rồi."

"Cái gì?" Tần Phong vè mặt rùng mình, một bên gọi điện thoại một bên hướng tới xe đi đến, "Báo cảnh sát chưa?"

"Một giờ sau khi cô bé kia mất tích chúng ta liền báo cảnh sát, bây giờ còn không có công bố tin tức."

"Trước đem tin tức áp xuống, tôi lập tức tới đó." Tần Phong nói xong liền cúp máy, đối với lái xe nói, "Đi vào nói cho Ôn tiểu thư tôi có việc ra ngoài một chuyến, cơm chiều không cần chờ tôi."

Sau đó, chính anh lái xe rời khỏi biệt thự.

"Quản gia, có phải xảy ra chuyện gì rồi hay không?" Ôn Ngọc thấy Tần Phong một mình lái xe ra ngoài, trong lòng không biết như thế nào, có phần lo sợ bất an.

"Ôn tiểu thư, tôi cũng không phải rất rõ ràng. Tàn tiên sinh xử lý xong chuyện lập tức sẽ trở lại." Quản gia lảng sang chuyện khác nói, "Phòng bếp có thể ăn cơm, đi vào trước đi."

Ôn Ngọc hướng của lớn biệt thự nhìn, sân rất lớn, từ đầu nhìn không tới tận cùng. Cô nghĩ nghĩ, cũng không lại hỏi nhiều cái gì, xoay người đi vào trong căn nhà.

Vùng ngoại thành ở giữa Tây Sơn cùng thôn Thành Trung, đi mất nửa giờ lái xe.

Tàn Phong đến thời điểm, hiện trường đã bị cảnh sát phong tỏa. Ở trên đường, anh liền sai người đóng cửa viên khu, hơn nữa cho người ta trấn an du khách đang ở lại khu vực này.

May mà viên khu vốn sáu giờ liền không buôn bán, bởi vậy lúc này cũng không có dẫn tới quá nhiều người chú ý.

"Tàn tổng, thực xin lỗi." toàn bộ quản lý viên viên khu Châu Âu, cùng Hà Hạo Lâm cúi đầu đứng ở trước mặt Tàn Phong, tự trách cực kỳ.

Trong phòng thử áo viên khu bị người đào khoét địa đạo, bọn họ vậy mà đến bây giờ mới phát hiện, thật sự thất trách.

"Hiện tại không phải lúc truy cứu trách nhiệm. Đem tất cả theo dõi hành trình Hồng Tinh Huy đến viên khu đều đã tìm ra cho tôi." Tàn Phong trầm giọng nói.

"Đã làm cho người ta tìm." Hà Hạo Lâm chính đang nói lời này, trợ lý của anh ta cầm băng theo dõi đã chỉnh lý xong đưa đến.

Hà Hạo Lâm gạt đầu tiếp nhận, để cho trợ lý đi ra ngoài, chính mình cầm USB cắm vào trong máy vi tính.

"Hi vọng không phải là hấn." Hà Hạo Lâm nhìn Tần Phong liếc mắt một cái, mở ra video clip theo dõi.

Nhưng chuyện không nguyện ý xảy ra nhất vẫn lại là xảy ra. Từ hình ảnh theo dõi, thấy được Hồng Tinh Huy vừa đến viên khu liền thẳng hướng phòng thử đồ kiểu cổ xảy ra chuyện không may kia đi đến, ở nơi đó dừng lại mười mấy phút đồng hồ sau đó trực tiếp rời khỏi viên khu.

Trừ lần đó ra, hấn không đi qua nơi khác.

Tần Phong mặt trầm xuống nhìn chằm chằm màn hình máy tính, không biết suy nghĩ cái gì.

"Dựa theo hình ảnh thu được, hấn chỉ là ở khu này đợi một hồi, cũng không có làm bất luận cái gì cả." Hà Hạo Lâm nhíu mày nói, "Thật sự cùng hấn có quan hệ?"

Nếu có quan hệ, Hồng Tinh Huy vì cái gì một chút cũng không kiêng kỵ cứ như vậy công khai xuất hiện tại hiện trường.

Tần Phong ánh mắt đột nhiên nhíu lại, trong mắt hàn quang chớp lóe rồi biến mất: "Cực kỳ dễ hiểu, hấn đây là đang khiêu khích tôi. Chúng ta tìm không thấy chứng cứ chứng minh chuyện này chính là hấn làm."

Tuy bọn họ suy đoán chuyện này tám chín phần chính là do Hồng Tinh Huy làm, nhưng bọn họ không có chứng cứ.

Hồng Tinh Huy liền là bởi vì cái dạng này, mới dám xuất hiện ở trong khu vực kia.

Tần Phong đứng lên, nhìn lướt qua máy tính, đối với Hà Hạo Lâm nói: "Đem video clip này gửi cho Hồng Hưng Nhiên."

Hà Hạo Lâm khóe miệng giật giật, nghĩ thầm người đây là muốn làm cho anh trai người ta hảo hảo xem em trai chính mình có bao nhiêu sao càn rỡ sao?

"Vậy tiếp theo chúng ta nên làm cái gì bây giờ? Nơi này là lưu lượng người lớn như vậy, chỉ sợ tin tức sớm hay muộn sẽ bị tiết lộ ra ngoài." Hà Hạo Lâm lo lắng nói.

Tần Phong chỉnh lý quần áo một phen, đối với anh ta nói: "Tôi mặc kệ cậu dùng cái thủ đoạn gì, ngày mai trước tám giờ, tôi không hy vọng có bất luận có truyền thông đưa tin chuyện này."

Hà Hạo Lâm sắc mặt khổ sở: "Nếu thật là Hồng Tinh Huy làm, hấn sẽ an phận như thế?"

Tần Phong cười lạnh, vừa nói một bên hướng tới cửa đi đến: "Anh trai của hấn nói cho tôi biết, hấn lấy giày vò làm vui. Nếu phí lớn sức lực như vậy đem người bắt đi muốn giá họa cho tôi, như thế nào cũng sẽ nhiều hành hạ tôi một chút thời gian, hấn không sớm làm cho người ta biết như thế."

Anh nói xong, mở cửa đi ra ngoài.

Hà Hạo Lâm nhìn nhẹ nhàng đóng cửa lại, trong lòng một trận ác hàn.

Quả nhiên, người hiểu biết nhất của bạn, vĩnh viễn là kẻ địch của bạn.

Chương 685: Nói sang chuyện khác thất bại

Bóng đêm dần dần buông xuống, ban đêm cuối tháng năm, thời tiết đã có chút oi bức.

Tần Phong tự mình đi gặp người nhà của người mất tích, thành tâm thành ý an ủi một phen, hơn nữa trước đưa chút bồi thường.

May mà người nhà coi như thông tình đạt lý, cũng không có cố tình gây nháo loạn.

Khi anh về đến nhà, thật xa liền nhìn đến cô gái ngồi ở trên bậc thang trước cửa biệt thự, lấy tay nâng má, nghiêng đầu vẫn không nhúc nhích.

Anh đến gần vừa thấy, bỗng nhiên liền vui vẻ.

"Như vậy cũng có thể ngủ." Tần Phong lắc đầu, lộ ra quét xuống bất đắc dĩ, khom lưng bế cô lên.

"Ừm... Tần Phong, anh trở lại?" Ôn Ngọc lập tức liền thức dậy, nhìn thấy anh, tự nhiên vươn tay ôm lấy cổ của anh, "Anh ăn cơm chưa? Em bảo đầu bếp đi ngủ rồi, em đi hâm đồ ăn cho anh."

Tần Phong bước chân ngừng một trận: "Em còn không có ăn?"

Ôn Ngọc đáng thương tội nghiệp lắc đầu: "Còn không có. Anh hai ngày trước không phải muốn ăn cá nóc sao? Em nhờ bạn của mình vận chuyển bằng máy bay về đây một ít."

Tần Phong trong lòng ấm áp, cố ý đùa cô: "Em đây là sợ chính mình tham ăn không cẩn thận một mình ăn hết à?"

Ôn Ngọc sắc mặt đỏ lên, không dám nhìn anh: "Sao cứ phải nói huých toẹt ra như thế, em cũng không có tham ăn như vậy biết không?"

Bất quá Tần Phong quả thật là nói đúng, cô đối với cá nóc kia đã chày nước miếng cả đêm rồi.

Tần Phong ôm cô đi vào nhà ăn, nghe trong phòng bếp có động tĩnh.

"Bếp trưởng Hà, không phải để cho người đi nghỉ ngơi sao?" Ôn Ngọc nhìn thấy bếp trưởng năm mươi mấy tuổi đầu đã khuya còn đang bận, trong lòng có chút băn khoăn.

Bếp trưởng Hà cười cười: "Tôi buổi tối không có ngủ sớm như thế, lập tức liền ăn cơm."

"Vất vả rồi." Tần Phong gật gật đầu.

Ôn Ngọc khẩn trương đi vào giúp đỡ cùng nhau dọn bàn ăn. Một số món ăn đều là được làm từ trước, cá nóc là vừa mới giết rồi làm.

Đầu bếp xong việc liền đi ngủ, để lại Ôn Ngọc cùng Tần Phong hai người ngồi ở trong phòng ăn.

Ôn Ngọc không phải là người gặp được ăn là cái gì đều có thể không để ý, không chỉ có chính mình ăn, lại vẫn một cái vẻ gấp cho Tần Phong.

Tần Phong nhìn bộ dáng cô gái nhỏ trước mặt thỏa mãn, phiền não

trong lòng trong phút chốc tan thành mây khói.

Hôm nay Ôn Ngọc, giống như cùng trước đây có chút không giống nhau một dạng. Cơm nước xong, cô liền lôi kéo Tần Phong lên lầu.

Tần Phong ngay từ đầu lại vẫn rất vui mừng, nhưng vừa thấy đến vẻ mặt cô khẩn trương như vậy, trong lòng lại hồi hộp.

"Anh... Trong công ty lại vẫn có một số việc, anh ra ngoài một chuyến." Tần Phong làm bộ như nghiêm trang nói.

Ôn Ngọc sững sốt, rồi sau đó mặt nghiêm: "Anh chưa bao giờ ở công ty tăng ca, đừng cho là em không biết."

Tần Phong có khổ khó nói: "Anh đi thư phòng xem phần văn kiện."

"Em đây đi theo anh đến thư phòng." Ôn Ngọc rất nhanh đáp.

Tần Phong thở dài: "Không nghĩ muốn xem nữa."

Anh nói xong, lập tức hướng tới phòng ngủ đi đến.

Ôn Ngọc hấp tấp đuổi kịp, trên mặt không phải là dáng vẻ vui sướng khi được buông chuyện mà là lo lắng thật sự.

Cô vừa vào phòng liền lôi kéo Tần Phong hỏi: "Có phải xảy ra chuyện gì rồi hay không? Cái cô Lý tiểu thư kia đem chuyện của em nói cho Hồng Tinh Huy rồi hả?"

Tần Phong đau đầu vô cùng.

Cái cô gái góc nghề ở phương diện này trực giác sao lại là chuẩn xác như thế.

"Lý tiểu thư có thư ký Hà trông chừng, không có biện pháp tiếp cận Hồng Tinh Huy, yên tâm đi." Tần Phong trực tiếp xem nhẹ vấn đề thứ nhất của cô.

Ôn Ngọc tâm nhưng là trầm xuống, so với vừa rồi càng lo lắng: "Vậy có phải xảy ra chuyện khác rồi hay không? Có thể cho anh cơm cũng không ăn đã chạy đi, nhất định cùng Hồng Tinh Huy có quan hệ phải không?"

Tần Phong đau đầu vô cùng.

Người phụ nữ này bây giờ đầu sao mà suy nghĩ lại nhanh như thế.

Mặt anh trầm xuống: "Anh phát hiện, phàm là chuyện cùng Hồng Tinh Huy có quan hệ, đầu óc em liền suy nghĩ đặc biệt nhanh."

"Em... Ahh đừng nói sang chuyện khác!" Ôn Ngọc xụ mặt, "Vậy anh là thừa nhận chuyện cùng hắn có quan hệ rồi phải không?"

Nói sang chuyện khác thất bại. Tần tiên sinh xoa xoa mi tâm, nhớ lại muốn như thế nào để lừa cô cho qua chuyện.

Anh không nghĩ muốn để cho Ôn Ngọc phải lo lắng cùng anh, lại càng không muốn để cho cô biết Hồng Tinh Huy bắt đi một cô bé. Chẳng thế thì trời biết cái cô gái có đôi khi thiện lương này sẽ làm nên chuyện ngu xuẩn gì làm cho người ta ruột gan đều đau nữa.

"Tần Phong, hắn có phải biết em với anh quay lại rồi hay không? Lập tức liền đến ngày 30 rồi, em phải gửi cho hắn tin tức định vị. Đến lúc đó khẳng định cũng lừa không được thời gian dài nữa, nếu không... Hu hu hu..."

Tần Phong lập tức ngăn chặn miệng của cô, ôm lấy cô liền hướng giường đi đến.

Hắn có thể sao?

Vì để cho cô buông tha suy nghĩ, cũng chỉ có thể dùng chính mình rồi.

Lời Ôn Ngọc muốn nói toàn bộ bị ép trở về, tức giận đến đỏ bừng cả khuôn mặt. Nhưng Tần tiên sinh đối với thân thể của cô rõ như lòng bàn tay, từ đầu không cho cô cơ hội suy nghĩ.

Ôn Ngọc ngủ thời điểm, cảm thấy được chính mình quên một chuyện rất quan trọng, nhưng khi đó đã mệt đến mức đến khí lực động ngón tay đều không có.

Ngày hôm sau, cô rời giường thời điểm, Tần Phong đã sớm chạy.

"Hừ, anh không nói cho em biết, em đi tìm người khác." Ôn Ngọc thờ phì phì dấm dấm giường.

Bọn họ không phải luôn nói cô thích tám chuyện sao? Vậy cô liền làm cho bọn họ sáng mắt một phen công lực buông chuyện của cô!

Cô có một chút hiểu lầm Tần Phong rồi.

Tần Phong là bị điện thoại của thư ký Hà đánh thức, lúc này liền rời giường đến công ty.

Hà Hạo Lâm tối hôm qua trực tiếp ở tại trong phòng làm việc của mình, gặp Tần Phong đến, khẩn trương đi văn phòng của anh.

"Hiện tại đã cơ bản có thể khẳng định, là Hồng Tinh Huy làm. Tin tức

đã chặn lại, bất quá hẳn là ngăn chặn không được lâu lắm." Hà Hạo Lâm vừa vào văn phòng đã nói.

Ngay tại nửa giờ trước, bọn họ chặn lại được thư nặc danh tố cáo thứ nhất, nói thôn Thành Trung viên khu văn hóa Âu châu có đứa bé mất tích. Địa chỉ IP của lá thư này, ngay tại công ty Hồng Tinh Huy.

"Hai giờ sau đã chặn lại bức thư thứ hai. Bức thư thứ hai tình huống so với bức thư thứ nhất càng tường tận. Dựa theo tình hình này suy đoán, hẳn khả năng còn có thể tiếp tục gửi, nội dung cũng sẽ càng tường tận." Hà Hạo Lâm nói.

Tần Phong đem bữa sáng từ trên đường mua về tới đưa cho anh ta, nói: "Tiếp tục chặn lại, kéo dài tới tám giờ."

Hà Hạo Lâm vẫn không rõ Tần Phong vì cái gì kiên trì cần tới tám giờ. Trước cũng là, Tần Phong làm cho bọn họ phải cố kéo ba ngày.

"Tin tức đã tung ra, chỉ sợ lừa không được lâu lắm. Ôn tiểu thư nơi đó..." Hà Hạo Lâm có chút lo lắng.

Bạn bè làm phóng viên của Ôn Ngọc nhiều như vậy, sợ là rất nhanh liền liền biết.

Tần Phong cũng có chút đau đầu: "Bên biệt thự lại tăng thêm mười vệ sĩ."

Hồng Tinh Huy làm nhiều chuyện như vậy, không phải là muốn hắt nước bẩn lên đầu anh, mà là đem Ôn Ngọc ép phải xuất hiện.

Quả nhiên, hơn một giờ sau, Hồng Tinh Huy cho người ta từ gửi thư nặc danh đã thẳng cấp thành cử báo chuyện này là Tần Phong một tay bày ra.

"Thật quá đáng!" Hà Hạo Lâm đem burlu kiên mới nhất chặn được vội tới đưa Tần Phong, tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, "Hắn vậy mà đem ảnh chụp chúng ta đi đến phòng thay đồ kiểu cổ kia xem xét cất câu lấy nghĩa dùng để cử báo. Dân chúng cũng sẽ không quản chân tướng sự tình tới cùng như thế nào, nghe tiếng gió đoán trời mưa, đến lúc đó cổ phiếu cũng sẽ phải chịu ảnh hưởng."

Tần Phong sắc mặt trầm trầm, sớm đã có chuẩn bị tâm lý.

Hồng Tinh Huy là trực tiếp hướng Viện Kiểm Sát trình cử báo tin, mặc kệ chân tướng là như thế nào, Viện Kiểm Sát cũng phải tới tiến hành điều tra. Hồng Tinh Huy khẳng định còn có hậu chiêu, chỉ cần người của Viện Kiểm Sát vừa xuất hiện, đến lúc đó nhất định sẽ biến thành mọi người đều biết.

"Quả nhiên có tính toán từ trước." Tần Phong dơ tay nhìn thời gian, trong mắt chằm chọc chớp lóe rồi biến mất, "Hắn diễn trò lâu như vậy, là thời điểm nên tự mình gạt hái rồi."

Anh dự liệu cực kỳ chuẩn, mười phút sau, Hồng Tinh Huy đã gọi điện thoại đến.

"Sốt ruột chờ rồi đi?" Hồng Tinh Huy mới mở miệng, liền là nói ra lời đáng đánh đòn như vậy.

Viết H mà viết đc mấy chữ cạn từ nên thôi. Ngủ đây. Pp mn

Chương 686: Hành động của tôi có tiến bộ hay không?

Ngăn cách qua sóng vô tuyến điện đều có thể ngửi được mùi thuốc súng.

Tần Phong tùy ý ngồi ở ghế làm việc bằng da, trên mặt rõ ràng không có một tia cảm xúc, thanh âm lại hỗn hển: "Anh tới cùng muốn làm cái gì?"

"Lúc này mới vừa bắt đầu liền chịu không nổi rồi sao?" Hồng Tinh Huy hiển nhiên cực kỳ hưởng thụ Tần Phong nổi giận, lưu manh nói, "Anh không phải trước tiên nên hỏi một chút cô bé kia như thế nào sao?"

Tần Phong nổi giận đùng đùng nói: "Tôi hỏi anh sẽ thả cô bé đó? Tôi đây hỏi nhiều vài câu, anh đem cô bé đó làm cái gì rồi? Cho dù muốn chơi đùa mà nói, cũng đừng đem người đùa chết, bằng không chuyện này tính chất liền thăng cấp rồi."

"Anh đang nói cái gì? Tôi như thế nào một chút đều đã nghe không hiểu? Tôi biết các người thích nhất ghi âm, anh nghĩ rằng tôi sẽ ngốc như thế bị mấy lời nói của anh dụ mắc bẫy sao?" Hồng Tinh Huy cười lạnh, nói chuyện bỗng nhiên xoay chuyển, "Yêu cầu của tôi rất đơn giản, anh hẳn biết tôi muốn cái gì. Một người đổi một người, từ từ suy xét đi."

Hồng Tinh Huy nói xong, bóp một phen liền cúp điện thoại.

Hắn không có nói thời gian hạn định để cho Tần Phong suy xét bao

lâu, cũng không có nói lời dư thừa khác, cứ như vậy gọn gàng linh hoạt cúp điện thoại. Coi như trận nói chuyện này hẳn đã chiếm ưu thế tuyệt đối.

Tần Phong cười lạnh cúp điện thoại, ngẩng đầu nhìn Hà Hạo Lâm liếc mắt một cái: "Hành động của tôi có tiến bộ hay không?"

Hà Hạo Lâm khóe miệng rụt rụt, trái lương tâm khen ngợi nói: "Tình ái dào dạt, liền là hành động phô trương một chút."

Anh ta biết Tần Phong hơn mười năm, thấy anh mặc kệ vui vẻ hay vẫn lại là không vui, trên mặt đều là vân đạm phong khinh (mây nhạt gió nhẹ, đại loại là gió thổi phát phơ, mây trôi lững lờ). Trừ bỏ gặp được Ôn tiểu thư khắc tinh này luôn luôn khống chế không nổi tính tình.

Vừa rồi anh phát hỏa một trận kia, người hiểu biết anh, khẳng định sẽ cảm thấy được kỳ quái.

Tần Phong nhíu mày suy nghĩ, hỏi: "Tôi diễn quá khoa trương rồi hả?"

Hà Hạo Lâm vội vàng lắc đầu: "Hồng nhị thiếu không phải là muốn người tức giận sao? Hẳn nên là cực kỳ mãn ý."

"Cậu vừa rồi xem cực kỳ thỏa thích?" Tần Phong nheo mắt lại nhìn thư ký chính mình.

Hà Hạo Lâm trong lòng hồi hộp, vội vàng trưng ra khuôn mặt tươi cười: "Không có không có, tôi vừa rồi đang cùng bộ phận kỹ thuật liên hệ, để cho bọn họ đi truy tìm địa chỉ IP kia."

Tần Phong đâu nào dễ dàng lừa gạt như vậy, lạnh mặt nói: "Đi thông

báo với bộ phận quan hệ xã hội làm tốt công tác ổn định người dân, lại vẫn khiếp sợ ở trong này làm cái gì?"

"Tôi lập tức đi!" Hà Hạo Lâm xoay người bỏ chạy, vụng trộm sờ soạng vuốt mồ hôi lạnh.

Người này mỗi lần trở mặt thời điểm liền không có thể cho anh ta cái nhắc nhở sao?

Tần Phong lật mặt xong, tâm tình dễ chịu không ít.

"Một người đổi một người? Hồng Tinh Huy, anh đầu óc bị cửa kẹp rồi." Tần Phong lạnh lùng nhếch lên môi, cầm lấy di động đặt lên bàn, bấm di động của Hồng Hưng Nhiên.

"Hắn mới vừa gọi điện thoại cho tôi, để cho tôi đưa người ra đổi người." Tần Phong đi thẳng vào vấn đề nói.

Đầu bên kia điện thoại trầm mặc một giây, truyền đến giọng Hồng Hưng Nhiên bình tĩnh: "Theo kế hoạch tiến hành đi."

"Được." Tần Phong cúp điện thoại, bắt đầu liên hệ Bùi Dịch không biết ở trong xá xíng nào trên địa cầu du lịch.

Đầu bên kia điện thoại, Bùi Dịch dường như còn đang ngủ, trong âm thanh mang theo bất mãn.

"Cậu tốt nhất có chuyện quan trọng." Bùi Dịch dè nặng âm thanh nói.

Tần Phong mơ hồ nghe được động tĩnh anh rời giường đi ra ngoài, khẽ cười nói: "Cậu nơi đó là buổi tối? Tôi đây điện thoại vừa đúng lúc, thuận tiện có thể gọi cậu rời giường đi tiểu."

Bùi Dịch một trận buồn nôn, hẳn là đến chỗ bên ngoài phòng ngủ, âm thanh lớn một chút: "Lại vẫn có tâm tình nói đùa, chúng tớ không phải cực kỳ nghiêm trọng. Hồng Tinh Huy ra tay rồi hả?"

"Uh"m." Tần Phong thu hồi vui đùa, đem mọi chuyện nói với anh một lần, rồi sau đó nói, "Tôi suy nghĩ, Hồng Hưng Nhiên có thật sự đáng tin hay không, dù sao chúng ta đều biết, người Hồng gia kết thân tình coi trọng trình độ."

Hồng Tinh Huy mới đúng cực kỳ giống người Hồng gia, Hồng Hưng Nhiên trong gia đình Hồng gia như vậy ngược lại là cái dị số.

Anh ta bình tĩnh, thân sĩ, biết kiềm chế, buôn bán nhiều năm như vậy cho tới bây giờ không cùng bất luận kẻ nào có xung đột qua. Nhưng cũng chính là bởi vì cái dạng này, làm cho người ta thấy không rõ anh ta. Tần Phong vô pháp xác định, lúc thật sự uy hiếp được Hồng Tinh Huy, cái người anh song sinh này có thật sự sẽ ngoan độc quyết tâm được hay không.

Bùi Dịch trầm mặc một phen, nói: "Hồng Hưng Nhiên muốn để cho Hồng gia triệt để đi trên chính đạo, theo chúng ta hợp tác là lựa chọn tất nhiên. Nhưng mà đừng hy vọng sẽ đối với em trai của chính mình ra tay độc ác."

Tần Phong nheo lại mắt, chậm rì rì nói: "Nghe khẩu khí của cậu, hẳn là có biện pháp khác rồi? Tôi nói này, cậu cũng quá không phúc hậu, chuyện quan trọng như vậy cũng không nói cho tôi biết, để cho người anh em như tôi ăn không ngon ngủ không yên."

Đầu bên kia điện thoại trầm mặc một phen, truyền đến giọng Bùi Dịch nghiêng răng nghiêng lợi: "Người kia còn có hơn mười ngày là ra rồi!"

Anh nói xong, liền cúp điện thoại.

Tần Phong sửng sốt: "Người kia?"

Lập tức, trong đầu anh linh quang chớp lóe, bỗng dưng nở nụ cười: "Bình dấm chua này ăn cũng thật đầy đủ lâu."

Tiếp qua hơn mười ngày, Hồ Sĩ Minh liền muốn ra tù rồi.

Tần Phong bật cười, Bù Dịch này dấm chua ăn năm năm còn không có ăn xong. Bất quá Hồ Sĩ Minh có thể giảm hình phạt năm năm trước thời gian ra tù, cũng làm được thật không đơn giản.

"Xem ra tên kia ở trong tù cũng không nhàn rỗi." Tần Phong thì thảo tự nói.

Bù Dịch nói biện pháp kia, khẳng định liền là chỉ Hồ Sĩ Minh. Chỉ là Tần Phong không biết, Hồ Sĩ Minh có thể giúp được cái gì.

Đã có biện pháp, Tần Phong lòng hơi chút yên ổn một chút, cùng Hồng Hưng Nhiên một người ở ngoài sáng một người ở trong tối phân công nhau hành động.

Một giờ sau, Hồng Tinh Huy cảm thấy được đem Tần Phong hành hạ không sai biệt lắm, làm cho người ta trực tiếp đem chuyện có cô bé mất tích tại thôn Thành Trung tung lên các diễn đàn, tổ chức thủy quân điên cuồng chia sẻ, xóa bỏ cũng không kịp.

Một viên đá làm gợn ngàn tầng sóng, chuyện này rất nhanh gây được chú ý lớn.

Trong biệt thự, Ôn Ngọc đang hướng người hỏi thăm chuyện mấy ngày nay đã xảy ra, phát hiện tin tức này thời điểm đều đã chấn kinh rồi.

"Nhất định là cái tên biến thái kia làm! Đáng giận!" Ôn Ngọc lúc này liền muốn gọi điện thoại cho Tần Phong hỏi rõ ràng.

Nhưng điện thoại thông qua đi một khắc kia, cô đã tỉnh hồn lại, vội vàng cắt đứt.

"Không được, Tần Phong nhất định là cố ý gạt mình. Mình hỏi, ngược lại làm cho anh ấy lo lắng." Ôn Ngọc trong đầu rất nhanh suy nghĩ, trải qua nhiều chuyện như thế cô đã trưởng thành hơn, hiểu được cách hành xử thế nào.

Cô cùng Tần Phong trải qua nhiều chuyện như vậy mới một lần nữa cùng một chỗ, cô đã triệt để nhận rõ lòng của chính mình, hẳn không cho phép chính mình lại yếu đuối.

"Trước tìm mấy người bạn hỏi một chút điều kiện của Hồng Tinh Huy." Ôn Ngọc đối với việc nhìn người vẫn lại là rất chuẩn, dựa theo sự hiểu biết của cô đối với Hồng Tinh Huy, tên kia trăm phương nghìn kế bắt đi một người vô tội, nhất định có mục đích.

Chuyện du khách ở thôn Thành Trung mấy tích trong nháy mắt liền truyền đi ồn ào huyên náo, bộ phận quan hệ xã hội Tần Phong đã trước tiên bắt bỏ những lời đồn không thật, nhưng vẫn lại là bị thủy quân của Hồng Tinh Huy nhiệt náo chướng khí mù mịt.

Trong một căn hộ ở phía đông trung tâm thành phố, Lý Hình Nhi chán đến chết mở ti vi, nhìn đến mẩu tin tức này thời điểm thiếu chút nữa cười ra tiếng.

"Tần Phong, anh như thế này có tính là báo ứng không?" Lý Hình Nhi hết giận cực kỳ, chỉ là nghĩ đến tình cảnh chính mình hiện giờ, không khỏi một trận tức giận.

"Các người đây là giam lỏng, là phạm pháp!" Lý Hình Nhi đánh ầm ầm lên cửa, tức giận đến la to.

Đúng lúc này, từ lúc cô ta tiến vào cửa vẫn không mở ra bỗng nhiên mở ra rồi, Hà Hạo Lâm xuất hiện tại cửa.

"Hà... Thư ký Hà..." Lý Hình Nhi lập tức liền yên, cũng không dám nhìn Hà Hạo Lâm.

Hà Hạo Lâm nhàn nhạt liếc cô ta một cái: "Lý tiểu thư, cô có thể đi rồi."

"Có thể đi rồi?" Lý Hình Nhi sửng sốt, phản ứng kịp, đến áo khoác cũng không kịp mặc, co cẳng chạy.

Chương 687: Tiến cô một đoạn đường

"Lý tiểu thư, thư ký Hà để cho tôi tiễn cô một đoạn đường." Lý Hình Nhi mới vừa đi ra tiểu khu, đã bị một vệ sĩ bộ dáng người không nói hai lời liền kéo vào trong một chiếc xe.

"Các người làm gì, bản thân tôi sẽ tự đi..." Lý Hình Nhi còn chưa nói xong, liền gặp được vệ sĩ kia lạnh lùng nhìn chính mình liếc mắt một cái.

Cô ta sợ tới mức khẽ run rẩy, ngồi ở ghế say một tiếng đều không dám nói.

Dọc theo đường đi cô ta suy nghĩ tình cảnh chính mình hiện giờ, nghĩ tới nghĩ lui, càng nghĩ càng không cam lòng.

"Không được, mình còn phải tìm Hồng Tinh Huy báo tin. Chẳng thế thì trước mình chịu khổ không đều đã ăn không phải trả tiền rồi hả?" Lý Hình Nhi cắn răng một cái, trong lòng đã có quyết định

Chuyện đều đã đến nước này, cô ta đã không có đường lùi bước rồi. Huống chi hiện tại Tần Phong đã xảy ra chuyện như vậy, đúng lúc.

Thả cô ta đi đúng là mệnh lệnh của Tần Phong.

Hà Hạo Lâm đứng ở trước cửa sổ căn nhà đó, xa xa nhìn chiếc xe chở Lý Hình Nhi kia đi xa dần, yên lặng thờ dài.

"Cũng không phải mỗi vị Tiểu Minh Tinh đều có thể đầy đủ để cho

thư ký kim bài như tối đến tận nơi đưa đi. Hi vọng tự giải quyết cho tốt, không cần làm ra chuyện để cho bản thân hối hận."

Hà Hạo Lâm nói chính là lời nói thật. Anh ta là cánh tay đắc lực của Tần Phong, ở Bắc Kinh này địa vị thậm chí so với ông chủ một số xí nghiệp đều đã cao hơn. Không chỉ nói Lý Hình Nhi loại tiểu ca sĩ này, cho dù là minh tinh hạng A đang nổi tiếng nhìn thấy anh ta, cũng đều khách khách khí khí.

Anh ta biết Tần Phong để cho anh ta đến tự mình thả Lý Hình Nhi rời đi, chung quy là vì cảm thấy được có chút mắc nợ Lý Hình Nhi. Dù sao cô ta liên lụy vào trong chuyện này, chính là lúc trước ở sân bay khi đó Tần Phong vì giận Ôn Ngọc mới có chuyện về sáu này.

Tần Phong trước cũng là thật tâm nghĩ muốn giúp Lý Hình Nhi. Chỉ là Lý Hình Nhi chính mình trong lòng đầy mưu tính, lãng phí cơ hội tốt vô ích.

"Nếu cô vẫn là muốn đi tìm Hồng Tinh Huy, vậy thì người nào cũng đều đã cứu không được cô rồi." Thư ký Hà sau cùng nhìn thoáng qua, xoay người hướng tới cửa đi đến.

Mà lúc này Bắc Kinh, rất nhiều người đều đang chú ý đến vụ án cô bé mất tích ở thôn Thành Trung. Hiện giờ là thời đại bùng nổ tin tức, tin tức vừa truyền ra, rất nhanh liền lan truyền với tốc độ chóng mặt trên mặt, nơi nơi đều là tin tức tìm người.

Hà Hạo Lâm trở về đến, đem tình thế phát triển sắp xếp lại một lượt rồi cầm lấy đi đến văn phòng Tần Phong.

"Bọn hần chuẩn bị đầy đủ, đã áp không xuống nổi." Hà Hạo Lâm trầm giọng nói.

Tần Phong gật gật đầu, cực kỳ nhân tính nói: " Các người có thể chống được đến lúc này đã cực kỳ không dễ dàng, vất vả rồi."

Đối với những việc này, Tần Phong chưa bao giờ tiếc rẻ khích lệ.

"Thật xin lỗi, nếu chúng tôi có thể sớm một chút phát hiện, liền không để cho mọi chuyện phát triển trở thành tình trạng này." Hà Hạo Lâm có chút không yên nói.

Tần Phong khẽ cười nói: "Không phải đường cùng, cũng còn biện pháp khác. Dù sao bây giờ là khẳng định Hồng Tinh Huy bắt người đi."

Một người đối một người, cũng quả thật là chuyện Hồng Tinh Huy có thể làm được.

Hà Hạo Lâm nhớ tới cái gì, có chút do dự nói: "Vừa rồi nhận được tin tức, Ôn tiểu thư đang khắp nơi hỏi thăm quan hệ giữa Hồng nhị thiếu với chuyện này, phỏng chừng đã đoán được."

"Người phụ nữ kia luôn luôn không ngốc, đoán được cực kỳ bình thường." Tần Phong kiêu ngạo mà nói.

Hà Hạo Lâm không phản bác được. Đến phụ nữ đều có thể trở thành tài sản để anh tự kỷ, phỏng chừng cũng chỉ có Tần Phong một người.

"Vậy Ôn tiểu thư bên kia..." Hà Hạo Lâm hỏi.

Tần Phong cầm lấy điện thoại nhìn nhìn, gập vẫn lại là không có cuộc gọi nào của Ôn Ngọc, cười cười: "Cứ để cho cô ấy đi hỏi thăm đi, kêu vệ sĩ ở biệt thự coi chừng cẩn thận một chút."

"Tôi biết rõ." Hà Hạo Lâm nói xong liền đi ra ngoài.

Không qua bao lâu, người của Viện Kiểm Sát cùng cảnh sát đều đã đến đây. Mặc dù có người tố cáo, nhưng cực kỳ rõ ràng chứng cứ đều là bịa đặt. Hai bên chỉ là ở trong văn phòng của Tần Phong làm ghi chép liền đi rồi.

Nhưng vẫn lại là bị Hồng Tinh Huy đã sớm an bài người trắng trợn tuyên truyền, tạo thành ảnh hưởng xấu rất lớn.

Những thứ này đều trong dữ liệu của Tần Phong, bọn họ đã đem tổn thất giáng xuống đến chỗ thấp nhất.

Bên kia, Ôn Ngọc đã sơ bộ hiểu biết đến một chút tin tức, nhưng vẫn là tra không ra mục đích của Hồng Tinh Huy.

"Người kia hiện tại lá gan như thế nào nhỏ như vậy rồi hả?" Ôn Ngọc ngồi ở trên sàn phòng chứa đồ, một bên tra tin tức một bên nho nhỏ nói thầm.

Năm năm trước Hồng Tinh Huy, đúng là muốn làm gì liền làm cái đó, đâu nào sẽ giống như hiện tại quanh co lòng vòng.

Cô không biết, năm năm qua Hồng Tinh Huy bị anh trai của hắn giáo dục đau cả đầu, hiện giờ làm việc so với trước kia khiêm tốn rất nhiều. Nhưng liền tính khiêm tốn, làm cũng đủ đầy đủ oanh động toàn thành.

"Nhìn anh có thể chịu tới khi nào!" Ôn Ngọc mặt nhăn nhăn cái mũi, bắt đầu suy nghĩ khi Hồng Tinh Huy có động thái tiếp theo, phải như thế nào ứng đối.

Cô hiểu biết Hồng Tinh Huy. Người kia không có nhiều kiên nhẫn,

nhất định không được bao lâu sẽ lại tiếp tục làm chút gì.

Mà bên kia, Lý Hình Nhi lo lắng một đường, rốt cục bị người vệ sĩ kia đưa đến trước nàng tiểu khu nhà cô ta.

Chỉ là cô ta tuyệt đối không nghĩ tới, cô ta đến trong nhà thời điểm, phát hiện cửa bị thay khóa rồi.

"Tới cùng xảy chuyện gì rồi hả?" Lý Hình Nhi trong lòng hồi hộp, có dự cảm không tốt, tới cửa hướng bảo an mượn 100 đồng, gọi xe đi công ty đại diện.

Túi xách của cô ta trước rơi xuống sông thời điểm đã không thấy tăm hơi, điện thoại với bóp tiền toàn bộ đều không có, hiện giờ trừ bỏ bộ quần áo trên người này đã thân không có vật gì khác.

Mà cô ta đến chỗ công ty, phát hiện người đại diện chị Vương của cô ta dẫn theo người mới. Mọi người nhìn thấy cô ta làm như không biết một dạng, trực tiếp coi như không có cô ta rồi.

Bất luận cô ta nói cái gì, tất cả mọi người đều thờ ơ.

Chỉ mới qua thời gian ba ngày, cô ta giống như là bị toàn bộ thế giới vứt bỏ rồi.

"Chị Vương, chị nói cho em biết mấy ngày nay tới cùng xảy ra chuyện gì rồi hả? Em không phải cố ý không hiện ra, em là bị Tần Phong bắt lại rồi..."

"Tần tổng bắt cô? Cô đùa giỡn cái gì, cô thực cho rằng chính mình là ai rồi hả? Tần tổng làm sao có thể sẽ bắt cô một kẻ vô danh tiểu tốt như vậy?" Chị Vương cười lạnh nói, "Cô đã không thích hợp ở trong giới này nữa, nghe chị một câu, vẫn lại là sớm đi tìm cái công việc ổn"

định nuôi sống chính mình đi."

"Chị Vương, em van cầu chị, em muốn gặp ông chủ. Van cầu các người lại cho em một cơ hội có được hay không?" Lý Hình Nhi cầm lấy tay chị Vương, còn kèm quỳ xuống đất cầu xin.

Chị Vương nhìn đến cô ca sĩ do chính mình một tay dẫn dắt đến giờ, trong lòng cũng có chút không đành lòng, thở dài nói: "Không phải chị không giúp em, là trước chuyện em nháo quá lớn. Hồng tổng nói thẳng không thích em, lại thêm những cái chuyện xấu của em tuông ra, đã không có khả năng tái xuất nữa rồi. Hình Nhi, nể tình chúng ta đã quen nhau đã lâu, chị khuyên em một câu, về sau vẫn lại là kiên kiên định định ứng xử đi."

Nếu Lý Hình Nhi không nghĩ chim sẻ lại muốn bay lên ngọn cây biển Phụng Hoàng, làm sao có thể sẽ rơi xuống đất có kết cục hiện giờ.

Chị Vương trước thiếu chút nữa bị cô ta liên lụy đến muốn tiêu rồi, nếu không nhờ một tiền bối hỗ trợ, hiện giờ chị ta cũng đã đi ăn không khí rồi. Huống chi giúp Lý Hình Nhi.

Lý Hình Nhi không biết chính mình là như thế nào rồi đi, cầm trên tay một cái điện thoại cũ chị Vương đưa cho, còn có 500 đồng tiền. Cô ta đứng ở ngã tư đường, chỉ cảm thấy trời đất sụp đổ rồi.

"Không, hẳn không, mình làm sao có thể sẽ bị người ghét bỏ! Mình không thể buông tha, mình còn muốn nổi danh, mình còn muốn đóng phim, mình còn có rất nhiều rất nhiều việc cần hoàn thành." Lý Hình Nhi gất gao nắm di động, trong mắt hiện lên quét xuống ngoan độc ý.

"Kiên kiên định định ứng xử? Chị có biết kiên kiên định định ứng xử có bao nhiêu khó khăn không? Làm một người bình thường một tháng tiền lương được bao nhiêu, muốn khi nào thì mới có thể ở Bắc

Kinh này mua một căn nhà cho mình?" Lý Hình Nhi nhìn di động, cắn răng một cái, bấm một dãy số

Không tời, cô ta nhớ rõ số điện thoại của Hồng Tinh Huy.

Chương 688: Sợ anh sinh ra bệnh đấy!!!

"Lý Hình Nhi lại đi tìm Hồng Tinh Huy rồi hả?" Hậu hoa viên trong biệt thự, Ôn Ngọc chính đang tựa vào trong lòng Tần Phong ăn mâm xôi, nghe được tin tức này thiếu chút nữa bị sặc rồi, "Cô ta sao lại ngốc như thế?"

Tần Phong không quá cảm thấy hứng thú bình luận: "Quả thật cực kỳ ngốc."

Vừa rồi anh nhận được điện thoại của Hà Hạo Lâm, nói bọn họ theo dõi được Lý Hình Nhi gọi điện thoại cho Hồng Tinh Huy.

"Cô ta đã bị ăn đến xương cốt cũng không còn." Ôn Ngọc đứng thẳng, nhìn Tần Phong nói, " anh hảo hảo lợi dụng người ta, giúp cô ta chút đi."

Tần Phong dịu dàng vuốt tóc của cô, ôn nhu nói: "Anh đã cho cô ta cơ hội. Chính cô ta không muốn, trách không được người khác."

"Vậy... Được rồi." Ôn Ngọc cúi đầu.

Cô nghe xong nhiều tin tức kinh bạo như vậy, đối với loại chuyện này quen thuộc hết sức. Bất quá là Lý Hình Nhi muốn bên người giàu có đi nịnh bợ Hồng Tinh Huy.

"Cô ta là muốn nhờ vào tin tức bán đứng chúng ta đi?" Ôn Ngọc rầu rĩ nói, "Cô ta cũng quá coi trọng em rồi."

Hồng Tinh Huy quấn lấy Ôn Ngọc, một mặt là bởi vì không giành được đến, còn có một phần nguyên nhân không thể bỏ qua chính là Tần Phong một kẻ địch cường đại như vậy khơi dậy ý chí chiến đấu của hắn.

Một khi đạt được, hắn tuyệt đối lập tức liền ném.

Lý Hình Nhi đặt tiền cược trên người Ôn Ngọc, hiển nhiên tính nhằm rồi.

"Em hôm nay sao lại thông minh như thế?" Tần Phong hôn lên trán Ôn Ngọc một cái, trêu ghẹo nói.

Ôn Ngọc sắc mặt đỏ lên, có chút không vui nói: "Anh nói thế giống như trước đây em cực kỳ ngu dốt tựa như."

Đây cũng không phải là một cái đề tài hay. Tần Phong rất nhanh dời đi đề tài: "Ăn nhiều như vậy, mau đứng dậy đi tản bộ."

Anh nói xong liền lập tức kéo Ôn Ngọc dậy, hoàn toàn không cho cô cơ hội phản đối.

Ôn Ngọc lặng lẽ nhìn anh một cái, dù gì cũng là cùng ngủ chung một giường bên nhau nhiều năm như vậy, anh suy nghĩ cái gì cô cũng là có thể nhìn ra vài phần.

Tựa như lúc này, anh cố ý làm như chuyện gì cũng đều không có, càng là bày tỏ chuyện kia cực kỳ khó giải quyết.

"Tần Phong..." Ôn Ngọc muốn hỏi chút gì.

"Uh"m?" Tần Phong quay đầu hướng về phía cô cười cười.

Ôn Ngọc há miệng thở dốc, sau cùng vẫn lại là lắc lắc đầu: "Không có việc gì, chúng ta đi thôi."

Tần Phong sừng sốt, gật gật đầu, ôm cô hướng tới trong biệt thự đi đến.

Mà sau khi Ôn Ngọc ngủ say, anh cả một đêm đều không có ngủ.

Dù sao cũng là có một cái mạng người đang ở trên tay anh, anh nhìn người phụ nữ bên cạnh đang ngủ say, trong lòng cũng cực kỳ xoắn xuýt.

Anh là tuyệt đối không thể dùng Ôn Ngọc đi đổi, nhưng mà cũng không có khả năng cứ như vậy mặc kệ không quản.

Hồng Tinh Huy từ buổi sáng hôm qua gọi xong cú điện thoại kia liền vẫn không có tin tức, hiện tại toàn bộ Bắc Kinh đều đang chú ý đến cô bé đang mất tích kia. Mọi người suy đoán đủ kiểu, tin tức loại gì đều có.

Vừa rạng sáng ngày hôm sau, Tần Phong liền rời giường, không có đánh thức Ôn Ngọc.

Nhìn cô nằm ở trên giường ngủ yên, Tần Phong trong mắt hiện lên quét xuống nhu ý, cuối người tại trên trán cô hôn một cái mới rời đi.

"Tiên sinh, bữa sáng đã chuẩn bị xong." Quán gia thấy Tần Phong đi xuống, tiến lên nói.

Tần Phong xoa xoa mi tâm: "Tôi không khẩu vị." Anh dừng một chút, ngẩng đầu nhìn thoáng qua trên lầu, nói, "Hôm nay trông chừng kỹ Ôn tiểu thư, bất luận xảy ra chuyện gì cũng đều không được để cho cô ấy rời khỏi biệt thự."

Quản gia ngẩn ra, gật gật đầu: "Tôi biết rõ."

Tần Phong vuốt cằm, xoay người đi ra cổng.

"Chuyện kia đối với tiên sinh nhất định tạo thành rất nhiều quấy nhiễu đi?" Quản gia nhìn bóng lưng Tần Phong rời đi, khẽ thở dài một cái.

Ông là từ khi biệt thự xây dựng xong mới đến đây làm quản gia, cũng không biết chuyện giữa Tần Phong cùng Ôn Ngọc trước kia. Chỉ biết là hiện tại rất nhiều người đều đã đang nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của Tần Phong, đều đã hy vọng có thể nhanh chóng tìm đến cái cô bé mất tích kia.

Tần Phong vốn là đi một chuyến đến thôn Thành Trung, sau đó mới về công ty.

Anh vừa đến văn phòng, Hà Hạo Lâm liền chạy đến.

"Hồng nhị thiếu có hành động rồi." Hà Hạo Lâm cầm một phần tư liệu đưa cho Tần Phong, "Hắn vừa rời phái một lượng lớn vệ sĩ đi khu biệt thự Tây Sơn rồi. Chúng ta cũng là vừa vặn mới xác định, hắn dùng danh nghĩa người khác ở nơi đó mua một khối bất động sản, ngay tại... Ngay tại bên cạnh biệt thự của người."

Tần Phong sắc mặt mạnh lạnh xuống, khóe miệng xẹt qua quét xuống châm chọc cười: "Xem ra, hẳn vì ngày này thật sự là nhọc lòng. Thông báo vệ sĩ bên Tây Sơn, mỗi giờ bất định phải đến chào hỏi vị hàng xóm mới này!"

Hà Hạo Lâm mạnh mẽ khẽ run rẩy, cười khan nói: "Đây không phải muốn bứt dây động rừng sao?"

Tần Phong cười lạnh: "Hắn giống trống khua chiêng như vậy, không phải là để cho chúng ta đi quấy rầy sao?"

Anh nói xong, nhìn Hà Hạo Lâm liếc mắt một cái: "Ngoại trừ vệ sĩ trong biệt thự, người còn lại toàn bộ đều phải đến Tây Sơn đi. Cần phải để cho Hồng Tinh thiếu biết, tôi đối với chuyện này có bao nhiêu khẩn trương!"

"Vâng!" Hà Hạo Lâm trong lòng một trận ác hàn.

Boss nhà anh chẳng những trở mặt nhanh, đến hành động cũng càng ngày càng lợi hại rồi!

Đợi sau khi Hà Hạo Lâm rời khỏi, Tần Phong ngồi ở trên ghế hãm nhập đến chỗ trầm mặc.

"Anh sẽ làm như thế nào đây?" Tần Phong nhíu mày, không ngừng suy nghĩ hành động Hồng Tinh Huy khả năng sẽ làm tiếp theo, suy đoán lại phủ định, phủ định lại lần nữa suy đoán.

Anh nhất định phải tận lực biết chuẩn xác hành động tiếp theo của Hồng Tinh Huy, tuyệt đối không cho phép có sơ xuất!

Khu biệt thự Tây Sơn trong hoa viên một tòa nhà phong cách Châu Âu, Hồng Tinh Huy ngồi ở trong hoa viên trên lầu hai, hưởng thụ nhìn tòa biệt thự bên cạnh kia.

"Bảo bối, năm năm, em quả nhiên một chút cũng không nghĩ muốn tôi. Bất quá không sao cả, tôi sẽ cho em sau này đời này đều đã chỉ nghĩ muốn tôi." Hồng Tinh Huy trong mắt hiện lên quét xuống lạnh lẽo, nhìn thoáng qua trợ lý đang đứng phía sau, "Chuyện an bài như thế nào?"

Hồng Kỳ Ngôn tiến lên, cung kính nói: "Tần tổng bên kia hẳn là đã nhận được tin tức, bọn thủ hạ hồi báo, anh ta phải một lượng lớn nhân lực hướng về bên này."

Hồng Tinh Huy nghe xong, trầm mặc một phen, nheo lại mắt hỏi: "Cậu nói xem bây giờ anh ta có phải quá thiếu kiên nhẫn rồi hay không?"

Năm năm qua, hẳn cùng Tần Phong tranh đấu gay gắt nhưng chưa từng kết thúc quá, vẫn lại là lần đầu tiên gặp được Tần Phong vội vàng xao động như vậy.

Hồng Kỳ Ngôn chầm chước trả lời: "Trước kia nhiều lắm tính làm trò trẻ con, chuyện lần này ảnh hưởng dù sao bất đồng. Huống chi..."

Hắn nhìn nhìn bên cạnh, thật cẩn thận nói: "Dù sao hiện tại chúng ta đến ở bên cạnh chỗ Ôn tiểu thư, Tần tổng quan tâm sẽ bị loạn cũng là có khả năng."

"Vậy cũng chỉ là có khả năng mà thôi. Tôi không thích ngoài ý muốn, Tần Phong cùng Bùi Dịch trên thân mấy người kia ngoài ý muốn nhiều lắm, tôi cũng không muốn làm cái Hồ Sĩ Minh thứ hai." Hồng Tinh Huy lãnh đạm nói, "Đem nha đầu kia mang đi."

"Mang đi?" Hồng Kỳ Ngôn ngẩn ra, nhưng rất nhanh liền phản ứng quá lại, "Tôi lập tức đi sắp xếp."

Rất nhanh, trong căn phòng trên lầu một liền truyền đến tiếng khóc của một cô gái. Cái cô bé kia bị bắt đi hai ngày một đêm bị dọa sắp ngốc rồi vừa thấy người đến bắt chính mình, liền sợ tới mức hét rầm lên.

"Đừng âm ỉ, nếu không sẽ chịu khổ." Hồng Kỳ Ngôn mặt không chút

thay đổi nhìn cô bé này, có chút không kiên nhẫn.

Trước kia hẳn không thiếu giúp Hồng Tinh Huy làm loại chuyện này, đã sớm coi như không thấy gì, hướng thủ hạ lờm một cái.

Hai vị vệ sĩ lập tức tiến lên một trái một phải kéo cánh tay cô bé kia, thấy cô muốn hét kêu lên, trực tiếp lấy tay bưng kín miệng cô bé, liền kéo đi ra ngoài.

Bọn họ không có xuống núi theo lối chính, mà là mang theo cô bé đại khe đá bên cạnh, lựa chọn một cái lối đi cực kỳ bí ẩn rời khỏi phạm vi Tây Sơn.

Trong hoa viên trên lầu, Hồng Tinh Huy lạnh lùng nhìn bé gái kia bị mang đi, trong mắt đều là lạnh lùng.

Hắn cầm lấy điện thoại, lần thứ hai bấm di động Tần Phong.

"Đến đây đi. Đợi lâu như vậy, tôi sợ anh sinh bệnh đấy."

Mọi người ngủ ngon

Chương 689: Phát hiện không thích hợp

Trong văn phòng, không khí trầm trầm, có chút áp lực.

Tần Phong nhận xong điện thoại của Hồng Tinh Huy, liền hăm nhập đến chỗ trầm mặc trong đó. Các quản lý cấp cao trong văn phòng báo công việc cả đám đều câm như hến.

Tần Phong mặt trầm xuống ngồi trên chỗ, không biết suy nghĩ cái gì.

Hà Hạo Lâm đứng ở bên cạnh anh, thật cẩn thận quan sát đến vẻ mặt của anh, trong lòng lo sợ bất an.

Ước chừng 2 phút lặng im, dài dằng dặc giống như như là qua hai ngày.

Tần Phong bỗng nhiên đứng lên, bàn tay to vung lên, đem trên bàn gì đó toàn bộ đều đã quét đến trên mặt đất.

Rầm vài tiếng, trên mặt đất nhất thời một mảnh bừa bãi.

"Đều cút hết ra ngoài cho tôi!" Khí tức lạnh thấu xương, mang theo cực hạn phẫn nộ. Tần Phong giống một con sư tử nổi giận, hung tợn nhìn chăm chăm phía trước.

Nhóm người quản lý cấp cao một đám sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, khẩn trương nối đuôi nhau mà ra ngoài.

Tần Phong tức giận đến một cước đá cái bàn, nặng nề mà ngồi trở

lại đến trên ghế dựa.

Hà Hạo Lâm khẩn trương nhìn anh, thấy người đều đã đi ra ngoài, chạy nhanh qua đóng cửa lại, trở về đứng ở bên cạnh, không dám nói lời nào.

Lại quá một hồi lâu, Tần Phong mới ngẩng đầu nhìn anh ta một cái, âm thanh nhàn nhạt, đã khôi phục bình tĩnh: "Kiểm tra lại theo dõi, xem vừa rồi người nào ra ngoài thời điểm quay đầu nhìn."

Hà Hạo Lâm trong lòng rung mình, nghiêm túc gật gật đầu

Anh đi đến văn phòng của mình, khóa lại cửa tự mình thao tác, chỉ chốc lát một lần nữa trở về.

"Là Thẩm phó tổng." Hà Hạo Lâm sắc mặt ngưng trọng nói.

Tần Phong vẫn như cũ mặt không chút thay đổi: "Phái người theo dõi hẳn, chớ để lộ tin tức."

"Tần tổng ý của người là, Thẩm phó tổng hẳn..." Hà Hạo Lâm nuốt nước miếng, không dám nói tiếp nữa.

Tần Phong đứng lên, lạnh lùng nói: "Hạo Lâm, cậu theo tôi sắp có mười năm, nên là biết, tôi vẫn dụng nhân bất nghi, nghi nhân bất dụng (dùng người thì không nghi ngờ người, nghi người thì không dùng người). Dám phản bội tôi, liền phải trả giá thật nhiều."

"Tôi hiểu rõ." Hà Hạo Lâm cúi đầu, trong thanh âm tràn ngập nghiêm túc.

Anh không biết Tần Phong vì cái gì lại đột nhiên hoài nghi phó tổng phòng thị trường, nhưng nếu làm cho Tần Phong hoài nghi, vậy

khẳng định tám chín phần mười.

"A..., tôi hiểu được, khó trách Hồng nhị thiếu luôn có thể nhanh như vậy hiểu rõ hành động của chúng ta." Hà Hạo Lâm vỗ đầu, cúi đầu nhận sai, "Đều là do tôi lơ là, thời gian này Thẩm phó tổng hướng phòng thư ký lui tới có chút siêng năng, tôi không quá để ý..."

"Không cần có lần sau." Tần Phong lạnh giọng cắt ngang, "Còn phạm sai, liền đi công ty con đi."

"Tôi đảm bảo không có lần sau!" Hà Hạo Lâm thẳng băng thân thể, trong lòng hổ thẹn cực kỳ.

"Chuẩn bị xe, đi Tây Sơn." Tần Phong sửa sang lại tây trang, hướng tới cửa đi đến.

Hà Hạo Lâm khẩn trương bắt kịp, vừa đi một bên làm ra bộ dáng cực kỳ gấp gáp gọi điện thoại cho người ta tiến đến Tây Sơn, phối hợp Tần Phong diễn trò.

Quả nhiên, Hồng Tinh Huy biết được tin tức Tần Phong khi đó, trong lòng vui sướng cực độ.

"Người đàn ông vừa gặp phải chuyện của người phụ nữ kia liền rối rắm. Anh trai của tôi cũng quá coi trọng anh rồi." Hồng Tinh Huy vẻ mặt ghét bỏ.

Hắn vừa rồi chẳng qua nói cho Tần Phong, hắn hiện tại ngồi chỗ bên cạnh người phụ nữ của anh dùng trà, sau đó cười nhạo Tần Phong một câu để cho anh ở trong công ty an tâm hợp. Tần Phong liền tức giận đến phát hỏa lớn như vậy.

"Hi vọng anh đừng không vui ngoạn chơi như thế." Hồng Tinh Huy

nheo lại mắt, liếm liếm đầu lưỡi, "Tôi đúng là cực kỳ chờ mong trò chơi với anh."

"Hắt xì!" Tần Phong mới vừa ngồi vào trong xe chạy tới Tây Sơn, kìm lòng không được hắt hơi một cái.

Hà Hạo Lâm ngồi ở chỗ kế bên tay lái, nghiêng đầu trêu ghẹo nói: "Nhất định là Hồng nhị thiếu nhớ đến người rồi."

Tần Phong đen mặt: "Cậu gần đây cực kỳ rảnh rồi phải không?"

"Không có không có, tôi trước tiên hỏi một chút tình huống bên kia thế nào rồi!" Hà Hạo Lâm vội vàng lắc đầu, trong lòng hối hận cực kỳ.

Boss nhà anh ta mấy ngày nay tính tình tựa như pháo một dạng một chút liền bùng nổ, vẫn lại là thiếu trêu chọc là tốt hơn.

Trong biệt thự ngoại ô, Ôn Ngọc tỉnh lại liền phát hiện Tần Phong lại vụng trộm chạy mất.

"Oa?" Ôn Ngọc đứng ở ban công hướng phía trước nhìn nhìn, phát hiện trong biệt thự vậy mà có quá nhiều vệ sĩ.

Trong lòng cô giật mình, triệt để tỉnh táo: "Hắn không đã xảy ra chuyện đi? Chẳng thế thì đang êm đẹp làm sao có thể đột nhiên phải nhiều vệ sĩ đến đây như vậy."

Trong đầu cô nghĩ đến đầu tiên liền là Hồng Tinh Huy. Hiện giờ cũng chỉ có cái tên biến thái kia mới có thể để cho Tần Phong như chuẩn bị ghen chiến.

"Nhất định là xảy ra chuyện gì rồi." Ôn Ngọc vội vàng quay trở về phòng ngủ cầm điện thoại.

Cô không có gọi Tần Phong để khiến anh lo lắng, mà là triệu tập đám bạn kia của cô

"Ngọc, tôi nghe được một tin tức. Nói cô bé mất tích ở thôn Thành Trung kia là bị người bắt đi, bọn cướp bảo là muốn dùng cô đi trao đổi." Một người bạn của Ôn Ngọc gọi điện thoại tới.

"Trao đổi?" Ôn Ngọc mặt liền trắng, sợ tới mức tay đều đã bắt đầu có chút phát run.

"Nhất định là hấn! Nhất định là hấn!"

"Cô biết là ai sao?" Người bạn kia hỏi.

"Cô có biết ở chỗ nào không?" Ôn Ngọc không trả lời, trực tiếp hỏi.

"Tôi đang ở hỏi thăm, bây giờ còn không tin tức, cô ráng chờ tôi một hồi."

"Được." Ôn Ngọc cúp điện thoại, trong phòng ngủ giống cái ruồi bọ mất phương hướng một dạng loạn chuyển.

"Nhất định là Hồng Tinh Huy cái tên biến thái kia, nhất định là hấn. Cái bệnh thần kinh kia, vì cái gì muốn bắt mình ra trao đổi, mình lại không nợ bọn họ!" Ôn Ngọc cắn môi, một cái vè nói cho chính mình muốn bình tĩnh.

"Bình tĩnh một chút, Tần Phong nói qua anh ấy có biện pháp, mình cũng có thể nghĩ được biện pháp." Ôn Ngọc thay xong quần áo, vội vàng chạy xuống lầu, một đầu chui vào phòng chứa đồ lâu một, bắt đầu thu thập đồ đạc.

Lúc này, quản gia đi đến gõ cửa: "Ôn tiểu thư, có chuyển phát của người, là Bùi tiểu thiếu gia đưa tới."

"Bùi Tĩnh?" Ôn Ngọc trong lòng vui vẻ, vội vàng đi đến mở cửa.

Sau đó không lâu, cô nhận thu được tin tức từ người bạn kia.

"Tây Sơn."

Ngắn ngủn hai chữ, lại thu hoạch về ký ức không tốt lắm.

Tần Phong còn không biết Ôn Ngọc đã sớm nghe được tung tích của bọn họ. Lúc này anh đã nhanh đến Tây Sơn.

Chỉ là vừa đến chân núi, liền nhận được tin nhắn của chỗ Hồng Tinh Huy.

"Bò lên."

Tần Phong vừa thấy, tức giận đến đập bể điện thoại di động, nâng bước liền hướng đường lên núi bên kia đi, mặc kệ Hồng Tinh Huy.

Hồng Tinh Huy muốn không phải là nhục nhã Tần Phong, Tần Phong đương nhiên hẳn không dễ dàng để cho hắn thỏa mãn như thế. Như vậy cái tên thích tỏ thái độ kia mới có thể vẫn bảo trì cảm giác tươi mới.

Năm năm qua, Tần Phong đúng là vẫn luôn học tập phải như thế nào đối phó hắn!

Trong biệt thự ở sườn núi, Hồng Tinh Huy đứng ở toà nhà hình tháp phía trước biệt thự, tay cầm Ống Nhòm, chính đang hưng trí dạt dào nhìn cảnh tượng dưới chân núi.

"Có lẽ là tôi suy nghĩ nhiều." Hồng Tinh Huy nhìn đến bộ dáng Tần Phong đi ở trên sơn đạo, cười lạnh nói.

Hồng Kỳ Ngôn phụ họa nói: "Chúng ta đã làm chuẩn bị tốt, mặc kệ Tần tổng là thật hay giả vờ tức giận vội vàng xao động, đều sẽ không ảnh hưởng kết quả."

Hồng Tinh Huy hừ lạnh một tiếng: "Hôm nay tôi nhất định phải nhìn thấy bảo bối của tôi. Trò chơi này tiến hành năm năm, lão tử sớm phiền rồi!"

"Nhị thiếu, trò chơi này kết thúc vẫn lại là không cần lại..." Hồng Kỳ Ngôn muốn nói lại thôi, "Vừa rồi đại thiếu gia gọi điện thoại đến hỏi sao lại thế này."

Hồng Tinh Huy vừa nghe đến anh trai hấn liền đau đầu, phiền não mà đem Ống Nhòm đưa cho trợ lý, xoay người đi vào trong: "Trước tìm người ngăn anh trai của tôi lại, chờ thêm hôm nay lại cùng anh ấy nói chuyện đi. Tên kia gần đây cùng những lão già trong nhà qua lại rất thân thiết, cậu nhiều để ý đi."

Vâng ạ Hồng Kỳ Ngôn gật đầu.

"Đúng rồi." Hồng Tinh Huy nghĩ đến cái gì, dừng lại quay đầu nhìn hấn, "Ngày hôm qua cái người phụ nữ gọi điện thoại đến kia tên gọi là gì?"

Hồng Kỳ Ngôn sửng sốt: "Lý Hình Nhi?"

"Đúng, chính là cô ta." Hồng Tinh Huy trong mắt hiện lên một nét cười lạnh. "Cô ta có hôm nay đều là do Tần Phong ban tặng, nếu người phụ nữ kia muốn gặp tôi như thế, liền kêu cô ta đến đây dạo

chơi đi."

Hồng Kỳ Ngôn gật gật đầu, đầu có chút đau.

Nhị thiếu nhà hấn thật đúng là chỉ sợ thiên hạ không loạn.

Mọi người sớm hảo

Chương 690: Biện pháp của Ôn tiểu thư

Hôm nay là một ngày nóng nhất trong năm nay, rõ ràng còn chưa tới hè nóng bức, ở dưới mặt trời đứng một lúc cũng đã có thể làm cho người ta mồ hôi ướt đẫm.

Ôn Ngọc cuối cùng đem bữa sáng cùng cơm trưa gộp lại ăn một lần, chỉ là bữa cơm này ăn tương đối không khẩu vị, ăn xong cũng không biết chính mình ăn chút gì.

"Nhiều vệ sĩ như vậy, nên như thế nào ra ngoài đây?" Ôn Ngọc nhìn thoáng qua nơi đó chính mình chuẩn bị xong trang bị, buồn bực nhăn mày.

Gọi điện thoại nói cho Tần Phong, khẳng định không được.

Nói cho quản gia, phỏng chừng cửa lớn đều sẽ không để cho cô ra.

Tô Thi Thi bọn họ khoảng cách quá xa, giúp không được gì.

Cô nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy được chỉ có thể dựa vào chính mình rồi!

Ôn Ngọc một bên nghĩ một bên mở chuyển phát mà Bùi Tĩnh kí gửi đến cho chính mình.

Đột nhiên, đôi mắt cô sáng lên: "Có rồi!"

Cô cầm lấy một cái bình thuốc nhỏ màu xanh, trong mắt hiện lên quết

xuống cười xấu xa khi gian kế thực hiện được.

Mười mấy phút đồng hồ sau, cô mang theo một thùng chè đậu xanh đã ướp lạnh do bếp trưởng Hà sáng sớm đã nấu đi ra ngoài, hì hục xách đến ngoài cửa lớn.

"Ôn tiểu thư, người đây là..." Quán gia để ghé vào vừa thấy, phát hiện cô mang theo một thùng chè đậu xanh, không hiểu chút nào.

Ôn Ngọc ha ha cười cười, có chút ngại ngùng nói: "Tôi nhìn thấy thời tiết hôm nay nóng như thế, nhớ lại trong nhà có chè đậu xanh, lấy ra cho mọi người giải nhiệt."

Cô nói chuyện khi đó vẻ mặt hân thành, làm cho người ta trong lòng ấm áp vô cùng.

"Ôn tiểu thư người thực quan tâm đến những hạ nhân như chúng tôi." Quán gia cảm động cực kỳ.

Ôn Ngọc càng thêm xấu hổ, thẹn thùng khoát tay: "Người không cần nói như vậy, trước tôi vẫn bận rộn việc của chính mình, cũng chưa quan tâm đến mọi người."

"Sao người lại nói vậy, nơi này phúc lợi so với nhà khác tốt hơn không ít a." Quán gia nói xong tiếp nhận thùng, "Tôi giúp người cùng đem đi."

"Cảm ơn quán gia." Ôn Ngọc cười đến nheo lại mặt, cùng quán gia hai người vô cùng vui vẻ đi phát chè đậu xanh rồi.

"Quán gia, trong biệt thự hiện tại tổng cộng có bao nhiêu vệ sĩ?" Ôn Ngọc giống như vô tình hỏi, "Không biết nhiều đây chè có đủ hay không."

Thật sự cô luôn là cả người lẫn vật vô hại như vậy, quản gia từ đầu không nghĩ nhiều, cười nói, trong nhà tổng cộng 20 vệ sĩ, một người một chén, vừa đủ rồi.

Vậy là tốt rồi. Ôn Ngọc thật sự liền gật gật đầu, hai người bọn họ mang theo thùng đi đến chỗ gác cổng, cho bảo an cùng vệ sĩ nơi đó một người tới một chén.

Tiếp tục lại cho vệ sĩ tại các vị trí công tác xung quanh biệt thự một người tới một chén.

Đến sau cùng, cũng còn lại một chút, Ôn Ngọc cười để cho quản gia cùng nhóm người giúp việc trong biệt thự cũng một người tới một chén.

Đợi mọi người đều đã uống xong, dượng tính cũng không sai biệt lắm rồi.

Ôn Ngọc nhìn một đám người đang ngủ thật say, khẩn trương ôm lấy ngực: "Không tồi để cho bếp trưởng Hà nấu được nhiều một chút, bằng không liền thảm rồi."

Cô vốn là muốn để cho bếp trưởng Hà nấu xong lấy làm kem đậu xanh, không nghĩ tới lại lấy sử dụng làm chuyện này rồi.

"Quản gia, tôi trở về sẽ nhận lỗi với mọi người, trước ủy khuất các người rồi." Ôn Ngọc hướng tới quản gia đang nằm ở trên ghế sofa cuối đầu, cầm lấy balo đã trang bị xong đặt trong góc, co cẳng chạy.

Cô ra ngoài thời điểm lại vẫn cực kỳ cẩn thận khóa cửa, chẳng thế thì người trong nhà đều đã mê man, có kẻ trộm tiến vào làm sao bây giờ!

Ở một phương hướng ngược lại với cô, có một người phụ nữ cũng đang hướng tới Tây Sơn chạy đến. Một đêm này đối với Lý Hình Nhi mà nói, nếm hết nhân tình ấm lạnh.

"Lý Hình Nhi mà phải tin tưởng chính mình. Hồng nhị thiếu đặc biệt gọi điện thoại gọi mà qua đó, đã nói lên lại vẫn có hi vọng!" Lý Hình Nhi ngồi ở trên xe taxi, một bên an ủi chính mình một bên thúc giục lái xe, "Bác tài phiền toái nhanh lên."

Bác tài ba mươi mấy tuổi lờm mắt vụng trộm nhìn cô ta một cái, càng xem càng cảm thấy được cô gái này nhìn quen mắt, chỉ là tạm thời nghĩ không ra ở nơi nào gặp qua.

Tây Sơn.

Mặt trời đã lên đến đỉnh đầu, cùng không khí trong thành phố có chút bất đồng, nhiệt độ ngọn núi muốn thấp một chút. Trong lòng núi, cây cối tươi tốt, giống như đi tới Thế Ngoại Đào Nguyên.

Chỉ là hôm nay này chỗ thắng cảnh nhân gian này không khí dị thường khẩn trương, dọc theo đường đi trong các ngõách ngách ẩn núp không ít vệ sĩ.

"Tần tổng, người của bọn họ không ít." Trên đường nhỏ thông hướng khu biệt thự, Hà Hạo Lâm ghé sát vào bên người Tần Phong nhẹ giọng nói.

"Để cho người của chúng ta tại biệt thự nghĩ biện pháp tiến vào biệt thự của Hồng Tinh Huy, xác định cô bé kia có còn ở bên trong hay không." Tần Phong mặt không đổi sắc nói.

Vâng ạ Hà Hạo Lâm gật đầu, cầm ra điện thoại gửi tin tức cho vệ sĩ

ở biệt thự trong lòng núi.

Tần Phong đi tới một đoạn, sơ bộ xác định nhận lực của đối phương, hạ giọng nói: "Người của chúng ta vào không được, nếu là thực động thủ ở đây sẽ chịu thiệt. Lát cậu xem đúng thời cơ lập tức rời đi."

"Này... Vâng!" Hà Hạo Lâm nghiêm túc gật gật đầu, anh chỉ là thư sinh yếu ớt, đối phó mấy người phụ nữ có lẽ còn có dụng, thực muốn chống lại vệ sĩ, một người cũng đánh không lại, ở tại chỗ này đúng là thêm phiền toái.

Bất quá - -

"Vậy người làm sao bây giờ? Người cũng đánh không lại a." Hà Hạo Lâm hỏi.

Tần Phong mặt trầm xuống nói: "Có bản lĩnh hẳn liền giết chết tôi!"

Hà Hạo Lâm khóe miệng giật giật.

Hồng Tinh Huy khẳng định không dám giết chết Tần Phong, nhưng khẳng định hẳn không để cho Tần Phong dễ chịu đi nơi nào.

Hai người rất nhanh liền tiến vào khu biệt thự. Khu biệt thự của bọn họ ở khu vực ở phía đông, chỉ có hai biệt thự nhà bọn họ, hoàn cảnh cực kỳ âm u yên tĩnh.

Tần Phong một mực quan sát. Nơi này ngoại trừ người của Hồng Tinh Huy, bảo an khu biệt thự này đã rút khỏi.

"Chuẩn bị được đầy đủ chu đáo." Tần Phong hai mắt nguy hiểm nheo lại, ý chí chiến đấu phục kích lại thật lâu trong lòng kia bị triệt để kích phát ra rồi.

"Tần tổng, biệt lai vô dạng (hi vọng anh khoẻ từ khi chúng ta chia tay)" Lúc này, phía trước bỗng nhiên truyền đến tiếng nói phát ra từ một cái loa.

Tần Phong sắc mặt đen lại, theo tiếng nhìn lại, gặp Hồng Tinh Huy đang đứng trong hoa viên lầu hai biệt thự nhà mình, trên cao nhìn xuống nhìn anh.

Anh lúc này nổi giận đùng đùng mắng: "Lập tức đem người thả, chẳng thế thì đến lúc đó chưa biết ai trên mặt rất khó coi."

Hồng Tinh Huy nhìn đến bộ dáng tức giận này của anh, khí lập tức liền thuận, đắc ý nhìn anh: "Trước đó không dám, một người đổi một người, người tôi muốn đâu?"

Tần Phong đứng lại, ngẩng đầu cười lạnh nói: "Anh có tư cách theo tôi bàn điều kiện sao?"

"VẬY anh đến đây làm gì? Không phải là nghĩ muốn theo tôi đàm phán? Như thế nào, anh hi vọng tôi nổi lòng từ bi buông tha các người?" Hồng Tinh Huy nói xong, hướng tới cầu thang tiếp đất của hoa viên đi đến.

Tần Phong lạnh lùng nhìn chăm chú vào hắn: "Những thủ đoạn ti tiện này, đến kẻ gốc cũng đều đã lừa không được. Anh vậy mà muốn dùng một người cùng tôi không hề quan hệ đến trao đổi người phụ nữ của tôi, anh nói xem anh có phải đầu óc có phải có vấn đề hay không?"

"Tôi đầu óc có vấn đề hay không, anh lập tức liền biết." Hồng Tinh Huy sắc mặt lạnh xuống.

Hắn không thích cùng Tần Phong múa mép khoa môi, như vậy sẽ chỉ làm hắn tức giận nhảy lên cao, ảnh hưởng tâm trạng tốt rất không dễ dàng tích góp được của hắn.

Hắn hướng Hồng Kỳ Ngôn liếc mắt ra hiệu.

Hồng Kỳ Ngôn gật đầu, thủ hạ từ phía sau trong tay tiếp nhận một cái laptop, nhẹ gõ bàn phím một phen, lập tức đem màn hình hướng cho Tần Phong xem.

"Cứu mạng! Các người là người nào, không được đụng vào tôi! Van cầu các người thả tôi..." Trong máy tính truyền đến tiếng quát tháo như người bệnh tâm thần của một cô gái.

Tần Phong mạnh xiết chặt quả đấm, hận không thể đi lên đem Hồng Tinh Huy làm thịt.

Chỉ thấy trong màn hình, bé gái kia áo rách quần manh bị hai vệ sĩ ấn trên mặt đất, trên tấm lưng trắng nõn nhìn thấy đều là vết thương ghê người.

"Súc sinh!" Tần Phong gắt gao nhìn chăm chăm ánh mắt Hồng Tinh Huy, lúc này không cần làm bộ, đều đủ đầy đủ tức giận.

Hồng Kỳ Ngôn rất nhanh liền đem máy tính thu vào, đứng ở phía sau Hồng Tinh Huy.

"Một sinh mệnh còn non nớt như vậy, cũng bởi vì anh nghĩ sai thì hỏng hết, sắp bắt đầu trở thành ác mộng nửa đời sau của cô bé rồi." Hồng Tinh Huy tàn nhẫn cười nói, trong âm thanh lại mang theo chăm chọc.

Mọi người ngủ ngon ^_^

Chương 691: Người phụ nữ trong biệt thự

"Sao lại có nhiều vệ sĩ như vậy?" Ôn Ngọc lái xe đến chỗ chân núi Tây Sơn, thật xa liền nhìn đến phía trước có một đám người đang canh giữ.

Có một số người cô nhận ra, chính là thủ hạ của Tần Phong. Lại vẫn có một số người lạ mặt cực kỳ, không biết là phải người của anh không.

"Như vậy ra ngoài khẳng định lập tức liền bị phát hiện rồi." Ôn Ngọc vội trộm đem xe dừng ở góc khuất, quan sát một phen bốn phía, quyết định hướng tới hướng ngược lại đi.

"May mắn trước đó Thi Thi nhắc đến với mình nơi này còn có một con đường tắt." Ôn Ngọc chà xát tay, cho chính mình chút dũng khí, "Cố lên, không thể chuyện gì đều để cho Tần Phong gánh vác. Ôn Ngọc, mày muốn đứng ở bên cạnh đi cùng anh ấy!"

Cô nâng lấy balô nặng trĩu sau lưng, hướng tới một con đường mòn bị cỏ hoang che dấu đi đến.

Con đường này là trước Tô Thi Thi mang mấy đứa nhỏ đến đây chơi đùa phát hiện. Lúc ấy cô cùng Bùi Dịch cãi lộn vài câu, mang theo hai đứa nhỏ không cẩn thận đi vào con đường nhỏ này, thiếu chút nữa lạc đường.

Về sau Bùi Dịch để cho người đến đem con đường này dọn dẹp sạch một phen, tuy vẫn như cũ không có nhiều người biết được, nhưng có

thể nổi thẳng đến khu biệt thự.

Khi cô vừa đi không lâu sau, Lý Hình Nhi cũng đến chỗ chân núi.

"Đứng lại!" Vệ sĩ canh giữ ở đường lớn cản cô ta lại.

"Hai vị đại ca, tôi là Lý Hình Nhi, là Hồng nhị thiếu gọi tôi đến đây. Tôi có chuyện quan trọng cần lập tức muốn đi gặp anh ta, phiền toái các người tránh đường." Lý Hình Nhi sốt ruột nói.

Thấy nơi đây canh gác thành cái dạng này, bên trong khẳng định đã xảy ra chuyện rất quan trọng. Cô ta sợ chậm liền bỏ lỡ.

Hai vị canh giữ ở đường lớn kia đúng là thủ hạ của Hồng Tinh Huy, trước nghe trợ lý Hồng nhắc qua việc này, tiện tránh ra để cô đi vào.

"Cảm ơn! Cảm ơn!" Lý Hình Nhi kích động thiếu chút nữa khóc ra.

"Hắn nhất định đã dặn dò qua với bọn họ rồi. Hắn đang chờ mình qua đó!" Lý Hình Nhi một giây cũng không dám trì hoãn, nhắc chân hướng tới đường núi bên kia chạy tới.

Biệt thự đông khu trong lòng núi, không khí càng ngày càng giương cung bạt kiếm.

Hồng Tinh Huy sắc mặt so với vừa rồi khó coi rất nhiều, âm thầm đánh giá Tần Phong, không biết người này suy nghĩ cái gì.

Mà Tần Phong từ khi xem qua đoạn video clip kia, lại một chút phản ứng đều không có. Trên mặt phần nộ không thấy nữa, cũng không mắng chửi người, cứ như vậy mặt không chút thay đổi nhìn Hồng Tinh Huy.

"Anh đang kéo dài thời gian?" Hồng Tinh Huy trong mắt ngoan độc chớp lóe rồi biến mất, đầu óc xoay chuyển phi thường nhanh.

Tần Phong châm chọc cười: "Anh đoán xem?"

Hồng Tinh Huy nhướn mày, lạnh giọng nói: "Mặc kệ anh có cái chuẩn bị gì, hôm nay đều sẽ không hiệu quả. Tôi muốn gặp Ôn Ngọc, để cho cô ấy ra khỏi biệt thự, chẳng thế thì tôi sẽ phá hủy đứa bé kia."

Tần Phong lạnh lùng nhìn hắn: "Cô bé kia mới mười bảy tuổi, anh không sợ cha anh vượt ngục ra giáo huấn mình?"

"Anh không cần lấy cha tôi đây hù dọa tôi, ông ấy đời này đều đã không có biện pháp từ trong ngục giam ra ngoài rồi." Hồng Tinh Huy vừa nghe anh nhắc đến cha mình, sắc mặt mạnh liền trầm xuống.

Lúc trước nếu không phải Tần Phong cùng Bùi Dịch, cha hắn làm sao có thể lại đi tù! Món nợ này, hắn vẫn thay bọn họ nhớ kỹ.

Tần Phong chính là muốn chọc giận hắn, đứng tại chỗ bình tĩnh nhìn hắn nói: "Tôi đã rõ ràng nói cho anh, tôi không có khả năng lấy người phụ nữ của tôi ra trao đổi với anh. Anh còn đang mơ tưởng viễn vông, cha anh liền nuôi một phế vật như anh sao?"

"Anh lặp lại lần nữa!" Hồng Tinh Huy mạnh hướng phía trước xông lên một bước.

"Nhị thiếu!" Hồng Kỳ Ngôn vội vàng kéo Hồng Tinh Huy, ý bảo hắn bình tĩnh.

Hồng Tinh Huy tính tình vốn là cực kỳ nóng nảy, kích tướng liền tác dụng.

Tần Phong lạnh lùng liếc mắt vị trợ lý của Hồng Tinh Huy một cái, trong mắt ý tứ hàm xúc cảnh cáo mười phần.

Hồng Kỳ Ngôn tiếp xúc đến ánh mắt Tần Phong, trong lòng rùng mình, ần ần có chút bất an.

"Anh ta vừa rồi là đang uy hiếp mình sao?" Hồng Kỳ Ngôn nhú mày, mà lại có chút không dám nhìn ánh mắt Tần Phong.

Trực giác nói cho hẳn Tần Phong không phải chỉ uy hiếp bình thường, mà như giống như là hẳn có điểm yếu gì bị anh nắm trên tay một dạng.

"Tới cùng là cái gì?" Hồng Kỳ Ngôn nhú mày nhớ lại, không biết tới cùng xảy ra vấn đề ở đâu.

Hồng Tinh Huy cũng không có chú ý tới cái chi tiết này. Hẳn rất nhanh liền tỉnh táo yên tĩnh trở lại, chỉ lạnh lùng nhìn Tần Phong: "Nghĩ muốn chọc giận tôi? Dễ dàng, nhưng cũng không biết anh có thể gánh vác hậu quả chọc giận tôi hay không."

"Kỳ Ngôn, để cho Tần tổng hảo hảo nhìn những người cậu nuôi hầu hạ người ra sao." Hồng Tinh Huy lạnh lùng nói.

"Vâng!" Hồng Kỳ Ngôn vẻ mặt rùng mình, đối với điện thoại nói một câu, sau đó một lần nữa mở ra Computer.

Tần Phong nhú mày nhìn, có vẻ dị thường trầm mặc.

Trong máy tính rất nhanh liền có hình ảnh truyền đến, bây giờ như là trực tiếp. Chỉ là phòng giam giữ cô bé kia dường như đã thay đổi.

Tần Phong hướng Hà Hạo Lâm âm thầm liếc mắt ra hiệu, hai người cùng nhau nhìn chăm chăm hình ảnh.

Hồng Tinh Huy rất nhanh liền phát hiện không thích hợp, đưa tay âm một phen đánh rớt máy tính, cười lạnh nói: "Như thế nào, muốn xác định cô ta ở nơi nào? Anh cho là người khác cũng không đầu óc suy nghĩ?"

Tần Phong biết kế hoạch bị vạch trần, cũng không sốt ruột, nhàn nhạt nói: "Anh còn có cái chiêu gì đều lôi ra hết đi. Dù sao chúng ta đã ở nơi này."

Hồng Tinh Huy quay đầu nhìn thoáng qua biệt thự bên cạnh, quay đầu nhìn Tần Phong cười lạnh nói: "Tôi cực kỳ muốn biết, nếu Ôn Ngọc biết anh thân bại danh liệt, lại vẫn có thể ở yên trong căn nhà rách bên kia được không!"

Nói đến cái này Hồng Tinh Huy liền có khí. Cái người phụ nữ kia vậy mà ở trong biệt thự kia năm năm! Năm năm qua một bước cũng chưa rời khỏi qua!

"Tình cảm của chúng tôi không phải người như anh có thể hiểu được." Tần Phong không quan tâm nhún nhún vai, "Nếu anh có thể để cho tôi thân bại danh liệt, tôi ngược lại là mới mất mong chờ. Đáng tiếc, anh còn không có cái năng lực kia."

Anh dừng một chút, vô tình vạch trần trò hề của hắn: "Anh bất quá chính là muốn bắt Ôn Ngọc nhìn đến những tin tức xấu này nhắm vào tôi, hơn nữa cố ý lan truyền tin tức nói là anh làm, mục đích chính là vì để cho cô ấy biết nguyên nhân toàn bộ chuyện này đều là vì cô ấy đi?"

Tần Phong nói xong cười rộ lên: "Anh cho là, cô ấy năm năm trước

có thể bởi vì tôi mà rời đi, năm năm sau cũng sẽ bởi vì tôi xuất hiện? Logic giỏi lắm, đáng tiếc, người như anh không thể hiểu được tình cảm giữa chúng tôi."

"Bất quá - - "Tần Phong nói một hồi ngừng lại, bỗng nhiên lời nói xoay chuyển, cười như không cười nhìn Hồng Tinh Huy, "Anh muốn gặp người phụ nữ trong biệt thự kia như thế, vậy thì cho anh gặp mặt đi."

Tần Phong nói xong tiện nhìn tòa biệt thự do anh cùng Bùi Dịch liên hợp xây dựng lên kia.

Hồng Tinh Huy nhướn mày, anh đột nhiên đồng ý trái lại để cho hẳn một chút cũng không có chuẩn bị, thậm chí đến hưng phấn đều không có.

Lúc này, trong biệt thự bên cạnh truyền đến tiếng mở cửa. Cổng điện tử cao lớn chạm trở tinh xảo từ từ mở ra, từ bên trong đi tới vài người.

Bốn vệ sĩ cao lớn đi xung quanh, ở giữa đứng một cô gái xinh xắn lạnh lợi. Cô gái kia có mái tóc dài uốn quăn, đôi mắt to tròn, làn da trắng nõn, giống như là một con búp bê một dạng.

Nhưng khuôn mặt của cô có chút chất phác, giống như bởi vì tiếng vang bên ngoài mà có vẻ có chút thần kinh suy nhược, nhìn thấy người thời điểm mày theo quán tính nhăn lại.

Giống như chú ý tới tất cả mọi người đang nhìn chính mình, cô ngẩng đầu nhìn lên, đang nhìn đến Tần Phong thời điểm, lộ ra một nụ cười tươi tắn. Tầm mắt từ từ nhẹ nhàng, đang nhìn đến người đứng đối diện Tần Phong, Hồng Tinh Huy khi đó, trên mặt của cô lộ ra quét xuống biểu tình sợ hãi, theo bản năng hướng sau lưng vệ sĩ

bên cạnh né tránh.

Hồng Tinh Huy đang nhìn đến cô gái này một khắc, tròn mắt thiếu chút nữa rớt ra ngoài. Cả người như là u mê một dạng, trên mặt xuất hiện quét xuống đờ đẫn.

Sáng nay bạn phải bơi đi làm đó

Chương 692: Cô ta lại bán đứng cô

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

"Tần Phong!" Trong lòng Tây Sơn yên tĩnh, đột nhiên truyền đến một trận tiếng gầm thét của Hồng Tinh Huy.

Phải có nhiều phần nộ, mới có thể hô lên kinh tâm động phách như vậy.

Lý Hình Nhi chính đang đi trên đường núi mệt đến mức thiếu chút nữa nằm sấp xuống nghe thấy âm thanh kia, thiếu chút nữa bị dọa nhảy dựng lên, nhưng lập tức, trong lòng vui vẻ.

"Là Hồng nhị thiếu, hẳn quả nhiên ở trong này. Tần Phong phỏng chừng cũng ở đó, hi vọng mình có thể đến kịp." Lý Hình Nhi không dám chậm trễ thời gian, hít một hơi thật sâu, hướng tới phía trước mơ hồ có thể thấy được khu biệt thự đi đến.

Cô ta muốn trước khi Hồng Tinh Huy biết nói cho hẳn Ôn Ngọc ở đâu, như vậy Hồng Tinh Huy như thế nào cũng sẽ cho cô ta một cái mặt mũi.

Mà bên kia, Ôn Ngọc chính đang leo đến đỉnh núi, đột nhiên nghe được âm thanh như quý kêu của Hồng Tinh Huy, cũng là người bị dọa nhảy dựng.

"Hắn không đã đánh nhau đi?" Ôn Ngọc ước lượng trọng lượng balo

phía sau lưng, điều chỉnh một phen hô hấp, bày ra máy phá khóa Bùi Tĩnh kí gửi cho cô, đặt vào một ổ khóa mật mã chỗ bức tường trước mặt.

Nơi này bởi vì đều là người giàu có, có bảo vệ nghiêm mật. Khu tường này cần mật mã mới có thể đi qua, biệt thự trong lòng núi trong mỗi một nhà cũng có bảo vệ riêng.

"Tích - -" đèn xanh trên máy phá mật mã chớp lóe, cửa liền mở ra rồi.

Ôn Ngọc vui sướng cất lại máy phá mật mã, vừa đi một bên nói thầm: "Mấy món đồ này của Đổng Đổng thực hữu hiệu. Cái này phải giữ kỹ mới được."

Mà lúc này, biệt thự đông khu trong lòng núi lại là gương cung bạt kiếm.

Hồng Tinh Huy gắt gao nhìn chăm chăm cái cô gái đứng ở cửa biệt thự kia, giống như nhìn đến kẻ thù một dạng. Nếu không phải Hồng Kỳ Ngôn lôi kéo, hẳn lúc này sợ là đã tiến lên đem người phụ nữ này xé xác!

Người phụ nữ này không phải Ôn Ngọc!

Cô cùng Ôn Ngọc chỉ là ngoại hình giống nhau, dung mạo cùng khí chất hoàn toàn là hai người.

Hắn bị lừa dối rồi! Mà còn bị lừa dối năm năm!

"Hồng tổng..." Cô gái kia dường như cực kỳ sợ hãi Hồng Tinh Huy, nhìn đến vẻ mặt hắn phần nộ, sợ tới mức đến đâu cũng không dám ngẩng lên, chỉ cảm thấy đầu đau muốn nứt, toàn thân thần kinh đều đã đang co rút đau đớn.

Tần Phong âm thầm nhìn cô ta một cái, rồi sau đó mặt không chút thay đổi nhìn Hồng Tinh Huy: "Cô gái này Hồng tổng hẳn là rất quen thuộc mới đúng. Nếu không phải anh, cô ấy hẳn không được thần kinh suy nhược nghiêm trọng như vậy. Tôi lúc trước thấy cô ấy quá đáng thương, liền để cho cô ấy trong này dưỡng bệnh."

Anh nói xong, hướng về phía Hồng Tinh Huy lộ ra một cái tươi cười đáng đánh đòn vô cùng: "Anh không phải muốn gặp cô gái sống trong căn biệt thự này sao? Hiện tại đã gặp được, có vừa lòng hay không?"

Vừ lòng mẹ anh!

Hồng Tinh Huy thiếu chút nữa buộc miệng chửi bậy, tức giận đến đỉnh đầu đều nhanh hơn nước rồi.

Cô gái này là hẳn khi đó theo đuổi Ôn Ngọc không có kết quả tìm một người phụ nữ thay vào. Nếu chỉ nhìn bóng dáng, kia quả thực cùng Ôn Ngọc giống nhau như đúc!

Hắn đã sớm quên chính mình lúc trước là như thế nào giày vò người ta, chỉ biết là cô gái kia lúc bị đưa đi đã nửa chết nửa sống. Lại thật không ngờ, cô gái này lại bị Tần Phong an bài ở trong này dụ dỗ chính mình!

Không sai, Tần Phong chính là cố ý! Anh ở trong này an bài một người cùng Ôn Ngọc tương tự nhau, để cho hắn cho rằng Ôn Ngọc liền ở nơi này!

Năm năm qua, Ôn Ngọc tới cùng ở nơi nào?

"Trở về đi." Tần Phong hướng tới cô gái kia gật gật đầu, hướng về sĩ

liếc mắt ra hiệu.

"Cảm ơn Tần tổng." Người con gái nhu nhược kia hướng tới Tần Phong bài trừ một nụ cười tươi tắn, xoay người liền hướng trong biệt thự đi, cũng không dám nhìn Hồng Tinh Huy.

"Người tôi chơi đùa, là anh có thể cứu?" Hồng Tinh Huy lạnh lùng nhìn chằm chằm Tần Phong, trong mắt như là có hỏa diễm phẫn nộ đang hùng hực thiêu đốt.

Tần Phong trả lời lại một cách mỉa mai nói: "Người phụ nữ của tôi, lại há là người anh có thể động?"

"Tần Phong, anh rất có lá gan. Có thể lừa tôi năm năm, anh giỏi lắm. Được, anh đã có tư cách theo tôi ngoạn chơi trò chơi này, hiện tại trước hết nhận lấy trừng phạt vòng thứ nhất đi." Hồng Tinh Huy nói xong, ghé mắt đối với Hồng Kỳ Ngôn nói, "Làm cho người ta thu gặt."

"Thu gặt?" Hồng Kỳ Ngôn ngẩn ra, mồ hôi lạnh trên trán đều đã xuống đến nơi.

Thu gặt là tiếng lóng của hắn cùng Hồng Tinh Huy, chính là ý muốn đem người xử lý. Nhưng hôm nay cũng không phải là bình thường, có nhiều ánh mắt đang nhìn như vậy, làm không tốt đúng là muốn gặp chuyện không may!

Ngay khi Hồng Kỳ Ngôn đang nghĩ khuyên Hồng Tinh Huy như thế nào, trên đường nhỏ bên cạnh bỗng nhiên lao tới một người phụ nữ, hướng về phía bọn họ liền kêu hô.

"Hồng tổng, tôi biết Ôn Ngọc ở nơi nào! Cô ấy đang ở ngay trong nhà của Tần Phong, cùng Tần Phong ở cùng một chỗ! Bọn họ lừa gạt anh, cô ấy từ đầu không ở trong trong biệt thự này!" Lý Hình Nhi một

bên lau trán đầy mồ hôi, một bên đỡ một thân cây hướng tới Hồng Tinh Huy kêu hô.

Tần Phong nhướng mày, quay đầu lạnh lùng trông đi qua.

Hồng Tinh Huy cũng hướng tới Lý Hình Nhi nhìn qua, không hề chớp mắt nhìn chăm chăm cô ta.

Lý Hình Nhi lúc này mới nhìn đến không chỉ có Hồng Tinh Huy ở đây, Tần Phong cũng có mặt, trong lòng một trận khấn trương.

Việc đã đến nước này, cô ta còn có đường lui sao?

Cô ta hít sâu một hơi, đứng thẳng thân thể, hướng tới Hồng Tinh Huy đi tới vài bước, nuốt một ngụm nước bọt: "Hồng... Hồng tổng, tôi nói đều là... Thật sự. Ôn Ngọc cô ấy không có ở trong căn biệt thự này."

"Không có ở trong căn biệt thự này." Hồng Tinh Huy lặp lại một câu, trên mặt lộ ra quét xuống tươi cười thật lạ như giả.

"Hay lắm, người phụ nữ này xem ra sớm liền biết, vậy mà đến bây giờ mới nói cho tôi biết!" Hồng Tinh Huy rõ ràng đang cười, ánh mắt lại lạnh đến đáng sợ.

Nếu không phải người phụ nữ ngu xuẩn này biết mà lại không báo, hẳn làm sao có thể lại gây ra truyện cười như hôm nay vậy!

"Tự tác nghiệt, không thể sống a!" Hà Hạo Lâm âm thầm lắc đầu, thật cẩn thận nhìn Tần Phong liếc mắt một cái.

Tần Phong lãnh nghiêm mặt, đã không lại nhìn Lý Hình Nhi.

Lý Hình Nhi bỗng nhiên cảm thấy được có chút không quá đúng lắm.

"Chẳng lẽ đã tới muộn?" Lý Hình Nhi cắn răng một cái, bất chấp tất cả nói, "Hồng tổng, tôi nói chính là sự thật. Ôn Ngọc không ở trong này, anh bị Tần tổng lừa. Trước tôi đã từng gặp qua cô ấy, cô ấy cùng Tần Phong liền ở bên cạnh nhà Bùi tổng bọn họ."

"CLGT, cô ta làm sao có thể như vậy!" Ôn Ngọc chính đang vụng trộm leo đến một toà núi nhỏ trong khu biệt thự, vừa đến liền nghe đến Lý Hình Nhi nói này, tức giận đến mặt đều đã đỏ lên rồi.

Uổng công cô lại vẫn cầu xin Tần Phong giúp cô ta, người phụ nữ này vậy mà thật sự bán đứng cô!

"Sớm biết như vậy đã để cho Tần Phong hảo hảo giáo huấn cô rồi!" Ôn Ngọc thật sự rất tức giận. Cô cảm thấy được Lý Hình Nhi ở nhà cô tìm đường chết thời điểm, cô biết rõ người phụ nữ này muốn câu dẫn người đàn ông của chính mình, cũng khoan hồng độ lượng không có gây khó dễ cô ta.

Nhưng người phụ nữ này bây giờ lại bán đứng cô!

Bên kia, Lý Hình Nhi nói xong, thấy Hồng Tinh Huy trên mặt biểu tình càng ngày càng khủng bố, trong lòng càng ngày càng hoảng.

"Hồng tổng, tôi thật sự không có lừa anh. Tần tổng cũng ở trong này, tôi có thể giáp mặt cùng anh ta đối chất!" Lý Hình Nhi đã triệt để hoang mang lo sợ, nghĩ gì liền nói đó.

"Thư ký Hà." Tần Phong bỗng nhiên lên tiếng, lạnh lùng nói, "Để cho cô ta biết chính mình đang làm cái gì."

"Vâng!" Hà Hạo Lâm vè mặt rùng mình, quay đầu nhìn về vệ sĩ ở cửa biệt thự.

Vệ sĩ hiểu ý, đi nhanh hướng tới Lý Hình Nhi đi tới.

"Anh... Anh muốn làm gì?" Lý Hình Nhi sợ tới mức liền lui về phía sau, "Hồng tống, cứu tôi..."

"Kỳ Ngôn." Hồng Tinh Huy nhìn chăm chăm Lý Hình Nhi.

Hồng Kỳ Ngôn hiểu ý, hướng tới vệ sĩ phía sau hướng Lý Hình Nhi ra lệnh.

Ngay sau đó, hai vệ sĩ rất nhanh liền xông tới.

"May mắn." Lý Hình Nhi nhìn đến hai vệ sĩ kia, không hiểu nhẹ nhàng thở ra.

Nhưng cô ta còn không có vui mừng vài giây, đã bị vệ sĩ của Tần Phong kéo cánh tay lại. Một giây sau, vệ sĩ Hồng Tinh Huy đuổi tới, một người kéo cánh tay, một người kéo tóc.

"A!" Lý Hình Nhi chỉ cảm thấy thân thể đều phải nhanh xé rách, chỗ nào cũng đều đã đau.

Hồng Tinh Huy không phải tới cứu cô ta!

Có nhiều người ngộ thật ấy nói mà cố tình ko hiểu rồi nói này nói nọ. Lười giải thích quá. Ảnh chụp mấy hôm rồi

[Click để xem ảnh](#)

[Click để xem ảnh](#)

Chương 693: Bị phát hiện

"Hí, nhìn cũng thấy đau." Ôn Ngọc trốn ở phía sau một hòn nam bộ, vẻ mặt đồng tình nhìn Lý Hình Nhi.

Lúc này người phụ kia bị hai vệ sĩ người cao ngựa lớn túm tóc cùng cánh tay, như là nhổ cây cải củ một dạng ra sức nhổ. Không biết vệ sĩ có phải cố ý hay không, hai người ta tay một chút cũng không nhẹ, kéo tới Lý Hình Nhi không ngừng phát ra tiếng rít.

"Không biết Tần Phong nhìn đến mình có tức giận hay không?" Ôn Ngọc vụng trộm chăm chú nhìn Tần Phong đứng ở nơi xa cách cô năm sáu thước, vừa kích động lại là sợ hãi. Nghĩ nghĩ, lại lắc đầu, "Mình vụng trộm chạy đến như vậy, Tần Phong biết khẳng định sẽ tức giận."

Cô bỗng nhiên có phần muốn lùi bước, nhưng nhìn đến phía sau, lại nhìn Tần Phong, cảm thấy được chính mình không thể sợ như vậy.

Ngay tại nơi cách cô khoảng hai ba mét, Lý Hình Nhi ôm lấy tóc của chính mình, khóc đến nước mắt ràn rụa, không biết là sợ quá mức hay vẫn lại là đau.

"Hồng tống, van cầu anh buông tha tôi! Tôi thật sự không phải cố ý lúc này mới nói cho anh biết, là Tần Phong, là Tần Phong uy hiếp tôi không cho nói. Hồng tống, a..."

Cô ta còn chưa nói xong, đã bị vệ sĩ Tần Phong dùng lực kéo ra phía sau. Cô ta chỉ cảm thấy da đầu đều đều nhanh kéo, đau đến mồ hôi lạnh thẳng xuống.

Mà đối mặt toàn bộ chuyện này, Hồng Tinh Huy chỉ là mặt mỉm cười nhin, giống như là một con mãnh thú đang máu lạnh, mà còn là mãnh thú biến thái.

Mà Tần Phong còn lại là mặt không chút thay đổi nhìn Lý Hình Nhi, không biết suy nghĩ cái gì.

Lý Hình Nhi quay đầu cầu cứu thời điểm, rõ ràng đụng vào trong ánh mắt cười như không cười của Hồng Tinh Huy, sợ tới mức mạnh khỏe run rẩy, giật nảy mình thanh tỉnh rồi.

Cô tao sao lại hồ đồ như thế, Hồng Tinh Huy người như vậy làm sao có thể sẽ bỏ qua cho cô ta! Từ lúc hấn đột nhiên tìm tới cô ta lại đột nhiên vứt bỏ cô ta, rồi lại đến cô ta bị hấn vô cớ phong sát là có thể nhìn ra được, người này từ đầu liền là người điên!

"Không... Tần... Tần tổng, tôi biết sai rồi. Van cầu người cứu cứu tôi... Tôi về sau cũng không dám rồi!" Lý Hình Nhi quay đầu đi cầu xin Tần Phong.

Cô ta không biết cô ta hiện tại đi cầu xin Tần Phong còn kịp hay không, nhưng cô ta biết, cô ta không cầu mà nói cô ta chết chắc rồi!

Tần Phong ít nhất không có giống Hồng Tinh Huy biến thái như vậy, anh ít nhất vẫn lại là có nhân tính!

Cô ta thật sự cực kỳ hối hận, nhưng trên thế giới này từ đầu liền không có chỗ cho hối hận.

Tần Phong nhìn đến đây, ánh mắt đột nhiên lạnh xuống.

Nếu Lý Hình Nhi cường ngạnh tới cùng, anh có lẽ còn có thể bội

phục cô ta. Nhưng cái đồ đê tiện này...

"Ở trong mắt cô ta, mình liền không chỉ số thông minh như vậy?" Tần Phong cảm thấy được chính mình bị vũ nhục, hướng tới vệ sĩ của mình liếc mắt ra hiệu.

Nháy mắt tiếp theo, người vệ sĩ kia bỗng nhiên dùng lực một kéo. Mặt khác vị vệ sĩ đang lôi kéo tay Lý Hinh Nhi kia một cái không phòng bị, người bị kéo đi qua một mảng lớn.

Lý Hinh Nhi "A" một tiếng thét chói tai, cả người nghiêng ngả lao đảo hướng tới phía trước lao đi.

"Tôi không muốn chết, cứu tôi... Cứu..." Ánh mắt cô ta tan rã, đau đến mặt trắng như tờ giấy, mồ hôi lạnh trên trán ào ào tuông ra.

Ôn Ngọc trốn ở sau ngọn núi giả kia, cách Lý Hinh Nhi chỉ có vài thước, nhìn đến đây cũng có chút sợ hãi, hướng tới phía mặt sau né tránh.

Cô chỉ là theo quán tính đem mọi chuyện nghĩ theo hướng đơn giản nhất, cũng không phải thật sự không rành thế sự. Cô biết hiện tại toàn bộ là chuyện gì xảy ra, cũng biết Lý Hinh Nhi là gieo gió gặt bão.

Nhưng cho dù biết, trong lòng cô lại vẫn là có chút khổ sở. Thay Lý Hinh Nhi khổ sở, cũng có chút tự trách.

Nếu không phải bọn họ, Lý Hinh Nhi có lẽ từ đầu liền đều không bị cuốn vào trong chuyện này. Cô ta có lẽ còn có thể tiếp tục làm ca sĩ, có lẽ có một ngày sẽ có thể leo lên giường một người có quyền thế nào đấy.

Khi đó, đều đã không có liên quan gì với bọn họ. Cô cùng Tần Phong

đều sẽ không có bất luận cái tâm lý trách nhiệm gì. Nhưng hiện giờ...

Ôn Ngọc ước lượng ba lô, căn môi, âm thầm hạ quyết tâm.

Ngay khi cô nghĩ muốn lao ra thời điểm, Lý Hình Nhi bỗng nhiên hướng tới phía cô nhìn qua.

Lý Hình Nhi sợ ngây người, cho rằng chính mình có phải ảo giác rồi hay không. Cô ta vừa rồi còn đang suy nghĩ, nếu hiện tại Ôn Ngọc cái người đơn thuần ngu xuẩn kia ở trong này, cô ta cầu xin Tần Phong, có lẽ Tần Phong sẽ cứu chính mình.

Cô ta ra sức nhắm chặt mắt, lại mở ra. Người phụ nữ đang trốn sau ngọn núi giả kia không phải Ôn Ngọc thì còn là ai!

"Ôn... Hu hu hu..." Cô đang muốn mở miệng, bỗng nhiên bị vệ sĩ của Tần Phong bịt miệng.

Vệ sĩ của Tần Phong mồ hôi lạnh đều đã xuống đến nơi, rất nhanh hướng phía sau nhìn thoáng qua, lại vội vàng dời đi, trong lòng sốt ruột cực kỳ.

"Bà chủ tại sao lại tới nơi này? Xong rồi, bị ông chủ biết, chúng ta chết chắc rồi!" Vệ sĩ ca ca lúc này tâm lý bóng mờ miễn bàn có bao lớn rồi.

Anh ta không kịp thông báo cho Tần Phong, đột nhiên đem Lý Hình Nhi hướng vệ sĩ Hồng Tinh Huy bên kia đẩy.

"A!" Lý Hình Nhi một tiếng kêu sợ hãi, trùng điệp đánh lên người vệ sĩ bên kia.

Người vệ sĩ kia vốn là đang muốn cướp đoạt Lý Hình Nhi, lúc này

một cái không chú ý, dưới chân lão đảo, ngã về phía sau lùi vài bước, không thể không buông lỏng Lý Hình Nhi ra.

Vệ sĩ Tần Phong thuận thế đem Lý Hình Nhi hướng bên cạnh đẩy một cái, đem cô ta đoạt trở về. Toàn bộ hành trình không có buông cánh tay đang bịch miệng Lý Hình Nhi kia.

Tần Phong nhướn mày, theo bản năng nhìn qua.

Liền cái nhìn này, thấy được cái người phụ nữ trốn ở phía sau hòn non bộ kia.

"Đồ ngốc này!" Tần Phong tâm đều nhanh nhảy ra ngoài, lông mi vắn thành dây, vừa là sốt ruột lại là tức giận.

Cô không phải đang ở nhà à? Làm sao có thể xuất hiện tại nơi này!

"Chết tiệt, mình rõ ràng phái nhiều vệ sĩ như vậy trông chừng cô ấy, cô ấy tới cùng là làm sao chạy đến nơi đây! Những người ngu ngốc dưới chân núi kia vậy mà không một ai phát hiện?"

Tần Phong bị chọc giận muốn bùng nổ, dùng ánh mắt hung hăng trừng mắt nhìn Ôn Ngọc liếc mắt một cái, để cho cô không nên lộn xộn.

Anh không dám nhìn quá lâu, sợ làm cho Hồng Tinh Huy chú ý.

"Tần Phong, em ở trong này!" Ôn Ngọc thấy Tần Phong xem chính mình, kích động cực kỳ.

Cô đang lo phải như thế nào đi qua a, Tần Phong phát hiện vừa lúc.

Cô lập tức sững sốt.

"Ánh mắt đó của anh ấy là cái ý gì! Hừ, quả nhiên tức giận rồi." Ôn Ngọc buồn bực cực kỳ.

Cô rất không dễ dàng chạy đến nơi đây giúp anh, anh vậy mà không cảm kích!

Cô thở phì phì cười ba lô xuống, mở khóa kéo ra.

"Về nhà sẽ xử lý em sau!" Tần Phong khóe mắt dư quang lờm đến cái cô gái nhỏ kia vậy mà lại vẫn ngồi chồm hồm ở bên kia, tức giận đến nghiến răng nghiến lợi.

"Tần tổng, anh không có bao nhiêu thời gian. Còn không ra quyết định, cô bé kia tiểu liền muốn hủy đi." Hồng Tinh Huy mới không tâm tình đi thương thức thảm trạng của Lý Hình Nhi, hấn hiện tại muốn chính là Ôn Ngọc!

Tần Phong quay đầu, lạnh lùng nhìn hấn: "Tôi nói rồi, tôi không đồng ý."

"Vậy cũng chỉ có thể hy sinh cô bé kia rồi. Chắc chắn, lại vẫn còn trẻ tuổi như thế, thật sự là đáng tiếc rồi." Hồng Tinh Huy giống như đáng tiếc nói.

"Mặt người dạ thú!" Ôn Ngọc tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, nhanh nhẹn từ trong ba lô lấy ra một cái lon lớn cỡ bằng bàn tay, kéo ra, đứng lên, một bên hướng tới Hồng Tinh Huy ném một bên lớn tiếng hô một tiếng: "Tần Phong!"

Tần Phong ánh mắt rùng mình, thân thể hành động trước khi đại não làm ra phản ứng, hướng tới Ôn Ngọc chạy tới.

Chỉ nghe hí một tiếng, một cái lon bốc khói lên tự nhiên mà lao tới, trong không trung vẽ ra một đường cong xinh đẹp, rơi xuống trên đất trước mặt Hồng Tinh Huy.

"Ôn Ngọc?" Hồng Tinh Huy nghe được âm thanh vừa rồi kia, ánh mắt lập tức liền phát sáng lên, từ đầu liền không không đi lo lắng cái lon trước mặt.

Nhưng hắn vừa muốn hướng tới nơi Ôn Ngọc phát ra âm thanh đi qua, bỗng nhiên bùm miệng, kịch liệt ho khan.

"Chết tiệt, đây là cái quỷ! Sao lại thối tha như thế!"

Hôm nay tui chạy xe một vòng thành phố rồi. Kẹt xe muốn bện lun. Mệt chết đi đc. Bỗng nhiên muốn lười quá

Thôi mn ngủ ngon. Để mai tính

Chương 694: Bà chủ người...

"Tần Phong, anh mau giúp em ném, em ném không được! Cầm, hướng trên người cái tên biến thái kia mà ném. Đồng Đồng nói cái này nện ở trên người sẽ rất đau đó." Ôn Ngọc thấy Tần Phong đã chạy tới, không nói hai lời liền đem thứ gì đó đang cầm trong tay vào tay anh.

Tần Phong cúi đầu vừa thấy, chỉ thấy trong tay hơn hai cái mềm tròn tròn như là quả cầu gì đó.

Thứ mềm mềm như vậy ném lên người sẽ đau sao?

Trong lòng anh nhất thời cứng đờ, lạnh giọng hỏi: "Đồng Đồng đưa cho em?"

"Ai nha, bọn họ đến kìa, khẩn trương ném!" Ôn Ngọc thấy vệ sĩ Hồng Tinh Huy hướng tới bên này lao qua, sợ tới mức khẩn trương thúc giục Tần Phong. Chính mình cũng cầm lấy một cái, hướng tới phía trước ném qua.

Cô ném quả thật không được, vẫn trật, vừa vắn nện vào trên người Lý Hình Nhi cách đó không xa.

"A!" Lý Hình Nhi phát ra tiếng khóc tê tâm liệt phế, so với vừa rồi thiếu chút nữa bị kéo tróc da đầu khóc còn dữ dội hơn.

Tần Phong ánh mắt rùng mình, nắm hai thứ mềm mềm trong tay kia liền hướng tới vệ sĩ đang rất nhanh tiếp cận bọn họ kia ném đi.

"Tần Phong anh thật lợi hại!" Ôn Ngọc lúc này hận không thể ôm Tần Phong hôn một cái!

Tần Phong đem hai cục mềm mềm ném tới trên mặt tên vệ sĩ kia, người nọ liền hôn mê tại chỗ.

"Lợi hại như vậy?" Tần Phong trong mắt hiện lên quét xuống kinh ngạc, đưa tay hướng qua balô của Ôn Ngọc, bắt đầu lục lọi.

Mà Ôn Ngọc đã cầm một cây như côn chích điện một dạng, đối với vệ sĩ đang muốn tiếp cận liền là thụi một cái.

"Bà - - chủ - - người - -" vị vệ sĩ kia đảo cặp mắt trắng dã, nhuyển nhuyển miên miên ngã xuống, thật sự là choáng quáng không thấy trời đất

"Ôn Ngọc!" Tần Phong dờ khóc dờ cười, "Mặc áo trong màu đen đều là người một nhà."

"A?" Ôn Ngọc mặt liền đỏ, thật có lỗi nhìn thoáng qua vị vệ sĩ nằm trên mặt đất mắt trợn trắng kia, buồn bực nói thầm, " là người một nhà sao lại lén lút như vậy."

"Ôn Ngọc, thật là em!" Hồng Tinh Huy không biết khi nào thì đã xuyên qua đạn hôi bên kia chạy tới, vừa thấy đến người trốn ở sau núi giả là Ôn Ngọc, nhất thời cùng phát hiện con mồi một dạng.

"Tần Phong, đánh hấn! Nơi này của em lại vẫn có rất nhiều thứ tốt! Đánh hấn!" Ôn Ngọc chỉ cần vừa thấy đến Hồng Tinh Huy, toàn thân tóc gáy liền dựng thẳng lên đây, sợ tới mức thiếu chút nữa quay đầu bỏ chạy.

Cô một bên hướng tới Tần Phong kêu hô, một bên khua loạn cây côn

điện, sợ tới mức mặt đều có điểm trắng.

Cô nghĩ tới đây giúp Tần Phong, nhưng không có nghĩa là cô không sợ Hồng Tinh Huy rồi. Sự sợ hãi của cô đối với Hồng Tinh Huy, giống như là ăn sâu vào trong xương cốt một dạng. Nhất là hiện tại tiếp xúc gần gũi, sợ hãi tựa như thủy triều một dạng dững mãnh tiến ra.

"Đừng sợ, trốn bên cạnh một chút." Tần Phong đau lòng nhìn cô một cái, giận cũng phát không được.

Anh vừa nói, một bên lấy ra hai trái lựu đạn như món đồ chơi bình thường, nhìn cũng chưa từng nhìn liền hướng tới Hồng Tinh Huy ném tới.

"Nhị thiếu cẩn thận!" Hồng Kỳ Ngôn đột nhiên xuất hiện, chắn trước mặt Hồng Tinh Huy.

Chỉ nghe thành bụp một tiếng, lựu đạn nện kia ở trên người Hồng Kỳ Ngôn, bộc phát ra một trận sương khói màu đỏ. Trong khoảnh khắc, trong không khí tràn ngập ra một mùi ớt nồng nặc.

"Khụ khụ... Khụ khụ..." Hồng Kỳ Ngôn không nghĩ qua là ớt hít vào một miệng lớn, lúc này ho đến nước mắt nước mũi, đến thắt lưng đều đã thẳng không dậy nổi.

Tần Phong khóe miệng giật giật, có chút ngại ngùng.

Quả nhiên là đạn do nhóc con kia làm ra, đến bom cây ớt đều đã có luôn rồi.

"Tần Phong!" Hồng Tinh Huy dùng khăn tay bịt mũi, đẩy Hồng Kỳ Ngôn ra đi tới, tức giận trừng mắt nhìn Tần Phong.

"Anh đây là đang sỉ nhục đối thủ của anh, cũng đang sỉ nhục chính anh!" Hồng Tinh Huy tức cực kỳ.

Tần Phong vậy mà dụng loại thủ đoạn trẻ con này cùng hấn so chiêu, thật sự quá không tôn trọng người!

Tần Phong còn không có trả lời, Ôn Ngọc vừa nghe liền không vừa ý: "Anh có chỗ nào đáng để chúng tôi tôn kính? Chúng tôi đem đồ tốt như vậy lãng phí tại trên thân anh, đã đầy đủ nể mặt anh rồi."

"Ôn Ngọc." Hồng Tinh Huy mạnh hướng tới Ôn Ngọc nhìn qua. Lúc này sương khói màu đỏ ngăn cản tại trước mặt bọn họ đã tản ra, hẳn có thể rõ ràng thấy rõ mặt Ôn Ngọc.

"Bảo bối, em vẫn lại là cùng năm năm trước một dạng, một chút cũng chưa thay đổi." Hồng Tinh Huy như là một con sói tràn ngập khí tức nguy hiểm, từng bước một hướng Ôn Ngọc đi tới, "Năm năm không gặp, có nhớ tôi không?"

"Anh... Anh đừng tới đây." Ôn Ngọc lập tức liền sợ, theo bản năng trốn đến sau lưng Tần Phong.

Tần Phong che ở trước mặt cô, lạnh lùng nhìn Hồng Tinh Huy: "Còn tiến thêm một bước, tự gánh lấy hậu quả!"

Anh nói chuyện đồng thời, đám vệ sĩ của anh đã xông tới, lập tức làm thế bảo hộ đưa anh cùng Ôn Ngọc vây ở giữa.

Hồng Tinh Huy một chút cũng không lo lắng, cười lạnh nói: "Các người mới mười mấy người, mà tôi ở trong này có trên trăm người, anh cảm giác được các người có thể bình yên rời đi?"

"Hừ, người nào sợ anh chứ!" Ôn Ngọc liếc mắt trợn trắng, giành lấy

balô trong Tần Phong lại, đưa tay lục lọi, từ bên trong lấy ra một cái bình thuốc nhỏ mà bắt đầu phát thuốc.

Bọn họ một người một viên.

"Khẩn trương ăn, giải độc." Ôn Ngọc nhỏ giọng nói, lại như ảo thuật gia thần kỳ từ trong balô lấy ra hai chai nước, đưa cho đám vệ sĩ một chai, chính mình cùng Tần Phong một chai.

Nuốt thuốc, uống nước, động tác cực nhanh.

Toàn bộ cái quá trình, Tần Phong không hỏi một câu, uống thuốc liền cùng ăn đường một dạng.

Ôn Ngọc lại từ trong balô móc móc, rồi sau đó từ bên trong lấy ra một máy bay không người lái to bằng nắm tay, cùng với một chuỗi - - cây ớt?

Nói đúng ra, chuỗi pháo hình quả ớt.

"Đừng giở trò, vẫn lại là ngoan ngoãn đầu hàng, có thể chịu ít khổ cực chút." Hồng Tinh Huy lạnh lùng hướng thủ hạ liếc mắt ra hiệu.

Không quá hai giây, bốn phía từ trong rừng cây nhỏ bỗng nhiên xông tới rất nhiều vệ sĩ. Chi chít, nhìn không dưới trăm người!

Những người này đều là người của Hồng Tinh Huy, một khi nhận được mệnh lệnh liền hướng tới Tần Phong bọn họ bao vây lại

"Tần Phong, anh giúp em châm lửa." Ôn Ngọc nhìn thoáng qua, sợ tới mức giọng nói đều đã bắt đầu run run.

Cô lần đầu tiên gặp phải loại tình cảnh này, khó tránh khỏi sợ hãi.

Tần Phong cái gì cũng chưa hỏi, lấy ra cái bật lửa dẫn đốt.

Lúc này, Ôn Ngọc đã đem chuỗi cây ớt kia quán lên trên máy bay không người lái.

Cây ớt lập tức bùng bùng nổ vang.

Thật đúng là một chuỗi pháo. Chỉ là chuỗi pháo này có chỗ khác với pháo bình thường là, nó một bên dẫn đốt một bên sẽ toát ra sương khói màu lam nhạt.

Ôn Ngọc mở ra chốt mở của máy bay không người lái. Một giây sau, máy bay không người lái kia mang theo pháo bay lên trời.

Một chuỗi màu đỏ thật dài, kéo ra một đường khói màu xanh dài và hẹp, nhìn vậy mà không hiểu sao có chút không khí vui mừng.

"Cẩn thận, không nên lộn xộn." Tần Phong bỗng nhiên một tay ôm lấy Ôn Ngọc kéo vào trong lòng, rồi sau đó một cước hướng tên vệ sĩ đang muốn tới xông đi tới chỗ bọn họ đạp ra ngoài.

Một cước đạp lên ngực, đem người nọ đá ra hơn một thước, vừa lúc đánh vào trên người Hồng Tinh Huy đang muốn xông đi tới bắt Ôn Ngọc

Hai người đụng cùng một nơi ngã đến trên đất, Hồng Tinh Huy bị đè ở phía dưới, tức giận đến mặt đều đã tái rồi.

Nhưng hấn đẩy một cái, gập vệ sĩ trên người không có động tĩnh gì. Lại đẩy một cái, phát hiện vẫn lại là không có động tĩnh gì.

Vệ sĩ kia rõ ràng trọn tròn mắt, nhưng mà lại như là bị điểm huyết

một dạng.

"Chết tiệt, lăn xuống cho ta!" Hồng Tinh Huy tức giận đến nghĩ muốn đem hấn ném đi, nhưng phát hiện chính mình thậm chí có chút cảm giác vô lực.

"Nhị thiếu... Tôi... Tôi... Tê đại... Đã tê rần." Vệ sĩ vừa mới nói xong, đã bị Hồng Tinh Huy ném ở trên mặt đất.

Hồng Tinh Huy không nghe rõ ràng, trong đám khói xanh bao quanh mình, thở phì phì đứng lên. Chỉ là động tác vô cùng đơn giản, hấn thậm chí có chút cật lực, giống như là sức lực toàn thân đột nhiên bị bớt đi hơn phân nửa một dạng.

"Giống như được tính phát huy tác dụng rồi." Nơi xa, Ôn Ngọc núp ở trong lòng Tần Phong, âm thanh giống như tên trộm một dạng.

"Cái gì?" Hồng Tinh Huy nhíu mày, nghe được không phải rất rõ ràng, theo bản năng nhìn xung quanh.

Chỉ thấy hơn một trăm vệ sĩ uy vũ cường thế của hấn kia, lúc này một đám giống như là bị hút khô khí lực một dạng. Mỗi người trên mặt đều là vẻ mặt thống khổ, động tác chậm chạp, chính đang gian nan hướng tới hấn tiếp sát.

Mà chính hấn, cũng hiểu được mình càng ngày càng không có khí lực. Mới qua đi vài giây mà thôi, thậm chí ngay cả bước chân đều đã bước không động rồi!

Tần Phong, các người làm cái gì!

Hình như bạn bệnh rồi, rất mệt rất lười

Chương 695: Mất cảm giác

Nổi giận kêu la, nhưng lại vì nguyên nhân chủ nhân vô lực mà có vẻ hữu khí vô lực.

Ngắn ngủn vài giây mà thôi, Hồng Tinh Huy đến khí lực mắng chửi người đều không có rồi.

Hắn tức giận nhìn đến đám sương khói xanh lam quấn quanh đám vệ sĩ và chính mình, lại nhớ tới trước Ôn Ngọc phân cho Tần Phong bọn họ uống thứ thuốc như đồ tằm thường gì đó, tức giận đến trên mặt thoắt xanh thoắt trắng.

"Các người... Giỏi... Giỏi lắm..." Hắn chỉ cảm thấy đầu lữi càng ngày càng tê dại, thân thể càng ngày càng không có khí lực, sau cùng một từ "lắm" không thể nói ra hoàn chỉnh.

Hắn như là một tượng băng điêu khắc đứng ở chỗ này, đến khí lực ngã xuống đều không có.

"Tần Phong, thứ này lợi hại đúng không! Đồng Đồng nói, gây tê 1000 người đều không có vấn đề." Ôn Ngọc như khoe của quý một dạng nhìn Tần Phong, thấy mặt anh đen sẫm, vội vàng giải thích nói, "Anh yên tâm, không có bất luận cái tác dụng phụ gì, chính là tê liệt năm sáu giờ mà thôi."

Những thứ trong cây ốt gì đó chính là thuốc mê Bùi Tĩnh thay đổi qua, phân lượng không đủ để làm cho người ta triệt để hôn mê, nhưng tuyệt đối có thể làm cho người ta đánh mất năng lực hành động.

Mà còn được cậu nhóc tỉ mỉ thiết kế quá, một khi hít vào những sương khói lam sắc này, vài giây có thể sản sinh phản ứng.

Ôn Ngọc đặc ý nhìn xung quanh xem, chỉ thấy đám vệ sĩ của Hồng Tinh Huy toàn bộ trúng chiêu rồi.

Tần Phong nhìn Ôn Ngọc liếc mắt một cái, sắc mặt lại vẫn là có chút khó coi, hạ giọng nói: "Về nhà sẽ xử lý em."

Ôn Ngọc mặt lập tức liền suy sụp, nho nhỏ nói thầm nói: "Em lo lắng anh thôi! Em cũng không phải làm việc lố mắng, em là có nắm chắc mới đến."

"Còn nói?" Tần Phong tức giận đến lườm cô một cái.

Anh muốn không phải cô nắm chắc, anh muốn chính là vạn vô nhất thất (tuyệt đối không thể sai sót nhầm lẫn)! Cô ngốc này cho rằng cô không đến anh liền làm không được rồi hả?

Anh chẳng qua là muốn giữ chân Hồng Tinh Huy, làm cho kế hoạch tiến hành thuận lợi mà thôi!

Tuy hiện tại kết quả càng thêm để cho người ta mãn ý. Nhưng nghĩ tới Ôn Ngọc xuất hiện tại nơi này khả năng gặp đến nguy hiểm, anh liền không cách nào giữ được bình tĩnh.

Ôn Ngọc biết Tần Phong là thật tức giận, cúi thấp đầu, không dám nói nữa, trong lòng lại đang nói thầm: "Đồng Đồng gửi cho em rất thứ tốt mà."

Lúc này, di động Tần Phong vang lên.

Anh lấy ra nhìn đến màn hình hiển thị, khoe miệng liền cong lên.

Điện thoại vừa được kết nối, đầu kia liền truyền đến một giọng nói trầm ổn, nghe tựa như thân sĩ.

"Người đã cứu ra." Ngắn ngủn một câu, không có bất luận từ ngữ dư thừa khác, nói xong liền cúp.

Tần Phong không hiểu sao nhẹ nhàng thở ra, thu hồi điện thoại, hướng tới Hồng Tinh Huy đi đến.

Hồng Tinh Huy còn đứng tại chỗ, mí mắt sụp xuống, như là muốn buồn ngủ mà lại cố gắng vẫn duy trì một tia thanh tỉnh sau cùng.

"Nghe được đến tôi nói chuyện đi?" Tần Phong đi đến trước mặt hắn, biết rõ còn cố hỏi nói, "Nói cho anh một tin tức tốt, cô bé kia bị anh trai anh cứu ra rồi. Lợi thế của anh đã không có."

Anh nói xong đánh giá một phen bốn phía, khinh miệt cười nói: "Hôm nay cho anh mắt mắt lớn như vậy thật sự là ngại quá. Anh yên tâm, chuyện đã xảy ra nơi này hôm nay chỉ có chúng ta biết."

Nơi xa, đang nghĩ ngợi muốn cùng các bạn bè của mình buôn chuyện một hồi Ôn tiểu thư nghe được Tần Phong những lời này, miệng lập tức nhếch lên.

Hồng Tinh Huy nghe được đến Tần Phong nói những lời này, trong lòng tức giận đến muốn chết, nhưng hắn một chút khí lực cũng không có. Không chỉ là nói chuyện, đến ngay cả làm ra một cái vẻ mặt phẫn nộ đều đã làm không được.

"Người phụ nữ của tôi nói, được tính năm sáu giờ sau sẽ tan." Anh ngẩng đầu nhìn nhìn bầu trời, "Xem ra lập tức liền sắp đổ mưa, bảo

trọng, đừng để bị cảm."

Tần Phong nói xong liền không tiếp tục liếc hắt một cái, hướng tới Ôn Ngọc đi đến.

Hồng Tinh Huy tức giận đến thiếu chút nữa giận sôi lên, nhưng hắt hiện tại cái gì đều đã làm không được, chỉ có thể trơ mắt nhìn cô gái hắt tìm năm năm bị cái người đàn ông đáng giận kia mang đi!

Đợi năm năm, mưu đồ lâu như vậy, vậy mà cứ như vậy thất bại rồi! Hắt cả đời này cũng chưa mất mặt quá như vậy!

"Tần Phong, Ôn Ngọc, các người chờ đi!" Hồng Tinh Huy ở trong lòng hô.

Như là cảm giác được phần nộ của hắt, Ôn Ngọc cũng không dám nhìn hắt liếc mắt một cái.

Cô gặp Tần Phong đi đến, ngoan ngoãn tiến lên, lúc muốn đi, nhìn đến Lý Hình Nhi nằm trên đất, hỏi Tần Phong: "Lý tiểu thư làm sao bây giờ?"

Tần Phong vừa nghe mặt liền sụp xuống, lạnh lùng nói: "Một người không quan trọng, không liên quan, cùng chúng ta có cái quan hệ gì?"

"Nhưng mà..." Ôn Ngọc có chút không đành lòng, nhưng cô cũng biết tốt xấu, Lý Hình Nhi có hôm nay đều là chính mình lựa chọn.

Cho dù cô có rộng lượng không so đo đến đâu, cũng không cách nào đi đồng tình một người bán đứng người của chính mình.

Nhưng cứ như vậy đi tới, Ôn Ngọc vẫn lại là cảm thấy được có chút

bất an tâm.

Cô nghĩ nghĩ, đối với Tần Phong nói: "Đem cô ta đưa xuống chân núi thôi."

Gặp Tần Phong nhăn mày lại, cô vội vàng nói: "Liên dẫn cô ta đến chân núi, dù sao chúng ta cũng cần phải đi xuống, chỉ là thuận tiện mà thôi phải không?"

Nếu Lý Hình Nhi ở lại trong này, một khi hiệu quả thuốc tê tan đi, cô ta nhất định sẽ bị người của Hồng Tinh Huy hành hạ đến chết.

Cô cũng không phải là thánh mẫu, hẳn không bị cô ta đối đãi như vậy còn muốn mặt dày đi cứu cô ta.

Chỉ là tiện đường dẫn cô ta đến dưới núi, không hơn.

Ôn Ngọc thuyết phục chính mình, ngẩng đầu tội nghiệp nhìn Tần Phong.

Tần Phong bất đắc dĩ thở dài, hướng tới Hà Hạo Lâm liếc mắt ra hiệu.

Anh thích không phải là cô gái ngọc ngà nghề đơn thuần thiện lương này sao? Anh biết, Ôn Ngọc là vì nhớ kỹ Lý Hình Nhi liên lụy vào chuyện này theo chân bọn họ có quan hệ, cho nên không bỏ xuống được.

Anh đương nhiên hẳn không lại đi nói cho cô biết anh đã cho Lý Hình Nhi rất nhiều lần lựa chọn để cho cô thêm thương tâm, Lý Hình Nhi hôm nay, đều là chính cô ta lựa chọn.

Hà Hạo Lâm kêu một vệ sĩ công Lý Hình Nhi lên hướng tới đường

núi bên này đi đến. Ôn Ngọc cùng Tần Phong theo ở phía sau, từ đầu đến cuối không có quay lại phía sau nhìn một cái.

Hồng Tinh Huy mắt lim dim nhìn bọn họ rời đi, trong lòng tức giận đến muốn chết, lại cái hỏa gì đều đã phát không được.

"Tần Phong, thù này không báo tôi không họ Hồng!" Hồng Tinh Huy hận không thể kêu ra để cho toàn bộ thế giới đều đã nghe được!

Từ khi Ôn Ngọc bọn họ rời đi, khắp Tây Sơn lại một lần nữa hãm nhập đến chỗ an tĩnh trong đó. Yên tĩnh vô thanh, đến tiếng côn trùng kêu vang chim hót đều không có, an tĩnh đến đáng sợ. Toàn bộ, đều đã giống như bị gậy tê rồi.

Ôn Ngọc đi ở phía trước, đem máy bay không người lái kia thu trở về, dập tắt cây ớt, sắp xếp gọn gàng xong thu vào trong balô.

Tần Phong nhìn trộm nhìn đến trong balô còn có vài thứ, khoe mắt rút rút, hạ quyết tâm trở về liền đem mấy thứ này tịch thu lại.

Anh hiện tại đã khẳng định, Ôn Ngọc nhất định là dựa vào những thứ đồ ly kỳ cổ quái này của Bùi Tĩnh cho chạy ra biệt thự.

"Cũng không biết trong nhà hiện tại có bộ dáng gì nữa rồi!" Tần Phong nhìn đến cô gái phía trước vẻ mặt mới lạ, một trận đau đầu.

Ôn Ngọc trong lòng quả thật thật vui vẻ, tuy còn không có giải quyết Hồng Tinh Huy cái tai họa ngầm này, nhưng cô về sau cũng không muốn trốn trốn tránh tránh nữa rồi. Nghĩ vậy, trong lòng cô liền vui vẻ, hận không thể lập tức trở về gửi tin tức cho Tô Thi Thi.

Đoàn người rất nhanh liền đến chân núi. Căn cứ theo lời Ôn Ngọc trước đã nói, vệ sĩ đem Lý Hình Nhi đặt ở chân núi liền không xen

vào nữa rồi.

Ôn Ngọc nhìn thoáng qua cô gái vô lực ngồi tựa vào bậc thang lên núi, nghĩ nghĩ, vẫn lại là đi qua nói: "Tôi biết cô nghe được. Cô... Vẫn lại là cách cái tên biến thái kia xa một chút, tôi là nói Hồng Tinh Huy, cách hẵn xa một chút, hẵn không phải người tốt."

Ôn Ngọc nói xong, nặng nề mà thở ra một hơi, đứng lên hướng tới Tần Phong đi đến.

Lý Hình Nhi hơi khẽ động mi mắt, muốn nói, nhưng một chút khí lực cũng không có.

Cô ta có thể nghe được lời Ôn Ngọc nói, nhưng trả lời không được.

Cô ta trơ mắt nhìn Ôn Ngọc bỏ họ rời đi, trong lòng chỉ còn lại có tức giận.

Nếu cô ta có thể nói chuyện, cô ta nhất định phải hung hăng mắng Ôn Ngọc.

"Tôi không cần cô đồng tình!"

Chương 696: Đà điều

"Rầm..." Mưa nói đến liền đến, một hồi liền nhuộm ẩm ướt mặt đất.

Tiếng sấm ầm ầm, mưa to như trút nước, cả thành thố đều đã bao phủ trong một mảnh màn mưa.

Ôn Ngọc nằm úp sấp ở trên cửa kính xe nhìn bên ngoài, nhìn ra ngoài toàn bộ đều là sương mênh mông, như là đi tới mưa bụi Giang Nam.

Tần Phong ngồi ở bên cạnh cô, nhìn bộ dáng cô gái nhỏ kia làm bộ nghiêm trang nhìn ra bên xe, không khỏi một trận bất đắc dĩ.

Nếu cô ngốc này cho rằng như vậy có thể trốn tránh hiện thực, vậy thì để cho cô vui vẻ một chút đi.

Mà lúc này, trong lòng núi Tây Sơn, sương khói xanh lam kia trải qua mưa to tẩy trừ đã triệt để biến mất không thấy, nhưng được tính nó phát ra còn chưa qua đi.

Hồng Tinh Huy cùng đám vệ sĩ của hắn đứng ở trong cơn mưa to, giống cọc gỗ đứng sừng sững một dạng, bị cái lạnh của mưa đánh tới.

Hồng Hưng Nhiên mang theo người chạy tới thời điểm, liền nhìn đến một màn quỷ dị như vậy. Trên người hoặc nằm hoặc đứng, không ai là năng động.

Một khoản mảnh đất này ngoài trừ tiếng mưa rơi, đến tiếng côn trùng

kêu đều không có, quý dị lại khôi hài.

"Cứu người." Hồng Hưng Nhiên đi đến trước mặt Hồng Tinh Huy xem xét một phen, thấy hẳn ngoài trừ không thể động ra cũng không có những bệnh trạng khác, mới thoáng nhẹ nhàng thờ ra.

Trước Tần Phong đã báo với anh tình hình, nói là xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn.

"Ngoài ý muốn của các người luôn luôn làm cho người ta mở mang tầm mắt." Hồng Hưng Nhiên nhìn một phen bốn phía, không khỏi cười khổ.

Anh ta không biết Tần Phong bọn họ đã là làm ra cái chuyện gì, nhưng anh ta có thể khẳng định chính là, đưa em trai từ nhỏ ương ngạnh quái đản này, bây giờ sợ là muốn điên rồi.

Hồng Tinh Huy mắt không thể trừng, miệng không thể nói, trơ mắt nhìn chính mình bị một vệ sĩ cõng trên lưng đi xuống núi, tức giận đến giận sôi lên.

"Tần Phong, tôi nhất định sẽ không bỏ qua các người!" Hồng Tinh Huy ở trong lòng phần nộ hô to.

Trước hẳn còn ở trước mặt anh trai mình khoe khoang khoáng lác, nói chính mình tuyệt đối sẽ không thua! Hiện giờ mới một hiệp hẳn liền thua thán như vậy...

Hồng Tinh Huy rất muốn nhắm mắt lại coi như hôn mê!

Trên trăm người đi bệnh viện quá mức bắt mắt, Hồng Hưng Nhiên tự mình mang theo em trai đi bệnh viện thành phố, những người còn lại là tìm bác sĩ gia đình đến kiểm tra cho bọn họ.

Mà bên kia, Tần Phong mang theo Ôn Ngọc trực tiếp trở về biệt thự.

Vừa đến cửa biệt thự, Tần Phong cũng cảm giác được không thích hợp.

Trong phòng an ninh vậy mà một người đều không có!

Anh quay đầu, mặt không chút thay đổi nhìn cô gái lui ở một bên giả chết.

Ôn Ngọc một đường làm con đà điểu, biết không cách nào tiếp tục giả vờ nữa, đành phải ngẩng đầu, ngạnh cổ nói: "Bọn họ... Chính là... Chính là ăn chút thuốc ngủ, mấy giờ liền thức dậy."

Cô nói xong làm bộ nhìn đồng hồ tay một chút: "Nên là lập tức sẽ thức dậy."

Tần Phong sợ chính mình nhìn không được bóp chết cô ngốc này, yên lặng quay đầu.

Lúc này, tài xế xuống xe đi phòng an ninh mở cửa, thật có lỗi nhìn Tần Phong: "Tiên sinh, điều khiển mở cửa không ra."

Tần Phong nhướn mày, nhớ tới mở cửa lớn cần phải có mật mã.

Mật mã... Là cái gì chứ?

"Đáng chết!" Tần tiên sinh đen mặt, quay đầu xé toác Ôn Ngọc liếc mắt một cái, "Em biết mật mã sao?"

Ôn Ngọc sừng sốt, rồi sau đó thật cẩn thận gật gật đầu

Tần Phong khóe miệng rụt rụt.

Cô gái này thật đúng là biết.

"278943." Ôn Ngọc nhỏ giọng nói, thấy Tần Phong nhìn chằm chằm chính mình, yên lặng bỏ thêm một câu, "Trước cùng đội trưởng bảo an nói chuyện phiếm thời điểm liền hỏi."

Tần Phong ánh mắt liền nheo lại.

Anh là biết cô vợ này của anh năng lực tám chuyện rất mạnh, nhưng anh lại vẫn thật không biết, cô ngốc này vậy mà cùng bảo an trong nhà đều đã trò chuyện rôm rả!

"Giỏi lắm." Tần Phong nói một câu, nói cho lái xe mật mã, sau đó ấn lên cửa sổ xe.

Về sau tất cả mật mã trong nhà, cũng phải để anh đích thân đặt ra!

Tần tiên sinh mới hẳn không thừa nhận, lòng anh cực kỳ chua xót.

Cửa rốt cục mở ra, xe chậm rãi chạy vào.

Trước kia xe lái vào sân thời điểm, quản gia cùng người hầu sẽ chạy ra nghênh đón. Nhưng hôm nay, trong nhà an tĩnh dị thường, đến cái người đến bung dù đều không có.

"Được lắm." Tần Phong xoa xoa mi tâm, cố gắng bình tĩnh để không bạo phát tính tình.

Anh đã có chuẩn bị tâm lý không phải sao? Phòng an ninh đều bị xử lý rồi, hướng chi quản gia bọn họ những người đối với Ôn Ngọc không hề phòng bị.

"Cái kia... Em... Dừng chút thuốc. Nhất định là thuốc của Đồng Đồng quá lợi hại rồi." Ôn Ngọc cực kỳ không cốt khí mà đem Bùi Tĩnh kéo xuống nước.

Lúc này có thể tìm người phân tán lực chú ý của Tần Phong mới đúng là điều quan trọng. Chẳng thế thì cô bị giam cầm liền xong đời rồi.

"Ngồi trên xe không nên cử động!" Tần Phong tức giận đến hận không thể đánh cô một trận, mở cửa xe đã đi xuống xe.

Bên kia, đang muốn xuống xe lái xe thấy thế, vội vàng hô: "Tiên sinh, bên ngoài đang mưa to, người chờ tôi đi lấy dù..."

"Không cần, trông chừng Ôn tiểu thư, không cho cô ấy đi ra." Tần Phong bước lớn, đi nhanh hướng tới trong phòng đi đến.

Ôn Ngọc ngồi ở sau xe, không dám thở mạnh.

May mà Tần Phong rất nhanh lấy dù ra tới, đem cái cô gái đang giả chết kia kéo ra ngoài, không để cho cô dính đến một giọt mưa.

"Em... Em có chút mệt nhọc, đi lên ngủ trưa." Ôn Ngọc vừa đến trong nhà đã nghĩ chạy.

Tần Phong lập tức kéo áo của cô lại, chỉ vào đám người giúp việc ngổn ngang lộn xộn trên ghế sofa bên kia, lạnh lùng nói: "Em muốn để cho anh đi giúp em giải thích chuyện ngu xuẩn em đã làm?"

Ôn Ngọc lập tức yên: "Đó không phải chuyện ngu xuẩn. Nếu không có em đi giúp anh, anh liền muốn bị Hồng Tinh Huy đánh."

Cô vừa rồi thấy rõ ràng, Tần Phong mới mười mấy người, người của Hồng Tinh Huy lại gấp bọn họ cả mười lần!

Tần Phong ngoài cười nhưng trong không cười nhìn cô: "Nói như vậy, anh còn phải cảm ơn em?"

"Không cần không cần." Ôn Ngọc vội vàng xua tay, là thật tâm nói.

Cô thật không cần lời cảm ơn của anh.

Tần Phong chỉ cảm thấy gân xanh trên trán đều đã đang nhảy dựng, rõ ràng tức giận đến không nhẹ.

Cô ngốc này vậy mà cho rằng anh đang khen ngợi cô!

"Đem mấy món đồ kia lấy ra!" Tần Phong nhìn chăm chăm ba lô của cô nói.

Ôn Ngọc cắn môi, không tình nguyện em ba lô cởi ra đưa cho anh. Thừa dịp anh không chú ý, cô vụng trộm lấy ra một thứ gì đó giấu ở sau lưng.

Tần Phong đâu nào lại nhìn không tới mờ ám của cô, tiếp nhận ba lô, lại vươn tay: "Lấy ra."

"Liền để một cái thôi!"

"Lấy ra!" Tần Phong gia tăng âm thanh.

Ôn Ngọc lúc này liền sợ, cúi đầu, bĩu môi, không tình nguyện lấy công điện cầm trong tay đưa tới.

Tần Phong liếc xéo nhìn cô, đưa tay nhận lấy.

Nhưng tay anh mới vừa tiếp xúc đến roi điện kia, liền cảm giác toàn thân tê rần, vừa đau lại tê, hai mắt trợn ngược liền ngã xuống.

"Ôn Ngọc, em chết chắc rồi!" Đây là suy nghĩ duy nhất của Tần tiên sinh trước khi ngất đi.

"Tần Phong!" Ôn Ngọc bị dọa u mê, tay lại vẫn trong tư thế đưa đồ ra, vài giây mới phản ứng kịp.

"Xong rồi xong rồi, mình sao lại đem chốt mở mở ra rồi." Ôn Ngọc đem roi điện ném qua một bên, ngồi xổm bên cạnh Tần Phong vỗ vỗ mặt qanh, "Tần Phong anh không sao chứ? Anh tỉnh lại đi!"

Xong rồi chết chắc rồi!

Cô lấy ra điện thoại di động khẩn trương gọi điện thoại cho Bùi Tĩnh.

Bùi Tiểu Suất Ca mới từ phòng thí nghiệm đi ra liền nhận được điện thoại của Ôn Ngọc. Cậu nhìn di động, lông mi chậm rãi vắn nhú lại, nhưng không thể không tiếp.

"Đồng Đồng, chị đem Tần Phong điện giật hôn mê, làm sao bây giờ? Cái món đồ này của em đối với thân thể có gây thương tổn gì hay không? Xong rồi, anh ấy tỉnh lại nhất định sẽ đánh chị..."

"Chị Ngọc, chị..." Bùi Tĩnh tức giận đến mặt đều đã tái rồi, " thứ kia hẳn không đối với thân thể tạo thành thương tổn, nhưng sau khi tỉnh lại bắp thịt toàn thân sẽ đau tám giờ."

Cậu dừng một chút: "Chị vẫn lại là sớm chạy đi."

"Chị... Chị..." Ôn Ngọc nhìn đến Tần Phong nằm trên mặt đất, nước

mắt chậch chậch liền rớt xuống, "Còn đau đến tám giờ, em còn nói không có thương tổn gì, hu hu hu... Làm sao bây giờ, Tần Phong đều đã ngất đi thôi..."

Bùi Tĩnh sợ nhất con gái khóc, nhất là Ôn Ngọc loại Bát Quái này cực kỳ, động một tí liền khóc cùng với Tô Thi Thi thích đâm thọc kia.

"Sợ chị rồi, em lập tức quay lại." Bùi Tĩnh nói xong liền cúp điện thoại.

Nếu cậu biết Ôn Ngọc cầm vài thứ kia của mình làm cái gì, đánh chết cậu đều sẽ không trở về.

Cả nhà sớm hảo

Mấy nay sắp tết rồi còn đầu tháng nên hơi bận. Chắc qua hôm nay sẽ rảnh hơn rồi đăng đều chương cho mn đọc. Yêu mọi người

Chương 697: Làm chuyện xấu cùng nhau gánh

Sấm chớp mưa rào đã qua đi, bầu trời như được tẩy rửa một dạng, sạch sẽ thuần khiết.

Trong khu biệt thự ở ngoại thành, một nơi ào đó một tòa biệt thự Trung Quốc và Phương Tây kết hợp, lúc này không khí đã có chút đông cứng lại.

Ôn Ngọc đang đứng ở trước ghế sofa, cúi đầu đứng ở trước mặt Tần Phong.

Tại bên người cô, đứng hai đội người. Có trong nhóm người giúp việc biệt thự, cũng có đội vệ sĩ cùng bảo an. Cả đám đều cúi đầu, khẩn trương cực kỳ.

Mà đầu sỏ gây nên đứng ở dẫn đầu phía trước, thỉnh thoảng vụng trộm liếc liếc Tần Phong đang ngồi ở trên ghế sofa một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn nhẵn nhẵn đều nhanh thành cây quýt rồi.

"Tần Phong, anh thật sự không đau sao?" Ôn Ngọc lại một lần nữa nhỏ giọng hỏi.

Cô cho rằng chính mình hỏi cực kỳ nhỏ giọng, nhưng lúc này trong biệt thự an tĩnh như thế, lại đứng chung một chỗ, dù có nhỏ giọng đều đã nghe được đến.

Tần Phong từ đầu tới cuối mặt không chút thay đổi, cho dù anh hiện tại toàn thân bắp thịt co rút đau đớn, cũng không có biểu hiện ra một

phân một hào.

"Mọi người trừ ba tháng tiền thưởng, cút xuống." Tần Phong lạnh lùng nói.

Những người còn lại đều là nhẹ nhàng thở ra. Bọn họ còn tưởng rằng chắc chắn bị xa thải rồi.

Ôn Ngọc đem đầu cúi càng thấp chút, nho nhỏ nói thầm: "Anh liền tính đang tức giận, cũng không thể giận lây người khác nha."

Tần Phong giận đến nở nụ cười, nhưng trên mặt vẫn như cũ mặt không chút thay đổi: "Em cảm thấy được chính mình không có làm sai?"

"Sai rồi sai rồi! Em biết sai rồi!" Ôn Ngọc nhận sai thái độ so với ai khác đều luôn tốt hơn, đây là trước đây bị cha cô huấn luyện ra.

Tần Phong xoa xoa mi tâm, nói: "Sau này một tháng đều phải ở yên trong nhà cho anh, chỗ nào cũng không cho đi."

Ôn Ngọc vừa nghe mặt liền suy sụp xuống: "Sẽ buồn chết."

"Bản thiết kế của em đều đã vẽ xong rồi?" Tần Phong lạnh mặt hỏi.

Ôn Ngọc sững sốt, ngầm tính toán chính mình là dựa vào những cái này mà sống, nhất thời không nói.

Không chỉ nói một tháng, mấy cái bản thiết kế kia muốn xong, cô phỏng chừng hai tháng đều đã không có thể ra ngoài. May mà cô sớm đã thành thói quen, ở nơi nào vẽ bản thiết kế đều không quá khác nhau.

Tần Phong thấy rốt cục đem cô gái ngọc này hù sợ, yên lặng nhẹ nhàng thở ra.

Hiện tại Hồng Tinh Huy đã biết đến Ôn Ngọc ở đâu, phỏng chừng trong khoảng thời gian này tiếp tục đều sẽ không yên tĩnh. Trước đem cô gái ngọc này dọa một chút, miễn cho cô lại vô pháp vô thiên.

Bùi Tĩnh vào thời điểm, liền gặp được hai người lớn kia một người ngồi một người đứng. Cậu lúc này liền cảm giác không thích hợp, quay đầu bước đi.

"Đồng Đồng!" Người mới vừa vẫn đang cúi đầu, lúc này chính đang hưng phấn mà nhìn cậu, liền cùng nhìn thấy cọng rơm cứu mạng một dạng.

Bạn học Bùi Tĩnh mặt đều đen, âm thầm xé toác Ôn Ngọc liếc mắt một cái, kiên trì đi tới: "Anh Tần Phong."

Tần Phong dựa vào ở trên ghế sofa, lười biếng nhìn cậu một cái: "Còn dám trở về, lá gan không nhỏ."

Bùi Tĩnh đen mặt: "Anh có thể để cho người phụ nữ của anh không đâm thọc, em khẳng định không trở lại."

Nếu cậu không trở lại, cậu dám khẳng định, buổi tối chị dâu cậu sẽ gọi điện thoại về mắng chửi cậu rồi.

Tô Thi Thi tức giận, liền đại biểu Bùi Dịch tức giận. Bùi Dịch mà tức giận, liền có biện pháp chinh Bùi Tĩnh.

Bạn học Bùi Tĩnh nghĩ đến lần trước Tần Như Ngọc bị đóng gói đưa đến phòng thí nghiệm của mình, liền một trận đau đầu.

"Mang theo những thứ gì về? Đều đã giao ra đây." Tần Phong nhàn nhạt nhìn Bùi Tĩnh.

Bùi Tĩnh lông mi nhú một cái, âm thầm xé toác Ôn Ngọc liếc mắt một cái, xoay người đi ra ngoài. Chỉ chốc lát mang theo một bao tải đồ gì đó tiến vào.

"Chị nhìn xem!" Ôn Ngọc lập tức liền hưng phấn lên.

Tần Phong lạnh lạnh liếc cô một cái: "Có muốn anh giúp em hay không?"

Ôn Ngọc trong lòng hồi hộp, vội lắc đầu: "Không cần không cần. Em một chút đều đã không có hứng thú."

"Người phụ nữ này..." Tần Phong quả thực không nghĩ nhìn người đang trưng ra bộ mặt đối mình đối người kia.

Bùi Tĩnh mặt không đổi sắc di chuyển đi ra bên ngoài, nghĩ muốn rời khỏi nơi thị phi này.

"Bùi Tĩnh." Tần Phong đúng lúc kêu cậu nhóc một tiếng, "Em có biết em cho chị Ngọc của em trợ giúp gì đó để cô ấy một người chạy trốn tới Tây Sơn không? Hôm nay tại Tây Sơn, Hồng Tinh Huy mang đến hơn một trăm người, làm đủ chuẩn bị..."

"Em tháng này phòng thí nghiệm không bận, có thể... Giúp anh làm việc." Bùi Tĩnh cắn răng nói, trong lòng giận vô cùng.

Liền biết Tần hồ ly không tốt nói chuyện như vậy.

Tần Phong lúc này mới miễn ý: "Đi tìm thư ký Hà, anh ta sẽ nói cho em chỗ nào cần hỗ trợ."

Anh vốn là đang nghĩ biện pháp đem Bùi Tĩnh tìm về đây hỗ trợ, nhóc con này sau khi lớn lên tuy tính tình cổ quái, nhưng đầu óc là thật thông minh. Nhất là mấy cái phát minh kỳ cổ quái của mình, đối phó Hồng Tinh Huy vậy là đủ rồi.

Bùi Tĩnh đâu nào không biết Tần Phong suy nghĩ cái gì, âm thầm trợn mắt nhìn anh, xoay người không rên một tiếng đi ra ngoài.

"Đồng..." Ôn Ngọc đáng thương tội nghiệp nhìn bóng lưng Bùi Tĩnh.

Bọn họ như thế nào cũng coi như là chiến hữu cách mạng, tốt xấu mang cô cùng đi chứ

"Ôn tiểu thư, nghĩ muốn cùng nó đi?" Tần Phong cười như không cười nhìn Ôn Ngọc.

Ôn Ngọc phản ứng nhanh nhẹn vội vàng lắc đầu.

Lúc này, Bùi Tĩnh sắp đi tới cửa càng nghĩ càng bức tức, dừng bước lại quay đầu nhìn Tần Phong: "Bắt thịt co rút làm cho đau nhức càng thêm rõ ràng. Em đề nghị anh nằm trên giường nghỉ ngơi, đừng cố chống."

Cậu nói xong, đi nhanh hướng tới cửa đi đến, khí nhất thời liền thuận rồi.

Trên sofa, Tần Phong tức giận đến trên mặt thoát xanh thoát trắng, nếu không phải hiện tại toàn thân đau nhức, đã sớm lao ra cùng tiểu tử kia đánh một trận.

Ôn Ngọc cẩn thận nhìn Tần Phong: "Em đã nói rất đau, anh đừng nhịn..."

"Ngậm miệng!" Tần tiên sinh nổi giận, tức giận đến đỏ bừng cả khuôn mặt.

"Anh đi một chuyến công ty!" Anh nói xong liền đứng lên, chịu đựng đau nhức đi ra ngoài.

Anh trái lại muốn nghỉ ngơi, nhưng đâu nào có cái thời gian kia.

Ôn Ngọc nhìn bóng lưng anh ra về trấn định, đôi mắt chậm rãi đỏ, đánh chính mình một cái tát.

"Đều là may cái đồ đàn độn này, không có việc gì lấy cái côn điện làm gì, hiện tại tốt rồi, hại anh ấy đau như thế." Ôn Ngọc tự trách cực kỳ.

Mà Tần Phong để cho lái xe đưa đi bệnh viện, cô bé vừa được cứu ra kia hiện tại liền ở trong bệnh viện, anh tất phải tự mình đi an ủi một chuyến.

Vì tin tức cô bé kia đã được giải cứu ra, hiện giờ cũng đã tung ra.

Hồng Tinh Huy khôi phục thời điểm, trước tiên đi thăm dò tin tức. Nhìn đến tin tức cô bé kia được giải cứu khi đó, tức giận đến đem máy tính đều đã đập bể rồi.

"Thật là anh làm?" Hồng Tinh Huy giận trừng mắt nhìn anh trai đang đứng ở bên cạnh giường bệnh của hắn, giận vô cùng.

Hồng Hưng Nhiên vẻ mặt nhàn nhạt, ngữ khí ôn hòa: "Đây là do các trưởng bối trong nhà nhất trí quyết định."

"Trưởng bối... Được, được lắm, các người đều đã thông đồng rồi

đúng không?" Hồng Tinh Huy bởi vì phần nộ cả khuôn mặt đều đã vặn vẹo, "Anh cho là như vậy em sẽ buông tha? Em nói cho anh biết, tuyệt đối không thể!"

Hắn kéo chăn ra, đi xuống giường, thân thể bởi vì lúc trước gây tê còn có chút mềm yếu vô lực, không thể không ngồi trên mép giường, trừng mắt nhìn Hồng Hưng Nhiên nói: "Anh chẳng lẽ đã quên, cha có hôm nay đều là Tần Phong bọn họ làm hại? Em nói cho anh biết, anh không nghĩ muốn thay cha báo thù, để em! Anh đừng ngăn cản em!"

Hồng Hưng Nhiên bị em trai trách cứ như vậy, vẫn như cũ không có một chút dáng vẻ tức giận, chỉ nhàn nhạt nói: "Em nghĩ qua chưa, nếu cha thật sự cho em báo thù, vì cái gì đến hiện tại một chút chi thị cũng không có như vậy? Ông ấy cũng không phải không thấy được chúng ta."

"Đó là ông ấy không nghĩ muốn liên lụy chúng ta. Tựa như anh nói, Tần Phong cùng Bùi Dịch đều không dễ chọc, một làm không tốt tất cả Hồng gia đều phải chôn cùng." Hồng Tinh Huy nói xong, khoe miệng gợi lên một nét cười lạnh, "Nhưng em đã nói rồi, việc em làm không có quan hệ gì với Hồng gia, các người nếu là sợ hãi, có thể cùng em đoạn tuyệt quan hệ!"

Hai anh em vì vấn đề này, năm năm qua không biết cãi nhau bao nhiêu lần.

Hồng Hưng Nhiên đã sớm vô cảm, lúc này mặt không đổi sắc tung một quả bomb hạng nặng: "Anh cùng Tần Phong đã đạt thành quan hệ hợp tác."

Anh nhìn Hồng Tinh Huy, gằn từng chữ nói: "Nhiệm vụ của anh, chính là trông chừng em."

Mọi người sáng hảo. Sáng nhận được tin ko vui rồi

Chương 698: Ảnh chụp kinh động

"Trông chừng em?" Trong phòng bệnh vang lên một trận cười lạnh, Hồng Tinh Huy đứng lên, nghiêng đầu nhìn anh trai ruột của chính mình, như là đang nhìn một truyện cười, "Như thế nào, anh vẫn còn hạn chế tự do của em? Vậy mà cùng đối thủ hợp tác, anh không sợ những Lão già trong nhà đó biết anh tạo phản?"

Hồng Hưng Nhiên vẻ mặt vẫn như cũ nhàn nhạt, không chút nào nổi giận: "Bọn họ sẽ không biết."

Hồng Tinh Huy sắc mặt lập tức khó xem: "Nếu anh cố ý muốn ngăn cản em, em sẽ làm cho bọn họ biết."

Hồng Hưng Nhiên nhàn nhạt nói: "Bọn họ hẳn không tin tưởng em."

"Anh!" Hồng Tinh Huy giận vô cùng.

Từ nhỏ đến lớn, người anh trai này của hắn giống như là người không có khuôn mặt. Bất luận người khác phá rối anh như thế nào, anh đều sẽ không có phản ứng.

Cha của bọn họ Hồng gia liền vẫn không thích tính cách của đứa con lớn này. Dưới cái tình huống gì đều đã không nóng không lạnh, một chút huyết khí đều không có.

Hồng Tinh Huy nhìn anh trai của chính mình, mày nhẹn không được nhú lại.

Bắt đầu từ khi nào thì, người anh trai trong ấn tượng của hắn vẫn không tranh sự đời có đôi khi thậm chí có phần bất lực, trở nên cường thế rồi như vậy?

"Anh cũng biết anh ngăn không được em, chuyện em muốn làm, liền tính cha đến đây, cũng không cách nào ngăn cản." Hồng Tinh Huy lạnh giọng nói.

Hồng Hưng Nhiên vẻ mặt vẫn như cũ cực kỳ nhạt, âm thanh cũng nhàn nhạt: "Anh đã nói, nhiệm vụ của anh là trông chừng em. Anh sớm liền biết, anh ngăn cản không được em."

"Đây chẳng lẽ không đúng một cái ý tứ?" Hồng Tinh Huy nhíu mày, không nói gì.

Hồng Hưng Nhiên nhìn một phen đồng hồ, nói: "Đã giúp em làm thủ tục xuất viện. Em trở về chính nhà em nơi đó, vẫn lại là về trong nhà?"

Hồng Tinh Huy cảm thấy càng thêm kỳ quái, cảnh giác nhìn anh ta một cái, đi đến ngăn tủ bên cạnh bắt đầu thay quần áo.

Hồng Hưng Nhiên tiếp tục nói: "Vị Lý tiểu thư kia em tính toán xử trí như thế nào?"

Hồng Tinh Huy suy nghĩ vài giây mới nhớ tới anh ta nói tới ai, sắc mặt lúc này lạnh xuống: "Người phụ nữ kia, em hẳn không dễ dàng buông tha cô ta."

Nếu không phải Lý Hình Nhi biết không báo, hắn làm sao có thể mất mặt lớn như vậy!

"Vậy anh để cho người ta dẫn đưa cô ta đến căn hộ của em." Hồng

Hưng Nhiên nói xong, liền hướng tới phòng bệnh bên ngoài đi đến.

Hồng Tinh Huy hôm nay chịu lớn khuất nhục như vậy, dù sao cũng phải tìm một chỗ phát tiết. Mà Lý Hình Nhi chính là nơi để hấn phát tiết ra.

Hồng Hưng Nhiên ánh mắt ôn hòa, vẻ mặt lạnh nhạt, một chút đều đã không giống như là người làm chuyện gì không đúng.

Người của Hồng gia, làm có người lại thiện lương như thế. Hồng Hưng Nhiên anh tới cùng là con nối dòng Hồng gia.

Hồng Tinh Huy rất nhanh cũng rời khỏi bệnh viện, thẳng đến căn hộ của chính mình.

Kìm nén tức giận lớn như vậy, hấn tạm thời chẳng muốn nghĩ đi tìm Ôn Ngọc gây hấn, chỉ nghĩ muốn hung hăng phát tiết.

Ngày hôm sau, đầu đề giới giải trí tuôn ra tin tức kinh người. Lý Hình Nhi lại lên đầu đề.

"Tiếp viên hộp đêm?" Ôn Ngọc nhìn đến tin tức thời điểm, đang ngồi ở trong phòng ăn cùng Tần Phong cùng ăn cơm, nhìn đến mẩu tin tức này, khẩn trương chạy đến bên người Tần Phong ngồi xuống, đưa cho anh xem.

"Lý tiểu thư này cũng quá đáng thương đi, em đã nhắc nhở qua cô ta, như thế nào vẫn lại là cùng Hồng Tinh Huy cùng một chỗ a." Ôn Ngọc một bên cắn bánh bao, một bên nhìn chăm chú di động, vẻ mặt đồng tình.

Tần Phong chỉ chăm chú nhìn, mặt liền sụp xuống. Anh rút đi điện thoại, ném sang trên bàn, lạnh giọng nói: "Ăn cơm thời điểm người

nào cho em xem điện thoại?"

Ôn Ngọc một trăm oan uổng: "Em trước khi ăn cơm đã xem rồi."

Tần Phong:...

Ôn Ngọc nói xong còn muốn cầm lên xem, bị Tần Phong lập tức bắt được: "Về sau không có việc gì không được xem những thứ linh tinh này."

Lý Hình Nhi bị chụp ảnh chụp đều là áo rách quần manh làm trò vui cho thiên hạ, cái người phụ nữ ngốc này nhìn cũng không sợ đau mắt hột.

Mà Ôn Ngọc từ đầu liền không nghĩ nhiều, cô chỉ là thuần túy Bát Quái. Thấy Tần Phong không vui, cô lúc này liền ổn định lại, cúi đầu yên lặng gặm bánh bao.

Chỉ là ăn không một hồi, điện thoại liền vang rồi.

"Đây cũng không liên quan tới em." Ôn Ngọc lúc này hưng phấn mà cầm lấy điện thoại, vẻ mặt đắc ý. Chỉ là cầm lấy điện thoại vừa thấy người gọi đến khi đó, liền không cầm nổi máy rồi.

Là Hồng Tinh Huy gọi tới.

"Xoạch..." Cô cúp điện thoại, điện thoại để lại trên mặt bàn, làm không có nghe đến.

Nhưng Hồng Tinh Huy đâu nào sẽ dễ dàng buông tha như vậy, không được một lát điện thoại lại gọi tới rồi.

Tần Phong sắc mặt trầm xuống, không cần nghĩ đều đã biết là

chuyện gì xảy ra, đen mặt cầm lấy điện thoại.

Ôn Ngọc vụng trộm nhìn anh, có chút lo lắng.

"Không có việc gì." Tần Phong gật gật đầu, nhận cuộc gọi.

"Bảo bối..."

"Anh quá buồn nôn rồi." Tần Phong lạnh giọng cắt ngang lời Hồng Tinh Huy nói.

Hồng Tinh Huy sừng sốt một phen, âm thanh nhất thời lạnh xuống:
"Để cho Ôn Ngọc nghe điện thoại."

"Anh không tư cách nói chuyện với cô ấy." Tần Phong lãnh đạm nói.

Hồng Tinh Huy cười lạnh: "Anh cho là như vậy tôi liền liên hệ không được cô ấy rồi hả? Tần Phong anh đủ gan, vậy mà có thể lừa năm năm, anh là rất lợi hại. Hiện tại, tôi sẽ đem năm năm qua cả vốn lẫn lời hoàn trả cho các người!"

Hồng Tinh Huy làm cho người ta triệt để tra qua tất cả tung tích Ôn Ngọc vài năm nay, thế mới biết bọn họ vẫn bị Tần Phong qua mặt. Trước là không có nghĩ tới phương diện này, hiện tại nghĩ tới, chỉ cảm thấy phổi đều phải tức điên rồi.

Tần Phong nhàn nhạt nói: "Mỗi người có suy nghĩ riêng của mình, anh nghĩ muốn làm như thế nào, tôi ngăn không được anh. Tôi nghĩ muốn làm như thế nào, anh cũng như vậy ngăn không được."

"Tôi không muốn nói lời vô nghĩa với anh, tôi muốn gặp Ôn Ngọc."
Hồng Tinh Huy nói xong, âm thanh so với vừa rồi lạnh hơn vài phần,
"Nếu anh không nghĩ muốn nhìn đến tin tức gây bất lợi cho cô ấy mà

nói, để cho cô ấy gặp tôi."

Tần Phong không cần suy nghĩ liền cự tuyệt: "Cô ấy hẳn không gặp anh!"

Nói xong, bụp liền cúp điện thoại.

Ôn Ngọc thật cẩn thận nhìn anh: "Hắn nói như thế nào?"

Tần Phong vỗ vỗ đầu cô, an ủi: "Không cần sợ."

Anh dừng một chút, hỏi: "Em có chuyện bất lợi gì bị hắn biết hay không?"

Ôn Ngọc nhú mày nghĩ nghĩ, chậm rãi lắc đầu: "Em không rõ ràng lắm."

Cô đối với Hồng Tinh Huy tuyệt đối không có bất luận cái tâm tư gì, chán ghét hắn còn không kịp, nhưng Hồng Tinh Huy đã làm cái gì, cô lại không biết.

Tần Phong biết hỏi cũng hỏi không được gì, hôn lên trán của cô một cái nói: "Không cần lo lắng, anh sẽ xử lý tốt. Khẩn trương ăn bữa sáng, ăn xong theo anh cùng đi công ty."

Ôn Ngọc con người sáng lên: "Em có thể ra ngoài sao?"

Tần Phong trong lòng ấm áp: "Uh"m, hiện tại không cần trốn tránh hắn rồi. Nhưng mà bất luận ở đâu, khi nào em nhất định phải cùng với anh, biết không?"

"Ừ, anh yên tâm, em đi toilet đều đã cùng với anh." Ôn Ngọc thật sự nói, không chút nào cảm giác được chính mình vừa rồi nói lời này có

vấn đề.

Tần Phong bật cười, thúc giục cô mau ăn cơm xong.

Từ hôm nay trở đi, anh muốn cho toàn bộ thế giới đều biết, Ôn Ngọc cùng với anh! Bất luận anh đi nơi nào, anh đều đã mang theo Ôn Ngọc.

Anh muốn cho cái tên luôn mơ ước người phụ nữ của anh kia hảo hảo nhìn xem, anh là như thế nào yêu thương người phụ nữ của chính mình! Người xưa có câu - - ân ân ái ái!

Chọc tức chết người nha!

Ăn xong bữa sáng, Tần Phong liền âm thầm để cho Hà Hạo Lâm đi thăm dò xem Hồng Tinh Huy rốt cuộc đang nắm thứ gì trong tay. Nhưng anh vẫn lại là xem nhẹ trình độ điên cuồng của Hồng Tinh Huy.

Buổi chiều thời điểm, đã có tin tức nổi bật trên các diễn đàn. Một viên đá làm gợn ngàn tầng sóng, tất cả giới truyền thông đều đã bùng nổ rồi.

"Chặn đứng toàn bộ thông tin với Ôn tiểu thư, không được để cho cô ấy biết một cái tin tức gì. Lập tức phái người đi xóa bỏ bài viết, truy tìm tất cả địa chỉ IP tung bài viết kia, đem những hình ảnh kia đều đã xóa bỏ hết cho tôi!" Tần Phong một bên hạ mệnh lệnh cho Hà Hạo Lâm, một bên hướng tới Ôn Ngọc trong phòng nghỉ chạy tới.

Chết tiệt, anh sớm nên nghĩ đến.

Hồng Tinh Huy cùng Ôn Ngọc tại khách sạn một đêm kia, lại để bác sĩ làm thụ tinh nhân tạo cho Ôn Ngọc. Rất có khả năng chụp qua

những bức ảnh này!

Hiện tại, Hồng Tinh Huy vậy mà đem ảnh nude của Ôn Ngọc toàn bộ đều đã tung lên trên mạng!

Mọi người ngủ ngon

Chương 699: Giờ trò trong điện thoại

Điên rồi.

Dù biết hay không biết, đều đã điên rồi. Trong một đêm, mọi người giống như đều đã đang đàm luận chuyện Ôn Ngọc lộ ảnh nóng, tin tức như ôn dịch một dạng truyền bá ra tới.

Tần Phong trước tiên vọt vào phòng nghỉ, nhìn đến cô gái nhỏ đang ngủ trưa tỉnh lại mê mê mang mang ngẩng đầu, mạnh nhẹ nhàng thờ ra.

Không tồi, cô còn không biết.

"Tần Phong, làm sao vậy?" Ôn Ngọc ngẩng đầu nhìn đến bộ dáng Tần Phong thờ hỗn hển, không khỏi buồn bực.

"Anh mới vừa nghe được bên trong có động tĩnh, còn tưởng rằng em đang gặp ác mộng rồi." Tần Phong rất nhanh khôi phục bình thường, đi tới ôn nhu nói.

Ôn Ngọc sắc mặt đỏ lên: "Em hiện tại đã không gặp ác mộng rồi."

Sau khi trở về bên anh, cô buổi tối đi ngủ gần như mỗi đêm đều đã gặp ác mộng. Nhưng cùng với Tần Phong lâu, đã thành thói quen. Nói ra, đã mấy ngày chưa thấy qua ác mộng rồi.

"Vậy là tốt rồi, có đói bụng không? Anh để cho thư ký đem trà chiều đem vào?" Tần Phong ngồi đến bên giường, nắm vai cô, ôn nhu nói.

Ôn Ngọc cảm thấy được hôm nay Tần Phong đặc biệt ôn nhu, ôn nhu đến nỗi cô đều có chút cảm thấy không quá chân thật.

Cô ngẩng đầu, nhỏ giọng đề nghị nói: "Em xuống quán cà phê dưới lầu ăn là có thể rồi."

Tần Phong sắc mặt cứng đờ, mặt không đổi sắc vuốt ve cái mũi của cô: "Lại muốn vụng trộm chạy trốn?"

Ôn Ngọc ngượng ngùng nói: "Em chỉ là muốn đi hít thở không khí."

Anh không biết, cô bị người trong công ty truyền thành kẻ theo đuôi anh rồi. Đi tới chỗ nào đều luôn đi theo, thậm chí đi toilet cũng đi theo. Hiện tại công ty trên dưới không biết có bao nhiêu người đang chê cười cô.

Tần Phong bá đạo đem cô từ trên giường bế lên, đi đến trong phòng tắm đẩy cô đi vào, nói: "Đi rửa mặt tỉnh táo một phen, thư ký lập tức sẽ đem trà chiều vào, buổi tối lại với em cùng đi bên ngoài ăn có được hay không?"

Ôn Ngọc bĩu môi: "Anh đều đã nói như vậy, em dám nói không được sao."

Tần Phong nhìn bộ dáng cô gái nhỏ kia đáng thương tội nghiệp, trong lòng hiện lên quét xuống đau đớn.

"Thực xin lỗi, đều là anh không bảo vệ tốt em." Tần Phong ở trong lòng yên lặng nói, xác định Ôn Ngọc không có hoài nghi cái gì, mới xoay người đi bên ngoài văn phòng.

Anh đã cho người ta đem di động cùng máy tính của Ôn Ngọc động

tay động chân, nhưng bảo vệ cũng không chắc đảm bảo cái cô gái có đôi khi lại đột nhiên thông minh lanh lợi này có phát hiện cái gì không.

Thư ký rất nhanh liền bưng một cái đĩa bánh ngọt cùng Hồng Trà tiến vào, đều là mấy món Ôn Ngọc thích nhất.

Tất cả người trong Hợp Hán Kiến Nghiệp, từng nhân viên đều đã nơm nớp lo sợ như chuẩn bị chiến đấu với đại quân của địch. Thư ký tiến vào, đến thờ cũng không dám thờ mạnh, đặt đồ xong rất nhanh liền đi ra ngoài.

Ôn Ngọc ngồi ở trên ghế sofa, kỳ quái nhìn thoáng qua vị nữ thư ký kia, quay đầu hỏi Tần Phong: "Thư ký Dương hôm nay là tâm tình không tốt sao?"

Tần Phong mồ hôi lạnh chài quét một phen đã rơi xuống, trên mặt vẫn còn vờ như cái gì đều không có nói: "Khả năng cùng bạn trai cãi nhau rồi."

"Khó trách." Ôn Ngọc cũng không nghĩ nhiều cái gì, cúi đầu đem trà lên uống.

Tần Phong trong lòng lại vang lên cảnh báo, quyết định muốn khẩn trương đi nhắc nhở đám nhân viên kia, không thể làm ra chuyện gì để cho Ôn Ngọc hoài nghi. Trước kia như thế nào cùng cô chào hỏi, hiện tại cũng cần phải chào hỏi như thế.

Ở phương diện này, Ôn tiểu thư từ trước đến nay mãi cảm cực kỳ.

Vì để đảm bảo an toàn, Tần Phong dứt khoát ngoại trừ Hà Hạo Lâm liền không cho bất luận kẻ nào khác tiến vào văn phòng mình, miễn cho để cho Ôn Ngọc sinh nghi.

Ôn Ngọc cảm thấy được hôm nay có chỗ nào không quá đúng lắm, nhưng cụ thể ra sao cô lại không nói ra được.

Mà cô không biết là, hiện tại tất cả giới truyền thông bởi vì những cái ảnh chụp này của cô đều đã lộn xộn rồi.

Người bên phía Tần Phong tiến hành xóa bỏ, nhưng Hồng Tinh Huy không biết lấy lòng bao nhiêu người tiến hành viết bài. Bọn họ mới xóa bỏ xong, bên kia liền có người đăng bài mới.

Mỗi địa chỉ IP đều khác nhau, từ đầu khó lòng phòng bị.

Tần Phong tức giận đến trực tiếp để cho người ta công kích diễn đàn, dẫn đến diễn đàn trực tiếp tê liệt. Nhưng cái diễn đàn này không được, còn cái diễn đàn khác, phòng trò chuyện, lại vẫn có rất nhiều rất nhiều tin đồn truyền bá khắp nơi.

"Hồng Tinh Huy, anh muốn chết!" Tần Phong tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, nếu phải không sợ Hồng Tinh Huy còn có cái chiêu khác, anh đã sớm tiến lên cùng hấn liễu mạng rồi.

Bên kia, Tô Thi Thi nhận được tin tức đều nhanh gấp đến điên rồi, lập tức gọi điện thoại cho Tần Phong.

"Chúng tôi lập tức liền trở về. Ngọc phương diện này đặc biệt miễn cảm. Chỉ cần cô ấy thật sự quan sát, các người vừa nói dối cô ấy lập tức có thể phát hiện. Anh nhất định phải cẩn thận một chút." Tô Thi Thi một câu nói thừa đều không có, đơn giản nhắc nhở một câu, liền cùng Bùi Dịch vó ngựa không ngừng chạy tới sân bay.

Mà bên kia, những người bạn của Ôn Ngọc cũng đều đang khẩn cấp động viên cô. Bình thường cùng cô ngoạn chơi được mấy người bạn tốt nhất kia, đã thành lập một đoàn quân tạm thời, mở lên sẽ đến.

"Mọi người liên hệ tất cả mối liên hệ có thể nhờ cậy lợi dụng, nhất định phải khẩn trương biết rõ ràng chuyện này là chuyện gì xảy ra."

"Tôi đã cùng Tần tổng liên hệ, chúng ta phân công nhau hành động."

"Tôi hoài nghi chuyện này cùng vị Hồng nhị thiếu kia có quan hệ, tôi có một người anh họ đang làm lái xe của hắn, tôi lập tức đi liên hệ."

"Dì của tôi đang ở nhà bọn họ làm người giúp việc, tôi đi liên hệ."

"Trước khi Ngọc biết chuyện, mọi người nhất định phải tận khả năng chuẩn bị sẵn sàng. Trước khi chuyện này rõ ràng, trừ bỏ xóa bỏ bài đăng cái gì cũng không được làm, miễn trừ chọc phiền toái thêm cho cô ấy."

Tất cả mọi người ăn ý nói năng thận trọng, rồi sau đó mỗi người liền hành động.

Tần Phong nhận được tin tức của mấy người bạn Ôn Ngọc khi đó, cũng chỉ là trầm mặc một phen, lập tức biểu đạt lòng biết ơn, theo chân bọn họ phân công nhau hành động.

Mà hết thảy chuyện này, Ôn Ngọc còn chẳng hay biết gì. Cô chỉ cảm thấy hôm nay đặc biệt an tĩnh, an tĩnh đến có chút hoảng hốt.

"Tần Phong, anh đã đến giờ họp rồi." Ôn Ngọc xem nhìn thời gian đã ba giờ, nhưng Tần Phong lại vẫn ở trong phòng làm việc, không khỏi càng thêm kỳ quái.

Tần Phong sửng sốt, trong mắt hiện lên quét xuống ảo não. Theo bản năng đã nghĩ nói hội nghị hủy bỏ, nhưng nói đến bên miệng lại lập tức nuốt xuống.

"Cô ngọc này biết rõ hội nghị kia quan trọng ra sao, nếu nói hủy bỏ cô ấy nhất định sẽ suy nghĩ lung tung." Tần Phong nghĩ nghĩ, vẫn lại là đứng lên nói, "Bên kia có việc chậm lại vài phút, anh hiện tại đi qua đó. Em theo anh cùng nhau đi qua?"

Anh hiện tại nào dám để cho cô một người ở trong phòng làm việc, đương nhiên nghĩ muốn đem cô giữ lại bên người.

Ôn Ngọc kỳ quái nhìn anh một cái, mày chậm rãi nhíu lại: "Tần Phong, anh có phải có chuyện gì gạt em hay không? Trước anh đặc biệt nói qua, cái hội nghị kia quan trọng không thể để cho em đi, chẳng thế thì anh sẽ phân tâm. Hiện tại anh lại nói như vậy..."

"Đồ ngọc, chọc em chơi." Tần Phong cười xoa xoa tóc của cô, ngầm gạt bỏ ý định này.

Ôn Ngọc gật gật đầu, trong lòng lại càng ngày càng kỳ quái.

Cô quen biết nhiều người bạn như vậy, bạn bè của cô muôn hình muôn vẻ, đối với chuyện nhìn thấu cảm xúc người đối diện từ trước đến nay đặc biệt miễn cảm. Nhưng hôm nay cô cảm thấy được người trong công ty có chút kỳ quái.

Những thứ này vẫn lại là phụ. Quan trọng nhất là, đến hiện tại, đều đã qua đi mấy giờ, di động của cô vậy mà một chút động tĩnh đều không có!

Phải biết rằng, những người bạn này của cô đúng là một khắc cũng không yên tĩnh, gần như mỗi thời mỗi khắc đều đã có người ở trong group chat nói chuyện phiếm Bát Quái!

Cô vừa mới xem qua di động, tín hiệu là bình thường, gọi điện thoại

ra ngoài nhưng vẫn là trạng thái không người tiếp nghe.

Ôn Ngọc nhẫn cầu xoay một vòng, theo Tần Phong đi tới cửa, đang lúc anh muốn ra ngoài thời điểm, bỗng nhiên ào đến ôm ấp anh một cái, nhiệt tình ôm lấy anh.

"Anh họp xong phải lập tức quay lại, chúng ta buổi tối đi nhà hàng Italy mới khai trương kia ăn có được hay không?" Ôn Ngọc tội nghiệp nhìn Tần Phong.

Tần Phong trong lòng ấm áp, gật gật đầu: "Được."

"Ông xã, anh thật tốt quá!" Ôn Ngọc nói xong nâng chặt mặt Tần Phong hun lên một cái, vẻ mặt say mê.

Tần Phong lập tức liền ngậy ngấn cả người. Cô ngốc này cho tới bây giờ không kêu qua anh là ông xã, cũng cho tới bây giờ không chủ động quá như thế, hôm nay vậy mà nhiệt tình như thế.

"Chờ anh trở lại." Tần Phong bị Ôn tiểu thư mà mê mẩn đến đầu óc choáng váng, ở trên trán cô hôn một chút liền đi ra ngoài.

Ôn Ngọc đứng ở cửa, đặc biệt ngoan hướng anh vẫy tay, bình tĩnh đóng cửa lại.

Chỉ là cửa vừa đóng, cô liền giả vờ không nổi nữa, nghỉ lại mà sợ chụp võ ngực: "Không tòi anh ấy không phát hiện."

Trong tay cô rõ ràng đang cầm một cái điện thoại di động, đúng là vừa rồi sử dụng mỹ nhân kế thời điểm mượn gió bẻ măng.

"Hừ, đừng cho là em không biết anh ở trong điện thoại của em giờ trò."

Mọi người ngủ ngon ~!~

Wat điên sáng giờ mới hơi tỉnh tỉnh =_ =

Chương 700: Vì cái gì là tôi

Trong văn phòng phó tổng tập đoàn Hồng thị, Hồng Tinh Huy đang nghe trợ lý Hồng Kỳ Ngôn báo cáo. Khi xác định những cái ảnh chụp này đã lan truyền ra ngoài thời điểm, hắn lộ ra nụ cười hài lòng.

"Tốt lắm, tiếp tục khiến chúng nó lan truyền mạnh mẽ hơn. Nếu Tần Phong đến đây đàm phán, ép buộc Ôn Ngọc tới gặp tôi." Hồng Tinh Huy lạnh giọng nói.

Hồng Kỳ Ngôn xoa mồ hôi lạnh, kiên trì gật gật đầu. Hắn vụng trộm nhìn nhìn sắc mặt Hồng Tinh Huy, thật cẩn thận nói: "Đại thiếu gia vừa rồi gọi điện thoại đến, lúc này phòng chừng đã trên đường trở về công ty rồi."

Nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến, Hồng Kỳ Ngôn vừa dứt lời, cửa văn phòng đã bị mở ra rồi.

Hồng Hưng Nhiên mặt không chút thay đổi đi tới, đi tới đứng trước mặt Hồng Tinh Huy, không hề chớp mắt nhìn hắn.

Hồng Tinh Huy vĩnh viễn lên khoe miệng, châm chọc nói: "Anh thật đúng là phải làm tay sai cho Tần Phong sao? Đến hội nghị quan trọng đều không đi tham gia?"

Hồng Hưng Nhiên trên mặt cũng không có bất luận cái biến hóa gì, vẫn như cũ mặt không chút thay đổi nhìn đứa em trai giống như kẻ điên này: "Cho nên, em là đặc biệt chờ anh đi họp thời điểm mới đem những thứ ảnh chụp này tung ra?"

Hồng Tinh Huy hơi hợt nói: "Đúng thì thế nào? Em không phải sợ anh, chỉ là chê anh phiền."

"Nếu như vậy, anh liền không nói nhiều rồi." Hồng Hưng Nhiên gật gật đầu, rồi sau đó thật đúng là cái gì cũng không nói.

Hồng Tinh Huy nhíu mày, cảnh giác nhìn anh ta: "Anh lại đang ra cái chủ ý quái quỷ gì?"

Hồng Hưng Nhiên nhàn nhạt nói: "Anh cùng Tần Phong giao dịch nội dung là trông chừng em. Lần này là anh không trông chừng được em, nếu mọi chuyện đã xảy ra không cách nào vãn hồi, anh còn có cái gì để nói chuyện với người ta?"

Anh ta nói xong, khóe miệng nhếch lên một cái, rõ ràng vẻ mặt vẫn như cũ nhàn nhạt, nhưng không hiểu sao hơn một tia lãnh ý,

Anh nhìn đứa em trai ruột của chính mình, hòa hòa khí khí nói: "Huống hồ, em là người của Hồng gia, là người nhà của anh, trách nhiệm duy nhất của anh chính là bảo đảm em còn sống."

"Chỉ cần em còn sống là đủ rồi."

"Anh đang uy hiếp em?" Hồng Tinh Huy sắc mặt một phen liền trầm tiếp xuống.

Ý tứ anh trai hẳn không phải là đang nói, nếu Tần Phong thật sự trả thù hẳn, anh trai hẳn là sẽ không làm bất cứ chuyện gì. Chỉ cần hẳn Hồng Tinh Huy còn sống là được rồi, bất kể hẳn là bị thương hay vẫn lại là tàn phế rồi.

Hồng Hưng Nhiên vẻ mặt vẫn như cũ nhàn nhạt như vậy: "Anh đã vô pháp đi cứu một người muốn đi tìm đường chết. Em có bản lĩnh, liền

bảo đảm chính mình không cần bị thương. Trách nhiệm của anh, chỉ là cho em có thể thở mà thôi."

Hồng Hưng Nhiên nói xong, liền xoay người hướng tới bên ngoài văn phòng đi đến.

Tới nhanh, đi càng thêm dứt khoát. Anh ta rõ ràng nói xong uy hiếp, lại vĩnh viễn đều không có tính công kích. Nhưng không ai hoài nghi là anh nói dối.

Hồng Tinh Huy buồn bực hung hăng một cước đá cái bàn, nghiêng Hồng Kỳ Ngôn liếc mắt một cái: "Lại vẫn nhìn cái gì? Dựa theo kế hoạch ban đầu tiến hành. Anh ấy tưởng là tôi thật sự sợ Tần Phong bọn họ? Có bản lĩnh, thì cái gì cũng không được quản tôi, để cho tôi theo chân bọn họ đồng quy vu tận!"

Hồng Tinh Huy trong mắt đều là thần sắc hưng phấn. Hắn mới không sợ chết, nhưng hắn chết cũng cùng lôi kéo vài người đi theo cho có tụ.

Ảnh chụp trên mạng lan truyền tốc độ so với lúc trước càng thêm nhanh rất nhiều, tốc độ xóa bỏ bài viết từ đầu căn không nổi tốc độ đăng bài. Nếu không phải có rất nhiều người tự phát đi chống lại, hiện tại không biết nháo thành bộ dáng gì nữa rồi.

Lúc này, trong văn phòng CEO Hợp Hán Kiến Nghiệp, Ôn Ngọc chính đang cầm di động Tần Phong nơi đó đi tới ngồi ở trên ghế sofa xem xét.

Cô vốn là muốn nhìn một chút có phải điện thoại của chính mình bị phá hư rồi hay không, nhưng vừa mở ra điện thoại, liền phát hiện trong màn hình thậm chí có một cái tên quen thuộc.

"Hiểu Hiểu?" Ôn Ngọc vẻ mặt buồn bực.

Cô không nhìn lầm mà nói, người này là một người bạn làm phóng viên của cô, cùng cô quan hệ rất tốt.

"Cô ấy quen biết Tần Phong cũng không kỳ quái." Ôn Ngọc không nghĩ nhiều cái gì, cũng không có lòng dạ hẹp hòi đi xem nội dung cuộc trò chuyện của bọn họ, rất nhanh liền rời khỏi hộp thư.

Nhưng khi đó, trong ứng dụng kia lại đưa đến một tin tức mới. Chói lọi hai chữ Ôn Ngọc, người mắt không bị mù đều có thể thấy được.

Ôn Ngọc là người quen tán gẫu Bát Quái, đối loại chuyện này từ trước đến nay liền miễn cảm, lúc này trong lòng liền là hồi hộp, khăn trương mở ra tới vừa thấy.

Này vừa thấy cô liền đứng hình. Cô đầu óc oong một tiếng, triệt để u mê.

Cùng lúc đó trong phòng hội nghị, Tần Phong mới vừa ngồi xuống không bao lâu, trong lòng vẫn bất an.

"Cái tiểu bạch nhãn lang kia vừa rồi sao lại đột nhiên nhiệt tình như thế?" Tần Phong nhíu mày, càng nghĩ càng cảm thấy được không thích hợp.

Anh theo bản năng đã nghĩ gửi tin nhắn cho Tô Thi Thi hỏi một chút, người phụ nữ kia cùng Ôn Ngọc cả ngày quấn lấy cùng một chỗ, tin nhắn gửi đến liền sẽ trả lời, có lẽ biết là chuyện gì xảy ra.

"Hừm?" Tần Phong mò mẫn điện thoại động tác ngừng một trận. Trong túi bên này không có, khăn trương đi mò mẫn một cái túi khác.

Vẫn lại là không có!

"Nguy rồi!" Mặt anh liền trắng, roạt một phen liền đứng lên, liền nói cũng không kịp nói một tiếng, rất nhanh hướng cửa.

"Tần tổng!" Hà Hạo Lâm lò mò rồi, đối với đại biểu hợp tác trong phòng hội nghị nói một tiếng xin lỗi, liền lập tức liền xông ra ngoài.

Mấy vị đại biểu đến hợp tác kia cũng đều biết chuyện bạn gái Tần Phong đang gặp rắc rối, cũng không có so đo Tần Phong thất lễ.

Mà Tần Phong lúc này đâu nào lại vẫn quản bọn họ suy nghĩ cái gì, tim anh đều nhanh nháy ra ngoài.

Thình thịch!

Cửa rầm một phen bị mở ra, Tần Phong xông đi vào.

Trong văn phòng an tĩnh dị thường, không có một tia âm hưởng. Trước đây khi anh tiến vào, Ôn Ngọc sẽ luôn thẳng đến nghênh đón anh.

Nhưng hôm nay, một chút phản ứng đều không có.

"Quân nhi." Tần Phong đảo mắt, liền nhìn đến Ôn Ngọc lui ở trên ghế sofa, trong tay lại vẫn cầm di động của anh.

Hà Hạo Lâm đi theo vào thấy thế, gấp rút vội vàng lui ra ngoài, lặng lẽ kéo lại cửa.

Tần Phong nhẹ tay nhẹ chân đến gần, trong lòng tự trách đều nhanh hồng mắt rồi.

Anh làm sao có thể ngu xuẩn như thế! Anh vậy mà để cho cô lấy mất điện thoại di động cũng không biết! Anh nên một chút cũng không rời canh chừng cô!

Ôn Ngọc ngơ ngác ngồi ở trên ghế sofa, đến Tần Phong đến gần rồi cũng không biết.

Tần Phong sợ dọa đến cô, chỉ dám ngồi chồm hổm trên mặt đất, nhẹ nhàng rút đi di động trong tay cô, thật cẩn thận kêu cô một tiếng: "Quân nhi."

"A..." Ôn Ngọc như là giải nguyệt một dạng, đột nhiên ôm chặt hai chân chính mình, sợ hãi đến toàn thân đều đã đang run run.

Cô lúc này trong đầu đều là những cái hình ảnh xấu hổ kia.

Trên mạng đều là ảnh chụp cô không có mặc quần áo. Trên mấy cái đầu đề chỉ là từ ngữ mập mờ, cô đặc biệt nhìn qua một cái diễn đàn, mặt trên tất cả đều là ảnh chụp full HD!

Toàn bộ đều là ảnh chụp của cô! Các loại tạo hình xấu hổ, toàn bộ đều không có mặc quần áo!

"Vì cái gì, vì cái gì muốn như vậy đối với tôi! Vì cái gì là tôi!" Ôn Ngọc cuộn mình, nước mắt mãnh liệt mà trào ra.

Cô chưa bao giờ làm hại người khác, vì cái gì chuyện như vậy sẽ xảy ra ở trên người cô!

Cô về sau muốn như thế nào đối mặt với Tần Phong, muốn như thế nào đối mặt với bạn của mình!

Chỉ vài phút thời gian, trong đầu óc cô hiện lên vô số ý nghĩ. Mỗi một

cái ý nghĩ trong đầu đều đã như là kịch độc một dạng, ăn mòn lý trí của cô.

"Quân nhi!" Tần Phong dùng lực ôm lấy cô, gắt gao đem cô ôm vào trong ngực, hung hăng nói, "Em bình tĩnh lại một chút! Toàn bộ có anh, anh sẽ xử lý tốt, lập tức sẽ qua đi, em phải tin tưởng anh, lập tức sẽ qua đi."

"Tần... Phong..." Ôn Ngọc mới mở miệng, nước mắt liền khống chế không nổi chảy đầm đìa.

Tim của cô nhảy càng lúc càng nhanh, có sợ hãi, có phần nộ, càng còn nhiều mà xấu hổ.

Cô không biết chính mình muốn như thế nào đối mặt với Tần Phong. Cô nghĩ muốn nói cho anh, cô không biết những cái ảnh chụp này tồn tại, cô không phải tự nguyện chụp những thứ đó.

Nhưng cô làm sao mở miệng?

Cô chỉ nghĩ muốn tìm đồng cát, giống đà điểu một dạng vùi mình vào đó.

Cô rất muốn không chịu thua kém, nhưng thân thể của cô khống chế không nổi run run. Cái loại run run này tàn suất, giống như là một người phát bị kinh phong một dạng.

"Tần Phong, thực... Thực xin lỗi..." Cô thật sự khống chế không nổi.

"Quân nhi, em đừng làm anh sợ... Là anh không tốt, là anh không bảo vệ tốt em, là anh không đúng." Tần Phong gắt gao ôm cô, nghĩ muốn cho cô ấm áp.

Nhưng Ôn Ngọc run rẩy được càng ngày càng lợi hại, thế cho nên, thân thể của anh càng ngày càng cứng ngắc.

Cái trạng thái này, giống như là về tới lúc trước cô mất đi con thoir điếm...

Một giọt lệ, từ cổ Ôn Ngọc trượt rơi xuống. Ngay sau đó, lại là một giọt.

Ôn Ngọc thân thể mạnh giật mình, theo bản năng ngẩng đầu vừa thấy, đụng vào trong ánh mắt tuyệt vọng của Tần Phong.

Cô lập tức liền tỉnh táo lại rồi.

"Tần... Tần Phong." Ôn Ngọc cầm lấy tay Tần Phong, muốn thay anh lau nước mắt, nhưng tay run đến lợi hại như thế, từ đầu liền nâng không nổi tới.

Ôn Ngọc không kiềm chế được bật khóc, sợ hãi cực kỳ.

"Tần Phong, anh... Anh giúp em mời bác sĩ Vương đến đây. Em... Em muốn gặp bác sĩ tâm lí, để cho ông ấy đến đây đi."

Ôn Ngọc trong mắt cũng đều là tuyệt vọng.

Cô làm sao có thể không tốt như thế, cô không thể lại để cho anh lo lắng.

Chương 701: Mấy chục nhóm như vậy

Trong văn phòng nháy mắt trầm mặc, ngay sau đó vang lên một trận tiếng nức nở.

Tần Phong đời này cũng chưa mất mặt quá như thế, cũng không tuyệt vọng qua như thế, càng không có kinh ngạc quá như thế.

Nước mắt che phủ, tầm mắt của anh đều đã mờ hồ rồi.

"Em nói cái gì?" Tần Phong hoài nghi chính mình có phải nghe lầm rồi hay không.

"Em... Em muốn gặp bác sĩ tâm lí. Anh để cho ông ấy đến đây khai thông cho em có được hay không? Em... Em không nghĩ muốn giống như trước để tâm vào chuyện vụn vặt như vậy, em sẽ vượt qua nó. Tần Phong anh tin tưởng em, em sẽ vượt qua được." Ôn Ngọc cầm lấy tay Tần Phong, thân thể còn đang run run, bắp thịt vẫn như cũ cứng ngắt.

Cô không biết, cả khuôn mặt của cô trắng cùng giấy một dạng, môi đều xanh lại.

Cô rõ ràng sợ hãi như thế, lại muốn làm bộ như kiên cường.

"Được, anh lập tức kêu bác sĩ Vương đến. Em không phải sợ, ông ta lập tức liền sẽ tới." Tần Phong bảo vệ Ôn Ngọc, ôn nhu nói.

Đồng thời có chút ảo não. Anh sao lại thiếu kiên nhẫn như thế, biết rõ

cô sợ hãi, lại vẫn dọa cô như vậy.

Ôn Ngọc đã không có tâm tình đi nghĩ nhiều, cô hiện tại chỉ có một ý nghĩ, chính là không thể lại để cho Tần Phong thương tâm.

Anh hao tổn tâm cơ gạt chính mình như vậy, liền là không nghĩ muốn để cho chính mình chịu đả kích. Nhưng cô vậy mà tự cho là thông minh...

"Tần Phong, em không sao. Không phải chỉ là một chút ảnh chụp thôi sao, em có tất cả mọi người bên cạnh, không sao hết." Ôn Ngọc rất muốn nói cho Tần Phong cô không có cực kỳ để ý, nhưng thân thể của cô lại bán đứng cô.

Cô gái ngọc ngà này, rõ ràng sợ toàn thân đều đã đang run run, lại vẫn muốn cùng anh nói cô không sao.

Tần Phong tâm đều nhanh nát, ôm cô đi đến trong phòng nghỉ, ôn nhu nói: "Thi Thi vừa rồi gọi điện thoại đến, em muốn cùng em ấy nói điện thoại một chút hay không?"

Ôn Ngọc cùng Tô Thi Thi thân nhất, hai người cái gì cũng đều có thể nói. Lúc này, Tần Phong biết Tô Thi Thi so với chính mình dùng được.

Anh lúc này cho Ôn Ngọc, rất có khả năng chỉ là áp lực. Mà Tô Thi Thi mới là người chân chính có thể an ủi Ôn Ngọc.

Ôn Ngọc sừng sốt một phen, theo bản năng đã nghĩ cự tuyệt. Cô không nghĩ muốn để Tô Thi Thi khó chịu cùng mình.

Nhưng nhìn đến ánh mắt lo lắng của Tần Phong, cô gật gật đầu.

Tần Phong giúp cô bấm điện thoại, đưa điện thoại di động đặt tới trong tay cô, xoay người ra ngoài nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Điện thoại vang một phen liền thông rồi, từ đầu liền không kịp để cho Ôn Ngọc suy nghĩ.

"Ngọc?" Tô Thi Thi vĩnh viễn đều là thông minh như thế, rất nhanh liền đoán được là Ôn Ngọc.

Mới mở miệng, Ôn Ngọc liền che đậy di động hu hu khóc lớn lên.

Cô không dám ở trước mặt Tần Phong khóc, không dám cho anh biết chính mình có bao nhiêu sợ hãi. Nhưng tại trước mặt bạn thân nhất này, cô lại không cách nào nhịn xuống được nữa.

"Đừng sợ, tôi ở trong này." Tô Thi Thi không có nói nhiều lời khác, chỉ là lắng nghe cô nói, trong âm thanh mang theo nồng đậm giọng mũi.

Ôn Ngọc khóc đến khi không thở nổi, nước mũi nước mắt đầy mặt, thiếu chút nữa khóc ngất đi.

Qua xong vài phút, tiếng khóc của cô mới dần dần ngừng, lắp ba lắp bắp nói: "Tôi... Tôi biểu hiện thật kém cỏi, Tần Phong áp lực vốn là đầy đủ lớn. Thi Thi, nếu là cô, cô sẽ làm như thế nào? Tôi không biết nên làm cái gì bây giờ."

Tô Thi Thi hít sâu một hơi, trầm giọng nói: "Tôi sẽ chấp nhận nó. Ngọc, tin tưởng người đàn ông của cô, tin tưởng bạn của cô có được hay không? Tôi cùng Bùi Dịch đã ở sân bay, mười tiếng đồng hồ sau sẽ về đến Bắc Kinh. Người nào ức hiếp cô, chúng ta nhất định giúp cô đòi lại đủ!"

Tô Thi Thi nói một câu "Chờ tôi" liền cúp rồi.

Ôn Ngọc ngơ ngẩn ngồi ở trên giường, thì thào nhớ kỹ: "Chấp nhận nó?"

Cô phải làm như thế nào chấp nhận nó? Nhưng chuyện bây giờ đã đã xảy ra, cô không có cái lựa chọn khác, chỉ có thể chấp nhận nó.

Tần Phong canh giữ ở cửa, vẫn không nhúc nhích, một chút cũng không dám rời đi.

Khi cửa mở ra thời điểm, Tần Phong còn có chút thần thờ.

Người phụ nữ nhát gan của anh vậy mà nhanh như vậy đã ra đến đây? Hơn nữa còn là chính mình đi tới!

"Bác sĩ Vương đến đây chưa?" Ôn Ngọc đứng ở đối diện Tần Phong, vẫn lại là không dám ngẩng đầu.

Nhưng biểu hiện của cô, đã so với Tần Phong dự liệu tốt hơn rất nhiều.

Tần Phong lập tức gạt đầu: "Đã đến dưới lầu, lập tức liền đến."

Anh đau lòng ôm lấy Ôn Ngọc: "Không sao hết, em không cần xem bác sĩ tâm lý. Trước kia anh là vì giận em cho nên mới cho em gặp bác sĩ..."

"Tần Phong, em sẽ không lại để tâm vào chuyện vụn vặt, em sợ em sẽ khống chế không nổi lại muốn chạy trốn." Ôn Ngọc muốn ôm lấy Tần Phong, nhưng trong đầu đều là những cái ảnh chụp này của cô.

Nghĩ tới, cô liền ghê tởm nghĩ muốn nôn, càng không cần phải nói đi

dùng chính mình ôm Tần Phong như vậy.

Cô biết, chính mình tâm lý lại xảy ra vấn đề rồi. Bây giờ, cô không thể lại lùi bước.

Tần Phong nhìn mắt lại đỏ, lại không lay chuyển được cô, đành phải lôi kéo cô đến trên ghế sofa ngồi xuống.

"Anh cùng em có được hay không?"

Ôn Ngọc do dự một chút, vẫn lại là gật gật đầu.

Ít nhất có anh ở đây, cô có thể an tâm một chút.

Bác sĩ Vương rất nhanh liền đến rồi. Ở trên đường tới, Hà Hạo Lâm đã nói với ông ta tình hình đại khái, lúc này vừa đến nơi đây, quan sát tình huống Ôn Ngọc một phen, nhẹ nhàng thở ra: "Ôn tiểu thư tình huống không có nghiêm trọng như thế, không cần chính mình dọa chính mình."

Ôn Ngọc thân thể còn có chút run run, theo bản năng ngồi ở vị trí cách máy tính trong văn phòng xa nhất, đối với bác sĩ Vương nói: "Bác sĩ, chúng tôi vẫn lại là nói chuyện phiếm đi."

Cô nói xong, quay đầu đối với Tần Phong nói: "Anh tiếp tục làm việc của chính anh đi, nhưng có thể đem tiến độ nói cho em biết hay không?"

Tần Phong hỏi nhìn thoáng qua bác sĩ Vương, người kia gật đầu về phía anh. Anh xoa xoa tóc Ôn Ngọc, gật gật đầu: "Được."

Anh dừng một chút, nói: "Hắn trừ bỏ tung ảnh chụp không có động tác khác, yên tâm."

"Uh"m." Ôn Ngọc lúc này cũng không xác định đêm đó có xảy ra chuyện gì hay không, nhưng nhớ lại những chuyện đó cũng không có ý nghĩa.

Bác sĩ Vương liền bắt đầu cùng cô tán gẫu, tận lực để cho cô dời đi lực chú ý để cho cô thả lỏng.

Ôn Ngọc trước quá mức khẩn trương, run run lâu như vậy, lúc này trầm tĩnh lại chỉ cảm thấy tất cả dạ dày đều đang chua xót đau đớn.

Ước chừng qua một giờ, Ôn Ngọc cảm xúc mới tính ổn định lại. Trước kia cô cực kỳ chống lại bác sĩ Vương, cho nên nói chuyện vẫn không có bất luận cái hiệu quả gì.

Mà hôm nay, cô thần kỳ phối hợp, trái lại hiệu quả rõ ràng.

Bác sĩ Vương cũng là yên lặng lau mồ hôi, trong lòng cũng có chút khẩn trương.

"Không tồi vẫn lại là hữu dụng, bằng không thật muốn bị Tần tổng tặng cho cái bảng hiệu lang băm rồi." Bác sĩ Vương yên lặng thở dài.

"Về sau mỗi ngày tôi đều sẽ tới một chuyến, Ôn tiểu thư không cần quá khẩn trương, loại tư tưởng tiêu cực này trong lòng cực kỳ bình thường, người bình thường nào cũng có." Bác sĩ Vương an ủi vài câu liền đi rồi.

Đợi sau khi ông ta đi, Ôn Ngọc ở trên ghế sofa ngồi một hồi lâu.

Cô biết, trong lòng mình lại vẫn đang trốn tránh, không phải một giờ nói chuyện phiếm có thể buông bỏ.

Nhưng cô ít nhất không có giống trước kia như vậy, một cái vẻ muốn trốn tránh.

"Tần Phong, em cũng muốn làm chút gì." Ôn Ngọc thật cẩn thận nhìn Tần Phong.

Tần Phong trong lòng đau xót, nhéo nhéo mắt cô, cố ý xụ mặt nói: Em đều bị người ta ức hiếp thành như vậy, đương nhiên nên vì chính em làm chút gì. Hay em vẫn còn đang giận anh không có bảo vệ tốt cho em?"

"Đương nhiên không phải." Ôn Ngọc vội vàng lắc đầu, bị Tần Phong nói như vậy, trong lòng dâng lên một cỗ ý chí chiến đấu.

Hai mắt cô bốc lửa, nói: "Thi Thi nói rất đúng, chấp nhận nó. Dù sao chuyện đều đã như vậy, cũng không có thể lại trốn chạy. Em nhất định sẽ không bỏ qua cho Hồng Tinh Huy!"

"Di động của em đã khôi phục bình thường." Tần Phong thấy cô nhìn di động chính mình, nói.

Ôn Ngọc gật gật đầu, cầm ra điện thoại, đang muốn gửi tin nhắn đến cho mấy người bạn của cô, liền nhìn đến những người bạn kia của cô không biết khi nào thì thành lập một cái nhóm tên là "Quân nhi cố lên".

Cô mở vào vừa thấy, hốc mắt bỗng dựng liền đỏ. Chỉ thấy trong cái nhóm này, có những người bạn từ các ngành các nghề khác nhau.

Bọn họ có rất nhiều người đều là không biết lẫn nhau, nhưng lúc này, một người lại thêm một người vào.

Một nhóm chỉ có thể thêm vào 100 người, lúc này cái nhóm này đã

đầy một trăm người.

Ôn Ngọc nhìn đến, bọn họ đang nói những nhóm như vậy còn có mấy chục cái.

Mấy chục cái a. Ôn Ngọc nước mắt liền rơi xuống, trong lòng cảm động tột đỉnh.

Những người này, đều là bạn của cô!

Thứ 7 máu chảy về tim nè

**Hình như bạn wat chỉ hoạt động ban ngày hay sao ấy. Sáng
đăng đc. Trưa chập chờn tối khỏi vô lun. Khổ nỗi buổi tối bạn
mới rảnh**

Chương 702: Cô có rất nhiều rất nhiều bạn bè

"Tôi đến đây." Ôn Ngọc hàm chứa nước mắt, gửi đi một tin nhắn.

Vốn cả đám người đang nói chuyện phiếm, đột nhiên lặng im hai giây. Có người gửi tin nhắn đến đầu tiên.

"Cô nói, chúng ta làm."

Những người khác đồng loạt đi theo, đội hình bảo trì nhất trí, toàn bộ đều là những lời này: Cô nói, chúng ta làm.

Cô nói, chúng tôi làm.

Từng tin nhắn, nhất nhất đều nhịp, toàn bộ đều là những lời này. Không có bất kỳ ai hỏi cô là chuyện gì xảy ra, cũng không có bất kỳ ai nhắc tới chuyện ảnh chụp kia. Nhưng tất cả mọi người biết bọn họ là vì chuyện này.

Một trăm người đang online, Ôn Ngọc nhìn đến toàn bộ họ đều là những lời này, cảm động nước mắt chặc chặc rơi.

Cô có cái gì phải sợ, cô có nhiều bạn bè giúp đỡ cô như vậy. Cô có bạn bè bè quan tâm có người yêu cô. Liên tính toàn bộ thế giới cũng hiểu lầm cô, ít nhất còn có bọn họ, còn có Tần Phong.

Ôn Ngọc nhìn thoáng qua nơi xa, vừa lúc đụng vào trong ánh mắt lo lắng của Tần Phong.

Anh không có nhát gan giống như cô. Lúc này nhìn lên bị cô bắt quả tang, dứt khoát đã đi tới.

Ôn Ngọc không có tránh đi anh, ở trước mặt anh, hít sâu một hơi, bắt đầu đánh chữ.

"Tôi cần mọi người hỗ trợ, mặc kệ là cái gì."

Đánh xong, ấn gửi đi.

Cả nhóm lại xuất hiện một trận lặng im, sau đó mọi người bắt đầu trả lời.

"Thu được!"

"Thu được!"

"Thu được!"

...

Mỗi người đều là cùng một nội dung, nhưng mỗi người đều đã trả lời rồi. Bọn họ muốn dùng loại hành động này, đây để cho Ôn Ngọc biết, bọn họ đều đã ở đây.

Bọn họ đang dùng thái độ chân thành nhất làm chuyện này. Bọn họ sẽ luôn đứng ở bên người cô.

Tất cả mọi người biết, Ôn Ngọc nhát gan. Bọn họ sợ dọa đến cô, bọn họ ăn ý không có nói nhiều một lời, cũng không có giống trước đây vui đùa như vậy.

Bọn họ phát hiện sau khi nói những lời này, cả nhóm liền an tĩnh lại.

Ôn Ngọc khóc cất đi điện thoại, khủng hoảng trong lòng bị ảm áp thay thế được. Liền ngay cả Tần Phong đều có chút kinh ngạc.

Anh vẫn biết Ôn Ngọc có mối quan hệ rất rộng, quen biết không ít bạn bè. Anh biết người bạn tốt nhất của Ôn Ngọc là Tô Thi Thi, nhưng thật không biết, cô bình thường kết giao những người bạn này vậy mà cũng nói nghĩa khí như thế.

Anh không biết, đây là vòng luẩn quẩn của Ôn Ngọc. Trong vòng tròn này, đều là người có một chút tính tình hợp nhau. Bọn họ Bát Quái, bọn họ trao đổi tin tức qua lại, bọn họ có lẽ hẳn không trợ giúp lẫn nhau, nhưng mà bọn họ sẽ giúp Ôn Ngọc.

"Tần Phong, em cần phải liên lạc với Hồng Tinh Huy sao? Hắn có phải đề xuất muốn gặp em hay không?" Ôn Ngọc lúc này đầu óc đặc biệt rõ ràng, yên tĩnh đem mọi chuyện sắp xếp lại một lần, liền suy nghĩ cẩn thận rồi.

Tần Phong không có kiêng dè, gật gật đầu: "Anh trước đã liên hệ qua với hắn, hỏi hắn muốn như thế nào mới có thể huỷ bỏ. Yêu cầu của hắn là gặp được em."

Anh dừng một chút, bá đạo ôm lấy cô nói: "Anh không đồng ý để em đi gặp hắn. Quân nhi, em cũng sớm làm đánh tan ý nghĩ này cho anh."

Ôn Ngọc đối với cái ôm của anh, vẫn lại là sẽ nghĩ tới những cái ảnh chụp kia, nhưng là đã không có giống lúc trước mâu thuẫn như vậy.

Cô cắn môi, nghĩ nghĩ, lắc đầu: "Em sẽ không đi gặp hắn. Cái tên biến thái kia, liền tính em đi gặp hắn, cũng sẽ chỉ làm hắn càng thêm có chuyện để uy hiếp chúng ta."

Tần Phong nhất thời nhẹ nhàng thờ ra, đều phải đối với cô nhìn bằng cặp mắt khác xưa rồi.

Cô gái ngọc này của anh hôm nay vậy mà thông minh như thế.

Nhưng anh vẫn lại là lo lắng nói: "Em đừng nghĩ muốn vụng trộm đi gặp hẳn."

Ôn Ngọc lắc đầu: "Em sẽ không đi gặp hẳn đâu."

Cô hẳn không cho Hồng Tinh Huy bất luận cái lý do gì thương tổn cô nữa. Nếu lúc trước Hồng Tinh Huy quán lấy cô thời điểm, cô có thể sớm một chút nói cho Tần Phong, có lẽ về sau liền sẽ không xảy ra nhiều chuyện rắc rối như vậy.

Đáng tiếc trên cái này thế giới không có chỗ cho hối hận. Cô hiện tại có thể làm, chính là không để hối hận lần nữa!

Lúc này, Hà Hạo Lâm bỗng nhiên gõ cửa đi đến, trên tay ôm một cái máy tính, vẻ mặt có chút kích động.

Có thể để cho thư ký Hà kích động như vậy, vậy chắc chắn là chuyện rất ghê gớm.

Tần Phong gật gật đầu, không có ý tứ trách tội, ý bảo anh ta nói.

"Tần tổng, có mấy nhân vật nổi tiếng ở trên trang cá nhân của mình lên tiếng ủng hộ Ôn tiểu thư." Hà Hạo Lâm đem máy tính đặt tới trên bàn làm việc cho Tần Phong bọn họ xem.

Tần Phong ghé sát vào vừa thấy, lông mày nhíu lại.

Những nhân vật công chúng này ít nhất cũng có hai triệu fan, thậm chí có người trăm triệu fan. Trước bọn họ cũng không phải không dùng qua biện pháp như vậy, nhưng rất nhanh đã bị thủy quân chìm ngập rồi. Hồng Tinh Huy bây giờ làm đủ chuẩn bị.

Nhưng không nghĩ tới, lúc này này mấy trang cá nhân của những nhân vật công chúng này đang viết bài chia sẻ công khai. Mà còn những bài viết này rõ ràng cho thấy đang nói chuyện giúp Ôn Ngọc.

Bọn họ không có đề cập thời điểm chụp ảnh, mà là mỗi người đều chỉ nói quan điểm và sự hiểu biết của bản thân đối với Ôn Ngọc.

Một blogger tình yêu nói: "Ôn tiểu thư ở trong ấn tượng của tôi, giống như là một con thỏ con nhát gan. Mỗi lần nhìn thấy người ta, mặc kệ quen biết hay vẫn lại là xa lạ khi đó, đều đã giống con thỏ một dạng trừng mắt ánh mắt đơn thuần nhìn bạn. Tôi khi đó luôn nghĩ, cô gái này rốt cuộc có bao nhiêu lợi hại mới có thể giả vờ đơn thuần vô tội như vậy. Nhưng vài lần tiếp xúc với nhau, tôi kinh ngạc phát hiện, trên cái này thế giới vậy mà thật là có người đơn thuần như thế. Cô ấy không ngu ngốc, ngược lại, cô ấy cực kỳ thông minh. Bạn từ trong tay cô ấy cho tới bây giờ đều đã đòi không được chút đỉnh ưu đãi, nhưng cô ấy chính là có thể cho bạn không hiểu sao lại nghĩ muốn phải bảo vệ cô ấy. Tôi nghĩ, chính là vì cô ấy luôn sống thuần khiết như thế, cho nên cô ấy mới có thể cảm thấy được toàn bộ thế giới đều đã mang theo thiện ý..."

Một vị blogger khác chuyên về thời trang hàng hiệu có được mấy trăm vạn fan gần như là cùng lúc viết bài cảm nhận.

"Cùng Ôn tiểu thư là ở một lần trong cuộc thi thiết kế quen biết. Khi đó cô ấy ngồi ở bên cạnh tôi, cực kỳ thật sự nhìn cuộc thi triển lãm thiết kế. Mỗi một lần nhìn đến người khác nói đến tác phẩm chính mình khi đó, cô ấy so với bản thân người thiết kế ra còn kích động

hơn. Tất cả mọi người biết, những tác giả nói quá trình sáng tác thiết kế của mình thời điểm, sẽ luôn vô cùng kích động. Ngồi ở bên cạnh tôi, cái cô kỳ lạ này, bất luận người ta nói cái gì, đều có thể khóc. Từ đầu tới cuối, đến cả người ta nói chính mình là vì bạn gái thiết kế ra, bọn tôi có thể khóc. Tôi cố ý hỏi qua cô ấy, cô ấy đang khóc cái gì."

"Kết quả cô ấy rất kỳ quái nhìn tôi, nói người kia vì bạn gái thiết kế căn nhà đẹp như vậy, chẳng lẽ không nên cảm động sao? Ánh mắt của cô ấy, để cho tôi cảm giác chính mình là động vật máu lạnh."

"Lần đó đến phần cuối cùng của cuộc thi, người chủ trì gọi hồi lâu tác giả cũng chưa lên bục giảng giải tác phẩm. Tôi nhìn thấy ngồi ở bên cạnh tôi Ôn tiểu thư vụng trộm đem số thi đấu của chính mình dự thi dấu đi. Cô ấy chính là người lên phát biểu sau kia. Cô ấy thấy tôi phát hiện, cực kỳ khẩn trương nói cho tôi biết, để cho tôi đừng lên tiếng, tác phẩm của cô ấy rất tốt nhất định sẽ được quán quân. Như vậy vừa rồi cái người muốn hoàn thành nguyện vọng của cha mình liền muốn thất bại rồi. Cô ấy không thể để cho người chết chết không nhắm mắt."

"Tôi lúc ấy muốn cười, nghĩ thầm cô gái này chẳng những đầu óc có vấn đề, lại còn tự tin mù quáng. Mà khi tác phẩm của cô ấy bày ra tới thời điểm, hiện trường tất cả mọi người nói không ra lời. Mọi người đi thăm dò một phen, là có thể tra được, bảy năm trước trong cuộc thi thiết kế khoa học kỹ thuật Tech Cup năm đó có tác giả vứt bỏ tác phẩm. Tôi hân hạnh quen biết được giám khảo cuộc thi lần đó, bọn họ nói nếu tác giả xuất hiện, liền tính không lên giảng giải gì về tác phẩm, cũng có thể lấy quán quân."

Vài vị Blogger đều đã cùng một thời gian gửi công văn đi. Không có nói rõ, nhưng người có tâm vừa thấy liền biết, bọn họ là cùng làm một lúc. Mà còn mỗi một người viết số lượng từ cũng không ít, hiển nhiên là trước liền chuẩn bị tốt.

Ôn Ngọc xem xong đôi má nóng lên, đối với Tần Phong cùng Hà Hạo Lâm nhỏ giọng nói: "Bọn họ là bạn của em."

Tần Phong ánh mắt trầm trầm, vừa muốn nói chuyện, Hà Hạo Lâm kinh hô một tiếng.

"Còn không có kết thúc, bên này lại có động tĩnh rồi."

Tết là gì để tui thêm phiền thế này, tốn kém, muốn về nhà còn khó hơn ngày thường, ngày nào cũng tối mới về, cuối tuần lại dọn nhà. Cái số tôi >"<

**Nghe bảo làm hết 30 mới nghỉ, mồng 4 đi làm là méo có vui rồi
T.T**

Chương 703: Cùng công kích

"Tần tổng người mau đến xem, minh tinh cũng gia nhập." Hà Hạo Lâm một bên xem tin tức trên di động do mấy blogger có quan hệ với Ôn Ngọc viết, một bên kích động nói, "Không riêng gì Microblogging, tất cả những nơi lúc trước bọn họ viết bài đăng nói xấu, đều có người đi viết bài đứng về Ôn tiểu thư rồi."

Tần Phong lấy qua vừa thấy, phát hiện không chỉ có mấy minh tinh đang nổi tiếng, lại vẫn có rất nhiều người nổi danh không biết tên đang giúp Ôn Ngọc nói chuyện. Càng có người tuôn ra những ảnh chụp kia lên diễn đàn liền sẽ càng nhiều người đứng ra nói tốt về Ôn Ngọc.

Bây giờ mục đích của bọn họ càng thêm trực tiếp. Trực tiếp nói Ôn Ngọc là một người như thế nào, mà một người chỉ cần người khác đối với cô nói chuyện lớn tiếng một tiếng đều đã sợ hãi là tuyệt đối không có khả năng đi chụp những bức ảnh đáng xấu hổ như vậy.

Mọi người xây dựng nên chỉ có một mục đích - - Ôn Ngọc là bị hãm hại!

Bọn họ chính là muốn xây dựng một cái hiệu quả như vậy, bọn họ muốn cho Ôn Ngọc đứng ở điểm cao đạo đức. Muốn cho cô nắm giữ quyền chủ động.

Có người đẩy cô, nghĩ muốn kéo cô xuống nước. Như thế bọn họ liền từ từ, từng bước một, đẩy cô đi lên! Bọn họ càng muốn kéo cô chìm vào vũng bùn đen, bọn họ liền phải giúp cô lên bờ!

Ôn Ngọc ngơ ngác lướt xem tin tức, nước mắt nhìn đến một tin tức khi đó liền không kiềm chế được nữa.

Cô cũng không phải người ngu, dụng ý của những người bạn đó cô đoán được. Chỉ là không nghĩ tới, lại có nhiều người như vậy nguyện ý trợ giúp chính mình.

Mà vị minh tinh có một ngàn vạn fan kia, cô kỳ thật cũng không biết. Hiển nhiên, là mấy người bạn của cô đi cầu người ta.

"Đồ ngốc, em lại khóc anh liền không cho em xem nữa." Tần Phong nhìn thấy lòng càng đau thêm, ôn nhu thay cô lau nước mắt.

Ôn Ngọc hít hít cái mũi, sợ anh thật sự không cho chính mình xem nữa, khăn trương đem nước mắt lau đi, cô gắng kìm nén, vẫn cứ không dám để cho nước mắt rơi xuống.

Xem đi, cô ấy chính là như thế này một cái dễ dàng tin thật là ngu ngốc.

Tần Phong bắt đắc dĩ ôm lấy cô, cầm lấy máy tính dẫn cô đến trên ghế sofa ngồi xuống, an ủi: "Người của anh đang kiệt lực xóa bài viết. Lại thêm hướng phát triển dư luận hiện tại, rất nhanh sẽ đi qua."

Ôn Ngọc gật gật đầu, không nói gì.

Trong văn phòng phó tổng tập đoàn Hồng thị Hồng Tinh Huy nhìn đến cái cục diện này, tức giận đến trực tiếp đem máy tính đều đã cho quăng ngã.

"Những người đó là chuyện gì xảy ra? Nhiều người nổi tiếng vậy mà đều đã ra mặt? Liền tính Tần Phong cùng Bùi Dịch mặt mũi lớn, cũng không có khả năng để cho mọi người cả nước tới giúp bọn họ đi? Đi

tra rõ ràng, tới cùng là chuyện gì xảy ra!"

Hồng Tinh Huy tức giận đến muốn chết, nếu còn như vậy, hẳn liền muốn đem chuyện này đụng đến quốc tế rồi.

"Tần Phong, tôi cũng không tin các người có thể khống chế được toàn bộ thế giới!" Hồng Tinh Huy tức giận đến nghiến răng nghiến lợi.

Hồng Kỳ Ngôn rất nhanh liền mang theo tin tức mới nhất trở về, nơm nớp lo sợ, mồ hôi lạnh đều đã xuất hiện: "Nhị thiếu, tôi tra qua, bọn họ đều là bạn của Ôn tiểu thư, hoặc là bạn của bạn Ôn tiểu thư."

"Bạn?" Hồng Tinh Huy trừng mắt, "Cậu đùa tôi à, Ôn Ngọc làm sao có thể có nhiều bạn như vậy!"

Hiện tại tất cả bài viết của bọn họ trên diễn đàn chỉ cần vừa xuất hiện bài nói xấu, liền có người lập tức đến chỉ trích, hơn nữa còn có nhóm người tự phát yêu cầu diễn đàn xóa bài đăng đó. Lại vẫn có một chút người biết về kỹ thuật vi tín, chỉ cần người của bọn họ xuất hiện đăng hình ảnh, liền lập tức bị đá!

Đây là động thái chứng tỏ cả nước trên dưới đều đã đang phản kháng, vậy mà nói cho hắn là bạn của Ôn Ngọc đang hỗ trợ?

Hồng Kỳ Ngôn xoa mồ hôi lạnh, thật cẩn thận nói: "Những người bạn này lại vẫn có bạn của mình, bạn của bạn nhiều như vậy, mà còn bọn họ mỗi người đều đã cực kỳ có lực ảnh hưởng..."

"Tôi mặc kệ cái lực ảnh hưởng gì, chuyện này không để yên! Cậu lập tức đi tổ chức thủy quân!" Hồng Tinh Huy lãnh khốc nói.

Chuyện đã phát triển trở thành cái dạng này, hắn vẫn không thể đem Ôn Ngọc cho bức xuất hiện, vậy hẳn liền sống uổng phí rồi!

Sự kiện rất nhanh thẳng cấp. Một trận đại sóng thủy quân không ngừng hướng trên người Ôn Ngọc hất nước bắn, ngôn ngữ kịch liệt, chứng cứ chuẩn xác. Nhất là trước đó người động đến Ôn Ngọc bị tổn thất nặng Lý Hình Nhi cũng đột nhiên nhảy ra tố cáo, trắng trợn lên án Ôn Ngọc cầm thú!

"Người phụ nữ kia, thực không biết sống chết!" Tần Phong nhìn đến bài viết của Lý Hình Nhi khi đó, sắc mặt đen đến đáng sợ.

Anh nhìn thoáng qua người phụ nữ đang ngồi ở trên ghế sofa gần người kia, hướng Hà Hạo Lâm nhìn thoáng qua, hai người cùng nhau đi ra văn phòng.

"Tần tổng." Hà Hạo Lâm biết anh muốn nói gì.

Tần Phong đã không có dáng vẻ như ở trước mặt Ôn Ngọc ôn nhu thân sĩ nữa, lúc này hắn giống như là Diêm Vương tới từ địa ngục một dạng đáng sợ.

"Để cho cô ta ngậm miệng, tôi không hy vọng lại nhìn đến cô ta!" Tần Phong lãnh khốc nói.

Hà Hạo Lâm toàn thân chấn động, cung kính gật gật đầu

Anh ta đã có bao nhiêu lâu không thấy được qua một mặt này của Tần Phong rồi? Tần Phong cho tới bây giờ liền là một người khủng bố, thậm chí lúc ngoan độc so với Bùi Dịch vẫn còn khủng bố.

Nếu nói những vị công tử này cực kỳ giống hai anh em ruột, phỏng chừng liền là Tần Phong cùng Hồng Tinh Huy rồi. Chẳng qua Tần Phong trên mặt vẫn đều luôn cười hì hì, không giống Hồng Tinh Huy như vậy hỉ nộ vô thường.

Hà Hạo Lâm nhận lệnh, khẩn trương đi phân phó chuyện này.

Bọn họ động tác rất nhanh, Lý Hình Nhi rất nhanh đem bài viết xóa bỏ, hơn nữa viết bài giải thích thanh minh, sau đó liền biến mất.

Những người khác không biết, cô ta ở trong nước biết mất. Không ai biết cô ta đi nơi nào. Chỉ có cô ta tự mình biết, cô ta đời này sợ là đều đã không có biện pháp về nước rồi.

Sự kiện ảnh nude không ngừng thăng cấp, internet bạo lực ở phía sau bày ra vô cùng nhuần nhuyễn.

Ôn Ngọc vẫn lui ở trên ghế sofa, thân thể bởi vì khẩn trương cùng sợ hãi mà run nhè nhẹ.

Tần Phong liền vẫn ngồi ở bên cạnh cùng cô.

"Tần Phong, anh đi làm việc đi. Em... Em có thể!" Ôn Ngọc cắn môi, kiên định nói.

Cô muốn khống chế đáy lòng chính mình sợ hãi, cô phải kiên cường sống qua lần này. Cô không thể mỗi lần gặp được chuyện gì đều nghĩ trốn tránh! Cô không thể lại để cho bên người bên cạnh đi theo lo lắng!

Ôn Ngọc ở trong lòng không ngừng nói cho chính mình, không thể yếu đuối. Cô tất phải làm chút gì.

Ngay khi cô mở ra Microblogging của chính mình muốn nói gì thời điểm, Tần Phong bỗng nhiên cầm tay cô.

"Đồ ngốc, bây giờ còn không phải lúc." Tần Phong ôn nhu nói, "Bạn

của em trước liên hệ với anh, bọn họ có kế hoạch. Em trước chờ một chút, đợi thời gian không sai biệt lắm cần chính em ra mặt."

Ôn Ngọc sừng sốt một phen, rồi sau đó ngoan ngoãn gật đầu, bắt đầu một lần nữa lướt xem tin tức.

Lướt rồi lại lướt, nước mắt không ngừng mà rơi xuống.

Trên mạng chuyện đã triệt để khống chế không nổi.

Không biết là người nào tung ra hình ảnh trong CCTV của năm trước buổi tối ấy ở trong khách sạn. Trong clip rất rõ ràng, Ôn Ngọc là bị Hồng Tinh Huy kéo vào khách sạn, sau đó chụp được hình ảnh có rất nhiều người cầm dụng cụ chữa bệnh tiến vào khách sạn.

Cũng không biết là ai, vậy mà buộc vị bác sĩ lúc trước làm phẫu thuật thụ tinh nhân tạo cho Ôn Ngọc người kia, để cho ông ta giáp mặt hướng người xem nói rõ chuyện xảy ra toàn bộ đêm đó.

"Những đồ ngốc này." Ôn Ngọc khóc đến không kịp thở.

Các cô biết được gây tội kia là ai sao? Hồng Tinh Huy cái tên biến thái kia nhìn đến những thứ này, làm sao có thể buông tha bọn họ!

Nhưng những người đang giúp Ôn Ngọc này giống như là mất đi lý trí một dạng. Có người nói xấu Ôn Ngọc, bọn họ liền cùng công kích lại. Có thủy quân nói chứng cứ không xác thực, lập tức sẽ có người đem người kia thịt người.

Thủy quân dám nói xấu Ôn Ngọc, bọn họ liền dám để cho người kia cảm động lây!

Bạn của Ôn Ngọc vốn là làm trong nhiều ngành nghề, cái dạng

chứng cứ gì tìm không thấy?

Liền ngay cả Tần Phong nhìn đến những thứ này cũng chấn kinh rồi. Anh thật sự mới biết được, cô gái nhỏ của anh không nói gì, thậm chí có lực ảnh hưởng như vậy.

"May mắn bà điên Tô Thi Thi kia không có ở đây, bằng không thật sự muốn động đất rồi." Tần Phong may mắn không thôi.

Mà anh không biết, máy bay của Tô Thi Thi qua mấy giờ liền hạ cánh rồi.

Lúc vợ chồng Bùi thị trở về trước, chuyện này vẫn như cũ đang liên tục lên men. Đến buổi tối bảy giờ, chuyện này triệt để thăng cấp rồi.

A.... tui sắp điên . Ai cho tui lương thiện >"<

Chương 704: Gậy ông đập lưng ông

Hoàng hôn trầm trầm. Bạo nộ rồi cả ngày Hồng Tinh Huy không để cho Hồng Kỳ Ngôn đi theo, chính mình một người mặt trầm xuống hướng tới bãi đỗ xe dưới đất đi đến.

Hồng Kỳ Ngôn nơm nớp lo sợ đi theo ở phía sau: "Nhị thiếu, người vẫn lại là để cho tôi cùng theo một lúc đi. Chuyện bây giờ nháo thành cái dạng này, trời biết Tần Phong chó điên kia sẽ làm ra chuyện gì."

Hắn nói chưa dứt lời, hắn vừa nói Hồng Tinh Huy tâm tình liền càng thêm xấu tệ.

Theo như trong kế hoạch của hắn, lúc này Tần Phong cùng Ôn Ngọc đã thỏa hiệp tới gặp hắn. Nhưng đâu nào nghĩ đến, sẽ đột nhiên nháy ra nhiều người như vậy trợ giúp Ôn Ngọc!

"Cút!" Hồng Tinh Huy lạnh giọng quát, nhanh hướng tới xe đi đến.

Hồng Kỳ Ngôn im lặng, không rên một tiếng đi theo.

Trong lúc mấu chốt này, mặc kệ là bị đánh hay vẫn lại là bị mắng, hắn nhất định phải đi theo Hồng Tinh Huy. Nếu lỡ xảy ra chút chuyện gì, hắn nhất định phải chết!

Cạch một tiếng, Hồng Tinh Huy ấn mở khóa xe.

Hắn đang muốn mở cửa, chợt nghe sau lưng một tiếng động vang lên trầm đục. Trong lòng hắn căng thẳng, rất nhanh quay đầu lại xem,

nhưng lại vẫn chưa kịp thấy rõ ràng, chỉ cảm thấy cổ đau xót, cả người liền mất đi ý thức.

"Xong rồi, không biết có phải dùng lực quá lớn đi?" Một người mặc quần áo bảo an nhìn đến Hồng Tinh Huy nằm trên mặt đất, khẩn trương đến tay đều đã đang run run.

"Nhanh lên, chẳng thế thì bị phát hiện liền xong đời rồi. Lão Hà nói trong phòng giám sát chống đỡ không được lâu lắm, khẩn trương đem nhóm người bọn hắn bắt đi." Một vị vệ sĩ khác nói.

"Hồng nhị thiếu cậu cũng đừng trách tôi. Ôn tiểu thư đã giúp nhà của chúng tôi, nếu là tôi không làm như vậy, vợ của tôi đòi ly hôn với tôi." Cái vị bảo an đánh ngất xỉu Hồng Tinh Huy yên lặng thở dài, động tác lại nhất định đều nghiêm túc, khiêng lên Hồng Tinh Huy liền hướng tới tầng hầm ngầm chạy tới.

Bọn họ cùng mấy phóng viên đã hẹn trước, đem Hồng Tinh Huy đánh ngất xỉu khiêng đi nơi nào là được.

Mười mấy phút đồng hồ sau, trên mạng tuôn ra tin tức động trời thứ nhất. Tin tức tiêu đề chỉ có một câu - - gậy ông đập lưng ông.

Cái lời nói khác cái gì đều không có, chỉ có một loạt ảnh chụp - - ảnh chụp Hồng Tinh Huy trần như nhộng!

Nếu có người biết chuyện vừa thấy, sẽ phát hiện, hắn bị chụp những thứ ảnh chụp này đều là hai mắt nhắm lại, tư thế cùng Ôn Ngọc giống nhau như đúc!

Tất cả giới tin tức đều đã nổ mạnh rồi.

Tuy hiện tại không có bất luận cái chứng cứ gì chứng thực chuyện

Ôn Ngọc kia chính là do Hồng Tinh Huy làm, nhưng hiện tại những thứ ảnh chụp này vừa tung ra tới, tuyên bố chính là nói là Hồng Tinh Huy làm.

Ôn Ngọc biết cái tin này thời điểm, Tần Phong đang ở chỗ cô ăn cơm. Ôn tiểu thư vốn một chút khẩu vị đều không có, nhưng vừa thấy đến những thứ ảnh chụp này, bỗng nhiên khí liền thuận rồi.

Sau đó - -

Tần tiên sinh mặt đen.

"Ôn Ngọc, em lại nhìn thử xem?" Tần Phong đen mặt trừng mắt với Ôn Ngọc.

Ôn Ngọc vừa ăn một miếng, một bên nhìn chăm chăm máy tính, cũng không ngẩng đầu lên nói: "Yên tâm đi, hần không đau mắt hột! Em muốn nhìn hần ăn với cơm!"

Tần tiên sinh không biết, Ôn tiểu thư loại bạn gì đều có, trong đó có cả một đồng lớn hủ nữ. Tuy nhiên nếu người thật đặt ở trước mặt cô sẽ không dám nhìn, nhưng xem ảnh chụp ngăn cách màn hình gì gì đó, căn bản là không thành vấn đề.

Tần Phong lại ngửa tay đến chỗ.

Đây chính là người phụ nữ của anh, bây giờ lại đang nhìn thân thể người đàn ông khác!

Nhưng nhìn đến Ôn Ngọc kia bộ dáng hung tợn hận không thể đem Hồng Tinh Huy giáp mặt điều cản đứt, anh lại yên lặng thờ dài.

"Có khẩu vị, cũng tốt hơn so với bị đói chết." Tần tổng an ủi chính

mình.

Hồng Tinh Huy là ở phòng chứa đồ ở tầng hầm bị người tìm đến.

Không biết là ai nói cho Hồng Hưng Nhiên, nói em trai anh ta đang ở nhà kho tầng hầm. Hồng Hưng Nhiên dẫn người đuổi tới thời điểm, Hồng Tinh Huy từ từ tỉnh lại.

Hồng Tinh Huy vừa tỉnh dậy liền nhìn đến một vòng người vây quanh chính mình, có vệ sĩ, cũng có người phòng thư ký của chính mình. Hắn cúi đầu vừa thấy, phát hiện chính mình vậy mà toàn thân trần trụi!

"Con bà nó, ai làm! Các người còn chưa cút!" Trong kho chứa đồ bộc phát ra tiếng gầm lên giận dữ.

Gần như là cùng thời khắc đó, Hồng Hưng Nhiên nhận được tin tức ảnh chụp của Hồng Tinh Huy lan truyền trên mạng.

"Chính em tự nhìn xem." Hồng Hưng Nhiên người tính khí tốt như vậy, lúc này mặt đều đã trầm tiếp xuống, ném di động liền đi.

Hồng Tinh Huy từ trên mặt đất nhật lên quần áo loạn xạ che đậy chính mình, cầm lấy điện thoại vừa thấy, mặt lập tức liền xanh đến độ muốn tuông khói xanh, gầm thét nói: "Tần Phong, tôi muốn giết anh!"

Bên kia, Hồng Kỳ Ngôn ngồi dưới đất đầu óc choáng váng đột nhiên giật mình tỉnh lại. Hắn rất nhanh xem xét một phen chính mình, âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

"Không tồi, quần áo còn trên người."

Nhưng hắn suy nghĩ đến tình hình Hồng Tinh Huy, mồ hôi lạnh trên trán vẫn lại là nhịn không được chảy xuống.

Nhưng chuyện này chỉ là mới vừa mới bắt đầu mà thôi!

Điện thoại của Hồng Kỳ Ngôn bắt đầu không ngừng vang lên. Hắn nhận một cái sắc mặt còn kém một chút, đến sau cùng, mặt tái mét.

"Nhị thiếu..." Hồng Kỳ Ngôn người này nhìn quen sóng gió, lúc này nói chuyện vậy mà mang theo run run.

"Nói!" Hồng Tinh Huy sắc mặt rùng mình, vừa mặc quần áo một bên trừng mắt nhìn hắn.

Lúc này trong kho chứa đồ đã chỉ còn lại có hai người bọn họ, Hồng Kỳ Ngôn nuốt nuốt nước miếng, gian nan nói: "Vừa rồi thư ký bộ trưởng Vương gọi điện thoại đến nói, nói... Nói bộ trưởng Vương sinh bệnh nằm viện, lát nữa không thể... Không thể cùng người ăn cơm rồi."

"Cái gì?" Hồng Tinh Huy sắc mặt mạnh trầm xuống, "Cái Lão Thất Phu kia bệnh cũng thật là đúng thời điểm!"

Vị bộ trưởng Vương kia là chương quản truyền thông, cùng Hồng gia giao tình không tệ. Hồng Tinh Huy vốn hện hắn nghĩ muốn có người chống lưng cổ vũ. Người nọ vậy mà bị bệnh?

Hắn tin được sao?

"Nhị thiếu, không riêng gì bộ trưởng Vương. Còn có người khác... Phàm là cùng chúng ta giao hảo, đều đã đột nhiên để cho thư ký gọi điện thoại đến nói là... Nói là có việc, không thể gặp mặt." Hồng Kỳ Ngôn xoa mồ hôi lạnh nói, trong lòng sợ hãi muốn chết.

Đây là muốn nháo càng thêm lớn mà!

"Trước không hẹn qua đều đã nói như vậy?" Hồng Tinh Huy nổi giận qua đi, vậy mà thần kỳ lãnh yên bình tĩnh trở lại.

Hồng Kỳ Ngôn vội vàng gật đầu: "Có chút người chỉ là cùng Hồng gia giao hảo, cùng người cũng không có giao tình quá sâu. Nhưng vừa rồi cũng đột nhiên gọi điện thoại đến phân rõ quan hệ. Nhị thiếu, người nói xem có phải là Tần Phong nơi đó..."

"Hừ!" Hồng Tinh Huy hừ lạnh một tiếng, đầu nào vẫn không rõ!

Tình cảnh hiện tại của hắn, không phải là cùng Hồ gia năm đó một dạng sao? Năm đó Bùi Dịch trực tiếp rung ra rất nhiều chuyện xấu của những người đó ra uy hiếp, làm cho những người đó cùng Hồ gia phân rõ ranh giới.

Hiện tại tốt rồi, sắp xếp để Hồng Tinh Huy hắn cũng lâm vào tình cảnh như vậy!

"Chờ xem!" Hồng Tinh Huy mặt trầm xuống, một bên đi ra ngoài một bên cười lạnh, "Nếu bọn họ thích xem ảnh nude, vậy thì nhân cơ hội làm cho bọn họ xem nhiều chút."

"Trợ lý Hồng, đem những ảnh trên quý đó của tôi đều đã tung hết đi. Bọn họ muốn ồn ào, tôi liền cùng bọn họ nháo đủ!"

"Cái gì?" Hồng Kỳ Ngôn u mê.

Dù hắn vẫn đi theo Hồng Tinh Huy, biết hắn là kẻ điên biến thái kẻ điên. Nhưng bây giờ cũng thật sự là dọa đến chỗ.

Ảnh chụp trân quý? Nếu là tung ra đi, vậy còn gì nữa?

Hồng Tinh Huy qua đêm với phụ nữ không có hơn một ngàn cũng có vài trăm, cái dạng người gì đều có. Không thiếu danh nhân, càng không ít vợ của danh nhân.

Cái này nếu là tuôn ra, vậy vẫn còn không muốn ngắt trời rồi!

"Không được, mình phải khẩn trương nói cho đại thiếu gia." Hồng Kỳ Ngôn một bên đáp lời, một bên trong lòng đã có chủ ý.

Chuyện lớn như vậy, hẳn còn không cùng Hồng Hưng Nhiên nói, đến lúc đó thật sự muốn chết không có chỗ chôn rồi.

Hồng Tinh Huy mới mặc kệ nhiều như vậy. Hắn chỉ muốn nghĩ tới tràng diện tiếp tục lại trong tay, liền dị thường hưng phấn.

Không sai, hẳn chính là biến thái! Chuyện càng biến thái, hẳn liền càng thích!

Chương 705: Báo thù đến đây

Rạng sáng năm giờ, một máy bay tư nhân từ Âu châu đáp xuống sân bay quốc tế Bắc Kinh.

Tô Thi Thi không có nghỉ ngơi, cùng Bùi Dịch hai người vội vàng vàng xuống máy bay liền đi.

Cô một bên khởi động máy một bên kéo tay Bùi Dịch đi ra bên ngoài.

"Cũng không biết Ngọc khóc thành bộ dáng gì nữa rồi." Tô Thi Thi nghĩ tới Ôn Ngọc kia tính tình nhát gan liền đau lòng, cũng có chút tự trách.

"Chúng ta thực không nên lúc này đi du lịch, nên đem Hồng Tinh Huy thu thập xong mới đi."

"Chúng ta không đi, Hồng Tinh Huy sẽ không buông lỏng cảnh giác. Được rồi, em không cần tự trách, toàn bộ chuyện này vẫn còn đang ở trong kế hoạch." Bùi Dịch vỗ vỗ tay cô, an ủi.

Tô Thi Thi ủy khuất trợn mắt nhìn anh: "Đều đã đem ảnh nóng tung ra như vậy, còn nói vẫn trong kế hoạch?"

Bùi Dịch yên lặng ngậm miệng.

Được rồi, chuyện ảnh chụp quả thật ra ngoài bọn họ dự kiến.

"Ngọc là người trưởng thành rồi. Tính cách đả đếu của cô ấy là nên hảo hảo trị dứt điểm một lần, bằng không lần sau gặp phải..." Bùi

Dịch nói đến một nửa ngậm miệng lại.

Anh vốn muốn nói Ôn Ngọc vừa gặp phải chuyện liền trốn đi, đến lúc đó tổn thương còn không phải Tần Phong. Nhưng nói đến bên miệng, nhớ tới vợ yêu nhà mình tính tình bao che người nhà, sáng suốt lựa chọn trầm mặc.

Tô Thi Thi vốn nghĩ muốn cùng anh cãi cọ vài câu, bỗng nhiên kêu lên kinh ngạc.

"Sao lại thế này?" Tô Thi Thi trừng di động, không thể tin được hai mắt của mình.

Ánh mắt cô ngây ngốc: "Làm sao có thể nháo thành như vậy rồi hả?"

Bùi Dịch nhướng mày, cầm lên vừa thấy, cũng trầm mặc rồi.

Giờ phút này, trên mạng đã triệt để động trời rồi.

Ôn Ngọc đã triệt để trở thành người bị hại, dư luận toàn bộ đều đã đang đứng về phía cô. Hồng Tinh Huy lại thành nhân vật chính thứ hai, hiện ở trên mạng nơi nơi đều là ảnh chụp phong lưu của hắn.

Hắn cùng đủ loại người phụ nữ chụp đủ kiểu dáng, truyền ồn ào huyền ảo.

Người Hồng gia từ đầu xóa bỏ không được. Trước hắn như thế nào đối với Ôn Ngọc, hiện tại người ta liền như thế đối với hắn. May mà Hồng Hưng Nhiên khiến cho Hồng Kỳ Ngôn ổn định Hồng Tinh Huy, chỉ lựa chọn tung ra một chút ảnh chụp.

Tô Thi Thi vẫn lại là có phần không thể tin được: "Đây là anh cùng Tần Phong an bài?"

Bùi Dịch lắc lắc đầu: "Anh cùng Tần Phong không nghĩ muốn đem chuyện này nháo lớn như vậy."

Anh cùng Tần Phong dù có tiền bạc, nhưng cũng chỉ là thương nhân. Thương nhân, sợ nhất chính là sự phẫn nộ của dân chúng. Mà hiện tại, hiển nhiên không phải là chính bọn họ gây nên, hình như là bạn trên mạng tự phát đang giúp Ôn Ngọc?

Tô Thi Thi cũng không nóng nảy đi tới, xem tin tức một hồi, dờ khóc dờ cười nhìn Bùi tiên sinh: "Giống như không có chuyện cho chúng ta làm nữa rồi?"

Bùi Dịch thay cô xoa xoa mồ hôi trên trán, không nói gì.

Lúc trước bởi vì đường hàng không có vấn đề, máy bay của bọn họ trì hoãn thật lâu, đợi ở đó đều đã cuống đến phát khóc rồi. Sớm biết thế này, bọn họ tất nhiên không gấp rút vội vàng chạy về rồi.

"Trước theo chân bọn họ liên hệ?" Bùi Dịch trưng cầu ý kiến Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi nghĩ nghĩ, lắc đầu: "Bọn họ tối hôm qua khẳng định khuya mới ngủ, lúc này phỏng chừng còn đang ngủ, trước đừng âm ỉ đến bọn họ rồi."

Bùi Dịch ánh mắt đột nhiên nhíu lại: "Em muốn làm cái gì?"

Tô Thi Thi chân chó ôm lấy cánh tay, Bùi tiên sinh nghiêm mặt cười nói: "Chồng yêu à, bạn của em bị ức hiếp như vậy, chúng ta dù thế nào cũng không thể làm ngơ đi?"

Bùi Dịch gân xanh trên trán không tự giác run lấy bầy, rất muốn nói

không.

"Bùi Dịch..." Tô Thi Thi kéo dài âm thanh.

Bùi thê nô lúc này liền sợ: "Em nói cái gì cũng tốt."

Tô Thi Thi vui vẻ nâng lên mặt anh liền hung hãn hôn một cái, kéo anh hướng ngoài phi trường đi đến.

Hai người mới vừa đi ra khỏi sân bay, liền bị một đám phóng viên vây quanh rồi.

"Bùi tổng, Bùi phu nhân, xin hỏi hai vị là vì chuyện của Ôn tiểu thư nên trở về sao?" Một phóng viên buộc tóc đuôi ngựa đem microphone ra sức vươn đến trước mặt Tô Thi Thi, kêu hô được đặc biệt lớn tiếng.

Tô Thi Thi sửng sốt, nhưng rất nhanh liền phản ứng lại.

Tất cả mọi người biết cô cùng Ôn Ngọc quan hệ rất tốt, Ôn Ngọc xảy ra chuyện lớn như vậy, cô không có khả năng không đến. Những phóng viên này là ở sân bay ôm cây đờn thỏ cũng không kỳ quái rồi.

Tô Thi Thi nhìn Bùi Dịch liếc mắt một cái. Bùi tiên sinh chỉ ôn nhu nhìn cô, cũng không có ngăn cản.

Tô Thi Thi thẳng lưng, chỉ lẳng lặng nhìn màn ảnh, không có trả lời vấn đề của phóng viên, mà là hỏi ngược lại: "Người nhà của tôi bị ức hiếp, tôi không nên trở về? Cảm tạ mọi người công bình khách quan đối đãi việc này."

Cô vừa dứt lời, Bùi Dịch phối hợp bảo vệ cô mang theo cô đi về phía trước. Cùng lúc đó, vệ sĩ cũng đúng lúc xông tới, che chở bọn họ

thần tốc rời đi.

Vừa rời vị phóng viên xông lên hỏi kia nhìn bóng lưng hai người Tô Thi Thi rời đi, trong mắt đều là kích động.

"Bùi phu nhân trở lại, cô ấy nhất định sẽ giúp Ngọc trút giận! Nhất định như vậy!"

Nơi này rất nhiều người đều là bạn của Ôn Ngọc, một đám cũng đều cực kỳ kích động.

Tần Phong bên kia rất nhanh liền nhận được tin tức. Anh tạm thời không có nói cho người nhát gan còn đang ngủ kia.

Ôn Ngọc tối hôm qua đương nhiên ngủ không được, Tần Phong sợ cô cảm xúc vẫn căng thẳng đến tan vỡ, bắt đặc dĩ cho cô uống chút thuốc ngủ.

Người nhát gan kia trước khi đi ngủ trước mới nhớ tới chuyện Tô Thi Thi nói muốn trở về, lúc này sợ tới mức khẩn trương để cho Tần Phong đi ngăn cản.

"Đồ ngốc, giống như Tô Thi Thi xảy ra chuyện em hẳn không ngồi yên không quan tâm đến. Em xảy ra chuyện, em ấy sao lại có thể ngồi yên được?" Tần Phong hôn lên trán Ôn Ngọc một cái, đứng dậy, tính toán trước cùng Bùi Dịch thông báo tin tức.

Chỉ là cuộc điện thoại này vừa gọi, Tần tiên sinh mặt cũng sắp tái rồi.

"Cậu khẩn trương ngăn em ấy lại!" Tần Phong đen mặt nói, "Chúng ta cùng Hồng Hưng Nhiên đã giao dịch, hiện tại đã làm có chút quá, vợ cậu nếu là còn..."

"Cậu cảm thấy tôi ngăn được?" Bùi Dịch ở đầu bên kia điện thoại lạnh lạnh nói.

Tần Phong giận: "Cậu là không dám ngăn đón đi?"

Bùi Dịch lặng im rồi.

Bùi phu nhân gần đây không biết có phải hay không mang thai lần ba rồi, tính tình nóng nảy hết sức, anh quả thật không dám trêu chọc.

Tần Phong chỉ có thể thở dài: "Đừng nháo quá lớn."

"Chúng tôi tự có chừng mực." Bùi Dịch nói xong liền cúp.

Tần Phong nghĩ nghĩ, khẽ cắn môi, nhấn tâm đi vào trong phòng ngủ đánh thức Ôn Ngọc.

Nếu lỡ mọi chuyện thực không thể vãn hồi, ít nhất còn có thể để cho người nhát gan đi khóc một hồi.

Người nhát gan vừa khóc, Tô Thi Thi dù sao cũng phải tới trước dỗ người.

Bên này, người Hồng gia cũng thu được tin tức vợ chồng Bùi thị trở về.

Hồng Tinh Huy sáng sớm liền nhận được tin từ anh trai mình.

"Lập tức tới nhà cũ, chỗ nào cũng không được đi." Hồng Hưng Nhiên nói.

Hồng Tinh Huy vừa nghe ý chí phản đối liền dưng lên: "Anh sợ vợ chồng Bùi Dịch, em cũng không sợ."

"Chuyện này không phải vấn đề sợ hay không sợ, mà là vì mặt mũi Hồng gia. Em đừng quên, em hiện tại đã để cho thể diện Hồng gia mất sạch!" Hồng Hưng Nhiên trong thanh âm hơn một tia nghiêm khắc.

Hiển nhiên bởi vì chuyện những ảnh chụp lúc trước của Hồng Tinh Huy, tức giận đến không nhẹ.

Hồng Tinh Huy cười lạnh nói: "Mặt đáng giá bao nhiêu tiền. Dù sao đã vút quá mặt, không sợ ném đến lớn hơn nữa. Em ngược lại là muốn nhìn một chút, Tô Thi Thi bà điên này có thể như thế nào xử được em! Cô ta nếu là dám, em liền lôi kéo cô ta cùng mất mặt!"

"Hồng Tinh Huy, em bình tĩnh một chút cho anh..." Hồng Hưng Nhiên còn chưa nói xong, Hồng Tinh Huy liền cúp điện thoại.

Hồng Hưng Nhiên thu hồi điện thoại, trên mặt cảm xúc nhàn nhạt ẩn tiếp xuống, giống như vừa rời cái người sốt ruột phần nộ kia từ đầu không phải anh ta.

"Tổng giám đốc." Thư ký đứng ở bên cạnh, thật cẩn thận kêu anh ta một tiếng.

Hồng Hưng Nhiên trầm mặc khoảng khắc, nhàn nhạt nói: "Theo kế hoạch tiến hành đi."

Tuy chuyện bây giờ cùng kế hoạch ban đầu có chút lệch hướng, nhưng cuối cùng sắp kết thúc.

Hồng Tinh Huy còn không biết chính mình toàn bộ đều đang bị anh trai mình nắm giữ trong tầm tay, nổi giận đùng đùng lái xe đi công ty.

Hắn biết, Tô Thi Thi thích nhất đến phá hoại công ty nhà người ta.
Lúc này, khẳng định đi công ty tìm chính mình rồi!

Hắn thật đúng là đoán đúng rồi. Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch đợi nhân viên tập đoàn Hồng thị đều đã đi làm, sau đó mang theo người chậm rãi đi tập đoàn Hồng thị.

Hello cả nhà, mọi người ăn tết vui ko, tui thì ko vui rồi đó. Sáng tin thần còn phơi phơi vô gặp người ko ưa nên tuột dốc ko phanh rồi >"<

Như đã hứa, hôm nay đăng bù lì xì tết 10c nhé! Cơ mà lâu rồi ko đăng nhiều lại thấy lười T.T

Phải chi wat được như bạn fb cứ lên lịch là đăng thôi

Chương 706: Nháo lớn

Mặt trời vừa lên cao đã cực nóng không chịu nổi.

Đối diện tập đoàn Hồng thị là một tòa trung tâm bách hóa mới khai trương. Lúc này, Tô Thi Thi liền kéo Bùi Dịch đứng ở cửa lớn lầu một trung tâm bách hóa.

Bọn họ đứng nơi chỉ cách tập đoàn Hồng thị một đường phố, lúc này hai vợ chồng mặt không chút thay đổi nhìn đối diện, không khí bốn phía đều có chút ngưng trọng lên.

Tô Thi Thi giơ cổ tay lên nhìn đồng hồ, nghiêng đầu đối với Bùi Dịch nói: "Không sai biệt lắm đi?"

Bùi Dịch nhàn nhạt liếc cô một cái, muốn nói lại thôi. Cuối cùng, Bùi tiên sinh vẫn lại là yên lặng gật đầu, hướng tới thư ký đứng ở bên cạnh liếc mắt ra hiệu.

Cái ánh mắt này, giống như mở ra cái chốt mở gì đó. Trong phút chốc, người ẩn núp ở phía xa lập tức ào đến. Hơn mười chiếc xe việt dã lấy tốc độ cực nhanh hướng về phía cửa lớn tập đoàn Hồng thị.

Dẫn đầu hai chiếc việt dã tốc độ nhanh nhất, âm một phen, đâm đầu chui vào cửa lớn tập đoàn Hồng thị.

"Rầm..." cửa thủy tinh tự động tập đoàn Hồng thị trong khoảnh khắc thành mảnh nhỏ.

"A!" tiểu thư lễ tân ở sảnh lớn Hồng thị sợ tới mức hét rầm lên, các

nhân viên an ninh nhanh chóng xúm lại.

Nhưng ngay sau đó, từ nơi khác hơn mười chiếc xe việt dã chạy đến, một đám người lao xuống xe. Mỗi người đều là đầu mang mặt nạ, mặc trang phục màu đen, mỗi người trên tay đều đã nắm một cây côn điện.

Đen kíp một đám, rất nhanh dũng mãnh xông vào nghiền nát cổng lớn.

"Không muốn chết lập tức rời đi!" Một người cầm đầu cao giọng quát một tiếng, rồi sau đó nâng cây côn điện lên mà bắt đầu loạn đập.

"A!"

"Cứu mạng!"

Cục diện lập tức vô cùng hỗn loạn, nhân viên làm việc ở lầu một chạy trốn chết, khóc hô chạy ra ngoài.

"Chậc chậc..." Nơi xa, Tô Thi Thi thấy như vậy một màn, thất vọng lắc đầu, "Hồng gia nuôi người sao lại nhát gan như thế, tốt xấu cũng phải phản kháng một phen chứ?"

Bùi Dịch liếc cô, trong mắt hiện lên quét xuống bất đắc dĩ, không nói gì.

Người của Hồng gia làm sao có thể dễ chọc. Những người này chỉ là nhân viên của tập đoàn Hồng thị, không được coi là người của Hồng gia.

Quả nhiên, vừa vặn một phút đồng hồ, người của Hồng gia liền đến rồi.

Trước hết đến chính là bảo an của Hồng gia, một đám người cầm gậy gộc, đi lên liền cùng đám người đeo mặt nạ kia đánh nhau loạn xạ.

Tô Thi Thi trên mặt ý cười biến mất, không hề chớp mắt nhìn về phía trước.

"Đừng nóng vội." Bùi Dịch vỗ vỗ bờ vai cô, hướng tới thư ký hạ cái mệnh lệnh thứ hai.

Một phút đồng hồ sau, lại một lượng lớn xe chạy tới. Trên xe lao lại thêm một đám người mang theo mặt nạ, đi đến liền đánh.

Hồng Tinh Huy cũng nhận được tin tức, đang muốn dẫn người xuống. Hồng Kỳ Ngôn sống chết ngăn cản hẳn.

"Nhị thiếu gia, người hiện tại thật sự không thể xuống. Bùi tiên sinh Bùi phu nhân ở phía đối diện, người đi xuống không chừng sẽ lại xảy ra thêm chuyện gì." Hồng Kỳ Ngôn còn kém ôm lấy chân Hồng Tinh Huy để cho hẳn thay đổi chủ ý rồi.

Hồng Tinh Huy lại là vẻ mặt hưng phấn: "Cậu cảm thấy được chuyện đã nháo đến bây giờ còn có thể quay lại sao? Cơ hội tốt như vậy tôi làm sao có thể không đi? Cậu rút ngay cho tôi!"

Hồng Tinh Huy nói xong một cước liền đạp tới.

Hồng Kỳ Ngôn tay mắt lanh lẹ ôm lấy chân của hẳn, đánh chết cũng đều không buông tay.

"Người liền nghe tôi nói đi, nhấn nhịn một chút liền đi qua. Quân tử báo thù mười năm không muộn. Hiện tại ở bên ngoài có nhiều phóng

viên như vậy, đến lúc đó nếu như bị người ta chụp được cảnh người bị người đánh..."

"Người Hồng gia chúng ta sợ bị đánh?" Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi vậy mà theo ta ngoan chơi chiêu thức ấy, bọn họ quên Hồng gia tôi là lập nghiệp bằng cách nào rồi hả?" Hồng Tinh Huy cười lạnh nói.

Nếu bàn về ngoan độc luận bạo lực, tất cả người ở Bắc Kinh này có ai so được Hồng gia? Hẳn lại vẫn thật không tin người Bùi Dịch bọn họ nuôi có thể so sánh với đám tội phạm chạy trốn Hồng gia lợi hại!

"Nhưng bọn họ là kẻ điên a! Người cũng thấy cái tư thái đến bây giờ rồi..."

Hồng Tinh Huy không kiên nhẫn quát: "Cậu nên là biết bọn họ thích nhất phá huỷ công ty nhà người ta. Trước kia trụ sở chính của Đoàn thị, về sau là xây dựng Minh Đĩnh, cậu quên kết cục hai tòa nhà lớn kia rồi hả?"

Hồng Kỳ Ngôn ngăn ra. Hẳn đương nhiên nhớ rõ tòa nhà trụ sở chính của Đoàn thị không hiểu sao bị bùng nổ cùng xây dựng Minh Đĩnh bị ngập nước.

Dù thế nào cũng không cho phép Bùi Dịch lại đem tập đoàn Hồng thị của bọn họ cũng làm hỏng.

Hồng Tinh Huy thừa dịp hấn ngăn người, một cước đá văng hấn ra, nhanh hướng tới bên ngoài văn phòng đi đến.

Hồng Kỳ Ngôn biết rõ giữ không được hấn, tận tâm hoàn thành trách nhiệm nói: "Đừng dùng thang máy, đi thang lầu."

Thang máy nói không chừng đi được nửa đường đã bị ngừng. Bùi

Dịch kỹ thuật hacker ở Bắc Kinh đã không tính bí mật rồi.

Hồng Tinh Huy chỉ do dự một giây, liền hướng tới cầu thang thoát hiểm đi đến.

Mà phía dưới, lúc này cũng sớm đã hỗn chiến một mảnh, tràng diện có thể nói như đang quay phim điện ảnh bom tấn.

Hồng Hưng Nhiên nơi đó cũng nhận được tin tức, hấn chỉ là để cho lái xe đem xe dừng lại ở con đường bên cạnh, xa xa nhìn tập đoàn Hồng thị của chính mình, cũng không có đến gần.

"Tổng giám đốc, muốn để cho người ở những tầng lầu khác rút khỏi đó hay không?" Thư ký đang ngồi trên ghế lái phụ quay đầu nhìn Hồng Hưng Nhiên.

Hồng Hưng nhiên nhíu mày: "Trước cho người báo cáo tình hình nhị thiếu bên đó."

Vâng ạ thư ký vừa muốn gọi điện thoại, bỗng nhiên nhìn về phía trước nói, "Tổng giám đốc, người xem kia là cái gì?"

Hồng Hưng Nhiên ngẩng đầu vừa thấy, sắc mặt từ từ ngưng trọng lên, hơn một tia nghi hoặc.

Chỉ thấy bên ngoài tập đoàn Hồng thị bỗng nhiên xuất hiện một đám vật thể bay không xác định.

Xa xa nhìn, như là một đám ong mật. Chỉ là nơi này làm sao có thể xuất hiện nhiều ong mật như vậy, mà còn chúng nó giống như đều đã hướng tới tập đoàn Hồng thị bay đi vào.

Nơi xa trong một cái góc khuất, một thiếu niên đội mũ lưỡi trai trên

mặt còn có một chút mụn mẩn của trẻ con, cầm trong tay một cái điều khiển từ xa, đang tập trung tinh thần nhìn chăm chăm đám ong mật đột nhiên xuất hiện kia.

Cậu lờm hai vợ chồng cách đó không xa đứng ở trước cửa lớn trung tâm thương mại một cái, buồn bực hừ một tiếng.

"Vừa về đến liền gây chuyện, thật sự là xem nào nhiệt không chê chuyện lớn." Bùi Tĩnh thở phì phì thì thầm một tiếng, trên tay động tác không chậm, bóp bóp bóp đè xuống mấy cái nút.

Vốn dĩ đám ong mật kia vốn đang ở trước cửa lớn tập đoàn Hồng thị lượn qua lượn lại, bỗng nhiên cùng nhau hướng tới trong tập đoàn bay vào.

Nếu Ôn Ngọc ở trong này, nhất định nhận ra đoàn ong mật này. Lúc trước cô cùng Bùi Tĩnh hai người còn dùng đám ruồi bọ máy tương tự trên cợt qua Lý Hình nhi.

Lúc này, đám ong mật kia bay qua đại sảnh lầu một, hướng tới lầu hai bay đi.

Một lát sau, trong Cao ốc tập đoàn Hồng thị bộc phát ra một trận quỷ khóc sói gào. Một số lớn công nhân bụm mắt, một đoàn nước mắt nước mũi chạy ra ngoài.

"Đồng Đồng giỏi lắm!" Tô Thi Thi nhìn đến những thứ ong mật này thời điểm liền nghĩ tới cái gì, lúc này nhìn đến đám nhân viên đang lao ra, đầu nào vẫn không rõ, hưng phấn mà liền giống như đứa trẻ được cho kẹo một dạng.

Bùi Dịch sắc mặt đã có chút đen sẫm, từ trong miệng vợ mình nghe được cô khen ngợi người đàn ông khác, cho dù người đàn ông kia là

em ruột của chính mình, Bùi tiên sinh lòng dạ hẹp hòi lại vẫn là có chút khó chịu.

Tô Thi Thi mới không chú ý những thứ này, lúc này nhìn chăm chăm phía trước, chính đang hăng say xem trò vui.

Nơi xa trong một chiếc xe Bentley khiêm tốn xa hoa, thư ký xoa mồ hôi lạnh, chỉ vào phía trước thật cẩn thận hỏi: "Tổng giám đốc, này... Bọn họ hẳn không thật sự muốn đem cao ốc của chúng ta cho hủy đi đi?"

"Việc ác" vợ chồng Bùi thị, bọn họ trước kia nghe cũng không ít.

Hồng Hưng Nhiên từ lúc nhìn thấy những ong mật bắt đầu, cảm xúc trên mặt liền biến mất, như là đã sớm nghĩ tới cái gì.

Trầm mặc một hồi lâu, anh ta mới chậm rãi mở miệng: "Ngăn cản không xong."

"Đám người trưởng bối trong gia tộc đã qua tới, chẳng lẽ cũng ngăn cản..." Thư ký vừa dứt lời, liền nghe đến phía trước truyền đến một trận tiếng phanh lại.

Không nhìn thì không sao, quả thực đã giật mình.

Không chỉ Hồng gia những Lão Đồ Cổ đó nghe tin chạy đến, liền ngay cả những người lãnh đạo toà thị chính đều đã đến đây.

Hồng Hưng Nhiên tùy ý đưa mắt nhìn, gân xanh trên trán lồi nháy một phen.

Đến thị trường đều đã đến đây!

"Tần Phong, Bùi Dịch, hai người các người nói lời không giữ lời!" Dù là Hồng Hưng Nhiên tính tình cho dù tốt, lúc này cũng có chút tức giận rồi.

Chương 707: Một thùng máu chó mực

"Bùi phu nhân mang theo người đi giúp Ôn tiểu thư báo thù rồi!"

"Nhân viên tập đoàn Hồng thị bị Bùi phu nhân cảm hóa, mỗi người đều đã khóc lóc nức nở, quyết định về sau không lại giúp người xấu làm điều ác nữa."

"Lãnh đạo Hồng thị cùng với các trưởng bối Hồng gia toàn bộ trình diện, tròng diện một lần không thể khống chế."

Ngắn ngủn vài phút, các loại tin tức đưa tin lại bay đầy trời. Một số người xem náo nhiệt không chê chuyện lớn, lấy tốc độ cực nhanh liền đem chuyện này tô vẽ đưa tin, như lửa cháy lan ra đồng cỏ lớn thành biển lửa, triệt để lan tỏa.

Tần Phong cùng Ôn Ngọc mới vừa ngồi vào trong xe, liền thấy được mấy tin tức này.

"Bùi Dịch, cậu là cái đồ quán vợ không nghiêm!" Tần Phong hận đến nghĩ muốn đập bể cửa kính xe.

"Thi Thi thật sự trở lại sao? Hiện tại tình huống thế nào a?" Ôn Ngọc thừa dịp Tần Phong không chú ý, lập tức túm lấy điện thoại di động.

"Quân nhi..." Tần Phong bàn tay vươn qua một nửa, lại yên lặng thu trở về.

Để cho cô nhìn xem cũng được, đỡ phải lúc đến được hiện trường

không biết như thế nào ứng đối.

Chỉ là chuyện này, nhiệt não không khỏi có phần quá mức rồi.

Người của tập đoàn Hồng thị bị đuổi chạy ra không còn một ai, dưới lầu hoà mình đứng một đám người. Không biết là người nào rảnh rỗi không có chuyện gì thông báo lãnh đạo thành phố. Hiện tại tốt rồi, tất cả mọi người chạy tới đứng cùng một chỗ.

Hồng Tinh Huy bò xuống hai mươi mấy tầng lầu, mới vừa đi tới cửa liền nhận được một cái tin dữ như vậy, tức giận đến thiếu chút nữa giận sôi lên.

Nhưng đồng thời, hấn càng thêm hưng phấn lên.

"Đều đã đến đây phải không? Tốt lắm, vậy thì nhìn xem là ai mất mặt!" Hồng Tinh Huy trong mắt lóe ra ánh tàn nhẫn, lập tức kéo áo Hồng Kỳ Ngôn, lãnh khốc nói, "Anh em kết nghĩa nhóm người gì đó toàn bộ đều gọi hết đến đây."

"Nhị thiếu, chuyện này tuyệt đối không thể!" Hồng Kỳ Ngôn gấp đến độ mồ hôi lạnh túa ra ầm ầm, nào dám nghe theo.

"Hừ lá gan quá bé!" Hồng Tinh Huy lập tức đẩy hấn ra, chính mình cầm lấy điện thoại một bên đi ra ngoài, một bên gọi điện thoại.

Hấn mới vừa nói chuyện điện thoại xong, bỗng nhiên một thứ gì đó giống con ong một dạng bay qua trước mặt hấn. Hấn còn không có phản ứng kịp, đã ngửi thấy một cỗ hương vị gay mũi, lập tức liền liều mạng ho khan rồi.

"Đây là... Khụ khụ... Cái... Cái quý gì... Khụ khụ..." Vừa mở miệng nói chuyện lại hút vào một hơi khí tức gay mũi, Hồng Tinh Huy lúc này

băng bó cổ, khó chịu dường như muốn tắt thở một dạng.

Hương vị này chẳng những kích thích, còn có thể làm cho người ta khó thở.

Khó trách những nhân viên kia toàn bộ đều đã chạy.

"Nhị thiếu... Khụ khụ... Khẩn trương... Khẩn trương ra ngoài!" Hồng Kỳ Ngôn che chở Hồng Tinh Huy khẩn trương chạy ra ngoài.

Bên ngoài, Tô Thi Thi dù bận vẫn ung dung nhìn toàn bộ chuyện này, một chút đều đã không biết là chính mình làm được quá đáng.

"Anh cùng Tần Phong là theo Hồng Hưng Nhiên làm giao dịch như thế nào? Lấy việc có chút giới hạn, trong giao dịch của các người cũng không có nói để cho em trai anh ta thương tổn Ngọc như vậy." Tô Thi Thi mặt trầm xuống, nghĩ tới Hồng Tinh Huy đem Ôn Ngọc làm cho uất ức đến thế liền hận nghiêng răng nghiêng lợi.

Ôn Ngọc bị Hồng Tinh Huy làm cho có nhà không thể về. Rõ ràng nhớ Tần Phong như thế, lại chỉ dám ở sau lưng yên lặng nhìn. Năm năm đó, có mấy người có thể giống Ôn Ngọc như vậy, thật cẩn thận dè dặt đứng từ xa nhìn người đàn ông của mình năm năm!

"Ngọc cho tới bây giờ không trêu chọc qua hấn, hấn dựa vào cái gì đối với cô ấy như vậy! Hấn thật đúng là tưởng là nhóm người chúng ta sợ hấn? Bất quá liền là một cái Hồng gia, cùng lắm thì lại một nghèo hai trắng tay thôi, cũng tuyệt đối hấn không để cho bọn họ bắt nạt Tần Phong cùng Ngọc như vậy!" Tô Thi Thi hốc mắt hồng hồng, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Chẳng lẽ chỉ là bởi vì Ôn Ngọc phù hợp với khẩu vị của Hồng Tinh Huy, liền phải gặp tai bay vạ gió sao?

Cô chính là nhìn không được!

Bùi Dịch nhìn đến dáng vẻ đau lòng của vợ yêu nhà mình, cũng đau lòng theo, ôm lấy cô, im lặng ủng hộ.

Bọn họ ở bên cạnh nghiêng răng nghiêng lợi, bên kia những người lãnh đạo đều nhanh bệnh tim rồi.

"Tới cùng là chuyện gì xảy ra? Khẩn trương cho người ta rút đi, chuyện này ảnh hưởng quá không tốt rồi." Thị trưởng mặt trầm xuống, thư ký bên cạnh trái tim mạnh mẽ run rẩy.

"Thị trưởng Vương, hiện tại tình huống này, sợ là che đậy không được rồi. Bùi tiên sinh cùng Bùi phu nhân là ở chỗ này, khuyên không được a." Thư ký xoa mồ hôi, sốt ruột nói.

Thị trưởng Vương hướng Tô Thi Thi bọn họ nơi đó nhìn một cái, chỉ cảm thấy đau cả đầu.

Hai vị này trước kia làm những cái chuyện gì ông ta cũng tinh tường vô cùng. Vốn tưởng rằng có thể sống yên ổn vài năm, đâu nào nghĩ đến mới năm năm lại xảy ra chuyện như vậy.

Mà còn chuyện bây giờ, tính chất so với trước kia càng ác liệt.

Nhưng ông ta cũng không dám đắc tội vợ chồng Bùi Dịch. Công ty của bọn họ hàng năm nộp thuế đúng là không nhỏ, người nào dám đắc tội thần tài.

Đúng lúc này, nơi xa truyền đến một trận tiếng gầm gừ trung khí mưòi phần.

"Nó còn dám để cho đám anh em đến đây? Điên rồi phải không?" Đó là một vị Hồng gia lão thúc phụ, đại khái là nghe nói Hồng Tinh Huy kêu đám anh em đến đây, đang tức giận.

Thị trưởng Vương lại nhú mày, trong lòng đã có lựa chọn, đối với thư ký nói: "Làm cho người ta canh chừng kỹ đường lớn các nơi, không được để cho người Hồng gia có thể đến gần chút nữa. Mặt khác coi chừng kỹ mấy vị trưởng bối khác của Hồng gia, đừng để bọn họ đưa người đến sinh sự."

Ông ta dừng một chút, có chút buồn rầu nói nói: "Khẩn trương đi đem vị tổ tông kia mời đến đây."

"Tổ tông?" Thư ký ngẩn người.

Thị trưởng Vương xoa mày, tức giận nói: "Chính là vị Ôn tiểu thư kia!"

Chuyện lần này, nếu không phải là vì Ôn Ngọc, có thể nhiệt náo lớn như vậy sao?

Quậy đến bây giờ, hộp thư cùng đường dây nóng riêng của thị trưởng ông đều nhanh nổ tung rồi. Toàn bộ đều là người dân thay Ôn Ngọc giải oan.

"Ôn tiểu thư cùng Tần tiên sinh đã ở trên đường tới rồi." Thư ký vội vàng nói.

"Bật đèn xanh cho bọn họ, khẩn trương làm cho bọn họ đến đây." Thị trưởng Vương nói, dừng một chút, lại nói, "Quản chế tốt giao thông, đừng dẫn tới hỗn loạn."

"Điểm ấy Bùi tiên sinh có chừng mực. Anh ta đã sớm cho người ở

những đoạn đường lân cận chuẩn bị tốt. Ngoại trừ nơi này, những nơi khác hiện tại cũng không có xuất hiện hỗn loạn. Tôi thấy, những phóng viên này đến đây gì gì đó, cũng đều là trước đó an bài tốt. Những người khác, cũng không có một ai hướng nơi này đến đây." Thư ký nói.

Nếu không là như thế này, hiện tại nơi này một mảnh khu vực giao thông sợ là muốn tê liệt rồi.

"Xem ra là sớm có kế hoạch từ trước." Thị trưởng Vương thở dài.

Nếu là như thế này, về sau có truy cứu tới, bọn họ nói cái gì cũng không tốt.

Đúng lúc này, Hồng Tinh Huy do Hồng Kỳ Ngôn che chở, từ tập đoàn Hồng thị vọt ra.

Hắn một hơi chạy tới đường cái bên này, đối diện Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch, tức giận đến ánh mắt đều là hồng.

"Bùi Dịch, Tô Thi Thi, các người làm như vậy, không sợ tôi kiện chết các người sao?" Hồng Tinh Huy lạnh lùng trừng mắt nhìn vợ chồng Tô Thi Thi, sắc mặt đáng sợ đến chỗ cực hạn.

Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch vai kề vai đứng, lúc này cũng chỉ là nhàn nhạt nhìn Hồng Tinh Huy, phần nộ trong lòng đã sớm dấu đi.

Bùi Dịch bảo hộ vợ yêu nhà mình, lười biếng nhìn Hồng Tinh Huy liếc mắt một cái: "Anh có chứng cứ mà nói, cứ việc đi tố cáo."

Anh vừa dứt lời, Tô Thi Thi liền tiếp lời nói: "Hồng nhị thiếu nên nghĩ lấy lòng chúng tôi mới tốt, chẳng thế thì chúng tôi tùy thời sẽ tố cáo anh vu cáo."

Đúng vậy a, bọn họ chỉ là đứng ở chỗ này, từ đầu tới đuôi liền không từng rõ ràng ra chỉ thị hay mệnh lệnh gì. Cũng không nói gì để cho người ta đi đập phá tập đoàn Hồng thị, cũng không ai có thể chứng minh những cái con ong mật cùng người đeo mặt nạ là người của hai vợ chồng bọn họ.

Đúng lúc này, những người đeo mặt nạ kia đột nhiên thu hồi côn điện, một đám thần tốc lên xe. Như là đã sớm diễn luyện tốt từ trước một dạng, đám người vây xem nhìn đến xe khởi động, vậy mà tự động nhường ra một con đường.

Một chiếc lại chiếc xe việt dã lập tức rời đi, tốc độ nhanh giống như khi đó lao đến một dạng. Trong nháy mắt, liền biến mất không thấy.

Tô Thi Thi mỉm cười buông buông tay: "Chúng tôi nghe nói hôm nay nơi này có một màn kịch vui, cứ tới đây nhìn xem. Như thế nào, chuyện này có quan hệ gì với Hồng nhị thiếu anh?"

"Cô!" Hồng Tinh Huy ánh mắt tối sầm lại, đang muốn trở mặt, đỉnh đầu bỗng nhiên truyền đến một trận tiếng gầm rú.

Hắn theo bản năng ngẩng đầu, bỗng nhiên thoáng nhìn quét xuống màu đỏ.

Chỉ nghe ào một tiếng, một thùng máu chó mực từ trên trời giáng xuống, lập tức đem Hồng Tinh Huy nuốt hết.

Ngay sau đó, máy bay không người lái chở máu chó mực bay lên cao bùm một tiếng, bộc phát ra một trận hỏa hoa chói mắt.

Chương 708: Khinh bỉ người không cần ngôn ngữ

Máy bay không người lái bay lên cao nổ mạnh, hủy thi diệt tích.

Trên mặt đất, Hồng Tinh Huy máu chảy đầm đìa đang đứng. Máu chó từ trên tóc hấn không ngừng nhỏ giọt rơi xuống, chật vật tới cực điểm.

Tô Thi Thi che miệng lại, vẻ mặt ghét bỏ: "Thật là máu chó."

Một câu hai nghĩa, tức giận đến khiến người phát cuồng.

"Tô Thi Thi cô! Cô! Tôi giết cô!" Hồng Tinh Huy tức giận đến xiết chặt quả đấm, giống như tùy thời đều có thể xông đi tới đánh người.

Hấn là biến thái, hấn thích kích thích gì đó, nhưng hấn tuyệt đối không thích đem chính mình như vậy làm ra chật vật như thế.

Tô Thi Thi cái người phụ nữ xấu xa này, vậy mà hất máu chó vào hấn! Nếu là nước hấn cũng nhịn, nhưng vậy mà hất máu chó!

"Như thế nào, nhị thiếu lại vẫn muốn động thủ? Anh thật sự cảm thấy được người thân thể tiều tụy vì bệnh đánh thắng được chồng tôi?" Tô Thi Thi nói xong, cố ý bước tới phía trước một bước.

Hồng Tinh Huy bị lời của cô đánh một kích, mất đi lý trí vọt lên.

Tô Thi Thi ánh mắt một lộ, thân thể đi phía trái một phòng tránh, dơ tay bắt được một bàn tay Hồng Tinh Huy, thất lưng vừa chuyển đem

tay hấn hướng trên lưng một vòng, một cái xoay người liền đem hấn cho ngã văng ra ngoài.

Động tác ném qua vai hoàn mỹ vô cùng, gọn gàng linh hoạt!

"Bùi phu nhân!" Hồng Kỳ Ngôn sắc mặt rùng mình, chạy đi lên.

Bùi Dịch thờ ơ đảo qua, nhất thời hù sợ Hồng Kỳ Ngôn.

Bùi tiên sinh lạnh lùng nói: "Cho phép các người động thủ đánh người, không cho phu nhân tôi tự vệ đứng đắn?"

Anh đem tự vệ đứng đắn gằng từng chữ nó ra nghe thật sự nặng nề, thái độ rõ ràng - - Tô Thi Thi đây là tự vệ đứng đắn, Hồng Tinh Huy cho dù là bị ném đến xương sườn gãy đôi cũng phải ngậm miệng lại cho tôi!

Hồng Tinh Huy tức giận đến sắc mặt đỏ bừng. Trên thực tế, hấn hiện tại vẻ mặt đều là máu chó mực, từ đầu nhìn không ra mặt vốn đỏ kia.

Đúng lúc này, trong đám người truyền đến một trận xôn xao.

Bên kia, thị trưởng Vương nhận được tin tức, chính đang nhiều lời vừa nói: "Khẩn trương mở đường, cho mọi người tránh ra, làm cho bọn họ tiến vào. Nhớ kỹ, nhất định phải cùng Ôn tiểu thư nói một chút, để cho cô ấy đem vị rắc rối tinh Bùi gia kia vừa gặp sẽ mang đi."

Gặp rắc rối tinh đương nhiên chính là Tô Thi Thi. Bắc Kinh này ai chẳng biết, Bùi Dịch cái người này thê nô, cứng chiều vợ đến vô pháp vô thiên, chỉ cần Tô Thi Thi vui vẻ, thế nào đều được. Mà không, Tô Thi Thi gây rắc rối năng lực là càng ngày càng lợi hại rồi.

Ôn Ngọc chính là dưới loại tình huống như vậy, do Tần Phong che

chờ, từng bước một hướng nơi đang náo loạn bên này.

Toàn bộ cái quá trình, cô khẩn trương nắm chặt tay Tần Phong, giống như đứa bé nhất gan đang khiếp sợ một dạng, rõ ràng cực kỳ sợ hãi, nhưng lại là muốn làm bộ như vô tình đi về phía trước.

"Ôn Ngọc, mày nhất định có thể! Thi Thi đang giúp mày trút giận, mày phải dũng cảm một chút. Mày không thể bị cái tên biến thái kia xem thường nữa." Ôn Ngọc ở trong lòng không ngừng cổ vũ chính mình.

Hồng Tinh Huy dám như vậy đùa giỡn cô, một nguyên nhân trong đó còn không phải là cảm thấy được cô dễ ức hiếp sao? Nếu là cô thấy hắn một lần đánh một lần, gặp hai lần đánh cho hắn một trận, gắt gao chống đối hắn, hắn còn có thể trắng trợn như vậy sao?

Ôn Ngọc hung hăng khế cắn môi, trong lòng đã sớm suy nghĩ cẩn thận rồi.

Người hiền hay bị bắt nạt!

Vòng người nước không ngắm qua được, đột nhiên rất có ăn ý hướng hai bên lui ra, nhường ra một lối đi.

Ôn Ngọc bị Tần Phong ôm lấy bả vai, từng bước một kiên định hướng tới bên trong đi tới.

Người quen thuộc với cô có thể phát hiện, cô giờ phút này khẩn căng mím môi, sợ là sợ hãi đến răng nanh đều đã đang run run.

Nhưng cô ngẩng đầu, lưng cố gắng thẳng tắp, không có dấu hiệu muốn lùi bước.

Tô Thi Thi vừa quay đầu, liền nhìn đến người bạn tốt nhất cả đời này

của cô, nghĩa vô phản cố (đạo nghĩa không cho phép chùn bước) đi về phía cô, hốc mắt bỗng dung liền đỏ.

"Tần Phong người đàn ông này, làm gì không ngăn cản cô ấy." Tô Thi Thi trong lòng nói thầm, có chút áy náy.

Cô chỉ là nghĩ muốn giúp Ôn Ngọc hạ giận, không nghĩ muốn dọa đến cô ấy.

"Đối với cô ấy có phần tin tưởng. Cô ấy tất phải chính mình đối mặt cửa ải này." Bùi Dịch ghé sát vào bên tai Tô Thi Thi, ôn nhu nói.

Tô Thi Thi âm thầm gật đầu. Cô đương nhiên biết điểm này, chẳng thế thì đang nhìn đến Ôn Ngọc xuất hiện một khắc kia, liền không quan tâm đã tiến lên dẫn cô đi tới rồi.

Ôn Ngọc đi được cực kỳ ổn định, từng bước một, kiên định đi về phía trước. Hai bên, hiện lên vô số ánh flash. Những người bạn phóng viên ủa cô ản ý chụp ảnh, người nào cũng đều không có quấy rầy cô.

Cô cứ như vậy, đi theo người đàn ông của cô, từng bước một đi tới.

Hồng Tinh Huy ngẩng đầu thời điểm, liền nhìn đến cái người phụ nữ hần suy nghĩ mong muốn năm năm qua hướng tới chính mình từng bước một đi tới.

Trên thân thể cô giống như bao phủ một tầng hào quang, không biết là vì nguyên nhân ngược sáng, hay lại vẫn là bởi vì lúc này cô quá khác. Hần lại vẫn không kịp đứng lên, chỉ có ngẩng đầu mới có thể nhìn đến cô.

Bốn phía lập tức trở nên cực kỳ an tĩnh, đến đèn flash đều đã trở

nên âm thầm hẳn lên. Cho dù qua rất nhiều năm sau, bọn họ đều đã nhớ rõ giờ khắc này.

Càng ngày càng gần, gần trong gang tấc. Ôn Ngọc ngừng lại, Tần Phong cũng ngừng lại. Hai người đứng ở trên đường cách một thước có hơn, lẳng lặng nhìn cái người máu chảy đầm đìa kia.

"Ôn Ngọc!" Hồng Tinh Huy liếm liếm môi, như con sói đói một dạng, chống người đứng lên.

Ôn Ngọc theo bản năng hướng bên người Tần Phong trốn. Cô giờ phút này mới nhìn rõ ràng, cái người máu chảy đầm đìa thực ra là Hồng Tinh Huy!

Sự sợ hãi ăn sâu vào trong xương tủy lập tức xông ra, xâm nhập đại não của cô.

Nhưng lúc bàn tay ấm áp của Tần Phong nắm lấy tay cô khi đó, bất an trong lòng cô bỗng nhiên liền biến mất rồi.

Ôn Ngọc mím môi, không mang theo cảm tình nhìn Hồng Tinh Huy liếc mắt một cái, xoay người, hướng tới Tô Thi Thi một bên đi đến.

Triệt để coi như không có.

Hồng Tinh Huy trên mặt tươi cười cứng đờ, hung dữ cũng cứng đờ, có trong nháy mắt xuất thần.

Từ khi biết Ôn Ngọc đến bây giờ đã là năm thứ bảy, nhưng người phụ này từ khi nào thì trở nên kiên cường như vậy rồi hả?

"Thi Thi." Ôn Ngọc đã giữ chặt tay Tô Thi Thi. Khi nhìn thấy người bạn tốt nhất giờ khắc này, người nhất gan nước mắt liền chảy ra.

Cô vốn là thích khóc, cô nhịn không được, lại vì cái gì muốn nhịn.

Cô càng là vì vui mừng, thật vui mừng, Tô Thi Thi trở lại.

"Không sợ." Tô Thi Thi ôm lấy Ôn Ngọc, tại phía sau lưng của cô nhẹ nhàng mà vỗ vỗ, nhẹ giọng an ủi.

Hai người bạn thân có rất nhiều lời muốn nói, nhưng hiện tại hiển nhiên không phải lúc.

Hồng Tinh Huy đã bạo lên, hung hăng trừng mắt nhìn Ôn Ngọc, hoàn toàn bị chọc giận,

"Ôn Ngọc, đến đây vừa lúc, chuyện của chúng ta hôm nay phải có cái kết thúc. Thân thể của em bị tôi nhìn hết, tôi cuối cùng mới đúng là người chịu trách với em." Hồng Tinh Huy cười gằn, càn rỡ tới cực điểm.

Tần Phong nhướn mày, thiếu chút nữa liền nhịn không được xông lên đánh người rồi.

Bùi Dịch âm thầm hướng anh lắc lắc đầu.

Tần Phong ánh mắt tối sầm lại, kiềm chế không hề động.

Ôn Ngọc bởi vì những lời của Hồng Tinh Huy nói, trong đầu khống chế không nổi nhảy ra những cái ảnh chụp kia của cô, theo bản năng hướng trong lòng Tô Thi Thi trốn đi.

Nhưng trốn được một nửa, cô ngừng lại. Cô vẫn lại là sợ hãi, nhưng sợ hãi giải quyết được vấn đề sao?

Trốn tránh không phải biện pháp!

Cô bỗng nhiên xoay người, thẳng tắp mà đối diện Hồng Tinh Huy.

Trước đây, cô có rất nhiều lời nghĩ muốn chất vấn hẳn. Cô nghĩ tới muốn mắng hẳn máu chó đầy đầu. Nghĩ tới cô có nhiều người bạn tốt ở đây như vậy, cô không sợ hẳn. Nếu có thể, cô nghĩ muốn hung hăng đánh cho hẳn một trận.

Nhưng đến giờ phút này, nhìn đến người đàn ông kia trên mặt chảy máu, giống người mური phần biến thái, cô bỗng nhiên không có ham muốn mở miệng.

Cô cứ như vậy nhìn chằm chằm Hồng Tinh Huy, chậm rãi giơ tay lên, năm ngón tay nắm lại, dựng thẳng lên ngón cái, chậm rãi đưa ngón tay lật xuống.

Khinh bỉ!

Cô làm một cái động tác khinh bỉ, rồi sau đó kéo tay Tô Thi Thi, cũng không quay đầu lại hướng tới đường đi bên kia đi đến.

Tất cả mọi người lờ mờ, lập tức bộc phát ra một trận tiếng cười.

"Ôn Ngọc!" Hồng Tinh Huy phở đều muốn nổ tung rồi.

Có cái gì so với không nói tiếng nào khinh bỉ càng hết giận?

Ôn tiểu thư cho tới bây giờ đều là cái tính tình mური phần. Cô, nhẫn đủ rồi!

Hồng Tinh Huy không phải muốn cùng cô mắng nhau sao? Không phải để cho mọi người xem trò hay sao? Không phải muốn làm cho

bọn họ mất mặt sao?

Vậy cô liền kìm nén, chết, hửn!

Chương 709: Tôi chết chắc rồi

Bọn họ cứ như vậy đi tới, vung phất ống tay áo, không mang theo đi một đám mây thừa thãi.

Hồng Tinh Huy đứng tại chỗ, trên mặt tràn đầy kinh ngạc. Máu chó đỏ tươi từ sợi tóc của hắn nhỏ giọt rơi xuống, ở tại trên mặt hắn, trên môi, bộ dáng tức giận không chỗ phát tác.

"Ôn Ngọc!" Hồng Tinh Huy dơ tay hung hăng lau máu trên mặt một cái, sắc mặt âm trầm, nhưng đã không giống lúc trước nổi giận như vậy.

Lúc này trên mặt hắn đều là máu, bình tĩnh làm cho người ta sợ hãi.

Những người khác đều đang nhìn mấy người Ôn Ngọc rời đi, không có chú ý hắn. Chỉ có Hồng Kỳ Ngôn đứng ở bên cạnh hắn, cổ rút lại, sợ tới mức can đảm đều phải nát.

"Xong rồi, xong rồi, tôi chết chắc rồi." Hồng Kỳ Ngôn tình nguyện Hồng Tinh Huy nổi giận đại náo, cũng không muốn nhìn đến bộ dáng hắn âm tình bất định như vậy.

Mỗi lần Hồng Tinh Huy lộ ra loại vẻ mặt này, liền bày tỏ có người muốn tai ương rồi. Mà trước hết chịu tai ương, khẳng định là thủ hạ như hắn này.

Hồng Kỳ Ngôn theo bản năng nhìn xung quanh xem.

Chuyện đã nháo đến tình hình như vậy, Hồng Hưng Nhiên không có

khả năng không đến. Chỉ là đến bây giờ, Hồng gia đại thiếu gia đều không có xuất hiện.

"Chỉ hy vọng đại thiếu gia nể tình mình vì mặt mũi Hồng gia, có thể giúp tôi một tay." Hồng Kỳ Ngôn âm thầm cắn răng, trong lòng cực kỳ không thoải mái.

Bọn họ những thứ thuộc hạ này giống như chó canh nhà, cho tới bây giờ đều là dựa vào sắc mặt chủ nhân mà sống. Hôm nay chuyện này thật là tai bay vạ gió.

Một góc phố đối diện, chiếc Bentley kia lặng yên khởi động.

Thư ký chấn kinh nhìn Hồng Hưng Nhiên: "Tổng giám đốc, chúng ta thật sự mặc kệ?"

Hồng Hưng Nhiên tựa vào ở trên ghế sau, âm thanh nhàn nhạt: "Đều đã kết thúc, còn có cái gì phải làm?" Anh ta nói xong cười khẽ một tiếng, "Lại không có chứng cứ."

Không có trực tiếp chứng minh vừa rồi toàn bộ chuyện kia đều là do vợ chồng Bùi Dịch làm. Nếu là bọn họ đến lúc đó nói một câu bọn họ đến nơi đây là tới ngắm phong cảnh, liền thành trò cười.

Hồng Hưng Nhiên đau đầu xoa xoa mi tâm. Anh ta biết, Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi hai người kia tuyệt đối sẽ nói ra như vậy.

Hồng Hưng Nhiên tới cùng vẫn không thể hoàn toàn bỏ mặt em trai không quan tâm, đối với thư ký nói: "Để cho người ta đem nhị thiếu mang tới nhà cũ đi. Lái xe."

Thư ký vội vàng gạt đầu, trước khi xe khởi động, mở cửa xe xuống xe.

Hồng Hưng Nhiên nhìn thư ký hướng tới Hồng Tinh Huy đi đến, lại nhìn đứa em trai đang đứng ở nơi đó như cọc gỗ kia của mình, mà chậm rãi vắn lại.

"Xem ra, vẫn lại là phải mạnh tay hơn rồi." Hồng Hưng Nhiên ở trong lòng yên lặng nói.

Anh ta vẫn không muốn làm được quá tuyệt tình, đúng là Hồng Tinh Huy hiện giờ làm chuyện này đã chạm đến giới hạn của Tần Phong bọn họ. Anh ta nếu là còn tiếp tục mặc kệ, phỏng chừng thật sự muốn vô pháp vắn hồi rồi.

Chính là bởi vì bọn họ đuối lý, cho nên Hồng Hưng Nhiên vừa rồi mới không có đi xuống ngăn cản.

Một trường náo kịch cứ như vậy qua loa kết thúc. Quần chúng vây lại một đám xem cảm thấy mỹ mãn.

"Thật sự là hả hê lòng người mà!" Có người hưng phấn nói.

"Suyt, nhỏ tiếng chút. Không sợ Hồng nhị thiếu xử lý mình à. Lý Hình Nhi chính là ví dụ rõ ràng." Có người cười khuyên nhủ.

Một đám người cười nói khẩn trương rời khỏi hiện trường.

Thị trưởng Vương cùng vài vị lãnh đạo thành phố như trút được gánh nặng, trước khi các phóng viên rời đi liền đi rồi.

Rất nhanh, hiện trường cũng chỉ còn lại có người của Hồng gia.

Một đám trưởng bối Hồng gia đứng ở quảng trường bên ngoài tập đoàn Hồng thị, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn Hồng Tinh Huy

còn đứng tại chỗ.

"Tinh Huy đưa nhò này trước kia cũng không hồ đồ như thế, hiện tại làm sao có thể trở nên quá quắt như vậy?" Một ông chú hơn năm mươi tuổi căm giận nói.

Một vị trưởng bối hơn sáu mươi trợn mắt nhìn nhìn ông ta: "Ông không thấy được toàn bộ chuyện này đều là Bùi gia cùng Tần gia những người đó giở trò quỷ? Muốn nói, các người vừa rồi chính là không nên ngăn cản chúng ta, người trong nhà bị ức hiếp cũng không ra mặt, các người có đáng làm người của Hồng gia nữa không!"

"Chú hai, chú là nghĩ muốn đem tất cả Hồng gia đều đã kéo xuống nước sao? Tinh Huy trước kia như thế nào nháo đều có thể, nhưng bây giờ nó quả thật làm được quá mức rồi. Dù sao tôi sẽ không làm cho cả Hồng gia mạo hiểm theo." Lúc trước ông chú năm mươi mấy tuổi kia mặt trầm xuống nói.

Ở Hồng gia, ông ta là đứng về phía Hồng Hưng Nhiên bên kia, đương nhiên hẳn không để cho Hồng Tinh Huy hồ nháo như vậy.

"Các người nói như thế nào?" Vị trưởng bối hơn sáu mươi tuổi nhìn mấy vị nguyên lão khác có tiếng nói trong gia tộc.

Chỉ là mấy nguyên lão khác kia cả đám đều cúi đầu, không nói gì, ý tứ đã cực kỳ rõ ràng.

Bọn họ cũng không tán thành.

"Các người... Thôi thôi, các người đều là bị Hưng Nhiên kia đưa trẻ..." Đại Gia Trưởng không có nói thêm gì đi nữa, khoát tay, "Tôi mặc kệ, cũng quản không được!"

Ông ta nói xong, an vị tiến vào trong xe chính mình, đón xe đi rồi.

Mấy vị nguyên lão khác đều đã yên lặng nhẹ nhàng thở ra.

Mấy ngày này, bọn họ đều bị Hồng Hưng Nhiên thuyết phục rồi. Chỉ có vị Đại Gia Trưởng mới rời đi kia vẫn che chở Hồng Tinh Huy.

Hiện tại ông ta cũng không kiên trì nữa, vậy Hồng gia liền không còn có người sẽ để Hồng Tinh Huy càn quấy nữa.

"Hồng gia ở bên trong biết, cũng hẳn là có thể lập tức đứng ra." Ông chú hơn bốn mươi tuổi kia thì thào nói.

"Hai đứa đều là con mình, thật không biết Hồng gia như thế nào liền thiên vị con trai nhỏ như thế. Nhưng bây giờ việc làm của Tinh Huy đã quá mức, Hồng gia dù là ở đây, cũng nói không được cái gì." Một vị nguyên lão khác nói.

Mấy người vừa nói, một bên hướng tới xe đi đến.

Mọi chuyện nháo đến trình độ như vậy, bọn họ cho dù là nghĩ muốn thiên vị Hồng Tinh Huy cũng không có khả năng rồi. mấy vị nguyên lão khác ban đầu có phần do dự, lúc này cũng đều nhận rõ hiện thực.

Mà bọn họ không biết, bọn họ nói những lời này, đều bị Hồng Tinh Huy đứng ở nơi đó làm cọc gỗ nghe được không sót một chữ.

"Thì ra là thế." Hồng Tinh Huy hung hãn nheo lại mắt, trong mắt ánh sáng lạnh loé lên.

Hắn không ngốc. Ngược lại, hắn từ nhỏ cũng rất thông minh, mà còn cũng có ngoan độc mạnh mẽ. Cho nên, hắn mới được cha mình yêu

thương cứng chiều hơn. Lúc này, hắn đã hiểu rõ ràng rồi.

"Hồng Hưng Nhiên, khả năng mua chuộc lòng người của anh đúng là càng ngày càng lợi hại rồi!" Hồng Tinh Huy hừ lạnh, quay đầu đối với Hồng Kỳ Ngôn nói, "Đi nhà cũ."

Hắn không biết, trước Tần Phong cất giấu Ôn Ngọc không dám để cho hắn nhìn thấy, chính là đang cho Hồng Hưng Nhiên tranh thủ thời gian, để cho anh ta đi thuyết phục những trưởng bối trong nhà.

Mà hiện tại, có thể thấy được lúc trước bọn họ tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục là có tác dụng. Không có nhóm người trưởng bối trong gia tộc ủng hộ, Hồng Tinh Huy nghĩ muốn lật chuyển thế cờ không dễ dàng như vậy.

Nơi xa, thư ký của Hồng Hưng Nhiên chính đang đi tới nghe được những lời Hồng Tinh Huy nói, âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

Lần này tốt rồi, không cần hắn tốn nhiều võ mồm rồi.

Mà bên kia, Ôn Ngọc cùng Tô Thi Thi chính đang ngồi trên xe. Mới vừa lên xe, Ôn Ngọc liền ôm Tô Thi Thi khóc lớn.

Không biết là sợ quá mức, hay vẫn lại là kìm nén quá nhiều ủy khuất, Ôn Ngọc khóc đến muốn có bao nhiêu thương cảm liền có bấy nhiêu thương cảm.

Tô Thi Thi toàn bộ hành trình ôm cô, đau lòng tới cực điểm.

Nơi này cách khu biệt thự ngoại thành của bọn họ còn có một khoảng cách rất dài, hai người ôm nhau khóc một đường.

Khóc khóc, không khí bên trong xe càng ngày càng thấp, áp lực cực

kỳ.

Hai vị tiên sinh ngồi ở đối diện các cô, lúc này sắc mặt đều đã cực kỳ đen.

Bùi Dịch âm thầm xé toác Tần Phong liếc mắt một cái, ý tứ cực kỳ rõ ràng: Khẩn trương đem người phụ nữ của cậu lôi đi!

Chết tiệt, vợ yêu nhà anh cho tới bây giờ không dễ anh được như vậy, bây giờ lại thân thiết như vậy để dành một cô gái!

Bình dấm chua của Bùi tiên sinh nhìn không được liền ngã lăn rôi.

Tần Phong lúc này tâm tình so với anh cũng không khá hơn chút nào, buồn bực trừng mắt nhìn Bùi Dịch liếc mắt một cái, ý tứ càng rõ ràng: Đều là cô vợ nhà cậu chộc người phụ nữ của tôi khóc, trước rõ ràng đều đã rất tốt.

Hai người ở trong này ánh mắt chém giết. Đối diện, Ôn Ngọc khóc đến không kịp thở, Tô Thi Thi cũng khó khăn kiềm chế nước mắt rơi xuống.

"Được rồi." Sau cùng hai vị tiên sinh thật sự nhìn không được nữa, một người đi lên kéo ra một người, mạnh mẽ ngồi xuống giữa hai người bọn họ.

Ôn Ngọc hít hít mũi, hai mắt dầm lệ mông lung nhìn đến người ôm chính mình chính là Tần Phong, chu mỏ, kỳ quái hỏi han: "Anh như thế nào ở trong này?"

Tần Phong không vừa ý: "Anh vì cái gì không thể ở trong này?"

Ôn Ngọc vội vàng ngừng tiếng khóc, có chút sốt ruột: "Anh không

phải nói muốn đi cùng Hồng Hưng Nhiên thương lượng à?"

Tần Phong trong lòng hồi hộp: "Hồng rồi!"

Chương 710: Tên gia hỏa kia sắp ra rồi

"Sao lại thế này?" Bùi Dịch sắc mặt cũng nghiêm trọng lên, nhìn chăm chăm Tần Phong hỏi.

Tần Phong ảo não nói lỏng carvat, trầm giọng nói: "Trước Hồng Hưng Nhiên nhắc nhở qua chúng ta, Hồng Tinh Huy người này là coi trọng mặt mũi. Nếu chúng ta trước mặt mọi người để cho hắn xấu mặt mà nói, hắn khả năng sẽ điên cuồng trả thù."

"Chúng ta đây vừa rồi..." Tô Thi Thi che miệng, vẻ mặt nhàm chán.

Bọn họ vừa rồi đâu chỉ là để cho Hồng Tinh Huy mất mặt, sợ là đến da mặt đều đã giúp người ta lột ra luôn rồi.

"Việc đã đến nước này, hối hận cũng không có tác dụng." Bùi Dịch đương nhiên hắn không để cho vợ yêu nhà mình áy náy, lập tức tuyên bố thái độ.

Tần Phong gật gật đầu: "Vừa lúc trút cơn giận, chẳng thế thì tôi thật sự là khó giữ bình tĩnh được nữa!"

Nếu bọn họ sợ Hồng Tinh Huy trả thù mà dễ dàng buông tha hắn, Tần Phong thật đúng là nuốt không trôi cục tức này. Anh chỉ nghĩ tới những thương tổn mà Hồng Tinh Huy gây ra cho Ôn Ngọc, liền tức giận đến hận không thể bắt hắn làm thịt.

"Nếu như vậy, thì dứt khoát hoặc là không làm, đã làm phải làm đến cùng!" Tô Thi Thi ánh mắt sáng long lanh, một vẻ nóng lòng muốn

thử.

Bùi Dịch vừa thấy đến vẻ mặt này của cô liền đau đầu, nhưng một câu cũng không dám phản bác.

Anh hiển nhiên biết, Tô Thi Thi là không muốn để cho Ôn Ngọc tiếp tục chịu ủy khuất. Một tên Hồng Tinh Huy mà thôi, nhịn hấn năm năm, đủ rồi!

Ôn Ngọc kỳ quái nhìn bọn họ, buồn bực lắc đầu.

Hoàn toàn nghe không hiểu bọn họ đang nói cái gì.

Mà Tần Phong bọn họ đoán được không sai, Hồng Tinh Huy đã triệt để nổi lên tâm tư trả thù.

Hắn đến tắm cũng không thêm tắm, trực tiếp lái xe đi nhà cũ. Cùng Hồng Hưng Nhiên kẻ trước người sau đến trong nhà.

"Đi trước đem mình tẩy rửa sạch sẽ." Hồng Hưng Nhiên nhíu mày nhìn bộ dạng Hồng Tinh Huy kia máu tươi đầm đìa.

Hồng Tinh Huy một vẻ vuốt tóc, không thêm để ý nói: "Em như vậy không phải chuyện đã nằm trong dự kiến của anh sao? Biết rõ em sẽ thảm như vậy, lại trơ mắt nhìn. Anh, anh liền là như thế này làm anh em à!"

Hồng Hưng Nhiên cảm xúc trên mặt phai nhạt xuống, trong lòng liền có chuẩn bị. Lúc này chỉ là mặt không chút thay đổi nhìn hắn, lại lặp lại một câu: "Đi tẩy rửa mình sạch sẽ."

"Cái này không quan trọng! Em cùng anh nói xong liền rời đi." Hồng Tinh Huy lạnh giọng nói.

Hồng Hưng Nhiên nhìn hấn một cái, hướng tới thư phòng đi đến.

Hồng Tinh Huy ướm chèm nhẹp đi theo. Chỗ hấn đi qua, đều đã lưu lại một chuỗi dấu chân dài máu chảy đầm đìa.

Trong nhà người hầu nhìn thấy, sợ tới mức thiếu chút nữa ngất đi.

"Nhị thiếu gia, người đây là như thế nào..."

"Cút!" Hồng Tinh Huy một tiếng rống to, quả thực so với kia một chuỗi dài dấu chân máu còn có khủng bố hơn.

Người hầu sợ tới mức tè ra quần, phỏng chừng đến Hồng gia này cũng không dám ở lại rồi.

Hồng Hưng Nhiên nhìn đến em trai mình bộ dáng vô lễ, mày kìm lòng không được nhíu một phen, nhưng rất nhanh liền khôi phục bình tĩnh.

Bắt đầu từ khi anh ta còn rất nhỏ, anh ta liền biết sứ mệnh của chính mình. Anh ta không thể giống như em trai mình có thể hỉ nộ ái ố, anh trở nên như vậy, là em trai anh ta sẽ lạc lối. Thậm chí, là Hồng gia sụp đổ.

Anh không nghĩ muốn bị kịch xảy ra với mẹ đẻ bọn họ lần nữa xảy ra trên người những người khác ở gia tộc.

Hồng Hưng Nhiên nhớ tới mẹ đẻ mình năm đó bị kẻ thù trả thù hương tan ngọc nát, trong mắt không khỏi nhiễm lên một tầng đau thương.

Nếu Hồng gia không đi vào con đường hắc đạo, như thế Hồng gia

nằm đó sớm một chút theo những thứ trong bóng đêm thoát thân ra, liền sẽ không có những cái bi kịch này.

Hồng Hưng Nhiên đóng chặt mắt, từ trong chuyện cũ thu hồi suy nghĩ, quay đầu nhìn đứa em trai duy nhất của chính mình

"Anh biết em muốn nói gì. Tinh Huy, buông bỏ những thứ này, trước ra nước ngoài ở một đoạn thời gian đi. Anh đã giúp em chuẩn bị tốt, qua một năm hoặc là quá mấy tháng, thậm chí qua vài ngày rồi trở về cũng được." Hồng Hưng Nhiên có chút mệt mỏi nói.

Hồng Tinh Huy ngơ ngẩn nhìn anh trai của chính mình. Nếu nói Hồng Hưng Nhiên vừa mới bắt đầu nói ra yêu cầu này khi đó, hẳn rất tức giận. Nhưng khi Hồng Hưng Nhiên nói ra chỉ cần ra ngoài vài ngày cũng được thời điểm, trên mặt hẳn vẻ giận dữ tiêu tán một chút.

Nhưng mà, hẳn làm sao có thể sẽ đồng ý.

"Em về đây chính là muốn nói cho anh một tiếng. Từ hôm nay trở đi, em làm bất cứ chuyện gì đều đã không có quan hệ với Hồng gia. Anh muốn đi bạch đạo có thể, về sau em liền đi hắc đạo, trong nhà bộ phận thế lực kia để em quản." Hồng Tinh Huy đứng thẳng tắp, trên mặt sớm liền không có dáng vẻ cà lơ phất phơ lúc đầu.

Hắn cực kỳ thật sự nhìn chăm chăm ánh mắt Hồng Hưng Nhiên, gần từng chữ nói: "Từ nay về sau, anh đi Dương quan đạo của anh, em đi cầu Độc Mộc của em, chúng ta nước sông không phạm nước giếng!"

Hồng Hưng Nhiên lẳng lẳng nhìn hắn, sắc mặt từ đầu đến cuối đều không có thay đổi quá.

Thật lâu sau, anh ta nhắm mắt, chung quy là cái gì đều không có nói.

Hồng Tinh Huy khinh thường liếc mắt nhìn anh ta, xoay người liền rời đi.

Hồng Hưng Nhiên ngơ ngẩn nhìn bóng lưng em trai mình rời đi, thì thào nói: "Em chừng nào thì mới có thể hiểu chuyện?"

Anh ta kỳ thật sớm liền biết kết quả này. Bọn họ là anh em sinh đôi, đối với đứa em này từ nhỏ cũng rất hiểu biết.

Hôm nay đã xảy ra chuyện như vậy, Hồng Tinh Huy không có khả năng nuốt trôi cơn giận này.

"Nuốt không trôi thì sẽ thế nào? Cùng Tần Phong bọn họ đấu đá, vốn là một con đường chết." Hồng Hưng Nhiên mệt mỏi ngồi ở trên ghế, bất đắc dĩ thở dài.

Ký sinh Du Hà Sinh Lượng *. Hồng gia cùng Bùi gia Tần gia cảm giác, chính là như vậy. Giữa bọn họ, thật muốn đấu, người nào đều đã không chiếm được lợi ích.

Ký sinh Du Hà Sinh Lượng: Câu nói nổi tiếng của Chu Du Trong "Tam Quốc diễn nghĩa", Chu Du là đại danh từ tượng trưng cho lòng dạ hẹp hòi, không chịu thua ai, cũng chỉ khi ông ta bệnh nặng vô phương cứu chữa, không còn sống được bao lâu nữa, mới cảm khái mà thốt ra câu nói này từ tận đáy lòng.

Chỉ có điều là câu nói này quá tự ti, tôn vinh chí khí của Gia Cát Lượng, mà hạ mất uy phong của chính mình. Khiến cho hình tượng của hai người này đã định rõ vị trí trong đầu của mọi người mãi về sau. Thực chất, lịch sử cũng giống như một màn kịch, và để con người có thể hiểu thế nào là thiện-ác, đúng-sai, tốt-xấu thì đều cần người đến để "diễn" một phen, mới thấu tỏ được hàm nghĩa của từ

đó.

Trong câu chuyện này, Chu Du vốn là 1 đại đô đốc, một vị anh hùng cái thế nhà Đông Ngô, trí tuệ và uy dũng hơn người, nhưng vạn bất đắc dĩ, lịch sử lại "chọn ông" để đóng cái vai "ghen tỵ" ấy, nếu không thì sẽ khó có thể khiến cho con người hiểu được thế nào là "ghen tỵ". Hoặc cũng có thể đây chỉ là thói phùng trong tác phẩm nghệ thuật, với bàn tay cố ý sắp đặt của tác giả, cũng là để nhấn mạnh tình tiết ấy, chứ chưa hẳn trong lịch sử Chu Du là người như vậy. Nhưng có thể khẳng định, Đông Ngô có được 1 người như Chu Du quả là quá may mắn!

Mà hết thảy chuyện này, Hồng Tinh Huy hiện giờ vẫn không rõ.

Thư ký rất nhanh liền vọt tiến vào, vội vội vàng vàng nói: "Tổng giám đốc, nhị thiếu triệu tập các anh em trong Liễu gia đi báo thù rồi!"

Hồng Hưng Nhiên đốt diếu thuốc, nhàn nhạt nói: "Biết rõ. Đi thông báo cho Tần tổng một tiếng."

"Này... Vâng" Thư ký không dám nói thêm cái gì, khẩn trương đi làm.

Tần Phong bên kia rất nhanh có được tin tức, vì thế, bọn họ cũng làm một chút chuẩn bị.

Mà chuẩn bị lớn nhất chính là - -

"Vì cái gì đến trong viện cũng đều không thể đi!" Ôn Ngọc cùng Tô Thi Thi ngồi ở trên ghế sofa, đối với loại giam lỏng này cực kỳ buồn bực.

Tần Phong cùng Bùi Dịch một bên trấn an một người.

"Anh anh em của Hồng gia kia tất cả đều là tội phạm chạy trốn, vẫn lại là cẩn thận một chút tốt hơn." Bùi Dịch ôn nhu nói.

"Lần này chuyện nhiệt náo quá lớn, em dù sao cũng phải cho bọn họ một cái bậc thang. Chẳng thế thì hấn vẫn quẩn em thì làm sao bây giờ?" Tần Phong dỗ Ôn Ngọc.

Ôn Ngọc chu mỏ, vụng trộm nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái.

Tô Thi Thi âm thầm hướng cô gật gật đầu.

Các cô hiện tại quả thật không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Chỉ là hiện giờ có một chuyện khác vô cùng cấp bách.

"Hôm nay không ra khỏi cửa có thể, nhưng mà ngày mai tất phải ra ngoài một chuyến." Tô Thi Thi quay đầu nhìn Bùi Dịch, trưng cầu ý kiến của anh.

Bùi Dịch sững sốt, đột nhiên nhớ tới một sự kiện, sắc mặt liền đen.

"Làm sao vậy?" Tần Phong buồn bực nhìn hai người bọn họ.

Tô Thi Thi sờ sờ cái mũi, không nói gì.

Tần Phong nhìn về phía Bùi Dịch, một vẻ chờ anh trả lời. Ôn tiểu thư tâm tư Bát Quái cũng xông ra.

Trong lúc mấu chốt này nhất định phải ra ngoài, vậy định là chuyện rất quan trọng đi?

Bùi Dịch sắc mặt đã rất khó nhìn, âm thầm xé toác vợ yêu nhà mình liếc mắt một cái, tức giận nói: "Ngày mai tên kia ra ngoài rồi."

"Người nào?" Tần Phong nhất thời không phản ứng kịp.

Tại phương diện Bát Quái, Ôn tiểu thư năng lực phản ứng đó là không người theo kịp. Cô lập tức liền hiểu rõ ra.

"Là Hồ Sĩ Minh! Hắn ngày mai được thả ra trước thời hạn!"

Lần này, liền xấu hổ rồi.

Chương 711: Thế nào cũng giúp cho các người gặp mặt

Ôn Ngọc che miệng, rất muốn đem câu nói vừa rồi kia nuốt trở về.

"Tần Phong, em... Em hơi đói rồi. Chúng ta đi phòng bếp nhìn xem có gì ăn hay không đi." Ôn tiểu thư coi như đạt đến một trình độ nào đó, chạy trốn không quên kêu lên Tần Phong.

Tần Phong mong còn không được, kéo cô bỏ chạy: "Anh đã chuẩn bị nguyên liệu rồi. Hiện tại vừa lúc có thể làm."

Quan trọng nhất là, có thể ở trong phòng bếp nán lại một hồi.

Tô Thi Thi khóe miệng giật giật, xấu hổ nói: "Tần Phong trù nghệ không tốt lắm, hay là em đi giúp bọn họ làm đi."

"Ngồi xuống!" Bùi Dịch mặt trầm xuống, lạnh lạnh liếc cô một cái.

Tô Thi Thi lúc này không dám động, chỉ cảm thấy chính mình siêu cấp vô tội.

Hồ Sĩ Minh từng tháng gửi đến cho cô một phong thư tình suốt năm năm cũng không phải lỗi của cô. Chỉ là cô cũng không hiểu, Hồ Sĩ Minh cái tên bệnh thần kinh kia đối với chuyện đưa thơ tình sao lại cố chấp như thế, liền ngay cả bọn họ đi vòng quanh thế giới du lịch các nơi, đều có thể nhận được thư!

Một tháng một bức thư, kiên trì! Mà còn, mỗi một bức thư đều là hẩn copy ra, một chút thành ý đều không có!

"Ô Thi Thi, em cái dạng này chẳng lẽ đang hoài niệm hẳn viết những cái thư tình này cho em?" Bùi Dịch tiếp sát Tô Thi Thi, tại bên tai cô sâu xa nói.

Tô Thi Thi giật mình, lập tức ngồi thẳng thân thể, lắc đầu: "Không có không có, chồng yêu à anh khẳng định là hiểu lầm rồi."

"Bùi phu nhân, em chẳng lẽ chính mình không phát hiện? Em chỉ có trong lòng có điều giấu giếm hoặc là yêu cầu anh làm việc thời điểm, mới có thể nhu thuận gọi anh là chồng yêu như vậy." Bùi tiên sinh chua lè chua loét nói.

Tô Thi Thi có khổ khó nói, chỉ có thể chân chó ôm lấy cánh tay của anh, ra sức dỗ dành nói: "Anh nhất định là hiểu lầm, đây là ảo giác!"

Cô nói xong, vẻ mặt nghiêm trang, thật sự nói: "Nếu anh không nghĩ muốn đi đón anh ta mà nói, em nhất định cũng không đi. Đợi chuyện của Ngọc giải quyết xong, chúng ta lập tức đi nước ngoài tìm mấy đứa nhỏ."

Hai người bọn họ trở về thời điểm, đem những người khác trong nhà đều để lại Âu châu. Vốn dĩ cũng là tính toán xử lý xong chuyện mới để họ trở về.

Bùi Dịch vẫn như cũ không có buông tha: "Chúng ta trở về, sau đó để cho tên gia hỏa kia đi theo chúng ta?"

Tô Thi Thi sắc mặt cứng đờ, có chút giận: "Vậy anh nói rõ muốn làm sao đi! Trước cũng là chính anh nói muốn đi đón anh ta ra tù, sau đó đem anh ta nghĩ cách bóp chết ở trong nôi. Hiện tại lại hướng em giận cá chém thớt!"

Bùi Dịch lập tức liền sợ: "Anh có chỗ nào hướng em giận cá chém thớt?"

"Anh nhìn anh đi đem Ngọc bộn họ đều đã dọa chạy mất, còn nói chưa?"

"Anh sai rồi." Bùi tiên sinh đối với chuyện nhận sai này tràn đầy thể ngộ. Lúc này không chịu nhận sai, vậy đêm nay liền không cần ngủ giường rồi.

Tô Thi Thi chuyển biến tốt liền thu, đê thấp thanh âm, hỏi: "Vậy anh tới cùng tính toán giải quyết như thế nào?"

Bùi Dịch trong lòng sớm đã có chủ ý: "Ngày mai cùng đi."

Không sai, anh chính là muốn đi đón tình địch chính mình! Loại cơ hội bày ra phong độ này, anh là sẽ không bỏ qua! Vừa lúc, có thể ngay trước mặt Hồ Sĩ Minh, hung hăng ân ái một phen!

Để coi hắn còn tiếp tục quấn lấy vợ anh nữa không!

Tô Thi Thi nhìn đến bộ dáng Bùi Dịch hung tợn, phụt một tiếng liền nở nụ cười.

"Đều đã năm năm, anh như thế nào vẫn còn không buông bỏ." Tô Thi Thi cười nói.

Bùi Dịch đen mặt nói: "Hắn chừng nào thì không lại quấy rầy em, anh khi đó liền buông bỏ."

Nếu không phải bởi vì lúc trước nợ ân tình của Hồ Sĩ Minh, anh là tuyệt đối hắn không dễ dàng tha thứ những thứ hành vi này của hắn.

Chỉ là nể mặt mũi Đồng Đồng, anh cũng không thể làm quá mức.

Bằng không, Hồ Sĩ Minh ở trong tù đâu nào có thể qua được thoải mái như thế!

Chuyện này liền như vậy thương lượng tốt. Bốn người ngày hôm sau cùng đi đón Hồ Sĩ Minh.

Chỉ là đến chỗ nhà giam Thành Tây, bọn họ lại đạt được một cái tin tức ngoài ý muốn.

"Đã đi rồi hả?" Tô Thi Thi nhìn Trưởng trại giam, cho rằng chính mình có phải nghe lầm rồi hay không.

Trưởng trại giam nhìn đến bốn tôn đại thần này, trong lòng cũng là đảm chiến không thôi, thật cẩn thận nói: "Hồ tiên sinh từ lúc năm phút đồng hồ trước liền rời đi."

"Nhưng chúng tôi năm phút đồng hồ trước đã ở nơi này, cũng không có nhìn đến hắn đi ra." Tô Thi Thi nói.

"Hắn không là đi cửa sau đi?" Ôn tiểu thư thành linh nói ra một câu.

Sau đó - - cô cạn lời rồi.

Trưởng trại giam một vẻ mặt táo bón: "Chúng tôi cũng không biết Hồ tiên sinh sao lại thích đi từ cửa sau. Bất quá cũng không phải đi ra cửa sau thật tiêu sái. Hắn... Hắn là trèo tường đi ra."

"Trèo tường?" Tô Thi Thi dờ khóc dờ cười, nhìn Bùi tiên sinh đứng ở bên cạnh liếc mắt một cái.

Hồ Sĩ Minh đây là có bao nhiêu thông minh lanh lợi a, biết bọn họ

muốn tới cửa lớn đón hẳn, vậy mà liền trèo tường chạy.

"Bùi Dịch, cậu nên bi thương. Tên tình địch này của cậu, sợ là vẫn còn không nghĩ muốn buông tha." Tần Phong vỗ bả vai vỗ Bùi Dịch, vẻ mặt đồng tình.

Bùi Dịch lạnh lạnh lườm anh, sắc mặt tối đen nói: "Trở về."

Nói xong, Bùi tiên sinh ngạo kiều xoay người một cái, đi nhanh về phía trước. Đồng thời, không quên lôi kéo tay vợ yêu nhà mình.

Vợ, cũng không dám quên!

Tô Thi Thi cúi đầu trộm cười, không dám nói lung tung. Lúc này Bùi tiên sinh, không thể nào trêu chọc.

Được, đi một chuyến uống công. Cũng không biết tên Hồ Sĩ Minh kia nghĩ như thế nào, vậy mà trèo tường đều đã dùng tới rồi.

"Tần Phong, chúng ta không đuổi theo sao?" Ôn Ngọc lặng lẽ lôi kéo tay Tần Phong, hỏi cực thật sự.

Tần Phong đen mặt, vội vàng nói: "Không cho nói chuyện của hẳn, không thấy được Bùi Dịch sắc mặt đều đã thay đổi?"

"Nhưng mà các người trước không phải thương lượng tốt muốn vụng trộm đem Hồ Sĩ Minh nhốt vào trong núi đi... Hu hu hu..."

Ôn Ngọc còn chưa nói xong, đã bị Tần Phong bụm miệng.

Tần Phong kinh sợ vô cùng.

Bà cô à, chuyện này cũng không thể tùy tiện nói ra, nhất là không thể

để cho Tô Thi Thi biết, bằng không, Bùi Dịch nhiều mắt mặt!

"Cũng không biết bọn họ có nghe thấy không?" Tần Phong vụng trộm nhìn hai người phía trước đang đi tới một cái.

Anh không thấy được, Bùi Dịch thân thể đều đã căng cứng, lỗ tai đáng ngờ đỏ vài phần.

Mà Tô Thi Thi tựa đầu càng thấp hơn vài phần, kìm nén cười, thiếu chút nữa kìm nén đến nội thương.

Cô đã nói tối hôm qua Bùi Dịch thấy thế nào cũng có chút không thích hợp, thì ra là đang nghĩ cái chủ ý này.

Đây là đem Hồ Sĩ Minh như tên trộm một dạng mà đề phòng rồi.

Mà lúc này vui rồi, người Bùi tiên sinh cẩn thận đề phòng, chạy mất.

"Anh xác định không đuổi theo?" Tô Thi Thi ghé sát vào bên cạnh Bùi Dịch, nhỏ giọng hỏi.

Bùi tiên sinh sắc mặt cứng đờ, quát khế nói: "Ngậm miệng!"

Tô Thi Thi trộm cười, không dám lại trêu đùa anh.

Mà lúc này, tên trộm trong miệng bọn họ chạy trốn kia, đã thành thói rời khỏi trại giam đi đến vùng gần đó.

Năm năm qua đi, hấn cũng không có thay đổi bao nhiêu. Chẳng qua so với trước kia hơi chút gầy yếu một chút, tóc cũng ngắn rất nhiều. Trừ chuyện đó ra, cả người so với trước đây càng thêm tinh thần.

Hấn giống như đã biết muốn đi đâu, phương hướng rất có mục đích.

Chỉ chốc lát liền ngoắc một chiếc xe taxi, hướng tới trung tâm thành phố mà đi.

Bên này, đợi xe Tô Thi Thi bọn họ sau khi rời khỏi, từ đằng xa trong một góc khuất, đi ra đoàn người.

Cầm đầu người nọ, rõ ràng đó là ngày hôm qua mắt mặt rất lớn Hồng nhị thiếu Hồng Tinh Huy.

"Coi như tên tiểu tử kia gặp may mắn. Trèo tường, thật đúng là chỉ có hấn làm được, không biết xấu hổ gì đó!" Hồng Tinh Huy lạnh giọng nói, sắc mặt đáng sợ tới cực điểm.

Đối với Hồ Sĩ Minh hận ý, hấn chưa bao giờ che dấu.

Nếu không có Hồ Sĩ Minh, cha hấn liền đều không bị hình phạt. Có cha hấn ở đây, hấn tại Hồng gia cũng sẽ không giống như hiện tại bị động.

Cho nên, tối hôm qua nhận được tin tức, hấn liền trả thù Ôn Ngọc bọn họ đều không có tâm tư, lập tức triệu tập người. Bây giờ trời sáng sớm cứ tới đây bắt người.

Chỉ là hấn không nghĩ tới, Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch bọn họ vậy mà cũng tới đón Hồ Sĩ Minh. Hấn càng thêm không nghĩ tới, Hồ Sĩ Minh cái người không biết xấu hổ kia, vậy mà trèo lên tường phía chạy mất!

"Có bản lĩnh anh vẫn không tìm Tô Thi Thi đi!" Hồng Tinh Huy cắn răng, trong mắt hận ý chớp lóe rồi biến mất.

Chuyện Hồ Sĩ Minh cùng Tô Thi Thi năm đó, hấn đương nhiên biết. Cho nên, hấn tuyệt đối tin tưởng, Hồ Sĩ Minh sẽ đi tìm Tô Thi Thi.

"Nếu như vậy, tôi liền đẩy anh một cái." Hồng Tinh Huy nhe răng cười, đối với Hồng Kỳ Ngôn bên người nói, "Lập tức triệu tập các anh em, tối hôm nay hành động."

Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch đem hấn chinh đến thăm như thế, hấn làm sao có thể buông tha bọn họ! Mà hấn chinh Tô Thi Thi, Hồ Sĩ Minh khẳng định sẽ xuất hiện.

Thật sự là một hòn đá ném hai chim!

Chương 712: Lần đầu trên toàn thế giới

Sóng gió về chuyện ảnh nude liên tục thẳng cấp, lại lấy một cái tư thái quý dị kết thúc. Mỗi tạp chí lớn nhao nhao đưa tin, nhưng chỉ ngôn ngữ lại đột nhiên tinh tế.

Cho dù tất cả mọi người cực kỳ quan tâm quan hệ giữa Ôn Ngọc Tần Phong cùng Hồng nhị thiếu, nhưng tại trong lúc mấu chốt này, tất cả mọi người sáng suốt lựa chọn ngậm miệng.

Bị ồn ào một trận như vậy, trên mạng không còn có người bàn tán chuyện của ảnh nude của Ôn Ngọc. Rất nhiều người vốn dĩ nói xấu muốn kéo cô xuống nước, cũng đều lặng lẽ xóa bỏ hết.

Tần Phong cùng Bùi Dịch đã để cho bộ phận kỹ thuật đem tất cả địa chỉ IP diễn đàn tham gia vào vụ việc bêu xấu Ôn Ngọc lần này đại càn quét một lần. Một khi phát hiện có người trong máy tính lưu giữ những thứ ảnh chụp này, liền sẽ phải chịu trừng phạt.

Trong lúc này, đều sợ rồi.

Đoàn người Tần Phong không đón được Hồ Sĩ Minh, đều đã trở về nhà.

Trong biệt thự Tần gia mang phong cách Trung Quốc và Phương Tây kết hợp, Tô Thi Thi cùng Ôn Ngọc ngồi ở trên ghế sofa, Bùi Dịch cùng Tần Phong ngồi ở đối diện bọn họ, chính đang mắt to trừng mắt nhỏ.

"Các người nói Hồ Sĩ Minh có phải cố ý hay không?" Tô Thi Thi vẫn lại là có phần không nghĩ ra tên Hồ Sĩ Minh kia sao lại đột nhiên cứ như vậy chạy.

Bùi Dịch sắc mặt có chút nghiêm trọng, cũng không phải bởi vì ghen, mà là đem chuyện này cẩn thận suy nghĩ một chút, cũng thấy có phần không quá đúng lắm.

Tần Phong nhìn anh một cái, nhíu mày hỏi: "Trước nhận được tin tức, hấn ở trong tù cùng Hồng gia qua lại cực kỳ gần?"

Bùi Dịch gật đầu: "Năm năm trước, hấn cùng Hồng gia được nhốt chung trong một cái phòng giam, tôi liền cảm thấy được có chút không quá đúng lắm."

Tần Phong sắc mặt lập tức nghiêm trọng lên: "Cậu là cảm thấy được, đó là Hồ Sĩ Minh cố ý sắp xếp? Hấn nghĩ muốn tiếp cận Hồng gia?"

"Các người xác định?" Tô Thi Thi ngời thẳng thân thể, sắc mặt cũng nghiêm trọng vô cùng, phân tích nói, "Hồng gia là bị Hồ Sĩ Minh đưa vào, khẳng định rất hận hấn. Hồ Sĩ Minh cũng không phải kẻ ngốc, sao lại có thể để chính mình tới gần ông ta?"

Bùi Dịch tiếp lời nói: "Hồ Sĩ Minh lúc vừa mới vào thời điểm, ở trên tay Hồng gia ăn không ít khổ. Nhưng gần hai năm nay, loại tình huống này liền không có xuất hiện."

"Cho nên..." Tô Thi Thi có vẻ dăm chiêu nói, "Hấn cùng Hồng gia giải hòa rồi hả?"

"Bây giờ còn khó mà nói." Bùi Dịch lắc đầu nói.

Hồ Sĩ Minh tên kia tính tình vốn là có vẻ cổ quái, hấn suy nghĩ cái gì,

bọn họ không phải thật sự có thể đoán được chuẩn xác.

Chỉ là từ việc hôm nay hấn cố ý trèo tường rời đi, làm cho bọn họ cảm thấy được chuyện này có chút cổ quái.

Chẳng thế thì, lấy tính tình hung hãn của tên Hồ Sĩ Minh kia, cho dù khó chịu khi nhìn đến Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi ân ái, cũng nhất định sẽ chạy đến trước mặt bọn họ làm cho bọn họ không thoải mái. Lại làm sao có thể cứ như vậy không rên một tiếng chạy trốn.

Hiển nhiên, Tô Thi Thi cùng Tần Phong cũng nghĩ tới điểm này.

"Cho nên nói, hấn tránh né không phải chúng ta, mà là một người hoàn toàn khác?" Tô Thi Thi trầm giọng nói.

"Hoặc là, hấn không phải đang trốn tránh, mà là muốn dẫn tới hứng thú của người nào đó, hoặc là khiến kẻ đó tức giận." Tần Phong nghiêm túc nói, trong lòng trầm trầm, không biết là cái tâm tình gì.

"Hồng Tinh Huy." Ba người trong đầu đồng thời nghĩ đến cái tên này.

Bọn họ cũng đều biết, trừ bọn họ cùng Hồ Sĩ Minh có ân oán ra, hiện giờ tất cả người ở bắc Kinh này hận nhất Hồ Sĩ Minh, chính là Hồng Tinh Huy rồi.

Mà Hồ Sĩ Minh ra tù, Hồng Tinh Huy khẳng định sẽ có hành động. Chỉ là trước đó Tô Thi Thi bọn họ đi đón Hồ Sĩ Minh, Hồng Tinh Huy không thể có hành động gì. Nhưng ai dám đảm bảo hấn sẽ không làm cái chuẩn bị khác.

"Cho nên, Hồ Sĩ Minh trèo tường chạy trốn, là vì Hồng Tinh Huy? Hấn tới cùng muốn làm cái gì?" Tô Thi Thi nhíu mày.

Năm năm không gặp, đối với cái tên gia hỏa khó chơi kia, cô là càng ngày càng hiểu không rõ rồi.

Mà giữa bọn họ, bởi vì Bùi Tĩnh cùng Hồ gia có quan hệ, cũng sớm đã loạn thành một nùi, không có khả năng lại giống như trước kia vậy không phải anh chết chính là tôi sống.

"Các người đang nói cái gì?" Ôn Ngọc ngồi yên nửa ngày, hoàn toàn không rõ bọn họ đang nghĩ ra cái chuyện bí hiểm gì, nhưng cảm thấy được trong lời nói của bọn họ lộ ra rất nhiều Bất Quái.

Tần Phong nhìn đến bộ dáng Bất Quái của Ôn tiểu thư kia, liền đau đầu, đi qua kéo cô, ôm ở trong ngực, đối với Tô Thi Thi nói: "Tối hôm qua các người cũng chưa nghỉ ngơi tốt, thừa dịp hiện tại khẩn trương nghỉ ngơi một chút. Tiếp tục sợ là hẳn không quá sống yên ổn."

Hồ Sĩ Minh ra tù, nếu thật sự cùng Hồng Tinh Huy đấu đá, vậy nói không được sẽ muốn nháo ra chuyện gì nữa đây.

Tô Thi Thi gật đầu, đang muốn nói chuyện, Bùi Dịch đối diện đã đứng lên, tiến lên một cái liền kéo tay cô.

"Không cần lại để cho anh từ trong miệng em nghe được tên của người đàn ông khác." Bùi tiên sinh bá đạo nói.

Tô Thi Thi dờ khóc dờ cười, nhưng trong lòng cực kì cảm động.

Cái tên gia hỏa này rõ ràng là không muốn để cho cô lại cuốn vào những cái thị phi này, lại phải muốn nói bá đạo như vậy.

Cô đương nhiên biết tâm tư của anh, cũng không vạch trần anh, đi theo cùng nhau đi ra ngoài.

Nhà của bọn họ ở ngay bên cạnh.

Mà khi bọn họ hướng tới nhà mình đi đến thời điểm, một bóng người tránh đi bọn họ, lặng lẽ trốn vào phòng khách nhà Tần Phong.

"Đồng Đồng?" Ôn Ngọc nhìn thấy cậu, nhiệt tình cực kỳ, "Chuyện lúc trước cảm ơn em..."

"Hừ! Đừng lên tiếng, bị chị dâu em phát hiện em nhất định phải chết!" Bùi Tĩnh khẩn trương hướng tới Ôn Ngọc xua tay, giờ phút này vẻ mặt như là về tới bộ dáng lúc cậu mới mười tuổi.

Ôn Ngọc hiểu biết gật đầu, vụng trộm nhìn Tần Phong liếc mắt một cái, trong lòng cũng là một lúc sau sợ hãi.

Tô Thi Thi cùng Tần Phong bọn họ đều đặc biệt không thích Bùi Tĩnh quậy phá những vật ly kỳ cổ quái này, càng không thích cậu mang theo Ôn Ngọc cùng nhau gây chuyện.

Nếu Tô Thi Thi biết, Bùi Tĩnh khẳng định sẽ chết thật sự thảm. Đối với chuyện giáo dục Bùi Tĩnh, Tô Thi Thi luôn luôn có vẻ nghiêm khắc.

"Được, đi lên nghỉ ngơi đi. Chị dâu em chắc là phục hồi tinh thần lại sẽ tới tìm em." Tần Phong nhìn đến bộ dáng Bùi Tĩnh kia bực tức, không khỏi có chút buồn cười.

Mấy năm trôi qua, tiểu tử này tính tình quả thật trầm ổn rất nhiều. Nhưng không biết khi nào thì bắt đầu, cậu đặc biệt sợ người chị dâu Tô Thi Thi này.

"Cảm ơn." Bùi Tĩnh không nói thêm gì, bước nhanh hướng tới cầu

thang đi đến, chỉ chốc lát liền lên đến lầu hai.

Ôn Ngọc nhìn bóng lưng cậu, tự đáy lòng nói: "Trước em nghe nói những người đó đều là bị ong mật của Bùi Tĩnh đuổi chạy ra. Còn có cái thùng máu chó kia, thật sự là quá tăng lực rồi. Hồng Tinh Huy khẳng định tức điên rồi."

Tần Phong trầm mặt, đem mặt cô ép hướng chính mình nhìn, nghiêm túc nói: "Về sau không được lại nhắc đến cái tên HỒNG TINH HUY này!"

"A...." Ôn Ngọc ngoan ngoãn gật gật đầu.

Cô vừa rồi chỉ là không cẩn thận nhắc tới, sau này dù là cầu xin cô, cô cũng không nghĩ muốn nói đến.

Tần Phong lúc này mới mãn ý, lôi kéo cô cùng nhau khởi hướng tới trên lầu đi đến.

Bùi Tĩnh tiểu tử này hỗ trợ làm không đơn thuần là những thứ này. Anh trước kia thật đúng là không phát hiện, tiểu tử kia lúc ngoan độc, so với anh trai mình năm đó còn muốn lợi hại hơn.

Không qua bao lâu, Bắc Kinh rất nhanh liền tuôn ra một cái tin tức động trời.

Nhân viên tập đoàn Hồng thị, mọi người, trong một đêm toàn bộ đều đã từ chức rồi!

Ngoại trừ cổ đông công ty, những người khác, từ những người chức vụ thấp nhất như lao công bảo an, đến quản lý cấp cao của công ty, toàn bộ đều đã từ chức, không còn một mống!

Đây chính là cả nước, thậm chí ở trên toàn thế giới đều là lần đầu nhìn thấy.

Nhà cũ Hồng gia đang tổ chức hội nghị khẩn cấp, tất cả nguyên lão gia tộc đều đã chạy tới. Lúc này, một đám người đen kịt ngồi trong thư phòng, đang chờ Hồng Hưng Nhiên cho bọn họ một lời giải thích.

"Đây tới cùng là chuyện gì xảy ra? Vì cái gì tất cả mọi người từ chức rồi hả? Tập đoàn là biểu tượng của Hồng gia chúng ta, hiện tại trong tập đoàn một nhân viên đều không có, không phải muốn bị người ta chê cười đến chết à?" Vị nguyên lão hơn sáu mươi tuổi trước cái kia luôn che chở Hồng Tinh Huy thở phì phì nói.

Chương 713: Kia đúng là muốn chết người

Vị này trưởng bối vẫn không quen nhìn Hồng Hưng Nhiên tính tình mềm mỏng yếu yếu kém kém, ông ta vừa mắt vĩnh viễn là Hồng Tinh Huy kia tính tình hung hãn bá đạo.

Nguyên lão khác cũng nhao nhao phụ họa: "Đúng vậy, Hưng Nhiên cậu nên cho chúng tôi một lời giải thích rõ ràng. Mấy trăm nhân viên, sao có thể nói từ chức liền từ chức rồi."

Hồng Hưng Nhiên ngồi ở trên chủ vị, thần sắc bình tĩnh, cũng không có bởi vì các trưởng bối chỉ trích mà có bất luận cái biểu cảm khẩn trương gì.

Anh ta nhận được tin tức đương nhiên muốn so với những thứ trưởng bối sống an nhàn sung sướng kia nhanh hơn rất nhiều. Tuy mới vừa nhận được tin tức thời điểm anh ta quả thật cực kỳ chấn kinh, nhưng chấn kinh qua đi liền lãnh yên tĩnh trở lại.

Không cần nghĩ đều biết, chuyện này với ai có quan hệ.

"Đã cho người ta đi điều tra, nên là lập tức sẽ có kết quả." Hồng Hưng Nhiên nhàn nhạt nói.

Nhóm người nguyên lão đương nhiên hẳn không thỏa mãn với đáp án như vậy, đang muốn phát biểu ý kiến, thư ký Hồng Hưng Nhiên thở hồng hộc chạy tiến vào.

"Tổng giám đốc, đã có tin tức rồi." Thư ký chạy vào, nhìn đến nhiều

trường bối như vậy đã từng ở trên đường khiến người nghe tin đã sợ mất mật đang ở đây, trong lòng cũng có chút khiếp sợ cực kỳ.

Nhưng anh ta rất nhanh liền trấn định lại, đi đến trước mặt, đối với Hồng Hưng Nhiên, cũng là đối với mọi người trong thư phòng nói: "Tôi hỏi tất cả nhân viên từ chức, bọn họ đồng loạt nhất trí, nói sợ hãi hành vi của Nhị thiếu gia, cho nên không dám tiếp tục ở trong công ty."

"Bọn họ thật sự nói như vậy?" Vị trường bối đứng đầu hơn sáu mươi tuổi kia tức giận đến roạt một phen đứng lên, "Nói năng bậy bạ. Tinh Huy chẳng qua là một phó tổng, trong công ty ra quyết định cũng không phải nói, bọn họ e ngại cái gì rồi hả?"

Hồng Hưng Nhiên nhìn thoáng qua thư ký, nhàn nhạt nói: "Đem chân tướng mọi chuyện nói cho các vị chú bác ở đây rõ."

Thư ký gật đầu, tiếp tục nói: "Nhóm người nhân viên đó quả thật là nói như thế này. Nhưng tôi cũng xâm nhập điều tra một phen, phát hiện chuyện riêng tư của bọn họ bị tiết lộ ra ngoài rồi. Người uy hiếp bọn họ nói, nếu bọn họ không chịu từ chức, sẽ biến thành Hồng nhị thiếu thứ hai."

"Chuyện này nhất định là Tần Phong bọn họ làm!" Nhóm người nguyên lão một giận khí vô cùng.

Hiện tại chuyện này, đã không phải chuyện Hồng Tinh Huy một người, đã là đang khiêu chiến uy nghiêm tất cả Hồng gia bọn họ.

"Các vị chú bác an tâm một chút chớ vội nóng nảy. Kỳ thật có kết quả này, mọi người nên là sớm đã có chuẩn bị tâm lý." Mới là Hồng Hưng Nhiên lạnh nhạt mở miệng, "Trước tôi đã đem quan hệ lợi hại của chuyện này cùng mọi người nói qua, hiện giờ chẳng qua là để cho

nhân viên tạm rời cương vị công tác. Nhân viên không có, chúng ta còn có thể tiếp tục tìm. Nhưng nếu tiếp tục cùng bọn họ đối nghịch, lại vẫn sẽ xảy ra chuyện gì, thì không thể nói trước được rồi."

"Này..." Vài vị sắc mặt dễ chịu lập tức liền thay đổi.

Hồng Hưng Nhiên trước tìm đến bọn họ thời điểm, đúng là đã nói Tần Phong cùng Bùi Dịch tính tình. Giống như âm thầm uy hiếp tất cả nhân viên tạm rời cương vị công tác, quả thật là bọn họ làm được.

Nếu tiếp tục nháo nữa, đến lúc đó để cho Hồng gia trở thành cái Hồ gia thứ hai...

"Lấy thực lực hiện tại của Hợp Hán Kiến Nghiệp, muốn hủy một cái Hồng gia, vẫn lại là có thể." Hồng Hưng Nhiên đúng lúc bỏ thêm năm lữa.

Một vị nguyên lão tức giận nói: "Bọn họ muốn hủy diệt Hồng gia, chính mình cũng không khá hơn chút nào."

Hồng Hưng Nhiên thanh âm vẫn như cũ nhàn nhạt: "Bọn họ cũng không phải lần đầu tiên làm loại chuyện này. Hai bên dù tổn hại như thế nào, bọn họ lập tức có thể khôi phục nguyên khí."

Mọi người trầm mặc rồi.

Hồng Hưng Nhiên nói không sai. Lúc trước Bùi Dịch dùng chính mình cùng toàn bộ cán nghiệp cùng Hồ gia đối kháng, gần như đến chỗ hai bàn tay trắng. Nhưng về sau thế nào? Ngắn ngủn năm năm thời gian, thực lực của bọn họ cơ hồ so với lúc trước càng tiến một bước.

Nhưng Hồng gia còn có thể bò dậy hay không? Mọi người trong lòng đều không nắm chắc.

Mà toàn bộ quá trình, Hồng Hưng Nhiên vĩnh viễn là một bộ dạng chắc chắn thắng lợi không nóng không lạnh, để cho các vị trưởng bối trong lòng đều đã nhiều hơn một phần lo lắng.

Bọn họ biết, nghe theo lời Hồng Hưng Nhiên nói, mới có thể để cho Hồng gia vượt qua nguy cơ lần này. Chứ không phải lại tiếp tục bảo vệ Hồng Tinh Huy.

Đến lúc này, các vị trưởng bối mới xem như triệt để đứng về phía Hồng Hưng Nhiên bên này.

"Vậy Tinh Huy làm sao bây giờ? Hưng Nhiên, cậu cũng biết quy củ Hồng gia. Nó là em trai ruột của cậu." Vị Đại Gia Trưởng hơn sáu mươi tuổi vị kia nói.

Hồng Hưng Nhiên thanh âm vẫn như cũ nhàn nhạt: "Nếu nó không phải em trai ruột của tôi, hiện tại đã không phải người của Hồng gia."

Anh ta quay đầu nhìn về phía mọi người, nói: "Các vị chú bác, người Hồng gia ta hẳn không tự giết lẫn nhau. Bất luận như thế nào, tôi đều sẽ bảo toàn nó."

"Như vậy là tốt rồi." Vài vị nguyên lão nhẹ nhàng thở ra.

"Nó hiện tại triệu tập đám anh em, phỏng chừng muốn gây chuyện ồn ào. Cậu để ý rồi giải quyết đi." Vài vị nguyên lão nói xong tiện đứng lên, nhao nhao rời khỏi thư phòng.

Hồng Hưng Nhiên cung kính đưa bọn họ từng người tiến ra ngoài, cùng trở về thư phòng, để cho thư ký đóng cửa lại.

Anh ta nhìn thư ký hỏi: "Rốt cuộc sao lại thế này?"

Thư ký nói: "Hẳn là những ong mật kia gây ra vấn đề với máy móc. Tôi đã điều tra rõ ràng, đó là phát minh của Nhị thiếu gia Bùi gia Bùi Tĩnh, chẳng những có thể phát ra mùi kích thích, đồng thời cũng có một loại máy thu thập tin tức."

"Chúng nó thu thập thông tin trong máy tính cùng điện thoại của nhóm người nhân viên, cho nên..." Thư ký dừng một chút, khó xử nói, "Dạo này, ai không có cái bí mật. Bọn họ nắm giữ bí mật riêng tư của nhân viên, sau đó buộc nhân viên từ chức."

Bí thư nói tới chỗ này, thay những nhân viên kia cầu xin nói: "Tổng giám đốc, bọn họ có thể là thấy hiện tại chúng ta hai bên nhiệt náo lợi hại như thế, cho nên không dám đứng ở nơi thị phi này, người..."

"Tôi hiểu được." Hồng Hưng Nhiên nhàn nhạt nói, "Coi như công ty xa thải bọn họ, phát cho bọn họ hai tháng tiền lương làm bồi thường. Qua một thời gian ngắn, bọn họ nếu còn nguyện ý đi làm, Hồng thị vẫn như cũ hoan nghênh bọn họ."

"Tổng giám đốc!" Thư ký một người đàn ông, hốc mắt liền đỏ, cực chân thành nói, "Tôi thay bọn họ cảm ơn tổng giám đốc."

Thư ký như anh ta bình thường cùng nhân viên trong công ty tiếp xúc thường xuyên, đương nhiên cũng là có cảm tình. Nhưng Hồng gia trước kia dù sao cũng là trong hắc đạo, phong cách làm việc luôn luôn ngoan độc. Nếu lần này là Hồng gia ở đây, phỏng chừng những nhân viên từ chức này đều sẽ không đạt được kết cục tốt. May mà Hồng Hưng Nhiên phong cách làm việc trước giờ hoàn toàn khác.

Nhưng bọn họ không có buông lỏng một hơi, liền nhận được tin tức của Hồng Tĩnh Huy.

"Tổng giám đốc, nhị thiếu vừa rồi ra lệnh, để cho các anh em tiến đến gần Bùi gia, sợ là thật sự muốn động thủ rồi." Thư ký sốt ruột nói.

Hồng Hưng Nhiên sắc mặt cũng là trầm xuống, nhưng cũng không phải bởi vì sốt ruột, mà là chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: "Nó vẫn lại là không nghe khuyên bảo!"

"Chúng ta đây..."

"Để nó đi thôi." Hồng Hưng Nhiên mệt mỏi nói.

"Nhưng mà... Nếu lỡ nháo ra chuyện..."

"Tôi đều có sắp xếp." Hồng Hưng Nhiên cắt ngang lời thư ký nói, "Cậu ra ngoài đi, tôi nghĩ muốn yên tĩnh một hồi."

Thư ký thấy thế cũng không dám lại nói nhiều, xoay người đi ra ngoài.

"Đợi một chút." Hồng Hưng Nhiên bỗng nhiên gọi lại anh ta, "Trước trấn an các vị chú bác bên kia."

Vâng ạ thư ký gật đầu, nhẹ nhàng kéo lại cửa.

Mà lúc này, Hồng Tinh Huy cái người giận dữ công tâm còn kém giận sôi lên, đã mang theo người tới gần Bùi gia.

"Các người hai nhà ở bên cạnh nhau, thật đúng là bớt việc rồi." Hồng Tinh Huy nhìn về phía trước tòa kiến trúc cách mấy trăm mét như ẩn như hiện, cười gằn.

"Mọi người đến đông đủ chưa?" Hồng Tinh Huy quay đầu nhìn một phen, sắc mặt liền trầm xuống, "Như thế nào đến đây chỉ có vài

người như vậy?"

Nơi này mới trên trăm người, từ đầu không đủ!

"Nhị thiếu, tôi đã thông báo xuống, bọn họ nên là lập tức sẽ đến đây."
Một tiểu Đường chủ thật cẩn thận cười theo, trong lòng lại đang run.

Chủ tử muốn chết bọn hắc không dám không theo. Nhưng mà người nào cũng biết hôm nay muốn đối mặt là ai, một cái nháo không tốt, kia đúng là muốn tai nạn chết người.

Chương 714: Đánh tới cửa

"Tần Phong, bọn họ đánh tới cửa rồi!" Ôn Ngọc ngủ không được, chính đang ghé vào trên ban công nhà mình ngắm phong cảnh. Vừa nhìn, lập tức nhìn đến nơi xa tụ tập quá nhiều người, sợ tới mức kêu to lên.

Tần Phong bên này đã sớm nhận được tin tức, đang cùng Bùi Dịch gọi điện thoại. Nghe được lời người nhát gan nhà mình nói, không khỏi có chút bất đắc dĩ.

Anh cúp điện thoại, đi tới đem cô bắt qua lại đây: "Em liền ngoan ngoãn ở yên trong nhà. Chuyện bên ngoài giao cho tụi anh."

"Nhưng mà..." Ôn Ngọc lôi kéo tay anh, lo lắng nói, "Em lo lắng cho anh, nếu không chúng ta liền ở nhà làm rùa đen rút đầu đi. Dù sao anh cũng nói, nhà của chúng ta vững như thành đồng, bọn họ không xông vào được đây."

Nhà cửa là chính do cô thiết kế, cô lại vẫn là có chút lo lắng. Nhưng chỉ sợ vạn nhất, cô nghĩ nghĩ, lại nói thêm: "Hai là đi nhà Thi Thi đi. Nếu lỡ những tên côn đồ này thật sự liều chết xông tới, chúng ta còn có thể đi mật thất nhà Thi Thi trốn."

Cô đúng là biết, Bùi Dịch tên kia thích cất giữ đồ cổ, trong nhà xây vài căn mật thất a.

Tần Phong dờ khóc dờ cười, sợ cô lo lắng, theo lời của cô nói: "Tốt lắm, liền đi nhà Thi Thi."

"Em đi dọn dẹp một phen." Ôn Ngọc nói xong liền muốn hướng trong phòng ngủ chạy.

Tần Phong lập tức giữ chặt cô: "Cũng không phải chạy nạn, em chuẩn bị cái gì?"

Anh nói xong kéo cô liền đi xuống lầu.

Mà bên kia, Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch cũng nhận được tin tức. Ôn Ngọc bọn họ đến thời điểm, Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch chính đang đang thương lượng muốn báo cảnh sát hay không.

"Chuyện này vẫn lại là chuyện lớn biến thành chuyện nhỏ đi. Dù sao trước đã có lỗi với Hồng Hưng Nhiên, không thể làm quá mức." Tần Phong nói.

Bùi Dịch gật gật đầu: "Hồng gia kinh doanh đã vài chục năm, cho dù ông ta hiện giờ đang ngồi tù, căn cơ cũng không dễ dàng dao động. Vẫn lại là cẩn thận tốt hơn."

Chuyện của bọn họ cùng Hồng Tinh Huy, Hồng gia hẳn là sớm có được tin tức. Mà ông ta vẫn chưa từng có động tĩnh gì, đã nói lên ông ta hẳn đã có tính toán khác. Trước khi biết tính toán của ông ta, Bùi Dịch bọn họ không hề nghĩ muốn hành động thiếu suy nghĩ.

Tần Phong hiển nhiên cũng là nghĩ như vậy, hai người thương lượng một phen. Đầu đã đi tới trên một tòa tháp ngắm phong cảnh của Bùi gia.

Tòa tháp ngắm cảnh này trước là vì cho hai đứa nhóc Bùi gia vui đùa mà xây nên, hiện tại trái lại có thể dùng để xem tình huống nơi xa.

Mà lúc này, bên kia người càng tụ càng nhiều. Không tới một hồi, đã

có khoảng hơn ba trăm người, hơn nữa còn có dấu hiệu tiếp tục gia tăng.

Hồng Tinh Huy nhìn đám anh em Hồng gia, rốt cục lộ ra một nụ cười hài lòng.

"Còn chưa đủ. Kỳ Ngôn, lại kêu." Hồng Tinh Huy đối với Hồng Kỳ Ngôn nói.

"Nhị thiếu, như vậy đã đủ nhiều rồi. Còn nhiều nữa, sợ là trong nhà liền muốn có ý kiến..."

"Shi*t! Hiện tại những thứ này đều đã do tôi quản, cùng Hồng Hưng Nhiên không có một chút quan hệ!" Hồng Tinh Huy bạo phát cắt ngang lời Hồng Kỳ Ngôn, chỉ vào hần mông, "Cậu có phải làm chó theo đuôi anh tôi rồi hay không? Hiện tại sai cậu đi làm việc là không được phải không?"

"Không có, nhị thiếu người hiểu lầm, tôi lập tức đi gọi điện thoại cho mấy Đường chủ." Hồng Kỳ Ngôn nói xong, khẩn trương chạy trốn đến nơi xa gọi điện thoại.

Tuy nhiên hiện giờ đã cùng trước kia khác biệt, nhưng bọn họ vẫn lại là quen kêu Đường chủ. Mà mỗi vị Đường chủ, đều có mấy chục đến mấy trăm anh em khác nhau.

Hiện tại Đường chủ ở Bắc Kinh này đại khái có mười lăm người. Nói cách khác, bây giờ Hồng Tinh Huy ít nhất có thể gọi tới 1500 người. Nhiều người như vậy chạy đến đánh nhau, vậy đúng là tương đương đáng sợ. Liền tính Bùi Tần hai nhà trong nhà có rất nhiều vệ sĩ, phòng chừng cũng ngăn không được.

"Hừ, Bùi Dịch, em trai anh biết phát minh mấy thứ cổ quái phải

không? Tôi cũng không tin tôi nhiều người như vậy lại vẫn xử không được các người!" Hồng Tinh Huy nhìn Tứ Hợp Viện phía xa, trong mắt hiện lên quét xuống ngoan độc.

Hôm nay, hấn nhất định phải đem Ôn Ngọc mang đi!

Hấn cũng không biết, chính mình đối với một cô gái chấp niệm có thể lớn đến nông nổi như thế này. Nhưng mà hấn biết, không thể đem Ôn Ngọc mang đi, hấn sẽ phát điên.

Đối với người phụ nữ như con thỏ nhỏ một dạng kia, hấn đã nói không nên lời tới cùng là thích hay vẫn lại là cái gì khác. Tóm lại, hấn phải giành được cô!

"Nhị thiếu, nhóm người Đường chủ đều đã đến đây. Mười lăm người, không thiếu một người." Hồng Kỳ Ngôn rất nhanh liền chạy tới.

Sau lưng hấn, đi theo mười lăm người đàn ông mặc tây trang tương mạo đường đường.

Chỉ là những người đàn ông này trên người đều đã mang theo một cổ sát khí, vừa thấy liền là thường xuyên ra ngoài lăn lộn, tự mang khí thế hung hãn.

"Đều đã đến đủ?" Hồng Tinh Huy trên mặt có khế cười. Đối với những anh em Hồng gia này hấn không hề xa lạ, bình thường cũng đều có lui tới.

"Tình nghĩa hôm nay, Hồng Tinh Huy tôi nhớ kỹ." Hồng Tinh Huy dùng quy củ giang hồ, hướng các vị Đường chủ thủ thế.

Chỉ là bình thường mười lăm vị Đường chủ vừa thấy mặt liền thật

nhật tình, thô giọng, đại khí ghê gớm, hôm nay giống như an tĩnh có chút quá mức.

Hồng Tinh Huy cũng không có quá để ý, quét mắt nhìn thoáng qua phía sau bọn họ, sắc mặt chậm rãi trầm xuống: "Các người mang người sao lại ít như thế? Kỳ Ngôn không thông báo với các người, muốn đem tất cả mọi người đến?"

"Nhị thiếu, không phải chúng tôi không chịu mang. Chỉ là người kêu quá gấp, hiện giờ không thể so với trước, tất cả mọi người có cuộc sống của từng người, quá nhiều anh em đều đang làm việc, tạm thời ra không được." Một vị Đường chủ cao 1m7 đại diện ra mặt cười hề hề nói.

Trong đám những người này, liền có vài tên cáo già, giỏi nhất chính là lương lậu. Bọn họ đây trước liền thảo luận trước, có cái gì muốn nói, để cho tên này đại diện nói.

Hồng Tinh Huy nghe xong cũng có chút không vui, nhưng giờ phút này hẳn không thời gian phát hỏa, khoát tay: "Vậy thì trước như vậy, các người hiện tại tổng cộng mang đến bao nhiêu người?"

Vài vị Đường chủ nhìn một phen, lại hợp kế, vị đại biểu kia nói: "Tổng cộng 500 người không hơn."

"500 người?" Hồng Tinh Huy mặt liền trầm xuống. Chỉ đến một phần ba, quả thật ít đi quá nhiều.

Nhưng nghĩ đến Bùi Dịch bọn họ trong nhà cùng lắm cũng chỉ có tổng cộng một trăm vệ sĩ, hẳn cũng không có tiếp tục xoắn xuýt vấn đề nhân số.

"Vậy thì kêu các anh em tập trung, theo tôi xông đi vào. Cái khác

không cần phải xen vào, các người cứ đem Ôn Ngọc cái người phụ nữ kia lôi ra đây cho tôi." Hồng Tinh Huy ngẩng đầu nhìn mười lăm vị Đường chủ này, cười quý dị nói, "Các người biết quy củ Hồng gia, liền tính tôi hiện tại cùng anh trai tôi ý kiến có phần trái ngược, nhưng tôi vẫn còn là Nhị thiếu gia Hồng gia."

"Nên của các người, tôi nhất định sẽ cho các người!"

Nhị thiếu gia Hồng gia đã hứa hẹn, đối với anh em Hồng gia mà nói, chính thật là chuyện hấp dẫn. Mà còn là cái hấp dẫn rất lớn. Nếu vận khí tốt mà nói, bọn họ còn có thể một bước lên mây.

Chỉ là hôm nay, những Đường chủ này một đám liền giống như bị váng đầu. Nghe xong mệnh lệnh của Hồng Tinh Huy, bọn họ vậy mà một chút phản ứng đều không có.

"Các người điếc rồi à?" Hồng Tinh Huy tính tình lập tức liền xông tới.

"Nhị thiếu, không phải chúng tôi không muốn nghe lời của cậu nói. Chỉ là hiện tại, chúng ta không có biện pháp nghe lời cậu rồi." Vị đại biểu kia vẻ mặt đau khổ nói.

"Ông có ý tứ gì?" Hồng Tinh Huy sắc mặt nghiêm trọng lên.

Vị đại biểu kia cắn răng một cái, khó xử nói: "Chúng tôi không thể nghe theo cậu được."

"Các người muốn tạo phản phải không? Không nghe theo tôi, các người muốn nghe người nào?" Hồng Tinh Huy lạnh như băng hỏi han, trong mắt ngoan độc chớp lóe rồi biến mất.

Hắn sẽ sợ bọn họ sao?

Chỉ là hấn vừa dứt lời, nơi xa bỗng nhiên truyền đến một giọng nói lạnh lạnh: "Bọn họ hiện đang nghe tôi."

Một người đàn ông mặc tây trang màu đen, thong thả mà bước đến. Người kia có mái tóc húi cua, ánh mắt lợi hại, người cực kỳ tinh thần. Tuấn dật trên mặt, trải qua năm tháng lắng đọng lại, hơn một tia mị lực đoạt người tâm phách thành thực.

Hấn trầm ổn hữu lực đi đến trước mặt Hồng Tinh Huy, mắt mang khinh thường, thanh âm lạnh nhạt, như là đang nói bây giờ thời tiết rất tốt: "Hiện tại, bọn họ nghe theo tôi."

Hồng Tinh Huy mặt liền đen, từ trong kẽ răng phun ra ba chữ: "Hỗ Sĩ Minh!"

Trả đủ 10c nhé. Giờ đi ngủ đây. Chưa bao giờ đăng truyện mà phải canh giờ thế này

Mai thì.... hên xui đê...

Mn ngủ ngon

Chương 715: Luân phiên đổi chỗ

Hồng Tinh Huy là muốn đem Hồ Sĩ Minh bức đi ra. Nhưng bọn họ còn không có hành động, hẳn xuất hiện có phải quá sớm rồi hay không?

Hồ Sĩ Minh quả thật xuất hiện, mà còn cứ như vậy nói liên mồm đứng ở trước mặt hắn, đối với hắn nói, hiện tại, các anh em của hắn đều đã nghe mình?

"Hồ Sĩ Minh, anh đầu óc bị cửa kẹp rồi hả? Anh cũng không nhìn xem, nơi này là người của ai?" Hồng Tinh Huy hung tợn trừng mắt nhìn Hồ Sĩ Minh, hận không thể đem người này rút gân lột da, băm thây vạn đoạn!

Nếu không có người này, cha hắn làm sao có thể bị bắt ngồi tù? Hắn cũng không cần tham dự vào mấy chuyện lung tung lộn xộn này của Hồng gia! Hắn càng không cần làm chút chuyện vẫn còn cố kỵ Bùi Dịch cùng Tần Phong hai tên gia hỏa đáng ghét kia!

Đều là Hồ Sĩ Minh, thiếu chút nữa hủy đi Hồng gia!

Nơi xa trên toà nhà hình tháp, Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch tương hổ nhìn đối phương liếc mắt một cái, vẻ mặt đều có chút sững sờ.

"Hắn đây là muốn làm cái gì?" Tô Thi Thi tim thùng thùng nháy một phen, có dự cảm kỳ quái.

Lúc này, trên tay cô ấm áp, Bùi Dịch cầm tay cô.

"Đi xuống đi." Bùi Dịch ôn nhu nói.

"Chồng yêu..." Tô Thi Thi trong lòng ấm áp. Cô biết bọn họ lúc này đi xuống cũng không phải thời cơ tốt, nhưng mà Hồ Sĩ Minh xuất hiện, nói không chừng sẽ xảy ra chuyện gì...

"Đi thôi." Tô Thi Thi lộ ra một nụ cười tươi tắn, ôm lấy tay anh hướng tới bậc thang đi đến.

"Chờ chúng tôi một chút." Ôn Ngọc hấp tấp đi theo.

Tuy cực kỳ sợ hãi, nhưng chuyện này dù sao nguyên nhân cũng là vì cô mà nên, cô không có khả năng làm như không thấy được. May mà Tần Phong không có ngăn cản, lôi kéo cô cùng nhau đi xuống.

Một chỗ cách biệt thụt năm trăm meter, lúc này không khí giương cung bạt kiếm.

Hồng Tinh Huy hung tợn nhìn chăm chăm Hồ Sĩ Minh đột nhiên xuất hiện, liền cùng nhìn thấy kẻ thù giết cha một dạng.

"Hồ Sĩ Minh, anh hẳn là biết tôi đang tìm anh. Anh vậy mà còn dám xuất hiện!" Hồng Tinh Huy liếm liếm môi, giống một con sói đói nhìn thấy con mồi, giống như tùy thời đều sẽ nhào đi lên cắn chết hẳn.

Hồ Sĩ Minh vẻ mặt rét lạnh, không có chút nào sợ hãi uy hiếp. Ở trong tù năm năm, hẳn cả người khí chất cùng trước kia đều có chút khác rồi.

Trước kia hẳn tuy cũng muốn làm như âm tình bất định, nhưng cũng không có giống như hiện tại âm lãnh. Mà lúc này hẳn, trên người tràn ngập một cỗ cảm xúc rét lạnh xa cách, làm cho người ta không tự

chủ chính mình muốn rời xa.

Hắn như vậy, càng giống như là người của Hồng gia. Lại thêm năm tháng lắng đọng lại, hắn hôm nay, ánh mắt thâm trầm, hoàn toàn nhìn không thấu tâm tư.

"Tôi biết anh đang tìm tôi, cho nên tôi đến đây. Như thế nào, Hồng nhị thiếu muốn tôi làm sao bây giờ?" Hồ Sĩ Minh lãnh cười ra tiếng, đánh giá bộ dáng Hồng Tinh Huy giống như là đang đánh giá một kẻ không biết tự lượng sức mình một dạng.

Hồng Tinh Huy lập tức liền giận, đối với nhóm người Đường chủ hai bên quát một tiếng chói tai: "Bắt lấy hắn, chờ tôi làm xong chuyện sẽ lại xử lý anh!"

Nhưng đợi vài giây, nhóm người Đường chủ kia một chút phản ứng đều không có.

Hồng Tinh Huy trong lòng hồi hộp, tràn ra một tầng dự cảm không tốt lắm. Hắn quay đầu lại nhìn về phía vị Đường chủ ranh ma kia, lạnh giọng hỏi: "Các người có ý gì?"

"Nhị thiếu, chúng tôi cũng không có biện pháp. Vị Hồ tiên sinh này... Hắn... Trên tay hắn đang có đường chỉ lệnh của Hồng gia a!" Vị Đường chủ kia vẻ mặt cầu xin nói.

"Ông nói cái gì?" Hồng Tinh Huy sắc mặt lần này là thật thay đổi, hoàn toàn không thể tin được.

Đường chủ lệnh?

Hắn bỗng nhiên cười rộ lên, giống kẻ điên mưì phần một dạng, đánh giá đám anh em Hồng gia này, sau cùng đem ánh mắt rơi vào

trên người Hồ Sĩ Minh, hung dữ cười nói: "Tôi nói anh sao lại dám xuất hiện ở trước mặt tôi, thì ra là có chỗ dựa!"

Hắn tuy nói như vậy, nhưng trong lòng quả thật cực kỳ chấn động.

Đường chủ lệnh là tín vật do người đang làm đương gia Hồng gia mới được giữ, trước Hồng gia bị bắt về sau cũng không có giao cho người của Hồng gia. Đương nhiên, ông ta càng không có mang tới trong ngục giam.

Hồng gia cũng không ai dám truy vấn tung tích đường chủ lệnh nơi nào. Dù sao Hồng gia còn chưa chết.

Chỉ là Hồng Tinh Huy không nghĩ tới, đường chủ lệnh lại rơi vào trên tay Hồ Sĩ Minh.

"Mau nói, anh là dùng cái thủ đoạn hèn hạ gì chiếm được đường chủ lệnh? Anh cho là anh chiếm được đường chủ là tôi liền hết cách với anh rồi hả?"

Hồng Tinh Huy nói xong, quay đầu lạnh lùng lờm nhóm người Đường chủ bên cạnh một cái, lãnh khốc nói: "Hắn có đường chủ lệnh thì như thế nào? Hồng gia chẳng lẽ cũng chỉ là dựa vào hắn đang cầm trong tay một cái lệnh bài nhỏ nhỏ thì đã sợ này sợ kia? Trước kia cha tôi liền là như thế này dạy các người?"

"Cái này đương nhiên không phải." Vị Đường chủ đại diện kia lập tức nói, "Hồng gia dạy dỗ chúng tôi, đường chủ lệnh chỉ có triệu hồi anh em. Muốn cho các anh em tán thành, vậy phải xông quan ải mới có thể thừa nhận."

Vị đại biểu nói tới chỗ này, thật cẩn thận nhìn thoáng qua Hồ Sĩ Minh, trên mặt đều là kiêng kị kính sợ.

Hồng Tinh Huy vừa thấy đến vẻ mặt của hắn, trong lòng liền hồi hộp: "Ông là nói, hắn vượt qua khảo thí Hồng gia?"

Khảo thí kia là nơi khảo nghiệm nhân tài tàn khốc, không phải người bình thường là có thể vượt qua. Nhất là người cầm Đường chủ lệnh, vậy vượt qua nơi khảo thí kia cũng không phải là chỉ dựa vào thô bạo là có thể đi qua.

"Không... Không sai. Hồ tiên sinh toàn bộ đều đã xông qua rồi. Ngay tại... Ngay tại trước mặt chúng tôi." Đại biểu nhỏ giọng nói.

"Điều đó không có khả năng!" Hồng Tinh Huy hai mắt màu đỏ tươi, liền cùng nghe được đầm rùng hang hổ một dạng.

Tất cả Hồng gia, cho dù là hắn, đến bây giờ cũng chưa ai có thể vượt qua cái nơi khảo thí biến thái kia. Mà Hồ Sĩ Minh không phải người của Hồng gia, làm sao có thể qua được, chỉ có người Hồng gia trải qua học tập mới có thể may qua vượt qua được?

"Là cha tôi?" Hồng Tinh Huy nhìn chằm chằm Hồ Sĩ Minh, trong lòng đã có đáp án.

Hồ Sĩ Minh không có phủ nhận. Muốn xông qua trạm kiểm soát Hồng gia kia cũng không dễ dàng, nhưng hắn làm được rồi. Ở trong ngục giam năm năm, hắn một khắc đều không có dừng lại qua, rốt cục lấy được tín nhiệm của Hồng gia, cùng hắn làm một chút giao dịch.

Mà cũng chỉ có Hồng gia tự mình dạy hắn, hắn mới có khả năng xông qua cái cửa khẩu kia thành công cầm chắc Đường chủ lệnh.

"Điều đó không có khả năng, cha tôi làm sao có thể giúp một người ngoài như anh!" Hồng Tinh Huy quả thực muốn điên rồi, xông lên

muốn đi túm lấy áo Hồ Sĩ Minh, lại bị Hồ Sĩ Minh một cái lắc mình né qua.

"không đúng, anh là đối với cha tôi làm cái gì rồi? Anh cái tên gia hỏa đê tiện này!"

"Hồng nhị thiếu, anh nên là hiểu biết cha ruột của mình. Nếu tôi thật là dùng thủ đoạn hèn hạ, cha anh sẽ dậy tôi?" Hồ Sĩ Minh vẻ mặt đăm đăm, không nóng không vội nói, "Tôi chỉ là tạm thời giúp ông ta quản lý Đường chủ lệnh."

"Ngại quá, trong đoạn thời gian tôi đang chưởng quản này, các anh em của Hồng gia các người chỉ có thể nghe tôi."

Hồ Sĩ Minh nói xong, nhìn thoáng qua bốn phía, bình tĩnh nói: "Hiện tại, tất cả mọi người ở đâu về nơi đó."

"Vâng!" Đồng loạt một mảnh kêu la. Rồi sau đó, đám anh em Hồng gia này rất nhanh xoay người rời đi, quả nhiên là như thế nào đến đây liền như thế trở về, một chút cũng không lưu luyến.

"Chết tiệt, các người dám!" Hồng Tinh Huy tức điên rồi.

Nhưng mà hiện tại đám anh em kia từ đầu không nghe lời của hắn nói, liền tính hắn nói ra những lời uy hiếp bọn họ đều sẽ không quay trở lại.

Tô Thi Thi bọn họ đi ra thời điểm, liền nhìn đến một màn như vậy. Hơn năm trăm người lặng im không tiếng động rời đi, giống như là đang diễn một hồi kịch câm một dạng.

Bọn họ từ trong tiếng mắng chửi tức giận của Hồng Tinh Huy nghe ra chân tướng, liền kinh ngạc nhảy dựng.

"Hỗ Sĩ Minh làm sao có thể trở thành đương gia Hồng gia?" Tô Thi Thi nhìn về phía Bùi Dịch.

Bùi Dịch cau mày, khẽ lắc đầu, bày tỏ anh cũng không biết. Anh tuy vẫn có chú ý tới hành động của Hỗ Sĩ Minh ở trong tù, nhưng quả thật không nghĩ tới Hồng gia sẽ đem đường chỉ lệnh của Hồng gia giao cho một người ngoài.

Hỗ Sĩ Minh đại khái chính mình cũng không nghĩ tới, hẳn cùng Tô Thi Thi năm năm sau lần đầu tiên gặp mặt, lại dưới tình huống như vậy.

**Còn gần 60c nữa hết rồi, ngày 3c chắc tầm 20 ngày nữa hết rồi
=))**

Chương 716: Anh muốn làm gì

Một đám mặc tây trang màu đen, trên mặt người nào cũng đều hiện sát khí, trầm mặc rời đi.

Trong đám người mặc đồ đen đó, có một người mặc tây trang màu xanh đậm như hạc trong bầy gà. Ở trước mặt hắn, Hồng Tinh Huy chính đang hỗn hển mắng.

Mà hắn, cứ như vậy lẳng lặng nhìn bên này, giống như quên thời gian.

Tô Thi Thi đi tới đi lui, bước chân chậm lại, trong lòng tư vị phức tạp, ẩn ẩn, lại có chút khó chịu.

Cô cho rằng, qua năm năm, cô vẫn như cũ sẽ hận hắn.

Nhưng mà, năm năm này từng tháng một bức thư tình không phải giả. Năm năm trước, hắn liêu lĩnh vì cô dọn sạch chướng ngại cũng không phải giả. Năm năm trước, hắn vì không nghĩ muốn nợ cô cùng Bùi Dịch, muốn cạnh tranh công bằng theo đuổi cô mà đem chính mình ép đến tiến vào ngục giam chuộc tội lại càng không là giả.

Nhưng mà hiện tại, hắn muốn làm gì?

"Ngu ngốc, anh chẳng lẽ không biết dính líu đến Hồng gia là có ý nghĩa gì sao?" Tô Thi Thi gắt gao theo dõi hắn, trong lòng có chút khổ sở, cũng có chút bối rối.

Mà bên cạnh cô, Bùi Dịch cũng đồng dạng khẩn căng nhú mày,

không hề chớp mắt nhìn chăm chăm Hồ Sĩ Minh.

Mọi chuyện, dường như càng ngày càng lệch khỏi quỹ đạo.

Mà sau lưng bọn họ, Ôn Ngọc cùng Tần Phong cũng đều đang cảnh giác nhìn.

"Ôn Ngọc, em mau đến đây cho tôi!" Hồng Tinh Huy chú ý tới ánh mắt Hồ Sĩ Minh, quay đầu vừa thấy, vẻ mặt nhất thời lạnh xuống.

Mệnh lệnh bá đạo như vậy, giống như Ôn Ngọc chính là vật hấn sở hữu một dạng.

"Bệnh thần kinh!" Ôn Ngọc tức giận đến nhỏ giọng mắng một câu, trốn đến sau lưng Tần Phong. Tần Phong che chở cô được nghiêm nghiêm thật thật, liền nhìn cũng không để cho Hồng Tinh Huy nhìn đến.

"Đàn bà thối!" Hồng Tinh Huy đã triệt để mất đi lý trí, không quan tâm vọt đến, muốn bắt lấy Ôn Ngọc.

"A Bru." Hồ Sĩ Minh sắc mặt trầm xuống, lạnh giọng mở miệng.

Vị Đường chủ đại diện kia chính là A Bru, lúc này kêu hô các anh em vây quanh đi lên, ngăn Hồng Tinh Huy lại: "Nhị thiếu, người ngàn vạn lần đừng kích động!"

"Đều cút hết cho lão tử!" Hồng Tinh Huy tức giận đến một cước đạp ra ngoài.

Hắn đến bây giờ còn có thể không kích động? Kế hoạch tốt như vậy toàn bộ đều đã phá hủy. Nếu bỏ qua hôm nay, hẳn sau này muốn tới gần Ôn Ngọc đều cực kỳ khó!

Hắn cũng không tin, nếu thật sự động thủ, đám anh em Hồng gia này còn có thể thật sự mặc kệ hắn!

Liền tính Hồ Sĩ Minh đưa ra Đường chủ lệnh, Hồng Tinh Huy hắn mới đúng là người của Hồng gia! Hồ Sĩ Minh, vĩnh viễn đều chỉ là một người ngoài mà thôi.

Nhưng hắn bây giờ thật sự là nghĩ sai rồi. Đám anh em này của Hồng gia đương nhiên hắn không mặc kệ hắn, nhưng bọn họ có thể ngăn cản hắn.

"Bắt lấy nhị thiếu, dẫn hắn trở về." Hồ Sĩ Minh nhàn nhạt phân phó nói.

Nháy mắt tiếp theo, không dưới 30 cá nhân đen nhánh liền xông tới, khiên Hồng Tinh Huy lên xách đến chỗ trước mặt Hồ Sĩ Minh.

Toàn bộ quá trình, Tô Thi Thi bọn họ đều xem ở trong mắt, cũng không có nhiều làm cái gì.

"Hồ Sĩ Minh, cái đồ chó đẻ này, anh có tin tôi giết chết anh hay không!" Hồng Tinh Huy điên cuồng mà mắng.

"Bốp!" Một tiếng đập tay thanh thúy, tại vùng không gian này dị thường vang dội.

Hồ Sĩ Minh thu tay, lạnh lùng nhìn Hồng Tinh Huy: "Liền ngay cả phụ thân cậu cũng không dám nói chuyện với tôi như vậy, Xú tiểu tử cậu trái lại rất có dũng khí."

"Anh!"

Hồng Tinh Huy vừa muốn mở miệng, Hồ Sĩ Minh một cái tay chém ra bổ vào trên cổ của hắn, lập tức liền đem hắn đánh ngất rồi.

Vị đại biểu kia tay mắt lạnh lẽo đón được Hồng Tinh Huy, sợ tới mức mồ hôi lạnh trên trán đều đã mau xuống đây rồi.

Mà toàn bộ hành trình, Hồ Sĩ Minh sắc mặt cũng chưa biến một phen.

Hắn làm xong này toàn bộ, quay đầu nhìn về Tô Thi Thi nhìn qua.

Tô Thi Thi bọn họ lại đi được gần một chút, lúc này cách Hồ Sĩ Minh chỉ có vài thước đường xa.

Chỉ tùy tiện đảo qua, có thể nhìn đến vẻ mặt của đối phương.

Hồ Sĩ Minh đang nhìn đến sắc mặt Tô Thi Thi khi đó, rõ ràng dừng một phen, nhưng hắn rất nhanh liền dời đi.

Trong mắt có biến hóa phức tạp nhiều hơn chân tình, rất nhanh lại là vẻ bình tĩnh. Hắn như là biến thành một người khác, thu hồi dáng vẻ cà lơ phất phơ đùa giỡn, thu hồi tuyên thệ ương ngạnh.

Năm năm trước, hắn khi bị bắt đi rồi đã từng nói qua, hắn sẽ không buông tay.

Nhưng năm năm sau, hắn ra tù trở về, lại giống như quên chính mình lời thề năm đó.

Đối với Tô Thi Thi, hắn giống như thật sự buông tha rồi.

Nhưng nếu như thật sự buông tha, vậy hắn hiện đang làm toàn bộ chuyện này lại là vì người nào?

Cuối cùng, hấn tránh được ánh mắt Tô Thi Thi, đối với cô, nhàn nhạt nói: "Trở về đi."

Nói xong, xách lấy áo Hồng Tinh Huy, dẫn theo hấn xoay người hướng tới xe chính mình đi đến.

Một đám Đường chủ Hồng gia, không rên một tiếng đuổi kịp.

Không ai nhìn đến, hấn khi xoay người một khắc kia nhắm nghiền mắt, thu lại không cam lòng cùng đau đớn trong mắt.

"Chúng quy nên có người làm những thứ này. Tô Thi Thi, về sau, tôi sẽ đứng trong bóng đêm che chở em." Hồ Sĩ Minh ở trong lòng yên lặng nói.

Năm năm trước, từ khi biết được Hồng Tinh Huy quán Ôn Ngọc bắt đầu hấn cũng đã hạ quyết tâm. Ôn Ngọc là bạn thân nhất của Tô Thi Thi, Tô Thi Thi sẽ không thể mặc kệ cô không quản.

Hấn cũng để cho người tìm hiểu qua tính tình Hồng Tinh Huy.

Cho nên, hấn bắt đầu có mục đích tiếp cận Hồng gia, dùng tất cả biện pháp để cho ông ta chấp nhận chính mình. Sau đó, cùng hấn làm một giao dịch.

Mà hiện tại, hấn dùng chuyện giao dịch, Hấn dùng tự do chính mình, đối tới một người bình yên.

"Hồ Sĩ Minh!" Tô Thi Thi khi Hồ Sĩ Minh xoay người một khắc kia, bỗng nhiên đã hiểu, không nghĩ nhiều liền kêu hô lên tiếng.

Hồ Sĩ Minh bước chân ngừng một trận, thân thể đều đã cứng ngắt

rồi.

Ở một khắc này, hắn thật nghĩ muốn quay đầu đi nhìn cô.

Ánh mắt hiện tại cô nhìn hắn, nhất định không giống như trước chán ghét như vậy rồi. Nhưng hắn không dám, cũng không có thể.

Hắn không nghĩ muốn để cho cô nhìn ra cái gì, lại càng không muốn nhìn đến trong mắt cô đồng tình cùng tự trách.

"Về sau, coi như không biết đi." Hồ Sĩ Minh cuối cùng chậm rãi mở miệng, sau đó đi nhanh đi về phía trước.

"Hồ Sĩ Minh..." Tô Thi Thi nước mắt liền rơi xuống.

Cô thông minh như thế, làm sao có thể đoán không ra tính toán của hắn. Chính là vì biết, cho nên mới càng thêm khổ sở.

Cô là từng hận qua hắn, thậm chí đến bây giờ lại vẫn cực kỳ chán ghét hắn. Nhưng mà hắn vì cái gì lại cứ vì cô làm nhiều chuyện như vậy!

"Bùi Dịch, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?" Tô Thi Thi lôi kéo Bùi Dịch, gắt gao cắn răng, không cho chính mình khóc ra thành tiếng.

Nhưng nước mắt, thật sự đừng không được. Rất khổ sở, rất khổ sở.

Bùi Dịch im lặng đem vợ mình ôm vào lòng, tâm tình cũng cực kỳ trầm trọng.

Anh đều đã làm xong chuẩn bị để ứng phó Hồ Sĩ Minh ra tù, nhưng như thế nào đều đã không nghĩ tới, Hồ Sĩ Minh sẽ làm ra loại lựa chọn này.

Hồng gia tuy tính toán tầy bạch, nhưng là có một số việc lại làm sao có thể thật sự tầy được sạch sẽ? Một số chuyện tóm lại phải có người đi làm. Hồ Sĩ Minh làm ra một cái lựa chọn như vậy, tương đương là đem nửa đời sau của chính mình đều đã góp đi vào rồi.

"Ân tình này, thật sự là vẫn còn không nhẹ." Bùi Dịch ở trong lòng thở dài, có chút nghiêng răng nghiêng lợi.

Cái tên đáng giận này, không phải là muốn cho Tô Thi Thi quên không được hẳn sao! Đê tiện!

Hồ Sĩ Minh không có quay đầu, mang theo Hồng Tinh Huy lên xe, rời khỏi nơi này.

Một đám người chậm rãi mà đến, lại chậm rãi mà đi. Trên mảnh đất này, lập tức trở nên trong veo mà lạnh lùng trở lại

Tô Thi Thi trong lòng liền giống bị đè ép một tảng đá, đã khóc không được, nhưng vẫn là rất khó chịu.

"Quá đáng giận rồi! Ý định muốn cho chúng ta lương tâm bất an!" Tô Thi Thi nghiêng răng nghiêng lợi nói.

"Em biết là được rồi. Cho nên, nếu muốn hòa nhau một ván, liền một chút cũng không nghĩ muốn cho hẳn làm như vậy. Chúng ta lập tức trở về Âu châu cùng bọn nhỏ đoàn viên đi." Bùi Dịch ôm lấy cô, nhẹ giọng nói xong, càng như là đang dỗ cô.

Tô Thi Thi ngẩng đầu, lo lắng hỏi han: "Có biện pháp nào không kéo anh ta ra? Không từ mà biệt, liền nể mặt Đồng Đồng, cũng không thể khiến anh họ nó..."

Chương 717: Cảm giác thích một người

"Thi Thi, anh và em đều đã rõ ràng, đây là chính hấn lựa chọn, chúng ta không có biện pháp." Bùi Dịch cắt ngang cô, hôn một chút lên cái trán của cô, ôn nhu nói, "Chờ đến này chính hấn buông bỏ đi."

Hồ Sĩ Minh là thật yêu Tô Thi Thi, nhưng đây nhất định là một người không cách nào giành lấy được. Cho nên hấn hiện giờ làm như vậy, còn không phải là muốn ép mình đuổi đi sao.

Chỉ có đợi cho chính hấn thật sự buông bỏ, mới có thể đi tới.

"Không sai, Thi Thi. Em phải tin tưởng Hồ Sĩ Minh cái người điên kia. Nếu hấn thật sự muốn rời khỏi Hồng gia mà nói, nhất định sẽ có biện pháp." Tần Phong cũng đi lên khuyên nhủ.

Anh là người hiểu rõ ràng nhất gút mắt của hai người bọn họ cùng Hồ Sĩ Minh kia. Mấy người bọn họ có thể không kể hiềm khích trước kia đạt tới quan hệ hiện giờ như vậy, kỳ thật đã là kết quả tốt nhất rồi.

Tô Thi Thi đương nhiên cũng biết đạo lý này, yên lặng gật gật đầu.

Cô chỉ là không hy vọng, có người bởi vì cô mà không hạnh phúc. Hận thù giữa bọn họ cùng Hồ gia trước kia, đã lật sang một trang mới. Lúc trước, cô khuyên Bùi Dịch buông bỏ, chính mình cũng cô cũng cần buông bỏ.

"Thi Thi, cô không cần khổ sở rồi. Trước tôi nghe được một tin Bát Quái, có người đem Hồ Sĩ Minh cùng Hồng Tinh Huy hai người ra so

sánh, nói Hồng Tinh Huy gặp được Hồ Sĩ Minh, còn chưa biết chắc hai người người nào sẽ chịu thiệt đâu." Ôn Ngọc cũng an ủi.

Tô Thi Thi quay đầu nhìn cô: "Cô không sợ Hồng Tinh Huy lại tiếp tục quấy lấy cô rồi hả?"

Ôn Ngọc vẻ mặt lơ mờ: "Hắn không phải bị Hồ Sĩ Minh bắt đi sao?"

Cô nói xong lập tức khẩn trương hẳn lên, sợ hãi nhìn Tần Phong: "Anh không phải mới vừa nói đã không cần sợ hắn sao? Có phải Hồ Sĩ Minh thật sự đánh không lại Hồng Tinh Huy hay không..."

"Không thể nào. Em cũng nhìn đến vừa rồi tư thế kia. Hồng Tinh Huy hiện tại làm sao có thể là đối thủ của Hồ Sĩ Minh." Tần Phong lập tức nói, đồng thời trừng mắt nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái.

Anh dễ bạn gái dễ dàng lắm sao? Tô Thi Thi cái người không lương tâm này vậy mà lại vẫn phá.

Mấy người vừa nói một bên hướng tới biệt thự đi đến, không có phát hiện nơi xa, dưới cây đại thụ ven đường, đứng một người.

Một cậu nhóc mười sáu tuổi, ở trong này đã đứng một đoạn thời gian rất dài. Trước khi Tô Thi Thi bọn họ xuất hiện, cậu liền ở trong này.

Trên tay cậu cầm hai cái điều khiển từ xa, nơi xa có hơn mười cái máy bay không người lái đậu ở trên bãi cỏ, chính đang chờ mệnh lệnh của cậu.

Từ lúc biết Hồng Tinh Huy mang theo người đến đây thời điểm, cậu liền mang theo mấy thứ gì đó của mình chế ra hừng hực chạy tới rồi.

Chỉ tiếc, mấy thứ gì đó của cậu không thể phát huy được công dụng.

Mà lúc này, ánh mắt Bùi Tĩnh thất thần nhìn phía trước truy tìm một bóng dáng màu lam, nhìn đến đặt biệt chăm chú.

Tần Như Ngọc chính đang đứng sau lưng cậu, cũng đứng yên thật lâu. Nhưng Bùi Tĩnh vẫn nhìn Tô Thi Thi bọn họ, không có phát hiện cô bé.

Cô bé lặng lẽ đi về phía trước hai bước, có thể thấy rõ ánh mắt Bùi Tĩnh. Chỉ liếc mắt một cái, lòng của cô bé liền bùng một tiếng, hung hăng chấn động một cái.

Cô bé chưa từng có thấy qua Bùi Tĩnh lộ ra ánh mắt như vậy. Ở trong ấn tượng của cô bé, Bùi Tĩnh vẫn đều là lãnh khốc trầm mặc, cao lãnh giống như không ăn nhân gian khói lửa thần tiên.

Nhưng hiện tại ánh mắt của cậu là chuyện gì xảy ra?

Quyến luyến, mê mang, thống khổ? Lại vẫn mang theo thâm sâu bất đắc dĩ.

Này - - rõ ràng là giữa tình nhân mới có thể có được! Tựa như Tần Như Ngọc tương tư đơn phương Bùi Tĩnh một dạng.

"Không cần đi theo tôi." Bùi Tĩnh không biết từ lúc nào đã phát hiện Tần Như Ngọc, thấy cô bé muốn đi đến, xoay người rời đi rồi. Đến mấy thứ gì đó trên mặt đất đều không có lấy.

"Bùi Tĩnh!" Tần Như Ngọc vội vàng đi theo, có rất nhiều lời cũng muốn hỏi cậu.

Bùi Tĩnh cho tới nay đều đã cực kỳ không thích cô bé đi theo chính mình, lúc này lại càng bước nhanh hơn, đến sau cùng rõ ràng chạy.

"Chết tiệt, không cho anh chạy!" Nếu là trước đây, Tần Như Ngọc có lẽ thật sự không dám tiếp tục đuổi theo.

Nhưng cô nhớ tới ánh mắt vừa rồi Bùi Tĩnh nhìn người khi đó cái loại này, trong lòng bất an, chết sống đi theo.

Hai người đều đã chạy trốn thờ hồng hộc. Sau cùng, Tần Như Ngọc tại một con đường mòn cách nhà hơn mấy ngàn mét tìm được Bùi Tĩnh.

Cậu đang ngồi ở trên ghế đá ven đường ngăn người. Nơi này đi tiếp qua một chút, chính là khu vực thôn Thành Trung rồi.

"Bùi Tĩnh, anh có phải thích chị dâu anh hay không?" Tần Như Ngọc đi lên liền là quăng một quả bom hạn nặng, một chút cũng không cho Bùi Tĩnh lùi bước.

"Ngậm miệng!" Bùi Tĩnh sắc mặt cứng đờ, đứng lên liền đi.

Tần Như Ngọc giống như keo dính chuột một dạng đuổi theo, lái nhái nói: "Em không phải đứa trẻ, em biết cái loại ánh mắt này của anh. Anh rõ ràng chính là thích chị dâu mình."

"Bùi Tĩnh, đó là vợ của anh trai anh, anh làm sao có thể thích chị ấy!"

"Tôi bảo em ngậm miệng em không có nghe thấy sao?" thiếu niên vào thời kỳ đổi giọng bởi vì phẫn nộ, thanh âm càng thêm cổ quái hơn.

Bùi Tĩnh nhíu mày trừng mắt Tần Như Ngọc, thực đang có chút giận.

Tần Như Ngọc lui về sau một bước, vành mắt đã đỏ: "Nếu em nói

không phải thật sự, anh sẽ chẳng thèm ngó tới. Anh xem đi, anh tức giận, điều này đã nói lên em nói đúng."

"Vì cái gì? Chị ấy là chị dâu của anh, anh làm sao có thể thích chị ấy!" Tần Như Ngọc khóc hỏi.

Cô bé từ lần đầu tiên nhìn đến cậu liền thích đi theo cậu. Trước đây tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, chỉ là cảm thấy được người anh trai so với cô bé lớn hơn một tuổi này rất lợi hại, muốn kề cận cậu.

Hiện giờ, cô bé cũng mười lăm tuổi, đã đến lúc có mối tình đầu thời niên thiếu. Lại thêm cô những năm qua ở nước ngoài lớn lên, so với những cô bé cùng tuổi muốn trưởng thành sớm rất nhiều. Hiện tại, tình yêu những thứ này cũng biết một chút.

Cô biết chính mình là thích Bùi Tĩnh, biết cậu thích Tô Thi Thi, nhất thời rất khó chấp nhận.

Bùi Tĩnh vốn dĩ nghĩ muốn rời đi, nhưng nghĩ đến tính tình Tần Như Ngọc, vẫn lại là giữ lại.

Cậu so với Tần Như Ngọc muốn cao hơn một cái đầu, lúc này trên cao nhìn xuống nhìn cô bé, vẻ mặt thâm trầm có chút không phù hợp tuổi tác.

"Thích ai là chuyện của riêng tôi. Em đã không phải trẻ con, biết cái gì nói nên, nói cái gì không nên nói."

"Như thế nào, anh còn muốn bịt miệng của em?" Tần Như Ngọc nổi giận đùng đùng trừng mắt với cậu.

"Tôi không có khả năng này. Nhưng nếu em nghĩ muốn tôi đời này đều không để ý đến lời của em nói, cứ việc dựa vào lý trí của em đi

làm đi." Bùi Tĩnh nói xong liền đi về phía trước.

Tần Như Ngọc sừng sốt, vội vàng đuổi theo, cầu xin tha thứ nói: "Em sẽ không cùng bất luận người nào nói. Thím Thi Thi sẽ không biết, anh không thể không quan tâm em."

Bùi Tĩnh nhìn về phía trước, âm thanh nhàn nhạt: "Ai nói tôi thích chị dâu tôi? Chị ấy là của anh trai tôi."

"Thật sự?" Tần Như Ngọc ngây ngẩn cả người, chẳng lẽ cô bé thật sự nhìn lầm rồi?

Chỉ là Bùi Tĩnh không nói gì. Cậu nói xong một câu kia liền trực tiếp đi tới.

Cậu từ nhỏ đã nghịch ngợm, lúc nói dối lấp liếm cho qua chuyện có đôi khi đến anh trai cậu Bùi Dịch đều đã phát hiện không được. Chẳng qua là lừa gạt một cô bé mười lăm tuổi, đối với cậu đương nhiên dễ như trở bàn tay.

"Bùi Tĩnh, mày hôm nay quả thật đầy đủ ngu ngốc." Bùi Tĩnh có chút buồn bực chính mình. Cậu làm sao có thể dễ dàng để lộ ra cảm xúc của mình như vậy, còn bị nha đầu Như Ngọc kia nhìn thấy rồi.

Cậu nhóc thật là thích Tô Thi Thi, thích chính chị dâu của mình. Bí mật này, chỉ có cậu tự mình biết.

Trước đây ở trước mặt Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch, cậu che dấu hết sức tốt. Đến chính cậu cũng không biết, đoạn cảm tình này là từ lúc nào biến chất.

Có lẽ là Tô Thi Thi lần đầu tiên đánh mông cậu thời điểm, có lẽ là lúc Tô Thi Thi liều lĩnh đi vách núi Tây Sơn kia cứu cậu, cũng có lẽ là khi

Tô Thi Thi vì cậu khóc đau lòng vì cậu.

Cậu ngay từ đầu không rõ, chỉ là muốn bảo vệ chị dâu mình, cho nên đi nghiên cứu các loại đồ vật kỳ kỳ quái, thiếu chút nữa đem căn nhà cũ ở phòng cũ vùng ngoại thành làm cho bùng nổ rồi.

Ngay khi cậu mơ hồ cảm thấy được cảm xúc của chính mình có phần không thích hợp thời điểm, cậu bắt đầu điên cuồng nhảy lớp, lấy thành tích hơn người thi vào trường học chính cao cấp, hơn nữa thần tốc tiến vào sở nghiên cứu làm việc.

Không ai biết, cậu kỳ thật chỉ là muốn chạy trốn phòng tránh cùng Tô Thi Thi sớm chiều ở chung mà thôi. Người chị dâu này của cậu, luôn luôn lo lắng cậu, hết sức quan tâm đến cậu. Chỉ có khi cậu ở tại trường học bận rộn với nghiên cứu mới yên tâm được, cho nên, cậu khiến cho cô yên tâm.

Bùi Tĩnh đè lại ngực của chính mình, có chút rầu rĩ.

Đây là phần tình cảm vĩnh viễn không thể nói ra miệng, chỉ là thuần túy thích một cô gái lần đầu tiên chân chính quan tâm chính mình. Không có nhiều ý nghĩ ghê tởm như vậy, chỉ là đơn thuần thích.

"Nha đầu này, làm sao có thể biết được chứ." Bùi Tĩnh lờm nha đầu đang ở bên cạnh thở phì phì một cái, trong lòng có chút bất đắc dĩ.

Chính là vì tuổi tác của Tần Như Ngọc còn nhỏ, sẽ không hiểu được, cho nên cậu đến dự vọng giải thích đều không có.

Mà tin tức Hồ Sĩ Minh đem Hồng Tinh Huy xách đi, rất nhanh liền truyền ồn ào huyên náo. Hồng Hưng Nhiên nơi đó đương nhiên cũng nhận được tin tức.

Ngủ thôi ngủ thôi

Chương 718: Anh cái tên đàn độn

"Cậu cảm thấy được, năm năm sau Hồ Sĩ Minh như thế nào?" trong văn phòng tổng giám đốc tập đoàn Hồng thị, Hồng Hưng Nhiên ngồi ở trên ghế sofa một bên pha trà một bên tùy ý hỏi mình thư ký.

Thư ký thật cẩn thận nhìn Hồng Hưng Nhiên liếc mắt một cái, trong lòng mò mẫm không ra suy nghĩ của chủ nhân mình, chỉ cẩn thận nói: "Hồ tổng so với năm năm trước càng khó đối phó rồi."

"Vậy cậu cảm thấy được nhị thiếu là không phải là đối thủ của hắn?" Hồng Hưng Nhiên đem nước vừa sôi chế vào ấm trà, tùy ý hỏi han.

Thư ký mồ hôi trán chảy ròng ròng, trong lòng buồn bực muốn chết. Anh ta thật sự không nghĩ muốn tham dự vào phân tranh giữa bọn họ a!

"Không phải mới vừa nhận được tin tức, Hồ tổng cầm Đường chủ lệnh, đem nhị thiếu mang đi rồi. Nghĩ muốn... Nghĩ đến, nhị thiếu không phải đối thủ Hồ tổng." Thư ký xoa mồ hôi lạnh nói.

Hồng Hưng Nhiên đổ nước trà thứ nhất đi, lại lần nữa đổ đầy nước, ngẩng đầu nhàn nhạt đưa mắt nhìn chính mình thư ký: "Tôi làm cho cậu cực kỳ khẩn trương?"

Thư ký trong lòng khẽ run rẩy, vội vàng lắc đầu: "Không có, chỉ là... Tôi nhìn không ra tổng giám đốc người là thống khoái hay vẫn lại là không thoải mái."

Thư ký nói được cực kỳ thành thật.

Từ khi Hồng Hưng Nhiên nhận được tin tức của Hồng Tinh Huy về sau, cái gì cũng chưa bày tỏ, làm cho người ta đoán không ra trong lòng anh ra đang suy nghĩ cái gì.

Hồng Hưng Nhiên bỗng dưng nở nụ cười, rót một chén trà đưa cho thư ký: "Không cần khẩn trương như thế. Tâm tình của tôi... Hiện tại nên là xem như vui vẻ đi."

Anh ta nói đích thị đang nói thật. Anh ta vốn đang tại phiên não phải làm như thế nào để cho cái đứa em trai luôn khiến anh ta phải đau đầu kia chịu nghe lời, Hồ Sĩ Minh lại ra mặt thay rồi.

Tuy chuyện để cho một người ngoài chen chân vào Hồng gia bị truyền ra ngoài sẽ không xuôi tai, nhưng dù sao so với để cho Hồng Tinh Huy đem Hồng gia hủy đi vẫn còn tốt hơn nhiều.

Thư ký cung kính tiếp nhận Cốc trà, cũng không dám ngồi xuống, cẩn thận nhìn ông chủ của chính mình.

"Đi một phen giải quyết tốt hậu quả chuyện này đi. Nhị thiếu nơi đó, trước không cần phải xen vào rồi." Hồng Hưng Nhiên vừa nói vừa châm trà cho chính mình.

"A?" Thư ký có chút ngẩn người.

Trước anh ta vừa mới nhận được điện thoại của Hồng Tinh Huy nổi giận hừ hừ thực thực cầu cứu, hẳn là muốn để cho Hồng Hưng Nhiên ra tay đi cứu mình ra. Hiện tại ý tứ của tổng giám đốc nhà anh ta, rõ ràng là không nghĩ muốn quản.

"Uh"m?" Hồng Hưng Nhiên ngẩng đầu nhìn hướng anh ta.

Thư ký lập tức cúi đầu: "Tôi biết rõ."

Anh ta nói xong, một ngụm đem trà uống xong, nhẹ nhàng để cái cốc đến trên bàn trà: "Tổng giám đốc, tôi đi ra ngoài trước rồi."

Hồng Hưng Nhiên theo dõi anh ta buông bỏ cái chén trà kia nhìn vài giây, trong mắt hiện lên quét xuống ý cười: "Thật sự là giậm chân giậm dử."

Trà thượng hạng, bị tiểu tử một ngụm làm hỏng, quả thật đáng tiếc.

Tin tức Hồng Tinh Huy bị Hồ Sĩ Minh xách đi lan truyền nhanh chóng, không tới một giờ, gần như tất cả Bắc Kinh đều đã biết rõ.

Những người bạn kia của Ôn Ngọc tranh nhau viết bài, náo nhiệt vô cùng.

Sau khi Hồng Tinh Huy biết chính mình bị anh trai ruột "Buông tha", tức giận đến thiếu chút nữa điên.

Hồng Tinh Huy nơi đó, hẩn nhìn chăm chăm Hồ Sĩ Minh tiến dần từng bước, giận đến ác miệng mắng to: "Anh làm như vậy là vì Tô Thi Thi đi? Tôi nói anh sao lại tiện như thế? Anh làm như vậy cô ấy sẽ cùng với anh sao? Anh là cái thứ đàn độn!"

Hồ Sĩ Minh ngồi trên sofa phòng khách nhà hẩn, cắn một miếng táo, vô lại mườì phần: "Cậu không làm kẻ ngốc được, cho nên muốn biến thành truyện cười cho toàn bộ Bắc Kinh?"

Hồng Tinh Huy tức giận đến tránh thoát hai vị đàn em đang lôi kéo chính mình, đi lên một cước đá ở trên bàn trà: "Anh lặp lại lần nữa!"

Hồ Sĩ Minh cười lạnh hai tiếng, tiện tay liền đem hạt táo ném, lạnh lùng nhìn hắn: "Nếu cậu nghĩ muốn tiếp tục làm trò cười, tôi rất vui lòng phụng bồi. Nhưng nếu cậu không sợ về sau đến cửa Hồng gia đều đã vào không được mà nói, có thể tiếp tục nháo."

"Anh thực cho rằng Hồng gia để cho anh định đoạt rồi hả?" Hồng Tinh Huy hai mắt màu đỏ tươi, đi tới đặt móng ngòi xuống sô pha bên kia, giận khó nuốt trôi.

Hồ Sĩ Minh một chút đều đã không thêm để ý. Ở trong tù năm năm, cái gì Ngưu Quỷ Xà Thần chưa thấy qua, Hồng Tinh Huy ở trong mắt hắn chỉ giống như đứa bé một dạng.

"Cha cậu nếu đem Hồng gia đường chủ lệnh giao cho tôi, hiện tại đương nhiên do tôi định đoạt. Không nghĩ muốn chịu khổ, liền ngoan ngoãn một chút." Hồ Sĩ Minh nói xong đứng lên, đối với đám anh em Hồng gia khắp phòng nói, "Xem kỹ Hồng nhị thiếu, không cho cậu ta rời khỏi nơi này một bước."

"Vâng!" Một phòng người cùng kêu lên trả lời.

"Hồ Sĩ Minh, anh coi chừng lão tử giết chết anh!" Hồng Tinh Huy đuổi theo, còn không đến gần Hồ Sĩ Minh, đã bị người ngăn lại.

Hồ Sĩ Minh cũng không quay đầu lại rời đi, hoàn toàn không thêm để ý thái độ của hắn.

Từ khi hắn quyết định vì Tô Thi Thi giải quyết cái phiền toái này khi đó, trong lòng liền có chuẩn bị. Nhớ tới cô gái kia, Hồ Sĩ Minh có trong nháy mắt sửng sờ.

"Năm năm qua đi, sao lại càng ngày càng đẹp rồi." Hồ Sĩ Minh nhớ tới trước nhìn đến Tô Thi Thi, trong mắt hiện lên quét xuống nóng

bồng.

Nhưng chỉ một cái chớp mắt, trong mắt hắn liền khôi phục yên lặng, đem tất cả cảm xúc đều đã che dấu đi.

Năm năm, hắn đã học xong không thêm nghĩ nữa.

Mà bên kia, mấy người Tô Thi Thi đều đã trở về trong nhà từng người. Đối với toàn bộ chuyện vừa mới xảy ra, mấy người tâm tình đều đã rất có xúc động.

"Chúng ta như vậy thật sự tốt sao?" Tô Thi Thi nhìn Bùi Dịch, hỏi đương nhiên là chuyện Hồ Sĩ Minh giúp bọn họ.

Bùi Dịch thờ dài, lôi kéo cô ngồi vào trên sofa phòng khách, nói: "Trước hắn có đi tìm anh, hỏi qua ý kiến của anh. Anh đồng ý rồi."

"Chuyện từ khi nào?" Tô Thi Thi cực kỳ kinh ngạc.

"Khi em mới vừa sinh xong Bùi Nặc." Bùi Dịch chi tiết nói, "Hắn nói hắn nghĩ muốn tiếp cận Hồng gia, hỏi anh thấy thế nào. Anh nói có thể."

"Thì ra hắn từ thời điểm đó đã ra quyết định." Tô Thi Thi áp ứng nói.

Bùi Dịch ôm lấy cô: "Hắn muốn làm chút gì, liền tính chúng ta ngăn cản, hắn cũng sẽ đi làm. Sao không để ân tình này cho hắn làm, một lúc sau, hắn tự nhiên sẽ từ từ buông bỏ."

Tô Thi Thi quay đầu nhìn Bùi Dịch, thấy cực kỳ thật sự cực kỳ thật sự: "Bùi Dịch, cảm ơn anh."

Cảm ơn anh thông cảm, cảm ơn anh thâm minh đại nghĩa.

"Đồ ngốc." Bùi Dịch xoa xoa tóc của cô.

Không có người chồng nào sẽ thích vợ của của chính mình bị người khác thương nhớ. Cũng không có người chồng nào lại thích có người đàn ông khác đối với vợ của chính mình tốt như vậy. Nhưng bọn họ cùng Hồ Sĩ Minh đã chia tay không được yên tĩnh như thế.

Một khi đã như vậy, vậy thì thuận theo tự nhiên đi.

"Bà nội muốn ăn đặc sản bắc Kinh, chúng ta đi mua một ít đem qua cho bà đi." Bùi Dịch bỗng nhiên nói.

Tô Thi Thi gõ đầu của chính mình: "Anh không nói em đã quên mất. Khẩn trương mua nhiều một chút qua đó, chẳng thế thì bà nội qua vài ngày nói không chừng liền muốn chính mình chạy trở lại."

Bọn họ rất không dễ dàng mới khuyên được lão nhân gia đi theo bọn họ cùng đi du lịch, cũng không thể cứ như vậy bỏ dở nửa chừng.

Chuyện xấu đầy trời cứ như vậy từ từ tiêu tán.

Bộ phận quan hệ công chúng của Tần Phong cùng Hồng Hưng Nhiên trong đoạn thời gian này, tiến hành một loạt biện pháp quan hệ xã hội, mưu cầu đem chuyện này mau chóng đưa vào quên lãng.

Đợi cho yên tĩnh trở lại, Tần Phong tâm tư cũng lung lay rồi.

Buổi tối, anh đem người nào đó ở trong phòng Tô Thi Thi không chịu đi mạnh mẽ bắt cô về nhà của của mình, sau một phen hầu hạ, ôm cô thâm tình nói: "Hiện tại chuyện của Hồng Tinh Huy cũng đi qua, em có phải nên suy xét cân nhắc chuyện gặp cha mẹ rồi hay không?"

Ôn Ngọc lại vẫn còn đắm chìm trong cảm xúc mãnh liệt vừa rồi chưa có tỉnh táo, nhưng nghe nói như thế, giật nảy mình thanh tỉnh rồi.

Trong mắt cô âm ỉ chớp chớp rồi biến mất, không dám nhìn Tần Phong.

Gặp cha mẹ...

Tay của cô vô thức vuốt ve bụng mình một phen, bóng mờ tâm lý vài năm trước lại bao lấy suy nghĩ của cô.

Có nhà chồng nào, sẽ thích một cô con dâu không thể sinh đẻ?

Mọi người sáng hảo

Chương 719: Trước đi nhà anh hay là nhà em

"Làm sao vậy?" Tần Phong ôm Ôn Ngọc, ghé sát vào cái trán của cô cọ xát, ôn nhu hỏi.

Ôn Ngọc trên mặt ảm đạm vừa thu lại, rất muốn giả vờ như chuyện gì cũng đều không có, nhưng làm sao có thể như làm cái gì cũng chưa xảy ra qua?

Trước bởi vì Hồng Tinh Huy bức bách hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của bọn họ, cho nên Ôn Ngọc cũng thật không nhớ đến chuyện sinh con. Hiện giờ mọi chuyện đã qua đi, muốn đi gặp cha mẹ, cô bất giác lại nghĩ đến một nguyên nhân khác chính mình năm đó rời đi.

Nếu nói Hồng Tinh Huy là một nguyên nhân khiến cô năm đó phải rời đi, vậy vấn đề cô không thể sinh đẻ, có thể nói là nguyên nhân chủ yếu. Chính bởi vì sợ hãi không cách nào sinh cho Tần Phong con cái nối dõi đời sau, cô mới hốt hoảng bỏ trốn.

"Đồ ngốc, em cảm thấy được anh sẽ để ý cái này?" Tần Phong cúi đầu nhìn thấy Ôn Ngọc trên mặt cô đơn, nhẹ nhàng nở nụ cười, đem cô ôm càng chặt hơn một chút, "Đồng ý với anh, không cần lại bởi vì loại lý do buồn cười này rời bỏ anh."

"Cũng không cho em bởi vì bất luận cái lý do gì rời khỏi anh. Ôn Ngọc, chúng ta đã lạc mất năm năm, không nên lại sống uổng như vậy."

Bọn họ đều là người cực kỳ quý trọng thời gian, biết con người sống

trên cõi đời này, qua đi một giây lại ít đi một giây. Cho nên, bọn họ đều đã không thích lãng phí.

"Buồn cười?" Ôn Ngọc tim đập mạnh và loạn nhịp. Cô năm đó vì chuyện này xoắn xuýt đến có chút sống không nổi, nhưng ở trong mắt Tần Phong thực ra là chuyện buồn cười.

Cô bỗng nhiên cười rộ lên: "Đúng vậy, quả thật rất buồn cười. Thi Thi lại vẫn mắng em rất nhiều lần, nói em khờ, nói em ngang ngược. Em biết, nếu là Thi Thi, cô ấy nhất định sẽ cùng Bùi Dịch cùng nhau đối mặt, mà sẽ không giống như em vậy giống đà điểu một dạng trốn đi."

"Ngu dốt đến chết, em cũng không phải em ấy. Không cần học theo em ấy." Tần Phong sợ cô gái nhỏ này lại để tâm vào chuyện vụn vặt, vội vàng nói.

Ôn Ngọc bưng Tần Phong mặt, ngẩng đầu lên nhìn anh: "Anh yên tâm, em hẳn không lại lùi bước nữa rồi. Từ khi em quyết định trở về cùng anh đối mặt bắt đầu từ ngày đó em liền quyết định, hẳn không lại lấy bất luận cái lý do gì rời khỏi anh!"

Năm năm qua, đã xảy ra quá nhiều chuyện. Thời gian này, cũng đã xảy ra công việc bề bộn như vậy.

Mấy chuyện xấu tốt gì của cô, Tần Phong đều đã thấy qua hết rồi. Cô còn có cái gì phải lo lắng?

Nhất là hôm nay nhìn đến Hồ Sĩ Minh đối với Tô Thi Thi làm những chuyện này. Ôn Ngọc nhìn đến Hồ Sĩ Minh xoay người rời đi khi đó trong mắt tuyệt vọng chớp lóe rồi biến mất.

"Tần Phong, anh nói xem Hồ Sĩ Minh này dùng cái tâm tình như thế nào trải qua năm năm ở trong tù? Lại là nghĩ gì mà lại thay Thi Thi

làm những chuyện này?" Ôn Ngọc đột nhiên hỏi.

Đối với chuyện cô thường xuyên xoay chuyển đề tài, Tần Phong đã sớm luyện thành thói quen.

Anh nằm xuống, cùng cô cùng nhau nằm thẳng ở trên giường, nhìn trần nhà câu được câu không nói: "Trong lòng hấn nghĩ như thế nào anh không biết. Nhưng có một chút có thể khẳng định, hấn làm như vậy không thuần túy là vì Tô Thi Thi."

"Hấn giúp chúng ta." Ôn Ngọc nói.

Nếu hôm nay không có Hồ Sĩ Minh xuất hiện, bọn họ còn không biết sẽ cùng Hồng Tinh Huy nháo thành bộ dáng gì nữa. "So với việc nói hấn đang giúp người khác, không bằng nói hấn đang để cho chính mình tìm một lối thoát." Tần Phong nói.

Có một chút lời anh cũng không nói ra. Bị người thích, không phải đều là chuyện hạnh phúc. Đối với người bị thích mà nói, chính là một loại áp lực. Ở một loại góc độ nào đó mà nói, sự thích của Hồ Sĩ Minh đối Tô Thi Thi so với chấp niệm của Hồng Tinh Huy đối Ôn Ngọc đều có tính chất giống nhau.

Bọn họ yêu quá điên cuồng, người bị yêu kia, hiển nhiên hấn không vui vẻ.

Mà Hồ Sĩ Minh chính là đang muốn để cho đôi bên đều đã buông bỏ, cho nên mới sẽ làm ra nhiều chuyện như vậy, để cho tình cảm chính mình có chỗ được phát tiết.

"Hồ gia một gia tộc ích kỷ như thế, sao lại nuôi dạy ra hấn một người đàn độn như vậy." Tần Phong thờ dãi.

Ôn Ngọc cũng không rõ trong lòng anh suy nghĩ những thứ này, quanh đi quẩn lại, sau cùng lại nghĩ đến chuyện gặp cha mẹ.

Sau khi cô trở về, đương nhiên cha cô đã sớm biết. Cô sợ bị mắng, không dám trở về. Không biết Tần Phong nói như thế nào thu phục được cha cô, dù sao cha cô vẫn không có tới tìm cô.

Rồi sau đó xảy ra chuyện ảnh chụp, cha cô vậy mà thần kỳ bình tĩnh.

Ôn Ngọc chuyển người lại, hướng trong lòng Tần Phong nhích lại gần: " Tần Phong, cảm ơn anh. Mấy ngày này, cha em không thiếu chửi đi?"

Tần Phong vừa nghe đến Lão Trương Nhân kia mặt liền tái rồi.

Đâu chỉ là mắng! Anh đều đã vụng trộm đi tới cửa để cho Lão Trương Nhân đánh qua một trận rồi. Bằng không, cái lão già ngang ngược kia làm sao có thể lại vẫn ở yên được, đã sớm từ khi ảnh chụp công bố ra thời điểm xông tới rồi.

Những thứ này, anh đương nhiên hẳn không nói với Ôn Ngọc, chỉ nói: "Ngày mai đi trước nhà anh hay là về nhà em?"

Ôn Ngọc lập tức liền sợ, nghĩ nửa ngày, ấp úng nói: "Vẫn lại là đi trước nhà anh đi."

Có thể trốn thêm một ngày thì cứ một ngày đi. Cô thật sự không dám về nhà gặp cha mình. Chẳng thế thì giống lần trước như vậy, không cho cô ra khỏi cửa thì làm sao bây giờ!

Tần Phong trong mắt hiện lên quét xuống ý cười, sớm liền biết lựa chọn của cô, lại giả vờ như cái gì cũng không biết nói: "Vậy anh trước cùng cha mẹ anh nói một tiếng, để cho bọn họ có cái tâm lý

chuẩn bị."

"A...." Ôn Ngọc rầu rĩ ừ một tiếng, rất nghĩ muốn đề nghị bỏ qua chuyện này.

Cùng Tần Phong bên nhau lâu như vậy, cô vẫn lại là lần đầu tiên muốn đi gặp cha mẹ chồng.

Cô nghĩ nghĩ, cảm thấy được chuyện lớn như vậy, vẫn lại là trước gửi cái tin tức cho cha mình. Bằng không với tính tình nóng nảy của người kia nhà cô, sau này mới biết được khẳng định sẽ tức chết.

Ngày hôm sau, Tần Phong sáng sớm liền mang theo Ôn Ngọc đi nhà cũ Tần gia. Ở khu biệt thự Thành Bắc một chỗ lưng chừng núi. Tần gia tuy không bằng Tứ Đại Gia Tộc năm đó nổi danh như vậy, nhưng cũng là hiển hách một phương, gia thế hùng hậu.

Xe chạy thẳng vào trong viện, lúc xuống xe thời điểm, Ôn Ngọc lui ở trong xe chết sống không dám xuống xe.

Tần Phong đứng ngoài xe, dờ khóc dờ cười: "Nếu không ra, để ta tự đến ẵm em xuống, đến lúc đó xấu mặt anh cũng mặc kệ."

Ôn Ngọc đã sớm quyết tâm: "Dù sao em mắt mặt đã đủ nhiều, không sợ một việc này."

"Phụt..." Quán gia cùng người hầu chạy ra đón Tần Phong đang đứng bên cạnh nghe được đều đã nở nụ cười.

Chuyện này thật đúng là dầu muối không vào a!

Tần Phong đương nhiên có biện pháp trị cô: "Em là đang muốn đợi cha chồng và mẹ chồng tự tới nghênh tiếp em?"

Ôn Ngọc nhất thời liền sợ, nếu như thực như vậy, cô còn không bị cha cô mắng chết, nói cô không gia giáo như thế.

"Chúng ta cũng không thể để lần sau trở lại sao?" Ôn Ngọc trốn ở trong xe, tội nghiệp nhìn Tần Phong.

Tần Phong bị ánh mắt như con thỏ nhỏ đáng thương kia nhìn đến lòng thiếu chút nữa liền mềm rồi.

Tần tiên sinh hít sâu một hơi, xụ mặt, một tiếng quát chói tai: "Vẫn còn không đi xuống!"

Được, cái tật xấu gì đều không có.

Ôn Ngọc khom người, thành thành thật thật bò ra.

"Thiếu gia cùng Ôn tiểu thư cảm tình thật tốt a." Quản gia mấy người nhìn đến đây, vụng trộm cười nói.

Ôn Ngọc cúi đầu, mặt đỏ thẫm, đến nhìn cũng không dám nhìn mọi người, do Tần Phong nắm tay buồn bực đi vào trong.

"Thi Thi bọn họ như thế nào còn chưa tới a?" Ôn Ngọc vừa đi một bên nhỏ giọng hỏi.

Trước khi ra cửa Tô Thi Thi bọn họ rõ ràng nói lập tức sẽ xuất phát, như thế nào đến bây giờ còn chưa tới?

Tần Phong sắc mặt cứng đờ, sờ sờ cái mũi, không dám nói cho cô chân tướng.

Đúng lúc này, di động Ôn Ngọc chấn động một cái.

"Nhất định là Thi Thi!" Ôn Ngọc liền giống như nhìn đến cứu mạng
rơm rạ một dạng, vội vàng từ trong túi áo lấy điện thoại ra

Chỉ là cô vừa thấy nội dung Tô Thi Thi gửi đến, trên mặt tươi cười
liền cứng rồi.

Chương 720: Cứ như vậy vút cô quăng đi

"Ngọc, tôi bị Bùi Dịch chết tiệt trói đến trên máy bay, chính cô bảo trọng!"

Tô Thi Thi cứ như vậy vút cô quăng đi!

Ôn Ngọc buồn bực ánh mắt đều đã đỏ: "Kẻ đại lừa đảo, tối hôm qua rõ ràng không dám mang tôi cùng nhau chạy!"

"Thì ra tối hôm qua hai người các người nói nhỏ là đang thương lượng chuyện này." Đinh đầu truyền đến giọng Tần Phong lạnh lạnh.

Ôn Ngọc thân thể cứng đờ, vội vàng lắc đầu, cũng không dám nói đến chuyện này.

Tần Phong đem di động của cô rút đi, lôi kéo cô đi vào trong nhà: "Mấy thứ này để nói sau, trước tịch thu."

"Nhưng mà..." Ôn Ngọc nghĩ muốn phản kháng, nhưng nhìn đến Tần Phong mặt đã xụ xuống đến nơi, đành phải ngậm miệng lại.

Cô tối hôm qua liền cảm thấy được lúc cô nói chuyện với Tô Thi Thi đã tránh đến chỗ rất an toàn rồi, khẳng định là Bùi Dịch cái người không biết xấu hổ kia nghe lén các cô nói chuyện, cho nên hôm nay mới đem Tô Thi Thi bắt đi mất.

"Hừ, Bùi Dịch anh là cái đồ tiểu nhân. Trước khi ra cửa thời điểm anh rõ ràng nói lập tức liền theo kịp, vậy mà nói dối!" Ôn Ngọc càng nghĩ

càng giận.

Cô là thật không nghĩ tới Bùi Dịch sẽ nói dối! Xem ra, Tô Thi Thi cũng bị anh lừa.

"Chờ bị vợ anh chinh đi!" Ôn Ngọc ngằm tốn hơi thừa lời.

Cô dự liệu không sai.

Lúc này, trên một cái máy bay tư nhân, một vị tổng giám đốc đại nhân vị nào đó thân mặc âu phục, chính đang đen mặt, quỳ gối trên một cái máy điều khiển trò chơi cầm tay hình tròn.

Trong cabin phòng nghỉ trên máy bay tư nhân kia, trừ bỏ anh cùng Tô Thi Thi hai người, không còn có những người khác.

"Xe nếu là ra khỏi đường băng, anh đêm nay liền ôm Bùi Nặc cùng nhau ngủ đi." Tô Thi Thi nhìn chăm chăm màn hình lớn phía trước, trên màn hình LCD xe bay nhanh trên đường, nhàn nhạt nói.

Bùi Dịch xụ mặt, không nói một tiếng. *Tưởng tượng thôi mà cười muốn rớt răng*

Tần gia, Ôn Ngọc cho dù lo lắng trăm điều, vẫn lại là con dâu muốn gặp cha mẹ chồng, bị Tần Phong lôi kéo vào đại sảnh.

Hai người đi vào, phía trước liền truyền đến một giọng nói ôn hoà.

"Ôn tiểu thư tới đây một chuyến quả thật không dễ dàng, tôi còn tưởng rằng chúng tôi phải tự mình ra ngoài nghênh đón cô nha."

"Mẹ!" Ôn Ngọc còn không có phản ứng kịp, Tần Phong liền dẫn đầu nhìn về phía trước nói.

Chỉ thấy giữa phòng ngồi hai người, cha Tần mẹ Tần một trái một phải ngồi được đoan chính.

Mẹ Tần Phương Mẫn Chi mặt không chút thay đổi nhìn Ôn Ngọc, một chút miềm vui khi nhìn thấy con dâu đều không có.

"Bác gái người hiểu lắm, con... Con... Con chính là có phần sợ hãi tiến vào, không phải thật sự không nghĩ muốn tiến vào." Ôn Ngọc cho rằng mẹ của Tần Phong là bởi vì bọn họ đi vào chậm trễ nên không vui, thật thà nói.

"Khụ khụ..." Ngồi ở ở ghế chủ tọa cha Tần bị bộ dạng ngay thẳng này của Ôn Ngọc bị chọc cười đến thiếu chút nữa cười ra tiếng.

Phương Mẫn Chi nghiêng đầu nhìn chồng mình liếc mắt một cái, mặt lộ rõ vẻ không vui.

Cha Tần lập tức ngồi thẳng người, nghiêm mặt lên, gửi về cho con trai yêu quý của mình một cái ánh nhìn lực bất tòng tâm.

Tần Phong đầu đầu không thôi. Trước anh liền cảm giác thấy mẹ anh giống như đối với Ôn Ngọc có phần ý kiến, trước đó đặc biệt gọi điện thoại cho bọn họ để cho hai bên một cơ hội, nào biết đâu rằng, mẹ anh vẫn lại là cấp cho sắc mặt.

"Như thế nào, tôi ngay cả quyền lợi phát biểu ý kiến đều không có rồi hả?" Phương mẫn Chi nhìn thấy sắc mặt con trai, mặt một phen liền trầm tiếp xuống.

"Bác gái, người... Người cùng bác trai cãi nhau sao?" Ôn Ngọc lo lắng nhìn cha mẹ Tần Phong, hoàn toàn không nghĩ tới toàn bộ chuyện này nguyên nhân là do chính mình.

Phương Mẫn Chi sừng sốt, cẩn thận nhìn Ôn Ngọc liếc mắt một cái.

Trước bà là nghe nói qua cô gái này hết sức đơn thuần, đúng là hẳn không đơn thuần đến nỗi đến sắc mặt cũng nhìn không ra đi?

"Mặc kệ cô là thực nhìn không ra hay vẫn lại là giả vờ, bỏ rơi con tôi năm năm, biến nó thành sống không bằng chết, cũng đừng hy vọng tôi cứ như vậy bỏ qua." Phương Mẫn Chi nhàn nhạt liếc Ôn Ngọc, trong lòng thầm nghĩ.

"Mẹ..."

"Hiện tại không có phần nói chuyện với con." Phương Mẫn Chi quát lớn cắt ngang lời Tần Phong nói, ánh mắt rơi vào trên người Ôn Ngọc, "Ôn tiểu thư, trước cô không phải bỏ đi sao? Xin hỏi cô hiện tại trở về là có ý gì?"

Ôn Ngọc chỉ nghĩ bà thật sự hỏi mình như vậy, thành thật nói: "Con nghĩ muốn cùng với Tần Phong."

"Bốp!" Phương Mẫn Chi một cái ầm vỗ vào trên tay vịn ghế dựa, thờ phì phì trừng mắt nhìn Ôn Ngọc, "Xin hỏi cô cho con tôi là cái gì? Cô nghĩ muốn cùng một chỗ liền với nó cùng một chỗ, cô không nghĩ muốn cùng với nó liền tùy tiện ném nó đi rồi hả?"

Tới cùng là đứa con trai yêu quý do chính bà sinh ra, nhìn con trai cưng của mình năm năm qua sống không bằng chết, bà thân làm mẹ làm sao có thể không đau lòng!

Tần Phong của bà từ nhỏ đến lớn có khi nào lại phải chịu qua những chuyện như vậy? Liền tính lúc trước Tần Phong vì Bùi Dịch táng gia bại sản, cũng chưa nghèo túng quá như vậy. Vậy mà vì cô gái này,

con bà thiếu chút nữa đem chính mình hành hạ đến sắp chết!

Có một số việc liền ngay cả Bùi Dịch bọn họ cũng không biết. Khi Ôn Ngọc bỏ đi rồi trong vòng mấy tháng kia, Tần Phong liền cùng điên rồi một dạng. Mỗi ngày không ăn không uống đi tìm cô, tìm không thấy trở về cũng không ngủ được, vẫn tự trách là chính mình không bảo vệ tốt Ôn Ngọc, không bảo vệ tốt đứa bé kia...

Phương Mẫn Chi chỉ cần nghĩ đến những chuyện này, lòng liền níu chặt đau đớn.

Bực tức này bà đã kìm nén năm năm rồi!

"Mẹ, người đừng dọa đến cô ấy!" Tần Phong có chút nóng nảy, hướng tới cha mẹ mình nháy mắt.

Không sai mà nói. Thật muốn dọa người, dẫu không trở lại thì làm sao bây giờ!

Phương Mẫn Chi nhìn đến con trai như vậy, giận ghê gớm. Nhìn Ôn Ngọc còn đang ngẩn người, nhíu mày hỏi: "Ôn tiểu thư, tôi liền muốn hỏi một chút, cô tới cùng muốn thế nào?"

Ôn Ngọc triệt để lơ mờ rồi.

Cái lão phu nhân này cũng thật là đáng sợ!

Cô thích buông chuyện như vậy, đương nhiên đã từng nghe được rất nhiều chuyện không hay ho giữ mẹ chồng nàng dâu. Giờ phút này nhìn đến mẹ của Tần Phong như vậy, liền tự động đặt chính mình vào những chuyện trước đây cô nghe được đó, khẩn trương cực kỳ.

Cô không dám nhìn Phương Mẫn Chi, chỉ thật cẩn thận lôi kéo Tần

Phong: "Tần Phong! Nếu không chúng ta đi về trước đi."

Cô dừng một chút, cực kỳ thật sự nói: "Đợi mẹ anh hết giận rồi trở lại, em... Em đi về trước nghĩ muốn phải như thế nào mới làm bà vui lòng."

Tần Phong một nhà:...

Ôn tiểu thư, cô nói lặng lẽ cũng phải bận tâm một phen cảm thụ những người khác, nói lớn tiếng như vậy làm gì!

"Khụ khụ..." Cha Tần lại che miệng ho khan một tiếng, nếu không phải bà xã đại nhân đang ở nơi này, ông thật muốn cười ra tiếng.

Ông rất cuộc biết con trai nhà mình làm sao có thể lại bại trên tay vị Ôn tiểu thư này. Tính tình như vậy, thật đúng là thích hợp với người Tần gia bọn họ.

Cũng không đúng, nhìn Ôn Ngọc kia vẻ vô tội lại thật sự, như thế nào ức hiếp được đây.

Nhưng Phương Mẫn Chi hôm nay là hao tổn tâm sức để cho con dâu tương lai một bài học, không định dễ dàng buông tha cô như thế.

"Ôn tiểu thư, không cần lặn sau, cô yên tâm, tôi không àm ỉ với cô. Ngồi đi, hôm nay chúng ta liền đem mọi chuyện nói hết một lần." Phương Mẫn Chi nói.

Ôn Ngọc sững sốt, rồi sau đó ngoan ngoãn gật đầu: "Cảm ơn bác gái."

Cô nói xong, liền lôi kéo Tần Phong hướng tới bên cạnh ghế dựa đi đến.

Phương Mẫn Chi:...

Bà như thế nào cảm thấy được liền giống như một quyền đánh vào bông một dạng! Thật khó chịu mà!

Tần Phong cúi đầu, đã không tính toán quản rồi. Trong lúc mẹ cùng vợ chiến tranh, thật sự đứng về phía bên nào cũng không tốt.

Nếu có thể, anh hiện tại thật muốn lôi kéo vợ yêu nhà anh bỏ trốn.

Phương Mẫn Chi đã nói rõ: "Ôn tiểu thư, nghe nói cô không thể sinh con phải không?"

Lời này vừa nói ra không khí vốn dĩ có chút hòa hoãn lập tức biến khẩn trương trở lại.

Tần Phong nhướn mày, bỗng nhiên khẩn trương nắm lấy tay Ôn Ngọc, đối với mẹ ruột của mình nói: "Chỉ là rất khó có thai, không có nghĩa là không thể sinh được."

Phương Mẫn Chi trừng mắt nhìn con trai mình, đưa con này một lòng hướng về con gái nhà người ta, liếc mắt một cái: "Tôi đây liền hỏi các người, các người có thể trong vòng một năm sinh con sao?"

Mọi người sáng hảo.

Nay đầu tháng nên bôi bộn mình sẽ ráng làm xong việc trong tuần này, tuần sau sẽ up đều hơn. Mấy hôm nay thì đc nhiều hay nhiều nhá

Chương 721: Ôn tiên sinh nổi giận

Trong phòng khách một trận lặng im.

Phương Mẫn Chi là nói thẳng, khí thế bức người nói: "Nếu sinh không được, tôi đây muốn hỏi một chút, các người định làm như thế nào? Tàn gia tôi, là không có khả năng chặt đứt hương khói!"

"Mẹ, Tàn gia cũng không phải chỉ có một con trai là con..."

"Con ngậm miệng!" Phương Mẫn Chi trong lòng tức giận mười phần.

Cái này không tốt, liền không thể để cho bà thể hiện uy phong của mẹ chồng sao? Bà nói một câu nó chình một câu, tức chết bà rồi!

Tàn Phong nhìn đến mẹ mình mặt đều nhanh tái rồi, sáng suốt ngậm miệng lại.

Về vấn đề sinh con này, hiện giờ là tử huyệt của Ôn Ngọc.

Cô cứng người ngồi ở trên ghế, mím môi, một câu đều đã nói không nên lời.

Vừa rồi cô quả thật không có nghe ra Phương Mẫn Chi là đang nhắm vào chính mình. Nhưng giờ phút này, liền tính cô có phản ứng trì độ, cũng đã nhìn ra.

"Con... Con khả năng, thật sự sinh không được rồi." Giọng Ôn Ngọc nhỏ như như ruồi muỗi vo ve, nhưng trong phòng khách cực kỳ an

tĩnh, lại có vẻ rõ ràng như thế.

Tần Phong đau lòng cực kỳ, kéo tay cô đã muốn đi.

"Tần Phong." Ôn Ngọc lắc đầu, ngẩng đầu nhìn hướng Phương Mẫn Chi, thật sự nói: "Mặc kệ có thể sinh ra con hay không, con đã đồng ý với Tần Phong, con hẳn không lại rời khỏi anh anh ấy. Cho nên hôm nay mặc kệ người nói cái gì, con đều sẽ không rời khỏi anh ấy."

"Cho nên, cô là có thể không để ý trách nhiệm của nó, để cho nó không có con sao? Mà còn, cô đây là thái độ nên có đối với trường bối? Cha cô chính là như thế này dạy cô?"

"Con..." Ôn Ngọc mặt liền trắng. Cô nghe không hiểu Phương Mẫn Chi là đang cố tình gây sự, cô là thật cảm thấy được bà nói đúng.

Cô quên cha cô dạy bảo, quên người trước mặt này là mẹ của Tần Phong. Cô, giống như thật sự quá ích kỷ rồi.

"Mẹ, người đủ..."

Tần Phong cái chữ "Rồi." kia còn chưa nói xong, phía sau cửa bỗng nhiên truyền đến một trận gầm thét.

"Gia giáo của con gái tôi có vấn đề gì sao? Bà có gia giáo, bà cứ như vậy nói bạn gái con trai của bà mang về sao? Không thể sinh thì đã làm sao? Là ai để cho con bé phải sinh non? Con trai của bà làm, dựa vào cái gì để cho con gái của tôi một mình gánh chịu?"

"Cha!"

"Bác trai!"

Ôn Ngọc cùng Tần Phong đồng thời đứng lên, nhìn người đột nhiên xuất hiện này, hai người đều đã lờ mờ rồi.

Cái lão già ngang ngược này làm sao có thể xuất hiện tại nơi này!

"Xong rồi." Tần Phong cùng Ôn Ngọc đối mắt nhìn nhau một cái, trái phải nhìn lướt qua, nhớ lại xem có chỗ nào có thể trốn.

"Ôn Ngọc, con lại đây cho ta!" Cha Ôn, Ôn Hòa Ngôn đi vào trong vài bước, đứng cách Ôn Ngọc bọn họ ba thước quát.

"Cha..... Con... Con đau bụng, đi không nổi." Ôn Ngọc bị dọa đến hệ thần kinh đau bụng, là thật đi không nổi.

Cô chẳng qua cùng cha cô gửi tin tức báo một tiếng nói hôm nay muốn đến gặp cha mẹ Tần Phong, cha cô làm sao có thể cùng chạy đến rồi!

Bảo an nhà Tần Phong đều là ăn không ngồi rồi à? Như thế nào cũng không biết thông báo bọn họ một tiếng. Như vậy, bọn họ ít nhất còn có thể chạy trốn.

"Tần Phong, làm sao bây giờ?" Ôn Ngọc lặng lẽ lôi kéo tay áo Tần Phong, đều nhanh khóc.

Tần Phong khóe miệng giật giật hai lần, cũng là khóc không ra nước mắt.

Có thể làm sao? Dù sao cũng không thể thực chạy đi? Vậy anh về sau lại vẫn muốn tiến vào nhà Lão Trương Nhân này nữa hay không?

"Cha mẹ, con giới thiệu cho các người một phen, vị này chính là cha

của Ngọc..."

"Giới thiệu cái gì! Ôn Ngọc, con đi qua đây cho lão tử!" Ôn Hòa Ngôn thở phì phì trừng mắt nhìn Ôn Ngọc, một bộ dạng có nếu còn không đi qua liền muốn đem cô chém chết.

"Thông gia, có chuyện gì từ từ nói." Phản ứng kịp cha Tần lập tức vui vẻ đi lên nghênh đón, đồng thời âm thầm liếc mắt ra hiệu nhìn vợ mình một cái.

Bà muốn ra oai phủ đầu, hiện tại tốt rồi, nhìn bà như thế nào xong việc!

Phương Mẫn Chi quả thực sắp nội thương.

"Xú tiểu tử, lão trượng nhân đến đây vậy mà không nói một tiếng với ta, trở về không lấy được vợ chúng ta cũng mặc kệ!"

Bà đã sớm nghe nói lão nhân Ôn gia mở trang trại ngựa này đặc biệt khó trị, lần này thật muốn đau đầu rồi.

"Ai là thông gia với các người! Ôn Ngọc, con không có nghe đến sao? Nếu còn không đi qua đây lão tử liền động thủ rồi!" Ôn Hòa Ngôn vừa nói một bên xắn tay áo.

"Bác trai, người đừng dọa đến cô ấy. Máy ngày nay mới vừa yên ổn lại một chút." Tần Phong vội vàng nói.

Ôn Hòa Ngôn vừa nghe, lập tức không dám xằng bậy rồi.

Ôn Ngọc vẻ mặt lơ mơ: "Cái gì yên?"

"Không nghĩ muốn bị cha em đánh liền ngậm miệng." Tần Phong nhỏ

giọng nói.

Anh còn không có nói cho cô biết, trước vì ổn định cha cô, anh bắt đắc dĩ đem hồ sơ bệnh án của bác sĩ Vương ghi chép cho cô đưa đến.

Ôn Ngọc gật đầu, bày tỏ nhất định ngoan ngoãn phối hợp.

Cha mẹ Tần lúc này cũng không rảnh đi quản bệnh hay không gì gì đó, chỉ nghĩ muốn trước trấn an thông gia.

Nhưng bọn họ xem nhẹ sự ngang ngược của lão trượng nhân Ôn gia kia một người mười phần tính tình nóng nảy, không thể đối với con gái phát hỏa, vậy cũng chỉ có thể chuyển dời mục tiêu công kích.

"Tần phu nhân, bà vừa rồi nói con gái của tôi gia giáo không tốt phải không? Vậy tôi nên cùng bà hảo hảo tính một món nợ. Con gái cưng nhà tôi ở bên con trai nhà các người thời điểm, đúng là hoàng hoa khuê nữ. Tôi đau khổ cay đắng muôi con bé hai mươi mấy năm, con trai các vị dụ dỗ, không rên một tiếng liền cho bắt mất rồi."

Phương Mẫn Chi sắc mặt cứng đờ, chính đang muốn phản kích, lại nghe Ôn Hòa Ngôn nói ra như sủng đại bác liên hồi nả tới.

"Con trai của vị trước khi ở bên con gái tôi từng có mấy người bạn gái chúng tôi liền không đếm, vậy mà khi cậu ta cùng con gái của tôi bên nhau về sau, vậy mà lại vẫn đi trêu chọc đàn ông! Bị người ta xem như truyện cười cũng không phải là con trai của các vị, là con gái của tôi!"

"Cha, cái kia là hiểu lầm..."

"Con ngậm miệng!" Ôn Hòa Ngôn chỉ tiếc rên sắt không thành thép

trùng mắt với Ôn Ngọc một cái, quay đầu nhìn chăm chăm Phương Mẫn Chi nói, "Con gái của tôi không thể sinh thì có làm sao? Con bé làm sai cái gì sao? Con bé là ngay từ đầu liền không có thể sinh sao? Bà như thế nào không nói, chuyện này là vì con trai của các người trước kia làm bậy quá nhiều, toàn bộ đều đã báo ứng đến trên thân con cái rồi!"

"Ông... Ông làm sao có thể nói như vậy!" Phương Mẫn Chi lúc này thật có chút tức giận.

Trước bà chỉ là nghĩ muốn hù dọa Ôn Ngọc một chút, cho nên nói chuyện có vẻ nghiêm trọng một chút. Mà lúc này nghe được ông thông gia nói những lời này, tính tình của bà là triệt để nổi lên rồi.

Ôn Hòa Ngôn thấy bà một bộ dạng tính toán tranh cãi âm ỉ, hừ lạnh nói: "Như thế nào, tôi nói như vậy bà liền không vui, vậy bà mới vừa nói Quân nhi nhà chúng tôi như vậy, thân làm cha con bé như tôi càng không vui à!"

"Chẳng lẽ tôi vừa rồi nói sai sao? Con tôi đối với con gái nhà ông thật lòng thật dạ yêu thương, cô ta không thích cái gì liền thay đổi cái đó. Còn con gái ông gặp phải chút chuyện liền phui mông chạy lấy người. Chẳng lẽ là tôi cầu cô ta vứt bỏ con tôi?"

"Vậy là do con trai bà quá vô dụng. Con gái cưng của tôi lúc ở bên cạnh tôi thời điểm, từng xảy ra qua loại chuyện này sao?"

"Ông có thể so sánh sao?"

...

"Tần Phong, nhà anh có thuốc hạ huyết áp hay không?" Ôn Ngọc nhìn hai vị lão nhân tranh cãi gay gắt bên kia, lặng lẽ lôi kéo Tần

Phong.

Tần Phong xoa xoa mi tâm: "Liền ở bên trong ngăn tủ kia. Nếu không, chúng ta vẫn lại là ngày mai trở lại đi?"

"Mang ta cùng đi đi." Cha Tần không biết từ khi nào thì vụng trộm chạy đến bên cạnh bọn họ nhỏ giọng nói.

"Cha, người cũng không khuyên mẹ một chút." Tần Phong mắt liếc cha mình.

Cha Tần có khổ khó nói: "Mẹ con đang thời mãn kinh tính khí táo bạo con cũng không phải không biết. Ta đều nói để cho Bùi Dịch bọn họ cùng đến đây, con Không chịu nghe."

"Cha nghĩ rằng con không nghĩ muốn à? Bùi Dịch tiểu tử kia sớm bỏ chạy rồi." Tần Phong buồn bực nói.

"Cái kia... Tần Phong, mẹ anh giống như tức đến phát khóc rồi." Ôn Ngọc lôi kéo Tần Phong.

Tần Phong quay đầu vừa thấy. Đúng vậy, đôi mắt mẹ anh đã đỏ, hiển nhiên tức giận đến không nhẹ.

Haizzz, sức chiến đấu Lão Trượng Nhân này cho dù là mười người mẹ của anh đều đã không phải đối thủ. Mẹ anh có thể chiến đấu đến bây giờ đã tính không tệ rồi.

Ngay khi ba người không biết nên khuyên như thế nào thời điểm, cửa bỗng nhiên xông tới hai thân ảnh.

"Người nào đang ức hiếp bà ngoại tôi!" Tần Như Ngọc thật xa liền nghe được có người đang cùng bà ngoại cô cãi nhau, lúc này liền lôi

kéo Bùi Tĩnh vọt vào.

"CLGT!" Tần Phong sắc mặt phát lạnh, khẩn trương xông tới.

Bà cô nhỏ này làm sao có thể hiện tại trở về!

"Cha, mau tránh!" Ôn Ngọc chỉ tới kịp kêu hô như vậy một câu.

**Mọi người ngủ ngon. Tình hình là sáng giờ wat lỗi đăng truyện
méo thấy thông báo chả biết được hay ko. Thiệt bực ghê hà**

**Ai đọc đc thì la lên cho tui biết với nhé. Thiệt là đau lòng lắm
luôn á**

**Giờ là 21:50 ngày 02.03.2018 để xem khi nào có thông báo nhé.
Tui đi ngủ đây. Nói chứ đi luyện truyện đây. Pipi mọi người**

Chương 722: Mặt bị đánh đều nhanh méo lệch

Ôn Ngọc đi kéo cha của chính mình, Tần Phong đi ngăn đón cháu gái, một đám người đều đã vọt tới.

Một âm thanh bàn tay đánh lên da thịt, tại thời khắc quý dị vừa khẩn trương, đột ngột vang lên như vậy.

Mọi người theo tiếng hướng tới Tần Phong trông đi qua, vẻ mặt đều có chút ngu ngơ.

"Chú trẻ?" Đánh người chính là Tần Như Ngọc triệt để lơ mờ, đôi mắt đỏ lên, thiếu chút nữa liền khóc luôn rồi.

Cô bé vậy mà đánh Tần Phong! Xong rồi xong rồi, cô bé chết chắc rồi!

"Tần Phong, anh không sao chứ?" Ôn Ngọc một tay lôi kéo cha mình, một tay đi kéo Tần Phong, muốn nhìn một chút anh thế nào rồi.

Tần Phong đen mặt, rất muốn quay đầu bước đi.

Có thể không có việc gì sao?

Nha đầu chết tiệt kia vậy mà dùng toàn bộ sức mạnh đánh người, mặt anh bị đánh đến đều nhanh méo lệch.

"Hí... Như Ngọc, con đứa nhỏ này xuống tay thật ác độc." Cha Tần ghé sát vào vừa thấy, chặc chặc lắc đầu, nhìn lại có chút vui sướng

khi người gặp họa.

Quả thật là. Từ khi Tần Phong mười tuổi về sau liền không chịu sự quản lý ở nhà rồi. Ông thân làm cha đến đặng chạm đều đã không chạm vào anh được một lần. Đây là mười mấy năm qua, ông lần đầu tiên thấy con trai nhà mình bị người đánh.

Cũng thật vui về a.

Ánh mắt Tần Phong lạnh lùng quét mắt nhìn bốn phía, mọi người chỉ cảm thấy gió lạnh từng trận, lạnh đến ngoan độc.

"Bùi Tĩnh... Bùi Tĩnh... Em phải làm sao bây giờ?" Tần Như Ngọc đáng thương tội nghiệp quay đầu đi tìm Bùi Tĩnh.

Vừa rồi mọi người đều đã vội vàng can ngăn thời điểm, cậu lại giống người không việc gì một dạng, không nhanh không chậm đi tới, một chút đều đã không nóng nảy.

Lúc này, cậu đứng ở cách cửa lớn hai mét, bình tĩnh nhìn một đại gia đình đang nhốn nháo bên trong, chậm rãi chào hỏi: "Chú Tần, thím Tần, chú Ôn mọi người khỏe."

"Là Bùi Tĩnh đến đây sao. Mau tới đây để cho thím Tần nhìn xem, như thế nào một thời gian không gặp lại cao thêm rồi hả?" Phương Mẫn Chi vừa thấy đến Bùi Tĩnh, liền cùng thấy cái gì tựa như, vui vẻ nghênh đón.

Nhưng có người nhanh hơn bà một bước.

Ôn Hòa Ngôn liền nhanh hơn cản trước mặt Phương Mẫn Chi đang muốn nhảy đến chỗ Bùi Tĩnh, giống như Lão Ngoan Đồng kéo tay cậu, cười hỏi: "Tiểu tử, con có mang thứ tốt đến đây hay không?"

"Ông thông gia, đến chuyện này ông cũng đều đã muốn cùng tôi cướp đoạt?" Phương Mẫn Chi không vui nhìn Ôn Hòa Ngôn.

Ôn Hòa Ngôn nhú nhú mày: "Chuyện của bọn nhỏ đợi lát nữa nói tiếp."

Phương Mẫn Chi cũng là chau mày, kéo lấy một cánh tay kia của Bùi Tĩnh: "Bùi Tĩnh à, con có đem theo món đồ chơi hay ho gì để cho thím nhìn xem hay không?"

Bùi Tĩnh mặt không chút thay đổi nói: "Có. Ở bên ngoài trên xe."

"A Đồng, đi ra xe Bùi thiếu gia lấy đồ đi!" Phương Mẫn Chi lúc này liền cao giọng hướng tới quản gia hô.

Ôn Hòa Ngôn cũng không cãi nhau, khẩn trương nói: "Chia cho tôi phân nửa, ai cũng phải có phần."

"Ông thông gia, ông bộ dạng này tôi phải cùng ông nói đạo lý rồi. Bùi Tĩnh hôm nay là tới nhà của tôi làm khách, thứ này đương nhiên là cho chúng ta..."

Phương Mẫn Chi vừa nói một bên đi ra ngoài. Ôn Hòa Ngôn ở bên cạnh đi theo, đã không có tức giận gì nữa rồi.

Hai người lúc này giống như là mấy đứa trẻ đang cướp đoạt món đồ chơi một dạng.

Cha Tần ở một bên nhìn thấy cảnh này xấu hổ vô cùng, hướng tới Bùi Tĩnh ngại ngùng nói: "Mỗi lần con tới đều đã tốn kém không ít, thật ngại quá đi."

Bùi Tĩnh vẫn như cũ mặt không chút thay đổi: "Không có việc gì, con đã thành thói quen rồi."

Cậu quả thật sớm đã thành thói quen. Chị dâu cậu đặc biệt gọi điện thoại để cho cậu đến đây, không phải là để cho cậu tới dập lửa sao.

Quả nhiên, cậu vừa tới, liền làm cho lực chú ý của hai người kia tập trung trên những cái phát minh của cậu.

Lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng cười của Phương Mẫn Chi: "Ông thông gia, ông cũng thích mấy thứ này à?"

"Cũng không hẳn. Đám ngựa nhà tôi thích nhất những ong mật máy này." Tiếng cười Ôn Hòa Ngôn sang sang truyền vào đây.

Ôn Ngọc thấy như lọt vào trong sương mù: "Cha em tính tình giống như tốt lên rồi?"

Tần Phong ha ha cười gượng một tiếng: "Mẹ anh tính tình cũng tốt lên rồi."

Bọn họ vẫn thật không biết, Bùi Tĩnh tiểu tử này vậy mà còn có thể giỏi mấy chuyện này. Sớm biết thế này, lúc trước liền lôi kéo cậu cùng đến đây rồi.

Hai vị Tần gia không ầm ĩ, mọi người đương nhiên là vui mừng. Chỉ có Tần Như Ngọc khóc nước mắt đầy mặt, thật cẩn thận nhìn Tần Phong: "Chú trẻ, con vừa rồi thật sự không phải cố ý đánh người."

Ôn Ngọc nhảy đi lên, nghiêm trang nói: "Con vừa rồi nếu không đánh vào trên mặt Tần Phong, nói không chừng liền đánh vào trên mặt cha ta rồi."

Tần Như Ngọc sợ tới mức thiếu chút nữa khóc lớn rồi: "Con không phải cố ý."

Nào biết, Ôn Ngọc lắc đầu, cực thật sự nói: "Cho nên, con vẫn còn tốt. Yên tâm đi, Tần Phong sẽ không trách con."

Tần Như Ngọc:...

Tần Phong:...

"Chú trẻ?" Tần Như Ngọc trông mong nhìn Tần Phong.

Tần Phong lãnh nghiêm mặt, gật gật đầu.

Bà xã đại nhân đều đã nói như vậy, anh lại còn có thể làm sao?

Tần Như Ngọc nhất thời nhẹ nhàng thở ra: "Làm con sợ muốn chết."

Cô bé thực sợ chọc tới chú trẻ của mình, sau đó cô sẽ bị tiễn về nước ngoài tìm cha mẹ cô bé

"Quân nhi, anh nhớ tới lại vẫn có chút việc, chúng ta đi trước." Tần Phong bỗng nhiên lôi kéo tay Ôn Ngọc nói.

Ôn Ngọc sửng sốt: "Chuyện gì? Trước anh không phải nói hôm nay trời sập xuống..."

"Hừ, ngoan ngoãn theo anh không cho nói." Tần Phong vội vàng ngăn chặn miệng Ôn Ngọc.

Hiện tại không chạy, đợi hai vị kia chơi ngán mới quay lại tìm bọn họ tính sổ sao?

"Cha, chờ bọn họ thương lượng tốt thì báo với con một tiếng." Tần Phong vừa đi vừa nói.

Cha Tần nhỏ giọng nói: "Ta sẽ vì các con cầu nguyện."

Chỉ là hai người đến bên ngoài thời điểm, Tần Phong bị Ôn Hòa Ngôn lôi kéo đi đến trong góc, lén lút nói chuyện vài phút.

Mà hết thảy chuyện này, mẹ Tần đang nghiên cứu một cái bình phun nước tạo hình quái dị cũng không có phát hiện.

Quá hơn mười phút, Phương Mẫn Chi mới phát hiện Tần Phong hai người đi mất.

"Hai đứa trẻ này chạy thật là nhanh." Phương Mẫn Chi đương nhiên biết con trai đang nghĩ cái gì, ngẩng đầu nhìn Bùi Tĩnh nói, "Bây giờ bọn họ nên hảo hảo cảm ơn con."

Đừng tưởng rằng bà không biết, Bùi Tĩnh chính là Tần Phong bọn họ mời đi theo giúp đỡ.

Bùi Tĩnh toàn bộ hành trình mặt không chút thay đổi, nghe vậy cũng không phản ứng gì quá lớn.

Phương Mẫn Chi nhìn Bùi Tĩnh thờ dài: "Con nói xem, con đứa nhỏ này, trước kia là một đứa bé hoạt bát nghịch ngợm, như thế nào qua năm năm liền biến thành trầm mặc như vậy."

Thằng bé trước mặt này quá trầm mặc, về sau sẽ làm bạn gái ghen chết.

Phương Mẫn Chi nhìn Tần Như Ngọc đang trốn ở bên cạnh vụng trộm nhìn một cái, lại là thờ dài.

"Đứa nhỏ này, như vậy mãi có thể sẽ phải chịu khổ. Không được, mình phải giúp bọn nhỏ." Phương Mẫn Chi nghĩ nghĩ, đi lên kéo Bùi Tĩnh nói, "Lần trước mẹ Như Ngọc cũng cực kỳ thích mấy thứ do con làm này. Nói có thứ tốt nhất định cho nó xem."

"Có vài thứ sử dụng phức tạp, thím cũng nói không rõ ràng, chúng ta quay cái video clip, con giúp ta giải thích với mẹ Như Ngọc một câu?" Phương Mẫn Chi nói xong không khỏi phân minh lôi kéo Bùi Tĩnh liền hướng tới thư phòng đi đến, vẫn còn không quên kêu hô Ôn Hòa Ngôn, "Thông gia, phiền toái ông cùng hỗ trợ đem mấy thứ này lấy đi vào."

"Bà ngoại, từ từ... Này..." Tần Như Ngọc tim đập mạnh liên hồi, vừa muốn đi qua, đã bị cha Tần kéo lại.

"Cháu ngoan, bà ngoại con gần đây tách khí táo bạo, con chớ có chọc bà ấy."

"Nhưng mà..." Tần Như Ngọc sốt ruột nhìn mấy người hướng thư phòng, gấp đến độ thẳng dậm chân.

Bùi Tĩnh không nhất định muốn gặp "Cha mẹ" a! Cô bé cùng Bùi Tĩnh vẫn chưa rõ ràng, dưới tình huống như vậy cứng rần lôi kéo cậu cùng ba mẹ cô bé nói chuyện video clip, cậu nhất định sẽ tức giận!

"Yên tâm, Bùi Tĩnh không phải đứa trẻ lòng dạ hẹp hòi." Cha Tần an ủi. Chỉ là nói chuyện không làm sao nắm chắc.

Chương 723: Các người dọa anh ấy chạy

Cửa thư phòng không đóng.

Tần Như Ngọc đứng ở ngưỡng cửa thư phòng, đến dững khí đi vào đều không có.

Trong thư phòng, không chỉ truyền đến tiếng cười của bà ngoại cô bé cùng cha mẹ cô bé. Ngẫu nhiên còn có tiếng của Ôn gia lão.

Nhưng từ đầu đầu đến cuối, cô bé đều không có nghe được tiếng của Bùi Tĩnh.

"Bùi Tĩnh, con thật sự là quá ưu tú rồi."

"Bùi Tĩnh, con có bạn gái chưa?"

"Bùi Tĩnh, em cảm thấy được Như Ngọc nhà chúng ta thế nào a?"

"Bùi Tĩnh, em nếu là cảm thấy được Như Ngọc nhà chúng ta đáng ghét mà nói, em như thế nào đánh chửi đều đã không quan hệ, không cần cho chúng ta mặt mũi."

...

Tần Như Ngọc bụm mặt, hận không thể một đầu đâm vào tường chết cho rồi.

Đó là cha mẹ thân sinh của cô bé sao? Cô bé như thế nào cảm giác

chính mình như là từ trong thùng rác nhặt được vậy.

Còn có, cầu xin các người không nên hỏi nhiều vấn đề xấu hổ như vậy có được hay không? Tuy những cái vấn đề này cô bé cũng cực kỳ muốn biết, nhưng mấy vấn đề này Bùi Tĩnh khẳng định sẽ không thích a!

"Anh ấy nhất định là tức giận rồi." Tần Như Ngọc như kiến bò trên chảo nóng một dạng, gấp đến độ xoay quanh.

Bùi Tĩnh không phải người không lễ phép. Nếu thật sự không phải không vui, làm sao có thể đến cùng cha mẹ cô bé chào cũng không chào một tiếng?

Tần Như Ngọc dựng thẳng lỗ tai nghe xong hồi lâu, đều chỉ nghe đến bà ngoại cô ở nơi đó một cái vẻ mượn sức Bùi Tĩnh cùng cha mẹ cô bé nói chuyện. Nhưng Bùi Tĩnh chính là không nói một tiếng.

Có lẽ cậu đối với màn ảnh mới đầu còn có chào hỏi qua, nhưng giờ cậu không có mở miệng.

Ngày khó khăn luôn luôn đặc biệt dài lâu. Ngay khi Tần Như Ngọc nhìn không được nghĩ muốn xông đi vào giải cứu Bùi Tĩnh thời điểm, bên trong tiếng nói chuyện không có.

Ba người từ bên trong đi ra.

Bùi Tĩnh đi tuốt ở đằng trước, mặt - - đã không thể dùng đen để hình dung rồi.

"Anh Bùi Tĩnh!" Tần Như Ngọc không tự giác đi theo.

Bùi Tĩnh bước chân bỗng nhiên hơi ngập ngừng, nhìn cô bé một cái,

rồi sau đó đi nhanh ra bên ngoài.

"Xong rồi, anh ấy giận rồi." Tần Như Ngọc ngơ ngác nhìn bóng lưng cậu rời đi, nhin không được, oa một tiếng liền khóc.

"Bà ngoại, các người đem anh ấy giận chạy đi rồi!" Tần Như Ngọc khóc hô.

"Nha đầu, nó là có chuyện gì bạn nên phải đi thôi. Như thế nào là chúng ta đem nó chọc giận chạy đi chứ!" Phương Mẫn Chi vội vàng qua đi đỡ giành cô bé.

Tần Như Ngọc khóc đến càng lớn tiếng: "Đó là do anh ấy lấy cớ các người nghe không hiểu sao? Anh ấy về sau nhất định hẳn không đến trong nhà chúng ta nữa rồi. Hu hu hu... Con hôm nay rất không dễ dàng mới dụ được anh ấy đến đây một chuyến... Anh ấy về sau nhất định không muốn để ý đến con nữa rồi."

Phương Mẫn Chi há miệng thờ dốc, nhớ lại muốn như thế nào cùng cái tiểu nha đầu gì cũng đều không hiểu này giải thích, Bùi Tĩnh tới đây chính là muốn giúp Tần Phong bọn họ làm thuyết khách.

"Tần Phong bọn họ đi nơi nào rồi hả?" Phương Mẫn Chi khẩn trương nói sang chuyện khác.

Tần Như Ngọc khóc đến không biết trời đất, không rảnh trả lời.

Ôn Hòa Ngôn đảo mắt khắp nơi nói: "Bọn họ sớm đi tới."

"Đi nơi nào rồi hả?" Phương Mẫn Chi bắt đầu tìm ông chồng nhà mình, vừa đi vừa lèm bèm, "Hôn nhân đại sự còn không có thương lượng tốt, như thế nào bỏ chạy rồi hả?"

"Bọn họ đã sớm đi dân chính cục lĩnh chứng rồi." Tần Như Ngọc khóc thút thít nói.

Hừ, ai bảo bà ngoại hủy nhân duyên của cô bé. Hiện tại cô bé cũng cần phải chọc giận bà ngoại cho bỏ ghét.

Cô bé vừa rồi đúng là đã nghe rõ ràng, bọn họ đến đây thời điểm, bà ngoại cô bé đang theo bác Ôn cãi nhau a, nhất định là ý bất mãn việc hôn sự này.

Nhưng mà, sau khi cô bé nói xong, Phương Mẫn Chi mà lại quý dị không có tức giận.

Thật lâu sau Ôn Ngọc mới suy nghĩ cẩn thận, cô giống như bị lừa. Nhưng khi đó, cô sớm liền trở thành vợ hợp pháp của Tần Phong.

Mẹ chồng không phải thật sự muốn phản đối bọn họ, chẳng qua là kích động cô khẩn trương đi đăng ký kết hôn!

Vốn Phương Mẫn Chi là không nghĩ tới Ôn Hòa Ngôn sẽ trốn sau cốp xe của Tần Phong (cho nên Ôn Hòa Ngôn xuất hiện tại biệt thự Tần gia, mới không lập tức bị bảo an biết). Bà là muốn gây khó dễ với Ôn Ngọc, như vậy chuyện này đương nhiên sẽ truyền tới trong lỗ tai Ôn Hòa Ngôn.

Bà quá hiểu biết ông thông gia khó chịu này, bà càng phản đối, Ôn Hòa Ngôn bảo đảm lập tức liền muốn làm trái lại để cho bọn họ kết hôn.

Như vậy, con trai của bà liền không cần buồn rầu vì không được Lão Trương Nhân đồng ý, đến hộ khẩu đều đã lấy không xong.

Trước Ôn Hòa Ngôn vụng trộm kéo Tần Phong kêu đến góc khuất,

chính là muốn đưa hộ khẩu đi.

Ôn Hòa Ngôn đương nhiên không biết Phương Mẫn Chi tính toán mấy chuyện này, chính ở chỗ này đặc chí.

Tần Phong bọn họ trở về thời điểm, liền cảm thấy được trong nhà bầu không khí đại chuyển biến 180 độ. Mà còn, cảm giác vô cùng quỷ dị.

"Con nuôi?" Tần Phong lời kéo Ôn Ngọc vừa tiến đến, liền nghe đến mẹ anh cùng Lão Trương Nhân đang thương lượng chuyện để cho bọn họ nhận con nuôi, huyết Thái Dương khổng chế không nổi nhảy lên.

"Cha, mẹ, các người hiện tại nói vậy không phải là quá sớm rồi hả?" Tần Phong lời kéo Ôn Ngọc đi đến trước mặt mấy vị trưởng bối, đăng ký kết hôn xong, xưng hô cũng tự nhiên mà sửa lại, kêu Ôn Hòa Ngôn cha.

Ôn Hòa Ngôn đối với một tiếng cha này của anh rất hưởng thụ, nghe vậy, khoát tay nói: "Mẹ con nói rất đúng. Nếu không thể khẳng định Quân nhi có thể sinh con hay không, liền tính có thể sinh, trong thời gian ngắn khả năng cũng sinh không được, không bằng trước nhận nuôi một đứa. Chúng ta tuổi cũng lớn rồi, cũng đều phải đòi có tôn tử ngoại tôn gì gì đó."

"Nhưng lỡ về sau Quân nhi sinh được thì sao?" Tần Phong mặt trầm xuống hỏi.

Anh kỳ thật là lo lắng Ôn Ngọc không thể chấp nhận.

Anh nhớ tới vẻ mặt thống khổ lúc trước Ôn Ngọc mất đi đứa bé khi đó, hiện giờ không dám tùy tiện nhắc đến chuyện con cái. Nhưng

hôm nay, chẳng những mẹ anh nói ra nhiều lần, đến Lão Trọng Nhân cũng đều đã nói ra.

Nhưng anh vừa dứt lời, Ôn Ngọc liền thật cẩn thận lôi kéo tay áo của anh: "Anh không muốn nhận con nuôi sao? Em... Em đã cùng mấy người bạn của em hỏi thăm chỗ nào có đứa bé thích hợp nhận làm con nuôi rồi."

Tần Phong:...

Anh, còn có thể nói cái gì?

"Em vui vẻ là tốt rồi." Tần Phong xoa xoa tóc của cô, bất đắc dĩ cực kỳ.

Hướng suy nghĩ của mấy người nhà Ôn tiểu thư, quả nhiên không phải người thường có thể suy đoán được.

Khi anh lại vẫn đang lo lắng Lão Trọng Nhân sẽ đoạt con gái bắt trở về nhà thời điểm, Lão Trọng Nhân vậy mà đưa cho anh hộ khẩu để cho anh đi đăng ký kết hôn. Khi anh đang lo lắng Ôn Ngọc sẽ không chấp nhận được chuyện nhận con nuôi gì đó, cô đến chỗ nào có đứa bé thích hợp nhận nuôi đều đã hỏi thăm xong rồi.

Người một nhà, cứ như vậy đem chuyện kết hôn sinh con quyết định xong.

Mấy người sau khi ở Tần gia ăn cơm, mỗi người ai về nhà nấy.

Ôn Ngọc vốn là muốn đi theo cha mình về nhà, nào biết đâu rằng, bị cha một cái đẩy trở về.

"Khẩn trương đi cố gắng, nói không chừng lập tức liền mang thai a?"

Dù sao có bầu không được cũng có thể nhận con nuôi, các con không cần có áp lực tâm lý. Cái này ta với mẹ chồng con đều có suy nghĩ giống nhau, chúng ta trước là hiếu làm bà ấy rồi." Hai ba lời nói xong, xoay người rời đi, tiêu sái cực kỳ.

Ôn Ngọc ngay từ đầu còn không có nghe rõ ràng lời của cha mình nói, cũng hiểu được, mặt đỏ đến độ có thể nhỏ máu ra đây.

Buổi tối thời điểm, hai người nằm ở trên giường, thương lượng chuyện con cái.

"Ngày mai trước đi bệnh viện làm kiểm tra toàn diện một lần có chịu không?" Tần Phong ôn nhu nói.

Ôn Ngọc nghĩ nghĩ, gật đầu: "Nghe lời anh."

Một màn này, để cho Tần Phong không hiểu sao nhớ tới tình cảnh lúc trước Ôn Ngọc khi biết được mang thai khi đó.

Khi đó, cô cũng là ngoan ngoãn như vậy đối với anh gật đầu, nói toàn bộ tất cả nghe theo anh.

Chỉ là về sau, đã xảy ra nhiều chuyện như vậy không cách nào nghe theo anh.

"Bảo bối, bây giờ, anh nhất định sẽ bảo vệ tốt các người." Tần Phong ôn nhu nói.

Mặc kệ là nhận nuôi hay vẫn lại là chính mình sinh, anh đều sẽ bảo vệ tốt vợ và con của anh.

Hai người đang nghĩ ngợi muốn một đứa con như thế nào, điện thoại liền vang rồi.

Ôn Ngọc lấy ra vừa thấy dãy số, lập tức vui vẻ ngồi dậy: "Là Thi Thi."

"Bọn họ đến rồi?" Tần Phong cũng bu lại.

Ôn Ngọc khẩn trương nghe máy.

Tô Thi Thi bọn họ vừa đến không lâu, nghỉ ngơi một phen liền gọi điện thoại về.

"Ngọc, các người thật sự tính toán nhận con nuôi sao?" Tô Thi Thi đột nhiên hỏi.

Tần Phong cũng nghe được, trong mắt hiện lên quét xuống ý cười.

Cha mẹ anh là sợ anh không đồng ý, cho nên lập tức gọi điện thoại cho Bùi Dịch bọn họ rồi hả?

"Đúng." Ôn Ngọc nhẹ giọng nói, có chút khẩn trương, "Thi Thi, chúng tôi... Chúng tôi nghĩ muốn tốt."

"Nếu như vậy, phía bên tôi có một đứa bé thích hợp, cô có muốn suy xét một phen hay không?" Tô Thi Thi bỗng nhiên nói.

Sắp hết truyện rồi, đang nghĩ có nên kiếm bộ mới ko hay nghỉ một thời gian rồi tính =))

Chương 724: Đứa bé kia

Không riêng gì Ôn Ngọc, liền ngay cả Tần Phong cũng ngậy ngấn cả người.

Tô Thi Thi bọn họ đã tìm được mục tiêu? Cái này trước như thế nào một chút đều đã không nghe nói qua.

"Chuyện là như vậy." Tô Thi Thi tại đầu bên kia điện thoại thờ dài, nói, "Mẹ của đứa nhỏ này các người đều quen biết. Là... Đoàn Ngọc Tường."

"Người nào?" Ôn Ngọc trừng lớn mắt, cho rằng chính mình nghe lầm rồi.

Đoàn Ngọc Tường? Không phải là chị gái cùng cha khác mẹ của Tô Thi Thi sao?

Cô theo bản năng nhìn về phía Tần Phong. Người phía sau trên mặt cũng cực kỳ kinh ngạc.

Tần Phong so với Ôn Ngọc hiểu biết những cái ân oán gút mắt của Tô Thi Thi cùng Đoàn gia hơn, nghe được tên này quả thật rất bất ngờ.

"Xảy ra chuyện gì rồi hả?" Tần Phong đem di động mở loa ngoài, hỏi.

Anh biết Tô Thi Thi có bao nhiêu hận người Đoàn gia, có thể để cho Tô Thi Thi đề xuất ra chuyện thu dưỡng còn Đoàn Ngọc Tường, nhất định là xảy ra chuyện gì rồi.

"Chuyện là như thế này." Tô Thi Thi chậm rãi nói, "Mấy ngày hôm trước bà nội nhận được thông báo từ một bệnh viện tâm thần ở thành phố T, nói Đoàn Ngọc Tường sinh một đứa con trai, nhưng cô ta bản thân đã không có năng lực nuôi nấng đứa bé này."

"Bệnh viện tâm thần?" Tần Phong nhíu mày, có chút không ngờ đến

"Uh"m." Tô Thi Thi đáp.

Kỳ thật, đây là một cái chuyện cực kỳ cũ xưa.

Lúc trước Tô Thi Thi để cho Bùi Dịch cấp cho Đoàn Ngọc Tường bọn họ một khoản tiền, cấp cho mẹ con bọn họ một cái công việc ổn định, điều kiện là để cho bọn họ về sau không được đến quấy rầy cô nữa.

Chỉ là Phương Thanh Hoa đã quen là phu nhân nhà giàu, không nghĩ muốn làm việc, cầm tất cả tiền bạc chạy mất. Đoàn Ngọc Tường tức giận đến điên lên tìm bà ta, vì thế bỏ đi công việc. Về sau cô ta không có cách gì, liền ở lại thành phố T muốn tìm cái công việc. Cô ta dù sao cũng là sinh viên tài cao, rời khỏi Bắc Kinh muốn tìm một công việc tốt một chút cũng không thành vấn đề.

Ngay từ đầu cuộc sống của cô ta xác thực không tệ, hai năm sau có chút tích tụ hơn nữa còn kết hôn. Chỉ là chồng cô ta là cái tên cặn bã suốt ngày ăn nhậu dĩ điểm cờ bạc cái gì đều đã làm, chẳng những lấy hết tiền bạc của cô ta, lại vẫn đem Tiểu Tam mang vào nhà, mỗi ngày hành hạ cô ta.

Mười tháng trước, Đoàn Ngọc Tường có thai. Nhưng lúc mang thai bảy tháng thời điểm, trong nhà rò rỉ khí ga, chồng cô ta cùng Tiểu Tam ngủ trong phòng ngủ đều đã ngạt chết. Mà cô ta ngày đó vừa lúc bị bọn họ nhốt ở trên sân thượng, tránh thoát một kiếp.

Nhưng cô ta bởi vì lúc trước chịu đủ hành hạ, tinh thần vốn là có chút không tốt lắm, thêm một đả kích này, liền điên rồi.

"Chuyện đã trải qua chính là như thế. Cha của đứa nhỏ đã chết, ông nội bà nội cũng đã sớm mất. Chúng tôi tìm được Phương Thanh Hoa, bà ta cầm tiền bạc chạy trốn thời điểm bị người cướp chém hai đao, đã ở trong trại an dưỡng ở lại bốn năm, không có năng lực nuôi nấng. Đoàn Ngọc Tường bệnh khả năng cả đời cũng không có thể tốt lên."

Tô Thi Thi nói tới đây, trầm mặc một phen: "Đây là đề nghị của bà nội tôi. Vốn tôi cùng Bùi Dịch đang làm thủ tục nhận nuôi, mẹ Tần không biết từ đâu biết được tin tức này, đem điện thoại gọi tới cho bà nội nơi đó. Cho nên, muốn hỏi các người."

Đứa nhỏ này, nói như thế nào cũng là cháu cố của bà nội cô, bọn họ coi trọng gia mặt mũi lão nhân gia cũng không thể không quản.

Tần Phong bỗng nhiên cười rộ lên: "Em sao lại phải nói được để ý cẩn thận như vậy, lại vẫn sợ bọn anh không đồng ý?"

"Đúng đó, Thi Thi, hai nhà chúng ta người nào nhận nuôi đều như nhau thôi. Nếu tôi cùng Tần Phong không có con, chúng tôi nhận nuôi càng tốt. Cha tôi bọn họ hôm nay vậy mà tư thế hận không thể đến đoạt một đứa bé mang về." Ôn Ngọc vội vàng nói.

"Anh hiện tại mới hiểu được, khó trách mẹ anh hôm nay một cái vẻ hỏi bọn anh sinh không được định làm như thế nào? Hóa ra là đang có chủ ý này." Tần Phong bất đắc dĩ nói.

"Xem ra hôm nay các người đi gặp cha mẹ có chuyện gì xảy ra a...?" Tô Thi Thi cười nói.

Ôn Ngọc cướp đoạt qua di động, tắt đi loa ngoài, liền cùng Tô Thi Thi nấu cháo điện thoại: "Cô là không biết, hôm nay mẹ chồng tôi thiếu chút nữa dọa tôi chết khiếp. Cô xem qua tivi những chuyện đại chiến mẹ chồng con dâu đi? Tôi hôm nay tự thể nghiệm một hồi, làm tôi sợ muốn chết..."

Tần Phong:...

Anh nếu hiện tại đem di động túm lấy tắt máy, bị đuổi ra khỏi phòng khả năng tính là ít nhiều?

Tần Phong nghĩ nghĩ, cầm ra điện thoại, vụng trộm gửi cho Bùi Dịch cái tin nhắn: "Cậu đang làm gì?"

"Cậu nói xem?" Bùi Dịch cực kỳ mau gửi lại tin nhắn.

Cho dù nhìn không tới vẻ mặt của anh, Tần Phong lúc này cũng có thể tưởng tượng ra bộ dáng tên kia nghiêng răng nghiêng lợi.

"Đồng bệnh tương liên a." Tần Phong nói.

"Đem người phụ nữ của cậu lôi đi." Bùi Dịch trả lời.

Tần Phong: "Cậu như thế nào không đem người phụ nữ của mình lôi đi?"

"Tôi lập tức đi làm thủ tục nhận nuôi."

"Bùi Dịch, cậu quá đê tiện rồi."

"Bị cậu bức."

Tần Phong cắn răng, trầm mặc hai giây, gửi lại một tin: "Cậu thắng rồi!"

Hiện tại cả nhà bọn họ đều đã ngóng trông đứa bé kia, nếu lỡ thực bị Bùi Dịch tên kia không nói một tiếng nhận nuôi mất. Tần Phong dự cảm được, anh chẳng những nhà Lão Trọng Nhân vào không được, phòng chừng nhà của chính mình cũng trở về không được.

"Bảo bối, chúng ta ngày mai muốn đi làm thủ tục, nên đi ngủ sớm một chút." Tần Phong ghé sát vào Ôn Ngọc, nhỏ giọng nói.

Ôn Ngọc cũng không ngẩng đầu lên khoát tay: "Anh yên tâm đi, em hiện tại hưng phấn đến cả đêm không ngủ đều đã không vấn đề gì."

Cô nói xong, tiếp tục đối với Tô Thi Thi ở đầu bên kia điện thoại nói: "Cô nói đứa bé kia vừa mới đầy tháng phải không? Tôi đây có nên tìm bà vú em để chăm sóc thằng bé uống sữa hay không? A? Cô đã hỗ trợ tìm luôn rồi? Thi Thi, cô thật tốt quá..."

Tần Phong nghiêng răng.

Quyết định đổi biện pháp.

"A, bụng anh đau quá. Quân nhi, em xem ta có phải phát sốt rồi hay không?" Người nào đó nằm ở trên giường cuốn chăn.

Ôn Ngọc cũng không ngẩng đầu lên nói: "Phát sốt hẳn không đau bụng, Tần Phong anh quá ngây thơ."

Tần Phong tức giận đến bốc khói.

Cô gái này từ khi nào thì trở nên như thế thông minh?

"Anh đói bụng."

Không có nghe đến.

"Anh mệt nhọc."

Coi như không có.

"Anh giận rồi."

Tiếp tục coi như không có.

Tần Phong trờ bỏ cướp lấy điện thoại, cái chiêu khác đều đã dùng. Mặt anh trầm xuống cầm ra điện thoại, gửi cho Bùi Dịch một tin: "Cậu ngày mai đi làm thủ tục nhận nuôi đi."

Bùi Dịch không có trả lời lại.

Một lát sau, Ôn Ngọc bỗng nhiên đối với di động này này hô hai tiếng, rồi sau đó thất vọng cúp điện thoại di động.

"Còn chưa nói xong mà, như thế nào đột nhiên liền gác điện thoại rồi." Ôn tiểu thư bĩu môi, suy nghĩ muốn gọi điện thoại lại hay không.

Tần Phong thấy thế, nắm chặt cơ hội xông lên, ném điện thoại được thật xa, ôm cô không buông tay: "Ngủ! Chẳng thế thì ngày mai không cho em đi nhận nuôi thằng nhóc kia rồi."

Ôn Ngọc hôm nay đặc biệt thông minh, hoàn toàn không bị anh lừa gạt: "Em đây sẽ nói với cha đưa em đi."

"Em..." Tần Phong tức giận đến nội thương, xụ mặt, mặt không chút thay đổi nhìn cô.

Ôn Ngọc lúc này mới thu lại chút, kì kèo mè nheo nhấc lên chần nằm xuống, lôi kéo tay Tần Phong, nói, "Tần Phong, chúng ta bàn bạc thương lượng một chút nên trang trí phòng trẻ con như thế nào đi."

Rồi sau đó, bọn họ thật sự bàn bạc cả đêm. Từ trang trí phòng đến nên mua món đồ chơi nào, rồi nên giáo dục đứa nhỏ cho tới chuyện tìm nhà trẻ...

Tần Phong phát hiện, Ôn Ngọc thật sự cực kỳ thích cực kỳ thích trẻ con.

"Quân nhi từ nhỏ liền không có mẹ. Cho nên, con bé cực kỳ khát vọng được làm mẹ, khát vọng có thể cưng chiều yêu thương con mình, có thể để cho con mình lớn lên vui vẻ khỏe mạnh." Tần Phong nhớ tới Lão Trương Nhân từng nói với anh những lời này.

Đây là năm năm trước sau khi Ôn Ngọc rời đi được 62 ngày. Anh mỗi đêm ngày điên cuồng tìm kiếm, đem chính mình giày vò đến cùng quý một dạng.

Mẹ anh nhìn không nổi nữa, liền đi tìm Ôn Hòa Ngôn.

Đó là duy nhất một lần Ôn Hòa Ngôn không có mắng anh. Ông cũng không có khuyên anh, chỉ là cùng anh hàn huyên cả đêm chuyện Ôn Ngọc trước đây. Để cho anh triệt để hiểu rõ được quá trình Ôn Ngọc lớn lên.

Cũng là khi đó, Tần Phong mới hiểu được, Ôn Ngọc vì cái gì lại có tính cách như vậy.

Haizzz... còn có mấy chục chương nữa mà bận với lười quá >"<

Chã nhẽ kéo dài ngày 1 chương tới 31/3 để cho đúng 1 năm làm bộ này nhĩ??? Mọi người thấy sao =))

Chương 725: Oa oa

"Oa oa..." Tiếng trẻ sơ sinh khóc nỉ non, mang đến cho cái nhà này sức sống khác.

Ôn Ngọc mới vừa lên làm vợ người ta, lại lập tức thăng cấp lên làm mẹ, mấy ngày đây vui mừng đến điên rồi.

Mà Tần tiên sinh, lại chịu phải lạnh nhạt lớn nhất từ trước tới nay.

Từ ba ngày trước đi đem đứa bé sơ sinh này đón trở về nhà, Ôn Ngọc trong mắt liền không còn có anh rồi.

"Ôn Ngọc, chúng ta thương lượng chút chuyện đi."

"Tần Phong, giúp em lấy tã một phen." Ôn Ngọc ghé cái mũi sát vào đứa bé ngủ ngủ, cũng không quay đầu lại nói.

Tần Phong tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng vẫn là nhận mệnh đi lấy tã.

Cùng Ôn Ngọc nhanh chân nhanh tay đổi tã, Tần Phong lập tức đi tới gần: "Chúng ta nói chuyện một chút."

"Tần Phong, Bảo Bảo giống như khát nước rồi." Ôn Ngọc nhìn chăm chăm miệng tiểu bảo bảo, nhíu mày nói.

Tần Phong cắn răng: "Nó vừa mới uống sữa."

"Đó là sữa bột, cũng không phải nước sôi. Anh mau giúp em đi lấy

một phen đi, chẳng thế thì, anh ôm nó em đi?" Ôn Ngọc nói xong liền đem đứa nhỏ hướng trong lòng anh đưa.

Tần Phong nhúc đầu, quay đầu đi lấy nước.

Anh còn không có chuẩn bị tâm lý tốt làm ba ba người ta, thật sự không dám ôm ấp đứa nhỏ!

Kỳ thật Tần tiên sinh trước vụng trộm ôm qua. Nhưng Xú tiểu tử này không biết là có phải cố ý hay không, anh vừa mới ôm lấy nó, nó liền oa oa khóc lớn, sợ tới mức anh thiếu chút nữa ném nó rồi.

Từ đó về sau, Tần tiên sinh hẳn là có tâm lý bóng mờ rồi.

Tần Phong lấy nước đến, nghĩ thầm, rằng nhóc con uống nước, hẳn là nên có thời gian tán dóc đi.

Nói còn không có nói ra, Ôn Ngọc liền cùng đứa nhỏ tán gẫu rồi.

"Bảo Bảo uống sữa bột xong phải uống nước, như vậy mới không bị nóng trong người. Chờ thêm hai ngày nữa vú em đến đây, Bảo Bảo chúng ta là có thể được chăm sóc tốt hơn rồi."

"Ôn Ngọc!" Tần Phong tức giận đến mặt đều đã tái rồi. Nhưng hôm nay anh đến phát hỏa cũng không dám rống lớn, chẳng thế thì dọa đến đứa nhỏ này anh chắc hẳn sẽ bị mọi người trong nhà lên án công khai.

"Được rồi được rồi, anh nói đi, em nghe đây." Ôn Ngọc rất cục cựa cho anh một ánh mắt.

Tần Phong lập tức đến gần: "Em như bây giờ một ngày 24 giờ nhìn chăm chăm nhóc con, anh kháng nghị. Em tất phải đem thời gian

phân ra một nửa tới anh..."

"Oa oa..." Một trận tiếng khóc, ngắt lời Tần Phong kháng nghị.

"Xú tiểu tử!" Tần Phong xoa tay, ngứa tay đến thật muốn đánh nó một trận.

Trò chuyện thất bại, mẹ Ôn trẻ tuổi lại dỗ con rồi.

Qua hai ngày, vú em cũng đến, Tần Phong mới cuối cùng đạt được cơ hội giải tỏa.

Suốt cả hai ngày, anh không để cho Ôn Ngọc ra phòng ngủ một bước.

Chân chính nhìn thấy Ôn Ngọc đối với đứa nhỏ này cứng chiều, Tần Phong mới tính hiểu được, Ôn Ngọc thiếu hụt tình thương của mẹ một phần kia đối với cô mà nói ảnh hưởng có bao lớn.

Mẹ của Ôn Ngọc là khó sinh, sinh nhật của cô cũng chính là ngày giỗ của mẹ mình. Mà lúc đó, sinh con là một chuyện tương đương nguy hiểm, mà nhà bọn họ bất hạnh trúng phải.

Còn nhỏ Ôn Ngọc, bởi vì cha bận rộn kiếm tiền, cô là được dì hàng xóm nhà bên cạnh nuôi lớn. Vị dì kia là con gái nông thôn điển hình, tâm địa tốt, tính tình lớn, nói năng chua ngoa lòng đậu hủ. Lúc mắng người trước nay chưa bao giờ quản đó có phải con cái nhà mình hay không.

"Cho nên em mới hình thành tính cách nhát gan lại tinh quái này đi?" Tần Phong nhìn phía xa Ôn Ngọc đang chơi đùa với đứa nhỏ, trong mắt hiện lên quét xuống thương tiếc.

Ôn Hòa Ngôn lại vẫn nói với Tần Phong qua một chuyện. Ôn Ngọc sáu tuổi thời điểm, có một lần bị vị dì kia mắng, liền vụng trộm chạy trở về nhà. Trẻ con không hiểu chuyện, không cẩn thận đem tất cả cửa trong nhà đóng lại hết rồi.

Người nào cũng không biết cô chạy về nhà, vậy mà liền như vậy ở trong nhà bị nhốt hai ngày. Ôn Hòa Ngôn nhận được điện thoại của hàng xóm chạy trở về thời điểm, cô đã đói hôn mê. Sau khi tỉnh lại, cô trọn vẹn mười ngày không mở miệng nói qua một câu.

Sau đó không lâu, Ôn Hòa Ngôn cầm một khoản tiền cho hàng xóm, liền dẫn Ôn Ngọc chuyển nhà. Chỉ là lần đó về sau, Ôn Ngọc gặp được người xa lạ, nói chuyện liền đặc biệt thật cẩn thận.

Nhớ tới những thứ này, Tần Phong trong lòng luôn luôn rầu rĩ.

"Oa oa..." Nhóc con kia lại vừa khóc rồi.

Đây là từ khi đứa bé này đến trong nhà đã ngày thứ mười lăm. Mỗi ngày 24 giờ, có một phần ba thời gian đều đã đang khóc.

"Đứa nhỏ này có phải có chỗ nào không thoải mái hay không?" Tần Phong ghé sát vào Ôn Ngọc chính đang cầm một cái lục lạc dỗ đứa nhỏ, nhẹ giọng hỏi.

Ôn Ngọc hiện giờ bị Tần Phong dọa sợ, nói chuyện với anh thời điểm đặc biệt nhìn thoáng qua anh, thật sự nói: "Trước không phải đã làm kiểm tra toàn thân sao? Con cực kỳ khỏe mạnh. Chẳng bé có thể là bởi vì rời đi mẹ của chính mình có phần thiếu cảm giác an toàn. Chúng ta nhiều hơn bên cạnh chăm sóc nó, quá một vài ngày thì tốt rồi."

Ách...

Tần Phong bỗng nhiên không dám nói tiếp nữa.

Anh không biết Ôn Ngọc là bị cảm động lây hay vẫn lại là chuyên môn học tập quá phương diện này, tóm lại cô thật là đủ tư cách làm một người mẹ.

Chỉ là Tần Phong không biết, Ôn Ngọc nói qua một vài ngày cũng không phải là mười bữa nửa tháng, mà là mấy tháng.

Đến khi đứa nhỏ được năm tháng thời điểm, mới thật sự thích ứng cái nhà này, trở nên nhu thuận hẳn lên.

Mà năm tháng này, Ôn Ngọc liền cùng người mẹ diệu hiền một dạng, mỗi ngày hai bốn giờ bên cạnh chăm sóc từng li từng tí. Đến sau cùng, Tần Phong cũng cùng theo chăm sóc, đến đi làm cũng đều đã mang theo hai mẹ con cùng với một vú em.

Hai người vợ vàng được đến thời gian tổ chức hôn lễ đều không có. Mà trưởng bối trong nhà vợ vàng ngậm kẹo đùa cháu thú vui tuổi già, vậy mà cũng không ai quan tâm chuyện này.

Tần tiên sinh cảm thấy được, anh cho tới bây giờ không bức tức như vậy quá. Mà càng thêm bức tức Ôn tiểu thư, vậy mà một chút đều đã không thềm để ý.

Tần Phong xem như xem hiểu được, có con về sau, anh ở trong cái nhà này liền triệt để không địa vị rồi.

Một ngày năm tháng sau, thời thu đẹp đẽ, Ôn Ngọc cùng các trưởng bối trong nhà rảnh rỗi đến bị khùng mấy người kia bàn bạc một phen, quyết định mang đứa nhỏ đi du thu.

"Du thu vì cái gì đi thôn Thành Trung? Nơi đó du khách nhiều như vậy, dễ dàng cảm nhiễm." Tần Phong cảnh giác cự tuyệt.

Nói đùa, nơi đó hạng mục nhiều như vậy, liền tính thô sơ giản lược du lãm cũng phải hơn mười ngày mới có thể ngoạn chơi hết một lần. Nếu lỡ Ôn Ngọc mang theo đứa nhỏ thích nơi đó, không nghĩ muốn trở lại thì làm sao bây giờ?

Anh lo lắng như vậy cũng không phải không có căn cứ. Nhớ năm đó, Tô Thi Thi sinh đứa thứ hai thời điểm, không hiểu thích gì viên khu Âu châu nơi đó, cứ thế ở nơi đó đến khi Bùi Nặc đầy tháng mới trở về. Nếu không phải về sau Bùi Dịch đem căn phòng ở viên khu Âu châu bên đó dùng một cái máy ủi đất cho đụng sập, Tô Thi Thi phỏng chừng vẫn còn ở lại nơi đó đi.

"Người ta từ khắp nơi thế giới vào đây du thu, chúng ta khoảng cách gần như thế để làm chi không đi?" Ôn Ngọc ngắt lời Tần Phong đang suy nghĩ, kỳ quái nhìn anh, "Anh có phải có chuyện gì gạt em hay không?"

Bộ dáng kia của cô, liền giống như Tần Phong ở nơi đó giấu tình nhân một dạng.

Trong nhà mấy người xem náo nhiệt không chê chuyện lớn lập tức ồn ào.

Mẹ Tần: "Con trai, con nên quản hảo chính con."

Bà nói xong chăm chú nhìn bộ vị nơi nào đó của Tần Phong.

Cha Tần: "Con trai, con nếu là dám làm chuyện gì có lỗi với con dâu, ta sẽ không bỏ qua cho con."

Lão Trương Nhân: "Con nếu là có lỗi với con gái của ta cũng không sao. Ta ôm ngoại tôn của ta mang theo con gái của ta về với ông bà thôi."

"Ông thông gia, chúng ta với ông cùng nhau đi."

Tần Phong:...

Anh đây là có bao nhiêu oan mà! Anh nhìn tư thế cha mẹ cùng Lão Trương Nhân một cái, cảm thấy được nếu là Ôn Ngọc nghĩ muốn ở luôn trong thôn Thành Trung không trở lại, bọn họ nhất định sẽ điên lên dọn đi cùng cô cùng vào đó ở.

"Không được, mình phải chuẩn bị sẵn sàng." Đôi mắt Tần Phong tối sầm lại, thừa dịp bọn họ không chú ý, cầm lấy điện thoại chạy ra ngoài.

Mà Ôn Ngọc bọn họ cũng không biết chính mình bị người âm mưu, chính đang vui rạo rức bàn bạc tuyến đường du lịch nơi kia.

Mọi người ngủ ngon.

Chương 726: Mất tích

Thôn Thành Trung tổng cộng có tám kỳ công trình, hiện giờ đã hoàn thành năm kỳ. Mỗi cái đại biểu văn hóa năm châu.

Một chiếc xe bảo mẫu khiêm tốn lại xa hoa chậm rãi ra sức vào trong thôn Thành Trung.

"Ngọc, liền từ viên khu nơi này đi dạo vào sao?" Phương Mẫn Chi nhìn ngoài xe hỏi.

Ôn Ngọc một bên lật chuyển mở cẩm nang du lịch, một bên gật đầu: "Cái thứ nhất là viên khu Âu châu, nghe nói có tòa lâu đài cổ kính phong cách Âu châu rất đặc sắc, chúng ta liền từ nơi này bắt đầu đi."

"Tốt lắm, chúng ta chuẩn bị một phen liền đi xuống xe." Phương Mẫn Chi hưng phấn mà thúc giục ông xã nhà mình lấy đồ dùng cần thiết.

Tần Phong đen mặt, kinh thường nhìn chăm chăm quyển sổ cẩm nang du lịch trên tay Ôn Ngọc: "Anh này rõ ràng bản đồ sống biết rõ phân bố toàn bộ khu vực, em lại vẫn xem những thứ cẩm nang hướng dẫn này?"

Ôn Ngọc ngẩng đầu nhìn anh một cái, cùng anh giảng đạo lý: "Ra ngoài ngoạn chơi đương nhiên muốn xem cẩm nang du lịch. Anh là người xây dựng nơi này, cũng không phải du khách, cảm thụ không giống nhau. Em đương nhiên càng tin tưởng cách nói của du khách hơn."

"Em!" Tần Phong sao lại cảm thấy được bực tức như thế!

"Tần Phong con lè mề cái gì, khẩn trương đem túi đồ của Bảo Bảo xách xuống." Ôn Hòa Ngôn vừa nói, một bên mang theo ba lô chính mình xuống xe.

Tần Phong nhìn để lại cho anh hai cái túi đồ linh tinh của trẻ con to đùng, mặt đều đã tái rồi.

Xuống xe vừa thấy, nhà bọn họ mấy vị này một người cũng đều đeo một cái balô tương tự như vậy, liền ngay cả quần áo mặc trên người cũng nhìn không khác biệt lắm.

Nếu cho bọn họ mỗi người trên đầu đội một cái nón cùng logo, liền giống như đoàn du lịch một dạng.

"A Húc." Tần Phong vè mặt bình tĩnh hô một tiếng.

Bên cạnh lập tức đi tới một vị vệ sĩ mặc đồ đen: "Tiên sinh."

"Giỏ xách." Tần Phong đem túi xách trên tay mình quăng phất cho vệ sĩ, tiến lên đoạt lấy bảo bảo trong lòng Ôn Ngọc, kéo tay cô liền đi.

Anh cũng không nghĩ muốn bị người quen nhìn đến, cho rằng anh cho cha mẹ xách túi kéo đoàn đến đây du lịch!

"Tần Phong, tiểu tử con đi nhanh như vậy làm gì, coi thường mấy bộ xương già chúng ta đi không nhanh!" Ôn Hòa Ngôn nổi giận dùng dùng đuổi theo.

"Đúng đó, Tần Phong con đi chậm một chút, cẩn thận đừng để bảo bảo bị ngã." Phương Mẫn Chi cũng theo chạy lên.

Trái lại cha Tần, đi được chậm rì rì, vừa đi một bên thưởng thức

phong cảnh ven đường.

Tần Phong quay đầu nhìn thoáng qua, chỉ cảm thấy một trận nhức đầu.

Đoàn người của bọn họ thêm mấy vệ sĩ đi theo, ít nhất có mười người. Quá chói mắt rồi.

Lúc này, Ôn Ngọc có phần quá mót: "Em đi toilet một chuyến."

Cô nói xong, không đợi Tần Phong nói chuyện liền hướng tới nhà vệ sinh công cộng phía trước chạy tới.

"A Húc, theo kịp phu nhân." Tần Phong nhìn về phía sau liếc mắt một cái.

Vị vệ sĩ mặc đồ đen kia lập tức đi theo.

Tuy Hồng Tinh Huy bị Hồ Sĩ Minh quản, đã có thời gian rất lâu không trở lại quấy rầy Ôn Ngọc, nhưng bọn họ không thể không phòng.

Năm tháng qua, Tần Phong vẫn đều đã nghĩ phải làm sao đem chấp niệm Hồng Tinh Huy đối với người phụ nữ nhà mình triệt để tiêu trừ sạch.

Chẳng thế thì, sớm hay muộn là cái tai hoạ ngầm.

Bên này, Ôn Ngọc mắc tiểu một đầu vọt vào toilet, sau khi giải quyết xong đi bồn rửa tay liền trở lại đường ngay.

Chỉ là phòng bên cạnh đi ra một người, ngẩng đầu nhìn đến bên ngoài phòng kế bên phòng mình mới đi ra đứng một người- - đàn ông?

Người nọ đưa lưng về phía cô, mặc tây trang màu đen, nhìn qua cực kỳ gầy, nhưng cao khoảng chừng 1m8, lại thêm nữa tóc ngắn như thế, hẳn là đàn ông đi?

"Chẳng lẽ mình đi nhầm vào toilet nam rồi hả?" Ôn Ngọc hoảng sợ, mặt không tự giác đỏ, nghĩ muốn vụng trộm trốn.

Đúng lúc này, người đứng ở trước mặt cô bỗng nhiên xoay người lại.

Khi mặt hấn chậm rãi hiện ra ở trước mắt cô thời điểm, Ôn Ngọc đến kêu sợ hãi đều đã quên rồi.

"Hồng Tinh Huy!" Ôn Ngọc lờ mờ, hoàn toàn không rõ hẳn làm sao có thể xuất hiện tại nơi này!

"Bảo bối, đã lâu không gặp!" Hồng Tinh Huy hướng về phía Ôn Ngọc lộ ra một nụ cười tươi tắn.

Chỉ là nụ cười này ở trong mắt người khác, nhìn qua là đáng sợ như thế.

"Anh... Anh..." Ôn Ngọc gấp vô cùng, kìm nén hồi lâu, kìm nén ra một câu, "Anh đi nhầm WC rồi!"

Cô có thể khẳng định nơi này là toilet nữ rồi! Hiển nhiên là cái tên biến thái này đi nhầm nơi.

"Tôi không có đi sai." Hồng Tinh Huy hướng phía trước bước một bước, tươi cười sâu xa, mang theo một tia hung dữ, như là sói xám lớn bị cô bé quàng khăn đỏ hấp dẫn một dạng, "Tôi là chuyên môn tới tìm em."

Ôn Ngọc trong lòng giật mình, há mồm liền kêu hô: "Cứu mạng... Ưm ưm ưm..."

Hồng Tinh Huy lấy ra một cái khăn tay pha thuốc chụp miệng mũi Ôn Ngọc, nhìn cô từ từ nhắm mắt lại, trong mắt hiện lên quết xuống ngoan độc.

"Bảo bối, tôi nhịn năm tháng, em rốt cục xuất hiện rồi." Hồng Tinh Huy nói xong bồng Ôn Ngọc lên, xoay người rời đi.

Hắn đi đương nhiên không phải hướng vừa rồi Ôn Ngọc đi vào, mà là - - cửa sổ.

Ở nơi đó, sớm đã có người tiếp ứng hắn.

A Húc đứng cửa đợi vài phút không thấy Ôn Ngọc đi ra, lòng càng ngày càng bất an.

Anh ta hướng vào trong hô một tiếng, không được Ôn Ngọc đáp lại.

"Hông rồi!" A Húc biến sắc, bất chấp là toilet nữ, vọt đi vào.

Vài giây sau, anh ta nghiêm mặt trắng bệch lao tới.

"Sao lại thế này?" Đang đợi ở bên ngoài Tần Phong nhìn đến vệ sĩ lao tới, sắc mặt liền thay đổi.

"Tiên sinh, phu nhân không thấy nữa."

"Cái gì?" Tần Phong thân thể cứng đờ, đến tay ôm đứa nhỏ cũng dùng lực, sợ tới mức làm đứa nhỏ oa oa khóc lớn lên.

"Làm sao vậy?" Phương Mẫn Chi mấy người xông tới.

"Mẹ, các người trước mang bảo bảo trở về." Tần Phong không kịp giải thích, đem đứa nhỏ hướng trong lòng mẹ mình nhét vào liền cầm ra điện thoại gọi điện thoại.

"Ngọc mất tích rồi. Lập tức liếm tra theo dõi, lục xét tất cả các chiếc xe ra vào." Tần Phong vừa nói vừa chạy đi

"Sao lại thế này?" Phương Mẫn Chi mấy người ý thức được chuyện dường như không thích hợp, nhìn chung quanh một chút, sợ tới mức thiếu chút nữa không ngất đi, "Ngọc đâu?"

"Lão phu nhân, chúng tôi trước đưa mọi người trở về, nơi này không an toàn." A Húc vừa nói, một bên réo người đến, che chở Phương Mẫn Chi bọn họ liền đi.

"Có phải cái tên Hồng Tinh Huy kia đem Ngọc mang đi rồi hay không?" Ôn Hòa Ngôn mặt trầm xuống hỏi, cũng không có giống Phương Mẫn Chi khẩn trương đến sắc mặt đều đã thay đổi như vậy.

Nhưng ông nắm chặt được quả đấm tiết lộ ông khẩn trương.

"Đều đã trách chúng ta, là chúng ta khuyên giục con bé tới nơi này." Cha Tần tự trách nói.

"Thông gia, cái này làm sao có thể trách các người. Lên xe trước, chúng ta không cần cho Tần Phong bọn nó thêm phiền." Ôn Hòa Ngôn nói xong tiện hướng tới xe bọn họ đi đến.

Chuyện ngoài ý muốn tới luôn luôn đột nhiên như thế, mấy người vừa mới tiến vào viên khu hơn mười phút, lại xảy ra loại chuyện này.

Tần Phong trong lòng hối hận vô cùng. Anh là làm chuẩn bị tính toán

giả vờ như xảy ra chuyện ngoài ý muốn để cho Ôn Ngọc bọn họ trở về. Nhưng đó là khi bọn họ chơi đùa không sai biệt lắm thời điểm, tuyệt đối hẳn không là hiện tại!

Mà Ôn Ngọc hiện tại trước sau biến mất, hiển nhiên không bình thường! Anh tìm lòng không được nghĩ đến một người đàn ông nguy hiểm nào đấy, trong lòng bối rối chớp lóe rồi biến mất.

Anh lấy tốc độ nhanh nhất dẫn người đi đến phòng giám sát viên khu Âu châu, mặt khác có một đội vệ sĩ tại phát hiện Ôn Ngọc không thấy thời điểm cũng đã bắt đầu lục soát khu vực phụ cận nhà vệ sinh công cộng kia.

Mà ngay lúc bọn họ tiến vào phòng an ninh thời điểm, bên kia bảo an đã phát hiện chỗ dị trạng. Thấy bọn họ tiến vào, đội trưởng bảo an lập tức nói: "Tiên sinh, chúng tôi thấy có người có hành vi khả nghi."

Tần Phong sắc mặt rùng mình, chạy nhanh qua vừa thấy, tức giận đến thiếu chút nữa đem phòng giám sát đập nát rồi.

CCTV ghi lại một màn kia, đúng là Hồng Tinh Huy đem Ôn Ngọc từ cửa sổ ném ra một màn kia.

Hắn chính là thật ném! Đứng ở trên cửa sổ, liền như vậy đem Ôn Ngọc từ chỗ cao ném xuống!

"Khốn kiếp!" Tần Phong đem quả đấm xiết chặt vang lên khách khách, đau lòng muốn chết.

May mắn Ôn Ngọc được đám đàn em của Hồng Tinh Huy chụp được, bằng không rớt xuống đất như vậy vẫn không thể sẽ ngã ra cái tốt xấu gì đây.

"Bọn hần hẩn là hướng phương hướng khu vui chơi đi đến, lập tức thông báo người đi chặn lại. Chú ý an toàn của phụ nhân." Tần Phong nói.

"Vâng!" Bọn vệ sĩ cùng bảo an lập tức nhận lệnh.

"Hồng Tinh Huy, tao sẽ cho mày không được chết tử tế!" Tần Phong nhìn hình ảnh từ CCTV Hồng Tinh Huy chính đang ôm Ôn Ngọc hướng công viên trò chơi đi đến, trong mắt hiện lên quét xuống ngoan độc.

Chỉ là anh vừa dứt lời, cửa phòng an ninh liền vang lên một thanh âm áy náy.

"Tần tổng, mong rằng thủ hạ lưu tình."

Tần Phong quay đầu vừa thấy, mặt liền trầm tiếp xuống: "Hồng Hưng Nhiên, anh đã đảm bảo với tôi như thế nào? Hiện tại em trai của anh đã bắt đi vợ của tôi!"

Chương 727: Ai tới phụ trách

Hồng Hưng Nhiên như là đã sớm biết lúc này, thần sắc bất biến đi tới đối với Tần Phong nói: "Tần tổng an tâm một chút chớ vội nóng nảy, chuyện này vẫn còn trong tầm tay chúng ta."

"Còn trong tầm tay của các người?" Tần Phong sắc mặt càng khó nhìn, có cảm giác bị đùa bỡn, "Anh là nói chuyện này là các người an bài?"

Hồng Hưng Nhiên cười lắc lắc đầu: "Tần tổng hiểu lầm rồi. Tôi làm sao có thể để cho em trai mình đi bắt cóc quý phu nhân."

"Vậy anh có ý tứ gì? Tôi nhớ rõ chúng ta từng có giao ước, tôi không lại đối phó Hồng Tinh Huy, nhưng mà anh cũng phải trông chừng tốt Hồng Tinh Huy không thể để cho hắn lại xuất hiện ở trước mặt chúng ta. Hồng tổng có phải nên theo tôi giải thích tình huống hiện tại hay không?" Tần Phong lạnh giọng nói.

Ôn Ngọc là giới hạn cuối cùng của anh, không ai có thể đụng vào! Liên tính anh cùng Hồng Hưng Nhiên từng có giao ước, nhưng chuyện này cũng là thành lập dưới tình huống Ôn Ngọc phải luôn bình an.

Nếu Ôn Ngọc có xảy ra chuyện gì không hay, đến chính Tần Phong cũng không biết mình sẽ làm ra cái chuyện điên cuồng gì.

Hồng Hưng Nhiên đã sớm dự đoán được phản ứng của Tần Phong, nói chuyện vẫn như cũ không nhanh không chậm: "Tần tổng trước hết hãy nghe tôi nói hết lời. Quả thật là tôi ngầm đồng ý để em trai

mình ra ngoài, nhưng tôi vẫn phải người đi theo nó. Toàn bộ hành động của nó đều vẫn còn trong kế hoạch của tôi."

Anh ta dừng một chút, không đợi Tần Phong mở miệng, tiếp tục nói: "Người em trai này của tôi từ nhỏ cũng rất quá khích, không đạt mục đích không bỏ qua. Anh cũng biết, trước kia chuyện còn không có kết thúc, nó vẫn còn đang tại tìm cơ hội. Tôi cuối cùng không có khả năng cả đời trông chừng nó. Mà nó đối với quý phu nhân chấp niệm, không phải theo thời gian có thể biến mất"

"Anh muốn nói cái gì trực tiếp nói vào trọng tâm đi, tôi hiện tại không tâm tình với anh vòng vo." Tần Phong không khách khí nói.

Hồng Hưng Nhiên cũng không giận, tiếp tục hảo tính tình nói: "Tôi nghĩ muốn để cho nó triệt để hết hy vọng."

"Anh tính toán làm như thế nào?" Tần Phong nhíu mày hỏi, đã hiểu rõ ý tứ của Hồng Hưng Nhiên.

Hồng Hưng Nhiên nói: "Tôi đã làm đầy đủ chuẩn bị, để cho em trai tôi triệt để không dám lại tới quấy rầy các người."

"Nhưng toàn bộ chuyện này, là phải dựa trên việc để phu nhân của tôi trở thành mồi nhử đúng không?" Tần Phong lạnh lùng nói, "Hồng tổng, tôi đã từng nói qua cho anh hay không, phu nhân tôi là tính mạng của tôi, tôi tuyệt đối hẳn không cho phép cô ấy xảy ra chuyện gì! Cho dù là thiếu một sợi lông đều không được!"

Tần Phong chỉ cần nghĩ tới cảnh tượng vừa rồi Hồng Tinh Huy ném Ôn Ngọc ra cửa sổ một màn kia, tâm liền hoảng đến cuồn cuộn khiêu.

Anh làm sao có thể để cho Ôn Ngọc vào chốn nguy hiểm! Cho dù là muốn anh bỏ hết tất cả ở Bắc Kinh này cùng Ôn Ngọc đi ẩn cư, cả

đời tránh né Hồng Tinh Huy, anh cũng không muốn nhìn đến Ôn Ngọc có nguy hiểm!

"Tôi biết Tần tổng không muốn làm chuyện này, cho nên tôi tự tiện làm quyết định này." Hồng Hưng Nhiên áy náy nói.

"Anh còn chưa được sự đồng ý của tôi liền quyết định, không sợ tôi trả thù các người sao?" Tần Phong tức giận quát.

Hồng Hưng Nhiên nhìn anh hai giây, rồi sau đó thật có lỗi nở nụ cười một phen: "Tần tổng trước cũng từng làm chuyện có lỗi với Hồng gia tôi. Bây giờ, liền huề nhau rồi. Từ nay về sau chúng ta hai bên không thiếu nợ nhau."

"Anh!" Tần Phong chán nản.

Hồng Hưng Nhiên nói đương nhiên chính là chuyện trước đó bọn họ dẫn người đại náo tập đoàn Hồng thị, làm cho toàn bộ nhân viên bọn họ từ chức.

Nhưng hai chuyện này như thế nào có thể coi như nhau!

"Chúng tôi khi đó dù quậy lớn chuyện đến như thế nào, cũng chưa nghĩ tới muốn lấy mạng của em trai anh! Các người bị mất là mất mũi, anh nếu là không phục, cũng có thể cho chúng tôi cũng mất mặt như vậy, cho dù muốn phá đổ công ty của tôi, tôi cũng không sao cả! Hiện tại người phụ nữ của tôi đúng là có nguy hiểm tính mạng, người em trai kia của anh tính tình ra sao anh chẳng lẽ không biết? Nếu lỡ người phụ nữ của tôi xảy ra chuyện gì, ai tới phụ trách?"

"Anh dù có muốn cùng tôi nói bồi thường, mạng người các người bồi đền được sao? Nếu người phụ nữ của tôi bị kinh sợ có tâm lý bóng mờ, các người có ai có thể bồi đền được đây?"

Tần Phong đã sắp điên rồi.

Hồng Hưng Nhiên há to mồm, phát hiện chính mình đối với hiểu biết về Tần Phong vẫn lại là quá mức phiến diện.

Một người đàn ông ngạo khí hơn người như vậy sao lại có thể vì một người phụ nữ liền đi không nổi đường.

"Chúng ta làm đủ chuẩn bị, không có ngoài ý muốn." Hồng Hưng Nhiên bỗng nhiên cảm thấy được chuẩn bị của anh ta có chút không nắm chắc

Quả nhiên, Tần Phong nghe xong liền càng phát hỏa.

"Nếu có ngoài ý muốn thì sao? Nếu là lỡ như..." Tần Phong nói xong đánh chính mình một cái tát.

Anh thật sự là heo, vậy mà tin tưởng người Hồng gia! Anh mới đúng là người để cho cái chuyện ngoài ý muốn kia xảy ra!

"Tần tổng, Hồ tiên sinh đã cùng đi qua, anh yên tâm, nếu quý phu nhân thật sự gặp chuyện không may, tôi nguyện ý một mạng đền một mạng..."

"Mạng của anh so với vợ của tôi đáng giá sao?" Tần Phong mắng xong cũng không quay đầu lại liền xông ra ngoài.

Hồng Hưng Nhiên sờ sờ cái mũi, có chút bất đắc dĩ.

Anh ta vẫn lại là lần đầu tiên bị người khác mắng như vậy.

"Quả nhiên là vật họp theo loài mà, Tần Phong, Bùi Dịch, các người

đều là người điên cuồng như vậy." Hồng Hưng Nhiên nhìn cửa đứng vài giây, cũng theo ra ngoài.

Hi vọng, không cần xảy ra cái gì ngoài ý muốn đi.

Tựa như Tần Phong nói, không sợ vạn nhất chỉ sợ nhất vạn. Trên thế giới này, vốn là không có chuyện gì tuyệt đối không có sai sót.

Lúc này khu vui chơi, vẫn như cũ kín người hết chỗ. Người nào cũng không biết, nơi này có một người nhát gan bị chụp thuốc mê hôn mê khiên tới đây.

Hồng Tinh Huy dùng thuốc mê không hề lớn, năm phút đồng hồ sau Ôn Ngọc liền tỉnh dậy.

"Đây là nơi nào?" Ôn Ngọc choáng váng, vừa tỉnh dậy phát hiện chính mình lại đang ở một nơi không biết rõ.

Như là ở trong một căn phòng. Nếu nói là phòng lại không khỏi quá nhỏ rồi. Nhưng lại còn đang chuyển động.

"Đây là đang trong xe bí đồ." Bên tai vang lên một âm thanh âm u rợn người

Hồng Tinh Huy mặt bỗng nhiên xuất hiện ở trước mặt Ôn Ngọc.

Ôn Ngọc hoảng sợ, dưới nắm tay ý thức duỗi ra, một quyền đánh vào trên mũi Hồng Tinh Huy.

"Đàn bà chết tiệt, cô từ khi nào thì phản ứng nhanh như vậy rồi hả?" Hồng Tinh Huy ôm lấy cái mũi, sắc mặt xanh mét. Nhưng rất nhanh, hấn biến sắc, lộ ra một nụ cười tươi tắn: "Bất quá, em như vậy tôi càng thích!"

Hắn liền thích kích thích.

"Anh... Anh bắt tôi làm cái gì?" Ôn Ngọc sợ tới mức hướng trên chỗ ngồi rụt rụt, càng ngày càng sợ hãi.

May mà Hồng Tinh Huy cũng không có trói chặt tay chân của cô, có lẽ cô còn có thể thừa dịp hắn không chú ý chạy trốn.

"Bắt em làm cái gì?" Hồng Tinh Huy nở nụ cười một phen, tay chỉ chỉ bốn phía, "Nhìn đến không, đây là xe bí đỏ tôi vì em chuẩn bị. Em đã từng xem qua chuyện cổ tích đi? Cô bé lọ lem ngồi xe bí đỏ, qua mười hai giờ đêm sẽ hiện nguyên hình..."

"Anh đã lớn như vậy, lại vẫn tin tưởng cái này." Ôn Ngọc ôm chân lui ở trong góc, trong mắt đều là khinh bỉ, "Huống hồ, xe bí đỏ này cũng không phải anh làm."

"Như thế nào, tiểu bảo bối là trách tôi không có tự tay làm vì em? Em nếu thích, chúng ta sau khi rời khỏi tôi liền tự mình vì em làm một cái." Hồng Tinh Huy hưng phấn mà nói, giống như tìm được một chuyện thú vị khác.

Ôn Ngọc vội vàng ngậm miệng lại.

Tần Phong nói qua, thấy cái tên biến thái này biện pháp tốt nhất chính là không muốn nói chuyện với hắn, như vậy hắn rất nhanh sẽ mất đi hứng thú rồi.

Nhưng hôm nay phương pháp này hiển nhiên không hiệu quả.

Hồng Tinh Huy mới mặc kệ Ôn Ngọc nói hay không nói, cô lúc này chính là con mồi của hắn, mặc kệ cô nói hay không nói, hắn đều phải

trước chơi đùa cho đã mới có thể mất đi hứng thú.

"Bảo bối, mau đến bên ngoài nhìn xem." Hồng Tinh Huy kéo Ôn Ngọc, mạnh mẽ xoay vặn đầu cô, để cho cô xem bên ngoài.

Phong cảnh bên ngoài không tệ, nhưng có người này ở đây, cho dù phong cảnh đẹp đến đâu đều đã biến chất rồi.

Ôn Ngọc gắt gao nhắm mắt lại, chính là không xem!

"Mấy tháng không gặp, càng ngày càng ngang ngạnh hơn sao? Không sao cả, tôi càng thích em rồi!" Hồng Tinh Huy cười gằn, trong mắt hưng phấn không chút nào che dấu.

"Xong rồi, không biết Tần Phong khi nào thì mới tìm được mình." Ôn Ngọc sợ tới mức nhẹn không được run run một phen.

Tần Phong nhưng lại không dạy qua cô nếu lỡ chiêu không để ý tới người này không dùng được thì nên làm cái gì bây giờ.

Bọn họ không biết, Hồng Tinh Huy bị Hồ Sĩ Minh giam cầm năm tháng, đã sớm học được tự đùa tự vui.

Không để ý tới hần tính cái gì? Cho dù là có người giả chết trước mặt hần, hần vẫn có thể để cho người đó quỳ xuống đất cầu xin tha thứ!

"A!" Trong xe bí đỏ bỗng nhiên vang lên tiếng thét chói tai của Ôn Ngọc.

Cô vịn vào cửa kính xe, sắc mặt trắng bệch, chỉ cảm thấy từng đợt ghê tởm, nghĩ muốn phun.

Xe bí đờ này như thế nào đột nhiên lại chạy nhanh như vậy! Cô hiện tại nhìn ra ngoài, chỉ cảm thấy trước mắt tất cả toàn bộ đều đã đang xoay tròn!

"Như thế nào, sáng khoái đi?" Hồng Tinh Huy ghé sát vào bên tai cô, cười hỏi.

Ôn Ngọc tức giận đến ánh mắt đều đã đỏ.

Ngay khi cô cho rằng chính mình muốn ngắt đi thời điểm, bên cạnh bỗng nhiên xông đi tới một người.

"Nhị thiếu, Hổ tiên sinh phát hiện chúng ta rồi. Chúng ta phải tranh thủ rút lui!" Đó là một đàn em bị Hồng Tinh Huy thu phục, lúc này đứng ở bên ngoài kêu hô được giống như Hổ Sĩ Minh đã mang theo người đánh đến đây một dạng.

Ôn Ngọc trong lòng vui vẻ, vừa muốn kêu hô cứu mạng, đã bị khăn tay bưng kín miệng mũi.

Ngay khi cô ngắt đi một khắc kia, thật muốn chửi má nó.

Mọi người ngủ ngon ☺☺☺☺

Chương 728: Biến mất

"Bọn họ đã thay đổi vị trí, hiện tại đi mật thất hoàng cung Tần Thủy Hoàng viên khu Á châu." Hồng Hưng Nhiên cùng ngồi ở bên cạnh Tần Phong nói.

Tần Phong đầu cũng không nâng, tiếp tục nhìn chăm chú tin tức thủ hạ gửi đến. Phải biết rằng tin tức về Hồng Tinh Huy, người của anh đương nhiên hẳn không so với người Hồng Hưng Nhiên chậm hơn.

Vài phút trước, Hồng Hưng Nhiên mời Tần Phong ngồi lên xe của chính mình. Hai người từ khi bắt đầu lên xe, chính là Hồng Hưng Nhiên đang nói chuyện, Tần Phong không ừ một tiếng.

"Trong mật thất có lối để thoát hiểm, anh không cần quá lo lắng." Hồng Hưng Nhiên trái lại tự nói.

Tần Phong đen mặt, vẫn như cũ không nói một tiếng.

Hồng Hưng Nhiên cũng yên lặng ngậm miệng lại, để cho lái xe lái xe nhanh lên.

Mật thất Tần Thủy Hoàng, Hồng Tinh Huy còn không có ngồi yên 2 phút, thủ hạ lại chạy đến thông báo rồi.

"Nhị thiếu, Hồ tiên sinh lại mang theo người đến rồi."

Hồng Tinh Huy nhướn mày: "Bọn họ sao lại tới nhanh như vậy? Anh không thông báo với bọn họ, nếu bọn họ còn dám cùng đến đây, tôi sẽ lập tức ngay tại trên mặt Ôn Ngọc cho một dao?"

Chính đang vụng trộm nghiên cứu đường chạy trốn Ôn tiểu thư nghe đến đó, sợ tới mức thân thể mạnh khẽ run rẩy, bụm mặt ra sức hướng bên cạnh lui, sợ vô cùng.

"Tôi đã nói, nhưng mà... Nhưng mà đại thiếu gia cũng không có cùng đến. Là Hồ tiên sinh... Hồ tiên sinh mang theo người đến."

"Tôi cho người đi thông báo từ khi Hồ Sĩ Minh đến!"

"Nhưng mà Hồ tiên sinh từ đầu liền không nghe điện thoại." Thủ hạ vô tội nói.

Bọn họ nghĩ muốn phải báo cho đối phương, nhưng mà đối phương không nghe, bọn họ cũng không có biện pháp a.

"Hồ Sĩ Minh là cố ý đi!" Hồng Tinh Huy nghiến răng nghiến lợi.

Thủ hạ nhìn thoáng qua Ôn Ngọc, thật cẩn thận hỏi: "Nếu không, trước chém một đao?"

Hồng Tinh Huy một cước đạp tới: "Con bà nó. Thực chém một đao, Hồ Sĩ Minh còn không nhốt tôi đến chết!"

Hồng Tinh Huy lớn như vậy, lại sợ duy nhất một người chính là Hồ Sĩ Minh rồi.

Người đàn ông kia lấy tốc độ khủng bố chường quản được Hồng gia đường, hơn nữa đem người chinh đốn đến dễ bảo. Nếu không, sau khi hắn bị Hồ Sĩ Minh trở về, bị nhốt trọn vẹn năm tháng.

Nếu không phải năm tháng qua hắn cố ý phối hợp giả vờ ngoan ngoãn, bọn họ phỏng chừng lại vẫn không thả hắn ra.

Hắn rất không dễ dàng mới đợi được cơ hội này, làm sao có thể cứ như vậy dễ dàng buông tha!

Hồng Tinh Huy nghĩ tới đây, quay đầu lạnh lùng nhìn Ôn Ngọc liếc mắt một cái, đứng lên kéo cô liền đi ra ngoài.

"Tiếp tục liên hệ Hồ Sĩ Minh cùng Tần Phong. Bọn họ nếu là lại tiếp tục đuổi theo, tôi liền đem người phụ này hủy đi!" Hồng Tinh Huy nói xong, liền dẫn theo Ôn Ngọc đi ra mật thất.

"Khụ khụ... Anh... Anh có thể hay không đổi phương thức xách? Chẳng thế thì bản thân tôi đi cũng được, tôi đi đứng vẫn được, hắn không kéo chân anh." Ôn Ngọc bị hắn xách đến bằng bó cổ, khó chịu nước mắt lưng tròng.

Hồng Tinh Huy nở nụ cười một phen, đặt cô đến trên mặt đất, thanh âm lãnh đạm giống như là tới từ địa ngục: "Ngoan ngoãn không cần dùng thủ đoạn qua mặt tôi. Em cũng nghe được, em nếu là dám chạy trốn, tôi ngay tại trên mặt em sẽ cho một dao."

Chẳng qua bị Hồ Sĩ Minh tìm được bị nhốt cả đời thôi, hắn cũng cần phải chiếm chút ưu đãi.

Hắn biết đây có thể là cơ hội một lần sau cùng trong cuộc đời bản thân tiếp cận được Ôn Ngọc, trải qua chuyện lần này, về sau Tần Phong nhất định canh chừng Ôn Ngọc cực kỳ nghiêm ngặt. Hắn tất phải nắm chắc tốt cơ hội lần này.

"Người bên ngoài liên hệ có tốt hay không? Khi nào thì tới tiếp ứng chúng ta?" Hồng Tinh Huy vừa đi một bên hỏi thủ hạ.

Thủ hạ xoa mồ hôi lạnh nói: "Bọn họ đã đến chỗ, nhưng mà hiện tại

Hồ tiên sinh vẫn đi theo chúng ta, chúng ta không có biện pháp theo chân bọn họ liên hệ a."

Hồng Tinh Huy là muốn mang theo Ôn Ngọc biến mất, nhưng Hồ Sĩ Minh nếu vẫn cứ theo bọn hắn, phỏng chừng ra khỏi cái thôn Thành Trung này đều đã khó!

"Trước làm cho bọn họ ở bên ngoài chờ, đừng để bị phát hiện rồi." Hồng Tinh Huy lạnh giọng nói, bước nhanh hơn.

Ôn Ngọc nghe được sắc mặt trắng bệch, thân thể không được run run.

Cái tên biến thái này vậy mà muốn dẫn cô đi!

Cô nhất thời nghĩ tới những bọn buôn người lừa bán con gái trẻ em gì đó.

"Cái tên biến thái này hẳn không phải là muốn bán mình đi?" Ôn Ngọc sợ tới mức răng nanh run cầm cập.

Không trách cô sao lại nghĩ như vậy, hiện tại Hồng Tinh Huy ở trong mắt cô giống như một tên buôn người.

Hồng Tinh Huy mang theo Ôn Ngọc lại chuyển dời đến viên khu kế tiếp. Nhưng bọn họ vừa mới tìm được chỗ trốn, lại bị Hồ Sĩ Minh tìm được.

Xem lấy thủ hạ sốt ruột vội vàng hoảng xuất hiện tại cửa, Hồng Tinh Huy không cần hỏi đều biết chuyện gì xảy ra.

Tiếp tục, bọn họ đến chỗ viên khu kế tiếp. Nhưng vẫn là một dạng, bọn họ mới vừa tới đó, đã bị Hồ Sĩ Minh tìm được.

Đến viên khu kế tiếp, vẫn lại là một dạng. Bọn họ vừa đến, Hồ Sĩ Minh mang theo người không quá 2 phút liền đuổi tới.

Mà mỗi lần, đều giống như là đang cho bọn họ thời gian chạy trốn.

Đến sau cùng, năm cái viên khu đi vòng quanh một lần, Hồng Tinh Huy vẫn không thể nào bỏ lại phía sau Hồ Sĩ Minh.

Cái viên khu lớn như vậy, toàn bộ một vòng, liền tính lái xe cũng phải một hai giờ. Mà bọn hắn đi một chút lại dừng, thời gian tiêu hao càng lâu.

Sau đó - -

Ôn Ngọc xoa bụng, híp mắt, đáng thương tội nghiệp nói: "Tôi đói bụng."

Hồng Tinh Huy nheo lại mắt nhìn cơm: "Muốn ăn cơm?"

Ôn Ngọc gật gật đầu.

Bọn cô vốn là tính toán tới nơi này ăn cơm dã ngoại, bữa sáng đặc biệt không ăn quá nhiều. Hiện tại đã đến chỗ giữa trưa, cô đương nhiên đói bụng.

Hồng Tinh Huy dữ dằn cười rộ lên: "Hào hảo. Nếu đói bụng, vậy thì - tiếp tục bị đói đi. Vừa lúc để cho Tần Phong xem vợ anh ta lúc này có bao nhiêu thương cảm!"

Hắn nói xong, liền dẫn theo Ôn Ngọc tiếp tục đi đến một chỗ khác.

Ôn Ngọc vừa nghe làm cho Tần Phong lo lắng, lúc này cường giữ

vững tinh thần, không dám lộ ra một phần nào không thoải mái.

Chỉ là bọn họ bây giờ còn không có đến cái viên khu thứ năm, thủ hạ liền đã chạy tới rồi.

"Hỗ tiên sinh mang theo người hướng tới chỗ chúng ta chạy tới rồi. Lập tức liền đến rồi."

"Bọn hấn làm sao có thể nhanh như vậy liền phát hiện rồi hả?" Hồng Tinh Huy nhíu mày.

Hấn biết nơi này nơi nơi đều là theo dõi, cho nên bọn họ đến mỗi một chỗ sẽ cải trang. Cho dù có theo dõi, bọn họ cũng không có khả năng phát hiện nhanh như vậy.

Hồng Tinh Huy lạnh lùng hướng về phía thủ hạ nhìn qua đi.

Vị tiểu huynh đệ kia sợ tới mức đều nhanh đá ra quần, còn kém quỳ trên mặt đất: "Không phải tôi. Nhị thiếu, người cũng biết người Hồng gia đối với kẻ phản đồ là xử trí như thế nào, tôi làm sao có thể làm như vậy!"

Hồng Tinh Huy lạnh lùng liếc nhìn hấn một cái, cho vàng cậu cũng không dám.

Nhưng bọn hấn như vậy tiếp tục khẳng định không được.

Hồng Tinh Huy đã xác định, bọn hấn nhất định là có chỗ nào bại lộ rồi.

"Đi, đi vào thay quần áo." Hồng Tinh Huy nhìn thoáng qua thủ hạ lái một chiếc xe mới tới, dẫn theo Ôn Ngọc lên xe.

Nơi nào đó trong chiếc xe cách bọn họ một ngàn meters, Hồng Hưng Nhiên cùng Tần Phong đang nhìn một ipad.

Trên màn hình có một cái điểm đỏ, biểu hiện đúng là vị trí Hồng Tinh Huy bọn hắn.

Chỉ là đột nhiên, đốm sáng kia sáng lên một phen, bỗng nhiên liền dập tắt.

"Sao lại thế này?" Tần Phong sắc mặt liền trầm xuống.

"Chờ đã." Hồng Hưng Nhiên nói xong liền cầm ra điện thoại gọi cho Hồ Sĩ Minh, vài giây sau buông xuống, đối với Tần Phong nói: "Tinh Huy phát hiện thiết bị theo dõi, đem di động cùng đồng hồ đều đã đập hư rồi."

"Đây là tuyệt đối chắc chắn mà anh nói đó sao?" Tần Phong trực tiếp nổi giận.

"Anh đừng vội, chúng ta còn có cái chuẩn bị khác." Hồng Hưng Nhiên nói, "Tinh Huy đã sắp thiếu kiên nhẫn rồi. Chờ một chút, nếu thật sự có biến cố, người của chúng tôi sẽ lập tức lao ra."

Anh ta nói xong nhìn Tần Phong liếc mắt một cái: "Anh không phải cũng đã cho người ta làm bộ như du khách lẫn vào chung quanh bọn họ sao?"

"Không được, tôi không thể chờ đợi, tôi để cho nhân mã của tôi lập tức hành động." Tần Phong nói xong liền muốn xuống xe.

Hồng Hưng Nhiên lập tức giữ chặt anh, thành khẩn nói: "Đều đã đến một bước này, không thể kiếm củi ba năm thiêu một giờ, anh cũng không nghĩ muốn Tinh Huy vẫn quán các người, bây giờ có thể giải

quyết hết một lần chẳng phải là càng tốt hơn sao?"

"Anh yên tâm, Tinh Huy tính nhẫn nại vẫn luôn không tốt, lập tức sẽ có động tác."

"Anh nếu còn không buông tay, đừng trách tôi không khách khí!" Tần Phong sắc mặt lạnh xuống.

Anh là điên rồi mới có thể để cho vợ của chính mình đi vào chốn nguy hiểm! Vừa rồi chẳng qua là đang chờ người của bọn họ đến đông đủ bao vây, hiện ở nơi này sao còn có thể chờ tiếp.

Anh mới không muốn biết kế hoạch của Hồng Hưng Nhiên. Anh chỉ cần Ôn Ngọc bình an!

Nhưng anh còn không có xuống xe, liền nhận được điện thoại Hà Hạo Lâm.

"Tổng giám đốc, chúng ta bị mất dấu."

"Cái gì?" Tần Phong mặt trong khoảnh khắc liền trắng.

Đồng thời, Hồng Hưng Nhiên cũng nhận được điện thoại.

Hồng Tinh Huy ba người cải trang xong, không biết lẫn vào đâu, cứ như vậy ở trước mắt bọn họ biến mất.

"Hồng Hưng Nhiên, anh nếu còn ngán đòn đừng trách tôi trở mặt!"
Tần Phong tức giận đến nhảy xuống xe, bước nhanh hướng tới nơi Ôn Ngọc bọn họ sau cùng biến mất kia chạy tới.

Chúc 1 nửa thế giới luôn vui vẻ xinh đẹp. Được nhiều hoa và quà nhé!!!

Chương 729: Tàu lượn

Người nào cũng không nghĩ tới, Hồng Tinh Huy vậy mà sẽ lôi kéo Ôn Ngọc chui vào trong xe rác.

Trước chỗ bọn họ đang lẫn trốn có cái hoạt động tát nước, có sạp bán hàng rong đang bán áo mưa. Hồng Tinh Huy cầm ba cái áo mưa mặc lên trên ba người bọn họ, liền mang theo người chui vào trong xe rác đang muốn chạy ra ngoài.

Mấy phút đồng hồ sau, bọn họ tại một cái xó xinh hẻo lánh xuống xe, chạy tới chỗ khác.

"Hồng Hưng Nhiên, đây là các người đã tính toán kỹ rồi đúng không?" Hồng Tinh Huy sắc mặt âm lãnh, trong mắt đều là hận ý.

Hắn cho rằng tốt xấu gì bọn họ cũng là anh em, anh trai hắn như thế nào cũng sẽ không quá đáng. Nhưng hắn nghĩ muốn xóa dấu vết, anh trai hắn cùng với người Hồng gia vốn không giống nhau, lại làm sao có thể sẽ giúp hắn!

Hắn nếu là đến bây giờ còn muốn không rõ mọi chuyện, hắn cũng không xứng làm em trai Hồng Hưng Nhiên rồi.

"Là mấy người các anh cố ý thả em đi đúng không? Anh để cho Hồ Sĩ Minh vẫn đi theo em, dùng kế điệu hổ ly sơn nhân cơ hội trốn từ một nơi bí mật gần đó, làm bộ như theo em thỏa hiệp? Anh thật sự là giỏi lắm!"

Hồng Tinh Huy sờ soạng cái mũi, hừ lạnh: "Đáng tiếc, em hắn không

cho anh như ý!"

Hắn đem Ôn Ngọc lôi kéo, hung tợn nói: "Đi, trở về lại cái khu vui chơi lúc đầu kia!"

Tiểu huynh đệ đáng thương đi theo hắn ngây ngẩn cả người: "Trở về? Vậy... Vậy không phải lập tức cũng sẽ bị phát hiện?"

"Tôi chính là muốn làm cho bọn họ phát hiện!" Hồng Hưng Nhiên cười lạnh, "Bọn họ không phải muốn cùng tôi chơi trò chơi sao? Tôi liền làm cho bọn họ ngoạn chơi đủ!"

"Lập tức trở về!"

Hắn nói xong, liền dắt Ôn Ngọc hướng tới một chiếc xe nơi xa đi đến. Cũng không quản chiếc xe có phải là của bọn họ hay không, trực tiếp đem nhân viên lái xe xuống xe, giành lấy phòng điều khiển.

"Lái xe!"

Hắn nói xong kéo Ôn Ngọc ngồi vào bên trong xe.

Ôn Ngọc thật sự quá đói, ở trên xe thời điểm, bên người đi qua một cô gái trẻ trong tay đang cầm miếng cánh gà chiên, thân thể của cô làm ra phản ứng trước khi đại não kịp suy nghĩ (này gọi là tay nhanh hơn não nè), lập tức đoạt lấy.

"Đi tìm Tần Phong đòi tiền!" Ôn Ngọc mới vừa nói xong này một câu, cửa xe liền ầm một phen đóng lại.

Hồng Tinh Huy sớm đã không sợ hành tung bại lộ, kéo lại cửa xe để cho thủ hạ lái xe.

Từ khi bọn họ cướp đoạt xe đến lúc Ôn Ngọc cướp đoạt gà của người ta, toàn bộ cái quá trình bất quá vài giây, nhanh đến nỗi làm cho người ta phản ứng không kịp.

Mãi đến xe bọn họ rời đi, hai cái người bị cướp kia mới phản ứng kịp.

Tần Phong bên kia rất nhanh có được tin tức, mang theo người lấy tốc độ nhanh nhất bao vây đến.

Không nói cũng biết, bọn họ đến thời điểm, người đã đi rồi.

"Tần tổng, Hồng nhị thiếu mang theo phu nhân đi khu vui chơi viên khu Âu châu rồi." Hà Hạo Lâm trong bộ đàm đối với Tần Phong nói.

"Khu vui chơi?" Tần Phong nhướng mày, đây không phải là nơi Hồng Tinh Huy xuất hiện ngay từ đầu sao?

"Không ổn!" Tần Phong trái tim đập mạnh, "Để cho tất cả mọi người đuổi theo" đi!

Hồng Tinh Huy làm sao có thể vô duyên vô cớ quay về chỗ cũ? Chuyện này đã nói lên hẳn muốn làm cái gì! Mà lấy hiểu biết của Tần Phong đối với hẳn, hẳn làm tuyệt đối hẳn không phải chuyện tốt!

Tần Phong nghĩ đến mấy loại khả năng, mồ hôi lạnh đều đã mau xuống đây rồi.

"Quân nhi, em ngàn vạn lần không thể có việc!" Tần Phong chỉ cảm thấy sốt ruột trái tim đều phải nhảy ra thân thể, hối hận đến hận không thể giết mình!

Anh đáng ra đến đi toilet cũng đều phải đi theo cô!

Hồng Hưng Nhiên cùng Hồ Sĩ Minh cũng nhận được tin tức, hai người tựa hồ sớm có chuẩn bị, đến muốn so với Tần Phong còn sớm hơn. Nhưng ba người cũng chỉ là sau này mới đạt thành thương lượng.

Bọn họ đến thời điểm, Hồng Tinh Huy đã đến chỗ.

"Bọn họ đang ngồi trên tàu lượn!" Hồng Hưng Nhiên đối với Tần Phong đang gấp hừng hực chạy tới nói.

Tần Phong ngẩng đầu vừa thấy, sắc mặt lạnh đến chỗ cực hạn, lập tức kéo áo người phụ trách viên khu bên cạnh vừa cùng chạy đến nói: "Vì cái gì nơi này phương tiện không có dừng lại?"

Hiện tại cái tàu lượn kia đúng là đang khởi động! Trên tàu thậm chí còn có vài du khách khác.

Mà Hồng Tinh Huy cùng Ôn Ngọc liền ngồi hai ghế ở trong đó. Hồng Tinh Huy vừa thấy liền là cố ý, hẩn ngồi ở trên chỗ, chính đang lôi kéo tay Ôn Ngọc theo chân bọn họ chào hỏi.

"Tần Phong, Hồng Hưng Nhiên, các người sẽ hối hận!" Hồng Tinh Huy một bên múa may cánh tay, một bên la lớn.

"Tần tổng... Là... Là..." Người phụ trách sợ tới mức run run nói đều nói không hoàn chỉnh rồi.

"Là tôi để cho họ làm như vậy." Hồng Hưng Nhiên tiếp lời nói.

Tần Phong sắc mặt rùng mình, vung tay một quyền đánh trúng trên mặt Hồng Hưng Nhiên: "Anh có cái tư cách gì làm như vậy!"

Tần Phong thật sự muốn điên rồi!

Anh không hề nghĩ ngợi, một bên bắt đầu cởi tây trang áo khoác hướng cái tàu lượn đang di chuyển kia đi đến, một bên cùng người phụ trách viên khu nói: "Lập tức dừng lại cho tôi."

"Tần tổng, tàu đã lên quỹ đạo gia tốc, không cách nào dừng lại được." Người phụ trách viên khu là một người đàn ông hơn ba mươi mấy tuổi, lúc này sợ tới mức đều nhanh khóc.

Vừa rồi Hồng Hưng Nhiên rõ ràng nói với hắn là Tần Phong yêu cầu khởi động, mà lúc này hiển nhiên không phải chuyện như thế. Nhưng những lời lấy cớ như vậy hắn bây giờ còn chưa nói ra được.

Tần Phong đã bạo nộ rồi!

"Lập tức dừng lại!" Tần Phong lạnh giọng nói, "Tôi nhớ rõ cái tàu lượn này có trang bị hệ thống thắng khẩn cấp!"

"Tần Phong." Hồng Hưng Nhiên đi đến ngăn lại Tần Phong, đồng thời hướng tới người phụ trách đáng thương kia liếc mắt ra hiệu, để cho hắn trước tiên đi xuống.

"Anh cút cho tôi!" Tần Phong hiện tại nhìn đều đã chẳng muốn nhìn anh ta.

Người Hồng gia mỗi người đều là biến thái!

"Anh nghĩ qua chưa, nếu hiện tại đột nhiên dừng lại, phu nhân của anh sẽ xảy ra chuyện gì?" Hồng Hưng Nhiên lôi kéo Tần Phong nói, "Anh nhất định phải tỉnh táo lại, Tinh Huy chính là muốn nhìn đến anh tức giận cho nên mới cố ý ngồi trên chiếc tàu lượn kia."

Hồng Hưng Nhiên ý tứ cực kỳ rõ ràng, Hồng Tinh Huy là cố ý. Nếu bọn họ hiện tại dừng hệ thống khẩn cấp dừng chiếc tàu lượn kia, nói không chừng Hồng Tinh Huy sẽ áp dụng thủ đoạn cực đoan.

"Shi*t!" Tần Phong một tiếng chửi thề, căm giận bỏ tay Hồng Hưng Nhiên ra.

"Anh có cái kế hoạch gì?" Tần Phong hít sâu một hơi, bắt buộc chính mình tỉnh táo lại.

Hồng Hưng Nhiên nhìn cái tàu lượn trên bầu trời đang tăng tốc chạy đến vòng thứ nhất một cái, trầm trầm phun ra một chữ: "Chờ."

"Bụp!" Tần Phong phát tay liền cấp cho anh ta một quyền.

Anh hiện tại hận không thể đánh chết tên khốn kiếp này!

"Hồng Hưng Nhiên, anh đùa lão tử à!" Tần Phong đã triệt để mất đi lý trí. Nếu không phải Hồng Hưng Nhiên cho người ta liều mạng ôm lấy chân của anh, anh lúc này phỏng chừng đã vọt tới chỗ cái tàu lượn kia rồi.

Trong nháy mắt, vệ sĩ của Tần Phong liền cùng vệ sĩ của Hồng Hưng Nhiên đánh thành một đoàn.

Mà bọn họ cũng chưa phát hiện, Hồ Sĩ Minh giờ phút này chính đang mang theo một đoàn người khác đang phía dưới đường tàu lượn sẽ đi qua.

Hồ Sĩ Minh vận mi nhìn trên bầu trời cái tàu lượn đang bay nhanh qua, cầm trong tay bộ đàm, thỉnh thoảng lại tuyên bố một cái mệnh lệnh.

Người ngồi trên tàu lượn, nó chính là một trò chơi cảm giác mạnh

Giữa không trung đều là tiếng hét chói tai liên tiếp vang lên. Đám du khách đang hưng phấn kia còn không biết lúc này trên chiếc tàu lượn bọn họ đang ngồi này xảy ra chuyện gì.

Trên đoạn đường uốn lượn kia, Hồng Tinh Huy giống kẻ điên ăn thuốc kích thích một dạng, đang liều mạng quơ cánh tay.

Hắn chẳng những chính mình múa may, lại vẫn gắng phải lôi kéo tay Ôn Ngọc cùng theo múa may.

"Ôn Ngọc, em thấy được sao? Người đàn ông của em hiện tại ở dưới đất bao nhiêu vô lực? Em thấy rõ ràng, em xem con người chính là vô dụng như vậy!" Hồng Tinh Huy la lớn.

Gió thoảng bên tai tiếng la hét, lời của hắn nói rất nhanh bị gió thổi tan. Nhưng không trở ngại Ôn Ngọc nghe được.

Ôn Ngọc gắt gao từ từ nhắm hai mắt, đều đã bị dọa hù chết, nào dám nhìn.

"Ôn Ngọc, em nếu còn không mở mắt ra, tôi liền ném em xuống!" Hồng Tinh Huy điên cuồng mà cười nói.

"Anh... Anh khinh người quá đáng!" Ôn Ngọc tính tình bướng bỉnh cũng tới rồi, mở mắt ra một quyền đánh qua.

Cô biết Tần Phong nhất định ở phía dưới nhìn chính mình, hiện tại anh nên là còn gấp hơn cả cô! Đều là Hồng Tinh Huy cái tên biến thái này, làm hại chồng cô sợ hãi như thế!

Ôn Ngọc càng nghĩ càng tức giận, nhưng cô ghi nhớ Tần Phong nói

không để ý tới lời tên biển thái nói, gắt gao ngậm miệng.

Lúc này, tàu lượn đi tới một chỗ ngoặt, lượn một vòng 360 độ mang đến cảm giác mất trọng lượng, dẫn tới một trận thét chói tai của đám các du khách.

Ôn Ngọc che đậy ánh mắt, cũng theo liều mạng thét chói tai. Nhưng ước số bát quái của cô lập tức rất nhanh dân lên, vụng trộm mở mắt ra nhìn một cái.

Rồi sau đó, cô liền giống như phát hiện Tân Đại Lục một dạng.

"Giống như cũng không phải khủng bố như thế a." Ôn Ngọc hưng phấn mà phát hiện, tàu lượn này lại vẫn rất vui để ngoạn chơi nha.

Tuy vẫn như cũ khủng bố như thế.

"Người phụ nữ này!" Hồng Tinh Huy nhìn đến cô như vậy, ước số ác ma trong thân thể nháy mắt bạo phát.

Hắn từ trong lòng ngực lấy ra một con dao găm, trong mắt hiện lên quét xuống ánh sáng lạnh: "Ôn Ngọc, em nói xem, từ nơi này ngã xuống, sẽ bị ngã thành thịt vụn hay vẫn lại là bẹp thành thành mấy khối?"

Ôn Ngọc sắc mặt phát lạnh, cô nghe không rõ lắm hắn đang nói cái gì, nhưng thấy được con dao trong tay.

Cô nhìn đến con dao trong tay hắn từ từ đến gần đai an toàn cột vào trên thân bọn họ...

"Anh muốn làm gì?" Ôn Ngọc thét chói tai.

**Tui còn chưa có quà 8.3 nhá. Các cô chưa chi đã đòi quà rồi.
Toàn ăn hiếp tôi thôi T.T**

Chương 730: Liều chết trả thù

Điên rồi, cái tên biến thái này điên rồi!

Đây là phản ứng đầu tiên của Ôn Ngọc.

Cô thấy con dao găm trong tay Hồng Tinh Huy từ từ hướng tới chỗ ngồi của cô tiếp sát, nhìn hấn hướng tới chính mình lộ ra tươi cười hung dữ.

"Ôn Ngọc, muốn biết từ trên cao rơi xuống cảm giác gì không? Tốc độ này rất nhanh, em cảm thấy được chúng ta ngã xuống sẽ bay đến chỗ nào?" Hồng Tinh Huy quay đầu, la lớn.

Ôn Ngọc mạnh nhắm mắt lại.

Cô không nhìn!

"Ha ha ha ha!" Hồng Tinh Huy điên cuồng mà cười rộ lên, không biết trong này đột nhiên lại bị cái gì kích động.

"Ôn Ngọc, nhìn cho kỹ đi, em là như thế nào hại chết một người." Hồng Tinh Huy bỗng nhiên nói.

"Cái gì?" Ôn Ngọc sững sốt, theo bản năng mở mắt. Rồi sau đó, cô thấy được cảnh tượng khủng bố nhất đời này.

Cô trơ mắt nhìn con dao găm trong tay Hồng Tinh Huy đưa đến gần chỗ ngồi của chính hấn. Cô không biết dao găm trên tay Hồng Tinh Huy tới cùng là dùng cái gì làm ra, vậy mà đem đại an toàn cứng rắn

như thế cắt xuất từng đạo dấu vết.

Cô nhìn đến, hấn cắt chính là bộ phận đỉnh ốc, theo động tác của hấn, đỉnh ốc kia lại bị hấn cạy lên một chút.

Bốn phía âm thanh giống như lập tức biến mất, Ôn Ngọc bên tai chỉ còn lại có tiếng cọ xát của dao găm cùng đỉnh ốc.

Cô nhìn đến Hồng Tinh Huy rất nhanh cạy rơi xuống một cái đỉnh ốc, lại cạy một cái khác. Nếu bị hấn thực hiện được, hấn sẽ từ trên cao ngã xuống.

Có lẽ nói với hấn như vậy, hấn hấn không trực tiếp ngã xuống, mà là bị văng đi ra, bay đến chỗ rất xa rất xa.

Có lẽ sẽ trực tiếp đụng vào trên đường ray, nháy mắt biến thành vài đoạn.

Ôn Ngọc sợ tới mức kêu to đều đã quên rồi.

Hồng Tinh Huy chính là điên rồi. Hấn lúc này trong lòng chỉ có một ý nghĩ, đó chính là muốn cho những người này đều đã vĩnh viễn hối hận.

"Anh, người không phải là nghĩ muốn bảo toàn em bảo toàn Hồng gia sao? Em không nghĩ muốn như ý của anh. Các người muốn chung sống hoà bình? Làm sao có thể! Cho các người chung sống hoà bình, em đây mấy năm qua vì người phụ này chịu những thứ kia chẳng phải là không công rồi hả?"

Động tác Hồng Tinh Huy nhanh hơn, bàn tay cọ xát đến chảy máu cũng không biết.

Tàu lượn rất nhanh sẽ chạy về chỗ xuất phát, hẳn tất phải gia tăng tốc độ.

"Anh, em muốn là dưới tình huống như vậy chết đi, anh còn có thể cùng Tần Phong giải hòa sao? Liền tính anh có hòa giải, cha cũng sẽ không bỏ qua cho anh!"

Hồng Tinh Huy cười lên ha hả.

Hắn chính là biến thái, hẳn không tiếc dụng tính mạng của chính mình đem mọi chuyện hãm nhập tuyệt cảnh!

Con cái nổi dối của Hồng gia, là không cho phép tự giết lẫn nhau. Nếu không sẽ bị Hồng gia đuổi đi. Liền tính cha của bọn họ vẫn ở trong tù, nhưng đối với Hồng gia vẫn như cũ có sức ảnh hưởng rất lớn.

Hồng Tinh Huy tin tưởng, nếu hẳn hôm nay chết ở chỗ này, như thế Hồng gia cùng Tần gia đời này đều sẽ không có khả năng giải hòa! Đến khi đó, có rất nhiều người báo thù cho hắn! Có rất nhiều người là giúp hắn đối phó Ôn Ngọc cùng Tần Phong!

"Ha ha ha, Ôn Ngọc, Tần Phong, chôn cùng ta đi!"

Trên bầu trời vang lên một tiếng rống to, Hồng Tinh Huy liền như vậy nhấc lên tay vịn an toàn, từ trên chỗ ngồi đứng lên.

Ôn Ngọc chỉ cảm thấy bóng dáng bên cạnh chớp lóe, rồi sau đó hai mắt trợn ngược, liền hôn mê bất tỉnh.

Bốn phía, tiếng thét chói tai vẫn như cũ. Có lẽ có người phát hiện, có lẽ mọi người chỉ là cảm thấy được bóng dáng trước mắt chớp lóe.

Không ai nhìn đến Hồng Tinh Huy là như thế nào ngã xuống.

Vài giây sau, tàu lượn mới giảm tốc độ, từ từ chạy vào trong bến đỗ.

"Quân nhi!" Tần Phong điên rồi một dạng chạy đến bến đỗ.

Rất nhiều rất nhiều người cũng đều đã nhằm phía bến đỗ bên này chạy đến

Ngày này, nhất định trở thành ngày thót tim nhất từ khi thôn Thành Trung được đưa vào sử dụng tới nay. Các du khách cũng không biết cụ thể đã xảy ra cái gì, bọn họ chỉ biết là, có người từ trên tàu lượn ngã xuống rồi.

Mà còn, là người nọ chính mình cạy mở tay vịn an toàn ngã xuống. Bọn họ không cách nào hiểu được, đỉnh ốc làm sao có thể bị người ta cạy mở.

"Quân nhi!" Tần Phong chạy tới thời điểm, phát hiện Ôn Ngọc đã ngắt đi thôi. Anh chờ không kịp xe hoàn toàn dừng lại ổn định liền xông tới.

Khiến người ta không tin nổi chính là, em trai ruột của Hồng Hưng Nhiên từ trên cao rơi xuống, anh ta lại cũng không có trước tiên đi tìm Hồng Tinh Huy, mà là đi theo Tần Phong đến chỗ bến đỗ.

"Tôi dẫn theo bác sĩ đến đây." Hồng Hưng Nhiên nói.

Tần Phong rất muốn để cho anh ta biến, nhưng bác sĩ gia đình của anh còn chưa có tới.

Anh lãnh nghiêm mặt, chờ tay vịn của tàu lượn mở ra, đem Ôn Ngọc ôm xuống.

"Tần tiên sinh, trước để cho tôi nhìn xem." Một vị bác sĩ tầm khoảng bốn mươi tuổi khẩn trương đã đi tới.

Ôn Ngọc thân thể quan trọng hơn, Tần Phong cũng không có cự tuyệt.

"Như thế nào?" Hồng Hưng Nhiên kỳ thật cùng Tần Phong một dạng vô cùng khẩn trương. Nếu là Ôn Ngọc thật sự xảy ra chút chuyện, anh ta thật sự không biết muốn như thế nào giả thích cùng Tần Phong rồi.

"Hẳn là bị dọa ngất đi thôi." Các chỉ số sinh tồn của cơ thể đều bình thường. Bác sĩ ngắn gọn nói.

Tần Phong mạnh nhẹ nhàng thở ra, toàn thân mồ hôi lạnh rơi xuống, có cảm giác như thoát ra khỏi cõi chết.

Vừa rồi một khắc kia, anh thật sự sợ Ôn Ngọc sẽ có cái gì ngoài ý muốn.

"May mắn, cô ấy không có việc gì. Cô ấy không có việc gì là tốt rồi."

Lúc này, có một cái thân hình đàn ông gầy yếu chạy tới. Tần Phong vừa thấy đến người này, sắc mặt liền trầm tiếp xuống.

Đây là vị tiểu đệ đi theo bên người Hồng Tinh Huy kia! Vừa rồi chính là hắn giúp đỡ Hồng Tinh Huy cùng nhau bắt đi vợ của anh!

"Đại thiếu gia, Hồ tiên sinh để cho tôi tới nói với ngài một tiếng, Nhị thiếu gia không việc gì." Vị tiểu đệ kia chạy đến trước mặt Hồng Hưng Nhiên nói.

Hồng Hưng Nhiên gật gật đầu, đối với chuyện này toàn bộ giống như là sớm đoán được: "Hôm nay cậu vất vả rồi, trở về đi."

Vâng ạ tiểu đệ không có trì hoãn, rất nhanh liền lui xuống.

Tần Phong nhíu mày nhìn Hồng Hưng Nhiên: "Hắn là người của anh?"

"Không sai." Hồng Hưng Nhiên có thâm ý khác nhìn Tần Phong liếc mắt một cái, người của Hồng gia đường từ trước đến nay không có phản đồ. Hiện tại, đương gia đứng đầu Hồng gia đường là Hồ Sĩ Minh."

Hồng Tinh Huy sợ sẽ là đến chết cũng không phát hiện, người hắn tin nhiệm nhất mới đúng là kẻ nằm vùng. Đám anh em Hồng gia đường, vĩnh viễn hắn không phản bội nhất là Đường chủ, mà không phải hắn Nhị thiếu gia này.

Tần Phong sắc mặt vẫn như cũ rất khó xem.

Nhưng rõ ràng so với trước đó hơi chút muốn tốt một chút rồi.

Toàn bộ chuyện này, hiển nhiên là Hồng Hưng Nhiên cùng Hồ Sĩ Minh bày binh bố trận.

"Tôi hẳn không bởi vậy cảm kích anh." Tần Phong gặp bác sĩ kiểm tra xong, ôm lấy Ôn Ngọc hướng tới cửa ra đi đến.

Hồng Hưng Nhiên bất đắc dĩ cười cười, cũng không có để ý thái độ ác liệt của anh.

Từ lúc định ra cái kế hoạch này bắt đầu, anh ta liền nghĩ tới loại kết quả này. Hồng gia bọn họ về sau cùng Tần gia, sợ là không còn có

giao tình rồi.

"Có lẽ, vẫn lại là đáng đi." Hồng Hưng Nhiên nhìn nơi vừa rồi Hồng Tinh Huy rơi xuống, bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

Ít nhất, bảo vệ được mạng của em trai anh, bảo toàn Hồng gia.

Tần Phong mang theo Ôn Ngọc đi bệnh viện, Hà Hạo Lâm mang theo người dọn dẹp hiện trường. Có người đột nhiên từ trên tàu lượn ngã xuống, dù sao cũng phải có lời giải thích.

May mà Hồng Hưng Nhiên có vẻ phối hợp, chủ động thừa nhận nguyên nhân đó là bởi vì do tự Hồng Tinh Huy làm ra.

Nhưng chỉ có số ít người biết, chuyện ngoài ý muốn lần này, đều là Hồng Hưng Nhiên cùng Hồ Sĩ Minh một tay thúc đẩy.

Muốn nói trên cái này thế giới hiểu biết nhất em trai, vẫn lại là Hồng Hưng Nhiên cái người anh trai song sinh này.

Anh ta từ đầu liền đoán chắc Hồng Tinh Huy sẽ quay lại chỗ này, cũng sớm liền đoán chắc hắn sẽ ngồi lên cái kia vị trí chính giữa kia.

Hồng Tinh Huy từ nhỏ đến lớn, mặc kệ là ngồi xe hay vẫn lại là đến trường đi học ở lớp, đều luôn thích ngồi ở vị trí chính giữa. Bây giờ, hắn lựa chọn vị trí cũng như vậy.

Hồng Tinh Huy sẽ không biết, ngay khi bọn họ lên tàu lượn một khắc, dưới đất cũng đã tại bắt đầu bung nệm hơi. Khắp nơi đều là, đem du khách đều đã giải tán sang một bên.

Hồng Hưng Nhiên nói không sai, hắn cùng Hồ Sĩ Minh quả thật làm chuẩn bị chu đáo. Bọn họ lại vẫn có rất nhiều phương án không có

thực hiện.

Nhưng toàn bộ chuyện này, hiển nhiên không phải điều Tần Phong quan tâm.

Tần Phong ôm Ôn Ngọc trực tiếp đi bệnh viện, trải qua kiểm tra xác định cô thật sự không có việc gì, anh mới nhẹ nhàng thả ra.

Cha Tần mẹ Tần cùng cha Ôn ôm theo đứa nhỏ cũng chạy qua. Vài vị cha mẹ bây giờ sợ tới mức cũng không yên.

"Người Hồng gia thật sự là càng ngày càng quá đáng rồi." Cha Tần mặt trầm xuống, người rất ít khi tức giận bây giờ hiển nhiên có chút muốn bạo phát rồi.

Hai vị cha mẹ khác sắc mặt cũng thật không dễ nhìn. Thế cho nên Hồng Hưng Nhiên mang theo lễ vật đến phòng bệnh tới thăm Ôn Ngọc thời điểm, bị không ít chèn ép.

Hồng Hưng Nhiên nhìn ba vị trưởng bối như hổ rình mồi đứng ở trước mặt mình này, trên mặt ôn nhu tươi cười lần đầu tiên có chút cứng nhắc.

Anh ta, muốn hay không đợi lát nữa trở lại?

Mọi người ngủ ngon

Chương 731: Anh vẫn lại là nói cho cô ấy một tiếng

"Hồng đại thiếu gia, con dâu tôi hiện tại còn không tỉnh a, không có biện pháp tiếp đãi người!" Phương Mẫn Chi chặn ở cửa phòng bệnh, ngữ khí thật không tốt.

Kia không chỉ là con dâu của bà còn là vợ bảo bối của con mình, bây giờ nếu thật xảy ra chút gì ngoài ý muốn, con trai của bà chẳng phải là muốn cùng theo một lúc đi.

Vả lại, bà cũng là thật tâm thích Ôn Ngọc cô con dâu này. Xem cô giống như con ruột của chính mình một dạng, con mình bị ủy khuất xảy ra chuyện, người làm mẹ làm sao có thể không cău kỉnh!

Hồng Hưng Nhiên đương nhiên cũng biết điểm ấy, không còn cách nào khác đứng ở chỗ này, nói: "Bác gái, người nghĩ muốn mắng như thế nào đều được. Người từ từ nói, đừng hại đến thân thể!"

"Cậu... Cậu, ai là bác của cậu!" Phương Mẫn Chi giận trừng mắt, phát hiện cái hậu bối trẻ tuổi này da mặt sao lại dày như thế!

"Bà thông gia, cùng cậu ta phí lời nhiều như vậy làm gì, trực tiếp đuổi đi ra!" Ôn Hòa Ngôn đơn giản thô bạo, cầm cây chổi liền chạy đến.

Lúc trước ông ngay người con rể là Tần Phong cũng dám đánh, càng không cần phải nói người trước mặt một Hồng gia đại thiếu gia.

Ôn lão đầu vẫn là người có tư tưởng nói chuyện bằng nắm đấm. Dù là người có thể đắc tội hay không đắc tội cũng chả là gì, chẳng qua

ông mang theo con gái cùng cháu ngoại trốn chạy là xong thôi!
Hướng chi, hiện tại Tần gia sợ đắ tội với người sao?

Đương nhiên không sợ!

Ôn Hòa Ngôn tay cầm cái chổi, hướng tới Hồng Hưng Nhiên liền đánh tới tấp.

"Bác trai, người xin bớt giận!" Thư ký Hồng Hưng Nhiên xả thân vọt lên, dờ khóc dờ cười.

Lão nhân gia này tính tình sao lại táo bạo như thế.

"Thư ký Từ, lui ra." Hồng Hưng Nhiên nhàn nhạt mở miệng, "Đây là tôi nên là chịu."

Dù sao cũng là thiếu chút nữa đem con gái nhà người ta hành đến suýt mất cả mạng, Hồng Hưng Nhiên cảm thấy được bị đánh một chút đã rất nhẹ rồi.

"Được rồi, ông thông gia, chuyện này dù sao cũng là vì Ngọc nhà chúng ta mà suy xét. Nhất lao vĩnh dật (một lần vất vả suốt đời nhàn nhã), tuy nhiên quá trình có chút nguy hiểm, nhưng tốt xấu hiện giờ xem như giải quyết rồi." Cha Tần thấy thế chạy đến làm người hoà giải.

"Hừ!" Ôn Hòa Ngôn coi như cho cha Tần mặt mũi, đem cây chổi vung mạnh, xoay người liền muốn đi vào.

Cha Tần tay trái giữ bà vợ chặt vẫn còn nói chuyện của mình, tay phải kéo Ôn Hòa Ngôn: "Chuyện của mấy người trẻ tuổi bọn nó liền để cho mấy người trẻ tuổi bọn nó đi giải quyết đi. Đi, chúng ta đến bây giờ cơm trưa còn không có ăn, đi ăn một chút gì."

Mặc kệ hai người có đồng ý hay không, cha Tần lôi kéo bọn họ liền đi.

Hồng Hưng Nhiên nhìn bóng lưng ba vị đang rời đi kia, yên lặng thờ dài, trong mắt có hơn một tia âm mộ.

Nhà bọn họ chính là chưa từng có bầu không khí hòa hợp như vậy. Ở nhà bọn họ, cha luôn là người thống trị tuyệt đối, không có bất luận kẻ nào dám ngỗ nghịch. Mà anh ta từ nhỏ đến lớn, cũng không cảm nhận được quá nhiều tình thương của cha.

"Cậu ở bên ngoài chờ tôi." Hồng Hưng Nhiên đối với thư ký nói một tiếng, đẩy ra cửa phòng bệnh đang muốn đi vào, cửa phòng bệnh liền đẩy ra.

Tần Phong đứng ở cửa, lạnh lùng nhìn anh ta: "Vợ tôi còn không có tinh, Hồng tổng nếu như là đến thăm hỏi xin lỗi, liền không được rồi."

"Tần Phong, chuyện này là Hồng gia tôi có lỗi với các người." Hồng Hưng Nhiên nhận sai thái độ tốt vô cùng.

Tần Phong cau mày, cũng không có nói lời quá đáng, chỉ nói: "Lời nhận lỗi của anh tôi xin nhận. Từ nay về sau, chúng ta mỗi người không thiếu nợ nhau."

"Như vậy... Cũng được." Hồng Hưng Nhiên thờ dài, vẫn lại là đem chuyện lần này cùng anh nói rõ một phen.

"Chúng tôi lại vẫn làm cái phương án khác, tàu lượn là một trong số đó." Hồng Hưng Nhiên đem mọi chuyện đại khái nói xong, lại nói thêm.

Tần Phong lông mày nhíu lại, cẩn thận nhìn hai mắt anh ta, hỏi: "Lúc ấy tốc độ tàu lượn nhanh như vậy, các người không sợ hẳn bị văng ra à?"

Hồng Hưng Nhiên cười nói: "Anh chẳng lẽ đã quên hệ thống tàu lượn của các người đã cải tiến qua?"

Tần Phong sửng sốt, lúc này mới nhớ tới viên khu tất cả phương tiện nơi đó đều đã đưa cho Bùi Tĩnh nghiên cứu cải tạo lại một chút thiết bị cùng hệ thống. Có thể tránh rất nhiều nguy hiểm.

"Anh thật đúng là đã tính kế kỹ." Tần Phong khó chịu nói.

Anh lúc ấy quả thật là quan tâm đến nhiều loạn. Hiện tại ngẫm lại, kỳ thật ngay lúc đó tình huống cũng không nghiêm trọng như thế.

"Tôi đây cũng là không có biện pháp, chẳng thế thì thời gian càng kéo đến lúc đó hậu quả càng nghiêm trọng. Cho nên vẫn còn mời các người thông cảm." Hồng Hưng Nhiên thành khẩn nói.

"Chuyện lần này coi như bỏ qua. Tôi hẳn không nhắc đến nữa, cũng hi vọng Hồng tổng có thể quản tốt em trai mình." Tần Phong lạnh giọng nói.

Hồng Hưng Nhiên nở nụ cười một phen, không nói thêm cái gì, để cho thư ký để lại đồ đạc, xoay người rời đi rồi.

Anh ta đến nhận lỗi, thậm chí đến phòng bệnh cũng chưa có thể đi vào. Nếu khiến người khác biết, khẳng định sẽ chấn kinh đến rơi tròng mắt.

Nhưng loại tiếp đãi khách như vậy, quả thật là Tần Phong kia có thể làm được.

"Về sau, cách người của Hợp Hán Kiến Nghiệp xa một chút." Hồng Hưng Nhiên vừa đi vừa hướng thư ký nói.

Thư ký Từ vội vàng gật đầu, trong lòng ác hàn. Liền tính tổng giám đốc nói muốn cùng người của Hợp Hán Kiến Nghiệp có liên hệ, hẳn cũng muốn liều chết đề nghị rời xa.

Này nhóm người này đều là một lòng bao che lẫn nhau! Này nếu thật là chọc tới một người, vậy đúng là chọc tới một đoàn người rồi!

Mà Tần Phong sau khi Hồng Hưng Nhiên rời đi, cũng không có tiến vào phòng bệnh, mà là đứng ở cửa mặt không chút thay đổi nhìn phương hướng cửa thang lầu.

"Nếu đã đến đây cứ tới đây đi, chẳng lẽ còn muốn cho tôi đi mời anh?" Tần Phong không mang theo cảm tình nói.

Trong hành lang có trong nháy mắt lặng im, lập tức có tiếng bước chân truyền đến.

Từ phía thang lầu bên kia xuất hiện một người đàn ông.

Ở trong tù năm năm, trên thân người đàn ông này hơn một tầng khí tức ngoan độc lộ. Hiện giờ, anh ta chỉ là đứng ở nơi đó cái gì cũng không nói, đều đã mang theo một cỗ cảm giác áp bách.

"Hỗ tổng, tôi lần này có phải nên cảm ơn anh hay không?" Tần Phong nhìn Hồ Sĩ Minh, tươi cười rất lạnh.

Hồ Sĩ Minh ở chỗ cách anh hơn một thước liền dừng lại, nhàn nhạt nói: "Anh không cần phải nói trái lương tâm như vậy."

Tần Phong chán nản. Người đàn ông này vẫn lại là thích móc họng người khác.

Muốn nói ra, anh cùng Hồ Sĩ Minh cũng không có quá nhiều tiếp xúc, trước cũng chỉ là bởi vì Bùi Dịch Tô Thi Thi cùng anh ta những cái ân oán kia mới đối anh ta có chút hiểu biết.

"Phu nhân anh như thế nào rồi?" Hồ Sĩ Minh hỏi.

Tần Phong cảm thấy ngoài ý muốn, người này vậy mà lại hỏi cái vấn đề có tình người thế kia.

Tần Phong biết anh ta làm những thứ này đều đang là vì Tô Thi Thi, nghĩ đến phần tình nghĩa kia của anh ta, anh vẫn lại là bội phục, ngữ khí cũng chậm lại: "Đã không còn gì đáng ngại, bác sĩ nói lập tức có thể tỉnh. Chuyện lần này... Cám ơn anh."

Một tiếng cám ơn này, là Tần Phong phát ra từ nội tâm mà cám ơn.

Anh có thể đối với người của Hồng gia nổi giận, nhưng không cách nào nổi giận với Hồ Sĩ Minh.

Hồ Sĩ Minh không hề nợ người Tần gia anh một phân một hào, nhưng anh ta vì giúp Ngọc vào Hồng gia, mất đi tự do. Phần ân tình này, liền tính dự tính ban đầu của Hồ Sĩ Minh là vì Tô Thi Thi, Tần Phong anh vẫn lại là nhận ân tình của anh ta.

"Anh không cần để ở trong lòng, tôi làm như vậy không phải vì các người." Hồ Sĩ Minh dừng một phen, trong giọng nói hơn một tia hoang mang, "Tôi làm như vậy, cũng không phải vì cô ấy."

Tần Phong sửng sốt, lập tức hiểu rõ ra, lộ ra một nụ cười tươi tắn: "Hi vọng anh sớm ngày có thể nghĩ rõ ràng. Anh nghĩ rõ ràng, Thi

Thì bọn họ cũng sẽ không còn có gánh nặng lớn như vậy."

Hồ Sĩ Minh sắc mặt cứng đờ, rồi sau đó gật gật đầu, như là thật sự nghe lọt được ý kiến của anh: "Tôi hiểu rõ."

Anh ta hướng trong phòng bệnh nhìn thoáng qua: "Tôi liền không đi vào thăm cô ấy rồi. Nếu cô ấy hỏi, không cần phải nói được quá kỹ lưỡng."

Cô ấy phía sau, hiển nhiên là chỉ Tô Thi Thi.

"Tôi phải đi." Hồ Sĩ Minh bỗng nhiên nói.

"Đi nơi nào?" Tần Phong hỏi.

Hồ Sĩ Minh nhìn phía xa, nói: "Mang theo Hồng Tinh Huy cùng đi, trước khi triệt để đem hắc phục từng theo lệnh hắc không trở về, cho nên... Các người có thể an tâm."

"Anh..." Tần Phong bỗng nhiên không biết nên nói cái gì.

Anh, là thật cảm kích anh ta.

"Tôi cùng Hồng Hưng Nhiên cẩn thận nghiên cứu qua tâm tính Hồng Tinh Huy, sau đó mới chỉ định cái kế hoạch này. Là tôi đồng ý đem Hồng Tinh Huy thả ra, từng bước một buộc hắc làm ra những chuyện này." Hồ Sĩ Minh giải thích nói.

"Hồng Tinh Huy đã chết qua một lần, lấy tính cách của hắc từ nay về sau sẽ đặc biệt quý trọng sinh mệnh của chính mình. Như vậy, hắc liền có nhược điểm. Chúng tôi chính là muốn để cho hắc chết một lần như vậy, sau đó dễ dàng triệt để chinh phục hắc."

Hồ Sĩ Minh nói xong, do dự một chút, có chút tối nghĩa nói: "Nếu cô ấy hỏi, nói rõ những việc này cho cô ấy. Tôi, không nghĩ muốn cô ấy lại tiếp tục hiểu lầm tôi."

Hồ Sĩ Minh nói xong, xoay người rời đi rồi.

Tần Phong đứng tại chỗ, trong lòng cực kì chấn động.

"Không nghĩ tới tiểu tử này dụng tình sâu như vậy." Tần Phong thở dài.

Bọn họ cũng đều biết, những lời này Tô Thi Thi có lẽ đời này sẽ không biết.

Nơi xa trong một cái góc khuất, đứng yên thật lâu Bùi Tĩnh đem toàn bộ chuyện này đều đã nghe vào trong tai.

Chương 732: Kỳ thật cùng tình yêu không quan hệ

Trên lối đi nhỏ có vẻ trống vắng, Bùi Tĩnh cảm thấy được chính mình cùng Hồ Sĩ Minh vừa rời đi kia một dạng, đều là một kẻ đơn phương đáng thương chỉ có thể trốn ở góc phòng rình coi người mình thầm thương.

Hồ Sĩ Minh yêu Tô Thi Thi yêu đến không có biện pháp tiếp tục đường đường chính chính đứng ở trước mặt cô. Mà cậu - -

Bùi Tĩnh khòe miệng lộ ra quét xuống tươi cười châm chọc.

Cậu thậm chí so với Hồ Sĩ Minh cũng không bằng. Hồ Sĩ Minh có thể liều lĩnh yêu Tô Thi Thi, có thể hướng toàn bộ thế giới tuyên bố anh ta yêu cô. Mà cậu, không được.

Cậu chỉ có thể đem phần tình cảm này yên lặng ghi ở trong lòng, đến tiết lộ một chút cũng không dám. Nếu không phải trước bị Tần Như Ngọc vạch trần, chỉ sợ trên cái thế giới này chỉ có tự thân cậu biết.

Nhưng cậu cũng là thấy may mắn. Ít nhất, nếu cậu muốn gặp Tô Thi Thi, khi nào thì cũng đều có thể nhìn thấy.

"Nếu chị biết anh ta vì chị làm những cái này, sẽ vui vẻ sao? Có lẽ, sẽ khổ sở đi." Bùi Tĩnh nhìn phương hướng Hồ Sĩ Minh đang đi xa, thì thào tự nói.

Nếu Tô Thi Thi biết Hồ Sĩ Minh làm toàn bộ những chuyện, sẽ phải đối với anh ta có chỗ áy náy.

Cậu lấy di động nhìn thật lâu thật lâu, mãi đến hai chân dần dần vô cảm, mới soạn một đoạn ghi âm, gửi cho Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi có quyền lợi được biết. Nếu cô là sau nhiều năm nữa mới biết được Hồ Sĩ Minh làm những chuyện kia, khả năng lại có tiếc nuối.

Cho nên, Bùi Tĩnh vẫn lại là lựa chọn nói hết mọi chuyện cho cô.

"Anh đang gửi tin tức cho thím Thi Thi sao?" Bên cạnh bỗng nhiên truyền đến một giọng trầm thấp.

Bùi Tĩnh nghe đến thanh âm kia liền theo bản năng nhú mày, tay nắm chặt điện thoại, nhét vào trong túi áo.

Tần Như Ngọc nhìn đến động tác của cậu, tâm rút rút, nhưng vẫn lại là nặng ra một nụ cười tươi tắn.

Vài năm nay, nhất là gần một năm qua, thái độ của cậu đối với cô bé vẫn đều là như vậy. Cô bé sớm đã thành thói quen.

"Bùi Tĩnh, anh đem việc làm của chú Hồ đều đã nói cho thím biết sao?" Tần Như Ngọc không chuyện nói nhảm.

Bùi Tĩnh nhú mày. Đối với cậu mà nói, Tô Thi Thi chính là nghịch lân của cậu, người nào đều đã không cho phép tùy ý nhắc tới. Nhưng nghĩ đến tính tình của nha đầu này, cậu nhóc cảm thấy được có chút muốn nói vẫn lại là phải nói rõ ràng.

"Em nên là biết tôi từ nhỏ đã bị bắt học trường học nội trú ở nước ngoài, mãi đến mười tuổi mới về nước." Bùi Tĩnh nói.

Tần Như Ngọc gật gật đầu, không biết cậu vì cái gì bỗng nhiên nhắc đến cái này.

Bùi Tĩnh trái lại tự nói: "Tôi là người không thơ ấu. Lúc người khác còn đang trong vòng ty yêu thương của cha mẹ thời điểm, tôi đã học tập phải làm như thế nào sinh tồn trong hoàn cảnh xa lạ."

Trước mắt cậu giống như hiện ra đoạn thời gian trong cuộc đời của cậu cô độc nhất bất lực nhất kia. Mỗi lần nhớ tới, liền cảm thấy được rất lạnh.

"Em nên là nghe nói qua tôi trước kia tính cách có bao nhiêu vô liêm sỉ khốn kiếp. Lần đầu tiên nhìn thấy chị dâu mình, thiếu chút nữa đem chị ấy chọc tức chết. Ngày đó, chị ấy đánh tôi."

Bùi Tĩnh nhớ tới chuyện lúc ban đầu, trên mặt hiện lên quét xuống ý cười: "Đó là tôi lớn như vậy, lần đầu tiên bị người đánh. Tôi rất tức giận, nhưng ngẩng đầu, nhìn đến ánh mắt chị dâu tôi hồng hồng, đang vì tôi khổ sở."

"Tôi khi đó mới biết được, thì ra, người nhà quan tâm còn có thể như vậy."

Bùi Tĩnh nhìn về phía Tần Như Ngọc, nói: "Tôi từ khi về nước liền vẫn ở bên cạnh chị dâu. Anh tôi bề bộn nhiều việc, cũng không có bao nhiêu thời gian quản tôi. Toàn bộ sinh hoạt của tôi đều là do chị dâu tôi phụ trách."

"Là chị ấy theo giúp tôi bình yên vượt qua thân thể tôi khó có thể chấp nhận. Là chị ấy để cho tất cả mọi người bình tĩnh đối mặt mẹ tôi ghét bỏ, là chị ấy bảo toàn tự tôn của tôi. Cũng là chị ấy che chở tôi, không cho tôi đi vì tôi không muốn đi Hồ gia."

"Tần Như Ngọc, em từ nhỏ lớn lên trong gia đình hạnh phúc, em vĩnh viễn sẽ không biết, có người chân chính quan tâm yêu thương mình là cái gì tư vị."

"Cho nên, tôi cực kỳ yêu chị dâu tôi. Không phải là tình yêu đôi lứa, chỉ là vì, chị ấy là người quan trọng nhất trong sinh mệnh của tôi."

Bùi Tĩnh dơ tay, ôn nhu xoa tóc Tần Như Ngọc: "Nha đầu, em còn nhỏ, không cần tham dự vào cuộc sống của tôi. Tôi có quá nhiều việc cần hoàn thành, thật sự không rảnh theo chơi với em."

"Về sau, không cần lại đi theo tôi rồi." Bùi Tĩnh nói xong, xoay người, vững vàng đi về phía trước.

Tần Như Ngọc ngơ ngác đứng tại chỗ, giống như đang chìm vào khoảnh khắc vừa rồi khi cậu xoa tóc chính mình trong nháy mắt đó.

Tốt đẹp như thế, không chân thật như thế. Hai người bọn họ từ khi quen biết tới nay vẫn cãi nhau âm ỉ, chưa từng có giống vừa rồi như vậy hòa bình quá.

"Bùi Tĩnh!" Tần Như Ngọc phản ứng kịp thời điểm, phát hiện chính mình đã đuổi theo rồi.

Cô bé giữ chặt tay áo Bùi Tĩnh, quật cường nhìn cậu: "Em nhận lỗi với anh, em không nên nói tình cảm của anh đối với thím Thi Thi như vậy. Bùi Tĩnh..."

Tần Như Ngọc cắn răng, nổi lên dũng khí nói: "Anh có thể không chấp nhận em, nhưng mà có thể không cần đem em tách ra khỏi thế giới của anh hay không? Có đáng giá hay không, em tự mình biết."

"Em biết em tuổi còn nhỏ, anh yên tâm, em cái gì đều sẽ không làm."

Em sẽ chờ chính mình từ từ lớn lên..."

Tần Như Ngọc càng nói càng sốt ruột, cả chính mình cũng không biết chính mình đang nói cái gì. Nhưng cô bé thật sự bị câu nói kia của Bùi Tĩnh "Về sau không cần lại đi theo tôi" dọa u mê.

"Tần Như Ngọc." Bùi Tĩnh nhíu mày, không rõ nha đầu kia làm sao có thể cố chấp như thế, "Em là muốn học theo thím trẻ của em sao?"

Cậu nhóc nói thím trẻ đương nhiên là chỉ Ôn Ngọc. Bọn họ những người thân bằng hảo hữu này trong lúc đó đều biết, Ôn Ngọc người nhất gan bướng bỉnh kia vụng trộm theo Tần Phong năm năm.

Tần Như Ngọc cắn môi, cúi đầu không nói lời nào.

Cô bé không muốn làm Ôn Ngọc. Cô bé cũng không có vận số tốt như thím trẻ của mình vậy, đi theo năm năm, người kia cũng thích chính mình.

Cô bé đối với Bùi Tĩnh một chút nắm chắc đều không có. Nhưng người Tần gia cho tới bây giờ đều là chọn trúng người nào liền là người đó, gia đình của cô bé giáo dục như thế, trong cuộc đời của cô bé cho tới bây giờ liền không có "Trên đường thay đổi người" cái từ này.

"Tôi biết rồi." Bùi Tĩnh nhìn bộ dáng cô bé cúi đầu không nói, trầm mặc một hồi lâu, nhàn nhạt nói.

Tần Như Ngọc ngơ ngác nhìn bóng lưng cậu nhóc rời đi, đôi mắt từ từ phiếm hồng.

"Tới cùng là có đồng ý cho em theo anh không!" Tần Như Ngọc rất đau lòng.

Nếu Bùi Tĩnh đích thực không cho cô bé cùng đi, vậy cô lại vẫn thật không dám trêu chọc cậu không vui. Chẳng thế thì cậu chạy mất làm sao bây giờ!

Từ lần trước Bùi Tĩnh ở Tần gia bị cha mẹ cô bé vây xem về sau, đã trốn cô bé trốn đến bây giờ rồi.

"Không quan hệ, chỉ cần để cho anh ấy không chán ghét mình là được." Tần Như Ngọc trong lòng âm thầm có quyết định.

Mẹ cô bé đã nói, con gái muốn tự trọng muốn rụt rè, càng phải có tu dưỡng có khí chất. Như vậy mới có thể có đầy đủ tư cách đi đạt được người trong lòng yêu.

Tần Như Ngọc trong mắt hiện lên quét xuống kiên định.

"Em hẳn không cứ như vậy buông tha!"

Cô bé chậm chạp, hướng tới phòng bệnh đi đến. Cô bé vốn là nghe được thí trẻ của cô bé tiến vào bệnh viện mới chạy tới thăm, gặp được Bùi Tĩnh chỉ là trùng hợp.

Giống như có Bùi Tĩnh ở trong không gian, cô bé liền tự mang "Hệ thống ra đả". Chỉ cần cậu nhóc vừa xuất hiện, cô bé có thể phát hiện tín hiệu của cậu.

Khả năng này trước giờ đều rất cao, cô bé cũng không có biện pháp.

Bên ngoài bệnh viện, Hồ Sĩ Minh vừa ra tới liền có đám anh em của Hồng gia đường đón chào.

"Hồ gia, nhị thiếu tình lại vẫn âm ỉ muốn gặp người." Một vị tiểu đệ

bày xuất một cái ipad.

Ipad chính đang mở trò chuyện video, Hồ Sĩ Minh mặt vừa xuất hiện ở trong màn ảnh, đầu bên kia Hồng Tinh Huy vừa thấy đã bắt đầu chửi ầm lên.

"Hồ Sĩ Minh anh cái con chó đốn mặt, anh vậy mà giờ thủ đoạn với tôi!"

Hồ Sĩ Minh lẳng lặng nhìn, ánh mắt từ bình tĩnh chậm rãi biến thành hung ác nham hiểm: "Tôi nghĩ đến cậu chết qua một lần, sẽ học ngoan ngoãn một chút."

Anh ta dừng một chút, khoe miệng gợn lên một nét cười lạnh: "Nếu như vậy, vậy thì trở lại một lần đi."

"Anh... Anh có ý gì?" Hồng Tinh Huy biến sắc.

"Cậu cho là ý gì." Hồ Sĩ Minh nói xong, liền đem ipad đưa cho thủ hạ, chui vào bên trong xe đã sớm mở cửa xe.

Đầu bên kia, Hồng Tinh Huy đã bắt đầu cầu xin tha thứ, một cái vẻ nói chính mình sai lầm rồi.

Hồ Sĩ Minh cùng Hồng Hưng Nhiên phân tích không sai. Trải qua bản thân một lần chết đi sống lại này, hiện giờ Hồng Tinh Huy thật sự bị dọa thảm rồi.

Tính tình ương ngạnh cùng với biến thái, trong lòng vụn vụn gì đó, làm sao có thể địch nổi với cái chết. Huống hồ, hấn cũng không phải thật sự tâm lý biến thái.

Hiện giờ, ở trong mắt Hồng Tinh Huy, Hồ Sĩ Minh liền cùng Diêm

Vương một dạng.

Hồ Sĩ Minh tựa vào ở trên ghế sau, cũng không có đi để ý đến hẳn. Khi xe chạy bình ổn trên đường thời điểm, di động của anh ta chấn động một cái, có tin tức tiến vào.

Lúc thấy dãy số khi đó, tim của anh ta mạnh nhảy lên một cái. Cho dù không có ghi chú, nhưng cái dãy số này ở trong lòng anh ta đã sớm thuộc lòng.

"Cảm ơn." Nội dung tin nhắn cực kỳ ngắn gọn, chỉ có hai chữ. Không có kí tên, cũng không có những lời khác.

Nhưng Hồ Sĩ Minh biết ai đã gửi tới.

Anh ta thu hồi điện thoại nhìn phía ngoài cửa sổ, chậm rãi lộ ra một nụ cười tươi tắn, trong lòng một phần gút mắt kia, giống như ở một khắc này, khoảnh khắc tiêu tán.

Mọi người sáng hảo. Thứ 7 bảy máu hảy về tim

Chương 733: Bóng đèn

Bệnh viện thành phố trong phòng bệnh VIP cao cấp, thỉnh thoảng truyền đến tiếng kêu rên.

Ôn Ngọc ngồi ở trên giường bệnh, thỉnh thoảng oa kêu một tiếng. Hô xong, vụng trộm nhìn Tần Phong ngồi ở trên sofa bên cạnh.

Nhưng Tần Phong ngồi ở chỗ kia, một chút phản ứng đều không có. Dù là Ôn Ngọc giả vờ đáng thương như thế nào, anh đều đã thờ ơ.

Bên kia, Tần Như Ngọc cúi đầu, không rên một tiếng gọt táo, trong lòng hối hận muốn chết.

Cô bé vì cái gì muốn vào lúc này tiến vào phòng bệnh! Cô bé vì cái gì muốn khi chú trẻ của mình tức giận thời điểm tiến vào phòng bệnh! Cô bé vì cái gì luẩn quẩn trong lòng muốn vào đến làm bóng đèn như thế!

Không sai, cô bé cảm thấy được mình hiện tại chính là đang làm bóng đèn.

Thím trẻ của cô bé chỉ lo làm mặc thương cảm không phát hiện, cô bé đúng là nhìn thấy rõ ràng.

"Rõ ràng hưởng thụ như thế, lại vẫn còn bày ra bộ dạng rất tức giận như vậy, không biết là vất vả sao?" Tần Như Ngọc oán thầm.

Nếu còn như vậy tiếp nữa, cô bé thật sợ mình sẽ nhịn không được nhắc nhở thím trẻ của mình.

Nhưng một cô gái nào đấy trên giường, còn không biết chính mình bị trêu chọc rồi. Thấy Tần Phong không nói lời nào, liền nằm ở trên giường ai ôi ai ôi giả thương cảm.

Trước đây mỗi lần cô có chút khó chịu, Tần Phong liền sẽ chạy tới hỏi han ân cần. Nhưng hôm nay, cô đã rên hơn mười phút rồi, Tần Phong một chút phản ứng đều không có.

Ôn Ngọc tròn mắt quay tròn xoay xoay, sau cùng, cắn răng một cái, nói: "Em đói bụng."

Tần Phong vẫn như cũ lãnh nghiêm mặt, không để ý tới.

Em vừa rồi cướp đoạt một miếng gà chiên lớn như vậy đều đã ăn xong rồi đi? Anh hiện tại đúng là một chút cũng chưa nếm qua, anh cũng chưa đói, em cũng dám ăn cái gì!

Tần tiên sinh bày tỏ, anh cực kỳ khó chịu!

Ôn Ngọc ủy khuất cực kỳ. Trông mong nhìn chăm chăm quả táo trong tay Tần Như Ngọc.

Tần Như Ngọc nở nụ cười một phen, vươn tay đã nghĩ đưa tới.

Nhưng tay cô bé còn không có vươn đi ra, chú trẻ của cô bé liền ở bên kia thay đổi tư thế.

Tần Như Ngọc lập tức thu tay, hướng tới Ôn Ngọc cười gượng: "Lúc đang đói bụng ăn táo không tốt đâu ạ."

Cô bé nói xong đem quả táo nhét vào trong miệng mình, bẹp cắn một miếng lớn.

Ôn Ngọc buồn bực muốn khóc, chuyển người lại, bọc chần nhúc nhích vài cái, đáng thương tội nghiệp nhìn Tần Phong.

Tần tiên sinh không biết khi nào thì cầm một cuốn tạp chí tại lật xem, lúc này chính đang xem cực kỳ chăm chú, một chút ý tứ muốn để ý cô đều không có.

"Anh ấy giống như thật sự tức giận." Ôn Ngọc cân nhắc một phen, cẩn thận nhớ lại mọi chuyện đã trải qua hôm nay hôm nay.

"Không đúng, giống như từ hôm qua quyết định đi du thu anh ấy liền không vui rồi." Ôn Ngọc nhớ tới, trước Tần Phong giống như là phản đối vào trong thôn Thành Trung thu du ấy.

"Tần Phong, em sai lầm rồi." Ôn Ngọc đột nhiên thông suốt một dạng, đáng thương tội nghiệp lên tiếng giọng đầy vẻ áy náy.

Tần Phong lúc này cuối cùng mới trợn mắt liếc cô: "Sai chỗ nào rồi hả?"

"Đoán đúng rồi!" Ôn Ngọc nhất thời tinh thần tinh tảo, tinh thần tràn đầy năng lượng từ trên giường bò dậy, bắt đầu liệt kê những tội trạng chính mình mắc phải, thành thật nhận sai.

"Em không nên cùng cha mẹ bọn họ làm loạn lao vào chốn nguy hiểm, không nên không nghe lời anh nói."

"Em lần sau không nên chính mình chạy tới đi toilet, nên là mỗi phút mỗi giây đều đã cùng với anh."

"Em không nên chỉ lo bảo bảo liền không để ý anh. Em không nên chỉ nghĩ muốn ôm bảo bảo đi ngủ không nghĩ muốn ôm anh."

"Tần Phong, em thật sự biết sai lầm rồi. Chúng ta buổi tối trở về liền cùng ôm nhau ngủ có được hay không? Anh đừng nóng giận, anh đêm nay muốn cái tư thế gì đều có thể..." (*hạ cmn lời*)

"Khụ khụ..." Tần Phong mặt dày đều đã đỏ.

Người phụ nữ này thật sự là, mở miệng nhận lỗi cái gì đều nói ra được! Nơi này còn có trẻ con ở đây đó!

"Con đi, lập tức đi ngay." Tần Như Ngọc thấy chú mình nhìn qua, lập tức giơ quả táo đứng lên, nhanh nhẹn trốn đi rồi.

"Tần Như Ngọc." Ngay tại cô bé đi tới cửa thời điểm, Tần Phong bỗng nhiên kêu cô bé một tiếng.

Tần Như Ngọc thân thể cứng đờ, quay đầu, đặc biệt thức thờ nói: "Chú trẻ người yên tâm, con vừa rồi cái gì cũng chưa nghe được! Con vừa rồi mất thính giác, con lập tức đi ngay."

Tần Như Ngọc nói xong mở cửa, chạy như điên mà đi.

"Thím trẻ, không nghĩ tới người nói mấy lời ám muội như thế cũng nói ra miệng được, vậy mà dũng cảm như thế!" Tần Như Ngọc hôm nay xem như mở rộng mắt rồi.

Đáng tiếc, chuyện này cô bé chỉ có thể để nó mục rữa ở trong bụng. Chẳng thế thì thật sự nói ra, sẽ bị chú trẻ của cô bé chĩnh chết mất.

Mà trong phòng bệnh, Ôn tiểu thư bình thường theo bạn bè tán gẫu Bát Quái tán gẫu các loại đề tài mạn chay tán gẫu quen, từ đầu không biết chính mình lời vừa rồi nói ra nói không đúng chỗ nào.

Lúc này, cô đang nằm ở trên giường bệnh, tội nghiệp nhìn Tần Phong.

Tần Phong bị cô nhìn đến toàn thân bốc hỏa, nhưng vẫn như cũ nghiêm mặt giáo huấn nói: "Về sau còn dám không nghe lời chạy loạn nữa không hả?"

Ôn Ngọc vội vàng lắc đầu: "Về sau tất cả nghe theo anh."

"Về sau anh nói nơi không thể đi, em lại vẫn có đi hay không hả?"

Ôn Ngọc thật sự lắc đầu: "Về sau tất cả nghe theo anh."

Tần Phong vẫn như cũ nghiêm mặt: "Về sau buổi tối đi ngủ không được đem theo bảo bảo trên giường."

Ôn Ngọc do dự một chút, vẫn gật đầu: "Tất cả nghe theo anh."

Tần Phong: "Về sau cha mẹ bọn họ bắt nạt anh, em muốn giúp anh hay không?"

Ôn Ngọc gật đầu: "Nghe lời anh."

Tần Phong: "Về sau..."

Ôn Ngọc đôi được có chút giận: "Em nói gì đó tất cả nghe theo anh, anh còn không có yên sao!"

Xong rồi, có phần quá rồi!

Tần Phong sắc mặt cứng đờ, đứng lên, lên mặt đi đến bên giường, vươn tay: "Đứng dậy."

Ôn Ngọc cho rằng anh muốn đánh mình, sợ hãi hướng về sau rụt rụt: "Anh... Anh muốn làm gì?"

Cô chỉ là lỡ lời cãi lại tí thôi, anh hẳn không nhỏ mọn như vậy đi?

Tần Phong bị bộ dáng của cô chọc giận đến nở nụ cười: "Không phải nói đói bụng sao? Không nghĩ muốn đi ăn cái gì?"

Ôn Ngọc lập tức bật dậy: "Khẩn trương đi. Đúng rồi, Bảo Bảo nhất định cũng đói bụng, chúng ta mang Bảo Bảo cùng đi đi..."

Tần Phong mặt đen: "Ôn Ngọc, em quên em mới vừa đáp ứng chuyện gì rồi hả?"

Ôn Ngọc cúi đầu, không vui thì thầm một tiếng, không dám nói tiếp nữa.

Tần Phong thích nhất chính là dáng vẻ giận mà không dám nói gì này của cô, để cho cô mang giày xong, lôi kéo cô liền đi.

Mọi chuyện đến bây giờ, lúc này mới tính thực sự kết thúc.

Hồ Sĩ Minh mang theo Hồng Tinh Huy thật sự biến mất. Trừ bỏ người của Hồng gia, người nào cũng không biết bọn họ đi nơi nào.

Tần Phong cùng Hồng Hưng Nhiên tuy âm ỉ một trận, nhưng về sau hai nhà công ty vẫn như cũ có một chút nghiệp vụ lui tới.

Thôn Thành Trung bắt đầu có lợi nhuận, căn cứ Bùi Dịch lúc trước hứa hẹn, lợi nhuận của công ty thu được từ công trình này toàn bộ đều đã quyên góp công ích.

Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch ở nước ngoài du lịch hai năm, mới một lần

nữa trở về nhà. Khi bọn họ trở về ngày thứ mười, Tần Phong vụng trộm mang theo vợ con bỏ chạy, đem Hợp Hán Kiến Nghiệp ném trả lại cho Bùi Dịch.

Bùi tiên sinh đối với một chồng lớn báo công việc tài vụ gì gì đó, tức giận đến mặt đen suốt cả hai ngày.

Sau đó - -

Anh vận dụng hai đội vệ sĩ của hai nhà, đi sở nghiên cứu, đem em trai quý hóa trầm mê nghiên cứu khoa học không thể tự thoát khỏi luôn luôn động một tí liền làm nổ tung sở nghiên cứu kia, mời trở về.

Bùi tiên sinh đời này cũng chỉ đối vị em trai cùng mẹ khác cha này dùng qua chữ "mời", mà còn là tất cung tất kính cho mời trở về.

Nghe nói, Bùi Tĩnh khi đó đến công ty thời điểm, toàn bộ hành trình đen mặt. Tiểu ma vương năm xưa đã trưởng thành, khuôn mặt cùng Bùi Dịch có chút giống nhau, nhưng lại hơn một tia ngoan độc mạnh mẽ Hồ gia.

Bùi Dịch nghĩ muốn đem cái công ty to như vậy đều đã ném cho Bùi Tĩnh, sau cùng vẫn lại là Tô Thi Thi đau lòng đứa nhỏ này, bắt Bùi Dịch đi công ty cùng chia sẻ cực khổ.

Thời gian thấm thoát trôi qua, lại qua năm năm.

Bùi Tĩnh đã hai mươi một tuổi. Trong năm năm này, cậu làm nhiều nhất hai chuyện chính là: Nghiên cứu phát minh cùng đến công ty đi làm.

Tô Thi Thi nhìn bóng lưng của cậu, không chỉ một lần oán giận Bùi Dịch.

"Nó vẫn chỉ là đứa bé, anh xem anh đi đều đã đem nó bồi dưỡng thành một ông già rồi!" Tô Thi Thi trừng mắt với Bùi Dịch đang làm ngựa cho con gái cưỡi.

Bùi Dịch cũng không ngẩng đầu lên nói: "Chính nó muốn họ Bùi. Con cái Bùi gia luôn luôn phải như vậy. Nó muốn giải thoát, liền chờ Bùi Ngôn lớn lên kế vị."

Tô Thi Thi mí mắt nháy dưng: "Em còn nói gần đây Bùi Tĩnh tiểu tử kia sao lại luôn mang Ngôn Ngôn đi công ty! Các người... Em không thích, con của em phải được vui vui vẻ vẻ lớn lên."

Tô Thi Thi nổi giận.

Trẻ con nên có tuổi thơ vui vẻ hạnh phúc, thời điểm nên chơi đùa phải ngoan chơi thật vui vẻ, thời điểm nên học phải học chăm chỉ. Đem áp lực của người trưởng thành áp đặt cho trẻ con, vậy quá không nhân tính rồi.

"Cha, người nhanh lên, điều khiển!" Bùi Nặc bảy tuổi ngồi ở trên lưng cha mình, hưng phấn mà hô.

"Tiểu công chúa ngồi yên, cha muốn tăng tốc rồi!" Bùi Dịch hét lớn một tiếng, rồi sau đó một tay đỡ con gái một tay chống đất, bắt đầu chạy như điên.

Tô Thi Thi chỉ cảm thấy gân xanh trên huyết Thái Dương nháy dưng, không thể nhịn được nữa hô: "Bùi Nặc, con đã bảy tuổi lại vẫn chơi loại trò chơi này!"

Mọi người ngủ ngon. Moa~ Moa~~

Chương 734: Cha hiền dạy con hư

"Cha, mẹ mắng con!" Tiểu công chúa Bùi Nặc lúc này miệng mếu máo, liền muốn khóc lên.

Bùi Dịch lập tức bế cô bé xuống, ôm vào trong ngực dỗ dành: "Mẹ gần đây tâm tình không tốt, chúng ta phải thông cảm cho mẹ."

Tô Thi Thi:...

Cô thật sự là chưa thấy qua Bùi Dịch yêu chiều con gái như vậy!

Cô nhớ tới Bùi Nặc nhà bọn họ vừa sinh ra thời điểm, một đứa bé không khóc không nháo hiểu chuyện như thế. Bây giờ lại bị Bùi tiên sinh nuông chiều dạy dỗ thành yếu điệu, giống con búp bê sứ một dạng.

Ai nói mẹ hiền dạy con hư. Bùi tiên sinh mới đúng là người hợp với cái từ kia!

Vài ngày sau, Tô Thi Thi thừa dịp Bùi Dịch đi công ty, vụng trộm đưa con gái vào học một trường học nội trú.

Bùi tiên sinh trở về tức giận đến cái mũi đều nhanh hơn nước, lúc này liền muốn lái xe đi dẫn con gái cưng trở về.

Tô Thi Thi đưa cho anh một cái chìa khóa: "Đã ở gần trường học chuẩn bị xong nhà cửa cho anh, đi đi, là người cha tốt 24/7 bên con đi."

Cô nhìn chăm chăm cái chìa khóa, chậm rì rì nói: "Đi rồi, trong thời gian ngắn liền không cần trở lại."

"Ô Thi Thi!" Bùi Dịch buồn bực, nhưng mà không dám nhận cái chìa khóa kia.

Tô Thi Thi hướng về phía anh cười đến đặc biệt ngọt ngào: "Anh có ý kiến?"

Bùi Dịch nhú mày, khó chịu nói: "Anh nào dám."

"Nếu không có, liền quyết định như vậy đi. Để cho Nặc Nặc ở nơi đó một tháng, khi nào tính tình bị nuông chiều đến hư hỏng kia sửa lại, thì cho trở về. Sau khi trở về, anh còn muốn tiếp tục quen thói hại hư con bé như vậy nữa, em lần sau liền trực tiếp đưa con bé ra nước ngoài. Có bản lĩnh, anh cùng theo một lúc đi. Dù sao, em là không đi."

"Ô Thi Thi em là người mẹ nhẫn tâm!" Bùi Dịch tức giận đến đỏ mắt.

Đều nói con gái là tình nhân kiếp trước của cha. Bùi Dịch có bao nhiêu yêu chiều Tô Thi Thi, liền có nhiều yêu chiều con gái. Hiện tại, con gái nhỏ yêu thương của anh tại cái trường học xa lạ chịu dày vò, anh làm sao có thể không nóng nảy.

Ở phương diện yêu chiều con gái này, Bùi tiên sinh là không hề lý trí. Nhưng anh càng sợ Tô Thi Thi thực tức giận.

"Anh thỏa hiệp." Bùi Dịch buồn bực nói, "Về sau vấn đề quản giáo con gái nghe lời em. Nhưng mà, chúng ta hiện tại hai người cũng phải đi đến ở chỗ gần trường học."

Tô Thi Thi mặt mày hớn hờ: "Đi thôi, hành lý đã đưa đi qua."

"Ô Thi Thi em!" Bùi Dịch thế mới biết bị Tô Thi Thi lừa giỡn rồi.

"Anh nghĩ muốn đổi ý?" Tô Thi Thi nheo mắt lại.

"Không dám!" Bùi Dịch cắn giận nói.

Anh sớm nên nghĩ đến, Tô Thi Thi làm sao có thể không đau lòng con. Anh vừa rồi nên là kiên trì một chút.

Bùi Tĩnh nhận được tin tức này thời điểm, chính đang họp xong một cái hội nghị quốc tế qua video clip.

Nghe được thư ký báo cáo, Bùi Tĩnh nghĩ nghĩ, hỏi: "Tiểu thiếu gia đâu?"

"Tiểu thiếu gia đang ở phòng thị trường nghe giảng bài." Thư ký nói.

Bùi Tĩnh nhíu mày: "Chị dâu tôi đã nói qua, không được lại để cho nó đi nghe giảng bài."

"Nhưng mà tiểu thiếu gia chính mình kiên trì..." Thư ký có khổ khó nói.

Trước cô ta nghe nói qua, vị Bùi phó tổng (Bùi Tĩnh) hiện tại này chín tuổi thời điểm cũng đã trưởng thành sớm một cách tinh quái vô cùng. Nào biết đâu rằng, con trai lớn của Bùi Dịch mới chín tuổi, liền càng thêm ghê gớm.

Lúc trước bọn họ quả thật ngăn cản tiểu thiếu gia không dám để cho thằng bé đi phòng thị trường nghe giảng bài, nhưng tiểu tử kia thật bình tĩnh nhìn bọn họ, câu nói đầu tiên đem nhóm người bọn họ

nghe đến á khẩu không trả lời được.

"Không cần dùng lối suy nghĩ của các người đánh giá trình độ của tôi. Cha tôi nói qua, cái công ty này, tôi chỗ nào cũng đều có thể đi được."

Bọn họ còn có cái gì dám không đồng ý?

Bùi Tĩnh đương nhiên cũng nghĩ tới Bùi Ngôn tiểu tử kia khả năng sẽ nói mấy lời này, nghe vậy cũng không có quá kiên trì, chỉ là nói: "Đi nói cho nó một tiếng, em gái của nó bị nhốt vào trường học nội trú rồi."

"A?" Thư ký sừng sốt, vâng ạ

Nghĩ thầm Bùi tổng sao lại có thể cam lòng đem thiên kim đưa vào trường học nội trú. Đây là lại xảy ra chuyện gì rồi?

Gặp Bùi Tĩnh muốn vào văn phòng, thư ký đuổi theo nói: "Bùi tổng, hôm nay sẽ có người đến phỏng vấn vị trí trợ lý của người, người muốn qua đó xem không?"

Bùi Tĩnh dậm chân, nghĩ nghĩ, gật gật đầu: "Sắp xếp thời gian."

Cậu nói xong, đẩy cửa ra đi vào văn phòng.

"Ai da, thật sự là tuổi trẻ đầy hứa hẹn mà." Thư ký nhìn bóng lưng Bùi Tĩnh, không khỏi cảm thán nói.

Cô đã ba mươi mấy tuổi, là phụ nữ đã có chồng, con gái cũng sắp lên tiểu học rồi. Là từ khi Bùi Dịch bắt đầu gây dựng sự nghiệp liền đi theo anh.

Nhìn đến Bùi Tĩnh vị thủ trưởng tuổi trẻ này, cô không khỏi nghĩ đến cô em gái ưu tú kia của chính mình.

"Cũng không biết vị tiểu Bùi tổng này thích cái dạng con gái gì nữa. Bình thường giống như cũng không phát hiện cậu ta cùng con gái có lui tới?" Thư ký một bên nói thầm, một bên xoay người hướng tới văn phòng chính mình đi đến.

Bùi Tĩnh bởi vì cần nghiên cứu một cái công trình mới của chính mình còn phải quản lý tốt công ty, cho nên muốn tìm một người chuyên nghiệp có kiến thức tốt về phương diện này làm trợ lý. Thông báo vừa tung ra, liền có rất nhiều người nộp hồ sơ xin ứng tuyển.

Hôm nay, đúng là một vòng phỏng vấn sau cùng.

Tại phòng chờ phỏng vấn trong đại sảnh, đám ứng viên được xét chọn sau cùng nghe nói phó tổng muốn đích thân đến phỏng vấn, một đám người vừa là khẩn trương lại là chờ mong.

"Nghe nói vị Bùi phó tổng này tuy còn trẻ tuổi nhưng đặc biệt có năng lực. Vốn Bùi tổng muốn đem công ty trực tiếp giao cho người này quản lý, nhưng chị dâu anh ta sợ anh ta quá vất vả, cho nên mới để cho anh ta tạm thời tiếp nhận chức vụ phó tổng. Các người nói chị dâu anh ta có phải sợ anh ta tranh giành gia sản hay không?" Một vị ứng viên hai mươi mấy tuổi nhận lời mời phỏng vấn nhỏ giọng nói.

Cô ta vừa dứt lời, ngồi ở cách đó không xa một vị mặc trang phục công sở đoan trang đến tham gia phỏng vấn lạnh lùng nói: "Phiền toái các người không cần tùy tiện suy đoán chuyện nhà người ta. Bắc Kinh này người nào cũng biết, Bùi phu nhân đối với Bùi phó tổng tốt vô cùng!"

"Hừ, tôi chẳng qua tùy tiện nói một chút, cô phản ứng lớn như vậy

làm gì chứ?" Vị ứng viên kia quay đầu quay đầu lại, nhìn đến người sửa lưng mình chính là một cô gái tuổi không lớn mình là bao.

Cô gái kia trên người mặc một bộ đồ công sở nhãn hiệu của chanel mẫu mới nhất mùa xuân này, trên mặt không trang điểm quá đậm, cũng không mất đi điểm lệ, lộ ra khí tức nồng đậm thanh xuân.

Cô gái ấy lúc này liền dùng cặp mắt xinh đẹp đào hoa của mình, ôn hoà đánh giá những ứng viên vây tại một chỗ Bát Quái kia. Rõ ràng tuổi tác nhìn qua rất nhỏ, trong mắt lại lộ ra một tia lão thành.

"Chúng ta mặc kệ cô ta đi." Người nọ nhìn thoáng qua, liền biết vị này không phải người dễ ức hiếp, lúc này liền quay đầu lại tiếp tục nói Bát Quái.

Cô gái kia cũng không thèm để ý, cầm lấy bản thảo lúc trước đặt ở một bên, tiếp tục xem. Miệng nói nhỏ, như là tại ngâm nga. Bộ dáng, nhìn lại có chút khấn trương.

Một màn này, bị người phụ trách bộ phận nhân sự đứng ở trong góc nhỏ xem ở trong mắt.

Người phụ trách bộ phận nhân sự này đã từng là quản lí bộ phận nhân sự xây dựng Tiệp Khắc năm xưa Diêu Thanh Uyển. Về sau xây dựng Tiệp Khắc phá sản, cô được Bùi Dịch một lần nữa thuê trở về, hiện giờ tại Hợp Hán Kiến Nghiệp công tác gần mười năm.

Diêu Thanh Uyển bốn mươi tuổi vẫn như cũ nghiêm túc như thế, ánh mắt lướt qua trên người đám ứng viên kia nhìn lướt qua một lần, sau cùng, tại trên người cô gái trẻ vừa rồi mở miệng bảo vệ Tô Thi Thi dừng vài giây, lại chậm rãi dời đi.

"Hôm nay phỏng vấn phó tổng sẽ ra mặt, tôi liền không đi." Diêu

Thanh Uyển bỗng nhiên đối với trợ lý chính mình nói.

"A?" Trợ lý ngây ngẩn cả người, không biết thủ trưởng làm sao có thể làm ra quyết định như vậy.

Tuy công ty một số phòng vấn cũng không cần Diêu Thanh Uyển tự mình ra mặt, nhưng mà hôm nay cái buổi phỏng vấn này tốt xấu cũng là muốn tìm trợ lý cho phó tổng đó, nghe nói yêu cầu chọn người cực kỳ nghiêm khắc. Dựa theo quy củ thường ngày, Diêu quản lí sẽ phải tự mình tọa trấn mới đúng.

"Còn không đi?" Diêu Thanh Uyển thấy trợ lý ngẩn người không nhúc nhích, quay đầu nhìn người kia một cái.

"Lập tức liền đến." Trợ lý vội vàng đi theo.

Rời đi trước, anh ta đặc biệt hướng về vừa rời Diêu Thanh Uyển nhìn thoáng qua, con người hiện lên quét xuống nghi hoặc.

Anh ta không biết hôm nay Diêu Thanh Uyển làm sao có thể tâm huyết dâng trào đến đại sảnh phỏng vấn này nhìn một cái. Nhưng lại không cẩn thận nghe được những cái nội dung này.

Nhưng Diêu Thanh Uyển hiển nhiên đối với mấy ứng viên nhận lời phỏng vấn kia càng thêm cảm thấy hứng thú.

"Là người đầu tiên đứng ra nói chuyện kia, hay vẫn lại là người về sau đứng ra phản bác vị kia?" Trợ lý không biết thủ trưởng tới cùng suy nghĩ cái gì.

Dù rằng Diêu Thanh Uyển không tham dự, phỏng vấn vẫn lại là đến thời gian quy định đúng giờ bắt đầu.

Bùi Tĩnh là người rất đúng giờ, thời gian vừa đến liền đến phòng phỏng vấn. Ứng viên nhận lời mời phỏng vấn một đám tiến vào, nhưng tư lịch cùng năng lực cũng không quá vừa ý.

Bùi Tĩnh toàn bộ hành trình đen mặt, tuy không có biểu hiện ra bất mãn, nhưng mọi người quen thuộc đều có thể biết, cậu không có chọn trúng bất kỳ người nào.

Tuy có mấy người không tệ, cậu cũng chỉ là nhàn nhạt gật gật đầu, cũng không có nhiều xem một người.

Vì thế, khi một cô gái cực kỳ trẻ tuổi tiến vào đến phòng phỏng vấn thời điểm, Bùi Tĩnh đột nhiên biểu hiện ra dao động cảm xúc, để cho mọi người tò mò vô cùng.

Tui bị ăn hành và tui chưa có chỗ phát tiết

Chương 735: Chú của tôi là Tần Phong

"Tần Tiểu Thư?" Trợ lý chủ trì phòng vấn bộ phận nhân sự không xác định lại hỏi một tiếng, nhìn cô gái trẻ tuổi trước mặt, trong mắt đều là nghi hoặc.

Vị ứng viên nhận lời tham gia phòng vấn này trong lý lịch viết: Tần Tiểu thư.

"Đây là tên cô ấy? Người nào sẽ tự mình nói mình là Tiểu Thư! Khó trách phó tổng nhìn đến cô ấy phản ứng mới có thể lớn như vậy."

Tiểu thư*: ở bên Trung, từ tiểu thư còn được dùng để gọi gái bán hoa

Bên này, trợ lý còn đang mơ màng không ngừng. Bên kia, cô gái trẻ tuổi kia đã lớn tiếng tự giới thiệu mình: "Xin chào các vị, tôi tên là Tần Như Ngọc."

"Tần Như Ngọc?" Trợ lý càng thêm hoang mang.

Người này rõ ràng là có tên có họ, tại sao trong lý lịch sơ lược lại điền Tần tiểu thư? Bất quá phần lý lịch sơ lược này thật không tệ.

"Bùi tổng, vị Tần tiểu thư này là tốt nghiệp từ viện khoa học, không ngờ là sư muội người a." Trợ lý ghé sát vào Bùi Tĩnh, nhỏ giọng nói.

Nơi xa, Tần Như Ngọc một đôi mắt trông chờ nhìn Bùi Tĩnh, tràn ngập chờ mong, lại mang theo khẩn trương.

Cô là cố ý viết Tờ tiểu thư. Chẳng thế thì cô viết lên ba chữ Tờ Như Ngọc, chỉ cần bị Bùi Tĩnh nhìn đến, liền trực tiếp bị loại rồi.

Năm năm qua, cô không dám trực tiếp chạy tới trước mặt Bùi Tĩnh khiến cậu chướng mắt. Nhưng riêng về chuyện ở sau lưng cậu cũng không thiếu làm.

"Bùi Tĩnh, em hiện giờ đã đủ vừa lòng ưu tú." Tờ Như Ngọc nhìn chằm chằm Bùi Tĩnh yên lặng nói, trong mắt lóe sáng.

Bùi Tĩnh từ khi đầu tiên lướt mắt qua nhìn cô về sau, liền không có lại nhìn qua cô.

Cậu như là không có nghe đến lời trợ lý bộ phận nhân sự nói, trực tiếp từ trên chỗ ngồi đứng lên, một câu cũng chưa nói, nhấc chân liền đi.

Khuôn mặt căng thẳng kia, tiết lộ cậu lúc này tâm tình cực kỳ khó chịu.

Tờ Như Ngọc trên mặt tươi cười nhất thời cương cứng rồi. Trơ mắt nhìn cậu đi lướt ngang qua mình, vậy mà đến ánh mắt cũng chưa cho chính mình.

Trong mắt ảm đạm chớp lóe rồi biến mất, cô tìm lòng không được cúi đầu, có chút không chịu nổi.

Cái dạng này, cùng cô gái vừa rồi ở trong đại sảnh hùng hồn phản biện người ta khi đó về mặt hoàn toàn khác biệt.

"Đây là?" Một phòng người phỏng vấn đều đã ngây ngẩn cả người, trực giác được là vị Tờ tiểu thư này đặc tội phó tổng.

"Cô là vừa rồi vị kia..." Lúc này, trợ lý bộ phận nhân sự nhận ra Tần Như Ngọc chính là người vừa rồi ở trong đại sảnh quát lớn những ứng viên nhận lời đến phỏng vấn lại nói xấu sau lưng ông chủ của mình.

"Thật sự là đáng tiếc rồi." Trợ lý nhân sự âm thầm lắc đầu. Anh ta đối với Tần Như Ngọc vẫn lại là rất có hảo cảm, chỉ là Bùi Tĩnh không thích cô, vậy cô cho dù tốt cũng vô dụng.

"Tần tiểu thư, lý lịch sơ lược của cô chúng tôi đã hiểu rõ, cảm tạ cô đối với Hợp Hán quan tâm. Mời cô trở về đợi thông báo đi." Trợ lý bộ phận nhân sự nhìn sắc mặt mấy vị chủ quản khác một phen, đối với Tần Như Ngọc nói.

Tần Như Ngọc sắc mặt cứng đờ.

Cô biết, cô đây là bị cự tuyệt rồi.

Cô quay đầu nhìn thoáng qua. Bùi Tĩnh đã rời đi, phỏng chừng lúc này đã sớm ra đến thang máy trở lại văn phòng của mình rồi.

Khoảng cách giữa bọn họ cũng chỉ cách hai mươi mấy tầng lầu, nhưng lại giống như cách một cái Ngân Hà.

Năm năm, cô vì xứng với cậu, liều mạng cố gắng. Chẳng qua là muốn mình đường đường chính chính đứng ở bên cạnh cậu. Cho dù cậu vẫn như cũ không thích chính mình, nhưng ít nhất cũng có thể cho cô một cái cơ hội ở chung.

"Tôi..." Tần Như Ngọc đã biết nhóm người này khẳng định không ai dám tuyển dụng chính mình.

Bùi Tĩnh vừa rời trực tiếp hất mặt rời đi, chính là cho thấy người này cậu không tuyển dụng.

"Chú của tôi là Tần Phong." Tần Như Ngọc cắn răng một cái, bất chấp tất cả nói.

Lúc này, muốn rứt rề cái gì! Trước ở tại được chỗ này rời tính tiếp, người khác theo đuổi tình yêu như thế nào cô cũng theo đuổi giống như vậy.

Cô tin tưởng bằng cấp cùng với kinh nghiệm chính mình đều là những điều kiện thích hợp nhất. Cô cũng có thể đảm nhiệm phần công việc này. Cho nên, vì cái gì cô không thể dùng hết thủ đoạn giành lấy phần công việc này?

"Người nói cái gì?" Một phòng mọi người lờ mờ rời.

Tần Như Ngọc hít sâu một hơi, nói: "Tôi là cháu gái ruột của Tần Phong, mà còn, là chú ấy cực kỳ yêu thương cháu gái ruột là tôi. Tôi nói ra chú của mình, chỉ là muốn để cho mọi người cho tôi một cái cơ hội công bằng."

Dù sao tuổi tác cũng còn nhỏ, bị ủy khuất vẫn lại là sẽ nhịn không được biểu hiện ra ngoài. Tần Như Ngọc đôi mắt hồng hồng, ngạnh cổ nói: "Nếu các người ghét bỏ tôi năng lực không đủ, có người mạnh hơn tôi, các người có thể tuyển dụng người đó. Nhưng nếu không phải, tôi nghĩ tôi có tư cách yêu cầu đạt được đối đãi công bằng."

Một phòng người siêu cấp không nói gì.

Tuy bà cô nhỏ này nói đúng là thật sự, trong những người đến phỏng vấn cô chính là người thích hợp nhất nhận cái chức vị này. Nhưng

mà - -

Liền tính cô không thích hợp, cô đều đã nói ra đến Tần tổng, bọn họ dám không tuyển dụng cô sao?

"Người được tuyển dụng, phải tuyển dụng người chứ, buổi sáng ngày mai mời đến bộ phận nhân sự báo tin." Một vị chủ quản lúc này nói.

Đều là chủ đắc tội không nổi. So với chuyện Bùi Tĩnh xử lý việc luôn xử sự công chính. Bọn họ tuyển người thật phải là người có bản lĩnh, người kia cũng tìm không ra lỗi sai của bọn họ, bất quá cuối cùng cho thêm một đồng việc để làm, cho mấy nhân viên quèn như bọn họ thể nghiệm một phen sống không bằng chết.

Nhưng không đến mức bởi vì loại chuyện này làm cho bọn họ tại công ty không nổi nữa.

Nhưng nếu thực sự là cháu gái Tần Phong, sau đó một cuộc điện thoại gọi tới vợ Tần Phong nơi đó. Sau đó, Tần phu nhân lại cùng Bùi phu nhân nói chuyện, sau cùng - - hai vị phu nhân bao che con cái kia một khi liên hợp, bọn họ những người này tuy vẫn như cũ không đến mức ở trong công ty qua không xong, nhưng mà - - bọn họ chịu khổ khắng định muốn so với đắc tội Bùi Tĩnh càng nhiều hơn.

Hợp Hán Kiến Nghiệp đều đã có một cái quy tắc bất thành văn: Phụ nữ Bùi gia cùng Tần gia, không thể trêu chọc!

Tần Như Ngọc nếu như quả thật là người Tần gia, vậy đương nhiên không thể trêu chọc.

Bọn họ đương nhiên sẽ đi đem Tần Như Ngọc nội tình điều tra rõ ràng.

"Tôi hôm nay là có thể đi làm." Tần Như Ngọc híp mắt, hấp tấp nói.

Nói xong, cảm giác chính mình giống như biểu hiện quá sốt ruột, cô lúng túng ho khan một tiếng, giải thích nói: "Ý của tôi là thời gian chính là sinh mạng, không cần lãng phí thời gian một ngày, hôm nay là có thể đi làm."

"Tần tiểu thư thật sự là người chăm chỉ. Vậy tôi đây mang người đi bộ phận nhân sự báo danh." Trợ lý bộ phận nhân sự lập tức đứng lên nói.

"Được, cảm ơn anh." Tần Như Ngọc híp mắt cười đến cực kỳ vui vẻ. Như vậy, rõ ràng là một cô nương không tính toán so đo.

Mọi người tạm thời thật đúng là không có cách nào tin cô gái vừa rồi nói Tần Phong là chú mình cùng là một người.

Đợi Tần Như Ngọc đi theo trợ lý bộ phận nhân sự đi ra khỏi phòng phỏng vấn, đám chủ quản kia mới lau mồ hôi một phen.

"Vậy đám người phía sau còn chưa phỏng vấn kia làm sao bây giờ?" Mọi người đưa mắt nhìn nhau.

"Tôi xem qua lý lịch sơ lược những người khác, cũng chưa quá nhiều đặc sắc. Bất quá những ngành khác vừa lúc để trống, vẫn lại là kêu tiến vào xem thử đi." Máy người thương lượng xong, phỏng vấn tiếp tục.

Tần Như Ngọc lúc đi bộ phận nhân sự báo danh thời điểm, lòng còn đang tại bùm bùm nháy dựng.

"Mình thật sự có thể cùng anh ấy làm việc với nhau rồi!" Tần Như

Ngọc càng nghĩ càng hưng phấn.

Ý nghĩ này, cô đã suy nghĩ năm năm rồi. Từ năm năm trước ở bệnh viện, Bùi Tĩnh nói với cô về sau không cần lại đi theo cậu về sau, liền thật sự không cho cô đi theo.

Tần Như Ngọc không dám trêu chọc cậu, đành phải lén lút hỏi thăm tin tức của cậu.

Năm năm qua, cô biết từng cái phát minh cậu làm ra. Biết cậu rời khỏi viện nghiên cứu đến Hợp Hán Kiến Nghiệp. Biết cậu mỗi ngày đều làm việc đến khuya. Biết cậu mới hơn hai mươi, cũng đã có tật xấu mất ngủ.

"Anh Bùi Tĩnh, em đã có đủ thực lực ở bên cạnh giúp đỡ anh." Tần Như Ngọc cắn môi, trong mắt hiện lên quét xuống kiên định.

Năm năm qua, cô liều mạng học tập, thi được vào sở nghiên cứu khó nhất cả nước. Cô không chỉ là muốn trở thành sư muội của cậu, càng muốn thực sự khiến cho chính mình cường đại thêm.

Trong văn phòng phó tổng, Bùi Tĩnh rất nhanh liền nhận được tin tức Tần Như Ngọc trúng tuyển.

"Xem ra, Diêu quản lí trước liền biết." Bùi Tĩnh xụ mặt, mặt không chút thay đổi nhìn máy tính trước mắt.

Thư ký đứng ở bên cạnh, đoán không ta tâm tư của cậu, tìm cái chuyện tăng bốc Tần Như Ngọc nói: "Tần tiểu thư trong lúc phỏng vấn thể hiện năng lực rất xuất sắc."

"Năng lực?" Bùi Tĩnh có trong nháy mắt hoảng hốt.

Cái tiểu nha đầu chỉ biết chạy theo sau lưng cậu quấy rối, suốt những năm qua hình như không có cái khả năng này.

"Chờ cô ấy quen việc, anh đem chuyện tổ nghiên cứu bàn giao lại cho cô ấy liền không cần quản rồi." Bùi Tĩnh bỗng nhiên nói.

Thư ký sừng sốt. Thủ trưởng đây là đồng ý rồi hả?

Chỉ là - -

"Mặc kệ?" Làm thư ký quan trọng nhất chính là phải biết phỏng đoán tâm tư thủ trưởng. Bùi Tĩnh trong câu nói này trọng điểm hiển nhiên là một câu sau.

Bùi Tĩnh lãnh nghiêm mặt không nói gì, là lặng im rồi.

Thư ký không hiểu sao có chút kích động. Chuyện tổ nghiên cứu phiền phức lại khó trị, bàn giao xong liền không quản, vậy rõ ràng cho thấy đang cố tình ức hiếp tiểu cô nương nhà người ta.

Nói như vậy, Bùi phó tổng cũng không phải cực kỳ thích vị Tần tiểu thư này.

Như vậy, liền dễ làm hơn rồi.

Bùi Tĩnh đuổi thư ký đến báo cáo tin tức từ bộ phận nhân sự cũng như phân phó việc xong, liền đem phiền toái đang nhem nhóm trong người dấu đi.

Cậu chính là muốn để cho nha đầu kia biết khó mà lui. Cô cho rằng đọc vài năm, tại sở nghiên cứu làm việc ba năm, liền thật sự cho rằng chính mình cực kỳ đi được?

Chương 736: Làm khó dễ

"Tần tiểu thư, nơi này chính là phòng thư ký. Tôi tên là Ngải Lâm, là thư ký hành chính của Bùi phó tổng. Bên kia vài vị cũng đều là thư ký của Bùi phó tổng." Một người phụ nữ ba mươi mấy tuổi dẫn Tần Như Ngọc đi vào văn phòng tầng 27.

Nơi này cùng tầng 28 của tổng giám đốc làm một dạng, ra khỏi thang máy chính là văn phòng.

Bên ngoài là phòng thư ký, tổng cộng có bốn vị thư ký. Thêm Tần Như Ngọc vừa đến làm trợ lý nữa, hiện giờ tổng cộng có năm người. Bên trong, đó là văn phòng của Bùi Tĩnh.

Tần Như Ngọc kìm lòng không được nhìn vào bên trong đi, tim phù phù phù cuồn cuộn khiêu.

Cậu liền ở bên trong.

Cô rất cục đi tới trước mặt cậu rồi.

"Tần tiểu thư?" Ngải Lâm lại gọi một tiếng, nhìn đến Tần Như Ngọc kia bộ dạng hoa si, trong mắt không kiên nhẫn chớp lóe rồi biến mất.

"A? A... A..., tôi biết rõ. Xin chào mọi người, tôi là Tần Như Ngọc." Tần Như Ngọc vội vàng cùng mấy vị thư ký khác lên tiếng chào hỏi.

"Tôi hiện tại mang cô tới văn phòng địa ngục." Ngải Lâm không nói lời thừa, mang theo Tần Như Ngọc đến văn phòng của cô.

Lúc đưa thông báo tuyển dụng trợ lý phòng nghiên cứu khoa học trước liền được tu sửa lại, trong cùng của phòng thư ký. Bởi vì tính đặc biệt của tư liệu nghiên cứu khoa học, văn phòng nghiên cứu khoa học của trợ lý đặc biệt thiết kế hệ thống mật mã khóa vòng mạc.

Ngải Lâm mang theo Tần Như Ngọc thiết lập số liệu, mở cửa, chỉ vào bên trong nói: "Trừ cô cùng Bùi phó tổng ra, về sau gian phòng làm việc này những người khác đều không thể vào đây, hiểu chưa?"

Tần Như Ngọc vội vàng gật đầu. Những thứ vấn đề bình thường này cô là rất rõ ràng.

"Mặt khác, văn phòng phó tổng không thể tùy tiện vào, trừ phi cậu ấy gọi cô." Ngải Lâm máy móc nói.

Tần Như Ngọc mặc dù có chút thất vọng, nhưng vẫn lại là gật gật đầu.

Trước khi đến nơi này, cô liền có chuẩn bị tâm lý chuyện này rồi.

"Cái khác, chính là vấn đề giao tiếp. Hợp Hán Kiến Nghiệp có vẻ nhân tính hóa, không quy tắc nhiều như vậy, chỉ cần làm tốt bốn phận hoàn thành công việc của cô là tốt rồi. Dưới lầu có nhà ăn, cũng có phòng tập thể thao, cụ thể, tôi sẽ cho người thông thuộc nơi này dẫn cô đi làm quen."

"Cảm ơn." Tần Như Ngọc một bên nghe, một bên gật đầu, yên lặng đem toàn bộ những thứ này đều đã ghi nhớ trong lòng.

"Công việc của tổ nghiên cứu khoa học trước đều là tôi đang phụ trách, cho nên người bàn giao công việc với cô chính là tôi. Trong lúc bàn giao, nếu cô có vấn đề gì lập tức hỏi tôi. Đợi bàn giao công việc kết thúc, tôi hẳn không lại xử lý bất luận cái vấn đề gì của cô." Ngải

Lâm nói.

Tần Như Ngọc sững sờ. Cô như thế nào cảm thấy được vị thư ký này giống như không quá thích cô?

Là cô ảo giác sao?

Nhưng cô từ khi mười tuổi về nước về sau liền vẫn cùng Tô Thi Thi cùng Ôn Ngọc ở cùng một chỗ. Hai người một người giống hồ ly, một người lại là chuyên gia Bát Quái, đối với đại bộ phận mấy người trong văn phòng kia phi thường hiểu biết.

Trực giác của cô nói cho chính mình, cuộc sống trợ lý sau này của cô phỏng chừng hẳn không dễ dàng.

"Tôi biết rõ." Tần Như Ngọc tăng quyết tâm, nhu thuận đáp.

Ngài Lâm thấy cô như vậy, cũng không có biện pháp bới móc, gật đầu nói: "Đợi lát nữa tôi sẽ đem tài liệu tổ nghiên cứu khoa học cho cô."

Cô ta nói xong liền đi rồi.

Tần Như Ngọc cũng không phải không nghĩ tới, Bùi Tĩnh cái người cường nghiên cứu kia sẽ phải có rất nhiều tư liệu nghiên cứu. Nhưng mà cô không nghĩ tới, tưởng tượng của cô vẫn lại là hạn hẹp như vậy.

Khi Ngài Lâm mang theo mười người không ngừng hướng văn phòng cô di chuyển tư liệu thời điểm, cô cảm thấy được cả người cũng không tốt nổi rồi.

"Nhiều tư liệu như vậy, đều là trợ lý cần xem?" Tần Như Ngọc chỉ

vào tư liệu đặt đầy một giá sách ở vách tường, đôi mắt trợn trắng ròi.

Nơi này ít nhất có trên vạn phần tư liệu đi? Mỗi phần tư liệu ít thì cũng hơn mười trang, nhiều trên trăm trang. Cô cho dù là một ngày xem được phần, cũng phải xem mười năm.

Hướng chi những cái tư liệu khó hiểu này, một ngày xem một phần đã rất lợi hại ròi.

"Đây là Bùi phó tổng dặn dò. Có năng lực thì sẽ làm được nhiều chuyện, nếu Tần tiểu thư có thể từ rất nhiều người cạnh tranh trở ra hết tài năng, vậy nhất định có chỗ hơn người. Chúng tôi mỗi mắt mong chờ."

Ngài Lâm nhàn nhạt nói, trong lời nói lại tràn đầy ý tứ nói móc.

Chuyện Tần Như Ngọc lúc phỏng vấn thời điểm nói ra quan hệ với Tần Phong để thông qua phỏng vấn, đã sớm bị truyền ra. Tuy công ty không cho phép nhân viên buông chuyện nói xấu người khác, nhưng tất cả mọi người lòng dạ biết rõ.

Tần Như Ngọc cắn cắn môi, trong lòng đã hiểu rõ vài phần.

"Tôi sẽ mau chóng xem xong." Tần Như Ngọc không có bất luận cái biện giải gì.

Cô quả thật dùng thủ đoạn để đi cửa sau, nhưng cô tin tưởng chính mình có năng lực đảm nhiệm phần công việc này!

"Tần tiểu thư cố lên." Ngài Lâm cho người ta di chuyển xong tư liệu, liền mang theo người đi tới.

Chờ cô ta đi ròi, Tần Như Ngọc khẩn trương đi đóng cửa, nhìn chăm

chằm một đồng lớn tư liệu kia nuốt một ngụm nước bọt.

"Đây là đang cố ý chỉnh em đi? Bùi Tĩnh, anh sao lại trở nên ngây thơ như thế rồi!" Tần Như Ngọc nắm chặt quả đấm, nghiêng răng nghiêng lợi, "Muốn để cho em lùì bước? Không có cửa đâu!"

Cô cởi áo khoác, tùy tiện tìm cái đệm hương đến trước giá sách ném qua, cầm lấy một phần tư liệu liền vùi đầu tập trung xem.

Bên ngoài phòng thư ký, Ngải Lâm cùng mấy vị thư ký khác thỉnh thoảng lại hướng văn phòng Tần Như Ngọc xem vài lần, nhưng bên trong vẫn đều đã không có động tĩnh gì.

"Các người nói xem cô ta có phải hay không một người ở bên trong khóc thầm? Tôi nghe nói mới hai mươi tuổi, vẫn lại là tiểu cô nương." Một vị thư ký nói.

"Nghe nói là học bá (học cái gì cũng giỏi), tuổi còn nhỏ như vậy liền có thể tốt nghiệp ở sở nghiên cứu, thật lợi hại." Một vị khác trong giọng nói hơn một tia hâm mộ.

"Cái này có gì kỳ quái? Cô đừng quên cô ta là con cháu Tần gia. Ở Bắc Kinh, Tần gia muốn để cho cô ta học cái trường học gì cô ta còn không thể học sao?" Vị thư ký trước đó khinh thường nói.

"Cũng phải." Những người khác một vẻ hiểu rõ.

"Đều nên quản tốt bản thân." Ngải Lâm nhàn nhạt liếc bọn họ một cái.

Cô ta tuy cũng không thích Tần Như Ngọc, nhưng chức trách công việc bản thân phải làm tốt.

Công ty không cho phép đồng nghiệp chửi bới nói xấu lẫn nhau, lại thêm Tần Như Ngọc dù sao cũng là người của Tần gia, nếu là mọi chuyện truyền ra ngoài, người xui xẻo đầu tiên chính là Ngải Lâm.

Tần Như Ngọc cũng không biết bản thân dưới tình thế cấp bách nói ra chú mình, trực tiếp làm cho chính mình một cái ấn tượng xấu về một cô bé Nhị Thế Tổ dựa vào gia thế.

Cô từ khi bắt đầu tiến vào văn phòng liền không ra ngoài quá. Đến cơm trưa đều là Tô Thi Thi phái người đưa đến.

Trong văn phòng phó tổng, Bùi Tĩnh nghe đến mấy chuyện này, mà hơi không thể nhận ra nhíu một phen.

"Bùi phó tổng, kia dù sao cũng là Bùi phu nhân cho người ta đưa đến, chúng tôi cũng không dám nói..." Ngải Lâm quan sát đến vẻ mặt của Bùi Tĩnh, thật cẩn thận nói.

Bùi Tĩnh mà lại là rất nhanh nhíu một phen, ngẩng đầu, nhàn nhạt nhìn cô ta một cái, rồi sau đó cúi đầu, tiếp tục bận rộn.

Ngải Lâm trong lòng cả kinh.

"Chẳng lẽ mình hiểu sai rồi?"

Cô ta cho rằng Bùi Tĩnh không thích có người phá hoại quy tắc văn phòng, nhưng vừa rồi Bùi Tĩnh nhìn cô ta như vậy cái nhìn kia là có ý gì?

"Còn có việc?" Bùi Tĩnh cũng không ngẩng đầu lên hỏi han.

"Không có việc gì, tôi đi ra ngoài trước." Ngải Lâm vội vàng nói, trong lòng có chút lo sợ bất an.

Tâm tư vị phó tổng trẻ tuổi này, thật đúng là khó đoán.

Bùi Tĩnh vừa rồi chỉ là có cái dự cảm bất thường.

Mà cái dự cảm này, tại vài phút sau đã được chứng thật. Trong nhóm chat gia tộc nhà bọn họ, Tô Thi Thi đã gửi tin thông

"Buổi tối gia đình liên hoan, ai không đến tự gánh lấy hậu quả." Tô Thi Thi gửi liền mười lần, sau cùng còn tag Bùi Tĩnh vào.

Hiển nhiên, tự gánh lấy hậu quả kia khẳng định là nói với Bùi Tĩnh.

Người này đã vắng liên hoan họp mặt gia đình hai tháng rồi.

Rất nhanh, group chat gia tộc Ôn Ngọc mà bắt đầu đáp lại.

"Như Ngọc nhà chúng ta đang ở công ty đi làm, Thi Thi cô phải giúp tôi chăm sóc tốt...."

"Yên tâm đi, tôi sẽ mỗi ngày kêu con bé đến đây ăn cơm."

Bùi Tĩnh mặt không chút thay đổi rời khỏi group chat, mà nhúu chạt lại như dây thừng một dạng.

Cậu nghĩ nghĩ, cầm lấy tây trang áo khoác ra khỏi văn phòng, trực tiếp đi lầu 28.

Cậu nhìn thấy Bùi Dịch thời điểm, Bùi tổng giám đốc đang ở cúi đầu lướt xem điện thoại. Vừa thấy liền biết là đang cùng Tô Thi Thi bọn họ nói chuyện phiếm.

Bùi Dịch nhìn đến cậu, cũng không quá ngạc nhiên, chỉ nhàn nhạt

liếc mắt nhìn cậu, cứ tiếp tục cúi đầu nói chuyện phiếm ròi.

Bùi Tĩnh chậm rãi nhấp nhếch môi, ôn hoà nói: "Buổi tối em không quay về đâu."

"Một năm sau, em chính thức tiếp quản công ty." Bùi Dịch cũng không ngần ngại lên nói.

Bùi Tĩnh cắn răng: "Thành giao!"

Một ngày nào đó, cậu muốn đi trước mặt chị dâu cáo trạng! Cái ông anh chết tiệt bóc lột sức lao động của em trai!

Chương 737: Dưa hái xanh không ngọt

Khu biệt thự ngoại thành, trải qua vài năm phát triển đã trở thành khu ở cho người giàu có lớn nhất ở Bắc Kinh. Trong đó, khu trong cùng có một chỗ có hồ nước hình nguyệt nha, bên bờ hồ đứng sừng sững hai tòa trang viên.

Trong đó một chỗ trang viên là do Tứ Hợp Viện tổ hợp mà thành sân, trong viện phong cách cổ xưa tự nhiên, nhẹ nhàng tĩnh nhã. Nơi này đó là năm đó Tô Thi Thi tự mình thiết kế, Bùi Dịch tự mình kiến tạo trang viên "Thi Dịch".

"Thím Thi Thi, con đến rồi đây." Tần Như Ngọc vừa vào trong viện, liền chạy xuống xe phi thẳng vào.

"Như Ngọc đến rồi sao? Nhanh lên đi rửa tay đi, lập tức liền muốn ăn cơm rồi." Tô Thi Thi chính đang ở trong sân giúp Đại Cầu Tử tắm rửa, nhìn thấy Tần Như Ngọc, ngẩng đầu cười cùng cô lên tiếng chào hỏi.

"Thím Thi Thi, hôm nay ăn cái gì vậy?" Tần Như Ngọc cười đi về phía trước vài bước, nói chuyện khi đó ánh mắt thỉnh thoảng lại hướng trong phòng nhìn nhìn.

Tô Thi Thi vừa thấy liền biết cô suy nghĩ cái gì, cười nói: "Con muốn ăn khả năng còn chưa tới a."

"A?" Tần Như Ngọc sừng sốt, phản ứng kịp ý tứ của cô, mặt liền đỏ, gắt giọng, "Thím Thi Thi người trêu con."

Tô Thi Thi cười nói: "Con đều đã theo đuổi mười năm, còn cần chúng ta trêu sao?"

Tần Như Ngọc mặt càng ngày càng hồng: "Con không thèm nghe người nói nữa."

Nói xong, bỏ chạy đi vào.

Khi bọn họ nói chuyện thời điểm, Bùi tiên sinh chính đang tiến vào sân. Nghe được lời vợ mình nói, anh bỗng nhiên có cảm giác kích động nghĩ muốn quay đầu bước đi.

"Xú tiểu tử liền biết gây phiền toái cho mình." Bùi tiên sinh cắn răng.

Anh nên là sớm một chút trở về. Nếu là hiện tại mới nói cho Tô Thi Thi biết Bùi Tĩnh không trở lại, buổi tối xác định chắc chắn phải quỳ ván giặt rồi.

Nghĩ đến cảnh tượng một năm sau là có thể đem công ty ném cho Bùi Tĩnh... Bùi Dịch cắn răng một cái, bất chấp tất cả rồi!

Quỳ ván giặt cả đêm, có thể đổi lấy về sau ngày ngày ôm vợ yêu, tương đương đáng giá.

"Bùi Dịch, anh đứng ở nơi đó làm cái gì?" Tô Thi Thi giúp Đại Cầu Tử tắm rửa xong đứng lên, nhìn đến Bùi tiên sinh đứng ở trong góc nhỏ gần người, mày từ từ nhíu lại.

"Cái kia..." Bùi Dịch vội vàng đi tới, miệng vừa mới mở, bỗng nhiên có chút khiếp đảm.

Tô Thi Thi mày vặn chặt lại: "Anh muốn nói nếu là tin tức xấu, tốt nhất

là không nên nói cho em biết."

"Ô Thi Thi." Bùi Dịch sắc mặt cứng đờ, đi tới rút đi vòi nước trong tay cô, đem Đại Cầu Tử đá đi, nghiêm trang nhìn Tô Thi Thi, "Chuyện của bọn nhỏ chúng ta không cần tham dự."

Tô Thi Thi đôi mắt trợn trắng: "Anh cũng nói không cần tham dự vào, vậy Bùi Tĩnh hôm nay như thế nào không trở về?"

Vợ chồng nhiều năm, một ánh mắt của Bùi tiên sinh cô liền biết anh suy nghĩ cái gì. Bùi tiên sinh vừa rời trên mặt còn kếm viết "Anh giúp Bùi Tĩnh bỏ chạy không biết phải như thế nào đối mặt với vợ" rồi.

"Nó có việc, công và tư không thể nhập làm một." Bùi tiên sinh mặt không đỏ tim không đập mạnh nói.

Tô Thi Thi nheo mắt lại: "Bùi Dịch, không nghĩ tới anh bây giờ còn học được nói dối ha?"

Bùi Dịch mặt liền trầm, nghiêm túc vô cùng nhìn Tô Thi Thi: "Em không tin đi công ty hỏi thử xem, nó có phải có việc hay không."

Nói dối loại chuyện này, anh đúng là hản không thừa nhận!

Tô Thi Thi hừ một tiếng: "Liền tính trước nó không có việc gì, hiện tại cũng có chuyện làm đi? Bùi Dịch, em đều đã xin anh nhiều lần chuyện này anh không cần quan tâm, trước anh đã đồng với em rồi mà, làm sao có thể như vậy!"

Bùi Dịch nhìn đến vợ yêu nhà mình thực có chút tức giận, lúc này liền xìu giọng cầu xin: "Một lần sau cùng."

Tô Thi Thi mím môi không nói lời nào.

Bùi Dịch giơ hai tay lên thề đảm bảo: "Thật sự một lần sau cùng. Về sau anh thề anh không nhúng tay rồi."

Dù sao anh cùng Bùi Tĩnh đã làm xong tốt giao dịch, tiếp qua một năm là có thể mang theo vợ yêu đi du lịch khắp thế giới.

Tô Thi Thi biết chuyện của Bùi Tĩnh kia không thể cưỡng cầu, cũng không thật sự tức giận, chỉ là có chút khổ sở nói: "Như Ngọc đúng là đứa bé ngoan, thật không biết tiểu tử kia suy nghĩ cái gì."

"Dưa hái xanh không ngọt (Chỉ việc chưa đạt đủ điều kiện thuận lợi mà đi làm, hoặc là cố cưỡng ép mà làm, sẽ không đạt được kết quả như mong muốn)." Bùi Dịch mặt không chút thay đổi nói.

Tô Thi Thi liếc anh một cái: "Như Ngọc lại chưa nói muốn cùng nó như thế nào. Là tiểu tử kia chính mình suy nghĩ nhiều đi?"

Bùi Dịch ngậm miệng không nói lời nào, nghĩ thầm, rằng tâm tư tiểu nha đầu Tần gia kia đều đã rõ ràng như thế, vẫn còn không muốn như thế nào?

Những thứ này phụ nữ thực sẽ lừa mình dối người.

Mà bọn họ bây giờ quả thật suy nghĩ nhiều. Tần Như Ngọc trải qua vài năm nay, quả thật không nghĩ muốn thật sự cùng Bùi Tĩnh ra sao. Cô chỉ là đơn thuần muốn đi giúp cậu, muốn đứng ở bên cạnh cậu, cho dù chỉ có thể giống em gái như vậy, cô cũng có thể chấp nhận.

Chỉ cần, cậu không cần vẫn như vậy trốn tránh cô.

Tần Như Ngọc lại vẫn có một cái tâm tư cũng không nói ra. Nếu có

khả năng, cô cũng hi vọng Bùi Tĩnh có thể đối với chính mình lâu ngày sinh tình.

Nơi xa, Tần Như Ngọc trong mắt hiện lên quét xuống âm đạm, lặng lẽ đi vào nhà.

Cô vốn là muốn kêu Tô Thi Thi đi vào ăn cơm, không nghĩ tới sẽ nghe đến mấy cái này.

"Anh là có bao nhiêu chán ghét em, em đều đã năm năm không có tới gây phiền anh, thực mang thù." Tần Như Ngọc cảm thấy được chính mình cũng quá ủy khuất.

Nhưng cô biết, Bùi Tĩnh không nghĩa vụ nhất định phải hảo hảo đối đãi cô.

Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch còn không biết Tần Như Ngọc nghe được bọn họ nói chuyện.

Sau đó, cũng có chút lúng túng rồi.

Tô Thi Thi giải quyết chuyện con gái đến học trường nội trú, đặc biệt thu xếp lần liên hoan này, đâu nào nghĩ đến nhân vật chính của bữa tiệc lại không xuất hiện.

"Như Ngọc a, cái kia... Bùi Tĩnh nó..." Tô Thi Thi có chút khó mở miệng.

Tần Như Ngọc một vẻ hiểu rõ mọi chuyện, cũng không có giả vờ như chính mình không biết, sáng khoái nói: "Con đều đã nghe được. Không phải là lại không trở lại thôi sao, dù sao anh ấy trốn con cũng không phải một ngày hai ngày, con đều đã quen rồi."

Tần Như Ngọc nói xong ôm lấy cánh tay Tô Thi Thi, làm nũng nói: "Thím Thi Thi, người nói xem nếu con ở nơi này, anh ấy có thể tức điên hay không?"

"Chủ ý không tệ." Tô Thi Thi lúc này hưng trí bưng bưng.

"Ta không đồng ý." Bùi Dịch không hề nghĩ ngợi nói, "Nha đầu Tần gia, bên cạnh mới đúng là thân thích nhà con."

Nói đùa, thế giới hai người của anh cùng Tô Thi Thi đã có Bùi Ngôn cái thẳng con trai kia làm chướng mắt, lại muốn tới thêm một người, anh làm sao có thể chịu được!

"Keo kiệt." Tần Như Ngọc đáng thương tội nghiệp trừng mắt nhìn Bùi Dịch liếc mắt một cái.

Vị chú Bùi này cùng chú trẻ nhà cô quả thực giống nhau như đúc. Lúc ân ái điều khiến cho dân tình cảm phẫn mà!

Cái bàn bên kia, bạn nhỏ Bùi Ngôn cúi đầu, vùi đầu thật sự lo ăn, giống như là không có nghe đến mọi người nói chuyện một dạng, nhu thuận kỳ cục.

Cậu bé chỉ nghĩ muốn khẩn trương ăn mau cho xong, sau đó giả chết. Sau đó nữa, tiếp tục giả chết. Đợi đến bữa tối kết thúc, cậu bé là có thể vụng trộm đi báo cáo tình huống cho chú trẻ.

Nhớ tới Bùi Tĩnh đồng ý cho cậu bé cái máy bay không người lái kia, bạn nhỏ Bùi Ngôn trong mắt liền phát sáng, tâm tình sôi sục.

Nhưng cậu bé nghĩ muốn giả chết, mẹ cậu bé cũng sẽ không quên cậu.

"Ngôn Ngôn, con ăn nhiều một chút. Mỗi ngày phải đi phòng thị trường học nhiều thứ như vậy, không bồi bổ nhiều vào làm sao có thể chịu được." Tô Thi Thi đem một miếng thịt bò gắp đến trong bát bạn nhỏ Bùi Ngôn.

Bạn nhỏ Bùi Ngôn thân thể nhỏ bé lập tức liền cứng lại rồi, cảm giận nghĩ xem là tên phản đồ nào đem chuyện này báo cáo cho mẹ cậu bé biết.

"Cảm ơn mẹ." Bạn nhỏ Bùi Ngôn cúi đầu, giả vờ như cái gì đều đã nghe không hiểu gắp miếng thịt bò lên ăn ngon lành.

Tô Thi Thi cười như không cười đánh giá cậu bé: "Lớp học ở phòng thị trường dễ hiểu không?"

Bùi Ngôn thân thể cứng đờ, vụng trộm hướng phụ thân đại nhân cầu cứu.

Nhưng Bùi tiên sinh hôm nay tự thân khó bảo toàn, nhìn cũng chưa từng nhìn cậu bé liếc mắt một cái.

Bạn nhỏ Bùi Ngôn cảm giận, cân nhắc có nên nói cho mẹ hay không, chuyện cha cậu bé vụng trộm đi tìm giáo viên của em gái, để cho giáo viên đặc biệt quan tâm đến em gái cậu bé nhiều một chút.

"Bùi Ngôn, bà nội con nói rất nhớ con, nếu không..."

"Mẹ con sai rồi." Bùi Ngôn lập tức cầu xin tha thứ. Cậu bé mới không cần đi Âu châu gặp bà nội, nếu không sẽ bị mấy ông bà lão làm nghề thuật kia coi như khỉ con một dạng nhìn ngó.

Nhậm Tiểu Vi đã cùng Hồ Khải Văn kết hôn, làm họa sĩ phu nhân. Tiếp xúc cũng đều là một đám người có chút danh tiếng về Nghệ

Thuật. Những người đó đặc biệt thích Bùi ngôn, mỗi lần đi đều phải đem tiểu tử kia chọc đến khóc mới bằng lòng bỏ qua.

Bạn nhỏ Bùi Ngôn cắn răng một cái, nhìn Bùi Dịch, như là đang nói sang chuyện khác: "Cha, em gái ở trường học có thích ứng không?"

"Xú tiểu tử!" Bùi Dịch ánh mắt tối sầm lại.

Tiểu tử này đây là đang uy hiếp anh.

"Vợ yêu à, em gần đây gầy quá. Ăn cơm thời điểm không cần nghĩ nhiều thứ như vậy." Bùi Dịch khẩn trương hướng tới trong bát Tô Thi Thi gấp thức ăn cho cô.

Tần Như Ngọc cúi đầu, yên lặng ăn.

Cô bỗng nhiên có chút nhớ nhung cha mẹ rồi. Cha mẹ cô muốn qua hai năm nữa mới có thể về nước, trước cô vì bài vở và bài tập quá nhiều, đều có một năm chưa gặp qua bọn họ rồi.

Nghĩ đến cái giá phải trả trong vài năm qua, Tần Như Ngọc có đôi khi ngẫm lại, cũng sẽ có chút mệt. Nhưng vì mục tiêu trong lòng, cô cảm thấy được dù mệt chết cũng không sao cả.

Lúc mộng tưởng cùng tình yêu không phân mâu thuẫn thời điểm, Tần Như Ngọc cảm thấy được đây là chuyện vô cùng hạnh phúc.

Cô thích nghiên cứu khoa học, mà cô làm hết thảy mấy chuyện này vừa lúc cũng có lợi cho việc theo đuổi tình yêu của chính mình. Chuyện này đối với cô mà nói, thật là một chuyện đặc biệt may mắn.

Chỉ là - -

Suy nghĩ đến cái tên gia hỏa khó trị kia, Tần Như Ngọc khó tránh khỏi có chút chán nản.

Sau khi cơm nước xong, cô liền vụng trộm đuổi theo Bùi Ngôn.

Chương 738: Em đối với chị không có hứng thú

"Chú trẻ, mẹ vừa rồi rất tức giận. Người lần sau trở về phải mang nhiều đồ chơi tốt một chút trở về dỗ mẹ, nhớ kỹ chưa?" Bùi Ngôn núp ở phía sau một hòn non bộ trong hoa viên, lấy di động chính đang lặng lẽ gọi điện thoại.

Tần Như Ngọc trốn ở bên kia, nghe đến đó, bỗng dưng nở nụ cười.

Quả nhiên là con cái nhà Bùi gia, phúc hắc đều là di truyền.

Bùi Ngôn rõ ràng là chính mình muốn những cái đồ chơi tốt này, còn nói được hiên ngang lẫm liệt như thế.

"Người nào?" Bùi Ngôn nghe được tiếng cười lập tức cúp điện thoại, tìm theo tiếng vọng đi đến. Tuổi tác còn nhỏ, mặt mày đã có chút mũm mĩm. Lúc này dáng vẻ nhú mi, cực kỳ giống Bùi Dịch tức giận thời điểm.

Cũng có chút giống Bùi Tĩnh khó chịu thời điểm.

Tần Như Ngọc nhất thời thấy có chút sợ run, quên phản ứng.

Bùi Ngôn đã phát hiện là cô, nhìn thấy ánh mắt của cô, nhú mày nói: "Chị Như Ngọc, chị nhìn em như vậy cũng vô dụng, em đối với chị không có hứng thú."

"Xú tiểu tử!" Tần Như Ngọc dờ khóc dờ cười. Con cái Bùi gia sao mà một người so với một người càng tự kỷ hơn vậy!

"Không được gọi ta là chị, kêu dì." Tần Như Ngọc sửa lời.

Cô nếu là thực cùng với Bùi Tĩnh bên nhau, đó chính là thím của cậu bé nha. Bị cậu bé gọi chị, bối phận chẳng phải là thấp hơn một bậc rồi sao.

Bùi Ngôn liếc cô một cái, siêu cấp không hạn hán lời, nói: "Chị phải có chút tí đạo đức đi, chú Tần cùng cha em là anh em tốt, chị là cháu gái của chú ấy, đương nhiên là chị của em, dì cái gì chứ."

"Nhóc..." Tần Như Ngọc phát hiện chính mình nhanh mồm nhanh miệng vậy mà nói không lại một tên nhóc.

Cô rất cực tin tưởng chuyện Bùi Tĩnh nói cậu trước đây cực kỳ khốn nạn rồi. Hiện tại tiểu tử Bùi Ngôn này, khẳng định là bản sao của Bùi Tĩnh trước đây.

"Bùi Ngôn, nhóc coi chừng ta đi nói cho mẹ nhóc biết chuyện nhóc ở trong công ty nha." Tần Như Ngọc trừng mắt nói.

Bùi Ngôn mặt không chút thay đổi nhìn cô: "Chỉ giỏi mấy mấy chuyện đi uy hiếp người khác. Em biết, con gái các người trời sinh ở vào thế yếu, em có thể hiểu được. Nếu làm như vậy chị sẽ cảm thấy được vui vẻ, chị có thể cứ việc đi làm."

Nhóc con kia nói xong, xoay người rời đi.

"Nhóc! Nhóc con thối!" Tần Như Ngọc tức giận đến cái mũi đều nhanh hơn nước rồi.

Cô chẳng những bị một tên nhóc coi thường, còn bị nó giáo huấn nữa!

"Quá đáng giận!" Tần Như Ngọc là phát hiện, đàn ông Bùi gia là không thể nói đùa.

Bằng không, sẽ thu được đái ngộ như trên.

Tần Như Ngọc tức giận đến cầm ra điện thoại, cạch cạch cạch gửi cho Bùi Tĩnh một nhóm chữ.

"Cháu anh ước hiệp em!"

Gửi đi xong, cô mới bỗng nhiên tỉnh táo lại.

Cô đã có rông rãi năm năm không có gửi cho cậu bất luận cái tin tức gì, cũng không có quấy rầy qua cậu. Vừa rồi đầu óc nóng lên liền gửi đi.

Tần Như Ngọc phát điên, vội vàng đem tin nhắn thu hồi.

"Chức năng của ứng dụng chat này thật sự là quá nhân tính hóa rồi."
Tần Như Ngọc vui mừng nghĩ.

Chỉ là nhìn tin nhắn đã được thu hồi lại kia, trong mắt cô hiện lên quét xuống âm đạm.

Không biết vừa rồi anh ấy có nhìn đến hay không, không biết anh ấy nhìn đến tin nhắn đã được thu hồi sẽ nghĩ như thế nào.

Tần Như Ngọc lại vẫn là có chút chờ mong, chờ mong cậu có thể cùng chính mình nói chuyện.

Bọn họ, đã có năm năm chưa từng có bất luận cái trao đổi gì.

Chỉ là cô chờ đến tối đi ngủ, đợi cho ngày hôm sau đi làm, cũng chưa đợi đôi câu vài lời của Bùi Tĩnh.

Nước M, mới vừa dự xong hội nghị Bùi Tĩnh trở lại khách sạn, theo thói quen trước cầm ra điện thoại kiểm tra tin tức, bỗng nhiên thoáng nhìn thấy có thông báo Tần Như Ngọc gửi tin nhắn.

Mở ra vừa thấy thông báo tin nhắn kia đã được thu hồi.

Mày đẹp của cậu theo bản năng nhúu một phen, ngón tay khẽ nhúc nhích, muốn trả lời. Nhưng nghĩ nghĩ, vẫn lại là đưa điện thoại đi động ném đến trên bàn, xoay người vào phòng tắm.

Bay qua đây công tác, vừa xuống máy bay chưa kịp nghỉ ngơi liền đi họp, đến bây giờ đến cơm cũng chưa nếm qua, cậu cực kỳ mệt. Mà lúc này, trong nước đã là rạng sáng ngày hôm sau.

Tin nhắn trong lúc vô ý gửi đi lại bị thu hồi, giống như là một hồi kịch câm, người nào cũng đều không nói gì, cũng rất nhanh bị quên đi.

Tần Như Ngọc đến công ty thời điểm, liền nghe đến chuyện Bùi Tĩnh đi công tác.

"Không cần ngoan độc như vậy đi." Tần Như Ngọc buồn bực cực kỳ.

Trước cô rõ ràng hỏi thăm quá, Bùi Tĩnh sắp tới không có kế hoạch đi công tác. Cho dù là vì muốn trốn cô, cũng không cần bức chính mình như vậy đi?

Tần Như Ngọc phản ứng đầu tiên chính là không nở để cậu vất vả như vậy.

"Lại cho em một đoạn thời gian, nếu anh vẫn lại là cảm thấy được sự

tồn tại của em làm cho anh thấy khó chịu mà nói, em sẽ rời đi." Tần Như Ngọc nhìn văn phòng Bùi Tĩnh, ở trong lòng thì thào nói.

Từ lúc cô còn là cô bé cái gì cũng đều không hiểu thời điểm, cô liền thích cùng với cậu. Càng về sau càng thương động tâm, cho tới bây giờ thích luôn được ở bên cạnh cậu đã trở thành một loại thói quen. Nhiều năm như vậy, thật sự không cam lòng cứ như vậy buông tha.

"Dù sao cũng phải hảo hảo cố gắng một lần đi." Tần Như Ngọc vẫn như vậy nói cho chính mình.

Là Bùi Tĩnh để cho cô hiểu rõ, mặc kệ gia thế cho dù tốt, cũng phải biết hảo hảo cố gắng. Cho nên, cô không ngừng học tập, biến thành học bá, không ngừng đề nâng cao chính mình.

Cũng là Bùi Tĩnh để cho cô hiểu rõ, thế giới này không có người nào chân chính có nghĩa vụ vây quanh mình. Cho nên, cô toàn bộ đều đã dựa vào bản lĩnh chính mình tranh thủ, trừ bỏ - - tiến vào Hợp Hán Kiến Nghiệp là dùng danh nghĩa chú của cô.

"Đây có phải lý do khiến anh càng thêm chán ghét em hay không?" Tần Như Ngọc giọng điệu than thở.

Thái độ bộ phận thư ký đối với cô, cô cũng tự mình có thể cảm thấy được. Cô không biết, Bùi Tĩnh có phải cũng như vậy nhìn chính mình hay không.

Chuyện bị Bùi Tĩnh trốn tránh, Tần Như Ngọc tuy trong lòng vẫn lại là có chút khổ sở, nhưng rất nhanh liền đem chuyện này buông xuống. Bởi vì cô có nhiều việc hơn cần hoàn thành.

Trong văn phòng, cô vẫn như cũ ngồi ở trước giá sách lật xem tài liệu. Trên mặt đất chất đầy tư liệu phân loại cô đã xem qua. Cơm

trưa vẫn như cũ là Tô Thi Thi phái người đưa đến, cô ngoại trừ thời gian đi toilet, thời gian còn lại đều đã ở trong phòng làm việc.

Bên ngoài, đám thư ký vốn muốn nhìn cô trở thành truyện cười miệt mài nhìn cửa văn phòng vẫn luôn đóng chặt kia, một đám càng ngày càng nghi hoặc.

"Các người nói xem, cô ấy ở bên trong tới cùng đang làm sao?" Một vị thư ký hỏi.

Bởi vì tính chất đặc biệt của ngành nghiên cứu khoa học, những người khác không thể tùy ý đi quan sát tìm tòi nghiên cứu. Cho nên nếu không thật sự có chuyện gì, bọn họ đến văn phòng Tần Như Ngọc đều sẽ không đến gần, chỉ sợ trêu chọc phiền toái không cần thiết.

Nhưng thấy Tần Như Ngọc từ khi đi làm đã liên tiếp năm ngày đều là bộ dáng này, một đám cũng có chút không nín được rồi.

Cho dù bọn họ muốn Bát Quái, nhưng cái người bọn họ muốn Bát Quái kia không cung cấp một chút tài liệu Bát Quái, bọn họ cũng không có biện pháp.

Tần Như Ngọc vẫn như cũ đúng giờ đi làm, vẫn như cũ mỗi tuần đi Bùi gia liên hoan. Bùi Tĩnh đi công tác một vè cũng giống như là muốn vô hạn kết thúc.

Hai tháng sau, Bùi Tĩnh kết thúc công tác trở về.

Tần Như Ngọc nghe được tin tức thời điểm, chính đang ngồi dưới đất chỉnh lý tư liệu vừa xem xong. Nhìn Tô Thi Thi gửi tin tức đến, cô cả đầu các loại công thức phương trình, trong lúc này mà lại có chút nhớ không nổi Bùi Tĩnh là ai.

"Trở lại?" Tần Như Ngọc sừng sốt vài giây, bá một phen từ trên mặt đất nhảy dựng lên, hưng phấn đều sắp nhanh khóc, "Tên đáng ghét, anh rốt cục cũng chịu trở lại!"

Trước cô thật sự cho rằng, Bùi Tĩnh muốn đem tổng bộ Hợp Hán Kiến Nghiệp di chuyển đến chi nhánh công ty ở M quốc rồi!

Không tồi, anh ấy trở lại.

Tần Như Ngọc đè ngực, có chút kích động.

Cô từ trong một đồng tư liệu tìm kiếm hồi lâu mới tìm ra điện thoại, khẩn trương bấm số vệ sĩ nhà mình: "Báo cáo vị trí Bùi Tĩnh."

"Bùi tiểu tiên sinh nửa giờ trước đã xuống máy bay, giờ phút này đang ở trên đường hướng vào trung tâm thành phố."

"Trung tâm thành phố? Vậy chẳng phải đi chỗ căn hộ của anh ấy sao?" Tần Như Ngọc sừng sốt.

Bùi Tĩnh xuống máy bay không đi trang viên, làm sao có thể đi trung tâm thành phố? Cậu trước kia đi công tác trở về, đều luôn trước tiên đi gặp chị dâu mình báo bình an.

"Xác định vị trí của anh ấy rồi nói cho tôi biết." Tần Như Ngọc nói xong liền cúp điện thoại.

Cô không phải luôn để vệ sĩ đi thăm dò tin tức Bùi Tĩnh, một mặt là không tôn trọng, về phương diện khác là cực kỳ dễ dàng bị Bùi Tĩnh phát hiện.

Chỉ là bây giờ Bùi Tĩnh cố ý trốn tránh cô hai tháng, tâm lý của cô

ngịch phản có phần rộn rạo. Cô từ trong ngăn kéo tìm ra một cái chìa khóa, ha ha ngốc nghếch cười rộ lên.

"Xem thử anh làm sao trốn được em!" Cái chìa khóa này là tuần trước liên hoan thời điểm Tô Thi Thi cho cô, đúng là chìa khóa căn hộ của Bùi Tĩnh ở trung tâm thành phố kia.

Nếu Tần Như Ngọc biết cô sẽ thấy cái gì, có lẽ cô sẽ lựa chọn ném cái chìa khóa kia đi, cũng không muốn đi gặp cậu.

Chương 739: Người phụ nữ kia già quá

Lúc này đúng là thời gian sập tối tan tầm, Tần Như Ngọc sau khi quẹt thẻ tan ca, chạy thẳng đến trung tâm thành phố.

Cô sợ tan tầm là giờ cao điểm kẹt xe, ngồi tàu điện ngầm.

Đối với mấy người bạn gia thế tương đương cô mà nói, hành vi của cô quả thực là không thể hiểu được. Bọn họ những người có tiền đó người nào ra khỏi cửa không có lái xe đón đưa, mà Tần Như Ngọc lại đi ngồi tàu điện ngầm giống như một nhân viên công sở bình thường.

Có một chuyến tàu điện ngầm vừa lúc đi ngang qua khu vực gần căn hộ Bùi Tĩnh ở vào trung tâm thành phố. Tần Như Ngọc chỉ tốn 20 phút liền chạy tới nơi đó.

"Là tòa số 17 hay vẫn lại là tòa 18 đây?" Tần Như Ngọc nhìn trước mắt đều là những tòa nhà nhìn không sai biệt lắm, có chút mơ hồ.

Nơi này là tiểu khu sa hoa, Tần gia nhà cô là một trong những cổ đông nơi này, tiến vào đương nhiên là việc rất dễ. Nhưng cô quên nhà Bùi Tĩnh là tòa nào.

"Có phải gần đây xem tư liệu quá dụng công hay không, đại não thật sự thoái hóa rồi?" Tần Như Ngọc đấm đấm đầu chính mình, nhớ lại có nên tìm Tô Thi Thi hỏi một phen hay không.

Đúng lúc này, trong mắt cô bỗng nhiên lướt qua một bóng dáng quen

thuộc. Cho dù cách được có chút xa, nhưng cô nhiều năm qua như vậy luyện thành bản năng Rada trinh thám thật người, chỉ cần Bùi Tĩnh vừa xuất hiện ở gần đó, cô có thể cảm giác được.

"Bùi Tĩnh..." Tần Như Ngọc ánh mắt sáng lên, khẩn trương chạy tới, nhưng kêu la còn không có ra khỏi miệng, cô bỗng nhiên ngừng lại.

Bùi Tĩnh đứng phương hướng hẳn là tòa số 18. Lúc này, cậu đứng ở dưới lầu, mà một cô gái từ trong hành lang chạy vội ra ngoài, đứng ở trước mặt cậu.

Từ góc độ Tần Như Ngọc, mơ hồ có thể nhìn đến Bùi Tĩnh hướng tới cô gái kia lộ ra tươi cười.

Người luôn luôn ngoại trừ Tô Thi Thi đối bất với luận kẻ nào đều đã lạnh như băng Bùi Tĩnh, lúc này lại đối một cô gái cười đến tốt đẹp như vậy.

Mà để cho Tần Như Ngọc cả kinh đã quên ngôn ngữ, là dáng vẻ của cô gái kia.

Cô chỉ nhìn được phía sau cô gái kia. Khi nhìn đến trong nháy mắt đó, cô hoảng hốt cảm thấy được chính mình thấy được Tô Thi Thi.

Thật sự quá giống. Nhất là dáng vẻ cô gái kia lúc này cúi đầu cười yếu ớt, giống như cùng Tô Thi Thi trong một cái khuôn mẫu khắc ra một dạng.

Nhưng Tần Như Ngọc biết, người kia không có khả năng là Tô Thi Thi. Cô ta so với Tô Thi Thi thấp hơn rất nhiều.

"Vì cái gì?" Tần Như Ngọc che miệng, tim xiết chặt đau lợi hại.

Cậu rõ ràng nói qua với cô, tình cảm của cậu đối với Tô Thi Thi không liên quan đến tình yêu. Nhưng vì cái gì cậu tìm phụ nữ lại muốn dựa theo dáng vẻ chị dâu mình mà tìm?

Nước mắt ở trong hốc mắt đảo quanh, Tần Như Ngọc ở một khắc này phát hiện, chính mình là buồn cười như thế.

"Nhưng mà lại có cái tư cách gì đến truy hỏi anh ấy tại sao lại như vậy?" Tần Như Ngọc tự giễu.

Cô quả thật không có tư cách.

Nếu cô có tư cách, cô hiện tại là có thể lao ra lớn tiếng chất vấn cậu vì cái gì muốn gạt cô. Có thể đem cô gái kia đuổi đi.

Nhưng mà cô một chút tư cách đều không có.

Thì ra, chuyện cô cố gắng nhiều năm như vậy, chỉ là một hồi truyện cười không biết lượng sức mà thôi.

Bùi Tĩnh cùng cô gái kia không biết nói gì đó, cậu như là suy nghĩ một phen, rồi sau đó tiện đỡ tay cô gái kia đi theo cô ta cùng vào trong tòa nhà.

Tần Như Ngọc gắt gao nhìn theo cậu đỡ tay cô gái kia, răng nanh cắn nát môi, lại không cảm giác được đau.

Bước chân chậm chạp, nghĩ muốn đuổi theo, lại bỗng nhiên khiếp đảm.

Nếu cô đuổi theo như vậy, có phải cùng anh đến một chút liên hệ sau cùng đều đã chặt đứt hay không?

Từ nay về sau, bọn họ liền hoàn toàn chỉ là người xa lạ.

"Người phụ nữ kia quá già rồi." Sau lưng bỗng nhiên truyền đến một giọng nói non nớt.

Tần Như Ngọc hoảng hốt nhìn đi qua, phát hiện là tên nhóc Bùi Ngôn kia.

Bùi Ngôn nhìn về phía trước hàng hiên, ôn hoà nói: "Em không nghĩ muốn kêu một người phụ nữ già như thế làm thím."

Cậu bé nói xong nhìn Tần Như Ngọc liếc mắt một cái: "Cho nên, chị phải cố lên rồi."

Tần Như Ngọc mũi đau xót, mạnh ngồi xổm xuống vùi đầu ở trên đùi, lớn tiếng khóc lên.

Nhiều năm ủy khuất như vậy, phảng phất muốn toàn bộ bạo phát đi ra.

Bạn nhỏ Bùi Ngôn nhíu vụn mi, thanh âm non nớt ra vẻ lão thành: "Em đã nói con gái các người trời sinh thế yếu. Cho nên... Chị khóc một trận cho đã đi, không ai sẽ chê cười chị."

Tần Như Ngọc ngừng một trận, rồi sau đó khóc đến càng thêm lớn tiếng hơn.

Cô rõ ràng là bị một tên nhóc chê cười!

Mà chuyện quan trọng hơn chính là, dù Bùi Ngôn không nghĩ muốn kêu cô gái kia là thím thì có thể ngăn cản. Cũng không phải cô cố gắng liền có thể làm được.

Cô cho dù bỏ thêm mười năm dầu, vẫn không thể nào đem chiếc xe Bùi Tĩnh này chạy trên đường.

Tần Như Ngọc cảm thấy được, tình yêu của cô đã chết.

Bạn nhỏ Bùi Ngôn từ nhỏ nhìn em gái khóc nhe, cho tới bây giờ liền cảm thấy được con gái khóc lên cực kỳ chán ghét. Nhất là Tần Như Ngọc vừa khóc lên liền không dứt, còn tuổi nhỏ cũng cảm thấy đau đầu.

"Chị nếu là lại khóc tiếp nữa, đờn lát con mắt sưng tấy đi nhà em liên hoan, liền không chỉ bị một mình em chê cười chị rồi."

"Em còn nói em không cười nhạo chị, hiện tại chính mình thừa nhận đi?" Tần Như Ngọc lau nước mắt ngẩng đầu, khóc thút thít nói.

Bùi Ngôn thật cặn cặn lời, vươn ra cánh tay nhỏ: "Đứng lên đi, bị người ta nhìn đến càng bị chê cười."

Tần Như Ngọc: "Chị đều đã mất mặt như thế, thì sợ gì?"

"Vậy chị muốn để cho chú trẻ của em nhìn đến?" Bùi Ngôn trực tiếp tung chiêu hiểm.

Quả nhiên, Tần Như Ngọc vừa nghe liền sợ rồi.

Trên thế giới này, cô có thể cho tất cả mọi người nhìn đến cô mất mặt thời điểm, chỉ riêng Bùi Tĩnh không thể.

"Chị hôm nay không đi liên hoan rồi. Em có thể nói cho chú trẻ của em, để anh ấy yên tâm trở về." Tần Như Ngọc ngẩng đầu nhìn thoáng qua căn hộ trước mắt, "Nếu anh ấy hôm nay chịu trở về mà nói."

Đang ôm ấp mỹ nhân, anh ấy quả thật lại thêm một cái lý do không quay về.

Bùi Ngôn xoay người nhìn bóng lưng cô chị đang rời đi, cái đầu nhỏ khôn ngoan cảm thấy được có phần không đủ dùng: "Thực không hiểu nổi phụ nữ các người."

Nếu là cậu bé, lúc này đã sớm mang theo các loại vũ khí xông lên đem chú trẻ của mình trói xuống đến nơi, làm sao có chuyện có thể ngồi chồm hổm dưới lầu khóc một hồi, khóc xong liền ảo não rời đi!

"Thật vô dụng." Bùi Ngôn lắc đầu, nghĩ tới sau này mình có phải nên là đối với Tần Như Ngọc tốt một chút hay không.

Cậu bé đương nhiên không rõ, Tần Như Ngọc không phải không thể đi lên, mà là không dám.

Tần Như Ngọc đi một mình đang đi dạo trên đường hoa anh đào, tâm trạng cũng rất nặng nề cực kỳ trầm trọng.

"Ồ nhóc con." Cô xoa xoa nước mắt, nhớ tới dáng vẻ vừa rời Bùi Ngôn an ủi chính mình thời điểm, bất đắc dĩ nở nụ cười một phen.

Cô lại bị một tên nhóc đồng cảm rồi.

Nhưng mà cô làm sao nói cho một đứa bé, chú trẻ của nó thích mẹ nó đây?

Đây là cấm địa trong lòng Bùi Tĩnh, cô không thể đi đụng vào.

"Có lẽ, chỉ là vừa lúc cô gái kia dáng vẻ có phần giống nhau mà thôi." Tần Như Ngọc nghĩ nghĩ, quyết định không lại lo sợ không đâu.

Nghĩ nhiều, Bùi Tĩnh cũng sẽ không thích chính mình, lại có ích lợi gì.

Lúc này, trên lầu trong căn hộ nào đó, Bùi Tĩnh thu được tin tức cháu trai gửi đến.

"Đêm nay nha đầu Tần gia không tới liên hoan, chú có thể yên tâm trở về. Mặt khác, người còn không trở lại, mẹ con liền muốn trói người bắt về rồi."

Bùi Tĩnh cảm di động, trong mắt hiện lên quét xuống nghi hoặc, lại có chút thoải mái, nhưng rất nhanh lại nhú hạ mi.

"Tần Như Ngọc nha đầu kia đổi tính rồi hả?" Bùi Tĩnh nhíu mày.

Trong ấn tượng của cậu, nha đầu Tần Như Ngọc kia là loại người điển hình không đạt mục đích không bỏ qua. Biết cậu đi công tác trở về, sẽ phải trực tiếp đi Bùi gia ôm cây đợi thỏ mới đúng.

"Bùi Tĩnh." Sau lưng truyền đến một âm thanh ôn nhu.

Bùi Tĩnh xoay người, nhìn thấy cái người phụ nữ tao nhã kia cầm một phần văn kiện đứng ở chỗ không xa nhìn cô ta.

"Tôi muốn trước về trong nhà một chuyến, tư liệu tôi sẽ giúp cô xử lý." Bùi Tĩnh tiếp nhận văn kiện, cầm lấy cặp công văn đặt ở trên ghế sofa đi ra ngoài.

Người phụ nữ kia cười tiễn cậu ra cửa, chỉ là đi đường có chút khập khiễng, trên mặt nửa bên phải còn có chỗ bầm tím.

"Cô thân thể không thoải mái, dừng bước." Bùi Tĩnh quay đầu nói,

"Nơi này cực kỳ an toàn, hẳn sẽ tìm không thấy cô, an tâm ở lại đi."

"Cảm ơn cậu." Người phụ nữ kia cảm kích liền gật gật đầu, nhưng vẫn như cũ kiên trì đưa cậu đến chỗ cửa.

"Có việc gọi điện thoại cho tôi." Bùi Tĩnh nói xong hướng tới thang máy đi đến.

Người phụ nữ kia nhìn bóng lưng cậu rời đi, có một cái chớp mắt thất thần. Liền ngay cả chính cô ta đều đã hiểu không rõ, Bùi Tĩnh một thiên chi kiêu tử như vậy, làm sao có thể hướng cô ta chìa tay giúp đỡ.

Bùi Tĩnh trực tiếp để cho lái xe lái xe đi trang viên, đến trong nhà thờ điểm, Tô Thi Thi chính đang mang theo một đám chó đứng ở trước viện chờ cậu.

"Chịu trở lại rồi sao? Cánh cứng cáp rồi, đến nhà đều đã không trở lại đúng không?" Tô Thi Thi hai cái tay một tay vỗ về một cái đầu chó.

Bùi Tĩnh vừa thấy đến một đám chó ngao Tây Tạng đen tuyền, mà lại liền kìm lòng không được giật giật.

Mọi người ngủ ngon ~~

Chương 740: Sinh vật không thể trêu chọc

Trên thế giới này, có hai loại sinh vật không thể trêu chọc. Đó chính là chị dâu cùng chó.

Bùi Tĩnh nhìn lướt qua, phát hiện trong viện trừ bỏ chị dâu cậu, không còn ai. Xem ra, mấy cha con kia đều đã trốn đi rồi. (*Ngủ sao ko trốn*)

"Nặc Nặc có trở về không?" Bùi Tĩnh mặt không đổi sắc nói sang chuyện khác.

"Không có." Tô Thi Thi cười tít mắt nhìn cậu, "Vừa rồi vào thành phố rồi hả?"

Bùi Tĩnh trong lòng hồi hộp, liền biết chị dâu cậu chờ ở chỗ này không đơn giản như vậy.

"Uh"m." Bùi Tĩnh chi tiết gật đầu.

"Chị đem cái chìa khóa căn nhà đó của em cho nha đầu Như Ngọc rồi." Tô Thi Thi nói xong, vỗ đầu Đại Cầu Tử một cái.

Bùi Tĩnh thân thể cứng đờ, còn không có tiêu hóa kịp nói lời của cô, chỉ thấy Đại Cầu Tử gâu một tiếng, đầu đẩy đẩy đám con chó con bên cạnh. Một đoàn chó ngao Tây Tạng đen tuyền lập tức truy đuổi hướng trong viện chạy tới.

"Đi vào ăn cơm đi." Tô Thi Thi nói xong liền xoay người đi vào.

Bùi Tĩnh lại là sừng sốt, có chút không dám nhìn chị dâu cậu.

Chị dâu cậu có phải đến thời mãn kinh rồi hay không? Cảm xúc sao lại quỷ dị như thế.

Cậu cùng theo đi vào, mới vừa đi vào đến cửa, liền nghe đến một cái âm thanh nho nhỏ.

"Chú trẻ, chú trẻ..."

Bùi Tĩnh quay đầu, nhìn đến bạn nhỏ Bùi Ngôn chính đang trốn ở sau cánh cửa hướng cậu ngoắc.

Bùi Tĩnh nhìn bóng lưng Tô Thi Thi một cái, vẻ mặt bình tĩnh hướng tới cậu bé đi qua.

"Chú trẻ, không phải con muốn phản bội người đâu. Là cha nói cho mẹ biết." Bạn nhỏ Bùi Ngôn nhỏ giọng nói.

Bùi Tĩnh ánh mắt liền nheo lại, bóp chặt gương mặt cậu bé: "Nhóc con thối, vậy mà học được nói dối rồi!"

Nhóc con thối này từ nhỏ đi theo cậu, cậu bé cong mông một cái cậu liền biết nó suy nghĩ cái gì. Nhóc con này đáng vẻ khi nói dối như kẻ trộm, quả thực cùng mẹ nó giống nhau như đúc!

Bùi Ngôn lúc này liền sợ: "A! Chú trẻ người sao lại không đáng yêu như thế! Con... Con liền chỉ đùa một chút với người!"

"Con ở bên ngoài căn nhà đó nhìn thấy chị Như Ngọc của con rồi hả?" Bùi Tĩnh hỏi.

Lông mi xinh xắn của Bùi Ngôn nhăn lại ở một chỗ, nhớ tới trước Tần Như Ngọc khóc đến thương tâm như vậy, lắc lắc đầu: "Con mới không nói cho người."

Đó chính là nói gặp được?

Bùi Tĩnh con người hơi trầm xuống. Bùi Ngôn dù thông minh, tới cùng chỉ là đứa bé mới chín tuổi. Bùi Tĩnh hai ba câu liền dụ được nó nói ra chuyện cần biết.

Mà nơi xa, Tô Thi Thi nhìn bộ dáng hai chú cháu này, không khỏi thở dài.

Cô vẫn phản đối Bùi Tĩnh còn tuổi nhỏ lại muốn làm "Tam Lang liều mạng" (một nhân vật hư cấu trong Thủy Hử, mọi người tự hỏi thím gg để biết thêm chi tiết nhá), nhất là lần trước Bùi Tĩnh bởi vì mệt nhọc quá độ đem chính mình ép đến kiệt sức phải tiến vào bệnh viện về sau, cô ở phương diện này để ý nhiều hơn nữa.

Nhưng Bùi Tĩnh nói rõ muốn một lòng dốc lòng trong công việc, khuyên như thế nào cũng không được.

Vừa rồi Bùi Ngôn trở về nói với cô, cậu bé nhìn đến Bùi Tĩnh cùng một người phụ nữ lớn tuổi cùng một chỗ, lại vẫn đem Tần Như Ngọc chọc khóc. Cô bỗng nhiên phát hiện, bọn nhỏ nhà cô đều đã trưởng thành.

"Lại đây ăn cơm đi." Tô Thi Thi hô.

Bùi Tĩnh cùng Bùi Ngôn lập tức đi tới phòng bếp, rửa tay sạch sẽ ra ngoài, phát hiện Bùi Dịch đã ngồi trên ghế rồi.

"Anh."

"Cha."

Hai người chào hỏi một tiếng, quy củ ngồi đến trên ghế dựa, chờ Tô Thi Thi ngồi xuống, liền bắt đầu ăn cơm.

"Em hôm nay đem nha đầu Như Ngọc chọc khóc?" Bùi Dịch nhìn Bùi Tĩnh liếc mắt một cái, nhàn nhạt nói.

Bùi Tĩnh tay cầm ly rượu đỏ ngừng một trận, sắc mặt như thường:
"Em không gặp em ấy."

"Nếu không thích con bé, liền nói rõ ràng với con bé, đừng chậm trễ người ta." Bùi Dịch nhíu mày nói.

Bùi Tĩnh nhấp ngụm rượu, không có đáp lại.

Sớm vào năm năm trước liền nói rõ ràng rồi. Kỳ thật, hiện tại Tần Như Ngọc là cái thái độ gì, cậu cũng không rõ ràng lắm.

Tô Thi Thi vẫn âm thầm quan sát đến vẻ mặt Bùi Tĩnh, nhưng vẫn lại là xem không được gì, không khỏi yên lặng thờ dài.

Bùi Dịch vừa thấy vợ yêu thờ dài, lúc này liền đau lòng rồi, quay đầu mà bắt đầu giáo huấn em trai.

"Mặc kệ em làm cái gì, anh hi vọng em không cần đem tình cảm riêng tư mang vào trong công việc."

Bạn nhỏ Bùi Ngôn đứng lúc tiếp một câu: "Năng lực làm việc của chị Như Ngọc rất tốt."

"Người lớn đang nói chuyện không cho phép trẻ con xen miệng vào!"

Bùi Dịch trừng mắt.

Bạn nhỏ Bùi Ngôn miệng mếu máo, ủy khuất nhìn mẹ.

Tô Thi Thi yên lặng cúi đầu, làm như chính mình không tồn tại.

Quy củ gì gì đó, vẫn lại là Bùi tiên sinh định đoạt.

"Ăn hiếp người ta." Bùi Ngôn thì thầm một tiếng, cúi đầu cắn giận ăn cơm.

"Em sẽ chú ý." Bùi Tĩnh nói.

"Cái hạng mục đường xe điện ở viên khu để cho con bé cùng đi. Tần Phong bên kia cũng có ý này, nếu Như Ngọc phương diện này có thích thú, liền đem một phần hạng mục này đều đã giao cho con bé đi làm."

Hai anh em rất nhanh đã nói đến công việc. Ở phương diện này Tô Thi Thi luôn luôn không tham dự.

Công ty của cô cùng Tống Trọng Hạo cùng với Ôn Ngọc đã độc lập tách ra ngoài, ba người tiếp tục làm Thiết Kế Sư nội thất như trước, cực kỳ thỏa mãn.

Cơm nước xong, Tô Thi Thi liền đem Bùi Tĩnh kêu vào trong vườn hoa tản bộ.

Hai người đi liền một đường, một câu cũng chưa nói.

Bùi Tĩnh có phần chịu không nổi chị dâu cậu như vậy, phá trầm mặc nói: "Chị dâu, người có cái gì muốn hỏi cứ hỏi đi."

Tô Thi Thi quay đầu nhìn cậu một cái, bỗng nhiên nở nụ cười: "Chị vẫn cảm thấy em vẫn lại là đứa bé nghịch ngợm gây sự lúc trước kia. Đúng là chị không thể không chấp nhận cái hiện thực này, Đồng Đồng của chúng ta đã trưởng thành."

Đồng Đồng...

Cái tên này đã có bao lâu không ai gọi.

"Chị dâu có trách em đem tên sửa lại hay không?" Bùi Tĩnh hỏi.

Tô Thi Thi lắc đầu: "Người luôn luôn có chút chuyện đã qua không nghĩ muốn nhớ lại."

Về thân thế Bùi Tĩnh từng trải qua kia, người Bùi gia vẫn không đề cập qua. Năm đó người biết chuyện này, cũng đều nói năng thận trọng. Nhưng trên đời không có bí mật nào là mãi mãi, luôn luôn có người ở sau lưng phê bình kín đáo.

Đúng là cái thời điểm kia, ở vào thời kỳ phản nghịch, Bùi Tĩnh chính mình yêu cầu đem tên sửa lại.

"Em chỉ là muốn làm con cái Bùi gia. Vĩnh viễn đều là người nhà Bùi gia." Bùi Tĩnh trầm giọng nói.

Tô Thi Thi sửng sốt, rồi sau đó kiễng chân vổ vổ đầu của cậu: "Em đương nhiên là con cái Bùi gia. Em yên tâm, chị sẽ vẫn quản em."

Tô Thi Thi nhìn về phía trước nói: "Chị không từng trải qua chuyện ở phương diện này, không biết con của chính mình sau khi lớn lên nên như thế nào đối mặt vấn đề tình cảm của bọn chúng. Nếu có chỗ nào làm không tốt, lại vẫn mời em thông cảm."

"Chị dâu..." Bùi Tĩnh lòng xiết lại, "Em cùng người phụ kia..."

"Chị tin tưởng em sẽ xử lý tốt." Tô Thi Thi quay đầu, cười nói, "Ngôn Ngôn nói khuôn mặt cô ta cùng chị rất giống?"

"Uh"m." Bùi Tĩnh nói thẳng, "Em lúc ấy nhìn đến cô ta, liền nghĩ tới chị. Em lúc ấy hỏi qua bản thân mình, nếu ngồi xem mặc kệ, có thể lương tâm bất an hay không."

"Bùi Tĩnh, chị cực kỳ may mắn, con cái nhà của chúng ta đều đã cực kỳ thiện lương." Tô Thi Thi cảm thán nói.

Hai ngày trước, cô còn nghe được nơi xa trong biệt thự nhà Lý tổng con nhà bọn họ đem một người đánh cho tàn phế, nhiệt náo tung trời. Cô cực kỳ may mắn, con cái Bùi gia đều hiểu chuyện.

"Chị dâu, cảm ơn người." Bùi Tĩnh trầm giọng nói.

Ở một khắc này, cậu bỗng nhiên hiểu rõ, thì ra những cái tâm sự này của cậu không có giấu diếm được chị dâu mình. Có lẽ, anh trai cậu cũng vẫn biết.

Nhưng bọn họ người nào cũng đều không có đề cập, mà là bảo toàn tự tôn của cậu, chờ chính cậu từ từ vượt qua cái giai đoạn mơ hồ khó hiểu kia.

Bùi Tĩnh có lẽ đã từng thật sự cho rằng chính mình yêu Tô Thi Thi, nhưng theo tuổi tác lớn lên, cậu cũng chậm chậm hiểu ra, kia không phải tình yêu.

"Được rồi, em muốn tìm cái dạng bạn đời gì chị hẳn không can thiệp, em cảm thấy được thích hợp là được." Tô Thi Thi cười nói.

Cô gọi cậu ra, chính là nghĩ muốn nói cho cậu, không cần có áp lực.

Cho tới nay, đều đã có rất nhiều người muốn cùng Bùi gia kết thông gia. Mà các loại ích lợi vướng víu kéo theo phía sau, rất nhiều khi thân bất do kỷ. Nhưng Tô Thi Thi không nghĩ muốn nhìn đến, con cái nhà bọn họ bởi vì chút lợi ích của gia tộc mà mất đi quyền lợi lựa chọn.

"Em nên là biết, chị và anh trai em đều không để ý những thứ này, cho nên em không cần cho chính mình áp lực lớn như vậy." Tô Thi Thi vỗ vỗ bờ vai của cậu, xoay người hướng tới trong phòng đi đến.

Bùi Tĩnh sững sờ nhìn bóng lưng Tô Thi Thi rời đi, đôi mắt từ từ đỏ lên.

Cậu cho rằng chính mình giấu diếm rất tốt, nhưng chị dâu cùng anh trai cậu vẫn thấy rõ ràng.

Cậu là ngòi nổ tạo thành nguyên nhân khiến cha ruột của anh trai mình phải chết. Cậu sống mười năm là thân phận người của Đoàn gia, lại bị cho hay cậu chẳng qua là kết quả do mẹ cậu cùng người khác yêu đương vụng trộm mà ra. Là Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch bảo hộ cậu, để cho cậu không bị người ta phỉ nhổ khinh bỉ.

Cậu liều mạng cố gắng, chính là muốn báo đáp Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch.

"Nhưng có một số việc đã trở thành thói quen, làm sao có thể dễ dàng thay đổi như vậy." Bùi Tĩnh bất đắc dĩ nở nụ cười.

Tựa như cậu quen với bận rộn, dừng lại không được rồi.

Bởi vì bận rộn, cho nên cậu đối với rất nhiều chuyện cũng không để

tâm. Cho tới khi thư ký nói cho cậu, Tần Như Ngọc đem tư liệu trong văn phòng di chuyển mất thời điểm, cậu trong nháy mắt hoảng thần.

Chương 741: Thùng thư

"Phó tổng, cửa văn phòng trợ lý Tần mở ra, chúng tôi cho rằng chuyện gì xảy ra liền đi vào nhìn một phen, sau đó... Sau đó liền nhìn đến tư liệu trên giá sách đều bị di chuyển đi hết rồi, trợ lý Tần cũng không thấy nữa." Ngải Lâm đứng ở bên cạnh cái bàn làm việc của Bùi Tĩnh, thật cẩn thận nói.

Bùi Tĩnh trên mặt nhìn không ra cảm xúc, nhàn nhạt phun ra mấy chữ: "Kiểm tra CCTV."

Ngải Lâm vội vàng nói: "Đã thông báo phòng an ninh."

Đang nói, có người gõ cửa. Ngải Lâm chạy nhanh qua mở cửa, liền gặp được quản lí bảo an cầm một máy tính đi đến.

"Phó tổng, đã điều tra ra. Là rạng sáng hôm nay 4 giờ thời điểm, trợ lý Tần mang theo vệ sĩ đến đem tư liệu di chuyển đi rồi. Bọn họ đem tư liệu di chuyển... Dọn đi tổ nghiên cứu khoa học."

"Tổ nghiên cứu khoa học?" Ngải Lâm kinh hô.

Cô ta quả thật không nghĩ tới khả năng này. Nhìn đến tư liệu trong văn phòng bị di chuyển đi mất, Tần Như Ngọc không thấy tung tích, phản ứng đầu tiên của cô ta chính là nghĩ Tần Như Ngọc trộm cướp tư liệu chạy trốn.

"Dọn đi tổ nghiên cứu khoa học? Chuyện này quả thật việc cô ấy dám làm." Bùi Tĩnh mày thâm thúy nhếch lên, bình tĩnh nói, "Chuyện này không cần truyền ra ngoài, các người ra ngoài đi."

Quản lí đội bảo an cùng Ngải Lâm đều là sừng sốt.

Cứ như vậy như vậy bỏ qua?

Vâng ạ hai người không dám nhiều lời, khẩn trương hướng tới cửa đi đến.

"Thư ký Ngải." Bùi Tĩnh bỗng nhiên gọi Ngải Lâm lại.

Bùi Tĩnh nghĩ đến một khả năng Tần Như Ngọc đem tư liệu di chuyển đến tổ nghiên cứu khoa học, có chút đau đầu xao xoa mi tâm, nói: "Kêu cô ấy trở về văn phòng chính mình."

"A? Vâng!" Ngải Lâm hưng phấn mà hô, khẩn trương xoay người rời đi rồi.

Bùi Tĩnh nhíu mày nhìn bóng lưng cô ta rời đi.

Cậu sao lại cảm giác được vị thư ký này của mình giống như không làm sao thích Tần Như Ngọc? Vừa rồi trong mắt cô ta ý tứ là hưng phấn đi?

Nhưng cậu có rất nhiều chuyện muốn xử lý, biết nha đầu Tần Như Ngọc kia cá tính không ăn thiệt thòi, cũng không quá để ở trong lòng.

Tổ nghiên cứu khoa học đều là một đám quái nhân nghiên cứu khoa học đến mất ăn mất ngủ, Tần Như Ngọc nếu là theo chân bọn họ nghiên cứu đến cũng biến thành như vậy, cậu còn không phải bị chi đầu cậu cùng Ôn Ngọc bà tám kia nói đến phiền chết à.

Ngải Lâm vì chứng tỏ uy thế, đặc biệt kêu một thư ký khác ngoài phòng thư ký cùng đi tổ nghiên cứu khoa học.

Tổ nghiên cứu khoa học khác với những ngành khác trong công ty, là cái ngành độc lập, ở tầng ba mươi của công ty. Đối với cái con số không quá may mắn này, đám quái nhân của tổ nghiên cứu khoa học lại đặc biệt thích.

Lúc này tổ nghiên cứu khoa học, cũng không có bởi vì Tần Như Ngọc đã đến mà có vẻ cùng trước đây có chút khác biệt.

Cùng những tầng lầu khác trong công ty bất đồng, nơi này trừ bỏ một cái phòng tư liệu cùng một cái đại sảnh nghỉ ngơi là để mọi người sử dụng chung, cái khác đều là văn phòng nhỏ độc lập. Trong lãnh địa từng tổ viên, người khác không thể tùy tiện bước vào.

Tần Như Ngọc đem một đồng tư liệu đều đã di chuyển đến chỗ phòng tư liệu cất kỹ, rồi sau đó bắt đầu gõ cửa đi vào một gian gian phòng làm việc tiến hành chào hỏi.

"Người nào không hiểu quy củ như thế, không biết lão tử làm thí nghiệm thời điểm không thể bị quấy rầy à?" Cái cửa thứ nhất vừa mới mở ra, bên trong liền truyền tới giọng nói tức giận của một người.

Tiếng mở cửa rõ ràng nhỏ như vậy, nhưng đi qua trong lỗ tai vị nghiên cứu khoa học kia, liền cùng tiếng nổ mạnh một dạng.

Tần Như Ngọc đưa vào một cái đầu: "Quách sư huynh, là muội."

Phía sau một đồng thiết bị thí nghiệm, xuất hiện một cái đầu tóc rối tung. Một người đàn ông có cái mặt tròn tròn nâng nâng mũi, ánh mắt nhìn lên, sừng sốt hai giây, rồi sau đó mạnh đem ống nghiệm trong tay ném, chạy đến hô: "Tiểu sư muội, sao muội lại tới đây!"

"Muội đều đã tới nơi này làm hai tháng rồi." Tần Như Ngọc cười cùng anh ta ôm ấp chào hỏi, "Su huynh anh đang làm cái thí nghiệm gì vậy?"

"Muội tới vừa lúc, tới nhanh giúp su huynh nhìn xem cái thuốc thử này phân lượng không đúng chỗ nào, huynh phối thật lâu đều đã cảm thấy được không thích hợp. Muội đối với phương diện này có vẻ miễn cảm, giúp huynh nhìn xem." Quách Bàn Tử kéo Tần Như Ngọc, không khỏi phân minh hướng dụng cụ bên kia đi.

Tần Như Ngọc nói thầm: "Muội cũng không phải chạy tới làm việc vặt cho huynh nha." Lời tuy nói như vậy, nhưng bước chân một chút cũng không chậm.

"Nha đầu thối này, cùng Bùi Tĩnh bên nhau lâu rồi, học theo tính nết thối tha không biết xấu hổ của nó rồi." Quách Bàn Tử lườm cô một cái.

Tần Như Ngọc vừa nghe đến tên Bùi Tĩnh, tâm liền rút một phen.

Quách Bàn Tử là người đặc biệt miễn cảm, lúc này liền đã nhìn ra: "Như thế nào, lại bị nó ức hiếp rồi hả?"

"Muội đến làm trợ lý của anh ấy, anh ấy liền đem một vụn phần tư liệu trước khi tiến hành bàn giao phải xem xong." Tần Như Ngọc kể khổ nói, cũng không nói gì đến nguyên nhân thật sự.

Quách Bàn Tử vừa nghe, ha ha cười nói: "Chuyện này không phải rất hợp ý em sao? Thùng thư!"

Những người này đều là đồng môn xuất thân từ sở nghiên cứu. Tần Như Ngọc tại sở nghiên cứu thời điểm, năng lực thực nghiệm là kém cõi nhất. Nhưng mà cô có một cái tinh thông chính là trí nhớ rất tốt,

gần như đã gặp qua là không quên được, liền thích đọc sách. Cho nên, bọn họ những sư huynh sư tỷ liền đặt cho cô một cái biệt hiệu - - thùng thư. Người khác là thùng cơm, cô là thùng thư.

"Phải gọi muội là Bách Khoa Toàn Thư biết chưa!" Tần Như Ngọc nói xong cầm lấy ống nghiệm của Quách Bàn Tử coi coi, nhíu mày nói, "Sư huynh, cái này màu sắc không đúng, lượng dụng ít đi, tại thêm 0.01 thử xem."

"Liền biết tiểu sư muội dùng được. So với Bùi Tĩnh cái tên tiểu tử thối kia dùng được hơn." Quách Bàn Tử lúc này đoạt lấy ống nghiệm bắt đầu vùi đầu phối thuốc thử, lúc này liền quên tiểu sư muội lại vẫn đứng ở chỗ này.

Tần Như Ngọc đã sớm luyện thành thói quen, cũng không quấy rầy anh ta, ra ngoài đóng cửa, đi chào hỏi vị tiếp theo rồi.

Trước khi cô đến liền hỏi thăm quá, nơi này có năm vị đều là đồng môn của cô cùng Bùi Tĩnh. Lại vẫn có một số nhân tài là từ các nơi trên thế giới mời tới. Gần như các phương diện đều có. Tuy nhân tài nhiều, nhưng quy mô cái tổ nghiên cứu khoa học này cũng không lớn, nghiên cứu phương diện cũng đều là cùng thiết kế kiến trúc của Hợp Hán Kiến Nghiệp có liên quan vài thứ.

Ngay khi Tần Như Ngọc đi chào hỏi vị sư tỷ thứ ba thời điểm, ngoài cửa trong đại sảnh truyền đến một chút âm thanh không hài hòa.

"Các người là ai, sao lại xông địa bàn của chúng tôi?" Một người có thể là đang ăn cái gì, nói chuyện có chút mơ hồ không rõ.

"Người khỏe, chúng tôi là tới tìm trợ lý Tần, cũng không phải cố ý muốn làm phiền cái vị. Có thể phiền toái kêu trợ lý Tần ra ngoài một phen hay không?" Ngải Lâm mang theo vị thư ký kia, khách khách

khí khí nói.

Vị kia vừa nghe ngữ khí liền lại càng không vui: "Cái gì trợ lý Tần, chúng tôi nơi này không có trợ lý!"

Bọn họ những người này đều là thiên tài trong các lĩnh vực, ai muốn làm trợ lý cho người ta!

"Người đừng hiểu lầm, cô ấy là vừa tới." Ngải Lâm có khổ khó nói.

Toàn bộ công ty cô ta không nguyện ý nhất giao thiệp nhất là những quái nhân này. Một đám tựa như tổ tông, thật khó hầu hạ.

"Vậy cô sao lại không gọi điện thoại cho cô ấy? Cô giẫm qua giới tuyến, lập tức lui về!" Người nọ chỉ vào một đường kẻ vàng trên mặt đất nói.

Bình thường dù là lãnh đạo công ty đến thị sát, không có sự cho phép của bọn họ cũng chỉ có thể đứng ở chỗ vạch kẻ vàng này nhìn vào bên trong liếc mắt một cái. Đây là quy tắc lúc trước Bùi Dịch tự mình định ra, công ty ai dám không theo.

Ngải Lâm chịu đựng tức giận, lùi đến ngoài vạch kẻ vàng, nói: "Di động của cô ấy vẫn là tắt máy, chúng tôi không có biện pháp liên lạc với cô ấy."

"Nếu điện thoại tắt máy, đã nói lên cô ấy hiện tại có việc. Các người qua một thời gian ngắn lại liên hệ với cô ấy thì tốt rồi." Người nọ đương nhiên nói.

Bọn họ bình thường làm lúc nghiên cứu, điện thoại vẫn ở vào trạng thái tắt máy. Từ phòng thí nghiệm đi ra mới có thể mở nguồn, đối với anh ta mà nói, chuyện này rất bình thường rồi.

Ngải Lâm cảm thấy được chính mình quả thực là đang đàn gảy tai trâu. Người này từ đầu liền không cách nào nói chuyện.

Trong văn phòng bên cạnh, Sư Tử Tần Như Ngọc hỏi cô: "Người vừa rồi em nói em làm trợ lý của Bùi sư đệ?"

"Uh'm. Cô ta hẳn là tìm muội." Tần Như Ngọc gật gật đầu, "Em đi xem thử, a Thu sư tử, tử làm việc của mình trước đi."

"A...." A Thu sư tử nâng kính đen thật dày, vẻ mặt có chút ngốc.

"Trợ lý tần!" Ngải Lâm nhìn thấy Tần Như Ngọc liền cùng nhìn thấy cứu tinh một dạng, ở trong này bị ăn tức, trong âm thanh cũng mang theo một chút nén giận, "Cô như thế nào đến chỗ này rồi hả?"

Tần Như Ngọc tự biết đuối lý, khách khách khí khí nói: "Văn phòng của tôi cách tổ nghiên cứu khoa học quá xa, có đôi khi lúc cần xử lý chuyện không quá thuận tiện, liền rõ ràng di chuyển khi đến đây. Tôi nhìn thấy ở nơi này có một văn phòng để không..."

"Trợ lý tần, cô là trợ lý phó tổng, nên đứng ở chỗ cách ngài ấy gần một chút mới đúng, như vậy mới có thể hễ kêu là tới, phiền toái cô có phần tự giác biết chức trách trợ lý của mình." Giọng điệu Ngải Lâm có chút không tốt rồi.

Tần Như Ngọc mày rất nhanh nhú một phen, nhưng vẫn lại là chịu đựng tính tình nói: "Thật xin lỗi. Trước tôi lật xem một phen điều lệ công ty, nhìn đến người của tổ nghiên cứu khoa học có thể ở tầng ba mươi này... Tôi không biết rõ lắm quy tắc công ty, nếu di chuyển văn phòng có cái trình tự gì mà nói, tôi có thể đi bổ sung."

"Tần..." Ngải Lâm mặt trầm tiếp xuống, nghiêm khắc nhìn cô, "Tôi hi

vọng cô có thể hiểu rõ chức trách chính mình. Trước không nói đến chuyện đổi văn phòng, đầu tiên là nói về công tác bàn giao của cô. Xin hỏi những cái tư liệu này cô đều đã xem xong sao? Cô đổi văn phòng liền có thể giúp cô xem xong?"

Chương 742: Cô cũng là có tính tình

Nếu trước Tần Như Ngọc cảm thấy được vị thư ký Ngải này không quá thích chính mình, vậy bây giờ đã có thể chắc chắn, cô ta đang nhắm vào cô.

Tần Như Ngọc hít sâu một hơi, tận lực bình tĩnh nói: "Xin hỏi thư ký Ngải, cô có biết những cái tư liệu này muốn xem xong toàn bộ cần bao lâu thời gian không? Nhân viên nghiên cứu khoa học bình thường, xem một phần tư liệu ít nhất cũng phải muốn hết thời gian nửa ngày. Mà nơi đó, có gần một vạn phần tư liệu! Huống chi, những cái tư liệu này bao hàm các phương diện..."

"Nhưng đây là nhiệm vụ của cô." Ngải Lâm cắt ngang lời cô.

Tần Như Ngọc là cháu gái Tần Phong, cô ta như vậy cùng cô tranh cãi tiếp khẳng định sẽ chịu thiệt, chỉ nghĩ muốn mau chóng đem cô khuyên đi.

"Đây là ý tứ phó tổng, Tần tiểu thư vẫn lại là đem tư liệu di chuyển trở về đi." Ngải Lâm trực tiếp đưa Bùi Tĩnh ra làm lá chắn. Câu nói kế tiếp tuy không có nói rõ, nhưng trong ánh mắt ý tứ biểu đạt ra đã cực kỳ rõ ràng.

Những thứ tư liệu này đều là tư liệu trân quý bí mật, không thể tùy tiện lấy ra bên ngoài.

Tần Như Ngọc mày càng nhíu thật chặt, nhìn xem bốn phía, nói: "Thư ký Ngải, tôi muốn hỏi cô, Bùi phó tổng thật đã nói qua, tôi chỉ có

thể ở trong phòng làm việc trên lầu kia làm việc?"

"Chuyện này..."Ngài Lâm nghẹn lời.

Tần Như Ngọc bình tĩnh nói: "Bùi phó tổng tuy là người phụ trách tổ nghiên cứu khoa học, nhưng tất cả người ở tổ nghiên cứu khoa học tổ đều biết, anh ấy không hề trực tiếp hỏi đến, mà là chỉ cần chúng tôi đem tiến độ cùng kết quả nói cho anh ấy là được. Một khi đã như vậy, xin hỏi tôi ở nơi nào làm việc có cái vấn đề gì sao?"

"Thư ký Ngài nếu là thư ký hành chính Bùi phó tổng, hẳn không không rõ trợ lý nghiên cứu khoa học cùng các người những thư ký này tính chất bất đồng, người trợ lý như tôi, cũng không cần nhất nhất nghe theo!"

Cô nói xong lời cuối cùng thời điểm, cố ý tăng thêm ngữ khí, trong thanh âm hơn một tia tức giận. Không đợi Ngài Lâm nói chuyện, học theo dáng vẻ cô ta vừa rồi cắt ngang chính mình, nói:

"Tôi không biết thư ký Ngài là người như thế nào. Nhưng tôi cùng những sư huynh sư tỷ của mình ở đây đều đã một dạng, là người đặc biệt chán ghét lãng phí thời gian. Cho nên, người của tổ nghiên cứu khoa học đều sẽ không vì đi lấy lòng người nào mà biểu diễn cho ai xem, đây là hiệp ước mà thành viên tổ nghiên cứu khoa học lúc vào công ty khi đó liền ký. Chúng tôi chỉ cần làm tốt chuyện thuộc bổn phận của bản thân là được. Cho nên, thư ký Ngài nghĩ muốn làm cái gì cho ai xem, phiền toái không cần kéo lại tôi, tôi không rảnh ngoạn chơi cùng cô."

"Cô!" Ngài Lâm sắc mặt đại biến, như thế nào cũng không thể tưởng được, một tiểu cô nương hai mươi tuổi như cô miệng sao lại lợi hại như thế. Quan trọng hơn là, Tần Như Ngọc vậy mà có thể nhìn thấu đáo như thế, nhìn rõ mục đích của cô ta.

"Tần tiểu thư, nhưng những thứ này là ý tứ của Bùi phó tổng. Tôi chỉ là làm theo mà thôi." Ngải Lâm ngạnh cổ nói.

"Thư ký Ngải chẳng lẽ không có nghe hiểu lời vừa rồi của tôi? Tôi đây nói lại lần nữa cho cô hiểu, tôi đây xin chuyển đến làm việc tại tổ nghiên cứu khoa học để thuận tiện trong công việc, nếu cần trình tự gì, tôi sẽ làm theo." Tần Như Ngọc xoay người, nghĩ đến cái gì, lại nói thêm, "Xin văn phòng loại chuyện này, là chức trách của phòng thư ký các người đi?"

"Cô! Tần tiểu thư, tôi là đến đây nhẹ nhàng nói chuyện với cô, cô sao lại dùng thái độ này đối phó tôi!" Nơi này còn có đồng nghiệp ở đây, Ngải Lâm sượng mặt, nhất thời có chút thiếu kiên nhẫn rồi.

Hiện tại toàn bộ thư ký trong công ty, ngoại trừ thư ký tổng giám đốc ra, địa vị tối cao chính là Ngải Lâm rồi. Dù sao cũng là nhân viên kỳ cựu ở công ty làm việc bảy tám năm, lúc này bị một tiểu nha đầu giáo huấn, cô ta làm sao có thể nuốt trôi cục tức này!

"Thư ký Ngải còn có chuyện gì?" Tần Như Ngọc dừng bước, lạnh lùng nhìn cô ta.

Nếu cô ta không có xen lẫn tư tâm giải quyết việc chung, Tần Như Ngọc sẽ kính cô ta. Nhưng thái độ của cô ta dù sáng dù tối đã rất rõ ràng, cô ta đang nhắm vào cô.

Đừng tưởng rằng cô không biết bọn họ ở sau lưng thảo luận nói xấu cô. Cô liền tính không thể nào khiến Bùi Tĩnh thích mình, nhưng cũng là cháu gái ruột của Tần Phong, là hậu bối Tô Thi Thi mỗi ngày cho người ta đưa cơm trưa đến rất chăm sóc, người muốn nịnh bợ cô không biết có bao nhiêu!

Huống chi, thím Ôn Ngọc kia của cô quan hệ nhân mạch cường đại, trong công ty này có một nửa người là đoàn quân Bát Quái đứng về phe bọn họ đó biết chưa? Cô cái dạng gì tin tức nghe không được!

"Tần tiểu thư, tôi biết thân phận của cô, nhưng công việc là công việc, việc tư là việc tư. Cô như vậy, xin hỏi để cho tôi về sau làm sao dẫn dắt cấp dưới?" Ngải Lâm biết Tần Như Ngọc khó chơi, đơn giản mượn ra chức vị chèn ép cô.

Tần Như Ngọc nhàn nhạt nhìn cô: "Nếu cô nói chính là vấn đề bàn giao, vậy cô có thể yên tâm, tôi không có chuyện gì cần cô bàn giao."

"Cái gì?" Ngải Lâm cho rằng chính mình nghe lầm rồi.

"Những cái tư liệu này tôi đã toàn bộ xem xong, tôi nghĩ muốn lấy thân phận người ngoài nghề như thư ký Ngải, cũng không có biện pháp cho tôi ý kiến chuyên nghiệp. Chẳng lẽ thư ký Ngải còn có cái gì việc nghĩ muốn cùng tôi lên lớp giảng giải?" Tần Như Ngọc nói được cực kỳ không khách khí.

Ngải Lâm cùng vị thư ký cùng đến kia đều đã sợ ngây người.

"Cô là nói cô đều đã xem xong rồi hả? Cô không phải mới vừa nói những cái tư liệu này người bình thường xem hồi lâu mới xem hết một phần..."

"Sur mọi người tôi không phải người bình thường. Mọi người ở sở nghiên cứu khoa học của chúng tôi là có tiếng nhìn qua là không quên được, chẳng lẽ Bùi Tĩnh tiểu tử thối kia không nói qua cho cô?" Phía sau bỗng nhiên đi tới một cô gái mang theo kính đen, nói chuyện khi đó lạnh lùng liếc hai người Ngải Lâm, vẻ mặt khó chịu.

A Thu vừa rồi liền là cảm thấy được không quá đúng lắm, cho nên

cùng ra xem, không nghĩ tới vậy mà nhìn đến sư muội nhà mình bị người ta ức hiếp, sao có thể bỏ qua!

"An Mộ Xuân, sư muội chúng ta đều bị người ức hiếp, anh vẫn lại có tâm tình ăn uống?" A Thu chạy tới lập tức xách theo người đàn ông cao lớn vừa rồi mà bắt đầu lên trước đang ở bên kia ăn gì đó nói.

Vị này chính là người ngay từ đầu để cho Ngải Lâm đứng ở bên ngoài vạch kẻ vàng vị kia, lúc này bị kéo áo đứng lên cũng không giận, một bên nhét vào trong mồm gì đó một bên mơ hồ nói: "Như Ngọc của chúng ta không phải không thiệt thòi sao? A Thu, cô mau buông tay, tôi đều đã hai ngày chưa ăn cái gì, sắp chết đói."

"Anh một lúc ăn nhiều thứ như vậy dạ dày sẽ không thoải mái." A Thu sư tử một tay tóm lấy cái bát trong tay anh ta.

Hai người lúc này liền cướp đoạt rồi.

Tần Như Ngọc cười hề hề nhìn bọn họ, cảm giác như là về tới sở nghiên cứu ngày trước. Mà hết thấy chuyện này xem ở trong mắt Ngải Lâm, liền cảm thấy được là nhục nhã trắng trợn.

"Tần tiểu thư là không tính toán trở về?" Ngải Lâm đối Tần Như Ngọc xưng hô cũng thay đổi.

Tần Như Ngọc nhú mày. Không biết người này sao lại thích dây dưa không rõ như thế.

"Tôi lúc chỉnh lý tư liệu thời điểm, phát hiện có nhiều chỗ không quá minh xác, cần tùy thời cùng tổ viên tổ nghiên cứu khoa học thảo luận, ở trong này làm việc sẽ thuận tiện rất nhiều." Tần Như Ngọc cũng không nghĩ muốn mọi chuyện nhiệt náo quá căng thẳng, dẫn lại tính tình nói.

"Nhưng nếu như tôi nhất định bắt cô phải trở về?" Ngải Lâm trầm giọng nói.

Cô ta là nhân viên lâu năm trong công ty, chuyện này cô ta tự nhận là mình không có làm sai. Hợp Hán Kiến Nghiệp quản lý người trong công ty luôn luôn công tư rõ ràng, người phạm sai không quản bạn là hoàng thân quốc thích, đều đã giống nhau phải chịu trừng phạt. Hôm nay, cô ta thật đúng là không nghĩ muốn như ý Tần Như Ngọc!

"Tôi đều đã cùng cô nói rõ ràng như thế, cô đây là cố ý khó xử tôi sao?" Tần Như Ngọc cũng có chút giận, tính tình đại tiểu thư thiếu chút nữa liền muốn bạo phát.

"Tần tiểu thư, phiền toái phối hợp công việc của tôi." Ngải Lâm lạnh mặt nói.

"Phối hợp mẹ cô!" Phía sau bỗng nhiên truyền đến một tiếng kêu la, rồi sau đó chỉ thấy một tia sáng đỏ chiếu ra

Nháy mắt tiếp theo, chỉ thấy Ngải Lâm băng bó cổ hét rầm lên: "Đau quá!"

Thở hổn hển kêu la! Lại là vài tia đỏ hiện lên, bắn thẳng đến mặt Ngải Lâm.

"A!" Ngải Lâm bụm mặt ngã xuống đất quay cuồng, đau đến nước mắt đều đã trào ra rồi.

Tần Như Ngọc tuy nhìn quen nhóm người sư huynh tỷ mình chinh người. Nhưng nơi này là công ty a!

Cô vẻ mặt không nói gì quay đầu lại nhìn, chỉ thấy A Thu sư tỷ của cô

chính đang cầm một cây bút laser hướng về phía cô đắc ý cười.

Tần Như Ngọc:...

Các người không sợ đem Bùi Tĩnh đưa tới sao?

Tần Như Ngọc cảm thấy được, bọn họ hẳn là cũng không nghĩ muốn dưới trường hợp này nhìn đến Bùi Tĩnh.

Nhưng đã là chậm quá.

Ngải Lâm quý khóc sùi sụt, làm giống như có người muốn giết cô ta một dạng, nhất thời đưa tới rất nhiều người.

"Sư tỷ, mau thu lại." Tần Như Ngọc gặp tình huống không đúng, khẩn trương hướng sư tỷ mình nháy mắt.

"Sao phải thu lại, thứ này cũng sẽ không đá thương người. Chỉ là đụng phải thời điểm làm cho làn da sản sinh cảm giác đau lớn hơn gấp mười lần mà thôi, là phát minh mới." A Thu sư tỷ đẩy cặp kính lên tròng mắt nói.

"Sư muội, anh đem mấy thứ đều đã dòi qua đến đây. Cái người phụ nữ phiền toái kia ở nơi nào? Anh đang lo mấy thứ này không ai làm chuột bạch!" Quách Bàn Tử ôm một đống đồ vật lớn chạy đến.

Không biết là ai thông báo bọn họ, cửa ban công một đám mở ra, một đám người bao lớn bao nhỏ khiêng đồ liền chạy ra.

Tần Như Ngọc vẻ mặt ảm ức.

Cô cũng không thể được biến mất?

Ngay khi mọi người muốn làm lớn chuyện một hồi, một âm thanh rét lạnh đột nhiên vang lên.

"Các người đang làm gì?!"

Chậ. Lười riết tthành quen, giờ còn mấy chương mà lười làm quá >"<

Ko tập trung tinh thần làm được, có 1 chương làm cả tuần rồi chưa xong

Chương 743: Vậ đi làm thủ tục đi

Âm thanh lãnh khốc, mang theo một tia không vui. Đám người tự động nhường ra một lối đi.

Người nọ chân mang giày Tây, cho dù mới hai mươi mốt tuổi, nhưng trầm ổn nội liễm, nghiêm mặt lên dáng vẻ nghiêm túc dị thường.

"Bùi phó tổng!" Vị kia tiểu thư ký kia nhìn đến Bùi Tĩnh, liền cùng nhìn đến cứu tinh một dạng, vội vàng chạy đến phía sau cậu núp vào.

Dáng vẻ kia giống như là có người yếu hại cô ta.

Bùi Tĩnh lạnh lùng nhìn về phía trước, mâu quang đảo qua Ngải Lâm té trên mặt đất, mày kìm lòng không được nhíu một phen.

"Phó tổng cứu tôi, bọn hần muốn giết tôi. Mặt tôi đau quá... Hu hu hu... Mặt tôi có phải bị hủy đi rồi hay không?" Ngải Lâm bụm mặt té trên mặt đất, đau đến lăn lộn.

"Cô đừng nói bậy, tia laser hần không đối với cô tạo thành bất luận cái uy hiếp gì, cô cũng đừng hướng trên thân tôi hắt nước bắn!" A Thu sư tỷ còn chưa nói xong, đã bị Bùi Tĩnh lạnh lùng nhìn thoáng qua, sợ tới mức lập tức ngậm miệng lại.

Tất cả trong đám sư huynh đệ, thì cái tên tiểu tử thối này lực sát thương rất mạnh. Bọn họ cũng không dám trêu chọc.

"Tần Như Ngọc." Bùi Tĩnh đem ánh mắt rơi vào trên người Tần Như

Ngọc, nhàn nhạt nhìn cô, giống như đang đợi cô giải thích.

Toàn bộ chuyện này, cực kỳ rõ ràng đều là nha đầu kia dẫn tới.

Tần Như Ngọc lúc Bùi Tĩnh xuất hiện một khắc kia cũng đã trốn ở phía sau các sư huynh, lúc này cũng chỉ là thò ra nửa cái đầu nhìn bọn họ.

Đã cách năm năm, đây là Bùi Tĩnh lần đầu tiên kêu tên cô đi? Cũng là Bùi Tĩnh lần đầu tiên nói chuyện với cô.

Cô cho tới bây giờ không nghĩ tới, bọn họ năm năm sau lần đầu tiên nói chuyện với nhau, lại dưới tình huống như vậy nói chuyện.

"Em không biết." Tần Như Ngọc lớn tiếng nói, một vẻ lợn chết không sợ phỏng nước sôi.

Cô là không biết, vì cái gì Ngải Lâm muốn nhắm vào cô như vậy. Cô cũng không biết, Bùi Tĩnh vì cái gì không muốn cho cô ở lại trên tầng lầu trong văn phòng nhỏ giống cái cùm ngục giam kia. Cô càng không biết, cậu như vậy đến đây lần đầu gọi tên cô, có phải lại muốn cùng cô nói, về sau đừng xuất hiện ở trước mặt tôi hay không.

Cô chẳng qua là muốn chăm chỉ làm việc, tới cùng chọc tới người nào rồi!

Tần Như Ngọc càng nghĩ càng ủy khuất, đôi mắt từ từ phấp hồng, cuống quýt cúi đầu.

"Bùi phó tổng, Như Ngọc của chúng tôi tới cùng làm sai cái gì? Con bé ở bên này muốn cùng chúng tôi trao đổi cũng phải tới tới lui lui chạy qua chạy lại, di chuyển thẳng lên đây làm việc thì có làm sao?"
A Thu sư tỷ không thể chịu được tiểu sư muội ủy khuất như vậy, thay

cô bất bình nói.

"Mà còn, tiểu sư muội đều nói sẽ xin. Cái cô thư ký này của cậu làm việc kiểu gì vậy, một chút việc nhỏ như vậy đều đã làm không xong. Các người có biết hay không, các người lãng phí bao nhiêu thời gian của chúng tôi?" Quách Bàn Tử ôm một đồng lớn đồ vật, vừa nói một bên lôi ra bên ngoài thứ gì đó, "Còn làm phiền, có tin tôi đem tặng lầu này của cậu cho bùng nổ luôn hay không!"

"Sư huynh." Bùi Tĩnh chỉ cảm thấy huyết Thái Dương thành thích nháy dưng.

Tô Thi Thi bọn họ không rõ, Bùi Tĩnh sau khi lớn lên tính tình sao lại cùng với trước đây hoàn toàn khác biệt. Đó là bởi vì bọn họ không biết, Bùi Tĩnh tại sở nghiên cứu tiếp xúc những người này, mỗi một người đều đã so với cậu càng có thể gây chuyện hơn. Cậu cảm thấy được, cậu dù sao cũng phải cùng người khác khác biệt...

Cậu biết, cái vị sư huynh béo này nói muốn bùng nổ tặng lầu, vậy tuyệt đối làm được.

"Bùi phó tổng, tôi chỉ là theo trình tự làm việc, nhưng Tần tiểu thư không phối hợp với tôi, tôi cũng không biết tới cùng có chỗ nào để cho cô ấy bất mãn, kết quả chuyện nháo thành cái dạng này." Ngải Lâm quỳ rạp trên mặt đất, bụm mặt khóc nói.

"Trình tự quy tắc là chết, người là sống. Cô chẳng lẽ không biến báo (dựa theo tình hình khách nhau, thay đổi một cách vô nguyên tắc) à? Còn nữa, tôi xem cô rõ ràng là đang nhằm vào Tần sư muội của chúng tôi." A Thu nói.

"Không sai, cô ta mới vừa mới nhìn đến chúng tôi lại vẫn khách khách khí khí, nhìn đến Tần sư muội thái độ lập tức liền thay đổi."

Còn đang ăn cái gì vị sư huynh kia hàm hồ nói.

"Tôi không có." Ngải Lâm ủy khuất hô.

Dù sao mặt đã mất hết, cũng không sợ nhiệt náo càng khó coi. Cục tức này, cô ta nuốt không trôi.

"Cô đều đã biểu hiện rõ ràng như thế rồi..."

"Được rồi!" Bùi Tĩnh nhíu mày nói, nhìn thoáng qua vị thư ký trốn ở bên cạnh kia.

Vị thư ký kia thấy thế, khẩn trương chạy đến bên người Ngải Lâm đỡ cô ta đứng lên

Bùi Tĩnh vẫn như cũ nhìn Tần Như Ngọc, bình tĩnh hỏi han: "Em không nghĩ muốn đi văn phòng bên kia làm việc?"

Tần Như Ngọc do dự một chút, gật gật đầu: "Không sai."

Trước cô vẫn cảm thấy có thể cách cậu càng gần càng tốt, nhưng từ hôm qua nhìn đến người phụ nữ kia bắt đầu cô liền hiểu rõ rồi. Có một số việc, cô liền tính cố gắng thế nào cũng làm không được.

Cho nên, cách anh gần như thế thì lại có thể thế nào? Vẫn như cũ không thể đem lòng cục đá như cậu làm nóng lên rồi.

Bùi Tĩnh trầm trầm đã quên liếc mắt nhìn cô một cái, nói: "Đi làm thủ tục đi. Hi vọng không cần lại xuất hiện loại chuyện này, chẳng thế thì đi phòng tài vụ lĩnh lương rồi đi đi."

Bùi Tĩnh nói xong liền xoay người hướng tới thang máy đi đến.

Tần Như Ngọc mạnh cắn môi, nhìn bóng lưng cậu rời đi, đôi mắt từ từ đỏ lên.

"Sur muội..." A Thu sư tử ôm lấy bờ vai cô, không biết phải an ủi như thế nào.

Bọn họ cũng đều biết tình cảm của Tần Như Ngọc đối Bùi Tĩnh. Thế nhưng hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình, bọn họ nhìn cũng chỉ có thể lo lắng suông.

"Muội không sao. Sư tử, về sau chúng ta lại có thể cùng nhau làm việc, liền giống lúc chúng ta ở sở nghiên cứu một dạng." Tần Như Ngọc nặn ra một nụ cười tươi tắn, lôi kéo tay sư huynh sư tử đi vào trong, "Mặc kệ bọn họ, chúng ta làm việc của chúng ta."

"Muội có thể nghĩ như vậy liền tốt rồi. Chúng ta ở trong này tiêu điều tự tại, muội yên tâm đi, về sau nơi này ai cũng không dám ức hiếp muội."

Một đám quái nhân khoa học cứ như vậy đi tới, Ngải Lâm vốn dĩ lại vẫn bụm mặt, bỗng nhiên cảm giác trên mặt không đau rồi.

Cô ta khẩn trương bò dậy, tiến đến cửa thủy tinh nhìn một phen, phát hiện trên mặt hoàn bình thường không tổn hao gì, từ đầu chuyện gì đều không có.

"Đây là có chuyện gì?" Ngải Lâm nhẹ nhàng thở ra, đồng thời càng thêm nghi hoặc khó hiểu.

Cô ta vừa mới rõ ràng đau đến đều nhanh ngắt đi thôi.

"Chị Ngải Lâm, vừa rồi cái vị nữ tiến sĩ kia nói, cái này giống như hẳn không đối nhân thể tạo thành thương tổn." Cùng cô ta lên đây một vị

thư ký chạy đến nhỏ giọng nói.

Ngải Lâm sắc mặt liền thay đổi, trên mặt một trận hết tái xanh lại hồng, thật- xấu hổ.

Cô ta biết chính mình bị người ta đùa giỡn rồi! Cô ta chưa từng có giống hôm nay lúng quá như vậy!

"Chị Ngải Lâm, chị nói Bùi phó tổng có thể trừng phạt chúng ta hay không?" Thư ký thấy mọi người đều đã đi hết, nhỏ giọng hỏi.

Ngải Lâm sắc mặt cứng đờ, trong lòng cũng có chút bối rối, nhưng vẫn lại là ngạnh cổ nói: "Sợ cái gì, chúng ta lại không có làm sai cái gì, quy tắc công ty vốn là như vậy, chúng ta chỉ là dựa theo quy định mà làm việc. Cô yên tâm đi, chuyện này tôi đây sẽ chịu trách nhiệm, không liên quan gì đến cô."

"Cảm ơn chị Ngải Lâm." Thư ký kia nhất thời nhẹ nhàng thờ ra.

Ngải Lâm thấy ngằm cắn răng. Người ta đã nói như vậy cô ta cũng không có biện pháp, dù sao thư ký là cô ta kêu đến, chuyện này cũng là nên để cô ta chịu trách nhiệm, cho dù muốn đổ lỗi cho người khác cũng làm không được, sao lại không khách khí một chút, còn có thể để cho cô thư ký nhớ kỹ chính mình là tốt.

Hai người tới lầu 27, còn chưa về tới trên vị trí ngồi xuống, Bùi Tĩnh liền kêu Ngải Lâm đi vào.

Trong văn phòng Phó tổng, Bùi Tĩnh đang đứng cạnh cửa sổ, đầu óc còn đang suy nghĩ phản ứng vừa rồi của Tần Như Ngọc.

Năm năm qua đi, nha đầu kia quả thật trở nên khác đi rất nhiều rồi.

"Phó tổng người tìm tôi?" Ngải Lâm lên tiếng ngắt suy nghĩ của Bùi Tĩnh.

Bùi Tĩnh xoay người, ánh mắt trầm trầm nhìn cô ta: "Chuyện như vậy về sau tôi không nghĩ muốn lại nhìn đến."

"Tôi..."

"Thư ký Ngải, cô nên là biết tôi nói là cái gì. Về sau lại gây ra loại truyện cười này, tôi cũng chỉ có thể mời cô rời đi rồi."

"Tôi... Tôi biết rõ, tôi đảm bảo về sau hẳn không tái phạm." Ngải Lâm cúi đầu, nhỏ giọng nói, trong lòng bối rối cực kỳ.

Cái gì dựa theo quy tắc làm việc loại chuyện này, hiện tại xem ra là không thể nói rồi. Là cô ta ngu ngốc, Tần Như Ngọc dù nói thế nào cũng là người của Tần gia, Bùi Tĩnh khẳng định muốn che chở.

Như là nhìn thấu tâm tư của cô ta, Bùi Tĩnh lạnh giọng nói: "Thư ký Ngải, cô có biết tôi chán ghét nhất chính là người đùa giỡn tâm tư. Tôi từ lúc mười một tuổi liền quen biết Tần Như Ngọc, đến bây giờ tổng cộng mười năm. Tính tình của cô ấy như thế nào, tôi rất rõ ràng."

"Về sau, không cần đem những cái tâm tư này của cô đặt ở trên người cô ấy, cũng không cần đặt ở trên người bất luận kẻ nào. Làm tốt bổn phận của cô, Hợp Hán hẳn không bạc đãi cô." Bùi Tĩnh nhìn cô ta, trầm mặc một phen, tiếp tục nói, "Công việc của tôi quả thật có điểm nặng nề, lại thông báo tuyển dụng một thư ký, đến đây chia sẻ công việc của cô đi."

"Chuyện này... Tôi lập tức đi làm." Ngải Lâm biết vậy chẳng làm, Bùi Tĩnh đây là rõ ràng muốn suy yếu chức quyền của cô ta mà.

Bất quá muốn tuyển người mà nói...

Ngài Lâm trong mắt chợt lóe sáng.

Em gái cô ta không phải vừa vặn có cơ hội rồi hả?

Mọi người sáng hảo. Hôm nay đẹp trời tâm trạng tốt....

Chương 744: Thư ký mới

Một trường náo kịch xảy ra tại tầng ba mươi kia, tuy rằng không có ở trong công ty lưu truyền ra phạm vi lớn, nhưng người trong cái vòng nhỏ hẹp biết đến không ít.

Tô Thi Thi cùng Ôn Ngọc đương nhiên rất nhanh liền biết. Hai người lúc này đang trong group chat gia tộc tám chuyện.

Hai người cũng không nói gì về người nào không đúng, mà chỉ là ở chỗ này một cái vẻ hỏi thăm Bát Quái. Biết được Tần Như Ngọc vậy mà không chiếm được ít nhiều lợi ích, hai người cùng nhau an ủi cô một hồi.

Bùi Tĩnh nhìn động tĩnh trong group chat, mày càng nhíu thật chặt. Cậu cảm thấy được, có phải nên cho Tần Như Ngọc tăng nhiều nhiệm vụ một chút hay không, để cho cô không rảnh nói chuyện phiếm.

Chẳng thế thì, sớm hay muộn sẽ bị hai bà chị kia dạy hư hỏng.

Mà Tần Như Ngọc lại là người càng thêm bình tĩnh. Giống như từ khi không gần Bùi Tĩnh nhiều hơn, cả người của cô đều đã ôn hòa rất nhiều, một chút đều đã không giống như là cô bé hai mươi tuổi.

Nhưng cô đã quen rồi. Qua đi trong năm năm, cô vui mình trong đủ loại sách nghiên cứu, chính là như thế này sống qua ngày.

Khi đó, để cho cô kiên trì không từ bỏ quả thật là vì Bùi Tĩnh. Hiện tại, để cho cô kiên trì tiếp tục vẫn như cũ là Bùi Tĩnh.

"Em nói rồi em sẽ lại cố gắng một lần, sẽ tận lực giúp anh làm việc. Mãi đến ngày nào đó em triệt để kiên trì không được." Tần Như Ngọc đứng ở trước mặt một phòng tư liệu, ở trong lòng yên lặng nói.

Từ nay về sau, nơi này chính là văn phòng của cô rồi. Cô không cần lại sợ trong lúc vô ý nhìn thấy Bùi Tĩnh.

Phó tổng có thêm một vị thư ký xinh đẹp trẻ tuổi, trong công ty rất nhanh liền biết, ngoại trừ tầng ba mươi. Nơi này, đối với mấy chuyện Bát Quái ngoài kia giống như có một màng chắn tự nhiên che lại. Trong mắt bọn họ chỉ có đủ loại nan đề khoa học, cái khác một mực không quan tâm.

Tần Như Ngọc biết chuyện này, vẫn lại là do bạn nhỏ Bùi Ngôn chạy tới nói cho cô.

"Em hỏi thăm quá, cô gái kia là em gái Ngải Lâm. Chị nói xem cô ta có phải lạm quyền thiên vị hay không?" Bạn nhỏ Bùi Ngôn mở to một đôi trắng đen rõ ràng chớp chớp mắt, đen láy nhìn Tần Như Ngọc.

Tần Như Ngọc chính đang bưng một quyển sách Anh văn thật dày xem, nghe vậy, cũng không ngẩng đầu lên nói: "Công ty dùng người nghiêm khắc như thế, cô ta cũng không dám thiên vị đâu."

"Chị không phải là cùng cô ta có mâu thuẫn sao? Vì cái gì phải giúp cô ta nói chuyện?" Bùi Ngôn bĩu môi hỏi.

Tần Như Ngọc cười nói: "Vậy cũng không có thể bẻ cong sự thật nha."

"Chị thật đúng là đơn thuần. Em gái người ta đều nhanh muốn leo lên giường chú trẻ của em rồi, chị lại vẫn giống như người không có

việc gì một dạng."

Tần Như Ngọc sừng sốt, nhưng rất nhanh liền khôi phục bình thường, nhàn nhạt nói: "Em từ đâu lại học được những thứ rối loạn linh tinh này? Bị mẹ em biết xem thím ấy là như thế nào xử lý em."

"Chị! Chị đừng có mà đi đâm thọc, chẳng thế thì em liền không thích chị rồi." Bùi Ngôn nhíu mày nói.

Tần Như Ngọc lắc đầu, cầm sách xoay người: "Được rồi, chị cái gì cũng không nói. Hiện tại chị muốn xem sách, em có thể tự chính mình đi chơi hay không?"

Bùi Ngôn nhíu mày: "Chị không phải bảo em gọi chị là dì sao?"

Tần Như Ngọc lại là sừng sốt, bất đắc dĩ thở dài, không nói gì.

"Chị như vậy thực không tiền đồ." Bùi Ngôn liếc cô một cái. Thấy cô không nói lời nào, nghĩ nghĩ, thật cẩn thận đến gần: "Chị hẳn không phải thật sự muốn buông bỏ quên chú trẻ của em rồi đi?"

Tần Như Ngọc thật sự không biết con cái Bùi gia làm sao có thể Bát Quái như thế. Có vẻ như Bùi tiên sinh không phải người Bát Quái như thế nha?

Cô bỏ sách xuống, cẩn thận nhìn chăm chăm Bùi Ngôn coi coi, hỏi: "Em có phải có chuyện gì nghĩ muốn xin chị hay không?"

Chẳng thế thì tiểu gia hỏa này làm sao có thể có lòng tốt như vậy đến đây quan tâm cô?

"Chị... Chị..." Bọn nhỏ Bùi Ngôn bị đoán trúng tâm tư, nhất thời có chút ảo não, sau đó xoay xoay vắn vắn nói, "Em... Em nghĩ muốn

đến tầng ba mươi."

Thì ra là thế.

Tần Như Ngọc nhất thời hiểu rõ, nhưng mà - -

"Mẹ em không sẽ đồng ý."

"Chị không nói cho mẹ không là có thể rồi sao?" Bọn nhỏ Bùi Ngôn cau mày, giống như một người lớn đang trừng mắt với Tần Như Ngọc.

"Nếu lỡ bị thím ấy biết đến, chúng ta nhất định phải chết." Ở phương diện này Tần Như Ngọc lập trường là kiên quyết, người Bùi gia ai cũng có thể đắc tội một phen, nhưng mà Tô Thi Thi tuyệt đối không thể đắc tội!

"Mẹ em chỉ là sợ em dùng não quá độ về sau biến thành kẻ ngốc, nhưng em chỉ là quá thông minh mà thôi, chỉ là thích mấy thứ này. Cho nên lo lắng của mẹ hoàn toàn là dư thừa, chị có thể yên tâm, bản thân em sẽ nắm chắc chừng mực."

"Em..." Tần Như Ngọc đau đầu cực kỳ. Tiểu gia hỏa này nhìn liền không giống như là đứa trẻ, quả thực thành tinh rồi.

"Được rồi được rồi, chị biết rõ. Nhưng mà em không thể ở trong này quấy rối, bằng không chúng ta sẽ lập tức đưa em ra ngoài, về sau lại cũng không hứa cho em vào được." Tần Như Ngọc nói.

Bùi Ngôn lập tức gật đầu: "Thành giao! Chị yên tâm, em sẽ giúp chị theo đuổi chú trẻ của em."

Tần Như Ngọc trên mặt tươi cười cứng đờ, rất muốn nói, chị không

nghĩ muốn cùng với em đạt thành cái giao dịch này nha!

Cô bây giờ đối với Bùi Tĩnh tâm tư đã đặc biệt đơn giản, chỉ là nghĩ muốn đợi ở chỗ này thay cậu chia sẻ công việc mà thôi.

Nhưng mà rất không dễ dàng tĩnh tâm, bởi vì bạn nhỏ Bùi Ngôn quấy rầy, lại từ từ trở nên sinh động hẳn lên.

"Không biết anh ấy hiện tại đang làm gì?" Đợi sau khi Bùi ngôn rời khỏi, Tần Như Ngọc một người ngồi cạnh cửa sổ, cầm sách nhưng mà một chữ cũng chưa xem đi vào.

Trước mắt cô giống lại hiện ra ngày đó cậu tiến vào ánh mắt nhìn cô khi đó. Lãnh đạm như vậy, giống như là đang nhìn cấp dưới chính mình một dạng. Bất cận nhân tình.

"Tần Như Ngọc, mày có phần tiền đồ có được hay không?" Tần Như Ngọc gõ gõ đầu chính mình, nhưng mà càng bức bách chính mình không thêm nghĩ đến cậu nữa, lại càng xuất hiện ở trong đầu cô.

Rất không dễ dàng chịu đựng đến tan tầm, Tần Như Ngọc nghĩ nghĩ vẫn lại là yên lặng trốn trong gara dưới tầng hầm, chờ đợi Bùi Tĩnh đi xuống.

Bùi Tĩnh là người điên cuồng làm việc, mỗi ngày phải chờ tới bảy tám giờ mới tan tầm. Nhưng là hôm nay mới hơn năm giờ, vậy mà ở garage tầng ngầm thấy được cậu.

"Là có chuyện gì sao?" Tần Như Ngọc lặng lẽ theo kịp, đợi xe Bùi Tĩnh lái đi, cô cũng mở một chiếc đuổi theo ở phía sau.

Lúc này đúng là thời gian cao điểm tan tầm, xe dọc theo đường đi nhích nhích từng chút, đi tới thời gian rất lâu. Khi Tần Như Ngọc nhìn

đến phương hướng xe Bùi Tĩnh chạy tới khi đó, tâm mạnh mẽ trầm một phen.

Đó là đường đi hướng trung tâm thành phố

Trong đầu cô cái thứ nhất nghĩ đến chính là cái người phụ nữ bị cậu giấu ở trong căn hộ kia.

"Khó trách anh lại tan ca sớm." Tần Như Ngọc trong lòng hiện lên quét xuống chua xót, nhưng mà vẫn lại là khống chế không nổi theo ở phía sau.

"Bùi tổng, giống như có người đi theo chúng ta." Lái xe từ kính chiếu hậu thấy được xe của Tần Như Ngọc, nhú mày nói.

Bùi Tĩnh chính đang ở trên xe ô-má-tính xử lý một phần văn kiện, nghe vậy ngẩng đầu quay ra sau này nhìn một phen. Khi thấy bảng số xe quen thuộc kia, mâu quang tối sầm một phen, quay đầu lại đối với lái xe nói: "Tiếp tục chạy đi."

Tần Như Ngọc còn không biết chính mình bị phát hiện, tiếp tục lái xe không nhanh không chậm theo ở phía sau. Đúng là khi nhìn đến chiếc xe kia là hướng vào đến khu căn hộ ở trung tâm thành phố kia của Bùi Tĩnh khi đó, cô chỉ cảm thấy huyết dịch chính mình càng ngày càng lạnh.

"Tần Như Ngọc, mày tới cùng đang làm cái gì?" Tần Như Ngọc hít sâu một hơi, mạnh đánh vào đầu mình một phen, rồi sau đó đảo quanh tay lái, chạy hướng về phía một con đường khác.

Khi xe Bùi Tĩnh chạy vào tiểu khu khi đó, cậu theo bản năng quay ra sau nhìn một phen, lại mạnh sửng sốt.

Phía sau không có xe.

"Cô ấy không có cùng chạy đến?" Bùi Tĩnh nhíu mày, không biết như thế nào, trong lòng cảm thấy được có chút không thích hợp.

Dựa theo tính tình trước kia của nha đầu này, không đến tường Nam không quay đầu, chắc chắn sẽ theo tới cùng, thậm chí sẽ xông đi tới muốn cùng cậu cùng đi lên. Mà lúc này cô vậy mà nửa đường trở về?

"Bùi tổng, cần phải quay lại nhìn xem không?" Lái xe đã, phát hiện đó là xe Tần Như Ngọc, dừng xe lại hỏi.

Bùi Tĩnh nghĩ nghĩ, vẫn lại là lắc đầu, mở cửa xe xuống xe, đi vào căn hộ.

Chương 745: Thị uy

"Bùi tiên sinh, người đã đến rồi?" Cô gái trong phòng nhìn Bùi Tĩnh đến đứng ở cửa, trên mặt lập tức lộ ra một cái đại đại tươi cười, nhường cậu tiến vào.

Bùi Tĩnh gật gật đầu, cũng không tiếp tục đi vào, chỉ là nơi cửa lấy một tập văn kiện trong cặp công văn ra đưa cô gái kia: "Luật sư đã giúp cô xử lý tốt. Những chuyện tiếp theo tôi sẽ để cho luật sư trực tiếp với liên hệ với cô."

Cô gái kia thụ sủng nhược kinh (được sủng ái mà lo sợ) tiếp nhận, liên tục gật đầu nói lời cảm ơn: "Thật sự là thật cảm ơn cậu rồi!"

Chỉ là nói xong, trên mặt cô gái kia lộ ra quét xuống ngượng nghịu.

Bùi Tĩnh nhíu mày hỏi: "Hắn tới tìm cô rồi hả?"

Cô gái kia sửng sốt, sau đó hơi gật đầu nói: "Đều đã là lỗi của tôi. Tôi quá ngỗ muốn gặp con, đã nghĩ gọi điện thoại cho mẹ tôi, để cho bà giúp tôi đi tìm con, nghĩ muốn cùng thằng bé trò chuyện. Đúng là không nghĩ tới bị hắn phát hiện rồi. Biết số điện thoại nơi này liền vẫn gọi điện thoại đến. Tôi, tôi bất đắc dĩ liền đem dây điện thoại rút ra. Nhưng mà tôi sợ hắn sớm hay muộn cũng tìm tới nơi này."

Bùi Tĩnh sắc mặt trầm trầm, nhưng cũng không nói gì được, chỉ nói: "Cô yên tâm, tôi đã thông báo với bảo an, bọn họ hẳn không để cho hắn tiến vào."

"Thật sự là rất cảm tạ cậu rồi!" Cô gái kia thờ dài, nói, "Tôi thật sự rất

mong giành được quyền nuôi con, hẳn tính tình quá không tốt, biết hẳn có thể ngược đãi con của tôi hay không..."

Cô gái kia nói xong nói hốc mắt liền hồng lên. Con của cô ta mới bảy tháng, cô ta thật sự không nỡ.

"Luật sư sẽ giúp cô giành quyền nuôi dưỡng, nhẫn nại một thời gian ngắn nữa." Bùi Tĩnh không có kinh nghiệm xử lý việc này, cũng không biết nói cái gì mới tốt.

Cứu cô gái này cũng chỉ là tùy hứng nhất thời, nếu cứu sẽ quản tới cùng.

"Cô ở trong này an tâm ở lại đi. Tôi sẽ phái người đi thông báo." Bùi Tĩnh nói xong cầm lấy cặp công văn đi ra ngoài, "Sớm một chút nghỉ ngơi."

Cậu nói xong liền đi ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Lấy gia thế cùng thực lực của cậu, muốn giúp cô gái này giải quyết xong vụ ly hôn kia cũng không khó. Nhưng mà cậu không hề nghĩ muốn mọi chuyện đều phải dùng sức mạnh hay thủ đoạn cứng rắn, mà là để cho luật sư làm theo trình tự tố tụng li hôn bình thường.

Nhưng chồng của cô gái này là một kẻ rất khó nhằn, quả thực liền là du côn lưu manh, xử lý quả thật có chút khó.

Liền tính Bùi Tĩnh biết chuyện này khả năng lại có chút phiền toái, mà khi sáng ngày hôm sau người chồng kia đột nhiên mang theo người đến trước Cao ốc Hợp Hán Kiến Nghiệp thị uy khi đó, lại vẫn là có chút ngoài ý muốn.

"Bùi tổng, dưới lầu có người đàn ông ba mươi mấy tuổi dẫn theo một

đám người đến. Lại còn giăng băng rôn kéo biểu ngữ nói trả lại vợ cho hắn. Các nhân viên an ninh đuổi đều đã đuổi không đi, còn nói muốn dẫn phóng viên đến. Gần đây công ty của con chúng ta đang đưa ra thị trường, nếu xử lý không tốt khả năng sẽ ảnh hưởng không tốt." Ngải Lâm đi đến trong văn phòng nói.

Bùi Tĩnh đang ở đứng cửa sổ nhìn dưới lầu. Từ góc độ cao như vậy nhìn xuống, người dưới lầu rất nhỏ, càng thêm nghe không được lời bọn họ nói. Nhưng mà cậu có thể tưởng tượng đến người đàn ông kia sẽ nói cái gì đó, lại có thái độ ngang tàng hung bạo như thế.

Bởi vì lúc trước cậu lần đầu tiên nhìn thấy cô gái kia khi đó, chính là đang bị chồng cô ta ức hiếp.

"Để cho bộ phận quan hệ xã hội đi theo chân bọn họ can thiệp." Bùi Tĩnh nói.

Ngải Lâm gật đầu thối đi ra ngoài. Bộ phận quan hệ xã hội rất nhanh liền phái đại biểu xuống đàm phán.

Nhưng người đàn ông kia ngọt nhạt không ăn, bất luận nói cái gì đều chỉ là muốn gặp vợ, điều kiện gì đều đã không đồng ý.

Người vây lại chung quanh xem náo nhiệt càng ngày càng nhiều, mắt thấy liền muốn dẫn tới giao thông hỗn loạn, bộ phận quan hệ xã hội không thể không gọi bảo an, đem những người này mạnh mẽ mang đi.

Tần Như Ngọc biết đến thời điểm, những người đó đã đi rồi. Cô là từ Bùi Ngôn nơi đó nghe được.

"Em là nói hắn là chồng của cô gái kia?" Tần Như Ngọc nghe được sợ ngây người, "Cô gái kia đã kết hôn, lại còn chưa ly hôn?"

"Nói thừa, chị hẳn không thật sự cho rằng chú trẻ của em sẽ nhìn tới cô ta đi? Người vừa già lại xấu như thế, đã sinh con, lại vẫn từng kết hôn. Ánh mắt chú trẻ em làm sao có thể tệ như thế?" Bạn nhỏ Bùi Ngôn trợn mắt nhìn Tần Như Ngọc liếc mắt một cái, nói thầm: "Thật không biết con gái các người suy nghĩ cái gì, vừa gặp phải tình yêu, chỉ số thông minh liền biến thành số âm."

"Cái tên nhóc này!" Tần Như Ngọc tức giận đến cái mũi đều nhanh méo lệch. Đúng là suy nghĩ đến chính mình trước xoắn xuýt lâu như vậy, thương tâm khổ sở thực ra là một trận hiểu lầm, mặt cô từ từ đỏ.

Chỉ số thông minh quả thật là số âm

Tần Như Ngọc hỏi: "Bùi Tĩnh cứu cô ta, thật sự chỉ là nhất thời hảo tâm?"

"Chẳng thế thì là vì cái gì? Chị ngẫm lại xem chú trẻ của em mỗi ngày trăm công nghìn việc, có chút phương diện chung quy có phần tinh thần khiếm khuyết. Cho nên chú ấy đã nghĩ ngẫu nhiên làm mấy chuyện tốt điều chỉnh một phen."

"Ngừng! Việc này là mẹ em nói cho em đi?" Tần Như Ngọc vội vàng kêu ngừng. Cô đến bây giờ nếu là lại vẫn nghe không hiểu, liền sống uống phí hai mươi năm rồi.

Bùi Ngôn dù thông minh cũng không có khả năng nói ra mấy lời già dặn như thế.

Bùi Ngôn bị cô vạch trần cũng không giận, nói: "Mẹ em nói, chị nếu hiểu được liền đi làm việc mà trong lòng chị thật sự nghĩ muốn làm, đừng chờ đến tương lai hối hận."

"Vì cái gì các người mỗi người đều đã giống như so với bản thân chị càng hiểu rõ tâm sự của mình?" Tần Như Ngọc có chút bất đắc dĩ nói.

Nhưng trong lòng quả thật nổi lên một tầng tâm tư khác.

Trước cô giống như nghĩ muốn buông tay.

Cô không dám trực tiếp đi tìm Bùi Tĩnh, nghĩ nghĩ vẫn lại là trước để cho người ta đi điều tra cô gái kia một phen. Thông qua cuộc điều tra này cô đã có chút dậy lên đồng cảm giống cậu.

"Thường xuyên bị bạo hành, thiếu chút nữa bị bán đi?" Lúc Tần Như Ngọc nhìn đến những thứ tư liệu này khi đó, ánh mắt đều đã trừng lớn rồi. Ở trong thế giới của cô cho tới bây giờ không gặp qua loại chuyện chỉ có ở trong TV mới nhìn đến qua, đúng là hiện tại chuyện như thế vậy mà rõ ràng đã xảy ra bên người.

Mà ngày hôm sau khi người đàn ông kia lại mang theo người tranh cãi âm ỉ thời điểm, Tần Như Ngọc chỉ cảm thấy sắp bốc hỏa rồi.

"Quả thực không bằng cầm thú!" Tần Như Ngọc nắm chặt quả đấm nghĩ nghĩ, cảm thấy được trị phần ngọn không trừng trị tận gốc, vẫn lại là xuống tay từ cô gái kia trước.

Cô lái xe trực tiếp đi đến căn hộ của Bùi Tĩnh, cửa mở thời điểm, gặp được cái cô gái quay mặt cùng Tô Thi Thi rất giống kia.

Nhưng mà lúc chính diện nhìn thời điểm, cô phát hiện cô quả thật hiểu lầm ghê gớm. Cô gái này một chút cũng không giống Tô Thi Thi, liền tính lúc này lại quay mặt nhìn xem thời điểm, cô phát hiện cũng không có giống nhau quá nhiều.

"Thì ra đối với chuyện mình sợ hãi, người ta sẽ thêm vào tưởng tượng, sau đó tự cho rằng cái chuyện này là thật." Tần Như Ngọc nhớ tới trước có vị chuyên gia tình yêu nói qua những lời này, trong lòng có chút phỉ nhổ chính mình.

Cô đúng là ngốc quá.

"Xin hỏi cô là?" Cô gái kia nhìn về phía Tần Như Ngọc trong mắt có quét xuống sợ hãi. Nếu không phải Bùi Tĩnh nói qua chồng cô ta tiến vào không được chỗ này, cô ta cũng sẽ không ra mở cửa.

"Cô là chị Tiểu Lan đi? Tôi tên là Tần Như Ngọc, là em gái của Bùi Tĩnh." Tần Như Ngọc nói.

"Xin chào." Tiểu Lan lập tức buông xuống cảnh giác, để cho cô tiến vào mà nói, "Bùi tiên sinh không ở trong này, cô muốn tìm cậu ấy mà nói có thể gọi điện thoại cho cậu ấy."

"Tôi không phải tìm đến anh ấy, tôi là đến tìm chị." Tần Như Ngọc chi tiết nói, "Tôi cũng không có ác ý, tôi cùng anh tôi một dạng, là đến đây giúp cô."

"Cảm ơn cô!" Tiểu Lan trong mắt hiện lên quét xuống âm đạm, hiển nhiên là muốn kể thăm mình trải qua.

Tần Như Ngọc lôi kéo cô ta đi đến trên ghế sofa ngồi xuống, ôn nhu nói: "Chị đừng sợ, tôi đến là muốn hỏi chị một chút, chị có biết chồng của chị hiện tại mang theo người đến dưới công ty tôi gây chuyện hay không?"

"Cô nói cái gì?" Tiểu Lan sắc mặt một phen liền trắng, hiển nhiên trước cô ta cũng không biết chuyện này.

"Trước đừng có gấp." Tần Như Ngọc thấy cô ta như là thật sự không biết khẩn trương trấn an, "Chị đừng sợ, chúng tôi cũng không phải sợ hấn, chỉ là nghĩ muốn xem trước thái độ của chị."

"Tôi, tôi nghĩ muốn ly hôn..." Tiểu Lam cắn răng nói, "Tôi nghĩ muốn mang theo con mình rời khỏi hấn, nhưng hấn không nghĩ muốn ly hôn với tôi, cũng không nghĩ muốn giao con lại cho tôi. Tôi không biết nên làm cái gì bây giờ. Bùi tiên sinh nói cậu ấy sẽ giúp tôi."

Sinh nhật lần thứ hai mươi mấy cộng.... ko vui ko buồn cứ thế trôi qua. Cơ mà cái bản mặt ko lạnh ko nhạt của mình làm mọi người nghĩ mình buồn hay sao ấy. 10h còn dựng đầu dậy đi uống sinh tố

Với cái đũa hít ko khí thôi cũng béo như tui thiệt là 1 việc khó khăn.

Nhưng mà lòng của mọi người tui nhận. Vì tôi biết bên tôi còn có mọi người. Yêu lắm những người tôi yêu

Cả nhà ngủ ngon. Sinh nhật vui nhé tôi ơ

<https://www.youtube.com/watch?v=E0XPSkYskRQ>

Chương 746: Nộ kỳ bất tranh

Trong phòng khách rộng mở, thỉnh thoảng vang lên từng đợt tiếng khóc nức nở rất nhỏ.

Tần Như Ngọc ngơ ngác nhìn cô gái ngồi ở trên ghế sofa cúi đầu bụm mặt nức nở, đầu óc ong ong, đến bây giờ vẫn lại là cảm thấy được có chút không thể tin.

Cô từ nhỏ sinh ra lớn lên trong gia đình giàu có, vừa được hai mươi tuổi chịu suy sụp lớn nhất chính là Bùi Tĩnh. Không lo ăn mặc, không người đánh chửi, bình an khoái khoái lạc lạc lớn lên. Cô chưa bao giờ biết trong cuộc đời này, còn có người phụ nữ địa vị lại hèn mọn như vậy.

"Trước khi chị gả cho hắn ta, đã biết hắn là người như vậy, vì cái gì vẫn còn gả?" Tần Như Ngọc hỏi

Tiểu Lan khóc đến càng thêm thương tâm hơn, nức nở nghẹn ngào nói: "Trong nhà nghèo khó, cha mẹ tôi muốn để cho em trai cưới vợ, không có biện pháp đành phải để cho tôi gả ra ngoài trước."

Tần Như Ngọc còn tuổi nhỏ, trong lòng lại hiện lên quét xuống hoang vắng, lẩm bẫm nói: "Vậy chị cũng không nên cam chịu."

Tiểu Lan cắn môi, không nói gì.

Tần Như Ngọc biết tự mình nói sai, nhỏ giọng nói: "Thực xin lỗi, tôi biết tôi không thể dùng lập trường chính mình đi thay chị suy xét. Hiện tại chị đã quyết định rời khỏi hắn, như thế chúng tôi nhất định sẽ

giúp chị."

"Cảm ơn." Tiểu Lan cúi đầu, một bên lau nước mắt vừa nói, "Tôi nghĩ muốn giành con trở về."

"Dựa theo chị nói, hẳn không có công việc, còn có khuynh hướng ngược đãi, chị nếu là tìm được cái công việc có thu nhập ổn định, tỷ lệ giành quyền nuôi con liền rất cao."

"Nhưng mà tôi cái gì đều không biết..." Tiểu Lan trên mặt hiện lên quét xuống ngưng ngưng.

Cô ta học đến trung học liền bỏ học rồi. Về sau liền đến nhà máy đi làm, làm chút công việc lắp ráp đơn giản. Nhưng mà ở một chỗ như Bắc Kinh, cô ta không trình độ không có năng lực, muốn tìm đến công việc rất khó.

Tần Như Ngọc nhìn cô gái trước mắt này cúi đầu chỉ biết khóc, bỗng nhiên trong lúc đó liền cảm thấy được có chút vô lực cùng tức giận.

Cái gì bảo tôi cái gì đều không biết làm? Người khác cho dù khó khăn khổ cực thế nào cũng nuôi lớn con mình, nhưng như thế nào cô lại luôn cảm giác cô gái trước mắt này chỉ là một mục đích nhờ người khác giúp cô ta đem tất cả mọi chuyện đều làm giúp.

"Chị đem việc chị có thể làm viết trên giấy, tôi giúp chị tìm xem có cái công việc gì thích hợp với chị." Tần Như Ngọc từ trong túi xách lấy sổ ghi chép cùng bút đưa cho cô ta.

Tiểu Lan tiếp nhận, đem sổ ghi chép đặt ở trên bàn trà, cúi đầu viết.

Tần Như Ngọc ghé sát vào vừa thấy, phát hiện chữ của cô ta viết được rất đẹp mắt, trong lòng ít nhiều vui vẻ một chút.

Chỉ là khi cô xem đến tờ giấy Tiểu Lan viết khi đó, trên mặt tươi cười cứng đờ, có kích thích nghĩ muốn quay đầu liền đi.

Chỉ thấy Tiểu Lan viết:

Biết giặt quần áo nấu cơm, dọn dẹp nhà cửa, phía sau có ghi chú, ghét mấy chỗ không sạch sẽ.

Biết làm nông, nhưng mà trong nhà hàng năm thu hoạch không cao.

Biết làm lắp ráp, nhưng mà tay chân tương đối chậm.

Ngoài ra không biết làm gì khác.

Tần Như Ngọc nắm chặt tờ giấy, hít một hơi thật sâu nói: "Tôi sẽ thay chị xin viện trợ xã hội trước, giúp chị vượt qua cửa ải khó khăn. Chị hoặc là một lần nữa học một nghề gì đó, hoặc là đi học tập nữ công gia chính một đoạn thời gian. Sở nghiên cứu chúng tôi có một chút sản phẩm mới, vừa lúc muốn tìm đầu nhập, tôi có thể cho chị làm người trung gian. Như vậy chị cũng được có cái bảo đảm."

"Gia chánh?" Tiểu Lan nghe xong trên mặt hiện lên quét xuống ngượng ngịu.

Đó không phải là đi làm người giúp việc sao? Cô ta đã ở trong nhà chồng làm nhiều năm người giúp việc, bây giờ còn muốn đi làm người giúp việc cho người khác sao?

Nhưng mà nhìn đến Tần tiểu thư sắc mặt đã có chút không vui, cô ta cũng không dám nói gì, hơi gật đầu nói: "Tôi sẽ cố gắng."

Mà cô ta không biết, Tần Như Ngọc cho cô ta công việc này đã là

công việc rất nhiều người tha thiết ước mơ. Sở nghiên cứu bọn họ là chuyên nghiên cứu các đồ dùng liên quan đến sinh hoạt thường ngày. Có bao nhiêu công ty gia chánh muốn tranh nhau theo chân bọn họ hợp tác, mà cô đem cái cơ hội tốt này cho Tiểu Lan. Đúng là hiển nhiên, cô gái trước mắt này cũng không có ý thức được điểm này.

Tần Như Ngọc cũng không tính toán cùng cô ta giải thích rõ ràng điểm này, miễn cho cô ta nổi lên tâm tư khác, chỉ là cổ vũ cô ta đừng buông tha.

"Chuyện chồng của chị dẫn người đến gây chuyện, chị nếu sợ hãi mà nói có thể không cần ra mặt. Chúng tôi sẽ xử lý tốt." Tần Như Ngọc thay đổi cách nghĩ trước đây.

Trước khi tới, cô còn muốn để cho Tiểu Lan ra mặt đem người khuyên đi, nhưng mà hiện tại xem ra cách này không quá hiện thực.

Tiểu Lan cảm thấy được nhận một cái ân tình lớn như vậy từ Bùi Tĩnh cùng Tần Như Ngọc, cảm thấy dù sao cũng phải làm chút chuyện, vội nói: "Cô yên tâm, tôi sẽ đi khuyên hẳn, sẽ nói rõ mọi chuyện với mọi người."

Kỳ thật trong lòng cô ta cũng biết chồng của cô ta có thể nói ra những lời khó nghe gì.

"Vậy cảm ơn chị." Tần Như Ngọc nghe cô ta nói như vậy, trong lòng vẫn lại là vui mừng, "Bất quá chúng tôi không ép buộc chị, dù sao con của chị cũng còn đang ở trên tay hẳn. Hai ngày này chị liền đợi ở chỗ này, có tình hình gì chúng tôi sẽ thông báo cho chị biết."

"Thật sự rất cảm tạ các người." Tiểu Lan đem Tần Như Ngọc tiễn tới cửa, đối với bóng lưng của cô nhìn thật lâu.

Cô ta nằm mơ cũng muốn trở thành người như Tần Như Ngọc vậy. Xinh đẹp có khí chất, tuổi trẻ tràn ngập ý chí tiến thủ, cả đời không cần vì tiền phát sầu, cũng không cần chịu đựng bất luận kẻ nào ức hiếp.

Mà nghĩ đến chính cô ta, trong mắt cô ta không khỏi hiện lên quét xuống ảm đạm. Ở trong thôn bọn họ, cô ta là là cô gái có khí chất tốt nhất, cũng là cực kỳ có tri thức. Tuy trước khi cô ta bị gã đi liền biết, người chồng tương lai của chính mình là kẻ tính tình không người tốt. Nhưng mà dù sao cũng là người ở Bắc Kinh cái thành phố lớn như vậy, chuyện này đối với bọn họ, mấy cô gái trong thôn mà nói, là làm mơ cũng không dám nghĩ muốn

Cho nên cô ta giả cho hấn. Nhưng mà cô ta không nghĩ tới sau khi gã cho hấn, đó là mỗi ngày mỗi đêm ngược đãi.

Mà cô ta cũng không biết, Tần Như Ngọc là không thiếu tiền bạc, nhưng cô dụng tiền bạc từ mười tuổi về sau luôn tự chính mình đi kiếm, ăn được khổ hấn không so với cô ta ít.

Tần gia không nuông chiều con cái, người khác nên học cái gì bọn họ vẫn giống như người ta học cái đó, thậm chí muốn so với người khác học được nhiều hơn.

Từ việc Tần Như Ngọc có khả năng ghi nhớ như một cuốn Bách Khoa Toàn Thư liền có thể thấy được, cô là có bao nhiêu dụng công. Mà những thứ này, Tiểu Lan vĩnh viễn sẽ không hiểu được.

Bùi Tĩnh rất nhanh liền biết được chuyện Tần Như Ngọc đến tìm Tiểu Lan, sau khi nghe xong điện thoại của Tiểu Lan gọi đến, mày của cậu từ từ nhíu lại.

"Tiểu nha đầu vậy mà một chút cũng không nói với mình." Bùi Tĩnh thừa nhận, cậu quả thật rất bất ngờ.

Trước kia Tần Như Ngọc chỉ là một việc nhỏ xíu cũng sẽ chạy đến nói với cậu, huống chi là loại chuyện cùng cậu có quan hệ này, chỉ mong sao dùng hết mọi biện pháp để có thể chạy đến bên cạnh cậu.

Nhưng mà năm năm qua, Tần Như Ngọc giống như chuyện gì cũng đều đã không cùng cậu nói rồi.

"Thì ra đã qua năm năm." Bùi Tĩnh lắc đầu, tạm thời đem những cái chuyện khách thường này cho đè ép xuống.

Lúc này Ngải Lâm gõ cửa tiến vào, đối với cậu nói: "Tạm thời đem những người đến gây rối đó cho khuyen đi rồi, bất quá xem bộ dạng này bọn họ không tính toán dừng lại, mà là muốn muốn cùng chúng ta đánh lâu dài rồi."

"Đi thăm dò xem có người ở phía sau xúi giục hay không. An tĩnh nhiều năm, có chút người muốn kìm nén không được rồi." Bùi Tĩnh lạnh giọng nói.

Ngải Lâm trong lòng căng thẳng, nhất thời hiểu rõ ra, gật đầu đi ra ngoài, khẩn trương sắp xếp người đi điều tra.

Rất nhanh liền có tin tức. Cô ta đứng ở trong phòng làm việc đối với Bùi Tĩnh nói: "Là một đường chủ của Hồng đường đứng sau xách động."

Ngải Lâm nhíu mày nói: "Hồng gia cùng Tần gia không phải..."

"Hồ Sĩ Minh rời đi thời gian dài như thế, Hồng gia những người đó lên da non ngứa mình rồi." Bùi Tĩnh lãnh nghiêm mặt nói.

Ngải Lâm nghĩ thầm Hồ Sĩ Minh không phải là anh họ của người sao?

"Chúng ta nên xử lý như thế nào?" Ngải Lâm hỏi. Chuyện này có liên quan đến Hồng gia, cô ta cũng không dám tự tiện quyết định.

"Chờ." Bùi Tĩnh phun ra một chữ, sau đó đứng dậy đi ra ngoài.

Cậu phải đợi người nọ quây lộn chuyện, nhìn xem thái độ Hồng Hưng Nhiên.

Đã nhiều năm như vậy, giao ước giữa Tần Phong cùng Hồng Hưng Nhiên lúc trước đã không còn bền chắc như thế. Cậu muốn biết, năm năm sau Hồng gia là có thái độ gì.

Cậu cầm ra điện thoại tìm đến một dãy số quen thuộc lại xa lạ nào đấy bấm gọi đi.

"Anh thực không tính toán trở về?"

Đầu bên kia điện thoại truyền đến thanh âm tà mị: "Ô Thi Thi tính toán gả cho tôi sao?"

"Anh nằm mơ đi." Bùi Tĩnh lạnh giọng nói.

"Một khi đã như vậy, tôi trở về đó làm cái gì?"

Bùi Tĩnh sửng sốt, rồi sau đó trầm giọng nói: "Anh đã xác định muốn rời khỏi Hồng gia rồi hả?"

"Kỳ hạn năm năm đã đến, nếu còn không rời khỏi đây, cái lão già đang ở tù kia phỏng chừng phải nháy ra ngoài." Hồ Sĩ Minh lười

biếng nói.

"Tôi hiểu được." Bùi Tĩnh nói xong không nói gì thêm nữa, sắp cúp điện thoại thời điểm, đầu bên kia Hồ Sĩ Minh lại nói thêm, "Bọn họ quậy đến lùm xùm, Hồng Hưng Nhiên không ngốc như thế."

"Uh"m." Bùi Tĩnh lên tiếng, nghĩ nghĩ hỏi, "Anh xử lý Hồng Tinh Huy thế nào rồi?"

Chương 747: Anh em họ

Đầu bên kia điện thoại trầm mặc một phen, sau đó truyền đến tiếng cười trong veo mà lạnh lùng của Hồ Sĩ Minh: "Muốn biết sao không chính mình đến xem?"

Bùi Tĩnh có chút tức giận: "Tôi có thể tìm được anh, còn cần hỏi chuyện này sao?"

Năm năm qua Hồ Sĩ Minh liền mang theo người bốc hơi khỏi thế gian một dạng, đâu cũng đều đã tìm không thấy. Nếu không phải hai năm trước anh ta đột nhiên gọi điện thoại liên hệ Bùi Tĩnh, phỏng chừng bọn họ đến một chút tin tức của anh ta đều đã không chiếm được.

Bùi Tĩnh ngay từ đầu là không nghĩ để ý, nhưng mà suy nghĩ đến những cái chuyện lung tung lộn xộn này, cậu lại không thể không quan tâm.

Đầu bên kia điện thoại, Hồ Sĩ Minh trầm mặc một phen, đột nhiên nói: "Tôi đem Thái Tử Gia nhà bọn họ ép đến vào bệnh viện tâm thần, tôi nghĩ muốn trở về Bắc Kinh là không được rồi, không cần nhớ tôi."

"Người nào nhớ anh rồi hả?" Bùi Tĩnh có chút không được tự nhiên nói, nghĩ thầm nếu không phải anh vì chị dâu tôi làm những chuyện này, tôi ngay cả để ý cũng đều sẽ không muốn để ý anh.

Nhưng mà cái quan hệ huyết thống kia, lại là bọn họ như thế nào cũng đều đã vứt không được. Dù nói thế nào bọn họ cũng là anh em

họ, trong thân thể chảy chung một nửa dòng máu.

"Anh nếu cần hỗ trợ mà nói, liền sớm nói với tôi một chút, đừng để biến thành mọi người trở tay không kịp." Bùi Tĩnh thản nhiên nói

Đầu bên kia điện thoại trầm mặc một phen, bỗng nhiên nói: "Tên nhóc thích phá hoại gây chuyện những năm qua cũng đã trưởng thành rồi. Tôi biết rõ, cứ như vậy đi."

Nghe trong di động truyền đến tiếng tút tút, Bùi Tĩnh có chút đau đầu, nhớ lại có phải nên đem chuyện này nói ra cho chị dâu biết hay không.

Về chuyện Hồ Sĩ Minh, năm năm qua vẫn là một cái cấm kỵ ở Bùi gia. Bùi Tĩnh bọn họ cũng đều biết, kỳ thật Tô Thi Thi trong lòng vẫn cảm thấy có chút có lỗi với Hồ Sĩ Minh. Cũng không phải bởi vì làm chuyện thật có lỗi với anh ta, mà là vì anh ta đối với Tô Thi Thi làm quá nhiều chuyện.

Mà theo ý tứ lời nói mới rồi nghe ra, tình cảnh Hồ Sĩ Minh nên là cũng không phải quá tốt.

Bùi Tĩnh nghĩ nghĩ, yên lặng gửi cho cái bình dấm chua nhà cậu cái tin nhắn, cảm thấy được vẫn lại là trước nói cho Bùi Dịch càng tốt hơn một chút.

Mà chồng Tiểu Lan quả thật cũng giống Bùi Tĩnh nói như vậy, đem mọi chuyện gây rối càng lúc càng lớn. Mới qua thời gian năm ngày, hấn mỗi ngày đều đã mang theo người đến, mà còn làm ra tới thanh thế càng lúc càng lớn.

Tầng ba mươi, Tần Như Ngọc cùng đám Sư huynh tỷ muội đứng ở cửa sổ, một người trong tay cầm một cái Ống Nhòm, đang xem mấy

cái cái biểu ngữ do đám người dưới lầu kia đang cầm.

"Bọn họ đây là không biết đang chọc tới ai đúng không?" A Thu sư tử chuyển động Ống Nhòm, cảm khái nói: "Thật sự là không biết sống chết."

"Cũng không đúng đâu. Bùi gia cùng Tần gia có người nào là kẻ dễ bắt nạt? Chỉ hơi chơi đùa một chút cũng đủ làm đám người kia ép đến muốn sống không được mà chết cũng chẳng xong." Quách Bàn Tử lắc đầu, vẻ mặt đáng tiếc, xem những người đó giống như là đang nhìn người chết một dạng.

"Chuyện này hai ông chú của muội đã sớm nói, bọn họ không nhúng tay, để cho Bùi Tĩnh chính mình xử lý." Tần Như Ngọc buồn bực nói, "Các người nhanh nghĩ biện pháp đi, họ bây giờ nói xấu Bùi Tĩnh như vậy, nếu lỡ để cho mọi người hiểu lầm thì làm sao bây giờ?"

"Hiện giờ tên đàn ông phía dưới kia đã nói là Bùi Tĩnh cướp vợ hắn. Hắn cũng không lấy gương soi lại hắn cùng vợ mình có gì tốt đẹp, Bùi Tĩnh mà thèm để ý sao? Sư muội, chỉ có muội ở trong này sốt ruột, tỷ thấy Bùi Tĩnh một chút đều đã không nóng nảy." A Thu sư tử tóm lấy Ống Nhòm trong tay Tần Như Ngọc, có chút bất đắc dĩ nói.

Tần Như Ngọc bĩu môi, nho nhỏ nói thầm nói: "Cũng không phải người trong lòng các người, các người đương nhiên không nóng nảy."

Mọi người một trận bất đắc dĩ, nói: "Vâng, chúng tôi biết muội thích cậu ta. Nhưng là ai hai ngày trước nói chính mình không thích Bùi Tĩnh nha, muốn di tình biệt luyến?"

Tần như mặt ngọc đỏ lên: "Di tình biệt luyến cũng không phải là muội nói."

"Di tình biệt luyện là em truyền ra. Hiện tại phòng chừng chú trẻ của em đã biết đến rồi?" Bàn nhỏ Bùi Ngôn không biết từ nơi này xuất hiện, ngửa đầu về mặt tranh công nhìn Tần Như Ngọc.

Tần Như Ngọc giận đến mặt lúc này liền tái rồi: "Em không phải ở trên học sao? Chạy nơi này làm cái gì? Chị muốn nói cho mẹ em biết."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Bùi Ngôn trắng bệch, xoay người bỏ chạy, vừa chạy vừa kêu hô: "Chị nếu là nói cho mẹ em biết, em liền đi nói cho chú trẻ của em biết chị muốn di tình biệt luyện!"

"Nhóc con thối!" Tần Như Ngọc dờ khóc dờ cười.

Mà lúc này, A Thu sư tỷ đột nhiên cầm điện thoại đã chạy tới nói: "Không hay rồi. Xem ra chuyện này thật sự muốn ồn ào lớn. Hai vợ chồng kia làm cái gì? Vậy mà liên hợp lại nói là Bùi Tĩnh khuyên giục cái cô Tiểu Lan kia ly hôn muốn đào gốc tường nhà người ta!"

"Tỷ nói cái gì?" Tần Như Ngọc cho rằng chính mình nghe lầm, vội vàng chạy đến nắm chặt tay A Thu sư tỷ hỏi, "Tỷ nói Tiểu Lan nói là Bùi Tĩnh khuyên giục cô ta?"

"Không sai, hiện tại cái cô Tiểu Lan kia liền ở phía dưới, trước mặt phóng viên nói hưu nói vượn đó. Như Ngọc muội muốn làm gì? Muội đừng đi, hiện ở phía dưới nhiều phóng viên như vậy, muội đi sẽ càng thêm hỗn loạn!"

Nhưng Tần Như Ngọc đã chạy ra khỏi tầng ba mươi, đợi mọi người đuổi theo ra thời điểm, thang máy đã đi xuống.

"Tôi đi tìm con bé. Các người khẩn trương đi thông báo cho Bùi

Tĩnh. Cái bà cô nhỏ này cũng đừng gây ra thêm chuyện gì nữa đi!" A Thu sư tử vừa nói một bên vào một cái thang máy khác, mà mấy người khác khẩn trương cho gọi điện thoại Bùi Tĩnh.

Trong văn phòng phó tổng lầu 27, Bùi Tĩnh đang cùng quản lí bộ phận quan hệ xã hội họp, liền nhận được điện thoại Quách Bàn Tử gọi tới.

Vừa thấy đến là điện thoại tầng ba mươi, Bùi Tĩnh mặt liền là trầm xuống, trong lòng có loại dự cảm không tốt.

"Tiểu tử, vợ tương lai nhà cậu chạy tới dưới lầu cùng người ta liều mạng rồi kia, khẩn trương đi xem một cái!" Điện thoại vừa thông Quách Bàn Tử ngay tại kia đầu quát.

Bùi Tĩnh sửng sốt một giây mới phản ứng kịp anh ta nói tới ai, nhú mày nói: "Các người không phải không để ý đến chuyện bên ngoài sao, quản những thứ này làm gì? Về phòng thí nghiệm làm thí nghiệm đi!"

Cậu nói xong bóp một phen liền cúp máy, sắc mặt lại là càng ngày càng trầm.

"Cô gái nhỏ, lá gan càng lúc càng lớn rồi. Hiện tại làm chuyện gì cũng không nói cho anh biết đúng không?" Bùi Tĩnh nheo mắt lại, trong mắt hiện lên quét xuống ánh sáng lạnh.

Quản lí bộ phận quan hệ xã hội bên này toàn thân đổ mồ hôi lạnh, một câu cũng không dám nói. Không biết Boss đại nhân này đột nhiên lại là làm sao vậy, rõ ràng lúc trước còn vẻ mặt ôn hoà.

"Trước tiên hành động đi." Bùi Tĩnh bỗng nhiên nói.

Quản lí bộ phận quan hệ xã hội sừng sốt một phen, sau đó khẩn trương gật đầu: "Tôi lập tức đi sắp xếp."

"Tôi và các người cùng đi." Bùi Tĩnh đứng lên.

Chuyện này để cho đám người bộ phận nghiên cứu khoa học gây sự quý kia mà nhúng tay, mọi chuyện sẽ tùy thời không khống chế được. Cậu cũng không nghĩ muốn một chuyện vô cùng đơn giản nhiệt náo đến không thể vãn hồi.

"Nha Đầu ngọc, phỏng chừng hiện tại cực kỳ thương tâm đi?" Bùi Tĩnh nhớ tới nội dung Ngải Lâm báo cáo lên cuộc trò chuyện của Tần Như Ngọc cùng Tiểu Lan, trong mắt hiện lên quét xuống bất đắc dĩ.

Tần Như Ngọc tuy thông minh, nhưng lại không có chân chính gặp qua mấy chuyện như vậy. Cậu từ lúc vừa mới bắt đầu liền biết, nếu chuyện này nháo lớn, tính tình Tiểu Lan như vậy khả năng sẽ kiên thủ không được.

Mà toàn bộ mọi chuyện phát triển theo cậu dự liệu, duy nhất ngoài ý muốn chính là Tần Như Ngọc lại chạy tới an ủi Tiểu Lan, hơn nữa lại vẫn đưa ra điều kiện như vậy. Nhưng hiện tại Tiểu Lan quả thật làm cho Tần Như Ngọc thương tâm rồi.

Trong nhà cũng rất nhanh gọi điện thoại, Tô Thi Thi cảm xúc trái lại có vẻ bình tĩnh, hỏi tình huống một phen, nói: "Nếu cùng Hồng gia có quan hệ, em xử lý thời điểm không cần bận tâm nhiều như vậy. Chúng ta không cần sợ Hồng gia, phỏng chừng Hồng Hưng Nhiên chính là nghĩ muốn xem thái độ của chúng ta. Hồng gia những Lão Đồ Cổ kia bởi vì chuyện Hồng Tinh Huy năm đó sợ là vẫn canh cánh trong lòng, vài năm qua đi có chút kềm nén không được rồi. Hồng Hưng Nhiên này là muốn mượn tay nhóm người này để biểu đạt thái

độ của anh ta đi?"

Bùi Tĩnh ngần ra, rồi sau đó nói: "Em hiểu được, em sẽ xử lý tốt. Cái kia... Anh nói cho chị sao?"

Đầu bên kia điện thoại trầm mặc một phen, sau đó truyền đến giọng Tô Thi Thi có chút bất đắc dĩ: "Về sau loại chuyện này trực tiếp nói với chị, ngàn vạn lần đừng nói cho anh trai em. Em không biết anh trai em gần đây đã biến thành lão dấm chua rồi... A... Chị không nói trước rồi."

"Đô đô đô..."

Trước khi điện thoại cắt đứt, Bùi Tĩnh hình như ở trong điện thoại nghe được tiếng của anh trai cậu. Cậu cười cười cắt điện thoại, có chút hâm mộ.

Tình cảm của anh trai cùng chị dâu cậu thật tốt a.

Mà quay đầu nhìn tình hình phía dưới lầu, Bùi Tĩnh trên mặt tươi cười lại biến mất. Nếu là Hồng Hưng Nhiên nghĩ muốn mượn tay bọn họ, vậy cậu liền không khách khí rồi.

Chẳng qua nhìn cái nha đầu ngốc hướng đến trong đám người kia, Bùi Tĩnh trong mắt hiện lên quét xuống bất đắc dĩ. Bây giờ, nha đầu kia phỏng chừng là thương tâm rồi.

Cậu đoán không lầm, Tần Như Ngọc quả thật bị thương tổn đến chỗ.

Tần Như Ngọc chạy đến dưới lầu thời điểm, liền nhìn đến Tiểu Lan chính đang tại trước mặt ký giả khóc. Cô lúc ấy trong đầu,

Một sợi noron cuối cùng liền bị chặt đứt, khí huyết hướng lên trên

tuôn.

Mọi người sáng hảo.

**Sorry mọi người hôm qua ăn chơi quá nên quên đăng truyện
thôi**

Chương 748: Lật lọng

"Mạc Tiểu Lan, cô đang nói cái gì?" Tần Như Ngọc hít sâu một hơi, tận lực bình tĩnh đi qua.

"Là Tần tiểu thư!" Các phóng viên nhìn thấy Tần Như Ngọc lập tức liền xông xáo xúm đến. Hôm nay chạy tới nơi này đều là cùng Tần gia cùng Bùi gia không bao nhiêu giao tình, cho nên mới hỏi ra những vấn đề khó khăn như vậy.

Mà những phóng viên Ôn Ngọc giao hảo bây giờ đều không có đến.

Tần Như Ngọc đây là lần đầu tiên bị nhiều phóng viên xúm lại như vậy, lập tức đã bị đèn flash chớp nhá đến đau mắt.

Cô che đậy ánh mắt, mày nhíu chặt lại, trong phút chốc cũng không biết nên nói như thế nào mới phải.

"Tới cùng vẫn lại là quá non rồi." Trên lầu, Bùi Tĩnh thấy một màn như vậy, bất đắc dĩ lắc lắc đầu, đối với Ngải Lâm bên cạnh nói, "Để cho bảo an xuất động, bảo vệ tốt Tần tiểu thư."

Vâng ạ Ngải Lâm tuy không hề nghĩ muốn giúp Tần Như Ngọc, nhưng mà biết chuyện này qua loa không được, chạy nhanh qua an bài rồi.

Dưới lầu, chồng Mạc Tiểu Lan nhìn thấy là người của công ty Hợp Hán đi ra, cảm xúc đột nhiên kích động lên, chỉ vào Tần Như Ngọc nói: "Chính là người phụ nữ này muốn mua con của tôi, khuyên giục vợ của tôi ôm con bỏ rơi tôi. Cô ta cùng Bùi Tĩnh là một người, bọn

họ cấu kết với nhau làm việc xấu, kẻ có tiền liền khi dễ những người nghèo như chúng ta!"

"Anh!" Tần Như Ngọc tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi. Cô từ nhỏ liền nhanh mồm nhanh miệng, lúc này liền muốn mở miệng mắng chửi người, nhưng mà suy nghĩ đến cô hiện tại đại biểu cho người nào, lời nói đến bên miệng lại cứng rắn cho nuốt trở vào.

Cô quay đầu nhìn về phía Mạc Tiểu Lan đứng ở trước mặt chồng mình khóc đến thảm thiết, y chan bánh bèo vô dụng, tận lực bình tĩnh hỏi han: "Là ý của cô sao? Chuyện cô muốn ly hôn là chúng tôi khuyên giục cô sao?"

"Tôi..." Mạc Tiểu Lan nước mắt rầm rầm chảy, vẻ mặt khó xử nhìn Tần Như Ngọc lại nhìn chồng mình, thấp giọng nói một tiếng "Thực xin lỗi".

Nhưng mà câu thực xin lỗi này của cô ta rất nhỏ, hiện trường âm ỹ như thế, từ đầu không ai nghe đến được.

Tần Như Ngọc nhìn đến vẻ mặt của cô ta, tâm rầm một phen liền lạnh rồi.

Là cô quá ngây thơ rồi, cho rằng có lòng tốt giúp người phụ nữ này thoát khổ, cô ta cảm kích chính mình.

"Tần tiểu thư, tôi cảm ơn cô những lời trước cô đã nói với tôi. Tôi biết cô là vì muốn tốt cho tôi. Nhưng mà... Nhưng mà tôi không thể rời khỏi chồng cùng con của tôi." Mạc Tiểu Lan khóc nói, đồng thời ở trong lòng yên lặng nói, "Thật sự thực xin lỗi, đúng là hắn đem con tôi giấu đi rồi, dùng con ra uy hiếp tôi, tôi thật sự không có biện pháp."

Ngay tại mấy giờ trước, Mạc Tiểu Lan từ trên truyền hình nhìn đến

tin tức chồng cô ta đang gây rối, trong lòng càng nghĩ càng sợ hãi, liền vụng trộm cắm dây điện thoại vào gọi cho mẹ mình, muốn hỏi một chút tình huống con của mình. Đúng là nào biết đâu rằng di động mẹ cô ta đang ở trên tay chồng cô ta.

Cái người đàn ông đáng giận kia uy hiếp cô ta nói, nếu cô ta không nghe theo lời của hắn nói, khiến cho cô ta cả đời không thấy được con mình nữa.

Đã là người mẹ làm gì có ai có thể mặc kệ con mình? Mạc Tiểu Lan nghĩ tới nghĩ lui vẫn lại là làm ra một cái lựa chọn như vậy.

Nhưng mà hiện tại trước mặt nhiều phóng viên như vậy, cô ta không có khả năng nói ra tình hình thực tế, chỉ là tội nghiệp nhìn Tần Như Ngọc, hi vọng cô không truy cứu.

"Tần tiểu thư, chuyện này cứ như vậy coi như bỏ đi? Chúng tôi hẳn không truy cứu, cũng mời các người không cần xen vào nữa rồi."
Mạc Tiểu Lan nhẫn tâm nói

"Ha ha, không truy cứu, xin hỏi các người phải truy cứu như thế nào? Mạc Tiểu Lan cô thử ngẫm lại lương tâm chính mình xem, thật là tôi cùng Bùi Tĩnh khuyên giục cô sao?"

Tần Như Ngọc hít sâu một hơi, kiềm chế tính tình nói: "Cô có phải có khổ khó nói hay không? Là hắn uy hiếp cô sao? Nếu hắn dùng con cô uy hiếp cô, cô không cần sợ hãi, chúng tôi sẽ giúp cô..."

"Cái cô bé này, cô đang nói lung tung cái gì chứ? Chẳng lẽ chúng tôi còn có thể oan uổng cô hay sao? Vợ của tôi đúng là bị các người mang đi, mấy ngày nay đều đã ở chỗ các người nơi đó đi? Tôi nghĩ muốn đi gặp vợ mình lại bị bảo an ngăn lại, nói không cho phép tôi tiến vào. Ý tứ này không phải cực kỳ rõ ràng rồi sao? Các người

muốn chia rẽ gia đình chúng tôi!" Chồng Mạc Tiểu Lan vội vàng nói.

Tần Như Ngọc tức giận đến nghiến răng kèn kẹt, chỉ là nhìn chăm chăm Mạc Tiểu Lan nói: "Chính cô rõ ràng, Bùi Tĩnh là hảo tâm giúp cô. Cô có khổ khó nói, là có thể như vậy nói xấu anh ấy?"

"Tôi... Tôi nói đều là lời nói thật!" Mạc Tiểu Lan lòng hạ quyết định, cắn răng nói.

Tần Như Ngọc thật sự là thất vọng cực độ!

Bên cạnh đám phóng viên thấy thế, lập tức vây đến mồm năm miệng mười, mỗi một vấn đề đều đã cực kỳ xảo quyết.

"Tần tiểu thư, xin hỏi Bùi phó tổng có phải thật sự muốn chia rẽ gia đình người ta hay không?"

"Xin hỏi Bùi phó tổng nhìn tới cô gái này có phải bởi vì dáng vẻ của cô ta cùng Bùi phu nhân rất giống hay không?"

"Xin hỏi Bùi phó tổng có phải thích chị dâu của chính mình hay không?"

"Các người đừng nói bậy!" Tần Như Ngọc lúc này cũng sắp muốn bạo phát. Những phóng viên này làm sao dám nói hư nói vượn như vậy.

Tuy cô đã từng cũng như vậy hoài nghi quá, đúng là hiện tại đã hiểu rõ rồi. Bọn họ làm sao có thể chửi bới Bùi Tĩnh cùng Tô Thi Thi như vậy.

"Các vị phóng viên, các người nên vì lời nói của chính mình mà chịu trách nhiệm với pháp luật." Tần Như Ngọc sắc mặt lạnh xuống, mặt

không chút thay đổi nhìn những phóng viên trước mắt.

Từ bé khí thế ẩn chứa ở trong lòng khoảnh khắc một phen liền bạo phát ra.

Trong khoảng thời gian ngắn, các phóng viên mà lại bị dọa đến đều đã quên nói chuyện.

Mà đúng lúc này, phía sau truyền đến một trận hò hét: "Đều đã mau tránh ra cho tôi, không nghĩ muốn bị đánh toàn bộ đều mau tránh ra cho tôi!"

Nhóm người Sư huynh tử của sở Nghiên cứu khoa học mỗi người trong lòng đều đã ôm một cái rương lớn, rất nhanh hướng tới đám người vọt đến. Mà bên cạnh hai đội bảo an thay bọn họ mở lối, rất nhanh liền dọn ra một con đường

Quách Bàn Tử ôm thùng chạy dẫn đầu ở phía trước, thật xa liền hướng về phía Tần Như Ngọc hô: "Sư muội đừng sợ có chúng ta rồi, xem ai dám ức hiếp muội!"

Anh ta nói xong từ trong rương lấy ra một cái máy bay không người lái, đè xuống cái nút. Máy bay không người lái lập tức bay lên, lượn vòng trên không chỗ các phóng viên kia.

Quách Bàn Tử hô: "Người nào còn dám nói lung tung, tự gánh lấy hậu quả!"

"Không sai, các người muốn nói muốn phỏng vấn liền từng bước từng bước vui vẻ nói, người nào còn dám ồn ào, đừng trách chúng tôi không khách khí!" A Thu sư tử cũng ôm thùng chạy đến bên trong, chạy thở hổn hển, nhưng mà nói chuyện một chút đều đã nghiêm túc.

Chư vị phóng viên vừa thấy đến cái máy bay không người lái lượn vòng trên đỉnh đầu, một đám sắc mặt đều đã thay đổi. Năm năm trước đám vật thể bay không xác định bay vào tập đoàn Hồng thị đem tập đoàn Hồng thị nhiệt náo gà bay chó sủa, đúng là làm cho bọn họ còn ấn tượng sâu đậm.

Hiện trường nhất thời an tĩnh lại, các phóng viên không tự giác lui về sau, cách những quái nhân khoa học này rất xa.

Tần Như Ngọc cũng sững sốt một phen, quay đầu nhìn nhóm người sư huynh tử, bất đắc dĩ nói: "Các người sao lại đến đây?"

A Thu sư tử gõ đầu cô một cái, tức giận nói: "Muội đều bị người ta ức hiếp thành bộ dạng này, chúng ta có thể không tới sao?"

Cô nói xong, quay đầu lạnh lùng nhìn thoáng qua các phóng viên: "Tôi thấy những người này khẳng định là bị người ta mua chộc, bằng không sao lại có thể không phân tốt xấu liền nói xấu các người."

"Vị tiểu thư này, chúng tôi chỉ là làm phỏng vấn thôi." Một vị phóng viên muốn giải thích.

A Thu sư tử lúc này một tiếng quát lạnh: "Ai là tiểu thư? Nói chuyện chú ý một chút cho tôi!"

Vị phóng viên kia thật là bị cô nạt cho đến một câu đều đã nói không nên lời. Cho tới bây giờ liền chưa thấy qua cô gái không phân rõ phải trái như vậy

Chồng Mạc Tiểu Lan thấy tình huống không đúng, nhất thời sốt ruột hô: "Các người đừng tưởng rằng tìm giúp đỡ thì chúng tôi sợ. Không sai, chúng tôi chỉ là dân chúng bình thường, đâu không lại các người những kẻ có tiền có thế. Tôi hôm nay liền ngồi ở chỗ này không đi, có

bản lĩnh các người đem tôi giết chết!"

Chồng Mạc Tiểu Lan nói xong liền hướng trên mặt đất ngồi xuống, triệt để nổi lên bản tính vô lại.

Tần Như Ngọc thấy trợn mắt há hốc mồm. Nếu không phải chính mình cũng ở hiện trường, cô thật đúng là tưởng chính mình đang xem hài kịch trên tivi rồi.

Cô không gặp qua mấy chuyện như vậy, nhưng mà không có nghĩa là, nhóm người Sư huynh tỷ cô chưa thấy qua.

Quách Bàn Tử lúc này đem thùng hướng trên mặt đất ném đi ra, chỉ vào chồng Mạc Tiểu Lan nói: "Anh là dân chúng đúng không? Tốt lắm. Tôi cũng là dân chúng, tôi sao lại liền không giống anh không phân rõ phải trái như vậy? Anh bạo hành vợ mình đúng là tất cả mọi người đều biết đến, anh thực nghĩ anh chạy đến nơi đây nháo, không ai biết chuyện của các người sao?"

Tần Như Ngọc bị mấy lời sư huynh nói ra như vậy cảnh tỉnh, lập tức tỉnh táo, đối với chồng Mạc Tiểu Lan nói: "Sư huynh của tôi nói rất đúng, anh đừng đem chuyện xấu lớn như vậy hướng trên thân chúng tôi đổ hết. Những chuyện anh làm rất nhiều người đều đã thấy được, trên người vợ của anh hiện tại thậm chí còn có vết thương. Không sai, vợ anh khẳng định sẽ muốn nói là chính cô ta không cẩn thận đụng đến đúng không?"

Tần Như Ngọc nói xong lạnh lùng nhìn thoáng qua Mạc Tiểu Lan, đối với cô ta đã thất vọng cực độ, bình tĩnh nói: "Anh Bùi Tĩnh chính đang là vì muốn giải quyết công bằng, cho nên mới để cho luật sư tiếp xúc với các người, đi con đường tố tụng pháp luật bình thường. Chân tướng chuyện này tới cùng là như thế nào, Mạc Tiểu Lan trong lòng cô rõ ràng nhất."

"Tôi, tôi không nghĩ muốn ly hôn." Mạc Tiểu Lan cúi đầu, thanh âm lại rất lớn.

Cô ta đã không có biện pháp, cô ta không nói như vậy liền không gặp được con mình. Cô ta chỉ có thể có lỗi với Tần Như Ngọc bọn họ rồi.

Chương 749: Đối chất

Tần Như Ngọc nhìn thấy Mạc Tiểu Lan cái dạng này, đột nhiên nở nụ cười.

Cô là có nhiều ngốc mới muốn đi giúp đỡ hỗ trợ cái người phụ nữ này, thậm chí muốn đi theo các sư huynh sư tỷ cầu tình, để cho bọn họ đem quyền sử dụng độc quyền giao cho cô ta, nhưng không nghĩ tới lại đạt được hồi báo như vậy.

Cô quả thật rất ngốc. Đáng lý khi cô biết Mạc Tiểu Lan kia yếu đuối tính tình không tốt khi đó, nên nghĩ sẽ có kết cục như vậy. Nhưng cô vậy mà lại vẫn đối với cô ta ôm ấp hi vọng.

Thương người quá cũng là một cái tội.

Cầm Như Ngọc hít sâu một hơi, lạnh lùng nhìn Mạc Tiểu Lan: "Tôi hỏi lại cô một lần sau cùng, cô vẫn còn kiên trì là tôi và Bùi Tĩnh cùng nhau khuyên giục cô ly hôn, là anh ấy muốn đào gốc tường nhà cô sao?"

"Tôi..." Mạc Tiểu Lan quay người một cái, cắn răng nói, "Không sai, tôi không nghĩ muốn ly hôn, là các người ép tôi."

"Cô sao không lấy gương tự soi lại chính mình đi, cô như vậy, có cái tư cách gì để cho Bùi Tĩnh nhìn tới cô?" Tần Như Ngọc quát, đồng thời cầm ra điện thoại, mở ra một đoạn ghi âm

Cô thật sự tức điên rồi. Cho tới bây giờ liền chưa thấy qua loại người kinh người quá đáng như vậy! Một khi đã như vậy, thì đừng trách cô

không nể mặt!

"Tppo nghĩ muốn ly hôn, tôi nghĩ muốn cùng con của tôi cùng một chỗ." Trong di động rất nhanh liền có thanh âm truyền ra, đó là tiếng của Mạc Tiểu Lan, những lời này là trước cô ta nói với Tần Như Ngọc.

Hiện trường nhất thời yên tĩnh trở lại, mọi người đưa mắt nhìn nhau. Mà Mạc Tiểu Lan lại là mặt mũi trắng bệch, ngây ngốc nhìn Tần Như Ngọc, quên phản ứng.

"Những thứ này đều là cô chính mồm nói đi?" Tần Như Ngọc nhìn Mạc Tiểu Lan lạnh giọng hỏi.

"Tôi... Tôi không biết. Tôi không biết người đang nói cái gì." Mạc Tiểu Lan không dám nhìn Tần Như Ngọc, theo bản năng chống chế lại.

Đều đã như vậy lại vẫn không thừa nhận. Tần Như Ngọc hôm nay thật sự là gặp được rồi.

Dám người Sư huynh tử của Sở nghiên cứu vụng trộm hướng Tần Như Ngọc dựng lên ngón cái. Bọn họ không nghĩ tới tiểu sư muội vậy mà còn có chiêu thức ấy.

Tần Như Ngọc trong mắt hiện lên quét xuống âm đạm, cũng là một chút đều đã không vui. Cô đi tìm Mạc Tiểu Lan thời điểm từ đầu liền không nghĩ muốn những thứ này. Chỉ là khi thấy Mạc Tiểu Lan đối với cuộc sống sau này của chính mình không có một chút kế hoạch, nhìn đến dáng vẻ kia khúm núm không tốt kia của cô ta, cô mới hơi thả lỏng. Không nghĩ tới đoạn ghi âm này thật đúng là phát huy được tác dụng rồi.

Nhưng cô vẫn lại là xem nhẹ độ vô sỉ của chồng Mạc Tiểu Lan.

Chồng Mạc Tiểu Lan quay đầu vốn là nhìn thoáng qua vợ của mình, sau đó lại nhìn chằm chằm di động Tần Như Ngọc, đỏ mặt tía tai, ngạnh cổ nói: "Đây là cô ép cô ấy nói như vậy. Vợ tôi cùng tôi tình cảm rất tốt, làm sao có thể nói như vậy?"

Hắn nói xong quay đầu nhìn về phía vợ của mình hỏi, "Cô thật sự nghĩ muốn muốn cùng tôi ly hôn?"

Mạc Tiểu Lan co rúm lại lui về sau một bước, trong mắt hiện lên quét xuống sợ hãi, nhưng vẫn lại là kiên trì lắc đầu nói: "Em không nghĩ muốn ly hôn."

Cô ta nói xong nắm lấy tay chồng mình cầu xin, "Chúng ta về nhà đi. Em nghĩ muốn gặp con. Em nhiều ngày như vậy không gặp nó, em rất nhớ nó."

"Phải, về nhà có thể, nhưng mà trước đem chuyện hôm nay giải quyết xong đã." Chồng cô ta liếc xéo nhìn cô ta, quay đầu lạnh lùng nhìn Tần Như Ngọc nói, "Cô nghe được đi? Các người những kẻ có tiền liền thích dùng thủ đoạn như vậy đây bức bách người khác."

"Anh!" Tần Như Ngọc quả thực muốn chọc giận điên rồi. Cô cho tới bây giờ chưa thấy qua người vô sỉ như vậy.

Bên cạnh các phóng viên cái dạng tình cảnh gì chưa thấy qua, nhìn đến đây cũng đại khái hiểu rõ một chút. Nhưng bọn họ hôm nay là tới lấy tin tức, nhìn đến tình hình có xoay chuyển như vậy, cả đám đều hưng phấn cực kỳ, xúm lại xông lên không ngừng mà đem micro hướng Tần Như Ngọc đưa qua.

"Các người đều đã mau tránh ra!" Quách Bàn Tử hướng bảo an liếc mắt ra hiệu. Các nhân viên an ninh lập tức xúm đến, hiện trường

nhất thời có chút không khống chế được.

Đúng lúc này, phía sau truyền đến một thanh âm lạnh lùng, quản lí bộ phận quan hệ xã hội mang theo người chạy tới.

"Xin các vị bình tĩnh một chút chớ vội nóng nảy." Quản lí bộ phận quan hệ xã hội cùng bảo an cùng nhau chen lách tiến vào, phân ra một con đường đi vào trong nói. Tại đầu bên kia con đường, một người đàn ông thân mặc tây trang màu xanh đậm, thong thả bước trầm ổn hướng tới bên này đi tới.

Tần Như Ngọc xoay người nhìn qua đi thời điểm, liền gặp được Bùi Tĩnh mặt trầm xuống từng bước một hướng tới cô đi đến.

QUen biết nhau mười mấy năm, thấy qua các loại bộ dáng của cậu, nhưng mà chưa từng có giống như hiện tại, để cho cô cảm giác bọn họ như là người của hai thế giới.

Cậu trầm ổn có độ, gặp nguy không loạn. Mà cô? Đối mặt trường hợp như vậy lại là có lòng không đủ lực.

Cô trước kia vẫn cho là, cô tuy kém cậu một tuổi, nhưng mà giữa bọn họ là không có sự khác nhau. Bọn họ là người cùng một thế giới, cô chỉ cần cố gắng nhiều một chút, là có thể dễ dàng đứng ở bên cạnh cậu.

Đúng là giờ phút này, nhìn cái người đàn ông trầm ổn đi tới kia, cô đột nhiên cảm thấy được giữa bọn họ cách rất xa.

"Là Bùi phó tổng đến đây!" Các phóng viên nhìn đến Bùi Tĩnh lập tức ùn ùn kéo tới.

Bọn họ hôm nay đến chỗ này mục đích cuối cùng chính là Bùi Tĩnh,

hoặc là cao tầng Hợp Hán Kiến Nghiệp. Hiện tại nhìn thấy làm sao có thể sẽ bỏ qua cơ hội tốt như vậy.

Một đồng lớn vấn đề xáo trá dùng dùng đập tới, mà về mặt Bùi Tĩnh thủy chí chung trước sau đều đã cực kỳ nhạt, giống như bọn họ đang hỏi không phải cậu.

Quản lý bộ phận quan hệ xã hội lập tức chạy đến: "Bùi tổng hiện tại không tiếp nhận phỏng vấn, mọi người có nghi vấn, mời đến buổi họp báo của Hợp Hán Kiến Nghiệp. Các vị đến lúc đó có thể hỏi bất cứ vấn đề nào."

Quản lý bộ phận quan hệ xã hội nói xong, các nhân viên an ninh lập tức xông tới, không khỏi đem phóng viên toàn bộ đều đã ép đến chỗ hai bên.

Bùi Tĩnh đi tới, đứng ở trước mặt vợ chồng Mạc Tiểu Lan, lẳng lặng nhìn bọn họ.

"Bùi tiên sinh..." Mạc Tiểu Lan nước mắt lưng tròng nhìn cậu một cái, rồi sau đó lại bối rối cúi đầu.

Dáng vẻ đáng thương tội nghiệp kia, thấy quả thật làm cho người ta mềm lòng.

Bùi Tĩnh cũng không thể cho cô ta ý kiến gì. Cậu tuy xuất thân giàu có, nhưng mà chị dâu cậu từ nhỏ cuộc sống cũng rất vất vả, vẫn giáo dục cậu phải đối xử tử tế với người khác.

Cậu tuy không tán thành tính tình Mạc Tiểu Lan cùng cách làm của cô ta, nhưng mà cậu biết nỗi khổ trong lòng cô ta.

"Con của cô cực kỳ an toàn." Bùi Tĩnh bỗng nhiên nói.

Mạc Tiểu Lan lập tức ngẩng đầu lên, ngơ ngẩn nhìn cậu, sau đó nước mắt không ngừng mà chảy xuống: "Thật sự thực xin lỗi, tôi không phải cố ý. Nhưng mà tôi sợ con của tôi xảy ra chuyện, xin các người tha thứ cho tôi."

"Cô đang nói bậy bạ gì đó?" Chồng cô ta nghe được lời của cô ta, sắc mặt trong phút chốc liền thay đổi, túm chặt tay cô ta gần hơn chính mình nhỏ giọng nói, "Cô đừng quên con cô còn đang trên tay tôi, cô còn muốn thấy nó mà nói, liền nhớ kỹ chính mình nên nói cái gì không nên nói cái gì!"

"Em..." Mạc Tiểu Lan nhất thời không dám nói tiếp nữa.

Bùi Tĩnh lạnh lùng nhìn thoáng qua cái tên đàn ông vô sỉ kia. Cùng là đàn ông, cậu hận nhất chính là loại đạo đức bại này, quay đầu nhìn về quản lí bộ phận quan hệ xã hội liếc mắt ra hiệu.

Quản lí bộ phận quan hệ xã hội gật đầu, hướng bảo an nơi xa gật đầu một phen. Rất nhanh, đầu bên kia liền truyền đến động tĩnh, có người đã đi tới, thật xa liền nghe được tiếng khóc của trẻ con.

Mạc Tiểu Lan vừa nghe đến tiếng khóc này, ánh mắt nhất thời sáng, cái gì đều đã bất chấp lập tức hướng tới tiếng khóc kia chạy tới: "Con của tôi!"

Một vị bảo tiêu ôm một đứa bé tám tháng tuổi đi tới. Đây là con Mạc Tiểu Lan.

Mạc Tiểu Lan bổ nhào tới lập tức ôm con mình vào trong ngực, khóc lớn.

Mà Tần Như Ngọc ngơ ngẩn nhìn toàn bộ chuyện này, bỗng nhiên có

chút hiểu được Mạc Tiểu Lan vì cái gì lại làm như vậy. Nhưng mà trong lòng cô vẫn lại là cảm thấy được bi ai.

Vốn là một chuyện tốt, lại đột nhiên biến thành cái dạng này.

"Các người cướp con của tôi! Trả con lại cho tôi!" Chồng Mạc Tiểu Lan vừa thấy đến liền biết hồng chuyện, khẩn trương muốn chạy tới. Lại bị một bàn tay ngăn lại.

Bùi Tĩnh chỉ là vươn ra một bàn tay, không có dùng nhiều khí lực, chắn ở trước mặt hắn, nhàn nhạt nói: "Nhiều năm như vậy, đã thật lâu không có xuất hiện qua chuyện có người chạy tới Hợp Hán hắt nước bẩn. Anh cũng cực kỳ có can đảm."

"Mày... Mày đang nói cái gì? Người nào hướng trên đầu các người hắt nước bẩn, tao nói chính là sự thật." Chồng Mạc Tiểu Lan ngẩng đầu, một vẻ bất chấp tất cả.

Chuyện biến thành cái dạng này, hắn biết Bùi Tĩnh bọn họ khẳng định sẽ không bỏ qua hắn. Một khi đã như vậy, hắn cũng chỉ có thể kí gửi hi vọng cuối cùng vào người đứng sau lưng hắn kia. Nghĩ thầm người kia dù thế nào cũng không thể không quản hắn chết sống

"Là mày đem vợ của tao mang đi đi? Cũng là mày nhốt cô ấy lại không cho cô ấy gặp tao đi? Tao nói có sai sao? Tao không có nói xấu mày, việc do chính mày làm mày nên gánh vác."

Chồng Mạc Tiểu Lan đỏ mắt vành mắt, càng nói càng thương tâm, "Tôi rất không dễ dàng mới cưới được vợ, qua nhiều năm như vậy mới có con trai. Các người lại muốn đem bọn họ từ bên cạnh tôi cướp đi, các người đây là muốn đem tôi bức vào đường chết!"

"Tốt lắm, tiếp tục đi." Bùi Tĩnh ánh mắt lạnh nhạt xẹt qua trên người

hắn, đột nhiên nở nụ cười một phen, thanh âm vẫn như cũ thật bình tĩnh, "Hi vọng anh có thể vẫn mạnh miệng tiếp."

Cậu vừa dứt lời, đám người bên ngoài lại có động tĩnh truyền đến. Một chiếc xe MiniBus dừng lại ven đường, sau đó từ trên xe bước xuống một đám người.

Khi chông Mạc Tiểu Lan nhìn đến người đàn ông như là bị người ta ép đi tuốt ở đằng trước khi đó, mặt liền trắng bệch.

Chương 750: Anh ta cũng không dám trêu chọc

"Hà đường chủ, đã lâu không gặp." Bùi Tĩnh xoay người đối mặt cái người đàn ông đang đến gần kia, chậm rãi vươn tay ra.

Mà người đàn ông kia nhìn đến Bùi Tĩnh khi đó, cảm xúc nhất thời kích động lên, căm giận mắng: "Cậu đây là cái ý tứ gì?"

"Gặp Hà đường chủ một lần quá khó khăn, bất đắc dĩ đành phải làm cho người ta mời người đến." Bùi Tĩnh cười nhạt nói, "Vừa lúc hôm nay có chút việc, muốn mời Hà đường chủ đến làm người chứng kiến."

"Cậu đây là xâm phạm quyền tự do của người khác, tôi không nghĩ muốn gặp cậu, để cho người của cậu thả tôi ra!" Hà đường chủ phẫn nộ mắng.

Bùi Tĩnh không bỏ qua bối rối trong mắt hắn chớp lóe rồi biến mất, trong mắt lãnh ý chợt lóe lên, không có lại để ý hắn. Quay đầu đối với chông Mạc Tiểu Lan nói, "Anh quen biết người này đi?"

Chông Mạc Tiểu Lan đến đầu cũng không dám ngẩng lên, càng không dám nhìn vị Hà đường chủ kia, ấp úng nói: "Cậu đang nói cái gì? Tôi không biết hắn."

"Xem ra Vương tiên sinh chẳng những tính tình không tốt, đến trí nhớ cũng không tốt. Không sao cả, tôi sẽ cho anh nhớ lại thôi."

Bùi Tĩnh vừa dứt lời, quản lý bộ phận quan hệ xã hội liền cầm một

máy tính đi đến, ấn xuống bàn phím một cái, chỉ thấy trên màn hình xuất hiện một cái video clip.

Video clip tuy không có âm thanh, nhưng mà hình ảnh trong đó rõ ràng chính đang ghi lại cảnh tượng chồng Mạc Tiểu Lan cùng vị Hà Đường chủ này gặp mặt hơn nữa còn nói chuyện với nhau.

"Vương tiên sinh, bây giờ còn xác định không biết?" Bùi Tĩnh nhìn chồng Mạc Tiểu Lan, thanh âm từ từ nghiêm túc, lộ ra nghiêm khắc.

Chồng Mạc Tiểu Lan lập tức đã bị dọa đến chỗ, run rẩy, hai chân mềm nhũn liền quỳ đến trên mặt đất.

Hắn tính tình hung hãn thế nào, cũng chỉ là có thể ức hiếp vợ của chính mình. Làm chuyện giống hôm nay như vậy cũng đều là bị người ta xui khiến kiếp chút lợi ích, nhưng mà dù sao cũng là không có trải qua loại chuyện này.

Nhìn đến dáng vẻ Bùi Tĩnh, cho rằng cậu đã sớm nắm được chứng cứ, lúc này bị dọa đến nói cái gì đều đã nói ra rồi.

"Là hắn sai khiến tôi. Hắn nói chỉ cần tôi đến chỗ này quấy rối, nói xấu cậu hắn sẽ cho tôi tiền bạc..."

"Anh đang nói hươu nói vượn cái gì? Lần đó tôi bất quá là cùng anh trùng hợp gặp mặt thôi. Hai người chúng ta lại là đồng hương, cho nên tôi mới nói với anh nhiều lời hai câu nói, anh cũng dám nói xấu tôi?" Hà đường chủ lúc này sắc mặt liền trầm tiếp xuống, tránh thoát hai vệ sĩ đang bắt lấy hắn kia liền muốn xông đi tới.

Chồng Mạc Tiểu Lan sợ tới mức hướng bên cạnh trốn tránh một phen, hoảng sợ nhìn hắn, không biết lúc này tới cùng nên nghe ai rồi.

Bùi Tĩnh mặt không chút thay đổi nhìn bọn họ, sớm liền biết bọn họ sẽ nói như vậy, hướng tới quản lí bộ phận quan hệ xã hội vươn tay.

Quản lí lập tức từ trong người lấy ra tập văn kiện mang theo, từ trong đó lấy ra một tờ giấy đưa cho cậu.

Bùi Tĩnh đem tờ giấy kia cho Hà đường chủ xem: "Chỉ là tùy tiện tán dóc, liền muốn cho hấn một khoản tiền lớn như vậy?"

Cậu nói xong đem giấy đưa cho quản lí bộ phận quan hệ xã hội lập tức đem tờ giấy cho các phóng viên xem, nói: "Đây là sao kê chi tiết giao dịch chuyển Hà tiên sinh cho vị Vương tiên sinh, tổng cộng là 20 vạn."

Ông ta vừa dứt lời, Bùi Tĩnh đột nhiên nhìn chăm chăm chòng Mạc Tiểu một tiếng quát chói tai: "Lại vẫn không thừa nhận phải không, vậy thì đi theo cảnh sát nói đi!"

"Tôi nói! Đều là hấn sai khiến tôi, 20 vạn này là hấn gửi tiền đặt cọc cho tôi, nói chỉ cần tôi làm xong chuyện này, sau đó còn có thể cho tôi 20 vạn."

"Tôi đối với vợ của tôi không tốt, vẫn luôn bạo hành cô ấy, chuyện này hàng xóm chúng ta đều biết, chỉ cần các người vừa đi hỏi thăm liền biết. Vợ của tôi chính là vì sợ tôi đánh cô ấy cho nên mới chạy."

Lúc này Mạc Tiểu Lan ôm con mình, đã chạy tới roạt một phen quỳ ở giữa đám người, khóc nói...: "Thực xin lỗi, tôi không phải cố ý muốn nói như vậy. Đều là hấn ép buộc tôi. Hấn nói nếu tôi không làm theo lời của hấn, hấn liền cả đời không cho tôi gặp được con trai mình, hấn còn nói hấn có thể ngược đãi thẳng bé, tôi thật sự không có biện pháp..."

Đám người ò lên một mảnh.

"Chết tiệt!" Hà đường chủ mặt xám như tro tàn, biết chuyện này là không có cách tìm được đường sống rồi.

Bùi Tĩnh đi đến trước mặt Hà đường chủ, lạnh lùng nhìn hẳn: "Anh lại vẫn muốn tiếp tục nói sáo sao? Hoặc là tôi lại tìm thêm cái chứng cứ khác tới đây với anh đối chất?"

"Cậu!" Hà đường chủ trừng mắt nhìn Bùi Tĩnh, bỗng nhiên cười rộ lên, lạnh giọng nói, con cái Bùi gia quả nhiên không đơn giản, "Năm năm trước cậu chẳng qua là đứa trẻ chưa mọc đủ lông đủ cánh. Không nghĩ tới năm năm qua đi liền biến thành ngoan độc. Không sai chính là tôi sai khiến, bây giờ tôi nhận tội."

"Nhưng mà các người nợ Hồng gia tôi? Hẳn không cứ như vậy thôi!"

"Thì ra là vì Hồng gia nên trả thù chúng tôi. Thật không biết đương gia Hồng gia các người nghe được anh nói như vậy sẽ có cảm tưởng gì." Bùi Tĩnh nhàn nhạt nói, thanh âm không nặng không nhẹ, đủ có thể khiến người chung quanh nghe được.

Đám người trong phút chốc trở nên an tĩnh lại, người nào cũng đều đã đánh hơi chuyện này còn có ý nghĩa khác.

Mà nơi xa bên trong xe một chiếc Benz bảo mẫu, Hồng Hưng Nhiên trên mặt hiện lên quét xuống hứng thú, quay đầu đối với vài vị trưởng bối gia tộc ngồi bên người nói: "Vài vị chú bác đã nghe được?"

"Tên đàn độn!" Vài vị chú bác tức giận đến nghiến răng nghiến lợi.

Bọn họ nghĩ chuyện này tính không xong, cũng sẽ có vị tiểu Đường chủ kia đứng ra nhận tội, đúng là nào biết đâu rằng kẻ ngu ngốc kia

vậy mà trực tiếp đem Hồng gia đều đã khai ra ngoài.

"Vài vị chú bác đã nhìn đến, Bùi Tĩnh đã trưởng thành, năng lực của cậu ta không chút nào thua Bùi Dịch. Người nối nghiệp mới của Hợp Hán đã có thể một mình đảm đương một phía, các người cảm thấy được lại vẫn muốn tiếp tục theo chân bọn họ đối nghịch sao?"

"A Nhiên cậu đây là cái ý tứ gì? Chẳng lẽ chuyện của cha cậu cùng Tinh Huy cứ như vậy bỏ qua?" Một vị chú bác căm giận nói.

"Cha tôi cùng Tinh Huy đều là do chính bọn họ trước đây làm sai. Hồng gia vẫn là người biết trọng nghĩa khí, nhưng mà Hồng gia cho tới nay cũng phân biệt đúng sai, chính là vì biết rõ đúng sai, cho nên mới có thể đứng vững giữa hắc bạch lưỡng đạo. Nhưng hôm nay người Hồng gia lại tại làm ra chuyện không biết đúng sai. Như vậy tiếp tục sớm hay muộn chỉ làm cho người của chính chúng ta thất vọng." Hồng Hưng Nhiên trầm giọng nói.

Vài vị chú bác lập tức chột dạ ngậm miệng lại.

"Về sau đều để cậu định đoạt đi." Thật lâu sau, vài vị chú bác vô lực nói.

Sự thật bày ngay trước mắt, bọn họ không thể không chấp nhận chuyện này. Lớp trẻ đều đã dần lớn lên, liên tính bọn họ vẫn không cam cũng không có biện pháp.

Hôm nay Bùi Tĩnh có thể tóm lấy Hà đường chủ đến giáp mặt đối chất. Nói không chừng có một ngày cậu cũng có thể tóm lấy bọn họ những lão gia hỏa này đến đối chất. Cho đến lúc đó, tính chất sợ là sẽ càng trở nên thêm nghiêm trọng.

"Tôi qua vài ngày nữa sẽ bày một bàn tiệc rượu nhận lỗi, hi vọng đến

lúc đó vài vị chú bác có thể nể mặt." Hồng Hưng Nhiên nói.

"Cậu!" Vài vị chú bác lúc này mặt đều xụ xuống, nhưng mà lại không có biện pháp phản bác.

Hồng Hưng Nhiên đây là muốn hướng người Hợp Hán Kiến Nghiệp xin lỗi, vẫn còn lôi kéo bọn họ cùng đi nhận! Nhưng mà không đồng ý thì phải làm thế nào đây?

Hồng gia tuy vài năm nay phát triển cũng không tệ, nhưng mà khoảng cách cùng Hợp Hán Kiến Nghiệp đã kéo xa, bọn họ liền tính không chịu thua đều không được.

Huống chi, nhìn dáng vẻ tiểu tử Bùi gia kia cũng không phải cái đèn cạn dầu, nói không chừng điên lên so với anh trai cậu năm đó vẫn còn đáng sợ hơn, bọn họ không thể trêu vào.

"Cậu xem rồi làm đi." Vài vị chú bác quay đầu, không nghĩ muốn nói nữa.

Hồng Hưng Nhiên trong lòng âm thầm nhẹ nhàng thở ra. Quay đầu nhìn về phía cậu thanh niên trẻ tuổi nơi xa đã khống chế toàn trường đang ở trấn an vợ chồng Mạc Tiểu Lan kia, con người chậm rãi trầm xuống.

Bùi Tĩnh lòng dạ sợ là so với anh trai mình vẫn còn sâu hơn. Nếu hôm nay là Bùi Dịch ở đây, phỏng chừng sẽ trực tiếp để cho người ta đem chồng Mạc Tiểu Lan cùng Hà đường chủ đưa vào cục cảnh sát.

Nhưng mà Bùi Tĩnh lúc này lại đang trấn an chồng Mạc Tiểu Lan, các mặt làm được cẩn thận. Loại lòng dạ này, nhìn một chút đều đã không giống như là một cậu thanh niên hai mươi mốt tuổi.

Người quen biết anh ta đều nói anh ta lòng dạ thâm sâu, nhưng mà hiện đang nhìn Bùi Tĩnh, liền ngay cả chính Hồng Hưng Nhiên đều đã không thể không thừa nhận, người trẻ tuổi kia so với anh ta còn muốn lợi hại hơn. Cho nên, cho dù là anh ta cũng không dám trêu chọc người như vậy.

Một trường náo kịch này rốt cục cũng hạ màn. Từ lúc Bùi Tĩnh xuất hiện khi đến đem mọi người khuyên lui, dùng không tới năm phút đồng hồ mà thôi.

Nhìn bốn phía người đã lục tục rời đi, Tần Như Ngọc ngơ ngác đứng tại chỗ, còn có chút thần thờ.

Cùng là lấy chứng cứ ra đối chất, nhưng mà cô lại đem chuyện càng làm muốn hồng бет. Mà Bùi Tĩnh lại là dễ dàng liền giải quyết toàn bộ.

Tần Như Ngọc bỗng nhiên có cảm giác thất bại, cô nghĩ muốn giúp cậu, ngược lại mang đến cho cậu thêm khó xử.

"Anh Bùi Tĩnh, thực xin lỗi." Tần Như Ngọc cúi thấp đầu, cảm xúc có chút tuột không phanh.

Bùi Tĩnh cúi đầu nhìn cô một cái, nhàn nhạt nói: "Theo anh qua đây."

Sau đó tiện hướng tới, trong Cao ốc đi đến

Tần Như Ngọc sừng sốt, tâm đột nhiên nhảy một phen, nhưng là trong lòng lại hiện lên quét xuống sợ hãi.

Cô đã từng hi vọng bao nhiêu có thể cùng cậu đơn độc ở chung, cho dù là nói chuyện phiếm cũng được. Đúng là hiện tại cơ hội này rất cục đến đây, cô phát hiện chính mình vậy mà, có chút không dám đối

mặt.

Mấy bạn bảo hỏng, cơ mà 2 ngày bạn ko làm xong được nửa chương lấy gì mà đăng đây =_ =

Chương 751: Lần đầu tiên

Đây là lần đầu tiên Tần Như Ngọc đi vào văn phòng Bùi Tĩnh.

Trang hoàng với gam màu lạnh, mang theo trầm ổn, cảm giác giống như Bùi Tĩnh mang đến cho người ta một dạng. Rõ ràng nhìn qua là người ôn tồn lễ độ, nhưng lại không hiểu sao lại mang theo cảm giác cách một tầng lạnh lùng.

Mà lúc này cô đứng ở trước mặt cậu, liền có loại cảm giác này. Cậu rõ ràng chính ở phía trước, nhưng cô lại đến gần không được. Giữa bọn họ như là có một bức tường vô hình đang ngăn cách lại.

"Chuyện hôm nay, tôi muốn cảm ơn em." Bùi Tĩnh ngẩng đầu nhìn cô một cái, trầm giọng nói.

Bùi Như Ngọc ngạc nhiên ngẩng đầu lên, có chút không thể tin nhìn cậu: "Anh nói cảm ơn em?"

Bùi Tĩnh gật gật đầu: "Uh"m, nếu không phải em nháo loạn một trận như vậy, chuyện này khả năng lại vẫn không cách nào nhanh như vậy liền giải quyết xong."

"Em... Anh đây là đang khen ngợi em hay lại là đang thương hại em?" Tần Như Ngọc nhất thời suy sụp xụ mặt, cúi đầu nhỏ nhỏ nói thầm.

Cô hít sâu một hơi, nhỏ giọng nói: "Em biết là em quá kích động, anh có phải lại muốn mắng em rồi hay không? Em biết việc em làm cho tới nay đều đã cực kỳ khiến cho anh chán ghét."

"Nhu Ngọc." Bùi Tĩnh bỗng nhiên cực kỳ nghiêm túc gọi cô một tiếng, nhìn cô nói, "Tôi cho tới bây giờ cũng chưa từng chán ghét qua em, chỉ là có đôi khi em quá thật làm cho tôi cảm thấy được cực kỳ phiền toái."

Tần Như Ngọc mạnh ngẩng đầu lên, không thể tin nhìn cậu, không biết làm sao đôi mắt đã từ từ đỏ. Kìm nén ủy khuất nhiều năm như vậy, ở một khắc này phảng phất muốn bùng nổ ra ngoài.

Cô gắt gao kìm nén suy nghĩ mờ mịt trong lòng, trong lòng có kích động, nhưng càng còn nhiều là sợ hãi.

Cô nhìn cậu, thì thào hỏi: "Anh Bùi Tĩnh, anh tới cùng nghĩ muốn nói với em cái gì?"

Bùi Tĩnh xem cô bé trước mắt này, trong mắt chỉ có lo lắng cùng sợ hãi, cuối cùng là hạ quyết tâm, cảm thấy được cần phải nói với cô rõ ràng.

Cậu chỉ chỉ sofa nói: "Qua bên kia ngồi đi." Sau đó chính mình liền đi tới.

Tần Như Ngọc đi theo phía sau, hai chân giống như đúc bằng chì. Cô theo bản năng liền muốn chạy trốn, nhưng cô biết, nếu bỏ qua lần này, có lẽ bọn họ về sau không còn có cơ hội đơn độc ở chung nói chuyện với nhau như vậy nữa rồi.

Bùi Tĩnh thay cô rót một chén trà, chính mình cũng rót một chén, cứ như vậy ngồi ở trên ghế sofa, nhẹ nhàng mà hớp trà, một chút đều đã không nóng nảy nói chuyện.

Nhưng mà toàn bộ hành động này đối với Tần Như Ngọc mà nói lại

như là dày vò một dạng.

"Anh Bùi Tĩnh, anh có cái gì muốn nói liền nói thẳng đi, em có thể chống đỡ được." Tần Như Ngọc hít sâu một hơi, hay tay nắm chặt chén trà, trầm giọng nói.

Bùi Tĩnh quay đầu đánh giá cô liếc mắt một cái, nhìn đến dáng vẻ tiểu nha đầu khẩn trương, bỗng nhiên nở nụ cười một phen nói: "Em không cần sợ hãi như thế, tôi không ăn thịt được em."

Cậu nói chưa dứt lời, lập tức Tần Như Ngọc càng thêm khẩn trương thêm, thật cẩn thận nhìn cậu nói: "Anh vẫn lại là nói thẳng đi, anh như vậy để cho em cảm thấy được cực kỳ sợ hãi."

Bùi Tĩnh bất đắc dĩ lắc lắc đầu, đặt tách trà ở trên bàn trà nói: "Em hôm nay làm cực kỳ tốt, không cần tự trách."

Nghe cậu nói đến chuyện hôm nay, Tần Như Ngọc liền xấu hổ cúi đầu nói: "Anh có phải cảm thấy được em cực kỳ ngốc hay không? Em tưởng là em đưa ra đoạn ghi âm kia bọn họ sẽ thừa nhận, nhưng mà không nghĩ tới ngược lại đem mọi chuyện biến thành càng ngày càng hồng bét."

Bùi Tĩnh nở nụ cười một phen nói: "Em không từng trải qua loại chuyện này, có thể xử lý như vậy đã rất không tệ rồi. Cha mẹ cùng chú trẻ em biết bọn họ nhất định sẽ cảm thấy vinh dự vì em."

"Anh đừng an ủi em nữa. Nếu là chú trẻ ủa em biết, chú ấy nhất định sẽ nói em sao lại vô dụng như thế. Chú ấy còn có thể nói lúc chú ấy bằng tuổi em thời điểm đã đem người khác đùa giỡn xoay quanh rồi."

Bùi Tĩnh cũng không biết Tần Phong hai mươi tuổi là như thế nào, nhưng mà cậu biết dáng vẻ lúc anh trai cậu hai mươi tuổi ca ca đã có

thể đem cậu ức hiếp ra sao rồi.

"Như Ngọc, em mới hai mươi tuổi. Em về sau còn có thể trải qua rất nhiều chuyện, chuyện như vậy em còn có thể tiếp tục gặp phải. Em sẽ lớn dần, cho nên em không cần để ý." Bùi Tĩnh nói.

Rõ ràng chính mình cũng chỉ so với cô lớn một tuổi, nhưng mà lại như là trưởng bối của cô một dạng.

Đây là lần đầu tiên bọn họ nói chuyện với nhau như vậy, trong lúc này Tần Như Ngọc bỗng nhiên không biết nên dùng cái thân phận gì đối mặt cậu.

Cho tới nay cô chỉ là coi cậu như đồng trang lứa với chính mình, nhưng mà cô không thể không thừa nhận, Bùi Tĩnh vẫn đều phải so với cô trưởng thành hơn rất nhiều.

"Cảm ơn anh Bùi Tĩnh." Tần Như Ngọc cúi đầu nhỏ giọng nói.

"Em không cần cảm ơn tôi, tôi cũng không phải đang khen em." Bùi Tĩnh nói.

Tần Như Ngọc bỗng nhiên kéo căng thân thể, cố định cực kỳ đoan chính, mơ hồ cảm thấy được Bùi Tĩnh phía sau còn có lời muốn nói.

Quả nhiên, liền nghe Bùi Tĩnh nói: "Em bây giờ còn thích tôi sao?"

Tần Như Ngọc liền quay đầu đi nhìn cậu, ánh mắt trừng lớn, giống như nghe được sét đánh giữa trời quang

Cô không nghe lầm chứ? Cô vậy mà nghe được Bùi Tĩnh hỏi cô có phải lại vẫn thích cậu hay không?

"Anh... Anh không sao chứ?" Tần Như Ngọc thì thào hỏi han.

Cô biết rất rõ Bùi Tĩnh làm sao có thể sẽ hỏi cái loại vấn đề này?

Nhưng mà ánh mắt Bùi Tĩnh nhìn cô lại đặc biệt nghiêm túc, trong đó không pha bất luận cái chân tình gì, chỉ là giống như là đang hỏi một cái vấn đề cực kỳ bình thường cực kỳ nghiêm túc mà thôi.

Tần Như Ngọc đang nhìn đến ánh mắt của cậu thời điểm, trong lòng dâng lên một tia tươi đẹp kia đột nhiên trong lúc đó liền tan thành mây khói.

Đúng vậy a, cô suy nghĩ cái gì. Bùi Tĩnh người này giống như là tuyệt tình tuyệt ái một dạng. Trong cuộc đời của cậu cho tới bây giờ phòng chừng cũng chỉ có đối với chị dâu của cậu mới có vẻ mặt ôn hoà, đối với những người khác cho dù là đối với mẹ ruột cũng đều là lạnh như băng.

Người như vậy, hỏi cô có phải lại vẫn thích cậu hay không, làm sao có thể là vì tình yêu?

"Em nghiêm túc suy nghĩ một chút, nghĩ xong rồi rồi hãy trả lời tôi."
Bùi Tĩnh nói.

Tần Như Ngọc cắn môi, quả nhiên là nghiêm túc chăm chỉ suy nghĩ vấn đề này.

Trong lúc này, trong văn phòng trở nên an tĩnh lại, thời gian từ từ trôi đi, yên tĩnh hòa bình.

Cho dù rất nhiều năm sau, Tần Như Ngọc còn nhớ rõ một màn này hôm nay. Bùi Tĩnh ngồi ở bên cạnh cô, lần đầu tiên cực kỳ nghiêm túc nói chuyện với cô, hỏi cô bây giờ còn thích cậu sao?

Tần Như Ngọc suy nghĩ được đặc biệt nghiêm túc, đem ký ức những năm qua từ lúc hai người quen biết nhau từng tí đều nhanh tốc lật chuyển mấy lần, đem những chuyện năm năm qua chính mình yên lặng chờ đợi cậu cũng đều lật chuyển một lần.

Thật lâu thật lâu, cô cũng không biết tới cùng qua bao lâu, cô mới chậm rãi lắc đầu, có chút uể oải nói: "Không biết. Em chỉ biết là em nghĩ muốn cùng với anh, chỉ cần có thể nhìn đến anh liền vui vẻ. Muốn thay anh chia sẻ, có thể với anh cùng nhau làm việc, làm cho em cảm thấy được cực kỳ hạnh phúc. Em cũng không phải nghĩ muốn thật sự muốn giữ lấy anh, chỉ là đã nghĩ cứ yên lặng như vậy theo ở bên cạnh anh."

Bùi Tĩnh nhìn cô em gái so với chính mình nhỏ hơn một tuổi, trong mắt hiện lên quét xuống nhu sắc.

Tần Như Ngọc từ lần đầu tiên nhìn thấy cậu liền dính lấy cậu, về sau làm thế nào cũng đều đã ném không xong. Chín năm qua, hai người cãi nhau, trải qua quá nhiều chuyện.

Chị dâu cậu nói qua, có thể được một cô bé như vậy thích mình mà theo đuổi như vậy là một chuyện rất hạnh phúc, nhưng đồng thời đó cũng là một chuyện mệt chết đi được. Để cho cậu không cần có trách nhiệm, dựa vào lòng chính mình đi suy xét.

Nhưng mà thế giới của cậu thật sự bộn bề nhiều việc, cậu mỗi ngày có quá nhiều chuyện phải làm, cậu thật sự không thời gian suy nghĩ vấn đề tâm tư tình cảm con người.

Cậu thừa nhận, nếu Tần Như Ngọc nói không thích cậu, cậu khả năng lại có chút mất mát. Nếu Tần Như Ngọc nói cô thích người khác, cậu khả năng lại có chút khó chịu.

Nhưng mà đây là tình yêu sao? Cậu cũng không biết.

Nếu cậu nhìn đến Tần Như Ngọc bị ức hiếp, cậu sẽ tức giận. Cậu sẽ giúp cô giải quyết, sẽ vì cô làm rất nhiều chuyện, nhưng đây là tình yêu sao? Cậu càng thêm không biết.

Trầm mặc một hồi, Bùi Tĩnh mới mở miệng nói: "Nếu tôi yêu một người, tôi không cách nào làm được chuyện ở sau lưng yên lặng cùng cô ấy. Tôi sẽ nghĩ hết mọi biện pháp đứng ở bên người cô ấy, giữ lấy cô ấy, để cho cô ấy trở thành người của tôi."

Tần Như Ngọc bỗng nhiên ngẩng đầu, không rõ cậu đây là cái ý tứ gì.

Bùi Tĩnh nhìn Tần Như Ngọc nói: "Chắc đây là điểm khác biệt giữa cách yêu của chúng ta. Tôi yêu người đó, tôi sẽ nghĩ hết mọi biện pháp để cho cô ấy trở thành của tôi."

"Em..."

"Như Ngọc, trên thế giới này có lẽ có lâu ngày sinh tình, nhưng nó cũng không thích hợp với chúng ta. Em tự hỏi mình, nếu em thật sự yêu một người, em thật sự có thể chịu được chỉ là ở sau lưng yên lặng nhìn người đó?"

"Em..." Tần Như Ngọc ngây dại, cô từ trước đến nay không nghĩ qua vấn đề này, nhưng mà hiện tại bị Bùi Tĩnh hỏi như vậy, cô phát hiện cô vậy mà không cách nào trả lời.

"Có đôi khi, đối với một người việc làm làm thời gian lâu, làm quá nhiều lần, sẽ biến thành thói quen, đợi cho lúc muốn dừng lại thời điểm sẽ trở nên không thích ứng. Em những năm gần đây đối với

khả năng chỉ là thói quen mà thôi."

"Em..." Tần Như Ngọc triệt để không nói chuyện rồi. Cô rất muốn phản bác, nhưng mà đáy lòng lại có một thanh âm đang nói cho cô: Bùi Tĩnh nói đúng, thừa nhận đi cô nương, cô đối với người ta chỉ là thói quen mà thôi.

"Em không biết." Tần Như Ngọc bỗng nhiên che mặt, hu hu khóc lên, "Em thật sự không biết, em từ lúc còn nhỏ bắt đầu liền vẫn đi theo sau lưng anh. Trong cuộc sống của em, thế giới của em, cùng với sự nghiệp của em đều đã với anh có liên quan. Anh nói cho em biết chuyện này chỉ là thói quen, như thế em sống tới cùng là vì cái gì?"

Chương 752: Buông tha đi

Hu hu tiếng khóc ở trong phòng làm việc lúc trầm lúc bổng. Tần Như Ngọc hai chân ôm đầu gối lui ở trên ghế sofa, khóc đến cực kỳ thương tâm.

Bùi Tĩnh nhìn một hồi, cuối cùng là yên lặng thở dài, đứng lên đi đến bên người cô, dang hai tay ra ôm cô vào trong lòng.

Đối với một cô bé hai mươi tuổi bị người mình thích nhiều năm như vậy nói những thứ này, có lẽ thật sự quá tàn khốc rồi.

Nhưng trừ cách này ra, Bùi Tĩnh không biết nên làm như thế nào để cho cô bé ngốc này hiểu rõ. Cậu không nghĩ muốn tiếp tục trì hoãn nữa, cứ như vậy chỉ lãng phí thời gian của cô.

Tần Như Ngọc không biết khóc bao lâu, dần dần từ khóc lớn biến thành khóc thút thít. Từ từ tự bình tĩnh trở lại, mới giật mình cảm giác chính mình vừa rồi làm cái gì, nhất thời xấu hổ mặt đều đã đỏ.

"Thực, thực xin lỗi..." Cô khẩn trương từ trong lòng Bùi Tĩnh chui đi ra, ngồi vào một bên, cúi đầu đáng thương tội nghiệp nói.

Bùi Tĩnh nhìn quen dáng vẻ giương nanh múa vuốt của cô, thật đúng là không quen nhìn thấy bộ dạng cô gặp cảnh khốn cùng này. Ngồi trở lại đến trên chỗ ngồi của mình, đưa tay rót cho cô chén trà.

Tần Như Ngọc khóc đến cổ họng quả thật khát, cầm lấy chén trà uống một hơi cạn sạch sẽ, lại chính mình rót một chén. Hai chén trà xuống bụng, mới hơi chút bình thường lại.

"Hiện tại cảm giác tốt lên chút rồi hả?" Bùi Tĩnh nhìn cô, bình tĩnh hỏi han.

Tần Như Ngọc sừng sốt một phen, rồi sau đó chậm rãi gật gật đầu: "Anh muốn nói gì tiếp tục nói đi."

Bùi Tĩnh gật đầu, nghĩ nghĩ nói: "Tôi không nghĩ muốn em thế nào, chỉ là nghĩ muốn để cho em cẩn thận suy nghĩ một phen, chính mình đến cùng phải thật sự thích tôi hay không, hay vẫn lại là chỉ là coi tôi như một người anh trai cùng em lớn lên."

Cậu dừng một chút, tiếp tục nói: Tôi hiểu biết rất rõ thời thơ ấu của em. Ở trong quá trình em lớn lên cùng tôi một dạng, cha mẹ em bề bộn nhiều việc, em từ nhỏ ở trường học nội trú. Em cực kỳ cô độc, cho nên khi em biết tôi cũng trải qua tuổi thơ giống em khi đó, em liền coi tôi như tri kỷ, giống như là một em khác."

"Cho nên em chạy theo sau lưng tôi, một cái vẻ nghĩ muốn làm bạn với tôi." Bùi Tĩnh lẳng lẳng nhìn ánh mắt Tần Như Ngọc nói, "So với việc nói em đang theo đuổi tôi, làm bạn với tôi, không bằng nói em nghĩ muốn bỏ khuyết khoảng trống trong lòng em."

"Em..." Tần Như Ngọc nghẹn họng, hai mắt ngơ ngác nhìn phía trước, nhưng mà một câu phản bác mà nói đều đã nói không nên lời

Khi đó cô còn nhỏ, cô chỉ là theo cảm giác của chính mình mà làm, chính mình vui vẻ là được, cũng không biết tầng hàm nghĩa phía sau của việc mình làm. Đúng là hiện tại bị Bùi Tĩnh trực tiếp nói rõ ra như vậy, cô phát hiện chính mình trong tiềm thức quả nhiên thực sự là như vậy.

Khi đó, cô chỉ là nghe nói cái vị anh trai này cũng như cô, từ nhỏ

chính mình lớn lên, cô liền cảm thấy được đặc biệt thân thiết. Cho nên mới liều lĩnh bám dính lấy cậu. Mãi đến càng về sau, loại theo đuổi này đã trở thành thói quen, giống như trong cuộc đời của cô chính là vì theo đuổi cậu mà sống.

"Em không cần lập tức buông bỏ loại thói quen này, trước từ từ thích ứng. Nếu, em đến sau cùng vẫn lại là cảm thấy được chính mình là thích tôi, tôi..." Bùi Tĩnh nghĩ nghĩ, trịnh trọng nói, "Tôi sẽ thử qua lại với em."

Tần Như Ngọc lại ngây ngẩn cả người, ngơ ngác nhìn cậu, giống như cậu đang nói ngôn ngữ ngoài hành tinh, cô một câu đều đã nghe không hiểu.

Nhưng mà cô rõ ràng lại nghe hiểu, đã từng rất nhiều ngày ngày đêm đêm, cô muốn nghe đến cậu nói những lời này. Hiện tại rốt cục nghe được, cô lại phát hiện, cô ngoại trừ không thể tin được ra, lại vẫn cảm thấy được có chút khó có thể tiếp thu.

Giống như cho tới nay cô luôn bị cự tuyệt, đã thành thói quen, hiện tại loại thói quen này bị phá, cô ngược lại cảm thấy được có chút không thích ứng rồi.

Tần Như Ngọc nuốt một ngụm nước bọt, nhìn chăm chăm ánh mắt Bùi Tĩnh hỏi: "Như thế anh thích em sao? Hoặc là em nên là hỏi, anh sẽ yêu em sao? Em biết anh chắc chắn là thích em, chẳng qua loại thích này không phải tình yêu phải không?"

Bùi Tĩnh cũng không có qua loa trả lời, mà là cẩn thận nghĩ nghĩ, gật gật đầu nói: "Tôi xác định tôi không thích em, tương lai sẽ như thế nào, tôi không dám xác định."

"Nhưng mà anh xác định anh đối với em không cách nào lâu ngày

sinh tình. Cho nên, anh chỉ là thử cùng em qua lại, thử chính mình đi yêu em, sau đó buộc chính mình tiếp thu em, đúng không?"

Ở một khắc này Tần Như Ngọc giống như đột nhiên hiểu được Bùi Tĩnh.

Người đàn ông này lòng trách nhiệm quá mạnh mẽ, hai nhà lại là chí giao hảo hữu. Bọn họ là đời thứ hai của mối quan hệ chí giao hảo hữu này, liền tính cứ miễn cưỡng thì như thế nào, cũng sẽ không để cho đối phương quá khó khăn đến không chịu được.

"Anh Bùi Tĩnh, em hiểu được. Em quyết định, em sẽ thử thay đổi loại thói quen này, đợi cho đến khi xác định được rõ ràng bản thân em muốn cái gì."

Tần Như Ngọc nói xong hít sâu một hơi, nhìn Bùi Tĩnh chậm rãi cười lộ lên: "Nhiều năm như vậy, vẫn vì anh mà sống. Em đột nhiên phát hiện bản thân đối với chính mình rất quá đáng, em làm sao có thể vì một người đàn ông, mà đem mọi thứ trong cuộc sống của chính mình đều đã đánh cược vào hết, kết quả lại vẫn thua cuộc."

"Em không có thua, cũng không có đánh cược. Chỉ là chính em yêu thích cùng kế hoạch cuộc đời em, vừa lúc cùng thích tôi trùng hợp mà thôi."

"Em thích nghiên cứu khoa học, em ở phương diện này rất có thiên phú, giáo sư ở sở nghiên cứu khoa học cùng các sư huynh sư tỷ đều đã thích em. Em trước kia cực kỳ chán ghét đọc sách, nhưng mà khi gặp được hạng mục nghiên cứu khoa học về sau, em liền biến thành một sách. Nếu không là vì thật sự thích, không ai có thể làm được gần mười năm như vậy."

Bùi Tĩnh yên lặng nhìn cô: "Yêu một người mà không được đáp lại,

chống đỡ không được lâu như em vậy."

"Em... Có lẽ là vậy." Tần Như Ngọc cúi đầu, thì thào nói.

Mặc kệ lúc trước ước nguyện ban đầu của cô là cái gì, hiện tại cô quả thật cực kỳ thích công việc mà cô đã lựa chọn này.

"Em sẽ suy nghĩ cẩn thận."

Tần Như Ngọc sửa sang một phen quần áo, lau nước mắt, cười nói: "Nhưng em cũng sẽ không rời khỏi Hợp Hán Kiến Nghiệp, nơi này sẽ là nền tảng đầu tiên của em, em sẽ chứng minh cho cha mẹ em còn có chú trẻ bọn họ xem, em đã trưởng thành, có thể tự mình gánh vác trách nhiệm."

"Không cần cho bản thân thêm những thứ trách nhiệm này. Tần gia đối với em hẳn không khác, chúng ta đều đã hi vọng em vui vui về về, làm việc chính em nghĩ muốn làm."

"Mà bản thân em cũng muốn giống anh như vậy, có thể một mình đảm đương a!" Tần Như Ngọc cười lên, trên cao nhìn xuống nhìn Bùi Tĩnh, lộ ra một nụ cười nghịch ngợm, "Anh Bùi Tĩnh, anh không biết đi, em cũng muốn làm một nữ cường nhân."

Cô nói xong nhìn quanh văn phòng một phen, thật sự nói: "Em đã từng cố gắng đề cao mình như thế, chính là nghĩ đến một ngày nào đó, có thể ngồi ở trong văn phòng như vậy. Tuy khi đó là muốn cùng làm việc với anh. Nhưng hiện tại ngẫm lại, nếu không có anh, em vẫn là muốn trở thành người như vậy."

"Cho nên anh yên tâm đi, em sẽ nghĩ thông suốt, không quấy rầy anh, em đi trước." Tần Như Ngọc nói xong, xoay người liền đi nhanh hướng tới cửa đi đến.

Chỉ là tại sắp đi tới cửa thời điểm, nước mắt vẫn lại là khống chế không nổi chảy xuống. Thích gần mười năm, về sau có lẽ thật sự không thể thích rồi.

Cô thật sự không quen

Bùi Tĩnh lẳng lẳng nhìn bóng lưng Tần Như Ngọc rời đi, ngồi ở trên ghế sofa, thật lâu không hề động.

Cậu không biết vừa rồi cuộc nói chuyện kia tới cùng có có tác dụng hay không, cậu cũng không biết Tần Như Ngọc sau cùng sẽ lựa chọn như thế nào.

"Thuận theo tự nhiên đi." Cậu tự nói với chính mình, rót cho chính mình một chén đã nguội lạnh, chậm rãi uống hết.

Không biết ở trên ghế sofa ngồi bao lâu, di động của cậu vang lên, cậu mới hồi phục tinh thần lại.

"Hồng Hưng Nhiên?" Bùi Tĩnh nhìn đến cú điện thoại này cũng không có ngoài ý muốn, biết anh ta sớm hay muộn cũng sẽ gọi tới.

Bất quá cách nhiều giờ như vậy mới gọi tới, ngược lại như là đang tính thời gian.

"Hồng tổng." Bùi giống nhận điện thoại, nhàn nhạt nói.

Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói Hồng Hưng Nhiên trước sau vẫn thân sĩ hữu lễ: "Tôi là đặc biệt gọi tới xin lỗi, có thể nể mặt gặp mặt một lần hay không, tôi nghĩ muốn giáp mặt nhận lỗi với cậu."

"Anh là nghĩ muốn cảm ơn tôi đi?" Bùi Tĩnh ôn hoà nói, "Dù sao lần

này tôi cũng đã giúp anh một cái đại ân."

"Cũng có thể nói như vậy, " Hồng Hưng Nhiên cười nói, "Không nghĩ qua là càng làm lại để các người trở thành khiêng chẵn, cho nên tôi nghĩ muốn hảo hảo cảm ơn các người."

"Đem cái công trình anh mới vừa giành được kia đưa cho tôi, tôi có thể tiếp thu tâm ý của anh." Bùi Tĩnh nói.

Hồng Hưng Nhiên cười nói: "Cái này không thể được, vừa mới trấn an đám lão gia hỏa trong nhà kia, nếu là biết tôi đem cái công trình kia cấp cho các người, vẫn còn không tiếp tục tạo phản?"

Anh ta dừng một chút, lại tiếp tục nói: "Tôi có thể triệt để rời khỏi công trình thôn Thành Trung."

Bùi Tĩnh bỗng nhiên dừng lại, có chút phản ứng không kịp, dù sao Hồng Hưng Nhiên cho ra điều kiện này quá đột nhiên.

Công trình thôn Thành Trung là lúc trước Tứ Đại Gia Tộc tranh đấu gay gắt, mỗi nhà đều dùng hết thủ đoạn mới giành lấy được, tuy mấy bộ phận chủ chốt đều là do Bùi Tĩnh nắm trong tay, nhưng mà Hồng gia mới đúng là người thắng lớn nhất, tuy về sau lợi nhuận công trình đều đã quyên vào ngân sách nhà nước, nhưng mà Hồng gia ở trong đó lấy đến chỗ tốt vẫn như cũ vô số kể.

Mà lúc này Hồng Hưng Nhiên vậy mà muốn trực tiếp đem khối thịt lớn béo bở này nhả ra. Bùi Tĩnh biết Hồng Hưng Nhiên đây là hạ quyết tâm, muốn cùng bọn họ giao hảo rồi.

"Tôi chấp nhận, " Bùi Tĩnh nói, "Hồng Môn Yến của anh tôi liền không đi. Lễ chúc mừng Thôn Thành Trung cuối năm, anh trai cùng chị dâu tôi chắc là sẽ muốn chúc mừng một phen, đến lúc đó anh đến chống

đỡ cái tròng diện là được."

"Một lời đã định." Hồng Hưng Nhiên nói.

Mọi người ngủ ngon. ~!~

**Bùn ngủ mắt díp lại, chữ chạy loạn hết cả lên. Tất máy ngủ sớm
vậy**

Chương 753: Em thích đàn ông?

Sau khi cúp điện thoại xong, Bùi Tĩnh đứng ở trước cửa sổ sát đất, lẳng lẳng nhìn thật lâu. Dưới chân nửa thành phố thu hết vào đáy mắt, cậu đứng ở trên bầu trời này, không hiểu sao dâng lên một cỗ cảm giác tiêu điều.

Trong đầu quanh quẩn đều là ánh mắt vừa rời Tần Như Ngọc rời đi khi đó, có ủy khuất, có kiên quyết, còn có một tia hiu quạnh.

Cậu biết nha đầu kia trong lòng nhất định là khổ sở, nhưng mà khổ sở thì thế nào, con người cuối cùng là muốn lớn lên, con cái Bùi gia cùng Tần gia chưa bao giờ yếu đuối, càng không cho phép lãng phí thời gian. Bọn họ cũng không cho phép tùy ý đặt tình cảm sai người, đến sau cùng biến thành tai nạn.

Nếu đôi bên thật sự yêu nhau, đó là đại hoan hỉ, nếu đến sau cùng phát hiện cho tới nay thích, chẳng qua là một loại cảm tình thôi, vậy đến sau cùng hai người sẽ thống khổ, cũng sẽ để cho người lớn lo lắng.

"Nha đầu, nhanh hiểu ra một chút đi." Bùi Tĩnh thì thào nói.

Nhưng mà nghĩ đến về sau thật sự không có một cô gái như vậy quyết một lòng thích chính mình, Bùi Tĩnh phát hiện, cậu vậy mà thật đúng là có phần mất mát.

Cậu cười lắc lắc đầu, quay đầu nhìn văn phòng này to như vậy, lần đầu tiên không có tâm tình làm việc. Nghĩ nghĩ, cầm lấy tây trang áo

khoác hướng tới bên ngoài văn phòng đi đến.

Bùi phó tổng vậy mà trốn việc rồi. Đây là từ khi cậu tiếp quản công ty tới nay, lần đầu tiên trước thời gian rời đi công ty.

Bùi Tĩnh cùng phòng thư ký lên tiếng chào hỏi, không cho bất luận kẻ nào quấy rầy, chính mình một người lái xe, trên đường mờ mịt không mục đích đi dạo.

Không biết đi dạo bao lâu, màn đêm dần dần buông xuống. Bất tri bất giác, vậy mà đi tới cửa cầu lạc bộ Âm Nhữ.

Bùi Tĩnh nghĩ nghĩ, dừng xe đi vào.

Buổi tối, Âm Nhữ chính là thiên đường. Vừa mới vừa đi vào, liền nghe đến tiếng nhạc sôi nổi đỉnh tai nhức óc, làm cho trái tim người ta cũng đi theo bang bang gia tốc. Tâm tình căng thẳng lâu như vậy, bỗng nhiên thả lỏng ra.

Bùi Tĩnh hướng thẳng đến thang máy đi đến, ấn tầng cao nhất.

Mà ngay lúc cậu tiến vào Âm Nhữ thời điểm, trong văn phòng tầng cao nhất, một người đàn ông nhận được tin tức cậu đến.

"Cậu là nói Bùi Tĩnh đến Âm Nhữ?" Người nọ nghe thủ hạ báo cáo, lại vẫn có chút không dám tin tưởng.

"Đúng, Hồ tổng. Là Bùi thiếu gia đến đây, lúc này đã sắp đến văn phòng rồi." Thủ hạ thật cẩn thận nhìn người đàn ông trước mặt này giống như bị dọa sắp hù chết một cái, nghĩ thầm Bùi Tĩnh dù thế cũng là em trai người đó, Hồ Tam thiếu không cần sợ hãi như thế đi?

Hắn đang nói vừa mới xong, cửa liền truyền đến tiếng tay cầm cái

cửa chuyển động, ngay sau đó Bùi Tĩnh liền đã đi tới.

Hỗ Quân Nhạc ngồi trên ghế làm việc roạt một phen liền nhảy dựng lên, hoảng sợ nhìn cậu: "Em, em sao lại đến chỗ này rồi hả?"

Bùi Tĩnh nhàn nhạt liếc anh ta một cái: "Câu lạc bộ này nhà tôi cũng có cổ phần, tôi như thế nào không thể tới?"

"Em rõ ràng là người của Hồ gia, mắc mớ gì đến Bùi gia rồi hả?" Hồ Quân Nhạc trừng lớn mắt nhìn cậu.

"Tôi cũng không thừa nhận tôi là người của Hồ gia." Bùi Tĩnh không nóng không lạnh liếc anh ta một cái, hướng tới giá rượu một bên đi đến.

"Em, em tên tiểu tử thối này!" Hồ Quân Nhạc trừng mắt, một vẻ tính toán cùng cậu hảo hảo tranh luận. Thủ hạ của anh ta thấy thế khẩn trương chạy ra ngoài, lặng lẽ đóng cửa lại.

Hỗ Quân Nhạc một câu còn không có nói ra, Bùi Tĩnh liền quay đầu, nhàn nhạt liếc anh ta: "Hai ngày trước, lão già nhà anh còn gọi điện thoại đến hỏi tôi anh ở nơi nào, tôi đúng thật không biết, anh lại trốn ở chỗ này."

"Em, em đang uy hiếp anh?" Hồ Quân Nhạc đâu nào nghe không hiểu tiểu tử này là muốn đòi đem anh đá ra ngoài.

"Để xem biểu hiện của anh đã." Bùi Tĩnh rót cho mình một ly rượu, cầm hướng sô pha đi đến.

Hỗ Quân Nhạc vài năm nay đều đã ở nước ngoài đi theo người cha Nghệ Thuật Gia kia của mình chạy khắp thế giới, nói trắng ra là chính là làm việc vất cho bọn họ, sống cuộc sống như quán gia. Điều này

làm cho Hồ Quân Nhạc vốn từ trước đến nay sống kiểu nhị thế tổ ăn chơi làm vui làm sao có thể nhẫn nhịn chịu được? Rốt cục bị tàn phá vài năm liền bỏ của chạy lấy người rồi. Sợ bị cha anh ta tìm đến, đến trong nước cũng chưa trở về, không nghĩ tới bây giờ vậy mà vụng trộm chạy trở lại.

Hồ Quân Nhạc ghét nhất dáng vẻ ôn hoà này của Bùi Tĩnh, cũng rót cho mình một ly rượu, sau đó thở phì phì đuổi theo nói: "Em xem em đi, mới trước đây nhiều đáng yêu, hiện tại càng lớn càng không cách nào nói chuyện."

"Anh xác định lúc tôi còn nhỏ đáng yêu mà không phải đáng giận?"
Bùi Tĩnh quay đầu liếc nhìn anh ta một cái, vô tình vạch trần lời nói dối.

Hồ Quân Nhạc sắc mặt cứng đờ, bưng ly rượu đi qua ngồi vào bên cạnh cậu, xấu hổ cười nói: "Em trước đây tuy là khó ưa, nhưng mà dù sao so với em của hiện tại lạnh như băng vẫn tốt hơn đi?"

Anh ta nói xong, quay đầu nghiêm trang nhìn cậu: "Anh nghe nói vài năm nay em càng ngày càng quá đáng, em nói xem em trưng cái bản mặt lạnh như băng cho ai xem? Làm như mọi người cũng không biết em trước đây có bao nhiêu nghịch ngợm gây sự vậy."

Bùi Tĩnh mặt liền trầm xuống, mặt không chút thay đổi nhìn anh ta: "Tôi như bây giờ lạnh như băng, vẫn như cũ có thể chĩnh chết anh, anh tin hay không?"

"Anh tin, anh đương nhiên tin." Hồ Quân Nhạc lập tức liền run sợ, anh ta đúng là trải nghiệm qua trình độ khủng bố của đứa em trai này.

Nhớ ngày đó, anh ta là vụng trộm trở về một lần, vốn là muốn đi tìm

Tô Thi Thi cùng vị em trai cùng cha khác mẹ này. Nhưng đâu nào nghĩ đến, anh ta vừa mới bước vào Bùi gia, đã bị tiểu tử thối này dùng các loại đồ chơi kỳ kỳ cổ quái bắn cho văng ra ngoài.

Đến bây giờ anh ta vẫn có tâm lý bóng mờ, không chỉ nói là Bùi gia, cho dù là trong bán kính cách Tô Thi Thi bọn họ một ngàn meters vuông, anh ta cũng không dám đi vào.

"Nói như thế nào anh cũng là anh trai của em, em không cần đối với anh như vậy đi?" Hồ Quân Nhạc thương tâm nói thầm.

"Nếu có thể, tôi tình nguyện không cần anh là anh trai tôi." Bùi Tĩnh nhàn nhạt nói. Trong thanh âm hơn một tia hiu quạnh cùng bất đắc dĩ.

Hồ Quân Nhạc cũng trầm mặc xuống, hai người uống rượu, trong lúc này vậy mà người nào cũng đều đã không nói gì.

Về thân thế Bùi Tĩnh, bọn họ đều đã rất rõ ràng. Đối với Bùi Tĩnh mà nói, đó cũng không phải một đoạn quá khứ tốt đẹp gì. Mà hiện tại cha mẹ bọn họ lại vui vui vẻ vẻ sống cùng một chỗ, đúng là người nào cũng đều không có đi suy xét quá đũa nhỏ này trong lòng phải chịu đựng cái gì.

Hồ Quân Nhạc tuy không nói, nhưng mà anh ta hiểu biết Bùi Tĩnh. Bởi vì lúc trước biết người cha ruột của chính mình cùng người khác vụng trộm ở bên ngoài yêu đương, lại vẫn sinh ra một đứa con, trên mặt tối tăm không thua gì Bùi Tĩnh, còn có anh ta cái người anh trai cha khác mẹ như vậy.

Con cái là vô tội, chắc cũng là bởi vì phần đồng bệnh tương liên này, cho nên Bùi Tĩnh tuy đối với vị anh trai cùng cha khác mẹ này lạnh như băng, nhưng âm thầm nên hỗ trợ vẫn lại là giúp đỡ. Bằng không

Hỗ Quân Nhạc cho rằng anh ta có thể bước vào được cửa Âm Nhữ?

Hiện giờ Bùi Dịch cùng Tần Phong một lòng muốn lui về ở ẩn, việc này đều là cậu tự mình xử lý.

"Em hôm nay tại sao lại tới nơi này? Đây cũng không giống với tác phong của người cường công việc như em nha." Hỗ Quân Nhạc nói sang chuyện khác.

Anh ta nói còn chưa dứt lời, vừa nói, Bùi Tĩnh sắc mặt liền trở nên không dễ nhìn nữa rồi.

Hỗ Quân Nhạc vừa thấy liền đến hăng hái tinh thần hẳn lên, theo dõi cậu hỏi: "Thất tình rồi hả?"

Bùi Tĩnh lạnh lùng nhìn qua: "Anh cảm thấy được người giống như tôi sẽ thất tình sao?"

Hỗ Quân Nhạc vừa thấy đến thái độ này của cậu, nhất thời hiểu rõ, tự nhiên nói: "Vậy xem ra là thật thất tình rồi. Bất quá không có nghe nói em yêu đương nha, chẳng lẽ là nha đầu Tần gia luôn chạy theo sau lưng em à?"

"Tôi chỉ coi cô ấy như em gái." Bùi Tĩnh nói. Như là đã nói với Tần Như Ngọc rõ ràng, như thế cũng không để cho bất luận kẻ nào hiểu lầm.

Bùi Tĩnh phát hiện, cậu chắc là còn phải tốn một đoạn thời gian rất dài hướng mọi người giải thích chuyện này.

"Vậy đây là cùng cô bé kia ngả bài rồi hả?" Hỗ Quân Nhạc nhất thời hiểu rõ ra.

Anh ta quanh năm đi khắp nơi trêu hoa ghẹo nguyệt, được xưng chuyên gia tình yêu, liếc thấy liền nhìn thấu tâm tư Bùi Tĩnh, cười nói: "Không sao cả, em từ từ sẽ gặp được người thích hợp chính mình."

Bùi Tĩnh nhìn dáng vẻ người kia hận không thể ở trên mặt viết thêm hai chữ bà mối, mày chậm rãi nhíu lại, lạnh giọng nói: "Đừng kiếm chuyện để tôi thêm phiền, tôi đối với phụ nữ không có hứng thú."

"Vậy em đối với đàn ông có hứng thú?" Hồ Quân Nhạc hoảng sợ nhìn cậu.

Bùi Tĩnh mặt một phen liền đen, uống một hớp rượu, phát hiện chính mình cùng cái tên bệnh thần kinh này nói chuyện, quả thực là tự tìm phiền não.

Hồ Quân Nhạc cũng không giận, chính mình vui tươi hơn hờ nói: "Nếu như cho chị dâu bọn họ biết em không thích con gái, bọn họ chắc là sẽ điên lên."

"Anh đừng nói lung tung." Chỉ cần vừa nhắc tới chị dâu cậu, thái độ của Bùi Tĩnh lập tức liền mềm mỏng xuống.

Hồ Quân Nhạc liếc cậu một cái, có chút buồn bực nói: "Anh ngược lại là muốn đi nói lung tung, quan trọng nhất là anh gặp được cô ấy, anh phải gọi điện thoại cho cô ấy biết. Thật không biết Bùi Dịch cái tên bệnh thần kinh kia nghĩ như thế nào, vậy mà phòng anh như đề phòng cướp một dạng."

Bùi Tĩnh khóe miệng giật giật, nghĩ thầm, anh mỗi lần đều hơn nửa đêm đi quấy nhiễu vợ chồng người ta, anh trai tôi không đánh chết anh đã tính nể tình anh rồi.

"Theo giúp tôi uống rượu." Bùi Tĩnh đứng dậy từ trong quầy rượu xách đến mấy bình XO, đem một chai trong đó ném cho Hồ Quân Nhạc.

Hồ Quân Nhạc nhìn đến tư thế này của cậu, ánh mắt trừng tròn xoe nói: "Anh đang nghĩ em sao lại đột nhiên đến chỗ này, là biết anh ở trong này, nghĩ muốn đem anh chuốc chết đi?"

Bùi Tĩnh nheo mắt lại, cười như không cười nhìn anh ta: "Coi như có phần giác ngộ, không tính quá ngu dốt."

Huhu. Bạn wat điên rồi. Tui đang qua giờ mà vẫn ko đc. Có khi còn chẳng vô đc

Chương 754: Các người cần thuốc mỡ sao

Ly thủy tinh va chạm phát ra tiếng leng keng thùng thùng, loại tiếng vang này đã duy trì suốt mấy giờ.

Trên bàn trà bày đầy chai rượu, mà hai người đàn ông liều mạng uống rượu quên sầu lúc này ở trên ghế sofa thất nghiệp bát đảo nằm.

Hồ Quân Nhạc uống rượu say đã mê man qua một hồi đã hơi tỉnh táo, trong miệng còn đang thì thào nói: "Tiểu tử thối, em yên tâm, anh nhất định sẽ đưa em về đến trong nhà."

"Anh là chính mình muốn đi đi." Bùi Tĩnh say khướt nhìn anh ta, đầu óc cũng có chút không rõ lắm rồi.

Cậu bình thường không uống nhiều rượu, mà bây giờ lần đầu uống vào nhiều như vậy, lúc này đầu óc hỗn độn giống như đã không còn là của cậu.

Trước khi thiếp đi, một phản ứng sau cùng trong đầu, chính là tuyệt đối không thể về nhà bị chị dâu cậu nhìn đến, bằng không cậu nhất định phải chết.

Nhưng cậu quên khả năng gây chuyện của người anh trai cùng cha khác mẹ ca ca kia.

Sau khi hai người ngủ, liền có hai cô gái ăn mặc xinh đẹp đi đến, phía sau lại vẫn đi theo hai người bảo an.

"Làm sao mà đều đã uống say thành như vậy rồi hả? Không phải nói để cho chúng ta đến hầu tiểu Bùi tổng à?" Một cô gái trong đó nhìn thấy Bùi Tĩnh uống say, có chút thất vọng.

Toàn bộ Bắc Kinh này hiện tại ai chẳng biết đến Bùi Tĩnh? Có bao nhiêu cô gái đổ xô bon chen, nghĩ muốn cùng cậu phát sinh chút gì. Các cô lúc trước nhận được chỉ thị của Hồ Quân Nhạc khi đó, còn có chút kích động, nhớ lại rốt cục có thể tiếp xúc gần gũi với Bùi Tĩnh rồi.

Đúng là không nghĩ tới vừa tiến đến liền nhìn đến người đã uống say, cái dạng này phải làm như thế nào tiếp xúc, lại vẫn như thế nào nói chuyện phiếm!

"Chúng ta nên làm cái gì bây giờ?" Cô gái còn lại có thâm ý khác nhìn đồng nghiệp chính mình một phen, ý tứ không cần nói cũng biết.

Các cô ở trong Âm Nhĩ làm việc, đối với loại chuyện này gặp rất nhiều. Uống rượu, vừa lúc dễ xử lý rồi.

Nhưng cô gái lúc này trước tiên nói kia vội vàng lắc đầu nói: "Cô ngàn vạn lần đừng có làm càn. Hồ tổng chỉ bảo chúng ta đến đây để cho chúng ta cùng tiểu Bùi tổng nói chuyện phiếm giải buồn. Nếu làm việc khác, đến lúc đó chúng ta chết như thế nào cũng không biết."

"Cũng đúng, người Bùi gia ai dám động?" Một cô gái kia thất vọng nói.

"Chúng ta đây làm sao bây giờ?"

Đúng lúc này, Hồ Quân Nhạc lại xem nhẹ hô một tiếng: "Tiểu tử thối,

anh sẽ đưa em trở về, em đừng có chạy lung tung."

Hai cô gái đối mắt nhìn nhau một cái, sau đó nhìn về phía bảo an phía sau nói: "Trước Hồ tổng gọi các người đến đưa họ về à?"

Hai vị bảo an gật gật đầu, bọn họ là ở cửa gặp, cho nên bảo an cũng không biết hai cô gái này là tới để làm chi.

Sau cùng bốn người bàn bạc thống nhất, quyết định cùng nhau đưa hai người kia về nhà, miễn cho đến lúc đó bọn họ muốn tìm người nói chuyện phiếm tìm không thấy người, đó chính là các cô thất trách rồi.

"Vậy đưa đi nhà nào đây?" Một cô hỏi.

"Trang viên Thi Dịch." Một vị bảo an nói, vừa rồi Hồ Quân Nhạc chỉ thị cho bọn họ chính là đến nơi này.

Hai cô gái kia cả kinh: "Vậy không phải là nhà của Bùi tổng cùng Bùi phu nhân sao?"

"Tiểu Bùi tổng cũng ở trang viên Thi Dịch." Hai vị bảo tiêu nói xong, một người nâng dậy một người đi ra ngoài.

Hai cô gái có chút do dự: "Chúng ta muốn cùng qua đi sao? Nếu lỡ Bùi tổng cùng Bùi phu nhân tức giận thì làm sao bây giờ?"

"Nhưng mà không cùng qua đó, nếu lỡ Hồ tổng tức giận thì làm sao bây giờ?"

"Vậy vẫn lại là cùng đi đi."

Hai cô gái kia đấu tranh tư tưởng một phen, vẫn lại là đi theo.

Nếu Bùi Tĩnh biết mọi chuyện kết quả sẽ biến thành cái dạng này, cậu thề cậu đời này đều sẽ không bước vào Âm Nhữ, càng sẽ không theo vị anh trai hời hợt này cùng nhau uống rượu.

Nửa đêm cậu tỉnh qua một lần, nhìn đến chị dâu cậu dùng khăn lông ướt thay cậu lau mặt, cậu nhớ rõ chị dâu hướng cậu nở nụ cười một phen. Sau đó cậu lại mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Sáng ngày hôm sau, say rượu để cho cậu đau đầu. Cậu mơ mơ màng màng đứng lên, tay ở trên giường sờ soạng một phen, muốn tìm điện thoại, đột nhiên đụng đến một - - người?

Bùi Tĩnh tâm đột nhiên liền nhảy một phen, có dự cảm không tốt lắm. Gần như là trong nháy mắt, trong đầu có chút đoạn ký ức mơ hồ hiện lên.

Cậu tối hôm qua giống như bị người dìu trở về thời điểm, mơ hồ nhìn đến có hai người phụ nữ trang điểm lòe loẹt theo cùng - -

Bùi Tĩnh lập tức xốc lên chần, xem đến trên giường mình quả nhiên nằm một người.

Nhưng mà người này - - thân hình có phải rất cao lớn hay không, có cô gái nào trưởng thành lại vạm vỡ được như thế?

Một phút đồng hồ sau, trong phòng ngủ Bùi Tĩnh truyền đến một trận thét chói tai.

Giọng đàn ông thô ráp gào thét, làm kinh tinh trang viên đang ngủ say.

"Em làm gì, đá chết lão tử rồi!"

Hỗ Quân Nhạc ngơ ngác ngồi dưới đất, cúi đầu vừa thấy phát hiện chính mình trần như nhộng, nhất thời ngượng ngùng - lại vừa - tức giận: "Em lột quần áo của lão tử làm gì!"

"Anh làm sao có thể ở trên giường tôi?" Bùi Tĩnh đen mặt trừng mắt nhìn anh ta.

Cậu vừa rời tỉnh lại phát hiện chẳng những Hỗ Quân Nhạc không mặc quần áo, liền ngay cả chính cậu cũng không mặc quần áo, mà nhìn một phen bốn phía, phát hiện đây là phòng ngủ của cậu ở trang viên Thi Dịch.

Chuyện này đã nói lên bọn họ là bị hai người phụ nữ kia mang về tới. Mà không cần nghĩ đều biết toàn bộ chuyện này đều là do người nào an bài, cậu -hiện tại hận không thể bóp chết Hỗ Quân Nhạc.

"Anh làm sao có thể biết?" Hỗ Quân Nhạc đem chân kéo xuống một chút, bao lấy nửa người dưới của chính mình, quay đầu nhìn xem bốn phía, nhíu mày hỏi, "Nơi này là chỗ nào? Anh với em không xảy ra cái gì đi?"

Bùi Tĩnh lạnh lùng nhìn anh ta, từ trong kẽ răng phun ra mấy chữ: "Nơi này là trang viên Thi Dịch."

Hỗ Quân Nhạc nghe xong, ánh mắt nhất thời phát sáng lên: "Trang viên Thi Dịch? Hờ hờ hờ, anh rốt cục vào được rồi!" Cười được một nửa, anh ta đột nhiên phản ứng kịp, mặt một phen liền trắng, "Em nói cái gì? Trong chỗ nào? Trang viên Thi Dịch? Trời ạ anh tại sao lại tới nơi này?"

"Xong rồi xong rồi xong rồi, anh có thể bị Bùi Dịch giết hay không?"

"Ô mẹ ơi, chúng ta tối hôm qua không làm cái gì đi?" Hồ Quân Nhạc mạnh gõ đầu, đã hoàn toàn nghĩ không ra chuyện đã xảy ra sau khi bọn họ uống say.

Bùi Tĩnh thấy anh ta hoàn toàn không nhớ rõ, có lòng tốt nhắc nhở: "Tối hôm qua anh để cho hai người phụ nữ đem chúng ta đưa trở về, hẳn là anh trai tôi đem hai người chúng ta sắp xếp cùng ở chung trong một cái phòng, nằm trên một cái giường. Dựa theo hiểu biết của tôi đối với anh ấy, cũng hẳn là anh ấy cho người ta đem quần áo của chúng ta lột ra hết, phòng chừng lại vẫn chụp được không ít ảnh hot."

"Em đừng nói nữa."

Hồ Quân Nhạc mặt xám như tro tàn, muốn chết tâm đều có: "Người nào con mẹ nó không có việc gì tìm việc đem chúng ta đưa đến chỗ này? Lão tử muốn giết hẳn!"

"Chẳng lẽ không phải do chính anh an bài?" Bùi Tĩnh đã mặt không chút thay đổi, đã sớm đem kẻ ngu ngốc này nhìn thấu thấu rồi.

Tên đàn độn này mỗi lần gây sự thời điểm không đem chính mình gài bẫy vào đó, anh ta liền giống như sẽ có lỗi với dòng họ nhà anh ta một dạng.

"Em nói là anh an bài? Anh làm sao có thể sẽ làm chuyện ngu ngốc như vậy..."

Hồ Quân Nhạc nói không được nữa, anh ta đã nhớ tới, giống như quả thật là chính anh ta an bài bảo an muốn đem Bùi Tĩnh đưa về tới.

Anh ta khóc không ra nước mắt nhìn Bùi Tĩnh: "Anh là để cho bảo an

đưa em trở về thôi. Bọn họ đem anh cùng mang về thì anh biết làm sao?"

"Tôi như thế nào lại nhớ rõ là hai người phụ nữ kia đưa chúng ta trở về?" Bùi Tĩnh nghiêng rặng nghiêng lợi hỏi han.

"Phụ nữ?" Hồ Quân Nhạc ngậy người hai giây, sau đó mặt rằm rằm liền tái rồi, "Con bà nó, đó là anh để cho bọn họ đến cùng em nói chuyện phiếm, bọn họ cùng đến đây làm gì?"

"Xong rồi xong rồi, anh muốn khẩn trương chạy, anh nhất định sẽ bị anh trai cùng chị dâu em đánh chết."

Hồ Quân Nhạc quay đầu tìm quần áo, sau đó khẽ trừng mắt: "Quần áo của anh đâu?"

Bùi Tĩnh mặt không chút thay đổi nhìn anh ta: "Lấy hiểu biết của tôi đối với anh trai mình, hiện tại chắc là trong cái phòng này không có một bộ quần áo nào đâu, anh chết tâm đi."

"Chúng ta đây làm sao bây giờ?" Hồ Quân Nhạc chỉ chỉ chính mình một phen, lại chỉ chỉ Bùi Tĩnh một phen, "Cứ như vậy để trần? Ra ngoài?"

"Là anh để trần, đừng đem tôi kéo chung vào."

Bùi Tĩnh đột nhiên dùng lực đem chăn giật mạnh qua, bao lấy chính mình, xoay người hướng tới phòng tắm đi đến.

Quả nhiên, trong phòng tắm đến một cái khăn mặt cũng không để lại cho bọn họ. Bùi Tĩnh nghĩ, phòng chừng một giường chăn này cũng là chị dâu cậu kiên trì để lại cho bọn họ, bằng không lấy tính tình của ông anh trai nhà cậu, chắc chắn là đến một sợi lông chim đều sẽ

không để lại cho bọn họ.

Hồ Quân Nhạc ở bên ngoài đều nhanh khóc, hai tay không biết nên che đậy chỗ nào, tội nghiệp nhìn phòng tắm hô: "Chúng ta làm sao bây giờ? Di động của anh cũng không thấy rồi. Anh nói em đó, không có việc gì tới tìm anh uống gì rượu làm chi? Hiện tại tốt rồi, anh sắp bị em hại chết rồi."

"Tôi mới đúng là bị anh hại chết rồi!" Trong phòng tắm truyền đến giọng Bùi Tĩnh đầy phẫn nộ.

Hơn nửa đêm uống rượu say không nói, còn bị hai người phụ nữ trang điểm lòe loẹt đỡ trở về, trời biết chị dâu cậu bị dọa thành bộ dáng gì nữa.

Chị dâu cậu bị dọa đến, anh trai cậu khẳng định sẽ tức giận. Mà còn lại là đem Hồ Quân Nhạc cái tên chuyên gây sự quý cho mang về đây, không cần nghĩ đều biết anh trai cậu sẽ nói cái gì trong đầu: Các người chết chắc rồi!

Bùi Tĩnh hít sâu một hơi, đi đến bên cạnh cửa sổ phòng tắm, mở chốt cửa sổ, đưa tay ở trên cửa sổ gõ hai lần.

Không bao lâu, cửa sổ phía dưới truyền tới giọng một người thật cẩn thận: "Chú trẻ, các người sao lại đây trễ như thế nha? Có phải tới hôm qua quá mệt mỏi rồi hay không? Con đã người pha cho các người một bình trà tỉnh rượu, muốn hay không? Hoặc là cần thuốc mỡ gì gì đó? Cha con nói các người khả năng sẽ cần thuốc mỡ, con cho đem theo đến đây rất nhiều cho các người nè."

Bùi Tĩnh mặt nhất thời đen như mực than.

Tính là trong tuần này sẽ hoàn. Mà bạn với ốm rồi, ko ngồi lâu

được. Chắc là lại thất hứa lần nữa rồi

Chương 755: Đại Cầu Tử lớn tuổi

"Cái gì thuốc mỡ? Bùi Tĩnh các người sao lại dạy trẻ con như vậy? Làm sao có thể dạy trẻ con những thứ chuyện lung tung lộn xộn này?" Hồ Quân Nhạc từ trên giường kéo xuống khăn trải giường bao quấn ở trên người, lách bạch đã chạy tới.

Bùi Tĩnh nhìn cũng đều đã chẳng muốn nhìn anh ta, cúi đầu thăm dò đến ngoài cửa sổ bên cạnh, nhìn chằm chằm đứa bé phía dưới, thản nhiên nói: "Lấy quần áo ra."

Bọn nhỏ Bùi Ngôn bị cậu nhìn như vậy, khẩn trương đem quần áo trên tay hướng phía sau giấu đi, ngửa đầu, ngẩng đầu trông mong nhìn cậu: "Chú trẻ, quần áo cho chú cũng được, nhưng mà người có thể đồng ý với con một cái điều kiện hay không?"

Bùi Tĩnh cắn răng, ánh mắt híp lại, nguy hiểm quan sát cậu bé. Còn tuổi nhỏ vậy mà học được cách uy hiếp người?

Bùi Ngôn mới không sợ cậu. Cậu bé từ nhỏ chính là một tiểu quý suốt ngày đi ức hiếp em gái thành quen, hiện tại ức hiếp chẳng qua cũng chỉ là chú trẻ nhà nhà cậu bé, dù sao có ức hiếp đến thế nào chú trẻ cũng không có thể thật sự xử lý cậu bé được. Chẳng qua đến lúc đó chạy đến chỗ mẹ bên kia đi khóc một chút, chú trẻ của cậu bé sợ nhất chính là mẹ cậu bé nha.

Nghĩ tới đây, Bọn nhỏ Bùi Ngôn ngưỡng mặt lên hướng về phía Bùi Tĩnh lộ ra một cái nụ cười ngây thơ vô (số) tội: "Chú trẻ, dì Như Ngọc nói sở nghiên cứu các người gần đây nghiên cứu rất nhiều đồ

chơi tốt, có thể cho con một ít đồ chơi hay không?"

Cậu bé nói xong nghiêm trang đảm bảo nói: "Chú yên tâm, con nhất định sẽ cho người quần áo."

Bùi Tĩnh lãnh nghiêm mặt sửa lưng cậu bé nói: "Kêu chị Như Ngọc, nếu còn gọi sai, con chừng ta xử lý con."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Bùi Ngôn vừa nhú, nói thầm: "Quan hệ của các người cũng thật loạn, một hồi thì chị một hồi thì dì. Bỏ đi, dù sao các người nói gọi cái là gì thì liền gọi cái đó. Chú trẻ, vậy người đồng ý điều kiện này sao?"

Bùi Tĩnh nheo lại mắt quan sát cậu bé: "Có thể, đem quần áo mang lên đây."

Bùi Ngôn lập tức hưng phấn mà từ trên mặt đất nhảy lên. Nhưng mà nơi này là lầu hai khoảng cách cao như vậy, cậu bé khó khăn, ngẩng đầu hỏi Bùi Tĩnh: "Quần áo muốn như thế nào đưa cho chú?"

"Đi lên lầu, từ cửa tiến vào." Bùi Tĩnh nói.

Bùi Ngôn mắt tròn to: "Người ngấm lại liền biết, con nếu là đi vào cửa được, liền không trốn ở chỗ này rồi. Cha đã sớm để cho chú Dương Dũng canh giữ ở cửa rồi."

Bùi Tĩnh ngậm cắn răng, cậu như thế nào đem vị đại thần kia cho quên rồi? Lạnh giọng nói: "Ta đem chăn mềm thả xuống, con đem quần áo để vào đó."

Cậu nói xong cũng không quay đầu lại, đưa tay hướng bên cạnh một túm, liền đem chăn mềm trên người Hồ Quân Nhạc ném xuống.

Hỗ Quân Nhạc thét chói tai một tiếng, bâng bó bộ vị trọng yếu trừng mắt nhìn cậu: "Tiểu tử thôi, em cũng thật quá đáng mà!"

Anh ta nói xong ló ra hướng phía dưới nhìn thoáng qua, rất muốn nói trẻ con cũng chỉ là trẻ con, dễ dàng lừa như vậy. Bùi Tĩnh bị một đứa con nít uy hiếp còn có thể đồng ý điều kiện của thằng bé kia? Vậy mặt trời thật đúng là mọc từ hướng tây rồi.

Tuy không phải quen biết từ nhỏ, nhưng tốt xấu cũng là anh em ruột. Tính cách Bùi Tĩnh cái người em trai này anh ta vẫn lại là cực kỳ hiểu biết.

Hỗ Quân Nhạc nhìn Bùi Ngôn phía dưới, ngăm lắc lắc đầu, vẻ mặt đồng tình.

Bạn nhỏ Bùi Ngôn liền tính bản tính tiểu quý giới đến đâu, cũng nghĩ không ra chú trẻ của mình một vẻ nghiêm trang chững chạc như vậy là đang lừa cậu bé. Chờ cậu đem chăn mềm ném xuống, liền bắt đầu ngoan ngoãn đem quần áo cài lên.

Hai cái tay béo ụt ịt nhưng động tác rất nhanh, linh hoạt cầm quần áo gắn ở trên, nhưng mà ngay khi cậu bé muốn thả tay thời điểm, bên cạnh truyền đến một trận tiếng bước chân. Sau đó một cái bóng dáng màu vàng liền vọt lên, đợi cho cậu bé giật mình tỉnh lại thời điểm, cái con chó màu vàng kia đã ngậm lấy quần áo chạy xa rồi.

Đại Cầu Tử xuất hiện quá đột ngột, thế cho nên đến Bùi Tĩnh cũng chưa phản ứng kịp. Đợi cho phát hiện thời điểm, chăn mềm trong tay đã bị nó kéo đi mất.

Xa xa nhìn lại, một con chó màu vàng ngậm một cái chăn cột quần áo chỉ chốc lát sau liền lù vào trong hoa viên, biến mất không thấy nữa.

Bùi Tĩnh cùng Hồ Quân Nhạc tức giận đến mặt đều đã tái rồi.

Hồ Quân Nhạc trừng mắt nhìn Bùi Tĩnh, khóc không ra nước mắt nói: "Dựa theo tuổi tác của con chó này, Đại Cầu Tử coi như là lớn tuổi rồi đi, bản lĩnh sao vẫn lại là mạnh mẽ như thế? Nhà các người tới cùng là nuôi nấng như thế nào? Cho nó uống thuốc kích thích sao?"

Bùi Tĩnh mắt trợn trắng nhìn anh ta, tức đến vô lực châm chọc.

"Bùi Ngôn, lại đi lấy một bộ quần áo đến đây, lấy một bộ là đủ rồi." Bùi Tĩnh ghé vào cửa sổ đối với bạn nhỏ Bùi Ngôn chính đang ở phía dưới ngăn người nói.

Bạn nhỏ Bùi Ngôn đôi con ngươi đảo hoạt xoay một vòng, nói: "Con nghĩ muốn đi sở nghiên cứu khoa học thăm quan."

Bùi Tĩnh cắn răng, từ trong kẽ răng phun ra mấy chữ: "Có thể, lập tức đi lấy."

"Này, Bùi Ngôn Tiểu Vương Tử cũng lấy một bộ đến đây cho ta với. Trẻ con phải biết tôn kính trưởng bối, chẳng thế thì ta sẽ nói người lớn nhà con đó!" Hồ Quân Nhạc nhìn chằm chằm bóng lưng Bùi Ngôn hô.

Bùi Ngôn ngó cũng không thèm quay lại ngó anh ta một phen, nhanh như chớp bỏ chạy mất.

Hồ Quân Nhạc giận vô cùng, trừng mắt với Bùi Tĩnh nói: "Trẻ con nhà các người sao lại có bộ dạng này? Không hổ là con của Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch."

"Con của anh và chị dâu tôi thì làm sao?" Bùi Tĩnh quay đầu lạnh

lòng nhìn anh ta, trong mắt lộ ra quét xuống khí tức nguy hiểm.

Hỗ Quân Nhạc khẽ run rẩy, khẩn trương nói: "Không có gì, anh đang khen ngợi nó lanh lợi. Em xem thằng bé thật thông minh lanh lợi, nhỏ như vậy liền biết kiếm lợi ích rồi, trưởng thành sẽ càng lợi hại hơn."

"Anh tốt nhất chú ý lời nói một chút đi, nơi này đúng là Bùi gia. Coi chừng đi không ra được cái nhà này." Bùi Tĩnh liếc mắt nhìn anh ta, tuy là nói lời uy hiếp, nhưng mà coi như là một cái nhắc nhở.

Hỗ Quân Nhạc người này nói chuyện không có cân nhắc trước sau, ruột để ngoài da, nếu lỡ thực chọc giận Bùi Dịch, vậy cũng không phải là đùa giỡn. Phòng chừng sẽ đem anh ta nhốt ở trong này làm người hầu vài năm giày vò anh ta đến điên rồi mới thả ra.

"Em làm gì?" Hỗ Quân Nhạc thấy Bùi Tĩnh ngồi xổm xuống bắt đầu phá gỡ chăn, nghi hoặc bu lại.

"Cút xa một chút." Bùi Tĩnh ghét bỏ hướng bên cạnh xô dịch, nhanh nhẹn mà đem ruột chăn moi hết ra, sau đó đem phần ruột chăn bên trong tiếp tục quấn lại trên thân mình, đem vỏ chăn vụn thành một sợi dây thật dài, đưa đến chỗ ngoài cửa sổ bên cạnh.

Bây giờ vì để ngừa bất trắc, cậu đem cái chăn kia một đầu buộc ở trên cửa sổ, đồng thời âm thầm quyết định sau khi đi ra ngoài nhất định phải đem con chó chết kia bắt lấy, hung hăng đánh một trận.

Mỗi lần đều đã nghịch ngợm gây sự như thế!

Hỗ Quân Nhạc có trần truồng hết một đoạn thời gian sớm đã thành thói quen, lúc này trần truồng đi đến bên cạnh nhìn ra ngoài cửa sổ, vẻ mặt tán thưởng nói: "Nơi này nhìn ra phong cảnh lại vẫn thật không tệ."

Bùi Tĩnh giống nhìn thấy tên bệnh thần kinh một dạng nhìn anh ta nói: "Muốn chụp lại tấm hình lưu làm kỷ niệm cho anh hay không?"

Hỗ Quân Nhạc cúi đầu nhìn một cái, bỗng nhiên bày ra một cái tạo hình chữ đại, nói: "Dáng người anh đây vẫn lại là rất tốt. Em nghĩ muốn chụp mà nói, anh liền hy sinh một phen, cho em chụp đủ."

Bùi Tĩnh hận không thể một cước đá bay anh ta.

Nhưng lúc này cũng không có biện pháp khác, cậu chỉ có thể bọc khăn trải giường ở đây chờ. Đúng là lần này đã chờ ước chừng qua đi một giờ, Tiểu tử Bùi Ngôn kia còn không có xuất hiện.

"Nó hẳn không là quên đi?" Hỗ Quân Nhạc nhỏ giọng hỏi.

Bùi Tĩnh nhú mày, thanh âm băng lãnh: "Nó cũng không giống anh, hư việc nhiều hơn là thành công."

"Vậy nó vì cái gì không đến?" Hỗ Quân Nhạc thở phì phì hỏi.

Bùi Tĩnh tức giận nói: "Bị bắt được."

Sau đó liền bọc khăn trải giường, lãnh nghiêm mặt hướng tới sofa trong phòng ngủ đi đến.

"Bị phát hiện rồi hả? Chúng ta làm sao bây giờ?" Hỗ Quân Nhạc lần này thật có chút sốt ruột, bọn họ hẳn không để cho chúng ta liền vẫn như vậy đợi ở trong phòng đi?

"Anh yên tâm, hẳn không đói chết anh, một ngày ba bữa khẳng định để cho anh ăn no." Bùi Tĩnh cũng không ngẩng đầu lên nói.

Hỗ Quân Nhạc mặt đều đã tái rồi, nói: "Anh thật sự là tai bay vạ gió nha."

Nhưng sự thật đó là như vậy, bọn họ bị lột hết quần áo nhốt ở trong cái phòng này, kêu trời trời không biết kêu đất đất chẳng hay.

Hỗ Quân Nhạc nhịn không được, đều đã đòi thân thể trần truồng cũng muốn chạy ra ngoài. Đúng là phát hiện cửa đều bị khóa, bọn họ muốn ra ngoài trừ phi từ cửa sổ trốn đi.

Nhưng mà nếu lỡ thân thể trần truồng trèo ra cửa sổ leo đến một nửa, treo ở giữa không trung bị người vây xem, vậy đến lúc đó không riêng gì tin tức xấu bị khắp Bắc Kinh. Phòng chừng Bùi Dịch cái người bệnh thần kinh kia làm cho toàn bộ thế giới đều biết đến.

Hai người bị nhốt ước chừng qua sáu giờ, ăn cơm buổi trưa thời điểm mới được thả ra đi. Tô Thi Thi thừa dịp Bùi Dịch không chú ý, kêu Tiểu Ưu đem quần áo mang vào, hai người lúc này mới được giải phóng.

Hỗ Quân Nhạc ra khỏi phòng thời điểm, giữ chặt Bùi Tĩnh nhỏ giọng nói: "Chúng ta muốn hay không bỏ trốn?"

Bùi Tĩnh liếc mắt nhìn anh ta: "Anh không có nghe Tiểu Ưu nói chị dâu để cho chúng ta ở lại ăn cơm, anh dám chạy trốn?"

Hỗ Quân Nhạc buồn bực nói: "Không chạy nữa như lần nữa bị ngược làm sao bây giờ, cùng lắm về sau đừng tới?"

"Anh không đến là chuyện của anh, nơi này là nhà tôi." Bùi Tĩnh mặt kệ anh ta, nói: "Cách tôi xa một chút, đừng kéo tôi xuống nước."

Cậu là phát hiện, mỗi lần cùng với Hỗ Quân Nhạc liền luôn không có

chuyện tốt. Cái tên gia hỏa này quá hại người rồi.

Hồ Quân Nhạc thấy thế nhưng mà nhất quyết không tha đuổi theo đi lên nói: "Không có em dẫn đường, anh có thể rời đi mới là lạ. Thôi, dù sao cũng đói bụng, ăn một bữa cơm cũng không sẽ chết người."

Ăn một bữa cơm là sẽ không chết người, nhưng mà khi anh ta vừa thấy đến Bùi Dịch ngồi ở trong phòng ăn khi đó, hai chân vẫn lại là kìm lòng không được run lẩy bẩy. Không biết vì cái gì, mỗi lần nhìn đến cái người đàn ông chỉ so với anh ta lớn hơn vài tuổi này, lại như là nhìn đến ông nội anh ta một dạng, sợ hãi là từ trong lòng thâm nhập trào ra.

Tô Thi Thi đoan chính bưng một chén nước canh từ trong phòng bếp đi ra, nhìn thấy hai người bọn họ cười vầy vầy tay: "Đến đây dùng cơm đi, hôm nay tôi tự mình xuống bếp."

Mọi người ngủ ngon.

Tui đang tìm vài bộ mới. 1 bộ hơn 1k chương, mỗi chương khoảng hơn 3k từ thôi. Kiểu bá đạo tổng tài ngược sung hiểu làm bla... (dạo này đang ghiền thể loại này) đã có bản cv nên còn đang phân vân có nên làm ko vì khá dài. Mà với bản tính lười của tui làm bộ đó ko biết khi nào xong . Còn 1 bộ tên đại loại là "tiểu thúc, thỉnh buông ra". Chưa có bản cv. Chắc thấy tên cái muốn làm rồi. Vì giống giống bộ này. Khoảng 6-700 chương gì đó. 1c khoảng 1k từ ko biết về sau có tăng lên ko. Như bộ chú à lúc đầu cũng hơn 1k từ thôi. Về sau toàn hơn 2k từ. Mấy chương cuối đến hơn 3k từ

Haizz... chọn truyện là cả 1 vấn đề

Mà ko biết wat bị sao ấy, vô được truyện rồi, đăng thì cứ báo

**đang đăng tải mà chờ 3 tiếng vẫn chưa đăng xong. Xoay đều
xoay đều thôi**

Chương 756: Đem người triệu tập về đây

Khi Hồ Quân Nhạc lại vẫn còn đang ngậy người, Bùi Tĩnh đã rất nhanh đi qua tiếp nhận chén bát trong tay Tô Thi Thi, hướng tới nhà ăn đi đến rồi.

Hồ Quân Nhạc mất cơ hội lên trước, đơ tại chỗ xấu hổ, đi cũng không phải, bỏ chạy cũng không xong.

Tô Thi Thi nhìn đến dáng vẻ ngốc nghếch của anh ta, cười vầy vầy tay nói: "Qua đây đi, không phải nói dối bụng sao?"

Hồ Quân Nhạc xấu hổ bới bới tóc, lặng lẽ đi đến bên cạnh cô, nhìn Bùi Dịch đang ngồi ở trong phòng ăn một cái, nhỏ giọng hỏi Tô Thi Thi: "Anh ta đã hết giận chưa? "

Tô Thi Thi liếc mắt nhìn anh ta: "Anh nói xem? Bùi tiên sinh nhà của chúng tôi gần đây khả năng đang vào thời mãn kinh tính tình tệ cực kỳ, anh nên chú ý."

Hồ Quân Nhạc vừa nghe mặt liền suy sụp, nghĩ thầm sớm biết như thế vừa rồi còn không bằng liều chết đào tẩu a.

Một bữa cơm này nhất định tiêu hóa không nổi rồi.

Bọn họ qua đi thời điểm bạn nhỏ Bùi Ngôn đã đoan đoan chính chính đứng ở bên cạnh bàn ăn. Nhìn thấy bọn họ ngoan ngoãn chào hỏi, đợi sau khi tất cả người lớn đều đã ngồi xuống bạn nhỏ Bùi Ngôn mới ngồi trên vị trí của chính mình.

Không khí trên bàn cơm có phần nặng nề, Hồ Quân Nhạc từ nhỏ ghét nhất chính là loại không khí nặng nề này, phá trầm mặc hỏi: "Nặc Nặc đâu? Không ở nhà sao?"

Anh ta không hỏi không sao, vừa hỏi Bùi Dịch mặt một phen liền trầm xuống. Chính đang nhớ nhung con gái nhớ đến thành cường, Bùi tiên sinh tâm tình càng kém rồi.

Hồ Quân Nhạc dù sao cũng là khách, mà còn tuổi tác đều đã lớn như vậy, trước mặt con mình Tô Thi Thi cũng không nghĩ muốn để cho cái trưởng bối như anh ta thật mất mặt, cười nói: "Nặc Nặc ở lại trong trường học, chủ nhật mới về nhà."

"A.... Là vào trường nội trú học sao? Các người như thế nào bỏ được..." Anh ta còn chưa nói xong, Bùi Tĩnh ở phía dưới đá anh ta một cước.

Hiện giờ Hồ Quân Nhạc đã không phải kẻ cà lơ phất phơ lúc trước, lúc này liền phản ứng lại, vội vàng ngậm miệng, cúi đầu lùa cơm, đến đồ ăn đều đã quên ăn.

Bạn nhỏ Bùi Ngôn cúi đầu ăn cơm, yên lặng thờ dài. Cậu bé phát hiện vị chú Hồ này chỉ số thông minh thật sự là âm quá thể a.

Tô Thi Thi nhìn đến bọn họ bộ dạng này, trong lòng không khỏi có chút bất đắc dĩ. Vốn là thay Bùi Dịch gấp đồ ăn, ôn nhu nói: "Được rồi, buổi tối liền đem Nặc Nặc đón trở về, đừng nóng giận nữa."

Bùi Dịch vừa nghe, sắc mặt khoảnh khắc trong lúc đó liền dịu đi, đối với cô cứng chiều cười cười: "Anh buổi chiều liền đi đón."

Tô Thi Thi vừa giận lại là buồn cười, nhớ lại dáng vẻ tiểu công chúa

nhà bọn họ ngày hôm qua ở trong điện thoại vừa thương cảm lại có hiểu biết, lòng cũng có chút mềm xuống, nói: "Ngày mai liền là thứ bảy, vậy buổi chiều liền đi đón trở về đi. Bất quá trước tiên phải nói rõ thứ hai phải trở về trường."

Bùi Dịch gật đầu: "Nhất định."

Hai vợ chồng liền tán gẫu sôi nổi, Hồ Quân Nhạc nghe tò mò xen vào một câu: "Các người muốn lại sinh thêm một đứa hay không? Dù sao các người tuổi tác cũng không phải quá lớn, còn có thể sinh thêm. Bằng không đợi cho Nặc Nặc trưởng thành các người sẽ nhiều tịch mịch."

Anh ta mới vừa nói xong, Bùi Dịch ánh mắt liền phát sáng lên, mà Tô Thi Thi mặt rằm rằm liền tái rồi, hận không thể đem miệng Hồ Quân Nhạc khâu lại.

Không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì, thời gian trước Bùi tiên sinh mới có ý nghĩ này, bị Tô Thi Thi làm lơ không thương tiếc, không nghĩ tới cái tên đui mù này lại nói ra.

"Phụ nữ có tuổi mang thai sinh con sẽ có vẻ nguy hiểm. Tuy chị dâu đã sinh qua hai đứa nhóc, nhưng cũng không thể lơ là." Bùi Tĩnh đột nhiên nói, "Sở nghiên cứu khoa học bọn em trước có nghiên cứu viên bốn mươi tuổi mang thai lần thứ hai. Đứa bé ở trong bụng bảy tháng ngừng phát triển dẫn đến sinh non ngoài ý muốn. Đứa bé không giữ được, sau cùng người mẹ cũng mất đi nửa cái mạng."

"Nghiêm trọng như vậy?" Tô Thi Thi sững sốt. Tuy cô quả thật không nghĩ tới sinh thêm đứa thứ ba, nhưng mà nghe đến bên cạnh lại xảy ra chuyện như vậy cũng có chút kinh ngạc.

Bùi Tĩnh gật gật đầu, mà Bùi Dịch sắc mặt đã triệt để nghiêm túc lên,

ở trong lòng âm thầm đá bay ý nghĩ muốn sinh thêm đứa thứ ba.

Anh đương nhiên muốn có thêm nhiều con cái, nhưng mà vợ yêu quan trọng hơn, là tuyệt đối không để cho Tô Thi Thi xảy ra một chút chuyện ngoài ý muốn.

Bạn nhỏ Bùi Ngôn ở bên cạnh dựng thẳng lỗ tai nghe, vốn nghĩ muốn để cho mẹ sinh thêm một đứa em để dè dặt đi lực chú ý của người lớn trong nhà, nhất thời uể oải suy sụp hạ mặt.

Nếu nguy hiểm như vậy, cha cậu bé khẳng định hẳn không để cho mẹ sinh. Cậu bé nghĩ nghĩ có phải nên xui khiến chị Như Ngọc sớm một chút sinh đứa bé ra để cho mấy người lớn trong nhà ngoạn chơi hay không. Đến lúc đó cậu bé muốn đi sờ nghiên cứu liền đi sờ nghiên cứu, muốn đi học đại học liền đi học đại học, dù sao người lớn trong nhà không rảnh quản cậu bé rồi.

Tô Thi Thi nếu là biết suy nghĩ của con trai mình, khẳng định sẽ buồn bực chết. Con cái nhà khác không thích học tập để cho cha mẹ đau đầu, mà con nhà bọn họ là quá thích học tập, để cho cô lo lắng, sợ đầu óc của cậu bé còn nhỏ tuổi cũng bởi vì tiêu hao quá độ mà hỏng mất.

Hồ Quân Nhạ tự biết vừa rồi nói bậy, sau cùng một câu cũng không dám nói. Một bữa cơm sắp kết thúc thời điểm, Tô Thi Thi bỗng nhiên nói đến một chuyện khác: "Lễ tổ chức kỷ niệm 11 năm thôn Thành Trung, vừa lúc cũng là ngày kỷ niệm tôi cùng Bùi Dịch kết hôn mười năm. Chúng tôi tính toán muốn làm một cái hoạt động chúc mừng, thuận tiện đem tất cả đều đã triệu tập về đây."

Bùi Tĩnh ăn cơm động tác ngừng một trận, rồi sau đó thật sự gạt đầu, nói: "Em sẽ đi sắp xếp, chị dâu thích tổ chức như thế nào?"

Tô Thi Thi cười nói: "Những chuyện đó em cho người đi làm là tốt rồi, chúng ta chủ yếu là nghĩ mấy năm nay tất cả mọi người là chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, đem các bạn bè hảo hữu đều đã tụ tập lại. Thuận tiện đem nhóm người Đại Gia Trưởng trong nhà cũng đều gọi về đây, hảo hảo tụ họp."

Bùi Tĩnh sừng sốt, rồi sau đó gật gật đầu, nói: "Em sẽ mau chóng đi sắp xếp. Bà nội bên kia em đi thông báo..."

"Mẹ, bên kia chị sẽ đi thông báo." Tô Thi Thi sẵn sóc tiếp lời.

Tuy đã nhiều năm như vậy, nhưng bởi vì vấn đề thân thể lúc trước, Bùi Tĩnh đối với Nhậm Tiểu Vi người mẹ ruột sinh ra chính mình vẫn là lòng có khúc mắc. Nhiều năm qua như vậy nhìn thấy mẹ cũng đều là không có giống lúc còn nhỏ nhiệt tình như thế.

Về điểm này, Nhậm Tiểu Vi trong lòng mình cũng có tự trách, cho nên cũng không dám tiến đến trước mặt Bùi Tĩnh gây chuyện khiến cậu thêm phiền.

"Tần Phong cùng Ôn Ngọc chúng ta trước đã thương lượng qua, bọn họ tuần sau liền trở lại." Bùi Dịch nói.

"Em Khả Khả cũng muốn trở về sao?" Bùi Ngôn lập tức hưng phấn hỏi

Tô Thi Thi cười gật gật đầu: "Đúng đó, Khả Khả cũng muốn trở về, đến lúc đó con đừng ăn hiếp em đó."

Bạn nhỏ Bùi Ngôn lập tức lắc đầu giống như trống lắc: "Con nhất định không ăn hiếp em ấy."

Cậu bé bảo vệ thẳng nhóc kia còn không hết a, nhất định đem nhóc

con kia súng đến trên trời, để cho mọi người đem lực chú ý đều đã chuyển dời đến trên người đứa em trai này. Như vậy cậu bé là có thể vụng trộm trốn muốn làm gì là làm rồi

Bùi Dịch nhàn nhạt liếc xéo nhìn con trai của mình một cái, người khác không biết nhưng anh chẳng lẽ lại nhìn không ra con trai của mình trong đầu suy nghĩ cái gì?

Anh lạnh lùng nói: "Mấy ngày nay ngoan ngoãn ở yên trong nhà đâu cũng không cho đi, ta đã sắp xếp cho con giáo sư dạy kèm ở nhà, về sau liền ở nhà đi học."

"Cha!" Bọn nhỏ Bùi Ngôn mặt lập tức suy sụp xuống, một vẻ muốn khóc đến nơi rồi, quay đầu đáng thương tội nghiệp nhìn Tô Thi Thi: "Mẹ, con không nghĩ muốn ở nhà học tập."

"Vậy đi học nha? Mẹ sắp xếp cho con vào học một trường tiểu học có được hay không? Toàn bộ trường tiểu học ở Bắc Kinh chính con tùy ý chọn." Tô Thi Thi cười nói.

Bùi Ngôn mặt nhăn mày nhíu, nhăn nhó cái mũi nói: "Con mới không thèm cùng những đứa ngây thơ kia cùng một chỗ, cái gì cũng đều không hiểu, giáo viên cũng cực kỳ ngu dốt."

Tô Thi Thi đau đầu. Có con quá thông minh cũng không tốt, lấy chỉ số thông minh hiện tại của thằng bé này đi học cấp hai cũng dư dả. Bọn họ cũng chưa cho thằng bé đã làm kiểm tra trí lực, cũng không biết hiện tại tiểu gia hỏa này trình độ như thế nào rồi. Nhưng mà dù thế nào cũng chỉ là một đứa bé mới chín tuổi, bọn họ chỉ là muốn để cho nó có được tuổi thơ giống người bình thường.

"Không được thương lượng. Không nghe lời liền đưa con đến chỗ bà nội con bên kia ở." Bùi Dịch trực tiếp tung sát chiêu

Vừa nghe muốn bị đám người nghệ thuật lão quái kia vây xem, bạn nhỏ Bùi Ngôn lập tức không nói.

Sau đó mấy người liền bắt đầu thương lượng chuyện tổ chức lễ chúc mừng thôn Thành Trung tròn năm. Chỉ có Hồ Quân Nhạc cúi đầu không nói một tiếng ăn cơm.

Anh ta vốn tưởng rằng có thể tránh thoát một kiếp, ai biết cơm nước xong muốn đứng dậy thời điểm, Bùi Tĩnh đột nhiên kêu hô giữ anh ta lại nói: "Dù sao anh cũng rảnh rồi không có việc làm, người của Hồ gia bên kia liền để anh tới phụ trách đi."

"Không phải chứ?" Hồ Quân Nhạc quay đầu lập tức tiếng lớn nói, "Nếu không anh đây giúp các người phụ trách Bùi gia? Người Hồ gia cũng là nhóm người các người chính mình làm đi."

Nói đùa, Hồ gia kia một đại gia tộc hiện giờ đối với Bùi gia đúng là vừa yêu vừa hận. Mấy người kia tính tình cùng tâm tình đúng là cổ quái cực kỳ, một đám cùng thuốc pháo một dạng một chút liền bùng nổ. Anh ta cũng không dám trêu chọc. Nhất là Hồ Minh Phi kia, từ sau khi Hồ Sĩ Minh rời khỏi, quả thực đem Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch xem như kẻ thù một dạng. Lúc này nếu là trở về, còn không phải thành kẻ thù gặp mặt hết sức đỏ mắt à.

Anh ta nếu là an bài tốt thì không sao, nếu là an bài không tốt đến lúc đó gây ra cái mâu thuẫn gì, bị ông anh họ kia của anh ta biết, anh ta còn không thể bị người đó giết chết à.

"Buông tha cho anh đi." Hồ Quân Nhạc đáng thương tội nghiệp nói

Bùi Tĩnh nhàn nhạt liếc anh ta: "Hoặc là, anh nghĩ muốn giúp trông chừng mấy đứa nhỏ?"

Cậu nói xong chỉ chỉ Bùi Ngôn đã ở trong phòng khách ngoạn chơi máy bay không người lái.

Hỗ Quân Nhạc lập tức lắc đầu, vẻ mặt xin miễn thứ cho kẻ bất tài:
"Vậy hay là thôi đi, mấy đứa nhóc nhà các người đều có lực sát thương, anh còn không bằng đi hầu hạ người Hồ gia cho rồi."

Mọi chuyện liền như vậy quyết định rồi. Bùi Tĩnh cùng Tô Thi Thi Bùi Dịch ba người lên danh sách khách mời, sau năm năm, mọi người rất cục muốn một lần nữa đoàn tụ.

Chương 757: Đại Kết Cục (một)

"Anh ta, có tin tức sao?" Buổi tối, Tô Thi Thi nằm ở trong lòng Bùi Dịch, ôn nhu hỏi.

Bùi Dịch sửng sốt hai giây, phản ứng kịp cô là đang nói tới ai, lắc lắc đầu: "Còn không có. Tần Phong đã phái người đi, đừng lo lắng."

"Hi vọng anh ta không cần gặp chuyện không may." Tô Thi Thi thở dài.

Tuy không muốn mời tên gia hỏa kia, nhưng năm đó Hồ Sĩ Minh quả thật là giúp bọn họ. Nếu không có Hồ Sĩ Minh, rất nhiều chuyện đều sẽ không dễ dàng giải quyết như vậy.

"Người có đôi khi thật là kỳ quái, trước kia nhìn đến anh ta chán ghét như thế. Nhưng hiện giờ ngẫm lại, giống như đem những chuyện không tốt kia đều đã quên rồi." Tô Thi Thi khẽ cười nói.

Bùi tiên sinh đen mặt, nhưng bất ngờ không có phản bác.

Những việc Hồ Sĩ Minh làm vì nhà bọn họ, có một số chuyện Tô Thi Thi vẫn lại là không biết. Nhưng Bùi Dịch biết.

Hồ Sĩ Minh làm mỗi một chuyện anh đều đã rõ ràng.

"Anh ta chính là cố ý. Để cho chúng ta cả đời lương tâm bất an, cả đời quên không được anh ta." Bùi Dịch ăn giấm nói.

Mỗi khi nghĩ đến vợ yêu nhà mình vài năm qua luôn luôn thường thường nhắc tới người kia, trong lòng anh liền không thoải mái.

Nhưng khó chịu lại có thể thế nào? Người đó làm những chuyện kia, đến anh đối với người tình địch này đều đã bội phục.

"Được rồi, anh năm đó cũng để cho anh ta giận gần chết, coi như báo thù rồi." Tô Thi Thi nhéo nhéo mũi anh, "Tuổi tác đều đã lớn như vậy, lại vẫn keo kiệt như vậy."

"Chuyện keo kiệt này, cùng tuổi tác có cái quan hệ gì?" Bùi Dịch trừng mắt với cô.

Tô Thi Thi mỉm cười.

Cô tựa vào trong lòng anh, nghe tiếng tim anh đập trầm ổn hữu lực, một cỗ cảm giác thỏa mãn tự nhiên lan tràn khắp thân thể.

Đời này, có thể cùng anh hiểu nhau tương hứa, là ân huệ lớn nhất mà ông trời ban cho cô.

"Bùi Dịch, có thể quen biết được anh, là phúc khí lớn nhất cả đời em. Có đôi khi em luôn suy nghĩ, nếu ngày nào đó em đụng tới không phải anh, hiện tại em sẽ là cái dạng gì nữa hay là chết từ lâu rồi." Tô Thi Thi nhẹ giọng nói.

Bùi Dịch ôm cô, khe khẽ vỗ nhẹ lưng của cô, trầm giọng nói: "Nếu em gặp được không phải là anh, em chắc là sẽ bị tên đàn ông kia vũ nhục rồi. Nhưng em vẫn như cũ sẽ hảo hảo sống sót, sẽ cùng chồng trước của em ly hôn, sẽ vẫn trở thành làm một nhà thiết kế nội thất xuất sắc. Em vẫn lại là sẽ trở thành làm một nhà thiết kế nội thất xuất sắc, vẫn lại là sẽ gặp được anh."

Vẫn lại là sẽ gặp được anh...

Tô Thi Thi hốc mắt bỗng nhiên liền ẩm ướt, đây sợ là lời tình cảm ngọt ngào ấm áp nhất đời này cô nghe được.

"Em như vậy, anh lại vẫn sẽ thích sao?" Tô Thi Thi nhẹ giọng hỏi.

Bùi Dịch nở nụ cười, cúi đầu nhìn ánh mắt cô, thật sự nói: "Trước khi gặp được em, phụ nữ của anh quả thật không ít, nhưng mà em để cho anh bắt đầu mê luyện muốn lấy em làm vợ. Em nói xem, anh sẽ ghét bỏ em sao?"

Tô Thi Thi vậy mà lại không phản bác được. Vấn đề này không thể nào nghiên cứu, cũng không có ý nghĩa xoắn xuýt.

"Tô Thi Thi, em chỉ cần biết rằng. Yêu em, là vì em chính là em. Đối với em tâm động, cũng là bởi vì chính con người em." Bùi Dịch nói, "Lần đầu tiên nhìn thấy em, rõ ràng sợ hãi như thế, lại vẫn còn cậy mạnh làm bộ như chính mình rất lợi hại."

"Khi đó anh liền nghĩ, người phụ nữ đàn độn này thật rất giống anh trước kia. Mà anh trước kia, thành công rồi. Có lẽ, người đàn độn này cũng có thể thành công."

"Bây giờ quả thật chứng minh ánh mắt anh không sai. Anh chẳng những tìm người vợ hiền đức, còn tìm người có thể về mặt sự nghiệp sánh bước cùng anh."

Tô Thi Thi cười nói: "Thì ra, anh khi đó nhìn tới em, là coi trọng năng lực của em. Bất quá nói thật, nếu không là vì anh quá giỏi kiếm tiền, em làm như thế nào cũng kiếm cũng không sánh bằng anh, em còn là nghĩ muốn làm lớn một hồi."

"Đồ ngốc, anh không nỡ để em mệt như thế." Bùi Dịch trong ánh mắt nhu hòa đến có thể chảy ra nước.

Bởi vì sợ cô quá vất vả, bởi vì muốn để cho cô có cảm giác an toàn, cho nên anh mới liều mạng kiếm tiền.

Lúc trước anh tự kéo bản thân anh vào nhà tù, cô liều lĩnh cứu anh. Phần quyết đoán kia phần ân tình kia, cả đời anh đều sẽ không quên.

Tình yêu không đơn giản chỉ cần yêu nhau là đủ. Anh cực kỳ may mắn, bọn họ toàn bộ đều là hòa hợp ăn ý như thế.

"Cũng không biết Bùi Tĩnh đưa nhỏ này muốn khi nào thì mới thông suốt. Trước em nói bóng nói gió hỏi, phát hiện tâm tư của nó một chút cũng không tồn tại tình cảm." Tô Thi Thi bất đắc dĩ nói, "Bùi Dịch, đừng cho nó áp lực lớn như vậy."

"Không phải anh cho nó áp lực, mà là chính nó muốn. Anh chỉ là hợp ý của nó thôi, không để bản thân miên man suy nghĩ đi chệch đường mà thôi." Bùi Dịch trầm giọng nói.

Tô Thi Thi sững sốt, rồi sau đó hiểu rõ ra.

Đúng vậy a, Bùi Tĩnh tính cách từ nhỏ liền quái đản. Cô đến nay còn nhớ rõ, hai người lần đầu tiên gặp mặt đã bị thằng nhóc kia thiếu chút nữa chọc tức chết đi được.

Bùi Tĩnh lựa chọn bận rộn, lựa chọn vì Bùi gia làm cống hiến, không phải là muốn ở trong nhà này tìm cảm giác tồn tại sao?

Cậu chỉ là muốn để cho tất cả mọi người biết, cậu có tư cách mang họ Bùi. Mà không phải dựa vào Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch nuông chiều cùng chăm sóc, mà đạt được toàn bộ những thứ này.

"Được rồi, không cần quan tâm vì bọn họ rồi. Nhìn nó như vậy, hẳn là cùng nha đầu Tần gia nói rõ ràng rồi. Đến lúc đó Ôn Ngọc trở về, em đừng cùng cô ấy cùng nhau náo loạn ồn ào." Bùi Dịch ngăn chặn trước.

Suy nghĩ đến cô vợ thích bát quái nhà Tần Phong muốn trở về, Bùi Dịch liền một trận đau đầu.

Ôn Ngọc tuyệt đối là người tố chất dẫn dắt Bát Quái ăn sâu trong máu thịt, tạo nên tích cách đặc biệt của mình, cho dù không phải cố tình cũng sẽ gây chuyện. Có cô ở đây, còn không biết sẽ xui khiến Tô Thi Thi làm chuyện gì.

Tô Thi Thi buồn cười nhìn anh: "Ngọc bận rộn chăm sóc nhóc con ở nhà, mới không rảnh quản chuyện khác đâu."

Hai người trò chuyện rất lâu, bất tri bất giác ngủ thiếp đi.

Vài ngày sau, người trong nhà lục tục trở về. Trở về trước hết chính là cùng lão tử muội cùng đi Âu châu du lịch Phương Ngọc Hoa.

Lão phu nhân vừa về đến liền tìm mấy đứa cháu. Vốn là hôn nhẹ Bùi Ngôn, cấp cho một cái hồng bao lớn, sau đó liền là ôm tiểu công chúa Bùi Nặc không chịu buông tay.

"Ai ôi, bà lần này trở về liền không đi nữa. Không nỡ xả mấy bảo bối nhà chúng ta. Nhìn đi nhìn đi, lúc này mới nửa năm không gặp, tóc liền dài ra nhiều như vậy rồi." Phương Ngọc Hoa ôm Bùi Nặc, cười không khép miệng.

"Bà cố, người xem Nặc Nặc có phải so với anh đáng vẻ vẫn còn cao rồi hay không?" Bọn nhỏ Bùi Nặc ngọt ngào ngây thơ nói.

Phương Ngọc Hoa liên tục gật đầu: "Đúng rồi, Nặc Nặc nhà chúng ta lớn lên thật là nhanh, đều đã cùng anh con một dạng cao lớn như vậy rồi."

Một bên, vốn dĩ đang vẫn thật vui vẻ bạn nhỏ Bùi Ngôn vừa nghe, khuôn mặt nhỏ nhắn rằm rằm liền đen.

"Bà cố, con làm sao có lùn như em chứ?"

Không thể chịu được nữa, đây chính là liên quan đến vinh dự cả đời của tiểu nam tử hán nha. Nếu để cho mọi người hiểu lầm cậu bé thấp hơn so với em gái nhỏ hơn chính mình hai tuổi, vậy vẫn còn không bị người chết cười!

"Hừ, sự thật bày ngay trước mắt, anh, anh chính là thấp hơn so với Nặc Nặc nha, không tin chúng ta so đi?" Tiểu công chúa Bùi Nặc nói xong liền từ trên người bà cố bò xuống, chân ngắn đứng vững, liền lạch bạch chạy đến bên người anh trai đứng.

Mọi người lúc này cũng đều nhìn qua, vừa thấy, một cả đám đều buồn cười.

Tiểu công chúa Bùi Nặc nhỏ như vậy đã có một đôi chân nhỏ dài, vừa thấy liền là kế thừa giên tốt từ cha mẹ. Đứng ở bên người Bùi Ngôn, kỳ thực so với cậu bé hơi chút cao hơn một hai centimeter như thế.

Tuy nhìn không ra, nhưng bởi vì cô bé so với anh trai gầy hơn, cho nên liền có vẻ rất cao rồi.

Bùi Ngôn chính mình cũng phát hiện, ánh mắt lập tức đỏ.

Lần này thật sự là đã kích thâm rồi.

"Anh, anh mau xem đi, em có phải cao hơn anh hay không? Anh là đồ nắm lùn, về sau lớn lên muốn tìm không được vợ rồi. Bạn học của em nói, các cậu ấy về sau tuyệt đối không tìm bạn trai so với chính mình thấp hơn đâu." Tiểu công chúa Bùi Nặc nói xong còn đưa tay ở trên đầu anh trai mình khoa tay múa chân một phen.

Tô Thi Thi bọn họ thấy liền dờ khóc dờ cười.

Mấy đứa trẻ bây giờ tuổi còn nhỏ như vậy thậm chí ngay cả bạn trai đều đã biết rõ.

Mà bạn nhỏ Bùi Ngôn nhìn đến mọi người đang cười, cho rằng đang cười chính mình, mặt cau lại, càng nghĩ càng thương tâm, bỗng nhiên kìm nén mếu máo, oa một tiếng khóc rồi.

"Cha mẹ các người thật bất công, các người đem em sinh ra cao như vậy, con lại thấp như thế. Con không muốn làm nắm lùn, con không muốn bị người cười..."

Tô Thi Thi và trưởng bối trong nhà đều là vẻ mặt lờ mờ.

Hồ Quân Nhạ chạy đến xem náo nhiệt liền giống như phát hiện Tân Đại Lục một dạng, kéo kéo Bùi Tĩnh: "Tiểu Vương Tử nhà các người vậy mà sẽ khóc?"

Bùi Tĩnh trợn mắt nhìn anh ta: "Anh khi còn bé không khóc à?"

Hồ Quân Nhạ nhìn cậu một cái, sắc mặt bỗng nhiên trở nên cổ quái lên: "Anh nghe nói em khi bằng tuổi nhóc con kia như vậy lại vẫn thường xuyên khóc. Quả nhiên là cháu em... Ôi đêch, Bùi Tĩnh em hạ độc thủ a, đau chết anh rồi."

Hỗ Quân Nhạc búng bóp cái mũi, cảm giác máu mũi xuống đến nơi.

Bạn nhỏ Bùi Ngôn không khóc thì thôi, vừa khóc người nào cũng đều đã dễ giành không được. Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch bắt đắ dỉ nóng nảy, không biết đứa nhỏ này chỉ số thông minh cao như thế, sao liên quan đến vấn đề chiều cao liền như rơi vào vực sâu vậy chứ.

Ngay lúc người nào cũng đều đã không có biện pháp thời điểm, Bùi Tĩnh đi tới trước mặt bạn nhỏ Bùi Ngôn.

"Con thấp là vì con quá béo rồi. Không sao đây, lúc chú cỡ tuổi con cũng béo như vậy, sau khi lớn lên thì tốt rồi."

Bùi Ngôn lập tức ngừng khóc, khóc thút thít hỏi: "Thật sao?"

Bùi Tĩnh gật đầu: "Mẹ con trước kia từng hù dọa chú, nói chú béo như thế sau khi lớn lên tìm không được vợ. Em gái con quả nhiên là do mẹ con sinh."

Bùi Ngôn hít hít cái mũi, sững sờ nói: "Chú trẻ, thì ra khi người còn nhỏ thật là Tiểu Mập Mạp."

Bùi Tĩnh mặt liền đen.

Cậu đúng là ăn no rửng mỡ mới đến đây an ủi thằng nhóc này. Nhóc con thối không hổ là con trai của Bùi Dịch, khả năng làm cho người ta buồn bực thực không nhỏ!

Mọi người ngủ ngon. Wat ko cho mì đau truyện. Thiệt đau lòng quá xá

Chương 758: Đại Kết Cục (hai)

Thu sang gió mát, phong quang vô hạn. Cách ngày chúc mừng thôn Thành Trung tròn năm càng ngày càng gần, không khí càng ngày càng nóng.

Ngày chúc mừng tròn năm, do Bùi Tĩnh phụ trách. Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch tương rối rảnh rỗi.

Bùi Tĩnh bận rộn vài ngày, mới coi như mọi chuyện ổn thỏa. Người trong nhà đều đã lục tục trở về, mấy ngày đây các bạn bè đến đây thăm hỏi không ít, Tô Thi Thi bận tối mày tối mặt.

Cách ngày chúc mừng tròn năm còn có hai ngày thời điểm, Bùi Tĩnh rốt cục có thời gian ở nhà ăn bữa cơm đoàn viên. Lão phu nhân Phương Ngọc Hoa hiện giờ đã hơn 70 tuổi, sắc mặt hồng hào nhìn qua liền giống hơn sáu mươi tuổi một dạng, nhìn một đại gia đình vây quanh ngồi cùng một chỗ, mừng rỡ cười toe toét.

Buổi chiều thời điểm, một đại gia đình ngồi trong đình tại hậu viện hóng mát uống trà chiều, nghe lão phu nhân kể lại những chuyện vui vài năm nay ở các nơi du lịch.

Tiểu công chúa Bùi Nặc ngồi ở trong lòng bà cố, Bùi Ngôn bưng cái ghế nhỏ ngồi ở bên cạnh, ngửa đầu, lôi kéo tay áo lão phu nhân: "Bà cố, người mau nói một chút cho con nghe, sở khoa học kỹ thuật Âu châu bên kia, bọn họ kỹ thuật thật sự rất lợi hại sao?"

"Đó là đương nhiên. Lần sau để cho cha mẹ con mang con cùng đi, trẻ con nâng cao kiến thức là rất tốt." Phương Ngọc Hoa xoa đầu

chất trai, cười nói.

Bên cạnh, Tô Thi Thi vẻ mặt khổ sở. Mà mặt Bùi Dịch ba ba, đã triệt để đen.

Bọn họ ngàn phòng vạn phòng, vẫn lại là đem lão phu nhân cho quên.

Người cho là Bùi Ngôn, nhóc con thối kia là thật không biết cho nên mới hỏi? Thằng nhóc này đối với mấy cái gì khoa học kỹ thuật kia có thể so với lão phu nhân hiểu biết hơn, chẳng qua là muốn dẫn dắt lời nói, để cho lão phu nhân nói ra chuyện nó cần phía sau mà thôi.

Quả nhiên, Bùi Ngôn nghe được lão phu nhân nói như vậy, lúc này liền hưng phấn nhìn mẹ yêu nhà mình: "Mẹ, bà cố nói trẻ con phải ra ngoài mới học được thêm kiến thức, các người mang con đi có được hay không?"

Nhóc con kia nói xong nhăn cầu xoay một vòng, cực kỳ hiểu chuyện nói: "Các người nếu là không có thời gian, tùy tiện chọn một người đưa con đi là có thể, con đảm bảo sẽ ngoan ngoãn."

Tô Thi Thi híp mắt, cười hề hề nói: "Con đảm bảo?"

"Dạ!" Bùi Ngôn lập tức giơ tay lên, nhưng mà cũng không dám nhìn Bùi ba ba ngồi ở bên cạnh.

Cha cậu bé là yêu chiều con gái, đối với con gái thì hữu cầu tất ứng, con trai như cậu bé lại giống như không phải do chính mình sinh ra một dạng.

Tô Thi Thi còn chưa nói, tiểu công chúa Bùi Ngôn ngồi ở trong ngực lão phu nhân bĩu môi nói: "Anh rõ ràng chính là muốn ra ngoài ngoạn

chơi, lại vẫn nói cái gì nâng cao kiến thức. Anh xem nhiều sách như vậy..."

"Em ngậm miệng!" Bùi Ngôn quay đầu trừng em gái.

Bùi Nặc miệng liền mếu, lúc này liền muốn khóc rồi.

Bùi Dịch lập tức đi đến đỡ giành, quay đầu trừng con trai: "Lá gan lớn rồi, chỗ nào cũng không cho đi!"

"Ba ba bắt công!" Bùi Ngôn ánh mắt cũng đỏ.

Tô Thi Thi bắt đắc dĩ nhìn cha con ba người, không biết nên giúp ai.

"Được rồi, Tiểu Dịch con làm sao có thể đối với con mình hung dữ như thế. Ngôn Ngôn muốn ra nước ngoài xem khoa học kỹ thuật phát triển, đó là chuyện tốt. Con liền phái người dẫn thẳng bé đi." Phương Ngọc Hoa nói.

Bùi Dịch đương nhiên không dám phản bác lão phu nhân, lúc này liền im lặng không nói.

Bùi Ngôn hưng phấn đến thiếu chút nữa kêu ra tiếng. Cậu bé liền biết để cho lão phu nhân hỗ trợ khẳng định có thể được.

Bên cạnh, Bùi Tĩnh cùng Hồ Quân Nhạc hai người đều đã cúi đầu an tĩnh uống trà, không tham dự vào chuyện "Tranh đấu gay gắt" của gia đình hạnh phúc kia. Chẳng thế thì bọn họ xác định chắc chắn sẽ làm vật hi sinh.

Ngay khi mấy người ngồi ở chỗ này câu được câu không nói chuyện phiếm thời điểm, đằng trước bỗng nhiên truyền đến một trận tiếng bước chân.

"Nhanh lên xem chừng, ngăn đón một hồi cho tôi. Ngàn vạn lần ngăn cản cho tôi!"

Đây là tiếng của Tần Phong?

Tô Thi Thi mấy người quay đầu trông đi qua, một đám ánh mắt tràn đầy trợn to.

Chỉ thấy Tần Phong trong lòng ôm một đứa bé năm sáu tuổi, đi một bước lại quay ra nhìn ba lần, giống như đang chạy nạn chạy tó.

Chạy tó gần, nhìn đến Tô Thi Thi bọn họ ở trong đình, lập tức nói: "Nhanh lên đến đỡ hộ tôi một phen, khẩn trương."

"Làm sao vậy? Đây là?" Tô Thi Thi đứng lên, vừa muốn đi qua, lại bị Bùi Dịch kéo lại.

"Chuyện của bọn họ em cũng dám quản?" Bùi Dịch liếc xéo nhìn cô.

Tô Thi Thi buồn cười nói: "Anh không thấy được Khả Khả đều nhanh khóc? Lát lại đem thằng bé dọa đến đổ không được."

Quan trọng là. Tần Phong trong lòng ôm đúng là con trai nuôi của anh cùng Ôn Ngọc Tần Khả. Lúc này, Khả Khả năm tuổi bị cha xem như bao cát một dạng kẹt ở trong vách, chính đang hướng chòi nghỉ mát nơi này đã chạy tó.

Tần Phong vừa chạy vừa nói: "Bùi Dịch cậu là cái đồ bệnh thần kinh, không có việc gì đem sân sừa thành lớn như vậy làm gì? Chạy chết tôi rồi."

Tô Thi Thi mấy người vội đến nghênh đón. Tần Phong khẩn trương

đem con hướng trong lòng Tô Thi Thi nhét qua, một bên thở vừa nói: "Nhanh lên giấu đi, đừng... Đừng bị Quân... Quân nhi nhìn đến."

"Anh đây là đang diễn tuồng nào vậy?" Tô Thi Thi ôm chặt đứa nhỏ, hặn hặn nhìn Tần Phong.

Cô không hỏi không sao, vừa hỏi sắc mặt Tần Phong lúc này liền trở nên đặc sắc cực kỳ.

Tần Phong nhìn thoáng qua phía sau lưng, rất nhanh nói: "Người phụ nữ kia từ khi có con trai về sau trong mắt liền triệt để không có anh rồi. Các người là không biết... Bỏ đi không nói nữa, khẩn trương tìm người mang Khả Khả đi, buổi tối trước khi ngủ đừng trở về."

"Anh thì sao?" Tô Thi Thi buồn cười nhìn anh.

"Em cũng không phải không biết cô ấy có bao nhiêu thích trẻ con? Anh vừa nãy thật không dễ dàng mới đem Khả Khả đoạt lấy. Nhanh lên, cô ấy lập tức muốn đến đây rồi, khẩn trương." Tần Phong nói xong, cúi đầu nhìn đến Bùi Ngôn bẹn nhóc ở đây, khẩn trương nói, "Ngôn Ngôn, con hai ngày trước không phải nói muốn dẫn em trai ngoạn chơi sao? Khẩn trương, mang em đi chơi."

Bạn nhỏ Bùi Ngôn lờ mờ rồi.

Cậu bé rõ ràng là nói muốn gặp em trai, nhưng không phải là cái dạng này, mang em trai đi ngoạn chơi nha? Cậu bé chẳng qua là muốn để cho em trai dời đi lực chú ý của cha mẹ mà thôi?

Thấy nhóc con thối kia còn đang ngẩn người, Tần Phong cắn răng một cái hô: "Con mang em đi chơi, con muốn cái gì chú liền mua cho con cái đó."

"Thành giao!" Tần Phong vừa dứt lời, Bùi Ngôn lúc này liền từ trong lòng Tô Thi Thi đem tiểu Khả khả đoạt lấy, ôm vào trong ngực bỏ chạy. Cậu bé không thấy được, mặt cha cậu bé đã tối đen rồi.

"Ngôn Ngôn con chậm một chút, đừng đem Khả Khả té ngã." Tô Thi Thi sốt ruột hô.

"Khách khách khách..." Tiểu Khả khả cực kỳ thích anh trai nhỏ Bùi Ngôn, một chút cũng không sợ ngã, ngược lại ôm cổ của cậu bé hô, "Anh nhanh lên, Khả Khả muốn đi ngoạn chơi."

"Được. Em không cần bóp cổ anh, anh muốn thả không nổi rồi." Bùi Ngôn hô.

Phương Ngọc Hoa thấy thế, ôm Bùi Nặc đứng lên: "Các con trò chuyện đi, ta đi giúp các con trông chừng mấy đứa nhỏ."

"Kêu bảo mẫu trông chừng, hai nhóc con kia quá nghịch rồi." Tô Thi Thi nói xong cho gọi điện thoại ra nhà trước, gọi bảo mẫu nhà bọn họ đến trông chừng.

"Cuối cùng giải quyết rồi." Tần Phong lau mồ hôi lạnh một cái, "Các người không biết đâu, tôi vừa rồi thật sự là hao phí sức của chín trâu hai hổ mới đem con lên ôm ra đây."

"Em nói anh làm sao vậy? Anh liền không có thể cùng Ngọc cùng nhau chăm con?" Tô Thi Thi hỏi.

Cô mới vừa nói xong, Bùi Dịch liền lạnh lạnh nói: "Nghe nói Khả Khả cực kỳ thích cưới ngựa. Người nào đó sợ là lưng không tốt, ngoạn chơi không xong đi?"

Tần Phong mặt nhất thời liền tái rồi: "Cậu nói người nào lưng không

tốt? Muốn thử hay không?"

"Tôi sợ cậu chắc?" Bùi Dịch lúc này liền xắn tay áo.

Bên cạnh, Hồ Quân Nhạc nhỏ giọng hỏi Bùi Tĩnh: "Em phát hiện không, anh trai em càng già càng ngây thơ rồi."

Bùi Tĩnh cúi đầu uống trà, mắt cũng không nâng nói: "Có bản lĩnh anh nói lớn tiếng một chút."

Hồ Quân Nhạc lúc này không dám nói tiếp nữa.

Tần Phong ngồi xuống ực một hộp trà, còn không có nuốt xuống, đằng trước lại truyền đến một trận tiếng ồn ào, rồi sau đó truyền đến thùng thùng thùng, rung chuyển không nhỏ.

"Thứ gì đó?" Tô Thi Thi bọn họ kỳ quái hướng tới phía trước trông đi qua.

Chỉ thấy lối nhỏ vào hoa viên vắng vẻ, bỗng nhiên xuất hiện một cái bóng dáng khổng lồ. Một người máy Transformers khổng lồ rầm rầm rầm hướng bên này tới.

Người máy đi đến giữa đường tạm dừng một phen, như là đang tìm phương hướng. Sau đó tập trung mục tiêu, hướng tới bên này đã đi tới.

Một đám người ngoại trừ Tần Phong, đều đã lờ mờ rồi.

Này cái tình huống gì đây? Sao lại đột nhiên xuất hiện một tên gia hỏa lớn như vậy!

Tui đi bụi, sẽ hoàn thành chính văn trước. Ngoại truyện tính sau

nha

Chương 759: Đại Kết Cục (ba)

Người máy biến hình vĩ đại âm ầm ầm đi tới, mỗi một bước đi đều đã như là muốn run chuyển trời đất. Nền sụp đất lún, tàn phá hoa cỏ ven đường vô số.

Tô Thi Thi đau lòng mặt đều đen: "Em mới vừa trồng hoa a!"

"Tần Phong!" Bùi Dịch nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn Tần Phong liếc mắt một cái.

Tần Phong nuốt nuốt nước miếng, có khổ khó nói.

Người máy kia cách chòi nghỉ mát càng ngày càng gần, mọi người lúc này mới nhìn đến, phía sau người máy kia lại vẫn đi theo một cô gái thân hình xinh đẹp.

Không phải Ôn Ngọc thì là ai!

Lúc này, Ôn Ngọc vẻ mặt phần nộ, nhìn đến Tần Phong kia ánh mắt đều đã tái rồi: "Khả Khả đâu? Anh thật quá đáng, nói hôm nay theo em cùng chơi đùa với con, anh lật lọng!"

Tần Phong ngẩng đầu, nhìn trời.

Anh nghe không được.

"Anh!" Ôn Ngọc tức giận đến đỏ bừng cả khuôn mặt, cũng không kịp cùng Tô Thi Thi bọn họ chào hỏi, bóp bóp bóp ấn mấy nút trên điều khiển từ xa, chỉ huy người máy liền lao tới: "Bắt lấy hắn!"

"Ngoạn chơi lớn như vậy?" Tô Thi Thi vẻ mặt hạn hán lời, nhìn Bùi Tĩnh liếc mắt một cái, "Đây hẳn không phải là sản phẩm sở nghiên cứu bên kia mới vừa nghiên cứu ra đi?"

Bùi Dịch lạnh lạnh bỏ thêm một câu: "Tính linh hoạt tính không tệ."

Bùi Tĩnh từ trong lời nói của anh trai mình nghe ra ý tứ nồng đậm uy hiếp, trong lòng buồn bực muốn chết.

Cậu liền biết mấy ngày hôm trước Ôn Ngọc hỏi cậu muốn "Món đồ chơi" liền không phải chuyện tốt. Cậu làm sao cũng đều đã không nghĩ tới, Ôn Ngọc vậy mà lại từ sở nghiên cứu muốn đem một "Món đồ chơi" lớn như vậy ra đây.

Đám người keo kiệt cổ quái ở sở nghiên cứu kia, vậy mà thật sự sẽ cho cô!

Bùi Tĩnh đã quên, cùng người ta quan hệ thân thiết là kỹ năng đặc biệt của Ôn Ngọc. Cô ra tay, cùng người nào đều có thể tốt quan hệ. Không chỉ nói là một con robot, cho dù là mười con cũng không có vấn đề gì.

"Bùi Tĩnh, các người không có việc gì nghiên cứu những cái này làm cái gì? Chết tiệt, Ôn Ngọc bên kia có cầu, em cẩn thận đừng để bị té xuống!"

"Anh yên tâm em mới hẳn không té ngã! Anh ở yên đó cho em, em tóm được anh nhất định sẽ không bỏ qua cho anh!" Ôn Ngọc nổi giận ùng ùng hô.

Bùi Tĩnh nhú mày, đau đầu cực kỳ. Nhìn thoáng qua Hồ Quân Nhạc, duỗi tay về phía anh ta: "Đem giao găm của anh đưa cho tôi mượn

một phen."

Hồ Quân Nhạc từ trong túi áo móc ra cho cậu: "Em làm sao mà biết anh có cái này? Đây chính là dao Thụy Sĩ số lượng có hạn, toàn bộ thế giới chỉ có mười cái, em đừng có làm hư đó."

Bùi Tĩnh mặc kệ anh ta, lấy đến dao găm liền hướng tới người máy chạy tới.

Bên này, Ôn Ngọc chính đang chỉ huy người máy bắt Tần Phong, chợt thấy phía trước bóng người chớp lóe. Rồi sau đó liền nhìn đến Bùi Tĩnh vậy mà leo đến trên người máy.

Bùi Tĩnh động tác rất nhanh, vù vù hai lần liền lên rồi. Người máy động tác vụng về, từ đầu không có năng lực phản kháng, còn đang máy móc di chuyển về phía trước.

Ôn Ngọc nhìn đến nóng nảy: "Bùi Tĩnh em đi xuống! Làm ngã em Thi Thi muốn cùng chị liều mạng!"

"Này, em... Em đừng đụng đến người máy của chị, chị còn muốn đi trả!" Ôn Ngọc nhìn đến Bùi Tĩnh vậy mà đang làm gì đó trên đầu người máy, lúc này liền dọa đến chỗ.

Bùi Tĩnh nào có thời gian nói chuyện với cô, cầm dao găm thuận thực cạy mở đầu người máy lấy ra máy tín, rất nhanh ấn động vài cái.

Không quá vài giây, chỉ nghe rắc rắc một tiếng, người máy bỗng nhiên dừng lại không hiểu rồi.

Ôn Ngọc một vẻ bị bức đến sắp khóc ra rồi: "Không nghĩ em lại như vậy, chị rất không dễ dàng mượn được một người máy đến đây, em cứ như vậy hủy đi!"

Bùi Tĩnh nhảy đến trên đất, quay đầu nghiêm trang nhìn Ôn Ngọc: "Chị Ôn Ngọc, người máy này còn đang đang trong quá trình điều chỉnh thử nghiệm, cực kỳ dễ dàng xảy ra vấn đề. Một cái làm không tốt không khống chế được, đến lúc đó liền phiền toái rồi."

Ôn Ngọc ngẩn ngơ: "Thật sao?"

Bùi Tĩnh cực kỳ thật sự nghiêm túc liền gật gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc: "Em trở về sẽ quở trách bọn họ, đồ không điều chỉnh thử nghiệm tốt, vậy mà cũng dám cho chị ngoạn chơi."

"Không tòi không tòi, may mắn hôm nay em ở đây, bằng không đợi thật sự không khống chế được vậy thì phiền toái rồi." Ôn Ngọc chụp vổ ngực nói.

Tô Thi Thi quay đầu cười trộm.

Ôn tiểu thư đối với mấy việc này vẫn lại là dễ lừa gạt như vậy.

Tần Phong vụng trộm hướng Bùi Tĩnh chấp tay cuối đầu đa tạ, tâm lại đang nhỏ máu.

Hôm nay tiểu tử này ra tay giúp đỡ, trở về không biết bị cậu làm thọt thành bộ dáng gì nữa. Khẳng định muốn Đại Xuất Huyết.

"Mọi người nói chuyện đi, em đưa cái này đi sửa lại." Bùi Tĩnh nói xong hướng Hồ Quân Nhạc liếc mắt ra hiệu.

Hồ Quân Nhạc đang lo không cơ hội chạy lập tức rất là vui vẻ chạy tới, lại bảo vài vệ sĩ tới, mới đem cái người máy khổng lồ này khiêng đến trên xe tải kéo đi.

Tần Phong nhìn bóng lưng Hồ Quân Nhạc, quay đầu nhìn Bùi Dịch liếc mắt một cái: "Cậu ta từ khi nào thì trở về? Hồ gia bên kia như thế nào?"

"Không quan tâm." Bùi Dịch lạnh như băng nói.

Tần Phong cười nói: "Đã nhiều năm như vậy, lại vẫn canh cánh trong lòng a?"

Bùi Dịch lạnh lạnh nhìn anh: "Cậu cùng Hồng gia có thể chung sống hoà bình rồi hả?"

Tần Phong mặt lúc này đen.

Được, hai người tám lạng nửa cân, người nào cũng đều đã không nói người nào.

Tô Thi Thi đã cùng Ôn Ngọc ở bên kia nói chuyện, hai người tán gẫu thật sự vui vẻ. Ôn Ngọc vừa thấy đến bạn tốt, đến con trai cũng không tìm, dù sao ở Bùi gia cũng sẽ không xảy ra chuyện gì.

"Bây giờ trở về liền không đi tới nữa?" Tô Thi Thi hỏi.

Ôn Ngọc gật gật đầu: "Tôi sẽ không đi nữa rồi. Ở bên ngoài, anh ấy ăn hiếp tôi cũng không có ai giúp tôi."

Tô Thi Thi cười nói: "Thì ra cô là vì cái nguyên nhân này."

Ôn Ngọc xấu hổ cười cười: "Tôi cũng rất nhớ các người. Vốn là quyết định năm nay trở về."

Nói chuyện phiếm thời gian luôn luôn trôi qua nhanh như vậy, hoàng hôn ngả về tây, mấy người di chuyển đến chỗ Tiền viện.

Chỉ thấy Bùi Tĩnh cùng Hồ Quân Nhạc còn đang trêu đùa cái người máy kia. Một người máy đang yên đang lành cứ như vậy bị hai người bọn họ phá vỡ được vụn nát không ra hình thù.

Ôn Ngọc lôi kéo Tô Thi Thi đi tới gần: "Hur hỏng lợi hại như thế sao? Vừa rồi còn có thể động."

Bùi Tĩnh mặt có chút đen, tức giận trợn trắng Hồ Quân Nhạc liếc mắt một cái, không nói chuyện.

Hồ Quân Nhạc trái lại thành thật, chính mình khai báo: "Tôi cũng không phải cố ý. Chính là nhìn thấy đồ mới lạ, không cẩn thận làm hư một cái bộ cảm biến."

"Chỉ là làm hư một cái bộ cảm biến? Hồ Quân Nhạc, anh đem cái hệ thống quản lý chủ lực của người máy đều đã làm hỏng!" Bùi Tĩnh lạnh như băng nói, "Anh chuẩn bị tâm lý thật tốt, người máy này là sản phẩm nghiên cứu mới nhất của sở nghiên cứu khoa học chúng tôi. Đòi sau còn không có tạo ra. Chờ đám người điên của sở nghiên cứu khoa học tìm anh liều mạng đi."

"Cái gì?" Hồ Quân Nhạc lờ mờ, ngẩng đầu khóc không ra nước mắt nhìn Ôn Ngọc, "Bà cô, mặt mũi của cô cũng quá lớn, người ta sao lại có thể đem thứ quan trọng như vậy cũng lấy cho ra cho cô chơi?"

Ôn Ngọc vẻ mặt lờ mờ: "Tôi hứa với bọn họ buổi tối liền đem trả trở về, vậy làm sao bây giờ? Vậy không phải muốn thất tín với người ta?"

"Không sao đâu, Hồ Tam thiếu sẽ phụ trách." Bùi Tĩnh lạnh lạnh nói.

Lời của cậu vừa dứt, đằng trước bỗng nhiên truyền đến một chuỗi

tiếng cười: "Hỗ Tam thiếu nhà chúng ta có phải lại gặp rắc rối rồi hay không?"

Tiếng người này vừa xuất hiện, tất cả mọi người ở đây sững sốt một phen.

Bùi Tĩnh mặt liền trầm xuống, Hồ Quân Nhạc còn lại là vẻ mặt táo bón. Mà Bùi Dịch sắc mặt mặc dù có chút lãnh đạm, nhưng không nghiêm trọng như thế.

Tô Thi Thi trước hết phản ứng kịp, cười cười đi lên nghênh đón: "Chú Hồ, mẹ, các người trở lại."

Tới đúng là vợ chồng Nhậm Tiểu Vi cùng Hồ Khải Văn.

Hai người hướng tới mấy người Tô Thi Thi lên tiếng chào hỏi. Rồi sau đó ánh mắt song song vọng hướng Bùi Tĩnh.

Chỉ là Bùi Tĩnh lãnh nghiêm mặt, lạnh lạnh liếc nhìn bọn họ, xoay người rời đi rồi.

"Đồng Đồng..."Nhậm Tiểu Vi trên mặt tươi cười khoảnh khắc liền cứng lại, quét xuống ảm đạm chớp lóe rồi biến mất.

Đã nhiều năm như vậy, đứa con này nhìn thấy bà vẫn lại là cái dạng này.

Chương 760: Đại Kết Cục (bốn)

"Mẹ, mọi người trở về hẳn là mệt mỏi đi, vào trước nghỉ ngơi một chút." Tô Thi Thi tiến lên tiếp nhận túi xách của Nhậm Tiểu Vi.

Nhậm Tiểu Vi hướng về phía cô cười cười: "Được."

Bà nói xong nhìn thoáng qua con lớn nhất của chính mình. Bùi Dịch hướng tới bà lễ phép gật gật đầu, kêu một tiếng mẹ, nhưng mà thái độ cũng có chút lãnh đạm.

Nhậm Tiểu Vi trong lòng không khỏi có chút khổ sở, nhưng càng còn nhiều mà tự trách cùng hối hận.

Tạo thành loại cục diện này, hoàn toàn là bà một tay tạo thành.

Bà nhìn con dâu ở bên cạnh đỡ chính mình đi vào, hốc mắt có chút chua xót. Năm đó đối với Tô Thi Thi như thế, nhưng người con dâu này vẫn như cũ đối với bà tốt như vậy.

Nghĩ đến chuyện của những năm trước, Nhậm Tiểu Vi đối với con dâu là có sợ có giận, nhưng trái tim đều làm bằng thịt. Tô Thi Thi đối với bà tới cùng có được hay không, bà rất rõ ràng.

Có con dâu hiền đức như vậy, là phúc khí của bà.

Chỉ suy nghĩ một chút đến con trai nhỏ, trong lòng bà liền trầm đến khó chịu. Phạm phải sai lầm đã không cách nào vấn hồi, bà hi vọng có thể bù đắp lại chút gì, nhưng đứa con này từ đầu hẳn không cho

bọn họ cơ hội này.

Sau lưng bọn họ, Hồ Khải Văn cũng là vẻ mặt mất mát.

Từ khi biết Bùi Tĩnh là con trai ruột của chính mình về sau, ông ta là nghĩ muốn cùng con trai mình nhận lại nhau. Nhưng Bùi Tĩnh đưa con trai này từ đầu liền không ý định nhận người cha này.

"Haizz." Hồ Khải Văn thở dài, trộm nhìn thoáng qua Bùi Dịch. Phát hiện Bùi tiên sinh lãnh nghiêm mặt, nghĩ thầm là không trông cậy được vào rồi.

Quay đầu nhìn Hồ Quân Nhạc con trai nhà mình, lại nhìn đến thằng con kia trốn tránh chính mình đang muốn trộm lên đi a.

"Quân Nhạc!" Hồ Khải Văn lúc này liền đuổi theo.

"Đệch, người không đi vào tìm con làm gì?" Hồ Quân Nhạc co cẳng chạy.

Hồ Khải Văn một tiếng quát chói tai: "Con nếu dám chạy, ta liền sắp xếp cho con đi xem mắt một trăm cô gái!"

Hồ Quân Nhạc thân thể cứng đờ, không thể không dừng lại, quay đầu buồn bực nhìn ông: "Cha đừng nghĩ ra mấy ý tưởng bậy bạ. Con nói cho người biết, con quản không được thằng nhóc kia."

Không cần nghĩ đều biết lão già nhà mình suy nghĩ cái gì. Bọn họ năm đó chính mình rước lấy nợ phong lưu, hiện tại đến lúc phải hoàn trả rồi. Nhưng Bùi Tĩnh kia tính tình như vậy, sẽ cho bọn họ cơ hội sao?

Nghĩ cũng đừng nghĩ.

Hỗ Khải Văn cũng biết độ khó chuyện này, nhưng lại vẫn chết sống kéo anh ta đến trong góc nói: "Nhưng con xem đi, ta với dì Nhậm của con tuổi tác đã lớn, không thể cả đời cứ như vậy đi? Chúng ta cũng không cần nó thật sự kêu hô cha, chỉ là hi vọng nó có thể gỡ bỏ được cái khúc mắc này."

Hỗ Quân Nhục mạnh mở to hai mắt nhìn: "Cha, người tốt cục trưởng thành rồi nha, vậy mà có thể nói ra mấy lời nhân tính như vậy."

Hỗ Khải Văn dơ tay liền cấp cho anh ta một cái cốc đầu: "Tiểu tử thói nói chuyện, sao lại không biết lớn nhỏ như vậy." Ông ta nói xong mặt nghiêm túc lên, "Chuyện này vẫn là nỗi phiền muộn trong lòng của chúng ta. Con xem nó lớn như vậy đến người bạn gái cũng không tìm, một lòng chỉ biết đến công việc. Nếu như về sau vẫn bộ dạng này thì phải làm sao bây giờ?"

Nói đến chuyện bạn gái, Hỗ Quân Nhục lập tức không nói.

Anh ta đều đã hơn ba mươi còn không có vợ, cũng không nghĩ muốn dẫn lừa thiêu thân.

May mà hôm nay Hỗ Khải Văn không rảnh quan tâm hôn nhân đại sự của anh ta, mà là nghĩ cho con trai nhỏ.

Hỗ Khải Văn trầm trọng nói: "Chuyện này không giải quyết, ta với dì Nhậm của con cả đời cũng không an tâm. Chúng ta năm đó là làm sai, chúng ta cũng cực kỳ hối hận, nhưng trên thế giới này không có chỗ cho hối hận..."

"Haizzz." Hỗ Khải Văn thở dài, "Ta biết hiện tại nói những thứ này đều đã muộn. Con nếu là muốn cười ta liền cười, nhưng cái việc này con nhất định phải giúp. Coi như là giúp em trai con, đừng làm cho

nó đối với mọi người trong nhà thất vọng."

"Nó làm sao có thể đối với mọi người trong nhà thất vọng? Cha, càng già có phải càng suy nghĩ nhiều quá hay không? Đến Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch nuôi lớn mấy đứa nhóc, hai người bọn họ mỗi ngày quá ngọt ngào suông sẻ làm người nhìn đến ghen, làm sao có thể làm cho Bùi Tĩnh đối với gia đình thất vọng?"

Hồ Khải Văn vẻ mặt cứng lại rồi, phát hiện một chút cũng không cách nào phản bác.

Ông lau mặt, thở phì phì nói: "Ta liền là nghĩ muốn nhận lại con trai mình không được a! Con không giúp ta, ta về sau liền mỗi ngày quấn con!"

"Người! Người cái đồ già mà không đáng kính, có ai như cha không chứ?" Hồ Quân Nhạ tức chết rồi.

Đáng giận muốn chết nhưng mà nên giúp vẫn là muốn giúp. Giống như cha anh ta nói, bọn họ cũng muốn để cho Bùi Tĩnh triệt để gỡ bỏ cái khúc mắc này.

Anh ta biết, tuy Tô Thi Thi bọn họ không nói, nhưng mà bọn họ cũng một mực lo lắng vấn đề này. Bùi Tĩnh ở mặt ngoài nhìn như không có việc gì, nhưng mà thấy dáng vẻ công việc điên cuồng của cậu, người nào nhìn thấy cũng đều lo lắng.

Tìm đến Bùi Tĩnh thời điểm, cậu lại vẫn đang ở phòng làm việc đặc biệt ở hậu viện chuyên môn vì cậu xây nên sửa chữa người máy.

Bùi Tĩnh nhìn thấy anh ta đi vào, lạnh lạnh liếc mắt nhìn anh ta: "Nếu là tới làm thuyết khách, thừa dịp tôi chưa phát hỏa liền khẩn trương rút đi đi."

Hồ Quân Nhạc trừng lớn mắt: "Cái này em đều đã đoán được?"

Bùi Tĩnh mặc kệ anh ta.

Kẻ ngu ngốc này trên mặt còn thiếu viết mỗi chữ "anh là tới khuyên em", quả thực coi thường chỉ số thông minh của cậu.

Hồ Quân Nhạc đương nhiên không thể cứ như vậy rời đi, chậm rì rì chuyển qua bên cạnh cậu, nói: "Em có biết chị dâu em, bọn họ kỳ thật vẫn đều đang lo lắng cho em?"

"Nếu các người muốn dùng nguyên nhân này, tôi nói cho anh biết các người suy nghĩ nhiều. Chị dâu tôi sớm đối với vấn đề này cùng tôi nói chuyện phân tích với nhau rồi, không cần các người quan tâm."

Hồ Quân Nhạc trợn mắt há hốc mồm: "Ô Thi Thi đến chuyện này đều đã cùng em nói qua? Chị dâu em thật đúng là cái gì đều đã nói với em."

Bùi Tĩnh trong mắt hiện lên quét xuống kiêu ngạo. Chị dâu cậu đương nhiên là người cực kỳ đặc biệt, loại vấn đề này từ trước đến nay cực kỳ rõ ràng, cũng chưa bao giờ che dấu. Cậu chính là thích như vậy, cái gì đều đã nói ra rõ ràng, không có áp lực.

Hồ Quân Nhạc đương nhiên không rõ, Ô Thi Thi chính là vì sợ Bùi Tĩnh nghĩ mãi vẫn không thông suốt, cho nên mới đem mấy vấn đề này đều đã nói ra với cậu, để cho cậu hiểu được cậu hoàn toàn có thể lựa chọn thứ mà chính mình yêu thích, không ai sẽ ép buộc cậu.

Ngược lại, Ô Thi Thi còn có thể là hậu thuẫn vững chắc cho Bùi Tĩnh.

"Cho nên, anh là đến không công rồi. Bất luận nói cái gì em đều sẽ không nghe đúng không?" Hồ Quân Nhạc thất bại hỏi.

Bùi Tĩnh gật đầu: "Không sai, anh có thể đi rồi."

"Nhưng mà cha, bọn họ..." Hồ Quân Nhạc cảm thấy được chính mình vẫn lại là nên nói hai câu, "Anh không biết cách nghĩ của mẹ em, nhưng mà cha quen biết mẹ em thời điểm không biết mẹ em đã kết hôn rồi. Càng thêm không biết khi đó mẹ em đã mang thai em."

"Về sau ông ấy biết sự tồn tại của em, sợ ông nội gây bất lợi cho em, là không dám nhận lại em. Nhưng em có biết hay không, vì em, cha bí mật đi tìm anh họ của anh. Em cũng biết nhà của chúng ta mọi người đều sợ anh họ, cha thậm chí so với sợ ông nội tại còn sợ anh họ hơn. Nhưng ông ấy lại đi tìm anh họ, để cho anh ấy buông tha em."

"Anh biết nói những thứ này đã không có ý nghĩa, nhưng mà Bùi Tĩnh, em cứ mãi hận như vậy, khổ sở chính là bản thân em. Chẳng lẽ anh không hận sao? Em có biết năm đó chuyện này bị bại lộ ra ngoài, anh bị mọi người trong giới cười nhạo thành bộ dáng gì không? Nhưng mà anh lại cảm thấy được cực kỳ may mắn. Hồ gia chúng con cháu vốn là không nhiều lắm, mẹ anh lại là sau khi sinh anh sau liền qua đời. Anh rốt cục có em trai, tuy là cùng cha khác mẹ, nhưng anh vẫn cảm thấy thật vui mừng."

"Bùi Tĩnh, em không phải không được chờ mong. Tất cả mọi người cực kỳ yêu thương em."

Hồ Quân Nhạc cũng không biết chính mình nên nói cái gì, càng không biết chính mình nói lộn xộn lung tung gì đó. Anh ta chỉ là muốn để cho Bùi Tĩnh biết, tất cả mọi người muốn để cho cậu vượt qua

buông bỏ quá khứ.

Bùi Tĩnh động tác trên tay không ngừng, nghe xong trầm mặc một đoạn thời gian rất dài, mới trầm thấp nói: "Tôi cho tới bây giờ không từng hận qua bọn họ."

Chỉ là những cái chuyện này, quá khó khăn để chấp nhận mà thôi.

Những lời này, Hồ Quân Nhạc không có nghe đến.

Hồ Quân Nhạc đi rồi, không có hoàn thành nhiệm vụ. Hồ Khải Văn cùng Nhậm Tiểu Vi sau khi biết đương nhiên cực kỳ mất mát, nhưng cũng không có biện pháp. Hồ Khải Văn chưa từ bỏ ý định, vẫn còn muốn tìm chút biện pháp khác.

Đối với chuyện này, Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch đã cố gắng qua, hiện giờ cũng là lực bất tòng tâm. Bùi Tĩnh trưởng thành, bọn họ không nghĩ muốn ép buộc cậu phải lựa chọn.

Bùi Tĩnh ở trong phòng làm việc đến tối đi ngủ mới trở về phòng, đến cơm đều là bảo mẫu mang tới phòng làm việc.

Cậu xoa xoa đôi mắt mỏi mệt đến đau xót tiến vào phòng ngủ, nhưng vừa muốn cởi quần áo, bỗng nhiên cảm giác được một cảm giác không thích hợp. Rồi sau đó một cái xoay người, hướng tới phía sau liền đá một cước.

"A!" Đêm khuya trong phòng ngủ phát ra một trận quỷ khóc gào, "Bùi Tĩnh con cái đồ tiểu tử thối, con mưu sát cha mình rồi!"

Up sớm ngủ ngủ sớm. Mọi người ngủ ngon

Chương 761: Đại Kết Cục (năm)

"Tiểu tử thối con đứng ở nơi đó nhìn là có ý gì? Tới nhanh đỡ ta một phen, lưng ta trọ rồi."

Bên kia giường, Hồ Khải Văn nằm ngửa ở trên giường, chân rũ trên mặt đất, một bàn tay đỡ phần eo, đau đến mồ hôi lạnh đều đã xuống đến nơi.

Bùi Tĩnh đứng tại chỗ nhìn ông ta, không hề động.

Hồ Khải Văn đều nhanh khóc: "Thật sự bị trọ rồi. Được, con giúp ta gọi người, nhanh lên, lưng ta sắp gãy rồi."

Bùi Tĩnh đứng tại chỗ, chậm rãi nhăn mày lại. Qua vài giây, cậu mới lãnh đạm nói: "Ông nghĩ muốn đem người trong nhà đều đã kêu đến?"

Hồ Khải Văn theo bản năng ngậm miệng lại, nhưng nghĩ lại, ông ta sợ cái gì?

"Cứu mạng a! Người đâu rồi mau tới nhanh, tôi sắp chết rồi!"

...

Bùi Tĩnh dây thần kinh nơi chân mày cấp tốc nhảy động vài cái, tức giận đến thiếu chút nữa đem ông già này ném ra bên ngoài.

Đã lớn tuổi lại vẫn ấu trĩ như thế.

Nhưng nhìn dáng vẻ của ông ta không giống như là giả vờ. Bùi Tĩnh nhíu mày đi tới chỗ ông ta, vươn tay.

Hồ Khải Văn làm sao lại vẫn động được, khóc không ra nước mắt nói: "Ta thật sự động không được rồi. Con, cái đồ tiểu tử thối này, thật sự là gài bẫy cha con mà."

Bùi Tĩnh mặt triệt để đen, lạnh lùng liếc mắt nhìn ông ta, rồi sau đó đi ra cửa.

"Này, con hẳn không thấy chết mà không cứu chứ? Tiểu tử thối, là con đá ta, con không cần đi a... Ta không hô, con mau trở lại..." Hồ Khải Văn nóng nảy, tên nhóc đáng chết này hẳn không thật sự cứ như vậy rồi khỏi đi?

Bùi Tĩnh mặc kệ ông ta, đau đầu đi ra cửa, mở cửa.

Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch bọn họ đã chạy tới, còn có Nhậm Tiểu Vi cùng Hồ Quân Nhạc.

"Sao lại thế này?" Tô Thi Thi nhìn cậu một cái, đi vào trong.

Bùi Dịch đen mặt, lạnh lùng liếc mắt nhìn cậu, đi theo vợ mình vào trong.

Nhậm Tiểu Vi cùng Hồ Quân Nhạc đứng ở cửa không dám động. Nhất là Hồ Quân Nhạc, lúc này mặt đều nhanh tái rồi, trong lòng đem cha mình mắng gần chết.

Rõ ràng nói trước chỉ là giúp ông tiến vào cùng Bùi Tĩnh lôi kéo làm quen, hiện tại là chuyện gì xảy ra?

Trong phòng ngủ, Tô Thi Thi nhìn đến họa sĩ Hồ nằm bất động ở trên giường không khả năng nhúc nhích, thật sự là dở khóc dở cười.

"Muốn tôi giúp kêu xe cứu thương không?" Tô Thi Thi trưng cầu ý kiến Nghệ Thuật Gia.

Hồ Khải Văn nét mặt già nua đỏ bừng: "Giống như cũng không có biện pháp khác rồi."

Lưng của ông ta thật sự đau.

Anh em Bùi gia toàn bộ hành trình đen mặt. Một người là vì không muốn gặp cha ruột của mình, một người đương nhiên là bởi vì quấy rầy thời gian anh cùng vợ yêu nhà mình đi ngủ.

"Thi Thi a..." Hồ Khải Văn bị bác sĩ dụng cáng nâng ra ngoài thời điểm, đáng thương tội nghiệp nhìn Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi hiểu rõ: "Tôi theo người cùng đi."

"Cảm ơn con." Hồ Khải Văn còn chưa nói xong, Nhậm Tiểu Vi vội vàng nói. Lúc bà nói chuyện, ánh mắt thỉnh thoảng hướng Bùi Tĩnh.

Người sáng suốt vừa thấy liền biết, bọn họ kỳ thật là muốn để cho Bùi Tĩnh cùng đi.

Hai vợ chồng già hiện giờ vì cơ hội có thể cùng con trai nhỏ có ở chung, đã dùng mọi thủ đoạn tòi tệ rồi.

Tô Thi Thi trong lòng hiểu rõ, nhưng cũng không nói thêm gì, đi theo bác sĩ cùng đi ra ngoài. Bùi Dịch đương nhiên đi cùng.

Bùi Tĩnh đen mặt, cũng yên lặng theo ở phía sau.

Hỗ Quân Nhạc thấy bọn họ đi ra, nghĩ muốn trộm đi, lại bị Bùi Tĩnh néo vạt áo một cái.

Hỗ Quân Nhạc vẻ mặt cầu xin: "Anh gọi là em là anh trai được không? Chuyện này thực không liên quan tới anh."

"Không phải anh, ông ta có thể tự mình chạy được vào phòng tôi sao?" Bùi Tĩnh vì phòng ngừa Bùi Ngôn và Bùi Nặc chạy vào phòng phá phách, ở trong phòng trang bị không ít cơ quan.

Trước Hỗ Quân Nhạc ở trong phòng cậu thời điểm thấy qua những cái cơ quan này, đương nhiên cũng quen thuộc nên biết phải tránh đi như thế nào.

Hỗ Quân Nhạc ha ha cười gượng một tiếng: "Cái kia... Em cũng biết tính tình cha mà, anh nếu là không giúp ông ấy, anh đêm nay liền không cần ngủ."

Bùi Tĩnh lạnh lạnh nhìn anh ta một cái: "Hai ngày này bà nội giới thiệu cho tôi không ít cô gái, anh đã phí công như thế, anh thay tôi đi đi."

"Cái gì?" Hỗ Quân Nhạc trên mặt tươi cười cứng đờ, tâm như tro tàn, "Em không thể như vậy, anh... Anh không đi... Anh..."

"Ít nói nhảm, theo tôi cùng đi bệnh viện." Bùi Tĩnh lời kéo anh ta liền đi.

Hỗ Quân Nhạc buồn bực đều nhanh khóc: "Em không phải không muốn gặp ông ấy sao? Lại vẫn đi bệnh viện làm gì?"

"Anh không thấy được chị dâu tôi cũng đi rồi hả?" Bùi Tĩnh lạnh

giọng nói.

Vợ chồng Hồ Khải Văn trái lại rất biết nghiên cứu tâm tư bọn họ. Tô Thi Thi đi bệnh viện, Bùi Tĩnh đương nhiên không dám không đi, chẳng thế thì nhất định đã bị anh trai cậu giết chết.

"Chúng ta làm cái thương lượng, anh không đi gặp những cô gái này, về sau anh giúp em ngăn cản ông ấy, như thế nào?" Hồ Quân Nhạc vừa đi một bên nhỏ giọng nói.

Bùi Tĩnh nhìn cũng đều không để ý anh ta, đem anh ta ném lên xe, thẳng đến bệnh viện.

Cứ như vậy, nửa đêm mười hai giờ, một đám người chậm rãi xông vào bệnh viện. Bệnh viện cho rằng đã xảy ra chuyện gì lớn, đến viện trưởng đều đã kinh động rồi.

Kết quả, chỉ là một vị họa sĩ lớn nào đó xoay vặn đến treo lưng rồi.

Hồ Khải Văn này thắt lưng treo xác thực có vẻ nghiêm trọng, nằm úp sấp ở trên giường không khả năng nhúc nhích. Nếu nghiêm trọng hơn một chút, phỏng chừng thật sự muốn nằm bệnh viện mấy tháng rồi.

Hồ Khải Văn nằm ở trên giường ai ôi ai ôi hừ hừ, sau cùng đến Tô Thi Thi đều có chút nhìn không được, ghé sát vào nhỏ giọng nói: "Người đừng quá khoa trương, vừa thấy liền biết người là giả vờ."

Hồ Khải Văn mặt khổ sở: "Chẳng thế thì làm sao bây giờ? Ta đều đã bộ dạng này tiểu tử thối kia vẫn còn không để ý ta."

Tô Thi Thi cười lắc đầu: "Lực bất tòng tâm."

Đối với chuyện này Tô Thi Thi đã sớm biểu đạt thái độ qua, cô hẳn không ép bức Bùi Tĩnh. Hôm nay cùng đến đây, là chuyện vẫn bởi như cô phải làm, nhưng cái khác, cô không tính toán nhúng tay.

"Được rồi, anh ở bên cạnh đã sắp xếp cái phòng bệnh đơn, em đi nghỉ ngơi một chút." Bùi Dịch ôm Tô Thi Thi muốn đi.

"Thi Thi." Nhậm Tiểu Vi vội vàng kêu Tô Thi Thi một tiếng, không dám nhìn con trai.

"Được rồi." Bùi Tĩnh mở miệng trước, "Để cho chị dâu tôi đi nghỉ ngơi."

Cậu nói xong nhìn thoáng qua người đàn ông đang nằm ở trên giường giả vờ thương cảm, mặt không chút thay đổi nói: "Về sau còn gây phiền, liền không cần xuất hiện nữa."

Cậu nói xong, xoay người rời đi ra ngoài

Một phòng bệnh mọi người ngẩn ngơ. Nhậm Tiểu Vi cùng Hồ Khải Văn liếc mắt nhìn nhau, ngay sau đó, hai người hốc mắt đều đã đỏ.

Bùi Tĩnh nói gây phiền về sau sẽ không cần xuất hiện, đó không phải là nói bọn họ không phiền mà nói là được hoan nghênh?

Tuy thái độ vẫn như cũ không tốt lắm, nhưng đã có tiến bộ rất lớn rồi.

"Thi Thi, thật sự cảm ơn con." Nhậm Tiểu Vi lệ nóng doanh tròn nhìn Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi cười lắc đầu: "Con không làm cái gì. Mẹ, chú, các người đừng quá sốt ruột. Bùi Tĩnh sớm hay muộn cũng sẽ nghĩ thông suốt."

"Ta biết con là an ủi ta, Đồng Đồng nó... Haizz, có thể như vậy chúng ta đã cực kỳ thỏa mãn rồi. Làm hại các con buổi tối khuya đi theo đến đây, khẩn trương đi nghỉ ngơi một chút đi." Nhậm Tiểu Vi nói.

Hồ Khải Văn ngẩng lên đầu nói: "Ta không sao, các người đi nghỉ ngơi đi."

Tô Thi Thi còn muốn lời nói khách khí, Bùi Dịch lôi kéo cô liền đi.

Mà sau lưng bọn họ, Nhậm Tiểu Vi xoay người vụng trộm lau nước mắt.

Bùi Tĩnh vừa rồi có thể câu nói kia, bọn họ thật sự cực kỳ thỏa mãn rồi.

Cái chuyện xấu hổ này, rất nhanh truyền ra trong giới bạn bè rồi. Hồ Khải Văn cũng cảm giác được mất mặt, gặp người đã nói con trai không phản đối bọn họ trở lại.

Ôn Ngọc cùng Tần Phong ở trong nhà mình bên cạnh, không biết chuyện đã xảy ra Bùi gia. Ngày hôm sau nghe nói thời điểm, Ôn tiểu thư thích bất quá vì không thấy được trò hay thất vọng một hồi.

Ngày thứ ba thời điểm, một đại gia đình sáng sớm liền rời giường, bắt đầu chuẩn bị đi thôn Thành Trung tham gia lễ chúc mừng tròn năm.

Địa điểm tổ chức lễ chúc mừng tròn năm chủ yếu chọn tại một kỳ công trình "thường xảy ra tai nạn". Nơi này đã từng hai lần gặp trở ngại, nhưng hiện giờ, đã trở thành biểu tượng đặc trưng cho viên khu nơi đây của thôn Thành Trung.

Trên xe đi đến thôn Thành Trung, Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch sóng vai ngồi ở trên ghế sau.

Không biết như thế nào, Tô Thi Thi thậm chí có chút khẩn trương.

"Nghe nói anh cũng tham dự thiết kế vào quá trình tổ chức lễ chúc mừng tròn năm hả? Có cái gì kinh hỉ sao?" Tô Thi Thi quay đầu, giương mắt nhìn Bùi Dịch.

Cho dù đã 34 tuổi, nhưng mặt cô trắng nõn nà, liền cùng hơn hai mươi một dạng, bảo dưỡng cực tốt.

Bùi Dịch ánh mắt ôn nhu, ôm vào lòng hôn lên trán cô một chút: "Đợi liền biết."

Kết hôn mười năm, chắc chắn là ngày kỷ niệm vĩnh viễn khó quên.

Mọi người sớm hảo

Chương 762: Đại Kết Cục (sáu)

Thành Tây ở mấy ngày trước liền tràn ngập không khí ngày hội. Xe một đường chạy qua, nơi nơi đều là cờ tung bay.

Tô Thi Thi ghé vào cửa sổ, giống đứa bé một dạng: "Sao lại biến thành náo nhiệt như thế?"

Bùi Dịch cười ôm cô vào trong ngực: "Ngày kỷ niệm chúng ta kết hôn, làm sao có thể qua loa. Vừa lúc Tần Phong cùng Ôn Ngọc còn không có cử hành hôn lễ, cũng muốn xem náo nhiệt."

Tô Thi Thi ánh mắt sáng long lanh nhìn Bùi Dịch: "Bùi tiên sinh, anh hôm nay thực đẹp trai."

Bùi Dịch sừng sốt, bên tai thoáng cái liền đỏ, giả vờ ho khan một tiếng: "Còn dám đùa giỡn anh, tự gánh lấy hậu quả!"

Tô Thi Thi vội vàng ngồi nghiêm chỉnh.

Thật sự là, người này càng ngày càng khó vui đùa rồi. Tuổi tác càng lớn, định lực lại càng ngày càng kém.

"Tô Thi Thi, em đang nghĩ xấu anh cái gì?" Bùi Dịch cắn răng.

Tô Thi Thi vội vàng lắc đầu: "Không có không có."

Mấy năm nay, hai người tuổi tác các lớn, nhưng hình thức sống chúng một chút cũng chưa thay đổi. Bùi tiên sinh xù lông chỉ có thể

theo, cô muốn phản công đấu lại, nhất định gặp chuyện không may.

Một ngày như hôm nay vậy, Tô Thi Thi cũng không muốn cảnh tượng mình đỡ thắt lưng về mặt phiếm hồng xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Mà theo sau xe bọn họ, Tần Phong cùng Ôn Ngọc xe không nhanh không chậm theo sát.

Bên trong xe, Ôn Ngọc chính đang đang tức giận.

"Được rồi, đợi nghi thức kết thúc là có thể nhìn đến Khả Khả, em còn bĩu môi nữa anh thật muốn tức giận." Tần Phong buồn bực nói.

Ôn Ngọc chu mỏ, đáng thương tội nghiệp nói: "Vậy anh phải nói thẳng từ đầu là mẹ mang theo thằng bé thì tốt rồi, để làm chi muốn gạt em."

Đàn ông vĩnh viễn không hiểu, phụ nữ thương tâm chỉ là bạn không thiên vị cô ấy mà thôi.

Tần Phong cầu xin tha thứ: "Anh không nói là sợ em không đồng ý thôi."

Ôn Ngọc càng tức giận: "Anh sao lại không chịu hiểu chứ? Muốn nói như vậy để cho mẹ nghe được, mẹ còn tưởng rằng em không muốn bà mang con em đi đó."

"Mẹ hẳn không hiểu lầm, mẹ là sợ em biết Khả Khả đang ở đâu lại chạy đến đó."

"Anh thật sự không hiểu gì hết mà. Anh như vậy, em sẽ hiểu lầm mẹ không nghĩ muốn nhìn đến em..."

"Ôn Ngọc, dễ dãi với em quá rồi phải không?" Tần Phong mặt xụ xuống đến nơi.

Ôn Ngọc vội vàng đem miệng vừa đóng, ngồi nghiêm chỉnh, cũng không dám nhiều nói một câu.

Tần Phong âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Nhiều năm như vậy, vẫn lại là một chiêu này dùng tốt nhất.

Phụ nữ, chính là không thể quá chiều.

Nếu là Ôn Ngọc cùng Tô Thi Thi biết suy nghĩ của anh, nhất định sẽ đem anh hướng hố sâu vạn trượng ném đi.

Đoàn xe chậm rãi đi thôn Thành Trung. Bùi Tĩnh sáng sớm liền mang theo bọn nhỏ nghĩ muốn xem náo nhiệt xuất phát, lúc này Tô Thi Thi bọn họ đến thời điểm, bọn nhỏ đã chơi đùa đầu đầy mồ hôi.

Hôm nay thôn Thành Trung dị thường náo nhiệt, du khách cũng đặc biệt nhiều. Tuy khách mời có hạn chế, nhưng vẫn như cũ có rất nhiều du khách hâm mộ mà đến.

Địa điểm tổ chức lễ Chúc mừng tròn năm tại quảng trường lớn trong công viên trò ở một kỳ công trình Âu châu. Đi đến đó còn có một đoạn đường rất dài, Tô Thi Thi cùng Ôn Ngọc lại ở cửa bị hai người đàn ông đuổi xuống xe.

"Có bất ngờ?" Tô Thi Thi nhìn dáng vẻ Bùi Dịch kia rõ ràng có chút khẩn trương lại làm bộ như bình tĩnh, liền biết anh nhất định có an bài.

Nơi xa, Ôn Ngọc cũng là vẻ mặt hưng phấn. Đối với mấy chuyện Bát

Quái, Ôn tiểu thư từ trước đến nay rất hào hứng đón nhận.

Hai cô gái liền xuống xe, cùng nhau từ từ đi vào trong.

"Thi Thi cô nói xem bọn họ tới cùng muốn làm gì? Trước tôi vụng trộm hỏi thăm qua, nói là muốn cho chúng ta bất ngờ lớn." Ôn Ngọc nhỏ giọng nói.

Tô Thi Thi cười nói: "Đợi liền biết."

Đang nói chuyện, bốn phía bỗng nhiên yên tĩnh trở lại, sau đó truyền đến một trận tiếng nhiệt liệt vỗ tay, đồng thời có một trận vĩ đại tiếng bước chân truyền đến.

Tiếng bước chân từ xa lại gần, Tô Thi Thi hai người trông đi qua, đồng thời trừng lớn mắt.

Chỉ thấy hai người máy "Kim Cương" vĩ đại hướng tới các cô đi tới. Mà hai cái người máy Kim Cương này so với cái người máy lúc trước Ôn Ngọc từ sở nghiên cứu khoa học mượn ra chơi vẫn còn to lớn gấp đôi, cao khoảng chừng hơn ba thước.

Hai cái người máy khổng lồ thẳng tắp đi đến trước mặt hai người, lập tức quỳ một gối xuống, hai lòng bàn tay chấp lại vững chắc hướng về phía trước đặt tới trước chân bọn họ.

Tô Thi Thi tim đập một phen, cùng Ôn Ngọc đối mặt liếc mắt nhìn nhau một cái, rồi sau đó bước lên trên tay người máy Kim Cương.

Các cô vừa đứng ổn định, hai người máy Kim Cương liền mỗi cái bung các cô đứng lên.

Tay người máy Kim Cương rất lớn, hai người đứng giữa lòng bàn

tay, giống như là đứng ở trên một cái ban công nhỏ một dạng.

"Oa!" Bên cạnh truyền đến tiếng hoan hô, tất cả mọi người hưng phấn mà huyết sáo lại vỗ tay. Có người hâm mộ, có người thán phục, càng còn nhiều mà hưng phấn.

Tô Thi Thi nhìn xung quanh, nơi nơi đều là người. Mà phía trước bọn họ là một con đường đặc biệt dùng thủy trong suốt tạo nên. Tại bên ngoài rào chắn thủy tinh, hai đội bảo an ngăn cách mọi người.

Tô Thi Thi hướng về phía đám người vẫy vẫy tay, mặt hơi có chút hồng.

Này - - cũng quá rêu rao rồi.

Mà Ôn Ngọc, lại đỏ bừng cả khuôn mặt, bản tính đà điều lại muốn phát huy, nếu không phải nhảy xuống quá nguy hiểm, chắc là tâm tư muốn chạy trốn đều có rồi.

Thật sự quá dễ thấy rồi!

Nhưng không khí hiện trường quá nhiệt liệt, trái lại làm giảm đi rất nhiều lúng túng. Dần dần, hai người cũng trầm tĩnh lại trong cái loại không khí náo nhiệt này.

Nơi xa, Bùi Ngôn Bùi Nặc hai bạn nhỏ đang đứng trên một tòa vọng tháp, hưng phấn mà chỉ vào phía trước: "Mau xem mau xem, mẹ đến rồi."

"Mẹ chúng ta quả nhiên là xinh đẹp."

Hai tiểu gia hỏa lần đầu tiên có chung quan điểm không có cãi nhau.

Sau lưng bọn họ, Tần Như Ngọc nhìn người phía trước, cười nói:
"Thím trẻ nhà chị cũng rất được nha."

"Không có xinh đẹp như mẹ chúng em." Hai tiểu gia hòa hô.

"Hai đứa không thể trợn tròn mắt nói lời bịa đặt." Tần Như Ngọc nhìn hai đứa nhỏ.

"Chị Như Ngọc, chị lớn như vậy mà lại muốn cùng chúng em cãi nhau sao?" Bùi Ngôn ánh mắt quay tròn nhìn Tần Như Ngọc.

Bùi Nặc cực kỳ có thứ tự tiếp lời: "Chị Như Ngọc, khẳng định âm ỉ không lại anh trai em, chị liền bỏ cuộc đi. Còn nữa, chú trẻ của bọn em ở trong này, chú cũng sẽ giúp chúng em, đúng không chú trẻ?"

Bùi Tĩnh xoa xoa tóc Bùi Nặc, vẻ mặt là ôn nhu: "Đúng vậy, cô ấy không dám ức hiếp các con."

"Chị Như Ngọc, chị nghe được đi?" Bùi Ngôn Bùi Nặc vẻ mặt kiêu ngạo mà nhìn Tần Như Ngọc.

Tần Như Ngọc dờ khóc dờ cười: "Được được, chị đầu hàng. Nhanh nhìn kia, bọn họ sắp đến rồi."

Tần Như Ngọc nói xong nhìn Bùi Tĩnh liếc mắt một cái, xấu hổ le lưỡi. Hiện giờ nhìn thấy cậu, trong lòng cô tuy lại vẫn là có chút bi thương, nhưng đã không giống trước khó chịu như thế rồi.

Cô hiện tại cái gì cũng không muốn nghĩ, chỉ là thuận theo tự nhiên mà thôi.

Bùi Tĩnh nhìn đến dáng vẻ của nha đầu này, yên lặng nhẹ nhàng thờ ra.

Cô có thể vượt qua buồn bã, vậy sau đó đương nhiên là giai đại hoan hỉ.

Người máy Kim Cương càng ngày càng gần, Tô Thi Thi cảm giác chính mình lúc này giống như nữ vương đang tuần tra vương quốc.

Nơi nơi đều là tiếng hoan hô cùng chúc phúc. Tô Thi Thi cho tới bây giờ không giống hôm nay thỏa mãn quá như vậy.

Đây chính là công trình bọn họ đã từng luôn luôn cắn răng kiên trì. Đây đã từng là nơi bọn họ trả giá rất nhiều, bỏ ra cực kỳ nhiều tâm huyết mới đổi được vui sướng như hôm nay.

Nhìn chỗ vui chơi to như vậy, nhìn đám người đầy nhiệt tình kia, nhìn trên mặt bọn họ đại đại tươi cười. Cảm giác thỏa mãn đầy rẫy trong ngực. Tô Thi Thi nhắm mắt lại, thật sâu ngửi trong mùi hương dịu nhẹ phiêu tán trong không khí.

Trong đầu cô hiện lên khuôn mặt một người, tim hơi hơi xiết lại, có một chút lo lắng.

"Hỗ Sĩ Minh, nơi này cũng là nơi anh đã từng cố gắng cũng đã trả giá rất nhiều. Hiện tại, nơi đây càng đổi càng tốt. Như thế còn anh? Anh đang ở nơi nào trên thế giới? Anh sống tốt sao?"

Không có người trả lời. Người kia đã triệt để theo chân bọn họ mất đi liên hệ. Không có bất luận kẻ nào biết anh ta đang ở nơi đâu.

Có lẽ, anh ta giờ phút này liền đứng ở nơi nào đó gần đây lẳng lặng nhìn chăm chú. Có lẽ, anh ta từ đầu liền không nghĩ muốn lại xuất hiện rồi.

Trong lòng Tô Thi Thi, không thể không nói có tiếc nuối.

Mà khi cô còn đang suy nghĩ phiêu tán thời điểm, tầm mắt bỗng nhiên liền ngưng lại.

Chỉ thấy phía trước, đi đến hai con ngựa cao to. Một đỏ một trắng, song song mà đi.

Mà chồng của cô, liền ngồi trên lưng con ngựa đỏ thẫm kia, thẳng lưng, tùy tiện mà phóng khoáng, chậm rãi hướng tới cô đến gần.

Chương 763: Hoàn

Cờ màu rực rỡ tung bay, âm âm trống nhạc rung trời.

Bùi Dịch cứ như vậy cuỡi con ngựa cao to, từng bước một hướng Tô Thi Thi đi tới.

Thời gian giống như ở một khắc này yên lặng, thế giới ở một khắc này thất thanh. Ánh mắt cô sáng rực nhìn anh, trước mắt từng màn ký ức bọn họ cùng nhau trải qua như điện ảnh ùa về từng tí.

Lần đầu tiên gặp mặt, lời nói ác độc của anh, dáng vẻ lạnh lùng anh ném cho cô chi phiếu năm vạn (khoảng 167tr tiền Việt). Ủy khuất của cô, phần nộ của cô, kinh hoàng của cô, tuyệt vọng của cô.

Tô Thi Thi trước sau tin tưởng, cô sống 24 năm khổ cực, đều là đang cố gắng tích góp phúc khí để gặp được anh. Tại vào thời điểm cô tuyệt vọng nhất, xuất hiện chính là anh. Khi cô hạnh phúc thời điểm, ở bên người cũng là anh.

Cuộc đời này cực kỳ may mắn, có thể gặp được anh. Cực kỳ may mắn có thể được anh yêu thương, được anh cưng chiều. Là cực kỳ may mắn, bọn họ có thể thông hiểu lẫn nhau, có thể tương cứu trong lúc hoạn nạn.

"Cảm ơn." Tô Thi Thi cười nhắm mắt lại, ở trong lòng cảm tạ toàn bộ thế giới.

Người thiện lương lại cố gắng luôn luôn được ông trời hậu đãi.

Bùi Dịch nhìn về người vợ phía trước đứng ở trên tay người máy, ánh mắt ôn nhu dịu dàng giống như có thể chảy ra nước.

Anh nói qua, bất luận khi đó có gặp được Tô Thi Thi hay không, bọn họ cuối cùng cũng sẽ gặp được nhau. Tại một thời điểm khác, ở một nơi khác.

Tiếc nuối duy nhất cuộc đời này của anh, đó là không thể sớm một chút gặp được cô. Miễn cho cô ưu phiền, miễn cho cô khổ đau, miễn cho cô sống cảnh khốn cùng khổ cực bị ức hiếp.

Bọn họ đều là bị người nhà hung hăng thương tổn qua, bọn họ đã từng đều cô độc tuyệt vọng qua. Nhưng bọn họ chưa bao giờ buông tha.

Không có ai sẽ tùy tiện thành công, cũng không có ai có thể dễ dàng hạnh phúc.

Bùi Dịch nhìn vợ mình ở phía trước tươi cười rạng rỡ, kì lòng không được lộ ra nụ cười cực kỳ ấm áp.

"Cảm ơn." Giờ phút này, anh vô cùng cảm tạ thế giới này, cảm tạ toàn bộ những chuyện bọn họ đã trải qua, cảm tạ những người đã xuất hiện cùng không có xuất hiện trong cuộc đời bọn họ.

Con ngựa đỏ thẫm đến gần người máy, Bùi Dịch xuống ngựa, người máy chậm rãi ngồi xổm xuống.

Bùi Dịch đứng ở trước mặt người máy, ôn nhu nhìn Tô Thi Thi, từ từ quỳ gối. Như quốc vương chào đón Vương Hậu của chính mình, anh quỳ một gối xuống, hướng tới Vương Hậu vươn tay.

Tô Thi Thi tim phù phù phù phù nhảy, đôi má đỏ ửng, then thùng lại

kích động.

Cô vươn tay, từ từ rơi vào trong lòng bàn tay anh. Bàn tay xinh xắn bị bàn tay dày rộng cầm thật chặt, trao đổi nhiệt độ cơ thể của đối phương.

Bùi Tĩnh nắm Tô Thi Thi đứng lên, xoay người hướng tới con ngựa đỏ thẫm đi đến. Bên cạnh, Tần Phong cũng dắt Ôn Ngọc hướng tới bạch mã đi đến.

Hai đội tốt bạn nhìn nhau cười, không biết ghen chết bao nhiêu người.

Tình cảm vợ chồng có thể tốt đẹp như vậy, giữa bạn bè có năng lực cùng nhau như vậy, dường như trong thiên hạ tất cả chuyện tốt đều bị bọn họ chiếm lấy.

Mà người nào lại không biết, bọn họ đã từng trải qua bao nhiêu khó khăn gian khổ mới có được hôm nay. Người nào cũng không biết, bọn họ có được hạnh phúc, đã từng trả giá quá nhiều.

Bùi Dịch cùng Tần Phong mỗi người ôm lấy vợ của chính mình một lần nữa lên ngựa. Hai người cùng cưỡi một con hướng tới khu vui chơi đi đến.

Người nào cũng đều đã không nói gì, giống như chỉ nghe đến tiếng tim đập thùng thùng của đối phương.

Bên cạnh, quần chúng vây xem cũng đi theo bọn họ. Tròng diện phi thường náo nhiệt.

Nơi xa, trên đài quan sát mấy người Bùi Tĩnh bên này, dường như cũng đều yên tĩnh trở lại. Liền ngay cả anh em Bùi Ngôn cùng Khả

Khả ba tiểu quý nghịch ngợm, tại thời khắc này cũng trở nên cực kỳ an tĩnh.

"Đi đài ngắm cảnh khu vui chơi." Bùi Tĩnh hướng vệ sĩ liếc mắt ra hiệu, sau đó ôm lấy Khả Khả nhỏ nhất tiện hướng tới thang lầu đi đến.

Vệ sĩ ôm lấy hai đứa trẻ còn lại, cùng Tần Như Ngọc cùng nhau nhanh chóng đi xuống.

Trên đài ngắm cảnh, bà nội Phương Ngọc Hoa cùng Nhậm Tiểu Vi bọn họ và vài vị Đại Gia Trưởng đã sớm chờ đây. Máy người trên mặt đều đã mang theo nụ cười hạnh phúc.

Ngựa đi đến gần, hai đôi vợ chồng cùng nhau xuống ngựa, nắm tay hướng tới đài ngắm cảnh đi tới.

Bên cạnh, các phóng viên truyền thông liều mạng chụp ảnh. Nhưng không ai vô duyên cắt ngang hình ảnh đẹp đẽ này chạy đến muốn bọn họ bày tỏ quan điểm một chút.

Tất cả mọi người rất có hiểu ngầm, lảng lảng nhìn hai đôi vợ chồng này đi về phía trước.

Đài ngắm cảnh này là nơi ngắm cảnh cao nhất ở thôn Thành Trung, cao khoảng chừng 30 tầng lầu, rộng hơn một ngàn m², có thể nhìn đến tất cả toàn cảnh thôn Thành Trung.

Tô Thi Thi nhìn Bùi Dịch khoe miệng chứa tươi cười, trong lòng ấm áp. Không biết anh còn vì cô chuẩn bị kinh hỉ gì.

"Thi Thi, cô có sợ độ cao không?" Ôn Ngọc lặng lẽ lôi kéo tay áo Tô Thi Thi.

Tô Thi Thi quay đầu cười nhìn cô, nhỏ giọng nói: "Cô nếu là sợ độ cao, để cho Tần Phong ôm cô đi lên?"

"Nói... Nói vậy, tôi... Tôi mới không sợ... Sợ độ cao." Ôn tiểu thư vài năm nay, bản lĩnh tốt không học được cái gì, nhưng mà bản lĩnh phùng má giả làm người mập trái lại học tượng hình tượng dáng.

Chỉ là bộ dạng cô đã sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, một chút sức thuyết phục đều không có.

Cô vừa dứt lời, đã bị Tần Phong ôm ấp cô như công chúa kéo vào trong ngực.

"Tần Phong!" Ôn Ngọc xấu hổ đến mặt bạo hồng.

Tần Phong cúi đầu cứng chiều cười cười: "Không sợ, để ông xã ẵm em đi."

"Cậu ấy sẽ ẵm cô đến khi hoạt động kết thúc." Bùi Dịch yên lặng nói.

Tô Thi Thi thêm dầu vào lửa: "Hoạt động kết thúc không sai biệt lắm cũng phải qua hai giờ đi?"

Bùi Dịch chán ghét nhìn Tần Phong liếc mắt một cái: "Hai giờ tính cái gì? Tần tổng năm đó vì theo đuổi một cô gái, cõng cô gái kia cả nửa ngày."

"Bùi Dịch!" Tần Phong mặt đen. Anh gần đây có chỗ nào đặc tội hai vợ chồng này rồi hả?

Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi cười xoay người, làm như không có nghe đến.

Trong lòng Tần tổng, Ôn tiểu thư yên lặng đánh giá anh vài giây, nhỏ giọng hỏi: "Anh thật sự công người ta nửa ngày?"

Tần Phong đen mặt, đang muốn nói chuyện, liền nghe Ôn tiểu thư vỗ vỗ ngực, nhẹ nhàng thờ ra nói: "Vậy em đây liền không khách khí rồi."

Tần Phong:...

Anh thề, đợt lễ chúc mừng tròn năm vừa kết thúc liền lập tức mang theo vợ mình chạy. Chẳng thế thì sớm hay muộn cũng bị Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi hai người lòng dạ xấu xa này dạy hư!

Trong lúc nói chuyện, mấy người liền đi tới đài ngắm cảnh.

Vừa đi ra ngoài, liền có một đoàn vây quanh.

"Bà nội, mẹ, chú Hồ, chú Tần thím Tần." Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi chào hỏi từng người.

Tần Phong cùng Ôn Ngọc cũng muốn chào hỏi, chợt thấy cha mẹ nhà mình thần tốc xoay người qua. Hai lão nhân gia tay phải che nghiêm mặt, một vẻ vờ như không quen biết.

Ôn Ngọc ngẩng đầu nhìn Tần Phong liếc mắt một cái, vô tội hỏi: "Có phải anh bế em tư thế quá khó coi rồi hay không? Nếu không chúng ta đổi tư thế đi."

Tần Phong:...

Vợ à, em thật là đầu óc đơn thuần.

Đối với loại thời điểm này vợ chồng Tần thị vẫn còn không quên ân ân ái ái, lấy tư cách là cha mẹ bọn họ, Tần gia nhị lão quả thật cảm giác có chút hạn hán lời.

"Cha, mẹ." anh em Bùi Ngôn đã chạy tới, một đứa bế nhào vào lòng một người.

Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch một người ôm ấp một đứa, cười đến chưa bao giờ có thỏa mãn.

Nơi xa, Bùi Tĩnh cùng Tần Như Ngọc sóng vai đứng chung, lẳng lặng yên tĩnh nhìn một đại gia đình náo nhiệt bên này. Bùi Tĩnh trên mặt lạnh lùng, bất tri bất giác hơn khế cười.

Tần Như Ngọc quay đầu khi đó, liền nhìn đến tươi cười nhàn nhạt trên mặt của cậu, tim đột nhiên nháy một phen, sợ anh nhìn thấy, lại vội vàng dời đi ánh mắt.

Trên đài ngắm cảnh có rất nhiều chỗ ngồi, có rất nhiều du khách đã mua chỗ ngồi từ trước. Giá ghế cho chỗ này cũng không hề rẻ, liền ngay cả Tô Thi Thi bọn họ cũng đều là mua vé đắt tiền để đi lên. Hôm nay lợi nhuận thu được từ thôn Thành Trung toàn bộ đều đem quyên góp cho một quỹ từ thiện giúp đỡ người nghèo.

Tô Thi Thi ôm con mình, quay đầu nhìn về những du khách theo chân bọn họ chào hỏi kia gật đầu chào đáp lại. Bỗng nhiên, tầm mắt của cô dừng một chút, có trong nháy mắt hoảng hốt.

Đã rất nhiều năm không gặp lại Hồ Minh Phi. Lúc trước Hồ gia sụp đổ, Hồ Sĩ Minh liền đưa bọn họ ra nước ngoài.

Đã nhiều năm như vậy, Hồ Minh Phi vẫn như cũ xinh đẹp như thế, trở nên so với trước kia càng thêm có ý nhị rồi. Lúc này, cô ta đứng

trong đám người lẳng lẳng nhìn Tô Thi Thi. Không vui không buồn, như là đang nhìn một người không quen biết.

Tô Thi Thi cũng lẳng lẳng nhìn cô ta. Anh em nhà bọn họ dáng vẻ rất giống, ở trên thân thể cô ta, lờ mờ có thể nhìn đến bóng dáng Hồ Sĩ Minh.

Cái tên ngốc kia, bảo vệ gia tộc tốt như vậy, mà anh ta lại không biết đang ở phương nào.

Tô Thi Thi chậm rãi quay đầu, bình tĩnh nhìn về phía trước mắt. Cô biết Hồ Minh Phi không thích cô, cũng giống như cô chẳng phải thích cô ta.

Nhưng cô ta hôm nay có thể đến đây, cũng đã nói lên hết thảy. Có một số việc, là có thể theo gió thổi mây trôi mà đi rồi.

"Biểu diễn bắt đầu." Bùi Dịch ôm lấy Tô Thi Thi, ở bên tai cô ôn nhu nói.

Tô Thi Thi ngẩng đầu, đột nhiên ở trên gương mặt anh hôn một cái, cười khế lại mang theo vẻ đáng yêu.

Bùi Dịch ngẩn ra, mặt từ từ, từ từ liền đỏ. Qua đi nhiều năm như vậy, vẫn lại là chịu đựng không được dáng vẻ bà xã đại nhân đột nhiên nhiệt tình.

Nội tâm của Bùi tiên sinh trước giờ, kỳ thật vẫn đều là một người dễ dàng thẹn thùng như vậy.

Bên cạnh vang lên tiếng hoan hô, Tô Thi Thi nhìn ra ngoài, tâm hung hăng mà chấn động rồi.

Lúc này bọn họ đứng ở chỗ cao, đem trọn cái thôn Thành Trung thu hết đáy mắt. Năm cái viên khu, giống như là một bản thu nhỏ của địa cầu. Ở trong này, bọn họ giống như thấy được văn hóa Ai Cập cổ đại, cũng thấy được pháo đài cổ kính Âu châu, còn có Tứ Hợp Viện văn hóa đặc sắc của nước nhà, cung điện hùng vĩ.

Đây là Tô Thi Thi cùng với mọi người lần đầu tiên nhìn đến toàn cảnh hoàn chỉnh của thôn Thành Trung. Tô Thi Thi rất cực hiểu được, vì sao trước đây Bùi Dịch bọn họ vẫn cấm bất luận cái phương tiện truyền thông cùng với các tổ chức nhà nước đến đây chụp ảnh.

Thì ra, anh đã sớm lên kế hoạch vì ngày này.

Lúc này, cô nhìn đến màn hình LCD lớn bên kia đang phát ra hình ảnh được hệ thống Flycam ghi lại toàn cảnh bên ngoài, mới biết được thì ra dáng vẻ hoàn chỉnh của thôn Thành Trung thực ra là trái đất mà bọn họ đang sống.

Bùi Dịch giấu diếm mọi người, lúc trước ở trong bản thiết kế vậy mà còn có một loại công trình ẩn dấu khác. Chẳng qua đem màu sắc thay đổi, liền hoàn toàn biến thành một loại hiệu quả thị giác hoàn toàn khác.

Mà lúc này, năm cái viên khu đang đang tổ chức hoạt động vừa múa vừa hát, mỗi người biểu diễn ở từng viên khu đại biểu đặc sắc dân tộc.

Múa voi, lễ hội té nước, gỏi đầu đại chiến... Các hoạt động nổi danh trên thế giới, đều đang được diễn ra nơi đây.

Tô Thi Thi bị Bùi Dịch ôm lấy, nhìn đám người náo nhiệt, dần dần lệ nóng doanh tròng.

Bởi vì quá đắm chìm, ngay cả có người đến gần cũng chưa phát hiện.

Đợi hai người lấy lại tinh thần thời điểm, Tô Thi Thi đã nhận được một thứ do người nọ mang đến.

Một phong thư, phong thư cũ kỹ mang phong cách cổ xưa, rất mỏng, nhưng để cho hai người tim đập cuồn cuộn khiêu một phen.

Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch đối mặt nhìn thoáng qua, nắm tay cầm phong thư có chút run rẩy.

Phong thư này, bọn họ quá quen thuộc rồi. Đã từng trong năm năm liên tục, bọn họ mỗi tháng đều đã nhận được.

Tô Thi Thi đem phong thư đưa cho Bùi Dịch, Bùi Dịch lắc đầu, cầm tay cô, cùng với cô nhẹ nhàng mở ra.

Trong phong thư là một tờ giấy viết thư mỏng nhạt màu trắng, nét chữ cứng cáp.

"Phong xuy lương nhất bôi trà,

Tịch dương bào doanh liễu lão mã,

Hồi đầu khán tuyết nhiễm bạch trường đầu phát.

Thiếu niên bị phong thôi đại,

Dung nhan vị cải tâm hữu ba.

Nhất chích thủ ác bất trụ lưu sa,

Lưỡng song nhãn lưu bất trụ lạc hoa.

Phong xuy thảo, vân lạc hạ, nhĩ tâm như dã mã.

Đẳng hạ, thì quang thỉnh đẳng nhất hạ.

Thiên chích tước truy bất thượng lưu hà,

Vạn chích điệp để bất quá sương đả,

Thủy tích thạch, phong tại quát, ngã thanh âm sa ách.

Phóng hạ, dung ngã tương nhĩ phóng hạ.

Thiên địa giang hồ nhật nguyệt,

Bất lưu bất niệm bất thuyết thoại.

Phồn hoa thế giới, nhược thủy tam thiên, nhất biểu chăm thịnh hạ.

Nhất cá nhân tẩu bất đáo thiên nhai,

Lưỡng tràng tuyết phong bất trụ nộn nha.

Nguyệt thẳng khởi, vân lạc hạ, nhĩ tiểu nhan như hoa.

Đẳng hạ, thì quang thỉnh đẳng nhất hạ.

Thiên cá tự thuyết bất xuất tình thoại,

Vạn phong tín tả bất hoàn khiên quái.

Sơn tẩu viễn, phong tại quát, ngã tâm loạn như ma.

Ngã ái nhĩ, ái nhượng ngã phóng hạ

Vong liễu nhĩ, ái nhượng ngã phóng hạ."

"Gió thổi lạnh một chén trà,

Ráng chiều buông nhanh hơn vó ngựa già,

Quay đầu nhìn lại mái đầu đã bạc trắng như tuyết.

Thiếu niên bị gió thổi thúc trưởng thành,

Bề ngoài không đổi, lòng đã mang vết sẹo.

Một bàn tay chẳng giữ được dòng cát chảy,

Hai đôi mắt chẳng níu được cánh hoa rơi.

Gió lướt cây cỏ, mây sà xuống, lòng người rối như tơ vò.

Để cho, thời gian xin chờ một chút.

Ngàn chim tước chẳng đuổi kịp áng mây trời,

Vạn cánh bướm chẳng ngăn nổi màn sương giá,

Nước chảy đá mòn, gió cuồn cuộn, âm thanh ta đã khản đặc.

Buông tay, thứ lỗi cho tôi phải buông tay em.

Tháng ngày giang hồ thênh thang,

Không luyến tiếc cũng chẳng nhắc lại.

Thế gian phồn hoa, ba ngàn dòng nước, chỉ một gáo sao chứa nổi.

Một người chẳng thể đi được tới chân trời,

Hai trận tuyết chẳng thể phủ hết chồi non.

Trăng dâng lên, mây sà xuống, nụ cười em đẹp như hoa.

Đợi chút, thời gian xin hãy chờ một chút.

Ngàn câu chữ chẳng nói hết được tâm tình,

Vạn phong thư chẳng viết được hết vấn vương.

Bóng núi xa dần, gió cuồn cuộn, lòng tôi rối bời không yên.

Tôi yêu em, vì yêu nên mới buông tay

Đã quên em, vì yêu nên mới buông tay."

Kí tên là - - Chớ niệm.

Chớ niệm...

Tô Thi Thi nước mắt rơi như mưa.

Nơi xa, một người đàn ông thân hình gầy gò cao ngất kéo thấp mũ lưỡi trai, sau cùng nhìn thoáng qua phương hướng Tô Thi Thi đang đứng, xoay người hướng tới thang máy đi đến.

- - chính văn hoàn - -

Bức thư trích từ bài hát "Buông xuống" nguyện tất cả mọi người có thể buông xuống những chấp niệm không cần thiết trong lòng, tìm đến thứ thuộc về chính mình. Chúc, thế giới hòa bình o(∩_∩)o

01.04.2017-31.03.2018

Cảm ơn mọi người đã cùng đồng hành suốt 1 năm qua. Tuy có cũng có nhiều chuyện xảy ra, vui có buồn có nhưng chúng ta đã cùng nhau đi được đến cuối cùng. Chính văn xong rồi nhé. Ngoại truyện còn ở phía sau, cơ mà mị lười lắm nên chắc chậm đó.

Mọi người ngủ ngon

Chương 764: Hồ Sĩ Minh ngoại truyện (một)

Người cô độc cho dù đi xuyên qua ở trong đám người, vẫn như cũ sẽ cảm giác được lạnh.

Hồ Sĩ Minh nhiều đi một bước, liền cảm giác trong cơ thể mình nhiệt lượng nhiều xói mòn thêm một phần, trong lòng như là có cái gì cũng đang dần dần rời đi.

Cái người con gái duy nhất đời này anh yêu thâm sâu, khả năng liền thật sự về sau trời nam đất bắc.

Không biết trên bình đài đã xảy ra cái gì, chợt bộc phát ra một trận tiếng hoan hô, lập tức là đồng thời kêu la: "Bùi phu nhân Bùi tiên sinh hôn một cái! Hôn một cái! Hôn một cái..."

Trái tim Hồ Sĩ Minh, liền hung hăng xiết chặt lại như vậy.

Anh đem mũ lưỡi trai kéo xuống thêm thấp hơn một chút, cũng làm giảm không được đau đớn trong lòng. Ký ức từ lúc quen biết Tô Thi Thi tới nay từng chút từng chút hiện lên trong đầu, hồi hận mười năm, tự trách chính mình mười năm, nhưng vẫn là không bỏ xuống được.

Để cho cô không cần lại nhớ mong, bất quá là muốn để cho cô triệt để buông bỏ trách nhiệm. Nhưng lòng của anh thì sao?

Cũng là thật sự buông xuống đi?

Chỉ là tới cùng là có chút không cam lòng.

Hồ Sĩ Minh ngẩng đầu nhìn trời, ánh mặt trời chói mắt soi rọi xuống, khiến người ta không mở mắt ra được.

Trong đầu anh lóe ra ánh sáng trắng, trong cơ thể có cái gì rộn rạo.

Chân dài không không tự giác bước nhanh hơn, từ trong đám người náo nhiệt thoát ra ngoài, ngồi lên xe đã sớm đậu ở ven đường.

Tất cả mọi người đắm chìm trong bầu không khí náo nhiệt, dường như người nào cũng đều không có chú ý tới sự xuất hiện của người đàn ông này.

Anh trước đi một chuyến đến siêu thị gần đó mua chút đồ đặc, mười phút sau, đi ô-tô đi tới trang viên "Thi Dịch", cũng không kêu mở cửa, trực tiếp dùng xe tông thẳng vào tường trang viên.

Chỉ nghe oanh một tiếng vang dội, tường bị va chạm tạo ra một lỗ thủng lớn. Land Rover đầy đủ rấn chắc, đầu xe lõm xuống, người lái không có việc gì.

Hồ Sĩ Minh xuống xe, mặt không chút thay đổi đi vào trong nhà.

Các nhân viên an ninh nghe tin mà đến đều đã lờ mờ, khẩn trương mang theo côn điện xông tới.

Hồ Sĩ Minh gần như là một đường đánh đi vào. Tại Hồng gia đường lẫn lộn năm năm, thân thủ đã sớm không phải người bình thường có thể sánh bằng, tuy cũng bị thương chút ít, nhưng vậy mà không một ai ngăn được.

Đi đến nhà chính, lấy ra bình sơn xịt từ siêu thị mua tới bắt đầu

hướng trên tường phun.

"Bùi Dịch là heo!"

Tất cả vách tường, tất cả đều phun lên, toàn bộ đều là lời mắng Bùi Dịch.

Tô Thi Thi anh là không nổi mắng, nhưng mắng Bùi Dịch kia là không lưu tình chút nào. Cái gì khó nghe đều viết lên hết.

Động tác của anh rất nhanh, phá hoại xong liền bỏ chạy. Các nhân viên an ninh khắp khiêng chạy đến trong nhà vừa thấy, một đám mặt mũi trắng bệch.

"Ôi mẹ ơi, chuyện này tới cùng là kẻ điên nào từ đâu chạy tới gây ra?"

"Tôi thấy người này sao lại giống Hồ Sĩ Minh Hồ tổng như thế?"

"Hắn không là thật đi?" Các nhân viên an ninh đứng là nghe qua những cái chuyện xưa của Hồ Sĩ Minh cùng Bùi gia, một đám sắc mặt càng trắng, khăn trương đem tình huống sắp xếp lại một lần nữa liền hướng Bùi Dịch báo cáo một lần.

Mà Hồ Sĩ Minh đã sớm chạy không còn chút tung tích, lướt qua tựa như một trận gió.

Anh đến quây phá trang viên Thi Dịch xong, mở ra chiếc Land Rover kia chạy thẳng đến trung tâm thành phố.

"Bùi Dịch, hi vọng anh tuổi còn trẻ như thế không mắc bệnh cao huyết áp, chẳng thế thì bị tôi chọc tức đến phải tiến vào bệnh viện liền xấu hổ rồi." Hồ Sĩ Minh một cước đạp xuống chân ga, thẳng đến

Hội sở lớn nhất Bắc Kinh- - Âm Nhữ.

Hội sở cao cấp này đúng là lúc trước để cho Tô Thi Thi không vui thật lâu, anh đã sớm nhìn không vừa mắt rồi.

Hồ Quân Nhạc đã sớm nói qua với anh, Âm Nhữ hiện giờ là thẳng em họ kia của anh đang quản lý. Một khi đã như vậy, anh liền không khách khí rồi.

"Hồ... Hồ tổng?" Quản lý Âm Nhữ nghe nói có người chỉ đích danh tên họ nói muốn gặp chính mình, còn tưởng rằng là ai nghĩ muốn trong này vợ chồng Bùi thị kỷ niệm kết hôn gây sự, nhưng đến chỗ trong phòng bao vừa thấy, lúc này liền trừng lớn mắt.

Lúc này, Hồ Sĩ Minh đang ngồi ở trên ghế sofa bằng da thật trong phòng bao cao cấp nhất, giống như vua chúa hai mắt liếc xéo ông ta, lạnh giọng nói: "Như thế nào, không nhận ra ai rồi hả?"

"Biết chứ! Sao có thể không biết người được! Người có cái gì muốn dặn dò?" Quản lý cúi đầu khom lưng, một chút cũng không dám đắc tội.

Hiện giờ nơi này đúng là do người Hồ gia quản lý, người sáng suốt vừa thấy liền biết Bùi gia cùng Hồ gia đã sớm giải hòa, mà còn hiện giờ quan hệ không tầm thường, người nào dám đắc tội? Hướng chi Hồ Sĩ Minh là ai? Vị này trước kia đúng là người ở Bắc Kinh đậm chân một cái có thể để cho toàn bộ Bắc Kinh rung chuyển.

Thậm chí đến giờ, vị tôn đại thần này cũng khiến cho Hồng gia đều phải nhúng nhường ba phần, bọn họ ai dám thất lễ với anh ta?

"Đem loại rượu tốt nhất lên đây, kê thêm mấy cô gái tốt nhất đến."
Hồ Sĩ Minh tùy ý tựa vào ở trên ghế sofa, lạnh lùng nói.

"Được, tôi lập tức đi chuẩn bị cho người, người chờ." Quản lí nói xong vừa muốn đi ra.

"Đợi một chút." Hồ Sĩ Minh bỗng nhiên gọi lại ông ta, khước miệng gọi lên quét xuống nụ cười quý dị, "Đem tất cả công chúa nơi này đều đã kêu tiến vào."

"Tất cả?" Quản lí đáng thương có phần theo không kịp lối suy nghĩ của anh.

Hồ Sĩ Minh mặt sa sầm: "Như thế nào, nghe không hiểu?"

"Nhưng mà bây giờ còn không buôn bán, bên trong hội sở cũng chỉ có mấy vị công chúa ở đây..."

Hồ Sĩ Minh cái gì cũng chưa nói, chỉ là lạnh lùng trợn mắt nhìn ông ta. Quản lí không dám từ chối: "Tôi lập tức đi làm."

Một phần rất lớn công chúa sẽ ở trong nhà trọ do hội sở sắp xếp, cách nơi này tương đối gần, một cuộc điện thoại có thể để cho các cô liền.

Còn một phần ở khá xa, quản lí cũng không dám sơ suất, gọi hết tất thảy, để cho các cô đều đã khẩn trương đến đây.

Người nào cũng không biết Hồ Sĩ Minh tới cùng là tới làm gì, nếu lỡ anh thật rảnh rỗi muốn kiểm tra danh sách một phen, biết có người không tới, vậy đến lúc đó lại vẫn không biết sẽ nháo loạn như thế nữa

Người nào cũng biết, vị ôn đại thần này tính cách âm tình bất định, tính tình kém đến vô cùng.

Nhóm người công chúa làm việc trong hội sở rất nhanh liền chạy đến. Vừa tiến đến nhìn thấy là Hồ Sĩ Minh, một đám kích động đều nhanh hét lên.

Hồ Sĩ Minh chỉ là nhàn nhạt quét mắt qua các cô liếc nhìn một cái, chính mình rót một ly rượu, lạnh lùng nói: "Ở phía trước xếp thành hàng, không cần ồn ã."

Mấy vị mỹ nữ đưa mắt nhìn nhau, không rõ đây là cái ý tứ gì.

"Hồ tổng, để cho Hồng Hồng giúp người rót rượu... A!" Có vị mỹ nữ kia nghĩ muốn quan hệ gần hơn chạy đến cầu dẫn anh, nhưng còn chưa nói xong, Hồ Sĩ Minh vung chai rượu liền ném qua, ầm một phen đập bể ở trên đầu cô ta, nhất thời máu chảy thành dòng.

Hồ Sĩ Minh nhìn cũng chưa từng nhìn liếc mắt một cái, lạnh giọng nói: "Đưa đi bệnh viện."

"Vâng, vâng!" Quản lí kinh tâm động phách chạy vào, ôm lấy người bỏ chạy, trong lòng đều nhanh khóc đến kêu cha gọi mẹ rồi.

Vị tổ tông này quả nhiên là tới đập phá mà!

Trong phòng bao nhất thời yên tĩnh trở lại, mọi người đến thờ không dám thờ mạnh.

Hồ Sĩ Minh an vị ở trên ghế sofa tự rót tự uống một mình.

Bùi Dịch bên kia liên tiếp nhận được báo cáo, con người thâm thúy của anh hình như có ánh sáng lóe ra, quay đầu nhìn thoáng qua vợ yêu nhà mình đang chăm chú xem tiết mục, nghĩ nghĩ, ghé sát vào bên tai cô báo cáo tình hình thực tế.

Tô Thi Thi tươi cười nhất thời cứng đờ, quay đầu chấn kinh nhìn Bùi Dịch, nhưng mà cũng không có quá bất ngờ, ít nhiều vẫn lại là có phần chuẩn bị tâm lý.

"Đừng làm khó dễ anh ta." Tô Thi Thi nói.

Bùi Dịch gật đầu, đối với người đang đợi lệnh ở đầu bên kia điện thoại nói: "Thỏa mãn toàn bộ yêu cầu của anh ta, giữ chân anh ta, đợi chút tôi đi qua."

Quản lí ở đầu bên kia điện thoại đều nhanh khóc.

Vẫn còn thỏa mãn toàn bộ yêu cầu? Vị tổ tông này không đơn thuần là đến đây đập phá, đó là đang phá vỡ luôn nơi này mà!

Nhìn cái gì anh ta đều bắt lỗi!

Người này đây là ghét bỏ nơi này thô tục muốn đến phá mà. Nhóm người mỹ nữ này muốn khí chất có khí chất muốn dung mạo có dung mạo, lần lượt đều bị anh phê bình một lần, sau cùng, đem tất cả mọi người đuổi việc hết rồi!

Không sai, một người cũng không còn, toàn bộ đều đã đuổi việc rồi!

Hội sở cao cấp nhất ở Bắc Kinh vậy mà một nàng công chúa cũng không còn, truyền ra ngoài không phải cũng bị người cười đến rụng rúng à?

Không đúng!

Anh ta hình như còn để lại một vị mỹ nữ. Lúc này, chính đang say khướt lôi kéo tay con gái nhà người ta không rời.

"Ánh mắt của cô rất đẹp, cũng như cô ấy." Hồ Sĩ Minh híp mắt, dơ tay xoa ánh mắt vị mỹ nữ kia.

Đây là một tiểu cô nương nhìn qua tuổi tác cực kỳ nhỏ, mặt đỏ hồng, mang theo e lệ cực kỳ sợ hãi, khi tay anh ta muốn sờ lên chính mình thời điểm, lập tức giữ chặt rồi sau đó một cái cắn xuống.

Khuôn mặt này lật chuyển, so với Tô Thi Thi năm đó vẫn còn nhanh hơn!

Chương 765: Hồ Sĩ Minh ngoại truyện (hai)

"Dám cắn tôi? Lá gan cũng thật không nhỏ. Đây là thủ đoạn cô câu dẫn đàn ông?" Hồ Sĩ Minh nắm cầm tiểu cô nương, đôi mắt tà khí nheo lại, rõ ràng say đến lợi hại, lại lộ ra một cổ sắc bén.

Tiểu cô nương thân thể run lẩy bẩy, lại quật cường nhìn anh, cánh môi phẫn nộ cắn chặt, thương cảm lại mang theo vẻ không chịu khuất phục.

"Sợ tôi?" Hồ Sĩ Minh nhẹ cười, "Nếu sợ tôi, vì cái gì không chạy?"

Tiểu cô nương ánh mắt hơi rũ xuống, nhỏ giọng hỏi lại: "Chạy rồi thì sao?"

"Chạy không thoát." Hồ Sĩ Minh mặt không chút thay đổi nói.

Tiểu cô nương cúi đầu, không nói.

Hồ Sĩ Minh say đến đầu càng ngày càng choáng quáng, bên tai giống như đang vang lên tiếng kêu la những người đó ở quảng trường thôn Thành Trung khi đó.

"Bùi tiên sinh Bùi phu nhân hôn một cái!"

"Hôn một cái!"

Như ma ám một dạng, nhắm thẳng vào dây thần kinh yếu ớt nhất trong đầu anh mà chạy đến. Cũng đã gần mười năm, nhớ nhung đã

sớm thành điên cuồng, nhưng vẫn không dám đến trước mặt cô. Anh hung hăng quý trọng hình ảnh của cô gái kia ở trong lòng, anh thủy chung tìm không thấy dũng khí đứng ở trước mặt cô.

Mà lúc này, nhìn cô gái trước mắt này đôi mắt tương tự như cô, nhìn trên mặt cô gái ấy có sự quật cường tương tự như cô, thời gian giống như đảo ngược lại một dạng, rào rào rào trở lại lúc trước.

Lui trở về thời điểm anh cùng Tô Thi Thi mới quen biết. Nhưng lui về thì thế nào, khi đó bên người cô vẫn như cũ có người đàn ông khác.

Hận bất tương phùng vị giá thì. (Hận không thể gặp nhau sớm hơn)

Đây sợ là tiếc nuối Hồ Sĩ Minh vĩnh viễn không cách nào bù lại.

"Tiếc nuối sao?" Hồ Sĩ Minh đầu óc choáng váng hồ đồ, trong nháy mắt thất thần, chờ anh tỉnh táo lại thời điểm, đã đem cô gái trước mắt kéo vào trong lòng, cúi đầu phủ xuống hôn lên môi của cô.

Môi của cô cực kỳ mềm mại, mang theo cảm giác man mát. Rõ ràng là cô gái làm việc tại nơi phức tạp ở hội sở như vậy, nhưng thật không nghĩ đến trên người cô lại không có bất luận cái gì tức phức tạp gì. Cô trang điểm nhẹ nhàng đơn giản không có nửa điểm dư thừa quá lố, không có mùi nước hoa nồng đậm, lộ ra một mùi thơm ngát tự nhiên.

Cái hôn này cực kỳ ngắn, Hồ Sĩ Minh lúc đụng tới môi của cô một khắc kia, liền tỉnh táo lại rồi.

Ánh mắt mang theo sương mù, anh nhìn chăm chăm ánh mắt cô, hỏi: "Tên gọi là gì?"

Cô gái đôi mắt sững sờ mở to, dường như còn không có từ trong cái

nụ hôn vừa rồi kia thoát ra mà phản ứng kịp. Qua vài giây, cô mới áp ứng phun ra ba chữ: "Phương Thất Tịch."

"Thất Tịch?" Hồ Sĩ Minh trong mắt hiện lên quét xuống nhu ý, "Cái tên rất có ý nghĩa. Đáng tiếc, cái ngày lễ kia cũng chẳng phải ngày tốt. Nguru Lang Chức Nữ sau khi ngăn ngụi gặp được nhau, lại là chia li thời gian dài, không bằng không gặp."

Phương Thất Tịch đôi mắt vừa chuyển, thật sự nhìn anh: "Anh cũng không phải bọn họ, làm sao mà biết bọn họ không nghĩ muốn gặp nhau? Có lẽ, bọn họ liền là thích phương thức ở chung như vậy thì sao?"

Hồ Sĩ Minh không nghĩ tới tiểu cô nương này dám phản bác chính mình, lúc này sửng sốt, rồi sau đó xoa xoa đầu óc đang choáng quáng lợi hại của mình cười rộ lên: "Có phần ý nghĩa. Được rồi, cô cũng đi đi, về sau không cần lại xuất hiện ở nơi này."

Phương Thất Tịch sửng sờ, hoàn toàn theo không kịp suy nghĩ thay đổi chớp nhoáng của vị tổng giám đốc bá đạo này. Anh nói với cô nhiều như vậy, kết quả lại vẫn là vì muốn đuổi cô đi?

Bên cạnh, quản lí Âm Nhữ vè mặt tro tàn. Đây quả nhiên là một nàng công chúa cũng không để lại cho bọn họ mà! Lần này, Âm Nhữ thật sự muốn trở thành chuyện cười lớn nhất toàn bộ Bắc Kinh rồi.

Bên này, Hồ Sĩ Minh đầu óc đã choáng quáng đến thần trí sắp không rõ, Phương Thất Tịch ngồi ở bên cạnh động cũng không động một phen, sắc mặt lạnh xuống: "Như thế nào, nghĩ muốn cùng những người phụ nữ khác bị bảo vệ ném ra ngoài sao?"

Phương Thất Tịch ngồi ở trên chỗ, vẫn như cũ không nhúc nhích, chỉ là thật cẩn thận nhìn anh: "Người hiện tại đầu cực kỳ choáng quáng

đi? Thật sự uống rượu rồi hả?"

Hồ Sĩ Minh nhú mày: "Tôi chính là uống rượu, cô cũng không chiếm được thứ cô muốn."

Tâm tư những người phụ nữ như thế này ra sao anh tinh tường vô cùng. Có bao nhiêu phụ nữ đều vắt óc tìm mưu kế nghĩ muốn trèo lên giường của anh, thời điểm trước kia, anh cũng cần giải quyết nhu cầu sinh lý, sẽ không hề cự tuyệt, còn có thể cho nhóm người kia một con số xa xỉ.

Nhưng hiện giờ, anh đã sớm tâm như tro tàn, hoàn toàn cạn sạch sức lực.

Phương Thất Tịch vẫn như cũ thật cẩn thận nhìn anh, lại giống như nghe không hiểu lời của anh nói một dạng, chỉ là lại hỏi một lần: "Người thật sự uống rượu sao?"

Cô nói chưa dứt lời, càng nói, Hồ Sĩ Minh lại càng thấy được choáng váng đầu lợi hại, đầu óc quay cuồng, trong mắt hiện lên quét xuống ánh sáng lạnh.

Anh vừa rồi quả thật uống vào không ít, nhưng bình thường tửu lượng cũng không có tệ như thế. Chẳng lẽ là bởi vì tâm tình tệ nên mới thế sao, cho nên càng dễ dàng say?

Tiểu cô nương này nói không sai, anh quả thật say.

Đã hủy đi mặt mũi Âm Nhữ, anh không nghĩ muốn ở trong này tiếp tục lãng phí thời gian, đứng lên, lưng lay thoảng động đi ra ngoài.

Quản lí Âm Nhữ lập tức muốn tới dìu anh: "Hồ tổng, mở cho người một phòng ở trên lầu?"

"Cút!" Hồ Sĩ Minh gầm nhẹ.

Ngủ ở trong này? Chẳng lẽ chờ Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi chạy đến đây khiến anh buồn bực sao?

Anh lại không ngốc.

"Chuẩn bị xe cho tôi." Hồ Sĩ Minh xoa xoa đầu mình, vừa nói một bên lung lay thoáng động đi ra ngoài.

Vâng ạ quản lí hướng Phương Thất Tịch liếc mắt ra hiệu, ý bảo cô đi đến dìu anh một chút, chính mình ra ngoài sắp xếp xe rồi.

Phương Thất Tịch lại là cúi đầu thấp hơn, an tĩnh theo sát sau lưng Hồ Sĩ Minh, cũng không có tiến lên đi đỡ anh.

Cô biết người này chính là Hồ Sĩ Minh, càng biết rõ tính tình của anh rất không tốt.

Cô biết rất nhiều chuyện của anh. Cô cũng biết tình cảm của Hồ Sĩ Minh đối với Tô Thi Thi.

Không có bất luận kẻ nào biết, cô cực kỳ hiểu biết anh.

Hồ Sĩ Minh nghiêng ngả lão đảo đi tới cửa, người phục vụ canh giữ ở cửa thấy Hồ Sĩ Minh uống rượu, lập tức muốn đi đến dìu anh, lại bị Hồ Sĩ Minh một cước đá đến trên mặt đất: "Lăn xa một chút. Ai dám đụng chạm lão tử, lão tử băm hấn!"

Khí thế ngông cuồng mưòi phần!

Mấy năm nay, Hồ Sĩ Minh càng lúc càng giống người Hồng gia.

Phương Thất Tịch cúi đầu, chậm rãi theo sát.

Các công chúa khác của Âm Nhữ đã bị Hồ Sĩ Minh đuổi việc hết. Hiện giờ tất cả hội sở cũng chỉ còn lại có một người là cô. May mà vào lúc này là ban ngày, cũng không có người khách nào, cũng không sợ dẫn tới bị người ta vây xem.

Hồ Sĩ Minh ra khỏi hội sở trực tiếp vào một chiếc Rolls-Royce đã được quản lý chuẩn bị cho mình, người uống rượu luôn luôn không thể nói lý, đem lái xe đang ngồi vị trí lái đuổi xuống xe, tự mình ngồi vào muốn chính mình lái xe.

"Vậy phải làm sao bây giờ? Thất Tịch, cô phải nghĩ nghĩ biện pháp, vừa rồi Hồ tổng không phải đối với cô rất cảm thấy hứng thú sao? Cô đi thử xem?" Quản lý nhìn Phương Thất Tịch đứng ở bên cạnh xe trầm mặc không nói, chỉ có thể đem ngựa chết chữa cho ngựa sống rồi.

Phương Thất Tịch yên lặng nhìn xe, không biết suy nghĩ cái gì. Qua vài giây, cô mới gật gật đầu, hướng tới đầu xe đi đến, kéo cửa ra ngồi vào chỗ tay lái.

Lúc này, Hồ Sĩ Minh vừa lúc leo đến một nửa, chính đang mắc kẹt giữa chỗ tay lái cùng chỗ kế bên tay lái, nhìn thấy ngồi vào đây một cô gái, mặt nhất thời đen: "Lăn ra ngoài!"

Phương Thất Tịch bỗng nhiên quay đầu nhìn anh một cái, híp mắt, một vẻ hung hãn: "Trở về chỗ ngồi!"

Hồ Sĩ Minh sừng sốt, trước mắt hiện lên một gương mặt quen thuộc, vậy mà thật sự không nao loạn, cứ như vậy xám xịt trở về đến trên chỗ ngồi, cúi thấp đầu, không nói được một lời.

Ánh mắt Phương Thất Tịch tối sầm lại, khẩn trương nổ máy xe, lấy tốc độ nhanh nhất mang theo Hồ Sĩ Minh rời đi.

Bên cạnh, thấy này toàn bộ chuyện này, quản lí cũng sờ nhìn xe đang chạy xa, lòng không biết như thế nào lại run lẩy bẩy.

Ông ta nên đem chuyện này báo cáo gấp cho Bùi tổng hay không?

"Nha đầu kia vậy mà áp chế được Hồ tổng? Mình như thế nào cảm thấy sắp gặp chuyện không may a?" Quản lí nghĩ tới nghĩ lui, vẫn lại là quyết định thông báo Bùi Dịch một tiếng.

Phương Thất Tịch mới đến Âm Nhữ ba ngày, trước ông ta tuy đã điều tra qua bối cảnh của cô, biết bối cảnh của cô rất sạch sẽ. Nhưng hiện tại nghĩ lại, cảm thấy được bối cảnh Phương Thất Tịch dường như quá sạch sẽ rồi.

Nghĩ như vậy, quản lí không khỏi đổ mồ hôi lạnh toàn thân.

"Hắn không thật sự muốn gặp chuyện không may đi?"

Chương 766: Hồ Sĩ Minh ngoại truyện (ba)

Ánh mặt trời chói mắt rọi thẳng vào trong phòng, Hồ Sĩ Minh nằm ở trên giường, thần trí còn không phải cực kỳ tỉnh táo, theo bản năng vươn tay ngăn chặn lại tầm mắt.

"Chết tiệt, những người giúp việc này bây giờ làm việc kiểu gì không biết, vậy mà không kéo rèm cửa sổ!" Hồ Sĩ Minh cau mày, say rượu tỉnh dậy bị đau đầu đến nỗi khiến tâm tình anh cáu kỉnh, xốc lên chân xuống giường.

Bỗng nhiên, ánh mắt của anh liếc đến khăn trải giường, thân thể liền mạnh cứng lại rồi.

Trên khăn trải giường, một chỗ loang lổ đỏ sậm hết sức chói mắt. Ký ức tối hôm qua như nước lũ vỡ đê tràn vào ùn ùn kéo tới, mặt anh nhất thời đen đậm như mực.

"Cái người phụ nữ chết tiệt!" Anh nhìn quanh một phen bốn phía, phát hiện chính mình không giống như là đang ở trong phòng khách sạn, ngược lại như là - - đang ở khuê phòng của một cô gái?

Phòng ngủ hồng sắc, tràn ngập sắc thái mộng ảo, vừa thấy liền biết là phòng con gái.

Đây là nhà cô gái tên Phương Thất Tịch tối hôm qua sao?

Hồ Sĩ Minh trong lòng đành lại, đối với anh mà nói, chuyện như vậy gặp lại vẫn ít sao? Nhưng dám đem chủ ý đánh tới trên người anh,

cô gái kia thật sự là thật to gan!

Anh thấy trên ghế dài cuối giường đặt một cái áo ngủ nam, cầm lên khoác lên ở trên người, đẩy cửa đi ra phòng ngủ.

Lúc này anh mới phát hiện, đây là một căn nhà trọ. Bên ngoài phòng ngủ đó là phòng khách đồng dạng mang phong cách thiếu nữ. Trên ghế sofa bằng vải bố màu hồng, ngồi một cô gái tóc dài tới eo, đúng là Phương Thất Tịch tối hôm qua dẫn anh đi.

Phương Thất Tịch cũng thấy được Hồ Sĩ Minh, hơi cúi thấp đầu, dường như có chút sợ Hồ Sĩ Minh.

Hồ Sĩ Minh trong mắt lãnh ý lóe ra.

Hiện tại mới biết được sợ hãi, có phải đã muộn hay không?

Anh thẳng tắp hướng tới cô đi qua, hơi thổi trên người càng ngày càng lạnh, nhưng khi anh đi đến trước mặt cô đang muốn làm khó dễ thời điểm, cô bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn anh một cái.

Trên gương mặt cô gái lóe sáng quét xuống đỏ ửng, khuôn mặt mang theo thẹn thùng, nhưng càng còn nhiều là sợ hãi, mà trong sự sợ hãi này lại lộ ra một cỗ khí thế quật cường thấy chết không sờn.

Cô thật cẩn thận nhìn Hồ Sĩ Minh, giọng nói rất nhỏ: "Ngày hôm qua có chuyện em lừa anh."

Hồ Sĩ Minh lãnh nghiêm mặt, không nói được một lời nhìn cô.

"Em không họ Phương." Cô dừng một chút, thanh âm càng nhỏ thêm đi một chút, "Em, họ Hồng."

"Hồng?" Hồ Sĩ Minh trong lòng rùng mình, trong đầu hào quang chớp lóe, nhìn chăm chăm ánh mắt của cô lập tức lợi hại hẳn lên, "Người Hồng gia?"

Hồng Thất Tịch gật gật đầu, thật cẩn thận nói: "Em là con gái nhà họ Hồng."

Hồ Sĩ Minh mặt liền tái rồi.

Trên cái thế giới này nếu có phụ nữ anh không mong muốn nhất đụng chạm nhất, đó đại khái chính là người nhà họ Hồng. Anh cùng Hồng gia vốn là không chết không ngừng, bây giờ lại bị con gái nhà Hồng ám toán rồi!

"Cô!" Anh thật sự nghĩ muốn bóp chết cô.

Vừa rồi anh vẫn còn đang suy nghĩ, anh không muốn biết mục đích cô gái này tiếp cận chính mình, cho cô một khoản tiền đuổi đi là được.

Nhưng cô thực ra là con gái nhà họ Hồng!

"Mục đích của cô." Hồ Sĩ Minh chẳng muốn nghĩ, trực tiếp hỏi cô.

Hồng Thất Tịch cúi đầu, không hé răng.

Hồ Sĩ Minh cũng sẽ không lại bị đáng về đáng thương tội nghiệp của cô lừa gạt. Dám lừa gạt tìm cách trèo lên giường của anh, anh mới không tin cô gái này sẽ đơn giản như vậy!

"Xem ra cô cẩn thận tìm hiểu kỹ về tôi." Hồ Sĩ Minh nói chính là câu khẳng định.

Tối hôm qua mỗi một chi tiết lược qua, đầu óc thông minh của anh đã sớm phân tích mọi chuyện rõ ràng. Con gái nhà họ Hồng đương nhiên sẽ không đến Âm Nhữ đi làm, cho nên, cô xuất hiện tại Âm Nhữ chỉ có thể là cố ý.

Nếu là cố ý, lại vừa lúc gặp phải anh, vậy đã nói lên, cô liền là hướng về phía anh đi.

"Có thể đem yêu thích cùng suy nghĩ trong lòng tôi phân tích rõ ràng như thế, tiểu nha đầu, cô thực không đơn giản!" Hồ Sĩ Minh thanh âm lạnh thấu xương, như một con thú dữ mới vừa tỉnh ngủ, tùy thời đều có thể mở ra mồm to như chấu máu.

Hồng Thất Tịch yên lặng thở dài. Cô biết anh nhất định sẽ tức giận, sớm đã có chuẩn bị tâm lý, nghĩ nghĩ, đem lời giải thích đến miệng nuốt trở vào.

Hồ Sĩ Minh là ai? Nếu mà giải thích đối với anh hữu dụng, như thế liền sẽ không đến Hồng gia bọn họ đều sợ anh rồi.

Cô quả thật đặc biệt nghiên cứu qua anh, biết anh nếu trở lại Bắc Kinh gặp vợ chồng Tô Thi Thi mà nói, lấy tính cách của anh khả năng sẽ làm chút gì đó.

Cho nên, cô nghĩ muốn thử vận may, trước tiên xin vào làm ở Âm Nhữ. Hơn nữa phái người theo sát hành tung của anh. Cho nên, Hồ Sĩ Minh ở trong thôn Thành Thôn xuất hiện thời điểm cô liền nhận được tin tức rồi.

Tiếp sau Hồ Sĩ Minh làm toàn bộ những chuyện kia cũng cùng cô dự liệu một dạng. Anh đi náo loạn Bùi gia, rồi sau đó đến Âm Nhữ.

Toàn bộ, đúng là trong dự liệu của cô.

Hỗ Sĩ Minh ghét nhất bị chính là loại phụ nữ không nói một tiếng lại không sợ chết. Mà người phụ nữ trước mắt này, hiển nhiên chính là điển hình trong đó.

"Dẹp bỏ tính toán của cô đi, tôi với cô không có khả năng." Hỗ Sĩ Minh chẳng muốn đi so đo tâm tư của cô, cũng không để ý chính mình mặc là áo ngủ, xoay người liền đi ra cửa.

"Hỗ Sĩ Minh!" Hồng Thất Tịch bỗng nhiên giương mắt kêu anh một tiếng.

Hỗ Sĩ Minh nghĩ nghĩ, vẫn lại là dừng lại quay đầu nhìn về phía cô.

Hồng Thất Tịch cắn môi, làm đấu tranh tư tưởng một phen, sau cùng vẫn lại là nói: "Em... Em là con gái của Hồng lão tam. Cha em sắp xếp hôn sự cho tôi gả vào một lão già giàu có, em không thích."

Hồng lão tam?

Trong đầu Hỗ Sĩ Minh giống như có cái gì hiện lên, còn không có nghĩ rõ ràng, cửa bỗng nhiên truyền đến tiếng đập cửa.

Hai tiếng bắt đầu coi như ôn hòa, nhưng ngay sau đó, bịch một tiếng, giống như là có người đang đập cửa. Ngay sau đó, liền nghe oành một tiếng vang thật lớn, cửa cứ như vậy thẳng tắp từ bên ngoài ngã ầm xuống vào trong nhà, nện đến trên mặt đất.

May mắn Hỗ Sĩ Minh phản ứng nhanh, bằng không đã bị cửa đè trên mặt đất rồi.

"Hỗ Sĩ Minh?" Cửa truyền đến thanh âm vừa mừng vừa sợ.

Hồ Sĩ Minh nghe đến âm thanh này trong nháy mắt, thân thể đột nhiên liền cứng lại rồi. Trong đầu ầm một tiếng, trống rỗng.

Quên ngôn ngữ, quên suy nghĩ.

Khi cách nhiều năm như vậy, anh không nghĩ tới bọn họ lại dưới tình huống như vậy mặt đối mặt.

Có bao nhiêu năm, không trực tiếp giáp mặt nói với cô một câu. Có bao nhiêu năm, không có cách nào khác đứng ở trước mặt cô hảo hảo mà nhìn cô.

Mà hiện giờ, anh rốt cục có cơ hội đứng ở trước mặt cô. Nhưng lại mất đi dũng khí đường đường chính chính.

Cho dù chết, anh cũng không nghĩ muốn lấy tình huống như vậy cùng Tô Thi Thi gặp mặt.

Tô Thi Thi kinh ngạc sửng sốt một phen, lập tức phản ứng lại, bối rối nghĩ muốn lui về, đồng thời buồn bực trừng mắt nhìn Bùi Dịch liếc mắt một cái.

Cô đã nói hảo hảo gõ cửa, Bùi Dịch vậy mà trực tiếp đá cửa làm hỏng. Xem đi xem đi, nhiều xấu hổ a.

"Được rồi, tất cả vào đi, chạy cái gì mà chạy." Hồ Sĩ Minh rất nhanh liền điều chỉnh tốt vẻ mặt của mình, nhìn Tô Thi Thi liếc mắt một cái, xoay người một bên đi vào trong vừa nói, "Là nha đầu này gọi các người đến đây?"

Anh là loại người tính tình hồ ly, làm sao lại vẫn không rõ tình huống trước? Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch xuất hiện sao mà khéo hợp như vậy, không phải là vì có người cố ý thông báo cho bọn họ thì còn có thể

có cái nguyên nhân gì?

Chẳng thế thì Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch liền tính tra được anh cùng một cô gái qua đêm, cũng sẽ không cứ như vậy xông tới. Cùng phụ nữ ngủ một đêm, đối với anh mà nói, cũng sẽ không chết.

Anh lạnh lùng liếc mắt Hồng Thất Tịch từ trên ghế sofa đứng lên một cái, trong mắt ngoan độc chớp lóe rồi biến mất.

Tiểu nha đầu này, lá gan thực không nhỏ!

"Bùi tiên sinh, Bùi phu nhân." Hồng Thất Tịch không dám nhìn Hồ Sĩ Minh, chỉ mềm dẻo dịu dàng hướng phía sau anh nhìn thoáng qua.

Tô Thi Thi gật gật đầu, cùng Bùi Dịch nhìn thoáng qua, hai người trong lòng hiểu rõ.

Trước bọn họ liền suy xét qua rất nhiều loại tình huống, cái tình huống mà trước mắt này, hiển nhiên là loại tình huống tệ nhất mà bọn họ dự liệu.

Hồ Sĩ Minh bị Hồng Thất Tịch gài bẫy rồi.

"Nếu tất cả mọi người hiểu rõ, nói tính toán của các người đi." Bùi Dịch lôi kéo Tô Thi Thi đi vào, chọn một cái ghế sofa ngồi xuống, mặt không chút thay đổi nhìn hai vị đương sự.

Tô Thi Thi đoan chính ngồi, sắc mặt so với vừa rồi nghiêm túc rất nhiều, đối với Hồng Thất Tịch nói: "Hồng tiểu thư, cô lo lắng như vậy kêu chúng tôi đến đây, là muốn ép Hồ Sĩ Minh cưới cô?"

Cô nói chữ "ép" chữ thời điểm, giọng nói không tự giác tăng thêm vài phần, hơn một tia tức giận.

Cô tuy không có lập trường để nói cái gì, nhưng vẫn lại là không sao hiểu đau lòng cho Hồ Sĩ Minh.

Chương 767: Hồ Sĩ Minh ngoại truyện (bốn)

"Bùi phu nhân, các người hiểu lầm rồi. Tôi không phải có cái ý đó." Hồng Thất tịch vội vàng nói, vẻ mặt kích động, "Tôi... Tôi biết tôi làm như vậy là không đúng, nhưng... Nhưng tôi thật không có biện pháp khác rồi."

Cô nói xong nhìn Hồ Sĩ Minh liếc mắt một cái, rồi sau đó cúi đầu, gắt gao cắn môi, cố gắng kiềm chế nước mắt không nghĩ muốn rơi xuống ở trước mặt bọn họ.

Hồ Sĩ Minh liếc cô một cái, lại nhìn Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch liếc mắt một cái, vừa muốn nói chuyện, chỉ thấy Bùi Dịch nhìn anh một cái.

Hồ Sĩ Minh sừng sốt, rồi sau đó đem lời vừa tới miệng nuốt trở vào, đi đến sofa đối diện bọn họ ngồi xuống.

Tuy đã kiệt lực khống chế bản thân, nhưng ánh mắt vẫn lại là nhin không được hướng trên người Tô Thi Thi nhìn ngắm.

Chết tiệt, người phụ nữ này đều đã hơn ba mươi, như thế nào càng ngày càng xinh đẹp vậy chứ?

Mà còn mấy người lại là ở dưới tình huống lúng túng như vậy gặp mặt, Hồ Sĩ Minh hiện tại tâm tư muốn giết người đều có rồi.

"Hồ tổng tốt nhất không nên cứ nhìn vợ tôi chăm chăm như vậy, người làm chồng như tôi sẽ cực kỳ tức giận." Bùi Dịch lười biếng nói.

Tức giận trong lòng Hồ Sĩ Minh liền bạo phát, trừng mắt nhìn Bùi Dịch nghiêng rặng nghiêng lợi nói: "Tôi nói các người đến chỗ này làm gì? Lại vẫn sợ không đủ xấu hổ? Biết rõ nha đầu kia gọi các người tới làm gì, các người còn, sợ phiền phức không lớn phải không?"

Hai người này chẳng lẽ không biết bọn họ trời sinh có bản năng có thể quậy lớn chuyện rồi hả? Đến lúc đó không cẩn thận một chút, tin tức anh bị một nha đầu gài bẫy cường gian liền muốn để toàn bộ thế giới đều biết rồi.

Bùi Dịch trong mắt bỗng nhiên hiện lên quét xuống ý cười, vui sướng khi người gặp họa nhìn anh: "Chúng tôi đây là sợ anh bị ức hiếp."

Hồ Sĩ Minh nở nụ cười: "Tôi bị ức hiếp? Trên thế giới này trừ anh cùng cô vợ không sợ trời không sợ đất của anh ra, còn có người nào ức hiếp được tôi?"

Tô Thi Thi không nói gì liếc mắt nhìn anh: "Anh đều đã thất thân, vẫn còn cứng đầu cãi cố? Chúng tôi nếu là không đến, tới lúc đó người đến chính là cả gia tộc Hồng gia kia rồi."

Hồ Sĩ Minh ghen hợm. Anh hiện giờ là không nở cùng Tô Thi Thi ầm ĩ, hay đi trách cứ một cô gái mới vừa bị chính mình đoạt trong sạch, anh cũng làm không được, cho nên dứt khoát đem mũi dùi đều hướng về phía Bùi Dịch.

Mắng người này, anh đúng là một chút cũng đều không đau lòng.

"Bùi Dịch, anh nói anh còn không phải đến xem truyện cười của tôi?"

Bùi Dịch nhàn nhạt nhìn anh, phun ra một chữ: YEP!

"Anh!" Hồ Sĩ Minh chán nản.

Bên cạnh, Hồng Thất Tịch vốn dĩ đã chuẩn bị kỹ càng cũng bị hung hăng giáo huấn một trận, không thú vị sờ sờ cái mũi.

Nơi này giống như không có chuyện gì liên quan đến cô rồi? Sớm biết Hồ Sĩ Minh cùng vợ chồng Bùi Dịch cảm tình cực kỳ đặc biệt, xem ra thật đúng là không giả.

Cô không nhìn được đặc biệt đánh giá Tô Thi Thi liếc mắt một cái. Cô gái này Bắc Kinh không ai không biết, không người không hâm mộ.

Gia đình hôn nhân sự nghiệp đều đã mỹ mãn như thế, quả thực là cuộc đời tốt đẹp. Nhưng cô biết, Tô Thi Thi đã từng trả giá quá rất nhiều rất nhiều.

Cô biết Tô Thi Thi là người cực người tốt, chính là vì biết cô rất tốt, cho nên cô lần này mới có thể đem hi vọng ký thác vào trên người Tô Thi Thi như vậy, muốn tìm cô ấy hỗ trợ.

Tô Thi Thi cũng là đang nhìn cô, khi ánh mắt va chạm vào ánh mắt cô khi đó, sừng sốt một phen, cô không tự giác hướng Hồng Thất Tịch lộ ra tươi cười.

Tiểu cô nương này dường như không giống loại người mà cô đã nghĩ như vậy. Cô cho rằng Hồng Thất Tịch là thật thiết kế gái bầy Hồ Sĩ Minh, nhưng xem ánh mắt của cô gái này dường như không giống.

Hồng Thất Tịch bởi vì nhìn thấy nụ cười của cô, đôi mắt bỗng dưng đỏ, vội vàng quay đầu lạng lẽ xoa xoa nước mắt.

Tô Thi Thi lại là sừng sốt, trong lòng hiện lên quét xuống cảm giác kỳ quái.

"Cô vì cái gì muốn tìm đeo theo Hồ Sĩ Minh?" Tô Thi Thi ôn nhu hỏi, phá cục diện bế tắc.

Bên này, Bùi Dịch cùng Hồ Sĩ Minh cũng dừng cãi nhau, đều đã nhìn Hồng Thất Tịch.

Bùi Dịch nhìn vợ của chính mình liếc mắt một cái, âm thầm gật gật đầu.

Tô Thi Thi trong lòng ấm áp. Bùi Dịch đây là đồng ý để cô quản chuyện này rồi.

"Tiên sinh nhà tôi đã tra qua chuyện của cô. Nhưng tôi cảm thấy được, có một số việc cũng là cô tự mình nói ra vẫn tốt hơn." Tô Thi Thi cổ vũ nhìn Hồng Thất Tịch.

Hồng Thất Tịch ngẩn ra, trong lòng bỗng nhiên như có dòng nước ấm chạy qua. Cô biết Tô Thi Thi là đang giúp cô.

Cô thật cẩn thận nhìn thoáng qua Hồ Sĩ Minh, không hề muốn dùng những chuyện này để tranh thủ đồng tình.

Hồ Sĩ Minh nhìn cũng không muốn nhìn cô.

Tô Thi Thi thấy thế cười nói: "Cô phế đi khí lực lớn như vậy tiếp cận anh ta, phải nắm chắc cơ hội."

"Khụ khụ..." Hồng Thất Tịch xấu hổ che miệng, nghĩ thầm Bùi phu nhân cô nói chuyện với mọi người luôn luôn đều là trực tiếp như vậy à?

"Tôi... Tôi tìm tới Hồ Sĩ Minh, là vì... Bởi vì người của Hồng gia sợ

anh ấy..."

Hồ Sĩ Minh cắt ngang lời Hồng Thất Tịch đang nói: "Vậy cô không biết, vài năm nay tôi bị Hồng gia các người biến thành kẻ có nhà không thể về à? Có nhiều lần thiếu chút nữa bị giết chết?"

Hồng Thất Tịch khoanh khắc sừng sốt, trên mặt huyết sắc lập tức lui được không còn một mảnh, bối rối nói: "Em... Em không biết những thứ này. Thực xin lỗi, Em.. Em chỉ là từ Hồng Hưng Nhiên kia nghe nói anh muốn tìm một người bầu bạn, mà em không nghĩ muốn gả cho đối tượng kết hôn cha tôi an bài cho em, cho nên... Em thật sự không biết Hồng gia đối với anh làm những cái chuyện này."

Cô nói xong nước mắt liền chậ chậ rớt xuống, trong lòng rất khổ sở.

Cô vẫn cho là Hồ Sĩ Minh là người Hồng gia không dám động vào, nếu cô biết Hồng gia đối với anh làm ra nhiều chuyện quá đáng như thế, cô nhất định hẳn không lớn mật đi trêu chọc anh.

"Biết tôi bảo vệ không được cô, cho nên dọa khốc?" Hồ Sĩ Minh lạnh lùng nhìn cô.

Hồng Thất Tịch sừng sốt, cuống quít lắc đầu: "Không phải, em... Em chỉ là không biết thì ra chúng ta là kẻ địch, em... Nếu em biết, em nhất định không kéo anh xuống nước rồi."

Hồ Sĩ Minh thân thể cứng đờ, trong mắt hiện lên quét xuống kinh ngạc.

Cô gái này có lối suy nghĩ thật đúng là kỳ quái.

"Cô thích anh ta?" Tô Thi Thi đột nhiên hỏi Hồng Thất Tịch.

Hồng Thất Tịch mặt liền đỏ. Nhưng chuyện đều đã đến nước này, né tránh cũng không có ích lợi gì, đơn giản rộng rãi liền gật gật đầu: "Tôi yêu anh ấy. Tôi yêu anh ấy năm năm rồi."

Lần này, Hồ Sĩ Minh cả người đều đã cứng lại rồi.

Đùa giỡn cái gì? Mới nói mấy câu, liền biến thành tình yêu chân thành rồi?

"Tiểu nha đầu, chú ý lời nói của cô đi." Hồ Sĩ Minh lạnh lùng trừng mắt nhìn Hồng Thất Tịch.

Hồng Thất Tịch vội vàng gục đầu xuống, không dám nhìn anh.

Tô Thi Thi thở phào nhẹ nhõm, néo néo tay Bùi Dịch. Xem ra tình huống so với bọn họ nghĩ muốn tốt hơn rất nhiều.

Không biết vì cái gì, cô nguyện ý tin tưởng tiểu cô nương này không có nói dối.

Bùi Dịch vô cùng thân thiết ôn nhu xoa tóc Tô Thi Thi tóc, ngẩng đầu đối với Hồ Sĩ Minh nói: "Hồng Thất tịch ở Hồng gia cũng cực kỳ gian nan."

Anh nói xong cố ý dừng một chút, "So với lúc trước Thi Thi còn không bằng. Cô ấy chỉ là một công cụ để Hồng gia trao đổi ích lợi. Anh nếu ngủ với người ta rồi, dù sao cũng phải phụ trách."

Anh nói xong lôi kéo Tô Thi Thi đứng dậy, trong thanh âm hơn một tia không được tự nhiên: "Hồng gia bên kia tôi sẽ đi can thiệp. Anh nếu muốn trở lại, liền ngoan ngoãn ở yên chớ đi nữa. Bắc Kinh dù sao cũng là quê hương của anh."

Hồ Sĩ Minh sắc mặt cứng đờ, theo bản năng liền muốn cự tuyệt, chỉ thấy Tô Thi Thi nhìn anh nói: "Quá khừ đều đã qua đi. Bùi Dịch cùng Tần Phong hai năm qua một mực cùng Hồng gia đàm phán, hiện tại Hồng gia đã có dấu hiệu thỏa hiệp."

Hồ Sĩ Minh nhíu mày: "Các người muốn trả giá cái đại giá gì?"

Bùi Dịch không có giấu diếm: "Một nửa cổ phần Hợp Hán Kiến Nghiệp."

Đồng tử Hồ Sĩ Minh co rụt lại, không thể tin nhìn anh.

Bùi Dịch vẻ mặt thật bình tĩnh, trịnh trọng nói: "Đây là tôi cùng Thi Thi, Tần Phong còn có Ôn Ngọc nợ anh. Tôi biết anh không cần chúng tôi hoàn trả, nhưng chúng tôi dù sao cũng phải cũng vì anh làm chút gì."

Tô Thi Thi nhìn Hồ Sĩ Minh cùng Hồng Thất Tịch liếc mắt một cái, cười nói: "Có rảnh đến trong nhà chúng tôi làm khách, chúng tôi cáo từ trước rồi."

Hồ Sĩ Minh nhìn bóng lưng hai người rời đi, chỉ cảm thấy một luồng khí nén ở trong lòng, buồn bực hô: "Tô Thi Thi em là cái đồ Tiểu Hồ Ly, chuyện này không phải là em đang đào hầm dụ tôi nhảy xuống đi?"

Anh vừa dứt lời, liền nghe Hồng Thất Tịch đứng ở bên cạnh sốt ruột nói: "Chuyện này là bản thân em bày ra, cùng Bùi phu nhân không có liên quan gì."

Hồ Sĩ Minh thiếu chút nữa nghẹn chết, quay đầu lạnh lùng trừng mắt nhìn cô, từ trong kẽ răng phun ra mấy chữ: "Vậy sao? Chúng ta đây

là nên hảo hảo nói chuyện một chút rồi."

Cửa, Tô Thi Thi nghe được hai người đối thoại, trong mắt hiện lên quét xuống ý cười.

Hố, đương nhiên không phải cô đào. Chẳng qua, phía sau cô sẽ giúp bọn họ đem hố đào được sâu thêm một chút, để cho anh bò ra không được.

Chương 768: Hồ Sĩ Minh ngoại truyện (năm)

Chiến trường từ cửa phòng khách bị đá tung chuyển dời đến trong phòng ngủ.

Hồ Sĩ Minh tùy ý tựa vào trên sofa trong phòng ngủ, lạnh lùng lườm cô gái đứng ở trước mặt mình giống như một cô học trò nhỏ phạm sai lầm đang cúi thấp đầu, tâm tình không khỏi một trận phiền não.

"Không phải mới vừa rồi hiên ngang cứng rắn lắm sao, hiện tại lá gan liền không có rồi?"

Hồng Thất tịch cúi thấp đầu, nhỏ giọng hỏi: "Anh tính thế nào?"

Hồ Sĩ Minh tức giận nở nụ cười, lạnh lùng nói: "Em có biết kết cục gài bẫy tôi không?"

Hồng Thất Tịch gật gật đầu: "Cực kỳ thảm."

"Vậy em nói tôi nên như thế nào trừng phạt em?"

Hồng Thất Tịch thân thể co rúm lại một phen, nhỏ giọng nói: "Em đã nghĩ đến kết quả tệ nhất. Anh... Anh tùy tiện cho em một khoản tiền liền ném em đến một đất nước xa xôi nào đó, bất quá, em... Em cũng không thể được chọn đất nước mà chính mình thích sao?"

Cô đã hỏi thăm qua, trước kia người đắc tội Hồ Sĩ Minh, mặc kệ là phụ nữ hay lại vẫn là đàn ông, đều bị đày đến chỗ rất xa. Phần lớn đều bị trục xuất ra khỏi nước cả đời cũng không có thể trở về quê

hương.

Lúc cô tiến hành kế hoạch trước liền đã suy nghĩ kỹ, kết quả tệ nhất chính là cả đời không thể trở về.

Đối với cô mà nói, không thể trở về, có lẽ so với cứ ở lại Hồng gia càng tốt hơn đi?

Hồ Sĩ Minh thật sự là tức giận đến nở nụ cười, ưu nhã đứng lên, đi đến trước mặt cô, trên cao nhìn xuống nhìn cô: "Em có biết người không được sự đồng ý của tôi đã trèo lên giường ngủ cùng tôi, sẽ có cái kết cục gì hay không?"

Hồng Thất Tịch nuốt nuốt nước miếng: "Anh... Anh nếu là giết chết em, Bùi phu nhân nhất định hẳn không vui vẻ."

"Cho nên em thừa nhận là em đem Tô Thi Thi bọn họ gọi tới?" Hồ Sĩ Minh trong mắt hiện lên quét xuống lệ khí.

So với sự trong sạch của anh, Tô Thi Thi là điểm giới hạn cuối cùng của anh. Có một số việc, anh không cho phép bất luận kẻ nào đụng vào! Người phụ nữ này không nên đem Tô Thi Thi cũng đã tính toán vào!

Hồng Thất Tịch sừng sốt một phen, hiểu được ý tứ trong lời của anh, vội vàng lắc đầu nói: "Không phải. Em... Em vốn kêu chính là Hồng Hưng Nhiên cùng Bùi tiên sinh. Em biết anh rất để ý đến Bùi phu nhân, em làm sao có thể lại làm ra loại chuyện ngu xuẩn như thế!"

Cô nói quả thực là lời nói thật. Cô đặc biệt để cho Hồng Hưng Nhiên gạt Tô Thi Thi. Hồng Hưng Nhiên cũng biết, chuyện này tốt nhất là không để Tô Thi Thi liên lụy đến, bằng không Bùi Dịch cùng Hồ Sĩ Minh phát điên lên đây, không biết lại muốn nháo ra chuyện gì nữa.

Nhưng Hồng Thất Tịch không biết, Bùi Dịch cùng Tô Thi Thi từ trước đến nay không có bí mật gì. Huống chi Hồ Sĩ Minh đã trở thành tâm bệnh của Tô Thi Thi, về chuyện của anh, Bùi Dịch đương nhiên càng không thể thể gạt cô.

Hồ Sĩ Minh một mực quan sát đến cảm xúc trên mặt Hồng Thất Tịch, trong lúc này phát hiện chính mình vậy mà thật sự không cách nào nhìn thấu tâm tư tiểu nha đầu này.

"Hồng Thất Tịch." Ánh mắt anh trầm trầm nhìn cô, "Hoặc là em thật sự không nghĩ tới như thế, hoặc chính là em quá giỏi ngụy trang. Nhưng có một chút chuyện em nghe rõ ràng đây, Tô Thi Thi cực kỳ thiện lương, em không cần lợi dụng sự thiện lương của cô ấy, nếu không, không riêng gì tôi sẽ không bỏ qua cho em..."

"Em biết rõ." Hồng Thất Tịch trong mắt hiện lên quét xuống ảm đạm, cảm xúc cũng thấp xuống, "Em biết anh yêu cô ấy yêu đến không thể tự thoát khỏi. Toàn bộ thế giới đều biết anh yêu cô ấy. Em không phải là muốn đòi cùng so với cô ấy, lại càng không dám kéo cô ấy xuống nước."

Cô ngẩng đầu nhìn Hồ Sĩ Minh, khẩn thiết nói: "Em thật sự không biết Hồng gia đối với anh làm những chuyện này. Em chỉ là nghe Hồng Hưng Nhiên nhắc tới anh thời điểm đối với anh cực kỳ tôn kính, cha mẹ tôi cùng các trưởng bối khác trong nhà nhắc tới anh đều là nghiêng răng nghiêng lợi lại không thể làm được gì. Cho nên em cho rằng bọn họ đều sợ anh, không có biện pháp bắt anh. Em nào biết đâu rằng..."

Hồ Sĩ Minh buồn bực rồi.

Anh tới cùng nói gì đó, để cho tiểu nha đầu này cho rằng anh cực kỳ

vô dụng rồi chứ? Nhìn vẻ mặt lúc này của cô một cái, tựa như anh là một người đàn ông cực kỳ vô dụng một dạng.

"Hồng Thất Tịch." Hồ Sĩ Minh chịu đựng tức giận, "Hồng gia các người, lại vẫn động không được tôi."

Hồng Thất Tịch mạnh ngẩng đầu, kỳ quái nhìn anh: "Vậy sao vừa rồi anh nói với mọi người Hồng gia làm cho anh có nhà không thể về..."

"Đó là khoa trương, khoa trương không hiểu sao?" Hồ Sĩ Minh không hiểu sao lại tức giận.

Bị Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch thấy được chuyện xấu hổ như thế còn chưa tính. Bây giờ lại vẫn còn bị một tiểu nha đầu cho rằng chính mình cực kỳ vô dụng!

"Em cho tôi một cái lý do cưới em." Hồ Sĩ Minh nói thẳng.

Hồng Thất Tịch phản ứng cực nhanh, không hề nghĩ ngợi đã nói: "Bộ dáng của em rất xinh đẹp."

Hồ Sĩ Minh liếc nhìn cô một cái, nha đầu kia thật đúng là tự kỷ. Chỉ có điều là bộ dáng quả thật không tệ, thậm chí so với Tô Thi Thi vẫn còn xinh đẹp hơn.

Người Hồng gia ghen không tệ.

Hồng Thất Tịch thấy anh không nói lời nào, lại sốt ruột nói: "Em và anh dáng vẻ đều đẹp đẽ, về sau sinh con khẳng định hẳn không thua kém so với Bùi gia."

Hồ Sĩ Minh nhú mày.

Cái lý do trái lại nói có vẻ được à.

Hồng Thất Tịch thấy anh vẫn lại là không nói lời nào, nghĩ nghĩ, tiếp tục nói: "Anh tuổi tác lớn như vậy, thân thích bằng hữu của anh khẳng định đều cực kỳ quan tâm chuyện đại sự cả đời của anh đi. Anh cưới em là có thể làm cho bọn họ bớt phiền. Mà còn, anh lớn tuổi, về sau sẽ rất khó sinh con, vẫn lại là sớm một chút sinh là tốt hơn."

Cái gì sinh con, con cái...

Hỗ Sĩ Minh nhíu mày, đem cô từ đầu đến chân nhìn một lần, hỏi: "Em bao nhiêu tuổi rồi hả?"

Hồng Thất Tịch mạnh ngậm miệng lại.

Hỗ Sĩ Minh mặt liền thay đổi: "Em hẳn không còn không có trưởng thành đi?"

Vừa rồi anh chỉ là cảm thấy được nha đầu kia rất nhỏ...

"Không có không có, em năm nay hai mươi tuổi rồi."

20...

Hỗ Sĩ Minh khóe miệng giật giật. Nha đầu kia so với chính mình nhỏ tuổi hơn không chỉ một giáp.

"Anh không cần sợ trâu già gặm cỏ non, dù sao diện mạo của anh vẫn lộ vẻ trẻ tuổi, anh không nói, người khác không biết chúng ta tuổi tác chênh lệch nhiều như vậy." Hồng Thất Tịch nhỏ giọng nói.

Hỗ Sĩ Minh chán nản.

Trâu già gặm cỏ non?

"Nếu tôi không có nhớ lầm mà nói, cỏ non em là chính mình dâng đến miệng tôi cầu tôi ăn." Hồ Sĩ Minh lạnh lùng nói.

Hồng Thất Tịch ngoan ngoãn gật đầu: "Anh nói đúng. Vậy anh nguyện ý cưới em sao?"

Hồ Sĩ Minh mặt không chút thay đổi nhìn cô.

Hồng Thất Tịch uể oải không thôi. Cô vốn cũng không ôm ấp hi vọng quá lớn, nghĩ nghĩ, nói ra một lý do sau cùng: "Em là cô của Hồng Hưng Nhiên cùng Hồng Tinh Huy. Hồng gia cực kỳ xem trọng bối phận, nếu anh cưới em, về sau người Hồng gia hẳn không lại đối phó anh rồi."

Cô?

Hồ Sĩ Minh ngây ngẩn cả người. Ahh lúc mới đầu mới nghe được cha cô là Hồng lão tam của Hồng gia khi đó như thế nào cảm thấy được có chút kỳ quái như thế. Giờ anh mới nhớ ra, Hồng lão tam 60 tuổi thời điểm tìm một cô cái trẻ tuổi sinh cho mình đứa con gái, hiện tại hẳn là đã hai mươi tuổi rồi.

Hồng lão tam hiện giờ là lão già có vai vế cao nhất ở Hồng gia, anh em Hồng Hưng Nhiên nhìn thấy ông ta cũng phải kêu một tiếng Tam gia gia.

Anh nếu là cưới Hồng Thất Tịch, thật đúng là lập tức thành dượng của Hồng Hưng Nhiên cùng Hồng Tinh Huy rồi.

Nhớ tới Hồng Hưng Nhiên cái tên Tiểu Diện Hồ, cùng với Hồng Tinh

Huy hiện giờ còn đang ở bệnh viện tâm thần giả ngây giả dại, Hồ Sĩ Minh nheo lại mắt, trong đầu lại là hiện lên một cái ý nghĩ khác.

Anh nhớ không lầm mà nói, trước đó là nha đầu này nói thương anh, yêu năm năm rồi.

"Em cũng trưởng thành sớm đó." Hồ Sĩ Minh bỗng nhiên nói một câu khó hiểu.

Hồng Thất Tịch sửng sờ, phát hiện anh có lối suy nghĩ nhạy quá nhanh rồi. Người khác đều nói cô có lối suy nghĩ nhạy thật sự nhanh, vậy hẳn là bọn họ không từng thấy qua Hồ Sĩ Minh như vậy.

"Đem quần áo của tôi lấy ra." Hồ Sĩ Minh lại nhảy tới một vấn đề khác.

Hồng Thất Tịch sửng sốt, rồi sau đó rất nhanh gạt đầu hướng tủ quần áo chạy tới.

Khi cô kéo ra tủ quần áo thời điểm, Hồ Sĩ Minh ánh mắt mạnh tối sầm lại.

Chỉ thấy một tủ quần áo tràn đầy kia đều là quần áo nam. Hồng Thất Tịch từ bên trong lấy ra một bộ quần áo thường ngày, thật cẩn thận đi tới đưa cho anh.

Hồ Sĩ Minh nhìn lướt qua.

Quần áo đều là hoàn toàn mới, là size anh thường mặc. Trong đầu anh bỗng nhiên hiện ra lời nói vừa rồi nha đầu này nói với Tô Thi Thi bọn họ.

"Tôi yêu anh ấy, tôi yêu anh ấy năm năm rồi."

Anh nhớ rõ, cô nói lời này thời điểm, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc. Tựa như lúc trước Tô Thi Thi đứng ở trước mặt anh nói, cô đời này chỉ biết yêu Bùi Dịch như vậy, đều là nghiêm túc như thế.

Chương 769: Hồ Sĩ Minh ngoại truyện (sáu)

Cửa cục dân chính, Hồ Sĩ Minh túm chặt tiểu nha đầu vẫn còn đang ngu ngơ, kéo cô hướng đến chiếc xe đang đậu ở một bên kia đi đến.

Hồng Thất Tịch trong tay cầm một cuốn sổ đỏ rực, ánh mắt nhìn chăm chăm, còn không có phục hồi tinh thần lại.

Cô như thế nào liền... Như thế nào liền...

Rõ ràng lúc trước Hồ Sĩ Minh lại vẫn một vẻ muốn giết chết cô mà, như thế nào đột nhiên liền...

"Nếu còn không đi phóng viên liền tới rồi." Hồ Sĩ Minh nhíu mày lườm cô một cái, không biết nha đầu kia suy nghĩ cái gì.

Cô hao tổn tâm cơ trèo lên giường của anh thời điểm, chẳng lẽ liền không có cái giác ngộ này?

Hồng Thất Tịch bỗng nhiên túm chặt anh kéo trở về, khẩn trương cực kỳ nhìn anh: "Anh... Anh có phải chịu kích thích quá độ rồi hay không? Em... Em không nghĩ muốn kết hôn với anh nha."

Bọn họ từ lúc gặp nhau đến hiện tại ở chung vẫn còn không đến 24 giờ, cứ như vậy lĩnh chứng rồi hả? Chuyện này cũng quá nhanh đi?

Hồ Sĩ Minh mặt đen vài phần, nheo mắt lại, cười như không cười nhìn cô: "Đây không phải là điều em hi vọng sao?"

Nào biết Hồng Thất Tịch lúc đầu được dị thường kiên định: "Em không nghĩ muốn thật sự kết hôn với anh. Em... Em nghĩ anh hẳn không cưới... em."

Giọng cô càng nói càng nhỏ, bởi vì Hồ Sĩ Minh sắc mặt đã triệt để đen.

"Không nghĩ muốn chịu khổ mà nói, em tốt nhất ngậm miệng lại." Hồ Sĩ Minh kéo cô liền hướng xe đi.

Anh mới phát hiện, tiểu nha đầu ngốc nghếch này thế những vẫn lại là khiến anh chướng mắt! Luôn miệng nói yêu anh, vậy mà không nghĩ tới muốn cùng anh kết hôn?

Lý nào lại như vậy!

Hồ Sĩ Minh liếc giấy chứng nhận kết hôn cô đang cầm trên tay một cái, bàn tay lớn duỗi ra, liền đem giấy chứng nhận kết hôn cướp đến chỗ trong tay mình, lập tức nhét vào trong túi áo.

"Đó là của em." Hồng Thất Tịch tội nghiệp nhìn chăm chăm vào túi của anh, nhỏ giọng nói.

Hồ Sĩ Minh thờ ơ nghiêng người, nhét cô vào trong xe, lãnh khốc nói: "Ngậm miệng! Chẳng thế thì tôi liền đánh em!"

Hồng Thất Tịch thân thể khẽ run rẩy, gắt gao ngậm miệng lại, trong đầu hiện lên những cái tin đồn về Hồ Sĩ Minh kia.

Có tin đồn nói rằng, vị Hồ gia này tính tình thật không tốt, bản lĩnh lại rất lợi hại. Các anh em trong Hồng gia đừng bọn họ đơn đả độc đấu liền không người có thể đánh thắng được anh.

Còn có tin đồn nói rằng, vị Hồ gia này tâm ngoan thủ lạt, người đắc tội anh liền không có ai được sống thoải mái.

Hồng Thất Tịch lui ở trong góc, ủ rũ nghĩ cô lúc này là đắc tội với người ngoan độc như anh, không biết về sau chờ đợi cô chính là cuộc sống đen tối như thế nào.

Cô vốn dĩ thật sự chỉ là nghĩ muốn cùng Hồ Sĩ Minh có chút quan hệ, sau đó là có thể thuyết phục mấy người trong nhà không gả cô cho ông già kia.

Cô không hy vọng xa vời quá có thể gả cho anh, chỉ là thích anh nhiều năm như vậy, muốn có cái kết quả mà thôi.

Mà lúc này là cái tình huống gì?

Lúc này, Hồ Sĩ Minh lờm mắt thấy đến cảm xúc trên mặt cô, mặt liền sụp xuống: "Em bày ra vẻ mặt bị người ta cưỡng gian như vậy là cho ai xem?"

Hồng Thất Tịch vội vàng ngồi thẳng thân thể, đưa tay xoa xoa mặt mình.

Cô biểu hiện có rõ ràng như thế sao?

Hồ Sĩ Minh lờm cô, ngữ khí không phải là rất tốt: "Đợi đến chỗ Bùi gia, đem dáng vẻ em yêu tôi biểu hiện rõ ràng một chút, không cần che đậy, nhớ kỹ chưa?"

Hồng Thất Tịch sừng sốt, nghi hoặc nhìn anh, không quá hiểu rõ ràng.

Hồ Sĩ Minh chán nản.

Anh làm sao lại phát hiện anh cưới một đồ ngọc vậy trời?

"Chính là trong đầu em nghĩ như thế nào liền biểu hiện như thế, không cần giấu diếm, nghe hiểu rồi chứ?" Hồ Sĩ Minh thấy cô ngoài sừng sốt vẫn là sừng sốt, dứt khoát nói trắng ra, "Ô Thi Thi cực kỳ thông minh, em là thật vui mừng hoặc là giả vui mừng, cô ấy vừa thấy liền nhìn ra được, cho nên em không cần giấu diếm."

Thì ra lại vẫn là vì cô gái mà anh yêu thương.

Hồng Thất Tịch trong mắt hiện lên quét xuống ảm đạm, lúng ta lúng túng gật gật đầu: "Em biết rõ."

Cô dừng một chút, sợ Hồ Sĩ Minh quá nhạy cảm, đặc biệt bỏ thêm một câu: "Em cực kỳ thích Bùi phu nhân. Anh yên tâm, em hẳn không để cho cô ấy không vui."

Một cô gái như Ô Thi Thi vậy, sợ là không ai nở khiến cô không vui rồi?

Hồng Thất Tịch tới cùng cũng chỉ là một tiểu cô nương mới hai mươi tuổi mà thôi. Cô vẫn đều luôn khát vọng có người nhà giống Ô Thi Thi như vậy. Cô đã từng nghe nói qua về chuyện của Bùi Tĩnh, biết những chuyện Ô Thi Thi cái người chị dâu này che chở Bùi Tĩnh, hâm mộ cực kỳ.

Hồng gia, nếu là có một người có thể giống Ô Thi Thi như vậy che chở cô, cô cũng không cần phải trải qua cuộc sống ủy khuất như thế, đau khổ như thế.

"Hồng Thất Tịch, mà từ khi nào thì lại bắt đầu hối hận như vậy rồi."
Hồng Thất Tịch mạnh vỗ vào mặt mình một cái, để cho chính mình

thanh tỉnh trở lại.

Cô nhớ tới tờ giấy hôn thú vừa rồi kia, mới từ từ bắt đầu phản ứng kịp.

Cô từ nay về sau, có người thân khác rồi. Cô về sau, có phải không cần lại một người một mình chịu đựng gánh vác rồi hay không?

Cô lặng lẽ nhìn thoáng qua Hồ Sĩ Minh, trong lòng hoảng loạn.

Người này, cô thật sự có thể dựa vào sao?

Hồ Sĩ Minh quay đầu nhìn qua thời điểm, vừa hay nhìn thấy trong mắt tiểu nha đầu lo sợ nghi hoặc cùng bất an, trong lòng không biết như thế nào, có chút đau đớn.

"Tôi hẳn không để cho người phụ nữ của tôi bị ức hiếp, em ngoan ngoãn nghe lời, tôi hẳn không phụ em." Hồ Sĩ Minh trầm giọng nói.

Lúc đến cục dân chính thời điểm, Bùi Dịch đã đem tình huống đại khái của Hồng Thất Tịch gửi đến di động của anh. Bùi Dịch nói đúng, những chuyện Hồng Thất Tịch trải qua so với Tô Thi Thi lúc trước vẫn còn khổ hơn.

Một cô gái như vậy, trải qua nhiều chuyện như vậy, đáy mắt còn có thể sạch sẽ như thế, quả thật rất khó có được rồi. Tuy vẫn như cũ khó chịu chuyện cô gái bấy mình, nhưng...

Hồ Sĩ Minh đau đầu không thôi, anh phát hiện đối mặt một tiểu cô nương như vậy, thật sự anh muốn xuống tay ngoan độc với cô cũng không đành lòng.

Mà anh không phát hiện, Hồng Thất Tịch khi anh nói xong câu nói

kia, mạnh cúi đầu, nước mắt chập chập rơi xuống.

Cô gắt gao cắn môi, không nghĩ muốn để cho anh phát hiện sự vô dụng của mình.

Nhưng nhiều năm như vậy, lần đầu tiên có người nói với cô "Tôi sẽ che chở em".

"Mẹ, người nói quả thật không sai, chỉ cần không buông tay, nhất định có thể chờ được." Hồng Thất Tịch lặng lẽ lau khô nước mắt, trong lòng hơn một tia kiên định.

Cả đời này của cô, không sống vì riêng chính mình. Cô càng là vì người mẹ bị chính cha ruột của mình hành hạ đến chết mà sống.

Cô đã từng thề rằng, cô sẽ sống thật thật tốt.

"Em cũng sẽ không phụ anh." Giọng Hồng Thất Tịch khàn khàn ở bên trong xe an tĩnh vang lên, lộ ra vô cùng kiên định.

Hồ Sĩ Minh lòng ở một khắc này, oành một tiếng, rơi rớt nháy mấy nhíp.

Đời này, anh cũng là lần đầu tiên nghe lời hứa hẹn như vậy.

Xe đến trang viên "Thi Dịch" thời điểm, hai người đã bình tĩnh trở lại.

Xuống xe thời điểm, Hồng Thất Tịch thật cẩn thận giữ chặt tay áo của anh, nhỏ giọng hỏi: "Em... Em sợ chó."

Cô nghe nói, Bùi gia cái khác không biết có hay không, nhưng mà chó lại rất nhiều. Một đám, hung hãn vô cùng.

Hồ Sĩ Minh nhớ tới mấy con chó chuyện gây sự kia, mi tâm liền khống chế không nổi đau rồi, vỗ vỗ tay cô: "Chó nhà Bùi gia rất háo sắc, em hướng về phía chúng nó cười là được."

Dáng vẻ vợ anh xinh đẹp như thế, anh lại vẫn thật không tin mấy con chó điên kia của Bùi gia hung dữ với cô.

Vì thế - -

Hồng Thất Tịch phát hiện cuộc đời này bản thân cho tới bây giờ không cười đến mệt quá như vậy.

Hai người đi vào, liền nhìn đến cửa trang viên ngồi chồm hồm một đám chó.

Một đám vàng đen, thô to, xù xì lông lá một đám, ước chừng có 28 con. Nhiều năm qua, đoàn chó của Bùi gia này thật là có xu thế nòi giống tốt, đời đời con cháu vô cùng tận sinh sản.

Hồng Thất Tịch bị nhìn chăm chú đến da đầu run lên, từ lúc vừa vào cửa bắt đầu liền ngây ngô cười.

Đại Cầu Tử cầm đầu một đám chó, nghiêng đầu nhìn cái cô nương này cười đến ngốc như vậy, trong đôi mắt chó của nó đều là nghi hoặc.

"Khẩn trương đi." Hồ Sĩ Minh thấy một đám chó không có động tác gì, kéo tay Hồng Thất Tịch cũng nhanh bước đi vào bên trong.

"Bùi phu nhân bọn họ ở nơi nào rồi?" Glọng Hồng Thất Tịch đều là run rẩy, chỉ khẩn cầu Tô Thi Thi bọn họ xuất hiện đem chó mau đuổi đi.

"Dùng chó ra hoan nghênh chúng ta, khẳng định là chủ ý của tên quý họp hòi Bùi Dịch kia. Em cảm thấy được anh ta sẽ để cho Tô Thi Thi tới đón tiếp chúng ta?" Hồ Sĩ Minh tức giận nói.

Đừng nhìn Bùi Dịch hôm nay mang theo Tô Thi Thi đến để "Chống đỡ sân bãi" cho anh là không có chuyện gì, cái người thích ăn dấm chua kia tính tình đúng là hẳn không thay đổi.

Anh thật đúng là đoán đúng rồi. Lúc này Bùi tiên sinh chính đang áp trụ Bùi phu nhân đoan chính ngồi ở trên ghế sofa, lão thần khắp nơi nghe quản gia báo cáo tình huống Hồ Sĩ Minh bọn họ hiện tại.

Hồ Sĩ Minh bọn họ vào thời điểm, liền nhìn đến Tứ Hợp Viện trong phòng khách chính của Bùi gia, ngồi đen kịt một nhóm người.

Ngoại trừ Tần Phong mang theo vợ mình trộm đi mất, những trưởng bối khác của Tần gia, trưởng bối Bùi gia, thậm chí cha Hồng Thất Tịch cùng với trưởng bối tiểu bối Hồng gia cũng đến đây vài người.

Hồng Thất Tịch vừa thấy trận trượng lớn như vậy, thân thể rụt rụt, nhưng nghĩ đến cô hiện giờ đại diện chính là bộ mặt của Hồ Sĩ Minh, lập tức ưỡn lưng thẳng lưng, đi theo anh ngẩng cao đầu hiên ngang đi vào.

Một phòng đầy người, dăm dăm không chớp mắt nhìn bọn họ. Tuy một đám trên mặt đều đã mang theo ý cười, nhưng thấy thế nào cũng đều như là đang nhìn khi diễn trò.

Tô Thi Thi ngồi ở bên cạnh Bùi Dịch, lộ ra ý cười ấm áp, thấy Hồng Thất Tịch nhìn chính mình, hướng về phía cô gật gật đầu.

Hồng Thất Tịch trong lòng nhất thời hơn vài phần lo lắng.

"Trâu già gặm cỏ non đến rồi sao?" Bùi Dịch lạnh lạnh nói.

Hồ Sĩ Minh mắt trợn trắng liếc anh: "Đây còn không phải điều anh hi vọng?"

Anh lôi kéo Hồng Thất Tịch đi đến trước mặt cha Hồng Thất Tịch, đem hai bản giấy chứng nhận kết hôn từ trong túi áo móc ra, bộp một tiếng ném đến trên mặt bàn, mặt không chút thay đổi kêu hô: "Cha."

Hồng Tam gia tức giận đến thiếu chút nữa thở không nổi.

Người Hồng gia có người nào thích Hồ Sĩ Minh? Một đám hận anh hận đến muốn chết. Nhưng chỉ là một người làm cho người ta hận nghiêng răng nghiêng lợi như vậy thôi, mà chỉ chớp mắt đã thành con rể của ông ta rồi!

Ông ta tức giận đến thiếu chút nữa đánh Hồng Thất Tịch một trận ngay tại chỗ.

Ánh mắt Hồ Sĩ Minh tối sầm lại, lúc này liền che ở trước mặt Hồng Thất Tịch, lạnh giọng nói: "Từ hôm nay trở đi, Thất Tịch đã là người Hồ Hồng hai nhà rồi. Nếu cô ấy nguyện ý, Hồng gia vẫn như cũ là nhà mẹ đẻ của cô ấy. Nếu cô ấy không muốn, không có nhà mẹ đẻ Hồ gia tôi cũng không có thể chu toàn chăm sóc cô ấy."

"Cậu... Cậu..." Hồng Tam gia roạt một phen từ trên chỗ ngồi đứng lên, miệng lớn thở phì phò, tức giận đến muốn hôn mê. Nhưng hôm nay nơi này nhiều người ở đây như vậy, ông ta chính là muốn phát hỏa cũng phát không được.

Ông ta rất cuộc biết, Bùi Dịch đem nhóm người bọn họ đều đã mời đi theo, chính là muốn áp trụ bọn họ thừa nhận hôn sự của Hồ Sĩ Minh cùng Hồng Thất Tịch!

Hỗ Sĩ Minh lại nhìn cũng không buồn nhìn đến ông ta, lôi kéo Hồng Thất Tịch hướng tới Hồng Hưng Nhiên đang ở một bên đi đến.

Hồng Thất Tịch đôi mắt ướt át, trong lòng cảm động cực kỳ.

Cô biết, Hỗ Sĩ Minh đang vì cô trút giận.

Hai người tới trước mặt Hồng Hưng Nhiên, Hồng Hưng Nhiên từ trên chỗ ngồi đứng lên.

Hỗ Sĩ Minh nói cũng không nói, cứ như vậy sững sờ nhìn chăm chăm anh ta.

Trên mặt Hồng Hưng Nhiên trước sau vẫn luôn một vẻ thân sĩ ấm áp, hôm nay cảm xúc thiếu chút nữa nghiêm không được. Quá hơn nửa ngày, mới thốt ra mấy chữ: "Cô trẻ, dưỡng trẻ."

Hỗ Sĩ Minh liếc xéo anh ta, gật gật đầu: "Ngoan."

Hồng Hưng Nhiên thiếu chút nữa tức đến thổ huyết.

Bên cạnh, Tô Thi Thi mấy người yên lặng che miệng lại, thiếu chút nữa cười ra thành tiếng.

Hỗ Sĩ Minh này ác khẩu sợ là kìm nén rất nhiều năm, hôm nay rốt cục được báo rồi.

Bùi Dịch ôm Tô Thi Thi, hướng tới thư ký đứng ở một bên liếc mắt ra hiệu.

Thư ký Vương lập tức cầm một phần văn kiện hướng tới Hồng Hưng Nhiên đi đến: "Hồng tổng, đây là hợp đồng chuyển nhượng một nửa

cổ phần Hợp Hán Kiến Nghiệp, mời người ký tên."

Lời này vừa nói ra, không khí nơi đây nhất thời trở nên ngưng trọng lên. Nhưng người Hồng gia, một đám trong mắt đều là hưng phấn.

Hồng Hưng Nhiên lúc muốn đưa tay ra thời điểm, theo bản năng liếc đến Hồ Sĩ Minh một cái, tâm run lấy bầy.

Ánh mắt Hồ Sĩ Minh kia thật quá đáng sợ rồi.

Thôi...

"Bùi tổng chê cười, cái này coi như của hồi môn Hồng gia chúng tôi cho Thất Tịch đi." Hồng Hưng Nhiên khoát tay, lại là không dám ký phần hợp đồng này.

Nếu Hồ Sĩ Minh không trở thành con rể Hồng gia không tồi. Hiện tại chẳng những trở thành con rể của Hồng gia, bối phận lại vẫn cao hơn anh ta gấp đôi. Dựa theo hiểu biết của anh ta đối với Hồ Sĩ Minh cái người ngoan độc này, chỉ cần anh dám, liền nhất định có thể dựa vào tầng thân phận này đem Hồng gia khiến cho long trời lở đất.

Cổ phần này, anh ta dám muốn sao?

Anh ta thật không dám muốn, những người khác Hồng gia cũng sẽ không nghĩ nhiều được như vậy, thấy anh không ký, cả đám đều gấp vô cùng.

Hồ Sĩ Minh lạnh mặt một cái thờ ơ đảo qua, lãnh đạm nói: "Tôi hi vọng ấn oán trước kia liền từ hôm nay kết thúc. Chẳng thế thì những chuyện Hồng gia đã làm trên người vợ tôi, tôi sẽ đòi lại gấp đôi."

Trong phút chốc, trong phòng khách yên tĩnh vô thanh.

Người nào cũng biết anh nói chính là nói thật. Mà còn, anh hiện giờ trở về nguyện ý cùng Bùi Dịch liên thủ mà nói, anh liền tuyệt đối có thực lực này.

Bên cạnh, Hồng Thất Tịch nước mắt rơi như mưa.

"Hỗ Sĩ Minh, mặc kệ anh đối với em có bao nhiêu là thật tâm. Cuộc đời này, Hồng Thất Tịch em đều sẽ không phụ anh." Hồng Thất Tịch ở trong lòng yên lặng nói.

Hỗ Sĩ Minh cũng có một cái kết đẹp rồi nhé ~!~

Chương 770: Như Ngọc tự tĩnh (một)

Năm 2020, Bùi Tĩnh 25 tuổi.

Hồ gia gien là vô cùng tốt, trong nhà hậu bối nữ xinh đẹp nam anh tuấn. Mà Bùi Tĩnh tập hợp tất cả ưu điểm của Nhậm Tiểu Vi cùng Hồ Khải Văn, triệt để thoát khỏi bóng ma trẻ con mũm mĩm, giá trị nhan sắc "Như mặt trời ban trưa".

Bắt đầu từ năm nay, Bùi Dịch cùng Tần Phong đã triệt để giao công ty cho Bùi Tĩnh xử lý. Ngắn ngủn năm năm, Bùi Tĩnh đã trở thành một trong mười kim cương vương lão ngũ toàn cầu, hơn nữa là còn là kim cương vương lão ngũ trẻ tuổi nhất cực kỳ có tiềm lực cực kỳ có tiền bạc.

Mà hậu quả của việc quá có mị lực, đó là bên người có rất nhiều ruồi bọ bu lại đuổi đều đã đuổi không đi. Những năm gần đây, phụ nữ bên cạnh anh người trước ngã xuống, người sau tiến lên, đều có thể tạo thành một quân đội rồi.

Ở một lần sau cùng, cậu với một người phụ nữ đã ba mươi mấy tuổi lộ ra nụ cười mê người, người phụ nữ kia liền muốn vứt chồng bỏ con muốn cùng cậu bỏ trốn về sau, cậu đã triệt để trở thành mặt không chút cảm xúc.

Không có cách nào khác, cậu quả thật không nghĩ muốn gánh trên lưng nhiều tội nghiệt như vậy. Cho dù đối với mọi người luôn là thái độ vui vẻ hòa nhã dễ gần chỉ là vì chị dâu cậu giáo dục cậu phải biết nhiệt tình giúp đỡ mọi người.

Ngày 20 tháng 5 năm 2020, trong thời gian này trên thế giới đều đang nói "Tôi yêu bạn", Bùi Tĩnh mang theo đoàn công tác, chạy tới một trấn nhỏ thanh tĩnh như trong truyện cổ tích ở châu Âu.

"Bùi tổng, Lý tổng Lý Bàng Oánh đối với hạng mục lần này cũng có hứng thú, muốn đến đây cùng người nói chuyện." Trợ lý đặc biệt đi theo Bùi Tĩnh, ở bên cạnh dùng giọng nói chuyện rất cẩn thận, chỉ lo không tốt liền chọc giận tòa băng sơn này.

"Không gặp." Giọng Bùi Tĩnh lạnh lùng.

Cậu đã hẹn đối tượng hợp tác thích hợp, hẳn không nói không giữ lời.

Vâng ạ trợ lý lập tức gật đầu, không dám nhiều lời một câu.

"Bản thân tôi ra ngoài đi dạo, cô đừng đi theo. Đúng bốn giờ chiều bắt đầu ký ước." Bùi Tĩnh mặt không chút thay đổi nói xong, liền đi ra khỏi biệt thự cậu mới vừa mua được ở thị trấn cổ tích này.

Trợ lý nhìn bóng lưng cao ngất của cậu, yên lặng thờ dài.

"Đến đi du lịch cũng đều đã đang làm việc, thật sự là người làm việc điên cuồng. Nếu để cho Bùi phu nhân biết, khẳng định lại muốn đau lòng rồi."

Mấy năm nay, Tô Thi Thi vẫn lo lắng Bùi Tĩnh làm việc điên cuồng như vậy thân thể sẽ không thể chịu nổi. Nhưng Bùi Tĩnh lại thích như vậy, để cho cậu dừng lại công việc cậu ngược lại không thoải mái.

Cho nên, Tô Thi Thi cũng chỉ có thể ở trong bóng tối kêu những người ở bên cạnh Bùi Tĩnh chú ý một chút, có thể để cho cậu nghỉ

ngơi liền khiến cho cậu nghỉ ngơi.

Thị trấn nhỏ ở châu Âu này cũng giống như một nàng tiên ham chơi quên đường về bị lãng quên trong nhân gian một dạng, nơi nơi đều là những ngôi nhà đầy màu sắc và con đường đá cuội đầy tràn ngập màu sắc cổ tích.

Bùi Tĩnh đến chỗ này, chính là vì tiểu công chúa Bùi Nặc suốt ngày lái nhái bên tai muốn cậu tới nơi này nhìn xem giúp cô bé. Vài năm nay, hai bạn nhỏ nhà Bùi gia cũng đã được trải qua tuổi thơ nhẹ nhàng mà vui vẻ, hiện giờ đã bị ông bố Bùi tiên sinh nhà mình ném vào trường học quý tộc đứng đầu thế giới, bài vở và bài tập đặc biệt nặng nề.

Bùi Tĩnh mở ra phần mềm di động mới nhất vừa được Hợp Hán nghiên cứu phát triển, chọn hình thức chụp ảnh, vừa đi, một bên tùy ý chụp ảnh.

Điện thoại di động này là thành quả nghiên cứu mới nhất của công ty, bộ phận kỹ thuật phải mất một năm để tích hợp công nghệ máy ảnh tốt nhất vào bên trong điện thoại. Hiệu quả của việc chụp hình là vô cùng tốt, nó sẽ là công nghệ camera hoàn hảo nhất, có thể loại bỏ được hoàn toàn hiệu ứng SLR (Single Lens Reflection) thay bằng công nghệ TLT (Translucent Mirror Technology).

Kỳ thật Tô Thi Thi bọn họ hiểu lắm rồi, Bùi Tĩnh chưa bao giờ là người không thương tiếc thân thể chính mình. Cậu cũng là rất biết hưởng thụ sinh mạng của bạn thân.

Chẳng qua phương pháp hưởng thụ của cậu có hơi ngược lại với người thường mà thôi. Tựa lưng ngồi ở trên ghế sofa, ôm một quyển sách xem một hồi, đó là nghỉ ngơi. Giống như hiện tại, đứng ở trấn nhỏ tràn ngập không khí cổ tích, nhìn ngắm phong cảnh, một bên tinh

tế suy nghĩ chiến lược phát triển của công ty trong thời gian sắp tới, đối với cậu mà nói, đó chính là lúc bản thân thả lỏng nhất.

Đi dạo chẳng có mục đích, đi tới chỗ nào cũng chẳng sao, không có động lực rõ ràng như thế, cứ như vậy đi một chút lại ngừng lại, đó là cách hưởng thụ hạnh phúc tốt nhất của cậu.

Bùi Tĩnh rất biết quý trọng thời gian, cho nên, trong mắt người khác, cậu vẫn đều đặn đang làm việc. Kỳ thật, cậu nghỉ ngơi hết sức tốt.

Cứ như vậy đi một chút lại ngừng lại, bất tri bất giác, đã đi tới trấn trên của thị trấn cổ tích.

Trấn nhỏ này cũng không lớn, tổng cộng không tới 300 hộ gia đình. Thị trấn cổ tích này tuy nhỏ mọi thứ đều đầy đủ, trấn trên cũng có quán cà phê nhỏ, còn có nhà hàng do người nước ngoài mở, cửa hàng bách hoá. Chẳng qua, nơi này toàn bộ đều đã như là cô đọng một dạng, muốn so với thành phố lớn sầm uất hiện đại yên lặng rất nhiều.

Toàn bộ nơi này, đều tràn ngập trong không khí cổ tích, xem ra, giống như là ngôi nhà mơ ước của trẻ con. Nhưng không thể phủ nhận, khí tức nơi này an bình, không tranh sự đời, là một nơi cực kỳ tốt để nghỉ ngơi.

Điều đáng tiếc duy nhất chính là, mấy năm gần đây cái thị trấn cổ tích này dần dần bị nhiều người biết đến, người tới nơi này du lịch ngày càng nhiều, cũng chầm chậm phá đi sự yên lặng của trấn nhỏ.

Bùi Tĩnh nhìn đến đối diện con đường đá cuội màu xanh là một quán cà phê có hình dạng cây nấm màu đỏ, lấy lại bình tĩnh, lững thững đi qua.

Nghe nói, cà phê nơi này mang theo một cỗ hương vị khác hẳn, Bùi Nặc chính là yêu cầu cậu tới nơi này nhất định phải uống một ly.

Trong quán cà phê dường như cũng có đang khách khác, Bùi Tĩnh đi đến gần, liền nhìn đến gần cửa sổ ngồi một đôi nam nữ, nhìn qua giống như là tình nhân, mà cũng không phải rất giống.

Lúc ở bên ngoài cậu bị cái xích đu ở cạnh cửa sổ chặn tầm mắt, không thấy được bọn họ.

"Xin hỏi Tần tiểu thư, cô trước kia nói qua chuyện yêu đương chưa?" Người đàn ông ngồi ở đối diện cô gái hỏi.

Bùi Tĩnh trong lòng hiểu rõ. Xem ra, đây một cặp đang xem mắt.

Chỉ là - - Tần tiểu thư?

Bùi Tĩnh nhíu mày, ngẩng đầu nhìn đi qua, tầm mắt liền ngưng lại, có trong nháy mắt thất thần.

Cô gái đoan chính ngồi ở trên chỗ, chính đang bưng một ly coffee, nghe được lời người đàn ông kia nói, không nhanh không chậm đem ly coffee đặt ở trên bàn. Giơ tay nhắc chân, toát ra vẻ tao nhã.

Cô kế thừa đôi mắt đào hoa mê người của Tần gia, lúc cười nhạt, khóe mắt hình như có hoa đào tràn ra, tản ra sự chín chắn. Sau lưng cô, trần nhỏ sáng lạn màu sắc biến hóa rực rỡ, đem cô cũng như đang phủ lên một tầng ánh sáng mộng ảo chói lọi.

Đã sắp có năm năm chưa nhìn thấy cô, không nghĩ tới lúc gặp mặt, chính là ở nơi tha hương dị quốc, còn lại là ở dưới tình huống như vậy.

Tần Như Ngọc không có phát hiện Bùi Tĩnh, lúc này chính đang mỉm cười nhìn ngòai ở đối diện đối tượng xem mắt, ôn hòa hữu lễ hỏi: "Lý tiên sinh?"

Người đàn ông đối diện hiển nhiên không nghĩ tới Tần Như Ngọc sẽ hỏi lại như vậy, sửng sốt một phen, đã nói nói: "Hiện tại cực kỳ lưu hành một câu, nói có người nào lúc còn trẻ tuổi không quen qua mấy người bạn gái. Tôi cũng không gạt cô, trước tôi từng quen qua mấy người bạn gái ngoan hiền tốt xấu đều có cả, nhưng đều không có người nào khiến tôi vừa mắt. Nhưng tôi nghĩ, cũng là vì chuyện này tôi có thể càng thêm yêu thương cô, phải không?"

Bùi Tĩnh nghe đến đó, nhúu hạ mi, cực kỳ không thích đáng về nói chuyện lưu manh của người đàn ông này.

"Trong nhà làm việc cái kiểu gì vậy? Sao lại sắp xếp cho cô ấy đối tượng xem mắt như vậy?" Bùi Tĩnh lãnh nghiêm mặt, yên lặng đi ra ngoài.

Lúc này đi vào, hai người đều sẽ lúng túng hơn thôi.

Vài năm nay, bọn họ tuy vẫn đều có liên lạc, nhưng vẫn đều có một loại hiểu ngầm. Ở nơi có cô, cậu sẽ không xuất hiện. Mà cô, cũng không lại quán cậu, ở nơi có cậu, cô cũng sẽ né tránh.

Trong nhà cũng đều có một loại quy định bất thành văn, hẳn không chủ động đi nhắc tới chuyện của hai người, cũng sẽ không lại muốn đem hai người bọn họ ghép thành một đôi.

Bùi Tĩnh cùng Tần Như Ngọc đoạn qua lại kia, giống như chưa từng có tồn tại qua.

Bùi Tĩnh nghĩ, cậu là thích kết cục như vậy.

Nhưng vài năm nay, cậu thỉnh thoảng cũng sẽ từ chỗ Bùi Ngôn cùng Bùi Nặc nơi đó nghe nói chút chuyện về cô, hai nhóc con kia nói chị Như Ngọc của bọn chúng biến thành người cuồng đi xem mắt.

Cô xem mắt đàn ông, so với phụ nữ hướng trên người cậu nhào đến lại vẫn nhiều. Cái tiểu nha đầu tùy tiện ương bướng lúc trước kia, hiện giờ đã trưởng thành là một cô gái giơ tay nhắc chân đều đã rất tao nhã.

"Chị Như Ngọc nói, làm nghiên cứu khoa học cũng là sẽ có lúc nhàm chán. Chị ấy nói đi xem mắt có thể để cho chị ấy tìm được linh cảm." Bùi Tĩnh nhớ tới lời Bùi Nặc nói, trong lòng không khỏi có chút buồn cười.

Cậu nhìn cô gái nhỏ đang ngồi cạnh cửa sổ kia, thấy cô không chút để ý lắng nghe, mặc kệ đối phương nói nhiều lời khó nghe, cô cũng không giận, như là tại nghiên cứu người đó.

Tư thế này, thật đúng là không giống như là đang đi xem mắt.

Ngay lúc Bùi Tĩnh cho rằng Tần Như Ngọc thật là tìm được linh cảm, chợt nghe cô nói một câu nói.

"Nếu hẹn hò mà nói, anh còn có cái yêu cầu gì khác không?"

Chương 771: Như Ngọc tự tĩnh (hai)

Mấy lời tiếp theo, Bùi Tĩnh không có đi nghe, quay đầu liền đi rồi.

Không đến một lát, liền nghe đến trong quán cà phê truyền đến tiếng quỳ khóc sói gào của người đàn ông.

"Cái người phụ nữ này, cô có bệnh phải hay không? Cà phê này nóng như thế, cô nghĩ muốn mưu sát à!"

"A! Cô lại còn đánh người! Tôi... Tôi nói cho cô biết, tôi là đàn ông tốt không cùng phụ nữ đấu, cô đừng cho là tôi sợ cô!"

"A! Tôi không dám nữa, cô tha cho tôi đi. Không phải chỉ là một buổi xem mắt thôi sao, cô không nhìn trúng tôi cô không theo tôi hẹn hò là được."

"Tôi sai lầm rồi, tôi thật sự sai lầm rồi. Tôi không nên không tôn trọng cô, tôi về sau cũng không dám đối xử với các cô gái như thế rồi."

"Cút!" Tàn Như Ngọc một tiếng rống to.

Người đàn ông chạy mất dép.

Bùi Tĩnh không quay đầu nhìn, nhưng khóe miệng từ từ cong lên.

Xem ra mặc kệ bề ngoài trưởng thành như thế nào, cô vẫn như cũ vẫn lại là cái cô gái tinh nghịch chuyên gây sự kia.

Liền biết cô không tốt nói chuyện như vậy, xem ra người đàn ông kia bị đánh cho cực kỳ thảm.

Bùi Tĩnh lắc đầu, đi nhanh hướng phía trước đi đến. Sau đó không lâu, Tần Như Ngọc cũng từ trong quán cà phê đi ra, lắc lư cánh tay, chẳng có mục đích đi dạo rồi.

Hai người một người hướng nam, một người hướng bắc, đi ngược lại.

Bùi Tĩnh đi tới không bao lâu, liền thấy được người đàn ông mới vừa rồi bị Tần Như Ngọc đánh chạy kia.

"Phụ nữ chết tiệt, cũng dám đánh tôi, cũng không nhìn xem tôi là ai!" Người đàn ông kia ôm lấy mặt bị đánh sưng, phần hận trừng mắt nhìn người bạn bên cạnh mình hỏi, "Anh họ, anh có biết lai lịch của cô ta không?"

Người bạn kia là một người đàn ông ba mươi mấy tuổi, vừa nghe vậy lắc đầu: "Không phải rất rõ ràng. Mẹ chú đã nói nơi này có cái đối tượng cho chú gặp mặt. Nhưng ngẫm lại, mẹ chú rất xem trọng chuyện môn đăng hộ đối, có thể xem mắt với chú, khẳng định cùng nhà chúng ta không sai biệt lắm, nhiều lắm cũng coi như cũng có địa vị xã hội tương đối, nha đầu kia thật đúng là xem chính mình là đại tiểu thư nhà quyền quý nào chắc?"

"Nhưng cô ta họ Tần, có thể là Bắc Kinh hay không..."

"Trên thế giới này họ Tần nhiều người lắm, chẳng lẽ đều sẽ là con gái nhà Tần gia ở Bắc Kinh? Liền tính thật sự là Tần gia, chúng ta dù sao cũng không biết, không bằng trước..." Vị anh họ này nói xong hướng thẳng em họ nhà mình nháy nháy mắt vài cái, ý tứ kia rõ ràng đang nói không bằng gạo nấu thành cơm.

"Cũng đúng." Vị em họ nọ bụm mặt, trong mắt hiện lên quét xuống ngoan độc, "Em lớn như vậy còn không có bị người đánh như vậy, cô ta là cái thá gì chứ! Chờ cô ta thành người của em, em thật muốn xem cô ta lại vẫn có thể ngang ngược nữa hay không!"

"Anh thấy cô gái này cũng không phải cái người đứng đắn gì. Nghe nói cô ta ở nơi này đã hơn một tháng, mỗi ngày đều đi xem mắt. Trước đây ở trong nước hẳn là xem mắt không ít lần đầu bị người ta chê, sau đó lại tìm đối tượng xem mắt đến chỗ này cùng cô ta gặp mặt. Còn bày đặt sĩ diện."

"Vừa thấy liền là cái thứ đê tiện!" Tên em họ kia căm giận mắng, "May mắn lần này chúng ta dẫn theo người đến, em đi đem nhóm người của chúng ta kêu đến đi chặn đường cô ta, xem cô ta chạy trốn nơi đâu!"

Hai người nói xong liền đi rồi.

Bùi Tĩnh nhìn bóng lưng bọn họ chằm chằm, ánh mắt băng lãnh.

Dám động người của Tần gia, thật đúng là ăn gan báo.

"Nha Đầu gốc kia vẫn lại là để người ta không bớt lo mà." Bùi Tĩnh xoa xoa mi tâm, bất đắc dĩ đi theo, sợ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, vẫn lại là kêu vệ sĩ đang ẩn từ một nơi bí mật gần đó bắt kịp.

Anh lại vẫn thật không biết nha đầu Tần Như Ngọc kia có cái danh hiệu "Người cuồng xem mắt" là như thế nào đạt được. Rảnh rỗi không chuyện gì làm ngàn dặm chạy đến một nơi mộng ảo như vậy xem mắt, thật đúng là cái này cô cũng có thể nghĩ ra.

Chỉ là hai người đàn ông kia cũng thật sự là không tùy mặt gởi lời.

Bên này, Tần Như Ngọc còn không biết chính mình gặp phải phiền toái rồi. Cô chẳng có mục đích đi dạo một hồi, có chút mệt mỏi, liền hướng trong nhà mình đi đến.

Cô mấy năm nay cũng kinh doanh lời không ít tiền bạc, không dựa vào Tần gia, bản thân liền là một tiểu phú bà. Một lần đến chỗ này cô liền thích nơi đây, cùng ngày liền ở trong này mua được một căn biệt thự mộng ảo nhỏ, vừa ở liền đã một tháng.

Đi đến nhà cô phải đi qua một con đường nhỏ đá lát u tĩnh. Chỉ là khi cô đi đến một nửa lộ trình thời điểm, một đám đàn ông cao lớn thô kệch đột nhiên chạy đến ngăn cản đường đi của cô.

"Là anh?" Tần Như Ngọc nhìn đến tên cầm đầu chính là đối tượng xem mắt vừa rồi vị kia, trong lòng nhất thời hiểu rõ.

Người đàn ông khinh thường nhìn cô: "Cô cho là đánh tôi cứ như vậy không có việc gì rồi hả? Ngoan ngoãn nghe tôi mà nói, tôi sẽ khiến cho cô ít chịu khổ một chút."

"Vừa rồi ở trước mặt tôi lại vẫn giống một con chó biết nghe lời, làm sao nhanh như vậy liền quên chính mình vừa rồi nói cái rồi hả?" Tần Như Ngọc cười lạnh, một chút cũng đều không thêm để ý.

Người đàn ông sắc mặt đột nhiên liền trầm xuống, hung tợn trừng mắt với cô: "Nơi này cũng không phải là ở trong nước, tôi hôm nay dù có giết chết cô, cô có tin cũng không ai có thể bắt được tôi hay không?"

"Nói như vậy, anh hôm nay là muốn giết chết tôi rồi sao?" Tần Như Ngọc ha ha cười, trên tay mò mẫn điện thoại

"Như thế nào, nghĩ muốn báo cảnh sát?" Người đàn ông hướng bạn mình liếc mắt ra hiệu, một đám người lập tức xông tới.

Nơi xa, Bùi Tĩnh lạnh lùng nhìn toàn bộ chuyện này, dơ tay từ từ làm ra một thủ thế, muốn cho bọn vệ sĩ hành động.

Cậu không biết Tần Như Ngọc có để cho vệ sĩ đi theo hay không, nhưng hiện tại đám người kia đứng gần như thế, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất.

Ngay khi cậu đang muốn cho vệ sĩ hành động thời điểm, trên bầu trời bỗng nhiên truyền đến một trận tiếng oong oong quen thuộc.

Bùi Tĩnh vừa nghe đến tiếng oong oong này, thân thể liền là cứng đờ, có thứ gì đó ở trong đầu rầm chớp lóe.

Nháy mắt tiếp theo, liền nhìn đến bầu trời tối sầm xuống, tiếng oong oong từ xa lại gần, một mảng lớn giống như ong mật gì đó một dạng bay xuống, đồng thời tung ra một trận tro bụi màu đỏ.

Trên đường nhỏ, Tần Như Ngọc lúc tiếng oong oong kia vang một khắc, liền vươn tay lấy khăn bưng kín miệng mũi. Ngay sau đó, liền nghe đến một trận kêu thảm thiết, đám đàn ông vừa nãy giương nanh múa vuốt kia trong khoảnh khắc tụt thành con tôm khom lưng.

Một đám cong thân thể, bưng bó cái mũi, liều mạng ho khan.

Tần Như Ngọc liền đứng tại chỗ, lạnh lùng nhìn bọn họ.

Nơi xa, lại có một trận thùng thùng thùng thanh âm truyền đến. Một đám đàn ông ngẩng đầu vừa thấy, đều đã dọa u mê.

Chỉ thấy một người máy cao khoảng chừng hơn ba thước hướng tới

bọn họ vọt đến, nắm lên một người liền oành oành oành mạnh đánh.

Đánh xong liền đổi một người, đánh xong lại đổi một người khác.

Không tới một hồi, một đám người liền đều đã nằm sấp xuống, vô cùng thê thảm.

Nơi xa, Bùi Tĩnh yên lặng phóng hạ tay, trong mắt hiện lên quét xuống bất đắc dĩ, cùng với kinh ngạc.

Cậu sao lại có thể quên, Tần Như Ngọc là hiện giờ là nhà nghiên cứu khoa học lợi hại nhất ở sở nghiên cứu khoa học, trên người cô đương nhiên mang theo rất nhiều đồ phòng thân gì đó. Không chỉ nói là những người này, cho dù là đến đây làm một Quân đội nhỏ, vài thứ trên người cô kia cũng có thể để cô toàn thân mà lui.

Cậu quả thật quên, tiểu nha đầu luôn đi theo sau lưng cậu trước kia đã triệt để lớn lên. Cô hiện giờ đã rất cường đại, cường đại đến đã không cần bất luận kẻ nào bảo vệ.

"Chính mình kêu xe cứu thương đi." Tần Như Ngọc trên cao nhìn xuống nhìn bọn họ, lạnh như băng nói, "Còn có, nói cho các người một chuyện, tôi vừa lúc chính là người của Tần gia ở Bắc Kinh, về sau nhìn đến tôi nhớ rõ đi đường vòng đi."

Cô vừa nói, một bên chậm rãi xoa tay, đem chút bột ớt vừa rồi không cần thận dính vào lau đi.

Toàn bộ máy chuyện này, cô cũng sớm đã thuần thục. Cô không nghĩ việc gì cũng đều dựa vào Tần gia, nhưng có đôi khi, có một cái gia tộc cường hãn quả thật có thể bớt được rất nhiều chuyện.

Nói cho những người này thân phận của cô, có thể miễn đi rất nhiều

phiền toái. Tựa như hiện tại, bọn họ biết thân phận của cô về, một đám mặt xám như tro tàn, phỏng chừng muốn chết tâm đều có rồi.

Tần Như Ngọc bỗng dựng lộ ra một cái nụ cười ôn hòa, đối với đối tượng xem mắt kia nói: "Anh yên tâm, tôi hẳn không trả thù các người."

Ai có thể tin tưởng đây? Người đàn ông kia trợn mắt một cái, liền sợ tới mức hôn mê bất tỉnh.

Tần gia ở Bắc Kinh, Bùi gia ở Bắc Kinh, Hồ gia ở Bắc Kinh, chọc người nào cũng đều là tự tìm đường chết, đảo trời tung đất, chỉ cần bọn họ muốn, liền không ai trốn không thoát.

So với chết còn khó chịu hơn. Ai có thể không sợ?

"Nha Đầu thối." Bùi Tĩnh cười lắc lắc đầu, nhìn nha đầu đem đám người kia ngoạn chơi hù dọa đến vui vẻ như vậy, cậu quả thật là quan tâm thừa quá rồi.

Cô một chút cũng đều đã không cần hỗ trợ.

Bùi Tĩnh cũng không biết chính mình giờ phút này là cái tâm tình gì, tóm lại, cảm thấy được có chút mất mát, nhưng mà cực kỳ thỏa mãn.

Gống như là một phần lo lắng trong lòng, ẩn ẩn có cảm giác có thể buông bỏ.

Nhưng thật muốn buông xuống, lại cảm thấy được có chút không nỡ.

Cậu sau cùng nhìn thoáng qua cô gái đứng ở giữa con đường nhỏ kia đang hăng hái, xoay người hướng một phương hướng khác đi

đến.

Như là có cái gì đang chỉ dẫn, đang muốn xoay người rời đi Tần Như Ngọc bỗng nhiên quay đầu hướng tới phương hướng Bùi Tĩnh bên này nhìn qua.

Chỉ liếc mắt một cái, cho dù chỉ nhìn đến một cái bóng dáng, cô liền ngây dại.

"Chị Như Ngọc, em tính toán tặng cho chị một cái lễ vật, coi như làm quà sinh nhật 24 tuổi của chị có được hay không?" Bên tai vang lên lời mấy ngày hôm trước Bùi Nặc gọi điện thoại nói khi đó.

Bùi Tĩnh...

Tần Như Ngọc giống như bị đóng cứng ở trên mặt đất một dạng, quên ngôn ngữ, quên hành động, cứ như vậy ngơ ngác nhìn bóng lưng cậu.

Lại là năm năm. Năm năm này, cô thật sự đã quen quên cậu rồi. Đã quen không có cậu trong cuộc sống hằng ngày của mình, cô cho rằng chính mình đã triệt để buông bỏ.

Nhưng chỉ liếc mắt một cái, cảm xúc ẩn giấu trong cơ thể cô lại rộn rạo hẳn lên.

Bước chân khổng chế không nổi, ma xui quỷ khiến đi theo.

Bùi Tĩnh thấy thời gian hẹn người ta ký hợp đồng sắp đến chỗ, tính toán về biệt thự một chuyến thay quần áo liền đi khách sạn, đi được có chút gấp, không có phát hiện phía sau theo một cái đuôi nhỏ.

Tòa biệt thự này cùng Tần Như Ngọc mua được kia khác nhau, là

một tòa bệ thự thiên về phong cách Châu Âu hiện đại, ở vào mảnh đất bên cạnh trấn nhỏ cổ tích, giống như cầu nối giữa mộng ảo cùng hiện thực.

Tần Như Ngọc lặng lẽ đi theo. Cô biết bên người Bùi Tĩnh nhất định đi theo rất nhiều vệ sĩ, cho nên cô đặc biệt cẩn thận, sợ bị phát hiện.

Rõ ràng nói cho chính mình không thể tiếp tục như vậy, cô nhiều năm như vậy đều đã đang cố gắng quên cậu, cô vẫn đều đã làm rất khá.

"Không có quan hệ, liền tính không cẩn thận đụng phải, chào hỏi vẫn làm được đi?" Tần Như Ngọc ở trong lòng an ủi chính mình.

Cô thậm chí nghĩ, không bằng trực tiếp đi đến trước mặt cậu, rộng rãi nói một tiếng chào hỏi.

Như vậy, về sau bọn họ liền không nhất định trốn tránh đối phương rồi. Như vậy, thật sự quá mệt mỏi. Bọn họ có thể thoải mái gặp mặt, lại cũng không lúng túng nữa rồi.

Nhưng nháy mắt tiếp theo, thân thể của cô bỗng nhiên cứng ngắt vô cùng, ngây ngốc nhìn hai người trong căn nhà phía trước kia.

Bùi Tĩnh mới tiến vào sân, liền có một cô gái xinh đẹp ra đón.

Cô gái kia mặc quần áo ở nhà, tóc dài đến eo tùy ý buộc ở sau lưng, trên mặt mang theo tươi cười dịu dàng, vừa thấy liền khiến cho người ta cảm giác như tắm gió xuân.

Chỉ là cứ như vậy xa xa nhìn vào, cũng có thể cảm giác được ấm áp.

"Thì ra, anh thích cô gái như vậy. Khó trách bất luận em cố gắng như thế nào, cũng đều không có biện pháp khiến cho anh động tâm a."

Tần Như Ngọc thì thào tự nói, liều mạng chịu đựng, nhưng đôi mắt vẫn lại là nhịn không được đỏ lên.

Cô gái kia không biết nói với Bùi Tĩnh cái gì, cười rất rạng rỡ. Bùi Tĩnh đưa lưng về phía Tần Như Ngọc, cô nhìn không tới vẻ mặt của cậu.

Cô chỉ nhìn đến, Bùi Tĩnh đưa tay đỡ tay cô gái kia, hai người cùng nhau đi vào trong nhà.

Nhìn cánh cửa ngay trước mắt chậm rãi đóng lại, Tần Như Ngọc dùng hết một tia khí lực sau cùng, xoay người chạy đi.

Không biết chạy bao xa, mãi đến tinh bì lực tẫn (sức lực cạn kiệt), cô ngã ngồi trên một con đường mòn, che miệng khóc lớn.

Khóc đến thanh âm rất lớn, rất lớn, dùng hết khí lực. Không phải vì bi thương, không phải thương tình, mà là nghĩ khóc lớn một hồi như vậy.

Trên cái thế giới này, có một số việc chính là tàn khốc như thế này. Bất luận bạn cố gắng như thế nào, đều đã thay đổi không được.

Bọn họ, chung quy là muốn đổi mặt một chút chuyện bất lực. Tỷ như tình yêu, tỷ như sinh tử, tỷ như - - không thể không buông bỏ.

Trong biệt thự, cô gái kia đem tây trang mới tinh đưa cho Bùi Tĩnh, ôn nhu nói: "Bùi tổng, Lý tổng đã ở khách sạn đợi người."

Cô ta nói xong nhìn quần áo trên thân mình một phen, xấu hổ cười nói: "Vừa rồi dọn dẹp đem quần áo làm bẩn, đây là hướng hàng xóm bên cạnh mượn. Tôi đi thay đồ."

Bùi Tĩnh trên mặt trước sau đều là vẻ mặt không chút thay đổi, thản nhiên nói: "Vất vả, thư ký Cận."

Thư ký Cận sừng sốt, trong mắt mắt mác chớp lóe rồi biến mất, nhưng vẫn lại là gặt đầu, cẩn trọng nói: "Tôi là thư ký chăm lo cuộc sống của người, những thứ này là chuyện tôi phải làm."

Lúc này, trong di động Bùi Tĩnh tiến vào một phong bưu kiện. Cậu lấy ra xem xét xong, sắc mặt nghiêm trọng vài phần, con người thâm thúy nhìn bên ngoài, không biết suy nghĩ cái gì.

Trong bưu kiện là một tổ ảnh chụp, chụp chính là Tần Như Ngọc ngồi dưới đất khóc đến đáng thương tội nghiệp.

Cậu nắm thật chặt điện thoại, cuối cùng, đưa điện thoại di động thả lại trong túi quần, mặc vào áo khoác đi đến ngoài cửa ngồi vào trong xe, lạnh giọng phun ra ba chữ:

"Đi khách sạn."

...

Tết âm lịch năm 2025.

Bùi Tĩnh bỏ xuống tất cả công việc trở lại Bắc Kinh đón năm mới. Đây là quy định bất thành văn ở Bùi gia, vô luận người ở chỗ nào, người nhà nhất định phải về nhà đón năm mới.

Bùi Tĩnh về đến nhà thời điểm, nhìn đến Tần Như Ngọc vậy mà cũng ở đây.

Đây là từ khi hai người tại thị trấn cổ tích từ biệt về sau, qua sau thêm năm năm lần đầu tiên chính thức gặp mặt.

Cậu đến thời điểm, Tô Thi Thi đang cùng Tần Như Ngọc nói chuyện phiếm.

"Thím trẻ của con nói con còn đang đi xem mắt?" Tô Thi Thi đã hơn bốn mươi tuổi, bảo dưỡng vẫn như cũ cùng cô gái đôi mươi một dạng, lúc này đang ngồi ở trên ghế sofa đem trà vừa pha ngon đưa cho Tần Như Ngọc.

Tần Như Ngọc cung kính tiếp nhận, le lưỡi: "Tìm không thấy người thuận mắt."

Tô Thi Thi cười nói: "Đều đã 29 rồi. Chúng ta trái lại không thay con sốt ruột, cha mẹ cũng là sẽ lo lắng."

Tần Như Ngọc buồn bực nói: "Hiện giờ gái ế lớn tuổi lại không hiếm lạ. Sở nghiên cứu khoa học chúng con một đồng cô gái lớn tuổi độc thân. Con độc thân có cái gì hiếm lạ."

Độc thân...

Bùi Tĩnh đứng ở trong phòng khách, ngón tay vuốt ve một xâu chuỗi mộc châu màu tối cho chị dâu cậu, trong mắt hiện lên quét xuống thâm ý.

Ôn hòa vuốt ve qua xâu mộc châu trong lòng bàn tay mình, hình như có hương vị nhàn nhạt tràn ngập ra, chui vào trong mũi, thấm nhập vào đáy lòng cậu. Trong lòng, hình như có một cỗ cảm xúc như có như không vàng nhuộm mờ, thấm vào toàn thân.

Bùi Tĩnh yên lặng nhìn cái cô gái ế lớn tuổi ngồi ở trên ghế sofa từng ngụm uống trà kia, từ từ đi qua.

Thực khéo, cậu cũng độc thân.

Luôn cô đơn một thân một mình.

Có mấy ai đợi được hai mươi năm, có mấy ai thắm yêu một người hai mươi năm không thay đổi. Tình đơn phương chưa hẳn là kết cục buồn. Biết đâu ngày nào đó người ấy cũng yêu bạn thì sao!!!

Chương 772: Kết (HOÀN)

(Một) Tần gia Lão Yêu

Tần Phong cùng Ôn Ngọc đời này không phục nhất, chính là con trai ruột của bọn họ vậy mà so với Hồ Sĩ Minh cùng nha đầu Hồng gia kia nhỏ hơn!

Mà còn chỉ nhỏ một ngày! Điều này làm cho Tần tiên sinh nơi chốn cùng Hồng gia đối nghịch xem Hồng gia kiểu gì cũng không vừa mắt như thế, mặt đều nhanh giận đến tái rồi.

Ông trời đối với người thiện lương luôn luôn rất chiều cố. Khi con trai nuôi của bọn họ Khả Khả mười tuổi thời điểm, bụng Ôn Ngọc rốt cục có động tĩnh.

Lần này, đem Tần Phong cùng bạn bè thân hữu liên can đều lo lắng theo. Ôn Ngọc tuổi tác so với Tô Thi Thi lớn hai tuổi, trước bởi vì sanh non thân thể vốn là có vẻ suy yếu, hiện giờ lại là sản phụ lớn tuổi, cho nên người một nhà thương lượng xong, trực tiếp đem Ôn Ngọc đưa vào bệnh viện tốt nhất dưỡng thai.

Ôn tiểu thư nghĩ đến chính mình tất cả thời gian mang thai đều phải trải qua ở trong bệnh viện, khóc trọn vẹn ba ngày.

Chỉ có Tần Phong tự mình biết, anh chính là sợ Ôn Ngọc cái người phụ nữ thích Bát Quái này ở bên ngoài gây chuyện, cho nên mới nhốt vào bệnh viện.

Nhưng bạn cho là Tần phu nhân như vậy có thể an tĩnh rồi sao?

Cô là cực kỳ coi trọng con mình, vì con có thể làm bất cứ chuyện gì. Nhưng mà - - cô không thể đi ngoài thì sao chứ, đoàn quân Bát Quái của cô vẫn có thể chạy đến bệnh viện thăm hỏi cô à nha!

Kết quả là, bệnh viện biến thành một cái chợ rồi. Nếu không phải Tần Phong có dự đoán trước chuyện này, đã sớm cho người ta ở phía sau bệnh viện xây nên một căn hộ nhỏ độc lập, bằng không bị những người bệnh khác trách cứ là không thể tránh khỏi.

Ôn Ngọc này một lần sinh con cũng quả thật vất vả, ngày sinh bác sĩ đều đã đưa thư thông báo ca sinh khó có nguy hiểm tính mạng rồi.

Nghe nói, Tần tiên sinh là quý trên mặt đất ký tên. Vì thế, Bùi Dịch đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội cười nhạo anh, mãi đến khi con trai của bọn họ mười tuổi thời điểm, còn đang dùng chuyện này cười nhạo anh.

Muốn nói châm chọc, Tần tiên sinh công lực đương nhiên hẳn không so với Bùi tiên sinh thua kém.

(Hai) Về vấn đề kết hôn

Bùi gia, Hồ gia, Tần gia chỉ có một công chúa bảo bối, đó là Bùi Nặc. Máy đứa khác đều là con trai.

Vì chuyện người nào có thể lấy được con gái Bùi gia, Tần Phong cùng Hồ Sĩ Minh đã sớm ở trong bóng tối đấu đá hăng hái rồi.

Ngày hôm đó, ở Bùi gia đang tổ chức tiệc liên hoan khi đó, còn đang nói lên chuyện này.

Tần Phong: "Khả Khả nhà chúng tôi so với Nặc Nặc tuổi tác chênh

lệch ít nhất, để Khả Khả nhà chúng tôi cưới đi, nước phù sa không chảy ruộng ngoài."

Hồ Sĩ Minh cười nhạt: "Cũng không phải là phù sa nhà mình. Khả Khả là con trai của Đoàn Ngọc Tường, cùng Bùi Nặc đúng là có quan hệ huyết thống."

Anh liếc xéo Tần Phong, đả kích nói: "Anh mới hơn bốn mươi liền giống lão già si ngốc rồi hả? Này cũng suy yếu quá nhanh đi?"

Tần Phong vẻ mặt lờ mờ, anh quả thật đem chuyện quan trọng như vậy cho quên, nhưng mà lão già si ngốc?

Tần tiên sinh lúc bị người ta đả kích lên đúng là tuyệt đối hẳn không so với bất luận kẻ nào thua kém, lúc này liền phản kích nói: "Tôi nghe nói có ai đó trâu già thích gặm cỏ non hai năm qua có chút lực bất tòng tâm nha? Đây là kết cục do anh lúc tuổi còn trẻ phóng đãng, hiện giờ sớm già cũng không trách được người khác."

Hồ Sĩ Minh mặt tối sầm, lãnh đạm nói: "Anh lúc tuổi còn trẻ chơi đùa phụ nữ không so với tôi ít đi? Muốn nói lịch sử phong lưu ở Bắc Kinh này, người nào so được với Tần Tam thiếu anh?"

"Hồ Sĩ Minh, tôi lúc ấy có thể không sánh bằng anh..." Tần Phong nói đến một nửa, đột nhiên im miệng, thật cẩn thận xoay đầu hướng một bên.

Quả nhiên, Tần phu nhân mặt đã xụ xuống đến nơi.

Hồ Sĩ Minh trong lòng một hồi hộp, vội vàng quay đầu xem vợ yêu nhà mình.

Được, cũng là tức giận.

"Bản thị đồng căn sinh, tương tiên hà thái cấp." (Cùng một cội sinh ra, đốt nhau sao quá gấp.) Bùi Dịch ngồi ở một bên sâu xa nói, "Xét thấy các người hai nhà gien đều có vẻ phóng đảng, tôi sẽ không yên tâm giao con gái cho các người."

Hỗ Sĩ Minh cùng Tần Phong đối mắt nhìn nhau một cái, rồi sau đó đồng thời nhìn chăm chăm Bùi Dịch.

Hỗ Sĩ Minh: "Tôi nhớ rõ người phụ nữ đầu tiên của anh là tôi tặng cho anh đi?"

Tần Phong gật đầu: "Ngày đó tôi giúp cậu ấy canh cửa."

Bùi Dịch thân thể cứng đờ, vội vàng quay đầu nhìn Tô Thi Thi ngồi ở bên cạnh: "Tuyệt đối không thể nào."

Tô Thi Thi vốn là ở bên cạnh vui sướng khi người gặp họa ăn dưa Cáp Mật, lúc này mặt đã đen. Nhưng ngay sau đó, cô liền hướng Bùi tiên sinh lộ ra tươi cười cực kỳ mê người, ôn nhu nói: "Honey, em đương nhiên là tin tưởng anh."

Bùi Dịch trong lòng run lên.

Honey, em có thể đừng cười như vậy không?

Loại chuyện đã kích tam bại câu thương này, về sau vẫn lại là không thiếu làm.

Đúng lúc này, nhân vật chính của sự kiện kíp nổ thiếu nữ Bùi Nặc trở lại.

Hiện giờ Bùi Nặc đã trưởng thành là một đại cô nương, ánh mắt rất

giống Tô Thi Thi, lại còn kế thừa về anh tuấn cùng tài trí của cha mình, hiển nhiên một cái đại mỹ nhân tài sắc vẹn toàn.

"Nha đầu, con tới cùng muốn gả cho ai, nói một câu đi!" Tần Phong vừa thấy đến Bùi Nặc, liền lập tức nói sang chuyện khác.

Bùi Nặc sững sốt, lại nhìn đến trận trượng này, không cần nghĩ cũng đều biết bọn họ khẳng định lại tại thảo luận chuyện hôn nhân đại sự cả đời của cô rồi.

Cô đem túi xách đưa cho người giúp việc, bước tiếp bước nhỏ, cúi đầu chậm chạp đi qua, đi tới đứng trước mặt Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch rồi, sợ hãi nhìn bọn họ.

Tô Thi Thi cùng Bùi Dịch nhìn nhau, trong lòng dâng lên dự cảm không tốt.

"Cha, mẹ, con... Con mang thai rồi."

Toàn trận yên tĩnh, một đám người lớn đều đã lờ mờ rồi.

Tô Thi Thi ở trong lòng yên lặng tính toán một chút, con gái nhà cô năm nay bao tuổi ấy...

Không tồi, trưởng thành rồi.

Không đúng!

"Bùi Nặc, con chán sống rồi!" Bùi tiên sinh nổi giận.

Tô Thi Thi cũng vẻ mặt nghiêm túc.

Bùi Nặc co cổ chạy, vừa lúc đụng vào vào Bùi Ngôn.

"Làm sao vậy?" Bùi Ngôn lập tức giữ chặt em gái nhà mình.

Bùi Nặc kéo cậu cùng bỏ chạy: "Bọn họ quá khủng bố, em mới mười tám tuổi đã nghĩ muốn để em lập gia đình rồi. Em vừa rồi lừa gạt cha mẹ nói em mang thai, anh, người nhất định phải giúp em. Chẳng thế thì em liền nói cho cha mẹ biết anh đem bạn học cùng lớp làm người ta to bụng rồi."

"Em dám!" Bùi Ngôn mặt rằm rằm liền đen, dáng vẻ vằn mi trừng người ta kia, thật có phong thái như cha cậu.

Bùi Nặc trên tay có bí mật của cậu, mới không sợ cậu.

Nhưng cô quên, đàn ông nhà Bùi gia cả đám đều là cực đỉnh phúc hắc. Anh trai cô ngoài miệng không có phản đối, nhưng không nói một tiếng đã ở trên người cô gài cái thiết bị truy tìm.

Không tới hai giờ, cô đã bị cha mình bắt trở về.

Một phòng ngồi đầy người lớn, bắt đầu Tam Đường Hội Thẩm.

Tần Phong: "Người nào lá gan lớn như vậy, con gái bảo bối của Bùi gia cũng dám động? Con kêu thằng đó đến đây, ta nhất định phải hảo hảo làm quen với vị anh hùng này."

Hồ Sĩ Minh: "Con so với mẹ con thật có tiền đồ."

Ôn Ngọc: "Nặc Nặc con đừng sợ, chúng ta nhất định hẳn không để con bị tên nhóc đó ức hiếp. Cái kia, cha của đứa nhỏ lớn lên trông thế nào? Có đẹp trai hay không? Là làm cái gì thế?"

Trái lại Tô Thi Thi có vẻ bình tĩnh, toàn bộ hành trình nhìn con gái

mình, giống như là liếc mắt một cái xem thấu tâm tư của cô một dạng. Bùi Nặc chột dạ không dám nhìn mẹ mình.

Mà cha Bùi, đã bắt đầu gọi điện thoại truy nã toàn cầu cái tên đàn ông chết tiệt kia.

Cũng dám bắt cóc con gái yêu quý của anh, chán sống rồi!

Bùi Nặc vè mặt lờ mờ nhìn nhóm người lớn trong nhà này.

"Vì cái gì mấy người lớn trong nhà cô lại phản ứng như vậy?"

Chẳng lẽ không nên là giáo dục cô sao? Nói với cô còn tuổi nhỏ không thể làm chuyện như vậy?

Nhưng bọn họ đang hưng phấn mạnh mẽ cái gì vậy nè!

"Tìm được mấy cái mục tiêu khả nghi? Tốt lắm, toàn bộ đều đã mang đến đây." Bùi Dịch vừa cúp điện thoại, lạnh lùng nhìn chăm chăm con gái mình.

Phòng chừng trong số mọi người ở đây, chỉ có cha Bùi là thật tức giận. Anh nâng trên tay sớ rớt, ngậm ở trong miệng sớ tan, tân tân khổ khổ rất không dễ dàng nuôi lớn con gái bảo bối, lại bị một tên đầu heo không biết từ đâu chui ra cướp đi rồi.

Anh đều nhanh tức điên đến nổ phổi rồi.

Lúc này, Tô Thi Thi nhìn chăm chăm con gái mình, không nhanh không chậm nói: "Phòng chừng muốn không được bao lâu, tất cả người khác phái cùng con nói chuyện hay từng có liên hệ, đều đã đi tới trước mặt chúng ta."

Bùi phu nhân cười đến đặc biệt ôn hòa: "Bảo bối, con nên là tin tưởng thực lực của cha con."

Bùi Nặc khuôn mặt nhỏ nhắn suy sụp, đều nhanh khóc, bụm mặt hô: "Con lừa các người, con không mang thai!"

Bọn họ thật quá đáng!

Thật quá đáng!

Lại là toàn trận yên tĩnh, rồi sau đó Tần Phong cùng Hồ Sĩ Minh liền bắt đầu tiếp tục tranh luận vấn đề con gái Bùi gia nên gả cho nhà nào.

Bùi Dịch điện thoại gọi được một nửa, nghe được lời con gái bảo bối nói xong thực là sững sốt một phen, cúi đầu nhìn vợ yêu nhà mình.

Thấy vợ yêu nhà anh một chút cũng đều không bất ngờ, mặt lập tức lạnh lại.

Quan tâm sẽ bị loạn, anh như thế nào liền quên, con gái của bọn họ so với anh lại vẫn tính tình khó lường hơn, làm sao có thể tùy tùy tiện tiện nhìn trúng người khác?

Nhưng điều này cũng làm cho anh cảnh giác hơn, nghĩ đến con gái bảo bối nhà mình rất không dễ dàng nuôi lớn liền phải lập gia đình, anh nghĩ như thế nào cũng đều không vui.

Vì thế - -

Tần Phong cùng Hồ Sĩ Minh từ hôm đó trở đi, trở thành người Bùi gia cực kỳ không chào đón nhất. Bùi Dịch đem chó trong nhà toàn bộ đều đã kéo ra ngoài trông cửa, nhìn thấy Tần Phong cùng Hồ Sĩ

Minh liền cắn.

Trong một góc khuất, Bùi Ngôn không nhanh không chậm giáo dục em gái: "Gặp được vấn đề chỉ có thể giải quyết dứt điểm không thể phui mông bỏ chạy. Nói dối không giải quyết được vấn đề, em nên đúng bệnh hốt thuốc, để cho cha đi đối phó bọn họ."

Bùi Nặc bĩu môi, còn đang tại vì anh trai bán đứng chính mình mà tức giận, không khách khí hỏi han: "Vậy anh tính toán làm như thế nào giải quyết chuyện người phụ nữ của anh? Tính toán đờ cô ấy sinh con xong trực tiếp ôm đứa nhỏ về đây nhận tổ quy tông?"

Cô vui sướng khi người gặp họa nói: "Em phải nhắc nhở anh, anh dám để cho con trai của anh trở thành con riêng, cha nhất định giết chết anh."

Bùi Ngôn mặt tối đen vô cùng, âm trầm đánh giá em gái, khóe miệng vẽ ra quét xuống độ cung nguy hiểm: "Bùi Nặc, anh đã từng nói qua cho em biết, cha sợ nhất ngoại trừ mẹ, lại vẫn có một người hay không."

Bùi Nặc trong lòng cảnh giác: "Người nào?"

Bùi Ngôn lộ ra một hàm răng tuyết trắng, lập tức xoay vặn nắm lấy cô tay cô, hung tợn phun ra một chữ: "Em!"

Đánh rần cầm bảy tấc. Cậu đã sớm nghĩ tốt phải làm như thế nào để cho cha cậu đồng ý rồi.

Bùi Nặc luống cuống: "Anh muốn làm gì?"

"Không làm gì, đem chuyện xấu mấy năm nay em ở trường học làm đều đã nói cho mẹ mà thôi."

"Anh... Anh dám!"

Bùi Ngôn nhìn cô liếc mắt một cái: "Em nói rất đúng, đúng là con anh phải sinh ra trước kết hôn."

Cha cậu sợ nhất là mẹ cậu tức giận, cho nên mấy năm nay nha đầu này ở bên ngoài ăn chơi lêu lổng đều là giúp cô gạt mẹ mình. Dùng cái này nắm ông bố bảy tấc của bọn họ, người kia còn có chuyện gì không đồng ý với cậu?

"Hừ, em đi tìm chú trẻ cùng dì Như Ngọc!" Bùi Nặc nhíu mày, trong lòng tính toán.

Bùi Ngôn vẻ mặt giống nhìn kẻ ngốc nhìn cô: "Chú trẻ cùng dì Như Ngọc chính đang hưởng tuần trăng mật ngọt ngào, em dám đi làm bóng đèn chú ấy nhất định đánh em rồi gói lại ném tới trước mặt mẹ." Cậu dừng một chút, gằn từng chữ nói, "Bao gồm những cái chuyện tốt mà em đã làm này!"

Nói đùa, từ khi Bùi Tĩnh cùng Tần Như Ngọc tu thành chính quả kết hôn muộn về sau, đó là triệt để mở ra hình thức mọi thời mọi lúc ném thức ăn cho chó, ngược đấm chó độc thân mà. Bùi Nặc dám đi quấy rầy, Bùi Tĩnh còn không xử đẹp cô sao!

Bùi Nặc đều nhanh tức đến phát khóc, ấp úng hồi lâu, đem tất cả lợi hại đều đã phân tích một lần, tròng mắt tinh quái xoay xoay suy nghĩ, nhỏ giọng đề nghị nói: "Nếu không, giảng hòa? Chúng ta cùng nhau đối phó cha!"

"Liên chờ những lời này của em!" Bùi Ngôn đứng nhip đồng ý

Đáng tiếc, bọn họ quên gừng càng già càng cay. Bùi Dịch có thể bị

bọn nhóc như chúng dất mũi như thế, vậy thì không phải là cha của bọn họ rồi.

- - HẾT TRỌN BỘ - -